Giới thiệu

Câu chuyện mở đầu vào mùa thu năm Sơ Bình thứ tư (193 CN), thời kỳ cuối nhà Đông Hán đầy loạn lạc.

Ngô Lương, một thạc sĩ khảo cổ học kiêm hướng dẫn viên du lịch vàng của thế kỷ 21, bất ngờ xuyên không sau khi hy sinh thân mình cứu một ông lão tại bảo tàng.

Hắn tỉnh lại trong một hoàn cảnh kinh hoàng: nằm giữa đống xác chết trong lăng mộ của Lương Hiếu Vương Lưu Vũ tại Năng Sơn.

Ngô Lương phát hiện mình đã nhập vào thân xác của "Ngô Hữu Tài", một tên lính đào ngũ hèn nhát, hiện đang bị giáng làm nô dịch trong "Phường Nhân Quân" – một đội quân bí mật do Tào Tháo thành lập chuyên đi đào mộ để trù lương thảo.

Đêm trước đó, cả đội quân đã chết bất đắc kỳ tử khi thâm nhập lăng mộ, chỉ còn mình hắn sống sót nhờ "cơ duyên" xuyên không.

Đối mặt với nguy cơ bị xử trảm vì nghi ngờ đào ngũ hoặc là kẻ gian tế, Ngô Lương vận dụng kiến thức khảo cổ uyên bác và sự am hiểu lịch sử để lật ngược tình thế.

Hắn bịa ra thân phận "Kê Đồng" (người có khả năng giao tiếp với thần linh), giải thích cái chết của đồng đội bằng hiện tượng tâm linh "Quỷ Xuy Đăng" thay vì lý do khoa học là ngộ độc khí, qua đó lấy được lòng tin của Quân hậu Tào Bẩm (cháu họ Tào Tháo).

Dưới sự dẫn dắt của Ngô Lương, một nhóm nhỏ tinh nhuệ quay lại lăng mộ.

Bằng những kỹ thuật hiện đại như dùng đòn bẩy mở cửa đá tự lai thạch, dùng gà để thử không khí, Ngô Lương giúp đội quân tiến sâu

vào địa cung.

Tại đây, họ không chỉ tìm thấy kho vàng khổng lồ giúp giải quyết cơn khát quân lương cho Tào Tháo mà còn đối mặt với những nguy hiểm siêu nhiên thực sự.

Họ chạm trán với "Hống" – một loại quái vật biến đổi từ xác chết (Hạn Bạt).

Trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, Ngô Lương dùng mẹo dân gian (nước tiểu đồng tử) và một chiếc trống da bí ẩn tìm được trong quan tài để trấn áp quái vật, đưa mọi người thoát chết trong gang tấc.

Trở về doanh trại với chiến công hiển hách, Ngô Lương diện kiến Tào Tháo.

Bằng cách xây dựng hình tượng một kẻ tiểu nhân ham sống sợ chết, tham tài nhưng có tài năng dị biệt, hắn thành công xóa bỏ sự đa nghi của Tào Tháo.

Ngô Lương được phong làm Tư mã của Phường Nhân Quân, ban thưởng nhà cửa, mỹ nữ và bổng lộc hậu hĩnh tại Trần Lưu.

Tại Trần Lưu, Ngô Lương bắt đầu cuộc sống của một "quan nhị đại" thời loạn.

Hắn không chỉ hưởng thụ mà còn âm thầm xây dựng thế lực.

Hắn áp dụng kiến thức hóa học hiện đại để lọc muối tinh, chưng cất rượu mạnh – những thứ xa xỉ phẩm chưa từng có ở thời đại này – để tạo dựng quan hệ và kinh tế.

Quan trọng hơn, hắn dùng rượu ngon và sự tôn trọng để thu phục Điển Vi – mãnh tướng nổi tiếng lịch sử, biến y thành vệ sĩ trung thành của mình ngay trước mũi các thế lực khác.

Danh tiếng của Ngô Lương càng vang xa khi hắn vạch trần một

vụ lừa đảo mê tín dị đoan tại địa phương.

Một gã đạo sĩ giả danh mượn danh "Giao Long đại tiên" để lừa gạt, bắt dân chúng cúng tế đồng nam đồng nữ (đả sinh thung).

Ngô Lương dùng phản ứng hóa học tạo ra hiện tượng "kiếm trảm yêu ma", cứu sống trẻ em và trừng trị kẻ thủ ác, khiến quan lại và dân chúng coi hắn như thần thánh sống.

Tuy nhiên, cuộc sống yên bình không kéo dài lâu.

Tào Bẩm mang đến tin tức về một tên thám tử của Lữ Bố bị bắt giữ.

Qua tra khảo (bằng đòn tâm lý chiến dọa dùng chuột khoét bụng), tên thám tử Dương Vạn Lý khai ra manh mối về một ngôi đại mộ ở Nguyên Thành – nghi là mộ của Quảng Xuyên Vương Lưu Khứ, một tay trộm mộ khét tiếng trong lịch sử với kho báu khổng lồ.

Ngô Lương dẫn theo Phường Nhân Quân, Điển Vi và Dương Vạn Lý tiến vào "Bất Quy Cốc" để tìm kiếm lăng mộ này.

Tại đây, họ đối mặt với những hiện tượng quỷ dị: tiếng khóc ai oán hàng đêm, binh lính mất tích bí ẩn, và những cái bẫy chết người của nhóm "Thủ Mộ Nhân" bí ẩn đang canh giữ thung lũng.

Không những thế, quân đội của Lữ Bố do Hách Manh dẫn đầu cũng đang lùng sục khu vực này.

Bằng mưu trí, Ngô Lương tương kế tựu kế, lợi dụng dịch bệnh tả (do nguồn nước ô nhiễm) để bức rút quân Hách Manh mà không tốn một mũi tên.

Hắn còn bắt giữ được Bạch Tinh Tinh – một cô gái xinh đẹp nhưng đầy bí ẩn, nghi là thành viên của nhóm Thủ Mộ Nhân.

Với sự hỗ trợ của "Lạc Dương Sạn" (xẻng thăm dò) tự chế và

kiến thức phong thủy (thực chất là địa chất học), Ngô Lương xác định vị trí lăng mộ không nằm dưới đất mà là "phách sơn vi lăng" (xẻ núi làm lăng) ngay trên đỉnh núi.

Hành trình khám phá bí mật của "kẻ trộm mộ vĩ đại nhất lịch sử" Lưu Khứ và cuộc đối đầu với những thế lực siêu nhiên trong bóng tối chỉ mới thực sự bắt đầu.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 309

Chương 310

Chương 311

Chương 312

Chương 313

Chương 314

Chương 315

Chương 316

Chương 317

Chương 318

Chương 319

Chương 320

Chương 321

Chương 322

Chương 323

Chương 324

Chương 325

Chương 326

Chương 327

Chương 328

Chương 329

Chương 330

Chương 331

Chương 332

Chương 333

Chương 334

Chương 335

Chương 336

Chương 337

Chương 338

Chương 339

Chương 340

Chương 341

Chương 342

Chương 343

Chương 344

Chương 345

Chương 346

Chương 347

Chương 348

Chương 349

Chương 350

Chương 351

Chương 352

Chương 353

Chương 354

Chương 355

Chương 356

Chương 357

Chương 358

Chương 359

Chương 360

Chương 361

Chương 362

Chương 363

Chương 364

Chương 365

Chương 366

Chương 367

Chương 368

Chương 369

Chương 370

Chương 371

Chương 372

Chương 373

Chương 374

Chương 375

Chương 376

Chương 377

Chương 378

Chương 379

Chương 380

Chương 381

Chương 382

Chương 383

Chương 384

Chương 385

Chương 386

Chương 387

Chương 388

Chương 389

Chương 390

Chương 391

Chương 392

Chương 393

Chương 394

Chương 395

Chương 396

Chương 397

Chương 398

Chương 399

Chương 400

Chương 401

Chương 402

Chương 403

Chương 404

Chương 405

Chương 406

Chương 407

Chương 408

Chương 409

Chương 410

Chương 411

Chương 412

Chương 413

Chương 414

Chương 415

Chương 416

Chương 417

Chương 418

Chương 419

Chương 420

Chương 421

Chương 422

Chương 423

Chương 424

Chương 425

Chương 426

Chương 427

Chương 428

Chương 429

Chương 430

Chương 431

Chương 432

Chương 433

Chương 434

Chương 435

Chương 436

Chương 437

Chương 438

Chương 439

Chương 440

Chương 441

Chương 442

Chương 443

Chương 444

Chương 445

Chương 446

Chương 447

Chương 448

Chương 449

Chương 450

Chương 451

Chương 452

Chương 453

Chương 454

Chương 455

Chương 456

Chương 457

Chương 458

Chương 459

Chương 460

Chương 461

Chương 462

Chương 463

Chương 464

Chương 465

Chương 466

Chương 467

Chương 468

Chương 469

Chương 470

Chương 471

Chương 472

Chương 473

Chương 474

Chương 475

Chương 476

Chương 477

Chương 478

Chương 479

Chương 480

Chương 481

Chương 482

Chương 483

Chương 484

Chương 485

Chương 486

Chương 487

Chương 488

Chương 489

Chương 490

Chương 491

Chương 492

Chương 493

Chương 494

Chương 495

Chương 496

Chương 497

Chương 498

Chương 499

Chương 500

Chương 501

Chương 502

Chương 503

Chương 504

Chương 505

Chương 506

Chương 507

Chương 508

Chương 509

Chương 510

Chương 511

Chương 512

Chương 513

Chương 514

Chương 515

Chương 516

Chương 517

Chương 518

Chương 519

Chương 520

Chương 521

Chương 522

Chương 523

Chương 524

Chương 525

Chương 526

Chương 527

Chương 528

Chương 529

Chương 530

Chương 531

Chương 532

Chương 533

Chương 534

Chương 535

Chương 536

Chương 537

Chương 538

Chương 539

Chương 540

Chương 541

Chương 542

Chương 543

Chương 544

Chương 545

Chương 546

Chương 547

Chương 548

Chương 549

Chương 550

Chương 551

Chương 552

Chương 553

Chương 554

Chương 555

Chương 556

Chương 557

Chương 558

Chương 559

Chương 560

Chương 561

Chương 562

Chương 563

Chương 564

Chương 565

Chương 566

Chương 567

Chương 568

Chương 569

Chương 570

Chương 571

Chương 572

Chương 573

Chương 574

Chương 575

Chương 576

Chương 577

Chương 578

Chương 579

Chương 580

Chương 581

Chương 582

Chương 583

Chương 584

Chương 585

Chương 586

Chương 587

Chương 588

Chương 589

Chương 590

Chương 591

Chương 592

Chương 593

Chương 594

Chương 595

Chương 596

Chương 597

Chương 598

Chương 599

Chương 600

Chương 601

Chương 602

Chương 603

Chương 604

Chương 605

Chương 606

Chương 607

Chương 608

Chương 609

Chương 610

Chương 611

Chương 612

Chương 613

Chương 614

Chương 615

Chương 616

Chương 617

Chương 618

Chương 619

Chương 620

Chương 621

Chương 622

Chương 623

Chương 624

Chương 625

Chương 626

Chương 627

Chương 628

Chương 629

Chương 630

Chương 631

Chương 632

Chương 633

Chương 634

Chương 635

Chương 636

Chương 637

Chương 638

Chương 639

Chương 640

Chương 641

Chương 642

Chương 643

Chương 644

Chương 645

Chương 646

Chương 647

Chương 648

Chương 649

Chương 650

Chương 651

Chương 652

Chương 653

Chương 654

Chương 655

Chương 656

Chương 657

Chương 658

Chương 659

Chương 660

Chương 661

Chương 662

Chương 663

Chương 664

Chương 665

Chương 666

Chương 667

Chương 668

Chương 669

Chương 670

Chương 671

Chương 672

Chương 673

Chương 674

Chương 675

Chương 676

Chương 677

Chương 678

Chương 679

Chương 680

Chương 681

Chương 682

Chương 683

Chương 684

Chương 685

Chương 686

Chương 687

Chương 688

Chương 689

Chương 690

Chương 691

Chương 692

Chương 693

Chương 694

Chương 695

Chương 696

Chương 697

Chương 698

Chương 699

Chương 700

Chương 701

Chương 702

Chương 703

Chương 704

Chương 705

Chương 706

Chương 707

Chương 708

Chương 709

Chương 710

Chương 711

Chương 712

Chương 713

Chương 714

Chương 715

Chương 716

Chương 717

Chương 718

Chương 719

Chương 720

Chương 721

Chương 722

Chương 723

Chương 724

Chương 725

Chương 726

Chương 727

Chương 728

Chương 729

Chương 730

Chương 731

Chương 732

Chương 733

Chương 734

Chương 735

Chương 736

Chương 737

Chương 738

Chương 739

Chương 740

Chương 741

Chương 742

Chương 743

Chương 744

Chương 745

Chương 746

Chương 747

Chương 748

Chương 749

Chương 750

Chương 751

Chương 752

Chương 753

Chương 754

Chương 755

Chương 756

Chương 757

Chương 758

Chương 759

Chương 760

Chương 761

Chương 762

Chương 763

Chương 764

Chương 765

Chương 766

Chương 767

Chương 768

Chương 769

Chương 770

Chương 771

Chương 772

Chương 773

Chương 774

Chương 775

Chương 776

Chương 777

Chương 778

Chương 779

Chương 780

Chương 781

Chương 782

Chương 783

Chương 784

Chương 785

Chương 786

Chương 787

Chương 788

Chương 789

Chương 790

Chương 791

Chương 792

Chương 793

Chương 794

Chương 795

Chương 796

Chương 797

Chương 798

Chương 799

Chương 800

Chương 801

Chương 802

Chương 803

Chương 804

Chương 805

Chương 806

Chương 807

Chương 808

Chương 809

Chương 810

Chương 811

Chương 812

Chương 813

Chương 814

Chương 815

Chương 816

Chương 817

Chương 818

Chương 819

Chương 820

Chương 821

Chương 822

Chương 823

Chương 824

Chương 825

Chương 826

Chương 827

Chương 828

Chương 829

Chương 830

Chương 831

Chương 832

Chương 833

Chương 834

Chương 835

Chương 836

Chương 837

Chương 838

Chương 839

Chương 840

Chương 841

Chương 842

Chương 843

Chương 844

Chương 845

Chương 846

Chương 847

Chương 848

Chương 849

Chương 850

Chương 851

Chương 852

Chương 853

Chương 854

Chương 855

Chương 856

Chương 857

Chương 858

Chương 859

Chương 860

Chương 861

Chương 862

Chương 863

Chương 864

Chương 865

Chương 866

Chương 867

Chương 868

Chương 869

Chương 870

Chương 871

Chương 872

Chương 873

Chương 874

Chương 875

Chương 876

Chương 877

Chương 878

Chương 879

Chương 880

Chương 881

Chương 882

Chương 883

Chương 884

Chương 885

Chương 886

Chương 887

Chương 888

Chương 889

Chương 890

Chương 891

Chương 892

Chương 893

Chương 894

Chương 895

Chương 896

Chương 897

Chương 898

Chương 899

Chương 900

Chương 901

Chương 902

Chương 903

Chương 904

Chương 905

Chương 906

Chương 907

Chương 908

Chương 909

Chương 910

Chương 911

Chương 912

Chương 913

Chương 914

Chương 915

Chương 916

Chương 917

Chương 918

Chương 919

Chương 920

Chương 921

Chương 922

Chương 923

Chương 924

Chương 1

Cuối thời Đông Kinh, mùa thu năm Sơ Bình thứ tư (năm 193 Công Nguyên).

Gió bấc vi vu, lá rụng xào xạc, tia nắng ban mai đầu tiên chiếu sáng ngọn núi Năng Sơn tiêu điều túc mục, cũng chiếu sáng vương triều Đại Kinh đang lung lay sắp đổ.

Hậu thế "Thủy Chú Kinh" có viết: "Năng Sơn có mộ Lương Hiếu Vương, chém núi làm quách, xuyên đá làm hầm, đi một dặm, đến trong hầm, có nước sâu vài thước, trong nước có cá chép lớn, lê dân gọi hầm có thần, không dám phạm chi." Sâu trong Năng Sơn, có một tòa tẩm viên lịch sử mấy trăm năm.

Trong tẩm viên vốn dĩ túc mục u tĩnh, tàn tạ lúc này lại bất chợt truyền ra mấy tiếng kinh hô —— "Quỷ!

Có quỷ!

Trá thi rồi!" "Trá thi?" Giãy dụa chui ra từ trong một đống vật nặng, Ngô Lương nhìn thấy mấy gã nam tử đang mặt đầy kinh hãi bỏ chạy về phía xa.

Mấy gã nam tử này mặc y phục vải thô không hợp thời đại, trên đầu búi tóc rối bù, chân đi một đôi giày rơm rách nát, toàn thân trên dưới đều là vết bẩn, trông cứ như mấy con chó vậy... "Tê —— Ta chưa chết?" Nghi hoặc gãi gãi cái gáy, cơn đau kịch liệt ập đến khiến Ngô Lương trong nháy mắt hồi phục tinh thần.

Hắn là một thạc sĩ chuyên ngành khảo cổ, đồng thời cũng là hướng dẫn viên du lịch hạng vàng của một công ty lữ hành quốc tế nổi tiếng trong nước.

Cái nghề này tuy rằng hoàn toàn khác xa với cuộc sống mà hắn hình dung khi đăng ký thi vào chuyên ngành khảo cổ, nhưng tháng ngày tổng quy vẫn còn tạm ổn.

Vừa rồi, Ngô Lương đang dẫn đoàn tham quan bảo tàng Hán mộ, trong quán một pho tượng đá trấn mộ thú nặng tới mấy trăm cân bỗng nhiên đổ sập, mắt thấy tượng đá sắp đập trúng một vị lão giả, hắn theo bản năng lao lên phía trước đẩy người kia ra, kết quả chính mình lại bị đè ở bên dưới, sau đó mất đi ý thức...

Cú đập này, ta cho dù không chết cũng nhất định bị thương!

Nếu như còn có thể cấp cứu một chút, ta hẳn là sẽ được đưa tới bệnh viện, người phụ trách liên quan của bảo tàng và công ty lữ hành khẳng định sẽ chạy tới xử lý việc này ngay lập tức, nếu sự tích lại được truyền thông báo chí tuyên truyền một đợt, bình chọn một cái giải thưởng thấy việc nghĩa hăng hái làm chắc chắn không thành vấn đề, tiền thưởng và hoa tươi cũng sẽ không thiếu.

Hơn nữa dựa theo sáo lộ của một số tiểu thuyết, đại nạn không chết tất có hậu phúc!

Lão giả bị ta cứu kia không chừng vừa vặn có một đứa con trai ức vạn phú ông, cùng với một cô cháu gái xinh đẹp như hoa, cháu gái vì cảm tạ ta thông thường sẽ lấy thân báo đáp, hoặc là ngạo kiều một phen rồi mới lấy thân báo đáp cũng được...

Như vậy, ta liền có thể thuận lý thành chương cưới bạch phú mỹ, đảm nhiệm CEO, từ nay về sau đi lên đỉnh cao nhân sinh rồi.

Nhưng mà.

Nơi hoang sơn dã lĩnh này tuyệt đối không phải bệnh viện!

Mấy gã kia cũng tuyệt đối không phải bác sĩ y tá hay lãnh đạo phóng viên!

Càng không phải cái gì ức vạn phú ông và cô con gái xinh đẹp như hoa của hắn!

Cho nên...

Ta đang ở đâu?

Ngay khi Ngô Lương còn chưa làm rõ tình huống, ký ức cuồng triều hung mãnh ập đến liền nháy mắt kéo hắn vào trạng thái hỗn loạn của sự hoài nghi và tự mình hoài nghi.

Một lát sau, hai luồng ký ức bất đồng đan xen trong não, Ngô Lương đã triệt để ngây ngẩn cả người.

Không thể nào không thể nào không thể nào?

Ta cư nhiên —— Xuyên không rồi!?

Hơn nữa lại xuyên không đến cuối thời Đông Kinh!?

Ngô Lương hiện tại tuy rằng vẫn gọi là Ngô Lương, nhưng lại có thêm một cái "Tự", tự "Hữu Tài". "Hữu Tài huynh" vốn là binh sĩ dưới trướng tướng lãnh Bạch Nhiễu của quân Hắc Sơn cuối thời Đông Kinh, hai năm trước Bạch Nhiễu bị Tào Tháo tiêu diệt, "Hữu Tài huynh" liền lại quy hàng làm binh sĩ dưới trướng Tào Tháo. "Hữu Tài huynh" có hai cái bản lĩnh, một là giả chết, hai là lười biếng.

Dựa vào hai cái bản lĩnh này, hắn đã sống sót qua hết trận chiến này đến trận chiến khác.

Nhưng thường đi bên bờ sông sao có thể không ướt giày?

Không lâu trước đó "Hữu Tài huynh" giả chết thì rốt cuộc bị bắt quả tang, lâm trận bỏ chạy vốn là phải chém đầu, may mà Truân trưởng khi đó là đồng hương của hắn, liền cầu xin cho hắn.

Cứ như vậy, "Hữu Tài huynh" bị giáng làm nô dịch quy nhập vào "Phường Nhân Quân" mà Tào Tháo gần đây bí mật tổ chức.

Phường, là thợ gốm, tức là đồ gốm dùng để đựng cơm.

Thợ thủ công chế tác đồ gốm thời cổ, liền được gọi là Phường nhân.

Bất quá "Phường Nhân Quân" của Tào Tháo tịnh không chế tác đồ gốm, hay nói đúng hơn bọn họ chế tác không phải là "đồ gốm" bình thường.

Mệnh lệnh đầu tiên mà Phường Nhân Quân nhận được từ chỗ Tào Tháo sau khi thành lập, chính là đi đến Năng Sơn bí mật khai quật mộ Tây Kinh Lương Hiếu Vương Lưu Vũ, trộm lấy tùy táng phẩm dùng để điền bổ quân lương cho Tào quân.

Cho nên từ một loại ý nghĩa nào đó mà nói, thứ "Phường Nhân Quân" phải chế tác chính là "bát cơm" của toàn bộ Tào quân.

Lương Hiếu Vương Lưu Vũ trong lịch sử chính là một đại tài chủ, theo "Sử Ký · Lương Hiếu Vương Thế Gia" ghi chép: "Khi chưa chết, của cải tích tụ hàng vạn, không thể đếm hết, đến khi chết kho tàng còn dư vàng hơn bốn mươi vạn cân." Lại thêm Hán triều lưu hành hậu táng (mai táng long trọng), đồ bồi táng trong mộ nhất định tương đương khả quan.

Cứ như thế trải qua hơn một tháng gian khổ khai quật, ngay tại tối hôm qua, Phường Nhân Quân rốt cuộc đã dỡ bỏ được tường kim cương ở tầng ngoài cùng của mộ Lương Hiếu Vương.

Quân hậu lập tức phái quá nửa nhân mã tiến vào trong mộ tra xét, kết quả không bao lâu liền bị hai cánh cửa đá chặn lại đường đi.

Cửa đá kiên cố dị thường, Truân trưởng dẫn đầu đã làm không ít nếm thử vẫn như cũ không cách nào lay động, đành phải mệnh lệnh thủ hạ chia binh làm hai đường: Đại bộ phận nhân mã tiếp tục lưu lại tại chỗ thử phá cửa, tiểu bộ phận nhân mã thì phân tán sưu tầm xem

có tồn tại lối vào khác hay không. "Hữu Tài huynh" liền bị phân đến nhóm sau, nào biết khi đi tới chỗ tối, tên nô dịch cùng tổ kia lại bỗng nhiên từ sau lưng cho hắn một gậy trời giáng. "Hữu Tài huynh" ứng thanh ngã xuống, trước khi mất đi ý thức chỉ nhớ rõ tên nô dịch kia trong miệng không ngừng lẩm bẩm "Oan có đầu nợ có chủ, ta cũng là bị ép, ngươi làm quỷ đừng tới tìm ta"...

Chỉ đọc ký ức của "Hữu Tài huynh", trong lòng Ngô Lương đã xuất hiện vô số điểm muốn chửi thề: "Phường Nhân Quân, Tào Tháo quả nhiên là người văn hóa có thể viết ra 'Quy Tuy Thọ', tên đặt cực kỳ có nội hàm." "Đáng tiếc rốt cuộc là đoàn đội tân thủ lần đầu tiên trộm mộ, nào có đạo lý đào mở mộ huyệt không thả vật sống kiểm tra không khí cũng không thông gió liền lập tức phái người đi vào, hơn nữa còn một lần phái nhiều người như vậy, cứ thế mà hiến mạng à?" "Cái mộ này lúc ta học đại học đã từng học qua, còn từng tự bỏ tiền túi tiến hành khảo sát thực địa, Lương Hiếu Vương lăng vào năm 1992 bắt đầu khai quật bảo hộ, năm 1994 được bình chọn là một trong mười phát hiện khảo cổ mới thời kỳ 'Bát Ngũ', bởi vậy được ghi chép trong sách giáo khoa chuyên ngành như một án lệ kinh điển, trong mộ từng phát hiện một thanh 'Tự lai thạch' (đá tự chốt) bị gãy, có thứ này ở bên trong chống cửa đá, thì cho dù là cổng thành cũng chưa chắc kiên cố bằng nó...

Bên trong địa cung tổng cộng có ba đoạn dũng đạo, hai cái chủ thất, tiền đình, xe ngựa thất, dũng đạo, đông cung, tây cung, quan sàng thất, hành lang, hầm chứa băng, phòng tắm, nhà xí, hệ thống thoát nước đầy đủ mọi thứ, quả thực đổi mới nhận thức của người hiện đại đối với mức sống những năm Tây Kinh..." "Không ngờ tới kiếp trước không vào được cơ quan khảo cổ, kiếp này lại vừa lên đã trà trộn vào một trong những đoàn đội phụng chỉ trộm mộ nổi tiếng nhất lịch sử, đây quả thực là tạo hóa trêu ngươi mà." "Bất quá nói đi cũng

phải nói lại, câu 'Oan có đầu nợ có chủ' mà ta nghe được trước khi hôn mê, hắn là nói tên nô dịch kia hại ta kỳ thực là chịu người sai khiến sao?" Ngay tại lúc này. "Bộp!" Một bàn tay không hề có điềm báo trước rũ xuống trước mắt Ngô Lương, trên mu bàn tay đầy những đốm màu đỏ tươi tiên diễm.

Tiếp đó không đợi Ngô Lương đưa ra phản ứng, một vật nặng lại từ trên đỉnh đầu lăn xuống, lập tức xuất hiện ở trước mặt là một khuôn mặt màu tím đen hơi có chút sưng vù, cùng với đôi mắt che kín tơ máu trên khuôn mặt đó...

Bốn mắt nhìn nhau! "Quỷ a!" Ngô Lương trong nháy mắt lông tóc dựng đứng, toát mồ hôi lạnh đầy người, đồng thời cũng không biết khí lực từ đâu tới, lại thoáng cái từ trong đống vật nặng nhảy ra ngoài, hoảng hốt chạy về phía xa.

Cứ như thế một hơi chạy đến mấy chục mét ngoài mới quay đầu nhìn lại, hô hấp của Ngô Lương suýt nữa đình trệ.

Nơi hắn vừa mới bò ra, thình lình là một ngọn núi nhỏ do hơn trăm cỗ thi thể chồng chất mà thành, chẳng qua những thi thể này đa phần bọc trong chiếu rơm rách nát, lại thêm vừa mới xuyên không đầu óc hỗn loạn, cho nên vừa rồi mới không phát hiện ra manh mối ngay từ đầu.

Chân · Người đàn ông từ trong đống người chết bò ra —— Ngô Lương.

Lại nhớ tới dung nhan người chết bốn mắt nhìn nhau với hắn vừa rồi, chẳng phải chính là viên Truân trưởng tối qua dẫn quân tiến vào mộ huyệt sao?

Chẳng lẽ...

Đám người tối qua thật sự giống như hắn phàn nàn, toàn bộ đều đi

đời nhà ma rồi?

Ngay khi Ngô Lương đang kinh khủng.

Một đội binh sĩ thân khoác giáp trụ tay cầm lợi nhận đã vây quanh hắn.

Các binh sĩ cũng là nhao nhao mặt lộ vẻ kinh sợ, không có một người nào dám tùy tiện tiến lên, chỉ có tên Thập trưởng dẫn đầu đứng ở nơi cách mấy trượng hô to với hắn: "Chớ có qua đây!

Ngươi rốt cuộc là người hay là quỷ?" ---------- Trong quân trướng. "Việc này phải làm sao cho phải?" Đô bá (Phó chức) "Chu Phong" nôn nóng bất an đi tới đi lui, trong miệng không ngừng lẩm bẩm, "Sứ quân mệnh lệnh hai người chúng ta trong vòng hai tháng khai quật mộ Lương Hiếu Vương, hiện giờ kỳ hạn đã qua hơn một nửa, chúng ta chẳng những không có hoàn thành khai quật, tối qua còn mạc danh tổn thất quá nửa nhân mã, trở về phải ăn nói với Sứ quân như thế nào?" "Trở về?

Chút chuyện này đều làm không xong, còn không bằng chết ở nơi hoang sơn dã lĩnh này." Quân hậu "Tào Bẩm" sắc mặt ngưng trọng nhìn bội kiếm bên cạnh thở ra một ngụm trọc khí, lại chỉ cảm thấy trong lồng ngực càng thêm sầu muộn. "Quân hậu chớ có khinh ngôn sinh tử, Sứ quân cùng ngài nãi là bá điệt (bác cháu), tưởng rằng cho dù lần này nhiệm vụ thất lợi, ngài ấy cũng sẽ không quá phận trách phạt ngài, đến lúc đó còn phải thỉnh Quân hậu vì ta nói tốt vài câu mới là." Chu Phong rốt cuộc dừng bước lại, vội vàng đi lên khuyên nhủ. "Chính vì như thế, ta mới càng thêm không mặt mũi trở về diện kiến bá phụ." Tào Bẩm thở dài nói, "Tháng trước Đào Khiêm ở Từ Châu dung túng thuộc hạ hại tính mạng thái công ta (cha Tào Tháo), bá phụ giận dữ chinh phạt Đào Khiêm, ta vốn muốn làm tiên phong lĩnh binh thủ nhận cừu gia, nại hà bá phụ lại có tính toán khác, cố tình mệnh

lệnh ta thống lĩnh Phường Nhân Quân đến đây trộm mộ để giải quyết cái khó quân lương nơi tiền tuyến..." Nói đến đây, Tào Bẩm chợt khựng lại, phảng phất như nói lời gì không nên nói, theo bản năng đổi giọng: "...

Khi đó ta còn trách bá phụ đại tài tiểu dụng, hiện giờ không những tổn binh hao tướng còn không thu hoạch được gì, haizz ——" Chu Phong cũng giả vờ không có nghe được những lời phía trước, bất động thanh sắc đề nghị: "Việc này...

Không bằng lại phái chút người vào mộ tra xét một phen, hoặc hứa có thể có thu hoạch khác?" "Phường Nhân Quân vốn cũng chỉ có hơn hai trăm người, hiện giờ thương vong quá nửa còn chưa cha rõ nguyên nhân, số còn lại đều lòng người bàng hoàng, trong binh sĩ đã truyền ra thuyết quỷ quái hại người, ai còn chịu lấy thân phạm hiểm?

Ngươi sao?" Tào Bẩm ngước mắt nhìn về phía Chu Phong. "Khụ khụ!" Chu Phong xấu hổ ho khan hai tiếng, liên liên giải thích, "Quân hậu ngài là hiểu rõ ta mà, ta từ nhỏ thể nhược đa bệnh, y sư dặn dò không thể bước vào chốn âm hàn, nếu không mạng chẳng còn bao lâu...

Bất quá Quân hậu không cần lo lắng nhiều, chỉ cần ngài ra lệnh một tiếng, kẻ nào dám lùi bước liền là đào binh, theo luật có thể chém." "A a." Tào Bẩm trừng mắt cười lạnh, thầm nghĩ nếu không phải cậu của ngươi ra sức tiến cử trước mặt bá phụ ta, ngươi hà đức hà năng đảm đương nổi chức vụ Đô bá Phường Nhân Quân?

Bất quá giờ phút này hiển nhiên không phải lúc so đo những chi tiết nhỏ nhặt này, Tào Bẩm lập tức một lần nữa lâm vào khổ não: Tối qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chẳng lẽ trong mộ thật sự có quỷ quái tác quai tác quái hay sao?

Hồi lâu sau. "Rầm!" Dường như hạ quyết tâm, Tào Bẩm bỗng

nhiên vỗ một chưởng lên bàn, cắn răng nói: "Không thành công thì thành nhân, đêm nay ta đích thân suất người xuống mộ!

Nếu như chết ở trong mộ, coi như là báo đáp sự tín nhiệm của bá phụ!" "Không thể!

Vạn vạn không thể a!

Quân hậu nếu là tao ngộ bất trắc, Phường Nhân Quân ai tới thống lĩnh?" Chu Phong giật nảy mình, vội vàng nhảy tới khổ khổ khuyên bảo.

Ngay tại lúc này. "Báo ——!" Ngoài trướng bỗng nhiên truyền đến một tiếng lính báo. "Vào đi!" Câu chuyện tạm thời kết thúc, Tào Bẩm ngồi lại lên ghế, mặt không biểu tình nói.

Một gã binh sĩ chạy chậm tiến vào, ôm quyền nói: "Báo!

Quân hậu, trong số những người nhập mộ tối qua còn có một người sống sót, hiện giờ đã bị giải tới ngoài trướng, thỉnh Quân hậu phát lạc." Nghe vậy Tào Bẩm nháy mắt tỉnh táo tinh thần, vội vàng nói: "Người sống sót?

Tốc tốc giải vào đây!" "Vâng!" Binh sĩ cung thân lui da.

Chỉ thoáng chốc, liền có một người trẻ tuổi đầu bù tóc rối đi theo sau lưng binh sĩ bước vào. "Sao lại là ngươi?" Nhìn thấy người trẻ tuổi này, Tào Bẩm còn chưa mở miệng nói chuyện, ngược lại là Chu Phong dẫn đầu mặt lộ vẻ kinh ngạc, phảng phất như nhìn thấy người không nên xuất hiện ở đây nhất.

Người này không phải ai khác, chính là Ngô Lương.

Ngô Lương tự nhiên cũng chú ý tới phản ứng của Chu Phong, trong lòng nghi hoặc đồng thời, chợt nhớ ra một số việc: "Hữu Tài huynh" cùng Chu Phong là có hiềm khích, nguyên nhân bắt đầu là do "Hữu Tài huynh" từng vì chuyện phân phối thức ăn bất công mà

hướng Tào Bẩm tố cáo, dẫn đến việc Chu Phong phụ trách chuyện này bị trách mắng, từ đó về sau người này liền ghi hận trong lòng, khắp nơi làm khó dễ "Hữu Tài huynh".

Cũng may Tào Bẩm làm người coi như công chính, trong tình huống không nắm được thóp của "Hữu Tài huynh", Chu Phong cũng không thể trắng trợn làm gì hắn.

Nhưng trong tối thì khó nói rồi, ví dụ như sai sử người khác ở trong mộ thần không biết quỷ không hay xử lý hắn?

Tóm lại, Chu Phong hoàn toàn có động cơ làm như vậy.

Chẳng qua hiện tại Ngô Lương còn vẻn vẹn chỉ là hoài nghi, tịnh không có nắm giữ chứng cứ xác thực, bởi vậy cũng không tiện ở trước mặt Tào Bẩm nói cái gì, chỉ có thể giữ thêm một cái tâm nhãn. "Bái kiến Quân hậu, Đô bá." Nghĩ như vậy, Ngô Lương cụp mi thuận mắt hành lễ nói. "Không cần đa lễ." Tào Bẩm phất phất tay, cấp thiết hỏi, "Ngươi đã là người duy nhất sống sót tối qua, hãy nói xem những gì mắt thấy tai nghe trong mộ, người của chúng ta rốt cuộc vì sao toàn quân bị diệt?" Ngô Lương tâm tư chuyển động, kỳ thật thông qua tử trạng của những người đó, cùng với một số chi tiết phát sinh tối qua, hắn đã không sai biệt lắm thôi trắc ra nguyên nhân của sự cố lần này —— "Vào giếng chết"!

Thế kỷ hai mươi mốt bất luận là nhân viên khảo cổ hay là trộm mộ tặc đều biết, cổ mộ quanh năm phong bế, thành phần không khí trong mộ đã phát sinh biến hóa, trong đó thường thấy nhất chính là nhất oxit cacbon (CO) và cacbon dioxit (CO2) quá lượng, hai loại khí thể này cực dễ sản sinh lại không màu không mùi, cái trước sẽ làm cho người ta trúng độc, cái sau có thể khiến người ta ngạt thở, quả thực chính là siêu cấp sát thủ tàng hình.

Đối mặt tình huống này, biện pháp tốt nhất là thông gió trước.

Nhưng cái Phường Nhân Quân mới thành lập gần đây này dường như hoàn toàn không có kinh nghiệm về phương diện này, mới vừa dỡ bỏ tường kim cương liền lập tức phái người tra xét, hơn nữa một lần đi vào hơn trăm người, còn đồng thời mang theo mấy chục cây đuốc đã châm lửa.

Cách làm này không nghi ngờ gì sẽ làm trầm trọng thêm sự tiêu hao oxy trong mộ, khiến nhất oxit cacbon và cacbon dioxit tăng vọt.

Thậm chí trong thời gian tra xét, đuốc cầm trên tay từng có lúc tắt ngấm, người trong mộ cũng không có mảy may cảnh giác, như thế mới ủ thành thảm kịch vốn có thể tránh khỏi này...

Nhưng đồng thời Ngô Lương cũng rõ ràng, cuối thời Đông Kinh còn chưa có khái niệm cụ thể về không khí, càng đừng nói cái gì nhất oxit cacbon, cacbon dioxit các loại.

Cho nên cưỡng ép phổ cập khoa học chưa chắc hữu dụng.

Dưới tình huống có người đang hổ rình mồi đối với tính mạng của hắn, không chừng còn có khả năng bị người ta cắn ngược lại, cuối cùng rơi vào kết cục giống như Bruno. (Giordano Bruno - bị hỏa thiêu vì khoa học).

Thay vì mạo hiểm như vậy, chi bằng trước tiên dùng cách nói mà người thời đại này dễ dàng lý giải nhất để hù dọa bọn hắn, sau đó lại dùng tư thái cao nhân ra tay giải quyết vấn đề, từ đó đạt được sự tín nhiệm và ỷ trọng của Quân hậu.

Như thế, mới có thể nắm giữ quyền chủ động trong tay mình!

Suy nghĩ trước sau, Ngô Lương rốt cuộc rũ mắt xuống, thanh âm trầm thấp nói: "Quân hậu có từng nghe qua 'Quỷ thổi đèn'?" "Quỷ thổi đèn?

Cũng chưa từng nghe qua, giải thích thế nào?" Tào Bẩm lần nữa

nhíu mày, trong mắt xẹt qua một tia kinh nghi.

Chu Phong cũng là sắc mặt quái dị, cực không tự nhiên thay đổi tư thế đứng một chút, dùng cái này để che giấu sự bất an trong lòng.

Kỳ thật chớ nói người thời đại này, cho dù là thế kỷ hai mươi mốt nơi Ngô Lương sống, khi người ta đồng thời nghe được hai chữ "Quỷ" và "Mộ", cũng sẽ không tự giác sinh ra rất nhiều liên tưởng, càng huống chi hai người hoàn toàn không có kinh nghiệm trộm mộ lại chịu ảnh hưởng sâu sắc của tư tưởng phong kiến mê tín. "Tương truyền 'Quỷ thổi đèn' là ước định giữa người sống và người chết." Thanh âm của Ngô Lương càng phát ra trầm thấp, ánh mắt nhìn chằm chằm hai người, nửa thật nửa giả nói, "Người sống tiến vào mộ thất địa cung làm chuyện trộm cắp, nếu như lửa mang theo bỗng nhiên tắt ngấm, liền là mộ chủ nhân chưa vãng sinh hạ lệnh trục khách, cảnh cáo kẻ trộm mộ không được làm bậy, kẻ trộm mộ cần mau chóng lui đi, không được lấy một vật, nếu không tất gặp tai ương ngập đầu!" ---------- "Việc này...

Cùng chuyện tối qua có quan hệ gì?" Nghe được lời này, mày Tào Bẩm nhíu càng chặt hơn.

Chu Phong thì là không tự chủ được khép chặt y phục trên người, một bên nuốt nước miếng, một bên bất động thanh sắc dựa sát vào phía Tào Bẩm một chút. "Không dám giấu diếm Quân hậu, tối qua chúng ta liền gặp phải 'Quỷ thổi đèn'!" Ngô Lương ôm quyền, tiếp tục giữ vững thanh âm trầm thấp, "Chúng ta phụng mệnh sau khi tiến vào lăng mộ, không bao lâu liền đi đến tận cùng, bị hai đạo cửa đá chặn lại đường đi, Truân trưởng mệnh chúng ta cùng nhau đẩy cửa, nhưng cửa đá kia lại không chút sứt mẻ, Truân trưởng không còn cách nào đành phải chia binh hai đường, một đường tiếp tục phá cửa, một đường phân tán tham tầm lối vào khác..." Nói đến đây, thấy hai người đang vươn cổ nghe đến nhập thần, Ngô Lương mãnh nhiên đề cao âm

lượng, quát to một tiếng: "Đột nhiên!!!" "Á..." Chu Phong lập tức truyền ra một tiếng kinh hô, theo bản năng ôm lấy cánh tay Tào Bẩm. "Xoảng!" Tào Bẩm vốn dĩ còn đỡ một chút, nhưng bất chợt bị Chu Phong chộp một cái như thế, lại cũng thụ kinh vớ lấy bội kiếm trên bàn, thậm chí rút ra hơn một tấc toàn thần giới bị. "..." Kết quả lại là không có chuyện gì xảy ra.

Bầu không khí có chút xấu hổ, loáng thoáng có thể nghe được ngoài trướng truyền đến mấy tiếng quạ kêu "Oa oa".

Tào Bẩm quay đầu liếc xéo Chu Phong một cái, cánh tay run lên hất văng cái bàn tay nhỏ bé không biết đặt vào đâu của Chu Phong, lại chuyển qua mặt đen sì quát Ngô Lương: "Ngươi nói chuyện thì nói chuyện, chớ có lại nhất kinh nhất sạ!" Ngô Lương đảo mắt rất hài lòng phản ứng của hai người, một bên thầm nghĩ năm đó luyện kể chuyện ma dỗ con gái chui vào lòng mình quả nhiên không uổng công, một bên cụp mi thuận mắt đáp một tiếng vâng, nhịn cười tiếp tục nói: "Đột nhiên trong mộ vang lên từng trận nức nở, tựa như có người đang thấp giọng ngâm xướng, lại tựa như tiếng hô hoán đến từ phương xa, khi đó chúng ta chỉ cảm thấy da đầu tê dại, lông tóc trên người từng cọng dựng đứng lên, đứng tại chỗ không dám khinh cử vọng động...

Ngay tại lúc này!!!" "!!!" Tai Chu Phong run lên, lần nữa ôm lấy cánh tay Tào Bẩm.

Thấy Tào Bẩm đã nghiến răng nghiến lợi, trừng mắt chuẩn bị mắng chửi người, Ngô Lương cố nén cười, nhưng cũng biết đạo lý quá tam ba bận, vội vàng tiếp tục nói: "Hô ——!

Một trận gió huyệt thấu xương không biết nổi lên từ đâu, chúng ta trong khoảnh khắc phảng phất như đặt mình vào giữa mùa đông khắc nghiệt, hàn khí từ trong xương cốt tỏa ra ngoài, đuốc trong tay càng là

bị thổi tắt hết!" "Lúc này đã có người sinh lòng sợ hãi, bèn hướng Truân trưởng nói về lời đồn 'Quỷ thổi đèn' đề nghị rút khỏi mộ huyệt, nhưng Truân trưởng tâm hệ quân lệnh sống chết không chịu, chúng ta đành phải hai người một tổ mò mẫm trong bóng tối dò tìm lối vào khác, nào biết ta cùng đồng bạn mới đi được một lúc, sau lưng thình lình vang lên một tiếng kinh hô, ta muốn quay đầu kiểm tra nhưng lại bị một cỗ sức mạnh không biết tên khống chế động đậy không được, không bao lâu liền mất đi tri giác, khi tỉnh lại thì đã ở chỗ này." Nói đến chỗ này, Ngô Lương rốt cuộc kết thúc buổi kể chuyện kinh dị này.

Còn về chuyện mình bị đồng bạn đánh lén, Ngô Lương lại chỉ tự không đề cập tới.

Chủ yếu là vì để ổn định kẻ chủ mưu phía sau muốn mưu hại hắn, để tránh đánh cỏ động rắn, từ đó tranh thủ thời gian và cơ hội cho chính mình tính kế lâu dài.

Dù sao, tên nô dịch kia đã bỏ mạng, nói cái gì cũng chết không đối chứng. "Ân..." Lúc này mi tâm Tào Bẩm đã nhíu thành một cục.

Thầm nghĩ nếu quả thật là "Quỷ thổi đèn", chỉ sợ phái thêm bao nhiêu người tiến vào trong mộ cũng là uổng mạng, nhưng mật lệnh mang theo bên người, hắn lại không thể nào khinh ngôn lui quân, việc này phải làm sao cho phải a?

Ngay tại lúc này. "Ăn nói bừa bãi!" Lúc nghe kể chuyện thì khúm núm, Chu Phong lúc này lại bỗng nhiên trọng quyền xuất kích, chỉ vào Ngô Lương lớn tiếng trách mắng, "Ngô Lương, ngươi nói chuyện giật gân nhiễu loạn tai mắt Quân hậu, rốt cuộc là có rắp tâm gì?" Có sơ hở?

Ngô Lương trong lòng kinh hãi, nhưng cẩn thận hồi ức một chút, tự cảm thấy câu chuyện vừa rồi kể hình như cũng không có lỗ hổng

gì, lúc này mới có chút thấp thỏm ôm quyền hỏi: "Chu Đô bá cớ gì nói ra lời ấy?" "Chúng ta phụng mật lệnh Tào Sứ quân khai quật mộ Lương Hiếu Vương, mà ngươi lại dùng ngôn luận 'Quỷ thổi đèn' khủng bố Quân hậu mau chóng lui quân, không phải nhiễu loạn tai mắt thì là cái gì?" Chu Phong thanh sắc câu lệ, nói xong lại hướng Tào Bẩm ôm quyền, cung kính nói: "Quân hậu có chỗ không biết, kẻ này gọi là Ngô Lương, vốn là một tên đào binh, có người cầu xin mới miễn cho tội chết, bị giáng làm nô dịch quy nhập vào Phường Nhân Quân chúng ta, loại người này vì mạng sống tự nhiên cái gì cũng dám nói, ngôn luận nói ra đều không thể tin." "Huống chi tối qua mọi người đều chết duy chỉ một mình hắn sống sót, đây chính là nghi điểm lớn nhất." "Mạt tướng hoài nghi, kẻ này tối qua cực có khả năng lại làm đào binh mới cầu hoạt được, chỉ là vì không bị Quân hậu xử trí, cũng là vì không muốn lại tiến vào mộ huyệt mạo hiểm, mới đặt đại cục vào chỗ không quan tâm, cố ý biên tạo ra lời nói dối 'Quỷ thổi đèn' lừa gạt Quân hậu, tâm này đáng chém!" Nghe xong những lời này, Ngô Lương ngược lại yên lòng.

Thì ra Chu Phong tịnh không phải phát hiện ra lỗ hổng gì trong câu chuyện của hắn, mà chỉ là đơn thuần lấy lịch sử đen tối của "Hữu Tài huynh" làm lý do phát xuất nghi ngờ, dùng cái này để đạt thành mục đích báo thù hắn.

Loại nghi ngờ này lực sát thương thực sự có hạn, huống chi trong lòng Ngô Lương sớm có tính toán khác.

Là một thạc sĩ chuyên ngành khảo cổ, hắn đối với lịch sử tự nhiên rất có nghiên cứu, vẻn vẹn thông qua năm tháng trong ký ức của "Hữu Tài huynh", liền đã trích tuyển ra được một số sự thật lịch sử tương quan: Mùa xuân năm Sơ Bình thứ tư, Tào Tháo đại bại Viên Thuật, lại thảo phạt Đào Khiêm công hạ hơn mười thành Từ Châu, coi như miễn cưỡng đứng vững gót chân tại loạn thế.

Chương 2

Mà mùa thu cùng năm, cũng chính là hiện tại, phụ thân Tào Tháo là Tào Tung bị Đào Khiêm phái binh giết chết, Tào Tháo giận dữ lại phạt Đào Khiêm, nhưng không lâu sau đó lương thảo cạn kiệt, không thể không thu binh...

Chính vì lần thất bại này, khiến cho Tào Tháo bỏ lỡ thời cơ tốt, mùa hè năm sau khi ba lần chinh phạt Từ Châu thì bị Lữ Bố thừa cơ mà vào đoạt mất Duyện Châu, thiên thiên lúc quay về cứu Duyện Châu lại gặp phải nạn châu chấu tàn phá, nguy cơ lương thảo càng thêm nghiêm trọng, thậm chí xuất hiện cảnh tượng người ăn thịt người, Tào Tháo suýt nữa lâm vào tuyệt cảnh, luân vi tù dưới bậc thang của Viên Thiệu.

Cho nên...

Vì để bổ sung lương thảo ổn định chiến cục, Tào Tháo ngay tại lúc này phái người đến đây khai quật lăng Lương Hiếu Vương?

Kỳ thật chuyện Tào Tháo khai quật lăng Lương Hiếu Vương trong sử sách có ghi chép, chỉ là chi tiết và thời gian so với những gì hắn biết và học dường như lược có chút sai biệt. "Vì Viên Thiệu hịch Dự Châu" có viết: Tháo soái tướng lại sĩ, thân lâm phát quật, phá quan lỏa thi, lược thủ kim bảo.

Chí lệnh thánh triêu lưu thế, sĩ dân thương hoài. "Thủy Kinh Chú Sơ" trong đó cũng có viết: Tháo dẫn binh nhập Năng, phát Lương Hiếu Vương trủng, phá quan, thu kim bảo số vạn cân.

Trong những tư liệu lịch sử này, đều minh xác nhắc tới lăng Lương Hiếu Vương là do Tào Tháo đích thân suất binh khai quật, thế nhưng lần này người dẫn người đến Năng Sơn khai quật lại tịnh

không phải bản tôn Tào Tháo, mà là một vị Quân hậu tên là "Tào Bẩm".

Trừ cái đó ra, còn có một nghi điểm. "Vì Viên Thiệu hịch Dự Châu" trong đó còn nhắc tới: Tháo lại đặc trí Phát Khâu Trung Lang Tướng, Mô Kim Hiệu Úy, đi đến đâu tàn phá đến đó, không hài cốt nào không lộ.

Nhưng hiện tại quân đội đến đây khai quật lăng Lương Hiếu Vương lại gọi là "Phường Nhân Quân", cấp bậc người dẫn đầu cũng tịnh không phải Trung Lang Tướng hay Hiệu Úy gì, chỉ là khu khu một cái Quân hậu.

Nghi điểm này ngược lại tương đối dễ lý giải hơn một chút, dù sao "Phường Nhân Quân" mới vừa vặn thành lập, Tào Tháo khả năng còn chưa thu nạp được cao thủ trộm mộ kỹ thuật quá cứng để thống lĩnh quân này, bởi vậy cũng liền tạm thời chưa thiết trí chức quan như vậy.

Nói cách khác, hiện tại chính là lúc Tào Tháo đang cần người...

Bất quá có một điểm là có thể khẳng định, trong lịch sử lần khai quật này của Phường Nhân Quân tịnh không có thành công, chí ít không có kịp thời thành công.

Nếu không nếu là thu được "kim bảo số vạn cân", lần thảo phạt này của Tào Tháo đoạn nhiên sẽ không vì lương thảo cạn kiệt mà bị ép thu binh, dẫn đến bỏ lỡ thời cơ tốt...

Tức là.

Lần khai quật mộ Lương Hiếu Vương này thành công hay không, đối với Tào Tháo mà nói hẳn là rất có ý nghĩa chiến lược.

Nếu như Ngô Lương có thể từ trong đó phát huy tác dụng cử túc khinh trọng, liền có khả năng sớm tiến vào tầm mắt Tào Tháo, nói

không chừng còn sẽ nhận được trọng dụng.

Chỉ cần có thể ôm chặt cái "đùi lớn" Tào Thừa tướng tương lai này, ngày tháng sau này nhất định dễ chịu hơn rất nhiều, tối thiểu tính mệnh vô ưu.

Đã nghĩ đến tầng này, Ngô Lương đương nhiên sẽ không ngồi chờ chết, ngay lập tức lại đoạt trước khi Tào Bẩm đưa ra phản ứng nói: "Quân hậu minh giám, tiểu nhân nói câu nào cũng là thật, chỉ có một chuyện còn chưa nói rõ." "Chuyện gì?" Tào Bẩm trực tiếp bỏ qua sự cố chấp của Chu Phong, mặt không biểu tình hỏi.

Lại nghe Ngô Lương tiếp tục ôm quyền nói: "Quân hậu có chỗ không biết, tổ tiên tiểu nhân nãi là một mạch 'Kê đồng' (tương tự như linh môi/đồng cốt) tương truyền, đáng tiếc đến đời tiểu nhân lại không biết vì sao không thể 'khởi kê' (lên đồng), bởi vậy đứt đoạn truyền thừa dẫn đến gia đạo sa sút." "Nói ra cũng là tạo hóa trêu ngươi, tối qua lúc tiểu nhân hôn mê thế mà mạc danh khai khiếu, bị mộ chủ nhân nhập thân thần du một phen, cũng là bởi vậy, thế mà vô ý gian nhìn thấy cơ quan trong mộ rõ ràng rành mạch, càng đem hỉ hảo của mộ chủ nhân thục ký trong lòng." "Nếu Quân hậu lại mệnh lệnh tiểu nhân tiến vào mộ Lương Hiếu Vương, tiểu nhân định có thể xu cát tị hung, nhất cử thành công!" ---------- "Lời này là thật!?" Vừa nghe lời này, Tào Bẩm rốt cuộc lại cũng ngồi không yên, "Hoắc" một tiếng đứng dậy, vẻ mặt kinh hỉ nhìn Ngô Lương, phảng phất như đang nhìn một món bảo bối mất mà tìm lại được. "Tiểu nhân có mười cái đầu, cũng không dám khi phiến Quân hậu." Ngô Lương cụp mi thuận mắt nói. "Tốt!

Tốt lắm!

Đêm nay ta đích thân cùng ngươi lĩnh binh năm mươi lại tham mộ Lương Hiếu Vương, nếu ngươi nói không ngoa, ta định trọng dụng

ngươi, ngày sau gặp Sứ quân còn muốn đích thân vì ngươi thỉnh công!" Tào Bẩm lập tức vỗ bàn nói, trong sự quyết đoán lộ ra chút hương vị có bệnh thì vái tứ phương.

Ngô Lương trong lòng vui vẻ, kết quả mới vừa định khom người nói lời cảm tạ, liền lại bị Chu Phong nhảy ra chọc ngang một gậy: "Quân hậu tam tư a, Ngô Lương nói chưa có định luận không nói, Quân hậu vạn vạn không thể lấy thân phạm hiểm, huống chi Phường Nhân Quân hiện giờ đã không đủ trăm người, nếu như lại tổn thất năm mươi tướng sĩ, liền cùng toàn quân bị diệt cũng kém không bao nhiêu." "Dùng không đến năm mươi người, ta chỉ cần mười người là đủ." Không đợi Tào Bẩm đưa ra phản ứng, Ngô Lương đã tự tin cười nói.

Trộm mộ chưa bao giờ là người càng nhiều càng tốt, nhất là loại mộ huyệt phong bế này, nhân viên không chuyên nghiệp đi vào càng nhiều, ngược lại càng dễ dàng dẫn phát nguy hiểm, tạo thành tổn hại vô vị đối với lăng mộ cũng càng nghiêm trọng.

Mà thân là một gã thạc sĩ khảo cổ học, Ngô Lương tự nhiên cũng chịu ảnh hưởng của lý niệm "khai quật bảo hộ".

Trong lịch sử mộ Lương Hiếu Vương chung quy khó thoát vận mệnh bị trộm, chẳng qua chỉ là vấn đề thời gian sớm hay muộn, hắn hiện tại xuất thủ tương trợ chí ít còn có cơ hội bảo tồn lại một số văn vật có giá trị khảo cổ, để cung cấp cho hậu thế tiến hành khảo sát nghiên cứu. "Mười người?" Tào Bẩm cùng Chu Phong đều là sửng sốt. "Bất quá mười người này cần do ta đích thân tới chọn." Ngô Lương lại nói. "Có yêu cầu gì không?" Tào Bẩm nghĩ nghĩ, lại hỏi. "Quân hậu cùng Đô bá đều võ nghệ hơn người, nếu hai vị chịu cùng đi, vậy thì tốt quá." Ngô Lương cố ý nhìn Chu Phong nói. "Hữu Tài huynh" hiểu rõ Chu Phong, kẻ này nãi là hạng người tham sống sợ chết ham hưởng lạc, định nhiên không chịu lấy thân phạm hiểm, vừa

vặn mượn cơ hội này để hắn ở ngay trước mặt Tào Bẩm xấu mặt, coi như một lần hồi kích nho nhỏ.

Còn về Tào Bẩm, vừa rồi trước khi tiến vào quân trướng, hắn liền nghe được hào ngôn tráng ngữ "không thành công thì thành nhân".

Cho nên cho dù Ngô Lương không đề cập tới thì hắn hắn là cũng sẽ đi.

Quan trọng nhất là, Ngô Lương đã biết có người muốn ám hại hắn, đem Tào Bẩm mang theo bên người, liền tương đương mang theo một đạo bùa hộ mệnh, thuận tiện còn có thể để Tào Bẩm tận mắt chứng kiến bản lĩnh của mình, nhất cử lưỡng tiện. "Hỗn trướng!" Chu Phong quả nhiên lập tức phản đối, thanh sắc câu lệ nói, "Nếu Quân hậu cùng ta cùng nhau nhập mộ, ai tới tọa trấn Phường Nhân Quân, xảy ra loạn gì ngươi có thể phụ trách?" "Chu Đô bá nói cực phải, vậy liền thỉnh Quân hậu tọa trấn trong quân, Chu Đô bá cùng ta cùng nhau nhập mộ đi." Ngô Lương cố ý nói. "Ta?

Khụ khụ, Quân hậu ngài là hiểu rõ ta mà, ta..." Chu Phong lập tức vẻ mặt xấu hổ, giả vờ ho khan lại muốn hướng Tào Bẩm giải thích. "Đủ rồi!

Đêm nay ta cùng ngươi cùng nhau nhập mộ, Chu Phong ở bên ngoài tiếp ứng." Tào Bẩm đã lười nghe tiếp mấy lời nhảm nhí kia, thấy Chu Phong còn muốn nói cái gì, lập tức lại phất tay nói, "Ý ta đã quyết, việc này không cần nghị luận nữa!" Ngô Lương thuận thế lại nói: "Trừ cái đó ra, ta còn muốn con gà trĩ mà Quân hậu mấy ngày trước bắt được nuôi ở ngoài trướng kia." "Ngô Lương, ngươi chớ có được đà lấn tới!

Ngay cả Quân hậu tới Nãng Sơn xong cũng chưa từng đụng qua nửa điểm thịt thà...

Ta cũng thế!" Chu Phong lập tức lại nhịn không được chửi ầm

lên.

Tào Bẩm lại thập phần thú vị nhìn Ngô Lương cười nói: "Cái này có gì khó, đợi ngươi trợ ta làm xong việc này, ta liền sai người đem con gà trĩ kia luộc lên chỉ cho một mình ngươi hưởng dụng." Đây rõ ràng là lấy lòng dạ kẻ tham ăn đo lòng quân tử mà!

Thị khả nhẫn thục bất khả nhẫn!

Ngô Lương sửng sốt một chút, đành phải bất đắc dĩ giải thích nói: "Quân hậu hiểu lầm, ta muốn con gà trĩ kia là muốn mang nó cùng vào trong mộ để dùng vào việc khác...

Bất quá sự thành về sau, thỉnh Quân hậu chuẩn hứa ta nướng lên ăn." Gà rừng: Đậu xanh! ...

Người cuối thời Đông Kinh vẫn là tương đối mê tín, dân gian phổ biến cho rằng hồn phách mộ chủ nhân ban ngày sẽ lưu lại trong âm trạch nghỉ ngơi, chỉ có đến buổi tối mới có thể ra cửa.

Bởi vậy nếu muốn khai phần quật mộ, nhất định phải đợi đến sau khi mặt trời lặn.

Bất quá Ngô Lương cho rằng, đây chỉ là một trong những nguyên nhân khiến Phường Nhân Quân ngày đêm điên đảo.

Nguyên nhân khác, thì chủ yếu là xuất phát từ lập trường của Tào Tháo.

Trong lịch sử Tào Tháo cả đời đều tự cho mình là đại thần nhà Kinh, thần công nhiên phái người trộm quật lăng mộ vương tộc Đại Kinh khẳng định không nói nổi, vạn nhất bị người biết không chừng liền muốn giống như Đổng Trác luân vi mục tiêu công kích của chúng chư hầu, cho nên loại sự tình không có cách nào đặt lên mặt bàn này, tốt nhất vẫn là buổi tối vụng trộm tiến hành.

Cái quy củ "Gà gáy không sờ vàng" (Kê minh bất mô kim) của Mô

Kim Hiệu Úy trong tiểu thuyết trộm mộ đời sau có khả năng chính là từ đây mà tới...

Cũng là bởi vậy, cứ việc trong lòng Ngô Lương cảm thấy ban ngày buổi tối không có gì khác biệt, cũng tự giác lựa chọn nhập gia tùy tục, dưới sự an bài của Tào Bẩm tạm thời ở trong quân trướng nghỉ ngơi, một mực chờ đến đêm xuống mới triển khai công tác khai quật. ...

Cứ như thế một ngày không có chuyện gì xảy ra.

Đợi Phường Nhân Quân ăn xong cơm tối, một vầng minh nguyệt đã lặng lẽ leo lên ngọn cây.

Từng trận gió thu thổi qua sườn núi thỉnh thoảng phát ra tiếng rít chói tai, ánh trăng mông lung chiếu qua cây khô lưu lại trên mặt đất những bóng đen dữ tợn, chính là đêm đen gió lớn đêm trộm mộ.

Tào Bẩm sớm đã tập kết tốt nhân thủ trước mộ, cộng thêm chính hắn tổng cộng mười người, đều là tinh anh trong Phường Nhân Quân.

Bất quá cho dù là tinh anh, đối mặt với ngôi mộ quỷ dị tối qua vừa mạc danh hại chết hơn trăm mạng người, trong lòng cũng là ít nhiều có chút thấp thỏm, điểm này thông qua vẻ mặt như lâm đại địch của bọn hắn liền có thể nhìn ra chút manh mối. "Chư vị tướng sĩ, đêm nay hết thảy sự nghi do Ngô Lương phụ trách, các ngươi đều nghe lệnh hắn, nếu có kẻ làm trái lấy quân pháp xử trí!" Tào Bẩm là người sảng khoái, vừa lên liền giao quyền chỉ huy cho Ngô Lương, chính mình ngược lại làm lên phủi tay chưởng quầy. "Vâng." Đám người trong lòng bất an, thanh âm đáp ứng tự nhiên có chút thưa thớt. "Tạ Quân hậu, ta chỉ đề hai điểm yêu cầu." Ngô Lương trước là hướng Tào Bẩm hành cái lễ, sau đó xoay người nói với mọi người, "Thứ nhất, tiến vào trong mộ cần tập thể hành động, bất kỳ người nào không được thiện tác chủ trương, càng không được tự ý xúc bính bất kỳ vật

phẩm gì; Thứ hai, chỉ đốt một cây đuốc chiếu sáng là được, nếu như đuốc tắt, vô luận bất kỳ tình huống nào đều cần lập tức rút khỏi mộ huyệt, không được có sai sót, nghe rõ chưa?" "Nghe rõ rồi." Thanh âm đáp ứng vẫn như cũ thưa thớt. "Tốt, mọi người mang lên công cụ và binh khí đi theo ta." Ngô Lương cũng không để ý, cực kỳ tùy ý phất phất tay với mọi người, sải bước đi về phía cửa mộ.

Trải qua sự tình tối qua, hắn đã có thể xác định đoạn mộ đạo phía trước tịnh không có chướng khí độc, lại thêm hôm nay thông gió cả một ngày, không khí bên trong đã hoàn thành trao đổi với ngoại giới, tự nhiên không có gì phải lo lắng.

Nhìn bóng lưng tiêu sái của hắn, đám người lại vẫn như cũ có chút bất an, nhưng khi thấy ánh mắt Tào Bẩm quét tới, mới vội vàng tráng lá gan đi theo.

Như thế không tiêu bao lâu.

Ngô Lương đã xuyên qua mộ đạo đi tới trước hai cánh cửa đá to lớn chắn đường kia.

Đây là một cái cửa tò vò (khởi khoán môn), toàn bộ dùng những phiến đá bằng phẳng cấu thành.

Diêm ngói, tích thú, gạch đầu của lầu cửa đều dùng hán bạch ngọc điêu khắc mà thành.

Dưới cửa tò vò là chân tu di (bệ đỡ) dùng đá xanh lớn điêu thành, phía trên cực kỳ tinh tế điêu khắc hoa văn hoa sen ngửa và úp, mang đậm ý vị Đạo giáo và sắc thái thần bí.

Dưới cửa tò vò, chính là hai cánh cửa đá huy hoàng uy vũ.

Cửa đá đồng dạng thông thể do hán bạch ngọc điêu trác mà thành, phía trên ngoại trừ phủ một lớp bụi, hoa văn triện khắc ra vẫn như cũ rõ ràng có thể thấy được.

Ngô Lương từng thấy qua những hoa văn này, nãi là "Vân khí văn" (hoa văn hình mây) lưu hành thời Lưỡng Kinh. "Vân khí văn" có liên quan đến tư tưởng thiên giới và phi thăng của thời kỳ này, đem loại hoa văn này điêu khắc trên cửa mộ, tự là có ngụ ý giúp mộ chủ nhân thăng nhập thiên giới.

Lúc này Tào Bẩm cũng đã đi theo tới, nhớ tới miêu tả ban sáng của Ngô Lương, liền đem hai tay ấn lên cửa đá dùng sức đẩy hai cái, các binh sĩ khác cũng vội vàng đi lên hỗ trợ.

Quả nhiên như Ngô Lương nói —— Không chút sứt mẻ!

Trừ cái đó ra, Tào Bẩm còn phát hiện giữa hai cánh cửa có một khe hở rộng chừng ba ngón tay, liền lại cầm đuốc tới gần nhìn vào bên trong, kết quả cũng là cái gì cũng không thấy. "Cửa này kiên cố dị thường, chẳng lẽ phải dùng gỗ để tông cửa hay sao?" Tào Bẩm quay đầu lại, hơi nhíu mày nói.

Chương 3

Tối qua hơn trăm người đều đẩy không ra hai cánh cửa này, hắn chỉ mang theo mấy người như vậy tự nhiên cũng đẩy không ra. "Không cần, ta có một cách, có thể dễ dàng mở ra cửa này." Ngô Lương tính trước kỹ càng cười nói. "Hả?

Ngươi có diệu pháp gì, mau mau nói ra!" Tào Bẩm nghe vậy thì vui mừng, vội vàng hỏi.

Những người còn lại cũng vẻ mặt đầy mong đợi nhìn về phía Ngô Lương, chờ đợi hắn triển hiện "diệu pháp".

Đón ánh mắt của mọi người, Ngô Lương lại không lập tức trả lời vấn đề của Tào Bẩm, chỉ đạm nhiên cười một tiếng, vẫy vẫy tay với một binh sĩ cầm trường qua đứng gác phía sau: "Vị đại ca này, cho mượn trường qua dùng một lát." "Cái này..." Binh sĩ lộ vẻ nghi hoặc, binh khí cũng không phải thứ có thể tùy tiện cho người khác mượn, thế là lập tức nhìn về phía Tào Bẩm dò hỏi, thấy Tào Bẩm cũng gật đầu cho phép, lúc này mới rốt cuộc đưa trường qua lên. "Đa tạ." Ngô Lương gật gật đầu, nhận lấy trường qua ướm thử vào khe hở giữa hai cánh cửa đá, sau đó lại thuận theo khe hở cắm nó vào trong.

Trường qua tham nhập vào ước chừng một mét, chợt nghe "keng" một tiếng vang giòn, tựa hồ là đụng phải vật cứng gì đó. "Quả nhiên là đá Tự Lai!" Mắt Ngô Lương sáng lên, khóe miệng khẽ nhếch.

Dùng "đá Tự Lai" chặn cửa là một loại thủ đoạn phòng trộm mộ khá thông thường ở thời cổ đại.

Nguyên lý của thứ này kỳ thực vô cùng đơn giản: Tức là trước tiên đào một đường rãnh ở trên mặt đất bên trong cửa và trên cửa, khi hai cánh cửa đóng lại, đem trụ đá dựng ở trong rãnh dưới đất dựa vào

sau cửa.

Sau khi người đi ra, trụ đá theo cửa đá đóng lại mà từ từ nghiêng đi, đợi cửa đá hoàn toàn đóng kín, trụ đá cũng theo đó từ từ trượt vào trong rãnh đã khắc sẵn giữa hai cánh cửa, thế là cửa đá bị chặn chết hoàn toàn.

Mà muốn mở cửa đá ra, liền phải dùng đến bí mật bất truyền của đám thợ xây lăng tẩm thời cổ đại —— chìa khóa đinh móc (Quải đinh thược thi).

Thứ này nghe thì rất huyền bí, nhưng kỳ thực chỉ là một thanh kim loại mà phần đỉnh được uốn cong thành hình chữ "Khẩu", trông giống như một cái muôi không đáy bị khuyết mất một nửa.

Khi sử dụng thì đem nửa chữ "Khẩu" của chìa khóa dựng thẳng lên, thuận theo khe cửa từ từ đút vào, đợi sau khi tiếp xúc với đá Tự Lai, lại xoay ngang chữ "Khẩu" móc vào đầu trên của đá Tự Lai.

Cứ như vậy, dưới tác dụng của nguyên lý đòn bẩy, chỉ cần một người liền có thể đẩy dựng đá Tự Lai lên.

Không còn đá Tự Lai chặn cửa, cửa đá vốn đã thiết kế trục xoay tự nhiên đẩy một cái là mở.

Chẳng qua thời xưa để bảo vệ bí mật vương lăng, luôn có truyền thống diệt khẩu thợ xây lăng sau khi hoàn công, người bình thường căn bản không cách nào biết được cơ quan sau cửa, chìa khóa đinh móc có thể phá đá Tự Lai tự nhiên cũng cực ít người biết.

Bởi vậy thứ này mãi cho đến năm 1955 khi khai quật Định Lăng thời Minh, mới được một vị nhà khảo cổ học ngộ ra từ trong một đoạn sử liệu cực kỳ tối nghĩa.

Mà bây giờ ở nơi hoang sơn dã lĩnh, để Ngô Lương đi chế tạo một cái chìa khóa đinh móc ra ngô ra khoai hiển nhiên là không thực tế, bất

quá trường qua có phần đầu hình chữ "T" ngược lại có vài phần tương tự với chìa khóa đinh móc, cũng coi là một vật thay thế không tệ. "Thế nào?" Nghe được tiếng vang, lại thấy Ngô Lương thần thái sáng láng, Tào Bẩm vội vàng tiến lại gần hỏi thăm. "Quân hậu xin chớ nóng vội." Ngô Lương cười cười, từ từ xoay ngang trường qua để móc vào đá Tự Lai, sau đó dần dần di chuyển lên trên, cứ thế cho đến khi chạm đến đầu trên của đá Tự Lai mới dần dần dùng sức. "Rắc rắc!" Bên trong lập tức truyền đến thanh âm nham thạch ma sát.

Có động tĩnh!

Tào Bẩm cùng đám người trong nháy mắt nín thở, lẳng lặng quan sát Ngô Lương thao tác.

Chỉ thấy trường qua trong tay hắn dần dần duỗi sâu vào trong, tựa hồ đang đẩy thứ gì đó di chuyển, thẳng đến khi cán gỗ phía sau trường qua gần như ngập toàn bộ vào trong khe cửa. "Ầm ầm!" Trong cửa bỗng nhiên lại truyền ra một tiếng động lớn.

Tào Bẩm cùng đám người giật nảy mình, vội vàng lui về phía sau hai bước.

Lúc này Ngô Lương lại thở phào một cái, quay đầu cười nói với Tào Bẩm: "Quân hậu, ngài hiện tại có thể sai người mở cửa rồi." "Đẩy?" Tào Bẩm sững sờ.

Hiện tại hắn còn chưa hiểu rõ Ngô Lương rốt cuộc đã làm cái gì, bởi vậy cũng không hiểu lắm cái gọi là "mở cửa" của Ngô Lương là kiểu mở thế nào. "Đẩy." Ngô Lương gật đầu.

Nghe vậy Tào Bẩm vẫn một mặt nghi hoặc.

Cửa đá này ít cũng nặng vạn cân, vừa rồi đẩy không nhúc nhích tí nào, hiện tại liền có thể đẩy ra rồi?

Bất quá thấy Ngô Lương vẻ mặt khẳng định, Tào Bẩm vẫn y lời

triệu tập các binh sĩ còn lại tới, chia làm hai tổ phân biệt đi đẩy hai cánh cửa đá. "Mở!" Một tiếng lệnh hạ, hai nhóm người cùng nhau dùng sức. "Ầm ầm ầm..." Nương theo tiếng nổ vang của trục cửa thô to, vạn cân cửa đá lại ầm vang mở ra.

Bên trong cửa lập tức bốc lên từng trận sương mù, tiếng vang xuyên qua sương mù quanh quẩn trong mộ đạo thâm thúy u ám, thật là động nhân tâm phách, đãng khí hồi tràng.

Tiếp ngay sau đó là một luồng sóng nhiệt tản ra mùi nấm mốc nồng nặc, phảng phất như một con cự thú viễn cổ bỗng nhiên mở ra cái miệng vực sâu, muốn nuốt chửng hết thảy, bức bách đám người không thể không lui lại mấy bước, mới rốt cuộc ổn định thân hình.

Nhưng luồng sóng nhiệt này đến nhanh, đi cũng nhanh.

Vẻn vẹn công phu một cái hít thở, hết thảy liền lại trở về bình tĩnh.

Mãi cho đến lúc này, Tào Bẩm cùng đám người mới rốt cuộc phản ứng lại, trên mặt lập tức dâng lên nụ cười cuồng hỉ, lại giống như hài tử ôm nhau hoan hô: "Mở rồi!

Cửa mở rồi!" Đây là niềm vui phát ra từ nội tâm.

Phường Nhân Quân đi vào Năng Sơn đã hơn một tháng, bởi vì kinh nghiệm không đủ nên công tác trộm mộ trước giờ đều không thế nào thuận lợi, còn làm rất nhiều chuyện tốn công vô ích, nếu không cũng không có khả năng mãi cho đến đêm qua mới đào được cửa mộ.

Bởi vậy mệt mỏi cùng u sầu tích tụ không chỉ Tào Bẩm có, các binh sĩ dưới trướng cũng đều hoặc nhiều hoặc ít có một chút.

Đêm nay thật vất vả mới thuận lợi được một lần như thế, tự nhiên liền thành nơi trút bỏ cảm xúc tiêu cực.

Ngô Lương cũng không đi quấy rầy bọn họ, chỉ xoay người tự

mình lấy con gà rừng từ trong lồng trúc ra, lại đem sợi dây thừng bảo Tào Bẩm chuẩn bị trước đó buộc vào chân gà. "Ngô Lương, tiếp theo chúng ta làm thế nào?" Người bình tĩnh lại đầu tiên vẫn là Tào Bẩm, hắn thấy Ngô Lương đang loay hoay với con gà rừng, liền vẻ mặt chờ mong tiến lại gần hỏi. "Quân hậu chớ nóng vội, chúng ta hai canh giờ sau hãy vào mộ." Ngô Lương đạm nhiên nói. "Hai canh giờ?

Cửa đã mở ra, vì sao không thừa thắng xông lên?" Tào Bẩm phảng phất bị giội cho một gáo nước lạnh, thập phần không hiểu nói.

Những binh sĩ còn lại cũng là một bộ biểu cảm "Lão tử quần cũng cởi rồi ngươi lại cho ta xem cái này". "Quân hậu có chỗ không biết, lăng mộ ở dưới đất lâu ngày, âm khí không ngừng tích tụ, lâu dần tất sinh tà khí, mạo muội nhập mộ sợ có bất trắc." Ngô Lương ôm con gà rừng đã buộc chặt lên, tiếp đó hồ ngôn loạn ngữ nói, "Tà khí mắt người tuy không thể nhìn thấy, nhưng mắt trĩ có thể tra, bởi vậy chúng ta cần đem con gà rừng này thả vào trong mộ trước, lệnh cho nó dò xét một phen rồi hãy định đoạt, miễn cho vô cớ làm hại tính mạng của Quân hậu cùng chư vị tướng sĩ." Nói trắng ra, hắn kỳ thực chính là muốn thả con gà rừng này đi vào tham tra trong mộ xem có khí độc hay không, cùng với hàm lượng oxy trong không khí, thuận tiện mượn nhờ khoảng thời gian này cho thất mộ thông gió một chút.

Chẳng qua trước đó không có phổ cập kiến thức khoa học về không khí cho Tào Bẩm, hiện tại tự nhiên cũng không cần phải phổ cập công dụng chân thực của con gà rừng làm gì.

Bất quá thuyết pháp về tà khí cũng không hoàn toàn là chuyện hư cấu.

Thời đi học, một số đạo sư chuyên nghiệp có kinh nghiệm khảo cổ phong phú cũng từng kể lại một vài chuyện lạ, chuyện tà môn không muốn người biết.

Tuy rằng trong những báo cáo khảo cổ công bố ra ngoài xưa nay sẽ không đề cập tới bất luận sự kiện phi khoa học nào.

Nhưng điều này cũng không đại biểu những sự kiện linh dị kia liền không tồn tại, thậm chí có vài sự kiện linh dị căn bản không cách nào dùng kiến thức khoa học thế kỷ 21 để giải thích, còn cần phải mượn nhờ một số phương pháp cổ lão chỉ ghi lại vài câu vài lời trong truyền thuyết dân gian và văn hiến lịch sử mới có thể giải quyết.

Bởi vậy khảo cổ và trộm mộ, cũng không chỉ vẻn vẹn nắm giữ phương pháp khoa học là đủ, có đôi khi vẫn là không thể không tin tà... "Thì ra là thế, liền theo lời ngươi nói, nhưng chúng ta bây giờ làm chút gì đây?" Nghe lời Ngô Lương, Tào Bẩm quả nhiên không còn nghĩ chuyện "thừa thắng xông lên" nữa. "Chỉ cần lưu lại mấy người trấn thủ cửa mộ, không cho con gà kia chạy ra là được, những người còn lại có thể đi ra ngoài nghỉ ngơi trước." Ngô Lương gật đầu. ...

Tận mắt chứng thực bản lĩnh của Ngô Lương, Tào Bẩm mừng rỡ như bắt được vàng, trái tim vốn nôn nóng cũng rốt cục an định lại.

Lại biết tiếp theo còn cần chờ đợi hai canh giờ, hắn liền mệnh vài tên thân tín ở lại tại chỗ trông coi cẩn thận, bèn mời Ngô Lương cùng nhau trở về trướng, nói là "thương nghị yếu sự".

Ngô Lương còn tưởng là chuyện quan trọng gì, trong lòng đang có chút kỳ quái.

Kết quả liền thấy Tào Bẩm sau khi buông rèm trướng xuống, lộ ra vẻ mặt cười tủm tỉm, lập tức xoay người từ trong cái hòm gỗ tùy hành lấy ra một vò rượu nhỏ chưa mở nắp. "Hắc hắc, Chủ công tuy mệnh lệnh nghiêm cấm uống rượu trong thời gian xuất chinh, nhưng đêm nay ta nhất định phải phá lệ cùng ngươi thống ẩm một phen, nếu không khó mà bình phục kích động trong lòng, chỉ là điều kiện có hạn, rượu này sẽ không hâm nóng, chúng ta uống tạm một chút, đợi sau khi

ban sư ta lại thiết yến mời ngươi uống sảng khoái." Đem vò rượu nhỏ đặt lên bàn, Tào Bẩm một bên vỗ phong nê rót rượu, một bên hạ thấp giọng cười nói.

Đông Kinh mạt niên còn chưa xuất hiện công nghệ chưng cất rượu tinh khiết, bởi vậy rượu lúc này đều vẫn là một ít rượu gạo độ số khá thấp, cũng chính là tổ tiên của rượu nếp sau này.

Rượu vào trong bát, hương khí tứ dật, trong đó nương theo mùi thơm ngọt đặc hữu của rượu gạo.

Tào Bẩm rót đầy rượu xong lại tự mình bưng lên một bát, hai tay dâng đến trước mặt Ngô Lương, cực kỳ chính thức hành lễ nói: "Ngươi đêm nay lập công lớn, ta đại biểu Sứ quân cùng Phường Nhân Quân kính ngươi một bát." "Ở vị trí nào mưu tính chuyện đó, Quân hậu không cần khách khí như thế." Ngô Lương cũng đứng dậy, hai tay tiếp nhận bát rượu cùng Tào Bẩm chạm nhau, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

Rượu này hương ngọt bên trong mang theo chút vị chát, hẳn là rượu kê vàng đặc hữu của phương Bắc, mà không phải rượu nếp phương Nam. "Ha —— thống khoái!" Một bát rượu xuống bụng, Tào Bẩm say mê rên rỉ.

Lại thấy Ngô Lương đã chủ động đứng dậy rót rượu, vẻ thưởng thức trên mặt hắn càng đậm, cười hỏi: "Nam tử hai mươi tuổi đội mũ và đặt tên tự, ngươi hẳn là đã có tên tự rồi chứ?" Ngô Lương biết, thời đại này người quen biết với nhau thông thường sẽ xưng hô bằng tên tự, đây đã là một loại biểu hiện thân mật cũng là một loại tôn trọng, Tào Bẩm bỗng nhiên hỏi tới vấn đề này chính là có ý tứ kết giao với hắn, liền cười ha hả nói: "Bẩm Quân hậu, Lương đã có tự, tự Hữu Tài." "Hữu Tài, Hữu Tài, trong ngực có tài cái thế, tên tự hay!" Tào Bẩm cũng là kẻ khéo ăn nói, nghe vậy lập tức lại bưng

rượu lên có chút ý chiêu mộ nói, "Ta lớn tuổi hơn ngươi một chút, ngươi và ta mới gặp mà như đã quen từ lâu, sau này ở riêng ta liền gọi ngươi một tiếng hiền đệ, ngươi cũng chớ có xa lạ, gọi ta một tiếng An Dân huynh là được, thế nào?" An Dân?

Ngô Lương mới nghe liền cảm thấy hai chữ này thập phần quen tai, cứ thế lại ở trong lòng niệm thêm hai lần, thân phận của Tào Bẩm đã miêu tả sinh động. "An Dân...

Tào An Dân...

Chẳng lẽ là cái tên Tào An Dân kia?!" Người tên "Tào An Dân" này, trong văn hiến lịch sử chỉ xuất hiện qua hai lần.

Một lần là tại trong 《 Tự Sự 》 của Tào Phi: "Đầu năm Kiến An, Thượng (chỉ Tào Tháo) nam chinh Kinh Châu, đến Uyển Thành, Trương Tú hàng, mười ngày sau làm phản.

Vong huynh Hiếu Liêm Tử Tu, tòng huynh An Dân ngộ hại." Một lần khác thì là tại trong 《 Tam Quốc Chí · Võ Đế Kỷ 》: "Mùa xuân tháng giêng năm thứ hai, Công (Tào Tháo) đến Uyển Thành.

Trương Tú hàng, sau đó hối hận, lại làm phản.

Công cùng chiến, quân bại, bị trúng tên lạc, trưởng tử Ngang, đệ tử An Dân ngộ hại." Ở đây đều chỉ ra thân phận của "Tào An Dân", hắn là con trai của Tào Đức - em ruột Tào Tháo, bởi vậy chính là cháu ruột Tào Tháo, đường huynh của Tào Phi.

Chẳng qua trong hai phần văn hiến này đều chỉ nhắc tới tên tự của hắn, cũng không nhắc tới tên thật.

Dẫn đến hậu nhân không thể nào khảo chứng, liền chỉ có thể tại trong truyện ký nhân vật viết: "Tào An Dân, tự An Dân, tên không rõ".

Chương 4

Bất quá ngày giỗ của Tào An Dân trong văn hiến lịch sử ngược lại là phi thường minh xác, thậm chí tinh xác đến tháng —— Tháng giêng năm Kiến An thứ hai (Công nguyên năm 197).

Kiến An năm thứ hai, cũng chính là bốn năm sau so với hiện tại, Tào Tháo suất quân nam chinh, thủ tướng Uyển Thành là Trương Tú suất chúng đầu hàng.

Kết quả sau khi vào thành, Tào Tháo lại phạm vào "Bệnh Tào tặc", lại cưỡng ép nạp thím của Trương Tú là Trâu phu nhân làm thiếp thất, Trương Tú bởi vậy ghi hận trong lòng.

Tào Tháo cũng biết trong lòng Trương Tú có oán, thế là liền chuẩn bị bí mật giết chết Trương Tú để trừ hậu hoạn, nào biết kế hoạch tiết lộ, Trương Tú nghe theo mưu kế Giả Hủ đi đầu phát động đánh lén, Tào Tháo chiến bại hốt hoảng mà chạy.

Tào An Dân chết ngay trong trận chiến loạn này.

Cùng chết với hắn còn có trưởng tử của Tào Tháo là Tào Ngang, cùng với danh tướng Điển Vi được xưng là "Cổ chi Ác Lai"...

Tưởng tượng không đến tên Quân hậu nho nhỏ trước mặt này, cư nhiên còn là một "quan nhị đại" (con ông cháu cha) ghê gớm?

Bất quá hồi ức lại một chút chi tiết trước đó, ngược lại cũng không phải không có dấu vết mà tìm.

Tuy rằng Đông Kinh mạt niên họ Tào cũng không phải chỉ có mỗi nhà Tào Tháo, nhưng quân quan họ Tào trong doanh trại Tào Tháo lại đại đa số đều có chút quan hệ với Tào Tháo.

Ngoài ra, trù tập quân lương nãi là căn bản của việc hành quân

đánh trận.

Trộm mộ vương tộc triều Hán lại là sự tình mạo phạm cả thiên hạ, dễ dàng bị người lên án.

Lấy cái tính tình "Thà rằng ta phụ người trong thiên hạ, không thể người trong thiên hạ phụ ta" của Tào Tháo, đoạn nhiên sẽ không giao sự tình vừa quan trọng lại nhạy cảm thế này cho một người không tin được.

Từ đó có thể suy đoán, Tào Bẩm này tất nhiên là người được Tào Tháo thâm sâu tín nhiệm, tự nhiên không có khả năng chỉ là Quân hậu mặt ngoài đơn giản như vậy.

Chỉ bất quá cái tên Tào Bẩm này không có truyền đến đời sau, Ngô Lương nghe đều chưa từng nghe qua, bởi vậy mới không có nghĩ sâu.

Bất quá hiện tại biết cũng không muộn.

Ngô Lương trong lòng vui mừng.

Như hôm nay chỉ cần giao hảo với Tào Bẩm, liền chẳng khác nào đã ôm lấy ngón chân Tào thừa tướng, lại dùng thêm chút sức thì khoảng cách ôm lấy bắp đùi, phụng chỉ trộm mộ cũng không xa. "Hữu Tài hiền đệ?" Thấy Ngô Lương thần sắc cổ quái nhìn qua hắn một lời không nói, Tào Bẩm có chút kinh ngạc gọi một tiếng.

Ngô Lương rốt cuộc lấy lại tinh thần, vội vàng cười bưng bát nói: "An Dân huynh, đệ kính huynh." "Ha ha ha, Hữu Tài hiền đệ không phải là có tâm sự gì chứ?

Ngươi và ta bây giờ đã xưng huynh gọi đệ, hiền đệ nếu có tâm sự thì cứ việc nói, không cần ẩn giấu, có lẽ vi huynh có thể giúp đỡ một chút." Uống xong bát rượu này, Tào Bẩm thế mà đã có chút đỏ mặt, bất quá rượu này độ số không cao, hiện tại lại mới uống hai bát, uống say hẳn là còn không đến mức, mà là tên này trời sinh thể chất dị ứng

cồn. "Ngược lại cũng không có tâm sự gì, chỉ là cảm thấy Lương Hiếu Vương mộ chỉ sợ cũng không đơn giản." Ngô Lương dùng tay áo lau miệng, thuận thế nói. "Lời ấy giải thích thế nào?" Tào Bẩm sắc mặt lập tức trở nên trịnh trọng lên. "An Dân huynh đã từng đọc qua 《 Thái Sử Công Ký 》 chưa?" 《 Thái Sử Công Ký 》 chính là hậu thế tục xưng 《 Sử Ký 》, chính là sử sách thể kỷ truyện thời Tây Kinh (Tây Hán), tác phẩm đồ sộ này hoàn thành bất quá mấy trăm năm.

Bất quá nhìn biểu tình mê mang kia của Tào Bẩm, Ngô Lương đã biết tên này khẳng định không xem qua, thế là liền tiếp lời nói: "《 Thái Sử Công Ký 》trong đó ghi chép: Năm Trung Nguyên thứ sáu, Lương Hiếu Vương Lưu Vũ tiến về Lương Sơn đi săn, có người dâng lên cho hắn một con quái ngưu trên lưng mọc chân, nào biết Lưu Vũ nhìn thấy quái ngưu xong liền phẫn phất mất hồn, trở lại trong nhà không bao lâu liền thân nhiễm bệnh nóng, lại qua sáu ngày tức bất ngờ băng hà." Nghe vậy tay rót rượu của Tào Bẩm đình trệ lại, hơi nhíu mày nói: "Ta chỉ biết Lương Hiếu Vương Lưu Vũ cậy công thụ sủng, phủ khố tiền tài gần vạn ức, châu ngọc bảo khí so với kinh thành còn nhiều hơn, xây Tuy Viên rộng ba trăm dặm, trình độ xa hoa thắng cả hoàng cung, thiên hạ năng nhân dị sĩ giai tâm trí hướng về, người này khi còn sống liền có danh như thế, sau khi chết đồ bồi táng trong lăng tẩm tất định không kém được, lại chưa từng nghe nói còn có việc lạ bực này...

Hữu Tài hiền đệ có biết chuyện này có ngụ ý gì?" "Khó nói." Thấy từ trong miệng Tào Bẩm hỏi không ra tin tức có thể chứng thực 《 Sử Ký 》, Ngô Lương liền lắc đầu, nói, "Bất quá đã 《 Thái Sử Công Ký 》trong đó có ghi chép, chuyện này chỉ sợ cũng không phải tin đồn vô căn cứ, chúng ta khi nhập mộ tốt nhất nên cẩn thận thêm một chút, miễn cho vui quá hóa buồn." "Hiền đệ nói cực phải, vi huynh lần đầu làm việc quật mộ này, thực sự không biết thâm nông trong đó, còn

muốn hiền đệ phí tâm nhiều hơn mới là." Tào Bẩm trầm ngâm hỏi. "Nếu có thể giúp đỡ được An Dân huynh, đệ tự nhiên gan óc lầy đất." Ngô Lương đứng dậy ôm quyền nói. "Nói hay lắm!

Muốn chính là câu này của hiền đệ, tới tới tới, chúng ta uống rượu!" Nghe Ngô Lương nói như thế, Tào Bẩm tự nhiên là vui mừng khôn xiết, bưng lên bát rượu uống một hơi cạn sạch, lau miệng lại nói, "Hữu Tài hiền đệ, ta thấy ngươi đàm thổ bất phàm, định là đọc qua không ít sách thánh hiền, chỉ là trước đó vì sao ẩn mà không phát, cam nguyện luân làm nô dịch chịu người sai khiến?" "Chỉ là chút bàng môn tả đạo thôi, không lên được mặt bàn." Ngô Lương mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, sau đó khiêm hư cười nói. "Hữu Tài huynh" xác thực không đọc qua sách, chữ bẻ đôi không biết một cái, người đọc không ít "Sách thánh hiền" kỳ thực là hắn. "Không phải." Tào Bẩm lắc đầu nói, "Bây giờ các lộ chư hầu nổi lên ở loạn thế, chính là lúc dùng người, bằng học thức này của ngươi vô luận đầu quân nơi nào, làm môn khách hẳn là đều không thành vấn đề." "An Dân huynh quá khen rồi, đệ chỉ là một tiểu nhân vật trong lòng tịnh không nửa điểm hùng tâm tráng chí, chỉ cầu tại Phường Nhân Quân sống mấy ngày yên ổn, mong An Dân huynh thể lượng." Ngô Lương lại nói.

Kỳ thực hắn so với Tào Bẩm càng rõ ràng hơn, Đông Kinh mạt niên không có giáo dục bắt buộc chín năm, tuyệt đại đa số bách tính trình độ văn hóa đều không cao, hơi đọc qua mấy quyển sách liền xưng tụng là nhân tài.

Nếu như Ngô Lương nguyện ý chủ động tiến về chỗ chư hầu nào đó mao toại tự tiến, bằng sự hiểu biết của hắn đối với lịch sử, kiếm miếng cơm ăn quả thực không cần quá dễ dàng.

Đáng tiếc chí của hắn không ở chỗ này, đánh trận đâu có thú vị bằng trộm mộ... "Hữu Tài hiền đệ thật đúng là người thú vị." Tào Bẩm cười cười, tiếp đó nghiêm mặt nói, "Đã như vậy, chờ trộm được

Lương Hiếu Vương mộ xong, ta liền dẫn ngươi đích thân diện kiến Sứ quân, cầu cho ngươi một chức quan, cũng có thể tại trong Phường Nhân Quân đại triển thân thủ, thế nào?" "Tạ ơn An Dân huynh, kỳ thực làm quan hay không không quan trọng, đệ chủ yếu là ngưỡng mộ làm người của Sứ quân cùng An Dân huynh, nguyện vì anh hùng làm chút việc trong khả năng." Lời này gãi đúng chỗ ngứa của Ngô Lương, tự nhiên lệnh trong lòng hắn vui mừng không thôi, chỉ là lược vi từ chối một chút liền đáp ứng. ...

Thời gian như bạch câu quá khích.

Thời gian hai canh giờ liền tại giữa lúc hai người nâng chén cạn ly lặng yên trôi qua.

Khi Ngô Lương cùng Tào Bẩm đỏ mặt từ quân trướng đi ra, vừa vặn đụng phải Chu Phong đang lĩnh binh tuần tra trong tẩm viên.

Chu Phong cùng Tào Bẩm không phải mới quen ngày một ngày hai, chỉ nhìn sắc mặt hắn liền biết hắn cùng Ngô Lương tại trong quân trướng làm sự tình gì không thể lộ ra ngoài, sắc mặt trong nháy mắt trở nên khó coi, giống như tiểu phu nhân thất sủng hung hăng trừng Ngô Lương, ngoài miệng lại cười nói: "Trước chúc mừng Quân hậu, cửa mộ đã mở, tưởng rằng Quân hậu đêm nay liền có thể thu hoạch lớn, không bao lâu tức có thể ban sư, đến lúc đó Sứ quân định nhiên không thiếu được phong thưởng." "Tướng sĩ Phường Nhân Quân người người có công, sau khi trở về ta tất bẩm rõ Sứ quân luận công hành thưởng." Tào Bẩm tâm tình không tệ, cười ha hả nói.

Chu Phong vốn là tâm hung hẹp hòi, vừa nghe lời này, trong lòng lập tức càng thêm âm úc, luận công hành thưởng thì khẳng định là công lao của Ngô Lương lớn nhất, cứ như vậy tên nô dịch đáng hận này chẳng phải là muốn cá chép hóa rồng?

Nghĩ những thứ này, Chu Phong thậm chí sinh ra ý nghĩ chủ động

thỉnh mệnh nhập mộ đi đoạt công lao.

Nhưng tưởng tượng lại hơn trăm người hôm qua mạc danh chết bất đắc kỳ tử, tên này lập tức lại đem ý nghĩ đáng sợ này vứt ra sau đầu, tiếp lời nói: "Quân hậu làm người công chính, nãi là phúc của tướng sĩ Phường Nhân Quân, dự chúc Quân hậu mã đáo thành công." "Mượn cát ngôn của ngươi." Tào Bẩm cười một tiếng, liền dẫn Ngô Lương đi về hướng Lương Hiếu Vương mộ bên ngoài tẩm viên.

Nhìn bóng lưng hai người, nhất là bóng lưng Ngô Lương, sắc mặt Chu Phong dần dần âm trầm xuống, thối một ngụm thầm mắng: "Phi!

Đồ chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng, đêm qua chưa chết coi như ngươi mạng lớn, bất quá ngày còn dài, lúc trở về ta chỉ cần thi triển chút kế mọn, liền có thể lấy tính mạng ngươi lại đem công lao toàn bộ đoạt đi, chúng ta cứ chờ xem!" ...

Lần nữa đi vào trước cửa đá trong mộ, binh sĩ lúc trước đã đợi ở đây. "Chư vị chờ một lát." Thấy Tào Bẩm cùng đám binh sĩ đã dược dược dục thí (nóng lòng muốn thử), Ngô Lương cầm lấy dây thừng buộc tại cửa ra vào, đem con gà rừng lùa vào trong mộ đạo trước đó kéo ra.

Dây thừng Ngô Lương dùng để trói gà rừng dài đủ 20 mét.

Gà rừng sợ người thâm nhập huyệt mộ, một lần đem dây thừng kéo thẳng, tức là nói nó chí ít đã thâm nhập huyệt mộ 20 mét.

Giờ phút này lại kéo ra, gà rừng vẫn như cũ nhảy nhót tưng bừng, còn có thể phát ra tiếng kêu cực kỳ vang dội, đủ để nói rõ trong mộ không có khí độc, dưỡng khí trong không khí hàm lượng cũng coi như đạt tiêu chuẩn. "Trong mộ có tà khí không?" Thấy Ngô Lương xem xét qua gà rừng, Tào Bẩm vội vàng tiến lại gần hỏi. "Tạm thời tịnh chưa phát hiện, có thể nhập mộ." Ngô Lương gật đầu nói.

Tào Bẩm đại hỉ, thế là một đoàn người rốt cục yên lòng, nối đuôi nhau xuyên qua cửa đá tiến vào mộ đạo.

Bất quá đối với Ngô Lương mà nói, đây kỳ thực đã là lần thứ hai hắn tiến vào Lương Hiếu Vương mộ.

Lần thứ nhất là hè năm 2012, lúc ấy hắn vừa học đại học năm hai, thừa dịp nghỉ hè cùng mấy người bạn đại học cùng nhau đi vào Năng Sơn, tiến vào di chỉ huyệt mộ đã khai phát thành cảnh điểm du lịch này khảo sát thực địa.

Lúc ấy, tẩm viên bên ngoài liền ngay cả những tàn viên đoạn bích (bức tường đổ nát) cũng không có, chỉ còn lại một phiến công viên di chỉ được phục hồi dựa theo địa cơ (móng nền).

Bên ngoài công viên di chỉ chính là bảo tàng mộ Hán cùng đại sảnh bán vé phục vụ, phía tây đại sảnh phục vụ có hai bãi đậu xe cỡ lớn.

Đối diện bãi đậu xe thì là một cái thôn dân túc (homestay), nơi đó ngoại trừ chuỗi khách sạn và siêu thị đồ lưu niệm, còn có không ít tiệm cơm dân túc vô cùng bình dân, chẳng những cung cấp phục vụ hướng dẫn viên du lịch chui, ban đêm còn cung cấp phục vụ phát thẻ nhỏ...

Lắc lắc đầu, Ngô Lương đem suy nghĩ dần lệch lạc thu hồi lại.

Mặt đất mộ đạo tương đối trơn ướt, những chỗ tụ nước dưới ánh lửa phản xạ ra một vệt lượng quang (ánh sáng).

Vách tường hai bên cũng hoàn toàn là đục đẽo từ núi đá, rịn ra vài tia thủy ngân tựa chảy mà không chảy, đây là bệnh chung của tất cả địa cung lấy núi làm quách, không có đục ra mạch nước ngầm thì đã coi như không tệ.

Ngay tại lúc này. "A!" Binh sĩ đi ở phía trước bỗng nhiên phát ra một tiếng kinh hô. "Chuyện gì?" Tào Bẩm cùng đám người đều bị dọa

đến lùi lại một bước, có chút khẩn trương hỏi. "Trong đó...

Bên trong hình như có người..." Tên binh sĩ kia nuốt ngụm nước bọt, sắc mặt trắng bệch chỉ vào một chỗ đường rẽ mộ đạo cách đó vài mét. "Có người?

Làm sao có thể?" Đám người không khỏi càng thêm khẩn trương. "Cho ta bó đuốc, ta đi xem xét, các ngươi lược trận cho ta." Chỉ có Ngô Lương đi lên phía trước, tiếp nhận bó đuốc trong tay binh sĩ kia, đơn thương độc mã đi tới xem xét.

Hắn nhớ rất rõ ràng, sau khi tiến vào Lương Hiếu Vương mộ, đầu tiên sẽ đi ngang qua hai gian mật thất phân biệt nằm ở hai bên trái phải mộ đạo, bên trái được khu du lịch đánh dấu là Xa Mã thất (phòng xe ngựa), bên phải thì được đánh dấu là Binh Khí thất.

Tuy rằng kiếp trước văn vật trong hai mật thất này đã bị dọn sạch, nhưng chỉ thông qua cái tên liền có thể phán đoán ra bên trong nguyên bản cất giữ thứ gì.

Tên binh sĩ kia chỉ chính là Xa Mã thất.

Như vậy người hắn nhìn thấy, liền cực có khả năng là tượng binh dũng từng khai quật được trong mộ Hán, trừ cái đó ra, bên trong hẳn là còn có xe ngựa, tượng ngựa các loại văn vật.

Bất quá suy đoán thì suy đoán, tốt nhất vẫn là cẩn thận một chút.

Cứ thế đi vào bên cửa Xa Mã thất, Ngô Lương trước tiên đem bó đuốc tham dò qua quơ quơ hai lần, thấy bên trong tịnh không xuất hiện bất luận động tĩnh gì, mới cẩn thận từng li từng tí thò đầu ra...

Ta đi!

Một cái nhìn mạnh này, Ngô Lương cũng là trong nháy mắt lông tóc dựng đứng, thân thể run lên xém chút nữa ném bó đuốc đi.

Chỉ thấy một khuôn mặt người trắng bệch như tờ giấy cứ ở ngay trước mặt cách chưa đến hai thước!

Khuôn mặt này diện mạo cực kỳ dữ tợn, hai con mắt trừng cực lớn lại lồi ra bên ngoài, dưới nếp nhăn pháp lệnh vặn vẹo là một cái miệng nghiến răng nghiến lợi, phảng phất muốn đem hết thảy những gì nhìn thấy tước nát rồi nuốt xuống.

Nhưng nhìn kỹ lại, Ngô Lương tỉnh táo lại.

Đây đích xác như hắn suy nghĩ trước đó, chỉ là một cái tượng binh dũng đang đứng, lớp sơn trắng quét trên mặt đã xuất hiện một ít vết rạn nứt nhỏ.

Trừ cái đó ra, mũ giáp của binh dũng cũng hiện ra màu sắc gốm thô rõ ràng, đồng thời cùng khuôn mặt đáng sợ kia liền thành một thể, vải lót ở cổ cũng là như thế.

Đương nhiên, rõ ràng nhất vẫn là tấm đá dùng để cố định dáng đứng dưới chân kỵ binh dũng...

Chương 5

"Các vị không cần hoảng loạn, chỉ là tượng gốm thôi." Ngô Lương quay đầu cười cười trước, bình ổn cảm xúc khẩn trương của đám người, lúc này mới bước vào Xa Mã thất tiến hành xem xét.

Xa Mã thất này diện tích không nhỏ, tính toán sơ bộ tổng cộng chí ít cất giữ hai mươi tượng binh dũng tư thái khác nhau, có cầm trường kiếm, có cầm trường mâu, còn có một số hai chân tách ra cưỡi trên chiến mã được điêu khắc từ gỗ, mang cung đeo kiếm thật là uy phong.

Ở phía sau những binh dũng này, còn có chín chiếc xe ngựa bằng gỗ.

Ngựa gỗ kéo xe mỗi con đều đeo trang sức đồng lưu kim, xe ngựa phía sau toàn thân tô vẽ hoa văn vân khí, cao quý hào hoa, hiển lộ rõ sự xa hoa của vương thất.

Chỉ tiếc bởi vì mặt đất địa cung ẩm ướt, những ngựa gỗ cùng xe ngựa này đã bị ăn mòn từ dưới lên trên ở các mức độ khác nhau, không chỉ lớp sơn màu rơi rụng nghiêm trọng, bản thân đầu gỗ cũng đã trở nên yếu ớt không chịu nổi, không ít chỗ đã vỡ vụn bắt đầu rơi xuống vụn gỗ. "Lương Hiếu Vương Lưu Vũ qua đời cách nay đã hơn ba trăm năm, cũng chỉ có hiện tại tiến vào mới còn có thể nhìn thấy những ngựa gỗ cùng xe ngựa này, nếu là đổi lại kiếp trước của ta, hẳn là chỉ còn lại mấy cái tượng binh dũng tàn phá không chịu nổi và trang sức đồng lưu kim bị ăn mòn nghiêm trọng..." Ngô Lương không tự giác thở dài lắc đầu.

Ngay tại lúc này. "Rắc!" Một tiếng vang giòn, lại là tên binh sĩ bị hù dọa trước đó một kích đâm rụng cái đầu của binh dũng ngay cửa ra vào.

Đầu rơi xuống đất hóa thành đầy đất mảnh vụn, tên binh sĩ kia miệng còn mắng chửi: "Mẹ kiếp, cái thứ rùa đen này dám dọa Yêm, xem Yêm không đập nát cái thứ chết tiệt này ra!" "Dừng tay!" Ngô Lương còn chưa kịp ngăn cản.

Tiếp ngay sau đó liền lại là một tiếng vang thật lớn.

Đám người hoảng mang quay đầu, chỉ thấy nhận phải chấn động, chân ngựa của một con ngựa gỗ vốn đã mục nát không chịu nổi ở cách đó không xa bỗng nhiên gãy lìa, binh dũng cưỡi ở phía trên thuận thế cùng nhau ngã xuống, cũng ngã trên mặt đất biến thành đầy đất mảnh gốm.

Đậu má, những vật này lưu đến hậu thế đều là quốc bảo a, cứ thế bị hủy?

Ngô Lương mạc danh cảm thấy phẫn nộ, đáng tiếc lấy thân phận hiện tại của hắn nói bất cứ lời gì cũng không thể chân chính quản thúc những binh sĩ này, mà mượn nhờ quyền thế của Tào Bẩm đi quản thúc bọn hắn, lại sẽ rước lấy bất mãn cho chính mình, thậm chí kết thù oán.

Thế là linh cơ khẽ động. "Toang rồi!

Toang hẳn rồi!" Ngô Lương thế mà hai chân mềm nhũn đặt mông ngồi liệt trên mặt đất, lộ ra vẻ tuyệt vọng gào lên, "Ta sớm đã nói cho các ngươi biết sau khi đi vào không được tự ý chạm vào bất luận vật phẩm gì, nhưng vị đại ca này không nghe khuyến cáo tự ý tổn hại binh dũng dưới trướng mộ chủ nhân, như hôm nay mộ chủ nhân đã bị chọc giận, kỵ binh dũng mạc danh sụp đổ kia chính là điềm báo, chúng ta hôm nay đừng nói trộm mộ, chính là còn sống rời khỏi nơi này đều khó như lên trời!" "A, cái này..." Tào Bẩm và đám binh sĩ bị màn diễn xuất tinh trạm của Ngô Lương làm cho giật mình, sau đó thần sắc dần trở nên hoảng loạn, lại có chút không biết làm sao.

Thậm chí có vài tên binh sĩ đang từ từ lùi lại phía sau, ý đồ mau chóng chạy trốn khỏi ngôi lăng mộ này.

Dù sao nơi này cách cửa mộ cũng không quá xa, chạy ra ngoài có lẽ sẽ có cơ hội tránh được một kiếp. "Đừng có làm bừa!

Âm hồn mộ chủ nhân đang ở ngay đây, ai ra trước tất chết không nghi ngờ!" Ngô Lương lập tức hét lớn.

Đám binh sĩ kia thân mình run lên, vội vàng lui trở về, không dám làm bừa thêm chút nào.

Nhất thời, bên trong xa mã thất yên tĩnh đến kỳ lạ, chỉ có thể nghe thấy tiếng hô hấp trầm thấp lại dồn dập của mọi người.

Một lát sau. "Chuyện này... phải làm sao mới tốt a?" Có người nhịn không được hạ thấp giọng hỏi.

Có lẽ vẫn còn người không hoàn toàn tin tưởng lời giải thích của Ngô Lương, nhưng dưới tình cảnh này, cũng tuyệt đối không ai dám đi đầu bước ra khỏi xa mã thất, làm cái kẻ "tất tử" kia.

Dù sao đêm qua nơi này chính là mạc danh kỳ diệu chết hơn trăm người, ai còn dám đem tính mạng của mình ra đùa giỡn?

Không ai lên tiếng.

Ngô Lương cũng cố ý giả điếc, tiến thêm một bước gia tăng áp lực tâm lý cho mọi người.

Nhờ vào ánh lửa, hắn nhìn thấy tóc mai của một số người đã xuất hiện vệt nước, đó là mồ hôi lạnh...

Lại trầm mặc một lát sau, màn nội hống trong dự liệu đã xuất hiện: "Đều tại Trần Kim Thủy, nếu không phải hắn không nghe cảnh cáo, tự ý làm hỏng binh dũng, lại làm sao sẽ có loại chuyện này?" Có người rốt cục thuận theo sự dẫn dắt trước đó của Ngô Lương, đem

mũi dùi nhắm ngay tên binh sĩ đã hủy hoại binh dũng. "Đúng thế, ngươi muốn hại chết mọi người sao?" "Ta hôm nay nếu là chết ở chỗ này, làm quỷ cũng muốn tìm ngươi đòi cái công đạo!" "Chỉ có ngươi là tay chân táy máy, lúc giết địch sao không thấy ngươi anh dũng như vậy!" "..." Nhất thời, cảm xúc tiêu cực của tất cả mọi người phảng phất như nháy mắt bị châm ngòi, hóa thành những lời oán trách hướng về phía tên binh sĩ đáng thương kia tập kích. "Yêm...

Yêm không phải cố ý mà, Yêm lại không biết..." Đối mặt với cơn giận của mọi người, Trần Kim Thủy cũng không dám nói thêm cái gì, nhăn nhó mặt mũi liên tục giải thích. "Đủ rồi!" Tào Bẩm thích thời lên tiếng quát bảo ngưng lại mọi người, nhìn Trần Kim Thủy một cái, lạnh lùng nói, "Trần Kim Thủy tự ý hành động đẩy chiến hữu vào hiểm cảnh, trận đòn này tạm thời ghi nợ, những người khác cần lấy đó làm gương!" Sau khi quát ngưng mọi người, hắn lại nhìn về phía Ngô Lương đang ngồi liệt dưới đất, đổi giọng nói, "Ngô Lương, chẳng lẽ không có biện pháp nào khác sao?" "Cái này..." Ngô Lương ngẩng đầu lên cực kỳ gian nan nhìn về phía Trần Kim Thủy, lập tức trên mặt xẹt qua một tia không đành lòng, một bộ dạng muốn nói lại thôi. "Có chuyện cứ nói thẳng." Tào Bẩm nói. "Haizz ——" Ngô Lương thở dài một hơi, pha chút bất đắc dĩ nói, "Cũng không phải là không có phương pháp chuyển nguy thành an, chỉ có điều...

Tục ngữ nói oan có đầu nợ có chủ, kẻ làm hỏng binh dũng là vị đại ca này, nếu chúng ta đem hắn hiến tế cho mộ chủ nhân, có lẽ có khả năng bình ổn cơn giận của ngài ấy." Vừa nghe lời này, những binh sĩ còn lại lập tức ánh mắt phức tạp nhìn về phía Trần Kim Thủy, suy nghĩ trong lòng bộc lộ rõ ràng trên mặt.

Trần Kim Thủy đã bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, hai chân run rẩy liên tục hướng Tào Bẩm cùng những binh sĩ còn lại cầu xin tha thứ: "Yêm không phải cố ý mà, Yêm không bao giờ dám làm bậy nữa...

Quân hậu tha mạng, các huynh đệ tha mạng!" Tào Bẩm thì là mày nhíu chặt, một bộ thần sắc thiên nhân giao chiến.

Nhìn ra được hắn tịnh không nguyện ý hiến tế thuộc hạ binh sĩ, nhưng sự việc đã đến nước này, hắn lại không có lựa chọn nào khác, tổng không thể vì một người mà hại tất cả mọi người chứ?

Lặng lẽ quan sát biểu hiện của mọi người, Ngô Lương nguyên bản muốn cười trộm, thế nhưng giờ khắc này lại thế nào cũng cười không nổi, ngược lại cảm thấy sống lưng lạnh toát.

Tâm nói phong kiến mê tín quả nhiên hại người a.

Tại thời đại và địa phương dân trí chưa khai mở, có bao nhiêu người bởi vì một phen hồ ngôn loạn ngữ của thần hán thần bà, liền bị đám ngu dân ích kỷ kia sống sờ sờ thiêu chết, dìm chết, hiến cho cái gọi là yêu quái, hà thần để bảo vệ một phương bình an?

Tình cảnh hiện tại chẳng phải chính là như vậy sao?

May mà Tào Bẩm cùng đám binh sĩ này còn chưa hồ đồ và ích kỷ đến thế, tối thiểu không có ai lập tức muốn đối với Trần Kim Thủy tiến hành "hiến tế", chỉ là dưới sự dẫn dắt vô lương tâm của hắn đã phóng đại nỗi sợ hãi cùng ham muốn sống sót trong lòng, lóe lên một tia ý niệm kia mà thôi...

Nghĩ tới những thứ này, Ngô Lương đã hoàn toàn không còn hứng thú tiếp tục hù dọa Trần Kim Thủy.

Hiện nay mục đích của hắn đã đạt được, từ bây giờ trở đi đám binh sĩ này hẳn là không ai dám tự ý hành động nữa, như thế là đủ rồi, bất quá diễn kịch vẫn là phải diễn cho trót.

Thế là, giả vờ lược qua trầm ngâm một chút, Ngô Lương lại nói: "Hoặc là...

Chúng ta còn có thể nếm thử lập công chuộc tội, chỉ là phải xem

mộ chủ nhân có nguyện ý cho chúng ta cơ hội này hay không." "Lời này giải thích thế nào?" Tào Bẩm vội vàng hỏi.

Tiếng cầu xin tha thứ của Trần Kim Thủy cũng im bặt. "Ta cùng các ngươi cùng thực hiện đại lễ tứ quỵ thập nhị khấu (bốn quỳ mười hai lạy), thành tâm cầu xin mộ chủ nhân lượng thứ.

Nếu mộ chủ nhân chịu tha cho chúng ta một con đường, chuyện này coi như bỏ qua, nhưng nếu mộ chủ nhân không chịu, chỉ sợ sẽ khó làm..." Ngô Lương nói một cách nghiêm túc.

Bái thần thì bước chân trái ra trước, mu bàn tay hướng lên trên, hành lễ tam quỵ cửu khấu; bái quỷ thì bước chân phải ra trước, lòng bàn tay hướng lên trên, hành lễ tứ quỵ thập nhị khấu.

Đây là lễ số được ghi chép trong "Chu Lễ", Ngô Lương tuy rằng không rõ mạt niên Đông Kinh có lưu hành lễ số như vậy hay không, nhưng hắn giờ phút này giả thần giả quỷ, nhất định phải có một cái nghi thức cảm giác đứng đắn mới càng thêm làm người khác tin phục, mượn tới dùng một chút cũng không sao.

Nói đến đây, thấy Tào Bẩm cùng các binh sĩ ánh mắt lấp lóe, Ngô Lương lại đại nghĩa lẫm nhiên nói: "Sau khi bái xong, xin Quân hậu cùng chư vị đại ca chờ một lát, đợi ta đi ra ngoài thăm dò trước một phen.

Nếu ta mạc danh bất đắc kỳ tử mà chết, chính là mộ chủ nhân không chịu nhượng bộ, đến lúc đó các vị không cần để ý đến ta, mau chóng lui ra khỏi mộ huyệt đào mệnh đi, có thể có một người sống sót cũng là tốt." Lời này vừa nói ra, Tào Bẩm lập tức sắc mặt biến đổi, lớn tiếng phủ quyết nói: "Hữu Tài hiền đệ, hành động này vạn vạn không thể!

Muốn trốn chúng ta cùng nhau trốn, sao có thể để ngươi đi trước lấy mạng thử hiểm?" Giờ khắc này cho dù là ở trước mặt các binh sĩ,

Tào Bẩm cũng đối với Ngô Lương dùng "hiền đệ" để xưng hô, có thể nhìn ra phen lời nói này của Ngô Lương lại vô hình trung tiến thêm một bước gia tăng phân lượng cùng sự tín nhiệm của hắn trong lòng Tào Bẩm.

Các binh sĩ cũng nháy mắt đối với Ngô Lương nhìn với cặp mắt khác xưa, lại có chút xúc động nhao nhao nói: "Ngô Lương, trước kia ta nghe nói ngươi là một tên đào binh, là từ đáy lòng coi thường ngươi, nhưng hôm nay xem ra, những lời đồn đại kia tất có ẩn tình, ngươi nhất định là có khổ trung gì đó, hoặc là bị người hãm hại." "Ta phục ngươi, ngươi là trang hảo hán!" "Sau ngày hôm nay, trong Phường Nhân Quân trừ Quân hậu ra, ngươi chính là người ta khâm phục nhất, ngươi xứng đáng!" "..." Thậm chí ngay cả Trần Kim Thủy - kẻ bị Ngô Lương hù dọa, vậy mà cũng chịu xúc động không nhỏ, do dự một lát sau lại ráng chống đỡ đi lên phía trước ôm quyền nói: "Ngô Lương lão đệ, hảo ý của ngươi Yêm xin tâm lĩnh, Yêm biết ngươi đây là đang thay Yêm đi chịu chết.

Bất quá một người làm việc một người chịu, là Yêm phạm vào sai lầm thì nên để Yêm đến gánh chịu, nào có đạo lý để ngươi thay Yêm đi chết.

Nói thật là Yêm không muốn chết, thế nhưng Yêm càng không muốn sống mà bị các huynh đệ chọc vào cột sống lưng.

Bất quá Yêm nhận cái tình của ngươi, đêm nay Yêm nếu là may mắn không chết, Yêm vẫn coi ngươi là ân nhân cứu mạng!" "Trần đại ca, không cần khách khí như vậy..." Không ngờ diễn vở kịch này cư nhiên lại có hiệu quả như vậy, Ngô Lương vội vàng có chút chột dạ ôm quyền đáp lễ, trong đầu không khỏi hồi tưởng lại tình tiết trong một vở tiểu phẩm nổi tiếng nọ: "Hắn còn phải cảm ơn mình nữa đấy." "Cảm ơn nhá!" "Không cần tranh nữa!" Với tư cách Quân hậu, Tào Bẩm trong lòng có phán đoán của chính mình, biết rõ việc này

không nghi để lâu, lập tức quát, "Trần Kim Thủy nghe lệnh!" "Thuộc hạ có mặt!" Trần Kim Thủy vội vàng đáp. "Sau khi tứ quỵ thập nhị khấu, ngươi đi đánh trận đầu!" Tào Bẩm nói. "Thuộc hạ lĩnh mệnh!" Trần Kim Thủy ôm quyền. "Các tướng sĩ nghe lệnh!" Tào Bẩm lại nói. "Thuộc hạ có mặt!" Mọi người ôm quyền. "Tức khắc bắt đầu, lời Ngô Lương nói chính là quân lệnh, nếu còn có kẻ vi phạm chớ trách ta không nể tình, nghe rõ ràng chưa?" "Thuộc hạ lĩnh mệnh!" Lúc này tuy vẫn "thân xử hiểm cảnh", nhưng thanh âm của mọi người lại đã trở nên to rõ chấn nhĩ, chỉnh tề thống nhất.

Ngô Lương trong lòng thầm vui, thẳng đến giờ khắc này hắn mới chân chính nắm giữ quyền lên tiếng trong lần hành động này, không cần thiết phải thông qua Tào Bẩm để truyền đạt chỉ lệnh, càng sẽ không vì chính mình rước lấy phiền toái, đây chính là quyền lực hắn cần để thực thi "khai quật mang tính bảo hộ" sau này. ...

Tiếp đó, dưới sự dẫn dắt thần thần bí bí của "tinh thần lĩnh tụ" Ngô Lương, mọi người rất nhanh liền thuận lợi hoàn thành đại lễ tứ quỵ thập nhị khấu tiêu chuẩn.

Trần Kim Thủy tráng lá gan, đội lớp mồ hôi lạnh ướt đẫm lưng áo, rón rén từng chút một lết ra ngoài xa mã thất.

Trong quá trình đó thỉnh thoảng lại nuốt nước miếng một cái, quay đầu nhìn mọi người một chút.

Nhìn ra được tên này khẩn trương muốn chết, bất quá để đền bù sai lầm của chính mình, cũng vì chứng minh bản thân là một chiến sĩ có đảm đương, có dũng khí, hắn vẫn ráng chống đỡ tịnh chưa lùi bước.

Mọi người cũng đồng dạng khẩn trương nín thở, nhìn chằm chằm Trần Kim Thủy, mắt cũng không dám chớp một cái.

Kết quả.

Tự nhiên là không có chuyện gì xảy ra.

Trần Kim Thủy đi ra khỏi xa mã thất, một đường đi đến giữa mộ đạo đều êm đẹp còn sống. "Hữu Tài hiền đệ, Trần Kim Thủy tới đó vẫn bình yên vô sự, cái này có phải nói là..." Tào Bẩm nhẹ nhàng thở ra, đụng đụng Ngô Lương bên cạnh, thăm dò hỏi. "Chúc mừng Quân hậu!

Mộ chủ nhân đã cảm nhận được thành ý của chúng ta, chúng ta được cứu rồi!" Ngô Lương lập tức lộ ra vẻ mặt vui mừng, lớn tiếng nói. "Thật sao?" Tào Bẩm kinh hỉ.

Chương 6

"Úc —— Được cứu rồi, ha ha ha!" "Đa tạ có Ngô Lương ở đây, nếu không phải hắn, chúng ta chỉ sợ chết cũng không biết chết như thế nào!" "Đạo mộ quả nhiên là cái nghề thủ công, dù cho trong mộ có núi vàng núi bạc, cũng không phải ai cũng có thể lấy đi được." "Ngô Lương lão đệ, ngươi trước kia là làm cái gì, vì sao có kiến thức như vậy?" "..." Các binh sĩ nhao nhao đắm chìm trong niềm vui sướng sống sót sau tai nạn, có người hoan hô, có người cảm thán, thuận tiện cũng rốt cục có người bắt đầu quan tâm thân phận của Ngô Lương.

Ngay tại lúc này. "Phịch!" Một tiếng vang trầm đục bỗng nhiên truyền đến, mọi người vội vàng nhìn lại.

Lại thấy Trần Kim Thủy vừa nãy còn có thể đứng thẳng, giờ khắc này lại phảng phất như khí lực toàn thân trong nháy mắt bị rút sạch, hai chân mềm nhũn trùng điệp té sấp trên đất.

Tình huống gì!?

Mọi người đều kinh hãi, chẳng lẽ vui mừng quá sớm?

Ngô Lương cũng là trong lòng thót một cái, chẳng lẽ sự tình do chính mình hồ thuyết bát đạo bịa ra, cũng có thể bị vả mặt?

Kết quả liền thấy Trần Kim Thủy đã ngã trên mặt đất bỗng nhiên lại động đậy, sau đó thế mà giống như con giòi, chỉ dựa vào sức mạnh của hai tay và phần eo vặn vẹo thân thể, động tác cứng ngắc lộ ra vẻ cổ quái, thập phần dọa người...

Nhìn thấy một màn vô cùng quỷ dị này, mọi người đã khẩn trương đến cực điểm, thở mạnh cũng không dám, có người yên lặng siết chặt trường qua trong tay.

Ngay cả Tào Bẩm cũng sờ lên chuôi kiếm bên hông.

Rốt cục, Trần Kim Thủy vặn vẹo điều chuyển thân thể lại.

Cây đuốc trong tay Ngô Lương chiếu sáng khuôn mặt ướt sũng của Trần Kim Thủy.

Giờ khắc này dưới ánh lửa không tính là sáng tỏ phản chiếu, Trần Kim Thủy đang phảng phất như dã thú phát nộ, không ngừng thở hổn hển, khuôn mặt với ngũ quan nhăn tít lại trông có vẻ dữ tợn đáng sợ, mấy sợi gân xanh nơi thái dương gồ cao lên... "Hữu Tài hiền đệ, Trần Kim Thủy đây là?" Tào Bẩm "soạt" một tiếng rút bội kiếm bên hông, mũi kiếm chỉ hướng Trần Kim Thủy.

Những binh sĩ khác cũng nhao nhao lượng binh khí ra, cẩn thận đề phòng người đồng bạn mạc danh "biến dị" này. "..." Ngô Lương liếm môi một cái không có nói chuyện, hắn cũng không hiểu rõ tình huống, càng không biết nên ứng đối ra sao.

Sau đó.

Bọn hắn liền nghe được thanh âm vừa như khóc vừa như cười của Trần Kim Thủy: "Bà nội nó chứ, ai qua đây đỡ Yêm một cái, Yêm vừa thở phào nhẹ nhõm mới phát hiện không biết từ lúc nào hai cái chân đã mềm đến đứng không vững nữa rồi, ngã chết Yêm rồi, ai ui, cái đầu gối của Yêm u..." ...

Lại là hư kinh một trận.

Mọi người hiểu rõ tình huống xong lại vừa bực mình vừa buồn cười, quyết đoán đem Trần Kim Thủy kéo qua chà đạp một trận, rốt cục sau khi hỏi qua ý kiến Ngô Lương mới tiếp tục tham tác mộ Lương Hiếu Vương.

Đối diện xa mã thất chính là binh khí thất.

Bên trong binh khí thất trưng bày mấy hàng giá binh khí.

Trên đó bày biện các loại binh khí, có hoàn thủ đao, có trường mâu, có thủ kích, có thiết thai cung, còn có trường kiếm, thô lược ước tính số lượng qua trăm.

Chẳng qua những binh khí này đều là thiết khí đã phổ cập từ những năm Tây Kinh, lại ở trong hoàn cảnh ẩm ướt u ám này tồn phóng mấy trăm năm, bây giờ tự nhiên hoặc nhiều hoặc ít chịu một chút xâm thực, mang theo vết rỉ sét loang lổ.

Nhất là thiết thai cung bị tổn hại nghiêm trọng nhất, dây cung làm bằng gân bò đã toàn bộ lão hóa đứt gãy.

Đi theo sau lưng Ngô Lương, Tào Bẩm tỉ mỉ quan sát những binh khí này, trong mắt đã nổi lên tia sáng: "Những binh khí này chất địa nhẵn mịn, trui luyện vững chắc, cất giữ trăm năm mà lưỡi bén vẫn ẩn ước có thể thấy được, không nghi ngờ gì đều là do bách luyện tinh thiết đúc thành, đều là lợi khí hiếm có a!" "Yêm theo Tào Sứ quân công đánh Khuông Đình, bắt được đại tướng Lưu Tường dưới trướng Viên Thuật, khi đó binh khí trong tay hắn chính là chất địa như thế này..." "Cây đao cùn này của ta nếu đụng phải lợi khí như vậy, một hiệp sợ là liền muốn mẻ lưỡi." "Bây giờ đúc tạo lô binh khí này còn phải tốn giá lớn, huống chi mấy trăm năm trước, Lương Hiếu Vương Lưu Vũ không hổ là hoàng thân quốc thích." "..." Đám binh sĩ cũng tiến lại gần, trông mong nhìn những binh khí này, nhịn không được nghị luận ầm ĩ.

Những binh sĩ này sinh ra trong loạn thế, lại xứng với hai chữ "tinh anh", trước khi quy nhập Phường Nhân Quân tất định đã từng thấy máu, từng đánh trận, bởi vậy đối với binh khí dùng để sinh tồn cũng tất định có chút hiểu biết, cũng giống như chiến sĩ hiện đại đối với đặc tính súng ống nắm rõ như lòng bàn tay vậy.

Bất quá trải qua chuyện vừa rồi, bọn hắn toàn bộ đều tự giác quản

thúc chính mình, không có một người nào tự ý đi chạm vào những binh khí này.

Đáng tiếc những binh khí này hoàn toàn không lọt nổi vào mắt xanh của Ngô Lương.

Dù sao tại thế kỷ 21 nơi hắn sinh sống, tùy tiện một con dao phay gia dụng cũng đều là chất liệu thép không gỉ, nếu là thiết khí dùng cho mục đích đặc chủng, vậy càng là hợp kim vật liệu mà người bình thường nói cũng nói không rõ.

Bất quá thấy Tào Bẩm cùng đám binh sĩ đánh giá lô binh khí này cao như thế, lại biết những binh khí này coi như không ai trộm cướp cũng đoạn nhiên không cách nào bảo tồn đến hậu thế.

Ngô Lương quyết đoán hóa thân "chó liếm" hỏi: "Quân hậu, nếu chúng ta đem lô binh khí này trở về, Sứ quân sẽ cao hứng chứ?" "Đó là tự nhiên!" Tào Bẩm lập tức hứng trí bừng bừng nói, "Công dục thiện kỳ sự, tất tiên lợi kỳ khí (Thợ muốn làm tốt việc, trước phải mài sắc công cụ), nếu đem bọn chúng mang về đánh bóng lại một phen, ban thưởng cho các lộ tướng lĩnh sử dụng, nhất định có thể tăng lên chiến lực quân ta, Sứ quân cầu còn không được!" "Đã như vậy, đợi chúng ta thăm dò qua mộ huyệt xong, Quân hậu liền có thể phái người tiến vào vận chuyển." Ngô Lương gật đầu nói. "Thế nhưng, mộ chủ nhân chịu sao?" Tào Bẩm có chút lo lắng hỏi. "Quân hậu không cần lo lắng nhiều, Lương Hiếu Vương là tôn thất Đại Kinh, Sứ quân bây giờ vì khuông phò Hán thất mà phát binh, hướng hắn mượn chút vật ngoài thân làm sao lại không chịu?

Chỉ là đừng có giống như vừa nãy súc ý phá hoại, quấy nhiễu Lương Hiếu Vương thanh tịnh là được." Ngô Lương nói đâu ra đấy.

Đây cũng là một sự thật, mạt niên Đông Kinh đem "khuông phò Hán thất" treo ở bên miệng cũng không chỉ có Lưu Bị, Tào Tháo cũng

là như thế.

Tào Tháo sau khi "hiệp thiên tử dĩ lệnh chư hầu", quyền thế sớm đã đạt đến đỉnh phong, nhưng chung thân vẫn lấy Thừa tướng tự cư, chưa bao giờ xưng đế, ai cũng biết người cuối cùng soán Hán xưng đế là con trai hắn Tào Phi, danh hiệu Vũ Hoàng đế cũng là Tào Phi truy tôn. "Như thế rất tốt!" Tào Bẩm lập tức vui mừng khôn xiết, trong lúc vui sướng lại liếc thấy trong hốc tường sâu nhất bên trong có đặt một cái hộp gỗ dài chừng một thước, hiếu kỳ hỏi, "Kia lại là cái gì?" "Để ta xem xét một phen." Ngô Lương vừa rồi đã chú ý tới cái hộp gỗ này, chỉ là còn chưa kịp nhìn kỹ.

Chịu ảnh hưởng của hoàn cảnh, mặt ngoài hộp gỗ đã bị ăn mòn, ẩn ẩn có thể thấy bên trên khắc một ít hoa văn, nhưng đã không cách nào phán đoán rốt cuộc là hoa văn gì.

Ngô Lương đi lên phía trước nhờ ánh lửa cẩn thận quan sát, tịnh chưa phát hiện bất kỳ cơ quan cấm chế nào, lúc này mới đứng sang bên cạnh cẩn thận mở nó ra.

Bên trong hộp gỗ là một lớp lót bằng gấm Thục màu đỏ nâu cực kỳ mềm mại, được hộp gỗ bảo hộ, lớp lót này cho đến nay vẫn chưa chịu hơi ẩm xâm thực quá nhiều, thậm chí so với tưởng tượng còn khô ráo hơn.

Mà ở trên lớp lót gấm Thục, thì lẳng lặng nằm một thanh —— Chủy thủ!

Chủy thủ chỉ dài chừng 6 tấc.

Cán bằng đồng đỏ, thân bằng tinh thiết.

Lưỡi dao tuyết trắng dưới sự phản chiếu của ánh lửa, lại có mấy phần rực rỡ.

Đây không phải sắt thường?

Nhìn thấy mạt rực rỡ này, Ngô Lương thầm kinh hãi.

Sắt thường với công nghệ triều Hán không cách nào chế tạo ra loại màu bạc sáng này, làm binh khí cũng không có khả năng dính tạp chất bạc trắng có địa chất tương đối mềm, hơn nữa thời đại này còn chưa có khái niệm hợp kim.

Như vậy phạm vi vật liệu có thể của thanh chủy thủ này liền nhỏ đi nhiều, rất lớn xác suất có thể là vẫn thiết (sắt thiên thạch)!

Nghiên cứu cho thấy, vẫn thiết là một loại vật thể từ thiên ngoại, là một loại hợp kim niken-sắt lấy sắt làm thành phần chủ yếu.

Hợp kim niken-sắt có đặc tính nhiệt độ nóng chảy cao, độ cứng mạnh, không dễ ăn mòn, bởi vậy tại cổ đại chính là nguyên liệu trân quý chế tạo "thần binh lợi khí".

Chẳng qua tại thế kỷ 21, công nghệ hợp kim sớm đã tràn ngập mỗi một ngóc ngách trong sinh hoạt của con người, ví dụ như chế phẩm thép không gỉ thường dùng, cũng chính là các loại thép không gỉ hệ niken, thành phần chủ yếu của nó chính là hợp kim niken-sắt.

Nếu thật là vẫn thiết đúc thành, thanh chủy thủ này ngược lại là một vũ khí phòng thân không tệ, chí ít tuyệt đối sẽ không kém hơn dao phay đời sau...

Ngô Lương trong lòng đang suy nghĩ như vậy.

Lại nghe Tào Bẩm có chút tiếc nuối bình luận: "Binh khí này ngược lại là tinh xảo hơn rất nhiều, chỉ tiếc là một thanh chủy thủ, phi anh hùng sở dụng." "Quân hậu lời này giải thích thế nào?" Ngô Lương có chút kỳ quái nhìn về phía Tào Bẩm.

Theo hắn được học, chủy thủ thời Hán thường thường dùng cùng với bội kiếm.

Trong quân đội trừ trang bị binh khí thông thường, có người cũng

phối bị chủy thủ để phòng khi cấp bách, mà có chút quan lại trừ bỏ bội kiếm cũng sẽ tùy thân giấu một thanh chủy thủ, thời khắc nguy cấp phòng thân tự vệ.

Binh khí thích hợp cận chiến ẩu đả cùng ẩn tàng đánh lén như vậy, làm sao lại phi anh hùng sở dụng rồi?

Tào Bẩm không chút che giấu sự khinh thường trong lòng, bĩu môi nói: "Hai quân đối lũy, đơn giản là đấu tướng, đấu trận, đấu binh ba loại chiến pháp, vô luận loại chiến pháp nào đều cần binh khí dài mới có thể thắng quanh minh lỗi lạc.

Thanh chủy thủ này chỉ có thể dùng để đánh lén ám sát, tuy rằng tinh xảo, nhưng là món đồ chơi bên trong đẹp mắt mà không dùng được, coi như may mắn thắng cũng thắng không anh dũng, tự nhiên phi anh hùng sở dụng!" "Thì ra là thế..." Ngô Lương vẫn là lần đầu tiên nghe được loại lý luận này, tâm nói Tào Bẩm này rốt cuộc vẫn là quá mức tuổi trẻ, ngoài miệng lại tịnh chưa bác bỏ mặt mũi của hắn, thuận thế nói, "Đã thanh chủy thủ này không lọt nổi vào mắt xanh Quân hậu, giao cho ta xử lý thế nào?" Tào Bẩm vốn là chướng mắt chủy thủ, cộng thêm vừa thu được một lô binh khí tinh lương tâm tình đại hảo, lập tức phất phất tay tùy ý nói: "Ngươi nếu thấy hữu dụng thì cứ nhận lấy, dù sao cũng là đồ của Lương Hiếu Vương, chỉ cần hắn không để bụng, ta lại có quan hệ gì." "Đa tạ." Ngô Lương nói lời cảm tạ, quyết đoán đem thanh đồng chủy thủ cầm vào trong tay, lại đem lớp lót gấm Thục trong hộp gỗ lấy ra bọc lấy lưỡi dao, dắt tại dây lưng quần sau eo.

Thân là một tên nô dịch, trước đó hắn không có tư cách cầm giữ binh khí.

Giờ khắc này lại đạt được một kiện lợi khí phòng thân như vậy, quả thực chính là trang bị đại thăng cấp.

Hơn nữa hắn rất xác định, món đồ chơi này đặt ở thời đại này chính là thần binh, tuy chịu công nghệ hạn chế chưa chắc đủ chém sắt như chém bùn, nhưng độ cứng cùng trình độ sắc bén cũng tuyệt đối không phải thiết khí bình thường có thể so sánh, dù cho hắn không phải quái già có tí lực kinh người, đâm xuyên áo giáp lưới tầm thường hẳn là cũng không thành vấn đề.

Chẳng qua hiệu quả cụ thể vẫn là chờ ngày sau lúc không có ai lại làm kiểm chứng là tốt nhất.

Một là vì để cho chính mình giữ lại cái bùa hộ mệnh, dù sao hiện tại vẫn còn có người đang nhớ thương tính mạng của hắn; hai là vì phòng ngừa Tào Bẩm nhìn thấy rồi đổi ý, vậy nhưng liền lỗ lớn. ...

Tra xét xong binh khí thất, một đoàn người tiếp tục thâm nhập mộ huyệt.

Không bao lâu bọn hắn lại tới một chỗ ngã ba đường, phía trước tổng cộng có ba cái mộ đạo có thể chọn, phân biệt thông hướng tả, hữu, tiền ba cái phương hướng. "Hữu Tài hiền đệ, ngươi xem cái này..." Tào Bẩm cùng đám binh sĩ đã tiềm di mặc hóa nảy sinh ỷ lại đối với Ngô Lương, toàn bộ đều trông mong nhìn hắn, chờ hắn đưa ra lựa chọn an toàn nhất.

Nhất là Tào Bẩm, hắn là người duy nhất ở đây biết thân phận "kê đồng" của Ngô Lương.

Ngô Lương trong lòng rõ ràng, ba cái mộ đạo này kỳ thật là một cái hồi lang kết cấu chữ "Trung", tức là nói lựa chọn thông đạo nào đều có thể đến chủ mộ thất, chỉ là vấn đề xa gần mà thôi. "Đi bên này." Lược qua trầm ngâm một chút, hắn cuối cùng vẫn lựa chọn mộ đạo bên trái.

Mộ đạo bên trái sẽ đi ngang qua lăng mộ "Tây Cung", trong ấn tượng tiền diếu (kho tiền) của mộ Lương Hiếu Vương liền giấu ở

trong Tây Cung.

Tào Tháo mệnh Phường Nhân Quân bí mật khai quật mộ Lương Hiếu Vương chủ yếu chính là vì trù tập quân lương, mà tiền chính là quân lương, chỉ cần có đầy đủ tiền, lương thực, quân giới, ngựa... cái gì mua không được?

Bất quá cũng không phải tiền gì đều có thể lưu thông.

Theo Ngô Lương biết, niên đại Lương Hiếu Vương Lưu Vũ sinh hoạt là sơ kỳ Tây Kinh, khi đó trên thị trường lưu thông tiền tệ là kế thừa từ triều Tần gọi là đồng tiền "Bán Lưỡng".

Về sau trải qua biến cách, từ "Bán Lưỡng" biến thành "Tam Thù", không lâu lại biến thành "Ngũ Thù".

Coi như là "Ngũ Thù", từ Tây Kinh đến Đông Kinh, cũng trải qua nhiều lần thay đổi.

Nhất là đến thời đại Đổng Trác nắm quyền, vì vơ vét của cải Đổng Trác lại mệnh lệnh người nung chảy chín trong mười hai pho tượng người vàng (kim nhân/đồng nhân) do Tần Thủy Hoàng đúc, phát hành một loại "Ngũ Thù" bị bách tính gọi đùa là "tiền không văn" (Vô văn tiền), bởi vậy dẫn phát lạm phát cực kỳ nghiêm trọng.

Cuối cùng thậm chí xuất hiện tình cảnh "Cốc đam số vạn" (Mấy vạn tiền một gánh lúa), lão bách tính muốn mua một thạch thóc lại muốn gánh một gánh tiền, từ đó hệ thống tiền tệ Đông Kinh triệt để sụp đổ.

Chương 7

Cũng tức là nói, hiện tại hẳn là ngay cả tiền "Ngũ Thù" cũng đã không cách nào lưu thông trên thị trường.

Lão bách tính đã cơ bản tiến vào hình thức giao dịch nguyên thủy vật đổi vật, tiền tệ đã sớm không có tác dụng gì.

Bất quá có một loại đồ vật lại là bất cứ lúc nào cũng đều có thể coi như tiền tệ tiến hành sử dụng, đó chính là —— Hoàng kim (Vàng)!

Thời Hán bạch ngân (bạc) còn không thuộc về phạm trù tiền tệ, nhưng hoàng kim lại sớm tại trước thời Hán cũng đã trở thành tiền tệ thượng vị của tất cả các loại tiền tệ, dù cho đến thế kỷ 21, địa vị của hoàng kim cũng chưa từng bị dao động, tuyệt đối là đồng tiền mạnh (ngạnh thông hóa).

Cho nên Tào Tháo phái Phường Nhân Quân khai quật mộ Lương Hiếu Vương, tìm kiếm hẳn chính là hoàng kim.

Chỉ tiếc hoàng kim của Lương Hiếu Vương để ở nơi đâu, Ngô Lương cũng không cách nào xác định, dù sao trong di chỉ mộ Lương Hiếu Vương đời sau, nhưng không có một cái mộ thất nào được đánh dấu là kho vàng.

Dưới tình huống này, tự nhiên là từ tiền diếu ra tay là sáng suốt nhất.

Cứ như vậy do mấy tên binh sĩ ở phía trước dò đường, Ngô Lương cùng Tào Bẩm đi theo phía sau, đi đại khái hơn trăm mét, rốt cục đi tới trước mặt một gian mộ thất càng thêm khoát đạt, đây chính là Tây Cung.

Kiếp trước lúc Ngô Lương tiến vào Tây Cung, bên trong này chính

là một cái thạch thất trống rỗng.

Trừ bỏ một ít hốc tường đục trên vách đá, cùng với kết cấu cơ sở trúc kiến từ nham thạch ra, hết thảy còn lại cũng chỉ có thể dựa vào tưởng tượng.

Nhưng giờ khắc này, nơi này vẫn là một tòa tẩm cung xa hoa lộng lẫy.

Trong tẩm cung giường, bàn, ghế, tủ các loại gia cụ đầy đủ mọi thứ, tuy rằng đều chịu ảnh hưởng hoàn cảnh mà mốc meo, thậm chí có chút gia cụ đã tổn hại, nhưng vẫn như cũ có thể ở trong mùi nấm mốc nồng nặc ngửi được một cỗ hương vị đặc hữu, có thể phán đoán những gia cụ này đều sử dụng gỗ nam mộc trân quý chế tạo mà thành.

Trừ cái đó ra, những gia cụ này còn đều dùng gấm Thục - thứ đồng dạng có thể coi là tiền tệ ở thời đại này - để tiến hành trang trí.

Nhất là tại chiếc giường lớn chăn màn đầy đủ kia lại càng là sử dụng diện tích lớn.

Chỉ tiếc chịu ảnh hưởng của hoàn cảnh cùng niên đại, những gấm Thục kia tổn hủy cũng đồng dạng nghiêm trọng, có chút đã rách nát rơi xuống trên mặt đất, coi như còn treo cũng lung lay sắp đổ, chỉ sợ ngay cả một hơi thở cũng đã chịu không nổi. "Haizz, những vật này cũng khẳng định không lưu được đến thế kỷ 21, nếu như hiện tại có máy ảnh chụp lại thì tốt biết bao, tùy tiện lấy ra một tấm hình, đều có thể trở thành phát hiện trọng đại cấp thế kỷ của giới khảo cổ..." Ngô Lương không khỏi tiếc nuối lắc đầu, sau đó lại đem ánh mắt chuyển hướng những vật trang trí trên bàn và trong hốc tường.

Trên bàn bày một cái ấm trà cùng một bộ chén ngọc điêu công tinh tế.

Ấm trà là chất liệu gốm tráng men xanh nguyên thủy (nguyên thủy

thanh từ) vừa mới phát triển lên từ thời Tây Kinh, mà chén ngọc thì dùng ngọc mỡ cừu (dương chi ngọc) điêu khắc đánh bóng mà thành, tịnh thả tại thân chén khảm nạm một vòng vàng lá.

Trong hốc tường thì bày biện một ít bình gốm lớn nhỏ không đều hình dạng khác nhau, nhìn chất liệu đều là kỹ nghệ gốm men xanh nguyên thủy nung mà thành, bên trên in hoa văn vải bố tinh tế, tạo hình đoan trang, men trơn bóng, vết rạn đều đặn, lấy công nghệ nung thời kỳ Tây Kinh mà xem, hẳn là đều xuất từ thủ bút đại sư. "Những vật này ngược lại là có thể bảo tồn lại, đến thế kỷ 21 tùy tiện lấy ra một món đều là văn vật cấp quốc bảo, giá trị liên thành." Ngô Lương đã nhìn đến hai mắt tỏa sáng, chỉ hận chính mình không thể giống như trong một vài tiểu thuyết viết, có thể du hành thời không giữa hai thời đại, thuận tiện còn mang theo cái kho hàng tùy thân. "Hữu Tài hiền đệ, ngươi đang nhìn cái gì?

Chỗ này cũng chỉ có mấy cái chén ngọc kia còn có chút giá trị, nhưng cũng có hạn vô cùng a." Thấy thần sắc Ngô Lương càng ngày càng cổ quái, Tào Bẩm nhịn không được nói.

Nghe vậy Ngô Lương lấy lại tinh thần, xông Tào Bẩm cười cười, đi thẳng tới một chỗ trống trải ở góc Tây Nam Tây Cung, dùng chân dẫm mạnh hai cái lên một khối phiến đá không thu hút lát trên mặt đất, xác định phía dưới xác thực là rỗng, lúc này mới dưới ánh mắt nghi hoặc của mọi người nói: "Dưới này chính là tiền diếu của mộ Lương Hiếu Vương, đến mấy người mở ra nhìn xem, có lẽ có thể có thu hoạch." Vừa nghe lời này, Tào Bẩm cùng đám binh sĩ trong nháy mắt liền tới tinh thần. "Hữu Tài ca, ngươi sao biết được phía dưới kia là tiền diếu?

Chẳng lẽ ngươi biết nhìn xuyên tường sao?" Một tên binh sĩ trẻ tuổi không rõ ràng cho lắm hiếu kỳ hỏi.

Những binh sĩ khác nghe vậy cũng là đồng loạt nhìn về phía Ngô Lương, bọn hắn đối với vấn đề này cũng rất hứng thú, chỉ là còn chưa kịp hỏi ra miệng mà thôi.

Dù sao, bọn hắn cùng Ngô Lương cùng nhau tiến vào Tây Cung, cùng nhau đứng tại chỗ cảm thán một thất xa hoa.

Nhưng trừ bỏ những thứ bày ở ngoài sáng kia, bọn hắn cái gì cũng không có phát hiện, Ngô Lương lại có thể giống như về đến nhà mình trực tiếp tìm ra cái hầm ngầm này, tịnh một mực chắc chắn đây là tiền diếu...

Điều này thực sự là quá mức phỉ di sở tư.

Tào Bẩm thấy các binh sĩ đặt câu hỏi, khóe miệng câu ra một nụ cười ưu việt kiểu "nơi này chỉ có ta biết chuyện gì xảy ra", nhưng tịnh chưa nhảy ra nói rõ thân phận "kê đồng" của Ngô Lương, mà là đem quyền lựa chọn có trả lời hay không giao cho chính Ngô Lương.

Đây là một tên gia hỏa thô trong có tế.

Hắn cảm thấy Ngô Lương là một ẩn sĩ, rõ ràng có chút tài khí trước đó lại ẩn mà không phát, đây là một người thập phần điệu thấp, cho nên giờ khắc này cũng chưa chắc nguyện ý đem thân phận của mình làm cho ai ai cũng biết.

Huống chi, Ngô Lương hiện tại còn là vũ khí bí mật của Phường Nhân Quân, vũ khí bí mật tự nhiên cũng không phải có thể tùy tiện cho người ta thấy...

Tào Bẩm đang suy nghĩ như vậy, lại thấy Ngô Lương đã chống nạnh, vẻ mặt thúi hoắc cười nói: "Nhìn xuyên tường?

Vị huynh đệ này, ngươi vị miễn cũng quá coi thường ta rồi, ta biết còn lợi hại hơn cái này nhiều...

Không nói không nói, nói các ngươi cũng sẽ không hiểu, nhanh

chút qua đây dời tảng đá này đi." Cái này gọi là nguyên hình bại lộ.

Ngô Lương vốn cũng không phải là người điệu thấp gì, nếu không phải trước đó tình thế bức bách không thể không cụp đuôi, hắn đã sớm đem cái đuôi vểnh lên tận trời rồi. "Cái này...

Ta từ trước đến nay nhìn người rất chuẩn, chẳng lẽ lần này nhìn nhầm rồi?" Nhìn bộ dạng thúi hoắc của Ngô Lương, Tào Bẩm không khỏi tự mình hoài nghi.

Những binh sĩ kia tuy nghe đến lọt vào trong sương mù, nhưng càng như vậy ngược lại càng phát giác Ngô Lương thâm sâu khó lường, thấy hắn chào hỏi tự nhiên cũng không dám chậm trễ, vội vàng tranh nhau qua đây chuyển động phiến đá. "Một hai ba!" Bốn người chụp lấy khe hở phiến đá cùng nhau dùng sức, chỉ nghe "răng rắc" một tiếng, khối phiến đá kia ứng thanh nhi khởi, lộ ra một cái hang đen hình chữ nhật.

Ngô Lương giơ cây đuốc tới gần xem xét, thấy dưới hang đen là một đường bậc thang đá nghiêng xuống dưới.

Bậc thang đá đại khái chỉ có vài mét, ánh lửa đã có thể chiếu xạ đến đáy tiền diếu, bởi vì địa thế khá thấp nơi đó có một ít nước đọng, mặt nước đang phản xạ quang mang của cây đuốc.

Bất quá nước hẳn là vô cùng cạn, bởi vì kiếp trước lúc Ngô Lương tới mộ Lương Hiếu Vương khảo sát thực địa đã từng quan sát kỹ tiền diếu này, đối với lớn nhỏ cùng độ sâu của tiền diếu có chút hiểu biết. "Phái một người đi xuống thăm dò một chút?" Tào Bẩm thích thời hỏi. "Ta đi!" Tên binh sĩ trẻ tuổi vừa nãy đưa ra vấn đề lập tức hưởng ứng, xắn tay áo lên liền muốn xông vào bên trong. "Chờ một chút." Ngô Lương lập tức đưa tay ngăn cản hắn, xoay người lần nữa đem con gà rừng đang xách trong tay một tên binh sĩ lấy tới, một phát ném xuống dưới.

Gà rừng vừa sợ người lại sợ nước, tiến vào tiền diếu lập tức phập phồng cánh hướng chỗ sâu bỏ chạy, chẩm nại tiền diếu chỉ lớn như vậy, chỉ có thể gấp đến độ ở bên trong đi lòng vòng.

Mọi người thấy thế cũng không nói lời nào, chỉ là lẳng lặng nhìn xem.

Vài phút sau, con gà rừng kia rốt cục không còn phập phồng, nhưng vẫn như cũ nhảy nhót tưng bừng chạy tới chạy lui, ngẫu nhiên từ trong nước chạy qua, mặt nước vẻn vẹn chỉ ngập qua bàn chân của nó một chút mà thôi, nước xác thực không sâu. "Được rồi, đi xuống đi." Ngô Lương trong lòng có phán đoán, kéo dây thừng đem gà rừng duệ trở về, rốt cục gật đầu nói.

Tên binh sĩ trẻ tuổi kia thấy hắn vừa dùng gà rừng đo "tà khí", tự nhiên càng thêm có chỗ dựa không sợ gì, sải bước liền hưng phấn đi xuống...

Đây chính là tiền diếu a, dùng hầm để chứa tiền thì phải có bao nhiêu, tận mắt kiến thức một chút đời này cũng đáng!

Kết quả vừa đi hai bước, liền nghe "ai ui" một tiếng kinh kêu.

Tên gia hỏa này trượt chân trên bậc thang đá trơn ướt, cứ thế thành thành thật thật cả người lẫn đuốc cùng nhau lăn xuống dưới.

May mà hắn có chút võ nghệ, công phu trên tay cũng coi như ổn thỏa, rơi xuống như vậy mà cũng không có đem cây đuốc ném vào trong nước làm tắt, ngược lại đánh một vòng rồi ngồi dậy.

Sau đó. "Mẹ của ta ơi!

Tiền!

Rất nhiều tiền!

Khắp nơi đều là tiền!

Ta lớn thế này rồi, chưa bao giờ thấy qua nhiều tiền như vậy!

Quân hậu, chúng ta phát tài rồi!

Phát tài rồi a!" Tên binh sĩ trẻ tuổi ngồi ở trong nước, trong mắt mãnh nhiên lấp lóe tinh quang, nhìn trái nhìn phải kích động đến có chút chân tay luống cuống, trong miệng hưng phấn la hét...

Nói thật, Ngô Lương cảm thấy vừa rồi ngã mấy cái kia hẳn là rất đau, bất quá tên binh sĩ trẻ tuổi này giống như đã sớm quên đi đau đớn.

Đây chính là ma lực của tiền tài a.

Nghe vậy biểu tình của Tào Bẩm cùng mọi người còn lại cũng là trong nháy mắt đặc sắc hẳn lên, nóng lòng muốn thử.

Bất quá Tào Bẩm coi như có chút lý trí, tịnh chưa quên hỏi thăm ý kiến Ngô Lương: "Hữu Tài hiền đệ, ta hiện tại có thể đi xuống chứ?" "Có thể." Ngô Lương vừa gật đầu một cái, liền thấy Tào Bẩm đã tung người nhảy lên nhảy vào tiền diếu.

Những binh sĩ khác cũng là nhao nhao đuổi theo, phảng phất như sợ xuống muộn một bước những đồng tiền kia sẽ mọc chân chạy mất. "Hiện tại có bao nhiêu kích động, chỉ sợ một hồi sẽ có bấy nhiêu thất vọng." Nhìn bóng lưng bọn hắn, Ngô Lương âm thầm lắc đầu, không nhanh không chậm đi theo xuống dưới.

Không gian tiền diếu trên rộng dưới hẹp hiện ra hình chữ "Đột" đảo ngược, như tên binh sĩ trẻ tuổi kia nói, giờ khắc này trên vai chữ "Đột" đảo ngược đống một lượng lớn đồng tiền xu, sơ lược ước tính tối thiểu phải có mấy trăm vạn mai, cộng lại số lượng chỉ có thể lấy "tấn" để thống kê, nhìn xác thực pha chút hùng vĩ.

Bất quá chịu ảnh hưởng hoàn cảnh cùng thời gian, những đồng tiền xu này từ dưới lên trên đã chịu trình độ ăn mòn khác nhau, bên

trên bày biện ra màu xanh lục cố hữu khi đồ đồng sinh rỉ sét.

Thậm chí một ít đồng tiền xu dưới cùng nhất đã toàn bộ bị rỉ sét bao bọc, giống như là bánh nướng kết xuất một tầng oxy hóa thật dày.

Trừ cái đó ra, dây đay dùng để xâu tiền cũng đã nghiêm trọng than hóa.

Không ít đồng tiền xu sau khi dây đay đứt gãy tản ra, lăn lóc khắp nơi đều là.

Bất quá sự chú ý của Ngô Lương tịnh không tại những đồng tiền xu này, mà là đánh giá tứ phía một chút, rồi đem ánh mắt chuyển hướng một tòa "núi nhỏ" ngâm trong nước ở tầng dưới cùng nhất.

Tòa "núi nhỏ" này giống như là do rất nhiều "khối gạch nhỏ" cắt chém chỉnh tề đống thế mà thành, mặt ngoài chỉnh thể hiện ra màu đen hun, đồng thời bám vào một ít rỉ sét màu xanh lục sinh ra do chịu ảnh hưởng của đồng tiền xu, nhìn qua tịnh không thế nào bắt mắt.

Thừa dịp mọi người đều đang ngẩn người, Ngô Lương bất động thanh sắc đi vào trước ngọn núi nhỏ kia, nếm thử cầm lên một khối "gạch nhỏ" có chút lỏng lẻo ở trên cùng nhất.

Nặng!

Vào tay phi thường nặng!

Khối "gạch" lớn cỡ cục xà phòng này, Ngô Lương dùng một tay cư nhiên cầm không nổi!

Chương 8

Món đồ chơi này tuyệt đối không phải là nham thạch, bất kỳ nham thạch nào cũng không thể có mật độ lớn như vậy, cũng không phải kim loại bình thường, kim loại bình thường cũng không thể có mật độ lớn như thế!

Trái tim Ngô Lương tùy theo trầm xuống, hơi phát lực dùng móng tay cạy một chút trên đó.

Một tia kim sắc như ẩn như hiện!

Ta kháo!

Đây là...

Trong nháy mắt này, ngay cả Ngô Lương cũng không cách nào giữ vững đạm định, thân tử nhẹ bẫng lắc lư hai cái.

Đây là hoàng kim!

Như mọi người đều biết, vàng là một loại kim loại quý có tính chất hóa học phi thường ổn định, sẽ không giống như các kim loại khác phát sinh quá trình oxy hóa.

Tức là nói, cho dù ở trong hoàn cảnh ẩm ướt ác liệt như thế này, vàng cũng có thể được bảo tồn thập phần hoàn hảo hàng ngàn hàng vạn năm.

Cũng chính vì đặc tính này, vàng mới từ trong rất nhiều kim loại thoát dĩnh nhi xuất, trở thành bản vị tiền tệ của các triều đại lịch sử nãi chí toàn bộ thế giới, ngàn đời không đổi.

Sở dĩ bề mặt tòa "tiểu sơn" này hiện ra màu đen kịt, đại khái là vì bụi bặm tích tụ tháng năm đẳng đẵng dưới tác dụng của hơi ẩm mà bám vào bên trên, hoặc giả là vì trong nước ngầm nơi này có chứa

một lượng nhỏ vật chất axit, tạo thành một chút ăn mòn nhẹ đối với bề mặt vàng.

Đương nhiên, cũng vẻn vẹn chỉ là một tầng mỏng như sợi tóc bên ngoài mà thôi, nếu không Ngô Lương chỉ dùng móng tay cạy nhẹ, lại làm sao có thể dễ dàng cạy ra màu vàng óng ánh ẩn giấu bên dưới? "Hữu Tài hiền đệ, những tiền đồng này nên xử lý thế nào?" Tào Bẩm không hiểu rõ tình hình, vẫn cứ nhìn chằm chằm vào đống tiền đồng rỉ sét chất đống trước mặt, có chút xuất thần hỏi.

Ngô Lương ổn định lại cảm xúc, bất động thanh sắc quay đầu lại hỏi một câu thấu tim: "Quân hậu, tiền đồng hiện nay còn có thể lưu thông trên thị trường sao?" "Chuyện này..." Tào Bẩm nghe vậy thì sửng sốt, lập tức lộ vẻ đau lòng, rất không tình nguyện xác thực lời Ngô Lương, "Bách tính vùng Trường An, Lạc Dương chịu khổ vì tiền nhỏ của Đổng Trác, sớm đã không còn ai chịu nhận tiền đồng, đa phần đều lấy vật đổi vật.

Ở những khu vực thiên viễn một chút có lẽ còn có thể lưu thông, nhưng cũng hữu hạn vô cùng." "Ngài nói là tiền Ngũ Thù, vậy nếu là tiền Bán Lưỡng thời Tần thì sao?" Ngô Lương lại hỏi. "Bán Lưỡng?" Tào Bẩm chưa đọc qua "Sử Ký", đối với tiền tệ lưu thông mấy trăm năm trước cũng không có khái niệm gì, lại lộ vẻ kinh ngạc.

Ngô Lương cũng không nói nhảm, khom lưng từ trong đống tiền cầm lên mấy đồng đưa vào tay Tào Bẩm, mượn ánh lửa chỉ cho hắn xem hai chữ tiểu triện trên đồng tiền: "Quân hậu mời xem, bên phải là chữ 'Bán', bên trái là chữ 'Lưỡng'.

Đây đều là tiền Bán Lưỡng lưu thông từ thời Tây Kinh sơ kỳ duyên tập theo chế độ nhà Tần, những đồng tiền này đặt tới hiện tại còn có thể lưu thông sao?" "Cái này..." Lòng Tào Bẩm đã lạnh một nửa, nhíu mày nhìn hai chữ nhỏ kia, thậm chí còn có chút không cam

lòng dùng sức chà xát mấy cái.

Nhưng Bán Lưỡng chính là Bán Lưỡng, hắn cũng không phải Đổ Thần, chà thế nào cũng không thể biến hai chữ kia thành Ngũ Thù được.

Huống chi cho dù là tiền Ngũ Thù, đặt tới hiện tại cũng cực khó dùng để bổ sung lương hướng...

Đám binh sĩ tuy rằng trình độ văn hóa không cao, nhưng cũng nghe hiểu Ngô Lương đang nói cái gì.

Mọi người anh nhìn tôi tôi nhìn anh, biểu tình hưng phấn cũng dần dần ngưng kết trên mặt.

Thời khắc này, tâm tình của mỗi người tại trường đều vô cùng thê lương.

Chẳng lẽ thức trắng bao nhiêu đêm, phí biết bao nhiêu sức, chết nhiều người như vậy, cuối cùng lại đào ra được một đống đồng nát sắt vụn hào vô giá trị, thế thì đồ cái gì?

Thấy Tào Bẩm cùng mọi người đã mang bộ dạng như cha chết mẹ chết, Ngô Lương lại thầm cười trộm.

Hiện tại cảm xúc đã được lót đường đầy đủ, lúc này lại để cho bọn họ tuyệt xứ phùng sinh, kinh hỉ liền có thể nhân đôi, như thế giá trị của hắn cũng sẽ càng được thể hiện đầy đủ hơn.

Nghĩ như vậy, Ngô Lương lại chỉ vào tòa "tiểu sơn" sau lưng nói: "Quân hậu, ngài nhìn lại xem đây là cái gì?" "Cái gì?" Tào Bẩm có chút gian nan dời ánh mắt khỏi mấy đồng Bán Lưỡng trong lòng bàn tay, nhìn về phía Ngô Lương chỉ, thanh âm trầm muộn vô lực hỏi.

Ngô Lương nhếch miệng cười một tiếng, lấy ra cây chủy thủ bằng đồng giắt ở sau lưng, nhẹ nhàng cạo một cái trên tòa "tiểu sơn".

Khi tầng vật chất màu đen bên ngoài bị cạo ra, màu vàng kim ẩn giấu bên trong lập tức chiếu rọi dưới ánh lửa khiến người ta sáng mắt. "Đây, đây, đây, đây là..." Đồng tử Tào Bẩm co rụt lại mạnh mẽ, không tự chủ được giơ cánh tay chỉ vào tòa "tiểu sơn", há to mồm lắp bắp nửa ngày lại ngay cả một câu đầy đủ cũng không nói ra được, thậm chí hai chân còn đang khó tin lùi về phía sau.

Đám binh sĩ cũng trong nháy mắt trợn to hai mắt.

Có người tuy rằng còn chưa quá hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng màu vàng chói mắt kia cùng phản ứng của Tào Bẩm lại sờ sờ ngay trước mắt, thứ bên dưới kia tuyệt đối không phải vật tầm thường. "Hoàng kim." Ngô Lương nhàn nhạt nói. "!!!" Nghe được hai chữ này, thân thể tất cả mọi người đều không tự chủ được cứng đờ một chút, phảng phất như lỡ chân giẫm phải dây điện.

Hoàng kim!

Một ngọn núi nhỏ do hoàng kim đắp thành!

Đây chẳng phải là núi vàng chỉ xuất hiện trong truyện truyền thuyết hay sao!?

Không thể nghi ngờ, nghèo khó không chỉ có thể hạn chế trí tưởng tượng của người hiện đại, người thời Đông Hán mạt niên cũng giống như vậy, dân chúng bình thường rất khó tưởng tượng ra trong tầng hầm của "đại lão hổ" là một quang cảnh như thế nào.

Ngô Lương nhìn mọi người, quyết định cho bọn họ một chút thời gian để tiếp nhận, cũng không lên tiếng quấy rầy.

Nói thật, ban nãy khi phát hiện đây lại là một ngọn núi vàng mà nhóm Tào Bẩm hoàn toàn không ý thức được, Ngô Lương cũng không phải chưa từng nảy sinh ý nghĩ chiếm làm của riêng.

Nhưng sau khi cân nhắc, hắn cuối cùng vẫn quyết định nộp lên

cho Tào Tháo, trước tiên ôm lấy cái đùi lớn này rồi nói sau.

Thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội.

Lấy sử làm gương, ở trong loạn thế, một người bình thường sở hữu lượng lớn tài sản thật đúng là chưa chắc đã là chuyện tốt gì.

Số vàng này giữ lại trong tay hắn, chỉ cần hơi để lộ ra một chút phong thanh, lập tức sẽ bị các lộ hào cường tìm tới tận cửa, xảo thủ hào đoạt, các loại thủ đoạn tầng tầng lớp lớp.

Hơi không cẩn thận là mất mạng, thậm chí ngay cả người nhà cũng phải chịu liên lụy, một chút đường sống phản kháng đều không có.

Đương nhiên, hắn cũng có thể lựa chọn dùng hoàng kim để chiêu binh mãi mã, không cầu cùng các lộ chư hầu trục lộc sa trường, chỉ cầu minh triết bảo thân.

Nhưng "cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng", có một số việc một khi bắt đầu thì không phải ngươi muốn minh triết bảo thân là có thể bảo thân được, nhất định sẽ có người cuốn ngươi vào trong chiến loạn, còn là loại không chết không thôi.

Mà tung quan lịch sử Đông Hán mạt niên, những anh hùng hào kiệt như Lữ Bố, Gia Cát Lượng, Quan Vũ, Trương Phi, Bàng Thống, Chu Du, Điển Vi... nhiều không kể xiết.

Những người này cái nào không thông minh hơn hắn, cái nào không dũng mãnh hơn hắn, nhưng kết cục lại là thế nào?

Cho dù là gian hùng cử thế văn danh như Tào Tháo, chẳng phải cũng có lúc bại tẩu Hoa Dung đạo hay sao?

Cho nên con người quan trọng nhất là nhìn rõ chính mình.

Đến từ thời đại hòa bình, hắn đã không biết binh pháp trận pháp,

lại không có võ công thiên hạ vô địch, thậm chí ngay cả người chết cũng chưa từng thấy bao nhiêu...

Chênh lệch ở rất nhiều phương diện không chỉ vẻn vẹn là thuộc làu lịch sử là có thể bù đắp được.

Thật sự muốn để hắn chạy đi dẫn binh đánh giặc, khả năng còn không bằng "Kiện Bàn Hiệp" Triệu Quát nổi danh trên lịch sử, cuối cùng chết cũng không biết chết như thế nào.

Cho nên, hảo hảo phát huy chuyên môn sở trường của chính mình, làm một người đàn ông không thể thiếu sau lưng người đàn ông thành công, sống cuộc sống mạo hiểm phụng chỉ đạo mộ mà kiếp trước hướng tới nhất, chẳng lẽ nó không thơm sao?

Quan trọng nhất là... theo Ngô Lương được biết, trong núi Mang Sơn cũng không chỉ có mộ Lương Hiếu Vương Lưu Vũ, mà là ẩn giấu cả một quần thể mộ táng Hán Lương Vương.

Trong đó, lăng mộ Lương Hiếu Vương Vương hậu nổi danh nhất trong giới khảo cổ hậu thế với danh xưng "Thiên hạ thạch thất đệ nhất lăng" (Lăng mộ thất bằng đá số một thiên hạ) nằm ngay trong sườn núi cách vách, còn có mộ Lương Cộng Vương Lưu Mãi cũng ở phụ cận.

Những ngôi mộ này mãi đến thập niên 90 mới bị chuyên gia khảo cổ khai quật, hơn nữa đều chưa từng chịu sự tổn hại nghiêm trọng nào của mộ tặc.

Tức là nói, trong lịch sử Tào Tháo chỉ tìm được mộ Lương Hiếu Vương Lưu Vũ, tịnh chưa phát hiện các lăng mộ khác.

Như vậy xem ra, kho báu trong những lăng mộ kia chẳng phải sẽ chuyên chúc về một mình hắn hay sao?

Nghĩ như vậy, đem số vàng này giao cho Tào Tháo là có thể đổi

lấy một thân phận cùng một phần che chở, từ nay về sau sống những ngày tháng tương đối an ổn trong loạn thế này, cũng sẽ không đau lòng như vậy nữa phải không?

Ngay khi Ngô Lương đang suy nghĩ những điều rất "tòng tâm" (theo ý trời/sợ sệt) này. "Hu hu hu..." Bên cạnh bỗng nhiên truyền đến tiếng nức nở trầm muộn.

Ngô Lương vội vàng quay người nhìn lại, chỉ thấy Tào Bẩm không ngừng run rẩy bả vai, một hàng thanh lệ đang thuận theo khuôn mặt đen nhẻm của hắn lặng lẽ trượt xuống.

Thấy Ngô Lương cùng đám binh sĩ nhìn lại, Tào Bẩm hoảng mang lau mặt một cái, xấu hổ giải thích: "Ta đây là cao hứng!

Ta lớn thế này rồi chưa từng thấy qua nhiều vàng như vậy, cha ta cũng thế!

Bác ta cũng thế!

Thái công ta cũng thế...

Ta đánh cược với các ngươi, cho dù là bọn họ thấy được cũng phải cao hứng đến rơi lệ." Thật sao?

Ngô Lương lập tức nổi lên hứng thú, bộ dáng Tào Thừa tướng khóc lên ngược lại xác thực có chút khiến người ta chờ mong đấy. *** Đến đây, đối với Tào Bẩm mà nói, chuyến đạo mộ này đã coi như viên mãn.

Số vàng này ít nhất phải có mấy tấn, đổi ra đơn vị đo lường thời Hán triều thì chính là mấy ngàn cân, thậm chí có khả năng là hơn vạn cân.

Vận chuyển về tuyệt đối có thể giải quyết nỗi lo lương hướng của Tào quân, thậm chí có thể duy trì quân nhu trong một khoảng thời gian.

Vì lẽ đó, hắn lập tức trưng cầu ý kiến của Ngô Lương.

Sau khi nhận được câu trả lời khẳng định của Ngô Lương, liền phái người ra ngoài tập kết nhân mã triển khai công tác vận chuyển.

Trong quá trình chờ đợi, Tào Bẩm lại giống như rất nhiều người trúng xổ số, bắt đầu lo được lo mất, kéo Ngô Lương sang một bên nhỏ giọng hỏi: "Hữu Tài hiền đệ, ta vẫn còn chút lo âu.

Có câu tiền bạc động lòng người, số vàng này bảo người ta đến khiêng, khó tránh khỏi có kẻ động tham niệm tư tàng, đến lúc đó chưa chắc đã tra ra được, làm thế nào mới có thể phòng ngừa chu đáo?" "Cái này dễ làm." Ngô Lương thản nhiên cười nói, "Quân hậu chỉ cần khắc sẵn biên số lên gạch vàng, sau đó đem biên số cùng mỗi một nhân viên tham gia vận chuyển cùng nhau đăng ký vào sổ sách.

Như thế liền có thể trách nhiệm đến từng cá nhân, tự nhiên ai cũng không cách nào tư tàng." "Diệu a!

Hiền đệ kế này rất diệu!

Chương 9

Vì sao ta chưa từng nghĩ đến!" Tào Bẩm lập tức hớn hở ra mặt, dùng sức ôm lấy bả vai Ngô Lương lắc lắc, khen không dứt miệng, "Hữu Tài hiền đệ chân nãi thiên nhân (người trời), hiền đệ tiến có thể xu cát tị hung khai mộ phá thổ, lui có thể hiến diệu kế giải mối sầu lo của ta.

Ta tài đức gì mà lại được hiền đệ tương trợ, thực là may mắn lớn nhất đời này!" "Quân hậu quá khen, Lương không dám nhận." Ngô Lương cúi mi thuận mắt nói. "Không phải!

Ở trong mắt vi huynh, tài hoa của ngươi đã có thể sánh ngang mưu sĩ Hí Chí Tài bên cạnh Sứ quân, hoặc giả Hí Chí Tài kia còn chưa chắc đã hơn được ngươi." Tào Bẩm lắc đầu chính sắc nói.

HI Chí Tài... người này Ngô Lương đương nhiên cũng biết.

Người này đại danh gọi là "Hí Trung", Chí Tài chỉ là tên tự, nãi là mưu sĩ quan trọng nhất thời kỳ đầu của Tào Tháo, không có "một trong".

Hí Trung từng giúp Tào Tháo khởi binh ở Trần Lưu, thi kế đại phá quân Khăn Vàng, thu hàng hơn ba mươi vạn quân, hơn trăm vạn nhân khẩu, sau đó lại đem quân tinh nhuệ hàng binh chỉnh biên thành bộ đội đích hệ quan trọng nhất trong cuộc đời nhung mã của Tào Tháo là "Thanh Châu Binh".

Khuông Đình lục bách lý đại truy kích đại bại Viên Thuật, Hắc Sơn quân, Nam Hung Nô...

Có thể nói như vậy, Tào Tháo có thể đứng vững gót chân ở Duyện Châu thành tựu đại nghiệp, Hí Trung phát huy tác dụng không thể coi thường.

Chỉ tiếc người này mạng không tốt lắm, qua đời khá sớm, lại thêm "Tam Quốc Diễn Nghĩa" có độ phủ sóng rộng hơn cũng không hề đề cập đến người này.

Dẫn đến hậu thế đa số mọi người đều chỉ biết cuối thời Đông Hán có câu danh ngôn gọi là: "Quách Gia bất tử, Ngọa Long bất xuất", thù không biết, trước câu nói này còn có một câu danh ngôn tương tự: "Chí Tài bất tử, Quách Gia bất xuất"!

Sự thật cũng xác thực như thế.

Trong "Tam Quốc Chí · Ngụy Thư · Quách Gia Truyện" có ghi chép như sau: Thái Tổ gửi thư cho Tuân Úc viết: "Từ sau khi Chí Tài mất, không có ai để cùng bàn đại sự.

Ông xem, đất Dĩnh Xuyên nhiều kỳ sĩ, ai có thể kế tục?" Úc tiến cử Gia.

Triệu kiến, luận thiên hạ sự.

Từ sau khi Chí Tài mất, không có ai để cùng bàn đại sự!

Không có ai để cùng bàn đại sự!

Chỉ bằng sáu chữ này, liền đủ để nhìn ra địa vị của Hí Trung trong lòng Tào Tháo.

Nếu không phải người này sớm qua đời, Tào Tháo thật đúng là chưa chắc sẽ trọng dụng Quách Gia.

Nói trắng ra, Quách Gia cũng bất quá chỉ là sau khi Hí Trung chết, Tào Tháo lui mà cầu việc khác tìm đến phẩm vật thay thế tài hoa mà thôi.

Thậm chí ngay cả con trai Tào Tháo là Tào Phi sau khi chính thức xưng đế, cũng từng dùng tám chữ để miêu tả Hí Trung: "Trẫm phi Hí Chí Tài, bất đế dã!" (Trẫm không có Hí Chí Tài, không làm hoàng đế

được!) Cần biết thời gian tử vong của Hí Trung là năm 196 Công nguyên, mà thời gian sinh ra của Tào Phi là năm 187 Công nguyên.

Tính ra như thế, lúc Hí Trung chết Tào Phi bất quá chỉ mới 9 tuổi, xin hỏi rốt cuộc là tài tình nghịch thiên đến mức nào mới có thể để lại ấn tượng khắc sâu như thế trong lòng một đứa trẻ 9 tuổi? "Quân hậu chớ có chiết sát ta, ta làm sao có thể đánh đồng với Hí Chí Tài?" Ngô Lương vội vàng nói.

Lần này không phải giả khiêm tốn, mà là thật bội phục. "Hắn Chí Tài, ngươi Hữu Tài, trong tên tự hai người đều có một chữ 'Tài', vì sao không thể đánh đồng?" Tào Bẩm cười nói. "Quân hậu nói đùa." Ngô Lương lắc đầu, lặng lẽ dẫn chủ đề sang hướng khác, nói, "Lát nữa Quân hậu phải ở chỗ này giám sát vận chuyển vàng, chi bằng phái những binh sĩ vừa rồi cùng đi vào mộ cho ta, ta dẫn bọn họ tiếp tục thăm dò sâu vào bên trong, hoặc giả có thể có thu hoạch khác." "Nhiên dã (Đúng vậy)." Tào Bẩm tự nhiên là hân nhiên đáp ứng. ...

Ngô Lương lựa chọn tiếp tục thâm nhập, kỳ thực là có tư tâm.

Một là, hắn muốn tận mắt kiến thức bản gốc "Tứ Thần Vân Khí Đồ" được chuyên gia học giả trong và ngoài nước ca ngợi là "Đôn Hoàng trước Đôn Hoàng", "Đôn Hoàng ngoài Đôn Hoàng" và bố trí phong thủy Lương Hiếu Vương mộ mà hậu thế đã sớm không còn nhìn thấy; Hai là, muốn mở quan tài của Lương Hiếu Vương Lưu Vũ xem đến tột cùng.

Như mọi người đều biết, những thỏi vàng kia tuy rằng giá trị xa xỉ, nhưng cũng bất quá là vật ngoài thân mà thôi, đồ vật chân chính trân quý mộ chủ nhân thông thường đều sẽ lựa chọn tùy thân bồi táng.

Tượng như loại thân phận này của Lương Hiếu Vương, đồ vật tùy thân bồi táng tất định không đơn giản. ...

Trong ấn tượng, mộ Lương Hiếu Vương có hai chủ mộ thất liên

thông, nơi địa thế cao hơn là Điện thất, nơi địa thế thấp hơn là Quan sàng thất dùng để tồn phóng quan quách.

Bất quá thời gian khá sung túc, Ngô Lương tịnh không trực tiếp đi tới chủ mộ thất, mà là mang theo chín tên binh sĩ còn lại quay lại đường cũ, thăm dò qua loa hai mộ đạo khác cũng có thể thông tới chủ mộ thất.

Mấy mộ thất nằm ở hai bên hai mộ đạo này cùng với bên trong Đông cung cũng đều có không ít văn vật lưu đến hậu thế có thể xưng là quốc bảo, bất quá cũng không có đồ vật gì cần đặc biệt chú ý trong thời đại này, bởi vậy cả đoàn người cũng vừa cẩn thận từng li từng tí lại vừa cưỡi ngựa xem hoa dạo qua một vòng.

Thời khắc này, đám binh sĩ cùng Ngô Lương đã đạt thành một loại ăn ý nào đó, trong tình huống Ngô Lương không mở miệng, ai cũng sẽ không hạ thủ sờ mó bất cứ thứ gì.

Cứ như vậy đại khái một canh giờ sau, mọi người rốt cục đi tới một gian chủ mộ thất trong đó.

Gian chủ mộ thất này chính là Điện thất.

Bố cục Điện thất có chút tương tự với điện Kim Loan nơi hoàng đế tảo triều trong phim cổ trang, chỉ là quy mô nhỏ hơn rất nhiều.

Đỉnh điện chính là bức "Tứ Thần Vân Khí Đồ" trong truyền thuyết.

Bức tranh này chủ yếu lấy thuốc màu đỏ làm nền, một con cự long màu vàng đang bay lượn quán xuyên đông tây, lại có Chu Tước, Bạch Hổ các loại thần thú làm nền, lại phụ thêm Linh Chi cùng hoa văn vân khí trang sức, nhìn qua khiến người ta đung đưa tâm thần, tuyệt đối chấn động hơn so với ảnh chụp nhìn thấy trong sách giáo khoa trước kia.

Phía trong cùng Điện thất là một cái tiểu cao đài do hán bạch ngọc điêu khắc đắp thành, trên đài đặt một cái ghế dựa chế tạo bằng gỗ kim ti nam mộc, hẳn là tính là "long ỷ" mà Lương Hiếu Vương Lưu Vũ ngồi đi.

Bất quá sự chú ý của đám binh sĩ lại hoàn toàn bị bốn cái dũng tượng thị nữ sinh động như thật ở hai bên "long ỷ" hấp dẫn: "Thật tuấn mỹ nha." "Cái thân đoạn này, nếu là người thật thì tuyệt diệu." "Thật muốn sờ một cái..." Triều Hán lấy "eo nhỏ" và "thể nhẹ" làm đẹp, bốn dũng tượng thị nữ này tự nhiên hoàn toàn phù hợp những đặc trưng này.

Mà sau khi nhìn kỹ "Tứ Thần Vân Khí Đồ", Ngô Lương lại dẫn đầu chú ý tới một đầm nước đường kính đại khái hai mét nằm ở trung tâm Điện thất.

Chỉ thấy nước ở giữa đầm phảng phất như đang sôi trào, không ngừng cuồn cuộn, phát ra tiếng nước "ùng ục". "Đây... chẳng lẽ là 'Nội Tàng Oan' trong truyền thuyết?" Trong lòng Ngô Lương thầm kinh hãi. *** Cái gọi là "Nội Tàng Oan", nãi là một loại hình thế phong thủy, cũng gọi là "Quan Tài Dũng".

Muốn nói xuất xứ của nó... kỳ thực tịnh không có sử liệu tương quan nào có thể tham khảo, là Ngô Lương đọc được từ một bộ tiểu thuyết đạo mộ danh khí rất lớn ở kiếp trước.

Phong mạo "Nội Tàng Oan" được miêu tả trong bộ tiểu thuyết kia cực kỳ tương tự với tình cảnh trước mắt.

Cũng là trên mặt đất ở giữa địa cung, cũng là một cái hồ nước, trung ương hồ nước có một mắt suối, dòng nước từ mắt suối không ngừng tuôn ra ngoài, vừa không tràn ra, cũng không khô cạn.

Nghe nói địa hình như vậy trong hình thế phong thủy có tượng khí trữ, cực thích hợp mai táng nữ tử, có thể khiến tử tôn nhận được phúc

ấm.

Trên cơ sở thuyết pháp này, Ngô Lương còn từng tiến hành một phen thôi diễn, đưa ra một kết luận tự nhận là hợp lý: "Nếu như Nội Tàng Oan cực thích hợp mai táng nữ tử, vậy thì hẳn là sẽ không thích hợp mai táng nam tử, bởi vì trong quốc học nam và nữ phân thuộc hai loại thuộc tính tương đối là dương và âm, cái này lớn cái kia ắt nhỏ, thời gian lâu dài là muốn xuất hiện dị số." Đương nhiên, đây chỉ là suy đoán của chính Ngô Lương mà thôi, tịnh không có lý luận có thể làm căn cứ.

Huống chi loại hình thế phong thủy "Nội Tàng Oan" này là thật hay giả cũng đồng dạng không có định luận, dù sao Ngô Lương lật xem vô số sử liệu đều trước sau chưa từng tìm được ghi chép tương quan.

Thậm chí vì thế lúc học nghiên cứu sinh, hắn còn cố ý thỉnh giáo đạo sư. "Cậu bây giờ nên đem tâm tư đặt vào chuyện học tập, bớt xem mấy thứ lung tung rối loạn kia đi!" Lão giáo sư kinh nghiệm khảo cổ phong phú đã đưa ra câu trả lời như vậy.

Ngô Lương đành phải thôi.

Bất quá trong lòng lại chưa bao giờ quên vấn đề này, chỉ là không còn chấp nhất như vậy nữa.

Kỳ thực hắn hiểu được, rất nhiều nội dung trong tiểu thuyết đều là bịa đặt ra, "Nội Tàng Oan" cực có khả năng chính là một trong số đó, không cần thiết quá mức so đo.

Nhưng đồng thời cũng không thể hoàn toàn bài trừ một loại khả năng khác: Thiên triều thượng quốc thượng có rất nhiều văn hóa thần bí đều chỉ truyền miệng, tuy rằng tịnh không lưu lại sử liệu có thể tham khảo, có cái đã sớm biến mất trong dòng sông lịch sử, nhưng lại cũng có một số được lưu truyền trong đám hậu nhân thiểu số lưu lạc

dân gian, tịnh không thể phủ định toàn bộ.

Quay lại trước mắt, nhìn hồ nước đang cuộn trào, Ngô Lương lâm vào trầm tư.

Nhớ tới kiếp trước khi đến mộ Lương Hiếu Vương thực địa khảo sát, cái hồ nước này đã chỉ còn lại có một cái hố đá khá sâu, dưới hố còn có mấy cái lỗ nhỏ không biết thông về nơi nào.

Lúc đầu Ngô Lương cũng không để ý, hiện tại nghĩ đến khả năng mấy cái lỗ nhỏ kia chính là nơi mắt suối đang nằm lúc này... "Hữu Tài ca, đằng kia có chút đồ vàng đồ ngọc..." Một giọng nói cắt đứt suy nghĩ của Ngô Lương, là tên lính trẻ tuổi lúc trước lăn xuống tiền điện.

Ngô Lương thuận theo hướng tên lính trẻ chỉ nhìn lại, quả nhiên thấy bên trong hốc tường tương đối khô ráo đang bày biện một số khí mãnh chế bằng vàng cỡ nhỏ, cùng với một số nghiên mực, giá bút... vật dụng hàng ngày được mài từ ngọc dương chi, còn có một số đồ gốm sứ thanh từ nguyên thủy.

Mà bên trong mấy hốc tường bên cạnh cái hốc tường này, lại tồn phóng một lượng lớn thẻ tre.

Những thẻ tre này xếp đặt chỉnh tề, đáng tiếc bởi vì ảnh hưởng của hoàn cảnh và thời gian, đa số dây thừng đã đứt, không ít phiến trúc tán lạc trên mặt đất.

Ngô Lương đi lên phía trước cầm lấy mấy phiến trúc xem xét, chữ viết bên trên đã sớm mơ hồ một mảng. "Haiz, đáng tiếc..." Ngô Lương vô cùng tiếc hận lắc đầu.

Nếu những thẻ tre này bảo tồn hoàn hảo, hắn nhất định sẽ kiến nghị Tào Bẩm đóng gói toàn bộ mang về để cung cấp cho chính mình nghiên cứu.

Theo hắn thấy, tính quan trọng của những thẻ tre này còn vượt xa

đống vàng ngoài tiền điện kia, đây là bệnh chung của tất cả học giả khảo cổ. "Ngô Lương, những đồ vàng đồ ngọc này nên xử trí thế nào?" Thấy sự chú ý của Ngô Lương cư nhiên không đặt trên những đồ vàng ngọc kia, ngược lại cầm mấy phiến trúc một văn không đáng giá lắc đầu, một tên binh sĩ lại nhịn không được hỏi.

Ngô Lương quay đầu liếc thấy ánh mắt kỳ vọng của đám binh sĩ, liền biết trong đầu bọn họ đang suy nghĩ cái gì. "Đồ vàng toàn bộ mang đi, bất quá không được tư tàng.

Chuyến này chư vị đều là người có công, đợi sau khi ra ngoài ta sẽ thỉnh mệnh với Quân hậu, lấy một bộ phận trong số vàng này ra khao thưởng các ngươi." Thế là cười cười, Ngô Lương nói, "Về phần những đồ ngọc kia, chư vị nên biết bảo ngọc thông linh, ngọc khí táng nhập mộ huyệt chính là táng ngọc, ở lâu trong huyệt sớm đã hấp nhập không ít tử khí, sợ hại tính mệnh các ngươi, vạn không thể lấy...

Chư vị tùy ta cùng nhau đem những ngọc khí kia, còn có những đồ gốm kia ném vào trong hồ nước này, tạm thời cách tuyệt tử khí là tốt nhất." Emmm...

Cái hồ nước này không cạn, chỉ cần không khô cạn, ngày sau cho dù lại có mộ tặc xâm nhập trong mộ, cũng không dễ dàng phát hiện những văn vật này như vậy, không chừng có khả năng lưu đến hậu thế.

Nói thật, cũng là vì trên dưới trái phải mộ Lương Hiếu Vương đều là nham thạch cứng rắn, khai quật thực không dễ.

Chương 10

Nếu không hắn nhất định sẽ để cho những binh sĩ này tại chỗ đào cái hố chôn những văn vật này xuống, lại khôi phục mặt đất như cũ, như vậy khả năng lưu đến hậu thế tuyệt đối cao hơn ném vào trong hồ. "Hảo huynh đệ!" "Ha ha, vẫn là Ngô Lương trượng nghĩa, không có quên anh em chúng ta." "Lần sau Sứ quân lại có nhiệm vụ quật mộ, ngài nhất định phải mang theo yêm, yêm cái gì cũng nghe ngài..." Vừa nghe ra ngoài có thể được thưởng tứ vàng, đám binh sĩ lập tức tỉnh táo hẳn, từng người cười đến không khép được miệng, làm việc tự nhiên cũng tích cực hơn rất nhiều.

Một lát sau.

Khắp điện ngọc khí cùng đồ gốm đã toàn bộ bị ném vào trong hồ nước, lại nhìn những binh sĩ này, trong ngực mỗi người đều cất mấy món đồ vàng, giấu đến gọi là nghiêm nghiêm thực thực.

Ngô Lương thì đã mượn khoảng trống này lần lượt xem xét mấy gian mộ thất bên cạnh, cuối cùng đưa ánh mắt về phía một gian chủ mộ thất khác —— Quan sàng thất.

Mọi người vừa mới đi tới trước cửa, liền ngửi thấy một cỗ hương khí cực kỳ nồng nàn sâm tạp với khí tức hủ hủ.

Đây là hương khí đặc hữu của gỗ bách.

Đối với việc này Ngô Lương tịnh không cảm thấy ngoài ý muốn, lúc hắn học đại học đã biết, dựa theo lễ chế Tây Kinh, hoàng thất hạ táng đều sẽ chọn dùng một loại hình thức mộ táng đặc thù gọi là "Hoàng Tràng Đề Thấu".

Đây là tượng trưng của đặc quyền, ngoại trừ số ít chư hầu vương và trọng thần được thiên tử ân chuẩn ra, bất luận kẻ nào tự ý sử dụng

loại hình thức mộ táng này đều là trọng tội, tru cửu tộc!

Mà dược liệu chủ yếu của cái gọi là "Hoàng Tràng Đề Thấu" chính là một loại gỗ bách đã bỏ vỏ gọi là hoàng tâm bách mộc.

Lương Hiếu Vương Lưu Vũ vốn là em ruột của Hán Cảnh Đế Lưu Khải, lúc Loạn Bảy Nước lại lập bất thế chiến công củng vệ Trường An, vô luận nhìn từ phương diện nào, đều tuyệt đối cụ bị tư cách sử dụng "Hoàng Tràng Đề Thấu".

Nhưng cho dù trong lòng Ngô Lương đã sớm có dự liệu, khi cất bước tiến vào Quan sàng thất, vẫn cứ bị tình cảnh trước mắt làm cho chấn động.

Hắn đã sớm biết diện tích chiếm đất của Quan sàng thất lớn hơn Điện thất rất nhiều, tịnh thả tầng cao cũng cao hơn rất nhiều, nhưng làm hắn không nghĩ tới chính là, mộ thất lớn như vậy, cư nhiên từ mặt đất đến vách tường rồi đến đỉnh thất toàn bộ đều bị những tấm ván gỗ bách cắt gọt đều đặn bao bọc lại, trực tiếp cải thành một gian nhà gỗ quy mô to lớn!

Cái này ở hậu thế cũng đã sớm không còn tồn tại, lúc Ngô Lương thực địa khảo sát nhìn thấy chỉ là một thạch thất trống rỗng. "Răng rắc ——" Một chân đạp vào nhà gỗ, ván gỗ bách mục nát dưới chân lập tức phát ra tiếng động.

Cùng lúc đó!

Tại góc tối tăm trên đỉnh nhà gỗ nơi ánh mắt Ngô Lương cùng đám binh sĩ không thể chạm tới, một đôi mắt đỏ ngầu bất chợt mở ra! *** Căn cứ Hán đại lễ chế, Quan sàng thất của lăng mộ vương thất Tây Kinh tổng cộng có năm bộ phận tất không thể thiếu.

Năm bộ phận này từ ngoài vào trong phân biệt là: Ngoại tàng quách (thống xưng của tất cả mộ thất bên trong địa cung), Tiện

phòng, Hoàng Tràng Đề Thấu, Tử cung (quan tài mộ chủ nhân) và Kim lũ ngọc y.

Hiện tại gian nhà gỗ quy mô to lớn mà nhóm Ngô Lương tiến vào, hẳn chính là Tiện phòng trong đó.

Đối với công dụng của Tiện phòng, giới khảo cổ vẫn luôn tồn tại hai loại cách nhìn: Một loại cho rằng "Tiện phòng" là nơi cung cấp cho linh hồn mộ chủ nhân nghỉ ngơi sử dụng, bởi vì trong rất nhiều mộ táng chư hầu vương thời Hán đều khai quật được một số dụng cụ ăn uống và nhạc vũ, bởi vậy có thể chứng minh công dụng của Tiện phòng chính là nghỉ ngơi giải trí; Một loại cách nhìn khác cho rằng "Tiện phòng" là nơi cung cấp cho thân thuộc đến tế bái người chết nghỉ ngơi.

Ngô Lương thì càng nghiêng về giả thuyết sau hơn.

Điều này cần phải liên hệ với cái cửa mộ khổng lồ dùng "Đá tự lai" (Tự lai thạch) bên ngoài.

Nếu như sau khi hạ táng không chuẩn bị lại để cho người ta đi vào, vậy thì huyệt mộ hoàn toàn không cần thiết thiết trí loại "Đá tự lai" có thể dễ dàng dùng "quải đinh thược thi" (chìa khóa đinh móc) mở ra làm gì, trực tiếp phong chết chẳng phải càng thêm bảo hiểm?

Ngoại trừ cái đó ra, Ngô Lương nhớ trong "Hậu Hán Thư · Lễ Nghi" còn có một đoạn ghi chép về việc hoàng đế tiến vào mộ thất tế bái tiên đế: "Hoàng đạo khai thông, Hoàng đế yết Tiện phòng.

Thái thường tầm chí tiện đạo, khứ trượng, Trung thường thị thụ.

Chí cữu tiền, kiệt phục khốc chỉ như nghi.

Từ Thái thường đạo xuất, thăng xa quy cung." Đoạn ghi chép này, liền lại một lần nữa xác thực công dụng chân thực của Tiện phòng.

Thời khắc này Tiện phòng trước mặt đám người Ngô Lương cũng

được trang trí phú lệ đường hoàng, bài trí trong đó đa phần lấy nhạc cụ làm chủ.

Đầu tiên đập vào mi mắt chính là một bộ biên khánh quy mô thập phần khoa trương.

Bộ biên khánh này chia làm trên dưới hai tầng, giá đỡ sử dụng thanh đồng đúc thành, khánh thể thì toàn bộ do ngọc thạch màu xanh lớn nhỏ khác nhau mài thành.

Ngô Lương đếm kỹ một chút, khánh thể trên dưới hai tầng thế mà đạt tới ba mươi hai chiếc!

Loại quy mô biên khánh này nếu là đặt tới giới khảo cổ hậu thế, tuyệt đối là muốn gây ra oanh động...

Bởi vì theo hắn được biết, bộ biên chung quy mô lớn nhất được khảo cổ phát hiện cho tới nay cũng chỉ có ba mươi hai chiếc, hơn nữa khánh thể đều là đồ đá, so với bộ biên khánh ngọc chế này không nghi ngờ gì phải kém hơn một chút.

Ở bên cạnh bộ biên khánh này, còn có một bộ biên chung quy mô tương đương.

Biên chung không dùng được ngọc thạch, thế là toàn thân do thanh đồng đúc thành, chỉ có một tầng, từ trái sang phải từ lớn đến nhỏ, tổng cộng mười ba cái chuông đồng.

Bất quá so với bộ biên khánh kia, bộ biên chung này liền phải bình dong hơn rất nhiều.

Bởi vì vào năm 1978, các nhà khảo cổ học từng phát hiện trong mộ Tằng Hầu Ất thời Chiến quốc một bộ biên chung có thể xưng là "Chi tối" (Nhất), bộ biên chung kia tổng cộng do 65 kiện chuông tạo thành, bộ biên chung này to lớn đến mức một nồi hầm không... phi phi phi, phải một cái sân khấu của phòng hòa nhạc hiện đại mới có thể miễn

cưỡng đặt xuống.

Emmm...

Nghĩ tới đây, Ngô Lương âm thầm lặp lại cái tên "Tằng Hầu Ất" trong lòng mấy lần, tiến một bước gia tăng ký ức.

Cái mộ này có trước thời Đông Hán mạt niên, hơn nữa hắn lại biết địa chỉ đại khái, có cơ hội hoặc giả có thể đi quang cố một chút, nhìn xem trong mộ "Tằng Hầu Ất" ngoại trừ bộ biên chung này còn có thứ gì ghê gớm không, cùng nhau "bảo hộ" lại.

Bất quá hiện tại, vẫn là phải xử lý tốt sự tình ngôi mộ trước mắt này đã.

Đồng thời nhìn thấy biên khánh cùng biên chung, Ngô Lương càng thêm xác định, Tiện phòng chính là nơi cung cấp cho thân thuộc hoàng thất đến tế bái người chết nghỉ ngơi.

Bởi vì hai dạng nhạc cụ cỡ lớn này quan hệ với hưu nhàn giải trí tịnh không lớn, thông thường chỉ có lúc hoàng thất cử hành cung đình nhã nhạc hoặc tế điển long trọng mới có thể sử dụng.

Khánh chung hợp minh, "Cận chi tắc chung thanh lượng, viễn chi tắc khánh âm chương".

Như thế mới có thể bày ra khí chất to lớn bất phàm của hoàng gia.

Ngoại trừ cái đó ra, bên trong Tiện phòng còn có một số nhạc cụ cỡ nhỏ như vu, sanh, sắt, cầm, tranh..., nhưng những nhạc cụ này ở trước mặt khánh chung, tối đa cũng chỉ có thể tính là làm nền.

Sau khi tra xét tình huống nơi này, Ngô Lương suất lĩnh mọi người xuyên qua Tiện phòng, rốt cục đi vào mộ thất nằm ở hậu đường.

Nơi ánh lửa đuốc đi qua, mặt đất bốn phía đều do những thanh gỗ hoàng tâm bách mộc được gọt thành độ dài cùng quy cách như nhau

chồng chất mà thành, hai bên nam bắc bày dọc, hai bên đông tây bày dọc, cứ thế bày thành hình chữ "Khẩu" vây thành một cái hố mộ hình chữ nhật cực kỳ chỉnh tề.

Hình ảnh này có khả năng bức chết người mắc chứng sợ lỗ, nhưng lại cực kỳ thân thiện với người mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế (OCD).

Bất quá đây chính là lai lịch của "Hoàng Tràng Đề Thấu".

Cái gọi là "Hoàng tràng", chỉ là dược liệu, nói chính là những thanh gỗ hoàng tâm bách mộc này.

Mà cái gọi là "Đề thấu", chỉ là phương thức bày biện cùng kết cấu, những thanh gỗ bách này tầng tầng trải phẳng, lại bày theo phương hướng vuông góc với vách tường cùng bên, từ bên trong nhìn ra ngoài, bốn vách tường đều chỉ có thể nhìn thấy mặt cắt ngang của thanh gỗ bách, dùng từ "Đề thấu" (đầu gỗ hướng vào trong) này đảo cũng xác đáng.

Ở trong hố mộ được những "Hoàng Tràng Đề Thấu" này vây ra, Ngô Lương cùng mọi người rốt cục nhìn thấy "Tử cung" của Lương Hiếu Vương Lưu Vũ.

Đó là một cỗ quan tài lớn dùng liệu cực kỳ rắn chắc.

Thông qua vân gỗ màu tím nhạt bên trên, cùng với hương khí đặc thù tản phát ra, có thể phán đoán dược liệu sử dụng cho cỗ quan tài này nãi là gỗ hương nam.

Loại gỗ nam này tuy rằng không có phẩm tướng của kim ti nam mộc, nhưng thắng ở hương khí lâu dài lại không gay mũi, có thể át đi dị vị đặc hữu của bộ phận thi thể, đồng thời lại có thể hữu hiệu dự phòng kiến trùng tập nhiễu, càng thêm thích hợp dùng làm quan mộc.

Nhưng hiện tại, điểm chú ý của Ngô Lương cùng mọi người sớm

đã không còn ở trên chất liệu quan mộc.

Vấn đề bọn họ quan tâm hơn là —— Nắp quan tài này, sao lại mở toang như thế!? "Ngô Lương, chuyện, chuyện này là thế nào?" Binh sĩ nhất thời có chút hoảng thần.

Từ lúc tiến vào thạch môn đến hiện tại, trong mộ Lương Hiếu Vương tuyệt không có nửa điểm tích tượng có người từng đi vào trước bọn họ, tất cả đồ tuẫn táng cũng đều hoàn hảo không chút tổn hại, nhưng hiện tại nắp quan tài của mộ chủ nhân lại không biết vì sao bị hất tung sang một bên, điểm này một chút cũng không khoa học!? "Chớ hoảng, đợi ta xem trước một chút!" Trong lòng Ngô Lương cũng là pha phần nghi hoặc, đành phải ổn định mọi người trước, rồi sau đó cầm đuốc cẩn thận từng li từng tí đi tới gần quan mộc, vươn cổ nhìn vào bên trong quan tài.

Đầu tiên đập vào mắt chính là "Kim lũ ngọc y" (Y phục ngọc xâu chỉ vàng) đặt trên lớp lót bên trong màu vàng.

Kim lũ ngọc y cũng gọi là "Ngọc hạp", nãi là liễm phục chuyên dụng sau khi chết của thành viên hoàng thất thời Hán, ngoại hình tương đồng với hình dạng thân thể con người, toàn thân sử dụng ngọc phiến cùng kim tuyến (chỉ vàng) bện thành.

Kỳ thực một số đại thần cùng quý tộc cũng có thể sử dụng hình thức liễm phục này, bất quá bọn họ chỉ có thể sử dụng ngân tuyến (chỉ bạc) và đồng tuyến (chỉ đồng) bện thành, nhưng cái đó không gọi là "Kim lũ ngọc y", mà gọi là "Ngân lũ ngọc y" hoặc "Đồng lũ ngọc y".

Nhưng đây không phải trọng điểm.

Trọng điểm là vị trí ngực của bộ Kim lũ ngọc y này không biết từ lúc nào thế mà đã rách một cái lỗ lớn, thấu qua cái lỗ rách kia có thể nhìn thấy, bộ Kim lũ ngọc y này đã chỉ là một cái vỏ rỗng, thi thể vốn dĩ phải được bao bọc ở bên trong thế mà không cánh mà bay, ngay cả

một cái xương khô cũng không còn lại!

Thi thể đâu!?

Trong lòng Ngô Lương lạnh lẽo.

Hắn rất rõ ràng, cho dù trải qua mấy trăm năm, thi thể trong loại mộ huyệt phong bế này cũng đoạn nhiên không có khả năng hoàn toàn biến mất.

Chẳng lẽ bị sinh vật gì đó, thí dụ như tê tê hay loại sinh vật ăn xác thối nào ăn mất rồi?

Cũng không có khả năng!

Ngô Lương lập tức lại phủ định loại suy đoán này, bởi vì từ rất nhiều chi tiết trên bộ Kim lũ ngọc y rách nát này có thể phán đoán, bộ ngọc y này phân minh là rách từ trong ra ngoài, tuyệt không phải do ngoại lực gây ra!

Thấy tình huống này, Ngô Lương tự nhiên càng thêm không dám lơ là, vội vàng nhắc nhở binh sĩ sau lưng: "Chư vị tụ lại một chỗ cẩn thận đề phòng, vạn lần không được sơ suất!" Đám binh sĩ đều là tinh anh được huấn luyện nghiêm chỉnh, nghe vậy vội vàng rút binh khí, bày ra trận hình cánh quạt quay lưng về phía Ngô Lương.

Trận hình như vậy vừa có thể hỗ trợ lẫn nhau, lại có thể bảo vệ Ngô Lương ở giữa.

Đãi ngộ của Tào Bẩm cũng chỉ đến thế là cùng, có thể thấy được trải qua mấy canh giờ chung đụng, Ngô Lương đã thay da đổi thịt, từ một tên nô dịch không ai hỏi đến trở thành nhân vật cốt lõi trong lòng các binh sĩ. "Hữu Tài lão đệ, có phải phát hiện ra cái gì không?" Một binh sĩ lớn tuổi hạ thấp giọng hỏi. "Tạm thời còn chưa có, nhưng trong cỗ quan tài bị nắp mở này, thi thể mộ chủ nhân đã không thấy tung tích, có câu 'sự khác thường ắt có yêu quái', tuy rằng ta còn chưa

thể xác định nguyên do cụ thể, nhưng vì đề phòng bất trắc, cẩn thận hơn một chút cũng không thừa." Ngô Lương cũng không đem chi tiết phát hiện trên kim lũ ngọc y nói cho đám binh sĩ, để tránh gây ra quá nhiều khủng hoảng, như vậy ngược lại càng dễ xảy ra loạn. "Nói rất phải." Các binh sĩ nghe xong nhao nhao gật đầu, lại xích lại gần nhau hơn một chút, nín thở dùng mắt và tai cảm nhận tất cả động tĩnh xung quanh.

Trong tình huống này, Ngô Lương cũng hơi an tâm, tiếp tục quan sát tình huống bên trong quan tài.

Chương 11

Ngoài bộ kim lũ ngọc y rách nát kia ra, trong quan tài chỉ còn lại một cái trống nhỏ đặt ở bên trái phần đầu của ngọc y.

Trống nhỏ hình trụ ngắn, hai đầu hơi nhỏ, ở giữa hơi thô, kích thước và tạo hình đều có chút tương tự với loại 'yêu cổ' (trống đeo lưng) khá thịnh hành ở khu vực Thiểm Cam Ninh đời sau.

Điểm khác biệt là mặt bên của cái trống nhỏ này không được sơn màu đỏ vui mừng, mà là bị nhuộm thành màu đen, đồng thời trên bề mặt sơn đen còn chạm khắc một số hoa văn vân khí để trang trí, thoạt nhìn thêm vài phần quý phái và tinh xảo.

Trừ cái đó ra, hai đầu trống nhỏ còn gắn hai cái vòng kim loại, vòng kim loại nối liền với một dải da, nhìn độ dài hẳn là có thể tròng lên cổ, treo trống nhỏ trước ngực hoặc là dưới nách, cái này lại càng giống yêu cổ đời sau.

Bất quá làm cho Ngô Lương khá bất ngờ chính là, trải qua mấy trăm năm, mặt trống của cái trống nhỏ này lại vẫn hoàn hảo không tổn hao gì.

Thời xưa đa phần dùng da thú chế tác mặt trống, tuy rằng khá bền, nhưng cũng tuyệt đối không thể làm được chuyện lưu giữ mấy trăm năm mà không hỏng, cho đến nay giới khảo cổ học đời sau chưa từng phát hiện một mặt cổ trống nào hoàn chỉnh.

Cho nên, mặt trống của cái trống nhỏ này rốt cuộc là dùng loại dược liệu nào chế tạo, hay là sử dụng công nghệ đặc thù gì?

Mang theo nghi hoặc như vậy, Ngô Lương rón rén bò vào trong quan tài, cầm cái trống nhỏ kia lên tay tỉ mỉ xem xét.

Đáng tiếc hắn đối với da thú cũng không có quá nhiều nghiên cứu, nhìn sơ qua cũng không nhận ra mặt trống rốt cuộc là chất liệu gì, chỉ là dùng tay nhẹ nhàng ấn lên, vẫn có thể cảm giác được mặt trống mềm dẻo kiên cố. "Mẹ nó chứ.

Trải qua mấy trăm năm mà chất cảm vẫn còn y như mới, món đồ chơi này cũng quá hiếm lạ rồi đi?" Ngô Lương cảm thấy cái trống nhỏ này khẳng định vẫn còn dùng được, rất muốn vỗ một cái nghe thử tiếng trống, nhưng dưới tình cảnh này, cuối cùng hắn vẫn kìm nén lòng hiếu kỳ lại, miễn cho gây ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Lại nhìn sợi dây da nối với trống thông qua vòng kim loại cũng đồng dạng hoàn hảo.

Ngô Lương liền tròng dây da lên cổ, treo cái trống nhỏ trước ngực mình.

Hắn định mang cái trống này về nghiên cứu kỹ lưỡng.

Dù sao với gia sản của Lương Hiếu Vương, nói là phú khả địch quốc cũng không quá đáng, vàng ngọc trân bảo có thể lựa chọn tùy táng càng là đếm không xuể, lại cố tình chỉ mang theo cái trống nhỏ này, điều này cũng đủ chứng minh giá trị của nó tuyệt đối nằm trên vàng ngọc, sẽ không chỉ đơn giản như vẻ bề ngoài.

Trừ khi...

Lương Hiếu Vương chính là người yêu âm nhạc, đừng bắt ta dừng lại (Don't stop me now).

Làm xong những thứ này, Ngô Lương lại tỉ mỉ kiểm tra trong quan tài một phen, thấy không còn thứ gì khác, liền lại từ bên trong bò ra ngoài.

Kết quả sau khi xuống đất, liếc nhìn cái trống nhỏ treo trước ngực lần nữa, Ngô Lương bỗng nhiên lại ý thức được cái gì! "Tạo hình này

của ta...

Nếu mặc thêm trường bào, lại phối thêm một cái mặt nạ hồ ly và mấy cái đuôi, chẳng phải là Ngọc Tảo Tiền trong cái game 'sát thủ đường chân tóc' nổi tiếng nào đó sao?

Đỡ ta dậy, làm thêm một gói 648 nữa!" Ngay tại lúc này. "Lạc chi chi...

Lạc chi chi..." Trong mộ thất bỗng nhiên vang lên một trận tiếng động lạ rất nhỏ.

Âm thanh này giống như thứ gì đó sắc bén cào qua bề mặt gỗ, khiến người ta không tự chủ được da đầu tê dại, chân răng ê ẩm. "Tiếng gì vậy!?" Tinh thần đám binh sĩ lập tức căng thẳng, nhìn dáo dác xung quanh.

Ngô Lương cũng cảm nhận được một tia áp lực, chỉ tiếc âm thanh vừa rồi rất nhỏ, bọn hắn lại chỉ thắp một cây đuốc, phạm vi chiếu sáng thập phần có hạn, rất khó phán đoán ngay lập tức nguồn gốc âm thanh, do đó cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Trong tình huống này, mộ thất triệt để rơi vào tĩnh mịch, chỉ có thể nghe được tiếng hít thở yếu ớt mà mọi người đang cực lực kìm nén.

Giằng co một lúc, không nghe thấy âm thanh quỷ dị kia nữa, mọi người mới hơi an định một chút. "Ngô Lương, tiếp theo chúng ta làm sao bây giờ?" Có người đã nảy sinh ý muốn rút lui nhưng lại không tiện nói rõ, đành phải thăm dò hỏi. "Ai trên người còn có đuốc?" Ngô Lương không đáp mà hỏi lại. "Ta!" "Ta!" "Còn có ta!" Không ít người đáp.

Đuốc thời này đều do vải dầu phối hợp nhựa thông chế thành, thời gian thiêu đốt dài nhất cũng không thể vượt qua nửa canh giờ, do đó khi vào mộ mỗi người đều sẽ mang theo vài cây dự phòng. "Mỗi

người thắp một cây đuốc lên, chúng ta chuẩn bị rút lui." Ngô Lương lại nói.

Hiện giờ Lương Hiếu Vương mộ đã thăm dò xong toàn bộ, Ngô Lương vốn dĩ cũng đã định rời đi, do đó không cần lo lắng vấn đề không khí nữa.

Thêm vào đó thi thể Lương Hiếu Vương mất tích bí ẩn, âm thanh vừa rồi lại quá mức quỷ dị đột ngột, làm cho hắn có chút tâm thần không yên, để phòng ngừa phát sinh ngoài ý muốn, phương thức ổn thỏa nhất tự nhiên là bảo đảm đầy đủ tầm nhìn, thật sự có vấn đề gì cũng có thể sớm phát hiện để ứng đối. "Được lệnh!" Binh sĩ cũng vui mừng khi nghe lệnh này, vội vàng làm theo.

Một lát sau, chín tên binh sĩ mỗi người cầm một cây đuốc cháy rừng rực, tuy không thể chiếu sáng tất cả ngóc ngách mộ thất, nhưng cũng chiếu sáng hơn nửa, coi như làm cho người ta an tâm không ít. "Như thế này thoải mái hơn nhiều..." Nhìn mộ thất đèn đuốc sáng trưng, các binh sĩ cười rộ lên.

Nhưng lời còn chưa dứt. "Ái!

Sao lại có nước?" Hai gã binh sĩ đứng ở ngoài cùng bỗng nhiên quái khiếu.

Ngô Lương cùng mọi người vội vàng nhìn theo tiếng kêu, hai gã binh sĩ này trên người đã dính một ít chất lỏng không rõ danh tính, thoạt nhìn ướt sũng đang chảy xuống. "Hai người các ngươi quỷ kêu cái gì, trên đỉnh dột mấy giọt nước có gì phải sợ?" "Có chút gan ấy mà cũng đi trộm mộ, quay về bảo Quân hầu khấu trừ tiền thưởng của các ngươi, rồi đuổi hai người các ngươi ra khỏi Phường Nhân Quân." "Đi thôi đi thôi, dọa người..." Đám binh sĩ nhìn rõ xong nhao nhao lơ đễnh cười nói.

Hai gã binh sĩ kia đang bị cười đến có chút ngại ngùng.

Nhưng một giây sau khuôn mặt bọn hắn đã trở nên vặn vẹo, đột nhiên ngã trên mặt đất điên cuồng lăn lộn, hai tay giống như điên dại cào cấu thân thể mình, trong miệng phát ra tiếng kêu gào thống khổ tê tâm liệt phế: "A a a!

Đau!

Đau quá!

Ta hình như bị thiêu cháy rồi!

Giúp ta!

Cứu ta!" "Cái gì thiêu cháy, không phải đang yên đang lành sao?" Ngô Lương cùng những binh sĩ còn lại lại là giật mình, không hiểu ra sao nhìn về phía hai người.

Mấy binh sĩ tính cách hơi nóng nảy sau khi hết hồn, càng là trực tiếp mắng lên: "Này, nói hai câu mà hai người các ngươi còn làm tới hả!", "Ta cảnh cáo hai người các ngươi, đừng có hồ nháo nữa, làm hỏng việc đừng trách lão tử không khách khí!", "Hai người các ngươi ngứa da phải không?" Nói xong, có người đã xắn tay áo định đi lên đánh người. "Khoan đã!" Ngô Lương vội vàng ngăn bọn họ lại, ngưng thần nhìn về phía hai người đang thống khổ vặn vẹo kêu gào không dứt kia, có chút không đành lòng lại có chút lo âu nói, "Tình huống của hai người này có chút cổ quái, không giống như là giả vờ, tốt nhất không nên tùy tiện tiến lên, trước tiên làm rõ tình huống rồi hãy quyết định." Nói đến đây, Ngô Lương bỗng nhiên nghĩ tới cái gì.

Chất lỏng!

Điểm chung duy nhất của hai người này chính là đồng thời dính phải chất lỏng không rõ tên!

Về phần những chất lỏng kia rốt cuộc là cái gì, tạm thời còn chưa thể xác định.

Chỉ có một điểm có thể khẳng định là, trong cái mộ huyệt được khai thác trong núi đá này tuy rằng có không ít chỗ đều đang rỉ nước, nhưng cũng vẻn vẹn chỉ là rỉ nước mà thôi, còn chưa có chỗ nào có lượng nước lớn như vậy, có thể trong nháy mắt lưu lại trên người hai người nhiều vệt nước thế kia.

Chẳng lẽ... thật sự là vấn đề của chất lỏng kia? "Có thể có cổ quái gì?

Hai người này miệng thì nói bị thiêu cháy, trên người lại ngay cả cái đốm lửa cũng không thấy, rõ ràng chính là đang làm trò!" Một binh sĩ thân hình tráng kiện hùng hổ mắng.

Bất quá nghe lời Ngô Lương, hắn cũng không có tùy tiện tới gần, mà là gạt mọi người ra, quay ngược cây trường qua (giáo dài) trong tay lại, dùng cán gỗ chọc chọc hai gã binh sĩ vẫn đang lăn lộn kêu cứu: "Này, hai người các ngươi, đừng giả bộ nữa, còn giả bộ ta trở mặt thật đấy." Ngay tại lúc này. "Chi ——!" Lại có một tiếng vang nhỏ vang lên.

Chỉ thấy một luồng cột nước nhỏ bỗng nhiên từ trên trời giáng xuống, không lệch không nghiêng vừa vặn bắn lên người tên binh sĩ tráng kiện kia, tưới một đường từ đỉnh đầu xuống ngực. "Phì phì!

Đây là nước gì, mùi khai thật mẹ nó nặng!" Binh sĩ tráng kiện không kịp phòng bị, chẳng những trong miệng dính nước, ngay cả mắt cũng không thể may mắn thoát khỏi, vừa ảo não lau mặt vừa giận dữ mắng mỏ.

Nhưng cùng thời gian đó.

Những binh sĩ còn lại lại ánh mắt kinh hãi nhìn về phía vòm trần cách đó không xa, đồng loạt lui về phía sau mấy bước!

Phản ứng của Ngô Lương cũng không khác mấy, đồng tử co rút

nhìn về hướng cột nước bắn tới.

Chỉ thấy trên vòm trần bị ván gỗ bách bịt kín kia, không biết từ lúc nào lại treo ngược một con...

Quái vật!!!

Quái vật này toàn thân phủ đầy vảy màu đen nhánh, thân hình to cỡ chó loại vừa, sở hữu hai cái lỗ tai thon dài, chỗ cổ mọc ra bờm như sư tử, hai chi trước lại giống hệt móng vuốt chim ưng, móng tay sắc bén khảm vào trong ván gỗ bách.

Mà làm người ta sợ hãi nhất, vẫn là đôi mắt màu đỏ như máu của quái vật!

Đó là một đôi mắt lồi ra nghiêm trọng, nhãn cầu hầu như đã thoát ly khỏi hốc mắt, dường như bất cứ lúc nào cũng có khả năng rơi xuống, thậm chí có thể nhìn thấy mạch máu và dây thần kinh nằm phía sau nhãn cầu.

Và lần này.

Ngô Lương cùng đám binh sĩ cũng rốt cục tìm được nguồn gốc của chất lỏng, luồng cột nước kia chính là đến từ giữa hai chân con quái vật này, lại là nước tiểu của nó... "Mẹ ơi, đây là cái thứ đồ chơi gì vậy!?" Đám binh sĩ triệt để hoảng hồn, có người giọng run rẩy hỏi. "..." Ngô Lương không trả lời, bởi vì hắn cũng không có bất kỳ manh mối nào.

Ngay sau đó, tiếng thảm thiết của tên binh sĩ tráng kiện đồng thời truyền đến: "A a a!

Đau chết ta rồi!

Ta toàn thân trên dưới giống như bị lửa thiêu vậy, đây rốt cuộc là chuyện gì?

Chương 12

Mau tới cứu ta!

Cứu mạng a!" Ngô Lương cùng mọi người nhìn lại, chỉ thấy binh sĩ tráng kiện cũng đã thống khổ ngã trên mặt đất, biên độ giãy dụa vặn vẹo thậm chí còn kịch liệt hơn hai gã binh sĩ lúc trước.

Ngược lại hai gã binh sĩ lúc trước lại yên tĩnh trở lại, nằm rạp trên mặt đất không nhúc nhích. "Loảng xoảng!" Một tiếng vang giòn.

Mũ đồng trên đầu một gã binh sĩ rơi xuống, một khuôn mặt khô quắt thối rữa hiện ra trước mặt mọi người.

Máu loãng vẩn đục sền sệt đang từ thất khiếu của khuôn mặt kia chậm rãi trào ra, một mùi hôi thối xác chết gay mũi tràn ngập trong mộ thất, không chỉ các binh sĩ quen thuộc loại mùi vị này, cho dù là Ngô Lương cũng không xa lạ gì, bởi vì "Hữu Tài huynh" cửu kinh sa trường đã từng ngửi qua.

Nhưng vấn đề là... ngay mấy nhịp thở trước, tên binh sĩ này còn nhảy nhót tưng bừng trước mặt bọn họ, trong thời gian ngắn như vậy, cho dù mất mạng cũng không có khả năng thối rữa khô quắt đến trình độ này mới đúng!

Cho dù là vào lúc giữa hè nóng bức nhất, thi thể biến thành bộ dạng này cũng cần thời gian vài tháng chứ?

Mọi người đang trong nỗi sợ hãi nghi hoặc không thôi.

Lại thấy tên binh sĩ tráng kiện kia cũng bỗng nhiên không còn động tĩnh, vừa khéo khuôn mặt chết không nhắm mắt của hắn đang đối diện với mọi người, thế mà cứ như vậy ngay trước mặt mọi người bắt đầu biến hóa với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Đầu tiên là da trên mặt lỏng lẻo chảy xuống, loại nấm mốc này đang bắt đầu phân giải tế bào dưới da.

Ngay sau đó lại nhanh chóng sưng phồng lên, phảng phất như quả bóng bay bị thổi phồng, tiến vào trạng thái "Cự nhân quan" (tướng người khổng lồ - hiện tượng trương phình thi thể) trong truyền thuyết.

Tiếp theo theo trạng thái "Cự nhân quan" biến mất, thi thể lại nhanh chóng khô quắt đi, máu loãng vẩn đục hỗn tạp khí quan bị vi khuẩn hòa tan từ thất khiếu chậm rãi trào ra...

Toàn bộ quá trình, phảng phất như thời gian trên người hắn được tua nhanh vậy.

Lúc này lại quay đầu nhìn tên binh sĩ chết lúc trước, đã sớm triệt để biến thành một cái xác khô, nếu không phải tận mắt nhìn thấy một màn biến hóa này, e rằng chỉ sẽ tưởng hắn đã chết vài năm lâu. "Cái này...!?" Chính một màn này, khiến Ngô Lương bỗng nhiên nghĩ tới một số điển cố. 《Tập Vận》 có viết: "Hống, thú danh, tự khuyển, thực nhân." (Hống, tên loài thú, giống chó, ăn thịt người). 《Yển Bộc Dư Đàm》 lại có ghi chép: "Sư úy chi, cái hống nịch trứ thể tức hủ." (Sư tử sợ nó, vì nước tiểu của Hống dính vào người thì sẽ bị thối rữa).

Đem đặc trưng ghi chép trong hai điển cố này kết hợp lại, tên của con quái vật trước mặt đã kêu gào muốn lộ diện: Thể hình giống chó, ăn thịt người, bị nước tiểu của nó dính vào thân thể liền sẽ lập tức thối rữa!

Đây chẳng phải là "Hống" trong truyền thuyết sao!?

Trừ cái đó ra, Ngô Lương còn có manh mối khác để chứng thực: Kim lũ ngọc y của người trong mộ bị phá da từ trong ra ngoài, thi cốt bên trong biến mất không thấy, cộng thêm cái lăng mộ này lại là địa

hình "Nội Tàng Oan" không thích hợp nam tử mai táng, cực có khả năng phát sinh biến dị nào đó... 《Tục Tử Bất Ngữ》 từng có ghi chép: "Thi sơ biến hạn bạt, tái biến tức vi hống." (Thi thể mới biến thành Hạn Bạt, biến lần nữa thành Hống).

Dựa vào đó tiến hành suy đoán, kết luận Ngô Lương đưa ra hầu như đã có thể được khẳng định.

Năm đó Lương Hiếu Vương Lưu Vũ được táng vào trong mộ, do ảnh hưởng của địa hình "Nội Tàng Oan" cuối cùng phát sinh thi biến, hóa thành Hạn Bạt bị nhốt trong kim lũ ngọc y.

Sau đó Hạn Bạt lần nữa biến hóa, cuối cùng hóa thành "Hống" từ trong kim lũ ngọc y thoát ra, lại bị nhốt trong mộ thất không thể hiện thế.

Hiện giờ Ngô Lương suất lĩnh Phường Nhân Quân phá mộ mà vào, đụng phải chính là chuyện đã định trước.

Chỉ có điều tuy rằng đã suy đoán ra tên của con quái vật này, Ngô Lương lại vẫn cứ bó tay hết cách.

Bởi vì trong những cổ tịch hắn biết kia, không có bất kỳ chỗ nào nhắc tới nhược điểm của "Hống", càng chưa nói rõ phương pháp cụ thể đối phó "Hống". "Chuyện này phải làm thế nào cho phải!?" "Ngô Lương, chúng ta hiện tại làm sao bây giờ?" "Ngươi nói một câu đi chứ, chúng ta đều nghe ngươi!" Trong khoảnh khắc đã chết ba người, hơn nữa tử trạng thảm liệt, sáu gã binh sĩ còn lại đã là lục thần vô chủ, đem tất cả hy vọng đều ký thác lên người Ngô Lương. "Chư vị cứ bình tĩnh chớ nóng vội..." Ngô Lương tuy rằng tương đối bình tĩnh hơn một chút, nhưng nhất thời cũng không nghĩ ra biện pháp gì tốt.

Huống chi đầu "Hống" này dường như có chút trí tuệ, không lệch không nghiêng vừa vặn treo ngược phía trên lối ra duy nhất của mộ thất, hoàn toàn chính là tư thế bắt ba ba trong rọ, muốn liều lĩnh xông

ra ngoài cũng hầu như là không thể nào. "Hay là liều mạng với nó?

Quái vật này tuy rằng cổ quái, nhưng cũng chỉ có kích cỡ như con chó, bảy người chúng ta hợp lực, chưa chắc không thể giết nó." Một gã binh sĩ trong lúc sợ hãi, ngược lại bộc phát ra chút huyết tính, cắn răng đưa ra kiến nghị với Ngô Lương. "Chưa chắc khả thi." Ngô Lương bất đắc dĩ lắc đầu, rốt cục giải thích với mọi người, "Theo ta suy đoán, vật này hẳn là Hống, cổ tịch có nói: Hống tuy nhỏ, cũng có thể bắt rồng, thắng xong lấy đó làm thức ăn.

Cổ tịch tuy có khả năng phóng đại, nhưng từ đó có thể thấy chiến lực của Hống tuyệt đối không tầm thường, chúng ta chủ động công kích chưa chắc hữu hiệu, nói không chừng còn có thể chọc giận nó, ngược lại chết càng nhanh." "Vậy phải làm sao, chẳng lẽ cứ chờ chết như vậy à?" Có người có chút nản lòng nói. "Chớ vội, để ta suy nghĩ thêm." Ngô Lương thở dài, vẫn cứ vắt óc suy nghĩ, ý đồ từ trong lịch sử văn hiến mình biết tìm ra đột phá khẩu.

Phải nói quý trọng sinh mệnh, kẻ đã chết qua một lần như hắn mới là người hiểu được sinh mệnh đáng quý nhất ở đây, ông trời thật vất vả mới cho hắn một cơ hội sống lại lần nữa, nếu như mới đến một ngày đã 'ngỏm', vậy không khỏi cũng quá lỗ vốn rồi.

Chỉ là Ngô Lương nói như vậy, cũng không thể dễ dàng tiêu trừ nỗi sợ hãi trong lòng binh sĩ. "Lạc chi chi..." Cố tình lúc này con Hống kia lại bắt đầu nhấc móng vuốt bức bách về phía mọi người, móng vuốt sắc bén cào qua ván gỗ truyền đến tiếng vang làm người ta rợn tóc gáy, lập tức dọa các binh sĩ vội vàng lui lại phía sau.

Ngô Lương đã nghe thấy tiếng có người hàm răng đánh vào nhau lập cập, lại cũng chỉ có thể bất đắc dĩ cùng lui lại.

Giờ khắc này trạng thái của chính hắn cũng không tốt hơn những binh sĩ này bao nhiêu, mồ hôi lạnh đang thuận theo lưng và thái dương

chảy ròng ròng, y phục vải thô trên người đã sớm ướt một mảng lớn.

Nhưng thẳng đến hiện tại, Ngô Lương hầu như vắt hết óc, cũng không nghĩ ra phương pháp có thể khắc chế "Hống".

Nhưng mà, thời gian của bọn họ đã không còn nhiều lắm.

Ngô Lương rất rõ ràng, lý trí của một người là có giới hạn.

Nếu như "Hống" tiến thêm một bước gây áp lực, khi những binh sĩ này bị bức đến trong góc không còn khả năng lui lại nữa, bọn hắn liền sẽ bởi vì sợ hãi mà mất đi lý trí, lúc đó hắn sẽ không còn cách nào chưởng khống cục diện, một khi xảy ra loạn, ngược lại càng thêm không có hy vọng sống sót.

Quan trọng hơn là, Ngô Lương vẫn luôn chú ý ba gã binh sĩ chết đi trước đó.

Sau khi bọn hắn ngã xuống, đuốc cầm trong tay cũng cùng rơi trên mặt đất, cố tình gian mộ thất này khắp nơi đều là kết cấu gỗ, giờ khắc này đã bị dẫn hỏa.

Tuy rằng bởi vì địa cung ẩm ướt, thế lửa cũng không điên cuồng lan tràn.

Nhưng cũng chính vì vậy, gỗ bị đốt không thể cháy hoàn toàn, trong quá trình cháy tất sẽ sinh ra lượng lớn khói đặc và khí cacbon monoxit (khí than), cứ như vậy trước khi bọn hắn bị thiêu chết, tất nhiên sẽ chết vì ngạt khói và ngộ độc khí than trước, cái này uy hiếp đến tính mạng bọn hắn thậm chí có khả năng còn lớn hơn so với Hống.

Dần dần.

Ngô Lương cùng đám người rốt cục bị bức đến góc tường mộ thất. "Chi ——!" Một âm thanh quen thuộc truyền đến.

Mọi người thần sắc đại biến, theo bản năng ý đồ né tránh, lại bỗng nhiên ý thức được, âm thanh này hình như không phải đến từ con Hống phía trước, mà là đến từ giữa bọn họ?

Đây là...!?

Mọi người vội vàng nhìn theo tiếng động. "Yêm, yêm thực sự nhịn không được..." Lại thấy Trần Kim Thủy vẻ mặt xấu hổ nhìn mọi người, chất lỏng tản ra mùi khai đang lan tràn dưới chân hắn...

Tên này cư nhiên sợ vãi tè rồi!

Nhưng mà ngay lúc này, ai cũng không có tâm tư đi cười nhạo hoặc là trách cứ tên này, chỉ là trừng mắt liếc hắn một cái liền lại lập tức quay đầu đi cẩn thận đề phòng. "Y nha ——!" Cũng vào lúc này, Hống cũng phát ra một tiếng quái khiếu.

Tiếng kêu này có vài phần tương tự với tiếng khóc của hài nhi đang bi bô tập nói, nghe làm người ta lông tóc dựng đứng.

Nhưng đây còn không phải là mấu chốt, mấu chốt là mọi người mới vừa quay đầu lại, liền thấy Hống thế mà nắm lấy cơ hội từ trên cao bổ nhào về phía mọi người, tốc độ cực nhanh có thể so với báo săn, hai chân trước hình móng ưng giống như móc sắt sắc bén, dường như dễ dàng liền có thể đem mọi người mổ bụng rạch ngực. "Chạy mau!" Không biết ai hô một câu, Ngô Lương cùng mọi người đều theo bản năng nhảy sang hai bên tránh né.

Lại chỉ có một người ngây ngốc đứng tại chỗ...

Người này không phải ai khác, chính là Trần Kim Thủy vừa mới đái ra quần.

Tên này nhìn thấy Hống nghênh diện bổ nhào tới, lại hai chân mềm nhũn đặt mông ngồi phịch xuống đất, chỉ là bản năng dùng hai cánh tay bảo vệ đầu, trong miệng phát ra tiếng kinh kêu vỡ giọng.

"Đáng chết!

Đưa đây!" Ngô Lương vốn dĩ đã tránh ra, thấy tình huống này lại thầm mắng một câu, vươn tay đoạt lấy cây trường qua trong tay một gã binh sĩ bên cạnh, dốc sức đâm về phía Hống.

Hắn muốn tận khả năng của mình cứu giúp Trần Kim Thủy.

Cũng không phải bởi vì có giao tình gì với Trần Kim Thủy, mà là xuất phát từ một loại bản năng, giống như trước đó cứu lão giả trong viện bảo tàng vậy, đây là một loại bản năng chảy xuôi trong dòng máu Ngô Lương...

Cũng chính là do cách chết của ba người trước đó quá mức cổ quái đột ngột, làm cho hắn hoàn toàn không có thời gian phản ứng, bằng không hắn cũng sẽ nếm thử đi cứu bọn họ.

Nhưng rất đáng tiếc.

Tốc độ của Hống thực sự quá nhanh.

Ngô Lương trước là nhảy ra rồi đoạt lấy trường qua đã làm trễ nải chút thời gian, ngay lúc trường qua vừa mới đâm ra, đầu Hống kia đã lao đến trước người Trần Kim Thủy. "Không kịp!" Trong lòng Ngô Lương lạnh lẽo, hiện tại cách làm lý trí nhất, không nghi ngờ gì là lập tức buông tha Trần Kim Thủy, nắm lấy cơ hội dẫn dắt những người khác chạy trốn.

Nhưng khai cung không có hối đầu tiễn (tên đã bắn không thể thu lại), một lần này hắn dùng toàn lực, muốn kịp thời thu hồi nào có dễ dàng như vậy. "Các ngươi chạy trước!" Ngô Lương vội vàng lại hô với những người còn lại.

Ngay tại lúc này, dị tượng tái sinh!

Chỉ thấy Hống rơi xuống đất, đang muốn nhấc móng vuốt chụp về phía Trần Kim Thủy, không biết vì sao thân thể bỗng nhiên lại phảng

phất như bị điện giật, bỗng nhiên cứng đờ, động tác thế mà trì trệ một chút, nhe răng trợn mắt phát ra một tiếng quái khiếu thống khổ.

Cũng chính một thoáng trì trệ này, trường qua trong tay Ngô Lương rốt cục đuổi kịp.

Mũi nhọn phía trước trường qua đâm trúng xương sườn Hống đầu tiên, chỉ nghe "Thương" một tiếng vang giòn, bắn ra một vệt lửa đồng thời, Hống thế mà lập tức bị hắn hất văng ra ngoài mấy mét!

Chương 13

Mà trong quá trình này, Ngô Lương rõ ràng nhìn thấy.

Không biết là nguyên do gì, móng trước của Hống lại mạc danh toát ra từng trận khói trắng, không ngừng phát ra tiếng "xèo xèo" rất nhỏ.

Đây là...

Ngô Lương hai tay chấn đến phát tê, trong lòng cảm thấy vô cùng nghi hoặc.

Hắn rất xác định, một kích vừa rồi của mình tuy lực đạo rất đủ, nhưng kỳ thật chỉ là đâm vào lớp vảy cứng rắn như sắt, cũng không có tạo thành bất kỳ thương tổn thực chất nào đối với Hống.

Hơn nữa Hống gầm rú đau đớn là trước khi bị hắn đâm trúng...

Cho nên, bộ phận thực sự bị thương của Hống, kỳ thật hẳn là đôi móng trước kia!

Chỉ là vì sao bị thương, Ngô Lương tạm thời còn chưa hiểu rõ...

Đầu Hống kia sau khi ngã xuống đất, lập tức lại giãy dụa đứng dậy, bất quá lần này lại không lần nữa bổ nhào về phía đám người Ngô Lương, mà là có chút kiêng kị nhìn Trần Kim Thủy một cái, quay đầu liền lại vọt về cửa, nhanh chóng leo lên vòm trần tiếp tục canh giữ ở nơi đó.

Hiển nhiên, nó cũng không định buông tha đám người Ngô Lương.

Chỉ là bởi vì chịu chút thương tổn, trong thời gian ngắn cũng không dám xông lên cận chiến nữa, định dùng công kích nước tiểu ổn thỏa hơn để vây chết bọn họ trong mộ thất.

Dù sao, đứng cao mới có thể tè xa mà.

Loạt động tác rất nhỏ này đều bị Ngô Lương nhìn ở trong mắt, đặc biệt là cái nhìn kiêng kị cuối cùng hướng về phía Trần Kim Thủy.

Cho nên, vấn đề nằm ở trên người Trần Kim Thủy?

Ngô Lương lần nữa nhìn về phía Trần Kim Thủy, chỉ thấy tên này giờ khắc này rốt cục run rẩy buông hai cánh tay xuống, lộ ra một khuôn mặt kinh khủng trắng bệch như tờ giấy, hắn cứ như vậy ngây ngốc ngồi... giữa một vũng nước tiểu của chính mình, hai chân kịch liệt run rẩy, dường như còn chưa hiểu vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Không cần phải nói, tên này khẳng định lại mềm chân đứng không dậy nổi rồi.

Ngô Lương nào có tâm tư bỉ thị tên này, vẫn cứ cẩn thận hồi tưởng lại hình ảnh vừa rồi...

Cùng lúc đó.

Những binh sĩ khác rốt cục hoàn hồn.

Đầu Hống kia tốc độ hồi phòng quá nhanh, cộng thêm bọn hắn tận mắt mắt thấy tình cảnh Ngô Lương vừa rồi anh dũng cứu người, đến mức khi Ngô Lương hô lên câu "Các ngươi chạy trước" thì không khỏi chần chờ một chút, do đó cuối cùng ai cũng không thể chạy ra khỏi gian mộ thất này.

Bất quá hiện tại, bọn hắn thế mà bỗng nhiên không còn kinh hoảng như trước, ngược lại từng người tụ tập đến bên cạnh Ngô Lương, trên mặt mang đầy vẻ sùng kính: "Ngô Lương, ta chưa đọc sách vở gì, không nói ra được lời hay ý đẹp gì, nhưng cách làm người của ngươi ta đều nhìn ở trong mắt, chỉ có hai chữ khâm phục!" "Hiện tại Quân hầu không ở nơi này, ta cứ nói thẳng đi, từ hôm nay trở đi

trong Phường Nhân Quân ta chỉ phục một mình ngươi, cho dù là Quân hầu cũng phải đứng sang một bên!" "Từng làm chiến hữu với ngươi, chuyện này ta có thể khoác lác cả đời!" "Nói câu xui xẻo, hôm nay nếu thật sự phải chết ở chỗ này, ta cũng không có gì tiếc nuối, ngươi là trang hảo hán, trước mặt trang hảo hán ta cũng không thể làm kẻ hèn nhát, miễn cho bị ngươi coi thường." "Trần Kim Thủy, mẹ nó ngươi còn ngây ra đó làm gì, còn không mau qua đây tạ ơn Ngô Lương, nếu không phải hắn xả thân cứu ngươi, ngươi sớm đã bị con quái vật kia mổ bụng rạch ngực rồi, nào còn cơ hội thở dốc?" Cộng thêm lần dọa người trước đó, đây đã là lần thứ hai Ngô Lương làm bọn hắn xúc động.

Chỉ có điều lần trước chỉ là công phu miệng lưỡi, lần này lại là làm thật đao thật thương thật, xúc động mang lại tự nhiên không thể so sánh nổi.

Nói thật, những binh sĩ tinh anh cửu kinh sa trường này sớm đã quen sinh ly tử biệt trong chiến tranh, thậm chí có khi bị máu của chiến hữu bắn đầy mặt, cũng có thể lập tức ngồi xuống giữa đống thi thể ăn cơm đánh rắm, nhưng sinh tử ly biệt thấy nhiều, người giống như Ngô Lương lại cực kỳ hiếm thấy. "A..." Nghe được tiếng mắng của đồng bạn, Trần Kim Thủy mới rốt cục hoàn hồn, cũng rốt cục hiểu được vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. "Yêm, yêm, yêm..." Trần Kim Thủy chỉ cảm thấy một luồng nhiệt lưu chui vào trong óc, muốn nói chút gì lại không biết nên diễn đạt như thế nào, cuối cùng hắn lại vịn tường gắng gượng đứng lên lết đến trước người Ngô Lương, sau đó "bịch" một tiếng quỳ xuống: "Yêm đời này lạy trời lạy đất lạy cha mẹ, chưa từng quỳ lạy người ngoài, nhưng yêm quỳ lạy ngươi, hôm nay nếu có thể sống sót đi ra ngoài, cái mạng này của yêm chính là của ngươi, ngươi bảo yêm chết yêm liền chết, ngươi bảo yêm sống yêm liền sống, nếu như hôm nay sống không thành, vậy

kiếp sau yêm đầu thai làm trâu làm ngựa báo đáp hai lần ơn cứu mạng của ngươi." Nhà Hán lấy hiếu trị thiên hạ, mọi người sống cũng coi như khá có tôn nghiêm, chỉ có cha mẹ và đương triều thiên tử mới nhận được lễ quỳ lạy...

Đương nhiên, quỷ quái thần minh tính riêng.

Hiện giờ Trần Kim Thủy quỳ xuống với Ngô Lương, chính là hành đại lễ thiên địa, đặt hắn vào vị trí cao cả giống như cha mẹ, đây đã là lễ nghi quy cách cao nhất mà Trần Kim Thủy có thể nghĩ đến. "Thế này mới nói được..." "Tri ân báo đáp, đây mới là chuyện hán tử nên làm, coi như ta nhìn ngươi cao hơn một chút..." Mọi người lúc này mới hài lòng, nhao nhao gật đầu như lẽ đương nhiên.

Nhưng mà, một câu nói không đâu vào đâu tiếp theo của Ngô Lương, lại khiến bọn hắn rơi vào cảnh giới không hiểu ra làm sao.

Chỉ thấy Ngô Lương cũng không lập tức đi đỡ Trần Kim Thủy dậy, mà là như có điều suy nghĩ nhìn người đàn ông đã đến tuổi trung niên này, thột miệng hỏi: "Trần Kim Thủy, ngươi đã từng ngủ với nữ nhân chưa?" "Nữ nhân?" Trần Kim Thủy sững sờ, lập tức mặt lộ vẻ xấu hổ, ấp a ấp úng nói, "Ngược, ngược lại chưa từng ngủ qua, lúc còn trẻ trong nhà nghèo túng không lấy nổi vợ, sau này tuy có liếc mắt đưa tình với quả phụ đầu thôn, nhưng cũng chưa từng đắc thủ, lại về sau thế đạo liền loạn, vì kiếm miếng cơm ăn lại đi lính, bao nhiêu năm qua yêm đã không nghĩ tới nữ nhân nữa, hiện tại chỉ muốn sống cho tốt." "Thế thì đúng rồi!" Vừa nghe lời này, Ngô Lương lập tức hưng phấn vỗ đùi, phảng phất như nghe được một tin tức tốt tày trời.

Trần Kim Thủy bị vỗ đến ngơ ngác, thầm nghĩ: Yêm tuy rằng sống quá nửa đời người chưa chạm qua nữ nhân, nhưng chuyện này nói thế nào cũng là một chuyện bi thương đi, vì sao ngươi cao hứng thành bộ dạng này?

Những binh sĩ khác cũng là vẻ mặt nghi hoặc.

Nghe nói Trần Kim Thủy lão ca năm nay đã ba mươi chín tuổi rồi, đánh độc thân hơn nửa đời người, một người thảm biết bao, sao ngươi còn cười trên nỗi đau của người khác thế.

Đây cũng không phải Ngô Lương mà chúng ta biết, chẳng lẽ là trúng tà rồi?

Cảm nhận được ánh mắt khác thường của mọi người, Ngô Lương rốt cục nhận ra phản ứng của mình có chút không hợp thời, vội vàng hắng giọng một cái, nghiêm mặt nói: "Chư vị chớ có hiểu lầm, ta cũng không phải là đang chê cười Trần Kim Thủy, mà là rốt cục phát hiện biện pháp đối phó con quái vật này, chúng ta có lẽ được cứu rồi!" "A!?" "Biện pháp gì!?" "Mau nói đi, đừng thừa nước đục thả câu nữa!" Mọi người lập tức tinh thần chấn động. "Nước tiểu!

Nước tiểu đồng tử!" Ngô Lương nói.

Vừa rồi hồi ức chi tiết đầu Hống kia bị thương, Ngô Lương chú ý tới, nó chỉ có sau khi rơi xuống đất, vừa chuẩn bị tập kích Trần Kim Thủy mới biểu hiện ra dị thường, đồng thời còn phát ra một tiếng kêu đau đớn.

Mà trong toàn bộ quá trình, móng trước của Hống cũng không có tiếp xúc với bất kỳ người nào hoặc bất kỳ vật kiện nào...

Trừ phiến ván gỗ dưới mông Trần Kim Thủy.

Phiến ván gỗ kia so với những ván gỗ khác trong mộ thất, chỉ có một chỗ bất đồng, chính là bên trên đọng lại nước tiểu của Trần Kim Thủy, một vũng lớn.

Cho nên vấn đề có xác suất rất lớn xuất hiện ở trên nước tiểu của Trần Kim Thủy.

Trên cơ sở này, Ngô Lương lại liên tưởng đến phương pháp đối

phó Hạn Bạt, truyền thuyết dân gian đời sau nói phương pháp đối phó Hạn Bạt hữu hiệu nhất, chính là nước tiểu đồng tử và máu chó đen.

Suy đoán như vậy, đã là Hống do Hạn Bạt biến thành, như vậy trên người Hống khả năng cũng kế thừa nhược điểm của Hạn Bạt...

Cũng vì thế, Hống trước khi lui ra mới có điều kiêng kị đối với Trần Kim Thủy.

Chính vì nghĩ tới những thứ này, Ngô Lương mới có thể bỗng nhiên dò hỏi Trần Kim Thủy có từng ngủ với nữ nhân hay không, như vậy mới có thể tiến thêm một bước chứng thực suy luận của mình.

Vừa hỏi, quả nhiên như hắn dự đoán! "Nước tiểu...

đồng nam?" Nghe thấy văn ngôn, chúng binh sĩ nhìn nhau ngơ ngác, nhao nhao lộ vẻ khó hiểu. "Không kịp giải thích chi tiết với các ngươi đâu." Ngô Lương cũng không nói nhảm, trực tiếp hỏi, "Hiện tại trả lời ta, trong các ngươi ngoại trừ Trần Kim Thủy, còn có ai là thân đồng tử?

Việc này quan hệ đến sinh tử, chớ có giấu giếm!" "Cái này..." Chúng binh sĩ lại vẻ mặt xấu hổ, nữu nữu niết niết không biết trả lời thế nào. "Mọi người đều là đàn ông con trai, có cái gì mà phải giấu giấu diếm diếm, ta mở đầu trước, ta chính là thân đồng tử." Ngô Lương liếc bọn họ một cái, lập tức tự khai.

Đương nhiên, cái hắn khai cũng không phải chính hắn, mà là "Hữu Tài huynh" đáng thương. "Hữu Tài huynh" năm nay đã hai mươi bốn tuổi, đến chết cũng chưa từng chạm qua nữ nhân, thật đáng buồn đáng than.

Có Ngô Lương làm gương, chúng binh sĩ mới nhao nhao bắt đầu tự khai.

Ngoại trừ Trần Kim Thủy, năm người còn lại thì có bốn người

vẫn là đồng tử, chỉ có một người đã có vợ có con.

Kết quả người này thấy ngoại trừ mình ra những người khác đều là gà tơ, trong nháy mắt liền nảy sinh cảm giác ưu việt, ưỡn ngực vẻ mặt kiêu ngạo nhưng lại giả bộ hiền lành nói: "Chư vị sau này cũng phải chú ý nhiều hơn, ta nghe nói nam nhân cứ nhịn mãi có khi nhịn ra bệnh đấy, mà ta thì khác, thê tử ta đều ở Trần Lưu, lúc binh nhàn liền có thể về nhà ở vài ngày...

Hắc hắc hắc." Ngươi nói cái con khỉ khô ấy!

Mọi người nghe xong đều nộ mục nhìn sang, nhưng cũng có một binh sĩ tuổi còn nhỏ hâm mộ không thôi, nhịn không được hỏi: "Ca, nữ nhân rốt cuộc là mùi vị gì, nói nghe một chút đi?" "Thơm!

Ngọt!

Nhuận!

Tóm lại là thư thái lắm, nói các ngươi cũng sẽ không hiểu." Tên binh sĩ kia liếm liếm đôi môi khô khốc, phiêu phiêu dục tiên nói, "Lần này chỉ cần có thể sống sót ra ngoài, Sứ quân hẳn là sẽ cho phép chúng ta tu chỉnh một thời gian, đến lúc đó ta liền lại có thể về nhà gặp mặt thê tử, ngẫm lại liền...

Hắc hắc hắc." Thần kinh à!

Lúc này còn cắm Flag cái gì!? "Câm miệng!" Ngô Lương cực kỳ mẫn cảm phát giác được nguy cơ, lập tức cắt ngang hắn, nghiêm mặt nói, "Chư vị nghe ta nói, hiện nay thứ có thể làm con quái vật này kiêng kị e rằng chỉ có nước tiểu đồng nam, chư vị nếu muốn sống sót, người nào còn là thân đồng tử lập tức tháo mũ giáp hứng nước tiểu, cho dù nặn cũng phải nặn ra cho ta, càng nhiều càng tốt!" "Mũ giáp...

Tuân lệnh!" Mọi người tuy cảm thấy hành động này có chút không ổn, dù sao mũ giáp lát nữa còn phải đội lên đầu mình, nhưng nhìn

thoáng qua con Hống đang hổ rình mồi canh giữ trên cửa, vẫn cắn răng quả quyết làm theo. "Vậy còn ta?" Tên binh sĩ vừa nãy còn thối rắm thấy mọi người đều có an bài, trong lòng ngược lại có chút không yên. "Huynh đệ, ta cũng muốn cứu ngươi, nhưng ngươi đã không phải thân đồng tử, chỉ có thể tự cầu phúc thôi." Ngô Lương lộ vẻ đồng tình, vỗ vỗ bờ vai hắn thở dài. "A?" Người nọ nghe xong sững sờ, khuôn mặt trong nháy mắt nhăn thành quả mướp đắng, gần như sắp khóc. .....

Đương nhiên, Ngô Lương cũng chỉ hù dọa hắn, để hắn biết tém tém lại một chút, tịnh không thật sự vứt bỏ hắn.

Mà mọi người sau khi tiến vào mộ huyệt liền không có đi vệ sinh, lại một đường kinh hách đi đến bước này, bây giờ phóng thích ra ý muốn đi tiểu cũng rất nhiều, trong lúc nhất thời tiếng nước chảy hi hi lạp lạp liền vang lên trong mộ thất.

Một lát sau, mũ giáp trong tay mấy người đều đã hứng được nửa mũ nước tiểu, bưng trên tay mùi khai xộc vào mũi.

Mọi người đều không thể không nghển cổ, nhăn mũi lảng tránh mùi khai nồng nặc này.

Nước tiểu đồng nam, thật là nồng!

Ngô Lương cũng như thế, hắn đòi lấy cái mũ giáp của Trần Kim Thủy đã sớm tiểu xong, tiểu hơn phân nửa mũ giáp, lại san cho cái tên binh sĩ không phải đồng tử kia một ít.

Còn về phần Trần Kim Thủy.

Tên này tố chất tâm lý không tốt lắm, để phòng ngừa lúc hoảng loạn đánh đổ mũ giáp lãng phí nước tiểu đồng nam lai chi bất dịch, Ngô Lương liền để hắn cầm đuốc soi sáng cho mọi người. "Tiếp theo làm thế nào?" Chuẩn bị xong nước tiểu đồng nam, mọi người lại hỏi.

"Trước đó không phải đã thu gom một ít đồ vàng sao?

Chương 14

Lấy một cái chén nhỏ cho ta." Ngô Lương cũng không đáp, mà là nhìn về phía Trần Kim Thủy nói. "A?

Ờ." Chỉ thấy Trần Kim Thủy do dự một chút, có chút đau lòng thò tay vào trong ngực, đồng thời móc ra mấy cái chén vàng nhỏ, đầu tiên là cẩn thận so sánh kích cỡ, lại tâng tâng trên tay, cuối cùng mới đưa một cái chén nhỏ nhất qua, cứ như vậy mà mặt mũi vẫn đầy vẻ đau đớn.

Cái thứ tham tiền này!

Ngô Lương dở khóc dở cười, hận không thể cho hắn một cước.

Nhưng lúc này không thể so với bình thường, cuối cùng hắn chỉ trừng Trần Kim Thủy, một phen đoạt lấy chén vàng nhỏ, rồi sau đó nói với mọi người một câu "Mọi người nhìn ta làm mẫu mà làm theo", sau đó liền thăm dò tới gần con Hống đang canh giữ phía trên cửa.

Kỳ thật hắn cũng từng nghĩ dứt khoát tưới nước tiểu đồng nam lên người, như vậy liền có thể khiến Hống kiêng kị khí này, không dám tuỳ tiện tiến lên.

Nhưng làm như vậy quá mức ghê tởm không nói, phân lượng nước tiểu đồng nam cũng rất có hạn, không có khả năng tưới ướt đẫm tất cả mọi người...

Huống chi Hống còn có một chiêu phun nước tiểu tấn công từ xa, nước tiểu của thứ này còn trí mạng hơn cả móng vuốt, muốn giết chết bọn họ căn bản không cần mạo hiểm tiến lên, cho nên tịnh không khả thi.

Hống thấy có người lại chủ động tới gần, tư thế có chút cảnh

giác, lập tức cung người lên, bờm trên cổ trong nháy mắt dựng đứng. "Xì ——!" Một tiếng khẽ vang, liền có một luồng nước tiểu từ giữa hai chân nó bắn ra, nhắm thẳng vào mặt Ngô Lương.

Ngô Lương sớm có phòng bị, mà tần suất bắn nước tiểu này lại khá có hạn, bởi vậy chỉ đơn giản di chuyển ngang một cái liền nhẹ nhàng hóa giải.

Tiếp đó không đợi Hống lại có động tác, Ngô Lương đã nhúng chén vàng nhỏ vào trong mũ giáp, vung tay múc một chén đầy nước tiểu đồng nam tạt về phía con Hống kia.

Vừa tạt Ngô Lương vừa nhịn không được trong lòng oán thầm: Cái mộ này trộm tới trộm lui, lại trộm thành lễ hội tạt nước, cũng là thần kỳ...

Ngửi được mùi khai phiêu tán trong không khí, Hống lập tức phát giác được nguy hiểm.

Mắt thấy nước tiểu đồng nam sắp tạt lên người, ngay lập tức cũng nhẹ nhàng nhảy một cái, với trình độ nhanh nhẹn của Hống, tự nhiên cũng là dễ như trở bàn tay tránh thoát.

Nhưng chính cú né tránh này, nó đã không còn ở vị trí ngay phía trên cửa ra vào. "Quả nhiên hữu hiệu!" Ngô Lương trong lòng vui vẻ, lập tức hô hào mọi người sau lưng, "Còn không mau tới đây cùng ta thi triển, chỉ cần bức lui con quái vật này, chúng ta liền có thể đào thoát thăng thiên!" "Tới đây!" Mọi người thấy thế cũng sĩ khí đại chấn, vội vàng xông lên ra sức tạt nước tiểu về phía Hống.

Năm người cùng nhau tạt nước tiểu so với một mình Hống tưới nước tiểu tự nhiên không thể so sánh nổi, chỉ trong khoảnh khắc liền thực hiện hỏa lực áp chế, Hống chỉ có nước chạy trốn tán loạn, rất nhanh đã bị bức đến nơi xa.

Giờ phút này thấy mọi người vẫn tạt đến cao hứng, Ngô Lương vội vàng quát: "Các ngươi dùng tiết kiệm chút, chúng ta chỉ là tạm thời bức lui nó, phía sau còn một đoạn mộ đạo phải đi." "Nói phải." Mọi người lúc này mới hậm hực dừng tay.

Tiếp đó Ngô Lương lại lệnh cho Trần Kim Thủy thu lại những cây đuốc mà ba người tử trận trước đó làm rơi trên mặt đất, thuận thế dập tắt ngọn lửa dưới đất, rồi sau đó chỉ huy đoàn người yểm hộ lẫn nhau nhanh chóng xuyên qua cửa gỗ sương phòng, rốt cục đi tới mộ đạo bên ngoài.

Nhưng bọn họ vừa mới ra tới, con Hống kia liền cũng mạnh mẽ vọt theo ra ngoài. "Y nha ——!" Tiếng gầm giận dữ quanh quẩn trong mộ đạo, tròng mắt đỏ ngầu phảng phất muốn nhỏ ra máu, hiển nhiên nó đã bị chọc giận hoàn toàn. ..... "Hô hô —— Được cứu rồi...

Mẹ nó!

Sao lại đuổi theo nữa rồi!" Mọi người ra ngoài vừa mới thở phào nhẹ nhõm, quay đầu liền lại nhìn thấy Hống cũng đi theo ra, lập tức tinh thần căng thẳng lại phát động một đợt công kích bằng nước tiểu đồng nam.

Bất quá động tác của Hống cực kỳ nhanh nhẹn.

Mặc dù đối mặt với thế công nước tiểu đồng nam dày đặc như thế bị bức phải nhảy lên nhảy xuống trái phải dịch chuyển có chút chật vật, nhưng cũng tuyệt không phải chút thủ đoạn ấy là có thể làm gì được nó, tối đa chỉ có thể coi là tạm thời áp chế. "Chư vị chớ có hoảng loạn!" Ngô Lương vội vàng lại quát bảo ngưng mọi người, hơi trầm ngâm một chút, mới nói, "Con quái vật này quả nhiên như ta dự đoán đã quyết tâm không để chúng ta an nhiên rời đi, nếu nó cứ dây dưa mãi, nước tiểu đồng nam của chúng ta định là không đủ dùng, đợi đến khi dùng hết nước tiểu đồng nam chính là lúc chúng ta táng mạng,

cho nên bắt đầu từ bây giờ chúng ta cần phải giữ kiềm chế, chỉ khi con quái vật này cố ý công tới mới tiến hành xua đuổi, như thế mới có khả năng cầm cự đến khi ra khỏi mộ." "Cái này..." Vừa nghe lời này, chúng binh sĩ vội vàng cúi đầu nhìn cái mũ giáp trong lòng mình, thấy mới một lát mà nước tiểu đồng nam đã tiêu hao gần một nửa, trong lòng lại lạnh lẽo, không dám làm bừa nữa. "Lạc chi chi chi ——!" Con Hống kia rốt cục ổn định lại thân hình, lúc này nộ ý càng thịnh, một cái chân trước cào qua trên nền đá cứng rắn, phát ra tiếng vang chói tai đồng thời, thế mà lưu lại trên mặt đất mấy đạo vết cào sâu một phân.

Ngô Lương cùng mọi người không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

Thầm nghĩ một vuốt này nếu cào lên người, mổ bụng bọn họ thật sự giống như chặt dưa thái rau dễ dàng. "Đi!" Ngô Lương không dám ở lâu, lập tức ra lệnh một tiếng.

Lần này do Trần Kim Thủy cầm đuốc dẫn đường phía trước, kịp thời nhắc nhở chướng ngại trên đường, Ngô Lương cùng các binh sĩ cầm nước tiểu đồng nam thì đi giật lùi, chỉ khi Hống định vồ lên đả thương người hoặc là tiến vào tầm bắn của nước tiểu mới sử dụng nước tiểu đồng nam xua đuổi, tận khả năng tiết kiệm "đạn dược" trong mũ giáp.

Mộ đạo của Lương Hiếu Vương mộ vốn là một hành lang hình chữ "Trung", trước đó lục soát thì có lẽ phải lãng phí chút thời gian, nhưng khi lui ra thì trực tiếp đi thông đạo ở giữa là được, ngược lại có thể đỡ tốn không ít thời gian.

Ngô Lương ước tính, cho dù hiện tại tốc độ hành tiến của bọn họ không nhanh nổi, ước chừng hai mươi phút cũng có thể lui ra đến ngoài thạch môn.

Đến lúc đó chỉ cần đóng thạch môn lại, là triệt để an toàn...

Nhưng mà Hống dường như cũng dần dần phát giác được kế hoạch của Ngô Lương.

Lúc đầu nó còn vì kiêng kị nước tiểu đồng nam, trước sau vẫn duy trì khoảng cách an toàn đi theo Ngô Lương cùng mọi người, cứ như vậy bình an vô sự lui mấy phút sau, nó liền bỗng nhiên trở nên cuồng táo, nhảy lên nhảy xuống không ngừng ý đồ công kích.

Thấy thế, Ngô Lương cùng mọi người tự nhiên là lập tức tạt nước tiểu đồng nam xua đuổi.

Nhưng đợi sau khi nước tiểu đồng nam tạt ra ngoài, mới phát hiện con quái vật giảo hoạt này cư nhiên đều là làm động tác giả thăm dò, nó hoàn toàn chính là đang dùng phương thức như vậy để tiêu hao nước tiểu đồng nam của đám người Ngô Lương.

Nhưng cho dù là như vậy, đám người Ngô Lương cũng không dám chủ quan.

Dù sao tốc độ hành động của Hống thật sự quá nhanh, chỉ cần có một lần không phải thăm dò, mà là công kích hàng thật giá thật, bọn họ muốn tiến hành cứu vãn chỉ sợ đã không kịp, kết quả đến lúc đó chính là ít nhất có một người sẽ bị mổ bụng, hoặc là bị thứ nước tiểu đáng sợ kia bắn trúng...

Dưới tình huống như vậy, song phương tạm thời lâm vào một loại cục diện bế tắc.

Đám người Ngô Lương không ngừng lui về phía sau, tuy rằng biết rõ sau lưng chính là thạch môn hi vọng, nhưng nương theo nước tiểu trong mũ giáp càng ngày càng ít, hi vọng lại phảng phất cự ly càng ngày càng xa vời với bọn họ.

Hống lại càng đánh càng hăng, căn bản không cho bọn họ cơ hội thở dốc.

Uyển nhược một cái ma trảo đến từ địa ngục, cực có kiên nhẫn xâm thực bọn họ, một khi thời cơ chín muồi liền sẽ lập tức kéo bọn họ vào vực sâu.

Vạn kiếp bất phục!

Độ nhật như niên mười mấy phút sau.

Rốt cục. "Lạc lạp lạp ——" Một tiếng ma sát kim loại không còn trầm đục vang lên, báo hiệu loại cục diện bế tắc này sắp bị đánh vỡ. "Xong rồi, nước tiểu đồng nam của ta sắp hết rồi..." Tên binh sĩ không phải đồng tử kia nhăn mặt tuyệt vọng hỏi, "Ngô Lương, chúng ta còn bao lâu mới có thể đi ra ngoài, còn có thể cầm cự được không?" Ngô Lương quay đầu liếc nhìn mộ đạo đen kịt tựa hồ không có điểm cuối sau lưng, trong lòng cũng mười phần không yên, ngoài miệng lại cố làm ra vẻ nhẹ nhõm nói: "Kiên trì thêm chút nữa, ta ước chừng hẳn là sắp tới rồi." Kỳ thật nước tiểu đồng nam trong mũ giáp hắn cũng sắp thấy đáy, dù sao trước đó đã chia một nửa ra ngoài, cho dù vẫn luôn tiết kiệm sử dụng, tổng lượng cũng chung quy là có hạn.

Mà bốn gã binh sĩ còn lại trước đó bởi vì khẩn trương lãng phí một ít, nghĩ đến cho dù nhiều hơn cũng sẽ không nhiều hơn hắn bao nhiêu.

Nghe Ngô Lương nói, mọi người hơi yên tâm một chút.

Vì thế tiếp tục lui về phía sau.

Mà Hống thì dường như đã ý thức được mọi người đã là nỏ mạnh hết đà, tuy rằng vẫn đi theo phía sau, nhưng tần suất giả bộ công tới rõ ràng lại nhanh hơn trước đó rất nhiều, tiến một bước làm trầm trọng thêm sự tiêu hao nước tiểu đồng nam.

Giờ phút này nó thoạt nhìn đã không còn cuồng táo như trước đó.

Ngược lại biểu hiện càng thêm ung dung, giống như sự ung dung

của một con mèo khi trêu đùa chuột, thậm chí ngay cả tư thế nhảy nhót đều trở nên ưu nhã nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Trong quá trình này, bước chân của đám người Ngô Lương lại là càng ngày càng trầm trọng.

Thời điểm mới bắt đầu, các binh sĩ còn có thể ngẫu nhiên nói vài câu trêu chọc nhau, nhưng không biết từ lúc nào liền đã toàn bộ lâm vào trầm mặc.

Đã hồi lâu không có ai phát ra bất kỳ thanh âm gì, chỉ là khi Hống giả bộ công tới, rất ăn ý và cũng cực kỳ bản năng sử dụng nước tiểu đồng nam bức lui nó.

Đây là một loại trầm mặc tuyệt vọng.

Cho dù Ngô Lương vẫn luôn cố làm ra vẻ nhẹ nhõm, nhưng nương theo nước tiểu đồng nam trong mũ giáp dần dần thấy đáy, thạch môn lại trước sau không thấy tung tích, bọn họ cũng đã ý thức được một số việc.

Bởi vậy không có ai hỏi lại Ngô Lương "Còn bao lâu", cũng không có ai hỏi lại Ngô Lương "Còn có thể cầm cự được không".

Có một số việc, cần gì phải nói rõ ràng như vậy?

Rốt cục. "Lạc lạp lạp ——" Sau khi nước tiểu đồng nam của Ngô Lương thấy đáy không bao lâu, trong mũ giáp của bốn gã binh sĩ còn lại cũng truyền đến tiếng ma sát kim loại không còn trầm đục.

Thân thể mọi người không khỏi run lên, theo bản năng quay đầu nhìn thoáng qua mộ đạo đen kịt vẫn không nhìn thấy điểm cuối...

Tuyệt vọng lập tức xẹt qua đáy mắt mỗi một người. "Ngô Lương, các vị huynh đệ." Tên binh sĩ không phải đồng tử kia bỗng nhiên cúi đầu đem dung mạo ẩn vào trong bóng tối, dùng thanh âm khàn khàn mà lại trầm đục nói, "Hôm nay ta nếu chết ở chỗ này, mà các ngươi

còn có ai may mắn sống sót, xin nhất định đi một chuyến đến nam phố Trần Lưu, bên đường có cây hòe già, hai gian nhà ngói rách nát của ta ngay dưới cây hòe, làm phiền các ngươi tìm được thê tử ta, đem tiền thưởng của ta đưa cho nàng..." "Còn có...

Các ngươi nếu có ai coi trọng nàng, thì nói với nàng là ta nói, bảo nàng cải giá gả cho một người trong các ngươi cũng được, nhưng các ngươi phải đáp ứng ta, không thể để nàng đói bụng, càng không thể để hài tử kia của ta đói bụng, còn về phần có đổi họ hay không...

Cũng tùy các ngươi đi, các ngươi thấy được không?" Kết quả lời còn chưa dứt, mọi người còn chưa kịp làm ra bất kỳ phản ứng nào, liền lại nghe được một tiếng bạo quát cưỡng ép phá hoại không khí: "Được cái rắm!" Chỉ thấy Ngô Lương mạnh mẽ đẩy hắn một cái, lại xoay người đoạt lấy mũ giáp trong tay một gã binh sĩ khác, vừa đem nước tiểu đồng nam sở thừa vô kỷ (còn sót lại không có mấy) bên trong một mạch tạt về phía con Hống đang lần nữa ý đồ công tới, vừa lớn tiếng mắng: "Huynh đệ đều là người có cốt khí, ai mẹ nó thèm dùng hàng secondhand của ngươi!" "Còn không mau chạy, thạch môn chỉ ở ngoài mười trượng, đào tẩu ra ngoài là có thể sống, chạy a!!!" Mười trượng ngoài...

Ánh sáng của đuốc tối đa chỉ có thể chiếu sáng ba trượng, mười trượng là cự ly Ngô Lương vô luận như thế nào cũng nhìn không tới, hắn làm sao biết thạch môn rốt cuộc còn bao xa. .....

Nhưng hiện tại nước tiểu đồng nam đã hao hết, Hống đã có thể muốn làm gì thì làm.

Điều duy nhất đám người Ngô Lương có thể làm chính là chạy.

Nếu liều mạng chạy, có lẽ còn có người có khả năng sở hữu một chút sinh cơ, cho dù cơ hội thập phần xa vời.

Nhưng nếu buông xuôi hi vọng ngay tại giờ phút này, như vậy tất

cả mọi người đều chắc chắn sẽ táng thân nơi đây, toàn quân bị diệt.

Món nợ này Ngô Lương tính toán rất rõ ràng.

Hắn không muốn ngồi chờ chết, cũng không muốn để những người bên cạnh táng mạng nơi này, cho nên không đến một khắc cuối cùng, hắn đều sẽ tận khả năng của chính mình, vì sinh cơ dù cực kỳ xa vời kia mà dốc hết một hơi cuối cùng.

Chương 15

"Thật sao!?" "Chạy!" "Mau chạy!" Lời nói này của Ngô Lương quả nhiên có chút tác dụng, các binh sĩ vốn đã buông xuôi hi vọng bắt đầu lưu di ngôn rốt cục lại xốc lại một chút tinh thần, xoay người dùng hết toàn thân khí lực chạy như điên về hướng thạch môn. "Ngọa tào, đám súc sinh này không hổ là chiến sĩ tinh anh, chạy nhanh như vậy?" Ngô Lương giờ phút này mới rốt cục kiến thức được thực lực cực hạn của những binh sĩ này.

Tuy rằng không có điều kiện bấm giờ, nhưng Ngô Lương cảm thấy tốc độ chạy nước rút trăm mét của bọn họ giờ phút này tuyệt đối đều có tư cách đi tham gia Á vận hội, tố chất thân thể là thật sự mạnh, chỉ một cái chớp mắt liền vọt tới ngoài mười mấy mét.

Nếu không phải Trần Kim Thủy giơ đuốc soi sáng ở phía trước, Ngô Lương e rằng đã không tìm thấy bọn họ.

Đương nhiên, Ngô Lương cũng không nhàn rỗi, hắn cũng đang ra sức chạy trốn.

Chỉ là trong lòng không tự giác xẹt qua một tia hối hận: "Mẹ kiếp, sớm biết vậy đã mặc kệ đám súc sinh này..." Hắn rất rõ ràng, hiện tại bọn họ kỳ thật cũng không hoàn toàn là đang chạy đua với Hống, ở một ý nghĩa nào đó mà nói cũng là đang chạy đua với chiến hữu, ai chạy chậm hơn chiến hữu của mình, người đó chính là người đầu tiên bị Hống đuổi kịp.

Mà trước mắt người chạy chậm nhất, chính là Ngô Lương.

Thiên địa lương tâm, lão tử cũng không muốn chết a... "Vút!

Vút!

Vút!" Sau lưng truyền đến thanh âm Hống đuổi theo.

Sau khi đám người Ngô Lương bắt đầu bất chấp tất cả chạy trốn, Hống phản ứng lại tự nhiên cũng tăng nhanh tốc độ.

Tốc độ của nó hiển nhiên nhanh hơn bọn Ngô Lương, hiện nay không còn nước tiểu đồng nam hạn chế, thế mà vọt ra cả tiếng xé gió, cự ly giữa nó và Ngô Lương đang nhanh chóng kéo gần...

Thậm chí, Ngô Lương đều có thể nghe rõ ràng thanh âm chói tai khi móng vuốt sắc bén của Hống chạm vào mặt đất.

Thanh âm này càng ngày càng gần, tim của hắn cũng càng ngày càng lạnh. "Chuyện mẹ gì thế này!

Khó khăn lắm mới giống nhân vật chính trong tiểu thuyết xuyên việt một lần, mới vừa qua ngày đầu tiên đã toi rồi, ta sợ là muốn trở thành người xuyên việt chết nhanh nhất trong lịch sử rồi chăng?" Ngô Lương rất không thích hai chữ "nhanh nhất".

Trong lúc lạnh lòng, hắn rốt cục nhịn không được quay đầu nhìn thoáng qua.

Chỉ thấy con Hống kia cùng hắn đã chỉ còn khoảng cách không đến hai mét, khoảng cách này đối với nó mà nói e rằng chỉ là chuyện một cú nhảy, mà nếu sử dụng nước tiểu công kích, hắn hiện tại đã xong đời...

Cũng chính một lần quay đầu này, tốc độ chạy của Ngô Lương hơi bị ảnh hưởng.

Hống thấy thế lập tức tung người nhảy cao, từ trên cao bổ xuống tập kích vào mặt hắn. "Xong rồi..." Trong lòng Ngô Lương xẹt qua hai chữ này, hắn đã nhìn thấy kết cục của chính mình, nhưng lại trước sau không chịu nhắm mắt, thậm chí nắm chặt cơ hội hung hăng hít một hơi.

Đây e rằng là cái nhìn cuối cùng của hắn ở thế giới này, cũng là hơi thở cuối cùng hắn hít ở thế giới này...

Ngay tại lúc này. "Hô ——" Một đoàn hỏa quang mãnh liệt loé lên từ bên người. "Oanh!" Hỏa quang hung hăng nện lên trên người Hống, cưỡng ép cản nó lại. "Đại huynh đệ, sao ngươi lại gạt chúng ta chứ, mười trượng đã sớm đến rồi, sao yêm vẫn chưa thấy thạch môn?" Bên cạnh lập tức truyền đến thanh âm thượng khí bất tiếp hạ khí của Trần Kim Thủy.

Cái tên hai lần sợ đến nhũn chân đứng cũng không vững này, giờ phút này thế mà quay đầu trở lại, tịnh ở thời khắc ngàn cân treo sợi tóc dùng cây đuốc đỡ một đòn trí mạng của Hống, cưỡng ép kéo Ngô Lương từ quỷ môn quan trở về.

Trong lúc nói chuyện, lại có mấy bóng người quen thuộc thuận thế chắn trước mặt Ngô Lương. "Ta đời này cứ như vậy rồi, chết ở chỗ này và chết ở chiến trường cũng không có gì khác nhau." "Trong bụng ngươi có chữ nghĩa, Quân hậu cũng thưởng thức ngươi, sống sót trở về khẳng định có thể làm quan, chết ở loại địa phương này thì quá đáng tiếc." "Vợ con ta liền giao phó cho ngươi, ngươi không giống với mấy kẻ bọn họ, ngươi nếu sống sót nhất định phải nạp vợ ta nuôi con ta, ta biết ngươi khẳng định có bản lĩnh đưa bọn họ sống những ngày lành, việc này cứ quyết định như vậy đi, nếu không ta làm quỷ cũng sẽ đi tìm ngươi." "Ngô Lương, trước khi chết có thể cùng ngươi kề vai chiến đấu, ta đời này đáng giá..." "Mau chạy đi, ngươi so với chúng ta càng đáng giá sống tiếp, chúng ta đoạn hậu cho ngươi!" "A?

Thật sự không sống được nữa?

Vậy, vậy, vậy yêm cũng giống thế..." Sáu gã binh sĩ cư nhiên toàn bộ quay trở lại, hộ vệ hắn ở sau lưng.

Giờ phút này trên mặt bọn họ treo sự nhẹ nhõm chưa từng có, đây

là một loại quyết nhiên, thấy chết không sờn.

Một khắc này, bọn họ quyết định không hề dựa vào Ngô Lương, mà là lựa chọn trở thành chỗ dựa của Ngô Lương, dùng sinh mệnh đi đền đáp người mới quen thuộc một ngày, lại lũ lượt xúc động nội tâm bọn họ này.

Thời đại chiến loạn, nhân mạng như cỏ rác.

Ngô Lương, là người đầu tiên tôn trọng sinh mệnh của bọn họ hơn chính bản thân bọn họ, chỉ riêng sự tôn trọng này, liền đáng giá dùng sinh mệnh đi thủ hộ. "Các ngươi..." Nghe những lời này, Ngô Lương chỉ cảm thấy một luồng nhiệt lưu dũng mãnh lao vào lồng ngực, thế mà có chút ấm lòng.

Chỉ là dưới tình cảnh này... "Y nha ——!!!" Hống phát ra một tiếng gào thét bạo nộ, đối mặt mấy tên nhân loại ngoan cường này, nó đã mất đi tất cả kiên nhẫn. "Các huynh đệ, đại ân không lời nào cảm tạ hết được, ta dùng tiếng trống tiễn hành cho các ngươi!" Nhìn mấy gã binh sĩ này, ánh mắt Ngô Lương chớp động, nhưng vẫn chưa nói lời thừa thãi.

Hắn rõ ràng hơn ai hết, hiện tại tuyệt không phải lúc khiêm nhượng lẫn nhau, nếu không kết quả cuối cùng chính là toàn bộ táng thân nơi này, ngược lại phụ lòng tốt của các binh sĩ.

Nếu có người sống sót, còn có khả năng thông qua ghi chép nhập ngũ tìm được tin tức người nhà của bọn họ, để người thân của bọn họ sống tốt hơn một chút, đây chính là báo đáp tốt nhất, hơn xa thiên ngôn vạn ngữ giờ phút này. "Vút!

Vút!" Lời còn chưa dứt, Hống đã thực hiện hai cú nhảy dích dắc, dễ như trở bàn tay vọt tới đỉnh mộ đạo.

Cho dù là trong mộ đạo vách đá cứng rắn, nó vẫn như cũ có thể

làm được như đi trên đất bằng...

Nó lại chuẩn bị sử dụng nước tiểu công kích rồi! "Mau đi đi!" Các binh sĩ như gặp đại địch. "Đông!" Ngô Lương lui lại hai bước, trước khi xoay người mặc nhiên vỗ vang cái trống nhỏ trước ngực.

Một khắc này, sự tình khiến người ta không tưởng được lần nữa phát sinh. "Kỷ —— Kỷ ——" Chỉ thấy không biết vì sao, con Hống vốn đã chuẩn bị hành hung thế mà như bị kinh hách, thân thể bỗng nhiên cứng đờ, vừa phát ra tiếng kinh khiếu quỷ dị, vừa nhảy từ đỉnh mộ thất về lại mặt đất. "Đây là!?" Nhìn thấy một màn quái dị này, Ngô Lương lần nữa sửng sốt.

Giờ phút này Hống giống như một con chó nhỏ bị hoảng sợ, cụp đuôi kinh cụ nhìn về phía hắn bên này, thậm chí ngay cả bờm đang dựng đứng cũng rũ xuống, không dám tiến lên một bước.

Ngô Lương có chút không sờ được đầu não, chuyện này là sao nữa!? .....

Chẳng lẽ là bởi vì tiếng trống này?

Ngô Lương rất nhanh liên tưởng đến, khi Hống khác thường như thế, hắn chỉ vỗ vang cái trống nhỏ không rõ tên này, cũng chưa làm ra cử động dư thừa nào khác, các binh sĩ cũng giống như vậy.

Nhưng cái trống nhỏ cỏn con này vì sao lại có công hiệu như thế, thế mà có thể có tác dụng chấn nhiếp đối với Hống?

Ngô Lương khẽ vuốt cái trống nhỏ trước ngực, trong lòng nghi hoặc.

Nói đến thì cái trống nhỏ này xác thực có chút chỗ không tầm thường.

Đầu tiên mặt trống mấy trăm năm không hỏng, thậm chí đến nay dẻo dai như lúc ban đầu, đây chính là chỗ không tầm thường lớn nhất;

Tiếp theo Lương Hiếu Vương Lưu Vũ thân phận tôn quý gia tài bạc triệu, trong quan tài lại chỉ đặt một món đồ tuỳ táng "không đáng chú ý" như vậy, cái này cũng từ mặt bên nói lên sự không tầm thường của cái trống nhỏ.

Chẳng lẽ...

Ngô Lương bỗng nhiên nhớ tới trước khi vào mộ từng nhắc tới với Tào Bẩm truyền thuyết kia —— Con quái ngưu trên lưng mọc chân!

Lúc ấy hắn còn muốn từ chỗ Tào Bẩm dò xét một chút tin tức, nghiệm chứng nghe đồn ghi lại trong 《 Sử Ký 》 này có phải là sự thật hay không, đáng tiếc Tào Bẩm đọc sách không nhiều, thậm chí ngay cả nghe đồn này cũng không biết, đành phải thôi.

Hiện tại ngẫm lại, cái trống này cùng con quái ngưu kia chẳng lẽ có liên hệ gì?

Chỉ là giờ phút này, Ngô Lương cũng không có thời gian dư thừa đi suy đoán phân tích tỉ mỉ, thấy tình trạng này hắn lập tức lần thứ hai vỗ vang cái trống nhỏ trước ngực, ý đồ chứng thực công hiệu của nó. "Đông!" "Kỷ ——" Hống khoát nhiên lần nữa bị hoảng sợ, lại như gặp đại địch lui về phía sau hai bước.

Là thật!

Cái trống nhỏ này thế mà thật sự có thể chấn nhiếp được Hống!

Tuy rằng còn chưa làm rõ ràng rốt cuộc là nguyên cớ gì, nhưng phát hiện này đã đủ để khiến Ngô Lương cuồng hỉ, có lẽ lần này hắn cùng những binh sĩ này ai cũng không cần táng mạng nơi này rồi!

Các binh sĩ giờ phút này cũng là vẻ mặt si ngốc, bọn họ thẳng đến hiện tại cũng chưa hiểu rốt cuộc phát sinh cái gì, vì sao quái vật một giây trước còn hùng hổ dọa người, hiện tại lại bỗng nhiên trở nên

thành thật như thế. "Cơ hội tốt như vậy, còn ngẩn ra đó làm gì, còn không mau chóng cùng ta chạy trốn!" Ngô Lương vội vàng rống to, hắn cũng không pháp xác định loại chấn nhiếp này rốt cuộc có thể kéo dài bao lâu, cần phải nắm lấy cơ hội lai chi bất dịch này. "Cái này..." Các binh sĩ vẫn là có chút nghi hoặc, bọn họ đã hạ quyết tâm chịu chết, hiện tại lại không cần chết nữa sao? "Chạy!" Ngô Lương quả quyết lấy mình làm gương, xoay người bỏ chạy.

Các binh sĩ thấy thế lại nhìn thoáng qua con Hống trốn ở đằng xa không dám tiến lên, rốt cục hơi hồi phục tinh thần lại. "Chạy a!" "Tuy rằng không biết rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, nhưng chạy là được rồi, chớ có chạy lên trước mặt Ngô Lương nữa là được!" "Nói rất đúng..." Một khắc này, tất cả mọi người tìm lại được một tia hi vọng sống, chạy trốn trong mộ đạo hi vọng, bước chân thế mà mạc danh nhẹ nhàng hơn rất nhiều. "Y nha ——!" Sau lưng truyền đến tiếng gào thét tâm không cam lòng của Hống.

Nhưng lần này, nó lại tịnh không lập tức đuổi theo, theo sự đi xa của đám người Ngô Lương, trục tiệm ẩn vào trong bóng tối phía sau. .....

Gần mười phút sau.

Đám người Ngô Lương rốt cục nhìn thấy một phương hỏa quang ở nơi cách mấy chục mét.

Dưới ánh lửa chiếu rọi, hai cánh thạch môn điêu khắc từ hán bạch ngọc rõ ràng có thể thấy được, cây cột đá tự lai thô to đứng ở giữa mộ đạo bên trong cửa, phảng phất đang chờ đợi bọn họ trở về.

Chương 16

Mà ở ngoài thạch môn, đang có một đám người mỏi mắt mong chờ.

Người cầm đầu chính là Tào Bẩm.

Hắn đã sớm giám sát thủ hạ binh sĩ vận chuyển xong hoàng kim trong tiền diếu, thấy đám người Ngô Lương nhưng vẫn chưa trở lại, lại nhân vì lời cảnh cáo trước đó của Ngô Lương không dám tuỳ tiện mang những binh sĩ không hề có kinh nghiệm này nhập mộ, để tránh giúp trở thành phá, đành phải đích thân suất lĩnh mười mấy tên binh sĩ chờ đợi ở đây. "Đến rồi!

Đến rồi!" Nương theo tiếng bước chân trong mộ đạo càng ngày càng gần, trái tim treo lơ lửng của Tào Bẩm rốt cục buông xuống một ít.

Giờ phút này cuối cùng nhìn thấy một đoàn hỏa quang trong mộ đạo, tiếp đó lại nhìn thấy thân ảnh đang chạy trốn của Ngô Lương cùng các binh sĩ, Tào Bẩm đã là cười ha hả, dang rộng hai tay nghênh đón nói: "Ha ha ha, Hữu Tài hiền đệ cùng các tướng sĩ bình yên vô sự, thật sự là quá tốt." Nào biết Ngô Lương lại tịnh không có một đinh điểm ý tứ muốn nhào vào trong lòng hắn, ngược lại lớn tiếng quát: "Quân hậu, chuẩn bị đóng cửa!" "Đóng cửa?" Tào Bẩm có chút không hiểu.

Ngô Lương tiếp đó lại hô: "Tiên mệnh người khép hờ thạch môn, đợi bọn ta đi ra liền lập tức đóng cửa lại, vạn lần không thể chậm trễ!" Tào Bẩm trong lòng vẫn không hiểu, nhưng thấy ngữ khí của Ngô Lương cực kỳ nghiêm túc, không có nửa điểm ý tứ nói đùa, cũng là không dám thất lễ, vội vàng nói với binh sĩ bên người: "Nghe được

không?

Còn không làm theo lời Hữu Tài hiền đệ!" "Vâng!" Mười mấy tên binh sĩ đáp một tiếng, lập tức chia làm hai nhóm tiến lên thi triển, đẩy thạch môn đến trạng thái khép hờ.

Làm xong những việc này, đám người Ngô Lương rốt cục chạy tới, nhao nhao nhảy một cái vọt ra ngoài, chỉ nghe Ngô Lương lại quát một tiếng: "Đóng!" "Hắc —— Bành!" Chúng binh sĩ vội vàng thối lui, ghì thạch môn nhất tề dùng sức, sau một tiếng vang thật lớn, thạch môn bế hợp. "Cho ta mượn trường qua dùng một lát!" Ngô Lương đã quay lại, không nói hai lời lại đoạt lấy cây trường qua trong tay một gã binh sĩ, thò vào trong khe cửa móc lấy đá tự lai (tự lai thạch) dùng sức kéo một cái. "Khuông!" Lại là một tiếng vang thật lớn.

Đá tự lai ứng thanh ngã xuống, trùng điệp để lên trên thạch môn, Lương Hiếu Vương mộ rốt cục bị phong kín. "Hữu Tài hiền đệ, ngươi đây là?" Nhìn động tác liền một mạch của Ngô Lương, Tào Bẩm trong lòng càng thêm không hiểu, lại quay đầu nhìn xem binh sĩ cùng hắn đi ra, rốt cục chọn một vấn đề trực quan nhất, nghi hoặc hỏi, "Hữu Tài hiền đệ, ngươi cùng chín người cùng nhau nhập mộ, vì sao chỉ có sáu người theo ngươi cùng nhau đi ra, ba người còn lại đâu?" "Bọn họ đã hi sinh..." Thời điểm đến lúc này, trong lòng Ngô Lương rốt cục đại định, thân thể đã tiêu hao đến cực hạn tùy theo bắt đầu phản phệ, hai chân như nhũn ra có chút phạp lực loạng choạng hai cái, thở hổn hển nói. "Hi sinh?" Tào Bẩm hơi nhíu mày, đang muốn hỏi lại, lại nghe trong thạch môn bỗng truyền đến hai tiếng vang động —— "Khoa —— Đương lang!" !?

Mọi người đều kinh hãi.

Ngô Lương chỉ cảm thấy trên tay nhẹ hẫng, vội vàng dùng khí lực cuối cùng rút cây trường qua còn chưa kịp thu hồi lại.

Nhưng lưu tại trong tay hắn đã chỉ còn lại có một khúc cán gỗ dài không đến hai thước, vết cắt nơi đỉnh cán gỗ chỉnh tề trơn nhẵn, tựa hồ là bị lợi khí gì chém đứt ngang lưng. "Hữu Tài hiền đệ, vì sao như thế?" Tào Bẩm kinh hãi, vội vàng lại hỏi. "Y nha ——!" Bên trong cửa đột nhiên lại truyền ra một tiếng tiêm khiếu khiến người ta rợn cả tóc gáy.

Sau đó. "Vút!

Vút!

Vút!

Vút!" Tiếng cào cửa như phát tiết không ngừng truyền đến, còn nhiếp nhân hơn cả tiếng tiêm khiếu kia, làm cho người ta da đầu tê dại chân răng phát ngứa. !?

Mọi người lập tức loạn thành một bầy, vừa không tự giác lui về phía sau, vừa nắm chặt binh khí cẩn thận đề phòng. "Hô ——!" Mãi đến lúc này, Ngô Lương mới rốt cục thở phào nhẹ nhõm, theo sát mà đến chính là sự đau nhức cùng mệt mỏi lan khắp toàn thân, hai chân mềm nhũn liền không bị khống chế nằm vật xuống.

Nằm...

Thật thoải mái a. "Ha ha ha, được cứu rồi..." Sáu gã binh sĩ cùng hắn đi ra cũng không khác biệt lắm, từng người trên mặt lộ ra nụ cười kiếp hậu dư sinh, cười cười liền phảng phất toàn bộ khí lực bị trong nháy mắt rút đi, mềm nhũn than xuống.

Khi chân trời vừa hửng sáng màu bụng cá, nhóm người Ngô Lương rốt cuộc mới có chút sức lực.

Lúc này bọn họ đã ở trong quân trướng, Tào Bẩm vẫn luôn tự mình canh giữ ở bên.

Trong quá trình này, thông qua lời kể của Ngô Lương, hắn đã hiểu

đại khái một loạt tao ngộ sau đó của bọn họ, đặc biệt là khi nghe đến chỗ đáng sợ của con Hống, lại càng tắc lưỡi mãi không thôi. "Trong mộ lại sinh ra hung thú như vậy, quả thật dọa người!

Xem ra việc trộm mộ này cũng chẳng dễ dàng hơn lĩnh binh đánh trận là bao, hôm nay coi như mở rộng tầm mắt, sau khi trở về ta sẽ xin Sứ quân từ bỏ công việc này." Tào Bẩm lập tức tỏ thái độ cực kỳ chân thực, đến cuối lại nhìn về phía Ngô Lương, cười ha hả nói: "Bất quá Hữu Tài hiền đệ với ta không giống nhau, ngươi là người mang dị tài, theo ta thấy lại là ứng cử viên thích hợp nhất thống lĩnh Phường Nhân Quân, quay về ta nhất định sẽ ra sức tiến cử với Sứ quân để ngươi tiếp nhận vị trí này." Đây chắc coi là lấy oán trả ơn nhỉ?

Đám binh sĩ nghe câu sau, nhao nhao vẻ mặt cổ quái nhìn về phía Tào Bẩm, lại đồng tình nhìn về phía Ngô Lương, nhưng không dám lắm miệng. "Đa tạ Quân hậu coi trọng." Ngô Lương cũng không chối từ, ngược lại đứng dậy tạ ơn.

Từ việc cầu xin một chức quan trước đó, nay lại biến thành trực tiếp nhường hiền để hắn trở thành lão đại Phường Nhân Quân, đây không nghi ngờ gì lại là một bước nhảy vọt không nhỏ.

Đối với Ngô Lương hiện tại chỉ là một tên nô dịch ngay cả nhân quyền cơ bản cũng không có mà nói, tự nhiên là một chuyện tốt một bước lên trời.

Nếu quả thật có thể thành, hắn coi như trong nháy mắt đã đứng vững gót chân.

Hơn nữa hắn biết sau chuyện này, Tào Tháo nhất định sẽ tiến một bước gia tăng sự ỷ trọng và đầu tư đối với Phường Nhân Quân, nếu không thì trong lịch sử ghi chép, chức "Mô kim hiệu úy" có quân hàm cao hơn Quân hậu, còn có chức "Phát khâu trung lang tướng" được trực tiếp phong tướng kia từ đâu mà đến?

So sánh với những thứ đó, sự hung hiểm gặp phải khi trộm mộ, đảo cũng không phải không thể tiếp nhận.

Dù sao đây vốn là việc hắn cảm thấy hứng thú nhất, tuy rằng trước đó ở trong mộ thì nơm nớp lo sợ, thậm chí nhiều lần lâm vào hiểm cảnh, nhưng hiện tại quay đầu nhìn lại, lại cảm thấy có chút kích thích...

Huống chi, rủi ro và cơ hội cùng tồn tại, chuyến đi này thu hoạch của hắn cũng không nhỏ.

Ví dụ như: Cái trống nhỏ thần bí kia.

Vừa rồi khi kể lại tao ngộ trong mộ với Tào Bẩm, hắn liền cố ý làm giảm sự hiện diện và tác dụng của trống nhỏ, cũng không hấp dẫn sự chú ý của Tào Bẩm vào thứ này.

Mà sáu tên binh sĩ bên cạnh cũng không biết là do tình thế nguy cấp lúc đó không nghĩ nhiều, hay là do thấy Ngô Lương không đề cập tới liền cố ý giúp hắn giấu giếm, tóm lại đều cực kỳ ăn ý không xen mồm, coi như là phối hợp với hắn.

Nghĩ như vậy, Ngô Lương lại cầm chiếc trống nhỏ đặt bên người lên, nói với Tào Bẩm: "Quân hậu mời xem, ta ở trong mộ thấy cái trống nhỏ này khá tinh xảo, liền thuận tay mang nó ra ngoài." "Tinh xảo thì có tinh xảo, nhưng có gì kỳ lạ?" Tào Bẩm ngưng thần đánh giá trống nhỏ, có chút tò mò hỏi. "Cũng chưa phát hiện chỗ nào kỳ lạ, chỉ là lúc mới thấy liền khá thuận mắt, cảm thấy có duyên với ta." Ngô Lương lại nói. "Đã có duyên với ngươi, lại không phải đồ vật đáng tiền gì, ngươi cứ giữ lại dùng đi." Tào Bẩm nghe xong liền cười, phất phất tay lập tức nói. "Tạ Quân hậu." Ngô Lương khẽ gật đầu, quả đoán thu hồi trống nhỏ, lại ôm quyền nói, "Quân hậu, thuộc hạ còn có một chuyện bẩm báo." "Cứ nói đừng ngại." Tào Bẩm cười nói. "Đều lấy ra đi." Ngô Lương quay mặt nhìn về phía sáu tên binh sĩ, ra hiệu

bằng mắt nói. "Vâng." Sáu tên binh sĩ hiểu ý, nhao nhao lấy số vàng khí giấu trong ngực ra, bày trước mặt Tào Bẩm.

Thấy Tào Bẩm mặt lộ vẻ vui mừng, Ngô Lương lúc này mới thuận thế nói tiếp: "Quân hậu, số vàng khí này đều là bọn họ xả thân mang từ trong mộ ra, dù cho nhiều lần suýt nữa mất mạng cũng không chịu buông tay, chỉ vì tận trung với Quân hậu và Sứ quân, ta nhìn ở trong mắt cũng khá xúc động, bởi vậy đánh bạo thỉnh cầu Quân hậu ban thưởng một phần trong đó cho bọn họ, cũng không uổng một tấm lòng trung thành của bọn họ." Số vàng khí này hoàn toàn là đoạt được ngoài định mức, Tào Bẩm trong lòng vui mừng, quả nhiên cũng không ngại mượn hoa hiến phật, lập tức nói: "Đáng thưởng!

Các ngươi mỗi người chọn một món, không cần báo lên, phần còn lại thu vào trong sổ sách là được." "Tạ Quân hậu." Sáu tên binh sĩ vui sướng ra mặt, sau khi tạ ơn liền vội vàng vọt lên phía trước chọn lấy một món nặng nhất cẩn thận thu vào trong ngực.

Cái này gọi là có qua có lại.

Mấy tên binh sĩ này ăn ý với Ngô Lương, lại cùng hắn hoạn nạn trong mộ, về tình về lý Ngô Lương đều sẽ không bạc đãi bọn họ, như vậy ai cũng không thiệt, há chẳng sướng sao? "Lần này ngươi lập đầu công, càng nên có ban thưởng." Tào Bẩm lại chọn ra hai món vàng khí đưa tới trong tay Ngô Lương. "Tạ Quân hậu." Ngô Lương tự nhiên sẽ không khách khí với hắn, quả đoán đập bẹp rồi thu vào trong ngực. "Ha a ——" Sự việc đã đến nước này, Tào Bẩm rốt cuộc khoan khoái duỗi lưng một cái, ý khí bộc phát nói, "Hiện giờ việc Sứ quân giao phó đã làm xong, trái tim đang treo lơ lửng của ta rốt cuộc cũng buông xuống, là lúc ban sư về phục mệnh với Sứ quân rồi, ta đã ra lệnh cho những người khác chuẩn bị nhổ trại, các ngươi cũng nhanh chóng thu dọn một chút, nửa canh giờ sau chúng ta sẽ rời khỏi nơi này." "Khoan đã!" Ngô Lương lại vào lúc này bỗng nhiên đưa ra dị nghị. "Sao vậy?"

Tào Bẩm kỳ quái nói. "Quân hậu, trộm mộ cần có đầu có đuôi, chúng ta quấy rầy mộ chủ nhân thanh tịnh, lại mượn vàng của mộ chủ nhân, nếu cứ thế rời đi sợ là không ổn, ngày sau sợ bị mộ chủ nhân quấy rầy." Ngô Lương nói. "Hít...

Ngươi nói cũng có vài phần đạo lý, vậy theo ý ngươi ta nên làm thế nào?" Tào Bẩm nhíu mày trầm tư một lát, rốt cuộc hỏi. "Theo ngu kiến của ta, nên xây lại Kim Cương Tường cho mộ chủ nhân, rồi lấp đất chôn lại." Ngô Lương nghiêm mặt nói. "Việc này lại phải chậm trễ không ít thời gian, sợ sinh biến số a..." Tào Bẩm có chút do dự nói, Tào Tháo còn đang chờ hắn trở về điền vào chỗ trống quân lương đây. "Không cần." Ngô Lương đã sớm có ý tưởng, lập tức lại nói, "Nếu Quân hậu giao việc này cho ta, chỉ cần một ngày là có thể hoàn thành, thậm chí đêm nay binh sĩ còn có thời gian ngủ một giấc trọn vẹn dưỡng đủ tinh thần, sáng mai ban sư ngược lại càng thêm ổn thỏa." "Tốt!

Đã như vậy, việc này giao cho ngươi phụ trách, có bất kỳ nhu cầu gì cứ tới tìm ta!" Tào Bẩm nghe vậy vui vẻ, lập tức đánh nhịp nói.

Nhưng mà Tào Bẩm cũng không biết, Ngô Lương chủ động xin đi giết giặc đi làm chuyện này, kỳ thật cũng đồng dạng kèm theo chút tư tâm.

Để gia tăng khả năng văn vật trong mộ Lương Hiếu Vương lưu lại cho hậu thế, hắn định lấy tài liệu ngay tại chỗ, xây cho mộ Lương Hiếu Vương một bức Kim Cương Tường có tác dụng phòng trộm...

Việc này nghe thì rất phức tạp, nhưng thực ra thao tác lại vô cùng đơn giản.

Bức Kim Cương Tường này chỉ cần sử dụng những tảng đá mà Phường Nhân Quân đào ra khi quật mộ chồng chất lung tung lên là được, càng loạn càng tốt, thậm chí lung lay sắp đổ hiệu quả càng cao,

sau đó liền có thể lấp đất.

Loại thủ đoạn phòng trộm này sớm đã được sử dụng trong các ngôi mộ thời Xuân Thu.

Nếu sau khi Phường Nhân Quân rời đi lại có người đến trộm mộ, khi đào đến bức Kim Cương Tường này, chỉ cần rút ra một khối đá loạn trong đó, cả bức tường sẽ ầm ầm sụp đổ.

Lượng lớn đá tảng rơi xuống, có thể trong nháy mắt chôn vùi một nhóm trộm mộ nhỏ!

Còn về đoàn đội khảo cổ chuyên nghiệp hơn, khi khai quật luôn luôn cẩn thận từng li từng tí, thậm chí ngay cả một viên gạch bình thường cũng phải dọn dẹp xem xét kỹ càng, cực ít mạo tiến, tự nhiên rất khó trúng chiêu.

Kỳ thật Ngô Lương cũng không phải kỳ thị ai.

Chỉ là bất đắc dĩ đại bộ phận đoàn đội trộm mộ nhỏ trong mắt đều chỉ có lợi ích, không chỉ tùy ý phá hoại những văn vật quan trọng "không đáng tiền" trong mắt bọn họ, có người còn đem quốc bảo có ý nghĩa quan trọng bán ra nước ngoài, thực sự đáng hận.

So sánh ra thì, đoàn đội khảo cổ tuy rằng cũng là một loại hành vi trộm mộ, nhưng ít ra có thể bảo đảm giá trị lịch sử và hướng đi của văn vật. *** Công trình này không có hàm lượng kỹ thuật gì.

Ngô Lương tuy trên danh nghĩa là người phụ trách, nhưng thực ra cũng chỉ đơn giản giao lưu với Truân trưởng một phen, Truân trưởng liền đã lĩnh hội ý tứ của hắn, dẫn người xuống làm việc.

Chương 17

Hiện giờ Phường Nhân Quân trên dưới ai cũng biết Ngô Lương lập đầu công.

Cộng thêm Tào Bẩm lại cực kỳ coi trọng hắn, thậm chí có lời đồn nói lần này trở về, Tào Bẩm liền có khả năng nhường chức Quân hậu cho hắn làm, bởi vậy ai nấy đều cực kỳ khách khí với hắn, mệnh lệnh truyền xuống chấp hành cũng khá thuận lợi.

Còn về lời đồn kia mà... tám phần mười là do mấy cái miệng rộng của bọn Trần Kim Thủy truyền ra, bởi vì lúc Tào Bẩm nói những lời này thì chỉ có sáu người bọn họ tại trường.

Sau khi sắp xếp thỏa đáng, Ngô Lương khó được thanh nhàn.

Một mình đi trong tẩm viên, rốt cuộc đã có thời gian suy nghĩ kỹ càng về chuyện cái trống nhỏ thần bí kia.

Kết hợp với ghi chép về Lương Hiếu Vương trong 《 Sử Ký 》, Ngô Lương vẫn cảm thấy cái trống nhỏ này có quan hệ không tầm thường với con quái ngưu trên lưng mọc chân kia, không chừng mặt trống và dây đeo của trống nhỏ chính là dùng da của con quái ngưu đó chế thành.

Hơn nữa con quái ngưu kia nhất định không phải vật phàm!

Vẫn là câu nói kia, nếu như chỉ là da thú bình thường, tuyệt đối không có khả năng sau khi trải qua thời gian dài như vậy vẫn duy trì sự mềm mại và dẻo dai như da mới. "Trâu...

Trâu...

Trâu..." Theo manh mối này, Ngô Lương nhắm mắt lại tìm kiếm tất cả lịch sử, truyền thuyết và điển cố có liên quan đến trâu mà mình

biết trong đầu.

Hồi lâu sau. "Quỳ (phát âm: kui thanh 2) Ngưu?" Ngô Lương bỗng nhiên mở mắt, rốt cuộc tìm được một đáp án tự nhận là khá gần gũi.

Trong 《 Sơn Hải Kinh · Đại Hoang Kinh 》 từng thu lục một loại dị thú như vậy, loại dị thú này gọi là "Quỳ Ngưu".

Quỳ Ngưu dáng dấp giống trâu, nhưng chỉ có một chân, toàn thân màu xanh, trên đầu không có sừng, tiếng kêu như sấm đánh, ầm ầm chấn thiên động địa, chỉ cần nó vừa xuống nước, tất nhiên cuồng phong đại tác, mưa gió đan xen, là một loại dị thú thượng cổ cực kỳ hiếm thấy.

Tương truyền thiên hạ chỉ có ba con Quỳ Ngưu.

Con Quỳ Ngưu thứ nhất bị Hoàng Đế bắt được, lột da làm thành chiến trống, rút xương làm thành dùi trống, nghe nói trống này một kích tiếng chấn hơn năm trăm dặm, tướng sĩ bộ lạc Hoàng Đế sau khi nghe được tiếng trống thì quần tình kích phấn, phấn dũng vô cùng, mà bộ lạc Xi Vưu thì nghe tiếng đã sợ mất mật, thế là thiên hạ đại định; Con Quỳ Ngưu thứ hai thì bị Tần Thủy Hoàng tìm được, hắn cũng muốn bắt chước ngày xưa Hoàng Đế dùng thiên cổ chấn phấn sĩ khí, từ đó chinh phục sáu nước, đạp bằng thiên hạ, nhất thống an lạc, thế là hắn cũng giết Quỳ Ngưu làm thành trống, nhưng trống này sau khi chế thành gõ lên hiệu quả không biết vì sao lại không được như ý, lại bị hắn trong cơn tức giận hủy đi; Từ đó, Quỳ Ngưu liền chỉ còn lại một con.

Nhưng mà từ sau Tần Thủy Hoàng mãi cho đến thế kỷ hai mươi mốt mà Ngô Lương sinh sống, ở giữa trải qua hơn hai ngàn năm lịch sử, liền không còn bất kỳ manh mối nào liên quan đến Quỳ Ngưu nữa, phảng phất như con Quỳ Ngưu thứ ba bằng không biến mất vậy, không khỏi khiến người ta nghi hoặc.

Mà sở dĩ Ngô Lương liên hệ trống nhỏ thần bí với Quỳ Ngưu, chủ yếu là dựa trên ba điểm: Thứ nhất, mặt trống của chiếc trống nhỏ xác thực thấu ra chút sắc xanh, ban đầu hắn còn tưởng rằng đây là do áp dụng kỹ thuật thuộc da đặc thù nào đó gây ra, cho nên cũng không quá chú ý.

Nhưng hiện tại xem ra, quả thực có chút tương tự với màu sắc da lông của Quỳ Ngưu.

Đồng thời ngoại hình cũng có chỗ đáng bàn, trên lưng mọc chân và trâu một chân, cảm giác luôn có điểm tương tự; Thứ hai, vẫn phải nói về 《 Sử Ký 》.

Là một bộ thông sử thể kỷ truyện có dung lượng dài, 《 Sử Ký 》 ghi chép lịch sử từ thời đại Hoàng Đế trong truyền thuyết thượng cổ, xuống đến năm Thái Sơ thứ tư đời Hán Vũ Đế, tổng cộng hơn ba ngàn năm, bên trong có thể nói là nhân vật đông đảo, sự tích đông đảo.

Bởi vậy nếu là một chuyện nhỏ không quan trọng, đoạn nhiên là không có tư cách đưa vào 《 Sử Ký 》.

Mà cố tình chuyện con quái ngưu mọc chân này lại được đưa vào trong đó, điều này từ một khía cạnh khác có phải cũng có thể chứng minh, con quái ngưu này kỳ thật rất có lai lịch, chỉ là Tư Mã Thiên không tả kỹ, hoặc giả bởi vì nguyên nhân nào đó không dám tả kỹ mà thôi?

Dù sao theo Ngô Lương được biết, Lương Hiếu Vương Lưu Vũ tuy rằng chưa từng làm Hoàng Đế, nhưng thực ra vẫn luôn có một trái tim muốn xưng đế.

Đồng thời vì thế còn sai người ám sát hơn mười vị trọng thần triều đình phản đối hắn xưng đế, Hoàng Đế Cảnh Đế Lưu Khải đương thời sau khi biết chuyện này thì chấn nộ, Lưu Vũ không thể không ra lệnh cho mưu sĩ dưới trướng tự sát gánh tội thay, lại cùng

Đậu Thái Hậu diễn một màn kịch giả chết, mới rốt cuộc thoát được tội chết, từ đó về sau lại cũng khó thoát khỏi sự oán hận của Cảnh Đế Lưu Khải...

Mà không lâu sau đó, có người dâng cho Lưu Vũ một con quái ngưu sau lưng mọc chân.

Lại qua không bao lâu, Lưu Vũ liền bỗng nhiên mắc bệnh nhiệt bạo tễ mà chết.

Giả thiết con quái ngưu kia chính là Quỳ Ngưu, thử nghĩ một người có dã tâm như vậy, sau khi phát hiện Quỳ Ngưu liền giết nó chế tác thành trống để cầu nhất thống thiên hạ chẳng phải là chuyện thuận lý thành chương sao?

Lại âm mưu luận một chút, chuyện Quỳ Ngưu bị Cảnh Đế Lưu Khải biết được, phát hiện tâm xưng đế của Lưu Vũ chưa chết, lập tức nghĩ biện pháp giết chết hắn để tuyệt hậu hoạn, chẳng phải cũng là chuyện thuận lý thành chương sao?

Còn về 《 Sử Ký 》 ghi chép thế nào...

Lịch sử xưa nay đều do giai cấp thống trị chủ đạo, Tư Mã Thiên làm Tây Kinh thần công, chuyện này lại là bê bối mà hoàng thất không muốn công khai, nên ghi chép thế nào chẳng lẽ trong lòng hắn không có chút tính toán sao?

Thứ ba, trống Quỳ Ngưu do Hoàng Đế chế thành sau khi gõ vang, vừa có thể khiến tướng sĩ dưới trướng đề chấn sĩ khí, lại có thể khiến bộ lạc Xi Vưu nghe tiếng đã sợ mất mật, dường như có chút chỗ tương tự với việc hắn gõ trống trấn áp Hống trong mộ trước đó.

Còn về việc vì sao nó không thể giống như Hoàng Đế đề chấn sĩ khí...

Điểm này Tần Thủy Hoàng chính là một ví dụ rất tốt, trống Quỳ

Ngưu do hắn chế thành không phải cũng không thể phát huy tác dụng như vậy sao?

Ngô Lương phân tích, hoặc là ba con Quỳ Ngưu vốn có đặc tính khác nhau, bởi vậy trống chế thành cũng có đặc tính khác nhau.

Hoặc là công hiệu của trống này có khả năng liên quan đến người sử dụng, đây là một món thần khí có thể "nâng cấp", lấy Hoàng Đế so sánh phân tích với Tần Thủy Hoàng thì, có khả năng người nhân đức càng cao thượng sử dụng, uy lực lại càng lớn cũng không chừng.

Cụ thể là thế nào còn chờ tiến một bước nghiệm chứng.

Nhưng có một điểm là khẳng định, cái trống nhỏ này xác thực có thể chấn nhiếp được Hống, loại đặc tính tương tự dị năng này liền đủ để chứng minh chỗ không tầm thường của trống nhỏ thần bí, chỉ là không biết liệu có thể chấn nhiếp các loài dã thú và hung thú khác hay không... .....

Ngay lúc Ngô Lương đang vong tình suy tư. "Cái tên đoản mệnh quỷ bị ngàn đao băm kia, tài đức gì mà lại may mắn như thế, ngay cả Tào Bẩm cũng coi trọng hắn như vậy!" Hung hăng đấm một quyền lên tường gạch vỡ, Chu Phong tật hận nhìn bóng lưng Ngô Lương, phảng phất như đang tước xương hắn, nghiến răng nghiến lợi mắng. "Nếu Tào Bẩm có ý nhường ngôi cho Ngô Lương, từ nay về sau kẻ này chẳng phải có thể cưỡi lên đầu ta tác oai tác quái sao?

Khu khu một tên lính đào ngũ, nô dịch như chó lợn?

Chuyện này có thể nhẫn chứ cái gì không thể nhẫn!" "Đêm nay!" "Ngay tại đêm nay!" "Xem ta đêm nay thi triển chút kế mọn, gán cho ngươi một cái tội tày đình, đến lúc đó chớ nói Tào Bẩm, cho dù là Tào Đức (phụ thân của Tào Bẩm) đích thân mở miệng cũng không bảo vệ được ngươi!" Mắng xong, Chu Phong rốt cuộc cảm thấy hơi khoan khoái, lại liếc Ngô Lương một cái, cười lạnh đi về phía quân trướng.

Đợi Chu Phong rời đi hồi lâu sau, một bóng người lén lén lút lút mới nhón chân từ sau tường gạch vỡ mò ra: "Không ngờ đi ỉa mà còn có thể nghe được bí mật như vậy, Yêm thật là quý nhân của Hữu Tài huynh đệ, lần này chắc có thể trả trước một mạng rồi." *** Chạng vạng tối khi mặt trời còn chưa xuống núi, công tác lấp đất mộ Lương Hiếu Vương đã hoàn thành.

Nghĩ đến đêm nay rốt cuộc có thể ngủ một giấc trọn vẹn, sáng mai liền có thể ban sư trở về lãnh thưởng, trên mặt tất cả mọi người đều tràn ngập vẻ vui mừng không cần che giấu, ngay cả bánh kê rau dại vẫn ăn lúc cơm tối cũng mạc danh thơm hơn rất nhiều.

Nhưng Ngô Lương thì khác, gà rừng nướng trong tay Ngô Lương là thơm thật.

Kỳ thật con gà rừng kia Ngô Lương cũng không thực sự định nướng ăn, dù sao thì mới hai ngày trước, hắn còn sinh hoạt ở thành phố hiện đại hóa thế kỷ hai mươi mốt, ăn ngon uống say đâu có thèm thuồng như vậy?

Huống chi con gà rừng này coi như là một trong những "chiến hữu", trong lòng hắn rốt cuộc vẫn hơi có chút không đành lòng, đại khái có ý định nuôi nó thật tốt để lần sau dùng tiếp.

Nhưng không ngờ Tào Bẩm lại ghi tạc câu nói đùa kia của hắn trong lòng, vừa đến giờ cơm tối liền sai người đưa con gà rừng đã nướng chín này tới cho hắn.

Chỉ là điều khiến Ngô Lương khó hiểu là, con gà rừng này vì sao lúc đưa tới đã thiếu một cái đùi gà và một cái cánh gà?

Binh sĩ đưa tới trên miệng cũng đầy mỡ, chỉ một mực nuốt nước miếng...

Thôi thôi, ta cũng không dám nói, ta cũng không dám hỏi.

Cứ coi như không chú ý bị chó hoang mèo hoang tha đi vậy.

Thấy cảnh này, sáu người bọn Trần Kim Thủy trong nháy mắt giống như trúng tà, "Ào" một cái toàn bộ xúm lại, mấy đôi nhãn cầu gần như sắp lồi ra khỏi hốc mắt, thèm thuồng nhìn hắn và con gà rừng nướng trong tay hắn, một bước cũng không đi nổi. "Ực!" "Ực!" Tiếng nuốt nước miếng thay nhau vang lên.

Sáu tên binh sĩ này đã là huynh đệ vào sinh ra tử với hắn, Ngô Lương cũng không để ý.

Cười cười xé cái đùi gà còn lại xuống, lại từ ức gà xé xuống một miếng thịt ức lớn, vừa ăn kèm với bánh kê rau dại nhai ngấu nghiến, vừa hàm hồ nói: "Còn lại các ngươi chia nhau đi..." Lời còn chưa dứt.

Chỉ nghe "Ào" một tiếng, hết rồi!

Gà rừng huynh, lên đường bình an! .....

Đêm nay Trần Kim Thủy có chút cổ quái.

Bởi vì lão đồng tử ba mươi chín tuổi này không biết chạm dây thần kinh nào, cứ nằng nặc đòi ngủ cùng Ngô Lương.

Không chỉ như thế, gã còn gọi năm tên binh sĩ cùng xuống mộ còn lại tới, cưỡng ép đuổi toàn bộ những người ở cùng một lán với Ngô Lương ra ngoài...

Thấy tình huống này, trong lòng Ngô Lương tự nhiên có chút hoảng hốt.

Sáu gã đực rựa cùng giao lưu tình cảm một đêm với hắn, hắn làm sao chịu đựng nổi?

Bất quá năm tên binh sĩ còn lại cũng mơ hồ, hỏi Trần Kim Thủy rốt cuộc là ý gì, tên này lại thần thần bí bí cái gì cũng không chịu nói, chỉ bảo bọn họ an tâm ngủ là được.

Cái này bảo Ngô Lương an tâm thế nào được?

Thế là để cẩn thận, hắn cố ý chọn một chỗ nằm sát tường nhất, dán chặt mông mình vào tường, mới rốt cuộc vì mệt mỏi mà nặng nề ngủ thiếp đi.

Cứ như vậy mãi cho đến nửa đêm, Ngô Lương bỗng nhiên bị một trận tiếng ẩu đả đánh thức.

Mượn ánh trăng mông lung mở mắt ra, hắn lại phát hiện Trần Kim Thủy đang cưỡi trên người một kẻ, gắt gao đè kẻ đó xuống, đồng thời thân thể còn không ngừng dùng sức tủng động, khiến cho kẻ dưới thân không ngừng phát ra tiếng kêu ân ân a a không rõ rốt cuộc là đau đớn hay hưởng thụ.

Đó là giọng nam nhân. "Cái này..." Ngô Lương cảm thấy lúc này, mình nên giả bộ cái gì cũng không thấy, tiếp tục giả ngủ.

Nhưng Trần Kim Thủy lại đã phát hiện ra hắn, cũng phát hiện ra mấy tên binh sĩ khác cũng định tiếp tục giả ngủ giống Ngô Lương, lập tức mắng mỏ kêu lên: "Mấy tên khốn kiếp này, còn không mau dậy giúp Yêm?" "Giúp ngươi?

Ha ha." Ngô Lương cùng đám binh sĩ vừa bực mình vừa buồn cười, việc này giúp thế nào, giúp cái rắm à? "Không phải giúp Yêm, là giúp Hữu Tài huynh đệ, tên này muốn hại Hữu Tài huynh đệ, bị Yêm bắt quả tang!" Trần Kim Thủy lại thở hồng hộc nói. "Hại ta?" Ngô Lương lúc này mới ngồi dậy, mấy người khác cũng vội vàng xốc chiếu rách lên, đi tới gần xem xét, mới phát hiện Trần Kim Thủy chỉ là đang bẻ quặt cánh tay một người ấn xuống đất.

Người kia còn đang liều mạng giãy dụa, ngặt nỗi không có sức lực lớn như Trần Kim Thủy, làm thế nào cũng không thể thoát ra. "Hít...

Chương 18

Đây không phải là Thập trưởng Lương Tam Đấu phụ trách áp tải vật tư sao?

Trần Kim Thủy, chuyện này là sao?" Một tên binh sĩ nhận ra người này, có chút kỳ quái hỏi. "Chuyện là sao?" Trần Kim Thủy bĩu môi cười cười, lập tức vẻ mặt đắc ý nói, "Ban ngày lúc Yêm đi ỉa trong vườn, vô tình nghe thấy Chu Phong nói tối nay muốn giở trò xấu với Hữu Tài huynh đệ, gán cho hắn một cái đại tội mà ngay cả Quân hậu cũng không đỡ nổi, Yêm liền để ý, vừa rồi lúc các ngươi ngủ Yêm vẫn luôn giả ngủ canh chừng, kết quả liền tóm được người này." "Hóa ra là như vậy..." Nghe những lời này, Ngô Lương rốt cuộc đã hiểu nguyên nhân Trần Kim Thủy tối nay cổ la cổ quái, lão đồng tử này lại có lòng như thế, không uổng công cứu gã.

Đồng thời Ngô Lương cũng càng thêm xác định, lúc trước kẻ an bài người ám hại hắn trong mộ chính là Chu Phong, tuy rằng vẫn chết không đối chứng, nhưng động cơ và chuyện xảy ra đêm nay đều có thể liên hệ với nhau.

Chỉ là không biết tối nay Chu Phong lại định giở trò gì?

Theo lý thuyết, với tính cách của Chu Phong, hắn là không dám công nhiên phái người đến tiến hành ám sát, hơn nữa nghe cách nói của Trần Kim Thủy, Chu Phong xác thực cũng không định trực tiếp giết hắn, mà là định hãm hại hắn. "Hữu Tài huynh đệ, ngươi xem dưới đệm cỏ của ngươi trước đi, Yêm thấy người này sau khi đi vào, len lén lút lút nhét thứ gì đó xuống dưới chiếu của ngươi, đáng tiếc còn chưa kịp kiểm tra." Trần Kim Thủy bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, tiếp đó lại nói.

Nghe vậy Ngô Lương loáng thoáng đã đoán được gì đó, xoay người sờ soạng dưới đệm cỏ của mình, quả nhiên sờ được một vật cứng lạnh băng lại trầm trọng.

Lôi ra xem xét, quả nhiên như hắn suy nghĩ, lại là một khối gạch vàng trộm từ trong mộ!

Trên gạch vàng còn có số hiệu Tào Bẩm sai người khắc lên: "Hai mươi bảy." Nhìn thấy thứ này, Ngô Lương đã hoàn toàn hiểu rõ dụng tâm hiểm ác của Chu Phong, tên này lại muốn dùng phương thức như vậy để gán cho mình tội danh "trộm cắp quân lương".

Hiện giờ Tào Tháo thiếu nhất chính là quân lương, kẻ dám vào lúc này thò tay về phía quân lương, tuyệt đối chỉ có một con đường chết!

Thật độc ác!

Ánh mắt Ngô Lương lạnh xuống.

Chu Phong đã muốn hắn chết, vậy hắn cũng đoạn nhiên sẽ không thủ hạ lưu tình.

Từ bi nương tay với kẻ địch, chính là tàn nhẫn lớn nhất với bản thân, đạo lý này cho dù là hắn sống ở niên đại hòa bình cũng thấm thía sâu sắc.

Chỉ là nếu hiện tại trực tiếp giải người này đến trước mặt Tào Bẩm nói rõ tình huống, kẻ này chưa chắc chịu cắn ra Chu Phong, cho dù cắn ra, trong tình huống không có chứng cứ khác để làm bằng chứng, Chu Phong cũng hoàn toàn có thể chối bay chối biến, thậm chí đẩy sạch sành sanh mọi chuyện, cho dù cuối cùng chịu phạt cũng chưa chắc có thể định cho hắn tội chết...

Chu Phong không chết, Ngô Lương tỏ vẻ ăn ngủ không yên.

Trầm tư một lát như vậy, Ngô Lương rốt cuộc xoay người, mở miệng lại nói với Trần Kim Thủy: "Lão Trần, thả hắn đi." "Thả hắn?"

Trần Kim Thủy còn tưởng mình nghe lầm.

Những binh sĩ còn lại cũng vẻ mặt khó hiểu, tỏ vẻ không rõ trong đầu Ngô Lương rốt cuộc đang nghĩ cái gì. "Yên tâm, cho dù ta không đưa kẻ này đến chỗ Quân hậu, hiện giờ hắn làm hỏng việc này, để phòng ngừa bị ta lợi dụng phản kích, Chu Phong cũng đoạn nhiên sẽ không giữ lại cái vết nhơ này, hắn vẫn chỉ có một con đường chết, chỉ là chuyện sớm hay muộn...

Huống hồ, Chu Phong vốn dĩ cũng không định để hắn sống, trộm cắp quân lương và đánh mất quân lương đều là tội chém đầu, thật sự hại được ta, hắn cũng phải chôn cùng, ngang dọc đều là chết." Ngô Lương cố ý cười nói ra vẻ không quan tâm.

Nghe lời này, Lương Tam Đấu vốn còn đang vặn vẹo trong nháy mắt tĩnh chỉ, hiển nhiên là đã nghe lọt những lời này của Ngô Lương. "Nhưng còn Chu Phong thì sao?

Chẳng lẽ chuyện này cứ thế bỏ qua?" Trần Kim Thủy rất không cam lòng hỏi. "Bên phía Chu Phong ta tự có tính toán, hiện tại các ngươi nghe ta, thả hắn đi." Ngô Lương lại đồng tình nhìn Lương Tam Đấu một cái, lắc đầu thở dài nói, "Haizz...

Người đáng thương hạ tất làm khó người đáng thương đây." *** Từ chỗ Ngô Lương đi ra.

Lương Tam Đấu chỉ cảm thấy đầu óc ong ong, giống như vừa nằm một giấc mộng, tất cả đều huyền ảo như vậy.

Từ đầu đến cuối Ngô Lương đều không nói với hắn một câu, thậm chí ngay cả một tia phẫn nộ cũng không biểu hiện ra, dường như đã coi hắn là một người chết.

Lương Tam Đấu cảm thấy chính vì vậy, lúc Ngô Lương nói chuyện với đám Trần Kim Thủy mới không cố ý lảng tránh hắn.

Càng là như thế, Lương Tam Đấu ngược lại càng cảm thấy hoảng hốt. "Chẳng lẽ lần này ta chạy trời không khỏi nắng sao?" Trong lòng Lương Tam Đấu một mảnh thê lương, hắn tự nhiên không muốn chết một cách dễ dàng như vậy.

Nếu không phải Ngô Lương nói toạc ra, hắn lại không phát hiện mình gần như đã không còn đường lui.

Việc này làm thành, hắn khó thoát tội danh thất trách đánh mất quân lương.

Việc này không làm thành, Chu Phong lại tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha hắn.

Nghĩ như vậy, trong lòng Lương Tam Đấu dâng lên một cỗ oán hận, nghiến răng nghiến lợi mắng: "Tên Chu Phong bị ngàn đao băm kia, tâm tư lại ngoan độc như thế, uổng cho ta còn tận tâm tận lực làm việc cho hắn, hắn lại tính kế cả ta vào trong đó!" Nhưng hiện tại, quan trọng nhất vẫn là tìm cách tự cứu, người chết rồi thì cái gì cũng hết...

Nhưng mà sự việc đã đến nước này, hắn sớm đã không còn dư thừa lựa chọn.

Hoặc là, trở về bẩm báo đúng sự thật với Chu Phong, Chu Phong tuy không thể không tạm thời gác lại việc này, nhưng ngày sau chính hắn lại nơm nớp lo sợ không yên, cần tùy thời đề phòng Chu Phong thanh trừng, nhưng loại chuyện này lại không phải hắn tùy thời đề phòng là có thể phòng được.

Hoặc là, nói dối chuyện đã làm xong.

Tuy có thể tạm thời lừa gạt Chu Phong một lúc, nhưng cũng chỉ là một lúc mà thôi.

Nếu Chu Phong tưởng sự việc đã thành, nhất định sẽ lập tức thực thi kế hoạch tiếp theo, đến lúc đó sự việc bại lộ, hắn tuy không cần

chôn cùng Ngô Lương, nhưng lại phải chôn cùng Chu Phong, vẫn cứ là một con đường chết.

Vô hình trung, con đường sống của hắn đã bị những lời kia của Ngô Lương chặn kín toàn bộ...

Đây chính là bi ai của nhân vật nhỏ, giống như rất nhiều nước nhỏ không sáng suốt ở thế kỷ hai mươi mốt, hai nước lớn đánh cờ, nước nhỏ nếu dính vào trong đó, vô luận sự thái phát triển như thế nào, cũng tuyệt đối sẽ không có kết cục tốt đẹp gì.

Đợi một chút!

Nghĩ nghĩ, Lương Tam Đấu bỗng nhiên linh quang hiện lên.

Hiện giờ Ngô Lương không thể dựa vào, Chu Phong lại dựa không được, vậy thì e rằng chỉ có người kia có thể cứu ta... .....

Một lát sau, Lương Tam Đấu đi đến trước trướng Chu Phong. "Thế nào?" Chu Phong nhìn quanh bốn phía không có ai, lúc này mới gọi Lương Tam Đấu vào trong trướng, đèn cũng không thắp, chỉ hạ thấp giọng cấp thiết hỏi.

Thần sắc Lương Tam Đấu hơi có chút phức tạp, nhưng rốt cuộc vẫn gật đầu, cho Chu Phong một câu trả lời khẳng định: "Xong rồi." "Không có ai nhìn thấy ngươi chứ?" Chu Phong lại hỏi. "Không có." Lương Tam Đấu tự nhiên lắc đầu.

Chu Phong lập tức mặt lộ vẻ vui mừng, thần thái sáng láng nói: "Vậy thì tốt!

Ngươi yên tâm, công lao của ngươi ta đều nhớ kỹ, sau khi chuyện thành công định nhiên không thiếu chỗ tốt cho ngươi!" "Tạ Đô bá." Khóe miệng Lương Tam Đấu nhếch lên một nụ cười khinh miệt khó phát hiện, chắp tay tạ ơn. "Được rồi, ngươi lui xuống đi, chú ý đừng để người ta nhìn thấy, tiếp theo là chuyện của ta." Chu Phong đã bắt

đầu mường tượng tình cảnh lúc Ngô Lương chịu tội, rất là tùy ý phất phất tay.

Từ trong trướng Chu Phong đi ra, Lương Tam Đấu cố ý đi một vòng lớn, quay đầu lại đi tới quân trướng của Tào Bẩm. "Người đến là ai?" Trước trướng Tào Bẩm có binh sĩ đứng gác, thấy có người tới lập tức quát. "Ta là Lương Tam Đấu, có việc quan trọng cầu kiến Quân hậu, phiền thông báo một tiếng." Lương Tam Đấu ôm quyền nói. "Hóa ra là Lương Thập trưởng, xin chờ một lát." Binh sĩ biết chức trách của Lương Tam Đấu, chỉ sợ lỡ đại sự, vội vàng đi vào bẩm báo.

Bị gọi tỉnh trong giấc mộng, vừa nghe là Lương Tam Đấu cầu kiến, Tào Bẩm còn tưởng rằng lô hoàng kim này xảy ra vấn đề, ngay cả y phục cũng không kịp chỉnh lý liền vội vàng sai người gọi Lương Tam Đấu vào, cho lui tả hữu rồi hỏi: "Chuyện gì?" Lại nghe "Bịch" một tiếng, Lương Tam Đấu đã quỳ trên mặt đất, đem một khối gạch vàng bày ở trước mặt, mếu máo khóc lóc nói: "Quân hậu làm chủ cho thuộc hạ a!" "Rốt cuộc là chuyện gì?

Ngươi mau nói đi!" Tào Bẩm không hiểu ra sao, càng thêm lo lắng hỏi.

Lương Tam Đấu khi đến đã nghĩ kỹ lời giải thích có lợi nhất cho mình, bèn ngôn giản ý cai nói: "Trong đêm Chu Đô bá tìm đến thuộc hạ, bức bách thuộc hạ ăn trộm gạch vàng nhân lúc Ngô Lương ngủ say để vu oan giá họa cho hắn, thuộc hạ không dám không theo, lại không cách nào ra tay với đồng liêu, do dự mãi đành phải đem gạch vàng tới, xin Quân hậu làm chủ cho thuộc hạ." "Lại có chuyện này?" Nghe vậy Tào Bẩm nhíu mày, nhưng cũng không võ đoán quyết định, mà là hơi suy tư một chút, lại hỏi, "Ngoại trừ ngươi ra, còn có người khác tham dự việc này không?" "Không còn." Lương Tam Đấu lắc đầu. "Tức là nói việc này ngoại trừ khối gạch vàng này và lời nói của

ngươi ra, không còn nhân chứng vật chứng nào khác có thể chứng minh?" Tào Bẩm thẩm thị nhìn chằm chằm Lương Tam Đấu, việc này quan hệ trọng đại, tuyệt không thể chỉ nghe tin lời nói từ một phía. "Cái này..." Lương Tam Đấu làm bộ do dự, nhưng đã sớm nghĩ kỹ lời lẽ ứng đối, lại chắp tay nói, "Quân hậu minh giám, Chu Đô bá hiện giờ tưởng rằng ta đã đặt gạch vàng xuống dưới đệm cỏ của Ngô Lương, tưởng rằng rất nhanh sẽ làm khó dễ, đến lúc đó liền có thể chứng minh lời thuộc hạ nói là hư hay thực." .....

Một khắc đồng hồ sau. "Loong coong loong coong!" Một trận tiếng chiêng ồn ào bỗng nhiên vang lên trong tẩm viên. "Có trộm!" "Ra tập hợp!" "Tất cả mọi người nhanh chóng ra tập hợp, kẻ trái lệnh xử trí theo quân pháp!" Tiếng kêu càng thêm ồn ào khẩn cấp truyền đến, làm tan biến mộng đẹp của các binh sĩ Phường Nhân Quân.

Đại bộ phận mọi người đều không rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng nghe được tiếng chiêng và tiếng hô, vẫn chỉ có thể dụi dụi mắt buồn ngủ nhập nhèm, dùng tốc độ nhanh nhất xoay người rời giường.

Vẻn vẹn mấy cái hít thở công phu, tập kết hoàn tất.

Tào Bẩm lúc này đã sớm ăn mặc chỉnh tề, sải bước đi ra khỏi quân trướng, sau đó liền nhìn thấy Chu Phong đợi sẵn ngoài cửa. "Quấy rầy Quân hậu nghỉ ngơi, xin Quân hậu thứ tội!" Nhìn thấy Tào Bẩm, Chu Phong vội vàng thi lễ xin lỗi, lại lộ vẻ hoảng trương lo lắng nói, "Ty chức vừa rồi lệ hành tuần đêm, lại phát hiện trong kho thiếu một khối gạch vàng, việc này không phải chuyện nhỏ, ty chức không dám chậm trễ, bất đắc dĩ chỉ có thể ra lệnh khẩn cấp tập hợp, để mau chóng tra rõ tung tích gạch vàng." "Ha ha." Khoảnh khắc tiếng chiêng vang lên, những lời kia của Lương Tam Đấu đã được chứng thực đầy đủ, nhưng giờ phút này Tào Bẩm lại không lập tức vạch trần Chu Phong, chỉ cười lạnh một tiếng, nói: "Tốt, ngươi tra đi, ta xem ngươi tra."

"Đắc lệnh!" Chu Phong không nghi ngờ gì, sau đó lại xoay người đi tới trước mặt mọi người, lớn tiếng quát: "Các ngươi nghe đây!

Đêm qua trong quân di thất hoàng kim, việc này không phải chuyện đùa, ta cho các ngươi một cơ hội, nếu kẻ nào động tà niệm hạ tay bẩn, hiện tại chủ động đứng ra nhận tội có lẽ còn có một đường sinh cơ, bằng không nếu để ta tra ra, định trảm bất xá!" "Xôn xao ——!" Lời này vừa nói ra, đám binh sĩ lập tức nghị luận ầm ĩ, rốt cuộc là ai ăn gan hùm mật báo, ngay cả quân lương cũng dám trộm. "Hữu Tài huynh đệ, ngươi hồ đồ a, vừa rồi nếu chúng ta đưa Lương Tam Đấu đến chỗ Quân hậu, Chu Phong đâu còn cơ hội ở đây la lối om sòm, hiện tại ngươi nói phải làm sao?" Trần Kim Thủy đụng đụng cánh tay Ngô Lương, có chút buồn bực nói. "Ngươi không hiểu, hiện tại Chu Phong mới thực sự chết chắc rồi." Ngô Lương lại chỉ đạm nhiên cười một tiếng, tất cả đều nằm trong dự liệu của hắn.

Từ khoảnh khắc nhìn thấy Tào Bẩm ăn mặc chỉnh tề đi ra từ quân trướng, hắn đã biết Lương Tam Đấu cắn câu, nếu không thì giáp trụ thời này mặc vào cực kỳ phiền phức, Tào Bẩm lấy đâu ra thời gian chỉnh lý nghi dung?

Hiện tại hắn, Tào Bẩm, Lương Tam Đấu đều là khán giả chờ xem kịch khỉ, mà Chu Phong chính là con khỉ đang làm trò kia. "Im lặng!" Thấy không ai thừa nhận, Chu Phong tựa hồ chẳng hề bất ngờ, lại cất cao giọng quát mọi người, tiếp tục làm bộ làm tịch nói: "Tử đến lâm đầu vẫn không chịu nhận, đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ mà.

Đã như vậy thì đừng trách ta không nể tình, người đâu!

Lục soát cho ta!

Soát từng gian từng gian một cho ta, bất cứ dấu vết tơ nhện mã tích nào cũng không được bỏ qua!" "Rõ!" Một ngũ binh sĩ lập tức đáp lời, xách binh khí chạy về phía dãy nhà ở. "Mời Quân hậu cùng di dời

gót ngọc giám sát." Chu Phong lại khom người làm tư thế mời với Tào Bẩm.

Đến nước này, gã cũng tính toán rất kỹ lưỡng.

Để phòng ngừa Ngô Lương tìm cớ chối tội không nhận, gã còn muốn để Tào Bẩm tận mắt chứng kiến quá trình lôi gạch vàng từ dưới thảm cỏ Ngô Lương ngủ ra.

Chương 19

Như vậy, Ngô Lương chính là bùn vàng rơi vào đũng quần —— không phải cứt cũng là cứt. "Được." Tào Bẩm mặt không chút thay đổi, khẽ gật đầu đi theo phía sau.

Binh sĩ xông vào trong dãy nhà liền lập tức bật chế độ thổ phỉ, chẳng chút khách khí hất tung tất cả chăn đệm trên sạp xuống đất, lại dùng binh khí bới từng tấc thảm cỏ phía dưới lên, còn có người gõ kỹ từng tấc tường vách và mặt đất, thật sự là một điểm góc chết cũng không buông tha.

Tào Bẩm và Chu Phong không đi vào trong, nhưng đứng ở cửa cũng nhìn đến rõ ràng.

Rất nhanh gian nhà đầu tiên đã lục soát xong, binh sĩ báo cáo với Tào Bẩm và Chu Phong, sau đó lại xông vào gian thứ hai.

Cứ như thế từng gian từng gian tra xét, chẳng bao lâu đã đến gian thứ sáu —— đó chính là nơi Ngô Lương ngủ.

Cuối cùng cũng tới!

Chu Phong tuy nhìn mặt sắc như thường, thực ra đã hưng phấn nắm chặt nắm đấm.

Nếu không phải có Tào Bẩm ở bên cạnh, làm trò phải làm nguyên bộ, thì gã đâu có nhiều kiên nhẫn soát từng gian như thế, đã sớm cho binh sĩ trực tiếp vào gian này lục soát rồi.

Dẫu vậy, gã vẫn không nhịn được hô một câu: "Soát kỹ một chút, tuyệt đối không thể có bất kỳ sơ sót nào!" "Rõ!" Đám binh sĩ vừa đáp lời, vừa đã xông vào.

Cũng giống như quy trình trước đó, đám binh sĩ tiên phong hất

tung lớp chăn rách trên cùng sạp chung, lục lọi một lượt nhưng chẳng thu hoạch được gì.

Tiếp đó lại bắt đầu bới lớp thảm cỏ bên dưới, hầu như sắp bới nát cả thảm cỏ ra rồi mà vẫn tay trắng hoàn không.

Đồng thời, binh sĩ lục soát tường vách và mặt đất cũng hoàn thành việc tìm kiếm, kết quả y hệt.

Chu Phong nhìn ở trong mắt, có chút kỳ quái: "Tại sao vẫn chưa soát ra?

Lương Tam Đấu rốt cuộc đem khối gạch vàng kia để ở chỗ nào?

Không phải bảo hắn cứ đặt dưới thảm cỏ sao?" Giây lát sau. "Báo cáo Quân hậu, Đô bá, sưu tra hoàn tất, gian nhà này cũng chưa phát hiện gạch vàng!" Ngũ trưởng chỉ huy lục soát đi ra báo cáo.

Chu Phong lập tức có chút ngớ người.

Chuyện này là sao?

Đang yên đang lành một khối gạch vàng to như vậy, làm sao có thể soát không thấy?

Kịch bản đâu phải như thế này a?

Nếu không phải Tào Bẩm đang đứng xem bên cạnh, gã thật muốn gọi Lương Tam Đấu tới, hỏi cho ra nhẽ cái thứ thành sự không có bại sự có dư kia rốt cuộc đem gạch vàng giấu ở đâu.

Nhưng hiện tại, Chu Phong chỉ có thể cố làm ra vẻ bình tĩnh, nhưng lại có chút không cam lòng nói: "Đã soát kỹ chưa?

Vì sao ta lại thấy các ngươi có mấy chỗ sơ sót, soát lại một lần nữa cho ta!" "Rõ!" Ngũ trưởng có chút không vui, thầm nghĩ soát có sạch hay không ông đây chẳng lẽ không biết?

Nhưng ngoài mặt lại không dám làm trái ý gã, đành phải đáp một

tiếng, quay người quát thủ hạ binh sĩ: "Soát lại một lần, soát kỹ chút!" Thế là gian nhà này lại bị soát một lần nữa.

Lần này chẳng khác gì chó Husky phá nhà, những chỗ bị soát qua không còn chỗ nào giữ được nguyên vẹn, nhưng vẫn cứ là không thu hoạch được gì.

Chuyện này không có khả năng… Đến lúc này, Chu Phong đã hoàn toàn rơi vào hỗn loạn, trong đầu một mảnh hỗn độn.

Vì sao lại như vậy?

Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Chu Phong nghĩ thế nào cũng nghĩ không thông… Lương Tam Đấu nửa đêm lẻn vào dãy nhà giấu vàng, lúc đó Ngô Lương sớm đã ngủ say, nếu không Lương Tam Đấu lại làm sao có thể bình yên trở về báo cáo với gã?

Mà sau khi Lương Tam Đấu rời đi, gã lại luôn sai người ở đây chằm chằm nhìn vào, xác định Ngô Lương tịnh không bước ra khỏi dãy nhà, cho dù Ngô Lương có sớm phát giác được kế hoạch của gã, cũng tuyệt đối không có cơ hội đem vàng chuyển sang chỗ khác, nhưng sao lại soát không ra nhỉ? "Báo cáo Quân hậu, Đô bá, sưu tra hoàn tất, gian nhà này vẫn chưa phát hiện gạch vàng!" Ngũ trưởng lại đi ra hồi báo.

Mà lúc này Chu Phong thì đang nhìn quanh cha xét vị trí của Lương Tam Đấu, nhìn một vòng lại không tìm thấy, lại sợ Tào Bẩm phát giác ra sự khác thường của mình, đành phải buồn bực nói: "Tiếp tục soát gian tiếp theo đi." Ngay tại lúc này. "Không cần nữa!" Tào Bẩm lại bỗng nhiên quát bảo ngưng ngũ trưởng, quay đầu nhìn về phía Chu Phong, mở miệng hỏi, "Chu đô bá, khi ngươi phát giác gạch vàng bị mất, đã từng đối chiếu qua biên hào của viên gạch thất lạc chưa?" "Bẩm Quân hậu, ti chức tra qua, gạch vàng thất lạc là số hai

mươi bảy, bên trên khắc chữ 'Hai bảy'." Chu Phong sững sờ một chút, vội vàng đáp. "Ngươi nhìn xem có phải viên gạch vàng này?" Ánh mắt Tào Bẩm lạnh xuống, vẫy vẫy tay.

Lập tức có một người từ trong đám người đi ra, bưng một khối gạch vàng đến trước mặt Chu Phong.

Người này không phải ai khác, chính là Lương Tam Đấu mà Chu Phong đang âm thầm tìm kiếm. "!?" Sắc mặt Chu Phong biến đổi đột ngột, bất giác lui về sau hai bước, khó có thể tin nhìn Lương Tam Đấu, phảng phất như gặp quỷ.

Thời khắc này, Chu Phong làm sao còn không rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Gã lại bị Lương Tam Đấu bán đứng!

Chỉ là Lương Tam Đấu vì sao muốn bán đứng gã, lại làm cho gã đại hoặc khó hiểu, ở giữa rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, rốt cuộc chỗ nào xảy ra sai sót… "Người đâu!" Trải qua sự việc vừa rồi, Tào Bẩm đã đầy đủ chứng thực lời nói của Lương Tam Đấu, giờ phút này rốt cục không muốn bồi Chu Phong diễn kịch nữa, lập tức quát, "Chu Phong tư tự dùng quân hướng, hãm hại trung lương, tức khắc cách chức tra xét, bắt hắn lại cho ta!" "Rầm rập!" Mấy tên binh sĩ tuy rằng không hiểu rốt cuộc xảy ra chuyện gì, nhưng vẫn lập tức tiến lên tước binh khí của Chu Phong, ấn chặt cánh tay áp giải gã. "Quân hậu!

Quân hậu!

Ngài nghe ta giải thích, ta là bị oan uổng, ta là bị hãm hại!" Chu Phong tự biết đại thế đã mất, nhưng lại không chịu tuỳ tiện nhận tội phục pháp, vội vàng làm ra một bộ dáng người bị hại lớn tiếng la to. "Oan uổng?

Chẳng lẽ nhất định phải để ta làm cho những việc ngươi làm ai ai

cũng biết sao?

Đừng quên, cho dù ngươi không cần da mặt, có người còn cần da mặt!" Tào Bẩm nhíu mày, ý có điều chỉ nói. "..." Vừa nghe lời này, Chu Phong lập tức tắt tiếng. "Đem xuống!" Tào Bẩm cuối cùng nhìn gã một cái, không kiên nhẫn phất phất tay. ...

Chu Phong bị bắt, các binh sĩ được tiếp tục về phòng nghỉ ngơi, Ngô Lương thì bị Tào Bẩm gọi riêng vào trong quân trướng.

Tào Bẩm tưởng rằng Ngô Lương đối với chuyện tối nay hoàn toàn không biết gì cả, sau khi nói sơ qua với hắn, thấy Ngô Lương trước là vẻ mặt vô tội, tiếp đó lại là vẻ mặt kinh ngạc, cuối cùng dần dần lộ vẻ phẫn hận, lúc này mới nói: "Hữu Tài hiền đệ, tâm tình giờ phút này của ngươi ta có thể hiểu được.

Hành vi của Chu Phong thực sự đáng hận, theo luật theo lý ta đều nên giết hắn để giải giận cho ngươi, nhưng người này ta không thể giết." "Đây là vì sao?" Ngô Lương nghe xong sững sờ, nghi hoặc hỏi. "Nhớ kỹ ta từng nói với ngươi về Hí Chí Tài không?" Tào Bẩm bất đắc dĩ nói, "Chu Phong chính là cháu ngoại của Hí Chí Tài.

Hí Chí Tài phò tá Sứ quân lũ lập kỳ công, Sứ quân đối với ông ấy cực kỳ ỷ trọng.

Ta nếu giết Chu Phong e rằng ảnh hưởng đại kế của Sứ quân, bởi vậy Chu Phong còn cần áp giải trở về, giao cho Sứ quân tự mình xử trí.

Bất quá hiền đệ có thể yên tâm, vô luận Sứ quân có giết hắn hay không, Phường Nhân Quân này là không còn dung chứa được hắn nữa rồi." Chu Phong cư nhiên là cháu ngoại của Hí Chí Tài?

Nghe Tào Bẩm nói, trong lòng Ngô Lương pha chút ý ngoại.

Không ngờ một tên Đô bá nho nhỏ cư nhiên có bối cảnh lớn như

vậy, nhưng nhìn lại Tào Bẩm bên cạnh… Thôi được rồi, Phường Nhân Quân dứt khoát đổi tên gọi là "Trại tập trung con ông cháu cha" cho xong.

Nếu là như vậy, cái tên Chu Phong này đúng là không dễ dàng làm chết.

Đừng nói Tào Bẩm giết gã có khả năng sẽ ảnh hưởng đại kế của Tào Tháo, cũng có khả năng sẽ ảnh hưởng đến đại kế của Ngô Lương.

Chí ít cho tới hiện tại, tác dụng của Hí Chí Tài đối với Tào Tháo vẫn là không ai có thể thay thế, thảng hoặc Chu Phong bởi vì chuyện này mà chết, Ngô Lương tuy là người bị hại, nhưng cũng không có khả năng hoàn toàn thoát khỏi can hệ.

Đến lúc đó cho dù Hí Chí Tài không nói gì, Tào Tháo cũng không thể không chú ý cảm nhận của Hí Chí Tài, sẽ không cùng Ngô Lương đi được quá gần, càng sẽ không trọng dụng hắn.

Như vậy, Ngô Lương liền không cách nào ôm lên cái đùi lớn này, cuộc sống nhàn hạ "phụng chỉ trộm mộ" cũng liền triệt để tan vỡ.

Đương nhiên, cũng không phải nói trừ Tào Tháo thì không có đùi khác để ôm.

Lưu Bị sau này cùng Tào Ngụy hình thành thế tam quốc đỉnh lập, hay là Tôn Sách đang khởi thế ở Giang Đông, lại hoặc là anh em Viên Thiệu Viên Thuật đùi to nhất lúc này, đều có thể làm phương án dự phòng.

Nhưng vấn đề là Ngô Lương không muốn đánh trận, càng không muốn dính dáng vào chuyện đánh trận.

Trong lịch sử những phương án dự phòng này từng cái từng cái cuối cùng đều bởi vì các loại nguyên nhân bị Tào Ngụy diệt, nếu hắn

hiện tại chạy đi đầu quân những người này, muốn sống những ngày yên ổn thì phải tự mình xuống sân giúp bọn họ "gian lận", đâu có được bớt lo như bên phía Tào Tháo, tự nhiên cũng không thể sống những ngày nhàn nhã trộm mộ rồi.

Bất quá đổi mạch suy nghĩ, chỉ cần Chu Phong bị trục xuất khỏi Phường Nhân Quân, Ngô Lương cảm thấy sau này hẳn là cũng sẽ không còn liên hệ gì với kẻ này nữa, giết hay không kỳ thật cũng không quan trọng.

Nghĩ như vậy, trong lòng Ngô Lương thoải mái hơn nhiều, cười nói với Tào Bẩm: "An Dân huynh nói không sai, không thể bởi vì chút chuyện nhỏ này ảnh hưởng đại kế của Sứ quân.

Chu Phong kia phải xử lý như thế nào toàn bằng An Dân huynh an bài là được, Lương không để ý." "Hiền đệ quả nhiên là người thức đại thể." Thấy Ngô Lương biểu thái như thế, trong lòng Tào Bẩm tổng coi như nhẹ nhõm hơn một chút, lập tức ôm lấy bả vai Ngô Lương thần bí cười nói, "Việc này coi như ta nợ ngươi, sau khi trở về nhất định sẽ đền bù cho ngươi." "An Dân huynh nói quá lời." Ngô Lương luôn cảm thấy nụ cười lúc này của Tào Bẩm có chút ỏi tỏa, còn có chút dâm tiện. ...

Sáng sớm hôm sau, Phường Nhân Quân dùng qua cơm sáng liền nhổ trại lên đường.

Lúc sắp đi, Ngô Lương quay đầu nhìn thoáng qua lần cuối ngọn núi nơi có mộ Lương Hiếu Vương.

Ngay mặt bắc ngọn núi này còn có một ngọn núi quy mô tương tự, hai núi hầu như dựa vào nhau, chân núi cách nhau cũng chỉ chừng hai trăm mét.

Mộ Lương Hiếu Vương Vương hậu (Hoàng hậu của Lương Hiếu Vương) giấu ở trong ngọn núi phía bắc, ngôi mộ này được giới khảo

cổ hậu thế ca tụng là "Thiên hạ thạch thất đệ nhất lăng", quy mô còn lớn hơn mộ Lương Hiếu Vương, vật tuẫn táng khẳng định cũng càng thêm phong phú.

Theo Ngô Lương được biết, hai tòa lăng mộ sở dĩ sẽ xuất hiện tình huống trái ngược với chế độ trọng nam khinh nữ của xã hội phong kiến này, chủ yếu là bởi vì Lương Hiếu Vương chết tương đối đột ngột, lúc đó lăng mộ còn chưa hoàn toàn làm xong liền không thể không khẩn cấp khởi dụng.

Mà mấy chục năm sau Lương Hiếu Vương hậu mới thọ chung chính tẩm, lúc đó lăng mộ đã sớm chuẩn bị thỏa đáng, quy mô tự nhiên không thể so sánh nổi. "Mộ Lương Hiếu Vương Vương hậu...

à không, quần thể mộ táng vương thất nước Lương, ngoan ngoãn chờ ta, ngày sau lúc cần đến các ngươi, ta còn sẽ trở lại thăm các ngươi..." ...

Bảy ngày sau.

Chương 20

Trú tại đại doanh Tào quân ở ngoại ô huyện Đàm. "Sứ quân!

Hiện nay trong trướng chỉ có ta và ngài hai người, xin thứ cho Trung nói thẳng, hạ lệnh lui quân đi!" Hí Trung (tự Chí Tài) gắt gao túm lấy ống tay áo Tào Tháo, làm ra bộ dáng lấy cái chết can ngăn chắn ở phía trước, khổ sở khuyên nhủ. "Chí Tài, ngươi hẳn phải biết suy nghĩ trong lòng ta." Tào Tháo nhíu mày nói, "Đào Khiêm dung túng thuộc hạ sát hại cha ta, thù này không đội trời chung.

Ta đã khởi binh chinh phạt Đào Khiêm, hiện nay lại bỏ dở giữa chừng, người trong thiên hạ sẽ nhìn Tào Mạnh Đức ta thế nào, há chẳng phải ai ai cũng cho rằng ta là kẻ dễ chọc?

Lại nói, hiện nay đã là cuối thu, nếu chuyến này không thể thừa thế xông lên diệt Đào Khiêm, thì chỉ có chờ mùa đông giá rét qua đi mới có thể lại dấy binh, đến lúc đó Đào Khiêm tất có chuẩn bị, mà quân ta sĩ khí bị tổn thương, lại muốn diệt hắn chỉ sợ so với hôm nay càng khó, ta làm sao có thể lui?" "Trung chính là biết suy nghĩ trong lòng Sứ quân, mới không thể không khuyên!" Hí Trung vẫn túm lấy ống tay áo Tào Tháo không buông, tiếp tục khổ khẩu bà tâm khuyên nhủ, "Hiện nay lương hướng quân ta tối đa chỉ đủ chèo chống ba ngày, Sứ quân sợ là định đập nồi dìm thuyền buông tay đánh cược một lần rồi, hành động này không thể, vạn vạn không thể a!" "Binh sĩ quân ta tuy gấp ba lần địch, nhưng thành trì huyện Đàm kiên cố dễ thủ khó công, Đào Khiêm lại cố thủ không ra.

Sứ quân nếu là cường công tất định tổn binh hao tướng, cho dù may mắn công hạ cũng là thắng thảm, huống chi bốn phía Sứ quân cường địch còn rình mò, đến lúc đó nếu có người dò được tin tức

thừa hư mà nhập, Sứ quân đã không lương lại không binh, làm sao chống lại?" "Vậy ngươi nói ta hiện nay xác định quyết trạch như thế nào?

Chẳng lẽ chỉ có thể lui quân?" Tào Tháo biết Hí Trung nói không sai, nhưng lại cực không cam lòng hỏi ngược lại. "Từ xưa công thành, vây mà làm nhiễu loạn là thượng sách, vây mà không đánh là trung sách, vây mà đánh là hạ sách, mà hiện nay Sứ quân bị bức bách bởi lương hướng cấp bách mạo muội cường công, càng là hạ sách trong hạ sách!" Hí Trung lại nghiêm mặt nói, "Theo ý kiến của Trung, nếu không có thiên hàng thần binh đưa tới lương hướng, Sứ quân chỉ có thể lựa chọn lui quân, hơn nữa phải nhanh.

Nếu không chờ đến khi binh sĩ dưới trướng phát giác quân lương không đủ, lòng quân tan rã mới lui, Đào Khiêm phản đảo có thể thừa loạn xuất thành truy kích, đến lúc đó Sứ quân liền lại lâm vào cảnh tiến thoái lưỡng nan rồi!" "..." Nghe vậy, lông mày Tào Tháo nhíu càng chặt.

Ông ta cũng không phải không biết binh pháp, càng nhiều vẫn là không cam lòng, cũng có thể nói là đang "hăng máu", hiện nay dưới sự tương khuyên của Hí Trung đã hơi tỉnh táo lại, suy nghĩ mạo hiểm lúc trước tự nhiên bắt đầu lung lay. "Lương hướng... lương hướng... cái lương hướng chết tiệt này!" Tào Tháo trong lòng căm tức, u uất khó bình.

Nếu không phải cái lương hướng chết tiệt này cản trở, trận chiến này ông ta nhất định có thể một lần hành động diệt Đào Khiêm báo thù cho cha, lại có thể chiếm lấy tảng lớn thổ địa Từ Châu, lại đối Thanh Châu Bắc Hải hình thành thế hợp vây!

Đến lúc đó Duyện Châu, Từ Châu, Thanh Châu liền thành một dải, nửa cái thăng long liền ở trong tay ông ta, lam đồ mỹ diệu biết bao a!

Nhưng hiện tại, ông ta lại chỉ có thể bị ép lui quân, luân vi trò cười cho người thiên hạ!

Giây lát sau.

Phát ra một tiếng thở dài thật dài, Tào Tháo phảng phất nháy mắt già đi mười mấy tuổi, vẻ mặt chán nản phất phất tay: "Chí Tài, ngươi lui xuống trước đi, ta muốn yên tĩnh một chút..." "Vâng." Nhìn thấy Tào Tháo bộ dáng này, Hí Trung đã biết quyết định cuối cùng của Tào Tháo, cũng là thở phào nhẹ nhõm lặng lẽ lui ra.

Đến nước này, trong trướng chỉ còn lại một mình Tào Tháo.

Ông ta vô lực xê dịch thân mình, đi tới trước chiếu chậm rãi ngồi xuống, giống như bức tượng nhìn bản đồ da cừu trước mắt không nhúc nhích, hồi lâu… "Báo ——!

Chúa công, Phường Nhân Quân đã trở về, giờ phút này đã đến ngoài doanh!" Ngoài trướng bỗng nhiên truyền đến một tiếng lệnh báo. "Phường Nhân Quân?" Tào Tháo trước là lộ vẻ nghi hoặc, tựa hồ đã hoàn toàn quên mất sự tồn tại của Phường Nhân Quân.

Nhưng một giây sau, ông ta liền lại "Vụt" một cái đứng dậy, lúc này trong mắt đã nhiều thêm một tia hy vọng: "An Dân!

An Dân giờ phút này trở về, chẳng lẽ..." ...

Khoảnh khắc đi vào đại doanh Tào quân, trong lòng Ngô Lương không khỏi có chút kích động. "Lát nữa là có thể tận mắt nhìn thấy đại gian hùng nổi tiếng nhất trong lịch sử rồi, không biết ông ta rốt cuộc trông như thế nào, có nhất trí với miêu tả trong 《Ngụy Thị Xuân Thu》 hay không, lại có thật sự sẽ giống như Tào Bẩm nói là khóc òa lên hay không...

Chờ mong ING." Kỳ thật ở thế kỷ hai mươi mốt nơi Ngô Lương sinh sống, chịu ảnh hưởng của 《Tam Quốc Diễn Nghĩa》, đại bộ

phận người đều gán cho Tào Tháo cái mác "gian hùng".

Nhưng người chân chính học qua lịch sử, nhất là nghiên cứu qua lịch sử Tam Quốc hẳn là đều biết một câu nói: "Đừng dùng tiêu chuẩn chính nghĩa để đọc sử Tam Quốc, bọn họ không với tới; cũng đừng dùng tiêu chuẩn chính thống để đọc, hiện tại đã lỗi thời rồi; phải từ góc độ nhân tính và kết quả hành vi để đọc, đây mới là chân thực mà vĩnh hằng." Bởi vậy chí ít trong lòng Ngô Lương, Tào Tháo phản đảo so với Lưu Bị và Tôn Quyền càng có nhân cách mị lực hơn, càng có thể làm cho hắn bớt lo, kết quả lịch sử chính là chứng minh tốt nhất...

Ngay lúc đang suy nghĩ như thế. "An Dân!" Một thanh âm pha chút trung khí bỗng nhiên từ phía trước truyền đến.

Ngô Lương ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy một nam tử trung niên đang rảo bước đi về phía bên này.

Nam tử trung niên này thân cao chưa đến một mét bảy, thể thái hơi phát phì, dung mạo phơi đến đen nhánh không nói, vết chân chim nơi khóe mắt cũng là thập phần rõ ràng, nhìn qua phảng phất như lúc nào cũng đang cười.

Bất quá tinh khí thần của người này ngược lại rất đủ, hai con mắt tuy rằng không lớn, nhưng lại thấu ra một vệt tinh quang sắc bén.

Trừ cái đó ra, sau lưng người này còn đi theo một đội thân vệ trang bị chỉnh tề, thân vệ trang bị tinh lương nghiêm chỉnh huấn luyện, hiển nhiên địa vị của nam tử trung niên này không thấp. "Người này có khả năng chính là Tào Tháo..." Ngô Lương trong lòng suy đoán, rất nhiều đặc trưng đều giống y như ghi chép trong 《Ngụy Thị Xuân Thu》: "Tư mạo đoản tiểu, thần minh anh triệt." "Bái kiến Sứ quân." Nhìn thấy người này, Tào Bẩm lập tức đoan chính tư thế đứng, khom người hành lễ với ông ta.

Quả nhiên là Tào Tháo! "Tham kiến Sứ quân!" Thông qua xưng hô

của Tào Bẩm phán đoán thân phận người tới, đám người Phường Nhân Quân lập tức khẩn trương lên, từng cái từng cái nhao nhao cúi đầu hành lễ, ngay cả thở mạnh cũng không dám. "Người trong nhà thì miễn mấy cái tục lễ này đi." Tào Tháo đi tới gần ấn tay Tào Bẩm xuống.

Nhưng đồng thời với lúc nói chuyện, con mắt ông ta lại đã lúng liếng liếc về phía sau Tào Bẩm, sau khi quét một vòng trong đám người, rất nhanh tụ tiêu cự tại mấy chiếc xe ngựa ở giữa đám người.

Thấy trên xe ngựa tựa hồ chở vật nặng, ánh mắt Tào Tháo lại sáng lên, lập tức kéo Tào Bẩm sang một bên, có chút thấp thỏm nhỏ giọng hỏi: "Hiền điệt, sự tình làm thế nào?" "Hạnh bất nhục mệnh!" Tào Bẩm ưỡn ngực, tự hào cười nói. "Làm tốt lắm, bá phụ quả nhiên không có thác phó ngươi!" Tào Tháo lập tức khó nén vui vẻ trong lòng, nặng nề vỗ vai Tào Bẩm một cái, vết chân chim nơi khóe mắt đã sắp kéo đến tận sau gáy, hai mắt hơi híp lại phảng phất như đặc vụ ngầm đang tiếp đầu ám hiệu lại hỏi, "Bao nhiêu?" "Còn chưa đo lường, bất quá theo ta dự tính, phải có hoàng kim vạn cân..." Tào Bẩm dùng ngữ khí càng thêm kiêu ngạo đáp. "Ngươi nói bao nhiêu!?" Tào Tháo bất giác đề cao âm lượng một chút, con mắt cũng trong nháy mắt trợn to không ít.

Bất quá rất nhanh ông ta liền ý thức được sự thất thố của mình, vội vàng làm vẻ mặt nghiêm túc hắng giọng một cái, đáng tiếc khóe miệng lại rất không phối hợp nhảy nhót hướng lên trên. "Tốt!

Tốt a!" Dứt khoát ông ta ngoảnh mặt đi chỗ khác, quát thân vệ phía sau: "Một người đi gọi Tào Ngang tới đây!" "Rõ!" Một tên thân vệ đáp một tiếng, cấp tốc chạy vào trong doanh truyền lệnh.

Lúc này Tào Tháo cũng rốt cục điều chỉnh tốt biểu cảm, lại xoay người lại lớn tiếng nói với đám người Phường Nhân Quân: "Lần này

Phường Nhân Quân lập xuống đại công, trên dưới tướng sĩ người người có thưởng, lại đi một người an bài tử tế, đưa các tướng sĩ xuống nghỉ ngơi chốc lát, sau đó ta đích thân phong thưởng!" "Tạ Sứ quân!" Đám người vội vàng bái tạ.

Sau đó lại có mấy tên thân vệ đi lên kiểm kê nhân số, đưa đám người vào trong doanh nghỉ ngơi, duy chỉ có một mình Ngô Lương bị Tào Bẩm giữ lại.

Tào Tháo tựa hồ dò xét Ngô Lương thêm mấy lần, ngược lại cũng không nói gì với hắn.

Giây lát sau.

Một viên tướng lĩnh trẻ tuổi trạc tuổi Tào Bẩm suất lĩnh người chạy tới, người này hẳn chính là trưởng tử của Tào Tháo, người anh em cùng chung hoạn nạn bốn năm sau của Tào Bẩm - Tào Ngang.

Tào Tháo cùng Tào Ngang thì thầm mấy câu, Tào Ngang cũng lập tức lộ vẻ vui mừng, không ngừng ném ánh mắt tán thưởng về phía Tào Bẩm.

Bất quá hắn cũng không dừng lại nhiều, thậm chí cũng không kịp nói chuyện với Tào Bẩm, chỉ là gật đầu ra hiệu với nhau một cái, liền lại ngựa không dừng vó an bài thuộc hạ kéo mấy chiếc xe ngựa kia vào trong doanh xử trí, nhìn bộ dáng hẳn là nhận được mệnh lệnh mới từ Tào Tháo.

Đến nước này, Tào Tháo mới xoay người lại nắm chặt tay Tào Bẩm: "An Dân, chuyến này ngươi chịu khổ rồi, mau theo bá phụ vào trong trướng, bá phụ tức khắc mệnh người dâng rượu ngon đón gió tẩy trần cho ngươi, cũng nghe ngươi nói một chút về trải nghiệm chuyến đi này." "Bá phụ chớ vội." Tào Bẩm cuối cùng tìm được cơ hội, kéo Ngô Lương qua nói với Tào Tháo, "Bá phụ, Phường Nhân Quân chuyến này khó khăn trùng trùng, nếu không phải vị dị sĩ này

đỉnh lực tương trợ, điệt nhi e rằng liền muốn làm bá phụ thất vọng rồi." "A?" Tào Tháo dừng bước lần nữa đánh giá Ngô Lương, lần này đã coi trọng hơn rất nhiều, trước là cười hòa thiện với hắn một cái, mới hỏi, "An Dân, vị dị sĩ này xưng hô như thế nào?" "Hắn tên Ngô Lương, tự Hữu Tài, bá phụ có chỗ không biết, trong mộ kia thập phần..." Tào Bẩm vội vàng giới thiệu, còn muốn nói thêm gì đó, lại đã bị Tào Tháo thích thời chế chỉ, "An Dân!

Ngươi cùng vị dị sĩ này ngựa xe mệt nhọc, tưởng tất cũng là mệt mỏi, không bằng đi theo ta về trướng trước đã, rồi hãy đem chỗ hơn người của vị dị sĩ này từ từ kể ra." Tào Tháo không chỉ cẩn thận dè dặt, phản ứng cũng là cực nhanh, vẻn vẹn mấy câu nói liền đem lời nói Tào Bẩm suýt chút nữa lỡ miệng nói toạc ra trước mặt mọi người bất động thanh sắc che đậy lại.

Rốt cuộc gừng càng già càng cay, Ngô Lương trong lòng thầm than. "Bá phụ... vâng." Tào Bẩm cũng rốt cục ý thức được mình nói sai, vội vàng đỏ mặt ứng đạo. ...

Đi vào trong trướng, thân vệ đã sớm chuẩn bị xong rượu ngon và mấy món đồ nhắm đơn sơ.

Thời kỳ Đông Kinh đãi khách còn chưa lưu hành bàn lớn ăn cơm, thường thường đều là bày sẵn rượu và thức ăn trên bàn nhỏ trước mặt mỗi người, thân ai nấy ăn.

Bất quá giờ phút này, lại chỉ có bàn nhỏ trước mặt Tào Bẩm và Ngô Lương bày dụng cụ uống rượu, trước mặt Tào Tháo không chỉ không có dụng cụ uống rượu, ngay cả đồ nhắm cũng không có nốt.

Ngô Lương trong lòng đang có chút kỳ quái, lại nghe Tào Tháo đã nói: "Hiện nay đang lúc xuất chinh, đã có lệnh cấm rượu ta liền không uống rượu, hai người các ngươi vừa xuất chinh trở về, có thể không chịu lệnh cấm rượu hạn chế, mời tự nhiên đi." Không ngờ Tào Tháo

lại tự kỷ luật như thế, trong lòng Ngô Lương lại than. "Tạ bá phụ!" Sớm tại núi Nãng Ngô Lương đã biết Tào Bẩm là con sâu rượu, hiện nay Tào Tháo đặc cách cho gã uống rượu, tên này lập tức nguyên hình tất lộ, bưng bát rượu lên hung hăng ngửi một cái, tiếp đó liền một mặt say mê trút cả bát rượu vào trong miệng. "Tạ Sứ quân." Ngô Lương cũng bưng bát rượu, giơ bát hành lễ với Tào Tháo xong, nhẹ nhàng nhấp một ngụm nhỏ.

Nhìn bộ dáng, Tào Tháo lần này hẳn là sẽ không khóc...

Một bát nước đái mèo xuống bụng, máy hát của Tào Bẩm liền lập tức mở ra.

Sau đó thao thao bất tuyệt đem từng chuyện từng chuyện Phường Nhân Quân gặp phải từ sau khi xuất phát cho đến trước khi phát hiện hoàng kim trong mộ Lương Hiếu Vương kể cho Tào Tháo.

Trong lúc đó còn mấy lần lạc đề, mãi đến khi Tào Tháo bất đắc dĩ cắt ngang mới một lần nữa quay lại chủ đề chính.

Cứ thế nghe xong toàn bộ, khi Tào Tháo nhìn về phía Ngô Lương, ánh mắt ngược lại thêm chút ngoài ý muốn và thưởng thức, cười ha hả than thở: "Không ngờ quá trình quật mộ lại khúc chiết như thế, càng không ngờ trong Phường Nhân Quân nho nhỏ lại còn giấu một vị dị sĩ như vậy, thực là may mắn của Tào quân ta a." "Sứ quân quá khen, tiểu nhân không dám nhận." Ngô Lương trong lòng sớm đã nghĩ kỹ muốn biểu hiện như thế nào trước mặt Tào Tháo mới có thể đạt được sự ưu ái của vị đại gian hùng này, thế là vội vàng thành hoàng thành khủng đứng dậy bái nói.

Ai cũng biết, Tào lão bản là một người vô cùng phức tạp.

Ông ta vừa sinh tính đa nghi, ngoan độc tàn nhẫn, lại duy tài thị cử, biết người khéo dùng.

Khi ngoan độc lên, thì chính tiểu thiếp mình sủng ái nhất, thân vệ, thậm chí là mưu sĩ tài hoa hơn người từng lập hạ đại công, Tào Tháo cũng sẽ thống hạ sát thủ.

Nhưng có đôi khi, ông ta lại bao dung với người khác đến mức người thường không thể lý giải.

Con người này có phải rất phức tạp hay không?

Có phải có chút cảm giác gần vua như gần cọp hay không?

Nhưng kỳ thật nếu nghiên cứu kỹ con người Tào Tháo, ngươi sẽ phát hiện ông ta cũng không có phản phúc vô thường như trong tưởng tượng.

Ngô Lương cảm thấy, đơn giản một câu nói liền có thể khái quát hành vi chuẩn tắc của Tào Tháo: "Thà ta phụ người, không để người phụ ta." Cái chuẩn tắc này hầu như có thể áp dụng cho tất cả quyết định trong đời Tào Tháo.

Tức là nói, chỉ cần ngươi biểu hiện không có dã tâm gì, đồng thời lại có đầy đủ tài năng, đối với Tào lão bản dành cho sự kính sợ tối thiểu...

Tóm lại chỉ cần không làm cho Tào Tháo cảm giác sự tồn tại của ngươi có khả năng uy hiếp được quyền thế và địa vị của ông ta.

Như vậy ngươi liền có thể sống tốt, còn có thể được trọng dụng, thậm chí là sự dung túng như bao che khuyết điểm.

Chương 21

Ngược lại, ngươi chỉ có một con đường chết.

Trong những người Tào Tháo giết, Dương Tu chính là một án lệ điển hình tự tìm đường chết.

Mà trong những người Tào Tháo trọng dụng, Hứa Chử lại là một án lệ thành công điển hình.

Đương nhiên, Tư Mã Ý cũng có thể tính là một trong số đó.

Thành công của Hứa Chử là dùng thực lực và tính mạng đổi lấy.

Cái này Ngô Lương tịnh không định sao chép.

Nhưng chiêu "tỏ ra yếu kém" kia của Tư Mã Ý, ngược lại có thể lấy ra tham khảo một chút... "Xứng đáng!" Tào Tháo lập tức lớn tiếng nói, "Ngươi không biết sự xuất hiện của ngươi kịp thời cỡ nào, càng không biết hoàng kim Phường Nhân Quân mang về có tác dụng quan trọng cỡ nào...

Tóm lại, lần này ngươi lập đại công, ta nhất định phải trọng thưởng cho ngươi.

Nào nói nghe xem, ngươi muốn ban thưởng gì?" "Bá phụ..." Tào Bẩm vẫn nhớ kỹ lời hứa với Ngô Lương tại núi Năng trước đó, lập tức liền muốn nói ra ý định nhường hiền.

Nào ngờ Ngô Lương lại đã đoạt trước gã, ngẩng đầu nói: "Sứ quân, Sứ quân có biết tiểu nhân là một tên đào binh?" Tuyệt đối không thể để Tào Bẩm mở miệng nói ra ý nghĩ này trước, nếu không với tính cách của Tào Tháo đa phần sẽ cho rằng Tào Bẩm đã cùng hắn thông đồng một giuộc, ngược lại sẽ lo lắng vì thế mà mất đi quyền kiểm soát tuyệt đối với Phường Nhân Quân. "Đào binh?" Tào Tháo nghe

xong hơi ngẩn người.

Tào Bẩm cũng là vẻ mặt nghi hoặc.

Hữu Tài hiền đệ ngươi rốt cuộc là sao thế?

Đang yên đang lành bỗng nhiên nhắc chuyện này làm gì?

Như vậy ta còn làm sao đề cập chuyện nhường hiền cho ngươi với bá phụ? "Chính xác." Ngô Lương lại gật đầu, đi mi thuận nhãn nói tiếp, "Năm xưa đi theo Bạch Nhiễu làm giặc Khăn Vàng ở Bộc Dương, Sứ quân đại quân áp cảnh, trong đại chiến tiểu nhân đem máu tươi của chiến hữu bôi lên mặt trốn dưới thi thể giả chết mới thoát qua một kiếp.

Sau này nghe nói Sứ quân không những không giết tù binh còn cho cơm ăn, tiểu nhân lại tranh thủ thời gian chạy về đầu hàng, từ đó làm binh sĩ dưới trướng Sứ quân." "Về sau lúc Sứ quân phát binh Duyện Châu công đánh giặc Khăn Vàng, ngày đêm hội chiến không ngừng không nghỉ, tiểu nhân lại giấu một mũi tên gãy trong người, mỗi khi ra trận liền thừa dịp giám quân không chú ý, tìm một chỗ có người chết, đem tên gãy chấm máu ấn tại ngực nằm xuống giả chết, đợi thu binh mới bò dậy về doanh ăn cơm nghỉ ngơi.

Lúc đó tiểu nhân trước sau bị biên nhập ba lần thập (đơn vị quân đội), thập trưởng và binh sĩ của ba cái thập này đều chết sạch, duy mình tiểu nhân độc hoạt." "Lại về sau lúc Sứ quân cùng Viên Thuật đại chiến tại Khuông Đình, tiểu nhân lại nghĩ ra cái cách mới..." "Thôi, cách mới này không đề cập tới cũng được, mới dùng một lần liền bị bắt quả tang, còn suýt chút nữa bị giám quân chấp hành quân pháp.

May mà Truân trưởng lúc đó là đồng hương với tiểu nhân, cầu tình giúp tiểu nhân mới miễn cho một chết, từ đó tiểu nhân liền bị giáng làm nô dịch làm mấy tháng khổ lực, cuối cùng lại quy nhập Phường Nhân Quân tiếp tục làm khổ lực..." "Ha ha ha ha!" Nghe đến đó, Tào

Tháo đã nhịn không được cười ha hả, chẳng những không có trách cứ, ngược lại giống như nhìn một tên xui xẻo đầy hứng thú trêu chọc nói, "Giả chết đều có thể giả đến đa dạng chồng chất như thế, còn nói đến thanh tân thoát tục như thế, ngươi đúng thật là một kẻ thú vị (diệu nhân)." "Sứ quân chớ có cười, thường ngôn nói chết vinh còn hơn sống nhục...

à nhầm, chết tử tế không bằng sống dở, tiểu nhân cũng không có chí hướng lớn gì, chính là không muốn chết.

Sứ quân có chỗ không biết, hiện nay nhà tiểu nhân chỉ còn mình tiểu nhân là con độc đinh, tiểu nhân còn gánh vác trọng trách vì tổ tông truyền tông tiếp đại." Nói xong, Ngô Lương lại vẻ mặt hy vọng nhìn về phía Tào Tháo, cúi rạp người thỉnh cầu nói, "Sứ quân nếu thật muốn thưởng ta, thì xin xóa đi thân phận nô dịch của ta, lại sắp xếp cho ta một cái nhàn sai không có nguy hiểm lại có thể nuôi gia đình, tiểu nhân liền đã cảm kích rơi lệ rồi." "Như thế, há chẳng phải mai một tài năng của ngươi?" Tào Tháo rốt cục thu hồi nụ cười, nghiêm mặt hỏi, "Huống chi đây coi là ban thưởng gì?

Quê nhà đều biết ta thưởng phạt phân minh, hiện nay ngươi lập kỳ công, ta lại qua loa cho xong chuyện như thế, há chẳng phải làm lạnh tâm người ở quê nhà?" "Cái này..." Ngô Lương lập tức lại thành hoàng thành khủng, làm ra bộ dáng đứng ngồi không yên.

Nhưng mà giờ phút này trong lòng hắn lại là thầm vui không thôi, hỏi như vậy đủ để chứng minh Tào Tháo đã mắc câu, ít nhất đối với người lạ lẫm là hắn đã buông xuống một phần đề phòng.

Đã Tào Tháo không muốn mai một bản sự của hắn, vậy thì hắn nhất định có thể ở lại Phường Nhân Quân.

Còn về phần ban thưởng, đã sẽ không qua loa cho xong chuyện, vậy thì khẳng định sẽ không ít...

Theo Ngô Lương được biết, trong lịch sử Tào Tháo đối với bộ hạ có công ban thưởng cực kỳ hào phóng, vẩy vẩy nước cũng có thể làm cho hắn mấy năm cơm áo không lo. "Bá phụ nói cực phải, hiện tại Phường Nhân Quân khiếm khuyết nhất chính là nhân tài như Ngô Lương, có hắn ở Phường Nhân Quân nhất định có thể làm ít công to." Tào Bẩm không ngờ giọng điệu lại mạc danh kỳ diệu đảo ngược trở về, tuy rằng không hiểu rốt cuộc xảy ra chuyện gì, nhưng kinh hỉ sau đó vẫn là vội vàng nắm lấy cơ hội nói tốt thay Ngô Lương.

Tào Tháo lại không tiếp lời Tào Bẩm, ngược lại cười như không cười nhìn Ngô Lương hỏi: "Ta vừa rồi nghe nói ngươi muốn vì tổ tông truyền tông tiếp đại?" Cái này bẻ lái cũng gắt quá...

Ngô Lương loáng thoáng phát giác có chút không đúng, nhưng cũng chỉ có thể chắp tay xưng "Phải". "Có hiếu tâm là chuyện tốt!

Ta liền thưởng cho ngươi mười mỹ nhân, đủ để ngươi truyền tông tiếp đại rồi chứ?" Tào Tháo lập tức vỗ bàn nói. "Chuyện này..." Ngô Lương đang lúc rùng mình một cái, lập tức ngẩn ra.

Tuy nói loại ban thưởng này ở chế độ một chồng nhiều vợ thời Đông Kinh mạt niên cũng không có gì không ổn, nhưng tư duy nhảy cóc tránh nặng tìm nhẹ của Tào lão bản lại khiến hắn có chút sờ không được đầu não.

Đây liệu có phải lại là một loại thăm dò hay không? "Sao, không đủ?" Tào Tháo nhướng mày hỏi. "Đủ!" Sau khi suy nghĩ đơn giản, Ngô Lương quyết định dùng chiêu 'tránh nặng tìm nhẹ' để đối phó với cái 'tránh nặng tìm nhẹ' của Tào lão bản, hắn nhăn mặt tỏ vẻ khó xử nói, "Chỉ là đủ thì đủ rồi, nhưng tiểu nhân hiện nay không nơi nương tựa, cho dù Sứ quân thưởng mỹ nhân cho tiểu nhân, tiểu nhân cũng không có chỗ an trí các nàng." "Dễ thôi, ngã lại thưởng ngươi một tòa nhà lớn, địa điểm ngươi tới chọn, thế nào?" Tào Tháo lại hào phóng

nói. "Đã như vậy, tiểu nhân muốn ở lại Trần Lưu.

Trần Lưu nãi là đại hậu phương của Sứ quân, nghĩ đến chiến hỏa rất khó lan đến nơi này." Ngô Lương lập tức nói.

Đây là sự thật, ngay cả Tào Tháo cũng đem gia quyến an trí tại Trần Lưu, nơi này tự nhiên có trọng binh canh gác, nói là nơi an toàn nhất thời Đông Kinh mạt niên cũng không quá đáng.

Bất quá đây lại chỉ là một trong những nguyên nhân Ngô Lương lựa chọn Trần Lưu.

Nguyên nhân còn lại là do lịch sử ghi chép, Trần Lưu Thái thú Trương Mạc hiện nay mấy tháng sau sẽ cùng Đông Quận thủ bị Trần Cung mưu đồ làm phản, nghênh đón Lữ Bố đang chạy trốn khắp nơi làm Duyện Châu Mục.

Đến lúc đó Tào Tháo hoảng hốt quay về cứu viện, hiểm nỗi lại gặp nạn châu chấu khởi phát, quân lương cạn kiệt, từ đó triệt để mất đi Duyện Châu, rơi vào thung lũng lớn nhất kể từ khi khởi binh, suýt chút nữa đầu hàng Viên Thiệu, thậm chí ngay cả gia quyến đều làm con tin.

Đương nhiên, chỉ là suýt chút nữa mà thôi.

Sau đó chỉ qua một năm, Tào lão bản liền lại chỉnh đốn lại lực lượng, ba lần đánh bại Lữ Bố, một lần nữa đoạt lại Duyện Châu.

Cho nên Ngô Lương hoàn toàn không cần lo lắng cái đùi lớn Tào lão bản này sẽ sụp đổ, hắn chỉ là muốn trong lần phản loạn này phát huy một chút tác dụng "tích cực", từ đó tiến thêm một bước gia tăng phân lượng của bản thân trong lòng Tào lão bản.

Hắn muốn dùng thực lực chứng minh: Liếm chó liếm đến cuối cùng, cũng là có thể có được tất cả!

Emmm...

Cái này coi như là hậu chiêu của Ngô Lương, bất luận hiện tại có thể chấp chưởng Phường Nhân Quân hay không, đều là dệt hoa trên gấm.

Ngoài ra, trừ hai nguyên nhân trên, Ngô Lương còn có một ý tưởng to gan.

Hắn có ý định thu phục danh tướng Điển Vi - người được xưng là "Cổ chi Ác Lai" - vào Phường Nhân Quân, làm thiếp thân hộ vệ cho mình.

Hiện nay Điển Vi vẫn chỉ là một viên binh sĩ bình thường dưới trướng Trương Mạc, mấy tháng sau Trương Mạc cùng Tào Tháo quyết liệt, Điển Vi mới chuyển sang đầu quân cho Tào Tháo.

Đáng tiếc khi đó Điển Vi vẫn không được trọng dụng, mãi đến sau này khi Tào Tháo về cứu Duyện Châu xảy ra kịch chiến với Lữ Bố, trong tình huống chiến sự nguy cơ, Điển Vi ứng tuyển làm cảm tử quân, nhờ tác chiến dũng mãnh lại thô trong có tế, được Tào Tháo bổ nhiệm làm Đô úy, thường bầu bạn tả hữu ngày đêm thủ hộ, nghiễm nhiên đã trở thành một trong những người Tào lão bản tín nhiệm nhất cả đời.

Người mà Tào lão bản đa nghi như vậy đều có thể tín nhiệm, Ngô Lương đương nhiên càng tin được.

Lại thêm lần này trộm mộ Lương Hiếu Vương, đã khiến Ngô Lương cảm nhận được sự hung hiểm trong quá trình trộm mộ, hắn không muốn dễ dàng "go die" như vậy, tự nhiên tốt nhất nên mang theo một vệ sĩ đắc lực.

Điển Vi muốn chiến lực có chiến lực, muốn trung tâm có trung tâm, tự nhiên là một lựa chọn khá tốt.

Hơn nữa với thân phận hiện tại của Điển Vi, độ khó thu phục hắn

là sẽ không quá lớn, tính giá trị so với giá cả là siêu cao.

Còn việc làm như vậy có thể gây ra hiệu ứng cánh bướm, dẫn đến việc Tào lão bản vì không có Điển Vi xả thân cứu giúp mà chết ngoài ý muốn trong tay Trương Tú hay không...

đợi lúc Tào lão bản công đánh Uyển Thành rồi hãy nói.

Kỳ thật chuyện này vốn là có thể tránh được, chỉ cần giúp Tào lão bản quản tốt cái "chim" của mình là được. "Như ngươi mong muốn là được." Tào Tháo lại gật đầu đáp ứng. "Nhưng còn có vấn đề, Sứ quân thưởng ta mười mỹ nhân, lập tức nhiều thêm mười cái miệng muốn ăn cơm, tiểu nhân làm sao nuôi nổi?" Ngô Lương lại khổ sở nhăn mặt nói. "Lại thưởng ngươi trăm thạch lúa gạo, năm mươi thất vải, đã đủ chưa?" Tào Tháo rốt cuộc nhíu mày, đại khái hắn cũng rất ít gặp phải kẻ được đằng chân lân đằng đầu như Ngô Lương. "Đủ rồi, lần này đủ rồi, tiểu nhân bái tạ Sứ quân." Ngô Lương vội vàng bái nói, bộ dáng vui mừng khôn xiết. "Bất quá những ban thưởng này không phải thưởng không, ngươi vẫn cần nhậm chức tại Phường Nhân Quân, lúc rảnh rỗi tiêu dao khoái hoạt thế nào đều tùy ngươi, nhưng một khi Phường Nhân Quân triệu tập, ngươi nhất định phải lập tức chỉnh trang quy đội, không được có sai sót!" Tào Tháo tiếp đó lại nói.

Chính đề tới!

Tinh thần Ngô Lương chấn động, trên mặt lại lập tức lộ ra một vẻ khó xử, mếu máo cầu khẩn nói: "Sứ quân thứ tội, có thể là tiểu nhân vừa rồi nói không đủ rõ ràng, chuyện trộm mộ này không những hung hiểm, mà còn trái luân thường đạo lý, thật sự đại đại tổn hại âm đức.

Tiểu nhân đã phải vì tổ tông truyền tông tiếp đại, nếu lại đi làm chuyện tổn hại âm đức này, chỉ sợ sinh con không có lỗ đít a..." "Ngươi đang cùng ta cò kè mặc cả?" Tào Tháo bỗng nhiên nghiêm túc, bức thị Ngô Lương nói.

Tào Bẩm thì trong lòng nghi hoặc, trước đó Hữu Tài hiền đệ còn miệng đầy nói chỉ muốn ở trong Phường Nhân Quân trải qua ngày tháng an ổn, ta đều đã định hướng bá phụ thỉnh mệnh nhường chức Quân hậu lại cho hắn, sao vừa quay đầu liền lại sống chết không chịu lưu tại Phường Nhân Quân rồi? "Tiểu nhân không dám." Ngô Lương vội vàng nơm nớp lo sợ bái nói, một đôi mắt kinh sợ liếc nhìn Tào Tháo một cái, lại cúi đầu cẩn thận từng li từng tí nói, "Chỉ là...

Chỉ là..." "Có chuyện nói thẳng!" Tào Tháo trầm giọng quát. "Chỉ là tiểu nhân hiện nay cũng coi là người có gia thất, nếu ở trong mộ có sai sót gì, chỉ sợ người nhà lại phải chịu khổ..." Ngô Lương rùng mình một cái, lời đã sớm nghĩ kỹ trong đầu thốt ra. "Nhữ thê tử ngô dưỡng chi, nhữ vật lự dã!" (Vợ con ngươi ta nuôi, ngươi chớ lo!) Tào Tháo cũng là buột miệng nói ra.

Xuất hiện!

Câu thoại thế kỷ 21 bị người ta chế giễu nhiều nhất của Tào lão bản rốt cuộc xuất hiện!

Nhưng đây tuyệt đối không phải lời Ngô Lương muốn nghe, hắn nói nhiều như vậy kỳ thật là muốn biểu đạt một ý tứ khác với Tào lão bản —— phải thêm tiền!

Dùng cái này để tạo dựng một hình tượng tiểu nhân vật tham sống sợ chết lại có chút tham tài, từ đó tận khả năng tiêu trừ lòng đề phòng của Tào lão bản, để hắn cảm thấy mình là một người cực dễ dàng chưởng khống...

Như thế mới có thể yên tâm để hắn tiếp thế vị trí của Tào Bẩm.

Nghĩ như vậy, Ngô Lương vội vàng đính chính nói: "Sứ quân hiểu lầm, chuyện nhỏ này làm sao dám quấy nhiễu Sứ quân, tiểu nhân chỉ là muốn để lại cho các nàng thêm chút di sản, nếu có một ngày tiểu nhân không còn nữa, các nàng cũng có thể sống tiếp." Nghe xong lời

này Tào Tháo đều tức cười, lập tức vỗ bàn trừng mắt mắng: "Lại thêm một trăm thạch lúa gạo, ngươi nếu còn dám cò kè mặc cả, những ban thưởng trước đó toàn bộ thu hồi, ngươi vẫn cứ lưu tại Phường Nhân Quân làm nô dịch!" "Tiểu nhân không dám, tạ ơn Sứ quân." Ngô Lương sợ đến mức rùng mình, hoảng mang tạ ơn.

Nói đến đây, Tào Tháo đã tự cho là có đủ hiểu biết đối với Ngô Lương, lại trừng mắt liếc hắn một cái mới rốt cuộc không thèm để ý tới hắn nữa, quay đầu nhìn về phía Tào Bẩm thì lại lộ ra vẻ tán thưởng, cười nói: "An Dân, lần này ngươi lập công đầu, cũng nên có thưởng, ta muốn đề bạt ngươi làm Giáo úy, ý ngươi như thế nào?" "Đa tạ bá phụ, điệt nhi đã sớm không thể chờ đợi muốn truy tùy bá phụ ra trận giết địch, kiến công lập nghiệp!" Tào Bẩm kinh hỉ đứng dậy, vẻ mặt kích động. "Ra trận giết địch cũng không vội, ta muốn ngươi tiếp tục thống lĩnh Phường Nhân Quân, đây là mệnh mạch quân ta, so với ra trận giết địch càng quan trọng hơn, chức Giáo úy này sao..." Tào Tháo trầm tư giây lát, nói, "Ngươi mang về hoàng kim có công, liền phong ngươi làm Mô Kim Giáo Úy." Xuất hiện!

Chương 22

Mô Kim Giáo Úy trong truyền thuyết cũng rốt cuộc xuất hiện!

Ngô Lương trong lòng kích động, nhưng Tào Bẩm lại giống như quả cà tím bị sương đánh, xìu xuống, bộ dáng sống không còn gì luyến tiếc.

Tào Tháo cũng mặc kệ hắn, tiếp đó lại nói: "Về phần chức Quân hậu kia của ngươi, tạm thời liền do Ngô Lương tiếp nhận đi." Không thể tưởng được đi một vòng lớn, chức Quân hậu cư nhiên lấy phương thức như vậy rơi vào tay Ngô Lương.

Từ đó có thể thấy, màn biểu diễn vừa rồi của Ngô Lương rốt cuộc vẫn nổi lên một chút tác dụng, cái này coi như là hai ngón tay đã túm được lông chân Tào lão bản.

Đương nhiên, Tào lão bản cũng theo thói quen giữ lại một tay.

Ngô Lương tuy rằng thành Quân hậu, nhưng Tào Bẩm cũng thăng Mô Kim Giáo Úy, Phường Nhân Quân vẫn như cũ nắm giữ trong tay người mình của Tào lão bản.

Cách làm này ngược lại rất phù hợp tính cách Tào lão bản, dù sao Phường Nhân Quân động một chút là qua tay vạn cân hoàng kim.

Có câu tiền tài động nhân tâm, một khoản tiền vốn lớn như vậy, chớ nói là Tào Tháo đa nghi, cho dù đổi là Ngô Lương, lúc dùng người cũng nhất định sẽ cẩn thận cẩn thận lại cẩn thận, nếu không sơ sẩy một cái có khi lại thành nuôi hổ gây họa.

Bất quá ngẫm lại thu hoạch chuyến này của mình, Ngô Lương vẫn là khá hài lòng.

Hiện tại hắn không những từ nô dịch lắc mình một cái thành Quân

hậu có chút địa vị, còn được mười mỹ nhân, một tòa nhà lớn, hai trăm thạch lúa gạo, năm mươi thất vải...

Cái này nếu đặt ở thế kỷ 21, nếu không có cha mẹ tư trợ, chỉ riêng tòa nhà lớn kia, e rằng đã là thứ nhiều người dốc cả một đời cũng chưa chắc có thể phấn đấu ra được.

Mà hắn hiện tại, quả thực là một bước lên trời có hay không?

Còn có mười mỹ nhân kia.

Emmm...

Đây càng là tề nhân chi phúc mà người đời sau không thể tưởng tượng, còn là hợp pháp!

Nghĩ đến đây, Ngô Lương đã không tự giác bắt đầu ước mơ sinh hoạt sau khi đến Trần Lưu, chậc chậc chậc, thân thể dần dần trở nên tràn đầy nhiệt huyết đây. "Đúng rồi, An Dân, sao không thấy Chu Phong cùng ngươi trở về?" Phong thưởng hoàn tất, Tào Tháo bỗng nhiên lại nghĩ tới điều gì, mở miệng hỏi. "Chuyện này...

Tiểu điệt đang muốn cùng bá phụ nói đến việc này, tên Chu Phong kia dám dùng hoàng kim hãm hại trung lương, hiện nay đã bị ta bắt giữ, còn muốn thỉnh thị bá phụ xử trí như thế nào." Tào Bẩm lúc này mới thu hồi bộ biểu tình như cha mẹ chết kia, ôm quyền đem những việc Chu Phong làm đêm đó kể lại chi tiết với Tào Tháo một lần.

Nghe xong, Tào Tháo cau mày nói: "Ngươi làm rất tốt, Hí Chí Tài tính tình nghiêm khắc chính trực, tự thị rất cao, Chu Phong lại là do hắn cử tiến, nếu để hắn biết việc làm của Chu Phong tất định xấu hổ vô cùng, việc này liền dừng ở đây, không thể trương dương.

Bất quá Chu Phong cũng không nghi lưu lại trong quân, cách chức hắn đuổi về nhà đi, nếu Hí Chí Tài hỏi tới, ngươi cứ nói là ý của ta, ta tự có thuyết pháp." Tào Tháo nói Hí Chí Tài nghiêm khắc chính trực,

Ngô Lương cũng tán đồng.

Năm đó Tào Tháo ám sát Đổng Trác thất bại bỏ trốn, cùng Hí Chí Tài cùng nhau trốn đến nhà thế giao họ Lữ (Trong "Tam Quốc Diễn Nghĩa" nói là Trần Cung, nhưng lịch sử chân thật kỳ thực là Hí Chí Tài), ban đêm nghe thấy tiếng đao kiếm, Tào Tháo tưởng rằng người họ Lữ muốn hại hắn, liền giết sạch cả nhà họ Lữ gà chó không tha.

Đêm đó Hí Chí Tài liền cho rằng Tào Tháo "Trong lòng mang tâm hổ sói, tàn khắc thiếu ân", không muốn cùng loại người nhân phẩm không tốt này giao du, bèn không từ mà biệt.

Sau này Tào Tháo lại tìm được Hí Chí Tài, "Lệ rơi ướt tay áo, vạt áo đẫm nước, tôn làm thượng khách, đối đãi ngang hàng", mới rốt cuộc khuyên được Hí Chí Tài trở về, toàn lực phụ tá hắn.

Cũng là vì vậy, trước đó Ngô Lương mới không quá lo lắng Hí Chí Tài sẽ bởi vì chuyện Chu Phong mà làm khó dễ hắn, tối thiểu sẽ không chơi âm chiêu gì. "Vâng." Tào Bẩm gật đầu đáp. "Như vậy, ngươi đã thăng Giáo úy, Chu Phong không thể dùng nữa, Phường Nhân Quân liền lại trống chức Tư mã (Phó chức của Giáo úy)..." Tào Tháo lại trầm tư, ánh mắt vừa vặn liếc thấy Ngô Lương đang cúi đầu thuận mắt, lập tức nhíu mày lại nói, "Ta nghe An Dân nói, biết ngươi có chút trí khôn, lại đã quen thuộc với An Dân, chức Tư mã chỉ có thể tạm thời do ngươi đảm nhiệm." Ngon rồi!

Nằm không cũng thăng thêm một cấp!

Trong lòng Ngô Lương tự nhiên là vui mừng quá đỗi, ngoài miệng lại cố ý hỏi: "Không biết Tư mã bổng lộc bao nhiêu?" Làm người liền muốn trước sau như một, quán triệt hình tượng mình tự thiết lập cho mình đến cùng. "Một năm năm trăm thạch!" Tào Tháo quả nhiên trừng mắt liếc hắn một cái, tức giận nói. "Vậy Quân hậu thì sao?" Ngô Lương lại hỏi. "Một năm ba trăm thạch, còn không mau mau tạ ơn Sứ

quân?" Tào Bẩm vội vàng cướp lời, lúc Tào Tháo cùng Ngô Lương còn kè mặc cả hắn cứ luôn nơm nớp lo sợ, giờ phút này thật sợ Ngô Lương lại gây ra chuyện gì yêu quái. "Tròn trĩnh nhiều hơn hai trăm thạch nha...

Tạ ơn Sứ quân!" Ngô Lương lúc này mới hớn hở bái tạ.

Hiện nay nhẹ nhàng xuất nhậm chức Tư mã Phường Nhân Quân, hắn cự ly với Mô Kim Giáo Úy chỉ còn cách một bước.

Cứ như vậy, khoảng cách với Phát Khâu Trung Lang Tướng trong truyền thuyết hình như cũng không xa xôi như vậy nữa!

Dân gian truyền thuyết, Phát Khâu Trung Lang Tướng sẽ nhận được một cái "Phát Khâu Thiên Ấn" do Tào lão bản đặc chế.

Trên ấn khắc tám chữ "Thiên quan chúc phúc, bách vô cấm kỵ", là thần vật không thể thay thế, hào xưng một ấn tại tay quỷ thần đều tránh, cũng không biết là thật hay giả?

Còn về phần Tào lão bản, đừng nhìn hắn vừa thấy mình liền thổi râu trừng mắt, nhưng người sáng suốt vừa nhìn liền biết đó kỳ thực chẳng qua là ngạo kiều (tsundere) mà thôi.

Nếu thật không thích hắn, chức Tư mã lại làm sao đến lượt hắn?

Từ đó có thể thấy hình tượng tiểu nhân vật mà Ngô Lương thụ lập trước mặt Tào lão bản vẫn là khá thành công... ...

Hiện nay quân Tào đang vây khốn Đào Khiêm ở Đàm Huyền, chỉ cần lương hướng đầy đủ lại không có ngoại viện quấy nhiễu, phá thành chỉ là vấn đề thời gian.

Ngô Lương cũng không xác định sự thay đổi của cục thế sẽ sinh ra ảnh hưởng gì đối với lịch sử, ví dụ như: Lưu Bị sớm dẫn người đến cứu viện Đào Khiêm; lại ví dụ như Trương Mạc, Trần Cung sớm tiếp ứng Lữ Bố; hay là Đào Khiêm thật sự sớm một năm bị Tào Tháo

diệt; hoặc giả dẫn phát một số chuyện ngoài ý muốn khác...

Mà những biến hóa này về sau, lại sẽ sinh ra hiệu ứng cánh bướm như thế nào, đều là ẩn số.

Tào Tháo lại cho rằng đã nắm chắc thắng lợi trong tay, tự nhiên không dùng được đến Phường Nhân Quân chưa đầy trăm người, liền sau khi phong thưởng một phen, mệnh lệnh Tào Bẩm tạm thời đem Phường Nhân Quân về Trần Lưu tu chỉnh.

Ban thưởng của Ngô Lương tự nhiên cũng phải đến Trần Lưu mới có thể hối đoái, trên người Tào Bẩm mang theo thư tay của Tào Tháo, Trần Lưu Thái thú Trương Mạc nhận được thư từ sẽ tự an bài.

Thế là Phường Nhân Quân lần nữa khai bạt.

Ngô Lương vốn cũng không định tham dự bất kỳ chiến sự nào, tự nhiên cũng vui vẻ như thế. ...

Mười ngày sau.

Tại một tòa nhà lớn do danh môn vọng tộc lưu lại bên trong quận Trần Lưu, Ngô Lương rốt cuộc nhìn thấy mười mỹ nhân thuộc về mình, sau đó liền nhíu mày. "Ngươi năm nay mấy tuổi?" Ngô Lương dò xét mỹ nhân đứng gần nhất, vừa nhìn liền biết rất có đầu óc, nhìn khuôn mặt tươi cười ngây thơ chưa tiêu của nàng, nhịn không được hỏi. "Hồi bẩm gia chủ, tỳ tử năm nay mười có ba..." Mỹ nhân có chút khẩn trương, hoảng mang đỏ mặt thi lễ một cái, tiếng nhỏ như muỗi kêu đáp. "Còn ngươi?" Lông mày Ngô Lương nhíu càng chặt, lại nhìn về phía người tiếp theo. "Tỳ tử tuổi vừa mười lăm..." "Tỳ tử năm nay tuổi vừa mười sáu..." "Tỳ tử năm nay mười có bảy..." "..." Hỏi một vòng, Ngô Lương có chút thất thần.

Đặt ở thế kỷ 21, những mỹ nhân này toàn bộ đều chưa trưởng thành được không?

Cho dù lấy lễ chế triều Hán, nữ tử mười lăm đã trưởng thành, trong mười mỹ nhân này cũng chỉ có bốn người đạt tới tiêu chuẩn trưởng thành...

Bất quá ngẫm lại, cổ nhân cưới gả vốn là sớm hơn một chút, hiện nay lại đang trị loạn thế, tuổi thọ bình quân của con người tiến thêm một bước bị kéo thấp, tuổi tác cưới gả tự nhiên cũng sẽ theo đó thấp hơn một chút, nghĩ như vậy liền lại hợp tình hợp lý rất nhiều.

Nhưng thế này vị chi cũng quá nhỏ đi?

Chịu ảnh hưởng của chế độ xã hội thế kỷ 21, loại tiểu cô nương mười mấy tuổi này trong mắt kẻ có tam quan còn tương đối đoan chính như Ngô Lương căn bản cũng không tính là phụ nữ, thậm chí đều rất khó coi các nàng như một người khác giới độc lập để đối đãi, thật sự rất khó nảy sinh suy nghĩ không an phận.

Cho dù có... cái khảm trong lòng kia cũng không qua được, đây là vấn đề nguyên tắc!

Bất quá nếu cứ muốn nói, tư sắc của những "mỹ nhân" này kỳ thật đều là không tệ, dù sao thẩm mỹ triều Hán cùng thế kỷ 21 vẫn là tương đối tiếp cận.

Từng người sinh ra mi thanh mục tú, còn có hai người vừa nhìn liền biết là mầm mống mỹ nhân, cho dù kém nhất phóng tới hậu thế cũng có thể đánh giá tám chín phần.

Hơn nữa tục ngữ nói nữ đại thập bát biến (con gái lớn lên 18 tuổi sẽ thay đổi xinh đẹp), những cô nương này hiện tại đã có tư sắc thế này, đợi đến mười tám tuổi triệt để phát dục mở ra, không chừng chính là đại mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành...

Nghĩ đến đây, Ngô Lương bỗng nhiên phát giác được một vấn đề. "Bệnh Tào tặc" của Tào Tháo, liệu có phải cũng là bởi vì nguyên nhân

này mà ra?

Thời đại này nữ tính mười lăm tuổi trưởng thành liền phải gả người, nhưng thông thường đến sau mười tám tuổi mới có thể hoàn toàn phát dục nảy nở, khi đó mới càng có mùi vị.

Cho nên Tào Tháo khả năng cũng chưa hẳn chính là tình hữu độc chung đối với nhân thê (vợ người ta), mà chỉ là chung tình với nữ tử trưởng thành đã phát dục hoàn bị.

Chỉ tiếc nữ tử như vậy đã sớm nghe theo lệnh cha mẹ gả làm vợ người ta, có người con cái đều đã chạy đầy phố, đến mức Tào Tháo chỉ có thể bị ép "nhặt đồ sót", còn phải cõng cái tiếng xấu Tào tặc, trong lòng hắn cũng rất khổ a...

Loại khả năng này thật đúng là chưa hẳn không có.

Cần biết thời kỳ Tam Quốc người thích nhân thê cũng không chỉ có một mình Tào Tháo, ngay cả Võ Thánh Quan Vũ mà người đời sau ai ai cũng biết kỳ thực cũng là người trong nghề này. "Tam Quốc Chí · Thục Kỷ" có chép: "Lãng phụ tên Nghi Lộc, bị Lữ Bố sai đến chỗ Viên Thuật, Thuật gả con gái tông thất nhà Hán cho.

Vợ trước của hắn là Đỗ thị lưu lại Hạ Bì.

Bố bị vây, Quan Vũ nhiều lần xin với Thái Tổ (Tào Tháo), cầu lấy Đỗ thị làm vợ, Thái Tổ nghi ngờ Đỗ thị có nhan sắc, đến khi thành thất thủ, Thái Tổ nhìn thấy nàng, bèn tự mình nạp lấy." Nói là, năm Kiến An thứ ba (năm 198 Công Nguyên), Tào Tháo cùng Lưu Bị kết minh vây công Lữ Bố tại Hạ Bì.

Trong lúc đó, Quan Vũ nhiều lần hướng Tào Tháo thỉnh cầu sau khi phá thành muốn nạp một nhân thê tên là Đỗ phu nhân.

Ngoài miệng Tào Tháo tuy rằng đáp ứng, nhưng lại thấy Quan Vũ đối với nữ tử này quan tâm như thế, liền thầm nghĩ Đỗ thị rốt cuộc có

bao nhiêu mỹ mạo, cư nhiên có thể khiến Quan Vũ mê thành như vậy.

Thế là sau khi phá thành hắn đi gặp Đỗ thị trước, kết quả gặp xong quả nhiên mỹ mạo phi phàm, sau đó...

Tào Tháo liền quả quyết cự tuyệt thỉnh cầu nạp Đỗ phu nhân của Quan Vũ, chính mình phản lại đem Đỗ phu nhân nạp làm thiếp thất.

Emmm...

Chương 23

Cho nên nói, về sau Tào Tháo đối với Quan Vũ coi trọng cỡ nào, Quan Vũ cũng đoạn nhiên không chịu hiệu trung với hắn, trừ phẩm đức cao thượng trung nghĩa vô song ra, cũng chưa hẳn là không có nguyên nhân phương diện khác.

Đây chính là mối hận đoạt vợ đó!

Rơi vào trên người ai thì người đó có thể thoải mái?

Còn bán mạng cho ngươi, nghĩ nhiều rồi đi Tào lão bản? "Gia chủ vì sao sầu mi bất triển, có phải hay không đối với chúng ta không hài lòng?" Thấy sau khi Ngô Lương nhìn thấy các nàng, lông mày liền từ đầu đến cuối nhíu thành một đoàn, các thiếu nữ trong lòng tự nhiên có chút thảm thắc, cứ như vậy ngươi nhìn ta ta nhìn ngươi, rốt cuộc nhịn không được e dè hỏi. "Gia chủ nếu là chướng mắt chúng ta, cũng khẩn cầu gia chủ chớ đem chúng ta đưa về, chúng ta còn có thể vì gia chủ nấu cơm, quét dọn, thay quần áo, gấp chăn... người bên ngoài biết làm chúng ta đều biết, chúng ta nhất định sẽ tận tâm tận lực phục thị gia chủ." "Nếu bị đưa về, chúng ta liền chỉ có một con đường bị bán vào Chương Đài (Thanh lâu thời Hán), so với sống không bằng heo chó như thế, còn không bằng chết đi cho xong." "Gia chủ, cầu ngài..." "..." Có người mở đầu, các cô nương lập tức đều sợ hãi, từng người quỳ rạp xuống trước mặt Ngô Lương thút thít, lại cực lực bảo trì khắc chế, sợ âm thanh lớn chọc Ngô Lương phiền chán.

Ngô Lương biết, những "mỹ nhân" này kỳ thật đều là con cái nhà nghèo khổ, cũng chính là "Thứ tộc".

Xã hội triều Hán đẳng cấp phân hóa phi thường nghiêm trọng, nếu như chỉ chia xã hội lúc này thành hai giai cấp, Ngô Lương sẽ chia

thành "Sĩ tộc" và "Thứ tộc".

Cái gọi là Sĩ tộc, chỉ chính là danh môn vọng tộc đời đời làm quan.

Đông Kinh tuyển bạt quan lại chỉ nhìn gia thế xuất thân, từ đó dẫn đến quan chức trọng yếu của triều đình đều bị các gia tộc lũng đoạn, những đại tộc này lại thông qua hứa gả lẫn nhau, tại nội bộ triều đình dần dần hình thành một giai cấp "Thiên Long Nhân" hoàn toàn phong bế với bên ngoài.

Mà cái gọi là Thứ tộc, chỉ chính là tất cả giai cấp bên ngoài Sĩ tộc.

Sĩ tộc không thông hôn với Thứ tộc, thậm chí ngồi không cùng chiếu.

Do đó dù Thứ tộc có tiền có thế đến đâu, cũng vĩnh viễn đều là người hạ đẳng, không có bất kỳ kênh tấn thăng nào...

Cái này có chút tương tự với chế độ đẳng cấp của đệ nhất đại quốc vũ trụ nào đó, người sinh ra đã bất bình đẳng, vĩnh viễn không cách nào cải biến.

Thậm chí cho dù là trong loạn thế hiện nay, cái thói "Sĩ tộc" này cũng vẫn không có chút nào suy giảm, ngược lại càng phát ra nghiêm trọng.

Ngay cả Tào lão bản cũng không thể ngoại lệ, chỉ vì hắn là con cháu hoạn quan, trong mắt những giai cấp Sĩ tộc căn chính miêu hồng kia chỉ có thể coi là nửa cái Sĩ tộc, do đó những năm đầu làm quan ở Trường An liền khắp nơi chịu kỳ thị, hoài bão không được thi triển, khí uất ức cũng không chịu ít.

Tào lão bản còn như thế, huống chi những Thứ tộc chân chính kia?

Đương nhiên, đây có khả năng cũng là một trong những nguyên nhân Tào lão bản mắc bệnh Tào tặc, hắn đã cho rằng mình là con cháu Sĩ tộc, không muốn tự hạ thấp thân phận tự nhiên liền chỉ có thể cưới

nữ tử Sĩ tộc, nhưng thiên hạ Sĩ tộc dù sao cũng là số ít, nữ tử thích hợp chỉ có bấy nhiêu, dưới tình huống cung không đủ cầu, cho dù là hàng "second-hand" cũng chỉ có thể chấp nhận.

Nói cách khác, cô nương Thứ tộc cho dù có tài mạo song toàn đi nữa, cũng tuyệt đối sẽ không có cơ hội gả vào hào môn hóa phượng hoàng, ngay cả tư cách trở thành thiếp thất cũng không có, tối đa chỉ có thể trở thành hạ nhân của giai cấp Sĩ tộc, phục vụ bọn họ cung phụng bọn họ ngoạn lộng, cuối cùng giống như một tờ giấy vệ sinh đã dùng rồi bị vô tình vứt bỏ.

Hiển nhiên các cô nương hiện tại quỳ gối trước mặt Ngô Lương, liền là Thứ tộc.

Bởi vì Sĩ tộc cho dù đã sớm sa sút, địa vị cũng vẫn cao hơn xa so với Thứ tộc, tuyệt không có ai dám coi các nàng như vật phẩm tư nhân đem tặng tới tặng lui.

Đúng vậy, bởi vì một số nguyên nhân, những cô nương trước mặt này đã thành vật phẩm tư nhân.

Nếu như những "vật phẩm" này ngay cả giá trị đem tặng cũng không còn tồn tại, vậy thì cũng đồng nghĩa với không có giá trị, kết cục nhất định sẽ cực kỳ bi thảm...

Bất quá nói đi cũng phải nói lại.

Ngô Lương hồi ức lại gia thế của "Hữu Tài huynh" một chút, hình như bản thân mình hiện tại cũng là Thứ tộc... "Đều đứng lên đi, ta sẽ không đem các ngươi đưa về." Hít một hơi, Ngô Lương rốt cuộc lộ ra một nụ cười, nói với các "mỹ nhân" trước mặt. "Thật sao?" Các "mỹ nhân" kinh hỉ nói. "Đương nhiên, ta thích cảm giác thanh mai trúc mã, làm sao nỡ đem các ngươi đưa về?" Ngô Lương cười hắc hắc, cất bước đi đến trước mặt "mỹ nhân" đã mười bảy tuổi kia, mở miệng hỏi, "Ngươi tên là gì, sinh thần tháng mấy?" "Tỳ tử họ Bảo, tên một

chữ Nhu, sinh thần tháng ba." "Mỹ nhân" hơi cúi đầu, nhỏ giọng nói. "Bảo Nhu...

Bảo Nhu...

Ân, thật là một cái tên hay, vừa nghe liền lệnh người tâm trí hướng về." Ngô Lương gật đầu, bấm đốt ngón tay tính toán nói, "Hiện tại là tháng mười, tính ra còn có năm tháng." "Gia chủ, cái gì còn có năm tháng?" "Mỹ nhân" nghi hoặc hỏi, trong lòng thoáng thảm thắc, nghe thế nào cảm giác giống như đếm ngược thời gian của một loại nguy hiểm nào đó vậy. "Hắc, nói ngươi cũng không hiểu." Ngô Lương lại cười tao bao một cái, đối với chúng "mỹ nhân" vung tay lên, hào phóng nói, "Đều đứng lên đi chọn chỗ ở đi, tòa nhà hiện tại vẫn là trống không, ai chọn trúng gian nào trước sau này liền ở gian đó!" ...

Nghe xong lời Ngô Lương, các "mỹ nhân" ai cũng không động đậy, đưa mắt nhìn nhau một trận, lại nhao nhao lộ ra vẻ kinh sợ.

Sự việc khác thường tất có yêu khí!

Các "mỹ nhân" biết rõ mình thân phận gì, trước kia các nàng đều chỉ xứng ở trong phòng hạ nhân đơn sơ.

Chính là loại phòng hạ nhân xây thêm ở góc hậu viện tòa nhà lớn, trừ số ít người số tốt được chọn lựa ra chuyên môn phục thị gia chủ cùng người nhà mới có tư cách đặt chân vào tòa nhà chính.

Những người còn lại thì đều chỉ có thể chen chúc trên sạp lớn trong phòng hạ nhân, chỉ khi nào gia chủ phái xuống việc làm, mới được phép đi ra khỏi phòng hạ nhân, cho dù như thế nhìn thấy gia chủ cùng người nhà, cũng phải tránh thật xa, thậm chí cho dù chỉ là bị nhìn thấy làm bẩn mắt, đều có khả năng chịu phạt.

Nhưng hiện tại, vị gia chủ này lại để cho các nàng tùy ý chọn chỗ

ở trong tòa nhà, đây có thể là chuyện tốt sao? "Sao đều không động đậy?

Chẳng lẽ ta nói không đủ rõ ràng?" Ngô Lương kỳ quái hỏi. "Gia chủ, tỳ tử to gan hỏi một câu, gia chủ không phải là muốn mở Chương Đài chứ?" Cái "mỹ nhân" tuổi mới mười ba kia mắt ngập nước, hơi ngẩng đầu nhìn Ngô Lương, thanh âm run rẩy nhỏ giọng nói. "Mở Chương Đài?" Ngô Lương có chút không hiểu nổi não bộ của tiểu nha đầu này. "Tỳ, tỳ tử từng nghe một vị tỷ tỷ nói qua, Chương Đài chính là một tòa nhà lớn, trong nhà có rất nhiều phòng, trong mỗi phòng lại đều ở một nữ tử, bất kể là ai tới chỉ cần chịu bỏ tiền, là có thể, là có thể..." Hiển nhiên tiểu cô nương này vì tuổi còn nhỏ, kiến thức sinh lý vệ sinh nắm giữ còn chưa tới nơi tới chốn, đến mức nói đến chỗ này liền không biết nên dùng từ như thế nào. "Phụt!" Ngô Lương lại nhịn không được bật cười.

Ngươi đừng nói, những đặc trưng tiểu ny tử này liệt kê ra thật đúng là đều trúng phóc, suýt chút nữa ngay cả Ngô Lương cũng tưởng chính mình là muốn mở Chương Đài.

Hắn cười một cái, liền lại dọa các "mỹ nhân", từng người mặt như tro tàn xụi lơ trên mặt đất.

Không thể tưởng được cầu tới cầu lui, cuối cùng vẫn là khó thoát vận mệnh như vậy. "Được rồi, hiện tại ta cho các ngươi thời gian một chén trà đi chọn phòng, qua một chén trà nếu các ngươi còn có người chưa chọn xong, gia chủ ta không chừng lại thật sự muốn mở Chương Đài đấy!" Ngô Lương lập tức trừng mắt, nghiêm mặt quát.

Hắn quát một tiếng, lập tức lại dọa các "mỹ nhân" rùng mình một cái.

Nhưng nghe đến câu nói sau cùng, cẩn thận suy nghĩ một chút các nàng mới dần dần phản ứng lại...

Cho nên nói, chẳng lẽ gia chủ cũng không có ý tứ mở Chương Đài?

Vậy rốt cuộc là... "Còn có thời gian nửa chén trà." Ngô Lương ngồi xuống ghế đá giữa sân, như cười như không nhìn các nàng. "Các vị tỷ tỷ, các ngươi nói gia chủ rốt cuộc có ý gì nha?" "Không biết...

Nhìn không thấu..." "Chưa từng thấy qua gia chủ như vậy..." "Vậy chúng ta?" "Dù sao đều tránh không khỏi một kiếp, gia chủ bảo chúng ta chọn, chúng ta chẳng lẽ còn có thể kháng mệnh?" "Đi một bước xem một bước đi." "Chọn trước..." Các "mỹ nhân" trong lòng vẫn thảm thắc như cũ, nhưng nghe được Ngô Lương cho kỳ hạn, trong lòng liền lại thêm một tầng áp lực, đành phải từng người từ dưới đất bò dậy, thi lễ với Ngô Lương một cái xong chạy về phía bên trong tòa nhà.

Tòa nhà này của Ngô Lương quy mô phi thường khả quan.

Bốn tiến ba viện, là kiến trúc kiểu hành lang phi thường lưu hành thời Hán, trước hẹp sau rộng, diện tích cây xanh cũng rất đủ, thậm chí còn có một cái ao nhỏ trang trí giả sơn, vừa nhìn liền là tòa nhà do đại hộ nhân gia lưu lại.

Đáng tiếc bởi vì đã có một thời gian không người cư trú, đại bộ phận đất trong tòa nhà đã hoang phế, nước trong ao nhỏ cũng đã xanh lè, đồ đạc trong rất nhiều phòng cũng ít nhiều có chút hư hại và thiếu sót, đồng thời còn giăng đầy một tầng mạng nhện cùng bụi bặm dày đặc, không thu dọn một chút căn bản không cách nào ở.

Ngô Lương cũng là hôm nay mới lấy được tòa nhà này, ngay trước khi "mỹ nhân" được đưa tới, còn chưa chính thức vào ở.

Nói thật, thời đại chiến loạn đại hộ nhân gia hoặc là sớm chạy trốn, hoặc là bởi vì đứng sai trận doanh thảm bị tịch thu tài sản, dưới đủ loại nguyên nhân, tòa nhà lớn bị bỏ không cũng không thiếu.

Tòa nhà như vậy Thứ tộc sợ rước họa vào thân không dám tới đụng, Sĩ tộc lại chưa chắc để vào mắt, cuối cùng chỉ có thể đặt tại nơi này phủ bụi.

Hiện nay thưởng đến trong tay Ngô Lương, Tào lão bản cũng bất quá là mượn hoa hiến phật mà thôi...

Giây lát sau.

Các "mỹ nhân" trở lại trước mặt Ngô Lương, xem ra đã chọn xong phòng ưng ý, trên mặt thảm thắc ít nhiều hiện lên chút vui mừng.

Tòa nhà này tuy nhìn bẩn loạn một chút, nhưng trận thế lại một chút cũng không nhỏ, vị gia chủ này nhất định là một đại nhân vật nha. "Chọn xong?" Ngô Lương nhướng mày hỏi. "Xong rồi..." Các "mỹ nhân" vội vàng đáp ứng. "Đều toại nguyện chứ?" Ngô Lương lại hỏi. "Ân..." Các "mỹ nhân" lại đáp. "Đã chọn xong, sau này ở tại nơi này, tòa nhà này liền có một phần của các ngươi, mỗi người đều phải gánh vác trách nhiệm tương ứng, khiến tòa nhà này một lần nữa toả ra sự sống." Ngô Lương dừng một chút, đứng dậy lần nữa đi đến trước mặt các "mỹ nhân", dò xét hỏi, "Trong các ngươi, ai làm nữ công tốt nhất?" "Ta..." Một "mỹ nhân" đứng ra, trên khuôn mặt tươi cười hơi hơi phiếm khởi một vệt hồng phấn.

Đây là một trong hai mầm mống mỹ nhân Ngô Lương vừa nhìn đã nhận định, đáng tiếc hiện tại chỉ có mười lăm tuổi, còn phải khổ sở chờ đợi ba năm. "Ngươi tên là gì?" Ngô Lương cười nhẹ với nàng một cái, hỏi. "Bách, Bách Lý Hương." "Mỹ nhân" lược hiển khẩn trương đáp. "Bách Lý Hương...

Tên này cũng rất có ý vị a, chính là cái tên mỹ nhân nên có." Ngô Lương biết Bách Lý là họ kép, "mỹ nhân" tên một chữ Hương, thế là liền cười nói: "Hương nhi, không lâu sau sẽ có người đưa tới năm mươi thất vải, những vải vóc này quy cho ngươi bảo quản sử dụng,

trước tiên làm cho tất cả mọi người nơi này hai bộ quần áo, bao quát cả ta ở bên trong, nhớ kỹ chưa?" Vừa nghe lời này, các "mỹ nhân" lập tức lại thụ sủng nhược kinh.

Năm mươi thất vải, đổi thành lúa gạo đặt ở nhà bình thường có thể ăn mấy năm a, gia chủ quả nhiên không phải người bình thường!

Thế nhưng, gia chủ thật sự muốn làm quần áo mới cho chúng ta sao?

Đây không phải là đang nằm mơ chứ?

Hay là nói, gia chủ để chúng ta mặc quần áo mới là có tác dụng khác... "..." Bách Lý Hương lại bị một tiếng "Hương nhi" này gọi đến có chút thất thần.

Chương 24

Xưng hô thân mật như thế, chỉ có lúc nàng còn nhỏ, cha mẹ mới có thể gọi.

Sau này chiến loạn nổi lên bốn phía, cha bị bắt lính xong liền bặt vô âm tín, mẫu thân không lâu sau lại sinh trọng bệnh không chữa được qua đời, phòng ở điền địa trong nhà đều bị người đoạt đi, đệ đệ niên ấu cũng trong quá trình lưu vong sống sờ sờ chết đói.

Trải qua những biến cố này, nàng rốt cuộc cũng lưu lạc đến bước hôm nay.

Hình ảnh cha hiền con thảo kia đã sớm đi xa, đã rất lâu không có ai gọi nàng như thế nữa, thậm chí đã rất lâu không có ai quan tâm nàng tên là gì...

Nhớ tới những thứ này, một cỗ thê lương giấu ở chỗ sâu nhất trong nội tâm dâng lên đầu.

Bách Lý Hương rốt cuộc không cách nào khống chế cảm xúc của mình, mũi chua xót, một dòng nước nóng liền từ trong đôi mắt đẹp tuôn ra. "Đây là làm sao vậy?" Ngô Lương thấy thế tự nhiên sững sờ, chẳng lẽ công việc ta an bài quá nặng nề, dọa tiểu ny tử sợ rồi?

Không nên nha, ta lại không quy định thời hạn. "Đa...

Không phải không phải, gia, gia chủ thứ tội!" Lại thấy Bách Lý Hương đã "phịch" một tiếng quỳ trên mặt đất, một bên liều mạng dùng ánh mắt ngăn nước mắt không để nó rơi xuống, một bên không ngừng dập đầu hướng hắn, "Tỳ tử nhất thời tự khổ không có nhịn được, tỳ tử biết sai rồi, tỳ tử rốt cuộc không dám nữa!" "Cha?" Cái xưng hô buột miệng này làm Ngô Lương càng thêm hoang mang.

Hắn sờ sờ mặt mình, nghĩ bụng: "Hữu Tài huynh", thân xác này bất quá chỉ mới hai mươi bốn tuổi, nhìn qua chắc không già đến thế chứ, sao lại có thể gọi thành cha được nhỉ.

Gọi là cha nuôi thì còn có thể chấp nhận...

Bất quá kỳ thực hắn cũng nhìn ra Bách Lý Hương trong lòng tựa hồ có nỗi khổ, nhất là bộ dáng kinh hoảng thất thố sau khi lỡ không cẩn thận rơi lệ trước mặt hắn này.

Có thể thấy trước khi đến chỗ hắn, cô nương này nhất định đã chịu qua không ít sự quản giáo hà khắc, trong lòng hắn lại không khỏi dâng lên niềm thương cảm...

Dù sao hiện tại Bách Lý Hương đã là người của hắn, hắn không thương thì ai thương?

Thế là Ngô Lương ngồi xổm xuống, ánh mắt sáng rực nhìn chằm chằm vào khuôn mặt nhỏ nhắn lê hoa đái vũ trước mặt, mở miệng hỏi: "Nói thử xem, ngươi sai ở đâu?" Các "mỹ nhân" tưởng rằng Ngô Lương muốn trừng trị Bách Lý Hương, nhao nhao nín thở, mím chặt môi ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Thân mình gầy yếu của Bách Lý Hương lại vì khẩn trương mà run lên một cái, vội vàng cúi đầu tránh đi ánh mắt của Ngô Lương, run giọng đáp: "Tỳ, tỳ tử không nên khóc, càng không nên khóc trước mặt gia chủ, chọc gia chủ tâm phiền..." "Hương nhi, ngươi nghe cho kỹ, còn có các ngươi, cũng đều nghe cho kỹ đây." Ngô Lương nghe xong gật gật đầu, lại quay đầu đưa mắt nhìn qua đám "mỹ nhân" đang chiến chiến cẳng cẳng, nghiêm mặt nói: "Nơi này là nhà của ta, từ nay về sau cũng là nhà của các ngươi.

Ở trong tòa nhà này không có những quy củ loạn thất bát tao kia, các ngươi muốn khóc thì khóc, muốn cười thì cười, muốn nói cái gì thì nói cái đó, muốn làm cái gì thì làm cái đó, ai cũng không quản được

các ngươi.

Kẻ nào dám đến khoa tay múa chân thì bảo hắn cút xéo, đây chính là quy củ duy nhất, nghe rõ chưa?" "!?" Lời vừa nói ra, Bách Lý Hương theo bản năng ngẩng đầu lên, vẻ mặt kinh ngạc nhìn về phía Ngô Lương.

Các "mỹ nhân" cũng thần sắc kinh dị, phảng phất như bị ảo thính, khó có thể tin nhìn về phía Ngô Lương.

Gia chủ uống rượu rồi sao?

Nếu không vì sao lại nói sảng?

Thế nhưng cũng không ngửi thấy mùi rượu nha...

Những "mỹ nhân" này sinh hoạt ở thời đại này, sớm đã quen với quy củ của thời đại, bởi vậy cho dù nghe được những lời này của Ngô Lương khiến trong lòng chấn động, cũng chỉ coi là lời nói xằng bậy lúc đầu óc không thanh tỉnh.

Bất quá các nàng cũng mơ hồ ý thức được, vị gia chủ này... tựa hồ có chút khác biệt.

Nhìn phản ứng của các nàng, Ngô Lương liền biết chỉ bằng mấy câu nói này còn chưa đủ để thay đổi ý thức giai cấp đã sớm mọc rễ trong lòng các nàng.

Bất quá hắn cũng không vội, tin tưởng thời gian cuối cùng sẽ thay đổi tất cả.

Thế là không tiếp tục nói nhiều về vấn đề này, Ngô Lương đứng dậy lại hỏi: "Vấn đề tiếp theo, trong số các ngươi, ai nấu cơm ngon nhất?" ...

Không lâu sau đó.

Các công việc như y thực trụ hành (ăn mặc ở đi lại) trong nhà đều

đã có nhân tuyển thích hợp, chín vị "mỹ nhân" đều đã được sắp xếp, lại đơn độc còn thừa Bảo Nhu - người được hỏi chuyện đầu tiên - là vẫn chưa có việc gì làm.

Kỳ thực Bảo Nhu đã tự đề cử vài lần, nhưng Ngô Lương lại đều đem công việc phân cho người khác, tựa hồ hoàn toàn xem nhẹ sự tồn tại của nàng.

Bây giờ chỉ còn lại một mình nàng, những công việc có thể nghĩ tới đều đã có người làm, trong lòng Bảo Nhu tự nhiên thất thố lo âu, vành mắt đều cuống đến mức đỏ lên.

Chẳng lẽ gia chủ chỉ không thích một mình nàng?

Những người khác cũng đang len lén thay Bảo Nhu lo lắng.

Trong đám "mỹ nhân" này, Bảo Nhu lớn tuổi nhất, bình thường chiếu cố các nàng rất nhiều, nếu như gia chủ chỉ một mực không cần Bảo Nhu tỷ tỷ, trong lòng các nàng đều sẽ rất khổ sở.

Đúng lúc này, Ngô Lương rốt cục gọi đến tên Bảo Nhu: "Nhu nhi, ngươi lại đây." "Gia chủ..." Bảo Nhu vội vàng khom người tiến lên. "Từ hôm nay trở đi, ngươi chuyên môn phụ trách sinh hoạt thường ngày của ta.

Sinh hoạt thường ngày ngươi hiểu chứ, chính là thay quần áo rửa mặt, trải giường chiếu chăn đệm, rót rượu pha trà, những việc vặt đại loại như thế.

Bất quá cũng không cần quá mức để tâm, bình thường ta đều có thể tự lo liệu, lúc nào gọi ngươi thì ngươi hẵng qua đây giúp một tay là được." Ngô Lương cười híp mắt nói.

Còn năm tháng nữa, an bài người ở gần mình một chút để trước tiên làm quen bồi đắp tình cảm.

Thuận tiện nhắc tới một câu, Bảo Nhu chính là một mỹ nhân phôi

tử (người đẹp bẩm sinh) khác trong mười người ngoại trừ Bách Lý Hương, vừa vặn lại là mỹ nhân tiếp cận mười tám tuổi nhất, cũng coi như không làm Ngô Lương quá thất vọng. "Vâng, tạ gia chủ." Bảo Nhu mắt đỏ lên, vội vàng đáp.

Đây trong quan niệm của các "mỹ nhân" không thể nghi ngờ là công việc tốt nhất.

Tỳ tử có thể hầu hạ bên người gia chủ, hưởng chút vinh quang của gia chủ, đãi ngộ các phương diện tự nhiên đều sẽ tốt hơn một chút.

Không ngờ tới gia chủ giữ nàng lại cuối cùng, lại là có an bài khác, đúng là liễu ám hoa minh hựu nhất thôn, vui mừng khôn xiết... "Được rồi, mọi người hiện tại đều đã có an bài, từ ngày mai bắt đầu mỗi người quản lí chức vụ của mình.

Còn hôm nay, mọi người cứ trước tiên tổng vệ sinh khai hoang cho tòa nhà này đi." Cuộc sống mới sắp chính thức khởi bộ, trong lòng Ngô Lương cũng tràn đầy mong đợi, vui rạo rực nói: "Bất quá việc nặng ngàn vạn lần đừng miễn cưỡng, lát nữa ta về quân doanh gọi mấy huynh đệ có sức lực đến giúp một tay, đến lúc đó để bọn hắn làm, chúng ta không làm..." Ngay lúc đang nói chuyện, ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến mấy giọng nói thô kệch: "Hữu Tài huynh đệ, ngươi nói mấy huynh đệ có sức lực, chắc không phải là mấy người chúng ta chứ?" "Có nhà mới cũng không báo một tiếng, có phải sợ chúng ta tới chỗ ngươi đòi rượu uống hay không a?" "Quang bỏ sức lực mà không có rượu uống là không được đâu đấy!" "Chậc chậc chậc, làm Tư mã đúng là không giống bình thường, Yêm nếu là có được tòa nhà lớn thế này thì đời này cũng coi như đáng giá..." Ngô Lương quay đầu nhìn lại, người tới quả nhiên là sáu gã binh sĩ Phường Nhân Quân gồm Trần Kim Thủy từng cùng hắn vào sinh ra tử trong Lương Hiếu Vương mộ.

Tại sau lưng bọn hắn còn đi theo một đội tôi tớ gánh đòn gánh nặng trĩu, hiển nhiên những người này chuyên trình tới đưa phần thưởng của Tào lão bản cho hắn: hai trăm thạch túc mễ, năm mươi thất vải vóc.

Kỳ thực mấy tên lính này lúc mới bắt đầu nói chuyện không có không biết lớn nhỏ như vậy.

Nhất là sau khi biết được Ngô Lương đã quý vi Phường Nhân Quân Tư mã, lại càng là ngay cả lời cũng không dám nói với hắn.

Nhưng Ngô Lương cũng không thèm để ý những thứ này, trên đường tới Trần Lưu vẫn cứ cùng bọn hắn chọc ghẹo cười đùa, một điểm giá tử cũng không có, dần dần bọn hắn mới rốt cục buông lỏng ra một chút.

Tất nhiên, chừng mực cần có vẫn còn, chỉ là nơi riêng tư thì lược bỏ bớt, phóng túng hơn một chút. "Các ngươi đã tới?

Tới đúng lúc lắm." Ngô Lương quay đầu cười híp mắt nói. "Tham kiến Tư mã!" Một giây sau mấy người đã đứng đắn trở lại, cực kỳ chính thức hướng Ngô Lương làm một cái quân lễ, lớn tiếng nói: "Giáo úy truyền lệnh, vì thuận tiện cho Tư mã hành sự sau này, từ hôm nay sáu người chúng ta điều nhập dưới trướng Tư mã, trực tiếp chịu sự quản thúc của Tư mã, tùy ý sai phái!" "Trần Kim Thủy đặc biệt tới báo danh!" "Doãn Kiện báo danh!" "Từ Lục Phúc báo danh!" "Trương Tiểu Quang báo danh!" "Cao Mậu Tài báo danh!" "Lý Nguyên báo danh!" Mấy tên này giật đùng đùng, ngược lại làm các "mỹ nhân" của Ngô Lương giật nảy mình, từng người xoay người trốn sau lưng Ngô Lương không dám lên tiếng. "Được rồi đấy các ngươi, từng người da người dạng chó trang mô tác dạng cho ai xem, giữ lại chút khí lực giúp ta đem dọn dẹp nhà kho ra trước, đem lương thực và vải vóc của ta toàn bộ dọn vào tồn trữ cho tốt." Ngô Lương

cười mắng một câu, mấy người ưng thuận một tiếng, xắn tay áo lên liền muốn đi thu dọn nhà kho.

Lại thấy Ngô Lương gọi lại một người: "Doãn Kiện, nhà ngươi ở Trần Lưu, Trần Lưu ngươi quen thuộc nhất, lát nữa theo ta ra ngoài mua sắm chút vật dụng cần thiết, lại mua chút rượu thịt rau quả, tối nay huynh đệ chúng ta không say không về!" *** Lúc này Trần Lưu tuy không xưng được là ngựa xe như nước, nhưng so với những thành quận mà Ngô Lương hành quân đi ngang qua những ngày gần đây thì vẫn náo nhiệt hơn nhiều.

Chỉ bất quá đang thời buổi chiến loạn, thanh niên trai tráng đi trên phố ít hơn một chút, đa số đều là trung lão niên, hài đồng hoặc là phụ nữ.

So với các triều đại đời sau, địa vị xã hội của nữ tử thời Hán vẫn là không tệ.

Không chỉ có thể ra ngoài buôn bán, làm nông, còn có thể hiệp nghị ly hôn, nếu là quả phụ cũng có thể lựa chọn tái giá, thậm chí một số nữ tử sĩ tộc nếu là có tài, còn có cơ hội nhập triều làm quan, tham dự triều chính.

Trong đó Đông Kinh (Lạc Dương) liền có một vị nữ văn quan tương đối nổi danh, gọi là "Ban Chiêu".

Nhắc tới cái tên này rất nhiều người có lẽ cũng không quen thuộc, nhưng nhắc tới một bộ tác phẩm của bà, rất nhiều người lập tức liền sẽ "khẩu thổ phân phương" —— 《Nữ Giới》.

Những luận điệu như "Tam tòng chi đạo", "Tứ đức chi nghi", "Nữ tử vô tài tiện thị đức" vân vân... chính là do vị nữ văn quan này dẫn đầu đưa ra, đồng thời tạo thành ảnh hưởng cực kỳ thâm viễn đối với hình thái xã hội của đời sau.

Không nghĩ tới phải không.

Kẻ tiên phong cân nhắc làm thế nào để áp bức nữ tính tịnh không phải nam tính, mà vừa vặn lại cũng là nữ tính... "Hữu Tài huynh đệ, nhìn thấy lá cờ phía trước kia không, đó chính là tiệm muối." Đi ra ngoài không bao lâu, Doãn Kiện dẫn đầu đưa Ngô Lương đến tiệm muối.

Đây là ý của Ngô Lương.

Muốn sống qua ngày, đầu tiên cần cân nhắc chính là vấn đề ăn uống ngủ nghỉ, ăn còn phải xếp ở vị trí đầu não, mà bàn về ăn thì tuyệt đối tránh không khỏi muối.

Thứ đồ chơi này không chỉ là gia vị quan trọng, còn là nhu yếu phẩm tức tức tương quan với sức khỏe. "Đi thôi." Ngô Lương gật gật đầu, hai người cùng nhau bước vào tiệm muối. "Hữu lễ, khách quan ngài mua muối nột?" Thấy sau lưng Ngô Lương dẫn theo binh sĩ, tiểu tư (người làm) vốn dĩ thần sắc lạnh lùng vội vàng đầy mặt tươi cười nghênh đón, trong hành vi cử chỉ mang theo chút cẩn thận. "Chỉ có loại muối này?" Ngô Lương đi lên phía trước, nhìn mấy cái chậu sắt lớn đựng đầy muối cục trước mặt, có chút không quá hài lòng hỏi.

Loại chậu sắt đựng muối này đến năm 1997 mới lần đầu tiên được khai quật, bị giới khảo cổ đời sau xưng là "Diêm thiết bồn", trong cổ tịch đa phần ghi chép là "Lao bồn", nãi là một loại công cụ nấu muối thập phần quan trọng do triều đình Đông Kinh đặc chế.

Vĩnh Nguyên năm đầu (Công nguyên năm 89 - *Bản gốc ghi Vĩnh Hòa nguyên niên 84 nhưng Hán Hòa Đế niên hiệu là Vĩnh Nguyên*), sau khi Hán Hòa Đế thượng vị đã tạm thời phế bỏ pháp lệnh thực muối quan doanh (nhà nước độc quyền muối), từ đó về sau, triều đình nhưng chủ thuế khóa, diêm nghiệp dân doanh, mãi cho đến tận cuối thời Hán.

Mà "Diêm thiết bồn" chính là công cụ để triều đình quản khống sản lượng tư diêm, phòng ngừa trốn thuế lậu thuế.

Pháp lệnh quy định diêm hộ cần phải từ quan phủ lĩnh "Diêm thiết bồn" mới có thể chế muối bán muối, đồng thời chậu nào cũng cần thân báo, đỗ tuyệt hiện tượng trốn thuế lậu thuế.

Bất quá đây cũng không phải trọng điểm Ngô Lương chú ý, chủ yếu là khối muối trong diêm thiết bồn thực sự là...

Trong tinh thể muối pha lẫn màu vàng cùng màu nâu đậm nhạt khác nhau không nói, còn có thể thấy rõ ràng một số đá vụn sảm tạp trong đó, thậm chí có thể ngửi thấy một cỗ mùi bùn đất nồng nặc.

Kỳ thực đá vụn đều còn dễ nói, cùng lắm thì lúc ăn cơm cẩn thận một chút, đừng để mẻ răng là được.

Chương 25

Nhưng những màu sắc loang lổ trong khối muối kia thực sự quá khoa trương.

Điều này nói rõ trong khối muối nhất định hàm chứa vật chất khác chưa được xử lý sạch sẽ, thảng hoặc là Kali nitrat (tiêu lân giáp) một loại vật chất thường có trong muối tự nhiên, ăn nhiều là sẽ chết người!

Mà theo Ngô Lương biết, công nghệ chế muối của Hán triều đã có chỗ phát triển, đồng thời xuất hiện rất nhiều giếng muối, thậm chí trước đó bởi vì quan doanh qua một đoạn thời gian, đã hình thành một chuỗi dây chuyền sản nghiệp, có kém cũng không nên kém đến mức độ này mới phải...

Quả nhiên. "Tự nhiên không phải, bên trong còn có một ít muối tốt, khách quan mời đi theo ta." Tiểu tư vội vàng chỉ chỉ hậu đường, đi ở phía trước vén rèm cho Ngô Lương.

Ngô Lương đi vào bên trong hậu đường, lại nhìn thấy mấy cái chậu sắt, muối ở trong này tuy rằng cũng còn kém xa tít tắp vẻ tinh oánh tinh tế của thế kỷ 21, nhưng lại tốt hơn bên ngoài quá nhiều, ít nhất không còn màu sắc lốm đốm dọa người như vậy. "Thế này còn tạm được, muối này bán thế nào?" Ngô Lương rốt cục hài lòng hỏi.

Nhưng tên tiểu tư lại không trực tiếp trả lời vấn đề của Ngô Lương, mà là khom người hỏi ngược lại: "Thứ cho tiểu nhân mạo muội, dám hỏi khách quan là quý khách nhà nào trong thành?" "Có quan hệ gì sao?" Ngô Lương hơi nhíu mày. "Tự nhiên có quan hệ, loại muối tinh này chỉ có thể bán cho thế gia sĩ tộc có danh tiếng trong thành, nếu là người ngoài mua muối thì tiện chỉ có muối thô bên ngoài

có thể bán, mời khách quan thứ tội." Tiểu tư giờ phút này vẫn không mò ra chi tiết của Ngô Lương, vẫn là đê mi thuận nhãn nói. "Đây là cái quy củ gì?" Vừa nghe lời này, trong lòng Ngô Lương mạnh mẽ thoán khởi một cỗ vô minh nghiệp hỏa, bán muối thì cứ bán muối, còn bán ra cái trò tôn ti khác biệt, cái thứ quái quỷ gì vậy!

Thấy cảm xúc Ngô Lương đã không đúng, Doãn Kiện vội vàng kéo hắn lại, ghé vào tai nhỏ giọng nói: "Hữu Tài huynh đệ, bớt giận bớt giận, xác thực có cái quy củ này, quy củ này cũng không phải hiện tại mới hưng khởi, ta từ nhỏ cũng đã như vậy rồi.

Mà lại không chỉ là tiệm muối, chính là các ngành các nghề cũng đều là như thế, không cần thiết so đo với tên người làm này.

Không chỉ hắn nói không tính, cho dù là chủ nhân tiệm muối này nói e rằng cũng không tính, bọn hắn cũng phải nhìn sắc mặt người khác mà sống." "Ừm..." Ngô Lương lập tức phát ra một cái tị âm trầm trầm, nộ hỏa đến nhanh đi cũng nhanh.

Xuất phát từ sự hiểu biết đối với lịch sử, hắn tự nhiên phải rõ ràng vấn đề cốt lõi trong đó hơn Doãn Kiện, chỉ là không nghĩ tới tình huống cư nhiên nghiêm trọng đến loại trình độ này.

Bất quá Ngô Lương là người biết quý trọng bản thân mình.

Loại muối thô bên ngoài kia, hắn dù có chết đói, đâm đầu chết ở trên diêm thiết bồn, cũng tuyệt đối sẽ không ăn một miếng!

Thế là, lại nhìn thoáng qua ngoại đường, Ngô Lương từ trong ngực móc ra một món đồ vàng đã bị giẫm bẹp đưa tới trong tay Doãn Kiện, mở miệng nói: "Ta sẽ không đi dạo cùng nữa, việc này giao cho ngươi đi làm.

Muối thô ở bên ngoài cứ bảo tiệm muối đong một chậu đưa đến nhà, thuận tiện lại mua cho ta chút các loại thịt, cái gì gà vịt ngỗng heo

đều chuẩn bị nhiều một chút, còn có rượu và than, tóm lại đồ ăn đồ dùng bình thường chỉ cần chỗ ta thiếu thì đều chuẩn bị đủ cho ta, chắc là đủ tiền rồi chứ?" Đừng hiểu lầm, hắn cũng không phải định cứ như vậy mà tạm bợ, mà là dự định tự mình động thủ, phong y túc thực (tự cung tự cấp).

Đối với người đến từ thế kỷ 21 như hắn mà nói, tinh luyện muối thô căn bản chính là kiến thức chút tài mọn, chỉ cần là người từng tham gia qua giáo dục bắt buộc chín năm thì đều đã từng làm qua cái thí nghiệm này ở giờ hóa học cấp hai.

Coi như hiện tại điều kiện có hạn, hắn cũng có đầy biện pháp có thể tinh luyện ra loại muối thực phẩm tốt gấp mười thậm chí gấp trăm lần đám "muối tinh" trong hậu đường kia!

A a, tưởng rằng như vậy là có thể trở ngại lão tử sống những ngày tháng tốt lành sao?

Không những không có cửa, cửa sổ cũng không có!

Lão tử không chỉ muốn ăn loại muối tinh mà đám "Thiên Long Nhân" kia chưa từng được ăn, còn muốn uống loại rượu ngon mà đám "Thiên Long Nhân" kia nghĩ cũng không dám nghĩ, để xem rốt cuộc ai mới là "Thiên Long Nhân"!

Đúng thế, rượu ngon, thời đại này còn chưa từng xuất hiện rượu chưng cất!

Chỉ trong chốc lát này, Ngô Lương đã âm thầm quyết định tiến hành cải tạo đối với rượu. "Đủ rồi đủ rồi, cứ bao ở trên người ta!" Doãn Kiện vỗ ngực nói. "Vậy ngươi đi làm đi, ta còn có việc phải đi quân doanh một chuyến, muộn một chút gặp lại ở nhà ta." Ngô Lương gật gật đầu, quay đầu liền ra khỏi tiệm muối, chạy thẳng tới quân doanh.

Đêm nay có rượu lại có thịt, hắn kế hoạch gọi cả "Điển Vi" cùng tới nhà kết giao.

Mặc dù hai người hiện tại còn chưa gặp mặt, nhưng hắn đã sớm nắm rõ sở thích của Điển Vi như lòng bàn tay. 《Tam Quốc Chí · Điển Vi truyện》 có vân: "Điển Vi, Trần Lưu Kỷ Ngô nhân dã.

Hảo tửu thực, ẩm đạm kiêm nhân, mỗi tứ thực vu tiền, đại ẩm trường xuyết, tả hữu tướng chúc, số nhân ích nãi cung, Thái Tổ tráng chi." (Tạm dịch: Điển Vi người Kỷ Ngô quận Trần Lưu, thích rượu thịt, ăn uống gấp đôi người thường, mỗi lần được ban đồ ăn, uống nhiều húp dài, người bên cạnh rót rượu, mấy người hầu hạ mới kịp, Thái Tổ khen là tráng sĩ.) Biết người sở hảo, lại đầu kỳ sở hảo (nắm được sở thích, chiều theo sở thích), tự nhiên đánh đâu thắng đó! *** Trong đại doanh Trần Lưu. "Tốt!" "Tốt!" "Tốt!" Từng trận tiếng trầm trồ khen ngợi từ giữa đám binh sĩ vây xem truyền đến.

Ngô Lương hiếu kỳ chen vào xem xét, nguyên lai là một gã binh sĩ khôi ngô tráng kiện mặt đen đang luyện võ trong sân, một cây cờ nha môn to như cột điện thế mà bị hắn dùng một tay giơ lên, phảng phất như làm xiếc đi lại trong đám người.

Mặt không đỏ hơi không suyễn, lộ ra vẻ nhẹ nhõm đến cực điểm. "Người này hẳn là Điển Vi a?" Ngô Lương đụng đụng binh sĩ bên cạnh, cười híp mắt chứng thực nói.

Trong 《Tam Quốc Chí · Điển Vi truyện》 liền từng ghi chép qua chuyện Điển Vi một tay giơ lên cờ nha môn, không nghĩ tới vừa tới liền bị chính mình nhìn thấy, đây chính là duyên phận sao? "Ngươi thuộc doanh nào?" Tên binh sĩ kia quay đầu dò xét hắn một mắt, cảnh giác hỏi. "Phường Nhân Quân." Ngô Lương cười nói. "Vậy thì khó trách, ta còn tưởng lính ở chỗ chúng ta có ai mà không biết Điển ngũ trưởng chứ." Binh sĩ lúc này mới rốt cục hướng Ngô Lương lộ ra mặt

cười, một bên vỗ bờ vai của hắn, một bên dùng giọng điệu của người từng trải nói, "Ta nói cho ngươi biết, Điển ngũ trưởng chính là lực sĩ nổi danh trong thủ quân Trần Lưu chúng ta, giơ một cái cờ nha môn chẳng qua là chút lòng thành thôi, hai năm trước lúc chinh thảo Đổng Trác, ta còn tận mắt thấy qua hắn một người đụng nát thuẫn trận mười người đấy, lợi hại chưa." "Lợi hại, nhưng thế thì kỳ quái, Điển Vi đã lợi hại như thế, vì sao chỉ là một Ngũ trưởng?" Ngô Lương lại cố ý hỏi.

Đây cũng là vấn đề hắn lúc nghiên cứu lịch sử không tìm thấy đáp án.

Theo lý thuyết ở thời đại vũ khí lạnh, mãnh sĩ giống như Điển Vi, vô luận ở bất kỳ trận doanh nào cũng sẽ như đốm lửa trong đêm tối lấp lánh tỏa sáng.

Trương Mạc nếu như không phải kẻ mù hoặc là kẻ điếc, thì không thể nào không nhìn thấy hoặc không nghe nói, lại làm sao có thể nhắm mắt làm ngơ đây? "Cái này ngươi coi như hỏi đúng người rồi." Tên binh sĩ tự đắc nhướng mày, hạ thấp giọng nói, "Trách chỉ trách Điển ngũ trưởng ăn quá nhiều, tính tình lại quá thẳng, bởi vì chút chuyện nhỏ này từng nhiều lần xung đột với Tư mã Triệu Sủng trong quân, mà Triệu Tư mã lại là người được Trương thái thú thâm sâu tín nhiệm, hắn muốn đè ép Điển ngũ trưởng, Điển ngũ trưởng làm sao có ngày nổi danh?" "Thì ra là thế, đa tạ đại ca chỉ giáo." Ngô Lương nghe xong chắp tay tạ ơn.

Quan vu cái vị Triệu Sủng Triệu Tư mã này, hiểu biết của Ngô Lương ngược lại không nhiều, bởi vì trong sử sách chỉ nhắc tới lúc Điển Vi đi theo Trương Mạc, "Từng thuộc quyền Tư mã Triệu Sủng", trừ cái đó ra thì một câu cũng không có nữa.

Đã không có giới thiệu, liền nói rõ người này hẳn không phải nhân

vật trọng yếu gì, đời này cũng chưa từng làm qua đại sự gì, không cần quá mức để ở trong lòng.

Bất quá buồn cười là, cái tên Triệu Sủng này tâm nhãn cũng vị miễn quá nhỏ.

Lực sĩ hiếm thấy như Điển Vi năng ăn là chuyện quá bình thường, nói đến lúc trên chiến trường giết địch còn nhiều hơn đâu, Triệu Sủng có thể bởi vì chút chuyện nhỏ này mà nhiều lần chọc giận Điển Vi khiến hắn nhiều lần xung đột, cũng thật sự là kỳ lạ.

Bất quá quay đầu ngẫm lại. "Hữu Tài huynh" cũng từng bởi vì chuyện "ăn" mà chọc tới Chu Phong, còn nhiều lần rước lấy họa sát thân, ngược lại có chút dị khúc đồng công chi diệu.

Đây có lẽ chính là hình thu nhỏ của thời đại?

Đang nói chuyện, chỉ nghe "Bành" một tiếng.

Điển Vi đã đem cờ nha môn đặt lại trên mặt đất, sải bước đi đến trước mặt một tên binh sĩ, một tay túm lấy cổ hắn vươn bàn tay lớn nói: "Cờ nha môn ta đã giơ qua, là ngươi thua, đưa bánh đây!" "Được được được, đưa cho ngươi là được, chớ có động thủ, ta cũng không chịu nổi ngươi gia giày vò." Tên binh sĩ kia vội vàng từ trong ngực móc ra hai cái bánh bột ngô giao cho Điển Vi. "Thế mới đúng chứ." Điển Vi lúc này mới hài lòng cười nói, một bên đem một chiếc bánh ném vào trong miệng phóng túng nhai nuốt, một bên vặn vẹo thân thể tráng kiện như gấu hướng ngoài đám người đi đến.

Cái thể xác này chắc bằng hai cái ta hiện tại, bằng bốn cái ta của thế kỷ 21...

Ngô Lương nhìn cánh tay cẳng chân nhỏ bé của mình, liền bước nhanh đuổi theo bắt chuyện: "Điển lực sĩ, xin dừng bước." Điển Vi nghe tiếng dừng bước lại, quay đầu dò xét Ngô Lương: "Thế nào,

ngươi cũng muốn đánh cược với ta?

Cược cái gì?

Bánh có mang ở trên người không?

Khái không nợ chịu!" "Không không không, ta không đánh cược, chỉ là muốn mời Điển lực sĩ giúp chút chuyện nhỏ." Ngô Lương cười nói. "Giúp một tay?

Giúp chuyện gì?" Điển Vi mặt lộ vẻ kinh ngạc, ta với ngươi rất quen sao? "Ta gần đây dọn nhà mới, có chút việc nặng cần người làm..." Ngô Lương cười híp mắt nói.

Nghe đến đó, trên mặt Điển Vi đã nổi lên một tia tức giận.

Hắn vẫn là lần đầu tiên gặp phải loại người dám đến trong quân doanh tuyển lao động tay chân, mà lại còn tìm tới hắn cái chức Ngũ trưởng này, đơn giản sống không kiên nhẫn được nữa rồi.

Sau đó liền nghe Ngô Lương tiếp tục nói: "Điển lực sĩ nếu là nguyện ý giúp một tay, đêm nay thức ăn mặn bao no, rượu cũng để Điển lực sĩ uống đến khi hài lòng, thế nào?" Lời vừa nói ra, tia tức giận trên mặt Điển Vi trong nháy mắt biến mất không thấy gì nữa.

Bánh bột ngô đang nuốt dở dừng lại ở cổ họng, đôi mắt trâu cũng trừng lớn rất nhiều, lấp lóe quang mang kỳ dị. "Lời ấy là thật?" "Tự nhiên là thật, chẳng lẽ trong quận Trần Lưu còn có người dám lừa gạt Điển lực sĩ sao?" Ngô Lương cười hỏi ngược lại. "Ùng ục!" Khối bánh kia rốt cục nuốt xuống, Điển Vi vẫn có chút hồ nghi xác nhận nói: "Vị huynh đệ này, ngươi có phải hay không chưa thấy qua tửu lượng và sức ăn của ta?" "Lược có nghe thấy, bất quá nhiều hơn nữa ta cũng cung đến nổi, chỉ sợ Điển lực sĩ không nguyện ý tới." Ngô Lương nói. "Đi, đi đi đi!

Đi ngay bây giờ!" Điển Vi ngược lại còn sợ Ngô Lương hối hận,

vội vàng nói, "Ngươi dẫn đường phía trước là được, chỉ cần rượu thịt bao no, đừng nói dọn một cái nhà, cho dù là dọn tòa núi ta cũng toại nguyện của ngươi, nhưng ngươi nếu dám lừa gạt ta, cũng đừng trách ta trở mặt không nhận người!" ...

Trong nhà. "Hữu Tài huynh đệ, ngươi đây là từ đâu tìm tới quái nhân, cái bàn đá to như vậy, ở trong tay hắn cứ như linh cái ghế trúc nhỏ vậy nhẹ nhàng linh hoạt, đây còn là người sao?" Người so với người phải chết, hàng so với hàng phải vứt.

Từ khi Điển Vi tới về sau, mấy tên lính tinh nhuệ Phường Nhân Quân như Trần Kim Thủy trong nháy mắt liền mất đi hào quang, từng người thần sắc kinh hãi ghé vào bên người Ngô Lương nhỏ giọng hỏi. "Người này tên là Điển Vi, sau này sẽ là huynh đệ một nhà, các ngươi không có việc gì thì nói chuyện với hắn nhiều hơn, cùng nhận thức một chút." Ngô Lương dừng tay cầm than củi, cười híp mắt nói.

Hôm nay có thể đem Điển Vi mời đến trong nhà chính là một cái bắt đầu tốt, người cùng người giao tiếp mà, đều là từ cạn tới sâu, vừa bắt đầu mục đích quá minh xác ngược lại dễ dàng chiêu người đề phòng. "Đó là phải hảo hảo nhận thức, có một người huynh đệ một nhà như thế, ra cửa bên ngoài không biết có bao nhiêu an tâm." Đám người liên tục gật đầu xưng phải.

Đang nói chuyện, Trần Kim Thủy lại chỉ chỉ đồ án mà Ngô Lương dùng than củi vẽ lên trên một khối vải bố vừa mới cắt xuống, hiếu kỳ hỏi, "Hữu Tài huynh đệ, ngươi vẽ cái này lại là thứ gì, nhìn rất là cổ quái." "Cái này gọi là Lạc Dương Sạn (Xẻng Lạc Dương), thứ đồ chơi này tạo ra được thì có tác dụng lớn, về sau các huynh đệ có thể ăn cơm no hay không đều trông cậy cả vào nó." Ngô Lương cũng không giấu giếm, hào phóng bày ra cho mấy người xem.

Vật này vào năm 1923 do một tên trộm mộ ở vùng ngoại ô Lạc

Dương tên là "Lý Áp Tử" phát minh.

Từ khi nó xuất hiện đến nay, khu vực Mang Sơn, Lạc Dương - nơi tập trung mộ táng cổ đại nhiều nhất Thiên triều - mười mộ chín trống, cổ vật đại lượng thất thoát ra bên ngoài, tại giới khảo cổ có thể nói là tiếng xấu lan xa.

Bất quá thứ đồ chơi này tại phương diện khoan thăm dò trộm mộ xác thực có kỳ hiệu.

Đến mức về sau thế mà cũng thành công cụ đặc biệt bị của người làm công tác khảo cổ điền dã trong nước, thậm chí trong sách giáo khoa của chuyên ngành khảo cổ còn vẽ ra đồ hình, giới thiệu phương pháp sử dụng của nó, hướng cả nước mở rộng sử dụng, cũng nhân đó mà hình thành kỹ thuật khảo cổ khoan thăm dò độc hữu của Thiên triều, cũng thành tượng trưng cho công cụ khảo cổ khoan thăm dò của Thiên triều.

Chương 26

Có thể không chút nào khoa trương nói, dù cho ở phạm vi thế giới, Lạc Dương Sạn cũng là một trong những công cụ khảo cổ tốt nhất.

Ngô Lương tuy rằng đối với rất nhiều di chỉ cổ mộ trước thời Hán đều có hiểu biết, thậm chí còn có rất nhiều đều có thể nói được vị trí cụ thể, nhưng cân nhắc đến lúc này cùng hậu thế sai biệt gần hai ngàn năm, địa hình địa mạo hoặc nhiều hoặc ít sẽ có chút khác biệt, muốn đề cao hiệu suất trộm mộ, Lạc Dương Sạn vẫn là thần khí không thể thiếu.

Trừ cái đó ra, Ngô Lương còn dự định chế tạo một nhóm xẻng công binh (Công Binh Sạn), coi như công cụ chuyên dụng của Phường Nhân Quân.

Thứ đồ chơi này một vật đa dụng, thuận tiện mang theo, dùng rất tốt. *** Đương nhiên, có kinh nghiệm mua muối hôm nay, cái Lạc Dương Sạn và Công Binh Sạn này Ngô Lương tự nhiên đã không định tự mình đi tìm thợ rèn chế tạo.

Hán triều "Diêm Thiết" không phân gia, trong các pháp lệnh tương quan đều là đồng thời xuất hiện.

Mà thời đại này, sắt ở trong mắt giai cấp sĩ tộc, không thể nghi ngờ là một loại vật tư chiến lược còn quan trọng hơn so với muối, chỉ sợ tay của quan phương sẽ còn vươn dài hơn.

Cho nên, Ngô Lương dự định việc này ủy thác cho Tào Bẩm đi làm.

Lấy thân phận của hắn, nghĩ đến sẽ dễ dàng hơn nhiều, mà lại cam đoan chất lượng, tiêu xài công khoản, đơn giản nhất cử đa đắc.

Vẽ xong bản thảo của Lạc Dương Sạn cùng Công Binh Sạn đã là chuyện của nửa canh giờ sau.

Ngô Lương quay người nhìn lại, ngôi nhà hoang phế đã lâu của mình rốt cục có chút dáng vẻ.

Cỏ dại cao đến nửa người trong sân đã cơ bản dọn dẹp sạch sẽ, lộ ra mặt đất lát đá xanh bên dưới, bàn đá ghế đá ngã chỏng chơ trên đất đều bày lại vị trí tương ứng, cành cây già vươn dài quá mức cũng bị chặt đi bàng chi, nhìn qua chỉnh tề hơn rất nhiều.

Mà những "mỹ nhân" kia của hắn cũng đều là người thạo việc, những nơi trong tối ngoài sáng trong nhà, đều bị các nàng tỉ mỉ quét dọn lau chùi một lần, toả ra màu sơn cùng màu gỗ vốn có.

Đúng lúc này, Doãn Kiện đi giúp Ngô Lương mua sắm vật tư rốt cục trở về.

Hắn một mình đi ở phía trước, phía sau đi theo vài chiếc xe ngựa, đều là thương gia đến đưa hàng.

Đừng nói, cái tên này đến cùng là người có gia thất, đích xác là tay hòm chìa khóa biết lo liệu việc nhà, một vòng này hắn mua sắm vật tư về cho Ngô Lương dị thường đầy đủ, lớn đến lu nước thùng nước cùng chăn đệm, nhỏ đến nồi bát bầu bồn cùng ly tách, tóm lại bất kể Ngô Lương nhắc tới hay chưa nhắc tới đều mua về. "Hắc hắc, Hữu Tài huynh đệ, cái này cư gia qua ngày không so với cái khác, thiếu thứ gì cũng không được, ngươi đây vừa mới bắt đầu, người ở lại nhiều, về sau đồ đạc cần mua sắm còn nhiều lắm đấy." Nhìn thấy Ngô Lương, Doãn Kiện lấy tư thái của người từng trải cười nói, còn có chút ý tứ tranh công. "Vẫn là ngươi có tiền đồ nhất, trước tiên gọi người đem đồ vật dọn vào đi." Ngô Lương cười khen ngợi một câu, đợi đám người làm của thương gia đem từng món đồ khiêng vào xong, rất nhanh liền đem sự chú ý đặt lên cái chậu sắt đựng đầy muối

thô kia.

Người làm của tiệm muối giữ ở bên cạnh cái chậu, nhăn nhăn nhó nhó không chịu rời đi. "Ngươi còn ở đây làm cái gì?" Doãn Kiện trừng hắn một cái, tức giận quát.

Lúc trước ở tiệm muối có chút mất mặt, nhất là làm mất mặt mũi Ngô Lương, tên này trong lòng cũng ít nhiều có chút bất mãn. "Chậu, cái chậu này ta còn phải mang về..." Người làm của tiệm muối nhỏ giọng nói. "Người ở loại nhà này, chẳng lẽ còn có thể biển thủ cái chậu nhà ngươi không thành?

Quay đầu sai người đưa đi cho ngươi là được!" Doãn Kiện lại nói. "Cái này... vâng." Người làm ngẫm lại cũng phải, lúc này mới bất đắc dĩ ra khỏi nhà.

Doãn Kiện quay đầu thấy Ngô Lương nhưng nhìn một chậu muối thô xuất thần, tưởng rằng hắn còn đang vì chuyện trước đó mà buồn bực, liền lại mở miệng khuyên nhủ, "Hữu Tài huynh đệ, cái muối này tướng mạo là không ra làm sao, bất quá cũng có thể tạm bợ mà ăn, ta đã ăn hơn hai mươi năm, cũng ăn... không ăn ra sự tình gì." Doãn Kiện vốn định nói "Ăn không chết người", nhưng lời này đã không may mắn lại khó nghe, đến miệng liền lại đổi giọng.

Là ăn không chết người.

Ngô Lương thừa nhận thuyết pháp của Doãn Kiện, Hán đại mặc dù còn chưa phát triển ra "Ngũ bộ chế diêm pháp" của thời Đường, cũng không nắm giữ kỹ thuật đề thuần, nhưng những thứ muối này tốt xấu cũng đã trải qua nấu chế, cũng không phải quặng muối nguyên thủy.

Nếu không, lão bách tính của Hán triều đã sớm bị hại chết gần hết rồi, quần hùng chư hầu còn lấy gì đánh trận?

Nhưng cũng chỉ là một chốc lát ăn không chết người mà thôi...

Trong đống muối thô này những thứ nói không rõ nói không minh bạch quá nhiều, có mấy thứ không tốt ăn không nhiều, trong thời gian ngắn tuy sẽ không trí mạng, nhưng tích lũy trong thân thể nhiều, lúc bắt đầu phát tác liền có thể trong nháy mắt lấy tính mệnh con người.

Những ngày tháng tốt lành của Ngô Lương mới vừa vặn bắt đầu, tự nhiên là hi vọng mình sống càng lâu càng tốt.

Cho nên chỗ nào nên chú trọng, vẫn là phải chú trọng. "Điển ngũ trưởng, ngươi tới đây một chút đi." Nghĩ như vậy, Ngô Lương đứng dậy hướng Điển Vi đang làm việc vẫy vẫy tay. "Chuyện gì?" Điển Vi vội vàng đi tới hỏi.

Vừa rồi lúc Doãn Kiện trở về, Điển Vi liền lưu ý đến một xe đầy thịt tươi cùng gà sống vịt sống được đưa vào sau cùng, lại thêm nhìn qua quy mô của tòa nhà này, trong lòng suy đoán thân phận của Ngô Lương đồng thời, đã xác định Ngô Lương không có lừa hắn, đêm nay hắn thật sự có thể đại bão khẩu phúc rồi.

Cũng chính vì vậy, Điển Vi tự nhiên không dám lại đối với Ngô Lương có lòng coi thường, ngôn ngữ cùng hành vi đều lược vi câu nệ hơn một chút.

Ngô Lương thì hướng Điển Vi cười cười, hỏi: "Những khối muối này ngươi có thể bóp nát không?" "Nát bao nhiêu?" Điển Vi hỏi. "Có thể nát bao nhiêu thì nát bấy nhiêu, tốt nhất nát như bột mịn." Ngô Lương nói.

Trong sân không có cối xay, chỉ có thể coi Điển Vi là cối xay, vừa vặn mượn cơ hội này quan sát trực quan hơn một chút quái lực của Điển Vi. "Vậy có thể hay không ứng trước một bát, không, ba bát rượu, uống rượu mới dễ dùng sức." Điển Vi quay đầu nhìn về phía hai vò rượu lớn chưa khui niêm phong được đưa tới cùng, yết hầu

nhúc nhích một chút, trong mắt lấp lóe quang mang kỳ vọng. "Mời." Ngô Lương gật đầu.

Điển Vi vừa nghe liền vui vẻ ra mặt, thân thể tráng kiện trong nháy mắt trở nên nhẹ nhõm rất nhiều, hai ba bước đi vào trước vò rượu, nhẹ nhàng vỗ một cái bắn bay nắp bùn, cầm lấy một cái bát mới bên cạnh tùy tiện chùi hai cái lên quần áo, liền thò vào trong vò múc rượu. "Ừng ực ừng ực ừng ực..." Ba bát rượu trong nháy mắt xuống bụng, Điển Vi tuy chưa thỏa mãn, nhưng cũng tuân thủ bổn phận, có chút không nỡ buông bát rượu xuống một lần nữa trở về, từ trong diêm thiết bồn cầm lên một khối muối lớn bằng nắm tay.

Chỉ nghe "Phanh" một tiếng thúy hưởng, mà không phải "Răng rắc" một tiếng.

Khối muối kia thế mà trong nháy mắt hóa thành bột phấn, bột phấn tạp sắc mịn màng như cát từ kẽ ngón tay Điển Vi chảy ra. "Trâu!" Nhìn thấy một màn này, Ngô Lương đều nhịn không được vỗ tay, lớn tiếng khen hay.

Không hổ là danh tướng ta nhìn trúng, Điển Vi ta tất thu nhập dưới trướng, ai tới cũng không đổi! "Ngao..." Trần Kim Thủy bọn người, cũng là trong nháy mắt trừng lớn mắt, miệng há thành hình chữ "O" thật lớn, phảng phật vừa mới nuốt vào một quả trứng ngỗng, nửa ngày không cách nào khép lại. ...

Tiếp theo sự tình liền trở nên đơn giản hơn nhiều.

Ngô Lương phân phó Điển Vi đem muối thô trong chậu toàn bộ bóp nát, chính mình thì cầm cây kéo đi nhà kho, cắt xuống vài miếng vải bố mang ra, xếp làm bốn tầng trùm lên trên một cái lu nước lớn.

Sau đó ngồi ở một bên kiên nhẫn chờ đợi Điển Vi làm nát muối. "Cái này...

Hữu Tài huynh đệ, ngươi đây lại là muốn làm cái gì?" Trần Kim Thủy bọn người tự nhiên có chút sờ không được đầu não, kỳ quái hỏi. "Nấu muối." Ngô Lương cười nói. "Nấu muối?" Trần Kim Thủy bọn người hai mặt nhìn nhau.

Trong cái chậu sắt này đựng chẳng phải là muối sao?

Mấy tên này đều là bách tính bình thường, ngay cả quá trình chế tác muối thô cũng chưa từng thấy qua, tự nhiên không hiểu Ngô Lương lời này có ý gì.

Mà lại không chỉ là bọn hắn, cho dù là tiệm muối chuyên làm nghề muối, hiện tại dùng cũng vẫn là "Tứ bộ chử diêm pháp" (phương pháp nấu muối 4 bước) tương đối lạc hậu, cái gọi là muối tinh bất quá chỉ là đem một số tạp chất tương đối rõ ràng bên trong lọc bỏ đi mà thôi, tịnh không thể chân chính lên đến tác dụng "đề thuần".

Mãi cho đến sơ kỳ thời Đường, mới xuất hiện "Ngũ bộ sản diêm pháp" có hiệu quả "đề thuần".

Bởi vậy cho dù là loại "muối tinh" mà các thế gia sĩ tộc ăn, kỳ thực cũng bất quá là muối thô nhìn qua mặt ngoài sạch sẽ hơn một chút mà thôi, về bản chất tịnh không có quá lớn khác biệt.

Thôi được rồi, ngửa bài, không giả bộ nữa!

Chính là do hồi xưa học Hóa không giỏi, sau đó lại chọn ban Văn, kiến thức Hóa học cơ bản đều là học lỏm ở quán net, được chưa!

Vì vậy, Ngô Lương không có cách nào tạo ra những hóa chất lỉnh kỉnh dùng cho thí nghiệm đề thuần muối thô hồi đó, thế nên hắn liền lên kế hoạch sử dụng "Phương pháp làm muối năm bước" xuất hiện đầu đời Đường và được dùng suốt hơn 1300 năm sau đó để tiến hành tinh luyện đống muối thô này.

Bất quá nhìn dáng vẻ đám người Trần Kim Thủy, Ngô Lương biết

có nói với bọn họ cũng bằng thừa, dứt khoát không tiếp tục phổ cập khoa học nữa.

Không lâu sau, Điển Vi rốt cuộc cũng bóp nát toàn bộ mấy chục cân muối thô trong chậu sắt.

Ngô Lương không có vật chứa đủ lớn, không cách nào dùng nước hòa tan hết toàn bộ chỗ bột muối thô này.

Thế là hắn chỉ lấy ra khoảng 5 cân, bỏ vào một cái lu lớn khác, sau đó lại gọi đám người Trần Kim Thủy đi xách nước tới, vừa đổ đầy cái lu chứa bột muối vừa khuấy đều, khiến cho bột muối nhanh chóng hòa tan.

Trong lúc đó, hắn lại sai Điển Vi đem số bột muối còn lại đổ vào một cái lu nhỏ, cất đi để sau này dùng dần.

Chính mình thì rút ra thanh chủy thủ bằng đồng trộm từ lăng Lương Hiếu Vương, ngồi xổm trên mặt đất cạo một lớp vật chất màu trắng cứng rắn dày cộp như cặn vôi bám ở mặt trong chậu sắt nấu muối. "Yêm bảo này Hữu Tài lão đệ, ngài đã quý vi Tư mã rồi, bổng lộc một tháng không biết có thể mua được bao nhiêu muối, không cần thiết phải tiết kiệm như vậy chứ?" Trần Kim Thủy và những người khác nhìn thấy buồn cười, nhịn không được trêu chọc nói. "Tư mã!?" Nghe được chức quan này, động tác của Điển Vi không khỏi khựng lại một chút, càng thêm kinh ngạc nhìn về phía Ngô Lương.

Hắn vừa rồi vẫn luôn suy đoán thân phận của Ngô Lương, nhưng dù đã nghĩ tới một vạn loại khả năng, cũng tuyệt đối không ngờ tới Ngô Lương cư nhiên là một vị Tư mã...

Nói thực ra, Điển Vi sớm đã không phải tân binh, quân quan từng gặp qua không có mấy trăm thì cũng có mấy chục, tuy nói Tư mã trong số những quân quan hắn từng gặp cũng coi như thuộc về quân giai khá cao.

Nhưng Ngô Lương, lại tuyệt đối là một trường hợp đặc biệt.

Trên người kẻ này lại chẳng có một chút giá tử quan lại nào, thậm chí nếu không phải đám người Trần Kim Thủy nói ra, hắn đều không cách nào liên hệ Ngô Lương với quân đội, càng huống chi còn là Tư mã.

Trong lúc Điển Vi trong lòng còn đang kinh ngạc, Ngô Lương lại vẫn đang chuyên tâm trí chí "tham bát bỏ mâm". "Rắc!" Theo một tiếng vang nhỏ, một mảng vật chất màu trắng rốt cuộc bị hắn cạy xuống.

Chương 27

Thứ này thật mẹ nó rắn chắc, cứng y như đá!

Cho nên, nó không phải muối.

Hoặc có thể nói không phải là muối thông thường, tục xưng "Tiêu bản" (Thạch cao/Phèn chua), tên hóa học hình như là gọi cái gì mà "bạch cái gì natri cái gì magie cái gì phàn" ấy, cụ thể thì ai mà biết được.

Ngô Lương chỉ biết, đây là một loại tinh thể khoáng vật hình thành trong quá trình nấu muối lâu dài.

Trong "Phương pháp làm muối năm bước", thứ này đóng vai trò cực kỳ quan trọng, nó vừa không tan trong nước, lại có thể giải tích đại bộ phận các nguyên tố mắt thường không nhìn thấy nhưng lại có hại cho cơ thể người có trong muối thô, cái này đương nhiên là vấn đề hóa học, chỉ là nguyên lý cụ thể Ngô Lương cũng nói không rõ ràng, dù sao hữu dụng là được rồi, quản nó nhiều như vậy làm cái gì, đúng không? "Hay là để thuộc hạ làm cho?" Thấy Ngô Lương tốn sức, Điển Vi tương đối có mắt nhìn đi tới nói, chỉ riêng điểm này đã mạnh hơn đám người thô kệch Trần Kim Thủy nhiều rồi. "Được!

Cạy hết xuống, có điều lần này không cần làm thành bột, đập thành mảnh vụn cỡ phân dê là được." Ngô Lương quả quyết nhét chủy thủ vào tay Điển Vi, quay đầu lại đi xem đám người Trần Kim Thủy khuấy nước muối thô.

Giờ phút này bột muối trong nước đã hoàn toàn hòa tan, mùi bùn đất tản mát ra càng thêm nghiêm trọng, màu nước cũng hoàn toàn biến thành màu vàng nâu, nhìn qua có chút buồn nôn. "Khiêng lên đổ vào cái lu kia, nhất định phải chậm, đừng làm đổ ra ngoài." Ngô Lương chỉ

chỉ cái lu lớn bên cạnh đã bị hắn dùng bốn lớp vải gai che kín miệng.

Đám người Trần Kim Thủy vẫn không hiểu ra sao, nhưng cũng chỉ đành làm theo.

Theo nước muối thô dần dần đổ vào, trên lớp vải gai lưu lại không ít sỏi nhỏ lớn bé không đều và cặn bã thành phần bất minh, Ngô Lương vén lớp vải lên, nước muối thô trong lu màu sắc tuy rằng biến nhạt một chút, nhưng vẫn trình màu vàng nâu. "Đem cái lu kia tráng sạch sẽ, làm lại một lần nữa." Cứ như vậy hai cái lu trao đổi sử dụng, tuần hoàn lặp đi lặp lại rất nhiều lần, nước muối thô trong lu vẫn thể hiện màu vàng nhạt, chỉ là vải gai cơ bản đã không lọc ra được tạp chất, lọc nữa thì màu sắc nước muối thô cũng không còn biến hóa, Ngô Lương mới rốt cuộc kêu dừng.

Cùng lúc đó, Điển Vi cũng rốt cuộc xử lý xong "Tiêu bản" trong chậu sắt nấu muối.

Ngô Lương lại lấy vải gai bọc chỗ hạt "Tiêu bản" này lại, dùng đồ có sẵn làm một cái phễu đơn giản, đem gói hạt "Tiêu bản" nhét vào đáy phễu, sau đó gác lên trên một cái lu rỗng. "Đều đứng dậy đi, lại lọc hai lần." "Còn làm nữa hả?" "Buổi tối còn muốn ăn thịt uống rượu không?" "Làm!

Làm ngay!" Mọi người vội vàng đứng dậy hỗ trợ.

Lần này nhiều thêm một cái phễu hạt "Tiêu bản", quá trình lọc chậm hơn rất nhiều.

Nhưng nước muối chảy ra dưới phễu, đã triệt để không còn màu vàng nhạt kia nữa, phảng phất như nước suối trong vắt.

Ngô Lương biết, đây là Tiêu bản đã xảy ra phản ứng hóa học, đã giải tích mất những tạp chất không thể dùng mắt thường nhìn thấy trong nước muối, ít nhất là đại bộ phận.

Còn việc vì sao trong chậu sắt nấu muối vốn đã kết tủa Tiêu bản, lại không thể phát huy tác dụng tương tự trong quá trình Diêm hành (trại làm muối) nấu muối?

Đó là bởi vì lúc này Diêm hành nấu muối dùng đều là nước chạt (nước muối mặn) đã qua phơi nắng nghiêm trọng bão hòa, hơn nữa trực tiếp nấu khô, nước chạt sền sệt căn bản không cách nào tiếp xúc đầy đủ với Tiêu bản, cho dù có một bộ phận nhỏ hoàn thành phản ứng hóa học, thì trong khâu này cũng không cách nào tiến hành lọc lại, không thể kịp thời lọc bỏ tạp chất sinh ra sau phản ứng, như vậy chẳng những không thể có tác dụng tinh luyện, ngược lại sẽ tạo thành ô nhiễm thứ cấp đối với muối cuối cùng nấu ra.

Như vậy, Ngô Lương vẫn không yên lòng.

Lại dùng phương pháp này lọc hai lần nữa, mới rốt cuộc nhóm một đống củi lửa quanh cái lu lớn, tiến vào bước cuối cùng để trích xuất muối tinh —— gia nhiệt bốc hơi lượng nước, chờ đợi kết tinh bão hòa.

Đây sẽ là một quá trình tương đối chậm chạp, nhưng Ngô Lương lại rất là thảnh thơi, ngồi ở một bên kiên nhẫn chờ đợi kiệt tác ra đời, việc này đối với một người hiện đại sống ở thế kỷ 21 mà nói, không thể nghi ngờ là một lần trải nghiệm cuộc sống hiếm có, cảm giác thành tựu tràn đầy.

Nhưng hành động của Ngô Lương trong mắt bọn người Trần Kim Thủy và Điển Vi, lại quái dị như thế, bọn họ từ đầu đến cuối không hiểu Ngô Lương rốt cuộc đang làm cái gì.

Mãi cho đến buổi chiều, nhìn thấy Ngô Lương cạo xuống một ít tinh thể màu trắng cực kỳ thuần túy từ mặt trong lu nước. "Đây là..." Mọi người khó hiểu. "Muối, nếm thử xem?" Ngô Lương thỏa mãn cười nói, hoan hỉ như một đứa trẻ. "Muối không phải nên là màu vàng

sao?" Doãn Kiện khó hiểu hỏi, cho dù là loại muối tinh chuyên cung cấp cho "Thiên Long Nhân" (quý tộc) của nội đường Diêm hành, cũng đồng dạng lộ ra màu vàng nhạt.

Cho nên trong ấn tượng của hắn, muối nên là màu vàng, mà không phải loại màu trắng thuần túy như tuyết thế này.

Nói đoạn, Doãn Kiện thử dùng ngón tay nhón một chút mảnh vụn kích cỡ hạt gạo bỏ vào trong miệng. "Chà... mặn thật!

Nhưng vào miệng là tan, thật sự là muối nè!" Tuy rằng mặn đến nhe răng trợn mắt, nhưng trong mắt Doãn Kiện lại tràn ngập vẻ kinh ngạc: "Muối này không có một tia mùi lạ, vẻ ngoài lại cực tốt, nếu muối của nội đường Diêm hành gọi là muối tinh, muối này của ngài chính là muối tinh trong muối tinh!" "Để ta nếm thử?" Những người còn lại thấy Doãn Kiện lại có đánh giá như vậy, cũng vội vàng xúm lại nếm thử muối tinh trong tay Ngô Lương. "Ừm, xác thực tốt hơn không ít so với muối chúng ta ăn bình thường." "Chủ yếu là màu sắc thuần khiết, bớt đi rất nhiều cát mịn, nhìn liền khiến người ta thích, ta nguyện gọi nó là Tuyết Hoa Diêm." "Hữu Tài huynh đệ, ngài sợ là sắp phi hoàng đằng đạt rồi!

Chỉ bằng vẻ ngoài và khẩu cảm của loại muối này, còn có tay nghề độc nhất vô nhị này của ngài, nếu cũng đi mở một cái Diêm hành, Diêm hành của quận Trần Lưu còn không bị chèn ép chết tươi?" "Giàu sang xin đừng quên nhau a, Hữu Tài huynh đệ." Biểu hiện của mấy người kia cũng không khác Doãn Kiện là bao, nhưng khen ngợi chưa được mấy câu đã lệch chủ đề, liên hệ muối Ngô Lương tinh luyện ra với chuyện làm ăn.

Đây cũng là nhân chi thường tình, thường ngôn nói vật dĩ hi vi quý.

Nhìn thấy đồ tốt hiếm có, mọi người tự nhiên sẽ bất giác đi cân

nhắc giá trị của nó, cũng như khả năng biến hiện, loại tư duy logic này từ xưa đã hình thành. "Cái gì phú quý với không phú quý, muối này là ta làm để cho chính mình ăn." Ngô Lương chỉ đạm nhiên cười, không quan tâm nói.

Phú quý là cái gì, không phải là tiền sao?

Tiền lại là cái gì, không phải là hoàng kim sao?

Hoàng kim lại là cái gì, không phải là đám kim loại quý bồi táng trong những ngôi cổ mộ quần thể lăng mộ Hán Lương Vương kia sao?

Một cái lăng Lương Hiếu Vương nho nhỏ, liền có thể đào ra vạn cân hoàng kim, vậy thì trong những ngôi mộ còn lại sẽ ít đi được sao?

Theo Ngô Lương được biết, nơi đó ngoại trừ lăng Lương Hiếu Vương ra, còn có 12 tòa mộ táng ẩn dưới lòng đất, hơn nữa tất cả vị trí hắn đều có ấn tượng trong đầu.

Hoàng kim, hắn muốn bao nhiêu liền có thể đào ra bấy nhiêu, chỉ trong cái búng tay liền có thể dễ dàng trở thành người giàu nhất những năm cuối Đông Kinh, lại làm sao sẽ để ý chút lợi nhỏ của Diêm hành?

So sánh với nó, Ngô Lương lại càng nguyện ý dùng "Phương pháp làm muối năm bước" đi đổi lấy một ít đồ vật quan trọng hơn, để cho chính mình sống ở trong loạn thế này nhẹ nhàng khoan khoái hơn một chút, như vậy mới có thể đặt càng nhiều sự chú ý vào chuyện mình thật sự cảm thấy hứng thú. "Như vậy chẳng phải là đại tài tiểu dụng rồi..." Doãn Kiện có chút tiếc hận nói, bỗng nhiên lại hai mắt tỏa sáng, ghé sát lại nói nhỏ với Ngô Lương, "Hữu Tài huynh đệ, ngài nếu không có tâm tư làm buôn bán, không bằng đem biện pháp nấu muối này dạy cho ta, ta bảo nhà ta nội nhân tới kinh doanh môn doanh sinh này, kiếm được tiền ngài cầm đầu to, cho anh em một miếng cơm ăn là được, thế nào?" "Hừ!

Chỉ có ngươi tinh ranh, anh em cũng muốn kiếm miếng cơm ăn!" Vừa nghe lời này, mọi người lập tức đều xúm lại, chen Doãn Kiện sang một bên nói.

Nhìn gương mặt kỳ vọng của bọn họ, Ngô Lương lại lắc đầu, nghiêm mặt nói: "Đừng nghĩ nữa, cho dù thật sự cho các ngươi, các ngươi cũng không giữ được đâu, thứ này đối với các ngươi mà nói là họa không phải phúc, nếu không muốn rơi vào kết cục cửa nát nhà tan, vẫn là an an tâm tâm đi theo ta kiếm quân lương đi." "Đây là vì sao?" Mọi người đều kỳ quái nói. "Sẽ có một ngày các ngươi sẽ hiểu." Ngô Lương lần nữa lắc đầu cười nói, "Việc này dừng ở đây, không cần nhắc lại, thời gian cũng không còn sớm, bắc một cái nồi lớn lên, chúng ta chuẩn bị nấu thịt uống rượu!" Ngô Lương cũng tịnh không lo lắng những người này học được phương pháp nấu muối của hắn rồi lén lút nấu muối hoặc tiết lộ biện pháp nấu muối ra ngoài.

Phương pháp hắn vừa dùng, cũng không phải các bước chính xác của "Phương pháp làm muối năm bước", chỉ là tham khảo một ít nguyên lý trong đó mà thôi, vô luận là hiệu suất hay là tiêu hao đều rất kém cỏi, căn bản không có khả năng vận dụng vào sản xuất muối quy mô lớn.

Cho nên có người nếu muốn dùng phương pháp này kiếm tiền lớn, gần như là không có khả năng.

Huống chi những người này không hiểu nguyên lý trong đó, chỉ nhìn một lần cũng chưa chắc học được tinh túy.

Đương nhiên, cái này cũng có thể coi là một lần khảo nghiệm nhân tính nho nhỏ của Ngô Lương.

Trước mắt mà nói, những người này có thể coi là người thân tín nhất của Ngô Lương ở thế giới này rồi, nếu trong bọn họ có người không quản được cái miệng của mình, hoặc là không chịu nổi dụ dỗ

của lợi ích, Ngô Lương cũng có thể sớm nhìn ra được.

Vừa vặn nhân lúc còn sớm xử lý đi để tuyệt hậu hoạn. ...

Thịt thà thời Hán triều cũng là một loại xa xỉ phẩm.

Thời này sớm đã có thuyết lục súc, nhưng trâu và ngựa là sức lao động và vật tư chiến lược cực kỳ quan trọng, nếu không phải tự nhiên sinh lão bệnh tử, trên bàn ăn của mọi người căn bản là không nhìn thấy thịt trâu và thịt ngựa, tự mình giết mổ trâu ngựa thậm chí còn thuộc về hành vi phạm pháp.

Đương nhiên, sĩ tộc cao cao tại thượng thì ngoại lệ, người ta có đặc quyền mà.

Cho dù thịt heo thời này bị coi là vật đê tiện, giá cả cũng phi thường đắt đỏ, căn bản không phải dân chúng bình thường tiêu phí nổi. "Diêm thiết luận - Tán bất túc" có nói: "Phu nhất thỉ chi nhục, đắc trung niên chi thu." (Thịt một con heo, bằng thu nhập một năm được mùa).

Nuôi một con heo giết bán lấy tiền, là có thể bằng thu nhập cả một năm được mùa lúc quang cảnh còn không tệ, từ đó có thể thấy được một phần.

Đương nhiên, vạn sự phải có cái tham chiếu, "trung niên chi thu" ở đây, đối chiếu cũng không phải những bần nông nhân số đông đảo kia, mà là trung nông phú nông có cuộc sống còn tạm ổn, dù sao bần nông cơm đều ăn không đủ no, đâu có tiền đi mua heo con, chỉ sợ còn chưa nuôi lớn, người đã chết đói trước rồi.

Ngoài ra, thẻ tre "Cư Diên Hán giản" xuất thổ năm 1930 cũng có nói rõ về giá thịt heo thời đầu Đông Kinh.

Có nhà kinh tế học căn cứ giá thịt heo lúc đó cùng với sức mua của tiền tệ tiến hành phân tích, đưa ra kết luận là, thịt heo thời đó nếu đặt

ở thế kỷ 21, mỗi cân lại muốn đạt tới khoảng 255-273 tệ.

Cái giá này đã tương đương gấp tám đến chín lần giá thịt heo trong nước năm 2020 rồi...

Huống chi hiện tại còn là những năm cuối Đông Kinh chiến loạn không dứt, sức sản xuất chịu sự phá hoại cực kỳ nghiêm trọng, giá thịt heo chỉ sẽ càng thêm đáng sợ, dân chúng càng không có khả năng ăn nổi.

Bất quá Doãn Kiện vẫn y theo yêu cầu của Ngô Lương, cắn răng mua về nửa con heo.

Dù sao không phải tiền của mình, cũng không đau lòng như vậy, buổi tối còn có thể hưởng một bữa thịt, cớ sao mà không làm chứ.

Vì vậy, thứ Ngô Lương hiện tại nấu, cũng là thịt heo.

Còn những con gà vịt ngỗng còn sống kia, không cần suy xét vấn đề dự trữ, ngược lại cũng không vội ăn hết.

Ngô Lương múc một đáy nồi nước muối còn chưa chưng xong, lại thêm đầy nước giếng pha loãng nồng độ nước muối, lại đổ vào bên trong hai bát rượu gạo để khử mùi tanh tăng độ tươi, cuối cùng ném vào hai cây hành lớn và một khối gừng lớn, bắt đầu nấu!

Về phần các loại gia vị hương liệu khác, đó đều là đồ vật sĩ tộc hưởng thụ, trong đám dân chúng ăn cơm đều không dễ dàng vốn cũng không phổ cập lắm, Doãn Kiện không mua thì thôi, sau này hãy nói. "Hít hà ——!" Cứ như vậy nấu một lúc, mùi thịt tỏa ra, đám người Trần Kim Thủy đã bắt đầu không kìm được nuốt nước miếng, mắt nhìn chằm chằm vào khối thịt quay cuồng trong nồi sắt lớn, cái đó gọi là mòn mỏi mong chờ.

Ngay cả đám "mỹ nhân" của Ngô Lương cũng đều tìm mùi mà đến, đứng ở xa xa trông mong nhìn, lại không dám tới gần.

Nói thực ra, những người này đều chưa từng trải qua ngày lành gì, thậm chí có người ngay cả thịt mùi vị ra sao cũng chưa chắc nếm qua, càng đừng nói kiến thức tràng diện hiện tại.

Đó chính là nửa con heo a, nửa con heo mà bao nhiêu người dốc hết cả đời cũng mua không nổi a.

Cứ như vậy bỏ vào một cái nồi nấu, chẳng lẽ định tối nay một bữa là ăn hết sao?

Hiện giờ thế đạo này, cho dù là rất nhiều sĩ tộc cũng chưa chắc dám ăn uống thả cửa như vậy chứ?

Chương 28

Giàu!

Quá giàu!

Quả thực giàu vô nhân tính a!

Giờ phút này lại nhìn Điển Vi, vị danh tướng lịch sử này trong ánh mắt nhìn về phía Ngô Lương, đã tràn đầy ý vị "thổ hào chúng ta làm bạn bè đi". ...

Nửa buổi sáng ngày hôm sau, Ngô Lương rốt cuộc từ trong mộng tỉnh lại.

Đẩy cửa ra, Bảo Nhu đã chờ ở ngoài cửa, trong tay bưng một cái chậu gỗ, bên cạnh chậu vắt một miếng vải vuông dùng để lau mặt, nước trong chậu đang tản ra từng trận nhiệt khí.

Cô nương này không có khả năng biết hắn khi nào rời giường, vì vậy cũng không có khả năng chuẩn bị sẵn nước nóng.

Giải thích duy nhất chính là nàng từ rất sớm đã chờ ở nơi này, nước trong chậu cứ mỗi vài phút lại đổi mới một lần, vẫn luôn chờ đến khi hắn đi ra mới thôi.

Khuôn mặt nhỏ và bàn tay nhỏ nhắn lạnh đến đỏ bừng chính là chứng minh.

Hiện giờ đã sắp đến cuối thu, buổi sáng vẫn là có chút lạnh. "Gia chủ, ngài tỉnh rồi, lau mặt trước đi ạ, tỳ tử đi lấy cành liễu ngay đây." Nhìn thấy Ngô Lương mở cửa, Bảo Nhu vội vàng khom người thi lễ một cái, bưng chậu gỗ đi vào trong phòng bày biện tốt, lại đem vải vuông làm ướt rồi vắt khô hai tay dâng lên. "Không phải đã nói rồi sao?

Sau này không cần chờ ta, ta tỉnh lại nếu có nhu cầu tự sẽ gọi nàng." Ngô Lương tiếp nhận miếng vải vuông ôn nhiệt, trong lòng cũng dâng lên một tia ấm áp. "Dạ..." Bảo Nhu cúi đầu nhẹ nhàng đáp một tiếng. "Ngẩng mặt lên." Ngô Lương lại nói. "A?

Dạ..." Bảo Nhu có chút không hiểu, nhưng thấy sắc mặt Ngô Lương nghiêm chỉnh, cũng không dám hỏi nhiều, vội vàng ngoan ngoãn đem khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng ngẩng lên.

Thật đẹp mắt.

Thật hy vọng thời gian năm tháng chớp mắt trôi qua...

Ngô Lương thoáng thất thần một chút, thuận tay đem miếng vải vuông trong tay đắp lên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo này: "Vẫn là nàng ủ ấm trước đi, sau này nếu lại không nghe lời như vậy, ta sẽ phải đánh đòn mông đấy, đích thân đánh." Nói xong, Ngô Lương liền cúi người vục nước ấm trong chậu bắt đầu rửa mặt.

Trong tiếng nước "rào rào", Bảo Nhu phảng phất như bức tượng điêu khắc đỉnh đầu miếng vải vuông ôn nhiệt, hồi lâu không hề động đậy.

Gia chủ... lời này là ý gì?

Dưới lớp vải gai, đầu óc Bảo Nhu đã là một mảnh hỗn độn.

Tôn ti có khác biệt, khăn lau mặt của gia chủ, sao có thể dùng chung với ta, đây không phải là loạn quy củ sao?

Nhưng cảm giác này thật ấm áp nha, không chỉ mặt không lạnh, ngay cả tim cũng ấm áp lên rồi.

Cho nên, ta hiện tại nên làm cái gì bây giờ?

Đúng, ta hẳn là lập tức đi lấy khăn lau mặt mới cho gia chủ, như vậy gia chủ liền không cần dùng chung với ta, tự nhiên sẽ không loạn

quy củ, ta quả thực là một tiểu quỷ thông minh...

Ngay khi Bảo Nhu đang nghĩ như vậy, và định biến thành hành động.

Một bàn tay to lại đột ngột vươn tới lấy đi miếng khăn lau mặt kia, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn đang ngỡ ngàng của Bảo Nhu. "Gia chủ..." Tiếp đó không đợi Bảo Nhu ngăn cản, Ngô Lương đã đem miếng khăn lau mặt kia đắp lên mặt, nhẹ nhàng xoa vài cái, lau khô bọt nước trên mặt.

Emmm... không có sữa rửa mặt, cũng không có xà bông thơm, rửa mặt xong cảm giác cũng không sảng khoái như vậy.

Đêm qua thịt heo vừa vặn còn thừa chút mỡ heo, niên đại này cũng có thạch kiềm thiên nhiên, quay đầu lại dùng cánh hoa làm phụ liệu, làm mấy cục xà bông thơm đơn giản cho chính mình và các "mỹ nhân" dùng ngược lại cũng không tệ.

Ngô Lương trong lòng nghĩ như vậy, sau đó liền lại nhìn thấy biểu tình một bộ "trời sắp sập" của Bảo Nhu, kỳ quái hỏi: "Nàng bị sao vậy?" "Không, không sao ạ..." Bảo Nhu nào dám nói lung tung. "Nàng không phải bảo đi lấy cành liễu cho ta sao?

Cành liễu đâu?" Ngô Lương lại hỏi.

Đây là công cụ đánh răng hiện tại, chính là đem một đầu hoặc hai đầu cành liễu đập dẹp thành dạng bàn chải làm thành bàn chải đánh răng, hình như cái chổi, tác dụng so với bàn chải đánh răng cũng không kém quá nhiều.

Bất quá lúc này nhưng không có kem đánh răng, chỉ có một loại bột thuốc đặc chế mà sĩ tộc mới dùng được.

Doãn Kiện tự nhiên không mua bột thuốc cho hắn, bất quá có muối tinh đêm qua nấu chế ra cũng có thể dùng, hiệu quả sử dụng còn tốt

hơn bột thuốc một chút. "Tỳ, tỳ tử đi lấy ngay đây!" Bảo Nhu lại ngẩn ra, hoảng loạn bỏ chạy ra ngoài như chạy trốn.

Vừa chạy, vừa nhưng đang miên man suy nghĩ.

Chẳng lẽ gia chủ hôm qua nói không phải lời nói mê, trong tòa trạch viện này thật sự không có những quy củ bên ngoài kia?

Nhưng vừa rồi cử động của gia chủ thật sự rất ấm áp, thật làm cho người ta an tâm.

Làm sao bây giờ, ngày mai vẫn muốn đứng ở cửa phòng gia chủ, chờ đợi gia chủ đi ra răn dạy, lại đem khăn rửa mặt kia đắp lên mặt...

Nhưng là gia chủ nói nếu không nghe lời liền phải đánh đòn mông, thật sự sẽ đánh sao?

Vì sao tịnh không cảm thấy sợ hãi, thậm chí có chút... chờ mong? ...

Trạch viện bốn tiến ba sân.

Ngô Lương và các "mỹ nhân" ở tại hai cái sân phía sau, bọn người Trần Kim Thủy làm người hầu và hộ vệ của hắn, tự nhiên phải ở tại sân phía trước nhất. "Doãn Kiện đâu?" Ngậm cành liễu từ nội viện đi ra, thấy trong sân chỉ có năm người Trần Kim Thủy, Ngô Lương mở miệng hỏi. "Hữu Tài huynh đệ, ngài quên rồi?

Đêm qua lúc uống rượu Doãn Kiện đặc biệt xin ngài nghỉ một ngày, muốn về nhà thăm hỏi thê tử, tên này là lính già, cái gì mà thăm hỏi thê tử, không phải là nhớ đàn bà rồi sao?" Trần Kim Thủy đứng dậy mắng nhiếc trả lời.

Những người khác cũng là vội vàng đứng dậy hành lễ, xưng hô là một chuyện, bọn họ tịnh không quên chức trách và thân phận của mình. "À —— ta nhớ ra rồi." Ngô Lương gật gật đầu, lại hỏi, "Vậy Điển Vi đâu?

Khi nào đi?" "Chưa tới giờ Thìn, trong quân doanh có tảo huấn (tập luyện buổi sáng), hắn phải trở về báo danh." Trần Kim Thủy nói.

Ngô Lương lại gật gật đầu, không nói thêm cái gì.

Đêm qua quan hệ giữa hắn và Điển Vi tiến triển coi như không tệ.

Đặc biệt là sau khi uống rượu, hai người đã tiến vào giai đoạn xưng huynh gọi đệ, còn thuận đà hỏi thăm một chút về hiềm khích giữa Điển Vi và Tư mã Triệu Sủng, quả nhiên như tên lính trước đó nói, chỉ là chút xung đột trên ngôn ngữ, không phải đại sự gì.

Ngoài ra, Ngô Lương đã sớm chôn xuống một phục bút trong lòng Điển Vi —— rượu chưng cất.

Người mê rượu ngon như Điển Vi, nghe được Ngô Lương còn có thể ủ ra mỹ rượu thế gian không có, sâu rượu trong bụng sớm đã bị câu đến nhảy loạn xạ rồi.

Đã trải đường gần xong, lần sau gặp lại, chính là lúc Ngô Lương phát động thế công, triệt để chinh phục Điển Vi.

Đảm bảo hắn một ngụm rượu xuống bụng liền trúng độc của Ngô Lương, không thể tự kiềm chế...

Đúng lúc này. "Rầm rầm rầm!

Rầm rầm rầm!" Ngoài cửa viện bỗng nhiên truyền đến tiếng đập cửa dồn dập. "Ai đó, sáng sớm tinh mơ ai mà lỗ mãng như vậy, nếu quấy nhiễu giấc mộng của Tư mã, Yêm nhất định không tha cho ngươi!" Trần Kim Thủy rống lên một cổ họng, cùng mấy người còn lại xách binh khí cùng nhau tiến đến xem xét. "Lão Trần, mau mở cửa cho lão tử, mở cửa!

Lão tử có chuyện tày đình cầu Tư mã giúp đỡ, muộn nữa thì không kịp mất!" Cư nhiên là thanh âm của Doãn Kiện.

Thanh âm có chút khàn khàn, ngữ khí nói chuyện cũng thập phần nôn nóng, thậm chí mang theo chút giọng khóc.

Trần Kim Thủy nghe ra vấn đề, tự nhiên không dám có chút chậm trễ, vội vàng kéo then cửa thả Doãn Kiện vào.

Giờ phút này Doãn Kiện đã khác xa đêm qua, đầu tóc bù xù, đôi mắt sung huyết đỏ ngầu như thỏ, trông thấy Ngô Lương đang đứng trong sân, liền phảng phất thấy được cọng rơm cứu mạng, "bịch" một tiếng quỳ gối trước mặt hắn, điên cuồng dập đầu: "Hữu Tài huynh đệ, ngài nhất định phải cứu tiểu nhi (con trai nhỏ) nhà ta a, nó nếu có mệnh hệ gì, ta cũng sống không nổi!" "Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?" Ngô Lương đầu đầy sương mù, nhưng thấy Doãn Kiện gấp đến độ gần như phát điên, lại nói, "Hay là vừa đi vừa nói?

Để lại hai người giữ nhà, những người còn lại cùng đi!" ...

Trên đường đi, Ngô Lương rốt cuộc minh bạch Doãn Kiện cầu hắn là vì việc gì.

Nguyên lai là quận Trần Lưu đang sửa một tòa cầu, đây vốn là một chuyện tốt lợi dân.

Nhưng từ khi cầu này khởi công, các hộ gia đình phụ cận lại lục tục bắt đầu tao ngộ quái sự.

Cứ mỗi khi đến đêm, có một số gia đình liền sẽ nghe được tiếng gõ cửa, rời giường mở cửa kiểm tra, ngoài cửa lại không một bóng người, kết quả trở về nằm xuống không lâu, tiếng gõ cửa lại vang lên, lại mở cửa kiểm tra, vẫn như cũ không có người...

Cứ thế tuần hoàn lặp lại náo loạn cả đêm.

Loại quái sự này thường xuyên xuất hiện, tự nhiên rất nhanh dẫn phát sự khủng hoảng cho các hộ dân lân cận, một đồn mười, mười đồn trăm dần dần truyền ra thuyết quỷ quái.

Chương 29

Lúc này bỗng nhiên tới một vị cao nhân, cao nhân tìm được vị Đốc bưu đốc thúc việc này, nói rõ trong con sông này có một vị Giao Long đại tiên, nếu đại hưng thổ mộc tất định sẽ chọc giận ngài, đến lúc đó không chỉ Đốc bưu phụ trách việc này và thợ thủ công sửa cầu phải tao ngộ báo ứng, ngay cả bá tánh phụ cận cũng sẽ chịu sự trừng phạt, từ đây không cách nào sống yên ổn.

Đốc bưu nghe nói quái sự phát sinh gần đây, lại bị cao nhân lừa gạt một phen liền tin là thật, vội hỏi cao nhân có giải pháp gì.

Cao nhân suy tư hồi lâu, mới miễn cưỡng chỉ cho Đốc bưu một con đường sáng —— Đả sinh thung! (Sinh thung: hiến tế người sống chôn dưới nền móng công trình).

Cái gọi là đả sinh thung, nói trắng ra chính là hiến tế người sống.

Cao nhân dạy Đốc bưu tìm một đôi đồng nam đồng nữ làm vật tế, đồng nam đầu triều xuống chôn ở đầu cầu, đồng nữ chân triều xuống chôn ở đuôi cầu, sau đó lại do hắn làm một tràng nghi thức tiến hành hiến tế, như vậy mới có thể bình ổn lửa giận của Giao Long, Giao Long mới sẽ không giáng tai họa xuống bọn họ.

Kết quả, đứa con trai út chưa đầy 5 tuổi trong nhà Doãn Kiện cứ thế bị chọn làm vật tế, hôm nay liền phải hiến tế.

Nếu không phải Doãn Kiện vừa vặn xin nghỉ trở về thăm người thân, chẳng sợ lại muộn thêm một ngày, thậm chí là mấy canh giờ, e rằng ngay cả mặt mũi con trai lần cuối cùng cũng không gặp được. "Hóa ra là như vậy..." Hiểu rõ đầu đuôi sự tình, trong lòng Ngô Lương đã có phán đoán.

Việc này từ đầu đến cuối e rằng đều là vị gọi là "cao nhân" kia

làm ra trò trống.

Hơn nữa thủ đoạn cũng không tính là cao minh bao nhiêu, chỉ là sắp xếp đến hoàn hoàn tương khấu, cộng thêm người hiện tại còn chưa hiểu rõ cơ sở vật lý, lại phổ biến tin tưởng thuyết quỷ thần, cho nên mới sẽ tin là thật, mặc cho hắn bài bố.

Tỷ như trong chuyện này xuất hiện "nửa đêm quỷ gõ cửa", cái này ở hậu thế đã là một loại mánh khóe lừa đảo giang hồ ai cũng biết.

Vô phi chính là kiếm chút máu trâu hoặc là máu lươn bôi lên cửa, dơi hoạt động trong đêm đối với loại mùi này thập phần mẫn cảm, tự nhiên liền sẽ bay tới đụng cửa, người bên trong mở cửa kiểm tra thì dơi lại trốn vào bóng đêm, đương nhiên không nhìn thấy người, ngay cả dơi cũng không nhìn thấy một con, thế là mới sẽ miên man suy nghĩ.

Đáng tiếc lần này đụng phải Ngô Lương, chỉ có thể coi vị "cao nhân" này xui xẻo.

Ngô Lương chung tình nghiên cứu khảo cổ lịch sử, đối với một số mánh khóe giang hồ từng xuất hiện trong lịch sử tự nhiên cũng có đọc lướt qua.

Nếu thật sự muốn so giả thần lộng quỷ, thủ đoạn giang hồ của thời đại này còn kém xa lắm, Ngô Lương mới là "Đổng vương" (Vua hiểu biết) trong lĩnh vực "không ai hiểu giả thần lộng quỷ hơn ta"! "Hữu Tài huynh đệ, ngài là Tư mã, ngài đi nói đỡ với Đốc bưu kia một chút, nói không chừng có thể cứu được tiểu nhi nhà ta, chỉ cần có thể cứu tính mạng nó, sau này ta làm trâu làm ngựa cho ngài cũng được." Doãn Kiện cứu con sốt ruột, trên đường đi vẫn luôn khổ sở cầu xin. "Yên tâm đi, chuyện nhỏ thôi." Ngô Lương vỗ vỗ vai hắn, tính trước kỹ càng nói. ...

Khi đám người Ngô Lương đi đến bờ sông, nơi này đã tụ tập mấy

trăm bá tánh, tràng diện thật là náo nhiệt. "Tránh ra một chút!

Tránh ra một chút!" Doãn Kiện và đám người Trần Kim Thủy mặc quân phục mở đường phía trước, bá tánh tự nhiên không dám trêu chọc, rất nhanh liền vì Ngô Lương nhường ra một lối đi.

Ngô Lương đi nhanh vào trong đó.

Đầu tiên nhìn thấy chính là một cái đài thiết lập trên đê ngạn bờ sông, cái đài dùng vải vàng bao bọc lại, bên trên bày biện mấy mâm dưa quả thịt thà, còn có mấy cái đỉnh đồng thau nhỏ, trong đỉnh cắm mấy nén hương đang cháy.

Mà ở trước mặt đài, thì đứng một nam tử trung niên mặc trường bào màu xanh.

Nam tử trung niên để râu dài, đuôi lông mày hơi rủ xuống, tóc dài đến eo cũng không buộc lên, mà là xõa tung sau lưng, cộng thêm đôi mắt hơi khép hờ, và một tay chắp sau lưng với dáng đứng chuyên dụng của thượng tiên...

Đừng nói, còn thật có chút khí chất tiên phong đạo cốt.

Đây hẳn là vị "cao nhân" kia rồi.

Ngô Lương trong lòng nghĩ, lại nhìn về phía mấy nam tử bên cạnh "cao nhân".

Người cầm đầu mặc y phục gấm Thục hoa lệ, dáng vẻ đại khái khoảng ba mươi tuổi, sắc mặt trắng nõn, đĩnh đạc cái bụng bia rất có quan tướng, tóc và râu ria đều tu sửa tỉ mỉ, vừa thấy chính là con em sĩ tộc có quyền lại có tiền.

Bởi vì trong pháp lệnh của Hán triều, mặc gấm Thục là đặc quyền của giai cấp sĩ tộc, người ngoài sĩ tộc chẳng sợ có tiền nữa cũng không thể dùng, nếu không liền sẽ bị định tội.

Đây khả năng chính là vị Đốc bưu tên là "Vương Khánh" trong miệng Doãn Kiện rồi?

Về phần con trai Doãn Kiện, tạm thời ngược lại còn chưa nhìn thấy.

Bất quá nghĩ đến chắc là đang giam giữ ở địa phương nào đó gần đây, lúc hiến tế mới sẽ lôi lên, nếu không khóc lóc ầm ĩ ảnh hưởng tới nghi thức thì thật mất thể diện. "Người nào?" Thấy có người đột nhiên xông vào, lập tức có mấy tên binh lính chắn trước mặt đám người Ngô Lương.

Ngô Lương cũng không để ý tới bọn họ, mà là trực tiếp cách bọn họ hướng nam tử mặc gấm Thục hô: "Dám hỏi vị công tử khí vũ hiên ngang phía trước kia, nhưng là Trần Lưu quận Vương Khánh, Vương Đốc bưu?" Vừa rồi lúc đám người Ngô Lương tiến vào đã gây ra một trận xôn xao nhỏ, Vương Khánh sớm đã nhìn về phía bên này.

Lúc này nghe được Ngô Lương nói chuyện còn rất thuận tai, lại thấy hắn cũng tùy thân mang theo mấy tên binh lính, có lẽ cũng có chút thân phận, liền dẫn người đi tới hỏi: "Chúng ta từng gặp nhau?" "Ti chức nãi là Phường Nhân Quân Tư mã Ngô Lương, vào thành không có mấy ngày, bởi vậy còn chưa từng tiến đến bái hội, xin Vương Đốc bưu lượng thứ, bất quá đại danh của Vương Đốc bưu sau khi ti chức vào thành liền đã có nghe thấy, hôm nay vừa thấy quả nhiên là nhân trung long phượng." Ngô Lương chắp tay cười cười, há mồm là ra văn vẻ.

Kỳ thực nếu nói về cấp bậc, Đốc bưu và Tư mã thời này chênh lệch không quá nhiều, chẳng qua một người thuộc về quận phủ, một người thuộc về quân bộ, chức năng phân thuộc đều có bất đồng, bình thường trên cơ bản không có vãng lai gì.

Bất quá sửa cầu là chuyện của quận phủ, không liên quan gì đến

quân bộ, Ngô Lương cho dù là Tư mã cũng không có quyền lợi chạy qua hoành gia can thiệp.

Cho nên tự xưng một tiếng "ti chức" đặt tư thái thấp một chút, nói chuyện dễ nghe một chút cũng tịnh không chịu thiệt, dù sao cũng là đang làm việc trên địa bàn của người ta mà.

Phường Nhân Quân?

Cái Phường Nhân Quân mà Tào Bẩm mang về kia?

Không phải là đội quân thợ thủ công tạp nham chuyên làm đồ gốm sao, loại quân đội này còn có Tư mã?

Nghe được lời tự thuật của Ngô Lương, trong lòng Vương Khánh lướt qua một tia khinh thường, bất quá đưa tay không đánh người mặt cười, thấy Ngô Lương nói chuyện dễ nghe như vậy, Vương Khánh cũng không đem sự khinh thường trong lòng biểu hiện ra ngoài, ngược lại cười ha hả đáp lễ nói: "Hóa ra là Ngô Tư mã, hân hạnh hân hạnh, không biết Ngô Tư mã tới đây có gì quý cán?" "Quý cán thì không dám nhận, chỉ là ngẫu nhiên nghe nói nơi này có cao nhân làm phép, đặc biệt chạy tới xem náo nhiệt thôi, hy vọng không có quấy rầy đến Vương Đốc bưu." Ngô Lương khiêm tốn cười nói. "Hữu Tài huynh đệ..." Vừa nghe lời này, Doãn Kiện đương thời liền cuống lên, bọn họ cũng không phải tới xem náo nhiệt a!

Trần Kim Thủy thấy thế lập tức giữ chặt hắn, nhỏ giọng quát: "Trầm trụ khí!

Đã Hữu Tài huynh đệ không hoảng hốt không vội vàng, trong lòng khẳng định sớm có sách lược ứng đối." "Đâu có đâu có, hiếm khi Ngô tư mã có nhã hứng như vậy, mời ngài lại gần xem cho thỏa thích." Vương Khánh cười cười, gật đầu ra hiệu cho đám binh sĩ đang chắn trước mặt nhóm Ngô Lương.

Binh sĩ hiểu ý tránh sang một bên, nhưng chỉ cho một mình Ngô Lương đi vào, chặn đám người Trần Kim Thủy và Doãn Kiện ở bên ngoài. "Đa tạ Vương đốc bưu." Ngô Lương nói lời cảm tạ, quay đầu lại nháy mắt ra hiệu với Doãn Kiện đang nóng lòng như lửa đốt, nghiêm nghị nói: "Nghi thức tế tự quan hệ đến dân sinh, Vương đốc bưu ái dân như con, không thể có chút sơ suất nào, mấy tên vai u thịt bắp các ngươi cứ ở ngoài này chờ đi, tránh gây thêm phiền phức cho Vương đốc bưu." "Vâng." Trần Kim Thủy cùng những người khác cung kính đáp ứng, cũng nhỏ giọng khuyên Doãn Kiện: "Nghe thấy chưa, lời này của Hữu Tài huynh đệ chính là nói cho ngươi nghe đấy, ngươi nếu lỗ mãng làm hỏng kế hoạch của Hữu Tài huynh đệ, đến lúc đó cứu không được hài tử, có ngươi hối hận." "Haizz..." Doãn Kiện thở dài một hơi, rốt cuộc không lên tiếng nữa.

Cùng lúc đó. "Keng!" Một tiếng thanh la vang lên.

Vị cao nhân trước đài cao bỗng nhiên mở mắt, tiêu sái giũ tay áo bào, lớn tiếng hô: "Giờ lành đã đến, mời đồng nam đồng nữ!" Tiếng nói vừa dứt, ước chừng sau mấy nhịp thở.

Hai tốp binh sĩ chạy chậm tiến vào hiện trường nghi thức, trong tay mỗi người xách một đứa trẻ bị trùm bao bố lên đầu, tay chân lũ trẻ còn bị dây thừng trói chặt để phòng ngừa chúng giãy dụa bỏ chạy.

Cao nhân thấy "tế phẩm" đã đưa đến, lập tức quỳ gối trên bồ đoàn trước đài, trong miệng lẩm bẩm: "Giao Long đại tiên ở trên cao, hôm nay bọn ta động thổ trên đầu đại tiên thực là bất đắc dĩ, đặc biệt dâng lên một đôi đồng nam đồng nữ, cùng một số mỹ thực mỹ tửu, xin Giao Long đại tiên vui lòng nhận cho.

Nếu có chỗ nào đắc tội, mong Giao Long đại tiên chớ nên so đo, ngày sau nhất định vì đại tiên tu miếu đúc tượng, hàng năm đến đây cúng bái, xin Giao Long đại tiên phù hộ một phương bách tính bình

an..." Ngô Lương đứng khá gần, những lời này tự nhiên nghe được rõ ràng, trong lòng thầm mắng: "Mẹ kiếp nhà ngươi, văn vở từng bộ từng bộ, nếu không phải biết rõ bộ mặt thật của ngươi, lão tử suýt chút nữa cũng tin rồi." Nói toạc ra, mục đích của đám cao nhân này đều rất rõ ràng, chính là lừa tiền.

Bất quá những kẻ trình độ cao hơn một chút sẽ không đòi tiền trắng trợn, thậm chí bất cứ lúc nào nói đến cũng giữ một bộ dạng thế ngoại cao nhân coi tiền bạc như rác rưởi để lấy lòng tin của người khác.

Chỉ khi đến lúc lo liệu nghi thức tế tự, hoặc là lúc tu miếu đúc tượng, mới là lúc bọn hắn chân chính bắt đầu kiếm chác.

Trong quá trình này, tất cả các khâu đều sẽ do bọn hắn trù tính, mọi chi phí cũng đều do bọn hắn quyết định, khổ chủ vì để bày tỏ thành ý cơ bản sẽ không mặc cả, tiền lại quả trong đó liền có thể để cho bọn hắn kiếm đầy bồn đầy bát.

Kỳ thật đối với loại hành vi này, Ngô Lương cũng không đến mức thâm thù đại hận gì.

Thời đại này người ta tin vào cái này, có người thích lách luật, lại có người nguyện ý tin tưởng, dù sao kẻ bị lừa đều là người có tiền, chuyện một người nguyện đánh một người nguyện chịu, thì có quan hệ gì tới hắn?

Nhưng mưu tài rồi còn muốn hại mệnh thì thực sự quá đáng hận.

Nhất là còn hại đến trên người người bên cạnh Ngô Lương, càng là tội thêm một bậc!

Cứ lấy hai đứa bé sắp bị chôn sống này mà nói.

Chúng nó một không cản đường tài lộc của ngươi, hai là không oán không cừu với ngươi, thậm chí ngay cả mặt mũi ngươi cũng chưa

từng thấy qua, lại phải vì một phen nói hươu nói vượn của ngươi mà kết thúc sinh mệnh non nớt bằng phương thức tàn khốc như vậy.

Nếu không phải tâm địa ác độc đến mức mẫn diệt nhân tính, loại chuyện này ai có thể làm ra được?

Trong lúc nói chuyện, cao nhân đã hoàn thành màn biểu diễn của mình.

Hắn đứng dậy quay đầu lạnh lùng nhìn hai đứa bé đang run lẩy bẩy một cái, lập tức đi đến bên cạnh Vương Khánh, nhẹ giọng nói: "Vương đốc bưu, ta đã đem thành ý của ngài và bách tính truyền đạt cho Giao Long đại tiên, hiện tại có thể tiến hành bước kế tiếp —— Đả sinh thung." "Người đâu, đả sinh thung!" Vương Khánh khẽ gật đầu, tức khắc hạ lệnh.

Nghe được ba chữ này, lại thấy binh sĩ đã xách hai đứa bé đi về phía cái hố chôn cọc đã đào sẵn ở hai bờ cầu, Doãn Kiện đang đứng bên ngoài đầu óc ong lên một tiếng, thân mình kịch liệt nhoáng lên một cái.

Hữu Tài huynh đệ!

Tại sao ngài còn không hành động a!?

Giờ khắc này, Doãn Kiện thậm chí nảy sinh ý nghĩ xông vào cùng tên cao nhân kia, cùng Vương Khánh, cùng tất cả những người vây xem đồng quy vu tận.

Đúng lúc này. "Hít...

Không ổn!

Việc này ắt hậu họa khôn lường!" Ngô Lương rốt cuộc như nói mớ mà mở miệng, phảng phất như bị kinh hãi mà gào lên một tiếng. !?

Vương Khánh cùng vị cao nhân kia nghi hoặc quay đầu lại nhìn về

phía hắn, Vương Khánh có chút không vui nhíu mày hỏi: "Ngô tư mã, ngài nói thế là có ý gì?" "Ai da, xin lỗi xin lỗi, tại hạ nhất thời thất thần nên lỡ lời..." Ngô Lương lúc này mới giả bộ như mãnh liệt hoàn hồn, liên tục xua tay, ngôn từ ấp úng nói: "Vương đốc bưu có chỗ không biết, tổ tiên tại hạ nãi là một mạch thừa kế Kê đồng (người lên đồng), vì vậy thuở nhỏ có học được chút công phu 'khởi kê' (lên đồng) ngoài da.

Ngày thường không cách nào khởi kê, không ngờ vừa rồi nghe vị cao nhân này giao lưu cùng Giao Long đại tiên, lại mạc danh kỳ diệu khởi kê, không cẩn thận nhìn thấy một số thứ không nên nhìn...

Bất quá những thứ này Vương đốc bưu không cần để ý, cứ coi như là tại hạ hồ ngôn loạn ngữ đi, các ngài xin cứ tiếp tục, tại hạ liền không ở chỗ này gây thêm phiền phức cho Vương đốc bưu nữa, ngày khác rảnh rỗi sẽ lại đến bái phỏng." Nói xong lời này, Ngô Lương lại thật sâu nhìn Vương Khánh một cái, thế mà thật sự xoay người bỏ đi, phảng phất như đang kiêng kỵ điều gì muốn mau chóng tránh xa.

Ha ha, đây là bài bản kinh điển mà thầy tướng số hậu thế đã tổng kết ra trong ngàn năm thực chiến, không sợ ngươi không cắn câu! "Cái này..." Ngô Lương càng là như thế, Vương Khánh vốn mê tín trong lòng quả nhiên càng là không yên, ngẩn ra một chút liền vội vàng đuổi theo kéo cánh tay hắn, vẻ mặt tươi cười nói: "Ngô tư mã xin dừng bước!

Chương 30

Đâu có cái lý nào nói được một nửa liền đi, ngài vừa rồi khởi kê đã nhìn thấy cái gì không ngại nói nghe một chút, cũng để Vương mỗ trong lòng có sự chuẩn bị." "Vương đốc bưu, thật không phải tại hạ không chịu nói, chủ yếu là tổ tiên sớm đã lập ra quy củ, có một số lời không thể nói ra khỏi miệng, nếu không sẽ bị báo ứng thối rữa lưỡi, cáo từ." Ngô Lương vẻ mặt khó xử, nhưng trong sự khó xử nhìn về phía Vương Khánh lại mang theo vài phần đồng tình và không đành lòng. "Nhưng mà...

Ngô tư mã xin hãy dừng bước." Lời gì mà còn phải chịu báo ứng, Vương Khánh lập tức càng cảm thấy lời này không phải chuyện đùa, tròng mắt xoay chuyển, lại nói: "Đã không thể nói, vậy thì viết!

Viết ra hẳn là được chứ?" Đù má?

Sao mình không nghĩ tới nhỉ!

Ngươi đúng thật là tên lanh chanh a!

Ngô Lương nghe xong liền sững sờ.

Hắn vốn dĩ chỉ muốn dùng bài bản thầy bói để lừa thân với Vương Khánh thêm chút nữa, không ngờ tên này lại cơ trí như vậy, phút chốc đã học được cách cướp lời. "Cái này...

Tổ tiên ngược lại là không có quy củ này..." Vì thế Ngô Lương lại nhăn mặt do dự nói. "Ai nha, Ngô tư mã, Ngô lão đệ." Vương Khánh vừa nghe thấy có hi vọng, lập tức tiến lên ôm lấy bả vai Ngô Lương, cực kỳ thân thiết ân cần thiện dụ nói: "Ta mới gặp ngài liền cảm thấy hai ta pha trò rất có duyên phận.

Ngài nghĩ xem, ngài nghĩ kỹ xem, hôm nay ngài và ta ở nơi này tình

cờ gặp gỡ, ngài lại trùng hợp ngay lúc này khởi kê, thiên hạ đâu có chuyện trùng hợp như vậy, theo ta thấy, hết thảy việc này e rằng đều là ý trời." "Có câu là ý trời không thể trái, đã là ý trời an bài như thế, ngài lại cần gì phải lo trước lo sau chứ?" "Vương đốc bưu nói cũng có mấy phần đạo lý..." Ngô Lương ngẩng đầu nhìn về phía Vương Khánh, ánh mắt thuần khiết giống như một con thỏ trắng nhỏ chưa từng bị voi lớn cọ qua mông. "Vậy Ngô lão đệ còn do dự cái gì?" Vương Khánh trong lòng đại hỉ, vội vàng lại rèn sắt khi còn nóng. "Cái này...

Thôi được, tại hạ liền vì Vương đốc bưu mà viết ra." Ngô Lương rốt cuộc "hạ quyết tâm", nhìn quanh bốn phía rồi nhặt từ dưới đất lên một cành cây nhỏ, lại tìm một chỗ đất xốp ngồi xổm xuống, quay đầu gọi Vương Khánh: "Vương đốc bưu, mời đến bên này." "Viết ở trên mặt đất?" Vương Khánh thấy thế lông mày cau lại.

Nếu cứ viết trên mặt đất như vậy, hắn chẳng phải cũng phải ngồi xổm xuống bên cạnh xem sao?

Giữa ban ngày ban mặt, còn ra thể thống gì!

Cử chỉ như vậy không chỉ thất lễ mà còn làm nhục gia phong, nếu truyền ra ngoài há chẳng phải bị các môn phiệt khác ở quận Trần Lưu coi là trò cười mà cười cho mấy năm sao?

Đứng tại chỗ tĩnh chỉ một lát, Vương Khánh quả đoán gọi một tên thân vệ: "Sao có thể để Ngô tư mã viết chữ trên mặt đất, há chẳng phải để người ta cười ta không biết lễ số, làm nhục tư văn?

Ngươi mau đi lấy bút mực giấy nghiên tới đây, không được chậm trễ!" "Vâng!" Tên thân vệ kia đáp một tiếng vội vàng đi làm. "Ha ha, Vương đốc bưu không cần khách khí như thế." Ngô Lương thì cười cười đứng dậy, cũng không có kiên trì.

Hắn trong lòng biết rõ mồn một, Vương Khánh làm vậy đâu phải

là đang cân nhắc lễ số, rõ ràng chính là đang lo lắng thân phận và phô trương của bản thân hắn...

Thậm chí giờ phút này có khả năng đã tự động xếp Ngô Lương vào hàng ngũ "tiện dân" không lên được mặt bàn, nếu không phải còn có việc cầu cạnh, e rằng ngay cả lời cũng lười nói thêm với hắn.

Suốt ngày ra vẻ, đám sĩ tộc này sống thật mẹ nó mệt mỏi!

Bất quá việc này cũng không có gì không tốt, hắn đang cần một ít giấy, lát nữa có thể len lén giấu đi một ít.

Cùng lúc đó.

Vị cao nhân bị bỏ rơi bên cạnh nửa ngày rốt cuộc có chút không giữ được bình tĩnh, một bên trong lòng nguyền rủa Ngô Lương phá hỏng chuyện tốt của hắn, một bên lại có chút thấp thỏm đi lên phía trước nói với Vương Khánh: "Vương đốc bưu, giờ lành đã đến, nếu bỏ lỡ giờ lành, chọc cho Giao Long đại tiên không vui, e rằng sẽ nảy sinh sự cố a." "Nhưng mà, cái này..." Vương Khánh thì theo bản năng nhìn về phía Ngô Lương.

Hắn cũng muốn mau chóng kết thúc việc này, nhưng câu "việc này ắt hậu họa khôn lường" của Ngô Lương thực sự làm người ta nghi ngờ. "Vương đốc bưu, vị tiên sinh này tính không sai, nơi này xác thực có một vị Giao Long đại tiên, điểm ấy tại hạ có thể lấy tính mạng làm bảo đảm." Lệnh vị cao nhân kia không nghĩ tới chính là, Ngô Lương thế mà lập tức gật đầu khẳng định lời nói của hắn.

Đáng tiếc còn chưa kịp cao hứng quá một giây, liền lại nghe Ngô Lương tiếp tục bổ sung: "Bất quá giờ phút này có phải giờ lành hay không thì khó nói, nói thêm nữa thứ lỗi cho tại hạ không thể nói miệng, đợi bút mực giấy nghiên đưa tới, tại hạ viết ra Vương đốc bưu xem xét liền biết." Vừa nghe lời này, cao nhân lập tức hiểu rõ thân phận của Ngô Lương.

Kẻ này thế mà là đồng hành!

Nếu không phải đồng hành, kẻ này lại làm sao sẽ thừa nhận cái "Giao Long đại tiên" do hắn hồ loạn biên tạo ra, còn lấy tính mạng làm bảo đảm?

Bất quá cái gã đồng hành này dường như có chút không giảng quy củ giang hồ, đâu có cái lý nào lại chen ngang vào cái bẫy người khác đã thiết lập sẵn, rõ ràng chính là muốn cướp bát cơm của hắn.

Hạ tiện!

Nghĩ như vậy, cao nhân đã tức đến thất khiếu bốc khói, lập tức quát: "Nói hươu nói vượn!

Giờ lành lão phu tính ra, còn chưa từng có sai sót!" "Xin tiên sinh bớt giận, tiên sinh đạo hạnh cao thâm mạc trắc, giờ lành tính ra tự nhiên là không sai chút nào." Ngô Lương lại chỉ đạm nhiên cười một tiếng, lần nữa khẳng định nói: "Cho nên tại hạ cũng không phải đang nghi ngờ tiên sinh, bởi vì vấn đề cũng không xuất hiện ở trên người tiên sinh, mà là xuất hiện ở trên người vị Giao Long đại tiên này." "Giao Long đại tiên?" Vừa nghe lời này, cao nhân trong lòng lập tức lại thấp thỏm, Giao Long đại tiên do ta bịa ra, ta làm sao không biết có vấn đề gì?

Vì thế liền lại có chút kinh ngạc hỏi: "Giao Long đại tiên chính là Giao Long đại tiên, sẽ có vấn đề gì?" "Tiên sinh chớ nên nóng vội, tại hạ không phải đã nói rồi sao?

Có một số lời thứ lỗi tại hạ không thể nói ra, đợi bút mực giấy nghiên đưa tới, tại hạ viết ra, Vương đốc bưu cùng tiên sinh xem xét liền biết." Ngô Lương tiếp tục không nhanh không chậm treo khẩu vị.

Hai người giao lưu vài câu.

Ngô Lương tâm bình khí hòa phảng phất hết thảy đều nằm trong

lòng bàn tay, cao nhân tâm phù khí táo (nóng nảy) có chút ngôn ngữ lược thất phong độ.

Lại thêm Ngô Lương nhiều lần khẳng định cách nói của cao nhân, mà tên cao nhân kia lại nói không rõ Ngô Lương rốt cuộc muốn biểu đạt cái gì, cuối cùng còn phải mở miệng hỏi thăm, cao thấp lập tức phân rõ!

Vương Khánh nhìn ở trong mắt, cũng rốt cuộc không còn quan vọng, dùng ngữ khí hòa giải khuyên nhủ: "Tiên sinh an tâm chớ vội, bút mực giấy nghiên tức khắc liền đến, cũng không gấp gáp một chốc này." Thấy Vương Khánh cũng nói như vậy, cao nhân rốt cuộc không tranh luận với Ngô Lương nữa, nhưng vẫn trừng mắt nhìn hắn, ý có điều chỉ nói: "Thảng hoặc bỏ lỡ giờ lành, chỉ đưa đi một đôi đồng nam đồng nữ e rằng liền đã không cách nào bình ổn lửa giận của Giao Long đại tiên..." Đây là một loại cảnh cáo, cũng là một loại uy hiếp.

Tiểu tử ngươi nếu lại ở chỗ này đảo loạn, đừng trách lão phu đem ngươi cùng nhau hiến tế! "Ha ha." Ngô Lương tự động đem hắn lược bỏ, trong lòng cười lạnh.

Chết đến nơi còn không tự biết, còn dám uy hiếp lão tử, thật sự là đáng buồn đáng thương a...

Giây lát sau, bút mực giấy nghiên rốt cuộc đưa tới. "Ngô lão đệ, mau mời!" Vương Khánh sai người đem bút mực giấy nghiên bày trên cái bàn phủ vải vàng, một bên sai người mài mực, một bên thúc giục.

Tên cao nhân kia cũng sán lại gần, muốn làm rõ ràng Ngô Lương rốt cuộc đang giở trò gì.

Ngô Lương cười ha ha một tiếng, đề bút chấm đầy mực, rất nhanh liền viết lên giấy một hàng chữ nhỏ theo lối chữ Lệ (Lệ thư) đang thịnh hành đương thời: "Tuy là Giao Long, lại chẳng phải Đại Tiên, lặn vảy trốn sông, thực là Ác Giao.

Ác Giao tính tham, cúng nó nuôi nó, tính nó càng kiêu, ắt bị phản phệ!" "Lại là như thế?" Xem xong chữ trên giấy, Vương Khánh mặt lộ vẻ kinh sợ, có chút hoảng hốt nói: "Ác Giao này không thể cung phụng, vậy phải làm thế nào cho phải a?" "..." Cao nhân cũng có chút ngoài ý muốn.

Hắn tuy đã ở trong lòng suy diễn qua vô số thủ đoạn Ngô Lương có khả năng thi triển, nhưng bất luận thế nào cũng không nghĩ tới tiểu tử này cư nhiên ném ra một vấn đề như vậy.

Lần này ngay cả hắn cũng mộng, lần này phải xử lý thế nào?

Không thể cung phụng, khẳng định cũng không thể tu miếu đúc tượng, còn làm sao từ đó ăn tiền lại quả, chính mình kiếm không được chỗ tốt, tiểu tử kia khẳng định cũng kiếm không được chỗ tốt, đây không phải là đổi mạng một đổi một cực hạn sao?

Đang nghĩ ngợi, lại thấy Ngô Lương lại viết lên giấy tám chữ to: "Chém nó giết nó, vĩnh tuyệt hậu họa!" "Chém giết Ác Giao?" Vương Khánh lập tức lùi về phía sau mấy bước, vẻ mặt chấn kinh nói: "Giao Long này đến vô ảnh đi vô tung, hại người vô hình, ai có thể giết được?

Ngô lão đệ chớ không phải đang nói đùa với ta?" "Ha ha ha ha!" Vị cao nhân kia lại vuốt râu cười to, cười xong mới nắm chắc thắng lợi nói: "Lão phu đi lại thế gian nhiều năm, vì vô số quý nhân bách tính cầu phúc tiêu tai, lại chưa từng nghe qua ngôn luận cuồng vọng như thế, Giao Long đại tiên kia nãi là vật trên trời, há là ngươi nói chém giết liền có thể chém giết?" "Người trẻ tuổi, lão phu phụng khuyên ngươi một câu, chớ nên ăn nói bừa bãi đổi trắng thay đen, nếu không làm trễ nải giờ lành chọc giận Giao Long đại tiên, vì Vương đốc bưu cùng chư vị bách tính rước lấy tai họa, ngươi làm sao gánh vác được?" "Ha ha ha ha!" Tiếng nói vừa dứt, lại nghe Ngô Lương thế mà

cũng cất tiếng cười to, cười đến lúc Vương Khánh cùng cao nhân mặt lộ vẻ hồ nghi, mới dừng lại, tỏ vẻ "ngả bài không diễn nữa" nói: "Tại hạ vốn không nguyện ra tay can thiệp việc này, nại hà ngươi không chỉ đạo hạnh nông cạn còn chấp mê bất ngộ, sợ làm lỡ tính mạng Vương đốc bưu cùng bách tính, tại hạ thực sự không cách nào khoanh tay đứng nhìn nữa!" "Ngươi nghe đều chưa từng nghe qua, tại hạ lại có tiên pháp có thể chém nó giết nó, ngươi còn có lời gì để nói?" Lời này vừa nói ra, cao nhân lập tức á khẩu không trả lời được.

Hắn có nghĩ nát óc cũng đoạn nhiên không nghĩ tới Ngô Lương lại sẽ nói ra những lời như vậy.

Chém giết Ác Giao?

Đùa gì thế, Giao Long đại tiên do hắn bịa ra nếu cũng có thể giết, há chẳng phải lừa gạt cả thiên hạ?

Xem ra lão phu vừa rồi nói kẻ này ngôn luận cuồng vọng, rốt cuộc vẫn là xem nhẹ hắn, hắn đâu phải là kẻ ngông cuồng gì, hắn chính là một kẻ mất trí, chỉ có kẻ mất trí mới có thể nói ra loại lời nói điên khùng vô biên vô tận này!

Cùng lúc đó. "Ồ..." Bách tính vây xem cũng ồ lên một mảnh.

Những bách tính này bất luận sống bao nhiêu tuổi, cũng chỉ thấy qua cung phụng đại tiên, còn chưa từng thấy qua có người chém giết đại tiên, loại chuyện này chỉ xuất hiện trong những thần thoại viễn cổ không biết cách nay bao lâu, hơn nữa là thần tiên đánh nhau.

Nếu người trẻ tuổi trước mặt này thật có thể làm được bước này, vậy há chẳng phải thần tiên hạ phàm?

Ngay cả Vương Khánh cũng vẻ mặt chấn kinh, vừa kính sợ vừa hồ nghi nhìn Ngô Lương, ngẩn ra hồi lâu mới rốt cuộc hoàn hồn, cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Ngô lão...

Ngô tư mã, ngài vừa rồi nói ngài có thể chém giết Ác Giao, lời này là thật hay giả, không phải đang nói đùa chứ?" "Vương đốc bưu, ngài nhìn ta giống như đang nói đùa sao?" Ngô Lương nghiêm mặt hỏi ngược lại. "Cái này?" Vương Khánh không dám nói lung tung, theo bản năng quay đầu dùng ánh mắt chất vấn nhìn về phía vị cao nhân kia, chuyện này e rằng cũng chỉ có vị cao nhân này mới có quyền lên tiếng.

Cao nhân lúc này đã đoán định Ngô Lương là một tên điên, lập tức tiến lên một bước, cười lạnh nói: "Lời này là do ngươi nói đấy nhé, hiện nay vì ngươi hồ ngôn loạn ngữ, đã làm trễ nải giờ lành, Giao Long đại tiên đã bị chọc giận, thảng hoặc ngươi không cách nào nói được làm được, Vương đốc bưu cùng bách tính phụ cận tất chịu hại, đến lúc đó e rằng chỉ có đem ngươi cũng hiến cho Giao Long đại tiên, mới có chút ít khả năng bình ổn lửa giận ngập trời của Giao Long đại tiên!" "Dễ nói." Ngô Lương bĩu môi cười một tiếng, lại hỏi ngược lại: "Nhưng nếu như tại hạ làm được thì sao?" "Cái này..." Cao nhân lại là sững sờ, vấn đề này hắn chưa nghĩ qua, cũng không cần nghĩ. "Nếu như tại hạ may mắn làm xong việc này, cầu này tuy không còn Ác Giao tác quái, nhưng chưa chắc đã không có yêu ma quỷ quái gì khác thừa cơ xâm nhập, may mà tiên sinh cũng coi như có chút đạo hạnh, liền mời tiên sinh 'vĩnh viễn' lưu tại nơi này thủ hộ cầu này, bảo vệ một phương bách tính bình an thế nào?" Ngô Lương trong lòng sớm đã có tính toán, nheo mắt lại nói. "..." Cao nhân bản năng trầm mặc.

Hai chữ "vĩnh viễn" được Ngô Lương nhấn mạnh trong lời nói rốt cuộc là có ý gì, không chỉ cao nhân nghe được chân thiết, Vương Khánh cùng bách tính chung quanh cũng đều nghe hiểu được.

Nhất thời, Vương Khánh cùng bách tính chung quanh đều ánh mắt sáng rực nhìn về phía cao nhân, chờ đợi câu trả lời của hắn.

Lúc này giữa Ngô Lương và cao nhân đã hình thành một ván cược,

tiền đặt cược chính là tính mạng của mỗi người, hiện nay lời đã nói đến mức này, bất luận ai cũng không có khả năng dễ dàng rời khỏi, Vương Khánh cùng bách tính chung quanh tuyệt đối sẽ không đáp ứng.

Thời điểm này, trong lòng cao nhân mạc danh dâng lên một tia sợ hãi.

Lúc hiến tế người khác, nghe tiếng người khác thảm thiết kêu la và cầu xin tha thứ, hắn lại yên tâm thoải mái như vậy, thậm chí có chút cuồng nhiệt, nhưng đến phiên mình, dù cho chỉ là nghe thấy, chỉ là một ván cược mà theo hắn thấy tuyệt đối sẽ không thua, trái tim hắn cũng đang điên cuồng co rút, sâu trong nội tâm không khống chế được mà run rẩy.

Cuối cùng. "Được!

Nếu ngươi thật có thể làm được, ta liền vì một phương bách tính giữ cầu thì có làm sao?

Chỉ sợ ngươi làm không được!" Cao nhân kiên trì lớn tiếng nói.

Hắn rất rõ ràng, lúc này ai nếu yếu thế, bất luận kết quả thế nào e rằng đều sẽ không có kết cục tốt, thậm chí khả năng đều không đợi được đến kết quả liền phải trả giá đắt, nhất định phải cứng rắn đến cùng.

May mà, đây là một ván cược sẽ không thua. "Rất tốt, xin Vương đốc bưu cùng chư vị bách tính làm chứng cho chúng ta." Ngô Lương hài lòng gật gật đầu, sau đó lại quay đầu nói với Vương Khánh, "Vương đốc bưu, tại hạ lần này đến đây độc thân một mình, cần trở về một chuyến mang pháp khí tới, như thế mới có thể chém giết Ác Giao." "Không được!

Chương 31

Ngươi chớ không phải muốn thừa cơ đào tẩu?" Cao nhân lập tức kêu lên. "Ha ha, ngươi muốn thừa cơ đào tẩu ta ngược lại tin tưởng, còn về ta sao, Vương đốc bưu biết ta thân phận gì, càng biết nên đi nơi nào tìm ta, cũng không nhọc đến ngươi phí tâm." Ngô Lương cười nói.

Nghe lời này, Vương Khánh quả nhiên an tâm nói: "Ngô tư mã cứ tự nhiên, bọn ta ở chỗ này chờ đợi là được." ...

Từ trong đám người đi ra, Doãn Kiện lập tức sán lại gần, nhỏ giọng hỏi: "Hữu Tài huynh đệ, huynh thật có thể chém giết Ác Giao sao?

Đứa con nhỏ kia của ta..." "Nói cái gì thế hả?" Không đợi Ngô Lương trả lời, Trần Kim Thủy liền đã đẩy Doãn Kiện ra một cái, thay hắn nói: "Bản lĩnh của Hữu Tài huynh đệ ngươi lại không phải chưa từng thấy qua trong mộ Lương Hiếu Vương, ngài ấy nói được, vậy thì nhất định dễ như trở bàn tay, ngươi cứ đem tim để trong bụng chờ xem kịch vui đi." Ngô Lương từ chối cho ý kiến cười cười, sau đó sắc mặt biến đổi nghiêm nghị nói: "Doãn Kiện, giao cho ngươi một nhiệm vụ, ngươi mau đi tìm cho ta ít 'Lỗ dảm' tới đây, cầm được xong về tòa trạch viện tìm ta." (Lỗ dảm: đá kiềm tự nhiên/soda giặt đồ).

Lỗ dảm kỳ thật chính là thiên nhiên thạch dảm, đây là cách gọi vào những năm Đông Kinh (Lạc Dương/Biện Lương), thứ đồ chơi này ở dân gian vẫn tương đối phổ biến, rất nhiều lão bách tính đều dùng nó để tẩy rửa quần áo.

Bất quá giai cấp "sĩ tộc" lại không thích dùng lắm, bởi vì dùng nó giặt xong quần áo sẽ có một cỗ mùi lạ. "Vâng!" Doãn Kiện tuy không

biết Ngô Lương muốn thứ này rốt cuộc có tác dụng gì, nhưng giờ phút này cũng không có tâm tư hỏi nhiều, quay đầu liền chạy chậm đi làm theo. "Trần Kim Thủy, ngươi bây giờ đi tiệm thuốc mua cho ta một vị dược liệu gọi là 'Khương hoàng' (nghệ), mua xong cũng mau về trạch viện tìm ta, càng nhanh càng tốt." Ngô Lương lại nói. "Vâng!" Trần Kim Thủy cũng lập tức lĩnh mệnh đi. ...

Hơn nửa canh giờ sau.

Khi Ngô Lương một lần nữa trở về, trong tay đã cầm theo cây đồng chủy thủ tùy thân mang theo và một cái hồ lô, pháp bảo chế thắng chân chính kỳ thật là cái hồ lô này, cùng với tờ giấy hắn nhét trong ngực mà trước đó đã thuận tay cầm đi từ trên bàn thờ phủ vải vàng.

Loại giấy này gọi là "Tả Bá chỉ", nãi là thời kỳ Linh Đế tại vị, do một vị tạo giấy danh gia gọi là "Tả Bá" cải tiến từ trên cơ sở thuật tạo giấy của Thái Luân mà thành.

Tuy nhiên vẫn kém xa so với giấy đời sau, nhưng đã coi là loại giấy tốt nhất thời đại này, đương nhiên giá cả cũng tương đương đắt đỏ.

Nhìn thấy hắn trở về, bách tính vây xem lập tức mặt lộ vẻ kỳ vọng, sớm nhường cho hắn một lối đi.

Nhưng trái tim vị cao nhân kia lại hoảng loạn lên, ẩn ước có loại dự cảm không tốt.

Sự thật là, hắn mới là người trong đám người này hi vọng Ngô Lương một đi không trở lại nhất...

Nhưng rất tiếc nuối, Ngô Lương thế mà đúng hẹn trở lại. "Đã để lâu." Ngô Lương nhìn cao nhân thần sắc có chút không tự nhiên, toét miệng cười nói.

Cao nhân không lên tiếng, Vương Khánh lại là cực kỳ nhiệt tình đón lấy: "Không lâu không lâu, việc này không phải chuyện đùa, Ngô tư mã chuẩn bị một chút cũng là nên làm." "Vương đốc bưu, giấy của ngài có thể cho ta mượn dùng thêm một chút không?" Ngô Lương lại nói. "Mời!

Cứ dùng thoải mái, không cần khách khí." Vương Khánh vội vàng nói. "Đa tạ." Ngô Lương gật đầu, đi lên phía trước cầm lấy xấp giấy lật qua lật lại rồi gấp lại, bất động thanh sắc đem tờ giấy chính mình mang tới đặt ở trên cùng.

Mọi sự đã chuẩn bị, rốt cuộc có thể bắt đầu màn biểu diễn của hắn rồi!

Lúc này trong sân sớm đã lặng ngắt như tờ.

Tất cả mọi người đều toàn thần quán chú nhìn Ngô Lương thi pháp, sợ bỏ lỡ hình ảnh quan trọng dẫn đến ôm hận cả đời.

Ngô Lương thì quay đầu nhìn thoáng qua cao nhân, lại hướng Vương Khánh gật đầu: "Tại hạ muốn bắt đầu." "Mời!" Vương Khánh thần sắc căng thẳng, pha chút cẩn thận lùi lại phía sau một bước.

Sau đó liền thấy Ngô Lương mỉm cười, bắt chước bộ dáng của cao nhân trước đó quỳ gối trên bồ đoàn, nhắm mắt lẩm bẩm: "Giao Long đại tiên ở trên cao, hôm nay bọn ta động thổ trên đầu đại tiên thực là bất đắc dĩ, đặc biệt dâng lên một đôi đồng nam đồng nữ, cùng một số mỹ thực mỹ tửu..." Cấm đạo văn!

Cao nhân lúc ấy liền không vui, lập tức đứng ra lớn tiếng quát tháo: "Tiểu tử ngươi thật không biết xấu hổ!

Đây rõ ràng là bài tế văn lão phu vừa rồi đã niệm, ngươi thế mà không sai một chữ lấy ra dùng, chẳng lẽ coi Vương đốc bưu cùng bách tính nghe không ra sao!?" Vừa nghe lời này, Vương Khánh cùng

bách tính chung quanh trong lòng lại kinh nghi, thảo nào bài tế văn này nghe quen tai như vậy, cho nên rốt cuộc là chuyện gì xảy ra...

Ngô Lương lại tịnh không chịu ảnh hưởng, vẫn kiên trì đem tế văn toàn bộ niệm xong, sau đó mới đứng dậy cười ha hả nói với cao nhân: "Tiên sinh, xin đừng đem hai người chúng ta đánh đồng với nhau, ngài là xin đại tiên bớt giận, mà ta là lừa Ác Giao hiện thân, bản chất chúng ta cũng không giống nhau, tế văn nếu có giống nhau...

Cảm thấy rất vinh hạnh." Thì ra là thế...

Vương Khánh cùng bách tính bừng tỉnh đại ngộ.

Còn vị cao nhân này trước đó hiển nhiên chưa từng gặp qua kẻ sao chép nào lý trực khí tráng như vậy, không những sao chép ngay trước mặt hắn, sao chép xong còn hùng hồn lý lẽ, lập tức tức giận đến não có chút hỗn loạn, đành phải nghiến răng mắng: "Ngươi!

Tiểu tử ngươi khéo mồm khéo miệng, ta không thèm lý luận với ngươi, công đạo tự tại nhân tâm!" Công đạo?

Ngươi giảng công đạo với ta?

Ngô Lương trong lòng cười lạnh, nhưng cũng không nói thêm gì với cao nhân nữa.

Sau đó đứng dậy đem cây đồng chủy thủ cầm ở tay phải, lại đem cái hồ lô mang tới nắm ở tay trái, bày ra giá thế một bộ dáng như lâm đại địch, đứng yên lặng trước cái bàn phủ vải vàng chờ đợi.

Một phút đồng hồ.

Hai phút đồng hồ.

Năm phút đồng hồ.

Ngô Lương không nhúc nhích, cánh tay có chút tê, lưng cũng có chút mỏi.

Mẹ kiếp!

Sao còn chưa tới?

Diễn kịch thật mẹ nó không dễ dàng.

Vương Khánh, cao nhân còn có bách tính chung quanh cũng có chút không chịu nổi, bắt đầu dụi mắt, hoạt động cổ, hiện nay đã tiếp cận giữa trưa, dưới ánh nắng chói chang bọn hắn vươn cổ trừng mắt nhìn nửa ngày cũng rất vất vả được không?

Đúng lúc này. "Phù ——" Một trận gió nhẹ từ từ thổi tới.

Tới rồi!

Rốt cuộc tới rồi!

Ngô Lương rùng mình một cái, tinh thần vì đó chấn động, đồng chủy thủ trong tay nắm chặt hơn.

Chỉ thấy theo gió nhẹ nhàng thổi động, tờ giấy bị Ngô Lương đặt ở trên cùng đã bắt đầu lật qua lật lại.

Rốt cục! "Phù phù." Một tiếng vang nhỏ truyền đến, tờ giấy kia bị thổi bay lên, lật qua lật lại bay về phía không trung.

Cũng ngay một khắc này, Ngô Lương mắt nhanh tay lẹ. "Vút!" Đồng chủy thủ tấn tốc chém xuống, lưỡi dao sắc bén mang theo tiếng xé gió rõ ràng, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai đem tờ giấy kia chém ngang lưng!

Thành công! "Phù ——!" Ngô Lương thở dài một hơi, thu hồi chủy thủ, tự tin quay đầu, "Vương đốc bưu, chư vị bách tính, Ác Giao kia đã bị tại hạ một đao chém giết, các ngươi đã không còn nỗi lo về sau, đáng mừng đáng chúc!" Thế là xong?

Trăm mặt ngơ ngác.

Vô luận là Vương Khánh, hay là cao nhân, còn có đám bách tính

đang mỏi mắt mong chờ, lúc này đều là một bộ biểu tình "Lão tử quần cũng cởi rồi ngươi liền cho ta xem cái này".

Nói là chém giết Ác Giao đâu?

Coi như không có một trận ác đấu kinh thiên địa khiếp quỷ thần, thì cũng phải để cho chúng ta nhìn thấy chút thần tích bình thường không nhìn thấy chứ, đơn giản vung một đao cắt đôi một tờ giấy, thế là xong?

Tới tới tới!

Đưa chủy thủ cho ta, ta lên ta cũng làm được!

Nhất là vị cao nhân kia, nếu như không phải phải giữ "gánh nặng thần tượng cao nhân", hắn hiện tại e rằng đã muốn cười ra tiếng.

Thủ đoạn đê hèn như vậy cũng dám đi ra mất mặt xấu hổ, uổng cho lão phu còn lo lắng hãi hùng nửa ngày, suýt chút nữa thì bị tiểu tử ngươi lừa gạt, bất quá lão phu hôm nay cũng coi là được mở rộng tầm mắt, bội phục bội phục!

Càng là như thế, cao nhân phản đảo không có giống trước đó nhảy ra vạch trần Ngô Lương.

Bởi vì hoàn toàn không cần thiết.

Tức sử hắn không nói lời nào, Vương Khánh cùng những bách tính kia cũng tuyệt đối sẽ không cứ thế bỏ qua.

Nếu như Ngô Lương không cách nào đưa ra một cái thuyết pháp hợp lý, hoặc là triển hiện ra một ít đồ vật có thể làm cho bọn hắn tin phục, vở kịch này tất định phải nát, đến lúc đó tự nhiên sẽ không để hắn sống dễ chịu, chính mình chỉ cần ở một bên quạt gió thổi lửa là đủ cho hắn uống một bình.

Thậm chí ngay cả đám Trần Kim Thủy bên ngoài đều thay Ngô

Lương toát mồ hôi hột: "Hữu Tài huynh đệ, huynh rốt cuộc là đang giở trò quỷ gì, quang là như vậy thì không có cách nào giao nộp a..." Quả nhiên.

Vương Khánh sau khi lấy lại tinh thần, rất nhanh liền nhíu mày: "Ngô tư mã, đây chính là chém giết Ác Giao mà ngài nói?" "Chính là nó!" Ngô Lương trịnh trọng gật đầu. "Nhưng mà...

Ác Giao kia ở đâu?

Ngài đã giết Ác Giao, tổng phải chứng minh cho chúng ta xem chứ, nếu không ngày sau nếu lại có bách tính thụ hại, ta làm sao bàn giao với bách tính?" Vương Khánh tổ chức ngôn ngữ một chút, tận lượng hàm súc nói với Ngô Lương. "Việc này có gì khó?

Các ngươi đi nhặt tờ giấy bị tại hạ chém đứt kia lại đây." Ngô Lương cười cười, nói với người sau lưng Vương Khánh.

Mấy người kia trong lòng cũng rất nghi hoặc, lại thấy Vương Khánh tịnh chưa phản đối, vội vàng chạy tới nhặt hai mảnh giấy kia trở về.

Ngô Lương lại ra lệnh cho bọn họ đem hai mảnh giấy ghép lại cầm ở trong tay, tiếp đó "Bốp" một tiếng mở nút hồ lô, đem nước bên trong đổ nhập khẩu, không đợi bọn hắn phản ứng lại, liền mạnh mẽ phun một ngụm ra ngoài. "Phụt ——!" Màn nước phun đều lên trên tờ giấy kia, cũng có một bộ phận phun lên trên người kẻ cầm giấy.

Chương 32

Những người còn lại hoảng mang tránh né, tổng coi như may mắn thoát nạn.

Thật mẹ nó buồn nôn!

Kẻ cầm giấy mặt lộ vẻ giận dữ, vừa muốn mở miệng lý luận, lại nghe Ngô Lương lại quát một tiếng: "Đừng nhúc nhích!" Người kia lập tức lại cứng đờ tại chỗ, vẻ mặt ủy khuất nhìn về phía Vương Khánh.

Nhưng mà lúc này, Vương Khánh đâu còn tâm tư để ý tới hắn.

Chỉ thấy đôi mắt hắn đang dần dần trừng lớn, liên đới miệng cũng dần dần há hốc, vẻ mặt chấn kinh, phảng phất nhìn thấy cái gì không thể tin nổi.

Lại nhìn trên hai mảnh giấy, giờ phút này thế mà đang có một vật đỏ lòm hình dạng như con rắn nhỏ dần dần hiển hiện ra.

Con rắn nhỏ này trên đầu mọc ra một cái sừng ngắn mà thẳng, dưới thân còn có một đôi móng vuốt như móng ưng, cái đuôi thon dài uốn lượn như rắn.

Mà một đao kia của Ngô Lương, vừa vặn đem con rắn nhỏ cổ quái này chém ngang lưng... "Cái này...

Ngô Tư, Ngô tiên sinh, đây chính là?" Vương Khánh miệng lưỡi đã không còn linh hoạt, khó có thể tin ngước nhìn Ngô Lương. "Không sai, đây chính là Ác Giao bị tại hạ chém giết." Ngô Lương đạm nhiên cười một tiếng, mặt lại hơi hơi có chút nóng lên.

Vẽ thật xấu, đơn giản không nỡ nhìn.

Sớm biết hồi nhỏ lúc ba mẹ đăng ký cho lớp mỹ thuật thì đã học

hành đàng hoàng rồi, tối thiểu vẽ ra không đến mức trừu tượng như vậy không phải sao?

Tuy nhiên, trừu tượng cũng có cái hay của trừu tượng.

Giống như Giao Long, loài sinh vật thần thoại hư vô phiêu miểu này, càng trừu tượng lại càng tạo cảm giác bí ẩn, càng kích thích trí tưởng tượng của con người, quá cụ thể ngược lại sẽ mất đi vẻ thần kỳ.

Kỳ thực, Ngô Lương cũng chỉ dở một trò bịp bợm nhỏ mà thôi.

Trò bịp này ở hậu thế được gọi là "Kiếm trảm yêu ma".

Phương pháp vô cùng đơn giản, còn nhớ trước đó Ngô Lương bảo Trần Kim Thủy và Doãn Kiện đi tìm thiên nhiên thạch dảm và khương hoàng không?

Chỉ cần đem thiên nhiên thạch dảm hòa thành nước, đem khương hoàng chế thành nước khương hoàng, sau đó dùng bút chấm nước thạch dảm vẽ hình con giao lên giấy.

Sau khi khô đi, hình vẽ sẽ biến mất.

Tiếp đó lại phun nước khương hoàng lên giấy, nước khương hoàng và thạch dảm phát sinh phản ứng hóa học sẽ hiện ra màu đỏ.

Cứ như vậy, một con giao long máu chảy đầm đìa liền xuất hiện bằng không trên mặt giấy.

Trò bịp này ở thế kỷ hai mươi mốt đã sớm chẳng phải bí mật gì, rất ít người còn mắc lừa.

Nhưng ở thời Hán, vô luận là nguyên lý hay hiện tượng đều vượt xa phạm trù hiểu biết của mọi người.

Nếu nhất định phải tìm lời giải thích, vậy thì đó chính là hiện tượng phi tự nhiên!

Cho nên...

Nhận được câu trả lời khẳng định của Ngô Lương, vẻ kinh hãi trên mặt Vương Khánh lập tức tăng thêm vài phần, ánh mắt nhìn về phía Ngô Lương cũng càng thêm kính sợ, lại còn mang theo ý cười nịnh nọt: "Không hổ là Ngô tiên sinh!

Chém giết ác giao mà dễ như lấy đồ trong túi, quả thực là thần hồ kỳ kỹ, Vương mỗ coi như đã được mở rộng tầm mắt, khâm phục đến cực điểm!" "Chút tài mọn, đã để Vương đốc bưu chê cười rồi." Ngô Lương chắp một tay sau lưng, đạm nhiên cười nói.

Cái dáng đứng chuyên dụng "ngầu lòi" của thượng tiên này, trừ hắn ra còn ai xứng đáng dùng? "Không chê cười, không chê cười...

Ách ha ha, Vương mỗ lỡ lời, Ngô tiên sinh quá khiêm tốn rồi." Vương Khánh nói năng lộn xộn.

Ngô Lương ngừng một chút, lại cực kỳ nghiêm cẩn nói: "Con ác giao này tuy đã bị ta chém giết, nhưng vẫn còn một tia khí tức thoi thóp, cần mau chóng thiêu hủy nó, mới có thể nhổ cỏ tận gốc." "Xin nghe theo tiên sinh an bài." Vương Khánh cung kính chắp tay, lại nhịn không được nhìn thêm con ác giao trên giấy một cái, lúc này mới quát đám thủ hạ phía sau: "Các ngươi điếc rồi sao?

Còn không mau làm theo lời tiên sinh?" "Vâng!" Mấy người vội vàng luống cuống tay chân châm lửa, ngay trước mặt Ngô Lương đem tờ giấy kia đốt thành tro bụi.

Như vậy, Ngô Lương liền không còn lo lắng có người đem thứ này về nghiên cứu kỹ lưỡng, thông qua mùi vị đặc thù phát ra trên đó mà phát hiện manh mối, rũ bỏ nỗi lo về sau.

Đến lúc này, Ngô Lương mới quay đầu nhìn về phía vị cao nhân kia.

Cao nhân giờ phút này vẻ mặt cũng đầy sự kinh hãi, hiển nhiên đã hoàn toàn không thể hiểu nổi tình huống hiện tại, càng không biết rõ Ngô Lương rốt cuộc là đồng nghiệp đến phá đám, hay là dị sĩ hàng thật giá thật.

Đây quả thực là một vấn đề...

Rõ ràng là Giao Long đại tiên do ta bịa ra để lừa gạt, tại sao lại có thể hiện nguyên hình trước công chúng?

Quan trọng hơn là, cư nhiên lại thật sự bị người thanh niên bình thường trước mặt này một đao chém chết?

Chẳng lẽ nơi này thật sự có Giao Long, lại bị ta chó ngáp phải ruồi đụng phải?

Không chỉ như thế, còn cùng lúc đụng phải một vị dị sĩ có khả năng chém giết Giao Long?

Dưới gầm trời này sao lại có chuyện trùng hợp đến thế?

Giờ khắc này, cao nhân bỗng nhiên cảm thấy lời Vương Khánh nói trước đó hoàn toàn là ăn không nói có, không biết xấu hổ!

Cái gì gọi là duyên phận?

Cái gì gọi là ý trời?

Cái này mẹ nó mới gọi là duyên phận!

Cái này mẹ nó mới gọi là ý trời!

Nhưng mà loại duyên phận và ý trời này, lão phu không muốn a!!!

Bị Ngô Lương quay đầu nhìn thoáng qua, trong lòng cao nhân lập tức rối loạn tưng bừng, vội vàng nỗ lực khống chế cơ bắp trên mặt mình, nhếch miệng lộ ra một nụ cười cực kỳ khó coi.

Huynh đệ, có chuyện gì từ từ nói!

Ta vừa rồi chỉ là đang nói đùa với ngươi thôi, lời đã nói ra ngươi cứ coi như đánh rắm là được, ngàn vạn lần, ngàn vạn lần, ngàn vạn lần đừng tưởng là thật a!!!

Ngô Lương cũng cười với hắn một cái, sau đó đi thẳng về phía cây cầu chưa hoàn công. "Phù ——" Cao nhân tưởng rằng Ngô Lương định tha cho hắn một mạng, kết quả vừa mới thở phào nhẹ nhõm, liền thấy Ngô Lương dừng lại trước một cái hố chôn cọc đã đào sẵn, vươn cổ nhìn vào bên trong một cái, sau đó liền quay người hô với Vương Khánh: "Vương đốc bưu, vị cao nhân này dáng người cao lớn như vậy, cái hố chôn cọc này của ngươi e rằng không đủ sâu đâu nhỉ?" "Ngô tiên sinh không cần lo lắng, ta sai người đào sâu thêm một chút là được!" Vương Khánh vội vàng đáp. "Đúng rồi, đừng quên phải chôn đầu chúc xuống dưới, nếu không sẽ không linh đâu." "Cẩn tuân tiên sinh an bài!" Lời còn chưa dứt, chợt nghe "bịch" một tiếng.

Mọi người theo tiếng nhìn lại, thì ra vị cao nhân kia đã trợn ngược hai mắt, mềm nhũn ngã xuống đất... ...

Nửa canh giờ sau, khách đường Vương phủ. "Mời Ngô tiên sinh ngồi tạm ở đây một lát, Vương mỗ sai người đi chuẩn bị rượu và thức ăn, sẽ quay lại ngay." Cực kỳ ân cần an bài Ngô Lương ngồi xuống, Vương Khánh lại khách khí với hắn một hồi, lúc này mới rảo bước đi ra ngoài.

Kỳ thực Ngô Lương vốn không muốn tới Vương phủ, càng không muốn có quá nhiều quan hệ với Vương Khánh.

Bất đắc dĩ Vương Khánh sau khi xem hắn "Kiếm trảm ác giao", thái độ đối đãi liền quay ngoắt 180 độ.

Không những trong lời nói tràn đầy kính sợ, hành vi cử chỉ cũng hoàn toàn mất đi vẻ ngạo mạn trước đó, mềm nắn rắn buông nhất quyết phải mời hắn về Vương phủ để bày tỏ lòng biết ơn, hắn mới

miễn cưỡng nhận lời.

Đương nhiên, sở dĩ Ngô Lương đáp ứng kỳ thực còn có cân nhắc ở phương diện khác.

Hắn mới đến Trần Lưu không lâu, hiện giờ lạ nước lạ cái.

Đặc biệt là hiểu biết về tình huống cụ thể của các sĩ tộc môn phiệt nội bộ Trần Lưu còn rất ít, mà Vương Khánh lại thuộc về giai cấp sĩ tộc trong thành, nếu lấy người này làm đột phá khẩu thăm dò tin tức trong thành, nhất định sẽ làm ít công to.

Dù sao, không lâu sau Tào lão bản liền sẽ bị Thái thú Trần Lưu là Trương Mạc phản bội.

Ngô Lương muốn mượn nhờ việc này để tiến thêm một bước đoạt được sự tín nhiệm và ỷ trọng của Tào lão bản, thì nhất định phải làm tốt chuẩn bị vạn toàn, mà các sĩ tộc môn phiệt nắm giữ quyền thế trong thành ở quá trình này cũng là một mắt xích quan trọng không thể bỏ qua.

Cùng lúc đó.

Tại một gian phòng khác trong Vương phủ. "Phụ thân, lời nhi nói đều là tận mắt nhìn thấy, câu câu đều là thật!" Vương Khánh cung kính đứng bên cạnh một vị lão giả, lời thề son sắt nói: "Nhi lờ mờ cảm thấy, nếu Vương gia ta có thể được người này phò tá, hoặc sẽ có cơ hội khởi thế lần nữa, trở lại phong quang thời Nguyên Đế tại vị!" Nghe được câu nói sau cùng, lão giả lập tức mắt lộ tinh quang, mở miệng hỏi: "Ngươi có tính toán gì?" "Nếu muốn người này tâm cam tình nguyện để Vương gia ta sử dụng, phương thức ổn thỏa nhất chính là biến hắn thành người của Vương gia chúng ta." Vương Khánh cười cười, tính trước kỹ càng nói: "Tiểu muội nhà ta nửa năm trước vì không thể sinh dục nên bị phu gia tuyệt hôn (ly hôn, triều Hán lấy hiếu trị thiên hạ, không có hậu nhân chính là bất hiếu lớn nhất),

hiện giờ trong quận Trần Lưu không ai chịu cưới, chi bằng đem tiểu muội gả cho người này, bán cho hắn cái nhân tình to lớn, người này nhất định sẽ cảm ân đái đức." "A?" Lão giả nhíu mày nhìn hắn một cái, lại hỏi: "Ngươi đã nghe ngóng rõ ràng gia thế của hắn chưa, tổ tiên hắn từng có ai nhập triều làm quan không?" "Phụ thân, chính vì người này cũng không có gia thế hiển hách, tổ tiên cũng không có ai nhập triều làm quan, tiểu muội nhà ta gả cho hắn mới là nhân tình to lớn." Vương Khánh khuyên nhủ. "Hồ nháo!" Lão giả ngay lập tức đập bàn đứng dậy, lớn tiếng quát: "Chuyện làm nhục nhã thân phận tổ tông Vương gia bực này, may mà ngươi cũng nghĩ ra được.

Ngươi không cần mặt mũi nhưng ta còn muốn cái già này, chỉ cần ta còn sống một ngày, liền tuyệt đối không cho phép việc này phát sinh!" "Nhưng mà phụ thân..." Vương Khánh còn muốn nói thêm gì đó, lão giả liền lại một lần nữa giơ tay ngắt lời hắn.

Sau khi thở hắt ra một hơi, biểu cảm nghiêm túc dần dần hòa hoãn lại, lão giả thấm thía nói: "Dư Niên à, ngươi có lòng chấn hưng Vương gia là chuyện tốt, nhưng rốt cuộc vẫn còn quá trẻ, làm việc thiếu suy xét.

Người này tuy có chút tài lạ, nhưng bằng vào thân thế bối cảnh của hắn vẫn khó mà lên được nơi thanh nhã.

Vương gia ta hà tất phải tự hạ mình như thế, chỉ cần cho hắn một chút lợi nhỏ, liền có thể khiến hắn cảm ân đái đức, tâm cam tình nguyện làm trâu làm ngựa cho Vương gia rồi." "Phụ thân nói rất đúng, nhưng cách này áp dụng lên người này e rằng không thông." Vương Khánh muốn nói lại thôi. "Vì sao?" Lão giả kỳ quái hỏi. "Phụ thân có chỗ không biết, người này hiện giờ đứng hàng Tư mã trong quân, quan giai so với nhi đã xấp xỉ nhau, phương diện này Vương gia không có khả năng cho hắn thêm nữa." Vương Khánh nói: "Duy nhất đáng ăn mừng chính là, người này hiện tại còn tạm chưa được trọng

dụng, chỉ là Tư mã của một cái Phường Nhân Quân không lên được mặt bàn, trong tay cũng không có binh quyền thực tế." "Phường Nhân Quân?" Lão giả lộ vẻ nghi hoặc. "Phụ thân chưa nghe qua cũng là chuyện hợp tình lý, Phường Nhân Quân hai ngày trước mới về đến Trần Lưu, bất quá chỉ là một đội tàn quân chưa đến trăm người mà thôi.

Nghe tên thì chắc cũng chỉ là một đám thợ thủ công chuyên chế tác đồ gốm trong quân, không những không lọt nổi vào mắt xanh của phụ thân, mà rất nhiều môn phiệt trong thành cũng hoàn toàn không coi đội tàn quân này ra gì.

Điều duy nhất bọn họ để ý chính là, cháu trai của Tào Mạnh Đức là Tào An Dân lại làm Giáo úy của đội tàn quân này." Vương Khánh tận tâm giới thiệu. "Thế đạo đương kim thật sự loạn rồi, một đội tàn quân trăm người cũng thiết lập Giáo úy, Tư mã, Tào Mạnh Đức kia thật sự là không biết so đo." Lão giả lắc đầu than, trong giọng nói mang theo chút bất bình. "Phụ thân nói phải, chính vì thế nhi mới muốn chiêu lãm người này.

Chương 33

Người này mang trong mình tài lạ lại đã ở ngôi Tư mã, cho dù tạm thời không được Tào Mạnh Đức thưởng thức thì cũng đã được Tào An Dân tín nhiệm, ngày sau e rằng còn muốn đi lên cao nữa.

Mà Vương gia ta hiện giờ trong tay đã không còn đại quyền, không cách nào trợ giúp hắn bộ bộ cao thăng, nếu muốn chiêu lãm hắn, liền chỉ có tặng lễ và kết thân là hai con đường có thể đi." Vương Khánh tiếp tục nói: "Nhưng theo nhi thấy, tặng lễ thủy chung là hạ hạ sách.

Vừa khéo tiểu muội lại không ai chịu cưới, thà rằng ở lại trong nhà cô độc quãng đời còn lại, chi bằng hời cho người này, cũng có thể giải nỗi cô tịch trong lòng tiểu muội...

Xin phụ thân an tâm, nhi đã suy nghĩ kỹ càng, cho dù tiểu muội gả cho người này, nhi cũng nhất quyết sẽ không gióng trống khua chiêng.

Thân thể tiểu muội càng là không cách nào sinh hạ tạp chủng, sau khi hoàn hôn chỉ cần bảo tiểu muội vẫn ở tại trong nhà, tự nhiên sẽ không truyền ra ngoài.

Vương gia ta đã không mất mặt mũi, lại được một vị dị sĩ phò tá, chẳng phải nhất cử lưỡng tiện sao?" "Chuyện này..." Nghe Vương Khánh nói, nội tâm lão giả rốt cục có chút dao động, mặt lộ vẻ do dự. "Phụ thân, Vương gia ta từng phong quang biết bao, chẳng lẽ phụ thân cam tâm vây tại cái quận Trần Lưu nhỏ bé này, dựa vào mấy gian hàng muối nhỏ nhoi mà sống hơi tàn?" Vương Khánh khom người xuống, khổ khẩu bà tâm khuyên nhủ. "Ngươi nói tuy có mấy phần đạo lý, nhưng tài lạ chung quy là tiểu đạo, có trợ giúp gì cho Vương gia ta hay không còn chưa biết được." Lão giả trầm tư một lát, rốt cục nhíu mày nói: "Cho nên việc này ta vẫn không đồng ý, càng sẽ không

hạ mặt mũi xuống để ép buộc Bình nhi.

Bất quá... cũng không phản đối.

Ngươi thật có ý này, liền bảo Bình nhi gặp mặt người này một lần.

Bình nhi nếu là đồng ý, vậy thì làm theo lời ngươi nói.

Nhưng Bình nhi nếu là không đồng ý, việc này lập tức bỏ đi, không cần nhắc lại nữa!" "Được rồi." Vương Khánh bất đắc dĩ đáp một tiếng, lặng lẽ lui ra. ...

Trên tiệc rượu. "Mời cạn chén này!" Vương Khánh nhiệt tình chào hỏi Ngô Lương, liên tiếp cạn mấy chén.

Lúc uống rượu ánh mắt hắn không ngừng liếc trộm ra ngoài cửa, tựa hồ đang chờ đợi cái gì. "Mời." Ngô Lương tự nhiên chú ý tới chi tiết này, bất quá lại tịnh không lo lắng.

Hắn cùng Vương Khánh không oan không cừu, lại có quan chức trong quân, Vương Khánh không có lý do gia hại hắn.

Còn những chuyện khác, binh tới tướng đỡ nước tới đất ngăn là được, cũng không cần quá mức để ở trong lòng.

Sau khi chén rượu này uống xong, lại ăn hai miếng thức ăn, ngoài cửa rốt cục truyền đến một trận tiếng bước chân.

Ngô Lương theo tiếng nhìn lại, thấy được một người nữ tử trẻ tuổi trang điểm khá tinh xảo.

Nữ tử này dáng người không cao lắm, đại khái chưa đến một mét sáu.

Về phương diện dung mạo, bỏ qua "thuật dịch dung phương Đông" và y phục hoa quý thì cũng khá bình thường, so với mười "mỹ nhân" không son phấn của Ngô Lương vẫn là kém một đoạn.

Nhất định phải nói nàng có ưu thế gì, thì chỉ còn lại khí chất thành thục...

Quả thực lớn hơn mỹ nhân của hắn một chút, nhưng cũng vẻn vẹn chỉ là một chút mà thôi, tịnh không thể mang lại cảm giác chấn động cho người ta.

Hơn nữa cái gọi là "thành thục" đổi hướng khác để lý giải, cũng có thể nói là "già dặn".

Tóm lại, nữ tử này không phải loại hình Ngô Lương thích, hắn vẫn là vừa ý cảm giác "thanh mai trúc mã" hơn.

Đợi một chút.

Nghĩ tới đây, Ngô Lương bỗng nhiên ý thức được cái gì.

Vương Khánh ở đây lề mề nửa ngày, không phải là đang đợi cô nương này chứ, đây là ý gì? "Hiền đệ, đây là tiểu muội nhà ta, gọi là Vương Bình, trước mắt đang đợi gả trong khuê phòng." Vương Khánh đúng lúc giới thiệu với Ngô Lương, nhưng cố ý giấu đi chuyện tuyệt hôn và không thể sinh dục, cười ha hả nói: "Tiểu muội, muội tới thật đúng lúc, Hữu Tài hiền đệ hôm nay đã giúp vi huynh đại ân, muội cũng tới kính hắn một chén." Khi Vương Bình vừa tiến vào liền đã chú ý tới y phục vải thô trên người Ngô Lương, trong mắt xẹt qua một tia nghi hoặc khó phát hiện.

Bất quá nàng vẫn nhận lấy một chén rượu từ Vương Khánh, khoan thai đi tới trước mặt Ngô Lương, cười hỏi: "Công tử không phải người quận Trần Lưu nhỉ?" Ngô Lương đứng dậy đáp: "Ta là người Nhạc Lăng, Bình Nguyên." "Tổ tiên công tử có người nào nhập triều làm quan không?" Vương Bình lại hỏi. "Chưa từng có." Ngô Lương lại đáp. "Vậy thì..." Vương Bình rốt cục hơi nhíu mày, kiên nhẫn hỏi: "Trong nhà công tử ở Nhạc Lăng có sản nghiệp gì không?" "Cũng không có, chỉ có hai bàn tay trắng." Ngô Lương giờ phút này đã

triệt để hiểu rõ Vương Khánh mời hắn về rốt cuộc là mục đích gì.

Tên khốn kiếp này cư nhiên là đang thèm muốn thân thể hắn a, uổng cho ta trước đó còn coi ngươi là đá kê chân để tiến vào Trần Lưu, ngươi hạ tiện, chỉ với tư sắc này, lão tử ninh tử bất tòng!

Kết quả hắn còn chưa nói gì, liền thấy Vương Bình đã lộ vẻ giận dữ, chén rượu trong tay nghiêng đi, đem rượu bên trong toàn bộ đổ xuống đất.

Sau đó nhìn cũng không nhìn Ngô Lương một cái, xoay người liền đi ra ngoài phòng khách, vừa tức giận đến run rẩy vừa phá khẩu đại mạ: "Vương Dư Niên, ta thấy ngươi là bị mỡ heo che tâm rồi, lại dám chà đạp muội muội nhà mình như thế, ta đi tìm phụ thân nói lý đây!" Chân thực!

Quá chân thực rồi!

Thấy thế, Ngô Lương lại thầm vui mừng trong lòng, như vậy ngược lại đỡ tốn công hắn phải nói thêm gì nữa.

Còn chuyện có phải bị khinh thị hay không, hoàn toàn không quan trọng nha.

Một cái Vương gia nho nhỏ, một nữ tử tư sắc bình bình, cầu xin các ngươi ngàn vạn lần đừng coi trọng ta, ta mới là thật sự không muốn chà đạp chính mình đây này. "Ách...

A a, muội muội này của ta đều do phụ thân nuông chiều sinh hư, xin hiền đệ chớ để ở trong lòng." Vương Khánh chỉ có thể báo dĩ nụ cười xấu hổ.

Như vậy, muốn lôi kéo người này, e rằng chỉ có thể dùng hạ hạ sách rồi... "Không sao không sao." Ngô Lương tự nhiên cười a a nói.

Vương Khánh cũng vội vàng bỏ qua chủ đề này, đổi giọng nói: "Vừa rồi nghe nói hiền đệ đã ở lại Trần Lưu?

Đây chính là chuyện tốt, ta cùng hiền đệ mới gặp đã như quen thân, vô luận như thế nào cũng phải dâng lên một phần lễ mọn, cung chúc hiền đệ niềm vui tân gia mới phải." "Vương đốc bưu không cần khách khí như thế, ta còn chưa đến phủ thượng bái hội, nào có đạo lý để Vương đốc bưu tốn kém trước?" Ngô Lương giả bộ khách khí nói. "Ai, ngươi và ta không nói mấy cái này.

Đã hiền đệ muốn định cư Trần Lưu, sau này cơ hội có qua có lại còn nhiều lắm, mà nay hiền đệ mới tới, cũng chính là lúc ta làm tròn nghĩa địa chủ." Vương Khánh xua xua tay, pha chút hào phóng nói: "Lát nữa lúc hiền đệ đi, ta đích thân dẫn người đưa lễ mọn cho hiền đệ, cũng vừa vặn nhận cửa nhà hiền đệ." "Việc này sao dám nhận...

Vậy thì đa tạ Vương đốc bưu." Ngô Lương hơi từ chối một chút, liền vui vẻ tiếp nhận.

Cứ như vậy hai người lại vừa uống rượu, vừa nói chuyện phiếm một hồi.

Đại bộ phận chủ đề đều dưới sự dẫn dắt của Ngô Lương xoay quanh các sĩ tộc môn phiệt trong quận Trần Lưu, tổng coi như có một sự hiểu biết sơ bộ về phân bố thế lực tại đây.

Hiện nay, trong quận Trần Lưu có bốn môn phiệt có quyền phát ngôn lớn nhất: Phân biệt là Trương gia của Thái thú Trần Lưu Trương Mạc, Hứa gia của Tòng sự trung lang Hứa Tỷ, Vương gia của một Tòng sự trung lang khác là Vương Giai, cùng với Chu gia hiện giờ đã từ quan về ở ẩn nhưng vẫn có sức ảnh hưởng trong quận.

Còn Vương gia của Vương Khánh, tuy cùng họ với Vương gia của Vương Giai, nhưng lại không phải người một nhà.

Thông qua sự tự đánh giá của chính Vương Khánh có thể suy đoán, cái Vương gia này của hắn ở trong quận Trần Lưu tối đa chỉ có thể coi là môn phiệt hạng hai, tháng ngày tuy rằng trôi qua coi như

không tệ, nhưng cơ bản mặc kệ làm gì cũng chỉ có tư cách "phụ nghị" (hùa theo).

Mà 《 Tam Quốc Chí 》 có nhắc tới, lúc Trương Mạc phản bội Tào Tháo, hai người Hứa Tỷ và Vương Giai đều có tham dự. "Nói cách khác, Trương Mạc phản bội Tào Tháo tịnh không phải hành vi cá nhân hoặc là một nhà.

Hứa gia, Vương gia ở quận Trần Lưu cũng cùng một giuộc với hắn, chỉ có Chu gia còn chưa nói chắc được.

Bất quá bốn môn phiệt có quyền phát ngôn, xác định phản bội đã có ba, đã vượt quá bán số, việc này cùng chuyện cả tầng lớp thượng lưu quận Trần Lưu ly tâm cũng chẳng có gì khác biệt." Ngô Lương trong lòng đã cảm nhận được một chút áp lực.

Chỉ đối phó một tên Trương Mạc và một cái Trương gia, có lẽ còn có khả năng mượn lực, nhưng nếu Hứa gia, Vương gia, thậm chí Chu gia đều tham dự vào, vậy đối thủ của hắn liền chẳng khác nào biến thành cả cái Trần Lưu, độ khó khi thực thi kế hoạch tự nhiên không thể so sánh nổi.

Xem ra việc này cần phải bàn bạc kỹ hơn...

Hiểu rõ những tình huống này, mục đích của Ngô Lương đã đạt được, tự nhiên cũng không cần thiết phải tiếp tục nhằm nhí với Vương Khánh, khách sáo vài câu sau đó liền đề xuất cáo từ. "Ta tiễn hiền đệ." Vương Khánh vội vàng đứng dậy, vỗ tay ba cái.

Không bao lâu liền có hơn mười người đẩy tới gánh đòn gánh đẩy xe tập kết ở ngoài sảnh đường, phóng mắt nhìn lại chủ yếu là một ít lương thực và vải vóc, còn có một số vật dụng gia đình thoạt nhìn tương đối tinh mỹ.

Thời đại này, có thể tặng cũng chỉ có những thứ đó, tốt hơn một

chút thì chỉ có thể tặng ngọc đẹp và hoàng kim.

Nhưng Ngô Lương ở trong lòng Vương Khánh hiển nhiên còn chưa đạt tới cấp bậc cần tặng hoàng kim mỹ ngọc, nếu không sẽ đem vải vóc đổi thành thục gấm, đây ở hiện tại mới là loại xa xỉ phẩm trực quan nhất, có thể hiển lộ rõ thân phận nhất.

Sự thật cũng đúng là như thế, trong miệng Vương Khánh tuy luôn mồm nói là "tặng lễ", nhưng ở sâu trong nội tâm hắn, đây kỳ thực vẫn là "ban thưởng".

Bất quá Ngô Lương tịnh không quan tâm mấy thứ này, chỉ coi đây là thù lao cho việc "chém giết ác giao", "thấp thỏm lo âu" nói: "Sao dám làm phiền Vương đốc bưu đại giá, việc này bảo ta làm sao tự xử...

Để bọn hắn đưa qua cho ta là được rồi." "Đi thôi hiền đệ, ngươi và ta hà tất câu nệ những thứ này?" ...

Tới phủ Ngô Lương.

Vương Khánh chỉ huy đám đầy tớ đem toàn bộ vật tư đưa vào nhà kho xong, lại vẫn không có ý muốn đi, ngược lại vẻ mặt thần bí nói với Ngô Lương: "Hiền đệ, trừ những tục vật này, ta còn chuẩn bị cho ngươi một ít đồ tốt chân chính, mời hiền đệ nếm thử trước." "Đồ tốt gì a?" Cái này ngược lại làm Ngô Lương hồ đồ, nhịn không được tò mò hỏi. "Lát nữa đưa tới ngươi sẽ biết, hẳn là sắp tới rồi." Vương Khánh cười đến híp cả mắt.

Thứ này mới là đòn sát thủ chân chính của Vương Khánh, hắn tự tin chỉ cần dâng thứ này lên, tuy rằng chưa chắc sẽ có hiệu quả tốt như việc gả tiểu muội, nhưng cũng đủ để Ngô Lương nhìn thấy thành ý của mình.

Dù sao, thứ này người có thân phận như Ngô Lương căn bản là

mua không được, thuộc về hàng đặc cung cho sĩ tộc môn phiệt trong thành.

Như vậy, Ngô Lương tự nhiên sẽ đối với hắn cảm ân đái đức, quan hệ giữa hai bên liền có thể đột phi mãnh tiến.

Ngay lúc này. "Hừ ——!" Một chiếc xe ngựa dừng ở ngoài cửa lớn. "Tới rồi!" Tinh thần Vương Khánh chấn động, đứng dậy chào hỏi: "Tốc tốc khiêng vào.

Hiền đệ, phòng bếp nhà ngươi ở đâu, ta sai người khiêng vào cho ngươi trước, ngươi xem qua liền biết." "Bên kia." Ngô Lương chỉ chỉ gian phòng phía đông nhị tiến viện. "Khiêng vào, đi theo ta bên này." Vương Khánh gật đầu, lại chỉ huy mấy tên đầy tớ khiêng hai bao tải nặng trịch trên xe ngựa đi về phía nội viện.

Chương 34

Ngô Lương đi theo phía sau trong lòng vẫn nghi hoặc không thôi, rốt cuộc là đồ tốt gì mà thần bí như vậy, hơn nữa không đưa vào nhà kho, nhất định phải đưa vào phòng bếp, chẳng lẽ là sơn hào hải vị hiếm thấy gì không thành?

Kết quả vừa mới đi vào, còn chưa kịp để Ngô Lương giải mã, Vương Khánh liền dẫn đầu bị một cái chậu gốm bên cạnh bệ lò hấp dẫn sự chú ý.

Xác thực mà nói, thứ hấp dẫn sự chú ý của Vương Khánh kỳ thực là thứ đựng bên trong chậu gốm.

Đó là một loại bột phấn trắng như tuyết, ở trong phòng bếp màu sắc khá tối tăm thoạt nhìn cực kỳ bắt mắt, cho dù là bột trân châu nghiền ra cũng không thuần tịnh như vậy, càng không long lanh như vậy.

Vương Khánh tuy không xuống bếp, nhưng cũng từng vào phòng bếp nhà mình, nhưng chưa bao giờ thấy qua thứ gì thuần khiết như thế trong phòng bếp (lúc này bột mì còn tương đối hiếm thấy, cho dù có cũng là xay cùng vỏ lúa mạch, tịnh không phải màu trắng tinh). "Đây là vật gì?" Vương Khánh ghé sát vào một chút, có chút tò mò hỏi. "Không được chạm vào!" Giây tiếp theo, Đồng Nhạn phụ trách ẩm thực trong nhà đã xông lên, một bên dang hai cánh tay chắn Vương Khánh, một bên trừng mắt quát: "Đây là Tuyết Hoa Diêm gia chủ nhà ta tự tay chưng cất, ngươi nếu chạm bẩn thì đền không nổi đâu, lui lại lui lại!" "Tuyết Hoa Diêm?" Vương Khánh sững sờ, kinh ngạc quay đầu nhìn về phía Ngô Lương. "Nhạn nhi, không sao, cho hắn xem một chút đi." Ngô Lương cười nói với vẻ không quan tâm. "Vâng, tiểu gia

chủ." Đồng Nhạn lúc này mới bất tình bất nguyện lui sang một bên.

Giờ khắc này Vương Khánh đã đầy mặt kinh nghi, đâu còn tâm tư so đo sự mạo phạm của tiểu nha đầu, vội vàng lại tới gần một chút, đưa tay qua dùng móng tay út khều một chút xíu Tuyết Hoa Diêm ra, lại thè lưỡi nếm thử. !!!

Trong nháy mắt này, Vương Khánh phảng phất như bị kinh hãi mà ngây ngẩn cả người, trong mắt lại là sắc thái khó tin.

Cùng lúc đó. "Tiểu gia chủ, hai bao muối tinh của chúng ta cứ để chỗ này sao?" Một gã đầy tớ khá kém mắt nhìn không hợp thời nghi hỏi. "Khoan đã!" Vương Khánh đột nhiên thất thanh kêu lên, thậm chí xuất hiện cả tiếng cá heo lanh lảnh, lớn tiếng quát: "Khiêng ra ngoài, lập tức khiêng ra ngoài cho ta!

Kéo đi, kéo đi thật xa cho ta!" Cú gào thét cực kỳ đột nhiên này của Vương Khánh làm đám đầy tớ sợ ngây người.

Từng tên một sững sờ tại chỗ, bao tải trên vai đặt xuống cũng không được, không đặt cũng không xong, chỉ đầy mặt kinh sợ nhìn Vương Khánh, sợ rằng mậu nhiên hành động ngược lại mắc lỗi, trở về còn bị phạt. "Điếc rồi sao, còn không khiêng ra ngoài!?" Vương Khánh lập tức lại mắng một câu, hung tợn trừng mắt nhìn tên đầy tớ kém mắt nhìn kia một cái.

Lão tử nhớ kỹ ngươi rồi!

Nếu không phải ngươi nói toạc thứ bên trong bao tải ra, Ngô Lương e rằng còn chưa đoán được rốt cuộc là thứ gì, lão tử còn có thể mượn cớ đưa nhầm đồ mà đổi đi, làm sao lại đến mức không xuống đài được như thế này!

Ngươi chờ đó cho lão tử, trở về lão tử sẽ thu thập ngươi! "Ai nha, xin Vương đốc bưu bớt giận, đã đồ đạc đưa tới rồi, lương khổ dụng

tâm của Vương đốc bưu ta đã cảm nhận được, lại bảo bọn hắn khiêng đi vừa tốn thời gian lại tốn sức, chi bằng cứ để ở chỗ này đi, tạ ơn Vương đốc bưu." Ngô Lương đã hiểu rõ trong hai cái bao tải kia đựng rốt cuộc là cái gì, tự nhiên cũng hiểu được vì sao Vương Khánh lại biểu hiện như thế, thế là đánh ha ha đi tới tìm bậc thang cho hắn xuống.

Đương nhiên, chủ yếu là bởi vì hai bao tải muối này tính ra tối thiểu cũng phải có phân lượng bốn cái chậu.

Cái này quay đầu lúc chưng cất muối tinh đều dùng đến, nào có đạo lý đưa tới bên miệng còn để Vương Khánh kéo đi? "Đã hiền đệ có ý này, vậy thì cứ để xuống trước đi." Trên mặt Vương Khánh lúc đỏ lúc trắng, đành phải cười xấu hổ một cái, tiếp đó lại lôi kéo tay Ngô Lương: "Hiền đệ, có thể mượn một bước nói chuyện hay không?" "Mời." Ngô Lương đã đoán được tên này muốn nói gì.

Thậm chí vừa rồi Ngô Lương liền cảm thấy xa phu đưa hai bao tải muối này tới có chút quen mắt, hiện tại hai thứ kết hợp lại cùng nhau, hắn đã lờ mờ cảm giác được quan hệ giữa Vương gia và hàng muối.

Hai người đi tới trong viện, Vương Khánh rốt cục nhỏ giọng nói: "Không biết hiền đệ có biết hay không, một nửa hàng muối trong quận Trần Lưu kỳ thực đều là do Vương gia ta đang kinh doanh." Cái gọi là "Sĩ nông công thương", lúc này người theo nghề thương tuy rằng địa vị thực tế tịnh không thấp như vậy, rất nhiều sĩ tộc môn phiệt đều có dính dáng, nhưng dưới tình huống bình thường đều chỉ là cư ở phía sau màn, không chịu đi tới đài tiền, càng sẽ không dễ dàng thừa nhận. "Lại có việc này?" Ngô Lương lộ vẻ "ngoài ý muốn". "Thiên chân vạn xác, đã để hiền đệ chê cười." Vương Khánh gật đầu, lại dùng thanh âm thấp hơn nói: "Hiền đệ, ta muốn hỏi ngươi một câu, ngươi chưng cất Tuyết Hoa Diêm này, có phải có bí quyết gì hay không?" "Có."

Ngô Lương cười nói.

Vương Khánh lập tức tinh thần chấn động, vội vàng lại ôm chặt lấy bả vai Ngô Lương, vẻ mặt ân cần cười nói: "Hiền đệ có thể đem bí quyết này báo cho ta hay không?

Đương nhiên, ta quyết sẽ không lấy không, có điều kiện gì ngươi cứ việc đề xuất, chỉ cần Vương gia ta gánh vác nổi, nhất định sẽ không lệnh hiền đệ thất vọng!" "E rằng không được." Ngô Lương lại vô tình lắc đầu.

Đây không phải vấn đề điều kiện hay không điều kiện, mà là Vương gia còn chưa đủ tư cách từ chỗ hắn đạt được "phương pháp sản xuất muối năm bước", bọn họ căn bản không cho nổi thứ hắn muốn.

Thứ này khẳng định không phải tiền tài, đối với hắn mà nói, hoàng kim hầu như khắp nơi đều có, chỉ xem lúc nào đi lấy mà thôi. "Vì sao?" Giống như một chậu nước đá dội thẳng vào mặt, nụ cười của Vương Khánh đông cứng trên mặt. "Bí quyết chưng muối này nãi là bí mật bất truyền của tổ tiên, không thể truyền thụ cho người ngoài." Ngô Lương nghiêm trang nói. "..." Vương Khánh nhất thời nghẹn lời, lại không biết nên nói cái gì cho phải. ...

Vương phủ. "Phụ thân, người nhất định phải làm chủ cho nữ nhi a!" Vương Bình quỳ gối trước mặt phụ thân Vương Vĩnh, thút tha thút thít đã sớm khóc thành lệ nhân, vẫn tràn đầy ấm ức lên án Vương Khánh không phải: "Nữ nhi dầu gì cũng là hậu nhân Vương gia, cho dù có không chịu nổi thế nào, đại ca cũng không thể chà đạp nữ nhi như thế." "Người kia đã không có gia thế, lại không có sản nghiệp, so với những kẻ chân lấm tay bùn kia, nữ nhi chính là tinh thần cao cao tại thượng trên bầu trời, cho dù bị hắn nhìn nhiều hai mắt cũng là tự hạ thấp thân phận, đại ca lại muốn bảo nữ nhi gả cho loại người này,

đây không phải là đang chà đạp nữ nhi thì là cái gì?" "Nữ nhi ninh tử cũng không đáp ứng!" "Phụ thân, người nói một câu đi chứ, nữ nhi chịu nhục nhã bực này, chẳng lẽ phụ thân còn muốn ngồi yên không lý đến sao?" "Huhu huhu..." "..." "Haizz..." Vương Vĩnh bất đắc dĩ thở dài, ngoáy ngoáy lỗ tai đã sắp mọc vết chai, rốt cục nói: "Được rồi được rồi, đợi đại ca ngươi trở về, ta răn dạy hắn là được, lần này đã toại tâm ý ngươi chưa?" "Còn nữa, xin phụ thân chuyển cáo đại ca, sau này huynh ấy nếu còn dám chà đạp nữ nhi như vậy, nữ nhi liền một đầu đâm chết tại cửa phòng hắn, chết rồi cũng không để hắn an tâm!" Vương Bình lại cắn răng nói. "Được được được, ngươi về phòng trước đi, ta chuyển cáo hắn là được." Vương Vĩnh vẻ mặt mệt mỏi phẩy phẩy tay.

Ngay lúc này. "Phụ thân!

Phụ thân!" Ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến thanh âm cấp bách của Vương Khánh.

Trong nháy mắt, hắn liền đã vọt vào, vừa thở hồng hộc vừa mang vẻ mặt đầy vẻ gấp gáp, thoạt nhìn tựa hồ gặp phải chuyện gì ghê gớm lắm. "Hoảng hoảng trương trương, còn ra thể thống gì?" Vương Vĩnh đang bị Vương Bình quấn lấy có chút tâm phiền, trừng mắt nhìn Vương Khánh một cái, không tức giận quát. "Hừ!" Vương Bình tắc hừ lạnh một tiếng, đem mặt nữu sang một bên. "Phụ thân!" Vương Khánh giờ phút này đã không lo được lễ số, hai ba bước chạy đến trước bàn, đem chén nước trước mặt Vương Vĩnh bưng lên liền dốc vào trong miệng. "Ừng ực ừng ực" uống mấy ngụm, đợi thở đều, mới rốt cục từ trong ngực móc ra một gói nhỏ được khăn tay thục gấm bao bọc kỹ càng, cung kính đặt tới trước mặt Vương Vĩnh, cẩn thận từng li từng tí mở ra: "Phụ thân, người xem đây là cái gì?" "Cái gì?" Vương Vĩnh nhìn kỹ một chút, vẫn là không hiểu hỏi. "Phụ thân nếm thử một chút liền biết." Vương Khánh lại nói. "Giả thần giả quỷ!"

Vương Vĩnh lại trừng hắn một cái, lúc này mới đưa tay chấm một điểm bỏ vào trong miệng.

Giây tiếp theo, mắt ông ta liền trừng lớn như chuông đồng: "Muối!?

Muối này vì sao lại thuần tịnh như thế, từ đâu tới?" "Đây là Tuyết Hoa Diêm, chính là do người nhi mang về hôm nay dùng bí pháp chưng cất." Vương Khánh nói. "Bí pháp đã lấy được vào tay chưa?" Vương Vĩnh lập tức lại hỏi. "Hắn không chịu cho." Vương Khánh lắc đầu cười khổ. "Dư Niên, ngươi có biết bí pháp này ý vị như thế nào không?" Vương Vĩnh đứng dậy nhìn chằm chằm vào mắt Vương Khánh, cực kỳ trịnh trọng hỏi. "Nhi biết, nếu có được bí pháp này, Vương gia ta liền có thể nhanh chóng lũng đoạn nghề muối ở Trần Lưu, lấy đó khuếch trương, còn có thể chiếm cứ Đông quận, Duyện Châu, Từ Châu, Thanh Châu, Ký Châu...

Tóm lại nghề muối trong thiên hạ Vương gia ta chiếm cứ hơn nửa cũng không phải là không có khả năng." "Từ xưa quyền tài không phân gia, có sản nghiệp to lớn bực này, Vương gia ta nếu lại chiêu binh mãi mã lấy danh nghĩa Cần Vương khởi thế, đến lúc đó, chớ nói chi là một cái Trần Lưu nhỏ bé, cho dù là thiên hạ chư hầu cũng không dám coi thường Vương gia chúng ta, cái này so với Vương gia thời đỉnh phong còn phong quang hơn nhiều!" "Còn nữa!" "Người này người cũng như tên (Hữu Tài), trong ngực có tài năng khoáng thế, giả dĩ thời nhật nhất định có thể phong hầu bái tướng, ai nếu có được hắn, liền là được trời giúp, không thành đại khí không được!" Vương Khánh nước miếng tung bay nói đến thần thái sáng láng.

Nhưng nói đến cuối cùng, hắn lại đau lòng nhức óc, đấm ngực giậm chân nói: "Đáng tiếc a, đáng than a, bởi vì phụ thân vừa rồi do dự thiếu quyết đoán, tiểu muội lại mục hạ vô nhân, Vương gia ta e rằng đã làm lạnh tâm người này rồi." "Phụ thân, người này thực sự

lợi hại như đại ca nói sao, có thể phong hầu bái tướng?" Nghe xong những lời của Vương Khánh, Vương Bình đã không còn chấp nhặt với Vương Khánh nữa.

Hắn quay người lại lau vệt nước mắt, hít mũi một cái, vẻ mặt đầy kinh nghi hỏi. "Kiếm trảm yêu ma, bí pháp nấu muối, đây e rằng chỉ là bản lĩnh tạm thời hắn hiển lộ ra ngoài mà thôi..." Vương Vĩnh mấp máy môi nhưng không trực tiếp trả lời câu hỏi của hắn, chỉ ngưng thần nói.

Vương Khánh mới kết giao với người này một ngày, không không không, chính xác mà nói chỉ mới vài canh giờ, liền đã từ trên người kẻ này phát hiện ra hai hạng dị tài mà người thường không thể so bì.

Trời mới biết trên người kẻ này còn bao nhiêu dị tài ghê gớm nữa.

Tuy nói thế gian ngày nay sĩ tộc môn phiệt đương đạo, thứ tộc gần như không có ngày nổi danh.

Nhưng sự vô tuyệt đối, nếu như tài năng của thứ tộc quá mức nghịch thiên, thì sĩ tộc cũng không thể không dựa dẫm hoặc là kiêng kỵ, hay hoặc là đủ để tả hữu cục diện đương thời thì sao?

Cần biết tiền bối của sĩ tộc cũng chẳng phải sinh ra đã là triều đình trọng thần.

Ngược dòng vài trăm năm trước, bọn họ cũng là dân chúng bình đầu, chỉ là nương tựa vào hạng tài năng nào đó hoặc là cơ hội nào đó mà được trọng dụng, như thế mới có địa vị cùng vinh hoa của hậu bối bọn họ như bây giờ. "Đã như vậy, cùng lắm thì ta hạ mình gả cho hắn là được." Vương Bình đã hiểu ý tứ của phụ thân, đứng dậy ưỡn ngực, ngẩng mặt lên nói. "Ha ha ha ha..." Vừa nghe lời này, Vương Khánh lại lắc đầu cười khổ. "Vương Dư Niên, huynh cười cái gì?" Vương Bình bất mãn trừng mắt nói.

Vương Khánh không thèm để ý đến hắn, khom người chắp tay nói với Vương Vĩnh: "Phụ thân, việc này ngàn sai vạn sai, vẫn là lỗi của nhi tử lớn nhất.

Trước đó nhi tử muốn đem tiểu muội gả cho người này, chính là một nước cờ dở đại sai đặc sai." "Chuyện tiểu muội vì không cách nào sinh dục mà bị phu gia tuyệt hôn ở Trần Lưu cũng chẳng phải bí mật gì.

Người này tuy mới đến không biết nội tình, nhưng việc này giấu được nhất thời lại giấu không được một đời.

Người này tài tình tuyệt luân, trong lòng tất có ngạo khí, ngày sau nghe được việc này, chỉ sợ không những sẽ hoài nghi thành ý của Vương gia ta, còn sẽ cho rằng Vương gia ta đang sỉ nhục hắn, khó tránh khỏi nảy sinh hiềm khích." "Do đó việc này ngàn vạn lần không thể nhắc lại nữa, càng không nên bảo tiểu muội xuất hiện trước mặt hắn, miễn cho hắn lại nhớ tới việc này." "Về phần chuyện sau này, cứ giao cho nhi tử xử lý đi.

Cũng may tạm thời nhi tử cùng người này cũng chưa giao ác, thường xuyên qua lại lấy lòng, hoặc giả còn có vài phần dư địa xoay chuyển." Lời này của Vương Khánh nói mười phần hàm súc, nhưng ý tứ đã đủ rõ ràng.

Tóm lại chính là một câu —— Muốn gả cho người ta?

Ngươi không xứng!

Còn hạ mình gả thấp...

Trong lòng có thể có chút tự biết mình hay không?

Vương Bình cũng không phải kẻ ngốc, nghe xong lời này lập tức xù lông, chỉ vào mũi Vương Khánh mắng: "Phụ thân, người nghe xem Vương Dư Niên nói tiếng người sao?

Nữ nhi tuy không thể sinh dục, nhưng cũng sinh đến như hoa như ngọc, kiều mỹ động lòng người.

Kẻ kia bây giờ đã không có gia thế lại không có sản nghiệp, nữ nhi hạ mình gả thấp đều chưa cảm thấy ủy khuất, làm sao lại là sỉ nhục kẻ kia?

Chương 35

Vương Dư Niên, hôm nay ngươi nhất định phải nói rõ ràng cho ta, nếu không ta không xong với ngươi!" "Câm miệng!" Vương Vĩnh trước đó một mực nhân nhượng nữ nhi, giờ khắc này lại bỗng nhiên đổi tính nết, mạnh mẽ quát lớn một tiếng. "Phụ thân..." Vương Bình giật nảy mình, vội vàng thu thanh. "Từ hôm nay trở đi bất kỳ kẻ nào không được nhắc lại việc này.

Ngươi ngày sau nếu gặp người này, che mặt cũng tốt, trốn tránh cũng được, quyết không cho phép bị người này nhận ra, nếu không liền không còn là người Vương gia ta!" Vương Vĩnh ánh mắt nghiêm khắc nhìn Vương Bình, nói xong phất phất tay, "Về phòng đi, ta cùng đại ca ngươi còn có yếu sự thương lượng." "Vâng..." Vương Bình biết phụ thân hiện tại không phải đang nói đùa với nàng.

Rốt cuộc không dám nói thêm cái gì, vội vàng hành lễ lui ra ngoài.

Bước nhanh đi qua hành lang, ngay khoảnh khắc trở lại phòng mình đóng cửa lại, hối ý kìm nén đã lâu rốt cuộc từ trên mặt Vương Bình hiện ra, đâu còn nửa điểm kiêu tung trước đó.

Chỉ thấy nàng ảo não đến cực điểm giậm chân, bàn tay liên tiếp không ngừng hung hăng tát vào mặt mình, vừa tát vừa mắng: "Vương Bình a Vương Bình, ngươi là mọc một đôi mắt chó sao?" "Phu quân tốt như vậy mà ngươi lại không nhìn ra, còn cần đôi mắt này làm gì, móc ra đem đi cho chó ăn cho rồi!" "Nếu như vừa rồi nắm lấy cơ hội gả cho người này, sau này tạm thả không bàn, thì ngay trước mắt, người nhà mẹ đẻ liền không ai còn dám coi thường ngươi nữa.

Ngươi sao lại hồ đồ như thế, ngươi đáng chết, đáng chết, đáng chết, đáng chết a..." ...

Ngô trạch.

Sau khi tiễn Vương Khánh đi không lâu, cả nhà già trẻ Doãn Kiện liền lại đăng môn tạ ơn.

Cả nhà này quỳ gối trước mặt Ngô Lương dập đầu không ngừng, khóc đến hi li hoa lạp, lời cảm ân đái đức nói mãi không dứt.

Khó khăn lắm mới ứng phó xong, Ngô Lương rốt cuộc được rảnh rỗi, liền lại nhóm lửa đem nồi mỡ heo còn lại thêm nước vào, lại bỏ thêm nước tro tàu (lỗ dảm) còn dư nấu lên.

Đây là đang làm xà phòng giản dịch.

Sau đó chỉ cần không ngừng thêm nước đun nhỏ lửa để nước tro tàu cùng mỡ heo hoàn toàn phản ứng, lại thêm vào một ít nước muối bão hòa quấy đều, sau khi làm nguội liền sẽ kết tủa ra một ít chất rắn, những chất rắn này sau khi hong khô tạo hình chính là xà phòng (phì tạo).

Về phần hương tạo (xà phòng thơm) ư, chỉ cần bỏ thêm vào trong đó một ít cánh hoa mà đám "mỹ nhân" hái về trước đó là được.

Tuy rằng mùi thơm cực kỳ có hạn, nhưng Ngô Lương cảm thấy có chút ý tứ là được rồi, một đại lão gia (đàn ông) cần gì cầu kỳ như vậy?

Trong một đoạn thời gian tiếp theo.

Ngô Lương liền trải qua cuộc sống của một "phì trạch" (otaku) tiêu chuẩn, cả ngày cửa cũng chẳng buồn ra, ngoại trừ ăn cơm đi ngủ, thì là chui vào một căn phòng chuyên môn dọn ra ở hậu viện hí hoáy bình bình lọ lọ, có việc làm ngược lại cũng không cảm thấy tịch mịch.

Cứ như vậy sau hơn một tuần lễ.

Vò rượu mạnh (thiêu tửu) đầu tiên thông qua thiết bị chưng cất tự

chế (DIY) của chính mình rốt cuộc ra mắt.

Đúng lúc này, Tào Bẩm tới thăm lần thứ hai.

Lần thứ nhất là vào ngày hôm sau khi Ngô Lương "chém giết Ác Giao", lúc ấy đưa tới không ít vật dụng hàng ngày và rượu thịt để chúc mừng Ngô Lương tân gia, cũng coi là đủ ý tứ rồi.

Mà lần này ư... "Hữu Tài hiền đệ, tiền tuyến truyền đến tiệp báo, trong thành Đàm Huyện lục tục có thủ quân tướng lĩnh xuất thành đầu hàng, Đào Khiêm đã sắp chống đỡ không nổi rồi.

Trong lúc đó Thanh Châu Thứ sử Điền Giai cùng Lưu Bị suất quân đến đây chi viện, cũng bị bá phụ ta đánh cho tơi bời hoa lá, cầm xuống Từ Châu ở ngay trước mắt!" Tào Bẩm mặt mũi tràn đầy hồng quang mang đến cho Ngô Lương một cái tin tức tốt.

Ngô Lương nghe xong sững sờ.

Sự xuất hiện của hắn quả nhiên thay đổi một phần lịch sử.

Lưu Bị lần này bị đánh lui về, e rằng sẽ không còn cơ hội giống như trong lịch sử ghi chép mà nhập chủ Từ Châu nữa, con đường Thục Đế tất định sẽ gian tân hơn rất nhiều. "Hả?

Mùi gì, lại hương thuần như thế?" Đang nói chuyện, cái mũi thính như chó của Tào Bẩm bỗng nhiên ngửi thấy được vò rượu mạnh chưa bịt kín của Ngô Lương. "Rượu mạnh do đệ tự tay ủ, nếm thử?" Ngô Lương cười nói. "Nếm thử, nhất định phải nếm thử!" Tào Bẩm lập tức mặt lộ vẻ vui mừng, hắn chắp tay chỉnh lại tư thế ngồi, quay đầu lại thấy Ngô Lương đặt một cái chén nhỏ tới trước mặt hắn, lập tức bất mãn nói, "Hữu Tài hiền đệ, đệ vị miễn quá mức hẹp hòi đi, dùng loại chén nhỏ này chẳng lẽ là sợ ta uống nhiều rượu của đệ hay sao?" "An Dân huynh hiểu lầm rồi, rượu này của ta kình rất lớn, dùng bát sợ huynh chịu không nổi." Ngô Lương lắc đầu khuyên nhủ. "Ha ha

ha, đệ sợ là còn chưa biết tửu lượng của ta, mang bát tới, chén nhỏ này của đệ ta dùng không quen!" Tào Bẩm cười to, hào khí nói. "Được thôi." Ngô Lương đành phải đổi bát cho hắn, lại tự mình rót cho hắn. "Ừm...

Mới ngửi đã thấy hương thuần nồng hậu, lại nhìn tinh oánh dịch thấu, xem xét liền biết là rượu ngon hiếm thấy, không ngờ tới Hữu Tài huynh đệ lại còn có tay nghề này!" Tào Bẩm không tiếc lời khen ngợi, bưng bát rượu lên uống một hơi cạn sạch, "Quá đã!

Rượu này mới vào miệng tuy cay nồng vô cùng, nhưng sau khi xuống bụng lại dư vị vô tận, đủ độ mạnh, cho dù là loại rượu ngon nhất ta từng uống cũng không bằng một phần mười rượu này của hiền đệ.

Chỉ là vừa rồi uống quá nhanh, chưa kịp tế phẩm, lại đến một bát!" "An Dân huynh, rượu này độ mạnh thật sự cao, không thể uống quá gấp." Ngô Lương lần nữa hảo ý khuyên nhủ. "Đưa đây đi, ta tự mình rót!" Tào Bẩm dứt khoát đoạt lấy vò rượu trong tay Ngô Lương, lại rót đầy một bát, một ngụm trút xuống họng.

Uống xong vẫn cảm thấy chưa đã ghiền, lại rót bát thứ ba, đưa tới bên miệng bỗng nhiên lại nhớ ra cái gì đó, hơi dừng lại nói với Ngô Lương: "Đúng rồi, còn có chuyện này suýt chút nữa quên nói.

Mấy ngày trước Trình Dục bắt được một cái 'lưỡi' (tù binh), nghe nói là thám tử Lữ Bố phái ra tìm mộ...

Bá phụ ta lại đem người này tặng cho Phường Nhân Quân chúng ta, hôm nay vừa áp giải đến Trần Lưu...

Chốc nữa đệ cùng ta tiến đến thẩm... thẩm vấn một phen... xem thử có thể... có thể... có thể..." "Bịch!" Lời còn chưa dứt, Tào Bẩm đã mặt mũi đỏ bừng, lưỡi thắt lại, cắm đầu gục xuống bàn. ----------
Vài canh giờ sau, Tào Bẩm rốt cuộc tỉnh rượu, thần sắc hơi có vẻ xấu

hổ.

Ngô Lương tự nhiên sẽ không nhắc lại chuyện này, mà là rất ăn ý chuyển chủ đề sang chỗ khác, cười nói: "An Dân huynh, đệ vừa rồi nghe huynh nói Sứ quân đưa cho chúng ta một thám tử do Lữ Bố phái ra tìm mộ, bây giờ sắc trời không còn sớm, chúng ta tranh thủ thời gian qua đó thẩm vấn?" Kỳ thật vừa rồi nghe được Tào Bẩm nói ra "Lữ Bố" và "tìm mộ" hai từ mấu chốt này, Ngô Lương liền đã đối với tên thám tử này tràn đầy hứng thú.

Chẳng qua để tránh hiềm nghi vượt quyền, hắn mới nhịn xuống không có nhân lúc Tào Bẩm say rượu mà một mình tiến đến thẩm vấn.

Rốt cuộc, trong lịch sử Lữ Bố cũng là một kẻ trộm mộ vô cùng nổi danh.

Năm đó Đổng Trác bị ép dời đô về Trường An, trước khi đi liền mệnh lệnh Lữ Bố cướp sạch lăng mộ đế vương, công khanh đại thần vùng Lạc Dương (Lạc Dương hiện nay), từ trong đó thu hoạch được đại lượng hoàng kim trân bảo.

Cũng chính vì vậy, trong một bộ tiểu thuyết ở hậu thế, Lữ Bố còn trở thành truyền nhân trứ danh của "Ngũ đại đạo mộ môn phái chi nhất" —— "Tá Lĩnh Lực Sĩ".

Chỉ là liên quan tới môn phái "Tá Lĩnh Lực Sĩ" này, Ngô Lương đặc biệt tra qua rất nhiều sử liệu, cũng không tìm được văn hiến có thể khảo chứng.

Ngoại trừ cái này ra, "Bàn Sơn Đạo Nhân", "Quan Sơn Thái Bảo" cũng đồng dạng không cách nào khảo chứng.

Duy nhất có chỗ ghi chép liền chỉ có "Phát Khâu Trung Lang Tướng" cùng "Mô Kim Hiệu Úy", bất quá hai cái này cũng chỉ là chức quan do Tào lão bản thiết lập mà thôi, hơn nữa thuộc về quan hệ cấp

trên cấp dưới trong cùng một quân đội, về phần sau này rốt cuộc có hay không ai đi đường nấy hình thành hai môn phái khác nhau thì không được biết rồi.

Bất quá Ngô Lương một điểm cũng không hoài nghi trình độ trộm mộ của Lữ Bố, người ta thế nhưng là hàng thật giá thật đã trộm không ít đại mộ, chỉ bằng điểm này cũng không dung khinh thường.

Không chừng thông qua tên thám tử này, thật sự có thể hỏi ra chút tin tức hắn không biết. "Dễ nói." Tào Bẩm gật đầu, một đôi mắt lại liếc về phía vò rượu trong góc: "Bất quá mỹ tửu kia của đệ... còn bao nhiêu?" "Trước mắt chỉ có một vò kia, trước cho An Dân huynh rót mấy bầu mang đi?" Ngô Lương cười nói.

Cũng thật không phải hắn hẹp hòi, rượu này xác thực đến không dễ dàng, một chum rượu nếp chưng cất xong thì chỉ có thể sản xuất được một vò nhỏ như thế, hắn còn muốn chừa lại một ít dùng để thu phục Điển Vi.

Kế hoạch này cũng là càng nhanh thực thi càng tốt, miễn cho sinh ra biến cố gì, bỏ lỡ một vệ sĩ đắc lực như vậy. "Ha ha, vậy vi huynh sẽ không khách khí với hiền đệ." Tào Bẩm lúc này mới nở nụ cười, rót mấy bầu để binh sĩ tùy tùng xách theo, sau đó tâm mãn ý túc kéo Ngô Lương cùng ra khỏi trạch tử, đi thẳng tới quân doanh. ...

Trong lao phòng quân doanh.

Một nam tử trung niên gầy gò bị trói trên giá hình, vẻ mặt kinh khủng nhìn qua Tào Bẩm cùng Ngô Lương.

Giờ phút này y phục vải thô trên người hắn đã rách mấy đường, chỗ nào cũng thấy vết máu loang lổ, trên thân còn lưu lại không ít vết thương chưa khép miệng.

Những vết thương này cũng không phải do Tào Bẩm cùng Ngô

Lương gây ra, lúc bọn hắn nhìn thấy thì người này liền đã là bộ dáng này rồi. "Tiểu nhân tên là Dương Vạn Lý, người Bình Lỗ Tịnh Châu, vốn là bộ hạ của Tịnh Châu Thứ sử Đinh Nguyên, về sau theo Lữ Bố đầu quân Đổng Trác, lại về sau Đổng Trác vong, liền lại đi theo Lữ Bố đầu quân Viên Thiệu, gần đây bộ khúc Lữ Bố đang trú đóng ở một dải Vũ Ấp Ký Châu." "Bây giờ lương hướng thiếu hụt, Lữ Bố tại Lạc Dương nếm được ngon ngọt, liền phái tiểu nhân đi ra thám thính tình huống lăng mộ xung quanh, kết quả còn chưa thám thính được gì liền bị bắt." "Hai vị tướng quân, tiểu nhân lời nói câu câu là thật, xin hai vị tướng quân giơ cao đánh khẽ..." Tên thám tử này sau khi bị bắt hiển nhiên đã không chỉ ăn một trận đòn hiểm, bây giờ nhìn thấy hai người Ngô Lương, đều không cần hỏi đã cực kỳ chủ động tiến hành một phen thuyết minh tình huống. "Toàn bộ khai ra hết rồi, cái này còn gì để hỏi?" Tào Bẩm hắn vẫn là lần đầu tiên thẩm vấn tù binh, hay hoặc là lần đầu tiên gặp được loại tù binh thẳng thắn như thế này, lập tức hướng Ngô Lương nhún vai, có chút không thú vị nói. "Không đúng, có sơ hở!" Ngô Lương lại đột nhiên trừng mắt, bày ra tư thế "chân tướng chỉ có một" nói. "Chỗ nào có sơ hở, ta sao không nghe ra?" Tào Bẩm hơi nhíu mày, mặt lộ vẻ nghi hoặc. "Ừm..." Kỳ thật Ngô Lương cũng không phát hiện vấn đề gì, nhưng tổng cảm thấy không thể đi không một chuyến, nhất định phải lừa tên thám tử này thêm một chút, không chừng thật có thể lừa ra chút tin tức mình cảm thấy hứng thú thì sao?

Hơn nữa lúc hắn vừa nói "có sơ hở", vẫn luôn chú ý biểu tình của tên thám tử này, ẩn ước nhìn thấy trên mặt hắn xẹt qua một tia hoảng loạn cùng bất an.

Đương nhiên, cái "ẩn ước" này cũng có thể là tâm lý tác dụng của hắn, cũng không thể coi là chứng cứ, huống chi bất luận là ai trong tình huống này bị người ta lừa như thế, đều khó tránh khỏi sẽ có một

ít bất an.

Dù sao thì, trước tiên cứ lừa một chút rồi nói sau, thật sự lừa không được thì thôi.

Nghĩ như vậy, Ngô Lương hơi tư tác một chút, liền lại vạch lá tìm sâu nói: "Một người muốn giấu diếm cái gì, thông thường sẽ ở trong ngôn ngữ cố ý cường điệu một ít chi tiết trái ngược với nó.

Ngươi nếu thật là cái gì cũng không dò thám được, đại khái không cần nói với chúng ta, vì sao cứ phải cố ý nói ra, đây chính là sơ hở lớn nhất." "Hắc, Hữu Tài huynh đệ, lời này của đệ tựa hồ có chút đạo lý a!" Tào Bẩm lập tức giật mình đại ngộ, kinh kỳ nói, "Mấy năm trước ta nghe lén Tào Tử Tu (Tào Ngang) hành phòng, nếu vô ý bị hắn phát giác, hắn liền sẽ cố ý cường điệu trong viện có tiếng dế kêu." Ái chà?

Còn có thu hoạch ngoài ý muốn?

Ngô Lương bỉ di liếc Tào Bẩm một chút, lại mắt lộ ra "hung quang" nhìn về phía tên thám tử kia, lớn tiếng quát: "Nói!

Ngươi đến cùng dò thám được cái gì?" "Tướng quân tha mạng, tiểu nhân thật sự cái gì cũng không dò thám được, coi như có một trăm cái lá gan cũng không dám giấu diếm nột." Thám tử vội vàng mếu máo cầu xin tha thứ.

Chương 36

"Xem ra không sử dụng chút thủ đoạn ngươi là không chịu khai, đã như vậy, vậy thì đừng trách ta không khách khí!" Tào Bẩm cũng không quản những thứ này, hắn nghe lời Ngô Lương đã nhận định người này có chỗ giấu diếm, lập tức cầm lấy roi da bên cạnh liền muốn động thủ bức cung. "Khoan đã!" Ngô Lương lại ấn tay hắn xuống, lộ ra nụ cười "tàn nhẫn" dò xét trên người tên thám tử một phen, thậm chí còn liếm môi một cái, nhìn đến mức thám tử lưng toát lạnh, lúc này mới cố ý nói, "An Dân huynh, ta bỗng nhiên có cái biện pháp mới, đã người này không chịu nói thật, không bằng liền thí nghiệm trên người hắn một phen?" "Biện pháp mới gì?" Tào Bẩm hiếu kỳ hỏi. "Gần đây trong doanh không phải náo loạn nạn chuột sao?

Chúng ta đi bắt một con chuột tới, dùng thùng úp nó lên bụng người này, lại dùng lửa đi đốt cái thùng.

Con chuột kia chịu không nổi nóng, tự sẽ liều mạng chạy trốn, nhưng mà bốn vách thùng kiên cố, nó không chỗ có thể đi, liền chỉ có thể tại bụng người này đục cái lỗ chui ra, ra sức chui vào trong bụng hắn...

Chậc chậc chậc, thế nào, có phải rất thú vị hay không?" Nụ cười tắc lưỡi của Ngô Lương dần dần biến thái, dưới tia sáng lờ mờ của phòng giam lộ ra vẻ đặc biệt kinh khủng. "Cái này?" Tào Bẩm lập tức ngẩn người, vẻ mặt kinh ngạc nhìn qua Ngô Lương, phảng phất như ngày đầu tiên quen biết hắn.

Một giọt mồ hôi lạnh từ thái dương lặng yên rơi xuống, khốc hình như thế hắn vẫn là lần đầu tiên nghe nói, đừng nói thử, chỉ là ngẫm lại thôi đã lưng toát lạnh, toàn thân lông tơ đều dựng lên, đơn giản

không phải việc người làm...

Cùng lúc đó.

Tên thám tử kia đã lớn tiếng khóc lóc kêu gào: "Ta nói!

Ta nói còn không được sao?

Tiểu nhân xác thực thăm dò được một chỗ đại mộ, tiểu nhân cái này liền khai báo!

Chỉ cầu tướng quân vụ tất giơ cao đánh khẽ, cho tiểu nhân một cái thống khoái đi!" ---------- Ái chà!

Còn thực lừa ra được thu hoạch ngoài ý muốn?

Ngô Lương trong lòng đại hỉ, ngoài mặt lại cực kỳ bình thản nhìn về phía Tào Bẩm, cười hỏi: "An Dân huynh, y theo ý huynh, có muốn lại cho người này một cơ hội hay không?" Lúc này nụ cười của Ngô Lương đã khôi phục bình thường, nhưng nhìn ở trong mắt Tào Bẩm lại vẫn như cũ kinh tủng vạn phần.

Chỉ thấy hắn không tự chủ được rụt cổ một cái mới hồi phục tinh thần lại, vô thức đáp: "Cho, cho đi." "Đã Giáo úy chúng ta đã lên tiếng, liền cho ngươi một cơ hội, ngươi nếu sự vô cự tế nói rõ sự thật, liền không cần tiếp nhận nỗi khổ thử hình (hình phạt chuột), bằng không thì..." Ngô Lương thuận thế trầm giọng nói.

Kết quả không đợi hắn nói xong, cái tên thám tử gọi là Dương Vạn Lý kia liền vội không ngừng dập đầu như giã tỏi đáp: "Tiểu nhân không dám, tiểu nhân định nói rõ sự thật, tuyệt không dám lại có chỗ giấu diếm, cầu tướng quân thu thần thông đi!" "Ngươi nói trước đi." Ngô Lương gật đầu, từ chối cho ý kiến nói.

Dương Vạn Lý sắc mặt trắng bệch nuốt ngụm nước bọt, vội vàng từ từ nói: "Tiểu nhân đi theo Lữ Bố đóng quân ở Vũ Ấp, Lữ Bố nghe nói trong cảnh nội Ký Châu lưu lại cổ mộ phồn đa, liền lại động tâm

tư quật mộ, bèn mệnh tiểu nhân bí mật tiềm nhập thành Tín Đô phụ cận nghe ngóng tin tức dân gian." "Lần dò xét này mới biết được, xung quanh Tín Đô nguyên bản xác thực có không ít đại mộ, ví dụ như mộ Ngụy Tương Vương, mộ Tấn Linh Công, mộ Tấn U Công, mộ Thả Cừ, mộ Loan Thư... vân vân nhiều không kể xiết, nhưng bây giờ những cổ mộ này sớm đã bị người ta trộm qua, chỉ còn lại có chút di tích rách nát, hào vô giá trị có thể nói." "Mà người trộm mộ không phải ai khác, chính là Quảng Xuyên Vương Lưu Khứ cư ngụ ở Tín Đô hơn hai trăm năm trước." "Người này lúc nhỏ ngoan lệ, lớn lên tứ tham ngược, lúc tại vị thích nhất là tụ tập thiếu niên vô lại nơi phố chợ khai quật cổ mộ.

Trong cảnh nội Quảng Xuyên quốc chỉ cần là cổ mộ nói được tên tuổi đều bị hắn trộm qua, kỳ trân dị bảo đoạt được nhiều không kể xiết." "Về sau tiểu nhân nghĩ lại, bây giờ người này đã không còn trên đời, thì cũng nên có mộ tài mới phải, những trân bảo bị hắn trộm đi kia hoặc là đang ở trong mộ bồi táng, nếu là có thể trộm mộ của hắn, chẳng phải càng tuyệt diệu?" "Thế là tiểu nhân liền lại đa phương nghe ngóng hạ lạc của Lưu Khứ này, vừa nghe ngóng, mới biết hậu nhân người này nghịch loạn bạo ngược, lại tin sùng sàm ngôn của sủng thê, thiêu đốt nấu nướng, sống sờ sờ phanh thây người, thậm chí sát hại lão sư phụ tử, diệt tuyệt nhân luân, cuối cùng bị Tuyên Đế phế truất, bị phán mang theo thê tử nhi nữ thiên di đến Thượng Dung, sau lại tự sát trên đường thiên di, từ đó liền không còn manh mối xác thực." "Bất quá dân gian vẫn có ba loại tin đồn:" "Một là Lưu Khứ cũng không phải tự sát, chỉ là Tuyên Đế không nguyện mang cái danh bất nhân, mới tuyên án hắn thiên di trước, lại phái người kiếp sát (giết chết) ở giữa đường, như thế tức có thể trừ đi vết nhơ hoàng thất, lại hiển lộ Tuyên Đế nhân đức." "Hai là Lưu Khứ cũng không thân tử, chỉ là kim thiền thoát xác, mang theo gia sản khổng lồ tìm một chỗ không người biết hiểu ẩn cư." "Ba là Lưu Khứ sớm đã vì chính mình tu xong

lăng mộ, kỳ trân dị bảo đoạt được từ việc quật mộ trước đó đều giấu ở trong đó, thế là biết rõ đi Thượng Dung không còn quang cảnh ngày xưa, liền sớm làm an bài, tại giữa đường tự sát bí mật hạ táng, chuyển xuống dưới đất sống cuộc sống so với lúc còn sống vẫn phú túc khoái hoạt, thần tiên khó sánh." "Tiểu nhân tự nhiên càng nguyện ý tin tưởng nghe đồn thứ ba, thế là liền lần theo lộ tuyến năm đó Lưu Khứ bị ép thiên di Thượng Dung mà một đường nghe ngóng, rốt cuộc tại Nguyên Thành tìm được một ít manh mối." "Năm đó Lưu Khứ chính là đi tới Nguyên Thành thì tự sát." "Tiểu nhân lại ở trong thành nghe ngóng một phen, bách tính có thể nói ra việc này không ít, nhưng lại xuất hiện nhiều loại tin đồn, những tin đồn này đều liên quan tới quỷ thần chi thuyết.

Tổng kết lại chính là năm đó xác thực có người tận mắt thấy Lưu Khứ tự sát, nhưng về sau lại phát sinh một loạt sự tình quỷ bí, thi thân Lưu Khứ lại không cánh mà bay, ai cũng nói không nên lời đến tột cùng đi nơi nào, thế là tin đồn nổi lên bốn phía." "Việc này tự nhiên gây nên tiểu nhân kinh nghi, từ đó về sau liền đi lại nghe ngóng giữa các thôn lạc, núi non ở ngoại ô Nguyên Thành." "Không lâu trước rốt cuộc tại một chỗ chân núi không đáng chú ý tìm được một tòa bia đá không chữ, tế tế tra xét phía dưới, lại ở cách đó không xa bia đá phát hiện mấy tôn điêu khắc bằng đá bị sơn hồng (lũ quét) trùng xuất.

Những tượng đá này chỉ lộ một góc, tiểu nhân cẩn thận đào ra một tôn xem xét, chỉ thấy thân người mặt người, tai hươu sừng hươu, kỵ tọa (ngồi cưỡi) trên mặt đất, vừa vặn là một loại Trấn mộ thú thịnh hành ở tiền triều, không phải người bình thường có thể tạo!" "Tiểu nhân bởi vậy phán đoán nơi này tất có đại mộ.

Tuy tạm thời không cách nào xác định có phải liên quan tới Lưu Khứ hay không, nhưng nhìn quy mô kia phi thường đáng giá khai quật, thế là liền muốn quay về Vũ Ấp báo cáo việc này cho Lữ Bố, không

ngờ lại ở giữa đường bị nhìn thấu thân phận bắt được...

Sự tình tiếp theo, hai vị tướng quân đã biết, liền không cần tiểu nhân nói thêm nữa chứ?" "Tiểu nhân lời nói câu câu là thật, tuyệt không nửa điểm hư ngôn, xin hai vị tướng quân khai ân nột!" Nghe đến đó lông mày nhíu lại giữa chừng của Ngô Lương rốt cuộc giãn ra.

Nhíu mày giữa chừng, là bởi vì lúc đó Ngô Lương cảm thấy Dương Vạn Lý đang nói hươu nói vượn, vì miễn thụ khốc hình mà lừa gạt hắn.

Bởi vì Quảng Xuyên Vương Lưu Khứ này trong lịch sử Tây Kinh thế nhưng là một nhân vật siêu nổi danh, coi như là kẻ trộm mộ biến thái nhất, táng tận lương tâm nhất trong lịch sử.

Hắn trộm mộ cũng không vẻn vẹn chỉ vì cầu tài tầm bảo, còn đặc biệt thích uống rượu bồi táng trong mộ, thậm chí cùng hoàng hậu phi tử táng trong mộ ngủ...

Ngoại trừ cái này ra, thủ đoạn hại người của kẻ này càng là làm cho người ta tắc lưỡi, cắt mũi đoạn lưỡi, đào quan tài thiêu xác, rót chì nung chảy vào mắt đều là chút lòng thành.

Hắn thậm chí sau khi một sủng phi không chịu nổi tra tấn nhảy giếng tự vẫn, còn đem thi thể nàng vớt lên tháo thành tám khối, bỏ vào trong đỉnh lớn thêm tro gỗ độc dược, liên tục nấu mấy ngày cho đến khi hoàn toàn nát nhừ...

Nhân vật "cao quang" (nổi bật) như vậy, trong dòng sông lịch sử liền giống như đom đóm trong đêm tối lấp lánh tỏa sáng, Ngô Lương đoạn nhiên không có khả năng không biết.

Theo hắn biết, trong lịch sử Lưu Khứ cuối cùng mặc dù xác thực là tự sát trên đường thiên di đến Thượng Dung, bất quá tịnh chưa nói rõ địa điểm cụ thể, càng chưa nói rõ có hạ táng hay không, đồng thời

giới khảo cổ hậu thế cũng chưa từng phát hiện qua lăng mộ nào dù chỉ là nghi tự mộ của Quảng Xuyên Vương Lưu Khứ.

Huống hồ dưới tình huống thông thường, loại tội nhân khiến hoàng thất mất hết thể diện này sau khi chết, Hán Tuyên Đế có thể nể tình huyết mạch cho phép hắn hạ táng cũng đã tính là đủ ý tứ, gần như không có khả năng hậu táng cho hắn.

Cho nên vừa rồi nghe được Dương Vạn Lý nói tới việc hắn tìm là mộ Lưu Khứ, Ngô Lương liền chủ quan cho rằng gia hỏa này đang lừa dối hắn.

Nhưng nghe qua một loạt tin đồn Dương Vạn Lý nói phía sau cùng quá trình tìm kiếm lăng mộ tường tận, từng chút một hợp tình hợp lý, rốt cuộc vẫn là lệnh Ngô Lương thay đổi cái nhìn.

Huống chi cuối cùng Dương Vạn Lý cũng không có đoán chắc tấm bia đá không chữ cùng Trấn mộ thú hắn phát hiện liền là mộ Lưu Khứ, mà chỉ nói xung quanh đó khẳng định cất giấu đại mộ.

Loại suy đoán này cũng mười phần nghiêm cẩn, pha có chút tinh thần vụ thực của nhân viên công tác khảo cổ hậu thế, lại làm cho lời hắn nói gia tăng thêm một ít độ tin cậy. "Emmm...

Nếu mộ này thật là mộ Quảng Xuyên Vương Lưu Khứ, vậy thì phát tài to rồi, bên trong không biết cất giấu bao nhiêu kỳ trân dị bảo trộm được từ trong mộ người khác, e rằng chính là một cái bảo tàng trân phẩm mộ táng." Tuy nhiên hiện tại vẫn không cách nào xác định đại mộ trong miệng Dương Vạn Lý chính là mộ Lưu Khứ, nhưng Ngô Lương vẫn nhịn không được chờ mong, tâm động không thôi.

Ai không muốn làm hoàng tước ăn cả hai đầu a, một lần trộm mộ liền có thể hưởng thụ thành quả của một quần thể mộ táng thậm chí là nhiều cái, chẳng lẽ không thơm sao?

Bất quá trước khi quyết định có hành động hay không, Ngô Lương lại hỏi một vấn đề tương đối mấu chốt: "Chuyến đi này sẽ không chỉ có một mình ngươi chứ, phải chăng đã có thám tử khác trở về báo cáo cho Lữ Bố?" ---------- "Có thì có...

Bất quá lúc ấy mấy người cùng tiểu nhân phát hiện bia đá không chữ đều đã mất mạng trong quá trình chúng ta bị tróc nã, còn lại những kẻ chạy thoát cũng không biết rõ vị trí xác thực của bia đá không chữ, nếu muốn tìm được e rằng cũng không dễ dàng." Dương Vạn Lý vội vàng trả lời. "Không đúng, có sơ hở!" Ngô Lương lập tức lại trừng mắt, hung thần ác sát quát. "Á hố, lần này ngay cả ta cũng nghe ra được!" Nào biết thoại âm vừa dứt, Tào Bẩm liền cũng bày ra một bộ tư thế "chân tướng chỉ có một", chỉ vào mũi Dương Vạn Lý phân tích: "Ngươi lại đang cố ý cường điệu một ít chi tiết, dùng cái này để lừa gạt chúng ta rằng Lữ Bố không có khả năng rất nhanh tìm được tòa đại mộ này, đây rõ ràng là có dụng ý khác, muốn dẫn chúng ta tiến đến tìm mộ, để mượn tay Lữ Bố hại chúng ta!" U —— Đều học được suy một ra ba rồi, trẻ nhỏ dễ dạy.

Ngô Lương vui mừng hướng Tào Bẩm gật đầu, cố ý lại nói: "An Dân huynh nói không sai, đã người này không biết điều như thế, theo ý ta xem..." "Hai vị tướng quân tha mạng, tiểu nhân nói tất cả là lời nói thật, nếu có nửa câu hư ngôn, liền gọi tiểu nhân chết không yên lành a!" Dương Vạn Lý trong nháy mắt hoảng loạn lên, điên cuồng vặn vẹo hướng hai người cầu xin tha thứ, thanh âm kia kêu lên một cái tê cả tâm phế liệt cả phổi, gần như sắp khóc thành tiếng. "Còn không thừa nhận, ta thấy ngươi là không thấy quan tài không đổ lệ.

Người đâu!" Tào Bẩm mới không cùng hắn nói nhảm, lập tức lớn tiếng quát. "Giáo úy!" Hai tên binh sĩ Phường Nhân Quân nghe tiếng tiến vào. "Đi, bắt cho ta một con, không không không, bắt ba con chuột tới đây, muốn sống, thuận tiện lại tìm cho ta cái thùng!" Tào Bẩm hạ

lệnh. "Rõ!" Hai tên binh sĩ tuy nhiên nghe mệnh lệnh của Tào Bẩm mặt lộ vẻ nghi hoặc, nhưng vẫn như cũ vội vàng lui ra ngoài làm theo.

Vừa thấy Tào Bẩm đây là định động thủ thật, Dương Vạn Lý tự nhiên càng thêm kinh sợ, dọa đến vội vàng lần nữa cầu xin tha thứ: "Tướng quân tha mạng a, tiểu nhân thật sự không có nói dối, tiểu nhân không có a!" "Ha ha, ta tin ngươi cái quỷ." Tào Bẩm không hề bị lay động.

Ngô Lương thì đứng ở một bên cười như không cười nhìn xem một màn này, phảng phất như một người ngoài cuộc không liên quan. "Tiểu nhân nếu là nói dối, liền gọi tiểu nhân thiên đả ngũ lôi oanh..." "Tiểu nhân nếu là nói dối, liền gọi tiểu nhân sinh nhi tử không có lỗ đít..." "Tiểu nhân nếu là nói dối, liền gọi tiểu nhân..." "Hai vị tướng quân, tiểu nhân không có nói dối a...

Thật sự không có a...

Tiểu nhân oan uổng a..." "..." Cầu đến cuối cùng, Dương Vạn Lý gần như đã ngay cả khí lực nói chuyện đều dùng hết, cúi thấp đầu chết lặng lay động, trong miệng không ngừng nhẹ giọng lẩm bẩm: "Không có a...

Oan uổng a...

Không có a...

Oan uổng a..." Lúc này, binh sĩ rốt cuộc đem chuột và thùng Tào Bẩm muốn đưa tới. "Hữu Tài hiền đệ, hình cụ ta sai người tìm đến rồi, việc hành hình này hay là đệ làm đi, ta không có loại đam mê đó, thực sự không nhìn nổi tràng diện bực này, đệ tận hứng là được, ta tránh mặt một chút." Tào Bẩm nhìn một chút con chuột trong thùng, lại nhìn xem Dương Vạn Lý đã hư thoát, rốt cuộc vẫn là động lòng trắc ẩn, đem thùng đặt xuống chân Ngô Lương. "Không có a...

Thật sự không có..." Thân mình Dương Vạn Lý theo đó run lên một cái, lại đã hoàn toàn không có khí lực lại nói thêm cái gì, chỉ có thể dùng ánh mắt kinh khủng mà lại cầu khẩn nhìn xem Ngô Lương, khẽ đung đưa khuôn mặt xám ngoét. "Được." Ngô Lương gật đầu, lại tịnh không khom lưng xách thùng, mà là từ sau lưng rút ra dao găm đồng, bước nhanh tới trước mặt Dương Vạn Lý, cười híp mắt nói: "Huynh đệ đừng hoảng hốt, ta vừa rồi chẳng qua là đang nói đùa với ngươi, lời ngươi nói ta làm sao lại không tin chứ, ta tin." Đang nói, Ngô Lương đã dùng dao găm cắt đứt dây thừng trói Dương Vạn Lý, đỡ lấy hắn đang hư thoát nhẹ nhàng đặt trên mặt đất, sau đó lại quay người rót cho hắn một bát nước đưa tới bên miệng. !?

Trên mặt trắng bệch của Dương Vạn Lý đã tất cả đều là vẻ kinh ngạc.

Đại ca, lần này lại là có ý gì, còn có thể cho cái thống khoái hay không a?

Ta liền muốn một kiểu chết thống khoái, khó như vậy sao!!?

Tào Bẩm cũng hoàn toàn xem không hiểu.

Hữu Tài huynh đệ, đệ vừa rồi không phải nói có sơ hở sao, vì cái gì không đối với hắn hành hình, phản đảo rót nước cho hắn?

Bọn hắn đâu biết, Ngô Lương từ đầu tới đuôi đều là đang chơi trò hù dọa thi áp cực hạn (gây áp lực), căn bản cũng không định dụng hình, mà bây giờ Dương Vạn Lý đã bị bức đến cực hạn, khả năng nói dối đã hạ xuống thấp nhất, tự nhiên không còn tất yếu tiếp tục.

Ngoại trừ cái này ra, Ngô Lương còn đang trong quá trình thẩm vấn sinh ra tâm tư chiêu mộ đối với Dương Vạn Lý.

Tên này nghe ngóng tin tức rất có một bộ, phương pháp, phương thức, kinh nghiệm và logic đều rất phù hợp tâm ý Ngô Lương, đồng

thời miệng cũng tương đối khá chặt, ngày sau nếu là có thể vì hắn sở dụng, định có thể phát huy ra một ít tác dụng.

Bất quá nói thì nói thế, Ngô Lương vẫn sẽ lại khảo sát hắn một phen, chủ yếu là phương diện phẩm chất, nếu như không cách nào thông qua khảo sát, có năng lực nữa cũng là không thể dùng. "Uống đi, không độc." Ngô Lương ngay trước mặt Dương Vạn Lý uống một ngụm nước trong bát, lại đưa tới cười nói, "Gào nửa ngày cổ họng không khô sao?" "Ách...

A." Trên mặt Dương Vạn Lý vẻ kinh ngạc càng đậm, lại cũng không dám vi kháng, vội vàng đem nước trong bát uống một hơi cạn sạch. "Thế mới đúng chứ." Ngô Lương vỗ vỗ bờ vai Dương Vạn Lý, tiếp tục nói, "Huynh đệ mấy ngày nay chưa ăn cơm no đi?

Một lát nữa ngươi giúp ta vẽ bản đồ địa hình xung quanh chỗ đại mộ kia ra, ta mời ngươi ăn bữa ngon, loại rượu thịt bao no ấy." "Sau đó tiễn ta lên đường?" Dương Vạn Lý vô thức hỏi. "Không không không, sau đó ngươi liền đi theo Phường Nhân Quân chúng ta làm việc đi, khẳng định so với tàn quân bữa nay lo bữa mai của Lữ Bố thư thái hơn nhiều, hơn nữa có tiền đồ hơn nhiều." Ngô Lương chỉ chỉ chính mình, nói, "Không tin ngươi nhìn ta, đoán không ra hơn một tháng trước ta còn chỉ là một tên nô dịch chứ gì?

Đây này, chỉ đi theo Phường Nhân Quân trộm một lần mộ, vừa quay mặt liền làm Tư mã rồi, bên trên không những thưởng một tòa trạch tử, còn thưởng cho ta mười cái mỹ nhân, ngày tháng trôi qua đừng nhắc tới có bao nhiêu tư nhuận...

Ngươi lại nhìn vị tướng quân khí vũ hiên ngang bên cạnh ta này, nhìn không ra hơn một tháng trước hắn còn chỉ là một tên lính quèn (quân hậu) chứ gì, đi một chuyến trở về lập tức liền làm Giáo úy rồi.

Thử hỏi tại bên trong tàn quân Lữ Bố, ngươi cho dù công lao lớn

hơn nữa, có cơ hội thăng nhanh như vậy sao?" Ngô Lương kỳ thật là muốn nói đi theo ta làm, nhưng Tào Bẩm còn ở nơi này, nói như vậy thì có chút quá không coi hắn ra gì, không tốt lắm. "Cái này..." Dương Vạn Lý hồ nghi nhìn xem hai người, biểu tình một bộ "ngươi đang trêu ta". "Quay lại chờ ngươi gặp các huynh đệ Phường Nhân Quân, tùy tiện tìm cá nhân hỏi một chút liền biết lời ấy không hư." Thấy gia hỏa này lâm vào trầm tư, Ngô Lương liền biết hắn đã nghe lọt, cũng không nói thêm cái gì, quay đầu lại đối với Tào Bẩm đang bày ra bộ mặt "Ta và ngươi còn có thể giống nhau sao" hỏi: "Đúng rồi An Dân huynh, mấy ngày trước đệ nhờ huynh tìm người rèn xẻng Lạc Dương (Lạc Dương sạn) và xẻng công binh, hiện tại tình huống thế nào rồi?" "Hẳn là không sai biệt lắm đâu?" Tào Bẩm hiển nhiên còn chưa ý thức được tầm quan trọng của hai thứ đồ này, nhất là xẻng Lạc Dương, có chút không quá xác định nói.

Chương 37

"Nhất định phải mau chóng rèn xong a An Dân huynh, chúng ta lần này xuất phát liền phải mang theo." Ngô Lương thúc giục nói. "Một lát nữa ta tự mình đi nhìn xem, vô luận như thế nào sáng sớm ngày mai nhất định phải cầm tới, hẳn là kịp chứ?" Tào Bẩm vỗ ngực nói. "Vậy thì làm phiền An Dân huynh rồi." Ngô Lương lúc này mới gật đầu, sau đó rốt cuộc lại nói, "Đúng rồi, An Dân huynh, huynh cứ ở chỗ này nhìn hắn vẽ bản đồ, đệ còn có chút đồ vật nhất định phải chuẩn bị trước, xác bảo lần hành động này vạn vô nhất thất." "Được, đệ đi đi." Sự tình quan hệ đến trộm mộ, Tào Bẩm tự nhiên gật đầu đáp ứng.

Ngô Lương cũng không tiếp tục khách sáo với hắn, bước nhanh ra khỏi lao phòng liền đi về hướng một bên khác của quân doanh.

Đó là khu doanh trại nơi Điển Vi ở.

Chuyến này đi Nguyên Thành tuy cự ly cách Đông Quận nơi Trình Dục đóng thủ không xa, nhưng dù sao cũng là địa bàn của Viên Thiệu, lại thêm còn có khả năng gặp gỡ "Chiến Thần" Lữ Bố, tùy thân mang theo Điển Vi phòng thân liền lộ ra đặc biệt cần thiết, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất a.

Tại khu nội doanh nghe ngóng một vòng, Ngô Lương rốt cuộc cũng tìm thấy Điển Vi đang mài đao. "Điển Vi huynh đệ, dạo này vẫn khỏe chứ?" "Ngô Tư mã, tiểu nhân thất lễ." Điển Vi đã biết thân phận của hắn, hành vi cử chỉ cũng cung kính hơn nhiều, vội vàng bỏ thanh đao trong tay xuống đứng dậy hành lễ. "Huynh đệ người nhà cả, không cần đa lễ như vậy." Ngô Lương chẳng hề để ý xua xua tay, giọng điệu khá thân thiện: "Còn nhớ vò rượu ngon ta từng nhắc với

huynh những ngày trước không?

Gần đây ta đã ủ xong rồi, nhưng đợi mãi mà chẳng thấy huynh tới, đành phải mò vào doanh trại tìm huynh đây." Trước đó xưng hô Điển Vi là "Lực sĩ" hoặc "Ngũ trưởng" là để tránh việc mới quen đã nói chuyện thâm sâu, ngược lại còn khiến Điển Vi nghi ngờ.

Nay hai người đã quen biết, hôm đó ở chung cả đêm lại khá hợp ý, tự nhiên phải xưng huynh gọi đệ, tiến một bước kéo gần quan hệ giữa hai người.

Nghĩ lại cũng sẽ không quá đường đột.

Dù sao đám người Trần Kim Thủy và Doãn Kiện ngày nào cũng xưng huynh gọi đệ với hắn, sớm đã để lại ấn tượng bình dị gần gũi cho Điển Vi rồi. "Ngô Tư mã còn nhớ việc này sao?" Nghe thấy hai chữ "rượu ngon", trong mắt Điển Vi rõ ràng lóe lên một tia khát vọng, nhưng rất nhanh liền kìm nén xuống, lắc đầu nói: "Đa tạ ý tốt của Ngô Tư mã, nhưng vô công bất thụ lộc, Vi không phải loại vô lại mặt dày mày dạn, lần trước đã khiến Ngô Tư mã tốn kém nhiều rồi, sao dám mặt dày tới cửa quấy quả nữa." "Nếu ta lại có việc nhờ huynh giúp đỡ thì sao?" Ngô Lương cười nói.

Điển Vi ngẩng đầu lên, nhưng lại nói: "Vi khẩu vị rất lớn, thịt ăn rượu uống lần trước e là đã đủ để Ngô Tư mã mời mấy chục người tới giúp đỡ, nếu có việc gì sai bảo Ngô Tư mã cứ việc mở miệng, không dám để Ngô Tư mã tốn kém thêm nữa." Có nguyên tắc không tham lam, làm người an phận lại thô trung hữu tế.

Ngô Lương thật sự càng nhìn Điển Vi càng thấy thuận mắt, lập tức cười ha hả nói: "Điển Vi huynh đệ, việc lần này không tầm thường, e là phải dùng huynh thêm một thời gian, ít thì mười bữa nửa tháng, nhiều thì hơn một tháng." "Nếu là như vậy, chỗ rượu này Vi liền ăn uống yên tâm thoải mái rồi." Trên mặt Điển Vi rốt cuộc cũng

lộ ra chút ý cười, gật gật đầu nói: "Có điều còn xin Ngô Tư mã chờ ở chỗ này một lát, Vi phải đi bẩm báo xin nghỉ với cấp trên một tiếng, nếu không không cáo mà biệt liền bị phán là lính đào ngũ." "Mời." Ngô Lương gật đầu.

Đúng lúc này, một giọng nói nghe có chút ẻo lả bỗng nhiên truyền đến: "Không chuẩn!

Gần đây thành phòng Trần Lưu thắt chặt, bất kỳ kẻ nào cũng không được rời quân." Ngô Lương nghe tiếng nhìn lại.

Chỉ thấy một gã công tử bột giáp trụ đầy đủ, mặt trắng không râu chẳng biết đã xuất hiện sau lưng bọn họ từ bao giờ, lúc này đang cười như không cười nhìn hai người.

Thấy Ngô Lương quay đầu lại, gã công tử bột kia lại khinh miệt cười một tiếng, ngẩng đầu mười phần tùy ý chắp tay, nói: "Ngô Tư mã, thất lễ rồi, dư nãi Tư mã thủ quân Trần Lưu là Triệu Sủng, Điển Vi chính là bộ hạ của Triệu mỗ, Ngô Tư mã mới đến chưa được mấy ngày liền tư giao với bộ hạ của Triệu mỗ, có phải là không thích hợp lắm hay không a?" Thì ra kẻ này chính là Triệu Sủng?

Ngô Lương đã nghe nói về mâu thuẫn giữa Triệu Sủng và Điển Vi, giờ phút này tự nhiên nghe ra được trong lời Triệu Sủng có gai, hơn nữa cũng hoàn toàn không để hắn vào mắt, hoặc có thể nói là đang trắng trợn khinh thị hắn.

Còn về nguyên nhân ư.

Kẻ này đã được Thái thú Trần Lưu là Trương Mạc tín nhiệm, vậy thì nghĩ đến tám chín phần mười cũng là con em sĩ tộc.

Mà sau khi Phường Nhân Quân tiến vào thành, sĩ tộc Trần Lưu khẳng định đã ngầm nghe ngóng về Phường Nhân Quân, đặc biệt là tình hình của các quan quân chủ chốt, thân là Tư mã như Ngô Lương

tuyệt đối không có khả năng bị lọt lưới.

Cũng bởi vậy, Triệu Sủng mới có thể ngay lần đầu gặp mặt, trong tình huống chưa hề tự giới thiệu đã biết được thân phận của hắn.

Nói như vậy gia thế của Ngô Lương hẳn cũng đã bị dò xét rõ ràng rành mạch, biết được hắn chỉ là hậu duệ của một dòng dõi thứ tộc vô danh tiểu tốt, tự nhiên liền sẽ không để hắn vào mắt.

Nghĩ như vậy, Ngô Lương vốn quen tiên lễ hậu binh vẫn đáp lại Triệu Sủng một lễ, cười ha hả nói: "Hóa ra là Triệu Tư mã, cửu ngưỡng cửu ngưỡng." "Dễ nói dễ nói." Triệu Sủng vẫn giữ cái bộ dáng mục hạ vô nhân kia. "Triệu Tư mã, ta và Điển Vi mới gặp đã thân, liệu có thể xin Triệu Tư mã thông cảm một chút, chuẩn cho hắn nghỉ mấy ngày theo ta đi làm chút chuyện nhỏ, sau khi xong việc ta nhất định sẽ mang theo một phần lễ mọn tới cửa bái phỏng." Ngô Lương lại đi thẳng vào vấn đề. "Tới cửa bái phỏng thì không cần đâu, lễ vật cũng miễn đi!

Thủ quân Trần Lưu chúng ta và Phường Nhân Quân xưa nay không qua lại, Phường Nhân Quân muốn dùng người của ta, e là không hợp đạo lý nhỉ?

Huống hồ không phải Triệu mỗ không chịu thả người, thực sự là gần đây thành phòng Trần Lưu thắt chặt, nhân thủ thiếu thốn a, xin Ngô Tư mã hải hà bao dung." Triệu Sủng cười như không cười nhìn Ngô Lương một cái, trong mắt rõ ràng xẹt qua một tia ghét bỏ.

Ha ha, tới cửa bái phỏng?

Ngươi xứng sao?

Kết quả không đợi hắn nói xong, Điển Vi đã nắm chặt nắm đấm, nhịn không được biện bác: "Triệu Tư mã, một khắc trước ngài mới chuẩn cho đám người Khúc trưởng Trần Nhị Cẩu nghỉ, ta nhìn thấy

chân chân thật thật, vì sao đến lượt ta lại bỗng nhiên thành phòng thắt chặt, ngài sợ không phải đang cố ý làm khó dễ ta chứ?" "Quân lệnh như núi!

Điển Vi, chú ý ngôn từ của ngươi, ngươi chẳng lẽ dám kháng lại quân lệnh hay sao?" Sắc mặt Triệu Sủng nháy mắt lạnh xuống, bức thị Điển Vi hỏi. "Thuộc hạ không dám, thuộc hạ chỉ muốn biết thành phòng vì sao thắt chặt, đã thắt chặt vì sao không có hào lệnh tập kết, xin Triệu Tư mã giải thích nghi hoặc cho thuộc hạ!" Điển Vi miệng nói không dám, nhưng lại tiến lên một bước châm phong tương đối với Triệu Sủng. 《Tam Quốc Chí · Điển Vi Truyện 》có viết: "Thái Tổ hành tửu, Vi trì đại phủ lập hậu, nhận kính xích, Thái Tổ sở chí chi tiền, Vi triếp cử phủ mục chi.

Cánh tửu, tú cập kỳ tướng soái mạc cảm ngưỡng thị." Áp lực mà Điển Vi mang lại cho người khác có thể thấy được lốm đốm.

Huống chi lúc này Điển Vi đã có nộ ý, cứ thế bức tới trừng mắt nhìn, Triệu Sủng tài đức gì, làm sao còn có thể đứng vững được? "Ngươi, ngươi chớ có qua đây!" Chỉ thấy Triệu Sủng mặt lộ vẻ kinh hãi, nhịn không được lùi lại một bước, vội vàng hô hoán: "Người đâu, Điển Vi muốn gia hại ta, bắt hắn lại cho ta!" "Rào rào ——!" Mười mấy tên binh sĩ nghe tin chạy tới, vội vàng che chở cho Triệu Sủng, thấy là Điển Vi lại do do dự dự không dám tùy tiện xông lên bắt người. "Chư vị huynh đệ, Vi chỉ là đang thỉnh giáo vấn đề với Triệu Tư mã, cũng không có ý gia hại." Điển Vi mở ra hai tay trống trơn, nói với đám binh sĩ. "Chớ nghe hắn nói nhảm, bắt lại rồi nói sau!" Triệu Sủng lúc này thần sắc đã đại định, tự nhiên không chịu buông tha cơ hội thu thập Điển Vi. "Cái này……" Đám binh sĩ lại lộ ra biểu tình bất đắc dĩ.

Hiển nhiên loại chuyện này bọn họ đã không phải lần đầu tiên gặp phải, một bên là Điển Vi võ lực siêu quần, một bên là Tư mã cao cao

tại thượng, bọn họ ai cũng không muốn chọc, nhưng lại không thể đứng im bất động. "Điển Vi, mệnh lệnh của Tư mã, đừng làm khó anh em chúng ta." Tên binh sĩ lĩnh đầu cuối cùng vẫn là thăm dò nhích về phía trước một bước, dùng ánh mắt cầu khẩn nhìn về phía Điển Vi.

Điển Vi lần nữa nắm chặt nắm đấm, toàn thân gân xanh nổi lên, xương cốt vang lên răng rắc, phảng phất đã ở bên bờ vực bạo tẩu…… Nhìn thấy một màn này, đám binh sĩ lại theo bản năng lùi lại một bước, không dám tùy tiện đến gần nữa.

Nhưng cuối cùng. "Phù ——" Một ngụm trọc khí từ trong miệng phun ra, hắn vẫn lựa chọn nhẫn nại, vươn tay ra cố làm ra vẻ thoải mái toét miệng cười nói: "Đến đây đi, ta không làm khó các ngươi là được!" "Đa tạ." Đám binh sĩ lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, vội vàng đi lên trói người.

Cùng lúc đó. "Khoan đã!" Ngô Lương vẫn luôn bị bỏ qua ở bên cạnh rốt cuộc lại đứng ra, cười híp mắt nhìn về phía Triệu Sủng đang trốn sau lưng binh sĩ, mở miệng hỏi một câu không ăn nhập gì: "Triệu Tư mã, ngài đã là Tư mã thủ quân Trần Lưu, cái tên 'Biên Nhượng' này ngài hẳn là sẽ không quá xa lạ chứ?" "Biên Nhượng……" Nghe được hai chữ này, Triệu Sủng rõ ràng ngẩn ra một chút, có chút kinh nghi nhìn về phía Ngô Lương. "Ha ha." Ngô Lương rất hài lòng với phản ứng của Triệu Sủng, trên mặt lộ ra một nụ cười quái dị.

Biên Nhượng, tự Nguyên Lễ, người quận Trần Lưu, là danh sĩ, đại nho khá có danh vọng vào thời Đông Kinh mạt niên, tề danh với Đào Hồng Khâu, Khổng Dung.

Văn hiến lịch sử có ghi chép, người này bác học thiện biện, giỏi về chiêm xạ (thôi diễn), từng làm bài văn 《 Chương Hoa Phú 》, danh tiếng nhất thời vô lượng, sau này còn được Nghị lang Thái Ung và Đại tướng quân Hà Tiến thưởng thức, từng đảm nhiệm chức Thái

thú quận Cửu Giang.

Sau này thiên hạ đại loạn, hắn lại bỏ quan trở về quận Trần Lưu cư trú.

Nhưng ngay năm ngoái, Tào lão bản bình định quân Khăn Vàng Duyện Châu, tự lĩnh chức Thứ sử Duyện Châu.

Tên Biên Nhượng kia không phải là kẻ biết co biết duỗi, ỷ vào vài phần tài danh của mình, hoàn toàn không để Tào lão bản vào mắt, thậm chí còn nhiều lần ở trường hợp công khai khinh thị và biếm đê thân thế, đức hạnh cũng như thanh danh của Tào lão bản.

Việc này sau khi bị Tào lão bản biết được, quả đoán phái người trượng sát tại chỗ, một đời danh sĩ cứ như vậy thảo suất kết thúc cuộc đời mình.

Trong mắt Tào lão bản, trượng sát Biên Nhượng là một chuyện "nhất thạch nhị điểu", vừa có thể giải mối hận trong lòng, lại có thể chấn nhiếp quận Trần Lưu, thậm chí là sĩ tộc trong thiên hạ.

Nhưng điều khiến Tào lão bản không nghĩ tới là, tác dụng chấn nhiếp xác thực là đã có, nhưng đồng thời cũng thành một trong những mồi lửa dẫn đến việc đám người Trương Mạc, Trần Cung phản bội y sau này.

Cần biết khi đó sĩ tộc ở địa phương phần lớn qua lại rất mật thiết, nói là đồng khí liên chi cũng không quá đáng, đám người Trương Mạc, Trần Cung thấy Biên Nhượng bị giết, trong lòng tự nhiên phẫn nộ không thôi, đồng thời lại lo lắng sơ sẩy một chút Tào Tháo liền sẽ lại khai đao với bọn họ, thế là nơm nớp lo sợ không yên, dưới tình huống này, Trần Cung mượn đề tài để nói chuyện lôi kéo Trương Mạc cùng nhau phản bội, tỷ lệ thành công tự nhiên cực cao.

Trừ cái đó ra, Trương Mạc còn có nỗi lo của riêng mình.

Năm đó Tào lão bản cùng Trương Mạc cùng nhau dấy binh chinh phạt Đổng Trác, Viên Thiệu được bầu làm minh chủ quân chinh phạt, sau đó liền không để những người khác vào mắt, Trương Mạc nói thẳng không kiêng kỵ đắc tội gã, Viên Thiệu từng mấy lần ra lệnh cho Tào lão bản trừ khử Trương Mạc, nhưng Tào lão bản coi Trương Mạc là người mình, trước sau không chịu động thủ.

Thậm chí lần này Tào lão bản thảo phạt Đào Khiêm, còn đem một đám gia quyến giao phó cho Trương Mạc, từ đó có thể thấy được Tào lão bản tín nhiệm y bao nhiêu.

Nhưng Trương Mạc lại trước sau nhớ kỹ chuyện năm đó, thầm lo lắng Tào lão bản ngày nào đó lại hợp tác với Viên Thiệu, cuối cùng sẽ không màng tình nghị vãng lai đem đầu người của y làm "lễ gặp mặt" tặng cho Viên Thiệu.

Dưới tình huống như vậy, Trương Mạc phối hợp Trần Cung phản Tào nghênh đón Lữ Bố hầu như đã thành định cục, chẳng qua là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Nói nhiều như vậy, kỳ thật tổng kết lại chỉ một câu: Tào lão bản trượng sát Biên Nhượng đã tạo thành bóng ma tâm lý không nhỏ cho sĩ tộc quận Trần Lưu, giờ phút này bọn hắn đã uyển như chim sợ cành cong, dù chỉ là nghe đến chuyện này cũng phải biến sắc.

Phản ứng hiện tại của Triệu Sủng chính là chứng minh tốt nhất!

Điều này vừa hay cho Ngô Lương cơ hội để lợi dụng.

Tuy rằng làm như vậy có khả năng hơi hãm hại Tào lão bản, tiến một bước làm sâu sắc thêm thành kiến cùng sợ hãi của Trương Mạc cũng như sĩ tộc trong quận Trần Lưu đối với Tào lão bản, không chừng có khả năng kích thích bọn hắn sớm phát động phản loạn.

Nhưng có được tất có mất mà, Ngô Lương quyết định thay mặt

Tào lão bản tha thứ cho chính mình…… "Ngươi, ngươi cười cái gì?" Nhìn nụ cười quái dị của Ngô Lương, Triệu Sủng có chút không được tự nhiên hỏi. "Triệu Tư mã, ngài có thể đã biết, nhà trạch mà Tào Sứ quân thưởng cho ta chính là nhà cũ của Biên Nhượng chứ?" Ngô Lương ý tại ngôn ngoại nói. "Thì đã sao?" Thần sắc Triệu Sủng hơi đổi, gượng chống hỏi ngược lại.

Việc này gã tự nhiên biết, sĩ tộc trong quận gần đây sau khi thăm dò rõ ràng thân phận gia thế của Ngô Lương, còn từng ở chốn tư hạ nghị luận Tào lão bản không biết làm sao, quý tiện bất phân đấy.

Nhưng hiện tại việc này từ trong miệng Ngô Lương nói ra, ý vị lại có chút nại nhân tầm vị rồi.

Chẳng lẽ Tào Tháo là cố ý làm thế? "Vậy thì nói chút chuyện Triệu Tư mã không biết, ngài có biết Phường Nhân Quân là tân quân do đích thân Tào Sứ quân thành lập, mà ta cũng là Tư mã do đích thân Tào Sứ quân bổ nhiệm không?" Ngô Lương tiếp tục cười ha hả nói. "Thì đã sao?" Trong lòng Triệu Sủng đã bắt đầu đánh trống, lập tức lại theo bản năng hỏi ngược lại. "Tốt!

Hay cho một câu 'Thì đã sao'!

Hóa ra trong lòng Triệu Tư mã, Tào Sứ quân chẳng qua chỉ là một cái 'Thì đã sao', câu này ta xin ghi nhớ trước." Ngô Lương quả đoán bắt lấy ba chữ này, lớn tiếng nói, "Ta nói thẳng luôn nhé, Phường Nhân Quân tức là do đích thân Tào Sứ quân thành lập, liền do ngài ấy trực thuộc, ta tới tìm Điển Vi cũng chẳng qua là làm việc cho Tào Sứ quân, đã Triệu Tư mã phân chia thủ quân Trần Lưu và Phường Nhân Quân rõ ràng như thế, mà ta lại không muốn làm Triệu Tư mã khó xử, liền đành phải đem việc này tâu lên như thực tế thôi, cáo từ!" Nói xong, Ngô Lương lại thật sự xoay người, sải bước đầu cũng không ngoảnh lại đi thẳng ra ngoài doanh trại.

Cái này……!?

Chương 38

Triệu Sủng nháy mắt hoảng loạn lên.

Ý tứ trong lời nói của Ngô Lương rõ ràng đến mức không thể rõ ràng hơn, Điển Vi là người Tào lão bản muốn, ngươi không những không biết điều còn xuất ngôn bất tốn, chẳng lẽ muốn đi vào vết xe đổ của Biên Nhượng?

Tốt!

Tốt lắm, lão tử đây liền đi cáo trạng với Tào lão bản, chúng ta xem cổ ai cứng hơn! "Lưu bộ!

Xin Ngô Tư mã lưu bộ!" Triệu Sủng tuy được Thái thú Trần Lưu Trương Mạc tín nhiệm, nhưng danh tiếng và lực ảnh hưởng so với danh sĩ Biên Nhượng kém không phải là một điểm nửa điểm.

Dù sao trước đó Vương Khánh đã nói kỹ càng với Ngô Lương về tình trạng môn phiệt sĩ tộc trong quận, nhà bọn họ và Vương gia nơi Vương Khánh ở cơ bản nằm ở cùng một trình độ.

Tào lão bản trượng sát Biên Nhượng đều chỉ là một câu nói mà thôi, môn phiệt nhị lưu như Triệu Sủng và Triệu gia e là ngay cả một cái xem thường của Tào lão bản cũng chịu không nổi, làm sao dám để Ngô Lương dâng sớ mách lẻo?

Quan trọng hơn là.

Gã y phụ bên Trương Mạc đã có thời gian, riêng tư khẳng định đã nói không ít lời không nên nói, cũng làm qua một số việc đối đầu với Tào lão bản, hoàn toàn không chịu nổi điều tra…… Thấy Ngô Lương vẫn không có ý dừng bước, Triệu Sủng đành phải vội vàng chạy chậm đuổi theo, vừa chạy vừa kêu: "Ngô Tư mã xin dừng bước, có

chuyện gì từ từ nói mà, Phường Nhân Quân nếu muốn dùng Điển Vi, ta chuẩn cho hắn nghỉ mấy ngày là được, hiện nay Tào Sứ quân đang đánh Từ Châu, e là công sự bận rộn, chút chuyện nhỏ này lại hà tất kinh động đến ngài ấy?" "Mới mượn có mấy ngày?" Ngô Lương rốt cuộc dừng bước, quay đầu lại nhưng lại là vẻ mặt bất mãn. "Vậy theo ý Ngô Tư mã thì sao?" Triệu Sủng lập tức có một loại cảm giác rơi vào đầm lầy, nhưng cũng chỉ có thể bất đắc dĩ hỏi. "Triệu Tư mã, ta nghe nói ngài và Điển Vi tịnh không hợp nhau, lại hà tất cứ phải giữ kẻ này dưới trướng làm vướng víu chứ?

Chi bằng làm cái 'mắt không thấy tâm không phiền', ngài tốt ta cũng tốt, há chẳng phải cả nhà cùng vui?" Ngô Lương cười ha hả nói, nói xong lại quay đầu nhìn về phía Điển Vi đang chuẩn bị thúc thủ chịu trói ở cách đó không xa, khá tôn trọng hỏi một câu, "Điển Vi, bản thân huynh có suy nghĩ gì, cứ nói đừng ngại." "Ngô Tư mã……" Giờ khắc này, trên mặt Điển Vi thoáng qua một trận thác ngạc, trong lòng lại bỗng dưng dâng lên một dòng nước ấm.

Bình sinh lần đầu tiên, có một người thân phận như Ngô Lương để ý tới suy nghĩ của hắn, mà không phải coi hắn như một con gia súc mặc người bài bố…… "Ý của Ngô Tư mã, chính là ý của Vi!" Hoàn mỹ!

Lần này không cần "mượn" nữa, Điển Vi nghiễm nhiên đã lựa chọn hiệu trung với Ngô Lương.

Ngô Lương trong lòng đại hỉ, đến bước này Triệu Sủng ngược lại trở nên không còn quan trọng nữa, cho dù Điển Vi hiện tại cưỡng ép rút khỏi thủ quân Trần Lưu, quay đầu lại gia nhập Phường Nhân Quân, Triệu Sủng cũng không dám nói thêm cái gì, càng không dám xử trí Điển Vi như đào binh, thậm chí ngay cả cấp trên trực tiếp của gã là Trương Mạc cũng chỉ có thể nín nhịn.

Dù sao Tào lão bản hiện tại cũng là Thứ sử Duyện Châu, Trương Mạc chẳng qua là Thái thú Trần Lưu, đây vốn chính là quan hệ cấp trên cấp dưới.

Sao nào?

Thủ quân Trần Lưu dưới trướng Tào lão bản, hiện tại gia nhập Phường Nhân Quân dưới trướng Tào lão bản, ngươi nói với Tào lão bản kẻ này là đào binh?

Cho dù ngươi có lý, tùy tiện cãi cọ hai câu coi như xong, quá mức so đo lời nói…… Ngươi chẳng lẽ còn muốn phân chia cái gì là của ngươi cái gì là của ta với Tào lão bản sao?

Tào lão bản sinh tính đa nghi, việc này thật đúng là không chịu nổi ngài ấy suy nghĩ kỹ đâu…… Nghĩ thì chỉ có một chữ —— Chết!

Cho nên sở dĩ trước đó Ngô Lương không có trực tiếp mở miệng khuyên Điển Vi "cải tà quy chính", chủ yếu vẫn là đang lo lắng suy nghĩ của Điển Vi, trước khi chưa làm rõ lập trường của hắn, lo lắng mục đích quá mức rõ ràng sẽ ngược lại lộng khéo thành vụng.

Hiện tại Điển Vi đã biểu thái như vậy, vậy thì hoàn toàn không có vấn đề gì nữa, Triệu Sủng vô luận như thế nào cũng không có khả năng giữ được hắn.

Cùng lúc đó, Ngô Lương cũng phát giác được một sự thật khác: Hắn tuy biết trước Điển Vi "thích rượu thịt", nhưng nếu trước đó cho rằng chỉ dùng rượu ngon thịt ngon là có thể dụ hắn nhập dưới trướng, vậy e là đã sai lầm to lớn.

Điển Vi tuy thích rượu thịt, nhưng hiện tại xem ra, thứ hắn càng cần hơn, kỳ thật là sự tôn trọng!

Tào lão bản ở phương diện này làm hắn là tương đương không tệ, trước đó Ngô Lương lần đầu gặp Tào lão bản, Tào lão bản liền có thể

cùng hắn "trả giá", chỉ riêng điểm này so với những môn phiệt sĩ tộc trước mắt thấy được, không biết đã mạnh hơn bao nhiêu.

Đây có lẽ mới là nguyên nhân chủ yếu khiến Điển Vi cam tâm hiến dâng tính mạng cho Tào lão bản…… Cũng may, Ngô Lương từ thế kỷ hai mươi mốt tới áp căn không có những thói hư tật xấu trên người môn phiệt sĩ tộc kia.

Sự tình đã đến nước này, Triệu Sủng dù không muốn thả Điển Vi đi, nhưng cũng đành phải cắn răng nói: "Đã Ngô Tư mã có ý này, Triệu mỗ tự nhiên muốn thành người chỉ mỹ." Trước đó gã không thả Điển Vi, vốn cũng không phải là coi trọng năng lực của Điển Vi, trong mắt gã Điển Vi có mạnh hơn nữa cũng chỉ là một kẻ mãng phu, không lên được mặt bàn.

Gã chỉ là để bụng sự mạo phạm trước đó của Điển Vi, muốn đè ép hắn ở dưới, khiến hắn vĩnh viễn không có ngày ngóc đầu lên được để trả thù mà thôi, nay sự tình quan hệ đến sinh tử của mình, gã bị ép buông tha Điển Vi ngược lại cũng không cảm thấy có gì tổn thất, chỉ là có chút ảo não thôi, kỳ thật hoàn toàn trong phạm vi có thể tiếp nhận. "Vậy thì đa tạ Triệu Tư mã, chúng ta đi." Ngô Lương a a cười một tiếng, dẫn Điển Vi ra khỏi quân doanh.

Nhìn bóng lưng hai người, ánh mắt Triệu Sủng minh ám bất định: "Tào Tháo khinh người quá đáng, việc này cần nhanh chóng nói rõ với Thái thú, xem ngài ấy có tính toán gì!" …… Hôm sau, Tào Bẩm mới sáng sớm đã gõ vang đại môn nhà trạch của Ngô Lương.

Sự dặn dò chiều hôm qua của Ngô Lương vẫn có tác dụng, y đến để đưa xẻng Lạc Dương và xẻng công binh.

Đương nhiên, tạm thời đều chỉ có đầu xẻng.

Đây cũng là ý của Ngô Lương, với công nghệ trước mắt e là rất khó làm ra xẻng gấp gọn phù hợp tiêu chuẩn sử dụng, chi bằng đợi

đến địa phương rồi lấy vật liệu tại chỗ, sử dụng cây cối phụ cận làm thành cán xẻng, tiện cho việc ẩn giấu mang theo.

Trừ cái đó ra, những đầu xẻng này Ngô Lương còn cố ý để Tào Bẩm làm dày hơn một chút, mục đích chính là để phòng ngừa cường độ sắt hiện tại không đủ, dẫn đến những cái xẻng này không đạt được tiêu chuẩn sử dụng. "Thế nào?" Nhìn những cái xẻng cổ quái này, Tào Bẩm vẫn không hiểu lắm công dụng cụ thể, đặc biệt là xẻng Lạc Dương. "Cũng tạm được, vấn đề hẳn là không lớn lắm." Ngô Lương kiểm tra kỹ càng một lần, thấy lô xẻng này dùng sắt tốt hơn binh khí bình thường một chút, công nghệ cũng coi như đạt chuẩn, khẽ gật đầu nói. "Vậy bao giờ chúng ta xuất phát?" Tào Bẩm lại hỏi. "Việc này không nên chậm trễ, càng sớm càng tốt." Ngô Lương nghiêm mặt nói, "Lữ Bố cũng đã nhận được tin tức, tạm thời còn không biết hắn sẽ tới khai quật ngôi mộ này vào lúc nào, chúng ta phải đi trước Lữ Bố, đi trễ e là sẽ phải uổng công một chuyến." "Nếu là như vậy, ta hiện tại liền về doanh triệu tập nhân thủ, chuẩn bị khai bạt!" Tào Bẩm lập tức nói. "An Dân huynh chờ một chút, trước khi khai bạt còn cần tính toán một chút." Ngô Lương tiếp lời nói, "Chuyến đi này cần tiến vào địa phận Ký Châu, tuy rằng khoảng cách Đông quận không xa, nhưng đó dù sao cũng là địa bàn của Viên Thiệu, mắt thấy Viên Thiệu tuy chưa giao ác với Sứ quân, nhưng cũng không thể không đề phòng, người đi nhiều ngược lại dễ dàng bại lộ, bởi vậy chuyến đi này nhân số quý tinh mà không quý đa." Tào Bẩm hỏi: "Ngươi nói bao nhiêu là thích hợp?" "Nhiều nhất là năm mươi, toàn bộ phẫn làm lưu dân bí mật nhập cảnh, có thể đi đường nhỏ thì không đi quan đạo." Ngô Lương đáp, "Trừ cái đó ra, còn có một chuyện." "Chuyện gì?" "Mời An Dân huynh sớm làm tốt an bài, trong thời gian chúng ta xuất hành, nếu như trong quận Trần Lưu xuất hiện gió thổi cỏ lay gì, thân vệ trong phủ phải lập tức mang theo tất cả gia quyến xuất thành, ngay trong đêm chạy tới huyện Quyên Thành, không được có sai sót." Ngô Lương

càng thêm trịnh trọng nói, sau đó lại nhìn về phía đám sáu người Trần Kim Thủy, Doãn Kiện, "Sáu người các ngươi cũng thế, hành động lần này các ngươi không cần tham dự, ở lại chỗ này trông nhà thay ta, chú ý lưu ý tình hình trong quận, chỉ cần cảm giác cục thế không đúng, lập tức mang theo gia quyến của ta đến phủ Sứ quân hội hợp, cùng hành động với bọn họ." "Cái này lại là vì sao?" Đám người Tào Bẩm không hiểu hỏi. "Đêm qua ta lại mạc danh khởi kê, ẩn ước cảm giác Trần Lưu gần đây có thể có chuyện xảy ra, nhưng chưa nhìn rõ ràng, hiện tại còn chưa nói chắc được, bởi vậy sớm làm cái an bài để cầu an tâm." Ngô Lương cũng không nói rõ, lại đem nguyên nhân đẩy cho cái cớ vạn năng "khởi kê".

Kỳ thật hắn đang lo lắng Trương Mạc làm phản sớm, dù sao hôm qua lúc thu phục Điển Vi mới vừa kéo một đợt cừu hận cho Tào lão bản.

Đương nhiên, trước mắt xem ra khả năng này kỳ thật cũng không tính là lớn, dù sao dựa theo cách nói của Dương Vạn Lý, bộ hạ Lữ Bố hiện tại còn ở Vũ Ấp, qua đây cũng không phải chuyện một hai ngày, huống chi khả năng còn muốn trộm mộ.

Mà trong lịch sử, Lữ Bố qua đây ít nhất cũng là chuyện mùa hè năm sau rồi…… Nhưng phòng ngừa chu đáo tổng quy là sẽ không sai.

Còn về vì sao đi huyện Quyên Thành.

Thì là bởi vì trong lịch sử sau khi Tào lão bản bị Trần Cung, Trương Mạc phản bội, cuối cùng chỉ còn lại Quyên Thành, Phạm Huyện và Đông A là ba huyện còn nằm trong tay, sau đó cũng là lấy ba huyện này làm căn cứ địa để đông sơn tái khởi.

Mà Quyên Thành là huyện thành gần Trần Lưu nhất.

Trừ cái đó ra, còn có thể mượn cơ hội này sớm gieo một hạt giống trong lòng Tào Bẩm.

Ngày khác khi đạp lên vai Trương Mạc để leo lên, hay hoặc là Trần Cung, Trương Mạc xác thực phản bội trong khoảng thời gian này, cũng có thể tiến một bước đột hiển bản lĩnh "tiên tri" của hắn, từ đó tiến một bước đạt được sự ỷ trọng và tín nhiệm của Tào lão bản…… Có một số việc thông qua Tào Bẩm truyền đến tai Tào lão bản, hiệu quả sẽ tốt hơn so với chính hắn nói ra.

Đây chính là một trong những nguyên nhân hắn chọn định cư ở Trần Lưu, nếu là bỏ lỡ thì không khỏi đáng tiếc. "Được, ta đi an bài ngay đây, có cần phái người nói rõ việc này với bá phụ không?" Tào Bẩm đã kiến thức qua bản lĩnh "khởi kê" của Ngô Lương, bởi vậy cho dù hiện tại Ngô Lương nói không minh bạch, y vẫn nguyện ý tin tưởng phán đoán của Ngô Lương, lập tức gật đầu nói. "Cái này thì không cần, chỉ là cảm giác thôi, ta tạm thời cũng không chắc chắn, chỉ là cầu cái an tâm.

An Dân huynh, trước khi lên đường, chúng ta uống một chén, dự chúc chuyến đi này thuận buồm xuôi gió." Ngô Lương đặt một cái bát trước mặt Tào Bẩm, lại xoay người đi bê vò rượu. "Nói rõ là một chén thì là một chén, vì sao dùng bát cho ta?" Hai má Tào Bẩm run lên, nghĩa chính ngôn từ trừng mắt nói, "Lấy chén tới cho ta!" ---------- Bảy ngày sau.

Phường Nhân Quân đi qua Đông Hôn, Trường Viên, Vi Hương, Bộc Dương, Đốn Khâu, Âm An, sau lại dọc theo sông Vệ đi ngược dòng, rốt cuộc tiến vào địa giới Nguyên Thành.

Lúc này Viên Thiệu và Tào Tháo cũng chưa giao ác, địa bàn hai bên tuy có sự phân chia rõ ràng, nhưng chỗ giao giới kỳ thật cũng không có thủ vệ, thủ quân mỗi bên đều trú đóng ở trong thành phụ cận, chỉ là thỉnh thoảng sẽ phái người ra ngoài tuần thị một phen, bảo đảm trong địa bàn của mình không có người ngoài xâm nhập.

Bởi vậy Phường Nhân Quân giả trang làm lưu dân lại không đi đường lớn nên dọc đường cũng không gặp trở ngại gì, càng chưa làm lỡ hành trình gì.

Có điều tiếp theo tiến vào địa giới Nguyên Thành, hành sự sẽ phải cẩn thận hơn một chút.

Nơi này là thành trấn biên thùy của Viên Thiệu, tất định sẽ bố trí thủ quân trong thành, nếu Phường Nhân Quân không cẩn thận bị thủ quân Nguyên Thành đụng phải, vậy rất có khả năng liền sẽ rơi vào kết cục giống hệt Dương Vạn Lý.

Nhắc tới Dương Vạn Lý, chuyến đi này Ngô Lương cũng mang theo bên người, đảm nhiệm hướng đạo cho chuyến này. "Điển Vi huynh đệ, dọc đường trông chừng kỹ kẻ này, nếu hắn có ý định đào tẩu, hay hoặc là chúng ta gặp phải binh mã của Lữ Bố hoặc Viên Thiệu, lập tức bẻ gãy tay chân hắn, tiếp theo cứ giao cho ta." Trước khi lên đường, Ngô Lương cố ý ở ngay trước mặt Dương Vạn Lý dặn dò Điển Vi một phen, lấy đó cảnh cáo Dương Vạn Lý. "Không phải, Tư, Tư mã, gặp phải binh mã Lữ Bố ta trăm miệng cũng không bào chữa được, ngài muốn giết ta ta cũng nhận, nhưng Viên Thiệu kia với ta đâu có nửa điểm quan hệ a, ta làm sao biết bọn hắn sẽ xuất hiện ở chỗ nào, việc này hoàn toàn là xem vận khí!" Dương Vạn Lý lập tức tranh biện cho mình. "Cho nên, vận khí ngươi không tốt liên lụy chúng ta, chẳng lẽ không đáng chịu phạt sao?" Ngô Lương cười ha hả hỏi ngược lại. "……" Dương Vạn Lý lập tức không còn gì để nói.

Thế là dọc con đường này, đặc biệt là sau khi tiến vào cảnh nội Nguyên Thành, Dương Vạn Lý dẫn đường lại nhiều thêm một phần cẩn thận, đã sớm không phải là có thể đi đường nhỏ tuyệt không đi đường lớn, mà là có thể đi đường núi tuyệt không đi đường nhỏ.

Đối với việc này, binh sĩ Phường Nhân Quân kêu khổ thấu trời,

nhưng Ngô Lương lại tỏ vẻ rất hài lòng.

Khổ thì hơi khổ một chút, nhưng vẫn tốt hơn là thật sự không cẩn thận gặp phải thủ quân Nguyên Thành rồi bị bắt chứ, trời biết bên Viên Thiệu có "biến thái" thích dùng cực hình như mình hay không?

Trên đường hành tiến, Dương Vạn Lý lại nói với Tào Bẩm và Ngô Lương về một số chi tiết trước khi phát hiện ngôi mộ lớn: "Giáo úy, Tư mã, cái địa phương chúng ta muốn đi này ở địa phương có một cách gọi, gọi là Bất Quy Cốc." "Người địa phương nói, mỗi khi đến đêm, trong cốc liền sẽ truyền ra tiếng nữ nhân khóc, tiếng khóc kia phảng phất như chịu oan khuất cực lớn, thanh âm từ xa tới gần có thể truyền đi rất xa." "Chỉ cần là người đi vào trong cốc, mười thì chín người đều là một đi không trở lại, Bất Quy Cốc bởi vậy mà đắc danh." "Một tổ bốn người chúng ta dò la ở thôn lạc phụ cận một thời gian, chỉ tìm được một ông lão bán than mười mấy năm trước còn sống đi ra từ bên trong, ông ta hiện tại nhắc tới việc này vẫn còn sợ hãi, luôn miệng nói ở bên trong đụng phải quái vật ăn thịt người, bất luận ta tặng ông ta lương thực hay là kề dao lên cổ ông ta, ông ta đều sống chết không chịu dẫn đường cho chúng ta." "Có điều hai vị cũng biết, làm cái nghề này của chúng ta, vốn dĩ chính là bọn vong mạng đào hoàng kim từ trong miệng người chết, nơi người khác không dám đi, mới chính là nơi chúng ta muốn đi." "Cho nên dù không có người dẫn đường, bốn người chúng ta vẫn cứ tiến vào Bất Quy Cốc." "Kết quả đi vào không bao lâu, chúng ta liền phát hiện tấm bia đá vô tự và trấn mộ thú kia, mọi người tại chỗ thương lượng một chút, quyết định tiếp tục thâm nhập tra xét, kết quả mới đi không bao xa liền nghe được tiếng khóc mà người địa phương nói." "Tiếng khóc kia thực sự quá dọa người, chúng ta nghe xong đều có chút chột dạ, sau đó không biết ai đề xuất một câu, thế là mọi người lâm thời liền đổi chủ ý, quyết định cứ nghỉ ngơi tại chỗ một đêm, chờ đến ngày thứ hai trời

sáng rồi hãy nói." "Nhưng ngày thứ hai tỉnh lại, lại có hai người mạc danh kỳ diệu không thấy tung tích, ta và người còn lại hô nửa ngày trời cũng không tìm thấy, trong lòng lập tức có chút sợ hãi, không dám tiếp tục thâm nhập sơn cốc nữa, vội vàng theo đường cũ lui ra ngoài, vốn định về Vũ Ấp báo cáo việc này cho Lữ Bố trước, mang theo nhiều người hơn lại đến, kết quả thì……" Lời đến chỗ này, Tào Bẩm đã nhịn không được trừng mắt mắng lên: "Hỗn trướng!

Việc này sao ngươi không nói sớm, nếu nói sớm một chút, chúng ta cũng có thể mang thêm chút người đến!" Rất hiển nhiên, tên này trong lòng đã hơi sợ rồi.

Đối mặt với đánh trận Tào Bẩm khẳng định không túng, mạng cũng có thể không cần, lịch sử đã sớm chứng minh qua, nhưng đối mặt với loại sự kiện quỷ dị không chỗ dùng sức này, y thật đúng là có chút luống cuống.

Ngô Lương thì ngưng thần hỏi: "Chỗ hai người kia biến mất, có để lại dấu vết khả nghi gì không?" Còn về tiếng khóc quỷ dị của nữ nhân trong sơn cốc, hắn cảm thấy có thể quy cho tiếng rít sinh ra khi gió thổi qua địa hình địa mạo đặc thù, đây là tình huống thường xuyên xuất hiện trong những sơn cốc có quái thạch lởm chởm.

Cho nên cũng không chú trọng dò hỏi. "Không có, ta đều kiểm tra kỹ càng qua, cái gì cũng chưa từng phát hiện, bởi vậy việc này mới có vẻ càng thêm quái dị." Dương Vạn Lý vừa bị Tào Bẩm mắng một câu, trong lòng đang có chút hoảng loạn, giờ phút này lại nghe được câu hỏi của tên "khốc lại" càng thêm đáng sợ là Ngô Lương này, tự nhiên là vội vàng cẩn thận đáp lại.

Ngô Lương gật đầu, lại nói với Tào Bẩm: "An Dân huynh, việc này tạm thời đừng nói với người bên dưới, miễn cho khiến khủng hoảng không cần thiết, không chừng hai người kia cũng không phải

tao ngộ bất trắc, chỉ là phát hiện đồ tốt gì đó, nảy sinh tham niệm muốn độc chiếm thế là mới không từ mà biệt, ngược lại dọa Dương Vạn Lý hai người." "Đúng đúng đúng, loại khả năng này cũng không phải là không có." Tào Bẩm liên liên xưng phải, đến cùng lại hung hăng trừng mắt nhìn Dương Vạn Lý một cái, có chút bất an hỏi Ngô Lương, "Nhưng lai lịch của Bất Quy Cốc này lại nên giải thích thế nào?" Đây xác thực là một vấn đề.

Ngô Lương tạm thời cũng không cách nào đưa ra giải thích hợp lý, chỉ có thể đi một bước xem một bước. …… Cứ thế lại đi thêm một ngày rưỡi, Phường Nhân Quân rốt cuộc dưới sự dẫn dắt của Dương Vạn Lý bước vào Bất Quy Cốc.

Đây là một sườn núi mười phần nguyên thủy, xuyên qua một khe hở núi đá căn bản không thể gọi là đường, mọi người rốt cuộc đi tới một chỗ địa thế khá bằng phẳng. "Giáo úy, Tư mã, kia chính là tấm bia đá vô tự mà ta phát hiện." Dương Vạn Lý một bên dẫn đường, một bên chỉ vào một tấm bia đá dựng giữa cây cối cách đó không xa nói.

Tấm bia đá này cao tầm hai mét, rộng hơn một mét, phía dưới còn có một cái đế tọa vuông vức chôn dưới đất, vừa nhìn liền biết là do nhân công làm ra.

Ngô Lương trước tiên đi vòng quanh bia đá một vòng, tỉ mỉ kiểm tra qua mỗi một chi tiết, không phát hiện manh mối gì trên bia đá, nhưng lại tìm thấy một vệt tích màu đen đỏ nhỏ trên mặt đất cách bia đá một mét về phía trước, phảng phất có chất lỏng không rõ tên gì đó khô cạn tại nơi này, hơn nữa thời gian hẳn là sẽ không quá lâu. "Cái này là……" Ngô Lương vừa chuẩn bị ngồi xổm xuống kiểm tra, lại nghe Dương Vạn Lý đi ở phía trước đã thất thanh kinh kêu lên: "Giáo úy, Tư mã, hỏng bét rồi!

Chương 39

Trấn mộ thú tiểu nhân nhìn thấy trước đó ở chỗ này đều không thấy nữa rồi!" Nghe thấy tiếng hô, Ngô Lương đành tạm thời từ bỏ vết tích cổ quái mà chính mình vừa phát hiện, đi trước một bước sang phía Dương Vạn Lý kiểm tra. "Giáo úy, Tư mã mời xem, trước đó tiểu nhân đào được pho tượng thú trấn mộ đầu hươu sừng hươu kia xong, liền đặt ở sau tảng đá lớn này, lúc đi còn dùng những cành cây này che đậy lại!" Dương Vạn Lý chỉ vào một đống cành cây khô khốc nói.

Lá trên những cành cây này đã khô hết, nhưng vẫn thoáng chút sắc xanh, ngoài ra vết gãy trông cũng còn khá mới, quả thực là mới bị bẻ gãy hoặc chặt đứt ném ở đây gần đây.

Nhưng giờ này khắc này, sau tảng đá lớn ngoại trừ đống cành cây này ra, đâu còn tung tích của thú trấn mộ? "Còn có chỗ này." Dương Vạn Lý quay người đi đến một khoảng đất trống cách đó không xa, thần sắc khẩn trương nói, "Trước đó nơi này đã có mấy pho tượng thú trấn mộ lộ ra đầu sừng, tiểu nhân nhìn vô cùng chân thực, nhưng nay những thú trấn mộ này lại toàn bộ không thấy tăm hơi.

Giáo úy, Tư mã mời qua đây xem, trên đất này còn có một số dấu vết đào bới, tiểu nhân tịnh không nói bừa!" Tào Bẩm đi theo cẩn thận kiểm tra một hồi, cũng nhìn về phía Ngô Lương gật đầu nói: "Chỗ này xác thực có dấu vết đào bới, tuy rằng sau đó lại tiến hành lấp đất nện xuống cho chặt, nhưng so với thổ chất những nơi khác thì vẫn có chút khác biệt." Những dấu vết này đều rành rành ra đó, Ngô Lương tự nhiên sẽ không lãng phí nước bọt ở phương diện này, thế là hắn trầm ngâm một chút rồi mở miệng hỏi: "Dương Vạn Lý, khi ngươi đi theo Lữ Bố trộm mộ thì có trộm mấy pho tượng thú trấn mộ bằng đá này

không?" "Tự nhiên là không, loại tượng đá điêu khắc này lại không đáng tiền, bọn ta trộm mộ xưa nay chỉ lấy vàng bạc bảo khí trong mộ.

Huống chi trộm mộ xong rồi, bọn ta cũng sẽ không lãng phí nhân lực đem hố trộm lấp lại làm gì, việc này với cởi quần đánh rắm thì có gì khác nhau?" Dương Vạn Lý nhăn mặt đáp.

Nhưng lời còn chưa dứt, Tào Bẩm đã giáng một chưởng lên đầu hắn, mặt lộ vẻ chột dạ quát: "Hỏi ngươi cái gì thì nói cái đó, đâu ra lắm lời thừa thãi không liên quan như thế?" Mắng xong còn không quên nhìn Ngô Lương một cái đầy vẻ đồng bệnh tương liên.

Phường Nhân Quân bọn họ trộm mộ xong thì phải lấp lại, Lương Hiếu Vương mộ lần trước chính là như thế, hơn nữa lấp còn rất ra dáng ra hình.

Ngô Lương thì tự động lược bỏ câu nói kia, tiếp tục ngưng thần phân tích: "Nói như vậy, hẳn không phải là Lữ Bố đã nhanh chân đến trước chúng ta, cũng sẽ không phải là hai đồng bạn mất tích trước đó của Dương Vạn Lý.

Hai người bọn họ sức lực có hạn, nếu là thấy tiền sáng mắt thì hoàn toàn không cần thiết phải làm loại chuyện này.

Nói cách khác, trong sơn cốc này khả năng còn có người khác từng tới, hơn nữa mục đích chưa chắc đã là trộm mộ..." Ngừa thấy lời này, Tào Bẩm cùng Dương Vạn Lý lập tức khẩn trương lên, vội vàng nhìn quanh bốn phía một chút mới nói: "Hữu Tài hiền đệ (Tư mã), ngươi cảm thấy sẽ là người nào?" "Tạm thời còn chưa dễ nói." Ngô Lương tịnh không thảo suất đưa ra phán đoán, mà lại nhìn về phía Dương Vạn Lý hỏi, "Trước đó pho tượng thú trấn mộ kia ngươi đào được ở vị trí nào?" "Cái này..." Dương Vạn Lý không hiểu lắm vấn đề của Ngô Lương có ý tứ gì, nhưng vẫn đi đến mấy chỗ có dấu vết đào bới cẩn thận hồi ức một phen, cuối cùng chỉ vào một chỗ mặt đất ngoài

rìa nói, "Hẳn là vị trí này, tiểu nhân nhớ kỹ pho tượng thú trấn mộ kia ở ngoài rìa, đồng thời phần lộ ra là nhiều nhất." "Ừm." Ngô Lương gật đầu, quay người lại đối với Tào Bẩm nói, "An Dân huynh, hiện tại có thể lệnh cho người của chúng ta đi chặt ít cán gỗ thô to vừa phải ở bên cạnh, đem Lạc Dương sạn và xẻng công binh mang theo lắp ráp vào.

Xẻng công binh kia đã là công cụ lại có thể xem như binh khí sử dụng, vạn nhất gặp phải một toán địch nhân nhỏ, chúng ta cũng không đến mức không có sức đánh một trận." "Thiện!" Tào Bẩm lập tức đi hạ lệnh.

Ngô Lương lại mang theo Dương Vạn Lý trở lại trước tảng đá bia kia, chỉ vào một mảng nhỏ vết tích màu nâu đen đã khô cạn hỏi: "Dương Vạn Lý, lần trước lúc ngươi tới có từng nhìn thấy vết tích chỗ này không?" "Cái này..." Dương Vạn Lý ngồi xổm xuống nhìn kỹ một chút, lắc đầu nói, "Tiểu nhân lần trước tới thì đã là chập tối, đợi đào được pho tượng thú trấn mộ kia thì càng là đã đến giờ Hợi, cũng tịnh không chú ý chi tiết chỗ này...

Tư mã quả nhiên là người tâm tư nhạy bén, tiểu nhân bội phục!" "Sau này không cần dở thói nịnh nọt hư tình giả ý đó với ta, chỉ cần ngươi chân tâm thực ý làm việc cho ta, ta tự sẽ luận công hành thưởng, tuyệt không bạc đãi ngươi." Ngô Lương cười mắng một câu, liền lấy thanh chủy thủ bằng đồng từ bên hông ra, cắm vào mảng ấn ký màu nâu đen khô cạn kia, khoét ra một khối đất nhỏ, sau đó lại đem khối đất này nghiền nát, đưa tay nhón lấy một ít đặt dưới mũi nhẹ nhàng ngửi ngửi.

Mùi máu tanh!

Mùi máu tanh đã có chút hôi thối chui vào khoang mũi, sặc đến mức Ngô Lương nhịn không được ho khan hai tiếng.

Nhưng nơi này vì sao lại có máu?

Đánh nhau sao?

Khả năng này cơ bản có thể loại trừ, nếu là đánh nhau, phụ cận nhất định sẽ lưu lại vết tích ẩu đả.

Hơn nữa nếu có người bị thương, cũng đoạn nhiên không có khả năng chỉ lưu lại một mảng vết máu nhỏ như vậy, càng sẽ không tản mát ra mùi thối gay mũi thế này.

Máu này rõ ràng đã tồn phóng một đoạn thời gian, mà ở trên loại đất đai khô ráo này, huyết dịch rất nhanh sẽ thấm vào trong đất, căn bản không kịp bốc mùi hôi.

Như vậy thì chỉ có một loại khả năng khác: Có người cố ý đem máu đã trữ một thời gian đến tưới tại nơi này.

Còn về phần rốt cuộc là mục đích gì...

Ngô Lương ngẩng đầu nhìn thoáng qua tấm bia đá không chữ cách đó một mét.

Vị trí tưới máu vừa vặn nằm ở ngay phía trước bia đá không chữ, nhìn qua ngược lại rất giống một loại nghi thức tế bái và cúng thất.

Bất quá theo Ngô Lương được biết, trong tình huống bình thường cổ nhân dùng máu tế tự, đối tượng tế tự thường là thần linh, ví dụ như Thổ Địa Thần, Ngũ Cốc Thần, tệ hơn nữa cũng là loại quỷ quái như Giao Long đại tiên, Hà Bá, dùng cái này để cầu được phù hộ chúc phúc.

Nhưng nếu là tế bái người chết, ngược lại rất ít khi nhắc tới việc dùng máu. "Thứ đồ chơi gì thế?" Dương Vạn Lý thấy thần sắc Ngô Lương cổ quái, trong lòng tự nhiên hết sức tò mò, cũng vội vàng học theo dáng vẻ của Ngô Lương nhón lấy một ít đất ngửi ngửi.

Vừa ngửi cái này thì không sao, Dương Vạn Lý lập tức trừng lớn mắt, mặt lộ vẻ kinh hoảng nói: "Tư mã, hình như là máu a, máu đổ vào nơi này, chẳng lẽ là dùng để tế bái hay sao?" "Vậy thì làm sao?" Ngô Lương có chút không hiểu nhìn về phía hắn. "Tư mã không biết sao, máu chỉ có thể dùng để tế bái quỷ thần, thảng hoặc dùng để tế bái người chết, ngược lại sẽ thành một loại hung chú cực kỳ ác độc, có thể khiến người chết khốn tại nơi này không cách nào vãng sinh.

Cho nên trừ phi đối đãi cừu gia có thâm cừu đại hận, tuyệt không có người nào sẽ làm như vậy." Dương Vạn Lý trịnh trọng khuyên nhủ, "Tư mã, thứ cho tiểu nhân nói thẳng, chúng ta lần này khủng khiếp thật sự phải đi không một chuyến rồi.

Thảng hoặc nơi này là nơi ở của quỷ thần, chúng ta e rằng đắc tội không nổi; thảng hoặc nơi này là một tòa lăng mộ, vậy mộ chủ nhân bị hung chú khốn ở nơi này không cách nào vãng sinh, sớm không biết đã biến thành thứ gì kinh khủng, chúng ta e rằng càng thêm đắc tội không nổi, vạn lần không thể mạo tiến a!" "Hử?

Ta nói ngươi những lời này rốt cuộc là nghe được từ đâu?" Ngô Lương nghe xong hơi nhíu mày. *Vãi chưởng, cư nhiên lại có kẻ dám giả thần giả quỷ trước mặt ông đây!* Kỳ thực Ngô Lương tịnh không hoài nghi Dương Vạn Lý nói dối.

Thời đại này còn chưa có chuyện chủ nghĩa duy vật, là con người thì sẽ chịu ảnh hưởng của quỷ thần chi thuyết, Dương Vạn Lý có cách nói như vậy một chút cũng không kỳ quái.

Huống chi sau khi gặp qua Hống trong mộ Lương Hiếu Vương, thế giới quan chủ nghĩa duy vật vốn cũng không kiên cố lắm trong lòng Ngô Lương đã sớm phân băng ly tích.

Chẳng qua có những thứ có thể dùng khoa học thế kỷ hai mươi mốt để giải thích thì khẳng định không dọa được hắn, ví dụ như tiếng

nữ nhân khóc trong sơn cốc mà Dương Vạn Lý nói, hắn liền hoàn toàn không coi là chuyện to tát gì.

Còn về loại cái gọi là hung chú này, trong tình huống không có bất kỳ căn cứ nào, hắn đương nhiên cũng giữ thái độ bảo lưu ý kiến. "Dân gian Tĩnh Châu vẫn luôn lưu truyền truyền thuyết như vậy, tiểu nhân từ nhỏ đã có nghe thấy, tuyệt không phải ăn nói bừa bãi." Dương Vạn Lý chắp tay giải thích nói. "Ngươi nghe là giả, thấy tận mắt mới là thật.

Ngươi đi theo Lữ Bố trộm không ít mộ, đã từng tận mắt nhìn thấy qua chưa?" Ngô Lương quay đầu hỏi. "Cái này thì chưa..." Dương Vạn Lý xấu hổ đáp. "Vậy khi ngươi đi theo Lữ Bố trộm mộ, lại phán đoán một cái lăng mộ có từng bị huyết tế hay không như thế nào, có thể trộm hay không?" Ngô Lương lại hỏi. "Cái này..." Dương Vạn Lý lập tức ngẩn người. "Giả như Lữ Bố đi đến nơi này, cũng phát hiện tòa lăng mộ này từng có huyết tế, lấy sự hiểu biết của ngươi đối với Lữ Bố, hắn còn có thể mệnh lệnh người khai quật mộ này không?" Ngô Lương tiếp tục hỏi.

Dương Vạn Lý lập tức lại ngẩn ra, suy tư một lát sau, rốt cục nói: "Hồi bẩm Tư mã, hắn là sẽ." "Vậy chẳng phải là được rồi sao?

Lữ Bố có thể trộm, chúng ta vì sao không thể trộm?

Huống chi nơi này là Ký Châu, nghe đồn ở Tĩnh Châu chưa chắc đã hữu dụng." Ngô Lương toét miệng cười rộ lên.

Lời đồn đại thủy chung chỉ là lời đồn đại, chỉ cần dùng thái độ nghiên cứu đào sâu tìm hiểu một phen, tự nhiên không đánh cũng tan.

Cứ như vậy lại dò xét một phen ở phụ cận bia đá không chữ, đám binh sĩ rốt cục hoàn thành việc lắp ráp xẻng công binh, từng người vác trên vai đến báo cáo.

Lô xẻng công binh này Ngô Lương nhờ Tào Bẩm hỗ trợ chế tạo, kỳ thực là mượn dùng một số đặc trưng của xẻng công binh thế hệ thứ ba ở hậu thế.

Tuy rằng không thể làm được biến hình và gấp gọn, nhưng đã có đủ bốn loại công năng thông thường là xúc, cuốc, bẩy, cưa.

Đánh trận cũng có thể xem như mâu, rìu mà sử dụng, chỉ là chịu hạn chế bởi vật liệu và công nghệ, khẳng định không rắn chắc bền bỉ như xẻng công binh hậu thế, cũng không sắc bén như binh khí, bất quá đã mạnh hơn không ít so với nông cụ và binh khí bình thường hiện tại.

Đương nhiên, thu hút sự chú ý nhất vẫn là Lạc Dương sạn do Ngô Lương đặc chế.

Đừng nhìn Lạc Dương sạn của hắn có kích thước nhỏ hơn xẻng công binh một chút, nhưng lại được trang bị một lèo hơn mười thanh gỗ dài, ngoại trừ một thanh đã lắp ở bên trên, những thanh còn lại đều bị Điển Vi bó thành một bó đeo ở sau lưng.

Cho tới hiện tại, bọn họ cũng không rõ Lạc Dương sạn rốt cuộc là dùng để làm gì, ngay cả Tào Bẩm cũng không ngoại lệ.

Hiện tại còn chưa tới lúc Lạc Dương sạn phát huy tác dụng, Ngô Lương cũng tịnh không giải thích nhiều, mà đi thẳng đến chỗ trước đó Dương Vạn Lý chỉ là nơi đào được thú trấn mộ, ra lệnh cho các binh sĩ đem tất cả những nơi từng động thổ đào ra lại xem sao. "Hữu Tài hiền đệ, hành động này lại là vì sao?" Tào Bẩm không hiểu hỏi. "Hiện tại chúng ta chỉ biết nơi này khả năng còn có một nhóm người ngoài dự liệu, nhưng lại không biết thân phận và mục đích của nhóm người kia rốt cuộc là gì, có lẽ hành động này có thể giúp chúng ta tìm được đáp án." Ngô Lương trầm ngâm nói.

Giống như Dương Vạn Lý nói, những pho tượng đá thú trấn mộ này chế tác tuy rằng không dễ dàng, nhưng đối với người hiện tại mà

nói căn bản không đáng bao nhiêu tiền, cho dù có người phát hiện cũng tuyệt sẽ không phí sức đem nó đào lên rồi dời đi.

Cho nên Ngô Lương cảm thấy phía sau quái sự này khẳng định còn có ẩn tình, vô cùng cần thiết phải điều tra kỹ càng một phen.

Kết quả đào một cái này, quả nhiên liền đào ra chuyện.

Mười mấy phút sau.

Một tên binh sĩ hoảng hoảng trương trương chạy đến trước mặt Ngô Lương và Tào Bẩm: "Báo!

Giáo úy, Tư mã, chúng ta dựa theo chỉ thị khai quật, lại từ phía dưới đào được hai cái đầu lâu người, mời nhị vị di bộ tiến đến xem xét!" "Đầu lâu?" Ngô Lương lập tức sững sờ, vội vàng dẫn Tào Bẩm đi tới hiện trường.

Chỉ thấy ở giữa hai cái hố nông chỉ sâu 50cm được đào song song phía trước nhất, có hai cái đầu người máu chảy đầm đìa đặt ở đó.

Trông có vẻ đã chết được một thời gian, cho dù là đang ở tiết trời cuối thu như hiện nay, vẫn đã xuất hiện hiện tượng thối rữa khá nghiêm trọng, tản mát ra mùi hôi thối gay mũi.

Ngoại trừ cái đó ra, vị trí cái gáy của hai cái đầu lâu còn riêng phần mình cắm một cây cọc gỗ dựng đứng, cũng không biết là dùng để làm gì.

Ngay lúc này. "Là bọn họ!

Đây chính là hai người mất tích đêm hôm đó!" Dương Vạn Lý cũng đẩy đám người chui vào, nhìn thấy hai cái đầu lâu kia lập tức liền kêu lên. "Tiếp tục đào, triệt để đào ra, xem xem phía dưới còn có cái gì." Xác định thân phận hai cái đầu lâu này, Ngô Lương lại bất giác nhớ tới con quái vật ăn thịt người trong miệng ông lão bán than mà Dương Vạn Lý từng nhắc đến trước đó.

Xem ra việc này tịnh không phải không có lửa làm sao có khói, hai người này đã có thể hoàn toàn loại trừ khả năng tự ý bỏ trốn, vậy thì chỉ còn lại một loại khả năng: Bọn họ ở trong tình huống Dương Vạn Lý hào không phát giác bị "quái vật ăn thịt người" bắt đi, sau khi hại chết lại chôn ở nơi này!

Đương nhiên, nói là "quái vật ăn thịt người", kỳ thực Ngô Lương từ đầu đến cuối đều không nghi ngờ hết thảy phát sinh ở nơi này là nhân họa.

Bởi vì bia đá không chữ nơi này cùng thú trấn mộ trong miệng Dương Vạn Lý đều là vết tích nhân tạo, đem thú trấn mộ đào đi lại đem cái hố lấp lại cũng là việc người mới có thể làm được.

Cho nên "quái vật ăn thịt người" trong miệng ông lão bán than, hẳn là cũng do người giả trang.

Nhưng làm người ta nghi hoặc chính là, "quái vật ăn thịt người" kia sớm tại mười mấy năm trước đã bị ông lão bán than gặp phải, mà truyền thuyết về "Bất Quy Cốc" hiển nhiên còn muốn cửu viễn hơn.

Vậy thì, rốt cuộc là người nào mới có thể sinh hoạt lâu như vậy ở cái nơi chó ăn đá gà ăn sỏi này?

Lại là người nào không ngừng hại người, từ đó tạo nên truyền thuyết "Bất Quy Cốc", đồng thời làm ra những quái sự thường nhân không cách nào lý giải kia, thực tế lại giống như đang ngăn cản người ngoài tiến vào sơn cốc đây?

Lúc này, trong lòng Ngô Lương gần như đã có đáp án —— Thủ Mộ Nhân!

Chương 40

Thủ Mộ Nhân là một chức nghiệp cực kỳ thần bí, chức nghiệp này từ xưa đã có, nãi là thể hiện cực hạn của chữ "Hiếu" và chữ "Tình" trong văn hóa Thiên triều cổ đại.

Bọn họ đa phần là đầy tớ trung thành của mộ chủ nhân hoặc ngoại thích có chút quan hệ huyết thống, sau khi mộ chủ nhân chết thì phát hạ lời thề đời đời kiếp kiếp thủ hộ, cứ thế vận mệnh cùng một tòa phần mộ buộc chặt vào một chỗ, thẳng đến khi có một ngày cùng với lăng mộ và thời gian gần như đình trệ, cùng nhau biến mất trong khói bụi lịch sử.

Nếu tòa lăng mộ này thật sự có Thủ Mộ Nhân tồn tại, như vậy Phường Nhân Quân với lập trường tương bội e rằng tất có một trận chiến.

Ngay khi Ngô Lương đang ngưng thần suy tư. "Giáo úy, Tư mã, mau mau mời xem!" Các binh sĩ đã đem đất chung quanh hai cái đầu lâu dọn sạch ra ngoài, rốt cục lộ ra cảnh tượng kinh người chôn ở phía dưới.

Chỉ thấy hai cỗ thi thể này ngoại trừ cái đầu ra, từ cổ trở xuống đã chỉ còn lại bộ xương, có chỗ khớp xương còn dính một chút thịt nát thối rữa.

Hai bộ xương cứ như vậy bị dây thừng cố định tại cọc gỗ sau lưng, bảo trì tư thế quỳ cùng một hướng, phảng phất đang hướng về người nào đó bồi tội, lại giống như tư thái quỳ ngồi tương đối thường gặp ở triều Hán.

Nhìn thấy một màn này, Dương Vạn Lý lúc đó liền "bùng nổ", vội vàng mặt tái nhợt kêu lên: "Không sai được!

Chúng ta đào được pho tượng thú trấn mộ kia chính là tư thái này, chẳng lẽ cử động lần này mạo phạm tới mộ chủ nhân, mộ chủ nhân liền để bọn họ dùng phương thức này bồi tội?" Lời này vừa nói ra, binh sĩ Phường Nhân Quân cũng đi theo trong nháy mắt nhốn nháo: "Mộ chủ nhân này e rằng đã hóa thành yêu ma, thủ đoạn mới có thể tàn nhẫn như thế!" "Nếu thật là như thế, chúng ta tiến vào sơn cốc chẳng phải là cũng dữ nhiều lành ít?" "Ta vừa nãy đã cảm thấy sau lưng lạnh sưu sưu, sẽ không phải là mộ chủ nhân đang thổi khí lạnh về phía ta chứ?" "Nói như thế, cái mộ này trộm không được đâu..." "..." Ngay cả Tào Bẩm cũng có chút không được tự nhiên ghé đến bên cạnh Ngô Lương, hạ thấp giọng hỏi: "Hữu Tài hiền đệ, người này nói có thể là thật?" "..." Ngô Lương quay đầu nhìn hắn một cái, trong lòng lại đang cân nhắc một vấn đề khác.

Hiện tại hắn đã có thể một trăm phần trăm xác định nơi này nhất định có một tòa lăng mộ, hơn nữa là một tòa đại mộ không phải tầm thường, ngoại trừ tòa bia đá không chữ kia và thú trấn mộ, sự tồn tại của Thủ Mộ Nhân không nghi ngờ gì chính là chứng minh tốt hơn.

Nhưng cũng chính bởi vì sự tồn tại của Thủ Mộ Nhân, ngược lại làm Ngô Lương nảy sinh một chút lo ngại.

Thông qua tử trạng của hai người trước mắt, hoàn toàn có thể nhìn ra quyết tâm thủ hộ ngôi mộ này của Thủ Mộ Nhân.

Nói cách khác, nếu Ngô Lương bọn người muốn trộm cái mộ này, Phường Nhân Quân cùng Thủ Mộ Nhân liền tuyệt đối không có khả năng thiện ngôn thiện ngữ, vừa ra tay liền phải sử xuất sát chiêu trí đối phương vào chỗ chết, nếu không người bị thương sẽ là chính mình.

Nhưng vấn đề là, cho tới bây giờ Ngô Lương còn chưa có biện pháp xác định Thủ Mộ Nhân ở nơi này rốt cuộc có bao nhiêu, lại có

thực lực cùng thủ đoạn ra sao, mà lần này, Phường Nhân Quân vì tiện nghi hành sự, vẻn vẹn chỉ mang theo năm mươi người, rốt cuộc có thể cùng Thủ Mộ Nhân đối kháng hay không?

Hiện tại bày ở trước mặt hắn có hai lựa chọn: Một là mặc kệ không quan tâm, trực tiếp nhập cốc khai hỏa; Hai là tạm thời thối lui ra khỏi sơn cốc, chỉ mang một lượng nhỏ tinh anh nấp trong bóng tối, trước tiên làm rõ tình huống của Thủ Mộ Nhân rồi hãy làm định đoạt.

Nhưng cái trước thập phần mạo hiểm, rất có thể làm cho Phường Nhân Quân cùng chính mình lâm vào vạn kiếp bất phục, mà cái sau thì tương đối lãng phí thời gian, không chừng còn chưa thăm dò rõ tình huống, ngược lại Lữ Bố đã tới trước rồi.

Ngay khi Ngô Lương đang ngưng thần suy tư. "Báo!" Một tên binh sĩ phụ trách cảnh giới từ mật lâm phía sau cuồng bôn tới, thở hồng hộc chắp tay báo, "Giáo úy, Tư mã, năm dặm bên ngoài xuất hiện một toán nhân mã không rõ tên tuổi, đang hướng về phía chúng ta bên này hành tiến!" "Bao nhiêu người?" Tào Bẩm thần sắc khẽ biến, vội vàng hỏi. "Ước chừng hơn ba trăm người." Binh sĩ nói. "Nhìn rõ ràng là nhân mã của ai chưa?" Tào Bẩm lại hỏi. "Đối phương không có giương cờ, không biết thân phận." Binh sĩ lại nói. "Cái này..." Tào Bẩm nhíu mày nhìn về phía Ngô Lương, hỏi, "Hữu Tài hiền đệ, ngươi thấy thế nào?" Lần này không cần xoắn xuýt nữa, vừa vặn lợi dụng những người này dò mìn thay cho Phường Nhân Quân, Ngô Lương trầm ngâm nói: "Quân ta nhân số không đủ, không bằng lui ra khỏi sơn cốc trước, ẩn nấp trong bóng tối quan sát vài ngày, chí ít sờ rõ thân phận cùng mục đích của đối phương rồi hãy chờ thời cơ hành động." Đang nói chuyện, lại nghe sau lưng bỗng nhiên có người kêu đau thảm thiết: "Ai ai ai!

Đau đau đau, lực sĩ tha mạng, Giáo úy, Tư mã cứu mạng tiểu nhân!" Đám người theo tiếng quay đầu.

Lại thấy Dương Vạn Lý đang bị Điển Vi túm lấy một chân giống như xách gà con dốc ngược lên, nghiễm nhiên một bộ tư thế muốn bẻ gãy đôi chân của hắn. "Ngô Tư mã, ngài từng dặn dò qua mỗ, chỉ cần kẻ này ý muốn đào tẩu, hoặc là chúng ta gặp phải binh mã con đường khác, liền lập tức bẻ gãy tay chân kẻ này." Điển Vi mặt không biểu tình nói.

Người tàn nhẫn không nói nhiều chính là loại người như Điển Vi, một đường này hắn cơ bản chưa từng nói câu gì, dù cho thể hình tráng kiện cũng không có bao nhiêu cảm giác tồn tại, nhưng chờ đến lúc phải làm chính sự, ngươi sẽ biết sự lợi hại của hắn.

Khó trách Tào lão bản lại thích Điển Vi như thế, võ tướng vừa có năng lực chấp hành lại vừa trung tâm thế này, đổi lại là ai cũng không có cách nào không thích a.

Trong lòng Ngô Lương mỹ tư tư, ngoài miệng thì vội vàng kêu dừng: "Điển lực sĩ thả chậm, người này hiện tại còn có chút tác dụng, tạm thời lưu tính mệnh hắn." "Vâng." Điển Vi lúc này mới đem Dương Vạn Lý ném xuống đất, một lời không phát đứng ở sau lưng Ngô Lương.

Vừa rồi một màn này, lập tức khiến trên dưới Phường Nhân Quân thấy được chỗ lợi hại của Điển Vi, cũng không phải ai cũng có thể nhẹ nhàng xách một người trưởng thành lên như thế, thế là từng người đều tế tế đánh giá tráng sĩ trước đó yên lặng không tiếng tăm gì này. "Hắc, Hữu Tài hiền đệ, vị lực sĩ này thật là ghê gớm, ngươi tìm được từ đâu thế?" Tào Bẩm nảy sinh ý thưởng thức, đụng đụng Ngô Lương nhỏ giọng hỏi. "Lúc ở Trần Lưu gặp được, nhất kiến như cố." Ngô Lương biết Tào Bẩm có tâm tư gì, cười nói. "Lực sĩ như vậy lưu tại Phường Nhân Quân thực là khuất tài." Tào Bẩm lại nháy mắt ra hiệu một phen, mặt dày hắc hắc cười nói, "Ngày khác nếu ta có thể lĩnh binh đánh trận, vị lực sĩ này theo ta ra trận, định có thể lập xuống

hiển hách chiến công, phong hầu bái tướng e rằng không nói chơi." Thật là tri nhân tri diện bất tri tâm a!

Ta coi ngươi là huynh đệ, ngươi cư nhiên muốn cuốc góc tường nhà ta?

Ngô Lương quả quyết tặng cho Tào Bẩm một cái xem thường, vừa định mở miệng đoạn tuyệt ý niệm của hắn, lại nghe Điển Vi đã hừ một tiếng, một chút cũng không nể mặt mũi nói: "Không nhọc Giáo úy phí tâm, mỗ chỉ nhận một mình Ngô Tư mã!" Nhìn xem, cái gì gọi là giác ngộ?

Đây chính là giác ngộ!

Vì sao Điển Vi có thể trở thành danh tướng lịch sử?

Vì sao Điển Vi có thể nhận được sự ưu ái đặc biệt của Tào Tháo?

Không phải là không có nguyên nhân!

Nhìn xem khuôn mặt Tào Bẩm vừa xấu hổ lại hâm mộ ghen ghét, trong lòng Ngô Lương tự nhiên càng sướng, ha ha ha ha. ...

Dưới sự đề nghị của Ngô Lương, Phường Nhân Quân rất nhanh liền lui ra khỏi sơn cốc, hơn nữa một lần lùi hẳn mười dặm.

Đồng thời hắn lại làm một sự sắp xếp khác, mệnh lệnh Điển Vi cùng Dương Vạn Lý hai người lẻn vào trong rừng cây phía trên sơn cốc, mật thiết giám thị nhất cử nhất động trong cốc.

Dương Vạn Lý quen thuộc địa hình xung quanh, âm thầm thăm dò vấn đề hẳn là không lớn.

Mà Điển Vi thô trong có tế, không sợ Dương Vạn Lý giở trò gì, lại có thể khiến hắn đoạn tuyệt ý nghĩ khác.

Hai người phối hợp hành động, đơn giản thiên y vô phùng.

Còn về phần Ngô Lương và Phường Nhân Quân, thì an tâm ở

dưới một vách núi cách đó mười dặm chơi trò hoang dã cầu sinh dữ thế vô tranh.

Ngoại trừ lương khô mang theo bên người, nhàn rỗi không chuyện gì còn có thể đánh chút đồ ăn hoang dã phong phú thêm ẩm thực, đốt lửa cũng rất khó bị Thủ Mộ Nhân hoặc nhóm người mới tới phát giác.

Chạng vạng tối, Điển Vi cùng Dương Vạn Lý rốt cục mang đến tình báo đầu tiên: "Nhóm nhân mã tới sau xác thực là bộ hạ của Lữ Bố, bất quá Lữ Bố tịnh không đích thân tới, dẫn đầu là một tướng lĩnh tên là 'Hách Manh'." "Hách Manh suất nhân tiến vào sơn cốc về sau, cũng đối với bia đá không chữ cùng hai cỗ tử thi kia tiến hành kiểm tra, sau đó liền đi thẳng vào trong sơn cốc, ở một bãi đất ven suối trong cốc an doanh trát trại." "Hiện nay bộ hạ Hách Manh đã có hành động, chia quân nhiều ngả mang theo công cụ tiến về các nơi trong sơn cốc tiến hành khai quật..." Hách Manh?

Người này Ngô Lương cũng biết, nãi là một trong "Bát kiện tướng" dưới trướng Lữ Bố, bất quá về sau chịu Viên Thuật xúi giục khởi binh tạo phản, cuối cùng chết trong tay Cao Thuận. "Hai người các ngươi ăn chút đồ vật trước, sau đó lại đi giám thị." Nghe xong Dương Vạn Lý báo cáo, Ngô Lương gật đầu, cười nói, "Ăn no tối nay để tâm nhiều chút, có lẽ đến lúc đó sẽ có một màn kịch hay trình diễn, sáng sớm ngày mai trở về nói cho ta biết diễn cái gì." Sáng sớm ngày thứ hai.

Dương Vạn Lý cùng Điển Vi lần nữa mang về tin tức.

Đêm qua sau giờ Hợi, trong cốc tiếng nữ nhân khóc quỷ dị kia kêu to, bộ hạ Hách Manh bị kinh hách, thế là trong đêm tịnh không tiếp tục tìm mộ, mà là toàn bộ trở về trong doanh địa nghỉ ngơi.

Nào biết buổi sáng đứng lên kiểm tra quân số, lại giống hệt kinh lịch trước đó của Dương Vạn Lý, cũng là không hiểu thấu thiếu mất

hai người.

Hách Manh lập tức mệnh lệnh người tứ phía tìm kiếm, đồng dạng không thu hoạch được gì.

Cuối cùng việc này chỉ có thể không giải quyết được gì, Hách Manh trước mặt mọi người định tội hai binh sĩ biến mất kia là đào binh, trấn an cảm xúc binh sĩ xong, hạ lệnh tiếp tục chia quân nhiều ngả tiến về các nơi trong sơn cốc khai quật. "Vì sao mỗi lần mất tích đều là hai người?" "Chẳng lẽ là Thủ Mộ Nhân nhân thủ có hạn, một lần chỉ có năng lực vô thanh vô tức xử lý hai người?" "Hoặc là Thủ Mộ Nhân cũng tịnh không nguyện đại khai sát giới, nhân thử mới thi triển chút trừng phạt nhỏ làm cảnh cáo, chỉ lấy mục đích dọa lui quân địch?" Có một số việc chỉ dựa vào nghĩ là nghĩ không ra.

Nhưng Ngô Lương cũng tịnh không tuỳ tiện dao động suy đoán "nơi này có Thủ Mộ Nhân tồn tại", chỉ là an bài Dương Vạn Lý cùng Điển Vi đi ăn uống nghỉ ngơi trước, đến tối lại tiến về sơn cốc tiếp tục giám thị.

Còn ban ngày tầm nhìn tương đối tốt, tùy tiện cử hai người ở nơi rất xa liền có thể giám thị đến động hướng của bộ hạ Hách Manh.

Vừa vặn để Dương Vạn Lý cùng Điển Vi luân phiên nhau. ...

Chạng vạng tối ngày thứ hai.

Bộ hạ Hách Manh tịnh không tìm được lăng mộ, bất quá trời vừa mới tối đen, liền đã toàn bộ sớm trở về doanh địa tu chỉnh.

Có thể thấy được tiếng nữ nhân khóc quỷ dị trong đêm, cùng với sự mất tích của hai binh sĩ rốt cuộc vẫn tạo thành ảnh hưởng tiêu cực nhất định cho sĩ khí bọn họ, khiến trong lòng bọn họ ít nhiều có chút sợ hãi. ...

Buổi sáng ngày thứ ba.

Bộ hạ Hách Manh lại có hai người mất tích, vẫn tra không ra manh mối như cũ.

Dương Vạn Lý cùng Điển Vi cũng y nguyên không nhìn thấy hai người kia mất tích như thế nào, Dương Vạn Lý một lần nữa phát biểu thôi luận "mộ chủ nhân báo thù" của hắn. ...

Chạng vạng tối ngày thứ ba.

Không có chuyện gì xảy ra. ...

Buổi sáng ngày thứ tư.

Bộ hạ Hách Manh lại có hai người mất tích, trong quân đã có người bắt đầu tản bộ chuyện ma quỷ.

Hách Manh ra lệnh bắt hai kẻ cầm đầu, trước mặt mọi người mỗi người quất mười roi để răn đe, tạm thời đè ép chuyện ma quỷ xuống. ...

Chạng vạng tối ngày thứ tư.

Hách Manh cho người buộc rất nhiều dây thừng chằng chịt phức tạp một vòng quanh doanh địa, trên dây thừng lại xâu một số thiết bị bằng sắt nhẹ và nhỏ, trong đêm nếu có người đụng phải dây thừng, liền sẽ kêu leng keng loạn xạ. ...

Buổi sáng ngày thứ năm.

Thiết khí một đêm chưa kêu, bộ hạ Hách Manh cũng rốt cục không còn tăng thêm nhân khẩu mất tích, quân tâm đại định. ...

Chương 41

Ngày thứ bảy.

Giữa trưa, lục tục có người bị khiêng về doanh địa, những người này có người không ngừng nôn mửa, có người không cầm được đã bài tiết ra quần, thậm chí còn có người xuất hiện tình huống hôn mê.

Trong doanh địa loạn thành một bầy, khắp nơi đều là binh sĩ hữu khí vô lực, thống khổ rên rỉ. ...

Ngày thứ tám.

Tình huống càng phát ra nghiêm trọng, mục trắc chí ít có một nửa binh sĩ xuất hiện triệu chứng tương tự.

Đã có một bộ phận nhỏ binh sĩ tắt thở, Hách Manh cho người đào một cái hố to ở phụ cận doanh địa, đem người chết dùng chiếu rơm bọc lại ném vào trong hố, phóng hỏa thiêu đốt.

Binh sĩ hoảng sợ đến cực điểm, quỳ trước mặt Hách Manh, thỉnh cầu hạ lệnh rút quân.

Hách Manh lâm vào cảnh địa lưỡng nan, nhưng vẫn không chịu khinh ngôn rút quân, đích thân dẫn người xuất doanh tìm kiếm, không bao lâu lại ở thượng du dòng suối tìm được sáu cỗ thi thể hư thối nghiêm trọng.

Sáu cỗ thi thể này chính là những binh sĩ liên tục mất tích mấy ngày trước.

Xác thối ngâm trong nước suối, lại bị dây thừng trói chặt cố định tại cây cối bên bờ suối, phòng ngừa dòng nước cuốn trôi xuống hạ du.

Hóa ra nước suối mà bộ hạ Hách Manh uống trong một khoảng thời gian gần đây, chính là loại nước suối ngâm xác thối này!

Hách Manh giận dữ, mệnh lệnh người đem sáu cỗ xác thối kéo ra thiêu thành tro, trở lại doanh địa giải thích nguyên do trong đó cho binh sĩ, đánh vỡ chuyện ma quỷ lưu truyền trong quân, đồng thời nghiêm lệnh cấm chỉ uống nước lã.

Sau đó lại phái người một lần nữa lục soát núi, y nguyên không thu hoạch được gì. ...

Ngày thứ mười.

Triệu chứng mắc bệnh y nguyên lây lan giao thoa giữa các binh sĩ, số người chết đã vượt qua một nửa.

Hách Manh bị ép cùng những binh sĩ tạm thời chưa xuất hiện triệu chứng dọn ra ngoài doanh trại, cấm chỉ tiếp xúc với binh sĩ bên trong doanh, một khi có người tử vong lập tức thiêu đốt để tuyệt hậu hoạn.

Đến tận đây bộ hạ Hách Manh còn có thể đứng thẳng đã không đủ trăm người, đều lòng người bàng hoàng sĩ khí sa sút.

Nhưng mà ngay tại đêm đó, Dương Vạn Lý cùng Điển Vi rốt cục nhìn thấy một người thần bí ngoài bộ hạ của Hách Manh, trong bóng đêm thiết khí nhẹ nhỏ mà Hách Manh cho người bố trí quanh doanh địa bỗng nhiên có hưởng động.

Bộ hạ Hách Manh lúc này đã như chim sợ cành cong, nghe được động tĩnh lập tức dốc toàn bộ lực lượng.

Kết quả liền bắt được một người thần bí như phát bệnh động kinh ngã bên cạnh dây thừng không ngừng co giật.

Nhưng đợi Hách Manh bọn người nhìn rõ dáng vẻ người thần bí kia xong, trên mặt lại lộ ra vẻ kinh sợ rõ ràng, bất quá rốt cuộc vẫn thất thủ bát cước đem trói lại đưa về trong doanh địa.

Nhờ vào ánh lửa doanh địa, Dương Vạn Lý cùng Điển Vi cũng rốt cục nhìn thấy dáng vẻ của người thần bí.

Theo hai người thuật lại, cùng với gọi là người, chẳng bằng nói là một loại "quái vật".

Trán của "quái vật" kia to hơn người bình thường rất nhiều, trên đầu không có mấy cọng tóc, mắt một to một nhỏ, môi cũng chỉ mọc có một nửa, một nửa lợi cùng răng đều lõa lộ ở bên ngoài, lúc nào cũng đang chảy nước miếng ròng ròng.

Ngoại trừ cái đó ra, cánh tay "quái vật" kia cũng là một dài một ngắn, đi đường thì còng lưng khom eo, lắc la lắc lư cực không cân đối.

Đây không phải "quái vật" thì là cái gì?

Hoàn hồn lại, Hách Manh liền muốn từ trong miệng "quái vật" hỏi ra một ít tin tức, nhưng "quái vật" kia lại chỉ biết y y nha nha gào thét.

Hách Manh lại ra lệnh cạy miệng "quái vật" ra, mới hãi nhiên phát hiện "quái vật" kia sớm đã bị cắt mất lưỡi.

Hách Manh nhận định "quái vật" còn có đồng bọn, liền lại đem "quái vật" kia trói tại bãi sông không ngừng tra tấn, từng đao từng đao cắt trên người "quái vật", khiến nó không ngừng phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Không bao lâu, tiếng kêu thảm thiết của "quái vật" quả nhiên dẫn xuất bảy tám con "quái vật" đồng dạng.

Những "quái vật" kia cũng là hình thái khác nhau, trông có già có trẻ, có nam có nữ, trong tay giơ cái xiên loan đao, không muốn sống hướng về phía Hách Manh bọn người nhào tới.

Đáng tiếc nhân số giữa hai bên quá chênh lệch, vẻn vẹn chỉ là công phu mấy cái hít thở về sau, đám "quái vật" liền tất số ngã trên mặt đất.

Chết thì chết, bị thương thì bị thương.

Sau khi chiến đấu kết thúc, Hách Manh cho người kiểm tra thì mới phát hiện, những "quái vật" này lại cũng đều bị cắt lưỡi, chẳng những không biết nói chuyện, cho dù hỏi bọn hắn lời gì, bọn hắn cũng là một bộ dáng vẻ nghe không hiểu. ...

Cùng lúc đó, mấy ngày nay trôi qua, Ngô Lương trong mắt Tào Bẩm, Điển Vi, Dương Vạn Lý, cùng với binh sĩ Phường Nhân Quân, nghiễm nhiên đã thành Thần toán tử có thể bấm biết tính!

Bởi vì ngoại trừ những con "quái vật" đột nhiên xuất hiện cuối cùng kia, những chuyện khác gần như đều bị Ngô Lương sớm dự đoán ra.

Thậm chí ngay cả thi thể sáu tên binh sĩ mất tích kia, Ngô Lương cũng là sớm hai ngày đã phái người tiến về thượng du dòng suối tiến hành thăm dò, khi đó cũng đã phát hiện ra, cần biết khi đó trong quân Hách Manh còn chưa bắt đầu đại quy mô mắc bệnh đâu!

Bất quá giờ phút này sự chú ý của Ngô Lương lại đặt ở trên người một nữ tử trẻ tuổi trông có vẻ không thông minh lắm vừa mới bị Dương Vạn Lý và Điển Vi từ trong núi bắt về vào sáng sớm tinh mơ.

Theo lời Dương Vạn Lý và Điển Vi báo cáo, cô gái trẻ này là do bọn họ vô tình đụng phải khi đang giám sát doanh trại Hách Manh đêm qua.

Lúc đó hai người bọn họ đang nấp trên chạc cây quan sát, bỗng nhiên nghe thấy bên dưới truyền đến động tĩnh nhẹ, vội vàng cúi đầu kiểm tra thì phát hiện ra nàng.

Với thân thủ của Điển Vi, việc bắt giữ tự nhiên dễ như trở bàn tay.

Sau đó liền trói nàng lại dưới gốc cây nhét giẻ vào miệng, đợi đến

khi trời sáng mới mang về giao nộp cho Ngô Lương, cùng nhau khiêng về.

Nhìn thấy Ngô Lương cùng mấy chục binh sĩ Phường Nhân Quân, cô gái trẻ lộ rõ vẻ kinh hãi, trong lúc hoảng loạn không ngừng đạp hai chân bị trói vào nhau lùi về phía sau.

Phải nói rằng, cô nương này tuy trên mặt dính không ít tro bụi, nhưng cũng có thể nhìn ra dung mạo không tệ, không kém hơn Nhu Nhi mà Ngô Lương đang mong mỏi là bao, thậm chí còn có chút ưu thế: Đầu óc có khả năng không được tốt lắm.

Không ngờ ở cái nơi chó ăn đá gà ăn sỏi này cũng có thể gặp được mỹ nữ như vậy... "Cô nương đừng sợ." Ngô Lương toét miệng cười, bước lên phía trước lấy miếng vải rách nhét trong miệng cô gái ra, nói, "Bọn ta không phải người tốt... phi!

Bọn ta không phải người xấu." "Ha ha ha ha." Nghe thấy lời này, Tào Bẩm và các binh sĩ không khỏi cười rộ lên.

Cô gái lại chẳng thể nào cười nổi, sắc mặt càng thêm căng thẳng, thậm chí lặng lẽ co rúm người về phía sau, nếu nơi này có cái kẽ nứt, nàng đại khái đã chui tọt vào rồi.

Cô gái này có vẻ trưởng thành hơn đám "mỹ nhân" ở nhà Ngô Lương một chút, tóc tuy có hơi rối loạn nhưng đã được búi lên, dùng một cây trâm gỗ cố định, để lộ chiếc cổ trắng ngần thon dài.

Tuy nhiên điều này không có nghĩa là nàng đã gả chồng.

Theo lễ tiết thời Hán, điều này chỉ đại biểu nàng đã đủ mười lăm tuổi, đã làm qua "Kê lễ" (Lễ trưởng thành), đến tuổi có thể xuất giá.

Đồng thời cũng nói lên gia cảnh của nàng hẳn là cũng tàm tạm, ít nhất trước mắt vẫn còn sống được.

Giống như đám "mỹ nhân" nhà Ngô Lương, trong số họ tuy cũng

có người đã qua mười lăm tuổi nhưng lại chưa búi tóc, là bởi vì đã thành cô nhi hoặc sớm đã bị bán đi, không có trưởng bối làm "Kê lễ" cho họ, do đó cũng chẳng có "Kê" để mà "Cập".

Emmm...

Sau này trở về phải tìm cơ hội làm bù "Kê lễ" cho mấy mỹ nhân đã đến tuổi mới được, dù sao cũng đã có người gọi ta là "Cha" rồi, cũng phải làm tròn chút trách nhiệm làm "Cha" chứ nhỉ?

Nghĩ tới đây, Ngô Lương cười tủm tỉm, lại hỏi: "Thất lễ rồi, mạo muội thỉnh giáo phương danh cô nương, bao nhiêu tuổi, nhà ở nơi nào, trong nhà làm nghề gì?" Đám người không hiểu nhìn về phía Ngô Lương, cái này hình như không giống đang thẩm vấn nhỉ?

Hóa ra là Lão Sắc Phỉ!

Cô gái cũng khiếp đảm nhìn hắn một cái, mím đôi môi phấn nộn vẫn không nói lời nào. "Cô nương, nếu nàng cái gì cũng không chịu nói, ta cũng không thể thả nàng đi được, xác định không nói sao?" Ngô Lương cười như không cười nói.

Nghe thấy lời này, cô gái mới rốt cuộc ngẩng đầu lên, khuôn mặt nhỏ nhắn nơm nớp lo sợ nói: "Hồi, hồi bẩm công tử...

Ta, ta tên là Bạch Tinh Tinh, mười chín tuổi, người thôn Thạch Tào dưới núi, cha ta là thầy thuốc trị vết thương trong thôn..." Bạch Tinh Tinh?

Đây không phải tên của một nữ yêu tinh nổi tiếng nào đó sao?

Ngô Lương thầm nghĩ trong lòng, thần sắc lại dần dần nghiêm túc lên, tiếp tục hỏi: "Nếu cô nương đã sống ở gần đây, vậy chắc hẳn cũng từng nghe qua nghe đồn về 'Bất Quy Cốc' chứ, vì sao lại dám đêm hôm khuya khoắt một mình vào núi?" "Ta, ta chỉ là vào núi hái nấm, nào ngờ không cẩn thận bị lạc phương hướng, một mình mò

mẫm trong núi nửa ngày, sắc trời lại dần tối đen, mơ mơ hồ hồ liền đi tới nơi này." Bạch Tinh Tinh giật mình, trong mắt nháy mắt dâng lên một tầng hơi nước, vội vàng run giọng đáp. "Nếu là hái nấm?

Vậy nấm đâu?" Ngô Lương lại hỏi. "Đường núi hiểm trở, không cẩn thận rơi xuống khe núi cùng với giỏ trúc rồi." Bạch Tinh Tinh đáp. "Trong nhà có ai biết nàng vào núi hái nấm không?" Ngô Lương hỏi tiếp. "Không biết, cha ta ngày thường quản giáo nghiêm, không cho phép ta vào núi, ta liền nhân lúc cha ngủ trưa lén lút chạy ra, vốn định trở về trước khi cha tỉnh dậy, nào ngờ..." Đang nói chuyện, Bạch Tinh Tinh đã khẽ nức nở, những giọt lệ trong suốt từ gò má trượt xuống, rửa trôi vết bẩn bên trên lộ ra vài vệt da thịt trắng nõn trơn bóng. "Đã như vậy, nàng cứ nghỉ ngơi ở chỗ bọn ta vài ngày đi, đợi rảnh rỗi ta sai người đưa nàng xuống núi." Ngô Lương rốt cuộc không truy vấn nữa, gật đầu cười nói. "Vài ngày?

Cha ta vài ngày không tìm thấy ta, chỉ sợ sẽ lo lắng đến phát điên mất, nếu công tử không phân thân ra được, hiện giờ trời đã sáng đường cũng dễ tìm, ta tự mình trở về cũng được mà." Bạch Tinh Tinh cuống quýt dậm chân nói, mắt thấy sắp khóc òa lên. "Nơi hoang sơn dã lĩnh này, thiếu gì dã thú xuất hiện, công tử ta làm sao có thể yên tâm để nàng một mình trở về?" Ngô Lương cười lắc đầu, giọng điệu không cho phép nghi ngờ, "Cứ quyết định như vậy đi, nàng cứ tạm trú ở chỗ bọn ta vài ngày, đợi bọn ta làm xong việc tự nhiên sẽ đưa nàng về." Nói xong, hắn liền mặc kệ Bạch Tinh Tinh cầu xin, gọi Tào Bẩm và Dương Vạn Lý ra xa, nhỏ giọng hỏi: "Dương Vạn Lý, gần đây có thôn Thạch Tào nào không?" "Có, thuộc hạ trước đó từng đi qua nơi này nghe ngóng tin tức." Dương Vạn Lý gật đầu nói.

Ngô Lương trầm ngâm một lát, lại nói: "An Dân huynh, cô nương này ngôn ngữ tuy rằng không có sơ hở gì, nhưng nàng đêm hôm khuya khoắt xuất hiện ở đây vẫn vô cùng khả nghi, rất cần thiết phải kiểm

tra kỹ càng một phen, huynh tức khắc phái người đi tới thôn Thạch Tào dưới núi, nghe ngóng một chút xem rốt cuộc có người này hay không." "Chuyện nhỏ." Tào Bẩm đáp.

Kỳ thực mặc kệ trên người cô nương này rốt cuộc có vấn đề hay không, Ngô Lương hiện tại cũng tuyệt đối không thể thả nàng đi, bằng không vạn nhất bại lộ hành tung, đặc biệt là bị thủ quân Nguyên Thành biết được, bọn họ liền có khả năng lâm vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Cứ như vậy ba canh giờ sau.

Binh sĩ đi ra ngoài thăm dò trở về báo cáo: Trong thôn Thạch Tào này quả thật có một hộ thầy thuốc họ Bạch, trong nhà cũng xác thực có một đứa con gái chưa xuất giá tên là Bạch Tinh Tinh, hiện giờ tin tức Bạch Tinh Tinh một đêm chưa về đã truyền khắp cả thôn, Bạch gia đang lo lắng cùng dân làng đi tìm kiếm khắp nơi. "Mọi chi tiết đều hợp tình hợp lý, chẳng lẽ là ta quá nhạy cảm?" Ngô Lương quay đầu nhìn thoáng qua Bạch Tinh Tinh đã khóc mệt đang co ro trong góc ngủ thiếp đi, ánh mặt trời giữa trưa chiếu rọi lên dái tai phấn nộn trong veo của nàng, khiến người ta nhịn không được muốn nhẹ nhàng cắn một ngụm.

Chương 42

Ngô Lương lắc lắc cái đầu.

Ta cũng không phải thèm thân thể của nàng, chủ yếu là nơi này nãi là địa bàn của Viên Thiệu, xuất phát từ suy xét nhiều phương diện hiện tại đều không phải lúc thả người, ít nhất cũng phải chờ đến khi bọn ta làm xong việc. .....

Ba ngày sau. "Tư mã, đúng như ngài dự đoán, quân Hách Manh mấy ngày nay chẳng những không thu hoạch được gì, bệnh tình cũng không được khống chế, số người mắc bệnh và tử vong liên tục gia tăng, ngay cả Hách Manh hôm nay cũng xuất hiện tình trạng nôn mửa!" "Hiện giờ bọn họ đã bắt đầu nhổ trại, xem ra hôm nay sẽ rời khỏi Bất Quy Cốc!" Đó là đương nhiên, ôn bệnh đâu có dễ giải quyết như vậy?

Tuy nói thủ đoạn Hách Manh áp dụng trước đó đã sáng suốt hơn rất nhiều người thời Hán rồi, nhưng chuyện lây nhiễm chéo này đâu phải cứ làm như vậy là phòng được. "Rất tốt!" Ngô Lương vỗ đùi, đứng dậy đi đến bên cạnh Tào Bẩm, cười nói, "An Dân huynh, Hách Manh sắp rút lui, bảo người của ta mang theo ngải hao đã thu hái phơi khô gần đây, đợi quân Hách Manh đi xa, chúng ta chuẩn bị vào thung lũng." "Hữu Tài hiền đệ, ta vẫn nghĩ không thông, đệ cần ngải hao này rốt cuộc để làm gì, trừ tà phòng muỗi sao?

Nhưng hiện giờ đã là cuối thu, côn trùng đã ít đi rất nhiều, nếu là trừ tà cũng không dùng được nhiều như vậy chứ?" Tào Bẩm khó hiểu nói. "Không, là phòng ôn dịch." Ngô Lương lại nháy mắt cười nói, "Hách Manh tuy đã ra lệnh thiêu hủy thi thể người chết, nhưng không chừng gần đó vẫn còn tàn lưu mầm bệnh, chỉ cần bảo người của ta

mỗi ngày đốt ngải hao xông khói, chẳng những có thể trừ thấp khu hàn, còn có thể có tác dụng phòng ngừa ôn dịch nhất định, để phòng ngừa vạn nhất mà." Lúc này tuyệt đại đa số người dân gian vẫn cho rằng ngải hao chỉ dùng để trừ tà phòng muỗi, cứ việc chữ "Tà" thời cổ đại đại biểu cho các loại uế khí và tà khí gây ra sự khó chịu không rõ nguyên do cho con người, nhưng vẫn chưa nhận thức được đó thực ra chỉ là sự lây nhiễm của một hoặc nhiều loại virus, là bệnh tật, mà ngải hao cũng không phải trừ tà trên ý nghĩa tượng trưng, đốt khói xông lên xác thực có thể có tác dụng phòng ngừa ôn dịch nhất định.

Mãi cho đến thời Đông Tấn, nhà y học nổi tiếng Cát Hồng mới trong cuốn "Trửu Hậu Bị Cấp Phương" chính thức nhắc tới: "Mật dĩ ngải cứu bệnh nhân sàng tứ giác, các nhất tráng, dĩ phòng chướng lệ chi tật." (Dùng ngải cứu hun bốn góc giường bệnh nhân để phòng bệnh chướng khí). "Hiền đệ, đệ thế mà còn hiểu y lý?" Tào Bẩm kinh hỉ nói.

Cùng lúc đó.

Bạch Tinh Tinh vẫn luôn co ro trong góc cũng bỗng nhiên ngẩng đầu lên trộm nhìn về phía Ngô Lương, trong đôi mắt trong veo xẹt qua một tia bất ngờ, không biết trong lòng đang suy nghĩ cái gì. "Hề hề, biết sơ sơ thôi." Ngô Lương ngược lại không chú ý tới phản ứng của Bạch Tinh Tinh, chỉ gãi gãi cái ót, khiêm tốn cười nói. ---------- Lại qua mấy canh giờ, có binh sĩ tới báo: Quân Hách Manh đã ra khỏi thung lũng, đi được mười dặm. "Rất tốt, chúng ta cũng xuất phát." Ngô Lương vung tay lên, Phường Nhân Quân lần nữa bước lên hành trình.

Không bao lâu, đợi khi đám người Ngô Lương đi tới cửa vào Bất Quy Cốc, lại có binh sĩ trở về báo cáo: Quân Hách Manh đã đi xa hai mươi dặm, hoàn toàn không có ý tứ quay lại đánh úp.

Đây đúng là kết quả Ngô Lương hy vọng nhìn thấy.

Hiện giờ trong thời gian ngắn hẳn là không cần lo lắng Lữ Bố lại phái người tới nữa, "Thủ mộ nhân" hoặc là nói "quái vật ăn thịt người" hẳn là cũng đã bị Hách Manh giải quyết rồi, việc mấy ngày gần đây quân Hách Manh ban đêm không còn ai mất tích chính là chứng minh tốt nhất.

Cứ như vậy, Phường Nhân Quân liền có thể an tâm trộm mộ, không cần phân tâm để ý tới các yếu tố bên ngoài khác.

Đương nhiên, phòng phạm cần thiết vẫn phải làm, bên ngoài sơn cốc vẫn cần rải một ít trạm canh gác ngầm để cảnh báo sớm, sau khi tiến vào trong cốc cũng vẫn cần cẩn thận hơn một chút, bằng không vạn nhất "Thủ mộ nhân" vẫn còn tàn dư, không cẩn thận là chết người như chơi.

Không lâu sau, Phường Nhân Quân đi ngang qua bãi sông nơi quân Hách Manh từng đóng trại, mặc dù trên bãi sông đã không còn lại thứ gì, Ngô Lương vẫn hạ lệnh châm lửa dây thừng bện bằng ngải hao, vừa xông khói vừa nhanh chóng đi qua.

Tào Bẩm và các binh sĩ thì sợ hãi đi vòng qua hai cái hố to đã được lấp lại.

Đó là nơi quân Hách Manh thiêu hủy thi thể người chết, hố chôn trăm người danh xứng với thực, trong mắt bọn họ cái hố chôn người này còn đáng sợ hơn ôn dịch nhiều...

Nhưng trong mắt Ngô Lương, thứ chôn trong cái hố đó chẳng qua chỉ là một đống tro cốt sắp hồi báo đại tự nhiên mà thôi, ngược lại là thứ vô hại nhất.

Cứ như vậy đi thẳng đến thượng nguồn khe suối, Ngô Lương mới rốt cuộc hạ lệnh cắm trại.

Tiếp đó lại gọi Dương Vạn Lý tới, mệnh lệnh hắn vẽ địa hình trong sơn cốc này thật chi tiết lên vải bố, sau đó lại sai người sao chép mấy bản.

Mọi thứ chuẩn bị đâu vào đấy, chỉ chờ bắt tay vào làm.

Động tác của các binh sĩ cũng rất nhanh, chỉ dùng nửa canh giờ liền an bài xong xuôi, từng người mang theo xẻng công binh chủ động chạy tới xin đi.

Gần đây bọn họ trốn ở mười dặm bên ngoài sớm đã dưỡng đủ tinh khí thần, hơn nữa Ngô Lương không tốn chút sức lực nào liền đuổi đi kẻ địch đông gấp mấy lần Phường Nhân Quân, giờ phút này sĩ khí đang thịnh, cả người trên dưới đều tràn ngập hăng hái. "Trước không vội làm việc, hiện tại ta muốn các ngươi chia làm năm đường tiến vào trong cốc dò xét những hố động mà quân Hách Manh đã đào, mỗi khi tìm được một chỗ liền phải đánh dấu lên bản đồ, sau khi dò xét xong toàn bộ thì trở về phục mệnh!" Ngô Lương tính trước kỹ càng nói, "Cái này gọi là người trước trồng cây người sau hóng mát, để chúng ta tập thể hướng về phía Hách Manh rời đi cúi đầu một cái, cảm tạ Hách Manh đã cống hiến cho chúng ta, cũng chúc hắn sớm ngày khang phục." "Ha ha ha ha...

Rõ!" Mọi người cười rộ lên, mấy tên thập trưởng đi lên nhận bản đồ vải bố, sôi nổi lãnh mệnh đi làm việc.

Ngô Lương thì bưng ra hai cái bát gốm đựng đá cuội nhan sắc khác nhau, cười ha hả nói với Tào Bẩm: "An Dân huynh, nhàn rỗi không có việc gì, chúng ta đánh mấy ván cờ ngũ tử thả lỏng một chút?" Tương truyền cờ ngũ tử bắt nguồn từ thời Nghiêu Thuấn, bất quá Tào Bẩm và binh sĩ Phường Nhân Quân lại không hiểu biết gì về cách chơi này, mãi cho đến khi Ngô Lương mấy ngày trước dạy bọn họ thì mới lập tức thịnh hành trong Phường Nhân Quân.

Thời gian gần đây trốn trong rừng sinh hoạt khá khô khan, toàn dựa vào món đồ chơi này giết thời gian, lúc chơi vui vẻ thậm chí còn có bạn cờ vây xem mở sòng cá cược. "Đệ lại không nhường ta, chẳng thú vị gì cả." Tào Bẩm ý hưng lan san nói, "Ta hiện tại nha, chỉ muốn làm một bát...

ách, một ly rượu ngon do đệ ủ, nhân sinh liền viên mãn rồi, bất quá Hữu Tài hiền đệ, đệ đã có thể ủ ra rượu ngon cực phẩm như vậy, chẳng lẽ chưa từng nghĩ tới việc lấy đó làm nghề sinh sống?" "Nghĩ thì có nghĩ tới, nhưng rượu này của ta ủ cực kỳ không dễ, hiện giờ thiên hạ quần hùng cát cứ, đừng nói là bá tánh tầm thường, ngay cả quân đội của sứ quân cũng thường xuyên phải đói bụng đánh giặc, đâu có nhiều lương thực dư thừa dùng để ủ rượu như vậy?" Ngô Lương nửa thật nửa giả nói. "Đệ nói cũng có chút đạo lý, haizz, nếu loạn thế này có thể kết thúc sớm chút thì tốt rồi, đến lúc đó ta liền cởi bỏ thân giáp trụ này, tìm một nơi cùng đệ mở gian xưởng rượu, đệ chỉ lo ủ rượu, ta chỉ lo uống rượu, chẳng phải quá tuyệt sao?" Tuyệt cái rắm!

Loạn cắm cờ (Flag) không nói, nói chuyện còn sặc mùi dầu ăn!

Quan trọng nhất là tên này mẹ nó còn muốn ăn chực uống chực lão tử, có thể cần chút mặt mũi không?

Emmm...

Ba năm sau, Uyển Thành, rốt cuộc có nên báo trước cứu Tào Bẩm hay không, vấn đề này cần phải xem xét lại thật kỹ một chút...

Vấn đề duy nhất là, hiện tại Điển Vi đã bị ta đoạt lấy, Tào Bẩm nếu chết ở Uyển Thành, Tào lão bản hình như cũng chạy không thoát đâu nhỉ?

Ngay khi Ngô Lương đang thầm mắng như vậy, một giọng nói nhẹ nhàng êm tai bỗng nhiên vang lên bên tai: "Công tử, ta gần đây

xem các ngài chơi cờ cũng học được một chút, quân gia nếu không chê, có lẽ ta có thể bồi quân gia chơi vài ván." Ngô Lương quay đầu lại, liền nhìn thấy khuôn mặt tinh xảo của Bạch Tinh Tinh.

Đại khái bởi vì thẹn thùng, trên khuôn mặt trắng nõn của cô nương nổi lên một ráng hồng, lan tràn thẳng đến dái tai, cho người ta một loại tư vị dụ người không nói nên lời...

Quan trọng nhất là, nàng đã đủ mười tám tuổi, hoàn toàn phù hợp tiêu chuẩn tưởng tượng viển vông của Ngô Lương. "Công tử ~~~ Các người từ từ chơi ~~~ Chơi cho vui ~~~ Chú ý đừng để lỡ chính sự là được ~~~" Thường xuyên nghe lén Tào Ngang hành phòng, Tào Bẩm ở phương diện này quả là một kẻ tinh ranh, nhìn thấy trường diện này lập tức đứng dậy, tay làm điệu bộ lan hoa chỉ eo ợt rên rỉ hai câu, sau đó nhảy dựng lên khoác vai Điển Vi nháy mắt ra hiệu nói, "Điển Vi huynh đệ, đi theo Giáo úy ta ra ngoài trướng đi dạo, nhìn xem non sông tươi đẹp bên ngoài, trữ phát một chút thi ý trong lòng thế nào?" Điển Vi tự nhiên là không chịu, mãi cho đến khi nhìn thấy Ngô Lương ngầm đồng ý gật đầu, mới rốt cuộc đi theo Tào Bẩm ra khỏi trướng.

Kết quả như vậy, ngược lại làm Bạch Tinh Tinh nháy mắt hoảng loạn lên, đầu lắc như trống bỏi không ngừng giải thích với Ngô Lương: "Công, công tử, ta không phải ý đó, ta thật sự không phải ý đó!" "Vậy nàng là ý gì?" Ngô Lương cười híp mắt hỏi. "Ta, ta chỉ là mấy ngày nay ở đây có chút buồn chán, lại thấy các ngài trước đó chơi vui vẻ, do đó nhất thời ngứa tay mới muốn chơi vài ván giải sầu, xin công tử đừng hiểu lầm!" Bạch Tinh Tinh vội vàng xua tay liên tục, một khuôn mặt nhỏ nhắn không biết là cuống hay là thẹn, đã đỏ đến tận cổ, thậm chí trên mũi quỳnh đều toát ra mồ hôi mịn. "Vậy thì nhanh lên đi, chớ phụ thời gian tốt đẹp." Trong lúc nói chuyện, Ngô Lương đã dùng đá vôi vẽ ra một bàn cờ trên mặt đất, đưa một cái bát gốm đựng đá cuội sẫm màu vào tay Bạch Tinh Tinh. .....

Sự thật chứng minh, Bạch Tinh Tinh rốt cuộc vẫn còn non nớt một chút.

Bất quá ngộ tính cũng không tồi, lúc mới bắt đầu đánh cờ với Ngô Lương, gần như không có chút lực chống đỡ nào, nhưng sau khi chơi mười mấy ván liền nắm được quy luật trong đó, thỉnh thoảng đã có thể thắng được một hai ván khi Ngô Lương sơ suất. "Khanh khách..." Trong trướng thỉnh thoảng truyền ra tiếng cười vui vẻ của thiếu nữ.

Cuối cùng sau khi một ván cờ nữa kết thúc, Bạch Tinh Tinh bỗng nhiên thần sắc nhẹ nhàng hỏi một vấn đề không liên quan gì đến cờ ngũ tử: "Công tử, ta thấy ngài đối với y lý dường như có chút kiến giải độc đáo, trước đây có từng học qua y đạo không?" "Nàng hỏi cái này làm gì?" Ngô Lương ngẩng đầu, cảnh giác hỏi.

Tuy rằng mọi thứ trên người Bạch Tinh Tinh thoạt nhìn đều hợp tình hợp lý, nhưng Ngô Lương cũng không hoàn toàn đánh tan hoài nghi trong lòng.

Giống như hiện tại, Bạch Tinh Tinh liền có hiềm nghi sáo lời thăm dò lai lịch của hắn, đây là vấn đề tức tức tương quan với trận ôn dịch mà quân Hách Manh gặp phải... "Chỉ là thuận miệng hỏi một chút, cha ta cũng hành y, bởi vậy ta bình thường mưa dầm thấm đất cũng biết một ít, cho nên mới có câu hỏi này." Khuôn mặt tươi cười của Bạch Tinh Tinh lại hơi ửng hồng, tránh đi ánh mắt của Ngô Lương, hơi có chút cục súc nói, "Nếu là công tử không tiện nói, cứ coi như ta chưa hỏi đi, không sao cả." Câu trả lời và biểu hiện này đồng dạng kín kẽ không một lỗ hổng.

Ngô Lương bĩu môi, cười hỏi ngược lại: "Biết Hoa Đà và Trương Trọng Cảnh không?" "Tự nhiên là biết, hai vị lão thần y đi khắp thiên hạ, cứu tử phù thương vô số, ai mà không biết." Bạch Tinh Tinh trọng trọng gật đầu, vẻ mặt khâm phục nói. "Hoa Đà và Trương Trọng

Cảnh, không bằng một phần mười của ta." Ngô Lương ngạo nghễ cười.

Đương nhiên, cái chém gió này không phải chém bừa, hắn có mục đích của mình.

Nếu thân phận Bạch Tinh Tinh thật sự có vấn đề, có ý tứ thử tài nghệ của hắn, nghe xong lời này nhất định sẽ lẫn lộn tai mắt, cũng phải cân nhắc xem mình có đủ trình độ hay không, hoặc là liền không dám chơi cái trò thủ đoạn ôn dịch nhìn không thấy sờ không được kia trước mặt hắn nữa.

Nếu Thủ mộ nhân thật sự còn có dư nghiệt, Ngô Lương cũng lo lắng xảy ra sự tình tương tự như quân Hách Manh. "Phụt!" Nghe thấy lời này, Bạch Tinh Tinh thế mà không nhịn được phì cười, phảng phất như nhìn thấy một kẻ vọng tưởng không biết trời cao đất dày, che miệng cười nói: "Công tử tuổi không lớn, khẩu khí ngược lại không nhỏ nha, Hoa Đà và Trương Trọng Cảnh hai vị thần y treo bầu tế thế, không biết đã chữa khỏi tính mạng cho bao nhiêu người, công tử nếu thật sự lợi hại hơn hai vị thần y này, vì sao không được người đời biết đến?" Nói xong đại khái lại cảm thấy tình cảnh hiện tại không cho phép mình châm chọc Ngô Lương như vậy, vội vàng lại đỏ mặt cúi đầu nói: "Tiểu nữ nhất thời thất ngôn, xin công tử lượng thứ..." "Không sao." Ngô Lương mặt không đỏ tim không đập, hào phóng xua tay, cười như thế ngoại cao nhân, "Công tử ta không được người đời biết đến, chỉ là chí không ở nơi này mà thôi, bằng không danh hiệu thần y này định sẽ có một phần của ta." "Khanh khách..." Bạch Tinh Tinh mím môi cười không nói. "Nàng không tin ta?" Ngô Lương trừng mắt. "Ta tin..." Bạch Tinh Tinh vội vàng nói. "Nàng chính là không tin ta!

Vậy ta hỏi nàng, nàng đã có chút hiểu biết về y đạo, có biết Xúc ác (Tên gọi cũ của bệnh tả/Cholera) không?" Ngô Lương lại cố ý hỏi.

Ôn bệnh mà quân Hách Manh nhiễm phải, cơ bản có thể phán đoán chính là Xúc ác do uống phải nước bẩn ngâm thi thể thối rữa gây ra.

Ngô Lương tuy không có nghiên cứu sâu về y học, nhưng loại bệnh truyền nhiễm thường gặp trong khảo cổ điền dã như Xúc ác này, lại nằm trong phạm vi học tập của hắn, bất luận là phòng ngừa hay phương pháp cấp cứu đều biết một ít.

Trừ cái đó ra, còn có một số thường thức y tế đã sớm phổ cập trong cuộc sống hàng ngày ở đời sau, cũng không được người thời đại này biết đến.

Do đó Ngô Lương tự xưng "Thần y" cũng không phải hoàn toàn không có đạo lý.

Nếu hắn gặp phải tình huống của quân Hách Manh, tuy rằng chịu điều kiện hạn chế có thể sẽ phiền toái một chút, nhưng khẳng định có thể rất nhanh khống chế lại, tuyệt đối sẽ không xuất hiện thương vong nghiêm trọng như vậy.

Nghe lời của Ngô Lương, thần sắc Bạch Tinh Tinh hơi đổi, nhưng cũng là chuyển biến tức thì, vội vàng gật đầu nói: "Tự nhiên là biết, cha ta nói Xúc ác là một loại của ôn bệnh, nếu nhiễm bệnh này thổ tả không dứt, trong vài canh giờ liền có khả năng không trị mà chết." "Vậy xin hỏi cô nương, nếu Xúc ác xuất hiện, Hoa Đà và Trương Trọng Cảnh tới, liệu có thể kịp thời y trị hay không?" Ngô Lương hỏi tiếp. "Cái này..." Bạch Tinh Tinh tức khắc ngẩn ra, theo bản năng hỏi, "Chẳng lẽ ngài có thể?" "Tự nhiên." Ngô Lương gật đầu cười nói. "Y trị như thế nào?" Bạch Tinh Tinh vội vàng truy vấn. "Hề hề, nàng đoán xem." Ngô Lương thần bí cười, đã đứng dậy đi ra khỏi trướng trong ánh mắt kinh ngạc của Bạch Tinh Tinh.

Thấy Điển Vi đang thủ ở ngoài trướng, lúc này mới kéo hắn sang một bên, hạ thấp giọng thì thầm nói, "Điển Vi huynh đệ, người phụ

nữ này có vấn đề rất lớn, gần đây ngươi không cần quản Dương Vạn Lý nữa, nhìn chằm chằm nàng, tuyệt đối đừng để nàng rời khỏi tầm mắt của ngươi, bất quá tạm thời cũng đừng kinh động đến nàng, có bất kỳ tình huống gì tốc tới báo cáo cho ta." A a a a, mẹ Trương Vô Kỵ nói không sai, quả nhiên phụ nữ càng xinh đẹp càng biết lừa người!

Đáng tiếc vừa rồi khi Ngô Lương cố ý nhắc tới "Xúc ác", biểu cảm biến đổi ngắn ngủi trên mặt Bạch Tinh Tinh vẫn bán đứng nàng...

Ngô Lương nếu đã có tâm phản sáo lộ, lại làm sao có thể không chú ý tới?

Bạch Tinh Tinh tám phần có liên quan với Thủ mộ nhân!

Mà sở dĩ không lập tức vạch trần bắt lấy nàng, là bởi vì trong lòng Ngô Lương có kế hoạch khác.

Chương 43

Hắn lo lắng ngoại trừ Bạch Tinh Tinh ra có thể còn có Thủ mộ nhân khác, giống như một cô gái yếu đuối đã bị hắn bắt giữ thế này, muốn lật ra trò gì dưới mí mắt hắn đã không còn khả năng, do đó tạm thời giữ lại vấn đề cũng không lớn.

Nhưng nếu còn có Thủ mộ nhân khác tồn tại, thì có khả năng ảnh hưởng đến hành động và an nguy của Phường Nhân Quân.

Do đó Ngô Lương quyết định coi Bạch Tinh Tinh như mồi nhử và con tin trong tay.

Nếu quả thật còn có Thủ mộ nhân khác tồn tại ý đồ trong ứng ngoài hợp với Bạch Tinh Tinh, có Điển Vi nhìn chằm chằm có lẽ liền có thể biết trước hành động của bọn họ, từ đó đưa ra phản chế tương ứng, đồng thời còn có thể dùng Bạch Tinh Tinh khiến Thủ mộ nhân ném chuột sợ vỡ đồ.

Nếu không có, vậy tự nhiên là tốt nhất... .....

Mấy canh giờ sau, binh sĩ ra ngoài tra xét rốt cuộc cầm bản đồ trở về phục mệnh.

Ngô Lương chỉnh lý lại tất cả hố động được đánh dấu trên bản đồ một chút, một tấm bản đồ đã loại trừ đáp án sai liền thuận lợi hoàn thành. "An Dân huynh mời xem." Trải bản đồ trước mặt Tào Bẩm, Ngô Lương chỉ trỏ nói, "Trước mắt những khu vực chưa bị Hách Manh khai quật chỉ còn lại hai mảnh này, trong đó một chỗ là ngọn núi phía bắc kia, chỗ còn lại là khu rừng rậm chúng ta đi qua khi vào thung lũng, chúng ta cứ bắt đầu tìm từ hai nơi này." "Được, ta lập tức sai người đi đào!" Tào Bẩm gật đầu liền muốn đi an bài. "Không cần, chúng ta tìm thấy mộ trước rồi hẵng đào cũng không muộn, đỡ chút

sức lực cho mọi người." Ngô Lương lại duỗi tay ngăn hắn lại nói. "Tìm thấy mộ trước?" Tào Bẩm tức khắc ngẩn ra, vẻ mặt quái dị nhìn Ngô Lương, "Mấy ngôi mộ cổ này trải qua trăm năm ngàn năm, bên ngoài sớm đã hoàn toàn thay đổi, không đào trước thì tìm thế nào?

Hiền đệ không phải hồ đồ rồi chứ?" Lần trước khai quật mộ Lương Hiếu Vương, hắn cũng giống như Hách Manh sai người đào loạn khắp nơi ở núi Nãng, cứ thế đào hơn một tháng, đến lúc sắp bỏ cuộc mới rốt cuộc tìm được lối vào huyệt mộ, đấy còn được coi là vận khí tốt.

Hiện giờ Ngô Lương lại nói muốn tìm thấy mộ trước rồi mới tiến hành khai quật, quy trình này không phải là đảo ngược rồi sao?

Chẳng lẽ...

Ngô Lương có thể phán đoán trước vị trí chính xác của huyệt mộ!

Nhưng chuyện này sao có thể?

Chớ nói là hắn, cho dù là thợ thủ công tu kiến huyệt mộ năm đó chuyển thế đích thân tới, e rằng cũng chưa chắc có thể một miệng nói ra vị trí huyệt mộ, tối đa chỉ định một khu vực, sai người đào ra xem thử rồi tính sau.

Ngô Lương mỉm cười, rốt cuộc cầm cây Lạc Dương sạn qua, nói: "An Dân huynh còn nhớ thứ này không, vật này là ta đặc chế, là thần khí định huyệt, có nó, khu vực trước kia cần nửa tháng mới có thể thăm dò rõ ràng, hiện giờ chỉ cần nửa ngày là có thể hoàn thành." "Ồ?

Thật hay giả?" Tào Bẩm trước đó ở Trần Lưu liền nhìn thấy Lạc Dương sạn, lúc đó cũng không hiểu công dụng của nó, nhưng mà hiện tại Ngô Lương đã nói ra rồi, hắn vẫn nghe như lọt vào sương mù, không hiểu ra sao. "Mời An Dân huynh mang theo mấy người đi cùng ta, lát nữa nhìn một cái là biết." Ngô Lương cười nói.

Thấy Ngô Lương nói như vậy, Tào Bẩm chỉ đành bán tín bán nghi đi ra ngoài gọi mấy người, đi theo sau lưng Ngô Lương dẫn đầu đi tới sườn núi phía bắc Bất Quy Cốc.

Điển Vi một phương diện phải bảo vệ Ngô Lương chu toàn, phương diện khác lại phải giám sát Bạch Tinh Tinh, tự nhiên có chút khó xử.

Không ngờ Ngô Lương thế mà chủ động mời Bạch Tinh Tinh cùng đi tới, ngược lại giải quyết vấn đề khó khăn này.

Kỳ thực suy nghĩ của Ngô Lương rất đơn giản, hắn chính là muốn cho Bạch Tinh Tinh nhìn thấy tiến độ của bọn họ, hành động này không những có thể thông qua biểu hiện của nữ nhân này để suy đoán đúng sai của phương hướng thăm dò, còn có thể kích thích Thủ mộ nhân khác có khả năng tồn tại, khiến bọn họ rối loạn trận cước sớm bại lộ, quả thực một hòn đá hạ hai con chim.

Không bao lâu, mọi người đã tới dưới sườn núi.

Ngô Lương lắp ráp Lạc Dương sạn lại, dựng thẳng đứng đối diện mặt đất, lợi dụng thể trọng dùng sức ấn xuống dưới.

Đầu xẻng hơn phân nửa cắm vào trong đất, cứ thế khi rút ra, liền mang theo đất dưới lòng đất lên, để lại trên mặt đất một cái lỗ nhỏ đường kính 10cm, sâu khoảng 30cm.

Thanh lý bùn đất trong xẻng, Ngô Lương vừa định giở lại trò cũ.

Hiệu suất khai quật này...

Tào Bẩm mạc danh cảm động, nhưng lại đã nhìn không được nữa, nhịn không được đi lên khuyên nhủ: "Ta nói hiền đệ, đệ không phải định dùng cái...'Thần khí' này đào cái hố động ra chứ, cái này phải đào đến bao giờ?

Hay là vẫn để bọn họ làm đi, bọn họ đào nhanh hơn đệ nhiều."

Tên này mãi cho đến hiện tại vẫn không hiểu được tinh túy của Lạc Dương sạn nằm ở đâu, còn tưởng rằng Ngô Lương cũng là muốn đào cái hố to ra đấy.

Không chỉ có Tào Bẩm không hiểu, những người khác cũng đồng dạng không hiểu, tất cả đều vẻ mặt nghi hoặc nhìn Ngô Lương. "An Dân huynh an tâm chớ vội." Ngô Lương thì chỉ thản nhiên cười, vừa tiếp tục thi triển, vừa nói với mấy tên binh sĩ kia, "Ta chỉ làm một lần, chú ý nhìn cho kỹ, lát nữa việc này sẽ do các ngươi làm." Lần này Ngô Lương luồn một sợi dây thừng qua cái lỗ nhỏ dự lưu trên đầu xẻng Lạc Dương sạn, buộc mấy cái nút chết chắc chắn xong, mới đem Lạc Dương sạn cắm thẳng xuống theo cái lỗ nhỏ đã đào ra trước đó.

Tiếp đó từ bên cạnh bê tới một cục đá, nện mạnh mấy cái lên cán xẻng, làm cho nó lún xuống thêm khoảng 30cm.

Sau đó lại nắm lấy dây thừng nhấc lên trên, lại đem đầu xẻng hình chữ U từ trong đất nhấc lên xoay 90 độ, lại nện lại nhấc, lại nện lại nhấc, cứ thế xoay một vòng, lần này khi nhấc lên trong đầu xẻng liền lại mang theo một ống đất.

Chỉ tốn một chút công phu như vậy, cái lỗ nhỏ kia đã sâu thêm gần 60cm. "Nhìn rõ chưa?" Ngô Lương quay đầu nhìn về phía mấy tên binh sĩ. "Nhìn rõ rồi." Binh sĩ nhóm mờ mịt gật đầu. "Vậy thì qua đây làm việc đi." Ngô Lương vỗ vỗ tay, quả đoán giao Lạc Dương sạn vào tay bọn họ.

Thao tác này vốn dĩ không quá rườm rà, mấy tên binh sĩ vẽ gáo theo hồ lô, học cũng ra dáng ra hình, một lát sau liền đã hoàn toàn nắm giữ kỹ thuật sử dụng Lạc Dương sạn, phối hợp lẫn nhau hiệu suất tự nhiên cũng nhanh hơn rất nhiều.

Mấy lần xuống, cán gỗ nối phía sau Lạc Dương sạn liền đã không đủ dài.

Bất quá Ngô Lương đã sớm chuẩn bị càng nhiều cán gỗ, lại dạy bọn họ cách nối cán gỗ lại, tiếp tục khai quật xuống dưới.

Tuy nhiên nhìn mấy tên binh sĩ làm việc khí thế ngất trời, Tào Bẩm trong lòng lại càng thêm khó hiểu, rốt cuộc lại nhịn không được hỏi: "Hiền đệ, hành động này rốt cuộc có ý gì a?" "An Dân huynh, huynh xem bọn họ hiện giờ đào sâu bao nhiêu rồi?" Ngô Lương cười hỏi.

Tào Bẩm liếc nhìn cán gỗ phía sau Lạc Dương sạn, nói: "Chắc cũng hơn một trượng rồi." "Bình thường đào một cái hố động sâu một trượng cần bao lâu?" Ngô Lương lại hỏi. "Mười người cùng nhau làm thì, chắc cũng cần hơn nửa ngày." Tào Bẩm trầm ngâm nói. "Vậy cái hố của ta thì sao?" Ngô Lương hỏi tiếp. "Đại khái gần một khắc rồi..." Tào Bẩm đã hiểu ý Ngô Lương muốn biểu đạt, bất quá trong lòng vẫn còn nghi hoặc khác, tiếp tục nói, "Nhưng cái hố này lại vừa nhỏ hẹp, chúng ta chẳng những không thể đi vào, cũng không cách nào nhìn thấy tình huống dưới đáy động, đào rồi thì có ích lợi gì?" "An Dân huynh lo xa rồi, người ngoài có lẽ không cách nào nhìn thấy, nhưng đệ lại có thể nhìn thấy." Ngô Lương cười ha hả nói.

Người đời sau hẳn là đều rõ ràng, Lạc Dương sạn đào lỗ không phải để cho người ta ghé mắt vào lỗ xem xét, mấu chốt chân chính để phán đoán dưới lòng đất rốt cuộc có mộ cổ hay không, kỳ thực chính là từng ống từng ống đất được mang lên kia.

Phân biệt thổ chất như thế nào, từ đó phán đoán dưới lòng đất có tồn tại mộ cổ hay không cũng là một môn học vấn chuyên nghiệp khảo cổ cần phải có.

Đầu tiên, đất chủ yếu chia làm hai loại lớn là Tử thổ (đất chết) và Hoạt thổ (đất sống).

Tử thổ là tầng địa biểu cổ xưa chưa từng trải qua hoạt động của con người, như đất trầm tích, đất phù sa, đất sét, tầng đất cát, tầng

đất dày mỏng không đều, màu sắc không nhất nhất.

Hoạt thổ chỉ chính là đất đai đã qua hoạt động của con người, bao hàm di tích di vật, đất hữu canh do hoạt động của con người hình thành, đất hố, đất lộ, đất cháy, đất tro, đất hoa, đất ứ, đất phác đẳng.

Tìm kiếm huyệt mộ, chủ yếu thăm dò chính là tầng đất hố và đất đại hoa, còn có "thanh cao nê", "bạch cao nê" dùng để điền tắc vách mộ, là những tầng đất đặc hữu của mộ cổ.

Trừ cái đó ra, mộ cổ ở các thời kỳ khác nhau, tầng đất hố và đất đại hoa cũng mỗi cái một khác.

Giống như mộ cổ thời Xuân Thu, Chiến Quốc sớm, thường sẽ sử dụng đất vân lưới màu đỏ lấp lại, sau đó trục tầng tiến hành đầm nện, hơn nữa dưới tình huống bình thường, màu sắc tầng đất hố của mộ Xuân Thu sẽ nhạt hơn một chút, mà mộ cổ Chiến Quốc thì đậm hơn một chút.

Mộ cổ cuối thời Chiến Quốc, thì bắt đầu dùng đất vân lưới màu đỏ hỗn hợp với đất vàng trộn lẫn lấp lại, cũng phân tầng đầm chặt.

Mộ sớm, giữa thời Tây Hán, thường dùng đất vàng thuần túy lấp lại, loại đất vàng này tính kết dính tốt, thổ phu tử làm buôn bán bùn vàng trước kia, chính là tìm loại bùn này mà đào, vừa đào liền có thể đào ra mộ cổ.

Đến mộ cuối thời Tây Hán, khi xây mộ lại sẽ từ nơi khác vận chuyển một loại bùn cát vàng về làm đất lấp.

Mộ thời Đông Hán, tình huống đất lấp tương tự với mộ Tây Hán, nhưng đã không dùng bùn cát vàng làm đất lấp nữa, bất quá đất hố không chặt chẽ như mộ Tây Hán, có chút xốp, tục xưng là "phao trúc bản".

Còn về mộ phía sau nữa, hiện tại Ngô Lương khẳng định là không

có cơ hội trộm, không đề cập tới cũng được.

Tóm lại, học vấn quan sát đất đoán mộ này nói nông cạn thì là những thứ này, nói sâu xa thì còn có đủ loại chi tiết khác biệt, nếu không có học tập hệ thống và tích lũy kinh nghiệm lâu dài, thật đúng là không phải người bình thường có thể nắm giữ.

Cũng chính vì vậy, Ngô Lương một chút cũng không để ý Lạc Dương sạn bị người ta học trộm đi, đó chỉ là thứ bề ngoài, kỹ thuật cốt lõi chân chính đều tồn tại trong lòng hắn đây này. "Chẳng lẽ đôi mắt của hiền đệ có huyền cơ khác?" Nghe thấy lời này, Tào Bẩm lập tức lộ vẻ kinh kỳ, sấn tới vạch mắt Ngô Lương ra cẩn thận đánh giá. "Đây là bí mật tổ tiên bất truyền, gọi là thuật 'Phân kim định huyệt', nói nhiều hơn nữa thì thứ cho đệ không thể nói rõ được." Ngô Lương gạt tay Tào Bẩm ra, quả đoán lần nữa mở ra hình thức cố làm ra vẻ huyền bí.

Trong tiểu thuyết đời sau có rất nhiều từ ngữ lợi hại cho hắn râu ông nọ cắm cằm bà kia, nói là lấy mãi không hết dùng mãi không cạn cũng không quá đáng.

Đương nhiên, Ngô Lương chém gió như vậy cũng là để tự vệ tốt hơn.

Bất cứ lúc nào cũng đừng đem toàn bộ năng lực của mình truyền thụ ra ngoài, đây là đạo lý hắn học được từ câu chuyện ngụ ngôn về con mèo và con hổ, làm sư phụ của hổ, mèo chính là vì giữ lại một chiêu, không dạy bản lĩnh leo cây cho hổ, mới sống sót được khi con hổ qua cầu rút ván.

Tuy nhiên ngay khi nói ra câu nói này, trong đầu Ngô Lương bỗng nhiên nhảy ra một vấn đề khá triết học: Nếu cứ chơi như vậy, lịch sử rốt cuộc là có Mô kim hiệu úy giỏi Phân kim định huyệt trước, hay là có Ngô Hữu Tài hắn trước? .....

Chỉ một lát công phu.

Mấy tên binh sĩ đã đào cái hố định sẵn đến độ sâu tầm 5 mét.

Ngô Lương "vô tình" liếc mắt nhìn đống đất được đào ra một cái, phát hiện đào sâu như vậy mang lên vẫn là Tử thổ, liền lại "giả vờ giả vịt" đi đến trước cái hố động do Lạc Dương sạn đào ra nhìn nhìn, lúc này mới ngữ khí chắc chắn nói, "Đi thôi, chỗ này không cần đào nữa, bên dưới không có huyệt mộ." Giống như loại mộ cổ có Thủ mộ nhân thủ hộ này, quy mô bình thường đều sẽ không nhỏ.

Do đó chỉ cần đánh một lỗ xuống không phát hiện bùn đất khả nghi, lập tức có thể đổi chỗ khác, tạm thời còn chưa cần dùng phương pháp thăm mộ "Mai hoa điểm" để tiến hành dò xét phạm vi nhỏ. "Nhanh như vậy là có thể xác định rồi?

Thuật 'Phân kim định huyệt' của hiền đệ thế mà thần kỳ như vậy?" Tào Bẩm kinh hỉ nói, cái này xác thực hiệu suất nhanh hơn trước kia nhiều lắm, trước sau tính ra cũng chỉ mất thời gian một khắc, còn miễn đi quá trình lấp hố để che mắt người khác như lúc ở núi Năng trước đó.

Nếu "Phân kim định huyệt" này quả thật hữu dụng, bọn họ sau này trộm mộ tất sẽ làm ít công to!

Trong mắt Bạch Tinh Tinh lại xẹt qua một tia âu lo không dễ phát hiện...

Cùng lúc đó.

Tại một khu rừng nằm ở trên cao bên ngoài Bất Quy Cốc, một nam tử ẩn trong tán cây quan sát một hồi, rốt cuộc nói với mấy người bên dưới: "Tinh Tinh chưa chết!

Hóa ra là bị một nhóm người khác bắt giữ, chẳng trách mấy ngày nay vẫn luôn không tìm thấy tung tích, bất quá lúc này nàng mặc y

phục trái ngược trên người, đây là đang nói cho chúng ta biết nhóm người này không đơn giản, bảo chúng ta chớ có hành động thiếu suy nghĩ." Sau mấy canh giờ, sắc trời dần tối.

Nhóm người Ngô Lương rốt cuộc cũng đã dò xét hết một lượt từ chân núi lên đến sườn núi, nhưng vẫn chẳng thu hoạch được gì.

Chương 44

"Nếu thuật 'Phân kim định huyệt' của hiền đệ không có sai sót, chúng ta e rằng chỉ có thể quay lại tìm kiếm trong khu rừng rậm rạp đã đi qua lúc vào thung lũng thôi." Tào Bẩm ngáp một cái, có chút thất vọng nói.

Ngoại trừ Bá Lăng và quần thể mộ táng Lương Hiếu Vương ở núi Nãng đã trộm trước đó là lấy núi làm lăng ra, thì mộ Hán phần lớn đều là mộ đất đắp hình đấu úp.

Mà Tào Bẩm thân là thổ dân thời Hán, khó tránh khỏi việc tư duy bị rập khuôn đối với hình thức lăng mộ, cộng thêm vốn dĩ chẳng có bao nhiêu kinh nghiệm trộm mộ, thăm dò xong dưới chân núi liền tự nhiên cho rằng đã không còn cần thiết phải dò xét tiếp nữa.

Bất quá loại tư duy này cũng không phải hoàn toàn vô lý, trong tình huống bình thường cho dù là thạch mộ lấy núi làm lăng, cửa vào cũng đều thiết lập ở dưới chân núi hoặc sườn núi, không chỉ độ khó thi công tương đối thấp hơn một chút, mà còn thuận tiện cho hậu nhân tế bái.

Nhưng sự đời không có gì là tuyệt đối, suy nghĩ của mỗi người không giống nhau, bởi vậy vẫn luôn sẽ có những ngoại lệ... "An Dân huynh chớ vội." Ngô Lương ngẩng đầu lên nhìn vọng về phía đỉnh núi, nhớ tới một trường hợp lăng mộ vô cùng đặc thù ở hậu thế — Mộ Nam Việt Vương Triệu Muội ở Tây Kinh!

Ngôi mộ này không phải mộ đất đắp hình đấu úp, cũng không phải mộ dựa núi làm lăng, mà là loại "mộ xẻ núi làm lăng" cực kỳ hiếm thấy.

Cái gọi là "xẻ núi làm lăng", chính là bắt đầu từ đỉnh núi bổ đôi núi

đá ra, đục xuống một huyệt mộ theo chiều thẳng đứng có mặt phẳng hình chữ "Đột", sau đó từ đầu trước phía đông, tây mở hầm ngang làm nhĩ thất, mặt nam mở đường hầm dốc, cứ thế mà thành lăng.

Huyệt mộ như vậy vì tính đặc thù của nó, lối vào liền được thiết lập ngay trên đỉnh núi.

Bởi vậy chỉ tìm kiếm ở dưới chân núi thì căn bản không có khả năng phát hiện bất kỳ dấu vết gì, khi ngước nhìn lên lại chỉ sẽ cho rằng đây chẳng qua chỉ là một ngọn núi bình thường, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, cực ít có tên trộm mộ nào não bổ đến mức chạy lên đỉnh núi để thăm dò.

Thế là ngôi lăng mộ này liền được bảo tồn hoàn hảo hơn hai ngàn năm.

Mãi đến tháng 6 năm 1983, khi địa phương tiến hành xây dựng cơ sở hạ tầng mới vô tình bị đội thi công đào ra.

Đó là lần đầu tiên mộ Nam Việt Vương thấy ánh mặt trời sau khi hạ táng, mọi sự vật trong mộ đều bảo tồn hoàn hảo, có thể thấy được dù là ở niên đại trộm mộ xương quyết nhất, nhân tài xuất hiện lớp lớp như nấm sau mưa ở hậu thế, cũng không có ai tìm được ngôi mộ này.

Bộ hạ của Hách Manh đỉnh lấy ôn dịch đào bới trong Bất Quy cốc nhiều ngày như vậy mà chẳng được gì, bây giờ bọn họ lại đã kiểm tra xong chân núi, chỉ còn lại một khu rừng rậm chưa dò xét.

Khu vực có khả năng tàng chứa lăng mộ đã chẳng còn bao nhiêu, liệu có phải là vì ngôi lăng mộ này cũng được xây ở nơi không tầm thường hay không? "Sao vậy?" Tào Bẩm có chút kỳ quái nhìn về phía Ngô Lương, nhưng thấy Ngô Lương đang nhìn về phía trên núi, liền lại cười rộ lên: "Hữu Tài hiền đệ, đệ sẽ không nghi ngờ lối vào mộ huyệt ở trên núi chứ?

Ta lớn thế này rồi còn chưa từng nghe nói có người sẽ xây mộ ở trên đỉnh núi." "Ta thì lại từng nghe nói, dù sao cũng không kém chút công phu này, không ngại đi lên xem một chút, cho dù không phải, đăng cao vọng viễn (lên cao nhìn xa) có lẽ cũng có thể có phát hiện mới." Ngô Lương vỗ vỗ vai Tào Bẩm, khoác vai hắn leo lên ngọn núi ngay cả đường mòn cũng không có.

Đám binh sĩ cũng rất có mắt nhìn, vội vàng chạy ra phía trước dùng xẻng công binh chặt đứt bụi gai bụi cây mọc thành bụi để mở đường cho hai người. "Đi!" Điển Vi đi theo phía sau, mặt không thay đổi nhìn chằm chằm Bạch Tinh Tinh thúc giục. "A, vâng!" Không biết vì sao giờ phút này cô nương này lại có chút thất thần, nghe được tiếng Điển Vi thúc giục mới bỗng nhiên hồi phục tinh thần lại, vội vàng chạy chậm đi theo.

Cùng lúc đó.

Ánh mắt nàng lén lút nhìn về phía bóng lưng Ngô Lương đã lại phức tạp thêm rất nhiều, có kiêng kị, có kinh dị, có nghi hoặc, có ưu lo, còn có một chút luống cuống.

Phảng phất bên trong thân thể không tính là cao lớn cũng chẳng cường tráng kia, đang trú ngụ một con yêu ma có thể nhìn thấu lòng người, nhìn thấu vạn vật, không có cái gì có thể trốn qua đôi mắt của hắn...

Đúng lúc này.

Ngô Lương bỗng nhiên quay đầu nhìn nàng một cái!

Bạch Tinh Tinh giật mình, vội vàng cúi đầu lảng tránh, tim lại đập thình thịch không ngừng.

Nhưng Ngô Lương cũng không có nói gì với nàng, chỉ là nhếch khóe miệng lộ ra một nụ cười cổ quái, liền lại quay đầu tiếp tục leo

núi... "Chiến thần méo miệng" (Oai chủy chiến thần) chưa thấy qua bao giờ hả? ...

Khi đi tới đỉnh núi, sắc trời đã hoàn toàn đen kịt lại. "Ô —— ô —— di —— ô ——" Gió thu thấu xương thổi qua sơn cốc, "tiếng nữ nhân khóc" mỗi đêm đều vang lên trong cốc cũng tùy theo đó mà giáng lâm, mỗi một người nghe được đều có chút tê da đầu.

Nhưng chính vì gió tới trước rồi mới xuất hiện "tiếng nữ nhân khóc", Ngô Lương ngược lại an tâm rất nhiều.

Không thể nghi ngờ, âm thanh này chính là âm thanh đặc hữu do địa hình đặc thù phối hợp với gió sinh ra, một loại hiện tượng tự nhiên cực kỳ bình thường, không cần thiết quá coi là chuyện to tát.

Tào Bẩm thì đã sớm gọi thêm nhiều nhân mã tới, đồng thời cùng nhau mang đến bó đuốc dùng để chiếu sáng.

Nói là phòng ngừa thú dữ trong núi xuất hiện, nhưng ý tứ tìm người để tráng đẩm (lấy can đảm) thực ra càng rõ ràng hơn một chút.

Bất quá Ngô Lương cũng tán thành cách làm này của Tào Bẩm, thú dữ gì đó không đáng ngại, chủ yếu là Thủ mộ nhân, ban đêm tầm nhìn không tốt, cần thiết phải đề phòng những Thủ mộ nhân khác có khả năng tồn tại mượn cơ hội đánh lén.

Đỉnh núi của ngọn núi này coi như bằng phẳng, phía trên cũng không hoàn toàn là nham thạch, vị trí tới gần trung tâm có một ít đất.

Hơn nữa trên đất còn mọc ra một ít cây tùng bách khá thô to, đã hình thành một mảnh rừng nhỏ, điều này nói rõ độ dày tầng đất ở đây vẫn là tương đối khả quan, nếu không sẽ không mọc ra được một mảnh rừng thế này.

Mấy tên lính đã dưới sự chỉ huy của Ngô Lương sử dụng xẻng Lạc Dương khoan lỗ, không bao lâu liền lại đào được độ sâu khoảng

5 mét. "Hiền đệ, đệ mau tới xem phía dưới này có mộ huyệt hay không?" Tào Bẩm vội vàng tiến tới hỏi, dựa theo thói quen trước đó, đào được độ sâu này Ngô Lương đã có thể "Phân kim định huyệt" rồi.

Mấy tên lính cũng theo thói quen dừng lại, chờ đợi Ngô Lương đưa ra phán đoán. "Hiện tại còn chưa dễ nói, tiếp tục đào sâu xuống xem sao." Ngô Lương lại đổi khác thường ngày nói.

Thật ra lúc nói lời này, trong lòng hắn đã nổi lên gợn sóng không nhỏ.

Bởi vì đất đào ra ở đây đã khác biệt với đất ở phía dưới, từ lúc đào đến độ sâu 2 mét, đất lấy lên liền đã biến thành "Ngũ hoa thổ".

Cái gọi là "Ngũ hoa thổ", chỉ chính là đất tự nhiên trải qua đào xới và lấp lại bị xáo trộn lần thứ hai, làm rối loạn tầng cấp vốn có, ranh giới màu sắc, biến thành loại đất hoa (lốm đốm) dung hợp nhiều tầng đất, loại đất này cho dù niên đại cửu viễn cũng vô pháp dung hợp, là một trong những manh mối quan trọng để tìm kiếm mộ táng.

Huống chi còn là ở loại địa phương gần như không có khả năng có nhân loại canh tác sinh hoạt này...

Nói cách khác, phía dưới này nhất định có người động thổ qua.

Chẳng qua bỉnh trì tinh thần khoa học nghiêm cẩn đáng khen, trước khi chưa nhìn thấy những chất đất khác có thể chứng minh phía dưới chính là một ngôi mộ huyệt, Ngô Lương đều sẽ không đưa ra kết luận sớm.

Thế là binh sĩ tiếp tục khoan lỗ hướng xuống dưới.

Cứ như vậy vẫn luôn khoan đến lúc sâu hơn mười mét, một xẻng này mang đất lên rốt cục lại có biến hóa!

Đó là một loại bột phấn màu xám đen thuần khiết, mặc dù nén tương đối chặt, cũng có chút ẩm ướt, nhưng chỉ cần nhẹ nhàng chạm

vào liền sẽ giống như cát vụn tản mát xuống.

Đây là —— Bột than gỗ! "Chúc mừng An Dân huynh, tìm được rồi!

Chính là chỗ này, ta dám đoán chắc phía dưới này tất có mộ táng, có thể gọi huynh đệ khai quật rồi!" Ngô Lương rốt cục nặng nề đụng vào vai Tào Bẩm một cái, nhếch miệng cười to. ...

Thấy Ngô Lương chắc chắn như thế, Tào Bẩm tự nhiên là vui mừng quá đỗi.

Khẩn trương an bài binh sĩ dọn sạch cây cối vướng víu quanh đây, ngay trong đêm bắt đầu khai quật không nói, còn trực tiếp mệnh lệnh người đem lều vải quân dụng tạm thời dưới chân núi cũng chuyển lên đây.

Như thế đã có thể miễn đi thời gian lên núi mỗi ngày, còn có thể ngày đêm thủ hộ mộ huyệt sắp được khai quật ra.

Không thể không thừa nhận, Tào Bẩm đúng là rất có ý tưởng, an bài như vậy tương đương chu toàn, vừa vặn giải quyết nỗi lo của Ngô Lương đối với "Thủ mộ nhân".

Lúc Tào Bẩm cùng đám binh sĩ bận rộn khí thế ngất trời, Ngô Lương ngược lại thanh nhàn xuống.

Một trận gió núi lạnh lẽo thổi qua, "tiếng nữ nhân khóc" lần nữa vang lên, Ngô Lương rùng mình một cái, vừa quay đầu liền lại nhìn thấy Bạch Tinh Tinh đang đứng trong bóng tối không nhìn thấy biểu tình.

Thế là. "Bạch cô nương, nàng hình như có tâm sự gì a?" Ngô Lương lại cười híp mắt đi qua.

Dáng dấp xinh đẹp hay không không quan trọng, Lão Sắc Lang (LSP) gì đó cũng không quan trọng, chủ yếu là muốn lại moi móc lời

của Bạch Tinh Tinh, xem có thể phát hiện lỗ hổng mới nào hay không.

Dù sao hắn hiện tại đã tìm được mộ rồi, nếu như Bạch Tinh Tinh thật sự là Thủ mộ nhân, trong lòng khẳng định đã rối loạn tấc lòng, con người ấy mà không phải máy móc, tâm một khi loạn liền dễ dàng lỡ lời. "Cũng không có tâm sự gì, chỉ là rời nhà đã có vài ngày, có chút nhớ nhà, không biết cha nương hiện tại thế nào, hi vọng không có gấp hỏng thân thể mới tốt." Bạch Tinh Tinh hít hít cái mũi, mắt hơi ửng đỏ nói. "Không cần lo lắng, công tử ta thế nhưng là thần y, nhạc phụ nhạc mẫu nếu thật gấp hỏng thân thể, không phải còn có ta sao?" Ngô Lương đưa tay ôm lấy bả vai Bạch Tinh Tinh, vẻ mặt hưởng thụ nói. "Mời công tử tự trọng." Bạch Tinh Tinh mắt sắc tay nhanh, lập tức giũ cánh tay hắn ra tránh đi, khuôn mặt tươi cười hơi ửng đỏ nói.

Điển Vi thì xấu hổ quay mặt sang một bên.

Xấu hổ sao?

Chỉ cần ta không xấu hổ, xấu hổ chính là người khác.

Ngô Lương cười hắc hắc xoa xoa tay, lại mặt dày nói: "Đùa với Bạch cô nương một chút thôi mà, hay là ta kể cho nàng nghe một câu chuyện cười giải buồn nhé?

E hèm...

đã nói nàng là lên núi hái nấm, vậy ta sẽ kể một câu chuyện cười về hái nấm, nàng nghe xong tất có thể tạm thời quên đi phiền não." "Hiếm khi công tử có nhã hứng này, Tinh Tinh rửa tai lắng nghe là được." Bạch Tinh Tinh khẽ gật đầu. "Nghe cho kỹ nhé!" Ngô Lương lập tức tỉnh táo tinh thần, cười bỉ ổi một tiếng bắt đầu kể, "Chuyện kể rằng từng có một thợ săn, một ngày nọ lên núi đi săn thì cảm thấy hơi mệt mỏi, thế là liền tắm rửa ở trong sông, ở trần nằm tại bụi cỏ ven sông ngủ gật, không bao lâu, một cô nương hái nấm đi ngang qua, chính là cô nương xinh đẹp giống như Bạch cô nương vậy, nàng vừa

hái vừa đếm: 'Một đóa, hai đóa, ba đóa, ba đóa, ba đóa, ba đóa...'" "Thế là chạng vạng tối, thợ săn toàn thân sảng khoái về nhà." "Ngày thứ hai thợ săn biết tủy biết vị (quen mui thấy mùi ăn mãi), liền lại tắm rửa ở trong sông, lại ở trần nằm tại bụi cỏ ven sông ngủ gật, kết quả hôm nay lại tới một con gấu nhỏ hái nấm, gấu nhỏ cũng vừa hái vừa đếm: 'Một đóa, hai đóa, ba đóa, ba đóa, ba đóa, hắc!

Bốn đóa, năm đóa, sáu đóa, bảy đóa...'" "Ha ha ha ha ha, Bạch cô nương sao không cười, chẳng lẽ không buồn cười sao?" Ngô Lương một bên vỗ đùi cười to, một bên thở hồng hộc hỏi. "Khụ khụ khụ khụ..." Thậm chí ngay cả Điển Vi bình thường không hay nói cười giờ phút này cũng có chút không nhịn được, cố nén trong lỗ mũi không ngừng phát ra tiếng lạ.

Nhưng Bạch Tinh Tinh lại là một mặt mờ mịt, kỳ quái nhìn qua Ngô Lương cùng Điển Vi hai người: "Xin thứ cho Tinh Tinh ngu dốt, không thể hiểu hàm nghĩa trong câu chuyện cười này của công tử, bởi vậy cười không nổi." "Thì ra là thế, cũng không trách được Bạch cô nương, đây là sự thiếu hụt của giáo dục!" Ngô Lương lúc này mới thanh thanh cuống họng nín cười, đau lòng nhức óc nói, "Về sau nếu là có thời gian, ta cũng không ngại cùng cô nương tiến hành giao lưu phương diện này nhiều hơn một chút." "Vậy thì đa tạ công tử." Bạch Tinh Tinh không hiểu ra sao, thi lễ tạ ơn nói, "Chỉ là Tinh Tinh đã cùng công tử chung đụng nhiều ngày, lại còn chưa thỉnh giáo tôn tính đại danh của công tử, lại gia ở nơi nào, mời công tử báo cho, ngày sau mới tiện giao lưu nhiều hơn." Ngô Lương sao có thể tuỳ tiện để lộ tin tức của mình cho nàng, tự nhiên lúc này cười nói: "Bạch cô nương nguyện cùng ta giao lưu, kia tự nhiên là mỹ sự cầu còn không được, bất quá thời buổi này thế đạo rối ren sao nỡ để Bạch cô nương bôn ba, ngày sau khi ta muốn giao lưu, tự sẽ tới Thạch Tào thôn gặp cô nương, hi vọng đến lúc đó cô nương có thể... thản thành tương kiến

(thẳng thắn gặp nhau/khỏa thân gặp nhau)." Nghe được "thản thành tương kiến" cái thành ngữ nhất ngữ song quan này của Ngô Lương, ngón tay nhỏ của Bạch Tinh Tinh lại hơi run lên một cái, theo bản năng ngẩng đầu lên nhìn về phía Ngô Lương. "Bạch cô nương tựa hồ lại có tâm sự rồi, lại nhớ nhạc phụ nhạc mẫu rồi?" Ngô Lương nhếch miệng cười cười, lại nói, "Mời cô nương yên tâm, chúng ta làm việc coi như có chút chừng mực, từ trước đến nay chỉ cầu tài không nhiễu dân, đợi sau khi sự tình làm xong, tự sẽ đưa cô nương xuống núi, cũng hi vọng nhạc phụ nhạc mẫu có thể trầm trụ khí, nếu không nếu là tìm vào trong núi lại đụng phải chúng ta, thiếu không được cũng phải mời nhạc phụ nhạc mẫu ở lại chỗ này mấy ngày, không chừng còn có thể tổn thương hòa khí, vậy thì không tốt lắm...

A đúng rồi, Bạch cô nương, bộ y phục này của nàng không tệ, một mặt đen một mặt vàng, mặt kia bẩn còn có thể thay đổi mặc, quay đầu ta cũng tìm người làm một thân." Nói xong lời này, Ngô Lương rốt cục xoay người rời đi.

Chương 45

Bạch Tinh Tinh rốt cuộc vẫn là non nớt chút, thông qua phản ứng vừa rồi của nàng, Ngô Lương đã hoàn toàn xác định cô nương này chính là Thủ mộ nhân.

Lại thêm Bạch Tinh Tinh hôm nay từ chiều đến tối nhiều lần đem áo khoác trên người lộn mặt mặc, hơn nữa còn đổi mấy loại cách mặc khác nhau, Ngô Lương đã bắt đầu hoài nghi bộ y phục này có tác dụng truyền lại tin tức, nói cách khác bên ngoài tám thành còn có những Thủ mộ nhân khác phụ trách tiếp ứng.

Hi vọng sau khi nghe xong những lời "gõ" đầy ẩn ý này, Bạch Tinh Tinh có thể hiểu được tâm tư của mình đi.

Nói thật, mặc dù lập trường khác biệt, nhưng Ngô Lương vẫn là phi thường hi vọng có thể kết thúc lần hành động này trong tình huống không thương tổn hòa khí, tốt nhất không có thương vong.

Bất quá cái này còn phải xem Bạch Tinh Tinh và Thủ mộ nhân lựa chọn như thế nào... "..." Nhìn qua bóng lưng của hắn, Bạch Tinh Tinh bỗng nhiên cảm thấy sống lưng có chút phát lạnh, không tự giác rụt rụt bả vai, lại lặng yên đem y phục trên người lộn một mặt, còn đem một cái tay áo xắn lên... ...

Giờ Mão một khắc. "Hữu Tài hiền đệ, tỉnh!

Tỉnh!

Mau theo ta!" Ngô Lương đang làm mộng đẹp có liên quan tới Bạch Tinh Tinh, bỗng nhiên bị tiếng kêu cấp bách của Tào Bẩm đánh thức. "Sao thế?

Nhanh như vậy đã đào được rồi sao?" Ngô Lương có chút thất lạc

đứng dậy hỏi. "Không phải, các huynh đệ đào được một tấm bia đá, trên bia đá có chữ, tóm lại đệ mau theo ta đi xem một chút đi!" Một bên nói, Tào Bẩm một bên đã kéo cánh tay Ngô Lương, không nói lời gì lôi kéo hắn chạy ra ngoài lều vải.

Cứ như vậy đi tới trước cái hố mà binh sĩ khai quật ra, dọc theo dốc trượt xuống đáy, quả nhiên nhìn thấy một tấm bia đá lớn nhỏ không sai biệt lắm với tấm bia vô tự ở cửa sơn cốc. "Đệ xem trên bia này viết cái gì?" Tào Bẩm chỉ vào bia đá nói.

Ngô Lương mượn ánh lửa nhìn kỹ lại, chỉ thấy trên bia đá chỉ khắc hai hàng chữ lớn thể Triện.

Bên phải viết: "Quảng Xuyên Tiên Vương vũ hóa bảo cảnh!" Bên trái viết: "Khai giả tức vong nhập giả tức tử!" (Kẻ mở thì vong, người vào thì chết) Thiên thiên tám chữ "Khai giả tức vong nhập giả tức tử" này lại được cố ý dùng thuốc màu đỏ không biết tên tô đậm lên, thậm chí trong bóng đêm còn tản ra huỳnh quang màu đỏ u u.

Thoạt nhìn tám chữ to này chói mắt như vậy, cho người ta một loại cảm giác quỷ dị không nói lên lời!

Tào Bẩm nửa đêm canh ba cuống cuồng chạy tới gọi Ngô Lương, chính là bởi vì tám chữ to này.

Binh sĩ tuy rằng đã đào qua tầng than gỗ thăm dò được bằng xẻng Lạc Dương trước đó, hơn nữa dọn dẹp sạch một bộ phận tầng đất sét vàng dùng để phong mộ, lộ ra kết cấu chủ thể lăng mộ cực kỳ quy chỉnh ở phía dưới.

Nhưng sau khi nhìn thấy chữ trên tấm bia đá này, lại là bất kỳ ai cũng không dám tiếp tục động thủ nữa.

Người thời này vốn là tín phụng thuyết quỷ thần, cộng thêm kinh nghiệm trộm mộ không nhiều lại có chút chột dạ, lời nguyền ác độc

như thế tự nhiên có lực chấn nhiếp không nhỏ đối với bọn hắn.

Nhất là màu sắc câu nguyền rủa này còn tươi sáng như vậy, phảng phất như chủ nhân mộ lúc còn sống dùng máu tươi của chính mình từng nét từng nét vẽ ra, cộng thêm giữa các nét bút lộ ra huỳnh quang u u, ngoài sự quỷ dị ra không thể nghi ngờ lại tiến thêm một bước gia tăng độ đáng tin của chú ngữ, khiến cho tất cả mọi người tại đây đều lạnh sống lưng.

Nhưng mà sau khi Ngô Lương nhìn thoáng qua, ngược lại nhếch miệng cười rộ lên: "Quảng Xuyên Tiên Vương?

Không ngờ nơi này lại đúng là lăng mộ của Quảng Xuyên Vương Lưu Khứ, thật sự là không uổng công chuyến này a." "Không phải, Hữu Tài hiền đệ, ta bảo đệ nhìn chính là câu nói phía sau kia!" Tào Bẩm bất đắc dĩ nói. "Không thể nào An Dân huynh, loại nguyền rủa hù dọa người này huynh cũng tin?" Ngô Lương khinh thường cười nói.

Hắn dù sao cũng là thanh niên mới thế kỷ 21 trải qua lễ rửa tội của những tin nhắn rác rưởi kiểu "chuyển tiếp nguyền rủa", mỗi lần nhận được tin tức loại này hắn đều chỉ trả lời một câu "Mẹ mày chết rồi", sau đó phục vụ trọn gói chặn rồi xóa, chưa từng chuyển tiếp một lần nào, cũng chưa xảy ra vấn đề gì, tự nhiên sẽ không để loại nguyền rủa trò trẻ con này ở trong lòng.

Nếu như loại nguyền rủa sơ cấp này cũng hữu dụng, vậy những cổ mộ kia còn cần cơ quan phòng trộm làm gì, chỉ cần khắc lên một câu nói như vậy, trộm mộ e rằng sớm đã tuyệt chủng. "Mặc kệ ta tin hay không, mấy chữ này đều là dùng máu viết, mà lại nhìn rất là cổ quái, luôn khiến người ta trong lòng có bất an a." Tào Bẩm nhăn mặt nói.

Những binh sĩ khác cũng là vẻ mặt khẩn trương, hiển nhiên vẫn là

phi thường chột dạ. "An Dân huynh, huynh sẽ không phải chưa thấy qua máu chứ?

Máu cũng không bảo tồn được thời gian dài như vậy, huống chi sau khi khô cũng sẽ không còn có nhan sắc tươi sáng thế này, cho nên đây thực ra chính là một ít thuốc màu đỏ bình thường trộn một ít bột huỳnh quang, hoàn toàn chính là hù dọa người." Nói, Ngô Lương liền móc ra dao găm đồng cạo một ít thuốc màu đỏ trên tám chữ kia xuống, đặt ở lòng bàn tay đưa cho mọi người xem.

Quả nhiên, những thuốc màu này đến trong tay Ngô Lương, chiếu dạng có thể phát ra quang mang u u.

Nhưng bọn hắn y nguyên không hiểu nguyên lý trong đó, Tào Bẩm làm đại biểu đón lấy đặt câu hỏi: "Cái này...

Hữu Tài huynh đệ, bột huỳnh quang lại là vật gì?" "Dạ quang châu biết chứ?" Ngô Lương cười hỏi lại. "Tự nhiên biết, đó là bảo vật hiếm thấy." Tào Bẩm gật đầu nói. "Đem dạ quang châu mài thành phấn, đoạt được liền là bột huỳnh quang, đến ban đêm liền có thể phát ra huỳnh quang như thế này." Ngô Lương nói. "Thật?" Tào Bẩm hai mắt tỏa sáng, "Vậy phải giàu có cỡ nào mới nỡ đem dạ quang châu mài thành phấn a, Quảng Xuyên Vương này không tránh khỏi cũng quá xa xỉ rồi?" "Cho nên còn chờ cái gì, phía dưới có một lượng lớn hoàng kim đang chờ chúng ta kìa, tranh thủ thời gian tiếp tục đào nha!" Ngô Lương thuận thế nói. "Đào!

Nhất định phải đào!" Vừa nghe lời này, Tào Bẩm trong nháy mắt giống như ăn định tâm hoàn, mặt mũi hồng hào nói, "Các huynh đệ chớ sợ, ta dám lấy nhân cách cam đoan, lời nguyền rủa này tuyệt đối là hù dọa người, trộm mộ này trở về về sau ta định nhiên bẩm báo Sứ quân, trọng thưởng các vị huynh đệ ngồi đây, tối thiểu gấp mấy lần lần ở núi Năng kia!" Tên này...

Hoàng kim đúng là thứ tốt.

Ngô Lương có chút buồn cười, cũng không biết là ai vừa rồi khẩn trương thành cái đức hạnh kia, lúc này lại dám lấy nhân cách cam đoan rồi? ...

Cứ như vậy bận rộn cả đêm.

Mãi cho đến giờ Ngọ, một khối đá phiến phía sau bia đá rốt cục bị mọi người hợp lực bẩy lên, lộ ra một cái cửa hang hình chữ nhật rộng chừng 2 mét dài 5 mét.

Quả nhiên không có ai "khai mộ tức tử", Tào Bẩm và các binh sĩ đều thở phào nhẹ nhõm.

Ánh nắng giữa trưa chiếu xạ vào cửa hang, xuyên qua bụi bặm cùng sương trắng bốc lên, một đoạn bậc thang đá nghiêng hướng xuống dưới hiện ra trước mặt.

Bất quá cũng chỉ chiếu sáng phạm vi vài mét trong cửa hang mà thôi, những nơi còn lại y nguyên là một mảnh hắc ám. "Trong này thơm quá?" Mấy tên lính ở cự ly gần nhất tùy theo phát ra âm thanh say mê. "Thơm quá?" Vừa nghe lời này, Ngô Lương lập tức khẩn trương lên, vội vàng xông qua đẩy những người chung quanh ra nói, "Lùi lại!

Lập tức lùi lại!

Tất cả mọi người lui ra ngoài hố, nhất định đừng ngửi mùi thơm này!" Rất nhiều trong cổ mộ đều sẽ bố trí cơ quan phòng trộm, khí độc chính là một trong số đó.

Bởi vậy vừa mới mở mộ liền ngửi thấy mùi thơm không tầm thường này, tuyệt đối không phải chuyện tốt gì, càng không thể sơ suất chủ quan.

Mà trong quá trình này, cho dù Ngô Lương tận lực nín thở, cũng

khó tránh khỏi vẫn ngửi thấy một chút xíu mùi thơm.

Đây là —— Mùi thuốc?

Trong mùi thơm này trộn lẫn mùi vị đặc hữu của một số thuốc Đông y, mặc dù không thể đoán chắc nhất định là khí độc, nhưng khí thể kỳ kỳ quái quái có thể không ngửi tốt nhất vẫn là đừng ngửi, nếu không chờ xảy ra chuyện mới làm ra phản ứng, thì đã không còn kịp rồi.

Cũng may đám binh sĩ cũng đều tương đối nghe lời, nghe vậy đã nhao nhao lui ra ngoài hố.

Lúc này Tào Bẩm rốt cục tìm được chỗ trống tiến tới, có chút kỳ quái hỏi: "Hữu Tài hiền đệ, chẳng lẽ mùi thơm này có vấn đề?" "Không dễ nói, tóm lại tạm thời khoan hãy xuống mộ, mệnh lệnh người canh chừng nơi này, đồng thời mật thiết chú ý mấy tên lính cự ly gần cửa hang nhất vừa rồi, một khi thân thể xuất hiện dị thường lập tức gọi ta." Ngô Lương lắc đầu, ngưng thần nói, "Còn nữa, đem con gà trống lớn Đại Công Tước chúng ta tùy quân mang theo kia ra đây, đợi mùi vị phía dưới nhạt hơn một chút, liền sai người dùng dây thừng treo cái lồng thả nó vào trong." "Cái này ta hiểu, gà có thể trừ tà mà, lần trước ở núi Năng ta đã học được." Tào Bẩm có chút tự đắc nói. "Không hổ là An Dân huynh, một điểm liền thông." Ngô Lương cười khích lệ nói, lại quay đầu nhìn thoáng qua Bạch Tinh Tinh.

Cô nương này giờ phút này đang ngồi trên một tảng đá cách đó không xa, hai tay nâng cái cằm trắng nõn nhìn về phương xa, cũng không biết trong lòng đang suy nghĩ gì.

Chẳng lẽ đêm qua bị ta "gõ" qua một trận, rốt cục nhận mệnh rồi sao?

Như vậy tốt nhất, đỡ đi được một ít phiền toái. ...

Đêm đó.

Khi "tiếng nữ nhân khóc" lần nữa vang lên, Ngô Lương mang theo Tào Bẩm lần nữa xuống hố đi tới cửa hang.

Giờ phút này mùi thơm trong mộ phiêu tán ra đã nhạt rất nhiều.

Một ngày trôi qua, mấy tên lính ngửi thấy mùi thơm đầu tiên kia đều bình yên vô sự.

Mà con gà trống Đại Công Tước treo vào trong mộ cũng y nguyên nhảy nhót tưng bừng, điều này đã có thể chứng minh mùi thơm trong mộ không phải khí độc, hơn nữa chất lượng không khí hẳn là cũng có thể thỏa mãn vào mộ hít thở bình thường.

Dù sao, khí thể tầm thường có hại cho nhân loại trong tình huống bình thường đều sẽ nặng hơn không khí một chút, con gà trống lớn kia lại treo dây thừng trực tiếp thả xuống đáy mộ thất, nó ở mấy canh giờ đều còn sống, chỉ cần không phải quá nhiều người đi xuống thì vấn đề hẳn là cũng sẽ không quá lớn.

Thế là Ngô Lương chọn lựa ba tên lính, cộng thêm Tào Bẩm, Điển Vi còn có chính mình, tổng cộng sáu người cùng nhau tiến vào trong mộ tra xét.

Còn về Bạch Tinh Tinh... "Trước đem nàng trói vào cái cây bên cạnh lều vải kia, lại cử hai người nhìn chằm chằm..." Ngô Lương trầm ngâm một chút, không chút lưu tình nói.

Trói lại?

Tào Bẩm bọn người lập tức nghi hoặc nhìn về phía Ngô Lương.

Bọn hắn còn không biết thân phận của Bạch Tinh Tinh, chỉ biết là Ngô Lương mấy ngày gần đây tựa hồ cùng nàng tiến triển rất nhanh, thường xuyên nói nói cười cười ngồi cùng một chỗ "chơi cờ caro", loại không mang theo Điển Vi kia.

Những lúc khác đi đến đâu đều muốn mang theo bên người...

Cho nên đây lại là sáo lộ gì?

Chẳng lẽ Ngô Tư Mã có ý tứ thu cô nương này nạp làm thiếp thất, sợ lúc mình không có mặt cô nương này thừa cơ chạy mất?

Có ý tưởng a! "Chờ một chút, ta cũng muốn đi vào xem một chút!" Bạch Tinh Tinh lập tức đứng dậy, nhìn thẳng vào mắt Ngô Lương nói.

Chương 46

"Động thủ a?" Ngô Lương căn bản không để ý tới nàng, lại nói với binh sĩ bên cạnh. "Khoan đã, hoặc là có một số nơi ta còn có thể giúp được một tay!" Bạch Tinh Tinh giậm chân một cái, tiếp tục kiên trì nói.

Giúp một tay?

Vừa nghe lời này, Ngô Lương rốt cục quay đầu lại nhìn về phía Bạch Tinh Tinh.

Chẳng lẽ cô nương này không chỉ nhận mệnh, còn cải biến lập trường quyết định giúp ta?

Quỷ xả!

Hắn mới không tin nàng sẽ tốt bụng như vậy.

Bất quá mục đích của hắn chủ yếu là nghiên cứu, mà lại sau đó nhất định sẽ đem những điều mắt thấy tai nghe viết sách, đương nhiên không phải sách bình thường, mà là sử thực khắc vào trên phiến đá có thể lưu đến hậu thế.

Còn về việc trộm mộ, đó là trộm thay cho Tào lão bản, mục đích cuối cùng kỳ thật cũng chẳng qua là hi vọng dưới sự che chở của Tào lão bản an tâm làm việc mình cảm thấy hứng thú nhất.

Mà cô nương này với tư cách Thủ mộ nhân, nói không chừng còn biết một ít tin tức mà lịch sử cùng lăng mộ không cách nào nói cho hắn biết...

Suy tư một phen như vậy, Ngô Lương rốt cục thay đổi chủ ý, cười ha hả nói: "Đã Bạch cô nương thông tình đạt lý như thế...

Người đâu, đem nàng trói cho ta hai vòng, nhất định phải trói thật

rắn chắc, chỉ chừa ra hai chân đi đường là được, lại buộc trên cổ...

Thôi buộc ở eo đi, lại buộc lên eo nàng một sợi dây thừng, chừa ra độ dài nửa trượng, ta muốn đích thân dắt!" "Ngươi!" Bạch Tinh Tinh lập tức tức đến nói không ra lời, một đôi mắt đẹp gần như muốn giết người. "Hữu Tài hiền đệ..." Tào Bẩm cũng là có phần kinh kỳ. "Sao vậy?" Ngô Lương quay đầu hỏi. "Không có việc gì, vẫn là hiền đệ sáo lộ rộng, thực là tấm gương cho chúng ta, bội phục bội phục." Tào Bẩm cười tao khí một cái, nháy mắt tán thán nói. ...

Một lát sau, một nhóm bảy người rốt cục dọc theo bậc thang đá đi xuống trong mộ.

Bởi vì là phương thức kiến tạo đặc thù xẻ núi làm lăng, bố cục ngôi mộ này cùng lăng mộ bình thường tự nhiên cũng có sự khác biệt không nhỏ, khác biệt rõ ràng nhất chính là cả cái mộ huyệt chính là một cái điện thất lớn.

Nơi này không có hành lang gấp khúc, cũng không có đường hầm mộ, chỉ có rất nhiều nhĩ thất (phòng phụ hai bên) và hầm thất (phòng nhỏ thụt vào) được xây dựng ở hai bên đông tây của điện thất.

Cho nên quá trình thăm dò mộ lần này, khẳng định sẽ đơn giản hơn một chút so với mộ Lương Hiếu Vương trước đó, tối thiểu không cần đi quá nhiều đường.

Trước khi bắt đầu dò xét những nhĩ thất cùng hầm thất kia, Ngô Lương ngẩng đầu nhìn thoáng qua khung đỉnh.

Khung đỉnh nơi này cũng vẽ bích họa, đồng dạng là một loại đồ án mây đoạn (vân đoạn) hai màu đỏ đen phi thường lưu hành thời Hán, bất quá quy mô lại nhỏ hơn mộ Lương Hiếu Vương rất nhiều, hơn nữa trình độ họa công và thuốc màu được dùng xem ra cũng không bằng 《 Tứ Thần Vân Khí Đồ 》 của mộ Lương Hiếu Vương, có chút địa phương đã bay màu.

Nơi này cơ bản có thể bài trừ vấn đề thời gian xâm thực.

Cần biết trong lịch sử Lương Hiếu Vương Lưu Vũ chết vào năm 144 TCN, mà Quảng Xuyên Vương Lưu Khứ thì chết vào năm 70 TCN, tức là ngôi lăng mộ này tối thiểu phải xây muộn hơn mộ Lương Hiếu Vương 74 năm.

Cho dù bị xâm thực, cũng là mộ Lương Hiếu Vương chịu xâm thực thời gian dài hơn.

Huống hồ ngôi lăng mộ này xây ở trên núi, hiện tại tiến vào y nguyên tương đối khô ráo, hoàn cảnh so với mộ Lương Hiếu Vương ẩm ướt rỉ nước không biết mạnh hơn bao nhiêu lần.

Cho nên, vấn đề bay màu ở đây, chỉ có thể quy tội cho trình độ họa công cùng chênh lệch thuốc màu.

Tiếp theo chính là nhĩ thất phía đông tây.

Trong nhĩ thất và hầm thất phía đông, từ bắc xuống nam lần lượt cất giữ các loại dụng cụ yến tiệc, nhạc cụ, dụng cụ nấu ăn bằng đồng, sắt, gốm lớn nhỏ không đều các loại.

Thu hút sự chú ý nhất là một cái bàn cờ hình vuông điêu khắc bằng gỗ bách.

Bàn cờ này dài và rộng không sai biệt lắm đều có 50 cm, mặt chính khắc một ít đường cong, cũng dùng sơn đỏ vẽ ra bốn cái chấm tròn.

Ngoài ra, bên cạnh bàn cờ còn bày biện 12 quân cờ bằng xương cùng sáu cái thẻ tre, trong đó 2 quân cờ hơi lớn hơn một chút, 10 quân cờ còn lại thì nhỏ hơn một chút, phân biệt đại biểu "Tướng" và "Tốt".

Ngô Lương biết, bàn cờ, quân cờ cùng thẻ tre này là dùng để đánh "Cờ Lục Bác". "Cờ Lục Bác" là một loại cờ đạo phi thường lưu hành thời kỳ Xuân Thu Chiến Quốc cùng Tần Hán, chữ "Bác" trong từ "Bác dịch" (đánh cờ) thời xưa, chỉ chính là "Cờ Lục Bác", mà "Dịch" nói thì

là "Cờ Vây".

Đáng tiếc sau thời Đông Kinh (Đông Hán), cờ Lục Bác liền bắt đầu suy lạc.

Dẫn đến cách chơi của loại cờ đạo này dần dần thất truyền, thế kỷ 21 có thể tìm được sử liệu có liên quan linh tinh tản mát, nói không tỉ mỉ, mặc dù có không ít học giả khảo cổ tiến hành không ít suy đoán, nhưng cách chơi xác thực vẫn là một điều bí ẩn chưa có lời giải. "A hống, vật này vừa vặn nhắc nhở ta, cái bí ẩn chưa có lời giải của hậu thế này có thể giải hay không liền xem ở ta!" Ngô Lương quay đầu nhìn về phía Tào Bẩm, "An Dân huynh, cờ Lục Bác huynh có biết chơi không?" "Đương nhiên...

Không biết!

Ta sao chơi được thứ này, cái cờ Caro (Ngũ tử kỳ) kia của đệ ngược lại còn có thể miễn cưỡng chơi được." Tào Bẩm - tên cờ vịt này - lắc đầu, không thèm để ý nói, "Bất quá Tào Ngang ngược lại là chơi không tệ, ngay cả tiểu đệ Tào Phi kia của ta cũng thành thạo điêu luyện, bọn hắn thường xuyên đánh cờ cùng con em sĩ tộc trong thành Trần Lưu, ngẫu nhiên còn có thể thắng chút tiền rượu." "An Dân huynh ngày sau là mãnh tướng ra trận giết địch, loại đồ vật chơi bời lêu lổng này không biết cũng được." Ngô Lương cười ha hả nói.

Xem ra muốn tìm hiểu cờ Lục Bác, còn phải tìm người khác. "Ha ha ha, hiền đệ nói cực phải, ta chính là thích nói chuyện với đệ." Tào Bẩm lập tức ôm lấy bả vai Ngô Lương, cười to có phần thụ dụng.

Nhìn thấy một màn này, Bạch Tinh Tinh ở một bên cũng không che giấu chán ghét trong lòng, ngay trước mặt hai người "phì" một ngụm: "Phi!

Ngưu tầm ngưu mã tầm mã, một lũ bợ đỡ nịnh nọt!" Ngô Lương đối với nàng "gương mẫu" như thế, nàng tự nhiên cũng không có ý

định tiếp tục lưu mặt mũi gì cho Ngô Lương.

Dù sao hai người có một số lời đã nói đến đầy đủ rõ ràng, nói là biết rõ ngọn nguồn cũng không đủ, tự nhiên cũng không cần thiết tiếp tục duy trì hài hòa ở mặt ngoài. "Bạch cô nương, cái miệng nhỏ của nàng nếu là thật sự rảnh rỗi không chịu nổi, ta chút nào không ngại dùng tất thối của ta giúp nàng lấp đầy." Ngô Lương mạc danh chép miệng một cái, lộ ra hung quang nói. "Hừ!" Bạch Tinh Tinh hừ lạnh một tiếng, lập tức ngoảnh mặt đi không nói lời nào nữa.

Ngay sau đó đám người Ngô Lương lại dò xét nhĩ thất cùng hầm thất phía tây, ở chỗ này bọn hắn lần lượt nhìn thấy binh khí, xe, ngựa, giáp trụ cùng một ít dụng cụ sinh hoạt tương đối bình thường.

Đáng nhắc tới chính là, những binh khí này đồng dạng không thành khí hậu, cũng chỉ tương đương với binh khí binh sĩ bình thường đương đại sử dụng, đồng dạng không có cách nào đánh đồng với nhóm binh khí tinh lương phát hiện ở mộ Lương Hiếu Vương.

Bất quá cho đến trước mắt, cái mộ huyệt này vẫn chỉ mới thăm dò một nửa.

Bởi vì đây là một ngôi mộ hai tầng trên dưới, tại phía nam điện thất, có một chỗ bậc thang đá rõ rành rành đi thẳng xuống tầng dưới, quan tài của mộ chủ nhân Lưu Khứ hẳn là ở tầng dưới.

Đám người đi xuống một cái, quả nhiên là thế.

Một cái quan tài bằng đồng xanh to lớn cứ như vậy đường hoàng bày ở trung ương điện thất tầng dưới.

Tả hữu hai bên quan tài thì đều có hai tôn tượng gốm thị nữ quỳ lạy đối diện quan tài, im lặng hầu hạ chủ nhân bên trong quan tài.

Ngô Lương để quan tài sang một bên trước, y nguyên bắt đầu kiểm tra từ nhĩ thất và hầm thất hai bên đông tây.

Phát hiện ở nơi này rốt cục phong phú lên, trong nhĩ thất hầm thất phía đông ngoại trừ một ít đồ vật sinh hoạt thường ngày, gần như trong mỗi gian nhĩ thất đều có một bộ khô cốt.

Thông qua cách ăn mặc trên người khô cốt còn chưa hoàn toàn hóa thành tro bụi, cùng với một ít phối sức bằng vàng tản mát chung quanh khô cốt, có thể phán đoán người chết hẳn đều là nữ tính, hơn nữa thân phận không tính là quá thấp, tối thiểu cũng phải là thiếp thất của mộ chủ nhân.

Ngoài ra, những khô cốt này từ cổ trở xuống đều có một đoạn dấu vết màu đen, nhìn bộ dạng hẳn là uống thuốc độc mà chết.

Mà tại trong nhĩ thất hầm thất phía tây.

Đám người Ngô Lương lại phát hiện càng nhiều khô cốt nhân loại, ngoài ra, còn có khô cốt tam sinh heo, trâu, dê.

Bày cùng một chỗ với heo trâu dê, người tuẫn táng ở đây địa vị thấp hơn nhiều, hơn nữa có nam có nữ, hẳn là hạ nhân loại như thị nữ đầy tớ.

Cũng là tại gian hầm thất cuối cùng phía tây, Tào Bẩm rốt cục tìm được thứ hắn cảm thấy hứng thú nhất —— Hoàng kim!

Nơi đó đống phóng một tầng Mã đề kim (vàng hình móng ngựa), Lân chỉ kim (vàng hình ngón chân kỳ lân) thường thấy ở Tây Kinh, còn có tròn mười hộp Kim bính (vàng bánh) được bày biện chỉnh tề, tính toán sơ qua hẳn là xấp xỉ phải có gần ngàn cân. "Ha ha ha, mặc dù so với lần ở núi Năng thì kém xa, bất quá cũng coi như không có uổng công đến một chuyến." Nhìn thấy những hoàng kim này, Tào Bẩm dọc theo con đường này càng dò xét càng thất vọng rốt cục thở phào nhẹ nhõm, xông qua bưng lên một hộp Kim bính nhếch miệng cười to.

Nhưng mà Ngô Lương lại chưa bởi vậy mà thư thái.

Cứ thế này?

Cứ thế này?

Cứ thế này?

Trong truyền thuyết "Vua trộm mộ" Lưu Khứ trộm vô số cổ mộ, cái "Kho báu One Piece" ở chỗ này cứ thế này thôi á?

Hắn để ý không phải hoàng kim, mà là những vật có giá trị lịch sử hơn kia.

Mộ Ngụy Tương Vương, mộ Thả Cừ, trủng Viên Áng, mộ Tấn Linh Công, mộ Tấn U Công, mộ Loan Thư...

Những ngôi mộ của các đại nhân vật nổi danh trong lịch sử này đều bị hắn trộm, sao có thể chỉ lưu lại chút đồ vật này?

Tối thiểu cũng phải có chút ấn chương, bảo khí các loại có thể chứng minh "chiến tích huy hoàng" đã từng của hắn chứ? "Người đâu, theo ta mở quan tài!" Ngô Lương trong lòng không cam lòng quát. "Chờ một chút!" Thấy Ngô Lương định mở quan tài, Bạch Tinh Tinh lập tức khẩn trương lên, vội vàng cản ở phía trước nói, "Công tử, ngài đã nói các ngài làm việc là có chừng mực, chỉ cầu tài không nhiễu người, chẳng lẽ công tử muốn nuốt lời sao?" "Bạch cô nương e là hiểu lầm rồi, ta chẳng qua xuất phát từ lễ tiết, hy vọng chiêm ngưỡng di dung của mộ chủ nhân một chút.

Đến cũng đến rồi, còn nhận quà của mộ chủ nhân, chung quy cũng phải chào hỏi một tiếng chứ, bằng không thì thất lễ quá." Ngô Lương cười ha hả nói. "Mở quan tài người ta mà cũng dám vơ vào lễ tiết?

Lời như vậy mà ngươi cũng nói ra được, quả thực mặt dày vô sỉ, ta phi!" Bạch Tinh Tinh lập tức trừng đôi mắt hạnh, mắng. "Ngoan nào, chỉ nhìn một cái thôi, bảo đảm không quấy nhiễu mộ chủ nhân thanh tịnh." Ngô Lương một chút cũng không giận, vẫn giữ vẻ mặt

cợt nhả nói. "Đừng hòng!" Bạch Tinh Tinh quả quyết ưỡn ngực, chắn trước quan quách bằng đồng, trừng mắt nhìn Ngô Lương, nghiễm nhiên bày ra tư thế "quan còn người còn, quan mở người vong".

Cặp đôi trẻ tuổi này lại giở trò gì đây?

Chương 47

Tào Bẩm và những người khác đứng một bên nhìn mà không hiểu ra sao, bởi vì không hiểu rõ thân phận của Bạch Tinh Tinh, trong lòng luôn có một loại cảm giác như phải ăn "cẩu lương". "Bớt nói nhảm, việc này không do ngươi quyết định!" Ngô Lương sầm mặt lại, mạnh mẽ giật sợi dây thừng trong tay. "A..." Bạch Tinh Tinh đang ưỡn ngực lý luận với hắn, tự nhiên thiếu đi vài phần phòng bị, cùng lúc phát ra tiếng kinh kêu, cả người bị kéo loạng choạng, không tự chủ được mà ngã nhào vào lòng Ngô Lương. "Ngươi!

Tên vô sỉ bỉ ổi này!" Bạch Tinh Tinh lập tức đỏ bừng mặt, vừa hoảng loạn vặn vẹo thân mình lùi ra, vừa tức giận mắng to, phảng phất như muốn ăn tươi nuốt sống hắn. "Là tự ngươi đâm đầu vào, liên quan gì đến ta?" Ngô Lương cười hắc hắc, một tay túm lấy dây thừng sau gáy Bạch Tinh Tinh, lại quay đầu nhìn về phía đám người Tào Bẩm đang mang vẻ mặt ngưỡng mộ xem kịch vui, "An Dân huynh, sao còn đứng xem kịch, sai người mở quan tài đi chứ?" "À...

Lại đây lại đây!

Mọi người cùng nhau mở!" Tào Bẩm lúc này mới hồi thần, vội vàng gọi mấy người còn lại đi về phía cỗ quan quách bằng đồng kia.

Lần trước ở mộ Lương Hiếu Vương căn bản không cần mở quan tài, huống hồ Trần Kim Thủy - người cuối cùng tiến vào chủ mộ thất - hiện tại lại đang ở nhà Ngô Lương trông nhà.

Có thể nói tất cả mọi người tại hiện trường đều là lần đầu tiên làm loại chuyện này, tự nhiên cần mọi người cùng nhau xông lên mới có thể tráng đởm.

Thấy vậy, Bạch Tinh Tinh dường như đã không còn bận tâm đến

sự thẹn thùng vừa rồi, lập tức lại giãy giụa hướng về phía mọi người la hét ầm ĩ: "Các ngươi làm loại chuyện này, chẳng lẽ không sợ bị báo ứng sao?" "Ta bảo các ngươi dừng tay!" "Dừng tay a!" "..." Nhưng mặc cho Bạch Tinh Tinh la hét thế nào, đám người Tào Bẩm đều bỏ ngoài tai, chỉ lo cặm cụi sử dụng bội kiếm và xẻng công binh đi cắt những dải da trâu buộc trên quan quách bằng đồng.

Đúng vậy, cỗ quan quách bằng đồng này không dùng đinh để đóng nắp, mà sử dụng một phương thức niêm phong cổ xưa hơn: Dùng những dải da trâu được chế tác đặc biệt để buộc thân quan tài và nắp quan tài lại với nhau.

Ngang ba đường, dọc hai đường.

Ván gỗ dọc thì dài, ván gỗ ngang thì ngắn, thành ngữ "tam trường lưỡng đoản" chính là bắt nguồn từ đây.

Phương thức đóng quan tài này có từ rất lâu, thậm chí đời sau vẫn có người sử dụng.

Theo Ngô Lương được biết, cách này còn có một loại thuyết pháp dân gian, gọi là đinh tử tỏa hồn (đinh đóng khóa hồn), tương tự như pháp thuật, sẽ khiến mộ chủ nhân không thể chuyển sinh.

Một lát sau, trong tiếng chửi mắng ngày càng yếu ớt của Bạch Tinh Tinh, năm dải da trâu dọc ngang đã toàn bộ bị cắt đứt.

Tào Bẩm và mọi người quay đầu nhìn về phía Ngô Lương, đây là đang trưng cầu ý kiến của hắn. "Mở đi!" Ngô Lương gật gật đầu.

Ba gã binh sĩ lập tức chèn xẻng công binh vào khe hở giữa nắp và thân quan tài, sau đó cùng nhau dùng sức, rồi lại cùng nhau lùi lại.

Chỉ nghe "Rầm" một tiếng nổ lớn.

Nắp quan tài bằng đồng nặng nề rơi xuống đất, chấn khởi vô số bụi bặm tích tụ trên nền điện thất.

Đợi bụi bặm tản đi một chút, Ngô Lương cũng rút thanh chủy thủ bằng đồng bên hông ra, khá cẩn thận đi đến trước quan tài đồng, vươn đầu nhìn vào bên trong.

Nhìn vào mới phát hiện, cái gọi là "Quảng Xuyên Tiên Vương" cư nhiên chỉ có "Quan" (quan tài), không có "Quách" (lớp vỏ ngoài).

Sở dĩ gọi "quan quách", kỳ thực là hai thứ khác nhau. "Quan" là hòm đựng thi thể mộ chủ nhân, mà "Quách" là lớp áo khoác bên ngoài quan tài có tác dụng bảo vệ, hai thứ cộng lại mới gọi là "quan quách".

Trước đó Ngô Lương thấy cỗ quan tài đồng này thể tích không nhỏ, tự nhiên mà nhận định đây cũng là một bộ "quan quách", phải mở hai lớp.

Nhưng một màn trước mắt cho hắn biết, sự tình cũng không như hắn nghĩ.

Chỉ mở một lớp, hắn liền đã nhìn thấy thi thể mộ chủ nhân đang nằm đó.

Khác với những thi thể thê thiếp và hạ nhân bên ngoài, thi thể mộ chủ nhân lại là một cỗ "Nhu thi" toàn thân đen nhánh, thậm chí có chút phát sáng!

Cái gọi là "Nhu thi", trọng điểm nằm ở chữ "Nhu" (thuộc da).

Phương thức chế tác có chút tương tự với công nghệ thuộc da, đem thi thể ngâm trong chất lỏng có tính axit đặc thù, thời gian ngâm lâu một chút thi thể sẽ bắt đầu da thuộc hóa.

Đợi da thuộc hóa hoàn thành thì lấy ra hong khô, một cỗ "Nhu thi" bóng loáng như da thuộc, hơn nữa không dễ bị hơi ẩm xâm thực liền được chế thành.

Bất quá thời gian bảo tồn của loại thi thể này cũng chỉ là tương đối dài, cũng không thể vĩnh cửu tồn tại.

Vì vậy giới khảo cổ đời sau phát hiện "Nhu thi" thập phần hiếm thấy, sớm nhất cũng chỉ là một cỗ nam tính "Nhu thi" được phát hiện trong một ngôi mộ hợp táng vợ chồng thời Nguyên. "Đây chính là thi thể Quảng Xuyên Vương Lưu Khứ?" Ngô Lương lấy ra một miếng vải gai nhiều lớp đã chuẩn bị trước bịt lên mặt để ngăn chặn mùi chua loét gay mũi, đi đến đầu quan tài đồng, sau đó cẩn thận từng li từng tí lấy ra một chiếc ấn ngọc đặt bên phải đầu thi thể.

Lật ấn ngọc lên, sáu chữ tiểu triện hiện ra trước mắt —— "Quảng Xuyên Vương Lưu Khứ Tỳ".

Lần này hẳn là không sai được.

Cho dù là khảo cổ đời sau, ấn tỷ trong quan tài cũng là căn cứ quan trọng để phán đoán thân phận mộ chủ nhân, chỉ cần tìm được ấn tỷ, cơ bản là có thể xác định thân phận.

Chỉ có những ngôi cổ mộ không tìm thấy ấn ngọc mới phải căn cứ vào một ít tư liệu văn hiến còn sót lại trong mộ để tiến hành suy đoán.

Cho nên nói...

Nhu thi trước mặt, chính là Lưu Khứ?

Ngô Lương không khỏi có chút thất vọng.

Về mặt tâm lý hắn vẫn không chịu tin đây là sự thật.

Quảng Xuyên Vương Lưu Khứ trong lịch sử trộm bảo vô số, sau khi chết che mắt người đời bí mật hạ táng, thậm chí còn an bài người thủ mộ ở đây canh giữ, kết quả trong mộ chỉ có chút bài bản này thôi sao?

Hoàng Tràng Đề Thấu không có!

Kim Lũ Ngọc Y không có!

Kỳ trân dị bảo không có!

Ngay cả quan tài cũng là có quan không quách!

Ngô Lương sao có thể cam tâm như thế, theo bản năng quay đầu nhìn Bạch Tinh Tinh một cái.

Lúc này quan tài đã mở, Bạch Tinh Tinh cũng phảng phất như đã nhận mệnh không còn la hét nữa, nhưng thấy hắn nhìn sang, lập tức liền trừng đôi mắt đẹp mắng: "Đồ vô sỉ, nay quan tài cũng mở rồi, mộ chủ nhân cũng thấy rồi, ngươi còn muốn thế nào?" Cũng chính tiếng mắng này làm Ngô Lương linh quang nhất hiện, chợt nhớ tới một chi tiết được ghi chép trong 《Tây Kinh Tạp Ký》! 《Tây Kinh Tạp Ký》 có nhắc tới việc Quảng Xuyên Vương Lưu Khứ từng vì đào trộm mộ Loan Thư mà bị thương ở chân trái, nói là "chân sưng đau sinh nhọt, đến chết không khỏi", cũng tức là chân trái của Lưu Khứ hẳn phải lưu lại vết thương.

Vừa khéo cỗ Nhu thi trước mặt này bảo tồn hoàn hảo làn da, liền trở thành một trong những căn cứ quan trọng để kiểm chứng thân phận thi thể này, bên cạnh ấn tỷ!

Mang theo sự không cam lòng mãnh liệt, Ngô Lương lập tức di chuyển đến cuối quan tài đồng.

Không ngờ y phục trên người cỗ Nhu thi này tuy đã mục nát không chịu nổi, dù Ngô Lương chưa chạm vào thì có vài chỗ đã vỡ vụn, nhưng hai chiếc ủng đi trên chân lại được bảo tồn tương đối hoàn hảo.

Thế là chiếc ủng bên chân trái biến thành thứ trở ngại Ngô Lương tiến thêm một bước kiểm chứng thân phận mộ chủ nhân. "Điển Vi huynh đệ, giúp ta trông chừng nàng ta." Ngô Lương quay người gọi Điển Vi, giao đầu dây thừng đang buộc Bạch Tinh Tinh vào tay y.

Hắn muốn đích thân cởi ủng cho Nhu thi, việc này thực sự không thể giao cho Tào Bẩm và mấy tên binh sĩ làm, ngộ nhỡ bọn họ tay

chân vụng về làm hỏng cỗ Nhu thi này, đặc biệt là làm hỏng da ở chân trái Nhu thi, vậy thì được không bù nổi mất.

Thấy Ngô Lương cúi người từ từ đưa tay về phía thi thể trong quan tài đồng, Bạch Tinh Tinh lập tức lại giậm chân, đỏ mắt mắng to: "Tên ác đồ lật lọng nhà ngươi, rốt cuộc còn muốn thế nào mới chịu bỏ qua?" Đáng tiếc lực đạo của Điển Vi kinh người, nắm dây thừng thì bất luận nàng giãy giụa thế nào cũng khó lòng tới gần nửa tấc để ngăn cản Ngô Lương.

Ngô Lương dứt khoát không thèm để ý nàng, chuyên tâm cầm lấy chiếc ủng trên chân trái Nhu thi.

Sau đó nhẹ nhàng kéo ra ngoài, xem ra chiếc ủng này đi cũng khá chặt, cư nhiên không có chút ý tứ nào là tuột ra khỏi chân Nhu thi. "Xem ra chỉ có thể làm thế này thôi." Ngô Lương đành phải một tay cầm chủy thủ đồng, một tay cách lớp ủng nhẹ nhàng nâng chân trái Nhu thi lên, sau đó dùng lưỡi dao sắc bén của chủy thủ đồng bắt đầu rạch từng chút một từ miệng ủng xuống dưới.

Ngô Lương vô cùng cẩn thận nắm chắc chừng mực, thần tình chuyên chú cứ như một bác sĩ đang tiến hành phẫu thuật.

Tào Bẩm và những người khác cũng không dám quấy nhiễu, chỉ đứng ở xa lẳng lặng nhìn xung quanh.

Dưới tình huống như vậy, chiếc ủng rất nhanh liền bị rạch ra một nửa.

Điều này hoàn toàn nhờ vào quan hệ thời gian, chiếc ủng này tuy chưa vỡ vụn như y phục, nhưng cũng giòn hơn rất nhiều, gần như khẽ khều là rách.

Ngay tại lúc này. "Ục ục!" Trong quan tài đồng bỗng nhiên truyền đến một tiếng động quái dị.

Tiếng động này nương theo âm thanh chất lỏng lưu động, còn có chút trầm đục, giống như... giống như bụng của một người đang đói hoặc tiêu hóa không tốt phát ra âm thanh vậy. !?

Tào Bẩm và những người khác không khỏi rùng mình một cái.

Ngô Lương cũng lập tức dừng tay, cẩn thận đánh giá Nhu thi trong quan tài.

Nhìn cái này thì không sao, nhưng hắn giật mình phát hiện: Chẳng biết từ lúc nào, miếng ngọc thạch màu xanh dùng làm "khẩu hàm" (vật ngậm miệng) trong miệng Nhu thi thế mà lại bị đẩy ra một nửa ngay dưới mắt mọi người!?

Miếng ngọc thạch khẩu hàm này đã bị xâm thực, từng sợi tơ màu đen màu đỏ thấm vào trong ngọc thạch, nghiễm nhiên đã trở thành "Tử ngọc" hàng thật giá thật.

Loại "Tử ngọc" này trong truyền thuyết dân gian đời sau chính là tà vật âm khí cực nặng hại người, nếu đeo trên người hoặc để trong nhà, không chỉ sức khỏe bản thân bị ảnh hưởng mà ngay cả người nhà cũng sẽ bị liên lụy.

Đối với việc này, Ngô Lương vẫn luôn giữ quan điểm "thà tin là có còn hơn không".

Dù sao thứ này cũng ở cùng tử thi mấy trăm năm thậm chí cả ngàn năm, cho dù không có cái gọi là "âm khí" và "tà khí", trời mới biết những sợi tơ đỏ đen thâm nhập vào trong đó ẩn chứa bao nhiêu virus và vi khuẩn cổ đại...

Bất quá hiện tại không phải lúc nói những thứ này! "Hữu Tài hiền đệ, cái này là..." Tào Bẩm thần sắc hoảng loạn, mấy tên binh sĩ cũng nhăn mặt, hai đùi run rẩy. "Các ngươi lùi lại, tránh xa một chút." Ngô Lương đầu cũng không ngoảnh lại, nhẹ nhàng buông chân trái Nhu thi

ra, vội vàng di chuyển sang bên cạnh quan tài đồng vài bước, cực kỳ cảnh giác nhắc nhở mọi người.

Chương 48

Ngay tại lúc đó. "Bật!" Nửa thân trên của cỗ Nhu thi kia lại phảng phất như lò xo, mãnh liệt bật dậy!

Cùng lúc đó, một ngụm chất lỏng sền sệt màu nâu đen không rõ tên cùng với miếng khẩu hàm từ trong miệng Nhu thi phun mạnh ra, "ào" một tiếng phun xa tới hai mét.

May mà Ngô Lương tránh đi trước, nếu không nhất định sẽ bị loại chất lỏng không rõ tên ghê tởm đến cực điểm này phun đầy đầu đầy mặt. "Á!" Nhìn thấy một màn kinh dị này, Tào Bẩm và mấy tên binh sĩ càng sợ đến mức đồng tử co rút, đồng loạt nhảy lùi về phía sau thật xa, sắc mặt trắng bệch như giấy, mồ hôi lạnh toát ra.

Có người môi cũng run rẩy, kinh khủng nhìn Nhu thi bỗng nhiên ngồi dậy trong quan tài đồng, răng va vào nhau lập cập: "Cái cái cái cái cái... cái này không phải là nháo, nháo quỷ chứ?

Giáo, Giáo úy, Tư mã, nơi, nơi này tà môn quá, hay, hay là chúng ta cứ cầm vàng rồi mau chóng đi thôi?" Không chỉ bọn hắn, ngay cả Bạch Tinh Tinh giờ phút này cũng lộ vẻ kinh sợ.

Hiển nhiên tình huống này cũng đã vượt ra khỏi nhận thức của nàng - một thủ mộ nhân.

Dù sao nếu Quảng Xuyên Vương Lưu Khứ tự sát cách nay đã hơn hai trăm năm, nàng cho dù là thủ mộ nhân thì cũng chỉ là hậu nhân truyền thừa rất nhiều đời, chưa chắc đã biết rõ tất cả chi tiết trong mộ. "Phù ——" Thậm chí Ngô Lương cũng toát mồ hôi lạnh ướt đẫm lưng áo.

Tình cảnh vừa rồi thực sự quá mức quỷ dị, cũng quá mức đột ngột, cho dù là hắn cũng hoàn toàn không có chuẩn bị tâm lý.

Nay rốt cục hơi bình tĩnh lại, lại thấy cỗ Nhu thi kia sau khi ngồi dậy liền gục đầu vào giữa hai chân, từ đó về sau không còn động tĩnh gì nữa, Ngô Lương mới rốt cục thở phào nhẹ nhõm.

Tiếp đó hắn lại tráng lá gan đến gần một chút, mượn ánh lửa cẩn thận xem xét, rốt cục quay đầu cười nói với đám người đang sợ mất mật: "Đều đừng hoảng!

Đây không phải là nháo quỷ, mà là một loại cơ quan chống trộm nhân tạo." "Cơ quan chống trộm?" Mọi người không hiểu, Bạch Tinh Tinh cũng nghi hoặc nhìn sang. "Không sai, sát chiêu chân chính của cơ quan này kỳ thực là những độc dịch kia!" Ngô Lương chỉ vào chất lỏng màu nâu đen trên mặt đất nói, "Chỉ cần bơm khí vào trong khoang bụng thi thể từ trước, lại đem những độc dịch kia rót theo cuống họng vào, dùng khẩu hàm bịt kín lại.

Nếu có người lay động thi thể sẽ ép khí trong khoang bụng thi thể, như vậy thi thể sẽ ngồi dậy và phun độc dịch ra, nếu bị dính phải thì gay go to...

Quái thanh chúng ta nghe được lúc nãy chính là do khi ta nâng chân thi thể lên, khí trong khoang bụng bị ép lại mà ra." Loại cơ quan mộ táng này trong 《Thứ Trai Lão Học Tùng Đàm》 thời Nguyên đã có ghi chép.

Chuyện kể rằng cuối thời Kim có một tên trộm mộ họ Chu, khi trộm lăng mộ Tống Thái Tổ Triệu Khuông Dẫn, phát hiện trên eo thi thể Triệu Khuông Dẫn có thắt một đai lưng bằng ngọc cực kỳ quý trọng.

Ngặt nỗi thi thể Triệu Khuông Dẫn cực kỳ béo tốt, phí hết sức lực đều không xê dịch nổi, thế là tên trộm mộ này liền dùng một sợi dây thừng vòng qua lưng thi thể, lại đem dây thừng buộc vào cổ mình thắt nút rồi dùng sức kéo.

Nào ngờ khí thể trong thi thể kia chịu một chút áp lực, liền có khả năng mạnh mẽ ngồi bật dậy, phun một ngụm chất lỏng không rõ tên vào mặt tên trộm mộ.

Tên trộm mộ đành phải lạc hoang mà chạy, về đến nhà dùng nước trong rửa mặt, lúc này mới phát hiện chất lỏng từ miệng thi thể phun ra thế mà lại có độc, phàm là chỗ nào bị "thi dịch" dính vào đều lưu lại vết tích màu đỏ sẫm, rửa thế nào cũng không sạch.

Từ đó tên trộm mộ liền có biệt danh "Chu Tất Kiểm" (Chu mặt sơn đỏ).

Về sau cũng chính vì cái mặt đỏ không cách nào che giấu này, tên trộm mộ đáng thương kia không bao lâu liền bị quan phủ bắt giữ, đánh chết tại phủ nha.

Bất quá nói đi cũng phải nói lại, độc dịch mà "Chu Tất Kiểm" gặp phải còn tính là tương đối nhân từ, vẻn vẹn chỉ là lưu lại một mảng ký hiệu lớn.

Giống như độc dịch Ngô Lương gặp phải lần này thì chưa chắc đã nhân từ như vậy, không chừng dính vào một chút liền mất mạng! "Quả thực như thế?" Nghe Ngô Lương giải thích, đám người Tào Bẩm trong lòng tuy còn có chút nghi ngờ, nhưng tổng coi như an tâm hơn một chút.

Nhưng Bạch Tinh Tinh bên cạnh lại hừ lạnh một tiếng, nheo mắt cố ý nói: "Ai biết lời ngươi nói là thật hay giả, không chừng là vì mộ chủ nhân bị ngươi xâm nhiễu, cho nên mới bất chợt ngồi dậy biểu đạt sự oán hận và bất mãn trong lòng.

Nếu các ngươi nghe theo lời hắn tiếp tục khăng khăng làm bậy, mộ chủ nhân nhất định sẽ oán hận cả các ngươi, đến lúc đó các ngươi ai cũng sẽ không có kết cục tốt." "Vậy mộ chủ nhân này chắc chắn là hận ý ngút trời, kích động đến mức làm gãy cả eo mình rồi." Ngô

Lương chỉ vào Nhu thi trong quan tài đồng, cười ha hả nói. "Eo gãy rồi?" Mọi người sững sờ, vội vàng xúm lại xem xét.

Chỉ thấy lúc này đầu cỗ Nhu thi kia vùi giữa hai chân, cả thi thân đã gập lại làm đôi.

Cũng chính vì động tác độ khó cao này, lớp da thuộc ở vùng eo sau thi thể đã hoàn toàn rách toạc, xương cột sống bị gãy lộ ra hết sức rõ ràng, một vũng chất lỏng sền sệt màu nâu đen tương tự vật vừa phun ra đang chậm rãi chảy ra, tản mát ra một cỗ mùi hôi thối gay mũi.

Việc này là nằm trong dự liệu.

Bởi vì chế tác Nhu thi nhất định phải đem thi thể ngâm hoàn toàn trong chất lỏng có tính axit đặc thù, hơn nữa thời gian còn cần rất lâu, cứ thế những chất lỏng tính axit này sẽ dần dần thấm vào xương cốt thi thể, khiến xương cốt trở nên cực kỳ giòn.

Thậm chí nếu thời gian bào chế đủ lâu còn có thể làm cho xương cốt triệt để trở nên xốp mềm, cuối cùng giống như xương hầm trong nồi áp suất, có thể dùng thìa trực tiếp múc ăn.

Vừa rồi cỗ Nhu thi này vừa trải qua vận động kịch liệt như thế, chỉ gãy eo đã coi như là không tệ rồi, không khéo đầu còn có khả năng văng đi ấy chứ. "Hahaha, mộ chủ nhân đích xác đủ kích động, lại tự tàn hại như thế." Nhìn thấy một màn xấu hổ trước mắt, đám người Tào Bẩm lập tức bật cười, nhất thời ngay cả chút không khí khẩn trương còn sót lại trong điện thất cũng bị tiếng cười nói vui vẻ thay thế. "Ngươi!" Bạch Tinh Tinh đã tức đến mức mũi không ra mũi miệng không ra miệng, trừng mắt mắng Ngô Lương, "Ngươi miệng nam mô nói tuyệt không quấy nhiễu mộ chủ nhân thanh tịnh, nay lại hủy hoại cả thi thân người ta, trên đời sao lại có kẻ vô sỉ như ngươi, ngươi nhất định phải chịu báo ứng!" "Bạch cô nương, lời này của nàng là không đúng rồi, mọi người đều nhìn chân chân thật thật, là mộ

chủ nhân trong lòng bất mãn tự mình ngồi dậy, việc này sao có thể trách ta chứ?" Ngô Lương cười hắc hắc nói. "..." Bạch Tinh Tinh nhất thời nghẹn lời, lại không biết nên nói cái gì cho phải, đành phải lại hung hăng giậm chân, quay mặt đi không thèm để ý đến hắn.

Ngô Lương cũng lười đấu võ mồm với nàng, cẩn thận tránh đi những chất lỏng sền sệt màu nâu đen kia, lần nữa đi tới cuối quan tài nhẹ nhàng nâng chân trái Nhu thi lên, tiếp tục dùng chủy thủ đồng cắt chiếc ủng dài.

Một lát sau, chiếc ủng rốt cục bị hắn cắt ra một đường từ trên xuống dưới.

Ngô Lương nín thở từ từ lột lớp da ủng dính trên chân Nhu thi ra, cuối cùng cũng nhìn thấy bàn chân trái giấu trong ủng.

Bàn chân này lâu ngày được bao bọc trong ủng, làn da bên trên có vẻ tươi nhuận hơn những nơi khác của Nhu thi một chút, thoạt nhìn cũng nhẵn nhụi hơn.

Nhưng hắn nhìn từ trên xuống dưới, từ trái sang phải một lượt kỹ càng, lại tịnh không tìm thấy bất kỳ vết sẹo tổn thương nào, thậm chí ngay cả một vết sẹo nhỏ nhất cũng chưa từng tìm thấy.

Cho nên...

Tuy rằng Ngô Lương tìm thấy ấn tỷ của Quảng Xuyên Vương Lưu Khứ trong quan tài đồng, nhưng cỗ Nhu thi này lại cực có khả năng căn bản không phải là thi thân của Quảng Xuyên Vương Lưu Khứ!

Nghĩ như vậy, Ngô Lương đã nhíu mày, lại quay đầu nhìn Bạch Tinh Tinh một cái. "Ngươi cứ nhìn ta làm gì!" Bạch Tinh Tinh lập tức không vui mắng.

Cùng nhau trải qua nhiều chuyện như vậy, trong lòng Bạch Tinh

Tinh đã bất tri bất giác có một tia loạn nhịp: Cặp mắt của tên ác đồ này có phải có độc hay không?

Hoặc là hắn thật sự nắm giữ loại đồng thuật (thuật về mắt) nào đó không ai biết?

Nếu không vì sao mỗi lần hắn liếc nhìn ta, liền luôn lập tức lộ ra thần thái linh quang chợt lóe?

Quả nhiên.

Bạch Tinh Tinh đang tự mình hoài nghi, Ngô Lương lập tức liền lại lộ ra thần thái linh quang chợt lóe, hai tay nhẹ nhàng vỗ vào nhau một cái, lắc đầu cười có chút tự giễu.

Chẳng lẽ lại bị hắn phát hiện cái gì?

Bạch Tinh Tinh lập tức thót tim.

Lại nghe Ngô Lương đã cực kỳ chắc chắn nói với Tào Bẩm: "An Dân huynh, chúng ta e rằng đều suýt chút nữa bị lừa rồi, hiện tại ngôi mộ chúng ta trộm này, khả năng chỉ là một ngôi nghi trủng dùng để che mắt người đời?" !!!

Vừa nghe lời này, tim Bạch Tinh Tinh lập tức đập điên cuồng, suýt chút nữa không thể tiếp tục quản lý biểu tình của mình!

Chẳng lẽ kẻ này thật có đồng thuật gì, còn có thể nhìn ra bí mật chôn giấu nơi sâu nhất trong nội tâm ta!?

Điều này không có khả năng!

Nếu quả thật như thế, tên ác đồ này còn là người sao!? "Nghi trủng?

Sao lại là nghi trủng?" Tào Bẩm còn không hiểu chuyện gì xảy ra, vội vàng nghi hoặc hỏi. "Không biết An Dân huynh còn nhớ mùi dược liệu chúng ta ngửi thấy khi mở mộ không?" Ngô Lương cười nói. "Tự

nhiên nhớ kỹ." Tào Bẩm gật đầu, nhưng vẫn một mặt không hiểu, "Cho dù hiện tại mùi dược liệu này vẫn có mặt khắp nơi, chỉ là không nồng nặc như lúc mở mộ nữa, hiền đệ, chẳng lẽ mùi dược liệu này có vấn đề gì?" "Vấn đề lớn lắm." Ngô Lương lại nói, "An Dân huynh, chúng ta đã thăm dò qua hai tầng mộ này, huynh đã từng nhìn thấy trong mộ có chỗ nào dùng đến dược liệu chưa?" "Cái này thì không có, cho nên... chuyện này rốt cuộc là vì sao?" Tào Bẩm tựa hồ ý thức được cái gì, nhưng lại nghĩ không thông rốt cuộc là chuyện gì xảy ra. "Cho nên, ta dám cá cược trong ngôi mộ này nhất định còn có bí cảnh mà chúng ta chưa tìm thấy.

Mộ chủ nhân vốn định dùng hai tầng nghi trủng này và số vàng kia đuổi chúng ta đi, không ngờ tới cuối cùng lại bị mùi dược liệu này bán đứng!" Ngô Lương rốt cục đem kết luận mình rút ra nói ra. "Thật sao?" Tào Bẩm lập tức hưng phấn lên, vội vàng kích động nói, "Hiền đệ quả nhiên hung hoài khoáng thế kỳ tài, ta gọi người vào đây đào xới tứ tung ngay, bất luận bí cảnh này giấu ở đâu, dù có đào sâu ba thước đất cũng phải tìm cho ra!" Vừa nghe lời này.

Trong mắt Bạch Tinh Tinh lập tức xẹt qua một tia quyết tuyệt, môi có chút mấp máy. "Không cần phiền toái như vậy." Lại nghe Ngô Lương lại tính trước kỹ càng cười lên, nói với một tên binh sĩ, "Vị huynh đệ này, phiền ngươi đi lên một chuyến nhổ từ trên người con gà trống kia cho ta một cái lông, lấy loại lông tơ ở lớp trong cùng ấy, càng nhẹ càng tốt." Đùa gì vậy, Ngô Lương sao có thể cho phép binh sĩ đào bới lung tung trong cổ mộ, điều này một chút cũng không phù hợp nguyên tắc trộm mộ của hắn.

Nghe lời này.

Trong mắt Bạch Tinh Tinh lại lộ ra vẻ không hiểu, môi ngừng mấp máy. "Vâng, Tư mã." Tên binh sĩ cũng một mặt không hiểu, nhưng vẫn vội vàng làm theo.

Một lát sau.

Một chiếc lông tơ được đưa đến tay Ngô Lương.

Đón lấy ánh mắt nghi hoặc của mọi người, chỉ thấy hắn cầm lông tơ đi vòng quanh điện thất, mỗi khi đi vài bước liền giơ cao chiếc lông tơ qua đỉnh đầu, sau đó buông tay mặc cho lông tơ nhẹ nhàng bay xuống đất.

Cứ đi loanh quanh như thế hơn nửa ngày, gần như đi khắp tất cả ngóc ngách điện thất cùng hai gian nhĩ thất và ham thất (gian chứa đồ) hai bên Đông Tây.

Cuối cùng lần nữa đi đến bên cạnh quan tài đồng.

Chiếc lông tơ kia lại bị hắn giơ cao lên, sau đó nhẹ nhàng bay xuống, đợi đến khi sắp rơi xuống mặt đất, không biết vì sao lại bỗng nhiên bay ngang một đoạn! "Tìm thấy rồi!

An Dân huynh, bí cảnh e rằng nằm ngay dưới này!" Ngô Lương tinh thần chấn động, mặt lộ vẻ vui mừng.

Chương 49

Tuy rằng bình thường mộ thất đều hoàn toàn phong bế, nhưng sau khi mở mộ chịu ảnh hưởng của áp suất không khí khác biệt trong ngoài, vẫn sẽ tồn tại luồng không khí lưu động nhẹ.

Nào ngờ lời còn chưa dứt. "Hú —— ù —— hú!" Một tiếng huýt sáo cực kỳ sắc bén bỗng nhiên vang lên, gần như muốn xuyên thủng màng nhĩ đám người Ngô Lương.

Mọi người vội vàng nhìn theo tiếng phát ra, lại thấy người phát ra âm thanh này thế mà là Bạch Tinh Tinh đang bị Ngô Lương trói gô.

Đây là nàng dùng cái miệng anh đào nhỏ nhắn kia thổi ra!

Thực sự mà nói, Ngô Lương kiếp trước từng xem qua rất nhiều video cao thủ huýt sáo trên mạng, có vài cao thủ chỉ bằng một cái miệng là có thể thổi ra cả một bản thần khúc, căn bản không lạc điệu chút nào.

Nhưng chưa từng thấy ai có thể thổi tiếng sáo chói tai và sắc bén như thế, Bạch Tinh Tinh tuyệt đối là người đầu tiên. "Ngươi làm gì?" Đám người Tào Bẩm giật nảy mình, vội vàng bịt tai quát. "Thu thanh!" Phản ứng của Điển Vi cũng vô cùng nhanh, không đợi Ngô Lương hạ lệnh liền đã dùng một bàn tay to bịt kín nửa khuôn mặt Bạch Tinh Tinh, tiếng huýt sáo im bặt.

Nhưng rất nhanh. "Hú —— ù —— hú!" Một âm thanh tương tự cũng từ ngoài mộ truyền vào, tuy có chút xa xôi, nhưng lại cực kỳ rõ ràng truyền vào tai đám người Ngô Lương.

Trong nháy mắt này, Ngô Lương lập tức ý thức được cái gì, nghiêm mặt nói với Tào Bẩm: "An Dân huynh, ngôi mộ này tạm thời để sang một bên, chúng ta phải lập tức ra ngoài tập kết binh sĩ đề

phòng địch tập kích!" "Địch tập kích?" Tào Bẩm nhất thời còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Nhưng chỉ trong quá trình nói chuyện, hắn liền đã cân nhắc ra hàm nghĩa trong lời nói. "Hóa ra nữ tử này lại là gian tế, thật sự là phòng không nổi mà!" Nói xong, Tào Bẩm liền "soạt" một tiếng rút bội kiếm bên hông, rảo bước bước lên bậc đá đi ra ngoài, vừa đi còn vừa quay đầu mang vẻ mặt đầy sát ý quát Bạch Tinh Tinh: "Ta đảo muốn xem xem là kẻ nào dám đến phá hỏng chuyện tốt của chúng ta, ngươi tốt nhất hy vọng người của các ngươi đủ kiêu dũng thiện chiến, nếu không đến bao nhiêu người ta liền tiễn bấy nhiêu thi thể, cuối cùng lại bảo Hữu Tài hiền đệ tiên gian hậu sát ngươi!" "Ưm ưm..." Bạch Tinh Tinh giờ phút này tuy không thể nói chuyện, nhưng người sáng suốt liếc qua liền có thể nhìn ra được, trong mắt cô nương này đã hoàn toàn là một vẻ thần sắc thị tử như quy, một chút cũng không bị lời uy hiếp của Tào Bẩm dọa sợ.

Mắt thấy Tào Bẩm biến mất trên bậc đá, Bạch Tinh Tinh quay đầu lại trừng mắt nhìn Ngô Lương. "Bạch cô nương thật là giỏi 'khẩu kỹ' a...

Bất quá tiên gian hậu sát là hắn nói, ta cũng không nói gì đâu nhé." Ngô Lương lại "ủy khuất" nhăn mặt, quay đầu nói với Điển Vi, "Điển Vi huynh đệ, không cần bịt miệng nàng nữa, ám hiệu đã truyền ra ngoài rồi, chúng ta cũng mau chóng ra ngoài xem tình hình thế nào đi." "Vâng." Điển Vi lúc này mới buông bàn tay to đang bịt nửa mặt Bạch Tinh Tinh ra, đi theo Ngô Lương lên bậc đá.

Bạch Tinh Tinh thuận thế thở hổn hển hai hơi, lập tức lại oán hận mắng yêu Ngô Lương: "Vốn dĩ nếu các ngươi dừng lại ở đây, lấy vàng rồi đi, ngươi và ta đôi bên còn có thể bình an vô sự, trách chỉ trách ngươi quá thông... phi, giảo hoạt đến cực điểm!

Vô sỉ chi vưu!

Ti bỉ ác xúc!

Thủ mộ nhân chúng ta cùng đám tặc nhân các ngươi đã thành thế nước lửa không dung, cho dù liều mạng cũng quyết không để các ngươi được như ý!" "Bạch cô nương, vạn sự đều có thể thương lượng, tài vật trong mộ kia cũng bất quá là vật ngoài thân, người chết rồi thì cái gì cũng không còn, hà tất phải vậy?" Ngô Lương tịnh không quay đầu lại, chỉ buồn buồn nói.

Thông qua biểu hiện mấy ngày nay của Bạch Tinh Tinh, cùng với lời nàng vừa nói, Ngô Lương đã sớm đoán định số lượng nhóm thủ mộ nhân này không bằng Phường Nhân Quân, thậm chí khả năng ngay cả thực lực đánh một trận chính diện cũng không có, nếu không e rằng đã sớm giết tới rồi, sao lại ký thác hy vọng vào việc lợi dụng nghi trủng lừa gạt bọn hắn?

Cho nên hiện tại hắn cũng không hoảng lắm.

Chỉ là hy vọng có thể tìm được một phương thức tốt hơn giải quyết vấn đề, nếu có thể không xảy ra xung đột gây chết người tự nhiên là tốt nhất.

Tuy rằng Phường Nhân Quân và thủ mộ nhân lập trường đối lập, nhưng đối với loại người có nguyên tắc có lập trường, đồng thời nguyện vì lập trường của mình hiến dâng tính mạng như thủ mộ nhân, trong lòng Ngô Lương vẫn tương đối tôn trọng...

Kiếp trước xem phim hoặc tiểu thuyết, những vai phản diện đại ma vương vì một lập trường hoặc mục tiêu mà dốc hết hơi tàn luôn để lại cho Ngô Lương ấn tượng sâu sắc.

Tuy cũng biết loại phản diện đại ma vương đó là ác nhân trong giá trị quan phổ quát, rất nhiều hành vi đều không thể chấp nhận, nhưng

không biết sao, chính là ghét không nổi. "Hạng người thấy lợi quên nghĩa như các ngươi, sao có thể biết trên đời còn có những thứ còn cao hơn cả tiền tài?" Bạch Tinh Tinh mặt đầy khinh bỉ nói.

Trong lúc nói chuyện, một đoàn người đã lên tới bên ngoài ngôi mộ. "Beng beng beng beng!" Tào Bẩm đã sớm ra lệnh đánh chiêng tập kết.

Mấy chục tên binh sĩ nghe tiếng chiêng đã sớm tập kết lại, lấy xẻng công binh làm binh khí bày ra trận thế nghiêm trận chờ đợi.

Lần này Phường Nhân Quân tuy rằng tổng cộng chỉ mang theo năm mươi người, nhưng người nào cũng là tinh anh trong quân, vô luận là trận chiến hay là thực lực tác chiến đơn binh đều tính là không tệ.

Huống chi hiện nay ở trên đỉnh núi, tại thời đại vũ khí lạnh cũng coi như chiếm cứ ưu thế địa lợi, nếu không phải gặp đại cổ địch quân vây núi, chiến lực có thể phát huy ra định nhiên còn muốn thắng hơn bình thường.

Một lát sau. "Xào xạc —— xào xạc ——" Rừng cây lưng chừng dốc rốt cục truyền đến từng trận tiếng động.

Đáng tiếc hiện tại đã là nửa đêm, cho dù đống lửa Phường Nhân Quân đốt lên chiếu sáng một vùng lớn, nhưng vẫn không cách nào nhìn rõ tình huống cụ thể trong rừng. "Đám đạo chích tiểu nhân, rụt đầu rụt đuôi cũng không sợ người ta chê cười, còn không ra đây chịu chết!" Đừng nhìn Tào Bẩm lúc trộm mộ thì co đầu rút cổ, lúc thật sự đánh trận lại cầm lưỡi dao sắc bén ngạo nghễ đứng trước trận, thanh âm khiêu chiến to rõ uy vũ, trông cũng ra dáng lắm.

Trong lúc nói chuyện, trong rừng rốt cục sáng lên một ít đuốc.

Một nhóm người đã từ trong rừng chui ra, nhìn sơ qua đại khái

hơn ba mươi người.

Trong đó đại khái có mười mấy tráng niên nam tử, còn lại thế mà đều là già trẻ gái trai...

Người lớn tuổi nhất lưng đã còng, dáng vẻ khoảng hơn sáu mươi tuổi, người nhỏ thì chỉ có mười hai mười ba tuổi.

Chỉ có hơn mười gã tráng niên nam tử kia trong tay cầm trường mâu và đại đao, những người còn lại trong tay đều là một ít nông cụ bằng sắt cán dài.

Đây căn bản không phải là một đội quân, mà là một gia tộc tổ chức đi đánh lộn tập thể, nhìn dáng vẻ chỉ cần là nhân khẩu trong nhà có thể phát huy một chút chiến lực cơ bản đều mang theo hết.

Bất quá sĩ khí của đám người này rất đủ, trên mặt đều là vẻ thị tử như quy giống hệt Bạch Tinh Tinh.

Theo bọn hắn đi ra, lại có bốn người bị trói bị đẩy lên phía trước.

Bốn người này không phải ai khác, chính là đám lính trinh sát Tào Bẩm phái ra phân tán tại ngoại vi Bất Quy Cốc dò xét tình huống, không biết từ lúc nào bọn họ đã bị bắt.

Nhìn thấy một màn này, trong lòng Ngô Lương nhịn không được chửi thầm: "Đám người này sao mà thật thà thế, bảo ra là ra hết, có thể có chút sáng tạo không, thực lực không đủ thì chơi bẩn đi chứ." "Người đến là ai?" Tào Bẩm nhìn bọn họ một cái, trầm giọng hỏi. "Thủ mộ nhân!" Một nam tử trung niên cầm đại đao đi lên phía trước, nhìn thẳng Tào Bẩm không kiêu ngạo không tự ti nói, "Thủ mộ nhân mộ còn người còn, mộ mất người vong!

Các hạ đã lấy được vàng, nếu có thể biết điểm dừng, chúng ta tự nhiên cảm kích khôn cùng, nếu các hạ không chịu buông tha, chúng ta đành phải liều mạng với các hạ một phen bất tử bất hưu!" Nam tử

trung niên này da mặt trắng nõn, để râu dài, lời nói và cử chỉ đều toát ra vài phần nho khí.

Bộ dáng và khí chất của ông ta đều giống văn sĩ bày mưu tính kế trong trướng hơn là mãng phu xông pha chiến trường, bất quá nhìn khí thế ông ta nói chuyện, ngược lại không hề sợ hãi Tào Bẩm chút nào.

Lời vừa dứt, lại có bốn gã tráng niên nam tử đi vào bên cạnh đám trinh sát bị trói, đem binh khí trong tay nhắm ngay bọn họ.

Tựa hồ chỉ cần một lời không hợp, liền muốn chém bốn người này trước để ra oai phủ đầu với Phường Nhân Quân.

Thấy vậy, Ngô Lương bỗng nhiên lại nghiêng mặt nhìn về phía Bạch Tinh Tinh, nhướng mày hỏi: "Người này có mi mục khá tương tự với Bạch cô nương, thiết nghĩ hẳn là nhạc trượng (nhạc phụ) của ta rồi nhỉ?" Bạch Tinh Tinh tê dại nhìn Ngô Lương một cái, giờ khắc này đâu còn tâm trạng nào mà mắng hắn.

Nàng có chút nhìn không thấu Ngô Lương, thực sự không hiểu nổi rốt cuộc hắn là loại người nào, vì sao trong tình huống này mà còn có thể hồ ngôn loạn ngữ như thế.

Là ác đồ giết người không chớp mắt?

Hay là kẻ điên làm bất cứ chuyện gì cũng chỉ hời hợt chứ không để tâm? "Ngươi đang uy hiếp ta?" Nhìn bốn tên binh sĩ rơi vào tay đám thủ mộ nhân, biểu cảm trên mặt Tào Bẩm đã trở nên càng thêm âm trầm, lạnh lùng nhìn nam tử trung niên, nghiến răng hỏi. "Bất cảm, chỉ là hy vọng có thể cùng các hạ thương lượng một chút, chỉ cần các hạ chịu dừng tay tại đây, ta có thể bảo đảm tuyệt đối không làm thương tổn một cọng tóc gáy nào của bốn người này, đồng thời đích thân hướng các hạ cùng bốn vị huynh đệ này bồi lễ xin lỗi." Nam tử trung niên ưỡn ngực nói. "Nếu ta nói không thì sao?" Trên mặt Tào Bẩm hiện lên sát ý nồng đậm, nhìn dáng vẻ đã thực sự động nộ.

Nam tử trung niên lắc đầu, xoay người nhìn lướt qua đám thủ mộ nhân ánh mắt kiên định phía sau, khi quay đầu lại đã nắm chặt thanh quan đao trong tay, trầm giọng nói: "Vậy đám thủ mộ nhân chúng ta đành phải cùng các hạ liều mạng đánh cược một lần!" "Soạt!" Lời vừa dứt, binh khí trong tay thủ mộ nhân đã kề sát yết hầu bốn tên binh sĩ, những người còn lại cũng đồng loạt chĩa binh khí cùng nông cụ về phía Phường Nhân Quân. "Tí dậu hám thụ!" (Châu chấu đá xe) Tào Bẩm cũng quát lớn một tiếng, trường kiếm trong tay chỉ thẳng hướng thủ mộ nhân, mở miệng liền muốn ra lệnh cho Phường Nhân Quân trùng sát.

Thủ mộ nhân cùng Bạch Tinh Tinh đồng tử đều co rụt lại, gặp phải một viên tướng lĩnh sát phạt quyết đoán như vậy, xem ra chuyện hôm nay chú định không có khả năng thiện liễu, chỉ có dốc hết toàn lực xả thân đánh cược một lần.

Nhưng trong lòng bọn họ tịnh không có ý lui, đây là túc mệnh của bọn họ.

Mộ còn người còn, mộ mất người mất!

Cho dù biết rõ đây là trận chiến tất tử, cũng phải huyết chiến đến cùng, dù chiến đến hơi thở cuối cùng, cũng tuyệt đối không thể lùi về sau nửa bước...

Ngay tại lúc này. "Ai nha, chờ một chút!

Có chuyện gì từ từ nói mà, hà tất vừa lên đã đánh đánh giết giết, quấy nhiễu sự thanh tịnh của mộ chủ nhân thì thật không cát lợi chút nào?" Một giọng nói ngả ngớn bỗng nhiên vang lên.

Mọi người nhìn theo tiếng nói, chỉ thấy Ngô Lương đã mặt đầy ý cười đi tới trước mặt Phường Nhân Quân, nháy mắt với Tào Bẩm, nói: "An Dân huynh, huynh nói thế nào cũng là chủ tướng áp trục (át chủ bài), loại chuyện nhỏ này đích thân xuất mã vị miễn hạ thấp thân

phận, không bằng giao cho ta xử lý trước, nếu ta xử lý không được huynh lại xuất mã cũng không muộn." Tào Bẩm nhận được ánh mắt của Ngô Lương, tuy rằng không biết hắn rốt cuộc muốn làm cái gì, nhưng xuất phát từ sự tín nhiệm đối với hắn, rốt cuộc vẫn thu liễm sát ý gật đầu: "Được, vậy giao cho Hữu Tài hiền đệ xử lý trước." "Đa tạ An Dân huynh." Ngô Lương cười cười, lại quay đầu nhìn về phía nam tử trung niên dẫn đầu đám thủ mộ nhân, kết quả lại hỏi một câu chẳng đâu vào đâu: "Xin hỏi vị tiên sinh này, ngài cùng Bạch Tinh Tinh có quan hệ gì?" Nam tử trung niên sửng sốt.

Không chỉ có y, Tào Bẩm cùng binh sĩ Phường Nhân Quân, Bạch Tinh Tinh cùng những thủ mộ nhân khác cũng là vẻ mặt ngơ ngác.

Đây là câu hỏi kiểu gì vậy?

Đám người bên này mắt thấy lập tức sắp lấy mạng ra đánh cược, hiện tại là lúc tán gẫu việc nhà sao?

Làm ơn có thể nghiêm túc một chút hay không!

Nam tử trung niên cứ như vậy nghi hoặc nhìn Ngô Lương, lại nhìn thoáng qua Bạch Tinh Tinh đang bị trói phía sau, cuối cùng vẫn vẻ mặt khó hiểu nói: "Tinh Tinh là tiểu nữ của tại hạ, các hạ hỏi việc này là có dụng ý gì?" "Cũng không có dụng ý gì, chỉ là những ngày gần đây sớm chiều ở chung cùng Tinh Tinh cô nương, bất tri bất giác trong lòng lại có chút hảo cảm mạc danh, hiện giờ ta cùng tộc nhân của nàng lại sắp binh đao tương kiến, trong lòng khó tránh khỏi có chút sầu não mà thôi." Ngô Lương lắc đầu than thở.

Hảo cảm!?

Vừa nghe lời này, Bạch Tinh Tinh suýt chút nữa tức cười, nàng lớn đến chừng này chưa từng thấy qua người nào không biết xấu hổ như Ngô Lương, mấy ngày gần đây đúng là sớm chiều ở chung, nhưng chỉ thấy Ngô Lương khi dễ nhục nhã nàng, điều hí nàng, đây

tính là hảo cảm cái quái gì?

Lừa quỷ đi thôi!

Nhưng cùng lúc đó, các tộc nhân dưới chân núi, thậm chí là phụ thân nàng lại đều dùng một loại ánh mắt dị dạng nhìn về phía nàng.

Này!

Các ngươi nhìn cái gì vậy?

Chương 50

Không thấy ta hiện tại bị trói như cái bánh chưng sao, dáng vẻ này giống có hảo cảm lắm à?

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Bạch Tinh Tinh hơi ửng hồng, không khỏi động động môi vừa muốn hướng tộc nhân giải thích, lại nghe Ngô Lương tiếp tục nói: "Tiên sinh, chẳng lẽ chuyện này liền không có một chút đường sống vãn hồi nào hay sao?" Ngữ khí của nam tử trung niên tổng xem như lược vi hòa hoãn một chút, nhưng vẫn như cũ thở dài nói: "Các ngươi bức người quá đáng, chúng ta đã không còn đường lui, chỉ có liều chết đánh cược." "Cũng chưa chắc, ta đảo có một cái chủ ý, hoặc là có thể thương lượng một chút." Ngô Lương cười nói. "Nga?

Các hạ thỉnh giảng." Nam tử trung niên hơi nhíu mày, hiển nhiên tịnh không tin tưởng Ngô Lương sẽ thật tâm suy nghĩ cho bọn họ, nhưng vẫn làm cái thủ thế mời. "Ta cứ nói thẳng đi, hiện giờ ngôi mộ này chúng ta thật vất vả mới tìm được, đoạn nhiên không có đạo lý không vào, bất quá nể tình Tinh Tinh cô nương, ta có thể chỉ cho các người hai con đường." Ngô Lương vươn hai ngón tay, trên mặt bỗng nhiên lộ ra một nụ cười tang tâm bệnh cuồng, ngữ khí tàn nhẫn nói: "Con đường thứ nhất, các người một bước không nhường, chúng ta sẽ giết sạch các người, đến lúc đó không những sẽ cưỡng hành phá khai lăng mộ, vơ vét sạch sẽ đồ vật trong mộ, còn muốn đem toàn bộ lăng mộ thiêu rụi, đồng thời đem mộ chủ nhân khí thi hoang dã (vứt xác ngoài đồng), lệnh cho hắn sau khi chết nhiều năm vẫn không được an sinh!" Vừa nghe lời này, đám thủ mộ nhân lập tức nộ phát trùng quan, sôi nổi phá khẩu đại mạ: "Ngươi dám!", "Cầm thú không bằng!", "Lớn mật cuồng đồ, ngươi còn là người sao?", "Ngươi nếu

làm ra chuyện kinh thế hãi tục bậc này, ta liền làm quỷ cũng tuyệt đối sẽ không buông tha ngươi!" Tay nam tử trung niên nắm chặt quan đao càng là đã siết chặt đến mất đi huyết sắc, răng nanh nghiến đến ken két rung động, bộ dáng kia phảng phất muốn ăn tươi nuốt sống người khác.

Thậm chí ngay cả Tào Bẩm cùng binh sĩ Phường Nhân Quân cũng vẻ mặt kinh ngạc nhìn Ngô Lương.

Hữu Tài hiền đệ (Tư mã), ngươi xác định đây là đang cùng đối phương "hảo hảo nói chuyện"?

Ngươi có phải hay không đối với bốn chữ "hảo hảo nói chuyện" có hiểu lầm gì đó, hơn nữa là hiểu lầm tày đình?

Sau đó, bọn họ lại yên lặng cáo giới chính mình trong lòng, về sau vô luận xảy ra chuyện gì, cũng quyết kế đừng cùng "Ngô Tư mã" kết hạ lương tử (thù oán), quá độc, quá tàn nhẫn, quá đáng sợ... "An tĩnh!

Các vị an tĩnh một chút!

Ta đây không phải còn chừa cho các người con đường thứ hai sao?" Nhưng mà không biết từ khi nào, Ngô Lương đã lại đổi sang vẻ mặt tươi cười hòa thiện, cười ha hả nói: "Này con đường thứ hai sao, ta kiến nghị chúng ta làm một cuộc trao đổi ngang giá.

Ta bảo đảm sau khi vào mộ, trừ bỏ hoàng kim chỉ lấy một vật trong mộ, tịnh tuyệt đối không đụng chạm thi thể mộ chủ nhân.

Trừ cái đó ra chúng ta còn sẽ bỉnh trì tinh thần nhân đạo chủ nghĩa, khi rời đi sẽ giúp các người niêm phong lại lăng mộ, đồng thời cá nhân ta còn có thể hữu nghị tặng cho các người một cái bí quyết phòng trộm, chỉ cần các người làm theo lời ta nói, ít nhất có thể không tốn một binh một tốt để ngăn ngự một đợt đạo mộ tặc có nhân số nhiều gấp mấy lần chúng ta, như vậy cũng coi như là làm một chút

bồi thường cho mộ chủ nhân, thế nào?" Nghe xong lời này, trong đám thủ mộ nhân thế nhưng có một bộ phận lộ vẻ kinh hỉ, theo bản năng gật đầu nói: "Cái này còn tính là tiếng người!", "Hắn thật sự có thể có lòng tốt như vậy?", "Nếu quả thật như thế, đảo cũng coi như có một cái công đạo, người này cũng coi như lương tâm chưa mất..." Có con đường thứ nhất "cùng hung cực ác" làm đối bỉ, con đường thứ hai này nghe vào thế nhưng trong nháy mắt thuận tai hơn rất nhiều, cho tất cả thủ mộ nhân tại trường một loại ảo giác tâm lý "kiếm lời rồi".

Nhưng lời này lọt vào tai Tào Bẩm, lại lập tức khiến y có thêm một tầng nhận thức mới về Ngô Lương —— Này mẹ nó không phải là "tay không bắt giặc" (không thủ sáo bạch lang) sao?

Hữu Tài hiền đệ vị miễn cũng quá "kê tặc" (láu cá/ranh ma) rồi đi?

Cái gọi là "trừ bỏ hoàng kim chỉ lấy một vật trong mộ", Phường Nhân Quân hình như vốn dĩ cũng chỉ cần hoàng kim mà thôi.

Đến nỗi những ngọc thạch bảo khí kia, dựa theo cách nói của Ngô Lương sớm đã thành tử ngọc dính tà khí, cho dù tặng cho hắn hắn cũng sẽ không lấy.

Ngay cả lần trước ở mộ Lương Hiếu Vương, Ngô Lương cuối cùng ngoại trừ thanh đồng chủy thủ, cũng chỉ mang một chiếc trống nhỏ ra ngoài.

Còn cái gọi là "lúc rời đi sẽ niêm phong lại lăng mộ", lần trước ở mộ Lương Hiếu Vương bọn họ cũng làm như vậy, mục đích là phòng ngừa "mộ chủ nhân sau đó dây dưa không dứt".

Lại đến cái gọi là "bí quyết phòng trộm", Hữu Tài hiền đệ kiến thức kinh người, há chỉ một điều, e rằng mười điều trăm điều đều có thể thuận miệng nói ra đi?

Cho nên...

đây không phải "tay không bắt giặc" thì là cái gì?

Quả thực vô sỉ chi vưu (vô sỉ tột cùng), bất quá ta thích!

Đương nhiên cũng không phải tất cả mọi người đều dễ dàng bị loại ảo giác tâm lý này hồ lộng như vậy, phụ thân của Bạch Tinh Tinh nghe xong liền nhíu mày, nhìn chằm chằm Ngô Lương nói: "Nói đến cùng ngươi vẫn là muốn khai mộ?

Đây là ranh giới cuối cùng của thủ mộ nhân, không thể thương lượng!" "Khác biệt nằm ở chỗ, hoặc là các người chết, mộ chủ nhân không những sẽ bởi vì sự lựa chọn của các người mà biến thành một kẻ trắng tay triệt để, còn phải chịu nỗi khổ phơi thây hoang dã; hoặc là các người sống, mộ chủ nhân trừ bỏ tổn thất một chút hoàng kim, tối đa chỉ sẽ tổn thất một kiện tùy táng trân bảo, mà các người tắc có thể tiếp tục thủ hộ những trân bảo còn lại của mộ chủ nhân, như vậy hẳn là còn không đến mức ảnh hưởng đến chất lượng sinh hoạt của ngài ấy ở dưới lòng đất." Ngô Lương cố ý vì hắn tổng kết một chút, rồi sau đó cười nói: "Ta nghĩ cho dù là mộ chủ nhân thân lâm, hẳn là cũng sẽ chọn con đường thứ hai đi, càng huống chi chúng ta tuy lấy đồ của mộ chủ nhân, nhưng cũng sẽ đưa ra hồi báo tương ứng, mộ chủ nhân tịnh không tính là thiệt thòi." "Đương nhiên, ngươi không cần cho rằng ta là một mảnh hảo tâm, ta chỉ là luyến tiếc tính mạng đám huynh đệ này của ta, giá trị của bọn họ còn cao hơn trân bảo nhiều, động đao động thương khó tránh khỏi có sở thương vong, dù cho trong bọn họ có một người chết ở chỗ này, cũng là tổn thất lớn nhất của ta cùng An Dân huynh, nếu không phải như thế, ta lại sao có thể bỏ mặc trân bảo không lấy?" Nghe xong lời này, binh sĩ Phường Nhân Quân trong lòng đốn thời dâng lên một cỗ dòng nước ấm, từng người nhiệt thành nhìn Ngô Lương, chỉ thiếu nước lệ nóng doanh tròng.

Thậm chí ngay cả bốn tên thám báo bị thủ mộ nhân bắt giữ cũng đỏ hoe mắt, ngẩng cổ cách không hô: "Giáo úy, Tư mã, có câu nói này

của các ngài là đủ rồi, không cần vì chúng ta mà đối với đám người này làm ra nhượng bộ to lớn như vậy, động thủ đi, sợ chết còn làm lính tráng cái gì?" Thấy tình trạng này, Tào Bẩm đã nhịn không được âm thầm vì Ngô Lương giơ lên ngón tay cái, trong lòng khen lớn: "Cái miệng này của Hữu Tài hiền đệ a, thật là chết cũng có thể nói thành sống, có thể so với ngàn vạn tinh binh!" Cùng lúc đó.

Một thủ mộ nhân lớn tuổi cũng đi tới bên cạnh phụ thân Bạch Tinh Tinh, thì thầm với hắn: "Khải Nho a, lời người này nói cũng có chút chỗ khả thủ, khởi mã lăng mộ cùng Bạch gia đều có thể tạm thời tránh thoát tai ương ngập đầu, tổng tốt hơn là gà bay trứng vỡ." "Chính là thúc phụ, việc này trái với lời thề tổ tiên Bạch gia lập hạ..." Phụ thân Bạch Tinh Tinh nhíu mày nói. "Khải Nho, ngươi cái gì cũng tốt, chính là không giỏi biến thông." Lão giả lắc đầu, tiếp theo lại dùng thanh âm thấp hơn nói, "Hoàng kim đảo không sao cả, nếu người này quả thực chỉ lấy một kiện trân bảo, ngày sau chúng ta tìm kiếm tung tích trân bảo cũng dễ dàng hơn nhiều, đến lúc đó chỉ cần tìm một cơ hội thích hợp đem nó đoạt về rồi đưa lại vào trong mộ vật quy nguyên chủ, như vậy chẳng những không có vi phạm tổ tiên thề nguyện, còn giữ được lăng mộ cùng Bạch gia một mạch, mặt khác còn có thể ngạch ngoại từ trên người kẻ này lấy được một phần bí quyết phòng trộm, há chẳng phải vẹn toàn đôi bên?" Nghe vậy mày phụ thân Bạch Tinh Tinh lược vi giãn ra một chút, quay đầu nhìn lão giả một cái, thế nhưng có một loại cảm giác "vén mây mù thấy cầu vồng", rốt cuộc gật đầu nói: "Thúc phụ nói đảo cũng có chút đạo lý, ta lại không nghĩ tới chi tiết này?" Sau khi do dự một lát, hắn lại nhìn về phía Ngô Lương, chính sắc hỏi: "Các hạ nói chỉ lấy một kiện trân bảo, cũng dâng cho chúng ta một bí quyết đạo mộ, hay không giữ lời?" Thành!

Ngô Lương tinh thần lập tức rung lên, đương tức gật đầu cười

nói: "Đương nhiên giữ lời, trừ cái đó ra, vì để biểu thị thành ý, ta còn có thể đem bí quyết phòng trộm hiến ra trước." "Nga?

Lời này là thật?" Phụ thân Bạch Tinh Tinh nâng mắt hỏi. "Tiên sinh nếu là tin được ta, có thể qua đây nghe ta tường tận nói rõ, nghe xong tiên sinh tất định có thể lĩnh hội chỗ tinh diệu trong bí quyết này của ta." Ngô Lương cười nói. "Gia chủ không thể a!", "Người này không phải loại lương thiện, chớ mắc mưu hắn!" Thủ mộ nhân liên mang khuyên can, nhưng phụ thân Bạch Tinh Tinh lại chấp ý đem quan đao giao cho một người, nói một câu "Nếu ta có mệnh hệ nào, lập tức chém giết bốn người này, cùng đám tặc nhân kia kháng tranh đến cùng", rồi sau đó liền sải bước đi về phía Ngô Lương.

Tưởng không đến người này một thân nho khí, làm việc thế nhưng cũng hào phóng quả quyết như thế.

Ngô Lương tự có Điển Vi bàng thân, tự nhiên cũng không có gì phải lo lắng, thấy hắn đến trước mặt, cũng chủ động ghé vào tai nói với hắn: "Bí quyết này của ta, gọi là Diệt Đỉnh Lưu Sa (Cát chảy diệt đỉnh), bố trí như vầy..." Kỳ thật "bí quyết phòng trộm" mà hắn nói cho phụ thân Bạch Tinh Tinh, là một loại cơ quan phòng trộm khá kỳ đặc và hiệu quả được hậu thế phát hiện.

Loại cơ quan này sử dụng phương pháp tích sa tích thạch (chứa cát chứa đá), đem cát tơi xốp bao phủ tại đỉnh mộ, cũng ở trong cát chia làm mấy tầng bỏ vào loạn thạch có hình dạng sắc bén không đồng nhất, khi kẻ trộm mộ đào động đào đến tầng tích sa, cát tơi xốp liền sẽ chảy vào trong động, cát chảy lại sẽ kéo theo đá sụp xuống...

Cơ quan như vậy thích hợp nhất đó là loại lăng mộ cần đi vào từ trên xuống dưới này, quả thực chính là "đo ni đóng giày" cho nó. "Thế nào?" Nói xong, Ngô Lương dương lông mày, cười với phụ thân Bạch Tinh Tinh. "Ân...

Không tồi, đa tạ!" Phụ thân Bạch Tinh Tinh tiêu hóa một lát, trong mắt lại xẹt qua một mạt hỉ sắc, thế nhưng ngoài dự đoán của mọi người cúi người hành lễ với Ngô Lương, chắp tay nói, "Cũng hy vọng các hạ tuân thủ hứa hẹn, vừa lúc Tinh Tinh ở trong tay các người, thỉnh mang theo Tinh Tinh cùng xuống mộ, do nó thay mặt giám sát các hạ hay không tuân thủ ước định." "Đây là tự nhiên." Ngô Lương cười gật đầu.

Ha ha ha, xinh đẹp, không hổ là Hữu Tài hiền đệ, thật có chiêu của ngươi!

Tào Bẩm trong lòng đại hỉ, suýt chút nữa ức chế không được cười ra tiếng, y đã không phải lần đầu tiên nhìn thấy có người bị Ngô Lương hố mà còn phải cảm tạ hắn. ...

Không bao lâu sau.

Cỗ quan tài bằng đồng xanh ở tầng thứ hai huyệt mộ bị vài tên binh sĩ hợp lực di khai, phía dưới quả nhiên lộ ra một khối thạch bản có thể phiên động.

Sau khi xốc tấm thạch bản lên, lộ ra một thạch giai (bậc thang đá), đồng thời một cỗ mùi thuốc nồng đậm lần nữa ập vào mặt, sự thật chứng minh loại hương dược này tịnh vô độc hại, đảo cũng không cần quá mức lo lắng.

Mà thứ trong nháy mắt hấp dẫn sự chú ý của Ngô Lương, tắc là một tia u quang bắn ra từ trong mộ thất.

Ánh sáng này tuy không chói mắt, nhưng lại chiếu rọi thạch giai kéo dài xuống phía dưới đến rõ ràng rành mạch, thậm chí tình huống trong mộ thất phía dưới cũng vừa xem hiểu ngay. "Đây là vật hi kỳ gì phát ra ánh sáng, thế nhưng có thể trải qua hơn hai trăm năm không tắt?" Ngô Lương trong lòng sinh tò mò, lập tức an bài binh sĩ tùy hành chờ đợi ở phía trên, chỉ mang theo Điển Vi cùng Bạch Tinh Tinh

xuống bí cảnh bên trong.

Nhưng mới vừa xuống đến nơi, ba người liền đã bị một màu "thịt" đập vào mắt trấn trụ triệt để. "A...

Người?

Nhiều người sống như vậy!" Bạch Tinh Tinh không tự chủ được phát ra một tiếng kinh hô.

Chỉ thấy trong tầng mộ này thế nhưng có hơn hai mươi nữ tử diệu linh không mặc một mảnh vải, các nàng hoặc quỳ hoặc đứng, bảo trì tư thái mỗi người một vẻ, thần thái trên mặt đều không khác gì người sống, ngay cả mỗi một tấc da thịt trên người cũng đều tản ra sắc thái thủy nhuận!

Kỳ thật, ngay lúc đầu tiên nhìn thấy những diệu linh nữ tử này, Ngô Lương cũng giật mình một cái.

Bất quá sau khi ổn định lại cẩn thận quan sát những chỗ rất nhỏ trên người các nàng, rốt cuộc vẫn phát hiện một ít manh mối.

Những diệu linh nữ tử này căn bản không phải người sống.

Các nàng toàn bộ đều là nhân dũng (tượng người), là nhân dũng dùng người sống chế tác mà thành!

Thậm chí ngay cả Điển Vi trước đó vẫn luôn cổ giếng không gợn sóng giờ phút này trong mắt cũng lộ ra một tia dị sắc, ngay sau đó tia dị sắc này lại nhanh chóng hóa thành cảnh giác.

Hiển nhiên, hình ảnh hương diễm như thế không có mấy người nam nhân bình thường có thể tâm như chỉ thủy.

Nhưng cũng là phải phân hoàn cảnh, ở trong loại cổ mộ chôn sâu dưới lòng đất này, hình ảnh như vậy mang đến cho người ta e rằng không chỉ là kinh diễm, càng nhiều vẫn là sự quỷ dị vô pháp ngôn dụ!

Cũng chính vì thế, Điển Vi đã lặng lẽ di động đến phía trước Ngô Lương, bày ra một bộ tư thái tùy thời chuẩn bị ngăn ngự nguy hiểm.

Lúc này lại nghe Ngô Lương ngữ khí bình tĩnh nói: "Không cần lo lắng, các nàng đã sớm không phải người sống, mà là thi thể trải qua xử lý đặc thù." "Thi thể?

Thi thể sao có thể tươi sống như vậy?" Nghe xong lời này, Bạch Tinh Tinh vẫn như cũ vẻ mặt kinh nghi trốn sau lưng Ngô Lương, thật cẩn thận thò đầu ra liếc trộm những "diệu linh thiếu nữ" kia.

Ngô Lương vẫn chưa lập tức trả lời, mà là nắm đồng chủy thủ trong tay, vòng qua Điển Vi đi tới bên cạnh một "diệu linh thiếu nữ" đang bảo trì tư thái đứng thẳng gần nhất, từ trên xuống dưới từ trước ra sau tế tế đánh giá.

Nhìn kỹ như vậy, liền lại có phát hiện mới. "Diệu linh thiếu nữ" này toàn thân cao thấp đều bao bọc trong một tầng màng mỏng trong suốt không biết là nhựa thông hay là chất liệu gì, đại khái là để tận khả năng khóa lại hơi nước trong cơ thể?

Trừ cái đó ra, đỉnh đầu nàng, hai cái cổ tay, rốn, hai cái mắt cá chân còn các có một cái lỗ tròn to bằng đồng tiền.

Càng đến gần vị trí những lỗ tròn này, cỗ mùi thuốc sung sích toàn bộ huyệt mộ liền càng nồng đậm, Ngô Lương chỉ là ghé sát vào không cẩn thận ngửi một chút liền bị kích thích đến mũi cay xè suýt chút nữa trào nước mắt, hương vị này còn kích thích hơn mù tạt nhiều.

Thậm chí ngay cả tầng màng mỏng trong suốt không biết tên kia đều đã bị hun thành màu đen xanh, không nhìn kỹ còn tưởng rằng "diệu linh thiếu nữ" xăm mình ở những bộ vị này. "Những nữ tử này hẳn đều là Dược thi." Ngô Lương rốt cuộc đến ra kết luận, quay đầu hướng Điển Vi cùng Bạch Tinh Tinh giải thích nói, "Các ngươi xem, trên người thi thể tổng cộng có sáu cái lỗ nhỏ, hầu như bao trùm tất

cả bộ vị cơ thể, cái này e rằng chính là lỗ thủng dùng để rót vào thang dược phòng hủ đặc chế, như thế khiến thang dược chảy khắp toàn thân, dùng cái này để đạt tới hiệu quả thi thân quanh năm không hư thối." "Bất quá phương thức chế tác này cực kỳ tàn nhẫn, người được dùng cần thiết phải là người sống, nếu là người chết huyệt dịch liền sẽ ngưng tụ, thang dược liền rốt cuộc vô pháp rót vào, càng thêm vô pháp bảo trì màu da cùng dung mạo giống như người sống." Lời này chủ yếu là nói cho Điển Vi, ý bảo Điển Vi không cần quá mức khẩn trương.

Đến nỗi Bạch Tinh Tinh là người thuộc trận doanh đối lập, Ngô Lương tịnh không có nghĩa vụ giảng cho nàng nhiều chi tiết như vậy.

Bất quá loại "Dược thi" này, Ngô Lương kỳ thật cũng là lần đầu tiếp xúc.

Trước đó, hắn chỉ nghe nói qua loại "Độc thi" tương đối nổi danh, cái gọi là "Dược thi" cũng là hắn căn cứ "Độc thi" mà suy đoán ra, rốt cuộc vị trí khai lỗ trên người thi thể là giống nhau, bởi vậy phương pháp chế tác hẳn là cũng không sai biệt lắm, chỉ bất quá "Độc thi" rót vào là thủy ngân, mà không phải loại thang dược thành phần không rõ trong cơ thể những "Dược thi" trước mắt này.

Từ hiệu quả đi lên xem, "Dược thi" hẳn là bản thăng cấp của "Độc thi".

Bởi vì "Độc thi" vô luận xử lý như thế nào, da dẻ thi thân cuối cùng vẫn sẽ bởi vì trúng độc mà bày biện ra màu xanh dọa người, nhưng "Dược thi" này lại như cũ có thể khiến thi thể bảo trì huyết sắc giống như người sống.

Chỉ là việc này ở niên đại Tây Kinh rốt cuộc là làm sao làm được, Ngô Lương liền có chút không hiểu rõ.

Rốt cuộc cho dù là thế kỷ 21 khoa học kỹ thuật phát đạt, hình như

hắn cũng chưa từng nghe nói thế gian còn có thang dược thần kỳ hiệu quả kinh người như thế, quả thực lệnh người vô pháp lý giải...

Nhưng nghĩ lại đến kinh lịch đạo mộ lúc sinh tiền của Quảng Xuyên Vương Lưu Khứ được ghi lại trong lịch sử văn hiến: "Tấn Linh Công trủng thậm côi tráng...

Thạch nhân nam nữ tứ thập dư giai lập thị...

Thi do bất phôi." (Mộ Tấn Linh Công rất to lớn...

Chương 51

Người đá nam nữ hơn bốn mươi đứng hầu...

Thi thể vẫn không nát). "U Vương trủng thậm cao tráng...

Kiến bách dư thi tung hoành tương chẩm tá.

Giai bất hủ.

Duy nhất nam tử.

Dư giai nữ tử.

Hoặc tọa hoặc ngọa.

Diệc do hữu lập giả.

Y phục hình sắc bất dị sinh nhân." (Mộ U Vương rất cao lớn...

Thấy hơn trăm thi thể nằm gối lên nhau.

Đều không mục nát.

Chỉ một nam tử.

Còn lại đều là nữ tử.

Hoặc ngồi hoặc nằm.

Cũng có người đứng.

Quần áo hình sắc không khác người sống).

Như vậy xem ra, hình như lại có thể đến ra một kết luận kinh người: Loại công nghệ thần kỳ chế tác nhân dũng tuẫn táng này kỳ thật đã sớm tồn tại, chỉ là không biết từ khi nào liền thất truyền trong dòng chảy lịch sử miên man không dứt mà thôi.

Rốt cuộc từ sau triều Hán, tập tục dùng người sống tuẫn táng liền

dần dần bị mọi người vứt bỏ, thậm chí Đông Kinh (Lạc Dương) trên cơ bản cũng đã đoạn tuyệt, loại công nghệ này hoàn toàn không có đất dụng võ, thất truyền cũng là sự tình trong hợp lý. "Nếu là như thế, những nữ tử này khi chết không biết phải thừa thụ thống khổ dường nào..." Nghe xong giải thích của Ngô Lương, Bạch Tinh Tinh lược vi an tâm một chút, liền lại hơi hơi nhíu mày không tự giác bắt đầu đồng tình với những "diệu linh nữ tử" này.

Bất quá lời chỉ nói một nửa, nàng hẳn là lại phát giác thân phận của chính mình không nên phát biểu ngôn luận như thế, ngay sau đó lại có chút bất bình nói với Ngô Lương: "...

Ngươi đã hiểu biết nhiều y lý mà người thường không biết như vậy, lại tự hủ y thuật thắng qua Hoa Đà cùng Trương Trọng Cảnh, vì sao không thể giống như hai vị thần y kia treo bầu tế thế, cứ khăng khăng muốn làm loại chuyện trộm đạo không thể lộ ra ngoài ánh sáng này, há chẳng phải nhục nhã tài năng ông trời phú cho ngươi?" "Phương kỹ liền rất cao cấp sao?" Ngô Lương hỏi ngược lại.

Thời này "y thuật" thuộc về "phương kỹ", hơn nữa bị coi là "tiện nghiệp", kỳ thật cũng tịnh không có bao nhiêu địa vị xã hội, trong lịch sử ghi lại, cho dù là Hoa Đà tới lúc tuổi già, cũng thường xuyên hối hận cả đời này tòng sự y thuật. "Hừ..." Bạch Tinh Tinh là dân bản xứ tự nhiên cũng biết những điều này, nhất thời bị hỏi đến nghẹn lời, khẽ hừ một tiếng không hề nói chuyện, cũng đi theo qua tò mò đánh giá những "diệu linh nữ tử" kia.

Bất quá bất đồng với Ngô Lương cùng Điển Vi chính là, nàng tịnh không chỉ đơn thuần dùng ánh mắt "phê phán tính" quan khán những nhân dũng này, có đôi khi còn sẽ nhìn chằm chằm một ít bộ vị nào đó của nhân dũng nửa ngày, sau đó lại nhìn xem chính mình, khi thì lộ ra thần sắc hâm mộ, khi thì lại lộ ra thần sắc kiêu ngạo, khiến người ta không thể lý giải.

Nhìn như vậy một lát, Bạch Tinh Tinh bỗng nhiên lại nhịn không được hỏi một vấn đề kỳ quái: "Những nữ tử này vì sao đều há mồm, là bởi vì lúc chết quá mức thống khổ sao?" "Là bởi vì mộ chủ nhân muốn các nàng há mồm mà chết." Ngô Lương đầu cũng không ngoảnh lại nói, "Nếu ta đoán không sai, những nữ tử đứng thẳng kia hẳn là gọi là 'Bạch ngọc bôi' (Chén ngọc trắng), mà những nữ tử quỳ ngồi kia tắc hẳn là gọi là 'Hương thóa hồ' (Ống nhổ thơm)." "Cái gì gọi là Bạch ngọc bôi?

Cái gì lại gọi là Hương thóa hồ?" Bạch Tinh Tinh càng thêm khó hiểu. "Kia không phải đang vẽ trên tường sao?" Ngô Lương đã sớm không còn chú ý tới những nhân dũng này, vừa quan sát những thiết trí khác trong điện thất, vừa chỉ chỉ bức tường phía đông và tây của đám nhân dũng này nói.

Bạch Tinh Tinh vội vàng nhìn lại.

Lại thấy trên vách tường hai bên quả nhiên lưu lại một bức bích họa sắc thái tươi đẹp.

Trong bích họa phía tây vẽ chính là một khung cảnh yến hội, tân khách tham dự sôi nổi an tọa tại tịch nội.

Trong sân chính có mười mấy danh diệu linh thiếu nữ không mặc một mảnh vải, các nàng hoặc cầm bình rượu vãng miệng mình rót rượu, hoặc đứng trước mặt tân khách khom lưng đem rượu ngon trong miệng mớm vào miệng tân khách, mặc cho tân khách sờ mó lung tung...

Xem xong bức bích họa này, khuôn mặt nhỏ của Bạch Tinh Tinh đã hơi hơi ửng hồng, lại nhịn không được quay đầu nhìn về phía bích họa phía đông.

Trong bức bích họa này, bày ra là một cảnh tượng người rời giường rửa mặt chải đầu.

Mấy danh nữ tử bưng khí cụ rửa mặt đứng hầu trước giường, lại có nhiều danh diệu linh nữ tử không mặc gì phục vụ trước giường, vươn cổ há cái miệng nhỏ, mà một nam tử tắc đang đem uế vật trong miệng nhổ vào trong miệng những diệu linh nữ tử này... "Ọe!" Nhìn thấy một màn này, dạ dày Bạch Tinh Tinh mạnh mẽ co rút kịch liệt một chút, suýt chút nữa đem nước chua trong bụng nôn ra.

Công dụng của những "diệu linh thiếu nữ" này, hiển nhiên đã viễn viễn vượt quá phạm vi thừa thụ của Bạch Tinh Tinh, đây đại khái là chuyện kinh thế hãi tục nhất nàng từng thấy cả đời này.

Nghe được động tĩnh, Ngô Lương quay đầu nhìn nàng một cái, cũng tịnh chưa nói cái gì, chuyển mặt tiếp tục xem xét phát hiện mới của chính mình.

Đó là một cái thạch đài nhiều tầng loại tựa như quầy bar được xây ở mặt bên của những "diệu linh nữ tử" này, trên đài bày biện...

Ngô Lương thô sơ giản lược ước tính một chút, ít nhất có gần trăm cái ấn tín (con dấu) chất liệu khác nhau, kích cỡ khác nhau.

Ngô Lương lật qua vài cái xem xét, những ấn tín này xác thật thuộc về những chủ nhân bất đồng.

Trong đó liền có một cái ấn đồng khắc "Ngụy Vương Tử Thả Cừ Ấn", đây đúng là một trong những mộ chủ nhân từng bị Quảng Xuyên Vương Lưu Khứ trộm qua trong lịch sử văn hiến có thể tra khảo.

Xem ra đây đều là "chiến lợi phẩm" mà Quảng Xuyên Vương Lưu Khứ lưu lại dùng để khoe khoang với người khác.

Quả nhiên như Ngô Lương suy nghĩ trước đó, những người có tâm lý cùng cử chỉ bất đồng với người thường này, hoặc nhiều hoặc ít đều sẽ có một ít sở thích thu thập, giống như rất nhiều sát thủ biến thái thích thu thập di vật của người chết hoặc thu thập một bộ phận

thân thể người chết vậy.

Trong lúc nói chuyện, Ngô Lương liền từ trong ngực móc ra một tờ giấy đã bị hắn nhét đến quăn mép, hơn nữa đã dính một ít vết bẩn, tờ giấy này đó là giấy Tả Bá hắn lần trước từ chỗ Vương Khánh "muội" (lấy) tới, vẫn luôn đặt ở trên người để dùng cho bất cứ tình huống nào.

Trừ cái đó ra còn có một cây than củi đã dùng đồng chủy thủ gọt qua, đây là bút chì giản dị của hắn.

Hắn muốn đem thân phận mộ chủ nhân của những ấn tín này toàn bộ ký lục lại.

Như vậy không chỉ có thể làm chính mình rõ ràng biết hiện giờ mộ của những người nào đã mất đi giá trị phát quật, cũng có thể ký lục lại chiến tích chân thật của Quảng Xuyên Vương Lưu Khứ, làm tư liệu quan trọng sử dụng khi biên soạn truyện ký về sau. "..." Nhìn thấy cử động kỳ quái của Ngô Lương, trong ánh mắt Bạch Tinh Tinh lại xẹt qua một mạt khó hiểu.

Bất quá lần này nàng cũng không nói chuyện, chỉ là sau khi phát hiện Ngô Lương tịnh không có ý tứ đem những ấn tín kia chiếm làm của riêng, liền lại quay đầu ánh mắt phức tạp nhìn về phía những "diệu linh nữ tử" kia, thoạt nhìn tâm tình có chút phức tạp. ...

Thật lâu sau, Ngô Lương tâm mãn ý túc đem tờ giấy gấp lại nhét vào trong ngực, lúc này mới tiếp tục triển khai công tác tham tác.

Phía sau cái đài đựng đầy ấn tín này, còn có mấy gian hầm thất (phòng chứa) không tính là lớn, trong những hầm thất đó phân biệt bày biện một ít lễ khí chế tác tinh mỹ.

Có thực khí (đồ ăn), có tửu khí (đồ rượu), có thủy khí (đồ nước), có nhạc khí, còn có một ít tạp khí.

Những lễ khí này đa số lấy chất liệu đồng xanh làm chủ, nãi là vật tất bị khi tuẫn táng của giai cấp sĩ tộc, tượng trưng cho đặc quyền "lễ chế" cao cao tại thượng của bọn họ.

Cái hấp dẫn sự chú ý của Ngô Lương hơn là một gian hầm thất chuyên môn dùng để đặt đồng kính (gương đồng).

Bên trong ít nhất tồn phóng mấy chục mặt đồng kính tạo hình khác nhau, làm người ta hoa cả mắt.

Theo Ngô Lương biết, đồng kính là một trong những lễ khí quan trọng nhất của Thiên triều cổ đại, trong lịch sử liền có rất nhiều ghi chép hữu quan đồng kính, trong đó danh khí lớn nhất là bốn mặt bảo kính phân biệt là: Hiên Viên Kính, Thủy Hoàng Chiếu Cốt Kính, Lục Tị Kính cùng Vô Tật Kính.

Trong bốn mặt bảo kính này cái được hậu thế biết đến nhiều nhất lại thuộc về "Thủy Hoàng Chiếu Cốt Kính". 《Bản Thảo Cương Mục》 cùng 《Tây Kinh Tạp Ký》 đều nói: Người khi soi mặt bảo kính này, nhân ảnh phản xạ trở về là đảo ngược, nếu có người dùng tay đặt lên tim soi gương, là có thể chiếu ra ngũ tạng lục phủ của người đó, từ đó nhìn ra trong cơ thể rốt cuộc nơi nào phát sinh bệnh biến, nếu có nữ tử mang tâm hại người, ở trước mặt gương đởm (túi mật) sẽ trương khai, tim đập gia tốc, năm đó Tần Thủy Hoàng liền dùng mặt gương này phân biệt cung nữ bên người hay không tồn tại dị tâm.

Bất quá sau khi Ngô Lương nhất nhất xem xét qua đồng kính trong hầm thất, phát hiện công nghệ cùng hoa văn của chúng đều là tân kính thời kỳ Tây Kinh, khi soi cũng tịnh không có chỗ nào đặc biệt, đành phải hậm hực từ bỏ.

Bất quá ngẫm lại cũng phải, nếu trong đám đồng kính này thực sự có bảo kính, lại sao có thể đặt chất đống tại một gian hầm thất không

bắt mắt như vậy chứ?

Đến lúc này, ngoại thất của điện thất này cũng coi như tra xét xong xuôi, tiếp theo chính là nội thất cuối cùng, nơi đó hẳn mới là địa phương tồn phóng thi thể Quảng Xuyên Vương Lưu Khứ, nếu thật có đồ tốt gì, cũng tất nhiên là khả năng tồn phóng tại nội thất càng cao một chút.

Ngăn cách giữa nội thất cùng ngoại thất, là một khối bình phong cực lớn.

Khối thạch bình phong này cao khoảng ba mét, rộng xấp xỉ năm mét, hầu như sắp chạm đến khung đỉnh điện thất, chỉ chừa lại ở hai sườn đông tây mỗi bên một cái lối đi rộng chừng hai mét có thể thông hành.

Mà tia u quang hầu như chiếu sáng cả gian điện thất mà đám người Ngô Lương nhìn thấy khi mới vừa di khai quan tài đồng xanh, đầu nguồn liền nằm ở phía sau khối bình phong cực lớn kia.

Bất quá khối bình phong này đồng dạng thập phần cổ quái.

Bởi vì trên khối bình phong này thế nhưng có hai con mắt cực lớn ở trên cao nhìn xuống!

Hai con mắt này sử dụng đại lượng vân mẫu cùng các loại ngọc thạch bảo thạch tương khảm mà thành, trong u quang phản xạ trở về thoạt nhìn cực kỳ lộng lẫy hoa quý, lại mang cho người ta một loại cảm giác quỷ dị rất không thoải mái. "Ta vừa rồi liền cảm giác đôi mắt này thời khắc đều đang nhìn chằm chằm chúng ta, chúng ta đi đến đâu nó liền nhìn về hướng đó, giống như vật sống vậy." Bạch Tinh Tinh có chút biệt nữu (khó chịu) run run bả vai, đem cảm thụ chân thật của chính mình nói ra, có chút lo lắng nói, "Ngươi xác định còn muốn đi vào?

Phía sau nói không chừng cất giấu thứ gì đáng sợ." Ngô Lương vừa định nói Bạch Tinh Tinh lại ở trước mặt Đổng Vương (hiểu vương/người biết tuốt) giả thần giả quỷ, ý đồ nhiễu loạn tai mắt.

Lại nghe Điển Vi cũng thanh âm trầm muộn nói: "Không chỉ như thế, đôi mắt này tựa hồ còn đang không ngừng chuyển động, khi ta nhìn chằm chằm nó thì luôn có một loại cảm giác phảng phất muốn bị nó hút vào." "Có sao?" Nghe Điển Vi cũng nói như vậy, Ngô Lương mới rốt cuộc đem lực chú ý đặt lên trên đôi mắt này.

Chỉ thấy vân mẫu cùng các loại ngọc thạch bảo thạch trên đôi mắt này đều đã được bài liệt theo một loại phương thức thập phần quy luật, xác thiết mà nói là một loại phương thức bài liệt hình xoắn ốc, đồng thời số lượng cùng khoảng cách cũng đều thập phần khảo cứu.

Đa số lấy vân mẫu làm chủ, cứ cách bốn phiến vân mẫu, liền sẽ phối hợp hai khối ngọc thạch màu xanh cùng một khối bảo thạch sẫm màu, tuần hoàn lặp lại trình trạng xoắn ốc hướng ra ngoài kéo dài.

Trừ cái đó ra, những vân mẫu, ngọc thạch cùng bảo thạch sẫm màu này tựa hồ lại có phương thức bài liệt khác, chiều ngang hoặc là chiều dọc lại hoặc là chiều xéo tổng có thể có một ít quy luật khác...

Cứ trong quá trình nhìn chằm chằm xem xét như vậy.

Ngô Lương cũng bỗng nhiên cảm thấy đôi mắt này nhanh chóng chuyển động lên, đồng thời trong một trận cảm giác nổi da gà, thiết thực cảm giác được đôi mắt này thế nhưng thật sự muốn đem chính mình hút vào!

Ngay tại lúc này. "Bành!" "Bành!" Hai tiếng trầm vang, Ngô Lương bừng tỉnh lại vội vàng quay đầu.

Lại thấy Điển Vi cùng Bạch Tinh Tinh đã thẳng tắp ngã trên mặt đất, trong mắt một mảnh mờ mịt, phảng phất như trúng tà! "Vãi

chưởng!?" Nhìn thấy tình huống đột nhiên xuất hiện này, Ngô Lương cảm thấy tim thắt lại, vội vàng xông tới lay mạnh Điển Vi.

Chương 52

"Điển Vi huynh đệ?

Điển Vi huynh đệ?

Tỉnh lại đi!" Thế nhưng mặc cho hắn lay động thế nào, hay là lớn tiếng gọi ra sao, Điển Vi trước sau vẫn nằm trên mặt đất không nhúc nhích, ánh mắt hoàn toàn tan rã, giống như một cái xác rỗng đã bị rút đi tam hồn thất phách.

Ngô Lương thầm kinh hãi.

Vừa rồi khi hắn nhìn thấy đôi mắt kia, đặc biệt là sau khi nhìn thấy phương thức sắp xếp của vân mẫu cùng ngọc thạch bảo thạch trong đôi mắt đó, thì đã hiểu được nguyên nhân vì sao đôi mắt này biết chuyển động, lại còn khiến người ta có cảm giác bị hút vào.

Đây là một loại ảo giác thị giác, gọi là "Ảo giác xoắn ốc Fraser".

Loại ảo giác này vào năm 1908 được một người tên là Fraser đưa ra, đồng thời tiến hành trình bày chi tiết về nguyên lý trong đó, lấy đôi mắt này làm ví dụ để giải thích thì chính là: Những vân mẫu cùng bảo thạch ngọc thạch được sắp xếp theo quy tắc kia đã tạo thành rất nhiều ô đơn nguyên nhỏ có tính định hướng, những ô đơn nguyên nhỏ này phân nhóm tụ hợp, liền sẽ khiến cho lộ tuyến xoắn ốc trở nên rõ ràng, mà trong vỏ não thị giác của con người có rất nhiều tế bào có chức năng tương tự, những tế bào này kết nối ngang và ảnh hưởng lẫn nhau, sẽ khiến cho những đường liên tục đơn giản hình thành trên võng mạc bị nghiêng do các ô đơn nguyên có tính định hướng, tạo thành ảo giác hình ảnh tĩnh đang xoay tròn, bởi vậy khi con người nhìn vào những hình vẽ như thế này, sẽ vì hình ảnh không ngừng xoay tròn mà sinh ra một loại cảm giác chóng mặt không chân thực.

Nói như vậy thì nghe có vẻ rất phức tạp, bất quá nếu nói tiếng người thì dễ hiểu hơn nhiều, nói trắng ra chính là: Bản thân đôi mắt này không biết động, là chính đôi mắt của chúng ta đã truyền lại thông tin sai lệch.

Đôi mắt trước mặt này không nghi ngờ gì chính là bằng chứng đanh thép cho câu "Trí tuệ của người xưa không thể xem thường".

Lý thuyết mãi đến năm 1908 mới được đưa ra, vậy mà sớm từ hơn hai ngàn năm trước đã được tổ tông của chúng ta dùng phương thức như vậy để thể hiện, không khỏi khiến người ta kinh thán.

Cũng chính vì rất nhanh đã nhìn thấu "bí mật" của đôi mắt này, Ngô Lương tự nhiên sẽ không tin Điển Vi là thật sự trúng tà mất hồn, chẳng qua nhìn tình trạng của Điển Vi hiện tại, y dường như còn trúng phải một loại bí thuật thôi miên nào đó ẩn giấu trong đôi mắt kia.

Ở thế kỷ hai mươi mốt, xác thực có một số hình ảnh được vẽ bằng cách sử dụng "Ảo giác xoắn ốc Fraser" dùng cho thôi miên tâm lý học, hơn nữa hiệu quả còn mạnh hơn việc đung đưa đồng hồ quả quýt gấp mấy lần, dù sao cảm giác chóng mặt không chân thực mà hình ảnh mang lại cho người ta cũng mãnh liệt hơn nhiều so với việc đung đưa đồng hồ.

Nhưng hắn thật không ngờ tới, bên trong đôi mắt này cư nhiên cũng mang theo hiệu quả thôi miên. "Điển Vi huynh đệ?

Này!" Ngô Lương lại ra sức lay thêm vài cái, Điển Vi vẫn như cũ không có hồi thần.

Xem ra đây là một loại thôi miên sâu, bất quá cũng may Ngô Lương biết, muốn nháy mắt phá giải thôi miên kỳ thực cũng không khó, chỉ cần có đủ kích thích ngoại lực là được.

Ví dụ như…… Ngô Lương quả đoán dùng móng tay cái bấm vào nhân trung của Điển Vi, hung hăng cấu một cái.

Nhân trung là huyệt vị quan trọng để tỉnh não khai khiếu, công hiệu nổi bật và rõ ràng nhất trong Đông y chính là cứu chữa nguy cấp.

Bất luận là đối với trúng gió, say nắng, hôn mê, kinh phong, ngất xỉu, sốc, ngộ độc khí CO, thậm chí là ngưng thở trong quá trình gây mê toàn thân, đều có thể dùng phương thức kích thích nhân trung để tiến hành cấp cứu.

Thậm chí có đôi khi ngồi lâu bị tê chân, đều có thể dùng cách cấu nhân trung để lập tức làm dịu tình trạng.

Đương nhiên, phương pháp này cũng đồng dạng có thể dùng để đánh thức người rơi vào thôi miên sâu, hiệu quả cực tốt.

Quả nhiên. "Hít ——!" Cú cấu này hạ xuống, thân thể Điển Vi lập tức run lên một cái, hít mạnh vào một hơi lớn, ánh mắt tan rã trong nháy mắt liền khôi phục một chút linh động. "Công tử, thuộc hạ vừa rồi làm sao……" Nhìn thấy Ngô Lương, trên mặt Điển Vi tràn đầy vẻ kinh nghi, hoàn toàn không hiểu vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. "Ngươi vừa rồi bị đôi mắt kia mê hoặc tâm khiếu, ta đã kéo ngươi trở lại rồi, hiện tại đừng nhìn vào đôi mắt kia nữa là không sao." Ngô Lương cười ha hả nói.

Nói như vậy cũng không phải là cưỡng ép giả làm cao nhân trước mặt Điển Vi, chủ yếu là kiến thức về ảo giác xoắn ốc Fraser và thôi miên nói ra quá phức tạp, sợ Điển Vi - một người bản địa thời này nhất thời không hiểu được, nói không chừng còn sẽ sinh ra một số hiểu lầm tai hại không tưởng tượng nổi, đến lúc đó lại càng nói không rõ. "Đa tạ Công tử cứu giúp." Điển Vi lập tức bái tạ, quay đầu lại nhìn thấy Bạch Tinh Tinh vẫn đang nằm trên mặt đất với ánh mắt tan rã, theo bản năng hỏi, "Vậy cô nương này……" "Tạm thời không cần

quản cô ta, chúng ta vào nội thất xem xét trước, lát nữa khi rời đi lại kéo cô ta về cũng không muộn." Ngô Lương hắc hắc cười, nháy mắt nói.

Như vậy sẽ không có cái gánh nặng này ở bên cạnh giám sát hắn nữa, vạn nhất trong nội thất có thứ gì tốt lại thuận tiện giấu trong người, hoàn toàn có thể lén lút mang thêm một hai món, hà cớ gì không làm? …… Đi vòng qua bình phong, Ngô Lương cùng Điển Vi cùng nhau tiến vào nội thất.

Đầu tiên đập vào mi mắt chính là một con thạch long treo ngược trên đỉnh vòm!

Con thạch long này dài khoảng bốn năm mét, từ đầu đến đuôi đều được tô thành màu đỏ sẫm, nhưng điều khiến người ta kinh ngạc chính là, cái đầu của nó lại không phải đầu rồng, mà là một cái —— mặt người với thần sắc dữ tợn?

Mà nơi đáng chú ý nhất của con rồng này, chính là viên minh châu có đường kính hơn một tấc đang ngậm trong miệng của khuôn mặt người kia.

Giờ phút này, viên minh châu kia đang tỏa ra thứ ánh sáng u tối nhưng không chói mắt, đây chính là nguồn sáng chiếu sáng cả gian mộ thất mà Ngô Lương vẫn luôn tìm kiếm.

Căn cứ vào thời gian tử vong của Lưu Khứ để phán đoán, viên minh châu này đặt ở đây ít nhất đã trải qua mấy trăm năm, vẫn như cũ có thể không tắt không diệt, tuyệt đối là một món bảo khí thế gian khó tìm. "Con rồng này thật kỳ quái, trông càng giống một con rắn hơn." Điển Vi cẩn thận che chở Ngô Lương ở sau lưng, thần sắc cảnh giác nói.

Trải qua chuyện "mất hồn" vừa rồi, bất cứ thứ gì không tầm thường trong mộ lọt vào mắt y đều ẩn chứa huyền cơ, không dám có

chút sơ suất nào nữa.

Ngô Lương lại đầy mặt ý cười nói: "Nguyên mẫu của con thạch long này hẳn là 'Chúc Long', trong 《Sơn Hải Kinh》 có nói: Chúc Cửu Âm, là Chúc Long, mặt người thân rắn mà màu đỏ, mắt dọc nhìn thẳng.

Phía Tây Bắc trời có nước U Minh không có mặt trời, có rồng ngậm đuốc mà chiếu sáng vậy." "Ngươi xem con thạch long này, mặt người, thân rắn, màu đỏ, trong miệng lại ngậm một viên trường minh bảo châu, vừa vặn hoàn toàn trùng khớp với ghi chép trong 《Sơn Hải Kinh》." "Xem ra Quảng Xuyên Vương Lưu Khứ quả thật coi mình là tiên vương, lại tạo ra thần vật như 'Chúc Long' để thắp sáng, xác thực đủ cuồng vọng." Miệng thì nói chuyện, nhưng sự chú ý của Ngô Lương đã sớm tập trung vào viên trường minh bảo châu trong miệng "Chúc Long".

Trong ấn tượng của Ngô Lương, thứ duy nhất trong ghi chép lịch sử có đặc điểm tương tự với viên trường minh bảo châu này chính là bảo vật tề danh với Hòa Thị Bích —— Tùy Hầu Châu!

Trong thành ngữ "Châu liên bích hợp" mà hậu thế thường dùng, "Bích" nói là "Hòa Thị Bích", "Châu" chỉ chính là "Tùy Hầu Châu".

Tương truyền đây là một viên bảo châu cực kỳ thần kỳ, "Châu kính doanh thốn, thuần bạch, nhi dạ hữu quang minh, như nguyệt chi chiếu, khả dĩ chúc thất" (Châu đường kính một tấc, thuần trắng, ban đêm tỏa sáng, như trăng chiếu rọi, có thể chiếu sáng cả phòng), dịch ra chính là nói nó có thể chiếu sáng cả căn phòng vào ban đêm sáng trưng như ban ngày.

Chẳng qua trong lịch sử, sau khi Tần Thủy Hoàng tiêu diệt nước Sở, cuối cùng đồng thời đoạt được Tùy Hầu Châu và Hòa Thị Bích.

Hòa Thị Bích bị Tần Thủy Hoàng chế thành Truyền Quốc Ngọc

Tỷ, từ đó trải qua 1600 năm, qua tay hơn 100 vị đế vương, mà Tùy Hầu Châu từ đó liền triệt để không còn tin tức.

Hậu thế có người suy đoán, Tùy Hầu Châu có khả năng đã cùng Tần Thủy Hoàng hạ táng, lưu lại trong mộ thất để "thay thế nến cao".

Nhưng đây cũng vẻn vẹn chỉ là suy đoán, chưa từng được kiểm chứng.

Tùy Hầu Châu, đã sớm trở thành bảo vật chỉ tồn tại trong ghi chép lịch sử.

Bất quá mặc kệ viên bảo châu này có phải là Tùy Hầu Châu trong truyền thuyết hay không, Ngô Lương đều đã nảy sinh hứng thú cực lớn đối với nó.

Hắn đã quyết định tiến hành nghiên cứu khảo cổ ở thời đại này, vậy thì sau này sẽ thường xuyên phải ra vào những mộ thất tối tăm đưa tay không thấy được năm ngón, chiếu sáng tự nhiên là một vấn đề nan giải cần phải khắc phục.

Thời đại này tuy rằng có thể sử dụng đuốc, đèn dầu, thậm chí là nến sáp giá trị ngàn vàng để chiếu sáng, nhưng tính ổn định và phạm vi chiếu sáng của những thiết bị này đều thập phần có hạn, có đôi khi đến hoàn cảnh đặc thù không cẩn thận còn có khả năng gây ra hỏa hoạn, những lúc như thế viên bảo châu có thể thay thế đèn pin và que phát sáng lạnh này liền trở nên đặc biệt quan trọng. "Điển Vi huynh đệ, làm phiền ngươi giúp ta lấy viên bảo châu trong miệng Chúc Long xuống, thứ này ta muốn." Nghĩ như vậy, Ngô Lương lập tức cười nói với Điển Vi.

Con Chúc Long này treo trên đỉnh vòm, viên bảo châu cách mặt đất khoảng gần ba mét, tương đương với độ cao của rổ bóng rổ, thân thể hiện tại của Ngô Lương chỉ cao khoảng một mét tám, cho dù duỗi thẳng cánh tay nhảy lên để với cũng khá miễn cưỡng.

Nhưng Điển Vi cao gần hai mét, lại là danh tướng thực lực kinh người, tưởng rằng hẳn là không khó. "Dễ thôi." Nghe vậy Điển Vi gật đầu, xoay người nhảy lên một cái, vươn tay nhẹ nhàng vớt, liền lấy viên bảo châu này từ trong miệng Chúc Long xuống, hai tay dâng đến trước mặt Ngô Lương. "Không hổ là Điển Vi huynh đệ, thân thủ tốt." Ngô Lương khen ngợi một câu, vươn tay cầm lấy bảo châu.

Viên bảo châu này cầm vào tay ôn nhuận trơn bóng như ngọc thạch, cảm giác tay khá tốt, nhìn qua chất liệu hẳn là một loại đá huỳnh thạch thập phần đặc thù, còn về việc ngoài chiếu sáng ra liệu có còn đặc tính nào khác hay không, còn phải đợi ngày sau khảo sát.

Bất quá tạm thời, hắn còn chưa định gói viên bảo châu này lại, bởi vì mộ thất còn cần dùng nó để chiếu sáng.

Cứ như vậy nâng bảo châu trong lòng bàn tay, Ngô Lương tiếp tục tra xét những bài trí khác trong nội thất.

Gian nội thất này nói là một gian mộ thất, chi bằng nói là một gian nơi ở vương phủ được chế tạo theo tỷ lệ thật.

Giường sập, bàn ăn, bàn sách, bàn để đồ, bình phong trong phòng cái gì cũng có, toàn bộ đều là đồ nội thất dùng cho sinh hoạt bình thường, hơn nữa công nghệ chế tác còn thập phần tinh tế, hầu như trên mỗi món đồ đều có khắc thú văn và vân khí văn tinh mỹ.

Chẳng qua những đồ nội thất này đại khái là để bền lâu không hỏng, toàn bộ đều được đục đẽo từ đá thuần sắc khá trân quý.

Đây đại khái cũng là kinh nghiệm mà Quảng Xuyên Vương Lưu Khứ đúc kết được sau nhiều lần trộm mộ, đồ nội thất bằng gỗ cho dù dùng dược liệu tốt đến đâu, cũng sẽ có ngày mục nát, nhưng đá thì lại có thể bảo tồn vĩnh viễn.

Giống như "Đạo mộ bút ký" mà Ngô Lương chuẩn bị soạn thảo,

vì để có thể lưu lại cho hậu thế cũng định dùng phiến đá để khắc chữ, đây chính là "anh hùng" sở kiến lược đồng sao?

Trên hoặc trong những đồ nội thất này, đều bày biện một số dụng cụ sinh hoạt khá thường ngày, chất liệu hoặc vàng hoặc ngọc hay là đồng thau, đặt ở hậu thế toàn bộ đều là văn vật trân quý khó gặp.

Trên chiếc bàn sách rộng rãi, Ngô Lương còn nhìn thấy một món ngọc khí có ghi chép trong văn hiến lịch sử: Đó là một con cóc ngọc (ngọc thiềm thừ) to bằng nắm tay, trơn bóng nhẵn nhụi, bụng rỗng, bên trong còn sót lại một ít vết mực đã khô cạn, nghe nói đây là vật tuẫn táng của Tấn Linh Công.

Năm đó khi Lưu Khứ trộm mộ Tấn Linh Công, vật tuẫn táng trong mộ thất gần như toàn bộ đều đã mục nát đến mức không thể nhận ra, chỉ có con cóc ngọc này vẫn mới tinh sáng bóng, Lưu Khứ liền cướp về làm công cụ chứa nước mài mực.

Không ngờ sau khi Lưu Khứ chết, lại cũng mang nó vào trong mộ.

Bất quá Ngô Lương cầm con cóc ngọc này lên quan sát nửa ngày, cũng không nhìn ra chỗ nào đặc biệt, nghĩ đến Lưu Khứ cũng chỉ coi nó là chiến lợi phẩm để sưu tầm thôi, bằng không lại sao có thể lấy ra để chứa nước mài mực?

Tra xét kỹ lưỡng những đồ nội thất và khí cụ này.

Ngoại trừ bảo Điển Vi thu gom một số đồ vàng khí có trọng lượng khá lớn ra, cũng không tìm thấy thứ gì đặc biệt đáng để ra tay.

Cuối cùng Ngô Lương rốt cuộc cũng đặt sự chú ý lên chiếc giường sập đặt sau một tấm bình phong nhỏ vẽ vân văn.

Đó là một chiếc giường lớn bốn chân mặt phẳng có rào chắn răng cưa mới bắt đầu xuất hiện vào triều Hán, bốn góc giường đều có răng cưa làm trang trí, mà hai bên trái phải của giường thì mỗi bên có hai

nữ tử đồng dạng không mặc một mảnh vải ngồi đó.

Bất quá khác với những thiếu nữ trẻ trung ở ngoại thất, những nữ tử này thể thái thập phần đầy đặn, chiều cao và vóc dáng không thua kém nam tử, sơ lược ước tính lúc còn sống ít nhất cũng phải nặng tầm 200 cân (khoảng 100kg)…… Lần này cho dù không xem bích họa, thông qua đặc điểm thể thái của bốn nữ tử này, Ngô Lương cũng có thể đại khái đoán được công dụng của họ.

Khi thời tiết lạnh giá, họ sẽ vây quanh chủ nhân, dùng thân thể để chống đỡ hàn khí cho chủ nhân, gọi bằng cái tên mỹ miều là "Nhục bình phong" (Bình phong bằng thịt).

Ở giữa chiếc giường được bốn "Nhục bình phong" vây quanh, Ngô Lương rốt cuộc cũng nhìn thấy một bộ kim lũ ngọc y (áo ngọc chỉ vàng) nằm thẳng.

Đây hẳn mới là thi thân thật sự của Quảng Xuyên Vương Lưu Khứ, đại khái là vì sau khi chết vẫn muốn sống những ngày tháng tiêu dao lúc sinh tiền, hoặc là không nguyện chấp nhận sự thật mình đã chết, hắn không dùng quan quách, cũng không dùng hoàng tràng đề thấu, chỉ dùng ngọc y có thể "giữ cho thân thể bất hủ".

Bất quá cái xác này hiển nhiên đã không thể khảo chứng giống như cái nhu thi ở bên trên kia.

Bởi vì hắn đã hoàn toàn biến thành xương khô, kim lũ ngọc y cũng vì vậy mà xẹp xuống, chỉ để lại một ít dấu vết màu vàng nâu từng thối rữa trên các phiến ngọc cũng như trên giường gần ngọc y…… Còn về những thứ đặt trên thi thân như miếng ngọc ngậm trong miệng (khẩu hàm), miếng che mắt (nhãn cái), nút bịt mũi (tị tắc), hộp chụp bộ phận sinh dục và nút hậu môn.

Ngô Lương hoàn toàn không có chút hứng thú nào, vì vậy cũng không định tháo dỡ kim lũ ngọc y ra xem. "Xem ra chỉ có những thứ

này thôi, chuẩn bị rút…… Chờ một chút!" Ngô Lương tự mình thám thính một vòng quanh kim lũ ngọc y, không phát hiện thứ gì đáng ra tay, rốt cuộc quyết định cứ thế thu tay.

Cũng ngay lúc này, một hòn đá cuội màu trắng có hình dạng và kích thước khá giống cục xà phòng đặt ở vị trí đầu giường lại thu hút sự chú ý của hắn.

Đây là một hòn đá cuội hình bầu dục thập phần không bắt mắt, nhưng cũng chính vì nó quá không bắt mắt, đặt ở nơi gần như dán sát thân thể Lưu Khứ như thế này mới càng khiến người ta kỳ quái.

Chương 53

Ngô Lương cẩn thận cầm hòn đá cuội này trong tay, lúc này mới phát hiện phía sau nó thế mà có khắc chữ —— "Âm Dương Thạch". "Đây chẳng lẽ là loại đá thần kỳ được ghi chép trong 《Thủy Kinh Chú》 sao?" Ngô Lương sửng sốt.

Trong 《Thủy Kinh Chú》 có ghi chép, Âm Dương Thạch là một loại đá lạ có thể dự báo thời tiết, bình thường trông chỉ là một hòn đá trắng bình thường không có gì lạ, nếu ngày nào có mưa, hòn đá sẽ chuyển sang màu sẫm trước, còn chuẩn hơn cả dự báo thời tiết đời sau.

Cơ quan nghiên cứu khoa học đời sau còn từng chứng thực tính chân thực của Âm Dương Thạch.

Suy đoán thành phần chủ yếu của loại đá này hẳn là canxi cacbonat, chẳng qua còn ẩn chứa một số thành phần kỳ lạ khác không ai biết, ngày nắng độ ẩm không khí nhỏ, loại đá lạ này sẽ hiện màu trắng, mà ngày mưa độ ẩm không khí lớn, loại đá lạ này sẽ vì hấp thụ hơi ẩm trong không khí mà biến thành màu sẫm. "Nếu thật là Âm Dương Thạch, thì cũng là một thứ vô cùng thực dụng, thu." Tuy rằng tạm thời không có cách nào kiểm chứng thật giả của hòn "Âm Dương Thạch" này, nhưng điều này cũng không trở ngại Ngô Lương mang nó đi từ từ nghiên cứu, vì thế liền giấu nó vào trong ngực Điển Vi.

Miễn cho lát nữa đi ra bị Bạch Tinh Tinh phát hiện…… …… Lần này là thật sự có thể rời đi rồi, chuyến đi này dị thường thuận lợi.

Một viên bảo châu dùng để chiếu sáng, một hòn Âm Dương Thạch có thể dự báo thời tiết, đều là thần khí để tiến hành nghiên cứu khảo cổ sau này, đối với thu hoạch như vậy, Ngô Lương tỏ vẻ vô cùng hài

lòng.

Nhưng khi hắn cùng Điển Vi tâm mãn ý túc bước ra khỏi nội thất, lại lập tức gặp phải một tình huống khiến người ta kinh nghi! "Ơ?

Người đâu rồi?" Ngô Lương sửng sốt.

Chỉ thấy bên ngoài nội thất, Bạch Tinh Tinh vốn dĩ ngã trên mặt đất đã biến mất không thấy, chỉ để lại một đống y phục vẫn giữ nguyên hình người nhưng xẹp lép!

Cứ như thể bốc hơi ngay tại chỗ vậy! "Có khi nào là tỉnh lại rồi đi ra ngoài trước không?" Điển Vi theo bản năng hỏi. "Không có khả năng, đồ lót đều ở đây, chẳng lẽ đi ra ngoài khỏa thân chạy rông?" Ngô Lương nhặt lên từ đống y phục một cái yếm nhỏ màu đỏ vẫn còn vương hơi ấm cơ thể, thập phần khẳng định nói, "Hơn nữa chúng ta còn ở đây, cô ta muốn ở lại giám sát ta, không có lý do gì tự mình rời đi." "Vậy là sao……" Điển Vi đầy mặt nghi hoặc, không biết nên giải thích thế nào. "Khó nói." Ngô Lương cũng giống vậy, nhìn quanh mộ thất không một bóng người, nhíu mày nói: "Nếu không mang cô ta cùng ra ngoài, Thủ mộ nhân tất định sẽ không chịu để yên, một trận huyết chiến là khó tránh khỏi, nhưng nơi này chỉ có chút xíu chỗ, cô ta lại có thể đi đâu chứ?" Đồng thời khi nói chuyện, trong lòng Ngô Lương bỗng nhiên có chút hối hận, hối hận vừa rồi không nên ném Bạch Tinh Tinh một mình ở bên ngoài, thậm chí hối hận trước khi vào lần thứ hai không nên cởi trói cho Bạch Tinh Tinh.

Đã kiến thức qua Hống trong mộ Lương Hiếu Vương, trong mộ có xuất hiện thêm sự vật quỷ dị hay đáng sợ gì nữa, đều đã nằm trong phạm vi chấp nhận tâm lý của hắn. "Nếu thật phải khai chiến, mạt tướng nhất định sẽ dốc toàn lực bảo vệ Công tử chu toàn." Điển Vi còn tưởng rằng Ngô Lương đang lo lắng cho an nguy của bản thân, lập tức vỗ ngực trịnh trọng nói. "Điển Vi huynh đệ võ lực cao cường,

đối phó với những kẻ đạo chích bên ngoài tự nhiên là dễ như trở bàn tay." Ngô Lương lắc đầu, ngưng thần trầm ngâm nói, "Tóm lại tìm thử xem sao đã, mong là đừng xảy ra sai sót gì quá lớn, bằng không những lời chém gió trước đó của ta coi như uổng phí hết." Nói chuyện, hai người liền bắt đầu cẩn thận lục soát trong điện thất.

Kỳ thực gian điện thất này cũng không có bao nhiêu chỗ có thể giấu người, mấy góc chết còn lại chính là mấy gian hầm thất nằm ở rìa điện thất.

Nhưng trong mấy gian hầm thất kia, Ngô Lương cùng Điển Vi cũng không phát hiện bóng dáng Bạch Tinh Tinh, những khí cụ bồi táng bày biện trong đó cũng đều nguyên vẹn chưa động, hoàn toàn không nhìn ra một chút dấu hiệu nào có người từng hoạt động.

Từ trong hầm thất đi ra, Ngô Lương lần nữa nhìn quanh điện thất, trong lòng càng thêm không yên.

Một người sống sờ sờ to lớn như vậy rốt cuộc có thể đi đâu chứ?

Chẳng lẽ thật sự cứ thế không minh bạch mà "bốc hơi" mất?

Nhưng cho dù là "bốc hơi" cũng phải có nguyên nhân chứ, cái kiểu "bốc hơi không rõ tung tích" không rõ nguyên nhân này, mới là chuyện ma quái khiến người ta tê cả da đầu có được không?

Này rốt cuộc là…… Ánh mắt Ngô Lương không tự chủ được liếc về phía hơn hai mươi "diệu linh thiếu nữ" nằm ở trung tâm điện thất, ý đồ mượn hình ảnh hương diễm này để bản thân bình tĩnh lại.

Nhưng chính cái nhìn này…… To thật đấy!

Ngô Lương bỗng nhiên nghĩ đến một khả năng vừa rồi đã bỏ qua: Bạch Tinh Tinh hiện giờ cũng là không mặc gì cả, nếu như đứng cùng một chỗ với đám "diệu linh thiếu nữ" này, chẳng phải rất dễ dàng liền có thể hòa nhập vào trong đó sao?

Chỉ tiếc là lúc nãy Ngô Lương đi vào, không có cố ý đi kiểm đếm số lượng của những "diệu linh thiếu nữ" này, nhất thời không có cách nào xác định "diệu linh thiếu nữ" rốt cuộc có nhiều thêm một người hay không.

Ngoài ra, hắn cũng không nghĩ ra lý do Bạch Tinh Tinh làm như vậy, hoàn toàn không có động cơ gì cả a?

Lại thêm đống y phục xẹp lép vẫn giữ nguyên hình người mà Bạch Tinh Tinh để lại trên mặt đất, xét từ bất kỳ góc độ nào, có vẻ đều là thuyết "bốc hơi" đáng tin hơn…… Bất quá nếu đã nghĩ đến khả năng này, Ngô Lương tự nhiên vẫn phải tra xét một phen. "Điển Vi huynh đệ, bảo vệ ta." Vì thế quay đầu dặn dò Điển Vi một câu, Ngô Lương lại rón ra rón rén mò về phía những "diệu linh thiếu nữ" kia.

Kỳ thực muốn phân biệt những "diệu linh thiếu nữ" này với người thật vẫn tương đối dễ dàng, chỉ cần quan sát kỹ trên người có hay không những lỗ tròn nhỏ để lại khi bị chế tác thành dược thi là được.

Cái thứ nhất không phải.

Cái thứ hai không phải.

Cái thứ ba cũng không phải…… Những "diệu linh thiếu nữ" này có chút lóa mắt, đặc biệt là những lỗ tròn nhỏ màu xanh đen kia, quả thực vừa trắng vừa tròn.

Cũng may Ngô Lương thân là chính nhân quân tử hiếm có trên đời, hoàn toàn sẽ không bị những yếu tố không liên quan này quấy nhiễu, chỉ là trừng lớn mắt kiên nhẫn quan sát phân biệt, tối đa thỉnh thoảng nuốt nước miếng một cái để nhuận giọng mà thôi.

Ngược lại Điển Vi, thì là tận tụy làm tròn trách nhiệm hộ vệ bên cạnh Ngô Lương, một đôi mắt tối đa chỉ quét qua khuôn mặt của những "diệu linh thiếu nữ" này, tuyệt không nhìn thêm vào chỗ khác

một cái nào.

Phi lễ chớ nhìn?

Phi!

Trong lòng khẳng định rất đen tối!

Ngô Lương thầm nghĩ, người trong lòng đen tối mới có thể cố ý lảng tránh, đây hoàn toàn chính là giấu đầu hở đuôi, chỉ có giống như chính mình - một chính nhân quân tử mới có thể làm được nhìn mà như không thấy, đây là một loại cảnh giới hiền giả siêu nhiên vật ngoại.

Điển Vi đời này khả năng đều không thể đạt đến cảnh giới này của ta rồi, thật đáng thương.

Cái thứ bảy không phải.

Cái thứ tám không phải.

Cái thứ chín…… Ngô Lương tâm vô tạp niệm, chuyên tâm kiểm tra những thiếu nữ trẻ trung này.

Ngay tại lúc này. "Sạt sạt!" Cách đó không xa phía trước bỗng nhiên truyền đến một tiếng động nhẹ. !?

Ngô Lương rùng mình một cái, vội vàng ngước mắt nhìn lại.

Chỉ thấy một "diệu linh thiếu nữ" không biết thế nào lại đột nhiên xoay người lại, sau đó sải bước nhanh chóng lao về phía hắn, hoàn toàn không cho hắn bất kỳ thời gian phản ứng nào! "Vãi chưởng!" Ngô Lương không có phòng bị, lập tức giật nảy mình, trong khi toát mồ hôi lạnh, theo bản năng lùi lại hai bước.

Cùng lúc đó, Điển Vi cũng sắc mặt căng thẳng, lập tức tiến lên một bước chắn hắn ở sau lưng, trong tay cầm xẻng công binh che trước người cẩn thận đề phòng.

Kết quả…… Lại thấy "diệu linh thiếu nữ" kia mới chạy được hai bước, thân mình liền bỗng nhiên thấp xuống, quỳ rạp xuống đất ngay đối diện Ngô Lương?

Cũng là lúc này, Ngô Lương mới rốt cuộc nhìn rõ mặt của "diệu linh thiếu nữ".

Hắc!

Đây không phải là Bạch Tinh Tinh mà hắn đang tìm sao?

Cô nương này rốt cuộc đang giở trò quỷ gì?

Đang nghĩ như vậy.

Lại thấy Bạch Tinh Tinh đang quỳ cách hắn hai mét đã ngẩng khuôn mặt nhỏ lên, dùng đôi mắt đồng tử tan rã si ngốc nhìn hắn, khẽ mở môi đỏ phát ra thanh âm không hề có sinh khí giống như người máy: "Chủ nhân vạn an, có thể hầu hạ chủ nhân súc rửa là phúc phận của tỳ tử, xin chủ nhân đừng tiếc ban thưởng……" Nói xong, Bạch Tinh Tinh lại chống hai chân thẳng người lên, hơi nhắm mắt lại, há miệng ra đối diện với Ngô Lương, sau đó liền không nhúc nhích nữa.

Đây là…… Tư thái này thế mà giống hệt những cái "Hương thóa hồ" kia.

Thậm chí biểu tình chờ mong trên khuôn mặt nhỏ nhắn kia còn sinh động hơn những "Hương thóa hồ" kia một chút, dù sao Bạch Tinh Tinh hiện tại vẫn là người sống, đâu phải những người nộm băng lãnh kia có thể so sánh? "Chuyện này……" Điển Vi vẻ mặt chấn kinh, khó hiểu quay đầu nhìn Ngô Lương một cái. "……" Ngô Lương cũng run lên tại chỗ.

Hắn trước đó đã nghĩ ra một vạn loại khả năng, nhưng nghĩ nát óc cũng không ngờ tới sẽ gặp lại Bạch Tinh Tinh trong tình huống như thế này.

Nhìn bộ dạng và lời nói của cô nàng, hiển nhiên cho đến bây giờ vẫn đang ở trong trạng thái thôi miên sâu, hơn nữa hoàn toàn coi chính mình là "Hương thóa hồ" phục vụ chủ nhân súc rửa…… Cũng chính vì vậy, Bạch Tinh Tinh mới cởi hết y phục, đứng vào giữa những "diệu linh thiếu nữ" kia?

Chuyện này…… Ngô Lương bỗng nhiên nghĩ đến một chi tiết, trước đó khi Bạch Tinh Tinh ngã xuống, mặt dường như vừa vặn hướng về phía bức "Dư tẩy đồ" (tranh rửa ráy) ở phía đông mộ thất, chẳng lẽ là vì sau khi bị thôi miên sâu, lại chịu ám thị của bức tranh kia, cho nên mới khiến cô nàng coi chính mình thành "Hương thóa hồ"?

Nghĩ đến khả năng này, Ngô Lương ngay sau đó lại nghĩ đến một chi tiết khác khiến hắn ớn lạnh.

Trước đó khi Điển Vi ngã xuống, đối mặt chính là bức "Yến hội đồ" ở phía tây mộ thất.

Nếu hắn trước đó không kịp thời đánh thức Điển Vi, hiện tại liệu Điển Vi có phải cũng sẽ lộ ra một thân cơ bắp cuồn cuộn đầy mồ hôi, đang dùng một bàn tay to nâng cằm hắn, chu cái miệng rộng ghé sát vào, sau đó nũng nịu nói với hắn: "Chủ nhân, xin hãy uống cạn rượu ngon trong miệng tỳ tử?" Ọe!

Ngô Lương vội vàng lắc đầu, ném cái cảm giác đã từng quen biết đáng sợ này ra khỏi đầu.

Tiếp đó lại tỉ mỉ đánh giá trên người Bạch Tinh Tinh một lượt, sau khi trong mắt không tự chủ được lóe lên vài tia kinh hỉ, mới rốt cuộc nghiêm mặt nói với Điển Vi: "Điển Vi huynh đệ, ngươi trấn giữ cho ta, ta muốn thi pháp gọi hồn phách cô ta trở về." "Vâng." Điển Vi đáp một tiếng, quay lưng đi cẩn thận đề phòng.

Ngô Lương thì nhếch miệng cười xấu xa một cái, xoa xoa tay tới

gần Bạch Tinh Tinh. "Á!" Cùng với một tiếng than nhẹ, đôi mắt tan rã của Bạch Tinh Tinh rốt cuộc cũng khôi phục chút thần thái.

Sau đó, liền nhìn thấy khuôn mặt với nụ cười cổ quái của Ngô Lương, cùng với bàn tay to đang cấu ở vị trí nhân trung của nàng.

Lúc này Bạch Tinh Tinh còn chưa hiểu vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, chỉ cảm thấy nhân trung bị cấu đau điếng.

Ngoài ra, toàn thân trên dưới dường như còn có một cảm giác lạnh lẽo, cứ như thể không mặc y phục vậy. "Ngươi…… ngươi đang làm gì?" Thần trí rốt cuộc một lần nữa chiếm lĩnh cao điểm, Bạch Tinh Tinh vội vàng đẩy tay Ngô Lương ra, sau đó theo bản năng ôm lấy vai giữ ấm.

Cũng chính cái ôm này, cánh tay chạm vào làn da trơn mềm của vai và ngực mình, nàng mới mãnh liệt phát giác ra một vấn đề cực kỳ nghiêm trọng, nàng hình như…… thật sự không mặc y phục?

Bạch Tinh Tinh lập tức ngây người, đồng tử không ngừng run rẩy.

Tiếp đó đầu từng chút từng chút cúi xuống, mắt từng điểm từng điểm nhìn xuống dưới.

Chương 54

Sau đó, nàng nhìn thấy thân mình trắng lòa của bản thân, từ trên xuống dưới không một mảnh vải…… Oanh!

Trong nháy mắt này, thân thể Bạch Tinh Tinh kịch liệt run rẩy, não nhân suýt chút nữa nổ tung, hốc mắt trong nháy mắt đỏ bừng một mảng, trời đất quay cuồng gần như ngất xỉu. "Ngươi, tên vô lại trời đánh này!" Ngẩng đầu lại nhìn thấy khuôn mặt gần trong gang tấc của Ngô Lương, Bạch Tinh Tinh dường như đã hiểu được cái gì, chỉ cảm thấy thẹn quá hóa giận, bản năng giơ cánh tay lên liền hung hăng tát ra một cái. "Bốp!" Ngô Lương không có phòng bị, cái tát này ăn trọn một cách chắc chắn.

Nghe thấy động tĩnh đột ngột này, Điển Vi vội vàng quay đầu, chỉ thấy trên má phải của Ngô Lương đã lưu lại một dấu năm ngón tay đỏ chót. "Công tử!" Điển Vi nhíu mày, vừa định xoay người lại cứu.

Lại thấy cánh tay Ngô Lương đã không chút do dự vung ra. "Bốp!" "Bốp!" Thuận tay, trở tay không hề có động tác chậm.

Đầu của Bạch Tinh Tinh theo cái tát của Ngô Lương lắc lư trái phải một cái, hai dấu năm ngón tay đỏ chót rất nhanh liền hiển hiện ra với tốc độ mắt thường có thể thấy được. !!!

Điển Vi trong nháy mắt trừng lớn mắt.

Bạch Tinh Tinh cũng trong nháy mắt ngây người, biểu tình thẹn thùng giận dữ xen lẫn kinh ngạc ngưng cố trên khuôn mặt đỏ bừng.

Cả mộ thất yên tĩnh đến lạ kỳ.

Phảng phất thời gian trong nháy mắt này bị đóng băng, tất cả mọi người đều hóa thành tượng điêu khắc.

Chỉ có Ngô Lương xoa xoa gò má có chút đau điếng, nhìn Bạch Tinh Tinh đang đầy mặt kinh ngạc hung tợn mắng: "Mẹ kiếp, cái tát thứ nhất này, là ông đây trả đủ cho cô!

Cái tát thứ hai này, là phí tổn thất tinh thần của ông!" Phí tổn thất tinh thần?

Điển Vi tỏ vẻ chưa từng nghe qua cách nói như vậy, nhưng đây dường như không phải trọng điểm cần chú ý hiện tại. "……" Bạch Tinh Tinh thì trong tai ong ong vang lên, trên mặt vừa đau vừa nóng, trong đầu một mảnh hỗn độn.

Nàng có chút không quá hiểu vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Rõ ràng là chính mình chịu nhục, vì sao tên vô lại này còn lý trực khí tráng như thế, thiên hạ làm sao có kẻ ác đồ không nói đạo lý như vậy? "Tí tách!" Nước mắt đã sớm lăn lộn trong hốc mắt hồi lâu không kìm được mà lăn xuống.

Tiếng ù tai dần dần giảm bớt, Bạch Tinh Tinh dần dần lại khôi phục chút thần trí.

Nàng cũng không phải cô nương mặc cho người ta bắt nạt, ủy khuất cùng thẹn thùng giận dữ trong lòng rất nhanh liền lại chiếm cứ đại não, Bạch Tinh Tinh mắt muốn nứt ra, làm bộ liền muốn lao về phía Ngô Lương: "Tên vô lại đáng chém ngàn đao này!

Ta liều mạng với ngươi……" Lời còn chưa dứt. "Bốp!" Lại một cái tát đã rơi xuống trước trên mặt Bạch Tinh Tinh, Ngô Lương trừng mắt quát: "Cái tát thứ ba này, là để cho cô bình tĩnh lại!" "……" Bạch Tinh Tinh triệt để mộng bức, che mặt nhìn Ngô Lương, trong mắt rốt cuộc hiện lên một tia kiêng kị cùng một chút kinh nghi.

Lúc này Ngô Lương mới liếc nhìn nàng một cái, tức giận nói: "Hiện tại bình tĩnh chưa?

Nếu đã bình tĩnh rồi ta sẽ nói rõ với cô, cô vừa rồi không cẩn thận bị đôi mắt quái dị kia mê hoặc tâm khiếu, coi chính mình thành Hương thóa hồ, y phục là tự cô cởi, ta mới lười chạm vào cô, nếu không phải ta hảo tâm thi pháp giúp cô kéo hồn phách trở về, cô cứ đợi cả đời này hồn hồn ngơ ngơ, ở lại chỗ này làm Hương thóa hồ của cô đi nhé?

Nghe hiểu chuyện gì xảy ra chưa?" "……" Nghe lời này, Bạch Tinh Tinh rốt cuộc nhớ ra một ít ký ức vụn vặt trước khi mất ý thức, không tự giác quay đầu nhìn thoáng qua con mắt quái dị trên tấm bình phong khổng lồ.

Rất nhanh, con mắt quái dị kia liền lần nữa xoay tròn, nàng lại kinh hãi vội vàng quay đầu trở lại. "Xem ra hiện tại cô hẳn là đã nhớ ra rồi, nhớ ra rồi thì mau đi mặc quần áo, chúng ta chuẩn bị đi thôi." Ngô Lương cuối cùng đánh giá Bạch Tinh Tinh từ trên xuống dưới một lượt, quay lưng đi xua xua tay.

Bạch Tinh Tinh lúc này mới phản ứng lại, một vệt đỏ tươi trong nháy mắt từ cổ bốc lên, hoảng mang chạy qua nhặt y phục trên mặt đất sột soạt mặc vào.

Một lát sau.

Bạch Tinh Tinh ăn mặc chỉnh tề lần nữa trở lại sau lưng Ngô Lương, nhưng lại trước sau vùi đầu trước ngực, cực độ không có tự tin hỏi: "Cho nên ngươi thật sự không có…… không có làm cái đó với ta?" "Làm cái đó với cô?" Ngô Lương cố ý hỏi.

Bạch Tinh Tinh rùng mình một cái, đầu lập tức cúi thấp hơn, hoàn toàn không biết nên diễn đạt thế nào. "À, nể tình cô còn là một tiểu cô nương chưa xuất giá, ta sẽ lại hảo tâm phổ cập khoa học cho cô một chút vậy." Ngô Lương bất đắc dĩ lắc đầu, nói, "Nếu như ta làm chuyện đó với cô, cô không chỉ sẽ đau, còn sẽ chảy máu, cảm nhận cho kỹ một chút, hiện tại cô có chỗ nào đau hoặc là chảy máu không?"

"Mặt, mặt đau……" Bạch Tinh Tinh lần này đảo rất nghiêm túc đáp. "Mặt vì sao đau trong lòng cô không có số sao?

Mặt ta còn đau này!" Ngô Lương lập tức có chút cạn lời. "À, à, ta hiểu rồi……" Bạch Tinh Tinh lúc này mới rốt cuộc thông suốt, khuôn mặt nhỏ lộ ra một bộ biểu tình như trút được gánh nặng, thở dài một hơi nhẹ nhõm. "Hiện tại không sao rồi chứ, chúng ta chuẩn bị rút." Ngô Lương lại quay đầu gọi Điển Vi một tiếng, nhấc chân đi về phía bậc thang đá thông lên tầng trên. "Chờ một chút." Bạch Tinh Tinh lập tức nhớ tới nhiệm vụ của mình, vội vàng kêu lên, "Trong khoảng thời gian ta bị mê hoặc tâm khiếu ngươi đã vào nội thất rồi sao?

Lấy thứ gì?" "Chỉ cái này, còn có mấy món đồ vàng kia." Ngô Lương lắc lắc viên trường minh bảo châu không có khả năng giấu được trong tay, lại chỉ chỉ một ít đồ vàng được Điển Vi dùng y phục gói lại. "Hết rồi?" Bạch Tinh Tinh có chút hồ nghi nói. "Hay là cô qua đây soát người?" Ngô Lương làm bộ muốn cởi y phục. "Không, không cần, ta tự mình vào trong xem là biết, ngươi không được đi!" Bạch Tinh Tinh lùi lại một bước, xoay người chạy vào nội thất.

Một lát sau, lại từ nội thất đi ra, hẳn là thấy thi thể Lưu Khứ bình yên vô sự, các vật phẩm quý trọng khác cũng không có dấu vết bị di chuyển hoặc là thất lạc, lúc này mới rốt cuộc sau khi kiểm tra qua những đồ vàng của Điển Vi, hài lòng gật gật đầu nói: "Lần này coi như ngươi giữ chữ tín, có thể đi rồi." "Âm Dương Thạch", tẩu tán thành công!

Cứ như vậy khi ra đến bên ngoài mộ, để tránh gây ra sự chú ý không cần thiết, Ngô Lương đã sớm dùng y phục bọc viên trường minh bảo châu lại.

Tào Bẩm đang dẫn người mòn mỏi chờ đợi bên ngoài mộ.

Nhìn thấy Ngô Lương, ngay lập tức liền chú ý tới cái dấu bàn tay

đỏ tươi trên mặt hắn. "Ai ui, Hữu Tài hiền đệ?" Tào Bẩm lập tức hiểu ra cái gì, dùng một bộ dáng người từng trải ôm lấy vai Ngô Lương, hạ thấp giọng nháy mắt ra hiệu nói, "Ngươi đào mộ tuy là tay giỏi, nhưng phương diện đối phó nữ nhân này thì không bằng vi huynh rồi, ta nói với ngươi này……" Đang nói chuyện, Bạch Tinh Tinh vừa vặn đi theo phía sau Ngô Lương bước ra…… Chỉ thấy trên gương mặt xinh đẹp của Bạch Tinh Tinh không chỉ có một dấu bàn tay.

Bên trái một cái, bên phải... chắc phải có ít nhất hai cái, đều đã sưng lên thành mặt lớn mặt nhỏ, trông qua lại có chút hài hước và đáng yêu... "Ách..." Nhìn thấy cảnh này, mắt Tào Bẩm lập tức trợn to hơn một chút, lời định nói với Ngô Lương cũng nghẹn lại, ngây người hồi lâu mới đổi lời: "Hữu Tài hiền đệ quả nhiên vẫn là tấm gương sáng cho bọn ta mà vi huynh từng biết, bội phục, bội phục." "An Dân huynh quá khen rồi," Ngô Lương cười hắc hắc. "Thu hoạch thế nào?" Tào Bẩm lập tức lại dùng giọng thấp hơn, nghiêm túc hỏi. "Chỉ thu được mấy chục cân kim khí, nhưng lại có được một viên dạ quang châu giá trị liên thành, sau khi trở về nếu dâng lên cho Sứ quân, e rằng ngay cả Sứ quân trông thấy cũng phải mở rộng tầm mắt." Ngô Lương vỗ vỗ viên Trường Minh bảo châu giấu trong áo, cười thần bí. "Ồ?" Tào Bẩm nhất thời hứng thú, nhưng cũng biết bảo vật này không phải lúc để chiêm ngưỡng, bèn kiềm chế nói: "Đợi khi không có người hãy xem, không có người hãy xem." "Nhưng viên dạ quang châu này cũng có công dụng lớn với Phường Nhân Quân chúng ta, khi vào mộ nếu có thể mang theo vật này chiếu sáng, tất sẽ được việc bằng nửa công sức, tìm thêm được nhiều quân lương cho Sứ quân hơn." Ngô Lương lại bổ sung thêm, "Vì vậy sau khi dâng vật này lên Sứ quân, xin An Dân huynh hãy mượn lại của Sứ quân cho Phường Nhân Quân tạm thời sử dụng, ta nghĩ với trí tuệ và khí phách của Sứ quân, ngài hẳn sẽ phân biệt được nặng nhẹ, quyết không từ chối." "Đó là lẽ dĩ nhiên,

một viên dạ quang châu cỏn con, dù thật sự giá trị liên thành, sao có thể thỏa mãn được hoài bão trong lòng bá phụ ta." Tào Bẩm gật đầu, vỗ ngực cười đầy kiêu ngạo, "Huống hồ số hoàng kim lần trước chúng ta vận chuyển về đã sắp giúp bá phụ ta chiếm được Từ Châu rồi, một tòa thành so với một châu, ngay cả ta còn biết chọn thế nào, huống chi là bá phụ ta." *Emmm... về danh nghĩa là của lão Tào, nhưng thực tế vẫn là của mình.* Hai người đang nói chuyện thì Bạch Khải Nho đã một lần nữa tiến lên, chắp tay nói với Tào Bẩm và Ngô Lương: "Các hạ đã khai mộ xong, liệu có thể cho tiểu nữ của ta qua đây được không, ta muốn tự mình cùng nó nghiệm chứng xem các hạ có tuân thủ lời hứa trước đó hay không." "Nghiệm chứng thì được, trước hết trao đổi con tin đã," Ngô Lương bước ra, nghiêm nghị nói. "Thả người!" Bạch Khải Nho cũng không dây dưa, quay người vẫy tay, lập tức có Thủ mộ nhân cởi trói cho bốn tên lính trinh sát bị bắt. "Để nàng ta đi đi," Ngô Lương cũng gật đầu với Điển Vi.

Hắn bây giờ đã không còn lo Thủ mộ nhân giở trò gì khác.

Thực lực bọn họ không địch lại Phường Nhân Quân.

Dù nơi đây là địa bàn của Viên Thiệu, mục đích của Thủ mộ nhân là giữ mộ, chắc chắn cũng không dám tùy tiện gọi ngoại viện, nếu không lỡ một chút là thành dẫn sói vào nhà, ngược lại còn được chẳng bù mất.

Huống hồ, đây còn là một đám Thủ mộ nhân ngay thẳng đến mức giở trò bỉ ổi cũng không biết...

Cứ như vậy trao đổi con tin xong.

Bạch Tinh Tinh vừa đến bên cạnh Bạch Khải Nho, liền thấy Bạch Khải Nho đã cau mày, nhìn chằm chằm vào gò má một bên cao một bên thấp của nàng, trầm giọng hỏi: "Tinh Tinh, mặt con thế này... có phải do kẻ kia đánh không, hắn đã uy hiếp con?" Bạch Tinh Tinh lập

tức lại vùi mặt vào ngực, giọng lí nhí như muỗi kêu: "Phụ thân, việc này không trách hắn, nữ nhi ở trong mộ bị mê tâm khiếu, hắn vì muốn giúp nữ nhi gọi hồn phách trở về mới phải dùng hạ sách này, chính là hắn đã cứu nữ nhi..." "Mê tâm khiếu sao không bấm nhân trung?" Bạch Khải Nho lại hỏi. "Có lẽ... hắn không biết chăng?" Bạch Tinh Tinh mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, khẽ đáp, "Nhưng phụ thân không cần lo lắng, chỉ là vết thương ngoài da, một ngày là có thể hồi phục." Nghe những lời này, sắc mặt Bạch Khải Nho mới khá hơn một chút, gật đầu nói: "Hắn đã chịu cứu con, xem ra lời nói trước đây có chút hảo cảm với con có lẽ không phải là hư cấu." "Phụ thân..." Bạch Tinh Tinh tức đến dậm chân.

Nếu không phải tình tiết trong đó thực sự bất tiện để nói rõ, nàng thật muốn kể lể với phụ thân một phen, để phụ thân biết dấu tay trên mặt nàng rốt cuộc là từ đâu mà có, ra tay ác như vậy mà cũng gọi là hảo cảm ư?

Chẳng lẽ đây gọi là yêu càng sâu, đánh càng đau? "Thôi được, vào chuyện chính." Bạch Khải Nho chỉ cho rằng Bạch Tinh Tinh đang xấu hổ, nên không tiếp tục lãng phí thời gian vào chủ đề này, rồi nghiêm mặt hỏi: "Con có thấy rõ hắn lấy vật gì trong mộ không?" "Con chỉ thấy hắn lấy một viên Trường Minh bảo châu, bọc trong quần áo." Bạch Tinh Tinh đáp. "Tùy Hầu Châu!?" Bạch Khải Nho toàn thân chấn động, cau mày nói: "Đó là bảo vật quý giá nhất của tiên vương, không biết đã tốn bao nhiêu tâm huyết mới thu về làm của riêng, hắn đúng là biết chọn thật!" "Phụ thân..." Bạch Tinh Tinh lại đột nhiên lộ vẻ muốn nói lại thôi. "Có gì cứ nói thẳng," Bạch Khải Nho ngước mắt nói. "Nữ nhi ở trong mộ còn thấy rất nhiều... thứ khó mà tưởng tượng được, trong lòng nảy sinh một vài nghi hoặc, vì vậy muốn hỏi phụ thân, vị tiên vương mà Bạch gia chúng ta đời đời bảo vệ rốt cuộc là người như thế nào..." Bạch Tinh Tinh ngập ngừng nói. "Cầm

miệng!" Bạch Khải Nho lại trợn mắt, nghiêm giọng quát lớn, "Thân phận tiên vương tôn quý, Bạch gia ta thân là thần tử, đâu có lý nào được nghị luận!

Từ hôm nay trở đi, bất kể con đã thấy gì trong mộ, đều tuyệt đối không được phép nói nửa lời với bất kỳ ai, nếu còn dám nói năng hồ đồ, đừng trách vi phụ thi hành gia pháp, nghe rõ chưa!?" "Vâng, phụ thân..." Bạch Tinh Tinh vội cúi đầu, lớn từng này rồi, đây là lần đầu tiên nàng thấy phụ thân nghiêm khắc đến vậy. "Còn một việc nữa." Bạch Khải Nho thở ra một hơi, kiềm chế cảm xúc, rồi nói tiếp: "Kẻ kia cũng coi như là người giữ chữ tín, trước đó hắn đã hứa trước khi đi sẽ giúp chúng ta phong lại lăng mộ tiên vương, chắc cũng sẽ giữ lời, việc này cần mấy ngày công phu.

Vừa rồi ta đã thương nghị với các trưởng bối trong tộc, nếu đã ngươi và kẻ kia cũng coi như nói chuyện được, mà kẻ kia có lẽ cũng thật sự có vài phần hảo cảm với ngươi, việc này chỉ có thể do ngươi lo liệu." "Việc gì ạ?" Bạch Tinh Tinh có chút thiếu tự tin hỏi. "Nhân mấy ngày này, nhất định phải thăm dò được tên thật, thân phận, nơi ở của kẻ này, càng chi tiết càng tốt, đây là manh mối quan trọng để chúng ta sau này tìm lại Tùy Hầu Châu vật quy nguyên chủ." Bạch Khải Nho nói. "Chuyện này... phụ thân không biết đó thôi, mấy ngày trước con đã thử thăm dò hắn, nhưng kẻ này cực kỳ cảnh giác, một chữ cũng không hề tiết lộ." Bạch Tinh Tinh khó xử nói.

Chương 55

"Con bé này, sao lại không biết tùy cơ ứng biến giống ta vậy?" Bạch Khải Nho hận sắt không thành thép nói, "Hắn nếu có lòng phòng bị ngươi, thăm dò thông thường tự nhiên vô dụng, sao con không nghĩ cách khác, đợi lúc hắn không phòng bị rồi hỏi?" "Việc này... nữ nhi ngu dốt, xin phụ thân chỉ rõ." Bạch Tinh Tinh hơi nhíu mày. "Con có thể mời hắn uống rượu mà." Bạch Khải Nho bất đắc dĩ nhìn Bạch Tinh Tinh một cái, lắc đầu nói, "Hắn đến đây đã mấy ngày, suốt ngày chỉ có lương khô nhạt nhẽo lót dạ, ngày mai con mang ít rượu đến mời hắn uống một chầu, hắn tất không thể từ chối, đợi hắn uống đến hứng khởi, con hỏi gì, tám chín phần hắn sẽ trả lời thật." "Nếu như vậy vẫn không hỏi được, phụ thân có kế sách gì khác không?" Mấy ngày qua, Bạch Tinh Tinh thừa biết Ngô Lương không dễ lừa gạt như vậy, bèn hỏi tiếp. "Tất nhiên là có, kẻ này không phải có chút hảo cảm với con sao, con cứ chịu chút thiệt thòi giả vờ tỏ ra có ý với hắn, đợi hắn thần hồn điên đảo muốn cưới con, chuyện này liền phải tuân theo mệnh lệnh của cha mẹ, lời của người mai mối, đến lúc đó ta lại dùng thân phận nhạc phụ tương lai tự mình hỏi hắn, không lẽ hắn dám không nói!" Bạch Khải Nho vuốt râu, ra vẻ đã có kế hoạch chu toàn, "Nhưng tổ huấn không thể phá, chỉ cần hắn chịu nói ra, ta sẽ lấy cớ bát tự không hợp để từ hôn, xem hắn còn nói được gì." "..." Sao lời này nghe quen quen, Bạch Tinh Tinh bất lực ôm trán, "Phụ thân, nữ nhi cảm thấy... hay là chúng ta cứ liều mạng với bọn họ cho xong?" --- Trời sáng.

Ngô Lương quả nhiên giữ lời hứa, ra lệnh cho Phường Nhân Quân phong bế lăng mộ.

Dược liệu dùng để phong bế lăng mộ gần như có sẵn, bãi cạn ven

suối dưới núi có rất nhiều cát sông, trong núi lại đâu đâu cũng có đá vụn, vừa hay có thể thực hiện kế "diệt đỉnh lưu sa" mà Ngô Lương đã truyền thụ.

Thủ mộ nhân tự nhiên không đứng nhìn, cũng vội vàng hợp tác với Phường Nhân Quân.

Người đào cát, người vận chuyển đá, chẳng mấy chốc đã hình thành một khung cảnh "quân dân đồng lạc" tươi đẹp.

Nhưng Ngô Lương cũng không vì thế mà lơ là cảnh giác với Thủ mộ nhân, trước khi bắt đầu công việc, hắn đã cùng Tào Bẩm triệu tập binh lính Phường Nhân Quân họp trước, đặc biệt nhấn mạnh mấy điểm: Thứ nhất, đồ ăn thức uống do Thủ mộ nhân đưa tới, phải tận mắt thấy họ ăn uống rồi mới được động vào.

Thứ hai, bất cứ lúc nào cũng phải có người canh gác, và phải nhiều người hơn trước.

Thứ ba, khi làm việc không cần dốc hết sức, để Thủ mộ nhân làm nhiều một chút, họ sẽ không để ý đâu, chúng ta giữ sức dưỡng đủ tinh thần để chuẩn bị lên đường trở về.

Thứ tư, không được tiết lộ bất kỳ thông tin cá nhân hay thông tin về Phường Nhân Quân cho Thủ mộ nhân.

Thực ra điểm thứ tư theo Ngô Lương thấy đã không còn quan trọng lắm.

Bởi vì sau khi trở về, viên Trường Minh bảo châu kia về danh nghĩa sẽ được dâng cho lão Tào, Thủ mộ nhân dù không cam tâm, sau này cũng chỉ có thể đến tìm lão Tào mà đòi.

Chuyện này đã không còn liên quan nhiều đến hắn và Phường Nhân Quân nữa, tự nhiên không sợ Thủ mộ nhân dây dưa không dứt, không sợ chết thì cứ đi tìm lão Tào mà đòi.

Cứ như vậy, gần đến giữa trưa.

Bạch Tinh Tinh cuối cùng vẫn không chịu nổi sự thuyết phục thay phiên của phụ thân và các trưởng bối trong tộc, thay một bộ y phục mới sạch sẽ, ôm người lại có thể để lộ một đoạn cổ, xách theo một hộp thức ăn tiến vào lều của Ngô Lương. "Cha ta nói, ngươi tuy không phải người lương thiện gì, nhưng cũng coi như là người giữ chữ tín, trước đó lại cứu ta trong mộ, nên đặc biệt lệnh ta mang chút rượu và thức ăn đến cảm tạ ngươi." Đặt hộp thức ăn sang một bên, Bạch Tinh Tinh vừa bày rượu nếp và các món ăn kèm trong hộp lên một chiếc bàn ăn đơn sơ bằng đá, vừa cố gắng dùng giọng điệu dịu dàng nói. "Thay ta cảm ơn cha ngươi, rượu ngươi uống một ngụm trước, mấy món ăn kia ngươi cũng ăn một miếng trước, rồi có thể để đồ xuống và đi được rồi." Ngô Lương đang chuyên tâm xem xét những chữ trên ấn tỷ được ghi lại trên giấy bằng bút than đêm qua, từng cái một suy đoán thân phận của chủ nhân những ấn tỷ này, vì vậy chỉ ngước mắt lên, nói không chút khách khí.

Thấy Ngô Lương phản ứng như vậy, trong mắt Bạch Tinh Tinh thoáng qua một tia không vui, nhưng vẫn giữ nụ cười rót một chén rượu uống cạn, rồi nếm thử mỗi món một chút, nói: "Công tử cũng quá cẩn thận rồi, hiện nay hai bên chúng ta đang hết lòng hợp tác, sao lại có thể hại công tử chứ..." "Trong thời loạn thế lòng người hiểm ác a, dù là người đã thản thành tương kiến, cũng cần phải đề phòng nhiều hơn." Ngô Lương cuối cùng cũng cất tờ giấy đi, đôi mắt nhìn Bạch Tinh Tinh từ trên xuống dưới, cười như không cười nói.

Nghe thấy bốn chữ "thản thành tương kiến", lại thấy ánh mắt không đứng đắn của Ngô Lương, Bạch Tinh Tinh nhớ lại cảnh tượng trong mộ đêm qua, gương mặt xinh đẹp bất giác hơi ửng hồng.

Nhưng lần này nàng không cố ý né tránh, lại nâng vò rượu lên rót đầy hai chén trên bàn đá, nâng một chén lên cười duyên dáng: "Tinh

Tinh cũng muốn cảm tạ ân cứu mạng của công tử, dù thế nào cũng phải kính công tử vài chén, không biết công tử có chịu nể mặt không." Phải thừa nhận rằng, gương mặt ửng hồng của nàng phối hợp với chiếc cổ thon dài thấp thoáng, lúc này trông lại càng thêm vài phần quyến rũ, khiến người ta thèm thuồng.

Thế là.

Ngô Lương cười cười, nhưng không nhận chén rượu, mà nhướng mày hỏi: "Bạch cô nương muốn uống rượu với ta, tự nhiên là cầu còn không được, nhưng trước đó ta có mấy vấn đề muốn hỏi cho rõ đã." "Công tử cứ hỏi." Bạch Tinh Tinh tạm thời đặt chén rượu xuống, nghiêm túc nhìn hắn. "Tửu lượng của ta không tốt, gần như uống vào là say." Ngô Lương cười ha hả nói, "Cho nên muốn hỏi Bạch cô nương, nếu ta không cẩn thận uống say, Bạch cô nương có lén cởi áo ta không?" "Công tử nói đùa rồi, nam nữ thụ thụ bất thân, Tinh Tinh cởi áo công tử làm gì?" Bạch Tinh Tinh có chút không hiểu, nhưng vẫn đáp. "Vậy thì...

Bạch cô nương có lén hôn ta không?" Ngô Lương lại cười hỏi. "Tất nhiên cũng không!" Bạch Tinh Tinh cuối cùng cũng nhận ra có gì đó không ổn, nhưng vẫn không hiểu hắn hỏi những câu này để làm gì. "Vừa không cởi áo ta, lại không lén hôn ta, lẽ nào Bạch cô nương định nhân cơ hội hái nấm của ta?" Ngô Lương tiếp tục hỏi. "Hôm nay Tinh Tinh lên núi không phải để hái nấm, chỉ để cùng công tử uống vài chén tỏ lòng cảm tạ, huống hồ trên núi này đều là nấm dại, sao lại thành nấm của công tử được?" Bạch Tinh Tinh nghe càng thêm mơ hồ, nhưng vì để hoàn thành sứ mệnh của Bạch gia, vẫn kiên nhẫn phối hợp với những "lời nói hồ đồ" của Ngô Lương.

Kết quả lời này vừa dứt.

Chỉ thấy sắc mặt Ngô Lương đã lạnh xuống, đột nhiên đập bàn

một cái, quay lưng đi, dõng dạc quát: "Bạch cô nương đã không làm gì cả, tìm ta uống rượu làm gì?

Ta không uống, Bạch cô nương mời về cho!" "..." Bạch Tinh Tinh lập tức ngây người.

Nàng phát hiện tư duy của mình vĩnh viễn chậm hơn Ngô Lương mấy nhịp, lúc nào cũng bị hắn xoay như chong chóng, ngay cả khi bị trêu chọc.

Nhưng nàng không bỏ đi, mà đứng nguyên tại chỗ, ngơ ngẩn nhìn Ngô Lương.

Hồi lâu sau.

Nàng đột nhiên nâng chén rượu trên bàn đá lên, tự rót tự uống liền ba chén, rồi bỗng nhiên lắc đầu cười: "Ta biết ngay mà, ta đã sớm nói với cha ta, mấy cách đó của ông đối với ngươi vô dụng." "Vậy ngươi còn đến?" Ngô Lương lúc này mới quay người lại ngồi xuống đối diện Bạch Tinh Tinh, cũng tự rót cho mình một chén uống cạn. "Nói thẳng ra đi, Bạch gia chúng ta đêm qua sở dĩ thỏa hiệp với ngươi, chẳng qua chỉ là kế tạm thời để bảo toàn lăng mộ mà thôi." Bạch Tinh Tinh lại uống một chén rượu, ánh mắt sâu thẳm nhìn Ngô Lương, tiếp tục nói, "Viên bảo châu ngươi lấy ra từ trong mộ gọi là Tùy Hầu Châu, là bảo vật quý giá nhất bên trong, nhưng bất kể ngươi lấy có phải là Tùy Hầu Châu hay không, chức trách của Bạch gia chúng ta là sau này nhất định phải đem bảo vật ngươi lấy ra vật quy nguyên chủ." *Lại thật sự là "Tùy Hầu Châu" trong truyền thuyết?* Ngô Lương trong lòng vui mừng, nhưng miệng lại cười như không cười hỏi ngược lại: "Vậy ngươi nói xem, có phải ta nên tiêu diệt các ngươi ngay bây giờ, để trừ hậu họa vĩnh viễn không?" Bạch Tinh Tinh không trả lời, mà tự mình uống rượu, nói những điều mình muốn nói: "Thủ mộ nhân chúng ta chia làm hai mạch văn võ, võ mạch là Yến gia ngày

đêm trấn giữ trong cốc, văn mạch chính là Bạch gia chúng ta ẩn cư ở thôn Thạch Tào dưới chân núi." "Để mãi mãi giữ bí mật này, tổ tiên Bạch gia đã lập quy củ, trong tộc chỉ có nam tử được lấy vợ, nữ tử tuyệt đối không được xuất giá, ngay cả những người phụ nữ được gả vào Bạch gia cũng phải là người mù chữ, không thân không thích, cô quả.

Cứ như vậy, trải qua hơn hai trăm năm, nhân khẩu dần dần suy tàn." "Còn tổ huấn của Yến gia, là cả đời không được ra khỏi cốc nửa bước, không được thông hôn với người ngoài..." --- "Người của ngươi đã gặp hậu duệ Yến gia, chính là những quái vật bị đám trộm mộ trước các ngươi giết sạch, cũng là quái vật ăn thịt người trong truyền thuyết ở các thôn làng gần đây." "Họ không thông hôn với người ngoài, ngày qua tháng lại, mười phần không còn một, dù hậu duệ còn sống cũng gần như mất hết hình người." "Hơn nữa nghe cha ta nói, toàn tộc Yến gia không biết từ khi nào đã mắc một loại bệnh điên, họ thường xuyên toàn thân run rẩy không thể tự chủ, đầu óc cũng ngày càng không tỉnh táo, thường xuyên mơ màng không biết gì, ngay cả tin tức cha ta sai người đưa tới, có lúc họ cũng không hiểu, thậm chí còn giết cả sứ giả đưa tin của nhà ta, ăn thịt..." "Sau này Bạch gia chúng ta cũng đành phải giữ khoảng cách với Yến gia, chỉ thỉnh thoảng phái người quan sát ngoài cốc, nếu có tin tức cũng chỉ đặt ở địa điểm đã hẹn trước, còn hậu duệ Yến gia có đến lấy hay không, có hiểu được hay không thì cũng không quản được nữa." Điều này có thể giải thích được tại sao những quái vật thần xuất quỷ một kia lại bất ngờ ngất xỉu trước lều của bộ tộc Hách Manh, cuối cùng bị Hách Manh bắt giữ dẫn đến bị diệt toàn bộ.

Nghe đến đây, Ngô Lương cuối cùng cũng có chút hứng thú, thẳng người lên nói tiếp: "Nói cách khác, những quái vật đó thực ra là sản phẩm của việc giao phối cận huyết và tổ nhục phản phệ?" "Phản phệ

gì?" Bạch Tinh Tinh không hiểu. "Ngươi vừa nói họ ăn thịt người, tổ nhục phản phệ chính là căn bệnh quái dị mắc phải do ăn thịt đồng loại, đây là lời nguyền mà trời cao giáng xuống họ, cho dù họ không bị giết sạch, chẳng bao lâu nữa cũng sẽ tuyệt chủng." Ngô Lương nửa thật nửa giả giải thích.

Thực ra, tên khoa học của căn bệnh này ở hậu thế gọi là "bệnh prion".

Vào thế kỷ 20, căn bệnh này từng hoành hành trong một bộ lạc ăn thịt người ở châu Đại Dương, cũng từ đó người ta mới bắt đầu coi trọng căn bệnh đáng sợ này.

Nghiên cứu cho thấy, con đường lây truyền duy nhất của "bệnh prion" này chính là ăn thịt đồng loại, vì vậy nó được gọi một cách hình tượng là "tổ nhục phản phệ".

Dựa trên miêu tả của Bạch Tinh Tinh, hậu duệ Yến gia rất có khả năng đã mắc phải căn bệnh này.

Thực ra muốn nghiệm chứng căn bệnh này cũng không khó, chỉ cần bổ sọ của hậu duệ Yến gia ra, xem mô não của họ có biến thành dạng bọt biển hay không là biết.

Chỉ có điều bây giờ di thể của họ đã bị bộ tộc Hách Manh thiêu thành tro, tự nhiên không thể nghiệm chứng được nữa. "Cho đến bây giờ ta vẫn không hiểu, kiến thức, tài ăn nói, y thuật, sự nhanh trí của ngươi đều hiếm có trên đời, có lúc ta thậm chí nghĩ ngươi có thể nhìn thấu lòng người.

Một quái tài như ngươi, dù trong thời loạn thế này kiếm miếng cơm ăn cũng dễ như trở bàn tay, tại sao cứ phải đi trộm mộ, chẳng lẽ không thấy lãng phí tài hoa của mình sao?" Bạch Tinh Tinh dùng đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm vào mắt Ngô Lương hồi lâu, cuối cùng tiếc nuối lắc đầu. "Yến tước an tri hồng hộc chi chí tai." Ngô Lương ngạo

nghễ cười, rót đầy rượu cho Bạch Tinh Tinh trước, rồi lại rót cho mình, sau đó làm một động tác mời, "Ngươi cứ nói tiếp chuyện của ngươi đi, đừng lôi ta vào." "Chuyện xảy ra gần đây, ngươi hẳn đều biết cả rồi, cần gì ta phải nói lại một lần nữa?" Bạch Tinh Tinh nói. "Không, vẫn còn vài chi tiết ta chưa hiểu rõ, hay là để ta hỏi đi." Ngô Lương nhoài người về phía trước, hứng thú nói, "Ta muốn biết những con trấn mộ thú bên ngoài Bất Quy Cốc trước đây là ai đã dời đi, và hai bộ thi thể thay thế trấn mộ thú được chôn dưới đất là kiệt tác của ai?" "Trấn mộ thú là do Bạch gia chúng ta dời đi, hai bộ thi thể kia là công lao của Yến gia.

Cha ta biết Yến gia bắt được hai người, vốn định đòi người về thẩm vấn trước, không ngờ khi thấy hai người đó thì họ đã chỉ còn lại cái đầu và bộ xương.

Sau đó khi cha ta dẫn người dời trấn mộ thú đi, tiện tay chôn hai bộ thi thể đó vào, mục đích là để đồng bọn của hai người đó trông thấy sẽ có chút kiêng dè, không dám vào cốc nữa." Bạch Tinh Tinh nói một cách thành thật, "Kết quả đến cả chúng ta cũng không ngờ, không lâu sau lại có tới hai toán trộm mộ, một toán đông người thế mạnh, núi cũng có thể dời đi, toán còn lại tuy ít người hơn, nhưng lại gian xảo vô lại, còn khó đối phó hơn cả toán đông người kia!" Nói đến đây, Bạch Tinh Tinh dùng ánh mắt "chính là nói ngươi đấy" nhìn Ngô Lương. "He he he." Ngô Lương cười gượng hai tiếng, rồi nói: "Còn một vấn đề nữa, tại sao người của Yến gia mỗi lần chỉ bắt hai người?" "Cha ta nói, đây là thói quen họ mới hình thành những năm gần đây, người Yến gia có hạn lại không có đủ muối để làm thịt khô, một lần bắt hai người vừa đủ ăn hết trước khi thịt bị thối rữa, bắt nhiều hơn ăn không hết sẽ lãng phí..." Bạch Tinh Tinh giải thích. "Còn có thể như vậy sao!?" Ngô Lương chấn động cả tinh thần.

Trước đó hắn đã nghĩ đến vô số khả năng, nhưng không thể nào

ngờ được nguyên nhân lại thanh tân thoát tục đến thế, quái vật ăn thịt người mà cũng phải chú trọng cần kiệm tiết kiệm, phát triển bền vững?

Hơi trấn tĩnh lại, Ngô Lương lại nói: "Vậy thì, con lửng mà đám trộm mộ trước đây gặp phải chắc không phải do Yến gia làm, họ không nỡ lãng phí 'lương thực'." "Không sai, người là do họ bắt, kế là do cha ta bày, khuyên nhủ mãi họ mới chịu bỏ." Bạch Tinh Tinh cũng không hề thanh minh cho Bạch gia, thẳng thắn nói. "Emmm..." Ngô Lương gật đầu, trầm ngâm một lát rồi nói, "Vấn đề cuối cùng, hậu duệ Yến gia làm thế nào để bắt người đi mà không ai hay biết?

Theo ta được biết, đám trộm mộ trước đây canh gác ban đêm rất nghiêm ngặt, ngay cả ta cũng không thể làm được điều đó mà không kinh động họ, huống hồ người của ta mỗi đêm cũng đều giám sát tình hình trong cốc, cũng không hề phát hiện ra bất kỳ manh mối nào." "Yến gia là võ mạch vốn có chút võ nghệ, các đời lại tu tập một loại công phu có thể phi diêm tẩu bích, dù ở trong sơn cốc cao mấy chục trượng này lên xuống xuyên qua, vẫn có thể như đi trên đất bằng." Bạch Tinh Tinh liếc nhìn Ngô Lương một cái, nói như thường, "Nhưng loại công phu này ngoài việc khổ luyện ngày đêm, mấu chốt còn phải dựa vào một món bảo vật hỗ trợ, vì vậy người khác không học được." "Bảo vật gì?" Mắt Ngô Lương sáng lên. "Công tử có từng nghe nói về Tàm Thần đã tuyệt chủng từ rất lâu trước đây không?" Bạch Tinh Tinh không đáp mà hỏi ngược lại. "Tàm Thần?

Tàm Thần được ghi lại trong 《Sơn Hải Kinh》?" Ngô Lương ngẩn người. 《Sơn Hải Kinh》 nói: Tàm Thần là một cô nương xinh đẹp, nàng sống ở vùng hoang dã phương bắc, nơi có những cây dâu cao chót vót không cành, Tàm Thần nửa quỳ trên cây, khoác da ngựa lên sẽ hóa thành tằm, ngày đêm không ngừng nhả tơ.

Ngoài ra, trong những câu chuyện thần thoại thượng cổ, cũng có

điển cố "Tàm Thần hiến tơ".

Nhưng đó là thần trong truyền thuyết mà, sao lại có chuyện tuyệt chủng? "Cha ta nói ghi chép về Tàm Thần trong 《Sơn Hải Kinh》 là giả.

Năm đó tiên vương từng tìm được một cái kén tằm hình người trong một ngôi mộ cổ, sợi tơ trên kén đó to bằng ngón tay út, rất nhẹ nhưng lại vô cùng bền chắc, gần như đao thương bất nhập, cũng không sợ nước nhưng lại sợ lửa, dùng lửa mạnh đốt một lúc là có thể cháy đứt." "Tiên vương cũng biết ghi chép về Tàm Thần trong 《Sơn Hải Kinh》, bèn lệnh cho người kéo tơ bóc kén để được chiêm ngưỡng dung nhan thật của Tàm Thần." --- "Kết quả kéo hết tơ ra mới kinh ngạc phát hiện, thứ được bọc trong cái kén khổng lồ hình người đó đâu phải là Tàm Thần gì, rõ ràng là một con sâu róm khô quắt toàn thân đầy lông độc, chỉ là khi được kén bao bọc trông mới hơi có hình người." "Nhưng sau gáy con sâu róm khô quắt đó có một túm lông dài màu đen, nếu nhìn từ xa từ phía sau, cũng dễ khiến người ta hiểu lầm là một cô gái tóc dài thướt tha." "Sau đó tiên vương lại lệnh cho người mổ con sâu róm đó ra, thấy từ trong ra ngoài quả nhiên đều là sâu róm, trong lòng thất vọng chán nản, định đem nó cùng với sợi tơ quý bóc ra đốt hết để trút giận.

Tổ tiên Yến gia không nỡ nhìn sợi tơ quý hóa thành tro bụi trong lửa, khổ sở cầu xin hồi lâu mới giữ lại được một đoạn, từ đó coi như bảo vật gia truyền lưu truyền đến nay, và dựa vào đó luyện thành một môn công phu phi diêm tẩu bích." "Về sau, tiên vương lại phát hiện trong ngôi mộ cổ đó một số văn hiến khắc trên xương thú, trên đó cũng nói cái kén khổng lồ hình người kia chính là Tàm Thần." "Tương truyền hơn 1400 năm trước, ở vùng hoang dã phương bắc có một rừng dâu khác thường, sau đó rừng dâu trải qua một trận hỏa hoạn lớn, lửa cháy ròng rã suốt ba năm, loại cây dâu kỳ dị cao chót vót

không cành đó bị thiêu rụi, Tàm Thần cũng mười phần không còn một.

Những con Tàm Thần còn sót lại rời khỏi loại cây dâu kỳ dị đó lại không ăn không uống mà chết đói, đến mức sắp tuyệt chủng..." "Tổ tiên Bạch gia chúng ta sau này tuy đã tra cứu không ít văn hiến lịch sử để nghiệm chứng việc này, nhưng đáng tiếc từ sau thời Tần, cổ tịch còn lại trên đời đã rất hạn chế, cũng chỉ tìm thấy ghi chép liên quan đến Tàm Thần trong 《Sơn Hải Kinh》." "Nhưng cũng không phải hoàn toàn không có manh mối." "Loại cây dâu kỳ dị được nhắc đến trên xương thú, trong 《Sơn Hải Kinh》 cũng có đề cập, chỉ là ngày nay đã sớm không còn tung tích.

Di hài của Tàm Thần lại là do tiên vương và tổ tiên Bạch gia chúng ta tận mắt chứng kiến, không ít đặc điểm cũng tương đồng với miêu tả trong 《Sơn Hải Kinh》, lại thêm ghi chép trên xương thú không chỉ có trước 《Sơn Hải Kinh》 mà còn chi tiết hơn, cái nào thật cái nào giả cũng không khó phán đoán." "Không biết công tử nghĩ sao?" Nói đến đây, Bạch Tinh Tinh cuối cùng cũng dừng lại, ngưng thần nhìn Ngô Lương hỏi. "Ta thấy phân tích của tổ tiên Bạch gia có lý có cứ, khiến người ta tin phục." Ngô Lương gật đầu.

Nói thật, những tư liệu văn hiến lịch sử trước thời Tần được phát hiện ở hậu thế cũng thực sự rất hạn chế, chỉ thông qua những văn hiến hạn hẹp đó rõ ràng không thể thực sự hiểu hết mọi chi tiết của thế giới hơn hai nghìn năm trước, thậm chí là xa hơn nữa.

Hơn nữa, những gì được ghi trên miếng xương thú đó thực ra chỉ là câu chuyện về sự tuyệt chủng của hai loài sinh vật...

Điều này đối với một người hiện đại như Ngô Lương, hoàn toàn là một chuyện quá đỗi bình thường.

Bởi vì theo Ngô Lương được biết, chỉ tính riêng năm 2020, theo

dữ liệu từ cơ quan có thẩm quyền về tình trạng bảo tồn loài toàn cầu của Liên minh Bảo tồn Thiên nhiên Quốc tế (IUCN), trong 10 năm qua, toàn thế giới đã có 467 loài hoàn toàn tuyệt chủng.

Ngoài ra, còn có nhiều loài khác số lượng sụt giảm nghiêm trọng, đứng trước bờ vực tuyệt chủng.

Vì vậy, Tàm Thần có thể thật sự là một loài quý hiếm đã sớm tuyệt chủng, chỉ là bị 《Sơn Hải Kinh》 và một số điển cố lịch sử thần thoại hóa mà thôi. "Nhưng mà... ngươi trước thì kể thật tình hình của Thủ mộ nhân, bây giờ lại nhắc đến Tàm Thần với ta, và đặc biệt nhắc đến sợi tơ Tàm Thần, e rằng không chỉ đơn giản là kể chuyện cho ta nghe đâu nhỉ?" Ngô Lương nhích mông lại gần Bạch Tinh Tinh, cười gian hỏi, "Nếu ta đoán không sai, mạch Yến gia bây giờ đã tuyệt chủng, sợi tơ Tàm Thần mà họ truyền đời tám phần đã rơi vào tay Bạch gia các ngươi, bây giờ ngươi không phải là muốn dùng sợi tơ Tàm Thần này để hối lộ ta, nhằm đạt được mục đích không thể cho người khác biết đấy chứ?" Bạch Tinh Tinh vẻ mặt ghét bỏ né sang một bên, nghiêm nghị nói: "Sợi tơ Tàm Thần này tuy là bảo vật, nhưng không phải vật tùy táng của tiên vương, Bạch gia ta lại không giỏi võ nghệ, vì vậy cũng không có tác dụng lớn." "Cho nên, ngươi muốn dùng nó để đổi lại Tùy Hầu Châu?" Ngô Lương nhướng mày. "Với sự hiểu biết của ta về ngươi, ngươi chắc chắn sẽ không chịu, không những không chịu, e rằng còn định không thủ sáo bạch lang." Bạch Tinh Tinh lườm hắn một cái, nói với vẻ bực bội.

Chương 56

"Sinh ta là cha mẹ, hiểu ta là Tinh Tinh cô nương!" Ngô Lương ra vẻ gặp nhau muộn màng. "Vì vậy ta không có ý định dùng tơ Tàm Thần để đổi lấy Tùy Hầu Châu, ta chỉ cần ngươi một lời hứa." Bạch Tinh Tinh nhìn thẳng vào mắt Ngô Lương, ánh mắt kiên định nói. "Bạch cô nương nhìn người thật chuẩn, ta đây là người giữ chữ tín nhất, người khác là nhất nặc thiên kim, ta là nhất nặc vạn kim, Bạch cô nương xin cứ nói!" Ngô Lương lập tức thẳng người, miệng đã cười đến mang tai. "Ta muốn ngươi hứa, nếu có một ngày ngươi không giữ được Tùy Hầu Châu, hoặc là đã đến lúc lâm chung, thì sẽ trả lại Tùy Hầu Châu cho Bạch gia, để Bạch gia ta vật quy nguyên chủ." Bạch Tinh Tinh nói từng câu từng chữ. "Được, ta đồng ý với ngươi, tơ Tàm Thần ngươi giấu ở đâu rồi?" Ngô Lương đã vòng ra sau lưng Bạch Tinh Tinh nhìn từ trên xuống dưới, kết quả tìm mãi cũng không thấy chỗ nào có thể giấu đồ, lại còn kinh ngạc liếc xuống hạ thân của Bạch Tinh Tinh. "Còn nữa!" Bạch Tinh Tinh không thèm để ý đến hắn, tiếp tục nói, "Từ hôm nay trở đi, ta chính là người đi theo châu do Bạch gia phái ra, Tùy Hầu Châu ở đâu, ta sẽ theo đến đó, cho đến ngày ngươi thực hiện lời hứa mới thôi!" "Bạch cô nương, ta thấy không cần thiết phải vậy đâu?

Ngươi còn trẻ, còn nhiều thời gian, sao không tìm một lang quân như ý, tương phu giáo tử sống mấy năm thanh thản, hà tất vì một viên châu nhỏ mà phí hoài cả đời?" Ngô Lương ngẩng đầu hỏi, "Ngươi cứ yên tâm, đợi đến khi ta thật sự không giữ được Tùy Hầu Châu, nhất định sẽ gửi trả lại cho các ngươi." "Nữ nhi của Bạch gia, không bao giờ lấy chồng, đây là tổ huấn của Bạch gia." Bạch Tinh Tinh mặt không biểu cảm nói. "Không phải, có câu này ngươi nghe qua chưa,

gọi là 'người tốt không sống lâu, kẻ ác sống ngàn năm', người như ta đây, ngươi không sống lâu bằng ta được đâu, chắc chắn sẽ chết trước ta." Ngô Lương nhăn mặt nói. "Ngươi cũng tự biết mình đấy nhỉ, nhưng đến lúc đó Bạch gia sẽ phái người theo châu mới đến thay thế ta, không phiền ngươi lo lắng." Bạch Tinh Tinh nói. "Ngươi làm vậy có đáng không?" Ngô Lương cuối cùng cũng hiếm khi nghiêm túc trở lại. "Không có gì đáng hay không đáng, đây là mệnh của Bạch gia, cũng là mệnh của ta." Bạch Tinh Tinh lại không nhìn hắn nữa, quay người đi ra ngoài lều, dứt khoát nói, "Khi các ngươi rời đi nhớ báo cho ta biết, ta sẽ mang tơ Tàm Thần đến gặp ngươi." "Ngươi theo ta chắc chắn sẽ hối hận, ta cũng không phải người tốt gì, vật vị ngôn chi bất dự dã!" Nhìn bóng lưng tiêu sái của nàng, Ngô Lương cảnh báo trước. "Yên tâm đi, ta sẽ mang theo một cây kéo bên mình, vật vị ngôn chi bất dự dã!" Bạch Tinh Tinh không quay đầu lại nói.

Có thể thấy, tâm trạng của nàng lúc này cũng không tệ.

Có lẽ là vì đây là lần đầu tiên từ khi gặp Ngô Lương, nàng không bị dắt mũi chăng?

Nhưng thực ra, quyết định này đã được Bạch Tinh Tinh suy nghĩ kỹ lưỡng từ lâu.

Nàng biết rõ hơn bất kỳ ai, cho dù Ngô Lương bây giờ trả lại Tùy Hầu Châu, vận mệnh của nàng cũng sẽ không có bất kỳ thay đổi nào, Bạch gia cũng vậy, chẳng qua vẫn giống như những công cụ lạnh lẽo, đời này qua đời khác canh giữ một ngôi mộ không có hy vọng.

Mà bây giờ vì Ngô Lương, sinh mệnh của nàng cuối cùng cũng có thêm một màu sắc hơi khác biệt.

Ba ngày sau.

Công tác lấp lại lăng mộ cơ bản đã hoàn thành, những việc dọn dẹp cuối cùng Ngô Lương không để Phường Nhân Quân giúp nữa, hạ

lệnh quay về.

Chút việc vặt này đám Thủ mộ nhân hoàn toàn có thể tự lo liệu, huống hồ bọn họ cũng chưa chắc muốn Phường Nhân Quân giúp đỡ, dù sao công việc dọn dẹp còn liên quan đến một phần công trình bề mặt dùng để che mắt người đời, người ngoài tham gia tất nhiên càng ít càng tốt, ngay cả Phường Nhân Quân đã từng vào lăng mộ cũng không ngoại lệ, ít nhất cũng được cái an tâm.

Vì vậy, việc Ngô Lương chủ động rút lui không những không gây ra sự bất mãn của Thủ mộ nhân, ngược lại còn khiến bọn họ vô hình trung tăng thêm một vài thiện cảm không nói nên lời.

Rốt cuộc, người ta đều thích những người biết điều.

Cũng chính lúc này, Bạch Tinh Tinh cõng một cái bọc vải tìm đến Ngô Lương lần nữa. "Bảo ti đâu?" Ngô Lương cười hỏi.

Bạch Tinh Tinh có thể đến đúng hẹn, chứng tỏ người của Bạch gia đã quyết định để nàng làm người trông giữ Tùy Hầu Châu, cho nên những lời sến sẩm như "người nhà có đồng ý không" cũng không cần nói nhiều, làm như đang lừa gạt thiếu nữ bỏ trốn vậy. "Đây." Bạch Tinh Tinh ném thẳng bọc vải to bằng túi sách vào lòng Ngô Lương.

Cầm trên tay rất nhẹ, chỉ khoảng ba bốn lạng, Ngô Lương cẩn thận mở ra, quả nhiên thấy một cuộn tơ trong mờ lớn hơn quả bóng rổ một chút. "Dài bao nhiêu?" Ngô Lương phát hiện loại bảo ti này thực tế còn nhỏ hơn so với mô tả của Bạch Tinh Tinh trước đó, chỉ xấp xỉ sợi dây sạc điện thoại thường dùng ở kiếp trước.

Cho nên, một cuộn lớn như vậy, độ dài hẳn là rất đáng kể. "Khoảng hai mươi trượng." Bạch Tinh Tinh đáp.

Vậy là gần bảy mươi mét, đủ để làm rất nhiều việc rồi… Ngô Lương hài lòng gật đầu, rút ra một đoạn tơ ra sức kéo căng, độ dẻo

dai cực tốt nhưng không hề bị biến dạng do lực tác động, tiếp đó lại gập đôi sợi tơ, lấy ra con dao găm đồng bên hông, cứa mạnh một nhát vào chỗ gập.

Sợi tơ không hề bị cắt đứt, thậm chí một chút vết hằn cũng không có, quả thật đao thương bất nhập không phải là lời nói suông. "Quả nhiên là bảo ti!" Ngô Lương vui mừng ra mặt.

Thực ra trước đó khi chế tạo xẻng Lạc Dương và xẻng công binh, hắn đã có những ý tưởng khác, ví dụ như Phi Hổ Trảo dùng để vượt qua một số địa hình đặc biệt, cũng chính là Tham Âm Trảo trong các tiểu thuyết trộm mộ đời sau.

Bất đắc dĩ, dây thừng thời này đều là dây gai.

Loại dây gai này muốn chắc chắn thì phải bện đủ dày và chắc, mà dày và chắc thì lại rất khó để có trọng lượng nhẹ.

Đặc biệt là muốn dây thừng đủ dài, giống như cuộn bảo ti này dài bảy mươi mét, thì trọng lượng và thể tích của nó e rằng chỉ có thể dùng xe để đẩy, căn bản không có cách nào dùng dây gai để chế tạo Phi Hổ Trảo có thể mang theo bên mình để đối phó với các loại địa hình phức tạp trong mộ.

Nay có Tàm Thần Bảo Ti này, vấn đề vật liệu của Phi Hổ Trảo đã được giải quyết.

Hơn nữa hệ số an toàn tuyệt đối mạnh hơn dây gai rất nhiều!

Ngoài ra, thứ này còn có một số công dụng khác, đến lúc đó lại nói… Thế là. "Ngươi chỉ mang theo Tàm Thần Bảo Ti thôi sao?" Tái gói lại bọc vải giao cho Điển Vi, Ngô Lương lại nhìn về phía Bạch Tinh Tinh không còn hành lý nào khác. "Còn có cái này." Bạch Tinh Tinh rút một cây kéo sắt từ sau hông ra, vung vẩy trong không khí hai lần, phát ra tiếng "cạch cạch", nhìn Ngô Lương với vẻ cười như

không cười.

Nào ngờ còn chưa kịp tỏ vẻ kiêu ngạo, liền nghe một tiếng "vút".

Lúc hoàn hồn lại, Bạch Tinh Tinh đã ngơ ngác giơ một bàn tay không, cây kéo sắt sớm đã rơi vào tay Điển Vi, y còn đang dùng ánh mắt lạnh băng nhìn chằm chằm nàng, trầm giọng cảnh cáo: "Sau này nếu còn dám lộ vũ khí sắc bén trước mặt Tư mã, đừng trách vi huynh không nể tình, chớ nói là ta chưa báo trước!" "…" Bạch Tinh Tinh hiển nhiên không ngờ kết quả lại như vậy, nhất thời vẫn chưa hoàn hồn.

Nhưng nàng đâu biết, đây thực ra cũng là sự sắp xếp từ trước của Ngô Lương.

Một cô nương cả ngày mang theo kéo bên người thì nguy hiểm biết bao, lỡ làm bị thương trẻ nhỏ thì sao, làm bị thương hoa cỏ, nấm hay gì đó cũng không tốt mà?

Ngô Lương ra vẻ không liên quan đến mình, cười gượng một tiếng, rồi lại hỏi: "Ngoài kéo ra còn mang theo gì nữa?" "Hết rồi." Bạch Tinh Tinh cắn môi, bực bội đáp. "Lương khô cũng không mang?

Vậy Bạch cô nương xin mời trở về đi, nhà địa chủ cũng không có lương thực thừa, không nuôi nổi quá nhiều người ăn không ngồi rồi, huống hồ một lần nuôi còn không biết phải nuôi bao nhiêu năm." Ngô Lương lập tức nói. "Sao ngươi có thể nói mà không giữ lời?" Bạch Tinh Tinh lập tức sốt ruột. "Ta chỉ hứa với ngươi rằng một ngày nào đó sẽ vật quy nguyên chủ Tùy Hầu Châu, những chuyện khác ta chưa hề nói qua." Ngô Lương cười hì hì nói, "Với lại, Bạch cô nương xin hãy nhìn vào mắt ta, nhìn kỹ vào, ngươi thấy ta có giống người chấp nhận bị 'ăn không' không?" "Bạch phiêu?" Bạch Tinh Tinh chưa từng nghe qua từ ngữ như vậy, nhưng ngẫm một lát cũng hiểu được đại ý, bèn trừng mắt nhìn hắn một lúc, cuối cùng chỉ có thể trợn mắt nói:

"Ta không phải người rảnh rỗi, không phải vô dụng, không ăn không uống không của ngươi là được chứ gì!" Vào tròng rồi!

Ngô Lương cho rằng Bạch Tinh Tinh cuối cùng cũng hiểu ý mình, lập tức cười dẫn dụ nàng nói tiếp: "Ồ?

Lẽ nào Bạch cô nương còn có chỗ nào ta dùng được sao?" "Ở đây không tiện, ngươi theo ta ra ngoài." Bạch Tinh Tinh cắn cắn răng, xoay người vén rèm lều đi ra ngoài.

Lại muốn ra ngoài ư?

Ngô Lương trong lòng run lên, vội vàng đi theo.

Kết quả vừa mới bước ra, liền nghe thấy bên ngoài lều đột nhiên vang lên mấy tiếng huýt sáo dồn dập "vút vút vút".

Âm thanh tuy không chói tai như đêm đó, nhưng vẫn có sức xuyên thấu rất mạnh.

Đây là đang làm gì?

Ngô Lương đang có chút nghi hoặc. "Vù vù vù…" Trong khu rừng gần đó lại có hai con chim hoang mà Ngô Lương cũng không gọi được tên bay tới, nhẹ nhàng đậu trên lòng bàn tay Bạch Tinh Tinh, kêu "chíp chíp chít chít" không ngừng. "Khẩu kỹ của ngươi lại có thể điều khiển thú?" Ngô Lương lập tức nhìn Bạch Tinh Tinh bằng con mắt khác, vẻ mặt kinh ngạc.

Bản lĩnh này không phải chuyện đùa, quả thực là kỹ năng thần thánh để sinh tồn thám hiểm nơi hoang dã, mà trộm mộ ở thời đại này, tuyệt đối sẽ không ngừng phải đối mặt với những nơi hoang vu không một bóng người.

Kết quả Bạch Tinh Tinh lại lắc đầu, nói: "Không thể, khẩu kỹ của ta chỉ có thể thân thiện với các loài chim, hoặc là dọa lui một số hung thú thông thường trong núi, nếu ngươi không hài lòng, ta còn có thể

giặt quần áo nấu cơm cho ngươi, việc bẩn việc nặng cũng có thể làm một ít, tóm lại không ăn không uống không của ngươi là được." "Thân thiện với các loài chim?" Nghe lời của Bạch Tinh Tinh, Ngô Lương lại không tỏ ra thất vọng, ngược lại linh quang lóe lên, đầy hứng thú hỏi: "Ngươi có biết bồ câu không?" "Một trong sáu loại gia cầm, là mỹ vị hảo hạng." Bạch Tinh Tinh có chút không hiểu đáp.

Lúc này bồ câu ở Thiên triều vẫn chỉ là một món ăn ngon mà chỉ có nhà vương hầu mới được ăn, chưa trở thành công cụ liên lạc.

Mãi cho đến thời Tùy Đường, đặc tính không bị lạc đường của bồ câu cuối cùng mới được người ta phát hiện, cuối cùng bắt đầu sử dụng bồ câu đưa thư để liên lạc, vừa nhanh vừa tiện lợi.

Là một người hiện đại đã quen dùng điện thoại, điều Ngô Lương không quen nhất chính là phương thức liên lạc chậm đến phát bực hiện nay, vì vậy trong lòng sớm đã có ý tưởng phát triển liên lạc bằng bồ câu đưa thư, chỉ là tạm thời chưa gặp được người huấn luyện bồ câu thích hợp.

Rốt cuộc, vạn sự khởi đầu nan.

Nuôi bồ câu và huấn luyện bồ câu hoàn toàn là hai chuyện khác nhau. ---- Nếu việc này có thể thành công, sau này hệ số an toàn khi Ngô Lương ra ngoài trộm mộ lại có thể tăng lên một chút, không chỉ có thể tùy thời báo bình an cho các mỹ nhân, lỡ gặp nguy hiểm bị kẹt ở nơi nào đó, cũng có thể nhanh chóng dùng bồ câu đưa tin, cố gắng hết sức gọi cứu viện trong thời gian ngắn nhất.

Ngoài ra, đối với Tào lão bản đây cũng là một việc cực kỳ có ý nghĩa chiến lược, thử tưởng tượng nếu quân tình ở thời đại này vốn cần nửa tháng mới có thể truyền đi, chỉ cần hai ba ngày là có thể đưa đến tay người được chỉ định, hơn nữa còn độc quyền, đối với các lão bản khác cuối thời Đông Hán, chẳng phải là bật hack bắt nạt người

khác thì là gì?

Đến lúc đó lại có thể thuận tay lập một công lao trời ban, khoảng cách đến chức Phát Khâu Trung Lang Tướng lại gần thêm một bước lớn… "Nếu đã như vậy, ta đành miễn cưỡng nuôi ngươi vậy." Trầm ngâm một lát, Ngô Lương cuối cùng có chút "không tình nguyện" giữ Bạch Tinh Tinh lại.

Thực ra hôm đó trong mộ sau khi đã nhìn thấy thân thể của Bạch Tinh Tinh, nàng có mọc lông hay không Ngô Lương thật tâm không hề để ý, chủ yếu là khẩu kỹ thần kỳ của nàng quả thật có công dụng lớn.

Coi như cuối cùng không huấn luyện được bồ câu đưa thư, lỡ có ngày nào đó bị kẹt ở nơi hoang vu không người, cũng có thể lừa vài con chim xuống giải quyết vấn đề thức ăn, phải không?

Emmm… không thể không thừa nhận, lần trộm mộ này tuy vàng thu được không bằng một phần mười lăng mộ Lương Hiếu Vương, nhưng đối với Ngô Lương mà nói, thu hoạch lại lớn hơn lần trước rất nhiều.

Tùy Hầu Châu, Âm Dương Thạch, Tàm Thần Bảo Ti, Bạch Tinh Tinh… món nào cũng là bảo vật thế gian hiếm thấy.

Đặc biệt Tùy Hầu Châu càng là một công đôi việc, ai cũng biết, sau khi Tần Thủy Hoàng đồng thời có được Tùy Hầu Châu và Hòa Thị Bích, liền sai người khắc lên Hòa Thị Bích tám chữ lớn "Thụ mệnh vu thiên, ký thọ vĩnh xương", từ đó trở thành Truyền Quốc Ngọc Tỷ mà các đế vương trong hơn 1600 năm sau này đều tranh giành.

Mà Tùy Hầu Châu ngang danh với Hòa Thị Bích, tự nhiên ít nhiều cũng có ý nghĩa tượng trưng tương tự.

Lúc về "dâng" Tùy Hầu Châu cho Tào lão bản, Tào lão bản nhất

định sẽ vui mừng khôn xiết, việc này có lẽ còn có ý nghĩa hơn cả việc dâng vàng. … Hai ngày sau, Phường Nhân Quân đến Quyên Thành.

Quyên Thành, chính là nơi Ngô Lương đã gieo mầm từ trước, bảo Tào Bẩm sắp xếp cho người nhà họ Tào một khi phát hiện Trần Lưu có bất kỳ gió thổi cỏ lay nào, liền lập tức cả nhà di chuyển đến.

Đây tự nhiên lại là ý của Ngô Lương.

Chương 57

Một là, lỡ như Trần Lưu thật sự xảy ra vấn đề sớm, có thể tránh đi lạc đường với các mỹ nhân của hắn; hai là, có thể thuận thế để Tào Bẩm tìm hiểu tin tức tiền tuyến, Ngô Lương sớm đã biết hiện tại trấn thủ Quyên Thành là Tuân Úc và Trình Dục, hai người này đều là mưu sĩ quan trọng của Tào lão bản, hẳn là biết không ít tin tức; ba là, số vàng mà Phường Nhân Quân trộm về lần này cũng có thể tạm thời để ở đây, sau khi Trần Cung, Trương Mạc và những người khác nghênh đón Lữ Bố vào làm chủ Duyện Châu, chính là vì Tuân Úc và Trình Dục cấp báo cho Hạ Hầu Đôn, lại chạy vạy khắp nơi du thuyết hết sức kháng địch, mới giữ lại được vốn liếng để Tào Tháo đông sơn tái khởi, vì vậy giao vàng cho hai người này tuyệt đối không có vấn đề gì, chắc chắn an toàn hơn việc áp tải vàng đi khắp nơi, lại không tốn sức.

Sự xuất hiện của Phường Nhân Quân, tất nhiên lập tức nhận được sự đối đãi lễ phép của quân thủ thành Quyên Thành.

Binh lính toàn bộ được đưa đến quân doanh chiêu đãi ăn ngon uống say.

Tào Bẩm thì được mời đến phủ của Tuân Úc để tiếp đãi tẩy trần, có Trình Dục ngồi cùng.

Ngô Lương thì không có đãi ngộ như vậy.

Nhưng sau khi gã sai vặt đến mời đã nói rõ chủ nhân nhà mình chỉ mời một mình Tào Bẩm, Ngô Lương còn chưa nói gì, ngược lại Tào Bẩm đã lập tức sa sầm mặt, trừng mắt nhìn gã sai vặt đó, không chút khách khí đáp lại: "Phường Nhân Quân còn có một vị Ngô Tư mã, về nói với chủ nhân nhà ngươi, nếu chỉ mời một mình ta, ta sẽ không đến làm phiền, đêm nay ta sẽ ở lại quân doanh!" "Cái này…" Gã sai vặt chỉ

là một người truyền lời, sao dám thay chủ nhân quyết định, nhưng lại không dám cứ thế quay về, lập tức nhăn mặt không biết phải làm sao. "An Dân huynh, huynh cứ đi đi, không cần để ý đến ta, đi đường hai ngày ta cũng mệt rồi, đúng lúc muốn nghỉ ngơi thật tốt một đêm." Ngô Lương thản nhiên khuyên nhủ.

Hắn là Tuân Úc và Trình Dục với tư cách là hai trong số những tâm phúc của Tào lão bản, cũng nên có chút hiểu biết về Phường Nhân Quân, nếu không trước đó bắt được gián điệp mà Lữ Bố cử ra tìm mộ, sao lại cố ý gửi một nhân vật nhỏ bé không quan trọng với chiến sự như vậy đến chỗ Tào lão bản chứ?

Vì vậy hai người này có thể cũng biết Ngô Lương, thậm chí có thể đã tìm hiểu về lai lịch của hắn.

Cũng chính vì vậy, gã sai vặt mà họ cử đến mới nói rõ "chỉ mời một mình Tào Bẩm", đây rõ ràng là mang theo mệnh lệnh của chủ nhân đến.

Còn tại sao?

Ngô Lương cảm thấy có lẽ vẫn liên quan đến quan niệm "sĩ tộc".

Một kẻ đào binh không thân phận không bối cảnh như hắn, cho dù làm đến Tư mã trong quân, cũng không thể lọt vào mắt xanh của "sĩ tộc". "Đàm tiếu hữu hồng nho, vãng lai vô bạch đinh." Câu thơ này tuy là tác phẩm đời sau, ý nghĩa cũng chưa chắc hoàn toàn tương đồng, nhưng đặt trong giới sĩ tộc hiện tại, lại là một bức tranh chân thực nhất.

Ngồi cùng ăn cơm uống rượu với một kẻ "chân đất" như hắn, chính là tự hạ thấp mình.

Huống hồ chức quan thời này rất loạn, "Tư mã" và "Tư mã" cũng không thể đánh đồng.

Lúc này Tuân Úc chính là Tư mã, còn Trình Dục là Thọ Trương Lệnh, chỉ nhìn cấp bậc, hai người này chưa chắc đã cao hơn hắn, nhưng xét về quyền lực và địa vị, thì lại là một trời một vực.

Hơn nữa, những người đã tìm hiểu về cuộc đời của Tuân Úc đều nên biết, Tuân Úc cả đời tuy có con mắt tinh đời, đã tiến cử cho Tào lão bản rất nhiều nhân tài dị sĩ, trong đó có cả Hí Chí Tài và Quách Gia, nhưng nếu xem kỹ tư liệu về những người ông ta đã tiến cử sẽ phát hiện một điểm chung: những người đó, không một ai ngoại lệ, toàn bộ đều là sĩ tộc.

Đây không phải là phê phán Tuân Úc, kết cấu xã hội thời đó chính là như vậy, cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Vì vậy Ngô Lương cũng không cảm thấy có gì to tát, thể diện xưa nay đều là do chính mình kiếm được, chứ không phải do người khác cho. "Không được, chuyến này chúng ta đã cùng nhau chịu khổ nhiều như vậy, bây giờ ta không thể để ngươi ở lại quân doanh một mình chạy đi ăn ngon uống say, nuốt không trôi!" Trải qua bao nhiêu chuyện, Tào Bẩm đã xây dựng được một tình nghĩa cách mạng sâu sắc với Ngô Lương, lập tức ưỡn cổ nói: "A?

Đúng rồi, hay là tối nay chúng ta tự mình tìm một quán rượu uống đi, dù sao ta cũng không muốn giả dối với đám lão già đó, chán chết đi được." "…" Ngô Lương nhìn ra được, Tào Bẩm thực ra cũng vì nghe được lời của gã sai vặt mà nhận ra sự khinh thị của Tuân Úc và Trình Dục đối với hắn, vì vậy mới bảo vệ hắn như vậy.

Chỉ là phương pháp bảo vệ có chút thiếu suy xét.

Hành động này nếu bị Tào lão bản biết, nhất định sẽ quở trách y không biết lễ số, nói không chừng còn vì vậy mà cảm thấy Ngô Lương cũng không có tác dụng tốt gì ở giữa.

Đây không phải là chuyện tốt… Thế là sau một lúc trầm ngâm,

Ngô Lương mỉm cười, nói với Tào Bẩm: "An Dân huynh, huynh cứ đi dự tiệc đi, ta dạy huynh vài câu, chỉ cần huynh nói ra những lời này, ta dám cá Tuân Úc và Trình Dục nhất định sẽ lập tức phái người đến mời ta, đến lúc đó ta lại theo An Dân huynh ăn ngon uống say cũng không muộn." "Ồ?

Lời gì?" Tào Bẩm lập tức vẻ mặt kinh ngạc, vội vàng hỏi. ---- Một khắc sau, tại phủ của Tuân Úc. "Văn Nhược thúc, An Dân xin hành lễ." Thấy Tuân Úc và Trình Dục, Tào Bẩm liền hành lễ với Tuân Úc trước.

Thực ra với thân phận Giáo úy, chức quan của Tào Bẩm đã cao hơn Tuân Úc, theo lý mà nói nên là Tuân Úc hành lễ với y trước mới phải.

Nhưng Tào Bẩm cũng biết rõ giá trị của chức "Mô Kim Hiệu úy" của mình không cao đến thế, lại biết rõ Tào lão bản lúc này rất coi trọng Tuân Úc, ca ngợi ông là "Tử Phòng của ta (Trương Lương)", nhiều việc quan trọng đều sẽ bàn bạc với ông rồi mới hành động.

Thêm vào đó, trước đây khi Tào Bẩm theo Tào lão bản gặp ông, Tào lão bản đã bảo hai người xưng hô chú cháu, mà nay lại đang ở trong nhà riêng, vì vậy hành lễ với ông trước cũng không có gì không ổn. "Không dám, không dám, An Dân tuổi trẻ tài cao, nay đã là quan đến Giáo úy, không dám nhận a!" Tuân Úc thấy vậy vội vàng vô cùng thân thiết bước tới nắm lấy tay Tào Bẩm, vừa mời y ngồi xuống, vừa mặt mày hớn hở cười nói: "Đến đây, đến đây, An Dân mau ngồi đây, chú cháu chúng ta đã lâu không gặp, đêm nay phải trò chuyện thật vui vẻ." Sau khi ngồi xuống như vậy, Tuân Úc lại ngồi bên cạnh Tào Bẩm, tiếp tục cười nói: "Mấy ngày trước ta nghe Sứ quân nói ngươi lập được kỳ công, giải quyết được việc cấp bách của quân ta, đây quả là tin vui trời ban, lần này Sứ quân có thể chiếm được Từ Châu, ít nhất có một nửa công lao của ngươi." "Văn Nhược thúc quá khen rồi,

An Dân có thể lập được công này, hoàn toàn là nhờ có một vị dị sĩ tương trợ." Tào Bẩm khiêm tốn cười nói. "A, An Dân không cần tự khiêm tốn như vậy, cho dù thật sự có dị sĩ tương trợ, đó cũng là do ngươi có mắt tinh đời, lĩnh quân có phương pháp." Tuân Úc không động thanh sắc lờ đi "dị sĩ" trong miệng Tào Bẩm, một câu nói đã kéo chủ đề trở lại.

Tào Bẩm thì chủ động nhìn về phía Trình Dục đã sớm đứng dậy đứng ở không xa làm nền, cười cười hỏi: "Văn Nhược thúc, hẳn là vị lão giả tinh thần quắc thước này chính là Trình huyện lệnh rồi phải không?" "Thọ Trương lệnh Trình Lập, bái kiến Tào Giáo úy." Trình Dục cuối cùng cũng tìm được chỗ trống, vội vàng bước lên bái lạy.

Hiện tại Trình Dục đã hơn năm mươi tuổi, vẫn chưa được Tào lão bản trọng dụng, thậm chí chưa chắc đã được Tào lão bản tin tưởng, cho dù ở lại Quyên Thành cũng là phụ trợ cho Tuân Úc, không được coi là đắc chí.

Ông thực sự được trọng dụng là sau khi bình định cuộc phản loạn của Trần Cung, Trương Mạc.

Chính vì ông đã phát huy tác dụng to lớn trong sự kiện này, Tào lão bản mới công nhận lòng trung thành của ông, phong ông làm Đông Bình Tướng, đóng quân ở Phạm Huyện.

Rốt cuộc, người dệt hoa trên gấm thì thường có, người đưa than trong tuyết lại không thường có.

Đây cũng chính là lý do Ngô Lương coi trọng việc này đến vậy, trước đó dù đã làm cho Tào lão bản bao nhiêu việc, cũng tuyệt đối không có việc nào có thể lay động Tào lão bản hơn việc này.

Nhưng lúc này, quan hệ của Trình Dục và Tuân Úc lại vô cùng thân thiết.

Nói là bạn vong niên cũng không quá, gần như đã đến mức không có gì không nói.

Còn về tên, Trình Dục hiện tại tên là Trình Lập.

Theo ghi chép của 《Ngụy thư》: Trình Dục thời niên thiếu, thường mơ thấy mình leo lên Thái Sơn dùng hai tay nâng mặt trời.

Trình Dục tự thấy kỳ lạ, từng nói chuyện này với Tuân Úc.

Sau này khi Duyện Châu loạn lạc, Trình Dục chạy vạy mưu tính, ba huyện thành như Quyên Thành mới được bảo toàn, lúc này Tuân Úc mới đem giấc mơ của Trình Dục nói cho Tào Tháo.

Tào lão bản nghe xong cũng rất kinh ngạc, thế là thuận theo điềm mộng, thêm chữ 'nhật' vào trên chữ 'lập' của ông, 'Trình Lập' mới chính thức đổi tên thành 'Trình Dục'. "Không cần đa lễ, nói ra cũng thật trùng hợp, hôm qua vừa có người nhắc đến ngài với ta." Tào Bẩm cười hì hì nói. "Lão hủ chỉ là một huyện lệnh quèn, lại còn có người nhắc đến với Tào Giáo úy, thật là tổn thọ lão hủ rồi." Trình Dục vừa mừng vừa lo, lại có chút bất an hỏi: "Chỉ không biết đã nhắc đến lão hủ chuyện gì?" "Người đó nói ngài mưu lược hơn người, có thể quyết đoán việc lớn, lại có thể sớm nhìn ra Thứ sử Duyện Châu Lưu Đại (bị quân Hoàng Cân giết 1 năm trước) không thể thành công, đã dùng bệnh tật để xin từ chức, là người biết tiến biết lui, trên người tất không thiếu bản lĩnh phong hầu bái tướng, chỉ tiếc bị một việc níu chân, vì vậy đến tuổi hoa giáp vẫn chưa đắc chí, nếu có thể giải quyết được việc này, nhất định có thể một bước lên trời." Tào Bẩm nói theo những gì Ngô Lương đã dạy trước đó.

Nghe những lời khen ngợi phía trước của Tào Bẩm, Trình Dục không những an tâm, mà còn có cảm giác gặp nhau quá muộn.

Nghe tiếp những lời phía sau, Trình Dục lập tức lại tò mò, mắt trông mong nhìn Tào Bẩm, vội vàng hỏi: "Rốt cuộc là việc gì, kính xin

Giáo úy chỉ rõ!" Tào Bẩm không trả lời, mà tiếp tục nói: "Người đó còn nói, Trình huyện lệnh thời niên thiếu thường mơ một giấc mơ kỳ lạ, giấc mơ đó đã cho Trình huyện lệnh gợi ý, chỉ là Trình huyện lệnh chưa lĩnh hội được thâm ý trong đó." "Giấc mơ kỳ lạ…" Vừa nhắc đến chữ "mơ", trên mặt Trình Dục lập tức lại lộ ra vẻ kinh ngạc, vô thức nhìn về phía Tuân Úc.

Ông thời niên thiếu quả thực thường mơ một giấc mơ kỳ lạ, nhưng chuyện này chỉ nói với một mình Tuân Úc, nếu Tuân Úc không nói với người ngoài, hẳn là sẽ không có ai biết mới phải. "Chuyện này?" Thấy Trình Dục nhìn qua, Tuân Úc cũng vẻ mặt cổ quái.

Trời đất chứng giám, ông tuyệt đối chưa từng nhắc đến chuyện này với bất kỳ ai, nhưng nhìn dáng vẻ của Trình Dục, hẳn là cũng chưa từng nói với ai ngoài ông, vậy đây là chuyện gì? "Xin Giáo úy không tiếc lời chỉ giáo, giấc mơ này rốt cuộc có thâm ý gì?" Sau khi hai người trao đổi ánh mắt, Trình Dục liền hỏi tiếp. "?" Lần này đến lượt Tào Bẩm kinh ngạc.

Không thể nào?

Trình Dục này thời niên thiếu thật sự thường xuyên mơ một giấc mơ kỳ lạ sao?

Trước đó nghe Ngô Lương dạy y nói, y vẫn luôn có chút hoài nghi Ngô Lương đang lừa mình, đặc biệt là sau khi gặp Trình Dục, y lại càng không chắc chắn.

Rốt cuộc Trình Dục nay đã hơn năm mươi tuổi, thời niên thiếu của ông ít nhất cũng là ba bốn mươi năm trước.

Chuyện của ba bốn mươi năm trước, hơn nữa còn là giấc mơ ẩn sâu trong lòng người ta, Ngô Lương mới ngoài hai mươi tuổi làm sao biết được, điều này hoàn toàn không hợp lý a?

Hữu Tài hiền đệ thật sự thần kỳ như vậy sao?

Nhưng thấy Trình Dục hỏi như vậy, Tào Bẩm cũng không biểu lộ quá nhiều cảm xúc, tiếp tục nói theo những gì Ngô Lương đã dạy: "Cái này ta không biết, hôm qua nghe người đó nói những chuyện này, ta chỉ coi như một câu chuyện cười nghe cho vui rồi thôi, không để trong lòng, vì vậy không hỏi thêm." "Vậy… An Dân, ngươi có còn nhớ người đó là ai không?" Tuân Úc biết Trình Dục vì thân phận có hạn, không tiện hỏi quá dồn dập, cuối cùng tiếp lời giúp vị lão hữu này hỏi. "Người này ta vừa mới nhắc đến với Văn Nhược thúc, y tên là Ngô Lương, chính là vị dị sĩ trong quân ta, hiện đang giữ chức Tư mã của Phường Nhân Quân." Tào Bẩm nói. "Có thể gọi người này đến đây không, ta và Trình huyện lệnh có vài chuyện muốn hỏi y." Tuân Úc hơi do dự một chút, nhưng thấy ánh mắt mong chờ của Trình Dục, cuối cùng vẫn mở miệng nói. "Gọi chắc chắn là không gọi được đâu." Tào Bẩm lắc đầu, vẻ mặt khó xử, "Người này tính tình quái gở, không thích giao thiệp với người khác, vừa rồi người của Văn Nhược thúc đến mời ta, ta đã có ý định giới thiệu người này cho bá phụ, vì vậy đã hết lời mời y cùng đến dự tiệc, nào ngờ y sống chết không chịu, đành phải thôi." ---- "Vậy ta sai người đi mời?" Tuân Úc do dự một chút, lại nói.

Nói thật, lúc này trong lòng Tuân Úc cũng đã nảy sinh sự tò mò không nhỏ đối với Ngô Lương, cho dù không có Trình Dục ở bên cạnh, ông cũng muốn tự mình gặp Ngô Lương, xem đây rốt cuộc là một vị dị sĩ như thế nào, lại khác người đến vậy. "Văn Nhược thúc có thể thử, nhưng có mời được hay không ta vẫn không thể đảm bảo." Tào Bẩm cố ý kiêu ngạo nói, coi như là đòi lại chút công bằng cho Ngô Lương.

Nhưng lúc này, Tuân Úc và Trình Dục hoàn toàn không biết trong lòng Tào Bẩm đang nổi lên sóng to gió lớn như thế nào.

Thần rồi!

Hữu Tài hiền đệ thật sự thần rồi!

Quả nhiên chỉ vài câu đơn giản như vậy, đã lập tức khiến Tuân Úc thu lại sự khinh thị trước đó, quyết định phái người đi mời hắn!

Không chỉ vậy. "Hay là ta cùng đi, để tránh mấy gã sai vặt đó không biết ăn nói." Trình Dục lại trực tiếp đứng ra nói.

Đây là sợ Ngô Lương không đến, quyết định tự mình đi mời! "Nếu đã như vậy, vậy Trọng Đức huynh hãy tự mình đi một chuyến vậy, đi sớm về sớm." Tuân Úc hiểu được tâm tư của Trình Dục.

Người sống trên đời luôn phải mưu cầu điều gì đó.

Trình Dục đến tuổi này mà chỉ là một huyện lệnh, chức quan này quả thực không tương xứng với tài hoa của ông, không nói sau này nhất định có thể phong hầu bái tướng, nhưng chung quy vẫn muốn tiến thêm vài bước, đổi lấy một tương lai tốt đẹp cho con cháu nhà họ Trình, cũng là để giành lấy một tuổi già an ổn cho chính mình.

Nếu vị dị sĩ tên Ngô Lương này thật sự có thể chỉ điểm cho ông, cũng không phải là một chuyện tốt sao. … Kết quả không lâu sau, Trình Dục quay lại lại là vẻ mặt thất vọng: "Vị dị sĩ này không có ở quân doanh, ta đã sai người hỏi từng binh sĩ của Phường Nhân Quân, họ cũng không biết người này đã đi đâu." "Không thể nào?" Tào Bẩm lộ vẻ nghi hoặc.

Nhớ lúc y rời đi, Ngô Lương còn nói sẽ đợi để cùng y ăn ngon uống say, sao chỉ trong một lúc, người đã không thấy tăm hơi?

Hơn nữa, ở Quyên Thành này lạ nước lạ cái, hắn có thể đi đâu được chứ?

Chương 58

Thấy Tuân Úc cũng nhìn qua với vẻ nghi hoặc, Tào Bẩm trầm ngâm một chút, quay đầu hỏi Trình Dục: "Trình huyện lệnh có thấy một nữ tử trẻ tuổi trong Phường Nhân Quân không?" Tuy không biết Bạch Tinh Tinh là người trông giữ Tùy Hầu Châu đi theo bên cạnh Ngô Lương, nhưng mấy ngày gần đây chỉ cần có Ngô Lương ở đâu, nhất định sẽ có Bạch Tinh Tinh, gần như không rời nửa bước. "Chưa từng thấy, trong quân doanh sao lại có nữ tử?" Trình Dục lắc đầu hỏi. "Vậy Trình huyện lệnh có thấy một lực sĩ vạm vỡ như gấu không?" Tào Bẩm lại hỏi. "Cũng chưa từng thấy." Trình Dục lại lắc đầu.

Vậy là tự ý ra ngoài rồi!

Hơn nữa còn mang theo Điển Vi và Bạch Tinh Tinh cùng rời khỏi quân doanh, còn đi đâu, Tào Bẩm cũng không nói rõ được.

Đợi đã, không lẽ là không đợi được đã ra ngoài ăn vụng rồi sao?

Lúc này đã qua nửa canh giờ kể từ khi Tào Bẩm đến phủ Tuân Úc, lại đã qua giờ cơm.

Với sự hiểu biết của Tào Bẩm về Ngô Lương, y biết rõ Ngô Lương bất cứ lúc nào cũng không bạc đãi bản thân, ngay cả lần này đến Nguyên Thành trộm mộ, hắn còn mang theo cả cành dương và một loại "tuyết hoa diêm" vừa nhìn đã biết là cực kỳ quý giá.

Mỗi ngày kiên trì đánh răng súc miệng, quả thực còn kỹ tính hơn cả đại cô nương.

Không chỉ vậy, còn mỗi ngày đều phải ăn ba bữa, sáng trưa tối mỗi lần một bữa, thời gian còn phải cố định… khiến cho Phường Nhân Quân xưa nay mỗi ngày chỉ ăn hai bữa cũng bắt đầu theo đó ăn ngày ba bữa, đến nỗi lần này ra ngoài mọi người không những không

gầy đi, có người còn hơi phát tướng! "Trình huyện lệnh, gần quân doanh có nơi nào có thể uống rượu ăn thịt không?" Tào Bẩm vô thức hỏi. "Cách chưa đầy một dặm có một quán rượu, cách đây lại càng gần…" Trình Dục trầm ngâm một chút, nói. "Đi!

Ta cùng ngài đi xem thử!" Tào Bẩm lập tức đứng dậy, nghiến răng nói.

Ngô Hữu Tài nhà ngươi khá lắm, ta đi bắt gian… à không, bắt quả tang đây!

Ngươi tốt nhất chỉ là ra ngoài đi dạo linh tinh, nếu thật sự dám sau lưng ta ra ngoài uống rượu ăn thịt mà không rủ ta, nhất định phải nói cho ta ra nhẽ, nếu không ta với ngươi không xong đâu! "Ta cũng đi cùng vậy." Thấy Tào Bẩm và Trình Dục đều muốn ra ngoài, Tuân Úc một mình ở nhà cũng không có gì thú vị, lại cũng đứng dậy tỏ ý muốn đi cùng hai người.

Sau đó, bọn họ đã thấy Ngô Lương và những người khác đang ăn thịt uống rượu thỏa thích ở quán rượu đó.

Lần này Ngô Lương không chỉ mang theo Điển Vi và Bạch Tinh Tinh, còn tiện thể mang theo Dương Vạn Lý gần đây biểu hiện không tệ.

Trải qua chuyện lần này, Ngô Lương đã định dùng Dương Vạn Lý.

Thả gián điệp kinh nghiệm phong phú này ra ngoài, bất kể có tìm được mộ hay không, cũng luôn có thể nghe ngóng được một số truyền thuyết dân gian không có trong ghi chép lịch sử, những thông tin này đối với Ngô Lương cũng vô cùng quan trọng. "Aiya thật thơm!" Dương Vạn Lý liếm liếm ngón tay đầy dầu mỡ, đứng dậy nâng bát rượu kính Ngô Lương, "Ngô Tư mã, ta thật sự không ngờ, ngài uống rượu ăn thịt mà cũng nhớ đến tiểu nhân vật như ta, ta… không nói gì

nữa, ta kính ngài một bát, sau này có chuyện gì ngài cứ nói, lên núi đao xuống biển lửa ta cũng dám đi!" "Dễ nói, đều là huynh đệ nhà mình, chỉ cần mọi người tận tâm tận lực, sau này sẽ có ngày tốt đẹp." Ngô Lương cũng đã hơi ngà ngà say, cười hì hì vỗ vai Dương Vạn Lý, tiện thể lau tay dính dầu vào quần áo của Dương Vạn Lý, nâng bát rượu uống cạn một hơi. "Chỉ biết bắt nạt người khác…" Bạch Tinh Tinh chú ý đến chi tiết này, khinh thường khịt mũi. "…" Điển Vi thì vừa nhét rượu thịt vào miệng, vừa trừng mắt nhìn chằm chằm từng cử động của Dương Vạn Lý và Bạch Tinh Tinh, y vẫn không hoàn toàn tin tưởng hai người này.

Mà một số khách nhân ra vào xung quanh, thì luôn tỏ vẻ chán ghét liếc nhìn bàn của bọn họ, sau đó đi vòng một đường cố gắng giữ khoảng cách.

Rốt cuộc, thời đại này còn có tiền rảnh rỗi ra vào quán rượu, dù không phải sĩ tộc, cũng là những người có tiền có của trong thành.

Trong mắt họ, hành vi cử chỉ của Ngô Lương và những người khác thực sự không thể lên được mặt bàn.

Ngoài quán rượu. "Tào Giáo úy, trong bốn người này… có vị dị sĩ tính tình quái gở nào không?" Nhìn Bạch Tinh Tinh và Điển Vi phù hợp với mô tả trước đó của Tào Bẩm, Trình Dục có chút không tự tin hỏi.

Bởi vì hai người còn lại tuyệt đối không có ai là người tính tình quái gở, không những không quái gở, còn rất hoạt bát phóng đãng, nhìn thế nào cũng không thể đặt cùng với hai chữ "quái gở".

Hơn nữa, trong hai người này còn có một người có chút quen mắt… đúng rồi, đây không phải là gián điệp dưới trướng Lữ Bố mà mấy ngày trước ta bắt sống sao!? "Ngô…" Lúc này Tào Bẩm đã nắm chặt nắm đấm bắt đầu dồn sức, quai hàm giật giật nửa ngày, hít một

hơi thật sâu, đột nhiên gầm lên một tiếng: "Ngô Hữu Tài!

Ngươi lập tức cút ra đây cho lão tử!" !!!

Tiếng gầm này lập tức phá vỡ không khí vui vẻ trong quán rượu. "Tư mã, Giáo úy đến rồi…" Dương Vạn Lý vội vàng đặt bát rượu xuống, nhỏ giọng nói với Ngô Lương.

Ngô Lương cũng cuối cùng nhìn thấy Tào Bẩm đang đứng bên ngoài trừng mắt nhìn mình, vội vàng đứng dậy chạy ra cười gượng hỏi: "An Dân huynh sao huynh lại đến đây?

Cái đó… qua giờ cơm thật sự có chút đói, nên ra ngoài lót dạ chút, he he." "Phải!

Ta không nên đến, ta làm mất hứng của ngươi rồi phải không!" Tào Bẩm trừng mắt nhìn hắn một cái, giọng điệu không thiện chí nói. "Nào có, An Dân huynh đến đúng lúc lắm, chúng ta đang nói An Dân huynh lĩnh quân có phương pháp…" Đang nói chuyện, Ngô Lương đột nhiên ngửi thấy một mùi hương kỳ lạ, bất giác theo mùi hương nhìn về phía nam tử đứng sau lưng Tào Bẩm… người này chẳng lẽ là Tuân Úc?

Tuân Úc là một người rất có đặc điểm.

Sử sách ghi lại rằng ông có dung mạo tuấn mỹ, lại khá điệu đà, đặc biệt yêu thích xông hương, lâu dần trên người lúc nào cũng có một mùi thơm.

Đúng như câu "Tuân lệnh quân đến nhà người, ngồi đâu ba ngày còn hương", hậu thế không ít thi nhân đã dùng điển tích này làm thơ, vì thế "lưu hương Tuân lệnh" cũng trở thành đại danh từ cho mỹ nam tử.

Cho nên khi ngửi thấy mùi hương này, lại thấy dung mạo người này bất phàm, cũng chỉ kém mình một chút, Ngô Lương đã đoán được

đại khái thân phận của y.

Ngoài Tuân Úc, Ngô Lương còn thấy một người nữa.

Người này tóc và râu đã hoa râm, tuổi tác không nhỏ nhưng tinh thần vẫn còn rất tốt.

Điều đáng chú ý hơn là chiều cao của ông ta, khoảng chừng một mét chín, chỉ thấp hơn Điển Vi chưa tới nửa cái đầu.

Người này e rằng chính là Trình Dục rồi?

Sử sách ghi lại Trình Dục cao tám thước ba tấc, đổi sang đơn vị hiện tại, hẳn là khoảng một mét chín… "Bớt lời thừa!" Tào Bẩm sao có thể bị Ngô Lương lừa gạt bằng vài ba câu nói như vậy, lập tức ngắt lời hắn, giận dữ mắng: "Uổng cho ta vẫn luôn nhớ tới ngươi, ngươi lại không báo một tiếng, tự ý chạy tới đây ăn uống hưởng lạc, lương tâm của ngươi không thấy cắn rứt sao?" "Chuyện này… là Lương suy xét không chu toàn, cũng là do đến giờ cơm đói quá, hay là lần này sau khi trở về, ta lập tức ủ cho An Dân huynh một vò rượu Thiêu Đao để tỏ lòng xin lỗi, huynh thấy thế nào?" Ngô Lương vẫn giữ bộ dạng heo chết không sợ nước sôi, cười nói. "Không được!" Tào Bẩm trừng mắt quát: "Ít nhất phải ba vò, nếu không oán niệm trong lòng ta khó mà nguôi ngoai!" "Được, ba vò, thì ba vò." Ngô Lương bất đắc dĩ gật đầu. "Không được!

Ta đột nhiên cảm thấy ít quá, e là khó khiến ngươi nhận ra sai lầm của mình, cho nên… ta muốn năm vò!" Tào Bẩm lập tức giơ năm ngón tay ra, đổi ý nói. "An Dân huynh, huynh đây là ngồi tại chỗ tăng giá à, trước đây huynh đâu có như vậy." Ngô Lương nhíu mày nói. "Gần mực thì đen, gần đèn thì sáng, ở cùng ngươi lâu ngày, cũng sẽ vô… tinh ranh hơn một chút." Tào Bẩm bĩu môi cười nói. "Thôi được, thôi được, năm vò thì năm vò." Ngô Lương chợt có cảm giác lấy đá tự đập vào chân mình, đành phải bất đắc dĩ đồng ý.

Nhưng thấy Tào Bẩm dường như lại muốn đổi ý, hắn lập tức ra tay trước, nói: "Nếu còn thêm nữa thì huynh cứ trị tội ta đi, cái đầu này huynh xem đáng mấy vò rượu Thiêu Đao, cứ lấy đi!" "Ha, lần này tha cho ngươi đó." Tào Bẩm lúc này mới miễn cưỡng hài lòng cười nói, dáng vẻ ấy lại có chút giống tiểu nương tử vừa thắng trong một cuộc tranh cãi.

Đợi đến khi quay đầu lại định giới thiệu Ngô Lương với Tuân Úc và Trình Dục, Tào Bẩm mới nhận ra, ánh mắt của Tuân Úc và Trình Dục nhìn mình dường như có chút không đúng lắm.

Emmm… Thời nhà Hán, sở thích Long Dương, đoạn tụ cũng không phải là chuyện gì hiếm lạ.

Rất nhiều hoàng đế cũng là những nhân vật nổi bật trong số đó, Hán Cao Tổ Lưu Bang, Hán Huệ Đế Lưu Oánh, Hán Văn Đế Lưu Hằng, Hán Vũ Đế Lưu Triệt, Hán Ai Đế Lưu Hân… đều để lại những câu chuyện tình đồng tính đẹp đến nao lòng.

Cho nên Tuân Úc và Trình Dục không phải là không biết chuyện này, chỉ là không ngờ Tào Bẩm dường như cũng có xu hướng này, mà xem ra còn có thể là một người nằm dưới.

Dù sao, cái gọi là quân tử chi giao nhạt như nước.

Mối quan hệ giữa Tào Bẩm và Ngô Lương rõ ràng đã đậm hơn nước rất nhiều.

Thấy sắc mặt kỳ quái của hai người, Tào Bẩm lập tức nhận ra bọn họ có thể đã hiểu lầm điều gì đó, vội vàng cố gắng giải thích: "Văn Nhược thúc, đừng hiểu lầm, thực ra ta và…" "An Dân, hắn vị này chính là vị dị sĩ trong lời ngươi nói rồi phải không?" Tuân Úc cũng là người tinh ranh, tự nhiên sẽ không dây dưa chuyện này, rất biết ý chuyển chủ đề. "Chính là y." Tào Bẩm gật đầu, quay lại nháy mắt với Ngô Lương nói: "Hữu Tài hiền đệ, vị này là Biệt bộ tư mã của bá phụ

ta, Tuân Úc, Tuân tư mã, vị này là Thọ Trương lệnh, Trình Lập, Trình huyện lệnh.

Hai vị này đích thân đến mời ngươi dự tiệc, ngươi không thể từ chối nữa đâu." "Bái kiến Tuân tư mã, Trình huyện lệnh." Ngô Lương hiểu ý hành lễ. "Hân hạnh, hân hạnh." Tuân Úc và Trình Dục cũng đáp lễ.

Thấy Tào Bẩm vừa rồi la lối như vậy, một số người gần đó đã nhìn về phía này.

Tuân Úc vốn là người trọng thể diện, điệu đà, tự nhiên cảm thấy có chút không tự nhiên, bèn nói: "Nơi này không phải chỗ nói chuyện, mời Ngô tư mã dời bước đến phủ đệ hàn huyên được không?" "Vậy thì tại hạ xin mặt dày làm phiền rồi." Ngô Lương cũng không từ chối, cười cười rồi nhận lời.

Trong lịch sử, hai người này đã đóng vai trò rất lớn trong lúc Trần Cung, Trương Mạc phản bội, vì thế cũng là những quân cờ quan trọng trong lòng Ngô Lương, sớm gặp hay muộn gặp cũng nhất định phải gặp, đây cũng là một trong những nguyên nhân Ngô Lương hiến kế cho Tào Bẩm.

Còn về Điển Vi, Bạch Tinh Tinh, Dương Vạn Lý ba người, thì bị Ngô Lương để lại quán rượu tiếp tục ăn uống. … Phủ Tuân Úc, phòng khách.

Tuân Úc ngồi ở ghế chủ, Ngô Lương và Tào Bẩm ngồi một bên, Trình Dục ngồi ở bên còn lại.

Trước mặt mỗi người đều có một cái kỷ nhỏ, trên kỷ bày một con gà hầm và một ít đồ uống rượu, còn có mấy món rau quả nhỏ. "Chén rượu ngon này để tẩy trần cho An Dân và Ngô tư mã, mời." Tuân Úc với tư cách chủ nhà, đầu tiên nâng ly rượu lên nói một câu chúc rượu, ra hiệu về phía Tào Bẩm và Ngô Lương, sau đó dùng tay áo dài che

mặt uống cạn. "Đa tạ." Tào Bẩm, Ngô Lương và Trình Dục ba người cùng nâng ly.

Sau khi uống cạn chén rượu này, Tuân Úc lại liếc nhìn Trình Dục, cuối cùng đi thẳng vào vấn đề: "Ngô tư mã, ta nghe An Dân nói, hôm qua ngươi nhắc tới Trọng Đức (tự của Trình Dục) với nó, lại còn nhìn ra được giấc mộng thời niên thiếu của Trọng Đức?" "Chính xác." Ngô Lương cười cười, nói theo bài cũ: "Tổ tiên nhà ta là kê đồng truyền thừa một mạch, ngày thường không thể lên đồng, nhưng hôm qua khi sắp đến Quyên Thành không biết vì sao lại tự nhiên lên đồng, thế là nhìn thấy giấc mộng thời niên thiếu của Trình huyện lệnh, và từ đó ngộ ra một vài đạo lý." Nói đến đây, Ngô Lương lại mỉm cười với Trình Dục, nói: "Ta và Trình huyện lệnh vốn không quen biết, lại có thể tự nhiên lên đồng nhìn thấu giấc mộng của ông, có lẽ là vì giữa ta và Trình huyện lệnh quả thực có duyên, hoặc có lẽ là Thượng thiên thương xót ông hoài tài mà không gặp thời, cố ý sai ta đến điểm hóa cho ông." "Không biết Ngô tư mã từ giấc mộng đó đã ngộ ra được điều gì, xin không tiếc lời chỉ giáo!" Nghe đến đây, Trình Dục cuối cùng không nén được nữa, người hơi rướn về phía trước, chắp tay tha thiết hỏi. "Theo ta thấy, Trình huyện lệnh e là…" Ngô Lương giả vờ trầm ngâm một lát, nhưng ánh mắt lại ngày càng có thần, giọng trầm xuống nói ra bốn chữ: "… Mệnh trung khiếm nhật!" "Mệnh trung khiếm nhật?" Ba người còn lại đều kinh ngạc nhìn Ngô Lương.

Không cần lo lắng, thời đại này chữ "nhật" vẫn chỉ có nghĩa là mặt trời, không đến nỗi gây ra hiểu lầm không cần thiết nào.

Vì vậy ba người lộ vẻ kinh ngạc, cũng không phải vì nghe ra ý nghĩa khác từ bốn chữ này, chỉ là không hiểu rõ hàm ý trong lời nói, hy vọng Ngô Lương có thể giải thích thêm. "Không sai." Ngô Lương trong lòng cười thầm, nhưng mặt vẫn nghiêm túc nói: "Nếu có thể bổ sung chữ nhật này vào chỗ thích hợp, Trình huyện lệnh nhất định có

thể xoay chuyển vận rủi nửa đời người, từ đó lên như diều gặp gió." Lời này ít nhất có một nửa là thật.

Bởi vì không lâu sau, sự kiện Trần Cung, Trương Mạc phản bội sẽ trở thành cơ hội quan trọng để Trình Dục lên như diều gặp gió.

Chương 59

Từ đó về sau, ông lần lượt đảm nhiệm các chức vụ Đông Bình tướng, Thượng thư, Đông trung lang tướng, Phấn vũ tướng quân, mãi cho đến chức Vệ úy, được phong An Hương hầu, đây chẳng phải là phong hầu bái tướng sao?

Chỉ là có liên quan đến việc bổ sung chữ "nhật" này hay không thì khó nói… Ngô Lương thà tin là có, dù sao trong sử sách ghi lại cũng là sau khi Tào lão bản giúp ông đổi tên, ông mới chính thức mở ra mùa xuân thứ hai của đời mình.

Mặc dù bề ngoài xem ra, việc ông lên như diều gặp gió có quan hệ lớn hơn với sự trọng dụng của Tào lão bản, nếu không thật sự tin tưởng ông, Tào lão bản sao có thể dễ dàng đổi tên cho ông?

Nhưng có một số chuyện thật sự chưa chắc đã có thể giải thích bằng biểu hiện bề ngoài.

Điều này rất có khả năng liên quan đến thuật xem tướng trường tồn của thiên triều, trong thuật xem tướng có đề cập đến thuyết tên và mệnh lý tương xứng, dù sao mưu sĩ được Tào lão bản trọng dụng cũng nhiều, lại có mấy người thật sự phong hầu bái tướng?

Chỉ là Ngô Lương không hiểu rõ lắm, vì vậy không có tư cách nói bừa.

Tóm lại, chuyện nhỏ này Ngô Lương miễn cưỡng gánh vác giúp Tào lão bản, sau này khi Trình Dục lên như diều gặp gió, cũng chỉ cần cảm tạ Ngô Hữu Tài hắn là được, dù sao Tào lão bản lòng mang thiên hạ, cái ông ta cần là lòng trung thành, chứ không phải lời cảm ơn. "Vậy, theo ý của Ngô tư mã, chữ ‘nhật’ này nên bổ sung vào đâu là thích hợp nhất?" Trình Dục lại hỏi tiếp. "Chuyện này…" Ngô Lương

lại lộ vẻ khó xử, ngập ngừng.

Chuyện đổi tên không phải ai nói cũng được.

Hoàng đế có thể ban họ ban tên, Tào lão bản cũng có thể ban họ ban tên, gia chủ cũng có thể ban họ ban tên cho tôi tớ trong nhà, nhưng Ngô Lương đổi tên cho Trình Dục, thì không dễ được chấp nhận như vậy.

Dù cho trước đó đã giả thần giả quỷ lót đường một phen, cũng chưa chắc có tác dụng.

Vì vậy, vẫn phải dùng đến một số thủ đoạn khác. "Ngô tư mã có khó khăn gì sao?" Trình Dục không hiểu hỏi. "Xin Trình huyện lệnh lượng thứ, không phải ta không muốn nói, mà là không thể nói.

Phải biết chuyện này liên quan đến thiên mệnh, nếu ta nói toạc thiên cơ e sẽ gặp phải báo ứng của thiên đạo, sau này cần làm một tràng pháp sự mới có thể hóa giải báo ứng." Ngô Lương nhíu mày nói. "Pháp sự này phải làm như thế nào?

Ta sẽ sắp xếp cho Ngô tư mã." Trình Dục không nghi ngờ gì, lập tức tỏ thái độ. "Chuyện đó không cần, pháp sự ta tự sẽ làm, chỉ là cần mua sắm rất nhiều đồ cúng tế trời…" Ngô Lương lại khó xử nói. "Chi phí đồ cúng do ta gánh vác!" Trình Dục lập tức nói. "Vậy thì làm phiền Trình huyện lệnh rồi, mười cân hoàng kim chắc là đủ." Ngô Lương cuối cùng cũng cười nói. "Bao nhiêu!?" Trình Dục lập tức sững sờ.

Nhà ông tuy là sĩ tộc, nhưng đã là hàn môn sắp sụp đổ, nay nhậm chức Thọ Trương lệnh cũng chưa đầy một năm, bổng lộc nhận được đều là lương thực vải vóc, mà số lượng cũng khá hạn hẹp, chỉ có thể nói là cơm ăn áo mặc không lo, chứ cũng không có bao nhiêu dư dả.

Vì vậy đừng nói mười cân hoàng kim, dù chỉ một cân hoàng kim,

ông cũng không lấy ra được. "?" Tuân Úc cũng hơi nhíu mày nhìn Ngô Lương, cái thế sư tử ngoạm này, thực sự khiến người ta hoài nghi. "?" Ngay cả Tào Bẩm cũng kinh ngạc nhìn Ngô Lương, nó tưởng Ngô Lương chỉ đến đây ăn chực uống chực, không ngờ lại còn giữ chiêu sau, đây là định ăn cả gói mang về à? "Trình huyện lệnh có khó khăn gì sao?" Lần này đến lượt Ngô Lương hỏi câu này, hỏi xong cũng không đợi Trình Dục trả lời, lại tự mình nói tiếp: "Không sao, chi phí đồ cúng ta có thể tự mình gánh vác trước, Trình huyện lệnh chỉ cần lập cho ta một tờ giấy nợ, nói rõ nếu Trình huyện lệnh làm theo lời ta, trong vòng nửa năm sẽ có được cơ hội tốt để lên như diều gặp gió, lúc đó trả lại hoàng kim cũng không muộn.

Nếu trong vòng nửa năm không có gì khởi sắc, vậy là ta nói bậy nói bạ, chi phí đồ cúng này đương nhiên do ta tự gánh vác, không liên quan đến Trình huyện lệnh, thế nào?" Nửa năm?

Cơ hội lên như diều gặp gió lại có thể chính xác đến trong vòng nửa năm?

Nếu người này nói không sai, vậy thì quá thần kỳ rồi, lẽ nào đây thật sự là lòng thương xót của Thượng thiên giáng xuống? "Được, ta sẽ làm theo lời ngươi!" Trình Dục suy nghĩ kỹ lời của Ngô Lương, chuyện này thành công thì mình có thể lên như diều gặp gió, lúc này nếu không thành công mình dường như cũng không có tổn thất gì, liền lập tức đồng ý.

Nói xong liền nhờ Tuân Úc cho người lấy bút mực.

Trên một tấm vải lụa thích hợp để bảo quản và mang theo lâu dài thời bấy giờ, ông lập một tờ giấy nợ, còn lấy ra con dấu vuông mang theo người đóng một con dấu lên đó, lúc này mới giao cho Ngô Lương xem.

Ngô Lương liếc qua, đặt tấm vải lụa sang một bên phơi, chờ mực

khô rồi mới cất.

Trình Dục thì nóng lòng hỏi: "Sự việc đến nước này, Ngô tư mã có thể chỉ điểm cho Trình mỗ rồi chứ?" Tuân Úc và Tào Bẩm cũng đang háo hức chờ Ngô Lương mở miệng.

Vừa rồi khi nhắc đến hoàng kim, bọn họ đều có chút nghi ngờ Ngô Lương, nhưng khi Ngô Lương nói ra hiệp nghị "đánh cược" này, hai người bất giác lại bắt đầu tin tưởng.

Dù sao hiệp nghị này cơ bản đã có thể loại trừ khả năng Ngô Lương lừa đảo.

Đặc biệt là Tuân Úc, mưu sĩ có đầu óc và mưu lược như ông, không ngăn cản Trình Dục lập giấy nợ chính là bằng chứng tốt nhất.

Hơn nữa, đầu óc của Trình Dục cũng chưa chắc đã kém Tuân Úc bao nhiêu, sao lại có thể dễ dàng mắc lừa… "Dễ nói thôi." Ngô Lương cười cười, cuối cùng nói: "Giấc mộng thời niên thiếu của Trình huyện lệnh là leo lên Thái Sơn, hai tay ôm mặt trời, ta nói không sai chứ?" "Không sai." Tuân Úc và Trình Dục đều khẽ gật đầu.

Ngô Lương gật đầu, nói tiếp: "Thái Sơn là đứng đầu Ngũ Nhạc, do đầu của Bàn Cổ hóa thành, đúng như câu 'Thái Sơn an, thì tứ hải giai an', là nơi đế vương từ xưa đến nay phong thiện.

Trình huyện lệnh ở Thái Sơn ôm mặt trời, ngụ ý chính là nói ông có tướng phò tá đế vương, sau này phong hầu bái tướng chẳng phải là chuyện hợp tình hợp lý sao?" "Lời của Ngô tư mã quả thực có chút đạo lý, Trình mỗ lúc trẻ cũng từng nghĩ như vậy, nhưng nghĩ mãi nghĩ mãi đã đến tuổi này, nay vẫn một sự nghiệp không thành." Trình Dục tiếp lời, có cảm giác hận vì gặp nhau quá muộn. "Vấn đề chính là ở chỗ Trình huyện lệnh tuy có mệnh phong hầu bái tướng, nhưng lại không thuận theo thiên mệnh, vì vậy mới lận đận cả đời." Ngô Lương cười hì hì nói: "Thứ cho ta nói thẳng, Trình huyện lệnh họ Trình, tên

một chữ Lập, đại trượng phu phải đứng vững giữa trời đất, quả thực là một cái tên hay, nhưng Trình huyện lệnh lại khác người thường, ông sớm đã đứng trên đỉnh Thái Sơn, khởi điểm cao hơn người bình thường rất nhiều, làm sao có thể lập thêm nữa?" "Đúng vậy, làm sao có thể lập thêm nữa?" Lời này lại khiến Trình Dục vô cùng thấm thía, ông tự phụ tài cao tám đấu, mưu lược quyết đoán, hơn xa người thường, nhưng lại luôn "lập" không nổi. "Thuận theo thiên mệnh, ôm mặt trời thì sẽ lập!" Ngô Lương thấy đã lót đường gần đủ, cuối cùng nói ra lời muốn nói. "Ôm mặt trời thì sẽ lập?" Trình Dục hơi sững sờ, cẩn thận suy ngẫm hàm ý trong đó.

Tuân Úc và Tào Bẩm cũng nhíu mày, tĩnh tâm thưởng thức ý nghĩa trong câu "ôm mặt trời thì sẽ lập".

Chỉ vài giây sau. "Dục!?" Trình Dục và Tuân Úc gần như đồng thời nói ra chữ này. "Không sai!" Ngô Lương uống cạn rượu ngon trong ly, lớn tiếng nói: "Cho nên ta mới nói Trình huyện lệnh mệnh trung khiếm nhật, chỉ cần Trình huyện lệnh bổ sung chữ 'nhật' này vào tên, là có thể thuận theo thiên mệnh, lên như diều gặp gió chỉ trong nay mai!" Đúng lúc này. "Báo!" Một quân quan vội vã chạy đến ngoài cửa phòng khách. "Chuyện gì?

Cứ nói không sao!" Tuân Úc biết Tào Bẩm và Trình Dục đều không phải người ngoài, Ngô Lương… đã có quan hệ thân thiết như vậy với Tào Bẩm, chắc cũng không có vấn đề gì, liền hỏi thẳng. "Bẩm báo Tư mã, ngoài thành đột nhiên có một đội quân mã đến, tự xưng là gia quyến của Tào sứ quân, mạt tướng đặc biệt đến xin chỉ thị của Tư mã có nên mở cổng thành cho họ vào không?" Quân quan vội vàng đáp. "Gia quyến của Sứ quân sao lại đột nhiên đến Quyên Thành, sao cũng không báo trước một tiếng?" Nghe báo cáo của quân quan, Tuân Úc lập tức lộ vẻ nghi hoặc: "Truyền lệnh của ta, tạm thời không được mở cổng cho vào, đợi ta và Tào giáo úy đích thân kiểm tra

thân phận rồi mới quyết định!" Y rõ ràng đang nghi ngờ thân phận của người đến.

Trong tình huống bình thường, việc gia quyến của Tào lão bản di chuyển nhất định sẽ báo trước cho quan viên dọc đường, mỗi nơi đi qua quan viên đều phải ra khỏi thành đón tiếp từ trước, và khi rời đi còn phải phái binh hộ tống một đoạn đường, đảm bảo không có sơ suất gì.

Cho nên đám người bên ngoài nếu thật sự là gia quyến của Tào lão bản, hoàn toàn không có lý do gì đột ngột đến đây.

Trong đó có thể có gian trá.

Tuy nhiên, lời còn chưa dứt, đã thấy Tào Bẩm và Ngô Lương đứng dậy.

Tào Bẩm vẻ mặt lo lắng nói với Tuân Úc: "Văn Nhược thúc, mau cùng ta đi kiểm tra, có lẽ thật sự là gia quyến của bá phụ ta, nếu quả thật như vậy, Trần Lưu e là đã xảy ra chuyện rồi!" "Trần Lưu?

Trần Lưu do chí giao của Sứ quân là Trương Mạc, Trương thái thú trấn giữ, gần đây lại không nhận được bất kỳ chiến báo nào, sao có thể xảy ra chuyện?" Tuân Úc vẫn một mực không hiểu.

Xuân năm nay khi Tào lão bản lần đầu chinh phạt Đào Khiêm, còn từng dặn dò gia quyến rằng: "Nếu ta không trở về được, các ngươi có thể đi nương tựa Mạnh Trác (tự của Trương Mạc)." Sau này khải hoàn trở về, gặp Trương Mạc, hai người lại nhìn nhau mà khóc.

Từ đó có thể thấy quan hệ giữa họ thân mật không kẽ hở đến mức nào.

Cho nên trong tình huống không nhận được bất kỳ chiến báo nào, Tuân Úc dù có nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra Trần Lưu rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì. "Vừa đi vừa nói!" Vừa nói, Tào Bẩm và Ngô Lương

đã đi ra ngoài phòng khách.

Tuân Úc và Trình Dục vẻ mặt nghi hoặc, nhìn nhau một cái, cũng vội vàng đi theo. … Trên đường đến cổng thành, Ngô Lương cũng suốt dọc đường âm thầm suy nghĩ Trần Lưu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Tuân Úc vừa rồi nói không nhận được bất kỳ chiến báo nào, tức là Trần Lưu tạm thời vẫn chưa xảy ra chiến sự, cho dù Trương Mạc có ý định phản bội, chắc cũng chưa chính thức phát động binh biến.

Nếu như vậy, gia quyến của Tào lão bản vì sao phải theo kế hoạch đến Quyên Thành?

Trừ phi… bọn họ phát hiện Trương Mạc có hành động bất thường!

Chỉ là hành động đó rốt cuộc là gì?

Ngô Lương lặp đi lặp lại hồi tưởng lịch sử mình biết, cuối cùng lại có một chi tiết không đáng chú ý thu hút sự chú ý của hắn.

Lữ Bố! 《Tam quốc chí》 ghi lại: Nửa năm trước khi Trương Mạc phản bội, tức là gần đây, Lữ Bố vì hội chiến với Hắc Sơn quân Trương Yến ở chỗ Viên Thiệu lập được chiến công, lại phạm phải tật kiêu ngạo hống hách, vì thế bị Viên Thiệu nghi kỵ, ngầm phái giáp sĩ ám sát.

Lữ Bố tuy có phòng bị nên may mắn thoát nạn, nhưng cũng chỉ có thể một lần nữa chạy trốn đến Nội Hà hội hợp với Trương Dương.

Mà trên đường chạy trốn, Lữ Bố đi qua Trần Lưu, Trương Mạc phái người ra thành đón tiếp, không chỉ khoản đãi hắn nồng hậu, lúc chia tay hai người còn nắm tay nhau lập lời thề kết giao… Bây giờ, cách thời điểm Trương Mạc phản bội Tào lão bản trong lịch sử đúng lúc còn chưa đầy nửa năm!

Tức là, cùng lúc Ngô Lương và Phường Nhân Quân đến Nguyên Thành trộm mộ, Lữ Bố thực ra đã đến Trần Lưu, hai bên gần như là đi lướt qua nhau?

Cũng vì thế, ở Bất Quy Cốc, Phường Nhân Quân mới gặp phải bộ tướng của Lữ Bố là Hách Manh, chứ không phải Lữ Bố đích thân đến.

Dù sao lúc đó Lữ Bố có thể đang trên đường chạy trốn, có thể để lại một đội quân nhỏ đi trộm mộ đã là gan lớn lắm rồi, sao lại có thể đích thân mạo hiểm làm lỡ thời gian trên đường, lỡ bị Viên Thiệu đuổi kịp thì sao?

Nhưng suy đoán này vẫn tồn tại một lỗ hổng nhỏ.

Hiện tại Lữ Bố và Tào lão bản chưa hề trở mặt, cho dù Lữ Bố đi qua Trần Lưu gặp Trương Mạc một lần, thậm chí lập lời thề kết giao cũng không phải chuyện gì to tát, ít nhất đối với người nhà họ Tào không biết lịch sử thì không cần cảnh giác đến vậy.

Dù sao thời đại này liên hoành hợp tung vốn là chuyện thường tình.

Trong lịch sử Tào lão bản cũng không vì chuyện này mà trách cứ hay nghi ngờ Trương Mạc, mùa hè năm sau khi lần thứ ba chinh phạt Đào Khiêm, vẫn để Trương Mạc trấn thủ Trần Lưu chính là bằng chứng trực tiếp nhất, cũng chính vì sự tin tưởng này, Tào lão bản mới suýt rơi vào cảnh không nhà để về.

Chương 60

Trừ phi… lúc Ngô Lương thu phục Điển Vi, lời gõ đầu Triệu Sủng đã lọt vào tai Trương Mạc, cuối cùng vẫn kích thích đến Trương Mạc.

Đến nỗi lần này khi Trương Mạc và Lữ Bố gặp mặt, đã nói hoặc làm một số chuyện khá quá khích, và những chuyện này lại lọt vào tai người nhà họ Tào, vì thế mới theo kế hoạch đào tẩu?

Đang nghĩ như vậy, một đoàn người đã đến trên cổng thành. "Người đến là ai?" Tào Bẩm mượn ánh sáng của đuốc cố gắng nhìn xuống, nhưng vẫn không thể nhìn rõ mặt của người dưới thành, chỉ có thể đại khái thấy được bên dưới tập trung khoảng mấy trăm người, đành phải lớn tiếng hỏi. "An Dân?

Trên thành có phải là An Dân không?" Dưới thành vang lên một giọng nói mừng rỡ của một người phụ nữ. "Đinh bá mẫu?" Tào Bẩm trong nháy mắt đã nhận ra thân phận của người phụ nữ đó, vội vàng quay đầu nói với Tuân Úc: "Văn Nhược thúc, mau hạ lệnh mở cổng thành đón tiếp, dưới thành chính là gia quyến của bá phụ, tuyệt đối không sai!" Lúc này Ngô Lương cũng vội vàng gân cổ lên hét: "Trần Kim Thủy, Doãn Kiện có ở dưới đó không?" "Có đây!" Giọng nói đặc trưng của Trần Kim Thủy vang lên. "Các mỹ nhân của ta đều bình an vô sự chứ?" Ngô Lương lại tiếp tục hét. "Tư mã cứ yên tâm, không thiếu một sợi lông tơ, anh em đều để ý lắm!" Trần Kim Thủy đáp lại. "Tốt, tốt, tốt, lát nữa mời các ngươi uống rượu!" Ngô Lương mừng rỡ không thôi nói. "…" Quay đầu lại lại thấy Tào Bẩm, Tuân Úc, Trình Dục, cùng với binh lính trên tường thành đều vẻ mặt kỳ quái nhìn hắn.

Tên này rốt cuộc sao vậy, sao lại không biết nặng nhẹ, không quan tâm gia quyến của Sứ quân có sao không, lại đi quan tâm mỹ nhân của mình trước?

Mà còn là trước mặt đông đảo gia quyến của Sứ quân… Ai, con đường đời của một người, đều là do mình đi sai, không trách được người khác.

Tuy nhiên họ đâu biết, Ngô Lương vốn dĩ đã định đi một con đường "biết đủ thì không nhục" trước mặt Tào lão bản… Lời này không phải Ngô Lương nói, chính là Trình Dục vừa mới được Ngô Lương "chỉ điểm" nói.

Cũng vì thế, trong lịch sử Trình Dục đã sống thoải mái đến tám mươi tuổi, chết tại nhà.

Điều này tạo thành sự tương phản rõ rệt với Tuân Úc, người lúc này được Tào lão bản trọng dụng hơn, trong lịch sử công lao của Tuân Úc tuyệt đối lớn hơn Trình Dục rất nhiều, nhưng kết cục lại không viên mãn bằng Trình Dục, thậm chí có thể nói là thê thảm. … Gia quyến của Tào lão bản tuy không ít, nhưng cũng không đến mấy trăm người.

Trong đó ngoài mỹ nhân của Ngô Lương và thân vệ của Tào phủ, còn có những binh lính Phường Nhân Quân lúc trước ở lại Trần Lưu, lần này bọn họ cũng đi cùng, trên đường vừa hay đảm nhận trách nhiệm hộ vệ, cũng coi như là tận dụng được.

Đối với gia quyến của Tào lão bản, Tuân Úc và Trình Dục tự nhiên không dám chậm trễ chút nào, ngay trong đêm liền thu xếp cho họ một tòa nhà lớn để ở.

Gia quyến của Ngô Lương cũng được một căn nhà nhỏ.

Quy mô tuy không bằng tòa nhà ở Trần Lưu, nhưng dù sao cũng

thoải mái hơn quân doanh nhiều.

Hơn nữa, đợi chuyện của Trương Mạc giải quyết xong, Ngô Lương chắc chắn sẽ quay lại Trần Lưu, nơi này chỉ là nơi ở tạm thời, tự nhiên cũng không cần quá cầu kỳ.

An bài cho các mỹ nhân xong, Ngô Lương cuối cùng cũng có thời gian gọi Trần Kim Thủy và những người khác đến, hỏi ra nghi vấn trong lòng: "Trần Lưu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" "Trương Mạc có động tĩnh!" Doãn Kiện hạ thấp giọng nói: "Không phải ta nói, là thân vệ trong nhà Sứ quân nói, bọn họ được Tào giáo úy dặn dò phải theo dõi chặt chẽ mọi động tĩnh trong thành, gần đây phát hiện bộ hạ của Lữ Bố đã đến gần Trần Lưu, Trương Mạc không chỉ bí mật phái người đưa lương thảo, cho hắn bí mật đóng quân trong rừng rậm, còn nhiều lần nửa đêm mật hội với hắn." "Mật hội?" Ngô Lương hơi nhíu mày.

Trong lịch sử, lần này Trương Mạc công khai gặp Lữ Bố, nếu không chuyện này cũng sẽ không được ghi vào sử sách, cứ như vậy cho đến gần nửa năm sau, Trần Cung thuyết phục một phen mới cuối cùng hạ quyết tâm phản bội.

Tức là, lần này thật sự có khả năng là vì sự gõ đầu của mình, khiến Trương Mạc vốn đã bất an lại sớm động lòng?

Điều này cũng có thể hiểu được, Trần Cung thuyết phục một phen là có thể thuyết phục được ông ta, vậy Ngô Lương gõ đầu một phen làm ông ta kinh động tự nhiên không có gì lạ. "Đúng vậy." Trần Kim Thủy tiếp lời: "Nhưng gia quyến của Sứ quân lại không cho là vậy, đặc biệt là sau khi được thân vệ hộ tống ra khỏi thành trong đêm, lại nghe thân vệ nói, Tào giáo úy là nghe lời ngươi mới sắp xếp như vậy, đã có không ít người bất mãn với ngươi, trên đường mệt mỏi không biết đã chửi ngươi bao nhiêu lần, ngay cả Đinh phu nhân cũng nói Tào

giáo úy là bị ngươi mê hoặc nên chuyện bé xé ra to… Hữu Tài huynh đệ, ngươi phải cẩn thận rồi, nếu Đinh phu nhân vì chuyện này mà mách tội ngươi với Sứ quân, e là ngươi sắp gặp đại kiếp rồi." Nói đến đây, không chỉ Trần Kim Thủy, mà cả năm người còn lại của Doãn Kiện cũng vẻ mặt lo lắng, không biết phải làm sao.

Phản ứng của gia quyến Tào lão bản thì lại phù hợp với lịch sử… Đinh phu nhân này Ngô Lương tự nhiên cũng biết.

Người phụ nữ này là một người ghê gớm.

Là vợ cả của Tào lão bản, Đinh phu nhân không thể sinh con, Tào lão bản cũng không vì thế mà lạnh nhạt với bà, ngược lại sau khi mẹ ruột của con trai cả Tào Ngang là Lưu phu nhân mất sớm, đã cho Tào Ngang làm con thừa tự của bà.

Con trai cả Tào Ngang à, theo lễ tiết lúc đó, con trai cả mới là người kế vị danh chính ngôn thuận nhất của Tào lão bản.

Tức là nếu Tào Ngang không chết, dù Đinh phu nhân này không thể sinh con, sau này cũng có khả năng lớn nhất trở thành thái hậu.

Từ đó có thể thấy, Tào lão bản quan tâm bà đến mức nào.

Tiếc là, ba năm sau, Tào Ngang cùng Điển Vi, Tào Bẩm đều chết ở Uyển Thành.

Đinh phu nhân vì thế mà cả ngày lấy nước mắt rửa mặt, còn thường xuyên oán trách Tào lão bản, Tào lão bản để bà bình tĩnh lại, bèn đưa bà về nhà mẹ đẻ.

Nào ngờ đi một lần là không trở về, Tào lão bản sau này còn đích thân đến nhà làm lành, Đinh phu nhân cũng không thèm để ý.

Thậm chí Tào lão bản cuối cùng tỏ ý nếu lần này không đi cùng ông thì chính là tuyệt giao, Đinh phu nhân cũng không hề đáp lại, hai người cuối cùng đường ai nấy đi.

Dù vậy, sau khi Đinh phu nhân chết, Tào Tháo vẫn hậu táng cho bà.

Đây chính là địa vị của Đinh phu nhân trong lòng Tào lão bản, dù Tào lão bản sau này nạp rất nhiều thiếp thất, cũng không ai có thể lay chuyển được.

Cho nên, việc Trần Kim Thủy và những người khác lo lắng không phải là không có lý. "Chuyện này không sao, lúc này gia quyến của Sứ quân chán ghét ta bao nhiêu, sau này sẽ cảm tạ ta bấy nhiêu." Ngô Lương thản nhiên cười nói. "Lời này nói thế nào?" Trần Kim Thủy và những người khác không hiểu hỏi. "Nói ra các ngươi cũng không hiểu, thôi được rồi, rượu thịt lát nữa sẽ có người mang đến, các ngươi dùng xong thì đi nghỉ ngơi trước đi." Ngô Lương bí ẩn cười một tiếng, rồi trong ánh mắt nghi hoặc của Trần Kim Thủy và những người khác, quay người ra khỏi nhà nhỏ.

Bây giờ Ngô Lương đã xác định được một chuyện: Trương Mạc, lần này phản chắc rồi!

Điều này quả thực có quan hệ rất lớn với hắn.

Nói thế này đi, nếu lần này gia quyến của Tào lão bản không rời khỏi Trần Lưu trong đêm, Trương Mạc có lẽ còn do dự.

Nhưng bây giờ dưới sự "gieo mầm trước" của hắn, gia quyến của Tào lão bản đào tẩu trong đêm, sau khi Trương Mạc phát hiện nhất định sẽ cho rằng Tào lão bản đã chuẩn bị ra tay với ông ta, vì thế mới đưa gia quyến đi trước, làm sao còn có chỗ để do dự nữa?

Chỉ cần Trương Mạc phản bội.

Gia quyến của Tào lão bản biết chuyện này là do hắn sắp xếp trước, cảm quan sẽ lập tức từ xấu chuyển thành tốt, nỗi khổ mấy ngày qua đều biến thành ngọt ngào, đây là ơn cứu mạng, tự nhiên sẽ

mang lòng cảm kích, không khỏi nói tốt cho hắn trước mặt Tào lão bản.

Tào lão bản sau khi biết chuyện này, cũng sẽ thấy được "lòng trung thành" của hắn.

Emmm… Việc quan trọng nhất bây giờ là đi tìm hiểu tình hình chiến sự ở tiền tuyến của Tào lão bản, sau đó dựa vào tình hình thực tế mà sắp xếp trước một số việc, tiếp theo có thể yên tâm chờ thu hoạch. … Trong tòa nhà an trí gia quyến của Tào lão bản.

Tuân Úc và Trình Dục hai người đều đứng ở cửa, đích thân chỉ huy thân vệ và binh lính giúp chuyển đồ đạc mang theo, đây là gia quyến của Sứ quân, ngoài Ngô Lương ra, ai dám chậm trễ?

Ngô Lương biết với thân phận của mình không tiện trực tiếp hỏi thăm quân tình tiền tuyến từ hai người này, vì thế sau khi chào hỏi, lại kéo một binh lính Phường Nhân Quân vừa từ trong đi ra, hỏi: "Tào giáo úy ở đâu?" "Bẩm Tư mã, Tào giáo úy đang ở trong sân trong, vào sân đó là có thể thấy." Binh lính chắp tay nói. "Vất vả rồi." Ngô Lương gật đầu, đi thẳng vào sân trong.

Trong sân trong, Tào Bẩm đang bị hai nam một nữ ba đứa trẻ tuổi không lớn quấn lấy nói chuyện.

Cô bé đó khoảng mười hai, mười ba tuổi, môi hồng răng trắng, mắt hạnh mặt trái xoan, trông rất đáng yêu, vừa nhìn đã biết là một mỹ nhân tương lai.

Hai cậu bé còn lại, một đứa khoảng mười tuổi, đứa còn lại sáu bảy tuổi.

Đã là gia quyến của Tào lão bản, hẳn đều là con cái của Tào lão bản.

Chỉ là rốt cuộc là ai thì Ngô Lương còn khó phán đoán, chỉ có thể

đại khái suy đoán đứa trẻ sáu bảy tuổi có thể là Ngụy Văn Đế Tào Phi trong lịch sử, vì lúc này Tào Phi hẳn là vừa đúng sáu bảy tuổi.

Thấy Ngô Lương đi vào, Tào Bẩm nháy mắt ra hiệu "cứu mạng", bình tĩnh hỏi: "Hữu Tài hiền đệ, gia quyến đã sắp xếp ổn thỏa cả chưa?" "Đa tạ An Dân huynh quan tâm, đã sắp xếp ổn thỏa rồi." Ngô Lương chắp tay, nháy mắt ra hiệu: "An Dân huynh, ta có chuyện quan trọng muốn bàn, có thể mượn một bước nói chuyện không?" "Được rồi, được rồi, các ngươi mấy đứa tự chơi đùa một lát đi, ta đi làm chút việc, lát nữa sẽ quay lại nghe các ngươi nói chuyện." Tào Bẩm cảm kích cười một tiếng, vội vàng nhân cơ hội dỗ dành ba đứa trẻ để thoát thân.

Nào ngờ lời vừa nói xong, cô bé mười hai, mười ba tuổi đã đến trước mặt Ngô Lương, một đôi mắt hạnh đầy địch ý đánh giá Ngô Lương, mở miệng hỏi: "Ngươi chính là Ngô Hữu Tài đã hại chúng ta phải đi đường suốt đêm?" "Chính là tại hạ." Ngô Lương cúi đầu hành lễ. "Mẹ ta nói ngươi không phải người tốt, hại chúng ta vô cớ chịu khổ rất nhiều, đợi cha và đại ca ta trở về, ta nhất định sẽ bảo họ trị tội ngươi!" Cô bé lập tức hùng hổ nói. "Ta có tội gì chứ?" Ngô Lương cười hì hì hỏi. "Đi, đi, đi, làm việc chính trước." Thấy vậy Tào Bẩm vội vàng qua kéo Ngô Lương đi ra ngoài, vừa đi vừa nhỏ giọng dặn dò: "Hữu Tài hiền đệ, ngươi tuyệt đối đừng chọc vào nó, nó là người khó đối phó nhất trong số các huynh đệ tỷ muội của ta, ngươi yên tâm, lời của nó ngươi không cần để trong lòng, ta sẽ bảo lãnh cho ngươi trước mặt bá phụ." "Cô nương này rốt cuộc là ai vậy?" Ngô Lương kỳ quái hỏi. "Nó tên là Tào Nỉ, là cháu gái của người vợ lẽ đã mất của bá phụ ta, Lưu phu nhân, nay cùng Tử Tu được gả cho người vợ cả Đinh phu nhân, là con gái lớn trong nhà bá phụ." Tào Bẩm đáp. "Tào Nỉ?" Lại là một cái tên hay!

Ngô Lương theo thói quen rùng mình một cái.

Nhưng con gái của người vợ lẽ đã mất Lưu phu nhân… Theo những gì Ngô Lương biết, Lưu phu nhân tổng cộng chỉ để lại ba đứa con.

Một là Tào Ngang, một là Tào Thước.

Còn có một người con gái, tên không rõ, nhưng lại có một danh hiệu là Thanh Hà công chúa.

Thanh Hà công chúa này lại càng là một người ghê gớm, trong lịch sử vì chồng là Hạ Hầu Mậu lợi dụng cơ hội đóng quân bên ngoài, nuôi dưỡng nhiều kỹ nữ tuyệt sắc, liền trực tiếp thiết kế hãm hại vu cáo ông ta, suýt nữa hại chết ông ta.

Emmm… người ghê gớm như vậy, quả thực không thể chọc vào!

Đến cổng tòa nhà, Ngô Lương đã truyền đạt xong ý của mình cho Tào Bẩm.

Tào Bẩm gặp Tuân Úc và Trình Dục, bèn nói theo lời dặn: "Văn Nhược thúc, hiện nay gia quyến của bá phụ đã đến Quyên Thành tạm lánh, có Văn Nhược thúc và Trình huyện lệnh ở đây trấn thủ thì tự nhiên không lo gì, chỉ là không biết chiến sự tiền tuyến thế nào, bá phụ có thuận lợi không?" "Tự nhiên thuận lợi!" Nghe câu hỏi này, Tuân Úc lập tức phấn chấn, tinh thần phơi phới nói: "Sứ quân đã công phá Đàm Thành từ nửa tháng trước, Đào Khiêm suất lĩnh tàn quân lui về Lăng Huyện, Sứ quân thừa thắng truy kích, hiện đã chiếm được Đông Hải, Lang Tà hai nơi, đến nay Từ Châu đã có hơn nửa rơi vào tay Sứ quân.

Hiện Sứ quân đang định hồi quân tiến về phía nam, nếu có thể chiếm thêm Hạ Bì, Quảng Lăng hai nơi trước khi trời rét đất đóng băng, Từ Châu coi như hoàn toàn rơi vào tay Sứ quân." E là... cũng chỉ đến thế mà thôi.

Nghe Tuân Úc miêu tả, trong lòng Ngô Lương đã có phán đoán đại khái.

Phía bắc Lang Tà đã nối liền với Thanh Châu, Thanh Châu thứ sử Điền Giai và Lưu Bị tuy giải cứu Đào Khiêm không thành, nhưng vẫn còn không ít binh lực đóng ở đó, tất sẽ phòng thủ nghiêm ngặt.

Thêm vào đó còn có Khổng Dung ở Bắc Hải cùng Điền Giai, Lưu Bị môi hở răng lạnh, tất sẽ xuất binh tương trợ, trận chiến này trong thời gian ngắn chắc chắn không thể đánh xong.

Huống hồ, cho dù có thể đánh, Viên Thiệu ở phương bắc vẫn còn đang hổ đói rình mồi, chắc chắn không ngồi yên nhìn Tào lão bản dễ dàng thu hết Duyện Châu, Từ Châu, Thanh Châu vào túi, một mình một cõi.

Chương 61

Tào lão bản và mưu sĩ tùy quân Hí Chí Tài chắc chắn cũng biết điều này, vì vậy mới hồi quân nam hạ sau khi chiếm được Lang Tà.

Nhưng Hạ Bì và Quảng Lăng e rằng càng không thuận lợi, đặc biệt là Quảng Lăng quận.

Phải biết lúc này Quảng Lăng quận thái thú chính là em ruột của Trương Mạc, Trương Siêu, trong lịch sử cũng là một trong những nhân vật then chốt nghênh đón Lữ Bố vào Duyện Châu phản Tào.

Lúc này Trương Mạc phản bội đã là chuyện chắc chắn, hơn nữa hẳn là sắp xảy ra, vậy thì Trương Siêu không những không mở cổng thành nghênh đón Tào lão bản, mà còn sẽ đồng thời với lúc Trương Mạc phản bội, ngang nhiên xuất binh cầm chân Tào lão bản hồi quân cứu viện.

Về phần Đào Khiêm.

Theo ghi chép lịch sử, gã này sau khi bị Tào lão bản đánh bại, ý nghĩ đầu tiên chính là chạy về quê nhà Đan Dương ở phía nam.

Nhưng điều này đã không còn quan trọng, dù Tào lão bản lần này không giết được lão, lão cũng chỉ còn sống được chưa đầy một năm nữa là bệnh chết. "Lại thuận lợi như vậy sao?

Bá phụ quả nhiên dũng vũ tuyệt luân!" Tào Bẩm kích động nói.

Sau đó liền nghe Ngô Lương đứng sau lưng đột nhiên hỏi một câu không liên quan: "Sứ quân lần này chinh thảo Từ Châu, chắc là không có đồ thành chứ?" "Sứ quân vì sao phải đồ thành?" Tuân Úc khó hiểu nhìn qua, nhíu mày hỏi: "Sứ quân là quân nhân nghĩa, gần đây công thành chiếm đất không những không đốt không giết, còn nhiều lần

phát chẩn cứu tế bá tánh nghèo khổ trong thành, vì vậy khi công đả Từ Châu, mỗi khi đến một thành đều có bá tánh ra thành nghênh đón.

Có lúc quan binh thủ thành nghe tin Sứ quân tới, thậm chí còn mở toang cổng thành dâng thành đầu hàng, cam nguyện vì Sứ quân mà tận lực.

Thanh thế của Sứ quân nhất thời không ai bì kịp, sao lại làm ra chuyện đại bất vi đi ngược lòng thiên hạ như vậy?" Đây mới là nguyên nhân chính giúp Tào Tháo có thể chiếm được Đông Hải, Lang Tà trong thời gian ngắn như vậy phải không?

Lợi hại rồi Tào lão bản của ta.

Có tiền có cách đấu của người có tiền, không tiền có cách đấu của người không tiền.

Phải biết trong lịch sử, lần công đả Từ Châu này không thành, mùa hè năm sau lại xuất binh.

Không biết là do trả thù cha nhiều lần không được nên trong lòng tức giận, hay là do bị thiếu lương thực làm cho sợ hãi, mà lại hạ lệnh cho thuộc hạ trên đường đi mặc sức tàn sát cướp bóc, nơi nào đi qua "gà chó cũng không còn, thành quách không một bóng người".

Nghe nói chỉ riêng ở Bành Thành, Tào quân đã dồn mấy vạn người xuống sông Tứ Thủy dìm chết, thi thể làm tắc nghẽn dòng sông, khiến nước sông không thể chảy.

Nhưng lần này, nhờ sớm có được vàng bạc từ lăng Lương Hiếu Vương, Tào lão bản thảo phạt Đào Khiêm rõ ràng thuận lợi hơn rất nhiều.

Không những tâm trạng thoải mái, mà lương hướng cũng không phải lo lắng.

Không ngờ lại dùng đến chiến thuật "hoài nhu công tâm" như vậy,

không đánh mà khuất phục được quân người, vừa được danh vừa được đất?

Ừm...

Ngô Lương bỗng cảm thấy công lao của mình quả thật không thể không kể đến, nếu không phải hắn kịp thời đến đây, giúp Tào lão bản trộm lăng Lương Hiếu Vương, e rằng mùa hè năm sau, bá tánh Từ Châu khó thoát khỏi cảnh máu chảy thành sông.

Lặng lẽ tự cho mình một like, thuận tay làm một vị cứu thế vô danh lặng lẽ.

Xong việc phủi áo đi, giấu sâu công và danh.

Cảm giác này cũng khá tuyệt!

Trong lòng nghĩ vậy, Ngô Lương liền nói dối không chớp mắt, cười nói: "Tuân tư mã nói cũng phải, Sứ quân trước nay nhân hậu, quân ta lại là quân nhân nghĩa, sao có thể làm chuyện tàn khốc như vậy, là ta hồ ngôn loạn ngữ rồi." Tuân Úc cuối cùng không nhắc đến chuyện này nữa, lại nhíu mày nhìn về phía Tào Bẩm: "Chỉ là Trần Lưu...

An Dân, ngươi nói Trần Lưu có thể có biến cố, vì vậy mới lệnh thân vệ hộ tống gia quyến Sứ quân suốt đêm hành quân gấp đến Quyên Thành, tin đồn này lại nghe từ đâu ra?" "Chuyện này..." Tào Bẩm bất giác liếc nhìn Ngô Lương. "Ta nói." Ngô Lương nhận lời, bây giờ đã đến lúc tranh công, ngoài ta còn ai? "Thái thú Trần Lưu Trương Mạc và Sứ quân là bạn bè chí cốt, dù có mật hội với Lữ Bố cũng không thể kết luận y có ý phản bội, biết đâu chỉ là đang lôi kéo Lữ Bố cho Sứ quân, sao ngươi lại dám quả quyết?" Tuân Úc hỏi. "Vừa rồi ta đã nói, tổ tiên nhà ta là kê đồng nhất mạch tương thừa, ngày thường không thể lên đồng..." Ngô Lương dứt khoát lại lôi cái cớ vạn năng này ra.

Nhưng thấy Tào Bẩm, Tuân Úc và Trình Dục ba người đều mang vẻ mặt "được rồi được rồi, chúng ta biết rồi, ngươi không cần nói nữa", hắn bèn dứt khoát bỏ qua những lời phía sau, dừng một chút rồi nói thẳng: "Lần này trước khi rời Trần Lưu, ta vô cớ lên đồng, đã dự cảm được chuyện này, vì vậy báo trước." "Ngươi chắc chắn mấy phần?" Qua chuyện của Trình Dục, lúc này Tuân Úc cũng có chút tin tưởng vào bản lĩnh "lên đồng" của Ngô Lương, nhưng chuyện liên quan đến quân cơ yếu vụ, lại không dám hoàn toàn dựa vào đó. "Mười phần." Ngô Lương dứt khoát vỗ ngực cười nói, rồi lại nói: "Bất kể Tuân tư mã và Trình huyện lệnh có tin hay không, phòng bị trước vẫn hơn." "Thật không dám giấu, lần này Phường Nhân Quân chúng ta mang về một lô vàng, tuy không nhiều lắm, nhưng chắc đủ để Tuân tư mã trong thời gian ngắn nhất gia cố thành phòng, chiêu mộ binh mã, chuẩn bị vẹn toàn." "Nếu như Trương Mạc quả thật phản bội, Tuân tư mã tiến có thể công, lui có thể thủ, sẽ không rơi vào thế bị động, chịu cảnh không giữ được nhà." "Nếu như Trương Mạc không phản bội, đến lúc Sứ quân khải hoàn trở về, Tuân tư mã lại giao binh mã chiêu mộ được cho Sứ quân, cũng không tính là chiếm dụng quân hướng, không những không có tội mà còn có công." "Chẳng phải là nhất cử lưỡng tiện sao?" Theo kế hoạch trong lòng Ngô Lương, nhiệm vụ của hắn đến đây là kết thúc.

Chỉ cần Tào lão bản biết là hắn đã cảnh báo trước, đây đã là đại công một kiện, không ai có thể cướp đi công đầu này.

Còn những việc nguy hiểm như chiêu binh mãi mã, nghênh địch đánh trận thì hắn tuyệt đối không tham gia, thậm chí đến hiến kế cũng tuyệt đối không.

Dù sao đánh thua không những bị Tào lão bản trách phạt, còn có khả năng bị địch quân chém dưới ngựa; đánh thắng lỡ như Tào lão bản thấy hắn có tài tướng soái, từ đó cứ bắt hắn theo nam chinh bắc

chiến, vậy thì cuộc sống trộm mộ nhàn nhã của hắn coi như tiêu tùng.

Nói xong, Ngô Lương lại nhìn về phía Trình Dục, cười hì hì nói: "Hơn nữa...

Trình huyện lệnh chân trước vừa mới bù đắp được ngày tháng còn thiếu trong mệnh, chuyện này liền nối gót mà đến, đây chưa hẳn không phải là một tín hiệu, cơ hội không thể bỏ lỡ, thời gian không trở lại đâu." Sau khi nói xong những điều này với Tuân Úc và Trình Dục, Ngô Lương bèn cáo từ rời đi.

Có muốn giao số vàng lần này mang về cho Tuân Úc và Trình Dục sử dụng hay không, đó là chuyện của Tào Bẩm.

Có muốn nghe theo ý kiến của hắn mà sớm gia cố thành phòng, chiêu binh mãi mã phòng bị Trương Mạc hay không, đó lại là chuyện của Tuân Úc và Trình Dục.

Liên quan gì đến Ngô Hữu Tài hắn?

Dù sao công lao hắn muốn đã sớm nắm trong tay, chỉ đợi Tào lão bản trở về nghe đầu đuôi sự việc lần này, tự khắc sẽ nhìn hắn với con mắt khác về bản lĩnh "vô cớ lên đồng".

Huống hồ dù lùi một vạn bước mà nói, trong lịch sử, Trương Mạc phản bội trong tình huống mọi người không hề phòng bị.

Quyên Thành, Phạm Huyện, Đông A ba nơi này cuối cùng cũng được giữ lại.

Mà gia quyến của Tào lão bản vì cảnh báo của hắn đã sớm đến Quyên Thành, hắn và các mỹ nhân hiện đang ở Quyên Thành, chiến hỏa thế nào cũng không thể bén tới đây.

Cho nên, thế nào cũng không sao cả...

Cứ thế trở về tiểu trạch của mình, Điển Vi và Bạch Tinh Tinh

cũng tìm đến. "Ngươi đến đúng lúc lắm, còn nhớ lời ta nói với ngươi không?" Nhìn thấy Bạch Tinh Tinh, Ngô Lương đột nhiên lại nghĩ đến điều gì đó, bèn nghiêm túc nói. "Lời gì?" Bạch Tinh Tinh mặt đầy nghi hoặc. "Chỗ ta không nuôi người ăn không ngồi rồi." Ngô Lương nói. "Nói thẳng đi, ngươi muốn ta làm gì?" Bạch Tinh Tinh đảo mắt nói. "Từ ngày mai, ngươi nuôi bồ câu cho ta." Ngô Lương toe toét cười, nói. "Được." Bạch Tinh Tinh tuy không hiểu Ngô Lương rốt cuộc muốn làm gì, nhưng vẫn gật đầu, cuối cùng lại hỏi: "Nhưng chuồng bồ câu ở đâu, bồ câu ở đâu?" "Sân sau có một gian nhà củi nhỏ, ngày mai ta kêu người giúp ngươi sửa sang lại, tạm thời làm chuồng bồ câu chắc không thành vấn đề." Ngô Lương trầm ngâm một lát, cười hắc hắc nói: "Còn bồ câu thì... trong thành không ít nhà giàu đều có nuôi bồ câu, hôm nay ta ở phủ Tuân Úc đã từng thấy, khẩu kỹ của ngươi không phải có thể thân thiện với loài chim sao?

Chuyện này giao cho ngươi tự giải quyết, ta tin vào năng lực của ngươi." "Ngươi bảo ta đi ăn trộm?" Bạch Tinh Tinh lập tức trợn to mắt. "Nói gì thế, ngươi thân thiện với bồ câu, bồ câu tình nguyện theo ngươi về nhà, đây rõ ràng là tình ngay ý gian, sao có thể gọi là trộm?" Ngô Lương nghĩa chính ngôn từ nói. "Đó chính là trộm, ta không làm!" Bạch Tinh Tinh quay đầu đi nói. "Điển Vi!" Ngô Lương lập tức lật mặt, quay đầu quát Điển Vi: "Đem cái kẻ ăn không ngồi rồi không những muốn ăn chùa của ta, còn thèm muốn bảo bối trên người ta này vứt ra ngoài thành, sau này không cho phép nó xuất hiện trong phạm vi một dặm của ta!" "Vâng!" Điển Vi chẳng cần biết Ngô Lương có đang nói đùa hay không, lập tức tiến lên định bắt người. "Đợi, đợi một chút, ta làm, ta làm là được rồi, sao ngươi lại vô sỉ như vậy!" Bạch Tinh Tinh quả nhiên lập tức khuất phục. "Ngươi mới biết ta ngày đầu tiên sao?" Ngô Lương lúc này mới thôi, cười hì hì nói: "Ngày mai giờ này ta muốn thấy mười con bồ câu trong chuồng của ta, bất kể ngươi dùng thủ đoạn gì, nếu không ngươi chính là kẻ ăn

không ngồi rồi trong mắt ta." "Hừ..." Bạch Tinh Tinh đã không muốn để ý đến hắn nữa.

Chỉ hừ lạnh một tiếng, tập tễnh đi về phía căn phòng đã được sắp xếp từ trước.

Nhìn bóng lưng nàng, Ngô Lương đột nhiên có chút cảm xúc, quay đầu nhìn Điển Vi, chép miệng hỏi: "Điển Vi huynh đệ, ngươi nói xem có phải ta đã vì nhỏ mà mất lớn không?" "Tư mã vì sao lại nói vậy?" Điển Vi khó hiểu nói. "Đêm nay nàng đã có thể đồng ý nuôi bồ câu cho ta, chắc cũng có thể đồng ý những chuyện khác." Ngô Lương vừa lắc đầu vừa đi vào trong sân, miệng lẩm bẩm: "Vì nhỏ mất lớn a, thật là vì nhỏ mất lớn a..." Cùng lúc đó. "Hắt xì!" Tuân Úc đang cùng Tào Bẩm, Trình Dục bàn bạc kế sách suốt đêm bỗng không dưng hắt hơi một cái. ...

Mấy ngày tiếp theo, Tào Bẩm, Tuân Úc và Trình Dục bỗng chốc bận rộn hẳn lên.

Người tích trữ lương thảo, người chiêu binh, người mua sắm vũ khí, không chỉ ở Quyên Thành và Thọ Trương, mà còn phải chạy đến các nơi lân cận như Lẫm Khâu, Tần Đình, Phạm Huyện, Thành Dương, cả ngày khó mà thấy bóng người.

Đặc biệt là Tào Bẩm, gã này sớm đã muốn ra chiến trường thi triển tài năng, nhưng Tào lão bản không cho cơ hội.

Lần này cuối cùng cũng có khả năng ra trận giết địch, tự nhiên là dốc sức hơn ai hết, chỉ hận không thể lập tức dẫn một đội quân mã xông đến Trần Lưu, ra cái vẻ dù Trương Mạc không phản, cũng phải bóp cổ bắt hắn tạo phản.

Mà trái ngược hoàn toàn với mấy người họ chính là Ngô Lương.

Hắn mỗi ngày ngoài việc trêu chọc mười mỹ nhân của mình và

Bạch Tinh Tinh, thời gian còn lại thì đi lang thang khắp nơi, thỉnh thoảng lại đến xem chuồng bồ câu và đàn bồ câu ngày càng đông đúc.

Vẫn là Bạch Tinh Tinh tài giỏi, chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, chuồng bồ câu của hắn đã có quy mô ban đầu, đạt gần năm mươi mấy con, chỉ vì chưa nuôi thuần, tạm thời đều nhốt trong lồng để quen nhà.

Thấy cảnh tượng đáng mừng này, Ngô Lương đối với những con bồ câu này tự nhiên là quan tâm hết mực.

Vì vậy luôn có thể tỉ mỉ phát hiện ra vài con bị cảm cúm hoặc trầm cảm, để tránh lây nhiễm cho những con bồ câu khác, đành phải đau lòng đem chúng đi cúng miếu.

Miếu nào?

Ngũ tạng miếu!

Đối với hành vi không tôn trọng thành quả lao động của mình này, Bạch Tinh Tinh tự nhiên hận đến nghiến răng nghiến lợi, mỗi lần ăn bồ câu nướng đều như trút giận mà cắn rất mạnh, xương cũng có thể cắn nát.

Đương nhiên, Tào Bẩm không phải là không có ý mời Ngô Lương cùng đi lập chiến công, huynh đệ tốt tự nhiên phải có phúc cùng hưởng.

Nhưng Ngô Lương lại rất khéo léo từ chối hắn: "An Dân huynh, ngươi biết vì sao lúc đầu ta lại làm lính đào ngũ không?

Vì ta mắc một chứng bệnh không thể ra chiến trường.

Bệnh này tên khoa học gọi là 'hội chứng tâm lý sau chiến tranh', là một loại tâm bệnh không chữa khỏi được.

Ngươi thật sự tốt với ta thì đừng dẫn ta đi, nếu không ta lại làm lính đào ngũ trên chiến trường, với chức quan hiện tại của ta, ngươi

nghĩ Sứ quân sẽ xử trí ta thế nào?" "Tướng lĩnh lâm trận bỏ trốn, e là tội chồng thêm tội..." Tào Bẩm tự nhiên biết.

Chương 62

Thế là chuyện này cứ thế cho qua, Tào Bẩm không nhắc lại nữa.

Nhưng trước khi đi hắn vẫn giao cho Ngô Lương một việc, lúc hắn không có mặt nhất định phải thay hắn chăm sóc gia quyến của Tào lão bản, và dặn dò thân vệ nhà họ Tào, một khi có chuyện không tìm được hắn, thì đi tìm Ngô Lương giải quyết.

Đối với việc này, Ngô Lương không từ chối được nên cũng nhận lời, nhưng đến nay vẫn chưa từng đến tòa nhà lớn đó lần nào.

Dù sao, gia quyến Tào lão bản vì chuyện di dời suốt đêm mà đều có ý kiến không nhỏ với hắn, chẳng lẽ lại chủ động đến cửa tìm người ghét sao, Ngô Lương đâu có tự tiện như vậy?

Nhưng có những chuyện trốn cũng không thoát.

Chiều hôm đó, Ngô Lương đang nằm trên ghế tựa ngân nga khúc hát tắm nắng, một thân vệ nhà họ Tào đột nhiên đến cầu cứu: "Ngô tư mã, xảy ra chuyện rồi, xảy ra chuyện lớn rồi!" "Đừng vội, rốt cuộc là chuyện gì?" Ngô Lương trong lòng căng thẳng, vội vàng hỏi. "Nhị công tử không biết vì sao đột nhiên mắc bệnh nặng, sốt cao không ngừng, toàn thân run rẩy, đã không xuống giường được nữa rồi, xin Ngô tư mã mau đến xem!" Thân vệ thở hổn hển báo. "Đã mời y sư trong thành xem chưa?" Ngô Lương lại hỏi.

Nghe câu này, Bạch Tinh Tinh ở không xa lập tức có chút khó hiểu, trong lòng suy nghĩ: "Tại sao phải mời y sư trong thành, bản thân ngươi không phải là y sư sao?" May mà Bạch Tinh Tinh cũng không phải người thích xen vào chuyện của người khác, chỉ nghĩ trong lòng.

Nếu không mà nói câu này ra, Ngô Lương nhất định sẽ lập tức cân nhắc đuổi nàng đi, giữ một người lắm lời như vậy bên cạnh sẽ hỏng

việc.

Đùa gì thế!

Y thuật chuyện này trước đó chém gió với Bạch Tinh Tinh ra vẻ thì được, nhưng tuyệt đối không thể ra vẻ trước mặt người nhà họ Tào.

Trước đó ở Nguyên Thành dùng ngải cứu phòng ôn dịch, chuyện đó còn có thể nói qua được, dùng "biết sơ sơ" là có thể đối phó.

Nếu để lại ấn tượng "thần y" cho người nhà họ Tào, đó tuyệt đối không phải chuyện tốt!

Nếu không, sau này khi Tào lão bản bắt đầu đau đầu, bất kể là vấn đề gì với trình độ y học thời đại này cũng cực khó chữa khỏi.

Đến lúc đó, kết cục của thần y Hoa Đà, e rằng chính là kết cục của hắn!

Về phần nhị công tử của Tào lão bản là ai, Ngô Lương tự nhiên biết.

Không phải là Tào Phi như nhiều người vẫn nghĩ, mà là một trong ba người con của Lưu phu nhân - Tào Thước.

Theo lời Tào Phi tự thuật, lúc Tào Ngang tử trận hắn mới 10 tuổi, nghĩa là Tào Ngang lớn hơn hắn ít nhất 10 tuổi, mà mẹ đẻ của Tào Ngang là Lưu phu nhân mất sớm, Tào Ngang từ nhỏ đã được Đinh phu nhân nuôi dưỡng, vậy suy ra, Tào Thước hắn là con thứ của Tào lão bản, chứ không phải Tào Phi.

Năm đó sau khi Lưu phu nhân qua đời, Tào lão bản chỉ giao Tào Ngang và Tào Nỉ (Thanh Hà công chúa) cho Đinh phu nhân nuôi dưỡng, còn Tào Thước thì giao cho Biện phu nhân, tức mẹ đẻ của Tào Phi và Tào Thực, Võ Đế Biện hoàng hậu tương lai nuôi dưỡng.

Nhưng Tào Thước cũng là một đứa trẻ mệnh khổ.

Trong lịch sử tuy được Tào lão bản sủng ái, lại nhỏ tuổi hơn Tào Ngang và Tào Nỉ một chút, nhưng lại bệnh chết trước cả khi Tào Ngang tử trận...

Đôi khi vận mệnh thật khiến người ta thổn thức...

Bảo sao Tào Phi vận khí tốt thế.

Con trưởng Tào Ngang của Tào lão bản sớm tử trận, con thứ Tào Thước sớm bệnh chết, Tào Xung được Tào lão bản coi trọng nhất cũng sớm bệnh chết, Tào Thực duy nhất còn sống tranh giành quyền thừa kế với hắn, lại đúng là một tên nghiện rượu vào thời khắc mấu chốt thường xuyên vì uống rượu mà làm hỏng việc...

Đây căn bản là thiên mệnh rồi.

Khoan đã!

Ngô Lương đột nhiên ý thức được một vấn đề đáng sợ, Tào Thước không phải là sắp bệnh chết bây giờ chứ?

Theo ghi chép lịch sử, Tào Thước bệnh chết hẳn là vào đầu những năm Kiến An, tức là một năm trước khi Tào Ngang tử trận...

Nhưng xét đến việc sau khi Ngô Lương đến đã có không ít chuyện xảy ra thay đổi, nhiều chuyện đã diễn ra sớm hơn, Tào Thước bệnh chết sớm hơn dường như cũng không phải hoàn toàn không có khả năng.

Nếu là như vậy, Ngô Lương lần này cảnh báo trước đúng là có công, nhưng Tào lão bản cũng có thể đồng thời cho rằng, Tào Thước chính là vì lần di dời này mới nhiễm bệnh mà chết sớm, như vậy công và tội thật chưa chắc có thể bù trừ. "Xem rồi, y sư trong thành nói có lẽ là chướng lệ, bệnh này ông ta cũng không chữa được, chỉ kê mấy phương thuốc để Nhị công tử cầm cự." Trong lúc Ngô Lương đang

suy nghĩ, thân vệ lau mồ hôi trên mặt, cúi đầu đáp: "Nhưng Nhị công tử sau khi uống thuốc thang không có dấu hiệu thuyên giảm, ngược lại còn nghiêm trọng hơn, chúng tôi đã bắt y sư đó lại, chờ xử lý sau." "Đi, đến xem trước đã." Ngô Lương cuối cùng không trì hoãn nữa, vội vàng đứng dậy cùng thân vệ vội vã đến Tào phủ.

Cái gọi là "chướng lệ", thực ra chính là "ngược tật" (sốt rét) mà hậu thế thường gọi.

Nếu là sốt rét, hắn đúng là có cách chữa.

Đây không phải vì hắn cái gì cũng biết, mà là vì hậu thế đã xảy ra một chuyện khiến cả nước chấn động lúc bấy giờ.

Một nữ sĩ thông qua phương pháp chiết xuất đã thu được loại thuốc đặc hiệu chống sốt rét - artemisinin (thanh hao tố), trở thành nhà khoa học đầu tiên trong nước đoạt giải Nobel Y học và giải Nobel khoa học.

Tin tức này lúc đó gây chấn động trong nước, gần như không ai không biết, Ngô Lương tự nhiên không thể không biết.

Mà theo lời nữ sĩ này tự thuật, bà có thể đạt được thành tựu cao như vậy, lại là nhờ được một bộ y học cổ tịch tên là 《Trửu Hậu Bị Cấp Phương》 trong đó có ghi lại một phương thuốc chữa sốt rét khải phát: "Thanh hao một nắm, dùng hai thăng nước ngâm, vắt lấy nước cốt, uống hết." Nhưng 《Trửu Hậu Bị Cấp Phương》 là cổ tịch thời Đông Tấn, bây giờ còn chưa xuất hiện.

Vì vậy y sư bây giờ không chữa được cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Bây giờ phương thuốc đã có, chỉ cần đến xác nhận triệu chứng của Tào Thước là có thể thử chữa trị.

Chữa khỏi cho Tào Thước tất nhiên lại là đại công một kiện.

Nhưng trọng điểm không phải cái này, mà là nên dùng phương thức nào để ra tay, mới có thể hoàn toàn tránh việc người nhà họ Tào coi hắn là "thần y", dù sao "thần y" năm nay không dễ làm a...

Tào phủ.

Thấy Ngô Lương, người "ít được chào đón nhất", đến, người nhà họ Tào tự nhiên không cho hắn sắc mặt tốt.

Đặc biệt là chính thất của Tào lão bản, Đinh phu nhân, gần như từ lúc hắn bước vào cửa đã không ngừng lườm hắn, nếu không phải Tào Thước đang nguy kịch, có lẽ bà ta đã không cho Ngô Lương vào cửa.

Tào Nỉ đã từng gặp mặt không hổ là con gái do Đinh phu nhân dạy dỗ, ngay cả dáng vẻ lườm người cũng y hệt. "Ừm..." Lờ đi ánh mắt vô cùng không thân thiện của cả nhà, sau khi Ngô Lương xem xét kỹ tình hình của Tào Thước, cuối cùng xác định cậu bé mắc phải chính là sốt rét cấp tính.

Bệnh này ở hậu thế sau khi chiết xuất thành công "artemisinin" đã sớm không phải là bệnh khó chữa, nhưng đặt ở thời đại này, không khéo là rất dễ mất mạng, đặc biệt là với tình trạng suy yếu của Tào Thước hiện tại, thật sự có khả năng không qua khỏi.

Nhưng sau khi trầm ngâm một lát, Ngô Lương hơi nhíu mày, lập tức khởi động chế độ nói hươu nói vượn: "Thứ cho ta nói thẳng, Nhị công tử đây đâu phải là mắc bệnh, rõ ràng là bị trúng tà." "Trúng tà?" Nghe câu này, Đinh phu nhân cuối cùng cũng không lườm hắn nữa, mà lộ vẻ nghi hoặc hỏi. "Kính chào Đinh phu nhân, mạt tướng tuy không tiện tiết lộ với phu nhân ngày thường xử lý việc gì cho Sứ quân, nhưng với kinh nghiệm phong phú nhiều năm tiếp xúc với người chết của mạt tướng có thể khẳng định, Nhị công tử không hề mắc bệnh, chỉ là không cẩn thận bị trúng tà." Ngô Lương lại một lần nữa thể hiện nghệ thuật ngôn ngữ.

Một mặt có thể để Tào lão bản biết mình rất kín miệng, mặt khác lại tráo đổi khái niệm về bệnh của Tào Thước.

Đã không phải là bệnh, vậy thì dù hắn có chữa khỏi cho Tào Thước, cũng hoàn toàn không liên quan gì đến y thuật.

Có thể nói là nhất cử lưỡng tiện. "Thước nhi vẫn luôn ở cùng chúng ta, vì sao lại vô cớ trúng tà?" Là mẹ nuôi của Tào Thước, Biện phu nhân mặt đầy lo lắng hỏi. "Kính chào Biện phu nhân, xin hỏi phu nhân, các vị trên đường từ Trần Lưu vội vã đến Quyên Thành, có từng đi trong đêm không?" Ngô Lương không đáp mà hỏi ngược lại. "Tự nhiên là có." Biện phu nhân đáp. "Vậy khi đi trong đêm, có từng đi qua bãi tha ma không?" Ngô Lương lại hỏi.

Thời đại này đâu đâu cũng là bãi tha ma, bất luận đường nhỏ hay quan đạo giải thích như vậy, căn bản không thể tránh khỏi. "Cũng có." Biện phu nhân lại nói. "Vậy là đúng rồi." Ngô Lương khẽ gật đầu, cuối cùng nói: "Nhị công tử chính là lúc đi qua bãi tha ma trong đêm đã bị cô hồn dã quỷ xâm nhập, vì vậy mới trúng tà khí." Lời vừa dứt, Tào Nỉ ở bên cạnh đã bước tới, không vui nói: "Còn không phải đều do tên xấu xa nhà ngươi hại, nếu không phải ngươi xúi giục đường huynh ta chuyện bé xé ra to, chúng ta sao lại phải đi đường trong đêm?" Kết quả nói rồi nói, tiểu nha đầu lại đột nhiên khóc nấc lên, quay người lao vào lòng Đinh phu nhân: "Mẫu thân, người nhất định phải nghĩ cách cứu Thước nhi đệ đệ." "Nỉ nhi ngoan, không khóc." Đinh phu nhân và Biện phu nhân đều viền mắt hơi hoe đỏ, vừa an ủi Tào Nỉ, Đinh phu nhân lại nhìn về phía Ngô Lương: "Ngươi đã nhìn ra Thước nhi bị trúng tà, có cách nào giải cứu không?" "Thưa phu nhân, nếu có thể trừ được tà khí trong cơ thể, Nhị công tử có thể khởi tử hồi sinh." Ngô Lương gật đầu: "Vừa hay tổ tiên mạt tướng có truyền lại một khúc thần điều, có công hiệu trừ tà khí.

Nếu phu nhân tin tưởng mạt tướng, mạt tướng sẽ về chuẩn bị một

chút, lát nữa sẽ qua trừ tà khí cho Nhị công tử." Thần điều thời này, nói trắng ra là nhảy đồng.

Dân gian truyền thuyết rằng vợ tương lai của Tào Phi, Chân Mật, tức Văn Chiêu Chân hoàng hậu sau này, cực kỳ giỏi việc này.

Hơn nữa nghe nói Chân Mật còn là mỹ nhân nổi danh thiên hạ, tư mạo tuyệt luân, ngay cả Tào Thực cũng có lòng ái mộ nàng, bài 《Lạc Thần Phú》 được hậu thế say sưa bàn tán chính là viết cho nàng.

Ừm... người tuyệt diệu như vậy, nhất định phải tiếp xúc một chút, đẹp hay không không quan trọng, chủ yếu là muốn cùng nàng trao đổi về đạo thần điều.

Nghĩ lại Chân Mật sinh năm 183 công nguyên, hiện ở Nghiệp Thành, bây giờ cũng chỉ khoảng 11 tuổi, còn mấy năm nữa mới gả cho người chồng đầu tiên là Viên Hi, có thể đợi một chút rồi đi.

Khoan đã, ta sao lại có suy nghĩ như vậy, có khác gì Tào tặc!?

Khoan đã nữa, ta bây giờ hình như chính là một thành viên của Tào tặc... "Thật sao?" Nghe lời Ngô Lương, Tào Nỉ lại lập tức nín khóc, quay đầu nhìn Ngô Lương với vẻ mặt đầy hy vọng: "Nếu ngươi thật sự có thể cứu được Thước nhi đệ đệ, ta sẽ không bao giờ trách ngươi nữa." Ra khỏi Tào phủ, Ngô Lương dẫn theo Điển Vi đi thẳng ra ngoài thành.

Hắn phải đi tìm một loại ngải – hoàng hoa hao.

Đừng thấy trong 《Trửu Hậu Bị Cấp Phương》 nhắc đến loại ngải tên là "thanh hao", thuốc đặc hiệu chữa sốt rét cũng gọi là "thanh hao tố", nhưng thực tế qua nghiên cứu khoa học hậu thế đã chứng minh, thanh hao và hoàng hoa hao căn bản là hai loại thực vật khác nhau, dược hiệu hoàn toàn khác nhau.

Loại ngải thực sự chứa artemisinin chỉ có hoàng hoa hao.

Nói ra cũng là Tào Thước mệnh lớn, thời gian và địa điểm mắc sốt rét đều đúng.

Môi trường địa lý của Quyên Thành khá thích hợp cho hoàng hoa hao sinh trưởng, và khác với thanh hao, hoàng hoa hao là một loại thực vật tương đối chịu lạnh, mùa hoa hàng năm là từ tháng 8 đến tháng 11.

Vì vậy dù bây giờ đã là cuối thu, nhưng hoàng hoa hao vẫn chưa khô héo.

Nếu muộn hơn một chút, Ngô Lương có lẽ thật sự bất lực, dù sao hắn học không phải là thực vật học, thật tâm không thể từ một đống cỏ dại úa vàng, tìm ra hoàng hoa hao đã khô héo biến dạng.

Huống hồ dù tìm được, cũng không biết thứ đó có còn giá trị chữa sốt rét hay không.

Quả nhiên, không bao lâu sau, Ngô Lương đã phát hiện ra những đám hoàng hoa hao hoang dã bên vệ đường nhỏ ngoài thành.

Thứ này dù là bây giờ hay hậu thế, khả năng thích ứng đều cực mạnh, vì vậy cơ bản chỉ cần ở vùng khí hậu phù hợp, liền như cỏ dại mọc khắp nơi, thậm chí đất nhiễm mặn cũng có thể phát triển tươi tốt.

Ngô Lương cẩn thận nhận dạng hình dạng của đám hoàng hoa hao đã hơi héo này, lại hái một ít cành lá ngửi thử.

Vừa hăng vừa thối!

Chương 63

Chắc không sai rồi.

Ngô Lương lập tức rút chủy thủ cắt một nắm lớn hoàng hoa hao, lại bảo Điển Vi cũng nhổ một nắm lớn để dự phòng.

Đây chính là ưu điểm của Điển Vi, chưa bao giờ hỏi Ngô Lương vì sao lại làm vậy, chỉ cần là lời Ngô Lương nói, hắn đều sẽ không do dự chấp hành.

Lực chấp hành khác thường này, cũng khó trách trong lịch sử Tào lão bản lại thích hắn đến vậy. ...

Khi trở lại Tào phủ, cũng chỉ mới qua nửa canh giờ.

Người nhà họ Tào đều đang ngóng trông, thấy Ngô Lương bước vào, mấy vị phu nhân do Đinh phu nhân đứng đầu lập tức lộ vẻ mong chờ đứng dậy. "Chuẩn bị xong chưa?" Mà tiểu nha đầu Tào Nỉ thì trực tiếp xông về phía Ngô Lương, kết quả vừa đến gần hắn đã bịt mũi lùi lại, nhăn nhó một khuôn mặt nhỏ nhắn, giọng ồm ồm nói: "Ôi, thối quá, thối chết đi được!" Đây là lẽ tự nhiên, trong hoàng hoa hao chứa một loại tinh dầu dễ bay hơi, mùi này chính là từ loại tinh dầu đó mà ra.

Bây giờ hoàng hoa hao Ngô Lương mang theo đều đã bị cắt hoặc giật đứt, loại tinh dầu này tự nhiên càng dễ bay hơi, từ xa đã có thể ngửi thấy mùi thối này.

Huống hồ mùi thối này không chỉ người không thích, mà ngay cả trâu bò gà vịt cũng không thích ăn nó. "Ngô tư mã, ngài mang theo thứ gì vậy?" Mùi thối nhanh chóng lan tỏa khắp phòng, Đinh phu nhân và mấy vị phu nhân khác cũng không nhịn được phải lấy tay che mũi. "Cỏ đầu mộ, cỏ dại hái từ bãi tha ma." Ngô Lương cười hì hì nói.

Vừa nghe lời này, Đinh phu nhân lập tức kéo Tào Nỉ ra sau lưng, nhíu mày nói: "Thảo nào lại hăng thối như vậy, thứ không may mắn thế này, mau vứt ra ngoài đi, đừng để người khác nhiễm phải uế khí!" Mấy vị phu nhân còn lại thì đồng loạt lùi lại một bước.

Thứ liên quan đến người chết này, trong mắt người thời đại này, tự nhiên là vật tà uế, không thể chạm vào...

Huống hồ Ngô Lương trước đó không phải đã nói, Tào Thước chính là vì nhiễm tà khí ở bãi tha ma mới đột nhiên không dậy nổi sao? "Phu nhân không biết đó thôi, vật này chính là môi giới để trừ tà khí trong cơ thể Nhị công tử, chính cái gọi là lấy độc trị độc, lát nữa khi ta ngâm xướng thần điều cho Nhị công tử, còn cần dùng vật này làm mồi dẫn để dẫn tà khí ra ngoài." Ngô Lương tiếp tục nghiêm túc nói. "Nếu đã như vậy..." Đinh phu nhân do dự một chút, lại nhìn Tào Thước đang nằm trên giường run lẩy bẩy, cuối cùng vẫn chịu đựng mùi thối gật đầu: "Vậy ngươi mau thi triển đi, đừng chậm trễ tính mạng của Thước nhi." "Vâng." Ngô Lương lại nói: "Xin phu nhân lại lệnh cho người lấy một cái chậu sắt và một cái bát đến, ngoài ra, ngoài cửa còn có vị lực sĩ này, xin mời ngài ấy vào giúp ta." "Còn không làm theo?" Đinh phu nhân liếc nhìn gia nhân bên cạnh, lập tức có người cung kính đi làm việc.

Một lát sau.

Chậu sắt và bát được mang vào, Điển Vi thì đã mang sẵn một viên đá cuội to bằng nắm tay, bỏ một nắm lớn hoàng hoa hao vào chậu sắt, không nói hai lời liền dùng đá cuội nghiền nát.

Hậu thế chiết xuất artemisinin, dùng một phương pháp chiết xuất vô cùng phức tạp, không chỉ cần hóa chất phụ trợ, mà còn cần mấy chục công đoạn chiết xuất từng tầng, Ngô Lương căn bản không làm được.

Mà trong 《Trửu Hậu Bị Cấp Phương》 nhắc đến "Thanh hao một nắm, dùng hai thăng nước ngâm, vắt lấy nước cốt, uống hết", dược hiệu lại chưa chắc đủ.

Vì vậy Ngô Lương quyết định dùng một phương pháp trực tiếp hơn.

Trực tiếp nghiền hoàng hoa hao thành bùn, pha thêm chút nước, sau đó dùng vải thô lọc sơ qua các tạp chất lớn, rồi đổ dung dịch đã lọc vào miệng Tào Thước.

Dù sao hoàng hoa hao chỉ hăng thối thôi, trong đó không chứa thành phần độc hại nào khác. "Két— két— két—" Cùng với tiếng Điển Vi nghiền hoàng hoa hao. "Phu nhân, ta chuẩn bị bắt đầu, xin phu nhân trông coi gia nhân, trong lúc thi triển không được ngắt lời, cũng không được hỏi bất cứ vấn đề gì, mọi việc cứ làm theo lời ta." Ngô Lương quay người chắp tay nói với Đinh phu nhân. "Chuẩn." Đinh phu nhân tự nhiên gật đầu đồng ý. "Khụ khụ!" Ngô Lương hắng giọng, trong lòng hơi nhớ lại một giai điệu quen thuộc, cuối cùng vừa ra vẻ lắc đầu lia lịa, vừa lần đầu tiên ở cuối thời Đông Hán cất lên giọng ca oanh vàng từng xưng bá KTV năm đó: "A a nga ——" "A a úc ai ——" "A tắc đệ, a tắc đao, a tắc đại ca đái cá đao ——" "..." "..." "..." "Nã cá đản nã cá đản nã cá đản nã cá đản nã cá đao ——" "A nha yêu —— a nha yêu ——" "Đại di vịnh y, đại di thoát y, đại di vịnh y, đại di thoát y ——" "Đại di khoái lai lạc ——" "A a a a a a a a ——" "A di áp ức u —— áp ức u ——" "..." Khúc hát này năm đó ở hậu thế có thể nói là nổi đình nổi đám, tuy khen chê không đồng nhất, nhưng trên đường phố tuyệt đối là tùy tiện kéo một người qua đường cũng có thể ngân nga vài câu, xứng đáng với từ "thần khúc", tự nhiên cũng xứng đáng với từ "thần điều".

Tuy nhiên, người nhà họ Tào nghe Ngô Lương dùng giọng hát khá có sức phá hoại của mình cất lên khúc "thần điều" này, lại là một phen

kinh ngạc, thật sự có cảm giác muốn xỉu.

Họ cũng xem như là gia đình giàu có, trước đây cũng từng nghe qua một số nhạc khúc.

Nhạc khí Hán triều lấy "bi âm" làm đẹp, vì vậy giai điệu khúc hát đa phần khoan thai du dương, đôi khi cũng mang theo một chút âm hưởng mạnh mẽ của dân ca phương bắc, nhưng rất ít khi có tiết tấu nhanh, va chạm kịch liệt như khúc thần khúc này.

Đặc biệt khi nhìn Ngô Lương lúc thì hét a, lúc thì hò hét, một bộ dạng hoàn toàn chìm đắm trong đó không thể tự thoát ra.

Người nhà họ Tào say rồi.

Thật sự say rồi.

Trên đời lại có khúc điệu kinh thế hãi tục như vậy, lỗ tai đã sảy thai... hôm nay xem như được mở mang tầm mắt!

Một khúc nhạc kết thúc.

Ngô Lương liếc mắt nhìn Điển Vi, thấy gã dường như vẫn chưa làm xong...

Được thôi, vậy thì bật chế độ lặp lại một bài, hát lại lần nữa!

Dù sao thần khúc này cũng không ai nghe hiểu được lời, giai điệu lại càng không phải nghe một lần là nhớ hết được, vừa hay để cho người nhà họ Tào cảm nhận sâu sắc sức mạnh tẩy não kinh hoàng của việc nghe lặp đi lặp lại một bài hát. "A a nga ——a a úc ai ——..." Cứ như vậy hát đi hát lại, lời hát tùy tiện trộn lẫn suốt mười mấy phút, Điển Vi cuối cùng cũng nghiền xong hoàng hoa hao thành tương. "Phù..." Ngô Lương cuối cùng cũng thở ra một hơi, quay người lại đến bên cạnh Điển Vi, múc hai bát nước trong đổ vào chậu rồi khuấy đều.

Làm xong những việc này, hắn mới nhìn về phía Đinh phu nhân, cười nói: "Phu nhân, phiền người lấy cho tại hạ một ít vải gai." "..." Lúc này đầu óc Đinh phu nhân đang bị giai điệu của thần khúc kia làm cho ong ong, nghe thấy lời của Ngô Lương thì ngẩn ra mấy giây mới hoàn hồn lại, vội vàng gật đầu có chút lúng túng, nghiêng mặt nói với người hầu phía sau: "Đi, lấy cho Ngô tư mã một tấm vải gai!" "..." Kết quả là mấy người hầu phía sau cũng ngẩn người ra mấy giây, mãi đến khi sắc mặt Đinh phu nhân có chút không vui mới phản ứng lại, lập tức sợ đến trắng mặt, liên tục cúi người tạ lỗi: "Phu nhân tha tội, phu nhân tha tội, tỳ tử đi lấy ngay!" Một lát sau.

Vải gai được mang tới, Ngô Lương lại đem tương hoàng hoa hao trong chậu bọc vào tấm vải, giao lại cho Điển Vi.

Điển Vi sức lớn như trâu, hai tay nắm chặt bọc tương hoàng hoa hao dùng sức vắt một cái, chất lỏng màu xanh lục đậm lập tức bị ép ra, toàn bộ nhỏ vào chiếc bát Ngô Lương đã chuẩn bị sẵn.

Chẳng mấy chốc, Ngô Lương đã có được một bát chất lỏng màu xanh lục đậm hơi sền sệt, sủi bọt.

Trông giống như ma dược mà phù thủy trong phim hoạt hình nấu ra, đồng thời mùi hăng hắc tỏa ra cũng nồng nặc hơn trước... "Ọe..." Chẳng cần nói người khác, ngay cả Ngô Lương cũng không nhịn được muốn nôn khan, may mà hắn đã cố gắng kìm lại.

Sau đó hắn mới bưng bát đi về phía Tào Thước đang nằm trên giường run lẩy bẩy. "Ngươi, ọe... ngươi muốn làm gì?" Thấy vậy, Tào Nỉ lại một lần nữa giang tay chắn trước mặt Ngô Lương, kết quả vừa mở miệng đã bị mùi vị kia xông lên suýt nữa nôn ra, vội vàng che mũi lại hỏi bằng giọng nghèn nghẹt. "Phu nhân?" Ngô Lương biết cô nương này không dễ chọc, nên cũng không định dây dưa nhiều với nàng, mà quay đầu nhìn về phía Đinh phu nhân.

Trước khi ra tay, hắn đã nói với Đinh phu nhân rằng giữa chừng không được làm gián đoạn, đồng thời còn nhờ Đinh phu nhân làm người giám sát, bây giờ chính là lúc cần đến bà. "Nỉ nhi lui ra, bất luận Ngô tư mã làm gì cũng không được cản trở!" Người tàn nhẫn quả là người tàn nhẫn, giữa mạng người và những tiểu tiết này, Đinh phu nhân không hề suy nghĩ mà chọn vế trước.

Đương nhiên, quan trọng nhất vẫn là vì Ngô Lương trong lòng bà đã có chút gì đó huyền bí.

Thật lòng mà nói, Đinh phu nhân cũng không hiểu tại sao, giai điệu "thần khúc" mà Ngô Lương vừa ngâm nga, lúc này giống như đã bén rễ, không ngừng vang vọng trong đầu bà.

Đây là chuyện chưa từng có trước đây.

Nếu "thần khúc" này không thực sự có ma lực, sao bà lại mê muội đến thế?

Chẳng lẽ đây chính là "dư âm lượn lờ trên xà nhà" trong truyền thuyết?

Thậm chí ngoài lúc đầu cảm thấy có chút chói tai và kỳ quái, nghe đến cuối cùng trong lòng bà lại trống rỗng, vô cớ có chút bồn chồn bất an, luôn có cảm giác tâm thần không yên, dường như bị một luồng sức mạnh thần bí vô hình nào đó ảnh hưởng...

Từ đó có thể thấy, thần khúc này lặp đi lặp lại đáng sợ đến mức nào! "..." Tào Nỉ cắn cắn môi, đành phải không tình nguyện lui sang một bên.

Ngô Lương thì bưng bát canh hoàng hoa hao đến bên cạnh Tào Thước, trước mặt người nhà họ Tào đỡ vai y từ từ ngồi dậy.

Sau đó đưa bát canh hoàng hoa hao sủi bọt đến bên miệng Tào Thước, miệng còn lẩm bẩm: "Thiên linh linh địa linh linh, Đại Uy

Thiên Long mau hiển linh, trên trời Tam Kỳ Nhật Nguyệt Tinh, hà thần bất phục, hà quỷ bất kinh, Lục Giáp Lục Đinh thính hiệu lệnh, cô hồn dã quỷ tận tán khứ!

Nhị công tử, mời mau uống cạn canh cỏ đầu mộ, chắc chắn có thể xua đuổi tà khí xâm nhiễu ngài!" Tào Thước vốn đang mơ màng thần trí không rõ, nhưng bị mùi hăng hắc của canh hoàng hoa hao xộc vào mũi, lại hồi phục được một chút ý thức, yếu ớt mở mắt ra.

Sau đó.

Y liền nhìn thấy bát canh đặc sệt màu xanh lục sủi bọt đã đưa đến bên miệng mình, cùng với khuôn mặt cười có chút tà ác của Ngô Lương. "Ọe..." Tào Thước không nhịn được nôn khan một tiếng. "Nào, Nhị công tử, tà khí này tích tụ trong cơ thể e rằng sẽ hại đến tính mạng ngài, phải dùng chút thủ đoạn phi thường, công tử nhắm mắt chịu đựng một chút là qua thôi." Ngô Lương cười tủm tỉm khuyên nhủ, tiếp tục đưa bát canh hoàng hoa hao về phía miệng Tào Thước. "Không, ta không muốn, mẫu thân..." Tào Thước mặt mày tái nhợt liên tục lắc đầu, trong mắt đầy vẻ kinh hoàng, đáng tiếc lúc này y đã suy yếu đến cực điểm, ngay cả sức giãy giụa cũng không có, đành phải thở hổn hển cầu cứu mẫu thân. "Thước nhi..." Là mẹ nuôi của Tào Thước, Biện phu nhân dĩ nhiên thương con, nhưng cũng đã tin vào tà thuật của Ngô Lương.

Lại không có cách nào khác, mà chính thê Đinh phu nhân lại không lên tiếng, bà ta tự nhiên không dám dễ dàng tiến lên cản trở Ngô Lương, lỡ như làm lỡ dở tính mạng của Tào Thước, bà ta gánh không nổi. "Phu nhân không cần lo lắng, đây là do luồng tà khí trong người Nhị công tử tác quái, không phải ý của Nhị công tử, đừng bị tà khí kia mê hoặc." Thấy Tào Thước mím chặt môi sống chết không chịu uống canh, Ngô Lương quyết định dùng một số thủ đoạn cần thiết, nhưng trước đó để phòng mấy vị phu nhân nhà họ Tào nhìn không nổi, vẫn

nên giải thích với họ một phen.

Sau đó lại quát khẽ một tiếng: "Điển Vi, qua đây giữ chặt y lại, đừng để tà khí kia ảnh hưởng đến Nhị công tử!" "Vâng!" Điển Vi lập tức tiến lên, một đôi tay lớn như gọng kìm ghì chặt Tào Thước trên giường.

Ngô Lương thì rảnh ra một tay bóp mũi Tào Thước, nhân lúc y phải há miệng thở dốc, một bát canh hoàng hoa hao liền bị đổ mạnh vào. "Ọe..." Tào Thước lập tức muốn nôn ra, may mà Ngô Lương nhanh tay lẹ mắt, lại một tay bịt miệng y lại.

Chỉ thấy cổ họng Tào Thước không kiểm soát được liên tục co bóp, hai bên má phồng lên mấy lần, lại nín mấy lần, cuối cùng cùng với mấy tiếng "ùng ục ùng ục", đã nuốt hết toàn bộ bát canh hoàng hoa hao xuống. "..." Đinh phu nhân, Biện phu nhân và những người khác đều không nỡ nhìn cảnh này, một bên cố nén cảm giác buồn nôn trong dạ dày, một bên quay mặt đi chỗ khác.

Đợi Ngô Lương buông tay ra, Tào Thước vốn đã suy yếu không chịu nổi đã ngất đi.

Ngô Lương thử hơi thở của y, biết không có gì đáng ngại, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Ngất đi cũng tốt, ngất đi sẽ không nôn ra nữa, mới có thể hấp thụ được artemisinin trong canh hoàng hoa hao.

Chương 64

Nghĩ vậy, Ngô Lương đã đứng dậy, chắp tay với Đinh phu nhân, Biện phu nhân và những người khác, cười nói: "Các vị phu nhân, tà khí trong người Nhị công tử đã được xua đuổi, chỉ cần nhớ đừng để ngài ấy nôn ra bát canh cỏ đầu mộ kia, tiếp theo chỉ cần tĩnh dưỡng mấy ngày là có thể bình an vô sự.

Nếu không có chuyện gì khác, mạt tướng xin cáo từ trước." "Khoan đã!" Nào ngờ Đinh phu nhân còn chưa lên tiếng, lại là Tào Nỉ đưa tay ra cản trước mặt hắn, trừng mắt hạnh nói: "Ngươi nói xong là xong sao, chúng ta dựa vào đâu mà tin ngươi?

Trước khi Thước nhi đệ đệ khỏe lại, ngươi không được đi đâu hết!" Mẹ kiếp, con nhóc này sao phiền phức vậy?

Anh đây còn trị không được mày sao!

Cứ chờ bị mắng đi!

Ngô Lương lập tức lộ vẻ yếu ớt, thân thể như không chống đỡ nổi mà lảo đảo, giọng nói khàn khàn nói với Đinh phu nhân: "Phu... phu nhân tha tội, mạt tướng đạo hạnh không đủ, vừa rồi miễn cưỡng hát thần khúc trừ tà cho Nhị công tử, lại bị vị nữ công tử này nhiều lần cản trở, dẫn đến hao tổn nguyên khí nghiêm trọng, vì vậy mới... mới... mới vội vàng xin từ biệt về nghỉ ngơi... không... không muốn gây thêm phiền phức cho phu nhân..." Nói xong, Ngô Lương đột nhiên nhắm mắt lại, ngửa mặt thẳng tắp ngã về phía sau...

Hắn tin rằng Điển Vi nhất định sẽ đỡ được mình, chính là tin tưởng như vậy.

Nhóc con!

Đã thấy ăn vạ bao giờ chưa? *** Thấy vậy, Đinh phu nhân và Biện phu nhân đều căng thẳng. "Người đâu, mau đưa Ngô tư mã đến phòng khách nghỉ ngơi!" Đinh phu nhân quyết định ngay lập tức, rồi quay lại nói với tỳ nữ thân tín nhất của mình: "Ngươi đi lấy mấy củ nhân sâm già mà chúa công tặng ta mấy năm trước ra, rồi dùng gà mái hầm thành canh bồi bổ cho Ngô tư mã, không được chậm trễ." "Vâng." Tỳ nữ vội vàng lui xuống làm theo.

Thế là một đám thân vệ và người hầu của Tào phủ vội vàng tay chân luống cuống đến giúp đỡ, nhưng Điển Vi đã sớm bế Ngô Lương kiểu công chúa lên, căn bản không cho họ đến gần, đành phải dẫn đường cho gã đến phòng khách của Tào phủ.

Đợi những người không liên quan đều ra ngoài, Đinh phu nhân cuối cùng cũng nghiêm mặt nhìn Tào Nỉ đang trốn ở bên cạnh không dám nói lời nào, trầm giọng quát: "Nỉ nhi, sao con lại không hiểu chuyện như vậy, ngày thường ta dạy con thế à?" "Mẫu thân, nữ nhi cũng là lo lắng cho Thước nhi đệ đệ..." Tào Nỉ biết mình đã gây họa, lại bị Ngô Lương đột ngột làm một màn như vậy dọa sợ, tự nhiên không dám cãi lại, chỉ cúi đầu ấm ức vò vạt áo nói nhỏ. "Lo lắng cũng phải động não chứ!" Đinh phu nhân hận rèn sắt không thành thép nói: "Thước nhi mạng sống ngàn cân treo sợi tóc, người thường thấy chỉ nói mấy câu dễ nghe rồi tránh xa, chỉ sợ cứu không được lại bị phụ thân con trút giận.

Người này đã không né tránh, còn tự mình ngâm xướng thần khúc trừ tà cho Thước nhi, tự nhiên là có mười phần nắm chắc, cần gì con phải lo lắng?" Nghe những lời này, Biện phu nhân đã bừng tỉnh ngộ nhìn về phía Đinh phu nhân, bà ta đã lập tức hiểu được hàm ý trong lời nói của Đinh phu nhân.

Tuy nhiên, mấy vị phu nhân còn lại và Tào Nỉ vẫn còn vẻ mặt nghi hoặc.

Tào Nỉ suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn không nhịn được hỏi: "Mẫu thân, nữ nhi không hiểu." Lúc này, Tào Phi, người từ đầu đến cuối đều đứng phía sau không hề xen vào một câu, thậm chí gần như không có cảm giác tồn tại, cuối cùng cũng bước ra, dùng giọng nói non nớt đặc trưng của đứa trẻ bảy tuổi nói một cách ngây ngô: "Nỉ nhi tỷ tỷ, mẫu thân có lẽ muốn nói, người kia chỉ cần có não, thì nên biết một khi đã ra tay với Thước nhi ca ca, tiền đồ của hắn liền gắn liền với tính mạng của Thước nhi ca ca.

Nếu Thước nhi ca ca bình an vô sự, hắn tự nhiên là lập công lớn, nếu Thước nhi ca ca xảy ra chuyện... hắn không nên dùng tiền đồ của mình để đánh cược, cho nên Thước nhi ca ca chắc chắn sẽ không sao, tỷ không cần phải cản hắn." Nghe lời giải thích này, mấy vị phu nhân đang nghi hoặc cuối cùng cũng lộ ra vẻ mặt bừng tỉnh, liên tục gật đầu đồng ý. "Phi nhi thật là ngày càng thông minh." Đinh phu nhân cười khen một câu, quay đầu nhìn Tào Nỉ lại nghiêm mặt: "Còn con, hai năm nữa là đến lễ kê lễ (lễ trưởng thành), sao đạo lý đơn giản như vậy cũng không nghĩ thông, còn hết lần này đến lần khác cản trở người ta?" "Nữ nhi biết lỗi rồi..." Tào Nỉ cuối cùng cũng hiểu ra, đỏ mắt cúi đầu nhận lỗi.

Đinh phu nhân lúc này mới không mắng nàng nữa, quay người lại nhìn Biện phu nhân, lại nhíu mày nói: "Biện muội muội, bây giờ ta lại nghĩ, có lẽ trước đây chúng ta thật sự đã trách lầm người này.

Hắn đã chịu cứu mạng Thước nhi, chính là trung thành với chúa công, có lẽ lúc đầu ở Trần Lưu thật sự đã phát hiện ra điều gì đó, nên mới bảo An Dân sắp xếp như vậy." "Tỷ tỷ nói có lý." Biện phu nhân tính tình ôn hòa, cười gật đầu đồng ý. "Nếu đã như vậy, chúng ta đừng oán trách hắn nữa, càng không nên nói xấu hắn trước mặt chúa công.

Dù sao hắn cũng là tướng lĩnh dưới trướng chúa công, chỉ cần

trung thành với chúa công, cho dù thật sự khiến chúng ta chịu chút khổ cực, e rằng cũng là xuất phát từ ý tốt.

Nếu chúng ta ngang ngược vô lý, ngược lại sẽ làm người này thất vọng, đối với chúa công mà nói cũng là tổn thất." Đinh phu nhân suy nghĩ một lát, nói với tất cả mọi người có mặt. "Vâng." Mọi người biết tính khí của Đinh phu nhân, tự nhiên đều đồng thanh đáp ứng.

Cuối cùng, Đinh phu nhân lại nhìn về phía Tào Nỉ, khuyên nhủ: "Hôm nay con phạm lỗi, chính là do ngày thường đọc sách ít, kiến thức nông cạn, phải học hỏi Phi nhi nhiều hơn." "Vâng, mẫu thân." Tào Nỉ hành lễ nói. "Còn nữa, chúng ta không tiện nói nhiều với người kia, phạt con ra ngoài phòng khách đứng gác, đợi người kia tỉnh lại, con tự mình xin lỗi hắn, chắc hắn cũng không so đo với con...

Không được làm nũng nữa, biết chưa?" Đinh phu nhân nghĩ một chút, lại nói. ...

Một canh giờ sau.

Sau khi cùng Điển Vi ăn hết món canh gà nhân sâm già mà Tào phủ mang tới, lại ngủ một giấc thoải mái, Ngô Lương tỉnh dậy trong phòng khách, không ngờ vừa mở cửa đã thấy Tào Nỉ, người mà hắn không muốn tiếp xúc nhất. "Cái đó..." Tào Nỉ chắp tay sau lưng đứng ở cửa, một chân hơi nhón lên, có chút ngượng ngùng cúi đầu vặn vẹo người, ấp úng hồi lâu cuối cùng mới đỏ mặt nói: "Mẫu thân bảo ta đến xin lỗi ngươi, chuyện vừa rồi là ta không phải, ta không nên nhiều lần cản trở ngươi, hại ngươi tổn thương nguyên khí." "Không sao, ta chỉ cần nghỉ ngơi thêm mấy ngày là ổn thôi." Ngô Lương cười gật đầu, trong lòng lại nghĩ tìm cớ gì để nhanh chóng thoát thân, về nhà chém gió với các mỹ nhân của mình. "Hay là... ta đích thân cho người đưa ngươi về, để ngươi thân thể suy yếu lại ngất đi." Tào Nỉ ngượng ngùng một lúc, cuối cùng lại nói. "Không cần đâu, huynh đệ của ta

thân thể cường tráng, nếu ta thật sự ngất đi, hắn tự sẽ chăm sóc, không phiền nữ công tử bận tâm." Ngô Lương cười hì hì nói: "Nữ công tử, ta còn có chút quân vụ phải xử lý, không dám ở đây trì hoãn quá lâu, nếu nữ công tử không có chuyện gì khác, ta xin cáo từ trước." Nói xong, Ngô Lương hành lễ với Tào Nỉ, định vòng qua nàng dẫn Điển Vi rời khỏi đây.

Nào ngờ Tào Nỉ lại giang tay ra chắn trước mặt hắn, vẫn nói: "Vậy ngày mai ta đến thăm ngươi, lại mang cho ngươi chút đồ bổ để tỏ lòng xin lỗi." "Không cần, không cần, ngày mai ta cũng có quân vụ, vả lại nói đi nói lại, nữ công tử vừa rồi cũng là lo lắng cho an nguy của bào đệ, có thể hiểu được." Ngô Lương bất đắc dĩ cười nói. "Vậy thì ngày kia." Tào Nỉ lại nói. "Ngày kia cũng có..." Ngô Lương thật sự có chút không hiểu cô nương này rốt cuộc có ý gì, chọc không nổi ta trốn cũng không được sao? "Vậy thì ngày kìa." Tào Nỉ vẫn kiên trì, hoàn toàn là bộ dạng ngươi không đồng ý thì chúng ta cứ ở đây cù cưa mấy ngày. "Chuyện này...

được rồi, vậy đa tạ nữ công tử." Ngô Lương đành phải đồng ý. "Được, ngày kìa ta đến thăm ngươi, cứ quyết định vậy đi." Tào Nỉ lúc này mới hài lòng gật đầu, hạ tay xuống nhường đường cho Ngô Lương. "Làm phiền nữ công tử, vậy ta xin cáo từ trước." Ngô Lương cuối cùng cũng tìm được cơ hội dẫn Điển Vi rời khỏi Tào phủ.

Nói thật, hắn bây giờ thật sự có chút không hiểu được đường đi nước bước của vị Thanh Hà công chúa này, mình hiện tại chỉ là một tên tư mã nhỏ nhoi, cô nương này cứ bám lấy mình không buông rốt cuộc là có ý gì?

Chẳng lẽ chỉ vì mình đẹp trai, mà phải chịu sự đối xử bất công như vậy sao?

Emmm...

Con trai ra ngoài, nhất định phải chú ý bảo vệ bản thân. "Hừ!" Nhìn bóng lưng hắn, Tào Nỉ lại bĩu môi, vẻ mặt kiêu ngạo tự lẩm bẩm: "Cứ cảm thấy ngươi đang cố ý né tránh ta, chẳng lẽ ta sẽ ăn thịt ngươi sao?

Ta đây không cho ngươi toại nguyện, xem ngươi rốt cuộc có ý gì!" *** Ba ngày sau.

Bản hịch thảo phạt Tào Tháo do Trương Mạc tự tay soạn thảo đã được gửi đến Quyên Thành.

Trong bài hịch này, Trương Mạc đã nêu bật hai tội trạng bị các danh sĩ Duyện Châu chỉ trích nhiều nhất của Tào lão bản: là con cháu hoạn quan mà đảm nhiệm chức Duyện Châu Thứ sử, thân phận không chính đáng; và hạ lệnh tàn sát danh sĩ Duyện Châu, vô nhân đạo.

Tiếp đó, y lại lớn tiếng ca ngợi Lữ Bố Lữ Phụng Tiên có dũng mãnh như hùm sói, trong lúc nguy nan đã cung sát Đổng tặc, có dũng có mưu, nghĩa khí vô song, thiện chiến vô địch, có thể đảm đương trọng trách; kêu gọi các danh sĩ các quận Duyện Châu hưởng ứng Lữ Bố cùng cai quản Duyện Châu, quan sát tình thế thiên hạ, nắm bắt biến đổi thời cuộc, đây cũng là một thời cơ tung hoành.

Cùng lúc đó, thám tử do Tuân Úc phái đi cũng gửi tin tức về.

Nghe nói Trương Mạc đã công khai nghênh đón bộ hạ của Lữ Bố vào thành Trần Lưu, và giao cả quân đồn trú cùng lương thảo trong thành cho Lữ Bố, chính thức giương cờ phản bội.

Như vậy, Trương Mạc đã trở thành kẻ chủ mưu phản bội Tào lão bản.

Còn về Thái thú Đông Quận là Trần Cung...

Ngô Lương biết y sớm đã có lòng phản bội, vì danh sĩ Duyện Châu là Biên Nhượng mà Tào lão bản lúc đầu dùng trượng đánh chết cùng

với mấy danh sĩ khác đều là bạn thân của y, đến mức y đã sớm quyết tâm trở mặt với Tào lão bản, chỉ là đang chờ cơ hội.

Thậm chí trong lịch sử sau khi Lữ Bố bị đánh bại, Trần Cung cùng bị Tào lão bản bắt được, Tào lão bản lúc đó còn có ý chiêu hàng y, kết quả Trần Cung thà chết chứ không chịu theo phe Tào lão bản nữa, cuối cùng bị Tào lão bản giết chết.

Cho nên Ngô Lương có thể khẳng định, tuy chậm một bước, nhưng Trần Cung sau khi nhận được hịch thảo phạt Tào Tháo của Trương Mạc nhất định sẽ lập tức khởi binh hưởng ứng.

Ngoài ra, những thành chủ danh sĩ khác sớm đã bất mãn với Tào lão bản có lẽ cũng sẽ có phản ứng, chỉ là số lượng nhiều ít thì không thể nói chắc...

Dù sao trong lịch sử khi Trương Mạc, Trần Cung và những người khác phản bội, Tào lão bản đang ở Từ Châu đánh đến sứt đầu mẻ trán, không thể không dùng phương thức cực đoan như tàn sát thành trì để duy trì nguồn cung cấp lương thảo, có cảm giác tự lo không xong, một số phe phái ba phải quen thói đầu cơ tự nhiên dám nhân cơ hội hành động.

Nhưng lần này, Tào lão bản ở tiền tuyến lại đang đánh thuận buồm xuôi gió, thậm chí có thể nói là bách chiến bách thắng, chính là lúc uy danh vang xa.

Những phe phái ba phải kia chưa chắc đã dám có động thái gì.

Đây chính là bản tính con người.

Tuy nhiên, những điều này vẫn không có quan hệ lớn với Ngô Lương, điều hắn quan tâm chỉ là Trương Mạc có phản bội hay không, hoặc là khi nào phản bội, đây chính là công lao lớn nhất của hắn.

Chuyện còn lại tự có Tào Bẩm, Tuân Úc và Trình Dục xử lý.

Còn có Hạ Hầu Đôn hiện đang đóng quân ở khu vực Bộc Dương, vị này cũng là một trong những tướng lĩnh quan trọng giữ nhà cho Tào lão bản trong sự kiện lần này.

Tuy nhiên theo hắn được biết, Tuân Úc và Trình Dục không hề báo trước cho Hạ Hầu Đôn về việc này, cũng không báo trước cho Tào lão bản đang ở tiền tuyến, dù sao trước đó, việc Trần Lưu có thể có biến cố đều là lời nói của một mình Ngô Lương.

Dù sao, nếu chuyện này không xảy ra, Tuân Úc và Trình Dục báo trước sẽ có hiềm nghi làm loạn lòng quân.

Cho nên dù đã chuẩn bị trước, họ cũng chỉ là luôn chuẩn bị và chờ đợi, không hề loan báo chuyện này ra ngoài.

Nhưng điều này cũng không quan trọng, trong lịch sử Hạ Hầu Đôn nhiều nhất cũng chỉ mất Bộc Dương trong sự kiện này, tiện thể còn mất một con mắt, đối với kế hoạch lớn của Ngô Lương không có ảnh hưởng gì lớn.

Hơn nữa cho dù sau này Hạ Hầu Đôn vì chuyện con mắt mà trong lòng có oán hận, cũng chỉ có thể oán Tuân Úc và Trình Dục...

Nghĩ vậy, Ngô Lương gối tay sau đầu tựa vào ghế nằm lắc lư hai cái, trên mặt lập tức lộ ra một nụ cười thỏa mãn.

Emmm...

ánh nắng cuối thu tuy có chút chói mắt, nhưng cũng là thoải mái nhất, nghe nói lúc này tia cực tím trong nắng là mạnh nhất, nhưng thỉnh thoảng phơi một chút cũng không sao.

Chương 65

Ngay lúc này. "Ngô tư mã!

Ngô tư mã có ở đây không?

Ta đến thăm ngài đây!" Bên ngoài sân đột nhiên vang lên một giọng nữ trong trẻo, lông mày của Ngô Lương lại hơi nhíu lại, sau đó lập tức nói với Điển Vi một câu "Cứ nói ta ngủ rồi", nghiêng đầu nhắm mắt lại.

Vừa mới giả vờ ngủ xong, Tào Nỉ đã dẫn theo hai người hầu bưng lễ phẩm tung tăng nhảy nhót vào sân.

Lúc này tâm trạng của cô nương này hiển nhiên rất tốt, mặt mày rạng rỡ nụ cười, thấy Ngô Lương đang nằm trên ghế liền lập tức muốn qua gọi hắn. "Nữ công tử..." Điển Vi giơ tay ra cản nàng lại, mặt không biểu cảm nói: "Tư mã gần đây nguyên khí bị tổn thương, đêm qua lại thức đêm xử lý quân vụ, mới vừa ngủ không lâu, xin nữ công tử đừng làm phiền." "Ồ..." Tào Nỉ nghiêng người liếc nhìn Ngô Lương sau lưng Điển Vi, lần này lại không làm nũng nữa, ngược lại nhẹ tay nhẹ chân quay đầu lại làm một cử chỉ im lặng với hai người hầu phía sau, hạ giọng nói: "Suỵt!

Các ngươi cũng đừng làm ồn, đừng làm phiền Ngô tư mã, để ngài ấy ngủ thêm một lát." "Vâng..." Hai người hầu tự nhiên không dám nói gì, cũng hạ giọng nhỏ nhẹ đáp.

Sau đó, Tào Nỉ lại nhẹ nhàng đến ngồi xuống một chiếc ghế đá cách Ngô Lương không xa.

Cứ như vậy chống hai khuỷu tay lên đầu gối, rồi dùng đôi tay nhỏ chống cằm, cứ thế trừng đôi mắt hạnh nhìn Ngô Lương một cách hứng thú, không có một chút ý định rời đi. "..." Điển Vi có vẻ hơi bất

lực, đành phải lại đến trước mặt Tào Nỉ chắp tay nói: "Nữ công tử, tư mã không biết khi nào mới tỉnh lại, nếu ngài đến để tặng đồ bổ, có thể tạm thời giao đồ bổ cho tại hạ, đợi tư mã tỉnh lại, tại hạ sẽ thay ngài chuyển giao." "Suỵt!

Ngươi cũng nói nhỏ thôi..." Tào Nỉ lập tức trừng mắt nhìn gã, nhỏ giọng nhắc nhở một câu, sau đó lại xua tay nói: "Không sao, dù sao ta cũng không có việc gì, cứ ở đây đợi Ngô tư mã tỉnh lại đi, vừa hay ta còn có mấy lời muốn đích thân nói với ngài ấy." "Chuyện này..." Điển Vi có chút khó xử, gã đã không biết nên làm thế nào để đuổi Tào Nỉ đi. "Ngươi đi làm việc của mình đi, ta không làm phiền ngài ấy là được, sao nào, ghế đá cũng không cho ta ngồi một lát à?" Tào Nỉ hơi nhíu mày, có chút không hài lòng nói. "A ha..." Thấy Điển Vi không đối phó nổi cô nhóc này, Ngô Lương cuối cùng cũng duỗi người một cái thật dài ngồi dậy từ trên ghế, sau đó lại giả vờ như vừa mới phát hiện Tào Nỉ đến, làm ra vẻ thụ sủng nhược kinh vội vàng đứng dậy bái lạy: "Bái kiến nữ công tử, nữ công tử đến khi nào vậy, sao không gọi ta dậy?" "Ngô tư mã, ngài khỏe hơn chưa?" Tào Nỉ lúc này mới không so đo với Điển Vi nữa, vui vẻ đến bên cạnh Ngô Lương. "Nhờ nữ công tử quan tâm, đã khỏe được một nửa rồi." Ngô Lương cười nói. "Những món đồ bổ này là ta tự tay chọn lựa để tặng ngài, ngài bảo người hầu nấu lên dùng cho tốt, chắc chắn sẽ mau khỏe hơn." Tào Nỉ để hai người hầu giao lễ phẩm cho Điển Vi, lại nhìn Ngô Lương cười rạng rỡ nói: "Còn nữa, lần này ta đến để đích thân cảm tạ ngài, nhờ ngài ra tay cứu giúp, bây giờ Thước nhi đệ đệ đã có thể xuống giường ăn uống, cuối cùng cũng bình phục rồi." "Đây là bổn phận của ta." Ngô Lương khiêm tốn cười nói. "Còn nữa, ngài nghe nói chưa?

Mẹ ta nói rằng Mạnh Trác thúc phụ của ta không biết có phải bị mỡ heo che mắt không, mà thật sự liên thủ với người ngoài phản bội phụ thân ta, nếu không phải ngài báo trước cho An Dân ca ca bảo

chúng ta dời đi, chúng ta e rằng đã không đi được rồi." Trên khuôn mặt tươi cười của Tào Nỉ hiện lên vẻ tán thưởng, tiếp đó lại tò mò hỏi: "Làm sao ngài biết trước được vậy?

Quả thật là thần cơ diệu toán, ta muốn học cái này từ ngài!" *** "Không phải ta không chịu dạy, mà là thật sự không dạy được." Ngô Lương khẽ lắc đầu, áy náy nói: "Nữ công tử không biết đó thôi, ta là kê đồng một mạch tương truyền, thuật khởi kê này không phải người có huyết mạch nhà ta thì ai cũng không học được.

Huống hồ ngay cả ta bây giờ cũng chưa thực sự nắm vững được môn nghệ thuật này, lúc muốn khởi kê thì không khởi được, lúc không muốn lại tự dưng khởi kê, lúc linh lúc không linh, làm sao dạy ngài được?" Đùa gì thế!

Nếu cô nhóc này là con gái nhà bình thường, hoặc là không có "tiền án" vì ghen tuông mà mưu hại chồng, chỉ bằng dung mạo của nàng, Ngô Lương có lẽ còn có chút ý nghĩ nhân cơ hội lừa gạt trêu chọc.

Nhưng nếu là Tào Nỉ, Ngô Lương chỉ có một suy nghĩ: tuyệt đối đừng chọc vào nàng! "Vậy..." Cũng không biết Tào Nỉ có hiểu được những lời nói bừa của Ngô Lương không, nhưng cũng không tiếp tục kiên trì, mà hơi trầm ngâm một lát rồi lại hỏi: "Lần này ngài giúp cả nhà chúng ta thoát nạn, bây giờ lại cứu mạng Thước nhi đệ đệ, trong lòng có muốn được thưởng gì không, có lẽ ta có thể xin phụ thân, cố gắng hết sức đáp ứng cho ngài." Câu hỏi này lại đúng ý của Ngô Lương.

Thực ra ngoài hai công lao này, còn có một công lao khác cũng không nhỏ - vàng và Tùy Hầu Châu.

Vàng tuy không nhiều bằng lần trước mang về, nhưng đã cho Tuân Úc và những người khác vốn liếng để chiêu binh mãi mã sớm, bất kể

Tuân Úc và những người khác có thể giữ được bao nhiêu thành trì, trong đó đều không thể thiếu công lao của Ngô Lương.

Còn Tùy Hầu Châu đối với Tào lão bản mà nói, chủ yếu là vật có ý nghĩa tượng trưng.

Hiện tại Tào lão bản luôn bị người ta chỉ trích vì thân phận con cháu hoạn quan, nếu có thể dùng Tùy Hầu Châu làm một chiêu bài để lăng xê, chắc chắn có thể nâng cao được thân phận ở một mức độ nào đó, bịt miệng thiên hạ.

Đương nhiên, làm như vậy đồng thời cũng sẽ mang lại một số nguy cơ cho Tào lão bản.

Giống như ngọc tỷ truyền quốc được làm từ Hòa Thị Bích vậy.

Có được nó thì tượng trưng cho "thụ mệnh vu thiên", mất đi thì tượng trưng cho "khí số đã tận", phàm ai lên ngôi lớn mà không có ngọc tỷ này, thường sẽ bị chế giễu là "hoàng đế bảng trắng", tỏ ra thiếu uy tín và bị người đời khinh miệt.

Vì thế, ngọc tỷ truyền quốc đã trở thành vật mà anh hùng thiên hạ đều tranh giành.

Do đó, trong lịch sử những người không có đủ thực lực mà lại có được ngọc tỷ truyền quốc, thường sẽ trở thành mục tiêu của mọi người, kết cục thường không tốt đẹp, vì vậy còn bị gọi đùa là "ngọc tỷ vong quốc".

Nhưng đó là chuyện của Tào lão bản.

Ngô Lương vô cùng tin tưởng vào thực lực của Tào lão bản, không hề lo lắng cho y.

Vậy, Ngô Lương rốt cuộc muốn gì?

Tự nhiên là chức Mô kim hiệu úy.

Tuy Tào Bẩm hiện tại là người đứng đầu Phường Nhân Quân, không hề can thiệp vào hành động của Ngô Lương.

Nhưng Tào Bẩm dù sao cũng là người nhà họ Tào, có y ở đó chẳng khác nào Tào lão bản có một ánh mắt luôn dõi theo Ngô Lương, khiến hắn khi đưa ra một số quyết định không thể không có chút kiêng dè, để tránh lộ ra năng lực gì đó không nên để Tào lão bản biết, từ đó gieo mầm họa.

Vì vậy, Ngô Lương từ tận đáy lòng vẫn hy vọng có thể tiễn Tào Bẩm đi, biến Phường Nhân Quân thành nơi hắn một mình làm chủ.

Dù sao Tào Bẩm cũng không thích trộm mộ.

Nếu Tào lão bản có thể cho y đi lĩnh binh đánh trận, không biết y sẽ vui mừng đến mức nào.

Nhưng nghĩ lại, công lao lần này gộp lại, ít nhất cũng có thể giành được một phần tín nhiệm của Tào lão bản, khoảng cách đến việc hoàn toàn nắm giữ Phường Nhân Quân hẳn là không còn xa nữa.

Nghĩ đến đây, Ngô Lương đã bất giác bắt đầu mong chờ ngày Tào lão bản trở về Quyên Thành...

Nhưng đối mặt với Tào Nỉ, Ngô Lương lại không hề biểu lộ cảm xúc gì, chỉ thản nhiên cười nói: "Nữ công tử nói quá lời rồi, đây đều là bổn phận của ta, sao dám có mưu đồ gì." "Giả tạo." Tào Nỉ bĩu môi, khinh thường nói: "Các ngươi đám người này là giả tạo nhất, trong lòng rõ ràng có một vạn mưu đồ, nhưng miệng thì chưa bao giờ thừa nhận, tưởng ta không biết sao?" "Ha ha." Ngô Lương tự nhiên không tranh cãi với nàng, càng không có ý định tiếp lời.

Cứ như vậy, không khí trở nên gượng gạo, Tào Nỉ hẳn là không còn gì để nói, cũng nên đi rồi.

Kết quả là Tào Nỉ thấy hắn không nói gì, trên mặt lại lộ ra vẻ

không cam lòng, nhíu mũi hỏi: "Ta nói ngươi như vậy, sao ngươi không phản bác ta?" "Người ngay thẳng tự khắc trong sạch." Ngô Lương nhàn nhạt nói. "Ngươi sao lại vô vị như vậy?" Tào Nỉ trợn mắt một cái, thấy Ngô Lương vẫn không có ý định phản bác, lại đổi chủ đề hỏi: "Ta hỏi ngươi nữa, năm nay ngươi bao nhiêu tuổi, đã cưới vợ sinh con chưa?" "Vẫn chưa cưới vợ." Ngô Lương đáp. "Tại sao chưa cưới vợ?" Tào Nỉ rõ ràng đã bắt đầu chế độ không có chuyện gì để nói, hỏi đến cùng. "Trước kia nhà nghèo cưới không nổi, bây giờ quân vụ bận rộn không có thời gian." Ngô Lương đã có chút không nhịn được, trả lời xong câu hỏi này, cuối cùng cũng tìm được cơ hội nói: "Nữ công tử, nói đến quân vụ...

Hiện tại Trần Lưu xảy ra chuyện, chính là lúc cấp bách nhất, ta cũng có một đống quân vụ cần xử lý, hay là mời nữ công tử về trước, đợi ta rảnh rỗi sẽ đích thân đến phủ bái kiến?" "Ngô tư mã, lúc ta đến đã hỏi rõ cả rồi." Kết quả Tào Nỉ lại đột nhiên nheo mắt nhìn hắn cười đắc ý, không chút nể nang vạch trần: "Hiện tại phòng thủ thành Quyên Thành chủ yếu do Văn Nhược thúc phụ thống lĩnh, An Dân ca ca đã đến Lẫm Khâu, Trình huyện lệnh thì đến Phạm Huyện, chỉ có một mình ngươi là không có chức trách gì, lấy đâu ra quân vụ?" "..." Trong lòng Ngô Lương lập tức có vạn con ngựa cỏ bùn chạy qua.

Mẹ kiếp, con nhóc này trước khi đến còn biết đi dò la tin tức của ta, vậy lúc nãy ta lấy cớ quân vụ bận rộn giả vờ ngủ cũng đã bị nàng nhìn thấu rồi sao?

Chết tiệt, đây là tâm cơ mà một cô nhóc mười hai, mười ba tuổi nên có sao?

Quả nhiên thời này không có giáo dục phổ cập chín năm, không có các loại thi giữa kỳ cuối kỳ, không có những cuốn sách bài tập và lớp học thêm lộn xộn đó thì không thể giáo dục ra một đứa trẻ ngoan ngoãn được!

Cứ chờ đấy!

Đợi ta về sau tìm được mấy xe cổ tịch tối nghĩa khó hiểu trong mộ cổ, nhất định sẽ đích thân đưa đến tay Đinh phu nhân, còn phải đặc biệt dặn dò bà rằng những cổ tịch này nữ tử học có thể tu thân dưỡng tính, sau này tất sẽ trở thành đại gia khuê tú!

Tuy nhiên, hắn cũng không cảm thấy lúng túng, chỉ chậm lại một hai giây, liền lại cười mà như không cười nói: "Nữ công tử nói đùa rồi, quân vụ của ta đều ở Phường Nhân Quân, chỉ là không tham gia phòng thủ thành mà thôi." "Thật sao?" Tào Nỉ dường như còn muốn nói gì đó.

Lúc này, cuối cùng cũng có một người từ hậu viện đi ra, đi thẳng đến bên cạnh Ngô Lương, sau đó mặt không biểu cảm nói: "Đám bồ câu của ngươi đã có thể nhận nhà rồi." Người này không ai khác chính là Bạch Tinh Tinh người Tùy Châu. "Ồ?

Nhanh vậy sao?" Ngô Lương có chút bất ngờ nói.

Theo hắn được biết, bồ câu đưa thư không dễ nuôi như vậy.

Đặc biệt là những con bồ câu mà Bạch Tinh Tinh mang về cơ bản đều là chim trưởng thành.

Loại bồ câu này ngắn thì vài tháng, dài thì cả đời cũng không nhận nhà mới, chỉ cần thả bay đi là không bao giờ quay về nữa.

Cho nên Ngô Lương đã chuẩn bị sẵn tinh thần đánh trận trường kỳ, nếu không được thì đợi đàn bồ câu này kết đôi, rồi huấn luyện thế hệ bồ câu con mới.

Kết quả không ngờ mới qua hơn mười ngày, đàn bồ câu này đã nhận nhà mới!

Ngô Lương đã đích thân nếm thử thịt của những con bồ câu đó, đều là giống rất bình thường, vì vậy không cần nghĩ cũng biết, đây

tuyệt đối là công lao của khẩu kỹ của Bạch Tinh Tinh, khả năng thân thiện với các loài chim quả nhiên rất hữu dụng!

Nếu thật sự như vậy, chỉ cần huấn luyện thêm một chút, đàn bồ câu này có thể phục vụ trong trận chiến bảo vệ Duyện Châu này, đến lúc đó lại là một công lao lớn không thể xem thường.

Nếu nói trước đây có bảy phần chắc chắn có thể giành được sự tín nhiệm của Tào lão bản, ôm chức Mô kim hiệu úy vào lòng, thì hành động này tuyệt đối có thể nâng cao sự chắc chắn này lên tám chín phần, thậm chí cao hơn!

Dù sao, bồ câu đưa thư chính là một sự nâng cấp về mặt chiến lược!

Hoàn hồn lại, Ngô Lương mừng rỡ, lại nhìn về phía Tào Nỉ hành lễ, cười nói: "Vẫn là mời nữ công tử về trước đi, tại hạ hiện tại quả thực có chút việc gấp cần xử lý, hôm khác rảnh rỗi nhất định sẽ đến nhà bái phỏng." Thế nhưng lúc này ánh mắt của Tào Nỉ đã dừng lại trên người Bạch Tinh Tinh, nhìn nàng từ trên xuống dưới, khẽ nhíu mày hỏi: "Ả ta lại là người nào?" "Chỉ là một tỳ nữ thôi." Ngô Lương mặt không đổi sắc đáp. "Ả ta thấy ngươi không hành lễ, cũng không xưng hô, trong mắt lại chẳng có chút kính sợ nào, ta thấy không giống tỳ nữ chút nào." Ánh mắt Tào Nỉ nhìn về phía Bạch Tinh Tinh lại thoáng qua một tia địch ý. "Đây là gia quy nhà ta, ngày thường không để ý những tiểu tiết này, nữ công tử nếu không có việc gì khác thì mời về cho." Ngô Lương trong lòng có việc, cuối cùng cũng không nói nhảm với Tào Nỉ nữa, vừa xoay người đi vào nội viện, vừa nói với Điển Vi: "Điển Vi huynh đệ, dẫn mấy người hộ tống nữ công tử về nhà.

Nữ công tử nếu không chịu, thì phái mấy người đến phủ Sứ quân cầu kiến Đinh phu nhân, nói ta công vụ bận rộn thực sự không rảnh

chăm sóc nữ công tử, khẩn thiết mời Đinh phu nhân phái người đến đón.

Thời buổi này binh hoang mã loạn, nữ công tử chạy lung tung khắp nơi lỡ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, chúng ta không gánh nổi đâu." "Vâng." Thấy Tào Nỉ còn muốn đuổi theo dây dưa, Điển Vi đã bước ngang một bước, dùng thân thể vạm vỡ như tháp sắt chặn đường nàng. "Ngô Hữu Tài!

Ngươi dám đối xử với ta như vậy?" Nam nữ hữu biệt, Tào Nỉ tự nhiên không đi chạm vào Điển Vi, do đó chỉ có thể giậm chân, trơ mắt nhìn Ngô Lương tiến vào nội viện. "Mời, nữ công tử..." Điển Vi làm một tư thế mời. "..." Tào Nỉ không cam tâm bỏ qua như vậy, đứng tại chỗ không chịu quay người. "Trần Kim Thủy, Doãn Kiện đâu!" Điển Vi cũng không phải kẻ sợ sói trước sợ hổ sau, lập tức hét lên một tiếng. "Đây rồi đây rồi." Trần Kim Thủy và sáu người khác tạm thời ở chung trong một căn phòng ở ngoại viện, vừa rồi họ vẫn trốn bên trong nghe lén, lúc này nghe Điển Vi gọi liền vội vàng đẩy cửa chạy ra. "Phụng lệnh Ngô Tư mã, phiền các ngươi đi một chuyến đến phủ Sứ quân, khẩn thiết mời Đinh phu nhân phái người đến đón nữ công tử..." Điển Vi nói. "Tuân lệnh." Trần Kim Thủy và Doãn Kiện đáp một tiếng liền định ra ngoài.

Chương 66

"Không cần nữa!

Được lắm Ngô Hữu Tài, có bản lĩnh thì đừng lôi mẫu thân ta ra!" Lần này Tào Nỉ cuối cùng cũng có chút chột dạ, tức giận nghiến răng mắng về phía hậu viện một tiếng, lúc này mới không tình nguyện xoay người đi ra ngoài. "Nếu đã vậy, hai người các ngươi hãy hộ tống nữ công tử về phủ đi." Điển Vi lại nói. "Dễ nói." Trần Kim Thủy và Doãn Kiện vội vàng giữ khoảng cách, lẳng lặng đi theo phía sau.

Cứ thế ra khỏi viện, Tào Nỉ càng nghĩ càng tức, vừa đi vừa đá văng những viên sỏi nhỏ ven đường, vừa âm thầm hờn dỗi, lại càng nghĩ càng thấy bất bình. "Ngô!

Hữu!

Tài!" "Nữ nhân kia chỉ thì thầm với ngươi một câu, ngươi liền lập tức vui vẻ ra mặt, ta tốt bụng mang đồ bổ đến cho ngươi, ngươi lại luôn tỏ ra cái vẻ nói với ta thêm một chữ cũng toàn thân khó chịu!" Tào Nỉ trong lòng phẫn uất khó nguôi, đang mắng thì bỗng dừng bước, đột ngột quay người lại quát Trần Kim Thủy và Doãn Kiện đang đi theo sau: "Hai người các ngươi, qua đây!" Trần Kim Thủy và Doãn Kiện nhìn nhau một cái, có chút nghi hoặc bước lên hành lễ: "Nữ công tử, có gì phân phó?" "Ta hỏi các ngươi, nữ tử ban nãy rốt cuộc có quan hệ gì với Ngô Tư mã của các ngươi?" Tào Nỉ hỏi thẳng.

Nàng không tin Bạch Tinh Tinh chỉ là một tỳ nữ, tuyệt đối không đơn giản như vậy. "Nữ công tử nói đùa rồi, đã là tỳ nữ, tự nhiên là quan hệ chủ tớ." Trần Kim Thủy và Doãn Kiện nào dám nói bừa. "Ta muốn nghe lời thật!" Tào Nỉ đột ngột cao giọng, nhìn chằm chằm hai người bức hỏi. "Đích thực là quan hệ chủ tớ." Trần Kim Thủy và

Doãn Kiện kiên trì nói. "..." Tào Nỉ thấy không hỏi được gì từ họ, trừng mắt trầm ngâm một lát, bỗng lại hỏi: "Vậy các ngươi nói xem, ta so với nữ tử kia, rốt cuộc ai đẹp hơn, ai đáng yêu hơn?" Câu hỏi này không làm khó được Trần Kim Thủy, kẻ vốn giỏi nịnh bợ, gã lập tức tươi cười, chắp tay nói: "Luận thân phận, nữ công tử là cành vàng lá ngọc cao cao tại thượng; luận dung mạo... xin thứ cho tiểu nhân cả gan mạo phạm, nữ công tử hoa dung nguyệt mạo thiên hạ hiếm có; luận khí chất, nữ công tử phong tư yểu điệu, tú ngoại tuệ trung; luận ăn nói, nữ công tử khiêm hòa nho nhã, lễ độ văn minh!

Do đó tiểu nhân thực sự không hiểu vì sao nữ công tử lại có câu hỏi này, tỳ nữ kia có điểm nào có thể so sánh với nữ công tử sao?" "..." Nghe những lời này, Doãn Kiện suýt chút nữa tại trận tỏ vẻ không quen biết người bên cạnh.

Nhưng ngại hoàn cảnh, hắn vẫn phải cố gắng hết sức kiềm chế để không lộ ra vẻ mặt ghét bỏ với Trần Kim Thủy, thậm chí còn không ngừng gật đầu bên cạnh tỏ vẻ đồng tình. "Hừ!" Tào Nỉ lúc này mới kiêu ngạo hừ một tiếng, tâm trạng cuối cùng cũng tốt lên nhiều, chỉ là miệng lại hỏi: "Vậy Tư mã của các ngươi...

Thôi bỏ đi, về phủ!" Nói được nửa câu, Tào Nỉ bỗng cảm thấy vấn đề mình định hỏi không thích hợp để hỏi hai tên lính, thậm chí căn bản không nên hỏi ra, nếu không có thể gây ra một số hiểu lầm không cần thiết.

Thế là nàng lại phất phất tay, quay người đi về phía Tào phủ. ...

Hậu viện.

Tận mắt thấy Bạch Tinh Tinh thả một vài con bồ câu ra khỏi lồng, sau khi lượn vài vòng trên trời, không cần Bạch Tinh Tinh huýt sáo cũng có thể ngoan ngoãn quay về.

Ngô Lương mặt mày hớn hở giang hai tay với Bạch Tinh Tinh:

"Sắp đại công cáo thành rồi, Bạch cô nương, chúng ta ôm nhau ăn mừng một cái nào." "Công tử xin tự trọng." Bạch Tinh Tinh thuận tay nhấc cái vò nhỏ dùng để đựng nước, cảnh giác nhìn qua. "Không ôm cũng được..." Ngô Lương đành phải hậm hực bỏ qua, rồi lại nói: "Lũ bồ câu này có trống có mái, Bạch cô nương có thể phân biệt được những con nào đã thành một đôi không?" "Có thể." Bạch Tinh Tinh lúc này mới đặt vò nước xuống, gật đầu nói. "Rất tốt, trước khi trời tối cô hãy chọn ra những con đã ghép đôi, sau đó tách chúng ra, mỗi đôi chỉ lấy một con bỏ vào lồng giao cho ta." Ngô Lương cười nói.

Nghe vậy, Bạch Tinh Tinh lập tức căng thẳng, chắn trước mặt Ngô Lương quát: "Gã vô lại nhà ngươi lại muốn làm gì?

Bồ câu không giống người, một khi đã nhận định bạn đời thì sẽ chung thân không rời không bỏ, cho dù một trong hai con không may chết sớm, con còn lại cũng phải đợi rất lâu mới có thể khôi phục tình dục!" "Cái này ta biết." Ngô Lương gật đầu. "Cho nên, ngươi muốn cố ý làm chúng nó... u uất, sau đó lại chia ra ăn thịt?

Ta không cho phép!" Nuôi lâu như vậy, Bạch Tinh Tinh đã có chút tình cảm với lũ bồ câu này.

Nhất là khi biết Ngô Lương muốn cưỡng ép tách rời những cặp đôi đã ghép đôi này, trong lòng nàng vừa đau xót, vừa bất giác nuốt một ngụm nước mắt.

Sao trên đời lại có kẻ vô lại tàn nhẫn như vậy!

Ăn thì ăn đi, tại sao cứ phải phá hoại những điều tốt đẹp trên thế gian này trước, rồi mới ăn? "Bạch cô nương hiểu lầm rồi, những con bồ câu đã ghép đôi này ta không nỡ ăn đâu, có ăn chúng ta cũng chỉ ăn những con độc thân thôi, để chúng khỏi phải lẻ loi một mình tủi thân, ta lòng dạ từ bi tự nhiên phải cứu chúng ra khỏi bể khổ trước." Ngô Lương cười một cách bí ẩn, "Cứ chuẩn bị theo lời ta nói đi, đến lúc

đó cho cô xem một thứ hay ho." ---------- Bạch Tinh Tinh đương nhiên không biết, Ngô Lương thực ra đang dùng một phương pháp huấn luyện bồ câu cấp tốc trong thời gian ngắn.

Dù sao thì lũ bồ câu này được nuôi ở chỗ hắn thời gian vẫn còn quá ngắn.

Lại không phải từ nhỏ đã lớn lên ở đây, do đó cho dù Bạch Tinh Tinh có thể thân thiện với chim chóc, một khi khoảng cách hơi xa một chút, vẫn có khả năng rất lớn bị ảnh hưởng bởi một số yếu tố bên ngoài như thức ăn, thời tiết, động dục, môi trường... mà một đi không trở lại.

Nhưng bồ câu đã ghép đôi thì khác, chúng sẽ có cảm giác quy thuộc rất mạnh với nửa kia của mình, cho dù giữa đường bị ảnh hưởng, cũng sẽ cố gắng hết sức để quay về bên cạnh bạn đời, khả năng bay mất sẽ thấp hơn rất nhiều.

Nhưng dù vậy, vẫn cần phải trải qua nhiều lần huấn luyện, vừa nâng cao khả năng bay đường dài của bồ câu, vừa biến việc quay về tổ chính xác thành một loại bản năng. "Thứ hay ho gì?" Bạch Tinh Tinh tò mò hỏi. "Đến lúc đó cô sẽ biết." Ngô Lương úp úp mở mở, bỏ lại câu đó rồi xoay người ra khỏi chuồng bồ câu.

Không lâu sau, hắn lại dẫn Điển Vi ra khỏi nhà, đi đến phủ của Tuân Úc.

Thấy Ngô Lương, Tuân Úc đã thay đổi hoàn toàn thái độ trước đó, vội vã chạy ra đón hắn vào phòng khách, không tiếc lời khen ngợi: "Ngô Tư mã quả là thần kỳ, Trương Mạc kia quả nhiên ôm lòng lang dạ sói, nếu không phải Ngô Tư mã cảnh báo trước, không chỉ gia quyến của Sứ quân sẽ rơi vào tay gã, cục diện lâm vào bị động, mà ngay cả chúng ta cũng sẽ bị đánh cho trở tay không kịp." Thực ra gia quyến của Tào lão bản sẽ không có vấn đề gì lớn, vì trong lịch sử nửa

năm sau khi Trương Mạc phản bội, không biết vì lý do gì mà gia quyến của Tào lão bản đã chuyển đến Chuyên Thành.

Nhưng Tuân Úc và những người khác trở tay không kịp thì đúng là thật, dù sao Tào lão bản đã dồn toàn lực chinh phạt Từ Châu, binh lực và vật tư để lại cho họ rất có hạn. "Tuân Tư mã quá khen, chỉ là vận khí tốt thôi." Ngô Lương khiêm tốn cười cười, đi thẳng vào vấn đề, "Ta lần này đến tìm Tuân Tư mã, chủ yếu là muốn mượn mấy con ngựa tốt của Tuân Tư mã, không biết Tuân Tư mã có thể tiện thể giúp không?" "Ngô Tư mã muốn đi xa sao?" Tuân Úc ngạc nhiên hỏi. "Cũng không phải, chỉ vì ta nuôi một đàn bồ câu, rảnh rỗi không có việc gì muốn mang mấy con ra ngoài thả một chút, cũng không đi xa, nhiều nhất mười mấy dặm sẽ quay về." Ngô Lương cười nói. "Không ngờ Ngô Tư mã lại có sở thích như vậy." Tuân Úc khẽ gật đầu cười nói, "Trong nhà ta thực ra cũng nuôi ít bồ câu, thỉnh thoảng thèm ăn liền gọi tỳ nữ nấu mấy con, dù sao thứ bay trên trời và đi dưới đất vị cũng khác nhau nhiều, chỉ là không biết gần đây sao thế, lũ bồ câu này lại thường xuyên đi mà không về, bây giờ đã thiếu mất một nửa, thật là chuyện lạ." "Đúng là chuyện lạ, hôm nào ta giúp Tuân Tư mã xem thử..." Ngô Lương mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, thầm nghĩ đợi hắn đi rồi thì bồ câu chắc sẽ không mất nữa, miệng lại nói, "Vậy chuyện mượn ngựa thì sao?" "Dễ nói dễ nói, gần đây có được vàng do Phường Nhân Quân mang về hỗ trợ, ta đã tạm thời mua một lô ngựa, lát nữa sẽ cho người từ doanh trại dắt mấy con ngựa tốt đã cho ăn no cỏ khô đến phủ Ngô Tư mã." Tuân Úc bây giờ cũng là tài lớn khí thô, lập tức hào phóng nhận lời. "Còn nữa, xin Tuân Tư mã báo một tiếng cho lính gác cổng thành tối nay, ta có thể sẽ ra ngoài hơi muộn một chút, không lâu sẽ quay lại, nhớ cho ta đi qua." Ngô Lương lại nói.

Bây giờ Trương Mạc binh biến, Tuân Úc đã hạ lệnh giới nghiêm.

Không chỉ đóng cửa thành sớm hơn nửa canh giờ, đồng thời còn

thực thi lệnh giới nghiêm ban đêm, trừ quan binh trong thành, những người không phận sự khác một khi qua giờ Tuất thì không được xuất hiện trên đường, nếu không sẽ bị trừng phạt.

Nhưng Ngô Lương muốn huấn luyện bồ câu cấp tốc, trước tiên phải rèn luyện khả năng bay đêm của chúng, như vậy mới có thể truyền tin chính xác và nhanh chóng nhất có thể vào bất kỳ lúc nào.

Tuy cách làm này có hơi nóng vội, có thể sẽ mất thêm một vài con bồ câu năng lực không đủ.

Nhưng có được ắt có mất mà.

Ai bảo hắn muốn để những con bồ câu đưa thư này sớm phục vụ, phát huy tác dụng ngay trong lần binh biến ở Duyện Châu này chứ?

Sự thật thắng hơn lời nói hùng hồn, chỉ cần những con bồ câu đưa thư này phát huy tác dụng trong thực chiến, được Tuân Úc và những người khác công nhận, khi Tào lão bản quay về sẽ coi trọng, công lao này có thể sớm nằm trong tay.

Hơn nữa lũ bồ câu này vốn không phải của hắn, mất đi một vài con cũng chẳng sao. "Chuyện này..." Nghe vậy, Tuân Úc lại nhíu mày.

Lúc này, nửa đêm chạy ra ngoài thả bồ câu, cũng nghĩ ra được!

Không phải là nghi ngờ Ngô Lương sẽ nhân cơ hội ra ngoài thông địch, nếu thật sự như vậy, hắn sao lại báo trước cho gia quyến của Sứ quân di dời, càng không chủ động lấy số vàng mà Phường Nhân Quân mang về, giao cho mình chiêu binh mãi mã để chống lại binh biến.

Tuân Úc chủ yếu cảm thấy Ngô Lương có chút quá không biết điều.

Bây giờ chiến sự đang căng thẳng, gã này thoái thác trách nhiệm không chịu lĩnh binh đánh trận thì thôi đi, lại còn vì chơi bồ câu mà bắt

mình mở cửa sau tạo điều kiện?

Quả thực không biết nặng nhẹ!

Nhưng ngại tình diện, Tuân Úc cũng không nói gì nhiều, mày cũng nhanh chóng giãn ra, cười mà như không cười nói: "Ha ha ha, Ngô Tư mã đã đề xuất rồi, ta đương nhiên sẽ đáp ứng." "Vậy thì đa tạ." Ngô Lương lại bái tạ một phen, cuối cùng rời khỏi phủ Tuân Úc.

Nhìn bóng lưng hắn, Tuân Úc cuối cùng cũng lắc đầu, tự lẩm bẩm: "Đúng là nhìn lầm người này rồi, cậy tài khinh người, ham chơi mất chí, không biết nặng nhẹ, chung quy chẳng thành được việc lớn..." ...

Ăn cơm tối xong, trời dần dần tối lại.

Ngô Lương trước tiên bảo Bạch Tinh Tinh đốt một ngọn đuốc ngoài cửa chuồng bồ câu, và dặn dò nàng kịp thời thay đuốc, không được để tắt, sau đó liền dẫn Điển Vi và những người khác cùng với những con bồ câu được Bạch Tinh Tinh chọn lựa cưỡi ngựa ra ngoài thành.

Tổng cộng mười sáu con bồ câu đã ăn no, tất cả đều được nhốt trong lồng chờ thả bay.

Cứ thế nửa canh giờ sau.

Lần lượt có bồ câu quay về chuồng, Bạch Tinh Tinh dẫn chúng vào trong, kinh ngạc phát hiện chân phải của mỗi con bồ câu đều buộc một mảnh lụa trắng nhỏ, cũng không biết rốt cuộc dùng để làm gì.

Mà Ngô Lương và những người khác lại sau nửa canh giờ nữa mới về đến nhà.

Sau khi kiểm đếm, lần này tổng cộng thả bay mười sáu con bồ câu, chỉ có mười lăm con bay về bình thường, con còn lại cho đến khi Ngô Lương và những người khác quay về cũng không thấy bóng

dáng.

Đây còn là vì lần đầu thử bay, Ngô Lương không chạy quá xa, nếu không tổn thất có thể còn nhiều hơn.

Nhưng điều này hoàn toàn nằm trong phạm vi chấp nhận được của Ngô Lương.

Mấy ngày gần đây còn phải kiên trì huấn luyện, cố gắng đưa vào sử dụng khi chiến loạn chính thức bắt đầu.

Cho dù thiếu một chút cũng không sao, dù sao Ngô Lương cũng không định nuôi bồ câu cho Tào lão bản, chỉ muốn cho Tào lão bản thấy được sự lợi hại của bồ câu đưa thư trước, sau đó hiến dâng phương pháp nuôi bồ câu mà thôi.

Ngô Lương hài lòng gật đầu, quay đầu nhìn Bạch Tinh Tinh: "Còn nhớ ta đã nói với cô, tối nay sẽ cho cô xem một thứ hay ho không?" "Quên rồi." Bạch Tinh Tinh trong lòng tò mò, miệng lại giả vờ không quan tâm. "Thứ hay ho ở trên chân của lũ bồ câu đó, cô tự đi mà xem đi." Ngô Lương nhếch mép cười, ném lại một câu như vậy rồi tự mình rời khỏi hậu viện. "Những mảnh lụa trắng đó?" Bạch Tinh Tinh lúc này mới phản ứng lại, đợi Ngô Lương đi khỏi lập tức vào chuồng bồ câu, lấy những mảnh lụa trắng trên chân phải của chúng xuống xem.

Chỉ thấy trên lụa trắng chỉ dùng bút than viết một hàng chữ nhỏ, và mỗi mảnh lụa đều giống hệt nhau: "Đêm nay nàng nhất định sẽ mơ thấy ta." Câu nói vàng tán gái độc môn của ca ca, có thể khiến nữ tử kiêu ngạo suy tư mà đêm không thể ngủ! ---------- "Nhàm chán đến cùng cực, ấu trĩ hết sức!" Sau khi xem qua từng hàng chữ nhỏ trên những mảnh lụa trắng này, Bạch Tinh Tinh khịt mũi coi thường, rồi tiện tay ném chúng ra sau chuồng bồ câu, đóng cửa về phòng.

Nói ra thì, gần đây tuy không phải bôn ba khắp nơi, nhưng mỗi

ngày cho lũ bồ câu này ăn cũng là một việc khá tốn tâm sức, nhất là sau khi số lượng bồ câu dần dần nhiều lên, quả thực khiến nàng cảm thấy có chút lực bất tòng tâm.

Chương 67

May mà Ngô Lương cũng có chút lương tâm, mấy ngày gần đây đã không bắt nàng ra ngoài trộm bồ câu nữa.

Trở về phòng, Bạch Tinh Tinh tắm rửa qua loa, cởi ngoại y nằm lên giường, trong lòng đã có chút cảm xúc.

Từ khi trở thành người ở cùng theo Ngô Lương rời khỏi Thạch Tào thôn, cuộc sống của nàng quả thực phong phú hơn trước rất nhiều, gặp được nhiều người khác nhau, nghe nhiều chuyện khác nhau, đi qua nhiều nơi khác nhau.

Thế giới bên ngoài quả nhiên rất loạn.

Có nơi như địa ngục trần gian, khắp nơi là tường đổ vách nát, thậm chí ven đường còn có thể thấy bá tánh chết đói.

Có nơi lại phồn hoa yên bình, giống như Chuyên Thành hiện tại.

Tuy gần đây nàng nghe nói chuyện Duyện Châu bắt đầu xảy ra động loạn, có lúc đi trên đường phố Chuyên Thành cũng có thể thấy trong mắt mọi người những lo lắng và hoảng sợ thường ngày không có.

Nhưng chỉ cần bước vào tiểu viện này của Ngô Lương, liền phảng phất như bước vào một thế ngoại đào viên cách biệt với thế gian.

Mỗi người ở đây đều lấy Ngô Lương làm trung tâm để làm việc của mình, Điển Vi, Trần Kim Thủy, Doãn Kiện... những binh lính này, Bảo Nhu, Bách Lý Hương... những tỳ nữ này.

Không một người nào trên mặt lộ ra một tia hoảng sợ hay lo lắng.

Phảng phất như chỉ cần có Ngô Lương ở đây, dù trời có sập cũng

tuyệt đối không sập trúng họ, mặc dù Điển Vi mới là người cao nhất trong sân này.

Nói về Bảo Nhu, Bách Lý Hương và các tiểu cô nương khác, thực ra Bạch Tinh Tinh không cảm thấy họ giống tỳ nữ, ít nhất Ngô Lương chưa bao giờ coi họ như kẻ để sai bảo, ngay cả khi cần họ làm việc gì đó, cũng sẽ dùng những kính ngữ như "làm phiền" hoặc "xin mời".

Nhưng các tiểu cô nương này lại không nghĩ vậy, họ luôn kiên trì thân phận tỳ nữ của mình, không một chút bất kính.

Thậm chí lúc đầu, họ còn coi Bạch Tinh Tinh là nữ chủ nhân, mỗi ngày tận tâm tận lực hầu hạ, cho đến khi Ngô Lương nói với họ, Bạch Tinh Tinh cũng giống như họ...

Cũng từ lúc này, các tiểu cô nương này mới dám nói chuyện với nàng, dần dần thân quen với nàng.

Sau đó, Bạch Tinh Tinh kinh ngạc phát hiện.

Các tiểu cô nương này thực ra không giống những tỳ nữ nàng từng thấy, sợ hãi Ngô Lương, vị "gia chủ" này, trong lòng họ nhiều hơn là sự tôn kính và cảm kích.

Kẻ vô lại vô sỉ như vậy, lại có thể có nhiều người tôn kính hắn, cảm kích hắn?

Bạch Tinh Tinh mang theo sự tò mò đó tìm hiểu thêm, lúc này mới phát hiện, hóa ra gã vô lại này chỉ đặc biệt vô lại với nàng, đối với các tiểu cô nương này lại vô cùng hòa nhã, thậm chí còn có cảm giác "coi như người nhà"...

Dựa vào đâu!

Tại sao!

Ta chỉ là một người thủ mộ thôi mà!

Tại sao cứ phải đối xử phân biệt với ta, lẽ nào ta có đặc điểm gì đó thu hút sự vô lại của hắn sao?

Bạch Tinh Tinh thấy đặc biệt bất bình, nhưng nàng nghĩ mãi cũng không ra mình và các tiểu cô nương này rốt cuộc có gì khác nhau...

Mọi người đều là con gái, có người tuy còn nhỏ, nhưng cũng có người đã trưởng thành như nàng, ngoài ra, tính cách của nàng cũng không tệ đến mức nào, ít nhất từ khi quen biết đến nay, chưa từng xảy ra xung đột nghiêm trọng về lời nói hay hành động với Ngô Lương.

Nhưng nàng đâu biết, tiêu chuẩn trưởng thành của Ngô Lương không giống lắm...

Chẳng lẽ chỉ vì ta là người thủ mộ?

Người thủ mộ chẳng lẽ không có nhân quyền, phải bị đối xử phân biệt sao!?

Phỉ phui!

Sao mình lại nghĩ những chuyện này, dù sao nhiệm vụ của mình chỉ là lấy lại Tùy Hầu châu vào thời điểm thích hợp, mình và gã vô lại này vốn không cùng một phe, hắn đối xử với mình thế nào thì có quan hệ gì?

Ngủ thôi!

Bạch Tinh Tinh thổi tắt đèn dầu, cố gắng kéo chăn lên, lại trở mình, quấn chặt vai mình lại.

Cơn buồn ngủ dần ập đến.

Nhưng Bạch Tinh Tinh vẫn mở mắt, trong bóng tối trông có vẻ sáng ngời.

Nàng lại đang nghĩ một chuyện: Gã vô lại này, tại sao mình nhất

định sẽ mơ thấy hắn?

Mình dù có mơ, cũng chỉ mơ thấy cha mẹ mình, và người thân trong nhà, đâu đến lượt hắn?

Nhưng... tại sao hắn lại viết câu này?

Còn nữa, hắn chẳng lẽ không biết mình rất ghét hắn sao, không thể không biết được, hắn tuy là một tên vô lại, nhưng cũng là một tên vô lại thông minh...

Chờ đã!

Gã vô lại này bình thường thần thần bí bí, luôn có thể bày ra những thứ kỳ quái.

Vậy những dòng chữ nhỏ trên mảnh lụa trắng đó có phải là một loại pháp thuật nào đó của hắn không, một khi mình ngủ say, hắn sẽ nhân cơ hội tiến vào giấc mơ của mình làm bậy?

Dù sao, hắn là Kê đồng mà, Kê đồng có thể lên đồng.

Nếu như vậy, mình tuyệt đối không thể ngủ được, nếu không sẽ trúng kế của hắn!

Nhưng buồn ngủ quá...

Chẳng mấy chốc, nửa canh giờ trôi qua.

Mắt của Bạch Tinh Tinh vẫn sáng long lanh, vẫn đang suy đoán ý nghĩa và động cơ trong câu nói của Ngô Lương.

Một canh giờ trôi qua.

Hắn có nhân cơ hội làm bậy với mình trong mơ không?

Một canh giờ rưỡi trôi qua.

Nếu hắn thật sự biết pháp thuật, e là mình không phòng bị được hắn, mình nên làm gì đây...

Hai canh giờ trôi qua.

Khò... khò... khò...

Trong phòng cuối cùng cũng vang lên tiếng ngáy nhẹ, nhưng tiếng ngáy này lại không đều.

Nếu lúc này có người ở bên cạnh, sẽ phát hiện lông mày của Bạch Tinh Tinh đang nhíu chặt, nhãn cầu dưới mí mắt cũng không ngừng đảo qua lại.

Nàng đang mơ, một cơn ác mộng đáng sợ: Sáng sớm, ánh nắng rọi vào phòng, nàng nhẹ nhàng cởi bỏ y phục, không một mảnh vải che thân đi đến trước một chiếc giường lớn.

Trên giường ngọc thể ngổn ngang, Ngô Lương từ trong đống ngọc thể đó chui ra, lộ ra một nụ cười khinh bỉ và bỉ ổi, nhìn nàng từ trên xuống dưới.

Nàng từ từ quỳ xuống đất, ngẩng đầu lên, mở miệng nhỏ: "Xin chủ nhân đừng keo kiệt ban thưởng..." "A..." một tiếng hét kinh hãi, Bạch Tinh Tinh đột ngột ngồi bật dậy trên giường, dù tiết trời cuối thu trong phòng có chút se lạnh, nàng cũng đã toát một đầu mồ hôi lạnh. "Gã vô lại này, quả nhiên dùng mảnh lụa trắng đó để ếm bùa ta!" ...

Mấy ngày gần đây, Ngô Lương phát hiện một hiện tượng, Bạch Tinh Tinh, người thủ mộ vốn luôn theo dõi hắn, lại mỗi lần thấy hắn liền né tránh ánh mắt, thỉnh thoảng chạm mặt cũng phải tránh đi thật xa.

Xem ra quả nhiên mơ thấy mình rồi nhỉ, ha ha ha ha.

Nhưng hình như là ác mộng.

Ngô Lương cơ bản đã đoán ra nguyên nhân, dù sao "ngày nghĩ gì đêm mơ nấy", câu "tán gái kinh điển" mà ca ca Trương Quốc Vinh đã

dùng, đặt trên góc độ tâm lý học mà nói, thực ra chính là một loại ám thị tâm lý.

Các cô nương vốn đã tâm tư tinh tế hay suy nghĩ lung tung, phản ứng đầu tiên khi thấy câu nói đó thường sẽ là: "Ngươi là ai chứ?

Sao ta nhất định sẽ mơ thấy ngươi?

Mặt ngươi sao to thế, dựa vào đâu mà cho rằng ta sẽ mơ thấy ngươi." Sau đó một khi đến tối, đặc biệt là lúc đêm khuya thanh vắng sắp đi ngủ liền sẽ bất giác đi nghĩ về cái "tại sao" đó.

Phải biết có những chuyện không chịu nổi suy nghĩ.

Nghĩ tới nghĩ lui là có chuyện rồi, thật sự mơ thấy vẫn còn là nhẹ.

Một khi cô nương bắt đầu bước vào trạng thái này, dù cho là một chàng trai vốn không để tâm, cũng sẽ dần dần bắt đầu chú ý, sau đó bất tri bất giác lại nảy sinh một loại ảo giác kiểu như "anh ta hình như cũng không tệ đến thế, nhưng mình sao lại chú ý đến anh ta như vậy, mình không lẽ thật sự thích anh ta rồi sao".

Loại ảo giác này, cách rung động, thật sự chỉ còn một bước chân.

Giống như thiên tài và kẻ điên vậy.

Nhưng hiện giờ Ngô Lương không có tâm tư đi trêu chọc Bạch Tinh Tinh, hắn lại phải đi một chuyến đến phủ Tuân Úc.

Vì bây giờ Trần Cung đã hưởng ứng Trương Mạc, và đi lại thuyết phục nhiều nơi, rất nhiều địa phương ở Duyện Châu đã công khai tỏ thái độ ủng hộ, định tôn Lữ Bố làm Thứ sử Duyện Châu.

Trong tình huống này, Hạ Hầu Đôn trấn thủ Bộc Dương đã vội vã đến Quyên Thành, lúc này đang ở phủ Tuân Úc thương lượng đối sách. ---------- Trong phủ Tuân Úc.

Không chỉ Hạ Hầu Đôn từ Bộc Dương đến, Tào Bẩm và Trình

Dục cũng từ Lẫm Khâu và Phạm Huyện trở về.

Còn Ngô Lương, lần này hoàn toàn là không mời mà đến.

Chương 68

Vì Tuân Úc và những người khác đã nghe Tào Bẩm nói về "căn bệnh quái lạ không thể ra chiến trường đánh trận" của Ngô Lương, để phòng hắn lại làm lính đào ngũ ngược lại hại tính mạng, Tuân Úc và những người khác không dám ép buộc, do đó cuộc họp quân sự này cũng không cố ý phái người đi gọi hắn.

Kết quả không ngờ Ngô Lương nghe được tin tức, ngược lại tự mình tìm đến cửa. "Vị này là?" Lần đầu gặp Ngô Lương, sắc mặt Hạ Hầu Đôn đã có chút không vui.

Lúc này ông ta thân là Chiết trùng giáo úy, lại lĩnh chức Thái thú Đông quận, bây giờ Tào lão bản đang đánh trận ở Từ Châu, đừng nói là cả Đông quận, mà ngay cả cả Duyện Châu, ông ta cũng là người lãnh đạo lớn nhất trên danh nghĩa.

Kết quả không ngờ có người lại còn vênh váo hơn cả ông ta, lại dám đến muộn trong một cuộc họp quân sự quan trọng như vậy.

Hơn nữa còn là lúc cuộc họp đã diễn ra được một nửa mới đến, quả thực là coi thường quân kỷ!

Thậm chí Hạ Hầu Đôn đã có ý định cho người lôi kẻ không biết nặng nhẹ này ra ngoài chém để làm gương, chỉ là thấy hắn lại có thể tùy ý vào phủ Tuân Úc, còn có thể đến đây mà không bị cản trở, Hạ Hầu Đôn mới quyết định hỏi thân phận của gã này trước rồi mới quyết định. "Tư mã Phường Nhân Quân, Ngô Lương, bái kiến Hạ Hầu thái thú." Cho dù lúc này Hạ Hầu Đôn còn chưa mất một mắt, Ngô Lương cũng biết người đang khó chịu với mình này rốt cuộc là ai, dù sao trong phòng này trừ Hạ Hầu Đôn, những người còn lại đều là người quen của hắn, còn có thể là ai? "Ngươi chính là Ngô Hữu Tài

đó sao?" Trên mặt Hạ Hầu Đôn lại thêm một tia ngạc nhiên.

Rõ ràng ông ta đã nghe Tuân Úc và những người khác kể về chuyện Ngô Lương cảnh báo trước giúp gia quyến của Tào lão bản thoát khỏi miệng cọp, nhưng điều này không thể thay đổi ấn tượng đầu tiên của Ngô Lương trong lòng ông ta.

Coi thường quân kỷ, cho dù có chút công lao cũng là tội chết có thể miễn, tội sống khó tha! "Chính là tại hạ." Ngô Lương chắp tay cười nói. "Ngươi đến đây bằng cách nào?" Hạ Hầu Đôn lại hỏi tiếp. "Thưa Hạ Hầu thái thú, đi bộ đến." Ngô Lương tự nhiên nhìn ra được Hạ Hầu Đôn không thích mình cho lắm.

Nhưng nghĩ đến việc gã này dù là bây giờ hay sau này đều là một trong những người được Tào lão bản tin tưởng nhất, cuối cùng quan bái Đại tướng quân, lại được phong Cao An hương hầu, Ngô Lương không định đối đầu với ông ta. "Bọn ta đều cưỡi ngựa cao to, dưới trướng đều có mấy nghìn tướng sĩ, ngươi lại chỉ có thể đi bộ, thảo nào đến muộn, ngươi chỉ có thể đi bộ, dưới trướng lại không có tướng sĩ có thể giữ được một thành, căn bản không có tư cách tham gia cuộc họp này...

Tìm một chỗ ngồi đi." Hạ Hầu Đôn cười như không cười nói.

Ối giời ơi?

Nghe những lời này, Ngô Lương suýt chút nữa nghi ngờ mình căn bản không phải đi bộ đến, mà là ngồi xe Mazda đến.

Thậm chí còn có chút nghi ngờ Hạ Hầu Đôn cũng là người xuyên không, hơn nữa còn xem qua cái meme kẹt xe nổi tiếng của Mã Tự Đạt ở đời sau.

Thế là Ngô Lương lại quay đầu nhìn một vòng trong phòng nghị sự, quả thật không có chỗ ngồi thừa!

Chuyện này...

Ngô Lương quyết định trong sự kiện lần này sẽ thử Hạ Hầu Đôn, không can thiệp vào bất kỳ chuyện gì liên quan đến Hạ Hầu Đôn.

Nếu gã này thật sự bị bắn mù mắt trái trong cuộc chiến với Lữ Bố, vậy ông ta là người bản địa.

Nếu không, vậy phải tiến hành thử nghiệm thêm, xem phản ứng của gã này trong các sự kiện lịch sử khác...

Không nói mù một mắt, ít nhất cũng phải trúng kế, gãy tay gãy chân bị thương gì đó, như vậy mới có thể loại trừ nghi ngờ là người xuyên không.

Cứ vui vẻ quyết định như vậy!

Đang nghĩ như vậy, Tào Bẩm đã cứng rắn đứng ra giải thích cho Ngô Lương: "Nguyên Nhượng thúc, người này là bộ hạ của ta, hắn không giỏi lĩnh binh đánh trận, ngày thường chỉ chuyên tâm làm những việc phận sự cho bá phụ ta..." "Vậy thì càng không có tư cách tham gia cuộc họp này rồi phải không?" Hạ Hầu Đôn liếc Tào Bẩm một cái, hỏi ngược lại. "Chuyện này..." Tào Bẩm bất lực nhìn về phía Ngô Lương, len lén ra hiệu cho hắn "đi trước đi".

Hạ Hầu Đôn không giống Tuân Úc, ông ta là một trong những tướng lĩnh có thâm niên nhất dưới trướng Tào lão bản, hơn nữa là phe cánh trực hệ tuyệt đối không ai có thể lay chuyển.

Do đó nếu Hạ Hầu Đôn không chịu nể mặt Tào Bẩm, Tào Bẩm thật sự không có cách nào.

Nhưng Ngô Lương lại không có ý định đi, chỉ lại khẽ cười chắp tay nói: "Hạ Hầu thái thú e là hiểu lầm rồi, mạt tướng không phải đến tham gia nghị sự, chỉ là muốn nhân lúc các vị đều ở đây, đặc biệt đến dâng lên một món đồ chơi nhỏ mới phát hiện gần đây, chỉ mong có thể

khi các vị phấn dũng sát địch, cống hiến một chút sức mọn, dù sao mạt tướng ăn mặc đều là do Sứ quân ban thưởng, nếu không làm chút gì thực sự lương tâm bất an." "Ồ?" Nghe vậy, Hạ Hầu Đôn dường như không còn lý do để trừng phạt Ngô Lương, đồng thời sắc mặt cũng dịu đi một chút, có chút tò mò nói: "Ngươi muốn dâng lên cho chúng ta món đồ chơi nhỏ gì?

Mang lên xem thử?" "Xin Hạ Hầu thái thú và các vị đợi một lát." Ngô Lương nói xong liền lui ra, không lâu sau lại dẫn theo mấy người, mỗi người xách mấy cái lồng đi vào.

Mà trong những chiếc lồng này, chính là những con bồ câu đưa thư mà hắn đã huấn luyện trong thời gian gần đây.

Những con bồ câu đưa thư này từ mười sáu con lúc đầu, bây giờ chạy mất chỉ còn lại mười con.

Nhưng mười con này cơ bản đã đạt đến trình độ có thể phục vụ, Ngô Lương đã tiến hành nhiều lần thử nghiệm với chúng, có lúc còn mang chúng đến nơi cách xa mấy chục dặm để thả bay.

Bất kể là ban ngày hay ban đêm, thậm chí buổi tối không để đuốc ở chuồng bồ câu, chúng vẫn có thể quay về đúng hẹn.

Mà trong sự kiện lần này, phạm vi sử dụng của chúng chỉ trong địa phận Duyện Châu, và vừa hay Quyên Thành lại gần như nằm ở vị trí trung tâm nhất của Duyện Châu, khoảng cách đưa thư sẽ không quá xa xôi, nghĩ rằng chắc là đủ dùng rồi. "Ngươi mang lũ bồ câu này vào làm gì?" Thấy Ngô Lương đặt những con bồ câu này trong phòng nghị sự, tiếng gù gù quả thực không hợp với không khí nghiêm túc trong phòng, lông mày của Hạ Hầu Đôn cuối cùng lại nhíu lại.

Không chỉ ông ta.

Ngay cả Tuân Úc cũng nhíu mày, trong lòng thầm nghĩ: "Chơi bời

thì chơi bời, sao lại chơi đến cả đây, người này đúng là điên rồi, điên thật rồi!

Lần này xem hắn làm sao thu dọn, chẳng may thực sự chơi đến mức bay cả mạng mình vào đó, chỉ là lát nữa Hạ Hầu Đôn nổi giận ta có nên cầu xin cho hắn không, dù sao người này tuy không biết nặng nhẹ, nhưng có lúc cũng có thể phát huy tác dụng kỳ diệu, có lẽ sau này còn dùng đến..." Tào Bẩm và Trình Dục hai người thì mặt lộ vẻ không hiểu, họ không biết Ngô Lương gần đây đang bận nuôi bồ câu, do đó cũng không hiểu hắn bây giờ rốt cuộc có ý gì. "Bẩm Hạ Hầu thái thú, những con bồ câu này của mạt tướng không phải là bồ câu bình thường, mạt tướng càng muốn gọi chúng là 'Phi Nô'." Ngô Lương cười hì hì nói. "Phi Nô?" Hạ Hầu Đôn càng thêm nghi hoặc. "Mạt tướng xin hỏi Hạ Hầu thái thú một câu, giả như Hạ Hầu thái thú ở Bộc Dương bị Lữ Bố kia vây khốn, phái người cưỡi ngựa nhanh đến Chuyên Thành cầu viện, cần mấy ngày mới có thể đến được Chuyên Thành?" Ngô Lương thản nhiên cười, không đáp mà hỏi ngược lại. "Nếu không nghỉ ngơi, một ngày là đến." Tuy không hiểu tại sao Ngô Lương lại hỏi vậy, Hạ Hầu Đôn vẫn trầm ngâm một lát rồi nghiêm túc đáp.

Đây được xem là một câu trả lời tương đối chính xác, dù sao thì hắn cũng vừa mới từ Bộc Dương đến Quyên Thành, trên đường rốt cuộc tốn bao nhiêu thời gian, trong lòng hắn vẫn nắm rõ.

Đương nhiên, "một ngày" vào thời này không phải là 24 giờ, mà là trọn một ban ngày, tương đương khoảng 12 giờ đồng hồ. "Ừm..." Ngô Lương thầm tính toán.

Một con ngựa trưởng thành bình thường chạy đường dài như vậy, tốc độ có thể đạt khoảng 15 cây số một giờ, tức là 30 dặm một giờ.

Mười hai giờ là khoảng 360 dặm.

Đương nhiên, đây là tốc độ khi ngựa không chở người, nếu chở người chạy đường dài, tốc độ đạt được hơn 20 dặm một giờ đã là không tồi.

Hơn nữa, ngựa là động vật, không phải máy móc, tốc độ này sẽ giảm dần trong quá trình chạy khi thể lực suy giảm.

Tính ra, quãng đường giữa Bộc Dương và Quyên Thành hẳn là khoảng 200 dặm.

Ngoài ra, chạy trên bộ còn phải tính đến các yếu tố địa hình khác nhau dẫn đến việc phải đi đường vòng, khó tránh khỏi phải chạy thêm một số quãng đường vô ích...

Vì vậy, khoảng cách đường chim bay giữa Bộc Dương và Quyên Thành tuyệt đối trong vòng 200 dặm, đối với chim bồ câu của hắn, cũng chỉ khoảng hơn 100 dặm mà thôi.

Theo hắn biết, tốc độ bay thông thường của bồ câu là 70-110 cây số một giờ, quy đổi ra là 140-220 dặm một giờ.

Nếu là loại bồ câu đua được huấn luyện bài bản, thậm chí có thể đạt tới 90-150 cây số một giờ.

Nói cách khác, từ Bộc Dương đến Quyên Thành.

Thông tin mà con người cưỡi ngựa phải liều mạng chạy cả ngày mới đưa tới, dù là con bồ câu trưởng thành bình thường nhất, cũng có thể đưa đến nơi trong khoảng 1 giờ... "Ngươi hỏi những điều này rốt cuộc muốn nói gì?" Thấy Ngô Lương ra vẻ đăm chiêu, Hạ Hầu Đôn đợi một lúc, cuối cùng có chút mất kiên nhẫn hỏi.

Ngô Lương trong lòng đã có đáp án, sau khi hoàn hồn, hắn mỉm cười nói: "Tin tức cầu viện mà Hạ Hầu thái thú cần cả một ngày mới đưa tới, phi nô của ta lại chỉ cần nửa thời thần là có thể đưa đến.

Thử tưởng tượng xem, giả sử Bộc Dương bị Lữ Bố vây công,

Tuân Úc tư mã chỉ sau nửa thời thần đã nhận được tin, trừ đi thời gian tập kết binh mã, một thời thần sau đã có thể điều binh khiển tướng đi cứu viện, không biết Hạ Hầu thái thú thấy thế nào?" "Lời này là thật sao!?" Vừa nghe vậy, vẻ mất kiên nhẫn trên mặt Hạ Hầu Đôn tức khắc biến mất, "xoạt" một tiếng đứng bật dậy, đôi mắt gần như muốn trợn trừng ra ngoài.

Cùng lúc đó, ba người Tuân Úc cũng kinh ngạc nhìn về phía Ngô Lương.

Nếu lời Ngô Lương nói là thật, vậy thì "phi nô" của hắn chính là binh khí đáng sợ nhất trên đời hiện nay, không dám nói nhiều... nhưng ít nhất cũng có thể sánh ngang với mười vạn hùng binh!

Đánh trận quan trọng nhất là gì, ngoài chiến lược, chiến thuật, binh mã, lương thảo... thì thứ khó kiểm soát nhất, cũng là quan trọng nhất, chính là thời cơ!

Đây cũng là một trong những nguyên nhân chính khiến các thế lực hào cường thời này đều tập trung binh mã ở các thành trì trọng yếu, rất ít khi mạo hiểm phân binh để kiểm soát biên giới lãnh thổ.

Bởi vì một khi có kẻ địch không tuyên chiến mà phát động tấn công bất ngờ, quân đồn trú ở biên cảnh về cơ bản là nộp mạng vô ích.

Đợi đến khi tin quân đồn trú bị tấn công truyền đến chỗ chủ tướng thì hoa vàng cũng đã nguội lạnh, lại đợi chủ tướng tập kết binh mã đi chi viện, thường mới đi được nửa đường đã nhận được chiến báo tiền tuyến thất thủ, sau đó đấm ngực giậm chân quay về.

Chuyện ấm ức như vậy ở thời đại này thật sự không hiếm.

Ngay cả một lính mới như Tào Bẩm, gần như chưa từng ra chiến trường, cũng đã nghe quen tai những chuyện tương tự.

Nhưng ai có cách nào đâu?

Truyền tin cần người, cần ngựa, cần đi đường, lại không thể bay thẳng qua được, chỉ có thể cố gắng hết sức bố trí binh mã hợp lý từ trước, cố gắng tránh xảy ra những tình huống tương tự.

Nhưng cũng chỉ là cố gắng tránh né, thật sự xảy ra chuyện như vậy thì ai cũng bó tay.

Giống như Tào lão bản hiện đang đánh trận ở Từ Châu, rất có thể đến giờ mới biết Trương Mạc đã phản, nhưng đối với việc Trần Cung cũng hưởng ứng theo thì hoàn toàn không hay biết, càng không biết có nên dẫn quân về cứu hay không.

Việc có thể làm chỉ là triệu tập đám mưu sĩ tùy quân lại, mọi người cùng nhau dựa vào tình báo đã muộn nhiều ngày, suy diễn tình hình Duyện Châu hiện tại, sau đó đưa ra phán đoán mà mình cho là chính xác.

Nhưng phi nô của Ngô Lương, lại giải quyết một cách hoàn hảo vấn đề đã làm đau đầu các thế lực hào cường bấy lâu nay. "Nếu Hạ Hầu thái thú không tin, có thể cùng ta ra ngoài kiểm chứng một phen." Ngô Lương cười nói. "Đi!" Hạ Hầu Đôn lập tức bước lên phía trước.

Chương 69

"Nhưng mà...

Hạ Hầu thái thú, cuộc họp của chúng ta..." Tuân Úc bất giác lên tiếng.

Vừa rồi mấy người họ đã trao đổi tình hình mình biết, sau một hồi suy diễn, phương án ngự địch vừa mới thảo luận đến lúc gay cấn nhất.

Nếu không phải Ngô Lương vừa tới, có lẽ bây giờ đã có thể quyết định xong.

Dù sao trong lòng Tuân Úc đã có một bộ phương lược mà ông cho là hữu hiệu, lúc này đột nhiên không cho nói, thực sự có cảm giác như nghẹn ở cổ, không nói không thoải mái.

Mà điều khiến ông khó chịu hơn nữa là, nếu lời Ngô Lương nói không phải hư cấu, vậy thì với tư cách là người đã tận mắt chứng kiến Ngô Lương mỗi ngày lêu lổng, chơi bời lêu lổng, ông sắp ghen tị đến phát khóc rồi...

Thiên đạo bất công a!

Ta mỗi ngày nghiên cứu cổ tịch binh pháp, luôn suy diễn thế cục thiên hạ, nỗ lực tiến thủ như vậy, phấn đấu nửa đời người mới lên được đến bước này, cũng chẳng làm ra được trò trống gì.

Lại nhìn tên... "bất tài" này xem, chơi bồ câu mà cũng chơi ra được kỳ công khoáng thế như vậy!

Thiên đạo sao lại bất công đến thế!!! "Nếu thật sự có phi nô này trợ trận, phương lược của trận này phải xoay quanh phi nô mà tiến hành, những gì chúng ta vừa thảo luận ít nhất phải có hơn một nửa bị

lật đổ để bàn lại, cuộc họp này tạm dừng cũng được!" Tư duy của Hạ Hầu Đôn cũng rất rõ ràng, hắn xua tay nói.

Nhưng nói xong câu này, hắn lại quay đầu nhìn Ngô Lương, nhìn chằm chằm vào mắt y rồi trầm giọng nói: "Ngô tư mã, nếu phi nô của ngươi quả thực hữu dụng, đợi Sứ quân trở về, ta dù không cần cái mặt già này nữa, cũng nhất định sẽ đích thân đến trước mặt Sứ quân xin công cho ngươi, đây là công lao bất thế!" "Nhưng!" "Nếu ngươi đến đây để đùa giỡn với ta, vậy thì đừng trách ta trị tội ngươi vô kỷ luật quân đội, nhiễu loạn quân tình.

Bất luận trước đó ngươi đã lập công lớn đến đâu, ta cũng có thể chém ngươi trước rồi báo sau!" Đối mặt với lời cảnh cáo của Hạ Hầu Đôn, Ngô Lương lại không hề nao núng, chắp tay nói: "Vậy thì đa tạ Hạ Hầu thái thú đã nói tốt cho ta trước mặt Sứ quân." Đoàn người cứ thế rời khỏi phủ Tuân Úc, thẳng tiến đến tiểu trạch của Ngô Lương.

Trên đường, Tào Bẩm lặng lẽ đến bên cạnh Ngô Lương, vẫn có chút lo lắng hỏi nhỏ: "Hữu Tài hiền đệ, lần này đệ lại giở trò gì vậy?

Ta nói cho đệ biết, Nguyên Nhượng thúc của ta tính tình không tốt đâu, thúc ấy nói chém đệ là thật sự sẽ chém đệ đấy, đến lúc đó đừng nói là ta, cho dù Đinh phu nhân đến cũng không cứu được đệ đâu." "An Dân huynh, chúng ta đâu phải mới quen nhau ngày đầu, phải không?" Ngô Lương cười nói. "Tất nhiên không phải, nhưng mà..." Tào Bẩm còn muốn nói gì đó.

Ngô Lương đã cướp lời, nhếch miệng nói: "An Dân huynh thấy ta có giống người dám đem tính mạng mình ra đùa không?" "Tất nhiên là không, đệ sợ chết như vậy...

Nói như vậy, kỳ công khoáng thế này đệ lập chắc rồi!" Tào Bẩm ngẫm nghĩ một lúc, cuối cùng hoàn toàn yên tâm, sau đó lại khoác vai hắn, nháy mắt nói: "Hữu Tài hiền đệ, huynh đệ chúng ta trước nay

không phân biệt đôi bên, lần này nếu đệ được bá phụ của ta trọng dụng, nhất định phải nói tốt cho ta vài câu, để ngài ấy sắp xếp cho ta một chức quan ra tiền tuyến lĩnh binh đánh trận, ta trông cả vào đệ đấy!" Tào Bẩm nói một tràng khiến Ngô Lương dở khóc dở cười.

An Dân huynh của ta ơi, huynh là cháu ruột của Tào lão bản, lại còn cần một người ngoài như ta nói tốt cho huynh, chẳng lẽ huynh không thấy có gì đó kỳ lạ sao? "An Dân huynh đừng nói đùa nữa, ta một không biết lĩnh binh, hai không biết giết địch, ba không biết trị thành, bốn không biết mưu lược, Sứ quân sao có thể trọng dụng ta được?" Ngô Lương lắc đầu cười nói.

Thực ra, dù Tào lão bản có thật sự trọng dụng hắn đến đâu, hắn cũng tuyệt đối sẽ không tiến cử Tào Bẩm với Tào lão bản, nhiều nhất là tạo cho y một vài cơ hội để y tự dựa vào năng lực của mình mà toại nguyện.

Phải biết rằng trong lịch sử có một vị Tư đồ tên là Triệu Ôn, đây chính là một trọng thần trong triều đình, vị liệt Tam công!

Ông ta đã từng tiến cử Tào Phi với Tào lão bản.

Kết quả thì sao?

Tào lão bản không những không cảm ơn ông ta, mà còn cho rằng Triệu Ôn tiến cử con trai mình không phải vì con trai ông có tài thực học, mà chỉ muốn nhân cơ hội này để nịnh bợ, hoặc cho rằng ông ta đang cổ vũ cho việc các con trai mình bè phái tranh quyền, không có ý tốt gì, thế là lập tức nổi giận, ra lệnh bãi chức của Triệu Ôn.

Đương nhiên, phân tích theo tiến trình lịch sử, hành động này của Tào lão bản rất có thể là vì chuẩn bị làm Thừa tướng, nên mới lấy cớ này để loại bỏ hòn đá ngáng đường này từ trước.

Nhưng lấy đó làm gương, dù thế nào đi nữa Ngô Lương cũng

tuyệt đối sẽ không tiến cử bất kỳ ai với Tào lão bản, đặc biệt là người thân của Tào lão bản. "Thực ra ta thấy mưu lược của đệ cũng được đấy chứ, một thời gian trước ở Nguyên Thành, chẳng phải đệ đã bày kế tọa sơn quan hổ đấu, không tổn một binh một tốt mà đã đuổi được bộ hạ của Hách Manh đi sao?" Tào Bẩm nghĩ một lát rồi nói. "Đó gọi là tiểu thông minh, hoàn toàn là may mắn, không thể lên được đại điện.

Nếu thật sự bảo ta bày mưu tính kế cho Sứ quân, e rằng sẽ hỏng đại sự." Ngô Lương vội vàng xóa bỏ "hiểu lầm" này của Tào Bẩm, nhân tiện nói thêm: "An Dân huynh cứ yên tâm, lần này huynh dẫn dắt Phường Nhân Quân đoạt được Tùy Hầu châu bản chính là đại công một kiện, nay nếu lại lập được chiến công trong trận loạn Duyện Châu này, Sứ quân nhất định sẽ thấy được tài năng của huynh, sao còn nỡ để huynh ở lại Phường Nhân Quân, chẳng phải là đại tài tiểu dụng sao?" "Đệ nói cũng phải, ta phải để bá phụ thấy được bản lĩnh lĩnh binh đánh trận của ta trước, ngài ấy tự sẽ có phán đoán." Tào Bẩm gật đầu nói, chiến ý trong mắt càng lúc càng hừng hực. ...

Trong lúc nói chuyện, đoàn người đã di chuyển đến tiểu trạch của Ngô Lương.

Ngô Lương giải thích đơn giản cho mấy người họ về cách sử dụng "phi nô" của mình, sau đó lấy ra hai con "phi nô" giao cho Hạ Hầu Đôn để thử nghiệm.

Để đề phòng có người gian lận trong quá trình thử nghiệm, Hạ Hầu Đôn đặc biệt ra lệnh cho thân vệ của mình mang hai con "phi nô" này cưỡi khoái mã ra khỏi thành, và lệnh cho họ chạy một mạch đến nơi cách đó hai mươi dặm, sau đó dùng lụa trắng viết lại thời gian cụ thể đến nơi, và để lại một ám hiệu chỉ có Hạ Hầu Đôn và tên thân vệ đó bí mật hẹn trước, rồi buộc vào chân "phi nô" thả bay, lấy đó làm căn cứ phán đoán.

Còn Ngô Lương và những người khác thì ở lại trong tiểu trạch chờ đợi.

Khoảng nửa thời thần sau. "Hô lạp lạp lạp ——" Hai con "phi nô" gần như bay cùng nhau, đáp xuống chuồng bồ câu của Ngô Lương. "Mau, lấy lụa trắng cho ta xem!" Hạ Hầu Đôn nóng lòng xông tới, mắt hau háu nhìn chằm chằm vào con bồ câu đã được giao vào tay Ngô Lương.

Không chỉ có hắn, Tào Bẩm, Tuân Úc và những người khác cũng vội vàng xúm lại, tuy ngại chức quan không dám đứng trước mặt Hạ Hầu Đôn, nhưng cổ thì vươn ra rất dài, sắp biến thành xà tinh. "Hạ Hầu thái thú, mời." Để tránh bị nghi ngờ, Ngô Lương không tự tay lấy miếng lụa trắng buộc trên chân bồ câu, mà trực tiếp đưa hai con bồ câu cho Hạ Hầu Đôn, để hắn tự mình gỡ. "Báo giờ!" Bồ câu vào tay, Hạ Hầu Đôn có chút căng thẳng.

Nhưng hắn không quên việc tính giờ, ngay lập tức hét lên với thân vệ phía sau. "Bẩm thái thú, hiện là đầu giờ Thân tam khắc!" Một binh sĩ vội vàng báo cáo. "Tốt!" Sắc mặt Hạ Hầu Đôn trịnh trọng, như thể đang nâng niu một món bảo vật hiếm có trong tay, sợ rằng chỉ cần hơi dùng sức một chút sẽ làm hỏng món bảo vật này, cứ thế nhẹ nhàng cẩn thận gỡ miếng lụa trắng nhỏ buộc trên chân bồ câu.

Sau đó chỉ giữ lại miếng lụa trắng trong tay, rồi lại cẩn thận đưa con bồ câu về tay Ngô Lương.

Đúng là lề mề chết tiệt!

Tay chân vụng về thì cút sang một bên đi!

Tào Bẩm, Tuân Úc và những người khác nhìn thấy mà sốt ruột, đây cũng là do Hạ Hầu Đôn chức quan lớn hơn họ không dám gây sự, nếu là người khác, e rằng họ không chỉ chửi thầm trong lòng, mà đã chửi thẳng ra miệng rồi.

Dù sao thì vẻ mất kiên nhẫn trong mắt họ cũng không lừa được ai...

May mà toàn bộ sự chú ý của Hạ Hầu Đôn đều dồn vào miếng lụa trắng, đâu có tâm trí để ý đến họ?

Cuối cùng.

Hạ Hầu Đôn mở miếng lụa trắng được cuộn thành một cuộn nhỏ, chỉ thấy trên đó ghi rõ mấy chữ nhỏ: "Đầu giờ Thân tam khắc!" Triều Hán vẫn dùng "bách khắc chế".

Tức là chia ngày đêm thành một trăm khắc đều nhau, điểm bắt đầu tính là lúc mặt trời mọc, đến trước khi mặt trời mọc lần sau thì tính đủ một trăm khắc.

Cũng vì thế, đơn vị thời gian lúc này vẫn chưa được chi li đến phút và giây như đời sau, "khắc" chính là đơn vị tính giờ nhỏ nhất... ngắn hơn nữa chỉ có thể dùng những từ không quy phạm như "hơi thở", "chớp mắt" hay "tàn một tuần trà" để nói.

Tuy nhiên, "bách khắc chế" của triều Hán có chút khác biệt, "bách khắc" lúc này tổng cộng là một trăm hai mươi khắc.

Tức là, một khắc của triều Hán không phải là 15 phút, mà phải là 14 phút 23 giây.

Ngoài ra, phía sau mấy chữ nhỏ này còn vẽ hai vòng tròn nhỏ rỗng ruột.

Đây chính là ám hiệu mà Hạ Hầu Đôn đã hẹn với thân vệ, ở đây ngoài hắn và tên thân vệ chưa về ra, tuyệt đối không ai biết.

Ầm!

Dưới sự kích động không thể tả.

Một luồng máu nóng xông lên não, trong đầu Hạ Hầu Đôn ong

ong.

Không sai được!

Trọn vẹn hai mươi dặm.

Từ lúc thả bay đến khi về chuồng, một khắc này mà vẫn chưa trôi qua!

Và tuyệt đối có thể chắc chắn hai con "phi nô" này, chính là "phi nô" mà thân vệ của hắn đã mang đi!

Thêm nữa, hai mươi dặm này chính là thân vệ của hắn phải thúc ngựa chạy nhanh, cũng phải mất gần nửa thời thần... trừ đi như vậy, "phi nô" rốt cuộc đã dùng bao nhiêu thời gian đã không cần nói cũng rõ! "Phi nô" này, quả thực là thần vật a!

Lúc này Tào Bẩm và những người khác cũng đã thấy được những chữ nhỏ trên miếng lụa trắng.

Lại thấy dáng vẻ kích động đến không thể kìm nén của Hạ Hầu Đôn, bàn tay cầm miếng lụa trắng không ngừng run rẩy, làm sao họ còn không hiểu kết quả thế nào? "Ta muốn tĩnh tâm một chút..." Tuân Úc mắt đỏ hoe nhìn Ngô Lương một cái, cổ họng bỗng nhiên khô khốc, thậm chí có chút đau rát. "May mà Ngô tư mã đã đổi tên cho ta từ trước, nếu không bây giờ e rằng đã phải tăng giá rồi..." Trình Dục cũng nuốt nước bọt, trong lòng cảm thấy vô cùng may mắn, "Xem ra, chuyện ta một bước lên mây, chắc chắn vững như Thái Sơn!" "Ha ha ha ha, huynh đệ của ta tên Hữu Tài, các ngươi đều không có!" Tào Bẩm thì lòng vui như hoa nở, trong lòng vô cùng kiêu ngạo.

Cứ thế im lặng một lúc.

Hạ Hầu Đôn đột nhiên nắm chặt lấy tay Ngô Lương, ánh mắt rực lửa nhìn vào mặt y, rồi dùng giọng nói có chút run rẩy nói lớn: "Có phi nô của ngươi, đại thế Duyện Châu đã định, dù có thêm mười Trương

Mạc nữa ta cũng nhất định khiến hắn có đi không có về, ta thay mặt Sứ quân tạ ngươi một lần!" Hạ Hầu Đôn lại nói: "Lúc nãy ở phủ Văn Nhược, là ta đã hiểu lầm Ngô tư mã, xin Ngô tư mã đừng để trong lòng, đợi sau khi trận chiến này kết thúc, Duyện Châu ổn định, ta nhất định sẽ đích thân dâng lên Ngô tư mã một món quà mọn để tỏ lòng xin lỗi." "Hạ Hầu thái thú không cần khách khí như vậy, là mạt tướng tự ý xông vào phòng nghị sự có lỗi trước, Hạ Hầu thái thú cũng là làm việc công, ta hiểu mà." Ngô Lương cười ha hả nói. "Nay đã có phi nô kỳ diệu này, phương lược của trận chiến này nên được định lại." Hạ Hầu Đôn gật đầu, quay lại nhìn lướt qua Tuân Úc và những người khác, rồi lại nói với Ngô Lương: "Xin Ngô tư mã cùng chúng ta trở lại phủ Tuân Úc, cùng nhau bàn bạc việc quân, để đảm bảo trận chiến này không có sơ suất nào." "May mắn được Hạ Hầu thái thú coi trọng." Ngô Lương chắp tay cúi chào, rồi lập tức nhăn mặt cười khổ nói: "Nói thật, mạt tướng cũng rất muốn vì Sứ quân mà chia sẻ lo âu, lập công dựng nghiệp, nhưng khổ nỗi văn thao võ lược đều không được, việc quân mà các vị bàn bạc nghe vào tai mạt tướng như sách trời, khó hiểu vô cùng, lại còn mắc phải một căn bệnh quái lạ không thể nói rõ, thật sự khó gánh vác trọng trách." "Chuyện này..." Hạ Hầu Đôn có chút nghi hoặc nhìn Ngô Lương.

Bao nhiêu tướng lĩnh mưu sĩ để được tham gia vào cuộc họp thế này, để tiến vào vòng trọng tâm, đều vắt óc suy nghĩ, hận không thể thổi phồng gia thế và chiến tích của mình lên trăm lần, chỉ mong được hắn liếc mắt nhìn một cái.

Sao người này lại đặc biệt như vậy, không chỉ tự hạ thấp mình không còn gì, mà còn tỏ ra như sắp chết... "Nguyên Nhượng thúc có điều không biết." Tào Bẩm kịp thời đến giải thích cho Ngô Lương: "Ngô tư mã mấy năm trước làm binh lính ở tiền tuyến đánh nhiều trận, vì vậy mắc phải một căn bệnh quái lạ không thể ra chiến trường,

nghe nói hình như gọi là hội chứng tâm lý sau chiến tranh gì đó... một khi bàn luận quân tình hoặc ra tiền tuyến, liền sẽ phát bệnh không thể tự chủ, cũng vì thế mà trước đây chúng ta không mời y đến cùng bàn bạc." "Thì ra là vậy..." Hạ Hầu Đôn đã có không ít kinh nghiệm cầm quân, tự nhiên là kiến thức rộng.

Chương 70

Nghe Tào Bẩm nói vậy, chỉ cảm thấy cách gọi "hội chứng tâm lý sau chiến tranh" của đời sau có chút lạ tai, nhưng không hề nghi ngờ lời của Tào Bẩm.

Dù sao thì, hội chứng tâm lý sau chiến tranh không phải chỉ có ở đời sau, ở thời đại vũ khí lạnh, đao kề đao, máu thịt văng tung tóe này lại càng phổ biến.

Trong số binh lính của hắn trước đây, cũng có không ít trường hợp tương tự.

Những người đó hoặc là vừa nghe thấy hiệu lệnh xung phong liền phát điên mất lý trí, hoặc là tính tình đại biến, tê dại như cầm thú, thấy người là giết không phân biệt địch ta, hoặc là run lẩy bẩy, dù bị đội đốc chiến dí đao vào cổ cũng nhất quyết không tiến lên một bước...

Những người run lẩy bẩy này không phải là sợ chết.

Đối mặt với lưỡi đao sắc bén kề trên cổ của đội đốc chiến, ánh mắt họ vô cùng thản nhiên, hoàn toàn không thấy một tia sợ hãi, thậm chí còn cầu xin đội đốc chiến chém đầu họ ngay lập tức...

Đây đều là những căn bệnh quái lạ thường xuất hiện trong quân doanh.

Tuy nhiên, thời đại này thực ra không coi đó là một loại bệnh, thường giải thích là bị trúng tà hoặc kinh hồn, dù sao thường xuyên đi lại trên chiến trường nơi thương vong hàng trăm hàng ngàn, giết người lại tăng thêm nghiệp chướng, bị vong hồn quấy nhiễu cũng có thể hiểu được. "Nếu là như vậy, thì thật đáng tiếc." Hạ Hầu Đôn vô cùng tiếc nuối nhìn Ngô Lương, đau lòng nói: "Nếu không phải Ngô tư mã bị kinh hồn mà mắc phải căn bệnh quái lạ này, dựa vào công lao

bất thế từ phi nô, nếu lại trong trận chiến này dũng cảm giết địch lập thêm chiến công, Ngô tư mã nhất định sẽ được Sứ quân trọng dụng, cùng ta ngang hàng không phải là chuyện gì khó, tiếc quá, thật sự tiếc quá, trời cao đố kỵ anh tài a." "Hạ Hầu thái thú nói quá lời rồi, ta tuy không thể vì Sứ quân lĩnh binh đánh trận, nhưng cũng sẽ ở những việc khác vì Sứ quân chia sẻ lo âu, ta luôn tin rằng, là vàng thì ở đâu cũng sẽ phát sáng." Ngô Lương thản nhiên cười nói.

Nhưng nụ cười thản nhiên này trong mắt Hạ Hầu Đôn, lại tự động được diễn giải theo một ý vị khác.

Chàng trai này không dễ dàng gì, tuổi còn trẻ đã gặp phải kiếp nạn này, ta vừa nói những lời tiếc nuối kia không nghi ngờ gì là đã xát thêm muối vào vết thương của y, y tuy đau trong lòng, nhưng vẫn cố tỏ ra kiên cường, cũng được coi là một hán tử bất khuất!

Thế là. "Tốt!

Tốt cho một câu là vàng thì ở đâu cũng sẽ phát sáng!" Hạ Hầu Đôn quả quyết không nói thêm những lời liên quan nữa, vỗ mạnh vào vai Ngô Lương, nói: "Ngô tư mã tuổi còn trẻ đã có tấm lòng như vậy, ngày sau nhất định sẽ có một tương lai tươi sáng, lời này là Hạ Hầu Nguyên Nhượng ta nói, là thật!" Lời này rốt cuộc có ý gì, người tinh tường đều nghe ra được.

Hạ Hầu Đôn đây là đang bảo đảm cho Ngô Lương, quyết tâm sẽ hết lòng tiến cử Ngô Lương với Tào lão bản, cho y một tương lai tươi sáng. "..." Sau khi nghe kỹ về hoàn cảnh của Ngô Lương, Tuân Úc trong lòng vừa đồng cảm, vừa mới cân bằng được một chút, kết quả vừa nghe câu này, trong chốc lát mắt lại đỏ hoe.

Ông cũng là người có hoài bão lớn, tuy hiện tại trong phe Tào lão bản địa vị đã không thấp, nhưng nếu được Hạ Hầu Đôn hứa hẹn như vậy, không nghi ngờ gì là đã tiến thêm một bước dài.

Đây gọi là trong họa có phúc, trong họa có phúc a!

Nói mới nhớ.

Nhà ta cũng có nuôi mấy con bồ câu, không biết bồ câu của ta có thể so sánh với phi nô của Ngô Lương không, hay là lát nữa tìm thời gian thử xem, biết đâu cũng có thể dùng làm phi nô... ...

Trước khi tiễn Hạ Hầu Đôn và những người khác đi, Ngô Lương lại nói kỹ cho họ về những điều cần chú ý khi sử dụng phi nô.

Điều quan trọng nhất là phi nô chỉ có thể gửi thư một chiều.

Tức là, phi nô của hắn tuy có thể cho vào lồng mang đến bất kỳ đâu, nhưng một khi thả bay ra thì chỉ có thể quay về tiểu trạch của hắn ở Quyên Thành.

Nói đến đây, với trình độ của Hạ Hầu Đôn và những người khác, hẳn đã có thể lĩnh hội được ý của hắn, khi bàn bạc phương lược tự nhiên sẽ cân nhắc vấn đề này, lấy Quyên Thành làm trung tâm để bố trí binh lực.

Đương nhiên, vấn đề này không phải là không thể giải quyết.

Chỉ cần ở các thành quan trọng cũng nuôi dưỡng và huấn luyện phi nô, là có thể truyền tin hai chiều...

Tuy nhiên, hiện tại Ngô Lương vẫn chưa định tiết lộ kỹ thuật nuôi dưỡng và huấn luyện phi nô cho Hạ Hầu Đôn và những người khác, đây là một quả bom tấn mà hắn đã chuẩn bị, phải đợi đến khi Tào lão bản trở về mới tung ra để tạo bất ngờ.

Làm như vậy, một là có thể để Tào lão bản biết hắn là người kín miệng; hai là có thể để Tào lão bản biết hắn chỉ trung thành với một mình Tào lão bản.

Như vậy, Tào lão bản mới càng tin tưởng hắn, càng có thể yên tâm

giao Phường Nhân Quân vào tay hắn. "Tào lão bản, ngài mau về thưởng cho ta đi chứ?" Sau khi Hạ Hầu Đôn và những người khác đi rồi, Ngô Lương lại khoan khoái nằm lại trên chiếc ghế dài dưới ánh nắng, gối đầu lên hai tay, khoan khoái nhắm mắt dưỡng thần...

ánh nắng cuối thu cũng thật ấm áp.

Đúng lúc này. "Đứng lại!

Tư mã đang nghỉ ngơi, không được làm phiền!" Điển Vi vẫn luôn đứng bên cạnh đột nhiên hạ giọng quát.

Ngô Lương mở một mắt liếc qua, phát hiện người đến lại là Bạch Tinh Tinh, người đã né tránh hắn mấy ngày gần đây.

Lúc này sắc mặt Bạch Tinh Tinh lạnh như băng, nhưng điều thu hút sự chú ý nhất vẫn là hai quầng thâm trên mắt gần như có thể sánh với gấu trúc, xem ra mấy ngày gần đây đều không ngủ ngon.

À phải rồi... thời này nuôi một con quốc bảo chắc không phạm pháp đâu nhỉ?

Để lúc nào bảo người đi kiếm một con về nuôi chơi, tiện thể có thể nghiên cứu tập tính của gấu trúc, xem có gì khác với đời sau không, nhỡ đâu có phát hiện gì, biết đâu còn có thể thay đổi vận mệnh gấu trúc cận kề tuyệt chủng ở đời sau, cũng là một việc nghĩ thôi đã thấy vui mắt rồi.

Bạch Tinh Tinh đã thấy Ngô Lương mở mắt, sắc mặt lập tức càng lạnh hơn, nghiến răng nói lớn với hắn: "Ngô Hữu Tài, ngươi rốt cuộc muốn thế nào!" "Ồ, Bạch cô nương sao thế, sao lại nổi giận lớn vậy, ai chọc giận cô nương à?" Ngô Lương ngồi dậy, cười tủm tỉm hỏi. "Còn có thể là ai!" Bạch Tinh Tinh trừng mắt phượng, giận dữ quát: "Ta không cần biết ngươi đã dùng yêu thuật gì với ta, lập tức giải trừ cho ta!" "Bạch cô nương đang nói gì vậy, sao ta nghe không hiểu gì

hết?" Ngô Lương nhếch miệng cười. "Ngươi đừng có giả vờ nữa!" Sắc mặt Bạch Tinh Tinh lạnh đi, ném ra mười mấy miếng lụa trắng đã buộc vào chân bồ câu đêm hôm đó, tiếc là những miếng lụa trắng nhẹ bẫng này không thể ném xa, lại đều bay lả tả xuống chân Bạch Tinh Tinh.

Đêm hôm đó, sau khi Bạch Tinh Tinh tiện tay vứt những miếng lụa trắng này vào chuồng bồ câu, vì nửa đêm không ngủ được, khó khăn lắm mới ngủ được thì quả nhiên lại mơ một giấc ác mộng liên quan đến Ngô Lương.

Thế là ngày hôm sau khi đến chuồng bồ câu, liền lại nhặt những miếng lụa trắng này lên, muốn tìm hiểu xem trên những miếng lụa trắng này rốt cuộc có yêu thuật gì.

Tiếc là, không thu hoạch được gì.

Giờ chỉ có thể dùng làm chứng cứ để chất vấn Ngô Lương. "Bạch cô nương đã xem chữ trên đó rồi à?" Nụ cười trên mặt Ngô Lương càng tươi hơn, hắn ngồi thẳng dậy, gật đầu thừa nhận: "Không sai, đây chính là thứ tốt mà mấy ngày trước ta muốn cho Bạch cô nương xem, không ngờ Bạch cô nương đối với ta có tình có nghĩa, lại trân trọng cất giữ những miếng lụa trắng này, thật khiến ta cảm động quá đi mất." "Ta không có tâm trạng nghe ngươi nói nhảm, mau giải trừ yêu thuật cho ta!" Bạch Tinh Tinh không bắt lời, lại trừng mắt phượng, bực bội quát. "Lời này của Bạch cô nương lại làm ta hồ đồ rồi, trời đất chứng giám, ta căn bản không biết yêu thuật gì, sao lại giải trừ yêu thuật được chứ?" Ngô Lương cũng không vội, tiếp tục cười tủm tỉm hỏi: "Bạch cô nương có phải đã gặp phải chuyện kỳ quái gì không thể lý giải không?

Nếu tin được ta có thể nói ra cho ta vui...

à, cho ta giúp cô nương phân tích, Ngô mỗ tuy bất tài, nhưng biết

đâu có thể giải đáp thắc mắc cho Bạch cô nương cũng nên." "Ngươi còn có lương tâm sao?" Bạch Tinh Tinh quả quyết tặng hắn một cái liếc mắt, rồi lại nói: "Ngươi luôn miệng nói ngươi không biết yêu thuật, vậy ta hỏi ngươi, tại sao sau khi xem những câu chú trên những miếng lụa trắng đó, mấy ngày gần đây ta lại thật sự mơ thấy ngươi, mà còn đều là những...

ác mộng!" Khi nói đến hai chữ "ác mộng", Bạch Tinh Tinh rõ ràng đã ngừng lại một chút, khuôn mặt xinh đẹp hơi ửng hồng.

Dường như trước hai chữ này, còn có một tính từ khiến Bạch Tinh Tinh cảm thấy xấu hổ đến mức không thể nói ra.

Vừa nghe vậy, Ngô Lương lập tức tỉnh táo. "Tính từ" mà Bạch Tinh Tinh cố tình bỏ qua mới là thứ hắn hứng thú nhất, cũng không biết có bao nhiêu người có cùng suy nghĩ với hắn.

Nhưng rất tiếc, Bạch Tinh Tinh hiển nhiên không có ý định trao đổi chi tiết về giấc mơ với hắn.

Thế là Ngô Lương đành tạm thời đè nén sự tò mò này trong lòng, với tư thế của một chính nhân quân tử, liếc nhìn Bạch Tinh Tinh một cái, cười nói: "Bạch cô nương e là đã hiểu lầm rồi, những gì ta viết trên lụa trắng chẳng qua chỉ là một câu nói cực kỳ bình thường, sao lại thành chú ngữ được?" "Về việc Bạch cô nương mơ thấy ta, tục ngữ có câu 'ngày nghĩ gì đêm mơ nấy', chuyện này càng không thể trách ta được, có trách thì chỉ có thể trách Bạch cô nương lúc tỉnh quá nhớ nhung ta, nên khi ngủ say mới mơ thấy ta." "Bạch cô nương, chẳng lẽ cô nương dám nói, gần đây cô nương không hề nghĩ đến ta sao?" Ngô Lương đột nhiên chuyển từ thế bị động sang chủ động, nhìn chằm chằm vào mắt Bạch Tinh Tinh hỏi. "Ta..." Bạch Tinh Tinh lập tức cứng họng.

Nàng quả thực có nghĩ, nhưng không phải là nghĩ đến Ngô Lương,

mà là nghĩ xem Ngô Lương rốt cuộc đã dùng thủ đoạn gì với mình.

Cứ thế liền rơi vào một vòng luẩn quẩn, càng nghĩ thì tối lại càng mơ thấy hắn, càng mơ thấy hắn thì ngày hôm sau lại càng suy nghĩ xem Ngô Lương rốt cuộc đã dùng thủ đoạn ti tiện gì...

Cứ thế qua lại, khiến cho nàng ban ngày dù đang làm việc gì đó, cũng sẽ vô cớ mất tập trung mà nghĩ đến.

Nghĩ đến đây, Bạch Tinh Tinh cuối cùng cũng hơi hiểu ra mình đã trúng "yêu thuật" gì, một bên thầm chửi Ngô Lương sao lại hiểu rõ lòng người như vậy, một bên đã ý thức được mình bị lừa, tức đến mức mắt cũng đỏ hoe, giậm chân mắng lớn Ngô Lương: "Ta có nghĩ đến ngươi, cũng là nghĩ xem tên vô lại nhà ngươi vô sỉ đến mức nào!

Ti tiện đến mức nào!

Mặt dày vô liêm sỉ đến mức nào!" "Bạch cô nương, thế này là cô nương không đúng rồi, ta xem cô nương là bạn bè, cô nương lại lén lút thèm muốn thân thể của ta, điều này làm ta rất không có cảm giác an toàn a." Ngô Lương cười cười, cáo già tố khổ trước. "Vô lại!" Bạch Tinh Tinh tự nhiên sẽ không ở lại đây để bị hắn tiếp tục trêu ghẹo, chửi một câu rồi quay đầu bỏ đi. "Ấy ấy ấy, đợi một chút!" Ngô Lương lại vội vàng gọi nàng lại, nghiêm mặt nói: "Bạch cô nương xin dừng bước, thực ra gần đây ta vẫn luôn suy nghĩ làm sao để xử lý chuyện giữa ta và các Thủ mộ nhân các vị, nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng cũng nghĩ ra được một cách vẹn cả đôi đường, cô nương có chắc là không muốn nghe một chút rồi hãy đi không?" Nghe vậy, Bạch Tinh Tinh cuối cùng cũng dừng bước, nhưng không quay người lại, chỉ nghiêng đầu qua khẽ quát: "Ngươi nói!" "Ta thấy thế này, chúng ta có thể sinh một đứa con trước." Ngô Lương gãi đầu cười nói: "Như vậy một là có thể giải tỏa nỗi tương tư của cô nương, hai là các Thủ mộ nhân các vị trong tay sẽ có thêm một con tin vô cùng quan trọng đối

với ta, đến lúc đó dù cô nương không làm bạn bè của ta nữa, cũng không cần lo lắng ta đến hẹn mà không trả lại Tùy Hầu châu, chẳng lẽ ta có thể không nhận máu mủ ruột thịt của mình sao?

Cô nương nói xem đây có phải là một cách vẹn cả đôi đường không?" "..." Chưa đợi Ngô Lương nói xong, Bạch Tinh Tinh đã nghiến răng, nắm chặt nắm tay, không quay đầu lại mà đi vào hậu viện.

Vừa đi nàng vừa tự thề với lòng mình một lời thề nặng: sau này nếu nàng còn tin cái miệng chó của Ngô Lương có thể phun ra ngà voi, nàng chính là chó, là con chó gâu gâu gâu! "Điển Vi huynh đệ, cách của ta không tốt sao?" Nhìn bóng lưng của nàng, Ngô Lương cười ha hả hỏi. "Vi không hiểu, nhưng cách này nghe có vẻ như Tư mã bị thiệt, còn đám Thủ mộ nhân kia thì lời to, cũng không biết tại sao Bạch cô nương không đồng ý." Điển Vi im lặng một lát rồi nói. "Ha ha ha, Điển Vi huynh đệ, sao huynh cũng học thói xấu rồi vậy?" Ngô Lương lập tức cười lớn. ...

Mấy ngày sau.

Từ Châu.

Khúc Dương.

Bên trong đại doanh ngoài thành, mấy vị võ tướng và mưu sĩ đang tranh luận không ngớt, gần như mặt đỏ tía tai: "Theo mạt tướng thấy, Sứ quân nên thừa thắng truy kích, một hơi bình định hoàn toàn Từ Châu rồi mới quay quân về cứu Duyện Châu, nếu không lần sau có cơ hội tốt như vậy không biết là đến khi nào!" "Lời này sai rồi, nay gia quyến của Sứ quân đều ở Duyện Châu, Trần Lưu lại là nơi Sứ quân khởi nghiệp, xem thế nào cũng quan trọng hơn hai quận Hạ Bì, Quảng Lăng, sao có thể bỏ mặc không lo?" "Duyện Châu còn có Hạ Hầu thái thú và Tuân tư mã trấn giữ, chẳng lẽ họ không thể kéo dài thêm một

thời gian sao?" "Nay quân phản loạn nhiều ít còn chưa rõ, ta lại nghe nói ở Duyện Châu còn không ít người hưởng ứng Trương Mạc, ngươi sao dám quả quyết rằng Hạ Hầu thái thú và Tuân tư mã có thể giữ được!" "..." "Đủ rồi!" Bị chính người bạn thân tín nhất của mình phản bội, Tào Tháo lúc này đang có chút tâm phiền ý loạn, một tay đập mạnh xuống chiếc kỷ án trước mặt, cuối cùng chau mày, giọng khàn khàn nói: "Các ngươi ra ngoài trước đi, để ta suy nghĩ." "Vâng..." Mọi người vội vàng im bặt, hành lễ rồi im lặng lui ra ngoài. "Chí Tài, ngươi ở lại." Tào Tháo lại nói. "Vâng." Hí Trung chắp tay.

Cứ thế đợi những người khác đều ra ngoài, Tào Tháo cuối cùng mới nói: "Chí Tài, theo ngươi thấy, ta bây giờ nên quay quân về cứu Duyện Châu, hay là nên chiếm Từ Châu trước?" "Sứ quân." Hí Trung ánh mắt nhìn xuống, nói năng không nhanh không chậm: "Năm xưa Hán Cao Tổ bảo vệ Quan Trung, Quang Vũ Đế chiếm cứ Hà Nội, đều là củng cố căn cứ trước rồi mới mưu đồ thiên hạ, như vậy tiến có thể giành thắng lợi, lui có thể cố thủ, tuy quá trình có chút khúc chiết, nhưng cuối cùng đều thành tựu đại nghiệp thiên hạ." "Sứ quân vốn dựa vào Duyện Châu để khởi thế, mấy năm trước bình định họa loạn Hắc Sơn Quân, bá tánh không ai không vui lòng thành phục, huống hồ Duyện Châu lại bắc qua Hoàng Hà, Tế Thủy, chính là nơi trọng yếu của thiên hạ.

Nơi này chính là Quan Trung, Hà Nội của Sứ quân, phải ổn định Duyện Châu trước rồi mới tính đến Từ Châu." "Huống hồ hiện nay em trai của Trương Mạc là Trương Siêu đã thu nạp tàn quân của Đào Khiêm, chuẩn bị liên hợp lại để kháng cự Sứ quân, chiếm giữ Quảng Lăng.

Do đó, muốn giải quyết trận chiến này trong thời gian ngắn như ở Đông Hải, Lang Tà là gần như không thể.

Chương 71

Nếu Sứ quân lãng phí quá nhiều thời gian ở Quảng Lăng, binh mã lương thảo trong tay Hạ Hầu thái thú và Tuân Tư mã vốn đã không nhiều, chưa chắc đã chống đỡ được bao lâu.

Mà một quận Quảng Lăng nhỏ bé so với cả một Duyện Châu, chẳng khác nào một chén rượu so với một vò rượu, Sứ quân nên quyết định thế nào?" "Chí Tài hiểu rõ, Sứ quân thực ra muốn có tất cả, nhưng nếu chỉ có thể chọn một trong hai, Sứ quân dứt khoát sẽ không vì một chén rượu mà từ bỏ cả vò rượu." "Huống hồ chén rượu này cũng không biết đi đường, chỉ cần Sứ quân ổn định Duyện Châu rồi quay lại, quận Quảng Lăng vẫn là vật trong túi của Sứ quân." Nói đến đây, Hí Trung lại cúi người hành lễ với Tào Tháo: "Việc thiên hạ quả thực cần có lấy có bỏ, lấy lớn đổi nhỏ là có thể, lấy bình an đổi nguy hiểm cũng có thể, cân nhắc tình thế nhất thời mà không màng đến căn cơ không vững chắc, cũng có thể.

Nhưng nay cả ba điều đều không có lợi, Sứ quân nên cân nhắc kỹ lưỡng." Nghe lời Hí Trung, Tào Tháo trầm ngâm một lát, rồi đột nhiên phá lên cười lớn: "Ha ha ha, lời của Chí Tài rất hợp ý ta!

Người đâu, truyền lệnh hồi quân cứu viện Duyện Châu, không được chậm trễ!" … Cùng lúc đó, tình hình ở Duyện Châu cũng biến đổi trong chớp mắt.

Quả nhiên như Ngô Lương đã liệu, vì chiến sự tiền tuyến của Tào lão bản quá thuận lợi, thanh thế vô song, nên lần này hịch văn thảo phạt Tào Tháo mà Trương Mạc gửi đi khắp nơi không có hiệu quả tốt như trong lịch sử.

Trong địa phận Duyện Châu, ngoài Trần Cung biểu hiện tích cực

nhất, các thành trì khác chỉ có chưa đến một nửa hưởng ứng, số còn lại đều chọn cách phớt lờ hoặc tỏ rõ thái độ trung lập, minh triết bảo thân.

Đây chính là loại cỏ đầu tường điển hình.

Bọn họ còn muốn quan sát tình hình thêm một chút, nếu Lữ Bố và Trương Mạc công thành chiếm đất thuận lợi, họ sẽ lập tức quy phục, còn nếu Lữ Bố và Trương Mạc tiến triển không thuận lợi, khi Tào lão bản quay về, họ cũng không bị coi là quân phản loạn, sẽ không rước họa vào thân.

Lữ Bố, Trương Mạc và cả Trần Cung có lẽ cũng hiểu rõ điều này, nên rất nhanh đã huy quân bắc tiến phát động chiến tranh.

Trận đầu tiên đánh chính là Quyên Thành nơi Ngô Lương đang ở.

Đương nhiên không phải vì Ngô Lương mà đến, mà là vì gia quyến của Tào lão bản hiện đều đang ở Quyên Thành.

Điều này khớp với lịch sử mà Ngô Lương biết.

Do đó, trận chiến này chỉ là sấm to mưa nhỏ, bề ngoài là công đánh Quyên Thành, thực chất là để dụ Hạ Hầu Đôn đang đồn trú ở Bộc Dương đến cứu viện, rồi thừa cơ chiếm lấy Bộc Dương.

Tiếc là lần này, Lữ Bố và những người khác đã tính sai.

Theo phương lược mà Hạ Hầu Đôn và những người khác đã vạch ra xoay quanh "Phi Nô", Quyên Thành mới là trục chiến lược quan trọng nhất của quân phòng thủ Duyện Châu, có trọng binh đóng giữ, chỉ chờ bộ của Hạ Hầu Đôn, bộ của Tào Bẩm và bộ của Trình Dục mang theo "Phi Nô" gặp nguy nan thì dùng "Phi Nô" truyền tin về, bất cứ lúc nào cũng có thể chia quân đến chi viện.

Do đó, đối mặt với cuộc quấy nhiễu quy mô nhỏ do Lữ Bố sắp đặt, Tuân Úc không những không hoảng sợ, mà còn lập tức phái

lượng lớn binh mã ra khỏi thành phản bao vây, trực tiếp tiêu diệt toàn bộ đội quân địch nhỏ này… ???

Ba dấu chấm hỏi này chính là tâm trạng của Lữ Bố, Trương Mạc và Trần Cung sau khi nhận được tin tức này.

Tại sao Quyên Thành lại có nhiều binh mã như vậy?

Chẳng lẽ Hạ Hầu Đôn đã đến Quyên Thành trước để bảo vệ gia quyến Tào Tháo rồi sao?

Nhưng cho dù như vậy, binh mã hai nhà họ liên hợp lại cũng không thể có thực lực ra thành phản bao vây được, lẽ nào ban đầu Tào Tháo đã để lại trọng binh ở đây mà họ không biết?

Thế là Lữ Bố và những người khác lập tức dẫn quân công đánh Bộc Dương do Hạ Hầu Đôn đồn trú.

Sau đó, họ lại thấy Hạ Hầu Đôn ở Bộc Dương… ???

Hạ Hầu Đôn căn bản không đến Quyên Thành cứu viện?

Thậm chí còn chưa ra khỏi cổng thành, lẽ nào hắn không nhận được tin tức chúng ta công đánh Quyên Thành, hay là vì Quyên Thành vốn đã có trọng binh trấn giữ, không cần hắn đến cứu viện?

Vậy thì làm sao mà thừa cơ đột nhập được nữa?

Lữ Bố và những người khác bàn bạc một hồi, cuối cùng vẫn quyết định liều mình công đánh Bộc Dương.

Họ vừa mới khởi sự, rất cần một chiến thắng tương đối lớn để chứng minh thực lực, để cho những kẻ đứng núi này trông núi nọ thấy thì mới có hưởng ứng.

Thế là, họ bị cầm chân ở Bộc Dương… Lúc này không có vũ khí công thành đặc biệt hiệu quả, phe thủ thành tự nhiên có ưu thế tuyệt đối, cộng thêm Hạ Hầu Đôn lại chuẩn bị đầy đủ, trong thời gian ngắn

căn bản không thể công hạ.

Điều khiến Hạ Hầu Đôn không hề rối loạn chính là, cho dù đến lúc chiến sự khẩn cấp, chỉ cần thả "Phi Nô", binh mã Quyên Thành cũng có thể đến cứu viện trong vòng một ngày.

Vậy nên cứ cầm cự đã.

Đợi đến khi binh mã của Lữ Bố và Trương Mạc mệt mỏi, không chừng còn có thể truyền tin cho Quyên Thành phái binh đến tạo thế gọng kìm, làm một mẻ hốt gọn.

Trong quá trình này, Tào Bẩm ở Lẫm Khâu và Trình Dục ở Phạm Huyện cũng không hề nhàn rỗi.

Ngoài việc để lại một phần quân thủ thành, hai người họ đã liên hợp huy quân bắc tiến, thẳng đến khu vực Đông A, Liêu Thành để dẹp loạn.

Hai người mang theo "Phi Nô" cũng rất yên tâm, căn bản không sợ đi sâu vào trận địa địch bị vây khốn ở đâu đó không thể cầu cứu, cộng thêm lần này loạn Duyện Châu không giống như trong lịch sử toàn là kẻ địch, tốc độ tiến quân của hai người cũng cực nhanh, đánh đâu thắng đó, vô cùng hả hê.

Chỉ trong vòng mười mấy ngày, đã gần như thu phục xong toàn bộ phía bắc Duyện Châu.

Trong trận chiến này, sự dũng mãnh của Tào Bẩm và trí mưu của Trình Dục phối hợp với nhau, lại tạo ra hiệu ứng hóa học không tồi.

Âm mưu dương công tầng tầng lớp lớp, khiến cho đám quân phản loạn vừa mới tạo phản, chưa kịp hội quân với Lữ Bố, vẫn còn trong trạng thái rắn mất đầu, tự mình chiến đấu phải kêu khổ không thôi.

Cũng không biết Tào lão bản vội vã dẫn đại quân về cứu viện, sau khi trở về thấy được tình hình tốt đẹp như vậy ở Duyện Châu, sẽ có

tâm trạng thế nào? … Hôm đó, Ngô Lương không có việc gì làm, đang ngủ trưa trong phòng.

Tào Nỉ lại không mời mà đến. "Nữ công tử, Tư mã gần đây quân vụ bận rộn, đang nghỉ ngơi trong phòng, không tiện gặp Nữ công tử, mời Nữ công tử hôm khác lại đến." Thấy Tào Nỉ bước vào viện, Điển Vi lập tức đứng dậy chặn trước mặt nàng nói. "Hắn nghỉ thì mặc hắn, ta có tìm hắn đâu." Liếc Điển Vi một cái, Tào Nỉ bĩu môi đi thẳng về phía hậu viện.

Để ngăn nàng gây rối trong phủ, Điển Vi tự nhiên lặng lẽ đi theo sau giám sát.

Kết quả không ngờ, sau khi Tào Nỉ vào hậu viện, mắt quét một vòng, lại đi thẳng đến trước mặt Bạch Tinh Tinh đang chuẩn bị cho bồ câu ăn trước chuồng, mở miệng hỏi: "Ngươi tên gì?" Lần trước Tào Nỉ đến, Bạch Tinh Tinh đã từng gặp nàng, tự nhiên biết thân phận của nàng.

Thế là Bạch Tinh Tinh vừa ngạc nhiên không hiểu vì sao Tào Nỉ lại đến tìm mình nói chuyện, vừa hành lễ, cúi đầu thuận mắt nói: "Bẩm Nữ công tử, tỳ tử tên là Bạch Tinh Tinh." Đối ngoại, nàng đã ngầm thừa nhận thân phận người hầu của Ngô Lương, tuyệt đối sẽ không nói lung tung.

Nhưng làm vậy tuyệt không phải vì sợ gây thêm phiền phức cho Ngô Lương, mà là không muốn gây phiền phức cho chính mình, dù sao thân phận và sứ mệnh của nàng cũng khá đặc biệt.

Thực tế, nếu có thể gây cho Ngô Lương một vài phiền phức nhỏ không ảnh hưởng đến chính sự lại có thể khiến hắn tức mà không làm gì được, Bạch Tinh Tinh rất vui lòng. "Ngươi ngày thường chỉ nuôi bồ câu cho Ngô Hữu Tài thôi sao?" Tào Nỉ nhìn Bạch Tinh Tinh từ trên xuống dưới, ánh mắt cuối cùng dừng lại trên mặt nàng, lại hỏi.

"Đúng vậy." Bạch Tinh Tinh gật đầu. "Vậy 'Phi Nô' của Ngô Hữu Tài là do ngươi nuôi cho hắn sao?" Tào Nỉ hỏi tiếp. "Bẩm Nữ công tử, tỳ tử chỉ phụ trách việc ăn uống của đám bồ câu này, còn 'Phi Nô' rốt cuộc là chuyện gì, đều do gia chủ một mình thao túng, tỳ tử không biết, càng không có quyền hỏi đến." Bạch Tinh Tinh cố gắng nói một cách kín kẽ. "Thao túng?" Tào Nỉ lại bắt được một lỗ hổng gần như không thể gọi là lỗ hổng trong lời nói của nàng, khẽ nhíu mày suy nghĩ: "Nói cách khác, bồ câu nuôi bình thường không thể dùng làm 'Phi Nô', còn cần phải trải qua một số 'thao túng' không ai biết, thảo nào Văn Nhược thúc sắp thả hết bồ câu trong nhà rồi mà cũng không biến chúng thành 'Phi Nô' được…" Thực ra nàng đến đây chủ yếu là để dò la tin tức giúp Tuân Úc, nhưng không phải do Tuân Úc chỉ thị, mà là Tuân Úc cố ý than khổ trước mặt nàng, mượn đó để khơi dậy lòng hiếu kỳ của nàng, từ đó dụ nàng đến hỏi.

Hôm đó sau khi chứng kiến sự lợi hại của "Phi Nô", Tuân Úc đã nảy sinh một vài ý nghĩ, học theo việc làm trước đây của Ngô Lương, mỗi ngày đều phái người mang bồ câu ra ngoài thành thả bay.

Đương nhiên, cũng không phải nói những con bồ câu này thả ra là hoàn toàn không quay về.

Mà là Tuân Úc không hiểu nguyên lý trong đó, không sàng lọc bồ câu, cộng thêm đám bồ câu của ông vốn là nuôi để ăn thịt, phần lớn thời gian đều bị nhốt trong lồng cho ăn, lại bị Tuân Úc đột ngột mang đi thả ở khoảng cách xa, xác suất một đi không trở lại không nghi ngờ gì là cao hơn nhiều.

Thả như vậy mấy lần, đều là mất nhiều về ít, ông đã hoàn toàn mất hết lòng tin.

Nhưng Tuân Úc cũng không có ác ý gì, "Phi Nô" này vốn do Ngô Lương dâng lên trước, lúc đó Hạ Hầu Đôn, Tào Bẩm và Trình Dục

đều có mặt, công lao chắc chắn không ai có thể cướp được.

Ông chỉ đơn thuần tò mò, muốn tìm hiểu xem Ngô Lương rốt cuộc đã làm thế nào… "Nữ công tử còn có việc gì không?

Nếu không có việc gì, tỳ tử phải làm việc rồi." Thấy Tào Nỉ đứng tại chỗ ra vẻ đăm chiêu, Bạch Tinh Tinh hành lễ nói.

Tào Nỉ lúc này mới hoàn hồn, lại nhìn chằm chằm Bạch Tinh Tinh một lúc lâu, đột nhiên dùng giọng điệu cảnh cáo đầy ẩn ý nói: "Bạch Tinh Tinh phải không?

Còn một câu nữa ngươi phải biết, thân là tỳ tử thì phải có dáng vẻ của tỳ tử, luôn luôn giữ đúng vị trí của mình, nếu vì chủ tử không tính toán mà không kiêng dè gì, cuối cùng sẽ không có kết cục tốt đẹp." "…" Nghe những lời này, trong lòng Bạch Tinh Tinh cuối cùng cũng có chút không vui.

Ngươi ở trong nhà này là thân phận gì, dựa vào đâu mà đến dạy dỗ ta?

Người không biết còn tưởng ngươi là nữ chủ nhân của nhà này ấy chứ, ăn cơm nhà vác tù và hàng tổng, lo chuyện bao đồng!

Nhưng để không rước lấy những phiền phức không cần thiết, nàng cũng không mở miệng cãi lại, chỉ nén giận, lặng lẽ cúi đầu làm việc của mình, giả vờ như không nghe thấy gì.

Đúng lúc này. "Bái kiến Nữ công tử, không biết Nữ công tử đến chỗ ta lại có việc gì?" Ngô Lương đúng lúc xuất hiện sau lưng Tào Nỉ, cười tủm tỉm hành lễ. "Chẳng lẽ không có việc gì thì không thể đến chỗ ngươi đi dạo sao?" Tào Nỉ quay người lại, trong lời nói có gai, bĩu môi nói. "Tự nhiên không phải, Nữ công tử chịu đến hàn xá, hàn xá thật vẻ vang." Ngô Lương cười cười, lại liếc nhìn Bạch Tinh Tinh một cái, nói thay cho nàng: "Chỉ là chuyện dạy dỗ người hầu trong

nhà thì không phiền Nữ công tử phải bận tâm, chỗ ta tự có quy củ của ta." "…" Nghe vậy, động tác của Bạch Tinh Tinh khựng lại một chút, nàng vốn là người tâm tư tinh tế, tự nhiên nghe ra được Ngô Lương đang bênh vực mình.

Tên vô lại này, ai cần ngươi lo chuyện bao đồng… Kết quả là Tào Nỉ lại lập tức dựng mày, vẻ mặt không vui nói: "Ngươi nói vậy là có ý gì?

Chẳng lẽ người hầu nhà ngươi ta đến nói vài câu cũng không được?" "Việc này không hợp tình hợp lý, chủ yếu là làm mất thân phận của Nữ công tử." Ngô Lương cười ha hả đáp trả một câu nhẹ nhàng mà sâu cay. "Ngươi!" Tào Nỉ lại muốn nói gì đó.

Đúng lúc này. "Vù vù vù…" Cùng với một tràng tiếng vỗ cánh, hai con bồ câu một trước một sau bay vào chuồng.

Hôm nay Ngô Lương không thả bồ câu, vậy nên hai con bồ câu này tuyệt đối là Phi Nô!

Phi Nô truyền tin!

Thứ này hắn chỉ giao cho Hạ Hầu Đôn, Tào Bẩm và Trình Dục, nếu có Phi Nô quay về truyền tin, nhất định là một trong ba người đã xảy ra chuyện!

Ngô Lương sắc mặt căng thẳng, vội vàng đi vào chuồng bồ câu.

Lúc này Bạch Tinh Tinh đã lấy ống tròn nhỏ trên chân Phi Nô xuống, không thèm liếc mắt một cái đã đưa qua… Đây là phiên bản cải tiến của Ngô Lương, ống tròn nhỏ đó làm bằng tre nhỏ, viết lụa xong cuộn lại đặt vào trong, có thể phòng ngừa gặp phải trời mưa làm hỏng chữ viết.

Dù sao, đánh trận truyền lệnh khác với thí nghiệm trước đây của hắn.

Phải đảm bảo chữ viết trên lụa vạn vô nhất thất, nếu không chỉ cần nhòe một chữ, thông tin truyền đi cũng sẽ sai một ly đi một dặm.

Lấy lụa trong ống tròn nhỏ ra, Ngô Lương lập tức mở ra xem.

Chương 72

Chỉ thấy trên hai miếng lụa nhỏ đều chỉ viết tám chữ: "Gặp Trương Liêu, vây ở Cốc Thành, mau cứu." Trương Liêu!?

Ngô Lương lại sững sờ.

Đây chính là một trong những mãnh tướng Tam Quốc được hậu thế ca tụng nhiều nhất.

Người này chỉ suất lĩnh 800 tướng sĩ đã dám xông vào đại quân mười vạn của Đông Ngô, còn một mạch giết đến dưới cờ chủ soái, suýt nữa bắt sống Tôn Quyền, từ đó để lại điển cố lịch sử "Trương Liêu chỉ đề"!

Tuyệt đối không thể coi thường!

Cốc Thành nằm ở phía đông bắc Quyên Thành, hiện giờ Hạ Hầu Đôn đang ở Bộc Dương cố thủ chống Lữ Bố, vậy thì Phi Nô này hẳn là do Tào Bẩm và Trình Dục thả ra.

Xem ra khi hai người này đang dẹp loạn ở phía bắc Duyện Châu, bộ của Lữ Bố cũng không hề nhàn rỗi, đã phái Trương Liêu đến hậu phương địch lôi kéo quân phản loạn Duyện Châu, chuẩn bị dùng cách này tạo thành thế gọng kìm, gây thêm áp lực cho Hạ Hầu Đôn và Tuân Úc ở Bộc Dương, Quyên Thành. … Cùng lúc đó, bên ngoài thành Cốc Thành. "Thái thú, có hạ lệnh công thành không?" Một vị tướng lĩnh đứng bên cạnh Trương Liêu, nghiêng người hỏi.

Trương Liêu tuy "đem quân theo Lữ Bố", nhưng hắn là với danh nghĩa Thái thú Bắc Địa, trong quân Lữ Bố vẫn giữ địa vị tương đối độc lập, hai người không phải quan hệ cấp trên cấp dưới, mà là đối tác. "Không cần." Trương Liêu ngưng thần nhìn tường thành xa xa, trầm ngâm nói: "Trước tiên phái người đến khiêu chiến, hỏi rõ người

trong thành là ai, rồi xem họ có dám ra ứng chiến không, lát nữa ta tự có phán đoán." Trương Liêu kinh nghiệm chiến đấu cực kỳ phong phú, điều được người ta ca tụng nhất chính là bản lĩnh "quan sát trận thế, đoán địch tình" của hắn.

Bản lĩnh này không phải tầm thường, mỗi lần trước khi khai chiến, Trương Liêu chỉ cần đến trước trận nhìn vài lần, là có thể thông qua phản ứng và tình hình bố trận của quân địch mà đoán được ý đồ của chúng, khiến người ta phải lạnh gáy!

Nửa canh giờ sau.

Trương Liêu dẫn theo mấy vị tướng lĩnh quay lại quân trướng, trên mặt đã có thêm một nụ cười tự tin. "Thái thú, thế nào rồi?" Mấy vị tướng lĩnh đi cùng lúc này mới đến hỏi. "Đối mặt với sự khiêu chiến của quân ta, quân địch cố thủ không ra, cũng không đáp trả, thậm chí chủ tướng còn không hề lộ mặt." Trương Liêu cười nói: "Nhưng dựa theo tin tức thu thập được gần đây có thể phán đoán, binh mã đang giữ Cốc Thành lúc này, chín phần là bộ của Tào Bẩm và Trình Dục, nếu là người khác, lập trường không trái ngược với quân ta, cho dù không chịu mở cổng thành nghênh đón chúng ta, thủ tướng trong thành cũng nhất định sẽ ra gặp ta, nói rõ lập trường trung lập, mau chóng bảo quân ta rời đi để tránh xung đột." "Nếu trong thành chính là người của Tào Bẩm và Trình Dục, Thái thú chỉ cần tiêu diệt toàn bộ bọn chúng, thì Hạ Hầu Đôn và Tuân Úc đang đồn trú ở Bộc Dương và Quyên Thành sẽ không còn hậu phương, đến lúc đó Thái thú lại nam tiến cùng Lữ tướng quân tạo thế gọng kìm, Duyện Châu sẽ là vật trong túi của Lữ tướng quân và Thái thú!" Mấy vị tướng lĩnh đều vui mừng hớn hở, mặt mày hồng hào nói. "Thái thú, hạ lệnh công thành ngay đi, sớm ngày diệt được bộ của Tào Bẩm và Trình Dục, là có thể sớm ngày chiếm được Duyện Châu, đến lúc đó chúng ta cũng coi như có một nơi để dừng chân." Có người lập tức tiến lên một

bước, ôm quyền lớn tiếng nói: "Mạt tướng nguyện làm tiên phong, xin được xuất chiến!" "Mạt tướng cũng xin chiến!" Mấy người còn lại cũng đồng loạt hưởng ứng, không muốn bỏ lỡ cơ hội lập công này. "Không vội." Trương Liêu lại khẽ lắc đầu, tiếp tục nói: "Lần này bắc tiến quân ta chỉ có ba ngàn binh mã, được biết bộ của Tào Bẩm và Trình Dục cũng có mấy ngàn, chưa chắc đã ít người hơn chúng ta, nay lại chiếm lợi thế thủ thành, nếu quân ta mạo muội công thành, thắng lợi rất nhỏ, đến lúc đó tổn binh hao tướng cũng chưa chắc đã có kết quả gì." "Nếu binh mã của Tào Bẩm và Trình Dục không ít, tại sao lại không dám ra thành nghênh chiến?" Một võ tướng kinh ngạc hỏi. "Vừa rồi khiêu chiến, ta quan sát binh lính trên thành kỷ luật nghiêm minh, không một ai tự ý đáp trả, càng không có biểu hiện hoảng loạn, Tào Bẩm và Trình Dục lại không chịu lộ diện, làm ra vẻ bí ẩn như vậy, e là kế hoãn binh." Trương Liêu vuốt râu, tiếp tục nói: "Theo ta thấy, hai người này hẳn biết thực lực ngang với quân ta, chính diện giao chiến chưa chắc đã thắng, nên mới muốn bảo toàn binh lực để mưu tính chuyện khác." "Vậy… bọn họ có thể có mưu đồ gì?" Mọi người càng thêm khó hiểu. "Viện quân." Trương Liêu nói ngắn gọn hai chữ, thấy mọi người vẫn chưa hiểu lắm, lúc này mới giải thích thêm: "Nếu có viện binh đến cứu, phe địch với binh lực gấp đôi thậm chí gấp mấy lần quân ta, nội ứng ngoại hợp, là có thể gây tổn thất nặng cho quân ta trong tình huống tổn thất cực nhỏ, như vậy, phía bắc Duyện Châu sẽ không còn đối thủ nào có thể tranh phong với hai người này, vững như bàn thạch!" Một người nghe xong nói: "Nhưng theo ta được biết, viện quân gần nhất của họ cũng ở Quyên Thành, Quyên Thành cách đây gần 300 dặm, nếu Tào Bẩm và Trình Dục lúc này phái người đi cầu viện, một đi một về như vậy, dù là hành quân gấp, ít nhất cũng cần 3 ngày mới chờ được viện quân." "Không sai." Trương Liêu gật đầu, nói: "Vậy nên chúng ta cứ ở đây lấy sức nhàn đánh sức mỏi, trước hết vây ba ngày, nếu Tào Bẩm và Trình Dục đã

phái người cầu viện, ba ngày sau khi viện quân đến, chúng ta lập tức rút quân tránh mũi nhọn của chúng." "Nếu Tào Bẩm và Trình Dục chưa phái tín sứ, Cốc Thành này chỉ có hai cổng trước sau, chúng ta chỉ cần phái trọng binh mai phục bên ngoài hai cổng này, một khi có người ra thì lập tức bắn chết, tuyệt không cho họ cơ hội gửi tin tức ra ngoài, cứ như vậy đợi ba ngày qua đi, quan binh trong thành mãi không chờ được viện quân tất sẽ lòng người hoang mang." "Đến lúc đó, Tào Bẩm và Trình Dục hiểu rằng cầu viện vô vọng đã quá muộn, muốn ra thành đột phá vòng vây, sĩ khí đã khác xa bây giờ." "Mà quân ta có thể một lần xông lên, tầng tầng chặn đánh, thừa thắng truy kích, tuy chưa chắc có thể tiêu diệt toàn bộ, nhưng cũng có thể gây tổn thất nặng cho chúng." "Từ đó phía bắc Duyện Châu không còn chỗ dung thân cho Tào Bẩm và Trình Dục, những sĩ tộc ở các thành trì còn đang quan sát tự nhiên sẽ chuyển sang ủng hộ chúng ta, quân ta lại có thể nhanh chóng lớn mạnh, đến lúc đó tập kết binh mã hướng nam cùng Lữ tướng quân tạo thế gọng kìm công đánh Quyên Thành, Bộc Dương, Duyện Châu sẽ yên!" Trương Liêu nói ra sách lược vẹn toàn trong lòng mình.

Mọi người nghe xong đều cho rằng kế này tiến có thể công, lui có thể thủ, gần như không thể phá giải, lập tức chắp tay bái lạy: "Thái thú anh minh, trận này quân ta tất thắng!" "Đi truyền lệnh đi, trong ba ngày chắc chắn không có chuyện gì xảy ra, chỉ cần bố trí trọng binh mai phục ở cổng trước sau, rồi phái thêm một số lính trinh sát tuần tra bên ngoài là được, binh sĩ còn lại thì thay phiên nhau nghỉ ngơi, dưỡng đủ tinh thần và sĩ khí, để ứng phó với biến cố sau ba ngày." Trương Liêu phất tay, tự tin nói. "Vâng!" Các tướng sĩ chắp tay lui ra. … Ngày thứ nhất.

Quả nhiên không có chuyện gì xảy ra. "Báo!

Hôm nay trong thành tổng cộng phái tín sứ ra thành ba lần, trừ lần

đầu tiên bị quân ta bắn chết toàn bộ, trên người quả nhiên lục soát được thư cầu viện gửi cho Tuân Úc ở Quyên Thành, hai lần còn lại đều chỉ thăm dò một phen rồi lui về trong thành, không dám đến nữa!" "Quả nhiên không ngoài dự liệu của ta, xem ra Tào Bẩm và Trình Dục vẫn chưa phái tín sứ, như vậy, quan binh trong thành e là đã bắt đầu lo lắng, trận này thắng thế đã định!" Trương Liêu lòng tin tràn đầy, không nghi ngờ có gian trá.

Huống hồ cho dù có gian trá, hắn cũng đã chuẩn bị hai phương án, mọi việc đều phải xem biến hóa sau ba ngày, tùy cơ ứng biến. … Cùng lúc đó, trong thành Cốc Thành. "Ha ha ha, Phi Nô đã sớm thả đi, Trình huyện lệnh lại còn không ngừng phái tín sứ ra làm tê liệt Trương Liêu, thật đúng là lão mưu thâm toán, An Dân ta đây tự thấy không bằng, tự thấy không bằng a." Tào Bẩm sắc mặt thoải mái cười nói. "Ta nghe nói Trương Liêu kia rất lợi hại, đối với người như vậy, diễn kịch tự nhiên phải diễn cho trọn bộ, nếu không rất khó qua mắt được hắn." Tinh thần của Trình Dục cũng không tồi, khuôn mặt đã có không ít nếp nhăn cười thành một đóa hoa cúc: "Theo ta tính toán, nếu Phi Nô thuận lợi đưa tin đến, viện quân Quyên Thành muộn nhất sẽ đến ngoại thành vào tối mai, đến lúc đó bất luận Trương Liêu có phòng bị hay không, cũng dứt khoát không thể ngờ được tin thư của quân ta lại mọc cánh, tốc độ chi viện của viện quân lại nhanh như vậy!" "Dù sao theo lẽ thường mà tính, cho dù chúng ta phái tín sứ đi trước, thư cầu viện cũng phải tối mai mới đến được Quyên Thành, càng đừng nói viện quân có thể đến kịp lúc đó, đây quả thực là thiên binh giáng trần." "Tối mai quân ta cần phải chuẩn bị sẵn sàng, một khi trong doanh trại của Trương Liêu ngoài thành xuất hiện tiếng chém giết, quân ta liền lập tức mở cổng thành, xông vào đại doanh của Trương Liêu cùng viện quân nội ứng ngoại hợp, nhất định có thể gây tổn thất nặng cho bộ của Trương Liêu!" Tào Bẩm gật đầu cười khen ngợi: "Đây là tự nhiên, gần đây may có Trình huyện lệnh ở bên cạnh

bày mưu tính kế, nếu không quân ta làm sao có thể thuận lợi như vậy?" "Nào dám nào dám, vẫn là nhờ Tào giáo úy dũng mãnh vô song, địch tướng không ai không nghe danh đã mất mật, đây mới là mấu chốt để quân ta công thành chiếm đất." Trình Dục vội vàng khiêm tốn cười nói. "Nào dám nào dám, Trình huyện lệnh là mưu sĩ vô song!" "Nào dám nào dám, Tào giáo úy có tài đại tướng!" "Nào dám nào dám, Trình huyện lệnh đáng được công đầu!" "Nào dám nào dám, công lao này Tào giáo úy mới là người xứng đáng!" "…" Hai người nói qua nói lại, mặt dày cuối cùng cũng có chút không chịu nổi, lại nhìn nhau cười, đồng thanh nói: "Nói đi nói lại, vẫn là nhờ có 'Phi Nô' của Ngô Hữu Tài (Ngô Tư mã), đây thật đúng là thứ tốt a." Ngày thứ hai, vẫn không có chuyện gì xảy ra.

Trình Dục vẫn phái ba tốp tín sứ ra thành "gửi thư", vẫn bị bộ của Trương Liêu chặn đánh rồi quay về thành.

Đối với việc này, Trương Liêu không quá để tâm, nhưng cũng không hề khinh địch, lệnh cho tướng sĩ dưới quyền ban đêm ngủ không cởi giáp, theo dõi sát sao tình hình trong thành, đề phòng Tào Bẩm và Trình Dục hai ngày phái tín sứ đều bị chặn, đến mức tức quá phải cưỡng ép đột phá.

Nhưng đối với chuyện viện quân, thì lại có chút lơi lỏng.

Dù sao, cho dù Tào Bẩm và Trình Dục đã phái tín sứ đi trước, tính ra lúc này tín sứ cũng chưa chắc đã đến Quyên Thành, căn bản không thể có viện quân nào… Trừ phi tín sứ biết bay!

Hoặc là viện quân biết bay!

Thời gian cứ thế nhanh chóng trôi đến đêm.

Trong thành Cốc Thành một mảnh yên tĩnh, ngoài một vài ngọn đuốc dùng để chiếu sáng và binh sĩ đứng gác trên tường thành, không có gì khác so với hai ngày trước. "Thái thú cứ đi nghỉ trước đi, mạt

tướng hôm nay đã tuân lệnh đào ba con hào cắm cọc ở ngoài hai cổng thành, lại bố trí một lượng lớn cung thủ sau hào, cho dù quân địch trong thành muốn nhân đêm tối đột phá, cũng nhất định sẽ bị ba con hào này làm chậm lại, quân ta ngủ không cởi giáp hoàn toàn kịp phản ứng, đến lúc đó dùng cung tên loạn xạ một phen, ít nhất có thể làm bị thương một nửa quân địch." Vị tướng lĩnh trực đêm chắp tay nói: "Không sợ quân địch đột phá, chỉ sợ bọn chúng không dám đột phá." "Vẫn không thể lơ là, bố trí thêm chủ lực của chúng ta ở gần cổng thành." Trương Liêu trầm ngâm một lát, thực sự không nghĩ ra khả năng nào khác, liền dặn dò thêm một câu như vậy, rồi quay về quân trướng nghỉ ngơi.

Dần dần ngoài thành cũng trở lại yên tĩnh, ngay cả ánh sáng của đuốc cũng ít đi nhiều.

Ít nhất một nửa tướng sĩ của Trương Liêu đã chìm vào giấc ngủ, một nửa còn lại cũng có một bộ phận bắt đầu ngủ gật.

Đêm tối yên tĩnh như vậy, một khi ở cổng thành có bất kỳ động tĩnh nào, đều sẽ kinh động họ ngay lập tức, và những con hào cắm cọc kia đủ để cung cấp cho họ đủ thời gian phản ứng.

Còn về bên ngoài vòng vây, tức là phía sau lưng họ, căn bản không có ai lo lắng.

Bởi vì… không thể nào.

Kết quả.

Đêm dần khuya.

Ước chừng vừa qua giờ Hợi. "Giết—!" "Giết a—!" Ánh lửa lớn đột nhiên bùng lên, tiếng hò hét chém giết như trời long đất lở từ bên ngoài vòng vây truyền đến, mấy ngàn binh mã trong đêm tối như thủy triều đen cuồn cuộn ập đến từ phía sau lưng bộ của Trương Liêu.

!!!???

Giấc mộng đẹp của mỗi một tướng sĩ của Trương Liêu đều bị đánh thức mạnh mẽ vào khoảnh khắc này.

Cung thủ và chủ lực được bố trí gần cổng thành lập tức đứng dậy.

Cung thủ đã hình thành phản xạ cơ bắp qua từng trận chiến, giương cung lắp tên một mạch, nhưng khi họ nhắm mũi tên về phía cổng thành, lại là một đầu đầy sương mù.

Đây… người đâu?

Cổng thành căn bản không hề mở, một bóng người cũng không có a?

Binh sĩ của chủ lực cầm binh khí cũng có vẻ mặt ngơ ngác tương tự.

Đúng vậy?

Tại sao một bóng người cũng không có? "Phía sau!

Phía sau!

Địch tập kích!

Mau mau quay lại cứu!" … "Chuyện gì vậy!?" Trương Liêu tay cầm nguyệt nha kích hoảng hốt chạy ra khỏi trướng, vừa hay gặp vị tướng lĩnh chạy đến báo cáo, lập tức một tay túm lấy cổ áo hắn lớn tiếng hỏi. "Bẩm Thái thú!

Một lượng lớn binh mã đột nhiên từ phía sau chúng ta giết tới, nhưng chủ lực của chúng ta lại toàn bộ bố trí ở phía trước, nhất thời không thể chống đỡ, mạt tướng đã hạ lệnh điều chủ lực về phòng thủ toàn lực rồi!" Vị tướng lĩnh đến mũ giáp bị lệch cũng không kịp sửa, vội vàng nhăn mặt đáp. "Đã rõ đám binh mã này là của ai chưa!?"

Trương Liêu lập tức hỏi lại. "Hình, hình như là viện quân đến từ Quyên Thành…" Vị tướng lĩnh có chút không tự tin nói. "Không thể nào!" Trương Liêu lập tức lớn tiếng quát: "Ta đã nói, nếu không phải tín sứ hoặc viện quân Quyên Thành mọc cánh, lúc này bọn chúng căn bản không thể xuất hiện ở đây, tuyệt đối không thể nào!" "…" Vị tướng lĩnh không dám nói bừa, lúc này lại có mấy vị tướng lĩnh chạy đến báo cáo: "Thái thú, chúng mạt tướng đã điều tra rõ, những người này quả thực là binh mã của Quyên Thành, chỉ là tại sao họ có thể xuất hiện ở đây vào lúc này thì không biết được, chúng mạt tướng thực sự không nghĩ ra!" "Hừ—" Trương Liêu phát ra một tiếng hừ trầm đục từ mũi, bất kỳ ai cũng nghe ra được sự phiền muộn trong lòng hắn, nhưng nhiều hơn vẫn là không hiểu. "Thái thú, chúng mạt tướng đã lệnh cho chủ lực quay về cứu viện, xin Thái thú tọa trấn!" Tình thế khẩn cấp, các tướng lĩnh vội vàng nói. "Cứu cái con khỉ!" Trương Liêu lập tức quát: "Hiện giờ viện quân đã đến, quân ta không hề phòng bị, đến mức đầu đuôi không thể tương ứng, rơi vào hỗn loạn, quân thủ trong thành thấy tình hình này tất định sẽ ra thành cùng viện quân trước sau giáp công, cứu thế nào!" "Rút quân!" "Liêu Vân, Trương Tề, hai ngươi suất lĩnh một chi chủ lực quân đoàn đoạn hậu, vừa đánh vừa lui, những người còn lại lập tức theo ta rút lui về phía tây, bất kỳ ai cũng không được ham chiến, nếu không sẽ không đi được!" Tiếng nói vừa dứt. "Giết—!" "Giết a—!" Tường thành Cốc Thành đã bị ánh lửa chiếu sáng như ban ngày, cổng thành phía dưới lập tức mở ra, quân thủ trong thành đã ồ ạt xông ra, tiếng hò hét chém giết rung trời động đất… … Sáng sớm hôm sau. "Ừm… Lần này phía bắc chắc là vững như chó già rồi." Ngô Lương xem xong nội dung trên lụa, khẽ gật đầu.

Trương Liêu trong truyền thuyết cứ như vậy bị đánh bại một cách dễ dàng.

Cuối cùng chỉ có thể mang theo tàn quân còn lại không bao nhiêu đột phá vòng vây, một đường chạy trốn về phía tây.

Chiến thắng này có ý nghĩa trọng đại, nhất định sẽ khiến cho những sĩ tộc ở các thành trì phía bắc còn đang dao động thấy được thực lực của Tào quân, rất ít người còn dám tiếp tục gây sự, trừ phi không muốn sống nữa, mà còn là mạng của cả tộc.

Nghĩ vậy, Ngô Lương lại gọi Trần Kim Thủy đến: "Lão Trần, phiền ngươi đến phủ Tư mã, giao thứ này cho Tuân Tư mã, cũng để ông ấy vui mừng một chút." Lần này chi viện Cốc Thành, Tuân Úc không đích thân ra mặt.

Mà phái một vị tướng lĩnh dưới quyền đi thay, bản thân tiếp tục ở lại Quyên Thành trấn thủ mọi lúc.

Tiếp theo chính là thời gian chiến tranh nam bắc lấy tuyến Bộc Dương, Quyên Thành làm ranh giới, cuộc chiến này chắc cũng sẽ không kéo dài bao lâu, khi Tào lão bản đang lên như diều gặp gió dẫn quân trở về tham gia chiến cục, chính là lúc Duyện Châu hoàn toàn bình tĩnh trở lại.

Rồi sau đó nữa.

Chính là lúc luận công ban thưởng.

Nếu lần này có thể hoàn toàn nắm Phường Nhân Quân trong tay mình, Ngô Lương trong lòng đã có tính toán.

Hắn muốn nhân lúc mùa đông đến, đi một chuyến đến quận Dự Chương ở phía nam.

Ở đó có một ngôi mộ của Hải Hôn Hầu mà trong lịch sử khảo cổ hậu thế đã phát hiện ra số lượng vàng nhiều nhất, được biết tổng số vàng khai quật được là 115 kilôgam.

Chương 73

Điều này đủ để chứng minh… mộ Hải Hôn Hầu trước khi được khai quật chính thức vào năm 2015 đã bị trộm rồi!

Bởi vì Ngô Lương hiện tại đã phát hiện hai ngôi mộ Hán, thật sự chưa gặp ngôi mộ nào nghèo hơn mộ Hải Hôn Hầu, Hải Hôn Hầu dù sao cũng từng làm hoàng đế 27 ngày, sao có thể nghèo như vậy!

Ừm… vậy nên phải bảo vệ mộ Hải Hôn Hầu trước!

Làm như vậy.

Một là, vì thời đại này không có máy sưởi, mùa đông ở phương bắc nghĩ cũng biết khó khăn đến mức nào.

Hai là, để hoàn thành việc này trước khi quận Dự Chương hiện giờ vẫn còn là vùng đất trung lập không có chủ.

Nếu không đợi đến năm sau Viên Thuật chiếm lĩnh quận Dự Chương, sau đó lại lần lượt bị Lưu Do, Hoa Hâm, Tôn Quyền chiếm lĩnh một lượt, lúc đó muốn đi thì đã là chuyện sau khi triều Hán hoàn toàn kết thúc rồi.

Trong khoảng thời gian tiếp theo, chiến sự ở Duyện Châu rơi vào bế tắc.

Tào Bẩm và Trình Dục gần như đã bình định được phần lớn các huyện thành ở phía bắc Duyện Châu, trong khi Hạ Hầu Đôn và Tuân Úc vẫn đang giằng co với Lữ Bố, Trương Mạc, Trần Cung ở Bộc Dương và Quyên Thành.

Tuy nhiên, nếu Tào lão bản trở về, sự cân bằng mong manh này sẽ lập tức bị phá vỡ.

Sự việc đến bước này, chiến trận đánh đấm ra sao sớm đã không

còn liên quan gì đến Ngô Lương nữa.

Thậm chí thỉnh thoảng có phi nô quay về đưa tin, Ngô Lương còn chẳng thèm liếc mắt một cái, trực tiếp bảo Trần Kim Thủy mang đến phủ của Tuân Úc.

Đương nhiên, hắn cũng không hoàn toàn rảnh rỗi.

Dùng lời của Tuân Úc mà nói, chính là Ngô Lương lại bắt đầu "ham chơi quên mất việc lớn".

Với địa vị của hắn hiện tại ở Quyên Thành, tuy không thể nói là một tay che trời, nhưng cũng đã có thể dùng mặt mũi của mình để làm rất nhiều chuyện.

Ví dụ như tìm thợ rèn của quân bộ, dùng loại tinh thiết khá hiếm có để chế tạo một món đồ chơi nhỏ không quá tốn kém dược liệu.

Vì vậy, hắn dứt khoát đi ngay.

Vẫn mang theo một bản vẽ trên vải gai, đó là một cái móc câu ba chấu không thường thấy vào thời này.

Món đồ này sau khi làm xong có thể kết hợp với "Tàm Thần Bảo Ti", dùng như "Phi Hổ Trảo" của hậu thế.

Sau này khi trộm mộ, nếu gặp phải địa hình khó đi qua, thứ này sẽ phát huy tác dụng rất lớn.

Điều duy nhất không hoàn hảo là cái móc này chỉ là một cái móc bình thường, không có những cơ quan hay độ bền hoa hòe hoa sói như trong các tác phẩm điện ảnh hoặc các loại phi trảo dùng trong quân sự của hậu thế… Tuy nhiên, nếu sau này có cơ hội gặp được truyền nhân của cơ quan thuật Mặc gia, có thể chế tạo thành cơ quan buộc trên cánh tay rồi bắn ra thì cũng là một ý tưởng không tồi.

Chắc hẳn sẽ không quá khó, nguyên lý cũng giống như nỏ tiễn.

Nhưng nguyên lý là nguyên lý, Ngô Lương biết rất nhiều nguyên lý và kiến thức tiên tiến của hậu thế, nhưng được mấy thứ có thể thực hiện được chứ?

Ngay cả việc tinh luyện muối thô, chẳng phải vẫn dùng phương pháp ngu ngốc nhất, không có chút hàm lượng kỹ thuật nào hay sao?

Ngoài "Phi Hổ Trảo", Ngô Lương tạm thời chưa định cắt đứt "Tàm Thần Bảo Ti", dù sao thứ này một khi đã cắt thì không thể phục hồi, cho nên trước khi nghĩ ra thứ gì đặc biệt hữu dụng, hắn tạm thời không xem xét thêm.

Ngoài ra, Ngô Lương còn lên cơn "trung nhị" một phen.

Hắn lại mang một khối vàng đi tìm công tượng trong thành, chỉ để làm 9 chiếc nhẫn.

Hắn còn đặc biệt dặn dò công tượng khắc lên nhẫn chín chữ, lần lượt là: Linh, Thanh, Bạch, Chu, Huyền, Không, Nam, Bắc, Tam, Ngọc!

Chiếc nhẫn khắc chữ "Linh" tự nhiên là của chính hắn.

Sau khi cẩn thận hồi tưởng lại tình tiết anime ở kiếp trước, hắn đeo nó vào ngón cái tay phải của mình.

Còn chiếc nhẫn khắc chữ "Nam" thì tặng cho Điển Vi, và dặn Điển Vi nhất định phải đeo ở ngón áp út tay trái.

Sức mạnh vô song, năng lực chấp hành mạnh mẽ, trung thành đáng tin cậy… Ngô Lương suy đi tính lại, cảm thấy trong bộ anime kia, chủ nhân ban đầu của chữ "Nam" này giống Điển Vi nhất, tuyệt đối là lựa chọn không thể thay thế để đeo chiếc nhẫn này.

Còn chiếc nhẫn khắc chữ "Bạch" thì bị Ngô Lương ép tặng cho Bạch Tinh Tinh, và bắt nàng phải đeo ở ngón giữa tay phải.

Là một người bạn đồng hành, khi Ngô Lương đi trộm mộ chắc chắn phải mang theo Bạch Tinh Tinh, dù sao khẩu kỹ của nàng vẫn có chút tác dụng, tệ nhất cũng có thể trở thành một trong những nguồn thức ăn.

Nhưng đây không phải là lý do chính Ngô Lương đưa chiếc nhẫn chữ "Bạch" cho nàng.

Lý do chính là trong bộ anime mà Ngô Lương yêu thích, chiếc nhẫn chữ "Bạch" này đại diện cho "Bạch Hổ", bất kể "Bạch Hổ" có ngụ ý gì, dù sao đeo trên tay Bạch Tinh Tinh là hợp nhất. "Trên này khắc họ của ta phải không?" Bạch Tinh Tinh tự nhiên không hiểu thâm ý trong đó, đặc biệt là sau khi nhìn thấy chiếc nhẫn của Điển Vi thì trong lòng càng thêm hoang mang, "Tại sao trên nhẫn của Điển Vi lại khắc chữ Nam, chẳng phải nên là chữ Điển sao?" "Cứ đeo vào là được, ở đâu ra lắm lời thế!" Ngô Lương dĩ nhiên không giải thích nhiều với nàng, chỉ nghiêm mặt dùng ánh mắt rất kỳ quái nhìn nàng từ trên xuống dưới, cho đến khi Bạch Tinh Tinh toàn thân khó chịu, không thể không bỏ chạy mới thôi.

Thực ra Ngô Lương còn muốn làm mấy bộ "áo bào đen mây đỏ".

Nhưng nghĩ đến bộ y phục này mặc ra ngoài quá bắt mắt, hoàn toàn không phù hợp với sự nghiệp vĩ đại không thể để ai biết mà hắn đang tiến hành, thế nên cũng chỉ nghĩ một chút rồi nhanh chóng từ bỏ.

Còn lại 6 chiếc nhẫn, Ngô Lương tạm thời cất đi, đợi gặp được người thích hợp rồi tính sau… … Trong bất tri bất giác, nửa tháng đã trôi qua.

Phía nam và bắc Duyện Châu vẫn trong tình trạng giằng co.

Cũng vào lúc này, binh mã của Tào lão bản cuối cùng cũng từ phía đông nam Duyện Châu kéo đến, đây mới thật sự là đội quân bách chiến.

Một đường hùng dũng gần như không có đối thủ, chỉ dùng chưa đến mấy ngày đã thu phục được phần lớn thành trấn trong quận Trần Lưu, tiếp đó lại tiếp tục tiến về khu vực Quyên Thành, Bộc Dương.

Nếu Tào lão bản đến nơi, tất sẽ hợp quân cùng Hạ Hầu Đôn và Tuân Úc, tạo thành thế gọng kìm, tiêu diệt đám phản quân do Lữ Bố, Trương Mạc, Trần Cung cầm đầu tại đây! "Ha ha ha, Hạ Hầu Nguyên Nhượng, Tuân Văn Nhược, Trình Trọng Đức, ba người này đều là phúc tướng của ta, chỉ bằng mấy nghìn binh mã đã có thể giữ vững Duyện Châu cho ta, cùng Lữ Bố, Trương Mạc phân cao thấp, có được ba người này thực là đại hạnh của ta, hạnh phúc vô cùng!" Trên đường đi, Tào Tháo đã nghe nói về những chuyện xảy ra gần đây ở Duyện Châu, tâm tình tự nhiên rất tốt.

Còn vì sao không khen ngợi cả Tào Bẩm… đây là thói quen của Tào lão bản, cũng có thể hiểu là một trong những thủ đoạn thu phục lòng người của ông ta.

Năm xưa ở Uyển Thành, sau khi mất đi con trưởng Tào Ngang, cháu trai Tào Bẩm và Điển Vi, Tào lão bản đã tổ chức đại lễ tế điếu, khóc than cho linh hồn ba người, nhưng miệng lại nói thế này: "Ta mất con trưởng, cháu yêu, đều không quá đau lòng, chỉ khóc thương cho Điển Vi mà thôi!" Ngươi tin không?

Dù sao Ngô Lương cũng không tin, Tào lão bản tiếc Điển Vi là điều chắc chắn, nhưng thực ra cái chết của con trưởng Tào Ngang mới là tâm bệnh khó giải nhất trong đời ông ta.

Mãi cho đến sau này, khi bệnh nặng biết mình không còn sống được bao lâu, ông ta mới đối mặt với lòng mình mà than rằng: "Ta trước sau hành sự, trong lòng chưa từng có điều gì hổ thẹn.

Giả như sau khi chết có linh, Tử Tu (Tào Ngang) nếu hỏi 'Mẹ ta ở đâu', ta biết lấy lời nào để đáp!" Lời này tuy nói về Đinh phu nhân,

người vì cái chết của Tào Ngang mà tuyệt giao với ông, nhưng người sáng mắt nhìn vào là có thể thấy được địa vị của Tào Ngang trong lòng ông.

Cho nên, làm người thân của Tào lão bản thật không dễ dàng.

Để tránh tiếng thiên vị người nhà, đôi khi luôn phải chịu chút ấm ức và đối xử khác biệt… Lần này Tào Bẩm cũng công lao không nhỏ, nhưng lại bị gạt ra ngoài, hẳn là vì lý do này.

Còn vì sao không nhắc đến Ngô Lương.

Chuyện này chẳng phải quá rõ ràng sao, hắn suốt ngày hưởng phúc ở Quyên Thành, ngoài Hạ Hầu Đôn, Tuân Úc, Trình Dục và Tào Bẩm biết hắn đã đóng vai trò quan trọng thế nào trong cuộc chiến này ra, đám người Lữ Bố, Trương Mạc, Trần Cung còn không biết có một người như vậy tồn tại.

Vì vậy trước khi Tào lão bản tiến vào Quyên Thành, tự nhiên cũng không thể nào biết được cống hiến to lớn của Ngô Lương. *** "Sứ quân nói rất phải." Hí Trung trên mặt cũng đầy vẻ vui mừng ngoài dự kiến, nhưng lại đứng bên cạnh hơi cúi người tự trách nói: "Ban đầu Chí Tài cho rằng, chỉ bằng binh mã lương thảo Sứ quân để lại ở Duyện Châu, các vị thủ tướng có thể liều chết giữ được mấy thành trì, chờ Sứ quân về cứu viện đã là cực hạn, không ngờ các vị thủ tướng lại có bản lĩnh xoay chuyển càn khôn, cùng liên quân Lữ Bố, Trương Mạc phân cao thấp, đây là điều Chí Tài tuyệt đối không ngờ tới." "Đây là sai sót của Chí Tài, nếu sớm biết các vị thủ tướng ở Duyện Châu có thể làm được đến mức này, Chí Tài quyết không đề nghị Sứ quân về cứu viện Duyện Châu, chính nên nhân cơ hội tốt này nhất cử tiêu diệt bộ hạ của Trương Siêu, Đào Khiêm, triệt để bình định Từ Châu, như vậy, khi Sứ quân quay lại tiêu diệt phản quân, sẽ khiến bọn chúng không còn nơi nào để đi." "Hiện nay nếu Lữ Bố,

Trương Mạc tự biết không địch lại, muốn bảo toàn thực lực mà chạy về phía đông, vẫn có thể đến Quảng Lăng hội quân với em trai Trương Mạc là Trương Siêu, như vậy bốn lộ nhân mã Lữ Bố, Trương Mạc, Trương Siêu, Đào Khiêm hợp lại một chỗ, lại là một kẻ địch không thể xem thường.

Nay lại đúng lúc đầu đông đã đến, e rằng muốn tấn công bọn họ chỉ có thể đợi đến sang năm." "Khi đó những người này nghỉ ngơi dưỡng sức, thế cục thiên hạ lại biến đổi khôn lường, e rằng đã không thể nói chung một ngày." "Lần này Chí Tài phán đoán sai lầm, khiến Sứ quân lỡ mất thời cơ, nguyện lĩnh phạt!" Nói đến đây, Hí Trung cúi đầu rất thấp, lưng cũng cong sâu hơn, phủ phục trước mặt Tào Tháo hồi lâu không chịu đứng dậy, vẻ hổ thẹn lộ rõ trên nét mặt. "Chí Tài mau mau đứng dậy, sao có thể trách ngươi được chứ?" Tào Tháo vội vàng bước lên đỡ cánh tay Hí Trung, vừa đỡ y dậy vừa cười nói: "Ngươi không ngờ Duyện Châu sẽ như thế này, ta cũng không ngờ Duyện Châu sẽ như thế này, nếu không sao hai ta lại không hẹn mà gặp?

Hơn nữa, ban đầu ta ở Duyện Châu rốt cuộc đã để lại bao nhiêu binh mã lương thảo, trong lòng ngươi và ta đều biết rõ, chỉ bằng số binh mã lương thảo đó có thể làm được đến mức này, ngươi có tin không?

Dù sao thì ta tuyệt đối không tin." "Chí Tài quả thực không nghĩ ra được nguyên do trong đó, đặc biệt là khi Hạ Hầu thái thú và Tuân tư mã đang chống lại liên quân Lữ Bố, Trương Mạc, còn có thể phân binh cho An Dân và Trình huyện lệnh bắc thượng bình loạn, điều này quả thực không thể tưởng tượng nổi…" Lòng tự trách của Hí Chí Tài lúc này mới giảm đi một chút, ngẩng đầu lên với vẻ mặt nghi hoặc nói. "Cho nên ta nói, trong chuyện này chắc chắn có biến số nào đó mà hai ta không nghĩ tới, ngươi không cần tự trách, ta cũng sẽ không trách

tội ngươi, chỉ cần đợi gặp được Hạ Hầu Nguyên Nhượng và Tuân Văn Nhược, tự nhiên sẽ rõ chân tướng." Tào Tháo lộ vẻ mong đợi, cuối cùng nghiêm mặt nói: "Việc cấp bách hiện nay, là làm sao ngăn chặn bộ hạ của Lữ Bố, Trương Mạc chạy về phía đông hợp quân với Trương Siêu, Đào Khiêm, nếu có thể tiêu diệt toàn bộ bọn chúng ở đây, liền có thể sớm diệt được một kẻ địch…" Nói đến đây, sắc mặt Tào Tháo đột nhiên trở nên âm trầm, nghiến răng nghiến lợi nói: "Ngoài ra, ta còn muốn gặp Trương Mạnh Trác (Trương Mạc), hỏi hắn một câu, ta đối đãi với hắn như anh em ruột thịt, năm đó Viên Bản Sơ từng nhiều lần lệnh ta giết hắn, ta thà đối địch với Viên Bản Sơ cũng thề không tuân mệnh, trước khi đi còn đem gia quyến phó thác cho hắn, lần này vì sao hắn lại phản bội ta!" "Sau đó, ta sẽ…" Tào Tháo nắm chặt tay kêu răng rắc, đôi mắt không lớn lắm nheo lại thành một đường dài hẹp.

Tuy trong miệng không nói ra suy nghĩ trong lòng, nhưng cũng đã quá rõ ràng, Trương Mạc chỉ cần rơi vào tay Tào Tháo, tuyệt đối sẽ không có kết cục tốt đẹp, thậm chí cả tộc cũng sẽ không có kết cục tốt đẹp. "…" Hí Chí Tài im lặng một lúc, không làm phiền, mãi đến khi mắt Tào Tháo mở ra lần nữa, nếp nhăn đuôi mắt lại xuất hiện, y mới nói: "Sứ quân, lần này e rằng không thể tiêu diệt toàn bộ bộ hạ của Lữ Bố, Trương Mạc rồi." "Khi Sứ quân chưa về, bọn họ đã giằng co không dứt với Hạ Hầu thái thú, Tuân tư mã.

Nay nghe tin Sứ quân dẫn đại quân về cứu viện, chắc chắn không dám ở lâu trong địa phận Duyện Châu, e rằng hiện tại đã dẫn quân chạy về phía đông, mà quân ta trước đó không biết tình hình Duyện Châu, vội vã về cứu viện, không bố trí chặn đường từ trước, nay đã lỡ mất thời cơ." Lời vừa dứt. "Báo…!" Bên ngoài truyền đến một tiếng hô, một danh tướng được cho phép tiến vào, chắp tay nói: "Sứ quân, mạt tướng vừa thăm dò được tin tức, Lữ Bố, Trương Mạc đã

dẫn quân chạy về phía đông, hiện đã ra khỏi quận Tế Âm, đến khu vực Xương Ấp!" "Ngoài ra, còn có một việc, mạt tướng vẫn chưa thể xác minh…" "Nói thẳng!" Tào Tháo nghiêm mặt quát. "Mạt tướng nghe được một tin đồn không tốt, nghe nói mấy ngày trước Lữ Bố, Trương Mạc biết Sứ quân trở về, định rút lui, Hạ Hầu thái thú trú thủ Bộc Dương đã dẫn quân toàn lực phản công, muốn giữ chân chúng đợi Sứ quân đến, tiếc là cuối cùng không địch lại Lữ Bố, bại trận trở về, chính mình cũng bị tên lạc bắn trúng, hiện không rõ sống chết!" Tướng lĩnh vội cúi đầu nói. "Nguyên Nhượng?" Tào Tháo kinh hãi, lập tức lớn tiếng hạ lệnh: "Đi thăm dò tiếp!

Bằng mọi giá phải có được tin tức xác thực!

Ta muốn biết ngay lập tức Nguyên Nhượng rốt cuộc sống hay chết!" … Hạ Hầu Đôn quả thực đã bị thương.

Mấy ngày trước Ngô Lương đã nhận được tin tức, gã này sau khi biết Lữ Bố, Trương Mạc muốn chạy trốn, tự nhiên không chịu dễ dàng để chúng đi, dứt khoát dẫn quân ra khỏi thành truy kích.

Tiếc là Lữ Bố quả thực lợi hại, lại có Trần Cung hiến kế đặt mai phục từ trước để đề phòng truy binh.

Thế là Hạ Hầu Đôn liền trúng kế của chúng.

Không chỉ tổn binh hao tướng, chính mình cũng bị tên lạc bắn trúng, cuối cùng được khiêng về Bộc Dương.

Lần này lịch sử cuối cùng đã quay về đúng quỹ đạo, mũi tên này không lệch đi đâu được, vừa vặn bắn trúng mắt trái của Hạ Hầu Đôn, "Manh Hạ Hầu" trong lịch sử cuối cùng đã danh xứng với thực.

Theo Ngô Lương biết, thực ra mũi tên này lực đạo không lớn, Hạ Hầu Đôn vốn nhiều nhất chỉ bị mù một mắt, lúc đó vẫn còn nhảy nhót tưng bừng, hoàn toàn không đến nỗi phải khiêng về, để rồi lưu lại tin

đồn không rõ sống chết.

Nào ngờ gã này trúng tên rồi còn muốn ra vẻ, một tay rút cả mũi tên lẫn con ngươi ra.

Tuy không giống như trong 《Tam Quốc Diễn Nghĩa》 miêu tả, gào lên một tiếng: "Tinh cha huyết mẹ, sao có thể vứt bỏ", rồi nhét con mắt vào miệng ăn.

Nhưng vẫn chảy rất nhiều máu, thấm ướt cả cổ và vai trái.

Thế là chẳng mấy chốc sắc mặt đã tái nhợt, ngã khỏi ngựa… Binh lính đi theo lúc đó đều sợ chết khiếp, vội vàng khiêng hắn về, đổ thuốc bổ máu dưỡng khí cho hắn tĩnh dưỡng mấy ngày, cuối cùng tính mạng không sao, hai ngày nay đã có thể xuống giường đi lại. "Emmm…" Nhận được tin này, Ngô Lương tự nhiên thở phào một hơi, trong lòng thầm nghĩ: "Như vậy là có thể hoàn toàn xác định cái vụ 'Mã tự đạt ngạnh' chỉ là trùng hợp, Hạ Hầu Đôn không phải là người xuyên không rồi, thế thì mọi người có thể yên tâm làm bạn với nhau rồi, Hạ Hầu tướng quân, sau này ta chính là mắt của ngươi." … Mấy ngày sau.

Đại quân của Tào Tháo đi qua Vận Thành.

Chương 74

Hí Trung thấy tình hình đã ổn định, mình có ở đó hay không cũng không sao, bèn xin Tào lão bản nghỉ hai ngày về thăm nhà.

Gia quyến của y đều được an trí ở Vận Thành, cách Quyên Thành chỉ mấy canh giờ đường.

Đến nay đã bốn năm tháng kể từ khi Tào lão bản xuất binh chinh thảo Từ Châu.

Không phải ai cũng có thể như Đại Vũ ba lần đi qua nhà mà không vào, vợ phải xấu đến mức nào chứ?

Tuy nhiên, Hí Trung về nhà chủ yếu là để thăm mẹ già, y là người con hiếu thảo nổi tiếng trong vùng, trong bối cảnh "dĩ hiếu trị thiên hạ" của triều Hán, mười mấy năm trước y đã được cử làm "Hiếu liêm".

Kết quả vừa vào cửa, Hí Trung liền thấy đứa cháu ngoại bất tài của mình —— Chu Phong.

Mẹ của Chu Phong đã gả đi nhiều năm, sau đó nhà chồng gặp đại nạn trong lúc Đổng Trác loạn chính, gần như bị diệt tộc, hai mẹ con từ đó không nơi nương tựa, đành phải chạy về đầu quân cho nhà họ Hí. *** "Cậu, cậu đã về." Thấy Hí Trung, Chu Phong vội vàng đứng dậy, cúi đầu thuận mắt nói.

Thời đại này, con gái một khi đã gả đi liền là ngoại thích, có thể nói mẹ hắn và hắn không còn được coi là người nhà họ Hí nữa.

Vì vậy, Chu Phong và mẹ hắn ở nhà họ Hí chỉ có thể coi là ăn nhờ ở đậu, đôi khi còn phải nhìn sắc mặt người nhà họ Hí, đặc biệt là khi gặp vị gia chủ Hí Trung này, càng phải cẩn thận hơn, không dám làm

càn. "Ừm…" Hí Trung chỉ nhàn nhạt liếc hắn một cái, rồi không nói một lời đi vào nội viện.

Y đối với Chu Phong và mẹ hắn tự nhiên không có ý kiến gì, dù sao cũng là em gái ruột của mình, nay gặp nạn đến nương nhờ, nuôi bọn họ cũng không có vấn đề gì.

Y chỉ không ưa Chu Phong.

Đặc biệt là lần trước, dưới sự yêu cầu mạnh mẽ của mẹ, y buộc phải mặt dày tiến cử Chu Phong với Tào lão bản làm Đô bá trong Phường Nhân Quân.

Kết quả chỉ ra ngoài làm một việc, trở về đã nhận được tin Chu Phong tạm thời bị điều về nhà, điều này khiến y cảm thấy mất mặt trước Tào lão bản, càng không ưa Chu Phong hơn.

Dù Tào lão bản luôn miệng nói không phải vì Chu Phong năng lực kém hay phạm lỗi gì, chỉ là do vấn đề sức khỏe không phù hợp để tiếp tục tại chức trong Phường Nhân Quân, sau này có chức quan phù hợp sẽ sắp xếp, nhưng Hí Trung vẫn cảm thấy mất mặt vô cùng, không muốn nhắc đến đứa cháu ngoại bất tài này nữa.

Vấn đề sức khỏe gì chứ?

Chẳng qua là lười biếng lại không có cốt khí, người khác đều có thể xuống mộ, tại sao ngươi lại không thể?

Dù chỉ vì nể mặt ta đã mặt dày tiến cử ngươi với Sứ quân, hơi nghĩ đến mặt mũi của ta và nhà họ Hí một chút, ngươi cũng phải tranh lấy hơi thở này cho ta chứ.

Đồ bất tài!

Giờ thì hay rồi, Sứ quân e rằng không chỉ xem thường ngươi, mà còn xem thường cả con cháu nhà họ Hí, thật là tức chết đi được!

Cứ thế đi vào nội viện.

Trước đó đã có gia nhân chạy vào báo tin, lúc này cả nhà già trẻ đều đã chạy ra đón, thấy Hí Trung ai cũng vui mừng, như thể đang đón Tết. "Mẹ." Hí Trung sau khi chào hỏi mọi người đơn giản, lập tức đến bên một bà lão ngoài sáu mươi, nắm lấy tay bà kính cẩn gọi một tiếng. "Về là tốt rồi, bình an trở về là tốt rồi a." Bà lão tuy tuổi đã cao, nhưng đôi mắt vẫn chưa vẩn đục, vừa nhìn Hí Trung từ trên xuống dưới, vừa sửa lại quần áo cho y, vừa liên tục gật đầu, mắt rưng rưng nói: "Chí Tài, nghe nói con theo Sứ quân đánh thắng trận ở Từ Châu, lần này lại lập đại công, làm rạng danh nhà họ Hí chúng ta, cha con dưới suối vàng biết được chắc chắn sẽ rất vui mừng, tốt lắm, tốt lắm!" "Mẹ, con trai suốt ngày tự đốc thúc bản thân, không cầu có công trước mắt, chỉ cầu không làm mất mặt tổ tông nhà họ Hí." Hí Trung hơi cúi đầu nói, nhưng trên mặt lại mang vẻ kiêu ngạo khác thường. "Tốt!

Tốt lắm!" Bà lão vui mừng nhìn con trai mình, một lúc sau ngẩng đầu nhìn những gia quyến và gia nhân đang vây quanh, rồi lại hơi nhíu mày quát: "Các ngươi còn ở đây làm gì, còn không mau đi chuẩn bị đồ ăn thức uống ngon lành hầu hạ Chí Tài, nó ra ngoài mấy tháng nay vừa đen vừa gầy đi, khó khăn lắm mới về đến nhà, chẳng lẽ còn muốn nó tiếp tục chịu khổ hay sao?" "Vâng!" Các gia quyến và gia nhân vội vàng đáp lời rồi lui xuống.

Lúc này bà lão mới lại thương xót nhìn Hí Trung nói: "Chí Tài, nay đã cuối thu, sao con vẫn chỉ mặc một chiếc quần đơn, lại đây, mau theo mẹ vào nhà cho ấm, may mà mẹ đã sớm bảo người chuẩn bị quần áo mùa đông cho con, lát nữa sẽ cho người mang đến." "Đa tạ mẹ." Hí Trung cứ thế để mẹ dắt vào nhà, trên mặt luôn nở nụ cười hòa nhã, hoàn toàn khác với vẻ nghiêm túc cẩn thận khi ra ngoài chinh chiến.

Cứ thế vào nhà, bà lão lại hỏi y rất nhiều chuyện.

Nhưng chủ yếu đều xoay quanh những chuyện vặt vãnh trong cuộc sống như ăn uống, nghỉ ngơi, giữ ấm, đãi ngộ khi ra trận, chứ không hỏi nhiều về quân sự.

Còn Hí Trung thỉnh thoảng trả lời vài câu, những lúc khác đều mỉm cười nắm tay mẹ yên lặng lắng nghe.

Thật là một bức tranh ấm áp mẹ hiền con hiếu.

Nhưng nói đi nói lại, không biết vì sao, mẹ y cuối cùng vẫn nhắc đến người mà Hí Trung căn bản không muốn nhắc đến, thậm chí nghe thấy là cảm thấy xấu hổ. "Chí Tài, chuyện của Kỳ Văn (tự của Chu Phong), con đã biết rồi chứ?" Bà lão hỏi. "Con biết rồi." Hí Trung gật đầu, không hề che giấu sự bất bình trong lòng, nghiến răng mắng: "Thằng nhãi đó quả thực không thành tài được, ta nghe lời mẹ mặt dày tiến cử nó với Sứ quân, nó lại bùn nhão không trát được tường, không chỉ tự mình bị người ta coi thường, còn liên lụy danh tiếng nhà họ Hí bị tổn hại, nếu không phải nể mặt mẹ và em gái, ta nhất định sẽ đuổi nó ra khỏi nhà họ Hí, chết đói chết mệt hay bị người ta đánh chết ta cũng không quan tâm, liếc mắt một cái cũng không thèm!" "Chí Tài đừng giận, chuyện này mẹ đã hỏi kỹ rồi, cũng không thể trách Kỳ Văn được." Bà lão cười vỗ vỗ tay Hí Trung, vừa an ủi y vừa nói. "Sao lại không trách nó được, chẳng lẽ có người trói nó lại không cho nó làm việc hay sao…" Hí Trung bực bội nói.

Nói nhiều hơn nữa cũng không tiện.

Nhưng sau khi nói ra lời này, Hí Trung đã nhận ra giữa y và mẹ dường như có một chút chênh lệch thông tin, đến nỗi tuy nói về cùng một chuyện, nhưng nội dung lại có chút ông nói gà bà nói vịt. "Mẹ, chẳng lẽ chuyện này có ẩn tình gì khác sao?" Hí Trung lập tức dừng lại, hơi nhíu mày nhìn bà lão hỏi. "Đúng vậy, Kỳ Văn mới vào quân

doanh kiến thức nông cạn, vốn định cần cù chăm chỉ để thể hiện tài năng, không ngờ hơi bất cẩn liền bị người ta hãm hại tính kế, vì thế mới ra nông nỗi này." Bà lão hận hận nói: "Kẻ đáng hận thực sự là kẻ đã hãm hại Kỳ Văn!" "Vốn dĩ Kỳ Văn theo quân hoàn thành việc Sứ quân giao đã lập đại công, trở về là có thể được Sứ quân phong thưởng, nào ngờ trong quân có một tên nô dịch không biết liêm sỉ, vì muốn leo lên cao đã thiết kế hãm hại nó, thế mà lúc đó vị quân hậu kia cũng là kẻ hồ đồ, lại dễ dàng tin lời tên nô dịch, ngược lại còn bắt giam người có công là Kỳ Văn, giao cho Sứ quân xử trí." "Kỳ Văn vốn còn hy vọng được đích thân gặp Sứ quân đối chất, xin Sứ quân làm chủ cho nó, nào ngờ Sứ quân còn không thèm gặp, đã cách chức nó đuổi về nhà, ngược lại còn trọng dụng tên nô dịch không biết liêm sỉ kia…" "Ai, lòng người không như xưa nữa, thật là lòng người không như xưa nữa a." "Chuyện này…" Nghe xong những lời này của mẹ, Hí Trung lập tức ngẩn người.

Ban đầu khi Phường Nhân Quân trở về, y cũng không gặp Chu Phong, chỉ nghe Tào lão bản nói Chu Phong tự xưng vì lý do sức khỏe không thể vào nơi âm hàn, vì vậy không phù hợp để tiếp tục tại chức trong Phường Nhân Quân, đã tạm thời cho hắn về nhà.

Lúc đó y chỉ hận Chu Phong không thành tài, lại không ngờ trong chuyện này còn có ẩn tình như vậy.

Tuy nhiên, những lời này của mẹ rõ ràng là lời nói một phía của Chu Phong, cũng không thể tin hoàn toàn.

Vạn nhất là Chu Phong sợ về nhà bị nhà họ Hí trách phạt, đã bịa ra một câu chuyện như vậy, nếu hành động hấp tấp sẽ tự rước lấy nhục.

Sau khi suy nghĩ một lúc.

Hí Trung cuối cùng nhìn về phía bà lão, nói: "Mẹ, nhà họ Hí chúng ta tuy rất ít khi gây thù chuốc oán với người khác, nhưng cũng tuyệt

đối không phải ai muốn bắt nạt là bắt nạt được, nếu lời Kỳ Văn nói là thật, thì hành vi của tên nô dịch kia không chỉ đơn giản là hại một mình Kỳ Văn, mà không khác gì hủy hoại danh tiếng nhà họ Hí, chuyện này con nhất định sẽ đòi Sứ quân một lời giải thích, để lấy lại danh dự cho nhà họ Hí!" "Tất nhiên là phải như vậy, người nhà họ Hí chúng ta không thể chịu sự tủi nhục này!" Bà lão gật đầu nói. "Mẹ ngồi nghỉ một lát, chuyện này còn cần phải xác minh, con sẽ gọi Kỳ Văn đến đây, nghe nó kể lại chuyện đã xảy ra lúc đó một lần, rồi hãy phán đoán cũng không muộn!" Hí Trung đứng dậy nói. … Chu Phong tự nhiên là đang nói dối.

Lúc bị cách chức đuổi về nhà, hắn sợ hãi vô cùng.

Hắn biết tính khí của Hí Chí Tài, nếu những gì mình làm trong Phường Nhân Quân mà để Hí Chí Tài, hay người nhà họ Hí biết được, nhẹ thì hắn cũng sẽ bị đuổi ra khỏi nhà, từ đó không còn qua lại.

Nếu vậy, những ngày tháng tốt đẹp của hắn sẽ chấm dứt… Cảnh tượng năm xưa nhà mình gặp đại nạn, theo mẹ đi lánh nạn vẫn còn hiện rõ trước mắt, nếu rời khỏi sự che chở của nhà họ Hí, hắn không nơi nương tựa chắc chắn sẽ phải quay lại cuộc sống lang thang nay đây mai đó, phong xan lộ túc.

Hiện nay binh hoang mã loạn, chết đói bên đường cũng không phải chuyện gì mới mẻ.

Vì vậy, hắn phải tìm cách tự cứu mình.

Thế là trên đường trở về, hắn đã bịa ra một câu chuyện bị người khác hãm hại.

Trong câu chuyện này, vị trí của Ngô Lương và Chu Phong đã được hoán đổi.

Ngô Lương trở thành kẻ ác xúi giục người khác trộm vàng để hãm

hại Chu Phong, còn Chu Phong trở thành người bị hại vô tội bị cướp mất công lao.

Còn về các chi tiết.

Là người đã lên kế hoạch cho chuyện đó, Chu Phong chỉ cần thay đổi một chút là có thể biến tấu toàn bộ câu chuyện một cách hoàn hảo, nghe không khác gì thật.

Thế là sau khi về đến nhà, hắn đã kể câu chuyện bịa đặt đó cho bà ngoại (mẹ của Hí Chí Tài) một cách đẫm nước mắt.

Bà ngoại quả nhiên tin là thật.

Bà lão một mặt an ủi hắn, một mặt luôn miệng nói đợi cậu về, nhất định sẽ đòi lại công bằng cho hắn.

Ban đầu trước khi Hí Chí Tài trở về, Chu Phong vẫn có chút hoảng loạn, lúc nào cũng chuẩn bị sẵn sàng, chỉ cần Hí Chí Tài về mà muốn trừng trị hắn, hắn sẽ lập tức dùng lý do này để biện minh cho mình.

Kết quả không ngờ vừa rồi Hí Chí Tài vào cửa chỉ lườm hắn một cái.

Chẳng lẽ… cậu vẫn chưa biết chuyện của Phường Nhân Quân?

Không thể nào, cậu ta là quân sư được Sứ quân tin tưởng nhất, Sứ quân và cậu ta gần như không có chuyện gì là không nói, sao lại có thể giấu diếm chuyện này?

Hắn đâu biết rằng.

Tào lão bản vì trọng dụng Hí Chí Tài, không muốn vì chuyện nhỏ này làm tổn thương mặt mũi của y, đã giấu giếm chuyện này giúp y… Ông ta làm vậy thật có chút thừa thãi, hoàn toàn là có tật giật mình.

Đúng lúc Chu Phong đang thấp thỏm không yên.

Một gia nhân đi tìm một vòng trong sân, nhanh chân đến bên hắn

hành lễ nói: "Công tử, gia chủ gọi ngài đến phòng của bà lớn." "Biết rồi." Chu Phong trong lòng thắt lại, biết chuyện này không trốn được, đành phải đâm lao thì phải theo lao đi tới. … Một khắc sau. "Ừm…" Sau khi cẩn thận lắng nghe lời tường thuật đã được Chu Phong suy nghĩ hàng vạn lần trong đầu, Hí Trung không phát hiện ra bất kỳ sơ hở nào đáng ngờ, cuối cùng phát ra một tiếng ừm trầm thấp.

Cứ thế trầm ngâm một lúc. "Ngươi nói người này tên là Ngô Lương, hiện đã là Tư mã của Phường Nhân Quân?" Phường Nhân Quân là bí mật của Tào lão bản, vì vậy Hí Trung bình thường cũng không hỏi nhiều, chỉ biết hiện tại người nắm quyền Phường Nhân Quân là cháu ruột của Tào lão bản, Tào Bẩm. "Đúng vậy." Chu Phong đáp. "Ngươi có dám đối chất với hắn trước mặt Sứ quân không?" Hí Trung lại hỏi. "…" Chu Phong trong lòng chột dạ, chuyện này nếu đối chất trực tiếp chắc chắn sẽ bị bại lộ, làm lớn chuyện lên chính là một chữ "chết", nhưng trong tình cảnh này, hắn không đồng ý cũng không được, đành phải cắn răng gật đầu, ưỡn ngực nói: "Tất nhiên là dám!" "Tốt, chuyện này tạm thời ghi nhớ, ta nhất định sẽ đòi lại công bằng cho ngươi!" Hí Trung mặt lạnh như băng, giọng điệu sâu lắng nói. "Cậu, thực ra không cần phải như vậy, qua lần này ta đã hiểu được quan trường hiểm ác, chức quan này không làm cũng được." Chu Phong lại vội vàng nói. "Chuyện này không còn là chuyện ngươi có làm quan hay không, mà liên quan đến thể diện và thanh danh của cả nhà họ Hí, sao có thể dễ dàng bỏ qua!" Hí Trung nhíu mày nói. "Cậu nói phải." Chu Phong đã có một dự cảm không lành, cuối câu nói có một chút run rẩy khó nhận ra. … Hai ngày sau.

Hí Trung đến Quyên Thành phục mệnh Tào lão bản, rất nhanh đã nghe được một số chuyện về Ngô Lương.

Chương 75

Trong đó, người ta nói nhiều nhất vẫn là chuyện Ngô Lương đã cảnh báo trước, giúp gia quyến Tào lão bản kịp thời thoát khỏi hang cọp, lại còn khéo léo dùng diệu kế cứu mạng Tào Thước.

Còn những chuyện khác đều liên quan đến quân vụ, người biết nội tình không nhiều, càng không đi nói lung tung.

Lần này đến, Hí Trung không mang theo Chu Phong.

Dù sao Quyên Thành và Vận Thành cũng không xa, chỉ mấy canh giờ là có thể đi về, khi cần thì phái người đi gọi hắn đến là được.

Lần này Hí Trung đến Quyên Thành, mục đích chính là minh oan cho Chu Phong, để Tào lão bản biết tên nô dịch tên "Ngô Lương" đó rốt cuộc là thứ gì, lấy lại danh dự cho gia phong nhà họ Hí!

Tuy nhiên, trước đó, Hí Trung không hành động hấp tấp.

Y muốn tìm hiểu thêm thông tin về Ngô Lương, không chỉ để biết mình biết ta, mà còn để có một đánh giá chính xác hơn về những gì Chu Phong đã nói, tránh gây ra chuyện xấu hổ.

Sau đó.

Y gặp ngay Tào Nỉ vừa từ phủ Ngô Lương trở về ở cổng Tào phủ, miệng đang lẩm bẩm chửi rủa: "Ta rõ ràng nhìn thấy từ khe cửa hắn đã trốn vào hậu viện, lại dám bảo gia nhân nói là không có ở nhà để đuổi ta ra ngoài… Tốt cho ngươi lắm, Ngô Hữu Tài chết bầm, ta nhất định không tha cho ngươi!" "Nữ công tử." Hí Trung chắp tay hành lễ. "Là chú Chí Tài à, lâu rồi không gặp chú." Tào Nỉ hoàn hồn lại, thấy Hí Trung, lập tức thay đổi thành bộ dạng ngoan ngoãn, ngọt ngào nói. "Đa tạ nữ công tử quan tâm." Hí Trung cười cười, rồi lại

nói: "Nữ công tử, ta vừa nghe cô nhắc đến Ngô Hữu Tài, Ngô Hữu Tài này có phải là Tư mã Phường Nhân Quân Ngô Lương không?" "Sao chú Chí Tài lại biết?

Chính là hắn!" Vẻ ngoan ngoãn của Tào Nỉ lập tức biến mất, nghiến răng nghiến lợi mắng: "Tên này không phải người tốt!

Vừa ti bỉ lại vô sỉ, vừa quỷ kế đa đoan, lại âm hiểm giảo hoạt, từ miệng hắn chưa bao giờ nghe được một câu thật lòng, chú Chí Tài nếu gặp tên này phải đề phòng hắn, tuyệt đối đừng để hắn lừa gạt!" "Chuyện này…" Hí Trung ngẩn người, vô thức nói: "Nữ công tử có hiểu lầm gì không, ta vừa vào thành đã nghe nói hắn thần cơ diệu toán, còn ra tay cứu mạng Nhị công tử, sao lại là người như vậy được?" "Chú Chí Tài, sao chú cũng bị những biểu hiện bề ngoài này lừa gạt vậy?" Tào Nỉ tiếp tục mắng: "Tên này là biết người biết mặt không biết lòng, ban đầu ta cũng tưởng hắn là người tốt, nhưng sau khi gặp mấy lần mới phát hiện, hắn làm vậy hoàn toàn là để thể hiện trước mặt cha ta, vì lập công thăng quan mà không từ thủ đoạn, đối với đám gia quyến chúng ta có chút kính ý nào đâu!" "…" Lần này, Hy Trung dứt khoát không đáp lời.

Nếu mấy câu trước của Tào Nỉ còn có chút gì đó đáng tin, thì mấy câu sau này hoàn toàn không có một chút độ tin cậy nào cả… Bất kính với gia quyến của Sử quân, thì khác gì bất kính với Sử quân?

Đây chẳng phải là vào nhà xí thắp đèn lồng — tìm chết sao?

Hơn nữa, lời của Tào Nỉ vốn đã trước sau mâu thuẫn.

Phàm là kẻ vì lập công mà không từ thủ đoạn, ắt phải là hạng người giỏi nịnh nọt bợ đỡ.

Người như vậy nếu có cơ hội tiếp cận gia quyến của Sử quân, chỉ hận không thể coi mỗi người như tổ tông mà phụng thờ, sao lại có thể có một tia bất kính được?

Điều này hoàn toàn không hợp lý!

Do đó, nghe xong lời Tào Nỉ, Hy Trung ngược lại có chút mơ hồ.

Hắn cảm thấy trạng thái của Tào Nỉ dường như không ổn lắm, còn về không ổn ở đâu… thật sự khó nói, tóm lại không đáp lời là đúng rồi.

Nơi này là cổng Tào phủ, bất kể đồng tình hay không đồng tình, nếu bị kẻ có lòng nghe được, cuối cùng cũng sẽ để lại ít nhiều lời đàm tiếu.

"Chí Tài thúc, sao người không nói gì?

Con nói cho người biết, Ngô Hữu Tài này…" Tào Nỉ đang lúc tức giận, vừa mở miệng là nói không ngừng, định tiếp tục quấn lấy Hy Trung để trút nỗi bực tức trong lòng.

Kết quả, nàng mới nói được nửa câu đã thấy ánh mắt của Hy Trung lướt qua vai mình, nhìn về phía sau, sau đó chắp tay hành lễ, cúi đầu nói: "Ra mắt Đinh phu nhân." "Mẫu thân!?" Tông giọng Tào Nỉ khựng lại, vội vàng quay đầu, quả nhiên thấy Đinh phu nhân không biết đã đến sau lưng từ lúc nào, lúc này đang nghiêm mặt nhìn chằm chằm nàng.

"Tào Nỉ, con đến phòng ta đợi trước, ta có chuyện muốn nói với con." Đinh phu nhân nói bằng giọng lạnh như băng.

"Mẫu thân, con…" Tào Nỉ trong lòng căng thẳng, vội vàng muốn giải thích.

"Đi!" Đinh phu nhân trừng mắt hạnh, trầm giọng quát một tiếng.

"Vâng…" Trong mắt Tào Nỉ thoáng qua một tia sợ hãi, không dám nói thêm gì nữa, vội vàng hành lễ rồi đi vào Tào phủ.

Mãi đến lúc này, trên mặt Đinh phu nhân mới lại lộ ra nụ cười

rộng lượng và hòa nhã, bà cười áy náy với Hy Trung, nói: "Ra mắt quân sư, ngài đừng nghe Nỉ nhi nói bậy, trẻ con nói năng không đáng tin." "…" Hy Trung cũng không đáp lời, chỉ hơi cúi người coi như đáp lại.

Lời này tuy không phải là câu hỏi chí mạng, nhưng cũng không phải vấn đề mà hắn có thể tán thành hay phản đối.

Tán thành thì tức là tán thành Tào Nỉ đúng là nói bậy.

Phản đối thì tức là phản đối lời của Đinh phu nhân.

Trả lời thế nào cũng không thích hợp.

Đinh phu nhân mỉm cười, lại nói: "Quân sư đến tìm quân tử sao?

Hiện quân tử đang ở hậu đường nghị sự với Hạ Hầu thái thú, Tuân Tư mã, Trình huyện lệnh, mời ngài mau vào trong.

Người đâu, đưa quân sư đi gặp Sử quân." "Tạ phu nhân." Hy Trung lúc này mới lên tiếng, theo một thị vệ đi vào trong viện. … Trong phòng Đinh phu nhân.

"Đưa tay ra!" Đinh phu nhân tay cầm một chiếc thước dài, giọng lạnh như băng quát Tào Nỉ đang quỳ trên đất.

"Mẫu thân…" Tào Nỉ sợ hãi nhìn chiếc thước trong tay Đinh phu nhân, giấu đôi tay đã sưng mấy vệt vào giữa hai chân, dùng giọng nức nở cầu xin.

"Lẽ nào muốn ta nói lần thứ hai?" Đinh phu nhân không chút động lòng, quát.

"Ư…" Tào Nỉ lúc này mới run rẩy đưa bàn tay nhỏ bé lên… "Chát!" Chiếc thước lập tức không chút lưu tình giáng xuống bàn tay nhỏ.

"A!" Tào Nỉ lập tức kêu lên một tiếng đau đớn, vội vàng giấu tay

vào giữa hai chân, trong mắt sớm đã ngấn lệ, nhưng vẫn cắn môi cố gắng kìm nén không cho rơi xuống.

"Hừ—" Có lẽ cuối cùng cũng động lòng trắc ẩn, Đinh phu nhân rốt cuộc cũng ném chiếc thước sang một bên, thở ra một hơi dài, lúc này mới mở miệng hỏi: "Nỉ nhi, mẫu thân hỏi con, con có biết vì sao mẫu thân đánh con không?" "Không, không biết ạ." Tào Nỉ mờ mịt lắc đầu, nhưng thấy Đinh phu nhân lại định cầm thước lên, lập tức sợ hãi vội nói: "Biết rồi!

Nỉ nhi biết rồi!

Vì mẫu thân không cho chúng con nói xấu Ngô Hữu Tài?

Nhưng lúc đó mẫu thân chỉ nói không được nói trước mặt phụ thân, chứ không nói không được nói trước mặt người khác…" "Ta!

Con!" Đinh phu nhân nhất thời tức đến không biết nói gì, quay người cầm thước định đánh tiếp: "Ta đánh chết con cho rồi!

Con cùng ca ca Tử Tu, đệ đệ Thước nhi đều là một mẹ sinh ra, hai đứa nó thông minh hiểu chuyện, tại sao cứ một mình con lại ngu ngốc như vậy, con muốn tức chết ta sao!" Lại một trận "chát chát chát".

Tào Nỉ quỳ trên đất, tủi thân nức nở, còn Đinh phu nhân không biết là do tức giận hay mệt mỏi mà thở hổn hển.

Sau một lúc lâu, Đinh phu nhân cuối cùng mới bảo Tào Nỉ đứng dậy, kéo bàn tay nhỏ của nàng vừa nhẹ nhàng xoa, vừa hận rèn sắt không thành thép mà than thở: "Nỉ nhi, con đã không hiểu, hôm nay mẫu thân sẽ nói rõ cho con nghe." "Mẫu thân đánh con, là hận con không màng thân phận danh tiết!" "Con phải biết, con vẫn là một hoàng hoa khuê nữ còn trong khuê các, lại là con gái của quân tử, sao có thể dăm ba bữa lại chạy đến nhà một nam tử trưởng thành được.

Chuyện này nếu truyền ra ngoài, không chỉ danh tiết của con bị tổn

hại, mà ngay cả mặt mũi của quân tử cũng mất hết, đến lúc đó tội lỗi sẽ rất lớn." "May mà Ngô Tư mã là người hiểu chuyện, chưa bao giờ ở riêng một mình với con, dù thỉnh thoảng gặp cũng đều né tránh, có thể tránh con thì tránh." "Con có biết không, hắn làm vậy là tôn trọng con, yêu thương con, không muốn danh tiết của con bị tổn hại, càng không muốn làm mất mặt quân tử.

Sao con lại không hiểu ý hắn, còn làm tới, quấn lấy hắn không tha?" "Ai…" Nói đến đây, Đinh phu nhân dùng sức ấn vào trán Tào Nỉ một cái, bực bội cảnh cáo: "Từ hôm nay trở đi, mẫu thân sẽ cử người theo con, nếu con còn dám đi tìm quấn lấy Ngô Tư mã, ta quyết không tha cho con, nghe rõ chưa?" "!!!" Nghe xong những lời này, Tào Nỉ đã sững sờ.

Trong đầu nàng cứ lặp đi lặp lại câu "hắn làm vậy là tôn trọng con, yêu thương con…", cứ quay đi quay lại không ngừng, như thể bị trúng tà.

Là như vậy sao?

Ra là… Trong khoảnh khắc này, Tào Nỉ dường như đã hiểu ra điều gì đó, rồi trong lòng dâng lên một nỗi hối hận sâu sắc, cùng với một chút ấm áp.

Trước đây mình thật quá không hiểu chuyện… "Nghe rõ rồi, nữ nhi hiểu rồi…" Tào Nỉ ngây người gật đầu.

"Hiểu là tốt rồi, nhưng chuyện này không thể cứ thế cho qua, kể từ hôm nay con phải bị cấm túc mười ngày, nếu tái phạm quyết không dung thứ, nghe rõ chưa?" Đinh phu nhân cuối cùng cũng hài lòng gật đầu, nói thêm.

"Nghe rõ rồi, nữ nhi không dám…" Tào Nỉ dường như đã hạ quyết tâm sửa đổi lỗi lầm, gật đầu thật mạnh.

Đinh phu nhân có lẽ đến chết cũng không ngờ rằng, những lời dạy dỗ vô cùng bình thường của mình, lại một lần nữa bị cô con gái có đầu óc không bình thường này hiểu sai… … Bên trong hậu đường.

Những người đang nghị sự với Tào lão bản, ngoài Hạ Hầu Đôn, Tuân Úc và Trình Dục mà Đinh phu nhân đã nói trước đó, còn có Tào Ngang, Tào Bẩm hai người ngồi cùng.

"Chí Tài, ngươi đến đúng lúc lắm!" Tào lão bản lúc này mặt mày hồng hào, thấy Hy Trung bước vào, liền cười không ngớt vẫy tay với hắn: "Mau lại đây cùng nghe những chuyện kỳ lạ dị thường xảy ra ở Duyện Châu gần đây, đảm bảo ngươi sẽ mở rộng tầm mắt.

À phải rồi, An Dân, con vừa nói đến đâu rồi?" "Điệt nhi nói đến việc Ngô Tư mã đột nhiên lên đồng, vừa mới bói cho Trình huyện lệnh bổ sung số ngày thiếu trong mệnh, thì bá mẫu cùng mọi người cũng liền đến Quyên Thành." Tào Bẩm cúi đầu ngoan ngoãn nói.

"Đúng đúng, con nói tiếp đi, đừng dừng lại." Tào Tháo đổi một tư thế thoải mái hơn, dựa nghiêng trên sập, lại ra hiệu cho Tào Ngang, ra lệnh cho y rót một chén rượu cho Hy Trung, rồi phẩy tay nói.

"Bá phụ, chuyện tiếp theo, Văn Nhược thúc đều biết cả, hay là để Văn Nhược thúc nói trước, con uống ngụm rượu cho nhuận họng." Tào Bẩm liếm đôi môi khô khốc, thực ra là lên cơn nghiện rượu.

"Vậy thì để Văn Nhược nói, các ngươi thay phiên nhau nói." Tào lão bản khi xuất chinh thì tự giác và uy nghiêm, nhưng ở nhà cũng là người không câu nệ tiểu tiết.

Thế là Tuân Úc bước lên phía trước, chắp tay kể lại chi tiết chuyện Phường Nhân Quân đến Quyên Thành, rồi đón gia quyến của Tào lão bản.

Trọng điểm trong đó chính là quá trình họ dùng vàng mà Phường

Nhân Quân mang đến để chiêu binh mãi mã.

Chủ yếu nhấn mạnh tác dụng của số vàng này, có câu nói "gái khéo khó nấu cơm không gạo", chính sự xuất hiện của số vàng này đã khiến cho việc họ chuẩn bị trước để chống lại sự phản bội của Lữ Bố, Trương Mạc và Trần Cung trở thành có thể.

"Chuyện này…" Nghe đến đây, Hy Trung đã có phần kinh ngạc.

Lần trước vàng mà Phường Nhân Quân mang về đã giải quyết được cơn nguy cấp của đại quân Tào lão bản ở tiền tuyến, lần này vàng mang về lại giải quyết được cơn nguy cấp của Duyện Châu.

Hai chuyện này tùy tiện lấy ra một, đều là một công lao chọc thẳng vào tim Tào lão bản.

Cũng có nghĩa là, lần này Phường Nhân Quân lại lập đại công, Tào Bẩm là chủ tướng Phường Nhân Quân, công lao này tự nhiên là của hắn lớn nhất, nhưng Ngô Lương kia là phó tướng Phường Nhân Quân, nếu nói một chút công lao cũng không có, khẳng định là không thể.

Thế là Hy Trung có chút không hiểu.

Đứa cháu ngoại Chu Phong của hắn một mực nói, lần trước ở Nãng Sơn là nó phát huy tác dụng to lớn lập đại công.

Nhưng tại sao Phường Nhân Quân rời khỏi đứa cháu ngoại kia của hắn, vẫn làm ăn phát đạt?

Lẽ nào trộm mộ đơn giản như vậy, ai cũng có thể đảm nhận được?

Tiếp theo lại đến lượt Hạ Hầu Đôn nói.

Hạ Hầu Đôn lúc này tuy bị thương mắt trái, tinh thần không được tốt, nhưng để thực hiện lời hứa với Ngô Lương trước đó, ông vẫn

kiên quyết tự mình kể đoạn này.

Dù sao trong đoạn này, ông mới là đương sự chính, có những chuyện liên quan đến ông, người khác không thể nói thẳng, nhưng ông lại có thể nói thẳng.

Thế là, đoạn kỳ văn này tiếp nối từ lúc Ngô Lương cưỡi lừa xông vào nghị hội.

Chương 76

Hạ Hầu Đôn không chút né tránh, kể hết sự chán ghét và nghi ngờ ban đầu của mình đối với Ngô Lương, lại đặc biệt nhấn mạnh khi Ngô Lương đối mặt với sự uy hiếp và chất vấn của ông, đã khiêm tốn và thản nhiên như thế nào.

Dưới sự tương phản này, khi "Phi nô" được nghiệm chứng, câu chuyện lập tức đạt đến cao trào.

Ngay cả Tào lão bản cũng không nhịn được mà ngồi thẳng dậy, vừa phấn chấn tinh thần, vừa không khỏi nói: "Phi nô này quả là thần vật hiếm có, nếu có thể thuộc về quân ta, chắc chắn có thể khiến quân ta như hổ thêm cánh, trở thành pháp bảo chiến thắng không thể thiếu.

Các ngươi có từng hỏi Ngô Hữu Tài, Phi nô này chỉ có mấy con, hay là có thể nuôi dưỡng quy mô?" "Cái này… Mạt tướng lúc nói chuyện phiếm với Ngô Tư mã, cũng từng bàn đến vấn đề này." Tuân Úc tự nhiên không dám nói mình từng lợi dụng Tào Nỉ để dò hỏi ý tứ của Ngô Lương, mà đổi một cách nói khác: "Nghe ý của Ngô Tư mã, dường như có thể nuôi dưỡng, nhưng nuôi dưỡng thế nào thì chỉ có một mình Ngô Tư mã biết.

Hắn hẳn là chỉ định dâng phương pháp này cho một mình Sử quân, không muốn đề cập với mạt tướng." Chuyện rõ ràng rành rành, nếu không định dâng lên, thì cần gì phải lấy Phi nô ra?

Đây chẳng phải là để trình diễn cho Tào lão bản xem sao?

Người tinh ranh như Tuân Úc, giỏi nhất là nói những lời hay ý đẹp thuận nước đẩy thuyền.

"Tốt!

Tốt!

Tốt!" Vừa nghe lời này, Tào lão bản lập tức kêu ba tiếng tốt, lớn tiếng khen ngợi: "Ngô Hữu Tài này quả là một kỳ tài!" Có thể tưởng tượng nếu Ngô Lương lúc này ở đây, nói không chừng ông sẽ không màng thân phận mà tặng cho Ngô Lương một cái ôm yêu thương.

"…" Nghe đến đây, Hy Trung đã có chút không bình tĩnh được nữa.

Phi nô này nếu thật sự thần kỳ như vậy, bỏ qua những chuyện khác, chỉ cần một công lao này, cũng đủ để Tào lão bản nhìn hắn bằng con mắt khác, tuyệt không phải những số vàng kia có thể so sánh… Dù sao, vàng là nhu cầu cấp bách, chỉ khi thiếu lương thảo mới đặc biệt quan trọng.

Nhưng Phi nô này lại là vũ khí chiến lược vượt xa bất kỳ vật tư nào, đủ để nâng cao sức chiến đấu của toàn bộ Tào quân lên một tầm cao mới, trong chiến tranh với bất kỳ ai cũng có thể chiếm được ưu thế không thể tưởng tượng!

Đây là công lao bất thế a!

Cho nên nói, Ngô Lương này nếu thật sự muốn lập công, trực tiếp dâng Phi nô ra là có thể khiến tất cả chiến công trong thiên hạ đều lu mờ!

Thật sự cần phải thiết kế để cướp chút công lao của Chu Phong sao, dường như hoàn toàn không đáng!

Tiếp theo lại đến lượt Trình Dục.

Trình Dục nói tự nhiên là trận chiến vây Cốc Thành, đây là biểu hiện trực quan nhất về sự lợi hại của "Phi nô", dù sao vũ khí chiến lược có thể dùng trong thực chiến mới được gọi là vũ khí.

Mà dễ dàng chiến thắng Bắc Cảnh thái thú Trương Liêu, còn có gì

có thể biểu hiện trực quan hơn thế nữa?

Mọi người đều chìm đắm trong những câu chuyện kỳ lạ này, vẻ vui mừng hiện rõ trên mặt, như thể đang ăn Tết uống rượu chúc mừng.

"Ha ha ha, che chở gia quyến của ta, cứu Thước nhi của ta, mang về vàng, dâng lên Phi nô, từng việc từng việc đều là kỳ công.

Khó khăn ở Duyện Châu có thể giải quyết, Ngô Hữu Tài đáng được ghi công đầu, các vị có ý kiến gì không?" Tào lão bản hăng hái, cuối cùng đứng dậy, hào khí vạn trượng hỏi.

"Chúc mừng Sử quân, hạ hỉ Sử quân, có được kỳ nhân này, đại nghiệp của Sử quân có thể thành!" Mọi người cùng nâng ly chúc mừng.

"…" Hy Trung bây giờ lại rất muốn gặp Ngô Lương, xem đây rốt cuộc là một kỳ nhân như thế nào.

Đúng lúc này, Tào Bẩm uống cạn một ly rượu lại nói: "Bá phụ, thực ra Phường Nhân Quân còn mang về cho bá phụ một phần đại lễ.

Đại lễ này tạm thời gửi ở chỗ Ngô Hữu Tài, tối nay con đưa hắn đến chính thức bái kiến bá phụ, sẽ dâng lên cho bá phụ." "Đại lễ?" Tào lão bản có vẻ hơi tò mò.

Mọi người cũng vậy, đối với Tào lão bản bây giờ, thứ được gọi là đại lễ không còn nhiều nữa.

"Bá phụ, xin cho phép con giữ bí mật một chút, chủ yếu là vật này không tầm thường, phải đợi bá phụ tận mắt xem qua rồi mới quyết định có nên công bố cho mọi người hay không." Tào Bẩm chắp tay nói.

"Được, vậy thì tối nay, ta đợi Ngô Hữu Tài đến dâng lễ!" Tào Tháo lúc này mới tạm thời dẹp đi lòng hiếu kỳ, mặt mày hồng hào nói.

Còn nữa à… Hy Trung hoàn toàn bối rối.

Chỉ một lần này, công lao mà Ngô Lương lập được e rằng đã vượt qua tất cả công lao mà hắn lập được trong cả đời này.

Với đẳng cấp của Ngô Lương, e rằng ngay cả công lao của hắn cũng không cần cướp, thật sự cần phải tốn công tốn sức để hãm hại một Chu Phong nhỏ nhoi sao?

Lời này nói ra có ai tin không?

Cuối cùng, Hy Trung không thể nhịn được nữa.

Sau một lúc do dự, hắn bưng chén rượu đến bên cạnh Tào lão bản, cúi đầu nhỏ giọng nói: "Sử quân, ngài không cần giấu ta nữa, cũng đừng nể mặt ta, xin hãy nói thật cho ta biết, Chu Phong lúc đầu ở Phường Nhân Quân rốt cuộc đã làm chuyện xấu xa gì mà bị cách chức, nếu không Chí Tài ăn ngủ không yên." *** Nghe lời của Hy Trung, Tào lão bản cuối cùng cũng nén nụ cười, quay lại nghiêm mặt hỏi: "Chí Tài sao lại nói vậy?

Lẽ nào đã nghe được lời đồn đãi gì?" Trước đó ông đã nhấn mạnh với Tào Bẩm, chuyện của Chu Phong không được nói bừa, dù có vấn đề gì cũng để Hy Trung đến tìm ông.

Mà chính ông thì đã dùng lý do "sức khỏe" để tạm thời thoái thác Hy Trung, sau đó một thời gian Hy Trung cũng không đề cập đến chuyện này, nay lại đột nhiên nhắc lại chuyện cũ, chắc chắn là đã nghe được điều gì đó!

Nghĩ đến đây, trong lòng Tào lão bản lập tức dấy lên một tia tức giận.

Chuyện của Chu Phong chỉ có Phường Nhân Quân biết, mà Phường Nhân Quân là bộ đội bí mật của ông, chức trách thực sự cũng chỉ có ông và một số rất ít thân tín biết, thậm chí ngay cả lúc nãy Tào

Bẩm kể cho mọi người nghe những chuyện kỳ lạ lần này, cũng không đề cập đến số vàng kia rốt cuộc từ đâu mà có, trực tiếp bỏ qua khâu trộm mộ.

Mặc dù trong số những người có mặt ở đây, ngoài Trình Dục ra thì tất cả đều lòng dạ biết rõ… Lúc đó Trình Dục đưa thám tử của Lữ Bố là Dương Vạn Lý cho Phường Nhân Quân, thực ra là ý của Tuân Úc.

Cũng vì vậy, lúc nãy Tào Bẩm đề cập đến việc có đại lễ muốn tặng, lại nói vật này không tầm thường, Tào lão bản mới có thể nhịn được lòng hiếu kỳ đợi đến tối mới nói.

Mà lúc này, Hy Trung lại nghe được những điều không nên nghe.

Điều này cho thấy, trong Phường Nhân Quân chắc chắn có người đi khắp nơi lắm lời, người như vậy có thể nói ra chuyện này, thì cũng có thể nói ra những chuyện khác, quyết không thể giữ lại!

"Sử quân đừng lo, chuyện này không phải do người khác nhắc đến, chỉ là hai ngày nay Trung về nhà trách mắng đứa cháu ngoại Chu Phong không nên thân, từ miệng nó nghe được một số lời lẽ khác." Hy Trung vội vàng hơi cúi người nói: "Nay lại nghe Sử quân và chư tướng nói về chuyện của Phường Nhân Quân, Chí Tài nghi ngờ Chu Phong nói không thật, nên muốn xác minh với Sử quân một phen… rồi mới quyết định." Chu Phong đã chết rồi.

Hy Trung biết Tào lão bản là người như thế nào, khi hắn đề cập đến chuyện này, đã biết Chu Phong chắc chắn phải chết.

Cho nên, lý do Hy Trung hỏi câu này, thực ra cũng là đã nảy sinh sát tâm với Chu Phong.

Chu Phong này ở Phường Nhân Quân làm chuyện không thể cho người khác biết, khiến Sử quân phải vì mặt mũi của mình mà che đậy

cho hắn, đây là bất trung!

Nay về nhà lại tiếp tục nói bậy bạ, lừa dối mẹ nó và hắn là gia chủ, nếu hắn nhẹ dạ tin lời Chu Phong, quả nhiên đưa nó đến trước mặt Sử quân đối chất, đến lúc đó lời nói dối bị vạch trần, mặt mũi Hy gia sẽ không còn, đây là bất hiếu!

Thứ bất trung bất hiếu như vậy, không đáng sống trên đời!

Hy Trung nghĩ rất rõ ràng, cho dù người nhà vợ hắn chỉ đuổi nó ra khỏi Hy gia, với đức hạnh và sự ti tiện của tên này, không chừng vì để sống qua mấy ngày tốt đẹp, còn dám mượn danh nghĩa của hắn và Hy gia, đi khắp nơi lừa ăn lừa uống.

Nếu như vậy, mặt mũi của Hy gia, gia phong mà hắn hết mực bảo vệ, cũng sẽ bị tên này hủy hoại!

Cho nên, bất kể Sử quân có muốn nó chết hay không, Hy Trung nhất định phải muốn nó chết, chỉ là muốn nó chết một cách minh bạch mà thôi!

"Nếu đã như vậy…" Tào lão bản cũng đã từ lời của Hy Trung nghe ra được ý tứ và quyết tâm của hắn, thế là cơn giận trong lòng nhanh chóng nguôi đi, cực kỳ ăn ý gật nhẹ đầu, quay lại nói với mấy người khác: "Nguyên Nhượng, Văn Nhược, Trọng Đức, còn có Tử Tu, hôm nay nói đến đây thôi, các ngươi về trước đi, An Dân ở lại." "Vâng, Sử quân." Mấy người hành lễ, nhanh chóng lui ra.

Đợi đến khi trong phòng chỉ còn ba người, Tào lão bản mới lại nói với Tào Bẩm: "An Dân, kể lại chuyện xảy ra ở Năng Sơn lúc đó cho Chí Tài thúc của con nghe đi, không cần giấu giếm." "Vâng, bá phụ." Tào Bẩm gật đầu.

Lập tức kể lại toàn bộ hành vi của Chu Phong lúc đó, một hình tượng chú hề trộm gà không được còn mất nắm thóc hiện rõ trên giấy.

Nghe mà Hy Trung cũng có chút đỏ mặt.

May mà Chu Phong không mang họ Hy, không được coi là người của Hy gia.

Nếu không bất kể có làm chuyện bất trung bất hiếu hay không, chỉ riêng cái bộ dạng bị người ta nhìn thấu mà không tự biết, vụng về khó coi như trò khỉ kia, Hy Trung cũng sẽ dùng gia pháp đánh chết bằng gậy, để khỏi ra ngoài làm mất mặt, bại hoại danh tiếng Hy gia.

"Chí Tài thúc, những lời con vừa nói câu nào cũng là thật, toàn bộ Phường Nhân Quân đều có thể làm chứng." Nói xong, Tào Bẩm còn không quên đảm bảo, mặc dù đối với Tào lão bản và Hy Trung, điều này thật sự có chút thừa thãi.

"Đa tạ An Dân." Hy Trung chắp tay cảm tạ.

"An Dân, con cũng ra ngoài trước đi." Tào lão bản thì vẫy tay, nói với Tào Bẩm.

"Vâng." Tào Bẩm cũng hành lễ, cúi người lui xuống.

Cũng đến lúc này, Tào lão bản mới cuối cùng vẫy tay cho Hy Trung ngồi xuống bên cạnh mình, tự tay rót cho hắn một ly rượu, cười hỏi: "Chí Tài, bây giờ ngươi thấy người này thế nào?" "Người này khá có tài ứng biến, cách đối phó trong chuyện này vừa đúng mực, dùng tĩnh chế động, đã hoàn toàn chặn đứng khả năng Chu Phong giảo biện thoát tội sau này, không nghi ngờ gì là một diệu kế… chỉ có một việc Trung vẫn chưa nghĩ ra." Hy Trung biết Tào lão bản nói không phải Chu Phong, bèn tập trung nói: "Người này có thể làm được bước này chắc chắn là đã có phòng bị từ trước, như vậy mới có thể thuận thế mà làm, nhưng hắn lại làm thế nào mà sớm phát giác được chuyện này, Chu Phong dù ngu ngốc đến đâu cũng không đến nỗi sớm bại lộ mới phải, cho nên Trung không hiểu." "An Dân nói người này là truyền nhân của kê đồng, thỉnh thoảng có chuyện xảy ra sẽ đột nhiên

lên đồng dự báo, chuyện này ngươi thấy thế nào?" Tào lão bản lại hỏi.

"Nếu là như vậy, chuyện ở Năng Sơn, cho đến những việc hắn làm ở Duyện Châu gần đây, đều có thể giải thích được." Hy Trung gật đầu, nghiêm túc nói: "Chỉ là kê đồng này rốt cuộc là chuyện gì… Trung chưa từng tiếp xúc, cũng chưa từng hiểu biết, không dám nói bừa." "Ừm…" Tào lão bản nhíu mày, không biết đang nghĩ gì.

"Nhưng hiện tại xem ra, người này đang thật tâm làm việc cho Sử quân, tạm thời chưa thấy có ý đồ gì khác, cũng chưa chắc là chuyện xấu." Hy Trung nghĩ một lúc lại nói: "Sử quân nếu vẫn còn nghi ngại, tối nay không phải sẽ gặp người này sao?

Hay là nhân cơ hội thăm dò lòng trung thành và dã tâm của hắn, cũng có thể khiến Sử quân yên tâm." "Chí Tài nói rất phải, tối nay ngươi đến cùng ta gặp người này." Tào lão bản cuối cùng gật đầu, nói.

"Tuân lệnh." Hy Trung chắp tay đáp, "Nhưng bây giờ Trung cần về Vận Thành một chuyến để xử lý việc nhà, xin Sử quân cho phép." "Đi đi, đi sớm về sớm." Tào lão bản gật đầu.

Hy Trung hành lễ, quay người ra khỏi hậu đường.

Từ đầu đến cuối, ngoài việc Tào Bẩm thuật lại diễn biến sự việc ở Năng Sơn lúc đó, hai người đều không hề trực tiếp bàn luận bất kỳ điều gì liên quan đến Chu Phong.

Nhưng dường như lại đã đạt được một sự đồng thuận, hơn nữa là sự đồng thuận mà cả hai bên đều có thể chấp nhận.

Còn về Ngô Lương, sở dĩ hắn luôn tự xưng là kê đồng, và nói bản lĩnh lên đồng rất không đáng tin, chứ không phải các kiểu giả thần giả quỷ khuếch đại bản lĩnh của mình, thậm chí thần thánh hóa bản thân,

tự nhiên cũng có nguyên nhân.

Người có hiệu là "Ô Giác tiên sinh" Tả Từ chính là một tấm gương rất tốt.

Tả Từ là một phương sĩ nổi tiếng cuối thời Đông Hán, nghe nói ông tinh thông Ngũ Kinh, hiểu phòng trung thuật, biết chiêm tinh thuật, còn giỏi kỳ môn độn giáp, có thể sai khiến quỷ thần, ngồi một chỗ mà bày mưu tính kế, không khác gì thần tiên.

Nhưng đây phần lớn là truyền thuyết dân gian dã sử.

Thực tế, trong chính sử, Tào Thực miêu tả về người này như sau: "Đời có phương sĩ, Ngô vương ắt vời đến, Cam Lăng có Cam Thủy, Lư Giang có Tả Từ, Dương Thành có Khích Kiệm.

Thủy có thể hành khí đạo dẫn, Từ hiểu phòng trung chi thuật, Kiệm giỏi tịch cốc, đều tự xưng sống mấy trăm tuổi.

Sở dĩ tập trung họ ở nước Ngụy, là sợ bọn người này, mượn gian trá quỷ quyệt để lừa dối chúng dân, làm điều yêu ma để mê hoặc dân chúng, nên tập hợp lại mà cấm đoán.

Há phải là muốn xem thần tiên ở Doanh Châu, cầu An Kỳ ở Bồng Lai, bỏ kim lộ mà mong mây bay, bỏ văn trị mà cầu rồng bay sao!

Từ Gia vương đến Thái tử và các huynh đệ ta, đều coi là trò cười, không hề tin." Nói một cách đơn giản là: Truyền thuyết Cam Thủy ở Cam Lăng biết vận khí đạo dẫn, Tả Từ ở Lư Giang biết phòng trung thuật, Khích Kiệm ở Dương Thành biết tịch cốc, đều tự xưng sống mấy trăm tuổi.

Nhưng thực ra phụ vương ta tập trung họ ở nước Ngụy, là sợ mấy tên bịp bợm này gây loạn, tụ tập họ lại để trông coi cho kỹ, chứ đâu phải muốn xem thần tiên?

Phụ vương ta, Thái tử và các huynh đệ đều coi là trò cười, hoàn

toàn không tin!

Chương 77

Đó chính là cách nhìn của nhà họ Tào đối với những phương sĩ này.

Thậm chí ngay cả dã sử dân gian cũng có một đoạn ghi chép như thế này: "Nghe nói Tả Từ tuyên bố đã nắm giữ thuật tịch cốc, có thể một năm không cần ăn cơm, thế là Tào Tháo nghe xong, liền triệu Tả Từ đến, nhốt trong một nhà đá, phái người giám sát một năm không cho ông ta ăn cơm, qua một năm mới thả ông ta ra, thấy ông ta vẫn như cũ.

Nhưng Tào Tháo vẫn cho rằng người trên đời không có chuyện không ăn cơm, Tả Từ lại một năm không ăn cơm, nhất định là tà ma ngoại đạo, quyết phải giết đi…" Emmm… Đoạn dã sử truyền văn này, không nghi ngờ gì lại càng chứng thực thêm những gì Tào Thực nói trong chính sử về thái độ của Tào lão bản đối với những phương sĩ giả thần giả quỷ này.

Trước tiên bỏ đói một năm, đói không chết vẫn muốn giết… Ngô Lương tự thấy mình không có bản lĩnh một năm không ăn cơm mà không chết.

Cũng không có bản lĩnh như trong truyền thuyết Tả Từ bị Tào lão bản truy sát nhiều lần đều có thể dùng thuật biến hóa để trốn thoát.

Cho nên ở trước mặt Tào lão bản giả thần giả quỷ phải cẩn thận cẩn thận rồi lại cẩn thận, điểm đến là dừng, nếu không nổ to không chỉ bị rát lưỡi, mà có thể còn bị gãy cổ.

Còn về Tả Từ rốt cuộc có bản lĩnh gì, có thần thông như trong truyền thuyết dân gian nói hay không… Ngô Lương tạm thời giữ ý kiến, mắt thấy là thật tai nghe là hư, hắn đã đến thời đại này, liền có

cơ hội tiếp xúc gần gũi với vị "địa tiên" trong truyền thuyết Tả Từ này, đợi gặp rồi hãy nói.

Dù sao nếu là trò lừa bịp giang hồ thông thường, muốn lừa được hắn cũng không dễ dàng như vậy. … Mấy canh giờ sau.

"Cậu, sao cậu về nhanh vậy…" Chu Phong vừa thu dọn xong hành lý, chuẩn bị lén lút trốn khỏi Hy gia, vừa đi đến cửa đã đụng phải Hy Trung cưỡi ngựa trở về, sắc mặt lập tức biến đổi, giấu hành lý ra sau lưng.

Hắn biết hôm nay Hy Trung đến Quyên Thành gặp Sử quân, nhất định sẽ bàn đến chuyện lúc đầu ở Phường Nhân Quân.

Như vậy, bất kể có cần đến trước mặt Sử quân đối chất hay không, những chuyện xấu của hắn chắc chắn không thể tiếp tục che giấu, mà với sự hiểu biết của hắn về Hy Trung, chuyện này chắc chắn không thể cứ thế cho qua.

Cho nên phải nhân lúc Hy Trung rời nhà mà mau chóng trốn đi… Nhưng điều hắn không ngờ là, Hy Trung lại về nhanh như vậy, nếu không hắn chắc chắn ngay cả hành lý cũng không thu dọn, đợi Hy Trung vừa ra khỏi cửa là lập tức bỏ trốn.

"Kỳ Văn, ngươi định đi đâu vậy?" Hy Trung ghìm ngựa dừng trước mặt Chu Phong, không biểu cảm hỏi.

"Không, không đi đâu cả, chỉ là tùy tiện ra ngoài đi dạo thôi." Chu Phong sắc mặt trắng bệch nói.

"Ta còn có chút chuyện muốn nói với ngươi, nói xong rồi ra ngoài cũng không muộn, vào trong với ta trước đã." Hy Trung lại nói.

"…" Nhìn biểu cảm của Hy Trung, Chu Phong tự biết chuyện đã bại lộ, đâu còn chịu quay về, đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, trong đầu đang suy tính làm sao để thoát thân.

“Đi?” Hy Trung lại lạnh lùng thúc giục.

“Cậu… xin lỗi cậu, là cậu ép tôi!” Chu Phong cuối cùng ngẩng đầu lên, sắc mặt đột nhiên trở nên hung tợn, mạnh mẽ rút từ trong ngực ra một con dao găm đâm về phía Hy Trung.

“Chát!” Nào ngờ Hy Trung đã có chuẩn bị, giơ roi ngựa quất vào mặt Chu Phong, quất đến nỗi hắn loạng choạng lùi lại hai bước.

Ngay sau đó lại nhanh chóng rút bội kiếm bên hông ra.

“Phụt!” Không đợi Chu Phong có bất kỳ phản ứng nào, một kiếm này đã đâm vào bụng Chu Phong.

Đừng nghĩ mưu sĩ là không có võ lực, thời đại này khắp nơi loạn lạc, mạng người như cỏ rác, cho dù là văn quan làm quan ở kinh thành cũng mang theo vũ khí bên người để phòng thân, ít nhiều cũng phải luyện tập một chút.

“Cậu, con sai rồi, con không dám nữa, xin cậu xem tình mẹ con mà tha cho con một mạng…” Máu tươi theo rãnh máu trên thân kiếm ào ạt chảy ra, cảm nhận được sự uy hiếp của cái chết, Chu Phong đau đớn gập người, mặt lộ vẻ kinh hoàng, vội vàng cầu xin tha thứ.

“Gia chủ!” Mấy thị vệ ở cửa thấy tình hình này, liền vội vàng xông ra trợ giúp.

“Thứ mất mặt!

Lôi nó vào trong, đóng chặt cửa lớn, đừng để người ngoài nhìn thấy chê cười!” Sắc mặt Hy Trung càng lạnh hơn, tay hơi dùng sức xoay bội kiếm một vòng, rồi mới trong tiếng kêu thảm thiết của Chu Phong mà “roẹt” một tiếng rút ra.

“Vâng…” Thị vệ nào dám nói nhiều, vội vàng chạy qua nhặt con dao găm Chu Phong đánh rơi, xốc vai hắn lôi vào trong sân.

Chưa nói đến chuyện khác, chỉ riêng việc dám động thủ với gia chủ, Chu Phong đã là tội chết, khó thoát khỏi kiếp nạn! … Đêm đó.

Ngô Lương mang theo "Tùy hầu châu" cùng Tào Bẩm đến Tào phủ.

Tào Bẩm suốt đường đi hớn hở, không ngừng lải nhải với Ngô Lương: "Hữu Tài huynh đệ, với biểu hiện của ta ở Duyện Châu lần này, bá phụ chắc chắn sẽ cho ta cầm quân đánh trận rồi chứ?" "Đến lúc đó nếu bá phụ vẫn không cho, ngươi nhất định phải nói giúp ta mấy câu tốt đẹp đấy nhé!" "Ngươi nói xem bá phụ rốt cuộc nghĩ thế nào, ta và Tào Tử Tu tuổi tác không chênh lệch nhiều, võ nghệ cũng tương đương, tại sao hắn có thể theo quân xuất chinh, mà ta lại không thể?" "…" Ngô Lương từ đầu đến cuối chỉ mỉm cười, không đáp lời.

Huống hồ chuyện này hắn nói cũng không có tác dụng, nói nhiều vô ích… Nhưng câu nói kia có lẽ đã nói trúng điểm mấu chốt, có thể chính vì Tào Bẩm "tuổi tác không chênh lệch nhiều với Tào Tử Tu, võ nghệ cũng tương đương", cho nên Tào lão bản mới không cho Tào Bẩm cầm quân đánh trận?

Hai người cứ thế cùng nhau đến sân trong Tào phủ, Tào Bẩm cuối cùng cũng không tiếp tục lải nhải nữa.

Sau đó, họ gặp phải Tào Nỉ đang ở trong sân chơi ném thẻ vào bình để giải khuây.

"Nỉ nhi muội muội." Tào Bẩm cười hì hì chào một tiếng.

"Ra mắt An Dân ca ca." Tào Nỉ quay người lại thấy hai người, trên gương mặt xinh đẹp lặng lẽ ửng hồng, thướt tha hành lễ với hai người, giọng nói dịu dàng vô cùng thục nữ, cười nói: "Ra mắt Ngô Tư mã." "Hôm nay nó không bình thường, mau đi!" Tào Bẩm lập tức nhỏ giọng nói một câu với Ngô Lương, kéo hắn chạy như trốn về phía nội viện.

Bước vào hậu đường, Tào lão bản và Hí Trung đã đợi sẵn ở trong.

Thấy Ngô Lương, Hí Trung liền lập tức như một vị giám khảo trong buổi phỏng vấn thời sau, dùng ánh mắt dò xét đánh giá hắn từ trên xuống dưới… đến mức Ngô Lương vội vàng theo bản năng nhìn quanh, nếu phát hiện trên đất có cục giấy nào, chắc hắn đã dứt khoát nhặt lên vứt vào thùng rác rồi.

À, phải rồi.

Thời đại này giấy vẫn là vật phẩm quý giá, cho dù Tào lão bản có giấy cũng tuyệt đối không nỡ vò thành một cục vứt xuống đất để bày ra trò kiểm tra nhỏ biến thái như vậy, quá lãng phí.

Nhưng qua dáng vẻ của Hí Trung cũng có thể thấy, hắn sắp phải đối mặt với một cuộc "phỏng vấn".

Tào lão bản tuy là giám khảo chính, nhưng ý kiến của Hí Trung cũng không thể xem thường.

Nếu Ngô Lương đoán không lầm, chỉ cần vượt qua cuộc phỏng vấn này, hắn sẽ chính thức trở thành nhân viên của Tào lão bản, hơn nữa còn là nhân viên tâm phúc, tiếp theo phải biểu hiện thật tốt mới được. "Bái kiến Sử quân, bái kiến…" Ngô Lương chưa từng gặp Hí Trung nên không nhận ra, dù trong lòng đã có phỏng đoán cũng không dám gọi bừa. "Vị này là quân sư của bá phụ ta, Hí Chí Tài." Tào Bẩm vội vàng nói nhỏ bên cạnh nhắc nhở. "Bái kiến Hí quân sư." Ngô Lương cúi người hành lễ. "Miễn lễ." Hí Trung ôn văn nhã nhặn, thản nhiên cười nói. "Đều là người nhà mình, lại là nơi riêng tư, không cần câu nệ những lễ tiết này." Tào lão bản thì cười toe toét, nói với Hí Trung: "Chí Tài, đây chính là Tư mã của Phường Nhân Quân mà ta đã nói với ngươi, Ngô Lương Ngô Hữu Tài.

Ngươi xem, hắn tuổi còn trẻ đã có tài năng hơn người, lần này trong chiến sự Từ Châu và Duyện Châu đều lập được công lao không

nhỏ, thế nào?" "Mới gặp vị tiểu huynh đệ này quả thật là tuấn tú lịch sự, nhưng những chuyện khác Trung chưa từng tìm hiểu, không dám bình luận." Hí Trung cười cười, vẫn nói với giọng điệu bình thản.

Đây là định một người đóng vai hiền, một người đóng vai ác sao?

Ngô Lương thầm nghĩ trong lòng, nhưng cũng chỉ cúi đầu mỉm cười, không nói gì. "Hữu Tài, ta nghe An Dân nói lần này ngươi còn mang về cho ta một món quà lớn, có chuyện đó không?" Tào lão bản lại hỏi với vẻ khá mong chờ. "Sử quân, món quà này không phải mạt tướng mang về cho Sử quân, mà là An Dân huynh cùng toàn thể tướng sĩ Phường Nhân Quân mang về cho Sử quân, xin Sử quân xem qua." Vừa nói, Ngô Lương vừa lấy từ trong ngực ra một vật được gói trong nhiều lớp vải gai.

Nhưng hắn không tự tay đưa cho Tào lão bản mà trước tiên hai tay dâng lên, hơi cúi người đưa đến trước mặt Tào Bẩm, để Tào Bẩm, chủ tướng của Phường Nhân Quân, giao nộp.

Ý gì đây?

Ngươi đưa thẳng là được rồi mà?

Tào Bẩm không biết Ngô Lương đang thể hiện đức tính tốt đẹp "không tham công, không vượt cấp", trong lòng có chút kinh ngạc, nhưng vẫn nhận lấy vật đó, rồi vừa mở từng lớp vải, vừa đưa đến trước mặt Tào lão bản.

Khi lớp vải gai cuối cùng được mở ra, một luồng sáng u u đã chiếu rọi từ bên trong.

Trong nháy mắt, hậu đường vốn chỉ thắp hai ngọn đèn dầu vẫn còn hơi tối tăm bỗng sáng như ban ngày, nhưng ánh sáng này lại không hề chói mắt, cho người ta một cảm giác vô cùng dịu nhẹ. "Đây là…!?" Tào lão bản lập tức đứng thẳng người, đôi mắt sáng rực nhìn

chằm chằm vào viên bảo châu to bằng quả trứng gà trước mặt.

Ngay cả Hí Trung cũng hơi mở to mắt, cơ thể bất giác nghiêng về phía trước, khó tin nhìn viên bảo châu trước mắt. "Sử quân, mạt tướng đã xác nhận với thủ mộ nhân, viên bảo châu này chính là Tùy hầu châu nổi danh ngang với Hòa thị bích.

Năm đó Hòa thị bích bị Tần vương chế thành ngọc tỷ truyền quốc, còn Tùy hầu châu thì từ đó mất tích.

Nay Sử quân khởi binh trong thời loạn, viên bảo châu này lại đúng lúc xuất hiện, và do duyên số trùng hợp mà đến tay Sử quân, chưa biết chừng đây là một điềm báo." Ngô Lương chắp tay nói. "Hay!

Nói rất hay!

Đây quả nhiên là một món quà lớn, một món quà lớn khiến ta vui mừng khôn xiết!" Tào Tháo lập tức vỗ đùi đứng dậy, trong mắt tràn đầy vẻ cuồng hỷ: "Viên Công Lộ (Viên Thuật) kia từ khi có được ngọc tỷ truyền quốc, liền thường xuyên huênh hoang rằng mình là người được thiên mệnh lựa chọn.

Nay ta lại có được Tùy hầu châu còn quý hiếm hơn cả ngọc tỷ truyền quốc, chẳng phải là thiên mệnh trong thiên mệnh sao?" Vì thân phận là hậu duệ của hoạn quan, Tào lão bản đến nay vẫn thường bị giai cấp sĩ tộc châm chọc và chỉ trích.

Hắn so với bất kỳ ai cũng mong muốn có được một cơ hội để chứng minh cho mình, mà Tùy hầu châu này chính là một cơ hội như vậy. "Bá phụ nói phải, Tùy hầu châu này quả thật khó có được hơn ngọc tỷ truyền quốc nhiều." Thấy Tào lão bản vui mừng như vậy, Tào Bẩm cũng mừng không kể xiết.

Tào lão bản càng thích, công lao của hắn và Ngô Lương cùng Phường Nhân Quân càng lớn, hắn càng có khả năng được Tào lão bản

chấp thuận, toại nguyện ra trận cầm quân. "Ha ha ha, rất tốt!

Mấy ngày tới ta sẽ tổ chức một buổi lễ dâng châu long trọng, cáo thị thiên hạ rằng Tùy hầu châu đã vào tay ta, để người trong thiên hạ biết ta mới là người được thiên mệnh lựa chọn, bắt những kẻ hủ Nho không biết trời cao đất rộng kia câm miệng thối lại!" Tào lão bản cười đến có phần mất kiểm soát, vừa cầm Tùy hầu châu trong tay ngắm nghía cẩn thận, vừa hào khí vạn trượng nói.

Nói cho cùng Tào lão bản cũng là người, là người thì sẽ có nhược điểm, có khuyết điểm, mà tâm bệnh Tào lão bản không muốn bị người khác nhắc đến nhất, chính là thân phận của hắn.

Trong lịch sử không biết có bao nhiêu kẻ tự cho là danh sĩ vì bàn luận về thân phận của Tào lão bản hoặc vì thế mà coi thường Tào lão bản bị giết, dù vậy vẫn có người không nhớ bài học. "Việc này xin Sử quân suy nghĩ kỹ lại." Lúc này Hí Trung cuối cùng cũng đứng ra nói. "Vì sao?" Tào lão bản nén tiếng cười, hơi nhíu mày nói. "Sử quân nay có được Tùy hầu châu đúng là thiên mệnh, nhưng bây giờ vẫn chưa phải là thời cơ tốt nhất để cáo thị thiên hạ." Hí Trung chắp tay nói: "Hiện tại Sử quân tuy chiếm được Duyện Châu và nửa Từ Châu, nhưng cục diện vẫn chưa ổn định, bốn phía cường địch vây quanh.

Nếu Sử quân lúc này cáo thị thiên hạ, e rằng sẽ rước lấy dị nghị, nếu lại bị kẻ có lòng lợi dụng, rất dễ trở thành mục tiêu công kích, ngược lại bất lợi cho đại nghiệp của Sử quân.

Nếu Sử quân có thể tạm thời ém chuyện này lại, đợi khi đại nghiệp bước đầu thành công mới cáo thị thiên hạ, sẽ không ai dám nói gì nữa, lại là một cục diện được lòng người mong đợi, mới có thể một lần là thành tựu đại nghiệp." "…" Nghe xong những lời này, Tào lão bản dường như cuối cùng cũng nhận ra vấn đề, ngồi trở lại, sắc mặt thâm trầm rơi vào suy tư.

Chương 78

Hí Chí Tài này quả nhiên là một mưu sĩ hiếm có, suy nghĩ thật sự rất toàn diện… Ngô Lương thầm nghĩ.

Vấn đề này hắn đã nghĩ đến ngay từ lúc vừa có được Tùy hầu châu, nhưng dù là lúc đó hay bây giờ, hắn đều mang tâm thái chuyện không liên quan đến mình, chẳng có chút ý định nào muốn can thiệp vào quyết định của Tào lão bản.

Mà mấy lời đơn giản của Hí Chí Tài này lại có ý như dội một gáo nước lạnh vào lúc người ta đang hưng phấn, không những không khiến Tào lão bản phản cảm, ngược lại còn có thể khiến Tào lão bản lập tức bình tĩnh lại và suy tư.

Từ đó có thể thấy, Hí Chí Tài đối với Tào lão bản quả thật không phải là một mưu sĩ bình thường.

Cứ như vậy im lặng một lúc. "Chí Tài, ngươi nói cũng có lý.

Hiện nay phía bắc có Viên Thiệu, phía nam có Viên Thuật, Lã Bố, phản quân của Trương Mạc chưa dẹp yên, Điền Giai, Lưu Bị lại rình rập chờ thời.

Chuyện này quả thực cần phải bàn bạc kỹ lưỡng, không thể quá vội vàng." Tào lão bản cuối cùng cũng gật đầu, đặt "Tùy hầu châu" sang một bên.

Tiếp đó, khi nhìn lại Ngô Lương, trên mặt Tào lão bản đã lộ vẻ tán thưởng, lại cười ha hả hỏi: "Hữu Tài, lần này ta nghe nói ngươi còn hiến một vật kỳ diệu gọi là 'Phi Nô', giúp An Dân và Trọng Đức đánh bại thái thú Bắc Địa là Trương Liêu ở Cốc Thành, có chuyện đó không?" "Sử quân, 'Phi Nô' của mạt tướng thực ra không phải là vật kỳ diệu gì, chỉ là chim bồ câu bình thường, chẳng qua là được chọn

lọc và huấn luyện một chút mà thôi." Ngô Lương lập tức lấy ra một mảnh lụa trắng đã chuẩn bị sẵn, hai tay dâng lên trước mặt Tào lão bản, cúi đầu nói: "Phương pháp chọn lọc và huấn luyện 'Phi Nô' mạt tướng đều đã ghi lại ở đây.

Để tránh vô tình tiết lộ ra ngoài, mạt tướng không dám nói với bất kỳ ai, chỉ đợi Sử quân trở về, tự tay dâng lên cho Sử quân." "Tốt!

Tốt!

Ngươi làm rất tốt!" Tào lão bản lập tức lại vui mừng cười rộ lên, thậm chí khi nhận mảnh lụa, tay còn hơi run rẩy.

So với ý nghĩa tượng trưng của viên Tùy hầu châu kia, "Phi Nô" này mới là vật tư cấp chiến lược thực tế nhất, cũng là thứ Tào lão bản muốn có nhất.

Nay Ngô Lương chịu chủ động dâng lên, hơn nữa còn dâng lên phương pháp chọn lọc và huấn luyện có thể áp dụng quy mô lớn, đây là vật kỳ diệu có thể khiến quân đội của hắn như hổ thêm cánh.

Có vật kỳ diệu như vậy trợ giúp, tham vọng "cáo thị thiên hạ" của hắn có thể thực hiện nhanh hơn một bước! "…" Thấy Ngô Lương sảng khoái như vậy, Hí Trung cũng có chút bất ngờ.

Hôm qua khi Tuân Úc nhắc đến chuyện này, hắn cũng đã nghĩ đến ý đồ của Ngô Lương khi mang "Phi Nô" ra lần này.

Theo hắn thấy, nếu "Phi Nô" này quả thật có thể huấn luyện, cách dùng thực tế nhất không nghi ngờ gì chính là giữ kín phương pháp huấn luyện, biến nó thành một thứ chỉ mình mình có.

Như vậy mới có thể bảo đảm địa vị độc nhất vô nhị của mình, khiến Tào lão bản không thể không dựa vào hắn.

Nhưng xem ra bây giờ, Ngô Lương rõ ràng không có ý đó, lại hiến ra mà không hề giữ lại chút gì?

Xem ra… dường như đã có thể trực tiếp tiến hành hạng mục kiểm tra cuối cùng rồi… Quả nhiên như hắn nghĩ.

Sau khi Tào lão bản xem xong nội dung trên mảnh lụa, hài lòng gấp lại cẩn thận cất vào lòng, rồi nhìn Ngô Lương với vẻ tán thưởng càng đậm, lại cười ha hả nói: "Hữu Tài quả nhiên là kỳ tài hiếm có trong thiên hạ, chỉ tiếc là bị kinh hãi không thể cầm quân ra trận, thật đáng tiếc.

Nhưng nay Trương Mạc đã bỏ trốn, chức Trần Lưu Thái thú còn trống, hay là ta dâng sớ bãi miễn Trương Mạc, tiến cử ngươi làm Trần Lưu Thái thú, Hữu Tài ngươi thấy thế nào?" Thiên hạ đại loạn, triều đình cơ bản đã bị vô hiệu hóa, quan chế cũng vô cùng hỗn loạn, đặc biệt là quan chế địa phương.

Các hào tộc cường hào ở địa bàn của mình gần như có thể làm bất cứ điều gì mình muốn, nói là dâng sớ tiến cử hay bãi miễn, thực ra chỉ là làm cho có hình thức.

Cuối cùng dù triều đình có đồng ý hay không, bất kể người được bổ nhiệm là thân phận gì, sĩ tộc danh sĩ địa phương có phục hay không, chuyện cứ thế mà quyết.

Nhưng nói một cách nghiêm túc, chức quan như vậy không thuộc về các thế lực hào cường, mà là quan lại trong biên chế triều đình.

Vì vậy vẫn có vô số người chen chúc vỡ đầu muốn có được chức quan như vậy, dù sao đây mới là quan chức theo ý nghĩa chính thống, tương đương với việc thực sự bước vào quan trường.

Kết quả là. "Mạt tướng phản đối!" Không đợi Tào lão bản nói hết lời, Ngô Lương lập tức thay đổi thái độ cung kính trước đó, ngẩng đầu lên nói lớn. "Bổng lộc của Trần Lưu Thái thú cao hơn ngươi hiện tại rất nhiều, vì sao ngươi phản đối?" Tào lão bản nhíu mày, có vẻ không vui nói. "Bổng lộc đương nhiên là càng nhiều càng tốt, nhưng

mạt tướng không muốn làm quan của nhà Hán, chỉ nguyện làm quan của Sử quân!" Ngô Lương nói một cách chính nghĩa: "Nếu không phải triều đình nhà Hán hôn dung lụy nhược, mạt tướng trước đây sao lại bị buộc phải làm giặc cỏ?

Mạt tướng vô cùng không thích triều đình nhà Hán này, vì vậy khi đào mộ tổ tiên nhà Hán, mạt tướng không hề có chút áy náy nào.

Ngược lại, Sử quân không hề để ý đến xuất thân của mạt tướng, để mạt tướng phát huy tài năng trong Phường Nhân Quân, mạt tướng mới có được ngày hôm nay cơm no áo ấm.

Vì vậy dù có làm quan, mạt tướng cũng chỉ nguyện làm quan dưới trướng Sử quân, thề chết không dính dáng đến triều đình nhà Hán.

Xin Sử quân nhất định thu hồi thành mệnh!" Hừ hừ hừ, đã thấy chiêu trò của "Manh Hạ Hầu" chưa?

Trong lịch sử, Hạ Hầu Đôn nổi danh là "Nhục phiếu tướng quân", không chỉ bị Lã Bố bắt cóc, cũng không có chiến tích gì hiển hách.

Hơn nữa còn luôn trấn giữ ở đại hậu phương an toàn nhất, quản lý nội chính và hậu cần, nhưng lại có thể trở thành đại tướng được Tào lão bản trọng dụng nhất, thậm chí là đại tướng số một của Tào Ngụy, nguyên nhân… Ngô Lương phân tích, có lẽ là liên quan đến việc ông ta "không nhận chức quan nhà Hán".

Mà người tạo thành sự đối lập rõ rệt với ông ta… thật không hay ho, lại phải lôi Tuân Úc ra "làm gương" một lần nữa.

Vị đại công thần có "tài năng vương tá" này phò tá Tào lão bản nửa đời người, khi Tào lão bản mượn danh thiên tử để hiệu lệnh chư hầu, cuối cùng thống nhất phương bắc, quan đến Thừa tướng, chuẩn bị tiến thêm một bước lên Tấn Ngụy công, lại công khai đứng ra kiên quyết phản đối, khiến Tào lão bản "lòng không thể yên", cuối cùng

phải nhận lấy một cái kết bi thảm… Về nguyên nhân Tuân Úc đột nhiên đứng ra kiên quyết phản đối Tào lão bản làm Tấn Ngụy công, hậu thế có một cách nói như sau: "Tuân Úc cả đời này trung thành không phải với Tào Tháo, mà là với nhà Hán.

Vì vậy trước đây ông ta đã không tiếc công sức giúp Tào Tháo hoàn thành bá nghiệp, cũng là hy vọng Tào lão bản có thể phò tá nhà Hán khi thành tựu bá nghiệp.

Thế nên khi ông ta phát hiện Tào Tháo có lòng thoán vị, mới đứng ra kiên quyết phản đối." Cá nhân mà nói, Ngô Lương khá đồng tình với cách nói này.

Dù sao mỗi người làm một việc đều có lập trường của riêng mình, Tuân Úc đột nhiên đứng về phía đối lập với Tào lão bản, chỉ có lập trường này là hợp lý nhất.

Cho nên, cái câu hỏi thí mạng mà Tào lão bản vắt óc nghĩ ra này, đối với Ngô Lương chẳng khác nào thi mở sách. "Lời này là thật?" Nghe lời của Ngô Lương, vẻ không vui trên mặt Tào lão bản biến mất sạch, lại kinh hỉ đứng dậy, dường như còn vui mừng hơn cả khi có được bí quyết huấn luyện "Phi Nô".

Hí Trung bên cạnh cũng thay đổi vẻ cao ngạo trước đó, trên mặt lộ ra một tia tán thưởng, khẽ gật đầu với Tào lão bản. "Tất nhiên là thật, chỉ cần Sử quân một câu, dù là bảo mạt tướng đào hết mộ tổ tiên nhà Hán cũng không từ chối.

Huống chi làm quan cho cái triều đình nhà Hán sớm đã hữu danh vô thực này, có phát bổng lộc đúng hạn hay không còn chưa biết, mạt tướng lại không ngốc, tự nhiên thề chết không theo!" Ngô Lương trịnh trọng gật đầu, nhưng lời nói lại đầy bản sắc của một tiểu nhân vật, giống hệt lần đầu gặp Tào lão bản. "Ha ha ha, nói hay lắm!" Tào lão bản đã bước tới vỗ mạnh vào vai hắn, cười ha hả nói: "Từ hôm

nay trở đi, ta phong ngươi làm Mô Kim Giáo Úy, thống lĩnh Phường Nhân Quân, bổng lộc tám trăm thạch một năm.

Ngươi cứ yên tâm, dù có thiếu bổng lộc của ai, ta cũng tuyệt đối không thiếu bổng lộc của ngươi!" Thống lĩnh Phường Nhân Quân… năm chữ này lập tức cho Ngô Lương một viên thuốc an thần.

Không còn nghi ngờ gì nữa, từ nay Phường Nhân Quân sẽ do một mình hắn định đoạt!

Còn Tào Bẩm, chắc chắn cũng có thể được như ý nguyện, rời khỏi Phường Nhân Quân đi cầm quân đánh trận.

Chỉ là cụ thể sẽ cho hắn chức quan gì, lại cho bao nhiêu binh mã, điều này vẫn phải xem ý của Tào lão bản.

Nhưng chuyện đó không thuộc phạm vi quản lý của Ngô Lương. "Đa tạ Sử quân, mạt tướng nhất định không phụ lòng tin của Sử quân!" Ngô Lương trong lòng mừng rỡ, chắp tay tạ ơn.

Tuy nhiên, Tào Bẩm vẫn chưa hiểu ý của Tào lão bản, vừa nghe Ngô Lương đã thăng quan làm Mô Kim Giáo Úy, lập tức vừa không ngừng nháy mắt ra hiệu với Ngô Lương, vừa tha thiết nhìn Tào lão bản, trong mắt toàn là vẻ "con con con!

Còn có con!", chỉ sợ Tào lão bản lỡ quên mất hắn. "An Dân." Tào lão bản liếc hắn một cái, cuối cùng cũng nói một câu dứt khoát: "Lần này ngươi cũng lập được một số công lao, khi giao chiến với Trương Liêu biểu hiện dũng mãnh.

Nhưng tư lịch còn nông cạn, từ bây giờ ngươi tạm thời được biên vào đội của Tử Tu, làm bì tướng cho nó rèn luyện một phen.

Đợi khi tư lịch của ngươi đủ, ta sẽ có sắp xếp khác." "Tạ ơn bá phụ, con nhất định sẽ theo Tử Tu ca ca rèn luyện thật tốt!" Tào Bẩm tinh thần phấn chấn, mắt cũng mở to hơn một chút, niềm vui đã hiện

rõ trên mặt, gần như là cười lớn nói ra câu này.

Gã này chỉ muốn cầm quân đánh trận, dù cho hắn quay lại làm quân hậu cũng cầu còn không được, huống chi còn là bì tướng chỉ xếp sau Tào Ngang? "Dụng tâm một chút, gặp chuyện phải động não nhiều hơn.

Con đường của Tử Tu sau này còn rất dài, ngươi là bì tướng của nó, cũng phải có tiến bộ, mới có thể lập công dựng nghiệp." Tào lão bản hiếm khi thân mật vỗ vỗ vai Tào Bẩm, nói một cách thấm thía, ý tứ sâu xa không cần nói cũng hiểu.

Nhưng lời này tuyệt đối không chỉ nói với một mình Tào Bẩm.

Trong hoàn cảnh này, ngữ khí này chính là một câu nói tâm tình riêng tư.

Nếu Hí Trung và Ngô Lương đều có mặt, lời này cũng là nói cho hai người họ nghe.

Từ đó có thể thấy, lần này Ngô Lương đã thực sự đi vào lòng Tào lão bản, sự tin tưởng hắn có được đã không thể so sánh với trước đây. "Vâng!

Cháu sau này nhất định sẽ phấn đấu vươn lên, không dám phụ lòng mong đợi của bá phụ!" Tào Bẩm vội vàng đáp lời. "…" Hí Chí Tài và Ngô Lương tuy không nói gì, nhưng cũng đồng loạt cúi người hành lễ với Tào lão bản.

Thấy Ngô Lương và mình hành động giống nhau, sau khi hành lễ xong, Hí Chí Tài lại nghiêng đầu nhìn hắn một cái, sau đó trên mặt lại lộ ra một nụ cười tâm ý.

Đây là chính thức xem hắn là đồng liêu rồi… "Ừm." Tào lão bản lại vỗ nhẹ lên vai Tào Bẩm hai cái, quay đầu lại nhìn Ngô Lương, cười nói: "Hữu Tài, hiện nay đại chiến Từ Châu vẫn chưa hoàn toàn

kết thúc, phản loạn Duyện Châu cũng chưa hoàn toàn dẹp yên.

May là lần này quân ta thu hoạch cũng không nhỏ, không chỉ chiếm được nửa Từ Châu, dọc đường còn mượn thanh thế thu phục được không ít binh mã." "Chỉ tiếc hiện đã vào đông, chiến sự e rằng phải tạm hoãn một thời gian, đợi sang xuân năm sau mới tính tiếp.

Mà mấy vạn binh mã dư ra này, chính là mấy vạn cái miệng ăn cơm." "Tuy rằng hiện nay lương hướng vẫn còn một ít dư thừa, qua mùa đông chắc không thành vấn đề, nhưng đến năm sau tái chiến, e rằng lại phải giật gấu vá vai rồi…" Nói đến đây, ý của Tào lão bản đã rất rõ ràng.

Phường Nhân Quân ơi Phường Nhân Quân, Ngô giáo úy ơi Ngô giáo úy, cơm trong bát của ta không còn nhiều nữa, sữa của quân Tào cũng không còn nhiều nữa, nhiều không?

Không nhiều đâu!

Cầu sữa à cầu sữa, phải cho ta bú trước! "Mạt tướng nguyện vì Sử quân phân ưu!" Ngô Lương dứt khoát chắp tay nói. "Ồ?

Ngươi đã có kế hoạch rồi sao?" Tào lão bản tinh thần phấn chấn, lập tức hỏi. "Sử quân có biết quận Dự Chương từng có một Hải Hôn quốc không?" Ngô Lương hỏi. "Tất nhiên là biết, đó từng là lãnh địa của phế đế Lưu Hạ.

Chương 79

Người này chỉ làm hoàng đế 27 ngày thì bị phế truất, sau đó bị đày đến quận Dự Chương làm Hải Hôn hầu.

Tiếc là không bao lâu sau Hải Hôn quốc không có người kế vị, lại bị triều đình xóa bỏ quốc hiệu." Tào lão bản quả là người kiến thức rộng, chỉ cần Ngô Lương gợi ý, liền có thể nói ra ngọn ngành. "Chính thế.

Mạt tướng trước đây từng nghe nói phế đế Lưu Hạ sau khi bị phế truất vẫn không cam lòng, đã ngầm mưu tính chuyện phục vị cùng với thái thú lúc bấy giờ là Tôn Vạn Thế, vì vậy đã chuẩn bị trước một lượng lớn tài vật.

Tiếc là sau đó bị người tố giác, sự việc bại lộ, không bao lâu sau liền qua đời.

Những tài vật đó e rằng cũng đã được chôn cùng ông ta trong mộ huyệt." Ngô Lương nói nửa thật nửa giả. "Chuyện này ta cũng biết một chút.

Nếu quả thật như vậy, chỉ cần Hữu Tài chịu khó một chút, quân ta năm sau tái chiến với Lã Bố, Trương Mạc và những người khác, sẽ không còn nỗi lo về sau!" Trong mắt Tào lão bản lóe lên một tia sáng, lập tức nói. "Nguyện vì Sử quân phân ưu!" Ngô Lương lập tức ưỡn ngực đáp lời. "Nhưng quận Dự Chương đường sá xa xôi, ngươi định mang bao nhiêu binh mã, có cần ta cung cấp hỗ trợ gì không?" Tào lão bản suy nghĩ một lát rồi lại hỏi. "Phường Nhân Quân đi trong bóng tối để phụng sự ánh sáng, số người quá đông ngược lại dễ bị lộ, bất lợi cho hành động.

Vì vậy lần này mạt tướng chỉ định mang theo trăm người, mang

theo 'Phi Nô', nếu gặp tình huống đặc biệt cũng có thể kịp thời truyền tin về Quyên Thành cầu cứu Sử quân.

Ngoài ra…" Ngô Lương trầm ngâm một lát, cuối cùng cúi người nói với Tào lão bản: "…Mạt tướng cả gan xin Sử quân cho mượn Tùy hầu châu.

Phường Nhân Quân thường phải vào những nơi tối tăm không thấy năm ngón tay, đôi khi môi trường dưới lòng đất đặc thù, không thể dùng lửa để chiếu sáng, Tùy hầu châu sẽ trở thành vật chiếu sáng không thể thiếu, có thể làm tăng đáng kể tỷ lệ thành công của hành động." Đây cũng là chuyện Ngô Lương đã nghĩ sẵn, Tùy hầu châu còn tặng kèm một Tùy châu nhân, nhất định phải đòi lại.

Ngô Lương nỡ tặng Tùy hầu châu cho Tào lão bản, thậm chí không hề tiếc nuối, nhưng Tùy châu nhân thì không được, trong mắt Ngô Lương đó mới là bảo vật hiếm có. "Hay!

Hay cho câu 'đi trong bóng tối để phụng sự ánh sáng', 'ánh sáng' này tạm thời giao cho ngươi, cầm lấy!" Tào lão bản còn hào phóng hơn cả trong tưởng tượng, không nghĩ ngợi gì liền gói lại viên Tùy hầu châu vừa bị ông ta đặt sang một bên, giao vào tay Ngô Lương nói: "Tùy hầu châu tuy là bảo vật, nhưng đối với ta công dụng cũng chỉ có vào khoảnh khắc cáo thị thiên hạ mà thôi.

Chỉ cần lúc đó ngươi mang nó đến cho ta, thời gian còn lại cứ giao cho Phường Nhân Quân sử dụng thì có sao đâu?" Không nói đâu xa, chỉ riêng câu "chỉ định mang theo trăm người" của Ngô Lương đã đủ để Tào lão bản yên tâm vạn phần.

Thời đại này, điều khiến người ta nghi ngờ nhất chính là tướng lĩnh dưới trướng đi xa lại đến mượn binh… Lưu Bị chính là một trong những kẻ xuất sắc nhất trong số đó.

Là một nhân vật trâu bò theo thống kê đã phản bội cấp trên nhiều

lần nhất trong lịch sử Hán mạt, bất kể là mượn binh hay mượn địa bàn, gã này chưa bao giờ trả lại.

Lão lại nổi tiếng thời Tam Quốc không phải chỉ là nói suông.

Người ta dựa vào bản lĩnh mượn được đồ, cớ gì phải trả lại? "Đa tạ Sử quân tin tưởng, mạt tướng cảm kích vô cùng!" Ngô Lương mừng rỡ bái tạ.

Tối nay hắn đến phủ Tào lão bản dâng châu, còn không dám cho Bạch Tinh Tinh biết.

Lỡ như cô nương này cố chấp đòi đi theo, chưa nói đến chuyện có bị Tào lão bản bắt vì xông vào phủ Tào hay không, lỡ như Tào lão bản thu luôn cả người lẫn châu, vậy thì lỗ to.

Nhưng mà, Bạch Tinh Tinh còn chưa phải là vợ người ta, cũng không phải là nữ tử sĩ tộc, cũng có khả năng chưa lọt vào mắt xanh của Tào lão bản, dù sao phòng bệnh hơn chữa bệnh.

Đặc biệt là sau này khi đã có chuyện gì đó xảy ra với Bạch Tinh Tinh, càng phải canh giữ nghiêm ngặt! "Không biết Hữu Tài định khi nào khởi hành?" Tào lão bản trầm ngâm một lát rồi lại hỏi. "Vài ngày nữa, mạt tướng còn cần chuẩn bị một số việc trước khi đi, chuẩn bị xong xuôi sẽ lập tức xuất phát." Ngô Lương nói. "Không vội, mấy ngày này ta chuẩn bị mở tiệc mừng công, gọi tất cả các tướng lĩnh có công trong trận chiến lần này đến ăn mừng một phen.

Ngươi là công thần lớn nhất trong trận chiến này, nhất định phải dự tiệc uống vài ly rượu ngon.

Đến lúc đó ta còn phải kể vài công tích có thể công khai cho mọi người nghe, cũng để những người này đừng xem thường ngươi, để ngươi phải chịu ấm ức!" Tào lão bản lại cười lắc đầu, nói tiếp.

Tào lão bản tuy không phải là một lãnh đạo dễ hầu hạ, nhưng nếu

nghiên cứu kỹ lịch sử sẽ phát hiện, chỉ cần ngươi đủ trung thành, có được sự tin tưởng tuyệt đối của ông ta, lại có đủ năng lực để ông ta sử dụng, ông ta sẽ là một lãnh đạo tốt hiếm có, hay bênh vực kẻ dưới.

Ví dụ như: Quách Gia có ba tật xấu là tham tài, nghiện rượu, háo sắc, cuộc sống rất không chừng mực; lại ví dụ như: Trình Dục khi về già trở thành một ông già bướng bỉnh, tính tình cương liệt, thường xuyên gây mâu thuẫn với người khác; lại ví dụ như: Hạ Hầu Đôn bị Lã Bố bắt cóc làm mất mặt quân Tào, mỗi lần ra trận cũng bại nhiều thắng ít, vỗ ngực đi thuyết phục một người bạn tốt cho Tào lão bản cũng không thành; còn ví dụ như: Điển Vi xuất thân không tốt, mỗi lần ăn uống đều như không có ai xung quanh, không phân biệt hoàn cảnh, không giữ hình tượng.

Những người này, những chuyện này đều thường xuyên có quan viên chạy đến trước mặt Tào lão bản cáo trạng, nhưng Tào lão bản chưa bao giờ để bụng, vẫn dung túng như cũ, có khi bị ép quá thậm chí còn trị tội người cáo trạng.

Cho nên hành động này của Tào lão bản cũng hợp tình hợp lý, dù có phải là thu phục lòng người hay không, phương diện này ông ta làm thật ra vẫn luôn rất tốt. "May mắn được Sử quân yêu mến, mạt tướng nhất định sẽ dốc hết toàn lực làm việc cho Sử quân." Ngô Lương chắp tay tạ ơn lần nữa. "Không cần tạ ta, ta lại muốn tạ ngươi hơn, ha ha ha." Tào lão bản cười lớn sảng khoái, vừa cười vừa nhắc lại câu nói của Ngô Lương lúc nãy, khen không ngớt lời với Hí Chí Tài bên cạnh: "Không ngờ Hữu Tài tuổi còn trẻ mà lại có tài thơ văn, câu 'đi trong bóng tối để phụng sự ánh sáng' này thật hợp ý ta, hợp ý ta lắm…" … Từ phủ Tào ra về, mọi suy tính của Ngô Lương đều thuận lợi thực hiện, tâm trạng đương nhiên rất tốt.

Thế là về đến nhà, hắn gọi Điển Vi, Trần Kim Thủy và những người khác đến cùng nhau nấu thịt uống rượu ăn mừng một trận,

quậy đến nửa đêm mới về phòng nghỉ ngơi.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, trong đầu hắn lại lóe lên một ý tưởng.

Thế là hắn lập tức ngồi dậy lấy bút than và vải gai ra hí hoáy vẽ vời nửa ngày, sau đó mang theo bản vẽ đến một tiệm đồ da trong thành. "Quân gia, đây là cái gì vậy?

Sao giống mặt quỷ thế?" Cầm bản vẽ của Ngô Lương, người thợ da nhìn nửa ngày cũng không hiểu rốt cuộc là thứ gì.

Ngô Lương cười cười, chỉ vào bản vẽ nói: "Không cần biết đây là cái gì, ông cứ làm ra giúp tôi là được, tiền công không thiếu cho ông đâu.

À phải rồi, vị trí gần miệng của cái mặt quỷ này là rỗng ruột, nhìn cho kỹ, đừng làm sai cho tôi nhé." "Được thôi, cần bao nhiêu cái?" Người thợ da lại hỏi. "Làm trước hai mươi bộ đi, có cần tôi sẽ đến tìm ông sau." Ngô Lương suy nghĩ một chút rồi nói.

Thứ hắn đang làm thực ra chính là mặt nạ phòng độc.

Lỡ như gặp phải ngôi mộ nào không khí không tốt, thậm chí dùng khí độc để chống trộm, lúc đó sẽ có tác dụng.

Đương nhiên, cũng do hạn chế về dược liệu và khoa học kỹ thuật của thời đại này, Ngô Lương không thể làm ra mặt nạ phòng độc tinh vi như đời sau.

Nhưng loại đơn giản hơn một chút thì vẫn có thể thử, ít nhiều cũng phát huy được một chút tác dụng.

Ví dụ như hắn thiết kế vị trí gần miệng của "mặt quỷ" thành rỗng ruột.

Đến lúc đó chỉ cần lấy một ít than củi, đập nát than củi rồi dùng vải gai bọc lại, nhét khít vào phần rỗng của mặt quỷ.

Như vậy đeo lên mặt, ít nhất cũng có thể chống lại sự xâm nhập của khí độc trong thời gian ngắn.

Mà cái túi than củi đó còn có thể lấy ra thay thế, sử dụng nhiều lần.

Nghĩ lại mà xem, tiểu cổ không rõ công dụng, xẻng Lạc Dương, xẻng công binh, Tùy hầu châu, Âm Dương thạch, Phi Hổ trảo… nay lại thêm cả mặt nạ phòng độc.

Dụng cụ trộm mộ đã ngày càng toàn diện, như vậy coi như đã chính thức đi vào quỹ đạo. … Ba ngày sau, vào buổi tối.

Trong phủ Tào đèn đuốc sáng trưng, một đại sảnh sau khi được cải tạo đơn giản đã biến thành phòng tiệc.

Ngô Lương cầm tấm thiệp mời làm bằng thẻ tre vô cùng trang trọng đến phủ Tào, rất nhanh đã được mời vào sảnh và sắp xếp ngồi ở một vị trí trung tâm.

Tào lão bản cũng thật có lòng.

Mới đến, không để hắn ngồi quá cao, tránh gây bất mãn cho người khác.

Cũng không để hắn ngồi quá thấp, tránh để người khác coi hắn là một nhân vật không quan trọng mà xem thường.

Lúc này trong phòng tiệc đã có một số người.

Những người này tuy không dám nói ai cũng là tướng lĩnh tâm phúc của Tào lão bản, nhưng đại đa số chắc cũng là những tướng lĩnh có tên tuổi trong lịch sử.

Tiếc là… chỉ nhìn mặt mà không biết thân phận, Ngô Lương chẳng nhận ra ai cả.

Những người này vốn đang chào hỏi trò chuyện với nhau, thấy

Ngô Lương được dẫn vào rồi ngồi ở vị trí trung tâm, cũng đều lộ vẻ tò mò.

Thậm chí còn có người thì thầm to nhỏ, không cần nghĩ cũng biết chắc chắn đang bàn tán xem gương mặt xa lạ này rốt cuộc là ai?

Lại có đức có tài gì mà được ngồi ở vị trí đó.

Đặc biệt là một số người bị xếp ngồi ở vị trí thấp hơn Ngô Lương, trên mặt ngoài vẻ tò mò ra, dường như còn có chút bất mãn.

Ngô Lương cũng không chủ động bắt chuyện với họ, chỉ là bị những ánh mắt này nhìn chằm chằm có chút không thoải mái, thế là dứt khoát nhắm mắt dưỡng thần.

Một lát sau. "Ngô giáo úy, vẫn khỏe chứ?" Một giọng nói quen thuộc có chút trêu chọc vang lên, vừa nghe đã biết là Tào Bẩm.

Ngô Lương mở mắt ra, thấy người đứng trước mặt mình không chỉ có Tào Bẩm, mà còn có một nam tử trẻ tuổi mày kiếm mắt sáng, khí chất lạnh lùng kiêu ngạo, tuổi tác tương đương với Tào Bẩm.

Người này không phải ai khác, chính là con trưởng của Tào lão bản, Tào Ngang Tào Tử Tu.

Trước đây khi Ngô Lương lần đầu gặp Tào lão bản ở đại doanh ngoại ô Đàm Huyện, đã từng gặp Tào Ngang một lần, nhưng lúc đó chỉ là lướt qua, ngay cả một câu cũng chưa nói. "Ngô giáo úy." Tào Ngang chắp tay ra hiệu với Ngô Lương, tuy còn hơi xa lạ, nhưng chắc đã biết thân phận và những việc hắn đã làm, vì vậy biểu hiện khá tôn trọng. "Ra mắt Đại công tử." Ngô Lương cũng đứng dậy hành lễ.

Thấy cảnh này, mọi người không nghi ngờ gì nữa càng thêm tò mò về thân phận của Ngô Lương, vẻ hiếu kỳ trong mắt càng đậm.

Tào Ngang thì chỉ dùng khóe mắt cảm nhận những ánh mắt này, rồi lại ghé sát lại một chút, nói nhỏ với Ngô Lương: "Ngô giáo úy,

ngài tốt nhất nên chuẩn bị trước vài câu chúc rượu đi, lát nữa nhất định sẽ dùng đến…" Lời chúc rượu...

Ngô Lương dĩ nhiên hiểu ý của Tào Ngang.

Những người ngồi đây đều có quan hệ không hề xa với Tào lão bản, lại đều là người có công, trong lòng ít nhiều đều có chút ngạo khí.

Chương 80

Nay thấy một tên tiểu tử vô danh đột nhiên xuất hiện, lại còn có vẻ như đang ngồi trên đầu bọn họ, trong lòng không phục cũng là chuyện thường tình.

Tuy nể mặt Tào lão bản, họ có lẽ sẽ không công khai khiêu khích, nhưng đến màn chúc rượu, khi mọi người có thể tự do ngôn luận, khó tránh sẽ có kẻ hò hét, cố ý dằn mặt Ngô Lương, hoặc là thăm dò sâu cạn của hắn.

Lời chúc rượu vốn là một hoạt động giải trí trên bàn tiệc, mọi người chỉ muốn tìm chút niềm vui, Tào lão bản dĩ nhiên cũng sẽ không nói gì.

Vì vậy đến lúc đó, chỉ có thể dựa vào chính bản thân Ngô Lương.

Phần lớn người ở đây, dù là võ tướng cũng đều là sĩ tộc từng được giáo dục văn hóa ở mức độ nhất định, nhiều nhất chỉ là khác biệt giữa hào môn và hàn môn.

Nếu đến lúc đó Ngô Lương ngay cả một câu chúc rượu hoàn chỉnh cũng không nói ra được, khó tránh sẽ bị người khác coi thường, chắc chắn sẽ mất mặt.

Kết quả, Ngô Lương còn chưa kịp nói, Tào Bẩm đã giành lời, tự tin nói: "Tử Tu ca ca, chỉ là một lời chúc rượu thôi mà, chuyện này huynh không cần lo cho hắn đâu.

Ta nói cho huynh biết, mấy hôm trước bá phụ còn đích thân khen hắn có chút tài thơ đấy." "Ồ?" Tào Ngang khá bất ngờ nhìn về phía Ngô Lương.

Hắn chỉ biết Ngô Lương trước đây là một tên lính đào ngũ bị đày

làm nô dịch, chứ không hề biết Ngô Lương lại là người có văn hóa.

Chuyện này thật có chút kỳ lạ, lẽ nào người này thực ra cũng là hậu duệ của một gia tộc hàn môn đã sa sút? "Lúc nhỏ theo trưởng bối học nghề gà qué nên biết được mấy chữ thôi, không dám nói là tài thơ, chỉ là Sứ quân quá khen." Ngô Lương khiêm tốn đáp.

Nhưng nói đến lời chúc rượu, Ngô Lương lại lập tức nghĩ đến một bài thơ chúc rượu ở hậu thế có thể gọi là tuyệt tác kim cổ.

Nếu chép lại dùng ở đây, chắc chắn có thể gây chấn động toàn trường, khiến tất cả mọi người phải nhìn hắn bằng con mắt khác.

Chỉ là có nên phô trương như vậy không...

đây lại là một vấn đề.

Lấy lịch sử làm gương, Ngô Lương nghĩ đến một thần đồng cùng thời có thể sánh ngang với con trai Tào lão bản là Tào Xung — Chu Bất Nghi!

Chu Bất Nghi và Tào Xung quan hệ rất tốt, hai vị thần đồng thường xuyên tụ tập chơi đùa, Tào lão bản cũng vô cùng yêu quý.

Tiếc là trời ghen tị với anh tài, năm Kiến An thứ mười ba, Tào Xung bệnh nặng không qua khỏi, qua đời khi mới mười ba tuổi.

Tào lão bản đau buồn khôn nguôi, lại bắt đầu e dè tài trí thông minh của Chu Bất Nghi, sợ sau này hắn sẽ trở thành tai họa cho Tào Ngụy, bèn muốn sai người trừ khử.

Tào Phi lúc đó rất không hiểu, vội chạy đến can gián, cho rằng Chu Bất Nghi vẫn chỉ là một đứa trẻ, không có bản lĩnh gì về quyền thuật.

Kết quả Tào lão bản lại nói: "Nếu Tào Xung còn sống thì thôi, nay Tào Xung không còn, người này không phải kẻ mà ngươi có thể khống chế." Thế là, Chu Bất Nghi, chết.

Emmm... ngươi có thể ưu tú, nhưng không thể ưu tú hơn con của Tào lão bản, đặc biệt là vào lúc Tào lão bản cảm thấy ngày tháng của mình không còn nhiều, trong lòng đã bắt đầu chuẩn bị phó thác hậu sự.

Nhưng nghĩ kỹ lại, vấn đề thực ra cũng không lớn lắm.

Thứ nhất, bây giờ Tào lão bản vẫn đang ở tuổi tráng niên, có lẽ vẫn chưa bắt đầu cân nhắc hậu sự; thứ hai, tài thơ không phải là tài trí trị quốc công thành, tuy có thể lưu danh nhưng không thành được đại sự.

Ngô Lương lại chưa bao giờ tham gia vào quân sự quốc sự, còn Chu Bất Nghi kia mới mười ba tuổi đã hiến dâng mười kế sách công thành cho Tào lão bản khi ông ta đánh mãi mà không hạ được Liễu Thành, đây mới là sự khác biệt lớn nhất giữa hai người.

Vì vậy, cho dù Ngô Lương có hơi ngông cuồng một chút ở phương diện này, có lẽ cũng không đến mức khiến Tào lão bản nghi kỵ, hoàn toàn không cần phải sợ sệt... "Phụ thân ta cũng rất có tài thơ, người được ông ấy khen không nhiều đâu." Tào Ngang nói vậy, rồi nở một nụ cười "cố lên" với Ngô Lương, đi thẳng về phía chỗ ngồi của mình. "Hữu Tài huynh đệ, đừng nể mặt ta, nếu bọn họ dám làm khó huynh, huynh cứ cho bọn họ biết tay...

Còn nữa, Chí Tài thúc lén nói với ta rằng, bá phụ ta cũng vì thấy huynh có chút tài thơ, mới cố ý sắp xếp như vậy.

Bọn họ vừa thắng trận, có hơi đắc ý quên mình, bá phụ không tiện nói thẳng.

Nếu huynh có thể giúp bá phụ ta dập bớt ngạo khí của bọn họ, cho họ biết thế nào là núi cao còn có núi cao hơn, người giỏi còn có người giỏi hơn, thì lại là một công lao nữa đó." Tào Bẩm ghé sát lại, tiếp tục nói nhỏ. "Hiểu rồi." Ngô Lương khẽ gật đầu.

Hí Chí Tài, con cáo già này, thật gian manh...

Tâm tư của Tào lão bản cũng nhiều như tổ ong vò vẽ vậy... ...

Khoảng một khắc sau, khách khứa đã đến đông đủ.

Hạ Hầu Đôn, Tuân Úc và Trình Dục sau khi đến cũng đều qua chào hỏi Ngô Lương, điều này không nghi ngờ gì càng khiến các vị khách khác thêm tò mò.

Đặc biệt là Hạ Hầu Đôn và Tuân Úc, địa vị của hai người này trong quân Tào hiện tại vốn không hề thấp, chẳng kém Hí Chí Tài bao nhiêu.

Chờ đến khi Hí Chí Tài vì lý do nào đó mà qua đời sớm, địa vị của hai người họ càng lên như diều gặp gió, hậu cần và nội chính của Tào Ngụy gần như do hai người họ định đoạt.

Cũng vì vậy, cuối cùng đã có người bắt đầu nhìn nhận Ngô Lương một cách nghiêm túc.

Những người ngồi dưới Ngô Lương đã âm thầm dẹp bỏ ý định thăm dò, bắt đầu cân nhắc xem mình có tư cách đi dò xét sâu cạn của Ngô Lương hay không.

Ngược lại, những người ngồi trên Ngô Lương lại bắt đầu hăm hở muốn thử.

Đối với Ngô Lương mà nói, đây lại là một lần tăng độ khó.

Dù sao những người ngồi trên hắn, năng lực, trí tuệ, cho đến học thức có lẽ đều không tồi, quan giai cũng rất có khả năng cao hơn hắn...

Nhưng Ngô Lương không lo lắng.

Bài chúc rượu hắn chuẩn bị là một danh thi được lưu truyền hơn một ngàn năm ở hậu thế mà vẫn được người người ca tụng, ai ai cũng

có thể ngâm nga đôi câu, sao có thể so sánh với những vị tướng mạt Hán mà phần lớn ngay cả một bài thơ hoàn chỉnh cũng không lưu lại được?

Còn về việc có bị người ta ghi hận hay không, Ngô Lương càng không lo.

Hắn bây giờ đang dựa vào Tào lão bản, chọc tức bọn họ cũng là ý của Tào lão bản.

Hơn nữa Phường Nhân Quân là quân trực thuộc của Tào lão bản, không có nửa xu quan hệ với các tướng lĩnh kia, dù có ghi hận cũng rất khó tìm cơ hội trả thù hắn.

Nay có thể coi là phụng chỉ trang bức, cớ gì phải co đuôi làm người?

Cứ thế, sau khi tất cả chỗ ngồi đã kín người, có lẽ là có thân vệ chạy đi thông báo một tiếng, Tào lão bản cuối cùng cũng giá lâm yến tiệc vào thời điểm thích hợp nhất.

Tất cả mọi người có mặt đều đứng dậy hành lễ.

Tào lão bản đáp lễ xong, cuối cùng cũng giống như một vị lãnh đạo bình thường, bắt đầu đi vào quy trình.

Đầu tiên là một bài phát biểu vừa dài vừa dở mà lãnh đạo nào cũng không thoát khỏi.

Cảm ơn trời, cảm ơn đất, cảm ơn các vị tướng lĩnh đã dũng mãnh giết địch, lần này các huynh đệ làm rất tốt, nhưng con đường phía trước của chúng ta còn rất dài, nhất định phải tiếp tục nỗ lực, lập nên thành tích mới.

Nay đã giữ được Duyện Châu, lại chiếm được nửa Từ Châu, sang năm chúng ta còn nửa Từ Châu nữa phải lấy, tiếp theo còn phải lấy Thanh Châu... vân vân và mây mây.

Tóm lại, toàn là những lời sáo rỗng vô bổ, mà tướng sĩ nghe xong cũng chỉ có thể gật đầu khen ngợi.

Bài phát biểu kéo dài nửa canh giờ.

Thật lòng mà nói, nếu không phải sợ Tào lão bản thấy không vui, có thể sẽ lập tức lôi hắn ra chém đầu, Ngô Lương thật sự đã sớm ngủ gật.

Sau khi phần phát biểu kết thúc, Tào lão bản cuối cùng cũng tuyên bố yến tiệc chính thức bắt đầu.

Hai hàng thị nữ lập tức bưng rượu và thức ăn đã hâm đi hâm lại mấy lần vào sảnh tiệc.

Vẫn là quy củ cũ, trước mặt mỗi người đều có một cái kỷ nhỏ bày riêng một phần, ai ăn phần nấy, không phải lo có người đến giành.

Nhưng lần này, quy cách rõ ràng cao hơn một chút.

Sau khi dọn xong rượu và thức ăn, bên cạnh mỗi vị khách dự tiệc còn có một thị nữ chuyên rót rượu...

đến nỗi Ngô Lương bất giác nghĩ đến "bạch ngọc bôi" trong mộ của Quảng Xuyên vương Lưu Khứ.

Thật trùng hợp, thị nữ rót rượu cho hắn có tướng mạo và vóc dáng đều không tệ, Ngô Lương bèn bắt chuyện với nàng mấy câu: "Bao nhiêu tuổi rồi?" "Thưa quân gia, tiểu nữ vừa tròn hai tám (16 tuổi)." "Đã gả cho ai chưa?" "Chưa từng gả cho ai." "Xem trí nhớ của ta này, đây là Tào phủ, người đã gả chồng sao có thể...

Lỡ lời, lỡ lời.

Nhà ngươi còn có anh em chị em không?

Cha mẹ còn tại thế chứ?" "..." Đúng lúc Ngô Lương tự cho rằng mình đang trò chuyện rất vui vẻ với cô thị nữ này, một câu của Tào

lão bản: "Chư vị lần này đều là người lao khổ công cao, ta xin kính chư vị một chén!" đã cắt ngang cuộc trò chuyện của hai người.

Ngô Lương vội cùng mọi người nâng chén đứng dậy, dưới sự dẫn dắt của Tào lão bản cùng nhau uống cạn ly rượu. "Tiếp theo xin mời chư vị cứ thoải mái uống, không cần câu nệ nữa." Tào lão bản cuối cùng cũng nói ra câu mà mọi người đã chờ đợi từ lâu.

Lời vừa dứt, ở hàng trên đã có một người đàn ông trung niên da ngăm đen, vóc người thấp bé đứng dậy, chắp tay với Tào lão bản, lớn tiếng đề nghị: "Sứ quân, đêm nay đã muốn uống thỏa thích, chỉ uống rượu ăn thịt e rằng có chút nhàm chán.

Trong số những người ngồi đây không thiếu văn sĩ nho tướng kinh luân đầy bụng, hay là mời ai đó ngâm vài câu chúc rượu giúp vui thì thế nào?" Rượu còn chưa uống được bao nhiêu, đã đến rồi sao?

Ngô Lương chấn chỉnh tinh thần, ngồi thẳng người lên một chút. "Văn Khiêm huynh nói rất phải, xin Sứ quân ân chuẩn!" Ở hàng trên lại có một người đàn ông trung niên thân hình gầy gò, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng như được đẽo bằng dao búa, dường như đã hẹn trước, đứng dậy, cũng chắp tay với Tào lão bản, lớn tiếng hưởng ứng.

Văn Khiêm?

Cách xưng hô này rõ ràng là tên tự.

Vì vậy, Ngô Lương ngay lập tức biết được thân phận của người đàn ông trung niên da ngăm đen, vóc người thấp bé kia — Nhạc Tiến, tự Văn Khiêm, chức vị lúc này có lẽ là "Hãm Trần Đô Úy".

Còn người đàn ông trung niên thân hình gầy gò phía sau, tuy tạm thời chưa thể phán đoán thân phận, nhưng nghĩ lại quan chức chắc không thấp hơn Nhạc Tiến, nếu không theo lễ tiết thời này, gọi Nhạc Tiến không nên là "Văn Khiêm huynh", mà phải là "Nhạc Đô Úy".

Chương 81

"Chuẩn." Tào lão bản nhấp một ngụm rượu, ánh mắt lơ đãng liếc qua Ngô Lương, cười gật đầu nói: "Chỉ là không biết chư vị ai có nhã hứng này, có thể tự tiến cử, cũng cho chúng ta chiêm ngưỡng tài thơ của ngài." Kết quả, không đợi ai đứng ra, người đàn ông trung niên thân hình gầy gò kia đã bưng chén rượu đến trước mặt Ngô Lương, nâng chén nói: "Ta là Hãm Trần Đô Úy Vu Cấm dưới trướng Sứ quân.

Vị tiểu huynh đệ này trông có vẻ lạ mặt, có thể tự giới thiệu một phen cho mọi người cùng biết được không?" Thì ra là Vu Cấm.

Vậy thì không có gì lạ...

Ngô Lương thầm nghĩ.

Trong lịch sử, Vu Cấm tuy cùng với Trương Liêu, Từ Hoảng được gọi chung là "Ngũ tử lương tướng", nhưng thực ra tính tình khắc bạc, đối xử với binh lính dưới quyền cực kỳ nghiêm khắc, động một chút là dùng quân pháp, vì vậy không được lòng binh sĩ cho lắm.

Ngoài ra, hắn còn không giữ được tiết tháo lúc cuối đời.

Năm Kiến An thứ hai mươi tư, Vu Cấm cùng Bàng Đức suất quân hỗ trợ Tào Nhân tấn công Phàn Thành do Quan Vũ trấn thủ, kết quả bị Quan Vũ đánh cho toàn quân bị diệt, Bàng Đức thà chết không chịu khuất phục, còn Vu Cấm lại dẫn quân đầu hàng.

Sau này Tào lão bản biết được tin này, cũng không nhịn được mà than thở hồi lâu: "Ta biết Vu Cấm ba mươi năm, cớ sao lâm nguy gặp nạn, lại không bằng Bàng Đức vậy!" Tuy nhiên, trước đó, còn xảy ra một chuyện tạo thành sự tương phản mạnh mẽ với hành động này của Vu Cấm: Vu Cấm từng có một người bạn cũ tên là Xương Hi.

Năm đó Xương Hi bại trận đầu hàng quân Tào, các tướng sĩ đều cho rằng nên giao người này cho Tào lão bản xử trí.

Kết quả Vu Cấm lại nói: "Hi tuy là bạn cũ, nhưng ta há có thể đánh mất tiết tháo sao?", rồi không nói hai lời liền đem Xương Hi ra chém đầu.

Chuyện này đủ để chứng minh, Vu Cấm thực ra là một kẻ tiêu chuẩn kép "khoan dung với mình, nghiêm khắc với người".

Dĩ nhiên, sau này hắn cũng không có kết cục tốt đẹp.

Sau khi bị bắt làm tù binh hai năm, Tào Phi xưng đế, Tôn Quyền xưng thần, bèn gửi Vu Cấm về nước Ngụy.

Tào Phi cũng là một kẻ thâm hiểm, một mặt phong cho Vu Cấm làm An Viễn tướng quân, mặt khác lại ra lệnh cho người ta vẽ cảnh Quan Vũ chiến thắng, Bàng Đức phẫn nộ, Vu Cấm đầu hàng trong lăng mộ Tào Tháo khi Vu Cấm đến bái yết.

Đến nỗi Vu Cấm sau khi nhìn thấy đã uất hận khôn nguôi, không lâu sau thì bệnh chết tại nhà. "Tại hạ là Giáo úy Phường Nhân Quân, Ngô Lương, ra mắt Vu Đô Úy." Nghĩ đến những chuyện này, Ngô Lương đứng dậy chắp tay nói.

Bất kể Vu Cấm rốt cuộc là người thế nào, bây giờ vẫn chưa bộc lộ ra, Ngô Lương dĩ nhiên cũng sẽ không biểu lộ cảm xúc gì với hắn trước mặt Tào lão bản. "Phường Nhân Quân...

Giáo úy?" Vu Cấm hơi sững sờ.

Mọi người cũng đều lộ vẻ nghi hoặc.

Một là vì "một đội quân công tượng chuyên chế tạo đồ tùy táng mà cũng có Giáo úy?", hai là vì Giáo úy và Đô úy đồng cấp, mọi người ai cũng không ngờ người trẻ tuổi trước mặt, chức quan được phong lại có thể ngang hàng với Vu Cấm, Nhạc Tiến.

Hắn có đức có tài gì, lại có quân công gì!? "Ra mắt Ngô Giáo úy." Sau một lúc ngập ngừng, Vu Cấm rất nhanh đã phản ứng lại, quay người cười với mọi người: "Ngô Giáo úy tuổi trẻ tài cao, chắc hẳn có rất nhiều điểm hơn người mà chúng ta không biết.

Không biết chư vị thấy sao, lời chúc rượu này để Ngô Giáo úy mở đầu có được không?" "Hay!" "Xin Ngô Giáo úy chỉ giáo!" "Cũng để chúng ta kiến thức tài hoa của Ngô Giáo úy!" Mọi người vốn đã có ý này, thấy Vu Cấm dẫn đầu, lập tức lớn tiếng hò reo.

Giữa những tiếng hò reo, Ngô Lương lại không hề hoang mang, bình thản cười nói: "Việc này có gì khó.

Chỉ là mở đầu, ta xin làm viên gạch ném đi để dẫn ngọc về, mua vui cho chư vị." Đến rồi, đến rồi, huynh đệ Ngô Hữu Tài của ta sắp thể hiện tài năng rồi!

Tào Bẩm đang mải mê uống rượu lập tức đặt chén xuống, ánh mắt rực sáng nhìn Ngô Lương, vẻ mặt đầy mong đợi.

Tào Ngang thì đặt một chén rượu bên môi, khẽ nhấp một ngụm nhỏ, lẳng lặng chờ đợi để chiêm ngưỡng tài thơ của Ngô Lương mà có thể được phụ thân khen ngợi.

Còn Tào lão bản và Hí Chí Tài tuy bề ngoài không có bất kỳ thay đổi nào, nhưng thực ra đã nín thở, cũng muốn nghe xem Ngô Lương rốt cuộc sẽ nói ra lời chúc rượu như thế nào.

Chẳng lẽ người này thực sự có tài hoa, không thể làm khó được hắn sao?

Mọi người thì trong lòng thầm khinh bỉ, Vu Cấm cũng có chút nghi ngờ, nhưng miệng vẫn tiếp tục cười nói: "Ngô Giáo úy mời, chúng tôi xin rửa tai lắng nghe!" "Dễ nói." Ngô Lương tự tin cười, quay đầu gọi cô thị nữ giúp hắn rót đầy chén rượu.

Sau đó nâng cao chén kính mọi người một vòng, sắc mặt dần dần trở nên trầm lắng, hít một hơi thật sâu, cuối cùng mấp máy môi nói: "Chư vị... ta chẳng nói gì nữa, tất cả đều ở trong rượu, ta xin cạn trước!" Nói xong, Ngô Lương nâng chén uống cạn, rồi ngồi phịch xuống.

Hắn ngồi xuống... ngồi xuống... ngồi xuống... xuống... rồi...

Vậy...

đây chính là lời chúc rượu của ngươi!?

Hết rồi!?

Tào lão bản: ???

Hí Trung: ???

Hạ Hầu Đôn: ???

Tào Bẩm: ???

Tào Nhân: ???

Vu Cấm: ???

Nhạc Tiến: ???

Tướng sĩ: ???

Tào Ngang: "Phụt— khụ khụ!

Khụ khụ khụ!" Tào Ngang không nhịn được, bất cẩn bị ngụm rượu nhỏ trong miệng làm sặc cổ họng, ho sặc sụa.

Âm thanh này trong sảnh tiệc tĩnh lặng lúc này thật chói tai, thậm chí còn nghe được tiếng vọng. "Hiahiahiahiahia!" Nhìn biểu hiện của mọi người, trong lòng Ngô Lương khoái trá vô cùng.

Ở hậu thế, hắn ngày nào cũng theo dõi mấy bộ truyện sảng văn trang bức vả mặt, đã sớm thấu hiểu tinh túy trong đó, những chiêu

kinh điển như "dục dương tiên ức" đều có thể tùy tay sử dụng.

Vì vậy, lúc này làm ra một màn như vậy không chỉ để giả ngây giả dại, mà là để chuẩn bị nền tảng, đã trang bức thì phải trang một cú thật lớn.

Tiện thể cũng là nói cho Tào lão bản biết, sau này nếu có chuyện tốt như phụng chỉ trang bức này, nhất định phải nhớ đến mạt tướng, mạt tướng mới là Đổng vương giỏi nhất về khoản này ở thời đại này!

Trong tiếng ho của Tào Ngang, mọi người cuối cùng cũng dần dần hoàn hồn lại, Vu Cấm lại hơi cau mày nói: "Ngô Giáo úy, lời chúc rượu này của ngươi cũng quá qua loa rồi thì phải?

Không những không tính được, còn phải phạt ngươi ba chén để tạ lỗi với mọi người." "Đừng, đừng, đừng!" Ngô Lương liên tục xua tay cười nói, "Vu Đô Úy và chư vị thật sự hiểu lầm ta rồi.

Ta là có ý tốt cả, dù sao ta chỉ là người mở đầu, ném gạch dẫn ngọc là được rồi.

Nếu như lời chúc rượu này nói quá hay, chư vị sẽ không còn gì để nói nữa." Ngụy biện!

Mọi người làm sao tin hắn.

Thế là lập tức lại có người hò reo: "Ngô Giáo úy nói đùa rồi, ở đây không thiếu nhất chính là văn sĩ nho tướng.

Nếu Ngô Giáo úy thật sự có thể khiến chúng ta không còn lời nào để nói, chúng tôi nguyện tự phạt ba chén!" "Không sai!

Ngô Giáo úy đừng nói khoác.

Ngươi nếu thật có lời chúc rượu, thì cứ việc nói ra, chúng ta tự có phán đoán!" "Nếu Ngô Giáo úy không nói ra được, thì phải phạt chồng thêm phạt, là sáu chén đấy!" "..." Cảm ơn các vị phụ lão hương thân

đã phối hợp như vậy.

Ngô Lương một bên đứng dậy cười hì hì chắp tay tạ lỗi với mọi người, một bên lại gọi cô thị nữ rót đầy chén rượu, lần này dứt khoát bước ra khỏi kỷ ăn, đứng giữa sảnh. "Nếu tiếng hô của chư vị cao như vậy, vậy thì ta đành phải bêu xấu một lần nữa vậy." Ngô Lương trước tiên khẽ cúi người với Tào lão bản đang ngồi trên ghế chủ tọa, người vẫn chưa hiểu hắn rốt cuộc đang giở trò gì, để tránh sau này Tào lão bản trách hắn trang bức quá khoa trương.

Khi quay người lại, hắn không còn mời mọi người cùng hắn "cạn chén này" nữa, mà tự mình đưa rượu ngon vào cổ họng, với một tư thế phóng khoáng như "một trăm Lý Bạch đang đọc Tương Tiến Tửu trước cửa nhà ngươi", đột nhiên lớn tiếng ngâm: "Quân bất kiến— Hoàng Hà chi thủy thiên thượng lai, bôn lưu đáo hải bất phục hoàn!" (Chẳng thấy sao— nước Hoàng Hà từ trời cao đổ xuống, chảy ra biển chẳng quay về!) Ầm!

Chỉ một câu này, sảnh tiệc vốn còn có chút ồn ào lập tức trở nên tĩnh lặng.

Khí thế hùng vĩ, ý cảnh hào phóng phóng khoáng chỉ trong nháy mắt đã lan tỏa đến tất cả mọi người có mặt, trên người ai nấy đều nổi lên một lớp da gà.

Sông lớn đổ về, thế không thể cản!

Sông lớn trôi đi, thời không thể quay lại!

Hay lắm!

Mời Tần Thủy Hoàng trực tiếp đăng cơ trong miệng ngươi luôn đi!? ...

Quá lợi hại!

Ngay cả Hí Trung cũng bất giác thốt lên một tiếng hay trong lòng,

thầm nghĩ: Tên này quả không hổ là kẻ có thể nói ra câu nói tuyệt thế nịnh bợ như "Hành vu hắc ám, thị phụng quang minh"!

Mấy hôm trước khi nghe câu nói đó, Hí Trung đã vô cùng khâm phục.

Phường Nhân Quân đi trong bóng tối, "quang minh" mà họ phụng sự là ai thì không cần nói cũng biết.

Kiểu nịnh bợ không dấu vết mà lại đi thẳng vào lòng người này hoàn toàn là máy bay chiến đấu trong giới nịnh bợ.

Vì vậy, lúc đó Tào lão bản mới khen không ngớt lời, chỉ hận không thể sai người khắc ngay một tấm bia dựng ở cửa địa điểm đóng quân của Phường Nhân Quân.

Chương 82

Bây giờ, câu chúc rượu đầy khí thế hùng vĩ này vừa thốt ra, Hí Trung lại một lần nữa chấn động cả tâm thần, một mặt thầm than Ngô Lương thực sự có tài thơ, mặt khác lại bắt đầu mong đợi những câu chúc rượu tiếp theo của hắn.

Hắn tin chắc rằng, mặc dù câu nói này đã có thể khiến toàn bộ khách khứa phải hổ thẹn, nhưng những lời chúc rượu tiếp theo của tên này chắc chắn sẽ không đơn giản như vậy! "!?" Tào Ngang cũng ngừng ho, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Ngô Lương.

Vừa rồi sau khi Ngô Lương nói câu "tất cả đều ở trong rượu", Tào Ngang còn tưởng rằng phụ thân có lẽ thật sự đã khen nhầm, nhưng câu này vừa ra, lập tức khiến hắn thay đổi suy nghĩ!

Nếu không có tài thơ khác thường, tuyệt đối không thể nói ra được câu như vậy, huống chi đây chỉ là lời chúc rượu để mua vui? "Hay!" "Hay...

Xì!" Trong sảnh đột nhiên vang lên hai tiếng khen hay.

Tiếng thứ nhất là của Tào Bẩm.

Tiếng thứ hai kèm theo một tiếng kêu đau, là của Hạ Hầu Đôn.

Hắn nghe câu này xong, nhất thời kích động, bất giác trợn to mắt... khiến vết thương ở mắt trái bị kéo theo, mẹ nó chứ đau thật! "..." Tuân Úc và Trình Dục thì trong mắt đều lộ vẻ ngạc nhiên.

Ngoài việc nhìn bằng con mắt khác, sâu trong ánh mắt Tuân Úc còn ẩn giấu một tia đố kỵ khó có thể nhận ra.

Hắn xuất thân từ họ Tuân ở Dĩnh Xuyên, ông nội nổi tiếng đương thời được gọi là Thần Quân, cha từng làm Tế Nam Tướng, chú làm

đến chức Tư Không, bản thân hắn cũng nổi danh từ khi còn trẻ, được khen là "có tài vương tá".

Vì vậy trước đây, dù Tuân Úc không biểu lộ ra ngoài, nhưng trong lòng thực ra có một niềm kiêu ngạo khác thường, ngay cả Hí Chí Tài cũng chưa từng khiến hắn khâm phục, dù sao Hí Chí Tài cũng là do hắn tiến cử, theo một nghĩa nào đó có thể coi là môn sinh của hắn.

Nhưng từ khi gặp Ngô Lương... trong lòng Tuân Úc đã nhiều lần không thể bình tĩnh, mỗi việc Ngô Lương làm đều là những điều hắn không thể sánh kịp.

Ngay cả bây giờ, chỉ nói một câu chúc rượu giúp vui, cũng khiến hắn có cảm giác tự thấy hổ thẹn, khó chịu vô cùng! "..." Còn Tào lão bản ngồi ở ghế chủ tọa thì mặt mày vẫn bình thản, trong mắt lúc sáng lúc tối, không ai biết ông ta đang nghĩ gì.

Những người này đã vậy, huống chi là Vu Cấm, Nhạc Tiến, Tào Nhân và các vị khách khác, trong đầu đã là một mớ hỗn độn, sớm đã quên mất việc kiểm tra Ngô Lương, đều há hốc miệng nhìn hắn không nói một lời.

Cũng không biết là đang cảm nhận ý cảnh trong câu thơ, hay là đang suy ngẫm về vị tiểu huynh đệ xuất khẩu bất phàm này.

Hiahiahiahiahia...

Nhìn phản ứng của mọi người, Ngô Lương một bên cười thầm trong lòng, một bên không còn để ý đến mọi thứ xung quanh, dứt khoát nhắm mắt lại, vẻ mặt say sưa tiếp tục ngâm: "Quân bất kiến— cao đường minh kính bi bạch phát, triêu như thanh ti mộ thành tuyết!" (Chẳng thấy sao— trước gương sáng lầu cao buồn tóc bạc, sớm còn tơ xanh tối đã thành tuyết!) "Nhân sinh đắc ý tu tận hoan, mạc sử kim tôn không đối nguyệt!" (Đời người đắc ý phải vui trọn, chớ để chén vàng suông dưới trăng!) "Thiên sinh ngã tài tất hữu dụng—" (Trời

sinh ta tài ắt có dùng—) Nói đến đây, Ngô Lương đột nhiên kéo dài âm cuối.

Cũng vào lúc này, Ngô Lương đột nhiên mở mắt, dáng vẻ ngông cuồng trước đó trong nháy mắt đã không còn tồn tại.

Sau đó hắn từ từ quay người, mỉm cười ra hiệu cho cô thị nữ của mình lại rót đầy chén rượu.

Một khoảng lặng rung động lòng người!

Trong sảnh chỉ còn lại tiếng "cót két" khi cô thị nữ rót rượu.

Trong mắt mọi người hiện lên một tia khó hiểu và thiếu kiên nhẫn.

Mẹ nó chứ, lúc này còn bày trò gì nữa, câu thơ hay như vậy sao không đọc một hơi cho xong, đột nhiên dừng lại ở đây là sao, ý cảnh đều bị phá hỏng hết rồi!

Cuối cùng, chén rượu đã được rót đầy, cô thị nữ lui xuống.

Ngô Lương hoàn toàn không để ý đến những người khác trong sảnh, hít một hơi thật sâu, sắc mặt đã trở nên trầm lắng.

Chỉ thấy ánh mắt hắn rực sáng nhìn Tào lão bản trên ghế chủ tọa, những vị khách ngồi gần thậm chí có thể thấy đồng tử của hắn đang khẽ co lại...

Ngô Lương hai tay bưng chén, cứ thế lặng lẽ nhìn Tào lão bản, rất trìu mến.

Một giây!

Hai giây!

Năm giây!

Gã này đang làm gì vậy?

Ngay lúc các vị khách càng thêm nghi hoặc khó hiểu.

Cuối cùng, sau khi ngưng đọng mấy giây, Ngô Lương cuối cùng cũng cúi người thật sâu trước Tào lão bản, dùng giọng nói run rẩy tiếp nối câu trên, dõng dạc nói: "— Duy hữu Minh công thức lương câu!

Mạt tướng xin kính Sứ quân một chén!" (— Chỉ có Minh công biết ngựa hay!

Mạt tướng xin kính Sứ quân một chén!) Bản sửa đổi "Tương Tiến Tửu" của Ngô Lương đến đây là hết.

Phần sau của bài thơ gốc, lại là hoài tài bất ngộ không màng phú quý, lại là cổ lai thánh hiền đều tịch mịch, thậm chí cả Trần Vương Tào Thực vừa mới ra đời không lâu cũng xuất hiện.

Những lời này nếu để Tào lão bản nghe được, thì khác nào đốt đèn trong nhà xí — tìm chết?

Lời này vừa thốt ra!

Khoảng lặng khó hiểu trước đó lại trở thành nét bút điểm nhãn, hoàn mỹ hoàn thành việc chuyển đổi cảm xúc.

Trong nháy mắt, khí thế hùng vĩ và sự hào sảng phóng khoáng mà bài chúc rượu này thể hiện trước đó đều được thăng hoa, chuyển hóa thành một loại cảm ân và trung thành, hội tụ vào một người!

Người này không ai khác, chính là Tào lão bản của chúng ta!

Duy hữu Minh công thức lương câu!

Hay cho câu "Thiên sinh ngã tài tất hữu dụng, duy hữu Minh công thức lương câu!" Ầm!

Nổ tung!

Lại nổ tung!

Lần này, người đầu tiên "vỡ ra" chính là Tào lão bản. "Hay!

Hay!

Hay!" Tào lão bản vốn đang mặt mày trầm ngâm cuối cùng cũng mạnh mẽ vỗ bàn đứng dậy, một bên vỗ tay khen hay một bên nâng chén rượu cười lớn: "Ha ha ha, Hữu Tài kính ta chén rượu này, ta phải uống!

Không đủ!

Uống xong chén này, lại thêm ba chén!" "Kính Sứ quân!" Tiếng vỗ tay của Tào lão bản trong nháy mắt đã đánh thức những người còn chưa hoàn hồn.

Thấy lãnh đạo đã đứng dậy, những người khác cũng vội vàng đứng lên, đồng loạt nâng chén cùng uống.

Cùng lúc đó, trong lòng mỗi người đều vô cùng kinh hãi.

Lại có thể mượn lời chúc rượu để nịnh bợ, đúng là vô sỉ đến cực điểm!

Nhưng mẹ nó chứ, lại vô sỉ đến mức tạo ra tài thơ tuyệt diệu như vậy, ai mà so được!

Chết tiệt!

Không so được, không so được...

Không chọc nổi, không chọc nổi...

Thế này thì không có gì lạ.

Một người vừa có tài thơ lại vừa vô sỉ như vậy, nếu ta là Sứ quân, ta sợ đã sớm thần hồn điên đảo, phải mời hắn đi chung xe ngồi chung ghế, huống chi chỉ là ngồi ở vị trí giữa...

Đây quả thật là núi cao còn có núi cao hơn, người giỏi còn có người giỏi hơn mà!

Trâu bò!

Hí Trung không nhịn được muốn giơ ngón tay cái lên với Ngô Lương, quá trâu bò!

Mấy câu chúc rượu này so với câu "Hành vu hắc ám, thị phụng quang minh" chỉ có hơn chứ không kém, đặc biệt là về mặt cảm xúc đã nâng lên mấy bậc, có thể gọi là đỉnh cao của nịnh bợ, tuyệt đối tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả!

Chưa từng thấy kẻ nào vừa mặt dày vô sỉ lại vừa thanh tân thoát tục như vậy!

Tại sao trong khoảnh khắc này, trong lòng lại có chút trống rỗng không rõ nguyên nhân, có một tia cảm giác nguy cơ nhỉ? "..." Tuân Úc một bên uống rượu, trong lòng lại không còn đố kỵ nữa.

Đừng nói hắn không có tài thơ của Ngô Lương, cho dù có cũng tuyệt đối không dùng vào chỗ này.

Sửa bài chúc rượu tinh diệu tuyệt luân này thành danh thi, lưu danh trăm đời không tốt sao?

Đúng là phung phí của trời!

Người này tuy có tài thơ bất thế, nhưng hoài bão và chí lớn rốt cuộc vẫn kém mình rất nhiều!

Tuy làm vậy có thể lấy được hảo cảm tạm thời trước mặt Sứ quân, nhưng tầm nhìn rốt cuộc vẫn còn nhỏ hẹp, chung quy không thành được đại khí, không thành được đại khí a, làm sao có thể sánh ngang với ta... "Người này quả nhiên bất phàm..." Tào Ngang thầm nghĩ trong lòng, cũng không khỏi nhìn Ngô Lương thêm hai lần.

Còn Vu Cấm, kẻ trước đó đã hò hét trước mặt Ngô Lương một hồi, lúc này đã lặng lẽ lui về sau kỷ ăn của mình, cắm đầu uống rượu.

Chỉ nhìn thái độ của Sứ quân đối với người này, đã không phải là kẻ mà hắn hiện tại có thể làm khó.

Chương 83

Phải cẩn thận một chút, kẻo người này lòng dạ hẹp hòi, quay lại làm khó mình...

Mấu chốt là mình cũng không nói ra được lời chúc rượu sến súa như vậy.

Sau khi uống liền mấy chén, Tào lão bản cuối cùng cũng xua tay ra hiệu mọi người ngồi xuống, rồi mới nói tiếp: "Các tướng sĩ có lẽ vẫn chưa hiểu tại sao Hữu Tài tuổi còn trẻ đã được ta phong làm Giáo úy phải không?

Thực ra không phải vì tài thơ của Hữu Tài." "Gần đây Trương Mạc cấu kết với Lữ Bố phản bội ta, chư vị hẳn đã biết.

Trong chuyện này, chính là Hữu Tài đã cảnh báo trước, giúp gia quyến ta thoát nạn, lại cứu mạng con trai ta lúc nó nguy kịch.

Vì vậy, Hữu Tài không chỉ có ơn với ta, mà với cả nhà họ Tào của ta đều có đại ân.

Thường nói 'có ơn không báo không phải quân tử', nay ta vì báo ơn mà phong hắn làm Giáo úy Phường Nhân Quân, chư vị có ý kiến gì không?" Những lời này nghe qua dường như không cần thiết phải nói, nhưng lại là đang chính thức minh danh cho Ngô Lương, cũng là minh danh cho chính mình.

Để mọi người hiểu rằng ông ta vẫn là luận công ban thưởng, không vì quan hệ riêng tư và nịnh bợ mà hậu đãi người này, bạc đãi người kia, như vậy mới có thể phục chúng.

Hơn nữa, một chức Giáo úy Phường Nhân Quân, quan giai tuy nghe có vẻ khá cao, nhưng mọi người đều chỉ biết đây là một đội quân

công tượng, trong tay không có binh quyền gì, vì vậy sẽ không có ý kiến gì lớn.

Còn những công lao khác, đó là bí mật của một số ít người, dĩ nhiên không tiện công bố. "Sứ quân nghiêm minh công chính, chúng tôi tâm phục khẩu phục!" Các tướng sĩ vội vàng bái lạy. "Nếu đã như vậy, yến tiệc tiếp tục đi.

Chư vị còn ai muốn hiến lời chúc rượu giúp vui không?" Tào lão bản lại hỏi. "..." Mọi người đồng loạt rụt cổ lại, không ai lên tiếng. "Vậy thì cho vũ cơ ra múa hát giúp vui đi.

Chư vị mời!" Tào lão bản cũng không làm khó bọn họ, cười ha hả nói. ...

Đêm đó, Tào lão bản uống rất thỏa thích.

Còn có rất nhiều tướng lĩnh cũng uống say theo.

Sảnh tiệc hỗn loạn một mảng, nhưng Ngô Lương vẫn giữ được tỉnh táo.

Hắn biết mình tiếp theo còn rất nhiều việc phải làm.

Sau khi yến tiệc này kết thúc, cũng là lúc lên đường đến Dự Chương quận để thăm dò lăng mộ Hải Hôn Hầu.

Hành vu hắc ám, thị phụng quang minh.

Tào lão bản rất thích câu nói này, nhưng ông ta không biết, "quang minh" mà Ngô Lương nói đến, thực ra không phải là ông ta.

Đang nghĩ như vậy, Tào Ngang lặng lẽ bưng chén rượu đến ngồi cạnh hắn, nâng chén ra hiệu: "Ngô Giáo úy, ra mắt.

Không biết Ngô Giáo úy là người ở đâu?" "Thưa Đại công tử, mạt tướng là người Lạc Lăng, Bình Nguyên." Ngô Lương cười đáp lễ. "Trong nhà còn có cha mẹ vợ con không?" Tào Ngang lại hỏi. "Nay đã

là thân cô thế cô." Ngô Lương khẽ lắc đầu. "Vậy... tổ tiên của Ngô Giáo úy có ai từng ra làm quan không?" Tào Ngang lại hỏi. "Không có." Trả lời những câu hỏi rất thực tế này, Ngô Lương phảng phất lại quay về cảm giác lúc ở Trần Lưu vương phủ, chỉ có điều lần này hỏi hắn những vấn đề này lại là Đại công tử của Tào lão bản, người chỉ cần không chết yểu thì rất có khả năng sẽ kế thừa gia nghiệp của Tào lão bản, Tào Ngang.

Chỉ là không biết Tào Ngang hỏi những vấn đề này rốt cuộc là có ý gì... lẽ nào cũng muốn giới thiệu đối tượng cho mình? "Hôm nay thấy Ngô Giáo úy tài thơ hơn người, nói năng bất phàm, trong lòng ta lại có một ý này." Tào Ngang suy nghĩ một lúc, cuối cùng nói: "Sử sách ghi lại, thời Xuân Thu, sau khi nước Ngô bị nước Việt tiêu diệt, di dân nước Ngô bèn lấy quốc hiệu làm họ, lưu lạc khắp nơi.

Nếu Ngô Giáo úy dựa vào đây suy diễn, tìm một vị tổ tiên trong số sĩ đại phu nước Ngô năm đó, rồi biên soạn gia phả, với tài thơ và tài ăn nói của Ngô Giáo úy, nói ra tự nhiên không sợ không ai tin.

Đến lúc đó cũng không còn ai có lòng khinh thị nữa." "Cái này..." Nghe những lời này, Ngô Lương lập tức sững sờ.

Không ngờ tư duy của Tào Ngang lại linh hoạt như vậy, lại đang dạy hắn cách nâng cao thân phận để trà trộn vào giới sĩ tộc?

Chỉ là mục đích cố ý đến chỉ điểm hắn...

Ngô Lương cảm thấy ý muốn lôi kéo có lẽ nhiều hơn một chút.

Chỉ là hành động này rốt cuộc là ý của Tào Ngang, hay là ý của Tào lão bản thì không dễ nói.

Vì vậy, "Đa tạ Đại công tử chỉ điểm." Ngô Lương chắp tay bái một cái, không nhận lời, cũng không từ chối.

Chuyện này vẫn cần bàn bạc kỹ hơn, ít nhất phải làm rõ rốt cuộc

là ý của ai rồi mới nói.

Dù sao từ góc độ của Tào lão bản, ông ta chắc chắn hy vọng Ngô Lương "đi trong bóng tối", cần thân phận sĩ tộc này để làm gì?

Đối với Ngô Lương mà nói, hắn cũng không có nhiều hứng thú với việc này, thứ duy nhất khiến hắn hứng thú chỉ có việc dưới sự bảo bọc của Tào lão bản mà tiến hành "khai quật mang tính bảo tồn" của mình. "Ừm..." Tào Ngang cũng không nói nhiều, vỗ vỗ vai hắn, hai người cùng uống một chén rồi mỉm cười rời đi. ...

Hai ngày sau, Ngô Lương một mình đến Tào phủ từ biệt.

Sau khi vào đông, Quyên Thành càng lúc càng lạnh, hắn đã sớm mặc áo đông dày cộm, nhưng vẫn rất không thích mùa đông của thời đại này.

Đặc biệt là vào ban đêm, khi đêm khuya vắng người, đốt lò than thì sợ ngộ độc khí than, không đốt lò than thì dù thân thể quấn trong chăn vẫn ổn, nhưng mặt vẫn sẽ lạnh, dùng chăn trùm lên mặt lại khó thở.

Tóm lại, làm thế nào cũng không thoải mái.

Cho nên vẫn là đi về phương nam qua đông đi. "Sắp xuất phát rồi sao?

Chuyến đi này đường sá xa xôi, nhất thiết phải cẩn thận." Tào lão bản dặn dò với giọng điệu chân thành. "Đa tạ Sứ quân quan tâm." Ngô Lương chắp tay tạ ơn. "Ây—!" Nào ngờ Tào lão bản lập tức cau mày, kéo tay hắn qua, trịnh trọng nói: "Hữu Tài đã là người nhà, vẫn gọi quan chức thì có hơi xa cách rồi.

Sau này gặp nhau đừng gọi Sứ quân nữa... hay là gọi ta là Minh công!" Em gái ngươi!

Ngô Lương suýt chút nữa không nhịn được mà hất tay Tào lão bản

ra.

Hắn bây giờ thật sự có chút hoài nghi liệu sự vô sỉ có lây nhiễm không, mới mấy ngày công phu đã lây cho Tào lão bản thành người như vậy...

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Minh công cũng đúng là một trong những xưng hô Tào lão bản từng dùng, chỉ có điều không phải bây giờ, mà là sau này khi địa bàn của Tào lão bản lớn hơn, quyền thế lớn hơn, và cũng thực sự là những người thừa nhận mình là quan viên Ngụy Tấn mới gọi.

Cho nên nói là người nhà, cũng không có vấn đề gì lớn.

Không hề do dự, Ngô Lương vẫn dứt khoát gọi một tiếng: "Đa tạ Minh công quan tâm." "Thế mới phải chứ, ha ha ha, đi sớm về sớm, ta chờ tin tốt của Hữu Tài." Tào lão bản hài lòng cười lớn.

Sau khi từ biệt Tào lão bản, ra đến ngoài cửa Tào phủ, mới đi được mấy bước, một tên gia nhân đã chờ sẵn ở một góc khuất từ lâu liền lén lén lút lút chạy tới. "Ngô Giáo úy, đây là quà mà Nữ công tử tặng ngài trước khi đi." Nói xong, tên gia nhân đó nhét một vật được bọc bằng vải bố vào lòng Ngô Lương, quay đầu liền đi.

Lễ vật?

Nhìn túi vải trong tay, Ngô Lương lúc này mới nhớ ra một chuyện, Tào Nỉ hình như đã một thời gian không đến quấy rầy hắn.

Không chỉ vậy, dù thỉnh thoảng gặp trong Tào phủ, Tào Nỉ cũng nói năng nhẹ nhàng, lễ phép, trông chẳng còn chút dáng vẻ kiêu căng trước kia, quả thực còn ra dáng tiểu thư khuê các hơn cả tiểu thư khuê các, dường như đã hoàn toàn biến thành một người khác.

Cho nên… giống như Tào Bẩm nói, cô nương này rất không ổn!

Ngô Lương tuyệt không tin vị nữ công tử không thể trêu chọc này

lại có lòng tốt gì, không chừng sau một thời gian im ắng lại nghĩ ra yêu ma quỷ quái gì rồi?

Nghĩ vậy, Ngô Lương nghi ngờ giũ tấm vải bố bọc bên ngoài ra.

Hiện ra trước mắt lại là một đôi "cách lý" mà ở thời đại này giá cả chỉ đứng sau "ty lý"!

Nói trắng ra là giày da, xem chất liệu chắc là da bò khá bền chắc, thứ này không hề rẻ, dù sao thời đại này ngay cả sĩ tộc cũng rất ít khi giết bò, vì thế da bò tự nhiên quý hơn da thuộc bình thường, giá cả cũng rất đáng kể, hơn nữa không phải ai muốn mua là mua được.

"Đây là…" Ngô Lương có chút không hiểu.

Cô nương này lần này lại giở trò gì, tự dưng tặng một đôi giày tốt như vậy… Chẳng lẽ cô nương này hận trong lòng, nên muốn dùng cách này để bảo ta mau cút đi, cút thật xa?

Nếu thật sự là ý này thì cần gì phải phiền phức như vậy.

Chỉ cần một câu nói là xong, bảo đảm lập tức làm theo, căn bản không cần tốn kém như thế!

Đang nghĩ vậy, Ngô Lương bỗng chú ý thấy, trong một chiếc giày hình như có nhét thứ gì đó… Ngô Lương đưa tay vào trong giày, lại lấy ra một mảnh lụa trắng.

Trên lụa trắng có viết vài dòng chữ thanh tú: 【Thanh thanh tử câm, du du ngã tâm.

Túng ngã bất ngôn, tử ninh bất ngữ?!

Thanh thanh tử bội, du du ngã tư.

Túng ngã bất vãng, tử ninh bất lai?!】 "Phịch!" Tim Ngô Lương đập mạnh một cái.

Chương 84

Không phải kiểu nai con chạy loạn, mà là kiểu cá voi khổng lồ khuấy biển, suýt nữa thì nhồi máu cơ tim!

Đến nỗi hắn đứng không vững, suýt nữa quỵ xuống đất.

Không ngờ Tào Nỉ lại cũng biết sửa thơ, mà còn sửa bài thơ tình kinh điển trong 《Thi Kinh》?

Thậm chí, qua bài thơ tình đã được sửa đổi này, Ngô Lương đã cảm nhận được rõ ràng oán niệm mà Tào Nỉ tích tụ trong lòng!

Không còn nghi ngờ gì nữa, đó chắc chắn là oán niệm!

Túng ngã bất ngôn, tử ninh bất ngữ?!

Túng ngã bất vãng, tử ninh bất lai?!

Mẹ nó, dạo gần đây ta không chủ động tìm ngươi nói chuyện, thì ngươi không thể đến tìm ta nói chuyện à?!

Mẹ nó, dạo gần đây ta không chủ động tìm ngươi gặp mặt, thì ngươi không thể chủ động đến thăm ta à?!

Không còn nghi ngờ gì nữa, đây chính là giọng điệu đầy oán niệm!

Bởi vì trong bản gốc của bài thơ này, cuối câu chỉ là một chữ "?" tựa như làm nũng, chứ không phải là "?!" để nhấn mạnh ngữ khí, oán niệm này đã tràn ra ngoài lời rồi còn gì?

Dù sao, trong lịch sử, hình tượng của Tào Nỉ vốn là như vậy.

Nàng ta chính là vì phu quân của mình nuôi mấy tiểu thiếp bên ngoài, chuyện này ở thời đại này là hết sức bình thường, mà lại trực tiếp muốn xử chết phu quân, đúng là một người tàn nhẫn!

Còn hai câu phía trước "du du ngã tâm" và "du du ngã tư" thì cứ lờ

đi là được.

Ngô Lương tuyệt không tin chỉ gặp mặt vài lần, mà còn là những lần không vui vẻ gì, chỉ vì mình cứu em trai của cô nương này mà nàng lại có hảo cảm mạnh mẽ như vậy với mình.

Nhưng mà… rốt cuộc là sai ở đâu?

Rõ ràng mình vẫn luôn tránh né vị nữ công tử này, dù phải nói chuyện cũng tuyệt đối nghiêm túc, chưa bao giờ trêu đùa như với Bạch Tinh Tinh hay những mỹ nhân khác.

Sao vị nữ công tử này cứ nhất quyết bám lấy mình không buông?

Rốt cuộc là vì sao chứ?

Ta đã làm sai điều gì, cầu xin người nói thẳng ra, ta sửa là được chứ gì?

"Mẹ nó…" Ngô Lương cảm thấy mình nên lập tức trả lại đôi giày da bò, dù sao mình không phải trà xanh, không có thói quen không có ý gì với người ta mà vẫn nhận quà.

Thế là hắn quả quyết quay người, lại thấy một mảnh lụa trắng khác từ trong giày rơi ra.

Ngô Lương lại nhặt lên xem.

Trên mảnh lụa trắng này vẫn có chữ, nhưng lần này không phải sửa thơ, mà là viết một đoạn bằng lời lẽ thông thường hơn: 【Ngô Hữu Tài: Nghe nói ngươi lại sắp đi xa, ta liền tặng ngươi một đôi cách lý.

Nghe mẫu thân nói, ngươi trước kia trốn ta tránh ta, thực ra là tôn kính ta, yêu thương ta, nếu không phải mẫu thân nói, e rằng ta còn phải muộn hơn một chút mới hiểu được, vì thế gần đây ta không đến quấy rầy ngươi, là không nỡ phụ tấm lòng tốt của ngươi.

Đôi cách lý này là tâm ý của ta, ngươi phải mang nó đi xa, ta sẽ vui lòng, nếu ngươi không mang… ngươi vẫn nên mang thì tốt hơn, nếu không ta sẽ không vui!!!】 Cuối cùng lại là ba dấu chấm than, đầy vẻ uy hiếp!

Ngô Lương xem xong lại thấy hơi mệt lòng.

Coi như tìm ra gốc rễ rồi!

Lần này hình như thật sự không phải vấn đề của Tào Nỉ, mà là… vấn đề của Đinh phu nhân?

Chết tiệt!

Đinh phu nhân này cũng thật là, trông rõ ràng là một phu nhân tâm tư tinh tế, EQ cao, cử chỉ đều có khí chất mẫu nghi thiên hạ, sao phá đám cũng có thể không đáng tin cậy như vậy?

Xem náo nhiệt không chê chuyện lớn à?!

Ta nào phải tôn kính nàng, yêu thương nàng?

Ta chính là trốn nàng, tránh nàng còn không kịp ấy chứ?

À… cũng đúng!

Trong lịch sử bất luận là vị Đinh phu nhân này, hay là vị Thanh Hà công chúa này, đều không phải dạng hiền lành gì, người nào người nấy đều là kẻ tàn nhẫn, Tào lão bản còn không trị nổi.

Xem ra đôi giày này vẫn không nên trả lại thì hơn, nếu không chẳng biết còn gây ra chuyện gì nữa… Được rồi!

Ngươi đã dám tặng, thì ta dám mang!

Dù sao theo Ngô Lương biết, lần này gia quyến Tào gia chuyển đến Quyên Thành, trước khi Đồng Tước Đài xây xong thì không chuyển đi nữa.

Nếu đã như vậy, đợi lần này từ Dự Chương quận trở về.

Ta sẽ quả quyết xin Tào lão bản cho cả nhà chuyển về Trần Lưu, tiếp tục ở trong tòa nhà lớn đã dọn dẹp xong của ta, như vậy có thể tránh xa gia quyến Tào gia, đặc biệt là vị Đinh phu nhân dễ phá đám này và tiểu ác ma Tào Nỉ, lão tử không qua lại nữa!

Cứ quyết định vui vẻ như vậy, tạm biệt nhé! … Hơn một tháng sau.

Ngô Lương dẫn Phường Nhân Quân đi một mạch về phía nam, giống như du ngoạn, đi đi dừng dừng, cuối cùng cũng đến được Lư Giang quận.

Ra khỏi Lư Giang quận đi tiếp về phía nam là Dự Chương quận, đó chính là mục đích của Phường Nhân Quân lần này.

Theo Ngô Lương biết, vị trí cụ thể của lăng mộ Hải Hôn Hầu nằm ở thôn Quan Tây, hương Đại Đường Bình, khu Tân Kiến, thành phố Nam Xương đời sau, còn bây giờ địa danh cụ thể là gì thì phải đến nơi rồi mới căn cứ tình hình thực tế mà khảo chứng.

Nhưng vị trí đại khái thì Ngô Lương đã rất chắc chắn.

Nơi đó ở đời sau đã được xây thành một công viên di chỉ, nằm ở phía bắc sân bay Xương Bắc, phía bắc thành phố Nam Xương.

Vì vậy cơ bản có thể xác định lăng mộ Hải Hôn Hầu nằm ở phía chính bắc của quận thành Dự Chương hiện tại, khoảng cách đường chim bay giữa hai nơi khoảng 200 dặm.

Hơn nữa bên cạnh lăng mộ Hải Hôn Hầu còn có một cái hồ không lớn lắm, đời sau gọi cái hồ nhỏ này là "Linh Hồ", tuy không biết thời đại này tên là gì, nhưng biết những đặc điểm địa hình này rồi đi tìm mộ thì cơ bản không còn khó khăn gì nữa.

Lúc dừng chân một lát ở Lư Giang, Ngô Lương gọi riêng Dương

Vạn Lý tới.

"Giáo úy, có chuyện gì?" Dương Vạn Lý cúi người nói.

"Ngươi gọi ta là gì?" Ngô Lương liếc mắt nhìn.

Để che mắt người đời, lần này Phường Nhân Quân đóng giả thành một gia đình hàn môn di cư về phía nam.

Ngô Lương tự nhiên là gia chủ, Bạch Tinh Tinh bị ép gán cho thân phận phu nhân, không chấp nhận ý kiến phản đối, binh lính còn lại đều là môn khách và dong phó.

"Xem trí nhớ của ta này, gia chủ, gia chủ có chuyện gì?" Dương Vạn Lý vỗ đầu, vội vàng cười hì hì tạ lỗi.

Vì lúc khai quật lăng mộ Quảng Xuyên Vương Lưu Khứ biểu hiện không tệ, Dương Vạn Lý lúc này đã được Ngô Lương bổ nhiệm làm Bá trưởng, tuy không thể thống lĩnh trăm người như quân chính quy, nhưng bổng lộc được hưởng thì như nhau.

Vì thế gã này lúc này đã mặc định Ngô Lương là lão đại, hết mực tuân phục.

Nhưng tạm thời Ngô Lương không có ý định tặng nhẫn cho gã, gã này tuy dò la tin tức khá đáng tin cậy, nhưng so với nhân tài mà Ngô Lương muốn thì còn kém một chút.

"Ta muốn ngươi dẫn mười người đi trước đến Dự Chương quận, sau khi đến Dự Chương quận thì đi về phía bắc khoảng 200 dặm, trước tiên tìm hồ nước ở khu vực đó, tìm được hồ nước thì tiếp tục dò hỏi truyền thuyết dân gian gần đó." Ngô Lương nghiêm mặt nói, "Nhớ kỹ!

Lần này chúng ta tìm mộ tên là lăng mộ Hải Hôn Hầu, hoặc là nghĩa trang nước Hải Hôn, bất luận kết quả dò la thế nào, mười ngày sau đúng giờ trở về Dự Chương quận hội hợp với chúng ta, lúc đó ta

sẽ cho người ở cửa bắc thành tiếp ứng ngươi.” “Gia chủ, người nói đã quá cụ thể rồi, Dự Chương quận đi về phía bắc 200 dặm, còn có hồ nước… đặc điểm rõ ràng như vậy, ta nhắm mắt cũng tìm được.” Dương Vạn Lý vỗ ngực nói, “Gia chủ, người trước đây chắc chắn đã đến nơi này rồi phải không?” “Hỏi nhiều làm gì, bảo ngươi đi thì cứ đi!” Ngô Lương liếc hắn một cái, quát.

“Vâng, quyết không phụ mệnh!” Dương Vạn Lý đáp một tiếng, lập tức định dẫn người chuẩn bị lên đường.

“Khoan đã.” Ngô Lương lại đột nhiên gọi hắn lại, trầm ngâm một lát rồi nói, “Lúc dò hỏi truyền thuyết thì tiện thể hỏi một chuyện, năm xưa sau khi Quảng Xuyên Vương Lưu Hạ đời đầu qua đời, hai người thừa kế của ông ta, trưởng tử Lưu Sung Quốc và thứ tử Lưu Phụng Thân cũng lần lượt qua đời một cách bí ẩn trong thời gian rất ngắn, đến nỗi nhiều người cho rằng đây là trời muốn tuyệt vận nước Hải Hôn, cuối cùng dẫn đến nước Hải Hôn bị hạ chỉ trừ quốc, ngươi hỏi xem dân gian có truyền thuyết gì về chuyện này không, có lẽ sẽ giúp ích cho việc đào mộ sau này của chúng ta.” Chuyện này quả thực rất kỳ lạ, trong lịch sử rất ít có phiên quốc nào xa xôi như nước Hải Hôn lại có vận mệnh đa đoan như vậy.

Bởi vì sau lần nước Hải Hôn bị trừ quốc mà Ngô Lương nói mười lăm năm sau, Kinh Nguyên Đế lúc đó cuối cùng lại nhớ đến chi họ hàng gần ở nơi xa xôi này, thế là lại tìm lại huyết mạch của Lưu Hạ, tái lập nước Hải Hôn.

Nhưng lại qua mấy chục năm, lại bị trừ quốc.

Tái lập rồi lại trừ, cứ lặp đi lặp lại mấy lần như vậy, trong sử sách cuối cùng không còn nước Hải Hôn nữa.

Từ ghi chép lịch sử mà xem, vận mệnh của nước Hải Hôn tuy dường như có liên quan đến suy nghĩ của người cầm quyền và cục

thế hỗn loạn, nhưng kẻ luôn gặp xui xẻo cũng không phải ai cũng có tư cách, dù sao Ngô Lương hứng thú nhất chính là những truyền thuyết không có trong lịch sử đời sau, hỏi nhiều một chút cũng không có hại.

Ngoài ra, Hải Hôn Hầu đời đầu Lưu Hạ, cũng chính là chủ nhân của lăng mộ Hải Hôn Hầu mà Ngô Lương chuẩn bị khai quật, cũng là một nhân vật truyền kỳ.

Sử sách ghi lại ông ta chỉ làm hoàng đế 27 ngày đã làm 1127 chuyện hoang đường, vì thế mới bị phế truất.

Mặc dù Tư Mã Quang trong 《Tư Trị Thông Giám》 nói lúc đó đại tướng quân Hoắc Quang một tay che trời, thực ra là vì Lưu Hạ sau khi lên làm hoàng đế không nghe lời, Hoắc Quang mới bịa ra những chuyện này, lấy đó làm cớ liên hợp quần thần để phế truất ông ta, nhưng Tư Mã Quang dù sao cũng là người đời Tống, cách nói của ông ta cũng chỉ là suy đoán, rốt cuộc có phải là sự thật hay không, vẫn cần phải khảo chứng.

Ngô Lương đã đến thời đại này, liền có tư cách và cơ hội tự mình phân định thật giả của lịch sử, chứ không phải mù quáng tin vào sách vở.

"Hiểu rồi, gia chủ thật là người bác học, thiên hạ dường như không có chuyện gì gia chủ không biết." Dương Vạn Lý thật lòng nịnh nọt một câu, rồi nhanh chóng dẫn người rời khỏi đội ngũ. … Cứ như vậy, Phường Nhân Quân nghỉ ngơi một ngày ở Đồng Thành, quận Lư Giang.

Ngày thứ hai mới lại lên đường, kết quả ra khỏi Đồng Thành chưa đi được bao xa, liền có binh lính đến báo cáo: "Gia chủ, phía trước có một lão giả chặn đường cầu kiến." "Gần đó có đông người không?" Ngô Lương nhíu mày hỏi.

“Chỉ có một mình ông ta.” Binh lính đáp.

“Vậy thì cho ông ta cái bánh rồi đuổi đi, không cần nói nhiều lời vô ích.” Ngô Lương thờ ơ phất tay nói.

Suốt quãng đường này Phường Nhân Quân đã gặp rất nhiều chuyện như vậy, cơ bản đều là những lưu dân đói quá bèn đánh bạo chạy đến xin ăn.

Ngô Lương biết đây là vấn đề của thời cuộc hỗn loạn, những lưu dân như vậy ở đâu cũng có, đất nước một ngày chưa ổn định, những người này sẽ không thể có một ngày yên ổn.

Khác biệt chỉ là chết đói hôm nay hay ngày mai, chuyện này hắn thực sự không quản được, vì thế cũng không phát lòng tốt vô dụng đó.

Nhiều nhất chỉ trong tình huống gần đó không có nhiều lưu dân không gây ra cướp giật, cho một hai cái bánh, rồi đuổi người đi tiếp tục lên đường.

“Nhưng gia chủ, người đó không cần bánh, chỉ nói có chuyện cực kỳ quan trọng phải đích thân nói với gia chủ.” Binh lính lại chắp tay nói.

Chương 85

"Ồ?" Ngô Lương hơi có chút tinh thần.

Chuyện này quả là lần đầu gặp, không biết lão giả này rốt cuộc có ý đồ gì.

Dù sao hành trình quá nhàm chán, Điển Vi không phải là người có thể trò chuyện, Bạch Tinh Tinh lại không chịu nổi hắn trêu chọc, luôn trốn đi thật xa, gặp người này giải khuây cũng không sao.

"Đưa lão giả đó qua đây đi, nhưng bảo anh em không được nghỉ ngơi, tiếp tục lên đường, đừng vì người này mà làm lỡ hành trình của chúng ta." Ngô Lương trầm ngâm một lát, cuối cùng gật đầu nói.

"Vâng!" Binh lính đáp một tiếng.

Không lâu sau, liền đưa một vị lão giả đến trước mặt Ngô Lương.

Lão giả này chống một cây gậy gỗ cong queo, trông đã có tuổi, mái tóc còn lại trên đầu đã bạc trắng, râu và lông mày cũng vậy, nhưng lại để rất dài, một dáng vẻ từ mi thiện mục, trường thọ.

"Đạo sĩ Hoàng Lão Vu Cát, bái kiến công tử." Thấy Ngô Lương, lão giả hơi cúi đầu hành lễ.

"Vu Cát?

Ông chính là Vu Cát đã viết 《Thái Bình Kinh》?" Ngô Lương ngẩn người, lộ vẻ ngạc nhiên.

Vu Cát ở thời Đông Hán mạt niên là một "yêu đạo" rất có ảnh hưởng. 《Thái Bình Kinh》 do ông ta viết có ảnh hưởng rất lớn đến Trương Giác, người khởi xướng cuộc khởi nghĩa Khăn Vàng, đến nỗi Trương Giác còn lấy đó làm cương lĩnh thành lập "Thái Bình Đạo", hô vang khẩu hiệu "Trời xanh đã chết, trời vàng nên lập, năm tại Giáp

Tý, thiên hạ đại cát", phát động khởi nghĩa khiến vương triều Đại Hán vốn đã lung lay sắp đổ hoàn toàn chìm vào chiến loạn.

Nhưng thứ "phù thủy trị bệnh" mà ông ta tuyên truyền, lại khiến Ngô Lương không thể đồng tình.

Chữa khỏi, là công lao của ta.

Chữa không khỏi, là vì ngươi tâm không thành, không tin đạo.

Đây chẳng phải là lừa gạt người khác rành rành sao? ---------- Sau này, Vu Cát cũng không có kết cục tốt đẹp.

Theo sử sách ghi lại, Vu Cát vẫn luôn truyền đạo ở phương nam, sau này đến Ngô Hội (nay là thành phố Tô Châu, tỉnh Giang Tô), "thiết lập tinh xá, đốt hương đọc đạo thư, chế tác phù thủy để trị bệnh, người Ngô Hội nhiều người theo." Sau này vào năm 200 Công nguyên, tức là khoảng 6 năm sau.

Tiểu Bá Vương Tôn Sách mở tiệc đãi khách trên lầu thành quận, Vu Cát lại mặc trang phục hoa lệ, cầm một cái hòm gỗ vẽ đi qua dưới lầu, trong số khách khứa có đến hai phần ba người xuống lầu đón chào ông ta.

Tôn Sách lúc đó nổi giận, ra lệnh bắt Vu Cát lại.

Kết quả những người tin theo ông ta đều sai phụ nữ vào gặp mẹ của Tôn Sách để cầu xin, ngay cả mẹ của Tôn Sách cũng nói tốt cho Vu Cát.

Không ngờ làm vậy lại càng khiến Tôn Sách tức giận hơn, cho rằng "tên này yêu ma vọng động, có thể mê hoặc lòng người, khiến tướng sĩ không còn biết đến lễ nghĩa quân thần, đều bỏ mặc Sách mà xuống lầu bái lạy hắn, không thể không trừ.", rồi trực tiếp ra lệnh giết Vu Cát.

Nhưng chuyện xảy ra sau đó lại càng huyền bí hơn.

Nghe nói sau khi Vu Cát chết, có người cho rằng ông ta tội không đáng chết, thương xót ông ta, liền đem giấu xác ông ta đi, kết quả ngày hôm sau dậy thì phát hiện thi thể biến mất không một dấu vết.

Cùng năm mấy tháng sau, Tôn Sách bị người ta hành thích bỏ mạng… Có người nói đây thực ra là Vu Cát đòi mạng Tôn Sách.

Sau khi Tôn Sách giết Vu Cát, mỗi khi một mình, đều có thể thấy Vu Cát đứng bên cạnh oán hận nhìn mình, vì thế luôn sợ hãi thất hồn lạc phách, đây chính là Vu Cát đang đòi mạng hắn!

Cho nên người này, Vu Cát, cũng có chút thần thông, chỉ là cụ thể thần thông đến đâu thì không thể biết được.

"Công tử nói sai rồi." Thấy Ngô Lương từng nghe qua tên mình, mắt Vu Cát lập tức sáng lên một chút, vuốt bộ râu gần chấm eo, khẽ lắc đầu cười nói, "Sách đó không phải là 《Thái Bình Kinh》, mà là 《Thái Bình Thanh Lĩnh Kinh》, ngoài ra sách này cũng không phải do lão phu viết, mà là do lão phu cơ duyên xảo hợp, tình cờ có được thần thư trong một bí cảnh suối nước." "Ồ, lợi hại rồi…" Ngô Lương cũng biết, 《Thái Bình Kinh》 thực ra là cách gọi của đời sau, hắn gọi quen miệng thôi.

Còn rốt cuộc có phải do Vu Cát viết hay không, đời sau cũng có hai luồng ý kiến, một cho rằng ông ta chính là tác giả, một là cách nói hiện tại của Vu Cát.

Nhưng đại đa số sử gia đều nghiêng về luồng ý kiến thứ nhất… Dù sao, người đời sau rất khó tin vào chuyện trời ban "thần thư", rất có thể đây là một lời nói do Vu Cát bịa ra để nâng cao thân phận của mình và 《Thái Bình Thanh Lĩnh Kinh》.

"Nghe dong phó của ta bẩm báo, lão tiên sinh chặn đường ta, là vì có chuyện cực kỳ quan trọng muốn nói với ta?

Xin lão tiên sinh không tiếc lời chỉ giáo." Ngô Lương lại cười ha ha nói.

"Không sai." Vu Cát gật đầu, nói, "Đêm qua lão phu bói một quẻ, biết được có một vị người mang cơ duyên đi về phía nam, hôm nay sẽ đi qua nơi này, vì thế lão phu sớm đã ở đây chờ gặp, vừa rồi thấy người của công tử đi qua, trong trận nổi lên một luồng khí tức khác thường, vì thế mới chặn công tử lại cầu kiến một phen để nghiệm chứng." "Ồ?

Kết quả nghiệm chứng thế nào?" Ngô Lương ngẩn người, trong lòng hơi kinh ngạc, nhưng mặt vẫn không đổi sắc hỏi.

Là một người xuyên không, hắn quả thực có thể xem là người mang cơ duyên, còn trên người có khí tức khác thường hay không thì không biết, dù sao hắn không nhìn thấy, chẳng lẽ có người nhìn thấy được?

Còn về việc đi về phía nam, thì không cần nói nhiều.

Phường Nhân Quân từ cửa nam Đồng Thành đi ra, chỉ cần không phải người mù đều nhìn ra được, điều này thật sự không có gì đáng ngạc nhiên.

"Nay vừa gặp, công tử quả là người mang cơ duyên, hơn nữa là đại cơ duyên, lão phu không chặn nhầm người." Vu Cát ngưng thần nhìn hắn, vẻ mặt trịnh trọng nói, "Thực không dám giấu, công tử là một trong số rất ít những người mang thiên mệnh trên thế gian, trước khi ra đời tên tuổi đã được ghi vào lục tịch của tiên phủ." "Thật hay giả, sao ta lại không biết chuyện này?" Nghe những lời này, Ngô Lương lại bất giác muốn cười, trong đầu bất giác hiện lên hình ảnh lão già bán bí kíp trong phim của Châu Tinh Trì: Ngươi có một luồng linh quang từ thiên linh cái phun ra… "Người mang thiên mệnh không thể tự biết, cần có người đắc đạo chỉ điểm." Vu Cát lại ra vẻ "đúng

vậy, người đắc đạo mà ta nói chính là ta", ngẩng đầu lên, vẻ mặt kiêu ngạo nói, "Công tử tuy là người mang thiên mệnh, nhưng chỉ có thiên mệnh vẫn chưa đủ, vẫn cần có tư chất đủ, và một lòng nỗ lực tu hành đạo học và hành thiện tích đức, mới có khả năng tu thành chính quả, đắc đạo thăng tiên." "Xì…" Bạch Tinh Tinh vừa lúc đi tới, nghe xong những lời này của Vu Cát, liền bĩu môi khinh thường.

Chỉ cái tên vô lại này?

Dù hắn thật sự là người mang thiên mệnh, dù thật sự có tư chất nghịch thiên, dù thật sự một lòng tu hành học đạo, dù thật sự mỗi ngày bố thí cứu người, đức đã thiếu trước kia cũng tuyệt đối không thể bù lại được, đừng có mơ!

Ngô Lương tự nhiên biết tiếng "xì" này của Bạch Tinh Tinh có ý gì, cũng tỏ ra đồng tình, bèn lại cười nói: "Lão tiên sinh nếu chỉ muốn nói với ta những điều này, e rằng đã tìm nhầm người rồi, không giấu gì lão tiên sinh, ta thực ra là một con cô hồn dã quỷ lưu lạc thế gian, thành cái gì cũng chắc chắn không thành tiên được." Đừng nghĩ rằng những lời của Vu Cát quá sơ cấp.

Thực ra những gì ông ta nói chính là giáo nghĩa của 《Thái Bình Thanh Lĩnh Kinh》, chủ yếu được ghi lại trong "Tiên Quỷ Thiên".

Hơn nữa người bây giờ lại tin vào những lời này, từ hoàng đế đến bá tánh đều có một lòng muốn đắc đạo thành tiên, nếu không Trương Giác sao có thể mượn danh truyền đạo để phát động cuộc khởi nghĩa "Khăn Vàng" thanh thế to lớn?

Chỉ là Ngô Lương là người thông thạo lịch sử, biết những người một lòng cầu tiên, mưu đồ trường sinh bất tử đều không có kết cục tốt đẹp, cũng đã quen với nhiều chuyện không thể giải thích bằng khoa học hiện tại, từ tam quan đã nghiền ép đại đa số người của thời đại này mà thôi. … "…" Vu Cát dường như không ngờ Ngô Lương lại nói

như vậy, dừng lại một lát rồi lại nói, “Nếu đã như vậy, lão phu cũng không tiện cưỡng cầu, nhưng ngươi ta hôm nay gặp nhau là có duyên, lão phu còn có một chuyện cần nhắc nhở công tử để kết thiện duyên này.” “Ồ?

Xin lão tiên sinh cứ nói thẳng.” Ngô Lương thẳng người, “nghiêm túc” hỏi.

“Lão phu trước khi đến cũng đã bói cho công tử một quẻ, quẻ tượng lại hiện ra là hung, vì thế lão phu đoán rằng chuyến đi về phía nam này của công tử e rằng sẽ gặp một số kiếp nạn, xin công tử trên đường đi nhất định phải cẩn thận hành sự, đặc biệt chú ý những nơi có nước.” Vu Cát hơi nhíu mày, trịnh trọng nói.

“?” Ngô Lương lại ngẩn người.

Đây là truyền đạo không thành lại định chơi trò bói toán à?

Thế là Ngô Lương không đáp lại lời của Vu Cát, mà suy nghĩ một chút rồi hỏi câu hỏi mà mình muốn hỏi nhất: “Lão tiên sinh, ta trước đây từng đọc 《Thái Bình Thanh Lĩnh Kinh》, không thể phủ nhận đây quả thực là một bộ thần thư liên quan đến rất nhiều lĩnh vực, trong đó ghi lại các phương thuật như tịch cốc, thực khí, phục dược, dưỡng tính, phản thần, phòng trung, châm cứu, chiêm bốc, kham dư, cấm kỵ, quả thực khiến người ta kinh ngạc, lão tiên sinh là người phát hiện ra bộ thần thư này, chắc hẳn đã nắm vững tinh túy trong đó?” “Tuy chưa chắc đã nắm vững toàn bộ, nhưng cũng đã thông hiểu lý lẽ trong đó.” Vu Cát không biết Ngô Lương đột nhiên hỏi như vậy có dụng ý gì, vì thế không nói quá chắc chắn.

“Vậy, thuật Kham Dư lão tiên sinh nắm vững thế nào?” Ngô Lương lại hỏi.

Kham Dư.

Kham là thiên đạo; Dư là địa đạo.

Gộp lại chính là thuật phong thủy mà đời sau nói, tức là thuật quan sát dùng để xem nhà ở và mộ phần.

Nếu Ngô Lương có thể có được một nhân tài giỏi thuật Kham Dư, thì sau này khi khai quật những lăng mộ không được đời sau biết đến, chắc chắn sẽ như hổ thêm cánh!

Dĩ nhiên, đây không phải là nói Ngô Lương cảm thấy thuật Kham Dư có bao nhiêu huyền học, mà theo hắn thấy, thuật Kham Dư là một môn học có tông có chỉ, có thể nói là vạn biến bất ly kỳ tông.

Các đế vương, tướng lĩnh thời xưa xây dựng lăng mộ nhất định phải tìm đại sư Kham Dư chọn chỗ trước, vậy thì người thực sự hiểu thuật Kham Dư, chắc chắn có thể dựa vào những quy luật này để tìm ra những lăng mộ đó.

Giống như biết một bài toán: 1+1=2, thì người hiểu toán chắc chắn có thể suy ngược ra: 2-1=1.

Không phải vì toán học có gì huyền học, mà vì toán học có một bộ quy luật mà tất cả những người học toán đều hiểu, sử dụng bộ quy luật này có thể giải quyết tất cả các vấn đề toán học.

Nếu không giải quyết được… chắc chắn là do học toán không tốt, hoặc là học chưa đủ sâu mà thôi.

Thuật Kham Dư cũng cùng một đạo lý.

Nếu là đại sư thực sự nắm vững thuật Kham Dư, có thể dễ dàng tìm ra vị trí lăng mộ, cũng tuyệt không phải vì những miêu tả huyền học trong nhiều truyện trộm mộ đời sau, mà vì họ thực sự nắm vững môn học này.

Đây là khoa học! ---------- “Ha ha ha ha, nếu là những phương thuật khác, lão phu có lẽ có chút qua loa, nhưng thuật Kham Dư này,

thì đã lô hỏa thuần thanh!" Nghe Ngô Lương hỏi đến vấn đề này, Vu Cát lập tức vuốt râu cười ha hả, ngay cả lồng ngực cũng ưỡn lên một chút, tự tin không nói nên lời.

"Nếu đã như vậy, có thể nhờ lão tiên sinh giúp ta một việc không?" Ngô Lương không dễ tin ông ta, lại thử dò hỏi.

"Không biết công tử muốn xây nhà ở, hay xây mộ phần?

Lão phu và công tử vừa gặp đã thân, nhất định sẽ tìm cho công tử một nơi phong thủy bảo địa." Vu Cát cười ha ha hỏi.

"Đều không phải." Ngô Lương cũng cười ha ha lắc đầu.

"Vậy công tử là…" Vu Cát cuối cùng thu lại nụ cười, lộ vẻ nghi hoặc.

"Lão tiên sinh chẳng lẽ không tính ra được sao?" Ngô Lương cố ý hỏi.

"Công tử không biết, thuật chiêm bốc này cũng cần cơ duyên, có những chuyện nếu cơ duyên đến thì tính một cái là biết, nếu cơ duyên chưa đến thì tự nhiên không tính được…" Vu Cát dừng lại, hơi lúng túng giải thích.

"Lão tiên sinh nói rất đúng." Ngô Lương không những không truy cứu, ngược lại còn ra vẻ gật đầu, rồi nói tiếp, "Không giấu gì lão tiên sinh, ta lần này dẫn người về phía nam chỉ vì một chuyện, những năm gần đây gia đình ta không thuận, đến nỗi gia đạo dần suy bại không còn như trước, đúng lúc mấy hôm trước có người nói với ta, gia đạo từ thịnh chuyển suy rất có thể là do nhiều năm không tế tổ, dẫn đến tổ tiên trách tội không còn phù hộ, vì thế ta mới lập tức dẫn người về phía nam tế bái tổ tiên." "Bách thiện hiếu vi tiên, hành động này của công tử không tệ." Vu Cát lộ vẻ tán thưởng, gật đầu cười nói.

"Nhưng vấn đề là… gia đình ta đã di cư nhiều năm, từ đời cha ta

đã không còn tế tổ, mà cha ta cũng đã không còn trên đời, bây giờ đến đời ta, đã chỉ nhớ được quê quán năm xưa ở đâu, sớm đã không biết vị trí cụ thể của mộ tổ trong nhà, phải làm sao bây giờ?" Ngô Lương hơi nhíu mày, lại vẻ mặt mong chờ nhìn Vu Cát, "May mà cơ duyên xảo hợp gặp được lão tiên sinh, thuật Kham Dư của lão tiên sinh đã lô hỏa thuần thanh, chắc chắn có thể thuận theo thiên mệnh giúp ta tìm được mộ tổ, thỏa lòng hiếu thảo và tâm nguyện của ta!" "Chuyện này…" Nghe đến đây, Vu Cát đã lộ vẻ khó xử.

Quả nhiên cũng là lừa người à?

Thuật Kham Dư theo nghĩa truyền thống, đều là dùng để xem phong thủy cho dương trạch hoặc âm trạch, trong đó khó tránh khỏi có những "giả đại sư" trà trộn vào.

Dù sao, người bình thường lại không hiểu phong thủy.

Phong thủy tốt hay xấu đều do một mình "đại sư" nói, hầu như không có ai đưa ra ý kiến phản đối.

Mà đại sư chân chính tinh thông thuật Kham Dư, giống như Ngô Lương nói, vạn biến bất ly kỳ tông, nhất định có thể thông qua quy luật trong đó để suy ngược ra vị trí lăng mộ.

Nếu không làm được, thì đại sư đó hoặc là giả, hoặc là bản lĩnh không đủ, dù có đi chọn phong thủy bảo địa để xây dương trạch hay âm trạch, cũng không thể hoàn toàn tin tưởng.

Ít nhất Ngô Lương nghĩ vậy.

Bất kể đúng sai, dù sao chỉ cần không thể suy ngược ra vị trí lăng mộ, các thầy Kham Dư đều bị Ngô Lương quy vào phạm trù "giả đại sư", dù sao đối với hắn cũng không có tác dụng gì, không cần kết giao sâu.

Chương 86

Ngô Lương cẩn thận quan sát phản ứng của Vu Cát, rồi lại cười bổ sung: "Xin lão tiên sinh yên tâm, nếu lão tiên sinh có thể giúp ta hoàn thành việc này, ta nhất định sẽ dâng lên hậu! lễ! tạ ơn, và trong quãng đời còn lại sẽ phụng dưỡng lão tiên sinh, để kết thiện duyên này với lão tiên sinh." "Công tử, không phải lão phu không muốn ra tay giúp đỡ, thực sự là việc tìm mộ tổ này không giống như chọn đất xây nhà, e rằng sẽ tốn nhiều công sức, lão phu gần đây lại còn có việc khác không tiện thoát thân, quả thực là phân thân thiếu thuật." Vu Cát cuối cùng vẫn chắp tay với Ngô Lương, áy náy nói.

Quả nhiên nói nửa ngày không một lời thật!

Ngô Lương đã quả quyết đội mũ "giả đại sư" lên cái đầu trọc lóc của Vu Cát, hoàn lễ nói: "Không sao, vậy lão tiên sinh cứ tự nhiên." Thấy Ngô Lương đã không định nói nhiều với mình, thậm chí đã tăng tốc bước chân không còn đi cùng mình, ra vẻ muốn bỏ rơi mình, Vu Cát lại có chút không cam lòng đuổi theo nói: "Công tử khoan đã, lão phu tuy không tiện tìm mộ tổ cho công tử, nhưng chuyện quẻ hung vừa nãy, có thể chỉ điểm cho công tử." "Điều này thì không cần, không giấu gì lão tiên sinh, thực ra ta trước đây khi xem 《Thái Bình Thanh Lĩnh Kinh》 cũng có lĩnh ngộ, tuy không nắm vững thuật Kham Dư, nhưng đối với thuật chiêm bốc ghi trong đó cũng có chút nghiên cứu." Ngô Lương quay đầu lại, cũng ra vẻ cao nhân phong thái nhẹ nhàng, cười nói đùa với Vu Cát.

Nào ngờ Vu Cát nghe xong, lại vẻ mặt kinh ngạc, vội vàng lại gần hỏi: "Công tử nói thật sao?" "Tất nhiên là thật." Ngô Lương chỉ vào bầu trời quang đãng không một gợn mây, hỏi, "Lão tiên sinh, ông nói hôm nay trời nắng chang chang thế này, liệu có mưa không?" "…" Vu

Cát hơi nhíu mày, không dễ dàng trả lời.

"Ta nói có!

Hôm nay nhất định sẽ mưa." Ngô Lương rất khẳng định nói, hất cằm ra hiệu cho Vu Cát nhìn về phía ba cỗ xe ngựa trong đội ngũ.

Sáng nay lúc thức dậy hắn đã phát hiện "Âm Dương thạch" đã biến thành màu sẫm, còn "Âm Dương thạch" có thật sự hữu dụng hay không, trước đây ở Quyên Thành, hắn đã thử nghiệm mấy lần, chưa bao giờ xảy ra sai sót.

Cũng vì vậy hắn mới không cho Phường Nhân Quân nán lại trên đường, cố gắng trước khi mưa xuống đến được trạm tiếp theo là Cư Sào.

Ngoài ra, Ngô Lương còn cho người làm trước biện pháp chống mưa đơn giản cho ba cỗ xe ngựa chở lương khô và vật phẩm, tránh gây ra những tổn thất không cần thiết do mưa.

"Chuyện này…" Thấy những biện pháp chống mưa được làm trước trên ba cỗ xe ngựa, nói trắng ra là phủ một lớp cỏ khô dày hình vòm, trong lòng Vu Cát càng thêm nghi hoặc.

Chẳng lẽ người này nói thật?

Nhưng trời quang mây tạnh thế này, sao cũng không giống có dấu hiệu mưa?

Chỉ là nếu không chắc chắn hôm nay có mưa, thì sao cần làm biện pháp chống mưa trước, trừ khi người này đầu óc có vấn đề… Ngô Lương mặc kệ ông ta có tin hay không, lại tiếp tục cười nói đùa: "Nếu lão tiên sinh trước đây nói có duyên với ta, vậy ta cũng kết một thiện duyên với lão tiên sinh, xin đợi một chút." Nói xong, Ngô Lương dừng bước đứng tại chỗ, rồi ra vẻ nhắm mắt lại, giơ tay phải lòng bàn tay hướng lên, ngón tay cử động lung tung bấm tính mấy cái.

Rồi lại đột ngột mở mắt ra, vẻ mặt kinh ngạc nhìn về phía Vu Cát.

Nói thật, cũng may là bây giờ Phường Nhân Quân không có Tào Bẩm, nếu không Ngô Lương thật không dám chơi như vậy.

Lỡ như Tào Bẩm truyền những "thần tích" như "biết bấm độn" của hắn đến tai Tào lão bản, Tào lão bản e rằng sẽ suy nghĩ lung tung, đến lúc đó hắn thật không dễ giải thích, chuyện chắc chắn sẽ ngày càng phiền phức.

Đây chính là lợi ích của việc một mình quản lý Phường Nhân Quân, bây giờ Phường Nhân Quân là một lời của hắn, hắn muốn chơi thế nào thì chơi, muốn lập quy củ gì thì lập, muốn "khai quật bảo vệ" thế nào thì khai quật bảo vệ thế đó.

Chỉ cần mang về được hoàng kim, Tào lão bản sẽ không hỏi nhiều, càng không nghe được những chuyện kỳ quái.!

Thấy Ngô Lương nhìn mình như vậy, trong lòng Vu Cát hơi căng thẳng.

Thủ pháp chiêm bốc của người trẻ tuổi này tuy không phổ biến, nhưng thần thái và tiết tấu này sao lại quen thuộc đến vậy… đúng rồi, bình thường ông ta "chiêm bốc" cho người khác cũng như vậy, đặc biệt là vẻ mặt "kinh ngạc" này quả thực giống hệt!

Cho nên… Vu Cát đang thầm nghĩ, thì đã nghe Ngô Lương bắt đầu nói, ngay cả vẻ mặt "trịnh trọng" cũng giống hệt như khi ông ta "chiêm bốc" cho người khác: "Lão tiên sinh, ông nay đã gần chín mươi tuổi, tuy quả thực có mệnh trường thọ, nhưng trong mệnh lại có một tử kiếp, ta vừa bấm ngón tay tính, tử kiếp này của ông là ở phía đông… ông nếu tin lời ta, muốn đi đâu cũng được, nhưng tuyệt đối đừng đến Ngô Hội, nếu không trong vòng vài năm tử kiếp tất ứng!

Lời đã nói hết, cáo từ!" Nói xong những lời này, Ngô Lương lại

chắp tay với Vu Cát, quả quyết dẫn người tiếp tục lên đường.

Cú "bấm ngón tay tính" này của hắn thực ra có chút tính chất chơi khăm, đem sự kiện lịch sử có thật cố ý nói ra như vậy, bây giờ không có bằng chứng gì, Vu Cát lúc này cũng chưa chắc đã tin.

Cho nên hắn cũng không mong Vu Cát bây giờ sẽ có biểu hiện gì với mình.

Chỉ cầu Vu Cát lúc bị Tiểu Bá Vương Tôn Sách xử tử, đột nhiên nhớ lại từng có một vị "thần nhân" dự đoán tử kiếp của mình, trong lòng kinh ngạc hoặc hối hận một chút là được.

Dĩ nhiên, cũng có thể tiện thể dọa lão già này một phen.

Nếu lão già này nghe lời hắn mà lo lắng không dám đến Ngô Hội, thì cũng sẽ thấp thỏm lo âu một thời gian, cảm giác đó không dễ chịu chút nào, coi như là đáp trả việc ông ta vừa rồi đến lừa gạt mình.

Mặc dù… cũng gián tiếp cứu mạng ông ta, coi như là kết thiện duyên vậy.

"Ngươi lại lên cơn rồi à?" Ngô Lương đi phía trước, Bạch Tinh Tinh luôn ở bên cạnh nghe, lại nhanh chân đuổi theo, vẻ mặt tò mò hỏi.

Nàng chỉ tin vào thần thông lên cơn bất chợt của Ngô Lương, dù sao lúc đầu Ngô Lương "lừa" Trình Dục, nàng cũng ở bên cạnh nghe.

Nhớ lúc đó Ngô Lương chỉ nói nhỏ mấy câu với Tào Bẩm, liền nói Tuân Úc và Trình Dục nghe xong nhất định sẽ đến mời hắn, kết quả không bao lâu sau khi họ đang ăn uống ở quán rượu, quả nhiên có người đến mời, mà còn là Tuân Úc và Trình Dục đích thân đến, quả thực thần kỳ… "Ta đùa lão già đó thôi, thế mà ngươi cũng tin?" Ngô Lương vừa mới chơi khăm xong, tâm trạng rất tốt, cười nói.

"Ngươi đúng là vô lại hết chỗ nói, sao ngay cả lão nhân gia cũng

lừa!" Bạch Tinh Tinh lập tức không còn lời nào để nói, đảo mắt một cái nói.

"Ha ha ha, ông ta lừa ta trước…" Ngô Lương cười đến nỗi mắt híp lại.

Kết quả lời còn chưa nói xong.

"Công tử!

Công tử xin hãy dừng bước một lát!" Sau lưng đột nhiên truyền đến tiếng gọi của Vu Cát.

Nghe thấy tiếng, Ngô Lương và Bạch Tinh Tinh quay đầu nhìn lại, thì thấy Vu Cát đang chạy lon ton đuổi theo, thậm chí còn không cần dùng cây gậy nhỏ của mình, chân cẳng nhanh nhẹn thật không giống một lão giả gần chín mươi tuổi.

"Bảo ngươi làm trò, bị phát hiện rồi chứ, lão tiên sinh đến tính sổ với ngươi rồi." Bạch Tinh Tinh bĩu môi nói.

"Ngươi điếc à?

Không nghe thấy ông ta nói với ta 'xin' sao?

Còn vẻ mặt tôn kính này nữa, sao cũng giống như đến cảm ơn ta vậy?" Ngô Lương không cho là đúng nói, trong lòng lại nghĩ, không lẽ trùng hợp lão già này đang định đến Ngô Hội phát triển nghiệp vụ?

Trong lúc nói chuyện, Vu Cát đã đến trước mặt Ngô Lương, tuổi tác dù sao cũng đã lớn, thở hổn hển nửa ngày không nói nên lời.

Ngô Lương cũng không vội, chỉ vẻ mặt điềm nhiên nhìn ông ta.

Lúc này, trong lòng Vu Cát đang kinh ngạc không nói nên lời.

Ngô Lương không biết, Vu Cát khi "bố đạo" không bao giờ tiết lộ tuổi thật của mình.

Nếu có người hỏi, ông ta chỉ nói mình đã ngoài trăm tuổi, dù sao hai chữ số và ba chữ số mang lại chênh lệch tâm lý rất lớn cho người khác, giống như các trung tâm thương mại đời sau định giá luôn là 99, 98, chưa bao giờ ghi 102, 101, cũng cùng một đạo lý, đây là một thủ đoạn marketing rất phổ biến.

Người thời đại này, đặc biệt là những người thường xuyên "bố đạo" như Vu Cát cũng đã hiểu đạo lý này.

Cho nên, khi Ngô Lương nói thẳng ra ông ta gần chín mươi tuổi, Vu Cát đã giật mình.

Nhưng những lời tiếp theo của Ngô Lương, càng khiến ông ta kinh ngạc hơn.

Bởi vì ông ta từ chối việc "tìm mộ tổ" của Ngô Lương, chính là vì định gần đây sẽ đến Ngô Hội.

Không lâu trước đó, một gia chủ sĩ tộc ở Ngô Hội từng được ông ta bố đạo đã gửi một bức thư, trong thư nói rõ gần đây sẽ chuyên trình phái người đến đây đón ông ta đến Ngô Hội, coi ông ta như thượng khách để phụng dưỡng kết duyên.

Chỉ vì vị gia chủ đó khi đi qua Đồng Thành đã bị nhiễm phong hàn.

Vu Cát tình cờ gặp, liền bố đạo cho ông ta một lần, rồi lại bảo ông ta bỏ ra một khoản tiền lớn mua giấy, đích thân vẽ bùa đốt hòa vào nước cho uống… không ngờ vị gia chủ đó sau khi uống nước bùa lại thật sự khỏi bệnh trên đường về, thế là liền hoàn toàn tin vào đạo của ông ta.

Cho nên nếu không có gì bất ngờ, Vu Cát đáng lẽ sẽ rất nhanh chóng đến Ngô Hội hưởng phúc.

Đây chính là cú sốc thứ hai của Vu Cát!

Hai chuyện này bất kể chuyện nào, ngoài ông ta ra tuyệt đối không

thể có người nào biết, lại bị một người trẻ tuổi chưa từng quen biết nói trúng phóc.

Điều này sao có thể không khiến ông ta kinh ngạc, muốn không tin cũng khó!

Một lát sau, Vu Cát cuối cùng cũng thở đều, mặt hơi hồng, vẻ mặt kích động nói: "Không ngờ công tử có thiên phú như vậy, lại thật sự học được thuật chiêm bốc trong thần thư, bấm ngón tay một cái liền tính ra tử kiếp của lão phu, lão phu bội phục, bội phục vô cùng, xin nhận của lão phu một lạy!" "?!" Bạch Tinh Tinh lập tức ngẩn người, đôi mắt đẹp hơi uất ức nhìn về phía Ngô Lương.

Còn nói ngươi không lên cơn, tên vô lại nhà ngươi sao chưa bao giờ nói một lời thật, ta thật là ngốc hết chỗ nói, sao lại tin lời ma quỷ của ngươi!

Gâu gâu gâu!

Gâu gâu gâu!

Gâu gâu gâu!

Được rồi, từ hôm nay trở đi, ta mà còn tin ngươi một câu… Thôi bỏ đi!

Trong lòng Ngô Lương cũng khá kinh ngạc, nhưng Vu Cát đã không thể dùng thuật Kham Dư để suy ngược vị trí lăng mộ, Ngô Lương tự nhiên cũng không có hứng thú gì với ông ta, chỉ điềm nhiên cười nói: "Lão tiên sinh không cần đa lễ, những gì có thể nói ta đã nói hết rồi, còn quyết định thế nào là chuyện của lão tiên sinh, nếu lão tiên sinh không có việc gì khác, chúng ta còn phải tranh thủ lúc trời chưa mưa nhanh chóng lên đường, thực sự không thể nói chuyện nhiều với lão tiên sinh." "Công tử khoan đã, lão phu chỉ muốn hỏi một câu, thuật chiêm bốc của công tử rốt cuộc đã nắm vững đến mức nào?" Vu Cát

vội vàng hỏi lại, đôi mắt tràn đầy hy vọng.

“Bình thường thôi, cũng giống như thuật Kham Dư của tiên sinh, lô hỏa thuần thanh vậy.” Ngô Lương cười châm chọc lại.

“Lão phu mặt dày, xin công tử chỉ điểm thuật chiêm bốc, để trao đổi, lão phu nguyện tìm mộ tổ cho công tử, và sẽ dạy thuật Kham Dư này cho công tử!” Vu Cát lập tức lạy nói, “Nếu công tử cảm thấy chưa đủ, còn có yêu cầu gì xin công tử cứ nói, lão phu nhất định sẽ toàn lực đáp ứng!” Đối với ông ta, thứ thực dụng nhất trong “việc kết duyên” chính là thuật chiêm bốc có thể dự đoán tương lai.

Còn thuật Kham Dư… xem phong thủy nhà ở và mộ phần, cũng chỉ có thể kiếm cơm qua ngày, thực sự không thể so sánh với thuật chiêm bốc.

“Hử?” Nghe lời của Vu Cát, Ngô Lương bèn dừng bước.

Lẽ nào lão già này thật sự nắm giữ Kham dư chi thuật?

Và còn thật sự có bản lĩnh giúp hắn suy ngược ra vị trí lăng mộ?

Nhìn vẻ mặt thành tâm thành ý của Vu Cát, Ngô Lương vừa kinh ngạc vừa có chút tin tưởng...

Dù sao, cũng như lời lão nói, Kham dư chi thuật khác với các phương thuật khác, đây là một môn "khoa học" có dấu vết để lần theo, chỉ cần nắm vững quy luật trong đó, việc "phân kim định huyệt" như trong miêu tả của hậu thế là hoàn toàn có thể.

Nó không huyền ảo như thuật chiêm bốc, tịch cốc, thực khí, phản thần... mà hắn đang giả vờ biết.

Nhưng, Ngô Lương lại không tin tưởng con người Vu Cát.

Không phải hắn lo Vu Cát sẽ đi rêu rao khắp nơi những việc Phường Nhân Quân đã làm, làm bại hoại danh tiếng của Tào lão bản.

Danh tiếng của Tào lão bản ở phương diện này vốn chẳng cần ai bôi nhọ, đã là chuyện mà người đời sau ai cũng biết.

Thậm chí không lâu sau ở thời đại này đã có một học sĩ tên Trần Lâm công bố một bài hịch văn, công khai lên án tội ác của Tào lão bản khi đặc biệt lập ra chức Phát Khâu Trung Lang Tướng, Mô Kim Hiệu Úy, đi trộm mộ khắp nơi...

Còn về việc bị lộ ra sao thì khó nói, binh sĩ Phường Nhân Quân, các quan viên biết nội tình, tóm lại không thể bịt miệng được tất cả những người biết chuyện.

Chương 87

Lúc ấy Tào lão bản đang khổ sở vì chứng đau đầu, bệnh phát trên giường, nằm đọc hịch văn của Trần Lâm mà kinh hãi toát mồ hôi lạnh, đột nhiên ngồi bật dậy, chứng đau đầu liền khỏi hẳn.

Ngươi xem, ngược lại còn thành một chuyện tốt.

Sau này Tào lão bản cũng chẳng hề so đo chuyện đó.

Sau khi con trai của Viên Thiệu là Viên Thượng bị tiêu diệt hoàn toàn, Trần Lâm người viết bài hịch đã quy thuận Tào lão bản, Tào lão bản vẫn dùng y như thường, thậm chí còn khen hịch văn y viết rất hay, lệnh cho y quản lý việc ghi chép, chuyên soạn thảo công văn quân quốc cho mình.

Vì vậy, Ngô Lương thực ra không lo Tào lão bản sẽ trừng phạt hắn vì chuyện Phường Nhân Quân bị bại lộ.

Một đại kiêu hùng như Tào lão bản, trên người có bao nhiêu chuyện bị người ta chỉ trích, nợ nhiều không lo, sao còn để tâm đến một chuyện nhỏ nhặt không đáng kể như vậy?

Hắn chủ yếu lo cho an nguy của chính mình.

Trộm mộ là một việc có hệ số rủi ro rất cao.

Thời nay chiến loạn, quần hùng cát cứ, ngoài việc phải cẩn thận với địch quân phe đối lập, cùng các cơ quan cạm bẫy phòng trộm của chủ mộ, còn phải đặc biệt cẩn thận với chính đồng đội của mình!

Có câu "Tài bạch động nhân tâm".

Lòng người cách lớp da, khi có một đống vàng bạc châu báu bày ra trước mắt, khó tránh khỏi có kẻ tâm thuật bất chính nảy sinh ý đồ xấu, đặc biệt là những người cùng xuống mộ, đến lúc đó không đề

phòng được sẽ gặp nguy cơ lớn.

Như Điển Vi và Bạch Tinh Tinh.

Một người là danh tướng lịch sử biết rõ gốc gác, nổi tiếng trung thành không hai lòng.

Người còn lại là một Thủ mộ nhân thẳng tính, hơn nữa lại có điểm yếu chí mạng nằm trong tay mình...

Vị trí cụ thể và các cơ quan hiện tại của lăng mộ Quảng Xuyên Vương Lưu Khứ, cho dù hắn có bị hại chết, cũng có thể sắp xếp người đi trước tiêu diệt toàn bộ Thủ mộ nhân, đồng thời phá hủy hoàn toàn lăng mộ đó.

Vì vậy có thể tuyệt đối tin tưởng.

Nhưng Vu Cát lại thuộc loại giang hồ phương sĩ nói mười câu chỉ tin được nửa câu, ghi chép về nhân phẩm của lão trong lịch sử cũng rất ít, mà những ghi chép trong chính sử lại hơi có xu hướng tiêu cực...

Đối với một người như vậy, trước khi nắm được tử huyệt của lão, thực sự không thể cho quá nhiều tín nhiệm.

Nếu không chính là vô trách nhiệm với tính mạng và sự nghiệp của mình!

Vì vậy, dù Ngô Lương có định dùng lăng mộ Hải Hôn Hầu để kiểm chứng Kham dư chi thuật của Vu Cát, cũng sẽ không dễ dàng tin tưởng lão, càng không thể nhanh chóng để lão gia nhập Phường Nhân Quân cùng xuống mộ.

Thậm chí, Ngô Lương nghĩ, hay là chỉ kiểm chứng Kham dư chi thuật của lão trước?

Sau đó cho binh sĩ đưa lão rời khỏi hiện trường để giám sát, hoàn

toàn không cho lão biết Phường Nhân Quân rốt cuộc đã làm gì, tránh xảy ra sự cố trên đường về, như vậy là an toàn nhất.

Thế là. "Chuyện này có gì khó?" Ngô Lương cười hì hì nói: "Có điều trước đó, lão tiên sinh phải giúp ta tìm được mộ tổ tiên đã, nếu không ta vẫn còn chút nghi ngờ về Kham dư chi thuật của lão tiên sinh." "Đó là lẽ dĩ nhiên." Vu Cát gật đầu. "Ngoài ra, e rằng lão tiên sinh phải phụng sự cho ta ít nhất ba năm.

Đương nhiên ba năm này sẽ không lãng phí, ta sẽ truyền thụ cho lão tiên sinh một môn bí quyết minh tưởng độc nhất.

Không giấu gì lão tiên sinh, năm xưa ta mất đúng ba năm mới khai được thiên nhãn, nhập môn bí thuật chiêm bốc." Ngô Lương lại cười nói: "Đợi lão tiên sinh khai được thiên nhãn, ta sẽ truyền thụ từng yếu lĩnh của bí thuật chiêm bốc, quyết không nuốt lời." Ngô Lương giỏi nhất là thuận nước đẩy thuyền, nếu đã Vu Cát đã nói lão có thể đưa ra bất kỳ yêu cầu nào, Ngô Lương đương nhiên sẽ không khách khí.

Còn về ba năm sau...

Thiên mệnh!

Tư chất!

Vừa rồi Vu Cát đã nhắc đến hai yếu tố quan trọng nhất để "thành tiên", nếu thiên mệnh và tư chất của Vu Cát thật sự không đủ, Ngô Lương cũng đành chịu, phải không?

Còn về Kham dư chi thuật của Vu Cát, Ngô Lương thực ra cũng không chắc mình có "thiên mệnh" và "tư chất" để học hay không.

Tóm lại, cứ cố hết sức vậy.

Còn vì sao đời sau cũng có , nhưng những nhà khảo cổ học danh tiếng xem qua lại không thể nắm bắt được yếu lĩnh của Kham dư chi thuật, Ngô Lương cảm thấy có thể liên quan đến sự truyền thừa.

Nghe nói sách này lúc ban đầu có tổng cộng 170 quyển, kết quả lưu truyền đến thời Tống Nguyên đã không còn nguyên vẹn.

Cuối cùng lưu lạc đến đời sau, chỉ còn lại bản tàn tổng cộng 67 quyển, trong đó còn có 10 quyển hoàn toàn không phải, mà là .

Cứ thế mãi cho đến năm 1960, mới được người ta vừa biên vừa chép vá víu lại, miễn cưỡng khôi phục được hình dáng 170 quyển.

Nhưng đây đã không còn là bản gốc.

Tương đương với bí tịch giả lưu truyền trong truyện võ hiệp, tu luyện không thành thì thôi, còn có thể dẫn người ta lầm đường lạc lối. "Đa tạ công tử." Vu Cát rất dứt khoát gật đầu đồng ý, rồi nói tiếp: "Thực ra năm xưa lão phu đọc hiểu hoàn toàn chương về Kham dư chi thuật, cũng dùng mất đúng ba năm, còn để lĩnh hội thông suốt các yếu lĩnh thì càng tốn thời gian và công sức hơn." Quả nhiên già mà không chết là thành giặc a!

Ta cho ngươi ba năm, mẹ nó ngươi cũng cho ta ba năm, không chịu thiệt chút nào!

Vậy chúng ta cứ chờ xem.

Xem ai có thể cười đến cuối cùng!

Ngô Lương thầm mắng trong lòng, nhưng không biểu lộ ra ngoài, toe toét miệng cười ha hả: "Nếu đã vậy, người đâu, dành một chỗ trên xe ngựa cho lão tiên sinh, đừng để lão tiên sinh mệt mỏi!" "Vậy đa tạ công tử chiếu cố." Vu Cát cũng không khách sáo chờ lên xe, tuổi lão đã cao, chân cẳng quả thực không theo kịp bước chân của Phường Nhân Quân. "À phải rồi, còn một chuyện nữa." Ngô Lương bỗng nhớ ra điều gì đó, cười gian, nhướng mày nói nhỏ với Vu Cát: "Lão tiên sinh, không biết phòng trung chi thuật ngài thông thạo bao nhiêu?" "Phòng trung" ở đây không chỉ đơn thuần là chuyện đó, mà là một thuật

cường thân kiện thể, yếu lĩnh của nó nằm ở "hoàn tinh bổ não".

Còn có một cách nói thông tục hơn: "Muốn không già, hoàn tinh vào não." Nói trắng ra là khi làm chuyện ấy, nếu nắm vững yếu lĩnh và bí quyết, không những không hại thân thể, ngược lại còn có thể vừa hưởng thụ vừa kéo dài tuổi thọ, có một chút ý tứ "thái âm bổ dương". "Cái này...

Thật không dám giấu, cũng chỉ nắm được chút da lông." Lúc này Vu Cát đã coi Ngô Lương là "người trong nghề", nên không nói những lời úp mở như với người thường nữa. "Tới tới tới, dù chỉ là da lông cũng xin lão tiên sinh nói chi tiết cho ta, về đạo này ta thực sự không biết gì cả." Ngô Lương dứt khoát đỡ Vu Cát lên xe ngựa, còn mình thì cố chen vào ngồi cạnh, ra vẻ một học sinh "khiêm tốn cầu học"... ...

Chín ngày sau.

Phường Nhân Quân đã đến thành Dự Chương, dùng ít lương thực đổi lấy một sân viện khá đơn sơ để tạm trú.

Dương Vạn Lý và những người khác cũng trở về đúng giờ, sáng sớm đã gặp mặt người Ngô Lương cử đến cổng bắc tiếp ứng, cùng nhau trở về báo cáo thông tin do thám được trong chuyến đi này. "Lời nguyền ác độc?" Nghe Dương Vạn Lý nói ra từ này, Ngô Lương khẽ nhíu mày.

Dương Vạn Lý gật đầu, nghiêm mặt nói: "Không sai, ta nghe hương dân địa phương nói, nhiều năm trước khi Lưu Hạ bị giáng làm Hải Hôn Hầu, đã dẫn 4000 thực ấp đến quận Dự Chương lập quốc." "Thời kỳ đầu lập quốc, để xây dựng thành trì và an trí cho mình cùng 4000 thực ấp, Lưu Hạ đã cưỡng chiếm một vùng đất đai màu mỡ lớn mà hương dân đang canh tác, vì vậy hương dân địa phương rất bất mãn, cuối cùng đã liên kết lại để chống lại Lưu Hạ." "Sau đó Lưu Hạ dâng thư xin cứu binh, trong lúc trấn áp hương dân địa phương đã tàn

sát dã man, rồi ném hết thi thể xuống hồ, gần như nhuộm đỏ cả nước hồ." "Cũng từ lúc đó, lời nguyền ác độc xuất hiện." "Khi quân Hán đang ném thi thể xuống hồ, bầu trời đột nhiên biến sắc, mặt đất rung chuyển theo, nước hồ màu đỏ rực bỗng nhiên sôi trào, không lâu sau trên mặt hồ hình thành một đám mây khí màu trắng, mờ ảo như tiên cảnh." "Ngay sau đó là một tiếng nổ lớn, một cột nước rồng cao đến mấy chục trượng từ mặt đất dựng lên!" "Vài hơi thở sau, mấy ngàn quân Hán đều ngã xuống đất, khi mọi người phát hiện thì những binh lính đó đã không còn hơi thở, chỉ còn lại đầy đất thi thể, trên người họ không thấy bất kỳ vết thương nào, vẻ mặt cũng rất bình tĩnh, phảng phất như trong khoảnh khắc đã bị một sức mạnh nào đó không ai biết hút mất hồn phách." "Ngoài ra, cá tôm rùa cua trong hồ cũng chết sạch, nổi trắng một mảng trên mặt hồ." "Hương dân địa phương nói, đây chắc chắn là vì Hải Hôn Hầu Lưu Hạ làm nhiều việc bất nghĩa, chọc giận trời cao, nên trời mới phái thần tiên xuống hút hồn phách của những kẻ trợ trụ vi ngược, ngay cả những con cá tôm rùa cua ăn xác mà béo cũng không có kết cục tốt đẹp." "Sau khi Lưu Hạ chết, hai người con trai của ông ta cũng chết đột ngột ngay sau khi nhận được chiếu thư kế vị, cuối cùng dẫn đến việc nước Hải Hôn bị xóa sổ." "Các hương dân nói, đây cũng là do những việc làm trái với đạo trời của Lưu Hạ trước đó." "Khi trời cao phái thần tiên xuống hút hồn những kẻ trợ trụ vi ngược, đã giáng lời nguyền ác độc lên huyết mạch của Lưu Hạ và nước Hải Hôn, không chỉ quốc vận đã tận, mà huyết mạch kế thừa tước vị Hải Hôn Hầu cũng sẽ không có kết cục tốt đẹp." Nói đến đây, Dương Vạn Lý nuốt nước bọt, dừng một chút rồi mới quay về chủ đề chính: "Ta đã dò hỏi rõ ràng, phía bắc quận Dự Chương khoảng hai trăm dặm, trong phạm vi trăm dặm chỉ có một cái hồ này.

Cái hồ này hiện nay được gọi là Linh Hồ, hương dân địa phương cho rằng hồ này được linh khí do thần tiên hạ phàm để lại che chở,

nếu gặp chuyện bất bình, hoặc cầu mưa cầu con, sẽ đến bên hồ tế bái cầu nguyện, hiện đã hình thành một phong tục." "Chỉ là sau khi Hải Hôn Hầu Lưu Hạ chết có được chôn ở đây hay không thì không ai biết, những hương dân đó đều không nói được, hỏi cũng như không..." Emmm...

Nghe xong lời của Dương Vạn Lý, Ngô Lương trầm ngâm một lát rồi hỏi: "Sau này chuyện 'thần tiên hạ phàm' đó có từng xuất hiện lại không?" Nếu hồ này bây giờ gọi là Linh Hồ, mà trong phạm vi trăm dặm chỉ có một cái hồ duy nhất, vậy chắc sẽ không sai, lăng mộ Hải Hôn Hầu chắc chắn ở đây.

Vì vậy vấn đề mấu chốt bây giờ là cái hồ kỳ quái này, phải tìm hiểu rõ xem nó có mánh khóe gì.

Nếu không, lúc Phường Nhân Quân đến bên hồ đào mộ, cái hồ quái dị này đột nhiên lại xảy ra dị tượng một lần nữa, không chỉ Phường Nhân Quân sẽ bị tiêu diệt toàn quân một cách khó hiểu, mà e rằng chính hắn cũng khó thoát, chết không rõ nguyên do. "Sau đó lại xuất hiện hai lần." Dương Vạn Lý gật đầu nói: "Một lần là không lâu sau khi Hải Hôn Hầu đời thứ ba Lưu Bảo Thế kế vị.

Lưu Bảo Thế thấy phong cảnh Linh Hồ tươi đẹp, định xây nó thành một biệt viện, nhưng mới xây được một nửa thì lại xuất hiện dị tượng tương tự, mấy trăm công tượng không một ai sống sót, không lâu sau, nước Hải Hôn lại bị xóa sổ." "Lần khác là không lâu sau khi Hải Hôn Hầu đời thứ tư Lưu Hội Ấp lên ngôi.

Người này không làm chuyện gì trời oán người giận, cũng không có ý đồ gì với Linh Hồ, thậm chí còn định tuân theo truyền thống đã hình thành của hương dân, dẫn người đến Linh Hồ cầu mưa tế bái." "Chỉ tiếc là pháp đàn mới xây được một nửa, Linh Hồ lại xuất hiện dị tượng, không chỉ công tượng chết một cách khó hiểu, mà ngay cả một

số hương dân vây xem cũng bị hút mất hồn phách." "Không lâu sau, nước Hải Hôn lại bị xóa sổ, từ đó thiên hạ không còn cái tên nước Hải Hôn nữa." "Có hương dân nói, đây cũng là do lời nguyền ác độc mà trời cao giáng xuống nước Hải Hôn." "Huyết mạch của Lưu Hạ đều là những kẻ tội ác sâu nặng, trời cao không muốn nhận tế bái của họ, vì vậy mới giáng dị tượng để bảo họ tránh xa Linh Hồ, không được đến gần nửa bước." Nói như vậy...

Nghe Dương Vạn Lý miêu tả, Ngô Lương đã bắt đầu suy luận quy luật trong đó.

Khi Hải Hôn Hầu đời đầu Lưu Hạ đến lập quốc là năm 63 TCN.

Nước Hải Hôn lần thứ hai bị xóa sổ, trong ấn tượng hẳn là vào khoảng năm 8 SCN.

Lần thứ ba bị xóa sổ hoàn toàn, hình như là vào khoảng năm 104 SCN.

Năm 63 TCN → Năm 8 SCN → Năm 104 SCN.

Khoảng cách lần lượt là 71 năm và 96 năm.

Nếu trừ đi sai số thời gian từ lúc Linh Hồ xuất hiện dị tượng đến khi nước Hải Hôn bị xóa sổ, có thể suy ra khoảng cách thời gian giữa các lần là trên 50 năm và dưới 100 năm.

Ngoài ra, mỗi lần Linh Hồ xuất hiện dị tượng tuy có vẻ khó hiểu, nhưng thực ra đều có một điểm chung: ném thi thể xuống hồ, xây dựng lăng viên, dựng đàn tế.

Nói cách khác, thực ra đều bị ngoại giới xâm nhiễu...

Suy luận những quy luật này trong lòng, Ngô Lương đột nhiên có chút lo lắng.

Hiện nay là năm 193 SCN, cách lần cuối cùng Linh Hồ xuất hiện

dị tượng đã 89 năm, dường như đang nằm trong khoảng thời gian xuất hiện dị tượng mà hắn suy luận ra.

Mà lần này, hắn dẫn Phường Nhân Quân đến đây, đã muốn khai quật lăng mộ Hải Hôn Hầu, vậy thì chắc chắn sẽ động thổ thi công!

Điều này đối với Linh Hồ mà nói, tự nhiên cũng được coi là một loại xâm nhiễu từ ngoại giới...

Liệu có gây ra dị tượng đáng sợ đó không?

Dù cho đời sau nơi này đã được xây dựng thành Bảo tàng di chỉ nước Hải Hôn, và lịch sử cũng chưa từng ghi chép về việc Linh Hồ xuất hiện dị tượng, đời sau càng không có, nhưng không thể không phòng bị! --- Tuy nhiên, hiện tại mà nói, Ngô Lương vẫn chưa tận mắt thấy Linh Hồ, cũng chưa tìm hiểu qua môi trường địa mạo ở đó, nói gì cũng còn quá sớm.

Việc cần làm bây giờ là nhanh chóng dẫn Phường Nhân Quân đến Linh Hồ, thực địa khảo sát một phen ở khu vực gần đó, xem có thể phát hiện ra manh mối nào khác không, như vậy mới có khả năng phán đoán nguyên nhân thực sự của việc Linh Hồ "hút hồn người".

Hai ngày sau, Phường Nhân Quân cuối cùng đã đến Linh Hồ.

Nhân lúc binh sĩ nghỉ ngơi chỉnh đốn, Ngô Lương dẫn theo Điển Vi, Bạch Tinh Tinh, Dương Vạn Lý và Vu Cát bốn người cùng đến bên hồ xem xét tình hình.

Chương 88

"Lão tiên sinh, mộ tổ của nhà ta hẳn là ở khu vực gần đây, phiền lão tiên sinh thi triển Kham dư chi thuật giúp ta dò xét một phen, cảm kích không cùng." Vừa quan sát địa mạo, thảm thực vật ven hồ và tình hình trong hồ, Ngô Lương vừa cố ý thăm dò Vu Cát. "Công tử nói đùa rồi, nơi đây địa thế bằng phẳng rộng lớn, lão phu không thể quan sát phong mạo sa thủy gần đây, thực sự không thể thi triển Kham dư chi thuật." Vu Cát liếc nhìn Ngô Lương một cái, quay đầu chỉ về một sườn núi cách đó hai dặm, thản nhiên cười nói: "Nhưng ngọn núi nhỏ kia cao đến mấy chục trượng, nếu có thể lên đến đỉnh núi, lão phu có thể bao quát toàn bộ phong mạo sa thủy nơi đây, đến lúc đó mới có thể thi triển Kham dư chi thuật để chỉ rõ mộ huyệt cho công tử." Ngô Lương nhìn theo hướng tay chỉ của Vu Cát, quả nhiên thấy một ngọn núi nhỏ cao khoảng 150 mét.

Một mặt núi khá dốc, một mặt hơi thoai thoải, đi lên từ phía thoai thoải chắc không quá khó.

Đối với cách nói của Vu Cát, Ngô Lương đương nhiên đồng tình.

Căn bản của Kham dư chi thuật là quan sơn quan thủy, nếu vừa rồi Vu Cát nghe xong lời hắn mà không nói hai lời liền thi triển Kham dư chi thuật tại chỗ, vậy chắc chắn lại đang nói dối.

Nếu vậy, Vu Cát này dù có bản lĩnh đến đâu cũng không thể dùng được.

Ngô Lương sẽ dứt khoát bảo Điển Vi ném lão già này xuống hồ cho chìm nghỉm, sau đó đuổi đi không nói thêm một lời thừa thãi nào. "Vậy làm phiền lão tiên sinh rồi." Ngô Lương cười cười, rồi ngước mắt nhìn ra giữa hồ.

Lúc này Linh Hồ không khác gì những hồ nước bình thường, nước hồ trong xanh, sóng biếc gợn lăn tăn.

Một vài con chim nước đang lượn vòng trên không, giữa hồ có không ít vịt trời thong dong bơi lội, lúc thì lặn xuống, lúc thì nổi lên, lúc nào cũng có thu hoạch.

Ngay cả dưới đám cỏ nước ven bờ, cũng có thể thấy những đàn cá nhỏ vui vẻ bơi lội, cảm nhận có người đi qua liền bơi tán loạn.

Thật là một bức tranh nguyên thủy với cảnh sắc tươi đẹp. "Tinh Tinh, ta hơi thèm rồi, giúp bắt mấy con chim nước về ăn đi?" Nhìn những con vịt trời béo mập giữa hồ, Ngô Lương cười hắc hắc nhìn về phía Bạch Tinh Tinh. "Ngươi muốn ăn thì tự đi mà bắt, hỏi ta làm gì?" Bạch Tinh Tinh lườm một cái, khịt mũi nói. "Hỗn xược!

Ngươi nói chuyện với lang quân như vậy sao?

Thật không biết điều!" Ngô Lương quát một tiếng, nhưng trên mặt không có vẻ gì không vui, mà tiếp tục nói: "Chẳng phải thấy ngươi bắt sẽ đỡ tốn sức hơn sao, lẽ nào ngươi nghĩ ta không bắt được à?

Được, được được, đây là do ngươi không bắt đấy nhé, đừng trách ta không cho ngươi cơ hội, lát nữa món ăn độc môn 'Khiếu Hoa Thủy Điểu' của ta ra lò sẽ không cho ngươi ăn một miếng nào, chỉ có ta, Điển Vi, Dương Vạn Lý và lão tiên sinh ăn thôi!" "Ngươi nói chim gì?" Bạch Tinh Tinh lập tức quay đầu lại hỏi với vẻ nghi hoặc, đồng thời không kìm được nuốt một ngụm nước mắt.

Ngô Lương tuy rất ít khi nấu ăn, đặc biệt là khi ở nhà, có "mỹ nhân" hầu hạ, hắn gần như cơm bưng nước rót.

Nhưng vẫn có vài lần Bạch Tinh Tinh may mắn được thưởng thức tay nghề của Ngô Lương.

Mùi vị quả thực ngon hơn những món ăn mà Bạch Tinh Tinh từng

ăn, chủ yếu là Ngô Lương không tiếc gia vị.

Các loại gia vị có thể tìm thấy ở thời đại này như hành, gừng, hoa tiêu, thù du, tỏi, nhục quế, sả... hắn đều không tiếc tay.

Thậm chí lần này đi về phía nam, hắn còn mang theo một túi bột gia vị nhỏ để phòng khi cần.

Mà món khiến Bạch Tinh Tinh nhớ nhất chính là món "heo sữa quay" đặc chế của Ngô Lương.

Vừa dùng than củi từ cây ăn quả để quay, vừa phết mật mía lên da heo, quay ra ngoài giòn trong mềm, ăn vào khiến người ta nhớ mãi không quên, không nhịn được mà mút ngón tay.

Thêm vào đó, lần này đi về phía nam đã gần hai tháng, trên đường chủ yếu ăn bánh khô và lương khô, nấu cháo kê, chỉ thỉnh thoảng đến thành thị nghỉ ngơi mới được ăn một bữa ra hồn, miệng Bạch Tinh Tinh cũng sắp nhạt như chim rồi.

Bây giờ đột nhiên nghe Ngô Lương lại nói ra một phương pháp nấu nướng chưa từng nghe qua, Bạch Tinh Tinh tức thì vì mấy con chim nước kia mà chảy nước mắt. "Khiếu Hoa Thủy Điểu.

Dù sao ngươi cũng không được ăn, hỏi nhiều làm gì?" Ngô Lương liếc nhìn nàng một cái, cố ý nói: "Điển Vi, ngươi đi lấy một cái nồi lại đây, chúng ta chuẩn bị bẫy chim." Cái gọi là "Khiếu Hoa Thủy Điểu" là từ do Ngô Lương tự phát minh, nguyên mẫu tham khảo "Khiếu Hoa Kê".

Thực ra phương pháp nấu nướng này đã có từ thời nhà Chu, một trong "bát trân" là "Pháo Đồn" chính là như vậy, dùng đất sét bọc heo sữa lại rồi đem nướng là thành món ăn.

Tuy nhiên đến triều Hán đã không còn thịnh hành cách ăn "không lên được mặt bàn" này nữa, vì vậy ngay cả trong dân gian cũng rất

hiếm thấy, hơn nữa lúc này cũng chưa có từ "khiếu hoa".

Còn về việc bẫy chim thì đơn giản hơn nhiều.

Một cái nồi, một cây gậy gỗ nhỏ, một sợi dây gai và một ít lương thực là đủ, việc này không làm khó được Ngô Lương, chỉ cần tốn chút thời gian.

Nhưng việc này cũng không cần Ngô Lương lo, Phường Nhân Quân có nhiều binh sĩ như vậy, gọi bừa hai người qua là có thể đảm nhiệm. "Đợi đã." Bạch Tinh Tinh vẻ mặt căng thẳng vội ngăn Điển Vi lại, khoảnh khắc sau trên mặt đã nở nụ cười rạng rỡ, đi tới khẽ lay tay áo Ngô Lương, nũng nịu nói: "Ai da gia chủ, ta chỉ đùa với ngài thôi mà, bắt mấy con chim nước thôi mà, sao ta lại có thể trái ý gia chủ chứ, chuyện nhỏ này cứ giao cho ta làm đi." "..." Trời đất có mắt, đây là lần đầu tiên Ngô Lương thấy bộ dạng này của Bạch Tinh Tinh.

Đến nỗi hắn thậm chí còn nghi ngờ, lần sau nếu hắn làm ra món gì ngon hơn, dùng nó để dụ dỗ cô nương này, chắc chắn có thể dễ dàng lên giường.

Emmm...

Bây giờ điều kiện không tốt lắm, đợi về rồi nhất định phải thử!

Đang nói chuyện thì. "Ùng ục...

ào!" Trong hồ đột nhiên truyền đến một tiếng nước động rất kỳ quái.

Đàn vịt trời đang thong dong bơi lội trên mặt hồ lập tức bị kinh động, vỗ cánh phần phật bay về phía xa. !?

Mấy người đi cùng vội nhìn ra giữa hồ, tưởng là có con cá lớn nào đó quẫy mình.

Nhưng người thực sự giật mình chỉ có Ngô Lương và Dương

Vạn Lý, để tránh gây hoảng loạn không cần thiết, Ngô Lương đã không công khai tin đồn "hồ dữ hút hồn".

Nhìn kỹ mới phát hiện, lúc này trong hồ có một chuỗi bong bóng khí màu trắng dường như đang nhanh chóng dâng lên từ đáy, khi bong bóng lên đến mặt hồ liền sôi lên thành một đóa hoa nước khổng lồ như nước sôi, từ lớn rồi nhỏ dần, cảnh tượng này trông có phần hùng vĩ. "Dưới này e rằng có cá lớn, ta nghe nói cá càng lớn thì bong bóng thở ra càng lớn càng nhiều." Bạch Tinh Tinh kinh ngạc nói: "Nhưng mà, những bong bóng này vừa lớn vừa nhiều, phải là con cá lớn cỡ nào chứ?

Hả?

Gia chủ, sao sắc mặt ngài khó coi vậy?" "Không sao, ta bẩm sinh nhát gan, bị dọa thôi." Ngô Lương cười cười nói.

Ban đầu hắn đã định gọi mọi người mau chạy thoát thân, nhưng thấy bong bóng chỉ có một chuỗi, nổi lên xong thì mặt hồ lại trở lại yên tĩnh, nên cuối cùng mới nhịn xuống.

Đồng thời, khi thấy cảnh này, kết hợp với những gì Dương Vạn Lý miêu tả trước đó, Ngô Lương lập tức có một phán đoán tương đối chắc chắn về dị tượng "hồ dữ hút hồn".

Chín phần mười đây không phải là ma quỷ tác quái, mà là một hiện tượng tự nhiên!

Theo hắn biết, đời sau có ba cái hồ giết người rất nổi tiếng có dị tượng tương tự như Linh Hồ.

Ba cái hồ giết người kinh hoàng đó, lần lượt tên là hồ Nyos, hồ Kivu và hồ Monoun.

Những hồ giết người kinh hoàng này đều đã xảy ra những vụ giết người quy mô lớn, những nạn nhân đó đều chết lặng lẽ trong tích tắc.

Lúc nghiêm trọng thậm chí có thể trong thời gian cực ngắn giết chết gần 1800 người và hơn 3500 gia súc trong 4 ngôi làng mà không có dấu hiệu báo trước.

Trên thi thể người chết không có vết thương, đừng nói là người chứng kiến hiện trường thảm họa sau đó, ngay cả chính người chết cũng không biết mình chết vì sao.

Ban đầu, người ta còn tưởng là một cuộc tấn công bằng vũ khí sinh hóa đáng sợ nào đó.

Nhưng sau khi các nhà khoa học nghiên cứu kỹ lưỡng, khả năng tấn công bằng vũ khí sinh hóa nhanh chóng bị loại trừ.

Bởi vì những nạn nhân này không chết vì bất kỳ loại virus hay bệnh tật nào, mà chết vì ngạt thở một cách khó hiểu.

Cuối cùng, hung thủ thực sự của những vụ giết người kỳ lạ này cũng được tìm ra, chính là những cái hồ giết người kinh hoàng này.

Những hồ này hoặc nằm trên miệng núi lửa, hoặc nằm trên các khe nứt đá của vỏ Trái Đất, như vậy carbon dioxide trong vỏ Trái Đất sẽ ngấm qua các khe nứt đá vào nước hồ.

Nhưng vì độ sâu của những hồ này khá lớn, tạo ra áp suất cực đại, nên lượng carbon dioxide thoát ra từ các khe nứt đá lại bị áp suất cao hòa tan vào nước hồ.

Cứ thế, qua nhiều năm tháng tích lũy, lượng carbon dioxide hòa tan và tích tụ dưới nước một ngày nào đó sẽ đạt đến giá trị giới hạn.

Lúc này cả cái hồ giống như một chai nước ngọt có ga đã được lắc mạnh.

Nếu không bị ngoại giới xâm nhiễu, có lẽ còn có thể miễn cưỡng duy trì sự cân bằng, nhưng nếu xảy ra chấn động tương đối mạnh, ví dụ như động đất, đá lở quy mô lớn, núi lửa phun trào... hoặc là giống

như mấy đời Hải Hôn Hầu ném một lượng lớn thi thể xuống hồ, đại hưng thổ mộc, thì chai "nước ngọt có ga" đã được lắc mạnh này sẽ giống như đột nhiên bị mở nắp, trút ra ngay lập tức lượng lớn carbon dioxide đã đạt đến giá trị giới hạn.

Lúc đó đừng nói là nước hồ sôi trào, mà ngay cả hiện tượng "cột nước rồng" cao đến mấy chục trượng như Dương Vạn Lý nghe được từ truyền thuyết dân gian cũng cực kỳ bình thường.

Trong điều kiện bình thường, nồng độ carbon dioxide trong không khí là một loại khí không độc, không hại, không màu, không vị.

Nhưng nếu carbon dioxide vượt quá nồng độ bình thường, một khi đạt đến 10%, đã có thể khiến tất cả các sinh vật hiếu khí hô hấp khó khăn, không lâu sau phế nang trong phổi sẽ vì nồng độ carbon dioxide quá cao mà xuất hiện tình trạng trung khu hô hấp bị tê liệt, thiếu oxy ngạt thở.

Mà một khi đạt đến 15%, đại đa số sinh vật hiếu khí sẽ không có cả thời gian phản ứng, lập tức mất mạng!

Thêm vào đó, mật độ của carbon dioxide lớn hơn không khí.

Khi xảy ra hiện tượng phun trào lượng lớn trong thời gian ngắn như vậy, lượng carbon dioxide này sẽ hình thành một lớp khí dày mấy chục mét, nhanh chóng lan rộng ra xung quanh theo mặt đất.

Tất cả các sinh vật hiếu khí bị lớp khí này bao phủ, sẽ giống như bị một cái gối từ trên trời rơi xuống bịt chặt mũi và miệng, bất ngờ ngạt thở mà chết.

Thấy tình hình vừa rồi, kết hợp với các chi tiết trong truyền thuyết, Ngô Lương gần như có thể xác định, Linh Hồ hiện tại chính là một "hồ giết người kinh hoàng" như vậy!

Bởi vì trong ba hồ giết người kinh hoàng được phát hiện ở đời

sau, cũng đều xuất hiện hiện tượng sủi bọt không rõ nguyên do này, người dân địa phương không biết nội tình, còn coi đó là một "kỳ quan" tuyệt diệu để đến chiêm ngưỡng. "Chuyện này hơi phiền phức rồi đây..." Nghĩ đến đây, Ngô Lương đã không còn tâm trạng làm "Khiếu Hoa Thủy Điểu", khẽ nhíu mày.

Bởi vì vấn đề này, căn bản không phải là thứ hắn có thể giải quyết được...

Ngay cả đời sau đối phó với hồ giết người, cũng dùng một phương pháp khá thô sơ là "phương pháp thoát khí nhân tạo".

Người ta sẽ đặt mấy cái phao nổi ở giữa hồ, trên phao lắp một đường ống thoát khí thẳng xuống đáy hồ, sau đó dùng máy bơm nước công suất lớn hút nước có hàm lượng carbon dioxide cao ở đáy hồ lên phun mạnh lên cao.

Chương 89

Trong quá trình phun tốc độ cao, carbon dioxide trong nước sẽ được giải phóng vào không khí.

Cứ thế, chia lượng lớn carbon dioxide thành nhiều đợt nồng độ thấp để giải phóng từ từ, lượng khí thấp như vậy sẽ không gây hại cho hô hấp của động vật gần đó.

Nhưng dù vậy, hiệu suất thoát khí cũng cực thấp.

Theo dự đoán của các nhà khoa học, dù cho dùng nhiều ống cùng lúc, muốn xả hết lượng carbon dioxide hiện có trong hồ giết người cũng cần đến mấy năm công phu.

Huống chi, trong quá trình này, dưới đáy nước vẫn sẽ liên tục sản sinh carbon dioxide mới...

Đời sau còn như vậy, Ngô Lương tự nhiên càng bất lực hơn.

Cách duy nhất hắn nghĩ ra có thể giải quyết vấn đề này bây giờ, chính là sức mạnh của tự nhiên...

Theo Ngô Lương biết, lăng mộ Hải Hôn Hầu sở dĩ được coi là một ngôi mộ được bảo tồn tương đối hoàn hảo trong các phát hiện khảo cổ đời sau, chủ yếu là vì một trận động đất lớn xảy ra vào thời Đông Tấn đã làm mộ thất bị phá hoại, một lượng lớn nước hồ tràn vào mộ đã ngăn chặn những tên trộm mộ không có khả năng làm việc dưới nước, đồng thời tính cách ly của nước cũng có thể ngăn chặn tốt hơn sự oxy hóa của phần lớn văn vật.

Từ đó suy ra, "Linh Hồ" ở đời sau sở dĩ không còn khả năng của một "hồ giết người kinh hoàng", rất có khả năng cũng liên quan đến trận động đất lớn này.

Trong trận động đất đó, vỏ Trái Đất lại vận động, khiến cho khe nứt đá dưới đáy hồ bị bịt kín hoàn toàn, hoặc là xảy ra sự dịch chuyển vị trí, làm cho carbon dioxide không còn tích tụ dưới đáy hồ, cũng sẽ không còn xuất hiện dị tượng "hồ dữ hút hồn" nữa.

Nhưng đây đều là chuyện sau này, bây giờ Ngô Lương không có năng lực của "trái Gura Gura" để triệu hồi động đất, cũng không thể chế tạo ra máy "thoát khí nhân tạo" của đời sau.

Nếu là như vậy, e rằng chỉ có thể...

Ngô Lương nhíu mày suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng vẫn nhìn về phía Vu Cát, mở miệng nói: "Lão tiên sinh, chúng ta hay là lên núi tìm mộ trước đi?

Mời." "Được thôi." Vu Cát cũng không từ chối, vuốt râu khẽ gật đầu. "Ấy?

Đợi đã, có bắt chim nước nữa không?

Món Khiếu Hoa Thủy Điểu của ngươi còn làm không?" Bạch Tinh Tinh vội đuổi theo hỏi.

Nàng đã vì những con chim nước đó mà chảy không ít nước mắt, bây giờ Ngô Lương đột nhiên không nhắc đến nữa, chẳng phải nước mắt chảy vô ích sao? "Bắt!

Có một số chim nước sẽ làm tổ trong rừng ven bờ, lên núi cũng bắt được." Ngô Lương đỡ Vu Cát vừa đi vừa gật đầu, rồi lại nói với Điển Vi: "Dương Vạn Lý, ngươi đi gọi người của chúng ta cùng lên núi, chúng ta sẽ dựng trại trên đỉnh núi." --- Hơn một canh giờ sau, trên sườn núi.

Binh sĩ Phường Nhân Quân đang theo chỉ thị của Ngô Lương, dựng lều trại ở một nơi địa thế khá bằng phẳng, lại có cây cối che khuất.

Ngô Lương thì mời Vu Cát ra rìa núi, chỉ vào phong cảnh tươi đẹp bao la dưới chân núi, cười nói: "Lão tiên sinh, bây giờ hẳn là có thể nhìn rõ phong cảnh sông núi gần đây rồi, mời ngài." "Thiện." Vu Cát gật đầu, trước tiên đưa mắt nhìn một vòng, sau đó không nhanh không chậm lấy ra một cái đĩa đồng nhỏ từ trong túi vải mang theo bên người.

Trên đĩa đồng có vẽ mấy vòng tròn đồng tâm, lại dùng đường khắc chia ra thành nhiều khu vực nhỏ hơn, mỗi khu vực đều có ghi chữ Hán.

Ngô Lương liếc mắt một cái liền biết, đây hẳn là la bàn thời Hán.

La bàn thời Hán tuy cũng có ký hiệu Bát Quái, Địa Chi và Thiên Can, nhưng không chia đều độ số, mà chia Thiên Can, Bát Quái và Thập Nhị Địa Chi thành ba lớp, độ số chiếm giữ không đồng nhất.

Ngoài ra, loại la bàn này cũng chỉ là một cái đĩa đồng bình thường, trên đó không có chức năng chỉ nam.

Thời đại này vẫn chưa xuất hiện kim chỉ nam gọn nhẹ dễ mang theo, việc phân biệt phương hướng vẫn dựa vào Ti nam hoặc chỉ nam xa khá cồng kềnh, nếu không có những thứ này thì chỉ có thể dựa vào kinh nghiệm sống, căn cứ vào bóng nắng và sao trời để đoán phương hướng đại khái.

Chỉ thấy Vu Cát sau khi lấy la bàn ra, xoay qua xoay lại trong tay một lúc lâu, còn đổi mấy lần vị trí đứng, dường như đang không ngừng điều chỉnh phương vị, tiếp đó lại ngẩng đầu nhìn trời đăm chiêu một lát, trông có vẻ vô cùng chuyên nghiệp.

Sau đó, mày Vu Cát cuối cùng cũng nhíu chặt lại, quay đầu nhìn về phía Ngô Lương. "Tiên sinh đã có phán đoán rồi sao?" Ngô Lương vội vàng ghé lại hỏi.

Nhìn vẻ mặt của Vu Cát, phong thủy của mộ Hải Hôn Hầu này dường như không tốt lắm nhỉ, nhưng nghĩ lại cũng phải, nếu phong thủy tốt thì con cháu của ông ta và nước Hải Hôn sao lại có số phận đa đoan như vậy?

Kết quả lại nghe Vu Cát mặt đầy lúng túng nói: "Chuyện đó thì không phải, công tử, hôm nay lão phu e là không thể thi triển thuật Kham dư…" "Vì sao vậy?" Ngô Lương khó hiểu hỏi. "Bởi vì lão phu không tìm được hướng Bắc…" Vẻ mặt Vu Cát càng thêm lúng túng, cố gắng giải thích cho mình, "Hôm nay trời âm u, không nhìn thấy mặt trời, lão phu ở đây lại không có Ti nam, thành ra không thể phán đoán chính xác đông tây nam bắc, nếu phương hướng sai lệch, những gì thuật Kham dư xem ra tự nhiên cũng không thể tính… Hay là mời công tử đợi thêm một chút, đợi đến tối hoặc ngày mai trời quang mây tạnh, lão phu sẽ thi triển thuật Kham dư cho công tử cũng không muộn." ???

Nghe xong những lời này, Ngô Lương lập tức thấy tức ngực, suýt nữa không nhịn được mà gọi Điển Vi ném thẳng lão già này xuống núi.

Một đại sư tự xưng đã nắm vững tinh túy của thuật Kham dư, lại công khai nói với hắn "lão phu không tìm được hướng Bắc", đây thật sự là chuyện hiếm có mà Ngô Lương có nghĩ nát óc cũng không ra.

Giống như một lão tài xế đã lái xe mười năm lại nói mình không biết cắm chìa khóa xe như thế nào vậy.

Bực bội một lát, Ngô Lương cuối cùng cũng nén được cảm giác "nhồi máu cơ tim" xuống, kiên nhẫn nói: "Vậy có phải là, chỉ cần ta có thể giúp lão tiên sinh tìm được hướng Bắc, tiên sinh có thể lập tức thi triển thuật Kham dư rồi không?" "Chính thế." Vu Cát cũng chú ý tới sự bất mãn của Ngô Lương, bất giác liếc nhìn vách núi không xa, vội

vàng gật đầu. "Được, ngài đợi đó." Ngô Lương quả quyết quay đầu nói với Dương Vạn Lý, "Đi gọi Bạch Tinh Tinh đến đây, bảo nàng tạm gác chuyện bắt chim lại, nói ta có việc quan trọng!" "Vâng." Dương Vạn Lý đáp một tiếng, vội vàng đi theo tiếng huýt sáo thỉnh thoảng vang lên trong rừng.

Một lát sau.

Bạch Tinh Tinh xách một cái túi vải bố từ trong rừng đi ra, túi vải phồng lên, xem ra đã chứa hơn chục con chim, chúng đang kêu chiêm chiếp, va vào túi mà giãy giụa.

Nhìn thấy cảnh này, Vu Cát trong lòng không khỏi lại rùng mình một cái.

Mới qua bao lâu đâu chứ?

Cô nương này cứ thế tay không đi vào rừng, không cần bất cứ công cụ gì đã bắt được nhiều chim như vậy, rốt cuộc là làm thế nào?

Đang nghĩ vậy, Bạch Tinh Tinh thấy một con chim bay qua đầu, lại chu môi huýt một tiếng sáo.

Chỉ thấy con chim kia như bị trúng tà, lập tức thay đổi hướng bay, lượn vòng trên đầu Bạch Tinh Tinh.

Nhưng đây vẫn chưa phải là điều thần kỳ nhất.

Thần kỳ nhất là tiếp theo Bạch Tinh Tinh lại huýt một tiếng sáo nữa, con chim kia lại vừa lượn vòng vừa bắt đầu hạ xuống, cuối cùng lại ngoan ngoãn đậu trên vai Bạch Tinh Tinh. "Vụt!" Bạch Tinh Tinh mắt lanh tay lẹ, đột nhiên một phát tóm gọn lấy cánh chim, sau đó không cho con chim một chút cơ hội phản ứng nào, lại nhét nó vào túi vải bố trong tay kia.

Một mạch làm xong, không chút dây dưa!

Cảnh tượng đột ngột xảy ra này lại dọa Vu Cát giật nảy mình.

Giống như một vị công tử văn nhã tuấn tú như Phan An, đột nhiên mở miệng lại để lộ ra một hàm răng vàng khè lởm chởm, khiến người ta không kịp đề phòng.

Nhưng quay lại nhìn phản ứng của Ngô Lương, Điển Vi và Dương Vạn Lý, bọn họ dường như đã quen với chuyện này từ lâu, thậm chí… Ngô Lương còn nở một nụ cười tán thưởng với Bạch Tinh Tinh?

Xem ra, vị công tử nam hạ tìm mộ tổ này cùng các môn khách đi theo e rằng đều là ngọa hổ tàng long, không có ai có thể coi thường, không thể trêu vào được… Vừa kinh ngạc, Vu Cát vừa thầm nghĩ trong lòng. "Gọi ta làm gì?" Bắt xong con chim đó, Bạch Tinh Tinh mới nhìn Ngô Lương hỏi. "Ta nhớ ngươi có mang theo kim khâu, lấy ra cho ta mượn dùng một chút." Ngô Lương cười nói. "Ồ, gia chủ lại muốn tự mình làm việc may vá sao?" Bạch Tinh Tinh bĩu môi nói, nhưng vẫn lấy ra một cái túi nhỏ giống như túi thơm từ bên hông, từ trong đó lấy ra một cây kim nhỏ đưa qua. "Tinh Tinh cô nương không phối hợp với ta, ta tự nhiên chỉ có thể tự mình làm việc may vá." Ngô Lương cười một cách lẳng lơ, nói một câu mà người thời đại này không hiểu được.

Sau đó liền hái một chiếc lá trên cây bên cạnh, đi đến bên một vũng nước nhỏ ở vùng đất trũng không xa, tiếp đó dùng kim khâu đó ra sức ma sát lên tóc mình.

Một lát sau, cây kim khâu đã hơi nóng lên, Ngô Lương mới nhẹ nhàng đặt chiếc lá vào trong vũng nước, rồi đặt kim khâu lên trên chiếc lá.

Chiếc lá và cây kim khâu trong vũng nước theo đó từ từ xoay tròn, hơn mười giây sau cuối cùng hoàn toàn dừng lại, hướng của kim khâu

cũng hoàn toàn xác định.

Ngô Lương men theo hướng của kim khâu, dùng một cành cây vẽ một đường thẳng song song trên mặt đất.

Tiếp đó lại nhìn rêu xanh trên tảng đá.

Theo kinh nghiệm sinh tồn nơi hoang dã của hậu thế, mặt đá đầy rêu xanh là phía Bắc, mặt khô ráo trơn nhẵn là phía Nam.

Như vậy có kim khâu chỉ thị chính xác, lại có rêu xanh làm bằng chứng, phương hướng đã có thể hoàn toàn xác định. "Bên này là Nam, bên này là Bắc, lão tiên sinh mời ngài." Ngô Lương quả quyết chỉ rõ phương hướng cho Vu Cát, ánh mắt không mấy thiện cảm nói.

Không phải Ngô Lương không tin Vu Cát, chủ yếu là lão già này từ đầu đến giờ, mọi biểu hiện đều quá giống một tên lừa đảo giang hồ vô học.

So với những ghi chép trong lịch sử lại càng khác một trời một vực.

Chuyện Tiểu Bá Vương Tôn Sách vì giết Vu Cát nên mới bị hồn phách Vu Cát đòi mạng mà chết, Ngô Lương bây giờ cảm thấy hoàn toàn là nói bừa, đó tuyệt đối là trùng hợp, lão già này tuyệt đối không có bản lĩnh đó!

Dù sao, chính sử có ghi Tôn Sách thực ra là vì đi săn cưỡi một con ngựa nhanh, không cẩn thận bỏ rơi kỵ binh hộ tống lại phía sau, kết quả lại tình cờ gặp phải ba môn khách của thái thú Ngô quận Hứa Cống, người từng bị y giết chết.

Môn khách giương cung lắp tên bắn trúng Tôn Sách, Tôn Sách mới vì vết thương quá nặng không qua khỏi mà chết.

Nhưng đã đưa Vu Cát đến đây rồi, Ngô Lương vẫn quyết định cho lão thêm một cơ hội cuối cùng.

Nếu tên này còn lần lữa không làm nên chuyện, Ngô Lương sẽ lập tức sai người đuổi lão đi, không bao giờ nói với lão già này thêm một lời nào nữa.

Nhưng lúc này, mọi người đã nhìn Ngô Lương với vẻ mặt kinh ngạc.

Bọn họ có chút không hiểu hành vi vừa rồi của Ngô Lương rốt cuộc có tác dụng gì, vì sao có thể dễ dàng phán đoán phương hướng, mà lại còn quả quyết như vậy.

Nhất là cây kim khâu kia, chà xát trên tóc một lát, giống như đã rót vào cây kim một loại năng lượng thần bí nào đó, lại có thể khiến nó xoay tròn trong nước, và tại sao lại phán đoán hướng nó dừng lại cuối cùng chính là nam bắc? "Dễ nói…" Vu Cát là người đầu tiên phản ứng lại.

Ngô Lương đã chỉ rõ nam bắc cho lão, lúc này sắc mặt lại rõ ràng có chút không tốt, vừa nhìn đã biết là đang nghi ngờ bản lĩnh của lão.

Vì vậy bất luận là để chứng minh bản thân, hay là để được Ngô Lương công nhận, từ đó có được tư cách trao đổi "thuật chiêm bốc" với Ngô Lương, lão đều không thể từ chối nữa.

Thế là đáp một tiếng, Vu Cát liền bưng la bàn quay đầu nhìn xuống núi.

Đồng thời để Ngô Lương tin tưởng hơn vào bản lĩnh của mình, Vu Cát còn cố ý giải thích những gì mình nhìn thấy: "Không ổn!

Phong thủy này không ổn chút nào…" "Công tử mời xem, nơi này ngoài ngọn núi chúng ta đang đứng, gần đó còn có bảy ngọn núi nhỏ… mấy gò đất kia cũng tính là một ngọn núi." "Có câu nói 'Khảm long Khôn thỏ Chấn sơn hầu, Tốn kê Càn mã Đoài xà đầu, Cấn hổ Ly trư vi diệu sát, mộ trạch phùng chi nhất đán hưu', tám ngọn núi nhỏ này

phương vị lại đều xuất hiện ở tám sát vị tối kỵ, thế là hình thành nên cách cục phong thủy 'Bát Sát Hoàng Tuyền' cực kỳ không ổn!" "Lại có câu 'Canh Đinh Khôn thượng thị hoàng tuyền, Ất Bính tu phòng Tốn thủy kiến, Giáp Quý hướng trung hưu kiến Cấn, Tân Nhâm thủy lộ phạ đương Càn', trong cách cục này, Canh Đinh và Khôn tương lân, mỗi hai can cùng quẻ mà nó kẹp ở giữa đều có quan hệ tương khắc, thế là tám phương vị này lại trở thành tám phương ác, đó chính là tám hoàng tuyền trong cách cục phong thủy này, nếu có người chôn cất trong tám nơi hoàng tuyền này, không những bất lợi cho con cháu, mà bản thân e rằng cũng khó được yên ổn." "Không biết Dưỡng thi địa, công tử có từng nghe qua chưa?" "Tám nơi ác phương hoàng tuyền này chính là Dưỡng thi địa âm khí cực sâu, người sống ở đây sẽ bị âm khí ảnh hưởng mà mắc bệnh chết sớm, người chết chôn vào đây thì có khả năng bị âm khí ảnh hưởng hóa thành thi sát!" "…" Nghe lời của Vu Cát, Dương Vạn Lý và Bạch Tinh Tinh bên cạnh bất giác rụt vai.

Chương 90

Tuy không hiểu những lý luận về Thiên Can Địa Chi, cách cục phong thủy mà Vu Cát nói lúc trước, nhưng kết luận cuối cùng của Vu Cát vẫn khiến bọn họ thấy lạnh sống lưng.

Thậm chí cả Điển Vi cũng khẽ nhíu mày.

Thực ra Ngô Lương cũng hoàn toàn không hiểu những lời Vu Cát nói lúc trước.

Là một nghiên cứu sinh chuyên ngành khảo cổ, hắn có biết chút ít về những thứ gọi là Thiên Can Địa Chi các loại phương vị, nhưng cũng chỉ là biết sơ sơ mà thôi, rốt cuộc đại biểu cho cái gì, hay làm sao thành sát, làm sao đại cát thì hoàn toàn mù tịt.

Nếu không, ở hậu thế hắn đã không cần phải làm hướng dẫn viên du lịch.

Chỉ bằng bản lĩnh này, không nói chắc chắn có thể vào được cơ quan khảo cổ, cũng có thể phô diễn vài chiêu rồi biến thành "đại sư" được các loại phú thương, minh tinh săn đón.

Vì vậy, Ngô Lương cũng không thể phán đoán được những gì Vu Cát nói là đúng hay sai.

Thế là, "Lão tiên sinh, bất kể đây có phải là cách cục 'Bát Sát Hoàng Tuyền' mà ngài nói hay không, ta bây giờ chỉ muốn biết mộ tổ nhà ta rốt cuộc ở đâu, xin lão tiên sinh chỉ lối cho ta." Ngô Lương mặt không biểu cảm, nói một cách không khẳng định cũng không phủ định. "Chớ vội." Vu Cát cười cười, khá tự tin nhìn Ngô Lương, không nhanh không chậm nói, "Công tử nay vẫn sống khỏe mạnh, không bệnh không tai lại có cơm ăn, điều đó nói rõ mộ tổ nhà công tử không nằm ở tám nơi ác phương hoàng tuyền, mà nằm trên bốn cát vị duy

nhất trong cách cục 'Bát Sát Hoàng Tuyền'." "Về cách cục 'Bát Sát Hoàng Tuyền' này, lại có câu 'Thần Tuất Sửu Mùi vi Kháng Ngưu Lâu Quỷ chi túc ứng yên, cố cổ nhân dĩ tứ mộ vi kim long', tứ mộ trong đó chính là bốn góc của cách cục, mà sao Kháng, Ngưu, Lâu, Quỷ chính là nơi bốn góc tọa lạc." "Nếu tổ tiên của công tử được chôn ở một trong bốn góc này, tuy không thể khiến hậu nhân đại phú đại quý, con cháu đầy đàn, thậm chí còn có thể mang lại một số kiếp nạn cho hậu nhân, nhưng lại có thể bảo đảm con cháu vĩnh viễn không tuyệt tự." "Quan trọng nhất là, có thể khiến tổ tiên của công tử tránh được sự xâm nhiễu của người ngoài, yên nghỉ ngàn năm tại đây." Nghe xong những lời này của Vu Cát, Ngô Lương lập tức ngây người, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc.

Lời này nói ra hình như có chút đạo lý… Mộ của Hải Hôn Hầu Lưu Hạ ở hậu thế quả thực cũng bị trộm vài lần, năm 2011 khi cơ quan văn vật nhận được tin báo của quần chúng bắt đầu khai quật cứu hộ, đã phát hiện một cái hố trộm khá lớn gần khu mộ.

Hơn nữa ngoài cái hố trộm này, góc tây bắc của ngôi mộ còn có một cái hố trộm từ thời kỳ thứ năm để lại, công cụ trộm mộ còn sót lại bên trong cho thấy mấy lần trộm mộ này đều không thành công, thậm chí còn chưa vào được chủ thất của mộ Hải Hôn Hầu.

Cộng thêm trận động đất lớn thời Đông Tấn khiến lượng lớn nước hồ tràn vào trong mộ thất.

Hoàn cảnh tuyệt dưỡng do tự nhiên tạo ra này lại bảo vệ rất tốt một phần lớn đồ tùy táng trong mộ, và trở thành một biện pháp quan trọng ngăn chặn trộm mộ đời sau tiến vào!

Những điều này dường như đều chứng thực cho cách nói của Vu Cát về bốn cát vị trong cách cục "Bát Sát Hoàng Tuyền".

So với các lăng mộ thời Hán khác, Hải Hôn Hầu Lưu Hạ sau khi

chết quả thực không bị ngoại giới xâm nhiễu quá nhiều… thậm chí lần này gặp phải mình, mình cũng là một "người tốt" chủ trương "khai quật bảo tồn".

Cho nên, cách nói này thật sự có chút thần diệu.

Ngoài ra, con cháu của Hải Hôn Hầu Lưu Hạ quả thực gặp phải một số kiếp nạn, nhưng dù là liên tiếp chết hai người con trai, hay là sau này nước Hải Hôn số phận đa đoan, dòng dõi của ông ta cũng chưa bao giờ tuyệt tự.

Từ góc độ sự kiện lịch sử mà xem, lựa chọn này dường như cũng khá phù hợp với tâm trạng của Lưu Hạ lúc đó.

Dù sao, từ sau khi ông ta bị phế truất ngôi vị hoàng đế, bất kể là Hán Tuyên Đế sau này, hay Kinh Nguyên Đế, đều đề phòng dòng dõi của ông ta.

Thậm chí Hán Tuyên Đế còn giam lỏng Lưu Hạ mấy năm, luôn phái người theo dõi nhất cử nhất động của ông ta, mãi cho đến khi xác định ông ta đã thành một phế nhân, mới cho rằng ông ta không còn là mối lo, dẹp bỏ sát tâm mà đuổi ông ta đến Dự Chương quận lập nước Hải Hôn để tự sinh tự diệt.

Chuyện này xảy ra với bất kỳ ai, e rằng cũng sẽ để lại ám ảnh tâm lý không nhỏ.

Nếu cứ thế suy đoán, Lưu Hạ khi xây dựng lăng mộ sẽ nảy sinh suy nghĩ: một là cầu mong sau khi chết không bị xâm nhiễu nữa, hai là cầu con cháu đời sau không tuyệt tự là được, còn vinh hoa phú quý, quyền thế địa vị không cần cũng được.

Dường như cũng trở thành một chuyện hợp tình hợp lý.

Trong lòng nghĩ vậy, Ngô Lương tiếp tục nói mà không để lộ cảm xúc: "Nếu đã như vậy, xin lão tiên sinh chỉ rõ vị trí của bốn góc này."

"Xin công tử lấy cho lão phu một ít đồ có thể vẽ, lão phu sẽ đánh dấu cho công tử." Vu Cát gật đầu nói. "Lão tiên sinh đợi một chút." Ngô Lương lập tức lấy ra bút than đơn giản mang theo bên người, lại sai người lấy một tấm lụa trắng, đặt trên một tảng đá khá bằng phẳng cho Vu Cát.

Vu Cát cũng không lề mề, cầm bút than lên bắt đầu vẽ trên tấm lụa trắng.

Một lát sau, một tấm bản đồ đơn giản đã xuất hiện trước mặt Ngô Lương.

Trong bản đồ đã đánh dấu tám ngọn núi nhỏ cao thấp lớn nhỏ khác nhau cùng vị trí của tám ác phương hoàng tuyền, sau đó lại dựa vào vị trí của tám ngọn núi nhỏ và tám ác phương hoàng tuyền này mà suy diễn một hồi, cuối cùng khoanh đậm bốn vòng tròn, và còn viết bốn chữ trong vòng tròn.

Bốn chữ này chính là tên của bốn góc Kháng, Ngưu, Lâu, Quỷ mà lão đã đề cập trước đó.

Trong đó hai vòng tròn gần Linh Hồ là "Lâu" và "Quỷ".

Hai vị trí này chính là khu vực mà Ngô Lương dựa vào thông tin hậu thế suy đoán ra vị trí của mộ Hải Hôn Hầu, chỉ là có phải chính xác là mộ Hải Hôn Hầu hay không còn phải dùng Lạc Dương sạn để kiểm chứng. "Lẽ nào… thuật Kham dư của Vu Cát là thật?" Ngô Lương không khỏi thầm kinh ngạc.

Nếu thật sự như vậy, thì Vu Cát đối với hắn và Phường Nhân Quân đã trở thành nhân tài hiếm có vô cùng quan trọng, phải nghĩ mọi cách biến lão thành người một nhà… trên cùng một con thuyền!

Ngoài ra, Ngô Lương còn phải nâng cấp la bàn cho Vu Cát, nâng cấp thành loại la bàn có kim chỉ nam tiện lợi xuất hiện vào thời Nam

Tống, để tránh tên này động một chút lại "không tìm được hướng Bắc".

Còn về việc mình có học được bộ thuật Kham dư này của Vu Cát hay không, thì thật sự chỉ có thể xem vào tư chất và ngộ tính.

Dù sao hiện tại, hắn nghe Vu Cát lải nhải một đống thuật ngữ phong thủy và các loại quan hệ tương sinh tương khắc, vẫn thấy khó hiểu như đọc thiên thư.

Nhưng có lẽ có thể ghi lại những lời Vu Cát nói, biết đâu còn có thể dựa vào đó mà tìm ra quy luật. "Công tử thấy thế nào?" Thấy Ngô Lương nhìn chằm chằm vào tấm bản đồ đơn giản như đang suy tư, Vu Cát vuốt râu cười ha hả hỏi.

Khi nói câu này, gương mặt già nua của lão đầy vẻ kể công, rõ ràng là rất tự tin vào thuật Kham dư của mình. "Lão tiên sinh cứ ở đây đợi một lát, để ta đi kiểm chứng một phen." Ngô Lương lại cười một cách không rõ ý, sau đó liền kéo Điển Vi và Dương Vạn Lý sang một bên, nhỏ giọng nói, "Hai người đi gọi thêm vài người, mang theo đồ nghề ăn cơm của chúng ta, theo ta xuống núi một chuyến." Điển Vi và Dương Vạn Lý biết ý hắn, hẳn là sẽ không chỉ mang theo bát đũa… Nửa canh giờ sau, Ngô Lương dẫn người xuống núi, dọc đường đã chặt sẵn cán gỗ cần thiết để lắp ráp Lạc Dương sạn, dẫn đầu đi đến vị trí "Quỷ" gần hơn.

Đây là một gò đất lớn không mấy rõ ràng.

So với những nơi khác ven bờ Linh Hồ, địa thế ở đây cao hơn vài mét, ngoài ra nhìn từ bên ngoài thì không thấy có gì đặc biệt, ngay cả cỏ dại mọc trên đó cũng giống như thực vật trong khu vực này. "Chính là chỗ này, động thủ!" Ngô Lương ra lệnh. mấy binh sĩ đã có kinh nghiệm sử dụng Lạc Dương sạn khi ở Nguyên Thành lập tức vào việc, phối hợp với nhau rất nhanh đã đào Lạc Dương sạn xuống

sâu vài trượng.

Ngô Lương vẫn đứng bên cạnh quan sát.

Lúc này đất mà Lạc Dương sạn mang lên không còn là đất đỏ đặc trưng của bờ Linh Hồ nữa, mà đã biến thành đất ngũ hoa pha trộn giữa đất vàng và đất đỏ.

Cứ thế tiếp tục đào xuống, loại đất ngũ hoa này cũng không còn, thay vào đó là một loại đất vàng được nén chặt.

Đây chính là loại đất lấp mộ thường dùng khi xây lăng mộ vào giữa thời Tây Hán, hơn nữa nhìn vào độ chặt này, có thể đã đào đến lớp đất nện! "Tám phần là ở đây rồi!" Ngô Lương trong lòng phấn chấn không thôi.

Nhưng sự phấn chấn này không chỉ vì có thể đã tìm thấy mộ, mà còn vì chuyến đi này đã gặp được "yêu đạo" Vu Cát!

Xem ra thuật Kham dư của lão già này là thật.

Điều này sẽ giúp ích rất lớn cho sự nghiệp sau này của Ngô Lương, quả thực còn khiến người ta phấn chấn hơn cả việc phát hiện ra "Tùy Hầu châu", hay là "Âm Dương thạch", hay là "Bạch Tinh Tinh"… Nói vậy hình như cũng không đúng, Vu Cát là Vu Cát, Bạch Tinh Tinh là Bạch Tinh Tinh, công dụng hoàn toàn khác nhau, không thể so sánh, càng không thể nói ai hơn ai.

Tóm lại, lão già Vu Cát này Ngô Lương giữ chắc rồi, bất kể dùng cách gì, cũng tuyệt đối không để lão thoát khỏi lòng bàn tay mình.

Ngay lúc này, "Phanh!

Phanh!

Phanh —— Xoảng!" Binh sĩ đang dùng Lạc Dương sạn tiếp tục đào xuống dường như gặp phải chướng ngại vật gì đó, sau khi đập

cán gỗ hai cái mà thấy Lạc Dương sạn không đi xuống, liền dùng thêm chút sức.

Kết quả vừa dùng sức, Lạc Dương sạn lại đột ngột lún xuống hơn một thước. "Cái này… gia chủ, chúng tôi không cố ý!" Binh sĩ còn tưởng là họ làm hỏng Lạc Dương sạn, vội vàng xin lỗi Ngô Lương. "Đừng hoảng, có thể là cán gỗ bị gãy, cứ kéo Lạc Dương sạn lên xem đã rồi nói." Ngô Lương lại không hề hoảng loạn, chỉ là một cái Lạc Dương sạn thôi, thật sự hỏng thì về làm lại cái mới là được, dù sao cũng đã gần tìm thấy lăng mộ.

Hơn nữa, cũng chưa chắc là Lạc Dương sạn hỏng, hoặc thật sự chỉ là cán gỗ gãy.

Ngoài ra, còn có khả năng Lạc Dương sạn đã đâm vào mộ thất, hoặc là lớp ngăn cách bên ngoài mộ thất, chỉ là trước khi có kết luận, Ngô Lương không muốn nói bừa. "Vâng." Mấy binh sĩ vội vàng kéo sợi dây nối với đầu xẻng.

Chẳng mấy chốc đã kéo được Lạc Dương sạn lên.

Lạc Dương sạn và cán gỗ đều còn nguyên vẹn.

Ngô Lương cầm lấy xem xét kỹ những thứ bên trong xẻng.

Trên cùng vẫn là một lớp đất nện vàng lúc trước.

Xuống nữa là một đoạn vụn màu trắng ngà đã gãy nát, trên những mảnh vụn này có rất nhiều lỗ nhỏ li ti, hình như là… xương?!

Ngô Lương nhặt một mảnh vụn nhỏ lên xem kỹ, xác định đây chính là xương, chỉ là tạm thời không thể xác định được là xương người hay xương động vật khác.

Nhìn xuống nữa, thứ cuối cùng mà Lạc Dương sạn mang lên lại là một mẩu vật chất không rõ tên hình dạng như tổ ong, xốp như bọt biển, trên đó đầy những lỗ hình lục giác, nhưng những lỗ này rõ ràng

lớn hơn tổ ong rất nhiều!

Loại vật chất không rõ tên này tự nhiên thu hút sự chú ý của Ngô Lương.

Hắn lập tức lại cẩn thận xem xét nó một phen… rất nhẹ và rất xốp, cảm giác cũng rất giống chất liệu của tổ ong, nhưng lỗ lớn như vậy, dù là loài ong lớn nhất ở hậu thế cũng không dùng đến cái tổ lớn như vậy.

Hơn nữa, cho dù có một số loài ong làm tổ dưới đất, cũng tuyệt đối không làm tổ sâu đến vài trượng dưới lòng đất.

Lại còn ở dưới lớp đất nện cứng chắc, dù sao theo Ngô Lương được biết, các loài ong trong tự nhiên đều không phải là cao thủ đào đất, căn bản không thể đào sâu đến vậy… Chỉ tiếc là "tổ ong" mà Lạc Dương sạn mang lên đã biến thành tổ rỗng, bên trong không có trứng hay di hài của ấu trùng, chỉ dựa vào cái tổ rỗng như vậy, Ngô Lương căn bản không có cách nào phán đoán được nó thuộc loài gì. "Gia chủ, có tiếp tục đào không?" Thấy Ngô Lương ngồi xổm trên đất "phân kim điểm huyệt" một lúc lâu, các binh sĩ không nhịn được hỏi. "Tạm thời không đào nữa, quay về núi." Nay đã thấy lớp đất nện, lại thấy di cốt, dù tạm thời không có cách nào phán đoán "tổ ong" này rốt cuộc là thứ gì, cũng không ảnh hưởng đến phán đoán của Ngô Lương.

Bên dưới này tuyệt đối có đồ!

Về phần vị trí "Lâu" còn lại, Ngô Lương cảm thấy không cần thiết phải đi thăm dò nữa.

Vị trí "Quỷ" đã phát hiện ra thứ gì đó, hắn nhất định sẽ đào nó lên xem rốt cuộc là gì, cơm phải ăn từng miếng, đường phải đi từng bước, nếu bên dưới này không phải mộ Hải Hôn Hầu, đi thăm dò vị trí "Lâu" cũng không muộn.

Huống hồ, hắn bây giờ cơ bản đã xác định được thuật Kham dư của Vu Cát, trong lòng lại nảy sinh thêm những lo lắng khác… Cứ thế dẫn người quay về núi. "Công tử, thế nào rồi?" Vu Cát cũng là lần đầu dùng thuật Kham dư để suy ngược ra mộ huyệt, tuy trong lòng rất tự tin, nhưng vẫn rất quan tâm đến kết quả thăm dò của Ngô Lương. "Thuật Kham dư của lão tiên sinh quả nhiên phi phàm, ta tuy chỉ đi thăm dò một vị trí 'Quỷ', nhưng đã phát hiện ra một số dấu tích liên quan đến mộ tổ." Ngô Lương cười với vẻ tán thưởng.

Chương 91

"Đó là tự nhiên, chuyện khác không dám nói, nhưng thuật Kham dư này lại là bản lĩnh lão phu đắc ý nhất, tuyệt không phải người thường có thể so sánh." Nghe vậy, Vu Cát lập tức vuốt râu với vẻ mặt kiêu ngạo.

May là lão không có đuôi, nếu có đuôi chắc đã vểnh lên tận trời. "Nhưng ta còn có một việc muốn nhờ, xin lão tiên sinh không tiếc chỉ giáo." Ngô Lương lại nói tiếp. "Ồ?

Công tử cứ nói thử xem?" Vu Cát cười nói. "Không giấu gì lão tiên sinh, ta lần này đến vốn chỉ để tế tổ, nhưng vừa rồi nghe lão tiên sinh giảng giải về phong thủy mộ tổ, ta lại nảy sinh ý định di dời mộ cho tổ tiên." Ngô Lương cười hắc hắc nói, "Đúng như tiên sinh đã nói, mộ tổ nhà ta đặt trong Bát Sát Hoàng Tuyền này, tuy chiếm được cát vị, có thể bảo đảm con cháu vĩnh viễn không tuyệt tự, nhưng lại khó mà đại phú đại quý, con cháu đầy đàn, thậm chí còn gặp phải một số kiếp nạn, điều này thực sự không phải là điều ta mong muốn.

Vừa hay lão tiên sinh tinh thông đạo này, vì vậy ta muốn nhờ lão tiên sinh tìm giúp ta một nơi phong thủy bảo địa khác, di dời mộ tổ qua đó, để cho con cháu chúng ta sau này có cuộc sống tốt hơn một chút." "Di dời mộ tổ" không phải là mục đích thật sự của Ngô Lương, chỉ là để dẫn dắt đến vấn đề hắn muốn hỏi tiếp theo, từ đó giải quyết hết mức có thể những lo lắng trong lòng. "Cái này…" Nghe vậy, Vu Cát lập tức nhíu mày, khó xử nói, "Công tử có suy nghĩ này cũng hợp tình hợp lý, nhưng mộ tổ của công tử nằm trên tứ ngung, được Bát Sát Hoàng Tuyền che chở, e là không dễ làm." Không ngờ Vu Cát lại hiểu ý như vậy, Ngô Lương cuối cùng cũng hỏi ra suy nghĩ thật trong lòng: "Chính vì vậy, ta mới nhờ lão tiên sinh giúp đỡ, không biết lão

tiên sinh có cách nào giải trừ sự che chở của Bát Sát Hoàng Tuyền không?" Hắn bây giờ lo lắng nhất chính là lượng lớn khí carbon dioxide tích tụ dưới đáy Linh Hồ.

Nay đã kiểm chứng được thuật Kham dư của Vu Cát, vậy thì Bát Sát Hoàng Tuyền mà lão nói không thể xem nhẹ, nhất là sự "che chở" của cách cục phong thủy này đối với mộ Hải Hôn Hầu.

Sự "che chở" này rốt cuộc là gì tuy vẫn chưa thể xác định, nhưng Ngô Lương đã liên tưởng đến lượng lớn khí carbon dioxide tích tụ dưới đáy Linh Hồ.

Dù sao thuật Kham dư vốn là một loại "khoa học tự nhiên" không dễ giải thích bằng khoa học, vậy thì "hung sát" hay "che chở" trong thuật Kham dư rất có khả năng cũng có liên quan đến "tự nhiên".

Cứ thế suy diễn, Ngô Lương thật lòng không thể không nghi ngờ, một khi hắn đào mộ Hải Hôn Hầu, cái "tự nhiên" này sẽ lập tức khởi động cơ chế "che chở" bị động… Theo tình hình Ngô Lương nắm được hiện tại, yếu tố duy nhất có thể ngăn cản hắn mở mộ Hải Hôn Hầu e rằng chỉ có lượng lớn carbon dioxide dưới Linh Hồ.

Chỉ cần xảy ra một lần nữa sự kiện "Linh Hồ hút hồn", hắn và Phường Nhân Quân sẽ toi mạng hết ở đây.

Như vậy, mộ Hải Hôn Hầu tự nhiên sẽ bình an vô sự, chủ nhân ngôi mộ tự nhiên sẽ không bị xâm nhiễu.

Cũng vì vậy, Ngô Lương mới sai Phường Nhân Quân đóng trại trên ngọn núi này.

Bởi vì theo hắn biết, ngay cả khi khí carbon dioxide từ ba hồ giết người kinh hoàng nhất hậu thế tràn ra, lớp khí gây chết người hình thành cũng chỉ dày tối đa 60 mét, mà Linh Hồ không lớn lắm, ngọn núi nhỏ bọn họ đang ở lại cao gần 150 mét, tuyệt đối có cơ hội sống sót

trong sự kiện "Linh Hồ hút hồn". "Công tử, không phải lão phu không giúp, nếu là các cách cục phong thủy khác, có lẽ còn có thể dùng nhân lực để thay đổi." Vu Cát trịnh trọng lắc đầu, nói, "Nhưng trong cách cục Bát Sát Hoàng Tuyền này, tám nơi ác phương hoàng tuyền ở vị trí thiên can, là ác sát do trời sinh đất tạo, trừ phi sức mạnh của thiên đạo tự mình thay đổi, chúng ta dù làm bao nhiêu chuyện, e rằng cũng vô ích!" "Thật sự như vậy sao?" Ngô Lương có chút không cam lòng, còn muốn thử dò thêm.

Vu Cát dường như đã nhìn thấu suy nghĩ của Ngô Lương, không đợi hắn nói thêm, lại chủ động lắc đầu bổ sung: "Lão phu biết công tử vẫn luôn nghi ngờ lão phu, nhưng lão phu thực sự đã nói hết những gì mình biết, nếu công tử vẫn nghi ngờ thành ý của lão phu, e rằng sau này cũng sẽ không dốc hết tâm huyết truyền thụ thuật chiêm bốc, lão phu xin cáo từ." "Lão tiên sinh nói đùa rồi, ta tự nhiên là tin ngài." Thấy Vu Cát nói vậy, Ngô Lương đành thôi.

Xem ra, e rằng chỉ có thể liều mạng hành sự… Ngày hôm đó, Ngô Lương cứ suy nghĩ mãi.

Trọng điểm là làm sao để tránh được rủi ro từ "Linh Hồ hút hồn", nhưng dù dùng cách nào cũng không thể giải quyết được vấn đề này… có lúc con người trước thiên nhiên chính là bất lực như vậy.

Cứ thế cho đến khi mặt trời lặn, Ngô Lương cuối cùng cũng hạ quyết tâm — liều mạng khai quật!

Để phòng bị cả đám cùng toi, hắn chia trăm binh sĩ Phường Nhân Quân đi theo thành hai tổ.

Một tổ đào ban ngày, một tổ đào ban đêm.

Đồng thời còn đặc biệt dặn dò các binh sĩ chú ý một số chi tiết: khi khai quật nếu gặp trở ngại không được dùng sức mạnh, cố gắng nhiều người hợp tác cẩn thận hành sự, thực sự không được thì đến

tìm hắn giải quyết; đất đá đào ra không được đổ xuống hồ, cẩn thận rải xung quanh; địa điểm khai quật cách Linh Hồ hơn một dặm, bất kỳ ai cũng không được phép tùy tiện đến gần Linh Hồ; chú ý tín hiệu, một khi nghe thấy tín hiệu huýt sáo đã hẹn trước của Bạch Tinh Tinh, bất kể đang làm gì, đều phải lập tức bỏ việc đang làm, trong thời gian ngắn nhất hành quân gấp trở về doanh trại trên núi, không được chậm trễ; bất kể ngày hay đêm, trong quá trình khai quật đều phải có ít nhất một ngọn đuốc thắp sáng cắm ở công trường, nếu ngọn đuốc tự dưng tắt, lập tức rút lui; vân vân và vân vân… Thực ra Ngô Lương biết, cho dù hắn phát hiện dị tượng ngay lập tức, bảo Bạch Tinh Tinh dùng tiếng sáo thông báo cho binh sĩ Phường Nhân Quân rút lui, mọi người cũng gần như không thể chạy thoát.

Dù sao, tốc độ lan tỏa của lớp khí carbon dioxide từ "hồ giết người kinh hoàng" lên tới 60km/h.

Thời đại này căn bản không có phương tiện giao thông nào nhanh hơn tốc độ này, thậm chí cưỡi ngựa nhanh cũng chưa đạt được một nửa tốc độ đó, huống hồ còn phải leo núi.

Hắn thừa nhận, hắn có thành phần đánh cược, cược rằng "Linh Hồ hút hồn" sẽ không xuất hiện.

Dù sao, nếu lần này không trộm ngôi mộ này, đợi đến khi Viên Thuật, Tôn Quyền lần lượt chiếm lĩnh nơi này, đến lúc đó dù có liều mạng giúp Tào lão bản đẩy nhanh tốc độ mở rộng bờ cõi, cả đời này hắn e rằng cũng khó có cơ hội "khai quật bảo tồn" ngôi mộ này nữa.

Nhưng sau khi bắt đầu, mọi việc lại khá thuận lợi.

Linh Hồ không có bất kỳ dị tượng nào, Phường Nhân Quân cũng không gặp phải trở ngại nào.

Cứ thế chỉ mất hai ngày, các binh sĩ đã đào qua lớp đất nện màu vàng, chạm đến lớp hài cốt mà Lạc Dương sạn đã mang lên trước đó.

Sau khi đào đến hài cốt, Ngô Lương lập tức đến hiện trường xem xét tình hình.

Sau đó, hắn phát hiện, một mảng hài cốt dày đặc chôn dưới lòng đất này lại toàn là xương người.

Hơn nữa xương người được bảo tồn khá hoàn chỉnh, từng bộ từng bộ xếp ngay ngắn, tay là tay, chân là chân, có thể ghép lại thành hình người hoàn chỉnh.

Có thể nói những thi thể này trước khi chết không bị phanh thây, mà được chôn cất ở đây trước khi hoàn toàn phân hủy hoặc bị phân giải.

Nhưng có một hiện tượng kỳ lạ đã thu hút sự chú ý của Ngô Lương.

Gần hộp sọ của những bộ hài cốt này, đều có một búi tóc sót lại.

Những búi tóc này, ngắn nhất cũng dài 4, 5 mét, dài nhất thậm chí đến 7, 8 mét, tuyệt đối vượt qua giới hạn nuôi tóc của người bình thường… Dù lúc này người ta cho rằng thân thể, tóc tai là do cha mẹ ban cho, không dễ dàng cắt tóc hay cạo râu, cũng rất khó nuôi tóc dài đến mức độ này.

Dù sao, tóc dài đến mức này đã ảnh hưởng nghiêm trọng đến cuộc sống, dù không cắt, trong sinh hoạt hàng ngày cũng sẽ liên tục bị gãy rụng, tuổi lớn hơn một chút đến tuổi rụng tóc, cũng rất dễ rụng.

Trừ phi những người này bình thường không làm gì cả, chỉ ở nhà há miệng chờ sung, và suốt ngày chăm sóc tóc của mình.

Ngoài ra, Ngô Lương còn phát hiện rất nhiều vật chất xương dẹt hình xoắn ốc gần xương ngón tay của những bộ hài cốt này.

Đây lại là… Ngô Lương không dùng tay trực tiếp chạm vào, mà dùng một cành cây khều lên mới lại gần xem.

Nhìn một cái thì không sao, thứ này lại là — móng tay?!

Trời ơi!

Ở hậu thế, Ngô Lương từng thấy ở một quốc gia giỏi "bật hack", có người sáu mươi tư năm không cắt móng tay, trong đó móng tay cái dài nhất đến hơn 2 mét, và nhờ đó đã được ghi vào Kỷ lục Guinness Thế giới.

Nhưng Ngô Lương xem xét kỹ những móng tay còn sót lại bên cạnh những bộ hài cốt trước mặt.

Dù là cái ngắn hơn một chút cũng dài khoảng 2 mét, cái dài nhất ước chừng đã vượt quá 4 mét… "Chết tiệt…" Ngô Lương có chút không hiểu.

Những bộ hài cốt này tuy chưa được đào lên hết, nhưng hiện tại theo Ngô Lương ước tính ít nhất cũng phải có vài trăm bộ.

Hơn nữa tóc và móng tay mà những bộ hài cốt này để lại, tùy tiện lôi ra một người, dù là tệ nhất cũng có thể dễ dàng đọ sức với kỷ lục Guinness thế giới ở hậu thế.

Những người lợi hại hơn một chút thì trực tiếp nghiền nát kỷ lục Guinness thế giới của hậu thế… Mà bất luận là tóc hay móng tay, chỉ cần nuôi đến mức độ này, về cơ bản có thể loại trừ hoàn toàn khả năng sinh hoạt bình thường, phải được chăm sóc toàn diện không góc chết như nuôi sâu bọ mới có khả năng nuôi được chúng.

Nhưng thời đại này… ai lại rảnh rỗi đến mức chăm sóc toàn diện không góc chết một đám phế nhân như vậy chứ?

Chăm sóc một đám người kỳ lạ như vậy lại có mục đích gì?

Bây giờ làm gì có Kỷ lục Guinness Thế giới… Ngoài ra, Ngô Lương còn nghĩ đến một vấn đề khó giải thích hơn.

Lấy ví dụ người đạt Kỷ lục Guinness thế giới về móng tay ở hậu thế, móng tay của ông ta dài nhất đến 2 mét, đã mất 64 năm… vậy thì móng tay của những bộ hài cốt này có thể dài đến 4 mét, dù trừ đi các yếu tố như tuổi tác càng lớn, trao đổi chất càng chậm, tốc độ mọc móng tay cũng vì thế mà chậm lại, những bộ hài cốt này e rằng ít nhất cũng phải mất 128 năm mới nuôi được móng tay đến mức độ này?

Hơn nữa người nuôi được đến mức này không phải là một người, mà là vài trăm người, thậm chí tiếp tục khai quật có thể còn nhiều hơn! "Cái này…" Ngô Lương có chút không hiểu nổi.

Người thời đại này thật sự có thể sống lâu như vậy sao?

Mà còn một lúc có nhiều người sống lâu như vậy?

Vậy chẳng phải là, người thời này dưới sự nỗ lực của Tần Thủy Hoàng và các hoàng đế triều Hán, dù chưa tìm được phương pháp bất tử, cũng đã tìm được phương pháp trường sinh sao?

Ít nhất chủ nhân ngôi mộ đã tìm được rồi… Nhưng đây rõ ràng là một nghịch lý.

Bởi vì bất luận là Tần Thủy Hoàng, hay các hoàng đế triều Hán, cũng như chủ nhân mộ Hải Hôn Hầu Lưu Hạ đều không được trường sinh, ngược lại còn chết khá sớm.

Nghĩ vậy, khóe mắt Ngô Lương chú ý đến Vu Cát đang đi theo phía sau, vẻ mặt của lão có chút không đúng.

Lúc này Ngô Lương đã quyết định khống chế chặt chẽ Vu Cát trong Phường Nhân Quân, biến lão thành người một nhà trên cùng một con thuyền, cộng thêm trước đó lại nói với lão về ý định "di dời mộ", vì vậy lần này liền đưa lão đến hiện trường. "Lão tiên sinh, xem bộ dạng của ngài, hẳn là đã nhìn ra điều gì rồi phải không?" Tâm tư khẽ động, Ngô Lương quay đầu nhìn về phía gương mặt ngày càng

nghiêm trọng, gần như nhăn lại như quả mướp đắng của Vu Cát.

Vu Cát dường như có chút thất thần, nghe thấy lời của Ngô Lương liền lập tức hoàn hồn, vội vàng nói: "Công tử, những bộ hài cốt này e rằng từng không phải là hài cốt bình thường, mà là ấm thi!" "Ấm thi?" Ngô Lương trong lòng khẽ run. "Không sai, cái gọi là ấm thi, chính là thi thể từng được chôn trong Dưỡng thi địa mà bị thi biến thành!" Vu Cát gật đầu, vẻ mặt càng thêm nghiêm trọng nói, "Thi thể chôn ở Dưỡng thi địa, không ngừng hấp thụ hoàng tuyền chi khí của Dưỡng thi địa, không những thân xác không bị thối rữa, lông tóc và móng tay còn tiếp tục mọc như khi còn sống, vì vậy ấm thi, cũng gọi là dưỡng thi!" "Nhưng những thi thể này đều đã thối rữa, nay chỉ còn lại xương khô, điều này giải thích thế nào?" Ngô Lương không nhịn được hỏi. "Cho nên lão phu mới nói là… từng là!" Vu Cát nói.

Nghe lời của Vu Cát, Ngô Lương ngưng thần hỏi: "Ý của ngươi là, những âm thi này vốn không ở đây, mà sau này bị người ta di dời đến đây?" Khi hỏi câu này, Ngô Lương nghĩ đến tám nơi Ác phương Hoàng Tuyền.

Đó chính là nơi dưỡng thi có sẵn tốt nhất.

Sau đó, hắn lại nghĩ đến mấy ngàn quân Hán và những hương dân bị quân Hán trấn áp giết chết trong lần "Linh Hồ Hấp Hồn" đầu tiên theo lời đồn, đặc biệt là đám quân Hán kia.

Nếu bên dưới đây chính là mộ của Hải Hôn hầu Lưu Hạ, vậy thì chỉ có đám quân Hán và hương dân đó chết trước Lưu Hạ, và chỉ có họ mới có khả năng được chôn cất gần đó, rồi sau khi được phát hiện đã biến thành âm thi bất hủ bất hoại, mới bị dời đến nơi này.

Về phần tại sao lại làm vậy... có lẽ liên quan đến quan niệm tuẫn táng trước đây, nhà Tần và nhà Hán thịnh hành hậu táng, trong đó ngoài những vật tuẫn táng quý giá ra, ít nhiều đều không thể thiếu một

thứ, đó là binh mã dũng.

Những binh mã dũng này chính là âm binh của người trong mộ, vĩnh viễn bảo vệ lăng mộ và linh hồn của chủ mộ.

Thực ra từ sớm thời Tần đã không còn thịnh hành dùng người thật tuẫn táng, cũng vì thế mà binh mã dũng mới ra đời, nhưng nếu là những người đã chết từ lâu, ví dụ như âm thi, vậy thì lại là chuyện khác.

Sau đó, những âm thi này bị dời đến đây, liền không thể hấp thu khí hoàng tuyền của nơi dưỡng thi nữa, thời gian lâu dần khí hoàng tuyền cạn kiệt, cuối cùng vẫn khó thoát khỏi vận mệnh mục rữa.

Đáng tiếc, xung quanh những hài cốt này không hề lưu lại y vật, cũng không để lại binh khí giáp trụ gì có thể chứng minh thân phận... "Hẳn là khả năng này, dù sao trong cảnh Bát Sát Hoàng Tuyền này, thứ không thiếu nhất chính là nơi dưỡng thi." Vu Cát gật đầu, chứng thực một phần suy đoán của Ngô Lương, "Hơn nữa từ việc chọn địa điểm của ngôi mộ này mà xem, người chọn mộ cho tổ tông của công tử, có lẽ cũng là một vị dị sĩ nắm vững thuật kham dư, muốn làm được điều này hẳn không khó, cái khó là làm sao chuẩn bị trước nhiều thi thể như vậy để chôn vào nơi dưỡng thi, biến chúng thành âm thi để dùng làm đồ tuẫn táng." "Ừm..." Ngô Lương trầm ngâm, không nói ra suy đoán trong lòng.

Hắn cảm thấy có thể là trùng hợp, đám quân Hán hoặc hương dân kia sau khi chết được chôn cất gần đó, vừa hay chôn đúng vào nơi dưỡng thi, cuối cùng lại bị phát hiện biến thành âm thi, vì thế sau khi chết vẫn bị Lưu Hạ sử dụng.

Đương nhiên, cũng có khả năng đúng là do một vị dị sĩ nắm vững thuật kham dư làm ra, một mặt giúp Lưu Hạ bồi dưỡng "binh mã dũng", một mặt đạt được mục đích không ai biết của chính mình.

Nhưng đây đã là chuyện của hơn hai trăm năm trước rồi.

Chương 92

Dù vị dị sĩ này thật sự có mục đích gì, bây giờ chắc cũng đã về với cát bụi, không cần phải quá để tâm những chuyện này nữa... "Trước tiên dọn dẹp những di cốt này ra, tiếp tục khai quật." Ngô Lương quay đầu ra lệnh cho các binh sĩ.

Còn mình thì chủ động cầm một cái xẻng công binh gạt những hài cốt dưới chân ra, rất nhanh đã tìm thấy "phong sào" giấu dưới hài cốt mà hai ngày trước phát hiện bằng xẻng Lạc Dương.

Lúc này Ngô Lương mới kinh ngạc nhận ra, quy mô của những "phong sào" này cũng kinh người không kém.

Chúng nối liền thành một mảng lớn dưới lớp hài cốt, trông như một tấm thảm xốp khổng lồ, ít nhất Ngô Lương gạt nửa ngày cũng không tìm thấy ranh giới của nó ở đâu.

Đáng tiếc cũng đều đã thành tổ rỗng.

Ngô Lương không khỏi thầm oán.

Bây giờ tuy vẫn chưa rõ những "phong sào" này rốt cuộc là thứ gì, nhưng nếu thật sự giống như tổ ong thực thụ, dùng để sinh sản và ấp ấu trùng của một loại côn trùng nào đó, vậy thì loại côn trùng này không biết sẽ đạt đến quy mô thế nào, và kích thước cá thể cũng không thể xem thường. "Đây là cái gì?" Vu Cát đứng bên cạnh thấy "phong sào", không khỏi tò mò hỏi.

Cùng lúc đó, Điển Vi, Bạch Tinh Tinh, Dương Vạn Lý cùng các binh sĩ Phường Nhân Quân gần đó cũng nhìn qua với vẻ mặt nghi hoặc. "Ta cũng không biết, tóm lại cứ đào trước đã." Ngô Lương lắc đầu nói, "Đúng rồi, những thứ này sau khi đào ra cố gắng đừng làm hỏng, đều thu thập lại giúp ta, ta nghiên cứu một chút, biết đâu là

dược liệu hữu dụng gì đó." Thực ra điều hắn muốn nói là, biết đâu lại là dược liệu mà thời đại này không thể chế tạo nhân công được.

Nếu thật sự như vậy, một lần được cả đống lớn thế này thì phát tài to rồi.

Thế là trước khi đi, Ngô Lương cũng không quên dùng xẻng công binh cắt một mảng "phong sào" lớn cầm trong tay, sau đó mới dẫn người quay lại trên núi.

Đừng thấy mẩu "phong sào" nhỏ mà Ngô Lương phát hiện mấy hôm trước vừa nhẹ vừa xốp, lần này sau khi dùng xẻng công binh cắt một mảng "phong sào" hoàn chỉnh, hắn mới phát hiện thứ này nặng ra phết.

Trọng lượng này chủ yếu đến từ lớp vật chất màu nâu vàng dạng keo ở đáy "phong sào".

Lớp vật chất này trông có vẻ giống như sáp ong trong tổ ong thật, có tác dụng định hình cho "phong sào", nhưng cụ thể là chất gì thì tạm thời vẫn khó nói.

Sau khi về đến trên núi, Ngô Lương trước tiên cắt một mẩu nhỏ phần trên của "phong sào" vừa nhẹ vừa xốp xuống, sau đó dùng tay nghiền nát ra xem xét kỹ.

Thứ này hình như là một loại sợi, cụ thể là sợi gì thì vẫn chưa rõ.

Đem đi đốt trên lửa thì dễ cháy như cỏ khô, sau khi cháy xong thì biến thành thứ giống như tro cỏ, chạm nhẹ là vỡ thành bột.

Thứ này có lẽ có thể dùng làm nguyên liệu chế tạo hỏa chiết tử...

Cần biết rằng thời nhà Hán vẫn chưa xuất hiện công cụ mồi lửa tiện lợi như hỏa chiết tử, khi ra ngoài mồi lửa đều dùng một thứ gọi là "dương toại", một chiếc gương đồng lõm, lúc trời nắng, chỉ cần hội tụ ánh nắng vào vật dễ cháy là có thể mồi lửa như kính lúp.

Nhưng nếu không may gặp phải ngày râm không có nắng, thì vẫn chỉ có thể dùng cách nguyên thủy nhất là "toản mộc thủ hỏa".

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, Ngô Lương vẫn từ bỏ ý định này.

Nguyên liệu làm hỏa chiết tử có rất nhiều loại, hơn nữa đều không khó kiếm, mà sợi của thứ này tương đối thô, chưa chắc đã là lựa chọn tốt nhất.

Nhưng sau này nên làm một lô hỏa chiết tử để cho nhà mình hoặc Phường Nhân Quân xuất chinh sử dụng...

Chủ yếu là bình thường Ngô Lương không cần tự mình nhóm lửa nấu cơm, nên trước giờ không để ý đến chi tiết này, cũng không nghĩ tới vấn đề này.

Sau khi xem xét chất liệu phần trên của "phong sào", Ngô Lương lại cắt một mẩu nhỏ chất keo màu nâu vàng dùng để định hình ở đáy "phong sào".

Chất này khá mềm, gần như cắt là đứt, sờ vào có cảm giác trơn nhẵn của dầu mỡ.

Không lẽ là sáp?

Trong "phong sào" bình thường cũng có loại chất keo tương tự, thành phần chính của chất keo đó là sáp ong, suy ra từ đó, thứ này rất có khả năng cũng là sáp.

Nếu là sáp thì thật sự phát tài to rồi!

Phải biết rằng ở thời đại này, nến sáp (chá chúc) vẫn là vật phẩm quý giá mà ngay cả hoàng tộc nhà Hán cũng không nỡ dùng trừ những dịp tế lễ long trọng.

Trong «Tây Kinh Tạp Ký» có ghi chép: Đầu những năm Tây Kinh, Nam Việt vương đã dâng tặng Hán Cao Tổ Lưu Bang 5 hộc thạch

mật, 200 cây mật chúc (nến sáp ong), Hán Cao Tổ vô cùng vui mừng.

Thậm chí đến thời nhà Đường, nến sáp cũng là vật phẩm quý được hoàng gia cực kỳ coi trọng, còn chuyên môn thiết lập quan viên để quản lý.

Nhà thơ Hàn Dũ thời Đường từng viết trong bài «Hàn Thực» câu thơ rằng: "Nhật mộ Hán cung truyền chá chúc, khinh yên tán nhập ngũ hầu gia", vào tiết Hàn Thực cấm lửa, đế vương phải ban thưởng nến sáp cho các quan viên từ tước hầu trở lên, quan viên thượng phẩm, điều này đủ để nói lên địa vị siêu việt của nến sáp, một thứ sau này đâu đâu cũng thấy.

Tức là, thứ này vào thời điểm này là hàng có giá mà không có chỗ mua, e rằng ngay cả vàng cũng phải xếp sau!

Dù sao Ngô Lương đến thời đại này cũng đã mấy tháng, hắn thấy không ít vàng, nhưng một cây nến sáp cũng chưa từng thấy...

Ngay cả Tào lão bản cũng vẫn dùng đèn dầu.

Cũng vì thế mà Ngô Lương trước giờ chưa tái hiện được cảnh kinh điển "người thổi nến, quỷ thổi đèn" của đời sau, khi mở quan tài thì đốt một cây nến sáp ở góc đông bắc mộ thất.

Căn bản là không kiếm đâu ra nến sáp, lấy gì mà đốt?

Đương nhiên, Ngô Lương cũng không phải không biết các phương pháp làm nến sáp khác, nhưng đều cần không ít công đoạn, hắn tạm thời chưa làm được.

Trong đó cách dễ nhất là "trùng bạch chá" (sáp trắng của côn trùng) mãi đến thời nhà Nguyên mới được phát hiện và sử dụng, cách đó thì có thể thực hiện được, nhưng lại cần đến một loại côn trùng và cây sáp trắng đặc hữu của phương nam, nguyên liệu này gần như cũng có sẵn, nhưng bây giờ binh hoang mã loạn, nơi sản xuất lại

không nằm trong địa bàn của Tào lão bản, không những khó kiếm, mà nếu thật sự làm ra được, nói không chừng lại tìm cho kẻ địch của Tào lão bản một nghề làm ăn phát tài.

Nghĩ vậy, Ngô Lương lập tức lấy mẩu keo nhỏ đó hơ trên lửa. "Tách!" Chất keo nhanh chóng bị đốt chảy, một giọt chất lỏng sền sệt rơi xuống, được Ngô Lương dùng xẻng công binh hứng lấy đặt sang một bên, vừa chờ nguội vừa xem xét kỹ.

Khi chất lỏng nguội đi, rất nhanh đã ngưng kết thành một cục chất rắn trơn nhẵn.

Tiếp đó, Ngô Lương dứt khoát nấu chảy cả khối keo trên xẻng công binh, rồi dùng một sợi dây vải gai nhúng vào đó, đốt lên quả nhiên cháy từ từ như đèn dầu!

Đây chính là sáp.

Sáp do tự nhiên ban tặng!

Hiện tại, điều duy nhất Ngô Lương nghi ngờ chính là nguồn gốc của loại sáp này.

Những "phong sào" này được xây dưới những âm thi thành từng mảng, bây giờ âm thi đã thành xương khô, sinh vật trong "phong sào" cũng không biết đã đi đâu.

Hai thứ này liên kết với nhau...

Ngô Lương không thể không nghi ngờ rằng giữa những "phong sào" này, âm thi, và loài sinh vật không rõ là gì có mối liên hệ nào đó.

Dù sao trong cơ thể người cũng chứa rất nhiều dầu mỡ, những loại dầu mỡ này sau khi "gia công" cũng có thể chuyển hóa thành sáp...

Vậy nến làm từ loại sáp này, chẳng phải là thi du chá (sáp dầu người) sao?

Suy cho cùng, sáp do ong mật tiết ra khi xây tổ gọi là mật chá (sáp ong), vì ong mật ăn phấn hoa.

Còn loại sinh vật không rõ tên mà Ngô Lương phát hiện bây giờ, sống dưới lòng đất, lại có liên quan mật thiết với một lượng lớn thi thể, rất có khả năng là sống bằng thi thể, vậy thì sáp mà chúng tiết ra... chẳng phải là thi du chá sao?

Mặc dù Ngô Lương biết, về bản chất thành phần của chất này chủ yếu vẫn là sáp.

Nhưng trong lòng vẫn có cảm giác kỳ quái.

Dù sao ngay cả ở đời sau, vẫn có không ít truyền thuyết kinh dị liên quan đến dầu người, thậm chí một tiểu quốc láng giềng gần Thiên Triều còn phát triển cả một chuỗi sản nghiệp đen liên quan...

Cho nên nến làm từ loại sáp này, Ngô Lương có thể sẽ dùng khi xuống mộ, nhưng nếu ở nhà, hắn thà dùng loại đèn dầu động vật cháy lên khói đen và có mùi lạ hiện tại.

Cho an tâm thôi mà.

Nhưng sau này nếu dâng cho Tào lão bản mà không nói rõ nguồn gốc, Tào lão bản chắc sẽ không để ý, các sĩ tộc hoàng thất giao dịch với Tào lão bản chắc cũng không để ý, nói không chừng còn xem như báu vật...

Nghĩ đến đây, Ngô Lương lập tức sai người xuống núi thu thập thêm "phong sào" cho mình.

Hắn định làm vài cây nến sáp tại chỗ, để dùng khi Phường Nhân Quân đào được mộ Hải Hôn hầu.

Dù đã có "Tùy Hầu Châu" làm thiết bị chiếu sáng, nến sáp, một công cụ lửa tiêu thụ ít dưỡng khí, thời gian cháy lại dài, vẫn là một công cụ trộm mộ không thể thiếu.

Chưa nói đến những thứ khác, ít nhất nó có thể giám sát chất lượng không khí trong mộ theo thời gian thực, đặc biệt là hàm lượng dưỡng khí mà con người cần để sinh tồn.

Còn hắn thì lại tháo ba sợi chỉ gai dài khoảng một thước từ tấm vải gai, cười hì hì đến bên cạnh Bạch Tinh Tinh: "Tinh Tinh cô nương, ngươi biết bện tóc chứ?" "Làm gì?" Bạch Tinh Tinh khó hiểu nhìn ba sợi dây gai trong tay Ngô Lương. "Phiền ngươi dùng cách bện tóc bện ba sợi dây gai này lại giúp ta, ta có việc cần dùng." Ngô Lương cười hắc hắc nói. "Xì." Bạch Tinh Tinh lườm hắn một cái, nhưng vẫn cầm ba sợi chỉ gai làm theo.

Hai ngày nay trong lòng nàng luôn đối với Ngô Lương có chút bất mãn, nói là làm "khiếu hoa thủy điểu" mà Ngô Lương căn bản không thực hiện, chỉ kêu Dương Vạn Lý nướng qua loa rồi ăn luôn, khiến nàng uổng công mong đợi.

Quan trọng nhất là, trình độ nướng của Dương Vạn Lý thật sự không được, những con chim nước kia hoặc là nướng cháy, hoặc là nướng nửa sống nửa chín, so với trình độ nướng của Ngô Lương thì kém xa, quả thực là lãng phí những con chim nước mà nàng vất vả dụ được, khiến nàng lúc ăn chúng để lót dạ, không khỏi nảy sinh lòng áy náy.

Nhưng Ngô Lương cũng không phải cố ý cho nàng leo cây.

Kể từ khi nghe Vu Cát nói về "Bát Sát Hoàng Tuyền", hắn vẫn luôn thấp thỏm không yên, còn tâm tư đâu mà làm "khiếu hoa thủy điểu" nữa.

Một lát sau.

Bạch Tinh Tinh bực bội bện xong sợi dây gai cho Ngô Lương, vừa đưa cho hắn vừa hỏi với giọng không mấy thiện cảm: "Ngươi bện sợi dây này để làm gì?" "Ngươi đoán xem." Ngô Lương cười bí ẩn.

Đây là cách làm bấc nến được sáng tạo ở đời sau.

Ba sợi dây bện vào nhau, khi bấc nến cháy sẽ tự động tòe ra, đầu bấc vừa vặn cong ra phía ngoài ngọn lửa, không những có thể cháy hoàn toàn, mà còn tránh được phiền phức phải "tiễn chúc" (cắt bấc) thời xưa.

Nhà thơ Lý Thương Ẩn thời Đường có câu thơ "Hà đương cộng tiễn tây song chúc", nói chính là việc "tiễn chúc".

Khi đó bấc nến vẫn dùng sợi bông xoắn lại, đứng thẳng giữa ngọn lửa, do không thể cháy hết mà bị than hóa, nên phải thường xuyên dùng kéo cắt đi phần đầu bấc còn sót lại, nếu không nến sẽ tự động tắt, đây không nghi ngờ gì là một việc phiền phức. "Chỉ biết giả thần giả quỷ!" Bạch Tinh Tinh khinh thường nói.

Chương 93

"Hắc hắc, ta là thần thật." Ngô Lương chỉ cười gượng, vẫn không nói nhiều.

Chỉ vì nến sáp ở thời đại này thực sự quá quý giá.

Không phải là không tin Bạch Tinh Tinh và Điển Vi, chủ yếu là bây giờ còn có Vu Cát và không ít binh sĩ ở gần, tuyệt đối không thể thể hiện cách làm nến sáp cực kỳ đơn giản này trước mặt nhiều người như vậy, càng không thể để nhiều người biết "phong sào" này chính là nguyên liệu chính để làm nến sáp.

Nếu không lỡ có người nổi lòng tham, đối với hắn và cả Phường Nhân Quân đều không phải chuyện tốt, vì vậy phải làm tốt công tác bảo mật, ít nhất trước khi trở về tuyệt đối không thể công khai.

May mà người ở đây, e rằng ngay cả sáp cũng chưa từng thấy, tạm thời không cần lo lắng họ nhìn thấy những phong sào này sẽ nhận ra điều gì.

Sau đó, Ngô Lương lại lặng lẽ dặn dò Điển Vi, bảo hắn đợi binh sĩ mang "phong sào" về thì trực tiếp đưa vào trong quân trướng.

Tiếp đó mang một ít củi và mồi lửa chui vào quân trướng đơn sơ của mình, dặn dò không có sự cho phép của hắn thì tuyệt đối không cho bất kỳ ai vào.

Trong hơn một tuần tiếp theo, Phường Nhân Quân đều dọn dẹp những hài cốt chôn dưới đất, nhưng mục đích chính của Ngô Lương thực ra là thu thập những "phong sào" giấu dưới hài cốt.

Nếu không hắn cũng chẳng lãng phí công sức như vậy, cứ tiếp tục đào xuống, đào đến lăng mộ chẳng phải tốt hơn sao?

Lần dọn dẹp này không đùa được, dọn ra hẳn một mẫu đất, số hài cốt đào lên ít nhất cũng lên đến ngàn bộ!

Mà "phong sào" hắn có được, dù đã trừ đi phần trên vô dụng lại chiếm chỗ, chỉ riêng phần sáp thô ở đáy cũng đã có thể chất đầy bảy tám xe.

Xem ra sau này phải cho người đến quận Dự Chương mua thêm xe thêm ngựa mới vận chuyển về được...

Như vậy, chuyến đi này có thể trộm được bao nhiêu vàng đã hoàn toàn không còn quan trọng, chỉ riêng đống sáp này đã là một khối tài sản lớn không thể xem thường.

Vấn đề duy nhất là hiện tại vàng, vải vóc và lương thực mới là bản vị tiền tệ, còn nến sáp là vật phẩm tiêu hao có thể thay thế, dù là vật phẩm quý giá muốn đổi thành lương thảo ngựa xe cũng cần một số thủ đoạn.

Nhưng đây không phải vấn đề Ngô Lương cần quan tâm, hắn chỉ phụ trách mang đồ có giá trị về, tiếp theo sẽ xem thủ đoạn của Tào lão bản.

Cứ thế lại qua mấy ngày, Phường Nhân Quân cuối cùng cũng đào đến lăng mộ nằm ở phía dưới bên cạnh.

Đây là một ngôi mộ hình vòm tiêu chuẩn thời Hán, ngoài cửa mộ bị mấy phiến đá khổng lồ chặn lại, phần đỉnh và hai bên đều dùng gạch đá và vữa gạo nếp hỗn hợp để xây dựng, loại vật liệu thường dùng để xây thành thời bấy giờ.

Vữa gạo nếp là vật liệu tốt nhất để xây dựng kiến trúc thời cổ đại.

Ngay cả Vạn Lý Trường Thành mấy nghìn năm không đổ cũng dùng loại vật liệu này, không chỉ có cường độ lớn hơn vữa vôi cát thông thường, khả năng chịu nước tốt hơn, thậm chí còn có thể chống

được động đất.

Ngô Lương biết cách phân giải làm mềm loại vữa gạo nếp này.

Nhưng nếu đã là "khai quật bảo vệ", trong trường hợp không cần thiết, Ngô Lương tự nhiên sẽ không dễ dàng phá hoại kết cấu mộ táng.

Huống hồ cửa mộ của lăng mộ này trông không khó mở lắm, chỉ cần sai người dời mấy phiến đá khổng lồ kia đi là có thể vào được mộ thất phía sau. "Mở đi." Sau khi xem xét tình hình, Ngô Lương rất nhanh đã hạ lệnh.

Đúng lúc này. "Công tử khoan đã." Vu Cát vội vàng đi đến bên cạnh Ngô Lương, có chút lo lắng khuyên can, "Lăng mộ này vốn được Bát Sát Hoàng Tuyền bảo vệ, lại hấp thu khí hoàng tuyền của ngàn cỗ âm thi, e rằng đã biến thành một tòa hung mộ, dù là mộ phần tổ tiên của công tử, mạo muội mở mộ e rằng cũng không ổn a." "Vậy, lão tiên sinh có cách giải quyết nào không?" Ngô Lương quay đầu lại, nheo mắt hỏi. "Lão phu nếu có cách giải quyết, đã không hết lời khuyên can công tử rồi." Vu Cát nhíu mày lắc đầu. "Thế thì hết cách rồi, nếu đã lão tiên sinh nói ngôi mộ này e rằng đã biến thành hung mộ, vậy đối với con cháu hậu đại e rằng càng thêm bất lợi, ta càng không thể ngồi yên không lo, lần này mộ tổ này dù thế nào cũng phải dời đi, tấm lòng khổ sở này lão tiên sinh hẳn là có thể hiểu được chứ?" Ngô Lương nói với giọng đầy chính nghĩa. "Chuyện này..." Vu Cát còn muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn thở dài lắc đầu. "Xin lão tiên sinh yên tâm, ta chắc chắn sẽ không để ngài phải hóng gió lạnh bên ngoài đâu, ngôi mộ này muốn vào thì chúng ta cùng vào, đến lúc đó phong thủy và những điều cần chú ý trong mộ còn cần lão tiên sinh chỉ điểm một hai." Ngô Lương nghĩ một lát, lại cười hì hì nói. "Không... lão phu đã già từng này tuổi rồi, hay là thôi đi, công tử cứ tự nhiên là được." Vu Cát lập tức từ chối, thậm chí còn có ý muốn quay người

bỏ chạy. "Lão tiên sinh cứ yên tâm, ta sẽ cho người chăm sóc tốt cho lão tiên sinh." Ngô Lương nhận ra trong mắt Vu Cát lóe lên một tia khác thường, liền cố ý nói tiếp, "Điển Vi huynh đệ, lúc vào mộ sẽ do ngươi dìu lão tiên sinh, nhất định phải chăm sóc tốt cho ông ấy, tuyệt đối không được có sơ suất, càng không được để tụt lại phía sau." "Rõ!" Điển Vi trầm giọng đáp, đã đứng bên cạnh Vu Cát với ánh mắt không mấy thiện cảm.

Kết quả không ngờ lần hù dọa này, lại thật sự moi được chút gì đó từ lão đầu này!

Chỉ thấy Vu Cát biết không thể tránh khỏi việc phải cùng Ngô Lương vào mộ, do dự một lát cuối cùng vẫn mang bộ mặt khổ sở nói: "Công tử, nếu đã ngôi mộ này không thể không vào, có thể để lão phu làm một pháp sự đơn giản trước, tạm thời trấn áp khí hoàng tuyền trong mộ rồi hãy mở mộ cũng không muộn?" "Ồ?

Thứ này còn trấn áp được sao?" Ngô Lương trong lòng vui mừng, lập tức làm một tư thế mời, "Lão tiên sinh mau mời!" Hắn thực ra cũng không chắc pháp sự mà Vu Cát nói có tác dụng hay không, hay là có tác dụng gì, hoặc có thể nói là từ trong thâm tâm hắn vốn không tin lắm vào cái gọi là pháp sự.

Nhưng lúc này Vu Cát chịu làm, hắn vẫn cầu còn không được.

Hai ngày nay hắn luôn tâm thần bất định, luôn lo lắng xảy ra vấn đề "Linh Hồ Hấp Hồn", hành động này của Vu Cát bất kể có tác dụng thực tế gì hay không, cũng có thể mang lại cho hắn một chút an ủi về mặt tâm lý. "Chỉ là công tử, có vài lời lão phu cần nói trước." Nào ngờ Vu Cát lại nói, "Pháp sự này của lão phu cần dùng đến một ít giấy vàng và chu sa, những thứ này lão phu đều có trên người, chu sa thì không nói, nhưng giấy vàng kia là vật hiếm có giá không rẻ, khoản chi phí này cần công tử gánh vác." Câu này sao nghe quen thế?

Phải rồi, lần trước Ngô Lương lừa tiền Trình Dục để đổi tên, cũng nói như vậy!

Nhưng bây giờ Ngô Lương thật sự nguyện ý bỏ ra một ít tiền để mua sự an ủi tâm lý này, huống hồ biểu hiện của Vu Cát còn chân thật hơn hắn nhiều, ít nhất là sau khi nghe tin phải cùng vào mộ mới bị ép phải làm...

Cứ coi như là thật đi, dù sao cũng không thiếu chút tiền này.

Nghĩ vậy, Ngô Lương sảng khoái gật đầu nói: "Dễ nói, sau này ta sẽ bù lại phù chỉ cho lão tiên sinh, nhiều hơn nữa cũng không thành vấn đề." "Nói miệng không bằng chứng." Không ngờ Vu Cát lại còn nghi ngờ khả năng chi trả của hắn.

Nhãi con!

Không đưa ra chút đồ tốt thật sự ra, ngươi còn thật sự coi thường tiểu gia rồi.

Ngô Lương liếc mắt nhìn ông ta, thản nhiên cười, sau đó từ trong ngực lấy ra một vật hình trụ tròn, to hơn ngón tay cái một chút, dài khoảng hơn một tấc ném vào lòng Vu Cát, hào phóng nói: "Lão tiên sinh, xem cái bộ dạng chưa từng thấy đời của ông kìa, mấy tờ giấy rách đó mà cũng gọi là vật hiếm?

Cho ông xem chút đồ hiếm thật sự này, tặng ông đấy!" "Đây là..." Nhận lấy vật hình trụ, Vu Cát mặt đầy kinh ngạc đánh giá vật trong tay. "Chưa thấy bao giờ phải không?

Mật chúc!

Chỉ có hoàng thất mới được dùng đến mật chúc, há có thể so sánh với mấy tờ giấy rách của ông sao?" Ngô Lương lườm một cái nói, "Đủ không?" Đây chính là nến sáp mà hắn làm trong quân trướng mấy hôm trước bằng "phong sào", không tìm được khuôn thích hợp, hắn

liền dùng một cái chén rượu bằng đồng chân cao thay thế, nến làm ra tuy hơi ngắn một chút, nhưng cũng ra hình ra dạng.

Bây giờ trong ngực hắn không chỉ có một cây này, mà còn có ba cây.

Số còn lại thì tạm thời để trong quân trướng, để phòng khi cần. "Đủ rồi!

Đủ rồi!

Công tử ra tay quả nhiên phi phàm!" Vu Cát lập tức giật nảy mình, tay cầm nến sáp run lên, vội vàng từ trong túi nhỏ mang theo bên người lấy ra một miếng vải vuông bọc ba lớp trong ba lớp ngoài, cẩn thận nhét vào trong ngực.

Sau đó khi nhìn lại Ngô Lương, trên mặt đã chỉ còn là vẻ mặt "thổ hào chúng ta làm bạn đi".

Cười làm lành nói: "Mộ tổ của công tử quy mô như vậy, lại mang theo bên mình mật chúc hiếm thấy trên đời, lão phu bây giờ thật sự ngày càng tò mò về thân phận của công tử..." "Không nên hỏi thì đừng hỏi, ngươi theo ta sau này sẽ có ngày tốt lành, bây giờ làm pháp sự của ngươi trước đi." Ngô Lương ha ha cười nói, cảm giác làm thổ hào thật tốt...

Một lát sau, một buổi pháp sự không hề đặc sắc như màn "kiếm trảm ác giao" của Ngô Lương đã hoàn thành.

Vu Cát đưa cho Ngô Lương mấy lá bùa giấy đã dùng chu sa vẽ xong rồi gấp thành hình tam giác, và gọi chúng là "trấn hồn phù", nói là có thể trấn áp khí hoàng tuyền, bảo vệ mọi người khi vào mộ không bị tà linh xâm nhiễu.

Ngô Lương tin cái tà của ông ta.

Hắn chia "trấn hồn phù" cho Điển Vi và Bạch Tinh Tinh mỗi

người một cái, còn Vu Cát, ông ta đã tự giữ lại một cái từ sớm, như vậy người vào mộ cũng đã được xác định, chính là bốn người họ. "Bây giờ có thể mở mộ được rồi chứ?" Ngô Lương nhét "trấn hồn phù" vào ngực, hỏi. "Được rồi, nhưng vẫn phải cẩn thận một chút, đừng gây ra động tĩnh quá lớn." Vu Cát gật đầu nói. "Mở!" Một tiếng ra lệnh, các binh sĩ Phường Nhân Quân đã chờ đợi từ lâu liền cùng nhau tiến lên.

Dùng công cụ, người nạy, người xúc, người khiêng, người đẩy...

Mất nửa ngày công phu cuối cùng cũng dời được mấy phiến đá chặn cửa sang một bên.

Sau phiến đá lộ ra hai cánh cửa cung bằng gỗ có chút phai màu, được vẽ hoa văn mây khí bằng sơn đen và đỏ.

Trên cửa cung chỉ có hai cái vòng cửa bằng đồng đúc ở vị trí gần giữa, hình dáng của vòng cửa trông giống như chính diện của một con cự long uy vũ hung mãnh.

Ở thời Hán, rồng cũng là đứng đầu ngũ đại thụy thú, là biểu tượng độc quyền của hoàng thất. "Công tử, tiếp tục mở không?" Các binh sĩ quay đầu hỏi. "Mở!" Ngô Lương gật đầu.

Các binh sĩ lập tức lại tập hợp đứng giữa cửa, cố gắng đẩy nó ra như đẩy cửa cung bình thường.

Kết quả nào ngờ tay vừa đặt lên cửa, một trong hai cánh cửa đã lung lay đổ vào trong mộ thất.

Cùng với một tiếng "RẦM" vang lớn, một luồng gió âm đột ngột từ khe cửa chỉ mở được một nửa gào thét tuôn ra, một mùi hương kỳ dị lan tỏa khắp nơi!

Lại là mùi hương...

Nhưng lần này mùi hương không khiến Ngô Lương cảm thấy bất

ngờ, thậm chí còn không lập tức kêu binh sĩ tránh đi.

Bởi vì khi các cơ quan khảo cổ đời sau khai quật mộ Hải Hôn hầu, họ cũng đã nhận ra một mùi hương lạ không độc trong mộ!

Theo lẽ thường mà nói, cổ mộ chôn sâu dưới lòng đất hàng trăm hàng ngàn năm, trong mộ đáng lẽ phải toàn là mùi ẩm mốc thối rữa, nhưng mộ Hải Hôn hầu lại ngược lại.

Không chỉ vậy, mùi hương lạ tồn tại không chỉ trong một chốc lát, mà kéo dài suốt ba năm.

Cho đến nay, các nhà khảo cổ học vẫn chưa tìm ra được mùi hương lạ này rốt cuộc từ đâu mà có, vấn đề này vẫn là một bí ẩn chưa có lời giải của giới khảo cổ. "Trước tiên cứ tản ra thông gió đã!" Mặc dù hơi do dự một chút, cuối cùng Ngô Lương vẫn quyết định đi theo quy trình.

Dù sao đi nữa, đây cũng là lăng mộ đã bị đóng kín nhiều năm, không biết bên trong có thứ gì cổ quái, đặc biệt là hắn còn phải dẫn người xuống mộ ở trong đó một lúc lâu, tuyệt đối không thể lơ là.

Chương 94

Mặt khác, thực ra Ngô Lương đã chuẩn bị sẵn mặt nạ phòng độc, đặc biệt là lõi than của mặt nạ phòng độc.

Tiếp theo cộng cả hắn là có bốn người xuống mộ, với bốn cái mặt nạ phòng độc, số lõi than đó hẳn là đủ để thay mấy lần, huống hồ, nếu không khí trong mộ thất qua thử nghiệm của gà trống lớn không có vấn đề gì, thì cũng chỉ khi vào trong mộ cần mở không gian kín nào đó, ví dụ như mở quan tài, mới cần dùng đến.

Quy trình này đối với một số binh sĩ Phường Nhân Quân đã có hai lần kinh nghiệm trộm mộ thì đã quen thuộc.

Ngô Lương vừa ra lệnh, lập tức có người bắt đầu làm theo, con gà trống lớn đi cùng cũng được mang tới.

Còn Ngô Lương và phần lớn binh sĩ thì lại quay về trên núi, ăn no uống đủ kiên nhẫn chờ đợi thông gió kết thúc, và làm trước một số công việc chuẩn bị vào mộ khác.

Ngoài ra, Ngô Lương còn gọi Dương Vạn Lý và một số quân quan từ thập trưởng trở lên vào trong quân trướng, đặc biệt dặn dò một số việc: "Một khi ta vào lăng mộ, các ngươi để lại bốn con ngựa tốt tại chỗ, sau đó lập tức dẫn tất cả binh sĩ Phường Nhân Quân quay về doanh địa trên đỉnh núi chờ lệnh, chỉ cần phái người trên đỉnh núi theo dõi tình hình xung quanh lăng mộ và Linh Hồ là được." "Chỉ khi nghe thấy tiếng huýt sáo của Bạch Tinh Tinh, hoặc phát hiện có người ngoài đến gần lăng mộ, hoặc là quá 6 canh giờ không thấy ta từ trong ra thì mới được hành động." "Nếu nghe thấy tiếng huýt sáo của Bạch Tinh Tinh, lập tức dẫn người đến chi viện;" "Nếu có người ngoài đến gần lăng mộ, lập tức phái một bộ phận người đi xua đuổi;" "Nếu sau

6 canh giờ ta không ra... các ngươi tuyệt đối không được vào mộ tìm ta, chỉ cần xuống núi lấp lại lăng mộ, sau đó mang theo lá thư tay này và những 'phong sào' đó quay về Quyên Thành, đợi Sứ quân xem thư xong sẽ không trách tội các ngươi, mà còn tưởng thưởng cho các ngươi." Nói rồi, Ngô Lương đưa một tấm lụa trắng đã gấp lại và được Bạch Tinh Tinh khâu lại bằng kim chỉ cho Dương Vạn Lý.

Nghe đến đây, Dương Vạn Lý và các thập trưởng lập tức nhíu mày, vội vàng nói: "Công tử, có đến cùng đến, có đi cùng đi, chúng ta dù thế nào cũng không thể bỏ ngài mà đi!" "Yên tâm, chỉ là đề phòng vạn nhất thôi, ta đâu có dễ dàng trúng chiêu như vậy?" Ngô Lương lườm một cái mắng, "Ngoài ra, nếu Linh Hồ có động tĩnh gì lớn, các ngươi tuyệt đối không được tự tiện xuống núi, ít nhất phải đợi trên núi 3 canh giờ... chúng ta không phải còn mang theo mấy con gà trống lớn dự phòng sao?

Sau 3 canh giờ, các ngươi buộc gà trống lớn lại, giống như chúng ta thăm dò mộ vậy, cho gà trống lớn đi trước vừa thử nghiệm vừa xuống núi, sau khi xuống núi thuận lợi nếu phát hiện ta vẫn chưa ra khỏi mộ, cũng lập tức lấp lại lăng mộ, mang theo thư tay của ta và 'phong sào' quay về Quyên Thành." "Nghe rõ chưa?" Ngô Lương nghĩ một lát, những gì cần dặn dò đã dặn dò hết rồi.

Như vậy, giả như trong quá trình trộm mộ thật sự xảy ra chuyện ngoài ý muốn, đặc biệt là sự kiện "Linh Hồ Hấp Hồn" lại bùng phát, những binh sĩ Phường Nhân Quân này chỉ cần làm theo, sẽ không đến nỗi phải chôn cùng.

Còn về chính Ngô Lương... có lẽ có người sẽ thắc mắc hắn mạo hiểm trộm mộ như vậy rốt cuộc có đáng không?

Với kiến thức lịch sử của hắn, cộng thêm một số "công nghệ đen" mang từ đời sau đến, hắn vốn có thể sống thoải mái hơn như nhiều

người xuyên không khác, không cần phải mạo hiểm như vậy.

Nhưng chính Ngô Lương lại cảm thấy đáng.

Bởi vì đời người cuối cùng cũng phải có chút theo đuổi.

Mà sự theo đuổi của hắn, từ lúc thi đại học ở đời sau chọn chuyên ngành khảo cổ đã được định sẵn rồi...

Nếu không ở đời sau có đầy ngành hot để lựa chọn, nhiều ngành hot tốt nghiệp xong đều có thể dễ dàng tìm được công việc thu nhập không tồi, sống một cuộc sống an nhàn hơn người bình thường, hắn việc gì phải chọn cái ngành mà tốt nghiệp xong cũng khó có đất dụng võ này?

Thậm chí trước khi Ngô Lương xuyên không còn xảy ra một tin tức thế này: 【Một nữ sinh viên đại học gia đình lưu thủ đạt điểm cao chọn chuyên ngành khảo cổ Bắc Đại, gây ra tranh cãi trong cộng đồng mạng, đông đảo giáo sư, cơ quan, sư huynh sư tỷ ngành khảo cổ tập thể lên tiếng ủng hộ...】 Emmm... chỉ bằng tin tức có thể lên hot search này, việc chọn ngành này có phải là vì tình cảm và sự theo đuổi hay không, đã có thể thấy được phần nào.

Dù sao điểm thi đại học của Ngô Lương năm đó cũng không thấp, nhưng khi chọn ngành này, thứ hắn gặp phải toàn là sự phản đối từ cha mẹ, trưởng bối, ngay cả bạn học cấp ba nghe xong cũng ngơ ngác, rồi lặng lẽ chuyển chủ đề, hoàn toàn là một bộ dạng không biết an ủi hắn thế nào.

Nhưng Ngô Lương chưa bao giờ hối hận.

Dù sau khi tốt nghiệp thật sự không có chỗ nào để đi, cuối cùng chỉ có thể tìm một công ty du lịch làm hướng dẫn viên để duy trì cuộc sống, hắn cũng chưa bao giờ hối hận.

Cho nên hỏi hắn mạo hiểm như vậy có đáng không?

Ngô Lương cảm thấy đáng!

Chắc chắn đáng hơn nhiều so với việc mạo hiểm trên quan trường đấu đá nhau, hay là mạo hiểm trên chiến trường máu thịt bay tứ tung!

Còn về việc chỉ lo cho bản thân... thì đừng nghĩ nữa, thời loạn lạc, không ai có thể chỉ lo cho bản thân mình!

Con người ai cũng phải chết.

Hoặc nhẹ tựa lông hồng, hoặc nặng tựa Thái Sơn!

Mà đối với Ngô Lương mà nói, nếu thật sự có một ngày phải chết, hắn thà chết trong mộ tổ của người khác!

Ai da, lạc đề rồi.

Đều tại Dương Vạn Lý và đám binh sĩ này quá giỏi lải nhải, y như đàn bà!

Chẳng phải chỉ là vào một cái mộ thôi sao, dặn dò trước vài câu để phòng vạn nhất, đám khốn này cứ phải lộ ra vẻ mặt như lão tử sắp chết đến nơi, lão tử giống như Nhu Nhi tên sao người vậy, tuyệt đối trường mệnh trăm tuổi nhé!

Cứ thế thông gió một ngày, lại dùng gà trống lớn thử mấy canh giờ.

Sau khi xác nhận tình hình không khí trong mộ hiện tại không tệ, Ngô Lương cuối cùng cũng mang đủ bộ trang bị của mình, dẫn theo Điển Vi, Bạch Tinh Tinh và Vu Cát vào trong mộ.

Vừa vào, Ngô Lương liền đưa một cây nến sáp đã đốt sẵn cho Bạch Tinh Tinh. "Tinh Tinh cô nương, nhiệm vụ chính của ngươi là bảo vệ cây mật chúc này, nếu cây mật chúc này vô duyên vô cớ tắt, phải lập tức báo cho ta biết." Ngô Lương rất trịnh trọng dặn dò.

Hắn sẽ không thừa nhận thứ này rất có khả năng là sáp dầu người,

bất kể là bây giờ hay là sau khi về Quyên Thành gặp Tào lão bản cũng sẽ không thừa nhận, nếu không thì thật sự không ai dám dùng nữa. "Cây mật chúc này..." Nhưng nến sáp vừa vào tay, Bạch Tinh Tinh đã phát hiện ra một số manh mối.

Bấc nến ở giữa cây mật chúc này, trông sao mà giống sợi dây gai mình bện hai hôm trước thế!

Nếu thật sự là những sợi dây gai đó, vậy thì cây mật chúc này không phải Ngô Lương mang từ Quyên Thành đến, mà là mới làm gần đây...

Tên vô lại này lại có thể làm ra mật chúc?!

Đây là vật phẩm quý có giá mà không có chỗ mua, hắn lại có bản lĩnh như vậy, chút vàng bạc sao có thể để vào mắt?

Tại sao còn phải chạy khắp nơi trộm mộ?

May mà Bạch Tinh Tinh cũng là cô nương khá kín miệng.

Sau khi nhận ra chi tiết này, chỉ kinh ngạc nhìn Ngô Lương một cái, không nói ra nghi hoặc trong lòng.

Trong lúc nói chuyện, Ngô Lương lại kêu Điển Vi lấy "Tùy Hầu Châu" ra, trong nháy mắt ánh sáng u u đặc trưng của "Tùy Hầu Châu" liền tràn ngập cả mộ đạo, ít nhất cũng có thể chiếu xa mười mấy mét.

Ánh sáng này lợi hại hơn nến sáp nhiều, ngay cả đuốc cũng phải xếp sau. "Ngươi đây lại là...?!" Vu Cát lại bất giác trợn tròn mắt, kinh ngạc nhìn "Tùy Hầu Châu", lại nhìn Ngô Lương, lão phu tại sao lại nói "lại" nhỉ?

Ông ta dù có ngốc đến đâu cũng biết thứ này mới là trân bảo thật sự, một viên minh châu lớn như vậy, chút nến sáp trước mặt nó căn bản chỉ là hòn đá ven đường, ảm đạm vô quang, không ai hỏi đến.

Nhưng nếu để ông ta chọn, ông ta chọn muốn tất cả. "Chỉ là một viên dạ quang châu bình thường thôi, lão tiên sinh không cần để ý." Ngô Lương cười hì hì nói. "Bình thường...

Ực!" Vu Cát bị bốn chữ này làm cho chấn động từ trong ra ngoài, không khỏi càng thêm nghi ngờ thân phận của Ngô Lương.

Ban đầu ông ta cho rằng Ngô Lương chỉ là một công tử nhà nghèo bị ép phải nam thiên.

Sau đó nhìn thấy "mộ tổ" của nhà Ngô Lương và nến sáp, ông ta cảm thấy Ngô Lương dù có nghèo đến đâu, cũng phải là nhà hào môn mà sĩ tộc bình thường chỉ có thể ngước nhìn.

Nhưng bây giờ khi nhìn thấy viên dạ quang châu này, Vu Cát cuối cùng đã ngộ ra! "Công tử trước đây e rằng đã dùng hóa danh với lão phu, nếu lão phu đoán không sai, công tử thực ra họ Lưu!" Vu Cát nói với giọng chắc nịch. "Lão tiên sinh mới họ Lưu, cả nhà lão tiên sinh đều họ Lưu, công tử ta đi không đổi tên ngồi không đổi họ, chỉ họ Ngô, khẩu thiên Ngô." Ngô Lương hắc hắc cười, mượn ánh sáng u u của "Tùy Hầu Châu" quan sát một vòng trong mộ đạo, không phát hiện cơ quan cạm bẫy gì, thế là cuối cùng tranh thủ thời gian cất bước đi vào sâu trong mộ huyệt.

Ngô Lương biết, mộ Hải Hôn hầu này tuy quá trình khai quật đời sau phát hiện diện tích khu mộ không nhỏ, nhưng thực tế lăng mộ không tính là lớn, thậm chí còn không lớn bằng quy mô của mộ Lương Hiếu Vương.

Cho nên để khám phá lăng mộ này, hẳn sẽ không tốn quá nhiều thời gian.

Quả nhiên, rất nhanh họ đã đến được phòng xe ngựa nằm ở phía trước nhất của toàn bộ lăng mộ.

Trong phòng xe ngựa có tổng cộng năm cỗ xe ngựa bằng đồng được đúc công phu tinh xảo, kích thước như xe ngựa thật.

Ngoài ra, trên xe ngựa còn trang trí không ít phụ kiện, vật liệu của những phụ kiện này đa số cũng là đồng thanh, nhưng lại sử dụng công nghệ "thác kim ngân" mà đời sau được liệt vào danh mục đại diện di sản văn hóa phi vật thể cấp quốc gia, nói trắng ra là đem vàng và bạc nung chảy, rồi trát lên bề mặt trang sức như keo, để có tác dụng trang trí.

Có thể hiểu là "mạ vàng" hoặc "mạ bạc", nhưng thực chất hơn "mạ vàng mạ bạc" nhiều. "Những thứ này truyền đến đời sau đều là đồ tốt hiếm thấy, hơn nữa tương đối dễ bảo quản hơn nhiều..." Ngô Lương âm thầm ghi nhớ, tiếp đó lại nhìn về phía di hài ngựa ở một khu không xa những cỗ xe ngựa bằng đồng này.

Những con ngựa này cơ bản chỉ còn lại xương khô, nhưng vẫn còn sót lại một ít da lông đã mục nát nghiêm trọng, chủ yếu là lông...

Đếm số lượng vừa tròn 20 con.

Số lượng xe ngựa và ngựa trong phòng xe ngựa đều khớp với phát hiện của đời sau.

Xem ra trong lịch sử hơn hai nghìn năm, đồ tuẫn táng trong phòng xe ngựa không hề bị trộm cắp, chủ yếu là những thứ này ở thời đại này còn chưa đáng giá lắm.

Xác định được điều này, Ngô Lương dẫn theo Điển Vi và hai người kia tiếp tục khám phá về phía trước.

Hơn nửa canh giờ sau, họ lại ra vào mấy gian nhĩ thất (phòng phụ) nằm hai bên mộ đạo.

Trong những nhĩ thất này đều chứa một số đồ tuẫn táng khá phổ biến.

Có bộ biên chung, biên khánh, cầm, sắt, bài tiêu, tượng nhạc công, làm công phu tinh mỹ; có bộ đồ đồng thanh đặt ngay ngắn, trong đó bao gồm cả đèn nhạn ngư bằng đồng và nồi lẩu bằng đồng được phát hiện ở đời sau, không sai, người thời này đã sớm bắt đầu ăn lẩu rồi, dù sao "chử" (nấu) đã sớm là một phương thức nấu nướng quan trọng của mọi người; trong đó đáng nhắc đến nhất chính là chiếc đèn nhạn ngư này, thứ này có mang theo cơ quan nhỏ.

Tay cầm đèn ở một bên có thể điều khiển đĩa đèn xoay chuyển, dưới đĩa có chân đế và mép gờ thẳng trên lưng ngỗng được nối với nhau bằng khớp âm dương, chao đèn là hai tấm cong hình cung, phần trên của chúng được cắm vào mép gờ thẳng trong đĩa đèn, có thể xoay trái phải để đóng mở, vừa có thể chắn gió, lại có thể điều chỉnh độ sáng của đèn.

Khi đèn được đốt, khói sinh ra có thể thông qua miệng cá và cổ ngỗng đi vào trong thân ngỗng, qua một lượt nước trong bụng ngỗng, có thể lọc hiệu quả khói dầu sinh ra khi đèn dầu thời bấy giờ cháy.

Ngoài ra, bốn bộ phận của đèn nhạn ngư lại có thể tự do tháo lắp, tiện cho việc lau chùi...

Lợi hại chưa?

Thứ này dù đặt ở đời sau cũng là vật dụng sinh hoạt sáng tạo vô cùng tinh xảo, Ngô Lương cảm thấy chỉ cần làm giả hàng thủ công mỹ nghệ, cũng có thể bán được vài trăm đến vài nghìn khối tiền.

Ngoài những thứ này, trong một nhĩ thất chuyên để trưng bày gương đồng, Ngô Lương còn phát hiện mười tám chiếc gương đồng chế tác tinh mỹ, những chiếc gương này mỗi chiếc một khác, toàn bộ đều được khảm các loại ngọc thạch bảo thạch, nói không ngoa, giá trị của những viên ngọc thạch bảo thạch này đã sớm vượt qua cả chiếc gương đồng, ít nhất là ở thời đại này.

Chương 95

Mà theo Ngô Lương biết, khi đời sau khai quật mộ Hải Hôn hầu, thực ra chỉ phát hiện một chiếc gương đồng.

Điều này có phải đã chứng thực phán đoán trước đó của hắn, mộ Hải Hôn hầu trước khi bị ngập nước hoặc trong quá trình bị ngập nước, thực sự đã bị người ta trộm... những văn vật mà cuộc khai quật chính thức đời sau phát hiện, chỉ là những đồ tuẫn táng mà đạo mộ tặc không kịp lấy đi mà thôi?

Tiếp tục đi về phía trước, Ngô Lương và mọi người lại tìm thấy phòng tiền (phòng chứa tiền) trong mộ.

Phòng tiền trong mộ Hải Hôn hầu không được giấu sâu như mộ Lương Hiếu Vương, tiền đồng được chất đống trực tiếp trong một gian nhĩ thất không có cả cửa.

Nhưng xét về quy mô, lại khả quan hơn mộ Lương Hiếu Vương nhiều, ít nhất cũng gấp đôi!

Đội khảo cổ đời sau cũng đã tìm thấy lô tiền đồng này, sau khi kiểm đếm trọng lượng vừa vặn đạt đến hơn mười tấn, điều này đủ để chứng minh Hải Hôn hầu Lưu Hạ giàu có hơn Lương Hiếu Vương nhiều, dù có làm vua ngắn ngủi thì người ta cũng từng là hoàng đế.

Cho nên, vàng trong mộ Hải Hôn hầu sao có thể chỉ có 115 kilôgam, con số này còn ít hơn nhiều so với mộ Lương Hiếu Vương mà hắn đã khai quật trước đó, căn bản là không khoa học!

Nhưng Ngô Lương chỉ xem xét kỹ một lượt trong phòng tiền, không hề thắc mắc tại sao vàng không được cất giữ trong phòng tiền như mộ Lương Hiếu Vương.

Bởi vì tư liệu khai quật mộ Hải Hôn hầu đời sau cho thấy, vàng của Hải Hôn hầu vốn không ở đây, mà được cất giữ trong mộ thất nằm ở phía tây của quách thất chính.

Nơi đó không chỉ chứa một lượng lớn vàng, mà còn có một bức bình phong bích họa vô cùng hiếm thấy.

Trong tranh lưu lại là họa tượng và ghi chép về cuộc đời của Khổng Tử, đây là họa tượng Khổng Tử sớm nhất được phát hiện trong lịch sử khảo cổ.

Nhưng Ngô Lương cảm thấy, hắn đã đi trước đời sau gần hai nghìn năm, nếu tiếp tục đào xuống, đào đến mộ thời Xuân Thu, nói không chừng có cơ hội phát hiện họa tượng Khổng Tử sớm hơn, thậm chí là văn tự do chính Khổng Tử viết tay!

Dù sao mộ mà hắn đào bây giờ, thời gian chôn cất ngắn hơn đời sau, càng dễ bảo lưu lại những thứ có giá trị khảo cổ...

Nghĩ vậy, Ngô Lương dẫn theo Điển Vi và hai người kia ra khỏi phòng tiền, điều hắn nghĩ đến lại là thư thất (phòng sách) mà hắn quan tâm nhất.

Đối với khảo cổ mà nói, quan trọng nhất vẫn là ghi chép văn tự, đây mới là thứ quan trọng nhất để giải mã những bí ẩn lịch sử.

Mộ Hải Hôn hầu hiện tại bảo tồn vẫn tương đối hoàn hảo, ít nhất là tốt hơn mộ Lương Hiếu Vương một chút, nghĩ đến những sách vở như thẻ tre, thẻ gỗ mà ông ta để lại, hắn cũng sẽ hoàn chỉnh hơn một chút.

Nghĩ vậy, Ngô Lương tiếp tục men theo mộ đạo khám phá vào trong.

Đúng lúc này, "Ưm..." Bạch Tinh Tinh đột nhiên phát ra một tiếng rên mũi không tự nhiên. "Sao vậy?" Ngô Lương và những người khác

quay đầu nhìn nàng, lại thấy lúc này sắc mặt nàng rất tái nhợt, trên thái dương và sống mũi đã rịn ra không ít mồ hôi li ti, thậm chí còn làm ướt một ít tóc mai.

Thấy Ngô Lương và mọi người nhìn qua, thần sắc của Bạch Tinh Tinh cũng lập tức trở nên không tự nhiên, cúi đầu dường như muốn né tránh họ. "Ngươi rốt cuộc bị sao vậy?

Không khỏe sao?" Ngô Lương vội vàng hỏi lại, nếu cô nương này đã xuất hiện triệu chứng khó chịu, họ cũng phải cẩn thận, tốt nhất là lập tức rời khỏi mộ huyệt.

Đang hỏi thì, "Cẩn thận!

Nàng ta e rằng đã trúng tà độc, biến thành huyết thi rồi!" Vu Cát đột nhiên hét lớn, ánh mắt kinh hãi nhìn Bạch Tinh Tinh, lùi lại liên tiếp mấy bước. "Huyết thi!?" Vừa nghe vậy, sắc mặt Điển Vi căng thẳng.

Hắn lập tức đẩy Ngô Lương lùi lại hai bước, tay phải cầm xẻng công binh chắn trước mặt Ngô Lương, đề phòng Bạch Tinh Tinh như gặp phải đại địch. "Chuyện này…" Trong lòng Ngô Lương cũng thắt lại, vội vàng nhìn Bạch Tinh Tinh từ trên xuống dưới. "Tách!" Đúng lúc một giọt dịch thể rơi xuống chân Bạch Tinh Tinh, trong mộ đạo tĩnh mịch nghe cực kỳ chói tai.

Ngô Lương vội nhìn về phía giọt dịch thể đó, nó có một màu đỏ sẫm khiến người ta tê cả da đầu... trong một lăng mộ, đây không phải là màu sắc gì tốt lành.

Lòng Ngô Lương càng thêm căng thẳng, hắn không muốn Bạch Tinh Tinh chết ở nơi này, càng không muốn nàng biến thành Huyết thi!

Nghĩ vậy, Ngô Lương vội nhìn theo vị trí giọt dịch thể màu đỏ sẫm vừa rơi xuống.

Nhìn một cái thôi mà giật cả mình!

Chỉ thấy không biết từ lúc nào, mặt trong ống quần của Bạch Tinh Tinh đã thấm đỏ một mảng lớn, tuy tạm thời chưa đến mức như vừa vớt từ ao máu ra, nhưng trông cũng cực kỳ nghiêm trọng.

Nhìn kỹ những chỗ khác, ngoài sắc mặt hơi tái nhợt và đôi tai đỏ ửng ra, dường như không thấy có gì khác thường. "Đây... chẳng lẽ là bà dì đến thăm?" Ngô Lương hít sâu một hơi, nhưng lại không dám nói bừa, chỉ đành nhìn Bạch Tinh Tinh chằm chằm, nói: "Tinh Tinh, việc này rất quan trọng, ngươi ngẩng đầu lên nhìn ta." "..." Nghe Ngô Lương nói, Bạch Tinh Tinh đang gần như vùi đầu vào ngực cuối cùng cũng hơi ngẩng lên liếc nhìn hắn một cái, rồi lại vội vàng cúi gằm xuống.

Không sai được!

Ý thức vẫn còn rất tỉnh táo!

Hơn nữa, cái vẻ luống cuống tay chân, ngượng ngùng này, giống hệt như nữ sinh cấp hai lần đầu tới tháng làm bẩn quần trong lớp học!

Cũng chính vì thế, Bạch Tinh Tinh mới không phản bác lời của Vu Cát.

Chuyện thế này làm sao có thể nói trước mặt ba gã đàn ông được chứ, xấu hổ chết mất... "Phù..." Xem ra là một phen hú vía, Ngô Lương cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, định vòng qua Điển Vi để tiến lên xem xét tình hình cụ thể của Bạch Tinh Tinh. "Công tử khoan đã!

Theo lão phu biết, trong mười tám loại thi biến, Huyết thi là loại hung ác và khát máu nhất, ngài tuyệt đối không được đến gần, nếu không e rằng sẽ gặp bất trắc!" Vu Cát lại vội nhăn mặt già nua lên tiếng ngăn cản, còn mình thì né ra xa, thậm chí còn lùi về phía lối vào

mộ huyệt hai bước, ra vẻ chuẩn bị chạy trốn bất cứ lúc nào.

Huyết thi cái đầu ngươi! "Điển Vi, ngươi trông chừng lão tiên sinh, đừng để ông ấy chạy lung tung." Ngô Lương quay đầu nhìn Vu Cát, dứt khoát dặn dò một câu, rồi lại nói với Bạch Tinh Tinh: "Tinh Tinh, ngươi theo ta qua bên này, ta có chuyện muốn nói với ngươi." Nói rồi, Ngô Lương liền quay lại đường cũ, tiến vào tiền thất vừa mới ra không lâu. "..." Bạch Tinh Tinh thấy vậy, vẫn không nói tiếng nào, khép chân bước từng bước nhỏ theo sau Ngô Lương vào trong.

Kết quả sau khi vào trong.

Nàng mới kinh ngạc phát hiện Ngô Lương đã cởi áo khoác ngoài, đang cởi chiếc áo lót mùa đông dày hơn bên trong. "Ngươi... ngươi muốn làm gì?" Sắc mặt Bạch Tinh Tinh lại biến đổi, cuối cùng cũng có chút hoảng loạn mở miệng nói một câu, vừa nói vừa vội quay mặt đi.

Một lát sau, Ngô Lương lại mặc áo khoác ngoài vào, và đeo chiếc túi nhỏ mang theo khi xuống mộ lên cổ, sau đó đưa chiếc áo lót mùa đông vừa cởi ra cùng với một con dao găm bằng đồng vào tay Bạch Tinh Tinh. "?!" Bạch Tinh Tinh run lên, khó hiểu nhìn Ngô Lương. "Tạm thời dùng cái này cắt ra dùng đỡ đi.

Sau này ta xem có thể phát minh cho các ngươi thứ gì đó tiện dụng hơn không.

Nhanh lên, ta ra ngoài tránh mặt một lát." Ngô Lương điềm nhiên cười, quay người đi ra khỏi tiền thất. "..." Nhìn bóng lưng Ngô Lương, Bạch Tinh Tinh ngẩn người, ngay sau đó một vầng mây hồng lặng lẽ bò lên đôi má trắng bệch.

Hu hu hu...

Xấu hổ chết mất!

Tên vô lại này sao cái gì cũng biết, chỉ nhìn một cái đã hiểu ra chuyện gì, đây rõ ràng là... chuyện mà chỉ phụ nữ mới biết, đàn ông dù biết thì cũng phải sau khi cưới vợ chứ?

Nhưng hắn rõ ràng chưa cưới vợ, tại sao lại biết nhiều như vậy...

Khoan đã!

Tên vô lại này hôm nay sao lại tốt bụng thế, nếu là bình thường, ta gặp phải chuyện xấu hổ thế này, hắn chắc chắn sẽ cười không ngậm được mồm, không chỉ chế giễu mà còn buông lời trêu chọc ta nữa!

Nhưng lần này, hắn lại không nói gì, ngược lại còn cởi áo lót đưa cho ta?

Chẳng lẽ... hắn cố ý làm vậy, thực ra là muốn nhân lúc ta không đề phòng đột nhiên xông vào?

Nghĩ vậy trong lòng, Bạch Tinh Tinh lại nhìn thấy con dao găm bằng đồng sắc bén trong tay...

Cũng không đúng!

Nếu hắn thật sự có ý đó, sao lại giao vũ khí sắc bén như vậy cho ta, tên vô lại này trước nay quý mạng vô cùng, ngay cả cây kéo cũng không dám để ta mang theo người...

Hơn nữa.

Bạch Tinh Tinh đã có khẩu kỹ điêu luyện, thính lực cũng hơn hẳn người thường, nàng có thể nghe rõ ràng Ngô Lương đã đi xa khỏi tiền thất, và không có ý định lén lút quay lại.

Cuối cùng Bạch Tinh Tinh cũng không nghĩ ra hôm nay Ngô Lương bị bệnh gì mà lại trở nên chu đáo như vậy.

Bất đắc dĩ tình thế bắt buộc, nàng đã không thể nghĩ nhiều được nữa.

Đành phải cắt hai ống tay áo của chiếc áo đông của Ngô Lương, một ống gấp lại mấy lớp tạm thời dùng, ống còn lại để dành.

Cứ thế, chiếc áo đông này tuy đã biến thành áo ghi lê, nhưng dù sao vẫn còn tác dụng giữ ấm, không đến nỗi để Ngô Lương vì vậy mà bị cảm lạnh...

Lúc đi ra lần nữa, Ngô Lương đang đợi ở mộ đạo cách đó vài mét. "Ngươi... ngươi mặc vào trước đi, đừng để bị cảm lạnh." Thấy Ngô Lương, khuôn mặt xinh đẹp tái nhợt của Bạch Tinh Tinh lại hơi ửng hồng, chỉ bị Ngô Lương nhìn một cái đã vội cúi đầu xuống nói nhỏ.

Chương 96

"Ừ, ngươi cũng vào đây đi, ta còn có vài chuyện muốn hỏi ngươi." Ngô Lương nhận lấy chiếc áo ghi lê, ra hiệu cho nàng.

Thế là hai người quay lại tiền thất.

Ngô Lương vừa mặc lại quần áo, vừa hạ thấp giọng nói: "Tinh Tinh cô nương, những vấn đề ta sắp hỏi có thể liên quan đến một số chuyện cá nhân của ngươi, nhưng điều này rất quan trọng đối với hành động lần này của chúng ta, xin ngươi hãy trả lời thành thật, ta đảm bảo sẽ không đi nói lung tung." "Ừm..." Bạch Tinh Tinh khẽ gật đầu, phát ra một âm mũi.

Không hiểu sao, sau sự cố xấu hổ này, Bạch Tinh Tinh lại nảy sinh một chút tin tưởng với Ngô Lương, không còn phản kháng lời hắn nói nhiều nữa.

Nếu là trước đây, nàng tuyệt đối sẽ không thuận theo như vậy.

Dù sao Ngô Lương đã nói rất rõ ràng, hắn sắp hỏi đến chuyện riêng tư của nàng...

Được Bạch Tinh Tinh đồng ý, Ngô Lương mới tiếp tục hỏi: "Xin hỏi Tinh Tinh cô nương, lần này 'hồng triều' của ngươi... có đến đúng ngày không?" Vừa vào đã hỏi vấn đề nhạy cảm như vậy sao?

Bạch Tinh Tinh khẽ run lên, mặt càng đỏ, đầu cúi càng thấp, nhưng miệng vẫn trả lời thành thật: "Sớm, sớm gần bảy ngày." "Bình thường lúc hồng triều đến, lượng máu có nhiều như vậy không?" Ngô Lương mặt không đổi sắc, lại hỏi tiếp. "Không... nhưng sẽ đau rất lâu, lần này cũng hơi đau một chút, nhưng rất nhanh đã hết đau, chỉ chảy máu thôi." Bạch Tinh Tinh lại cúi đầu, giọng lí nhí. "Vậy ngươi có cảm nhận được trong cơ thể có những cơn co thắt không?" Ngô

Lương lại hỏi. "Có, có một chút, trước đây không có...

Sao ngươi biết?" Bạch Tinh Tinh lại đáp.

Nhưng đáp xong nàng đã ngẩng đầu lên đầy nghi hoặc, nhìn Ngô Lương với vẻ mặt khó hiểu.

Rõ ràng nàng mới là phụ nữ, tại sao gã này lại có thể biết cảm giác của nàng, hơn nữa câu hỏi nào cũng trúng phóc... y thuật của hắn rốt cuộc đã đến trình độ nào, thật sự Hoa Đà, Trương Trọng Cảnh cũng không bằng sao? "Nếu đã như vậy..." Nghe đến đây, Ngô Lương cuối cùng cũng mỉm cười, nói: "Vậy thì xin chúc mừng Tinh Tinh cô nương trước, ta dám đảm bảo, Tinh Tinh cô nương có lẽ sẽ không còn bị đau trong một thời gian dài nữa." Qua việc hỏi han Bạch Tinh Tinh, Ngô Lương về cơ bản đã xác định được vấn đề nằm ở đâu.

Xạ hương!

Đây là một loại hương liệu thuần tự nhiên, ít nhất là ở thời đại này.

Nghiên cứu đời sau cho thấy, loại hương liệu này có công hiệu thần kỳ trong việc hoạt huyết thông kinh, chữa trị khó sinh, thai chết lưu, nhau thai không ra.

Những ai đã xem qua một số bộ phim cung đấu cổ trang đều biết, đây còn là một loại kỳ dược cung đấu, dùng trên người phụ nữ mang thai có thể khiến họ nhanh chóng sảy thai, thậm chí vì phương thức sảy thai ác độc này mà vô sinh suốt đời.

Nhưng đối với người bình thường, nó lại không có độc tính gì.

Dù là phụ nữ, chỉ cần không mang thai, sẽ không bị tổn hại gì, thậm chí còn có tác dụng kỳ diệu hoạt huyết thông kinh, chữa đau bụng kinh.

Tất cả những điều này là vì nó có hiệu quả thần kỳ kích thích co

bóp tử cung.

Phụ nữ mang thai bị kích thích tử cung co bóp dữ dội, tự nhiên sẽ dẫn đến thai nhi sinh ra ngoài khi chưa phát triển hoàn toàn, thai nhi vì thế mà chết, sảy thai.

Còn phụ nữ không mang thai thì sẽ không gây ra hậu quả như vậy, ngược lại còn có lợi.

Thậm chí vì đặc tính này, thế gian còn lưu truyền rằng vật này có công hiệu "thôi tình", nhưng nghiên cứu đời sau cho thấy, lời đồn này hoàn toàn là tam sao thất bản.

Xạ hương nhiều nhất cũng chỉ khiến hệ thần kinh trung ương hơi hưng phấn, hơn nữa một khi vượt quá liều lượng nhất định, ngược lại sẽ gây ra tác dụng ức chế.

Cũng vì thế.

Ngô Lương gần như đã có thể xác định, mùi hương tràn ngập trong mộ Hải Hôn Hầu này, cho dù không phải là xạ hương, thì cũng tám chín phần mười có chứa thành phần xạ hương.

Chỉ là mùi hương này từ đâu ra, tại sao lại có thể duy trì lâu dài, vẫn cần phải khảo chứng trong mộ. "Thật, thật sao?" Một nét vui mừng thoáng qua trên mặt Bạch Tinh Tinh, nhưng dường như lại cảm thấy biểu hiện như vậy trước mặt Ngô Lương không thích hợp lắm, nàng lại vội đỏ mặt cúi đầu xuống, nhỏ giọng hỏi: "Ngươi, ngươi lại làm sao biết được?" "Chuyện này đợi sau khi ra ngoài sẽ từ từ nói, bây giờ nếu ngươi cảm thấy không khỏe, ta có thể đưa ngươi ra ngoài mộ trước, ngươi không cần tiếp tục tham gia hành động nữa." Ngô Lương cười nói. "Không, không cần đâu, đã không còn chảy nhiều nữa...

Tùy Hầu Châu ở đâu, người Tùy Châu phải ở đó." Bạch Tinh Tinh

nói được nửa chừng, lại cảm thấy mình nói hơi nhiều, vội hơi cúi đầu, nhưng lại lắc đầu với giọng kiên định. "Vậy thì đi thôi." Ngô Lương biết xạ hương thực ra không có hại gì cho Bạch Tinh Tinh, nên cũng không miễn cưỡng, gật đầu đi trước ra khỏi tiền thất, dẫn Bạch Tinh Tinh quay lại bên cạnh Vu Cát.

Thấy hai người đi tới, Vu Cát lại theo phản xạ né ra sau, rồi nhăn mặt già nua lén lút đến bên Ngô Lương nhỏ giọng nhắc nhở: "Công tử, chảy máu không rõ nguyên nhân chính là biểu hiện của Huyết thi, nữ tử này lúc này tuy chưa thi biến, nhưng vẫn cần phải hết sức cẩn thận, nếu không một khi thi biến hậu quả khôn lường, công tử đừng vì lòng nhân từ của đàn bà mà hỏng chuyện đó." "Lão tiên sinh." Ngô Lương quay đầu nhìn Vu Cát, mỉm cười nói: "Ta vừa rồi bấm tay tính toán, lại tính ra được một chuyện trên người ngài." "Ồ?

Chuyện gì?" Vu Cát không khỏi tò mò hỏi. "Tiên sinh cả đời này e rằng chưa từng cưới vợ, càng chưa từng hành chuyện nam nữ phải không?" Ngô Lương nhướng mày nói. "Thuật chiêm bốc của công tử quả nhiên bất phàm!" Nào ngờ Vu Cát lại ưỡn ngực cười đắc ý: "Đó là tự nhiên, phá thân e rằng sẽ mất nguyên khí, lão phu một lòng cầu đạo, trước nay luôn nghiêm khắc với bản thân." Lợi hại!

Ngô Lương lập tức giơ ngón tay cái với ông ta.

Đây chính là lão đồng tử gần chín mươi tuổi a, lão đồng tử như Trần Kim Thủy e rằng phải đổi cách xưng hô rồi, lão ta vẫn còn là một đứa trẻ!

Nhưng có một chuyện, cũng khiến Ngô Lương lập tức nghi ngờ một vài thứ: "Nói như vậy, những phòng trung thuật mà lão tiên sinh nói với ta mấy hôm trước đều là giả cả sao?" Phòng trung.

Theo Ngô Lương biết, thuật này chỉ chủ trương ít ham muốn, nhưng không chủ trương cấm dục, và đây là pháp môn "hoàn tinh bổ

não", làm chuyện đó là để cường thân kiện thể, đâu cần lo mất nguyên khí. "Chuyện này..." Vu Cát mặt không đỏ tim không đập nói: "Lão phu trước đây đã nhấn mạnh với công tử rồi, lão phu ngoài thuật kham dư ra, các phương thuật khác đều chỉ biết sơ qua, không đáng kể, chỉ là công tử cứ một mực muốn hỏi, lão phu mới bất đắc dĩ phải kể lại một vài thứ từng thấy, còn có hữu dụng hay không, lão phu không thể đảm bảo." "Ha ha, cũng phải." Ngô Lương cười cười, cuối cùng không truy cứu nữa. ...

Thế là đoàn bốn người tiếp tục đi sâu vào trong lăng mộ theo mộ đạo.

Không lâu sau họ lại đến trước một nhĩ thất khác, theo ánh sáng yếu ớt của Tùy Hầu Châu chiếu vào, một thư phòng la liệt như thư viện hiện ra trước mắt mọi người.

Môi trường trong mộ thất của Hải Hôn Hầu tốt hơn nhiều, ít nhất cũng khô ráo hơn mộ Lương Hiếu Vương, vì vậy những thẻ tre, thẻ gỗ được phân loại trên các án kỷ khác nhau ngoài việc bám không ít bụi bẩn ra, thì được bảo tồn khá tốt.

Ngô Lương trong lòng mừng rỡ, nhưng không hề tùy tiện chạm vào những thẻ tre, thẻ gỗ này.

Đặc biệt là những thẻ tre đó, dù sao cũng đã qua mấy trăm năm, cho dù những thẻ tre này bảo tồn còn khá nguyên vẹn, những sợi dây gai và dây da bò dùng để buộc thẻ tre chắc chắn cũng đã không còn chịu được sức nặng, nếu vì thế mà làm loạn lên muốn sắp xếp lại, e rằng sẽ không dễ dàng như vậy.

Đi qua từng án kỷ này, Ngô Lương nhiều nhất cũng chỉ dùng sức thổi bay lớp bụi trên bìa, để phán đoán nội dung trong thẻ tre.

Đặt ở vị trí nổi bật nhất lối vào thư phòng, là một cuộn thẻ tre tên là 《Trúc Mộ Ký》.

Thứ này đời sau khi khai quật mộ Hải Hôn Hầu cũng có phát hiện, nhưng lúc đó đã bị hư hại nghiêm trọng, và không công bố nội dung bên trong, vì vậy Ngô Lương cũng chưa từng xem qua.

Thứ này lát nữa phải xem kỹ, biết đâu bên trong có ghi lại nguồn gốc của mùi hương lạ trong mộ.

Ngô Lương tạm thời ghi nhớ 《Trúc Mộ Ký》, tiếp tục nhìn sang án kỷ tiếp theo. 《Điếu Vong Phú》, đời sau có phát hiện, nguyên văn đã công bố, không cần xem. 《Dịch Kinh》, không chỉ mộ này có, các ngôi mộ cổ khác cũng có nhiều phát hiện, lưu truyền đến đời sau, không cần xem. 《Lễ Ký》, cũng không cần xem. 《Hiếu Kinh》, cũng không cần xem. 《Tề Sử》?!

Chẳng lẽ là bộ "Lịch sử nước Tề", một trong những bộ sử của sáu nước thời Chiến Quốc trong truyền thuyết đã bị Tần Thủy Hoàng đốt sạch đến mức thất truyền hoàn toàn?

Trời ạ, thứ này là hàng xịn chính hiệu a, không ngờ vẫn còn bản may mắn sót lại!

Có nó, không chỉ giúp ta và đời sau hiểu được lịch sử chân chính của nước Tề, mà còn...

Địa bàn của nước Tề lúc đó về cơ bản là phía bắc Từ Châu và vùng Thanh Châu hiện nay, nếu Tào lão bản sang năm lại đông chinh có thể chiếm được vùng đó, ta liền có thể dựa vào bộ sử này, đi khai quật một phen các ngôi mộ cổ thời Chiến Quốc của nước Tề!

Điều quan trọng nhất là.

Bộ 《Tề Sử》 này tuy đặt cùng với thẻ tre, thẻ gỗ trong mộ Hải Hôn Hầu, nhưng trong khảo cổ đời sau lại không phát hiện, cũng không biết là bị nước làm hỏng hoàn toàn, hay là bị người ta trộm mất.

Tóm lại, cho đến trước khi Ngô Lương xuyên không, giới khảo cổ vẫn chưa phát hiện ra sử sách của riêng nước Tề hay năm nước còn lại.

Vì vậy, kiến thức lịch sử trước thời Tần của đời sau về cơ bản đều đến từ bộ 《Sử Ký》 do Tư Mã Thiên biên soạn vào thời Tây Hán.

Mặc dù có nhà sử học dựa vào ghi chép trong 《Lý Tư Liệt Truyện》: "Thần xin ra lệnh cho sử quan, phàm không phải sách sử nước Tần thì đều đốt hết.

Không phải chức quan Bác sĩ, thiên hạ ai dám giấu Thi, Thư, Bách gia ngữ, đều phải giao cho quan Thú, quan Úy đốt tập thể." mà suy đoán, năm đó Tần Thủy Hoàng tuy đã đốt sách của sáu nước và sách do dân gian cất giữ, nhưng sách do quan phương cất giữ có lẽ không bị đốt.

Sau này khi Lưu Bang vào Hàm Dương trước Hạng Vũ, Tiêu Hà đã đi thẳng đến thư viện hoàng gia của nhà Tần, thu thập một lượng lớn sách vở quý giá, đến nỗi sau này Hạng Vũ đốt cung A Phòng, những bộ sử sách này đã được Tiêu Hà mang đi từ trước.

Thêm vào đó, sau khi nhà Hán thành lập, thế gian vẫn còn rất nhiều hậu duệ của sáu nước còn sống.

Cứ thế, Tư Mã Thiên một mặt đọc những bộ sử sách quý giá mà Tiêu Hà năm đó cứu được, một mặt đi khắp nơi thăm hỏi hậu duệ sáu nước còn sống sót, cuối cùng mới hoàn thành được bộ sử thi đồ sộ 《Sử Ký》.

Nhưng dù vậy.

Các nhà sử học này cũng đều thừa nhận, 《Sử Ký》 không hoàn mỹ, trong đó có không ít sai sót, chỉ có thể đánh giá nó là tác phẩm đồ

sộ ghi chép về sử liệu Tiên Tần gần với sự thật nhất được phát hiện ở đời sau, không thể tin hoàn toàn.

Ngoài ra.

Đối với suy đoán trên, Ngô Lương trong lòng cũng có nghi vấn.

Nếu Tiêu Hà đã thu thập một lượng lớn sách vở quý giá từ thư viện cung A Phòng, trong đó cũng bao gồm sử sách sáu nước, vậy tại sao rất nhiều sách vở khác trước thời Tần có thể lưu lại đến đời sau, mà riêng sử sách sáu nước thì một bộ, thậm chí là một câu một chữ cũng không còn?

Nghĩ đến đây, Ngô Lương cuối cùng không thể kìm nén được nữa, lập tức thổi bay lớp bụi trên bộ 《Tề Sử》 tổng cộng có... trước khi động thủ, Ngô Lương đặc biệt đếm thử, tổng cộng có đến 64 quyển...

Chương 97

sau đó cực kỳ cẩn thận nâng lên quyển đặt trên cùng, lại cực kỳ cẩn thận mở thẻ tre ra xem xét: 《Tề Sử》 Võ Vương khắc Ân, thủ phong Thái Công vu Doanh Khâu, quốc danh vi Tề.

Tề đa Di, thuận giả Thái Công thuận chi giản chi, loạn giả Thái Công phạt chi trục chi, quốc lập...

Đây chính là 《Tề Sử》!

Ngô Lương lập tức xác định.

Nội dung ghi chép ở đây chính là chuyện Chu Võ Vương Cơ Phát sau khi thành lập nhà Chu, đã phong Khương Tử Nha đến Doanh Khâu (nay là đông bắc Truy Bác) để thành lập nước Tề.

Đồng thời, ghi chép ở đây lại có một chút khác biệt so với 《Sử Ký》. 《Sử Ký》 nói rằng, lúc đó trong lãnh thổ nước Tề có rất nhiều nước Di lớn nhỏ, các nước Di không phục sự quản giáo, Khương Tử Nha liền chọn cách nhập gia tùy tục, không câu nệ những lễ số phiền phức, thế là nước Tề rất nhanh chóng ổn định, dần dần phát triển thành một nước lớn.

Còn trong 《Tề Sử》 này lại nói, sau khi Khương Tử Nha đến đất phong, những nước Di nào phục tùng ông thì ông thuận theo phong tục địa phương, đơn giản hóa những lễ nghi phiền phức, những nước Di không phục tùng thì ông tấn công xua đuổi, thế là nước Tề rất nhanh chóng ổn định, dần dần phát triển thành một nước lớn.

Từ đó có thể thấy, lịch sử trước thời Tần mà đời sau học được tổng kết từ 《Sử Ký》, quả thật có sự khác biệt nhất định với sử sách của sáu nước bị Tần Thủy Hoàng đốt.

Muốn làm rõ lịch sử chân chính của sáu nước, chỉ dựa vào một bộ 《Sử Ký》 quả thật rất khó khôi phục lại sự thật lịch sử!

Hơn nữa Ngô Lương chỉ nhìn qua một lần, liền càng muốn tin vào ghi chép trong 《Tề Sử》 hơn.

Lấy sử làm gương.

Bất kỳ một chính quyền nào được thành lập, đặc biệt là loại chính quyền từ trên trời rơi xuống như nước Tề, tất yếu sẽ động chạm đến lợi ích của rất nhiều người, từ trước đến nay chưa từng có tiền lệ nào có thể khiến đối phương tin phục bằng cách thỏa hiệp và nhượng bộ.

Nếu ai cũng dễ nói chuyện như vậy, thế gian lấy đâu ra chiến tranh? "Thứ tốt a, thu lại về xem từ từ, sau này khắc lại, nếu có thể lưu truyền đến đời sau, cũng có thể giúp giới khảo cổ đời sau xem xét lại đoạn lịch sử này." Nghĩ vậy trong lòng, Ngô Lương lại cẩn thận đặt quyển 《Tề Sử》 này về chỗ cũ.

Hắn đã nghĩ kỹ rồi, lát nữa gọi binh sĩ Phường Nhân Quân vào vận chuyển, hắn nhất định phải đứng bên cạnh trông chừng cẩn thận, ra lệnh cho người ta dùng dây thừng buộc 64 quyển 《Tề Sử》 này lại y nguyên từng quyển một, đợi sau khi về sẽ mở ra từng quyển đối chiếu kỹ lưỡng, biên soạn lại, để mình sau này nghiên cứu. ...

Làm xong những việc này, Ngô Lương tiếp tục xem xét trong thư phòng.

Sau khi loại bỏ những thẻ tre và thẻ gỗ không cần bảo vệ đặc biệt, Ngô Lương đến trước một án thư cất giữ bộ 《Luận Ngữ · Tri Đạo》.

Bộ sách này ở đời sau cũng thuộc về một phát hiện vĩ đại chưa từng có tiền lệ.

Nghe nói vào năm 2017, các nhà khảo cổ học đã hoàn thành việc

quét nó, và chuẩn bị giải đọc văn tự trên đó.

Nhưng cho đến trước khi Ngô Lương xuyên không, nội dung giải đọc liên quan vẫn chưa được công bố, cũng không biết tiến độ cuối cùng sẽ ra sao, nhưng có một điều có thể khẳng định, loại thẻ tre này có lẽ đã bị ngâm trong nước, cho dù hoàn toàn cách ly với không khí có thể bảo tồn lâu dài, đợi đến khi đời sau khai quật, chắc chắn cũng không thể giữ được nguyên vẹn, đây mới là khó khăn lớn nhất trong việc giải đọc.

Vì vậy, trộm đi hay không trộm đi, đây đã trở thành vấn đề khiến Ngô Lương bối rối nhất.

Nếu hắn không trộm đi, những thứ này lưu lại đến đời sau chắc chắn cũng không hoàn chỉnh.

Nếu trộm đi, đời sau khi khảo cổ khai quật sẽ không có gì để phát hiện.

Nhưng hắn lại có thể dùng một phương thức khác lâu dài hơn để bảo tồn, có lẽ có khả năng trình bày một bộ 《Tri Đạo · Luận Ngữ》 hoàn chỉnh cho đời sau.

Hay là cứ dọn đi!

Ngô Lương cuối cùng đã đưa ra quyết định như vậy, còn việc đời sau khi khảo cổ khai quật có còn phát hiện được bộ thẻ tre này hay không, thực ra cũng không quan trọng lắm, quan trọng là nội dung trên đó có thể truyền thừa lại được hay không.

Dù sao việc hắn xuyên không, đã thay đổi một phần lịch sử cuối thời Đông Hán, và thay đổi kinh nghiệm của một số danh nhân lịch sử Tam Quốc, bây giờ còn đi quan tâm đến kinh nghiệm khai quật của đám nhà khảo cổ học và cơ quan khảo cổ đời sau, có vẻ hơi lo chuyện bao đồng...

Đã quyết định như vậy.

Ngô Lương không thể tìm thấy thêm thứ gì trong thư phòng nữa, cuối cùng quay lại cửa.

Lấy bộ 《Trúc Mộ Ký》 phát hiện đầu tiên ra đọc kỹ. 《Trúc Mộ Ký》 này ghi lại toàn bộ quá trình xây dựng mộ Hải Hôn Hầu.

Lăng mộ này bắt đầu được lên kế hoạch từ năm 68 trước Công nguyên khi Lưu Hạ bị phong làm Hải Hôn Hầu đến quận Dự Chương, trải qua 6 năm xây dựng ngắn ngủi, hoàn công vào năm 62 trước Công nguyên.

Cũng trong năm đó Lưu Hạ đột nhiên đổ bệnh không dậy nổi, không lâu sau bệnh mất, hưởng thọ ba mươi ba tuổi.

Mà theo ghi chép của 《Trúc Mộ Ký》, trong quá trình xây dựng mộ Hải Hôn Hầu này, một phương sĩ tên là "Liêm Thạch" cùng Lưu Hạ nam hạ đến quận Dự Chương đã phát huy tác dụng to lớn.

Bất kể là chọn địa điểm lăng mộ, hay là công tác chuẩn bị và chỉ huy khi xây dựng, thậm chí là nghi lễ hạ táng Lưu Hạ đều do một mình ông ta toàn quyền phụ trách.

Ngoài ra, phương sĩ tên "Liêm Thạch" này còn là một người yêu thích luyện đan, thường xuyên luyện cho Lưu Hạ một số tiên đan "diên niên ích thọ".

Lưu Hạ cực kỳ tin tưởng Liêm Thạch.

Và Liêm Thạch cuối cùng cũng đã tận trung.

Khi hạ táng Lưu Hạ, ông ta khóc lóc thảm thiết, đau đớn muốn chết, kiên quyết đòi tuẫn táng cho Lưu Hạ.

Mọi người không nỡ, ông ta lại chủ động chạy vào trong lăng mộ trước khi phong mộ, ngồi bên quan tài Lưu Hạ không chịu ra ngoài.

Cuối cùng mọi người khuyên không được, sợ lỡ giờ lành, lại không có ai nỡ ra tay giết ông ta, liền đành phải phong ông ta sống sờ sờ trong ngôi mộ này...

Đúng vậy, họ cứ thế phong một người sống sờ sờ vào trong mộ!

Đây thực sự là một chuyện kỳ lạ.

Phải biết rằng ngay cả trong xã hội nô lệ khi sử dụng người sống tuẫn táng cũng có điều kiện, hoặc là trói người sống lại rồi chôn sống, ít nhất cũng phải nhét vào quan tài đóng đinh hoặc lồng giam, hoặc là cứ giết người trước rồi mới tuẫn táng.

Chuyện như thế này, trực tiếp phong một người sống có thể tự do hành động vào trong mộ huyệt.

Thực sự quá hiếm thấy.

Dù sao con người dưới sự thôi thúc của bản năng sinh tồn rất dễ làm ra những hành động điên cuồng, không chừng sẽ phá hoại đồ tùy táng trong lăng mộ từ bên trong, thậm chí là làm hỏng di thể của chủ mộ, loại "nội tặc" này cho dù biện pháp phòng trộm lợi hại đến đâu cũng không phòng được, ai có thể yên tâm?

Cho nên... chẳng lẽ người nhà của Lưu Hạ cảm thấy phương sĩ tên "Liêm Thạch" này trung thành với Lưu Hạ trời đất chứng giám, và đã hoàn toàn không còn ham muốn sống, cộng thêm công tác xây dựng lăng mộ vốn do Liêm Thạch một tay lo liệu, phòng ai cũng không cần phòng ông ta, vì vậy mới yên tâm cứ thế phong ông ta vào trong mộ?

Luôn cảm thấy quyết định này quá qua loa, thật sự không hiểu được suy nghĩ của những người đó lúc bấy giờ.

Ngoài ra. 《Trúc Mộ Ký》 này tuyệt đối được đặt vào mộ trước khi phong mộ, tức là người có cơ hội sửa đổi 《Trúc Mộ Ký》 chỉ có phương sĩ tên "Liêm Thạch" này.

Mà Ngô Lương không hề thấy bất kỳ dấu vết sửa đổi nào trên đó.

Phải biết sửa đổi nội dung trên thẻ tre không hề dễ dàng, đó là cần dùng dao cạo hết lớp mực trên cùng rồi viết lại, điều này tất yếu sẽ để lại một số vết cạo trên thẻ tre, như vậy, những thẻ tre này không thể giữ được vẻ trơn láng đều đặn, vì vậy khả năng đã bị sửa đổi là cực nhỏ. "Chuyện này..." Ngô Lương suy đi nghĩ lại, vẫn cảm thấy việc này cần phải khảo chứng.

Ít nhất phải tìm thấy một bộ thi thể không được liệm trong quan tài trong lăng mộ, mà từ khi vào mộ đến giờ, họ chưa phát hiện ra một bộ thi thể nào.

Còn việc "Liêm Thạch" có còn khả năng sống hay không.

Ngô Lương cảm thấy khả năng này về cơ bản có thể loại trừ, dù sao từ khi Lưu Hạ hạ táng đến nay đã qua hơn hai trăm gần ba trăm năm, theo lẽ thường mà nói, cho dù là người sống thọ đến đâu cũng không thể sống đến lúc này. "Công tử, có phát hiện vấn đề gì sao?" Thấy Ngô Lương nhìn 《Trúc Mộ Ký》 nhíu mày, Vu Cát cố ý giữ khoảng cách với Bạch Tinh Tinh, đi một vòng lớn đến bên cạnh Ngô Lương hỏi. "Cũng không phải chuyện gì to tát, chỉ là trong mộ dường như còn có người sống tuẫn táng." Ngô Lương quay đầu nói.

Hắn vẫn cảm thấy phương sĩ tên "Liêm Thạch" này có vấn đề, trung thành quá mức rồi, hơn nữa thật sự muốn vì chủ tử mà tuẫn táng, trực tiếp tự sát không tốt hơn sao, tại sao phải chọn cách hoạt táng đau khổ vạn lần này?

Huống hồ, lăng mộ này còn do một tay ông ta xây dựng.

Từ xưa đã có trường hợp những người thợ xây lăng mộ vì để tránh bị diệt khẩu hoặc tuẫn táng mà để lại cửa sau.

Thậm chí có những người thợ biết khó thoát khỏi cái chết, vì để

báo thù chủ mộ, còn động tay động chân khắc chữ lên gạch xây lăng, để lại những thông tin giống như biển chỉ đường dẫn đường cho đạo mộ tặc, hoặc là nhắc nhở đạo mộ tặc cẩn thận cơ quan ở đâu... "Nếu đã như vậy, ngôi mộ này lại thêm một tầng oán khí cực kỳ sâu nặng, e rằng càng thêm hung hiểm!" Vu Cát lập tức lộ vẻ kinh hãi, vội vàng khổ sở khuyên nhủ: "Công tử, theo lão phu thấy, ngôi mộ này vẫn là đừng dời đi, phong thủy ở đây tuy không tốt lắm, nhưng cũng tốt hơn là chúng ta hôm nay phải chôn thân ở đây a!" "Điển Vi, trông chừng lão tiên sinh." Ngô Lương nào chịu nghe mấy lời vô nghĩa này, dứt khoát lại dặn dò Điển Vi một câu, sau đó liền đặt 《Trúc Mộ Ký》 lại lên án kỷ, quay người ra khỏi thư phòng tiếp tục đi sâu vào trong theo mộ đạo.

Bây giờ những nhĩ thất mà hắn biết ở kiếp trước về cơ bản đã xem hết, tiếp theo không có gì bất ngờ, hẳn là chủ mộ thất và mộ thất phía tây chủ mộ thất nơi đặt bức bình phong vẽ Khổng Tử và rất nhiều vàng... "Đi!" Điển Vi đến sau lưng Vu Cát, mặt không biểu cảm quát. "Ai..." Vu Cát quay đầu nhìn hắn một cái, chỉ đành lắc đầu thở dài, nhăn mặt khổ qua bất đắc dĩ đi theo.

Kết quả vừa mới đi được mấy bước. "Khoan đã, phía trước có động tĩnh!" Bạch Tinh Tinh đột nhiên lại nhỏ giọng gọi họ lại. "Động tĩnh gì?" Ngô Lương và những người khác lập tức dừng bước, im lặng lắng nghe.

Nhưng nghe một lát như vậy, lại không nghe thấy gì cả.

Ngô Lương có chút nghi hoặc quay đầu hỏi: "Tinh Tinh, ngươi không nghe nhầm đấy chứ?" "Không thể nào!

Hậu duệ Bạch gia chúng ta từ nhỏ đã tu tập khẩu kỹ, mà muốn luyện khẩu kỹ thì trước tiên phải luyện tốt thính lực, huống hồ còn là trong mộ đạo có thể làm nổi bật âm thanh thế này, ta tuyệt đối không

nghe nhầm." Bạch Tinh Tinh cực kỳ chắc chắn nói: "Các ngươi nghe kỹ đi, tí tách soàn soạt, tí tách soàn soạt... hơi giống tiếng bướm phá kén, lại hơi giống tiếng côn trùng bò, hơn nữa còn nối thành một mảng, e rằng số lượng không ít!" "Chuyện này..." Ngô Lương lập tức có chút cạn lời, tiếng bướm phá kén, nếu không phải trực tiếp áp tai vào bên cạnh, thì đối với người bình thường chẳng phải là không có âm thanh sao?

Huống hồ, cái "phía trước" mà Bạch Tinh Tinh nói, tuyệt đối nằm ngoài phạm vi chiếu sáng yếu ớt của Tùy Hầu Châu, vì trong phạm vi tầm nhìn, Ngô Lương chỉ có thể thấy mộ đạo lát gạch nhẵn bóng.

Cho dù có âm thanh, nguồn âm thanh ít nhất cũng ở cách đó hơn mười mét.

Thính lực đáng sợ này...

Nhưng lúc này, Ngô Lương đâu có tâm tư kinh ngạc với phát hiện mới này.

Chương 98

Hắn tự nhiên tin tưởng Bạch Tinh Tinh, vậy thì phải suy nghĩ kỹ xem rốt cuộc là thứ gì phát ra âm thanh này, đánh giá lại rủi ro khi tiếp tục đi sâu vào. "Tinh Tinh, âm thanh này có xu hướng đến gần chúng ta không?" Ngô Lương tiếp tục hỏi. "Có!

Và không chậm!" Bạch Tinh Tinh nhìn Ngô Lương, trên mặt cũng lộ ra vẻ sợ hãi.

Đây rõ ràng là đang trưng cầu ý kiến của hắn, nhưng lựa chọn đưa ra chỉ có hai: chạy, hoặc là chạy ngay lập tức! "Vậy còn chờ gì nữa, chạy trước đã, ra ngoài rồi tính tiếp!" Ngô Lương dứt khoát kéo tay Bạch Tinh Tinh quay người chạy về phía cửa mộ, vừa chạy như điên vừa hét lớn: "Tinh Tinh cùng chạy, Điển Vi, lão tiên sinh e là chạy không nổi, ngươi bế ông ấy chạy đi!" Với thể trạng của Điển Vi, cái thân hình gầy gò chưa đến một trăm cân của Vu Cát, bế lên giống như bế một con gà con, cho dù bế Vu Cát cũng chưa chắc đã chạy chậm hơn Ngô Lương và Bạch Tinh Tinh.

Còn Bạch Tinh Tinh, cô nương này vừa mới mất máu, Ngô Lương thật sự sợ nàng bây giờ yếu đi, mới cưỡng ép kéo nàng cùng chạy.

Cứ như thế.

Mộ đạo vốn tĩnh mịch trong nháy mắt trở nên náo nhiệt.

Tiếng bước chân hỗn loạn của Ngô Lương và những người khác vang vọng trong mộ đạo, thậm chí còn xuất hiện tình trạng mấy tầng tiếng vang chồng lên nhau, nghe giống như mấy chục người đang cùng nhau chạy như điên.

Nhưng cứ chạy như vậy, sắc mặt của Bạch Tinh Tinh lại càng lúc càng khó coi.

Cuối cùng. "Không kịp nữa rồi, chúng ta e là không chạy ra ngoài được..." Bạch Tinh Tinh đột nhiên lại nói.

Lúc này ngay cả Ngô Lương cũng đã nghe thấy tiếng tí tách soàn soạt phía sau, theo phản xạ quay đầu lại nhìn, lại thấy một mảng "thủy triều màu đen" tiến vào trong ánh sáng yếu ớt của Tùy Hầu Châu, đang men theo mộ đạo nhanh chóng ập về phía họ!

Nhìn kỹ lại, Ngô Lương phát hiện ra, "thủy triều màu đen" này lại được tạo thành từ hàng trăm hàng nghìn con... côn trùng màu đen to bằng nắm đấm.

Tạm gọi chúng là con giải đi, vì thân hình bầu dục của chúng quả thực có vài phần tương tự. "Vãi chưởng, chẳng lẽ là Thi miết trong mấy truyện đời sau?" Ngô Lương lập tức toát mồ hôi lạnh.

Khi xem mấy bộ phim đạo mộ ở đời sau, Ngô Lương cũng như bao độc giả khác đều tò mò về "Thi miết", một loại sinh vật trong mộ vừa bí ẩn vừa đáng sợ.

Khi đó, loài sinh vật này còn gây ra tranh cãi sôi nổi trên mạng, cư dân mạng thi nhau phỏng đoán rốt cuộc đây là sinh vật gì.

Có người nói, "Thi miết" chính là một loại sinh vật biển thuộc họ cua, tên ở Thiên triều gọi là "Đông phương hấu", cũng gọi là "hấu ngư".

Lại có người nói, "Thi miết" thực ra chính là bọ hung, tức là con "bọ hung" mà chúng ta thường gọi.

Bởi vì miêu tả về bọ hung trong 《Sơn Hải Kinh》 rất giống với miêu tả về "Thi miết" trong các truyện đạo mộ, đều thích hút máu thịt, đều ưa nơi âm u lạnh lẽo mục nát, và truyền thuyết còn kể rằng chúng bị các vu sư phương Nam thuần hóa thành một loại cổ trùng.

Nhưng cho đến trước khi Ngô Lương xuyên không, những phỏng

đoán này vẫn chỉ là phỏng đoán, và đều có những điểm không đứng vững.

Vì vậy, Ngô Lương vẫn luôn coi nó là một loài sinh vật bí ẩn do tác giả bịa ra, nhiều nhất cũng chỉ là lấy một loài sinh vật nào đó làm nguyên mẫu rồi cải biên đi một chút.

Nhưng mà, thông qua việc tra cứu tư liệu cẩn thận, Ngô Lương thực sự đã tìm ra một loài côn trùng còn gần với "Thi miết" hơn cả "Đông phương hấu" và "bọ hung"… "Xong rồi!

Toi rồi!" Nhìn thấy cảnh tượng đáng sợ này, Vu Cát lập tức sợ đến mức mặt mày méo xệch, gào lên: "Lão phu đã sớm nói không được xuống mộ này, bầy trùng hung dữ này chắc chắn là do thi khí, oán khí của chủ mộ và những bộ xương kia hóa thành, lại bị sức mạnh của Bát sát hoàng tuyền điều khiển, bây giờ chúng nó muốn ăn thịt uống máu chúng ta, toi rồi, mạng của ta đến đây là hết… Hu hu!" Lời này nói được nửa chừng, Điển Vi đã không nghe nổi nữa, lập tức một tay bịt miệng lão già này lại, rồi nhìn Ngô Lương hỏi: "Gia chủ, bây giờ phải làm sao đây?" Nghe giọng điệu cũng biết, lúc này Điển Vi cũng có chút không tự tin.

Một mình hắn dù có mạnh đến đâu cũng không thể chống lại hàng trăm hàng nghìn con quái trùng, huống chi lại là loại quái trùng hoàn toàn không biết rõ lai lịch, giết cũng không xuể, đúng không?

Nếu không, có lẽ hắn đã không hỏi Ngô Lương nên làm thế nào, mà trực tiếp hỏi Ngô Lương có đánh hay không. "Tinh Tinh!" Lúc này Ngô Lương cũng thấy sống lưng lạnh toát, nhưng với tư cách là trụ cột của đội đạo mộ này, hắn lập tức ép mình bình tĩnh lại, quay đầu nói với Bạch Tinh Tinh: "Khẩu kỹ của nàng không phải có thể xua đuổi hung thú sao?

Thử xem có thể xua đuổi đám quái trùng này không!" "A...

Ờ!" Bạch Tinh Tinh bị cảnh tượng trước mắt dọa cho có chút thất thần, nghe lời Ngô Lương mới hoàn hồn lại, vội vàng làm theo lời hắn. "Hưu hưu hưu!" "Thu ngô thu!" "Lạc lạc đát!" "Cạp cạp cạp!" "..." Thật đáng tiếc, cuối cùng Bạch Tinh Tinh thậm chí vứt bỏ cả hình tượng, bắt chước cả tiếng kêu của thiên địch của côn trùng – gà mái và vịt, nhưng bầy quái trùng vẫn không hề bị ảnh hưởng, cứ thế tiến lên.

Cùng với sự chênh lệch về tốc độ, khoảng cách giữa hai bên đã rút ngắn xuống còn năm sáu mét, xem chừng sắp bị đuổi kịp. "Chết tiệt, hoàn toàn vô dụng!" Trong lòng Ngô Lương vô cùng tuyệt vọng, mồ hôi lạnh đã chảy dọc thái dương.

Thế nhưng, hắn lập tức nghĩ đến một thứ khác!

Đó là chiếc trống nhỏ bí ẩn hắn vẫn luôn đeo trước ngực, trước đây Ngô Lương vẫn cảm thấy nó có khả năng là "trống Quỳ Ngưu", khi đạt đến một điều kiện nào đó sẽ có thể phát huy tác dụng khích lệ sĩ khí và trấn nhiếp kẻ địch.

Tuy sau khi ra khỏi mộ Lương Hiếu Vương, chiếc trống nhỏ bí ẩn này chưa từng phát huy tác dụng lần nào nữa.

Nhưng việc tiếng trống của nó từng dọa lui được "Hống" là sự thật!

Cũng vì thế mà Ngô Lương vẫn luôn mang nó bên mình, luôn cảm thấy có lúc nào đó có thể dùng được.

Vậy thì bây giờ! "Thùng!

Thùng!

Thùng!" Ngô Lương lúc này đã không còn cách nào khác, đành mang tâm lý còn nước còn tát mà gõ vào chiếc trống nhỏ trước ngực. "Soạt soạt soạt..." "Soạt soạt soạt..." Bầy quái trùng thậm chí còn

không có phản ứng gì, vẫn cắm đầu lao tới như một "cơn thủy triều đen" về phía đám người Ngô Lương. "Hoàn toàn vô dụng sao?" Ngô Lương bắt đầu tuyệt vọng, chẳng lẽ là vì loài quái trùng này căn bản không có cơ quan thính giác, nên dù là khẩu kỹ của Bạch Tinh Tinh hay tiếng trống của hắn đều không có tác dụng gì?

Nhưng giờ phút này, hắn đâu còn thời gian để suy nghĩ những thứ đó… "Soạt soạt soạt..." Khoảng cách giữa bầy quái trùng và nhóm Ngô Lương tiếp tục rút ngắn với tốc độ mắt thường có thể thấy, chớp mắt hai bên chỉ còn cách nhau hai ba mét, nhiều nhất là vài hơi thở nữa sẽ đuổi kịp. "Khốn kiếp, chẳng lẽ hành trình xuyên không này lại kết thúc nhanh như vậy sao?" Ngô Lương lòng không cam tâm, nhưng không phải là hối hận.

Nếu cho hắn cơ hội làm lại lần nữa, hắn vẫn sẽ chọn cách sống như trước, chỉ là chắc chắn sẽ chuẩn bị đầy đủ hơn rồi mới đến khai quật mộ Hải Hôn Hầu, ví dụ như: tìm cách chế ra vài công cụ có thể phát động hỏa công, hoặc dùng dược liệu hiện có để nghiên cứu ra thuốc diệt côn trùng hoặc xua đuổi côn trùng, biết đâu lại có thể đối phó với tình huống hiện tại.

Nhưng mà, hắn không phải loại người đến bước đường cùng sẽ từ bỏ chống cự, bó tay chịu trói.

Giống như rất nhiều người, mỗi khi đến tình huống không còn đường lùi này, hắn ngược lại sẽ bị kích phát ra huyết tính tiềm tàng trong xương cốt, giống như rất nhiều người ở đời sau khi vào nhà ma chơi, bị dọa bất ngờ, phản ứng lại không phải là bỏ chạy hay co rúm ở một góc không động đậy, mà là...

Phải biết rằng, tấm biển "Cấm đánh nhân viên nhà ma" ở cửa nhà ma không phải là nói suông.

Dù sao lần đầu tiên Ngô Lương đi cũng bị phạt tiền, còn phải

dưới sự hòa giải của chú cảnh sát, không những liên tục cười làm lành xin lỗi, mà còn bồi thường cho nhân viên một khoản tiền thuốc men và chi phí lỡ việc. "Điển Vi!

Mẹ kiếp nó, không chạy nữa!

Cùng chúng nó liều một phen!" Ngô Lương cắn răng, đột nhiên dừng bước, rút một cây xẻng công binh dự phòng từ sau lưng Điển Vi ra, xoay người bày thế đối mặt với bầy trùng đang hung hãn lao tới. "Gia chủ!" Điển Vi biến sắc, cũng lập tức ném Vu Cát xuống đất, trở tay rút ra hai cây xẻng công binh đứng bên cạnh Ngô Lương. "Ta cũng muốn!" Bên cạnh lại có một cánh tay thon thả chìa ra, lại là Bạch Tinh Tinh? "?" Ngô Lương và Điển Vi kinh ngạc nhìn cô nương này. "Đừng quên lời hứa của ngươi, nếu ngươi chết ở đây, Tùy Hầu Châu sẽ phải trả lại cho Bạch gia, hy vọng ngươi đã lập di chúc rồi, nếu không ta dù có thành quỷ cũng không tha cho ngươi!" Sắc mặt Bạch Tinh Tinh cũng trở nên bình thản, cứ thế nhìn Ngô Lương, trên mặt lại nở một nụ cười rạng rỡ, "Ta biết mà, tên vô lại nhà ngươi, cuối cùng cũng sẽ gặp báo ứng, bây giờ báo ứng đến rồi phải không?" ... "Tinh Tinh cô nương, bây giờ ta hối hận nhất chỉ có một chuyện." Ngô Lương cũng cười phá lên, nhướng mày nói. "Chuyện gì?" Bạch Tinh Tinh nhận lấy cây xẻng công binh từ tay Điển Vi, tò mò hỏi. "He he, nếu lần này không chết thì ta sẽ nói cho nàng biết." Ngô Lương cười một cách gian xảo. "Không cần!

Ngươi vẫn nên chết ở đây thì tốt hơn!" Bạch Tinh Tinh lập tức nhận ra điều gì đó từ nụ cười gian xảo không có ý tốt của Ngô Lương, lập tức từ chối.

Vu Cát bị ném xuống đất vẫn chưa hoàn hồn, lúc này thấy Ngô Lương và những người khác vẫn còn cười được, vừa lồm cồm bò dậy vừa lắc đầu than thở: "Điên rồi, các ngươi đều điên rồi, toàn là một lũ điên!

Nhưng tại sao lại liên lụy đến lão phu chứ..." Thế nhưng lúc này, không có Điển Vi bế kiểu công chúa, chỉ bằng đôi chân già nua của Vu Cát thì không thể nào thoát khỏi bầy trùng này, biết mình đã khó thoát kiếp nạn, lão cũng không chạy nữa, chỉ trốn sau lưng ba người không ngừng thở dài lắc đầu, trông bộ dạng sắp khóc đến nơi rồi.

Trong lúc nói chuyện, bầy trùng đã đến trước mặt.

Sắc mặt Ngô Lương căng thẳng, không còn tâm trí để nói đùa với Bạch Tinh Tinh nữa, chỉ cảm thấy đầu óc nóng lên, dốc sức hét lớn một tiếng: "Giết!" "Giết!" "Liều mạng!" Điển Vi và Bạch Tinh Tinh cũng đáp lời, chỉ không biết là nói với người bên cạnh hay là nói với chính mình.

Ba người lập tức vung xẻng công binh trong tay, dốc sức chém về phía bầy trùng dày đặc. "Phập!" Mỗi nhát xẻng chém xuống, ít nhất cũng có vài con quái trùng bị họ chém làm đôi, hoặc bị đánh bay đập mạnh vào tường, để lại một vết nhớt màu vàng nâu.

Nhưng bầy quái trùng này thực sự quá nhiều, dù họ có dốc toàn lực, cũng chỉ cầm cự được vài hơi thở đã bị bầy trùng hoàn toàn nhấn chìm.

Không ngừng có quái trùng bò lên người họ, căn bản không kịp giũ chúng xuống, ngay cả Vu Cát đứng phía sau cũng không thoát khỏi, không ngừng nhảy tưng tưng la hét loạn xạ, cứ thế, lão lại còn giẫm chết được mấy con quái trùng...

Sau đó, lão bị chất lỏng dính nhớp bắn ra từ trong cơ thể quái trùng làm trượt chân, ngã sõng soài trên mặt đất.

Tiếp đó chỉ trong nháy mắt, lão đã bị quái trùng bò kín khắp người, trông giống như một con quái vật hình người được ghép lại từ những con quái trùng.

Cũng chính lúc này. "Không ổn!" Giữa bầy trùng, Ngô Lương đột nhiên hạ xẻng công binh xuống, vừa giũ đi mười mấy con quái trùng bò lên người, vừa mừng rỡ nói với Điển Vi và Bạch Tinh Tinh: "Hai người có phát hiện không, mục tiêu của đám quái trùng này hình như không phải chúng ta, nói chính xác hơn, chúng nó căn bản không có chút địch ý nào với chúng ta, ngược lại càng giống như chúng ta đang đơn phương cản đường chúng nó?" "Cái này..." Nghe lời này, Điển Vi và Bạch Tinh Tinh đột nhiên khựng lại.

Hình như đúng là như vậy, đám quái trùng này tuy tốc độ bò rất nhanh, và có không ít con đã bò lên người họ, nhưng cho đến hiện tại, vẫn chưa có một con quái trùng nào làm hại họ.

Ngược lại, họ lại đang ra sức chém giết đám quái trùng này... "!?" Nghe lời này, ngay cả Vu Cát đang nằm trên đất điên cuồng lăn lộn cũng bất giác dừng lại.

Lúc này trên người lão đã bò đầy quái trùng, nếu đám quái trùng này thực sự có ý làm hại lão, thì lúc này lão cơ bản đã bị phân thây rồi.

Chương 99

Nhưng kỳ diệu là, đám quái trùng này không hề cắn hay cào lão.

Dường như chúng chỉ coi lão là một chướng ngại vật phải vượt qua trên đường đi, một hòn đá chặn cửa? "Soạt soạt soạt..." Tiếng bò của bầy quái trùng tràn ngập khắp mộ đạo, Ngô Lương và mọi người nhìn nhau, không ai nói thêm lời nào. "..." Không khí có phần hơi lúng túng.

Đây là sự lúng túng khi đã thể hiện sai tình cảm.

Cái màn "coi cái chết nhẹ tựa lông hồng" vừa rồi, ba người Ngô Lương hy vọng không ai nhớ...

Cái màn "khóc cha gọi mẹ" vừa rồi, Vu Cát càng hy vọng không ai nhớ...

Đặc biệt là Vu Cát.

Với tư cách là "dị loại" duy nhất trong mấy người, lại là một lão già có tuổi tác bằng cả ba người kia cộng lại, nếu biết sự tình là thế này, lão nhất định sẽ khiến mình tỏ ra bình tĩnh hơn.

Giờ thì hay rồi, chút hình tượng còn sót lại cũng mất sạch...

Hơn nữa, ở đây còn chính lão là người giết nhiều quái trùng nhất, Ngô Lương và những người khác một nhát xẻng chém xuống cũng chỉ được vài con, còn lão lăn một vòng là chết cả một mảng, lúc này bất kể là trên người lão, hay là trên mảnh đất lão vừa lăn lộn qua, sớm đã là một bãi chiến trường thảm không nỡ nhìn.

Cứ như vậy, đám người Ngô Lương yên lặng đứng tại chỗ, mặc cho đám quái trùng bò qua bên cạnh hoặc trên người họ, nhiều nhất là khi quái trùng sắp bò đến trên eo thì rung người một cái, giũ chúng rơi

xuống.

Như thế qua mấy phút, số lượng quái trùng cuối cùng cũng dần ít đi. "Phù..." Ngô Lương thở phào một hơi, trong lòng vui mừng đồng thời quả quyết không nhắc lại chuyện vừa rồi, mà ngồi xuống cẩn thận xem xét những con quái trùng chết dưới chân mình.

Nói thật, Ngô Lương không có nghiên cứu gì về côn trùng, chỉ dựa vào vẻ ngoài của đám quái trùng này cũng rất khó phân biệt chủng loại của chúng.

Nhưng với nghiên cứu về "Thi miết" ở kiếp trước, trong lòng hắn đã có một vài phỏng đoán.

Đám quái trùng này rất có khả năng là – Mai táng trùng, hay còn gọi là Thực thi trùng.

Mai táng trùng ở đời sau có khoảng 175 loài, là một loại côn trùng có ích, chúng không có hứng thú với thịt tươi và máu tươi, chỉ ăn xác động vật đã chết hoặc thối rữa, có thể chuyển hóa xác chết thành vật chất dễ dàng tuần hoàn hơn trong hệ sinh thái, giống như cá lau kính trong tự nhiên, có tác dụng thanh lọc môi trường tự nhiên.

Được biết, khi Mai táng trùng ăn xác động vật, chúng luôn không ngừng đào đất dưới xác chết, cuối cùng sẽ tự nhiên chôn xác chết xuống lòng đất, Mai táng trùng cũng vì thế mà có tên này.

Chỉ có điều, các loài Mai táng trùng đã biết ở đời sau đều rất nhỏ, chiều dài trung bình chỉ có 2.5 centimet, xa không lớn bằng loại trong mộ Hải Hôn Hầu này.

Cũng vì thế, trước đó Ngô Lương mới không liên hệ hai thứ này với nhau.

Nhưng có một đặc điểm rõ rệt lại khiến Ngô Lương sau khi thấy đặc tính của đám quái trùng này, không thể không liên hệ hai thứ này

với nhau – những cái "tổ ong" kia!

Thực thi trùng ở nơi có thức ăn dồi dào hoặc khi đẻ trứng, sẽ xây tổ giống như ong mật.

Cho nên những cái "tổ ong" kia, rất có khả năng chính là tổ hoặc là phòng sinh của loài Mai táng trùng khổng lồ mà hắn hoàn toàn không thể tưởng tượng nổi này… Đây có lẽ cũng là một loài sinh vật đã tuyệt chủng.

Rốt cuộc, loài Mai táng trùng với kích thước này cần một lượng lớn xác chết để sinh tồn.

Kỷ Tam Điệp, kỷ Jura và kỷ Phấn Trắng ở khắp nơi đều là khủng long có kích thước khổng lồ, xác của những con khủng long đó tự nhiên có khả năng đáp ứng nhu cầu của Mai táng trùng, nhưng cùng với sự tuyệt chủng của khủng long, sau đó đại đa số động vật có vú kích thước đều không lớn như trước, không gian sinh tồn của loài Mai táng trùng khổng lồ này tự nhiên bị chèn ép, vì thế cũng ngày càng ít đi, cho đến khi tuyệt chủng.

Tất nhiên, đây đều chỉ là suy luận của Ngô Lương dựa trên những thông tin đã biết.

Cụ thể đám quái trùng này có phải là Mai táng trùng hay không còn phải khảo chứng, nếu có một nhà côn trùng học đời sau cùng hắn xuyên không, có lẽ còn có khả năng đưa ra một kết luận tương đối chính xác.

Nói tóm lại, chuyến đi này có kinh mà không hiểm, thật kích thích.

Cứ tạm thời coi chúng là Mai táng trùng đi.

Lát nữa quay lại lấy hai xác quái trùng về dùng nhựa thông làm thành tiêu bản cất giữ, nếu để lại đến gần hai nghìn năm sau thì chính là hổ phách, có lẽ có thể giúp đỡ đời sau nghiên cứu. ...

Cùng với việc quái trùng ngày càng ít đi, đám người Ngô Lương cuối cùng cũng hoàn toàn bình tĩnh trở lại. "Gia chủ, chúng ta còn tiếp tục tiến vào không?" Bạch Tinh Tinh cũng tuyệt đối không nhắc đến "chuyện hối hận nhất" của Ngô Lương, nhìn về phía mộ đạo sâu thẳm phía trước hỏi. "Tiến, nhưng đợi một lát, nàng nghe lại xem có động tĩnh gì khác không." Ngô Lương khá cẩn thận nói.

Hắn tuy đã biết đám quái trùng này không có ác ý gì với họ, nhưng vẫn lo lắng trong mộ có tồn tại thứ gì đó có thể uy hiếp đám quái trùng này, vì thế mới khiến đám quái trùng này sợ hãi chạy ra ngoài. "Ngươi thật đúng là gan to bằng trời, đồ trong mộ đối với ngươi có sức hấp dẫn lớn như vậy sao?" Bạch Tinh Tinh tặng cho hắn một cái liếc xéo, bực bội nói. "Nàng không hiểu đâu." Ngô Lương thản nhiên cười, quay người đi kiểm tra tình hình của Vu Cát.

Lão già này vừa rồi lăn lộn lung tung một trận, tuy không bị đám quái trùng này tấn công, nhưng khó tránh khỏi bị một số đốt chân cứng rắn làm rách hoặc đâm rách da, vết thương lại tiếp xúc thân mật với thể dịch bắn ra từ trong cơ thể đám quái trùng này.

Ngô Lương thật sự lo lắng lão già này không cẩn thận bị nhiễm trùng hoặc trúng độc mà toi mạng...

Nhưng nhìn bộ dạng tinh thần phấn chấn của Vu Cát hiện tại, vấn đề trúng độc hẳn là tạm thời có thể loại trừ, điều duy nhất phải lo lắng là sau này có bị nhiễm trùng hay không.

Rốt cuộc, đám quái trùng này ở trong mộ mấy trăm năm, nếu thật là Mai táng trùng thì lại ăn xác chết hoặc đồ thối rữa, thật khó nói trên người chúng có mang theo vi khuẩn, virus kỳ quái gì không.

Mà điều hắn có thể làm bây giờ, chỉ là cố gắng xem xét kỹ một chút, tránh để có đốt chân bị gãy sót lại dưới da lão.

Sau khi xử lý xong vấn đề của Vu Cát, đã là chuyện của hơn mười

phút sau.

Ngô Lương quay người lại hỏi Bạch Tinh Tinh tình hình.

Biết được tạm thời không nghe thấy tiếng động lạ nào khác, Ngô Lương cuối cùng quyết định tiếp tục đi sâu vào. "Không phải chứ công tử, sự tình đến nước này rồi mà ngươi còn muốn vào à?" Vu Cát tự nhiên là không muốn vào, còn muốn qua khuyên can Ngô Lương.

Lúc này cả người lão già này đều dính đầy thể dịch của quái trùng, tỏa ra một mùi hôi thối khiến người ta buồn nôn, Ngô Lương tự nhiên không làm khó Điển Vi, bèn cố ý nói: "Lão tiên sinh nếu có lo lắng, không bằng ở lại đây chờ, chúng ta một lát ra ngoài sẽ đưa lão tiên sinh ra." Thực ra Ngô Lương căn bản sẽ không để lão già này hành động một mình, lỡ như lão đi lung tung trong mộ lấy đồ bậy bạ, vậy thì không phù hợp với lợi ích của Ngô Lương.

Nhưng qua thời gian tiếp xúc này, hắn đã cơ bản hiểu được tính cách của Vu Cát.

Lão đồng tử siêu cấp này tuyệt đối không có gan ở lại đây một mình.

Tuyệt đối!

Quả nhiên. "Cái này... chẳng lẽ lão phu là người sợ chuyện sao?

Lão phu chỉ là lo lắng cho an nguy của các ngươi thôi!" Vu Cát hơi do dự một chút, nhưng thấy Ngô Lương và những người khác đã bước đi về phía xa, bèn cắn răng vội vàng đi theo.

Đi trong mộ đạo như vậy khoảng chưa đầy trăm mét, đám người Ngô Lương cuối cùng cũng đến cuối mộ đạo.

Trước mặt họ là một cửa lớn và một cửa nhỏ, cửa lớn ở phía đông, cửa nhỏ ở phía tây.

Theo kết quả khai quật mộ Hải Hôn Hầu được công bố ở kiếp trước, cửa lớn phía đông hẳn là thông đến chủ quách thất, còn cửa nhỏ phía tây thì thông đến tây cung chứa bình phong vẽ chân dung Khổng Tử và vàng.

Đến đây, mùi hương lạ trong không khí cũng càng lúc càng nồng nặc, thậm chí có chút xộc vào mũi.

Xem ra chuyến đi này thật sự có khả năng giải mã được bí ẩn chưa có lời giải ở đời sau về việc mùi hương lạ trong mộ Hải Hôn Hầu ba năm không tan, nghĩ đến cũng có chút phấn khích.

Sau khi dừng lại một chút, Ngô Lương chọn vào mộ thất phía tây trước, đây là thói quen từ nhỏ của hắn, trong trường hợp có thể lựa chọn, hắn luôn thích để đồ ngon lại sau cùng để thưởng thức. ...

Trong mộ thất phía tây. "Mẹ ơi..." Vu Cát vừa bước vào đã lập tức trợn tròn mắt, gương mặt già nua đầy vẻ kinh ngạc.

Thậm chí ngay cả Điển Vi và Bạch Tinh Tinh cũng hơi biến sắc, khó tin nhìn quanh bài trí trong mộ thất này.

Quá xa hoa!

Đúng như Ngô Lương dự đoán, thứ được cất giữ trong mộ thất này căn bản không phải là 115 kilogam vàng được phát hiện ở đời sau, mà là...

Ngô Lương tạm thời vẫn chưa có cách nào ước tính được, bởi vì vàng ở đây không giống như trong mộ Lương Hiếu Vương, được đúc trực tiếp thành gạch vàng chất thành một ngọn núi nhỏ.

Mà giống như một phòng triển lãm, được phân loại theo hình dạng và kích thước của vàng, và được sắp xếp theo những quy luật khác nhau như người bị hội chứng ám ảnh cưỡng chế vậy.

Kim bính lớn, kim bính nhỏ, mã đề kim lớn, mã đề kim nhỏ, lân

chỉ kim lớn, lân chỉ kim nhỏ, còn có một số gạch vàng, khối vàng, tấm vàng vuông vức...

Trên một phần những miếng vàng này còn có chú thích bằng các chữ Thượng, Trung, Hạ.

Cũng không biết là dùng để đánh dấu đếm số, hay là có tác dụng gì khác.

Sau khi xem quy mô của số vàng này, Ngô Lương trong lòng đã có cơ sở, tổng lượng chắc sẽ không ít hơn số vàng khai quật được trong mộ Lương Hiếu Vương, thế này mới giống dáng vẻ của một chủ mộ từng vào kinh làm hoàng đế.

Còn về bức bình phong chân dung Khổng Tử...

Ngô Lương nhìn kỹ, Khổng Tử này xấu hơn nhiều so với trong sách giáo khoa đời sau, nhưng lại càng phù hợp với ghi chép trong 《Trang Tử》 và 《Sử Ký》: "Vóc người khá cao, nhưng thân trên dài thân dưới ngắn, trông có chút không hài hòa, hơi gù lưng, tai áp vào đầu, đỉnh đầu thì lõm xuống, nhưng trán lại khá lồi..." Đời sau có người thấy đoạn miêu tả này, nói rằng đó là vì Trang Tử phản đối Nho giáo, không thích Khổng Tử, nên mới dùng cách này để bôi xấu Khổng Tử.

Nhưng không thể phủ nhận rằng, 《Sử Ký》 được viết vào thời Tây Hán cũng miêu tả Khổng Tử như vậy.

Bất kể Tư Mã Thiên có bị ảnh hưởng bởi 《Trang Tử》 hay không, ít nhất là vào thời Tây Hán, cũng chính là thời đại mà Hải Hôn Hầu Lưu Hạ sống, người ta vẫn sẽ tin vào 《Sử Ký》 do sử quan triều đình Tư Mã Thiên biên soạn, vì thế Khổng Tử trong mắt người đời có lẽ chính là hình tượng này.

Sau khi đi một vòng trong mộ thất này, phát hiện ngoài vàng và

bình phong chân dung Khổng Tử ra, không có thứ gì khác có liên quan trực tiếp đến lịch sử.

Thế là Ngô Lương không ở lại lâu, xoay người ra khỏi mộ thất đi thẳng đến chủ quách thất.

Vu Cát vốn còn muốn xem thêm một lúc, kết quả bị Điển Vi lùa đi, cũng đành phải đi ra theo.

Ngay khi đến cửa chủ quách thất, Ngô Lương lập tức khẳng định, đây tuyệt đối là nơi có mùi hương lạ nồng nặc nhất trong toàn bộ lăng mộ, không có nơi nào bằng.

Chương 100

Vì thế, đây hẳn là nguồn gốc của mùi hương lạ.

Càng thêm cẩn thận, hắn nhẹ nhàng bước vào, Ngô Lương lập tức bị một thiết bị bí ẩn trông hơi phức tạp ở phía đông quan quách thu hút sự chú ý.

Thậm chí vì thế mà bỏ qua cả quan quách của Hải Hôn Hầu Lưu Hạ được đặt ở chính giữa mộ thất! ...

Đó là một thiết bị kỳ lạ có phần giống với chiếc hamburger.

Đếm từ trên xuống dưới có tổng cộng bốn phiến đá hình tròn được ép vào nhau, và giữa mỗi phiến đá lại kẹp một lớp chất liệu giống bùn khô màu đen không rõ tên, trông giống như một chiếc siêu cấp hamburger kẹp mấy lớp thịt bò.

Ngoài ra, còn có hai thanh gỗ ngang cố định ở đầu trên và dưới của "siêu cấp hamburger", hai đầu của hai thanh gỗ được buộc lại bằng dây thừng, giống như một cái kẹp khổng lồ kẹp lấy "siêu cấp hamburger".

Và từ những vết hằn còn lại trên thanh gỗ, có vẻ như thứ này còn có thể tiếp tục tăng lực kẹp bằng cách thêm dây thừng.

Ở phía dưới của thiết bị này, lại có một cái... phễu lớn bằng đồng?

Mặt trong của chiếc phễu lớn được đánh bóng rất nhẵn, nếu có chất lỏng nhỏ giọt lên trên, sẽ lập tức trượt xuống.

Phía dưới chiếc phễu lớn, còn đặt ngay ngắn một chiếc bát ngọc nhỏ...

Lúc này, mấy lớp chất liệu giống bùn khô màu đen kẹp trong phiến đá hình tròn đã có dấu hiệu mục nát nghiêm trọng, có một phần đã trở

nên dính nhớp, và còn mọc ra những mảng nấm mốc và lông nấm lốm đốm, đang có một ít chất lỏng màu đen dính nhớp từ bên trong rỉ ra.

Những chất lỏng màu đen này liền theo "siêu cấp hamburger" trượt xuống, vừa vặn được chiếc phễu đồng khổng lồ kia hứng lấy, sau đó lại chảy vào chiếc bát ngọc nhỏ nhất ở dưới cùng.

Trải qua bao nhiêu năm, dung lượng của chiếc bát ngọc nhỏ hiển nhiên sớm đã không đủ dùng, bên dưới nó đã để lại một vũng lớn vết khô cằn màu đen, chỉ có phần gần đây mới tràn ra vẫn còn giữ được độ ẩm.

Dù sao đi nữa, hiện tại đã qua thời kỳ cao điểm mà những "chất lỏng màu đen" rỉ ra hàng loạt, bây giờ rỉ ra chỉ là những vật chất biến chất do những bột đen không rõ tên kia bị mốc sinh ra. "Đây rốt cuộc là..." Ngô Lương đeo mặt nạ phòng độc lên mặt để chống lại mùi hương lạ nồng nặc đến xộc vào mũi.

Điển Vi, Bạch Tinh Tinh và Vu Cát cũng vội vàng làm theo.

Hô hấp quả nhiên dễ chịu hơn một chút.

Tuy làm vậy mùi hương lạ vẫn ngửi thấy rất nồng, nhưng dù sao cũng làm dịu đi sự cay xè của khoang mũi, không đến nỗi xộc đến mức không nhịn được muốn hắt hơi, thậm chí tuyến lệ cũng bắt đầu co giật. "Đây rốt cuộc là thứ gì vậy?" Dưới lớp mặt nạ phòng độc, Bạch Tinh Tinh phát ra giọng nói ồm ồm. "Nếu ta đoán không lầm, đây có thể là một bộ công cụ ép dầu." Ngô Lương ngưng thần nói.

Thực ra, triều Hán đã xuất hiện dầu ăn thực vật, sau khi Trương Khiên Tây Hán xuất sứ Tây Vực trở về, một lượng lớn giống loài mới đã được đưa vào khu vực Thăng Long, trong đó bao gồm cả nguyên liệu ép dầu sau này – hồ ma (vừng).

Vì thế, công nghệ ép dầu thực vật nguyên thủy nhất cũng dần dần

ra đời.

Nhưng thứ này ở thời đại này vẫn còn rất, rất không phổ biến, ngoài những vương công quý tộc hàng đầu có thể hưởng dụng dầu vừng một cách hạn chế ra, bá tánh thường dân thậm chí còn chưa từng thấy qua, càng không hiểu công nghệ trong đó.

Mà bộ thiết bị trước mắt này, lại có nguyên lý tương tự với "phương pháp ép Thiên cân trụy" mãi đến thời Bắc Ngụy mới xuất hiện trong ghi chép.

Chỉ là công nghệ hiển nhiên có phần lạc hậu hơn.

Ngô Lương cũng dựa vào đây mới đưa ra phỏng đoán như vậy.

Nhưng rất rõ ràng, nguyên liệu chứa trong bộ công cụ trước mắt này không phải là vừng hay những thứ khác có thể ép ra dầu ăn, nếu không bất kể là mùi vị hay chất lỏng rỉ ra đều sẽ không phải như thế này.

Cụ thể là gì ư?

Ngô Lương nghi ngờ là một hỗn hợp của một số loại hương liệu... chẳng lẽ là chế hương?

Khả năng này quả thực không nhỏ!

Phải biết rằng, việc sử dụng hương ở thời Hán đã khá phổ biến, không chỉ Tuân Úc mà Ngô Lương đã gặp thích xông hương, trong mộ Tân Truy phu nhân ở Mã Vương Đôi được khai quật ở đời sau cũng đã phát hiện không ít hương liệu và dụng cụ xông hương.

Ngoài ra, các ghi chép liên quan cũng rất nhiều, trong 《Triệu Phi Yến ngoại truyện》 có nói: "Hậu dục ngũ uẩn thất hương thang, cứ thông hương trầm thủy, tọa liệu hàng thần bách uẩn hương, tiệp dư dục đậu khấu thang, phó lộ hoa bách anh phấn." (Hoàng hậu muốn tắm canh năm uẩn bảy hương, ngồi đốt hương trầm thủy, hàng thần

dâng hương trăm uẩn, tiệp dư tắm canh đậu khấu, thoa phấn trăm anh lộ hoa).

Ở đây nói đến chính là cảnh tượng mỹ miều của các hậu phi trong cung tắm gội bằng nước thơm, xông hương, thoa phấn thơm.

Từ đó có thể thấy, bỏ qua rất nhiều bá tánh thường dân còn không có đủ cơm ăn, việc sử dụng hương trong hoàng thất sĩ tộc đã có xu hướng chín muồi.

Nhưng dù là vậy, vẫn có những chỗ khiến Ngô Lương nghi hoặc.

Bất kể là tắm nước thơm, hay là xông hương, hay là thoa phấn thơm, đây đều chỉ là những cách dùng khá thông thường, dường như không cần dùng đến công nghệ tương tự như "ép dầu" để gia công hương liệu.

Ít nhất trong các văn hiến lịch sử chưa từng xuất hiện ghi chép như vậy.

Ngoài ra, theo như Ngô Lương biết, công nghệ này lại có chút giống với thủ đoạn tinh luyện tinh chất hương trong quá trình chế tạo nước hoa ở đời sau, mặc dù công nghệ giữa hai bên còn cách xa nhau rất nhiều, độ tinh khiết của tinh chất hương tinh luyện ra hoàn toàn không thể so sánh được... "Công cụ ép dầu?" Điển Vi, Bạch Tinh Tinh và Vu Cát đều lộ ra ánh mắt nghi hoặc, hiển nhiên ngay cả công cụ này họ cũng không thể lập tức hiểu được, dầu không phải chỉ được rán từ mỡ béo ra sao? "Cứ dò xét một lượt rồi nói." Ngô Lương lúc này cũng không có tâm tư giải thích cặn kẽ với họ, tiếp tục đi vào trong mộ thất.

Rất nhanh, hắn lại phát hiện một cái cối xay ở không xa bộ công cụ ép dầu cực kỳ nguyên thủy kia, trên cối xay đang chất một ít hương liệu đã khô hoàn toàn, trong đó có hơn mười cái túi lông nhỏ hình bầu dục.

Ngô Lương biết, thứ này chính là xạ hương!

Còn ở phía dưới cối xay, đã xay ra một phần chất liệu giống như bùn khô màu đen trong "siêu cấp hamburger".

Điều này càng chứng thực thêm phỏng đoán của Ngô Lương. "Gia chủ, bên kia có thi thể, nhưng không phải một!" Bạch Tinh Tinh đột nhiên lại chỉ vào một hầm thất có lan can sắt ở không xa nói, nàng vẫn còn nhớ chuyện "trong mộ có người bị chôn sống" mà Ngô Lương đã nói trước đó. "Ừm." Ngô Lương gật đầu.

Vẫn ở chỗ cối xay xem xét kỹ một lượt, không phát hiện điều gì bất thường, cuối cùng mới đến trước gian hầm thất kia.

Trong tình huống bình thường, hầm thất trong mộ sẽ không có cửa, càng không lắp đặt lan can sắt như thế này, rốt cuộc đây là nơi sinh hoạt của chủ mộ sau khi chết, thiết lập một hầm thất giống như "phòng giam" thế này vừa không tiện lợi vừa không may mắn, và cũng không có bất kỳ tác dụng bảo vệ hay che giấu nào.

Qua lan can sắt, Ngô Lương nhìn thấy hơn mười bộ xương khô nằm ngổn ngang trong hầm thất.

Những bộ xương khô này xem ra đã nhiều năm không có ai động đến, quần áo trên người tuy đã mục nát và phai màu, nhưng vẫn còn giữ được phần nào hình dạng ban đầu. "Đây đều là quần áo của phụ nữ mặc phải không?" Sau khi nhìn lướt qua, Ngô Lương quay lại hỏi Bạch Tinh Tinh. "Hẳn là vậy, và tuổi tác hẳn đều không lớn." Bạch Tinh Tinh gật đầu, rồi nói thêm: "Loại quần như thế này chỉ có lúc ta còn nhỏ mới mặc, hơn nữa, quần áo cũng không đủ rộng rãi, trông thế nào cũng là quần áo của tiểu cô nương, có lẽ nhiều nhất cũng chỉ khoảng mười tuổi." "Thế thì lạ thật..." Ngô Lương khẽ nhíu mày.

Thời đại này đã không còn thịnh hành tục tuẫn táng người sống, hơn nữa trong 《Trúc Mộ Ký》 cũng hoàn toàn không có ghi chép nào

về việc tuẫn táng người sống.

Theo lý mà nói, trong đó ngay cả gia súc tuẫn táng cũng đã ghi lại con số chi tiết, không có lý do gì lại không ghi lại việc tuẫn táng người sống có địa vị cao hơn gia súc.

Ít nhất cũng nên khắc một con số chứ?

Nghĩ vậy, Ngô Lương bèn bảo Điển Vi phá khóa đồng trên song sắt, tiến vào hầm mộ kỳ lạ này để xem xét kỹ hơn.

Hơn mười bộ thi thể bên trong tuy đã chỉ còn lại xương khô, nhưng qua những bộ xương khô còn khá nguyên vẹn này vẫn có thể phán đoán được, những người tuẫn táng này trước khi chết hẳn không bị ngoại thương nghiêm trọng, và cũng không có dấu hiệu trúng độc.

Vậy thì những người tuẫn táng này chỉ có hai nguyên nhân tử vong.

Hoặc là bị giết bằng phương thức ôn hòa rồi đưa vào đây chôn, ví dụ như: cắt mạch máu cho chảy hết máu, như vậy sẽ không để lại ngoại thương trên xương cốt.

Hoặc là bị chôn sống.

Ngô Lương nghiêng về khả năng thứ hai hơn, dù sao nếu là giết trước rồi mới đưa vào, thì hoàn toàn không cần thiết phải lắp thêm một hàng rào sắt để biến hầm mộ này thành một "phòng giam", chẳng phải là rỗi hơi vẽ chuyện hay sao?

Đáng tiếc, trong gian hầm mộ này chỉ có những bộ xương cốt này, không phát hiện thêm thứ gì khác có thể chứng minh nguyên nhân cái chết của những người tuẫn táng này.

Sau khi lui ra khỏi gian hầm mộ này, Ngô Lương lại tiến vào một gian hầm mộ rộng rãi hơn bên cạnh.

Gian hầm mộ này thì lợi hại rồi, bài trí bên trong lại vô cùng giống với một phòng bào chế thuốc thời cổ đại.

Trừ bức tường ở lối vào, ba mặt còn lại đều kê sát một hàng tủ gỗ giống như tủ thuốc cổ, trên đó chi chít toàn là những ngăn kéo nhỏ có gắn vòng kéo bằng đồng xanh.

Trên mỗi ngăn kéo nhỏ còn khắc một vài chữ nhỏ: hương chương, âm hương, nguyệt quế, bạch lan, hoàng lan, hàm tiếu, thiên nữ hoa, ưu đàm hoa, hoàng chi tử, kim anh tử, hương môi, hoắc hương, xạ hương, thử vi hương… Những chữ nhỏ này có lẽ ghi chú cho thứ đựng bên trong ngăn kéo… dược liệu?

Ngô Lương biết, trong thời đại nhiều phương sĩ này, bất cứ thứ gì cũng có thể dùng làm dược liệu.

Thậm chí bao gồm cả thủy ngân chứa kịch độc và một số khoáng vật kim loại nặng, đều có thể bị các phương sĩ đó đem đi luyện chế "tiên đan" trường sinh bất lão, mà còn có cả đống người tin vào chuyện đó.

Đương nhiên, trong nhiều loại thuốc tây y sau này cũng có sử dụng một số nguyên tố từ các chất độc để bào chế thuốc.

Nhưng hai thứ này thật sự không thể đánh đồng, "luyện đan thuật" thời này, thứ mà người ta chú trọng không phải là đối chứng hạ dược, mà là đem những thứ "dược liệu" hỗn tạp này bỏ vào cùng nhau nấu một trận, đốt một hồi, đốt xong chỉ cần thành đan, các phương sĩ liền dám nói thứ này là do trời ban, ắt có công hiệu diên niên ích thọ, trường sinh bất lão.

Thuốc súng chính là ra đời như vậy… Mặc dù những cái tên khắc trên các ngăn kéo nhỏ này, phần lớn trong số đó đặt ở hậu thế đúng là một vị thuốc.

Nhưng nếu phán đoán kỹ lưỡng, dường như lại không quá chuẩn xác, nếu nhất định phải quy chúng vào cùng một loại, thì chúng lại không hoàn toàn là dược liệu, cách phân loại chính xác hơn phải là hương liệu!

Phân loại như vậy.

Rồi kết hợp với mùi hương lạ lan tỏa khắp mộ thất, cũng như cái thiết bị ép trông rất có khả năng là dùng để chiết xuất "hương tinh" ở bên ngoài, thì dường như hợp lý hơn nhiều.

Chẳng lẽ chính vì thế, mà mùi hương phát hiện khi khai quật lăng mộ Hải Hôn Hầu ở hậu thế mới lưu lại lâu đến vậy?

Dù sao đi nữa, "hương tinh" được ép ra từ thiết bị đó đã tràn ra khỏi chén ngọc nhỏ, hòa làm một với gạch đá và đất bùn trên mặt đất, sau đó lại bị nước bùn hoàn toàn ngập đầy, những "hương tinh" đậm đặc này tuy đã bị pha loãng đi ít nhiều, nhưng lại ngâm toàn bộ lăng mộ Hải Hôn Hầu đến từng ngóc ngách.

Hơn nữa còn ngâm gần hai nghìn năm, vì vậy mùi hương mới lâu không tan?

Khả năng này rất lớn… Với suy đoán như vậy, Ngô Lương mở vài ngăn kéo ra xem, vì thời gian đã quá lâu, những hương liệu này cũng đã hoàn toàn mục nát mốc meo, nhưng qua chiếc mặt nạ chống độc đơn giản, vẫn có thể ngửi thấy mùi vị đặc trưng nhưng đã có chút biến chất của các loại hương liệu khác nhau.

Chương 101

Xem ra những "hương liệu" này không dùng được nữa rồi.

Ngô Lương có chút tiếc nuối đóng ngăn kéo lại, rồi lui ra khỏi gian hầm mộ này, đi về phía gian hầm mộ bên cạnh có một cánh cửa sắt hoàn chỉnh thật sự.

Nhưng lúc này, cánh cửa sắt này đang ở trong trạng thái khép hờ.

Ngô Lương rất dễ dàng kéo nó ra.

Sau đó, liền nhìn thấy một cảnh tượng quen thuộc!

Chỉ thấy trong gian hầm mộ này chứa còn nhiều xương khô hơn, chất thành một lớp dày hệt như đám "ấm thi" bên ngoài mộ thất!

Chỉ là những bộ xương khô này trông có vẻ mảnh mai hơn đám "ấm thi" bên ngoài một chút, cũng thấp hơn một chút.

Ngoài ra, những bộ xương khô này có một điểm khác với những bộ xương khô trong hàng rào sắt, trên người chúng không còn sót lại quần áo, và được bảo quản tương đối hoàn chỉnh hơn… đặc biệt là phần hông, vì vậy Ngô Lương rất dễ dàng có thể phân biệt giới tính của họ qua đặc điểm xương cốt.

Đây cũng là một môn học bắt buộc của chuyên ngành khảo cổ — Thể chất nhân loại học.

Phương pháp đơn giản nhất chính là xem xương mu, góc vòm mu lớn hơn góc vuông là nữ giới, góc vòm mu nhỏ hơn góc vuông là nam giới.

Nữ giới… nữ giới… nữ giới… vẫn là nữ giới!

Ngô Lương xem liên tiếp hơn mười bộ xương cốt, không có ngoại

lệ nào, toàn bộ đều là nữ giới!

Quan sát lại độ dày và chiều dài của những bộ xương khô này, so với những bộ xương khô trong hàng rào sắt cũng không khác biệt lắm… vì vậy không khó để phán đoán, xương cốt ở đó và xương cốt ở đây đều là những thiếu nữ chưa đến tuổi làm lễ cài trâm!

Chuyện này rốt cuộc là sao?!

Ngô Lương trong lòng vô cùng nghi hoặc.

Trong gian hầm mộ nhỏ bé này chất đống ít nhất hàng trăm, thậm chí có thể là nhiều hơn những bộ xương cốt thiếu nữ, cho dù là tuẫn táng e rằng cũng không có quy củ như vậy, huống hồ đây còn là thời Tây Kinh về cơ bản đã dẹp bỏ hủ tục tuẫn táng?

Ngay lúc này. "Cọt kẹt cọt kẹt…" Phía dưới đống xương khô không xa đột nhiên truyền đến một tiếng động nhỏ, Ngô Lương giật mình tỉnh lại, lập tức cầm xẻng công binh lùi lại mấy bước, cẩn thận đề phòng.

Điển Vi thì vội vàng chắn ở phía trước.

Mà Bạch Tinh Tinh và Vu Cát cũng căng thẳng mặt mày, lo lắng nhìn về phía phát ra âm thanh.

Một lát sau. "Loảng xoảng!" Mấy khúc xương khô lật qua một cái, lại là một con quái trùng nhỏ hơn một chút chui ra từ bên trong, sau đó liền vung vẩy những đốt chân còn chưa quá linh hoạt, cố gắng bò ra ngoài hầm mộ.

Đây hẳn là một con ấu trùng quái trùng phản ứng chậm chạp… "Phù—!" Một phen hú vía, mọi người bất giác thở phào nhẹ nhõm.

Tuy nhiên ngay lúc này, Ngô Lương lại đột nhiên ý thức được điều gì đó, lập tức nói với Điển Vi: "Điển Vi, dùng xẻng công binh bới những bộ xương khô này ra, xem dưới đó là cái gì?" "Vâng." Điển

Vi phản ứng lại một chút, lập tức ra tay.

Chỉ trong vòng mười mấy hơi thở, liền đào ra một cái hố sâu chừng nửa mét tại chỗ.

Mà dưới cái hố được đào ra, quả nhiên lại một lần nữa phát hiện ra cái tổ giống như "tổ ong", chín phần mười con quái trùng này chính là một giống loài cổ đại của bọ hung chôn xác!

Hơn nữa rất rõ ràng.

Những con bọ hung chôn xác này không phải tự nhiên xuất hiện trong gian hầm mộ này, mà là có người đang nuôi dưỡng, và thức ăn cung cấp toàn là thi thể thiếu nữ! "Phương sĩ tên Liêm Thạch đó?" Ngô Lương rất tự nhiên nghĩ đến người đã xuất hiện trong sách.

Một tay xây dựng lăng mộ, tự nguyện bị phong bế trong mộ… đủ loại dấu hiệu đều chỉ về người này, chỉ có hắn mới có khả năng làm được những việc này! --- Nhưng điều Ngô Lương không hiểu là, nuôi dưỡng những con bọ hung chôn xác này rốt cuộc là để làm gì?

Thứ này vừa không ăn được vừa không uống được, cho dù lúc xây tổ có thể sản sinh ra một ít sáp trùng, nhưng lúc này hẳn là chưa có ai dùng thứ này để làm nến sáp.

Nếu không trong mộ thất hẳn phải có một ít nến sáp dự trữ mới đúng.

Dù sao, sáp rất dễ bảo quản, chỉ cần không phải môi trường nhiệt độ quá cao, để vài trăm năm chắc không thành vấn đề… Với nghi vấn như vậy, Ngô Lương đi ra khỏi gian hầm mộ này, lại đến các gian hầm mộ khác để xem xét từng cái một.

Bây giờ, thứ hắn muốn tìm nhất chính là thi thể của "Liêm Thạch".

Là người sống duy nhất được ghi chép trong lăng mộ Hải Hôn

Hầu, mọi sự bất thường ở đây hẳn đều có quan hệ không thể tách rời với người này, nếu tìm được thi thể của hắn có lẽ sẽ tìm được câu trả lời.

Mấy gian hầm mộ tiếp theo thì bình thường hơn nhiều.

Ngoài một số đồ tuẫn táng thường thấy, Ngô Lương không phát hiện thêm thứ gì khác có giá trị hơn đối với hắn.

Cứ như vậy đi đến gian hầm mộ cuối cùng.

Đây cũng là một gian hầm mộ có cửa sắt, và khác với gian hầm mộ nuôi bọ hung chôn xác trước đó, cửa sắt của gian hầm mộ này đóng kín mít, còn bị khóa bằng một cái khóa đồng. "Điển Vi!" Ngô Lương chỉ gọi một tiếng, Điển Vi lập tức hiểu ý hắn, xách xẻng công binh bước lên phía trước. "Lần này cẩn thận một chút, không biết bên trong có thứ gì." Ngô Lương lại nhắc nhở một tiếng.

Mặc dù đã không cần lo lắng về bọ hung chôn xác, nhưng nếu là một số thứ khác, ví dụ như chất kịch độc, mà lại còn sống đến bây giờ như bọ hung chôn xác, thì nguy hiểm rồi. "Vâng." Tiếp đó chỉ nghe "cạch" một tiếng, khóa đồng trên cửa sắt đã bị Điển Vi phá hủy một cách thô bạo.

Nhưng nghe lời nhắc nhở của Ngô Lương, y cũng không lập tức mở cửa, mà nhẹ nhàng đẩy cửa sắt hé ra một khe nhỏ, mượn ánh sáng từ Tùy Hầu Châu chiếu vào để xem xét bên trong. "Gia chủ, bên trong này hình như trống không…" Chỉ qua một khe nhỏ, phạm vi mà Tùy Hầu Châu có thể chiếu sáng vô cùng hạn chế, vì vậy phạm vi Điển Vi có thể nhìn thấy cũng vô cùng hạn chế.

Nhưng trong phạm vi có thể nhìn thấy, chỉ thấy nền gạch đá bằng phẳng, ngoài ra không có gì cả, thậm chí một món đồ tuẫn táng cũng không có. "Trống không?" Ngô Lương cảm thấy không hợp lẽ thường, cũng lập tức ghé sát vào cửa nhìn vào trong thất.

Không nên chứ?

Nếu không có thứ gì, cần gì phải khóa cửa?

Với nghi hoặc như vậy, Ngô Lương lại từ từ mở cửa sắt ra thêm một chút, phạm vi dần lớn hơn, nhưng vẫn không nhìn thấy bất cứ thứ gì trong hầm mộ.

Chỉ là độ cao nền của gian hầm mộ này dường như thấp hơn các gian hầm mộ khác một chút, trên tường gần mặt đất còn lưu lại từng vệt nước đã dần khô cạn.

Giống như một cái ao đã lâu không ai chăm sóc, dẫn đến dần cạn khô.

Cuối cùng, Ngô Lương kéo toàn bộ cánh cửa sắt ra, ánh sáng của Tùy Hầu Châu chiếu sáng mọi ngóc ngách của hầm mộ.

Lúc này hắn mới phát hiện ra hai viên đá cuội màu đen xanh tựa vào nhau trong góc của gian hầm mộ này, viên đá cuội to cỡ lòng bàn tay của một người đàn ông trưởng thành, hình bầu dục dẹt. "Chỉ có vậy?" Ngô Lương không khỏi có chút thất vọng.

Một gian hầm mộ có cửa sắt còn đặc biệt khóa lại, bên trong chỉ để hai hòn đá?

Tất nhiên, cũng không thể loại trừ khả năng trước đây bên trong từng nuôi dưỡng một số sinh vật không rõ tên, giống như gian hầm mộ nuôi bọ hung chôn xác vậy.

Chỉ là hiện tại trong gian hầm mộ này ngoài những vệt nước khô cạn, vừa không để lại di hài, cũng không để lại bất kỳ manh mối nào liên quan đến thức ăn hay phân, Ngô Lương dù có biết nhiều đến đâu cũng không thể có bột mà gột nên hồ.

Tuy nhiên, hai hòn đá kia vẫn cần phải xem xét một phen… Thế là, Ngô Lương cầm xẻng công binh đến góc hầm mộ, giữ thái độ cẩn

trọng cần có, nhẹ nhàng gõ hai cái vào viên đá cuội. "Cốp!

Cốp!" Hình như không phải đá, ít nhất không phải đá bình thường.

Lúc gõ cảm giác hơi có độ dai, và âm thanh dội lại còn có chút trầm đục, giống như bên trong rỗng hoặc mềm.

Có vấn đề!

Ngô Lương lại gõ vào viên đá cuội còn lại. "Cốp!

Cốp!" Vẫn là cảm giác y hệt, âm thanh y hệt.

Tuyệt đối không phải đá bình thường!

Ngô Lương vô cùng chắc chắn, nhưng rốt cuộc là thứ gì thì còn phải chờ kiểm chứng.

Hắn lại đưa xẻng công binh qua, định lật hai viên đá cuội lại để xem xét kỹ.

Ngay lúc này, ?!

Một trong hai viên đá cuội đột nhiên rung lên! "!" Ngô Lương lập tức sắc mặt căng thẳng, vội vàng rụt xẻng công binh lại. "Lần này lại là quái vật gì nữa đây?!" Vu Cát càng sợ đến mức kêu lên một tiếng quái dị, tay chân già nua cực kỳ nhanh nhẹn trốn ra sau lưng Ngô Lương, chỉ thò ra một khuôn mặt khổ qua vừa căng thẳng vừa tò mò.

Mà Điển Vi và Bạch Tinh Tinh dường như đã dần thích nghi với những thứ kỳ quái trong lăng mộ, lúc này tuy cũng giữ cảnh giác, nhưng đã có thể giữ được bình tĩnh cơ bản, ít nhất không la hét lung tung.

Cứ như vậy bị bốn người vây xem.

Viên đá cuội còn lại cũng rung lên theo.

Cứ như vậy chờ đợi mấy hơi thở, dưới hai viên đá cuội đều lần

lượt thò ra hai cái chân vừa thô vừa ngắn lại có chút nhăn nheo… Đây là?

Mọi người nín thở, trợn to mắt.

Ngay sau đó lại có một cái chân và một cái… đuôi nhỏ chẻ đôi thò ra.

Sau đó là một cái đầu nhỏ hình tam giác hơi giống rắn, hai con mắt nhỏ như hạt đậu xanh trên đầu chớp chớp hai cái, nhìn thấy Ngô Lương và mọi người, dường như bị dọa sợ.

Chương 102

Cơ thể đột nhiên cứng đờ, lập tức lại rụt hết đầu, chân và đuôi vừa thò ra vào, trở lại thành hai viên đá cuội. "…" Bộ dạng này lại có chút ngốc manh, hình như là ba ba?

Sự khác biệt rõ ràng nhất giữa ba ba và rùa chính là ở mai, mai rùa có vân mai, và rất cứng, còn mai ba ba thì phẳng lì một mảng, bề mặt lại hơi mềm dẻo.

Nhưng hai con ba ba trước mắt này đều có chút khác biệt so với ba ba bình thường.

Bởi vì chúng hình như đều chỉ có ba chân, và đuôi mọc thành hình chữ "Y" chẻ đôi.

Đây có thể là dị tật khi phát triển, nhưng cũng có khả năng… Ngô Lương nghĩ đến một loại sinh vật thần kỳ từng xuất hiện trong 《Sơn Hải Kinh》, có đặc điểm cực kỳ tương tự với loại ba ba này. "Ba ba ba chân?!" Vu Cát đã tinh thần phấn chấn, nói trước ba chữ mà Ngô Lương đang nghĩ đến, "Đây là thần vật hiếm thấy a, không ngờ lão phu lại được thấy ở đây!" "Ngươi biết?" Bạch Tinh Tinh kỳ lạ hỏi. "Tất nhiên biết, 《Sơn Hải Kinh》 có ghi, ba ba ba chân chỉ có ba chân, đuôi chẻ đôi, ăn vào sẽ không bị cổ độc, bệnh dịch!" Vu Cát vuốt râu khá đắc ý nói, "Nghĩa là, nếu chúng ta ăn huyết nhục của nó, liền thành thân thể bách bệnh bất xâm, ngươi nói có phải là thần vật không?" "Thật sao?" Bạch Tinh Tinh kinh ngạc nói. "Lão tiên sinh, vì sao ta lại nghe nói ba ba ba chân này không thể ăn bừa?" Ngô Lương lập tức liếc Vu Cát một cái, hỏi ngược lại, "Tuy 《Sơn Hải Kinh》 nói ăn nó có thể bách bệnh bất xâm, nhưng trong 《Canh Tị Tập》 được viết gần như cùng thời kỳ lại nói, ba ba ba chân này là một loại

độc vật, ăn xong sẽ thân thể tan chảy mà chết, đến lúc đó thân thể sẽ hóa thành một vũng nước mủ, một mẩu xương cũng không còn." 《Sơn Hải Kinh》 và 《Canh Tị Tập》 đều là cổ tịch thời Tiên Tần, hậu thế không có cách nào phân biệt được sách nào trước sách nào sau, cũng không có cách nào phân biệt được ghi chép của bên nào chính xác hơn.

Một sinh vật đồng thời xuất hiện trong hai bộ cổ tịch, vậy thì khả năng tồn tại của sinh vật này đã tăng lên không ít.

Nhưng công hiệu cụ thể lại xuất hiện sự khác biệt lớn, điều này lại không thể không nghiên cứu kỹ lưỡng rồi mới đưa ra phán đoán, nếu không e rằng sẽ gây ra sai lầm lớn. "Chuyện này…" Vu Cát lập tức ngẩn người, có chút lúng túng nói, "Lão phu lại chưa từng nghiên cứu 《Canh Tị Tập》 này, không biết trong đó còn có ghi chép như vậy, nếu đã như thế, vậy ba ba ba chân này tốt nhất vẫn là kiểm chứng một phen rồi mới quyết định có nên ăn hay không thì hơn… nhưng kiến thức uyên bác của công tử quả thực khiến lão phu mở rộng tầm mắt, bội phục, bội phục." "Lão tiên sinh quá khen rồi, chỉ là phương hướng nghiên cứu khác nhau mà thôi." Ngô Lương khiêm tốn cười nói.

Thực ra thời này cũng không thiếu người hiếu học, sở dĩ đọc sách không nhiều như vậy, chủ yếu vẫn là bị điều kiện hạn chế.

Dù sao một bộ cổ tịch dài thời này, đơn vị đo lường đều phải dùng đến xe, cả một xe hay mấy xe cổ tịch, không phải người bình thường có thể đọc nổi.

Còn hậu thế thì hoàn toàn khác, sách thời này cần kéo mấy xe, đặt ở hậu thế chỉ có mấy cuốn, mà giá cả cũng không quá đắt, người dân thường chỉ cần muốn đọc sách cơ bản là có thể mua được, thậm chí không muốn tốn tiền còn có thể đọc miễn phí trên mạng, con đường

thu thập kiến thức không thể tiện lợi hơn.

Nghe những lời này, Vu Cát lập tức lại ưỡn ngực, ngạo nghễ cười nói: "Điều này cũng đúng, lão phu một lòng hướng đạo, tâm không vướng bận, không gần nữ sắc, giữ mình trong sạch, những sách vở không liên quan quả thực đọc ít đi một chút, nếu là học thức về đạo pháp phương kỹ, lão phu tuy không dám nói không có chút sơ sót nào, nhưng cũng nghiên cứu khá sâu." Kiêu ngạo cái em gái nhà ngươi!

Ngô Lương lập tức không muốn để ý đến lão già đồng tử có thể làm đồ cổ này nữa, quay đầu nói với Điển Vi: "Điển Vi huynh đệ, ngươi không phải mang theo túi vải bố sao?

Trước tiên bỏ hai con ba ba ba chân này vào, cụ thể xử lý thế nào đợi về rồi nói sau." Ăn vào có thể bách bệnh bất xâm, vậy tự nhiên rất tốt, thân thể chính là vốn liếng của cách mạng.

Nếu ăn vào thân thể tan chảy mà chết, cũng là một loại kỳ độc hiếm có.

Emmm… đúng là thần dược cần có để ở nhà, du lịch, giết người diệt khẩu a, thu lại, nhất định phải thu lại! "Vâng." Một lát sau, Điển Vi đã dùng xẻng công binh xúc hai con ba ba ba chân lên bỏ vào túi vải bố, lại thắt một nút chết trên miệng túi để đảm bảo vạn vô nhất thất.

Làm xong những việc này, mọi người lui ra khỏi gian hầm mộ, hiện tại ngoài quan quách do chủ mộ để lại, dường như không còn nơi nào có thể tiếp tục thăm dò nữa. "Phương sĩ tên 'Liêm Thạch' kia đâu?" Lúc này Ngô Lương vẫn đang nghĩ về kẻ lập dị có hành vi cử chỉ khác thường này.

Đến giờ hắn vẫn chưa phát hiện ra bộ thi thể nào có đặc điểm tương tự người này, thậm chí một bộ thi thể nam giới cũng không phát hiện, điều này luôn khiến Ngô Lương có cảm giác vẫn còn việc

chưa làm xong. "Tra xét kỹ lại, xem gian mộ thất này có mật đạo nào không." Sau khi xem xong quan quách do chủ mộ để lại, Ngô Lương có chút không cam lòng nói.

Đến giờ vẫn chưa phát hiện thi thể của Liêm Thạch, không nghi ngờ gì chỉ có hai khả năng: Một là Liêm Thạch cưu chiếm thước sào, tự chôn mình vào trong quan quách để lại.

Nhưng khả năng này cơ bản có thể loại trừ, bởi vì cỗ quan quách trước mắt kín mít, những sợi da trâu dùng để buộc cố định quan quách không có dấu vết bị tháo ra.

Nếu Lưu Hạ tự chôn mình vào quan quách, trong trường hợp không có người ngoài giúp đỡ, căn bản không thể làm được điều này.

Hai là lăng mộ này còn để lại một mật đạo có thể tự do ra vào.

Ngô Lương nghiêng về khả năng này hơn, như vậy, những thi thể thiếu nữ số lượng lớn không được ghi trong 《Trúc Mộ Ký》 nhưng lại xuất hiện trong mộ này liền có thể giải thích được.

Ngoài ra, còn có cái thiết bị ép bí ẩn kia, song sắt và cửa sắt của hầm mộ, cũng đều là những thứ không được ghi trong 《Trúc Mộ Ký》.

Những thứ này rất có khả năng cũng là được thêm vào hoặc cải tạo sau khi phong mộ.

Nếu vậy, thì "Liêm Thạch" chắc chắn đã để lại một con đường ngầm có thể tự do ra vào mộ thất, nếu không những thứ này không thể tự nhiên biến ra được, trừ phi Liêm Thạch còn mở một lò rèn ở đây, tiện thể còn mở một cánh cửa không gian có thể tự động đưa các thiếu nữ vào.

Rõ ràng, không có. "Tìm thế nào, nhìn khắp nơi đây toàn là tường gạch kín mít, lấy đâu ra mật đạo." Vu Cát có chút khó xử nói. "Cái này

mà ông cũng không biết?

Nhìn tôi đây!" Lần này đến lượt Bạch Tinh Tinh ngạo nghễ cười một tiếng, chỉ thấy nàng sờ sờ trong ngực, lại lấy ra mấy sợi lông chim mềm mại không biết đã cất trong người từ lúc nào.

Rất rõ ràng, cô nương này định dùng phương pháp mà Ngô Lương đã dùng trong lăng mộ Quảng Xuyên Vương Lưu Khứ trước đó.

Chỉ cần là không gian bí mật không hoàn toàn mở, thời gian lâu dài vì thành phần không khí bên trong thay đổi, sẽ tạo ra sự chênh lệch áp suất không khí với bên ngoài.

Như vậy, sẽ xuất hiện hiện tượng luồng không khí lưu động.

Mà chỉ cần có không khí lưu động, liền không thể thoát khỏi sự thử nghiệm của lông gà hay lông chim.

Kế xảo từng khiến Bạch Tinh Tinh vô cùng căm ghét này, tự nhiên đã để lại ấn tượng cực sâu cho nàng, đến mức đã bắt đầu học và áp dụng một cách linh hoạt. "Tinh Tinh… đúng là đứa trẻ dễ dạy!" Ngô Lương không chút keo kiệt giơ ngón tay cái về phía nàng.

Cô nương này đã dần dần nhập vai, không hổ là người phụ nữ có thể nhận được chiếc nhẫn "Bạch" của mình.

Ta, Mạc Kim tiểu ma quân Tống mạt Hán mạt này, xin tôn ngươi làm tam hảo học sinh mạnh nhất dưới trướng, sau này sẽ tặng ngươi một băng tay năm vạch để khích lệ, nói là làm! "Xì!" Bạch Tinh Tinh lườm một cái, kiêu ngạo bĩu môi, tự mình lấy một sợi lông chim nhỏ, rồi đưa hết phần còn lại cho Ngô Lương phân phát, sau đó liền bắt đầu thử nghiệm trong mộ thất. "Cái này… lão phu không hiểu lắm." Vu Cát nhận lấy lông chim Ngô Lương đưa qua, vẫn còn có chút nghi hoặc. "Cứ làm theo là được, rất nhanh ông sẽ hiểu thôi." Ngô Lương cười nói.

Quả nhiên.

Chỉ sau vài phút. "Ở đây ở đây, chỗ ta có chút bất thường!" Bạch Tinh Tinh vui mừng reo lên.

Ngô Lương và những người khác vội vàng chạy theo tiếng gọi, chỉ thấy Bạch Tinh Tinh đang đứng trong gian hầm mộ giống như phòng bào chế thuốc đã xem xét trước đó. "Chỗ nào?" Ngô Lương hỏi. "Hẳn là ở sau cái tủ này, lông chim của ta vừa rơi xuống đã bị thổi bay, tuyệt đối không sai!" Bạch Tinh Tinh chỉ vào cái tủ thuốc kê sát tường phía nam nói, đồng thời lại ném sợi lông chim trong tay mình một lần nữa, quả nhiên vừa rơi được một nửa đã bị một luồng khí vô hình thổi cho xoay tít! --- "Làm tốt lắm!" Ngô Lương lập tức cười rộ lên, đích thân ra trận kiểm tra kỹ lưỡng trên cái tủ thuốc đó.

Không lâu sau hắn liền phát hiện ra một số manh mối, hóa ra ở chỗ tủ thuốc nối với tường, lại được lắp đặt mấy cơ quan kim loại cực kỳ bí ẩn giống như bản lề.

Như vậy một nửa tủ thuốc liền có thể mở ra như một cánh cửa bản lề bình thường.

Ngô Lương thử đẩy hoặc kéo nửa tủ thuốc, nhưng cái tủ này chỉ rung lên hai cái, bên trong dường như còn có thứ gì đó giống như then cửa cố định. "Gia chủ, hay để tôi?" Thấy vậy, Điển Vi lập tức xắn tay áo đi lên. "Không vội, vẫn là để ta." Ngô Lương cười nói.

Chỉ là một cái tủ gỗ, nếu để Điển Vi ra tay, tay không dỡ bỏ cũng chỉ là chuyện trong phút chốc, làm sao có thể cản được đường đi của họ.

Nhưng không đến mức vạn bất đắc dĩ, Ngô Lương vẫn sẽ cố gắng hết sức để tránh phương thức trộm mộ bạo lực này.

Dù sao người thiết kế cánh cửa ngầm này phải thường xuyên ra

vào, nhất định đã thiết kế một cơ quan nhỏ để dễ dàng mở đóng cửa, đây là "công nghệ cao siêu" mà người xưa nắm giữ, nếu phá hỏng thì chưa chắc đã khôi phục lại được, hắn cũng sẽ không thể chiêm ngưỡng được diện mạo thật sự của nó.

Vừa nói, Ngô Lương vừa cầm Tùy Hầu Châu đến gần hơn một chút, qua khe hở cực nhỏ ở giữa tủ thuốc để nhìn vào bên trong.

Quả nhiên.

Ở vị trí chính giữa khe hở lờ mờ có thể nhìn thấy một thanh xà ngang to bằng cánh tay.

Thứ này hẳn là vật cố định tủ thuốc, chỉ có mở nó ra mới có thể mở cửa mà không làm hỏng tủ thuốc này.

Tất nhiên, cũng có khả năng thanh xà ngang này chỉ có thể mở từ bên ngoài.

Người thiết kế cánh cửa ngầm này khi vào mộ, kéo then gỗ ra là có thể mở cửa vào.

Khi ra khỏi mộ lại cắm then gỗ vào, có thể ngăn người hoặc vật sống bên trong ra ngoài.

Nhưng trò vặt vãnh này không làm khó được Ngô Lương.

Sau khi nhìn rõ thứ gì đang chặn cửa, Ngô Lương quả quyết rút con dao găm bằng đồng giắt sau lưng ra, cắm lưỡi dao mỏng vào khe hở đó, vừa vặn có thể chạm tới thanh xà ngang.

Sau đó liền gài nhẹ lưỡi dao vào thanh xà ngang, gạt sang bên trái một chút.

Không động đậy.

Lại gạt nhẹ sang bên phải.

Cử động rồi!

Hoàn hảo!

Ngô Lương lập tức tìm ra phương pháp, cứ như vậy liên tục dùng dao găm gạt thanh xà ngang sang bên phải, chỉ cần có thể gạt hoàn toàn thanh xà ngang ra, cánh cửa này cũng có thể dễ dàng mở ra.

Cùng lúc Ngô Lương đang thực hiện.

Tai hắn lại nghe thấy một số tiếng động nhỏ, giống như có vật kim loại nào đó đang nhẹ nhàng ma sát.

Tiếng động này chính là phát ra từ nửa cánh cửa được ngụy trang thành tủ thuốc.

Chương 103

Ngô Lương vừa gạt thanh xà ngang, vừa nghiêng đầu sang xem. "Ai?" Chỉ thấy một ngăn kéo trên tủ thuốc tương đối gần vị trí chính giữa đang theo hành động của hắn, lúc này lại cũng từ từ bị đẩy ra một chút.

Chuyện này… Ngô Lương sững sờ, ngăn kéo này không phải là công tắc chứ?

Ngô Lương lập tức rút dao găm ra khỏi khe hở, quay người đến trước ngăn kéo đó, hơi dùng sức kéo nó ra. "Cạch!" Phía sau tủ thuốc lập tức vang lên một tiếng động.

Nửa cánh cửa được ngụy trang thành tủ thuốc này liền mở ra! "Cơ quan này có chút thú vị a…" Ngô Lương trong lòng vui mừng, ngược lại không vội vào cửa, mà cúi đầu xem xét kỹ thiết kế bên trong ngăn kéo này.

Hóa ra bên dưới hương liệu của ngăn kéo này còn ẩn giấu cơ quan.

Đó là một thanh kim loại nối trực tiếp với vòng kéo, một đầu của thanh kim loại xuyên qua toàn bộ ngăn kéo nối đến mặt sau của tủ thuốc… Ngô Lương lại đến phía sau tủ thuốc xem xét.

Chỉ thấy trên tấm ván cửa phía sau tủ thuốc, còn được thiết kế mấy cái vòng kim loại nhỏ, trong mỗi vòng đều đặt một số thanh kim loại dài ngắn khác nhau, cứ như vậy vòng vo một hồi, mới nối với then gỗ sau cửa.

Như vậy, bất kể là kéo then gỗ, hay là kéo ngăn kéo, cả hai đều sẽ chuyển động tương ứng.

Trong và ngoài cửa đều có thể dễ dàng mở cánh cửa ngầm này.

Mặc dù ở hậu thế đây là một cơ quan liên động nhỏ không được coi là cao minh, và khi liên động cũng không thể bảo vệ tốt cơ quan khỏi bị phát hiện.

Nhưng đây vẫn là lần đầu tiên Ngô Lương phát hiện ra cơ quan có thể được gọi là cơ quan trong lăng mộ, trong lòng tự nhiên có chút kinh hỉ.

Hơn nữa, Ngô Lương tin rằng sau này khi trộm mộ sẽ còn phát hiện ra nhiều cơ quan tinh xảo hơn, đây chỉ là bắt đầu mà thôi.

Dù sao đây cũng là thời đại đã xuất hiện "Địa động nghi" và "Hồn thiên nghi", trước đó nữa còn có Lỗ Ban đại sư và cơ quan Mặc gia đã lưu truyền vô số thần thoại truyền thuyết.

Cho dù lúc này điều kiện và công nghệ chế tác có hạn, Ngô Lương cũng không hề nghi ngờ trí tuệ và khả năng thực hành của người xưa. …… Sau khi xem xét cơ quan nhỏ này, Ngô Lương cuối cùng cũng thỏa mãn sự tò mò trong lòng.

Tiếp đó dẫn ba người còn lại vào mật thất sau cửa.

Vật liệu kiến trúc của mật thất này không khác biệt lớn so với mộ thất, chỉ là bài trí bên trong thì thoải mái hơn mộ thất rất nhiều.

Thứ bắt mắt nhất là một chiếc giường gỗ chạm khắc rộng rãi, trên đó trải chăn đệm đắt tiền, và treo rèm giường tinh xảo, rèm giường và mặt chính của chăn đều dùng loại thục tú mà chỉ vương công quý tộc mới dùng được.

Các đồ nội thất khác cũng đầy đủ, tay nghề đều khá tinh mỹ.

Thậm chí trong mật thất còn có một cái thùng gỗ lớn, cái thùng gỗ này là thùng tắm dùng để tắm rửa thời đó, cũng là thứ chỉ có sĩ tộc hào môn có tiền có thế mới dùng được, người dân thường thường là tìm

một con sông nhỏ, con suối nhỏ không dễ bị người khác nhìn thấy để tắm rửa đơn giản, đến mùa đông thậm chí dứt khoát mấy tháng liền không tắm.

Mà phụ nữ nhà thường dân thời này, thật sự muốn tắm mà lại không tiện ra ngoài, cũng chỉ đun một chậu nước nóng nhỏ để lau người kỹ lưỡng, trong trường hợp không có người hầu hạ, ai sẽ dùng cái thùng gỗ lớn tốn thời gian tốn sức này để tắm chứ?

Đừng hỏi Ngô Lương làm sao biết được… hỏi tức là đoán, thuần túy đoán mò!

Ngoài ra, các vật dụng sinh hoạt liên quan cũng cực kỳ phong phú, gương đồng, chậu đồng, đỉnh, hạp, hồ, vò, quán, bát… vân vân và vân vân chỉ cần là những thứ dùng trong sinh hoạt thường ngày, ở đây gần như đều có.

Vì vậy, mật thất này thật sự không phải dùng để chôn cất người chết, mà là để người sống ở.

Thậm chí nhiều nơi còn có thể thấy rõ dấu vết có người từng sinh sống, đây là dấu vết không nên xuất hiện trong bất kỳ lăng mộ chôn cất người chết nào. "Xem ra, phương sĩ tên Liêm Thạch này, thật sự là giả vờ tuẫn táng, thực chất là cưu chiếm thước sào?" Ngô Lương thậm chí nghi ngờ cái chết của Lưu Hạ, Hải Hôn Hầu đời đầu, cũng đáng để suy ngẫm.

Dù sao Lưu Hạ lúc chết cũng mới 33 tuổi, tuổi này cho dù là thời Tây Kinh cũng không thể coi là già, nhiều nhất chỉ có thể nói là trung niên, hẳn là chết khá sớm.

Mà người thời đó lại thịnh hành hậu táng.

Phương sĩ tên Liêm Thạch này rất có khả năng khi xây dựng lăng mộ cho Lưu Hạ, thậm chí là trước đó đã nhắm trúng gia sản của Lưu

Hạ, vì vậy mới xây dựng mật thất trước khi xây lăng mộ, chuẩn bị sẵn sàng để sau khi Lưu Hạ qua đời hạ táng sẽ chiếm đoạt tài sản tuẫn táng của ông ta làm của riêng.

Dù sao, lăng mộ này vừa mới xây xong, cùng năm đó Lưu Hạ liền không may bệnh mất, sự trùng hợp như vậy bản thân nó đã là một điểm đáng ngờ không thể bỏ qua.

Nhưng nếu chỉ vì tài sản, dường như hoàn toàn không cần phiền phức như vậy?

Rõ ràng chỉ cần để lại một con đường ngầm thông vào lăng mộ, đợi Lưu Hạ hạ táng xong thì tài sản tuẫn táng của ông ta tự nhiên mặc sức lấy, cần gì phải đặc biệt diễn một vở kịch bi thương muốn tuẫn táng cho chủ tử, càng không cần thiết phải sống mãi dưới lòng đất trong thế giới không thấy ánh mặt trời này?

Vì vậy, phương sĩ tên Liêm Thạch này, chắc chắn có lý do phải "biến mất", và còn cần một nơi không ai nghi ngờ càng không có ai phát hiện, để hoàn thành một số việc không ai biết.

Chỉ có như vậy, mới có thể liên kết với những vật phẩm, sinh vật không được ghi trong 《Trúc Mộ Ký》 trong mộ, cũng như số lượng lớn thi thể thiếu nữ.

Còn về việc không ai biết này rốt cuộc là gì… Ngô Lương đi vòng qua một số đồ đạc bài trí trong mật thất, cuối cùng nhìn thấy một cái kỷ thấp.

Mà bên cạnh cái kỷ thấp này, lại có một cái xác khô duy trì tư thế quỳ ngồi, đầu gục trên mặt bàn.

Cách ăn mặc của cái xác khô này vẫn sang trọng phi phàm, chỉ qua cách ăn mặc là có thể xác định, trăm phần trăm là một thi thể nam giới!

Đây là thi thể nam giới duy nhất mà Ngô Lương và mọi người phát hiện trong lăng mộ, ngoài chủ mộ trong quan quách.

Chẳng lẽ người này chính là Liêm Thạch được ghi trong 《Trúc Mộ Ký》?

Với nghi vấn như vậy, Ngô Lương đến bên cạnh thi thể nam giới khô héo này xem xét kỹ lưỡng.

Tình trạng chết của hắn rất kỳ lạ, cứ thế gục trên mặt bàn, tay phải cầm một cây bút lông, dù đã chết từ lâu, tay đã biến thành xương khô cũng không hề buông ra.

Bên cạnh tay trái thì lăn lóc một cái bình sứ thanh từ thời Tây Kinh mới xuất hiện.

Bình sứ hình bầu dục, thể tích không lớn, cũng chỉ to bằng một quả trứng vịt. "Chẳng lẽ là uống độc tự sát?" Ngô Lương nhặt bình sứ nhỏ lên, phát hiện lúc này bên trong đã không còn gì, nhưng lại tỏa ra một mùi vị vô cùng kỳ quái, một chút cũng không dễ ngửi, thậm chí còn khiến người ta cảm thấy tức ngực khó chịu.

Nhíu mày, Ngô Lương vội vàng đặt bình sứ nhỏ xuống.

Sau đó lại gọi Điển Vi qua, hai người cùng nhau dùng xẻng công binh lật cái xác khô này từ trên kỷ lên.

Quần áo trên người thi thể gần như vừa chạm nhẹ đã hóa thành mảnh vụn và bột, lộ ra xương khô được bao bọc bên trong, xương cốt của thi thể này tuy có hơi ngả vàng, nhưng không phát hiện dấu hiệu uống độc tự sát.

Mà thứ thật sự khiến Ngô Lương sáng mắt lên, lại là một cuộn thẻ tre chưa viết xong bị thi thể đè lên lúc nãy. "Chẳng lẽ là nhật ký?!" Thứ mà người đứng đắn căn bản sẽ không viết này, mới là thứ thật sự có giá trị khảo cổ.

Chỉ có nó mới có thể giúp Ngô Lương hiểu rõ hơn một cách trực quan về những chuyện kỳ lạ đã xảy ra trong lăng mộ này, trong mắt hắn nó còn quý giá hơn xa những thứ tầm thường như vàng ngọc!

Sau khi dời thi thể đó đi.

Ngô Lương lập tức đến bên kỷ, cẩn thận từng chút một trải cuộn thẻ tre đã cuộn lại hơn một nửa này ra, bắt đầu đọc từ đầu.

Xem xong mới phát hiện, thứ này căn bản không phải nhật ký, mà là một bộ sách mang tính chất nghiên cứu.

Thậm chí bên ngoài bộ sách này còn viết một cái tên nghe rất khí phách ——《Hương Kinh》.

Nội dung bên trong như sau: Thiên hạ hương giả chúng, hoặc tĩnh nhân, hoặc duyệt nhân, hoặc táo nhân, sử kháng nhân, cố hương giả, khả thông thần dã… (Hương khí trong thiên hạ rất nhiều, có loại làm người ta tĩnh tâm, có loại làm người ta vui vẻ, có loại làm người ta nóng nảy, có loại làm người ta phấn khích, cho nên hương khí, có thể thông thần…) Chữ viết thời Hán vô cùng tinh luyện, cộng thêm số chữ mà thẻ tre có thể chứa không nhiều, mất khoảng hai khắc, Ngô Lương đã đọc xong bộ 《Hương Kinh》 chỉ viết được một phần này.

Tuy nhiên đọc xong, hắn lại cảm thấy ngực càng thêm ngột ngạt, hoàn toàn chìm vào im lặng.

Khi đọc phần lý luận ở phía trước của bộ sách này, Ngô Lương chỉ cảm thấy tác giả này rất có ý tưởng, thậm chí có mấy lần muốn hoan hô cho suy nghĩ của hắn: "Thiên hạ có rất nhiều hương khí.

Có loại có thể làm người ta trấn tĩnh, có loại có thể làm người ta vui vẻ, có loại có thể làm người ta nóng nảy, có loại có thể làm người ta phấn khích, cho nên hương khí nhất định có thể thông thần.

Trên người người cũng có những hương khí riêng biệt khác nhau,

tuy người không tự biết, nhưng rất nhiều động vật có thể thông qua mùi vị để phân biệt những người khác nhau, thậm chí có thể ở ngoài trăm dặm đã ngửi thấy mùi hương đặc định của chủ nhân, và tìm được chủ nhân.

Loại hương khí đặc định này đến từ sâu trong hồn phách của con người, không thể thay thế được.

Mà hương khí trong thiên hạ cũng vậy, sở dĩ sẽ có tác dụng khác nhau đối với con người, là vì hương khí thông thẳng đến hồn phách, mũi chỉ là công cụ để hồn phách thông khí mà thôi…" Xem đi!

Ý tưởng này có tầm cỡ biết bao!

Ít nhất ở thời đại này, Ngô Lương cảm thấy người có suy nghĩ như vậy đã có thể được gọi là đại sư trong lĩnh vực này, mạnh hơn những phương sĩ chỉ biết giả thần giả quỷ không biết bao nhiêu.

Dù sao ngay cả trong nghiên cứu khoa học ở hậu thế, cũng đều thừa nhận những mùi vị khác nhau sẽ có những ảnh hưởng khác nhau đối với cảm xúc của con người, thậm chí trực tiếp ảnh hưởng đến tâm lý của một người.

Nhưng tiếp theo, phong cách bắt đầu đột biến: "Cho nên ta, Liêm Thạch, cho rằng, chỉ cần có thể luyện chế ra dị hương khác với hương khí thế gian, liền có thể lợi dụng dị hương trực tiếp ảnh hưởng đến hồn phách của mọi người, khiến mọi người khuất phục ta, cúi đầu trước ta.

Cho nên ta dốc hết khả năng sưu tầm tất cả các loại hương liệu quý giá có thể tìm thấy trong thiên hạ, thề nhất định phải luyện chế ra loại dị hương như vậy.

Công tác chuẩn bị giai đoạn đầu đã hoàn thành, ta đã có được của cải cả đời này tiêu không hết, cũng có được công xưởng tuyệt đối

không bị người khác làm phiền, tiếp theo chính là lúc ta, Liêm Thạch, làm chấn kinh thế nhân! …… "Năm năm rồi, tròn năm năm rồi.

Ta đã sử dụng hàng trăm phương pháp, luyện chế hàng nghìn loại dị hương, nhưng những dị hương này đều không thể đạt được hiệu quả như ta mong muốn, vì vậy chưa ghi những phương pháp này vào《Hương Kinh》, hổ thẹn a hổ thẹn.

Có phải là phương pháp ta dùng không đúng?

Hay là ta đã quên mất mồi dẫn quan trọng nhất?

Nghe nói, Trụ Vương khi tuyển cung phi, luôn phải đích thân cởi quần áo của các cô gái, dùng mũi ngửi ở bộ phận kín và nách của thiếu nữ, mới quyết định giữ hay loại.

Còn nghe nói, Vương Mãng soán ngôi nhà Hán cũng có sở thích ngửi yếm của thiếu nữ.

Người đời đều nói, trên người thiếu nữ có một loại thể hương khác biệt, ngửi vào có thể khiến người ta hồn xiêu phách lạc.

Có lẽ đây mới là mồi dẫn quan trọng nhất để luyện chế dị hương! …… "Ta lại không thể chiết xuất được dị hương trong cơ thể thiếu nữ, đây là một chuyện khiến người ta bực bội biết bao.

Có lẽ là phương pháp ta dùng không đúng, vì vậy ta quyết định thử phương pháp tự nhiên nhất, có lẽ đây mới là mấu chốt của thành công.

Ta đã tìm thấy một loại trùng thần kỳ.

Chương 104

Loại trùng này sau khi ăn thi thể của thiếu nữ, lúc xây tổ có thể sản sinh ra một ít dầu mỡ tinh khiết, có lẽ đây mới là thứ ta cần.

Ta cuối cùng đã thành công!

Ta đã luyện chế ra một loại kỳ hương khiến người ta ngửi xong không lâu liền toàn thân cứng đờ, không biết đau ngứa, đây không nghi ngờ gì là một loại kỳ hương có thể đoạt hồn phách của người, ta nguyện gọi nó là 'Thất Hồn Hương'!" --- "Sau nhiều năm tinh luyện, ta lại chế ra một loại kỳ hương!

Loại kỳ hương này có thể khiến thần thức con người lập tức tỉnh táo.

Qua nhiều lần thử nghiệm, ta phát hiện dị hương này lại có thể trong khoảnh khắc hóa giải hiệu quả đoạt hồn của 'Thất Hồn Hương', trăm lần thử trăm lần linh nghiệm.

Vì vậy, ta quyết định gọi nó là 'Hồi Hồn Hương'…" "Thoắt cái lại mười năm, trên đầu ta đã mọc tóc bạc, nhưng bao nhiêu năm qua đi, ta lại chưa từng chế ra được kỳ hương mới.

Đời người chỉ có mấy mươi năm, lẽ nào năm tháng cứ thế bị ta lãng phí hay sao?

Ta không cam tâm!

Liêm Thạch ta là người được trời chọn, sao có thể cứ thế yên lặng vô danh mà sống hết kiếp này?

Có lẽ, ta nên thử một phương pháp chế hương mới." "May mắn thay!

Công phu không phụ người có lòng, ta ra ngoài du ngoạn lại tình

cờ có được thần vật trong truyền thuyết – tam túc miết!

Trọn vẹn tám con tam túc miết.

Chúng có lẽ chính là cơ duyên lớn nhất trong đời ta!

Ta đem tam túc miết hầm thành canh thịt, ép những thiếu nữ bị ta giam cầm uống vào, chỉ trong vài hơi thở họ liền hóa thành nước máu, ngay cả xương cốt cũng không còn sót lại.

Hóa ra ghi chép trong 《Sơn Hải Kinh》 là giả, những con tam túc miết này chỉ khiến cơ thể người tan chảy mà chết.

Đây có lẽ chính là thứ ta cần!" "Ta đem nước máu của thiếu nữ tinh luyện cô đặc lại, đây có lẽ chính là hương dẫn mới!

Trải qua hai năm, ta đã tiến hành rất nhiều thí nghiệm, tất cả đều thất bại.

Nhưng ta phát hiện ra một chuyện thần kỳ, canh thịt hầm từ tam túc miết lại không hề thối rữa.

Có một lần ta chuyên tâm chế hương, để quên nửa nồi canh thịt suốt ba tháng, lúc xem lại thì nồi canh ấy vẫn như vừa mới hầm xong, không có chút dấu hiệu biến chất nào, mùi thịt vẫn đậm đà, cho thiếu nữ uống vào vẫn hiệu nghiệm.

Tiếc là hiện tại, tam túc miết chỉ còn lại hai con.

Nhưng hôm nay, ta lại luyện chế ra một loại dị hương, mới ngửi thì dị hương này khiến ta cảm thấy tức ngực.

Ngửi thêm một lúc, lại khiến ta có cảm giác lâng lâng như tiên, trong cơn mơ hồ thấy được rất nhiều cảnh tượng mỹ lệ chưa từng thấy, người ở đây đều mặc y phục hoa lệ, họ có thể đi trên trời, lầu các cũng có thể trôi nổi giữa mây...

Đó nhất định là tiên cảnh!

Trời ơi, ta lại được tận mắt thấy tiên cảnh!

Ta phải du ngoạn một phen trong tiên cảnh này, có lẽ dị hương luyện chế lần này chính là con đường tắt thông đến tiên cảnh." 《Hương Kinh》 đến đây thì đột ngột dừng lại.

Không chỉ vậy, đoạn văn cuối cùng viết trên 《Hương Kinh》, nét chữ cũng khác hẳn so với trước, đã bắt đầu trở nên xiêu vẹo, nguệch ngoạc và phóng túng.

Chuyện này… Ngô Lương nghĩ đến loại nấm ảo giác dại ở Vân Nam mà đời sau thường xuyên lên tin tức.

Đến mùa nấm ảo giác sinh trưởng, lại có một đám người rảnh rỗi sinh nông nổi cố tình chạy đến Vân Nam, đặc biệt ăn loại nấm dại có độc đó, chỉ để được thấy những người tí hon chỉ xuất hiện trong ảo cảnh… Không còn nghi ngờ gì nữa.

Dị hương mà Liêm Thạch luyện chế ra cuối cùng rất có khả năng chính là một loại độc hương có tác dụng gây ảo giác.

Loại dị hương này không chỉ khiến Liêm Thạch thấy được "tiên cảnh", mà cuối cùng còn đột ngột cướp đi tính mạng của y, khiến "sự nghiệp vĩ đại" mà y một lòng theo đuổi phải dừng lại đột ngột.

Cho nên… Ngô Lương lại liếc nhìn chiếc bình sứ nhỏ trên bàn, lòng không khỏi thắt lại.

Chiếc bình sứ nhỏ tỏa ra mùi hương nồng nặc đó rất có khả năng chính là dị hương mà Liêm Thạch luyện chế ra cuối cùng, vì vừa rồi khi hắn ngửi mùi hương còn sót lại trong bình, hắn cũng có cảm giác tức ngực!

Nhưng cho đến hiện tại, hắn vẫn chưa tiến vào "tiên cảnh" mà Liêm Thạch đã thấy, cũng không xuất hiện trạng thái mơ hồ hay choáng váng.

Lâu như vậy mà không trúng độc, chắc là không có vấn đề gì nữa đâu nhỉ?

Có lẽ là vì hương thủy trong bình sứ nhỏ đã hoàn toàn khô cạn, khiến cho độ nồng của hương khí đã kém xa lúc trước, vì vậy độc tính không đủ để gây ảo giác cho hắn?

Ngô Lương không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng cảm giác tức ngực đó vẫn còn.

Cũng không biết là do dị hương gây ra, hay là do nội dung rùng rợn trong 《Hương Kinh》 gây ra, chỉ là có một cảm giác không nói không thoải mái, nhưng lại không biết nên bắt đầu chửi từ đâu… "Phù —" Thở ra một hơi thật dài, Ngô Lương cuối cùng cũng đứng dậy, rồi đưa bộ 《Hương Kinh》 chưa hoàn thành trên bàn cho Bạch Tinh Tinh, "Tinh Tinh cô nương, phiền cô đốt thứ này đi." "Đốt đi?" Bạch Tinh Tinh có chút kinh ngạc.

Nàng vẫn còn nhớ dáng vẻ của Ngô Lương khi nhìn thấy những cuộn sách trong mật thất trước đó, vui mừng đến mức như nâng trên tay sợ vỡ, ngậm trong miệng sợ tan, mỗi một động tác đều vô cùng dịu dàng.

Kết quả là cuộn sách này, hắn lại chỉ xem một lần đã muốn đốt đi?

Chuyện này rất bất thường! "Ừ, đốt đi, một chút cũng đừng để lại." Ngô Lương liếc nhìn thi thể của Liêm Thạch, rồi gật đầu trịnh trọng, vô cùng khẳng định nói.

Thứ này lưu lại hậu thế có lẽ đúng là có một chút tác dụng nghiên cứu, dù sao thì bất kể là "Thất Hồn Hương", "Hồi Hồn Hương", hay loại dị hương cuối cùng mà Liêm Thạch còn chưa kịp đặt tên, tất cả đều được ghi lại công thức và phương pháp chế tạo rất chi tiết trong 《Hương Kinh》.

Nhưng Ngô Lương cảm thấy hoàn toàn không cần thiết, vĩnh viễn biến mất trong dòng sông lịch sử mới là bến đỗ tốt nhất của nó.

Mà hắn cũng hoàn toàn không có ý định sao chép lại những loại dị hương này, cho dù chúng thực sự có công hiệu đặc biệt khó tả như trong 《Hương Kinh》 ghi lại, hắn cũng không làm được… "Vậy… được thôi." Thấy Ngô Lương kiên quyết như vậy, Bạch Tinh Tinh mới không nói gì thêm, đặt 《Hương Kinh》 lên ngọn lửa của cây nến đang cháy. … Nhân lúc này, Ngô Lương tiếp tục tìm kiếm trong mật thất.

Rất nhanh, hắn lại tìm thấy một chiếc hộp gấm tinh xảo trong một cái tủ cách bàn không xa, trên hộp gấm còn có một chiếc khóa vàng nhỏ vô cùng tinh mỹ.

Ngô Lương lấy hộp gấm ra, dùng chuôi đồng của con dao găm nạy mạnh một cái, chiếc khóa vàng nhỏ chỉ có thể gọi là đồ trang trí liền bị bẻ ra.

Mở hộp gấm, Ngô Lương thấy hai chiếc bình sứ nhỏ được lụa chín bảo vệ cẩn thận.

Một chiếc bình sứ có khắc ba chữ "Thất Hồn Hương", chiếc còn lại thì khắc ba chữ "Hồi Hồn Hương".

Đây chẳng phải là hai loại dị hương có công hiệu kỳ đặc đã được luyện chế ra, được nhắc đến trong 《Hương Kinh》 sao?

Ngô Lương lấy cả hai bình dị hương ra.

Để đề phòng xảy ra chuyện như trong 《Hương Kinh》 ghi lại là tự mình làm mình ngã gục, hắn mở nút gỗ trên chiếc bình sứ nhỏ có khắc ba chữ "Hồi Hồn Hương" trước. "Bộp!" Một luồng hương khí cổ quái xộc thẳng vào mũi.

Dù cách một lớp mặt nạ phòng độc, hắn cũng không nhịn được mà

hắt xì một cái thật to.

Nhưng sau khi hắt xì xong thì trong đầu lại vô cùng thông suốt, thậm chí mắt cũng như sáng lên rất nhiều, tầm nhìn trước mắt trở nên rõ ràng hơn mấy phần, không biết có phải là ảo giác hay không.

Cũng may là trong 《Hương Kinh》 đã ghi rõ thành phần và công hiệu của chất lỏng trong bình, nếu không Ngô Lương thật không dám làm bừa với đồ vật trong mộ như vậy, nếu không chết thế nào cũng không biết.

Sau khi kiểm chứng đơn giản công hiệu của "Hồi Hồn Hương", tiếp theo, Ngô Lương lại đổ một chút chất lỏng sền sệt trong đó ra, bôi lên chỗ hô hấp của mặt nạ phòng độc để chuẩn bị.

Tiếp đó, hắn mở chiếc bình sứ nhỏ còn lại có khắc ba chữ "Thất Hồn Hương".

Mùi hương trong chiếc bình này thì thanh nhã hơn rất nhiều, phảng phất như hương hoa thoang thoảng, nhưng lại không ngửi ra được cụ thể là hương hoa gì, chỉ cảm thấy rất thơm… Thứ này thật sự có thể khiến người ta "thất hồn" sao?

Ngô Lương đang nghĩ.

Chỉ nghe "bịch" một tiếng.

Vu Cát, người ghé sát nhất để xem cho rõ rốt cuộc là thứ tốt gì, đã như bị trúng tà, cứ thế trợn mắt ngã thẳng xuống, vừa hay ngã vào lòng "Liêm Thạch".

Chỉ nghe "rắc" một tiếng.

Bộ xương khô vốn đã giòn yếu của Liêm Thạch lập tức bị đè gãy không ít, hai cánh tay cong ngược lại, vừa vặn ôm lấy Vu Cát từ phía sau, xương ngón tay theo đó rụng ra, rơi đầy mặt Vu Cát.

Lúc này trong mắt Vu Cát đã hiện lên vẻ kinh hoảng vô cùng rõ rệt, nhưng cũng chỉ có vậy.

Lão chỉ không ngừng đảo tròng mắt, không nói được lời nào, cũng không làm được bất kỳ động tác nào, như một pho tượng cứ thế nằm thẳng đơ. "Chết tiệt, dị hương này lại mạnh đến vậy sao?" Ngô Lương cũng có chút bất ngờ, vội vàng đậy nắp bình lại rồi qua xem tình hình của Vu Cát.

Kết quả vừa đến gần Vu Cát, lại nghe sau lưng truyền đến một tiếng "bịch". "!?" Ngô Lương vội vàng quay đầu lại, thì ra Điển Vi cũng đã trợn mắt ngã xuống đất.

Vừa rồi khoảng cách giữa Điển Vi và hắn cũng không xa, dị hương kia dường như rất dễ dàng bay vào khoang mũi của y, cho nên… Còn mạnh hơn trong tưởng tượng!

Trong phạm vi hai ba mét chỉ cần mở nắp bình, mà chỉ cần một lát như vậy, lại ngay cả tráng sĩ có thể chất cường tráng như Điển Vi cũng không thể chống cự, quả thực đáng sợ!

Không kịp cứu hai người, Ngô Lương lại vội vàng nhìn về phía Bạch Tinh Tinh.

Bạch Tinh Tinh đang ngồi xổm trên đất đốt 《Hương Kinh》 cho Ngô Lương, cách hắn khoảng chừng mười mét. "Sao vậy?" Lúc này nàng không có gì khác thường, chỉ là sau khi thấy tình hình kỳ lạ bên này, khẽ nhíu mày lộ vẻ nghi hoặc, đứng dậy định qua xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? "Đừng qua đây!" Ngô Lương lập tức quát ngăn nàng lại.

Sau đó, hắn quyết đoán đến bên cạnh Điển Vi trước, tháo mặt nạ phòng độc trên mặt y ra, rồi cúi người đưa mặt nạ phòng độc có bôi "Hồi Hồn Hương" của mình đến gần mũi Điển Vi. "Hít—Phù!" Ngay sau đó, Điển Vi như đột nhiên tỉnh lại, hít mạnh một hơi rồi tinh thần

phấn chấn ngồi bật dậy. "Gia chủ, tôi…" Điển Vi tuy không hiểu rõ vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, nhưng vẫn một mặt áy náy muốn xin lỗi Ngô Lương, chuyện vừa rồi đối với y chính là một sự thất trách. "Không sao, ta đều biết, chuyện này không trách ngươi." Ngô Lương vỗ vỗ vai Điển Vi, lại quay người đi cứu Vu Cát. "Ai u!" Vu Cát cũng hít sâu một hơi ngồi dậy, sau đó vội vàng thoát khỏi vòng tay của Liêm Thạch, lòng còn sợ hãi vỗ vỗ ngực nói, "Công tử, lão phu vừa rồi như bị một sức mạnh thần bí nào đó trói chặt, không thể động đậy được, rốt cuộc là chuyện gì vậy, lẽ nào là vì thứ trong bình này?" "Không không không, thực ra là vì trong ngôi mộ này đúng là có ẩn giấu quỷ quái đáng sợ." Ngô Lương cười ha hả nói, "Vừa rồi trên cổ ngươi và Điển Vi mỗi người cưỡi một con quỷ mặt xanh răng nanh, vì vậy các ngươi mới không thể động đậy, nhưng may mà công tử ta thần thông quảng đại, trong nháy mắt đã giúp các ngươi xua đuổi con quỷ mặt xanh răng nanh đó rồi, bây giờ các ngươi đã chuyển nguy thành an, không cần lo lắng." "Công tử đừng nói đùa, lão phu đâu phải trẻ con ba tuổi." Vu Cát lập tức tỏ vẻ mặt ‘lão đây tin ngươi mới lạ’, nheo mắt nói.

Chương 105

Bạch Tinh Tinh ở bên cạnh cũng bĩu môi, theo thói quen liếc Ngô Lương một cái.

Tên vô lại này, lúc nào cũng không quên nói hươu nói vượn.

Lẽ nào coi chúng ta đều là kẻ ngốc sao? "Dù ngươi tin hay không, dù sao thì ta tin." Ngô Lương nhếch miệng cười không tỏ ý kiến, rồi lại nói, "Mật thất này chắc vẫn còn mật đạo thông ra ngoài mộ, như vậy phương sĩ này mới có thể tự do ra vào lăng mộ, mọi người tìm thử trước, sau đó chúng ta lại đi bái tế chủ mộ, tiếp theo sẽ chuẩn bị gọi người trên núi xuống triển khai công việc dời mộ." He he he, hai loại dị hương này quả thực có công hiệu không tồi.

Hai loại phối hợp sử dụng với nhau.

Như vậy sau này nếu gặp phải tình huống nguy cấp nào đó, hoặc là lén lút hại người gì đó, nghĩ đến nhất định có thể phát huy hiệu quả không ngờ.

Còn về phạm vi hiệu quả của "Thất Hồn Hương", Ngô Lương cảm thấy chắc là có liên quan đến liều lượng hít vào cơ thể.

Vừa rồi Điển Vi và Vu Cát ở khoảng cách gần, chỉ vài hơi thở đã bị mê man.

Mà Bạch Tinh Tinh tuy ở khoảng cách xa hơn, nhưng theo dị hương khuếch tán trong không khí như phân tử, không thể nào không ngửi thấy chút nào.

Chỉ là trong môi trường gần như không có gió này, khuếch tán tự nhiên, khoảng cách càng xa nồng độ dị hương chắc chắn càng thấp, thấp đến một mức độ nhất định thì không thể gây ảnh hưởng đến con

người nữa.

Nhưng Ngô Lương tin rằng, nếu hắn không kịp thời đậy nắp bình sứ đó lại, theo dị hương không ngừng khuếch tán, cuối cùng Bạch Tinh Tinh chắc chắn cũng sẽ bị mê man, chỉ là vấn đề thời gian dài hay ngắn mà thôi… … Một lát sau, Điển Vi quả nhiên tìm thấy một tấm ván lật được ngụy trang đơn giản trên một bức tường.

Mà sau tấm ván, chính là một đường hầm dưới đất cao bằng một người.

Đường hầm này xây dựng tương đối sơ sài hơn nhiều, chỉ là san phẳng tường và mặt đất một chút, rồi lại dùng một ít vữa gạo nếp gia cố đơn giản.

Một hàng bốn người nối đuôi nhau tiến vào đường hầm, cứ thế đi về phía trước khoảng mấy chục mét thì đã đến cuối.

Đỉnh cuối lại là một đường hầm thẳng đứng lên trên, trông như một cái giếng cạn đã khô từ lâu, sâu khoảng chừng mười mét.

Mà trên đỉnh cái giếng cạn này, chắc còn có cái gì đó che đậy để ẩn giấu.

Tóm lại, từ dưới nhìn lên, hoàn toàn không thấy một chút ánh sáng nào lọt qua.

Ngô Lương có lý do để nghi ngờ rằng lối ra của đường hầm này đã trải qua mấy trăm năm, đã hoàn toàn bị đất cát hoặc thứ gì đó khác dần dần tích tụ che lấp, vì trước đó khi Phường Nhân Quân bắt đầu khai quật, Ngô Lương đã quan sát kỹ địa hình địa mạo trong phạm vi vài dặm, và không phát hiện ra một cái giếng cạn như vậy ở gần đó.

Huống hồ sau khi ngôi mộ Hải Hôn Hầu này được xây dựng xong, nơi đây còn lần lượt xảy ra hai sự kiện "Linh Hồ Hấp Hồn", hai sự kiện này rất có khả năng đã mang lại một số ảnh hưởng và thay đổi

đối với địa mạo địa hình của khu vực này.

Mà xem thời gian kết thúc đột ngột của 《Hương Kinh》, cùng với khoảng cách thời gian mà Liêm Thạch viết ra trong đó, Liêm Thạch chắc chắn đã chết trước khi sự kiện "Linh Hồ Hấp Hồn" lần thứ hai xảy ra… "Gia chủ, có cần tôi lên xem thử không?" Điển Vi nhìn lên trên hỏi. "Cái thang rết này e là không dùng được nữa, hay là thôi đi." Ngô Lương khẽ lắc đầu nói.

Trên vách giếng còn treo một cái thang rết thả xuống, chất liệu của thang rết là dây gai và cọc gỗ, thứ này không thể chịu được sự tàn phá của mấy trăm năm, huống hồ nơi đây trước đó chắc không được đóng kín hoàn toàn như trong lăng mộ. "Gia chủ yên tâm, chuyện này không làm khó được tôi." Điển Vi tự tin nói, rồi nhẹ nhàng nhảy lên, hai chân dài đã dang ra chống vào vách giếng, sau đó dùng hai tay và hai chân thay phiên nhau chống đỡ, gần như là dùng phương thức bật nhảy mà leo lên. "Lợi hại…" Đây chẳng phải là cao thủ parkour trong truyền thuyết sao?

Trong các video đời sau cũng thường có những màn parkour hoặc vận động mạo hiểm tương tự, Ngô Lương tuy đã xem rất nhiều, nhưng muốn làm được lại không hề dễ dàng, đặc biệt là với thân hình vạm vỡ trông có vẻ gần 300 cân của Điển Vi.

Giờ phút này, ngoài sự ngưỡng mộ ra, Ngô Lương cảm thấy mình cũng rất cần phải luyện tập cho tốt, dù sao thì cho dù đã thu phục được một mãnh tướng như Điển Vi, cũng không thể chuyện gì cũng trông cậy vào y.

Sau này trộm nhiều mộ, cuối cùng sẽ gặp phải một số chuyện bắt buộc phải tự mình làm.

May mà, thể trạng của cơ thể hắn hiện tại cũng không quá tệ, ít nhất sức lực cũng mạnh hơn không ít so với kiếp trước cơ bản chưa

từng làm việc tay chân gì, nghĩ rằng luyện tập một chút chắc vẫn có cơ hội đột phá.

Chỉ trong nháy mắt, Điển Vi đã leo đến đỉnh giếng cạn, xem xét một lượt rồi nói với bên dưới: "Gia chủ, trên này có một tấm đá che lại, trên tấm đá chắc còn có vật nặng gì đó đè lên, nhưng nếu tôi dùng sức đẩy, dường như vẫn có thể đẩy được một chút!" "Lại có thể đẩy được?" Ngô Lương ngẩn ra, lập tức nói, "Vậy thì thử xem có thể đẩy ra hoàn toàn không, lúc đẩy chú ý nghe xem bên ngoài có đá khối rơi xuống không, đặc biệt chú ý vách giếng xung quanh có xuất hiện tình trạng lỏng lẻo không, nhất định phải tránh sập lở." "Hiểu rồi." Điển Vi đáp một tiếng.

Ngô Lương liền lập tức dẫn Bạch Tinh Tinh và Vu Cát lùi vào trong đường hầm, đề phòng lúc Điển Vi đẩy tấm đá, khiến cho vật gì đó bên trên rơi xuống làm bị thương. "Hây!

Hây!

Hây—!" "Soạt…" Một lát sau, quả nhiên có không ít đất đá vụn rơi xuống.

Nhưng cùng lúc đó, cái giếng cạn trước mặt đã sáng lên một chút, rõ ràng Điển Vi đã thành công đẩy nắp giếng ra, khiến cho con đường ngầm này được thấy lại ánh mặt trời.

Quả nhiên. "Gia chủ, mở rồi!

Nắp giếng này chỉ bị một cây đổ đè lên, ngoài ra lại tích thêm lớp đất dày hai thước, vì vậy từ bên ngoài không thể nhìn ra." Giọng của Điển Vi rất nhanh đã truyền về. "Làm tốt lắm!

Ngươi lên xem thử nơi đây cách chuồng ngựa chúng ta để lại ngoài mộ bao xa, rồi xem Linh Hồ bây giờ có gì bất thường không?" Ngô Lương hơi trầm ngâm một chút, đưa ra vấn đề mà đến bây giờ

hắn vẫn không dám lơ là cảnh giác.

Không lâu sau, Điển Vi đáp lại: "Nơi đây cách chuồng ngựa của chúng ta khoảng 60 trượng, Linh Hồ vẫn tĩnh lặng như gương, không phát hiện gì bất thường." "Tốt!

Ngươi cứ ở trên đó đừng xuống, đi trước dắt ngựa của chúng ta qua đây, buộc ở trên đó chờ, ba người chúng ta đi bái tế chủ mộ trước, nếu có chỗ nào cần ngươi, Tinh Tinh sẽ huýt sáo, nghe thấy tiếng sáo ngươi lại xuống giúp." Ngô Lương trầm ngâm một chút, chọn một cách có thể thoát khỏi lăng mộ trong thời gian ngắn nhất, rồi hơi nghĩ lại đổi ý nói, "Hay là ngươi kéo lão tiên sinh lên trước, ta và Tinh Tinh hai người đi bái tế chủ mộ là đủ rồi.

Cầm lấy thứ này, rồi ném cho ta một cái xẻng công binh xuống!" Vu Cát chân tay già yếu, không chỉ chạy không đủ nhanh, mà cũng chưa hoàn toàn có được sự tin tưởng của Ngô Lương, vì vậy trong tình huống không có Điển Vi yểm trợ, Ngô Lương quyết định không mang theo lão.

Vừa nói, Ngô Lương đã lấy ra "phi hổ trảo" mà trước đó vẫn luôn mang theo bên mình nhưng chưa có đất dụng võ.

Đến trong giếng cạn, thấy Điển Vi đã ở trên chuẩn bị tư thế, liền dùng sức ném "phi hổ trảo" lên.

Độ cao hơi thiếu một chút… nhưng Điển Vi mắt nhanh tay lẹ, hơi nhoài người ra một chút, đã nhẹ nhàng nắm được nó trong tay.

Cùng lúc đó, Ngô Lương cũng không cần biết Vu Cát có muốn hay không, đã đem sợi tơ tằm thần buộc "phi hổ trảo" vào eo và hai chân của Vu Cát, thắt một nút leo núi.

Tiếp đó Vu Cát như ngồi thang máy nhanh chóng được kéo lên.

Mà Ngô Lương thì mang theo xẻng công binh cùng Bạch Tinh Tinh

quay trở lại mật thất, tiến vào phòng quách chính… … Ngô Lương không lo lắng Lưu Hạ trong quan quách xảy ra thi biến, từ đó dẫn đến lúc mình mở quan tài sẽ gặp nguy hiểm.

Vì theo hắn biết, khi hậu thế khai quật mộ Hải Hôn Hầu, các nhà khảo cổ đã tìm thấy thi thể không nguyên vẹn của ông trong quan quách đã bị hư hại, và còn tiến hành truyền hình trực tiếp tại hiện trường trên CCTV và đài truyền hình Giang Tây.

Đương nhiên, hình ảnh cụ thể của thi thể chắc chắn không được chiếu trực tiếp, chỉ là tiến hành một số miêu tả đơn giản.

Nhưng dựa vào đó vẫn có thể phán đoán, thi thể của Lưu Hạ chắc không xảy ra biến dị đáng sợ gì, cho dù đến gần hai nghìn năm sau cũng chỉ còn lại một phần hài cốt vô cùng bình thường.

Cho nên nếu chỉ là mở quan tài, bên trong quan quách chắc sẽ không gặp phải chuyện gì đáng sợ.

Một lát sau, Ngô Lương cắt đứt những sợi dây da dùng để buộc quan tài, lại dùng sức đẩy tấm ván quách lớp thứ nhất ra, quan tài đặt ở lớp trong cuối cùng cũng hiện ra trước mắt.

Đó là một chiếc quan tài gỗ kim ti nam mộc được chế tác tinh xảo, dù trải qua mấy trăm năm vẫn không có hiện tượng mục nát nào.

Mà giữa khe hở của quách và quan, thì ngay ngắn đặt một cuộn kim bản, đồng thời còn có một số kim đề mã và một số ngọc khí vô cùng tinh xảo.

Đây đều là những thứ đã được tiết lộ khi hậu thế khai quật mộ Hải Hôn Hầu.

Đặc biệt là cuộn kim bản đó, lúc đầu khi mới phát hiện ra những kim bản này, không ít nhà khảo cổ học đều cho rằng trên những kim bản này nhất định sẽ khắc một số thông tin lý lịch liên quan đến chủ

mộ, mang lại một số tiện lợi cho công tác khảo cổ.

Tuy nhiên, không có.

Đây chỉ là những tấm kim bản phẳng lì, Ngô Lương cảm thấy tác dụng lớn nhất của những kim bản này, chắc là để thay thế "hoàng tràng đề thấu" vây quanh quan tài, xem như một loại ý nghĩa tượng trưng thôi.

Dù sao, vì những trải nghiệm thăng trầm khi còn sống, chủ mộ Lưu Hạ đã mất đi tư cách được hạ táng theo quy cách cao nhất thời đó là "hoàng tràng đề thấu", đồng thời cũng mất đi tư cách sử dụng kim lũ ngọc y làm liệm y, thậm chí ngay cả đồng lũ ngọc y cấp thấp nhất cũng không được sử dụng.

Những thứ này đều cần hoàng đế đương triều đặc biệt cho phép ban thưởng, tự ý sử dụng sẽ bị định tội khi quân phạm thượng hoặc ý đồ mưu phản, đừng nói là không hạ táng được, có lẽ ngay cả dòng dõi Hải Hôn quốc cũng có thể bị diệt vong theo.

Cho nên, Lưu Hạ liền lệnh cho người dùng kim bản lát một cái "hoàng tràng đề thấu" nhỏ.

Để thỏa mãn niệm tưởng và tiếc nuối cuối cùng, cũng xem như một loại kháng cự trong im lặng… Tiếp theo, Ngô Lương lại mở quan tài bên trong.

Lúc này, mùi hôi thối đáng có trong lăng mộ cuối cùng cũng xuất hiện, thi thể của Lưu Hạ tuy chưa hoàn toàn biến thành xương khô, nhưng cũng đã biến thành một xác khô quắt queo.

Bên trái eo ông, đặt một phương ấn bạch ngọc, trên đó khắc hai chữ "Lưu Hạ".

Bên phải eo, thì đặt một thanh ngọc cụ kiếm màu xanh.

Trên eo là một đai lưng bạch ngọc, trên đó còn treo một miếng

ngọc bội hình "thiếp" dùng để trang sức.

Ngoài ra, còn có những vật tiếp xúc mật thiết với thi thể như gối đầu, che mặt, nút mũi, ngậm miệng… đây đều là những vật tùy táng đã được phát hiện khi khảo cổ hậu thế.

Ngay lúc Ngô Lương đang chuyên tâm xem xét, "Ầm ầm ầm…" dưới đất đột nhiên truyền đến một trận tiếng động trầm đục mà lớn, kéo theo cả mộ thất cũng khẽ rung chuyển, khiến cho Ngô Lương và Bạch Tinh Tinh đều có cảm giác đứng không vững. "Lạch cạch lạch cạch…" Nắp quan và nắp quách đã mở cũng không ngừng rung động, phát ra tiếng động bất an. "Sao thế này?" Bạch Tinh Tinh nhíu chặt mày, nhìn Ngô Lương vừa có chút nghi hoặc vừa có chút căng thẳng hỏi. "Không ổn!

Mau đi!" Chỉ thấy Ngô Lương lúc này sắc mặt đã đại biến, không nói hai lời kéo Bạch Tinh Tinh chạy về phía mật thất. "Rốt cuộc sao vậy?" "Linh Hồ Hấp Hồn… e là sắp đến rồi, không đi nữa sẽ không kịp!" "Linh Hồ Hấp Hồn?!" Nghe lời của Ngô Lương, Bạch Tinh Tinh một mặt kinh nghi.

Công tác bảo mật trước đó của Ngô Lương làm rất nghiêm ngặt, chuyện "Linh Hồ Hấp Hồn" ngoài những người như Dương Vạn Lý đã đi ra ngoài dò la tin tức từ trước, những người còn lại đều không hề hay biết, bao gồm cả Điển Vi và Bạch Tinh Tinh.

Ngô Lương biết sự đáng sợ của "Linh Hồ Hấp Hồn", đồng thời cũng biết tính không chắc chắn của nó.

Vì vậy để tránh gây ra hoảng loạn không cần thiết, hắn tuy đã sắp xếp trước rất nhiều việc khiến người ta không hiểu để phòng bị, nhưng vẫn luôn không nói ra nguyên nhân.

Ví dụ như: lệnh cho binh sĩ Phường Nhân Quân đóng trại trên đỉnh núi cách đây hai dặm.

Lại ví dụ như: lúc thăm mộ lệnh cho binh sĩ Phường Nhân Quân để lại bốn con ngựa nhanh, những người còn lại toàn bộ rút về doanh trại trên đỉnh núi.

Sự sắp xếp như vậy có rất nhiều điểm khác biệt so với những lần trộm mộ trước đây của hắn, và nhìn bề ngoài còn có vẻ lãng phí một số nhân lực, ngay cả khi vào mộ mà bên ngoài không có người canh gác cũng sẽ tăng thêm khả năng xảy ra bất trắc.

Đến nỗi một số binh sĩ mỗi ngày qua lại giữa mộ Hải Hôn Hầu và doanh trại trên núi, luôn cảm thấy đi thừa một số đoạn đường oan uổng, đã có một nhóm nhỏ bắt đầu nghi ngờ năng lực lãnh binh của Ngô Lương, hoài niệm về thời Tào Bẩm còn làm Mô Kim Giáo Úy.

Chương 106

Đương nhiên, cũng chỉ là lén lút bàn tán một chút, không ai dám đưa ra ý kiến phản đối trước mặt hắn.

Không chỉ vì họ là lính còn Ngô Lương là tướng, mà còn vì bản tính "tàn nhẫn" thỉnh thoảng lộ ra dưới vẻ ngoài khiêm hòa của Ngô Lương.

Dù lần Dương Vạn Lý bị Ngô Lương "dọa nạt" không có nhiều người biết, nhưng ban đầu ở ngoại ô Nguyên Thành, sự "vô tình lãnh khốc" mà Ngô Lương thể hiện khi đàm phán với thủ mộ nhân, lại có rất nhiều người đã tận mắt chứng kiến.

Vì vậy binh sĩ Phường Nhân Quân đã ngầm đạt được một sự đồng thuận, đó là thà đắc tội Tào Bẩm, cũng tuyệt đối không được đắc tội Ngô Lương, quá độc ác rồi.

Đây chính là một con sói đội lốt cừu!

Lúc này, Ngô Lương không ở trên núi, liền có mấy binh sĩ rảnh rỗi lén lút bàn tán về quyết định gần đây của Ngô Lương: "Không biết Ngô giáo úy nghĩ thế nào, tại sao cứ phải bắt chúng ta đóng trại ở đây, như vậy không chỉ không thể kịp thời cứu viện hắn, mỗi ngày còn phải chạy nhiều đường oan uổng, thật là làm bừa, nếu Tào giáo úy còn ở đây, nhất định sẽ không sắp xếp như vậy." "Đúng vậy, nhưng hai người vốn dĩ khác nhau, Tào giáo úy xuất thân sĩ tộc, không chỉ võ nghệ cao cường, lúc nhỏ còn đọc rất nhiều binh pháp, còn Ngô giáo úy thì… các ngươi biết rồi đấy." "Đây chính là mệnh a, có người chính là mệnh tốt, mấy tháng đã có thể từ nô dịch biến thành giáo úy…" "Câm miệng!

Ngô giáo úy cũng là người các ngươi có thể nói xấu sau lưng

sao?" "Không dám không dám, thập trưởng, bọn tôi chỉ là không hiểu rõ tại sao Ngô giáo úy lại sắp xếp như vậy, ngài đầu óc linh hoạt hơn bọn tôi, phân tích cho bọn tôi nghe đi." "Chuyện này… lão tử làm sao biết được?

Tóm lại các ngươi nhớ kỹ, Phường Nhân Quân chúng ta liên tục tăng lương mấy lần, đều là nhờ Ngô giáo úy ban cho!

Còn nữa, lần trước các ngươi không theo quân đến Nguyên Thành, không biết việc làm của Ngô giáo úy, hắn thực ra lợi hại hơn Tào giáo úy nhiều lắm.

Lão tử mà nói cho các ngươi biết, hắn không tốn một binh một tốt đã suýt nữa diệt được một bộ khúc ba trăm người của Lữ Bố, sau đó lại nhẹ nhàng hóa giải mâu thuẫn với thủ mộ nhân, không chỉ cứu được bốn trinh sát rơi vào tay thủ mộ nhân, còn khiến thủ mộ nhân tự nguyện cho hắn vào mộ tìm báu vật, các ngươi thấy hắn lợi hại không?" "Thật hay giả vậy?" "Đây chẳng phải là thần cơ diệu toán rồi sao?" "Hình như còn có thể nhìn thấu lòng người?" "Lão tử nói dối bao giờ chưa?

Còn nữa, khuyên các ngươi một câu chân thành… tuyệt đối đừng đắc tội Ngô giáo úy, hắn mà nổi điên lên, tuyệt đối không phải là thứ các ngươi chịu nổi đâu!" "…" "Tóm lại, mấy người các ngươi nghe cho rõ đây, sau này ai mà còn dám lén lút nói nhảm nữa, đến lúc bị Ngô giáo úy xử cho sống không được chết không xong, đừng trách lão tử không những không nói giúp, mà còn chủ động tố giác để mình trong sạch!" "…" Ngay lúc này, "Ầm ầm ầm…" cùng với tiếng động trầm đục từ dưới đất truyền lên, ngọn núi nhỏ mà Phường Nhân Quân đóng quân cũng theo đó rung nhẹ hai cái, không ít binh sĩ vội vàng đứng dậy. "Chuyện gì vậy?" "Không biết, hai cái rung làm cái xẻng công binh của tôi đổ luôn rồi, nhưng bây giờ hình như lại không rung nữa?" "Là động đất à?

Tôi nghe nói dưới đất có một con ngao lớn, lâu lâu nó lại muốn lật mình, chỉ cần con ngao lớn lật mình, mặt đất chúng ta sẽ rung lên." "Bên Ngô giáo úy không có chuyện gì chứ?

Có cần đi xem không?" "Quên lệnh của Ngô giáo úy rồi à?

Bây giờ còn chưa đủ 6 canh giờ, Bạch cô nương cũng chưa huýt sáo, không được hành động thiếu suy nghĩ, tất cả tại chỗ chờ lệnh!" … "Điển Vi huynh đệ!" Trong nháy mắt, Ngô Lương và Bạch Tinh Tinh đã đến dưới giếng cạn, lập tức ngẩng đầu gọi Điển Vi. "Gia chủ!" Khuôn mặt Điển Vi theo tiếng gọi xuất hiện phía trên giếng cạn. "Mau!

Kéo hai người chúng ta lên, chúng ta lập tức rời khỏi đây, quay về trên núi!" Ngô Lương vừa nói với vẻ mặt lo lắng, vừa đã buộc xong nút leo núi cho Bạch Tinh Tinh.

Còn về phần mình, đợi Bạch Tinh Tinh lên rồi, hắn nắm dây thừng lại có Điển Vi kéo, rất nhẹ nhàng là có thể leo lên, không cần phiền phức như vậy. "Vâng!" Khả năng chấp hành của Điển Vi cực mạnh, nhận được mệnh lệnh trước nay không hỏi tại sao, lập tức bắt đầu hành động.

Cứ thế chỉ trong vài hơi thở, đã kéo Bạch Tinh Tinh vẫn còn chưa hiểu rõ chuyện gì xảy ra lên trên.

Sau đó Ngô Lương cũng rất nhanh thuận theo dây thừng leo lên.

Tiếp đó không kịp giải thích, Ngô Lương lại lập tức vừa chạy về phía ngựa đã được Điển Vi dắt đến từ trước, vừa lớn tiếng thúc giục: "Nhanh!

Lên ngựa!

Tất cả lên ngựa mau chóng quay về trên núi!" Vừa nói, Ngô Lương đã nhảy phắt lên lưng ngựa.

Ba người còn lại tuy không hiểu rõ đã xảy ra chuyện gì, nhưng thấy vẻ mặt và giọng điệu của Ngô Lương vô cùng gấp gáp, cũng vội vàng chạy tới lật mình lên ngựa, theo Ngô Lương phi nước đại về phía ngọn núi nhỏ.

Cũng đến lúc này, mấy người mới có chút thời gian để nói chuyện. "Chuyện… chuyện này!

Chuyện này!

Công tử, hành động này rốt cuộc là vì sao?

Lẽ nào ngài và vị cô nương này đã gặp phải chuyện kỳ quái gì trong mộ sao?" Vu Cát gắng sức quất vào mông ngựa, cuối cùng cũng miễn cưỡng đuổi kịp Ngô Lương, không nhịn được mà gân cổ hỏi một cách xóc nảy. "Này!

Vừa rồi động đất ngươi có cảm nhận được không?" Ngô Lương vừa cố hết sức thúc ngựa, vừa quay đầu hỏi lại. "Đúng là có cảm nhận được, nhưng mức độ động đất này, vẫn chưa đủ để uy hiếp đến an nguy của chúng ta chứ?" Vu Cát không hiểu nói. "Không phải!

Trước đây ngươi không phải đã nói phong thủy nơi đây là 'Bát Sát Hoàng Tuyền', chủ mộ sau khi hạ táng sẽ được Bát Sát Hoàng Tuyền bảo vệ, tránh khỏi sự xâm nhiễu của ngoại giới sao?" Ngô Lương lập tức nói nửa thật nửa giả, "Vừa rồi lúc động đất ta bấm tay tính toán, kết quả lại là hung càng thêm hung!

Tức là bây giờ 'Bát Sát Hoàng Tuyền' có thể đã chuẩn bị phát uy, cơn động đất đột nhiên xuất hiện chính là điềm báo, nếu chúng ta không nhanh chóng rời đi tất sẽ gặp phải họa sát thân, thuật chiêm bốc của ta ngươi biết rồi đấy, đến nay chưa từng sai sót, vì vậy chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi nơi này!" Thực ra Ngô Lương bây giờ nhớ lại những gì đã gặp trong mộ, đã nhận ra một số điềm báo trước khi động đất xảy ra – những con bọ chôn xác đó!

Nghiên cứu đời sau cho thấy, mỗi lần trước khi động đất xảy ra, luôn có một số động vật nhạy cảm hơn con người ở những phương diện khác, ví dụ như chuột, rắn… có thể dự đoán trước, và sẽ trốn đi trước.

Ngay cả triều đại Thiên triều cũng đã có những phát hiện liên quan từ thời nhà Đường, trong đó có ghi chép như sau: "Thử tụ triều đình thị cù trung nhi minh, địa phương đồ liệt." (Chuột tụ tập kêu giữa sân triều đình, mặt đất liền nứt nẻ.) Mà những con bọ chôn xác đó rất có khả năng cũng đã cảm nhận trước được sự xuất hiện của động đất, vì vậy mới hoảng hốt trốn đi sau khi mở mộ… Chỉ là lúc đó, Ngô Lương một lòng nghĩ đến việc trộm mộ, đã bỏ qua chi tiết này mà thôi.

Mà điều Ngô Lương sợ hãi không phải là động đất, lịch sử ghi lại nơi đây lúc này không hề xảy ra động đất nghiêm trọng nào, và khu vực của họ địa hình rộng rãi bằng phẳng, nếu có động đất thật cũng rất khó trực tiếp uy hiếp đến tính mạng của họ.

Hắn sợ hãi là "carbon dioxide" không thể dự đoán được ẩn dưới đáy Linh Hồ, cũng chính là sự kiện "Linh Hồ Hấp Hồn".

Trận động đất lần này tuy trên mặt đất cảm giác không quá mạnh, nhưng lại có khả năng rất lớn phá vỡ sự cân bằng áp suất cao đã tích tụ quá mức dưới đáy hồ, nếu như vậy, những khí carbon dioxide đó sẽ như ngựa thoát cương phun trào lên mặt hồ, từ đó một lần nữa bùng phát sự kiện "Linh Hồ Hấp Hồn".

Không thể không phòng! "Kia!

Kia!

Kia!

Ngựa ơi mau chạy đi!" Nghe lời của Ngô Lương, Vu Cát lập tức như bị tiêm thuốc kích thích, càng gắng sức quất con ngựa dưới yên,

chỉ sợ mình chạy chậm một bước là mất mạng dưới hoàng tuyền.

Lão đồng tử đã sống gần chín mươi tuổi này, ý chí cầu sinh lại mạnh mẽ hơn người bình thường rất nhiều.

Đúng là mỗi người một chí.

Nếu để Ngô Lương làm một đồng tử sống đến tuổi này, Ngô Lương sớm đã sống ngán đến tận cổ rồi. "Hây!

Hây!

Hây!" Điển Vi và Bạch Tinh Tinh cũng gắng sức quất ngựa, nếu không làm vậy, họ sẽ bị Ngô Lương và Vu Cát bỏ xa. … Cùng lúc đó, "Dương bá trường!

Ngô tư mã và mọi người đã ra khỏi mộ, hiện đang phi ngựa về phía chúng ta!

Ngoài ra… hồ nước phía dưới dường như có chút khác thường!" một binh sĩ phụ trách giám sát tình hình bên dưới đến báo cáo cho Dương Vạn Lý. "Lẽ nào trong mộ đã xảy ra chuyện?" Dương Vạn Lý sắc mặt căng thẳng, vội vàng đứng dậy đến đỉnh núi nhìn xuống.

Chỉ thấy Ngô Lương và bốn người vẫn đang phi ngựa điên cuồng bên dưới, sau lưng kéo theo bốn vệt bụi vô cùng hùng vĩ.

Mộ Hải Hôn Hầu cách ngọn núi nhỏ họ đóng trại chỉ có lộ trình khoảng 2 dặm, bây giờ họ đã chạy được một nửa quãng đường, nhiều nhất là khoảng vài phút nữa là có thể đến chân núi.

Nếu đi lên từ sườn tây tương đối thoải, cũng có thể cưỡi ngựa, chỉ là tốc độ sẽ chậm hơn một chút, có lẽ còn cần thêm vài phút nữa.

Lại nhìn Linh Hồ… Chỉ một cái nhìn, Dương Vạn Lý lập tức giật nảy mình.

Chỉ thấy Linh Hồ lúc này, đã từ một tấm gương trong xanh phong

cảnh hữu tình, biến thành một… Dương Vạn Lý cũng không biết nên hình dung thế nào, hắn chỉ thấy giữa lòng hồ lúc này đang có một đám nước đục màu vàng xám không ngừng lan ra xung quanh.

Mà ở vị trí trung tâm của đám nước đục đó, nước hồ đã sôi sục như nước sôi, tạo nên những gợn sóng khổng lồ.

Cứ như thể có một con quái vật khổng lồ vô hình đang vùng vẫy dữ dội trong đám nước đục đó. "Dương bá trường, có cần phái người xuống tiếp ứng Ngô giáo úy không?" binh sĩ lại hỏi tiếp. "Không được!

Trước khi vào mộ Ngô giáo úy đã ra lệnh, nếu Linh Hồ có biến động, chúng ta tuyệt đối không được tự ý xuống núi, lẽ nào ngươi muốn chống lại quân lệnh?" Dương Vạn Lý lập tức nói. "Linh Hồ Hấp Hồn" trong truyền thuyết sắp xuất hiện sao?

Nghĩ đến đây, trong lòng Dương Vạn Lý vô cùng căng thẳng, nhưng đây tuyệt đối không phải là lý do hắn không phái người xuống núi, cũng không phải sợ chống lại quân lệnh bị trừng phạt, mà là tin tưởng vô điều kiện vào sự sắp xếp của Ngô Lương.

Sau khi chứng kiến bản lĩnh của Ngô Lương trong mộ Quảng Xuyên Vương Lưu Khứ ở ngoại ô Nguyên Thành, Dương Vạn Lý đã vô cùng khâm phục Ngô Lương, hắn biết bất kỳ sự sắp xếp nào của Ngô Lương nhất định đều có lý do của riêng mình, bản thân tuy nhiều lúc không hiểu rõ nguyên do, nhưng lại tin rằng những gì Ngô Lương làm nhất định đều là sự sắp xếp tốt nhất.

Nếu mình tự ý hành động, sẽ làm rối loạn sự sắp xếp của Ngô Lương, đến lúc đó ngược lại chưa chắc đã có kết quả tốt.

Huống hồ, nếu "Linh Hồ Hấp Hồn" thực sự xuất hiện, ngọn núi này cách Linh Hồ nhiều nhất cũng chỉ chưa đến 3 dặm, lẽ nào đã thực sự an toàn rồi sao? "Nhưng mà…" Binh sĩ đó chính là một trong bốn

trinh sát bị thủ mộ nhân bắt lúc trước, lúc này thấy Dương Vạn Lý lấy quân lệnh làm cớ từ chối phái người tiếp ứng Ngô Lương, còn muốn nói thêm gì đó. "Chuyện này không cần bàn nữa!

Người đâu!" Dương Vạn Lý lập tức giơ tay ngắt lời hắn, gọi lính truyền lệnh đến nói, "Truyền lệnh của ta, tất cả mọi người tại chỗ chờ lệnh, không được tự ý xuống núi, kẻ trái lệnh xử theo quân pháp!" … Cuối cùng, Ngô Lương và mọi người đã phi ngựa đến chân núi. "Cưỡi ngựa lên núi!

Nhanh!" Ngô Lương lúc này vẫn chưa hề thả lỏng, tiếp tục hét lên với Điển Vi, Bạch Tinh Tinh và Vu Cát, tiếp tục thúc con ngựa đã bắt đầu thở hồng hộc.

Thế là bốn người tiếp tục cưỡng ép thúc ngựa phi lên núi.

Cứ thế sắp đến lưng chừng núi, "Ầm!" một tiếng nổ lớn đột nhiên từ phía Linh Hồ truyền đến.

Ngô Lương vội vàng quay đầu lại, chỉ thấy cùng với tiếng nổ lớn này, một cột nước rồng cao đến mấy chục trượng đã từ giữa hồ vọt lên, lúc này như một con rồng khổng lồ vọt ra khỏi mặt nước, tiếng gầm thét kinh thiên động địa.

Đến rồi!

Chương 107

Cuối cùng cũng đến rồi! "Nhanh!

Nhanh hơn nữa!

Tiếp tục lên núi!

Muộn nữa là không kịp rồi!" Lúc này độ cao chênh lệch giữa Ngô Lương và mọi người so với mặt hồ tuy đã có mấy chục mét, nhưng vì khoảng cách giữa ngọn núi nhỏ này và Linh Hồ quá gần, cho dù một lượng lớn carbon dioxide tuôn ra, sau đó sẽ vì mật độ lớn hơn mà nhanh chóng chìm xuống, lớp khí đi qua đây cũng sẽ không quá thấp.

Cho nên, phải leo lên được độ cao hơn nữa trước khi lớp khí vô hình đó bao phủ tới.

Nghe tiếng hét cấp bách của Ngô Lương, Điển Vi, Bạch Tinh Tinh và Vu Cát bị cảnh tượng chấn động trong hồ làm cho kinh ngạc cuối cùng cũng hoàn hồn, vội vàng tiếp tục thúc ngựa phi nước đại.

Phù—!

Gió đã nổi lên.

Ngô Lương và mọi người lại phi lên núi thêm khoảng mấy chục mét nữa.

Tiếc là Bạch Tinh Tinh và Vu Cát dần dần bị tụt lại phía sau, thể lực của con ngựa họ cưỡi dường như kém hơn một chút, lúc này đã không chịu nổi gánh nặng, tốc độ cũng dần chậm lại, bị Ngô Lương và Điển Vi bỏ xa gần mười mấy mét. "Nhanh lên!" Ngô Lương lo lắng quay đầu thúc giục.

Chỉ thấy con ngựa của Bạch Tinh Tinh và Vu Cát đột nhiên cứng đờ, loạng choạng một cái rồi ngã xuống đất.

Mà Bạch Tinh Tinh và Vu Cát ngã theo, cũng như những cái xác chết, đã hoàn toàn không còn phản ứng gì nữa!

Lớp khí cacbonic đã lên tới độ cao này rồi sao?!

Trái tim Ngô Lương thắt lại, theo phản xạ muốn quay lại cứu hai người, đặc biệt là Bạch Tinh Tinh.

Con người không phải cỏ cây, ai mà vô tình.

Sau một thời gian chung sống sớm tối, tuy giữa hai người chưa có tiến triển đột phá nào, nhưng Bạch Tinh Tinh trong lòng hắn đã sớm trở thành một người bạn đồng hành vô cùng quan trọng.

Trơ mắt nhìn một người bạn đồng hành quan trọng như vậy ngã xuống ngay trước mặt mình, sao Ngô Lương có thể không chút cảm giác?

Nhưng lý trí còn sót lại mách bảo hắn, bây giờ không thể cứu!

Tình hình hiện tại có chút khác biệt so với tình huống khẩn cấp khi con trấn mộ thú trong viện bảo tàng rơi xuống trước lúc xuyên không.

Nếu lúc này bất chấp tất cả quay lại cứu, chỉ tổ nộp mạng mình vào một cách vô ích, chứ không thể cứu được mạng sống của Bạch Tinh Tinh và Vu Cát.

Mà nếu chính mình cũng vì thế mà rơi vào trạng thái ngạt thở hôn mê, Bạch Tinh Tinh và Vu Cát sẽ thật sự không còn khả năng sống sót… "Công tử, bây giờ phải làm sao!" Điển Vi cũng thấy tình hình này, và qua biểu cảm của Ngô Lương cũng nhận ra sự giằng xé trong lòng hắn, nên vội vàng hỏi ý kiến. "Tiếp tục chạy, không được dừng lại!" Trong mắt Ngô Lương đã xuất hiện vài tia máu, nhưng hắn nghiến răng quay đầu lại, quất mạnh một roi nữa vào mông ngựa, thúc con ngựa dưới yên tiếp tục phi nước đại lên núi. "…" Điển Vi không hề nghi ngờ quyết định của Ngô Lương, lập tức bám sát theo sau.

Lúc này, khoảng cách đến nơi Phường Nhân Quân đóng trại chỉ còn lại hơn trăm mét, dù sao đây vốn dĩ chỉ là một ngọn núi nhỏ cao khoảng 150 mét, cho dù sườn núi bên này có hơi thoai thoải một chút, khoảng cách cũng không quá xa.

Con ngựa dưới yên đau đớn hí lên một tiếng, càng liều mạng phi nước đại lên núi.

Sau chừng mười mấy hơi thở.

Ngô Lương và Điển Vi đã có thể nhìn thấy những chiếc lều quân đơn sơ của Phường Nhân Quân, và binh lính Phường Nhân Quân trên đỉnh núi cũng đã thấy Ngô Lương và Điển Vi.

Có người liền lớn tiếng hô lên: "Công tử về rồi!

Công tử về rồi!" "Mau đốt đuốc lên!

Ta cần đuốc!

Đưa đuốc cho ta!" Nhìn thấy những binh sĩ này, Ngô Lương cố hết sức hét lên bằng giọng đã có phần khản đặc.

Lúc này, Ngô Lương và Điển Vi vẫn chưa có dấu hiệu ngộ độc khí cacbonic.

Cột nước trong hồ Linh đã biến mất, tuy nước hồ vẫn không ngừng sôi sục, và trên mặt hồ đã bốc lên một mảng sương trắng lớn.

Nhưng điều này đủ để chứng minh rằng khí cacbonic dưới đáy hồ Linh đã qua giai đoạn giải phóng cao điểm, lúc này đang ở trong giai đoạn ổn định và giảm dần.

Nói cách khác, hắn và Điển Vi cuối cùng đã không bị lớp khí cacbonic do hồ Linh giải phóng ra nhấn chìm, họ đã thoát ra được!

Có lẽ chỉ suýt soát một chút.

Dù sao khi Bạch Tinh Tinh và Vu Cát ngã xuống, khoảng cách

giữa họ chỉ có hơn chục mét, nếu tính theo độ cao thẳng đứng, có lẽ cũng chỉ vài mét.

Nhưng chính vài mét đó lại là ranh giới giữa sự sống và cái chết.

Không!

Bạch Tinh Tinh và Vu Cát vẫn chưa chết, ít nhất là chưa chết hẳn!

Theo những gì Ngô Lương biết, ngộ độc khí cacbonic nồng độ cao thực chất là gây tê liệt trung khu hô hấp, từ đó dẫn đến đột tử.

Tình trạng tử vong này nếu cấp cứu kịp thời, hoàn toàn có khả năng cải tử hoàn sinh, và thời gian vàng để cấp cứu là 5 phút.

Chỉ cần trong vòng 5 phút giúp họ phục hồi hô hấp, là có thể khiến họ sống lại, nếu quá 5 phút, các cơ quan trong cơ thể sẽ lần lượt xuất hiện một loạt biến chứng, khả năng cứu sống sẽ trở nên rất thấp.

Dù cho có mệnh lớn thật sự cứu được, cũng sẽ để lại di chứng vô cùng nghiêm trọng, mà với trình độ y học hiện tại, xuất hiện những di chứng nghiêm trọng đó cũng đồng nghĩa với án tử hình!

Vậy nên bây giờ… Ngô Lương liếc nhìn khu rừng xung quanh.

Vừa rồi lúc cột nước xuất hiện đã kinh động không ít chim chóc, chúng cũng bay vào khu rừng trên núi này, lúc này đang có không ít con chim đang ríu rít không ngừng trong khu rừng ở vị trí thấp hơn hắn.

Điều đó có nghĩa là, lớp khí cacbonic chưa bao phủ đến độ cao này, hắn hiện tại đã hoàn toàn ở trong môi trường an toàn, đã đến lúc quay lại cứu người! "Nhanh lên!

Đưa đuốc qua đây!" Ngô Lương lại một lần nữa cố hết sức hét lớn, nước bọt văng cả ra treo trên cằm, nhưng hắn không hề để tâm.

Lúc này, dù chỉ một giây đối với hắn cũng vô cùng quan trọng, tất cả binh lính Phường Nhân Quân có mặt đều nhìn ra được, vị Giáo úy

thường ngày luôn điềm tĩnh của họ, lần này tuyệt đối là thật sự sốt ruột rồi.

Lúc này trong mắt hắn đầy tơ máu, gân xanh trên cổ nổi cao, giống như một con mãnh thú đang bên bờ vực thịnh nộ, chỉ cần một mồi lửa là bùng cháy. "Công tử, đuốc, đuốc tới rồi!" Tuy không hiểu tại sao Ngô Lương ban ngày ban mặt lại muốn đốt đuốc, nhưng Dương Vạn Lý vẫn lập tức mang theo hơn mười cây đuốc đã được đốt cháy chạy tới.

Không ai dám hỏi tại sao, bởi vì họ nhìn ra được, bây giờ ai dám lắm lời… dù chỉ nói thêm một chữ cũng nhất định sẽ châm ngòi cho Ngô Lương ngay lập tức.

Vì thế, cũng không ai dám hỏi Bạch Tinh Tinh và Vu Cát hiện đang ở đâu.

Mặc dù họ rõ ràng thấy vừa rồi là một đoàn bốn người cưỡi ngựa phi tới chân núi, bây giờ lại chỉ còn lại Ngô Lương và Điển Vi, nhưng cũng không ai dám nói, cũng không ai dám hỏi. "Đa tạ!" Có lẽ là do thói quen, Ngô Lương vừa giật lấy một cây đuốc, vừa nói một tiếng cảm ơn với Dương Vạn Lý, chỉ là ngữ khí không hiền hòa như thường lệ. "…" Ngay cả Dương Vạn Lý cũng không dám đáp lời lung tung, lặng lẽ lùi sang một bên.

Hắn hiểu rõ hơn bất cứ ai, "hồ Linh hút hồn" đột nhiên xuất hiện, bây giờ lại không thấy Bạch Tinh Tinh và Vu Cát, mà Ngô giáo úy lại có bộ dạng như vậy, hai người kia chắc chắn đã… lành ít dữ nhiều.

Quay đầu lại thì thấy Ngô Lương không chút do dự, quay người ném cây đuốc đó xuống núi.

Cây đuốc từ trên cao rơi xuống, trong nháy mắt đã rơi xuống sườn núi cách đó hơn hai mươi mét, nảy lên hai lần trên mặt đất, sau đó lại lăn đi một đoạn.

Ngọn lửa cũng theo đó yếu đi một chút.

Nhưng, nó không vì thế mà tắt ngấm, chỉ hơi chững lại một chút rồi lại bùng cháy lần nữa. "Xem ra nơi này vẫn chưa bị lớp khí cacbonic nhấn chìm, an toàn!" Ngô Lương tinh thần phấn chấn, lập tức thúc ngựa phi xuống núi, chỉ trong vài hơi thở đã đến bên cạnh cây đuốc đó, vừa định xuống ngựa nhặt lên, thì thấy bên cạnh đã có một cây đuốc khác đưa tới.

Là Điển Vi, hắn đã mang tất cả đuốc mà Dương Vạn Lý mang xuống, thúc ngựa theo sau Ngô Lương, phối hợp tiếp ứng vô cùng ăn ý.

Dù rằng, hắn cũng không hiểu Ngô Lương cần đuốc để làm gì.

Những binh lính Phường Nhân Quân khác cũng nhanh chóng chạy theo sau, phần lớn bọn họ thậm chí còn không hiểu đã xảy ra chuyện gì, nhưng cũng chỉ có thể lặng lẽ đi theo, lỡ như có chỗ nào cần giúp đỡ, họ có thể kịp thời ra tay. "Vút!" Cây đuốc thứ hai cũng được ném ra, cũng cách khoảng hai mươi mét.

Vẫn không tắt!

Ngô Lương lập tức tiếp tục thúc ngựa phi nước đại, với tốc độ nhanh nhất đến nơi cây đuốc dừng lại.

Cây thứ ba!

Cây thứ tư!

Cây thứ năm!

Cứ tiếp sức như vậy, cây đuốc thứ năm cuối cùng đã rơi xuống không xa chỗ Bạch Tinh Tinh và Vu Cát.

Cây đuốc này vẫn chưa tắt hẳn, chỉ là sau khi rơi xuống đất, ngọn lửa bùng lên lại có phần nhỏ hơn một chút, không còn rực rỡ như

mấy cây đuốc trước đó. "Vị trí đó đuốc vẫn có thể tiếp tục cháy, có thể thấy lúc này vẫn chưa bị lớp khí cacbonic nhấn chìm, có lẽ khí cacbonic trong hồ Linh sau một đợt bùng phát ngắn, bây giờ việc thải khí đã bước vào giai đoạn ổn định, độ dày của lớp khí cũng đã giảm đi một chút!" "Nhưng chỉ cần là nơi đuốc có thể cháy, hàm lượng oxy có thể đáp ứng cho việc hô hấp, nhiều nhất là hàm lượng cacbonic vẫn hơi cao một chút, nhưng chỉ dừng lại trong thời gian ngắn thì vấn đề chắc không lớn lắm…" Ngô Lương nhanh chóng phân tích tình hình trong đầu.

Đưa ra kết luận này đồng thời, hắn liền lập tức lấy ra "Phi Hổ Trảo", buộc chặt một đầu vào người mình, đầu còn lại giao cho Điển Vi. "Điển Vi huynh đệ, buộc cho chắc, đi cùng ta một chuyến nữa." Ngô Lương nói với tốc độ cực nhanh, tiếp đó lại giao đoạn giữa của sợi Tàm Thần Bảo Ti nối với "Phi Hổ Trảo" vào tay Dương Vạn Lý, "Dương Vạn Lý, nếu ta và Điển Vi không biết vì sao lại mềm nhũn ra ngã xuống đất, ngươi và các huynh đệ lập tức kéo hai chúng ta về, hiểu chưa!" Tàm Thần Bảo Ti dài khoảng 70 mét, dù gập đôi lại như vậy, độ dài vẫn đủ.

Mà nếu không phải ngộ độc khí cacbonic nồng độ cao đến mức nhất định, sẽ không đến nỗi đột tử ngay lập tức, dù đã mềm nhũn ngã xuống đất, kịp thời kéo ra khỏi vùng nguy hiểm, cũng có thể tỉnh lại rất nhanh.

Đến lúc đó vẫn có thể nghĩ cách khác để cứu Bạch Tinh Tinh và Vu Cát lần thứ hai, chỉ là không biết còn kịp hay không.

Chương 108

Bây giờ, hắn đang giành người với Diêm Vương, mỗi một giây đều vô cùng quan trọng.

Còn những người khác, họ không hề hiểu gì về khí cacbonic, có thể không cẩn thận trúng độc mà còn không biết đã xảy ra chuyện gì, e rằng chỉ làm mọi chuyện thêm phiền phức, phải tự mình ra tay. "Công tử, ngài vạn lần không thể tự mình mạo hiểm, hay là để thuộc hạ…" Nhìn thấy Bạch Tinh Tinh và Vu Cát đang ngã trên mặt đất không xa, Dương Vạn Lý đã hoàn toàn hiểu ra chuyện gì, nhíu mày tiến lên một bước chắp tay xin đi. "Ta chỉ hỏi ngươi có hiểu không!" Ngô Lương lập tức ngắt lời hắn, không quay đầu lại chỉ trầm giọng hỏi. "Hiểu, hiểu rồi…" Dương Vạn Lý lập tức không dám nói gì thêm, vội vàng đáp lời. "Hiểu thì cứ làm theo là được!" Ngô Lương vừa nói, vừa thấy Điển Vi đã chuẩn bị xong, vỗ vào mông ngựa liền xông ra.

Tiếp đó ghìm ngựa nhảy xuống, cõng Bạch Tinh Tinh lên, rồi lại quay người lên núi, tất cả động tác đều liền một mạch, không chút dây dưa.

Cứ như vậy chỉ mất chưa đến mười hơi thở, Ngô Lương đã cõng Bạch Tinh Tinh lên.

Điển Vi làm theo y hệt, cũng đã cõng Vu Cát lên. "…" Lúc này mọi người mới được nhìn gần bộ dạng của Bạch Tinh Tinh và Vu Cát.

Sắc mặt hai người đã biến thành màu xanh tím tươi, không chỉ mắt không thể mở, ngay cả dấu hiệu thở cũng hoàn toàn không thấy, trông thế nào cũng không giống người sống.

Đây… vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, sao lại vô duyên vô cớ… thảo nào sắc mặt Ngô giáo úy khó coi như vậy… "Tản ra!

Tất cả tản ra!

Lui ra ngoài 20 mét, không được vây quanh!" Ngô Lương vừa đặt Bạch Tinh Tinh nằm thẳng trên mặt đất, nhanh chóng cởi nút áo ở cổ nàng, đặt đầu hơi ngay ngắn để cằm nàng hơi ngửa lên, vừa nói với Dương Vạn Lý, "Dương Vạn Lý, ngươi làm theo cách của ta với Vu Cát, nhanh lên!" Đến tận bây giờ, Ngô Lương vẫn cố gắng giữ cho đầu óc tỉnh táo, vì thế không dám để Điển Vi thực hiện thuật tâm phế phục tô cho Vu Cát.

Lão già Vu Cát xương cốt đã yếu, với sức của Điển Vi e rằng chỉ cần hơi dùng sức một chút là có thể dễ dàng ấn gãy xương sườn của lão, như vậy e không phải là cứu người, mà là bồi thêm một nhát dao. "Vâng!" Nghe thấy vẫn còn chỗ cho mình dụng võ, Dương Vạn Lý vội vàng chạy tới, học theo dáng vẻ của Ngô Lương cởi cổ áo cho Vu Cát, rồi lại đặt đầu lão cho ngay ngắn.

Lúc này Ngô Lương đã lấy "Hồi hồn hương" ra, dùng đầu ngón tay chấm một giọt.

Trước tiên bôi một ít dưới mũi Bạch Tinh Tinh, rồi lập tức đến bên cạnh Vu Cát, bôi phần còn lại dưới lỗ mũi lão, tiện tay giúp Dương Vạn Lý nâng cằm Vu Cát lên một chút. "Hồi hồn hương" tuy có lẽ không thể làm Bạch Tinh Tinh và Vu Cát đang ngạt thở vì trúng độc cacbonic hồi tỉnh, nhưng hiệu quả kích thích làm tinh thần minh mẫn của nó, nghĩ rằng có thể có tác dụng hỗ trợ phần nào cho thuật tâm phế phục tô mà hắn sắp thi triển.

Cứ như vậy lại quay về bên cạnh Bạch Tinh Tinh.

Ngô Lương đặt gốc lòng bàn tay lên chính giữa ngực Bạch Tinh Tinh, lại đặt tay kia lên tay trước, vừa ấn mạnh một cái, vừa nói với Dương Vạn Lý: "Làm theo ta, chỉ dùng lòng bàn tay phát lực, mỗi lần ấn xuống sâu khoảng chưa đến hai thốn, tần suất giữ giống như ta,

hiểu chưa?" Vừa nói, Ngô Lương đã bắt đầu dùng sức, duy trì tần suất ấn nửa giây một lần.

Lúc này là thời khắc sinh tử, bất kể ấn vào chỗ nào Ngô Lương cũng tuyệt đối không có tâm tư xằng bậy, thực sự không có lòng dạ nào mà nghĩ đến chuyện khác. "Hiểu rồi." Khả năng lĩnh ngộ của Dương Vạn Lý cũng khá, rất nhanh đã nắm được tinh túy của thuật tâm phế phục tô, theo Ngô Lương cực kỳ nghiêm túc ấn lên ngực Vu Cát.

Cứ như vậy Ngô Lương thầm đếm, số lần ấn rất nhanh đã đạt tới ba mươi lần. "Tiếp theo, tiếp tục làm theo lời ta nói, cũng giữ tần suất giống ta!" Ngô Lương dừng tay, di chuyển vị trí đến bên cạnh đầu Bạch Tinh Tinh.

Sau đó một tay hơi nâng cổ Bạch Tinh Tinh lên một chút, tay kia bóp chặt mũi nàng, hít một hơi bình thường rồi cúi xuống, dùng miệng mình bao trọn lấy môi Bạch Tinh Tinh, thổi một hơi vào trong. "Ơ?!" Nhìn thấy cảnh này, Dương Vạn Lý lập tức sững sờ, mặt lộ vẻ khó xử.

Hoàn toàn khác với Ngô Lương, trước mặt hắn là một cái miệng già răng vàng ố, thậm chí trong kẽ răng còn lộ ra những mảng bám đen, hắn còn có thể thấy trong một lỗ sâu răng hơi lùi về phía sau còn giấu một mẩu thức ăn thừa không thể gọi tên, hình như là nửa hạt kê thì phải?

Theo ấn tượng, kê hình như là ăn từ tối qua, sáng nay ăn hẳn là bánh mới đúng… Ngô giáo úy kính yêu của tôi ơi, không phải Dương Vạn Lý tôi đây không có giác ngộ, nhưng mời ngài qua đây xem cái miệng này… ngài đây không phải đang làm khó Dương Vạn Lý tôi sao, rốt cuộc tôi đã làm sai cái gì? "Mạng người quan trọng, còn không làm theo!" Ngô Lương vừa làm xong lần hô hấp nhân tạo thứ hai cho

Bạch Tinh Tinh, ngẩng đầu lên thì thấy Dương Vạn Lý vẫn còn đang ngẩn người với vẻ mặt đau khổ, lập tức thúc giục. "Vâng!" Dương Vạn Lý còn có thể nói gì nữa, đành nhắm nghiền hai mắt, cố gắng đè nén cơn buồn nôn đang cuộn trào, nhăn mặt như sắp chết cúi người xuống, bắt đầu thổi hơi vào cái miệng lớn của Vu Cát.

Còn bên kia.

Ngô Lương đã lập tức bắt đầu vòng ép ngực ngoài lồng ngực thứ hai.

Lại ba mươi lần qua đi.

Ngô Lương lại cúi người xuống thổi hơi, kết quả vừa thổi vào được một hơi. "Ưm…" Dưới miệng cuối cùng cũng truyền đến một tiếng ngâm nhẹ, chỉ thấy hàng mi dài của Bạch Tinh Tinh rung động hai lần, một đôi mắt đẹp theo đó từ từ mở ra… Trong gang tấc!

Bốn mắt nhìn nhau! ---------- ?!

Trong khoảnh khắc này, đôi mắt đẹp của Bạch Tinh Tinh đột nhiên mở to.

Tuy vừa mới tỉnh lại, trong đầu vẫn còn hỗn loạn, nhưng nàng rất hiểu mình đang gặp phải chuyện gì, một tay đã theo phản xạ giơ lên… Ân?

Có bài học từ lần trước trong mộ Quảng Xuyên Vương Lưu Khứ, Bạch Tinh Tinh vừa có một chút động tĩnh, Ngô Lương liền lập tức ánh mắt lộ hung quang, trừng mắt lại một cái, đồng thời còn dùng răng hơi cắn nhẹ vào môi Bạch Tinh Tinh. "Ưm!" Không biết là vì đau mà phản ứng lại, hay là nhớ lại chuyện đã xảy ra trong mộ Quảng Xuyên Vương Lưu Khứ, hoặc là nhớ lại rốt cuộc vừa rồi đã xảy ra chuyện gì.

Cùng với tiếng ngâm nhẹ này, bàn tay đã giơ lên của Bạch Tinh

Tinh cuối cùng đã không hạ xuống người Ngô Lương.

Mà dừng lại giữa không trung một lúc, những ngón tay đang căng cứng dần thả lỏng, có chút lúng túng co lại hai lần, rồi từ từ, từ từ đặt lại chỗ cũ. "Tốt quá rồi!

Tinh Tinh cô nương, nàng cuối cùng cũng sống lại rồi!" Ngô Lương nhân cơ hội ôm chầm lấy Bạch Tinh Tinh vào lòng, hai tay ôm chặt lấy thân thể nàng, vừa cẩn thận cảm nhận mấy khối mềm mại trong lòng, vừa vui mừng khôn xiết la lên, "Tốt quá rồi!

Thật sự tốt quá rồi!

Ta còn tưởng nàng sắp chết rồi, nàng biết mà, ta không nỡ để nàng chết nhất!" "…" Bạch Tinh Tinh lập tức lại bị hành động đột ngột này của hắn làm cho có chút cảm động, tiếng la hét xen lẫn tiếng khóc nức nở này nghe quả thực có vài phần chân tình, chỉ có người vừa trải qua sinh ly tử biệt mới có thể xúc động như vậy.

Nhưng còn chưa kịp cảm động, Bạch Tinh Tinh lại cảm thấy có gì đó không ổn.

Bàn tay của tên vô lại này không hề thành thật chút nào! "Ngô Hữu Tài." Sắc mặt Bạch Tinh Tinh hơi lạnh, ngữ khí băng giá gọi. "Tinh Tinh cô nương, ta đây, ta vẫn luôn ở đây, ta sẽ không rời xa nàng đâu!" Ngô Lương gật đầu lia lịa, đồng thời hai tay ôm càng chặt hơn một chút, gần như khiến Bạch Tinh Tinh không thở nổi, trọng điểm là cánh tay của Bạch Tinh Tinh, tuyệt đối không thể để nàng rảnh tay ra được. "Ngươi lại cứu ta một lần nữa, ta rất cảm tạ ngươi." Bạch Tinh Tinh cứng rắn nói, "Nhưng bây giờ, ngươi có dám thả ta ra trước không!" "Không dám!

Ta sợ!

Ta sợ buông tay ra, ngươi và ta sẽ là âm dương cách biệt, xin Tinh

Tinh cô nương hãy hiểu cho tâm trạng của ta lúc này, nàng là tùy châu nhân chuyên thuộc của ta, ta không thể mất nàng được!" Ngô Lương nói đầy cảm xúc, dùng sức quá mạnh, giọng khóc nức nở lại tuôn ra. "Ngươi!

Sao ngươi có thể vô lại như vậy!" Bạch Tinh Tinh vùng vẫy, nhưng Ngô Lương ôm quá chặt, sức lực của nàng rốt cuộc vẫn nhỏ hơn một chút, không những không thể thoát ra, ngược lại còn để Ngô Lương chiếm thêm nhiều tiện nghi, chỉ đành nghiến răng nghiến lợi mắng.

Nhưng ngay cả chính nàng cũng không nhận ra, lần này nàng lại không xấu hổ và phẫn nộ như lần trước, hốc mắt cũng không đỏ lên.

Chỉ là đặc biệt muốn treo tên vô lại mặt dày vô sỉ này lên đánh một trận cho hả giận, để cho tên vô lại này biết mình không dễ bắt nạt… "Tinh Tinh cô nương…" Ngô Lương đột nhiên lại nhẹ nhàng nói. "Ngươi lại muốn làm gì?" Bạch Tinh Tinh bực bội nói. "Ta vừa mới nghĩ, nếu nàng bất tỉnh thêm mấy lần nữa, có phải hai chúng ta có thể động phòng ngay tại chỗ không?" Ngô Lương hỏi. "Ngô Hữu Tài, ngươi lập tức thả ta ra!" Gương mặt xinh đẹp của Bạch Tinh Tinh lập tức đỏ bừng một mảng, trong mắt thoáng chốc bốc lên lửa giận, lại một lần nữa vùng vẫy. "He he, đùa chút thôi mà, sao lại giận thật thế, bây giờ Tinh Tinh cô nương khó khăn lắm mới cải tử hoàn sinh, chính là lúc nên ăn mừng, không được giận đâu nhé ta nói cho mà biết, không may mắn đâu!" Miệng tuy nói lời trêu chọc, nhưng Ngô Lương cũng biết đạo lý biết điểm dừng.

Hơn nữa bên cạnh còn có một đám người vây xem, mà Vu Cát lúc này vẫn còn sống chết chưa rõ, liền nhân cơ hội thả Bạch Tinh Tinh ra, lập tức nhảy sang một bên.

May mà Bạch Tinh Tinh không có ý định đuổi đánh hắn, chỉ đỏ

mặt nghiến răng lườm hắn một cái.

Ngô Lương lại đến bên cạnh Vu Cát và Dương Vạn Lý.

Vừa rồi lúc Bạch Tinh Tinh tỉnh lại, Dương Vạn Lý vẫn luôn thực hiện thuật tâm phế phục tô vừa học được cho Vu Cát, lúc này đã đến vòng thứ ba. "Bạch Tinh Tinh đã tỉnh lại, Vu Cát vẫn chưa tỉnh, lẽ nào là vì tuổi già sức yếu, hay là vì thuật tâm phế phục tô của Dương Vạn Lý không đủ tiêu chuẩn?" Ngô Lương biết thời gian không thể kéo dài quá lâu, vốn còn định tự mình ra tay.

Nhưng vừa mới qua, liền nhìn thấy cái miệng già đáng sợ của Vu Cát… Thế là. "Vạn Lý huynh đệ, cố gắng lên, ngươi nhất định có thể làm được." Ngô Lương vỗ vỗ vai Dương Vạn Lý tỏ vẻ đồng cảm, thầm nghĩ hay là mình chỉ làm ép ngực ngoài lồng ngực thôi, dù sao hô hấp nhân tạo thực ra cũng không có gì khó, ai làm cũng như nhau. "Ọe!" Dương Vạn Lý đang trong tâm trạng như đưa đám làm hô hấp nhân tạo cho Vu Cát, cảm nhận được sự "đồng cảm" từ tay Ngô Lương truyền đến, hơi mở mắt ra, sau đó suýt nữa không nhịn được mà nôn ra.

Đúng lúc này. "Hừ…" Cùng với một tiếng thở dài già nua, thân thể Vu Cát hơi run lên hai lần, cũng cuối cùng từ từ mở mắt.

Trong gang tấc!

Bốn mắt nhìn nhau! "Ọe!" "Ọe!" … Vài canh giờ sau. "Ngươi cứu lão phu, lão phu tự nhiên tạ ơn ngươi, cho dù đem cái mạng già này trả lại cho ngươi cũng được." Vu Cát vẫn túm lấy Dương Vạn Lý không buông, vẻ mặt nghiêm túc nói, "Nhưng nói trước, lão phu một lòng hướng đạo, giữ thân như ngọc gần chín mươi năm, nếu vì chuyện này mà mất đi nguyên khí, đến nỗi không thể cầu được đạo quả, lão phu nhất định phải nói chuyện phải quấy với ngươi, ngươi phải chịu toàn bộ trách nhiệm!" "Ngài cứ nói thẳng đi, rốt cuộc ngài

muốn thế nào?" Dương Vạn Lý nhăn mặt cười khổ, hắn không hiểu nổi, lão già này rốt cuộc có suy nghĩ gì, tình cảm là lão tử trải qua "ngàn cay vạn đắng" cứu người còn cứu ra lỗi sao?

Chịu trách nhiệm?

Chịu trách nhiệm gì?

Chẳng lẽ lão tử còn có thể cưới ngài, dưỡng lão tống chung cho ngài chắc?

Nói ra chuyện này cũng phải trách Ngô giáo úy, chuyện này giao cho ai không được, sao cứ nhất quyết chọn ta, rốt cuộc ta đã làm sai cái gì?

Chương 109

"Hừ!

Lão phu còn chưa nghĩ xong, nghĩ xong sẽ nói cho ngươi biết." Vu Cát bĩu môi, vẻ mặt bất mãn nói. "Ọe!" Nhìn thấy cái miệng già này, Dương Vạn Lý lại không nhịn được nôn khan một tiếng, vội vàng chạy đến bên Ngô Lương cầu cứu, "Công tử cứu ta, ta thật sự chịu không nổi nữa rồi, lát nữa ta chắc chắn sẽ từ trên núi này nhảy xuống tự vẫn." "Lão tiên sinh, ta đã giải thích với ngài rồi, ngài không cần phải lo lắng." Ngô Lương cuối cùng cũng ngăn được Vu Cát lại, cười ha hả nói, "Ta giải thích lại một lần nữa, Dương Vạn Lý chỉ là lúc cứu ngài, miệng đối miệng độ cho ngài một ít dương khí, sẽ không vì thế mà làm ngài phá thân mất đi nguyên khí, không ảnh hưởng đến việc cầu đạo quả đâu." "Công tử không biết đó thôi, chuyện này không sợ một vạn chỉ sợ vạn nhất, cho dù lão phu không vì thế mà phá thân, cũng đã không còn trong sạch nữa rồi, e là sẽ bị thiên đạo ghét bỏ." Vu Cát vẫn hùng hồn nói. "Không còn trong sạch nữa rồi…" Đối với cách dùng từ này của Vu Cát, Ngô Lương không còn lời nào để nói.

Im lặng một lát, đành phải phất tay với Dương Vạn Lý, ra hiệu cho hắn đi: "Dương Vạn Lý, ngươi đi triệu tập các huynh đệ lại, thời gian cũng sắp đến rồi, chuẩn bị thử một lần, xuống núi vào mộ vận chuyển đồ vật." ---------- Trước đây, điều Ngô Lương lo lắng nhất chính là sự kiện "hồ Linh hút hồn".

Thậm chí còn từng nghĩ đến việc liệu có thể trong tình huống đảm bảo an toàn, dùng sức người kích thích sự kiện "hồ Linh hút hồn" bùng phát sớm hơn, như vậy có thể đảm bảo trong quá trình trộm mộ sẽ không xảy ra sự cố ngoài ý muốn.

Chỉ tiếc là, thực sự không có khả năng đó.

Mà bây giờ, lượng lớn khí cacbonic dưới đáy hồ Linh đã bùng phát ra ngoài, tiếp theo sẽ bước vào trạng thái yên tĩnh kéo dài mấy chục năm, mối lo này đối với Phường Nhân Quân đã không còn là vấn đề.

Vì vậy, công việc khai quật mộ Hải Hôn Hầu đã có thể chính thức bước vào giai đoạn dốc toàn lực kết thúc.

Tuy nhiên, bây giờ "hồ Linh hút hồn" mới kết thúc được vài canh giờ, quá trình xuống núi vẫn cần phải hết sức cẩn thận.

Đặc biệt là lúc vào mộ Hải Hôn Hầu, càng nên cẩn thận hơn nữa, dù sao nơi càng thấp, càng dễ tích tụ khí cacbonic, huống chi điều kiện thông gió trong mộ còn kém hơn bên ngoài một chút.

Thế là, không lâu sau Dương Vạn Lý đã triệu tập tất cả binh lính Phường Nhân Quân lại.

Ngô Lương lệnh cho các binh sĩ lại một lần nữa đốt đuốc, vừa kiểm tra tình hình không khí dưới núi, vừa cẩn thận đi xuống.

Vừa mới đến dưới sườn núi nơi Bạch Tinh Tinh và Vu Cát đột tử, cảnh tượng đáng sợ nhìn thấy đã khiến những binh lính Phường Nhân Quân đến giờ vẫn chưa rõ chân tướng phải kinh hãi: "Đây là…?" "Tại sao khắp nơi đều là xác chim chết?" "Động vật trong rừng sao cũng chết một cách khó hiểu, các ngươi xem, bên kia dưới gốc cây còn có mấy con sóc chết!" "Rốt cuộc là chuyện gì thế này?!" "…" Lúc này, các binh lính Phường Nhân Quân cuối cùng mới lờ mờ nhận ra vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện đáng sợ gì.

Giống như đột nhiên có một luồng sức mạnh bí ẩn không nhìn thấy, không sờ được xuất hiện, trong nháy mắt đã lấy đi sinh mệnh của tất cả… sinh vật sống trong khu vực này, trong đó bao gồm cả Bạch Tinh Tinh và Vu Cát.

Nếu không phải Ngô Lương kịp thời ra tay cứu giúp, kết cục của hai người họ nhất định cũng sẽ giống như những con chim và động vật này, biến thành một cỗ thi thể lạnh lẽo.

Dù sao, họ vừa mới đi qua chỗ hai con ngựa của Bạch Tinh Tinh và Vu Cát để lại.

Bạch Tinh Tinh và Vu Cát lúc này tuy vẫn còn sống sờ sờ, nhưng hai con ngựa đó lại vĩnh viễn ở lại nơi đó. "…" Nghĩ đến đây, gần như tất cả các binh sĩ đều có chút rùng mình, tất cả đều bất giác nhìn về phía Ngô Lương, nhưng lại không ai dám nhìn thẳng, giống như lúc vào miếu bái tượng thần vậy, đầy kính sợ.

Lúc này Ngô Lương trong lòng họ giống như có một sức mạnh thần thánh mà tất cả phàm nhân chỉ có thể ngước nhìn.

Sức mạnh thần thánh đó có thể khiến người ta cải tử hoàn sinh, tuyệt không phải là thứ mà những phàm nhân như họ có thể đạt tới, chỉ có thể dùng lòng kính sợ để đối đãi.

Tuy nhiên vẫn có vài vị quân quan không kìm được lòng hiếu kỳ lén lút đến bên cạnh Dương Vạn Lý tương đối dễ nói chuyện, hạ thấp giọng lén lút hỏi: "Này này này Dương đô bá, ngoài Điển Vi ra, ở đây chỉ có ngài là thân thiết với Ngô giáo úy nhất, ngài hé lộ chút đi, Ngô giáo úy của chúng ta có phải vốn dĩ không phải người phàm không?" "Sao các ngươi nhìn ra được?" Dương Vạn Lý cũng ghé sát tai thì thầm. "Đây chẳng phải là rõ rành rành sao?

Ngài xem đầy đất thi thể cầm thú, nơi này không lâu trước đây chắc chắn đã gặp phải thiên khiển, Ngô giáo úy bảo chúng ta trốn trên núi mới thoát được một kiếp, ngài nói có thần kỳ không?" một vị quân quan vẻ mặt khoa trương nói, "Nếu là người phàm, sao có thể dự đoán được thiên khiển, lại sao có thể tính ra được địa điểm không bị thiên khiển, sớm chỉ điểm cho chúng ta thoát nạn?" "Ừm… ngươi cũng có

chút đầu óc đấy." Dương Vạn Lý gật gù tán thành. "Còn nữa, nếu là người phàm sao có thể khiến người ta cải tử hoàn sinh?

Đây rõ ràng là tiên thuật!" Lại một vị quân quan khác bổ sung, "Mấy người chúng ta vừa rồi nhìn rõ mồn một, Bạch cô nương và lão đạo sĩ đó lúc được cõng lên đã sớm không còn hơi thở, ba hồn bảy vía chắc chắn đã sớm tiêu tán, nhưng Ngô giáo úy của chúng ta chỉ thi triển một chút thần thông, liền cứng rắn chiêu hồn phách của hai người đó về, như vậy mới khiến hai người đó cải tử hoàn sinh, đây là chuyện người phàm có thể làm được sao?" "Ừm… ngươi nói cũng rất có lý." Dương Vạn Lý tiếp tục gật đầu, vẻ mặt "ngươi đúng là một tiểu quỷ lanh lợi". "Còn nữa còn nữa!" Lại có người tích cực phát biểu, "Dương đô bá, ngài còn nhớ chuyện ngài cứu lão đạo sĩ đó lúc nãy không?

Lúc đó lão đạo sĩ đó quả thực đã chết cứng rồi phải không?" "Lão tử cả đời này không muốn nhớ lại chuyện đó nữa!

Nhưng mà… lúc đó ông ta hơi thở mạch đập đều không còn, tuyệt đối đã là một cỗ thi thể… rốt cuộc ngươi muốn nói gì?" Dương Vạn Lý hơi nhíu mày hỏi. "Lúc đó Dương đô bá làm cho lão đạo sĩ đó nửa ngày, lão đạo sĩ đó đều không có dấu hiệu cải tử hoàn sinh." người này lại chớp mắt vẻ mặt khoa trương nói với mấy người, "Sau đó, cho đến khi Ngô giáo úy đến sau lưng Dương đô bá, chỉ nhẹ nhàng vỗ vai Dương đô bá, lão đạo sĩ đó lập tức tỉnh lại, các ngươi nói đây là chuyện gì?

Chẳng lẽ không phải vì lúc Ngô giáo úy vỗ vai Dương đô bá, đã truyền thần thông qua cơ thể Dương đô bá vào trong người lão đạo sĩ, mới khiến ông ta lập tức cải tử hoàn sinh sao?" "Aiya, sao ta không nghĩ ra điểm này nhỉ?" Nghe vậy, Dương Vạn Lý lập tức vỗ mạnh vào trán, một bộ dạng vén mây mù thấy cầu vồng, "Ta đã nói mà, với thân xác phàm trần này của ta, làm gì có bản lĩnh khiến lão đạo sĩ đó

cải tử hoàn sinh, đây rõ ràng là công lao của Ngô giáo úy, ông ấy chỉ không muốn thể hiện thần thông trước mặt mọi người mà thôi!" Cho nên, nếu lão đạo sĩ đó muốn tìm người chịu trách nhiệm, cũng không nên tìm ta chịu trách nhiệm mới đúng!

Ta lúc đó chẳng qua chỉ là một công cụ, một vật chứa mà thôi!

Người thật sự có thể chịu trách nhiệm với lão đạo sĩ, phải là Ngô giáo úy thân mang thần thông, nếu lát nữa lão đạo sĩ đó lại đến làm phiền ta, ta sẽ nói với ông ta như vậy!

Dương Vạn Lý trước đó không ngừng gật đầu tán thành mấy vị quân quan, không phải là giả vờ lừa họ đâu.

Là một người bản địa cuối thời Đông Hán, thế giới quan của Dương Vạn Lý hoàn toàn giống với những binh lính này, điểm khác biệt duy nhất chỉ là sớm biết được tin đồn về "hồ Linh hút hồn".

Còn "hồ Linh hút hồn" khi nào xuất hiện?

Lại phải đối phó như thế nào hay ở đâu mới có thể tránh được thiên khiển không thể dự đoán này, hắn cũng hoàn toàn không biết gì, chỉ luôn tuân theo mệnh lệnh của Ngô Lương.

Cho nên, trong mắt hắn, Ngô Lương cũng căn bản không phải người phàm, hoàn toàn không cần những người này giúp hắn thần thánh hóa. "Dương đô bá, ngài nói thật cho chúng ta biết." Mấy vị quân quan gật đầu tán thành nửa ngày, sau đó lại cùng nhìn về phía Dương Vạn Lý, vẻ mặt trịnh trọng hỏi, "Lúc đó Ngô giáo úy vỗ vai ngài, thần thông đi qua cơ thể ngài, ngài có cảm giác gì khác thường không… không có ý gì khác, chúng ta chỉ muốn biết thần thông đi qua cơ thể rốt cuộc là cảm giác như thế nào." "Cái này…" Dương Vạn Lý vốn không có cảm giác gì, nhưng nghe mấy vị quân quan nói vậy, dường như lập tức có cảm giác, và càng suy ngẫm càng có cảm giác. "Có!

Chắc chắn là có!" Dương Vạn Lý cẩn thận hồi tưởng, cố gắng hết sức miêu tả cảm giác thần kỳ mà mình "hồi tưởng" lại cho mấy vị quân quan đang chăm chú mong ngóng, "Lúc đó, ta chỉ cảm thấy có một luồng khí ấm từ vai ta chảy vào cơ thể, đó là một cảm giác tê tê dại dại, toàn thân trên dưới không nhịn được run rẩy, nói không nên lời thoải mái…" "Sau đó, tim ta đập rất nhanh, hô hấp cũng nhanh hơn không ít, người cũng bắt đầu nóng lên, không nhịn được muốn rùng mình…" "Cuối cùng, luồng khí ấm đó cuối cùng cũng đi qua người ta một lượt, sau đó 'vút' một tiếng chui vào miệng lão đạo sĩ, lúc đó ta chân mềm nhũn, suýt nữa không đứng vững…" "Đại khái, chính là cảm giác như vậy, ta không có văn hóa, cũng không nói được chi tiết lắm, dù sao cũng gần như vậy, lần sau nếu có chuyện tốt như vậy, các ngươi chủ động xin đi thử là biết, đảm bảo khiến các ngươi sướng đến tận mây xanh." … Không lâu sau, Ngô Lương và mọi người đã đến lối vào mộ Hải Hôn Hầu đã được đào ra.

Đứng ở đây đã có thể nhìn rõ tình hình trong hồ Linh, lúc này trong hồ đã nổi lên một mảng lớn cá chết tôm chết.

Một phần cá chết tôm chết đã bị sóng đẩy lên bờ, còn một phần khác chồng chất ở vùng nước gần bờ hồ, xếp thành một lớp dày… "Hồ Linh hút hồn" đối với sinh vật trong hồ mà nói, không nghi ngờ gì cũng là một trận tai họa diệt vong. "Đây đều là ban thưởng của trời cao, bây giờ ta tuyên bố một tin tốt, mấy ngày gần đây các huynh đệ bữa nào cũng chỉ ăn thịt, bất kể là bơi dưới hồ, bay trên trời, hay là chạy trên đất, mọi người cứ ăn thả ga, muốn ăn bao nhiêu thì ăn bấy nhiêu, muốn ăn gì thì ăn nấy, ăn đến no, ăn đến nôn thì thôi!" Ngô Lương quả quyết tuyên bố một tin tức khiến người ta phấn chấn.

Những động vật này đều chết vì ngộ độc khí cacbonic, bản thân không có độc tính gì, hoàn toàn không ảnh hưởng đến việc ăn uống, vấn đề duy nhất là quá nhiều không dễ bảo quản, cho nên trước khi

thối rữa ăn được bao nhiêu thì ăn bấy nhiêu thôi.

Cũng coi như là tận dụng triệt để. "Ồ!!!" Nghe vậy, các binh lính Phường Nhân Quân tinh thần phấn chấn, đồng thanh hô tốt. "Nhưng bây giờ vẫn phải làm chính sự trước, mời con gà trống to của chúng ta ra, vào mộ trừ tà cho chúng ta." Ngô Lương cười ha hả nói.

Mộ Hải Hôn Hầu trước đây đã thăm dò xong, lúc này điều cần lo lắng chỉ là khí cacbonic trong mộ có vượt quá tiêu chuẩn hay không, vì vậy quá trình thông gió và kiểm tra không khí cũng có thể đơn giản hóa đi rất nhiều.

Đuổi con gà trống to đi trước, những người còn lại cầm đuốc theo sau, chỉ cần không xuất hiện dị thường thì chứng tỏ khí cacbonic vừa tràn vào mộ cũng đã tan đi gần hết, sẽ không còn vấn đề gì nữa.

Cứ như vậy dưới sự dẫn dắt của con gà trống to và Ngô Lương.

Sau khi đi một vòng trong mộ Hải Hôn Hầu, Phường Nhân Quân chính thức vào mộ Hải Hôn Hầu bắt đầu công việc.

Tất nhiên.

Thứ được vận chuyển đầu tiên chắc chắn là hai bộ thẻ tre 《Tề Sử》 và 《Luận Ngữ · Tri Đạo》 mà Ngô Lương đã nhắm trước đó.

Ngô Lương tự mình chỉ huy binh lính buộc hai bộ thẻ tre này lại nguyên vẹn, không thiếu một cuộn nào vận chuyển ra ngoài bảo quản cẩn thận.

Còn vàng trong mộ thất phía tây của chủ quách thất, liền giao cho Điển Vi và Dương Vạn Lý giám sát vận chuyển, vẫn là chiêu bài cũ ở mộ Lương Hiếu Vương, mỗi khối vàng đều khắc số hiệu ghi vào sổ, đảm bảo không thất thoát.

Trong quá trình vận chuyển vàng, Ngô Lương lại một lần nữa quay lại chủ quách thất.

Trước đó sau khi mở quách của Hải Hôn Hầu Lưu Hạ, Ngô Lương tuy đã xem qua di thể và đồ tùy táng bên trong quan tài, nhưng vì động đất đột nhiên xuất hiện, hắn còn chưa kịp xem xét kỹ hơn, càng chưa kịp phục hồi quách lại đã mang theo Bạch Tinh Tinh chạy trốn, vì vậy còn cần phải làm một số công việc dọn dẹp đơn giản.

Trở lại trước quách, Ngô Lương thò đầu nhìn vào trong quan tài. "Hồ Linh hút hồn" không hề gây ảnh hưởng gì đến thi thể của Hải Hôn Hầu Lưu Hạ cũng như đồ tùy táng trong mộ, Ngô Lương lại từ trên xuống dưới xem xét cẩn thận một lần nữa.

Lần này tĩnh tâm xem xét, cũng không phát hiện ra thứ gì đáng để "bảo vệ" lại, như vậy cũng có thể yên tâm phục hồi quách lại.

Ngô Lương cuối cùng lại nhìn một cái, liền chuẩn bị gọi mấy binh sĩ đi cùng làm việc.

Nhưng cũng chính là cái nhìn này. "Đợi một chút!" Bên trong quan tài lại có một chi tiết cực kỳ khó phát hiện đã thu hút sự chú ý của Ngô Lương.

Hải Hôn Hầu Lưu Hạ lúc hạ táng tuy đã mất tư cách sử dụng hoàng trường đề thấu và ngọc y, nhưng tài sản bồi táng của ông ta lại vô cùng phong phú, đặt ở bất kỳ thời đại nào cũng tuyệt đối không phải là người giàu có bình thường.

Nhưng điều khiến người ta nghi ngờ là, tấm lót bên trong quan tài đặt dưới thi thể Lưu Hạ, trông lại cực kỳ không tương xứng với thân phận và đồ tùy táng của ông ta.

Đó hình như… là một tấm vải gai thô ráp và rẻ tiền?

Chi tiết suýt bị bỏ qua này, khiến Ngô Lương cảm thấy vô cùng không thể tưởng tượng nổi.

Điều này giống như một thương nhân giàu có ăn mặc vô cùng tinh

tế, toàn thân trên dưới đều là trang phục đặt may cực kỳ đắt tiền, nhưng chân lại đi một đôi giày Song Tinh Cầu giá mấy chục đồng.

Trông thế nào cũng cho người ta một cảm giác vô cùng không hài hòa.

Ngô Lương cảm thấy, đây chắc không phải là sơ suất.

Bởi vì với thân phận của Hải Hôn Hầu Lưu Hạ, bất kể là ông ta, hay là người nhà của ông ta bình thường đều không có khả năng mặc dùng vải gai, vì vậy ở Tây Hán đang thịnh hành hậu táng, lúc hạ táng xuất hiện sơ suất này khả năng gần như bằng không.

Vậy thì.

Chỉ có một khả năng!

Thứ này có thể không phải là vải gai bình thường, hoặc nói cách khác căn bản không phải là vải gai!

Với suy nghĩ như vậy, Ngô Lương thò tay vào, nhấc một góc của tấm vải này lên dùng ngón tay vê vê.

Hình như quả thực không phải là vải gai bình thường!

Loại vải này tuy thô ráp như vải gai, nhưng trọng lượng lại nhẹ hơn vải gai một chút, và chất cảm cũng hơi khác… Ngô Lương hiện tại đang mặc chính là quần áo vải gai, so sánh ngay tại chỗ rất dễ phân biệt ra. "Vậy đây rốt cuộc là vải gì?" Ngô Lương trong lòng càng thêm nghi hoặc.

Thế là lập tức rút con dao găm cắm sau lưng ra, cắt một miếng rất nhỏ từ tấm vải này.

Hắn tuy không phải là chuyên gia trong lĩnh vực này, không thể phân biệt được những loại vải cực kỳ nhỏ nhặt và hoa mỹ đó, nhưng lại biết một phương pháp thô sơ có thể phân biệt được nguyên liệu

của vải.

Chương 110

Đốt lửa.

Dùng lửa để đốt vải hoặc sợi chỉ, có thể thông qua mùi phát ra khi cháy, khói bốc lên, cũng như tro còn lại sau khi cháy, để đại khái phân biệt được nguyên liệu của vải.

Vải bây giờ không có những loại hoa mỹ như đời sau, một khi phân biệt được loại nguyên liệu, về cơ bản cũng có thể biết được đây rốt cuộc là vải gì.

Kết quả vừa đốt không sao.

Lại xuất hiện một cảnh tượng thần kỳ!

Chỉ thấy mẩu vải đã hơi ngả vàng này không những không bị ngọn đuốc đốt cháy, ngược lại còn giống như biến ảo thuật trong khoảnh khắc biến thành màu trắng tuyết vô cùng tinh khiết? "Đây là?!" Ngô Lương lập tức sững sờ.

Thứ này lẽ nào là trong truyền thuyết —— Hỏa hoán bố?!

Nhiều văn hiến lịch sử của Thiên triều cổ đại đều ghi lại sự tồn tại của "Hỏa hoán bố". 《Sơn Hải Kinh》 nói như thế này: truyền thuyết núi Côn Luân có một ngọn núi lớn bao quanh bởi lửa viêm, trong ngọn núi này sinh trưởng một loại chuột lớn hơn cả bò, nặng ngàn cân, dài hai thước, lông mịn như tơ tằm.

Con chuột này sống trong lửa núi, khi ở trong lửa thì toàn thân đỏ rực, vừa ra ngoài liền biến thành trắng tuyết, khi nó rời khỏi lửa, nếu lập tức dùng nước dội vào, loại chuột này dính nước sẽ chết, nếu lấy lông của nó dệt thành vải làm quần áo, vĩnh viễn không cần giặt giũ, lúc bẩn chỉ cần mang vào lửa đốt một lát, sẽ lập tức sạch sẽ như mới,

vì vậy người ta gọi nó là "Hỏa hoán bố"… ---------- Thậm chí vào thời Tây Kinh, còn có tiểu quốc ở Tây Vực tiến cống "Hỏa hoán bố" cho triều đình Đại Kinh.

Nhưng tấm Hỏa hoán bố được tiến cống lần đó rất nhanh đã không rõ tung tích, đến nỗi vào đầu thời Ngụy Tấn, Tào Phi còn công khai tuyên bố trong sách của mình rằng Hỏa hoán bố căn bản không tồn tại, chỉ là sản phẩm của những lời đồn thổi sai lệch mà thôi.

Theo những gì Ngô Lương biết, thứ này quả thực tồn tại, và ở hậu thế nó đã trở thành một loại vật liệu công nghiệp vô cùng phổ biến.

Tên khoa học của nó là "vải amiăng".

Vải amiăng được dệt từ một loại sợi khoáng chất tự nhiên gọi là sợi amiăng, không chỉ có đặc tính không cháy, mà khi đốt còn có thể loại bỏ vết bẩn trên vải, đồng thời còn có khả năng chống mục, chịu axit, chịu kiềm.

Những đặc tính này khiến vải amiăng có công dụng vô cùng rộng rãi ở hậu thế.

Nhưng việc dùng nó làm quần áo mặc hàng ngày như trong truyền thuyết thì lại là chuyện cực kỳ hiếm thấy.

Nhiều nhất cũng chỉ dùng nó để chế tạo thành trang phục phòng cháy chữa cháy sử dụng trong những tình huống đặc biệt, hơn nữa cũng không thể hoàn toàn dùng vải amiăng, mà cần phải trải qua một loạt công nghệ đặc thù.

Chỉ vì bản thân sợi amiăng đã có hại cho cơ thể.

Trong quá trình khai thác, sản xuất và chế tác, nó sẽ tạo ra rất nhiều bụi mịn, loại bụi này rất dễ gây ung thư da và ung thư phổi.

Ngoài ra, sợi amiăng bản thân nó mảnh, giòn và cứng, là một loại

sợi rất dễ gãy, dù đã qua xử lý cũng không thể thay đổi đặc tính này.

Da người lại vô cùng mỏng manh, nếu mặc quần áo làm từ sợi amiăng, sẽ có rất nhiều sợi nhỏ đâm vào da, rồi gãy và lưu lại bên trong… Lúc nhỏ Ngô Lương từng nghịch ngợm lấy "ngói amiăng" làm đồ chơi và đã có một trải nghiệm bi thảm.

Lúc chơi thì không thấy gì, nhưng khi về đến nhà, toàn thân trên dưới những chỗ tiếp xúc với "ngói amiăng" vừa đau vừa ngứa, thậm chí sưng tấy lên, lúc đó hắn mới biết mình đã sai, cái cảm giác đó… không nhắc tới thì hơn.

Cách nói "Hỏa hoán bố" chính là "vải amiăng" này thực ra không phải là suy đoán của riêng Ngô Lương, mà đã được rất nhiều người từ xưa đến nay kiểm chứng.

Ngay từ thời nhà Nguyên, Thiên triều đã có trình độ kỹ thuật khá cao trong việc khai thác sợi amiăng, dệt và làm sạch vải amiăng.

Và trong các ghi chép của nước ngoài cũng đã đề cập đến nguồn gốc của "Hỏa hoán bố".

Tương truyền rằng ở rìa sa mạc Tây Vực, nằm giữa phương tây bắc và phương bắc, có một vùng đất rộng bằng mười sáu ngày đường.

Trong vùng đất này có nhiều thành trấn, thôn xóm sầm uất, phía bắc của những nơi này có một ngọn núi, trong núi chứa một loại khoáng mạch thần kỳ.

Người dân địa phương dùng loại khoáng này để luyện ra "Hỏa thử". "Hỏa thử" này là cách gọi của người địa phương, không phải là một loài động vật như chúng ta vẫn nghĩ, mà là một thứ được khai thác từ dưới lòng đất.

Phá án rồi!

Đây có lẽ mới chính là nguồn gốc của cách nói "chuột lửa lớn" trong truyền thuyết về "Hỏa hoán bố".

Mặc dù quả thực có thành phần đồn thổi sai lệch, nhưng không thể phủ nhận, Hỏa hoán bố là có thật, chính là được dệt từ sợi khoáng vật, cũng chính là "vải amiăng" mà chúng ta thường thấy ở hậu thế.

Bây giờ nghĩ lại, Hải Hôn Hầu Lưu Hạ dù gì cũng là người đã làm hoàng đế 27 ngày, việc có thể chiếm đoạt "Hỏa hoán bố" mà tiểu quốc Tây Vực tiến cống cho triều đình Đại Kinh làm của riêng cũng là chuyện hoàn toàn hợp lý.

Có lẽ vì vậy mà "Hỏa hoán bố" đã biến mất ở Thiên triều mấy trăm năm?

Đến nỗi Ngụy Văn Đế Tào Phi tương lai cũng cho rằng "Hỏa hoán bố" căn bản không tồn tại, chỉ là một sản phẩm của lời đồn thổi sai lệch? "Emmm… Lấy." Nghĩ tới đây, Ngô Lương lập tức quyết định lấy đi "Hỏa hoán bố" để phòng khi cần dùng.

Dùng nó để may quần áo mặc hàng ngày chắc chắn là không thể, đó không khác gì tự chuốc lấy khổ hình, hắn lại không có xu hướng M.

Nhưng sau này khi trộm mộ khó tránh sẽ gặp phải một số môi trường khắc nghiệt, đặc biệt là khi gặp lửa lớn, cũng có thể tạm thời khoác Hỏa hoán bố lên người để chống đỡ một phen.

Hoặc, còn có thể dùng làm vật liệu chống cháy để chế tạo một vài công cụ nhỏ hữu ích, cho mình và Phường Nhân Quân sử dụng.

Còn về Hải Hôn Hầu Lưu Hạ, ông ta và cả lăng mộ Hải Hôn Hầu rất nhanh sẽ có một cuộc tiếp xúc thân mật với nước, tự nhiên là hoàn toàn không dùng đến loại vật liệu chống cháy này, không cần thiết phải để lại cho ông ta.

Chủ yếu là với năng lực của Ngô Lương, mặc dù rất rõ "Hỏa hoán bố" nên chế tạo thế nào, và công nghệ thời này cũng có thể thực hiện được, nhưng trong tình hình chưa tìm thấy khoáng mạch thì cũng là "chủ phụ tài giỏi khó nấu cơm không gạo".

Dù sao trong thời gian ngắn cũng không thể làm ra được… … Sau khi thu dọn xong mấy bộ cổ tịch và tấm Hỏa hoán bố, rồi ra lệnh cho người đậy lại quan quách của Hải Hôn Hầu Lưu Hạ.

Lại dặn dò Điển Vi và Dương Vạn Lý tiếp tục giám sát việc vận chuyển vàng, Ngô Lương liền dẫn đầu quay về doanh trại trên núi.

Ngoài việc chờ đợi vận chuyển kết thúc để tiến hành lấp lại lăng mộ Hải Hôn Hầu, và tùy theo tình hình thực tế mà thiết lập một vài biện pháp chống trộm nho nhỏ, ở đây cơ bản đã không còn việc của hắn nữa.

Lần này lặn lội đường xa đến khai quật lăng mộ Hải Hôn Hầu, thu hoạch cũng vô cùng khả quan.

Đống vàng và trùng tráp kia không nói, đối với bản thân hắn mà nói, thứ có giá trị hơn lại là bộ <Tề Sử Ký> đã hoàn toàn thất truyền ở hậu thế.

Còn có con ba ba ba chân, Thất Hồn Hương, Hồi Hồn Hương, Hỏa hoán bố… À đúng rồi, còn có "yêu đạo" Vu Cát.

Gã này tuy những thứ khác không ra gì, nhưng thuật Kham dư thì quả là có chút huyền diệu.

Thậm chí lần này sự việc "linh hồ hút hồn" xuất hiện, Ngô Lương còn có chút nghi ngờ nó thực sự có liên quan đến "Bát Sát Hoàng Tuyền" mà Vu Cát đã nói.

Rốt cuộc, "linh hồ hút hồn" không xuất hiện sớm, không xuất hiện muộn, lại cứ nhằm ngay lúc hắn mở quan quách của Hải Hôn Hầu

Lưu Hạ mà xuất hiện.

Thực sự là quá trùng hợp, trùng hợp đến mức khiến người ta không thể không suy nghĩ nhiều.

Hơn nữa, "linh hồ hút hồn" và "Bát Sát Hoàng Tuyền" nói ra đều là sản vật kỳ diệu của tự nhiên, hai sản vật kỳ diệu của tự nhiên ở cùng một chỗ, có chút liên quan không nói rõ được dường như cũng có phần hợp lý.

À đúng rồi, còn nữa!

Một thu hoạch khác chính là, hắn lại lên được "nhị lũy" của Bạch Tinh Tinh.

Emmm… khoảng cách đến tam lũy và bản lũy có vẻ ngày càng gần rồi nhỉ.

Nói ra, hình như lúc thống kê thu hoạch lại lẫn vào thứ gì đó kỳ kỳ quái quái… Dù sao đi nữa, thu hoạch lớn nhất lần này vẫn là bộ <Tề Sử Ký> đã sớm thất truyền ở hậu thế.

Việc phát hiện ra nó không chỉ giúp Ngô Lương hiểu rõ hơn về lịch sử nước Tề trước thời Tần Thủy Hoàng đốt sách chôn nho, mà còn có khả năng giúp mình tìm ra nhiều lăng mộ cần được "bảo hộ" hơn nữa!

Tiếc là hoàn cảnh hiện tại quá loạn, không tiện chỉnh lý cổ tịch, nếu không Ngô Lương bây giờ đã bắt đầu đọc sách thánh hiền rồi. "Thật là càng lúc càng không hiểu nổi tên vô lại này…" Ngồi ở nơi không xa, Bạch Tinh Tinh luôn giả vờ vô tình liếc mắt về phía Ngô Lương, trong lòng không khỏi thầm nghĩ.

Nhiều hành vi của Ngô Lương trong mắt nàng đều có phần mâu thuẫn.

Một tên trộm mộ hám lợi, vào mộ thấy những món ngọc khí quý

giá và lượng lớn vàng bạc lại chẳng có phản ứng gì, ngược lại thường xuyên lộ vẻ vui mừng kinh ngạc trước những thứ kỳ kỳ quái quái.

Ngươi xem hắn bây giờ kìa, cứ đi vòng quanh đống thẻ tre cũ nát không đáng tiền đó mà xoa tay múa chân, một bộ dạng nước miếng sắp chảy ra.

Xin ngươi đấy, ngươi là một tên trộm mộ mà, có thể tôn trọng nghề nghiệp và thân phận của mình một chút không, ít nhất đừng tỏ ra coi vàng ngọc như phân rác được không?

Còn nữa.

Rõ ràng là một tên vô lại giảo hoạt vô sỉ, lại trong tình huống biết rõ có hiểm nguy rình rập, lại để toàn bộ binh lính của mình ở nơi an toàn nhất, còn mình thì thân chinh đi đầu.

Kẻ giảo hoạt vô sỉ không phải nên trốn ở phía sau, lúc liều mạng thì để người khác lên, lúc lĩnh công thì mình mới nhảy ra sao?

Quan trọng nhất là, Bạch Tinh Tinh lúc này cũng không hiểu Ngô Lương rốt cuộc xem mình là người thế nào?

Nàng đã nghe kể lại toàn bộ sự việc xảy ra sau khi mình ngất đi… Một tên vô lại luôn lấy việc trêu chọc mình làm vui, vậy mà lúc mình ngất đi lại như biến thành một người khác, không chỉ gần như phát cuồng dọa cho đám binh lính đến thở mạnh cũng không dám, còn quả quyết mạo hiểm quay lại nơi nguy hiểm để cứu mình.

Nhưng khi mình khó khăn lắm mới tỉnh lại, gã này trong nháy mắt lại biến thành một tên vô lại triệt để, tiếp tục tìm mọi cách chiếm tiện nghi của mình… Nghĩ đến những điều này, Bạch Tinh Tinh bất giác đưa tay lên, ngón tay ngọc ngà khẽ lướt qua đôi môi hồng.

Nơi này bây giờ vẫn còn cảm thấy hơi nóng, cũng không biết gã

này lúc cứu mình đã dùng thần thông gì. "Vô lại!" Bạch Tinh Tinh khẽ hừ một tiếng rồi quay mặt đi, dứt khoát không nhìn Ngô Lương nữa, nhưng trong lòng vẫn đang suy tư rốt cuộc Ngô Lương là một tên… vô lại như thế nào! … Vài canh giờ sau, vàng trong lăng mộ Hải Hôn Hầu đã được vận chuyển hết lên núi.

Ngô Lương lại xuống núi một chuyến, tự mình chỉ huy binh lính triển khai công việc lấp lại lăng mộ, tiện thể còn cho người đào một con mương rất sâu giữa lăng mộ và linh hồ.

Hắn định dùng nước nhấn chìm lăng mộ Hải Hôn Hầu.

Ở hậu thế, lăng mộ Hải Hôn Hầu chính vì bị nước nhấn chìm hoàn toàn nên mới có thể bảo tồn tốt nhiều văn vật, đồng thời dập tắt ý định của rất nhiều kẻ trộm mộ.

Vì vậy bây giờ, Ngô Lương định nhấn chìm lăng mộ Hải Hôn Hầu trước thời hạn.

Tục ngữ nói gần núi ăn núi, gần sông ăn sông mà, lăng mộ Hải Hôn Hầu cách linh hồ gần như vậy, vừa hay có thể tận dụng nước trong linh hồ.

Hơn nữa vì lăng mộ Hải Hôn Hầu có chính môn và giếng cạn hai lối vào, hai lối vào này lại một cao một thấp, không giống như những lăng mộ bịt kín thông thường, rất dễ dàng có thể khiến nước hồ tràn vào và lấp đầy, mà không vì không khí không thoát ra được tạo thành môi trường mộ thất một nửa là nước một nửa là không khí.

Môi trường nửa nước nửa không khí đó không có tác dụng bảo vệ gì cả, chỉ làm tăng tốc độ oxy hóa ăn mòn văn vật.

Đương nhiên, mộ vẫn phải bịt kín, chỉ cần có nước chảy vào là được, nếu không một số văn vật có thể nổi trên mặt nước bên trong sẽ có khả năng theo nước trôi ra ngoài.

Chương 111

Cuối cùng lấp lại cái giếng cạn có tác dụng thoát khí, mà mực nước của linh hồ lại cao hơn lăng mộ Hải Hôn Hầu nằm dưới lòng đất không ít, một lăng mộ kín hoàn toàn bị nước nhấn chìm liền hoàn thành.

Dự án này tự nhiên vẫn cần vài ngày mới hoàn thành.

Nhưng Ngô Lương không vội.

Mấy ngày này vừa hay để cho binh lính Phường Nhân Quân ăn ngon mấy bữa thịt mà trời ban.

Tiện thể còn phải phái người đến thành trấn gần đó mua thêm một ít ngựa và xe ngựa, dùng để vận chuyển vàng và trùng tráp thu hoạch được lần này, việc này cũng cần vài ngày thời gian.

Thấy việc Phường Nhân Quân đang làm, Vu Cát, người vẫn luôn cho rằng Ngô Lương đến đây để tế tổ dời mộ, cuối cùng cũng ý thức được có vấn đề, nhăn mặt già nua đến bên Ngô Lương hỏi: "Công tử, lão phu tuy không có thủ đoạn thông thiên như công tử, nhưng xin thứ cho lão phu nói thẳng, công tử trông không giống đến đây để tế tổ dời mộ." Đây chẳng phải là chuyện rõ như ban ngày sao?

Nếu là tế tổ dời mộ, thi thể của tổ tiên vẫn còn nằm trong mộ, đây là dời cái nỗi gì? "Vậy lão tiên sinh thấy ta đến đây làm gì?" Ngô Lương sớm đã biết nhất định sẽ bại lộ, cũng không cảm thấy bất ngờ, chỉ cười ha hả hỏi lại. "Khó nói, nói là trộm mộ đi, công tử lại không mang đi hết những thứ đáng tiền trong mộ, nhưng nói không phải trộm mộ đi, công tử lại lấy đi vàng bên trong… Do đó lão phu có chút không hiểu được mục đích thực sự của công tử." Vu Cát nghĩ một lát rồi nói.

Cũng không biết trong lòng ông ta thật sự nghĩ như vậy, hay là cố ý chừa cho mình một đường lui, để tránh Ngô Lương cho rằng bị phát hiện bí mật mà nảy sinh ý định giết người diệt khẩu.

Nào ngờ nghe những lời này, Ngô Lương lại đột nhiên trở nên thẳng thắn, lại cười cười nói thẳng: "Không giấu gì lão tiên sinh, chúng ta chính là những tên trộm mộ đến đây trộm mộ, còn phải đa tạ lão tiên sinh trước đó đã thi triển thuật Kham dư chỉ điểm vị trí mộ huyệt cho ta." "Xin công tử yên tâm, miệng của lão phu xưa nay rất kín, tuyệt đối sẽ không đi ra ngoài nói lung tung." Vu Cát hiển nhiên không ngờ Ngô Lương lại thẳng thắn như vậy, đầu tiên là sững sờ một chút, tiếp đó liền tỏ thái độ. "Ta đã dám nói ra, liền không lo lão tiên sinh nói ra ngoài." Ngô Lương lại cười nói, "Nhưng phải tạm thời làm phiền lão tiên sinh một chút, đợi chúng ta an toàn trở về, tự nhiên sẽ không làm khó lão tiên sinh, không biết ý lão tiên sinh thế nào?" Thực ra hắn căn bản không định tha cho Vu Cát.

Đương nhiên, không phải là muốn diệt khẩu ông ta, mà là muốn thu nạp ông ta vào Phường Nhân Quân để mình sử dụng, thuật Kham dư của ông ta thực sự quá hữu dụng, nhân tài hiếm có như vậy tuyệt đối không thể dễ dàng bỏ qua. "Lão phu có lựa chọn sao?" Vu Cát hỏi. "Không có." Ngô Lương càng thẳng thắn hơn lắc đầu. "Ha ha ha, vừa hay lão phu cũng không có ý định rời đi, công tử vừa có thể xem bói thiên mệnh, lại có thể dự đoán cát hung, càng có thể khiến người chết đi sống lại, từng việc từng việc này đều là lão phu tận mắt chứng kiến, công tử nhất định là người mới đắc đạo quả, lão phu một lòng hướng đạo, có thể được công tử chỉ điểm chính là tạo hóa lớn lao, sao lại có lý do rời đi chứ?" Vu Cát lại đột nhiên cười lớn, trong đôi mắt già nua lóe lên một tia giảo hoạt, hành lễ nói, "Nếu công tử không chê, lão phu nguyện ở chỗ công tử kiếm miếng cơm ăn, sau này cũng có thể tùy thời thỉnh giáo công tử, như vậy… công tử tự có thể không

cần lo lắng lão phu ra ngoài nói lung tung nữa." Uy hiếp!

Đây tuy không phải là uy hiếp trắng trợn, nhưng cũng là uy hiếp đã bày ra trên mặt bàn.

Hóa ra con cáo già này căn bản không phải đến để thăm dò Ngô Lương, ông ta e rằng sớm đã đoán ra mục đích Ngô Lương đến đây, chỉ là muốn dùng điều này làm "uy hiếp" để gia nhập Phường Nhân Quân.

Còn về mục đích, tự nhiên là sau khi thấy được thần thông của Ngô Lương, đã tin chắc hắn là người thân mang đạo quả… muốn học những phương thuật lợi hại hơn của hắn.

Nếu không, con cáo già này cũng không ít tâm cơ, sao lại ngốc đến mức cố ý chạy đến trước mặt Ngô Lương để hỏi, mà không tìm cơ hội lén lút bỏ đi, đây chẳng phải là tự chui đầu vào rọ sao?

Nhưng điều này lại đúng ý của Ngô Lương.

Một con cáo già và một con cáo nhỏ mỗi người một ý.

Cuối cùng lại dùng cách này để đạt được một sự đồng thuận mà mỗi bên đều hài lòng!

Bây giờ, Ngô Lương đã đang nghĩ nên giao chiếc nhẫn nào cho Vu Cát mới là thích hợp nhất… … Tuy nhiên việc này cũng không gấp, có thể mài giũa thêm một chút về năng lực và động cơ thực sự của Vu Cát, đến lúc đó hãy quyết định.

Mà lần này biểu hiện của Dương Vạn Lý lại khiến Ngô Lương khá hài lòng, về mặt thăm dò tin tức là một tay cừ khôi, về mặt năng lực chấp hành cũng khá tốt, sau này có thể xem như tâm phúc mà yên tâm sử dụng.

Thế là, "Lão tiên sinh còn không chê con thuyền rách này của ta, ta lại sao có thể từ chối chứ?" Ngô Lương cười ha hả nói, "Nhưng xấu

hay đẹp cũng cần nói trước, con thuyền này của ta không phải muốn lên thì lên muốn xuống thì xuống, lão tiên sinh tốt nhất nên nghĩ cho kỹ rồi hãy quyết định." "Công tử trước đó đã chịu mở lời chỉ điểm cho lão phu, lần này lại cứu mạng lão phu, e rằng sớm đã xem lão phu là người trên thuyền rồi, bây giờ hà tất phải lạt mềm buộc chặt?" Vu Cát cũng nhếch mép cười nói. "Ha ha ha…" Nói đến đây, hai người đột nhiên nhìn nhau cười lớn.

Tất cả đều không cần nói ra lời. … Tiếp theo mọi thứ đều đi vào quỹ đạo.

Vài ngày sau, công việc kết thúc của lăng mộ Hải Hôn Hầu đã hoàn thành viên mãn, Dương Vạn Lý cũng từ quận Dự Chương mua về đủ ngựa và xe ngựa.

Sau khi binh lính Phường Nhân Quân chất toàn bộ những gì thu được trong chuyến đi này lên xe, đoàn người lại một lần nữa giả dạng thành gia tộc di chuyển về phương bắc, men theo con đường lúc đến tiến về phía Duyện Châu.

Cứ như vậy đi được nửa tháng, Ngô Lương ước tính thời gian.

Lúc đến vì không quen đường, lại không có gánh nặng gì nên đi đi dừng dừng, mất khoảng gần một tháng rưỡi mới đến được quận Dự Chương.

Nay trở về tuy mang theo không ít đồ, nhưng lại có đủ ngựa và xe ngựa hỗ trợ, tốc độ di chuyển ngược lại nhanh hơn không ít.

Vì vậy, nếu không có gì bất ngờ, khoảng nửa tháng nữa là có thể trở về Quyên Thành.

Tính ra đến Quyên Thành vừa hay kịp đón Tết.

Tuy nhiên triều Hán còn chưa có cách nói "Xuân tiết", lúc này đón năm mới gọi là "qua Tam triêu".

Rất nhiều tập tục của hậu thế đều bắt nguồn từ thời này, các mục đại khái bao gồm quét dọn, tế trời, tế tổ, chúc Tết, v.v., người làm chủ gia đình như hắn còn phải chuẩn bị một ít "tiền áp tuế" cho con cháu.

Nhưng "tiền áp tuế" lúc này không phải là tiền thật, mà là một số đồng tiền kỷ niệm có khắc những lời chúc tốt lành, chủ yếu là để lấy may, không giống như hậu thế ngay cả việc cho "tiền áp tuế" cũng trở thành một phương tiện để so bì và nịnh nọt lãnh đạo, ý nghĩa đã bị bóp méo. "Lần này trở về, nhân dịp năm mới sẽ cử hành kê lễ cho các 'mỹ nhân' đã trưởng thành, cũng để các 'mỹ nhân' vui vẻ, tìm được cảm giác như ở nhà tại chỗ của ta." Ngồi trên xe ngựa, Ngô Lương lên kế hoạch cho những việc sau khi trở về.

Nói ra, qua năm mới thì khoảng cách đến lúc Bảo Nhu hoàn toàn trưởng thành cũng không còn mấy ngày nữa… Emmm… nghĩ đến trong lòng còn có chút kích động nhỉ.

Đang nghĩ như vậy thì, "Ngô Hữu Tài, lần này ngươi mang về nhiều vàng như vậy, tất nhiên lại lập được đại công, sau khi trở về định để Tào Mạnh Đức thưởng cho ngươi thế nào?" Bạch Tinh Tinh trong đầu nhỏ không biết lại nghĩ đến cái gì, đột nhiên hỏi một vấn đề không nên là nàng suy nghĩ. "Nàng hỏi cái này làm gì?" Ngô Lương hoàn hồn, ngẩng đầu hỏi. "Chỉ là tiện miệng hỏi thôi, ngươi không trả lời cũng không sao." Bạch Tinh Tinh quay đầu đi, nhìn khung cảnh đang dần lùi về phía sau bên ngoài xe ngựa, nhàn nhạt nói.

Chiếc xe ngựa này do Điển Vi điều khiển, trong xe chỉ có Ngô Lương và Bạch Tinh Tinh hai người, nói gì cũng không sợ người không liên quan nghe thấy. "Công lao lập quá nhiều cũng không phải chuyện tốt gì a…" Ngô Lương trầm ngâm một lát, cười một cách đầy ẩn ý, nói, "Nhưng nói đến ban thưởng, quan chức của ta trong thời gian ngắn chắc là không có cách nào thăng tiến nữa, những phần thưởng khác cũng đã thưởng qua rồi, Tào lão bản e rằng cũng sẽ vì

chuyện này mà khó xử, cho nên ta quyết định nhân cơ hội này tranh thủ một ít phúc lợi cho huynh đệ Phường Nhân Quân, một là không để Tào lão bản cảm thấy nợ ta, hai là còn có thể khiến Tào lão bản cảm thấy ta đang thay ông ta thu phục lòng người, như vậy chuyện này mới có thể viên mãn." "Tào Mạnh Đức mà biết ngươi nghĩ cho ông ta như vậy, nhất định sẽ vô cùng cảm động." Bạch Tinh Tinh liếc hắn một cái, có chút khinh bỉ nói.

Nịnh bợ đến trình độ này, cũng là hiếm thấy trên đời, dù sao Bạch Tinh Tinh trước đây chưa từng thấy qua người nào ranh ma như vậy.

Ngô Lương chỉ thản nhiên cười một tiếng, tiếp đó lại nói một cách rất nhảy cóc: "Sau đó, ta muốn xin Tào lão bản điều về Trần Lưu, đi quá gần với Tào lão bản và gia quyến của ông ta cũng không phải chuyện tốt gì, cho nên có thể giữ khoảng cách thì cứ giữ khoảng cách đi, hơn nữa, căn nhà của ta ở Trần Lưu lớn như vậy, ở thoải mái hơn nhiều." "Lớn bao nhiêu?" Bạch Tinh Tinh bất giác hỏi. "Ít nhất cũng lớn gấp ba lần căn nhà hiện tại ở Quyên Thành, hơn nữa ta còn tự tay trồng một ít hoa cỏ trong nhà, bây giờ chắc đã chết cóng rồi, nhưng đợi qua Tam triêu, chắc sẽ lại nảy mầm." Ngô Lương hì hì cười nói, "Nói đến Tam triêu, Tinh Tinh cô nương, nàng rời nhà đã được một thời gian, bây giờ có nhớ nhà không?" "Tuy có nhớ, nhưng là người Tùy Châu, Tùy Hầu Châu còn quan trọng hơn cả nhà." Ánh mắt Bạch Tinh Tinh hơi ảm đạm một chút, nhưng rất nhanh lại phấn chấn trở lại, có chút tự an ủi nói. "Nói cũng phải, thực ra ngoài Tùy Hầu Châu ra, trên người ta còn có hai viên châu nữa, Tinh Tinh cô nương nếu như đem hai viên châu này cũng cùng nhau bảo vệ, cũng có thể vơi đi một ít nỗi nhớ nhà." Ngô Lương cười gian, cười như một con sói đuôi to. "Vô lại!" Không ngờ lần này Bạch Tinh Tinh lại nghe hiểu, lập tức mặt đẹp ửng hồng mắng một tiếng, quay ánh mắt đi nơi khác không thèm để ý đến hắn nữa.

Ngay lúc này, "Địch tập!

Địch tập!" "Có kẻ xấu chặn đường!" "Chuẩn bị chiến đấu!" Đoàn quân Phường Nhân Quân vốn đang âm thầm đi đường bỗng nhiên náo loạn, bên ngoài xe ngựa theo đó truyền đến tiếng vó ngựa hỗn loạn, còn có tiếng la hét của nhiều người, không khí nhẹ nhàng thoải mái trong nháy mắt tan biến.

Ngay sau đó Dương Vạn Lý đã chạy tới, đứng bên ngoài xe ngựa lớn tiếng báo cáo: "Gia chủ, không hay rồi!

Một đám mã tặc chặn chúng ta lại, e rằng kẻ đến không thiện!" "Có bao nhiêu người?" Ngô Lương đã ra khỏi xe ngựa, vừa đưa mắt quan sát vừa hỏi. "Ước chừng có hơn ba trăm người, tạm thời chưa rõ là bộ khúc của ai, thuộc hạ đi nói chuyện với kẻ cầm đầu của chúng!" Dương Vạn Lý lại vội vàng chắp tay nói. "Không cần, hay là để ta tự mình đi." Ngô Lương đứng trên xe ngựa đã quan sát gần như xong.

Đám người chặn họ lại không giương cờ hiệu, nhưng nhìn trang phục và trang bị vô cùng lộn xộn, cùng với tình hình bố trận, chắc cũng không phải là quân đội chính quy gì, ngược lại giống như một đám ô hợp tạm thời tụ tập lại.

Tuy nhiên số người quả thực đã vượt quá ba trăm.

Tục ngữ nói song quyền nan địch tứ thủ, nếu thật sự đánh nhau, Phường Nhân Quân chỉ có hơn một trăm người chưa chắc đã chiếm được lợi thế, hơn nữa hiện nay Phường Nhân Quân mang theo không ít vật tư, chạy cũng chắc chắn không chạy thoát được.

Cứ như vậy đến trước trận, Ngô Lương cười ha hả chắp tay thi lễ với kẻ cầm đầu đang cưỡi ngựa, cười ha hả nói: "Vị tướng quân này, chúng ta lên bắc đầu thân đi ngang qua quý địa, không cẩn thận làm phiền sự thanh tịnh của tướng quân, ở đây xin bồi tội với tướng quân, không biết tướng quân có thể thông cảm một chút, cho chúng ta đi qua

không?" Kẻ cầm đầu trên ngựa này tuy thân hình khá cao lớn, nhưng lại có một đôi mắt tam giác cực kỳ không cân đối.

Thấy Ngô Lương đến nói chuyện, người này lập tức giơ thanh đại đao trong tay, liếc nhìn mười mấy chiếc xe ngựa được Phường Nhân Quân bảo vệ, nói đầy ẩn ý: "Ta chịu cho các ngươi qua, nhưng đám huynh đệ này của ta chưa chắc đã chịu!" "Dễ nói dễ nói, ta nguyện kết một thiện duyên với tướng quân, chỉ là không biết tôn danh đại tính của tướng quân là gì." Ngô Lương tiếp tục cười ha hả dò hỏi. "Bớt nói nhảm!

Thương thiên đã chết, Hoàng thiên sẽ lập!" Kẻ cầm đầu đó lập tức trợn đôi mắt tam giác, chỉ vào chiếc khăn đầu trên đầu mình quát: "Ngươi nếu muốn toàn thân rút lui, thì để lại những chiếc xe ngựa và ngựa đó, mau chóng dẫn người rời đi, bản Cừ soái không làm khó ngươi, có lẽ sau này thiên hạ đại cát, bản Cừ soái còn có thể ghi cho ngươi một công, nếu không… hừ!" Ta đi?

Lại là tàn dư của quân Hoàng Cân?

Ngô Lương lập tức sững sờ, nếu không phải kẻ cầm đầu này nói quá rõ ràng, hắn thật sự không nhìn ra miếng khăn đầu đã bẩn không ra hình thù gì kia lại là màu vàng.

Nghĩ vậy, Ngô Lương bất giác quay đầu lại nhìn Vu Cát vừa mới ló đầu ra khỏi xe ngựa.

Lão tiên sinh, đây đều là đồ tử đồ tôn của ông đó, không ra gặp mặt một lần sao? … "Lại đây, lại đây, lão tiên sinh, đến phía trước đi." Thấy Vu Cát nhìn tình hình một cái rồi dường như lại muốn rụt vào xe ngựa, Ngô Lương dứt khoát vẫy tay với ông ta. "…" Khuôn mặt già nua của Vu Cát lập tức nhăn lại.

Nhưng cũng không dám trái ý Ngô Lương, cứng rắn từ trên xe ngựa xuống, lại một mặt không tình nguyện đi tới, chắp tay với Ngô

Lương nói, "Công tử có việc gì?" "Cũng không có việc gì, chỉ là giới thiệu một người quen cho ông nhận thức." Ngô Lương cười ha hả chỉ vào kẻ cầm đầu mắt tam giác đang cưỡi trên con tuấn mã, "Ông đoán xem hắn là ai?" "Cái này… lão phu không biết." Vu Cát lắc đầu. "Ngươi rốt cuộc đang giở trò gì!" Thấy Ngô Lương nghe lời mình xong, không những không lập tức vứt bỏ vũ khí đầu hàng, ngược lại còn gọi một lão già gần như nửa thân đã vào quan tài đến đây đố chữ, kẻ cầm đầu mắt tam giác kia tỏ vẻ không vui, lớn tiếng quát. "Hử?!" Điển Vi chẳng nể nang gì hắn.

Vừa thấy người này dám lớn tiếng với Ngô Lương, Điển Vi lập tức tiến lên một bước trừng mắt nhìn, hai cây xẻng công binh gác trước mặt, khí thế trên người trong nháy mắt tỏa ra dọa cho con ngựa của kẻ cầm đầu mắt tam giác kia cũng bất giác hí lên một tiếng, lùi về sau hai bước.

Vốn dĩ binh khí của Điển Vi là hai cây đại đao, đương nhiên không phải binh khí tốt gì, chỉ là đao cụ bình thường mà binh lính được trang bị.

Mà trong lịch sử ghi lại, binh khí của ông ta là một đôi song kích nặng tám mươi cân.

Lúc đó ông ta đã là đô úy thân cận của Tào lão bản, nghĩ rằng đôi song kích này hẳn là Tào lão bản sau này mới ban cho ông ta.

Nay đổi thành đôi xẻng công binh, tuy nhìn có chút không hài hòa, nhưng phải biết xẻng công binh của Ngô Lương cũng được làm bằng thép tinh, tuy không dám nói sắc bén đến đâu, nhưng độ bền chắc cũng sánh ngang với binh khí mà nhiều võ tướng mới có tư cách sử dụng.

Vì vậy Ngô Lương không hề nghi ngờ, nếu như kẻ cầm đầu mắt tam giác này dám manh động, Điển Vi liền có thể lập tức xông vào xẻng bay đầu gã này xuống làm bóng đá.

Nhưng đây không phải là kết quả mà Ngô Lương hy vọng thấy.

Hắn không phải là không nỡ giết chết tên cầm đầu mắt tam giác này, cũng không phải thương xót những binh lính quân Hoàng Cân kia, hắn là đang lo cho mình và Phường Nhân Quân… Hiện nay quân địch đông gấp ba lần Phường Nhân Quân, nếu đánh nhau thật, thắng bại vẫn còn là một ẩn số lớn.

Chương 112

Cho dù cuối cùng Phường Nhân Quân có thể thắng, e rằng cũng là thắng thảm.

Đến lúc đó, ngoài việc phải xử lý thi thể binh lính tử trận, còn phải cứu chữa binh lính bị thương, như vậy e rằng sẽ không có nhân lực để tiếp tục vận chuyển thu hoạch của chuyến trộm mộ này mà đi đường, chỉ có thể thả bồ câu đưa tin về Quyên Thành cầu viện, sự việc cũng sẽ trở nên phiền phức hơn rất nhiều… "Ngươi muốn thế nào?

Chẳng lẽ còn muốn chống lại ta sao?!" Tên cầm đầu mắt tam giác bị Điển Vi làm kinh động ngựa, trong lòng cũng có chút chột dạ.

Nhưng nhìn đám đông người ngựa sau lưng, hắn lại lập tức có thêm dũng khí, liền chỉ thanh đại đao trong tay vào Điển Vi, trợn mắt chất vấn. "Ấy da, bình tĩnh, dĩ hòa vi quý." Ngô Lương đúng lúc ra làm người hòa giải, lại chắp tay với kẻ cầm đầu mắt tam giác, cười tươi nói, "Vị tướng quân này, ta gọi vị lão tiên sinh này đến, chủ yếu là muốn giới thiệu cho tướng quân, để tránh chúng ta hiểu lầm nhau, người nhà đánh người nhà thì không hay rồi." "Người nhà?" Kẻ cầm đầu mắt tam giác kia lập tức lộ vẻ nghi ngờ. "Tướng quân có biết vị lão tiên sinh này là ai không?" Ngô Lương lại cười hỏi. "Ông ta không nhận ra ta, ta làm sao nhận ra ông ta?" Kẻ cầm đầu mắt tam giác liếc nhìn Vu Cát một cái, lập tức lớn tiếng quát, "Ta cũng không cần nhận ra ông ta, ta chỉ hỏi ngươi một câu, ngươi hàng hay không hàng?

Nếu hàng thì vứt lại xe ngựa và ngựa, dẫn người của ngươi mau chóng rời đi, nếu không hàng, ta sẽ dùng binh khí trong tay nói chuyện với ngươi!" "Đừng, đừng, có gì từ từ nói mà." Ngô Lương tiếp tục

cười làm lành, "Hàng là chắc chắn phải hàng rồi, ta nào dám chống lại tướng quân?

Nhưng trước đó, ta phải giới thiệu vị lão tiên sinh này cho tướng quân, tướng quân nếu muốn thành tựu đại nghiệp, vị lão tiên sinh này vô cùng quan trọng." Tên vô lại này, chắc chắn lại muốn giở trò gì đây… Bạch Tinh Tinh ở không xa thấy bộ dạng này của Ngô Lương, trong lòng đã nảy sinh nghi ngờ.

Mang theo suy nghĩ này, Bạch Tinh Tinh càng cẩn thận quan sát Ngô Lương hơn.

Cứ như vậy nhìn từ trên xuống dưới một lượt, nàng cuối cùng phát hiện ra một chi tiết: không biết từ lúc nào, trong tay Ngô Lương đã có thêm một cái bình sứ nhỏ đã mở nắp.

Cái bình sứ nhỏ đó rất quen mắt!

Bạch Tinh Tinh trong nháy mắt hiểu ra, lúc này Ngô Lương đang đứng ở đầu gió, còn kẻ cầm đầu và quân Hoàng Cân thì đứng ở cuối gió… Quả nhiên!

Gã này từ trước đến nay chưa bao giờ thật thà, hắn càng tỏ ra yếu thế với ngươi, càng nói lời ngon tiếng ngọt với ngươi, ngươi càng phải đề phòng hắn, nếu không nhất định sẽ trúng kế của hắn. "Ồ?

Ngươi nói đi." Thấy Ngô Lương tỏ rõ ý định đầu hàng, kẻ cầm đầu mắt tam giác trong lòng tự nhiên mừng thầm, ngược lại có hứng thú nghe Ngô Lương giới thiệu. "Thương thiên dĩ tử, Hoàng thiên đương lập.

Tuế tại Giáp Tý, thiên hạ đại cát!" Ngô Lương cười cười, lắc đầu ngâm nga, "Quân Hoàng Cân tin vào Thái Bình Đạo của thiên hạ thái bình, Thái Bình Đạo tuy do Thiên Công tướng quân Trương Giác sáng lập, nhưng tướng quân có biết, cương lĩnh <Thái Bình Thanh Lĩnh

Kinh> của Thái Bình Đạo lại do ai sáng lập không?" "Tự nhiên biết, là do thần nhân trên trời sáng lập!" Kẻ cầm đầu mắt tam giác chắp tay hướng lên trời nói. "Không sai!

Vậy tướng quân có biết, rốt cuộc là ai đã đích thân gặp thần nhân trên trời, và là ai đã từ thần nhân đó cầu được <Thái Bình Thanh Lĩnh Kinh>?" Ngô Lương lại hỏi. "Cái này…" Kẻ cầm đầu mắt tam giác cuối cùng cũng bị làm khó, cau mày lại, "Chẳng lẽ là ông ta?" "Chính là vậy!" Ngô Lương gật đầu mạnh, cuối cùng mới dìu Vu Cát ra giới thiệu một cách long trọng, "Vị lão tiên sinh này năm xưa không chỉ gặp được thần nhân, từ thần nhân đó cầu được <Thái Bình Thanh Lĩnh Kinh>, mà còn theo thần nhân tu hành nhiều năm, học được rất nhiều phương thuật thần kỳ… Từ khi Thiên Công tướng quân Trương Giác cưỡi hạc về tây, quân Hoàng Cân dần suy yếu, nhưng nếu tướng quân được người này tương trợ, liền có thể trở thành Thiên Công tướng quân tiếp theo, không chỉ có thể trả lại cho thiên hạ một thời thái bình thịnh thế, tướng quân cũng có thể bách bệnh bất xâm, trường sinh bất lão!" "…" Nghe những lời này, chính Vu Cát cũng có chút ngơ ngác, còn có chút lâng lâng.

Lão phu thật sự lợi hại như vậy sao?

Vì sao chính lão phu lại không biết gì cả?

Nhưng… lời này nói ra cũng có chút đạo lý, năm xưa Trương Giác kia từ chỗ lão phu nhận được <Thái Bình Thanh Lĩnh Kinh>, lại qua cầu rút ván tự xưng Thiên Công tướng quân, không hề nghĩ đến việc cung phụng lão phu để sống sung sướng, đây có lẽ mới là nguyên nhân chính khiến Trương Giác chết sớm, quân Hoàng Cân không thành việc lớn.

Kẻ bạc tình bạc nghĩa như vậy, sao có thể không bị báo ứng?

Chắc chắn là như vậy!

Hừ! "Ồ?

Ngươi nói vị lão tiên sinh này học được rất nhiều phương thuật thần kỳ, làm sao mà biết?" Nghe lời của Ngô Lương, kẻ cầm đầu mắt tam giác lập tức nảy sinh không ít hứng thú với Vu Cát, ngay cả cách xưng hô cũng trở nên tôn trọng hơn một chút, nhưng lại không dễ dàng tin tưởng. "Cái này có gì khó?" Ngô Lương lập tức cười với Vu Cát, "Lão tiên sinh, ông cứ miễn cưỡng lộ ra một lần thần thông, nuốt một thanh đao cho vị tướng quân này xem!" Vừa nghe những lời này, tròng mắt của Vu Cát suýt nữa thì lồi cả ra ngoài.

Ngươi chê lão phu sống lâu quá thì cứ nói thẳng, hà tất phải vòng vo tam quốc làm gì!

Lão phu mà nuốt được đao, người đầu tiên lão nuốt sống chính là ngươi, cho ngươi biết thế nào là thần thông!

Lại nói, nhắc đến thần thông, mẹ nó chứ, ngươi còn biết nhiều thần thông hơn lão phu, sao không thấy ngươi nuốt cái xẻng công binh cho mọi người xem thử?! "Phụt!" Bạch Tinh Tinh đã không nhịn được mà bật cười.

Đúng là một tên vô lại!

Nàng lớn từng này rồi mà chưa từng thấy ai quái đản đến vậy, rõ ràng là một cảnh đối đầu căng thẳng nghiêm túc giữa hai quân, sao cứ đến tay hắn là lại biến chất ngay lập tức, khiến người biết nội tình không thể nhịn cười. "?!" Thế nhưng trong khoảnh khắc này, bất luận là binh sĩ Phường Nhân Quân hay quân Khăn Vàng đều chấn động tinh thần, vẻ mặt đầy mong đợi nhìn về phía Vu Cát.

Bọn họ tin vào quỷ thần, cũng tin vào phương thuật, nhưng phương thuật thần kỳ có thể nuốt đao này thì vẫn là lần đầu nghe thấy, càng đừng nói là được tận mắt chứng kiến.

Nếu hôm nay có may mắn được thấy, sau này chắc chắn có thể khoác lác cả đời. "Lão tiên sinh, ngài cứ làm một cái đi, mọi người đều đang nhìn kia kìa, nếu ngài không làm, e rằng bọn họ sẽ cho là ta đang nói bậy, không tin thần thông của ngài nữa đó." Ngô Lương nhẹ nhàng khuyên nhủ. "Làm cái con mẹ ngươi…" Vu Cát thầm chửi thề trong lòng, nhưng lại không thể trực tiếp mắng ra, đành phải giả vờ nhìn một vòng, vẻ mặt tiếc nuối lắc đầu nói: "Lão phu cũng muốn thể hiện thần thông, nhưng không có đao a." Phường Nhân Quân vì để che giấu thân phận, ai nấy đều chỉ mang theo xẻng công binh.

Món đồ này tuy trông chỉ như một nông cụ có hình thù kỳ quái, nhưng nếu thật sự đánh trận thì cũng có thể dùng làm vũ khí. "Dùng của ta!

Đao của ta đủ lớn!" Chỉ nghe một tiếng "keng", một thanh đại đao đã cắm phập xuống đất ngay trước mặt Vu Cát, nghe tiếng cũng phải nặng đến một hai mươi cân… Lại chính là tên cầm đầu mắt tam giác kia vì muốn xem trò hay mà chủ động cho mượn.

Gã này bị Ngô Lương lừa phỉnh mấy câu, đến mức thả lỏng cảnh giác, cho rằng việc Ngô Lương đầu hàng đã là chuyện chắc như đinh đóng cột.

Huống hồ, phe bọn họ đông người thế mạnh, chưa chắc đã cần đến cừ soái như gã phải tự mình ra tay… "Dùng cái tổ cha ngươi!" Vu Cát lại chửi thầm trong lòng, hận không thể dùng nếp nhăn trên mặt để kẹp chết tên cầm đầu mắt tam giác và Ngô Lương.

Trớ trêu thay, lúc này trong đám quân Khăn Vàng không biết ai nóng lòng đã hét lên một tiếng: "Làm một cái!" Thế là. "Làm một cái!" "Làm một cái!" "Làm một cái!" "…" Binh sĩ hai bên vậy mà lại nhao nhao hưởng ứng, vừa vỗ tay rất có nhịp điệu, vừa hô hào rất đều, thoáng chốc khiến Ngô Lương có cảm giác như đang ở hiện trường

một buổi hòa nhạc lưu diễn nào đó ở hậu thế. "Tổ tông nhà các ngươi!" Vu Cát thật sự sắp không nhịn được mà chửi thành tiếng, nhưng may là đã sống đến từng này tuổi, vẫn có chút năng lực tự chủ, cuối cùng vẫn kiên nhẫn nói với tên cầm đầu mắt tam giác kia: "Vị tướng quân này, thanh đại đao của ngươi nặng quá, nếu lão phu nuốt vào thì không lấy ra được đâu, ngươi đừng có hối hận đó." "Không hối hận, không cần lão tiên sinh bồi thường." Tên cầm đầu mắt tam giác hào phóng xua tay. "A…" Vu Cát cuối cùng cũng hết cách, đành phải oán hận trừng mắt nhìn Ngô Lương, bày ra bộ dạng heo chết không sợ nước sôi, không nói thêm lời nào.

Thôi kệ, lão phu đem cái mạng già này đặt ở đây cho các ngươi.

Các ngươi thích chơi thế nào thì chơi, lão phu không hầu nữa.

Lão phu không tin, lão diễn không được mà ngươi có thể lừa được đám quân Khăn Vàng này, cùng lắm thì chết chung, xem ai hời hơn ai. "Lão tiên sinh sao còn chưa nuốt đao?

Hay là các ngươi đang trêu đùa ta?" Thấy Vu Cát mãi không cầm đao, tên cầm đầu mắt tam giác lại nhíu mày, có chút không vui nói. "Không dám, không dám." Ngô Lương cảm thấy thời gian cũng sắp đủ rồi, mà cũng không thể kéo dài thêm được nữa, vội vàng tươi cười nói: "Chắc là lão tiên sinh hôm nay khẩu vị không tốt, không ăn nổi thứ lớn như vậy.

Nhưng tướng quân không cần nghi ngờ, lão tiên sinh còn có một môn tiên thuật lợi hại hơn, gọi là Hấp Hồn Đại Pháp.

Tiên thuật này thì lợi hại lắm, đúng như tên gọi, chỉ cần thi triển một chút pháp thuật là có thể hút đi ba hồn bảy vía của người sống, người mà mất hồn vía thì không sống nổi nữa, ngài nói có lợi hại không?" "Nếu có tiên thuật như vậy, chẳng phải là thiên hạ vô địch sao?" Tên cầm đầu mắt tam giác ngẩn ra, tiên thuật này lợi hại hơn trò

nuốt đao nhiều.

Nhưng rất nhanh gã đã nhận ra vấn đề, trừng mắt quát: "Ngươi quả nhiên đang trêu đùa ta, nếu ông ta thật sự biết tiên thuật này, ngươi cần gì phải đầu hàng ta, sao không dùng tiên thuật đó hút đi ba hồn bảy vía của ta đi?" Cuối cùng cũng bị vạch trần rồi… Nhưng "Thất Hồn Hương" sao còn chưa phát huy tác dụng?

Theo lý mà nói, lúc trước trong mộ thất, Vu Cát và Điển Vi chỉ đứng gần một chút, hít vào mấy hơi là đã ngã xuống đất không thể động đậy.

Bây giờ tuy không phải trong phòng kín, nhưng gió cứ thổi "Thất Hồn Hương" về phía quân Khăn Vàng, cũng đã qua một lúc rồi, dù tệ thế nào cũng phải hít đủ liều lượng rồi chứ… Dù không phải tất cả, thì ít nhất cũng phải có mấy chục người xuất hiện triệu chứng rồi chứ, sao vẫn chưa có động tĩnh gì?

Ngô Lương trong lòng có chút lo lắng.

Nếu lúc này có người bắt đầu bị ngất đi, thì sẽ ứng với "tiên thuật" của Vu Cát, không thể không khiến đám quân Khăn Vàng này tin vào tà thuật.

Dù vẫn không lừa được, thì chỉ cần giải quyết được mấy chục kẻ địch trong chốc lát, áp lực của Phường Nhân Quân khi đánh nhau cũng sẽ giảm đi không ít, hắn sẽ nhân cơ hội này lập tức hạ lệnh tấn công, đánh cho chúng một trận bất ngờ! "Không không không, tướng quân hiểu lầm rồi, lão tiên sinh chỉ là lòng dạ từ bi, không muốn dễ dàng đoạt mạng người, huống hồ tướng quân và các vị binh sĩ đều là người nhà, vì vậy mới không nỡ hạ độc thủ, tấm lòng khổ tâm này xin tướng quân hãy lượng thứ." Ngô Lương vẫn cười hì hì nói bậy, nhưng trong lòng biết rõ đã không thể kéo dài thêm được nữa.

Chẳng lẽ "Thất Hồn Hương" trong hoàn cảnh này không có tác

dụng sao?

Nếu vậy, e rằng chỉ có thể liều mạng đối đầu trực diện… Ngô Lương đã âm thầm chuẩn bị, chỉ cần tên cầm đầu mắt tam giác này lại tỏ ra một chút địch ý, hắn sẽ lập tức hạ lệnh ra tay trước để giành lợi thế, ít nhất là phối hợp với Điển Vi bắt sống tên cầm đầu này trước!

Đúng như câu nói bắt giặc phải bắt vua trước.

Chỉ cần bắt được gã, quân Khăn Vàng sẽ phải ném chuột sợ vỡ bình!

Cùng lúc đó. "Bớt nói nhảm đi!

Ta đã nghe đủ lời nói bậy của ngươi rồi, cho ngươi cơ hội cuối cùng, hoặc là ngươi lập tức bảo người của ngươi hạ vũ khí đầu hàng, hoặc là ta…" Tên cầm đầu mắt tam giác cuối cùng cũng mất hết kiên nhẫn, trên mặt hiện lên một tia sát khí nồng đậm, nhưng lời còn chưa nói hết thì đột nhiên dừng lại.

Ngay sau đó, trước mặt mọi người. "Bịch!" Tên cầm đầu mắt tam giác đột nhiên cứng đờ người, như một pho tượng rồi ngã nhào khỏi ngựa.

Mà không chỉ một mình gã.

Phía sau gã cũng có mấy chục người xuất hiện tình huống tương tự, hoặc là toàn thân cứng đờ ngã từ trên ngựa xuống, hoặc là đang đứng yên thì ngửa mặt ngã lăn ra đất! --- Thấy cảnh tượng thần kỳ đột nhiên xuất hiện này, khung cảnh vốn đang ồn ào lập tức im phăng phắc, bất kể là Phường Nhân Quân hay quân Khăn Vàng, ai nấy đều trừng lớn hai mắt.

Đương nhiên, cũng bao gồm cả những người đã ngã xuống đất.

Không còn nghi ngờ gì nữa, Ngô Lương vừa mới nhắc đến "Hấp

Hồn Đại Pháp" của Vu Cát, liền có nhiều người ngã xuống đất một cách khó hiểu, điều này tự nhiên khiến mọi người liên hệ hai việc này lại với nhau.

Một người chỉ đứng trước mặt ngươi, không đánh không mắng không tiếp xúc, trong nháy mắt đã hút đi ba hồn bảy vía của ngươi, biến ngươi thành một cái xác không hồn… Còn có chuyện gì kinh khủng hơn thế nữa không?!

Trong khoảnh khắc này, tất cả mọi người đều tin vào tà thuật của Vu Cát, trong mắt đều lộ vẻ kính sợ.

Chương 113

Toàn trường chỉ có Ngô Lương, Điển Vi, Bạch Tinh Tinh và Vu Cát, bốn người đã từng chứng kiến "Thất Hồn Hương", mới biết rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

Mà Điển Vi và Vu Cát vẫn chưa chú ý đến cái bình sứ nhỏ mà Ngô Lương giấu trong tay lén mở ra, tạm thời chỉ là suy đoán.

Trong lúc mọi người còn đang kinh ngạc. "Bịch!

Bịch!

Bịch! …" Trong đám quân Khăn Vàng lại có thêm mấy chục người nữa ngã xuống, trông giống như hiệu ứng domino, đó là do "Thất Hồn Hương" vẫn đang theo chiều gió phát huy tác dụng.

Trong mắt những người không biết sự thật, chỉ trong nháy mắt, đã có gần trăm người bị Vu Cát "hút đi ba hồn bảy vía"!

Quân Khăn Vàng đã có người mặt lộ vẻ kinh hãi, theo bản năng muốn bỏ chạy. "Xem ra, Thất Hồn Hương này chỉ có tác dụng với người, đối với động vật như ngựa thì hoàn toàn vô hiệu, là do cấu tạo cơ thể của hai loài khác nhau sao?" Ngô Lương lại thầm tổng kết đặc điểm của "Thất Hồn Hương" trong lòng.

Đối với hắn, đây lại là một lần thử nghiệm vô cùng quan trọng, có thể giúp hắn xác định được nên sử dụng "Thất Hồn Hương" trong tình huống nào, hoàn cảnh nào, để dùng nó vào chỗ thích hợp nhất.

Nhưng trước mắt, vẫn phải giải quyết vấn đề trước mắt đã.

Thế là. "Các ngươi ngu muội vô tri, lão thần tiên bị mạo phạm mới thi triển tiên thuật, nếu không phải ngài từ bi nương tay, các ngươi không ai sống nổi!" Ngô Lương lập tức gân cổ hét lớn với quân

Khăn Vàng: "Những người còn lại nếu không muốn bỏ mạng ở đây, lập tức hạ vũ khí quỳ xuống nhận tội, nếu không đừng trách lão thần tiên không nể tình, hút hết ba hồn bảy vía của các ngươi!" Nói xong, Ngô Lương lại quay đầu quát Phường Nhân Quân: "Huynh đệ còn chờ gì nữa, vì lão thần tiên chính pháp, nếu có kẻ nào dám phản kháng, lập tức chém giết để bảo vệ thần uy của lão thần tiên!" "Theo ta xung trận địch!" Điển Vi là người phản ứng đầu tiên, xách hai cây xẻng công binh xông về phía quân Khăn Vàng. "Huynh đệ, xông lên!" Dương Vạn Lý và các quân quan khác cũng phản ứng không chậm, lập tức hét lớn, dẫn theo đám binh sĩ Phường Nhân Quân còn đang có chút mơ hồ không hiểu chuyện gì xảy ra xông tới.

Kết quả không ngờ vừa thấy thế trận này. "Lão thần tiên tha mạng, ta nguyện quy hàng!" "Xin lão thần tiên giơ cao đánh khẽ, chúng ta biết sai rồi, không dám tái phạm nữa!" "Ta hàng, ta hàng, đừng hút hồn phách của ta!" "Con lạy lão thần tiên…" Gần hai trăm quân Khăn Vàng còn lại vậy mà đồng loạt vứt bỏ vũ khí trong tay, tuy không được ngay ngắn cho lắm, nhưng tất cả đều đã quỳ rạp xuống đất.

Ngay cả một số quân Khăn Vàng lúc trước định bỏ trốn cũng không dám chạy nữa, quỳ xuống đầu hàng.

Bọn họ thật sự không dám chạy, ai mà biết pháp thuật của lão thần tiên rốt cuộc có nguyên lý gì, phạm vi ảnh hưởng lớn đến đâu, nếu chạy loạn mà chọc giận lão thần tiên nữa, e rằng người tiếp theo bị hút hồn phách chính là mình.

Huống hồ, những quân Khăn Vàng vốn đứng ở phía sau đều là binh lính cấp thấp.

Bọn họ không có ngựa, chỉ có thể dựa vào hai chân để chạy, đối mặt với số lượng ngựa khá đầy đủ của Phường Nhân Quân, dù muốn

chạy cũng chắc chắn không chạy xa được.

Đằng nào cũng chết, có lẽ đầu hàng ngay lập tức còn có một tia hy vọng sống sót. "Cái này…" Điển Vi, Dương Vạn Lý cùng binh sĩ Phường Nhân Quân xông đến trước trận, thấy cảnh này thì ngẩn ra, theo bản năng quay đầu nhìn Ngô Lương.

Nếu là hai quân đối đầu, thấy máu xông vào chém giết còn có chút máu lửa.

Nhưng quân Khăn Vàng trước mắt lúc này đã quỳ rạp xuống đất đầu hàng, chẳng khác nào đấm vào không khí, nếu còn xông vào chém giết thì chính là tàn sát đơn phương, vậy nên… giết hay không giết? "Trước tiên thu vũ khí và ngựa!

Sau đó trói tay những kẻ hung đồ dám mạo phạm lão thần tiên này lại, xử trí ra sao toàn quyền do lão thần tiên định đoạt!" Ngô Lương lớn tiếng quát, tiếp đó để đề phòng có người vì sợ hãi mà nảy sinh ý định phản kháng, lại cố ý bổ sung một câu: "Nhưng lão thần tiên lòng dạ từ bi, chỉ cần bọn họ đủ thành tâm với lão thần tiên, chắc lão thần tiên cũng sẽ không làm khó bọn họ, không chừng sau đó còn chỉ cho họ một con đường sáng!" "Rõ!" Điển Vi và những người khác nghe lệnh, lập tức chia làm hai bộ phận.

Một bộ phận xông vào trận địch thu ngựa và vũ khí, bộ phận còn lại quay về lấy dây thừng.

Thực ra mỗi lần xuất chinh, Phường Nhân Quân đều mang theo khá nhiều dây thừng, vốn là để tùy cơ ứng biến khi đối mặt với các loại tình huống và hoàn cảnh khác nhau, bây giờ dùng để trói tay những người này cũng đủ.

Mà đám binh sĩ quân Khăn Vàng vốn đã rắn mất đầu, sau khi nghe lời Ngô Lương nói, ngược lại còn nảy sinh chút kỳ vọng vào "con đường sáng", ai nấy đều cúi đầu thấp hơn, dường như sợ lão thần tiên

không cảm nhận được thành ý của bọn họ.

Vì vậy đối mặt với binh sĩ Phường Nhân Quân, bọn họ cũng rất ngoan ngoãn.

Đừng nói là phản kháng, thậm chí còn có người chủ động phối hợp, để Phường Nhân Quân trói mình thuận tay hơn một chút, cũng là để lão thần tiên nhìn thấy. "Thật là quá vô lại, ta còn muốn thay đám quân Khăn Vàng này đánh hắn một trận…" Thấy cảnh tượng hòa hợp đột ngột này, Bạch Tinh Tinh đã mắt chữ A mồm chữ O, bất giác lại bất bình thay cho quân Khăn Vàng.

Dù nàng chưa từng ra chiến trường, nhưng sinh ra trong thời loạn thế này cũng không tránh khỏi việc nghe nói về nhiều trận chiến.

Lấy nhiều thắng ít, lấy yếu thắng mạnh, lấy khéo thắng vụng… những loại chiến sự này luôn là một trong những chủ đề được mọi người bàn tán sôi nổi nhất sau bữa ăn, trong những trận chiến đó thường sẽ nổi bật lên một vị tướng lĩnh anh dũng thiện chiến, cơ trí hơn người, khiến người ta không thể không ngưỡng mộ và khâm phục.

Nhưng trận chiến như trước mắt đây… đừng nói là từng nghe, ngay cả nghĩ Bạch Tinh Tinh cũng chưa từng nghĩ đến.

Hơn ba trăm người đối đầu với một trăm người, không một người bị thương, không một người chết, thậm chí còn chưa hề động thủ, hơn ba trăm người kia đã đồng loạt đầu hàng, thậm chí còn phải thành tâm thành ý quỳ xuống đất nhận tội.

Đây quả thực là một trận thắng không thể tưởng tượng nổi… Theo lý mà nói, một trận thắng như vậy đáng lẽ phải được ghi vào sử sách, dù quy mô có nhỏ đến đâu cũng đáng được ca ngợi.

Nhưng một khi biết được sự thật, trận chiến này lại không thể coi

là trận chiến nữa, chỉ có thể coi là một trò hề do một kẻ gian trá vô sỉ nào đó một tay dàn dựng.

Bạch Tinh Tinh bất giác nghĩ đến cảnh ngộ của Bạch gia bọn họ.

Lúc đó bọn họ cũng đối đầu với Phường Nhân Quân, điểm khác biệt duy nhất là khi đó chiến lực của Phường Nhân Quân mạnh hơn Thủ Mộ Nhân bọn họ không ít… nhưng kết quả lại giống nhau, hai bên căn bản không hề đánh nhau.

Cuối cùng cũng chỉ dựa vào ba câu hai lời của Ngô Lương, Thủ Mộ Nhân bọn họ không những để tên vô lại này tiến vào mộ thất thật sự, lấy đi viên Tùy Hầu Châu quý giá nhất.

Lúc rời đi, ấn tượng của trên dưới Thủ Mộ Nhân đối với tên vô lại này lại còn không tệ… Thậm chí ngay cả phụ thân nàng, khi nàng quyết định làm Tùy Châu Nhân, cũng luôn miệng dặn dò: "Người này tuy lập trường khác với chúng ta, nhưng cũng coi như có chút lương tri và chừng mực, nếu là người khác, có lẽ ta thà chết cũng không đồng ý cho con đi làm Tùy Châu Nhân, nhưng nếu là người này, có lẽ sẽ đồng ý… Hắn hẳn sẽ không làm khó con, càng không sỉ nhục con, chỉ là con từ nhỏ được nuông chiều nên có chút kiêu căng, khi đi theo người này, cần phải thường xuyên thu liễm tính tình, đừng để hắn khó xử, đừng để người ta xem thường gia giáo của người Bạch gia chúng ta, biết chưa?" Bây giờ nghĩ lại chuyện của Bạch gia, Bạch Tinh Tinh đột nhiên cảm thấy có vấn đề, tuy vẫn không hiểu rõ vấn đề rốt cuộc nằm ở đâu, nhưng với cảnh ngộ gần như y hệt của quân Khăn Vàng, nàng lại có cảm giác cả gia tộc đều bị tên vô lại này lừa gạt và trêu đùa! "Cái này…" Vu Cát lúc này cũng có chút mơ màng, còn có chút lâng lâng.

Nghe Ngô Lương lúc trước một tiếng "lão thần tiên", hai tiếng "lão thần tiên", nhìn đám binh sĩ quân Khăn Vàng thành kính phủ phục

không ngừng bái lạy trước mặt, lão già này lại có cảm giác như ở một thế giới khác.

Người sống trên đời, tóm lại cũng không ngoài bốn loại tham dục "danh, lợi, quyền, sắc".

Vu Cát không ham quyền, nếu không năm đó khi Trương Giác khởi nghĩa, dù không tôn ông ta làm đầu, ông ta cũng hoàn toàn có thể nhân cơ hội tranh thủ một số đặc quyền cho mình, thậm chí mượn thế dựng lên một lá cờ khác, chứ không phải là hoàn toàn không tham gia.

Vu Cát cũng không ham sắc, người ham sắc không thể làm lão đồng tử gần chín mươi tuổi.

Về phần lợi… quyền và lợi gần như không thể tách rời, có quyền thì coi như có lợi, mà Vu Cát đã không ham quyền, đối với lợi tự nhiên cũng không có nhu cầu cấp thiết như vậy.

Vậy nên, thứ ông ta ham nhất chính là danh.

Hoặc có thể nói, thứ ông ta muốn là cảm giác được người khác tôn kính và sùng bái, cái gọi là một lòng hướng đạo, cũng chẳng qua chỉ là một phương tiện để thỏa mãn loại tham dục này mà thôi.

Chỉ cần thành thần tiên, thế gian ai dám không tôn kính ông ta, ai sẽ không sùng bái ông ta?

Nhớ lại trong lịch sử, sở dĩ ông ta bị tiểu bá vương Tôn Sách giết chết, cũng chẳng qua là quả đắng do ham danh mà ra.

Nếu lúc đó tình cờ gặp Tôn Sách, thấy tân khách của Tôn Sách đều đến bái kiến mình, ông ta có thể lập tức hạ mình xuống chủ động bái kiến Tôn Sách, cho Tôn Sách đủ mặt mũi, chứ không phải làm ra vẻ cao ngạo để thể hiện mình cao hơn người khác, có lẽ Tôn Sách đã không giết ông ta.

Tóm lại, Vu Cát rất hưởng thụ cảm giác hiện tại.

Mặc dù ông ta biết rõ hơn bất kỳ ai ở đây về cái gọi là "Hấp Hồn Đại Pháp" rốt cuộc là chuyện gì… Đồng thời, ông ta cũng ngày càng thích Ngô Lương hơn.

Ông ta thật không ngờ, Ngô Lương lại nhường cho ông ta một chuyện tốt như vậy, trực tiếp gán cho ông ta thân phận "lão thần tiên", khiến nhiều người như vậy sinh lòng tôn kính và sùng bái ông ta.

Tốt!

Tốt lắm!

Ta mà có tài ăn nói như công tử, chẳng phải đã sớm sống thành "lão thần tiên" rồi sao?

Nhưng bây giờ cũng không muộn.

Xem ra công tử không mấy hứng thú với việc làm "thần tiên", vậy lão phu miễn cưỡng làm thay cậu ta vậy… Dù tệ đến đâu, cũng có thể học được chút tài ăn nói từ công tử, sau này lão phu tự mình làm "thần tiên" cũng sẽ thuận tay hơn. … Một khắc sau.

Vũ khí và ngựa của quân Khăn Vàng đã bị thu hết, hai tay của mọi người cũng đều bị trói lại, mấy chục người nối thành một sợi dây dài, muốn chạy cũng không chạy được, càng đừng nói đến chuyện phản kháng. "Lão thần tiên, có thể xin ngài thu thần thông, tạm thời trả lại hồn phách cho người này được không, ta có mấy lời muốn hỏi hắn." Ngô Lương nháy mắt với Vu Cát, cười hì hì chỉ vào tên cầm đầu mắt tam giác đang ngã trên đất nói. "Thiện tai!" Vu Cát lúc này đã ra vẻ, bộ dạng cao nhân gật đầu nhẹ. "Đa tạ lão thần tiên khai ân." Ngô Lương lúc này mới thuận thế đi đến bên cạnh tên cầm đầu mắt tam giác, đem "Hồi Hồn Hương" giấu trong lòng bàn tay hươ nhẹ trước mặt gã.

Thân thể của tên cầm đầu mắt tam giác đột nhiên run lên một cái, hít mạnh một hơi, cuối cùng cũng khôi phục lại được một chút khả

năng hành động. "'Hấp Hồn Đại Pháp' của lão thần tiên, không biết tướng quân cảm thấy thế nào?" Ngô Lương nhếch miệng cười. "Hừ…" Tên cầm đầu mắt tam giác gắng sức ngồi dậy từ dưới đất, lúc này mới phát hiện hai tay mình đã bị trói chặt, còn nối với những người bên cạnh, sắc mặt lập tức trở nên khó coi.

Gã dù có vắt óc suy nghĩ cũng không ngờ, mình dẫn hơn ba trăm người đến cướp bóc, vậy mà còn chưa kịp động thủ đã bị hơn một trăm người của đối phương bắt sống, mà lại là bắt sống toàn bộ, chuyện này mà nói ra ngoài đúng là trò cười cho thiên hạ.

Nhưng gã lại không thể không thừa nhận, "Hấp Hồn Đại Pháp" này quả thực đáng sợ.

Gã thậm chí còn không có thời gian phản ứng, đã bất tri bất giác mất đi tri giác, tiên thuật vô địch như vậy há là phàm nhân có thể chống lại?

Thế là. "Hừ!

Có thể bại dưới tiên thuật của lão thần tiên, Ôn Viễn ta đời này cũng đáng!" Tên cầm đầu mắt tam giác ưỡn ngực, vẻ mặt ngạo nghễ lớn tiếng nói.

Thế mà cũng đáng sao?

Ta còn thấy không đáng thay cho ngươi nữa… Ngô Lương có chút cạn lời nhìn gã trai thẳng này, thật không biết nên châm chọc thế nào, đành phải chắp tay nói: "Hóa ra tướng quân họ Ôn tên Viễn à, hân hạnh hân hạnh." "Hôm nay đã bị ngươi bắt, muốn giết muốn xẻ tùy ngươi, nhưng trước khi động thủ có thể đáp ứng ta một yêu cầu không, các huynh đệ của ta chưa hề làm hại người của ngươi, càng chưa mạo phạm lão thần tiên, xin hãy cho bọn họ một con đường sống." Ôn Viễn tiếp tục ưỡn cổ lớn tiếng nói.

Cái điệu bộ này, không biết còn tưởng gã vừa đánh thắng trận, trước mặt ta mà cũng dám ra vẻ hảo hán? "Ôn Viễn tướng quân, nói đến tùng xẻo, ta từng nghe qua một loại hình phạt thần kỳ, hình phạt này có thể rửa sạch mọi tội nghiệt trên người một người, nhẹ nhàng đến nhẹ nhàng đi, không mang theo một vệt mây nào." Ngô Lương thấy gã này khá có khí phách, liền cười mỉm nói: "Hình phạt này gọi là lăng trì, chỉ cần cắt trên người tướng quân đúng 3600 nhát đao, mọi việc tướng quân làm trước đây đều có thể xóa bỏ, Ôn Viễn tướng quân đã có khí tiết như vậy, ta thật sự vô cùng bội phục, bất luận thế nào cũng phải tiễn Ôn Viễn tướng quân đi một cách sạch sẽ…" "Công tử có gì từ từ nói!

Thực ra ta cũng chưa làm hại người của công tử, càng chưa mạo phạm lão thần tiên, cũng xin hãy cho ta một con đường sống!" Không đợi Ngô Lương nói hết lời, sắc mặt Ôn Viễn lại thay đổi, lập tức phủ phục xuống đất cầu xin.

Chương 114

Đây mới là thái độ mà tù binh nên có chứ.

Ngô Lương lúc này mới hài lòng mỉm cười, nghiêm mặt hỏi: "Bây giờ ta hỏi ngươi, ngươi từng là quân Khăn Vàng khởi nghĩa ở đâu?" "Tiểu nhân vốn là bộ tướng dưới trướng cừ soái Ngô Hằng ở Dương Châu, sau khi Ngô Hằng cừ soái bại trận, ta liền dẫn binh sĩ dưới trướng một mạch chạy về phía tây đến đây." Ôn Viễn vội vàng ngẩng đầu, thành thật đáp. --- Chuyện này hẳn là thật.

Theo Ngô Lương biết, trong lịch sử quân Khăn Vàng ở quận Hội Kê, Dương Châu quả thực có một cừ soái tên là Ngô Hằng, thời trẻ bị Lưu Tán, người sau này trở thành Tả tướng quân của Đông Ngô, chém chết dưới ngựa. "Hiện tại các ngươi có bao nhiêu binh mã?" Ngô Lương gật đầu, lại hỏi. "Lúc chạy trốn còn có gần nghìn người, đáng tiếc sau đó có một số người đi lạc, lại có một số người làm lính đào ngũ, bây giờ chỉ còn lại hơn ba trăm người này…" Ôn Viễn có chút lúng túng nói. "Đây là lần đầu tiên các ngươi ra ngoài chặn đường cướp bóc?

Ngươi tốt nhất nên trả lời thành thật, lão thần tiên có thể đọc thấu tâm tư của ngươi, nếu ngươi có nửa câu nói dối, mỗi một chữ ta sẽ cắt trên người ngươi một nhát đao." Ngô Lương rút thanh chủy thủ bằng đồng ra, cười như không cười nói. "Tiểu nhân không dám!" Nhìn thanh chủy thủ bằng đồng sáng loáng trong tay Ngô Lương, Ôn Viễn nuốt nước bọt, vội vàng nói: "Chúng ta ẩn náu trong núi này gần nửa năm, cứ cách một thời gian hết lương thực, ta lại dẫn người ra ngoài cướp bóc một phen, tính cả lần này thì chắc là đã làm chín lần rồi, mỗi lần ra ngoài đều chuyên chọn các đoàn thương buôn mang theo vật tư và các gia tộc di cư để ra tay, vì vậy vừa rồi thám tử của ta phát

hiện các ngài, thấy các ngài có nhiều xe ngựa, còn tưởng gặp được con cừu béo, kết quả không ngờ… ai." Nói đến đây, Ôn Viễn thở dài, tiếp tục nói: "Trước đây những đoàn thương buôn và gia tộc kia, ta chỉ cần mở miệng dọa vài câu, đối phương thấy chúng ta đông người thế mạnh liền lập tức vứt bỏ vật tư chạy tán loạn, không ngờ công tử can đảm hơn người, lại có lão thần tiên trợ trận, không những không hề sợ chúng ta, mà còn chỉ dùng chút thủ đoạn đã bắt sống toàn bộ chúng ta, tiểu nhân nếu biết công tử và lão thần tiên có bản lĩnh này, thà chết cũng không dám đến gây sự với công tử." "Bớt nịnh nọt đi, luận về tài tâng bốc, bản lĩnh của ngươi còn chưa đủ đâu." Ngô Lương rất có tự giác mà bĩu môi, nói: "Nói như vậy, lần này các ngươi lại là vì vật tư cướp được đã dùng hết, nên mới ra ngoài tìm mục tiêu?" "Cũng không phải, mấy ngày trước chúng ta mới cướp được một đoàn thương buôn khá béo bở, thu được không ít vật tư, nếu tiết kiệm một chút dùng hai tháng chắc không thành vấn đề, thế nào cũng cầm cự được đến mùa xuân." Ôn Viễn lại lắc đầu, mặt mày khổ sở nói: "Chẳng phải là thấy đội ngũ của công tử có nhiều xe ngựa hơn, chắc vật tư đi theo cũng phong phú hơn, nên mới nảy lòng tham, muốn kiếm thêm một mẻ để mọi người sống dư dả hơn một chút sao?" "Ừm… tham lam là tội lỗi nguyên thủy a." Ngô Lương rất tán thành gật đầu nói: "Câu hỏi cuối cùng, nơi ẩn náu hiện tại của các ngươi ở đâu?" "Công tử hỏi việc này làm gì?" Ôn Viễn có chút không hiểu. "Ta hỏi ngươi hay ngươi hỏi ta!" Ngô Lương lập tức trừng mắt lộ hung quang, nhưng rất nhanh lại dịu đi, cười nói: "Yên tâm, đương nhiên là đưa các ngươi về, chẳng lẽ muốn ta trói các ngươi ở đây, chờ phủ nha đến bắt người?" "Thật sao?!" Ôn Viễn lập tức vẻ mặt vui mừng, vội vàng cảm tạ: "Đa tạ công tử khai ân, xin công tử lưu lại địa chỉ và danh tính, chúng ta sau này nếu có thể đông sơn tái khởi, nhất định không dám quên đại ân đại đức của công tử, nhất định sẽ có báo đáp!" "Miễn đi, trả lời câu hỏi của ta đi." Ngô Lương xua tay nói.

"Ngay trong thung lũng bên kia, chúng ta lợi dụng địa hình xây dựng một doanh trại đơn sơ, tuy không phải là nơi tốt đẹp gì, nhưng cũng có thể che mưa chắn gió tạm thời trốn tránh truy bắt." Ôn Viễn vội vàng nói: "Đến trại rồi, xin công tử nhất định ở lại vài ngày, cũng để chúng ta làm tròn bổn phận chủ nhà, bày tỏ chút lòng biết ơn với công tử và lão thần tiên." "Dẫn đường đi." Ngô Lương cười một cách không rõ ý kiến. "Được thôi!" Ôn Viễn đứng dậy, gọi những binh sĩ quân Khăn Vàng bị trói cùng mình, xếp thành nhiều hàng dài như rắn, lóc cóc lóc cóc đi về phía nơi ẩn náu vừa chỉ.

Đám binh sĩ quân Khăn Vàng lúc này ai nấy đều mừng rỡ ra mặt.

Từng người một đối với Ngô Lương vừa khâm phục vừa cảm kích, khen không ngớt lời.

Vừa rồi bọn họ đều tưởng rằng lần này đụng phải thứ dữ, e rằng khó thoát khỏi kiếp nạn, nếu Ngô Lương giao bọn họ cho phủ nha gần đó, hơn ba trăm cái đầu rơi xuống đất là chuyện chắc như đinh đóng cột, dù trong thời loạn thế này, các phủ các quận đối với đám quân Khăn Vàng đại nghịch bất đạo như bọn họ đều có thái độ không khoan nhượng.

Chỉ khi gặp các hào kiệt thiếu binh thiếu tướng, mới có khả năng thu nạp bọn họ về làm lính.

Như binh mã hiện tại của Tào lão bản, đã có hơn một nửa là từ việc thu nạp quân Khăn Vàng ở Thanh Châu mà có, bây giờ số binh mã này đã trở thành quân chủ lực của ông ta, được gọi là "Thanh Châu binh".

Mà tiền thân của Ngô Lương, "Hữu Tài huynh", vốn cũng thuộc Hắc Sơn quân hoạt động ở Bộc Dương, cũng là sau khi bị Tào lão bản đánh bại mới được thu nạp, tính chất cũng tương tự như quân Khăn Vàng.

Tuy nhiên, ngay khi đám binh sĩ quân Khăn Vàng đang ăn mừng "sống sót sau kiếp nạn", Ngô Lương lại gọi Điển Vi, Dương Vạn Lý và một số quân quan khác của Phường Nhân Quân đến, âm thầm dặn dò: "Nói với các huynh đệ, lần này những gì thu được trong doanh trại quân Khăn Vàng là của trời cho, không cần sung công, tất cả những thứ có giá trị đều chất lên xe mang đi, sau này bao gồm cả ta, không phân biệt quan chức, tất cả huynh đệ đều chia đều, đây là sự bồi thường cần thiết mà quân Khăn Vàng phải trả cho chúng ta vì đã vô cớ làm trì hoãn hành trình." "???" Điển Vi, Dương Vạn Lý và các quân quan của Phường Nhân Quân nghe xong đều ngẩn ra, nhưng rất nhanh đã phản ứng lại, ai nấy đều lập tức lộ vẻ vui mừng, gật đầu như gà mổ thóc: "Yên tâm đi giáo úy, bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ!" "Đúng rồi, ngựa cũng dắt đi hết, trên đường về, để người của chúng ta thay phiên nhau cưỡi, cũng tiết kiệm được không ít sức lực." Ngô Lương lại nói. "Đó là tự nhiên, ngựa là thứ tốt a, sao có thể để lại cho bọn họ!" Mọi người xoa tay, cười ha hả. … Hai khắc sau.

Dưới sự dẫn đường của quân Khăn Vàng, mọi người cuối cùng cũng đến được doanh trại đơn sơ mà Ôn Viễn nói.

Phải nói rằng, doanh trại này xây dựng cũng khá ra dáng, phần lớn kiến trúc đều dùng gỗ đốn tại chỗ làm vật liệu dựng lên, không chỉ xây một tòa điện đường và hơn hai mươi gian nhà trệt, bên ngoài còn dựng lên một cánh cổng lớn giống như tường thành.

Dưới cổng lớn còn có mấy cái cọc ngựa gỗ được làm bằng gỗ vót nhọn buộc lại… "Trước tiên trói những người này lại, để lại một nửa người trông coi." Nhìn vào trong doanh trại một cái, Ngô Lương đột nhiên hạ lệnh. "Rõ!" Binh sĩ Phường Nhân Quân đã sớm nhận được mật lệnh, lập tức đem sợi dây thừng nối các binh sĩ quân Khăn Vàng trói vào gốc cây bên cạnh. "Công tử, đây lại là ý gì?" Đám binh sĩ quân Khăn Vàng vẻ mặt không hiểu, Ôn Viễn càng kinh ngạc hỏi.

Trên đường đi, Ôn Viễn đã nghĩ xong nên chiêu đãi Ngô Lương và binh sĩ Phường Nhân Quân như thế nào, đầu tiên là đem thịt khô cướp được mấy ngày trước nấu thành canh thịt cho binh sĩ Phường Nhân Quân ăn cơm.

Sau đó lại mời Ngô Lương và lão thần tiên, cùng mấy nhân vật quan trọng khác vào trong điện, rượu ngon thịt ngon chiêu đãi một phen.

Đợi đến tối lại đốt lửa trại trong doanh, dùng nghi thức long trọng nhất cùng nhau ăn mừng, mọi người nâng chén cạn ly.

Như vậy chắc chắn sẽ khiến Ngô Lương và lão thần tiên, cũng như tất cả mọi người của Phường Nhân Quân cảm nhận được thành ý của bọn họ… "Không có ý gì khác, chỉ là để người của ta vào xem tình hình trong trại trước, tránh lại nảy sinh hiểu lầm gì… các ngươi còn chờ gì nữa, đi đi chứ?" Vừa nói, Ngô Lương vừa gật đầu nhẹ với đám binh sĩ Phường Nhân Quân đã sớm nóng lòng muốn thử. "Rõ!" "Xông lên!" "Nhanh tay thì còn, chậm tay thì hết!" "Chạy chậm như vậy, mẹ nó chứ ngươi chưa ăn cơm à, dọn đồ cho mình mà cũng không tích cực!" "Cút, lát nữa lão tử mà cướp được ít hơn ngươi, lão tử mang họ của ngươi!" "…" Hò hét ầm ĩ, một nửa binh sĩ Phường Nhân Quân như một bầy sói đói lao vào doanh trại. "Cái này…" Thấy cảnh tượng này, Ôn Viễn và quân Khăn Vàng đều vẻ mặt kinh ngạc.

Nếu không nghe nhầm, hình như vừa rồi có người hét cái gì mà "nhanh tay thì còn, chậm tay thì hết" thì phải? "Công tử, cái này lại có ý gì?" Ôn Viễn cuối cùng không nhịn được, gân cổ hỏi. "Ôn tướng quân, quên nói cho ngươi biết, ta không phải sĩ tộc gì di cư từ phương bắc tới, chúng ta đây, thực ra là đồng hành.

Có điều khác biệt lớn nhất giữa chúng ta chính là, ngươi thích chủ động, còn ta lại khá thích bị động." Ngô Lương cười hì hì nói.

Nói xong liền không để ý tới gã nữa, chỉ dặn dò một câu "Nếu có kẻ nào dám phản kháng, giết không tha", rồi chắp tay sau lưng, thong thả quay về xe ngựa nhắm mắt dưỡng thần. "Đồng hành, thảo nào…" Ôn Viễn và đám quân Hoàng Cân nhất thời nghẹn họng hồi lâu không nói nên lời.

Cứ thế trơ mắt nhìn binh lính Phường Nhân Quân hừng hực xông vào doanh trại.

Chỉ mất nửa canh giờ, họ đã khuân ra một đống vật tư, chất thành một ngọn núi nhỏ bên ngoài doanh trại.

Nhìn đống vật tư trong ngọn núi nhỏ này, Ôn Viễn và đám quân Hoàng Cân lại càng kinh ngạc...

Ngoài một lượng nhỏ vàng bạc châu báu, vải vóc và lương thực, Phường Nhân Quân còn khuân ra gần như tất cả bình bình lọ lọ trong doanh trại của họ, một ít quần áo cũ, chăn rách cũng không tha.

Thậm chí, còn có người hợp lực khiêng ra một chiếc giường gỗ!

Đó chẳng phải giường tốt gì, chỉ là giường gỗ do binh lính Hoàng Cân dùng gỗ thường chặt tại chỗ đóng cho Ôn Viễn, có chỗ vỏ cây còn chưa cạo sạch, dù có khiêng vào thành cũng chẳng bán được mấy đồng.

Thấy cảnh này, Ôn Viễn và đám quân Hoàng Cân hoàn toàn chấn động.

Thế nào là chuyên nghiệp?

Đây mới gọi là chuyên nghiệp!

Đây mới là khác biệt lớn nhất giữa chúng ta và đám cường đạo "thích bị động" này!

Nếu chúng ta có được tinh thần chuyên nghiệp không bỏ sót một

cây kim sợi chỉ như họ, việc làm ăn lớn mạnh tuyệt đối chỉ là chuyện sớm muộn!

Nói ra thật là xấu hổ...

Có người đến báo cáo cho Ngô Lương.

Ngô Lương lại từ trong xe ngựa bước ra, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt cũng giật mình kinh ngạc.

Các huynh đệ?

Chúng ta là đi nhặt phế liệu đấy à?

Chúng ta là bộ đội ăn lương của Tào lão bản, đãi ngộ cũng chẳng khác gì quan binh triều đình, có thể chú ý hình tượng một chút được không, đừng tỏ ra như chưa từng thấy đời thế này chứ?

Thế là. "Các huynh đệ làm tốt lắm!

Mấy thứ này từng cái nhận chủ, ai khiêng ra thì trên đường về tự mình mang theo!" Ngô Lương trầm ngâm một lát, quả quyết ra một mệnh lệnh khiến binh lính Phường Nhân Quân giật nảy mình, "Nào nào nào, nói cho ta biết trước, cái giường này là ai khiêng ra?" "..." Tất cả mọi người lập tức lùi lại một bước, không ai dám nhận, nhưng có người mặt hơi đỏ lên. "Còn cái vại gốm to này, trông có vẻ đựng được không ít nước, đây lại là ai khiêng ra?

Trên đường về thành cũng cho cẩn thận, làm vỡ là hết dùng đấy." Ngô Lương lại hỏi. "..." Tất cả mọi người lại lập tức lùi lại một bước, không ai nhận. "Không ai nhận tức là khiêng nhầm rồi.

Các huynh đệ sao lại không cẩn thận thế, nếu ta không nhìn lầm thì mấy cái bình lọ và quần áo rách này chắc cũng không có ai nhận đâu nhỉ?" Ngô Lương cười nói, "Vậy thì chất vải vóc và lương thực lên xe, vàng bạc châu báu ta tạm thời thu giữ, sau này quy đổi rồi chia đều cùng vải vóc lương thực, chuẩn bị xuất phát!" "Vâng!" Binh lính

Phường Nhân Quân lập tức lại bận rộn.

Chỉ trong chốc lát, họ đã thu dọn những thứ thật sự có giá trị, buộc chặt chất lên xe, rồi quay đầu xe chuẩn bị xuất phát. "Cái này…" Thấy binh lính Phường Nhân Quân canh giữ mình cũng đã thu đội, ra vẻ ăn sạch sành sanh chuẩn bị rời đi, Ôn Viễn và đám quân Hoàng Cân nhất thời câm nín.

Đại ca, chúng ta còn bị trói ở đây này, các ngươi cứ thế mà đi à?

Cướp cũng cướp rồi, đoạt cũng đoạt rồi, trước khi đi ít nhất cũng phải cởi trói cho chúng ta chứ... "Công tử…" Ôn Viễn không nhịn được gọi một tiếng. "Mấy sợi dây thừng đó coi như tặng các ngươi làm kỷ niệm, không cần cảm ơn ta." Ngô Lương quả quyết vẫy vẫy tay với gã một cách vô cùng hào phóng, rồi chui vào xe ngựa, vừa ra lệnh: "Xuất phát!" ...

Trải qua màn kịch vui này, tinh thần của binh lính Phường Nhân Quân đều khá phấn chấn, Ngô Lương cũng ngâm nga trong xe ngựa một giai điệu chỉ có ở đời sau: "Ta đi một mạch về phương bắc, rời khỏi mùa có ngươi…" Dù sao thì hành trình ở bất kỳ thời đại nào cũng đều nhàm chán vô vị, thỉnh thoảng xuất hiện vài sự cố nhỏ vô hại cũng có thể tăng thêm chút niềm vui. "Ngươi ngâm nga điệu gì thế, nghe cũng khá êm tai." Bạch Tinh Tinh im lặng nghe hồi lâu, thấy Ngô Lương đột nhiên không ngâm nga nữa, cuối cùng không nhịn được mở miệng hỏi. "Điệu tự sáng tác, trên đây là nội dung nghe thử miễn phí, ngươi muốn nghe tiếp thì phải trả tiền." Ngô Lương nhếch miệng cười, nói một cách cực kỳ chân thật. "Xì, ai thèm." Bạch Tinh Tinh liếc mắt, quay mặt đi.

Nhưng chỉ một lát sau, nàng lại quay đầu lại hỏi: "Ngươi dọn sạch lương thực của bọn họ, cướp ngựa của họ, còn trói họ trên cây, họ sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?" "Làm ơn đi, ngươi có nhầm không vậy,

họ là sơn tặc đấy, định cướp của chúng ta đấy, sơn tặc cần chúng ta đi đồng tình sao?" Ngô Lương cũng đáp lại bằng một cái liếc mắt, hỏi ngược lại.

Thực ra hắn biết những người đó sẽ không sao.

Dây thừng không chắc như tưởng tượng, hắn cũng không cho người dội nước lên dây thừng lúc rời đi để nó càng siết càng chặt.

Cho nên nếu không có gì bất ngờ, không lâu sau khi họ rời đi, sẽ có một hai gã may mắn thoát ra khỏi dây thừng.

Đến lúc đó tự nhiên tất cả đều có thể thoát ra, hoàn toàn không đến mức bị trói chết tại chỗ.

Điều duy nhất cần lo lắng, có lẽ là vấn đề lương thực.

Nhất thời không kiếm được lương thực, lại mất đi ngựa và binh khí, nói không chừng phải đói mấy hôm.

Nhưng chuyện này không thuộc phạm vi quản lý của Ngô Lương.

Chương 115

Thời buổi này, khắp thiên hạ đâu đâu cũng là lưu dân đói khổ.

Hắn không quản xuể, huống chi còn là một đám sơn tặc.

Còn ý định thu phục đám sơn tặc này, Ngô Lương hoàn toàn không có.

Làm vậy chỉ gây ra sự nghi ngờ của Tào lão bản, mang lại cho hắn nguy cơ tín nhiệm không cần thiết.

Cho nên, cứ để họ tự sinh tự diệt đi. "..." Bạch Tinh Tinh có lẽ cũng cảm thấy lời Ngô Lương nói có lý, cuối cùng không nói gì nữa. ...

Cứ thế hai ngày không có chuyện gì.

Mãi đến tối ngày thứ hai, Phường Nhân Quân đã qua Cố Thủy, đi tiếp về phía trước là vào địa phận Dự Châu, lúc này đã không còn cách Duyện Châu bao xa.

Đêm hôm đó, vì lỡ giờ vào thành, Ngô Lương bèn lệnh cho người hạ trại tạm một đêm trên một ngọn đồi nhỏ không xa quan đạo.

Kết quả vừa đến giờ Hợi, xung quanh đột nhiên truyền đến những tiếng động không bình thường. "Địch tập!

Địch tập!" Binh lính Phường Nhân Quân đã hô hoán lên.

Ngô Lương lập tức rút đoản chủy đồng, cùng Điển Vi ra ngoài lều xem xét.

Nhìn một cái không sao, lại thấy mấy trăm người đang giương đuốc chạy về phía họ, cũng không biết là lai lịch gì. "Chuẩn bị nghênh địch!" Ngô Lương sắc mặt căng thẳng, lập tức hạ lệnh.

Ngay lúc này, phía đối diện truyền đến một giọng nói quen thuộc: "Phía đối diện có phải là công tử không?

Tốt quá rồi, chúng ta chạy vội cuối cùng cũng đuổi kịp!" ---------- "Ôn Viễn?!" Ngô Lương nghe vậy ngẩn ra.

Hắn đã nghĩ đến rất nhiều khả năng, nhưng không thể nào ngờ được Ôn Viễn lại dẫn quân Hoàng Cân đuổi theo.

Chẳng lẽ là đến báo thù?

Nhưng đám người này một là đã chứng kiến "Hấp Hồn Đại Pháp" đáng sợ của Vu Cát, hai là lại bị hắn cướp sạch nhà cửa, bây giờ binh khí không có, ngựa cũng không.

Chẳng lẽ không biết dẫn đám quân Hoàng Cân đó đuổi theo báo thù căn bản là đi nộp mạng sao?

Không phải Ngô Lương coi thường họ.

Nếu giao chiến chính diện với hơn ba trăm binh lính Hoàng Cân không có binh khí, Ngô Lương cảm thấy chỉ cần đội kỵ binh nhỏ ba bốn mươi ngựa của họ xông lên một trận là có thể dễ dàng đánh tan, phe mình e rằng còn không có ai bị thương.

Chưa kể còn có một danh tướng là Điển Vi.

Nhưng cũng không thể khinh suất.

Nếu như trước đó Ôn Viễn giấu nghề, còn có kho binh khí dự trữ khác không bị phát hiện, hoặc là còn có vật tư khác giấu trong bóng tối, sau khi Phường Nhân Quân rời đi, càng nghĩ càng thấy không ổn, vì vậy chỉnh đốn lại quân ngũ đến báo thù, vậy thì lại là chuyện khác... "Gia chủ, bây giờ chúng ta nên làm gì?" Dương Vạn Lý và các quân quan khác đã áp sát bên cạnh Ngô Lương, chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Điển Vi càng không cần phải nói, hắn theo Ngô Lương xuất chinh trước nay đều ngủ không cởi áo, binh khí không rời thân.

Đừng nói bên ngoài có động tĩnh lớn như vậy, dù chỉ có vài tiếng dế kêu bất thường ngoài lều, hắn cũng sẽ lập tức tỉnh dậy, tự mình ra ngoài tuần tra một vòng. "Không vội, trước tiên xem rõ bọn họ rốt cuộc có trang bị gì, và muốn làm gì rồi hãy quyết định." Bây giờ trời tối đen như mực, dù phía Ôn Viễn cũng đốt một ít đuốc, nhưng hai bên vẫn còn chút khoảng cách, Ngô Lương tạm thời chưa nhìn rõ bọn họ có mang theo binh khí hay không, chỉ có thể thấy đen kịt mấy trăm người.

Nói xong, Ngô Lương lại hắng giọng hét vọng về phía Ôn Viễn đang tiến đến: "Ra là Ôn tướng quân, không biết Ôn tướng quân từ xa đến tìm chúng ta có việc gì?

Mời đứng yên tại chỗ nói chuyện, nếu không đao kiếm không có mắt, lỡ có va chạm gì, hiểu lầm thì lớn chuyện đấy." "Công tử đừng hiểu lầm!" Ôn Viễn lập tức vội vàng nói, "Chúng ta lần này đến không phải để gây khó dễ cho công tử, mà là đến đầu quân cho công tử, xin công tử thu nhận chúng ta!" "Ồ?" Nghe vậy, Ngô Lương lại có chút hồ đồ, ngạc nhiên nhìn nhau với Điển Vi, Dương Vạn Lý và những người khác, rồi lại thăm dò nói: "Nếu ngươi đến đầu quân cho ta, thì bảo người của ngươi đứng yên tại chỗ, một mình ngươi qua đây nói rõ cho ta." "Tuân lệnh!

Các ngươi đều ở đây chờ, đừng làm kinh động công tử!" Ôn Viễn quả nhiên ra lệnh cho đám quân Hoàng Cân phía sau đứng yên tại chỗ, một mình lon ton chạy qua.

Điển Vi còn cố ý nghênh đón, quan sát từ trên xuống dưới một lượt, xác định gã này không mang theo vũ khí sắc nhọn, lúc này mới quay đầu ra hiệu cho Ngô Lương, cho gã đi qua.

Cứ thế đến gần.

Dưới ánh lửa, Ngô Lương chú ý thấy bộ dạng của gã này hơi tiều tụy, không biết là do đói hay mệt, tóm lại trông có vẻ hơi suy yếu. "Bái kiến công tử!" Ôn Viễn lập tức hành lễ với Ngô Lương. "Ôn tướng quân không cần khách khí như vậy, ngươi nói rõ trước đi, vì sao lại dẫn người đến đầu quân cho ta?" Ngô Lương vẫn có chút không hiểu, hỏi.

Nói thật, nếu có ai cướp sạch nhà của Ngô Lương, hắn chỉ nghĩ đến việc làm sao giết chết đối phương, làm sao lấy lại gấp bội những thứ đã mất, làm sao có thể ngược lại đi đầu quân cho đối phương?

Dù là đầu quân, đó cũng là do tình thế ép buộc, tạm thời chịu khuất nhục, chờ cơ hội hành động. "Chuyện này phải nói từ ngày hôm đó." Ôn Viễn thở hổn hển hai hơi, rồi nói tiếp: "Ngày đó sau khi công tử đi, chúng ta rất khó khăn mới thoát khỏi trói buộc, lúc đó đã là ban đêm, mọi người vừa đói vừa lạnh, liền không tự chủ được mà mắng...

à, bàn luận về công tử." "Sau đó bàn luận một hồi, lại bàn đến vị lão thần tiên kia, công tử trước đó nói lão thần tiên sẽ chỉ cho chúng ta một con đường sáng, kết quả con đường sáng này còn chưa kịp chỉ, công tử đã dẫn người đi mất.

Chúng ta càng nghĩ càng thấy thiệt, thế là lại mắng...

à, bàn luận về công tử." "Cứ thế càng bàn luận càng đói, càng đói càng bàn luận, cuối cùng lại đều tự khóc lóc." "Nghĩ lại, công tử và chúng ta đều là sơn tặc cướp bóc, nhưng thủ đoạn của công tử cao minh hơn không biết bao nhiêu, huynh đệ dưới trướng đều sống những ngày không lo cơm áo.

Còn chúng ta từ khi làm giặc Hoàng Cân, ngoài mấy ngày đầu được sống tốt, sau đó liền trở thành chuột chạy qua đường bị người người truy đuổi, cũng không biết khi nào mới kết thúc." "Thế là, mọi

người cuối cùng bàn bạc một hồi, nhất trí quyết định không làm giặc Hoàng Cân nữa, chúng ta cũng muốn sống những ngày tốt đẹp." "Sau đó mọi người lại nghĩ, làm sơn tặc thực ra cũng cần bản lĩnh.

Như chúng ta chiếm núi làm vua, chặn đường cướp bóc thực sự quá sơ cấp, e rằng sớm đã kinh động đến phủ nha, không chừng lúc nào đó phủ nha rảnh tay sẽ phái quan binh đến tiễu trừ chúng ta.

Dù phủ nha không quản, chúng ta sớm muộn cũng có lúc đụng phải đối thủ cứng cựa, giống như lần này đụng phải công tử, nếu không phải công tử và lão thần tiên nương tay, chúng ta e rằng sớm đã đầu lìa khỏi cổ." "Ngược lại, công tử và lão thần tiên không cần đổ máu đã có thể đoạt mạng người, huynh đệ dưới trướng không những không cần treo đầu trên thắt lưng liều mạng, chỉ cần khuân vác đồ đạc là có ăn có uống, cơm áo không lo.

Dưới gầm trời này đâu có nghề mưu sinh nào tốt như vậy?" "Cho nên, mọi người sau khi bàn bạc lại nhất trí quyết định, từ nay về sau chúng ta sẽ theo công tử làm sơn tặc bị động." "Xin công tử thu nhận chúng ta!" Nói rồi, Ôn Viễn lại chắp tay quỳ xuống đất. "Xin công tử thu nhận chúng ta, chúng ta cũng muốn làm sơn tặc bị động!" Đám binh lính Hoàng Cân phía sau dường như đã bàn bạc xong, cũng đồng loạt quỳ xuống đất, cao giọng hô lên. "Nếu ta không thu thì sao?" Ngô Lương cạn lời nhìn Ôn Viễn và đám quân Hoàng Cân.

Hắn không ngờ mình nói bừa một hồi, lại tự biến mình thành một thủ lĩnh sơn tặc thành công.

Thậm chí còn có người từ xa chạy đến đầu quân...

Nhưng nói thật, đây là hơn ba trăm người đấy.

Dù bây giờ mình vừa cướp của họ không thiếu lương thực, nhưng cũng không muốn chiêu binh mãi mã thêm phiền phức cho mình. "Nếu công tử không chịu thu nhận chúng ta, chúng ta sẽ quỳ mãi không

dậy!" Ôn Viễn lại cúi người xuống, lớn tiếng nói. "Đúng!

Nếu công tử không chịu thu nhận chúng ta, chúng ta sẽ quỳ mãi không dậy!" Đám quân Hoàng Cân kia cũng lập tức học theo gã, đồng thanh hô lên.

Khốn kiếp!

Uy hiếp ta à, ta là người chịu trò này sao?

Ngô Lương lườm họ một cái, rồi đột nhiên hỏi: "Đúng rồi, món quà kỷ niệm ta tặng các ngươi, các ngươi có mang theo không?" "Mấy sợi dây thừng đó sao?

Dĩ nhiên là có mang." Ôn Viễn còn tưởng Ngô Lương động lòng trắc ẩn, vội vàng đáp, vừa quay đầu hô: "Mang dây thừng lên đây!" Đây là thứ duy nhất họ còn có thể mang ra sau khi bị Ngô Lương cướp sạch, sao nỡ vứt đi...

Một lát sau, mười mấy cuộn dây thừng được đặt trước mặt Ngô Lương. "Bây giờ chính là lúc khảo nghiệm các ngươi." Ngô Lương nói với Ôn Viễn và những người khác một câu, rồi quay người nói với Dương Vạn Lý và những người khác: "Đi làm ướt mấy sợi dây thừng này, rồi trói những người này lại, lần này trói cho chắc vào." "Hả?

Cái này…" Dương Vạn Lý và những người khác còn tưởng mình nghe nhầm.

Ôn Viễn và đám quân Hoàng Cân cũng tưởng mình nghe nhầm.

Nhưng nếu đã công tử nói đây là khảo nghiệm, chúng ta phải chịu được khảo nghiệm, nếu không sau này làm sao theo công tử kiếm cơm?

Thế là, Dương Vạn Lý và những người khác dẫn người đi làm theo, Ôn Viễn và đám quân Hoàng Cân thì ngoan ngoãn phối hợp.

Sau khi trói xong.

Ngô Lương mới cười hì hì nói với Ôn Viễn và đám quân Hoàng Cân: "Các ngươi thích quỳ thì cứ quỳ đi, ta còn có việc đi trước một bước, không tiễn, các huynh đệ, dọn dẹp lều trại, tối nay đi đường suốt đêm, nhổ trại!" ---------- "Còn có thể làm thế này sao?!" Tất cả mọi người tại hiện trường đều là lần đầu tiên thấy kiểu thao tác bá đạo này của Ngô Lương.

Bất kể là Phường Nhân Quân hay Hoàng Cân Quân, tất cả đều trợn tròn mắt vào khoảnh khắc này, kinh ngạc nhìn Ngô Lương, biểu thị hoàn toàn không hiểu nổi thao tác này.

Trong thời loạn thế này, bất kể là các anh hùng hào kiệt khắp nơi, hay các thế gia có tiền có thế, thậm chí là những sơn tặc chiếm núi làm cướp, chỉ cần là người có năng lực, đều đang không tiếc công sức chiêu binh mãi mã.

Dù không cầu có thể xưng hùng xưng bá trong loạn thế, cũng phải bồi dưỡng một ít lực lượng vũ trang của riêng mình để tự vệ.

Kết quả đến chỗ Ngô Lương, nhìn thấy binh mã tự tìm đến cửa, không những không có ý định thu nhận, lại còn cố sống cố chết đẩy ra ngoài, đẩy không được thậm chí còn phải trốn đi? "Ngẩn ra làm gì?

Dương Vạn Lý, còn các ngươi nữa, còn không mau dẫn người dỡ lều trại, thắng ngựa vào xe chuẩn bị xuất phát?" Ngô Lương mặc kệ họ nghĩ gì, lập tức quát Dương Vạn Lý và mấy quân quan khác. "Cái này… Vâng!" Dương Vạn Lý và những người khác lại ngẩn ra một lúc, đành phải đáp một tiếng rồi chạy đi sắp xếp. "..." Thấy Phường Nhân Quân thật sự định một lần nữa trói họ ở đây rồi rời đi, Ôn Viễn và đám quân Hoàng Cân lập tức ngây người, nhất thời không biết nói gì cho phải, chỉ cảm thấy cuộc đời chưa bao giờ gian nan đến thế. "Ụt ụt—!" Bụng của Ôn Viễn đúng lúc kêu lên một tiếng.

Tiếng kêu rất lớn, những người trong vòng mấy mét đều nghe rõ mồn một.

Thấy tiếng kêu này đã thu hút không ít ánh mắt, Ôn Viễn mặt đầy vẻ lúng túng.

Chương 116

Hắn cũng không muốn như vậy, nhưng bây giờ đã vào đông, ngoài lương thực dự trữ rất khó tìm được thứ gì khác để lót dạ, đến nỗi từ sau khi bị Phường Nhân Quân cướp sạch nhà cửa, hắn và ba trăm quân Hoàng Cân đã hai ngày chưa được ăn một miếng ra hồn.

Hơn nữa hai ngày này còn phải chạy vội vàng, có thể cầm cự đến bây giờ thật không dễ dàng.

Kết quả ai mà ngờ, khó khăn lắm mới đuổi kịp Ngô Lương, không những không được tiếp nhận, ngược lại còn bị trói lại ở đây.

Cảm giác đói bụng tuy có thể lây lan, nhưng cơn đói trong quân Hoàng Cân hoàn toàn không cần lây lan.

Bọn họ bây giờ ai nấy đều đói đến da bụng dính vào lưng, đến nỗi bụng của Ôn Viễn vừa kêu lên, lập tức như một hòn đá ném xuống mặt hồ phẳng lặng, bụng của không ít người cũng kêu theo, "ục ục" vang lên không ngớt.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, họ chắc chắn sẽ chết đói ở đây.

Đây cũng là lý do đám quân Hoàng Cân vội vàng đuổi theo.

Họ bị Ngô Lương cướp mất ngựa và binh khí, muốn chặn đường cướp bóc lần nữa cũng đã mất đi tám phần sức uy hiếp.

Dù là một đoàn thương nhân mấy chục người được trang bị vũ khí, e rằng cũng dám đối đầu với họ.

Nếu thật sự đánh nhau, tay không đấu với đao thật thương thật, không biết sẽ thương vong bao nhiêu...

Ban đầu khi hắn dẫn đám người này trốn ra, đã hứa sẽ đưa họ đến một cuộc sống tốt đẹp tài sản chung, tự lực cánh sinh như được miêu

tả trong 《Thái Bình Thanh Lĩnh Kinh》, chứ không phải đưa họ đi chịu chết.

Thế là, thấy Phường Nhân Quân nhanh chóng thu dọn lều trại, chất tất cả đồ đạc lên xe chuẩn bị rời đi... "Công tử!" Ôn Viễn đâu còn quan tâm đến thể diện gì nữa, lập tức đỏ hoe đôi mắt tam giác, gân cổ gào thét với Ngô Lương: "Ngài dù không chịu thu nhận chúng ta, cũng cho chúng ta miếng ăn đi, không sợ công tử chê cười, chúng ta đã hai ngày chưa được ăn cơm rồi.

Công tử mà cứ thế đi, tối nay đám huynh đệ này của ta e rằng sẽ có không ít người chết đói!" "Trách ta à?" Ngô Lương quay đầu nhíu mày nói. "Không dám, là chúng ta cướp của công tử trước, công tử không giết chúng ta đã là nương tay, sao có thể trách công tử được." Ôn Viễn vội vàng cúi đầu nói. "Vậy các ngươi có chết đói hay không thì liên quan gì đến ta?" Ngô Lương hỏi. "Cái này…" Ôn Viễn nhất thời không nói nên lời.

Đám người Hoàng Cân cũng không biết nên nói gì.

Loạn thế có quy luật rừng rậm của loạn thế.

Họ vốn là quân Hoàng Cân, lại làm sơn tặc một thời gian, sớm đã quá quen thuộc với quy luật mạnh được yếu thua này.

Bây giờ nếu Ngô Lương đồng tình với họ, không để họ chết đói, đó là tình nghĩa.

Nếu không quan tâm đến họ, dù họ có chết đói ở đây, đó cũng là bổn phận.

Mỗi người ở đây đều muốn sống, sống tốt hơn một chút.

Nếu thực sự siêu thoát khỏi quy luật rừng rậm này, họ sao lại đi làm quân Hoàng Cân, sao lại đi làm sơn tặc?

Chẳng lẽ những người bị họ cướp bóc là đáng bị cướp sao?

Thực ra trong loạn thế, rất nhiều chuyện đã không còn đúng sai, sống sót chính là điều đúng đắn nhất. "Chúng ta đi!" Ngô Lương cuối cùng không nói nhảm với Ôn Viễn và những người khác nữa, lên xe ngựa ra lệnh một tiếng.

Phường Nhân Quân lập tức khởi hành, hùng dũng tiến về phía xa, không lâu sau đã hoàn toàn biến mất trong màn đêm.

Ôn Viễn và đám người Hoàng Cân cứ thế trơ mắt nhìn họ rời đi, trong lòng đầy bi thương và tuyệt vọng, hồi lâu không ai nói gì nữa, dường như đã chấp nhận số phận.

Một lúc lâu sau. "Các huynh đệ, là ta vô năng, ta có lỗi với các ngươi…" Mắt của Ôn Viễn hơi đỏ, giọng cũng hơi run.

Ban đầu khi dẫn đám huynh đệ này trốn ra, dù liên tục có người rớt lại, dù liên tục có người đào ngũ, Ôn Viễn vẫn tràn đầy tự tin.

Gã ngây thơ cho rằng thế giới tốt đẹp được miêu tả trong 《Thái Bình Thanh Lĩnh Kinh》 là có thật, sẽ có một ngày gã có thể dẫn những người còn lại sống cuộc sống tốt đẹp đó.

Sau đó… để mình và những người theo mình không bị chết đói, gã cuối cùng đã chà đạp lên lý tưởng của mình, chiếm núi làm vua, trở thành loại sơn tặc mà gã khinh bỉ nhất.

Càng làm sơn tặc lâu, gã càng phát hiện, thế giới tốt đẹp được miêu tả trong 《Thái Bình Thanh Lĩnh Kinh》 xa vời đến mức nào.

Đây mới là hiện thực.

Đói quá… lạnh quá… Nhìn những ngọn đuốc chưa tắt hẳn ở phía xa, gã dường như thấy được cháo gạo và bánh nướng thơm phức, thấy được ngôi nhà cũ nơi mình sống thuở nhỏ, thấy được những người thân đã sớm không còn trên đời… Ngay lúc này. "Ôn soái, ngài mau nhìn kia, những người đó lúc đi hình như bỏ quên một chiếc xe!"

Có người đột nhiên phát hiện dưới bóng cây không xa, lại còn sót lại một chiếc xe kéo thô sơ.

Trên xe trông có vẻ chất không ít đồ, có lẽ là do lúc nãy đi vội, quên thắng ngựa nên mới bỏ sót chiếc xe này. "Nhanh!

Có ai qua đó xem trên xe có gì!" Ôn Viễn lập tức hoàn hồn, vội vàng nói.

Trong khoảnh khắc, có một người thân hình gầy nhỏ gắng sức thoát khỏi nút thắt có phần lỏng lẻo, chạy đến bên xe kéo xem xét.

Nhìn một cái không sao, người đó lập tức nhảy cẫng lên vì phấn khích: "Ôn soái!

Là lương thực!

Cả xe này lại toàn là lương thực, lần này chúng ta có cái ăn rồi, không ngờ những người đó lại sơ ý đến vậy, lại có thể bỏ quên cả một xe lương thực!" "Bỏ quên cái con khỉ!" Ôn Viễn lập tức phản ứng lại, nhìn về hướng Phường Nhân Quân rời đi, lẩm bẩm nói: "Vị công tử đó thông minh hơn người, sao có thể quên cả một xe lương thực, đây là ngài ấy cố tình để lại cho chúng ta…" ---------- Trên chiếc xe ngựa đã vào địa phận Dự Châu. "Không ngờ ngươi cũng có chút lương tri, cuối cùng không nỡ dồn đám người đó vào đường cùng." Một tay chống cằm, Bạch Tinh Tinh hứng thú quan sát Ngô Lương.

Mãi đến khi Ngô Lương tưởng nàng định làm gì không đứng đắn với mình, đang cân nhắc xem có nên cởi quần phối hợp hay không, nàng mới đột nhiên nhếch mép cười duyên, nói như vậy. "Tinh Tinh cô nương, phải biết rằng cơm có thể ăn bậy nhưng lời không thể nói bừa, cẩn thận ta kiện ngươi tội phỉ báng.

Ta, thiết huyết vô tình tiểu lang quân, trước nay không làm chuyện

đàn bà nhân từ như vậy, xe lương thực đó hoàn toàn là do không cẩn thận quên mất, nếu không phải phát hiện muộn, ta chắc chắn đã dẫn người quay lại kéo đi rồi!" Ngô Lương cố tỏ ra hung dữ, bĩu môi nói. "Đừng giả vờ nữa được không?

Lúc ngươi lén sắp xếp cho Dương Vạn Lý để lại xe lương thực đó, ta đã nghe thấy hết rồi." Nhìn bộ dạng ra vẻ nghiêm túc của Ngô Lương, Bạch Tinh Tinh không nhịn được che miệng cười. "Suỵt!

Ngươi nhỏ tiếng chút được không!" Ngô Lương lập tức làm động tác im lặng, rón rén nói: "Xe lương thực đó là cướp được từ doanh trại của đám quân Hoàng Cân kia, vốn nên chia đều cho binh lính Phường Nhân Quân chúng ta.

Ta chẳng qua là lấy của người làm phúc thôi, chuyện này nếu để mọi người biết, sau này chắc chắn sẽ oán trách ta." "..." Nghe vậy, Bạch Tinh Tinh lập tức ngây người.

Nàng chết cũng không ngờ Ngô Lương lại tính toán xe lương thực đó như vậy.

Nói ra thì lương thảo Phường Nhân Quân mang theo lần này cũng khá đủ, dù hết cũng có thể dùng vàng đào được trong mộ để mua khi đi qua một thị trấn nào đó.

Nhưng Ngô Lương lại cố tình tính xe lương thực đó lên đầu tất cả binh lính Phường Nhân Quân.

Đây đúng là lấy của người làm phúc, quả nhiên là giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời...

Tên vô lại này!

Nhưng nghĩ lại, nói bừa cái gì chứ, còn giả vờ như thật!

Ai mà không biết Phường Nhân Quân xuất chinh, lương thảo đều do Tào lão bản cung cấp, chứ không phải của riêng Ngô Lương.

Tướng ở ngoài, quân lệnh có thể không tuân, số lương thảo này dù thiếu đi một xe, thậm chí là số vàng đó thiếu đi mười cân tám cân, Tào lão bản cũng không thể nào biết được, càng không có ảnh hưởng gì, chẳng phải cũng là lấy của người làm phúc sao?

Hơn nữa, theo sự hiểu biết của nàng về Ngô Lương, bảo gã này chọn lừa một trong hai bên là Tào lão bản và binh lính Phường Nhân Quân, hắn nhất định sẽ không do dự mà lừa Tào lão bản không quan trọng, chứ không phải là binh lính Phường Nhân Quân có thể phát hiện ra sự thật bất cứ lúc nào.

Hắn khôn lắm!

Nhưng Bạch Tinh Tinh cũng không ngốc, thấy Ngô Lương ở đây cố cãi, nàng cũng không nhắc đến chuyện này nữa.

Cứ thế tiếp tục chống cằm hứng thú nhìn hắn một hồi, rồi lại cố ý nói: "Cũng không biết đám quân Hoàng Cân đó bây giờ thế nào rồi.

Một xe lương thực của ngươi nhiều nhất cũng chỉ đủ cho họ ăn hai bữa, e rằng chỉ giải quyết được cái ngọn chứ không giải quyết được cái gốc." "Đó là chuyện của họ, lại có quan hệ gì với ta?" Ngô Lương cũng quá buồn chán, nên lại tiếp lời. "Thực ra ngươi có thể đưa họ về giao cho Tào Mạnh Đức.

Tào Mạnh Đức muốn xưng bá quần hùng, thứ cần nhất chính là binh mã.

Chỉ cần họ chủ động đầu hàng, Tào Mạnh Đức nhất định sẽ vui vẻ tiếp nhận.

Đến lúc đó ngươi lại lập được công, đám quân Hoàng Cân đó từ đó cũng có cơm ăn, chẳng phải là nhất cử lưỡng tiện sao?" Bạch Tinh Tinh nghĩ một lúc rồi lại nói. "Vậy thì họ sẽ phải ra chiến trường đánh giặc.

Nếu họ thật sự muốn đánh giặc, tùy tiện tìm một thế lực nào đó đầu hàng, chắc chắn sẽ có rất nhiều kẻ dã tâm vui vẻ tiếp nhận.

Nhưng họ thà làm sơn tặc cũng không làm vậy, đó chính là lựa chọn của họ." Ngô Lương cười cười nói, "Hơn nữa, ngươi thấy ta giống người thiếu công lao lắm sao?" "Cái này…" Bạch Tinh Tinh lại một lần nữa ngây người.

Nàng phải thừa nhận, mình quả thực không nghĩ sâu bằng Ngô Lương.

Năm tháng này, nhập ngũ đánh giặc có phải là lựa chọn tốt nhất không?

Rõ ràng là không.

Một trận chiến thảm khốc một chút, thương vong một nửa là chuyện cực kỳ bình thường.

Ba trăm người của họ ít nhất sẽ có một nửa không bao giờ có thể mở miệng ăn cơm nữa.

Cho nên họ sớm đã đưa ra lựa chọn.

Ngược lại, chính mình lại một mực cho rằng đang suy nghĩ cho họ, áp đặt suy nghĩ của mình lên những người đó, còn Ngô Lương lại cho họ cơ hội lựa chọn, cũng có thể nói là tôn trọng lựa chọn của họ.

Chương 117

"Bây giờ ta chỉ hy vọng họ đừng theo ta nữa, nếu không ta chỉ có thể dâng họ cho Tào lão bản, đến lúc đó thì không còn do họ tự mình lựa chọn nữa rồi." Ngô Lương cười lắc đầu, vén rèm xe ngựa nhìn ra cảnh đêm đen kịt bên ngoài, lẩm bẩm nói: "Tinh Tinh cô nương, đêm dài không ngủ được, ta cứ tưởng chỉ có mình ta không ngủ được, không ngờ Tinh Tinh cô nương ngươi cũng không ngủ được.

Hay là chúng ta tìm chút chuyện làm đi, ta lại cứu Tinh Tinh cô nương một lần nữa nhé?" Trong lúc nói chuyện, Bạch Tinh Tinh thấy Ngô Lương đã từ trong lòng lấy ra một bình sứ nhỏ, trên bình có khắc ba chữ "Thất Hồn Hương". "Ngươi, tên vô lại này, cút đi!

Ta xuống đi bộ!" Bạch Tinh Tinh sắc mặt biến đổi, lập tức quay người nhảy xuống xe ngựa như chạy trốn. ...

Tám ngày sau.

Ngô Lương cuối cùng cũng dẫn Phường Nhân Quân về đến Quyên Thành.

Sau khi sắp xếp cho binh lính mang vật tư về quân doanh đóng quân, Ngô Lương không lập tức đi tìm Tào lão bản phục mệnh, mà về tiểu trạch trước.

Lần này đi hơn hai tháng, Ngô Lương tuy chưa bao giờ bạc đãi bản thân, nhưng dù sao cũng là ra ngoài, hình tượng lúc này cũng không khá hơn đám lưu dân thấy ở khắp nơi là bao.

Đã đến lúc phải chỉnh trang lại dung mạo rồi, không nói là phải làm cho mình thơm tho như Tuân Úc, nhưng ít nhất cũng phải có bộ dạng thể diện của một giáo úy.

Thấy Ngô Lương đột nhiên vào cửa, Trần Kim Thủy và mười mỹ nhân dĩ nhiên là mừng rỡ vô cùng.

Từng người vội vàng chạy lại hỏi han ân cần, vui vẻ đón hắn vào trong.

Tiếp đó người mua thịt thì đi mua thịt, người mua rượu thì đi mua rượu, người gánh nước thì gánh nước, người dâng trà thì dâng trà, người đấm chân thì đấm chân… hầu hạ Ngô Lương một cách thoải mái.

Không lâu sau. "Cuối cùng vẫn là ở nhà thoải mái a." Ngô Lương thoải mái ngâm mình trong thùng gỗ, mặc cho Bảo Nhu dùng gáo nước múc nước ấm có nhiệt độ thích hợp trong thùng dội từ đầu xuống.

Sự mệt mỏi cả về thể chất lẫn tinh thần đều tan biến đi không ít. "Nhu nhi, bây giờ còn bao lâu nữa là đến sinh thần của ngươi?" Trong nước nóng, Ngô Lương huyết mạch sôi trào, lại qua hơi nước nhìn thấy thân hình quyến rũ và dung mạo xinh đẹp của Bảo Nhu, lại bắt đầu nghĩ đến quả đào. "Thưa gia chủ, còn chưa đầy một tháng…" Bảo Nhu cung kính đáp. "Ừm…" Ngô Lương phát ra một tiếng mũi đầy ẩn ý.

Thời điểm cũng sắp đến rồi, nhưng cuộc sống vẫn cần có chút nghi thức, ít nhất phải hành Kê lễ cho các mỹ nhân, đặc biệt là Nhu nhi của ta trước đã.

Tạm thời định ngày lành tháng tốt vào mùng một Tết đi. "À đúng rồi, tỳ tử đột nhiên nhớ ra một chuyện, những ngày gia chủ không ở đây, Hương nhi rảnh rỗi đã làm một món đồ chơi nhỏ.

Tiếc là nàng da mặt mỏng không dám đến nói chuyện với gia chủ, nên nhờ ta mang món đồ chơi nhỏ này tặng cho gia chủ." Bảo Nhu đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, vội vàng nói. "Bách Lý Hương?

Món đồ chơi nhỏ gì, mang ra đây ta xem nào?" Ngô Lương nhất thời có chút tò mò.

Một lát sau, Bảo Nhu mang tới một vật nhỏ được gói trong mấy lớp vải gai.

Nàng vừa dùng hai tay dâng lên cho Ngô Lương, vừa bổ sung: "Vì để làm vật nhỏ này, Hương nhi thường xuyên thức đêm, tay còn mài ra mấy cái mụn nước.

Nhưng khi chúng ta nhìn thấy vật nhỏ này thì đều phải khâm phục muội ấy, không ngờ Hương nhi lại có tay nghề lợi hại như vậy." "Tay nghề lợi hại..." Ngô Lương trong lòng càng thêm tò mò.

Dân gian Thiên triều cổ đại lưu truyền rất nhiều tay nghề lợi hại, những tay nghề này đều được ghi lại trong cổ tịch.

Đáng tiếc là có một phần không nhỏ trong số đó đã không được lưu truyền đến đời sau, đến mức hậu thế tuy biết có một môn tay nghề truyền kỳ như vậy, nhưng lại không có ai có thể phục dựng lại, thậm chí ngay cả nguyên lý trong đó cũng không hiểu rõ.

Nghĩ vậy, Ngô Lương đã lần lượt mở gói vải gai ra.

Cuối cùng, hiện ra trước mắt hắn là một quả cầu nhỏ được điêu khắc bằng gỗ.

Quả cầu này lớn chừng quả bóng bàn, trên đó điêu khắc rất nhiều hoa văn vân khí thịnh hành lúc bấy giờ.

Phía trên có buộc một sợi dây đỏ, phía dưới thì xỏ một túi hương nhỏ, có thể dùng làm vật trang sức đeo bên hông.

Công phu điêu khắc rất tinh xảo, từng chi tiết đều có thể gọi là hoàn mỹ, tất cả hoa văn đều trôi chảy, đều đặn.

Lợi hại rồi...

Chỉ riêng công phu điêu khắc này thôi đã không phải là thợ mộc bình thường thời nay có thể sánh được, đúng là một nghệ nhân cao cấp!

Ngô Lương lật quả cầu gỗ nhỏ lại, muốn nhìn rõ tất cả các chi tiết.

Kết quả vừa xoay một cái. "Cạch cạch..." Bên trong quả cầu gỗ nhỏ lại truyền ra một tiếng động nhỏ, dường như bên trong cầu còn cất giấu huyền cơ khác?

Ngô Lương lại nhìn kỹ, kinh ngạc phát hiện đây lại là một quả cầu lồng được chia thành nhiều lớp.

Quả cầu lồng được chạm rỗng từng lớp, mỗi lớp đều là một quả cầu độc lập, mỗi lớp lại được chạm khắc những hoa văn khác nhau.

Hơn nữa, bắt đầu từ lớp thứ hai, trên đó đã có khắc chữ.

Khi lớp thứ hai xoay qua, có thể thấy một chữ "Phúc", lớp thứ ba là một chữ "Lộc", lớp thứ tư là một chữ "Thọ", lớp thứ năm là một chữ "Hỷ". "Ta vãi chưởng, lại là Quỷ Công Cầu?!" Giây phút này, Ngô Lương chỉ cảm thấy lông tơ toàn thân đều dựng đứng, nhất thời không nén nổi mình, "ào" một tiếng đứng dậy từ trong bồn tắm. "Gia chủ..." Bảo Nhu đang hầu hạ bên cạnh, không ngờ Ngô Lương lại đột nhiên đứng dậy.

Đến mức không kịp né tránh, bất cẩn nhìn thấy hết người Ngô Lương.

Nhưng không biết là do sợ ngây người, hay là thiếu kiến thức về phương diện này, phản ứng đầu tiên của nàng lại không phải là che mắt?

Mà là đỏ bừng mặt, mở to đôi mắt đẹp, tò mò nhìn tới nhìn lui trên người Ngô Lương, như thể thấy được thứ gì đó ghê gớm lắm. "Nhu

nhi?

Nhìn đủ chưa?" Phản ứng của Bảo Nhu ngược lại khiến Ngô Lương có chút xấu hổ.

Thật lòng mà nói, là một thanh niên ngũ hảo tương đối bình thường, ở đời sau ngoài lúc làm chuyện ấy với bạn gái, hắn thật sự không có sở thích đặc biệt là khoe thân trước mặt người khác giới một cách vô cớ. "Gia chủ thứ tội, tỳ tử không nên nhìn bậy!

Tỳ tử biết sai rồi!

Tỳ tử không dám nữa!" Bảo Nhu lúc này mới hoàn hồn, vội vàng dời ánh mắt quỳ xuống đất tạ tội, lúc này khuôn mặt nhỏ nhắn đã đỏ bừng như sắp rỉ máu. "Không phải chuyện sai hay không sai, chủ yếu là có hơi lạnh.

Mau lấy cho ta một miếng vải lau khô người, rồi lấy một bộ quần áo khô ráo đến đây." Ngô Lương ôm cánh tay, run rẩy cười nói. "Vâng, tỳ tử đi lấy ngay!" Lần này Bảo Nhu cuối cùng cũng không dám nhìn Ngô Lương nữa, vội vàng lấy một chiếc khăn tắm đã chuẩn bị sẵn từ bên cạnh, nghiêng đầu qua lau người cho Ngô Lương, một tay rụt rè không biết nên lau từ đâu.

Chỉ vì trước đây Ngô Lương tắm rửa không cần Bảo Nhu hầu hạ, chỉ dặn nàng chuẩn bị sẵn khăn tắm và quần áo thay là có thể ra ngoài.

Vì vậy Bảo Nhu chưa từng có kinh nghiệm như vậy, vẫn là lần đầu cô nương lên kiệu hoa. "Hay là để ta tự làm đi.

Nàng đi gọi Hương nhi đến đây, ta có chuyện muốn hỏi muội ấy." Ngô Lương cũng không định quá vội vàng, mỉm cười cầm lấy khăn tắm tự mình lau, rồi nói với Bảo Nhu. "Vâng..." Bảo Nhu khẽ gật đầu, nhưng lại không lui ra ngay, không biết vì sao hốc mắt lại đỏ lên, trong đôi mắt đẹp ngấn một tầng sương, cúi đầu nói với giọng nức

nở: "Xin gia chủ thứ tội, lần sau... lần sau xin nhất định hãy gọi tỳ tử hầu hạ gia chủ tắm rửa.

Nếu gia chủ không gọi tỳ tử hầu hạ, tỳ tử sẽ vĩnh viễn không biết phải hầu hạ gia chủ như thế nào.

Nếu lần nào cũng vụng về như lần này, dù gia chủ không trách mắng, tỳ tử cũng sẽ thấy bất an, tỳ tử không muốn làm tỳ tử vô dụng nhất trong phủ..." "..." Ngô Lương ngẩn ra, không ngờ nha đầu này lại có suy nghĩ như vậy.

Nhưng nghĩ lại cũng đúng, Nhu nhi dù sao cũng sắp mười tám tuổi rồi, tâm lý con gái vốn trưởng thành sớm hơn, ở tuổi này đã sớm có một tâm lý tương đối chín chắn. "Được, lần sau sẽ gọi nàng đến hầu hạ, ta sẽ tự mình dạy nàng làm thế nào để hầu hạ ta cho thoải mái." Ngô Lương đầy ẩn ý gật đầu, "Đi đi, trước tiên đi gọi Hương nhi đến, tiện thể tìm cho ta một cây kéo." "Vâng..." Bảo Nhu lúc này mới sụt sịt mũi, cung kính lui xuống. ...

Khi Ngô Lương mặc xong quần áo, đi ra khỏi phòng.

Bách Lý Hương đã đợi ở bên ngoài.

Đã quen biết lâu như vậy, cô nương này vẫn rụt rè như lần đầu gặp mặt, đỏ bừng mặt không dám ngẩng đầu, cứ đứng ở bên cạnh với tư thế chân chữ bát rất đáng yêu, đôi tay nhỏ còn đang bất an vò vạt áo. "Hương nhi, muội đến rồi." Ngô Lương mỉm cười chào hỏi nàng trước.

Nghe thấy giọng của Ngô Lương, Bách Lý Hương run lên, lập tức hành lễ: "Đa... không phải không phải, gia, gia chủ!

Ra mắt gia chủ!" "..." Ngô Lương trong lòng tức thì dâng lên một ngọn lửa tà ác vô danh, có một chút cảm giác tội lỗi, nhưng lại có một chút cảm giác kích thích.

Hắn thực ra vẫn không hiểu lắm, rốt cuộc mình có điểm nào có thể liên quan đến chữ "đa" này, sao cô nương này cứ gọi nhầm mãi?

Nhưng mà, hắn thích... "Hương nhi, muội cũng không phải ngày đầu tiên gặp ta, không cần phải xa cách như vậy." Hơi kìm nén ngọn lửa tà ác trong lòng, Ngô Lương lấy ra quả "Quỷ Công Cầu" mà Bách Lý Hương tặng hắn, cười hỏi: "Quả Quỷ Công Cầu này là do muội làm?" Quỷ Công Cầu!

Là một loại đồ thủ công cực kỳ phức tạp, tuyệt đối không phải thợ khéo bình thường có thể làm ra được.

Hai chữ "Quỷ công" chính là dùng để hình dung công nghệ thần kỳ của người thợ làm ra quả cầu này, có ý là "quỷ phủ thần công", là một bản lĩnh hiếm có trên đời.

Chương 118

Theo như Ngô Lương biết, trong các cổ tịch được phát hiện ở đời sau, ghi chép liên quan sớm nhất là vào thời nhà Tống. "Quỷ Công Cầu" lúc đó chỉ có ba lớp cầu lồng, nổi tiếng với kết cấu phức tạp, công nghệ tinh xảo, ý tưởng chế tác khéo léo, được xem là một trong những tác phẩm đỉnh cao của nghệ thuật dân gian!

Nhưng bây giờ là thời nhà Hán, sớm hơn ít nhất bảy, tám trăm năm, lại thêm Bách Lý Hương còn nhỏ tuổi.

Vậy mà có thể chế tạo ra Quỷ Công Cầu năm lớp, Ngô Lương sao có thể không bị chấn kinh? "Vâng..." Bách Lý Hương nhỏ giọng đáp. "Ta rất thích." Ngô Lương cười gật đầu, lại hỏi: "Tay nghề này của muội được truyền thừa từ đâu?" "Thưa gia chủ, cha tôi vốn là một thợ mộc có tiếng trong làng, nhà ai trong mười dặm tám làng có việc mộc gì đều đến tìm cha tôi giúp đỡ, ai cũng nói đồ mộc cha tôi làm vừa đẹp vừa bền." Bách Lý Hương vẫn nói với giọng nhỏ nhẹ yếu ớt, "Nhưng cha tôi ngoài những việc mộc thông thường, còn làm được rất nhiều thứ không thường thấy, chỉ là chưa bao giờ thể hiện trước mặt người ngoài.

Đến khi tôi và đệ đệ hơi hiểu chuyện, ông mới bắt đầu truyền thụ tay nghề cho hai chúng tôi, còn dặn chúng tôi cũng đừng dễ dàng nói ra trước mặt người ngoài, càng không được thể hiện, nếu không sợ sẽ rước họa vào thân." "Ồ?

Vậy tay nghề của cha muội lại được truyền thừa từ đâu?" Ngô Lương tiếp tục truy hỏi. "Là ông nội tôi, tôi cũng là nghe cha tôi nói.

Còn tay nghề của ông nội lại được truyền thừa từ đâu thì cha tôi không nói, tôi cũng không biết." Bách Lý Hương đáp.

Xem ra muốn thông qua gia thế của cô nương này để hỏi ra thêm thông tin gì đó là không được rồi, thế là Ngô Lương lại đổi hướng hỏi: "Ngoài Quỷ Công Cầu này, muội còn biết tay nghề gì khác không?" "Không biết nữa...

Cha tôi chỉ dạy tôi và đệ đệ làm Quỷ Công Cầu này, ngày thường thì dạy chúng tôi đọc chữ học bài.

Cha tôi nói, đợi khi tôi và đệ đệ có thể làm một quả cầu gỗ nhỏ như thế này đến chín lớp mới xem như học thành.

Đáng tiếc tôi tay chân vụng về, đến nay cũng chỉ làm được đến lớp thứ năm.

Ngược lại đệ đệ tôi thông minh thiên bẩm, bảy tuổi đã có thể làm Quỷ Công Cầu đến lớp thứ bảy." Bách Lý Hương tiếp tục đáp, nói rồi lại như muốn khóc: "Đáng tiếc sau này cha bị bắt đi lính, mẹ lại vì tương tư thành bệnh nặng mà qua đời, liền có kẻ mạnh đến cướp ruộng đất và nhà cửa của nhà tôi, đuổi hai chị em tôi ra ngoài.

Trên đường lưu vong, đệ đệ cuối cùng đã chết đói, nếu tôi không bị người ta bắt bán làm nô tỳ, e rằng cũng đã chết đói rồi..." "..." Lại là một câu chuyện bi thương, trong thời loạn lạc đâu đâu cũng có những câu chuyện như vậy.

Ngô Lương trong xương cũng là người bao che cho người mình, nghe người ngoài nói những chuyện này và nghe Bách Lý Hương nói những chuyện này cảm giác hoàn toàn khác nhau.

Nhìn cô nương ít nói, rụt rè trước mặt, hắn lại có chút đau lòng không rõ nguyên do.

Nhưng từ lời kể của Bách Lý Hương, Ngô Lương lại phát hiện ra một vài chi tiết vô cùng quan trọng...

Gia thế của Bách Lý Hương tuyệt đối không đơn giản, ít nhất tổ

tiên không phải là bá tánh bình thường!

Chỉ vì ở thời đại này, bốn chữ "biết chữ học bài" đối với đại đa số bá tánh bình thường mà nói, đều là thứ xa xỉ không thể với tới.

Quyền lợi "biết chữ học bài" về cơ bản đã bị hoàng thất và sĩ tộc lũng đoạn, chỉ có bọn họ mới có điều kiện và cơ hội học tập.

Mà cha của Bách Lý Hương lại có thể dạy Bách Lý Hương và đệ đệ đọc chữ học bài.

Điều này cho thấy ông trước đây cũng đã được giáo dục và truyền thừa về phương diện này.

Mặc dù cả đời là một thợ mộc tay nghề không tồi, nhưng nếu lật lại vài chục năm, vài trăm năm trước, nói không chừng cũng là giai cấp sĩ tộc cao cao tại thượng, chỉ là vì một vài nguyên nhân không rõ mà sa sút.

Ngoài ra, còn có một điểm cũng rất bất thường.

Cha của Bách Lý Hương đã biết một số việc mộc "bất thường", nhưng lại dặn Bách Lý Hương và đệ đệ không được dễ dàng thể hiện trước mặt người ngoài...

Điều này cũng có chút ý vị của "tổ huấn", rất có thể liên quan đến kinh nghiệm hoặc thân phận của tổ tiên họ.

Chỉ là tình huống cụ thể thì không dễ suy đoán, dù sao thông tin hỏi được từ miệng Bách Lý Hương thực sự quá ít.

Nhưng Ngô Lương tin rằng Bách Lý Hương không hề giấu diếm mình, nếu không nàng đã không thể làm một quả Quỷ Công Cầu tặng cho mình.

Nàng chỉ là biết quá ít mà thôi.

Dù sao lúc cha nàng bị bắt đi lính, tuổi nàng có lẽ cũng không lớn

lắm, vẫn chưa đến tuổi có thể giữ được bí mật, cha nàng có lẽ còn chưa kịp nói ra bí mật trong nhà cho nàng và đệ đệ...

Nhưng, Ngô Lương lại chú ý đến một chi tiết: từ đầu đến cuối, Bách Lý Hương chỉ nói cha nàng bị bắt đi lính, chứ không nói cha nàng đã chết!

Tức là, mặc dù khả năng cha nàng bị bắt đi lính đi đánh trận mà sống sót trở về không lớn.

Nhưng vẫn có một chút khả năng còn sống!

Mặc dù chưa chắc chắn tay nghề của cha Bách Lý Hương đã đến trình độ nào, nhưng chỉ bằng một quả "Quỷ Công Cầu" này đã có thể thấy được phần nào.

Đối với Ngô Lương mà nói, đây là một nhân tài hiếm có vô cùng quý giá.

Nếu có một nghệ nhân vượt thời đại như vậy trợ giúp, rất nhiều ý tưởng của hắn sẽ có khả năng thực hiện, khiến cho công việc đạo mộ sau này như hổ thêm cánh...

Hơn nữa không chỉ là nâng cao về phương diện công cụ đạo mộ.

Phải biết rằng từ thời Xuân Thu, Lỗ Ban đã chế tạo ra một loại thiết bị thần bí gọi là "cơ phong", loại thiết bị thần bí này chính là dùng phương thức cơ giới để tiến hành mai táng và phòng trộm.

Mặc dù vì Nho gia đề xướng hậu táng, "cơ phong" của Lỗ Ban không được phổ biến, và những ngôi mộ mà Ngô Lương đã đạo cho đến nay cũng không phát hiện cơ quan cạm bẫy lợi hại nào, nhưng hắn tin rằng, thiết bị thần bí như "cơ phong" đã được chế tạo ra, thì nhất định sẽ có người sử dụng.

Thường đi bờ sông, loại đồ vật này sớm muộn gì cũng sẽ gặp phải.

Dù không nhắc đến Lỗ Ban, thời nhà Hán cũng có một số đại sư cơ quan lợi hại, trong đó nổi tiếng nhất chính là Trương Hành, người đã phát minh ra những kỳ vật như "Địa động nghi", "Hỗn thiên nghi", "Thụy luân giáp" và "Độc phi mộc điêu".

Nếu những phát minh này được cải tạo và dùng trong lăng mộ, cũng chắc chắn sẽ mang đến đòn đánh hủy diệt cho công việc đạo mộ của hắn.

Lúc này, một người thợ thủ công cao cấp đủ giỏi về "mộc công" trở nên vô cùng quan trọng.

Thế là. "Hương nhi, cha muội tên họ là gì, có biết năm đó là ai đã bắt cha muội đi lính không?" Ngô Lương trầm ngâm một lát, rồi lại hỏi. "Cha tôi tên Bách Lý Tế, mẹ tôi nói năm đó bắt cha tôi đi là binh mã của Đổng Trác, nhưng cụ thể là ai thì không biết..." Bách Lý Hương cúi đầu nói.

Những chủ đề này lại một lần nữa gợi lại ký ức của nàng, đôi mắt hơi đỏ lên, đôi tay nhỏ cũng không còn vò vạt áo nữa, mà nắm lại thành quyền. "Đổng Trác à..." Lần này phạm vi tìm kiếm có hơi lớn rồi.

Hiện nay Đổng Trác đã chết, binh mã dưới trướng của y lần lượt bị Lữ Bố, Ngưu Phụ, Lý Giác, Quách Tỷ, Trương Tế, Phàn Trù mỗi người mang đi một phần.

Trong đó con rể của Đổng Trác là Ngưu Phụ đã chết, binh mã dưới trướng bị Lý Giác, Quách Tỷ, Trương Tế thu nhận, ba người này hiện đều ở Trường An.

Lữ Bố lần này bị đánh bại, hiện nay suất quân chạy đến phía nam Từ Châu.

Còn Phàn Trù cũng ở Trường An, cùng Lý Giác, Quách Tỷ nắm

giữ triều chính.

Muốn tìm một người trong bộ khúc của những kẻ này, hơn nữa có thể còn là một tiểu binh, thậm chí có thể là một người đã chết trận, thực sự không dễ dàng chút nào.

Ngoài ra, nhắc đến Trương Tế...

Trong lịch sử, Tào lão bản chính là vì chiếm đoạt vợ góa của Trương Tế, mới khiến cho cháu trai của Trương Tế là Trương Tú căm hận trong lòng đột nhiên tạo phản, cuối cùng liên lụy Tào Ngang, Tào Bẩm, Điển Vi chết tại Uyển thành.

Để xác định phạm vi chính xác hơn, Ngô Lương lại cố ý hỏi thêm một câu: "Hương nhi, muội vốn ở đâu?" "Nhà ở khu vực Dĩnh Xuyên, Trường Xã." Bách Lý Hương đáp.

Thế là khớp rồi...

Trong lịch sử, Đổng Trác hội chiến với Chu Tuấn và giành thắng lợi, Lý Giác, Quách Tỷ, Trương Tế liền suất binh đến Dĩnh Xuyên, Trần Lưu và các nơi khác.

Đại quân đi qua đâu cũng cướp bóc tàn bạo, khiến bá tánh địa phương khổ không kể xiết, nhiều gia đình tan nhà nát cửa.

Mà trong số những kẻ chia nhau binh mã của Đổng Trác, thì Trương Tế là kẻ có thực lực yếu nhất.

Cũng vì vậy, Lý Giác, Quách Tỷ và Phàn Trù trở thành ba ông lớn nắm giữ triều chính, Trương Tế chỉ được phong chức quan "Trấn Đông tướng quân", mang theo bộ hạ rời khỏi Trường An, đóng quân tại quận Hoằng Nông ở phía nam.

Cho nên, nếu muốn ra tay, chắc chắn là ra tay với Trương Tế trước là dễ nhất.

Nhưng Trương Tế và Lý Giác, Quách Tỷ, Phàn Trù có quan hệ môi hở răng lạnh, nếu có người ra tay với Trương Tế thì những kẻ này chắc chắn sẽ liên kết lại.

Đừng nói Tào lão bản hiện tại còn chưa giải quyết xong vấn đề của Lữ Bố và Trương Mạc, cho dù có thể rảnh tay, e rằng tạm thời cũng chưa có thực lực để đối đầu trực diện với những kẻ này, huống hồ xung quanh còn có Viên Thiệu, Lưu Bị và các cường địch khác đang rình rập.

Hơn nữa, dưới trướng Trương Tế còn có một "độc sĩ" nổi danh thời Tam Quốc là Giả Hủ.

Gã này tàn nhẫn giảo hoạt, trong lịch sử Tào Ngang, Tào Bẩm và Điển Vi trận vong chính là kết quả do một tay gã bày mưu...

Lại thêm việc cha của Bách Lý Hương lúc này có còn sống hay không cũng khó nói.

Có thể tìm rồi cũng là công cốc.

Vì vậy chuyện này tốt nhất là nên bàn bạc kỹ hơn, đợi đến khi thời cơ thực sự chín muồi rồi hãy thúc đẩy một chút.

Tìm được thì dĩ nhiên là tốt nhất, không tìm được cũng không cần quá để trong lòng.

Cũng vì thế, Ngô Lương không nói suy nghĩ của mình cho Bách Lý Hương biết.

Bách Lý Hương bây giờ có lẽ đã cho rằng không thể gặp lại cha nữa, không cần thiết phải cho nàng thêm bất kỳ hy vọng nào.

Nếu không sau này tìm được thì không sao, nếu không tìm được cha nàng, hoặc chỉ nhận được tin báo tử, cô nương này lại phải đau lòng thêm một lần nữa, thế thì có chút được không bù mất.

Thế là. "Hương nhi, gần đây muội đừng may vá nữa, ta giao cho muội một nhiệm vụ, muội hãy vận động trí não một chút, không cần biết dùng phương pháp và vật liệu gì, làm cho ta một mô hình cạm bẫy thu nhỏ.

Cạm bẫy này yêu cầu bình thường trông phải bằng phẳng như mặt đất, một khi có vật nặng đè lên, tấm ván phía trên sẽ tự động lật lại, vật nặng trên đó sẽ từ tấm ván rơi xuống hố bẫy, mà tấm ván đó còn có thể lập tức khôi phục lại nguyên trạng." Ngô Lương nói với Bách Lý Hương.

Bây giờ hắn thực sự không có cách nào xác định được Bách Lý Hương rốt cuộc nắm giữ bao nhiêu tay nghề mộc công, cũng không biết Bách Lý Hương có bao nhiêu thiên phú, càng không biết nên hỏi những vấn đề chuyên môn từ đâu.

Vì vậy hắn quyết định trước tiên cho Bách Lý Hương một vài thử thách, xem nàng có thể vượt qua hay không.

Và vấn đề Ngô Lương lần này đưa ra cho Bách Lý Hương chính là một cơ quan phòng trộm đã được sử dụng trong các ngôi mộ cổ ở đời sau, tên là "Liên Hoàn Phiên Bản".

Chương 119

Thứ này trông có vẻ không khó lắm, nhưng trong đó cần sử dụng không ít nguyên lý đòn bẩy.

Điểm khó thực sự nằm ở chỗ làm thế nào để tấm ván phía trên có thể tự động khôi phục lại nguyên trạng sau khi vật nặng rơi vào hố bẫy.

Nếu Bách Lý Hương có thể làm ra thứ này, thì chứng tỏ nàng vẫn có không ít thiên phú. "Gia chủ, vật này có giới hạn thời gian không?" Bách Lý Hương tập trung lắng nghe lời Ngô Lương, lại yếu ớt hỏi. "Không có, muội cứ cố gắng hết sức là được." Ngô Lương cười nói.

Cô nương này làm cho hắn một quả Quỷ Công Cầu đã thường xuyên thức khuya, nếu lại đặt ra thời hạn cho nàng, Ngô Lương thật sự sợ cô nương này sẽ quên ăn quên ngủ.

Hơn nữa mấy ngày nữa là Tết rồi.

Khoảng thời gian này chính là lúc nên thư giãn, không cần thiết phải gây áp lực quá lớn cho nàng. "Vâng, gia chủ." Bách Lý Hương gật mạnh đầu, không biết vì sao tư thế rụt rè căng thẳng ban đầu lại dịu đi không ít, thay vào đó là vẻ mặt kiên nghị và chấp nhất, như thể trong phút chốc đã nhận được một sứ mệnh vĩ đại không nên gánh vác ở tuổi này. "Thôi được rồi, bây giờ không được làm, qua mồng ba Tết rồi hãy làm." Thấy bộ dạng này của nàng, Ngô Lương quả quyết dời ngày lại.

Hắn đã nhìn ra rồi, cô nương này là một dạng chuyên gia kỹ thuật có chút cố chấp, nếu hắn không dời ngày, nói không chừng cô nương này từ tối nay đã dám không ngủ. ...

Ra khỏi tiểu trạch.

Ngô Lương đã dùng kéo cắt đi mái tóc dài đến eo có thể búi thành tóc củ hành, tiện thể còn dùng dao găm đồng cẩn thận cạo đi bộ râu trên mặt.

Kể từ khi xuyên không, đã lâu rồi hắn không được sảng khoái như vậy.

Thời đại này coi trọng một điều: "Thân thể phát phu, thụ chi phụ mẫu, bất cảm hủy thương, hiếu chi thủy dã" (Thân thể, tóc tai, da dẻ là do cha mẹ ban cho, không dám làm tổn hại, là khởi đầu của chữ hiếu).

Vì vậy ngoài việc tóc và râu tự rụng, về cơ bản không có ai chủ động cắt tỉa.

Thậm chí trong lịch sử Tào lão bản còn để lại một điển cố "cát phát đại hình".

Chuyện kể rằng sau khi Tào lão bản thực thi chế độ đồn điền, thấy một số binh sĩ không biết quý trọng hoa màu, thường xuyên chạy lung tung trong ruộng, liền hạ một mệnh lệnh nghiêm khắc: toàn quân tướng sĩ, tuyệt đối không được giẫm đạp hoa màu, kẻ vi phạm sẽ bị chém!

Kết quả có một ngày, khi Tào lão bản cưỡi ngựa đi qua ruộng, con ngựa dưới yên bị kinh hãi, chạy vào ruộng lúa mì giẫm nát một mảng lớn hoa màu.

Quan viên đi theo tự nhiên không dám trị tội Tào lão bản, thế là Tào lão bản liền rút bảo kiếm ra, cắt đi một lọn tóc của mình để làm hình phạt.

Từ đó có thể thấy, tóc và râu đối với người thời bấy giờ.

Có ý nghĩa tượng trưng quan trọng đến nhường nào, nó không chỉ đại diện cho lòng hiếu thảo của một người, có khi còn có thể thay thế

một mạng người.

Vì vậy, trước đây, Ngô Lương đều chọn cách nhập gia tùy tục, kẹp đuôi làm người.

Nhưng bây giờ, hắn đã cơ bản có được sự tin tưởng của Tào lão bản, có chút khác người cũng không có vấn đề gì lớn, dù sao cũng chỉ là chuyện nhỏ không quan trọng.

Hơn nữa.

Làm như vậy còn có thể bị Tào lão bản hơi ghét bỏ một chút, không muốn đưa hắn đến các dịp công khai, tránh phải cùng hắn chịu đựng ánh mắt khác thường của người khác, nói không chừng còn bị người ta chê bai là đi quá gần với kẻ "bất hiếu".

Dù sao hắn vốn là Mô kim giáo úy "hành tẩu trong bóng tối", vốn cũng không cần ra ánh sáng...

Như vậy có lẽ sẽ giúp kế hoạch của mình rời xa gia quyến Tào phủ trở về Trần Lưu thuận lợi hơn một chút.

Quả nhiên, vừa ra khỏi cửa Ngô Lương đã nhận được không ít ánh mắt chú ý.

Bất kể là những binh sĩ qua lại, hay những bá tánh đi ngang, nhìn thấy hắn đều lộ vẻ kinh ngạc, không tự chủ được mà nhìn thêm hai cái.

Ngô Lương chẳng thèm quan tâm, ai nhìn hắn thì hắn nhìn chằm chằm lại người đó.

Nhìn cho đến khi đối phương phải xấu hổ né tránh ánh mắt mới thôi.

Đây chính là sự tự tin như Rejoice!

Không lâu sau, hắn đã đến Tào phủ.

Vệ sĩ Tào phủ suýt nữa không nhận ra hắn, nhìn từ trên xuống dưới một hồi lâu mới hoàn hồn, mặt đầy nghi hoặc nói: "Ngô giáo úy, ngài đây là...?" "Haiz!

Đừng nhắc nữa." Ngô Lương lắc đầu, đau lòng thở dài: "Lần này xuất chinh gặp phải chút rắc rối, tính mạng thì giữ được, nhưng tóc và râu này lại không giữ được...

Thôi không nhắc nữa, Minh công có ở đây không, ta muốn diện kiến Minh công." Gặp Tào lão bản, Ngô Lương tự nhiên cũng giải thích y như vậy.

Tiện thể còn thêm mắm thêm muối miêu tả lại hiện tượng "Linh Hồ Hấp Hồn", nói đến mức hiểm nguy trùng trùng, nếu không phải vận khí nghịch thiên, e rằng cả Phường Nhân Quân đều đã bỏ mạng ở quận Dự Chương.

Nghe đến mức Tào lão bản cũng mặt đầy kinh ngạc, không ngừng than thở: "Lại có chuyện lạ như vậy, thiên hạ rộng lớn đúng là không gì không có!" Tào lão bản tuy không mấy tin vào chuyện con người giả thần giả quỷ, nhưng đối với những dị tượng kỳ diệu giữa trời đất này, vẫn khá là tin tưởng...

Dù sao lần trước ở mộ Lương Hiếu Vương, chuyện con Hống kia Tào Bẩm đã đích thân kể với ông, chuyện đó cũng không hẳn là tầm thường hơn "Linh Hồ Hấp Hồn".

Nhưng quan trọng nhất là, lần này Ngô Lương vẫn mang về cho ông những thứ thực sự. "Minh công xin xem, đây là tổng hợp số hoàng kim lấy được lần này.

Mạt tướng vẫn chưa kịp cân, nhưng nghĩ rằng có lẽ có thể sánh ngang với số thu được khi khai quật mộ Lương Hiếu Vương lần trước." Ngô Lương đưa một cuộn thẻ tre đến trước mặt Tào lão bản.

Bên trong ghi chép lại số hoàng kim lấy được từ mộ Hải Hôn Hầu lần này, mỗi một món đồ vàng đều được ghi lại trong thẻ tre dựa theo ký hiệu khắc lúc vận chuyển, đảm bảo không xảy ra bất kỳ sai sót nào. "Có thể sánh ngang với số lượng hoàng kim khai quật được từ mộ Lương Hiếu Vương?!" Tào lão bản sớm đã vui đến không khép được miệng, liên tục gật đầu khen ngợi: "Tốt!

Tốt tốt tốt!

Tốt lắm!

Hữu Tài, ngươi quả thật là một viên phúc tướng của ta, có được số hoàng kim này, sang năm tái chinh Từ Châu, nhất định có thể một lần bắt được tiểu nhi Lữ Bố và phản đồ Trương Mạc!

Tốt!

Lần này ngươi đã mạo hiểm lớn như vậy, suýt chút nữa mất mạng, ta thật không biết nên thưởng cho ngươi như thế nào nữa.

Nói đi, ngươi muốn gì, ta nhất định sẽ cố hết sức đáp ứng!" Ngô Lương tự nhiên sẽ không chủ động đòi thưởng, mà cung kính mỉm cười, lại chắp tay nói: "Minh công, ngoài số hoàng kim này, mạt tướng lần này còn lấy được mấy xe kỳ vật." "Ồ?

Kỳ vật gì?" Tào lão bản lập tức lại có hứng thú, người hơi nghiêng về phía trước. "Chính là thứ này." Cười hắc hắc, Ngô Lương từ trong lòng lấy ra một cây nến sáp ong còn thừa từ trước, đưa vào tay Tào lão bản, "Minh công kiến thức rộng rãi, chắc chắn nhận ra đây là thứ gì." "Nến mật?!" Tào lão bản cầm cây nến sáp ong trong tay, xem xét kỹ một lượt, sau đó lập tức kinh ngạc đứng dậy, trợn to mắt hỏi: "Chuyến này ngươi lại lấy được nến mật, hơn nữa là mấy xe nến mật?!" "Cũng không phải, nến mật này là do mạt tướng tự làm." Ngô Lương nói, "Mạt tướng chỉ tìm được mấy xe sáp côn trùng dùng để chế tạo nến mật.

Minh công, mạt tướng ước tính sơ bộ, nếu đem mấy xe sáp côn trùng này làm thành nến mật, e rằng sẽ không dưới năm nghìn cây." "Ngươi nói bao nhiêu?" Tào lão bản mắt trợn càng lớn hơn, gần như sắp lồi ra ngoài. "Năm nghìn cây." Ngô Lương lặp lại. "Nói lại lần nữa!" Tào lão bản lại nói. "Năm nghìn cây." Ngô Lương cười nói. "Nói lại lần nữa nữa!" "Năm nghìn cây." "Nói lại lần nữa nữa nữa!" "Năm!

Nghìn!

Cây!" Ngô Lương biết, ngay từ lần đầu tiên hắn nói, Tào lão bản đã nghe rõ mồn một.

Ông hỏi nhiều lần như vậy hoàn toàn là đang tận hưởng sự kinh ngạc mà con số này mang lại cho mình.

Giống như một người đột nhiên trúng số năm trăm vạn, luôn muốn tìm người xác nhận con số này hết lần này đến lần khác, mỗi lần nghe cảm giác đều không giống nhau.

Vì vậy, hắn cũng rất phối hợp không ngừng lặp lại ba chữ đó. "Ha ha ha ha!" Tào lão bản cuối cùng không hỏi nữa, lập tức phát ra tiếng cười thô kệch như một kẻ trọc phú, "Năm nghìn cây nến mật, đó là năm nghìn cây nến mật đấy.

Vật này tuy không thể lập tức biến thành tiền, nhưng nếu ta dùng nó để lôi kéo những sĩ tộc hào môn tự cho là thanh cao kia, những thứ tục vật khác bọn họ có lẽ còn xem thường, nhưng kỳ vật chỉ có trong hoàng cung này lại có thể lập tức khiến bọn họ mở rộng tầm mắt.

Đến lúc đó ai còn dám xem thường Tào Mạnh Đức ta?" "Hiện nay Minh công chiến sự đáng mừng, vốn dĩ cũng không ai dám xem thường Minh công.

Minh công cần gì phải đi lôi kéo bọn họ, nhiều nhất chỉ có thể xem

là ban thưởng cho bọn họ mà thôi." Ngô Lương cười ha hả nói. "Hay!

Nói rất hay!

Ai giao hảo với ta, ta liền ban thưởng cho hắn mấy cây, cho hắn mở mang kiến thức.

Nếu là kẻ không biết điều, ta cần gì phải cho hắn sắc mặt tốt?" Tào lão bản tán thưởng cười nói, "Hữu Tài, lần này ta sẽ không làm những chuyện hư danh với ngươi nữa.

Sau khi thống kê xong số hoàng kim này, ngươi trước tiên được hai thành, phần còn lại mới quy vào quân lương.

Từ nay về sau hai người chúng ta liền lập ra quy củ này, bất kể đạo về được bao nhiêu hoàng kim, một mình ngươi đều độc chiếm hai thành, ngươi có hài lòng không?" "Minh công quá khách khí rồi, Lương không có chí lớn gì, đủ ăn đủ uống là được, thực sự không dùng hết nhiều như vậy." Ngô Lương vội vàng "thành hoàng thành khủng" nói. "Quy củ cứ định như vậy, nếu ngươi còn từ chối nữa ta liền không dám tin ngươi!" Tào lão bản lập tức quyết định, thậm chí trong giọng nói còn có một chút uy hiếp, ép buộc hắn nhận lấy. "Cái này... vậy cứ xem như Minh công tạm thời gửi ở chỗ Lương, sau này nếu Minh công cần dùng đến, cứ phái người đến lấy là được, Lương tuyệt không dám tư tàng." Ngô Lương rất "miễn cưỡng" nói. "Ngoài những thứ này, ngươi còn muốn phần thưởng nào khác không?" Tào lão bản đang lúc cao hứng, lại hỏi tiếp. "Minh công, mạt tướng muốn quay về Trần Lưu cư trú." Ngô Lương lúc này mới nói ra chuyện mình đã lên kế hoạch từ trước. "Đây lại là vì sao?" Tào lão bản cuối cùng thu lại nụ cười, hơi nhíu mày nói. "Bẩm Minh công, Trần Lưu phía nam giáp Dự Châu, phía tây giáp Tư Lệ, hai nơi đó là nơi phát nguyên quan trọng của con cháu Long Quân, vì vậy những ngôi mộ cổ để lại cũng nên nhiều hơn những nơi khác.

Chương 120

Mạt tướng tiếp theo nếu muốn tiếp tục dò la tin tức mộ cổ, nơi đây chính là cứ điểm tốt nhất, nhất định có thể làm ít công to." Ngô Lương chắp tay nói. "Thì ra là vậy, vậy thì như lần trước đã nói, ta dâng tấu xin triều đình phong ngươi làm Thái thú Trần Lưu, ý ngươi thế nào?" Tào lão bản lại hỏi. "Xin Minh công suy nghĩ kỹ, Trần Lưu là yếu địa chiến lược, cả việc phòng thủ thành trì và ổn định bá tánh đều vô cùng quan trọng.

Mạt tướng vừa không hiểu đạo công thủ, lại không biết vì dân thỉnh mệnh, nếu để mạt tướng làm Thái thú Trần Lưu, e rằng sẽ làm hỏng đại sự của Minh công!" Ngô Lương vội vàng từ chối, rồi nghĩ một lúc lại nói: "Nếu Minh công thật sự có ý này, không bằng lệnh cho mạt tướng làm Huyện lệnh một huyện xung quanh Trần Lưu.

Ngày thường mạt tướng sẽ dẫn Phường Nhân Quân ẩn mình trong huyện, cho binh sĩ trồng trọt an cư lạc nghiệp.

Khi dò được tin tức lăng mộ, cũng có thể không có bất kỳ gánh nặng nào, tùy thời vứt bỏ mọi việc để hiệu mệnh cho Minh công." Đây chính là phúc lợi hắn tranh thủ cho binh sĩ Phường Nhân Quân.

Trong thời loạn lạc này, có thể có một mảnh đất trồng ít lương thực, cưới một người vợ sinh mấy đứa con nối dõi tông đường, đây đã là những ngày tháng tốt đẹp thần tiên khó tìm, còn cầu gì hơn? "Ngươi đã có ý này, ta tự nhiên sẽ thành toàn." Tào lão bản trầm ngâm một lát, cuối cùng cũng gật đầu. "Đa tạ Minh công ban thưởng." Ngô Lương vội vàng bái tạ, rồi lại cười nói: "Ngoài ra, mạt tướng còn có một thỉnh cầu." "Nói." Tào lão bản gật đầu.

Ngô Lương có chút "ngại ngùng" nói: "Không giấu gì Minh công,

mạt tướng nghe nói phu nhân của bộ hạ cũ của Đổng Trác là Trương Tế, Trâu thị, dung mạo đoan trang, thấu tình đạt lý, thực là tiểu thư khuê các hiếm có trên đời.

Minh công và bè lũ còn sót lại của Đổng Trác kia thế không đội trời chung, ngày sau ắt có một trận chiến.

Vì vậy mạt tướng cả gan thỉnh cầu Minh công đáp ứng mạt tướng, nếu ngày sau Minh công diệt được Trương Tế, xin nhất định ban phu nhân của Trương Tế là Trâu thị cho mạt tướng, cũng để mạt tướng nếm thử tư vị của tiểu thư khuê các này..." Ngô Lương lại bắt đầu giăng bẫy Tào lão bản rồi!

Đây là chiêu trò học được từ bài học đau thương của Quan nhị gia.

Hắn hy vọng Tào lão bản mau chóng giải quyết xong chuyện của Lữ Bố và Trương Mạc, mau chóng đi giải quyết bộ hạ cũ của Đổng Trác, cũng để mau chóng tìm kiếm tung tích của cha Bách Lý Hương, vì vậy mới dùng đến chiêu này.

Trong lịch sử Tào lão bản có thể cướp vợ người mà Quan nhị gia để mắt tới, tự nhiên cũng có thể cướp vợ người mà mình "để mắt tới".

Quan trọng nhất là.

Tào lão bản chính là người sáng lập ra "bệnh Tào tặc".

Hơn nữa, Trâu phu nhân này chính là một trong những người vợ mà Tào lão bản cướp về trong lịch sử.

Từ đó có thể thấy, Tào lão bản khi gặp Trâu thị này, nhất định sẽ không nhấc nổi chân, không đi nổi đường.

Vì vậy, Ngô Lương "thuận nước đẩy thuyền" như vậy, vấn đề cũng không lớn.

Điều duy nhất cần chú ý là, đến lúc đó nhất định phải đề phòng cháu trai của Trương Tế là Trương Tú và "độc sĩ" Giả Hủ, đừng để Tào lão bản, cùng với Tào Ngang và Tào Bẩm bị lừa vào tròng như trong lịch sử.

Dù sao lần này, Tào lão bản không có Điển Vi bảo vệ.

Nhưng đồng thời, Tào lão bản lại có thêm một người bảo vệ là chính mình...

Quả nhiên. "Trâu phu nhân quả thật như ngươi nói, dung mạo đoan trang, thấu tình đạt lý?" Đôi mắt tinh anh của Tào lão bản tức thì sáng lên, vết chân chim ở khóe mắt dường như cũng trở nên mềm mại hơn trong giây lát, rồi lại nghiêm mặt nói: "Nếu thật sự là tiểu thư khuê các như vậy, coi như vật phẩm ban thưởng e rằng có chút đường đột, chuyện này cần phải bàn lại.

Nhưng...

Đổng Trác kia là nghịch tặc cả thiên hạ cùng tru diệt, hiện nay tàn dư của Đổng Trác vẫn nắm giữ triều chính gây hại thiên hạ, mà Trương Tế đã là bộ hạ cũ của Đổng Trác, thì cũng là nghịch tặc ai ai cũng có thể tru diệt, ta nhất định phải diệt trừ y cho hả dạ!" "Minh công hùng hoài thiên hạ, lệnh mạt tướng bội phục." Ngô Lương quả quyết chắp tay, ngữ khí thành khẩn nói: "Trái lại là mạt tướng nông cạn vô cùng, mới qua mấy ngày sung sướng đã nghĩ tới những chuyện dâm tà này.

Chuyện này Minh công không cần nhắc lại, mạt tướng quay về nhất định sẽ kiểm điểm lại bản thân, học tập Minh công khiết thân tự hảo." Hỏi xin Tào lão bản "Trâu thị" chỉ là cái cớ, nói ra rồi thì không thể nhắc lại nữa.

Kẻo sau này Tào lão bản nạp Trâu thị làm thiếp, vừa hành phòng sự lại vừa nghĩ đến còn có một kẻ khác cũng hứng thú với Trâu thị,

đây không phải là hiện tượng tốt lành gì.

Hoặc giả...

Tào lão bản nghĩ đến mình "lao khổ công cao" lại thật sự nén được lòng, đem Trâu thị tặng cho hắn, vậy thì lại càng khó xử.

Có điều khả năng thứ hai chắc không lớn, nếu không Tào lão bản đã chẳng phải Tào lão bản. "Ừm..." Nghe lời Ngô Lương nói, khuôn mặt ngăm đen của Tào Tháo tuy không nhìn ra được màu sắc gì khác, nhưng trong mắt vẫn thoáng qua một tia ngượng ngùng được che giấu rất kỹ.

Ngoài ra, còn có một chút tán thưởng, là tán thưởng dành cho Ngô Lương.

Dù sao lời của Ngô Lương cũng đã cho ông ta một lối thoát vô cùng thuận lợi.

Chuyện này đã không cần nhắc lại, tự nhiên là tốt nhất, về kiểm điểm lại bản thân đi, quên "Trâu phu nhân" này đi, tốt cho ngươi, tốt cho ta, tốt cho cả mọi người.

Nói ra thì, Tào lão bản sống quá nửa đời người, thật sự chưa từng gặp mấy người khiến người ta thoải mái như Ngô Lương, biết tiến biết lùi, biết nóng biết lạnh.

Có những lời căn bản không cần ông ta nói ra, thậm chí một ánh mắt hay biểu cảm cũng không cần, người này liền có thể lập tức đưa ra lựa chọn khiến mọi người đều rất thoải mái, phảng phất như sống trong lòng ông ta vậy.

Nhưng nếu thật sự nói Ngô Lương có thể đọc thấu lòng ông ta, Tào lão bản lại không tin.

Lòng người cách lớp da, há có thể để người khác nói nhìn thấu là nhìn thấu được?

Thậm chí có lúc chính Tào lão bản còn không chắc mình đang nghĩ gì, người khác sao có thể nhìn thấu?

Huống hồ Ngô Lương tiếp xúc với ông ta thực ra không nhiều, khoảng vài tháng mới gặp được mấy lần, vả lại ngoài những việc liên quan đến "Phường Nhân Quân", những chuyện riêng tư khác cũng chưa từng nói với Ngô Lương, thậm chí ngay cả Hí Chí Tài cũng không thể biết được.

Ăn ý!

Tào lão bản cảm thấy đây là một sự ăn ý.

Một sự hợp rơ trời sinh, không cần dụng tâm phỏng đoán, không cần phân tích nghiên cứu, liền có thể theo bản năng đưa ra lựa chọn hợp rơ nhất, ai lấy thứ mình cần, vĩnh viễn không xung đột.

Giống như chuyện kia...

Tào lão bản lại nhớ tới một chuyện nhà mà sau khi Ngô Lương đi Dự Chương quận ông ta mới nghe nói.

Vốn dĩ vừa rồi nghe Ngô Lương chủ động xin đi Trần Lưu, ông ta đã quyết định không nhắc lại chuyện này nữa, nhưng không biết vì sao bây giờ ông ta lại rất muốn nghe xem rốt cuộc Ngô Lương sẽ trả lời thế nào.

Thế là. "Hữu Tài à?

Nay ở đây chỉ có ngươi với ta?

Chúng ta nói vài lời tâm tình người ngoài không thể nghe được nhé...

Ta nghe nói lúc ngươi đi Dự Chương, Nỉ nhi đã đặc biệt cho người tặng ngươi một đôi cách lý?

Có chuyện này không?" Tào lão bản trầm ngâm một lát?

Hỏi một câu rất đột ngột nhưng cũng rất thẳng thắn. "Chuyện này..." Ngô Lương nghe xong liền tỏ ra kinh ngạc, hắn còn tưởng chuyện này chỉ có hắn và Tào Nỉ hai người biết?

Không ngờ Tào lão bản tay mắt thông thiên, lại cũng biết được chuyện này.

Nhưng vấn đề chắc không lớn...

Ngô Lương trong lòng đã có tính toán?

Trước đó hắn vẫn luôn cố ý giữ khoảng cách với Tào Nỉ?

Chưa từng ở riêng một mình, càng chưa có bất kỳ hành động vượt quá giới hạn nào.

Bất kể Tào lão bản hỏi vấn đề này với mục đích gì, ngọn lửa này cũng rất khó cháy đến người hắn.

Đương nhiên, quan trọng nhất vẫn là cái hành vi bệnh hoạn cực đoan của Tào Nỉ, chỉ vì phu quân lăng nhăng một chút đã mưu hại chồng mình?

Khiến Ngô Lương cảm thấy mình không thể trêu vào?

Cho nên vì tự vệ, hắn dứt khoát không có bất kỳ tâm tư trêu chọc nào, chỉ sợ tránh còn không kịp.

Càng đừng nói sau lưng nàng ta, còn có một Tào lão bản già đời mưu sâu kế hiểm... "Bẩm Minh công, Nữ công tử quả thực có phái người tặng cho mạt tướng một đôi cách lý, mạt tướng lần này xuất chinh đã mang nó?

Sau khi về mới thay ra cho người mang đi giặt." Ngô Lương gật đầu, thẳng thắn thừa nhận. "Ngươi thấy vì sao Nỉ nhi lại tặng ngươi một đôi cách lý?" Tào Tháo lại hỏi. "Trước đây trong hai chuyện di dời gia quyến Minh công đến Quyên Thành và chuyện Nhị công tử

trúng tà?

Mạt tướng và Nữ công tử lập trường khác nhau, từng có chút xung đột nhỏ về lời nói?

Do đó mạt tướng cho rằng, ý của Nữ công tử là bảo mạt tướng mang cách lý vào rồi cút đi cho xa?

Cút càng xa càng tốt." Ngô Lương cúi đầu thuận mắt nói. "Nỉ nhi tặng ngươi cách lý?

Theo ngươi thấy là có ý đó?" Nghe cách nói của Ngô Lương?

Tào lão bản lập tức lộ vẻ mặt kinh ngạc.

Đây là lần đầu tiên ông ta nghe được cách giải thích như vậy, tặng cách lý là bảo ngươi cút đi cho xa, vậy tặng ngươi một con Hãn Huyết bảo mã, chẳng phải là bảo ngươi vừa phải cút xa, lại còn phải cút cho nhanh à?

Lẽ nào đây chính là nguyên nhân chủ yếu ngươi chủ động xin đi Trần Lưu? "Chẳng lẽ Nữ công tử còn có ý khác?" Ngô Lương ngẩng đầu lên, vẻ mặt mờ mịt hỏi. "Hữu Tài, trước đây có phải ngươi chưa từng có kinh nghiệm tình ái với nữ tử nào không?" Tào Tháo hỏi một cách cạn lời. "Minh công ban thưởng cho mạt tướng mười mỹ nhân, chắc là sắp có rồi." Ngô Lương ngượng ngùng cười nói.

Chương 121

"Cái đó không giống, tình ái và hoan hảo là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, hoan hảo nằm ở thân, còn tình ái nằm ở tâm, có lẽ đợi khi ngươi có được nữ tử thật lòng yêu thích, sẽ ngộ ra thôi." Tào lão bản ra vẻ người từng trải, lắc đầu từ tốn dạy bảo. "Đa tạ Minh công chỉ giáo." Ngô Lương chắp tay nói. "Vậy ta dạy ngươi thêm một chuyện, nếu nữ tử vô cớ tặng ngươi lễ vật, lại là lễ vật mỗi ngày đều dùng đến, chính là hy vọng ngươi mỗi ngày đều có thể nhớ tới nàng ta, trong đó e rằng có ý tình ái." Tào Tháo lại nói đầy ẩn ý. "Ý của Minh công là, Nữ công tử nàng..." Ngô Lương lập tức điên cuồng lắc đầu, vội vàng hoảng sợ nói: "Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!

Xin Minh công minh xét, Nữ công tử là cành vàng lá ngọc cao cao tại thượng, so với mạt tướng là khác biệt một trời một vực, mạt tướng làm sao có thể lọt vào mắt xanh của Nữ công tử, huống hồ cho dù Nữ công tử thật sự có ý đó, mạt tướng cũng không dám có chút suy nghĩ xằng bậy nào a!" "Thân phận hiện tại của ngươi quả thực là một vấn đề." Tào Tháo gật đầu, lại nháy mắt với hắn, từ tốn dụ dỗ: "Nhưng thân phận này cũng không phải là không thể thay đổi, ngươi vốn có tài thơ văn mà một số sĩ tộc không bì kịp, nếu dùng một vài thủ đoạn đặc biệt... cũng chưa chắc không thể một bước trở thành hậu duệ nhà danh giá, ngươi nói xem?" Lời này sao nghe quen thế?

Ngô Lương bỗng nhớ lại trong tiệc mừng công trước đây, đại công tử của Tào lão bản là Tào Ngang đã đề nghị với mình.

Tào Ngang đã xúi giục hắn chọn một sĩ đại phu trong số những người di dân từ nước Ngô thời Xuân Thu để nhận làm tổ tiên, rồi biên soạn một bộ gia phả, một bước tự xưng là hậu duệ nhà danh giá, để nâng cao thân phận của mình.

Không ngờ hôm nay Tào lão bản cũng đưa ra một đề nghị tương tự.

Vậy rốt cuộc đây là sự ăn ý của hai cha con họ... hay là mỗi người đều có những suy tính khác nhau? "Việc này vạn lần không thể." Ngô Lương lập tức nói tiếp: "Mạt tướng luôn nhớ kỹ thân phận của mình, Minh công là sáng, mạt tướng là tối, nếu một ngày cái tối đi ra chỗ sáng, cũng sẽ không còn tồn tại nữa." "Ha ha ha, Hữu Tài à Hữu Tài, ngươi đúng là một người thú vị a..." Tào lão bản không hề che giấu sự tán thưởng trong lòng, cất tiếng cười ha hả, rồi lại hỏi một câu khó hiểu: "Nói thật đi, theo ngươi thấy Nỉ nhi dung mạo thế nào?" "Dung mạo của Nữ công tử tựa như hoa dung nguyệt mạo, khuynh quốc khuynh thành." Ngô Lương có chút kinh ngạc đáp. "Ta muốn nghe lời thật lòng của ngươi!" Tào Tháo nghiêm mặt nói. "Đây chính là lời thật lòng của mạt tướng." Ngô Lương nói. "Vậy thì, nếu ta nhất định gả Nỉ nhi cho ngươi, bảo ngươi làm con rể nhà họ Tào ta, ngươi có bằng lòng không?" Tào Tháo bỗng nhiên lại cười lên, ghé sát lại gần nói. ---???

Vấn đề Tào lão bản đột ngột ném ra này lập tức khiến Ngô Lương nghe mà ngây người, đang nói chuyện riêng tư sao lại lái sang một "câu hỏi lấy mạng" thế này.

Vì nể mặt Tào lão bản mà đồng ý à...

Ngô Lương thật sự không muốn có bất kỳ liên quan nào với Tào Nỉ.

Tính cách bệnh hoạn của cô nương này căn bản không phải là thứ mình có thể khống chế được, ai mà cưới nàng ta không những hậu viện bốc cháy, mà chính mình cũng có thể bị thiêu chung, không thể trêu vào, không thể trêu vào.

Không đồng ý à... vậy là không nể mặt Tào lão bản.

Tào lão bản mất mặt thì không nói, lỡ như lại cảm thấy mình đang cố ý giữ khoảng cách với ông ta, trong lòng còn có tính toán khác, vậy cũng không phải chuyện tốt.

Thế là nghĩ đi nghĩ lại. "Minh công nếu muốn thu mạt tướng làm con rể, mạt tướng tự nhiên là cầu còn không được, sợ là nằm mơ cũng có thể cười tỉnh." Ngô Lương đứng dậy, chắp tay trịnh trọng nói: "Chỉ là chuyện này còn xin Minh công suy xét cẩn thận, nếu Minh công thật sự gả Nữ công tử cho ta, có thể sẽ hủy hoại hạnh phúc cả đời của Nữ công tử, đến lúc đó Minh công e rằng lại trách tội mạt tướng." "Lời này có ý gì?" Tào Tháo hơi nhíu mày. "Minh công..." Ngô Lương hơi do dự một chút, vẻ mặt ngượng ngùng, lén lút nói: "Không liên quan đến Nữ công tử, chủ yếu là mạt tướng có chút sở thích nhỏ khác người...

Không dám giấu Minh công, trước đây Minh công ban thưởng cho mạt tướng mười mỹ nhân kia, mạt tướng đến nay vẫn chưa chạm vào một ngón tay của các nàng, Minh công có biết vì sao không?" "Ngươi... lẽ nào có sở thích Long Dương?" Tào Tháo lặng lẽ ngồi lùi về sau, cố gắng giữ khoảng cách với hắn xa một chút, nhưng lại không tiện biểu hiện vẻ chán ghét quá rõ ràng. "Long Dương em gái ngươi..." Thấy Tào lão bản lại có hiểu lầm như vậy, Ngô Lương thật sự có ý nghĩ cứ thế thừa nhận để trừ hậu họa.

Nhưng để phòng ngừa gây ra hiểu lầm lớn hơn ảnh hưởng đến hạnh phúc sau này của mình, hắn vẫn lắc đầu phủ nhận: "Không phải không phải, mạt tướng thực ra không phải không thích nữ sắc, chỉ là không thích... nữ sắc còn hơi non nớt." "Ồ?

Lời này lại nói thế nào?" Vừa nghe lời này, Tào Tháo lập tức thu lại vẻ chán ghét, lại gần hơn một chút, khá là phối hợp hỏi. "Thật không dám giấu, mạt tướng thực ra chỉ thích... nhân phụ." Ngô Lương nói xong lại nháy mắt ra hiệu: "Thiếu nữ tuy 'thân nhẹ mình mềm dễ

xô ngã', nhưng nhân phụ lại có ba cái tốt hoàn toàn khác biệt, mạt tướng có tổng kết lại một chút, nên gọi là 'mũm mĩm nhiệt tình, phục vụ chu đáo', Minh công không biết đó chứ..." "Sao ta lại không biết?" Tào Tháo nhất thời không nhịn được cãi lại một câu, sau đó lập tức nhận ra lời này dường như đã để lộ điều gì đó, rồi lại hơi không tự nhiên giải thích: "Ngươi đừng hiểu lầm, ta đã cưới vợ nạp thiếp nhiều người, con cái trong phủ đều trạc tuổi ngươi, tự nhiên là hiểu biết hơn ngươi." "Minh công nói rất phải!" Ngô Lương liên tục gật đầu, lại khổ sở khuyên nhủ: "Vậy nên Minh công càng nên có thể thấu hiểu sở thích của mạt tướng chứ?

Mạt tướng thực sự không thể nảy sinh bất kỳ suy nghĩ xằng bậy nào với Nữ công tử?

Điều này không liên quan đến dung mạo khí chất của Nữ công tử, cũng không phải không muốn bám vào con thuyền lớn là Minh công?

Hoàn toàn là vấn đề của bản thân mạt tướng?

Chỉ sợ đến lúc đó làm khéo thành vụng lại không hay, chẳng bằng nói rõ từ trước?

Kính xin Minh công vì hạnh phúc cả đời của Nữ công tử mà suy nghĩ, thu hồi thành mệnh đi ạ!" "Ha ha ha ha..." Nghe lời Ngô Lương nói?

Tào Tháo lập tức vỗ vai Ngô Lương cười ha hả?

Vừa cười lớn vừa như gặp được tri kỷ, liên tục than thở: "Hữu Tài, không ngờ ngươi lại còn có sở thích như vậy, ha ha ha?

Tuyệt!

Tuyệt vời a!

Ngươi chính là người thú vị nhất ta từng gặp trong nửa đời người này?

Không có người thứ hai!" "Minh công đừng giễu cợt mạt tướng nữa, còn xin Minh công giữ bí mật cho mạt tướng mới phải." Ngô Lương vội vàng làm ra vẻ ngượng ngùng, chắp tay cười làm lành. "Dễ nói!" Tào Tháo lại vỗ vỗ vai hắn, gật đầu cười nói: "Thực ra sở thích này của ngươi cũng chẳng có gì không tốt, nếu không phải người biết hưởng thụ cuộc sống?

Sao có thể lĩnh hội được sự diệu kỳ trong đó, ngươi đã nói vậy rồi?

Vậy chuyện vừa rồi ta sẽ không nhắc lại nữa...

Thực ra ta cũng chỉ thuận miệng nói thôi, Nỉ nhi tuổi còn nhỏ?

Cách lễ kê còn một hai năm nữa, dù ta muốn thu ngươi làm con rể cũng còn quá sớm." "Đa tạ Minh công tác thành?" Mạt tướng được Minh công thấu hiểu?

Sau này nhất định sẽ càng tận tâm tận lực làm việc cho Minh công." Ngô Lương cúi đầu thuận mắt chắp tay tạ ơn.

Nhãi con!

Chiêu "đầu kỳ sở hảo" này của ta dùng thế nào?

Thực ra hiện tại "bệnh Tào tặc" của Tào lão bản vẫn chưa bộc phát.

Dù sao cũng mới khởi sự không lâu?

Nếu không phải vì sự xuất hiện của hắn, Tào lão bản hiện tại chỉ có một mảnh đất nhỏ là Duyện Châu, lúc này chắc đang vì thiếu lương thảo mà công đánh Từ Châu thất bại, thở dài than ngắn, e rằng ngay cả cái Tết này cũng không qua nổi.

Mà sau Tết còn thảm hơn, không những lần nữa không hạ được Từ Châu, còn để Lã Bố và Trương Mạc nhân cơ hội đánh úp sau lưng,

suýt nữa phải đem gia quyến làm con tin cho Viên Thiệu, trở thành nước phụ thuộc của Viên Thiệu.

Có câu "no ấm sinh dâm dật".

Trong lịch sử, Tào lão bản hiện tại vẫn đang ở giai đoạn cơm không đủ ăn, tự nhiên cũng không thể phân tâm để làm một người biết hưởng thụ cuộc sống.

Rõ ràng.

Trải qua phen nói chuyện vừa rồi, Tào lão bản vừa vỗ vai hắn, vừa bào chữa cho sở thích của hắn, còn khen hắn là người thú vị, đây chính là đã xem hắn là tri kỷ, là đồng đạo thấu hiểu vạn tuế...

Như vậy, vấn đề của Tào Nỉ đã được giải quyết nhẹ nhàng, lại càng được Tào lão bản tin tưởng hơn, đúng là một mũi tên trúng hai đích. "Giữa ngươi và ta, không cần đa lễ như vậy." Tào Tháo quả nhiên như Ngô Lương đã nghĩ, tâm trạng đang lúc tốt nhất, cười cười rồi nói tiếp: "Ngoài ra, chuyện ngươi đề nghị trước đó, ta đã suy nghĩ qua, quyết định phong ngươi làm Ung Khâu lệnh, Ung Khâu cách quận thành Trần Lưu không xa, nếu có loạn lạc, ngươi và Phường Nhân Quân tiến có thể ở đây an cư lạc nghiệp, lùi lại có thể được quân thủ thành che chở, không biết ý ngươi thế nào?" "Tạ ơn Minh công, vẫn là Minh công suy nghĩ chu toàn." Ngô Lương lại tạ ơn. "Nếu đã như vậy, chuyện này cứ quyết định thế đi, lần này ta sẽ dâng sớ tiến cử Trình Dục làm Trần Lưu thái thú, hai người các ngươi đã quen biết, Trình Dục lại là số ít người biết nội tình của Phường Nhân Quân, các việc không cần nhiều lời cũng sẽ tạo điều kiện cho ngươi và Phường Nhân Quân." Tào Tháo nói tiếp: "Chỉ không biết ngươi định khi nào lên đường?" "Ngay trong mấy ngày này đi, mạt tướng muốn ổn định xong trước Tam triêu." Ngô Lương nói. "Gấp vậy sao?

Hay là đợi qua Tam triêu rồi đi cũng không muộn, trước Tam triêu

ta còn phải khao thưởng gia tướng, ngươi cũng qua chung vui đi." Tào Tháo có chút không nỡ nói. "Minh công đừng lo, Minh công là sáng, mạt tướng là tối, dù ở trước mặt gia tướng, mạt tướng cũng có thể ít lộ diện thì ít lộ diện là tốt nhất, nếu không khó tránh khỏi bị người ta dị nghị, huống hồ, Minh công đã thưởng cho mạt tướng rồi, mạt tướng không dám mưu đồ gì thêm." Ngô Lương cúi đầu thuận mắt nói. "Được, vậy ngươi đi đi, đến nơi trước tiên nuôi một ít phi nô ra, phái người mang mấy con đến Quyên Thành, ta nếu có việc sẽ dùng phi nô thông báo cho ngươi bất cứ lúc nào." Tào Tháo lúc này mới gật đầu nói. ...

Từ phòng Tào lão bản đi ra.

Ngô Lương đi chưa được bao xa thì gặp Tào Bẩm đang đợi ở ngoại viện, bên cạnh còn có Tào Ngang và Tào Nỉ. "Hữu Tài hiền đệ, ta nghe thân vệ nói ngươi đến phủ, liền ở đây đợi ngươi, nhưng mà... bộ dạng này của ngươi là sao vậy, rất là độc đáo a?" Vừa gặp mặt Tào Bẩm đã vội vàng đón lên, nhìn từ trên xuống dưới hình tượng mới của Ngô Lương, lộ ra vẻ mặt khó nói nên lời. "Ai, đừng nhắc nữa An Dân huynh, lần này ta sống sót trở về đã là vạn hạnh, chỉ mất tóc với râu thôi, qua mấy ngày là mọc lại rồi." Ngô Lương lắc đầu thở dài, lại hành lễ với Tào Ngang và Tào Nỉ.

Tào Ngang cười đáp lễ.

Tào Nỉ lại cứ nhìn chằm chằm vào chân hắn, có lẽ là phát hiện chân hắn không mang đôi cách lý mình tặng, đã có chút không vừa mắt, thấy hắn hành lễ chỉ hừ lạnh một tiếng. "Sao vậy, lần này còn nguy hiểm hơn lần ở mộ Lương Hiếu Vương sao?" Tào Bẩm vội hỏi. "Đâu chỉ là nguy hiểm, thực sự là thập tử nhất sinh vậy..." Ngô Lương quả quyết lại đem chuyện "linh hồ hút hồn" thêm mắm dặm muối miêu tả một phen.

Nghe đến nỗi Tào Bẩm hết kinh ngạc này đến kinh ngạc khác thì không nói, ngay cả Tào Ngang bên cạnh cũng hơi nhíu mày, không nhịn được hỏi: "Nhiệm vụ này lại còn nguy hiểm hơn chiến trường biến đổi trong nháy mắt sao?" Thậm chí ngay cả Tào Nỉ cũng không còn lườm hắn nữa, ngược lại lộ ra vẻ đau lòng. "Tử Tu ca, huynh không biết đó thôi." Tào Bẩm lập tức gật đầu nói: "Lần trước chúng ta ở mộ Lương Hiếu Vương đã gặp rất nhiều chuyện nguy hiểm, đáng sợ hơn là trong mộ đó lại giấu một con hung thú ăn thịt người, người chỉ cần dính phải nước tiểu của nó, liền lập tức hóa thành xương khô, huynh nói có nguy hiểm không?" "Chuyện này..." Tào Ngang nghe xong dường như đang cảm nhận trong lòng một chút, cuối cùng mới nói: "Quả thực nguy hiểm, thảo nào đệ thà chạy đi đánh trận, cũng sống chết không chịu làm lại chuyện này nữa." Nói xong lại nhìn về phía Ngô Lương, trịnh trọng nói: "Sau này ta cũng gọi đệ một tiếng Hữu Tài hiền đệ, đệ vì nhà họ Tào ta làm nhiều chuyện như vậy, mạo hiểm lớn như thế, xin nhận của ta một lạy." "Đại công tử khách sáo rồi, chẳng qua là ở vị trí nào thì làm tròn trách nhiệm ở vị trí đó thôi." Ngô Lương đáp lễ cười nói. "Vậy sau này em cũng gọi huynh một tiếng Hữu Tài ca ca." Tào Nỉ cũng ở bên cạnh góp vui.

Chương 122

"Không dám nhận, không dám nhận." Ngô Lương quả quyết từ chối, thuận tiện còn lùi về sau hai bước. "Huynh có ý gì?

Hai vị ca ca của ta có thể gọi huynh là hiền đệ, ta lại không thể gọi huynh là ca ca sao?" Tào Nỉ lập tức không chịu, tức giận nói. "Không dám không dám." Ngô Lương nói rất qua loa. "Nỉ nhi." Tào Ngang kịp thời lên tiếng ngăn Tào Nỉ lại, rồi nói tiếp: "Hữu Tài hiền đệ, ta nghe An Dân nói, đệ biết ủ một loại rượu ngon hiếm có trên đời, uống xong khiến người ta dư vị vô cùng, ta muốn đến phủ đệ xin vài chén nếm thử, không biết Hữu Tài hiền đệ có tiện không?" "Thật không đúng lúc a." Ngô Lương khó xử nói: "Dụng cụ ủ rượu của ta còn để ở Trần Lưu, đến Quyên Thành thì gặp lúc động loạn, ta lại bận rộn không ngừng đi làm việc, gần đây không ủ rượu...

Nhưng Đại công tử yên tâm, đợi ngày mai ta về Trần Lưu sẽ lập tức ủ mấy vò, cho người mang đến cho Đại công tử là được." "Ngươi muốn về Trần Lưu?!" Vừa nghe lời này, Tào Nỉ lập tức không giận nữa, ngược lại vội vàng đứng ra, vẻ mặt kinh ngạc hỏi. "Đúng vậy, Hữu Tài hiền đệ, sao đệ lại muốn về Trần Lưu rồi, ở đây không quen à?" Tào Bẩm cũng vội hỏi: "Ta còn đợi lần này đệ về để tụ tập một phen đó, mà ngày mai đã đi rồi, sao lại vội vàng như vậy?" "Sứ quân lại giao nhiệm vụ mới, thật sự là công vụ trong người a." Ngô Lương nói úp mở. "Ngươi mới từ nơi khác về, dù là con lừa cũng phải nghỉ ngơi chứ, cha sao có thể đối xử với ngươi như vậy, ta đi tìm cha nói giúp ngươi!" Tào Nỉ đúng là một cô bé không dùng não, nói rồi lại thật sự mắt đỏ hoe định chạy vào nội viện tìm Tào lão bản, một bộ dáng muốn đòi lại công bằng cho Ngô Lương. "Nỉ nhi, em quay lại cho ta!" Tào Ngang lập tức kéo Tào Nỉ lại, mắng ngay trước mặt: "Sao em lại

không hiểu chuyện như vậy, cha sắp xếp thế nào tự có lý của người, đâu đến lượt em xen vào!" Anh cả như cha.

Lời của Tào Ngang, Tào Nỉ vẫn không dám không nghe, bị kéo lại tuy có chút không phục, nhưng thấy Tào Ngang nghiêm mặt, cũng không dám làm càn, chỉ bĩu môi uất ức lẩm bẩm: "Nhưng mà cha làm vậy là không đúng, Ngô Hữu Tài nếu mệt chết hoặc chết ở những nơi như luyện ngục đó, người cũng sẽ không đau lòng..." "Còn nói nữa, không sợ mẹ vả miệng à?" Tào Ngang lại mắng một câu, lúc này mới quay đầu lại cười với Ngô Lương: "Em gái ta đâu cũng tốt, chỉ là hơi tùy hứng, Hữu Tài hiền đệ đừng để trong lòng, nếu Hữu Tài hiền đệ có công vụ trong người, chuyện uống rượu chỉ có thể đợi lần sau rảnh rỗi mới hẹn lại." "Dễ nói dễ nói, nếu đã vậy, Lương xin cáo từ trước." Ngô Lương cười nói. "Mời." Tào Ngang làm động tác mời.

Ngô Lương cũng hành lễ, xoay người ra khỏi phủ Tào. "Ta tiễn đệ một đoạn." Tào Bẩm lập tức đuổi theo, khoác vai Ngô Lương cùng đi về phía xa.

Nhìn bóng lưng hai người dần xa.

Tào Ngang lúc này mới thở dài, cưng chiều xoa đầu Tào Nỉ, nhẹ nhàng khuyên nhủ: "Nỉ nhi, không phải huynh không giúp em, em vẫn nên sớm dứt bỏ ý nghĩ này đi, phụ thân đã phái hắn đến Trần Lưu, chính là không đồng ý chuyện này, em nếu còn quấy phá nữa, e rằng chỉ tự chuốc khổ vào thân, hơn nữa, em còn nhỏ..." ...

Năm ngày sau.

Ngô Lương cuối cùng đã dẫn Phường Nhân Quân trở về Trần Lưu.

Lúc này Trình Dục tuy chưa nhận được thư bổ nhiệm của triều đình, nhưng Tào lão bản đã phái ông ta đến Trần Lưu tiếp quản mọi việc của Trương Mạc, trước tiên ổn định tình hình Trần Lưu.

Vì vậy khi Ngô Lương và Phường Nhân Quân đến, nơi đây đã khôi phục lại sự yên tĩnh như ngày thường.

Nhưng cũng có nơi không yên tĩnh lắm.

Ngô Lương tạm thời an trí Phường Nhân Quân ở quân doanh xong, liền dẫn gia quyến trở về dinh thự trước đây, kết quả đi được nửa đường, cách cửa lớn Vương phủ không xa, liền nhìn thấy một màu trắng thê lương. "Hữu Tài hiền đệ, đệ lại về Trần Lưu rồi à?" Vương Khánh đang mặc một bộ đồ tang đứng ở cửa nhìn trời thở dài, thấy Ngô Lương đột nhiên trở về trước tiên là sững sờ, rồi vội vàng qua chào hỏi. "Dư Niên huynh, huynh đây là...?" Ngô Lương nhìn trang phục của Vương Khánh từ trên xuống dưới, có chút nghi hoặc hỏi. "Ai, mấy ngày trước phụ thân ta đột nhiên mắc bệnh nặng nằm liệt giường, ta đã mời hết các y sư có thể mời, nhưng đám lang băm đó y thuật không tinh, cuối cùng vẫn không chữa khỏi bệnh cho phụ thân ta..." Vương Khánh mặt mày khổ sở, liên tục thở dài.

Nói đến đây, Vương Khánh bỗng nhớ ra một chuyện liên quan đến Ngô Lương.

Ban đầu khi hắn đề nghị với phụ thân gả người muội muội không thể sinh con cho Ngô Lương, muốn dùng cách này để lôi kéo Ngô Lương, phụ thân đã nổi trận lôi đình, đập bàn nói: "Chỉ cần ta còn sống một ngày, tuyệt đối không cho phép chuyện này xảy ra!" Kết quả sau này khi nhìn thấy Tuyết hoa diêm, phụ thân liền lập tức đồng ý, tiếc là lúc đó đã quá muộn.

Cũng không lâu sau đó, phụ thân liền đột nhiên mắc bệnh nặng nằm liệt giường...

Vương Khánh bỗng cảm thấy, giữa hai chuyện này liệu có tồn tại mối liên hệ tất yếu nào không.

Dù sao Ngô Lương cũng là kỳ nhân có thể chém ác giao, nói là

người được trời cao ưu ái cũng không ngoa, phụ thân ban đầu đã phát lời thề độc liên quan đến hắn, lời thề độc này đã ứng nghiệm? --- "Chuyện này...

Dư Niên huynh, xin nén bi thương a." Người chết là lớn nhất, nhà họ Vương xảy ra chuyện như vậy, Ngô Lương cũng chỉ có thể an ủi như thế.

Thực ra hắn và nhà họ Vương từ đầu đến giờ đều không xảy ra mâu thuẫn gì quá đáng, ngược lại nhà họ Vương vẫn luôn cố gắng lôi kéo hắn, thậm chí còn muốn thu hắn làm con rể nhà họ Vương.

Về nguyên nhân... chắc là vì thần thông "chém ác giao" của mình và công nghệ Tuyết hoa diêm của mình.

Hắn cũng sau này mới biết, hóa ra ngành muối trong quận Trần Lưu thực chất là do nhà họ Vương đứng sau kinh doanh, Tuyết hoa diêm này đối với nhà họ Vương lại càng quan trọng.

Còn về muội muội của Vương Khánh là Vương Bình.

Chuyện nàng ta vì không thể sinh con mà bị nhà chồng trả về, Ngô Lương tự nhiên cũng đã nghe nói, nhưng Ngô Lương từ đầu đến cuối đều không để chuyện này trong lòng.

Dù sao hắn cũng không thể nào để ý Vương Bình, càng không có ý định liên hôn với nhà họ Vương.

Thêm vào đó, ở thời đại này, sĩ tộc và thứ tộc phân biệt rõ ràng, nhà họ Vương dù có chút tính toán nhỏ trong chuyện này, thực chất cũng vẫn là một loại thể hiện thiện chí và lôi kéo, tục ngữ có câu không ai đánh người mặt cười, chuyện này thật sự không cần quá xét nét. "Đa tạ Hữu Tài hiền đệ." Vương Khánh chắp tay, trên khuôn mặt mệt mỏi lộ ra một tia áy náy: "Vốn dĩ Hữu Tài hiền đệ trở về, vi huynh nên tiếp đãi một phen để đón gió tẩy trần cho hiền đệ mới phải,

chỉ là trong nhà xảy ra chuyện này, thực sự phân thân không nổi, xin Hữu Tài hiền đệ thông cảm, ngày khác ta nhất định sẽ bày tiệc khoản đãi hiền đệ bù lại lần này." "Dư Niên huynh khách sáo rồi, huynh cứ lo việc trước đi, đợi ta ổn định xong sẽ đến hàn huyên với Dư Niên huynh sau." Ngô Lương đáp lễ, cười ha hả nói. "Vậy vi huynh không tiễn hiền đệ nữa." "Không sao, hẹn gặp lại." Chào hỏi qua loa, Ngô Lương liền dẫn người về phủ của mình. ...

Cách mấy tháng.

Dinh thự của Ngô Lương tuy trông có vẻ lại bám thêm một lớp bụi, cũng có dấu vết người ta trèo tường vào, nhưng vì trong nhà vốn không cất giữ thứ gì đáng tiền, nên cũng không có hư hỏng gì đáng kể.

Chỉ mất một số vật dụng sinh hoạt, có lẽ lại cần mình bỏ tiền ra mua.

Nhưng đây đều là chuyện nhỏ, lần này trộm được vàng về Tào lão bản rất hào phóng chia cho Ngô Lương hai thành.

Tính ra có khoảng gần hai ngàn cân, tức là gần một tấn vàng, nếu tính theo đơn giá tương đối ổn định ở đời sau là 300 tệ một gram, có nhiều vàng như vậy hắn hiện tại đã là tỷ phú đúng nghĩa...

Ngô Lương trong lòng tự nhiên có chút phổng mũi.

Nhưng hắn cũng rõ, số vàng này bất kể hắn có tỏ thái độ hay không, Tào lão bản cũng chỉ tạm thời gửi ở chỗ hắn, nếu một ngày Tào quân lại đến bước đường cùng, mà hắn lại chậm chạp không thể trộm về quân lương cho Tào lão bản, Tào lão bản nhất định sẽ đến tìm hắn "vay dùng".

Vì vậy Ngô Lương tuy sẽ không bó tay bó chân không nỡ tiêu, nhưng cũng sẽ không hoang phí vô độ để sống cuộc sống xa hoa đó.

Với lại.

Thời đại này, bị vật chất và khoa học kỹ thuật hạn chế, xa hoa thì có thể xa hoa đến đâu?

Nói thật, Ngô Lương từ thế kỷ 21 đến, đã thấy cuộc sống gần hai ngàn năm sau, cũng đã thấy cuộc sống của một số gia đình sĩ tộc hào môn, so sánh mà nói, cuộc sống của những gia đình sĩ tộc hào môn này so với người dân bình thường ở thế kỷ 21, vẫn kém không chỉ một chút.

Trừ phi, hắn quyết định không làm người nữa.

Chuyển sang làm loại súc sinh không coi người là người, mỗi ngày lấy việc chà đạp người khác làm vui, nào là chén ngọc trắng, nào là hũ nhổ thơm các loại đều làm hết một lượt, tửu trì nhục lâm cũng chơi tuốt.

Nhưng rõ ràng, hắn vĩnh viễn không thể làm loại súc sinh như vậy...

Trở lại chốn cũ.

Nhân lúc binh sĩ và các mỹ nhân dọn dẹp nhà cửa, Ngô Lương một mình đến bên Bạch Tinh Tinh, cười nói: "Tinh Tinh cô nương, cô đã hành lễ kê, chắc là đã hiểu rõ quy trình của lễ kê rồi chứ?" "Cũng biết một chút, ngươi hỏi cái này làm gì?" Bạch Tinh Tinh đang ở hậu viện dọn dẹp một gian nhà củi nhỏ, gian nhà củi nhỏ này sẽ trở thành chuồng bồ câu của Ngô Lương sau này, dùng để nuôi phi nô. "Những cô nương kia có người đã đến tuổi, các nàng đều chưa hành lễ kê, vì vậy ta muốn nhân dịp Tam triêu sắp đến, bù lại cho các nàng một lần lễ kê, cũng để cuộc đời các nàng viên mãn hơn." Ngô Lương chỉ vào các mỹ nhân đang bận rộn trong nhà, cười nói.

Tuy có một số "mỹ nhân" còn cách mười lăm tuổi một thời gian, nhưng thực ra ở thời đại này tuổi hành lễ kê không nghiêm ngặt như vậy, khoảng mười lăm tuổi là được.

Mà Ngô Lương cũng là kẻ lười biếng, chuyện này hắn muốn làm một lần cho xong, kẻo sau này lại phải phiền lòng. "Tên vô lại nhà ngươi lại có tâm tư này, sao ta cứ cảm thấy ngươi chẳng có ý tốt gì nhỉ?" Bạch Tinh Tinh quay người lại, trên mặt tuy có chút nhìn bằng con mắt khác, nhưng miệng lại không nói được lời gì hay ho. "Cô đây rõ ràng là lấy lòng tiểu nhân đo lòng quân tử!" Ngô Lương lập tức có chút chột dạ, liền tức giận quát: "Ta đại nhân đại lượng không chấp nhặt với cô, cô nói xem có giúp không, cô không chịu giúp ta đi tìm người khác." "Không phải thì không phải, ngươi kích động làm gì?" Bạch Tinh Tinh bĩu môi, nói: "Ta lại không nói không giúp, nhưng theo truyền thống lễ kê đều được tổ chức vào tiết Thượng Tị đầu tháng ba, tính ra bây giờ còn khoảng ba tháng nữa, ngươi vội vàng làm gì, huống hồ lễ kê thường do mẹ làm chủ nhân chủ trì, nếu mẹ không còn, cũng cần một vị nữ trưởng bối làm thay, không liên quan nhiều đến gia chủ là ngươi." Tiết Thượng Tị à...

Ngô Lương lúc này mới nhớ ra chuyện này, tiết Thượng Tị còn được gọi là "Nữ nhi tiết", "Đào hoa tiết".

Thời Ngụy Tấn chính thức định ngày là mùng ba tháng ba, còn trước đó là ngày Tị đầu tiên của tuần đầu tháng ba.

Triều Hán hình như hành lễ kê cho nữ tử đều chọn ngày này, chỉ là ngày lễ này đến đời Tống thì bỗng nhiên không còn ghi chép nữa, cũng không biết nguyên nhân cụ thể là gì, khiến cho ngày lễ này từ đó biến mất vô cớ.

Với lại, ý nghĩa chính của ngày lễ này thực ra là "phất hễ", khi đó mọi người sẽ cùng khách khứa bạn bè tụ tập bên bờ sông bờ hồ yến tiệc giao du, hoặc tổ chức tế lễ để trừ đi khí xấu trên người.

Cũng vì vậy, Ngô Lương trước đó mới không nhớ ra.

Tháng ba thì tháng ba.

Ngô Lương là người tôn trọng truyền thống, cũng hy vọng nhiều truyền thống tốt đẹp có thể được kế thừa, thế là gật đầu nói: "Vậy chuyện này giao cho cô chuẩn bị, cần thứ gì hoặc hỗ trợ cứ đến tìm ta." "Biết rồi, ta và các muội muội cũng tình như chị em, chuyện của các nàng ta tự sẽ để trong lòng." Bạch Tinh Tinh gật đầu, quay người tiếp tục dọn dẹp chuồng bồ câu. ...

Nói xong chuyện này với Bạch Tinh Tinh, Ngô Lương lại chuẩn bị một ít lễ vật nhỏ ra khỏi nhà, dẫn Điển Vi đến phủ Trình Dục bái kiến.

Trình Dục đến sớm hơn hắn một chút, chắc đã có một sự hiểu biết tương đối rõ ràng về tình hình hiện tại của Trần Lưu.

Hiện tại Ngô Lương muốn an cư ở Trần Lưu, đặc biệt còn muốn an cư cho Phường Nhân Quân ở Ung Khâu bên cạnh Trần Lưu, thì cần phải tìm hiểu một số tình hình thực tế trước, rồi tùy vào hoàn cảnh mà lập kế hoạch.

Hắn rất rõ, trong thời gian gần đây Tào lão bản chắc sẽ không phát động chiến sự, với lại vừa được một mẻ vàng trộm từ mộ Hải Hôn Hầu, ít nhất trong vài tháng không cần lo lắng về lương thảo, hắn cũng có thể tạm thời nghỉ ngơi một chút.

Vừa hay có thể lợi dụng khoảng thời gian này, trước tiên xây dựng "căn cứ địa" của mình và Phường Nhân Quân rồi tính tiếp.

Nói trắng ra, là chuẩn bị bắt đầu cày ruộng.

Hắn rất rõ, khi thế lực của Tào lão bản ngày càng mở rộng, và dần dần ổn định, Tào lão bản cuối cùng sẽ tiếp thu đề nghị của thuộc hạ, bắt đầu thi hành "chế độ truân điền", để bổ sung sự thiếu hụt về quân lương và lương thảo.

Đây không nghi ngờ gì là cách làm sáng suốt nhất.

Dù sao vàng cuối cùng cũng chỉ là một loại tiền tệ kim loại quý, dù có nhiều đến đâu cũng không thể trực tiếp ăn mặc được, vẫn phải đổi thành lương thực và vật tư, và nếu không có người trồng lương thực, dù có bao nhiêu vàng cũng không có chỗ mua, cuối cùng dù là "tỷ phú" như hắn hiện tại, cũng chỉ có thể chết đói.

Nhưng thực thi "chế độ truân điền" có một điều kiện tiên quyết.

Chương 123

Đó là phải có phạm vi thế lực đủ lớn và đủ ổn định.

Hiện tại các hào cường liên miên chinh chiến, địa bàn hôm nay mới chiếm được, ngày mai có thể lại bị người khác đoạt mất.

Mà lương thực lại cần một quá trình sinh trưởng tương đối chậm, nếu thật sự bị đánh bại lại không thể mang theo mạ non mới trồng mà chạy trốn, nếu trong tình hình này thực thi "chế độ truân điền", có khả năng rất lớn là đang làm không công cho người khác, ai cũng không muốn làm người làm công không lương lại còn phải bỏ cả hạt giống này.

Nhưng trong lịch sử, mảnh đất Trần Lưu này sau khi trải qua sự kiện Trương Mạc phản bội, liền bị Tào lão bản nắm chắc trong tay, chưa từng đổi chủ, càng chưa từng xảy ra chiến sự.

Tức là, nơi đây đã cơ bản đáp ứng được điều kiện thực thi "chế độ truân điền".

Đây chính là nguyên nhân Ngô Lương chọn trở về Trần Lưu.

Hắn định biến huyện Ung Khâu của mình thành một điểm thí điểm "chế độ truân điền", trước tiên dẫn dắt binh sĩ Phường Nhân Quân và bá tánh huyện Ung Khâu sống cuộc sống tốt đẹp.

Sau đó đợi Tào lão bản có địa bàn rộng lớn và ổn định hơn, lúc đó lại chú ý đến sự thịnh vượng ở đây, tự nhiên sẽ quy mô lớn đẩy mạnh thực thi.

Công lao này tự nhiên cũng là của Ngô Lương.

Đây là một sự chuyển mình rất có tầm nhìn xa, và là một sự chuyển mình hết sức cần thiết.

Ngô Lương hiểu rõ hơn bất kỳ ai, một khi Tào lão bản đã thành thế lực, và chính thức bắt đầu thực thi "chế độ truân điền", mức độ phụ thuộc vào hắn và Phường Nhân Quân sẽ dần dần giảm xuống, và khi Tào lão bản ngày càng thành công, sự phụ thuộc này sẽ chỉ càng ngày càng thấp.

Vậy làm thế nào để duy trì vị trí của mình trong lòng Tào lão bản?

Chuyển mình!

Phải chuyển mình từ trước!

Đương nhiên, sự chuyển mình như vậy không phải là chuyển mình về bản chất.

Hắn chỉ muốn biến mình thành một cuốn sách vĩnh viễn không đọc hết, biến thành hoàng hậu trong Nghìn Lẻ Một Đêm, Tào lão bản mỗi lần lật sang một trang mới, đều có thể thấy được những thứ mới mẻ khác biệt, không thể dứt ra được.

Mà nguồn gốc của những thứ mới mẻ này, Ngô Lương sẽ quy công cho sự nghiệp trộm mộ không mệt mỏi của mình.

Như vậy, Tào lão bản sẽ vĩnh viễn không thể từ bỏ hắn và Phường Nhân Quân, còn sẽ tăng cường hỗ trợ cho sự nghiệp trộm mộ của hắn và Phường Nhân Quân.

Ngoài ra.

Ngô Lương thực ra còn có một con bài tẩy khác.

Con bài tẩy này cũng cần thời gian để vun đắp, và sẽ được giấu rất kỹ.

Đợi đến khi Tào lão bản phát hiện, đã là ngày mà Tào lão bản muốn động cũng không dám động đến hắn rồi!

Dù sao, trong lịch sử cũng thật sự có không ít người mà Tào lão

bản không dám động đến...

Tại phủ Trình Dục. "Bái kiến Trình thái thú, mới có mấy ngày không gặp, Trình thái thú hồng quang mãn diện, hạc phát đồng nhan, có phải đã uống được linh đan diệu dược phản lão hoàn đồng nào không?" Ngô Lương ngồi xuống xong, bèn cười hì hì nói. "Ha ha ha, Ngô giáo úy đừng trêu lão phu nữa, tất cả là nhờ ngày đó Ngô giáo úy đã bù đắp cho lão phu ngày tháng thiếu thốn trong vận mệnh, lão phu mới may mắn có được quang cảnh hôm nay.

Người gặp chuyện vui tinh thần sảng khoái, tinh thần đã sảng khoái thì cả người trông cũng tự nhiên trẻ ra rất nhiều." Nếp nhăn trên khuôn mặt già nua của Trình Dục đều tràn đầy vẻ vui mừng.

Sau khi Ngô Lương sửa tên cho ông ta, vừa hay lại gặp phải chuyện Trương Mạc phản bội.

Gã này liền nghênh đón mùa xuân thứ hai của đời mình, không những được Tào lão bản trực tiếp phong làm Tư mã, mà còn được tạm thời giao cho quản hạt quận Trần Lưu.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, việc ngồi lên chức Trần Lưu thái thú đã là chuyện chắc như đinh đóng cột, đây thực sự có thể coi là một bước lên mây.

Cũng vì thế, trong lòng Trình Dục đã tin tưởng Ngô Lương không chút nghi ngờ, coi hắn như ân nhân có ơn chỉ điểm.

Ngoài ra, thực ra Trình Dục cũng đã biết chức Trần Lưu thái thú này vốn dĩ Tào lão bản định giữ cho Ngô Lương, nếu không phải Ngô Lương khéo léo từ chối, e rằng ông ta còn phải bắt đầu từ chức Quận thừa.

Cho nên, chức Trần Lưu thái thú của ông ta, theo một nghĩa nào đó, thực chất là do Ngô Lương nhường lại.

Điều này cũng khiến Trình Dục vô cùng cảm động. "Thực ra lần này ta đến đây, chủ yếu là để tặng một món quà mọn chúc mừng Trình thái thú thăng quan." Ngô Lương cũng cười rộ lên, lấy mấy món quà nhỏ không đáng tiền trong tay Điển Vi đưa đến trước mặt Trình Dục. "Không dám nhận, không dám nhận, Ngô giáo úy có ơn với ta, nay đến Trần Lưu, đáng lẽ ta phải đón gió tẩy trần cho Ngô giáo úy mới phải, nào có đạo lý để Ngô giáo úy tặng quà cho ta, Ngô giáo úy đây là muốn làm lão phu xấu hổ à." Trình Dục liên tục từ chối, sống chết không chịu nhận. "Người một nhà cả, khách sáo làm gì." Ngô Lương ép mấy món quà nhỏ vào tay Trình Dục, rồi lại nháy mắt ra hiệu, nói: "Trình thái thú, đây là tấm lòng của ta, ngươi xem kỹ đi, có thấy những món quà này có chút quen mắt không?" "Quen mắt?" Nghe vậy, Trình Dục cuối cùng không từ chối nữa, cầm quà trong tay chăm chú ngắm nghía.

Nhưng nhìn từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài cả buổi, ông ta vẫn không nhìn ra được điểm nào quen mắt, trên mặt không khỏi lộ vẻ nghi hoặc, mở miệng hỏi: "Ngô giáo úy, quà của ngươi tuy là vật thường thấy, nhưng quen mắt là nói thế nào?" "Ngươi nhìn kỹ hơn chút nữa đi." Ngô Lương bí ẩn cười nói.

Trình Dục lại ghé sát vào xem xét cẩn thận, thì nghe Ngô Lương lại cười hắc hắc nói tiếp: "Ngươi xem chúng có giống mười cân hoàng kim ngươi nợ ta không?" "Phụt!" Điển Vi không nhịn được, suýt nữa thì bật cười thành tiếng.

Hắn phục Ngô Lương ở điểm này, bất cứ lúc nào cũng có thể biến chuyện bình thường thành một kiểu mới, khiến người ta không kịp đề phòng. "Cái này…" Gương mặt đang hồng quang mãn diện của Trình Dục lập tức sa sầm xuống.

Ông ta đương nhiên biết mười cân hoàng kim mà Ngô Lương nói là chuyện gì, đó là tiền lễ vật cần cho một buổi pháp sự để tiêu trừ

báo ứng của thiên đạo, sau khi Ngô Lương nghịch thiên hành sự giúp ông ta đổi tên.

Lúc đó đã nói rất rõ ràng, nếu sau khi Ngô Lương giúp ông ta đổi tên, trong vòng nửa năm ông ta thực sự có cơ hội một bước lên mây, thì phải trả khoản tiền lễ vật này.

Nếu không, khoản tiền này sẽ do Ngô Lương tự gánh chịu.

Hơn nữa, ông ta còn lập giấy tờ ngay tại chỗ cho Ngô Lương, quỵt là tuyệt đối không quỵt được, huống hồ ông ta cũng không dám quỵt nợ. "Cái đó… Ngô giáo úy à." Sượng mặt một lúc lâu, Trình Dục đành phải cười gượng nói: "Hoàng kim này ta chắc chắn sẽ nhận, nhưng có thể cho ta thêm chút thời gian được không, ngươi cũng biết đấy, trước đây ta chỉ là một huyện lệnh, bổng lộc thực sự có hạn, nay tuy nhờ sự giúp đỡ của Ngô giáo úy mà làm được thái thú, nhưng cũng mới bắt đầu, chưa tích cóp được bao nhiêu…" "Nói gì vậy Trình thái thú, ta là người hay so đo tính toán sao?

Ta thực ra chỉ thuận miệng hỏi vậy thôi, nếu ngươi không nhắc đến chuyện hoàng kim ta cũng đã quên rồi." Ngô Lương cười ha hả nói: "Không sao đâu, thật sự không sao, khi nào ngươi có thì trả, cùng lắm thì lúc đó trả thêm một chút coi như tiền lãi là được, giữa chúng ta không tính toán những chuyện này." "…" Trình Dục đã hoàn toàn không biết nên nói gì.

Ông ta đã sống hơn năm mươi năm, tự cho rằng đã gặp đủ loại người và chuyện, nhưng cách đòi nợ vừa mới mẻ thoát tục lại không mất thể diện như Ngô Lương thì thật lòng là lần đầu tiên thấy, hôm nay coi như được mở mang tầm mắt.

Thấy Trình Dục trông như sắp chết, Ngô Lương cuối cùng cũng không đùa nữa, cười cười rồi nghiêm mặt nói: "Trình thái thú, thực ra hôm nay ta đến tìm ngài, một là để chúc mừng ngài thăng chức, hai là

muốn tìm hiểu một chút về tình hình Trần Lưu của chúng ta, đặc biệt là huyện Ung Khâu của ta, xin Trình thái thú không tiếc lời chỉ giáo." "Không dám, không dám, nói về tình hình hiện tại của Trần Lưu, chỉ có thể nói là trăm việc chờ khôi phục." Trình Dục cuối cùng cũng tìm được lối thoát, thẳng người nói: "Từ khi Trương Mạc nghênh đón Lữ Bố phản bội, để thu thập quân lương, Trương Mạc đã tăng thuế của bá tánh quận Trần Lưu.

Sau đó, Lữ Bố và Trương Mạc biết không địch lại sứ quân, khi bỏ chạy lại ra lệnh cho binh sĩ dưới trướng cướp bóc một trận, gần như mang đi hết vật tư có thể mang trong quận Trần Lưu, tiện thể còn bắt đi hơn một nửa trai tráng, khiến bá tánh trong quận lầm than, kẻ chạy người trốn, bây giờ dân số đã không bằng một nửa so với trước khi Trương Mạc phản bội." "Ai…" Nói đến đây, Trình Dục thở dài một hơi, lại nói: "Thực ra lần này lão phu tuy được thăng quan, nhưng cũng là nhận một mớ hỗn độn, có cố gắng cũng chưa chắc được khen.

Nếu lão phu có thể khôi phục Trần Lưu về mức trước khi phản loạn, ở chỗ sứ quân e rằng cũng chỉ là làm tròn chức trách mà thôi, nếu không làm được, đó là năng lực không đủ, e còn bị sứ quân trách phạt." "Còn nói về huyện Ung Khâu mà Ngô giáo úy sắp nhậm chức, nơi đó cách quận thành Trần Lưu không xa, thực ra tình hình cũng tương tự như quận thành Trần Lưu." "Nhưng Ngô giáo úy cũng không cần lo lắng, nếu sứ quân trách phạt xuống thì đã có lão phu gánh, thế nào cũng không tính đến đầu Ngô giáo úy được, vẫn là Ngô giáo úy có tầm nhìn xa hơn." Nói đến đây, khuôn mặt già nua của Trình Dục đã nhăn lại, đúng là một bộ mặt rầu rĩ, nào còn vẻ hồng quang lúc trước. "Thật là làm khó Trình thái thú rồi." Ngô Lương vỗ vỗ lên bờ vai đang dần còng xuống của Trình Dục để an ủi, rồi lại hỏi: "Trình thái thú đã tra chưa, hiện nay quận thành Trần Lưu còn lại mấy môn phiệt có ảnh hưởng, huyện Ung Khâu của ta có môn phiệt nào không?" "Trong

quận thành Trần Lưu vốn có tứ đại môn phiệt, lần lượt là Trương gia của Trương Mạc, Hứa gia của Hứa Tỷ, Vương gia của Vương Giai, và Chu gia của Chu Tuân.

Hiện tại Hứa gia, Vương gia cùng Trương gia phản bội, đã theo quân bỏ trốn rồi, chỉ còn lại Chu gia vẫn chưa tỏ rõ lập trường, coi như là một nhà độc chiếm.

Những môn phiệt nhỏ khác thì vẫn còn một ít, nhưng ảnh hưởng có hạn." Trình Dục vừa đếm ngón tay vừa nói: "Còn huyện Ung Khâu của Ngô giáo úy, nơi đó thực ra chủ yếu do Chu gia định đoạt, đại bộ phận huyện lại đều là môn sinh của Chu gia, phủ nha chỉ có thể coi là vật bài trí.

Hơn nữa, khi lão phu mới đến nhậm chức, sứ quân còn từng đặc biệt dặn dò, Chu gia có tiếng nói khá lớn trong giới sĩ tộc ở Trần Lưu, để tránh lúc này xảy ra chuyện rối ren, có thể không gây khó dễ cho Chu gia thì cố gắng không gây khó dễ, nếu có thể kết giao thì tự nhiên là tốt nhất, cho nên… chức Ung Khâu lệnh của Ngô giáo úy e rằng cũng không dễ làm đâu." "Thì ra là vậy…" Nghe lời Trình Dục, Ngô Lương gật gật đầu, con ngươi đảo một vòng, không biết lại đang tính toán gì.

Thấy Ngô Lương như vậy, Trình Dục lo hắn không chịu ngồi yên, vội vàng khuyên thêm một câu: "Ngô giáo úy làm Ung Khâu lệnh, chẳng phải là muốn tìm một nơi đóng quân độc lập cho Phường Nhân Quân sao?

Thực ra việc này rất đơn giản, bây giờ ngoài thành thứ nhiều nhất chính là đất vô chủ và đất hoang, Ngô giáo úy tùy tiện tìm một khoảnh đất là có thể xây dựng nơi đóng quân.

Nếu không đủ nhân lực, lão phu có thể phái một ít thủ quân đến giúp.

Xây xong thì gửi cho Chu gia một tấm thiệp mời, Chu gia dù nể mặt sứ quân cũng phải đến tặng một phần hạ lễ, coi như họ cũng góp một phần công sức.

Về phần những chuyện nhỏ nhặt khác, nhắm một mắt mở một mắt cho qua là được, Ngô giáo úy nói có phải không?" "Trình thái thú nói rất phải." Ngô Lương gật đầu cười nói: "Chính cái gọi là người không phạm ta, ta không phạm người, chỉ cần người của Chu gia không đến gây sự với ta, ta tự nhiên sẽ không đi tìm phiền phức, càng không gây thêm phiền phức cho sứ quân và Trình thái thú." Thực ra hắn có thể đoán trước được, giữa hắn và Chu gia này e rằng sẽ không yên bình như vậy.

Rốt cuộc, sĩ tộc môn phiệt thời đại này đa số đều là giai cấp địa chủ, nguồn thu nhập chính là thu tô ruộng đất, thủ đoạn chính là sáp nhập và xâm chiếm ruộng tốt của bá tánh, rồi thuê bá tánh làm tá điền cho mình, trồng trọt và nộp tô.

Mà "Chế độ đồn điền" Ngô Lương định thí điểm ở Ung Khâu, tuy không có kế hoạch xâm chiếm ruộng đất của địa chủ, chủ yếu là khai hoang đất hoang và đất vô chủ, nhưng cách sắp xếp và phân chia thành quả thân thiện hơn với bá tánh và lưu dân, không nghi ngờ gì sẽ chiếm đoạt một phần nguồn lực tá điền của giai cấp địa chủ.

Thiếu tá điền trồng trọt, ruộng đất của những địa chủ này dù có nhiều đến đâu cũng sẽ trở thành đất hoang, thu hoạch tự nhiên sẽ giảm sút.

Điều này chẳng khác nào động đến túi tiền và kho lương của họ, còn nghiêm trọng hơn cả giết cha mẹ họ, tất sẽ gây ra một số phản kháng, mâu thuẫn là khó tránh khỏi. "Xin Ngô giáo úy yên tâm, trước khi Ngô giáo úy nhậm chức, ta sẽ đến thông báo với Chu gia một tiếng, để họ không biết cao thấp." Trình Dục cũng nghe ra ý trong lời

của Ngô Lương, vội vàng nói. "Xin Trình thái thú yên tâm, những chuyện nhỏ này ta tự mình xử lý được, không phiền Trình thái thú bận tâm." Ngô Lương lại cười nói: "Hơn nữa, trước đây ta nhìn thấu mộng cảnh của Trình thái thú, cho thấy Trình thái thú sau này sẽ được phong hầu bái tướng, bây giờ mới chỉ là một thái thú thôi, có đáng là gì đâu.

Trình thái thú không cần phải rụt rè, nhiều chuyện trông có vẻ phiền phức, nhưng cũng đi kèm với cơ duyên to lớn." "Cái này…" Trình Dục lại một lần nữa không nói nên lời.

Ông ta nghe ra ý tứ trong lời Ngô Lương, tuy chưa chắc chắn Ngô Lương định làm gì, nhưng đã mơ hồ bắt đầu lo lắng cho cục diện sau này của Trần Lưu… Tuy nhiên. "Cũng xin Ngô giáo úy yên tâm, bất luận Trần Lưu xảy ra chuyện gì, lão phu chắc chắn sẽ đứng về phía Ngô giáo úy." Trình Dục lập tức trịnh trọng bày tỏ thái độ.

Bản lĩnh của Ngô Lương ông ta đã tận mắt chứng kiến, càng rõ Tào lão bản hiện nay trọng dụng Ngô Lương đến mức nào.

Đừng nói một Chu gia, cho dù là mười Chu gia gộp lại, Trình Dục tin Tào lão bản cũng sẽ không do dự mà chọn Ngô Lương.

Tào lão bản còn chọn như vậy, huống hồ là ông ta? … Hai ngày sau.

Ngô Lương thu dọn xong nhà cửa ở Trần Lưu, liền lập tức dẫn Phường Nhân Quân đến Ung Khâu nhậm chức.

Huyện thành Ung Khâu cách quận thành Trần Lưu chưa đến trăm dặm, cưỡi ngựa đi bình thường chỉ mất hơn một canh giờ là đến.

Như Ngô Lương và Phường Nhân Quân đi kiểu đủng đỉnh thế này, cũng chỉ mất một buổi sáng.

Gần trưa, Ngô Lương đã đến phủ nha Ung Khâu.

Lúc này, cổng lớn phủ nha Ung Khâu đóng chặt, ngoài cổng cũng không có nha dịch đứng gác, giống như một ngôi nhà hoang không người ở, yên tĩnh lạ thường. "Bành bành bành!" "Ung Khâu lệnh đến nhậm chức, còn không mau mở cửa!" Điển Vi chẳng quan tâm những thứ này, lập tức bước đến trước cửa dùng sức đập cửa hét lớn.

Một lát sau.

Cửa lớn phủ nha cuối cùng cũng hé ra một khe hở, từ bên trong thò ra một cái đầu bù xù, dùng đôi mắt ngái ngủ nhìn ra ngoài.

Chương 124

Vừa nhìn, thấy Ngô Lương và Phường Nhân Quân tổng cộng hơn trăm người ngựa tụ tập ngoài cửa phủ nha, mắt người này lập tức mở to hơn không ít, kinh hãi đến mức theo bản năng định đóng cửa lại. "Cút ra!" Điển Vi nào cho hắn cơ hội, lập tức một cước đá văng cửa lớn, kéo theo cả người đứng sau cửa cũng bị đá ngã chổng vó.

Hắn vừa bước tới túm cổ áo nhấc bổng người kia lên, vừa lớn tiếng quát mắng: "Ung Khâu lệnh đến nhậm chức, ngươi cái đồ không có mắt không ra nghênh đón thì thôi, còn dám đóng cửa, trên đầu có mấy cái đầu đủ để chém!" "Huyện lệnh tha tội, tráng sĩ tha tội!" Người nọ lúc này mới nghe rõ thân phận của Ngô Lương, vội vàng đạp đôi chân lơ lửng trên không, hoảng hốt cầu xin tha thứ: "Tiểu nhân vừa rồi thấy ngoài cửa đột nhiên có nhiều người như vậy, còn tưởng là binh mã nhà nào lại đánh tới, nhất thời hoảng hốt mới định đóng cửa.

Nếu biết ngoài cửa là huyện lệnh mới đến, tiểu nhân dù có ăn gan hùm mật gấu cũng không dám làm càn." "Điển Vi huynh đệ, thả hắn xuống đi." Ngô Lương trực tiếp bước thẳng vào trong sảnh, đến vị trí chủ tọa ngồi xuống, mới gật đầu ra hiệu cho Điển Vi. "Vâng." Điển Vi lúc này mới ném người kia xuống đất. "Bái kiến huyện lệnh, tiểu nhân không biết hôm nay huyện lệnh đến, xin huyện lệnh tha tội." Người nọ bị ngã chắc cũng không nhẹ, đau đến xuýt xoa, nhưng vẫn cố nhịn, vội vàng hành lễ với Ngô Lương. "Không sao." Ngô Lương mặt không biểu cảm nói: "Ngươi tên gì, giữ chức vụ gì trong phủ nha?" "Thưa huyện lệnh, tiểu nhân tên Vạn Vũ, là trị ngục lại trong phủ nha." Người nọ lại vội vàng cười làm lành đáp.

Cái gọi là trị ngục lại, thực ra chính là ngục tốt, nói là người có

địa vị thấp nhất trong phủ nha cũng không ngoa, thậm chí còn không được hưởng bổng lộc của triều đình, chỉ do phủ nha tự bỏ tiền ra nuôi. "Ban ngày ban mặt, sao trong phủ nha chỉ có một mình ngươi?" Ngô Lương lại hỏi.

Nếu còn có người khác, động tĩnh vừa rồi cũng không nhỏ, không có lý do gì không ai ra xem đã xảy ra chuyện gì. "Nghe tin huyện lệnh sắp đến nhậm chức, tiểu nhân được chỉ phái, cố ý ở lại trong phủ nha chờ huyện lệnh, nếu không e rằng một người cũng không thấy." Vạn Vũ cười làm lành, rồi lại chỉ vào một cái hòm gỗ nhỏ dưới chỗ ngồi của Ngô Lương nói: "Đó là quà mà huyện thừa, huyện úy, công tào, lệnh sử, ngục duyện, cứu sô, thương lại cùng nhau chuẩn bị trước cho huyện lệnh, cũng đại biểu cho một chút ý nhỏ của Chu gia.

Bọn họ nói sẽ không ở đây chờ đón đại giá nữa, xin huyện lệnh nhận cho." ---------- Vừa nghe những lời này. "Quá phóng túng!" "Lũ huyện lại này sao dám coi trời bằng vung như vậy?!" "Chỉ là một đám huyện lại thôi, có quan hệ gì với cái Chu gia chết tiệt kia, mà dám vô lễ với Ngô giáo úy như vậy?!" "…" Ngô Lương còn chưa có biểu hiện gì, một đám quan binh Phường Nhân Quân đã nhao nhao lên bất bình thay cho hắn.

Hiện nay, phần lớn binh sĩ Phường Nhân Quân này đều đã theo Ngô Lương xuất chinh, Ngô Lương đối xử với họ trước nay không tệ, đặc biệt là lần đến quận Dự Chương, càng thà đặt mình vào nguy hiểm chứ không muốn để đám quan binh này mạo hiểm.

Vì thế, đám quan binh này sớm đã trở thành fan cứng của Ngô Lương, nào chịu được cảnh thần tượng của mình phải chịu ấm ức như vậy. "Huyện lệnh, các vị đại ca, đây là ý của các vị huyện lại, tiểu nhân chỉ là một người nghe lệnh làm việc thôi, không có chút quan hệ nào với chuyện này đâu…" Thấy Phường Nhân Quân căm phẫn, Vạn Vũ vội nhăn mặt tự tách mình ra, sợ rằng lỡ một chút là

mình sẽ bị đám binh sĩ này ăn tươi nuốt sống. "Các vị huynh đệ bình tĩnh, các ngươi kích động cái gì chứ?

Người ta không phải còn tặng quà cho ta sao?

Nếu các ngươi cứ giữ thái độ này, sau này ai còn dám tặng quà cho ta?" Ngô Lương thì cười hì hì xua tay, ra hiệu cho mọi người trong Phường Nhân Quân bình tĩnh lại.

Sau đó, hắn cúi người nhấc cái hòm gỗ nhỏ dưới ghế lên đặt trên bàn, rồi mở ra xem trước mặt mọi người.

Bên trong đựng toàn là bánh vàng nhỏ.

Tổng cộng có hai hàng, mỗi hàng năm chiếc. "Các ngươi xem đi, người ta không phải rất có thành ý sao?" Ngô Lương nhặt một chiếc bánh vàng lên ước lượng, áng chừng nặng khoảng hai lạng, mười chiếc chính là hai cân.

Đối với một gia đình bình thường, đây không nghi ngờ gì là một khoản tiền lớn.

Nhưng đối với Ngô Lương… thực ra chẳng lọt vào mắt hắn, thậm chí cả binh sĩ Phường Nhân Quân cũng có chút khinh thường.

Bọn họ tuy không có nhiều hoàng kim như vậy, nhưng dù sao cũng là người từng thấy "núi vàng", dù là lăng Lương Hiếu Vương hay lăng Hải Hôn Hầu, hoàng kim qua tay họ còn nhiều hơn thế này rất nhiều.

Đương nhiên, quan trọng nhất là, họ muốn một thái độ.

Đám huyện lại này không tôn trọng Ngô Lương, dù có tặng nhiều hoàng kim hơn nữa cũng không thể có được thiện cảm của họ.

Nhưng Ngô Lương trông có vẻ rất hài lòng, đậy nắp hòm gỗ lại, cười hì hì nói với Vạn Vũ: "Ngươi về gặp đám huyện lại đó, cứ nói ta

đã cảm nhận được tấm lòng của họ, thay ta cảm ơn họ thật nhiều." "Vâng." Vạn Vũ chắp tay hành lễ.

Trong lòng lại có một tia khinh thường đối với Ngô Lương: Tên huyện lệnh mới này mang theo nhiều người đến vậy, còn tưởng có gì khác biệt, hóa ra cũng chỉ có thế. "Còn một chuyện nữa." Ngô Lương lại hỏi tiếp: "Huyện Ung Khâu quản hạt tổng cộng có mấy hương?" "Thưa huyện lệnh đại nhân, tổng cộng có tám hương." Vạn Vũ đáp. "Tám hương đều có Tam Lão cả chứ?" Ngô Lương lại hỏi.

Cái gọi là Tam Lão?

Thực ra là một loại hương quan nằm giữa quan và dân?

Hơi giống với "hương trưởng" của đời sau, nhưng lại không hoàn toàn giống.

Tam Lão thời đại này không ăn bổng lộc triều đình? không được coi là quan viên chính thức.

Việc bổ nhiệm chức vị này chỉ có hai tiêu chuẩn: một là phải đủ năm mươi tuổi; hai là đức hạnh cá nhân có thể làm gương cho dân làng.

Vì thế, chức trách của Tam Lão cũng có phần khác với quan viên, họ giống như một "tộc trưởng" của hương trấn?

Công việc chính hàng ngày là hòa giải tranh chấp dân sự giữa dân làng, phụ trách giáo hóa dân làng?

Đồng thời cũng là một con mắt khác của triều đình?

Thuận tiện cho triều đình nắm bắt tình hình thực tế của dân làng, đảm bảo thu thuế có thể nộp đủ.

Trong tình hình thông thường, Tam Lão đều do những lão giả có sức hiệu triệu ở địa phương đảm nhiệm, ngoài việc có thể giữ ổn

định? còn có thể đảm bảo việc thực thi các chính sách liên quan.

Vì thế? triều đình và quan viên địa phương đều khá coi trọng và đối đãi lễ phép với Tam Lão.

Ngoài các đặc quyền miễn dịch và miễn thuế theo quy định, họ còn thường được ban tặng thêm lương thực, vải vóc, thậm chí là tước vị… "Tất nhiên là có ạ." Vạn Vũ gật đầu nói. "Ngươi báo tên và địa chỉ của tám vị Tam Lão lên đây, bây giờ đã gần đến ba ngày Tết, các vị Tam Lão đều đã vất vả cả năm?

Ta mới đến, lẽ ra phải phái người đi mời họ đến cảm tạ một phen, sang năm còn phải nhờ họ giúp sức nhiều." Ngô Lương cười hì hì nói? "Về phần các huyện lại khác, nếu đã họ bây giờ đều không rảnh?" ta cũng không tiện ép buộc, vậy chỉ có thể đợi sau ba ngày Tết rồi cùng uống rượu trò chuyện." "Vâng." Vạn Vũ tự nhiên làm theo.

Rất nhanh đã dâng thông tin của tám vị Tam Lão cho Ngô Lương. "Ừm…" Ngô Lương cầm danh sách xem qua một lượt? cũng không vội phái người đi mời? mà đặt nó sang một bên? lại cười với Vạn Vũ: "Ngươi còn chuyện gì khác không?" "Không, không có ạ." Ngô Lương hỏi đột ngột, Vạn Vũ nhất thời không hiểu ý gì. "Nếu không có chuyện gì khác, ta cũng cho ngươi nghỉ mấy ngày, về nhà ăn Tết cho ngon, dưỡng đủ tinh thần sang năm làm việc tốt, đi đi." Ngô Lương xua tay nói. "Vâng." Vạn Vũ cũng có ý này, tự nhiên vội vàng tạ ơn rồi lui xuống.

Chờ đến khi thấy Vạn Vũ ra khỏi phủ nha đi xa, Dương Vạn Lý và các quân quan Phường Nhân Quân khác mới lại gần, nghiến răng tức giận bất bình nói: "Giáo úy, đám huyện lại này chẳng qua chỉ là một bọn quan nhỏ không ra gì, mà dám vô lễ với ngài như vậy, tại sao ngài lại cứ nhẫn nhượng mãi, điều này chẳng giống ngài chút nào, mạt tướng thực sự không hiểu!" "Không giống ta?

Vậy trong lòng các ngươi ta nên là người như thế nào?" Ngô Lương cười hỏi lại. "Nếu là bình thường, giáo úy chắc chắn sẽ cho đám tiểu nhân coi trời bằng vung này biết tay, lập tức cho chúng biết sự lợi hại của giáo úy, đâu có chỗ cho chúng kiêu ngạo." Dương Vạn Lý và những người khác lại chắp tay nói.

Bất kể là khi đối mặt với thủ mộ nhân, hay khi đối mặt với quân Hoàng Cân, Ngô Lương dù không động thủ cũng dùng lời lẽ sắc bén trị cho chúng phục phục tùng tùng, tuyệt đối chưa từng chịu một chút thiệt thòi nào.

Những chuyện này, mọi người đều thấy tận mắt, sướng trong lòng.

Duy chỉ có chuyện hôm nay, lại cảm thấy vô cùng ấm ức. "Đừng nói bậy!

Ta là người hiền lành nhất, sao lại bạo lực như các ngươi nói?" Ngô Lương nhếch miệng cười, để lộ hàm răng trắng bóng, sau đó ném danh sách Tam Lão vào lòng Dương Vạn Lý, nói: "Dương Vạn Lý, danh sách này giao cho ngươi, ngươi sắp xếp trước một chút, ngày kia phái người mời tám vị Tam Lão này đến phủ nha." "Tại sao phải đợi đến ngày kia?" Dương Vạn Lý không hiểu. "Bởi vì hôm nay và ngày mai, e rằng ngươi không mời được một ai trong số họ, nhưng đến ngày kia thì chắc là đều đến được cả." Ngô Lương lại cười một cách tự tin, nói một câu khiến Dương Vạn Lý và những người khác nghe xong càng thêm mờ mịt. "Tại sao lại như vậy?" Dương Vạn Lý và những người khác ngạc nhiên. "Quên ta làm nghề gì rồi à?

Chuyện bấm ngón tay là ra, các ngươi cứ làm theo là được." Ngô Lương cười nói.

Thực ra trong lòng hắn rõ hơn bất cứ ai.

Những Tam Lão này tuy danh nghĩa là đại biểu dân ý của địa

phương, nhưng thực chất lại là người đại diện giúp phủ nha và sĩ tộc quản thúc lão bá tánh, có tác dụng giữ ổn định và đảm bảo thu thuế.

Vốn dĩ Hán Cao Tổ Lưu Bang thiết lập chức vị này cũng là vì mục đích đó.

Vì thế Ngô Lương có thể khẳng định, nếu Chu gia có tay mắt che trời ở vùng này, huyện lại huyện Ung Khâu lại đều là người của Chu gia, vậy thì những Tam Lão này cũng tất phải có quan hệ cực kỳ mật thiết với Chu gia.

Có thể tưởng tượng được, nếu không có sự đồng ý của Chu gia, những Tam Lão này dù xét từ phương diện nào cũng chắc chắn sẽ dùng đủ loại cớ để thoái thác, không dễ dàng tiếp xúc với hắn, một huyện lệnh mới nhậm chức, để tránh rước họa vào thân.

Mà oái oăm thay, những Tam Lão này lại có vai trò cực kỳ quan trọng đối với sự ổn định của một khu vực.

Đồng thời họ lại nắm giữ những thông tin cơ sở chính xác nhất, những thông tin này đối với việc thực thi "Chế độ đồn điền" sau này của Ngô Lương là vô cùng quan trọng, vì thế hắn phải gặp những Tam Lão này trước, sau khi có được những thông tin đó mới có thể lập ra kế hoạch chi tiết hơn.

Cũng vì thế, Ngô Lương vừa rồi mới cố ý tỏ ra yếu thế trước mặt Vạn Vũ.

Như vậy, Chu gia chắc chắn sẽ cho rằng Ngô Lương đã định trở thành kẻ phụ thuộc của họ, bắt đầu phối hợp với hắn ở các phương diện, trong đó bao gồm cả việc cho phép những Tam Lão này đến tham dự yến tiệc, cho hắn đủ mặt mũi.

Mà hôm nay và ngày mai, chính là thời gian Ngô Lương cho Chu gia phản ứng, hắn là đã rất dư dả.

Đáng tiếc, Chu gia nào ngờ được, Ngô Lương thực ra chỉ muốn vượt qua họ để gặp những Tam Lão này mà thôi, cố gắng hết sức để "Chế độ đồn điền" được triển khai một cách mềm mỏng.

Thực chất, hắn hoàn toàn không coi Chu gia ra gì.

Chương 125

Nói cách khác, Ngô Lương hoàn toàn có thể để Trình Dục phái binh đến dùng biện pháp cứng rắn để giải quyết những vấn đề này.

Nhưng bây giờ Tào lão bản muốn ổn định, Trình Dục cũng muốn ổn định, mà Ngô Lương cũng không thích đánh nhau, vì thế mới không định làm to chuyện.

Mà chỉ cần những Tam Lão đó chịu đến tham dự "yến tiệc" ngày kia, Ngô Lương chắc chắn sẽ lấy được thứ mình muốn từ họ, Chu gia ngược lại trở thành mắt xích không quan trọng nhất.

Cũng có nghĩa là, chỉ cần "lừa" được những Tam Lão này đến, giả sử Chu gia còn dám không biết điều như hôm nay, Ngô Lương chắc chắn sẽ cho họ biết thế nào là lật mặt như lật sách, thế nào là qua cầu rút ván… Lũ ranh con, dám ra oai phủ đầu với ta!

Mối thù này tiểu gia đã ghi nhớ, ngày sau tất sẽ trả lại gấp bội.

Xem đi, ta trước nay vẫn hiền lành như vậy, nào có bạo lực như các ngươi nói? … Sau khi rời khỏi phủ nha, Vạn Vũ cố ý đi đường vòng, xác định không có ai theo sau, mới đi về phía tây thành, nơi có nhiều nhà lớn.

Không lâu sau, Vạn Vũ đến trước một dinh thự có treo biển "Chu phủ", gọi phủ vệ gác cổng vào thông báo một tiếng, cuối cùng cũng gặp được huyện thừa huyện Ung Khâu là Chu Lỗ trong khách sảnh.

Chu Lỗ là con trai thứ ba của gia chủ Chu gia ở Trần Lưu, Chu Tuân.

Người này không có năng lực gì lớn, lại là kẻ ham hưởng thụ, vì thế cũng không được Chu Tuân yêu quý như anh cả và anh hai, bèn bị

ném đến đây làm huyện thừa, để khỏi chướng mắt.

Lúc này, giữa khách sảnh có bốn mỹ nhân mặc sa mỏng đang uốn éo eo lưng nhảy múa góp vui, thân thể mỹ miều bên trong ẩn hiện theo từng chuyển động.

Chu Lỗ thì đang cùng một đám khách khứa uống rượu mua vui, trong khách sảnh thỉnh thoảng lại vang lên những tràng cười như cầm thú, vô cùng náo nhiệt.

Mà những vị khách này không phải ai khác, chính là toàn bộ huyện lại của huyện Ung Khâu, cộng thêm chính Chu Lỗ: huyện úy, công tào, lệnh sử, ngục duyện, cứu sô, thương lại không thiếu một ai! "Ực!" Thấy mỹ nhân giữa khách sảnh, mắt Vạn Vũ có chút đờ ra, nhưng trước mặt Chu Lỗ lại không dám biểu hiện quá rõ, vừa nuốt nước bọt vừa cố gắng dời mắt đi, cung kính hành lễ: "Bái kiến tam công tử." "Lui xuống, đều lui xuống cả đi!" Chu Lỗ phất phất tay, đuổi bốn mỹ nhân ra ngoài, rồi mới nằm nghiêng hỏi: "Gặp tên huyện lệnh mới đến kia chưa?" "Thưa tam công tử, đã gặp rồi, người này mang theo hơn trăm binh sĩ đến nhậm chức, hiện đã dẫn người vào đóng quân trong phủ nha." Vạn Vũ cúi người nói. "Ai hỏi ngươi những thứ này?" Chu Lỗ thờ ơ cười cười, nói với các huyện lại khác: "Chu gia ta đã sớm dò hỏi rồi, người này tuy mang theo một toán binh sĩ, nhưng thực ra chỉ là một đội tàn quân chuyên làm quan tài gốm cho Tào Tháo, tổng cộng cũng chỉ có bấy nhiêu người, không làm nên sóng gió gì đâu, các vị không cần để tâm." Nói xong, Chu Lỗ lại nhíu mày nhìn Vạn Vũ, có chút không kiên nhẫn nói: "Ta hỏi ngươi là tên huyện lệnh mới đến đó sau khi thấy sự sắp xếp của ta thì có phản ứng gì?" "Cũng không có phản ứng gì đặc biệt." Vạn Vũ đáp: "Hắn không những nhận hoàng kim, còn nói đã cảm nhận được tấm lòng của tam công tử và các vị, bảo ta cảm ơn tam công tử và các vị thật nhiều, và tỏ ý đợi sau ba ngày Tết gặp tam công tử và các vị, nhất định phải

uống rượu trò chuyện." "Ha ha ha, ta đã nói gì mà?

Ta đã nói gì mà!" Nghe vậy, Chu Lỗ lập tức phá lên cười, khá đắc ý nói: "Ung Khâu này là địa bàn của Chu gia chúng ta, dù là Tào Tháo đích thân đến cũng phải nể mặt cha ta ba phần, huống hồ một huyện lệnh nhỏ nhoi.

Ta dù không cho hắn mặt mũi, hắn có thể làm gì ta, chẳng phải vẫn phải nhịn sao?" "Tam công tử nói rất phải." "Người này cũng coi như là biết điều, nếu không người xấu hổ chỉ có thể là chính hắn." "Thực ra tam công tử ngay cả hoàng kim cũng không cần tặng hắn, thật sự có chút đề cao hắn rồi." "…" Các huyện lại liên tục phụ họa. "Tặng hoàng kim là ý của cha ta, cha ta nói người này có chút giao tình với Trình Dục kia, mấy ngày trước Trình Dục còn từng đích thân gặp cha ta nói về chuyện này, bảo Chu gia ta tạo chút thuận tiện cho người này.

Nếu không phải cha ta phái người đến báo cho ta, bảo ta lưu chút tình diện cho hắn, ta đến một cọng lông cũng không cho hắn!" Chu Lỗ khinh thường bĩu môi, cười càng thêm ngông cuồng. "Tam công tử nói phải…" Các huyện lại lại lần nữa gật đầu tán thành. "Người đó còn nói gì nữa không?" Chu Lỗ cười xong, lại nhìn Vạn Vũ hỏi. "Người đó hỏi tiểu nhân danh sách Tam Lão của tám hương ở Ung Khâu, nói là định nhân dịp ba ngày Tết đến mời các vị Tam Lão đến cảm tạ một phen, để các Tam Lão sang năm tận tâm làm việc." Chu Vũ đáp. "A… người này mời không được chúng ta, đành phải mời đám Tam Lão này để gỡ gạc chút thể diện." Chu Lỗ vẫn cười vẻ không quan tâm: "Nếu người này đã phục tùng như vậy, vậy ta sẽ cho hắn thêm chút mặt mũi, phái người đi thông báo một tiếng, bảo đám Tam Lão đó đúng hẹn đến dự, để hắn không đến nỗi mất mặt quá, cha ta biết lại trách ta." "Tam công tử, chúng ta vẫn chưa hiểu rõ người này, để hắn tự ý gặp mặt Tam Lão e là không ổn?" Công tào suy nghĩ một hồi, cuối

cùng vẫn đứng dậy khuyên. "Có gì không ổn?

Chẳng lẽ có ai dám nói bậy sao?" Chu Lỗ lập tức trừng mắt, nhưng sau khi trầm ngâm một lát vẫn nói: "Cùng lắm thì lúc hắn mời Tam Lão, chúng ta cũng không mời mà đến là được, đến lúc đó đúng lúc xem kỹ xem vị huyện lệnh của chúng ta có bản lĩnh gì." Hai ngày sau vào lúc chập tối, tại huyện phủ nha Ung Khâu. "Tam lão hương Trúc Lâm, Đặng U, bái kiến huyện lệnh!" "Mau mời, mau mời, mời vào trong." "Tam lão hương Hồ Cương, Hứa Lộc, bái kiến huyện lệnh.

Tiểu lão nhi đặc biệt mang đến cho huyện lệnh một ít đặc sản, xin huyện lệnh vui lòng nhận cho." "Ha ha ha, lão tiên sinh khách khí quá, mau mời vào." "Tam lão hương Bình Thành..." "..." Các quan binh Phường Nhân Quân chia nhiều đường đến các hương mời người đều rất thuận lợi.

Các vị tam lão đều đến đúng hẹn, không những thế, họ còn chuẩn bị một số nông sản phụ thiết thực làm quà mọn, ít nhất bề ngoài trông vô cùng hòa hợp.

Ngô Lương dẫn theo Điển Vi, tươi cười đứng ở cửa, mỗi khi có người đến đều chào hỏi rất nhiệt tình, khiến cho các vị tam lão này có cảm giác như tắm gió xuân.

Đến nỗi các vị tam lão đã vào trong khách đường cũng có ấn tượng khá tốt về hắn, đã bắt đầu bàn tán riêng với nhau: "Vị huyện lệnh mới này tuy tuổi không lớn, nhưng làm việc lại rất chu đáo, vẫn còn nhớ cảm ơn đám già chúng ta." "Bối cảnh chắc cũng không nhỏ đâu, nếu không Chu gia đã không phái người cho phép chúng ta đến dự tiệc nhanh như vậy." "Suỵt!

Lời này không thể nói bừa, lỡ bị người khác nghe thấy thì..." "Đa tạ đã nhắc nhở, là ta lỡ lời." "Nhưng tân quan nhậm chức đốt ba ngọn

lửa, không biết ba ngọn lửa của vị huyện lệnh mới này định đốt ở đâu đây?" "Bất kể đốt ở đâu, cũng chắc chắn không đốt đến Chu gia được, còn chúng ta... bao năm nay chúng ta vẫn luôn theo Chu gia, nhiều ruộng đất ở nông thôn của Chu gia cũng đều do chúng ta phụ giúp giám quản.

Nếu vị huyện lệnh mới này muốn đốt chúng ta, Chu gia chắc chắn cũng không ngồi yên làm ngơ." "Chu gia vững như bàn thạch, huyện lệnh thì như nước chảy.

Bao năm nay Ung Khâu đã đổi bao nhiêu huyện lệnh, Chu gia chẳng phải vẫn yên ổn sao?

Chúng ta chỉ cần xác định được chỗ dựa chính, trên tiền đề đó cố gắng không đắc tội bên nào là được, dù sao trời có sập xuống cũng không đè trúng chúng ta đầu tiên." "Nói rất phải..." "..." Đây chính là lập trường của các vị tam lão, điển hình của phái ba phải, ai mạnh thì ủng hộ người đó, nhưng lại biết cách minh triết bảo thân, không làm con chim đầu đàn chịu đạn, càng không dễ dàng đắc tội với bất kỳ bên nào.

Nhưng điều đó không quan trọng.

Ngay từ đầu Ngô Lương đã không có ý định bắt buộc phải có được sự ủng hộ của họ, tối nay chỉ cần lấy được thông tin mình cần từ họ là đủ rồi.

Hơn nữa, Ngô Lương đã nghĩ sẵn lời lẽ, nhất định sẽ khiến họ vui vẻ phối hợp...

Kết quả lại ngoài dự đoán của Ngô Lương.

Ngay khi các vị tam lão đã đến đông đủ, Ngô Lương chuẩn bị bắt đầu yến tiệc thì ngoài cửa phủ nha lại có một đám khách không mời mà đến, không có trong danh sách thiệp mời.

Đi đầu là một chiếc kiệu lớn do tám gã phu dịch cùng khiêng.

Thời này, "kiệu" vẫn chưa được gọi là "kiệu", mà gọi là "kiên dư".

Thứ này tuy trông rất phô trương, nhưng thực ra ở thời Hán lại là một hành động rất "rẻ tiền", vì thời Hán thịnh hành đi xe ngựa.

Trào lưu là thứ mà Ngô Lương vẫn luôn không hiểu rõ lắm, dù sao thì kiệu ở thời đại này so với xe ngựa cũng giống như máy nhắn tin BP trước mặt điện thoại thông minh, vô cùng lỗi thời...

Hơn nữa, ngựa thời này thực sự quý hơn người nhiều.

Tuy nhiên, vẫn có thể thấy người trong kiệu thực ra muốn khoe khoang một phen trước mặt Ngô Lương.

Tiếc là có phần dùng sức quá đà, ngược lại thành ra vụng về.

Phía sau kiệu còn có mấy người ăn mặc tươm tất, trang điểm sạch sẽ cùng hơn mười người hầu đi theo, mấy người này vừa nhìn đã biết không phải là dân làng bình thường. "Giáo úy, bọn họ..." Thấy cảnh tượng này, Điển Vi có chút nghi hoặc nhìn về phía Ngô Lương. "Mặc kệ là ai, có quan hệ gì với chúng ta?

Dù sao khách mời hôm nay của chúng ta đã đến đủ rồi, đóng cửa lại đi." Ngô Lương đại khái đã đoán được thân phận của người đến, nhưng chỉ cười nhạt, vừa xoay người đi vào trong phủ nha, vừa nói với Điển Vi và binh lính đứng gác ở cửa. "Rõ!" Điển Vi và những người khác lập tức đi theo vào phủ nha, đóng sầm cửa lớn lại. ... "Rầm!" Tiếng đóng cửa nặng nề truyền vào trong kiệu.

Chu Lỗ giật mình, lập tức vén rèm nhìn ra ngoài, nhíu mày hỏi: "Chuyện gì vậy?" "Bẩm Tam công tử, chuyện này... chúng ta đã đến ngoài cửa phủ nha, nhưng người trong phủ nha thấy chúng ta lại lập tức đóng cửa lại..." Người hầu đi theo vội vàng cẩn thận đáp, sợ nói

sai một chữ sẽ bị Chu Lỗ trút giận. "Cái gì?!" Chu Lỗ lập tức giận không thể kìm, vỗ vào khung cửa mắng lớn: "Tên huyện lệnh mới này là cái thá gì, dám vô lễ với ta như vậy, sống không kiên nhẫn nữa rồi sao!" Trong lúc hắn đang nói, các quan lại khác trong huyện cũng đã đến bên kiệu.

Lệnh sử vội đứng ra khuyên: "Tam công tử nguôi giận, chúng ta lần này không mời mà đến, lại chưa phái người báo trước, e rằng vị huyện lệnh mới này còn chưa biết Tam công tử đại giá quang lâm, nếu không chắc chắn không dám đối xử với Tam công tử như vậy." "Không phải!" Công tào lại đứng bên cạnh châm dầu vào lửa: "Theo ta thấy, vị huyện lệnh mới này e rằng cố ý không nể mặt Tam công tử.

Thử hỏi Ung Khâu, một huyện thành nhỏ bé thế này, có mấy người có thể ngồi kiệu tám người khiêng như Tam công tử, lại có mấy người có được sự phô trương như Tam công tử?

Tên huyện lệnh mới kia dù có mù cũng không thể không nhận ra thân phận cao quý của người trong kiệu." "Ngươi nói có lý, tên huyện lệnh mới này nhất định là cố ý không nể mặt ta, cuồng vọng đến cực điểm, muốn chết!" Chu Lỗ hiển nhiên thân thiết với tên công tào này hơn, nghe hắn nói xong lập tức lại vỗ vào khung cửa mắng chửi ầm ĩ.

Nhưng mắng nửa ngày, Chu Lỗ đối mặt vẫn là cánh cửa lớn lạnh lẽo, vào không được, đi thì mất mặt, đành phải hỏi lại tên công tào kia: "Vậy theo ngươi thấy, bây giờ chúng ta nên làm gì để vừa không mất mặt, lại vừa cho tên đó biết sự lợi hại của ta?" "Hay là phái một người hầu đến gõ cửa, báo danh hiệu của Tam công tử." Công tào suy nghĩ một lúc, cuối cùng nói: "Tên huyện lệnh mới kia nghe danh hiệu của Tam công tử, chắc chắn không dám giả ngu nữa, đành phải đích thân ra đón.

Tam công tử vào trong nếu vẫn chưa nguôi giận, chỉ cần trước

mặt các vị tam lão kia cố ý nói vài lời khó nghe để làm nhục hắn một phen.

Như vậy vừa khiến tên huyện lệnh kia không còn mặt mũi, sau này không dám làm càn, lại vừa cho các vị tam lão kia biết thái độ của Tam công tử đối với hắn, không dám qua lại quá gần, khiến hắn ở huyện Ung Khâu này một bước cũng khó đi.

Đến lúc đó, không sợ tên đó không đến cầu xin Tam công tử." "Ừm... ngươi nói có lý, cứ làm vậy đi!" Chu Lỗ gật đầu, lập tức gọi một người hầu lại: "Ngươi!

Đi gõ cửa, nói với bọn chúng Tam công tử nhà họ Chu đến, bảo tên huyện lệnh mới ra cửa đón!" "Vâng!" Người hầu đó vội chạy đi làm theo.

Nhưng một lúc sau quay lại, người hầu mặt mày lúng túng và hoảng sợ, không dám ngẩng đầu nói: "Tam công tử, người bên trong không chịu mở cửa, còn nói bây giờ thời thế loạn lạc, còn nói...

Tam công tử thứ tội, những lời tiếp theo tiểu nhân thực sự không dám nói!" --- "Còn nói gì nữa, nói ra, ta tha cho ngươi vô tội!" Chu Lỗ trợn mắt, trừng trừng nói. "Tuân mệnh." Người hầu đó lúc này mới ấp úng nói: "Những người đó còn nói bây giờ mèo hoang chó dại nào cũng dám giả làm công tử sĩ tộc ngang ngược bá đạo, trừ khi Tam công tử có thể đưa ra vật chứng minh thân phận, nếu không trong phủ nha đang chuẩn bị yến tiệc, huyện lệnh không thể rời đi được, bất kể ai đến cũng không tiếp." "A... mèo hoang chó dại?" Chu Lỗ tức đến bật cười, hắn sống lớn từng này chưa từng thấy kẻ nào kiêu ngạo như vậy, dám dùng những lời lẽ hạ tiện như thế để sỉ nhục hắn, thật đúng là không thể nhẫn nhịn được! "Cầm lấy!" Lồng ngực phập phồng dữ dội, Chu Lỗ giật phắt ấn đồng dây tua vàng treo bên hông xuống, ném mạnh vào lòng người hầu, nghiến răng nghiến lợi mắng:

"Bảo đám chó má bên trong nhìn cho kỹ, tiện thể tra rõ cho ta lời vừa rồi là tên không có mắt nào nói.

Đợi ta vào cửa, nhất định phải khoét đôi mắt chó và cái lưỡi chó của hắn treo lên cổng phủ nha để thị chúng!" "Vâng!" Người hầu lại vội vàng cầm quan ấn của Chu Lỗ chạy đi gõ cửa.

Kết quả không lâu sau quay lại, sắc mặt đã trắng bệch, trực tiếp quỳ rạp xuống đất, kinh hãi nói: "Tam công tử, người bên trong vẫn không chịu mở cửa, bọn họ... bọn họ nói..." "Vẫn không mở cửa?!" Nghe vậy, hai tai Chu Lỗ giật giật, một tay giật phăng rèm gấm trên kiệu xuống, mắt long sòng sọc gần như sắp nổi điên giết người. "Nói!

Lần này bọn chúng lại nói gì?" Công tào theo bản năng tiếp lời hỏi. "Bọn họ nói, ấn đồng dây tua vàng này chỉ là ấn tín của huyện thừa, không thể chứng minh người ngoài cửa là Tam công tử nhà họ Chu...

Bọn họ còn nói, Chu gia là sĩ tộc môn phiệt có tiếng ở Trần Lưu, Chu gia dù có suy bại đến đâu, cũng tuyệt đối không thể để Tam công tử nhà mình đi làm một huyện thừa nhỏ bé, thực sự là làm nhục gia phong...

Bọn họ còn nói, nếu chỉ là huyện thừa đến bái kiến huyện lệnh, thì huyện lệnh hiện đang đãi khách, mời huyện thừa ngày khác lại đến, đừng làm phiền huyện lệnh làm việc chính sự, đến lúc đó huyện thừa chỉ là một hạ thuộc, e rằng không gánh nổi trách nhiệm..." "Rầm!" Chưa đợi người hầu nói xong, Chu Lỗ đã tức đến mức đạp mạnh một cước vào bên trong kiệu, khiến cả tám phu khiêng kiệu cũng chao đảo theo.

May mà họ cố sức giữ vững kiệu, nếu không lỡ kiệu bị lật khiến Chu Lỗ ngã, về nhà e rằng sẽ mất mạng. "Lũ chó má đáng chết, sau này ta với ngươi không đội trời chung!" Chu Lỗ lại đạp mạnh mấy cái

vào kiệu, dường như coi chiếc kiệu đó là Ngô Lương và đám binh lính trong cửa, chỉ có đạp chết chúng, đạp cho không ra hình người mới có thể giải tỏa mối hận trong lòng.

Chương 126

Những lời đó thật quá sức ghê tởm!

Nhất là câu "làm nhục gia phong" quả thực là đang vạch trần yếu điểm của hắn!

Cái gì gọi là Chu gia dù có suy bại đến đâu, cũng tuyệt đối không thể để Tam công tử nhà mình đi làm một huyện thừa nhỏ bé?

Ta làm huyện thừa rồi đấy!

Hơn nữa, trong mấy công tử đã trưởng thành của Chu gia, chính ta là kẻ có quan chức thấp nhất, không ra thể thống gì nhất.

Bình thường Chu gia gặp gỡ bàn chuyện với các sĩ tộc khác cũng chưa bao giờ gọi ta tham gia, giới thiệu cũng chưa bao giờ nhắc đến ta!

Thì sao!

Thì sao chứ?!

Chẳng lẽ như vậy ta không phải người nhà họ Chu, không xứng làm Tam công tử nhà họ Chu nữa sao...

Trong lòng mắng mỏ, Chu Lỗ lại bất giác có chút mất đi khí thế.

Hắn ở Chu gia có địa vị gì, không ai rõ hơn chính hắn.

Thật vậy... hắn giống như một con cờ thí của Chu gia.

Các công tử khác của Chu gia hiện đã bắt đầu gánh vác một phần công việc trong tộc, còn hắn lại bị ném đến một nơi nghèo nàn hẻo lánh này làm một huyện thừa nhỏ bé.

Ngày thường trong tộc không có một chút tiếng nói, thậm chí bây giờ sắp đến Tết Nguyên Đán, cũng chưa ai báo hắn về cùng đón Tết.

Nhưng càng như vậy, chuyện này lại càng không thể để người ngoài nhắc đến, đó chẳng khác nào vả vào mặt hắn! "..." Nghe những lời này, mấy tên quan lại trong huyện cũng đều thức thời ngậm miệng, im lặng đứng sang một bên không khuyên nhủ nữa, càng không ai dám hiến kế.

Bọn họ rất rõ, lúc này ai dám nhiều lời, rất có thể sẽ rước họa vào thân. "Tiếp tục gõ cửa cho ta, gõ không được thì đừng quay về!" Răng nghiến ken két, Chu Lỗ ngược lại dần bình tĩnh lại, giọng nói trầm thấp.

Mặt trời đã lặn về phía tây, trong chiếc kiệu không có rèm chỉ có thể thấy một khuôn mặt nửa sáng nửa tối, trên khuôn mặt đó có thể thấy rõ một nét hung tợn. "Hôm nay ta nhất định phải gặp được vị huyện lệnh mới này, để cho hắn thấy rõ, ta, một huyện thừa nhỏ bé, rốt cuộc có phải là Tam công tử nhà họ Chu không!" ...

Lúc này, trong phủ nha đèn đuốc sáng trưng lại là một mảnh vui cười. "Ta kính chư vị một chén, mời!" Ngô Lương nâng chén rượu lên, mỉm cười ra hiệu với tám vị tam lão, sau đó một hơi cạn sạch rượu ngon trong chén, thậm chí còn úp ngược chén rượu cho các vị tam lão xem. "Đa tạ huyện lệnh." Tám vị tam lão cũng lần lượt nâng chén.

Đến giờ đã liên tục cạn ba chén, Ngô Lương cảm thấy không khí đã đủ, lúc này mới đứng dậy, cười tủm tỉm nói: "Thực ra hôm nay ta đặc biệt mời chư vị tam lão đến đây, còn có một việc quan trọng cần làm." "!" Nghe vậy, tám vị tam lão lập tức nhìn nhau, sau đó cùng đặt chén rượu xuống, ngồi thẳng lưng nhìn về phía Ngô Lương.

Những vị tam lão này đều là những con cáo già đã sống ít nhất năm mươi năm, trong lòng sớm đã có lập trường rõ ràng, tuyệt đối sẽ không bị vài ba câu của Ngô Lương lôi kéo.

Đương nhiên để không rước phiền phức vào mình, họ cũng sẽ không bác bỏ mặt mũi của Ngô Lương ngay tại chỗ.

Nhiều nhất là nói vài câu khách sáo để lấp liếm cho qua, quay về xem ý tứ của Chu gia thế nào, rồi mới quyết định đối phó với "việc quan trọng" mà Ngô Lương nói. "Việc này chính là... phát tài!

Cùng Chu gia phát tài!" Ngô Lương cũng biết trong lòng họ đang nghĩ gì, chỉ cười cười, rồi lớn tiếng nói tiếp.

Cùng Chu gia phát tài? "Chuyện này..." Tám vị tam lão nghe xong đều ngẩn ra.

Lẽ nào vị huyện lệnh mới này đã là người của Chu gia?

Lần này đến nhậm chức, chẳng qua là thay Chu gia chủ trì đại cục thôi sao?

Cũng phải... tên Chu Lỗ kia không thành tài, suốt ngày chỉ biết ăn chơi hưởng lạc.

Hiện tại Trần Lưu vừa trải qua chiến loạn, tá điền bị Lữ Bố và Trương Mạc bắt đi lính hoặc bỏ trốn không biết bao nhiêu mà kể, không biết bao nhiêu ruộng tốt bị bỏ hoang, vậy mà hắn vẫn không thèm hỏi đến, cứ làm theo ý mình.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, e rằng cục diện mà Chu gia gây dựng ở Ung Khâu có ngày sẽ bị phá sạch...

Như vậy, những tam lão như họ cũng sẽ chịu tổn thất.

Tuy nhiên, dù vậy, các vị tam lão cũng không hoàn toàn tin lời nói một phía của Ngô Lương, vẫn muốn xem Ngô Lương sẽ nói gì tiếp theo rồi mới quyết định.

Ngô Lương quét mắt qua tám vị tam lão, rồi nói tiếp: "Muốn phát tài, quan trọng nhất chính là ruộng đất, có ruộng đất mới có tô thuế, có

tô thuế mới có thể phát tài.

Chư vị nói xem có phải lý lẽ này không?

Vì vậy, việc đầu tiên ta đến huyện Ung Khâu, chính là phải bảo vệ ruộng đất của Chu gia và các vị tam lão, tuyệt đối không được để mất một tấc." "Huyện lệnh nói rất phải." Nghe những lời này, tám vị tam lão tự nhiên gật đầu lia lịa. "Người đâu!" Ngô Lương vỗ tay, lập tức có người dâng lên tám bản đồ của tám hương thuộc huyện Ung Khâu, lần lượt đưa đến trước mặt các vị tam lão tương ứng. "Vậy thì mời chư vị tam lão đánh dấu vị trí và số mẫu ruộng tốt của Chu gia và nhà mình lên bản đồ.

Nếu trong hương còn có đại hộ nào, cũng xin đánh dấu luôn.

Như vậy ta có thể dựa theo bản đồ để bảo vệ ruộng đất của Chu gia và chư vị kịp thời, không để những kẻ gian tâm có cơ hội lợi dụng." --- "Chuyện này..." Nhìn bản đồ trước mắt, các vị tam lão lại nhìn nhau.

Mặc dù lời Ngô Lương nói rất có lý, nghe có vẻ hoàn toàn đứng về phía Chu gia và họ, thậm chí còn không nghĩ ra việc này sẽ có ảnh hưởng xấu gì đến họ, nhưng chuyện vẽ bản đồ này họ vẫn là lần đầu gặp phải, luôn cảm thấy có gì đó kỳ lạ, trong lòng không khỏi có chút nghi ngờ. "Khi chư vị đánh dấu xin hãy cẩn thận một chút, sau này bản đồ này sẽ được dùng làm địa khế và lưu trữ trong phủ nha.

Nếu sau này ruộng đất của ai bị xâm chiếm bất hợp pháp, đều có thể đến phủ nha tìm ta tố cáo, ta nhất định sẽ làm chủ cho chư vị.

Ngoài ra, Chu gia cũng muốn nhân dịp Tết Nguyên Đán sắp đến để kiểm kê lại toàn bộ sản nghiệp chính xác tại Ung Khâu." Ngô Lương lại cười ha hả nói tiếp, nhưng ngữ khí lại giống như ra lệnh. "Được." Nghe đến hai chữ "Chu gia", các vị tam lão cảm thấy một chút áp lực, lại thực sự không nghĩ ra bản đồ này sẽ mang lại bất lợi gì cho họ, vì

vậy cuối cùng cũng bắt đầu cầm bút.

Một lát sau.

Trên bản đồ của các hương trấn đã được đánh dấu rất nhiều khu vực theo yêu cầu của Ngô Lương.

Trong đó, diện tích lớn nhất tự nhiên là sản nghiệp của Chu gia, còn các vị tam lão này cũng chiếm một phần ruộng đất gần thành trấn, ngoài ra, sản nghiệp của một số đại hộ trong hương trấn cũng được đánh dấu.

Tuy nhiên, dù trừ đi những ruộng đất tư nhân này, mỗi hương trấn ít nhất vẫn còn bốn phần năm, thậm chí nhiều hơn là đất vô chủ.

Có những vùng đất vì yếu tố địa hình, môi trường thực sự không thích hợp canh tác, có những vùng đất lại là đất hoang chưa được khai khẩn do dân số...

Dù sao dân số thời đại này vẫn còn rất hạn chế, đặc biệt là hiện nay chiến tranh liên miên, dân số không ngừng giảm sút, dân lưu vong ngày càng nhiều, năng suất lao động càng trở nên hạn chế.

Thứ mà Ngô Lương muốn sử dụng chính là những vùng đất vô chủ này.

Chế độ ruộng đất thời Hán là chế độ tư hữu cá nhân, ruộng đất không chỉ thuộc về tài sản cá nhân mà còn được phép mua bán.

Cũng vì chế độ này, đại đa số ruộng tốt đã được khai khẩn đều bị các môn phiệt hào tộc và đại hộ các nơi dùng thủ đoạn chiếm đoạt.

Bách tính vốn có ruộng đất vì cuộc sống đành phải trở thành tá điền của họ, một khi gặp thiên tai nhân họa, mùa màng thất bát, không nộp đủ tô thuế thì hoặc là bị địa chủ ép đến tan cửa nát nhà, hoặc là chỉ có thể trở thành dân lưu vong tha hương.

Cái gọi là "chế độ truân điền", bản chất chính là kết hợp những dân lưu vong không có ruộng đất với những vùng đất vô chủ để an trí họ.

Như vậy vừa có thể tránh xung đột với các sĩ tộc môn phiệt sở hữu lượng lớn tài nguyên xã hội, lại vừa có thể hoàn thành việc tái tổ hợp và tái sử dụng các tài nguyên xã hội nhàn rỗi.

Như vậy, dân lưu vong có đất canh tác, không nói là an cư lạc nghiệp, nhưng ít nhất không đến nỗi chết đói hàng loạt như trước.

Còn những vùng đất hoang cũng có người canh tác, năng suất xã hội được nâng cao, sản lượng lương thực nhiều hơn, Tào lão bản sau này muốn mua lương thực hay trưng thu lương thực cũng sẽ tương đối dễ dàng hơn.

Đương nhiên, "chế độ truân điền" cũng không phải không có nhược điểm.

Hoặc có thể nói, bất kỳ chế độ nào cũng không thể không có nhược điểm.

Nhược điểm lớn nhất của "chế độ truân điền" trong lịch sử chính là quản lý bách tính quá chặt chẽ, người và đất hoàn toàn bị ràng buộc.

Cùng với việc chiến sự leo thang, sự bóc lột cũng sẽ dần tăng lên, cộng thêm sự mục nát ngày càng tăng của giai cấp quan liêu, sớm muộn gì cũng sẽ có ngày bàn tay của họ vươn tới ruộng đất truân điền, việc dân truân điền bỏ trốn và phản kháng là chuyện sớm muộn, sụp đổ hoàn toàn cũng là chuyện sớm muộn.

Nhưng đây là chuyện không thể tránh khỏi, cũng không phải là việc Ngô Lương có thể quản được.

Lịch sử Thiên triều từ khi Đại Tần thành lập đến nay, gần như không có triều đại nào có quốc vận kéo dài quá ba trăm năm, tất cả

đều có nguyên nhân, huống chi là một chế độ?

Ngô Lương chỉ biết.

Trong tình hình hiện tại, thực thi "chế độ truân điền", có lợi cho Tào lão bản, có lợi cho những người dân lưu vong, có lợi cho chính mình, như vậy là đủ rồi.

Còn chế độ này sau vài chục năm, vài trăm năm cuối cùng sẽ biến thành bộ dạng gì trong tay "con người"...

Ngô Lương đã lường trước được kết quả, mà con người, vẫn là nên sống cho hiện tại. "Chư vị không bằng điểm chỉ một cái đi, dù sao sau này bản đồ này còn phải dùng làm bằng chứng, nếu có người mang đi tự ý vẽ lại sửa đổi, e rằng sẽ không thể tính được." Sau khi xem qua những tấm bản đồ này, Ngô Lương lại cười ha hả nói.

Nói xong đã có người mang mực đóng dấu đã chuẩn bị sẵn lên, đặt bản đồ và mực đóng dấu trước mặt các vị tam lão. "Chuyện này..." Một cảm giác như đang ký hợp đồng bán thân chợt nảy sinh, trong lòng các vị tam lão không yên, nhưng vẫn không nghĩ ra hành động này có gì bất lợi cho họ. "Chẳng lẽ chư vị còn nghi ngờ về ruộng đất của Chu gia và của chính mình sao?" Ngô Lương hỏi.

Chương 127

"Cái đó thì không có..." Các vị tam lão lần lượt lắc đầu. "Vậy chư vị còn chờ gì nữa?" Ngô Lương cười nói.

Thế là các vị tam lão do dự một lúc, cuối cùng vẫn điểm chỉ lên bản đồ.

Sau khi sai người thu lại bản đồ, Ngô Lương đã hoàn thành mỹ mãn nhiệm vụ hôm nay.

Có những tấm bản đồ đã được các vị tam lão điểm chỉ này, sau này khi thực thi chế độ truân điền, có thể xác định rõ phạm vi thế lực của mình, làm được nước sông không phạm nước giếng.

Không những không cần lo lắng tranh cãi với Chu gia và các đại hộ địa phương, mà còn có thể ngăn chặn Chu gia và các đại hộ đó vươn tay quá dài, vươn vào phạm vi thế lực của mình.

Đến lúc đó, việc chặt tay bọn họ cũng có thể làm một cách có lý có chứng.

Sẽ không ảnh hưởng đến sự ổn định mà Tào lão bản muốn, tự nhiên cũng không gây ra quá nhiều phiền phức cho mình. ...

Nửa canh giờ sau.

Bữa tiệc tối nay cuối cùng cũng kết thúc.

Trong thời gian đó, Ngô Lương cũng không hề qua cầu rút ván, sau khi đạt được mục đích của mình vẫn cùng các vị tam lão vừa uống rượu vừa nói cười.

Một mặt, hắn cố gắng xua tan sự bất an trong lòng các vị tam lão, mặt khác cũng tìm hiểu sơ qua tình hình của các hương.

Thời buổi này, không chỉ bách tính sống khổ, mà những "địa chủ" như họ thực ra cũng không sung sướng như tưởng tượng, đến nỗi các vị tam lão này đều không ngừng than khổ với hắn.

Vấn đề nghiêm trọng nhất hiện nay, tự nhiên vẫn là tình hình tá điền bỏ đi, đây vốn là chuyện Ngô Lương đã lường trước.

Không nói đâu xa, chỉ riêng ruộng đất của Chu gia ở huyện Ung Khâu, sau khi Trương Mạc phản bội, mặc cho Lữ Bố cướp bóc bắt lính, thì ít nhất đã có gần một nửa ở trong tình trạng không có người cày cấy, khiến cho tô thuế thu được cuối năm ít nhất giảm một nửa so với những năm trước.

Còn những người như các vị tam lão và đại hộ địa phương thì còn thê thảm hơn, không chỉ tá điền giảm sút, mà một thời gian trước còn bị binh mã của Lữ Bố tống tiền một phen, buộc phải xuất ra không ít tiền của.

Tuy nhiên, họ tưởng như vậy đã là thảm lắm rồi sao?

Ngô Lương cười mà không nói, sang năm họ nhất định sẽ còn thảm hơn...

Bởi vì sang năm, tức là sau mấy tháng đầu xuân, trong địa phận Duyện Châu sẽ gặp một trận nạn châu chấu vô cùng nghiêm trọng.

Nghiêm trọng đến mức nào ư?

Nghiêm trọng đến mức trong lịch sử, sau khi Tào lão bản bị Lữ Bố, Trương Mạc chiếm mất nhà, khi quay quân về cứu viện thì không lấy ra được một chút quân lương nào, thậm chí cướp cũng không cướp được, đành phải chọn cách đình chiến, còn suýt nữa phải gửi gia quyến đến chỗ Viên Thiệu làm con tin, như một điều kiện để ăn nhờ ở đậu.

Thậm chí.

Lúc đó, Trình Dục để giúp Tào lão bản giải quyết vấn đề này, đã buộc phải ra lệnh cho người cướp bóc quy mô lớn trong địa phận huyện Đông A mà mình đang quản lý, cũng chỉ gom góp được cho Tào lão bản lượng quân lương đủ dùng trong ba ngày.

Hơn nữa, trong số quân lương này, còn có một phần thịt khô làm từ thịt người...

Nghe nói đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến Trình Dục cả đời không được liệt vào hàng Tam công, vì chuyện này thực sự quá thất đức.

Nhà họ Tào tuy cảm kích ông ta, nhưng cũng không dám đi ngược lại ý trời mà để ông ta vào hàng Tam công.

Nhưng những chuyện này đều có thể từ một góc độ nào đó cho thấy trận nạn châu chấu này nghiêm trọng đến mức nào.

Lúc đó, binh mã dưới trướng Tào lão bản không nhiều lắm, căng lắm cũng chỉ vài vạn người.

Cướp bóc quy mô lớn cả một huyện như vậy, mà cũng chỉ gom được lương thực đủ dùng ba ngày, chẳng phải là nói lúc đó lương thực trong tay các nhà trong huyện thành về cơ bản cũng đã thiếu trước hụt sau, nhiều nhất cũng chỉ đủ ăn vài ngày thôi sao?

Vì vậy, nếu Ngô Lương muốn thực thi chế độ truân điền, trận nạn châu chấu năm sau chính là một vấn đề cấp bách cần giải quyết.

Tuy nhiên, Ngô Lương đã sớm nghĩ ra đối sách, tuy không thể không có chút tổn thất nào, nhưng cũng có thể giảm thiểu rất nhiều tổn thất.

Chắc chắn không phải là ăn châu chấu.

Trước khi xuyên không, Ngô Lương đã đọc rất nhiều sách lịch sử, trong đó đều dùng cách "ăn" để giải quyết nạn châu chấu, không chỉ

người tự ăn, mà còn phải đuổi cả đàn gà vịt đi ăn.

Ngô Lương muốn nói, đây hoàn toàn là những lời nói suông, xa rời thực tế.

Người xưa chỉ bị hạn chế bởi trình độ khoa học kỹ thuật đương thời, sự hiểu biết về vạn vật trên thế gian không thấu đáo và khoa học như hậu thế, nhưng họ không phải kẻ ngốc.

Nếu những con châu chấu trong nạn châu chấu đó thực sự ăn được, họ sao có thể nhìn châu chấu bay lượn trước mắt mà để mình chết đói?

Phải biết rằng, một khi đã thành đàn trong nạn châu chấu, trên thân những con châu chấu này sẽ xuất hiện một loại độc tố chết người.

Người ăn phải độc tố này sẽ trúng độc mà chết, ngay cả gà vịt, thiên địch của châu chấu, cũng sẽ bị ảnh hưởng bởi độc tố và mùi vị này mà mất đi cảm giác thèm ăn, căn bản sẽ không ăn.

Vì vậy, muốn dựa vào việc ăn để giải quyết nạn châu chấu, người sẽ chỉ chết nhanh hơn châu chấu.

Còn về biện pháp mà Ngô Lương định dùng... tạm thời giữ bí mật, đến lúc Chu gia và các vị tam lão hay đại hộ này chịu thiệt hại nặng nề, Ngô Lương tự khắc sẽ cho họ biết thế nào là thuận ta thì sống, chống ta thì chết. "Chư vị tam lão, tiệc tối hôm nay đến đây là kết thúc, hy vọng chư vị đều đã vui vẻ." Thấy rượu thịt trên bàn của mọi người đều đã cạn, Ngô Lương cuối cùng đứng dậy cười nói. "Đa tạ huyện lệnh khoản đãi." Các vị tam lão cũng lần lượt đứng dậy hành lễ cảm ơn. "Khách sáo, khách sáo, ta tiễn các vị." Ngô Lương cười ha hả hoàn lễ.

Thực ra lúc này, tâm trí hắn đã ở ngoài cửa phủ nha rồi.

Trong bữa tiệc, Điển Vi đã đến báo cáo, Chu Lỗ và những người

khác sau khi bị hắn đóng cửa từ chối, không hề tức giận bỏ đi, mà lại cố chấp đứng đợi bên ngoài, không biết đang có ý đồ gì...

Có thể có ý đồ gì chứ?

Chẳng qua là trong lòng không vui, muốn lấy lại thể diện thôi?

Hiện đang là mùa đông lạnh giá, bọn họ ở bên ngoài bị lạnh cóng hơn nửa canh giờ, oán khí trong lòng chắc chắn đã tăng lên tột độ.

Chỉ cần Ngô Lương mở cửa phủ nha, những người này chắc chắn sẽ lập tức bùng phát. "Mở cửa đi." Ngô Lương lại không hề để tâm, đến trước cửa thì cười tủm tỉm gật đầu.

Nghe nói Tam công tử nhà họ Chu này là công tử vô dụng nhất của Chu gia, đúng lúc nhân cơ hội này xem xem hắn rốt cuộc là hạng người gì. --- Ngoài cửa phủ nha.

Chu Lỗ đã không còn ngồi trong kiệu, mà cùng một đám quan lại trong huyện đến bên tường, bảo đám người hầu tìm củi đốt một đống lửa để sưởi ấm, tiện thể còn khiêng kiệu đến bên cạnh để chắn gió.

Không còn cách nào khác, giữa mùa đông giá rét này, ai đứng bên ngoài nửa canh giờ cũng phải cóng đến phát bệnh.

Huống hồ còn là Chu Lỗ, một công tử bột từ nhỏ đến lớn chưa từng chịu khổ, lúc này nước mũi cũng đã chảy ra, thỉnh thoảng lại sụt sịt.

Bộ dạng thảm hại này, đâu còn chút phô trương nào nữa? "Tên khốn đáng chết này, ta với hắn không đội trời chung!" Chu Lỗ nghiến răng hận thù mắng, như thể đang nhai xương của Ngô Lương trong miệng. "Tam công tử nói phải, kẻ này quá coi trời bằng vung, chuyện này quyết không thể bỏ qua!" Các quan lại khác cũng bị lạnh không nhẹ, vừa oán hận Ngô Lương, vừa không ngừng châm dầu vào lửa bên cạnh, chỉ chờ xem kết cục bi thảm của Ngô Lương để hả giận.

Đúng lúc này. "Két ——!" Cửa lớn phủ nha vang lên một tiếng, cửa mở. "Theo ta, nhất định phải khiến hắn mất hết mặt mũi!" Chu Lỗ lập tức tinh thần phấn chấn, dùng tay áo lau nước mũi, rồi hùng hổ đi về phía cửa phủ nha, một bộ dạng muốn lập tức trút hết lửa giận trong lòng ra.

Kịch hay sắp bắt đầu rồi!

Mấy tên quan lại khác cũng tinh thần phấn chấn, vội vàng đi theo sau.

Cả nhóm người đến trước cửa.

Đúng lúc nhìn thấy Ngô Lương và các vị tam lão đang nói cười vui vẻ đi từ trong ra, không khí vô cùng hòa hợp, cảnh tượng vô cùng hài hòa, dường như chỉ sau nửa canh giờ, họ đã trở thành những người bạn cũ quen biết nhiều năm.

Nhìn thấy cảnh này, Chu Lỗ tự nhiên càng thêm tức giận, lập tức đưa ra hai ngón tay chỉ vào Ngô Lương quát lớn: "Thất phu kia!

Ngươi có biết ta là ai không?!" "?!" Các vị tam lão không biết bên ngoài có người chờ, nghe tiếng quát lớn này, tự nhiên giật mình, vội vàng nhìn về phía Chu Lỗ và những người khác. "Nói ra tên ngươi, dọa ta giật nảy mình, ngươi là Thượng tướng quân Hình Đạo Vinh à?" Ngô Lương đã có ý tính toán từ trước, tự nhiên đã nhìn về phía Chu Lỗ và những người khác, chỉ là nghe thấy lời của Chu Lỗ, trong nháy mắt cảm thấy ngữ cảnh lúc này đặc biệt quen thuộc, theo bản năng liền nói tiếp một câu như vậy. "Hình Đạo Vinh?

Hình Đạo Vinh nào?" Chu Lỗ đang chờ Ngô Lương hỏi thân phận của mình, rồi chuẩn bị bùng phát trút giận, kết quả không ngờ Ngô Lương lại nói ra một cái tên chưa từng nghe qua, lập tức lại ngẩn ra.

Cũng vào lúc này.

Các vị tam lão cuối cùng cũng nhận ra đứa trẻ tội nghiệp có khuôn mặt bị lạnh đến đỏ bừng bên ngoài, từng người một lập tức hóa thân thành "kẻ nịnh bợ" chạy ra cung kính hành lễ với hắn: "Bái kiến Tam công tử, tiểu lão nhi không biết Tam công tử đi ngang qua đây, nếu không nhất định sẽ ở ngoài cửa cung kính chờ đợi tôn giá." "Không biết Tam công tử ban đêm ra ngoài có việc gì quan trọng, tiểu lão nhi có thể giúp được gì không, nguyện vì Tam công tử san sẻ lo âu?" "Tiểu lão nhi còn chuẩn bị một ít lễ mọn, vốn định đợi tiệc tan sẽ đến phủ bái kiến Tam công tử, không ngờ lại gặp ở đây..." "..." Chu gia ở Ung Khâu quả thực đã đến mức một tay che trời, chỉ một Tam công tử nghe nói không được lòng gia đình đã có thể khiến những vị tam lão bình thường ở làng xã ra vẻ đạo mạo phải quỳ gối nịnh bợ như vậy, từ đó có thể thấy được một phần.

Đối mặt với sự tâng bốc của các vị tam lão này, Chu Lỗ tự nhiên rất hưởng thụ.

Nhưng càng như vậy, so sánh lại, sự bất mãn trong lòng hắn đối với Ngô Lương ngược lại càng thêm mãnh liệt, ngước mắt nhìn về phía Ngô Lương định tiếp tục bùng phát.

Kết quả lại thấy Ngô Lương đã nhanh chân bước tới, vẻ mặt kích động nói: "Chẳng lẽ các hạ chính là Tam công tử nhà họ Chu?

Vừa rồi ta cùng tám vị tam lão trong phủ nha uống rượu nói chuyện vui vẻ, đã nghe các vị tam lão nhắc đến Tam công tử nhiều lần, họ nói Tam công tử dáng vẻ đường đường, khí chất bất phàm, thực là rồng phượng giữa loài người.

Vốn dĩ ta còn tưởng chỉ là lời nói khoa trương, thậm chí còn tranh cãi với họ vài câu.

Nay tận mắt nhìn thấy Tam công tử, mới phát hiện Tam công tử quả thực giống hệt như lời họ nói, quả nhiên phi phàm, đúng là ta kiến

thức nông cạn rồi!" "Ách..." Chu Lỗ vốn đã chuẩn bị một bộ combo chửi rủa, chỉ chờ gặp Ngô Lương là lập tức tuôn ra.

Kết quả không ngờ Ngô Lương vừa đến đã là một tràng khen ngợi hoa mỹ, khiến hắn nhất thời không phản ứng kịp, quên mất lời, không biết nên nói tiếp thế nào.

Chương 128

Ngay cả những vị tam lão nghe những lời này, cũng âm thầm ném cho Ngô Lương ánh mắt cảm kích.

Không ai trong số họ ngờ được, Ngô Lương vừa nịnh bợ, lại còn tiện thể nói tốt cho họ vài câu...

đây quả là một người đáng kết giao!

Nhưng Chu Lỗ không định cứ thế bỏ qua, nếu không ngọn lửa giận trong lồng ngực này thực sự khó mà dập tắt.

Chỉ là nhất thời không nghĩ ra nên nói tiếp thế nào để có thể đường đường chính chính làm Ngô Lương khó xử, vì vậy đành phải liếc mắt ra hiệu cho mấy tên quan lại bên cạnh.

Công tào lập tức hiểu ý, liền đứng ra lớn tiếng quát: "Đừng có lôi kéo quan hệ!

Vừa rồi Tam công tử đến đây, ngươi không những không ra cửa đón tiếp, ngược lại còn đóng chặt cửa lớn từ chối Tam công tử, đây là đạo lý gì?

Đừng nói là ngươi không biết chuyện này, Tam công tử đã nhiều lần phái người đến gõ cửa, thậm chí còn cho người xuất trình ấn tín, tuyệt đối không thể không có người vào thông báo!" "Ồ?

Có chuyện đó sao?" Ngô Lương khẽ nhíu mày.

Trong lòng các vị tam lão cũng kinh ngạc nghi ngờ, đây lại là chuyện gì nữa?

Lẽ nào vị huyện lệnh mới này thực sự đã từ chối Tam công tử, đây là rước phải phiền phức lớn rồi, nếu quả thực như vậy, sau này e rằng phải giữ khoảng cách với hắn... "Mời Tam công tử đợi một lát,

ta hỏi một chút là biết." Ngô Lương lại mỉm cười áy náy với Chu Lỗ, lúc này mới cố ý quay người hỏi: "Điển Vi, vừa rồi Tam công tử có phái người đến gõ cửa, còn xuất trình ấn tín không?" "Không có, thuộc hạ chỉ thấy ấn tín của huyện thừa, không hề thấy ấn tín của Tam công tử." Điển Vi mặt không biểu cảm nói. "Tam công tử chính là huyện thừa của huyện này!" Công tào lập tức trừng mắt bổ sung. "Chà... vậy thì không trách được!" Ngô Lương lúc này mới "bừng tỉnh đại ngộ", vỗ tay nói: "Mời Tam công tử thứ tội, thuộc hạ của ta, những binh sĩ này không biết quan chức của Tam công tử.

Ngoài ra, đêm nay ta đãi yến các vị tam lão trong hương là đại sự, trước khi khai tiệc đã đặc biệt dặn dò bất kể ai đến cũng không được làm phiền.

Vì vậy mới xảy ra hiểu lầm như vậy, đây thật đúng là nước sông tràn vào miếu Long Vương, người nhà không nhận ra người nhà.

Nếu quả thực biết Tam công tử đích thân đến phủ nha, bọn họ chắc chắn đã sớm đi thông báo ta ra cửa đón tiếp rồi, làm gì có chuyện từ chối Tam công tử, ha ha ha..." "Bớt nói nhảm đi, cho dù ngươi không biết, nhưng đám binh lính dưới trướng ngươi còn nói rất nhiều lời hỗn xược phạm thượng!

Trừ khi ngươi giao những binh lính đó ra xử phạt để làm gương, nếu không chuyện này Tam công tử nhất định sẽ không bỏ qua!" Công tào thấy Ngô Lương đối với Chu Lỗ thái độ như vậy, lại tưởng Ngô Lương sợ Chu Lỗ, sợ Chu gia, lập tức lại không chịu buông tha quát lên.

Nói xong còn không quên nhìn Chu Lỗ một cách khoe công, sau đó nhận được ánh mắt tán thưởng của Chu Lỗ, lập tức mặt mày hớn hở, đuôi cũng sắp vểnh lên trời. "Chính vì không biết nên không có tội, ta nghĩ Tam công tử cũng không phải là người nhỏ nhen tính toán như

vậy chứ, nhưng mà..." Ngô Lương lại cười cười, nhưng khi nhìn về phía tên công tào này, sắc mặt lại lập tức lạnh xuống, nhìn chằm chằm vào mắt hắn hỏi: "Ta đang nói chuyện với Tam công tử, các hạ nhiều lần chen vào là đạo lý gì?

Dám hỏi các hạ họ tên là gì, giữ chức quan gì?" "Chuyện này..." Công tào không ngờ Ngô Lương đột nhiên chuyển hướng sang mình, đặc biệt là bị Ngô Lương nhìn chằm chằm như vậy, trong lòng tự nhiên có chút không yên, nhưng nghĩ đến người đứng sau lưng mình chính là Chu Lỗ, lập tức lại ưỡn ngực ngẩng đầu, ngữ khí khinh thường nói: "Ta là công tào của huyện này, tên Tiêu Vọng, thì sao?" "Vậy, ngươi có biết ta là ai không?" Ngô Lương lại hỏi. "Chỉ là một huyện lệnh mới đến..." Công tào bĩu môi, khoanh tay sau lưng đổi một tư thế đứng thoải mái, lại nói.

Kết quả lời còn chưa nói xong. "Người đâu, bắt hắn lại cho ta!" Ngô Lương đã đột nhiên khẽ quát một tiếng.

Tiếp đó không đợi bất kỳ ai phản ứng, Điển Vi đã hai bước xông lên, không nói một lời liền tát một bạt tai vào mặt tên công tào này.

Cùng với mấy chiếc răng và một ngụm máu văng ra, tên công tào này đã quay mấy vòng tại chỗ, sau đó mềm nhũn ngã xuống đất như một con lợn chết.

Mấy binh lính Phường Nhân Quân lập tức theo sau, dùng dây thừng đã chuẩn bị sẵn trói hắn lại, cũng như lôi một con lợn chết, kéo hắn vào trong phủ nha.

Toàn bộ quá trình diễn ra chỉ trong nháy mắt, liền mạch trôi chảy!!!!

Thấy cảnh này, tất cả mọi người có mặt đều giật mình, không ai ngờ Ngô Lương lại đột nhiên ra tay ngay trước mặt Chu Lỗ, hơn nữa ra tay không chút nể tình, thậm chí không cho người ta cơ hội phản

ứng.

Thậm chí Chu Lỗ còn chưa kịp nói một câu "Dừng tay", người đã bị bắt xong rồi. "Tam công tử, ngươi vừa rồi cũng nghe thấy rồi, người này thân là một công tào, rõ ràng biết ta là huyện lệnh mới đến, lại còn dám hò hét với ta, đây mới là thực sự phạm thượng, hơn nữa chứng cứ nhân chứng đều có, ta cũng là làm việc theo quy củ." Ngô Lương lại nhìn về phía Chu Lỗ đang kinh ngạc, cười nhạt nói: "Người của ta là không biết nên không có tội, còn người này lại là biết rõ mà vẫn cố phạm, đó là tội chồng thêm tội, tội tăng thêm một bậc, ta tuyệt đối không thể dung túng, ngươi thấy thế nào?" "..." Chu Lỗ mấp máy môi, nhưng lúc này hắn đã có chút không rõ Ngô Lương rốt cuộc muốn làm gì, đặc biệt là thấy thân thủ vừa rồi của Điển Vi, trong lòng lại có chút khiếp sợ, không biết nên trả lời thế nào.

Đây đúng là một tên công tử bột điển hình bắt nạt kẻ yếu sợ kẻ mạnh... chẳng trách ngay cả nhà họ Chu cũng coi thường hắn.

Thấy Chu Lỗ như vậy, trong lòng Ngô Lương đã định tính cho hắn.

Tiếp đó, ánh mắt lại lướt qua mấy người ăn mặc rõ ràng không phải thân phận người hầu phía sau Chu Lỗ, đến trước mặt một người trong số đó, cười ha hả hỏi: "Dám hỏi các hạ họ tên là gì, giữ chức quan gì?" "Ta..." Người đó lập tức ánh mắt né tránh, vừa hoảng loạn, vừa vội vàng ném ánh mắt cầu cứu về phía Chu Lỗ. "Nói!" Ngô Lương quát.

Thân thể người đó lập tức run lên, vội vàng cúi người hành lễ nói: "Bẩm, bẩm huyện lệnh, tiểu nhân là huyện úy của huyện này, tên Thi Dũng, tiểu nhân thực sự không biết huyện lệnh đã đến, chưa kịp bái kiến huyện lệnh, xin huyện lệnh thứ tội." "Không biết sao?

Vừa rồi lúc tên công tào kia nói chuyện, ngươi hắn là đã nghe thấy

rồi chứ?

Tại sao phải đợi ta tìm đến ngươi, ngươi mới vội vàng xin lỗi, trong mắt ngươi còn có ta, vị huyện lệnh này không?" Ngô Lương cười tủm tỉm hỏi ngược lại. "Chuyện này..." Huyện úy lập tức không nói nên lời. "Ngươi đừng có quá đáng, đây đều là những quan lại quan trọng của huyện Ung Khâu, rất nhiều công vụ vẫn cần họ xử lý!" Thấy Ngô Lương không có ý định cứ thế bỏ qua, Chu Lỗ cuối cùng không thể ngồi yên làm ngơ được nữa, tiến lên một bước định ngăn cản Ngô Lương động đến người của mình.

Nào ngờ nghe hắn nói xong, Ngô Lương lại nhe miệng để lộ ra hàm răng trắng bóng, cười tủm tỉm nói: "Mời Tam công tử yên tâm đừng nóng, công là công, tư là tư, hai thứ không thể lẫn lộn.

Ta tuy cùng Tam công tử vừa gặp đã thân, nhưng có một số việc vẫn cần xử lý công bằng.

Chuyện của huyện thừa, chúng ta để sau cùng nói." "Ngươi!

Ngươi dám!" Chu Lỗ nghe Ngô Lương nói vậy là còn định ra tay với mình, sắc mặt "soạt" một tiếng liền trắng bệch, bất giác lùi lại một bước. "Ha ha." Ngô Lương lại không thèm để ý đến hắn nữa, tiếp tục quát: "Người đâu, bắt tên huyện úy coi thường cấp trên này lại cho ta!" "Bốp!" Điển Vi lập tức lại xông lên một bạt tai đánh ngã tên huyện úy đó xuống đất.

Cú tát gọn gàng, dứt khoát lại đầy uy lực đó, khiến Ngô Lương bất giác nhớ đến một người ở hậu thế tên là "Mã Đông Tích", thật là sảng khoái.

Thấy cảnh này.

Các quan lại còn lại như Lệnh sử, Ngục duyện, Cứu sô và Thương lại càng sợ đến mặt mày trắng bệch, hai chân run rẩy.

Thấy Chu Lỗ căn bản không thể bảo vệ được họ, đâu còn dám tiếp tục đứng đó chống đỡ.

Ánh mắt Ngô Lương vừa lướt qua, bọn họ liền lập tức quỳ rạp xuống đất, liên tục xin tha: "Xin huyện lệnh thứ tội, chúng thần biết sai rồi, chúng thần không dám nữa, xin huyện lệnh giơ cao đánh khẽ, chúng thần sau này nhất định sẽ tận tâm tận lực làm việc cho huyện lệnh." "Các ngươi có phải cho rằng, bất kể mèo hoang chó dại nào cũng có tư cách làm việc cho ta không?" Ngô Lương cười hỏi. "Tiểu nhân không dám!

Tiểu nhân có mắt không thấy Thái Sơn, tiểu nhân biết sai rồi, xin huyện lệnh thứ tội..." Mấy tên quan lại lại liên tục dập đầu, không ai dám ngẩng đầu nhìn Ngô Lương một cái. "Tội chết có thể miễn, tội sống khó tha." Ngô Lương xoay người đi, ngữ khí lạnh như băng nói: "Bắt lại, ngày mai tất cả giáng làm nô dịch!" "Bốp!" "Bốp!" "Bốp!" "Bốp!" Chẳng mấy chốc, bốn con lợn chết đã bị trói vào trong phủ nha.

Nhưng bị đánh vẫn là chuyện nhỏ, bị giáng làm nô dịch mới là đòn thực sự hiểm.

Vận khí tốt, cả đời này có lẽ còn có cơ hội thoát khỏi thân phận nô lệ, vận khí không tốt... cả đời này cũng chỉ có thể sống như súc vật, quả thực là sống không bằng chết. "..." Tám vị tam lão đứng bên cạnh nhìn, lúc này tim đang đập thình thịch.

Họ rất may mắn vì trước đó không làm trái ý Ngô Lương, nếu không lỡ đắc tội với vị huyện lệnh mới này, Chu Tam công tử cũng không bảo vệ được họ, tuổi tác của họ làm sao chịu nổi sự dày vò như vậy?

Nhưng vị huyện lệnh mới này rốt cuộc có lai lịch gì, mà dám không nể mặt Chu Tam công tử như vậy, nghe ý trong lời nói của hắn

dường như còn định trừng phạt cả Chu Tam công tử? "Chu huyện thừa?" Xử lý xong đám quan lại này, Ngô Lương cuối cùng lại một lần nữa nhìn về phía Chu Lỗ, trên mặt nở một nụ cười kỳ quái.

Đặc biệt là cách xưng hô đột nhiên thay đổi này càng khiến Chu Lỗ kinh hãi.

Nếu còn gọi hắn là Tam công tử, đó là vẫn coi hắn là công tử của Chu gia, còn một khi gọi hắn là "Chu huyện thừa", chính là muốn xử lý hắn theo phép công rồi.

“Ngươi muốn làm gì?

Ngươi dám trị tội ta, Chu gia nhất định sẽ không đội trời chung với ngươi!” Thấy Ngô Lương cuối cùng cũng nhìn về phía mình, lại còn gọi mình là “Chu huyện thừa”, Chu Lỗ lúc này trong lòng kinh hãi tột độ, đã có chút đứng không vững, vừa liên tục lùi về sau, vừa quát đám gia nhân mang theo bên mình: “Còn không mau bảo vệ ta chu toàn?!” “Chuyện này…” Bọn gia nhân này thấy đám huyền lại kia trước mặt Ngô Lương đều có kết cục như vậy, trong lòng tự nhiên không dám đối địch với hắn, nhưng thân là gia nhân của Chu gia, bọn họ lại không dám không nghe lệnh, nếu không sau đó cũng phải chết.

Thế là từng người một đành phải mặt mày đưa đám, cứng rắn che chắn trước mặt Chu Lỗ.

Thế nhưng binh khí bọn họ mang theo bên mình lại đều buông thõng xuống đất, không một ai dám chĩa mũi đao về phía Ngô Lương và Phường Nhân Quân.

Rốt cuộc, bất kể là sự tàn nhẫn mà Ngô Lương thể hiện trước đó, hay là sự dũng mãnh của Điển Vi và Phường Nhân Quân, đều đã hoàn toàn trấn áp tất cả mọi người có mặt tại đây.

Huống hồ Phường Nhân Quân có hơn trăm người, còn bọn họ

cộng lại cũng chỉ có một hai mươi người, ai dám làm càn?

"Bắt lại!

Ta lại muốn xem xem Chu gia có lá gan lớn đến đâu, dám dẫn người tấn công phủ nha làm chuyện bất thần!

Kẻ nào dám kháng cự, cứ tên Tam công tử cầm đầu mà xử tử tại chỗ, để làm gương cho kẻ khác!" Ngô Lương đã nhìn ra sự nhút nhát của đám gia nhân kia, biết bọn họ chỉ làm cho có lệ, vì vậy cũng không muốn gây khó dễ hay dây dưa với họ, liền hạ lệnh một tiếng.

"Soạt ——!" Phường Nhân Quân lập tức dốc toàn bộ lực lượng, như hổ lang xông về phía Chu Lỗ và đám gia nhân.

Nghe được nội dung mệnh lệnh của Ngô Lương, Chu Lỗ lúc đó dựng cả tóc gáy, thấy Phường Nhân Quân khí thế hung hãn kéo tới, vội vàng hét lớn: "Ta hàng!

Ta hàng rồi!

Xin huyện lệnh thủ hạ lưu tình!

Các ngươi lũ khốn còn ngây ra đó làm gì, mau mau hạ vũ khí, không ai được phép chống cự!" Chu Lỗ sao có thể không sợ?

Hắn sống lớn từng này chưa từng nghe qua mệnh lệnh nào khác thường như vậy.

Đâu có đạo lý gia nhân thuộc hạ dám phản kháng thì liền xử tử chủ nhân tại chỗ, Ngô Lương rõ ràng là coi hắn như con tin trong tay, quả thực vô lý!

"…" Tám vị Tam lão thấy cảnh này cũng kinh hãi.

Chương 129

Bọn họ vốn tưởng Ngô Lương dạy dỗ mấy "con chó" dưới trướng Chu Lỗ một chút là xong, không đời nào ngờ được Ngô Lương lại thật sự muốn động thủ với chủ chó Chu Lỗ.

Hơn nữa còn hạ lệnh "xử tử tại chỗ"!

Đây chẳng phải là công khai đối đầu với Chu gia sao?

Cho dù Chu tam công tử này có bất tài đến đâu, không được gia đình coi trọng thế nào, nói cho cùng vẫn là công tử của Chu gia, nếu ai cũng có thể chém giết công tử Chu gia, Chu gia còn làm sao đặt chân ở Trần Lưu?

Vì vậy, một khi chuyện này xảy ra, vị huyện lệnh này tất sẽ cùng Chu gia trở thành kẻ thù không đội trời chung… Cứ như vậy, trước có "cái chết của danh sĩ Biên Nhượng", sau lại có "công tử Chu gia bị tru sát", với sức ảnh hưởng của Chu gia trong giới sĩ tộc Trần Lưu, chắc chắn sẽ khiến sĩ tộc Trần Lưu bất an, ly tâm ly đức, e rằng Trần Lưu lại sắp có loạn.

Đến lúc đó, phải xem vị huyện lệnh mới này, rồi cả Trần Lưu thái thú Trình Dục, thậm chí là Duyện Châu thứ sử Tào Mạnh Đức sẽ đối phó ra sao.

Còn bọn Tam lão như họ, chỉ có thể ngoan ngoãn co đầu rụt cổ về nhà cố gắng giữ mạng, sau đó như bèo dạt mây trôi… Nhưng may mắn là sau khi nghe lệnh của Chu Lỗ, tất cả gia nhân liền lập tức hạ vũ khí, phủ phục xuống đất đầu hàng, trong tình huống không xảy ra bất kỳ xung đột nào, Phường Nhân Quân đã khống chế được tất cả mọi người.

Vì vậy, Chu Lỗ cũng không bị "xử tử tại chỗ", chỉ bị Điển Vi xách

cổ áo sau, như xách một con gà con đến trước mặt Ngô Lương.

"Huyện, huyện lệnh, có gì từ từ nói, chúng ta trước đây tuy có chút hiểu lầm nhỏ, nhưng cũng là gần ngày không oán xa ngày không thù, sau này ta không gây khó dễ cho ngươi nữa là được…" Chu Lỗ lúc này kinh hồn chưa định, sắc mặt tái nhợt, môi run rẩy, nói năng có chút không lưu loát.

Đừng thấy bình thường hắn dựa vào gia thế mà diễu võ dương oai trong huyện Ung Khâu, ra vẻ ta đây không coi ai ra gì, nhưng gặp phải nhân vật cứng rắn, ra tay quyết đoán, không nể tình diện như Ngô Lương, bản chất bắt nạt kẻ yếu sợ hãi kẻ mạnh liền lập tức lộ ra.

Đương nhiên, cũng có thể gọi là thức thời, hảo hán không chịu thiệt trước mắt.

"Nói vậy, Chu huyện thừa thừa nhận trước đó quả thật cố ý gây khó dễ cho ta rồi?" Ngô Lương lập tức nắm lấy kẽ hở trong lời nói của hắn, quay đầu nói với Dương Vạn Lý: "Ngươi đi lấy ít lụa trắng và bút mực tới, ghi lại chân thực những chuyện xảy ra sau khi ta đến phủ nha, bảo Chu huyện thừa ký tên điểm chỉ." "Vâng." Dương Vạn Lý lập tức làm theo.

"Ký tên điểm chỉ?

Huyện lệnh, ta thấy không cần thiết phải vậy đâu nhỉ?" Chu Lỗ ngẩn ra, tuy không rõ Ngô Lương rốt cuộc muốn làm gì, nhưng trong lòng vẫn thắt lại, luôn cảm thấy đây không phải chuyện gì tốt đẹp.

"Yên tâm đi, Tam công tử." Ngô Lương lại đổi cách xưng hô, cười ha hả nói: "Ngươi dầu gì cũng là công tử của Chu gia, ta và Trình Dục thái thú là bạn bè thân thiết, trước khi đến nhậm chức, Trình Dục thái thú đã đặc biệt dặn dò ta phải nể mặt Chu gia một chút, nên ngươi không cần phải lo lắng, ta đối với ngươi chắc chắn sẽ không xử lý như đối với đám huyền lại kia." "Phù ——" Chu Lỗ cuối

cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Kết quả hơi thở này còn chưa đều, liền nghe Ngô Lương nói tiếp: "Cho nên ta sẽ phái người đem chuyện xảy ra mấy ngày gần đây thông báo chân thực cho Chu gia, và phái người cách chức rồi giải ngươi về Chu gia, còn Chu gia muốn xử lý chuyện này thế nào, đó là chuyện nhà của các ngươi, không liên quan đến ta." "!!!" Nghe những lời này, tim của Chu Lỗ lại lạnh đi một nửa.

Giết người tru tâm!

Đây không nghi ngờ gì chính là giết người tru tâm!

Chu Lỗ vốn dĩ ở Chu gia đã không được coi trọng, nếu lần này lại vì chút chuyện nhỏ mà bị huyện lệnh mới tới cách chức giải về nhà, không nghi ngờ gì là đã làm mất mặt Chu gia rất lớn, với tính khí của cha hắn, tuy không đến mức trực tiếp đuổi hắn ra khỏi nhà, cũng nhất định sẽ hoàn toàn từ bỏ hắn, từ nay về sau không còn một chút cơ hội ngóc đầu lên được.

Huống hồ, trước đó, Chu gia còn đặc biệt phái người đến bảo hắn không được gây khó dễ cho vị huyện lệnh mới này.

Vậy là sai lại càng sai!

Không có bản lĩnh, lại còn không nghe lời nhà.

Người như vậy đối với Chu gia chẳng khác gì phế vật!

Có thể tưởng tượng, từ nay về sau hắn sẽ bị coi như phế vật mà nuôi nhốt, cho chút đồ ăn nuôi sống là được, có lẽ ngay cả cửa cũng không cho ra, sợ ra ngoài làm mất mặt xấu hổ.

Như vậy hắn sẽ không bao giờ có thể sống những ngày tháng tự do tự tại, giàu sang phóng khoáng, người người nịnh bợ như trước đây ở huyện Ung Khâu nữa, cũng chẳng khác gì ngồi tù, sống không bằng chết.

Chuyện này không phải là không có tiền lệ.

Người chú của hắn từng cấu kết với người ngoài âm mưu chia gia tài với cha hắn, đã bị nuôi nhốt trong hậu viện mấy chục năm.

Tuy bây giờ vẫn còn sống, nhưng sống dở người dở quỷ, chẳng khác gì súc vật, chết đi còn hơn… "Xin huyện lệnh tha tội, ta biết sai rồi, ta không dám nữa, xin huyện lệnh đừng cách chức giải ta về nhà, ngài muốn gì, hoàng kim?

Mỹ nhân?

Ngài cứ việc đưa ra, chỉ cần là thứ ta có thể lấy ra được, nhất định sẽ cố gắng hết sức đáp ứng, chỉ cần huyện lệnh không cách chức giải ta về nhà, bảo ta làm gì cũng được!" Lúc này, trên người Chu Lỗ đâu còn chút dáng vẻ công tử ăn chơi nào, vội vàng xông lên nắm lấy cánh tay Ngô Lương khổ sở cầu xin, gần như sắp quỳ xuống đất.

"Thật sự làm gì cũng được?" Ngô Lương tạm thời chưa hiểu rõ lắm về chuyện nội bộ của Chu gia, nhưng thấy bộ dạng của Chu Lỗ lúc này, cũng biết nước cờ này có lẽ đã đánh trúng vào điểm yếu thực sự của hắn.

Vốn dĩ hắn cách chức Chu Lỗ giải về nhà là muốn truyền đi hai tín hiệu cho Chu gia: một là, huyện lệnh mới như hắn không phải dễ bắt nạt, bảo người Chu gia sau này nên thu liễm một chút, tốt nhất đừng vươn tay quá dài; hai là, muốn nói cho Chu gia biết mình không có ý định đối đầu với họ, nếu không sao lại xử lý đám huyền lại kia mà lại trả Chu Lỗ nguyên vẹn về Chu gia, mình vẫn sẽ nể mặt Chu gia, cũng hy vọng Chu gia hiểu được thiện ý của mình.

Nhưng Chu gia cuối cùng sẽ có phản ứng ra sao, vẫn phải xem gia chủ Chu gia là Chu Tuân rốt cuộc là người có tính cách thế nào, sẽ đưa ra lựa chọn ra sao.

Có thể sẽ không nhắc lại chuyện này, từ đó đôi bên bình yên vô sự, đường ai nấy đi; cũng có thể vì thế mà ghi hận trong lòng, thường dùng những cách không làm rách mặt để ngấm ngầm giở trò ghê tởm, dù sao Chu gia ở Trần Lưu đã kinh doanh nhiều năm, quan hệ và thế lực đã ăn sâu bén rễ, chút năng lực đó vẫn có; đương nhiên, cũng có thể gây ra những tình huống phiền phức khác cho Ngô Lương… Dù sao bất cứ chuyện gì cũng chỉ nằm trong một ý niệm của con người, người khác nhau sẽ có lựa chọn khác nhau, ngay cả cùng một người cũng có thể đưa ra quyết định hoàn toàn khác nhau trong nháy mắt, chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Hiện thực đôi khi còn ma ảo hơn, còn khó hiểu hơn.

Vì vậy, sau khi thấy phản ứng của Chu Lỗ, trong lòng Ngô Lương đột nhiên lại nghĩ ra một kế hoạch khác ổn thỏa hơn… "Đương nhiên, ngài cứ nói." Chu Lỗ cũng nhận ra một tia chuyển biến từ lời nói của Ngô Lương, vội vàng gật đầu lia lịa.

"Tốt, vậy mời Tam công tử ký tên điểm chỉ lên lụa trắng trước đã." Thấy Dương Vạn Lý đã lấy lụa trắng và bút mực ra, Ngô Lương lại mỉm cười với Chu Lỗ, ra hiệu.

Thứ này bất cứ lúc nào cũng có thể dùng làm lý do chính đáng để cách chức Chu Lỗ, đây chính là điểm yếu của hắn, Ngô Lương tự nhiên phải nắm chắc trong tay trước.

"Cái này…" Chu Lỗ có chút do dự lùi lại một bước.

"Không ký à?" Ánh mắt Ngô Lương hơi lạnh đi.

"Ký!

Ta ký!

Nhưng xin huyện lệnh đừng cách chức giải ta về…" Chu Lỗ cười làm lành nói.

“Dễ nói.” Ngô Lương gật đầu.

Được Ngô Lương đồng ý, Chu Lỗ bị ép bởi tình thế, cuối cùng vô cùng miễn cưỡng ký tên mình lên lụa trắng, rồi lại ấn dấu tay lên trên.

“Ha ha ha, Tam công tử quả nhiên là người sảng khoái!” Giao lụa trắng cho Dương Vạn Lý cất đi, Ngô Lương lập tức như biến thành người khác, một tay bá vai Chu Lỗ, cười lớn vô cùng thân thiết: “Thật ra vừa rồi ta chỉ đùa với ngươi thôi, Tam công tử đã phải kinh sợ rồi.

Thật không giấu gì, từ cái nhìn đầu tiên thấy Tam công tử, ta đã cảm thấy như đã quen từ lâu, nảy sinh ý muốn kết giao.” “Nào nào nào, mời Tam công tử theo ta vào phủ nha, đêm nay chúng ta uống rượu trò chuyện, không say không về.” ---------- “Đây lại là…?” Trốn ở một bên không dám lên tiếng, đám Tam lão thấy cảnh này, lại bất giác lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, nhìn nhau.

Bọn họ đã sống hơn nửa đời người, người thế nào, chuyện thế nào mà chưa từng thấy qua, nhưng đúng là chưa từng thấy nhân vật hỉ nộ vô thường… lật mặt còn nhanh hơn chớp mắt như Ngô Lương, thật đúng là sống lâu mới thấy.

Lúc mới bắt đầu ra mặt, hắn giống như một kẻ tiểu nhân giỏi nịnh hót, gặp Chu Lỗ thì mặt mày hớn hở, nụ cười trên mặt gần như muốn biến mùa đông lạnh giá này thành mùa xuân ấm áp.

Nhưng mới nói được mấy câu, hắn lại biến thành một huyện lệnh quyết đoán, dùng thủ đoạn sấm sét dễ dàng bắt giữ mấy tên huyền lại, thậm chí ngay cả Chu Lỗ cũng không định bỏ qua.

Kết quả lại thêm mấy câu, hắn lại biến thành người bạn tri kỷ gặp nhau muộn màng với Chu Lỗ, thậm chí khiến người ta nghi ngờ nếu không phải điều kiện tại chỗ không cho phép, e rằng hắn sẽ lập tức cùng Chu Lỗ cắt máu ăn thề… Kết quả là ngay lúc Ngô Lương khoác vai Chu Lỗ sắp bước vào cổng phủ nha.

“Các vị Tam lão!” Ngô Lương lại đột nhiên dừng bước, quay đầu nhìn về phía đám Tam lão đang giả vờ không có mặt.

“Huyện lệnh.” Đám Tam lão vội vàng cười làm lành, cúi người hành lễ.

Bọn họ bây giờ thật sự có chút sợ “Ngô Lương môn”, không biết hiện tại đang nói chuyện với họ rốt cuộc là Ngô Lương nào, đây mới là chuyện khiến người ta lạnh sống lưng.

“Tam công tử nói, chuyện vừa rồi các vị không ai thấy cả, nếu có ai lắm mồm ra ngoài nói bậy, Tam công tử sẽ không vui, hắn mà không vui, có người sẽ không được yên ổn.” Ngô Lương cười như không cười nói.

“Vừa rồi có chuyện gì xảy ra sao?” “Không biết a, lão phu vừa rồi thấy đêm nay trăng đẹp, chỉ mải ngẩng đầu ngắm trăng thôi.” “Con bò nhà ta gần đây đi lạc, vừa rồi lão phu cứ mải suy nghĩ xem con bò rốt cuộc đi đâu, không để ý ở đây xảy ra chuyện gì.” “Lão phu cũng vậy…” “…” Đám Tam lão lập tức thi nhau tỏ thái độ.

“Nếu đã vậy, trời đã tối, các vị Tam lão trên đường về cẩn thận, ta và Tam công tử không tiễn.” Ngô Lương cười ha hả nói.

“Huyện lệnh đừng bận tâm, Tam công tử đừng bận tâm, lão phu cáo lui.” “Cáo lui, cáo lui…” Đám Tam lão nào dám ở lại đây nữa, lập tức hành lễ với Ngô Lương và Chu Lỗ, rồi như chạy trốn đi về phía xa, trong thành tự có gia nhân của họ tiếp ứng.

“…” Chỉ có Chu Lỗ dở khóc dở cười nhìn theo bóng lưng của họ, nỗi bất an trong lòng khó mà diễn tả.

Trời ơi, ai tới cứu ta với.

Quỷ mới muốn cùng người này vào phủ nha uống rượu nói chuyện, ta bây giờ chỉ muốn về nhà uống mấy ly rượu giải sầu cho đỡ

sợ, nhà ta có rượu ngon, thiếu gì mấy ly này… … Sau khi sắp xếp cho Chu Lỗ ở phòng khách, Ngô Lương miệng nói đi sắp xếp rượu thịt, nhưng vừa quay người đã đến một gian sương phòng ở hậu viện phủ nha tìm Vu Cát.

Vu Cát từ khi gia nhập, ngoài việc hễ gặp chuyện có khả năng đánh nhau là trốn đi thật xa, các phương diện khác cũng coi như tận tâm tận lực.

Giống như bây giờ, lão đồng tử gần chín mươi tuổi này đang đốt đèn dầu, trốn trong phòng giúp Ngô Lương chỉnh lý cuốn 《Tề Sử》 lấy được từ mộ Hải Hôn Hầu.

"Công tử?

Ngài đến đúng lúc lắm, ta mới xem được hai quyển 《Tề Sử》, đã phát hiện trong đó có một số điểm khác với 《Thái sử công ký》…" Mở cửa cho Ngô Lương, Vu Cát liền lập tức dẫn Ngô Lương đến trước bàn án, muốn cho hắn xem những điểm khác biệt đó.

Thực ra Vu Cát đã biết thân phận thật của Ngô Lương, là Mô kim giáo úy dưới trướng Tào lão bản, danh nghĩa là Phường Nhân Quân giáo úy, thực tế là một tên trộm mộ.

Nhưng Vu Cát không quan tâm những điều này, cũng không thay đổi cách xưng hô trước đó, vẫn gọi hắn là "công tử".

"Không vội, không vội." Trong lòng Ngô Lương tự nhiên cũng rất tò mò về những điểm khác biệt này, nhưng cũng không vội lúc này, mà cười nói: "Lão tiên sinh, hiện tại ta có một việc cần ngài giúp đỡ." "Ồ?

Công tử xin cứ nói." Vu Cát hơi nhíu mày nói.

"Lão tiên sinh có biết Mạc cốt chi thuật là gì không?" Ngô Lương hỏi.

“Tất nhiên là biết, đây là một nhánh của Tướng thuật trong Huyền học ngũ thuật, mà Kham dư chi thuật của lão phu thực ra cũng là một nhánh của Tướng thuật, gọi là Địa tướng, đáng tiếc là không có điểm tương đồng với Mạc cốt chi thuật, vì vậy lão phu cũng chỉ biết sơ qua chứ không thể nói rõ ngọn ngành.” Vu Cát gật đầu nói.

“Biết là được rồi, ta muốn mời lão tiên sinh diễn một màn sờ cốt xem tướng, cùng ta đi lừa một người.” Ngô Lương cười ha hả nói.

“Chuyện này… sờ cốt xem tướng phải diễn thế nào?” Vu Cát có chút nghi hoặc nói.

“Lão tiên sinh đâu cần phải diễn, chỉ cần tiết chế một chút là được.” Ngô Lương cười nói.

Thực ra qua chuyện quân Khăn Vàng lần trước, Ngô Lương và Vu Cát đã đạt được thỏa thuận.

Sau này gặp lại những chuyện giả thần giả quỷ tương tự, đều do Vu Cát, một chuyên gia lừa bịp ra mặt, còn Ngô Lương thì lùi về sau làm chỉ đạo kỹ thuật.

Như vậy vừa có thể thỏa mãn nhu cầu tâm lý của Vu Cát, lại vừa giúp Ngô Lương che giấu thân phận, làm một tên trộm mộ yên tĩnh.

Quả là nhất cử lưỡng tiện. … Một lát sau, trong phòng khách.

“Tam công tử, để ta giới thiệu cho ngươi một người.” Sau khi ngồi xuống, Ngô Lương vừa nâng chén rượu, vừa chỉ vào Vu Cát ngồi đối diện Chu Lỗ nói: “Vị lão tiên sinh này là một dị sĩ mà ta tình cờ gặp được trước đây, ngươi có thể đoán được ngài ấy năm nay bao nhiêu tuổi không?” “Cái này… hơn tám mươi?” Chu Lỗ đang bất an, nhưng thấy Ngô Lương không nhắc đến chuyện trước đó, mà lại giới thiệu người cho hắn, đành phải cứng rắn đoán.

“Ít rồi.” Ngô Lương cười lắc đầu.

Chương 130

Vu Cát cũng mỉm cười nhìn hắn.

"Chẳng lẽ đã hơn chín mươi?" Chu Lỗ đoán lại, sắc mặt đã có chút kinh ngạc.

Ở thời đại này, người có thể sống đến tám mươi tuổi đã là hiếm có trên đời, nếu sống đến chín mươi thì càng như lông phượng sừng lân.

"Tam công tử có thể đoán táo bạo hơn một chút." Lần này đến lượt Vu Cát vuốt râu cười ha hả nói.

"Chẳng lẽ lão tiên sinh đã hơn trăm tuổi?" Chu Lỗ trong lòng càng kinh hãi.

"Ha ha ha, thôi không làm khó Tam công tử nữa, lão phu năm nay đã sống được một trăm hai mươi tuổi." Vu Cát rung rung bộ râu, ra vẻ tiên phong đạo cốt, cất tiếng cười ha hả.

Trong lịch sử, khi ông ta truyền đạo ở Ngô Hội cũng chỉ tự xưng hơn trăm tuổi, bây giờ lại trực tiếp tự xưng một trăm hai mươi tuổi, rốt cuộc vẫn không tiết chế được… "Vậy vị lão tiên sinh này chẳng phải sắp sống thành thần tiên rồi sao?" Chu Lỗ buột miệng nói.

"Ha ha ha, thần tiên không dám nhận, lão phu chỉ may mắn học được vài môn phương thuật kéo dài tuổi thọ, đoán trước cát hung mà thôi, đâu dám tự xưng là thần tiên." Vu Cát khiêm tốn cười nói.

"Lão tiên sinh không cần tự khiêm, không nói đâu xa, chỉ riêng sự thần kỳ của Mạc cốt chi thuật của ngài đã khiến ta bội phục sát đất, nếu không được ngài chỉ điểm, một kẻ nô dịch không gia thế không tiền tài như ta, làm sao có thể nhậm chức Ung Khâu lệnh, càng đừng

nói đến việc được Sứ quân coi trọng đề bạt làm giáo úy, ta kính ngài một ly trước." Ngô Lương lại đứng dậy cung kính kính rượu Vu Cát, uống xong lại nói tiếp: "Không giấu gì lão tiên sinh, hôm nay ta vừa gặp Tam công tử, liền có một cảm giác quen thuộc khó tả, vì vậy lát nữa xin lão tiên sinh sờ cốt cho Tam công tử, xem hắn có phải là quý nhân trong mệnh của ta không, sau này ta có thể tiếp tục thăng tiến hay không đều nhờ cả vào lão tiên sinh." "Dễ nói, dễ nói, công tử đối đãi tốt với lão phu, lão phu cũng tự nhiên sẽ cố gắng hết sức." Vu Cát vẫn khiêm tốn cười nói.

Tuy nhiên, mấy câu nói này lại một lần nữa khiến Chu Lỗ kinh ngạc, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Ngô Lương.

Giáo, giáo úy?!

Hắn tuổi tác tương đương ta, hóa ra không chỉ là huyện lệnh, mà còn là giáo úy?!

Chu Lỗ là người bản địa thời đại này, sao lại không biết "giáo úy" rốt cuộc là chức quan gì.

Tuy đây là một chức quan quân đội, nhưng luận về phẩm cấp lại ngang với thái thú, nói cách khác, đừng thấy Trình Dục là Trần Lưu thái thú, Ngô Lương chỉ là một Ung Khâu lệnh, thực tế hai người gặp mặt chưa chắc ai phải hành lễ với ai trước đâu… Thế thì không lạ nữa!

Chu Lỗ đột nhiên cảm thấy lần này mình nhún nhường không oan chút nào.

Chẳng trách người này biết rõ mình là Chu gia Tam công tử, cũng dám không nể mặt mình chút nào, xử lý mấy tên huyền lại lấy mình làm đầu càng không hề nương tay.

Nói thật, Chu Lỗ thậm chí còn cảm thấy, Ngô Lương vừa rồi dù

có thật sự cho thuộc hạ đánh hắn tơi tả như đối với mấy tên huyền lại kia, rồi lại cách chức giải về Chu gia, chỉ cần không trực tiếp giết hắn, Chu gia sau khi cân nhắc lợi hại, e rằng cũng sẽ không vì một mình hắn mà công khai trở mặt với Ngô Lương, cùng lắm là vì giữ thể diện mà ngấm ngầm giở trò vặt.

Tuy nhiên, đây vẫn chưa phải là điều quan trọng nhất.

Quan trọng nhất là hắn trước đây chỉ là một nô dịch?

Chỉ vì được vị lão tiên sinh này chỉ điểm, mà có thể được thưởng thức làm giáo úy?

Đây quả thực là tình tiết chỉ có trong truyện ngụ ngôn, khiến người ta đỏ mắt ghen tị… Nếu quả thật như vậy, vị lão tiên sinh này đâu còn là lão tiên sinh gì nữa, đó căn bản là lão thần tiên, một lão thần tiên đã sống một trăm hai mươi tuổi!

Nếu ta được vị lão thần tiên này chỉ điểm, chẳng phải… Đúng lúc Chu Lỗ đang nghĩ như vậy.

"Tam công tử, có thể phiền ngươi chịu chút thiệt thòi, để lão tiên sinh sờ cốt cho ngươi một lần, xem ngươi có phải là quý nhân trong mệnh của ta không, chuyện này quan hệ đến việc sau này ta có thể phong hầu bái tướng hay không đấy." Ngô Lương cười ha hả nhìn Chu Lỗ, hỏi ý kiến.

"Nếu huyện… giáo úy đã có yêu cầu như vậy, ta đâu dám từ chối." Chu Lỗ tự nhiên vội vàng đứng dậy hành lễ nói.

Chức quan và thân phận chính là hào quang, dù cùng một người, thêm vào những danh xưng khác nhau, trong mắt người khác cũng sẽ có dáng vẻ khác nhau, lúc này Ngô Lương trong mắt Chu Lỗ đã cao lớn hơn rất nhiều.

Hơn nữa, chuyện này hắn đã cầu còn không được, mong sao vị lão

thần tiên này cũng có thể cho hắn vài lời chỉ điểm, giúp hắn cũng "thăng tiến vùn vụt" một phen, để cha và các huynh đệ trong nhà phải nhìn hắn bằng con mắt khác.

"Vậy lão phu thất lễ rồi." Vu Cát cũng đứng dậy tiến lên, đến trước mặt Chu Lỗ đưa ra một đôi tay, ra dáng sờ lên đầu Chu Lỗ.

Thủ pháp trông quả thực rất chuyên nghiệp.

Đôi tay già nua của Vu Cát từ trên xuống dưới lần lượt sờ qua trán, ấn đường, lông mày, mắt, gò má, mũi, miệng, các loại xương cốt của Chu Lỗ.

Chỉ là sờ sờ, khuôn mặt già nua của ông ta không biết vì sao lại hơi nhíu lại, lộ ra vẻ mặt vô cùng ngưng trọng, như thể phát hiện ra thứ gì đó không tốt.

"Chuyện này…" Chu Lỗ ở ngay gần, tự nhiên nhìn rõ sự thay đổi sắc mặt của Vu Cát, trong lòng bất giác lo lắng.

"Lão tiên sinh, thế nào rồi?" Ngô Lương cũng không nhịn được hỏi.

"Xin đợi một lát." Vu Cát không trả lời ngay, mà dứt khoát nhắm mắt lại, từ trên xuống dưới lại càng cẩn thận sờ Chu Lỗ một lần nữa.

Đợi đến khi lần này sờ xong, đối mặt với ánh mắt mong đợi của Ngô Lương và Chu Lỗ, Vu Cát lại đột nhiên lùi về sau hai bước, cúi người hành lễ với Chu Lỗ, vẻ mặt kinh ngạc than thở: "Không ngờ Chu tam công tử cũng là người có xương cốt thanh kỳ, sau này nhất định sẽ có thành tựu lớn, thật là trùng hợp, trùng hợp vạn nhất không có một a!" "Lão tiên sinh, lời này có ý gì?" Chu Lỗ trong lòng vui mừng, vội vàng truy hỏi.

"Ừm…" Vu Cát vuốt râu gật đầu, nói: "Lão phu vừa rồi sờ cốt ngươi, thiên đình đầy đặn có thể ăn lộc quan, địa các vuông vức có

thể nắm đại quyền, đầu tròn mắt to hai hàng mày rậm, phục tê cốt cắm vào thiên đình, khóe miệng hướng lên pháp lệnh dài, gò má đầy đặn năm ngón tay vừa, mũi thẳng miệng vuông không lệch lạc, bất cứ đâu cũng cho thấy ngươi là người đại phú đại quý, tuyệt không thể chỉ làm một huyện thừa nhỏ nhoi!

Chỉ tiếc là…" "Tiếc cái gì?!" Chu Lỗ cảm động sâu sắc, đã hoàn toàn bị cuốn vào, vội vàng nắm lấy hai tay Vu Cát hỏi.

"Lời nói tiếp theo là thiên cơ, lão phu thân xác phàm trần tiết lộ thiên cơ, e rằng sẽ bị trời phạt, sau đó phải cử hành một buổi pháp sự mới có thể tiêu trừ nghiệp chướng…" Vu Cát ngập ngừng nói.

"Xin lão tiên sinh yên tâm, buổi pháp sự này cứ giao cho ta, ngài cứ nói!" Chu Lỗ sốt ruột nói.

"Pháp sự này không phải người bình thường có thể gánh vác được, ít nhất cần một trăm cân vàng đấy, xin Chu tam công tử liệu sức mà làm." Vu Cát lắc đầu nói.

"Một trăm cân vàng?" Chu Lỗ lập tức ngẩn ra, dường như tính toán lại tài sản của mình, do dự một lát cuối cùng nghiến răng nói: "Ta lo!

Chỉ cần lão tiên sinh có thể chỉ điểm ta đại phú đại quý, chút vàng này có là gì?" "Chuyện này…" Vu Cát lại có chút không tin tưởng hắn, vuốt cằm trầm ngâm.

"Lão tiên sinh cứ yên tâm, Chu gia là đại hộ có tiếng ở Trần Lưu, chút vàng này Tam công tử xoay xở một chút là có được, ngài sờ ra được gì cứ nói, ta nguyện làm người bảo lãnh cho Tam công tử." Ngô Lương cười ha hả nói.

"Đa tạ giáo úy." Chu Lỗ vội vàng cảm kích hành lễ với Ngô Lương.

“Nếu đã vậy, lão phu xin nói thẳng.” Vu Cát lúc này mới gật đầu, nghiêm mặt nói: “Chu tam công tử trước đây sở dĩ phải chịu khuất ở nơi này, cũng là vì trong mệnh thiếu một vị quý nhân, nếu có thể cùng vị quý nhân này tương trợ lẫn nhau, bù đắp chỗ thiếu trong mệnh, liền có thể một bước phá vỡ ràng buộc, từ đó trở thành người đại phú đại quý, đừng nói một huyện Ung Khâu nhỏ bé, e rằng Trần Lưu cũng không giữ chân được hắn!” “Ý của lão tiên sinh là…” Ngô Lương đúng lúc tiếp lời.

“Vừa hay công tử chính là quý nhân của Chu tam công tử, mà Chu tam công tử cũng vừa vặn là quý nhân của công tử, vì vậy lão phu mới nói thật là trùng hợp, trùng hợp vạn nhất không có một!” Vu Cát mặt mày hồng hào nói: “Công tử và Chu tam công tử chia ra thì cùng tổn hại, hợp lại thì cùng vinh hiển, chỉ cần hai vị từ nay có thể thành tâm hợp tác, tất có thể xu cát tị hung, cùng phú cùng quý, đây là thiên ý, đúng là trời tác thành đôi!” Quá rồi!

Lão đồng tử ngươi quá rồi!

Không phải đã bảo ngươi tiết chế một chút sao?!

Mẹ nó ngươi mà còn tiếp tục nói bậy nữa, lão tử sắp phải cùng thằng cháu này vào động phòng rồi!

Nghe đến đoạn cuối này, Ngô Lương suýt nữa không nhịn được xông lên bịt cái miệng già của Vu Cát lại. ---------- Nhưng bề ngoài, Ngô Lương lại tỏ ra vô cùng vui mừng, lại cẩn thận đánh giá Chu Lỗ bên cạnh một phen, lúc này mới vô cùng trịnh trọng xác nhận với Vu Cát: “Lão tiên sinh nói có thật không?

Chu tam công tử quả thật là quý nhân mà ta thiếu trong mệnh?” “Hoàn toàn chính xác, lão phu khi nào lừa gạt công tử?” Vu Cát thản nhiên cười, vuốt râu chắp tay sau lưng đứng.

“Tốt!

Thật là quá tốt rồi!

Đây chính là đi mòn gót sắt tìm không thấy, lúc tìm được chẳng tốn chút công phu vậy!

Ha ha ha, chẳng trách ta vừa gặp Chu tam công tử đã cảm thấy rất thân thiết, hóa ra tất cả đã được định mệnh sắp đặt!" Ngô Lương cất tiếng cười ha hả, như thể lúc này hắn đã được xếp vào hàng tam công, vui mừng khôn xiết.

"Vậy lão tiên sinh… giáo úy cũng là quý nhân mà ta thiếu trong mệnh?" Thấy vậy, Chu Lỗ cũng vội vàng ghé lại hỏi: "Chỉ cần cùng giáo úy không rời không bỏ, ta phi hoàng đằng đạt, đại phú đại quý chỉ là chuyện sớm muộn?" "Chuyện này đối với Chu tam công tử mà nói, ngược lại còn quan trọng hơn." Vu Cát cười ha hả: "Công tử hiện đã làm quan đến giáo úy, nếu muốn thăng tiến nữa e rằng phải tốn nhiều công sức và thời gian hơn, nhưng Chu tam công tử hiện chỉ là một huyện thừa nhỏ bé, khởi điểm thấp như vậy, vận thế lại bị đè nén lâu như vậy, e rằng chẳng bao lâu nữa sẽ có hiệu quả ngay lập tức." "Tốt!

Nếu ta quả thật có thể đại phú đại quý, một trăm cân vàng có là gì, ta nguyện cả đời phụng dưỡng lão tiên sinh, để lão tiên sinh dưỡng lão nghìn năm!" Chu Lỗ cũng lập tức kích động lên.

Đôi mắt trở nên sáng rực, ngay cả lưng cũng thẳng lên một chút, như thể đã nhìn thấy tiền đồ tươi sáng, nhìn thấy sự sùng bái của mọi người, nhìn thấy mình vượt qua mấy người huynh đệ trong nhà, nhìn thấy ánh mắt khâm phục của cha và các huynh đệ, nhìn thấy mình thuận lý thành chương trở thành gia chủ đời tiếp theo của Chu gia, và là gia chủ vĩ đại nhất… "Tam công tử, ngươi làm vậy là không được rồi, ta trước đây đã lập lời thề sẽ dưỡng lão nghìn năm cho lão tiên sinh, sao ngươi có thể đến tranh giành?" Ngô Lương cố ý nghiêm mặt

nói.

"Cái này… là ta thiếu suy nghĩ rồi, vậy ta sẽ hàng năm dâng lên lễ vật phụng dưỡng lão tiên sinh." Chu Lỗ ngẩn ra, vội vàng đổi lời.

"Ha ha ha, như vậy mới đúng chứ." Ngô Lương lúc này mới vỗ vai Chu Lỗ, vô cùng thân mật nói: "Nếu ngươi và ta là quý nhân của nhau, sau này tự nhiên phải tương trợ lẫn nhau, ta họ Ngô tên một chữ Lương, tự Hữu Tài, ta cũng không chiếm tiện nghi của ngươi, sau này ngươi cứ gọi ta một tiếng Hữu Tài huynh thế nào?" "Hữu Tài huynh." Chu Lỗ lập tức gọi, vui vẻ nói: "Đệ họ Chu tên Lỗ, tự Vĩnh Khang, nếu Hữu Tài huynh không chê, gọi đệ một tiếng Vĩnh Khang là được." "Vĩnh Khang hiền đệ?" "Hữu Tài huynh?" "Ha ha ha ha…" Tiếng cười của hai người vang lên trong phòng khách.

Từ giờ phút này, quan hệ đồng minh giữa Ngô Lương và Chu Lỗ coi như đã được thiết lập sơ bộ.

Có thể tưởng tượng, sau này bất kể Ngô Lương làm gì ở huyện Ung Khâu, Chu Lỗ không những không gây cản trở, mà còn sẽ cố gắng hết sức hỗ trợ trong khả năng của mình.

Đương nhiên, Ngô Lương cũng sẽ cung cấp cho hắn một chút lợi ích để báo đáp, để Chu Lỗ nếm được chút ngon ngọt, từ đó tăng thêm sự phụ thuộc của Chu Lỗ vào "quý nhân" là hắn, duy trì mối quan hệ "đồng minh" này.

Cứ như vậy, tên bao cỏ Chu Lỗ này đã trở thành con rối của hắn.

Thế lực của Chu gia trong huyện Ung Khâu, không còn là trở ngại cho việc thực thi "chế độ đồn điền" của hắn, ngược lại còn trở thành trợ lực của hắn.

Kết quả này tuyệt đối tốt hơn nhiều so với việc cách chức Chu Lỗ đưa về Chu gia, dù sao, Chu gia không đời nào từ bỏ Ung Khâu, đưa

đi một Chu Lỗ, Chu gia chắc chắn sẽ phái người mới đến chủ trì đại cục.

Nếu người được phái đến tiếp theo không phải là bao cỏ như Chu Lỗ, và còn mang theo chút oán niệm mà đến, vậy thì chắc chắn sẽ gây ra phiền phức cho hắn, như vậy thì không hay rồi. … Cứ như vậy cùng Chu Lỗ xưng huynh gọi đệ trong phòng khách uống một ít rượu.

Nói trắng ra thực ra là Ngô Lương và Vu Cát hai người hợp lại chuốc say Chu Lỗ một trận, sau khi chuốc hắn say gần chết, Ngô Lương liền cho người ra ngoài gọi đám gia nhân đi theo Chu Lỗ vào, đỡ Chu Lỗ về phủ.

"Hữu Tài huynh!

Ta nói với ngươi… đời này ta chưa bao giờ sảng khoái… sảng khoái như hôm nay… ợ!" "Người huynh đệ này ta kết giao chắc rồi… huynh đệ chúng ta liên thủ, nhất định có thể… nhất định có thể làm nên chuyện lớn, để cho bọn phàm phu tục tử phải nhìn bằng con mắt khác… ợ!" "Ngày, ngày mai ta lại chuẩn bị rượu ngon món tốt, huynh đệ ta lại uống một trận no say… cứ quyết định vậy đi, một, một lời đã định!" Đám gia nhân cẩn thận dìu Chu Lỗ đi ra ngoài phủ nha, kết quả tên này vẫn còn ba bước ngoái đầu lại tâm sự với Ngô Lương, bộ dạng say xỉn chưa đã thèm.

Đám gia nhân thầm kinh hãi.

Bọn họ thật sự không hiểu Ngô Lương rốt cuộc đã cho chủ tử của họ uống thuốc mê gì, sao lúc vào còn như người dưng nước lã, lúc ra đã thành huynh đệ thân thiết gặp nhau muộn màng?

Nói thật, quan hệ giữa Chu Lỗ và mấy người huynh đệ ruột thịt của hắn, thật sự không thân thiết như với Ngô Lương.

Mấy người huynh đệ của hắn đều không coi trọng hắn lắm, bình

thường gặp mặt cũng chỉ chào hỏi đơn giản, ngay cả một nụ cười cũng hiếm khi cho, dù có cười, trong nụ cười còn mang theo chút khinh bỉ và coi thường.

Đối với điều này, Chu Lỗ trong lòng tự nhiên hiểu rõ, nhưng cũng chỉ là hiểu rõ mà thôi, và chưa bao giờ dám tỏ ra bất mãn.

"Vĩnh Khang hiền đệ, ngươi say rồi." Ngô Lương cười cười, lại dặn dò đám gia nhân: "Các ngươi mau đưa Chu tam công tử về, bây giờ trời lạnh đất đóng băng gió lại lớn, nếu bị trúng gió thì không hay đâu." "Vâng…" Đám gia nhân vội vàng cúi người, Chu Lỗ lại đột nhiên gào lên một tiếng: "Ta không say!

Ta còn uống được, hôm nay ta vui, ta còn uống được, uống được!" "Được được được, ngươi không say, ngươi còn uống được, là ta say rồi." Ngô Lương vừa dỗ dành tên say xỉn này, vừa ra hiệu cho đám gia nhân.

Mọi người vội vàng hợp sức nhét Chu Lỗ vào kiệu tám người khiêng, đám gia nhân cũng không dám nói nhiều, chỉ đành vừa cảm ơn và cáo biệt Ngô Lương, vừa vội vàng khiêng kiệu đi.

Trên đường về, thấy Chu Lỗ đã ngủ say như chết, đám gia nhân vẫn không nhịn được nhỏ giọng bàn tán về chuyện này: "Vị huyện lệnh mới này không đơn giản a, bao nhiêu năm nay huyện Ung Khâu đổi bao nhiêu huyện lệnh, ta vẫn là lần đầu tiên thấy huyện lệnh lợi hại như vậy, không chỉ làm mất mặt công tử nhà ta, xử lý hết đám huyền lại dưới trướng công tử, kết quả quay đầu lại, lại có thể cùng công tử nhà ta xưng huynh gọi đệ uống rượu trò chuyện…" "Nhìn ra được, công tử nhà ta hôm nay thật sự rất vui, chưa từng có ai có thể khiến công tử hô to sảng khoái." "Đến một vị huyện lệnh lợi hại như vậy, e rằng Ung Khâu cũng sẽ có chút khác biệt?" "Ai mà biết được, dù sao cũng không liên quan gì đến chúng ta, chúng ta chỉ cần hầu hạ

tốt công tử là được rồi, chuyện khác không đến lượt chúng ta bàn luận." "…" … Cùng lúc đó, trong phủ nha.

"Lão tiên sinh vất vả rồi, 《Tề Sử》 này quả nhiên là thứ tốt a!" Sau khi xem hai quyển 《Tề Sử》 mà Vu Cát đã chỉnh lý, Ngô Lương khen không ngớt lời.

Chương 131

Bộ 《Tề Sử》 này bắt đầu từ thời Tây Chu khi Chu Vũ Vương phong Lữ Thượng (Khương Tử Nha) ở Doanh Khâu lập quốc, ghi lại lịch sử sau khi nước Tề xuất hiện.

Nội dung phía trước tuy chi tiết hơn nhiều so với các cổ tịch được phát hiện sau này.

Ví dụ như sau khi Khương Tử Nha đến Doanh Khâu đã làm thế nào giết gà dọa khỉ bình định loạn lạc của các bộ tộc Di bản địa, lại làm thế nào đơn giản hóa lễ tiết, sửa đổi chính sách thu phục lòng dân, làm thế nào có được quyền chinh phạt, khiến nước Tề trở thành một nước lớn thực sự, rồi đến Tề Đinh công, Tề Ất công, Tề Quý công… vân vân, từng sự kiện đều được ghi chép tương đối rõ ràng.

Nhưng một số sự kiện lớn trong đó thực ra không có nhiều khác biệt so với ghi chép lịch sử của hậu thế, không có quá nhiều điểm cần chú ý.

Cứ như vậy cho đến vị quân chủ thứ năm của nước Tề là Tề Ai Công, cuối cùng mới xuất hiện những ghi chép hoàn toàn khác với lịch sử mà Ngô Lương biết.

Trong ghi chép lịch sử mà Ngô Lương biết, Tề Ai Công này cũng chỉ xuất hiện vài dòng ngắn ngủi, và là từ ghi chép trong 《Sử ký · Tề Thái Công thế gia》 của hậu thế: "Quý công tốt, tử Ai công Bất Thần lập.

Ai công thời, Kỷ hầu trấm chi Chu, Chu phanh Ai công nhi lập kỳ đệ Tĩnh, thị vi Hồ công." Nói rằng Tề Ai Công là con của Tề Quý công, tên là "Lữ Bất Thần".

Sau khi Tề Ai Công kế vị, quốc quân nước Kỷ không ngừng dèm

pha với Chu vương, Chu Di Vương tin lời dèm pha đã cho luộc chết Tề Ai Công, sau đó lập em trai của ông là Lữ Tĩnh lên làm Tề Hồ Công.

Lúc đầu khi xem đoạn ghi chép về Tề Ai Công trong 《Sử ký》, trong lòng Ngô Lương đã có rất nhiều nghi vấn. 《Sử ký》 gọi Lữ Bất Thần là "Tề Ai Công", thực ra không có vấn đề gì.

Dù sao 《Sử ký》 là sách sử của hậu thế được hoàn thành vào thời Tây Hán, nhưng danh hiệu của Lữ Bất Thần trong lịch sử thực sự tuyệt đối không thể là "Tề Ai Công".

Dựa theo quy luật đặt đế hiệu, vương hiệu trong lịch sử để phán đoán, "Ai" nhiều nhất chỉ có thể là thụy hiệu mà Chu vương cưỡng ép đặt cho ông sau khi chết.

Dù sao bất kể ai khi đặt tên cũng không thể dùng chữ "Ai" (bi ai) xui xẻo như vậy trong tên của mình.

Huống hồ mấy vị Tề vương trước ông đều đã làm gương, Tề Đinh công, Tề Ất công, Tề Quý công… đều dùng chữ được chọn từ mười thiên can, đến lượt ông đột nhiên lại có chữ "Ai".

Điều này quả thực quá đột ngột, giống như khi "Tý, Sửu, Dần, Mão" đang được xếp theo thứ tự, phía sau đột nhiên có người tiếp nối bằng "khủng long" vậy, đầu óc người này tuyệt đối có vấn đề.

Ngoài ra, "luộc chết" Tề Ai Công?

"Phanh hình" là một hình phạt vô cùng tàn khốc, người chịu hình sẽ bị lột bỏ quần áo, ném vào một cái vạc lớn gần bằng người, rồi đốt củi dưới vạc để tăng nhiệt độ nước tiến hành luộc, kết thúc hình phạt người chịu hình đã bị luộc đến xương thịt lìa tan.

Thậm chí năm đó khi Chu Vũ Vương thảo phạt Trụ vương Đế Tân, còn lấy hình phạt này làm một trong những lý do cho sự bạo

chính của Trụ vương.

Kết quả mới lập quốc được hơn một trăm năm, Chu Di Vương Cơ Tiếp lại dám giống như Trụ vương Đế Tân vì tin lời dèm pha của người khác, mà đối với hậu duệ của công thần lớn nhất khi lập ra nhà Chu là Khương Tử Nha, và còn là quân chủ của một nước, lại dùng đến "phanh hình"?

Hơn nữa khi Chu Di Vương tại vị, vương thất nhà Chu đã ở trong giai đoạn suy vong, một số chư hầu đã không đến triều cống, và còn đánh phạt lẫn nhau.

Mà lúc đó nước Tề đã trở thành một nước lớn trong các nước chư hầu, đối mặt với một quân chủ ly tâm ly đức như vậy, nước Tề lại không có bất kỳ phản ứng nào, cứ thế im lặng chịu đựng tất cả?

Những nghi vấn này, trong 《Tề Sử》 mà Vu Cát chỉnh lý, cuối cùng đã đưa ra một số giải thích… Tề Ai Công hóa ra không phải thật sự là Tề Ai Công, mà là "Tề Nhâm Công".

Chữ "Nhâm" này thực ra được lấy từ năm đăng cơ.

Vào thời Xuân Thu, mười Thiên Can chỉ năm, còn mười hai Địa Chi chỉ tháng.

Chỉ có điều sau Tề Ai Công, Chu Di Vương lại lập người kế vị của ông là Lữ Tĩnh làm "Tề Hồ Công", truyền thống này cũng không còn được duy trì nữa.

Dĩ nhiên, còn có những nguyên nhân khác, dù sao Thiên Can chỉ có mười, mười năm một vòng luân hồi, rất dễ gây ra việc vương hiệu của người kế vị sau này trùng với các tiên vương, nên việc thay đổi là vô cùng cần thiết.

Nhưng điều đó không quan trọng, Ngô Lương quan tâm hơn cả là nguyên nhân thực sự khiến Tề Ai Công Lữ Bất Thần bị Chu Di

Vương "phanh sát".

Trong bộ《Tề sử》này ghi lại, Lữ Bất Thần bị Chu Di Vương "phanh sát" đúng là có thật, nhưng không phải vì quốc quân nước Kỷ dâng lời gièm pha, mà là do Lữ Bất Thần tự chuốc lấy vạ. 《Tề sử》nói rằng, Lữ Bất Thần tu tập một loại phương thuật cổ xưa gọi là "Yếm mị".

Cái gọi là "Yếm mị" là một loại thuật trù ếm vô cùng cổ xưa: "Khắc mộc vi ngẫu nhân, trú dạ vu nhật nguyệt tiếu chi, chúc trớ vu thượng." (Đẽo gỗ làm hình nhân, ngày đêm hướng về nhật nguyệt mà cười, đặt lời nguyền rủa lên trên.) Thứ này có công dụng tương tự như "đâm hình nhân" của hậu thế, chỉ có điều "Yếm mị" dùng hình nhân gỗ nhỏ mà thôi, người thi triển phép thuật sẽ viết tên và ngày sinh tháng đẻ của người bị nguyền rủa lên hình nhân gỗ nhỏ, sau đó trải qua một quá trình thi pháp vô cùng thần bí và phức tạp, rồi dùng đinh đóng lên hình nhân gỗ là có thể khiến người bị trù ếm phải chịu đựng nỗi đau tương ứng.

Chuyện này không biết làm sao lại truyền đến tai Chu Di Vương.

Khi đó tuy chưa định ra tội "thập ác bất xá" như sau này thời Tần mới xác lập, nhưng loại tà thuật này đã sớm bị coi là cấm thuật, bất cứ ai sử dụng hoặc tu tập đều sẽ bị xử cực hình.

Thế là Chu Di Vương liền sai người bắt Lữ Bất Thần, và tìm thấy rất nhiều hình nhân gỗ nhỏ trong nhà ông ta, trong đó còn có cả hình nhân viết tên và ngày sinh tháng đẻ của Chu Di Vương.

Chu Di Vương đương nhiên vô cùng tức giận, bèn ra lệnh thi hành "phanh hình" với Lữ Bất Thần!

Cũng vì thế mà Lữ Bất Thần còn để lại một cái tên trong lịch sử, gọi là "Lữ Bất Thần".

Nhưng sự kiện này đến đây vẫn chưa kết thúc.

Sau khi Lữ Bất Thần bị "phanh sát", người em trai cùng cha khác mẹ là Lữ Tĩnh được Chu Di Vương phong làm "Tề Hồ Công" kế nhiệm vương vị.

Còn em trai cùng cha cùng mẹ của Lữ Bất Thần là Lữ Sơn cùng gia quyến và thân tín thì trước tiên bí mật đưa "thi thể" đã không còn ra hình dạng thi thể của Lữ Bất Thần về chôn cất, sau đó liền lấy lý do "lợi đại giả nghi" (người được lợi nhiều nhất là kẻ đáng nghi nhất) mà nghi ngờ chính Tề Hồ Công Lữ Tĩnh đã tố cáo với Chu Di Vương… Điểm này cũng khá hợp lý, Lữ Bất Thần rõ ràng có anh em cùng mẹ, các anh em khác cũng không ít, tại sao Chu Di Vương lại chọn đúng Lữ Tĩnh làm Tề vương kế nhiệm?

Hơn nữa, việc lập vua mới vốn là nội vụ của nhà họ Lữ nước Tề, dù Chu Di Vương là thiên tử, nhưng trong lịch sử cũng rất hiếm khi thiên tử can thiệp vào nội vụ của chư hầu, thật sự không hợp lẽ thường.

Thế là Lữ Sơn cùng gia quyến và thân tín mà Lữ Bất Thần để lại bắt đầu âm mưu trừ khử Lữ Tĩnh để báo thù cho ông.

Hai năm sau, Lữ Sơn bày kế giết chết Lữ Tĩnh thành công, trở thành Tề vương kế nhiệm "Tề Hiến Công", đồng thời trục xuất con cháu của Tề Hồ Công Lữ Tĩnh ra khỏi biên giới.

Nào ngờ hơn ba mươi năm sau, khi vương vị truyền đến tay "Tề Lệ Công" Lữ Vô Kỵ, con cháu của Tề Hồ Công Lữ Tĩnh năm xưa lại kéo về nước Tề, cùng Tề Lệ Công Lữ Vô Kỵ đồng quy vu tận.

Cuối cùng, nước Tề đành phải lập con trai của Tề Lệ Công là Lữ Xích làm quốc quân, tức "Tề Văn Công".

Từ đó, cuộc nội loạn trong cung đình nước Tề kéo dài hơn bốn

mươi năm mới kết thúc, nước Tề trên dưới một lòng, cuối cùng chính thức mở ra sự nghiệp bá chủ Xuân Thu của mình… ...

Bộ《Tề sử》tạm thời chỉ chỉnh lý đến đây.

Nếu không đọc được ghi chép trong《Tề sử》, Ngô Lương thật sự có vắt óc cũng không thể ngờ được, Tề Ai Công lại bị Chu Di Vương phanh sát vì một lý do như vậy, quả thực khó mà tưởng tượng.

Có lẽ là do ảnh hưởng của các bộ phim cung đấu hậu thế.

Vốn dĩ trong ấn tượng của hắn, "Yếm mị" và "đâm hình nhân" đều là những thủ đoạn mà các phi tần trong hậu cung hay dùng.

Không ngờ Tề Ai Công, một đấng nam nhi, lại tu tập thứ này.

Hơn nữa, theo như miêu tả trong《Tề sử》, "Yếm mị" của Tề Ai Công dường như không phải là trò bịp bợm dọa người thông thường, mà là một kỳ thuật cần phải khổ luyện mới thành.

Tuy trong sách không đưa ra ví dụ cụ thể về việc hãm hại người thành công, Chu Di Vương bị ông ta thi triển "thuật Yếm mị" sau này vẫn sống khỏe mạnh.

Nhưng sau khi đọc xong, vẫn có một cảm giác mơ hồ khó tả, dù sao trước đó "thuật Yếm mị" đã bị coi là cấm thuật sẽ bị xử cực hình, điều này cũng có thể chứng minh từ một khía cạnh khác rằng nó rất có khả năng đã từng tồn tại thật, và có lẽ đã từng gây ra không ít ảnh hưởng và hoảng loạn cho mọi người.

Điều khiến người ta không dám nghĩ sâu hơn là, nước láng giềng trên biển của Thiên triều – Uy quốc (Nhật Bản) cũng có "thuật Yếm mị", và theo ghi chép, "thuật Yếm mị" của Uy quốc được truyền từ Thiên triều, chính vào khoảng thời gian này.

Hơn nữa, nước Tề vì giáp biển, ngành vận tải biển rất phát triển,

từ sớm đã có khả năng thông thương với Uy quốc, điều này từ một góc độ khác cũng chứng thực sự tồn tại của "thuật Yếm mị", và nếu bắt buộc phải liên hệ, dường như cũng có thể gượng ép liên kết với "thuật Yếm mị" của Tề Ai Công… Ngoài ra, Ngô Lương còn có được một manh mối quan trọng liên quan đến ngôi mộ cổ từ《Tề sử》!

Sách viết, năm đó sau khi Lữ Sơn và gia quyến của Lữ Bất Thần bí mật mang "thi thể" của ông về, đã chôn cất tại Bạc Cô, cách không xa quốc đô Doanh Khâu của nước Tề.

Hiện nay Doanh Khâu đã đổi tên thành "Lâm Truy", còn Bạc Cô nằm ở phía tây bắc Lâm Truy năm mươi dặm, tuy không chắc bây giờ Bạc Cô tên là gì, nhưng vị trí và khoảng cách cụ thể sẽ không sai.

Điểm này giới khảo cổ hậu thế đã sớm chứng thực, Ngô Lương không cần phải nghi ngờ.

Nhưng cái gọi là "mộ Tề Ai Công", giới khảo cổ hậu thế lại không hề phát hiện ra.

Cũng không biết là đã sớm bị trộm, hay là giấu quá sâu không thể thăm dò ra được.

Do đó, dù biết được vị trí đại khái của "mộ Tề Ai Công", Ngô Lương cũng không thể chắc chắn mình có thể tìm được hay không, càng không chắc ngôi mộ này có còn tồn tại hay không.

Dù sao, Tề Ai Công mất vào năm 868 trước Công nguyên, dù cho so với thời Đông Hán mạt niên mà hắn đang ở, cũng đã cách nhau cả ngàn năm.

Trong hơn một ngàn năm đó, đủ để xảy ra rất nhiều chuyện.

Biết đâu "mộ Tề Ai Công" đã bị trộm không biết bao nhiêu lần, cũng có thể đã sớm sụp đổ hoặc bị chôn sâu dưới lòng đất… ai mà biết được?

Nhưng Ngô Lương vẫn định đi thử vận may.

Bởi vì ở giai đoạn này, Lã Bố và Trương Mạc đoạt Duyện Châu thất bại, không chia cắt được địa bàn của Tào lão bản, nên mảnh đất nhỏ Lâm Truy thuộc bản đồ Thanh Châu vẫn còn trong tay Tào lão bản.

Nếu qua thêm một hai năm nữa, đợi Viên Thiệu vươn tay sang Thanh Châu, nơi này lại phải đổi chủ.

Kể từ đó, cho đến khi trận Quan Độ kết thúc, Tào lão bản cũng không thể nào lấy lại Thanh Châu, hắn cũng rất khó có cơ hội đi thăm dò lần nữa.

Ngoài ra, đây còn là ngôi mộ cổ đầu tiên mà Ngô Lương gặp có khả năng liên quan đến "thượng cổ cấm thuật", cảm giác quả thực có chút huyền bí, trong lòng cũng hơi không chắc chắn, nhưng đối với hắn đây cũng là một trải nghiệm và thử thách chưa từng có, luôn có cảm giác nếu không đi xem, sau này nhất định sẽ hối hận. "Cứ quyết định vậy đi, đợi sau khi sang xuân, sắp xếp xong xuôi chuyện ở Ung Khâu, ta sẽ dẫn người đi thăm dò mộ Tề Ai Công trước!" Ngô Lương trong lòng đã âm thầm quyết định.

Dù cuối cùng không tìm được mộ Tề Ai Công, hắn cũng không mất mát gì, huống hồ vừa mới trộm mộ Hải Hôn Hầu, thời gian gần đây Tào lão bản chắc sẽ không thiếu quân lương.

Cho dù chuyến này tay trắng trở về, đối với hắn cũng không thành vấn đề. ---------- Sáng sớm hôm sau.

Sau khi thức dậy, Ngô Lương trước tiên khoanh một mảnh đất vô chủ ở hương Bình Thành, huyện Ung Khâu, nơi gần thành Trần Lưu nhất.

Mảnh đất này gần sông, địa thế khá bằng phẳng, ngoài việc hơi xa

huyện thành và hương trấn, gần đó cũng không có thôn làng nào, được coi là một nơi khai hoang khá tốt.

Trong thời loạn lạc này, những nơi tốt như vậy thực ra không ít.

Chỉ là bá tánh đều sống qua ngày đoạn tháng, trong tình hình không có lực lượng vũ trang bảo vệ, không ai dám tùy tiện đi khai hoang, nếu không chẳng những không giữ được ruộng đất mình khai khẩn ra, mà còn có khả năng rất lớn rước lấy phiền phức, cuối cùng tan nhà nát cửa.

Ngoài ra, còn có một nguyên nhân quan trọng khác.

Muốn trồng trọt không chỉ cần có một mảnh đất là đủ, còn cần hạt giống, trâu cày, nông cụ vân vân một loạt vật phẩm thiết yếu.

Nhiều bá tánh đói đến mức ăn cả hạt giống, nông cụ cũng đã đem đi bán, huống chi là trâu cày, thứ xa xỉ phẩm mà ngay cả sĩ tộc và đại hộ cũng không nỡ giết ăn thịt.

Không có gì cả, bá tánh dù có khai khẩn ra được một mảnh đất, e rằng cũng chỉ có thể trồng chính mình vào đó… Cho nên bản chất của chế độ đồn điền vẫn là biến bá tánh thành "người làm công" tự lực cánh sinh, ruộng đất, hạt giống, trâu cày, nông cụ do quan phủ cung cấp, lão bá tánh thì góp người góp sức, thu hoạch cuối cùng hai bên chia nhau, đạt được kết quả đôi bên cùng có lợi.

Sự khác biệt lớn nhất so với trước đây là, chế độ đồn điền trực tiếp bỏ qua giai cấp địa chủ, không có thương lái trung gian ăn chênh lệch, lợi ích của hai bên tự nhiên cũng khả quan hơn trước, và quân Tào của Tào lão bản sẽ trở thành ô dù bảo vệ lão bá tánh, cuộc sống của họ cũng ổn định hơn.

Chương 132

"Dương Vạn Lý, ngươi qua đây một lát." Sau khi cân nhắc kỹ lưỡng, Ngô Lương gọi Dương Vạn Lý tới. "Giáo úy, có chuyện gì?" Dương Vạn Lý vội vàng chạy tới hành lễ. "Ngươi dẫn Vu Cát đến khảo sát thực địa nơi ta đã vẽ, xem vị trí nào thích hợp nhất để xây dựng doanh trại Phường Nhân Quân, sau đó về báo cho ta, chuẩn bị khởi công." Ngô Lương sắp xếp, "Ngoài ra, làm xong việc này, ngươi lại dẫn một số người đến Dự Châu ở phía nam, tiến hành chiêu mộ lưu dân ở khu vực đó, nói với họ chúng ta ở đây có thể cung cấp thức ăn, chỗ ở, ruộng đất, hạt giống, trâu cày và nông cụ, ai muốn theo chúng ta sống một cuộc sống tốt hơn thì đăng ký vào sổ, 50 người chia thành một truân, trước tiên chiêu mộ 50 truân về đây, ta tự có sắp xếp." "Vâng!" Dương Vạn Lý có chút không hiểu ý của Ngô Lương, nhưng cũng không dám hỏi nhiều, quay đầu tìm Vu Cát rồi trực tiếp xuất phát.

Đi đến nửa đường, Dương Vạn Lý cuối cùng mới mỉm cười tiến lại gần Vu Cát, tò mò hỏi: "Lão tiên sinh, ngài nói xem Giáo úy của chúng ta rốt cuộc có ý gì?

Bỗng nhiên kêu tôi chiêu mộ hơn hai ngàn lưu dân về, còn phải cung cấp cho họ thức ăn, chỗ ở, ruộng đất, hạt giống, trâu cày và nông cụ, đây là một khoản chi phí lớn đấy, lẽ nào gần đây Giáo úy bị kích thích gì, đột nhiên quyết định làm một đại thiện nhân?" "Chuyện này đối với những lưu dân đó, quả thật là một chuyện tốt từ trên trời rơi xuống, ít nhất có thể thuận lợi qua được mùa đông này." Vu Cát vuốt râu, trầm ngâm nói, "Nhưng theo lão phu thấy, công tử chắc hẳn còn có suy nghĩ khác, chỉ là tạm thời lão phu chưa nhìn thấu, có lẽ chỉ đợi ngươi chiêu mộ người về, xem công tử sắp xếp những lưu dân này

thế nào, mới có thể biết được ngài ấy rốt cuộc đang nghĩ gì." … Cùng lúc đó.

Ngô Lương đã dẫn theo Điển Vi, mang một ít lễ vật nhỏ đến phủ của Chu Lỗ.

Hôm qua lúc uống rượu, hắn đã hỏi rõ địa chỉ của Chu Lỗ, và đã nghĩ kỹ những gì muốn có được từ Chu Lỗ, để thúc đẩy tốt hơn việc biến Ung Khâu thành nơi thí điểm chế độ đồn điền.

Và gần hai ngàn cân hoàng kim mà Tào lão bản thưởng cho hắn chính là ngân sách của hắn.

Dù sao Tào lão bản cũng chỉ tạm thời "gửi" ở chỗ hắn, tiêu xài không chút xót ruột, hơn nữa nếu có thể dùng số vàng này để hoàn thành "chuyển đổi" mà hắn muốn, thì đó là tiêu đúng chỗ, đáng giá hơn nhiều.

Khi đến phủ Chu Lỗ, Chu Lỗ vì say rượu tối qua nên vẫn chưa dậy.

Nhưng gia nhân trong phủ tối qua đã biết thân phận của Ngô Lương, càng kiêng dè thủ đoạn của hắn, nên vừa thấy hắn liền vội vàng mời vào phòng khách trong phủ, rồi lại vội vã chạy đi gọi Chu Lỗ dậy.

Chu Lỗ cũng không dám chậm trễ chút nào, thu dọn qua loa rồi vội vàng đến phòng khách gặp mặt. "Vĩnh Khang hiền đệ, có phải đã làm phiền giấc mộng của ngươi không?" Thấy Chu Lỗ mí mắt sưng húp, trong mắt còn có vài tia máu, Ngô Lương cười hì hì nói. "Đâu có đâu có, Hữu Tài huynh đích thân đến thăm, tệ xá rồng đến nhà tôm, ngủ nghê làm sao quan trọng bằng cùng Hữu Tài huynh uống rượu trò chuyện, người đâu, mang rượu ngon ta cất giữ lên đây!" Chu Lỗ hiển nhiên đã coi Ngô Lương là bằng hữu tri kỷ nhất, không những không một lời oán trách, ngược lại còn vô cùng nhiệt tình tiếp đãi. "Khoan

đã." Ngô Lương lại gọi hắn lại, nghiêm mặt nói: "Vĩnh Khang hiền đệ không cần khách sáo, lần này ta đến chủ yếu là muốn cùng hiền đệ thương nghị chuyện tốt cùng nhau phát tài, uống rượu e rằng hỏng việc." "Ồ?

Nếu đã như vậy." Chu Lỗ hơi sững sờ, lập tức hứng thú, vội nói: "Vậy thì lấy trà thay rượu vậy, người đâu, pha một ấm trà Khẩu Hàm mà ta cất giữ đến đây!" Trà Khẩu Hàm, nổi danh nhờ Hán Cao Tổ Lưu Bang.

Do cô gái hái trà mỗi khi hái một búp trà non, đều phải ngậm trong miệng, đầu búp hướng vào trong, đuôi hướng ra ngoài, dùng nước bọt của thiếu nữ ngâm hơn mười phút, sau đó mới lấy ra phơi khô sao chín, vì thế mà có tên này.

Tương truyền khi Lưu Bang làm Hán Trung Vương, thường đến trà trấn ven sông núi để phẩm trà nghị sự, uống chính là loại trà Khẩu Hàm đặc chế này. "Lại khoan đã!" Ngô Lương vội vàng gọi hắn lại lần nữa, cười từ chối: "Vĩnh Khang hiền đệ, ta là kẻ thô lỗ, thực sự không quen uống thứ tao nhã như trà, hay là chúng ta cứ trực tiếp bàn chính sự đi." Thực ra "trà Khẩu Hàm" này nghĩ đến cũng khá kích thích.

Nhưng vừa nghĩ đến bên trong có chứa nước bọt của người khác, dù là nước bọt của thiếu nữ, vẫn khiến Ngô Lương có một cảm giác vô cùng kỳ quặc, thực sự không thể hưởng thụ nổi.

Chủ yếu là những thiếu nữ hái trà này hắn còn chưa từng gặp, không có nền tảng tình cảm đã đành, lại còn không biết dung mạo thế nào, thêm vào đó thiếu nữ hái trà thường là gia nhân hoặc con nhà nghèo, chưa chắc đã có thói quen và điều kiện vệ sinh răng miệng… Nghĩ như vậy, lại thấy có chút buồn nôn. "Vậy thì rót cho Hữu Tài huynh một chén nước!" Chu Lỗ đành chịu, lại dặn dò gia nhân một

câu, lúc này mới lại gần, cười làm lành hỏi: "Hữu Tài huynh, ngươi có chuyện tốt gì có thể khiến hai ta cùng nhau phát tài, mau nói cho ta nghe với." "Tối qua ta đã tìm hiểu qua các vị tam lão, biết được Chu gia ở huyện Ung Khâu có tổng cộng hơn hai ngàn bốn trăm mẫu ruộng tốt, toàn bộ do một mình Vĩnh Khang hiền đệ lo liệu, Vĩnh Khang hiền đệ quả thật là tuổi trẻ tài cao a." Ngô Lương trước tiên cười hì hì nói. "Hữu Tài huynh quá khen rồi." Chu Lỗ ưỡn ngực, lộ ra vẻ mặt kiêu ngạo, nhưng miệng lại khiêm tốn. "Nhưng sau khi Trương Mạc phản bội, huyện Ung Khâu cũng bị bắt hoặc chạy trốn không ít tá điền, hiện nay ruộng tốt còn có tá điền canh tác đã không đủ ba phần, thu hoạch năm tới không những có thể giảm mạnh, mà còn có một mảng lớn ruộng tốt bị hoang hóa, có phải không?" Ngô Lương lại hỏi tiếp. "Chuyện này…" Vừa nghe lời này, mặt Chu Lỗ lập tức xịu xuống, nghiến răng chửi: "Đều tại tên Trương Mạc đó thật không ra gì, hắn muốn phản bội thì cứ phản bội, lại còn rước Lã Bố vào Trần Lưu, mặc cho hắn đốt giết cướp bóc, hại sản nghiệp của Chu gia chúng ta cũng bị ảnh hưởng không nhỏ, đúng là đồ bỏ đi!" "Vĩnh Khang hiền đệ đừng vội, có lẽ… ta có cách giúp Vĩnh Khang hiền đệ thay đổi hiện trạng." Ngô Lương cười không tỏ ý kiến, nói. "Hữu Tài huynh nói thật chứ?" Chu Lỗ lập tức phấn chấn trở lại, vẻ mặt vui mừng nhìn Ngô Lương, liên tục nói: "Nếu quả thật như vậy, năm tới sản nghiệp của Chu gia ở những nơi khác đều thu hẹp, chỉ riêng chi nhánh Ung Khâu của ta một mình một cõi, đến lúc đó phụ thân nhất định sẽ nhìn ta bằng con mắt khác, ngay cả những huynh đệ kia của ta cũng không dám coi thường ta nữa!" "Tự nhiên là thật." Ngô Lương ngực đầy tự tin gật đầu, cười nói: "Hơn nữa sản nghiệp của Chu gia ở Ung Khâu thịnh vượng, bá tánh Ung Khâu tất nhiên cũng an cư lạc nghiệp, đây cũng là một công tích quan trọng, đến lúc đó ta lại nói tốt cho Vĩnh Khang hiền đệ vài câu, Vĩnh Khang hiền đệ sao có thể vẫn chỉ là một huyện thừa?" ---------- "Xin Hữu Tài huynh nhất định phải dạy ta

cách này!" Vừa nghe những lời này, Chu Lỗ lập tức quỳ xuống trước mặt Ngô Lương, sốt ruột cầu xin: "Các huynh đệ trong nhà đều dựa vào thế lực của Chu gia mới kiếm được một chức quan quèn hoặc có chút danh vọng trong quận Trần Lưu, nếu ta có thể không dựa vào Chu gia mà thăng quan phát tài, thì chứng tỏ ta lợi hại hơn các huynh đệ đó, đây là chuyện ta nằm mơ cũng muốn làm được a!" "Vĩnh Khang hiền đệ không cần kích động như vậy, chuyện này ta đã có tính toán, chính là muốn cùng Vĩnh Khang hiền đệ cùng phú cùng quý, nên mới đặc biệt đến cửa đề cập chuyện này." Ngô Lương cười cười, nhưng lại nheo mắt nói tiếp: "Nhưng chuyện này, còn phải xem khí phách và quyết tâm của Vĩnh Khang hiền đệ." "Chỉ cần Hữu Tài huynh chịu nâng đỡ ta, đệ có thừa khí phách và quyết tâm!" Chu Lỗ vội vàng bày tỏ thái độ. "Vậy thì tốt." Ngô Lương đỡ Chu Lỗ về chỗ ngồi, lúc này mới tiếp tục nói: "Thực ra chuyện này nói khó cũng khó, nói dễ cũng không dễ, xin Vĩnh Khang hiền đệ hãy suy nghĩ kỹ, trong tình hình hiện nay, Chu gia một không thiếu ruộng đất, hai không thiếu trâu cày, ba không thiếu nông cụ, vậy thứ thiếu nhất là gì?" Rõ ràng, tá điền giảm mạnh, chắc chắn sẽ có một bộ phận trâu cày và nông cụ nhàn rỗi.

Mà những con trâu cày và nông cụ này phần lớn vốn là của Chu gia, đặc biệt là trâu cày, thời đại này một con trâu cày có lúc giá trị lên tới trăm kim.

Những hộ nông dân có trâu cày trong nhà, không ngoại lệ đều là đại hộ ở địa phương, căn bản sẽ không trở thành tá điền thuê đất của địa chủ. "Chuyện này…" Kết quả Chu Lỗ suy nghĩ hồi lâu, lại mở miệng đáp: "Thiếu nhất là hoàng kim?" "Phụt…" Nghe câu trả lời thần sầu của Chu Lỗ, Ngô Lương suýt nữa hộc máu.

Nhưng câu trả lời này nghĩ kỹ lại hình như cũng không có gì sai, vì đại kế trong lòng, Ngô Lương vẫn kiên nhẫn giải thích cho hắn:

"Hoàng kim ai cũng thiếu, không có lúc nào là không thiếu, nhưng ta nói không phải hoàng kim, mà là người, là tá điền thuê đất, chỉ cần có đủ tá điền canh tác ruộng của ngươi, mới có thể thu đủ tô thuế, nếu năm nay sản nghiệp ở những nơi khác của Chu gia đều thu hẹp, chỉ có Vĩnh Khang hiền đệ thu đủ tô thuế, Vĩnh Khang hiền đệ chính là một mình một cõi… có phải lý lẽ này không?" "Đúng đúng đúng, Hữu Tài huynh nói rất phải, hiện giờ chỗ ta thiếu nhất chính là tá điền, có tá điền là có tô thuế, có tô thuế là có tất cả!" Chu Lỗ lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ, liên tục gật đầu tỏ vẻ đồng ý. "Vĩnh Khang hiền đệ quả thật thông minh, nói một là hiểu ngay." Ngô Lương cười hì hì nói, "Nói thật không giấu gì, vấn đề tá điền ta có cách giải quyết, có thể khiến mỗi mảnh ruộng tốt của Vĩnh Khang hiền đệ đều có người thuê cấy, đến lúc đó đều có thể thu đủ tô thuế." "Lời này có thật không, xin Hữu Tài huynh không tiếc chỉ giáo!" Chu Lỗ mừng rỡ, vội vàng chắp tay nói. "Thực ra chuyện tá điền cũng không khó, huynh đây sẽ toàn quyền lo liệu cho Vĩnh Khang hiền đệ, có thể đảm bảo khi mùa xuân cày cấy đến, mỗi nơi dưới quyền Vĩnh Khang hiền đệ đều có tá điền đến thuê cấy." Ngô Lương vỗ ngực nói. "Hữu Tài huynh…" Nghe lời này, Chu Lỗ cảm động đến rơi nước mắt, nắm chặt tay Ngô Lương nói: "Ngươi thật là quý nhân của ta, đây là giúp ta một việc lớn rồi a, đại ân không lời nào tạ hết, tiểu đệ sau này nhất định sẽ báo đáp!" "Vĩnh Khang hiền đệ nói quá lời rồi." Ngô Lương cười cười, lại hỏi: "Không biết ruộng của Vĩnh Khang hiền đệ những năm trước thu mấy phần tô thuế?" "Sáu phần." Chu Lỗ rất tường tận giải thích cho Ngô Lương: "Thực ra ban đầu cũng không cao như vậy, chẳng phải mấy năm gần đây chiến loạn khắp nơi, địa thuế triều đình trưng thu ngày càng cao, tô thuế chúng ta thu về còn không đủ nộp địa thuế, cũng chỉ có thể cùng nhau tăng lên, thế là tăng mãi tăng mãi lên đến sáu phần." Nói đến đây, Chu Lỗ còn bổ sung một câu: "Thực ra ta cũng biết thu tô thuế cao như vậy, cuộc sống của những tá điền đó rất không dễ dàng,

nhưng đây cũng là chuyện không có cách nào, nếu ta không tăng tô thuế, người đói bụng chính là mình rồi." Không ngờ tên này còn có suy nghĩ như vậy… Ngô Lương không thể không thừa nhận, trước đây mình đã đánh giá thấp hắn, Chu Lỗ này tuy đầu óc trông không được lanh lợi cho lắm, nhưng thực ra tâm địa cũng không đen tối như tưởng tượng.

Dĩ nhiên, đây có lẽ cũng là một trong những nguyên nhân khiến tên này không được gia chủ Chu gia là Chu Tuân coi trọng.

Là công tử nhà họ Chu, tâm không đủ đen thì chính là thằng ngốc nhà địa chủ, đặc biệt là trong thời loạn lạc này, nhà địa chủ cũng không có nhiều lương thực dự trữ, loại "thằng ngốc" này rất dễ làm gia đình suy bại.

Trầm ngâm một lát, Ngô Lương lại hỏi: "Vậy trừ đi địa thuế triều đình trưng thu, cuối cùng lương thực còn lại trong tay Chu gia còn mấy phần?" "Chưa đến hai phần." Chu Lỗ nhẩm tính một chút, nói thật. "Tốt, vậy thì hai phần, năm nay ngươi chỉ thu hai phần tô thuế, ta tìm người đến làm tá điền cho ngươi, đến lúc đó tô thuế đảm bảo lương thực vào tay ngươi tuyệt đối chỉ cao hơn chứ không thấp hơn những năm trước." Ngô Lương lập tức quyết định, "Còn về địa thuế triều đình trưng thu, thì không cần ngươi lo, cũng do ta toàn quyền phụ trách, thế nào?" Thực ra cái gọi là "địa thuế triều đình trưng thu"… Hiện nay quần hùng cát cứ, Trần Lưu là địa bàn của Tào lão bản, thuế này thu lên chính là dùng làm quân lương cho Tào lão bản, Tào lão bản chính là cái gọi là "triều đình".

Mà đã là địa thuế Tào lão bản trưng thu, Ngô Lương cảm thấy vẫn có thể hơi "hào phóng" dùm Tào lão bản một chút.

Dù sao theo kế hoạch của hắn, đợi đến mùa thu hoạch, lương thực mà huyện Ung Khâu thực thi "chế độ đồn điền" thu được, tuyệt đối sẽ

cao hơn những năm trước rất nhiều lần, đủ để khiến Trình Dục và Tào lão bản kinh ngạc.

Còn chút địa thuế của Chu Lỗ này, Ngô Lương nếu không muốn hại hắn, chỉ cần nói với Tào lão bản người này đã cung cấp rất nhiều sự giúp đỡ trong quá trình hắn thực thi "chế độ đồn điền", hao tốn không ít lương thực và tiền tài, Chu Lỗ không những vô tội mà còn có công, tiện thể còn có thể thực hiện lời hứa trước đó, xin cho hắn một chức quan quèn cũng chỉ là chuyện một hai câu nói.

Dĩ nhiên, cũng không phải là hoàn toàn miễn địa thuế cho Chu Lỗ.

Hắn dự định cùng những đồn dân chiêu mộ về chia theo tỷ lệ bốn sáu, đồn dân lấy sáu, hắn lấy bốn.

Như vậy sắp xếp một bộ phận đồn dân đến cày cấy ruộng của Chu Lỗ, hắn liền trở thành một công ty phái cử lao động, còn có thể kiếm lại hai phần địa thuế cho Tào lão bản.

Mà định ra bốn phần tô thuế, trong tình hình hiện nay, nhìn khắp thiên hạ cũng tuyệt đối không tìm được nơi nào lương tâm hơn thế, huống chi trước khi hoa màu trưởng thành, còn có người phụ trách ăn ở cho những đồn dân đó, đối với họ quả thực chính là thiên đường.

Thực ra Ngô Lương biết, trong xã hội phong kiến mấy nghìn năm của Thiên triều, bốn phần tô thuế tuyệt đối không thể coi là thấp.

Nhưng thời thế khác nhau, một số chuyện cũng nên có sự thay đổi tương ứng.

Giống như tô thuế này, thật tâm không phải định càng thấp càng tốt, mà tốt nhất là chọn một điểm trung gian mà cả người thống trị và lão bá tánh đều có thể chấp nhận.

Quá cao hoặc quá thấp, chỉ cần bất kỳ một bên nào trong lòng có bất mãn, chế độ sẽ nhanh chóng sụp đổ, thời cuộc chỉ càng thêm hỗn

loạn, khổ vẫn là bá tánh.

Chế độ "đồn điền" mà Tào lão bản thực thi trong lịch sử, cũng chỉ khi quan dân chia năm năm, mới ổn định được mấy chục năm.

Đến thời Tào Ngụy hậu kỳ, việc bóc lột dần trở nên nghiêm trọng, tỷ lệ phân chia thậm chí đạt đến mức quan tám dân hai, cộng thêm đất đai đồn điền lại không ngừng bị môn phiệt hào tộc chiếm đoạt, liền xuất hiện việc đồn dân phản kháng và đào vong quy mô lớn, "chế độ đồn điền" từ đó hoàn toàn sụp đổ.

Mà Ngô Lương sở dĩ định là bốn sáu, cũng là cố ý chừa lại cho Tào lão bản một chút không gian để thao tác, giống như mặc cả, nếu vừa vào đã là năm năm, Tào lão bản chắc chắn còn muốn điều chỉnh lên thêm một chút.

Nếu chính Tào lão bản tự mình điều chỉnh tỷ lệ từ bốn sáu lên năm năm, lại sẽ cảm thấy đã chiếm được chút lợi, sau này cũng sẽ điều chỉnh chậm lại một chút.

Đây là điều duy nhất Ngô Lương có thể làm.

Hắn biết mình không thể làm chúa cứu thế, điều có thể làm chỉ là trong khi thỏa mãn mục tiêu của mình, cố gắng hết sức làm chậm quá trình sụp đổ và mức độ bóc lột của chế độ đồn điền, ít nhất có thể khiến những đồn dân này sống thêm một khoảng thời gian ổn định hơn.

Chính cái gọi là: Hưng, bá tánh khổ.

Vong, bá tánh khổ.

Chỉ cần có người, sẽ không thiếu bóc lột, đây là vấn đề xã hội vĩnh viễn không có cách giải quyết. "Vậy chẳng phải ta không cần làm gì cả, chỉ việc thu tô là được rồi sao?" Chu Lỗ sững sờ, dưới gầm trời này lại có chuyện tốt như vậy?

Mà nhận được hai phần tô thuế, chắc chắn nhiều hơn "chưa đến hai phần" trước đây! "Dĩ nhiên không phải, trong thời gian này Vĩnh Khang hiền đệ cần phải cung cấp cho ta một số hỗ trợ khác, trâu cày và nông cụ trong tay ngươi đều cần phải cho ta mượn vô điều kiện để điều phối sử dụng." Ngô Lương cuối cùng cũng nói ra mục đích của chuyến đi này. "Đó là tự nhiên, những thứ này vốn là dùng để cày cấy, dù sao nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi." Chu Lỗ không nghĩ ngợi nói. "Ngoài ra, Vĩnh Khang hiền đệ còn phải cung cấp hạt giống cày cấy cho ta vô điều kiện, nếu không ta cũng là đầu bếp giỏi khó nấu cơm không gạo." Ngô Lương lại nói. "Dễ nói thôi!

Hạt giống đáng bao nhiêu tiền, Hữu Tài huynh nếu cần, cứ đến tìm ta lấy là được." Chu Lỗ lại rất hào phóng nói. "Còn nữa." Ngô Lương tiếp tục nói, "Tá điền ta tìm cho Vĩnh Khang hiền đệ đa số đều là lưu dân không một xu dính túi, trước khi hoa màu chín, họ e rằng đều không có gì ăn… Dĩ nhiên, những người này chắc chắn không thể để Vĩnh Khang hiền đệ nuôi, ý của ta là, Vĩnh Khang hiền đệ có thể ứng trước cho họ một ít lương thực để duy trì sinh kế, đợi hoa màu chín, lại do ta giám sát, bảo họ hoàn trả đủ số là được, hiền đệ thấy thế nào?" "Chuyện này…" Nghe đến đây, Chu Lỗ cuối cùng cũng có chút do dự.

Kho lương của hắn tuy có không ít, nhưng nuôi như vậy gần nửa năm, đó không phải là con số nhỏ, trong thời gian đó lỡ có chuyện gì ngoài ý muốn, hắn làm sao gánh nổi? "Chà… chuyện này để một mình Vĩnh Khang hiền đệ gánh vác quả thực không ổn, là ta thiếu suy xét rồi." Ngô Lương lập tức nói tiếp, "Hay là thế này, ta xuất hoàng kim, nhờ Vĩnh Khang hiền đệ bán lương thực cho ta nửa giá, như vậy chính là huynh đệ hai ta mỗi người gánh một nửa, một vinh cùng vinh, một tổn cùng tổn, lẽ nào Vĩnh Khang hiền đệ còn lo ta sẽ hại chính mình sao?" "Hữu Tài huynh, thật không phải tiểu đệ keo kiệt…" Nghe

lời này, mặt Chu Lỗ hơi ửng hồng, liên tục xua tay giải thích, "Chỉ vì chuyện này hệ trọng, tiểu đệ thực sự không dám tự quyết, nếu Hữu Tài huynh đã có ý này, vậy chúng ta mỗi người một nửa, lỡ trong thời gian đó thật sự xảy ra chuyện gì, tiểu đệ ít nhiều cũng có cái để ăn nói với phụ thân." "Hiểu, hiểu, vậy chuyện này cứ quyết định như vậy đi." Ngô Lương trong lòng mừng thầm, nhưng trên mặt lại vô cùng trịnh trọng. "Nguyện nghe theo sự sắp xếp của Hữu Tài huynh." Chu Lỗ chắp tay nói.

Hoàn mỹ!

Lấy không được trâu cày, nông cụ và hạt giống của Chu gia, lương thực nuôi đồn dân qua giai đoạn khó khăn ban đầu cũng có thể mua với nửa giá.

Mọi thứ đều đạt được kỳ vọng của Ngô Lương, chuyến đi này thật không uổng công, quả nhiên không cách chức Chu Lỗ rồi đuổi về là đúng, đổi người khác e rằng không dễ nói chuyện như vậy… Nhưng Ngô Lương cũng không hoàn toàn là lừa gạt Chu Lỗ.

Đặc biệt là sau khi nghe được quan điểm của Chu Lỗ về địa thuế và tô thuế, cảm quan của Ngô Lương đối với tên này cũng có chút thay đổi.

Tên này tuy có chút ngốc nghếch, và còn nhiễm một số thói xấu của công tử ăn chơi, vừa đến đã muốn ra oai phủ đầu mình, nhưng bản chất của hắn thực ra không xấu xa như tưởng tượng, trong thời loạn lạc người như vậy tuy chưa chắc có thể gọi là người tốt, nhưng cũng không phải là kẻ đại gian đại ác.

Vì thế trong kế hoạch của Ngô Lương, bất kể là thu hoạch đã hứa với Chu Lỗ, hay là thăng quan đã hứa với hắn, sau này nhất định sẽ thực hiện từng cái một, cũng không phụ lòng tin tưởng mù quáng của tên này đối với mình.

Ngoài ra, trong kế hoạch sâu xa hơn của Ngô Lương, người như Chu Lỗ cũng không phải hoàn toàn vô dụng, sau này biết đâu còn có lúc cần hợp tác, không thể làm mọi chuyện quá tuyệt tình từ trước… … Trở về phủ nha không lâu sau, Dương Vạn Lý và Vu Cát cũng đã về.

Họ đã khảo sát địa hình, và đánh dấu trên bản đồ "phong thủy bảo địa" mà Vu Cát dùng thuật kham dư định ra.

Ngô Lương tin tưởng vào thuật kham dư của Vu Cát, tự nhiên không có ý kiến gì, lập tức duyệt chi, lệnh cho một bộ phận binh sĩ Phường Nhân Quân đến địa điểm chỉ định để xây dựng doanh trại… khoản chi phí này tự nhiên phải báo cáo cho Thái thú Trần Lưu hiện nay là Trình Dục để được thanh toán.

Tiếp theo, Dương Vạn Lý lại nhận lệnh dẫn một số người xuống phía nam đến Dự Châu hiện đang vô chủ để thu nhận lưu dân.

Hiện nay lưu dân trong thiên hạ nhiều vô số kể, Ngô Lương đưa ra điều kiện tốt như vậy chỉ chiêu mộ 2500 người, quả thực quá dễ dàng, phần lớn thời gian thực ra cũng chỉ tốn trên đường đi.

Làm xong những sắp xếp này, cách ba ngày nữa cũng chỉ còn hai ngày.

Chương 133

Ngô Lương tạm thời không có gì làm, bèn dẫn theo Điển Vi và Vu Cát trở về thành Trần Lưu, chuẩn bị cùng Bạch Tinh Tinh và những mỹ nhân kia yên tâm ăn Tết.

Kết quả vào thành không lâu, Ngô Lương lại tình cờ gặp Vương Khánh trên phố.

Vương Khánh lúc này tuy vẫn đang trong thời gian tang lễ, nhưng đã thay đồ tang, xem ra tang sự của lão gia tử nhà họ Vương chắc đã xong xuôi, chính thức bước vào giai đoạn để tang. "Gặp qua Hữu Tài hiền đệ." Lần này vẻ mệt mỏi trên mặt Vương Khánh tuy đã bớt đi một chút, nhưng thay vào đó là mặt mày sầu não, nói chuyện giọng cũng khàn khàn, rõ ràng là đang rất nóng trong người. "Dư Niên huynh dạo này vẫn khỏe chứ, ngươi đây là…" Ngô Lương nhìn tiệm muối đang dỡ biển hiệu sau lưng Vương Khánh, có chút kỳ quái hỏi.

Ở thời đại này, muối ăn là mặt hàng cực kỳ cứng, theo lý mà nói chỉ cần giữ được việc kinh doanh này, muốn thua lỗ cũng không dễ, sao lại phải dỡ biển hiệu? "Ai, đừng nhắc nữa." Vương Khánh bất đắc dĩ lắc đầu, thở dài một hơi… ---------- Miệng nói "đừng nhắc nữa", nhưng Vương Khánh đã thao thao bất tuyệt kể cho Ngô Lương nghe những chuyện xảy ra gần đây trong Vương gia.

Hóa ra không lâu sau khi Ngô Lương rời khỏi Trần Lưu, phụ thân của Vương Khánh là Vương Vĩnh đột nhiên lâm bệnh nặng, liệt giường không dậy nổi.

Nào ngờ họa vô đơn chí, Thái thú Trần Lưu là Trương Mạc ngay sau đó lại dấy cờ phản Tào, nghênh đón bộ hạ của Lã Bố vào thành Trần Lưu.

Trương Mạc ngoài mặt tuy không động đến sĩ tộc trong thành, nhưng Lã Bố lại chẳng phải kẻ dễ đối phó, thỉnh thoảng lại phái người đến với lý do "bảo vệ Trần Lưu, quyên góp quân lương" để tống tiền các gia đình.

Đặc biệt là những gia tộc hạng ba trong thành như Vương gia, càng chịu thiệt hại nặng nề.

Mỗi lần người của Lã Bố đến đều phải cơm ngon rượu ngọt hầu hạ, lúc đi còn phải dâng lên một phần gia sản để tỏ lòng ủng hộ, nói trắng ra là bỏ tiền mua bình an.

Sau đó, Tào lão bản quay về cứu viện, Lã Bố và Trương Mạc cuối cùng bị buộc phải bỏ chạy.

Thế nhưng phụ thân của Vương Khánh là Vương Vĩnh cũng qua đời vài ngày sau đó, khiến cho Vương gia vốn đã không mấy giàu có sau khi bị bộ hạ của Lã Bố tống tiền lại càng thêm điêu đứng.

Bởi lẽ, Vương Vĩnh là một người con hiếu thảo, cũng là một người trọng thể diện.

Trong tình huống này, y vẫn kiên quyết muốn hậu táng cho phụ thân, ít nhất cũng không được thua kém quy cách của ông nội năm xưa.

Nhưng tiền bạc không đủ thì phải làm sao?

Thế là Vương Vĩnh bèn đem ba trong số năm tiệm muối mà Vương gia kinh doanh ở quận Trần Lưu đi cầm cố, cuối cùng cũng miễn cưỡng gom đủ tiền để lo liệu mai táng cho cha.

Chuyện là vậy đó, tang sự của phụ thân vừa xong, y liền cho người đến gỡ biển hiệu, từ đó tiệm muối này không còn mang họ Vương nữa.

Mà tiệm muối vốn là nguồn thu nhập lớn nhất của Vương gia

trong những năm gần đây, nay năm tiệm mất ba, Vương gia lại tiến một bước, một bước rất dài, đến bờ vực suy vong. "Haiz..." Dường như cuối cùng cũng tìm được nơi để trút bầu tâm sự, tuôn ra hết những chuyện xảy ra gần đây của Vương gia cho Ngô Lương, Vương Khánh lại thở dài một hơi, cười khổ nói: "Khiến Hữu Tài hiền đệ chê cười rồi.

Kỳ thực những chuyện này ta đã giữ trong lòng nhiều ngày, không tiện nói với người nhà, càng không tiện nói với người ngoài.

Chẳng hiểu sao gặp hiền đệ lại cảm thấy nói ra cũng chẳng sao, hy vọng không làm bẩn tai hiền đệ." "Dư Niên huynh nói quá lời rồi.

Năm tháng này, đúng là mỗi nhà mỗi cảnh," Ngô Lương cười đáp, "Nhưng tấm lòng hiếu thảo của Dư Niên huynh thật cảm động lòng người, nếu báo lên triều đình chắc chắn có thể được tiến cử Hiếu liêm." Thực ra Ngô Lương không đồng tình với cách làm của Vương Khánh.

Nhất là trong tình cảnh Vương gia đã thu không đủ chi, còn phải thắt lưng buộc bụng, đến cả sản nghiệp gia tộc cũng đem đi cầm cố, chỉ để hậu táng cho phụ thân.

Theo Ngô Lương, hành động này có phần nực cười.

Tuy nhiên, thời đại này thịnh hành hậu táng, lại đặc biệt xem trọng hiếu đạo, thêm vào đó Vương gia tuy là gia tộc hạng ba nhưng cũng có chút thể diện ở quận Trần Lưu, dù là vì sĩ diện hay vì tập tục thì làm vậy cũng không có gì đáng trách.

Thậm chí...

Ngô Lương còn không nhịn được muốn hỏi Vương Khánh đã chôn cất phụ thân ở đâu.

Lạc đà gầy còn hơn ngựa béo, đã là hậu táng do Vương gia đập

nồi bán sắt mà làm ra, vậy thì đồ tùy táng trong lăng mộ chắc chắn sẽ không quá tồi tàn.

Nhưng cũng chỉ là nghĩ vậy mà thôi.

Hắn tuy là một tên trộm mộ, nhưng không phải kẻ trong mắt chỉ có tiền tài, càng không phải kẻ lấy việc đào mộ tổ tiên người khác làm vui.

Loại mộ mới không có nhiều giá trị khảo cổ này, nếu có thể lưu lại cho hậu thế có khi lại là một phát hiện không tồi, nhưng ở hiện tại, thật sự không thể khơi dậy hứng thú của hắn.

Chỉ là, hắn không hứng thú, không có nghĩa là người khác không hứng thú.

Bây giờ đâu đâu cũng là những kẻ đói đến mờ mắt, chỉ cần có được một miếng ăn, chuyện gì cũng dám làm.

Nếu để những kẻ đó biết có người vừa được hạ táng, mà còn là hậu táng... "Hữu Tài hiền đệ nói đùa rồi.

Nay Hán thất rối ren, triều cương hỗn loạn, làm gì còn có Hiếu liêm nữa?

Ta cũng chỉ là làm tròn bổn phận mà thôi, tiền bạc hết rồi có thể kiếm lại, chứ phụ thân sinh ta nuôi ta thì chỉ có một," Vương Khánh cười khổ lắc đầu, rồi lại hỏi, "Hữu Tài hiền đệ lần này trở về Trần Lưu, là định ở lại lâu dài, hay là giải quyết xong việc lại đi?" "Nếu không có gì bất ngờ, chắc là sẽ ở lại lâu dài," Ngô Lương cười đáp. "Nếu vậy, sau này cơ hội gặp mặt sẽ nhiều hơn, mong Hữu Tài hiền đệ chiếu cố nhiều hơn," Vương Khánh chắp tay, rồi lại áy náy nói một cách thẳng thắn, "Còn một chuyện nữa, vi huynh cần phải nói thật với Hữu Tài hiền đệ.

Trước đây lúc mới gặp hiền đệ, vi huynh cảm thấy hiền đệ là

người tài ba, sau này có cơ hội nhất định sẽ phất lên, nên mới nảy sinh tư tâm, muốn tác hợp hiền đệ với bào muội.

Nhưng thực tế, bào muội của ta thân có bệnh kín, không thể..." "Dư Niên huynh không cần nói nhiều, có những chuyện đã qua thì hãy để nó qua đi.

Ta hiểu lập trường của Dư Niên huynh, không hề để bụng đâu," Nghe đến đây, Ngô Lương đã biết Vương Khánh áy náy vì chuyện gì, bèn mỉm cười ngắt lời, nói một cách rộng lượng. "Ra là Hữu Tài hiền đệ đã biết rồi..." Vương Khánh ngẩn ra, có chút ngượng ngùng nói, "Hữu Tài hiền đệ nếu không để bụng, dĩ nhiên là tốt nhất.

Hôm khác ta nhất định sẽ đích thân mang chút lễ mọn đến để tỏ lòng áy náy." "Dư Niên huynh không cần khách sáo như vậy," Ngô Lương hành lễ nói, "Ta còn có chút việc, hôm khác lại cùng Dư Niên huynh ôn chuyện cũ nhé?" "Mời!" "Mời!" Hai người từ biệt tại đây.

Thực ra lúc nãy Ngô Lương còn định nhắc nhở Vương Khánh, thời buổi loạn lạc thế này, y phô trương hậu táng cho phụ thân như vậy rất có thể ngược lại sẽ khiến ông không được yên nghỉ.

Nhưng cuối cùng hắn vẫn không nói ra những lời này.

Có những chuyện tuy xuất phát từ lòng tốt, nhưng nói ra chưa chắc đã đúng.

Giống như chuyện của Vương Khánh, người ta vừa mới hao tốn gia sản để hậu táng cho cha, lập tức có người chạy đến bảo y làm vậy là không đúng, cẩn thận bị kẻ trộm đào mộ...

Người không có chút tinh tế nào mới đi làm "người tốt" kiểu này, đúng là tự tìm đòn.

Hơn nữa, dù có nói thì được gì?

Chẳng lẽ bảo Vương Khánh lại đào lão gia tử lên, thu hồi toàn bộ

đồ tùy táng rồi chôn lại?

Hay là để Vương gia tổ chức một đội người bảo vệ lăng mộ ngày đêm không nghỉ?

Cả hai đều không thực tế.

Chuyện trước ở thời đại này quả thực là hành động đại nghịch bất đạo, e rằng phản ứng của xã hội còn nghiêm trọng hơn cả việc không hậu táng cho cha, Vương Khánh sẽ bị xã hội ruồng bỏ ngay lập tức.

Chuyện sau lại càng không phải là điều mà một gia tộc hạng ba đang trên bờ vực suy vong như Vương gia có thể gánh vác nổi, nuôi ít người thì không có tác dụng, nuôi nhiều người thì không đủ lương thực.

Cho nên, không nhắc thì hơn.

Cứ để thuận theo tự nhiên vậy... ...

Trở về nhà, phủ đệ của Ngô Lương đã như mới.

Đây là kết quả của một công đoạn quan trọng trong dịp năm mới – tổng vệ sinh.

Tập tục lúc này gọi là "trừ cũ đón mới", thường được tổ chức vào ngày hai mươi bốn tháng Chạp.

Lúc đó Ngô Lương đang làm việc công ở huyện Ung Khâu, thế là Bạch Tinh Tinh, các mỹ nhân và Trần Kim Thủy cùng nhau chung sức lo liệu việc này.

Ngoài ra, Bách Lý Hương còn may cho mỗi người trong nhà một bộ quần áo mới, đợi đến ngày mùng một Tết sẽ mặc. "Chúng ta còn tưởng ngươi không về đón năm mới.

Ta thì không sao, chỉ là mấy tiểu nha đầu của ngươi đã mong ngóng bao ngày, cứ hỏi ta mãi ngươi có về không, ta sắp bị làm phiền

chết rồi," Thấy Ngô Lương, Bạch Tinh Tinh gần đây toàn ở trong phủ để thuần dưỡng Phi Nô cho hắn, giọng điệu vẫn lạnh lùng như trước.

Nhưng khóe miệng hơi nhếch lên, cùng với chút hờn dỗi trong lời nói đã bán đứng nàng. "Ừm, hôm nay về xem một chút, ngày mai lại đi.

Mùng một các ngươi tự lo đi," Ngô Lương cười hắc hắc, cố ý nói. "Làm gì có chuyện gia chủ không ở nhà vào ngày đầu năm?!" Bạch Tinh Tinh lập tức trừng mắt, bất bình chất vấn. "Dù sao ngươi cũng không quan tâm, kích động làm gì?" Ngô Lương cười hỏi lại. "Ta... ta không phải là thương mấy tiểu nha đầu kia sao?

Bọn họ mong chờ lâu như vậy, ngươi lại không ở nhà đón năm mới, ngươi có biết bọn họ sẽ buồn đến mức nào không?" Bạch Tinh Tinh bị hỏi đến ngẩn người, lắp bắp một lúc, má hồng lên phân bua, "Tóm lại, nếu ngươi không ở nhà đón năm mới, thì tự đi mà báo cho họ, đừng để họ đến hỏi ta nữa.

Dù sao ta là người Tùy Châu, Phi Nô cũng dưỡng gần xong rồi, Trần Kim Thủy và những người khác có thể huấn luyện tiếp.

Sau này châu tử ở đâu ta sẽ ở đó." "Chuyện này dễ thôi.

Lần này ta ở Ung Khâu, tạm thời không cần dùng đến Tùy Hầu Châu, ngày mai đi thì cứ để ở nhà.

Ngươi tiếp tục ở nhà dưỡng châu cho ta," Ngô Lương lại cười tủm tỉm nói. "Ngươi!" Sắc mặt Bạch Tinh Tinh lập tức biến đổi, còn muốn nói gì đó.

Nhưng rất nhanh nàng đã nhận ra có điều bất thường qua nụ cười gian manh không thể kìm nén trên mặt Ngô Lương, tức giận dậm chân rồi quay đầu đi ra ngoài, vừa đi vừa nghiến răng mắng: "Tên vô lại nhà ngươi, sao chưa bao giờ nói một lời thật lòng!

Ngươi có ở nhà hay không liên quan gì đến ta, có chết ở ngoài cũng không ai thèm quan tâm!" Cảm giác sắp được rồi...

Chương 134

Nhìn bóng lưng của nàng, Ngô Lương thầm nghĩ.

Bây giờ chỉ thiếu một thời cơ, chỉ cần thời cơ đến, lớp giấy cửa sổ kia...

à phải rồi, thời đại này còn chưa có giấy dán cửa sổ, vậy thì... vẫn là lớp màng mỏng kia đi, lớp màng mỏng kia chỉ cần chọc là thủng.

Tuy nhiên, làm thế nào để tạo ra thời cơ cũng là một nghệ thuật, phải lên kế hoạch cẩn thận để mọi chuyện diễn ra tự nhiên mới là tốt nhất. "Doãn Kiện, ngươi qua đây một chút," Vừa nghĩ, lòng Ngô Lương vui phơi phới, bèn gọi Doãn Kiện, một người bản địa ở Trần Lưu, lại. "Hữu Tài huynh đệ, có chuyện gì vậy?" Doãn Kiện vội vàng chạy tới hỏi. "Số vàng này ngươi cầm lấy, tìm một người thợ thủ công làm cho ta thành 'Áp Thắng Tiền'.

Nhất định phải tìm người tay nghề giỏi một chút, làm cho tinh xảo một chút," Ngô Lương lấy ra mấy thỏi vàng móng ngựa, giao cho Doãn Kiện nói.

Thời đại này "tiền lì xì" được gọi là "Áp Thắng Tiền", nhưng thường thì "Áp Thắng Tiền" đều làm bằng đồng thanh, trên đó khắc vài câu chúc tốt lành và được dùng như một loại tiền kỷ niệm, không thể dùng làm tiền tệ.

Nhưng nếu được làm bằng vàng, thì dù làm thành gì cũng có thể dùng như tiền tệ... "Được thôi," Doãn Kiện nhận vàng rồi đi làm việc.

Lúc này Ngô Lương mới chú ý thấy, Bách Lý Hương vẫn luôn cầm một thứ gì đó đứng ngoài cửa lén nhìn về phía hắn, có lẽ vì thấy bên trong có người, lại rụt rè níu vạt áo không dám tiến lên. "Hương nhi, vào đi," Ngô Lương cười, vẫy tay gọi nàng. !!!

Bách Lý Hương dường như đang đấu tranh nội tâm, nghe tiếng gọi liền giật mình như bị điện giật, cả người cứng đờ.

Ngẩng đầu thấy Ngô Lương đang nhìn mình, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của cô nương này lại đỏ bừng lên trong nháy mắt, đứng yên tại chỗ một hai giây rồi mới bước những bước nhỏ lí nhí chạy tới với vẻ mặt căng thẳng. "Gia chủ..." Lần này cuối cùng cũng không gọi sai, thật là làm khó cho nàng rồi. "Trong tay ngươi cầm gì vậy?" Cô nương này tính tình hướng nội lại nhút nhát, Ngô Lương thực sự không nỡ trêu chọc nàng, nên không nói lời trêu ghẹo nào, mà nhìn vào vật được bọc trong tấm vải gai mà nàng đang ôm trong lòng, hỏi. "Là... là mô hình gia chủ bảo Hương nhi làm, không biết có hợp ý gia chủ không..." Bách Lý Hương lập tức càng thêm căng thẳng, vội vàng dâng vật trong lòng lên, cẩn thận đặt lên chiếc bàn bên cạnh Ngô Lương, rồi lại cẩn thận lùi về, cúi đầu xuống. "Làm xong mô hình này, lại may cho mỗi người trong phủ một bộ quần áo mới, gần đây lại không nghe lời, không ngủ nghỉ đàng hoàng phải không?" Ngô Lương vừa gỡ tấm vải gai bọc mô hình ra, vừa cố ý nói. "Có... có ngủ..." Mặt Bách Lý Hương càng đỏ hơn, nói lí nhí như muỗi kêu.

Xem ra đúng như lời Ngô Lương nói, cô nương này ngoài hướng nội nhút nhát, còn là một người thật thà, đến nói dối cũng không giỏi.

Nhưng Ngô Lương cũng không truy cứu.

Bởi vì hắn đã nhìn thấy "cạm bẫy lật liên hoàn" mà Bách Lý Hương làm ra.

Nói chính xác thì, thứ mà Bách Lý Hương làm ra hoàn toàn không phải là "cạm bẫy lật liên hoàn" trong ấn tượng của Ngô Lương.

Có lẽ do hắn miêu tả không rõ ràng, hắn nói về loại cạm bẫy cổ mộ đã bị hậu thế giải mã, được tạo thành từ nhiều tấm ván có trục ở giữa, trên ván còn treo thêm vật nặng để giữ thăng bằng, hơi giống

như mấy cái cân kết hợp lại.

Còn Bách Lý Hương thì làm cho hắn mấy khối chóp tứ giác trông giống như kim tự tháp lật ngược đặt cạnh nhau.

Mấy khối chóp tứ giác này cũng có trục, nhưng không cần phải kết hợp với nhau như "cạm bẫy lật liên hoàn", mỗi một khối chóp tứ giác lật ngược đều là một "cạm bẫy lật liên hoàn" độc lập.

Phần đáy của khối chóp tứ giác chính là "tấm ván" mà Ngô Lương nói, bình thường có thể giữ thăng bằng trên trục.

Một khi có vật nặng đè lên, "tấm ván" này sẽ lật, vật nặng sẽ rơi xuống, còn khối chóp tứ giác sẽ giống như con lật đật, lắc lư vài cái rồi trở lại trạng thái ban đầu.

Nguyên lý này chính là dùng nguyên lý trọng tâm của con lật đật, nằm ở việc phân bố trọng lượng cục bộ của "khối chóp tứ giác"...

Phải thừa nhận rằng, Bách Lý Hương thực sự đã bỏ ra không ít tâm tư. "Cạm bẫy lật liên hoàn" mà nàng làm ra tuy có chút khác biệt so với suy nghĩ của Ngô Lương, nhưng không phải là không tốt, hiệu quả sử dụng thực tế có thể còn tốt hơn, chỉ là công nghệ chế tác tương đối phức tạp hơn một chút, cần phải vi điều chỉnh trọng tâm của khối chóp tứ giác này vô số lần mới có thể làm được, không phải thợ thủ công bình thường nào cũng có thể nắm vững.

Nhưng điều này cũng cho thấy, Bách Lý Hương rất có thiên phú về phương diện này, tay nghề vượt xa thợ thủ công bình thường.

Chỉ có điều, có lẽ vẫn cần đi một vài "đường tắt", đứng trên vai người khổng lồ, nàng mới có thể phát huy tốt hơn sức sáng tạo và tay nghề của mình, tạo ra những thứ vượt qua thời đại này.

Nghĩ vậy, "Hương nhi, ngươi làm rất tốt!" Ngô Lương đầu tiên khẳng định tác phẩm của Bách Lý Hương, sau đó nghiêm túc nói, "Từ

hôm nay trở đi, ta sẽ dạy ngươi một số thứ khác biệt, ngươi học cho tốt sau này nhất định sẽ có thành tựu lớn.

Hôm nay chúng ta học một định lý trước, gọi là nguyên lý đòn bẩy..." ---------- Là một người học ban xã hội, kỳ thực kiến thức vật lý mà Ngô Lương nắm được không nhiều, và phần lớn đều là những kiến thức lý thuyết cơ bản của cấp hai và cấp ba.

Cũng chỉ là những thứ như nguyên lý đòn bẩy, ba định luật Newton, định luật rơi tự do, định luật Archimedes, ba định luật bảo toàn, định luật Hooke, định lý động lượng, định lý động năng, định lý chuyển động khối tâm, công thức lực hướng tâm... những lý thuyết mà đa số mọi người đều có thể nói ra được một chút.

Nếu nói sâu hơn, Ngô Lương cũng mù tịt.

Thậm chí ngay cả những kiến thức lý thuyết cơ bản trên, Ngô Lương cũng đã quên một phần, nhớ lại cũng chỉ có thể nói ra được ý chính.

Thật lòng mà nói, những thứ này đối với đại đa số người bình thường thật sự không có tác dụng cụ thể gì, chẳng qua là giúp hiểu rõ hơn về các sự vật và hiện tượng.

Nhưng đối với những nhà nghiên cứu khoa học có thể dùng kiến thức để thay đổi thế giới, đó lại là kho báu cần họ khai phá.

Trên cơ sở những kiến thức lý thuyết này, họ đã tạo ra vô số những thứ mà người ta trước đây không dám nghĩ tới.

Bản thân Ngô Lương không có bản lĩnh này, nhưng lại cho rằng Bách Lý Hương là một cô nương rất có thiên phú.

Chỉ là hiện tại vẫn chưa chắc chắn rằng những lý thuyết vĩ đại mà hậu thế nghiên cứu ra, khi kết hợp với những kỹ năng cổ đại mà cô nương này nắm giữ, rốt cuộc sẽ tạo ra tia lửa như thế nào.

Vì vậy, Ngô Lương cảm thấy rất cần phải thử một lần. "Nguyên lý đòn bẩy..." Sau khi nghe Ngô Lương mô tả về nguyên lý đòn bẩy, vẻ rụt rè trước đó trên mặt Bách Lý Hương đã biến mất.

Cô nương cứ thế đứng tại chỗ, mày hơi cau lại, đôi mắt đẹp mất đi tiêu cự, xem ra đã chìm vào suy tư, có lẽ là đang tiêu hóa và biện chứng những kiến thức trong nguyên lý đòn bẩy.

Thấy trạng thái của Bách Lý Hương, Ngô Lương bèn im lặng ngồi bên cạnh.

Không những không nói tiếp, mà ngay cả hơi thở cũng cố ý chậm lại rất nhiều, không muốn làm phiền nàng chút nào.

Theo hắn thấy, bất kỳ ai có thể đạt được thành tựu trong một lĩnh vực nào đó, đều nên có sự tập trung và kiên trì không màng đến xung quanh như thế này...

Tuy rằng nguyên lý đòn bẩy đối với người đời sau đã là một lý thuyết hoàn toàn không cần suy nghĩ nhiều, nhưng đối với Bách Lý Hương, đó lại là kiến thức vượt qua thời đại này, thậm chí có thể nói là một cơn bão trong não bộ.

Nàng có thể cần phải lật đổ một số thứ mình đã biết, sau đó dùng lý thuyết đòn bẩy để tái tạo lại những nhận thức vừa bị lật đổ.

Nhưng có lẽ cũng không quá vượt thời đại.

Bởi vì từ thời Chiến Quốc, Mặc Tử đã quan sát nguyên lý đòn bẩy, trong "Mặc Tử - Kinh Thuyết Hạ" có viết: "Hành, gia trọng vu kỳ nhất bàng, tất chủy, quyền trọng tương nhược dã.

Tương hành, tắc bản đoản tiêu trường.

Lưỡng gia yên trọng tương nhược, tắc tiêu tất hạ, tiêu đắc quyền dã." Câu này nói về ý nghĩa tương đồng với nguyên lý đòn bẩy, chỉ không biết Bách Lý Hương có biết hay không.

Một lúc lâu sau. "Gia chủ, tỳ tử dường như đã hiểu rồi..." Bách Lý Hương cuối cùng cũng tỉnh lại, vẻ mặt như bừng tỉnh đại ngộ nhìn Ngô Lương, phấn khích nói, "Nếu cho gia chủ một điểm tựa, cộng thêm một cây đòn đủ dài, gia chủ có thể nhấc bổng cả thành Trần Lưu lên, có phải ý này không!" Giỏi lắm!

Ngô Lương kinh ngạc thốt lên một tiếng "giỏi lắm"!

Câu nói mà cô nương này thốt ra, lại có sự tương đồng kỳ diệu với câu nói nổi tiếng của Archimedes "Hãy cho tôi một điểm tựa, tôi sẽ nhấc bổng cả Trái Đất"!

Điều này quả thực...

Ngô Lương càng lúc càng coi trọng Bách Lý Hương.

Chỉ phổ cập kiến thức đơn giản một chút, cô nương này đã có thể nói ra lời kinh điển như vậy, chẳng phải chứng tỏ nàng có cùng lối tư duy với Archimedes sao? "Còn nữa, món đồ chơi nhỏ mà gia chủ bảo tỳ tử làm, nếu dùng nguyên lý đòn bẩy để làm thì hoàn toàn không cần phiền phức như tỳ tử đã làm, chỉ cần đo đạc kích thước, sau đó tiến hành một số tổ hợp đơn giản là có thể dễ dàng hoàn thành!" Bách Lý Hương nói tiếp, "Đa tạ gia chủ chỉ điểm, tỳ tử đi làm lại ngay đây, nửa canh giờ sau là có thể làm ra thứ gia chủ muốn..." Nói rồi, Bách Lý Hương hành lễ với Ngô Lương.

Rồi không đợi Ngô Lương gật đầu đã vội vàng chạy ra ngoài, dường như muốn lập tức nghiệm chứng nguyên lý đòn bẩy mình vừa học được, để chứng minh cho Ngô Lương thấy nàng đã nắm vững tinh túy trong đó. "Quay lại," Ngô Lương vội gọi nàng lại, bảo nàng ngồi xuống bên cạnh mình, rồi rót cho nàng một chén nước, cười nói, "Không cần đâu, món đồ chơi nhỏ đó với ta cũng không có tác dụng gì, chỉ là mồi nhử mà thôi.

Ngươi uống ngụm nước nghỉ ngơi đi, củng cố thật kỹ nguyên lý

đòn bẩy trong lòng, ngày mai ta lại dạy ngươi những thứ mới." "Gia chủ còn có những học vấn giống như nguyên lý đòn bẩy để dạy cho tỳ tử sao?" Bách Lý Hương bị Ngô Lương gọi lại, vốn đã trở lại trạng thái rụt rè, ngồi bên cạnh Ngô Lương có vẻ hơi lúng túng.

Kết quả vừa nghe câu này, tinh thần lại phấn chấn ngay lập tức, đôi đồng tử đen láy trong mắt tràn đầy khao khát.

Ngay sau đó. "Tỳ tử không cần nghỉ ngơi, xin gia chủ hãy dạy hết những học vấn này cho tỳ tử, tỳ tử nhất định sẽ ghi nhớ từng chữ gia chủ nói trong lòng..." Bách Lý Hương đột nhiên quỳ xuống trước mặt Ngô Lương, cúi đầu nói với giọng cực kỳ trang trọng, như một lời hứa, "Gia chủ chưa bao giờ đánh mắng tỳ tử, cho tỳ tử ăn mặc, cho tỳ tử ở trong căn phòng tốt như vậy, lại còn truyền thụ cho tỳ tử nguyên lý tinh diệu tuyệt luân như thế.

Mọi thứ của tỳ tử đều do gia chủ ban cho, tỳ tử nhất định sẽ không phụ lòng tốt của gia chủ, một ngày nào đó nhất định sẽ làm ra thứ thật sự có ích cho gia chủ, khiến gia chủ vui lòng!" "..." Thật lòng mà nói, những lời có sức nặng như vậy từ miệng một cô nương mười lăm tuổi, đặc biệt là một cô nương bình thường rụt rè nói chuyện không có chút tự tin nào, Ngô Lương nghe xong thật sự cảm thấy có chút nặng nề.

Có lẽ vì tuổi còn nhỏ đã trải qua bao thăng trầm, nên mới có tâm cảnh nặng nề như vậy. "Đứng dậy đi, ngươi tuy không mệt, nhưng ta đã mệt rồi, ngày mai lại dạy ngươi," Ngô Lương cười ha hả nói. "Vâng..." Nghe vậy, Bách Lý Hương dường như không dám ép buộc, được Ngô Lương kéo dậy đã trở lại dáng vẻ yếu đuối trước đó.

Vẫn cúi đầu níu vạt áo, đứng chữ bát trước mặt Ngô Lương, vẻ mặt lúng túng. "Đi đi, ngày mai giờ Tỵ đến phòng ta, ta sẽ dạy ngươi thứ mới," Ngô Lương nhìn thấy dáng vẻ đáng yêu của nàng, tuy cảm

thấy nếu đấm một phát cô nương này chắc chắn sẽ khóc rất lâu, nhưng lại không nỡ làm vậy, đành phải tha cho nàng.

Chương 135

...

Hai ngày sau.

Ba mươi Tết, cũng là đêm Giao thừa.

Ngô phủ đã chuẩn bị đầy đủ rượu thịt, mọi người đều tụ tập trong phòng khách cùng nhau đón Tết.

Ngay cả Doãn Kiện đã có gia đình, sau khi được Ngô Lương mời, cũng đưa cả nhà đến chung vui.

Nguyên bản lúc này phải cúng tế tổ tiên trước, tiếc là ở đây Ngô Lương không có tổ tiên, nên đã bỏ qua công đoạn này, bắt đầu thẳng từ bữa cơm tất niên.

Trong bữa tiệc, các mỹ nhân lần lượt tiến lên chúc Tết Ngô Lương, mỗi người đều nhận được một đồng "Áp Thắng Tiền" làm bằng vàng.

Ngay cả mấy đứa con của Doãn Kiện cũng không ngoại lệ, Ngô Lương không coi chúng là người ngoài, mỗi đứa phát một đồng cho vui.

Điều này khiến mấy gã như Trần Kim Thủy ghen tị chết đi được.

Bọn họ cũng lần lượt tiến lên chúc Tết Ngô Lương để xin tiền, kết quả tự nhiên là bị Ngô Lương mắng: "Cút cút cút!

Xin tiền lì xì của lão tử à?

Rõ thân phận của các ngươi đi, lão tử bây giờ là cấp trên của các ngươi, các ngươi đến chúc Tết lão tử thì phải tặng quà cho lão tử mới đúng, chỉ có hầu hạ lão tử cho tốt thì sang năm mới được thăng quan

biết chưa?

Con đường tốt đẹp đều bị mấy tên mặt dày các ngươi làm hỏng rồi, cút!" Thế là. "Ha ha ha ha..." Trần Kim Thủy và những người khác vừa bị mắng, vừa thầm thề trong lòng: Sang năm nhất định phải tìm một bà vợ, sinh mấy thằng cu béo ú để lĩnh tiền lì xì, quyết không để Doãn Kiện một mình hưởng lợi, ba đứa con là ba đồng vàng ròng đó!

Điển Vi và Vu Cát cũng ở bên cạnh cười ha hả.

Nhưng điều này không ảnh hưởng đến việc Điển Vi ăn thịt uống rượu thỏa thích, trên bàn của y đã chất đầy bát đĩa trống, nhưng vẫn ăn uống hăng say.

Kể từ khi theo Ngô Lương, Điển Vi chưa bao giờ phải chịu đói một ngày nào.

Ngô Lương có đủ bản lĩnh để kiếm đồ ăn, dăm ba bữa lại có thịt có rượu, chưa bao giờ bạc đãi bản thân và những người bên cạnh mình.

Điển Vi càng thêm chắc chắn mình đã theo đúng người, nhưng vì không thích nói nhiều nên y không giỏi biểu đạt, cũng không biết nói những lời hay ý đẹp, tất cả đều thể hiện qua hành động.

Vu Cát thì vì tuổi cao, răng yếu, ăn một ít thịt rồi chuyển sang uống rượu.

Thấy không khí hòa thuận, lão đồng tử này có lẽ đã uống say, hoặc có lẽ thực sự xúc động, đứng dậy nhất quyết ngâm một bài thơ ngẫu hứng để góp vui: "Từ Quý Dậu hề nghênh Giáp Tuất, Nhân an lạc hề độ xuân thu.

Lư Giang kiến hề quý nhân chí, Hoạt đáo lão hề dã vô ưu.

Phú quý an lạc hà xứ lai, Bất kiến thiên thượng nhất trương

khẩu?" Ha ha ha ha, các vị uống rượu, lão phu kính công tử một chén trước!

Ngâm xong bài thơ gọi là thơ, lão đồng tử mặt mày hồng hào, đắc ý, nhưng cũng không quên nâng chén mời Ngô Lương. "Xem đi!

Xem đi!

Cái gì gọi là giác ngộ?

Các ngươi mà có được giác ngộ cao như lão tiên sinh, sau này lo gì không có ngày lành?" Ngô Lương cũng đứng dậy, cười ha hả nói, "Nào nào nào, chúng ta cùng cạn chén này, đêm nay mọi người cứ uống cho thỏa thích, trong phủ có đủ phòng, say rồi thì về phòng ngủ!" Phải thừa nhận, bài thơ tự sáng tác của lão đồng tử nịnh nọt đến mức này, Ngô Lương cũng có chút hổ thẹn không bằng.

Nếu hắn không có thơ để chép, thật sự chưa chắc đã có trình độ của lão đồng tử.

Con cáo già này...

Mà nhìn lại Bạch Tinh Tinh, ngược lại trở thành người im lặng nhất tối nay.

Nàng một mình ngồi sau bàn của mình, lẳng lặng ăn chút thịt, sau đó có chút thất thần nhìn mọi người cười nói vui vẻ, hơi có chút lạc lõng.

Thấy cảnh này, Ngô Lương xách vò rượu của mình đến bên cạnh Bạch Tinh Tinh. "Tinh Tinh cô nương, có tâm sự à?" Tự rót cho mình một chén, Ngô Lương cười ha hả hỏi.

Hắn vẫn uống loại rượu kê khá phổ biến lúc này, còn loại rượu chưng cất độ cồn cao hơn mà hắn tự làm... bản thân Ngô Lương thực ra không hay uống, mỗi người một sở thích, mặc kệ Tào Bẩm và Điển Vi thấy rượu chưng cất ngon thế nào, hắn vẫn thấy rượu kê độ cồn

thấp hơn hợp khẩu vị hơn. "Không có," Bạch Tinh Tinh không mấy hứng thú nói. "Nhớ nhà rồi phải không?

Thực ra ta cũng nhớ nhà," Ngô Lương đã nhìn thấu tâm tư của nàng, bỗng nhiên thi hứng dâng trào, ngâm nga than thở: "'Độc tại dị hương vi dị khách, mỗi phùng giai tiết bội tư thân'.

Đêm nay ta cũng vô cùng nhớ nhung người thân ở nhà, nhớ nhung mọi thứ ở nhà, tiếc là... có lẽ vĩnh viễn không thể quay về được nữa." "Thơ thì hay đấy, tiếc là lời nói ra từ miệng ngươi, ta một chữ cũng không tin," Bạch Tinh Tinh buồn bã nhấp một ngụm rượu, bực bội nói.

Nàng đã không biết bao nhiêu lần bị Ngô Lương lừa gạt, nếu còn dễ dàng tin hắn nữa, thì đúng là ngu ngốc...

Hơn nữa, nàng sớm đã biết Ngô Lương không còn người thân, lấy đâu ra nhà và người thân nữa.

Nhưng lần này, Ngô Lương lại nói thật, lời thật lòng từ tận đáy lòng.

Đến thời đại này, Ngô Lương chưa bao giờ nhớ nhà như hôm nay.

Những năm trước vào thời điểm này, cha mẹ đã chuẩn bị xong bữa cơm tất niên, trong đó quan trọng nhất là món bánh chẻo tượng trưng cho sự đoàn viên, cả nhà cứ thế vừa ăn cơm tất niên, vừa xem chương trình Gala chào xuân trên TV.

Tuy trong bữa ăn sẽ bị cha mẹ giục cưới, bị so sánh với con nhà người ta, bị cằn nhằn về công việc và cuộc sống, nhưng đó chính là hương vị của gia đình, mãi mãi ấm áp như vậy.

Còn năm nay... xin thứ lỗi cho con trai bất hiếu.

Nghĩ đến đây, sống mũi Ngô Lương bất giác cay cay, hốc mắt hơi đỏ lên, đành phải tu một hơi cạn sạch rượu trong chén: "Rượu này cay

chết tiệt!" "Cay sao?" Bạch Tinh Tinh ngạc nhiên nhìn Ngô Lương, không biết có cảm nhận được điều gì không, cũng nâng chén rượu của mình lên nhấp một ngụm, sau đó nói, "Tên vô lại nhà ngươi quả nhiên không có một lời thật lòng, rượu kê này tuy hơi chát, nhưng cũng có chút vị ngọt, sao lại cay được?" "Không phải, ngươi uống là rượu kê, ta uống là rượu thiêu do chính tay ta ủ, tự nhiên khác nhau," Ngô Lương quả quyết nói dối. "Vậy sao?

Rượu thiêu của ngươi có gì khác với rượu kê," Bạch Tinh Tinh nhìn chén rượu trong tay Ngô Lương. "Thơm nồng và đậm đà hơn.

Điển Vi và Tào Bẩm đều khen rượu của ta là vật từ trên trời, có một bài hát chính là khen rượu của ta, ngươi nghe ta hát đây," Ngô Lương cố ý nói, nói rồi còn lắc lư đầu hát lên: "Uống rượu của ta, trên dưới thông khí không ho hen.

Uống rượu của ta, tư âm tráng dương miệng không hôi.

Uống rượu của ta, bổ thận dưỡng gan giải sầu quê.

Uống rượu của ta, thấy thiên tử không cúi đầu.

Rượu ngon —— rượu ngon ——!" Cũng may là cuối thời Đông Hán chưa thịnh hành lễ nghi vua tôi cúi đầu, cộng thêm thiên tử lúc này cũng chỉ còn trên danh nghĩa, nếu không bài hát này của Ngô Lương hát ra chính là tội đại nghịch bất đạo.

Nhưng cả căn phòng này đều là người của Ngô Lương, dù có thật sự đại nghịch bất đạo, chắc cũng không có ai chạy đi tố cáo. "Phụt!" Thấy bộ dạng kỳ quặc của Ngô Lương, Bạch Tinh Tinh cuối cùng không nhịn được bật cười thành tiếng, "Chỉ giỏi làm trò, rượu của ngươi nếu thật sự tốt như vậy, sao lại không cho ta uống?" "Cay lắm, sợ Tinh Tinh cô nương chịu không nổi," Ngô Lương cười nói. "Ngươi chịu được, ta cũng chịu được, ta thấy ngươi chỉ là keo kiệt," Bạch Tinh Tinh có vẻ không tin. "Ngươi nói vậy ta không thích nghe đâu, ta

là loại người nhỏ mọn keo kiệt sao?" Ngô Lương lập tức tỏ vẻ không vui biện minh, "Nếu đã vậy, ta cùng Tinh Tinh cô nương cá cược.

Nếu rượu này thật sự cay, Tinh Tinh cô nương dù không thích, cũng phải phạt liền ba chén lớn.

Nếu rượu này không cay, ta sẽ tự phạt ba bát lớn, Tinh Tinh cô nương có dám nhận lời cá cược không?" "Hừ, ngươi lại lừa ta, ta không tin, ngươi mang ra đây ta nếm thử là biết!" Bạch Tinh Tinh một mặt tò mò, một mặt cũng không chịu dễ dàng thua cuộc. "Nói trước rồi nhé, chơi phải chịu!

Vò rượu thiêu này của ta uống hết rồi, ta đi lấy cho ngươi một vò đầy khác!" Ngô Lương quả quyết đẩy nửa vò rượu kê còn lại của mình sang một bên, trước mặt Bạch Tinh Tinh đi đến bên cạnh Điển Vi, xách một vò rượu thiêu lên rót cho Bạch Tinh Tinh một chén. "Tinh Tinh cô nương, mời nếm thử!" Ngô Lương làm một động tác mời. "Xì!" Bạch Tinh Tinh thấy hắn lấy chính là rượu mà Điển Vi uống, tự nhiên không thể nghi ngờ Ngô Lương giở trò, đầu tiên nâng chén rượu lên ngửi dưới mũi, quả nhiên ngửi thấy một mùi hăng hoàn toàn khác với rượu kê.

Thế là, lại thè lưỡi nhỏ ra nhẹ nhàng nếm một chút. "Hít——" Quả nhiên cay!

Là thật sự cay, trong cay còn có chút vị đắng.

Thấy khuôn mặt xinh đẹp của Bạch Tinh Tinh nhăn lại, Ngô Lương đã lộ ra nụ cười chiến thắng, nhướng mày nói: "Tinh Tinh cô nương, chơi phải chịu, mời?

Ba chén lớn nhé." "Hừ!

Uống thì uống!" Bạch Tinh Tinh không phải là người ăn vạ, quả nhiên hừ lạnh một tiếng, nghiến răng một hơi tu cạn chén rượu thiêu

trong miệng. "Tinh Tinh cô nương quả là nữ trung hào kiệt, mời," Ngô Lương lại rót cho nàng chén thứ hai.

Lại một hơi cạn sạch. "Chén cuối cùng, mời," Ngô Lương lại rót cho nàng chén thứ ba.

Trong lòng lại thầm nghĩ, không ngờ cô nương này tửu lượng tốt thật, ngay cả Tào Bẩm cũng không chịu nổi ba bát lớn, cô nương này đã uống liền hai chén lớn mà vẫn không đổi sắc mặt.

Đang nghĩ như vậy. "Ực!" Chỉ thấy chiếc cổ trắng ngần thon dài của Bạch Tinh Tinh khẽ động, chén rượu thứ ba đã trôi vào bụng. "Ợ!" Sau khi chén rượu này vào bụng, Bạch Tinh Tinh ợ một tiếng, ánh mắt đã nhanh chóng trở nên mơ màng, thân thể cũng bắt đầu hơi lảo đảo, cứ như vậy được một lúc.

Chương 136

"Rượu này quả nhiên là cay..." Líu lưỡi nói một câu như vậy, Bạch Tinh Tinh cuối cùng cũng ngã xuống.

Ngô Lương thấy vậy liền thuận thế đỡ lấy nàng.

Sau đó bế nàng lên, nhanh chóng rời khỏi phòng khách, đi về phía phòng ngủ của mình, vừa đi vừa nói với mọi người: "Các ngươi cứ ăn uống trước đi, ta và Tinh Tinh cô nương mệt rồi, về phòng ngủ trước, trời có sập xuống cũng đừng đến làm phiền chúng ta." "..." Trong phòng khách lập tức yên tĩnh lại.

Mọi người nhìn bóng lưng của Ngô Lương và Bạch Tinh Tinh, nhất thời không phản ứng kịp chuyện gì vừa xảy ra.

Chỉ có Doãn Kiện và vợ mình rất nhanh đã nhìn nhau cười, trên mặt liền lộ ra nụ cười mờ ám và chúc phúc.

Trở lại phòng mình, Ngô Lương trước tiên đặt Bạch Tinh Tinh lên giường, sau đó quay người gài then cửa rồi mới ngồi xuống mép giường.

Lúc này, trên khuôn mặt trắng nõn mịn màng của Bạch Tinh Tinh cuối cùng cũng đã ửng lên một chút hồng hào.

Hàng mi dài của nàng khẽ run rẩy, dường như đang mơ một giấc mộng đẹp.

Đôi môi hồng hơi hé mở, trong vẻ ẩm ướt lại ẩn chứa mấy phần quyến rũ.

Lồng ngực nàng nhấp nhô theo từng nhịp thở, Ngô Lương biết rõ hơn bất kỳ ai rằng nàng thực ra rất có da có thịt, chỉ là trang phục thời này đã che giấu đi mà thôi. "Ọt..." Ngô Lương lòng dạ xao động, nhất

thời không biết nên bắt đầu từ đâu.

Lần đầu tiên kể từ khi đến thời đại này, cuối cùng cũng sắp được hành động vào đêm nay, vứt bỏ thân phận đồng tử...

Ngô Lương cảm khái một hồi, cuối cùng cũng từ từ đưa tay ra.

Bàn tay này có hơi run rẩy, chỉ vì chuyện như thế này đối với hắn cũng là lần đầu tiên trong đời.

Chuyện này hoàn toàn khác với những màn dạo đầu kiểu "Ta chỉ ôm nàng ngủ thôi không làm gì cả" hay "Ta chỉ cọ cọ bên ngoài không vào trong đâu" ở kiếp trước, khi cả hai đều tỉnh táo và tình trong như đã mặt ngoài còn e.

Trong lòng hắn bất giác dâng lên một cảm giác tội lỗi... mặc dù cảm giác tội lỗi này thực ra còn đi kèm với một chút kích thích.

Cuối cùng, tay Ngô Lương cũng chạm đến chiếc cúc áo trên cổ áo Bạch Tinh Tinh. "Ưm..." Bạch Tinh Tinh bất chợt rên khẽ một tiếng, đôi mày liễu nhíu lại, nhưng cũng chỉ khẽ cử động chiếc cổ thon dài, quay đầu về phía đối diện Ngô Lương.

Ngô Lương im lặng chờ đợi một lát.

Thấy Bạch Tinh Tinh không tỉnh lại, hắn cuối cùng lại nhẹ nhàng cởi chiếc cúc áo đó ra.

Chiếc cổ trắng ngần thon dài hiện ra trước mắt Ngô Lương, ngay cả sự chuyển động nhỏ ở yết hầu cũng thấy rõ mồn một.

Ngô Lương dùng mu bàn tay lướt nhẹ qua làn da trên cổ Bạch Tinh Tinh, mịn màng mà mượt mà, kèm theo chút hơi ấm cơ thể, cảm giác này thật ấm áp khiến người ta rung động.

Hơi thở của Ngô Lương dần trở nên nặng nề, tay từ từ di chuyển xuống chiếc cúc áo tiếp theo.

Đúng lúc này, một đôi tay đột nhiên nắm lấy tay Ngô Lương.

Ngô Lương có tật giật mình, theo bản năng rụt tay lại, nhưng bàn tay kia lại bị nắm rất chặt, nhất thời không thể thoát ra được.

Cùng lúc đó, Bạch Tinh Tinh đã quay đầu lại, mở to đôi mắt đẹp nhìn thẳng vào mắt Ngô Lương, trong đôi mắt ấy chứa đầy những cảm xúc phức tạp khó tả. "Ngô Hữu Tài, ngươi... lại định cứu ta nữa sao?" Mở đôi môi hồng, Bạch Tinh Tinh phát ra giọng nói líu nhíu ngọng nghịu. "A?

Ồ, Tinh Tinh cô nương vừa rồi lại ngất đi, cho nên ta..." Ngô Lương cũng không chắc Bạch Tinh Tinh lúc này có tỉnh táo hay không, người uống rượu đến líu lưỡi chưa chắc đã là không tỉnh, có người chỉ là thân say nhưng tâm chưa say. "Cảm ơn ngươi... ngươi có thể qua đây, nằm với ta một lát được không..." Bạch Tinh Tinh lại nói tiếp.

Trời đất!

Ngô Lương nhất thời cứng người, đây chắc chắn là tâm cũng say rồi phải không?

Cho nên Bạch Tinh Tinh định biến bị động thành chủ động, cho hắn một bài học ra trò?

Đương nhiên, cũng có thể là chân tình bộc lộ.

Ngươi biết đấy, dù sao hắn cũng đã cứu Bạch Tinh Tinh hai lần rồi, theo nhiều mô-típ truyện, Bạch Tinh Tinh vượt qua muôn vàn khó khăn để lấy thân báo đáp cũng là chuyện hoàn toàn hợp tình hợp lý.

Có lẽ Bạch Tinh Tinh đã có ý định này từ lâu, chỉ là thân phận nữ nhi mặt mỏng không tiện quá chủ động mà thôi, bây giờ mượn hơi rượu để hành động cũng là chuyện hoàn toàn có thể xảy ra...

Nghĩ vậy, Ngô Lương cứ thế để Bạch Tinh Tinh kéo một tay,

ngoan ngoãn nằm xuống.

Kết quả vừa mới nằm xuống, còn chưa kịp xoay người qua, hắn đột nhiên lại bị Bạch Tinh Tinh từ phía sau ôm chặt lấy.

Thân thể Bạch Tinh Tinh áp sát vào lưng Ngô Lương, khuôn mặt xinh đẹp cũng tựa sát vào vai hắn, cứ thế ôm chặt không nói một lời.

Trong phòng chỉ có thể nghe thấy tiếng hít thở của hai người.

Hơi thở dần trở nên nặng nề, không khí có chút vi diệu.

Ngô Lương rất muốn quay đầu lại xem biểu cảm của Bạch Tinh Tinh lúc này, nhưng Bạch Tinh Tinh lại ôm rất chặt, không cho hắn một chút cơ hội nào... thực ra chỉ cần Ngô Lương dùng sức là có thể thoát khỏi vòng tay của Bạch Tinh Tinh, nhưng hắn không làm vậy.

Một lúc lâu sau. "Ngô Hữu Tài..." Bạch Tinh Tinh đột nhiên lại gọi tên Ngô Lương. "Ừm." Ngô Lương đáp một tiếng. "Ta là người giữ mộ, là con gái của Bạch gia, ngươi còn nhớ... ta đã nói với ngươi về tổ huấn của Bạch gia không?" Bạch Tinh Tinh hỏi với giọng trầm lắng, cùng với giọng nói dịu dàng của nàng, từng luồng hơi nóng thoảng mùi rượu phả vào cổ Ngô Lương, có chút ấm áp cũng có chút nhột. "..." Ngô Lương không trả lời, Bạch Tinh Tinh cũng không đợi hắn trả lời, chỉ tiếp tục tự hỏi tự đáp: "Con gái Bạch gia không được xuất giá, không được kết hôn với người ngoài, càng không được lưu lại con nối dõi." "Thực ra ta biết tâm tư của ngươi, tuy ngươi là một tên vô lại từ đầu đến cuối, nhưng ta không hiểu sao, có mấy lần cũng đối với ngươi...

Ngươi là kẻ trộm mộ, ta là người giữ mộ, lập trường của chúng ta rõ ràng là đối lập, tại sao ngươi cứ luôn phải đến trêu chọc ta?" "Ngươi cái tên vô lại, vô lại, vô lại... vô lại!" Nói đến đây, Bạch Tinh Tinh cứ mắng một tiếng là lại dùng nắm đấm nhỏ đấm nhẹ vào người Ngô Lương một cái, giọng điệu đầy vẻ cuồng loạn và bất lực, như

một tâm trạng phức tạp. "Ngô Hữu Tài, từ nay về sau, ngươi có thể đừng đến trêu chọc ta nữa được không, ta sợ ta sẽ không chịu nổi..." Đấm xong, giọng Bạch Tinh Tinh đột nhiên lại trầm xuống, nhẹ nhàng nói: "Ta đã là con gái của Bạch gia thì phải tuân thủ tổ huấn của Bạch gia, chúng ta vĩnh viễn không thể có kết quả.

Nếu có một ngày ta thực sự không chịu nổi, ta chỉ có thể rời xa nơi này, để Bạch gia phái người mới đến thay thế, ta sẽ không bao giờ gặp lại ngươi nữa.

Ta không thể làm đứa con bất hiếu của Bạch gia, càng không thể làm chuyện đại nghịch bất đạo đó." "Nếu còn có kiếp sau, ta hy vọng ngươi không còn là kẻ trộm mộ, còn ta, cũng không còn là con gái của Bạch gia..." Ngô Lương lặng lẽ lắng nghe, đột nhiên cảm thấy lớp áo trên vai có chút ẩm ướt.

Hắn cũng không chắc là Bạch Tinh Tinh đang khóc, hay là đã nôn lên vai hắn...

Chắc không phải nôn, vì không có mùi khó chịu của chất nôn.

Phía sau, Bạch Tinh Tinh quả thực đã rơi không ít nước mắt.

Mặc dù không biết có phải vì chân tình bộc lộ mà rơi lệ hay không, nhưng đồng thời, trong mắt nàng còn thoáng qua một tia giảo hoạt, đáng tiếc...

Ngô Lương không nhìn thấy. "Tinh Tinh cô nương..." Lúc này, Ngô Lương cũng không biết nên nói gì cho phải, hứng thú bá vương ngạnh thượng cung cũng theo đó mà giảm đi rất nhiều.

Hắn cử động thân mình, cố gắng xoay người lại để nói vài lời tâm sự với Bạch Tinh Tinh, an ủi cô nương đáng thương đang giãy giụa khổ sở giữa "tổ huấn" và "tình yêu" này.

Ai, cũng thật khổ cho nàng rồi... "Đừng động!" Bạch Tinh Tinh lại

lập tức ôm hắn chặt hơn, dường như sợ rằng một khi buông tay sẽ mất hắn vậy. "Ngô Hữu Tài, ngươi biết không?

Không biết từ khi nào, ở bên cạnh ngươi ta mới có thể cảm thấy an tâm, dường như chỉ cần có ngươi ở đây, dù trời có sập xuống ngươi cũng có thể bảo vệ ta.

Cứ để ta ôm ngươi ngủ một đêm yên bình như vậy, được không?" --- Không ai biết, lúc này trong lòng Bạch Tinh Tinh căng thẳng đến mức nào.

Vừa rồi khi bị Ngô Lương đặt lên giường, nàng đã tỉnh táo lại một phần, rồi lập tức ý thức được chuyện chẳng lành!

Đây không phải phòng của mình, không phải giường của mình, mà là phòng của Ngô Lương, giường của Ngô Lương, tên vô lại này định nhân lúc mình say rượu mà thừa cơ xâm nhập?!

Tuy nhiên, tác dụng của cồn vẫn đang hoành hành trong cơ thể, khiến nàng chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, hoàn toàn không có cách nào kiểm soát được thân thể của mình.

Bạch Tinh Tinh trong lòng kinh hãi.

Lúc này nàng hoàn toàn không có sức phản kháng...

Thực ra dù có hoàn toàn tỉnh táo cũng chưa chắc đã phản kháng được Ngô Lương, nhưng ít nhất lúc đó Ngô Lương sẽ không dám làm càn!

Có lẽ... lúc đó trong lòng Bạch Tinh Tinh vẫn còn một chút may mắn, có lẽ Ngô Lương chỉ đưa nàng về nghỉ ngơi, không có ý đồ bất chính nào khác.

Vì vậy, Bạch Tinh Tinh cố ý quay đầu đi, để Ngô Lương không nhìn thấy sự thay đổi sắc mặt của mình, không phát hiện ra nàng đã có ý thức, muốn quan sát thêm hành động của Ngô Lương.

Không ngờ, Ngô Lương lại thực sự đến cởi áo nàng?!

Tên vô lại này!

Cuối cùng, khi Ngô Lương định cởi chiếc cúc áo thứ hai, Bạch Tinh Tinh không thể nhịn được nữa, vội vàng đưa tay ra nắm lấy bàn tay đang cởi cúc áo của Ngô Lương.

Chương 137

Bạch Tinh Tinh trong lúc cấp bách nảy ra sáng kiến.

Thêm vào đó, sau khi cùng Ngô Lương làm bao nhiêu chuyện, không chỉ học được một số thủ đoạn từ Ngô Lương, mà còn hiểu rõ hơn Ngô Lương rốt cuộc là người như thế nào.

Vì vậy, nàng quyết định tạm thời diễn một màn khổ nhục kế!

Như vậy không chỉ có khả năng giải trừ nguy cơ trước mắt, mà còn có thể một lần vất vả suốt đời nhàn nhã, dập tắt ý đồ của Ngô Lương đối với mình, từ nay về sau không cần lo lắng chuyện này xảy ra nữa.

Thế là, mới có cảnh tượng vừa rồi.

Điều bất ngờ duy nhất là, khi nàng nói rằng sau này sẽ vĩnh viễn rời khỏi nơi này, vĩnh viễn rời khỏi Ngô Lương, không hiểu sao trong lòng lại nhói đau một cách khó hiểu, sống mũi cũng cay xè một cách khó hiểu, nước mắt không kiểm soát được mà tuôn ra, càng chảy càng nhiều, cố gắng hết sức cũng không ngăn được. "Nếu còn có kiếp sau, ta hy vọng ngươi không còn là kẻ trộm mộ, còn ta, cũng không còn là con gái của Bạch gia..." Thậm chí khi nói ra câu này, ngay cả chính nàng cũng có chút không rõ mình rốt cuộc đang nói thật hay nói dối, dường như lý trí của mình cũng dưới tác dụng của cồn mà trở nên hỗn loạn.

Nhưng Bạch Tinh Tinh vẫn không dám buông Ngô Lương ra.

Nàng cũng không biết mình rốt cuộc bị làm sao nữa, nàng rõ ràng rất sợ xảy ra chuyện không nên xảy ra với Ngô Lương, rõ ràng xác định Ngô Lương là một tên vô lại từ đầu đến cuối, rõ ràng lúc nào cũng đề phòng Ngô Lương, cố gắng giữ khoảng cách với Ngô Lương.

Nhưng những "lời nói dối" mà nàng cố ý nói ra vừa rồi, lại từng chữ như một mũi dùi đâm vào tim nàng.

Những lời đó chẳng phải là sự thật tồn tại hay sao?

Tại sao ta lại đau khổ như vậy?

Trời vẫn đang quay, đất vẫn đang chuyển.

Bạch Tinh Tinh ôm chặt Ngô Lương, đầu áp sát vào vai Ngô Lương, dường như đang dùng hết sức lực để nói lời từ biệt cuối cùng với người hoặc sự vật quan trọng nhất trong đời.

Trong mắt lại bất giác trào ra nước mắt...

Cùng lúc đó. "..." Nghe xong những lời cuối cùng của Bạch Tinh Tinh, một điểm nào đó trong lòng Ngô Lương lại tức khắc bị kích hoạt. "Ta chỉ muốn ôm nàng ngủ, không làm gì cả..." Đây là một trong bảy chiêu kinh điển khi vào nhà nghỉ quen thuộc đến mức nào chứ.

Bảy chiêu này Ngô Lương đã thuộc nằm lòng, lần lượt là: 1.

Ta chỉ ôm nàng ngủ không làm gì cả; 2.

Cởi đồ ra đi, ôm cho thoải mái; 3.

Yên tâm, ta chỉ sờ một chút thôi, không sao đâu; 4.

Ta chỉ cọ cọ bên ngoài không vào trong đâu; 5.

Ta chỉ vào để một lúc không động đậy lung tung đâu; 6.

Ta chỉ động hai cái thôi, không làm cái đó đâu; 7.

Xin lỗi, ta quá bốc đồng, chúng ta không nên như vậy, tắm rửa rồi ngủ đi.

Ngô Lương đột nhiên có cảm giác như "sáng hôm sau Bạch Tinh Tinh vừa hút thuốc vừa chỉ vào tiền trên tủ đầu giường nói với hắn: Tối qua biểu hiện không tồi, đó là phí qua đêm cho ngươi".

Vừa thầm khen đối phương là người trong nghề, Ngô Lương vừa thầm than "Thanh niên bây giờ không có võ đức", lại dám nhân lúc ta tinh trùng thượng não mà giở trò với ta?

Lúc này nhớ lại biểu hiện vừa rồi của Bạch Tinh Tinh, Ngô Lương lập tức nhận ra một số điểm đáng ngờ: 1.

Bạch Tinh Tinh không tỉnh sớm không tỉnh muộn, lại cố tình tỉnh lại lúc hắn cởi chiếc cúc áo thứ hai; 2.

Bạch Tinh Tinh là một cô nương tính tình rất cương liệt, trước đây mỗi lần nàng tỉnh lại thấy Ngô Lương có bất kỳ hành động khác thường nào, phản ứng đầu tiên đều là tát hắn, chứ không phải bảo vệ mình, không có một lần ngoại lệ, đây là phản ứng theo bản năng của nàng.

Dù cuối cùng vì sợ uy thế của hắn mà không ra tay, nhưng ít nhất cũng phải có một thế khởi đầu, nhưng lần này lại hoàn toàn không có; 3.

Bạch Tinh Tinh lại dùng nắm đấm nhỏ đấm vào ngực hắn, đây là làm nũng mà!

Bạch Tinh Tinh mà lại làm nũng với mình?!

Ngươi đang đùa ta đấy à?!

Tóm lại, Ngô Lương cảm thấy Bạch Tinh Tinh rất có khả năng đang giở trò với mình.

Về mục đích, đương nhiên không phải thèm muốn thân thể của hắn, mà là biết hắn là người ăn mềm không ăn cứng, cố gắng dùng cách này để hóa giải nguy cơ thất thân đêm nay!

Nhưng có một điểm Ngô Lương lại không nghĩ ra.

Mảng áo ướt đẫm trên vai hắn không còn nghi ngờ gì chính là

nước mắt, nhưng theo hắn biết, kỹ năng diễn xuất của Bạch Tinh Tinh vẫn chưa đạt đến trình độ lô hỏa thuần thanh đó, căn bản không thể nào muốn khóc là khóc, muốn cười là cười được.

Vậy đây là chuyện gì?

Ngô Lương nghĩ không ra, cũng lười không nghĩ nữa, cố ý tương kế tựu kế nói: "Tinh Tinh cô nương, nàng nói xem nếu ta đi trộm mộ tổ của Bạch gia, thì tổ huấn của Bạch gia có còn được tính không?

Giữa chúng ta sẽ không còn những trở ngại và tiếc nuối này nữa?" "???" Lời này vừa nói ra, Bạch Tinh Tinh vốn đang chìm đắm trong không khí căng thẳng và tiếc nuối, đau buồn rơi lệ, thân thể tức khắc cứng đờ, tuyến lệ vốn không thể khống chế được cũng tức khắc đóng lại.

Sau đó. "Á ~~~" Ngô Lương đột nhiên kêu lên đau đớn.

Bởi vì Bạch Tinh Tinh sau một lúc phản ứng, lại cắn mạnh một miếng vào vai hắn. "Nếu ngươi dám có ý đồ với mộ tổ nhà ta, giữa hai chúng ta quả thực không còn bất kỳ trở ngại và tiếc nuối nào nữa, bởi vì giữa chúng ta chỉ có một người được sống!" Cắn xong, Bạch Tinh Tinh còn hung hăng cảnh cáo.

Chỉ là cái lưỡi líu ríu khiến lời nói của nàng không có chút uy hiếp nào.

Cô nương này quả thực đã uống quá nhiều, trong thời gian ngắn không thể hồi phục lại được. "Không dám không dám, ta chỉ đùa thôi." Ngô Lương vừa xoa vai xuýt xoa, vừa nhân lúc Bạch Tinh Tinh không để ý mà xoay người lại.

Bốn mắt nhìn nhau.

Lại một lần nữa gần trong gang tấc.

Lúc này vành mắt Bạch Tinh Tinh hơi sưng đỏ, nhưng lại giống

như được kẻ phấn mắt, càng thêm quyến rũ.

Trên hàng mi còn vương vài giọt lệ, khẽ run theo ánh mắt của Bạch Tinh Tinh, trên má cũng còn lại vài vệt lấp lánh, quả là một bức tranh lê hoa đái vũ tuyệt đẹp. "Ngươi... ngươi quay đi!" Dưới tình cảnh này, khuôn mặt xinh đẹp của Bạch Tinh Tinh tức khắc đỏ bừng, một mặt cố tỏ ra hung dữ, một mặt lại ánh mắt né tránh, giống như một con nai nhỏ hoảng sợ.

Thấy Ngô Lương không động, Bạch Tinh Tinh đành phải vội vàng tự mình xoay người đi.

Nhưng Ngô Lương đã rất bá đạo ôm nàng vào lòng, còn chặt hơn cả lúc nàng ôm hắn, dường như muốn hòa nàng vào cơ thể mình, khiến nàng có chút khó thở. "Tinh Tinh, chúng ta cứ ôm nhau ngủ một đêm, đảm bảo không làm gì cả, được không?" "Lời này sao nghe quen thế... nhưng tay ngươi đang làm gì, tại sao lại cởi áo ta?!" "Tinh Tinh, cởi đồ ra đi, như vậy ôm ta mới có thể ngủ ngon được." "Không được!

Đợi, đợi đã!

Ngươi ôm thì ôm, tại sao còn sờ mó lung tung!" "Yên tâm đi, ta chỉ sờ một chút, sẽ không có chuyện gì đâu, cái này cũng không vi phạm tổ huấn Bạch gia." "Đừng... ngươi, ngươi, ngươi không được sờ xuống dưới nữa, không được, ta lại cắn ngươi bây giờ!" "Tinh Tinh, nàng yên tâm đi, ta là người có chừng mực...

Tổ huấn Bạch gia chỉ không cho phép nàng gả cho người khác, không cho nàng lưu lại con nối dõi, ta hứa với nàng, tuyệt đối sẽ không ép nàng làm chuyện vi phạm tổ huấn Bạch gia.

Lại lén nói cho nàng biết, thực ra ta còn biết rất nhiều phương pháp mới mẻ, nàng dù không vi phạm tổ huấn cũng có thể cùng ta hưởng lạc, ta sẽ nói cho nàng từng cái một, như thế này, như thế

này..." "Ngươi đúng là đồ vô lại..." ...

Hôm sau, Ngô Lương ngủ đến trưa mới tỉnh dậy.

Trên giường rất lộn xộn, nhưng Bạch Tinh Tinh đã không còn ở bên cạnh, chỉ có vài sợi tóc dài còn vương trên gối vẫn đang lặng lẽ kể lại sự ân ái đêm qua. "Ha..." Ngô Lương vươn vai một cái thật dài, có lẽ đã nhịn quá lâu, đêm qua hơi thả lỏng một chút, đến nỗi bây giờ vẫn còn hơi buồn ngủ.

Nhưng Ngô Lương đã giữ lời hứa.

Dù đêm qua có thả lỏng thế nào, hắn vẫn giữ được giới hạn cuối cùng của Bạch Tinh Tinh, không hề có ý định vượt qua.

Với tính cách của Bạch Tinh Tinh, hắn biết một khi vượt qua giới hạn đó, cô nương này nhất định sẽ bị "tổ huấn" đè nén đến không thở nổi, dù có lưu luyến đến đâu cũng sẽ thực sự rời bỏ hắn.

Mà hắn, cũng vĩnh viễn không muốn cùng Bạch Tinh Tinh đi đến bước đó. "Gia chủ, ngài tỉnh rồi ạ?" Chắc là nghe thấy tiếng Ngô Lương vươn vai, ngoài cửa truyền đến giọng nói của Bảo Nhu.

Dù đã nói bao nhiêu lần, chỉ cần Ngô Lương ở nhà, cô nương này nhất định sẽ từ sáng sớm đã đứng đợi ngoài cửa phòng Ngô Lương, chờ hắn thức dậy là lập tức mang nước nóng đã chuẩn bị sẵn vào, hầu hạ hắn rửa mặt thay đồ. "Tỉnh rồi." Ngô Lương từ trên giường ngồi dậy, mặc xong áo lót rồi đáp một tiếng. "Xin gia chủ chờ một lát, tỳ tử đi lấy nước nóng ngay đây." Ngoài cửa liền vang lên tiếng bước chân vội vã.

Một lát sau, sau khi gõ cửa được Ngô Lương cho phép, Bảo Nhu mới bưng nửa chậu nước ấm đi vào, đặt xuống rồi lại cầm khăn mặt, xà phòng cùng cành dương để đánh răng đứng đợi bên cạnh. "Nhu nhi, ngươi có thấy Tinh Tinh cô nương ra ngoài lúc nào không?" Ngô

Lương vừa rửa mặt vừa hỏi. "Phu nhân khoảng giờ Thìn ra khỏi phòng gia chủ ạ." Bảo Nhu cúi đầu đáp, cách xưng hô đã thay đổi.

Trước đây sau khi Bạch Tinh Tinh đính chính, Bảo Nhu đều gọi nàng là tỷ tỷ, lần này dù Bạch Tinh Tinh có đính chính thế nào đi nữa, e rằng cách xưng hô cũng tuyệt đối không đổi nữa. "Nàng ấy đi đâu?" Ngô Lương lại hỏi. "Phu nhân trước tiên về phòng rửa mặt, lại thay một bộ y phục khác, tiếp đó liền đến chuồng ngựa, đến bây giờ vẫn chưa ra." Bảo Nhu đáp.

Chương 138

"Vậy... nàng ấy có biểu hiện gì khác thường không?" Ngô Lương hỏi tiếp. "Lúc ra khỏi phòng gia chủ, tỳ tử thỉnh an phu nhân, phu nhân dường như giật nảy mình, che mặt rồi về phòng.

Sau đó tỳ tử lại mang bữa sáng cho phu nhân, phu nhân cũng né tránh không gặp tỳ tử, chỉ bảo tỳ tử đặt trên bàn, ăn xong liền đến chuồng ngựa." Bảo Nhu nghiêm túc đáp. "Vậy thì tốt rồi." Ngô Lương gật đầu, hoàn toàn yên tâm.

Điều này cho thấy Bạch Tinh Tinh không bị tổn thương gì vì chuyện đêm qua, chỉ là mặt quá mỏng, có chút xấu hổ. "Gia chủ, còn một chuyện nữa." Bảo Nhu lại nói tiếp, "Vương Khánh công tử của Trần Lưu vương gia sáng sớm đã đến phủ, la hét om sòm đòi gặp gia chủ, nói là có chuyện gấp mười vạn lần cần gặp ngài." "Chuyện gấp mười vạn lần... người đâu rồi?" Ngô Lương dường như nghĩ đến điều gì đó, ngẩng đầu hỏi. "Gia chủ đêm qua đã dặn chuyện lớn bằng trời cũng không được làm phiền, Điển lực sĩ và Trần Kim Thủy ra ngăn cản, ngài ấy cũng không nghe, nhất quyết xông vào đòi gặp gia chủ." Bảo Nhu nói, "Vì vậy Điển lực sĩ sợ làm phiền đến gia chủ, đành phải bắt ngài ấy và đám gia nhân đi cùng, trói lại nhét giẻ vào miệng tạm thời đặt ở phòng khách.

Cũng không biết có phải Điển lực sĩ ra tay quá nặng không, tỳ tử nghe Yến nhi đi rót trà nói, Vương Khánh công tử sau khi bị trói khóc thảm lắm, nước mắt như chuỗi hạt không cầm được, mấy gia nhân đi cùng thấy ngài ấy khóc cũng khóc theo, ai khuyên cũng không được." "E là thật sự gặp phải chuyện lớn rồi..." Ngô Lương khẽ gật đầu, lập tức tăng tốc độ rửa mặt và đánh răng, sau khi xong xuôi liền nhanh chóng đến phòng khách. ...

Trong phòng khách, Vương Khánh đang đầu bù tóc rối ngồi trên nền đất lạnh lẽo, khắp người dính đầy vết bẩn, trên mặt đầy những vệt nước mắt cũ mới khác nhau, mắt đã đầy tơ máu.

Dù bị nhét giẻ vào miệng nhưng vẫn không ngừng la hét "Ư...

ư...

ư..." với Điển Vi, gân xanh trên cổ và trán đều nổi lên.

Bộ dạng này so với vẻ quý tộc ăn mặc lịch sự, trang bị chỉnh tề thường ngày quả thực là hai người khác nhau. "Mau!

Mau cởi trói cho Dư Niên huynh, hôm nay là mồng ba Tết, sao có thể thất lễ như vậy?" Thấy Vương Khánh, Ngô Lương vội vàng chạy qua lấy miếng giẻ trong miệng Vương Khánh ra.

Điển Vi nghe lời Ngô Lương, cũng tiến lên vài ba bước cởi trói cho Vương Khánh.

Kết quả vừa mới đỡ dậy, Vương Khánh lại lập tức quỳ xuống, khóc lớn kêu gào: "Hữu Tài hiền đệ cứu ta với, Vương gia nhà ta gặp đại nạn rồi!" "Dư Niên huynh mau mau đứng dậy, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, lại khiến Dư Niên huynh bị dồn đến mức này?" Ngô Lương lại đưa tay ra đỡ.

Vương Khánh lại sống chết không chịu đứng dậy, quỳ trên đất khóc lóc thảm thiết: "Gây nghiệt mà, Vương gia nhà ta tự hỏi ở Trần Lưu bao nhiêu năm, chưa từng làm chuyện ác gì, trải đường sửa cầu đều hết lòng hết sức, nào ngờ cha ta mới hạ táng được mấy ngày, lại bị bọn giặc trời đánh quật mộ, không chỉ lấy sạch đồ tùy táng trong mộ, ngay cả quan tài của cha ta cũng bị bọn giặc bổ ra, phơi thây nơi hoang dã!

Hiền đệ là dị sĩ có bản lĩnh, xin hiền đệ nhất định phải giúp ta bắt được đám giặc đó, ta nhất định phải băm chúng ra thành vạn mảnh!"

Quả nhiên.

Ngô Lương trước đó đã nghĩ đến chuyện này, chỉ không ngờ mộ của Vương phụ lại bị trộm vào đêm giao thừa, cũng quá không biết lựa thời điểm rồi, ít nhất cũng phải để người ta ăn một cái Tết cho ngon chứ? "Dư Niên huynh đừng vội." Ngô Lương suy nghĩ một chút, rồi lại hỏi, "Dám hỏi di thể của lệnh tôn có còn nguyên vẹn không?" --- "Quan tài tuy đã bị phá, may là di thể của cha ta vẫn còn nguyên vẹn không tổn hại, chỉ là các loại ngọc khí trong di thể đều bị bọn giặc lấy đi hết rồi.

Cha ta lúc sinh thời là người trọng thể diện, không ngờ sau khi qua đời lại phải chịu nỗi nhục lớn như vậy!" Vương Khánh lau nước mắt trên mặt, nghiến răng nghiến lợi nói.

Những món ngọc khí này chẳng qua là ngọc hàm, ngọc nhét mắt, nhét mũi, nhét tai, nhét hậu môn... vân vân một loạt các món ngọc khí nhỏ.

Theo lễ nghi thời đó, loại ngọc khí này có tổng cộng chín món, vừa đủ để bịt kín hoặc che đi chín lỗ trên người người chết.

Người thời đó tin rằng làm vậy có thể khiến thi thể người chết không bị thối rữa.

Tuy nhiên, khảo cổ học đời sau đã chứng minh, trong tuyệt đại đa số trường hợp, thứ không bị thối rữa thực ra chỉ có những món ngọc khí này. "Đây là vạn hạnh trong cái bất hạnh rồi..." Ngô Lương gật đầu, trầm ngâm nói.

May là đám giặc này chỉ cầu tài, không có thói quen xấu hủy thi diệt tích, nếu không thì bây giờ Vương Khánh e rằng chỉ có thể mang về một đống "phụ thân" không biết hình thù gì rồi.

Đương nhiên, cũng có liên quan đến tiết trời, bây giờ đang là mùa

đông lạnh giá, thi thể không dễ bị thối rữa như vậy.

Nếu là vào mùa hè oi bức, dù bọn trộm mộ không cố ý hủy thi, thì "phụ thân" mà Vương Khánh mang về bây giờ cũng không chắc sẽ có hình dạng gì. "Vạn hạnh... trong cái bất hạnh?" Vương Khánh có chút không hiểu ý của Ngô Lương. "Dư Niên huynh, việc làm của đám giặc đó quả thực trời người đều căm phẫn, Dư Niên huynh dù có băm chúng ra vạn mảnh cũng không quá đáng." Ngô Lương kiên nhẫn nói, "Nhưng nói theo một phương diện khác, lòng hiếu thảo của Dư Niên huynh quả thực đã phát huy tác dụng vô cùng quan trọng, lệnh tôn biết được nhất định sẽ vô cùng vui mừng." "Lời này nói thế nào?" Vương Khánh nghe càng thêm mơ hồ. "Có câu nói cũ gọi là phá tài tiêu tai.

Dư Niên huynh hãy thử nghĩ theo một cách khác, nếu như trong mệnh của lệnh tôn vốn có kiếp nạn này, mà Dư Niên huynh không tiếc giá nào để hậu táng cho lệnh tôn, tuy rằng bây giờ vật tuẫn táng đều bị bọn giặc trộm đi hết, nhưng cũng nhờ đó mà đã thay lệnh tôn gánh chịu kiếp nạn thi thân không bảo toàn, đây chẳng phải là lòng hiếu thảo của Dư Niên huynh đã phát huy tác dụng hay sao?" Ngô Lương nói ra cách lý giải "tầm cỡ doanh nghiệp" của mình. "..." Lần này Vương Khánh tuy đã hiểu, nhưng cũng không vì thế mà cảm thấy vui vẻ.

Sau khi im lặng một hồi, y lại quỳ rạp trước mặt Ngô Lương khổ sở cầu xin: "Bây giờ ta cũng không nghĩ được nhiều như vậy, chỉ cầu Hữu Tài hiền đệ nhất định phải giúp ta tìm ra đám giặc đó, ta nhất định phải giết sạch chúng để rửa sạch nỗi nhục cho cha ta, dù phải trả giá lớn hơn nữa cũng không tiếc!" "Chuyện này..." Ngô Lương lộ vẻ khó xử.

Thật không phải hắn không muốn giúp Vương Khánh, chủ yếu là chuyện liên quan đến điều tra hình sự này hắn thực sự không giỏi.

Huống hồ thế đạo bây giờ, khắp nơi đều là lưu dân ăn không đủ no, ai cũng có thể vì một miếng ăn mà biến thành kẻ cướp.

Hơn nữa, việc di chuyển của người dân không có bất kỳ ghi chép nào, thậm chí ngay cả dân cư trong thành cũng chưa chắc đã được đăng ký hết vào sổ sách, càng không có "hệ thống Thiên Võng" dày đặc khắp hang cùng ngõ hẻm như đời sau.

Trong hoàn cảnh này, dù là người phạm phải trọng án, chỉ cần không bị bắt tại trận, cũng có thể dễ dàng nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật.

Càng đừng nói đến một đám trộm mộ không rõ số lượng, không rõ tung tích, không rõ giới tính, không rõ manh mối?

Trừ khi chúng tự lộ ra sơ hở, nếu không muốn tìm thấy chúng chẳng khác nào mò kim đáy bể.

Ngô Lương là người, không phải thần tiên biết tuốt, việc này thực sự lực bất tòng tâm.

Nhưng thấy Vương Khánh mắt đỏ hoe lại sắp khóc, Ngô Lương đành phải kiên nhẫn nói với y: "Dư Niên huynh, không phải đệ không muốn ra tay tương trợ.

Nếu có thể giúp được gì, đệ nhất định sẽ dốc toàn lực, chỉ là những dị thuật mà ta biết thực sự không thể dùng để tìm người bắt giặc, chuyện này hoàn toàn nằm ngoài khả năng của đệ rồi." "Ai..." Nghe vậy, Vương Khánh lập tức ngồi bệt xuống đất, vẻ mặt tuyệt vọng rưng rưng nước mắt nói: "Nếu ngay cả Hữu Tài hiền đệ cũng không tìm được đám giặc này, e rằng thế gian này không ai tìm được nữa rồi...

Thương thay cha ta cả đời sống lương thiện, giờ lại phải chịu kết cục bi thảm như vậy, trời xanh sao lại bất công thế?" "Dư Niên

huynh, nén bi thương thuận theo lẽ thường đi." Ngô Lương cũng không câu nệ, cứ thế ngồi xuống bên cạnh Vương Khánh, vỗ vỗ vai y an ủi.

Hai người cứ ngồi như vậy.

Một người không ngừng than ngắn thở dài, một người ngồi bên cạnh cũng than ngắn thở dài theo.

Một lúc lâu sau. "Hữu Tài hiền đệ, ngươi nói xem bây giờ ta nên làm thế nào cho phải?" Vương Khánh cuối cùng cũng nhìn về phía trước một bước, gác lại chuyện bắt giặc, bất lực hỏi: "Cha ta sau khi hạ táng lại bị người ta mở quan tài, đã là điềm đại bất cát và bất kính, ta muốn hạ táng lại cho cha, lại sợ bị bọn giặc nhòm ngó, chỉ e lại khiến cha ta không được yên nghỉ, phải làm sao đây?" "Dư Niên huynh còn muốn hậu táng lệnh tôn?" Ngô Lương quay đầu hỏi. "Ai, Vương gia tuy đã thu không đủ chi, nhưng việc hạ táng của cha lại không dám chậm trễ, nếu không cha xuống dưới đó không có ngày lành, sau này ta chết đi làm sao còn mặt mũi nào đi gặp ông lão và các vị liệt tổ liệt tông?" Vương Khánh lắc đầu, cười khổ nói: "Nếu Hữu Tài hiền đệ lần này có thể giúp đỡ một chút, ta nguyện đem hai cửa hàng muối còn lại của Vương gia thế chấp cho hiền đệ.

Hiền đệ có diệu pháp chế tạo tuyết hoa diêm, có cửa hàng muối trong tay nhất định có thể kiếm được bộn tiền, hy vọng hiền đệ không chê bai." "Giúp đỡ thì không có vấn đề gì, nhưng ta muốn nói, lệnh tôn sau khi hạ táng lại bị mở quan tài, nếu lại hạ táng theo kiểu cũ e rằng không ổn đâu?" Ngô Lương trước đó đã muốn nhắc nhở Vương Khánh đừng hậu táng, bây giờ thấy Vương Khánh lại muốn đi vào vết xe đổ, hắn cuối cùng cũng lên tiếng. "Hiền đệ nói vậy là có ý gì?" Vương Khánh không nhịn được hỏi. "Thực ra ta cũng không hiểu rõ lắm, nhưng mấy hôm trước ta ra ngoài gặp được một vị lão tiên sinh tinh thông đạo này, nếu ông ấy chịu mở lời vàng ngọc, có lẽ có thể chỉ

cho Dư Niên huynh một con đường sáng, khiến lệnh tôn tránh được kiếp nạn lần nữa, nói không chừng còn có thể chuyển hung thành cát." Ngô Lương nói. "Hiền đệ nói thật chứ?" Vương Khánh ngẩn người. "Dư Niên huynh đừng vội, ta đi mời lão tiên sinh đến đây, xem ông ấy nói thế nào." Ngô Lương gật đầu, đứng dậy đi tìm Vu Cát. ...

Một lát sau. "Quả thực không ổn, hơn nữa là vô cùng không ổn." Theo Ngô Lương đến phòng khách, Vu Cát đã được Ngô Lương chỉ điểm, vẻ mặt nghiêm trọng nói: "Đã nhập thổ vi an lại phá thổ mà ra, bất kể là nhân họa hay thiên tai, đây đều là chỉ dẫn của trời xanh, nhìn như là họa nhưng lại ẩn chứa phúc báo.

Nếu lại hạ táng lần nữa, chính là nghịch thiên mà hành, không những không có phúc báo, còn rước nghiệp chướng về cho con cháu đời sau!" "Nghiêm trọng đến vậy sao?

Xin lão tiên sinh chỉ rõ, bây giờ ta nên làm thế nào cho phải?" Nghe vậy, sắc mặt Vương Khánh đều biến đổi, vội vàng ghé tới hỏi. "Nên thuận theo ý trời hỏa táng cho lệnh tôn, giúp lệnh tôn niết bàn vãng sinh!" Vu Cát vuốt râu, nghiêm mặt nói: "Chính gọi là hưởng thọ chi thời, dĩ hư sắc thân, thả thường nhân quả, thả tu phúc điền; xá báo chi hậu, vô dụng khu xác, đương tác hôi tẫn, hoàn quy thương thiên, sắc thân bì nang, câu thiêu dĩ hủy, chân linh tiên tính, cận tồn vô phôi, biến mãn hư không, sung tắc thiên giới, vô khứ vô lai, bất sinh bất diệt!" (Tạm dịch: Hưởng hết tuổi trời, sắc thân hư ảo, trả hết nhân quả, tu phúc điền; sau khi xả bỏ báo thân, thể xác vô dụng, nên hóa thành tro bụi, trả về trời xanh.

Da thịt sắc thân, đều thiêu hủy hết, chân linh tiên tính, vẫn còn không hoại, biến mãn hư không, tràn ngập trời đất, không đến không đi, không sinh không diệt!) Thế nào gọi là chuyên nghiệp?

Đây mới gọi là chuyên nghiệp!

Kể từ lần trước bảo Vu Cát đi trộm mộ Chu Lỗ, Ngô Lương đã phát hiện ra thuộc tính chuyên nghiệp của lão.

Chỉ cần Ngô Lương đưa ra một phương hướng chung, lão đạo sĩ này lập tức có thể tuôn ra một tràng lời lẽ vừa có chiều sâu vừa cực kỳ ra vẻ, nói năng đâu ra đấy, đến cả Ngô Lương nghe cũng phải ngẩn người.

Trong lịch sử, Tào Thực có tài bảy bước thành thơ.

Còn Ngô Lương thì chẳng chút nghi ngờ gì rằng lão đạo sĩ này có thể ba bước thành sách!

Cho nên nói, trong lịch sử Vu Cát có thể trở thành vị thần trong lòng nhiều tướng lĩnh nước Ngô ở Ngô Hội không phải là không có lý do.

Chỉ riêng cái miệng lưỡi như hoa sen này thôi đã là thần vĩnh viễn rồi. "Hỏa táng?" Nghe lời của Vu Cát, gương mặt Vương Khánh lại nhăn nhó.

Hắn đương nhiên biết hỏa táng là gì, theo các văn hiến khảo cổ được hậu thế phát hiện, tập tục hỏa táng sớm đã không còn là chuyện hiếm lạ từ thời Xuân Thu, thậm chí ở một số nơi còn là hình thức mai táng chủ yếu.

Nhưng vào cuối thời Đông Hán, hình thức mai táng này lại không dễ được chấp nhận như vậy.

Cũng vì thế, khi nghe hai chữ "hỏa táng", Vương Khánh mới có phản ứng như vậy.

Hắn bài xích cách mai táng này từ tận đáy lòng.

Nếu là ngày thường có người đề nghị với hắn như thế, có lẽ hắn đã trở mặt tiễn khách rồi… À không, đây không phải Vương phủ, mà là Ngô phủ, vậy thì chỉ có thể tức giận cáo từ.

Chương 139

Nhưng bây giờ, thấy Ngô Lương, người có thể "kiếm trảm ác giao", nói rằng chôn cất lại là không ổn, Vu Cát lại càng nói chuyện này huyền bí hơn, thậm chí còn liên hệ đến cả "thiên ý", trong lòng Vương Khánh tuy vẫn còn chút bài xích, nhưng chung quy vẫn muốn nghe thử.

Dù sao thì hai người này cũng chẳng có xung đột lợi ích gì với hắn, không có lý do gì để lừa gạt hay hãm hại hắn cả. "Chính thế!" Vu Cát gật đầu, nói tiếp: "Theo lẽ thường, người chết đều nên nhập thổ vi an.

Công tử trước đây đã chôn cất lệnh tôn, xem như đã làm tròn một nửa đạo hiếu, vẫn cần giữ hiếu ba năm mới có thể hoàn thành nửa đạo hiếu còn lại.

Nhưng nay xảy ra chuyện này, việc này không thể theo lẽ thường mà làm được nữa." "Công tử nếu muốn làm tròn nửa đạo hiếu còn lại, thì nên thuận theo thiên mệnh, giúp lệnh tôn niết bàn vãng sinh.

Như vậy, linh hồn lệnh tôn ở trên trời cũng có thể phù hộ cho con cháu đời sau hồng phúc tề thiên, kéo dài không dứt." "Ngoài ra, công tử vẫn có thể thu thập di hài còn lại của lệnh tôn sau khi niết bàn, cất vào trong linh hạp, đặt lên từ đường, thường xuyên dẫn dắt con cháu đời sau thờ cúng tế bái.

Như vậy đạo hiếu của công tử mới có thể viên mãn.

Khi đó, không những lệnh tôn sau khi mất vẫn được hưởng niềm vui thiên luân, mà chuyện của con cháu đời sau cũng có thể thông qua tế bái mà truyền đạt đến lệnh tôn, có thể nói là một công đôi việc." Nói đến đây, Vu Cát lại vuốt râu, chắp tay sau lưng ra vẻ một cao

nhân siêu phàm thoát tục. "Chuyện này… chỉ có thể như vậy sao?" Vương Khánh trông có vẻ đã hơi dao động, nhưng vẫn không thể quyết định được, lộ ra vẻ mặt khó xử. "Hừ!" Thấy hắn có phản ứng như vậy, Vu Cát ngược lại nổi nóng, tức thì hừ lạnh một tiếng, mặt lộ vẻ không vui nói: "Công tử đã không tin lão phu, thì cần gì gọi lão phu đến đây lãng phí nước bọt, đúng là đàn gảy tai trâu!

Gia chủ thứ tội, những lời lão phu cần nói đã nói xong rồi.

Vị công tử này nghe hay không cũng không còn liên quan đến lão phu nữa.

Chỉ là sau này nếu có chuyện như vậy, xin gia chủ đừng gọi lão phu nữa.

Lão phu lười lãng phí miệng lưỡi với những kẻ ngu muội này, cáo từ!" Nói rồi, mắng luôn cả Ngô Lương một lượt, Vu Cát quả nhiên lộ ra vẻ mặt giận dữ, phất tay áo một cái rồi sải bước đi ra ngoài phòng khách. "Lão tiên sinh nguôi giận!

Vị Vương công tử này không biết bản lĩnh của lão tiên sinh, việc này lại không phải chuyện nhỏ, suy xét một chút cũng là chuyện hợp tình hợp lý." Ngô Lương vội vàng tiến lên ngăn cản, tươi cười khuyên giải. "Hừ!

Chính cái gọi là đạo bất đồng bất tương vi mưu, gia chủ không cần nói nhiều.

Sau này lão phu chỉ mở miệng vì một mình gia chủ thôi, chuyện của người khác không cần tìm lão phu nữa!" Vu Cát vẫn sa sầm mặt, kiên quyết đi ra ngoài, Ngô Lương kéo cũng không giữ được. "Lão tiên sinh xin dừng bước!

Nhà Vương công tử vừa gặp phải kiếp nạn như vậy, ta và Vương công tử cũng có chút giao tình, lúc này càng nên giúp hắn vượt qua

khó khăn mới phải.

Xin lão tiên sinh nể mặt ta một chút được không?" Ngô Lương vội vàng khuyên tiếp. "Kẻ đáng thương ắt có chỗ đáng hận.

Người này đã ngu muội không tỉnh, đó là số mệnh của hắn và gia đình hắn.

Gia chủ hà tất phải cưỡng ép can thiệp, đến cuối cùng nói không chừng lại rơi vào cảnh trong ngoài đều không phải người!" Vu Cát ngược lại càng hăng, ra sức vung tay áo, đến nỗi Ngô Lương cũng bị kéo theo lảo đảo mấy cái. *Diễn lố rồi!

Lão già, ngươi diễn lố rồi!

Không phải đã bảo ngươi kìm lại một chút sao?!

Mẹ nó chứ sao ngươi lại ngẫu hứng phát huy thế, chỉ là diễn kịch thôi mà, có cần phải kích động vậy không?* Ngô Lương cũng chịu thua.

Lão đạo sĩ này có một điểm không tốt, đó là mỗi lần diễn kịch đều bảo lão kìm lại, kết quả lần nào lão cũng dùng sức quá mạnh.

Lần trước suýt nữa lừa mình vào động phòng với Chu Lỗ, lần này lại sắp kéo mình ra khỏi phòng khách.

Cũng đúng lúc này. "Xin lão tiên sinh thứ tội, tại hạ biết Hữu Tài hiền đệ và lão tiên sinh đều thật lòng giúp ta, sao dám nghi ngờ lời của lão tiên sinh." Vương Khánh cuối cùng cũng chạy tới, kính cẩn hành lễ với Vu Cát, cúi đầu khom lưng nói: "Thôi vậy, sự đã đến nước này, tại hạ cũng không có gì để nghĩ nữa.

Chỉ cầu lão tiên sinh chỉ điểm thêm đôi chút, giúp ta hoàn thành việc hỏa táng cho gia phụ, sau này nhất định sẽ báo đáp." Vương Khánh cuối cùng cũng đã nghĩ thông suốt, nhưng không phải bị Ngô Lương và Vu Cát lừa bịp mà thông suốt.

Tạm không nói lời của Vu Cát có thật hay không, hắn cũng không phải kẻ ngốc.

Thực ra hắn cũng có thể đoán được, dù có chôn cất lại cho cha mình một lần nữa, e rằng cũng không thể ngăn chặn được kết cục bị kẻ gian đào mộ… Huống chi chuyện này đã hoàn toàn vượt quá phạm vi chịu đựng của Vương gia.

Chỉ là sống trong thời đại này, tư duy của hắn đã hình thành nếp cũ, thực sự không nghĩ ra, cũng không dám nghĩ đến cách khác.

Mà những lời của Vu Cát kia, không nghi ngờ gì đã cho hắn một cái bậc thang rất lớn, để hắn khi đưa ra quyết định có thêm một chỗ dựa và một cái cớ, ít nhất trong lòng cũng thanh thản hơn nhiều.

Đây là thuận theo ý trời.

Việc này có thể giúp cha niết bàn vãng sinh, cũng có thể bảo vệ con cháu bình an.

Đối với hắn, đối với người nhà họ Vương, đối với người ngoài, đều là một lời giải thích hợp tình hợp lý.

Như vậy đã đủ rồi… Cho nên, quyết định này thực ra không khó đưa ra, chỉ cần vượt qua được rào cản trong lòng. "Lão tiên sinh thấy chưa, ta đã nói Vương công tử không phải là người ngu muội mà, lão tiên sinh hãy nể mặt ta mà giúp hắn lần này đi?" Ngô Lương cuối cùng cũng kéo được Vu Cát lại, nháy mắt cười nói với lão.

Kết quả không ngờ Vu Cát lại hiểu lầm ý, quay người lại, vẫn với vẻ mặt không tình nguyện nói: "Ngươi đã tỏ thái độ, gia chủ lại nhất quyết muốn lão phu giúp ngươi, lão phu đành miễn cưỡng phá lệ một lần.

Nhưng việc này không phải chuyện nhỏ, nếu muốn giúp lệnh tôn niết bàn vãng sinh, cần phải làm một tràng pháp sự tế bái trời đất.

Có điều chi phí cho pháp sự này không phải người thường có thể gánh nổi…" "???" Ngô Lương lập tức ngẩn người. *Trời đất chứng giám, lần này ta thật sự không hề nghĩ đến việc lừa tiền của Vương Khánh, hoàn toàn là vì tình làng nghĩa xóm mà chiếu cố một chút, bà con xa không bằng láng giềng gần mà, sau này nói không chừng lúc nào đó sẽ giúp được mình.

Dù sao cũng chỉ là chuyện nhỏ thôi.* Chỉ cần nhắc nhở để Vương Khánh không tiếp tục cố chấp chôn cất cha mình, như vậy không chỉ gia sản tan nát mà còn làm cho lão gia tử cũng không được yên nghỉ.

Tiếc là Vu Cát đã là một tay lão luyện, quen đường quen lối mà vào guồng.

May mà phản ứng của Ngô Lương cũng đủ nhanh, không đợi Vu Cát nói xong liền khoác vai Vương Khánh, cười ha hả nói: "Dư Niên huynh không cần để ý.

Lệnh tôn vừa qua đời, ta còn chưa đến cửa viếng thăm.

Chi phí pháp sự này cứ để ta gánh vác, cũng coi như là dâng lên một chút tấm lòng cho lệnh tôn." "Như vậy sao được?

Tuyệt đối không được!" Vương Khánh cũng không phải là người thích chiếm lợi, liền liền lắc đầu rồi chắp tay với Vu Cát nói: "Lão tiên sinh, cần bao nhiêu chi phí ngài cứ nói, Vương gia ta tuy bây giờ không giàu có, nhưng chung quy vẫn còn chút gia sản." "Trăm cân hoàng kim chắc là đủ rồi." Vu Cát vẫn chưa hiểu suy nghĩ của Ngô Lương, lập tức hét giá theo tiêu chuẩn của Chu Lỗ. "…" Vương Khánh lập tức im bặt.

Ngô Lương thì khá bất lực nhìn Vương Khánh: *Dư Niên huynh à Dư Niên huynh, ta đã cho huynh bậc thang xuống như vậy rồi, huynh cứ phải cố tỏ ra mạnh mẽ trước mặt ta làm gì?

Lần này không xuống được đài rồi chứ?* "Dư Niên huynh, người chết là lớn nhất, lo chuyện của lệnh tôn trước đã, vấn đề chi phí sau này hãy nói cũng không muộn." Ngô Lương cuối cùng vẫn phải tìm cho Vương Khánh một cái bậc thang khác, quay đầu lại nói với Vu Cát: "Lão tiên sinh, việc này cứ giao cho ngài lo liệu, cần chuẩn bị thứ gì cứ trực tiếp đến tìm ta.

Nhà Vương công tử vừa gặp nạn, lúc này còn nhiều việc cần giải quyết gấp, e là tạm thời không rảnh tay được." "Nếu đã như vậy, lão phu đương nhiên tuân mệnh." Vu Cát trong lòng có chút ngạc nhiên, không biết Ngô Lương rốt cuộc có ý gì, nhưng cũng không nói thêm gì. "Vậy… xin đa tạ Hữu Tài hiền đệ, ân tình hôm nay ta xin ghi lòng tạc dạ!" Vương Khánh lúc này sắc mặt trắng bệch, cũng là anh hùng sa cơ, đành phải cười khổ một tiếng, chắp tay cảm tạ Ngô Lương. … Nghi thức hỏa táng của cha Vương Khánh chỉ mất hai ngày.

Bất luận là chuyện mộ bị đào hay nghi thức hỏa táng, Vương Khánh đều không loan báo ra ngoài, chỉ có người nhà tham dự, lặng lẽ hoàn thành.

Dù sao cả hai chuyện này, chuyện nào truyền ra ngoài cũng không hay, dễ bị người ta dị nghị.

Mà dùng tiền của Ngô Lương để lo liệu việc này, Vu Cát tự nhiên cũng rất biết chừng mực, cố gắng làm mọi thứ đơn giản nhất có thể, toàn bộ chi phí cũng không vượt quá bữa cơm tất niên nhà Ngô Lương.

Kết quả là ngày thứ hai sau khi hoàn thành nghi thức hỏa táng, Vương Khánh lại đến Ngô phủ.

Lần này hắn không vội, biết Ngô Lương đang ở trong phòng "dạy học" cho tỳ nữ Bách Lý Hương trong nhà, cũng không cho người đi thông báo, mà rất biết điều đến phòng khách kiên nhẫn chờ đợi.

Cho nên lần này, Điển Vi cũng không trói hắn, còn cho người rót trà cho hắn.

Lại gần đến trưa, Ngô Lương mới từ trong phòng đi ra.

Hai ngày nay hắn lại dạy Bách Lý Hương định luật rơi tự do và ba định luật Newton.

Bách Lý Hương là một cô nương cực kỳ chăm chỉ và có thiên phú, dù những lý thuyết này rất vượt thời đại, nàng cũng dần dần nhập môn, luôn có thể dựa trên cơ sở của những định lý này mà đột nhiên nảy ra vài suy luận khiến Ngô Lương kinh ngạc.

Ngô Lương thấy được sự trưởng thành và tốc độ tiến bộ của Bách Lý Hương, tự nhiên cảm thấy rất vui mừng… Sau đó có người đến báo Vương Khánh đang đợi ở phòng khách, Ngô Lương lúc này mới vươn vai lười biếng đi đến phòng khách. "Hữu Tài hiền đệ." Thấy Ngô Lương, Vương Khánh lập tức đứng dậy hành lễ. "Dư Niên huynh, hôm nay đến tìm ta có việc gì vậy?" Ngô Lương cười ha hả hỏi. "Hữu Tài hiền đệ, hai thứ này mời ngươi nhận lấy." Vương Khánh cũng không nói thêm lời khách sáo, trực tiếp từ trong lòng lấy ra hai tấm kim loại bằng đồng, vẻ mặt trịnh trọng đưa vào tay Ngô Lương. "Dư Niên huynh, ngươi đây là…" Ngô Lương nhìn hai tấm kim loại hình dạng giống lệnh bài trong tay, có chút kinh ngạc hỏi.

Thực ra thông qua hai chữ lớn và mấy hàng chữ nhỏ khắc trên tấm kim loại, hắn đã đoán được đây là thứ gì – thị quyển!

Tức là giấy phép kinh doanh do triều đình cấp phát, tương tự như giấy phép kinh doanh của hậu thế.

Thực ra thời đại này đa số việc kinh doanh không cần thị quyển, chỉ cần chịu được sự áp bức và bóc lột của hào cường và quan phủ địa phương là được.

Nhưng một số ngành kinh doanh được triều đình quan tâm thì lại khác, ví dụ như: muối, sắt… những mặt hàng thiết yếu.

Cho nên, đây hẳn là hai tấm thị quyển của tiệm muối!

Giấy phép kinh doanh cuối thời Đông Hán, thứ này hiển nhiên có giá trị khảo cổ, hậu thế rất hiếm khi phát hiện được… "Vương gia chưa từng có tiền lệ nợ nần không trả.

Lần này may nhờ hiền đệ ra tay tương trợ mới qua được cửa ải khó khăn.

Tiếc là số hoàng kim hiền đệ đã ứng trước, Vương gia nhất thời chắc chắn không thể lấy ra được, ta cũng không nghĩ ra cách nào khác, đành phải đem hai tiệm muối còn lại thế chấp cho hiền đệ để trả nợ.

Chương 140

Xin hiền đệ nhận cho." Vương Khánh cười khổ nói: "Còn về ân tình nợ hiền đệ, sau này nếu có việc gì cần đến Vương gia, hiền đệ cứ việc nói, Vương gia nhất định sẽ toàn lực đáp ứng." "Như vậy sao được?

Dư Niên huynh không biết đó thôi, ta đối với việc kinh doanh này một chữ cũng không biết, tiệm muối này giao vào tay ta e là kinh doanh không được mấy ngày." Ngô Lương liền liền lắc đầu, miệng tuy nói vậy nhưng lại không lập tức trả lại hai tấm thị quyển.

Bởi vì khi nhìn thấy chúng, Ngô Lương đột nhiên lại nghĩ đến một con đường chuyển đổi khác từ "đạo mộ" thành "khảo cổ".

Như vậy cùng với "chế độ truân điền" song song tiến hành, chắc chắn khả năng thành công có thể tăng lên gấp bội.

Hơn nữa, hắn bây giờ cũng nhìn Vương Khánh bằng con mắt khác, cảm thấy đây là một người có thể kết giao.

Đương nhiên chỉ dựa vào một Vương gia nhỏ bé, chắc chắn không thể nuốt trôi miếng bánh lớn này, hắn còn cần mượn sức từ một số phương diện khác. "Hữu Tài hiền đệ nói đùa rồi, ngươi nắm giữ bí pháp chế tạo tuyết hoa diêm độc nhất vô nhị, có bí pháp này rồi cần gì đến đạo kinh doanh.

Tuyết hoa diêm của hiền đệ dù không thể sản xuất hàng loạt, cũng có thể kiếm được đầy bồn đầy bát.

Nếu có thể sản xuất hàng loạt, hiền đệ trở nên giàu có ngang với cả một quốc gia cũng không phải là nói suông!" Vương Khánh không hề che giấu vẻ mặt ngưỡng mộ, lắc đầu cười nói. "Làm gì có chuyện đơn giản như vậy?" Ngô Lương cười cười, nhưng lại đột nhiên ghé

sát lại một chút, nhìn vào mắt Vương Khánh nghiêm túc hỏi: "Dư Niên huynh, nếu ta nguyện giao bí pháp tuyết hoa diêm này cho ngươi, ngươi định kinh doanh thế nào?" "Giao cho ta?" Vương Khánh lập tức ngây người.

Trước đây, Vương Khánh nằm mơ cũng muốn có được bí pháp tuyết hoa diêm của Ngô Lương, nhưng khi Ngô Lương đột nhiên tỏ ra ý này, hắn lại có chút luống cuống.

Thứ này không phải chuyện nhỏ, nếu sử dụng đúng cách, vận mệnh của cả Vương gia sẽ vì thế mà thay đổi!

Ngô Lương thật sự nỡ giao bí pháp tuyết hoa diêm cho mình sao?

Vương Khánh căn bản không dám tin đây là sự thật. "Không sai!

Nhưng tiệm muối của ngươi phải đổi tên một chút, hay là sau này gọi là 'Tào Thị Diêm Hành' đi?" Ngô Lương cười nói. ---------- "Tào Thị… Diêm Hành?" Vương Khánh lộ vẻ kinh ngạc.

Khi nghe Ngô Lương nói muốn đổi tên tiệm muối, Vương Khánh tưởng rằng Ngô Lương dù không đặt cho tiệm muối một cái tên thật có ý cảnh, ít nhất cũng phải đổi một cái tên liên quan đến bản thân hắn, ví dụ như "Ngô Ký" hay "Ngô Thị" gì đó.

Tại sao lại đổi một cái tên chẳng ăn nhập gì thế này? "Không sai." Ngô Lương gật đầu. "Xin thứ cho ngu huynh nhiều lời, cái tên này có thâm ý gì không?" Vương Khánh không nhịn được hỏi. "Hiện tại ở Duyện Châu, ai là người có quyền quyết định?" Ngô Lương cười hỏi lại. "Tào Mạnh… Thứ sử?" Vương Khánh đáp. "Vậy thì, ta và Dư Niên huynh hợp tác làm ăn ở Trần Lưu, còn phải đảm bảo việc kinh doanh này không ai dám đến cướp đoạt, nên dựa vào sự che chở của ai?" Ngô Lương lại hỏi. "Tự nhiên là Tào Thứ sử, ý của hiền đệ là…" Vương Khánh cuối cùng cũng ý thức được điều gì đó. "Nếu muốn làm ăn lớn mạnh, ba thế lực chúng ta thiếu một cũng không được!" Ngô

Lương giơ hai tấm thị quyển vừa lấy được từ Vương Khánh lên, cười ha hả nói: "Ta cung cấp bí pháp tuyết hoa diêm và hai tiệm muối, Tào Sử quân cung cấp uy danh và binh mã của ngài để đảm bảo vị thế độc nhất vô nhị và tốc độ khuếch trương của tiệm muối chúng ta, Dư Niên huynh thì cung cấp kinh nghiệm kinh doanh nhiều năm và nhân lực.

Đây chính là một tam giác sắt không thể phá vỡ, chuyện này e rằng muốn không thành cũng khó." "…" Vương Khánh lúc này mới phản ứng lại, hóa ra chỉ trong vài câu nói, Ngô Lương đã không khách khí coi hai tiệm muối kia là của mình, đã tính vào phần vốn đầu tư của bản thân.

Hơn nữa, trong tình hình không có lão bản họ Tào, thậm chí là bất kỳ người nào nhà họ Tào tham gia, đã tính ngài ấy là một trong những người hợp tác.

Ngược lại là Vương gia, nói là người hợp tác, thực tế đã biến thành chưởng quỹ của "Tào Thị Diêm Hành"… Đây chẳng phải là chưởng quỹ sao?

Phụ trách phương châm kinh doanh và sắp xếp nhân lực của tiệm muối, trước đây chưởng quỹ của tiệm muối nhà hắn cũng làm những việc như vậy, cơ bản không có gì khác biệt.

Cũng lúc này, Vương Khánh mới đột nhiên nhận ra.

Dưới vẻ ngoài trông có vẻ ung dung của Ngô Lương, lại ẩn giấu một dã tâm lớn đến thế… Trước đây khi hắn và cha mình bàn về tuyết hoa diêm, tầm nhìn vẫn chỉ dừng lại ở ngành muối, nghĩ rằng lấy ngành muối làm cơ sở, từng bước đưa Vương gia trở lại thời kỳ đỉnh cao.

Nhưng tầm nhìn của Ngô Lương, dường như sâu xa hơn họ rất nhiều!

Nếu không, sao lại vừa bắt đầu đã trói tiệm muối với Tào Mạnh Đức, người đang như mặt trời ban trưa ở Duyện Châu và Từ Châu?

Như vậy quân và thương liên kết một khối, rõ ràng là có chuẩn bị mà đến, mưu đồ rất xa?

Thế nhưng Vương Khánh đâu biết.

Thực ra điều Ngô Lương muốn rất đơn giản, đơn giản đến mức bất kỳ ai nghe xong cũng chỉ thấy hắn đang nói đùa. "Cách hợp tác này, ta gọi là 'chế độ cổ phần'." Ngô Lương cười cười, lại nói tiếp: "Dựa vào tình hình đầu tư hiện tại của ba bên chúng ta, Tào Sử quân độc chiếm bốn thành cổ phần, ta và Dư Niên huynh mỗi người chiếm ba thành.

Sau này bất kể tình hình phát triển của tiệm muối thế nào, lợi nhuận thu được đều chia theo tỷ lệ này.

Dư Niên huynh có ý kiến gì không?" "Ba thành?" Vương Khánh lại ngẩn người.

Tính như vậy, Vương gia lại không giống chưởng quỹ nữa, mà là người hợp tác thực sự.

Dù sao chưởng quỹ cũng không thể nhận được nhiều phần chia như vậy, cùng lắm cũng chỉ là một người làm công cao cấp mà thôi.

Ngoài ra, điều hắn càng không hiểu là, Ngô Lương, người gần như cung cấp toàn bộ kỹ thuật cốt lõi và cơ sở hạ tầng, lại chỉ lấy ba thành cổ phần, ngược lại cho Tào Tháo bốn thành, khiến Tào Tháo trở thành người hưởng lợi lớn nhất.

Dường như hoàn toàn không cần thiết phải làm vậy? "Dư Niên huynh chê ít sao?" Ngô Lương hỏi. "Không không không, không hề ít.

Hiện tại Vương gia không còn tiệm muối, những ngày sau này chưa biết ra sao, có lẽ sẽ suy bại trong tay ngu huynh.

Hiền đệ chịu đề bạt Vương gia như vậy, đã là nhân nghĩa tận cùng, Vương gia sao dám tham lam không biết đủ." Vương Khánh vội vàng tỏ thái độ. "Vậy thì tốt.

Nếu đã như vậy, việc đổi bảng hiệu giao cho Dư Niên huynh lo liệu.

Chính cái gọi là anh em ruột cũng phải tính toán rõ ràng, lát nữa ta sẽ soạn thảo hợp đồng, Dư Niên huynh ký tên điểm chỉ xong, là có thể mang theo bí pháp tuyết hoa diêm về chuẩn bị cho việc khai trương 'Tào Thị Diêm Hành'.

Ta cũng sẽ đi tìm Thái thú Trình Dục nói rõ việc này, xin ông ấy tạo điều kiện cho 'Tào Thị Diêm Hành'.

Mục tiêu đầu tiên của chúng ta sau khi khai trương chính là chiếm lĩnh toàn bộ thị trường muối ở Trần Lưu, cụ thể thực hiện thế nào hoàn toàn do Dư Niên huynh lo liệu." Ngô Lương cười ha hả nói.

Thực ra hợp đồng trong miệng Ngô Lương không phải dùng để ràng buộc Vương Khánh, cũng không phải để bảo vệ lợi ích của mình, mà là để sau này cho lão bản họ Tào xem.

Đối với lão bản họ Tào mà nói, đây chắc chắn là một bất ngờ lớn.

Thử tưởng tượng lão bản họ Tào đi đánh trận trở về, đột nhiên phát hiện ngành muối trong địa phận Duyện Châu đã bị một tiệm muối tên là "Tào Thị Diêm Hành" lũng đoạn, hỏi thăm hồi lâu mới phát hiện Ngô Lương lại là một trong những ông chủ đứng sau.

Sau đó gọi Ngô Lương đến hỏi, Ngô Lương lại đưa ra một bản hợp đồng mà lão bản họ Tào hưởng lợi nhiều nhất, hơn nữa còn đem cả phần của mình và của lão bản họ Tào ra, giúp lão bản họ Tào hồi một lượng máu lớn.

Cứ hỏi ngươi có bất ngờ không?

Có ngoài ý muốn không?

Nếu lúc này, Ngô Lương lại nói rõ "bí pháp tuyết hoa diêm" là do trộm mộ mà có, các sách cổ và văn hiến trong mộ cổ còn ẩn giấu lượng lớn tri thức do văn minh thượng cổ để lại, những tri thức này mới là kho báu thực sự, hơn xa vàng bạc châu báu.

Và nhân cơ hội này, đề nghị lão bản họ Tào chuyển đổi Phường Nhân Quân thành "quân đoàn khảo cổ".

Từ đó chuyên tâm nghiên cứu sách cổ và văn hiến trong mộ cổ, khai quật di tích văn minh thượng cổ để phục vụ cho Tào Ngụy, chứ không đơn thuần là đào vàng cho lão bản họ Tào.

Vậy Phường Nhân Quân có phải là đã từ một "tổ chức đạo mộ" chuyển đổi thành công thành một "tổ chức nghiên cứu khoa học" chính quy không?

Đương nhiên, nếu một "tuyết hoa diêm" vẫn chưa đủ, Ngô Lương còn có "chế độ truân điền" và "bí pháp diệt hoàng trùng" liên hoàn bạo kích, tổng có một thứ phù hợp với lão bản họ Tào.

Hơn nữa theo thời gian tính toán, cuối cùng rất có khả năng ba chiêu cùng lúc tung ra, tạo thành một siêu bạo kích!

Làm như vậy, Ngô Lương thực ra cũng là đang tính toán cho chính mình.

Đến cuối thời Đông Hán mấy tháng, Ngô Lương ngày càng phát hiện, do chiến tranh liên miên, sức sản xuất xã hội hiện tại đã bị ảnh hưởng cực kỳ nghiêm trọng.

Cũng vì thế, lạm phát đã đến mức đáng sợ.

Không chỉ tiền Ngũ Thù sớm đã thành đồng nát sắt vụn, mà ngay cả sức mua của vàng cũng đang không ngừng mất giá.

Trong quá trình Ngô Lương đi đến quận Dự Chương trộm mộ, đã đi qua mấy nơi nhỏ vẫn còn lưu thông tiền Ngũ Thù.

Dù không phải là loại tiền nhỏ do Đổng Trác đúc, ở những nơi đó mua một hộc đậu mạch cũng cần hai mươi vạn tiền, hơn nữa còn là giá niêm yết không trả giá được… Hai mươi vạn tiền, điều này có nghĩa là gì?

Có nghĩa là dân thường muốn mua một hộc đậu mạch, thì phải bỏ ra số tiền Ngũ Thù nặng gấp mười mấy lần hộc đậu mạch đó.

Theo trọng lượng bình thường của tiền Ngũ Thù thời Đông Hán là 3.7 gram, vậy thì phải mang theo 740 kg tiền đồng để mua một hộc đậu mạch… Vàng tuy là kim loại hiếm và ổn định hơn, dù ở hậu thế cũng là một loại dự trữ tiền tệ cực kỳ quan trọng.

Nhưng trong bối cảnh thời đại như vậy, vàng vừa không ăn được vừa không uống được, cũng chỉ là một loại tiền tệ mà thôi.

Một con trâu cày đã cần trăm cân vàng, một con chiến mã cũng cần mấy chục cân vàng, đây đều là kết quả của việc sức sản xuất xã hội sụt giảm nghiêm trọng.

Nếu chỉ chăm chăm vào việc kiếm vàng, mà không nghĩ cách nâng cao sức sản xuất xã hội, đây chính là tát cạn ao bắt cá, sẽ có một ngày, người giàu có đến đâu cũng chỉ có thể ôm một núi vàng mà chết đói.

Nói cách khác, nếu Ngô Lương không chuyển đổi, theo đà sụt giảm của sức sản xuất xã hội, sức mua của vàng càng giảm, nhu cầu vàng của lão bản họ Tào sẽ ngày càng lớn, và Ngô Lương rồi sẽ có một ngày không thể đáp ứng được nhu cầu của ngài ấy.

Đến ngày đó, lão bản họ Tào tuy không vô cớ giết hắn, nhưng cũng sẽ giảm bớt sự trọng dụng đối với hắn.

Vậy thì sự nghiệp "khảo cổ" của hắn cũng tất sẽ bị ảnh hưởng…

"Ta nhất định sẽ dốc hết sức mình, sẽ không phụ sự đề bạt và tin tưởng của Hữu Tài hiền đệ." Vương Khánh vội vàng đáp ứng.

Hiện tại Vương gia đã đến bờ vực đường cùng, có thể bám vào con thuyền lớn Ngô Lương, cuối cùng cũng có hy vọng hồi sinh, hắn sao có thể dễ dàng từ bỏ? "À đúng rồi, Dư Niên huynh, hôm qua ta nghe vị lão tiên sinh lo liệu việc hỏa táng cho Dư Niên huynh nói, Vương gia là hậu duệ của danh môn, từng có người giữ chức Hữu Thừa tướng?" Ngô Lương đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, lại mở miệng hỏi.

Chương 141

"Đúng vậy." Nghe thấy lời này, Vương Khánh cuối cùng cũng ưỡn ngực, chắp tay hướng lên trời nói: "Tiên tổ tên là Vương Lăng, từng được Cao Tổ đối đãi như huynh đệ, và được phong làm An Quốc Hầu." "Vương Lăng?" Nghe thấy cái tên này, Ngô Lương lập tức có chút hứng thú, cười hỏi: "Có phải là Vương Lăng có mẹ tự vẫn bằng kiếm, thề chết không đầu hàng khi bị Hạng Vũ uy hiếp không?" Theo sử sách ghi lại, trong cuộc chiến Sở - Hán, Hạng Vũ để lôi kéo một người tên là Vương Lăng, đã bắt mẹ của ông ta giam giữ trong quân doanh làm con tin.

Nào ngờ mẹ của Vương Lăng là một người tính tình cực kỳ cương liệt, không muốn con trai bị uy hiếp, đã tự vẫn bằng kiếm để tỏ rõ chí khí.

Hạng Vũ tức giận, liền ra lệnh ném xác mẹ Vương Lăng vào trong đỉnh đồng, nấu thành thịt nát, vứt bên đường cho chó ăn.

Từ đó Vương Lăng một lòng theo Hán, trong cuộc chiến Sở - Hán đã theo Lưu Bang đánh bại Hạng Vũ.

Sau khi Hạng Vũ chết, triều Hán thành lập, Vương Lăng cuối cùng quan bái Hữu Thừa tướng, được phong làm An Quốc Hầu.

Sau này hoàng quyền suy yếu, phe cánh Lữ Hậu âm mưu độc chiếm đại quyền, Vương Lăng ra sức chống lại.

Lữ Hậu bề ngoài phong Vương Lăng làm Thái phó, thực chất là tước đoạt tướng quyền của ông.

Vương Lăng lòng nguội ý lạnh, từ đó ở nhà không chịu lên triều.

Cứ như vậy tước vị An Quốc Hầu của Vương Lăng truyền đến

đời chắt là Vương Định.

Đến thời Hán Vũ Đế Lưu Triệt, để tăng cường tập quyền trung ương, đột nhiên lại bày ra một sự kiện chấn động triều chính là "Trữu kim đoạt tước".

Tước vị của Vương gia từ đó bị cắt đứt, sau này không còn ghi chép nữa.

Điều đáng nói là, tiên tổ của "Hoàng thúc" Lưu Bị là Trác Lộc Đình Hầu Lưu Trinh cũng bị cắt đứt tước vị trong sự kiện "Trữu kim đoạt tước", cũng vì thế mà Lưu Bị lúc nhỏ mới phải cùng mẹ dệt chiếu bán dép mưu sinh.

So sánh ra, cuộc sống của Vương Khánh thực ra vẫn còn khá tốt… "Đúng vậy." Vương Khánh đáp. "Dư Niên huynh…" Ngô Lương vỗ vỗ vai Vương Khánh, quả quyết vẽ cho hắn một cái bánh: "Chỉ cần làm cho tiệm muối này lớn mạnh, ta tuy không thể đảm bảo cho ngươi chức vị Thừa tướng, nhưng cũng có thể giúp Vương gia lấy lại tước vị Hầu tước.

Hơn nữa… không cần gánh chịu bất kỳ rủi ro nào.

Cố gắng lên." … Trong khoảng thời gian tiếp theo, Ngô Lương mỗi ngày đều như gia sư truyền thụ cho Bách Lý Hương một số kiến thức mới, bản thân hắn cũng vui vẻ trong đó.

Ngoài ra, hắn còn đi đến Ung Khâu mấy lần.

Công việc "truân điền chế" ở Ung Khâu cũng tiến triển khá tốt, Dương Vạn Lý rất tùy ý đã mang về được 50 đồn truân dân, và đã bắt đầu theo sự sắp xếp của hắn đến những nơi thích hợp để xây dựng nhà cửa, khai hoang đất đai.

Theo điều kiện khí hậu của Trần Lưu, từ bây giờ cho đến tháng ba, tháng tư, nơi đây đều không thích hợp để gieo trồng hoa màu.

Vừa hay lợi dụng khoảng thời gian trống này để cho truân dân tiến hành xây dựng một số cơ sở hạ tầng, trước tiên ổn định họ đã rồi nói sau… Truân dân tự nhiên cũng không có ý kiến gì, họ đều là những lưu dân sắp chết đói, có cái ăn là tốt lắm rồi, huống chi còn có người cung cấp công cụ và thuốc men để xây dựng nhà cửa của riêng mình.

Trong thời gian này, Chu Lỗ tự nhiên cũng giúp đỡ không ít.

Ngoài trâu cày và nông cụ, quan trọng nhất chính là "lương thực nửa giá" của hắn.

Từ bây giờ cho đến khi hoa màu chín, những truân dân này đều phải dựa vào lương thực nửa giá của Chu Lỗ để sống… Nhưng đến mùa thu hoạch, chỉ cần không gặp phải sâu bệnh hạn hán nghiêm trọng, lương thực mà một truân dân có thể trồng ra, dù đã trừ đi phần chia, cũng tuyệt đối nhiều hơn gấp nhiều lần so với lương thực hắn đã ăn trong những ngày này, tuyệt đối không lỗ vốn.

Huống chi, đối với nạn châu chấu sắp xảy ra mà hắn đã dự kiến, Ngô Lương còn có sách lược đối phó tương ứng.

Cùng lúc đó, "Tào Thị Diêm Hành" cũng chính thức khai trương.

Tuyết hoa diêm độc quyền vừa ra mắt đã lập tức chiếm lĩnh thị trường cao cấp của Trần Lưu, được các đại gia tộc săn đón.

Đương nhiên, điều này cũng không thể tách rời chiến lược marketing mà Ngô Lương cung cấp – sức khỏe.

Đây là một chủ đề mà người ở bất kỳ thời đại nào cũng theo đuổi.

Và còn nhân đó mở rộng thêm lượng tiêu thụ của tuyết hoa diêm: tuyết hoa diêm đánh răng có thể làm răng trắng hơn, nướu khỏe hơn; tuyết hoa diêm rửa mặt có thể loại bỏ dầu, da chết, tàn nhang, da khỏe hơn; tuyết hoa diêm gội đầu có thể chống rụng tóc, tóc khỏe hơn; tuyết hoa diêm tắm có thể loại bỏ độc tố, cơ thể khỏe hơn… Vương

Khánh nghe lời đi quảng bá trong giới sĩ tộc một phen, quả nhiên đã làm bùng nổ thị trường.

Chỉ có điều hiện tại Vương gia trong tay vẫn chưa nắm giữ ruộng muối lớn, dù đã nắm được "ngũ bộ sản diêm pháp", tạm thời cũng không có cách nào sản xuất hàng loạt quy mô lớn.

Thế là, Ngô Lương lại cung cấp cho Vương Khánh một tư duy mà thương nhân hậu thế hay dùng – marketing khan hiếm.

Cố ý giảm sản lượng tuyết hoa diêm, rồi bán với giá cao hơn, hơn nữa chỉ cần có người hỏi là đã bán hết hoặc đã được đặt trước, muốn mua thì phải "thêm tiền" xếp hàng đi cửa sau.

Tuyết hoa diêm lập tức càng hot hơn!

Đương nhiên, trong tình hình này người thường chắc chắn không mua nổi.

Ngô Lương cảm thấy điều này hoàn toàn không có vấn đề, trong tình hình không thể sản xuất hàng loạt, moi thêm tiền của người giàu mới là đạo lý cứng.

Đợi đến khi có thể sản xuất hàng loạt, Ngô Lương ngược lại sẽ không yêu cầu giảm sản lượng tuyết hoa diêm, đến lúc đó giá cả tự nhiên sẽ giảm xuống, dân thường cũng sẽ dùng được. "Tuyệt!

Quá tuyệt!

Hữu Tài hiền đệ, ngươi cần gì ta cung cấp kinh nghiệm kinh doanh, bản thân ngươi chính là một quỷ tài marketing trăm năm khó gặp, ta thấy ngươi đang cố ý trêu chọc ta." Vương Khánh đến báo cáo tình hình với Ngô Lương, mặt mày rạng rỡ, vui đến không khép được miệng: "Bây giờ nhà nào mà không dùng tuyết hoa diêm của ngươi, thì chính là không có tư cách, không có bản lĩnh, không xứng tự xưng là sĩ tộc, ra đường cũng không dám chào hỏi người khác!" Tuy vẫn còn

một khoảng cách rất xa so với cái bánh mà Ngô Lương đã vẽ cho hắn, nhưng trong khoảng thời gian gần đây, Vương Khánh đã được hưởng thụ lễ ngộ mà chỉ có hào môn mới có được.

Thậm chí ngay cả Chu gia, gia tộc có danh vọng và thực lực nhất trong quận Trần Lưu, cũng đặc biệt phái đại công tử Chu Dự tìm đến hắn, khách khí đến phủ bái hội, hy vọng được chen ngang đặt mấy bồn tuyết hoa diêm.

Điều này trước đây, là chuyện mà Vương Khánh nghĩ cũng không dám nghĩ!

"Tiếp theo, hãng muối của chúng ta sẽ mở rộng ra sao, phải xem bản lĩnh của Dư Niên huynh cả rồi." Nghe Vương Khánh nói xong, Ngô Lương điềm nhiên cười, rồi nói tiếp, "Hãng muối của chúng ta tạm thời chỉ kinh doanh muối bông tuyết, như vậy có thể tránh cạnh tranh với các hãng muối khác, cũng coi như tìm một lối đi riêng, cố gắng nhanh chóng chiếm lĩnh thị trường muối cao cấp của Duyện Châu." "Ở quận Trần Lưu nếu gặp trở ngại gì, huynh cứ đến tìm thái thú Trình Dục.

Ta đã báo với ông ấy rồi, ông ấy nhất định sẽ hết lòng hỗ trợ." "Còn về quận Đông và quận Tế Âm, huynh cứ đến tìm thái thú Hạ Hầu Đôn và thái thú Tuân Úc.

Hai người này ta cũng đã thông báo qua, chắc chắn sẽ cho huynh sự giúp đỡ cần thiết." "Những chuyện còn lại… sau này hãy nói." Đối với các hãng muối khác, đây thực chất chính là màn "nước ấm luộc ếch".

Bề ngoài trông có vẻ như phạm vi kinh doanh của "hãng muối Tào Thị" chỉ giới hạn ở thị trường muối cao cấp, các hãng muối khác vẫn còn đường sống, nhưng thực ra đây chỉ là bước chuẩn bị ban đầu mà thôi.

Một khi chuẩn bị xong, "hãng muối Tào Thị" lại nắm trong tay ruộng muối lớn, "Ngũ bộ chế diêm pháp" sẽ lập tức được đưa vào sản xuất, dễ dàng sản xuất hàng loạt muối bông tuyết.

Đến lúc đó, những hãng muối kia sẽ ngay lập tức phải chịu đòn giáng hủy diệt, trước mắt chỉ có hai con đường: một là tự nguyện bị "hãng muối Tào Thị" sáp nhập, như vậy còn có thể miễn cưỡng cầm máu; hai là bị "hãng muối Tào Thị" chèn ép đến phá sản, từ đó đóng cửa làm ăn.

Mà muốn đi đến bước này, Tào lão bản mới là mấu chốt… Theo như Ngô Lương biết, ở khu vực Hoa Bắc muốn kinh doanh muối lớn mạnh, chỉ có thể dựa vào hai vùng sản xuất muối lớn.

Một là quận Hà Đông ở phía tây Duyện Châu (nay là Vận Thành, Sơn Tây), nơi này có một hồ muối lịch sử lâu đời, đồng thời cũng là nơi bắt nguồn của "Ngũ bộ chế diêm pháp" thời nhà Đường mà Ngô Lương dùng để chế tạo muối bông tuyết.

Hai là Thanh Châu, Thanh Châu vốn là lãnh địa của nước Tề thời Xuân Thu, nhờ ưu thế địa lý gần biển, từ thời Xuân Thu muối biển đã là một trong những nguồn tài nguyên quan trọng của nước Tề, cũng là một trong những ngành công nghiệp trụ cột giúp nước Tề trở thành bá chủ Xuân Thu.

Hai nơi này, hiện tại một nơi đang nằm trong tay thái thú Nội Hà là Trương Dương.

Nơi còn lại thì nằm trong tay thứ sử Thanh Châu là Điền Giai, dưới trướng còn có Lưu Bị, Khổng Dung trợ trận.

Muốn có được bất kỳ một trong hai vùng sản xuất muối này, đều cần Tào lão bản mang quân đi đánh thật, còn phải đóng quân đồn trú để giữ, đây mới là vai trò thực sự mà Tào lão bản cần phát huy trong quá trình phát triển của "hãng muối Tào Thị".

Cho nên, việc Tào lão bản chiếm nhiều cổ phần hơn trong "hãng muối Tào Thị" không hề quá đáng.

Hơn nữa, nếu tính cả phần của Ngô Lương vào lợi tức của Tào lão bản, thì Tào lão bản đã nhận được bảy thành trong đó.

Tỷ lệ này cao hơn rất nhiều so với thuế muối mà triều đình trưng thu trước đây, tương đương với việc một lần nữa thực hiện quốc doanh ngành muối.

Một khi chuỗi sản nghiệp ổn định như vậy được hình thành, giá muối ăn cũng sẽ ổn định lại, lại còn bớt đi mấy tầng bóc lột.

Đến lúc đó, áp lực dùng muối của bá tánh cũng sẽ giảm đi.

Dù sao thì, về việc định giá muối bông tuyết, Ngô Lương vẫn có tiếng nói không nhỏ… "Ta hiểu rồi, ta sẽ nhanh chóng sắp xếp nhân thủ đến những nơi này xin giấy phép, mở chi nhánh tiêu thụ muối bông tuyết." Vương Khánh trịnh trọng gật đầu, dáng vẻ hăm hở xoa tay.

Tạm không nói đến lợi ích trong đó, hãng muối Tào Thị mở đến đâu, danh vọng của Vương gia cũng sẽ lan truyền đến đó, đây cũng là chuyện mà trước kia Vương Khánh không dám nghĩ tới, không ai biết nội tâm của y kích động đến mức nào.

Nhưng sau khi đồng ý, Vương Khánh chợt nhận ra điều gì đó, không nhịn được hỏi thêm một câu: "Hữu Tài hiền đệ, gần đây có phải đệ sắp đi xa không?" Nếu không, Ngô Lương đã không báo trước cho Trình Dục, Hạ Hầu Đôn và Tuân Úc, càng không bảo y có vấn đề gì thì cứ trực tiếp đến tìm các vị thái thú này để bàn bạc.

Đây rõ ràng là sắp xếp trước.

"Ừm, gần đây ta phải ra ngoài một thời gian, ngắn thì một hai tháng, dài thì khó nói." Ngô Lương cười cười, gật đầu nói.

Nhân lúc "chế độ đồn điền" vẫn đang trong giai đoạn chuẩn bị, còn cách thời điểm gieo trồng hai ba tháng, "nạn châu chấu" cũng phải đến mùa hạ thu mới xuất hiện, còn "hãng muối Tào Thị" đã có Vương Khánh quản lý, phần lớn mọi việc không cần hắn phải tự mình hỏi đến, Ngô Lương dự định khởi hành một lần nữa.

Lần này mục tiêu chính là Bạc Cô, đó là nơi mà "Tề Sử" ghi lại Tề Ai Công được bí mật chôn cất.

Về việc chuyến đi này có tìm được lăng mộ của Tề Ai Công hay không, Ngô Lương cũng không chắc chắn, nhưng đi thử vận may là rất cần thiết.

Nếu thật sự không tìm được, thì coi như đi du lịch giải khuây.

Còn về Vương Khánh và hãng muối Tào Thị, hắn không hề lo lắng.

Không nói đến việc Vương Khánh là người thế nào, Ngô Lương đã nói với y đủ rõ ràng rồi, chỉ cần y còn chút đầu óc, sẽ ngoan ngoãn quản lý hãng muối Tào Thị cho Ngô Lương, chứ không phải nhân cơ hội lật khách thành chủ.

Bởi vì dưới thời cục hiện nay, chỉ có Ngô Lương mới có thể bảo vệ được sản nghiệp này, mới có thể nhận được sự hỗ trợ hết mình của Tào lão bản.

Thoát ly khỏi tiền đề này, cho dù Vương Khánh có làm sản nghiệp này lớn đến đâu, cuối cùng cũng chỉ là làm áo cưới cho người khác, thậm chí còn có khả năng rất lớn sẽ kéo cả Vương gia vào.

"Hiền đệ yên tâm, ta có thể bảo đảm với đệ, khi đệ trở về, bảng hiệu của hãng muối Tào Thị đã có mặt khắp Duyện Châu." Vương Khánh vỗ ngực quả quyết nói.

"Dư Niên huynh làm việc, ta tự nhiên yên tâm." Ngô Lương gật

đầu cười nói. … Tiễn Vương Khánh đi, Ngô Lương lại gọi Bách Lý Hương vào phòng: "Hương nhi, thứ ta bảo ngươi làm, ngươi làm xong chưa?" "Làm, làm xong rồi…" Gương mặt xinh xắn của Bách Lý Hương "vụt" một cái đỏ bừng.

Gần đây vì hầu như ngày nào cũng phải học, nàng tiếp xúc với Ngô Lương rất nhiều, thực ra đã không còn e thẹn như trước, nhưng lần này, nàng lại trở về trạng thái cũ, thậm chí còn hơn thế.

"Mang ra đây ta xem nào?" Ngô Lương cười nói.

"Xin, xin gia chủ đợi một lát, tỳ tử đi lấy ngay." Giọng Bách Lý Hương nhỏ như muỗi kêu, nói chưa dứt lời đã vội vàng chạy ra ngoài, lúc trở về mang theo một túi vải nhỏ, đưa vào tay Ngô Lương mà không dám ngẩng đầu lên.

Sau đó, thấy Ngô Lương định mở túi vải ra, Bách Lý Hương lại vội vàng đỏ mặt, lấy hết can đảm nói: "Gia, gia chủ, tỳ tử có thể tạm lánh mặt một chút được không…" "Đi đi." Ngô Lương biết nha đầu này da mặt mỏng, cũng không muốn làm khó nàng, bèn gật đầu.

"Đa, đa tạ gia chủ, tỳ tử xin cáo lui!" Bách Lý Hương lập tức như được đại xá, chạy ra ngoài như chạy trốn, một mạch chạy về phòng mình, cuối cùng mới ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng nóng rực thở hổn hển: "Xấu, xấu hổ chết mất, gia chủ lại bảo mình làm thứ đó cho ngài ấy…" "Ta dám cá, món quà này Tinh Tinh nhất định sẽ thích mê." Còn Ngô Lương sau khi xem kỹ đồ vật trong túi vải, hài lòng khen hai câu rồi lại cất đi, sau đó huýt sáo một mình đến chuồng bồ câu ở sân sau, Bạch Tinh Tinh đang ở đó. *** "Ngươi đến đây làm gì?" Thấy Ngô Lương xuất hiện trước mặt, gương mặt xinh đẹp của Bạch Tinh Tinh nhanh chóng ửng hồng, nhưng lại cố tỏ ra lạnh lùng quay đầu đi, giọng điệu cứng rắn hỏi.

Kể từ sau chuyện xảy ra đêm giao thừa, Bạch Tinh Tinh vẫn luôn

né tránh Ngô Lương, chính xác hơn là né tránh tất cả mọi người.

Chương 142

Suốt những ngày này, ngay cả ăn cơm nàng cũng ăn một mình trong phòng, gặp người cũng không muốn chào hỏi, ngược lại còn rảo bước nhanh chóng rời đi, không về phòng mình thì cũng đến chuồng bồ câu ở một mình.

Bởi vì bất kỳ ai trong phủ thấy nàng, đều sẽ gọi một tiếng "Phu nhân".

Cách xưng hô này không chỉ khiến nàng rất không quen, mà còn không nhịn được nhớ lại chuyện xảy ra đêm đó.

Một khi nhớ lại chuyện đêm đó, nàng lại mặt đỏ tai hồng, toàn thân nóng ran, chỉ hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào.

Mà điều khiến nàng xấu hổ hơn nữa là, nàng rõ ràng biết những chuyện đó… là không nên xảy ra.

Nhưng lúc đó bản thân nàng lại vô cùng nhập tâm, thậm chí có thể nói là vui trong đó.

Gần đây thỉnh thoảng đêm khuya thanh vắng nhớ lại, lại còn… phì phì phì!

Đều tại tên vô lại trước mắt này, tên vô lại này nhất định lại dùng tà thuật gì với mình rồi!

"Ta đến xem bồ câu huấn luyện thế nào rồi." Ngô Lương vừa nhìn bầy bồ câu trong lồng, vừa cười hì hì nói.

"Đã có thể đưa thư rồi, còn chuyện gì khác không?" Giọng của Bạch Tinh Tinh càng thêm lạnh lẽo, ra vẻ nếu không còn chuyện gì khác, ngươi có thể đi rồi, nơi này không chào đón ngươi, ta cũng không muốn nhìn thấy ngươi.

Thực ra là nàng không dám nhìn Ngô Lương, hễ nhìn thấy mặt hắn là lại bất giác nhớ đến chuyện đêm đó… “Ta chuẩn bị dẫn người đến Thanh Châu thử vận may, ngày mai sẽ xuất phát, ngươi chuẩn bị trước đi, mang theo vài con bồ câu để phòng khi cần.” Ngô Lương lại cười nói.

“Ồ!” Bạch Tinh Tinh đã qua lồng chim trêu chọc bầy bồ câu bên trong, lại lơ đãng đáp một tiếng.

“Ngoài ra, ta đã dặn Nhu nhi chuẩn bị nước nóng cho ngươi tắm tối nay, lần này đi ra ngoài có thể sẽ mất không ít thời gian, ra ngoài muốn tắm rửa sẽ không tiện như vậy nữa.” Ngô Lương nghĩ một lát, nói tiếp.

“Không cần!” Bạch Tinh Tinh lập tức nhận ra điều gì, quả quyết từ chối, “Ta có tay có chân, nếu muốn tắm sẽ tự mình làm, không cần người khác hầu hạ, cũng không quen có người hầu hạ, hơn nữa tối nay ta không hề muốn tắm!” “Nếu đã vậy, thì thôi.” Ngô Lương tỏ ra rất thấu tình đạt lý gật đầu, sau đó lại lấy túi vải nhỏ mang theo ra, đặt lên lồng bồ câu bên cạnh Bạch Tinh Tinh, nói, “Đây là món quà nhỏ ta đặc biệt chuẩn bị cho ngươi, lần này ra ngoài hẳn là sẽ dùng đến.” “Đa tạ ý tốt của ngươi?

Nhưng vô công bất thụ lộc?

Ngươi vẫn nên tặng cho người khác đi, ta không cần.” Bạch Tinh Tinh vẫn không cho Ngô Lương sắc mặt tốt, thậm chí còn không thèm nhìn lấy một cái.

“Cứ để đây nhé?

Thứ này chỉ có ngươi dùng được thôi.” Ngô Lương cũng không tiếp tục dây dưa, buông lại một câu rồi xoay người ra khỏi chuồng bồ câu, đi thẳng về phía sân trước.

Nghe tiếng bước chân của Ngô Lương xa dần, Bạch Tinh Tinh cuối cùng mới thôi không trêu bồ câu nữa.

Nàng trước tiên ngẩng đầu nhìn túi vải đặt trên lồng bồ câu, lại quay đầu nhìn ra ngoài cửa một lúc, xác nhận Ngô Lương đã ra khỏi sân sau, lúc này mới chú ý lại vào túi vải.

"Thần thần bí bí, thứ gì mà chỉ có mình dùng được?" Khẽ cau mày lẩm bẩm một câu, Bạch Tinh Tinh đi vòng quanh túi vải nhìn nửa ngày cũng không đoán ra bên trong rốt cuộc là thứ gì.

Cuối cùng vẫn không kìm được sự tò mò, cầm túi vải xuống, cẩn thận mở ra xem.

Chỉ thấy bên trong túi vải vẫn là vải vóc.

Chỉ có điều những miếng vải này đã được cắt may, đặt trên cùng là hai vật kỳ lạ hình tam giác.

Trên đó còn có ba cái lỗ, hai cái nhỏ hơn, một cái lớn hơn.

Mà bên cạnh cái lỗ lớn hơn này, còn xỏ một sợi dây, quấn một vòng thắt thành một cái nơ bướm nhỏ.

Ngoài hai vật kỳ lạ hình tam giác này, bên trong còn có khoảng hai mươi miếng vải dài hình chữ nhật cỡ lòng bàn tay, hai bên miếng vải hình chữ nhật có hai cái cánh không dài lắm, ở cuối cánh không biết vì sao lại may thêm hai cái cúc vải nhỏ… Đúng lúc này.

"?!" Tai Bạch Tinh Tinh khẽ động, nàng đột nhiên đứng dậy quay đầu lại, vừa vặn bắt gặp Ngô Lương đang rón rén quay lại sân sau.

Không còn cách nào khác, thính lực của Bạch Tinh Tinh hơn xa người thường, lúc ở trong mộ Hải Hôn Hầu đã thể hiện ra rồi, muốn đánh úp thực sự quá khó.

Bốn mắt nhìn nhau.

Ngô Lương lại không hề cảm thấy lúng túng, ngược lại còn lập tức tăng tốc chạy vào chuồng bồ câu, chỉ vào túi vải Bạch Tinh Tinh chưa kịp cất đi, vừa ăn cướp vừa la làng: "Tinh Tinh cô nương miệng nói không cần, nhưng cơ thể lại rất thành thật nha, nhanh vậy đã mở món quà bí mật ta tặng rồi, ha ha ha, bị ta bắt được rồi nhé?" "Thì sao?" Câu "miệng nói không cần, cơ thể lại rất thành thật" của Ngô Lương lập tức gợi lại cho Bạch Tinh Tinh một vài ký ức, cơ thể nàng khẽ run lên, nhưng trên mặt lại không hề biểu lộ ra, chỉ lạnh lùng chỉ vào những vật kỳ lạ trong túi vải hỏi, "Đây rốt cuộc là những thứ lộn xộn gì vậy?" "Sao lại là thứ lộn xộn chứ, đây là đồ tốt đó." Ngô Lương vội vàng bước tới, cầm một vật kỳ lạ hình tam giác lên, cười tủm tỉm giải thích, "Không giấu gì ngươi, đây là bảo vật mà ta đã ba ngày ba đêm không ngủ, suy nghĩ nát óc mới nghĩ ra cho Tinh Tinh cô nương, ta nguyện gọi nó là 'Quần lót Ái Tâm'." "Ngươi xem, 'Quần lót Ái Tâm' này có thể mặc lên người như thế này, rồi dùng sợi dây này nhẹ nhàng buộc lại, thắt thành một cái nơ bướm hình trái tim, vừa đẹp mắt lại không dễ tuột, không biết tiện dụng đến mức nào." Ngô Lương vừa nói, vừa lấy mình làm người mẫu thị phạm cho Bạch Tinh Tinh xem.

Đương nhiên, không phải là mặc vào, chỉ đơn giản là ướm lên người, đủ để Bạch Tinh Tinh hiểu ý hắn là được.

Dù sao thì thời đại này vẫn chưa xuất hiện thứ gọi là "quần lót".

Chỉ có thời Hán Chiêu Đế, sủng thần Hoắc Quang mới phát minh ra một loại quần trong gọi là "cùng khố".

Nhưng loại quần trong này cũng không phải để mặc như quần áo thông thường, càng không phải người thường mặc, phía sau nó có rất nhiều dây buộc, dây dợ chằng chịt khiến việc mặc vào cởi ra vô cùng phiền phức.

Mà Hoắc Quang phát minh ra loại quần trong này, còn ép tất cả tần phi và cung nữ trong hậu cung mặc, chủ yếu là vì cháu ngoại gái của ông ta là Thượng Quan hoàng hậu gả cho Hán Chiêu Đế mãi mà không có con, để ngăn Hán Chiêu Đế sủng hạnh các tần phi và cung nữ khác sinh con, ảnh hưởng đến địa vị hoàng hậu của cháu ngoại gái, từ đó ảnh hưởng đến địa vị của nhà họ Hoắc nên mới phát minh ra "cùng khố".

Vì vậy, loại quần trong này hoàn toàn được dùng như quần trinh tiết.

Kết quả của việc này là, khi Hán Chiêu Đế băng hà không để lại một người con nào, Hoắc Quang đành phải lập Lưu Hạ, Hải Hôn Hầu vừa bị Ngô Lương trộm mộ, lên làm vua.

Nhưng Lưu Hạ không mấy nghe lời, hai mươi bảy ngày sau Hoắc Quang lại phế Lưu Hạ, lập Hán Tuyên Đế sau này, còn Lưu Hạ vài năm sau cũng bị Hán Tuyên Đế giáng làm Hải Hôn Hầu, đuổi đến quận Dự Chương.

Cũng vì thế, thời đại này vẫn chưa phổ biến "quần lót", càng đừng nói đến loại "quần lót tam giác" mà Ngô Lương mang ra, nhất định phải thị phạm cho Bạch Tinh Tinh một phen… "Ngươi, tên vô lại này!

Lại đến đây khinh bạc ta như vậy!

Ta!

Ta!

Ta!" Sau khi xem Ngô Lương thị phạm, Bạch Tinh Tinh sao có thể không hiểu công dụng của "Quần lót Ái Tâm".

Nhưng ở thời đại này, những chuyện liên quan đến phương diện này trước nay đều không thể nói ra ngoài sáng, dù có nói cũng chỉ có thể là mẹ hoặc trưởng bối nữ nói với con gái, ngay cả cha cũng không

được hỏi đến.

Ngô Lương là một đại nam nhân, lại lấy ra một thứ kinh thế hãi tục như vậy để trình diễn trước mặt Bạch Tinh Tinh, đây không phải là trêu ghẹo thì là gì?

Bạch Tinh Tinh tức đến toàn thân run rẩy, muốn nói lời cay độc nhưng lại tức đến không biết nên nói gì.

Cứ thế chỉ vào Ngô Lương "ta" một hồi lâu, vừa xấu hổ vừa tức giận lại nhớ đến chuyện đêm giao thừa, thế là tủi thân khóc lóc, nước mắt như chuỗi ngọc trào ra từ đôi mắt đẹp, không sao ngăn lại được.

"Chuyện này…" Ngô Lương tuy cũng biết Bạch Tinh Tinh khi thấy thứ này có thể sẽ hơi khó xử, nhưng không ngờ phản ứng của nàng lại kịch liệt đến vậy… phải biết rằng hắn làm ra những thứ này thực sự là một mảnh hảo tâm.

"Tinh Tinh cô nương." Ngô Lương bất đắc dĩ nhìn Bạch Tinh Tinh.

Ở bên nhau lâu như vậy, hắn rất rõ Bạch Tinh Tinh là một cô nương tính tình kiên nghị, trước đây trải qua bao nhiêu chuyện, ngay cả trong thời khắc nguy hiểm nhất, nàng cũng chưa từng rơi lệ.

Kết quả lúc này lại vì chuyện nhỏ này mà khóc, có thể thấy là thật sự tức điên rồi.

Ngô Lương nhìn cũng có chút đau lòng, đành phải tiến lên đỡ lấy vai Bạch Tinh Tinh, đổi giọng nghiêm túc nói: "Tinh Tinh cô nương, ta tuy có ý với ngươi, cũng chưa bao giờ che giấu, nhưng ta có thể thề với trời, ta làm ra thứ này tuyệt đối không phải để trêu ghẹo ngươi, là thật tâm muốn làm chút chuyện cho ngươi, xin ngươi cho ta thêm chút thời gian, đợi ta giải thích rõ ràng công dụng cụ thể của nó, ngươi sẽ hiểu được nỗi khổ tâm của ta." "…" Bạch Tinh Tinh sụt sịt mũi,

ngẩng đầu chạm phải ánh mắt chân thành của Ngô Lương.

Không hiểu sao, lòng nàng lại không hiểu sao an tĩnh lại một chút.

Nàng cũng không biết mình rốt cuộc bị làm sao nữa, tên vô lại này rõ ràng đã lừa gạt nàng vô số lần, trêu ghẹo nàng vô số lần, vậy mà nàng vẫn có thể lần này đến lần khác bị lừa, làm chó liếm nhiều lần cũng không chừa.

Đặc biệt là bây giờ, khoảnh khắc Ngô Lương dùng tay đỡ vai nàng, trong lòng nàng lại có một tia thỏa mãn.

Lại nhìn thấy ánh mắt chân thành của Ngô Lương, trong lòng nàng lại thật sự có xu hướng tin lời hắn, giống như bị mê hoặc hay trúng tà vậy.

"Bạch Tinh Tinh, đây là lần cuối cùng, lần này nếu tên vô lại này còn dám lừa ngươi, còn dám trêu ghẹo ngươi, ngươi sẽ vĩnh viễn vĩnh viễn vĩnh viễn không nói với hắn một lời nào nữa, nghe chưa?" Bạch Tinh Tinh tự nhủ trong lòng, sau đó lại ma xui quỷ khiến gật đầu, trong mũi phát ra một tiếng khụt khịt yếu ớt mà tủi thân.

Thấy Bạch Tinh Tinh cuối cùng cũng bình tĩnh lại, Ngô Lương cũng không chần chừ, tiếp tục lấy ra một miếng vải dài từ trong túi, kết hợp với "Quần lót Ái Tâm", tiếp tục giải thích: "Ngươi xem, đây là 'Băng nguyệt sự Ái Tâm' ta đặc chế cho ngươi…" "…" Nghe ba chữ "băng nguyệt sự", khuôn mặt xinh đẹp của Bạch Tinh Tinh lại lập tức đỏ bừng.

Nhưng có lời của Ngô Lương lúc nãy lót đường, nàng vẫn kiên nhẫn nghe Ngô Lương giải thích tiếp, chỉ là đầu cúi rất thấp, không dám nhìn thẳng, nhưng lại không nhịn được mà liếc nhìn, có cảm giác như dùng tay che mắt nhưng lại hé ngón tay ra, dáng vẻ vô cùng đáng yêu.

"…Lúc đến kỳ, chỉ cần đặt 'Băng nguyệt sự Ái Tâm' vào trong 'Quần lót Ái Tâm', sau đó gập hai cánh của 'Băng nguyệt sự Ái Tâm' qua, rồi cài cúc vải này lại, hai thứ sẽ hợp thành một." "Trong những 'Băng nguyệt sự Ái Tâm' này ta đã bỏ sẵn tro thảo mộc, sau khi dùng nếu cần thay, có thể tháo riêng 'Băng nguyệt sự Ái Tâm' ra, thay một cái mới là được, chỉ cần hai hơi thở là có thể hoàn thành việc thay thế.

Còn băng nguyệt sự đã dùng rồi thì cứ vứt đi là được, dù sao ta cũng không thiếu chút vải này, một lần đã chuẩn bị cho ngươi hai mươi cái." "Ngươi thường xuyên đi xa cùng ta, đi một lần là một hai tháng thậm chí còn lâu hơn, sẽ có lúc không tiện, như vậy có thể kịp thời thay thế.

Cho dù gặp phải tình cảnh khó xử như lần trước trong mộ Hải Hôn Hầu, chỉ cần mặc 'Quần lót Ái Tâm' của ta, rồi mang theo 'Băng nguyệt sự Ái Tâm', cũng có thể lập tức xử lý, tránh lúng túng." Nói rồi, Ngô Lương đã cẩn thận trình diễn cho Bạch Tinh Tinh xem một lần.

Thực ra đây chính là cách dùng quần lót nữ và băng vệ sinh của đời sau, chỉ có điều băng vệ sinh đời sau nhẹ hơn, thấm hút tốt hơn, và hai cánh cũng dùng keo dính trực tiếp vào quần lót là được, chứ không phải như Ngô Lương, dùng một cái cúc vải để cài lại.

Nhưng do điều kiện hạn chế, hiện tại hắn cũng chỉ có thể làm được đến bước này, dù sao thời đại này ngay cả bông gòn cũng chưa có.

Mà dù chỉ như vậy, cũng tiện lợi hơn băng nguyệt sự thời này rất nhiều.

Thời này phụ nữ không mặc quần lót, băng nguyệt sự được dùng một sợi dây dài buộc vào người để cố định, việc mặc và thay đổi đều rất phiền phức, đi ra ngoài rất bất tiện.

“Tinh Tinh cô nương, món quà ta tặng ngươi thế nào?” Sau khi đặt lại “Quần lót Ái Tâm” và “Băng nguyệt sự Ái Tâm” vào túi vải, lại buộc túi vải lại, Ngô Lương cười tủm tỉm nhìn Bạch Tinh Tinh hỏi.

“Khiến, khiến ngươi phải bận tâm rồi…” Lúc này Bạch Tinh Tinh cuối cùng cũng hoàn toàn hiểu công dụng của hai thứ này, nhưng mặt vẫn đỏ bừng, cúi đầu có chút ngượng ngùng nói khẽ.

Nhưng cơn giận thì đã hoàn toàn tan biến.

“Quần lót Ái Tâm” và “Băng nguyệt sự Ái Tâm” này đối với nàng quả thực vô cùng hữu dụng, nàng cũng thực sự cảm nhận được Ngô Lương đã bỏ không ít tâm tư vào chuyện này.

Quan trọng nhất là, tư tưởng của người thời này vẫn còn rất phong kiến, phụ nữ đến tháng sẽ bị coi là điềm chẳng lành.

Mà đàn ông cũng cơ bản sẽ không động phòng với phụ nữ đang trong kỳ, thậm chí ngay cả tiếp xúc cũng cố gắng tránh, nguyên nhân không phải là thương xót phụ nữ, mà là sợ xui xẻo, chính là cái gọi là “chạm hồng”.

Ngoài ra, phụ nữ trong kỳ còn bị cấm vào chùa miếu, cấm quỳ lạy thần minh, vì người ta cho rằng đây là vũ nhục và khinh nhờn thần minh.

Nếu trong nhà có người qua đời, tang lễ không cho phép phụ nữ trong kỳ tham gia, người ta cho rằng họ không sạch sẽ.

Cũng vì thế, chuyện này căn bản không có ai quan tâm, ngay cả mẹ nàng và các trưởng bối nữ trong tộc, cũng rất kiêng kỵ chuyện này.

Nhưng Ngô Lương lại có thể không màng những điều kiêng kỵ này, dốc lòng phát minh ra vật dụng riêng tư vừa hữu dụng lại tiện lợi này cho nàng.

Chỉ vì lần trước nàng bị xấu hổ trong mộ Hải Hôn Hầu… Một

luồng hơi ấm dâng lên trong lòng Bạch Tinh Tinh.

Không ngờ chuyện nhỏ không đáng kể đó, tên vô lại này lại luôn ghi nhớ trong lòng, lại còn tìm mọi cách giúp mình, tên vô lại này cũng có lúc chu đáo như vậy sao… Sự ấm áp này, là thứ mà nàng rất hiếm khi cảm nhận được từ người nhà.

Vì họ là người thủ mộ, những người thủ mộ cần phải vứt bỏ rất nhiều thứ.

Lớn đến từng này, ngay cả cha mẹ nàng, cũng chưa từng quan tâm đến chuyện của nàng như vậy.

Chương 143

Nếu không, trên đời này có cha mẹ bình thường nào, lại có thể đồng ý cho con gái mình đi làm Tùy châu nhân?

Nghĩ đến đây, sống mũi thanh tú của Bạch Tinh Tinh lại bất giác cay cay, đôi mắt đẹp phủ một tầng sương mờ… "Tinh Tinh…" Thấy trong mắt Bạch Tinh Tinh đột nhiên ngấn lệ, Ngô Lương tuy có chút khó hiểu, nhưng vẫn thuận thế ôm nàng vào lòng.

Thân thể nàng vì thế mà cứng lại một chút, nhưng không hề giãy giụa, chỉ do dự một lát, rồi ma xui quỷ khiến tựa đầu nhẹ nhàng lên vai Ngô Lương.

"Chúng ta ngày mai sẽ xuất phát, lần này đi không biết cần bao lâu." Cảm nhận sự dịu dàng bất ngờ của Bạch Tinh Tinh và hơi ấm trong lòng, Ngô Lương nhẹ nhàng nói.

"Ừm…" Bạch Tinh Tinh khẽ đáp.

"Cũng không biết sẽ gặp phải tình huống gì, có thể mọi việc thuận lợi, cũng có thể phải trải qua một vài nguy hiểm." Ngô Lương lại nói.

"Ừm…" Bạch Tinh Tinh vẫn khẽ đáp.

"Cho nên, đêm nay nàng vẫn nên tắm rửa một phen đi…" Ngô Lương ngừng lại một lát, đột nhiên lại nói một câu rất không hợp lúc.

"Ừm…" Bạch Tinh Tinh lại đáp.

"?!" Ngô Lương sững sờ, đây là đồng ý rồi?

Hay là thuận miệng?

Bạch Tinh Tinh lại đưa tay lên ôm lấy eo hắn, khẽ đáp: "Ừm…"
*** Mười ngày sau.

Một đoàn thương buôn nhỏ gồm hơn năm mươi người đi qua quận Thái Sơn, tiến vào nước Lạc An thuộc địa phận Thanh Châu.

Đoàn thương buôn nhỏ này chính là Phường Nhân Quân do Ngô Lương dẫn đầu cải trang thành, mục tiêu của họ chính là Bạc Cô trong lãnh thổ nước An Lạc.

Trận trước Trương Mạc liên hợp với Lã Bố tạo phản không thành công như trong lịch sử, vì vậy ba vùng phía tây Thanh Châu là nước Lạc An, nước Tế Nam và quận Bình Nguyên vẫn được coi là lãnh địa của Tào lão bản, tương đối an toàn hơn một chút.

Nhưng vẫn không thể lơ là.

Vì theo Ngô Lương được biết, binh mã hiện tại của Tào lão bản vẫn còn rất hạn chế, không thể phân binh trấn giữ, vì vậy tất cả binh mã đều tập trung tại Duyện Châu, nơi quan trọng hơn đối với ông ta.

Còn ba vùng đất ở Thanh Châu này, là do khi Tào lão bản tiêu diệt Hoàng Cân quân ở Thanh Châu, chúng đã chủ động quy phục.

Nhưng Tào lão bản chỉ thu biên Hoàng Cân quân ở đây thành "binh Thanh Châu" trực thuộc của mình, chứ thực ra không hề lưu binh đồn trú… Dù sao Tào lão bản cũng mới khởi nghiệp chưa lâu, còn xa mới đủ mạnh, phân binh trấn giữ tuyệt đối là đại kỵ của binh pháp, một chút sơ sẩy sẽ đầu cuối không lo được cho nhau, cuối cùng dẫn đến bị từng người đánh bại.

Cũng vì thế, ở nơi này, Ngô Lương rất khó nhận được viện trợ kịp thời của quân Tào, làm việc vẫn cần phải cẩn thận hơn một chút.

"Tinh Tinh, hôm nay lạnh quá, lại đây cho ta ôm một cái." Ngồi trên xe ngựa, Ngô Lương buồn chán ngáp một cái, lại trêu ghẹo Bạch Tinh Tinh.

"Không được!" Bạch Tinh Tinh lườm hắn một cái, bực bội nói,

nhưng dừng lại một lát, lại đỏ mặt nhỏ giọng giải thích, "Bên ngoài toàn là người, như vậy không hay…" Sau đêm trước khi xuất phát, quan hệ của hai người rõ ràng đã thân thiết hơn rất nhiều, Bạch Tinh Tinh dường như không còn kháng cự việc tiếp xúc thân thể với hắn như trước nữa.

Nhưng đêm đó Ngô Lương vẫn giữ chừng mực, hai người tuy có nhiều giao lưu thân thể, nhưng vẫn chưa đột phá giới tuyến cuối cùng.

Dù sao thì thời đại này, vẫn chưa có biện pháp tránh thai hiệu quả nào.

Trong những phương pháp tránh thai từng xuất hiện thời xưa mà Ngô Lương biết, hoặc là phải trả giá bằng việc gây hại cho cơ thể phụ nữ, phá hủy hoàn toàn chức năng sinh sản của họ, hoặc là phải dùng những thứ khiến hắn khó chấp nhận hoặc rất không thoải mái, ví dụ như: ruột cừu hoặc bong bóng cá.

Những phương pháp này Ngô Lương đều sẽ không dùng.

Lại không muốn làm khó Bạch Tinh Tinh, tự nhiên không thể tùy tiện đột phá giới tuyến đó.

Dù sao thì, niềm vui của đàn ông thực ra rất đơn giản, không nhất thiết phải làm đến bước đó, còn phụ nữ… thực ra cũng chưa chắc phải làm đến bước đó, các tần phi trong hậu cung thời xưa "ma kính" (dùng gương soi) cũng có thể vui vẻ.

"Vậy ta sưởi ấm tay cho ngươi nhé." Ngô Lương thuận thế nắm lấy bàn tay nhỏ của Bạch Tinh Tinh, nhẹ nhàng xoa trong lòng bàn tay.

Bạch Tinh Tinh cũng không phản kháng, thỉnh thoảng còn dùng ngón út gãi nhẹ vào lòng bàn tay hắn để đáp lại, chỉ là vẫn có chút e thẹn.

Ngô Lương cười hắc hắc.

Cảm giác ngây ngô này, thật giống như mối tình đầu… Đang lúc hai người đang tình tứ, bên ngoài xe đột nhiên vang lên giọng của Dương Vạn Lý: "Công tử?

Bây giờ có tiện không?

Ta vừa thăm dò được một vài tin tức, cần báo cáo với ngài." "Đợi đó, ta xuống xe nói chuyện." Ngô Lương khẽ vỗ vào mu bàn tay Bạch Tinh Tinh, vén rèm xe nhảy xuống, vừa đi song song với Dương Vạn Lý, vừa hỏi: "Thăm dò được tin gì?" "Vừa rồi khi ta đi trước dò đường, đã gặp không ít lưu dân chạy trốn khỏi nước Lạc An." Dương Vạn Lý nhỏ giọng nói, "Ta dùng mấy miếng bánh để hỏi thăm từ miệng họ, gần đây trong nước Lạc An dường như không yên ổn lắm…" "Không yên ổn?

Không yên ổn thế nào?" Ngô Lương kỳ quái hỏi.

"Họ nói vì thế gian chiến tranh liên miên, người chết nhiều cuối cùng đã phá vỡ sự cân bằng giữa hai cõi âm dương.

Vì vậy nước Lạc An xuất hiện chuyện quỷ quái 'âm binh quá cảnh', những binh lính quỷ này mỗi đêm sẽ đến nhân gian thu thập hồn phách người chết.

Hễ ai gặp phải 'âm binh quá cảnh', đều sẽ gặp bất hạnh.

Thôn trấn ban đầu của họ đã có rất nhiều người chết một cách khó hiểu, ngay cả những gia đình giàu có cũng khó tránh khỏi." Dương Vạn Lý khẽ cau mày nói.

"Âm binh quá cảnh?" Ngô Lương cũng cau mày.

Truyền thuyết này đời sau cũng có, trong dân gian "âm binh quá cảnh" còn có cách nói là "âm binh mượn đường" hoặc "binh âm đi qua".

Những sự kiện liên quan đến "âm binh quá cảnh" cũng không ít.

Trong đó nổi tiếng nhất mà Ngô Lương nhớ là "bí ẩn Kinh Mã Tào ở Lục Lương, Vân Nam".

Chuyện kể rằng ở Lục Lương, Vân Nam có một khu rừng sa thạch bảy màu, đi qua khu rừng sẽ đến một nơi gọi là "Chiến Mã Pha", dưới dốc có một con đường núi gọi là "Kinh Mã Tào", bên ngoài "Kinh Mã Tào" có một tảng đá gọi là "Kinh Mã Thạch".

Khi ngựa và các gia súc khác đi qua con đường này đều sẽ tỏ ra sợ hãi một thứ gì đó, không dám tiến lên một bước.

Và vào một thời điểm nhất định, người đi trên con đường này sẽ nghe thấy những âm thanh không biết từ đâu vọng lại: bao gồm tiếng ngựa hí, tiếng la hét thảm thiết, tiếng binh khí va chạm, khiến người ta rợn tóc gáy, thậm chí còn nhìn thấy những binh lính ma quái đang giao chiến.

Người dân địa phương cho rằng, đây là những hồn ma của các tướng sĩ hy sinh trong chiến tranh thời cổ đại không chịu rời đi, nên cứ lảng vảng ở đây, cũng gọi là "âm binh mượn đường".

Sau này chuyện này cuối cùng cũng thu hút sự chú ý của nhiều chuyên gia học giả.

Năm 1999, nhà văn nổi tiếng Hàn Tùng và nhà báo Lý Tư Lương đã đích thân đến huyện Lục Lương.

Để kiểm chứng xem Kinh Mã Tào có đúng như lời đồn không, họ đã tìm một con ngựa gần đó để làm thí nghiệm, kết quả là con ngựa đến đây quả nhiên hoảng sợ không chịu đi tiếp.

Về những âm thanh kỳ quái và bóng ma trong "Kinh Mã Tào" cũng có nhiều người tận mắt chứng kiến.

Thậm chí sau này, năm 2005, chương trình "Tiến gần khoa học" của đài CCTV cũng đã làm một tập với chủ đề "Bóng ma Kinh Mã

Tào", đáng tiếc là cuối cùng chương trình cũng không đưa ra được kết luận khoa học nào thuyết phục, đành phải kết thúc vội vàng bằng một vài "suy luận" của các chuyên gia.

Dù sao ở đời sau, động vật không được thành tinh, thế gian không được có ma quỷ, đây đều là những quy định cứng đã thành văn, đôi khi thực sự không thể nói quá rõ ràng… Ngoài ra, khi nhiều thảm họa lớn xảy ra, dân gian cũng xuất hiện một số người tự xưng đã tận mắt chứng kiến hiện tượng kỳ quái "âm binh mượn đường"… nhưng những điều này có thật hay không, cũng không có cách nói chắc chắn.

"Những người ngươi hỏi, có phải đều đã tận mắt chứng kiến quá trình 'âm binh quá cảnh' không?" Suy nghĩ một lát, Ngô Lương hỏi.

"Chuyện này… có người nói tận mắt thấy, có người lại nói không thấy, cách nói không thống nhất lắm.

Nhưng có một điều có thể khẳng định, thôn trấn mà họ ở trước đây quả thực đã có một số người chết một cách khó hiểu, có nhà còn chết cả nhà trong một đêm, và họ đều rất chắc chắn, đây là kết quả do 'âm binh quá cảnh' gây ra." Dương Vạn Lý nói.

"Dựa vào đâu mà biết?" Ngô Lương lại hỏi.

"Vì hễ ai ta hỏi đều nói như vậy." Dương Vạn Lý tiếp tục, "Họ còn nói, chuyện 'âm binh quá cảnh' mấy tháng trước đã có người bắt đầu lan truyền rồi.

Mọi người đều nói, quỷ thần sẽ không vô cớ hại người, chỉ vì con người có tội ác, trời đất mới phái quỷ thần đến trừng phạt thế nhân." "Nhưng khi trời đất phái quỷ thần đến trừng phạt thế nhân, cũng sẽ để lại cho thế nhân cơ hội tự cứu rỗi.

Nay trên trời đã giáng xuống thần nhân, thần nhân vì cứu trợ thế nhân đã sáng lập một giáo phái gọi là 'Thọ Tào Đạo', thế nhân nếu

muốn được trời cao thương xót và khoan thứ, thì phải gia nhập 'Thọ Tào Đạo'.

Một khi trở thành tín đồ của 'Thọ Tào Đạo', tên của thế nhân sẽ được chuyển từ 'sổ tử' sang 'sổ thọ', như vậy không những không bị những âm binh kia đòi mạng, mà còn có thể trở thành người trường thọ." Ôi chà!

Đây chẳng phải là chiêu trò quen thuộc của các tà giáo đời sau sao?

Hóa ra là vậy.

Trước tiên dùng thuyết ngày tận thế để ngu dân, sau đó lại dùng tư thế của đấng cứu thế để thu nhận tín đồ, dùng cách này để khống chế bá tánh, lừa gạt tài sản của họ và tất cả mọi thứ, thậm chí là thân thể và tính mạng.

Ngô Lương thầm phỉ nhổ trong lòng.

Chiêu trò tà giáo này quả là trăm lần như một.

Theo thống kê, ngay trước khi Ngô Lương xuyên không, toàn thế giới vẫn còn hơn một vạn tổ chức loại này, tổng số tín đồ lên đến hàng trăm triệu.

Những tổ chức này ở nước ngoài cực kỳ lộng hành, thường xuyên gây ra những thảm kịch chấn động thế giới, trong đó chỉ riêng nước Anh đã có hơn sáu trăm, nước Pháp cũng có gần hai trăm.

Nước Mỹ thì nhiều không kể xiết, ngay ngày 27 tháng 10 năm 2020, vừa mới kết án 120 năm tù cho một giáo chủ tà giáo ở Mỹ với giáo lý là hành hạ và tàn hại phụ nữ.

Phải biết rằng trước đó, giáo phái này đã quang minh chính đại thành lập công ty kinh doanh gần 20 năm.

Điều khiến người ta phẫn nộ hơn là, trong số tín đồ của giáo chủ

này còn có con gái tổng thống, ngôi sao điện ảnh nổi tiếng, nữ doanh nhân có tài sản hơn 1 tỷ, quan chức chính phủ và một loạt những người được coi là tinh hoa xã hội.

Thậm chí trong 20 năm kinh doanh, có người vạch trần giáo lý và những việc làm của giáo hội này, còn bị những nữ tín đồ tinh hoa xã hội này kiện ra tòa, và dùng ảnh hưởng xã hội của mình để che đậy sự thật… Ngược lại ở Thiên Triều, nhờ những năm tháng quản lý và thẩm tra nghiêm ngặt, tình hình lại tốt hơn rất nhiều.

Thử nghĩ xem, ở đời sau khi tỷ lệ phổ cập giáo dục cao đến một mức độ nhất định, và khoa học kỹ thuật phát triển đến một mức độ nhất định, những tà giáo này vẫn còn đất sống, huống chi là thời Đông Hán mạt niên, nơi đa số người dân mù chữ và thời cục rối ren, đây quả thực là mảnh đất màu mỡ nhất cho tà giáo phát triển.

"Nếu đã vậy, tại sao những lưu dân này không gia nhập cái gọi là 'Thọ Tào Đạo', mà lại phải rời bỏ quê hương?" Ngô Lương nghĩ một lát, lại hỏi.

"Vì họ không có đủ tiền cống nạp để trở thành tín đồ, lại sợ bị âm binh đòi mạng, nên đành phải bỏ trốn." Dương Vạn Lý đáp.

"Đúng rồi!" Vừa nghe vậy, Ngô Lương lập tức dán nhãn cho "âm binh quá cảnh" và "Thọ Tào Đạo".

"Thọ Tào Đạo" này quả nhiên là một tà giáo mượn cớ này để lừa gạt bá tánh kiếm tiền, cái gọi là "âm binh quá cảnh" tám phần cũng là trò ma do "Thọ Tào Đạo" bày ra, lừa được thì lừa, lừa không được thì giết người cướp của, đồng thời còn có thể củng cố chuyện "âm binh quá cảnh" để dọa dẫm bá tánh, quả là một công đôi việc.

Dù sao theo Ngô Lương thấy, thần nhân thực sự sẽ không quan tâm đến những vật ngoài thân này, kẻ quan tâm chắc chắn không phải là thần nhân.

Thậm chí ngay cả một người xuyên không bình thường như hắn, cũng có vô số cách kiếm tiền, tùy tiện lấy ra một hai bản lĩnh, là có thể trở thành một trong những người giàu có nhất thế giới này, căn bản không cần phải ra tay với bá tánh bình thường.

Hắn còn làm được đến mức này, "thần nhân" trong truyền thuyết đến từ trên trời, không gì không biết không gì không làm được lại không làm được, mẹ nó chứ ngươi đang đùa ta, hay đang sỉ nhục chữ "thần"?

"Báo cho người của chúng ta, từ hôm nay trở đi, mọi việc phải kín đáo, cố gắng không tiếp xúc với bất kỳ ai ở nước Lạc An.

Chương 144

Chuyện 'âm binh quá cảnh' cũng tạm thời đừng loan báo, cố gắng tránh quan đạo đông người, không vào thành qua đêm, đóng trại ở nơi xa thành trấn, ban đêm tăng cường cảnh giới." Ngô Lương lại nói với Dương Vạn Lý.

Những người hiện còn ở lại nước Lạc An, bất kể là bá tánh hay sĩ tộc, đều rất có khả năng liên quan đến "Thọ Tào Đạo".

Mà những người này đều có thể trở thành tai mắt của "Thọ Tào Đạo", dù sao thì người của tà giáo sau khi bị tẩy não, thường sẽ trở nên cuồng nhiệt, không chừng sẽ gây ra chuyện gì.

Mà hắn đến đây là để trộm mộ, không muốn dính líu vào những chuyện như vậy.

Dù sao thì "Thọ Tào Đạo" này cuối cùng cũng không thành được việc gì lớn, nếu không lịch sử đã không thể không có ghi chép gì… Thực ra hoàn toàn có thể tưởng tượng được, bây giờ chỉ là vì những hào cường cuối thời Hán chưa để mắt đến đây mà thôi, chỉ cần ánh mắt lướt qua một chút, cái gọi là "Thọ Tào Đạo" này sẽ lập tức tan thành mây khói.

"Hoàng Cân quân" thanh thế lừng lẫy còn không xong, huống chi là một "Thọ Tào Đạo" nhỏ bé? … Những ngày tiếp theo, Phường Nhân Quân lại quay về tác phong như lúc ở Nguyên Thành, có thể đi đường nhỏ thì không đi quan đạo, có thể đi đường núi thì không đi đường nhỏ, cố gắng hết sức tránh tiếp xúc với người ngoài.

Ba ngày trôi qua trong yên bình, Phường Nhân Quân còn cách mục tiêu của chuyến đi này – Bạc Cô – khoảng hai mươi dặm.

Hơn một nghìn năm trước, Tề Hồ Công Lữ Tĩnh từng dời đô

nước Tề từ Lâm Truy đến Bạc Cô, hành động này khiến người Tề chấn động và oán thán khắp nơi, vì vậy chỉ ở Bạc Cô chưa đầy ba năm đã bị Tề Hiến Công giết chết, lại dời đô nước Tề về Lâm Truy.

Nhưng dù chỉ có ba năm, Bạc Cô cũng đã xây dựng một đô thành quy mô lớn, ngay cả ở đời sau gần hai nghìn năm sau, cũng đã phát hiện ra hai di chỉ tầng văn hóa ở đây, chiếm diện tích lần lượt là 1 triệu mét vuông và 200 nghìn mét vuông.

Ngô Lương thực ra đã nghĩ rất thấu đáo.

Chuyến đi này dù không tìm được mộ huyệt của Tề Ai Công, cũng có thể nhân tiện khảo sát di chỉ đô thành nước Tề ở Bạc Cô, nếu may mắn có thể phục dựng được một phần đô thành Tề năm xưa, đó cũng là một phát hiện khảo cổ vô cùng quan trọng, không uổng chuyến đi này.

Đêm đó, Ngô Lương lệnh cho binh sĩ dưới trướng đóng trại ở một vùng đất trũng.

Sau khi ăn tối xong, binh sĩ Phường Nhân Quân tự lo việc của mình, Ngô Lương cũng sớm về lều nghỉ ngơi, dưỡng đủ tinh thần sáng mai sẽ dẫn người đến Bạc Cô tra xét tình hình.

Kết quả đến giờ Hợi.

"Địch tập!

Địch tập!" "Mau dậy, đối phó địch tập!" Bên ngoài đột nhiên vang lên một tràng tiếng la hét kinh hoàng.

Ngô Lương vừa mới đứng dậy, Dương Vạn Lý đã không kịp chào hỏi, hoảng hốt xông vào từ ngoài lều, sắc mặt kinh hãi nói: "Công tử, không hay rồi!

Chúng ta hình như đã thật sự gặp phải 'âm binh quá cảnh' rồi!" "Đừng hoảng, theo ta ra ngoài xem sao!" Ngô Lương lập tức rút đoản

chủy đồng, lại cầm thêm một cái xẻng công binh, dẫn theo Điển Vi và Dương Vạn Lý nhanh chóng bước ra ngoài lều.

Vài người đã đến ngoài trướng.

Có thể thấy thần sắc của các binh sĩ Phường Nhân Quân đi theo cũng ít nhiều có phần căng thẳng.

Mặc dù Ngô Lương không để Dương Vạn Lý và những người khác rêu rao chuyện "âm binh quá cảnh", cũng cố gắng hết sức tránh tiếp xúc với người của nước Nhạc An, nhưng sau khi vào nước Nhạc An, họ ít nhiều cũng nghe được một số lời đồn liên quan.

Sống ở thời đại này, họ chưa chắc đã sợ chém giết với người, nhưng lại rất kiêng kỵ những chuyện ma quỷ thế này. "Công tử xem, ở ngay đằng kia." Dương Vạn Lý dẫn Ngô Lương ra phía trước, chỉ vào một sườn núi bên ngoài vùng đất trũng nói.

Trên sườn núi chính là con đường nhỏ mà Phường Nhân Quân đã đi qua ban ngày, trên đường đang có một đội người đốt đuốc đi về phía họ, những ngọn đuốc xếp thành một hàng, giống như một con rắn lửa uốn lượn tiến tới.

Ngô Lương ước chừng quy mô của đội người này phải đến vài trăm người, ít nhất cũng không dưới hai trăm.

Nhưng hiện tại, đội người này cách nơi Phường Nhân Quân đóng quân khoảng ba dặm, Ngô Lương chỉ có thể nhìn thấy "con rắn lửa" đó chứ không thể thấy rõ mặt mũi của họ. "Ngươi làm sao phán đoán họ là âm binh?" Ngô Lương quay đầu nhìn Dương Vạn Lý hỏi. "Lính trinh sát chúng ta phái ra sợ đến tè ra quần chạy về báo, lính trinh sát đã thấy mặt mũi của chúng, nói rằng những âm binh này toàn thân mặc áo bào đen thống nhất, mặt đeo mặt nạ đồng trông rất dữ tợn, người đi đầu còn giơ cả chiêu quỷ phiên và khốc tang bổng, trông thế nào cũng không giống đồ vật của dương gian..." Dương Vạn Lý căng

thẳng nói. "Nói vậy thì lính trinh sát của chúng ta lúc đó hẳn là cách đám âm binh này rất gần, vậy mà chúng không phát hiện ra hắn, còn để hắn chạy về được sao?" Ngô Lương hơi nhíu mày hỏi lại. "Chuyện này..." Dương Vạn Lý bị hỏi đến ngẩn người, nhất thời không biết trả lời thế nào.

Đây đúng là một vấn đề, âm binh là quỷ binh từ dưới đất lên, tuy không biết chúng dùng cách gì để đoạt mạng, nhưng nghĩ lại cũng không phải người sống muốn trốn là trốn được, muốn chạy là chạy thoát, huống hồ còn ở khoảng cách có thể nhìn rõ mặt mũi, thật không thể tưởng tượng nổi.

Không biết từ lúc nào đã đến xem tình hình, Vu Cát cũng nhăn mặt già nua, khẽ xen vào: "Biết đâu đám âm binh này cố ý thả hắn chạy, để có thể lần theo dương khí trên người hắn mà tìm đến chúng ta?" "..." Vừa nghe lời này, Dương Vạn Lý và mấy viên quân quan lập tức cho là đúng, vẻ căng thẳng trên mặt càng lộ rõ. "Âm binh đến đoạt mạng, còn cần người sống dẫn đường sao?

Thế thì âm binh này cũng yếu quá rồi nhỉ?" Ngô Lương lại hỏi vặn lại. "Chuyện này..." Vu Cát cũng bị Ngô Lương hỏi khó, do dự một lúc cuối cùng vẫn khổ tâm khuyên nhủ: "Công tử, bất luận thế nào chúng ta vẫn nên mau chóng dẫn người chạy đi, lỡ như đúng là âm binh quá cảnh, chúng ta sẽ phải bỏ mạng một cách oan uổng ở đây mất." "Nếu đúng là âm binh đến đoạt mạng, ngươi chắc là chạy thoát được không?" Ngô Lương hỏi tiếp.

Phường Nhân Quân lần này chỉ mang theo năm mươi người, tính cả Ngô Lương, Vu Cát, Bạch Tinh Tinh, Điển Vi cũng chỉ hơn năm mươi người, đi cùng còn có một số xe ngựa chở vật tư.

Trừ phi họ lập tức vứt bỏ hết vật tư để chạy trốn?

Nếu không đừng nói là âm binh đến đoạt mạng, dù là binh mã bình

thường truy kích cũng không thể nào thoát được.

Hơn nữa, những vật tư này cũng không thể dễ dàng vứt bỏ.

Ngoài một số vật tư dùng để trộm mộ, còn lại đều là những thứ liên quan mật thiết đến ăn, mặc, ở, đi lại.

Hiện tại vừa mới qua năm mới, trời vẫn còn rét đậm, thứ gì cũng khó kiếm, nếu vứt bỏ những vật tư mang theo này, những ngày tháng sau này của họ sẽ trở nên vô cùng gian nan, cho dù thoát được rồi lập tức quay về, cũng chưa chắc có thể thuận lợi trở về được.

Ngoài ra, dựa vào một số chi tiết thăm dò được trước đó, trong lòng Ngô Lương đã sớm có phán đoán về đám "âm binh" này, chín phần mười là tay chân của "Thọ Tào Đạo" phái ra giả thần giả quỷ cướp bóc vật tư, chỉ là tạm thời chưa xác định được chúng dùng cách nào để biết được hành tung của họ mà thôi...

Thực ra chuyện này cũng không khó tưởng tượng.

Mặc dù Phường Nhân Quân sau khi vào nước Nhạc An đã cố gắng hành sự kín đáo, nhưng chỉ cần là nơi có đường đi thì không thể không có người, nơi có người thì có khả năng có tai mắt của "Thọ Tào Đạo".

Những tai mắt này chỉ cần nhìn thấy xe ngựa của Phường Nhân Quân là đã có thể báo tin cho cấp trên rồi.

Dù sao ở thời đại này, ngựa đã là một loại vật tư vô cùng đắt đỏ.

Còn về phần họ, cho dù miễn cưỡng cắt đuôi được đám "âm binh" này, cũng vẫn còn trong phạm vi thế lực của "Thọ Tào Đạo", nếu chúng không chịu buông tha cho Phường Nhân Quân, mà Phường Nhân Quân lại không còn vật tư, cơ hội chạy về sẽ càng thêm mong manh. "..." Nghe câu hỏi này, tất cả mọi người đều im lặng.

Lúc này Ngô Lương mới nói với Dương Vạn Lý và những người

khác: "Đừng hoảng, trước tiên lệnh cho người dập tắt hết lửa sáng trong doanh địa, sau đó lấy hùng hoàng chúng ta mang theo lần này ra, dùng một cái vò hòa với nước, rồi lệnh cho người của chúng ta bôi nước màu đỏ đã hòa tan lên mắt, mũi, tai và dưới miệng, bôi càng đặc càng tốt." Thời đại này hùng hoàng không được tinh khiết lắm, trong đó chứa nhiều tạp chất.

Vì vậy hùng hoàng không có màu vàng cam như đời sau, mà có màu đỏ sậm hoặc đỏ cam giống chu sa.

Lần trước gặp phải đám trùng ăn xác trong mộ Hải Hôn Hầu, Ngô Lương bị dọa cho một phen nên đã để ý, lần này đặc biệt mang theo một ít hùng hoàng để đối phó với rắn độc, trùng độc có thể xuất hiện trong mộ.

Không ngờ chưa tìm được lăng mộ đã có dịp dùng đến ở đây. "Vâng!" Tình thế hiện giờ cấp bách, Dương Vạn Lý và những người khác nghe lời Ngô Lương tuy đều lộ vẻ kinh ngạc nghi ngờ, nhưng vì tin tưởng hắn nên cũng không hỏi nhiều, vội vàng đi làm theo. "Công tử, làm vậy là vì sao?" Chỉ có Vu Cát không có việc gì làm không nhịn được hỏi. "Lão tiên sinh, lần này e là lại phải phiền ngài một phen rồi..." Ngô Lương không trả lời, mà cười tủm tỉm nhìn Vu Cát nói. "Phiền, phiền lão phu chuyện gì?" Một dự cảm chẳng lành dâng lên trong lòng, Vu Cát bất giác lùi lại một bước. "Ngài lại đây, ta lén dạy ngài một môn 'kỳ thuật', 'kỳ thuật' này một khi thi triển, đừng nói là đám âm binh không ra gì này, mà ngay cả tất cả yêu ma quỷ quái trong thiên hạ cũng phải phủ phục trước ngài." Ngô Lương hạ giọng nói. "Thiên hạ lại có kỳ thuật như vậy sao?" Vu Cát lập tức hứng thú, vội vàng ghé lại nói: "Công tử sao không nói sớm, nếu biết công tử có kỳ thuật như vậy, lão phu đâu cần phải lo sợ thế này." ...

Cùng lúc đó. "Tướng quân, sao lửa sáng bên đó đột nhiên tắt hết vậy?" Trong đám "âm binh", một người cầm khốc tang bổng ghé lại

gần người đi bên cạnh chiêu quỷ phiên, hạ giọng nghi hoặc hỏi. "Chuyện này còn phải hỏi sao, hoặc là muốn nhân lúc trời tối chạy trốn, hoặc là sợ kinh động đến 'âm binh' chúng ta thôi." Người được gọi là "Tướng quân" hừ một tiếng, ồm ồm nói: "Bảo huynh đệ tăng tốc lên, tuyệt đối không được để chúng chạy thoát, cứ như mọi khi, không nói một lời xông lên mà giết, để tránh có cá lọt lưới phát hiện ra manh mối, truyền ra ngoài làm hỏng thân phận 'âm binh' của chúng ta." "Vâng!" Người cầm khốc tang bổng vội vàng đi truyền lệnh.

Nhưng không hề hô hoán, mà truyền lệnh cho từng người một.

Thực ra đây chỉ là một trong những đội "âm binh" dưới trướng "Thọ Tào Đạo", những đội có quy mô tương tự còn có tám đội nữa.

Cứ đến đêm, chín đội âm binh phân tán ở các nơi này sẽ ra ngoài, một mặt truyền bá chuyện ma quỷ "âm binh quá cảnh" trong lãnh thổ nước Nhạc An, một mặt giết người cướp bóc để cống nạp cho "Thọ Tào Đạo".

Kẻ cầm đầu đội "âm binh" trong nội bộ được gọi là "Âm binh tướng quân", vì vậy thuộc hạ thường gọi hắn là tướng quân. "Âm binh tướng quân" của đội này tên là Hàn Trình.

Hàn Trình vào lúc chạng vạng đã nhận được báo cáo của thuộc hạ, nói có một đội thương nhân số lượng không nhiều đi theo đường nhỏ vào khu vực núi này, đội thương nhân có tổng cộng chín xe ngựa.

Hàn Trình là người địa phương, biết rõ con đường nhỏ này khá dài, nhất thời không thể đi ra được.

Mà đội thương nhân đó chạng vạng mới vào núi, đến đêm chắc chắn phải tìm chỗ hạ trại nghỉ ngơi, vì vậy hắn cũng không vội, đợi đến khi trời tối hẳn mới dẫn thuộc hạ đã hóa trang xong đi theo con đường nhỏ đuổi theo.

Quả nhiên.

Đi được một đoạn, họ liền phát hiện một vài đốm lửa sáng ở một vùng đất trũng ven đường.

Hẳn đây là nơi đội thương nhân kia hạ trại.

Nội tâm Hàn Trình đã bắt đầu kích động, những thứ khác tạm thời không nói, chín chiếc xe ngựa tức là chín con ngựa, chỉ riêng chín con ngựa này đã là một khoản cống nạp đáng kể.

Chỉ cần làm xong việc này, hắn sẽ lập được đại công. "Thiên sư" nhất định sẽ trọng thưởng cho hắn, không chỉ có thể nhận được linh đan diệu dược từ "Thiên sư", biết đâu còn có thể xin được một con tuấn mã, trở thành "Âm binh tướng quân" đầu tiên cưỡi ngựa cao to, tám tên "Âm binh tướng quân" đồng cấp khác chỉ có nước ghen tị.

Sau khi lệnh được truyền xuống, "âm binh" nhanh chóng tăng tốc độ, chạy nhanh về phía vùng đất trũng nơi Phường Nhân Quân đóng quân. ...

Một lát sau. "Âm binh" đã đến cách đó vài chục mét.

Cũng chính lúc này.

Chương 145

"Vù!" Một ngọn đuốc đột nhiên bùng cháy.

Đám "âm binh" giật mình, vội vàng dừng bước nhìn về phía ngọn lửa sáng đó.

Chỉ thấy một ngọn đuốc cắm thẳng xuống đất, một lão già tóc tai bù xù ngồi bên cạnh ngọn đuốc, đang ngẩng đầu dùng đôi mắt già nua vẩn đục nhìn chằm chằm vào họ, trên mặt không những không có một tia hoảng loạn, mà khóe miệng còn nở một nụ cười tà mị quái dị.

Lão giả này không ai khác chính là Vu Cát.

Không ai biết, lúc này trong lòng Vu Cát đang chửi rủa Ngô Lương thế nào.

Lão vừa rồi còn tưởng Ngô Lương muốn dạy mình kỳ thuật lợi hại gì, kết quả nghe nửa ngày, hóa ra lại là trò giả thần giả quỷ, căn bản không có kỳ thuật gì cả!

Nhưng bây giờ có phải là lúc để giả thần giả quỷ không?!

Đến là một đám "âm binh" đấy, ngươi lại bảo lão phu giả thần giả quỷ trước mặt "âm binh", lừa quỷ à?!

Ôi... lão phu đã tạo nghiệp gì thế này!

Tuổi đã cao mà còn phải chịu áp lực tâm lý không nên có ở tuổi này, lần này lão phu mà bị "âm binh" đoạt mạng thật, có làm quỷ cũng quyết không tha cho ngươi?!

Đồ khốn!!! "..." Thấy cảnh tượng trước mắt, đám "âm binh" cũng có chút không quen.

Trước đây chỉ cần có người nhìn thấy họ, ai mà không vừa la hét

vừa bỏ chạy, thậm chí có người còn bị dọa đến són cả ra quần, co rúm trên mặt đất không dám động đậy, mặc cho họ chém giết.

Nhưng vị lão giả này lại bình tĩnh đến thế, trong sự bình tĩnh còn mang theo chút quỷ dị, dường như không hề sợ hãi đám "âm binh" đi khắp nơi đoạt mạng... "..." Thấy đám "âm binh" này chỉ nhìn mình mà không nói gì, trong lòng Vu Cát càng thêm không chắc, tim đập thình thịch, gần như sắp nhảy ra khỏi cổ họng.

Nhưng sự đã đến nước này, lão cũng không còn cách nào khác, đành phải cắn đầu lưỡi ép mình giữ bình tĩnh, còn phải tiếp tục mỉm cười.

Cứ ngồi im thế này chắc chắn không được.

Khó khăn nuốt nước bọt, Vu Cát cuối cùng vẫn làm theo những gì Ngô Lương đã dạy trước đó, dùng giọng khàn khàn nửa sống nửa chết, chậm rãi nói: "Các vị, các vị từ đâu đến thì hãy về lại đó đi, nơi này không có vật dụng mà người sống có thể dùng, nếu các vị nhất quyết phải lấy, lão phu cũng không cản, nhưng như vậy, e rằng các vị chỉ có thể đi cùng lão phu thôi..." ???

Đám "âm binh" nghe xong lại ngẩn người, trong lòng không khỏi lo lắng.

Cái gì gọi là "nơi này không có vật dụng mà người sống có thể dùng", chẳng lẽ những thứ ở đây đều là đồ chỉ có người chết mới lấy được sao?

Lời này rốt cuộc có ý gì?

Lão giả này là ai?

Tại sao thấy chúng ta không những không sợ, mà còn nói những lời khó hiểu như vậy?

Cùng lúc đó, Vu Cát cũng đang lén quan sát phản ứng của đám "âm

binh" này, thấy họ tuy nghe xong lời của lão thì nhìn nhau, nhưng vẫn không có ai trả lời, càng không có ai có phản ứng thừa thãi.

Lão già này lòng dạ đã nguội lạnh đi một nửa.

Thôi rồi thôi rồi, xem ra đêm nay lão phu chắc chắn phải bỏ mạng ở đây rồi...

Đã nói là không được mà, làm gì có chuyện giả thần giả quỷ trước mặt quỷ, đây là lừa quỷ sao?

Đây là lừa chính mạng của mình mà!

Nhưng hiện tại Vu Cát đã không còn đường lui, đợi một lát, đành phải cứng rắn diễn tiếp theo kịch bản của Ngô Lương. "Nếu các vị không chịu rời đi, lão phu cũng không ép, vậy thì tất cả hãy đi cùng lão phu đi." Nụ cười trên mặt Vu Cát càng rạng rỡ, vừa nói vừa chậm rãi đứng dậy, sau đó lại lấy ra một cái chuông đồng nhỏ từ sau lưng, nhẹ nhàng lắc một cái. "Linh linh linh!" Một hồi chuông trong trẻo vang lên, trong đêm tối tĩnh lặng vẫn có chút quỷ dị.

Mà Vu Cát thì phối hợp với tiếng chuông, bắt đầu chậm rãi ngâm nga: "Hỡi những binh sĩ tử nạn, nơi đây không phải chốn an thân cho các ngươi, nay các ngươi chết oan thật đáng thương xót, cha mẹ quê nhà tựa cửa ngóng trông, vợ đẹp con thơ mong các ngươi về, hồn phách các ngươi chớ nên bàng hoàng..." Chuyện này...

Nghe Vu Cát ngâm nga ra vẻ nghiêm trang, trong lòng đám "âm binh" càng thêm lo lắng. "Hỡi những binh sĩ tử nạn"?

Đây chẳng phải là nói âm binh sao?

Nhưng... chúng ta mới là "âm binh" mà, âm binh ở đây là chuyện gì?

Ngay lúc đó. "...Cấp cấp như luật lệnh!

Khởi!" Vu Cát ngâm nga nửa ngày, đột nhiên hét lớn một tiếng không rõ lý do.

Cũng chính lúc này, một luồng ánh sáng u uất tựa như ban ngày bất ngờ lóe lên như sấm giữa trời quang, soi sáng khoảng không gian tối tăm sau lưng Vu Cát trong giây lát, rồi lại nhanh chóng chìm vào bóng tối.

Nhưng cũng chính trong khoảnh khắc đó, không ít "âm binh" đã nhìn thấy một cảnh tượng khiến người ta lạnh gáy.

Chỉ thấy trên mặt đất sau lưng Vu Cát, ngay ngắn thẳng hàng nằm mấy chục người mặt bị che bởi một tấm vải trắng...

Khi nghe tiếng "Khởi" đó, cũng là lúc luồng sáng không biết từ đâu đến lóe lên, những người này dường như nhận được hiệu triệu, đồng loạt bật dậy ngồi lên!

Tấm vải trắng che trên mặt theo đó tuột xuống, để lộ ra một khuôn mặt thất khiếu lưu huyết đáng sợ! "A!" Trong đám "âm binh" có người không nhịn được hét lên kinh hãi, bất giác lùi lại một bước.

Cùng lúc đó.

Luồng sáng u uất quỷ dị tựa ban ngày lại lóe lên một lần nữa.

Lần này, những người thất khiếu lưu huyết đã đứng cả dậy, đang đi về phía trước với tứ chi cứng đờ, trong tay họ đều cầm một thứ...

đó là một loại vũ khí tựa xẻng không phải xẻng, đám "âm binh" chưa từng thấy, chưa từng nghe, tuyệt đối không phải vũ khí của dương gian!

Mà trên những vũ khí đó, chất lỏng màu đỏ đang lặng lẽ trượt xuống... --- Kiếp trước Ngô Lương đã xem không ít phim kinh dị, chơi cũng không ít game kinh dị.

Vì vậy hắn cũng hiểu biết đôi chút về những yếu tố thị giác kinh điển trong phim kinh dị, trong đó ấn tượng sâu sắc nhất với Ngô Lương chính là những cảnh tượng tương tự như vừa rồi: đêm tối sấm chớp đùng đoàng, hoặc căn phòng tối đèn đóm chớp tắt không rõ lý do.

Trong hoàn cảnh đó, bất kỳ con quỷ nào đột nhiên xuất hiện trong tầm mắt đều đáng sợ hơn bình thường gấp mấy lần.

Mà điều đáng sợ hơn nữa là, mỗi lần sấm chớp hoặc ánh đèn tạm thời cung cấp tầm nhìn, con quỷ đó lại không ngừng tiến lại gần mình...

Mỗi khi xem đến những đoạn như vậy, Ngô Lương đều có cảm giác tim sắp nhảy ra khỏi cổ họng, hơi thở gần như ngừng lại.

Nhưng có một điều khác.

Lúc đó Ngô Lương biết rõ mình đang xem phim hoặc chơi game, trong lòng có chút điểm tựa, vì vậy mới có thể ngồi yên.

Còn đám "âm binh" này lại đang thực sự ở trong tình huống tương tự!

Luồng sáng u uất chớp nhoáng đó chính là trò mà Ngô Lương dùng "Tùy Hầu Châu" bày ra.

Những thi thể thất khiếu lưu huyết đó chính là do Phường Nhân Quân dùng nước hùng hoàng giả dạng.

Vũ khí kỳ dị tựa xẻng không phải xẻng nhỏ giọt chất lỏng màu đỏ, tự nhiên là xẻng công binh mà Ngô Lương đặc chế cho Phường Nhân Quân.

Khi nhìn thấy đám "âm binh", Ngô Lương đã nghĩ ra đối sách này, dám ở trước mặt "Đổng Vương" này giả thần giả quỷ, "Đổng Vương" tự nhiên phải dạy cho đám "âm binh" này một bài học, để

chúng biết thế nào là thiên ngoại hữu nhân, quỷ ngoại hữu quỷ!!!!

Thấy cảnh tượng kinh hoàng này, đám "âm binh" vô cùng sợ hãi, bất giác lùi lại một bước.

Ngay cả tướng quân Hàn Trình đi đầu cũng lùi liền mấy bước, rụt cổ trốn vào trong đám người, nín thở không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Giờ khắc này, tim của tất cả mọi người đều đập "thình thịch", đồng tử không ngừng run rẩy.

Ánh sáng chớp nhoáng của "Tùy Hầu Châu" không chỉ tạo ra không khí kinh dị ngày càng tăng, mà còn che giấu đi một số sai sót nhỏ trong cách hóa trang của các binh sĩ Phường Nhân Quân.

Nếu để các binh sĩ Phường Nhân Quân đứng thẳng trước mặt đám "âm binh", tuyệt đối sẽ không gây ra sự sợ hãi như hiện tại, thậm chí nhìn lâu còn có thể phát hiện ra manh mối qua những sai sót nhỏ trong hóa trang và biểu hiện ngôn ngữ cơ thể của họ, dù sao... những binh sĩ Phường Nhân Quân này cũng không phải là diễn viên chuyên nghiệp.

Đồng thời, cho dù trong đám "âm binh" có người không tin vào ma quỷ, cũng hoàn toàn không có cách nào giải thích được luồng sáng chớp nhoáng đó rốt cuộc từ đâu mà có, phải biết rằng ở thời đại này, người ta chiếu sáng vẫn dùng đèn dầu hoặc đuốc, gần như không có thứ gì khác.

Chỉ riêng điểm này đã đủ để khiến đám "âm binh" đó tin rằng dị tượng xuất hiện trước mắt là thật...

Ngay lúc đó!

Luồng sáng u uất tựa ban ngày lại lóe lên một lần nữa.

Lần này, các binh sĩ Phường Nhân Quân "thất khiếu lưu huyết" lại gần họ thêm một đoạn, lúc này đã giơ xẻng công binh nhỏ giọt chất

lỏng màu đỏ lên quá đầu, đang lao về phía họ với vẻ mặt dữ tợn.

Giờ khắc này. "Quỷ a!

Mau chạy đi!!!" Trong đám "âm binh", không biết ai đột nhiên hét lên một tiếng thất thanh.

Sự sợ hãi có tính lây lan.

Giống như trong nhà ma vậy, nếu mọi người đều có thể giữ bình tĩnh, về cơ bản sẽ không xảy ra chuyện gì hỗn loạn, nếu có một người đột nhiên giật mình hoảng hốt, thì cả đội sẽ lập tức bị ảnh hưởng, nghe thấy một chút động tĩnh là chạy tán loạn khắp nơi.

Cùng với tiếng hét đó, đám "âm binh" lập tức hỗn loạn.

Chương 146

"Chạy đi!" "Chẳng lẽ chúng ta gặp phải âm binh thật sự?" "Mau chạy đi, đừng cản đường tao, cút đi!" "Mẹ!

ơi! cứu con!" Trong đám "âm binh" vốn đang im lặng đột nhiên vang lên một trận khóc la inh ỏi, đột nhiên xô đẩy nhau tranh giành chạy trốn về phía xa.

Họ đã sợ hãi đến cực điểm, bây giờ chỉ sợ chạy chậm hơn đồng bạn, cuối cùng bị đám âm binh "thật sự" này đoạt mạng.

Ngô Lương lúc này cũng "thất khiếu lưu huyết", trà trộn trong đám Phường Nhân Quân giả thần giả quỷ.

Thấy đám người này đã hoàn toàn rối loạn, bây giờ cho dù có người đứng ra nói cho họ biết sự thật, e rằng cũng chưa chắc có thể khuyên họ quay lại. "Điển Vi, thấy người mặc đồ và đeo mặt nạ khác hẳn những người khác không?

Bắt lấy hắn!" Ngô Lương đã sớm nhắm vào "Âm binh tướng quân" Hàn Trình, lập tức nói với Điển Vi đang theo bên cạnh mình.

Thực ra hắn còn muốn bảo Điển Vi cố gắng bắt sống để sau này thẩm vấn, cấp bậc của người này hẳn không thấp, biết đâu qua hắn có thể hiểu được tình hình của "Thọ Tào Đạo" trong nước Nhạc An, cũng hiểu được tình hình của "âm binh" và Bạc Cô.

Nhưng nghĩ đến khả năng chấp hành không bao giờ giảm giá của Điển Vi, Ngô Lương vẫn không nói ra mệnh lệnh này.

Chỉ là một tên bắt sống thôi.

Nếu Điển Vi trong lúc bắt người vì mệnh lệnh của hắn mà có chút e dè, cuối cùng dẫn đến bị thương, dù chỉ là rách một chút da, Ngô

Lương cũng cảm thấy không đáng.

Chuyện này tuy Ngô Lương chưa từng trải qua, nhưng trong các tác phẩm điện ảnh, truyền hình hay tiểu thuyết đời sau đã xem không ít, chỉ vì một câu "bắt sống" của phe phản diện mà bao nhiêu nhân vật chính sắp chết lại trốn thoát, thậm chí cuối cùng còn lật kèo.

Ngô Lương chỉ muốn làm nhân vật chính, chuyện của phe phản diện kiên quyết không làm. "Vâng!" Điển Vi đáp một tiếng, cầm xẻng công binh xông ra ngoài.

Các binh sĩ Phường Nhân Quân khác thấy vậy cũng lập tức ùa lên, như sói đói vồ mồi lao về phía đám "âm binh" đang khóc cha gọi mẹ, như ruồi không đầu liều mạng chạy trốn... ...

Trong đám người. "Cút ra, đừng cản đường lão tử!" "Âm binh tướng quân" Hàn Trình thấy thuộc hạ của mình từng người một chạy trốn tán loạn, không ai có ý định bảo vệ hắn, Hàn Trình vừa kinh hoảng vừa không còn một chút dáng vẻ nào của "Âm binh tướng quân", cũng vừa xô vừa đá những người bên cạnh, vừa liều mạng cố gắng chạy trốn.

Không ai là không sợ chết, nhất là bị âm binh "thật sự" đoạt mạng.

Huống hồ đây vốn dĩ là một đám ô hợp không ra gì, mà Hàn Trình cũng chỉ là một tên vô lại không ra gì.

Chẳng qua là cơ duyên xảo hợp trở thành một trong những tín đồ đầu tiên của "Thọ Tào Đạo", lúc đó "Thọ Tào Đạo" đang cần người, "Đại hiền thiên sư" thấy hắn là một tên vô lại dám giết người cướp của, liền lệnh cho hắn làm "Âm binh tướng quân".

Từ đó Hàn Trình có việc để làm, ban ngày đi khắp nơi lan truyền những lời đồn kinh dị về "âm binh quá cảnh", ban đêm giết người cướp của để quyên góp vật tư cho "Thọ Tào Đạo".

Mà thuộc hạ của hắn cũng đều có bối cảnh tương tự.

Một đám ô hợp như vậy tụ tập lại giết người cướp của thì còn được, đến lúc sinh tử, tự nhiên là mạnh ai nấy lo, không ai quan tâm đến ai.

Kết quả. "Thằng chó nào đá lão tử?

Cút sang một bên!" Một "âm binh" phía trước bị hắn đá vào mông cũng đang vội vàng chạy trốn, nhưng lại không chịu ăn không cú đá này, không thèm nhìn liền dùng sức đá lại một cú.

Nào ngờ cú đá này không lệch đi đâu được, vừa hay đá trúng vào hạ bộ của Hàn Trình. "Ta...

A!" Hàn Trình đang hoảng loạn không đề phòng, càng không ngờ có người dám đối xử với hắn như vậy, cú đá này trúng đích, ngay cả lời chửi cũng chưa chửi xong đã hét lên một tiếng đau đớn.

Sau đó da mặt lập tức đỏ bừng, gân xanh trên trán và cổ nổi lên cuồn cuộn, ôm hạ bộ cong người lại như con tôm.

Nhưng chưa kịp phản ứng. "Tránh ra, đừng có cản đường, mày muốn chết chứ lão tử còn muốn sống!" Phía sau lại vang lên một tiếng chửi rủa, một "âm binh" đá một cú vào mông hắn đang chổng lên, lập tức đá hắn ngã sấp mặt, rồi đạp lên lưng hắn nhảy qua, chạy thẳng về phía xa. "Phì phì!

Đồ trời đánh... a a!" Hàn Trình khó khăn lắm mới bò dậy được, vừa nhổ đất cát trong miệng, vừa ngẩng đầu muốn xem rốt cuộc là ai dám đối xử với hắn như vậy.

Kết quả lời chửi trong miệng vẫn chưa nói xong, lại có một "âm binh" đạp lên tay hắn đang chống dưới đất chạy qua. "Đồ khốn, lão tử...

Áu——!" Lại một "âm binh" nữa đạp lên chân hắn đang quỳ trên

đất phi thân qua... ...

Hàn Trình hoàn toàn chịu thua.

Trong đám đông, hắn đã mấy lần cố gắng bò dậy chạy trốn, đều bị người phía sau hoặc là xô ngã, hoặc là đẩy ngã.

Mà chỉ cần ngã xuống đất, hắn lại bị một trận giẫm đạp thảm thương, không ai coi hắn là người, càng đừng nói đến "Âm binh tướng quân".

Oái oăm là ngoài hắn ra, tất cả "âm binh" đều mặc cùng một loại áo bào, đeo cùng một loại mặt nạ đồng, hắn dù có muốn nhớ mặt đối phương, đợi chuyện này xong rồi báo thù cũng không thể được.

Cuối cùng Hàn Trình chỉ có thể ôm đầu co rúm trên mặt đất, dùng cách này để cố gắng tránh những cú giẫm đạp tiếp theo.

Nếu không, chưa đợi âm binh "thật sự" đến đoạt mạng, hắn đã bị chính người của mình giẫm chết rồi.

Một lát sau.

Tiếng bước chân xung quanh cuối cùng cũng ít đi một chút, cũng không còn ai giẫm đạp hắn nữa.

Hàn Trình vội vàng nhân cơ hội này bò dậy chuẩn bị chạy trốn.

Nhưng vừa mới ngẩng đầu lên, đã bị một thứ vũ khí tựa xẻng không phải xẻng dí vào cổ, chất lỏng màu đỏ trên vũ khí trông thật đáng sợ, mà đáng sợ hơn nữa là người cầm vũ khí.

Đó là một gã tráng hán cao hơn hắn ít nhất hai cái đầu, lúc này gã tráng hán cũng thất khiếu lưu huyết, một đôi mắt còn đáng sợ hơn cả ác quỷ đang lạnh lùng nhìn chằm chằm vào hắn, dường như muốn nuốt chửng hắn...

đừng nói đây là một âm binh thật sự, cho dù là một người sống,

trước đôi mắt này, hắn cũng không dám manh động chút nào. "Tha mạng!

Tiểu nhân trên có mẹ già tám mươi, dưới có con nhỏ ba tuổi, cả nhà đều trông cậy vào tiểu nhân kiếm ăn, tiểu nhân không dám nữa, xin âm binh đại nhân tha cho tiểu nhân một mạng, tiểu nhân sau này nhất định sẽ ngày ngày thắp hương cho âm binh đại nhân, đêm đêm cầu phúc cho âm binh đại nhân, tiểu nhân biết lỗi rồi!" Kỹ năng của Hàn Trình về mặt này khá thành thạo, chỉ nhìn một cái đã không dám nhìn nữa, vội vàng nằm rạp xuống đất vừa dập đầu vừa cầu xin, lời nói ra còn rất trôi chảy.

Đến đây, vở kịch này đã kết thúc.

Phường Nhân Quân không có thương vong. "Âm binh" thì có ba người bị chính người của mình giẫm đạp mà chết, ngoài ra có mấy chục người, hoặc là bị thương trong quá trình chạy trốn do giẫm đạp, hoặc là vừa bị Phường Nhân Quân đuổi kịp liền nằm rạp xuống đất dập đầu cầu xin như Hàn Trình.

Số còn lại đều đã chạy mất dạng.

Không phải binh sĩ Phường Nhân Quân không cố gắng đuổi, mà là đám này chó cùng rứt giậu, chạy còn nhanh hơn thỏ, binh sĩ Phường Nhân Quân liều mạng cũng không đuổi kịp, đành phải thôi.

Lúc này Ngô Lương đã đến bên cạnh Điển Vi, nhìn "Âm binh tướng quân" trước mặt đang mặc áo choàng đen có mũ trùm, đeo mặt nạ đồng còn dữ tợn uy vũ hơn, cười toe toét nói: "Đem tất cả mọi người qua đây, lột sạch!" Trước đó, binh sĩ Phường Nhân Quân có lẽ còn có chút e dè với đám "âm binh" này.

Nhưng sau khi Ngô Lương bày ra trò này, nhất là khi phát hiện đám "âm binh" này không những không chịu nổi một đòn, mà còn quỳ xuống đất cầu xin, họ đã nhận ra bộ mặt thật của đám "âm binh" này,

trong lòng đã không còn chút kính sợ nào.

Vì vậy nghe lệnh của Ngô Lương, binh sĩ Phường Nhân Quân lập tức tiến lên làm theo.

Một lát sau.

Mấy chục "âm binh" trần như nhộng đã bị trói chặt trong gió lạnh, run lẩy bẩy.

Bạch Tinh Tinh tự nhiên sẽ không thưởng thức cảnh tượng thương phong bại tục như vậy, ngay từ lúc Ngô Lương ra lệnh, đã dứt khoát liếc hắn một cái rồi quay người trở về lều. "Thu dọn cẩn thận những bộ quần áo và mặt nạ này, đừng để sót." Ngô Lương lại ra một mệnh lệnh nữa, sau đó mới đến trước mặt Hàn Trình đang vừa run lẩy bẩy vừa do dự không biết nên che mặt hay che hạ bộ, cười hì hì hỏi: "Áo bào và mặt nạ của ngươi khác với những người khác, nếu ta đoán không lầm, ngươi hẳn là kẻ cầm đầu nhỉ?" "Tha mạng a, tiểu nhân ra ngoài giả thần giả quỷ cũng chỉ vì miếng cơm manh áo, không muốn kinh động các vị dị sĩ, tiểu nhân nhận thua, cầu các vị dị sĩ tha cho tính mạng!" Hàn Trình lập tức lại cầu xin, gào khản cổ.

Ngô Lương vừa mở miệng, cộng thêm binh sĩ Phường Nhân Quân thấy bộ dạng thảm hại của họ bị lột trần trói lại có người không nhịn được cười thành tiếng, Hàn Trình cũng đã biết thân phận thật của Ngô Lương và những người khác.

Đám người trước mặt này cũng không phải âm binh, mà là người sống giống như họ.

Chỉ có điều thủ đoạn của đám người này cực kỳ cao minh, và có thể thực sự nắm giữ một số phương thuật mà thế gian không biết, vì vậy mới có thể bày ra chuyện đáng sợ như vậy, ngược lại còn dọa cho họ sợ vỡ mật.

Đây đúng là "tiểu vu gặp đại vu" theo đúng nghĩa đen.

Ở trước mặt Đổng Vương mà giả thần giả quỷ, chẳng khác nào múa rìu qua mắt thợ, thua không oan. "Ngươi ở trong 'Thọ Tào Đạo' giữ chức vụ gì?" Ngô Lương lại hỏi. "Thưa dị sĩ, tiểu nhân là 'Âm binh tướng quân' trong 'Thọ Tào Đạo'." Hàn Trình không phải là kẻ cứng rắn gì, vì để sống sót liền lập tức thành thật trả lời. "Ồ?" Ngô Lương nghe xong lại hứng thú hỏi: "'Âm binh tướng quân' này địa vị thế nào?" "Chẳng lẽ dị sĩ cũng muốn đến 'Thọ Tào Đạo' kiếm miếng cơm ăn?" Vừa nghe lời này, Hàn Trình cảm thấy đã tìm được đường sống, lập tức phấn chấn lên, vội vàng tươi cười nói: "'Thọ Tào Đạo' có tổng cộng chín 'Âm binh tướng quân' như ta, trực tiếp nhận lệnh từ 'Đại hiền thiên sư', trên 'Âm binh tướng quân', còn có tả hữu hai đại hộ pháp, địa vị của tả hữu hai đại hộ pháp chỉ sau 'Đại hiền thiên sư', tính ra, 'Âm binh tướng quân' của ta cũng là nhân vật dưới ba người." "Dị sĩ nếu muốn đến 'Thọ Tào Đạo' kiếm miếng cơm ăn, ta có thể giới thiệu dị sĩ với 'Đại hiền thiên sư', với bản lĩnh của dị sĩ, làm một 'Âm binh tướng quân' thì thừa sức, biết đâu còn có cơ hội nhậm chức hộ pháp...

đến lúc đó dị sĩ nếu được như ý, đừng quên nâng đỡ ta nhé." --- “Thế thì hay quá, đám huynh đệ của ta đang sầu vì không có nơi nương tựa.” Thấy Hàn Trình rất biết thuận theo chiều gió, Ngô Lương còn biết thuận theo hơn, lập tức cười ha hả nói: “Chỉ là không biết ‘Đại Hiền Thiên Sư’ của các ngươi rốt cuộc là người thế nào, có thể cùng chúng ta đi chung một đường không, ngươi giới thiệu trước xem?” “‘Đại Hiền Thiên Sư’ sao có thể là người?

Đó là thần tiên hạ phàm!” Vừa nhắc tới vị ‘Đại Hiền Thiên Sư’ này, Hàn Trình lại lộ vẻ sùng bái hướng về, nước bọt văng tứ tung nói: “Ta tuy không rõ ‘Đại Hiền Thiên Sư’ rốt cuộc có bao nhiêu thần thông, nhưng chỉ cần bái lạy ngài, uống linh đan diệu dược ngài ban

cho, bất kể nam nữ già trẻ, bất kể mắc chứng nan y gì, trong vòng vài ngày đều có thể nhảy nhót xuống giường đi lại." "Đây vẫn chưa phải là lợi hại nhất." "Lợi hại nhất là, 'Đại Hiền Thiên Sư' còn từng thi triển tiên thuật mang từ trên trời xuống trước mặt mọi người.

Ngài có thể vận dụng thần lực cách một tấm bình phong đập vỡ bát gốm đặt sau bình phong, còn có thể biến ra một con rắn từ trong chiếc đồng giám (chậu đồng) không có gì.

Đây không phải lời nói một phía của ta, đám thuộc hạ này của ta cũng có người tận mắt chứng kiến!" Nói đến đây, Hàn Trình còn dùng cằm chỉ vào những thuộc hạ cũng bị lột sạch quần áo trói lại, để chứng minh tiên thuật hắn nói không phải là hư cấu.

"Ta đã thấy, Thiên Sư không hề động đậy, chỉ khẽ ngâm một tiếng, bát gốm sau bình phong liền vỡ thành mấy mảnh!" "Chiếc đồng giám đó còn được trưng ra trước mặt mọi người, đúng là một chiếc chậu đồng bình thường.

Thiên Sư chỉ tùy tiện lật mấy cái đã tóm ra mấy con rắn từ bên trong, đây tuyệt đối là tiên thuật!" "Đúng vậy, những con rắn đó màu sắc sặc sỡ, nhìn là biết rắn độc, nhưng trong tay Thiên Sư lại vô cùng ngoan ngoãn, căn bản không dám cắn ngài!" "Nếu không phải thần tiên, làm sao có thể làm được chuyện thần kỳ như vậy, đây là thần tích!" "…" Trong số thuộc hạ của Hàn Trình, lập tức có không ít người lên tiếng chứng thực, ngữ khí cũng tràn đầy cuồng nhiệt và sùng bái đối với vị "Đại Hiền Thiên Sư" này.

Chương 147

"Chuyện này…" Phường Nhân Quân nghe những lời này xong, ai nấy đều lộ vẻ kinh ngạc.

Bọn họ đều là dân bản địa của thời đại này, thế giới quan gần như giống hệt nhau, vì vậy sự lý giải về những chuyện kỳ lạ này cũng giống nhau.

Thậm chí cả Vu Cát cũng khẽ nhíu mày.

Cũng không biết lão đồng tử này đang suy nghĩ làm thế nào để thực hiện những "tiên thuật" này, hay là cảm thấy gặp phải đối thủ, muốn giao lưu một phen với vị "Đại Hiền Thiên Sư" này.

Rốt cuộc, nói một cách nghiêm túc, ông ta và vị "Đại Hiền Thiên Sư" này được coi là đồng nghiệp.

Chỉ là chi tiết có chút khác biệt mà thôi, ví dụ như vị "Đại Hiền Thiên Sư" này dùng "đan dược" chữa bách bệnh, còn "Hoàng Lão Đạo" của họ thì dùng "phù thủy" chữa bách bệnh.

Còn về tiên thuật… Vu Cát chưa từng thi triển tiên thuật gì trước mặt Ngô Lương, ngược lại là Ngô Lương không ngừng thi triển đủ loại "tiên thuật" trước mặt ông ta, khiến người ta không kịp tiếp thu.

Thậm chí có một số tiên thuật còn là do Vu Cát phối hợp hoàn thành.

Ví dụ như "Hấp Hồn Đại Pháp" thi triển trước mặt quân Hoàng Cân, hay như "Mạc Cốt Chi Thuật" thi triển trước mặt Chu Tam công tử, và lần này là "Cản Thi Đại Pháp" thi triển trước mặt đám "âm binh" này… Trong quá trình này, Ngô Lương hết lần này đến lần khác làm mới nhận thức của Vu Cát về "tiên thuật".

Là người biết nội tình, Vu Cát dĩ nhiên biết những "tiên thuật" mà Ngô Lương thi triển không ngoại lệ đều là giả, nhưng lại không thể không thừa nhận, nếu không biết trước nội tình, ông ta nhất định cũng sẽ tin những "tiên thuật" mà Ngô Lương thi triển là thật, bởi vì với trình độ của mình, ông ta thực sự khó mà tưởng tượng được những "tiên thuật" này rốt cuộc làm thế nào.

Cùng lúc đó, cũng chính vì Vu Cát nhiều lần hết mình diễn xuất, trong mắt binh lính Phường Nhân Quân không biết nội tình, Vu Cát cũng là một tồn tại như thần, đây cũng là một vị "lão thần tiên" sâu không lường được.

Mà Ngô Lương lại càng lợi hại hơn.

Rốt cuộc không phải ai cũng có thể khiến thần tiên phải ngoan ngoãn nghe lời, thậm chí… Ngô Lương còn từng cứu mạng một vị lục địa thần tiên, ngươi nói xem rốt cuộc ai thần hơn?

Thế nhưng vào lúc này, Ngô Lương đã bật cười.

Cách không đập vật?

Lấy rắn từ chậu rỗng?

Đây đều là mấy trò mà ảo thuật gia đời sau chơi chán rồi.

Trước khi Ngô Lương xuyên không, nếu còn ảo thuật gia nào chơi mấy trò vặt vãnh này, chỉ có thể nói hắn ta thật sự lỗi thời rồi.

Loại trò vặt này nhiều nhất cũng chỉ lừa được mấy cô gái nhỏ bên cạnh để đổi lấy nụ cười hồng nhan, căn bản không thể lên được sân khấu lớn.

Tuy nhiên, Ngô Lương không có ý định vạch trần, chỉ gật đầu, nói tiếp: "Nói như vậy, vị 'Đại Hiền Thiên Sư' này quả thật là thần tiên hạ phàm rồi.

Cho nên các ngươi mới giúp hắn giả thần giả quỷ, đóng giả âm binh đi khắp nơi giết người phóng hỏa, cướp bóc?" "Đây là sự hy sinh cần thiết!" Hàn Trình còn chưa kịp trả lời, một "âm binh" phía sau đã biện bác một cách đanh thép: "Đại Hiền Thiên Sư muốn luyện chế đan dược cứu giúp chúng sinh, cần người đời dâng hiến.

Mà những kẻ không chịu dâng hiến gia nhập 'Thọ Tào Đạo' đều là dị đoan ích kỷ, chỉ có hy sinh bọn chúng, thiên hạ chúng sinh mới có cứu!" "Nói đúng!" "Chính là như vậy, dị đoan ích kỷ không đáng sống!" "Đại Hiền Thiên Sư lấy việc cứu giúp chúng sinh làm nhiệm vụ của mình, những kẻ đó lại ngoan cố không đổi, tên của chúng không thể từ 'tử tịch' chuyển sang 'thọ tào', sớm muộn cũng khó thoát khỏi cái chết, chúng ta chỉ là thuận theo thiên mệnh mà thôi." "…" Những "âm binh" khác cũng đồng loạt gật đầu lớn tiếng nói.

Còn Hàn Trình có lẽ cân nhắc đến tình cảnh hiện tại của mình, nên không cuồng nhiệt cùng những người này, mà nhìn Ngô Lương một cái rồi cười làm lành nói: "Đại Hiền Thiên Sư đúng là nói như vậy, bọn họ chung quy rồi cũng sẽ chết…" "Ừm, Đại Hiền Thiên Sư nói cũng có mấy phần đạo lý." Ngô Lương cười nhạt, lại hỏi: "Chỉ không biết hiện nay 'Thọ Tào Đạo' có tổng cộng bao nhiêu tín đồ?" "Đã có khoảng hơn ba vạn người." Hàn Trình suy nghĩ một chút rồi đáp: "Nhưng đa số vẫn còn ở thôn trấn của mình, chỉ khi Đại Hiền Thiên Sư cử hành pháp sự mới triệu tập tín đồ lại cùng nghe pháp.

Hiện nay những người ở lại bên cạnh Thiên Sư đều là tín đồ trung thành nhất, cộng lại cũng có gần mấy ngàn người, hiện đều tập trung tại tổng đàn trong huyện thành Thiên Thừa." "Huyện Thiên Thừa…" Trải qua hơn ngàn năm biến đổi, hiện nay quan phương đã không còn cách gọi "Bạc Cô".

Nhưng Ngô Lương trước đó đã phái Dương Vạn Lý đi dò la, cố thành Tề Đô nằm ở "Bạc Cô" chính là trong địa phận huyện Thiên

Thừa, hơn nữa chỉ cách huyện thành Thiên Thừa hơn mười dặm đường, còn gần hơn rất nhiều so với vị trí hiện tại của Phường Nhân Quân.

Nói cách khác, di chỉ cố thành Tề Đô mà Ngô Lương muốn thăm dò lần này, về cơ bản là nằm ngay dưới mí mắt của "Thọ Tào Đạo".

Vì vậy khi hành sự, rất cần phải cẩn thận thêm vài phần… "Ngươi là người bản địa à?" Ngô Lương trầm ngâm một lúc, rồi lại hỏi.

"Vâ…âng." Hàn Trình ôm cánh tay run rẩy hồi lâu, nói năng đã có chút không lưu loát, cuối cùng không chịu nổi cái lạnh nữa, cười khổ cầu xin Ngô Lương: "Dị sĩ, có thể trả lại quần áo và áo choàng cho chúng ta trước được không, tháng Chạp lạnh giá thế này huynh đệ thực sự không chịu nổi nữa rồi, cứ thế này không chết cóng cũng phải bệnh nặng một trận." "Sợ gì, Thiên Sư có nhiều linh đan diệu dược mà, các ngươi thành kính như vậy chắc chắn không chết được đâu." Ngô Lương cười cười, không hề động lòng nói: "Ngươi đã là người bản địa, có biết gần đây có một cố thành Tề Đô không?" "Bi…ết… có biết…" Hàn Trình chỉ mong mau chóng trả lời xong câu hỏi của Ngô Lương để lấy lại quần áo và áo choàng sưởi ấm, dường như biết gì nói nấy: "Nơi đó cách đây chỉ hai ba mươi dặm, nhưng nơi đó bây giờ đã là một đống tườngêu vách nát, hơn nữa còn rất tà ma, dân chúng gần đó rất ít người dám đến, dù đi ngang qua cũng phải chạy vòng ra xa." "Tà ma?

Lời này giải thích thế nào?" Ngô Lương khẽ nhíu mày, ghé sát lại hỏi.

"Chuyện này nói ra thì dài lắm." Hàn Trình cũng hạ thấp giọng, cẩn thận nói: "Nghe nói ngàn năm trước nơi này từng có một vị Tề Vương, hình như tên là Tề Hồ Công thì phải.

Vốn quốc đô nước Tề ở Lâm Truy, nhưng vị Tề Hồ Công này sau khi lên làm Tề Vương, hình như là để trốn tránh thứ gì đó tà ma, một mực đòi dời vương cung đến đây." "Kết quả sau khi vương cung xây xong, Tề Hồ Công dẫn người vào ở thì luôn gặp chuyện quái dị, sau này ngay cả chính ông ta cũng gặp kiếp nạn, chết bất đắc kỳ tử trong tòa vương cung này." "Vị Tề Vương kế nhiệm sau khi lên ngôi, dường như rất kiêng dè tòa vương cung mới này, liền trong đêm dẫn người dời vương cung về lại Lâm Truy.

Từ đó nước Tề mới được mưa thuận gió hòa, cuối cùng trở thành một trong các bá chủ thời Xuân Thu." "Mà sau đó, tòa vương cung Tề bị bỏ lại nơi này đã trở thành một nơi hung hiểm." "Hàng năm luôn có vài người không tin tà hoặc đi lạc vào đó bị trúng tà.

Những người này sau khi ra khỏi đó liền như kẻ mất hồn, không biết gì cả, thấy người thân quen mà cứ như thấy người lạ, không những không nói không rằng, có lúc còn la hét như điên, người khác nói gì với họ, họ cũng như không hiểu." "Cứ như vậy qua mấy ngày, những người này lại mất tích một cách khó hiểu, sống không thấy người chết không thấy xác, không ai nói rõ được họ rốt cuộc đã đi đâu…" "Ngay năm ngoái, thôn chúng ta có hai người đi xa trở về, cứ như biến thành người khác, tuy vẫn nhận ra nhà mình ở đâu, nhưng đã không nhận ra người nhà và dân trong thôn… Sau đó hai người này thật sự biến mất, người nhà chỉ biết họ chạy ra ngoài lúc nửa đêm, từ đó không bao giờ quay lại." "Dân trong thôn đều bàn tán riêng, hai người này chắc chắn là không cẩn thận vào di chỉ cố thành Tề Đô, nên trúng tà mất trí, nhận lấy kết cục đáng thương sống không thấy người chết không thấy xác." "Ngươi nói xem, nơi này có tà ma không?" Nói đến đây, trên mặt Hàn Trình cũng có chút sợ hãi, lặng lẽ nuốt nước bọt.

"Tà ma, thật tà ma." Ngô Lương gật đầu.

Ngay cả trong 《Tề Sử》 cũng không đề cập đến việc tòa vương cung này từng xảy ra chuyện quái dị, càng không nói Tề Hồ Công dời đô là để trốn tránh thứ gì đó tà ma.

Chỉ đề cập đến vị Tề Vương tiền nhiệm của Tề Hồ Công, tức là Tề Ai Công bị Chu Di Vương nấu chết, sau đó thi thể được em trai và người nhà lén lút vận chuyển về Bạc Cô xây dựng một lăng mộ để an táng.

Sau đó Tề Hồ Công lại cũng dời quốc đô nước Tề đến Bạc Cô.

Sau đó không lâu, em trai Tề Ai Công lại tìm cơ hội giết Tề Hồ Công, dời quốc đô về lại Doanh Khâu.

Từ đó nước Tề mới dần dần lớn mạnh, bước lên con đường bá chủ… Ban đầu Ngô Lương cho rằng đây chỉ là một cuộc tranh giành vương vị rất bình thường.

Nhưng sau khi nghe lời của Hàn Trình, Ngô Lương suy nghĩ kỹ lại, lại cảm thấy toàn bộ sự kiện này dường như còn có ẩn tình khác.

Rốt cuộc, Tề Ai Công là vì nghiên cứu "yếm mị chi thuật" loại tà thuật này mà bị Chu Di Vương nấu chết.

Mà Tề Hồ Công lại là sau khi Tề Ai Công bị nấu chết, được Chu Di Vương điểm danh phong làm Tề Vương kế nhiệm.

Giữa hai việc này vốn đã có mối quan hệ không rõ ràng.

Sau đó, em trai và người nhà Tề Ai Công lén lút vận chuyển thi thể Tề Ai Công về an táng tại Bạc Cô, rồi Tề Hồ Công cũng dứt khoát quyết định dời đô đến Bạc Cô.

Giữa hai việc này cũng có mối liên hệ không rõ ràng.

Sau đó nữa, em trai và người nhà Tề Ai Công lại giết chết Tề Hồ Công, dời quốc đô về lại Doanh Khâu.

Từ đó, nước Tề mới cuối cùng yên ổn trở lại.

Giữa hai việc này vẫn có mối liên quan không rõ ràng.

Mang theo những suy nghĩ khá "thuyết âm mưu" này để nhìn lại đoạn lịch sử này, truyền thuyết dân gian mà Hàn Trình kể lại lập tức trở nên hợp tình hợp lý… Rốt cuộc, 《Tề Sử》 đã nhấn mạnh việc Tề Ai Công nghiên cứu tà thuật "yếm mị chi thuật".

Suy luận như vậy, dường như lại có thể suy ra một câu chuyện lịch sử phiên bản linh dị khác: Tề Hồ Công lo sợ bị "yếm mị chi thuật" làm hại, nên chạy đến trước mặt Chu Di Vương tố cáo Tề Ai Công, dẫn đến Tề Ai Công bị nấu chết.

Sau khi kế vị lại lo sợ vương cung mà Tề Ai Công từng ở còn lưu lại thứ gì đó tà ma, nên lập tức tiến hành dời đô.

Mà em trai và người nhà Tề Ai Công để lại, rất có thể cũng có liên quan đến "yếm mị chi thuật", thậm chí còn nắm giữ những thuật pháp hoặc tà vật khác.

Vì vậy sau khi dời đô, liền lợi dụng những thuật pháp hoặc tà vật này để phá hoại, cuối cùng hại chết Tề Hồ Công, báo thù thành công cho Tề Ai Công… Còn về việc tại sao địa điểm dời đô của Tề Hồ Công và địa điểm bí mật hạ táng của Tề Ai Công lại trùng hợp?

Có khả năng thật sự là trùng hợp.

Cũng có khả năng là vì Tề Hồ Công lúc đó đã biết chuyện Tề Ai Công được bí mật hạ táng, vì một số cân nhắc nào đó, giả danh dời đô để xây dựng vương cung mới, nhằm trấn áp lăng mộ của Tề Ai Công hoặc những thứ trong lăng mộ… Tuy nói vô xảo bất thành thư, nhưng Ngô Lương vẫn nghiêng về suy đoán thứ hai táo bạo hơn.

Nếu suy đoán này phù hợp với sự thật, vậy thì di chỉ cố thành Tề Đô ở Bạc Cô chắc chắn có liên quan mật thiết đến mộ Tề Ai Công,

cũng càng cần phải nghiên cứu kỹ lưỡng di chỉ cổ thành này. … Đến nước này, những việc Ngô Lương muốn tìm hiểu qua Hàn Trình đã tìm hiểu xong.

"Người đâu!

Trói chặt những người này lại, nhất định không được để chúng thoát ra.

Những người khác thu dọn lều trại, thắng yên cương, chúng ta chuẩn bị xuất phát." Ngô Lương đứng dậy, quay lại ra lệnh cho binh lính Phường Nhân Quân. ???

Vừa nghe lời này, đám "âm binh" đã lạnh không chịu nổi đều ngẩn ra, Hàn Trình cũng vội la lên: "Dị sĩ khoan đã, ngài định đi đâu, không phải đã nói sẽ theo ta đi gặp Đại Hiền Thiên Sư sao?" "Xin lỗi, cái ao của các ngươi nhỏ quá, không nuôi được những con cá lớn như chúng ta.

Cho nên ta nghĩ đi nghĩ lại, vẫn quyết định không đi nữa." Ngô Lương cười tủm tỉm nói.

"…" Hàn Trình và đám "âm binh" chết lặng trước lý do từ chối của Ngô Lương, vội nói: "Khoan đã, nếu dị sĩ không muốn đi, ta tự nhiên cũng không thể miễn cưỡng.

Nhưng trước khi dị sĩ rời đi, có thể cởi trói cho chúng ta trước, rồi trả lại quần áo và áo choàng cho chúng ta không?

Chúng ta tuy đạo bất đồng, nhưng cũng có thể chia tay trong hòa bình." "Hê hê, ta nói này huynh đệ, chúng ta thương lượng nhé?" Ngô Lương vẫn cười toe toét, cười hê hê nói: "Thực ra chuyến đi này của ta cũng là để cứu giúp thiên hạ chúng sinh, cũng cần người đời dâng hiến.

Quần áo và áo choàng của các ngươi cứ coi như là cống hiến tặng

cho ta đi, thế nào?

Sau này nếu thiên hạ chúng sinh được cứu giúp, trên bảng công lao cũng sẽ có tên các ngươi." "Bớt nói nhảm!

Bị ngươi trói như thế này, lại không có quần áo và áo choàng, chúng ta e rằng đêm nay cũng không qua nổi.

Chẳng lẽ chúng ta không phải là thiên hạ chúng sinh?

Cởi trói cho ta!

Trả lại quần áo và áo choàng của ta!" Một "âm binh" lập tức bị những lời nói nhảm của Ngô Lương làm cho tức điên, chửi ầm lên.

"Không không không." Ngô Lương lại không hề tức giận, tiếp tục lắc đầu cười nói: "Ta một lòng lấy việc cứu giúp thiên hạ chúng sinh làm nhiệm vụ của mình, nhưng trước đó, cần người đời dâng hiến để giúp ta." "Nếu các ngươi cam tâm tình nguyện cống hiến, đó tự nhiên là chuyện vui mừng cho cả hai bên." "Nếu không muốn, vậy các ngươi đều là dị đoan ích kỷ, chỉ có hy sinh các ngươi, thiên hạ chúng sinh mới có cứu, đây là sự hy sinh cần thiết." "Dị đoan ích kỷ, không ai không phải là kẻ ngoan cố không đổi, căn bản không đáng sống.

Dù sao dị đoan sớm muộn cũng khó thoát khỏi cái chết, đêm nay ta liền thuận theo thiên mệnh một lần, giúp các ngươi một tay chẳng phải là làm việc thiện sao?" "Cảm ơn các ngươi đã cống hiến cho thiên hạ chúng sinh, cáo từ!" Nói đến đây, sắc mặt Ngô Lương chợt lạnh đi, dứt khoát quay người rời đi, không nói thêm một lời vô nghĩa nào với đám âm binh này, cũng không thèm nhìn chúng thêm một lần.

"Chuyện này…" Trong gió lạnh, Hàn Trình và những "âm binh" đó đều ngơ ngác.

Sao những lời này lại quen tai đến vậy?

Hình như vừa mới nghe ở đâu đó… ---------- Lúc xuất phát lại.

Phường Nhân Quân đã thống nhất khoác lên người áo choàng đen của đám "âm binh", mỗi người còn được trang bị một chiếc mặt nạ đồng thu được, nhưng tạm thời chưa đeo lên mặt, chỉ để phòng khi cần.

Đây tự nhiên lại là ý của Ngô Lương.

Từ bây giờ trở đi, hễ đến tối, Phường Nhân Quân sẽ hóa thân thành âm binh của "Thọ Tào Đạo".

Như vậy nếu gặp phải các đội "âm binh" khác, sẽ bị coi là người của mình, khả năng cao có thể tránh được xung đột.

Chương 148

Mà "Thọ Tào Đạo" ngoài âm binh ra, dường như không có lực lượng vũ trang nào khác, tức là ban ngày Phường Nhân Quân về cơ bản sẽ không bị đe dọa từ "Thọ Tào Đạo", ít nhất là không bị "âm binh" đe dọa.

Nhưng dù vậy, Ngô Lương vẫn không dám lơ là.

Hiện tại "Thọ Tào Đạo" đang dùng mọi thủ đoạn để thu gom vật tư, xe ngựa và vật tư đi cùng Phường Nhân Quân trong mắt những tín đồ nghèo kiết xác lại bị tẩy não, chính là một miếng thịt béo di động.

Tối nay Hàn Trình có thể nhắm vào họ, thì những người khác cũng có thể nhắm vào họ.

Lần sau chưa chắc sẽ xảy ra chuyện gì, rốt cuộc nơi này dù sao cũng gần tổng đàn của "Thọ Tào Đạo", bất cứ đâu cũng có thể gặp phải tín đồ của "Thọ Tào Đạo".

Mà trong mắt những tín đồ này, họ là những dị đoan có thể hy sinh bất cứ lúc nào… Vì vậy, trước khi xác định tìm được mộ huyệt, Ngô Lương định giấu Phường Nhân Quân cùng xe ngựa và vật tư đi trước, để giảm thiểu rủi ro cho chuyến đi này.

Với suy nghĩ đó, Ngô Lương một mặt dẫn Phường Nhân Quân men theo đường nhỏ tiến về hướng di chỉ cố thành Tề Đô, một mặt không ngừng ra lệnh cho Dương Vạn Lý và những người khác phân tán vào rừng rậm và thung lũng gần đó để tìm nơi ẩn náu thích hợp, tốc độ di chuyển không nhanh.

Cứ như vậy khoảng một canh giờ sau.

Dương Vạn Lý cuối cùng cũng mang về cho hắn một tin tốt:

“Công tử, chúng ta phát hiện một thung lũng cách đây hai dặm.

Hai bên thung lũng đều là vách đá có thể che gió chắn mưa, xung quanh lại bị rừng rậm bao bọc, đi trên con đường nhỏ này căn bản không thể nhìn thấy tình hình trong thung lũng, và cũng không phát hiện bất kỳ dấu vết hoạt động của con người nào, quả là một nơi ẩn náu không tồi.” “Nơi này cách di chỉ cố thành Tề Đô bao xa?” Ngô Lương hỏi.

“Ước tính sơ bộ, chắc chưa đến mười dặm.” Dương Vạn Lý ước lượng một chút rồi nói.

“Được, dẫn đường phía trước, chúng ta đi xem nơi phong thủy bảo địa mà ngươi nói trước đã.” Ngô Lương gật đầu.

Chưa đến mười dặm… đi bộ cũng chỉ mất chưa đến một giờ, hoàn toàn có thể chấp nhận được.

Chỉ cần có thể an đốn Phường Nhân Quân và vật tư, dựa vào nơi ẩn náu này, Phường Nhân Quân có thể đóng giả lưu dân chia nhau hành động.

Một mặt đến di chỉ cố thành Tề Đô xem xét tình hình, một mặt đến các thôn trấn xung quanh, thậm chí vào trong huyện thành Thiên Thừa để dò la các truyền thuyết dân gian liên quan đến Tề Ai Công hoặc di chỉ cố thành Tề Đô.

Còn về chuyện quái dị mà Hàn Trình đã nói trước đó… Ngô Lương cảm thấy hẳn là có thật, vì Hàn Trình không có lý do gì để nói dối về chuyện này, chỉ là nguyên nhân cụ thể dẫn đến chuyện quái dị đó thì không dễ nói.

Lấy hai kẻ xui xẻo trong lời kể của Hàn Trình làm ví dụ.

Thực ra không có nhân chứng nào có thể chứng minh hai người đó đã vào di chỉ cố thành Tề Đô, cách nói của dân trong thôn chỉ là phỏng

đoán dựa trên tình trạng của họ mà thôi.

Cho nên rốt cuộc là chuyện gì, bây giờ thật sự không dễ nói.

Tóm lại, lúc thăm dò cẩn thận một chút là được.

Bất kể tình huống nào, Ngô Lương cũng không hy vọng người của mình bị thương, càng không muốn họ bỏ mạng ở đây. … Không lâu sau, Phường Nhân Quân rất khó khăn mới đến được thung lũng mà Dương Vạn Lý nói.

Có những nơi xe ngựa không thể đi qua, binh lính Phường Nhân Quân liền dỡ vật tư trên xe xuống, tháo ngựa ra, lấy vật liệu tại chỗ để giấu chiếc xe ngựa trơ trọi.

Sau đó tự mình dắt ngựa hoặc mang vác vật tư đi qua.

Lúc này ưu thế về số lượng đã thể hiện rõ, năm mươi mấy người vận chuyển vật tư trên chín chiếc xe ngựa vẫn khả thi.

Đương nhiên, cũng chính vì thung lũng này khó đi, Ngô Lương ngược lại càng hài lòng với nơi ẩn náu này.

Như vậy, người bình thường cũng sẽ không chạy đến nơi này dạo chơi, tự nhiên cũng không thể phát hiện ra hành tung của Phường Nhân Quân, đây chính là điều Ngô Lương muốn.

“Nơi này quả thật không tồi.” Sau khi vào thung lũng, Ngô Lương quan sát xung quanh một vòng, phát hiện hoàn cảnh nơi này về cơ bản phù hợp với miêu tả của Dương Vạn Lý, hơn nữa địa thế trong thung lũng cũng khá bằng phẳng, bèn cười gật đầu, ra lệnh cho binh lính Phường Nhân Quân: “Có thể hạ trại rồi, gần đây chúng ta sẽ ở lại đây.” “Vâng!” Binh lính Phường Nhân Quân đồng loạt bận rộn, người hạ trại, người nhóm lửa.

Ngô Lương lại gọi Dương Vạn Lý sang một bên, sắp xếp bước tiếp theo: “Trời sáng, ngươi dẫn mấy người lanh lợi đến di chỉ cố

thành Tề Đô dò la một phen, xem nơi đó rốt cuộc tình hình thế nào, có người không liên quan cản trở không, tiện thể dò la phạm vi hoạt động của 'Thọ Tào Đạo'." "Vâng!" Dương Vạn Lý đáp lời.

"Ngoài ra, nhất định phải chú ý an toàn.

Nếu phát hiện thứ gì kỳ lạ trong di chỉ cố thành, hoặc gặp phải tình huống đặc biệt nào, nhất quyết không được tự ý hành động, về báo ta trước rồi mới quyết định, hiểu chưa?" Ngô Lương lại đặc biệt trịnh trọng bổ sung.

"Hiểu rồi." Dương Vạn Lý lại đáp, sau đó lại nhăn mặt cười hê hê nói: "Công tử, nói một câu không nên nói, ngài có biết sự khác biệt lớn nhất giữa ngài và các tướng lĩnh khác là gì không?" "Là gì?" Ngô Lương nhìn hắn một cái.

"Các tướng lĩnh khác đều coi mạng lính như công cụ lao công, chỉ có ngài coi mạng lính là mạng người.

Chỉ riêng điểm này, không ai có thể sánh bằng ngài." Sắc mặt Dương Vạn Lý đột nhiên nghiêm túc trở lại, có chút trầm ngâm nói: "Ban đầu ta theo ngài, không nghi ngờ gì là quyết định đúng đắn nhất trong đời ta…" "Cút cút cút, cút mau, sến súa!" Lời chưa nói xong, Ngô Lương đã ngắt lời hắn, nổi da gà rùng mình một cái rồi quay người đi tìm "Tinh Tinh cô nương" của mình sưởi ấm tay. … Hôm sau, gần trưa, Dương Vạn Lý đi dò la tin tức cuối cùng cũng trở về, báo cáo cặn kẽ những tin tức thu được cho Ngô Lương.

Hiện tại hắn đã xác nhận, nơi ẩn náu của họ và di chỉ cố thành Tề Đô thực ra chỉ cách nhau sáu bảy dặm.

Khoảng cách này còn gần hơn nhiều so với dự tính tối qua.

Mà tòa cố thành Tề Đô đó cũng đúng như lời Hàn Trình nói, lúc này chỉ còn lại một đống tườngêu vách nát.

Nhưng kết cấu kiến trúc tổng thể vẫn giữ được khoảng năm phần, có thể đại khái nhìn ra quy mô và bố cục của tòa cố thành này ngàn năm trước, thậm chí trong những đống tườngêu vách nát này, còn có thể thấy một số mảnh gốm, mảnh ngói vỡ.

Ngoài ra, trong di chỉ cỏ dại mọc um tùm, có nơi còn mọc lên những cây gỗ to lớn.

Rễ cây ép những viên gạch vốn được lát ngay ngắn dưới đất bị biến dạng, thậm chí có nơi đã bị lật lên, phá hủy thêm kết cấu kiến trúc trong di chỉ cố thành.

Còn về chuyện tà ma mà Hàn Trình nói, thì không hề xuất hiện.

Nếu không lần này Dương Vạn Lý trở về đã phải im lặng không nói, thậm chí có thể không nhận ra cả Ngô Lương, làm sao có thể báo cáo được?

Ngoài ra, Dương Vạn Lý cũng đã dò la rõ tình hình của "Thọ Tào Đạo".

Hiện tại tổng đàn của "Thọ Tào Đạo" đúng là ở trong huyện thành Thiên Thừa, tín đồ cũng chủ yếu hoạt động trong huyện Thiên Thừa, ngay cả huyện lệnh cũng là tín đồ của Thọ Tào Đạo, không những mở rộng cửa cho Thọ Tào Đạo, mà Thọ Tào Đạo làm gì phủ nha cũng không hỏi không nghe.

Mấy nhà giàu hiện có trong thành cũng có quan hệ sâu sắc với Thọ Tào Đạo.

Còn những nhà giàu và dân chúng không qua lại với Thọ Tào Đạo, thì hoặc là đã bị tịch thu gia sản, hoặc là nghèo đến mức không còn giá trị gì với Thọ Tào Đạo, hoặc là đã sớm dắt díu gia đình đi lánh nạn.

Có thể nói, hiện tại trong huyện thành Thiên Thừa đã là một mớ hỗn loạn, trong thành huyện này, địa vị của "Thọ Tào Đạo" còn siêu

việt hơn cả phủ nha rất nhiều.

Cái gọi là "Đại Hiền Thiên Sư" chính là chúa tể trên danh nghĩa, sinh sát đoạt đoạt đều do một mình hắn ta quyết định.

Ngoài ra, Dương Vạn Lý còn dò la được một chuyện kinh người trong huyện thành Thiên Thừa.

"Đại Hiền Thiên Sư" lại tuyên bố, xử nữ đủ mười tuổi nếu được hắn ta đơn độc thi pháp phá thân xử nữ, tên sẽ được ưu tiên chuyển từ "tử tịch" sang "thọ tào", không những bản thân cả đời trường mệnh trăm tuổi, mà người nhà cũng được trời ban ơn, từ đó giàu sang an khang, sống lâu thêm tuổi.

Thế là, tín đồ của "Thọ Tào Đạo" lại thật sự tranh nhau đưa con gái chưa gả của nhà mình đến tổng đàn, cầu "Đại Hiền Thiên Sư" ban ơn.

Dương Vạn Lý và những người khác đã tận mắt nhìn thấy một cặp cha mẹ vừa đánh vừa mắng cô con gái còn nhỏ của mình, sống chết lôi kéo vào tổng đàn.

Tiếng khóc của cô bé vang đi rất xa, người xung quanh ngoài việc lạnh lùng đứng nhìn, còn có người lên khuyên cô bé thuận theo… "…" Nghe đến đây, Ngô Lương đã hoàn toàn cạn lời.

Đối với cái gọi là "Thọ Tào Đạo" này, đặc biệt là vị "Đại Hiền Thiên Sư" này, hắn đã không còn gì để nói.

Trầm mặc một lúc.

"Tinh Tinh, đi lấy phi nô đến đây." Ngô Lương quay đầu nói với Bạch Tinh Tinh đã nắm chặt quả đấm nhỏ, không biết trong đầu đang nghĩ gì.

"Á, ồ!" Bạch Tinh Tinh ngẩn ra một lúc mới hoàn hồn, vội vàng chạy đi làm theo.

Khi cô quay lại, Ngô Lương đã viết lên ba mảnh lụa trắng những dòng chữ giống hệt nhau: "Phường Nhân Quân hành quân đến địa phận huyện Thiên Thừa, nước Lạc An, Thanh Châu, bị Thọ Tào Đạo vây khốn.

Thọ Tào Đạo tụ tập mấy ngàn người trong huyện thành.

Mau cứu." "Thả ba con phi nô." Giao ba mảnh lụa trắng cho Bạch Tinh Tinh, Ngô Lương dặn dò.

Những con phi nô này sẽ nhanh chóng gửi tin tức đến phủ của hắn ở Trần Lưu.

Trần Kim Thủy và những người khác nhìn thấy tin tức buộc trên chân phi nô, chắc chắn sẽ lập tức cầu kiến Trình Dục.

Hiện tại Trần Lưu và Quyên Thành đã thiết lập mạng lưới liên lạc bằng phi nô, Trình Dục chắc chắn sẽ trong thời gian ngắn nhất truyền tin tức đến tay Tào lão bản đang tạm trú ở Quyên Thành.

Mà Tào lão bản chắc chắn sẽ lập tức phái binh đến cứu viện.

Bởi vì đối với ông ta, Ngô Lương vẫn có tác dụng không thể thay thế, hơn nữa là tác dụng cực kỳ quan trọng.

Chỉ bằng đám ô hợp của Thọ Tào Đạo này, một khi Tào quân bách chiến bách thắng đến, chắc chắn sẽ như chẻ tre, không tốn nhiều công sức là có thể nhổ cỏ tận gốc.

Cái gọi là "Đại Hiền Thiên Sư" này khó thoát khỏi cái chết.

Còn những tín đồ bị tẩy não kia, Ngô Lương đã nghĩ đến kết cục của họ, trong đó những kẻ cuồng nhiệt phản kháng cũng chỉ có một con đường chết.

Những tín đồ còn lại, với thủ đoạn của Tào lão bản, tám phần sẽ giống như đối xử với quân Hoàng Cân ở Thanh Châu năm đó, cưỡng

ép biên chế thành quân đội gia nhập chiến trường.

Như vậy, cũng coi như là gián tiếp chiêu binh cho Tào lão bản.

Cứ vậy đi.

Nhiều người trong số những tín đồ đó đã không còn não và nhân tính, không khác gì những cái xác không hồn.

Thay vì để họ tiếp tục ở đây gây họa cho người khác, gây họa cho vợ con mình, chi bằng để họ ra chiến trường trút bớt năng lượng thừa, kiếp sau làm một người có não.

"Sao ngươi biết ta đang nghĩ gì?" Sau khi xem chữ trên lụa trắng, Bạch Tinh Tinh đầu tiên là ngẩn ra, sau đó liền cười rạng rỡ: "Nhưng ngươi vẫn vô lại như xưa, lại nghĩ ra cách mượn tay Tào quân để diệt trừ Thọ Tào Đạo.

Như vậy, tên Đại Hiền Thiên Sư đáng bị trời đánh kia chắc chắn sẽ chết!" "Ai bảo ta và Tinh Tinh nàng tâm linh tương thông chứ." Ngô Lương cười hê hê.

"Hừ!

Ai tâm linh tương thông với ngươi…" Bạch Tinh Tinh ngược lại trở nên kiêu ngạo, hừ một tiếng rồi vui vẻ chạy sang một bên thả phi nô. … Ngoài những điều trên, Dương Vạn Lý không dò la được tin tức nào có giá trị khác.

Về chuyện di chỉ cố thành Tề Đô, không khác gì những lời đồn mà Hàn Trình đã nói trước đó.

Còn về chuyện của Tề Ai Công, dân chúng biết đến người này đã rất ít, càng không cần nói đến lăng mộ được bí mật xây dựng và chôn cất của ông ta, hoàn toàn không dò la được bất kỳ lời đồn nào.

Chương 149

Ngô Lương cũng không cảm thấy thất vọng.

Hắn gọi mọi người nhóm lửa nấu cơm, sau khi ăn no liền lấy một số công cụ thăm dò mộ, dẫn theo Điển Vi, Bạch Tinh Tinh, Dương Vạn Lý, Vu Cát và ba binh sĩ đã cùng Dương Vạn Lý đi dò la tin tức trước đó, đích thân xuất phát đến di chỉ cố thành Tề Đô.

Trên đường đi, mọi người nói cười vui vẻ, không khí khá thoải mái.

Cứ như vậy khoảng nửa canh giờ sau.

Một tòa cố thành đã bị bỏ hoang hiện ra trước mắt Ngô Lương và mọi người.

Bên ngoài cùng là tường thành của cố thành, chỉ có điều bây giờ bức tường thành này đã là một bức tường đất cao chưa đến 2 mét, trên đỉnh mọc đầy cỏ dại khô vàng, một số cọng cỏ kiên cường đang khẽ run rẩy trong gió lạnh, còn có không ít nơi đã sụp đổ.

Nhưng dù vậy, qua quy mô của bức tường thành này, vẫn có thể tưởng tượng được sự nguy nga và hùng vĩ của tòa vương cung này.

"Dương Vạn Lý, sáng sớm các ngươi vào cố thành, đã thăm dò những nơi nào?" Đứng trước tường thành, Ngô Lương cẩn thận quan sát một lượt rồi lên tiếng hỏi.

"…" Dương Vạn Lý vốn rất hoạt ngôn, lúc này không biết vì sao lại không có bất kỳ câu trả lời nào.

"Dương Vạn Lý?" Ngô Lương ngạc nhiên quay đầu lại.

Hắn nói năng luôn rất rõ ràng, hơn nữa giọng nói vừa rồi cũng không nhỏ, Dương Vạn Lý không có lý do gì không nghe thấy.

Hơn nữa Điển Vi, Bạch Tinh Tinh và Vu Cát đều đã nghe thấy lời hắn, lúc này cũng đang nghi hoặc quay đầu nhìn Dương Vạn Lý, điều này chứng tỏ vấn đề không phải ở Ngô Lương, mà là ở Dương Vạn Lý.

Nhìn một cái không sao.

Chỉ thấy Dương Vạn Lý lúc này đang đứng ngây ra tại chỗ với vẻ mặt đờ đẫn, thấy Ngô Lương và mọi người nhìn qua, không biết vì sao trong mắt lại lộ ra vẻ xa lạ, phảng phất như chưa từng quen biết họ.

Mà không chỉ có hắn.

Trong ba binh sĩ đi cùng, cũng có một người có biểu hiện y hệt Dương Vạn Lý.

Nhưng hai người còn lại, trông không có gì bất thường, lúc này cũng đang nghi hoặc nhìn Dương Vạn Lý, còn có người huých vào Dương Vạn Lý, nhỏ giọng nhắc nhở: "Dương đô bá, Công tử đang hỏi ngài đó…" … Dương Vạn Lý lại dùng một tốc độ cực chậm quay đầu lại, nhìn về phía tên binh sĩ đã nhắc nhở hắn, trong mắt vẫn là vẻ mặt vô cùng xa lạ.

Một binh sĩ khác cũng xuất hiện tình trạng tương tự.

Giống như bị ma nhập, cả hai đứng ngây tại chỗ, đờ đẫn nhìn Ngô Lương và mọi người.

Bất luận nói gì hay làm gì với họ, phản ứng đều cực kỳ chậm chạp, và còn mang một vẻ mặt xa lạ như chưa từng gặp qua Ngô Lương.

"Không phải chứ…" Thấy tình huống kỳ quái đột ngột xuất hiện, trong lòng Ngô Lương lập tức dâng lên một cảm giác chẳng lành.

Biểu hiện của Dương Vạn Lý và tên binh sĩ kia gần như y hệt

triệu chứng "trúng tà" mà Hàn Trình đã miêu tả trước đó.

Nếu đúng như vậy, sau này họ có thể sẽ rơi vào trạng thái cuồng loạn, la hét inh ỏi.

Tiếp đó vài ngày sau sẽ đột nhiên biến mất, nhận lấy kết cục sống không thấy người, chết không thấy xác… Nhưng điều khiến Ngô Lương không hiểu là.

Sáng sớm hôm nay có tổng cộng bốn người tiến vào di chỉ cổ thành để thăm dò, tại sao chỉ có Dương Vạn Lý và một binh sĩ khác xuất hiện tình trạng này, mà hai binh sĩ còn lại lại không cùng nhau trúng tà?

Chẳng lẽ "tà khí" ở di chỉ Cốc Thành này cũng có thói quen giống đám Võ Mạch thủ mộ nhân trong mộ Quảng Xuyên Vương Lưu Khứ, mỗi lần chỉ bắt hai người, sợ bắt nhiều ăn không hết lãng phí lương thực sao?

"Điển Vi, giữ chặt hắn lại!" Sau một lúc trầm ngâm, Ngô Lương quả quyết ra lệnh cho Điển Vi giữ chặt Dương Vạn Lý, rồi bước lên phía trước, dùng móng tay cái bấm mạnh vào huyệt Nhân trung của hắn.

"…" Dương Vạn Lý vẫn giữ vẻ mặt mờ mịt, không những không mở miệng nói chuyện mà ngay cả mày cũng không nhíu lại một chút.

"Ngay cả cảm giác đau cũng đã biến mất rồi sao?" Linh cảm chẳng lành trong lòng Ngô Lương càng thêm mãnh liệt.

Hắn vội vàng lấy ra "Hồi hồn hương" mang theo bên người, rút nút chai ra, dí thẳng miệng bình vào lỗ mũi Dương Vạn Lý.

Một hơi hít vào này chắc chắn đủ để tỉnh táo đầu óc.

"…" Kết quả là Dương Vạn Lý cứ thế hít một hồi lâu mà vẫn không có bất kỳ phản ứng nào.

Nếu không phải hắn vẫn đang đứng sừng sững, mắt vẫn mở to, khi bị âm thanh hoặc động tác kích thích vẫn có thể đưa ra một vài phản ứng cực kỳ đơn giản, thì thực ra cũng chẳng khác người thực vật là mấy.

Nếu "Hồi hồn hương" không có tác dụng, vậy "Thất hồn hương" thì sao?

Thật lòng mà nói, Ngô Lương bây giờ đúng là có chút bí quá làm liều, chỉ cần là phương pháp hắn có thể nghĩ ra, dù hoang đường đến đâu cũng không ngại thử một lần.

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, Ngô Lương đã đưa "Thất hồn hương" đến dưới lỗ mũi Dương Vạn Lý.

"Thất hồn hương" này thì lợi hại rồi, chỉ cần ngửi một lượng nhỏ là có thể lập tức làm người ta mê man ngã xuống đất, ngay cả tráng hán siêu cấp như Điển Vi cũng không chịu nổi.

Nhưng lần này, "Thất hồn hương" cũng mất đi công hiệu.

Chỉ thấy Dương Vạn Lý đã hít mấy hơi vào miệng bình "Thất hồn hương" mà vẫn đứng vững tại chỗ, vẫn có thể thực hiện những động tác chậm chạp và từ tốn… "Hồi hồn hương" vô dụng, "Thất hồn hương" cũng vô dụng.

Chẳng lẽ Dương Vạn Lý thật sự đã mất "hồn" trong di chỉ cổ thành?

Ngô Lương thực sự không thể tưởng tượng nổi tình trạng hiện tại của Dương Vạn Lý rốt cuộc là do đâu, những phương pháp có thể nghĩ tới cũng đã thử qua một lượt, bây giờ đã hoàn toàn hết cách.

"Công tử…" Thấy Ngô Lương lúc này mày nhíu chặt, làm việc cũng có chút nóng nảy, so với bình thường đã có thể coi là rối loạn, Vu Cát đành nhăn mặt già nua bước lên khuyên nhủ: "Chuyện này có

chút kỳ lạ, theo lão phu thấy nên bàn bạc kỹ hơn, chi bằng trước tiên đưa Dương Vạn Lý và những người khác trở về, làm rõ rốt cuộc có chuyện gì rồi hãy quyết định cũng không muộn." Bạch Tinh Tinh thì lặng lẽ đi đến bên cạnh Ngô Lương, không đổi sắc mặt nắm lấy tay hắn, hy vọng dùng cách này để tâm trạng Ngô Lương tạm thời dịu lại.

"Công tử, Vu Cát nói có lý, xin công tử suy nghĩ kỹ." Ngay cả Điển Vi, người vốn ít lời, cũng ôm quyền khuyên giải.

Trách nhiệm của hắn là bảo vệ Ngô Lương, mà loại nguy hiểm không nói rõ được, không nhìn thấy, không sờ được này, sức lực và võ công của hắn cũng không thể làm gì, tự nhiên không hy vọng Ngô Lương mạo hiểm.

"Ừm…" Ngô Lương trầm ngâm một tiếng.

Thực ra lòng hắn không hề rối loạn, chỉ là hơi nóng nảy một chút.

Dù sao thì Dương Vạn Lý đối với hắn bây giờ cũng là một người đồng đội vô cùng quan trọng và đáng tin cậy, hắn tự nhiên không muốn gã này xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Bây giờ đã hoàn toàn hết cách, Ngô Lương ngược lại bình tĩnh hơn trước không ít.

Sau khi suy nghĩ một lúc, hắn lại nhìn về phía hai binh sĩ vẫn bình an vô sự kia, mở miệng hỏi: "Sáng sớm hôm nay các ngươi cùng Dương Vạn Lý tiến vào di chỉ cổ thành sao?" "Vâng." Hai binh sĩ bước lên, chỉ vào một lỗ hổng lớn trên tường thành nói: "Chúng ta chính là từ chỗ đó tiến vào di chỉ cổ thành, lúc đó Dương đô bá đi phía trước, ba người chúng ta đi phía sau, cách nhau chưa tới hai thước." "Vậy thì, sau khi vào cổ thành, các ngươi vẫn luôn ở cùng nhau?" Ngô Lương gật đầu, lại hỏi.

"Lúc mới bắt đầu thì ở cùng nhau, sau đó Dương đô bá chê dò xét

như vậy không đủ nhanh, liền chia chúng ta thành hai đội, ngài ấy dẫn theo huynh đệ này đi dò xét nửa phía nam, hai người chúng ta thì đi dò xét nửa phía bắc." Hai binh sĩ lại nói: "Khoảng nửa canh giờ sau, bốn người lại tập hợp ở đây, hai người chúng ta không phát hiện điều gì kỳ lạ ở nửa phía bắc, Dương đô bá cũng không dò xét được gì ở nửa phía nam, thế là mọi người trao đổi tình hình với nhau, rồi lại cùng nhau đến huyện thành Thiên Thừa để dò la tin tức, trên đường đi cũng không phát hiện Dương đô bá và vị huynh đệ này có gì khác thường…" "Nửa phía nam?" Nghe đến đây, không chỉ Ngô Lương mà cả Điển Vi, Bạch Tinh Tinh, Vu Cát và hai binh sĩ kia đều có một vài suy đoán.

Hai binh sĩ đi dò xét nửa phía bắc di chỉ cổ thành thì bình an vô sự, còn Dương Vạn Lý và binh sĩ đi dò xét nửa phía nam lại cùng nhau "trúng tà"… Đáp án dường như đã quá rõ ràng!

Chỉ có điều vấn đề rốt cuộc nằm ở phương diện nào vẫn là một câu đố không thể xem nhẹ.

Dù sao, Dương Vạn Lý không phải là lính trinh sát bình thường.

Gã này có kinh nghiệm cực kỳ phong phú trong lĩnh vực này, chỉ cần trong quá trình dò xét có một chút bất thường cũng khó thoát khỏi mắt hắn, nhất định sẽ vô cùng cẩn thận, và sau khi trở về nhất định sẽ báo cáo thông tin chi tiết nhất cho Ngô Lương, thậm chí còn có thể đưa ra suy luận hoặc phán đoán của mình.

Nhưng lần này, sau khi trở về Dương Vạn Lý không hề đề cập đến bất kỳ điều bất thường nào với Ngô Lương.

Điều này cũng có nghĩa là, ngay cả bản thân Dương Vạn Lý cũng không biết mình rốt cuộc vì sao, hay ở nơi nào đã "trúng tà"...

Nếu như vậy, di chỉ cổ thành này càng thêm đáng sợ.

Bây giờ quả thực không thể tùy tiện tiến vào, nếu không những người đi vào sau cũng bất tri bất giác "trúng tà", sự việc sẽ càng trở nên nghiêm trọng.

Suy nghĩ thêm một lúc.

"Hãy nghĩ kỹ lại, Dương Vạn Lý và huynh đệ này có từng nói với các ngươi, họ đã tiếp xúc với thứ gì, hoặc đã làm gì ở nửa phía nam của di chỉ cổ thành không?

Dù là chuyện bình thường nhất, chỉ cần là chuyện hắn đã nói với các ngươi, nhất định phải thuật lại toàn bộ cho ta, không bỏ sót chi tiết nào." Ngô Lương lại truy hỏi đến cùng.

"Hình như… không có thì phải?" Một binh sĩ đảo mắt suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng vẫn lắc đầu nói: "Sau khi ra khỏi di chỉ cổ thành, Dương đô bá vẫn luôn dặn dò chúng ta sau khi vào huyện thành Thiên Thừa nên ngụy trang thế nào, dò la tin tức ra sao, lại phải chú ý những việc gì để không gây chú ý, không nói gì thêm về chuyện ở di chỉ cổ thành nữa." "Không sai, ta đã suy nghĩ lại rất kỹ, sau đó Dương đô bá quả thực không nói gì về chuyện ở đây nữa, huynh đệ đi cùng ngài ấy cũng không." Binh sĩ còn lại cũng khẳng định chắc nịch.

Như vậy, manh mối đã hoàn toàn đứt đoạn, sự kiện "trúng tà" lần này phải điều tra lại từ đầu… Ngay lúc này.

"Ư…" Dương Vạn Lý và tên binh sĩ trúng tà đột nhiên phát ra một tiếng rên khẽ.

Hai người họ chậm rãi quay người lại, rồi cũng chậm rãi cất bước đi về hướng lúc đến.

Phía trước không xa có một bức tường đất nhỏ cao chừng nửa mét cản đường, hai người này lại có thể nhấc chân bước qua một cách chính xác không sai sót, sau đó lại nhảy xuống một cách vững vàng…

Cũng có nghĩa là, tuy họ đã không nhận ra người quen, hoàn toàn mất đi cảm giác đau, thậm chí có thể miễn nhiễm với những thứ kỳ lạ như "Thất hồn hương" và "Hồi hồn hương".

Nhưng thực ra họ vẫn giữ lại một phần nhận thức cơ bản.

Ít nhất cũng sẽ không đến mức đang đi thì rơi xuống vách núi tự tử, hay đi vào đầm nước tự dìm chết mình.

Đây lại là đạo lý gì, Ngô Lương cũng không thể đưa ra lời giải thích hợp lý, thậm chí không có một chút manh mối nào.

"Công tử, chúng ta bây giờ làm sao đây?" Nhìn Dương Vạn Lý và tên binh sĩ kia đi mà không ngoảnh đầu lại, Vu Cát không nhịn được ghé vào hỏi.

"Đương nhiên là đi theo, xem họ rốt cuộc muốn đi đâu, khi cần thiết thì ra tay bảo vệ họ." Ngô Lương nói.

Theo như lời Hàn Trình nói trước đây, lúc này Dương Vạn Lý và tên binh sĩ kia hẳn là đang muốn về "nhà", sau đó ngoan ngoãn ở nhà mấy ngày, rồi sẽ mất tích một cách bí ẩn… Ngô Lương cũng không rõ ở nhà mấy ngày này rốt cuộc là để làm gì, có lẽ là để cho "tà khí" trong cơ thể có thời gian phát triển, từ đó khống chế nạn nhân sâu hơn?

Còn về di chỉ Tề đô cổ thành, trước khi làm rõ chuyện của Dương Vạn Lý và tên binh sĩ kia, Ngô Lương tự nhiên sẽ không hành động hấp tấp. … Quả nhiên không ngoài dự đoán.

Dương Vạn Lý và tên binh sĩ kia đi phía trước, Ngô Lương và mọi người theo sau, đoàn người quả thật đã đi về thung lũng hẻo lánh nơi Phường Nhân Quân đang tạm thời đóng quân.

Điều này một lần nữa khiến Ngô Lương vô cùng kinh ngạc.

Theo lý mà nói, định nghĩa về "nhà" của mỗi người đều khác nhau,

cho nên trong tình huống không biết còn có thể suy nghĩ hay không này, nơi mỗi người muốn đến cũng sẽ khác nhau.

Mà Dương Vạn Lý và tên binh sĩ kia, trong tình huống này lại trở về vô cùng chính xác nơi họ đóng quân chưa đầy một đêm.

Điều này có thể suy ra: người "trúng tà" thực ra vẫn còn một chút ý thức nhất định.

Ít nhất vẫn còn một vài tiềm thức, biết mình nên quay về đâu?

Mang theo nghi vấn như vậy, Ngô Lương tiếp tục quan sát Dương Vạn Lý và tên binh sĩ kia… Sau khi đến doanh địa, Dương Vạn Lý và tên binh sĩ kia lập tức lại rơi vào trạng thái như lúc ở trước di chỉ Tề đô cổ thành, đứng im tại chỗ không nói một lời, vẻ mặt mờ mịt và xa lạ nhìn những binh sĩ Phường Nhân Quân đến chào hỏi.

Chương 150

Thấy hai người này câm lặng như bị ngốc, các binh sĩ tự nhiên cũng vô cùng khó hiểu.

Ngô Lương bước lên giải tán các binh sĩ, lại gọi mấy quân quan đi cùng vào trướng giải thích sơ qua tình hình của hai người, sau đó bảo họ dọn ra một doanh trướng riêng cho Dương Vạn Lý và binh sĩ này ở.

Đồng thời dặn dò họ phải cử người thay phiên canh gác 24 giờ.

Đương nhiên không phải là canh gác bình thường, không chỉ phải trói chặt hai người vào giường, còn phải định kỳ đút ăn đút uống, còn phải luôn giữ tỉnh táo, chỉ cần Dương Vạn Lý và tên binh sĩ kia có bất kỳ tình huống bất thường nào, đều phải báo cáo cho Ngô Lương ngay lập tức.

Ngô Lương rất lo lắng.

Lo lắng Dương Vạn Lý và tên binh sĩ kia sẽ giống như Hàn Trình nói, mấy ngày sau đột nhiên biến mất không tăm tích, sống không thấy người chết không thấy xác, cho nên hắn phải nắm bắt tình hình của hai người mọi lúc.

Trong khoảng thời gian này hắn sẽ tiếp tục thử các phương pháp để đánh thức hai người.

Nếu những phương pháp đó đều không có tác dụng… có lẽ chỉ cần khống chế được họ, không để họ chạy lung tung, qua được khoảng thời gian đó tự nhiên sẽ hồi phục.

Ít nhất trong lòng Ngô Lương hy vọng như vậy. … Ngày đầu tiên, Dương Vạn Lý và tên binh sĩ kia không có bất kỳ động tĩnh gì.

Ngô Lương cũng không tìm được cách đánh thức họ. … Ngày thứ hai, Dương Vạn Lý và tên binh sĩ kia vẫn không có bất kỳ động tĩnh gì.

Ngô Lương cũng vẫn không tìm được cách đánh thức họ. … Ngày thứ ba.

Dương Vạn Lý và tên binh sĩ kia đột nhiên trở nên cuồng loạn, cả ngày la hét trong doanh trướng.

Binh sĩ Phường Nhân Quân đến đút ăn đút uống, họ cũng không còn hợp tác nữa, cả ngày không uống một ngụm nước, không ăn một miếng cơm, nhưng tinh lực vẫn vô cùng dồi dào.

"Nếu lời Hàn Trình nói là thật, e rằng hai người này sẽ sớm mất tích một cách bí ẩn…" Ngô Lương vô cùng lo lắng chuyện này sẽ xảy ra.

Ban ngày người đông mắt nhiều, có chuyện gì đặc biệt xảy ra cũng có thể phát hiện kịp thời.

Vì vậy, Ngô Lương đặc biệt dặn dò Điển Vi, Bạch Tinh Tinh và Vu Cát ban ngày ngủ bù thêm một lúc, ăn tối xong liền cùng hắn đến doanh trướng giam giữ Dương Vạn Lý và tên binh sĩ kia để đích thân canh giữ.

Như vậy nếu ban đêm có bất kỳ biến cố nào, Ngô Lương đều có thể phát hiện ngay lập tức và xử lý tương ứng.

Dù chỉ có một tia hy vọng đánh thức được Dương Vạn Lý và tên binh sĩ kia, hắn cũng nhất định sẽ dốc toàn lực để làm… Đêm đó.

Dương Vạn Lý và tên binh sĩ kia cuối cùng cũng ngủ thiếp đi.

Ngô Lương và Bạch Tinh Tinh ngồi trong doanh trướng chơi cờ ngũ tử để giết thời gian, còn Điển Vi và Vu Cát thì đứng xem bên cạnh.

Thực tế Vu Cát đã tựa vào vai Điển Vi ngủ gật, lão già tuổi này tinh lực tự nhiên không bì được với người trẻ, Ngô Lương cũng không gọi ông dậy.

Cứ như vậy cho đến giờ Tý.

"Tí tách… tí tách…" Bên phía Dương Vạn Lý và tên binh sĩ kia đột nhiên truyền đến tiếng động nhỏ.

"Chú ý!" Ngô Lương lập tức đặt quân cờ trong tay xuống, đứng dậy xem xét.

Không xem thì thôi, vừa xem đã thấy.

Chỉ thấy Dương Vạn Lý lúc này đang vặn vẹo thân thể một cách điên cuồng như một con rắn, các khớp tứ chi của hắn cũng như bị trật khớp, đang uốn cong một cách khiến người ta tê dại da đầu, trông vô cùng quỷ dị!

Thậm chí, cùng với sự vặn vẹo không ngừng, cơ thể hắn còn đang thu nhỏ lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được!

Không chỉ Dương Vạn Lý.

Binh sĩ còn lại cũng xuất hiện tình trạng tương tự, biên độ vặn vẹo của hai người ngày càng lớn, càng khoa trương, thậm chí có thể nghe rõ tiếng khớp xương toàn thân họ kêu "răng rắc", dường như muốn xé nát chính mình!

"Cái này?!" Ngô Lương cũng không chắc bây giờ có nên tìm cách khống chế họ hay không.

Nếu không khống chế, hắn thật sự sợ Dương Vạn Lý và binh sĩ này cứ thế tự phế chính mình.

Nhưng nếu khống chế, lại không biết nên khống chế thế nào, dù sao mỗi bộ phận trên cơ thể họ đều đang vặn vẹo, biên độ lại cực lớn,

nếu cưỡng ép khống chế có thể sẽ gây ra tổn thương nhiều hơn cho họ không?

Ngoài ra, cùng với sự vặn vẹo điên cuồng, cơ thể hai người còn đang thu nhỏ lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Chỉ trong vài hơi thở.

Vóc dáng của họ đã thu nhỏ lại khoảng một phần tư, chiều rộng cơ thể cũng theo đó thu nhỏ đến tỷ lệ tương tự, trông còn gầy nhỏ hơn cả binh sĩ nhỏ con nhất trong Phường Nhân Quân, giống như hai thiếu niên suy dinh dưỡng.

Ngô Lương thậm chí còn nghi ngờ cái gọi là sống không thấy người chết không thấy xác mà Hàn Trình nói trước đây, chính là cứ thu nhỏ lại như vậy rồi cuối cùng biến mất… Nhìn cảnh tượng quỷ dị trước mắt.

Bạch Tinh Tinh cũng trợn to đôi mắt đẹp, vô thức níu lấy vạt áo của Ngô Lương.

Vu Cát thì nhăn mặt già nua, yếu ớt nấp sau lưng Điển Vi, vẻ kinh ngạc và nghi ngờ hiện rõ trên mặt.

"Công tử, có cần ta…" Điển Vi có chút không nhìn nổi nữa, không nhịn được bước lên một bước hỏi.

"Bây giờ bất luận xảy ra chuyện gì, chúng ta cũng khó có thể dùng sức người để ngăn cản, nói không chừng còn có thể làm hại họ thêm, cho nên tạm thời đừng làm gì cả, xem rốt cuộc sẽ thế nào rồi hãy quyết định." Trong lòng Ngô Lương đã có quyết định, cố gắng đè nén sự lo lắng, nghiến răng nói.

"Vâng." Thấy Ngô Lương nói vậy, Điển Vi tự nhiên không nói thêm gì nữa, chỉ lặng lẽ đứng ở phía trước bên cạnh Ngô Lương, đề phòng bất kỳ dị tượng nào có thể làm hắn bị thương.

Cũng trong lúc hai người nói chuyện.

Cơ thể của Dương Vạn Lý và binh sĩ kia đã không còn thu nhỏ nữa, biên độ vặn vẹo cuối cùng cũng nhỏ lại một chút.

Nhưng lúc này.

Những sợi dây thừng vốn buộc chặt từ trên xuống dưới trên người họ đã trở nên lỏng lẻo theo sự thay đổi vóc dáng của hai người, hai người chỉ cần nhẹ nhàng vặn vẹo vài cái, nửa người đã như lột xác, dễ dàng chui ra khỏi dây thừng… "Công tử, có cần trói họ lại không?" Sắc mặt Điển Vi căng thẳng, lại lần nữa bước lên nói.

"Không cần." Ngô Lương vẫn lắc đầu, nhíu mày nói: "Truyền thuyết nói, người 'trúng tà' trong di chỉ cổ thành sẽ mất tích một cách bí ẩn sau vài ngày, ta đã suy nghĩ kỹ, sự thay đổi của Dương Vạn Lý và binh sĩ này bây giờ, có lẽ chính là đang chuẩn bị cho việc 'mất tích'… Chuông do ai buộc thì người đó gỡ, nếu chúng ta không có cách nào đánh thức hai người này, chi bằng tương kế tựu kế, xem họ sau khi thoát ra sẽ đi đâu?

Có lẽ đây mới là mấu chốt để đánh thức họ." Đây là phương pháp duy nhất Ngô Lương có thể nghĩ ra bây giờ?

Nếu như vậy vẫn không thể cứu được hai người, vậy thì thật sự hết cách rồi.

"Đây cũng không phải là một cách tồi?

Nhưng mà…" Nghe lời Ngô Lương, Vu Cát lại có chút lo lắng nói: "Việc này rủi ro cũng rất lớn?

Nếu hai người này thật sự muốn đi đâu đó, nơi đó nhất định có liên quan đến tà khí đáng sợ này?

Nếu chúng ta tùy tiện đi theo, không biết sẽ xảy ra chuyện gì, nói không chừng sẽ biến thành bộ dạng giống họ." "Đi một bước xem

một bước vậy.” Ngô Lương cười khổ.

Hắn tự nhiên biết lời Vu Cát không phải không có lý, chỉ là sự việc đã đến nước này, dù chỉ có một tia cơ hội, hắn cũng không thể làm ngơ với hai người này được?

Dù có chút mạo hiểm cũng phải thử một lần. … Một lát sau.

Dương Vạn Lý và binh sĩ kia đã hoàn toàn chui ra khỏi dây thừng.

Điều khiến người ta kinh ngạc là, tuy hai người này vừa rồi gần như tất cả các khớp xương đều bị uốn cong một cách đáng sợ, cơ thể cũng vì thế mà thu nhỏ lại không ít, nhưng trông lại không hề bị thương, thậm chí còn có thể đứng dậy đi ra ngoài trướng một cách vững vàng.

“Đi theo!” Ngô Lương và mọi người đã chuẩn bị đầy đủ các loại trang bị, đặc biệt là trang bị dùng để bảo mệnh.

Thấy vậy liền đi theo phía sau, hai nhóm người một trước một sau ra khỏi thung lũng nơi Phường Nhân Quân ẩn náu.

Lần này đi cùng vẫn chỉ có Điển Vi, Bạch Tinh Tinh, Vu Cát và hai binh sĩ đã từng tiến vào di chỉ cổ thành trước đó.

Thực ra hai binh sĩ này Ngô Lương vốn không định mang theo.

Nhưng nghĩ đến có thể cần người thông báo tin tức, mới gọi họ đi cùng.

Dù sao chuyện này cũng giống như vào mộ thăm dò, không phải càng đông người càng tốt, nếu không có thể sẽ khiến nhiều người hơn rơi vào hiểm cảnh.

Chi bằng trước tiên làm rõ tình hình rồi mới quyết định có nên gọi người đến giúp không.

Kết quả là đi ra khỏi thung lũng không bao lâu.

Ngô Lương và mọi người lại phát hiện một hiện tượng càng kinh ngạc hơn.

Chỉ thấy cơ thể của Dương Vạn Lý và binh sĩ kia lại đang dần dần hồi phục trong quá trình đi bộ.

Đi được khoảng mười mấy phút, họ lại trở về chiều cao và vóc dáng bình thường như trước.

"Đây rốt cuộc là nguyên lý gì?" Thấy cảnh này, Ngô Lương càng thêm hoang mang.

Mọi người cũng đều kinh ngạc nghi ngờ, đây mới là "thần tích" thật sự, quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Dù là người thời Đông Hán cũng đều biết, cơ thể con người chủ yếu được chống đỡ bởi xương cốt cứng rắn, mà xương cốt trừ khi bị gãy, nếu không gần như không thể biến dạng, càng không thể kéo dài hay co lại.

Cũng vì vậy, dung mạo của một người có lẽ có thể thay đổi bằng một số cách ngụy trang, nhưng chiều cao và vóc dáng thì tuyệt đối không thể thay đổi.

Nhưng Dương Vạn Lý và binh sĩ kia đã làm được.

Họ có thể trở nên thấp và gầy đi trong thời gian cực ngắn, lại có thể hồi phục nguyên trạng trong thời gian cực ngắn, và bề ngoài trông không hề bị tổn thương gì.

Điều này đã hoàn toàn vượt qua nhận thức của tất cả mọi người có mặt, bao gồm cả Ngô Lương… Nếu phải tìm một danh từ trong nhận thức của Ngô Lương để miêu tả cảnh tượng kinh ngạc này, Ngô Lương chỉ có thể nghĩ đến một từ —— Súc cốt công!

Nhưng theo Ngô Lương được biết, ngoài một số truyền thuyết đáng kinh ngạc trong cổ tịch, "Súc cốt công" mà hậu thế biết đến phần

lớn đều là "nhu thân thuật".

Loại "nhu thân thuật" này thường thấy trong các đoàn xiếc, chủ yếu là các kỹ xảo như gập người về phía trước, cúi gập lưng, xoạc chân, những người tàn nhẫn với bản thân hơn có thể thực hiện những màn biểu diễn nguy hiểm như trật khớp.

Dù sao Ngô Lương cũng chưa từng thấy ai có thể làm được như Dương Vạn Lý và binh sĩ kia, gần như toàn bộ khớp xương đều trật một lượt, lại còn có thể thay đổi chiều cao và vóc dáng của mình.

Chương 151

Ngay cả ảo thuật thoát thân của hậu thế cũng tuyệt đối không phải chơi như vậy… Cũng vì vậy.

Ngô Lương có lý do để nghi ngờ, Dương Vạn Lý và binh sĩ kia nhất định đã bị ảnh hưởng bởi một loại vật chất thần bí nào đó, từ đó khiến cơ thể xảy ra một loại biến hóa không thể lý giải, mới có thể làm ra chuyện như vậy trong tình trạng không có ý thức.

Đương nhiên, cũng không thể nói là hoàn toàn không có ý thức.

Ít nhất cơ thể họ vẫn có một mục tiêu rõ ràng, dẫn dắt họ đến một nơi nào đó.

Và "Súc cốt công" vừa thể hiện, mục đích cũng chỉ có một, đó là giúp họ thoát khỏi sự trói buộc, đi đến nơi không rõ tên đó.

Nhưng Ngô Lương chắc chắn sẽ không coi tình huống này là chuyện tốt.

"Súc cốt công" này tuy trông rất thần kỳ, nhưng chỉ có thể coi là tác dụng phụ sau khi hai người "trúng tà", tiếp theo không biết sẽ xảy ra biến hóa gì nữa… … Lần này.

Dương Vạn Lý và binh sĩ kia vẫn đi theo con đường đến di chỉ Tề đô cổ thành, trông có vẻ vẫn muốn quay lại bên trong di chỉ.

Nhưng khi còn chưa đến di chỉ cổ thành.

Hai người này lại đột nhiên đổi hướng, chuyển sang đi ra ngoài thành.

"Đây là muốn đi đâu?" Ngô Lương đã lấy ra "mặt nạ phòng độc" mang theo bên người, chuẩn bị mạo hiểm đi theo Dương Vạn Lý và binh sĩ kia vào di chỉ cổ thành để điều tra tình hình.

Theo hắn thấy, nếu Dương Vạn Lý và binh sĩ kia có thể "trúng tà" mà không hề hay biết.

Vậy thì cái gọi là "tà khí" này rất có khả năng lây truyền qua không khí, nếu vậy, "mặt nạ phòng độc" có thể phát huy tác dụng nhất định.

Đương nhiên, hắn cũng biết loại "mặt nạ phòng độc" này dù sao cũng còn sơ sài.

Và thời gian hiệu quả sẽ không quá dài, chưa chắc đã có thể hoàn toàn cách ly "tà khí" bên ngoài.

Nhưng hiểm nguy này hắn phải liều, nếu không Dương Vạn Lý và binh sĩ kia thật sự không cứu được nữa.

Kết quả là hai người này đột nhiên thay đổi hướng đi, đúng là điều Ngô Lương không ngờ tới… Chẳng lẽ trước đó mình đã bị đánh lừa, địa điểm hai người trúng tà thực ra không phải ở trong di chỉ cổ thành?

Nghĩ vậy.

Ngô Lương lại gọi hai binh sĩ không bị trúng tà kia đến, tập trung hỏi: "Các ngươi hồi tưởng lại xem, trước khi vào di chỉ cổ thành, hoặc sau khi rời khỏi di chỉ cổ thành, các ngươi có từng hành động riêng lẻ không?" "Cái này…" Hai người suy nghĩ một lúc, một người trong đó cuối cùng cũng nghĩ ra điều gì, vội vàng nói: "Có!

Lúc chúng ta vào huyện thành Thiên Thừa dò la tin tức, Dương đô bá và vị huynh đệ này từng tách ra khỏi chúng ta một lúc, nhưng cũng chỉ một lát thôi, hai người Dương đô bá chắc cũng không gặp chuyện gì lạ, nếu không nhất định sẽ nói với công tử." "Huyện thành Thiên Thừa?" Nếu không phải trúng tà trong di chỉ cổ thành, mà là trong huyện thành Thiên Thừa.

Vậy thì sự kiện trúng tà lần này lại có liên quan đến "Thọ Tào

Đạo", chỉ là nguyên nhân "Thọ Tào Đạo" ra tay với Dương Vạn Lý và binh sĩ kia, lại cần phải xem xét lại.

Nếu "Thọ Tào Đạo" phát giác thân phận của Dương Vạn Lý và binh sĩ kia, thực ra không cần phải dùng cách này để đối phó với hai người, dù sao huyện thành Thiên Thừa cũng là đại bản doanh của "Thọ Tào Đạo", có vô số cách để họ không thể ra khỏi thành, làm như vậy chẳng khác nào thừa thãi.

Cho nên khả năng này cơ bản có thể loại trừ.

Vậy thì, chỉ còn lại một khả năng khác: "Thọ Tào Đạo" dù có dùng thứ tà môn này, lúc đó cũng không phải nhắm vào Dương Vạn Lý và binh sĩ kia, hai gã này chỉ là quá xui xẻo, vô tình bị liên lụy mà thôi.

Nhưng suy đoán này vẫn phải dựa trên cơ sở sự việc này thực sự là do "Thọ Tào Đạo" làm, nếu không có cơ sở này, mọi suy đoán đều không thành lập.

"Vậy thì, hướng chúng ta đang đi bây giờ, có phải là hướng đến huyện thành Thiên Thừa không?" Ngô Lương tiếp tục hỏi.

"Không phải, hoàn toàn ngược lại." Hai binh sĩ lắc đầu nói.

"Thôi được…" Ngô Lương có chút bất lực, manh mối lần này dường như lại đứt đoạn.

Đoàn người đành phải tiếp tục ngoan ngoãn đi theo sau Dương Vạn Lý và binh sĩ kia, xem ra chỉ có đến đích của chuyến đi này mới có thể tìm được câu trả lời.

Đi thêm một đoạn nữa.

Dương Vạn Lý và binh sĩ kia cuối cùng lại đổi hướng một lần nữa.

Lần này không cần hỏi Ngô Lương cũng có thể thấy, hai người

này dường như không phải muốn đi xa khỏi di chỉ cổ thành, mà là đang đi vòng quanh ngoại vi của di chỉ.

Và, con đường đi vòng chính là ngoại vi phía nam của di chỉ cổ thành.

"Công tử, hai người họ rốt cuộc muốn đi đâu vậy?" Vu Cát vốn không nhạy cảm với phương hướng đã bị lộ trình của Dương Vạn Lý và binh sĩ kia làm cho hồ đồ, lại thêm tuổi già chân cẳng không còn tốt, tự nhiên có chút buồn bực.

"Khó nói, nhưng ta cảm thấy chắc là sắp đến rồi." Ngô Lương lắc đầu nói.

Đang nói chuyện.

Dương Vạn Lý và binh sĩ kia cuối cùng cũng dừng bước.

Địa thế ở đây thấp hơn di chỉ cổ thành một chút, xung quanh cũng mọc không ít cây cối.

Tuy bây giờ là mùa đông, những cây này đều đã trơ trụi, nhưng đám cỏ khô cao đến nửa người trên mặt đất vẫn che khuất tầm nhìn, huống chi bây giờ còn là nửa đêm, mấy người lại chỉ đốt một ngọn đuốc, khoảng cách nhìn được không lớn lắm.

Nhưng Dương Vạn Lý và binh sĩ kia sau khi dừng lại một lát, lại đi thẳng về phía sườn dốc gần di chỉ cổ thành.

"Theo sát!" Ngô Lương và mọi người vội vàng đi theo sau.

Chỉ thấy Dương Vạn Lý và binh sĩ kia đến dưới sườn dốc, vạch đám cỏ dại trước mặt ra, dưới sườn dốc lại lộ ra một cửa động hình vòm cao khoảng nửa mét, rộng khoảng một mét!

Viền và vách trong của cửa động hình vòm đều được xây bằng gạch có quy cách thống nhất.

Và dựa vào hướng của cửa động để suy đoán, hang động hình vòm này dường như kéo dài vào bên trong di chỉ cổ thành, và còn là dưới lòng đất của di chỉ!

Đây là… hệ thống thoát nước của di chỉ Tề đô cổ thành?

Hay là mật đạo dưới lòng đất?

Cả hai khả năng đều có.

Ngay cả khi xây dựng vương cung thời nhà Thương cũng đã xem xét vấn đề thoát nước, vì vậy hệ thống thoát nước ngầm đã xuất hiện từ rất sớm ở Thiên Triều, đặc biệt là Thanh Châu thuộc khu vực ven biển, được coi là một trong những khu vực có hệ thống thoát nước sớm nhất.

Đương nhiên.

Mật đạo dưới lòng đất cũng vậy, thỏ khôn còn có ba hang.

Con người tự nhiên cũng sẽ để lại cho mình một con đường lui, một khi vương cung xảy ra vấn đề gì, hoặc bị quân địch vây thành, mật đạo dưới lòng đất sẽ trở thành lối thoát hiểm cực kỳ quan trọng.

"Soạt soạt… soạt soạt…" Thấy Dương Vạn Lý và binh sĩ kia vạch đám cỏ khô che cửa động ra, liền cúi người chuẩn bị bò vào trong hang.

"Điển Vi, Tinh Tinh, Vu Cát, và cả hai ngươi nữa, các ngươi ở bên ngoài chờ, ta theo sau họ vào xem." Ngô Lương hơi do dự một chút, liền đeo mặt nạ phòng độc lên mặt, giọng ồm ồm nói với mấy người phía sau.

"Công tử, chuyến đi này vô cùng nguy hiểm, Vi quyết không thể để ngài đi một mình!" Điển Vi lập tức đứng chắn trước mặt Ngô Lương, ra vẻ "ngài hoặc là mang ta theo, hoặc là đừng nghĩ đến chuyện đi đâu cả", không cho thương lượng.

Nếu Ngô Lương nhớ không lầm.

Đây là lần đầu tiên Điển Vi công khai chống lại mệnh lệnh của hắn.

Ngô Lương không phải là người câu nệ tiểu tiết.

Thấy Điển Vi kiên trì như vậy, lại không chắc chắn sau khi vào hang động này rốt cuộc sẽ gặp phải chuyện gì, trong lòng biết rằng có Điển Vi đi cùng chắc chắn sẽ khiến chuyến đi này an toàn hơn rất nhiều.

Hơn nữa, với sự hiểu biết của hắn về Điển Vi, gã đàn ông này trung thành hơn người.

Nếu hắn xảy ra chuyện gì ở bên trong, mà Điển Vi không đi theo, đối với con người vừa kiên nghị lại vừa cố chấp này, e rằng chỉ có sống không bằng chết… Thế là sau khi trầm ngâm một lát, Ngô Lương cuối cùng cũng gật đầu nói: "Được, Điển Vi cùng ta vào động huyệt, những người còn lại ở bên ngoài chờ…" Kết quả, lời còn chưa dứt, Bạch Tinh Tinh đã lại đứng trước mặt hắn, nhíu đôi mày liễu hỏi: "Tên vô lại nhà ngươi có ý gì?

Chẳng lẽ định nhân cơ hội này bỏ rơi người Tùy Châu là ta đây, rồi cuỗm Tùy Hầu Châu mà chạy trốn à?" Ngô Lương dĩ nhiên biết Bạch Tinh Tinh không phải đang nói về chuyện Tùy Hầu Châu và người Tùy Châu, chỉ là lấy cớ để được đi cùng mình vào trong mà thôi.

Vì vậy, hắn cố tình nghiêm mặt, nói một cách nghiêm túc: "Tinh Tinh, lần này nàng đừng đi theo nữa.

Đến giờ ta vẫn chưa rõ thứ tà vật bên trong rốt cuộc là gì, nếu thật sự xảy ra nguy hiểm, ta sợ không đủ sức bảo vệ nàng chu toàn đâu, nghe lời đi!" "Người Tùy Châu chỉ nghe lời Tùy Hầu Châu, Tùy Hầu

Châu ở đâu thì ta ở đó.

Đây là lời thề ta đã lập với tổ tiên Bạch gia khi rời nhà, ngươi nói không tính, ta nói cũng không tính." Vừa nói, không cần Ngô Lương nhắc nhở, Bạch Tinh Tinh đã học theo dáng vẻ của hắn, đeo "mặt nạ phòng độc" lên mặt, ánh mắt vô cùng kiên định. "Tinh Tinh…" Ngô Lương đã bắt đầu cân nhắc có nên dùng "Thất Hồn Hương" để đánh ngất Bạch Tinh Tinh hay không, nhưng đánh ngất nàng rồi để ở bên ngoài lại cảm thấy rất không yên tâm.

Lỡ có kẻ lạ nào đến, cuối cùng lại có kết cục như Tiểu Long Nữ thì mình chắc chắn sẽ hối hận cả đời… Ngay lúc này, "Các ngươi còn nói nhảm ở đây nữa thì Dương Vạn Lý và họ đã đi xa rồi đấy," Vu Cát đột nhiên lên tiếng với giọng ồm ồm.

Chỉ thấy lão đồng tử trước nay vốn "tham sống sợ chết" này, vậy mà cũng đã đeo "mặt nạ phòng độc", lúc này còn đang khom lưng chui vào cái động huyệt cao chừng nửa mét kia. "Lão tiên sinh, ngài đây là…" Ngô Lương có phần bất ngờ nhìn về phía Vu Cát.

Điển Vi và Bạch Tinh Tinh kiên quyết muốn đi theo mình, điều này còn dễ hiểu, nhưng hành động của Vu Cát lại hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của hắn.

Lão đồng tử này trước nay gặp chuyện nguy hiểm là lùi về sau, thậm chí có lúc còn không thấy bóng dáng đâu, vậy mà lần này lại hăng hái xung phong như vậy, thật sự khác xa với tính cách thường ngày của lão.

Thậm chí trước đó, Ngô Lương còn nghĩ rằng kể cả hai binh sĩ kia có đi vào động huyệt cùng hắn, Vu Cát cũng quyết không vào. "Hồi ở quận Dự Chương, tiểu tử Dương Vạn Lý từng cứu lão phu một mạng.

Lần này đến lượt nó gặp nạn, nếu lão phu khoanh tay đứng nhìn,

quay về nhất định sẽ bị các ngươi chọc vào xương sống… Đến tuổi của lão phu rồi, mặt mũi còn quan trọng hơn cả tính mạng." Giọng nói của Vu Cát đã mang theo chút âm vang trống rỗng.

Không ngờ tranh qua cãi lại, người đầu tiên tiến vào hang động chưa biết này lại chính là lão đồng tử Vu Cát.

Ngô Lương cuối cùng không nói nhảm về chuyện này nữa, chỉ bất đắc dĩ lắc đầu, dặn dò hai binh sĩ còn lại: "Các ngươi phải ở lại bên ngoài tiếp ứng.

Nếu trời sáng mà chúng ta vẫn chưa ra, các ngươi lập tức quay về nơi đóng quân, bảo Phường Nhân Quân tại chỗ chờ lệnh, đợi đại quân của Sứ quân đến thì trình diện với tướng lĩnh chỉ huy." "Nếu nghe thấy tiếng cười từ trong động vọng ra, các ngươi cũng lập tức quay về nơi đóng quân, dẫn toàn bộ Phường Nhân Quân đến đây cùng vào động huyệt tiếp ứng chúng ta." "Nghe rõ chưa?" Hai binh sĩ biết vị trí của họ cũng rất quan trọng, lập tức đáp: "Rõ!" "Được rồi, chúng ta cũng vào thôi.

Nhưng nói trước, nếu các ngươi vì chuyện này mà bỏ mạng ở đây, xuống dưới đó đừng có kêu oan với ta, ta không hề bắt các ngươi vào cùng đâu nhé." Nói đùa một câu như vậy, Ngô Lương là người thứ hai chui vào động huyệt.

Nói thật, thấy được lựa chọn của Điển Vi, Bạch Tinh Tinh và Vu Cát, Ngô Lương thực sự cảm thấy ấm lòng.

Đội ngũ nhỏ do một tay hắn gây dựng này đã ngày càng ra dáng hơn rồi, ít nhất các thành viên có thể dựa vào nhau, giao lưng cho đối phương.

Đội ngũ nhỏ này, bất tri bất giác đã có linh hồn. "Hợp thì sống, chia thì chết." Ngô Lương đột nhiên nhớ đến một câu thoại kinh điển về Mô Kim Giáo Úy trong các tác phẩm trộm mộ đời sau.

Chương 152

Nếu lần này không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Dương Vạn Lý cũng có thể được cứu về, Ngô Lương dự định sẽ để Dương Vạn Lý và Vu Cát chính thức gia nhập đội khảo cổ nhỏ của mình.

Hắn sẽ giao chiếc nhẫn khắc chữ "Tam" cho Dương Vạn Lý. "Tam" đại diện cho giao tiếp, vừa hay tương ứng với chức trách của Dương Vạn Lý.

Còn Vu Cát sẽ nhận được chiếc nhẫn khắc chữ "Không". "Không" đại diện cho không có gì cả, Vu Cát một lòng theo đuổi con đường thành tiên, mà cái gọi là con đường thành tiên này trong mắt Ngô Lương chính là hư vô mờ mịt, đương nhiên, cũng là chúc cho Vu Cát có thể bất tử bất diệt như Đại Xà Hoàn, lão đầu này sống từng này tuổi mà vẫn còn là lão đồng tử, thật không dễ dàng gì.

Hiện tại, đội ngũ nhỏ này đã xác định có năm thành viên.

Ngô Lương không cầu nhất định phải tìm đủ chủ nhân cho mười chiếc nhẫn, nhưng hắn vẫn vô cùng mong đợi, mong đợi có thể tìm được đủ loại năng nhân dị sĩ, thu nạp họ vào đội… … Sau khi vào động huyệt, mọi người chỉ bò theo con dốc xuống dưới vài mét là đã có thể đứng thẳng người một cách tự nhiên.

Thì ra cửa hang chỉ bị đất cát tích tụ theo năm tháng che lấp đi phần lớn, thực chất chiều cao bên trong hang động lên tới gần ba mét, chiều rộng cũng đủ cho một cỗ xe ngựa đi qua.

Ngay cả Điển Vi đứng thẳng người đi lại bên trong cũng không hề cảm thấy chật chội chút nào. "Xem ra, đây không phải là hệ thống thoát nước, mà là một lối đi ngầm." Dùng Tùy Hầu Châu chiếu sáng lối đi gần đó, Ngô Lương dựa vào quy cách và kỹ thuật xây dựng của

lối đi mà đưa ra phán đoán.

Nếu là hệ thống thoát nước thì hoàn toàn không cần xây dựng chỉnh tề như vậy, càng không cần xây rộng rãi đến thế, một lối đi có cửa hang lớn như vậy là đã đủ rồi.

Hơn nữa, bên trong lối đi cũng không có kết cấu như rãnh thoát nước.

Chỉ cần là hệ thống thoát nước thì nhất định sẽ có rãnh nước, giống như khi trang trí nhà vệ sinh ở đời sau, nhất định phải tạo một độ dốc nhất định trên sàn để dẫn dòng nước chảy thuận lợi vào miệng cống.

Hệ thống thoát nước cũng vậy, nếu không có rãnh dẫn dòng, nước sẽ tụ lại dưới thành không thoát ra được, lâu ngày không chỉ ảnh hưởng đến tuổi thọ của công trình, mà một vũng nước tù đọng cùng với rác thải sinh hoạt tụ lại sẽ sinh ra một số loại virus đáng sợ, cuối cùng gây ra ôn dịch, không khác gì tự đào mồ chôn mình.

Phát hiện này đối với đám người Ngô Lương dĩ nhiên là một chuyện tốt.

Lối đi ngầm sạch sẽ hơn hệ thống thoát nước nhiều, ít nhất không cần quá lo lắng về việc nhiễm phải loại siêu virus không rõ tên nào, thậm chí là virus thời cổ đại.

Cứ như vậy đi theo Dương Vạn Lý và người binh sĩ kia một đoạn, trước mặt mọi người cuối cùng cũng xuất hiện một ngã ba.

Dương Vạn Lý và người binh sĩ kia đứng ở ngã ba vài giây, sau đó như cảm ứng được phương hướng, quay người đi về phía con đường bên tay phải. "Tà thuật mà tiểu tử Dương Vạn Lý trúng phải quả thật không đơn giản, cứ như có một sợi tơ vô hình đang kéo nó, khống chế từng cử chỉ hành động của nó.

Nếu không có họ dẫn đường, chúng ta dù vào được động huyệt này, e rằng cũng không biết phải đi thế nào." Thấy cảnh này, Vu Cát nhăn mặt than một câu, rồi lại nói tiếp: "Lão phu bây giờ đột nhiên cảm thấy, quyết định vừa rồi hình như có hơi hấp tấp.

Lão phu nghĩ kỹ lại rồi, nếu đến cả tính mạng cũng mất, thì cần cái mặt mũi này để làm gì nữa?

Không biết lão phu bây giờ rút lui còn kịp không?" "Ngươi thấy sao?" Ngô Lương vừa bực mình vừa buồn cười, liếc nhìn lão đồng tử hỏi lại. "Lão phu thấy… các ngươi đều là người trẻ tuổi tư duy linh hoạt, nên giống lão phu nói thêm vài câu bông đùa.

Lời bông đùa này dù là người nói hay người nghe trong lòng đều thoải mái, tâm lý thoải mái rồi thì nơi quỷ quái này cũng không còn đáng sợ như vậy nữa." Vu Cát không hổ là yêu đạo có tài ăn nói, đảo mắt một cái liền chuyển chủ đề sang hướng khác, cười hì hì nhìn về phía Điển Vi, người ít nói nhất trong nhóm, nói: "Điển Vi, hay ngươi làm mẫu cho họ xem trước đi?" Lão đồng tử này đúng là gian xảo.

Biết rõ Điển Vi là người lạnh lùng ít nói, lại biết Điển Vi sẽ không so đo với mình, nên mới dám lôi Điển Vi ra làm trò.

Nghe Vu Cát gọi tên mình, Điển Vi vẫn đi phía trước, mắt không liếc ngang, dường như không hề nghe thấy.

Kết quả, ngay khi Ngô Lương và Bạch Tinh Tinh đều nghĩ rằng Điển Vi lười để ý đến lão già này, phía trước đột nhiên lại truyền đến giọng nói trầm thấp buồn bã của Điển Vi: "Tay gấu và cá tuy không thể có được cả hai, nhưng đồng tử và lão già thì có thể." ???

Nghe câu nói đột ngột của Điển Vi, Ngô Lương, Bạch Tinh Tinh và Vu Cát đều đồng loạt sững sờ.

Cả ba người rõ ràng không ai ngờ Điển Vi lại chủ động đáp lại lời

trêu chọc của Vu Cát, mà câu này hình như là đang phản công lại thì phải?

Chắc chắn là đang phản công lại rồi?

Chết mất!

Điển Vi trước nay không nói lời thừa thãi vậy mà lại đang đấu võ mồm với Vu Cát!

Sau khi sững sờ một giây, cả ba cuối cùng cũng hiểu ra câu nói vừa rồi của Điển Vi có ý gì.

Sau đó. "Khục khục khục…" Ngô Lương lập tức không kìm được mà bật cười thành tiếng. "Phụt!" Bạch Tinh Tinh cũng không nhịn được, bất cẩn phì cười. "Ai…" Chỉ có Vu Cát là mặt mày lúng túng.

Bây giờ cả Phường Nhân Quân đều biết lão là lão đồng tử, nhưng người dám trêu chọc lão trước mặt không nhiều, huống hồ trong Phường Nhân Quân cũng không thiếu đồng tử.

Nhưng sau khi lúng túng vài giây, thấy Ngô Lương và Bạch Tinh Tinh vẫn đang "khục khục khục" cười, vẻ mặt như đang cố nén rất khổ sở, lão vẫn cố ý giải thích cho mình một chút: "Người cầu đạo giữ thân như ngọc sao có thể gọi là đồng tử được, lão phu đây gọi là thành tâm.

Có câu tâm thành thì linh, tâm không thành làm sao cầu được đạo quả?" "Ha ha ha ha…" Vu Cát không giải thích thì còn đỡ, giải thích một cách chua loét như vậy, Ngô Lương và Bạch Tinh Tinh càng không nhịn được mà cười lớn.

Quá đáng hơn là, Ngô Lương còn cố ý đi đến bên cạnh Điển Vi đang mặt không đổi sắc, vỗ vỗ vai hắn khích lệ: "Điển Vi huynh đệ, biết nói chuyện thì sau này nói nhiều vào, hay là viết tự truyện đi, không biết chữ ta dạy ngươi, không đủ tiền ta tài trợ ngươi." Nghe

Ngô Lương nói vậy, mặt già của Vu Cát càng không giữ được nữa, thậm chí có thể thấy hơi ửng đỏ.

Dù vậy, lão vẫn cố gắng gỡ gạc lại từ Điển Vi, bèn gân cổ nói: "Điển Vi, ngươi cười lão phu là lão đồng tử, chẳng lẽ ngươi không phải sao?" "Vi lúc trẻ làm việc cho một nhà giàu.

Phu nhân nhà đó thấy Vi thân thể cường tráng, liền nhân lúc gia chủ đi vắng lén đưa Vi vào phòng…" Điển Vi nghiêm túc gật đầu, sau đó lại giơ ra ba ngón tay, đâm một nhát dao chí mạng vào người Vu Cát, nói: "Ba lần, bốn canh giờ." "…" Vu Cát nghe xong lập tức xìu xuống, miệng hơi há ra nhưng không nói được một lời nào. … Cứ như vậy, không khí vốn có chút rợn người quả nhiên đã dịu đi không ít.

Trong tiếng cười nói vui vẻ, bốn người đã đi theo Dương Vạn Lý và người binh sĩ kia một đoạn khá dài trong mật đạo dưới lòng đất.

Nhưng Ngô Lương cũng không quên việc chính, mỗi khi đi qua một ngã rẽ đều làm dấu trên tường, phòng khi quay ra bị lạc đường.

Tuy nhiên, khi Dương Vạn Lý và người binh sĩ kia dừng lại ở một nơi khá rộng rãi, Ngô Lương và những người khác không thể cười nổi nữa.

Họ đã đến bên cạnh một cây đại thụ.

Chính xác mà nói, là ở bên dưới một cây đại thụ.

Phần lớn cành và tán của cây đại thụ này đã xuyên qua đỉnh của mật đạo, vươn ra bên ngoài.

Đứng trong mật đạo, chỉ có thể nhìn thấy thân cây to lớn cao chừng hai ba mét ở phía dưới, cùng với những bộ rễ chằng chịt, to nhỏ khác nhau đã sớm trồi lên từ lòng đất.

Mà giữa những bộ rễ cây này, lại là… những thi thể người la

liệt?!

Những thi thể cũ hơn đã hoàn toàn hóa thành xương khô, thậm chí cả đầu lâu cũng lăn lóc trên mặt đất hoặc giữa các kẽ rễ.

Những thi thể mới hơn thì vẫn còn một lớp da khô quắt bao bọc, lớp da này có màu nâu đen, thậm chí bên ngoài lớp da còn có quần áo chưa mục nát hoàn toàn, có nam có nữ, cũ mới khác nhau.

Còn rễ của cây đại thụ này thì quấn quanh những thi thể người, đồng thời mọc ra vô số những sợi lông nhỏ giống như chân của cây trường xuân hay tua của hoa bìm bìm, hoặc là bám chặt vào những thi thể này, hoặc là quấn quanh chúng, trông giống như "quái vật xúc tu" trong nhận thức của đời sau… "Cẩn thận?!" Ngô Lương và những người khác lập tức dừng bước, không dám tùy tiện lại gần những bộ rễ cây này.

Ai cũng sợ những bộ rễ cây này đột nhiên sống lại, rồi trói chặt họ như một con "quái vật xúc tu" thực sự, sau đó sẽ có kết cục giống như những cái xác khô kia.

Tuy nhiên, Dương Vạn Lý và người binh sĩ kia đã giẫm lên rễ cây đi đến bên cạnh đại thụ.

Những bộ rễ cây đó không hề có bất kỳ phản ứng nào, trông như những bộ rễ cây hết sức bình thường.

Sau đó, Dương Vạn Lý và người binh sĩ kia cũng không có hành động gì quá khích, chỉ im lặng dựa vào bộ rễ to lớn dưới gốc cây rồi ngửa mặt nằm xuống, từ từ nhắm mắt lại, giống như chỉ đang ngủ say.

Mọi thứ đều hiện lên hài hòa đến lạ, một bức tranh tuyệt đẹp về con người và thiên nhiên chung sống hòa bình… nếu như không có những thi thể người ước tính sơ bộ lên tới hàng trăm xác. "Đây… cây

này chẳng lẽ là 'Vân Dương' sao?!" Vu Cát rụt cổ trốn ở phía sau cùng, nhăn mặt già nua suy đoán. "Vân Dương?" Ngô Lương sắc mặt khẽ biến.

Cổ tịch từng ghi chép về loại cây quái dị này: "Trong núi có cây lớn, có thể nói chuyện, không phải cây biết nói, mà tinh của nó tên là Vân Dương, gọi tên nó thì sẽ được điềm lành." Ý của câu này là: trong núi có một loại cây đại thụ biết nói, thực ra không phải cây thật sự biết nói, mà là vì bên trong có một con yêu tinh tên là "Vân Dương".

Chỉ cần ngươi có thể gọi đúng tên "Vân Dương", thì sẽ vạn sự đại cát, còn nếu không… Trong ghi chép không viết nếu không gọi được tên cây sẽ ra sao, Ngô Lương dĩ nhiên cũng không thể biết được.

Hơn nữa, 《Bão Phác Tử》 là điển tịch Đạo giáo do Cát Hồng thời Đông Tấn biên soạn, tức là thứ được viết ra sau khi nhà Tư Mã soán ngôi nhà Ngụy… Ngô Lương biết điều này là vì hắn đã từng đọc qua.

Mà Vu Cát ở thời đại này rõ ràng không có cơ hội đọc được 《Bão Phác Tử》 của đời sau, lại có thể nói ra loại cây quái dị "Vân Dương" này.

Chẳng phải điều này có nghĩa là loại cây quái dị này đã có ghi chép từ rất sớm, chỉ là đời sau không phát hiện ra cổ tịch liên quan mà thôi sao?

Nhưng điều này vẫn không thể chứng minh cây đại thụ trước mắt chính là "Vân Dương".

Mặc dù nó quả thực rất quái dị và rùng rợn, nhưng nó không hề nói chuyện.

Đương nhiên, Ngô Lương cũng không mấy tin một cái cây có thể thực sự nói chuyện, còn về yêu tinh… sau khi gặp "Hống" trong lăng

Lương Hiếu Vương, Ngô Lương dĩ nhiên cũng không dám hoàn toàn phủ định sự tồn tại của thứ này.

Tuy nhiên, cây quái dị này xem ra không hung tàn như tưởng tượng.

Bởi vì Dương Vạn Lý và người binh sĩ kia đã nằm yên ổn như một món ăn được dọn sẵn, nhưng rễ của nó vẫn chưa có chút động tĩnh nào, mọi thứ xung quanh vẫn hài hòa và tĩnh lặng.

Nhìn những thi thể đã biến thành xác khô, cũng hoàn toàn không phát hiện ra một chút dấu vết nào của sự tra tấn… "Vân Dương!

Vân Dương!

Lão phu biết là ngươi đang tác quái, Vân Dương?" Có được suy đoán này, Vu Cát lấy hết can đảm, bắt đầu gọi lớn. "…" Cây đại thụ không hề có bất kỳ biến đổi nào vì tiếng gọi của lão, những bộ rễ kia cũng vẫn bất động như những rễ cây bình thường. --- Ngô Lương lại có chút tò mò, Vu Cát rốt cuộc dựa vào đâu để phán đoán cây quái dị trước mắt chính là "Vân Dương".

Những thông tin ít ỏi mà hắn biết về "Vân Dương", ít nhất cho đến hiện tại vẫn chưa tìm thấy điểm chung nào giữa hai bên, nhưng Vu Cát dường như đã mặc định cây quái dị này chính là "Vân Dương", chẳng lẽ lão biết một số thông tin mà Ngô Lương không biết? "Lão tiên sinh, vì sao ngài lại phán đoán cây này là Vân Dương?" Ngô Lương lên tiếng hỏi. "Chuyện này… lão phu cũng là đọc được từ một bộ cổ tịch, trong đó có giới thiệu về 'Vân Dương'.

Nghe nói cây này có thể câu hồn đoạt phách, người bị câu mất hồn phách thì chỉ còn lại một cái xác không tri giác, dù đi xa đến đâu, cuối cùng cũng sẽ bị hồn phách dẫn lối quay về dưới gốc cây ngủ say không tỉnh, cuối cùng hòa làm một thể với 'Vân Dương'." Vu Cát gọi nửa ngày không thấy "Vân Dương" có phản ứng, cuối cùng quay lại

giải thích với Ngô Lương: "Nghe nói cây này còn có một biệt danh khác, gọi là 'Thiên Thi Mộc'.

Chương 153

Cây này tuy cực kỳ hiếm thấy, nhưng mỗi khi một cây 'Vân Dương' được phát hiện, dưới gốc cây đều có hàng trăm hàng nghìn thi thể, vì vậy mà có tên này." "Lão phu thấy hành động của Dương Vạn Lý và người binh sĩ kia, lại thấy nơi này thi thể vô số, tất cả đều giống hệt với ghi chép về 'Vân Dương', cho nên mới có suy đoán như vậy." "Trong cổ tịch còn nói, gặp Vân Dương đừng cố gắng chạy trốn, nó sẽ bất tri bất giác câu đi hồn phách của nạn nhân.

Dù thân xác có chạy thoát, hồn phách lưu lại nơi này thì nạn nhân cuối cùng vẫn sẽ quay về." "Cách duy nhất để sống sót chính là lớn tiếng gọi tên 'Vân Dương'.

Nghe thấy tiếng gọi của ngươi, nếu Vân Dương có hồi đáp, tức là nó đã cảm nhận được thành ý của ngươi, đồng ý cho ngươi rời đi…" Nói đến đây, sắc mặt Vu Cát vô cùng khó coi, như thể đã lâm vào kiếp nạn khó thoát, nói: "Lão phu gọi nó nửa ngày, nó lại không thèm để ý, phải làm sao đây?

Các ngươi cũng mau lại đây cùng gọi xem, có lẽ còn một tia hy vọng!" "Chuyện này…" Cách nói của Vu Cát có chút khác biệt với những gì Ngô Lương biết, vì vậy Ngô Lương lại theo bản năng hỏi: "Nếu Vân Dương nghe thấy chúng ta gọi, nó phải hồi đáp thế nào thì mới tính là đồng ý cho chúng ta rời đi?" "Theo lão phu được biết, nếu Vân Dương cũng đáp lại chúng ta hai chữ 'Vân Dương', tức là đã tha cho chúng ta." Vu Cát nghiêm nghị nói: "Các ngươi mau lại đây gọi vài lần thử xem, đây có lẽ là cơ hội sống duy nhất của chúng ta, vạn lần không được lơ là!" Nghe những lời này, Ngô Lương lại sững sờ.

Cuối cùng cũng tìm thấy điểm chung rồi, chẳng lẽ Vân Dương này

thật sự có thể nói tiếng người sao?

Cứ cảm thấy có gì đó kỳ quái… Đương nhiên, so sánh mà nói, Ngô Lương vẫn tin vào cách nói của Vu Cát hơn, vì Vu Cát nói chi tiết hơn trong 《Bão Phác Tử》, một số chuyện cũng có thể đối chiếu được.

Điều này cho thấy những gì Vu Cát biết về Vân Dương rất có khả năng có cùng nguồn gốc với 《Bão Phác Tử》.

Chỉ là những ghi chép này có hoàn toàn là sự thật hay không, lại là một vấn đề khác… Lịch sử truyền thừa đôi khi giống như trò "truyền lời", nếu ghi chép ban đầu đã có vấn đề, thì càng truyền đi càng huyền bí, càng sai lệch sự thật.

Vì vậy, sau khi suy nghĩ một lúc, Ngô Lương lại hỏi: "Tạm không nói đến chúng ta, trong cổ tịch lão tiên sinh đọc có đề cập đến cách cứu những người bị Vân Dương câu mất hồn phách không?" Đây mới là mục đích của chuyến đi này.

Theo lời Vu Cát, từ nay Dương Vạn Lý và người binh sĩ kia sẽ phải ngủ say mãi ở đây, cuối cùng hòa làm một thể với "Vân Dương".

Về việc hòa làm một thể như thế nào, đám người Ngô Lương đã thấy kết cục của những thi thể kia, có lẽ là ngoan ngoãn nằm dưới gốc "Vân Dương", chờ đợi rễ của nó lan tới, hấp thụ hoàn toàn các mô cơ thể làm chất dinh dưỡng, cuối cùng biến thành một cái xác khô.

Tuy nhiên, là người chết trước rồi rễ cây mới từ từ mọc tới, hay là rễ cây quấn lấy người sống, hút cạn đến chết, điều này không dễ nói.

Ngô Lương có xu hướng nghiêng về vế trước, vì ít nhất cho đến hiện tại, "Vân Dương" mà Ngô Lương thấy chỉ là một cây đại thụ, chứ không phải một con quái vật xúc tu có thể điều khiển rễ của mình di chuyển kịch liệt. "Chuyện này thì lão phu không nói được…" Vu Cát nhăn nhó mặt mày, cuối cùng có chút bất lực lắc đầu: "Nhưng họ

đã bị 'Vân Dương' câu mất hồn phách, 'Vân Dương' tất nhiên sẽ không trả lại hồn phách của họ.

Dù chúng ta có cưỡng ép đưa hai người này đi, cũng chỉ là mang đi hai cái xác mà thôi.

Không có hồn phách, e rằng họ cũng sẽ không tỉnh lại nữa?

Hơn nữa, nếu hành động này chọc giận 'Vân Dương', nó e rằng càng không tha cho chúng ta, chúng ta cũng khó thoát khỏi cái chết…" "Nếu đã như vậy…" Ngô Lương cảm thấy Vu Cát càng nói càng huyền bí, trong lòng ngược lại càng thêm nghi ngờ.

Nhưng suy đi tính lại, hắn vẫn đưa ra một quyết định dung hòa: "Chúng ta trước tiên mỗi người gọi 'Vân Dương' vài lần, xem nó có hồi đáp chúng ta không, thế nào?" Ngô Lương trước sau vẫn không tin cái cây này có thể nói tiếng người, càng không tin nó thật sự có thể câu hồn đoạt phách.

Nhưng thấy Vu Cát nói như thật, mà Điển Vi và Bạch Tinh Tinh dường như cũng đang chăm chú lắng nghe, thậm chí trên mặt đã ít nhiều lộ ra vẻ lo lắng.

Ngô Lương vẫn quyết định làm theo lời Vu Cát thử một lần.

Nếu "Vân Dương" thật sự có hồi đáp, Ngô Lương sẽ đau đầu lắm đây, vì điều đó chứng tỏ những gì Vu Cát nói đều có thể là thật, Ngô Lương thực sự không biết phải đối phó với loại chuyện này như thế nào.

Nếu "Vân Dương" không có hồi đáp, Ngô Lương ngược lại sẽ yên tâm hơn một chút, điều này mới phù hợp với lẽ thường mà Ngô Lương biết.

Hơn nữa, như vậy thì, theo lời Vu Cát, cũng đồng nghĩa với việc "Vân Dương" sẽ không tha cho bất kỳ ai trong số họ, bốn người họ

coi như hoàn toàn không còn "đường lui", làm bất cứ việc gì tự nhiên cũng sẽ không còn gánh nặng… người ta một khi đã chân đất, thì sẽ không còn sợ kẻ đi giày nữa.

Điều này chưa chắc đã là chuyện xấu, ít nhất ở một mức độ nào đó đã làm giảm bớt áp lực trong lòng ba người còn lại.

Thế là. "Vân Dương——!" "Vân Dương——!" "Vân Dương ——?" Ba người lần lượt gân cổ hét lên một tiếng, mỗi người sau khi hét xong còn cố ý chờ đợi vài giây, cho "Vân Dương" đủ thời gian phản ứng.

Ngay cả Vu Cát cũng cố ý hét thêm hai tiếng, muốn thử xem mình còn cơ hội sống hay không.

Nhưng đáng tiếc là, "Vân Dương" không hề hồi đáp bất kỳ ai. "Xem ra, 'Vân Dương' hình như không định tha cho bất kỳ ai trong chúng ta rồi." Thấy tình hình này, Ngô Lương đã vững tâm, quay đầu nhìn ba người. "Không ngờ nghiệt chướng này lại độc ác đến vậy, muốn tất cả chúng ta đều chôn xương ở đây!" Vu Cát sau khi đã "chân đất" tuy vẫn còn chút sợ hãi, nhưng lúc này quả nhiên như Ngô Lương dự liệu, đã có thêm vài phần quyết tâm, nghiến răng nghiến lợi mắng: "Nếu đã như vậy, lão phu còn có gì phải sợ?

Lão phu dù cuối cùng khó thoát một kiếp, cũng phải cho nghiệt chướng này biết đạo hạnh của lão phu, hồn phách của lão phu há lại dễ câu như vậy sao?" "Tóm lại, trước tiên xem Dương Vạn Lý và người binh sĩ kia thế nào đã.

Chẳng lẽ họ thật sự phải từ đây ngủ say không tỉnh sao?" Bạch Tinh Tinh thì tạm thời bỏ qua chủ đề này, tiến lên phía trước kịp thời nhắc nhở.

Cha của nàng là một y sư, vì vậy nàng cũng có chút hiểu biết về y đạo.

Mặc dù không chắc chắn "Vân Dương" này rốt cuộc sẽ làm gì họ, nhưng nàng chắc chắn một điều, nếu một người không ăn không uống, dù có ngủ say không tỉnh cũng không sống được bao nhiêu ngày.

Đây quả thực là một vấn đề.

Ngô Lương muốn cứu Dương Vạn Lý và người binh sĩ kia, việc cấp bách là phải giải quyết vấn đề này.

Mà nếu có thể giải quyết được vấn đề này, đám người Ngô Lương coi như đã tìm được phương pháp đối phó với "Vân Dương", tự nhiên cũng không có gì phải lo lắng nữa.

Nhưng muốn làm được việc này, lại không thể tránh khỏi "Vân Dương".

Cho đến bây giờ, sự hiểu biết của Ngô Lương về cây quái dị này vẫn chỉ giới hạn trong ghi chép của 《Bão Phác Tử》 và lời kể của Vu Cát, điều này rõ ràng không phù hợp với tinh thần nghiên cứu khoa học của một nhà khảo cổ học hiện đại.

Ít nhất, cũng nên điều tra từ mọi phương diện rồi mới quyết định. "Tinh Tinh nói đúng, Điển Vi yểm trợ cho ta." Vừa nói, Ngô Lương đã cầm xẻng công binh tiến lên, dưới sự bảo vệ của Điển Vi, giơ xẻng lên chém mạnh một nhát vào một sợi rễ to bằng ngón tay của cây quái dị đang lan ra. "Keng!" Xẻng công binh dễ dàng chặt đứt sợi rễ này, va vào gạch lát nền phát ra một tiếng vang giòn tan.

Ngô Lương lập tức lùi lại mấy bước, cẩn thận quan sát xem cây quái dị có vì vậy mà xuất hiện dị động gì không.

Kết quả, cây quái dị này vẫn bình tĩnh như cũ.

Đoạn rễ bị chặt đứt cũng giống như rễ của thực vật bình thường, đứt là đứt, không hề quằn quại như động vật.

Thấy cảnh này, Ngô Lương tự nhiên lại yên tâm hơn không ít.

Xem ra tình huống "quái vật xúc tu" sẽ không xảy ra, đây chính là may mắn trong cái rủi.

Ngô Lương sợ nhất là gặp phải những thứ không thể giải thích được, thứ đó thật sự không phải sức người bình thường có thể giải quyết.

Cứ như vậy đợi vài giây, vẫn không thấy cây quái dị có động tĩnh gì, Ngô Lương mới lại cùng Điển Vi tiến lên, cẩn thận quan sát đoạn rễ bị mình chặt đứt, cũng như vết cắt trên rễ.

Trên vết cắt của rễ cây, lúc này đã rỉ ra một chút chất lỏng trong suốt long lanh.

Ngô Lương dùng xẻng công binh chạm vào, phát hiện chất lỏng này hơi dính, trông cũng không khác mấy so với nhựa cây thông thường.

Hơn nữa, cấu tạo bên trong cũng không có sự khác biệt rõ rệt so với rễ cây bình thường, ở giữa là trụ rễ màu trắng sữa, có một chút vân xoắn ốc giống như vòng tuổi, bên ngoài là một lớp vỏ rễ khá thô ráp.

Loại trừ những thi thể quái dị đếm sơ cũng cả trăm xác, cùng với hành động tà môn của Dương Vạn Lý và người binh sĩ kia, chỉ thông qua vết cắt trên rễ cây này mà xét, đây hoàn toàn là một cây gỗ bình thường, chỉ là xem độ to của thân cây, tuổi thọ có lẽ khá dài mà thôi.

Cũng chính lúc này, "Hự!" Dương Vạn Lý và người binh sĩ đang nằm bên cạnh thân cây không biết vì sao, lại như bị kích thích, đột nhiên mở bừng mắt, rồi trong nháy mắt bật ngồi dậy! "?!" Đây là tình huống mà Ngô Lương trước đó không hề lường trước được.

Theo lời Vu Cát, nếu cây quái dị này thật sự là "Vân Dương", hai người này ngủ thiếp đi thì lẽ ra sẽ không tỉnh lại nữa.

Nhưng lúc này, hai người họ lại tỉnh lại, là vì sao?

Ngay sau đó, Dương Vạn Lý và người binh sĩ kia lại như những con rối gỗ từ từ quay đầu lại, vẫn là vẻ mặt mê mang và xa lạ như trước, nhìn về phía bốn người Ngô Lương. "Đây là…" Nhìn vẻ mặt của hai người này, Ngô Lương biết họ tuy không còn ngủ say, nhưng vẫn chưa thoát khỏi trạng thái trúng tà trước đó.

Thậm chí, hắn còn có chút nghi ngờ, hai người này lúc này đột nhiên ngồi dậy, có thể là vì hắn đã chặt đứt rễ của cây quái dị, do đó đã gây ra một số kích thích cho nó.

Cây quái dị không thể phản ứng, liền điều khiển hai người họ có phản ứng.

Dù sao, từ những dấu hiệu trước đó, hai người này rất có khả năng là bị ảnh hưởng, thậm chí là bị điều khiển bởi cây quái dị.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, từ lúc Ngô Lương chặt đứt rễ cây đến lúc Dương Vạn Lý hai người mở mắt ngồi dậy, cũng đã qua cả mười giây.

Nếu hai người này quả thật bị cây quái dị điều khiển, thì dây thần kinh phản xạ của cây quái dị cũng thật là dài. "Dương Vạn Lý?" Ngô Lương trấn tĩnh lại, thử gọi tên Dương Vạn Lý, hy vọng có thể gọi y tỉnh lại.

Mà lúc này, Dương Vạn Lý và người binh sĩ kia đã lại từ từ đứng dậy, vẫn không rời mắt khỏi phía họ, không biết đang âm mưu điều gì.

Giây tiếp theo, "Vụt!" Hành động của Dương Vạn Lý và người binh sĩ kia không còn chậm chạp nữa, đột nhiên sải bước lao thẳng về phía Ngô Lương và những người khác.

Tốc độ chạy của họ nhanh đến cực điểm, đừng nói là Ngô Lương

không chạy lại, ngay cả Điển Vi lúc này cũng chưa chắc có thể sánh bằng. "Điển Vi, Dương Vạn Lý và người binh sĩ kia có thể sẽ tấn công chúng ta, chặn họ lại!" Ngô Lương lập tức lùi lại hai bước, trầm giọng ra lệnh cho Điển Vi.

Mặc dù trên mặt Dương Vạn Lý và người binh sĩ kia không có biểu cảm hung tợn, nhưng vẻ mê mang và xa lạ đó đã đủ để Ngô Lương đưa ra phán đoán như vậy. "Họ không qua được đâu!" Điển Vi thấy vậy ngược lại cất xẻng công binh đi, tay không tấc sắt chắn trước mặt Ngô Lương và những người khác.

Rõ ràng, chưa đến thời khắc cuối cùng, Điển Vi không muốn làm tổn thương tính mạng của hai người.

Ngô Lương cũng không lên tiếng ngăn cản.

Dương Vạn Lý và người binh sĩ kia tuy khí thế hung hăng, nhưng tay không có vũ khí, trong tình huống bình thường, một mình Điển Vi có thể xử lý cả hai người họ, thậm chí là hai mươi người cũng không thành vấn đề.

Hai bên rất nhanh đã chạm trán. "Bốp!" "Bốp!" Hai tiếng động vang lên, Điển Vi tung ra hai chưởng, dễ dàng đánh bay hai người đang lao tới, khiến họ lùi lại liên tiếp mấy mét mới đứng vững được.

Nhưng hai người chỉ dừng lại một chút, liền lập tức lại không màng tất cả mà xông lên, hoàn toàn là một bộ dạng không chết không thôi. "Bốp!" "Bốp!" Điển Vi lại tung ra hai cước nghênh đón, một lần nữa đẩy lui hai người.

Có thể thấy, Điển Vi thực ra đã nương tay, nếu không với sức mạnh kinh người của Điển Vi, một cước đá vào ngực hai người, chắc chắn có thể dễ dàng đá gãy xương sườn của họ, khiến cả lồng ngực lõm xuống.

Nhưng cứ thế này cũng không phải là cách.

Điển Vi dù có sức mạnh kinh người, cũng sẽ có lúc kiệt sức, mà nếu Dương Vạn Lý và người binh sĩ kia trong tình huống này không biết mệt mỏi, cuối cùng sẽ ép Ngô Lương phải đưa ra lựa chọn.

Chương 154

Nếu như vậy, sẽ trái với kết quả mà hắn mong muốn trong chuyến đi này.

Nhưng mà, Dương Vạn Lý và người binh sĩ kia hiện tại giống như cương thi hoàn toàn không có ý thức… khoan đã!

Cương thi?

Ngô Lương đột nhiên nghĩ đến điều gì đó!

Đến lúc này, Ngô Lương đã có thể xác định được mấy chi tiết trong sự kiện "trúng tà" lần này: Thứ nhất, cây quái thụ này, từ những gì phát hiện được, có lẽ là một loài thực vật thật sự, và tạm thời chưa tìm thấy bằng chứng nào chứng minh bên trong nó có ẩn chứa một tà linh tên là "Vân Dương".

Thứ hai, ý thức của Dương Vạn Lý và người binh sĩ kia quả thật đã bị ức chế và khống chế.

Bọn họ đúng là không còn nhận ra Ngô Lương và những người khác, nhưng trong cơ thể không phải hoàn toàn vô thức.

Hai người này trước đó chắc chắn chưa từng đến mật đạo dưới lòng đất này, nhưng lại có thể tìm đến cây quái thụ một cách chính xác không sai sót, hơn nữa khi cây bị tổn hại, họ lại nhận được một loại tín hiệu không thể nhận biết, tỉnh dậy từ giấc ngủ sâu và bất chấp tất cả để xua đuổi kẻ thù bên ngoài.

Đây chính là do ý thức tồn tại trong cơ thể họ gây ra… Từ đó có thể phán đoán, mọi biến hóa và hành động của hai người đều có quan hệ mật thiết với cây quái thụ này, có thể nói thủ phạm ảnh hưởng đến ý thức của Dương Vạn Lý và người binh sĩ kia chính là cây quái thụ

này.

Ngô Lương và mọi người đã không tìm sai chỗ.

Thứ ba, thông qua những thi thể người đã hòa làm một với rễ cây, cùng với hành động của Dương Vạn Lý và người binh sĩ kia, có thể suy đoán rằng kết cục cuối cùng của họ khi chết ở đây, tám phần là trở thành "phân bón" cho cây quái thụ.

Vấn đề này rất đáng để suy ngẫm… Đây dường như là một phương thức kéo dài sự sống, mà ngay cả ở hậu thế, vẫn tồn tại rất nhiều loài thực vật cần săn bắt sinh vật sống để lấy dinh dưỡng.

Ví dụ như: cây bắt ruồi, cây nắp ấm, hoa đại vương… vân vân và vân vân.

Các nhà thực vật học sau khi nghiên cứu những loài thực vật này đã khẳng định chắc chắn rằng chúng là thực vật, có sự khác biệt về bản chất so với động vật.

Nhưng không thể phủ nhận rằng, để có được dưỡng chất cần thiết, thân là thực vật nhưng chúng lại có thể thực hiện nhiều "động tác săn mồi" mà chỉ động vật mới làm được, ví dụ: cây bắt ruồi có thể nhanh chóng khép lại phiến lá hình "vỏ sò" khi côn trùng bay vào, nhốt chúng bên trong và tiêu hóa dần; hay như: cây nắp ấm có thể nhanh chóng đóng nắp "bình bắt mồi" khi côn trùng rơi vào… Đây là những "kỹ năng sinh tồn đặc biệt" giúp chúng khác biệt với các loài thực vật khác.

Hoặc có thể nói, đây vốn dĩ là một loại bản năng sinh tồn.

Mặc dù những loài thực vật đặc biệt được phát hiện ở hậu thế đều chỉ nhắm vào côn trùng, chưa từng phát hiện loài nào có thể săn bắt con người, nhưng điều này vẫn khiến người ta rợn tóc gáy.

Thậm chí trong nhiều tác phẩm điện ảnh và truyền hình, người ta

còn lấy đây làm nguyên mẫu để sáng tạo ra rất nhiều loài thực vật ăn thịt người đáng sợ.

Tuy nhiên, theo suy đoán của các nhà khoa học, tuổi đời của Trái Đất có thể lên tới 4,55 tỷ năm, vô số động thực vật đã được sinh ra, lớn lên, tiến hóa, tuyệt chủng… Ai dám khẳng định rằng tất cả những loài thực vật có "kỹ năng sinh tồn đặc biệt" này chưa từng trở thành bá chủ của Trái Đất?

Chỉ là vật cạnh thiên trạch, có những loài đã tuyệt chủng như khủng long, có những loài lại không ngừng tiến hóa để tồn tại, và truyền lại một số "kỹ năng sinh tồn đặc biệt", sống sót trên thế giới này theo một cách phù hợp hơn với chính mình… Qua một loạt sự việc xảy ra với Dương Vạn Lý và người binh sĩ kia, đặc biệt là khi hai chữ "cương thi" hiện lên trong đầu lúc nãy, Ngô Lương bỗng nhiên nghĩ đến một loài sinh vật vẫn tồn tại ở thế kỷ 21 – "Nấm khuẩn cương thi"!

Loại "Nấm khuẩn cương thi" này tạo ra một hiện tượng còn rùng rợn hơn – kiến cương thi!

Theo nghiên cứu của các nhà khoa học, sau khi loại nấm này xâm nhập vào cơ thể kiến, nó sẽ thay đổi hoặc khống chế hành vi của kiến bằng cách tiết ra các chất hóa học.

Những con "kiến cương thi" bị nấm khống chế từ đó không còn hành vi và cuộc sống của riêng mình, và giai đoạn cuối cùng của cuộc đời chúng cũng là đau đớn và khủng khiếp nhất.

Trong vài giờ cuối cùng của sự sống, "kiến cương thi" sẽ bò xuống mặt dưới của một chiếc lá cây nơi nó đang ở, dùng hàm dưới cắn chặt vào gân lá chính, từ đó cố định mình trên chiếc lá, đồng thời nấm ký sinh cũng được khóa chặt trên đó.

Sau khi kiến cương thi chết, nấm sẽ bắt đầu bén rễ nảy mầm

trong cơ thể kiến, cuối cùng chui ra từ đầu nó, và bắt đầu mọc ra các bào tử, tiếp tục lây nhiễm cho những con kiến khác đi qua… Điểm tương đồng với tình trạng của Dương Vạn Lý và người binh sĩ kia là, sau khi bào tử nấm này xâm nhập vào cơ thể kiến, thường sẽ không ảnh hưởng đến hành vi của kiến ngay lập tức, mà cần một thời gian ấp ủ, mới có thể tiết ra chất hóa học sinh học đủ để khống chế ý thức của kiến.

Còn điểm khác biệt là, mục đích cuối cùng của nấm tạo ra "kiến cương thi" là để sinh sản và lan truyền, còn cây quái thụ khống chế Dương Vạn Lý và người binh sĩ kia thì có lẽ là để lấy "phân bón" cần thiết cho sự phát triển.

Vì vậy cây quái thụ cần triệu hồi những người bị "lây nhiễm" về bên cạnh mình, ngủ vùi trong đám rễ của nó, còn nấm thì không cần… Thông qua so sánh hai trường hợp này, Ngô Lương đã có suy đoán của riêng mình.

Hắn không quy kết tình trạng của Dương Vạn Lý và người binh sĩ kia là do nấm khuẩn gây ra, cây quái thụ rõ ràng không thuộc phạm trù nấm khuẩn, và nếu thật sự là bào tử nấm lây nhiễm thì hai người này coi như hết cứu.

Bởi vì bào tử chính là hạt giống của nấm khuẩn.

Bào tử cuối cùng sẽ không ngừng phát triển trong cơ thể Dương Vạn Lý và người binh sĩ kia, trở thành nấm khuẩn phá thể chui ra, còn việc nó chui ra từ đầu hay từ ngực thì phải xem sở thích của nấm.

Thứ này Ngô Lương không có khả năng can thiệp, càng không có khả năng ngăn chặn sự việc này xảy ra.

Theo quan sát của hắn đối với những thi thể người bên cạnh cây quái thụ, có lẽ sẽ không xuất hiện tình huống tuyệt vọng tương tự.

Cây quái thụ dường như chỉ cần mọi người ngoan ngoãn chết trong đám rễ của nó mà thôi… … Đối với Ngô Lương, đây là một hiện tượng tốt, cũng là một hiện tượng xấu.

Hiện tượng tốt là, thứ khống chế Dương Vạn Lý và người binh sĩ kia có lẽ không phải là bào tử nấm, nghĩa là trong cơ thể họ có lẽ không có hạt giống đang sinh trưởng phát triển, họ có thể vẫn còn khả năng sống sót.

Còn hiện tượng xấu là, Ngô Lương vẫn không biết gì về cách thức cây quái thụ khống chế Dương Vạn Lý và người binh sĩ kia, có lẽ là một loại hóa chất sinh học nào đó chưa được biết đến, hoặc là những thứ kỳ quái khác chỉ có thể giải thích bằng "tà khí".

Bào tử có lẽ còn có dấu vết để lần theo, còn hóa chất sinh học chưa biết tên, hay những thứ chỉ có thể giải thích bằng "tà khí", thì thật sự không có dấu vết nào để tìm, và sự lây nhiễm là không có sự phân biệt.

Rốt cuộc, trong thế giới tự nhiên không chỉ có "nấm khuẩn cương thi", mà còn có "virus cương thi", "thực vật cương thi", "ký sinh trùng cương thi"… vân vân, những loài sinh vật kinh khủng kỳ quái.

Cách thức lây lan của những loài kinh khủng này tuy không giống nhau, và loài vật chúng nhắm đến cũng khác nhau, nhưng kết quả cuối cùng đều tương tự, chúng khống chế vật chủ, thay đổi vật chủ, và cuối cùng giết chết vật chủ, để đạt được mục đích của mình.

Thậm chí khi sự hiểu biết về những loài kinh khủng này tăng lên, nhận thức và suy đoán của con người về nhiều sự vật cũng đã thay đổi.

Vài năm trước khi Ngô Lương xuyên không, nhiều bộ phim về zombie đã không còn theo mốt định rằng virus là cách duy nhất tạo ra tận thế zombie, mà đã lần lượt xuất hiện lây nhiễm qua bào tử, lây

nhiễm qua ký sinh trùng… Ngô Lương có lý do để nghi ngờ.

Lúc này họ đang ở gần cây quái thụ như vậy, nếu cây thật sự có thể phóng ra thứ không thể nói rõ, không thể nhìn thấy, không thể sờ thấy này, thì bốn người bọn họ có lẽ cũng đã bị lây nhiễm.

Rốt cuộc, Dương Vạn Lý và người binh sĩ kia rõ ràng chỉ đi ngang qua, liền bất tri bất giác trở thành "cương thi".

Và từ quá trình hai người này biến thành "cương thi" mà xem, có lẽ chỉ vài canh giờ sau, thậm chí có thể là trong thời gian ngắn hơn, họ cũng sẽ dần dần biến thành "cương thi" giống như Dương Vạn Lý và người binh sĩ kia, cuối cùng trở thành "phân bón" cho cây quái thụ.

"Bốp!

Bốp!" Điển Vi lại một lần nữa đẩy lùi Dương Vạn Lý và người binh sĩ kia.

Vu Cát nhăn nhó khuôn mặt già nua lại gần, kinh hãi hỏi: "Công tử, bây giờ chúng ta phải làm sao đây?

Không thể cứ kéo dài như vậy mãi được?" "Đương nhiên là không thể." Ngô Lương gật đầu, bộ não vẫn đang quay cuồng.

Hắn cố gắng nhớ lại quá trình của sự kiện "trúng tà" lần này, xâu chuỗi tất cả các chi tiết lại với nhau, và kết hợp với những suy đoán vừa rồi của mình… Bây giờ, Ngô Lương lại bắt đầu tin rằng cây quái thụ này chính là "Vân Dương".

Theo lời của Vu Cát, dưới mỗi cây "Vân Dương" từng được phát hiện đều tụ tập hàng trăm, hàng ngàn thi thể người, đây có lẽ chính là "kỹ năng sinh tồn đặc biệt" của "Vân Dương".

Bỏ qua thuyết "tà linh" không bàn, "Vân Dương" rất có thể chỉ là một loài thực vật còn sót lại từ thời cổ đại mà thôi.

Rốt cuộc, Đức từng phát hiện một bằng chứng hóa thạch cách thời điểm Ngô Lương xuyên không đến 48 triệu năm, trong bằng chứng hóa thạch đó đã xuất hiện dấu vết của "kiến cương thi".

Nói cách khác, câu chuyện "nấm khuẩn đại chiến cương thi" này có thể đã diễn ra trên Trái Đất gần 50 triệu năm.

Và vào thời điểm Ngô Lương xuyên không, nó vẫn đang diễn ra.

Vậy thì "Vân Dương" cũng có khả năng là một loại thực vật đặc biệt còn sót lại từ thời đó, thậm chí sớm hơn, được xem là một loại thực vật cổ đại.

Chỉ là đến hậu thế đã hoàn toàn tuyệt chủng, các nhà khảo cổ học hậu thế dù có phát hiện, chỉ dựa vào những hài cốt người đó, cũng không dễ dàng khôi phục lại những gì "Vân Dương" đã làm, mà chỉ nghĩ rằng đó là một hố chôn người chết trong chiến tranh… Tạm thời gác lại những suy đoán này không bàn.

Ngô Lương tiếp tục liên kết tất cả các chi tiết lại để suy nghĩ kỹ càng… "Ting!" Một tia sáng lóe lên trong đầu.

Ngô Lương nghĩ đến điểm mấu chốt nhất, đó chính là – bản thân "Vân Dương"!

Bất kể là Dương Vạn Lý và người binh sĩ kia mất đi ý thức, hay đến đây ngủ say, rồi biến thành "cương thi", tất cả những điều này đều có quan hệ mật thiết với "Vân Dương".

Mọi thứ đều liên kết trực tiếp với "Vân Dương"!

Nếu đã như vậy.

"Có rồi!" Ngô Lương vỗ trán, đây có lẽ là cách duy nhất.

"Cái gì có rồi?" Vu Cát vội vàng hỏi, vừa khó hiểu vừa lo lắng.

Bạch Tinh Tinh và Điển Vi cũng nhìn sang, chờ Ngô Lương nói rõ.

Trong tình huống này, Điển Vi vẫn có thể nhất tâm nhị dụng, dễ dàng chặn đứng Dương Vạn Lý và người binh sĩ kia.

"Ta nhớ đến một câu nói cũ." Ngô Lương nói, "Nếu không giải quyết được vấn đề, vậy thì giải quyết kẻ tạo ra vấn đề!" "?!" Mọi người nghe xong liền ngây ra, không biết là không hiểu hay không thể hiểu được ý của Ngô Lương.

Bạch Tinh Tinh vốn quen bị Ngô Lương bắt nạt, không nhịn được hỏi: "Đây là câu nói cũ gì chứ, rõ ràng là lý luận vô lại do ngươi tự bịa ra phải không?" Nghĩ kỹ lại thì câu này đúng là một lý luận xiên xẹo.

Hơn nữa còn là một lý luận xiên xẹo rất phù hợp với tính cách của Ngô Lương… Trong lòng Vu Cát cũng nghĩ như vậy.

Lão đã sống từng này tuổi, không chỉ đọc nhiều sách, kiến thức cũng hơn xa người thường.

Những câu nói cũ mà lão biết, không nghi ngờ gì đều là những lời lẽ dạy người ta cương trực, thẳng thắn, tranh luận có lý, là những lời động viên tích cực, làm gì có ai nói ra những lời như vậy chứ.

Lời nói vô sỉ, đi ngược lại lẽ thường như vậy nếu đặt vào thời Bách gia tranh minh, để người ta nghe được chắc chắn sẽ bị thiên hạ khinh bỉ, người nói ra lời này có khi còn lưu lại tiếng xấu muôn đời.

Nhưng mà… lời nói tuy vô sỉ, nhưng nghĩ kỹ lại thì dường như cũng không phải là không có cách giải quyết vấn đề?

Chỉ là không biết lúc này Ngô Lương đột nhiên nói ra một câu như vậy, rốt cuộc là có ý gì?

"Có phải là câu nói cũ hay không không quan trọng, quan trọng là đây có lẽ là cách duy nhất chúng ta có thể làm lúc này." Ngô Lương vừa nói vừa lấy cây đuốc trong tay Vu Cát, rồi đi thẳng đến dưới gốc cây quái thụ, "Chúng ta đã không giải quyết được 'tà khí' của cây quái

thụ này, chi bằng đốt sạch nó đi, đợi cây này hóa thành tro bụi, 'tà khí' không còn chỗ dựa liệu có còn tồn tại không?" Đây là cách giải thích cố gắng dùng ngôn ngữ mà người thời đại này có thể hiểu được.

Theo cách nghĩ của chính Ngô Lương thì là: nếu đã Dương Vạn Lý và người binh sĩ kia rõ ràng là bị "Vân Dương" khống chế, vậy nếu trực tiếp đốt "Vân Dương" đi, kẻ tạo ra vấn đề sẽ không còn tồn tại, Dương Vạn Lý và người binh sĩ kia tự nhiên sẽ không bị khống chế nữa, bốn người họ tự nhiên cũng có thể tránh bị "Vân Dương" khống chế, chẳng phải mọi vấn đề đều có thể được giải quyết sao?

"Khoan đã, công tử muốn đốt 'Vân Dương' ư?!" Nghe câu này, mắt Vu Cát suýt nữa lồi ra ngoài, lão sống từng này tuổi, chưa từng thấy ai cứng rắn như Ngô Lương, gặp phải tà vật không tránh né thì thôi, nói không hợp liền đốt?

Nhưng đây dường như cũng là một phương pháp dân gian thường dùng để đối phó với tà vật, chỉ là không ai to gan lớn mật như Ngô Lương.

"Sao, có vấn đề gì à?" Ngô Lương quay đầu lại liếc lão một cái.

"Không, không có vấn đề gì, đốt hay lắm, lão phu cũng đến giúp ngươi!" Sau khi biết "Vân Dương" không có ý định tha cho mình, Vu Cát đã bắt đầu liều mạng, "Trên người lão phu còn có một bình dầu hỏa dùng để tẩm đuốc, có thể làm lửa của công tử cháy to hơn một chút, đêm nay lão phu muốn xem thử là 'Vân Dương' này hung hãn hơn, hay là chúng ta ác hơn!" Vài phút sau.

Mấy cây đuốc mang theo người đã được châm lửa dựa vào thân cây quái thụ.

Sau khi đổ bình dầu hỏa của Vu Cát xuống, lửa lập tức bùng lên cao hơn vài phần, khiến cho mật đạo dưới lòng đất vốn đã được Tùy Hầu châu chiếu sáng như ban ngày càng thêm sáng rực.

Điển Vi vẫn đang giao đấu với Dương Vạn Lý và người binh sĩ kia, khiến họ không thể lại gần Ngô Lương và những người khác.

Chương 155

Dần dần.

Ngọn lửa của đuốc cuối cùng cũng đốt xuyên qua vỏ cây, khiến nó bốc cháy.

Từ trong vỏ cây, một ít nhựa cây từ từ chảy ra, dưới sức nóng của ngọn lửa sôi lên sủi bọt, rồi nhanh chóng bốc hơi, đồng thời phát ra một âm thanh rất kỳ quái: "yun——yang——yun——yang——yun ——yang——" "Các ngươi mau nghe, nó đáp lời rồi!

Nó đáp lời chúng ta rồi!" Vu Cát lập tức vui mừng reo hò, múa may chân tay như một đứa trẻ. --- Đây đâu phải là "Vân Dương" đáp lời gì đâu?

Rõ ràng là âm thanh kỳ lạ mà cây quái thụ này phát ra khi bị đốt cháy, điều này có lẽ liên quan đến cấu trúc gỗ và nhựa cây chảy ra, được xem là một hiện tượng khá dễ hiểu.

Nhiều thứ khi bị đốt cháy đều phát ra âm thanh, và âm thanh của mỗi thứ lại khác nhau.

Giống như ấm nước đầy sẽ phát ra tiếng "u u", củi khô sẽ phát ra tiếng "tí tách", thậm chí ngay cả thi thể khi hỏa táng, cổ họng cũng sẽ phát ra những tiếng kêu kỳ quái… Nguyên nhân hình thành những âm thanh này không giống nhau, Ngô Lương tuy không thể giải thích nguyên lý của từng loại, nhưng cũng không dễ dàng coi đó là ma quỷ tác quái.

Âm thanh mà cây quái thụ này phát ra lúc này, lại có phát âm khá gần với "tên" của nó.

"yun——yang——yun——yang——" Trong ngọn lửa, cây quái

thụ vẫn không ngừng phát ra âm thanh kỳ quái… Ngô Lương đột nhiên nghĩ.

Chẳng lẽ cách gọi "Vân Dương" là từ đây mà ra?

Và vừa rồi, trong truyền thuyết của Vu Cát, chỉ có khi "Vân Dương" đáp lời, người gặp nó mới có thể vạn sự đại cát, liệu có phải cũng từ đây mà ra?

Khi con người đến gần "Vân Dương", đã định sẵn sẽ bị nó khống chế bằng thủ đoạn thần không biết quỷ không hay, cuối cùng trở thành phân bón cho nó.

Nếu muốn được cứu, thì phải đốt nó đi.

Trong quá trình đốt nó, sẽ nghe thấy âm thanh đặc trưng này, và như vậy, người gặp "Vân Dương" cũng sẽ vạn sự đại cát.

Từ đó suy ra, cổ tịch mà Vu Cát đã đọc, có lẽ còn có phiên bản sớm hơn.

Và trong phiên bản sớm hơn, người ta đã phát hiện ra cách thoát thân khi không may gặp phải "Vân Dương" – đốt cháy.

Chỉ là theo thời gian "Vân Dương" ngày càng ít, ngày càng hiếm thấy, loài cây quái thụ này dần dần bị người ta lãng quên, và cổ tịch lưu truyền lại trải qua nhiều phiên bản thay đổi, càng truyền càng huyền bí, càng truyền càng đáng sợ.

Dần dần, âm thanh phát ra khi đốt cây quái thụ đã biến thành lời đáp của một "yêu tinh câu hồn" trong miệng người đời.

"Vân Dương" cũng vì thế mà trở thành tên của loài cây quái thụ này, đương nhiên cũng có thể từ rất lâu trước đây người ta đã gọi nó như vậy, rốt cuộc trong lịch sử loài người đã sớm có thói quen dùng âm thanh để đặt tên cho một loài vật hoặc một sự vật nào đó.

Còn việc "Vân Dương" dựa vào cái gì để khống chế con người, biến con người thành xác sống… Lúc này Ngô Lương cũng càng nghiêng về khả năng nó phóng ra một loại chất hóa học tương tự "hóa chất sinh học", chứ không phải ký sinh bào tử.

Bởi vì "Vân Dương" cuối cùng đã có phản ứng, điều này đại diện cho việc họ có khả năng rất lớn đã "vạn sự đại cát", còn nếu là ký sinh bào tử, thì cơ thể họ bây giờ đã bị gieo mầm nấm khuẩn, và có thể đã bắt đầu phát triển, dù có đốt trụi "Vân Dương" cũng khó thoát khỏi cái chết.

Đồng thời, Dương Vạn Lý và người binh sĩ kia cũng vô phương cứu chữa.

"Oa——oa——!" Dương Vạn Lý và người binh sĩ kia cũng đột nhiên hét lên cực kỳ đau đớn vào lúc này, đồng thời càng điên cuồng lao về phía Ngô Lương và những người khác.

Nhưng mục tiêu của họ dường như không còn là Ngô Lương và mọi người, mà là ngọn lửa đang cháy trên thân "Vân Dương".

Phải nói rằng.

Phản ứng của "Vân Dương" quả thật chậm chạp hơn nhiều so với tưởng tượng, mãi đến bây giờ mới truyền "đau đớn" này đến cho Dương Vạn Lý và người binh sĩ kia.

Đúng là thực vật không có não… Tiếc là bây giờ lửa đã cháy đủ lớn, trong tình huống không có bất kỳ công cụ nào, dù Dương Vạn Lý và người binh sĩ kia lao vào cũng chỉ là thiêu thân lao đầu vào lửa mà thôi.

"Điển Vi, có thể nghĩ cách khống chế Dương Vạn Lý và binh sĩ này trước được không?" Phía sau là ngọn lửa hừng hực, lúc này Ngô Lương mới có thời gian rảnh rỗi, quay lại bên cạnh Điển Vi nói.

“Hai người này lúc này đang phát điên, sức lực lớn hơn bình thường không ít, lại không sợ đau không sợ chết.

Dù là vi e rằng cũng khó dùng sức một người khống chế được cả hai.” Điển Vi lại một lần nữa đánh lui hai người, quay đầu nói với Ngô Lương.

“Ngươi nghĩ cách áp chế họ, chúng ta ba người đến giúp ngươi!” Ngô Lương lập tức nói.

“Nếu đã như vậy, vi sẽ đánh ngã hai người này trước, sau đó công tử và Bạch cô nương, Vu Cát cùng vi nhân cơ hội xông lên áp chế hai người này, khiến họ không thể động đậy.” Điển Vi đáp.

“Tốt!” Ngô Lương gật đầu.

“Bốp!

Bốp!” Điển Vi cũng không nhiều lời, thấy Dương Vạn Lý và người binh sĩ kia lại xông lên, lập tức tung ra một cú quét chân gọn gàng, dứt khoát, tức thì quét ngã hai người này xuống đất.

Sau đó Điển Vi lại tung người nhảy lên, mỗi đầu gối đè một người, úp mặt họ xuống đất.

“Lên!” Thấy tình hình này, Ngô Lương cũng khẽ hô một tiếng.

Lập tức ba người cùng xông lên, cố sức đè chặt tứ chi đang không ngừng vùng vẫy của Dương Vạn Lý và người binh sĩ kia.

Sức của Bạch Tinh Tinh và Vu Cát yếu hơn một chút, xem ra không dễ dàng đè chặt được hai người, nhưng Ngô Lương cũng không phải là người nhân từ, liền bảo họ dùng dây thừng trói hai người lại trước, rồi dùng chân đạp lên, dựa vào trọng lượng cơ thể cuối cùng cũng miễn cưỡng đè được.

Dù sao thì hai tên này lúc này cũng không biết đau.

Hơn nữa dù vì thế mà khiến họ chịu chút khổ, cũng còn hơn là mất mạng.

"Phù——" Tạm thời khống chế được hai người này, Ngô Lương cuối cùng cũng thở phào một hơi dài, nhưng lại nghĩ đến điều gì đó, cẩn thận nhắc nhở: "Đừng lơ là cảnh giác, phải cẩn thận họ lại dùng súc cốt công để thoát ra." Thực ra trong lòng Ngô Lương vẫn khá để ý đến "súc cốt công" mà Dương Vạn Lý và binh sĩ này đã thể hiện trước đó.

Hắn rất chắc chắn rằng trước khi "trúng tà", Dương Vạn Lý và binh sĩ này căn bản không biết công phu thần kỳ như vậy, là sau khi "trúng tà" mới đột nhiên xuất hiện, hơn nữa còn là lúc họ bỏ trốn trong đêm để chuẩn bị trở thành phân bón cho cây quái thụ.

Vì vậy Ngô Lương có lý do để nghi ngờ, "súc cốt công" đột nhiên xuất hiện này có quan hệ mật thiết với việc "trúng tà".

Nói cách khác, rất có thể cây quái thụ trong khi khiến hai người này "trúng tà", qua vài ngày ảnh hưởng, đã âm thầm cải tạo cơ thể của Dương Vạn Lý và người binh sĩ kia.

Còn mục đích… Trước đó Ngô Lương cho rằng "súc cốt công" là thủ đoạn của cây quái thụ để đảm bảo hai người đến đúng giờ nộp phân bón, còn bây giờ Ngô Lương lại có thêm một suy đoán: liệu đây có phải là thủ đoạn tiêu hóa trước của cây quái thụ không?

Giống như "nhện giăng lưới".

Hầu hết nhện giăng lưới không bao giờ ăn trực tiếp cơ thể con mồi, mà sẽ tiêm vào thi thể con mồi một loại "men tiêu hóa" đặc biệt, loại men tiêu hóa này có thể khiến côn trùng hôn mê, co giật, cho đến chết, và làm cho cơ thể bị hóa lỏng, sau khi hóa lỏng nhện sẽ ăn bằng cách hút.

Và từ những thi thể có niên đại gần hơn trong rễ cây quái thụ, dường như cây quái thụ cũng không giống như thực vật bình thường, có thói quen chờ đợi những thi thể này dần dần thối rữa, rồi từ từ hấp thụ dưỡng chất còn lại của thi thể thối rữa.

Những thi thể người đã hòa làm một với nó, ngoài một phần vì niên đại xa xưa đã hóa thành xương khô, phần còn lại đều giữ lại lớp da nguyên vẹn… Tức là, những thi thể bị nó hấp thụ này đều không trải qua quá trình thối rữa.

Điều này trong môi trường mật đạo dưới lòng đất này gần như là không thể thực hiện được, Ngô Lương dám cá, bất kỳ thi thể nào đặt ở đây, dù là mùa đông cũng không thể giữ được quá lâu.

Từ đó suy ra, có lẽ lại có thể đưa ra một suy đoán nữa.

"Tà khí" mà Dương Vạn Lý và người binh sĩ kia trúng phải, rất có thể cũng có tác dụng tương tự như "men tiêu hóa" của nhện, không chỉ có thể khống chế họ, mà còn có thể thay đổi cơ thể họ, khiến họ trở thành loại phân bón không dễ thối rữa mà lại dễ hấp thụ cho cây quái thụ.

Và "súc cốt công" kia, chỉ là một trong những tác dụng phụ của nó mà thôi.

Nếu là như vậy… Nghĩ đến đây, Ngô Lương lại không chắc chắn về kết cục cuối cùng của Dương Vạn Lý và người binh sĩ kia sẽ như thế nào, thậm chí đối với tình cảnh của chính mình, Bạch Tinh Tinh, và Vu Cát cũng lại nảy sinh một tia lo lắng. … Ngọn lửa cháy suốt ba canh giờ, cuối cùng mới dần dần nhỏ lại.

"Rắc!" Cùng với một tiếng động lớn, cây quái thụ đã cháy thành than đột nhiên đổ sập, để lộ ra một cái hố lớn đường kính vài mét trên đỉnh mật đạo.

Phần lớn cành cây phía trên của cây quái thụ chính là thông qua cái hố lớn này để vươn ra ngoài mật đạo.

Dựa vào vị trí của mật đạo dưới lòng đất, có thể suy đoán rằng phía trên này chính là di chỉ Tề Đô cổ thành, và nằm ở phía nam của di chỉ.

Đêm qua cũng may có cái hố lớn này tồn tại, mới thoát được lượng lớn khói bụi, cũng như khí carbon dioxide và carbon monoxide sinh ra khi cây quái thụ cháy.

Nếu không, Ngô Lương và mọi người đã sớm phải buộc phải rút lui khỏi mật đạo để bảo toàn tính mạng.

Cùng với tàn tích của cây quái thụ đổ xuống, một tia nắng ban mai mùa đông không quá chói chang chiếu vào, đồng thời cũng mang theo cái lạnh đặc trưng của buổi sáng mùa đông.

Một đêm không ngủ, lại bị cơn gió lạnh này thổi nhẹ qua, mọi người đều bất giác siết chặt quần áo trên người.

Lúc này.

Dương Vạn Lý và người binh sĩ kia lại ngủ rất ngon, thậm chí có thể nghe thấy tiếng ngáy đều đều của họ… Họ đột nhiên ngủ thiếp đi khoảng hơn một canh giờ trước, lúc đó phần cây quái thụ giấu trong mật đạo đã cháy gần hết, ngọn lửa đã lan lên những cành cây phía trên hố.

Cũng không biết hai tên này còn có thể tỉnh lại hay không, và sau khi tỉnh lại liệu có thay đổi gì không.

“Ba người các ngươi, bẩn chết đi được, tránh xa bản công tử ra một chút.” Hít một hơi thật sâu không khí trong lành và lạnh lẽo, Ngô Lương quay đầu nhìn thấy Điển Vi, Bạch Tinh Tinh và Vu Cát, liền tỏ vẻ ghét bỏ nói.

Lúc này trên người họ đều phủ đầy tro đen bay lên khi cây quái thụ cháy, một lớp dày đặc, giống như vừa từ trong đống than chui ra, ngay cả Bạch Tinh Tinh cũng không ngoại lệ.

"Ghét bỏ chúng ta, ngươi thì tốt hơn chỗ nào?" Bạch Tinh Tinh có vẻ không vui, liền xông tới dùng bàn tay bẩn quẹt một vệt lên mặt Ngô Lương.

"Không lớn không nhỏ, ngươi muốn tạo phản à!" Ngô Lương cũng không hề yếu thế, liền đè Bạch Tinh Tinh xuống đất, mặc cho nàng xin tha, quẹt ba vệt đen lên mỗi bên má của nàng.

"Ha ha ha… không chơi nữa, không chơi nữa, ngươi chỉ biết bắt nạt người ta." Bạch Tinh Tinh phản kích lại, hai người nhanh chóng đùa giỡn với nhau.

Lão đồng tử Vu Cát cuối cùng có chút không nhìn nổi, cố ý lắc đầu thở dài: "Ai, người trẻ tuổi tinh lực thật tốt, một đêm không ngủ mà vẫn còn sức đùa giỡn, thật không thể so sánh, không thể so sánh được a…" "…" Bạch Tinh Tinh lúc này mới cảm thấy có chút không thích hợp, vội vàng thoát khỏi móng vuốt của Ngô Lương, trốn sang một bên, đỏ bừng cổ không nói một lời.

"Lão tiên sinh, ngài ghen tị thì cứ nói thẳng, trong đám lưu dân ta chiêu mộ ở Trần Lưu có rất nhiều quả phụ, nếu ngài quả thật vẫn còn gân cốt, lúc về ta sẽ tìm cho ngài một người dễ sinh nở, cũng để cho cuộc đời ngài viên mãn một chút." Ngô Lương mặt dày, tự nhiên không mấy để ý, tiện thể còn châm chọc lại Vu Cát một phen.

"Hồ đồ!

Lão phu một lòng hướng đạo…" Vu Cát liền định bắt đầu bài ca muôn thuở của mình.

"Được rồi, được rồi, biết rồi, lão nhân gia ngài trước nay trong

sạch, chỉ sợ tổn thương nguyên khí, ta nghe đến chai cả tai rồi." Ngô Lương cười xua tay, quay người nhìn Dương Vạn Lý và người binh sĩ đang ngủ say, đến khi nhìn sang tàn tích còn lại của cây quái thụ, vẻ mặt đã nghiêm túc trở lại, nói: "Lúc này Dương Vạn Lý và vị huynh đệ này vẫn chưa tỉnh, vì vậy chúng ta vẫn không thể lơ là, cần phải kiểm chứng lại một lần nữa." "Công tử định kiểm chứng thế nào?" Vu Cát khó hiểu hỏi.

Bạch Tinh Tinh và Điển Vi cũng nhìn về phía Ngô Lương.

"Không biết." Ngô Lương lại lắc đầu.

"…" Ba người lập tức im lặng, không biết ngươi nói làm gì?

"Nhưng bây giờ rảnh rỗi cũng là rảnh rỗi, chúng ta có thể kiểm tra cây quái thụ này trước một phen, sau đó lại xem trong mật đạo này có còn giấu thứ gì không, nói không chừng sẽ có phát hiện bất ngờ." Ngô Lương trầm ngâm một lát, lại nói.

Chương 156

Lúc này trên tàn tích của "Vân Dương" tuy đã không còn thấy lửa, nhưng vẫn còn một phần đang bốc khói trắng, cho thấy trong tàn tích vẫn còn một phần tro tàn.

Qua thân cây gãy đổ có thể thấy, thân cây của "Vân Dương" thực ra là rỗng ruột, có chút giống cây ngô đồng già.

Thế là Ngô Lương liền dẫn Điển Vi bắt đầu khám phá từ "Vân Dương".

Hai người đến bên cạnh thân cây "Vân Dương", dọn dẹp một phần tàn tích xung quanh, cuối cùng cũng vào được bên trong "Vân Dương" rỗng ruột.

Phần rỗng bên trong của "Vân Dương" khá rộng rãi, là một không gian hình trụ tròn có đường kính khoảng 3 mét, hai người Ngô Lương vào trong cũng không cảm thấy chật chội.

Lúc này trên mặt đất của không gian hình trụ tròn này cũng phủ đầy tro đen xám còn lại sau khi cháy.

Ngô Lương dùng sức giẫm lên, phát hiện mặt đất dưới lớp tro khá cứng, và rất bằng phẳng, rất có khả năng cũng giống như toàn bộ mật đạo, được lát bằng gạch đá.

Chẳng lẽ "Vân Dương" sinh trưởng căn bản không cần đất, bất kỳ nơi nào, dù là nơi được lát gạch đá cũng có thể bén rễ sao?

Ngô Lương cảm thấy rất khó tin.

Một cây to như vậy, lại không biết đã sống bao nhiêu năm, dù có "kỹ năng sinh tồn" đặc biệt, chẳng lẽ hoàn toàn không cần đất sao?

"Điển Vi, đưa ta cái xẻng công binh." Ngô Lương liền lấy một cái

xẻng công binh từ tay Điển Vi, rồi nhanh chóng dọn sạch lớp tro dưới chân, muốn xem thử rốt cuộc là thế nào.

Kết quả.

"Keng!" Mới dọn được vài nhát, một nhát xẻng của Ngô Lương bổ xuống, bên dưới liền truyền đến một âm thanh giòn giã.

Xẻng công binh rõ ràng đã chạm phải vật cứng!

Đây dường như là âm thanh của kim loại va chạm, và nghe âm thanh này, lại có cảm giác như bên dưới là rỗng, thậm chí còn nghe thấy tiếng vang nhỏ… --- "Bên dưới có thứ gì đó!" Ngô Lương trong lòng vừa kinh ngạc vừa vui mừng, vội vàng gọi Điển Vi cùng mình dùng xẻng công binh dọn dẹp lớp tro bụi và đất cát dưới chân.

Một khắc sau, khi lớp tro bụi và đất cát dày khoảng 20 centimet được dọn sạch, mặt đất dưới chân cuối cùng cũng lộ ra một vật có chất liệu kim loại lồi lõm không bằng phẳng.

Kim loại này có lẽ là đồng thanh, một thứ cực kỳ phổ biến thời Xuân Thu.

Còn những đường vân lồi lõm trên đó, Ngô Lương nằm rạp trên đất cẩn thận nhận dạng một hồi, cuối cùng phán đoán có thể là chữ, hơn nữa là chữ "Kim văn" thời Xuân Thu.

Thành cổ Tề Đô này được xây dựng vào thời kỳ nhà Chu vẫn còn năng lực thống lĩnh các chư hầu, vì vậy văn tự của các nước cũng tương đối thống nhất.

Chỉ đến thời Chiến Quốc, các nước tự trị, chia cắt, chữ viết mới bắt đầu xuất hiện những biến hóa đa dạng, cuối cùng hình thành nên văn tự mang phong cách khác nhau của bảy nước.

Sau này, Tần Thủy Hoàng diệt sáu nước, thống nhất thiên hạ, trải qua một loạt các biện pháp thi chính, văn tự cuối cùng lại một lần nữa

được thống nhất, đặt nền móng cho sự thống nhất của chữ Hán đời sau.

Cũng vì vậy, chữ "Kim văn" dễ nhận dạng hơn nhiều so với chữ viết của bảy nước thời Chiến Quốc.

Nhưng mà, trong những thẻ tre Ngô Lương tìm được từ mộ Hải Hôn Hầu trước đó, có một phần rất lớn dùng chữ viết của nước Tề, điều đó cũng không làm khó được Ngô Lương, càng không làm khó được Vu Cát, người đã đọc qua không ít cổ tịch, nên Ngô Lương mới giao công việc chỉnh lý thẻ tre cho lão đồng tử này.

Phải thừa nhận rằng, về phương diện cổ văn tự, Vu Cát vẫn nhỉnh hơn hắn một chút.

Nhiều chữ hắn cần dùng phương pháp "suy đoán" để nhận dạng, Vu Cát chỉ cần liếc mắt một cái là biết ý nghĩa, thậm chí có thể đọc chính xác cả âm đọc. "Khoan đã, phần còn lại để ta xử lý." Phát hiện những con chữ này, Ngô Lương lập tức ngăn Điển Vi lại, ném cả xẻng công binh sang một bên, sau đó dùng chủy thủ bằng đồng cắt một mảnh vải từ quần áo, cực kỳ cẩn thận lau dọn lớp bụi đất trên đó.

Đối với bất kỳ một nhà khảo cổ học nào, giá trị của loại văn vật có chữ viết này vượt xa vàng bạc, ngọc khí và các loại trân bảo trong mộ.

Bởi vì đây mới là kho báu thực sự có thể khảo chứng và hé lộ lịch sử.

Công việc dọn dẹp rất tỉ mỉ, lớp bụi đất tích tụ qua ngàn năm đã biến thành những mảng cứng, có chỗ còn dính chặt vào lớp đồng thanh bên dưới, phải dùng chủy thủ bằng đồng nhẹ nhàng cạy gỡ mới có thể loại bỏ những tạp vật này mà không làm hỏng văn vật.

Nhưng Ngô Lương có thừa kiên nhẫn, hắn tỉ mỉ làm từng chút một.

Vào tiết trời này, người bình thường đến tay cũng không muốn đưa ra ngoài, vậy mà trán Ngô Lương đã lấm tấm một lớp mồ hôi mỏng, thậm chí còn có vài giọt chảy dọc xuống thái dương. "Đó rốt cuộc là bảo bối gì vậy?" Nhìn dáng vẻ chuyên chú quên mình của Ngô Lương, Vu Cát bất giác ghé sát vào người Điển Vi tò mò hỏi. "Không biết." Điển Vi lắc đầu, đừng nói là hắn thật sự không biết, cho dù có biết thì khi chưa được Ngô Lương cho phép, hắn cũng sẽ không tiết lộ cho bất kỳ ai. "Trông giống như một món đồ đồng, trên đó hình như có chữ..." Vu Cát lại nghển cổ nhìn rồi nói. "Những món vàng ngọc kia hắn trước nay chưa từng liếc mắt nhìn nhiều, vàng đào về cũng đều đưa hết cho Tào Mạnh Đức bổ sung quân lương, ngược lại là những thứ có chữ này, dù trong mắt chúng ta không đáng một đồng, nhưng trong mắt hắn lại như gặp được bảo bối, trân quý vô cùng." Bạch Tinh Tinh cũng nói thêm vào.

Nàng vẫn còn nhớ rõ lúc ở mộ Hải Hôn Hầu phát hiện những thẻ tre đó, đặc biệt là vẻ mặt vui mừng khôn xiết của Ngô Lương lúc ấy; ngược lại khi phát hiện số lượng vàng kinh người, Ngô Lương gần như không có bất kỳ dao động cảm xúc nào, chỉ liếc nhìn vài cái rồi đi thẳng đến mộ thất tiếp theo.

Hơn nữa, trong quá trình đi trộm mộ cùng Ngô Lương, nàng còn phát hiện ra một điều.

Ngô Lương năm xưa từ mộ Quảng Xuyên Vương Lưu Khứ mà người nhà họ Bạch bảo vệ lấy đi Tùy Hầu Châu, dường như cũng không phải coi nó là một món hi thế trân bảo đáng cất giữ, mà chỉ xem nó như một công cụ chiếu sáng khi trộm mộ, tác dụng tương đương với một cây đuốc cao cấp hơn...

Cho nên mỗi lần thấy Ngô Lương dùng Tùy Hầu Châu để chiếu sáng khi trộm mộ, nàng, một người Tùy Châu, lại cảm thấy bất bình thay cho Tùy Hầu Châu.

Chuyện này cũng giống như có người khó khăn lắm mới có được ngọc tỷ truyền quốc, lại chỉ dùng nó để đập hạt hồ đào, còn có chuyện nào phung phí của trời hơn thế không?

Tuy nhiên, nàng cũng không vì vậy mà cảm thấy mình, một người Tùy Châu, không đáng giá.

Nếu không làm người Tùy Châu, cả đời này nàng không thể đi đến nhiều nơi như vậy, gặp gỡ nhiều người như vậy, trải qua nhiều chuyện như vậy, lại còn được trải nghiệm nhiều... trong tình huống không vi phạm tổ huấn.

Phì phì phì, Bạch Tinh Tinh, ngươi đang nghĩ cái gì thế! "Ngươi nói vậy, lão phu cũng phát hiện ra, Công tử trước nay xem hoàng kim như phân thổ, lại đối với những văn tự cổ tịch này như kẹo ngọt, luôn cảm thấy hắn đang làm một đại sự mà người thường không thể hiểu nổi..." Vu Cát cũng trầm ngâm một lát rồi nói. ...

Nửa canh giờ sau, món đồ đồng dưới chân cuối cùng cũng được dọn dẹp ra hình dạng ban đầu, đã gần như có thể thấy rõ chữ viết trên đó.

Ngô Lương đứng dậy lùi lại hai bước, cẩn thận nhận dạng chữ viết: "Mộ chí của Nhâm Công, họ Khương thị Lữ, nước Tề..." Đối với Ngô Lương đã quen với chữ Hán giản thể đời sau, việc đọc loại văn tự này tuy không phải vấn đề lớn, nhưng cũng có chút trở ngại, phải đọc từng chữ một một cách chậm rãi.

Dù sao, những chữ "Kim văn" này và chữ Lệ mà Đông Kinh đang sử dụng vẫn có sự khác biệt không nhỏ.

Thêm vào đó, văn tự thời này không có dấu chấm câu, khi đọc còn cần phải suy nghĩ xem ngắt câu như thế nào. "Công húy Bất Thần, tự Thúc Đức.

Duy Nhâm Công thập nhị niên, đệ Tĩnh cấu kết Kỷ Hầu sàm ngôn Di Vương, Di Vương bất nhân bất trí, phanh Công nhi lập Tĩnh..." Vu Cát không biết đã ghé lại gần từ lúc nào, tiếp lời Ngô Lương đọc trôi chảy những chữ Kim văn trên tấm đồng.

Vừa đọc, lão vừa dịch lại đoạn mộ chí này sang bạch thoại dễ hiểu cho mọi người nghe.

Theo ghi chép trên mộ chí, Tề Nhâm Công được nhắc đến chính là Tề Ai Công, "Ai Công" chỉ là thụy hiệu của ông ta.

Khi Tề Nhâm Công tại vị được mười hai năm, người em trai cùng cha khác mẹ là Lữ Tĩnh đã cấu kết với quốc quân nước Kỷ dâng lời sàm tấu lên Chu Di Vương.

Chu Di Vương lại là một thiên tử bạo ngược và ngu muội, liền ra lệnh phanh thây Tề Nhâm Công, sau đó lập Lữ Tĩnh làm Tề Hồ Công.

Em ruột của Tề Nhâm Công là Lữ Sơn cùng người nhà mấy lần trắc trở mới mang được thi thể của Tề Nhâm Công cùng với chiếc vạc lớn dùng để phanh thây ông ta về đây chôn cất, và trước mộ uống máu ăn thề, thề sẽ giết Lữ Tĩnh để báo thù cho Tề Nhâm Công, đoạt lại ngôi vị, dùng máu của Lữ Tĩnh để tế điện Tề Nhâm Công...

Đoạn mộ chí đại khái có ý như vậy.

Chuyện sau này tuy không được ghi trên đây, nhưng trong đã có ghi chép chi tiết: Lữ Sơn cuối cùng đã thực hiện lời thề, mấy năm sau giết chết Lữ Tĩnh, tự mình lên làm Tề Hiến Công, cũng được coi là một nhân vật tàn nhẫn nói được làm được.

Tuy nhiên, trong có đề cập đến việc Tề Ai Công tu tập "Yếm mị

chi thuật", còn trong mộ chí này lại không hề nhắc đến.

Cũng không biết là ghi chép có nhầm lẫn, hay là mộ chí cố tình không đề cập.

Ngô Lương thì nghiêng về khả năng thứ hai hơn.

Dù sao thì người Thiên triều trước nay đều coi trọng người đã khuất.

Dù là kẻ thù lúc sinh thời, sau khi chết cũng ít ai còn nói lời ác ý, huống chi đây lại là mộ chí do người nhà viết cho người đã khuất, tự nhiên sẽ không đề cập đến những chuyện có ảnh hưởng không tốt.

Nhưng muốn có được câu trả lời chính xác nhất, vẫn cần phải tìm manh mối trong mộ của Tề Ai Công.

Hiện tại đã phát hiện mộ chí của Tề Ai Công, vậy thì lăng mộ của ông ta hẳn là ở gần đây... ví dụ như ngay dưới chân.

Ngô Lương trước đó qua âm thanh đã nhận ra bên dưới là rỗng, có lẽ bên dưới chính là mộ đạo dẫn đến lăng mộ Tề Ai Công.

Còn "Vân Dương" được trồng ở đây, có lẽ là cơ quan phòng trộm mà hậu nhân thiết lập cho mộ Tề Ai Công.

Phải thừa nhận rằng, "Vân Dương" với tư cách là cơ quan phòng trộm, quả thực cao cấp hơn nhiều so với những ngôi mộ Ngô Lương từng đào.

Nó không chỉ có thể phong bế hoàn toàn lối vào lăng mộ, mà nếu có người vô tình đến đây, còn bị "Vân Dương" câu đi hồn phách, cuối cùng làm phân bón, diệt khẩu.

Thậm chí, nó còn có thể tạo ra lời đồn dân gian rằng nơi đây là hung địa, người bình thường nghe thấy lời đồn như vậy có lẽ không dám đến.

Ngay cả Ngô Lương, một người xuyên không, trước khi nhìn thấy "Vân Dương" cũng có chút kiêng dè với hung địa này.

Dù cho đến bây giờ, hắn cũng không chắc mình có bị "trúng tà" hay không, càng không rõ Dương Vạn Lý và người lính đã "trúng tà" cuối cùng sẽ biến thành dạng gì, mặc dù "Vân Dương" đã bị hắn đốt trụi hoàn toàn. ...

Đọc xong mộ chí, Ngô Lương lập tức lại lao vào công việc dọn dẹp.

Lần này hắn không còn lau chùi tấm đồng nữa, mà mở rộng ra xung quanh để tìm mép của nó, cố gắng xác định kích thước và tính khả thi của việc đi vào bên trong. "Xem ra lần này chúng ta không đến đây vô ích rồi." Vu Cát cũng xoa tay, nước bọt văng tứ tung nói: "Lão phu trước đó thật không ngờ, lại có người xây vương cung trên một tòa lăng mộ.

Phải biết dương trạch và âm trạch giống như hai cực âm dương, nếu xây ở cùng một chỗ, phải xem phong thủy nơi đó thiên về âm hay dương.

Hoặc là dương trạch trấn áp âm trạch khiến cho gia tộc của chủ mộ đoạn tuyệt hương hỏa, hoặc là âm trạch quấy nhiễu dương trạch khiến người sống không được yên...

Mấy ngày trước lão phu đến đây, đã nhìn ra nơi này âm thịnh dương suy, cũng chẳng trách vương cung này vừa xây xong không lâu thì tân vương đã bị mưu hại, nơi đây từ đó cũng biến thành một hung địa, không ai dám đến ở." "..." Ngô Lương nghi ngờ lão đồng tử này đang vuốt đuôi, nhưng không có bằng chứng, nên cũng không nói gì thêm, vẫn cúi đầu tiếp tục công việc của mình.

Chương 157

Bạch Tinh Tinh nghe xong suy nghĩ một lát, lại hỏi một vấn đề đáng suy ngẫm: "Lão tiên sinh, ta có một chuyện không hiểu, ngài nói nơi này là có lăng mộ trước, sau đó mới có người đến đây xây vương cung?

Hay là xây vương cung trước, rồi mới có người lén lút xây lăng mộ dưới vương cung?" "Cái này..." Vu Cát lập tức ngây người.

Ngô Lương vừa làm việc của mình, vừa bắt đầu suy nghĩ về vấn đề này.

Cả hai khả năng đều có thể.

Có thể Tề Hồ Công Lữ Tĩnh sau khi lên ngôi đã cố ý dời đô đến đây, chính là để trấn áp mộ của Tề Ai Công, chỉ là đã bỏ qua hoặc hoàn toàn không hiểu về vấn đề phong thủy, dẫn đến ngược lại hại chính mình.

Dù sao, xây dựng một vương đô cần phải động thổ quy mô lớn, không thể nào không phát hiện ra dưới đất còn có một tòa lăng mộ.

Cũng có khả năng là sau khi Tề Hồ Công Lữ Tĩnh xây xong vương đô, em ruột và người nhà của Tề Ai Công mới bí mật dời mộ Tề Ai Công đến đây, mục đích tự nhiên là hại người đoạt quyền, cuối cùng báo thù cho Tề Ai Công, đồng thời cũng có thể che giấu lăng mộ tốt hơn...

Về điểm này, Ngô Lương nghiêng về khả năng thứ hai hơn.

Bởi vì "Vân Dương" vốn là thứ hại người, hơn nữa xem ra không thể phân biệt địch ta, Tề Hồ Công Lữ Tĩnh có ngốc đến mấy cũng không thể trồng thứ tà vật này dưới vương cung của mình.

Vậy thì chỉ có một khả năng, "Vân Dương" được di thực đến đây sau khi vương cung mới của nước Tề được xây xong.

Nếu đã như vậy, mộ Tề Ai Công nếu thật sự ở dưới đây, cũng rất có khả năng là sau này mới được dời đến.

Huống chi, Tề Hồ Công Lữ Tĩnh cho dù hoàn toàn không hiểu phong thủy, có lẽ cũng không muốn xây vương cung của mình trên một tòa lăng mộ...

Người đời sau mua nhà lầu còn rất kiêng kỵ xung quanh có phần mộ hay nghĩa trang, huống chi là người xưa còn mê tín hơn.

Trong lúc suy nghĩ như vậy, Ngô Lương đã dọn dẹp gần xong tấm đồng có khắc mộ chí.

Đây là một tấm đồng hình chữ nhật dài hai mét, rộng một mét.

Dựa vào mặt cắt ngang đào ra ở rìa, tấm đồng này dày khoảng 10 centimet, xem ra không có cơ quan gì, chỉ được lát phẳng trên nền gạch đá.

Ngô Lương cắm xẻng công binh vào giữa tấm đồng và nền gạch, nạy lên một khe hở nhỏ, luồn ngón tay vào rồi dùng sức nhấc lên.

Rất nặng.

Chỉ bằng sức của một mình hắn, chắc chắn không nhấc nổi.

May mà Điển Vi là người có mắt nhìn, không đợi Ngô Lương gọi, đã bước lên giúp một tay.

Như vậy, Ngô Lương chỉ cảm thấy tay mình nhẹ bẫng, liền nghe một tiếng "két", tấm đồng đã bị lật lên hoàn toàn, bên dưới hiện ra một lối cầu thang đá hẹp và dốc xuống.

Cùng lúc đó, một luồng khí mang theo mùi gỗ mục cũng từ bên trong ùa ra. "Quả nhiên có phát hiện!" Ngô Lương tinh thần phấn

chấn, vui mừng nói: "Điển Vi, mang tấm đồng này sang một bên, cố gắng nhẹ tay, đừng làm hỏng." "Vâng." Điển Vi lập tức làm theo.

Ngô Lương lại quay đầu nhìn Vu Cát, nói tiếp: "Lão tiên sinh, chỗ ngài còn lại hai cây đuốc, đốt một cây buộc vào dây thừng ném xuống, chúng ta xem tình hình bên trong trước." "Được thôi." Vu Cát cũng vội vàng làm theo.

Một lát sau, cây đuốc đã được ném xuống theo bậc thang đá.

Chiều cao thẳng đứng của cầu thang đá này chỉ khoảng 2.5 mét, tương đương với chiều cao tầng của nhà lầu đời sau.

Bên dưới cũng được lát bằng gạch đá, chỉ là chất liệu gạch dường như có chút khác biệt so với trong mật đạo dưới lòng đất.

Từ đó có thể thấy, mộ thất nằm ở tầng sâu hơn này và mật đạo dưới lòng đất quả thực không phải do cùng một nhóm người xây dựng.

Ngoài ra, sau khi ném cây đuốc xuống, nó không bị tắt ngay lập tức, ngọn lửa chỉ nhỏ đi một chút lúc ném vào, sau khi rơi xuống đất rất nhanh lại bùng cháy trở lại.

Điều này đủ chứng minh, lượng oxy bên dưới vẫn khá dồi dào, hẳn là sẽ không khiến người ta ngạt thở mà chết. ...

Còn về việc không khí bên dưới có chứa chất độc hại gì không...

Lần này Ngô Lương đến đây chủ yếu là để cứu Dương Vạn Lý và người lính kia, không ngờ có thể tìm thấy lăng mộ ở đây, nên chủ yếu mang theo một số trang bị bảo hộ, không mang theo gà trống lớn để thử khí độc.

Nhưng điều này không làm khó được Ngô Lương.

Nhìn lên cái lỗ lớn trên đỉnh mật đạo do "Vân Dương" sụp đổ tạo

ra, Ngô Lương quay đầu nói với Bạch Tinh Tinh: "Tinh Tinh, phiền ngươi bắt cho chúng ta mấy con chim xuống đây." Mặc dù bây giờ là mùa đông, nhưng vẫn có một số loài chim không di cư hoạt động.

Trước đó Ngô Lương đã nghe thấy tiếng chim hót từ trên vọng xuống, có lẽ là loại chim sẻ nhỏ, thứ này cũng có thể thay thế gà trống lớn để sử dụng. "Biết rồi." Sau khi ăn mấy lần cóc và chim nước, Bạch Tinh Tinh làm chuyện này đã không còn bất kỳ gánh nặng tâm lý nào, đáp một tiếng rồi huýt sáo.

Rất nhanh đã có mấy con chim sẻ bay vào, đáp xuống tay Bạch Tinh Tinh.

Bạch Tinh Tinh dễ dàng bắt lấy chúng, giao vào tay Ngô Lương.

Ngô Lương dùng sợi "Tàm Thần Bảo Ti" mảnh mang theo người buộc mấy con chim sẻ lại, sau đó ném xuống cầu thang đá, chờ đợi kết quả thử nghiệm sau đó.

Trong lúc chờ đợi, mấy người cũng không ngồi không.

Họ lấy lương khô mang theo chia cho mỗi người một ít, vừa lấp đầy bụng, vừa trò chuyện. "Dương Vạn Lý và người lính kia sao vẫn chưa tỉnh lại?

Theo lý mà nói, Vân Dương đã có phản ứng, họ hẳn là đã không còn chuyện gì mới phải." Nhìn Dương Vạn Lý và người lính vẫn đang nằm ngủ say trên đất, Vu Cát nhăn mặt lo lắng hỏi.

Ngô Lương cũng đồng tình với cách nói của Vu Cát.

Ít nhất là dù trong những ghi chép về Vân Dương mà hắn biết, hay những ghi chép mà Vu Cát nói, đều đề cập đến việc sau khi gặp Vân Dương, chỉ cần lựa chọn đúng, là có thể "vạn sự đại cát".

Còn về việc tại sao hai người này đến giờ vẫn chưa tỉnh lại, Ngô Lương cảm thấy có thể là do thời gian "trúng tà" quá lâu, dược hiệu

vẫn chưa tan hết.

Dù sao trước đó, Ngô Lương đã loại trừ khả năng "Vân Dương" khống chế Dương Vạn Lý và người lính kia bằng cách "ký sinh bào tử", vậy thì chỉ còn lại một loại chất hóa học tương tự như nọc độc sinh vật.

Nếu đã là chất hóa học, tự nhiên sẽ có cái gọi là "dược hiệu".

Hiện tại "Vân Dương" đã không còn tồn tại, tức là đã không còn thứ gì khống chế Dương Vạn Lý và người lính kia, chỉ cần đợi dược hiệu qua đi hoàn toàn, vấn đề có lẽ sẽ không lớn.

Điều hắn lo lắng bây giờ thực ra không phải là Dương Vạn Lý và người lính kia có tỉnh lại được hay không, mà là sau khi tỉnh lại, hai người có để lại di chứng gì không.

Dù sao, cơ thể họ trước đó đã xảy ra một số biến dị.

Ngoài ra, Ngô Lương cũng có chút lo lắng cho chính mình và những người khác.

Đêm qua họ ở gần "Vân Dương" như vậy, chắc chắn cũng bị nhiễm tương tự, cho dù đã không còn "Vân Dương" khống chế hành động của họ, nhưng cũng có khả năng sẽ bị ảnh hưởng bởi "dược hiệu" này.

Dựa vào thời gian "phát tác" của Dương Vạn Lý và người lính kia trước đó để suy đoán, nếu họ cũng bị ảnh hưởng bởi "dược hiệu", thời gian có lẽ cũng sắp đến rồi...

Còn về việc sẽ gây ra ảnh hưởng như thế nào, Ngô Lương cũng không nói chắc được.

Hắn cảm thấy có lẽ sẽ không giống như Dương Vạn Lý và người lính kia bị điều khiển đi qua đi lại, càng sẽ không chạy đến đây làm phân bón cho "Vân Dương", nhưng một khi phát tác, chắc chắn cũng

sẽ không lý trí như bình thường.

Dù sao, vật chất mà "Vân Dương" tỏa ra, rõ ràng mạnh hơn nhiều so với thuốc gây ảo giác thông thường, cũng bền chặt hơn nhiều so với ám thị tâm lý thông thường.

Trước đó hắn đã dùng vô số phương pháp, cũng không thể gọi Dương Vạn Lý tỉnh lại... "Chắc chắn sẽ không sao đâu, ngài xem hai người họ ngủ ngon thế kia, nhãn cầu của Dương Vạn Lý còn đang chuyển động, đây rõ ràng là đang nằm mơ, chứng tỏ hắn đã có ý thức của riêng mình, hồn phách đã trở về cơ thể." Trong lòng tuy nghĩ vậy, nhưng miệng Ngô Lương lại cười rất thoải mái. "Công tử nói có lý." Nghe lời Ngô Lương, vẻ mặt của Vu Cát cũng thả lỏng một chút.

Lúc này Bạch Tinh Tinh lại đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, vội vàng nhắc nhở: "Đúng rồi!

Bây giờ trời đã sáng lâu rồi, chúng ta hình như đã quên hai người lính ở bên ngoài, có cần gọi họ vào không?" "Không cần lo lắng, ta trước đó đã dặn dò, nếu chúng ta trời sáng vẫn chưa ra, họ sẽ lập tức quay về sơn cốc báo cho Phường Nhân Quân tại chỗ chờ lệnh, đợi đại quân của Sứ quân đến thì sẽ báo cáo cho tướng lĩnh dẫn quân." Ngô Lương cười nói: "Nếu tuân theo mệnh lệnh của ta, bây giờ họ có lẽ đã quay về sơn cốc rồi." "Ồ... vậy Phường Nhân Quân không phải sẽ nghĩ chúng ta đã toàn bộ bỏ mạng ở đây sao?" Bạch Tinh Tinh lại hỏi. "Không sao, đợi chúng ta thăm dò xong tình hình bên dưới rồi đột ngột xuất hiện trước mặt họ, nói không chừng còn có thể cho họ một bất ngờ." Ngô Lương lại cười. "Chưa chắc, có khi là kinh hãi." Điển Vi đột nhiên bổ sung một câu.

Khả năng này cũng không nhỏ, người thời đại này thấy người đã "chết" đột nhiên xuất hiện trước mặt mình, quả thực dễ bị kinh hãi hơn. "Ha ha ha, Điển Vi, ta phát hiện ngươi càng ngày càng biết nói

chen vào rồi đấy, ta cũng ủng hộ ngươi ra truyện ký, tiền không đủ thì tìm Ngô Hữu Tài tài trợ, hắn đã hứa với ngươi rồi." Bạch Tinh Tinh lập tức không nhịn được cười rộ lên. "Vậy lát nữa chúng ta mang theo Dương Vạn Lý và người lính này quay về dọa họ một trận, để họ khỏi ở trong sơn cốc nhàn rỗi sinh nông nổi." Ngô Lương cũng cười ha hả.

Vu Cát cũng cười theo một hồi, cuối cùng lại nhíu mày nói: "Lão phu còn một nỗi lo, không biết có nên nói hay không." "Lão tiên sinh có gì cứ nói thẳng." Ngô Lương ngừng cười, nghiêm mặt nói. "Lão phu lo là, đêm qua chúng ta đốt một ngọn lửa ở đây, ngọn lửa đó cháy suốt mấy canh giờ, liệu có kinh động đến người khác không, dù sao thì, huyện thành Thiên Thừa cách đây không xa..." Vu Cát nói. "..." Nghe vậy, Ngô Lương cũng lập tức lo lắng theo.

Huyện thành Thiên Thừa cách đây chỉ mười mấy dặm, hơn nữa các thành trì hiện nay đều sẽ xây tháp canh cao hơn một chút để phòng ngoại địch, nếu trên tháp canh có người đứng gác, buổi tối tuy chưa chắc thấy được khói đặc khi họ đốt "Vân Dương", nhưng rất có khả năng sẽ thấy được ánh lửa bên này.

Như vậy, chẳng khác nào đã kinh động đến "Thọ Tào Đạo" đang chiếm cứ huyện thành Thiên Thừa.

Nếu "Thọ Tào Đạo" phái người đến xem xét tình hình, họ rất có khả năng sẽ rơi vào cảnh ngộ bị bắt trong hũ, đây quả thực là một vấn đề đáng lo ngại.

Nếu xảy ra chuyện như vậy, Ngô Lương thật sự chưa nghĩ ra nên giải quyết thế nào.

Mà bây giờ hắn lại không muốn cứ thế rời đi, làm vậy tuy có thể tránh được rủi ro này, nhưng cũng có khả năng sẽ dâng tặng tòa lăng mộ vừa mới phát hiện này cho kẻ khác.

Nếu để người của "Thọ Tào Đạo" vào lăng mộ này trước, những thứ bên trong rất có thể sẽ bị tổn hại nghiêm trọng.

Đến lúc đó cho dù Tào quân đến tiêu diệt "Thọ Tào Đạo", tổn thất này chắc chắn cũng không thể bù đắp được, thậm chí ngay cả một người có thể nói rõ tình hình trong mộ cũng chưa chắc tìm được. "Sẽ không đâu." Ngô Lương quả quyết lắc đầu nói. "Lỡ như thì sao?" Vu Cát rất không biết điều hỏi dồn.

Chương 158

"Lỡ như xảy ra chuyện đó, ngài chính là cái miệng quạ đen xui xẻo nhất trong Phường Nhân Quân chúng ta.

Sau này ra ngoài có thể không nói thì đừng nói, không thì sớm muộn gì chúng ta cũng bị ngài trù chết." Ngô Lương lườm một cái nói. "Chuyện này có thể trách lão phu sao?" Vu Cát cạn lời.

Nói đến đây, mọi người đã hiểu suy nghĩ của Ngô Lương.

Gã này lại đang đánh cược, giống như lần ở mộ Hải Hôn Hầu, hắn biết rõ ngôi mộ đó vô cùng hung hiểm, đặc biệt là thiên tai như "Linh Hồ Hấp Hồn" căn bản không phải sức người có thể chống lại.

Nhưng hắn vẫn lựa chọn mạo hiểm vào mộ huyệt...

Về chuyện này, hắn giống hệt một con bạc chính hiệu, may mà vẫn là một con bạc có bản lĩnh, luôn có thể hóa hiểm thành an trong tuyệt cảnh, cuối cùng có được một kết cục viên mãn.

Điều này tạo thành một sự tương phản rõ rệt với con người hắn thường ngày.

Đừng nói Vu Cát nhát gan, gặp chuyện nguy hiểm luôn trốn thật xa, thực ra Ngô Lương cũng gần như vậy.

Các tướng lĩnh khác vì muốn được Tào lão bản trọng dụng, gặp công lao đều liều mạng xông lên, nhưng hắn lại khác, dù là chiến công trong tầm tay cũng lười đi giành, thà trốn trong thành có phòng thủ nghiêm ngặt để hưởng phúc. ...

Cứ như vậy qua khoảng nửa canh giờ, Ngô Lương liền chạy đi lôi mấy con chim sẻ ra.

Nếu là bình thường, gà trống lớn ném vào mộ huyệt đều phải để

mấy canh giờ mới kiểm tra, hơn nữa còn phải thông gió cả một ngày rồi mới vào.

Còn lần này, Ngô Lương rõ ràng có chút nóng lòng.

Bởi vì hắn cũng không biết người của "Thọ Tào Đạo" có phát hiện ra dị tượng ở đây không, nếu phát hiện, cũng không biết khi nào sẽ đến, vì vậy chuyện thăm dò lăng mộ, tự nhiên là hoàn thành càng sớm, rút lui càng sớm càng tốt, để tránh xảy ra biến cố.

Sau khi lôi mấy con chim sẻ ra, chúng vẫn còn nhảy nhót tung tăng.

Xem ra vấn đề không lớn.

Nhưng Ngô Lương vẫn không hề lơ là: "Điển Vi, Tinh Tinh, Vu Cát, lấy vật liệu tại chỗ thay túi than trong mặt nạ phòng độc, chuẩn bị xong chúng ta sẽ xuống mộ." Xung quanh "Vân Dương" đã bị đốt cháy toàn là tro than gỗ, quả thực là nguyên liệu làm túi than có sẵn. "Được." Mấy người đáp một tiếng, vội vàng làm theo.

Vài phút sau, bốn người đã chỉnh trang xong, đeo lại mặt nạ phòng độc, còn mang theo mấy túi than dự phòng, đi theo Ngô Lương cẩn thận men theo cầu thang đá dưới tấm đồng tiến vào lăng mộ.

Lúc này, trong lăng mộ vẫn còn phảng phất một mùi gỗ mục khá nồng, ngay cả mặt nạ phòng độc cũng không che hết được.

Xem ra lăng mộ này khi xây dựng đã dùng không ít gỗ.

Nhưng thời Xuân Thu chưa thịnh hành kiểu mộ táng "hoàng tràng đề thấu" của triều Hán cần dùng đến lượng lớn gỗ.

Nói cách khác, số gỗ này rất có thể không phải dùng cho công trình xây dựng lăng mộ, mà có mục đích khác...

Bởi vì trước đó đã đọc được một số bí văn về Tề Ai Công trong《Tề Sử》, nên Ngô Lương rất tự nhiên nghĩ đến một thứ - mộc

ngẫu dùng để thi triển "Yếm mị chi thuật".

Đây là thứ duy nhất liên quan đến gỗ mà Ngô Lương có thể nghĩ đến trong mộ Tề Ai Công, ngoài quan quách ra.

Huống chi Tề Ai Công chết vì bị phanh thây, thi thể của ông ta đã bị nấu thành thịt nát, em ruột và người nhà của ông ta cũng đã vận chiếc vạc đồng lớn dùng để phanh thây về chôn cùng, có lẽ ngay cả quan quách cũng chưa chắc đã dùng đến. "Nơi này cho lão phu một cảm giác quỷ dị không nói nên lời, vừa xuống đến nơi lông tóc đã dựng đứng cả lên...

Lúc vào mộ Hải Hôn Hầu, lão phu không có cảm giác này, Công tử, tiếp theo nhất định phải cẩn thận một chút." Vừa xuống đến chân cầu thang đá, Vu Cát lại có chút lo lắng nói.

Lúc này bốn người đang ở trong một không gian nhỏ hình vuông chưa đến mười mét vuông, bên trong không có gì cả, chỉ có một cái lỗ đen ngòm trên bức tường không xa, chỉ đủ cho hai người đi song song. "Lão tiên sinh, lúc vào mộ nếu ngài còn nói những lời làm dao động quân tâm như vậy, ta thật sự phải cân nhắc đeo cho ngài một cái hàm thiếc rồi đấy." Ngô Lương lập tức quay đầu lườm Vu Cát một cái, bực bội cảnh cáo.

Vốn dĩ mọi người xuống mộ đã có chút căng thẳng, lại bị lão nói như vậy, trong lòng càng thêm sợ hãi, thậm chí ngay cả Ngô Lương cũng cảm thấy sau lưng lạnh toát, không biết có phải là ảo giác không. "Ặc, là lão phu thất ngôn..." Vu Cát cũng là người biết điều, lập tức nhận sai. "Đi thôi." Ngô Lương cũng không nói gì thêm, dựa vào ánh sáng của Tùy Hầu Châu quan sát một lượt trong mộ thất trống rỗng này, chỉ dặn dò Bạch Tinh Tinh bảo vệ cây nến sáp đã được thắp sẵn trong tay, rồi cùng Điển Vi song vai bước vào mộ đạo đen ngòm kia.

Mộ đạo này dài khoảng mười mấy mét, giữa đường còn có một

khúc cua.

Đi qua mộ đạo, mọi người rất nhanh lại đến một mộ thất rộng rãi hơn.

Giữa mộ thất có một tấm bia đá màu xám, trên bia khắc một hàng "Kim văn" tương ứng với tấm đồng ở trên: "Mộ của Nhâm Công, họ Khương thị Lữ, nước Tề." Đến đây mới có thể coi là đã chính thức vào mộ Tề Ai Công.

Phía sau tấm bia đá này lại là một lối đi rộng hơn, có lẽ dẫn đến mộ thất chính.

Còn ở hai bên vách tường cạnh tấm bia đá, có tổng cộng mười mấy mộc ngẫu đứng sừng sững, sống động như thật.

Những mộc ngẫu này tuy không được sơn phết, mang màu gỗ trắng sữa hoặc vàng nhạt, không đến nỗi bị nhầm thành người thật, nhưng lại hoàn toàn phù hợp với chiều cao của người bình thường, hơn nữa dung mạo mỗi người mỗi khác, thần thái cũng khác nhau, còn có cả nam lẫn nữ... "Tổng cộng mười tám người..." Ngô Lương cẩn thận đếm, bên trái chín người, bên phải chín người, đứng đối diện nhau từng đôi một, và đều được cố định trên một tấm đá giống như tượng binh mã, đảm bảo chúng không dễ dàng bị đổ.

Điển Vi, Bạch Tinh Tinh, Vu Cát cũng đang giữ khoảng cách, im lặng quan sát những mộc ngẫu này, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc và nghi ngờ.

Cứ như vậy nhìn một lúc. "Ngô Hữu Tài, ngươi mau lại đây xem, mộc ngẫu này rất giống ngươi, đặc biệt là nụ cười được khắc họa, giống hệt như lúc ngươi giở trò vô lại." Bạch Tinh Tinh đột nhiên nói với Ngô Lương. "Không thể nào?" Ngô Lương ngẩn ra, đang định bước lên xem xét.

Lại nghe Vu Cát cũng chỉ vào một mộc ngẫu nữ nói: "Tinh Tinh cô nương, mộc ngẫu này lại càng thần thái giống cô nương, nếu được tô màu, lão phu e rằng cũng sẽ nhận nhầm!" "Còn mộc ngẫu thân hình cao lớn này, đây chẳng phải là Điển Vi sao?

Các ngươi nhìn kỹ mà xem, ngay cả vết sẹo trên cánh tay phải cũng được khắc ra...

Cái này?!" Nói đến đây, Vu Cát đã đột nhiên ý thức được điều gì đó, mặt đầy kinh hãi lùi lại mấy bước!

Chuyện này thật sự không hề bình thường!

Trong khoảnh khắc ấy, tất cả mọi người đều đồng thời nhận ra vấn đề, cùng lúc lùi lại một bước, sau đó đưa mắt nhìn nhau, rồi lại với vẻ mặt khó coi nhìn về phía những con mộc ngẫu ở hai bên mộ thất.

Không ai có thể hiểu nổi đây rốt cuộc là chuyện gì, kể cả Ngô Lương...

Một ngôi mộ cổ từ một ngàn năm trước, bên trong lại đặt những con mộc ngẫu được điêu khắc hoàn toàn theo hình dáng của bốn người họ với tỷ lệ y hệt, dưới gầm trời này còn có chuyện gì khó tin hơn thế nữa sao?

Hơn nữa, Ngô Lương và những người khác hoàn toàn có thể khẳng định rằng, trước khi họ phát hiện ra ngôi mộ cổ này, tuyệt đối không có bất kỳ người ngoài nào vào đây trước. "Vân Dương" kia chính là bằng chứng tốt nhất, bất kỳ ai cũng không thể tiến vào ngôi mộ này mà không loại bỏ "Vân Dương", trừ phi... ngôi mộ này còn có lối vào khác!

Nhưng khả năng này cũng gần như có thể loại trừ.

Chưa nói đến việc trong mộ tạm thời không phát hiện dấu vết hoạt

động của con người trong thời gian gần đây.

Cho dù ngôi mộ này thật sự có lối vào khác, và có người có thể tự do ra vào, nhưng hành tung của Ngô Lương và Phường Nhân Quân là hoàn toàn bí mật, thậm chí trước khi thả Phi Nô để "cầu cứu" Tào lão bản, Tào lão bản cũng chưa chắc biết hắn đã dẫn người đến Nhạc An quốc ở Thanh Châu.

Những người khác lại càng không thể biết được.

Huống hồ, dù có người biết, thì ai lại rảnh rỗi đến mức chạy vào đây để điêu khắc sẵn những con mộc ngẫu theo hình dáng của họ rồi bố trí ở đây, mục đích là gì?

Chẳng lẽ là để cố tình làm ra vẻ huyền bí hù dọa họ rút lui?

Từ đó bảo vệ ngôi mộ này?

Nếu vậy thì những lỗ hổng không thể giải thích được lại càng nhiều hơn.

Vì vậy, Ngô Lương chỉ suy diễn một chút rồi trực tiếp loại bỏ khả năng này.

Vậy thì chỉ còn lại một khả năng duy nhất.

Đó là một ngàn năm trước, khi Tề Ai Công được hạ táng hoặc khi dời mộ đến đây, đã có người dự đoán được sự xuất hiện của bốn người họ, thậm chí đã nhìn thấy dung mạo của từng người, như vậy mới có thể chế tác trước những con mộc ngẫu có tỷ lệ y hệt họ và đặt chúng ở nơi này.

Nhưng người có thể làm được việc này là hạng người gì?

Đó không nghi ngờ gì chính là nhà tiên tri trong truyền thuyết, người biết tuốt, vạn năng!

Nhưng Điển Vi, Bạch Tinh Tinh, Vu Cát thì thôi đi, Ngô Lương

hắn là một kẻ xuyên không vô tình xuất hiện ở thời đại này, chuyện như vậy cũng có thể tính ra được sao?

Huống chi dưới ảnh hưởng của hắn, Điển Vi, Bạch Tinh Tinh, Vu Cát đều đã bước trên một con đường hoàn toàn khác với lịch sử hậu thế, những chuyện này cũng có thể tính ra được sao?

Nếu vậy thì nhà tiên tri này cũng quá đáng sợ rồi phải không?

Ngô Lương không thể tin đây là sự thật, nhưng con mộc ngẫu của chính mình đang ở ngay trước mắt, lại khiến hắn không thể không tin...

Mang theo những nghi vấn này, sau khi trầm ngâm một lúc lâu, Ngô Lương lại cứng đầu đi lại gần hơn con mộc ngẫu của mình, muốn nhìn cho rõ hơn. "Công tử, cẩn thận!" Điển Vi vội vàng giơ xẻng công binh lên che chắn bên cạnh. "Ừm." Ngô Lương liếc nhìn Điển Vi một cái, lá gan cũng lớn hơn một chút, cố gắng tiến lại gần hết mức có thể.

Quả thật là hắn!

Con mộc ngẫu này không chỉ có vóc dáng, thần thái giống hắn như đúc, mà ngay cả mái tóc mới cắt ngắn gần đây cũng giống hệt...

Thời Xuân Thu căn bản không thể tưởng tượng có người lại cắt tóc thành cái dạng này của hắn.

Mà điều khiến người ta sởn gai ốc nhất chính là!

Gần tai phải của cơ thể này của Ngô Lương có một cục thịt nhỏ nhô ra dài khoảng nửa phân, loại cục thịt nhỏ này ở hậu thế cũng có không ít người có, y học gọi là tai thừa, một số nơi dân gian gọi là cọc buộc ngựa, tai nhỏ.

Thứ này không ảnh hưởng gì đến cơ thể, cũng không ảnh hưởng nhiều đến nhan sắc...

Chương 159

Con mộc ngẫu này vậy mà cũng có, hơn nữa kích thước, độ dài hoàn toàn giống hệt! "Chết tiệt..." Nhìn thấy chi tiết này, Ngô Lương chỉ cảm thấy lông tơ toàn thân đều dựng đứng cả lên, thậm chí sau lưng đã rịn ra một lớp mồ hôi mỏng.

Đừng nói là tự mình trải qua, dù là trong số những bộ phim kinh dị mà Ngô Lương từng xem ở hậu thế, cũng không có mấy bộ phim dám làm như vậy, quả thực khó mà tưởng tượng!

Ngoài ra, ngay giữa ấn đường của con mộc ngẫu này, còn có một cây đinh đồng to thô có đường kính ít nhất hai phân!

Cây đinh đồng cắm từ ấn đường vào trong đầu con mộc ngẫu của Ngô Lương, ngoài việc có thể nhìn thấy một ít vết đỏ ở chỗ tiếp xúc giữa đinh đồng và mộc ngẫu, thì không thể phán đoán chính xác được độ dài của nó.

Ngô Lương bỗng cảm thấy trong đầu truyền đến một cơn đau nhói buốt tim.

Thuật Yếm Mị!

Thuật Yếm Mị được ghi lại trong lịch sử chính là một loại thuật trù ếm đáng sợ.

Người thi triển thuật Yếm Mị, chỉ cần đóng đinh lên mộc ngẫu của người bị trù ếm là có thể truyền nỗi đau đến người đó, khiến kẻ đó sống không được, chết không xong!

Cho nên, cơn đau buốt tim đột nhiên xuất hiện trong đầu...

Ngô Lương có chút không dám nghĩ tiếp.

Chẳng lẽ thật sự một ngàn năm trước đã có người dự đoán được

sự xuất hiện của bọn họ, còn làm sẵn mộc ngẫu của hắn trong mộ, bắt đầu thi triển thuật Yếm Mị lên hắn?

Nhưng thi triển thuật Yếm Mị không phải chỉ cần khắc một con mộc ngẫu có hình dáng tương tự là được, mà còn cần những thông tin khác làm vật phụ trợ, để xác định thân phận của người bị trù ếm.

Thông tin quan trọng nhất mà Ngô Lương biết có liên quan đến việc này chính là tên và sinh thần bát tự.

Mặc dù lời đồn hậu thế nói rằng dùng tóc và móng tay của người bị trù ếm cũng có thể tiến hành trù ếm, nhưng một lời nguyền được hạ từ một ngàn năm trước thì chắc chắn không thể lấy được tóc và móng tay của hắn, vì vậy tên và sinh thần bát tự đã trở thành thông tin không thể thiếu.

Mang theo suy nghĩ này, Ngô Lương cố gắng đè nén sự lạnh lẽo trong lòng, tiếp tục quan sát con mộc ngẫu.

Nhưng sau khi nhìn kỹ từ trên xuống dưới một lượt, lại không phát hiện bất cứ thứ gì liên quan đến tên và sinh thần bát tự của hắn trên con mộc ngẫu.

Nếu không có những thông tin này, "thuật Yếm Mị" này là không thể thành lập!

Ngô Lương trong lòng có chút may mắn, rồi lại cẩn thận vòng ra sau lưng con mộc ngẫu để xem xét.

Kết quả. "Cái này?!" Chỉ liếc mắt một cái, Ngô Lương đã chấn động cả tâm thần, hai chân mềm nhũn suýt nữa thì đứng không vững.

Chỉ thấy sau lưng con mộc ngẫu này quả nhiên có mấy hàng chữ được khắc bằng "Kim văn" —— "Họ Ngô tên Lương, tự Hữu Tài, sinh vào năm Nhâm Tý, tháng Ất Tỵ, ngày Tân Mùi, giờ Bính Ngọ." Nhâm Tý, Ất Tỵ, Tân Mùi, Bính Ngọ.

Tám chữ này chính là sinh thần bát tự mà người xưa sử dụng.

Tên và tự của Ngô Lương ở thời đại này, dĩ nhiên không phải là bí mật tuyệt đối.

Nhưng sinh thần bát tự của hắn thì chỉ có "Hữu Tài huynh" và kẻ xuyên không chiếm xác này biết mà thôi.

Năm Nhâm Tý, tháng Ất Tỵ, ngày Tân Mùi, giờ Bính Ngọ, chính là công nguyên năm 172, ngày mùng tám tháng tư âm lịch, khoảng từ 11 giờ đến 12 giờ 59 phút theo cách nói của hậu thế.

Chuyện này chưa từng có ai hỏi, Ngô Lương dĩ nhiên cũng chưa từng nói với ai, chỉ ghi nhớ trong lòng.

Nhưng ai có thể ngờ, sinh thần bát tự của hắn lại được khắc chính xác không sai một ly trên con mộc ngẫu từ hơn một ngàn năm trước này, còn có chuyện gì đáng sợ hơn thế nữa không?

Trước đây khi đi trộm mộ, Ngô Lương luôn quen dùng phương pháp khoa học để lý giải mọi sự vật mà mình gặp phải.

Nhưng lần này, hắn thật sự tin vào tà ma rồi!

Không thể không tin! "Ực..." Ngô Lương nuốt nước bọt, sắc mặt khó coi quay lại, ngay sau đó lại nhìn về phía ba con mộc ngẫu giống hệt Điển Vi, Bạch Tinh Tinh và Vu Cát.

Mộc ngẫu của Điển Vi cao to vạm vỡ, quả thực như lời Vu Cát nói, ngay cả vết sẹo trên cánh tay cũng không có chút khác biệt nào.

Mộc ngẫu của Bạch Tinh Tinh cũng vậy, vóc dáng thon thả, dung mạo xinh đẹp, thậm chí cả cây trâm cài trên đầu cũng được khắc họa ra.

Mộc ngẫu của Vu Cát thì thân hình hơi còng, kiểu tóc Địa Trung Hải bù xù trông rất có thần, nhưng có thần nhất vẫn là những nếp

nhăn trên mặt lão, mỗi một đường, mỗi một nét đều được khắc họa rõ ràng, ngay cả những nếp nhăn nhỏ nhất cũng không hề sai lệch.

Hơn nữa, trên mỗi con mộc ngẫu đều có đóng một hoặc vài cây đinh đồng lớn, và chúng được đóng ở những vị trí hoàn toàn khác nhau.

Của Ngô Lương bị đóng ở ấn đường.

Của Điển Vi bị đóng ở sau gáy.

Của Bạch Tinh Tinh bị đóng ở hai bên thái dương.

Còn của Vu Cát thì lần lượt bị đóng ở hai cổ tay và hai cổ chân...

Không ngờ lão già này lại được đối xử như Jesus, chỉ có điều hai chân của Jesus bị đóng chung, chỉ dùng ba cây đinh, còn Vu Cát thì dùng tới bốn cây. "Lão tiên sinh, chuyện này... ngài thấy thế nào?" Đây là lần đầu tiên Ngô Lương hoàn toàn không có chủ ý kể từ khi đến thời đại này, chỉ có thể xem thử Vu Cát có biết những chuyện mà hắn không biết hay không. "A?!" Vu Cát lúc này đang nhìn chằm chằm vào con mộc ngẫu của mình mà xuất thần, nghe Ngô Lương hỏi mới như giật nảy mình, bỗng tỉnh táo lại, mấp máy môi do dự một lúc rồi nói: "Cái này... lão phu cũng là lần đầu gặp phải chuyện kỳ quái như vậy, chủ nhân ngôi mộ này e rằng không phải hạng tầm thường, lão phu cũng không biết phải làm sao, hay là... chúng ta đi thôi, đừng vào trong nữa." "Đi?" Ngô Lương có vẻ không cam tâm.

Nhưng gặp phải chuyện kỳ quái như vậy, lúc này hắn cũng không dám mạo hiểm tiếp tục đi sâu vào, thế nên sau khi nghe lời Vu Cát, tuy Ngô Lương chưa quyết tâm từ bỏ, nhưng cũng bất giác nhìn về phía mộ đạo lúc đến.

Cái nhìn này thì không sao. "Gay go!

Con đường chúng ta đến sao lại biến mất không còn tăm tích?" Chỉ

thấy con đường hầm tối om rộng bằng hai người vốn có, giờ đã biến thành một bức tường giống hệt như vách mộ đạo, đâu còn đường quay về nữa? "?!" Ba người còn lại lại được một phen kinh hãi, vội vàng quay đầu nhìn lại.

Liếc mắt một cái, Vu Cát liền khóc thét lên: "Trời ơi là trời!

Chủ nhân ngôi mộ không những đã tính được chúng ta sẽ đến từ ngàn năm trước, mà còn quyết tâm giữ chúng ta lại đây, lần này xong rồi, toi cả rồi!" "Ngô Hữu Tài, chẳng lẽ lần này thật sự gặp ma rồi sao?" Đôi mày của Bạch Tinh Tinh cũng nhíu chặt lại, trong giọng nói có chút run rẩy.

Lòng người đều làm bằng thịt, lá gan cũng vậy, không ai có thể ở trong tình huống này mà không sinh ra chút sợ hãi nào.

Thậm chí ngay cả Điển Vi cũng bất giác cầm lấy cây xẻng công binh còn lại vốn đeo sau lưng, tiến vào trạng thái toàn diện với hai vũ khí, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc. "Đường về cũng không còn, xem ra, chúng ta chỉ có thể chọn tiếp tục đi vào trong...

Mẹ kiếp?!" Ngô Lương lau vệt mồ hôi lạnh chảy xuống bên thái dương, có chút bất đắc dĩ quay đầu nhìn về phía mộ đạo sâu vào trong lăng mộ phía sau bia mộ, kết quả lời chỉ mới nói được một nửa, đã lập tức không nhịn được mà văng ra một câu chửi thề của hậu thế.

Bởi vì.

Không chỉ con đường lúc đến đã biến mất, mà ngay cả con đường hầm để đi vào lúc nãy còn thấy được cũng biến mất không dấu vết!

Hiện giờ, bốn người Ngô Lương đã bị nhốt trong một mộ thất bốn bề là tường, bầu bạn với họ chỉ có một tấm bia mộ và mười tám con mộc ngẫu.

Trong đó còn có bốn con mộc ngẫu giống hệt bọn họ! "Xong rồi!

Toi cả rồi..." Thấy cảnh này, Vu Cát đã mềm nhũn hai chân ngồi bệt xuống đất, đôi đồng tử hơi đục ngầu trong mắt già nua không ngừng run rẩy, vẻ mặt tuyệt vọng lẩm bẩm: "Lão phu sớm đã biết đào mộ người ta là sẽ gặp báo ứng, không ngờ báo ứng lại đến nhanh như vậy, lần này lão phu e rằng phải bỏ mạng ở đây rồi, đây đều là báo ứng cả mà." "..." Điển Vi và Bạch Tinh Tinh cũng mất hết tinh thần, ánh mắt tuyệt vọng nhìn về phía Ngô Lương.

Đúng lúc này. "Tách!" Một âm thanh giòn tan mà yếu ớt đột nhiên vang lên.

Mọi người vội vàng nhìn theo hướng âm thanh.

Lúc này họ mới kinh ngạc phát hiện, âm thanh đó lại phát ra từ con mộc ngẫu giống hệt Ngô Lương.

Chỉ thấy lúc này, ấn đường bị đóng đinh đồng của con mộc ngẫu đó đã nứt ra một vết nứt nhỏ, chất lỏng màu đỏ đang không ngừng chảy ra từ vết nứt.

Mà âm thanh đột nhiên vang lên lúc nãy, chính là âm thanh do chất lỏng màu đỏ này rơi xuống đất phát ra!

Cùng lúc đó. "Tách!" "Tách!" "Tách!"...

Âm thanh này rất nhanh đã trở nên dồn dập.

Mọi người vội vàng nhìn lại.

Lại thấy không chỉ con mộc ngẫu giống hệt Ngô Lương, mà những vị trí bị đóng đinh đồng của mộc ngẫu của ba người còn lại cũng xuất hiện những vết nứt lớn nhỏ khác nhau, cũng đang tuôn ra chất lỏng màu đỏ. "A a a a...

Lời nguyền của thuật Yếm Mị đã bắt đầu khởi động, không ai trong chúng ta có thể sống sót ra khỏi đây, lần này triệt để hết cứu rồi, chờ chết đi." Thấy tình hình này, Vu Cát vừa phát ra tiếng cười khàn

khàn càng thêm tuyệt vọng, vừa dứt khoát nằm thẳng ra đất như chấp nhận số phận, thậm chí còn nói lời trăng trối: "Công tử, lão phu biết ngài là người có đảm đương, rơi vào kết cục ngày hôm nay, lão phu không trách ngài cũng không oán ngài, ban đầu đi theo ngài là lựa chọn của chính lão phu, lão phu mệnh có kiếp này, đáng có kiếp này a...

Kiếp sau nếu còn có thể gặp lại ngài, lão phu có lẽ vẫn sẽ đưa ra lựa chọn tương tự, nhưng kiếp sau chúng ta đừng làm những chuyện tổn hại âm đức này nữa, lão phu tìm cho chúng ta một nơi phong thủy bảo địa, chúng ta cùng nhau tu đạo thì tốt biết bao..." Dáng vẻ lúc này của Vu Cát có phần buồn cười, nhưng bất kể là Ngô Lương, Điển Vi hay Bạch Tinh Tinh, không một ai có thể cười nổi.

Chẳng lẽ thật sự phải bỏ mạng ở đây sao?

Ngô Lương đã không biết nên nói gì cho phải.

Nhưng càng đến lúc tuyệt vọng cùng cực thế này, trái tim Ngô Lương chìm xuống đáy, ngược lại bắt đầu bật dậy.

Hắn không cam tâm.

Chương 160

Hắn không muốn cứ thế chờ chết.

Hắn phải nghĩ cách tự cứu, ngồi chờ chết không phải là phong cách của hắn!

Nhìn Vu Cát, đầu óc Ngô Lương vẫn không ngừng chuyển động.

Sau một lúc im lặng như vậy, hắn lại bước nhanh về phía con mộc ngẫu giống hệt Bạch Tinh Tinh, đi thẳng ra sau lưng con mộc ngẫu đó để xem xét.

Phía sau con mộc ngẫu đó cũng có khắc chữ —— "Họ Bạch tên Tinh Tinh." Hết rồi?

Chỉ có năm chữ ngắn gọn như vậy, không có tự của Bạch Tinh Tinh, cũng không có sinh thần bát tự của Bạch Tinh Tinh?

Đây lại là ý gì?

Thông tin của hắn khắc chi tiết như vậy, thông tin của Bạch Tinh Tinh lại đơn giản thế này, nếu ngay cả sinh thần bát tự cũng không có, lời nguyền "Yếm Mị" này còn có thể có hiệu lực không? ---------- Mang theo nghi hoặc như vậy, Ngô Lương lại cố ý đi xem hai con mộc ngẫu của Điển Vi và Vu Cát.

Hai con mộc ngẫu của hai người này cũng giống như của Bạch Tinh Tinh, phía sau chỉ đơn giản khắc một cái tên, những thông tin khác hoàn toàn không có. "Cái này..." Còn những con mộc ngẫu khác không liên quan đến họ.

Hình dáng và công phu điêu khắc của những con mộc ngẫu đó qua loa hơn rất nhiều, tuy cũng có mũi có mắt, có tay có chân, nhưng về chi tiết... nhiều nhất cũng chỉ đạt đến trình độ của tượng binh mã

dũng của Tần Thủy Hoàng, thậm chí có những chỗ đẽo gọt còn quá thô thiển, hoàn toàn không thể so sánh với bốn con mộc ngẫu của Ngô Lương và những người khác, dường như hoàn toàn không phải do cùng một người làm ra.

Hơn nữa, sau lưng những con mộc ngẫu này cũng hoàn toàn không khắc thông tin thân phận liên quan... "Đây lại là chuyện gì, chẳng lẽ bốn con mộc ngẫu của chúng ta được làm riêng, còn những con mộc ngẫu khác đặt ở đây chỉ để cho đủ số?" Ngô Lương có chút nghĩ không thông.

Tục ngữ có câu "vật họp theo loài, người phân theo nhóm", thông thường các vật tùy táng trong mộ thất cũng sẽ được phân loại, phân cấp để đặt, không có lý do gì lại xuất hiện tình huống lấy cho đủ số như thế này.

Điều này cũng giống như trong một tủ trưng bày chuyên dùng để đặt những mô hình tinh xảo trị giá hàng ngàn thậm chí hàng vạn đồng, lại lẫn vào mấy món đồ chơi chất lượng kém từ máy gashapon ba đồng một lần, đừng nói người mắc chứng ám ảnh cưỡng chế không chịu nổi, ngay cả người không mắc chứng này nhìn vào cũng sẽ có cảm giác kỳ quặc khó tả. "Khoan đã!" Trong lúc suy nghĩ những điều này, Ngô Lương đột nhiên nắm được một "đầu mối" cực kỳ không dễ thấy trong mớ bòng bong! "Tinh Tinh, cô qua đây xem mộc ngẫu của cô một chút." Ngô Lương lập tức gọi Bạch Tinh Tinh qua. "Sao vậy, có chỗ nào không đúng à?" Nhìn con mộc ngẫu quỷ dị của mình, Bạch Tinh Tinh trong lòng không muốn đến gần, nhưng nghe lời Ngô Lương, vẫn cố nén nỗi sợ hãi trong lòng mà bước tới. "Sau lưng mộc ngẫu của cô cũng có khắc một ít chữ, cô xem trên đó rốt cuộc khắc cái gì." Lần này, Ngô Lương cố ý không nói ra tình hình mình thấy, mà để Bạch Tinh Tinh tự mình xem. "Ồ..." Bạch Tinh Tinh đáp một tiếng, cuối cùng cũng đến sau lưng con mộc ngẫu.

Sau khi nhìn một lúc, Bạch Tinh Tinh hơi nhíu mày nói: "Trên này khắc tên, tự và cả sinh thần bát tự của ta, có gì không đúng sao?" "Cô chắc chứ?" Ngô Lương sững sờ, lại xác nhận một lần nữa.

Theo tục lệ thời này, nam tử hai mươi tuổi đội mũ thì lấy tự, nữ tử mười lăm tuổi cài trâm thì lấy tự.

Tức là, Bạch Tinh Tinh sau khi hành lễ cài trâm lúc mười lăm tuổi là có thể lấy tự rồi, nhưng từ sau triều Tần, tục lệ nữ tử lấy tự dần dần biến mất, hiện nay ngoài con gái của một số gia tộc hào môn sĩ tộc đặc biệt chú trọng thân phận, đã có rất nhiều con gái gia đình không còn lấy tự nữa.

Bởi vì những nơi có thể dùng đến thực sự quá ít, ngay cả con gái của những gia tộc hào môn sĩ tộc kia, đến tuổi hoặc sau khi xuất giá cũng sẽ được gọi là "mỗ phu nhân", rất ít người gọi họ bằng tự.

Không ngờ trưởng bối của Bạch Tinh Tinh lại còn đặt tự cho cô, cũng coi như là có chút nội tình...

Cẩn thận nghĩ lại thì thực ra cũng không có vấn đề gì, tổ tiên Bạch gia dù sao cũng là văn mạch gia thần của một vương gia, cũng được coi là nửa sĩ tộc rồi.

Nhưng đây đều không phải vấn đề.

Vấn đề mấu chốt nhất hiện giờ là, Ngô Lương ở sau lưng con mộc ngẫu này chỉ thấy được tên của Bạch Tinh Tinh, mà Bạch Tinh Tinh lại có thể thấy được tự và cả sinh thần bát tự của mình!

Tại sao hai người rõ ràng nhìn cùng một thứ, lại có thể thấy được những thông tin hoàn toàn khác nhau? "Chắc chắn là vậy, cha ta đặt tự cho ta là 'Tử Huyền', chuyện này ngoài người Bạch gia ra, người ngoài biết rất ít, còn sinh thần bát tự này cũng không sai một chữ." Bạch Tinh Tinh gật đầu, vô cùng khẳng định nói.

Đồng thời trên mặt nàng cũng lộ ra vẻ kinh ngạc giống như Ngô Lương lúc trước, tự và sinh thần của nàng, ngay cả người thân cận nhất hiện nay là Ngô Lương cũng không biết, lại được khắc trên con mộc ngẫu từ ngàn năm trước này.

Điều này quả thực... khó mà tin nổi! "Tinh Tinh, cô lại qua đây xem mộc ngẫu của ta." Ngô Lương lại ra vẻ như có điều suy nghĩ, lập tức lại dẫn Bạch Tinh Tinh đến sau lưng mộc ngẫu của mình. "Mộc ngẫu của ngươi tại sao chỉ khắc tên và tự, không có sinh thần bát tự?" Bạch Tinh Tinh xem kỹ xong, có chút kinh ngạc ngẩng đầu hỏi. "Ừm... cô lại đến xem mộc ngẫu của Điển Vi và Vu Cát." Ngô Lương lại lần lượt dẫn Bạch Tinh Tinh đến sau lưng mộc ngẫu của Điển Vi và Vu Cát.

Lần này Bạch Tinh Tinh càng kinh ngạc hơn, không nhịn được lại hỏi: "Mộc ngẫu của Điển Vi và Vu Cát thì chỉ có tên, ngay cả tự cũng không có, càng đừng nói đến sinh thần bát tự, đây lại là vì sao?" "Đúng rồi đó!" Ngô Lương tức thì phấn chấn hẳn lên.

Ngay sau đó lại gọi Điển Vi và Vu Cát đến xem mộc ngẫu.

Bọn họ cũng thấy thông tin sau lưng mộc ngẫu của mình rất đầy đủ, nhưng khi nhìn mộc ngẫu của người khác thì chỉ có thể thấy một cái tên, duy chỉ có khi nhìn mộc ngẫu của Ngô Lương thì có thể thấy cả tên và tự.

Đương nhiên, những thứ hai người thấy vẫn có một chút khác biệt nhỏ.

Điển Vi khi nhìn mộc ngẫu của mình, chỉ có tên và sinh thần bát tự, không có tự.

Bởi vì hắn vốn gia cảnh nghèo khó, cha mẹ không có văn hóa lại mất sớm, căn bản chưa từng đặt tự cho hắn.

Còn Vu Cát tuy có tự, là Hoàng Ông, nhưng theo lão nói, cái tự này là do lão tự đặt cho mình sau khi cảm ngộ thiên đạo (thực ra mọi người đều nghe ra là để nâng cao thân phận), Hoàng Ông có nghĩa là "Hoàng lão đạo", không ngờ cái tự này lại cũng được khắc sau lưng mộc ngẫu. "Ta hiểu rồi!" Sau khi tổng hợp tình hình mà mỗi người có mặt nhìn thấy, Ngô Lương cuối cùng cũng hoàn toàn gỡ ra được "đầu mối" cực kỳ không dễ thấy lúc trước. "Ngươi hiểu rồi... hiểu cái gì?" Ba người còn lại đều khó hiểu nhìn Ngô Lương, không rõ hắn rốt cuộc đang nói gì, càng không hiểu tại sao lúc này hắn còn có thể cười được.

Dưới gầm trời này còn có chuyện gì kinh hãi hơn chuyện trước mắt sao?

Lúc này họ đã hoàn toàn mất bình tĩnh, đặc biệt là sau khi thấy phía sau những con mộc ngẫu này khắc chính xác thông tin cá nhân của họ, họ chỉ cảm thấy mình tuyệt đối đã bị một cao nhân từ ngàn năm trước nhắm vào, giờ đã là kiếp số khó thoát!

Nhưng Ngô Lương, lại đúng lúc này lộ ra vẻ mặt vui mừng khôn xiết.

Điều này không những không thể giảm bớt áp lực tâm lý cho họ, mà còn khiến họ cảm thấy càng thêm quỷ dị, thậm chí nhìn nụ cười trên mặt Ngô Lương, còn khiến họ có chút nghi ngờ Ngô Lương có phải đã hoàn toàn trúng tà, trở thành con rối giúp giặc làm ác... "Bốn người chúng ta hiện giờ, e rằng đang ở trong ảo giác!" Ngô Lương vô cùng tự tin cười nói, vẻ căng thẳng lúc trước đã hoàn toàn biến mất. "Ảo giác?" Ba người vẫn không hiểu.

Ngô Lương lại không vội giải thích, mà đột nhiên chỉ vào tấm bia đá ở chính giữa mộ thất, vẻ mặt "kinh hãi" hét lên: "Mau nhìn!

Lại là chuyện gì thế này?

Tên khắc trên bia mộ này, sao lại lặng lẽ biến thành Vu Cát rồi?!" Mọi người vội vàng nhìn theo hướng chỉ. "A..." Vu Cát lúc xem mộc ngẫu mới vừa đứng dậy, nhìn bia mộ một cái, lập tức lại sợ đến mềm nhũn hai chân ngồi bệt xuống đất, chỉ vào tấm bia mộ kinh hãi tột độ gào khóc: "Đây, đây, đây, đây lại là vì sao, tại sao lại biến thành tên của lão phu, chẳng lẽ chỉ có một mình lão phu kiếp số khó thoát?" "Cái này..." Sắc mặt của Điển Vi và Bạch Tinh Tinh cũng càng thêm khó coi.

Không ai trong số họ phản đối Ngô Lương, rõ ràng, trên tấm bia đá ở chính giữa mộ thất, quả thực đã giống như lời Ngô Lương nói, xuất hiện tên của Vu Cát.

Nhưng điều họ không biết là.

Lúc này, trong mắt Ngô Lương, tấm bia mộ này vẫn khắc mấy chữ như trước —— "Mộ của Nhâm công, họ Lữ thị, tính Khương, nước Tề", chưa từng xảy ra bất kỳ thay đổi nào. "Ha ha ha, quả nhiên là ảo giác!" Ngô Lương cuối cùng cũng hoàn toàn yên tâm, cất tiếng cười sảng khoái: "Mọi người có thể yên tâm được rồi, ta có thể tuyên bố một cách rất có trách nhiệm rằng, những sự vật chúng ta đang thấy, đều là ảo cảnh nửa thật nửa giả do ảo giác sinh ra, chỉ cần chúng ta không hành động thiếu suy nghĩ trước khi ảo giác biến mất, không ai sẽ gặp chuyện gì cả." Điển Vi:???

Bạch Tinh Tinh:???

Vu Cát:???

Họ vẫn không thể hiểu được ý nghĩa của những lời này của Ngô Lương, thậm chí còn cảm thấy hắn có thể đã điên rồi.

Ngô Lương biết trong trạng thái này không thể làm gì được, nên cũng không vội tiếp tục thăm dò mộ, mà vô cùng kiên nhẫn giải thích cho mọi người: "Các ngươi còn nhớ chúng ta đã phát hiện ra mấy con

mộc ngẫu cực kỳ giống chúng ta này như thế nào không?" "Là ta phát hiện mộc ngẫu của ngươi trước, ta gọi ngươi xem." Bạch Tinh Tinh đáp. "Tiếp đó lão phu cũng lập tức phát hiện mộc ngẫu giống Tinh Tinh cô nương và Điển Vi." Vu Cát cũng đáp: "Cuối cùng lão phu lại tìm kỹ, mới tìm thấy mộc ngẫu của lão phu." "Chính xác!" Ngô Lương gật đầu, tiếp tục cười hỏi: "Vậy, chúng ta lại phát hiện ra con đường lúc đến và con đường đi sâu vào đều biến mất như thế nào?" "Đều là ngươi phát hiện trước, sau khi ngươi nói xong chúng ta mới phát hiện." Bạch Tinh Tinh tiếp tục đáp. "Các ngươi có phát hiện điểm chung của hai chuyện này là gì không?" Ngô Lương lại cười hỏi. "Cái này..." Ba người lập tức rơi vào im lặng, từng người một đăm chiêu suy nghĩ.

Ngô Lương cũng không có ý định làm khó họ, không đợi họ nghĩ ra câu trả lời đã tiếp tục nói: "Là sự dẫn dắt!

Những thứ chúng ta cùng nhìn thấy, đều có người dẫn dắt cho chúng ta, Tinh Tinh dẫn dắt chúng ta thấy những con mộc ngẫu giống chúng ta này, còn ta dẫn dắt chúng ta thấy mộ đạo đã biến mất." "Tức là, ảo giác do một người sinh ra, thông qua lời nói đã dẫn dắt ảo giác của những người khác, từ đó liên kết ảo giác của chúng ta lại với nhau, khiến chúng ta thấy cùng một thứ, tưởng rằng đang ở cùng một nơi, vì vậy mới luôn không nghi ngờ tính chân thực của ảo giác!" "..." Nghe đến đây, ba người cau mày càng chặt hơn, vẫn có chút nghi hoặc nhìn Ngô Lương.

Rõ ràng lời giải thích không có bất kỳ bằng chứng nào của Ngô Lương này, vẫn chưa đủ để khiến họ hoàn toàn tin phục, ngược lại có thể làm cho suy nghĩ của họ càng thêm rối loạn. "Thế này, ta hỏi thêm một câu nữa, các ngươi trả lời thành thật." Lần này Ngô Lương nhìn về phía Vu Cát trước, mở miệng hỏi: "Lão tiên sinh, vừa rồi khi chúng ta nghe thấy tiếng nước nhỏ giọt, ngài rốt cuộc đã thấy gì, tại sao lại

sợ đến mức nằm thẳng ra đất, thậm chí còn nói lời trăng trối?" "Cái này... lão phu thấy mộc ngẫu của mấy người chúng ta đột nhiên bắt đầu thất khiếu chảy máu, đây chính là bằng chứng thuật Yếm Mị khởi động, lão phu tự biết ngày chết đã đến, dĩ nhiên ngoan ngoãn nằm xuống chờ chết." Vu Cát có chút ngượng ngùng, nhưng vẫn thành thật nói. "Tinh Tinh thì sao?" Ngô Lương lại hỏi.

Lúc này Bạch Tinh Tinh rõ ràng đã nhận ra điều gì đó, có chút hồ nghi liếc nhìn Vu Cát một cái, lúc này mới nói: "Ta chỉ thấy mắt mộc ngẫu của ta lại chảy ra lệ máu, tiếp đó tất cả mộc ngẫu đều chảy ra lệ máu, càng chảy càng nhiều." "Điển Vi huynh đệ thì sao?" Ngô Lương lại hỏi. "Vi thấy trên người mộc ngẫu của Vi đột nhiên xuất hiện rất nhiều vết đao vết tên, máu chảy như suối." Điển Vi cũng đáp.

Mà cảnh tượng Ngô Lương thấy lúc đó, lại là một cảnh tượng khác.

Bốn người lại thấy bốn cảnh tượng hoàn toàn khác nhau, mà lúc đó không ai trong bốn người công khai miêu tả cảnh tượng mình thấy, vì vậy ảo cảnh mọi người thấy liền không liên kết lại với nhau như trước đó hay sau đó, mỗi người thấy cũng trở thành cảnh tượng tương đối phù hợp với trí tưởng tượng của cá nhân.

Nói đến đây, Điển Vi, Bạch Tinh Tinh và Vu Cát đã bắt đầu nhìn nhau.

Chương 161

Dù họ có chậm chạp đến đâu, cũng có thể nhận ra một số manh mối từ những khác biệt này, dường như đã có một tầng hiểu biết mới về những lời Ngô Lương vừa nói. "Thực ra lúc các ngươi nghe thấy tiếng nước nhỏ giọt đã thấy gì, ta cũng không biết, chẳng qua là căn cứ vào kết luận của ta mà phỏng đoán một phen thôi, hỏi một cái quả nhiên mỗi người thấy đều không giống nhau." Ngô Lương cười hì hì nói: "Mà điều thực sự khiến ta nhận ra điểm này, thực ra là những chữ khắc sau lưng những con mộc ngẫu này, cùng một con mộc ngẫu, chúng ta lại thấy được những thông tin khác nhau sau lưng nó." "Hơn nữa thông tin chúng ta có thể thấy, đều là những thông tin chúng ta đã biết rõ từ lâu, nếu là thông tin chúng ta không biết, thì sẽ không thấy gì cả." "Giống như, ta chỉ có thể thấy toàn bộ thông tin của mình, nhưng chỉ có thể thấy tên của ba người các ngươi." "Còn các ngươi cũng chỉ có thể thấy toàn bộ thông tin của mình, nhưng chỉ có thể thấy tên của người khác mà thôi, nhưng các ngươi lại đều thấy được tự của ta, bởi vì các ngươi đều biết ta tự Hữu Tài." "Nếu như bốn con mộc ngẫu này thật sự là những con rối được làm theo nguyên mẫu của chúng ta để thi triển 'thuật Yếm Mị', vậy thì trên những con rối này đáng lẽ đều phải khắc thông tin chi tiết, hoàn toàn không có lý do gì chỉ có thể thấy thông tin của mình." "Điểm này các ngươi không thấy kỳ lạ sao?" "Vì vậy, để chứng thực phỏng đoán của ta, ta lại cố ý làm một bài kiểm tra." "Không giấu gì các ngươi, trong mắt ta, trên tấm bia mộ này chưa từng có thay đổi, nhưng khi ta nói với các ngươi tên trên bia mộ đã biến thành Vu Cát, biểu hiện của các ngươi lại cho ta biết, tên trên đó quả thực đã biến thành Vu Cát, điều này đã đủ để chứng thực phỏng đoán của ta, sự dẫn dắt của ta đã chi phối ảo giác của các ngươi." Nói đến đây, Ngô Lương thấy biểu cảm của ba người có lẽ đã gần như

hiểu được ý của mình, liền đi thẳng đến bức tường nơi có con đường hầm lúc đến.

Lúc này bức tường này trong mắt mọi người đã là một bức tường thật, đâu còn mộ đạo gì nữa? "Cho nên, ảo giác chung quy vẫn là ảo giác, không thể trở thành hiện thực, con đường lúc đến nhất định vẫn còn đó, chỉ là chúng ta bị ảnh hưởng bởi ảo giác, không nhìn thấy mà thôi!" Vừa nói, Ngô Lương vừa giơ tay lên từ từ đưa về phía bức tường.

Dưới sự chứng kiến của ba người.

Tay của Ngô Lương quả nhiên cứ thế không chút trở ngại mà xuyên vào trong tường!

Điều này đủ để chứng minh, rất nhiều thứ trước mắt đều là do ảo giác gây ra, chỉ cần họ còn nhớ vị trí thực sự, sẽ không bị nhốt chết ở đây, cho dù là mò cũng có thể mò ra ngoài!

Về phần ảo giác này rốt cuộc sinh ra như thế nào...

Ngô Lương trong lòng cũng đã có một vài phỏng đoán, vừa định tiếp tục giải thích cho ba người.

Đúng lúc này. "?!" Thân thể Ngô Lương đột nhiên cứng đờ, sắc mặt trắng bệch, đồng thời, như bị điện giật, toàn thân run lên, lập tức rụt tay về, và lùi lại liên tiếp mấy bước.

Bởi vì ngay vừa rồi, một vật thể lạnh lẽo, không rõ là gì đột nhiên nắm lấy tay hắn! ---------- Thấy Ngô Lương đột nhiên có phản ứng kỳ quái, Bạch Tinh Tinh và Vu Cát vốn đã hơi thả lỏng, lúc này trái tim vừa đặt xuống lại lập tức treo lên, vẻ mặt vừa kinh ngạc vừa căng thẳng nhìn Ngô Lương. "Công tử, có chuyện gì vậy?" Điển Vi thì lập tức lao đến chắn trước mặt Ngô Lương, giơ cặp công binh sạn lên, đôi mắt hổ nhìn chằm chằm vào bức tường mà Ngô Lương có thể thò

tay vào không chút trở ngại.

Trong nháy mắt, lòng mọi người lại một lần nữa bị bao phủ bởi một tầng mây mù, không khí trở nên căng thẳng hơn cả lúc trước. "Vừa rồi… dường như có thứ gì đó đã tóm ta một cái." Ngô Lương cố gắng hết sức để trái tim đang đập thình thịch của mình ổn định lại, nhưng vẫn nói với vẻ kinh hồn chưa định.

Hiện giờ mọi người đều đang ở trong ảo giác, điều cấm kỵ nhất chính là che giấu sự thật và bịa chuyện lung tung, nếu không rất có thể sẽ đưa ra sự dẫn dắt sai lầm, khiến mọi người sinh ra ảo giác còn đáng sợ hơn.

Tiếp đó, Ngô Lương lại nhìn xuống bàn tay vừa bị tóm của mình.

Lại thấy trên mu bàn tay có một dấu vết màu đen cực kỳ rõ ràng, trông như dấu tay người tóm vào.

Nhưng vì dấu vết này dường như chỉ là tro đen dính trên mu bàn tay, cộng thêm việc Ngô Lương nhanh chóng rút tay về, khiến cho dấu tay trông hơi mơ hồ.

Nghe những lời này, ba người còn lại đồng thời hít một ngụm khí lạnh.

Đừng có dọa người như vậy chứ!

Những "ảo giác" đáng sợ kia thì thôi đi, bây giờ trên đường rút lui lại xuất hiện một sinh vật không biết là thứ gì, đây không phải là muốn lấy mạng người sao? "Thế này thì phải làm sao đây, lão phu… lão phu đứng không vững nữa rồi." Vu Cát hai chân run rẩy, thật sự không thể chống đỡ cơ thể mình, run lẩy bẩy ngồi phịch xuống. "Trước tiên đừng hoảng loạn, bất kể bên ngoài rốt cuộc là thứ gì, chắc hẳn không có ý định hại ta, nếu không thì cánh tay này của ta sao có thể không có một chút vết thương ngoài da nào, hơn nữa mọi

người xem…" Ngô Lương vừa an ủi mọi người, cũng là an ủi chính mình, vừa nói vừa giơ bàn tay bị tóm cho ba người còn lại xem, "Dấu vết lưu lại trên tay ta, trông có vẻ là dấu tay người, không giống thứ gì đó không rõ ràng." Thực ra Ngô Lương bây giờ đã bắt đầu nghi ngờ, liệu có phải Dương Vạn Lý và tên binh sĩ kia đã tỉnh lại trước, vào trong mộ tìm bọn họ không.

Nhưng hắn không dám nói ra.

Bởi vì bây giờ tất cả bọn họ đều đang ở trong ảo giác, nếu chính mình đưa ra sự dẫn dắt như vậy, thì tiếp theo bất kể thứ gì từ bên trong đi ra, hay là người nào, đều có thể bị ba người còn lại xem là Dương Vạn Lý và tên binh sĩ kia.

Nếu thật sự là hai người đó thì không sao, nếu không phải… bọn họ sẽ rơi vào nguy hiểm lớn hơn!

Hơn nữa, nếu thật sự là Dương Vạn Lý và tên binh sĩ kia, lúc này họ đang đứng bên ngoài bức tường do "ảo giác" tạo ra, Ngô Lương và những người khác tuy không nhìn thấy họ, nhưng họ lại có thể nhìn thấy Ngô Lương và mọi người.

Hai người đó lại không phải người câm, hoàn toàn có thể lên tiếng trước, như vậy là có thể xác định thân phận.

Nhưng cho đến bây giờ, thứ bên ngoài không hề phát ra bất kỳ âm thanh nào, cũng không nói chuyện với họ để lộ thân phận, bản thân điều này đã là một điểm đáng nghi.

Thính giác.

Đây là thứ duy nhất mà Ngô Lương và những người khác có thể tin tưởng vào lúc này.

Mặc dù họ đang bị ảo giác, nhưng dựa vào tình hình trước đó có thể phán đoán là không bị ảo thanh, vì vậy giọng nói của Dương Vạn

Lý hẳn là vẫn có thể phân biệt được. "Ngươi nói như vậy… càng đáng sợ hơn đấy biết không?" Vu Cát lập tức lại nói với giọng như muốn khóc, ở trong lăng mộ mà gặp "người", còn đáng sợ hơn gặp ma quỷ nhiều, ít nhất ma quỷ còn nằm trong dự liệu của họ. "Mọi người nói xem, liệu có phải là…" Bạch Tinh Tinh thì khẽ nhíu mày, dường như đã liên tưởng đến điều gì đó qua lời của Ngô Lương. "Tinh Tinh!" Ngô Lương lại lập tức quát ngăn cô lại, nói: "Bây giờ tốt nhất không nên đưa ra bất kỳ kết luận nào, càng không nên đoán mò, nếu không tất cả chúng ta đều có thể bị dẫn dắt." Thực ra trong lòng hắn còn một chút nghi vấn.

Thính lực của Bạch Tinh Tinh hơn người thường, nếu là Dương Vạn Lý và tên binh sĩ kia tỉnh lại tiến vào mộ huyệt, hẳn là rất khó thoát khỏi tai của Bạch Tinh Tinh.

Đương nhiên, cũng có thể vì tình hình vừa rồi căng thẳng, Bạch Tinh Tinh cũng bị ảnh hưởng, nên mới bỏ qua một số âm thanh nhỏ.

Nhưng cho dù như vậy, Ngô Lương vẫn cảm thấy rất cần thiết phải ngăn cản Bạch Tinh Tinh, để tránh vì lời nói của cô mà một lần nữa dẫn dắt mọi người sinh ra ảo giác. "Hiểu rồi." Bạch Tinh Tinh cuối cùng cũng ý thức được điều gì, gật đầu không nói nữa.

Ngay lúc này. "Ựm…" Ngoài tường đột nhiên truyền đến một tiếng rên khàn khàn và yếu ớt.

Bốn người lại một lần nữa căng thẳng, đồng loạt lùi về sau một bước.

Ngay sau đó. "Bịch!" Kèm theo một tiếng động trầm đục, dường như có thứ gì đó đã ngã xuống.

Cùng lúc đó.

Từ dưới góc tường đột nhiên chui ra một cái đầu tóc rối bù! "Ma!"

Vu Cát bất giác hét lên một tiếng kinh hãi, sợ đến mức lê mông cố sức lùi về sau.

Còn cái đầu kia lại khẽ run rẩy, rất khó khăn ngẩng lên, cuối cùng lộ ra một khuôn mặt đen đúa vặn vẹo hung tợn, khiến đôi mắt và hàm răng trong miệng trông cực kỳ đáng sợ. "Dương Vạn Lý?" Khuôn mặt này không phải ai khác, chính là Dương Vạn Lý.

Mặt sở dĩ đen như vậy là do tro than từ việc đốt "Vân Dương" đêm qua, còn vẻ mặt vặn vẹo hung ác kia, dường như là vì đau đớn.

Nhưng Ngô Lương không dám chắc chắn người trước mặt chính là Dương Vạn Lý.

Bởi vì lúc này hắn đang ở trong ảo giác, vừa rồi khi hắn suy đoán người ngoài tường có thể là Dương Vạn Lý, thì đã hoàn thành việc dẫn dắt chính mình, cho nên bây giờ dù xuất hiện một người không liên quan, hắn cũng có thể nhìn người đó thành Dương Vạn Lý.

Cũng vì vậy, Ngô Lương không hề nói ra ba chữ "Dương Vạn Lý", chỉ kinh ngạc trong lòng, để tránh vô hình trung dẫn dắt ảo giác của ba người còn lại.

Tuy nhiên sau khi nhìn thấy cái đầu này. "Ma!

Ma!

Là ma!" Vu Cát lập tức la hét dữ dội hơn, vẻ mặt trên khuôn mặt già nua cũng càng thêm sợ hãi.

Rõ ràng ông ta nhìn thấy không phải là Dương Vạn Lý. "…" Bạch Tinh Tinh không nói gì, nhưng trên khuôn mặt xinh đẹp lại lộ ra vẻ phức tạp vừa vui mừng vừa nghi ngờ.

Xem ra, cô ấy nhìn thấy hắn cũng là Dương Vạn Lý, dù sao trước đó, cô gái này tuy chưa nói ra suy đoán của mình, nhưng đã bị Ngô Lương dẫn dắt. "Công tử, đây tuyệt không phải người sống, bây giờ

chúng ta phải làm sao?" Điển Vi thì nhíu mày nhìn Ngô Lương, tay cầm công binh sạn càng chặt hơn, dường như chỉ cần Ngô Lương ra lệnh một tiếng là sẽ lập tức xông lên đập nát cái đầu kia.

Rõ ràng, hắn nhìn thấy cũng không phải Dương Vạn Lý.

Hai chọi hai.

Tình hình trở nên cực kỳ khó phán đoán.

Ngô Lương đột nhiên bắt đầu có chút sợ hãi, giả sử trước đó bốn người họ không cùng nhau tiến vào lăng mộ này, giữa họ lại không có đủ sự tin tưởng, liệu có vì ảo giác mà nhìn thấy nhiều thứ hơn, từ đó dẫn đến việc tưởng tượng đối phương thành một loại quái vật đáng sợ nào đó, cuối cùng tự tàn sát lẫn nhau không.

Ý nghĩ này càng không thể nói ra, nếu không cũng sẽ có tác dụng dẫn dắt đối với mọi người, không biết sẽ xảy ra chuyện gì!

Còn bây giờ, vẫn phải xử lý tình huống trước mắt đã. "Ngươi rốt cuộc là thứ gì?

Nói đi!" Ngô Lương cầm chủy thủ đồng trong tay, nhìn thẳng vào cái đầu của Dương Vạn Lý đột nhiên chui ra từ trong tường, lạnh lùng hỏi. "Ựm…" Cái đầu của Dương Vạn Lý lại cực kỳ khó khăn bò về phía trước một bước.

Lần này cuối cùng cũng lộ ra một cánh tay và nửa cái vai.

Tiếp đó, cái đầu của Dương Vạn Lý tiếp tục giãy giụa ngẩng lên, nhìn Ngô Lương và mọi người, môi khẽ run, cố gắng nửa ngày cuối cùng cũng phát ra một âm thanh càng thêm khàn khàn: "Nước…" "Tinh Tinh, có nghe ra được là giọng của ai không?" Ngô Lương lập tức nhìn về phía Bạch Tinh Tinh.

Mặc dù chỉ có một âm, nhưng đối với Bạch Tinh Tinh có thính lực hơn người thường, hẳn là đã đủ để phán đoán người này rốt cuộc có

phải là người sớm tối chung đụng hay không. "Ta sẽ không nghe nhầm, đây tuyệt đối là giọng của Dương Vạn Lý." Bạch Tinh Tinh vô cùng khẳng định. "Cứu người!" Ngô Lương rất tin tưởng vào thính lực của Bạch Tinh Tinh, sau khi nhận được câu trả lời khẳng định, dường như cuối cùng cũng thở phào một hơi, rồi lập tức lấy túi nước trên người xuống, nhanh bước đi về phía Dương Vạn Lý. "Công tử có nhìn nhầm không, vạn lần không thể mạo hiểm, thứ này trông thế nào cũng không giống Dương Vạn Lý a?" Điển Vi vẫn còn có chút không hiểu, lập tức đưa tay ngăn Ngô Lương lại không cho hắn qua. "Công tử đừng mắc lừa!

Đây rõ ràng là một cái xác không đầu máu me đầm đìa, lão phu đã nhìn thấy cả óc trong đầu cái xác rồi!" Vu Cát cũng hét lên với vẻ mặt kinh hãi. "E rằng đây vẫn là ảo giác của các ngươi thôi." Ngô Lương lại cười cười, nói trước mặt họ với Dương Vạn Lý: "Dương Vạn Lý, nếu là ngươi, thì gật đầu đi." "Ựm…" Dương Vạn Lý khó khăn gật đầu.

Chương 162

"Người này có phải Vu Cát không, gật đầu là phải, lắc đầu là không phải." Ngô Lương lại chỉ vào Điển Vi hỏi. "…" Dương Vạn Lý lại lắc đầu.

Lúc này hắn tuy miệng khô lưỡi rát không nói được, nhưng trên mặt đã lộ vẻ khó hiểu, một bộ dạng hoàn toàn không hiểu Ngô Lương và mọi người rốt cuộc đang làm gì.

Mấy người này trông rõ ràng đều ổn cả, sao người nào người nấy đều có vẻ không nhận ra hắn, thậm chí Vu Cát sau khi nhìn thấy hắn, sợ đến mức suýt tè ra quần… bộ dạng của ta bây giờ đáng sợ đến thế sao?

Hắn còn không biết Ngô Lương và mọi người đang ở trong ảo giác.

Chỉ biết mình dường như đã mơ một giấc mơ rất dài, đến rất nhiều nơi kỳ lạ, làm rất nhiều chuyện kỳ quái, lúc tỉnh lại thì đã nằm bên cạnh một cây đại thụ cháy đen, hơn nữa hình như đang ở trong một mật đạo dưới lòng đất, bên cạnh còn nằm một binh sĩ quen thuộc.

Tên binh sĩ đó không biết làm sao, lay thế nào cũng không tỉnh.

Sau đó hắn liền nghe thấy một vài giọng nói quen thuộc, những giọng nói này tuy lúc kinh lúc hãi, hơn nữa không được rõ ràng, nhưng hắn rất chắc chắn đó chính là giọng của Ngô Lương và mọi người.

Lúc này cơ thể Dương Vạn Lý cực kỳ yếu ớt, rất khó khăn mới men theo âm thanh giãy giụa bò đến bên một cửa hang, men theo bậc đá bò xuống, cuối cùng mới vịn vào tường khó khăn đứng dậy, từng chút một di chuyển vào trong.

Tiếng nói chuyện của Ngô Lương và mọi người chính là từ trong này truyền ra.

Cứ như vậy tốn rất nhiều sức lực.

Dương Vạn Lý cuối cùng cũng đi qua một đoạn thông đạo dài hơn chục mét, nhìn thấy Ngô Lương và mọi người trong một không gian tương đối rộng rãi.

Hắn muốn gọi Ngô Lương và mọi người, nhưng cổ họng lại đau rát như bị khói hun, làm thế nào cũng không thể phát ra âm thanh, hắn đành tiếp tục từng bước một di chuyển về phía Ngô Lương.

Trong lúc này, Ngô Lương và mọi người thậm chí còn nhìn về phía hắn một cái.

Lúc đó Dương Vạn Lý còn tưởng Ngô Lương và mọi người đã phát hiện ra hắn.

Nhưng rất đáng tiếc, họ chỉ nhìn một cái rồi lại nhìn đi chỗ khác, vẫn không ngừng nói chuyện, dường như căn bản không nhìn thấy hắn. "Chuyện này…" Dương Vạn Lý trong lòng không khỏi hoảng sợ.

Chẳng lẽ… ta đã chết rồi, bây giờ ta chỉ là hồn phách đang thần du, nên không thể bị người sống nhìn thấy?

Nghĩ đến đây, Dương Vạn Lý trong lòng kinh ngạc.

Hắn kiên trì tiếp tục di chuyển về phía Ngô Lương và mọi người, cuối cùng cũng đến cuối thông đạo.

Chỉ cần đi thêm vài bước nữa là hắn có thể đến trước mặt Ngô Lương, nếu lúc đó Ngô Lương và mọi người vẫn không nhìn thấy hắn… Dương Vạn Lý có chút không dám nghĩ tiếp, hắn không biết phải đối mặt với chuyện như vậy thế nào.

Ngay lúc này. "Cho nên, ảo giác chung quy vẫn là ảo giác, không

thể trở thành hiện thực, con đường mộ đạo lúc đến nhất định vẫn còn đó, chỉ là chúng ta bị ảnh hưởng bởi ảo giác, không nhìn thấy mà thôi!" Ngô Lương vừa nói vừa đã đến trước thông đạo.

Rồi trước mặt Dương Vạn Lý, Ngô Lương giơ tay lên từ từ đưa về phía hắn.

Dương Vạn Lý không hiểu những lời đó của Ngô Lương rốt cuộc có ý gì, nhưng hắn biết, Ngô Lương lúc này tuy đưa tay qua, nhưng vẫn không nhìn thấy hắn, bởi vì tiêu điểm ánh mắt của Ngô Lương căn bản không nằm trên mặt hay trên người hắn. "Chẳng lẽ ta thật sự đã chết rồi sao?

Gần như vậy mà cũng không nhìn thấy ta?

Ta rốt cuộc đã làm gì, lại chết như thế nào?

Ta chỉ nhớ đã theo Công tử đến trước di chỉ cổ thành, sau đó… đột nhiên lấy vợ là con gái một nhà giàu có, vợ tên là Quách thị, là một nữ tử xinh đẹp dịu dàng, nhà họ Quách có trăm khoảnh ruộng tốt, cha vợ giao toàn bộ sản nghiệp cho ta quản lý, không lâu sau ta lại được tiến cử làm Hiếu liêm, làm Huyện lệnh một phương, sau đó vì cai trị có phương pháp, triều đình trưng ta làm Thái thú, trong thời gian đó lại nạp thêm bốn tiểu thiếp, tổng cộng sinh được bốn trai ba gái, cuộc sống giàu sang không lo không nghĩ, cuối cùng triều đình lại phát hiện tài năng của ta, lại trưng ta làm Phụng thường, thế là ta cả nhà dời đến kinh thành nhậm chức…" "Chuyện sau này, ta không còn ấn tượng nữa." "Nhưng tại sao tỉnh lại một giấc, ta lại xuất hiện ở một nơi kỳ lạ như vậy, Công tử không nhìn thấy ta, Tinh Tinh cô nương không nhìn thấy ta, Điển Vi không thấy, Vu Cát cũng không thấy ta, ta cứ như vậy mà chết sao?" "Ta rốt cuộc chết như thế nào, không nên nha, tại sao ta lại không nhớ gì cả?" Với đầy đầu nghi vấn và sự không cam lòng mãnh liệt, Dương Vạn Lý khó khăn giơ tay lên, run

rẩy đưa về phía Ngô Lương và bàn tay đã sắp chọc vào mũi hắn.

Nội tâm hắn vô cùng bất an.

Bởi vì hắn cũng không biết, giả như mình đã chết, bây giờ đã là một hồn phách người sống không nhìn thấy không chạm được, tiếp theo nên đi đâu về đâu?

Đây chính là thế giới của người chết sao?

Sau đó có âm sai đến, trói ta từ dương gian đưa vào âm gian không?

Thật muốn nhìn lại thi thể của mình một lần, không biết lúc sinh thời ta rốt cuộc đã gặp phải chuyện gì, có đau khổ không, có giữ được toàn thây không… Đang nghĩ những điều này thì. "?!" Dương Vạn Lý đã tóm được tay của Ngô Lương.

Hắn rất chắc chắn, hắn đã tóm được tay của Ngô Lương một cách thực sự, mặc dù Ngô Lương dường như căn bản không nhìn thấy hắn!

Sau đó.

Không biết vì sao, Ngô Lương lại bị dọa cho một phen hú vía, mặt mày tái mét nhảy dựng lên như khỉ. "Công tử, xin lỗi, mạt tướng không cố ý dọa ngài… không đúng a, ta đã là hồn phách không nhìn thấy không chạm được, tại sao còn có thể tóm được Công tử?" Dương Vạn Lý nghĩ thế nào cũng không hiểu.

Không chỉ bản thân hắn không bình thường, Ngô Lương cũng không bình thường, Điển Vi, Bạch Tinh Tinh, Vu Cát, những người trước mắt này không có ai bình thường cả… Ai có thể cho ta biết, rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra a? ---------- Trải qua một hồi xác nhận, Ngô Lương và mọi người cuối cùng cũng xác định người đột nhiên chui ra từ trong "tường" chính là Dương Vạn Lý.

Mặc dù bây giờ trong mắt Điển Vi và Vu Cát, Dương Vạn Lý vẫn giữ nguyên bộ dạng đáng sợ mà họ tưởng tượng ra, nhưng Điển Vi đã không còn giữ thái độ thù địch với Dương Vạn Lý như vậy nữa, còn Vu Cát cũng không còn sợ hãi Dương Vạn Lý như thế nữa.

Ngô Lương thì đi lên phía trước, đỡ Dương Vạn Lý tựa vào chân mình, sau đó rút nút túi nước ra, từng chút một đổ nước trong túi vào miệng hắn.

Cứ như vậy cho uống một lúc lâu.

Nước trong cuối cùng cũng làm dịu cổ họng khô khốc của Dương Vạn Lý, hắn cố nén cơn đau như xé rách trong cổ họng, cuối cùng cũng phát ra được giọng nói khàn khàn: "Công tử…" "Ngươi tỉnh lại lúc nào?" Ngô Lương cười hỏi. "Vừa… vừa rồi… Ựm… Ta hình như đã mơ một giấc mơ rất dài… Công tử, rốt cuộc là chuyện gì vậy?" Dương Vạn Lý khó khăn mở miệng hỏi. "Ngươi đã trúng tà khi đi thăm dò di chỉ cổ thành, giống như trong lời đồn dân gian đã nghe trước đó, suýt chút nữa là sống không thấy người chết không thấy xác, chuyện cụ thể đợi lát nữa sẽ nói chi tiết cho ngươi nghe." Ngô Lương nói ngắn gọn, rồi lại hỏi: "Tên binh sĩ đi cùng ngươi đâu, hắn thế nào rồi?" "Hắn… hắn vẫn chưa tỉnh, tiểu nhân nghe thấy tiếng của Công tử và mọi người… liền bò vào trước xem…" Trên mặt Dương Vạn Lý lộ ra một vẻ nghi hoặc, nhưng cũng không tiếp tục hỏi, mà trả lời câu hỏi của Ngô Lương trước, rồi cũng hỏi: "Vậy Công tử… các người vừa rồi lại xảy ra chuyện gì… tại sao gần trong gang tấc mà lại không nhìn thấy tiểu nhân?" "Rất đáng tiếc, chúng ta cũng trúng tà rồi." Ngô Lương cười khổ một tiếng, thấy Dương Vạn Lý lại lộ vẻ quan tâm, lại giải thích: "Nhưng chúng ta không bị tà khí khống chế, chỉ là xuất hiện ảo giác, chắc sẽ không có vấn đề gì lớn." "Tà khí" mà Ngô Lương nói, chính là "Vân Dương" đã bị thiêu thành tro.

Trước đó hắn đã có lo ngại về phương diện này.

Theo hắn suy đoán, "tà khí" mà "Vân Dương" tỏa ra, hẳn là một loại chất hóa học tương tự như ancaloit sinh học.

Loại chất hóa học này có thể ảnh hưởng đến ý thức con người, biến con người thành những đơn vị giống như kiến hoặc ong, còn "Vân Dương" thì giống như kiến chúa hoặc ong chúa phát ra một loại tín hiệu nào đó, dẫn dắt con người trong tình trạng không có ý thức tự chủ, làm ra những hành động có lợi cho "Vân Dương".

Ví dụ như tìm mọi cách bỏ nhà ra đi, đến dưới gốc "Vân Dương" ngủ say vĩnh viễn, từ đó trở thành phân bón cho "Vân Dương".

Bây giờ "Vân Dương" đã bị Ngô Lương thiêu hủy, cũng giống như kiến chúa hay ong chúa đã không còn tồn tại, tự nhiên cũng không còn nguồn tín hiệu có thể chỉ dẫn Ngô Lương và mọi người.

Nhưng loại chất hóa học tương tự ancaloit sinh học kia lại không tự dưng biến mất.

Loại vật chất này tiến vào cơ thể Ngô Lương và mọi người, sau một thời gian chuyển biến và thích ứng, vẫn sẽ gây ra một số ảnh hưởng mất kiểm soát đối với ý thức của họ, từ đó sinh ra ảo giác.

Mà loại ảo giác này, lại sẽ không ngừng thay đổi khi bị lời nói của đồng bạn dẫn dắt… Ban đầu đối với hiệu lực của loại chất hóa học tương tự ancaloit sinh học này, Ngô Lương còn có chút nghi ngờ, không biết khi nào mới có thể hoàn toàn thoát khỏi ảo giác.

Dù sao Dương Vạn Lý và tên binh sĩ kia vẫn còn đang ngủ say ở bên ngoài.

Không ai biết khi nào họ mới có thể tỉnh lại, có thể là vài canh giờ sau, có thể là vài ngày sau, hoặc có thể là cho đến khi chết.

Còn bây giờ thấy Dương Vạn Lý lại đã tỉnh lại.

Xem ra, hiệu lực của ảo giác này trong tình huống không có "Vân Dương" hẳn chỉ có vài ngày, họ sẽ không vì thế mà chết, Ngô Lương tức thì thả lỏng trái tim đang treo lơ lửng xuống.

Hơn nữa, có Dương Vạn Lý đã tỉnh lại, họ cũng giống như một đám "người mù" có "mắt", ít nhất Dương Vạn Lý có thể chỉ dẫn họ đưa ra phán đoán chính xác, và tạm thời đưa họ trở về nơi ẩn náu của Phường Nhân Quân.

Như vậy có thể tránh được việc bị ảnh hưởng bởi ảo giác mà làm ra những chuyện ngu ngốc, bất tri bất giác làm mất mạng.

Còn về mộ của Tề Ai Công.

Ngô Lương quyết định tạm thời gác lại đã.

Dương Vạn Lý tuy có thể chỉ dẫn họ tiếp tục thăm dò lăng mộ, nhưng chưa chắc đã có thể thuật lại toàn bộ những gì thấy và nghe trong mộ.

Cho dù có thể thuật lại, Ngô Lương cũng chưa chắc chỉ thông qua miêu tả mà có thể tưởng tượng ra mọi thứ trong mộ một cách chính xác không sai sót, càng không thể phán đoán trong đó có tồn tại những nguy hiểm khác hay không, và không chắc có bỏ sót những thông tin khảo cổ quan trọng nào không.

Thậm chí, vì một số sơ suất trong miêu tả mà tiếp tục xuất hiện ảo giác… Cho nên để an toàn, vẫn là đợi ảo giác hoàn toàn biến mất rồi mới đến thăm dò là thỏa đáng nhất. … Sau khi trao đổi thông tin với Dương Vạn Lý, mọi người đã hiểu rõ tình cảnh hiện tại. "Công tử, tiếp theo chúng ta nên làm gì?" Uống nước cho đỡ khát, lại nói chuyện một lúc, giọng của Dương Vạn Lý tuy vẫn còn hơi khàn, nhưng đã có thể nói chuyện tương đối bình thường.

Chỉ là khi nói chuyện, cổ họng vẫn còn hơi đau rát. "Điển Vi,

ngươi qua đây đỡ Dương Vạn Lý." Ngô Lương quay người gọi Điển Vi lại, sắp xếp: "Dương Vạn Lý, từ bây giờ ngươi chính là đôi mắt của chúng ta, ngươi trước tiên chỉ dẫn chúng ta ra khỏi lăng mộ, sau đó chỉ dẫn Điển Vi giấu lăng mộ này đi, rồi đưa chúng ta về thung lũng ẩn náu, đợi tà khí trên người chúng ta tan hết, rồi đến thăm dò lăng mộ này cũng chưa muộn." "Vâng." Trong lúc nói chuyện, Dương Vạn Lý đã được Điển Vi nhẹ nhàng đỡ dậy.

Dương Vạn Lý cũng vô cùng chi tiết chỉ dẫn mọi người đi ra ngoài lăng mộ, nhẹ nhàng đi qua mộ đạo, qua bậc đá trở về thế giới bên ngoài.

Thực ra sau khi đi qua bức "tường ảo giác" kia, Ngô Lương và mọi người đã có thể nhìn thấy tình hình trong mộ đạo, cũng có thể nhìn rõ con đường dưới chân.

Nhưng sự chỉ dẫn của Dương Vạn Lý vẫn vô cùng quan trọng.

Mỗi câu nói của hắn đều đang "dẫn dắt" Ngô Lương và mọi người, hiệu quả tránh được việc bốn người họ sinh ra những ảo giác không phù hợp với thực tế.

Nếu không, nói không chừng bậc đá rời khỏi lăng mộ cũng sẽ biến mất.

Cho dù thuận lợi ra khỏi lăng mộ, mọi thứ bên ngoài cũng đều có khả năng xuất hiện ảo giác, nói không chừng còn thấy "Vân Dương" sống lại, hoặc thấy những xác khô cũng đã bị thiêu thành than đứng dậy đi lại, thậm chí khi trở về thung lũng ẩn náu của Phường Nhân Quân, còn có thể nhìn binh sĩ Phường Nhân Quân thành những cái xác biết đi đáng sợ… Cái này gọi là "ảo giác của ta ta làm chủ", mọi thứ đều tùy tâm mà động.

Cho dù là Ngô Lương, cũng cho biết không chịu nổi loại công kích ảo giác tầng tầng lớp lớp này, sớm muộn gì cũng tinh thần sụp đổ.

Cứ như vậy nối đuôi nhau ra khỏi lăng mộ.

Dương Vạn Lý đã sớm miêu tả chi tiết tình hình bên ngoài: "Bên ngoài vẫn như cũ, tàn tích của cây đại thụ bị thiêu rụi đổ ở gần đó, khắp nơi đều là tro đen, trên đất hẳn là dấu chân các người để lại trước đó, còn có dấu vết ta bò qua." "Người huynh đệ này vẫn chưa tỉnh lại, nhưng thấy lồng ngực hắn vẫn còn phập phồng, chắc không có gì đáng ngại, chỉ là tà khí trong cơ thể vẫn chưa tan hết." Mọi người nghe xong miêu tả của Dương Vạn Lý, lại vì có Dương Vạn Lý làm "mắt", trong lòng đã yên ổn hơn nhiều, quả nhiên không xuất hiện thêm ảo giác nào nữa.

Ngô Lương đi thẳng đến bên cạnh tên binh sĩ còn đang ngủ say, đưa tay đến dưới lỗ mũi hắn thăm dò.

Sau đó dứt khoát bấm vào nhân trung của hắn.

Chương 163

"Ực!" Tên binh sĩ đang ngủ say phát ra một tiếng rên, sau đó mày nhíu lại, cơ thể theo đó run rẩy dữ dội một cái, tức thì mở mắt.

Quả nhiên.

Hiệu lực của "tà khí" đã qua, tên binh sĩ này tuy chưa tự động tỉnh lại, nhưng đã có thể dùng phương pháp vật lý để đánh thức. "Uống chút nước cho đỡ khát trước đã." Ngô Lương biết tên binh sĩ này cũng gặp phải chuyện giống Dương Vạn Lý, nhất là sau khi bị khói hun tối qua, khó chịu nhất chắc chắn là cổ họng, nên cũng không bảo hắn nói chuyện, mà trực tiếp đưa túi nước đến bên miệng. "?!" Tên binh sĩ này vừa tỉnh lại, rõ ràng còn chưa hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Cứ như vậy ngơ ngác nhìn Ngô Lương và mọi người, nhưng vẫn theo bản năng bắt đầu nuốt nước được đưa vào miệng, đúng là như đói gặp cơm, giống như một con cá khô cạn lâu ngày gặp mưa rào.

Còn Ngô Lương cũng không hỏi nhiều, vừa cho hắn uống nước, vừa quay đầu dặn dò Dương Vạn Lý và Điển Vi: "Dương Vạn Lý, ngươi trước tiên đưa Điển Vi cùng nhau đậy tấm ván đồng che lối vào lăng mộ lại, sau đó dùng những than củi đã đốt này che nó lại, cố gắng làm sao để không lưu lại dấu vết." "Vâng!" Dương Vạn Lý và Điển Vi lập tức làm theo.

Lúc này Ngô Lương mới quay đầu lại nhìn tên binh sĩ kia, cười nói: "Ta biết ngươi bây giờ đang nghĩ gì, đừng hỏi gì cả, cũng đừng nói gì cả, lát nữa Dương Vạn Lý sẽ giải thích cho ngươi chuyện gì đã xảy ra trước đó." "Vâng…" Tên binh sĩ kia vừa đói khát vừa đau đớn uống nước, vừa vội vàng đáp một tiếng. … Điển Vi và Dương Vạn Lý rất khó khăn mới phong kín được lối vào lăng mộ.

Điển Vi lại dứt khoát bê một tảng tàn tích Vân Dương khổng lồ đè lên tấm ván đồng, dùng rất nhiều tro than và một số than củi nhỏ hơn ngụy trang nó thành một đống lửa đã cháy hết, cuối cùng cũng có thể có tác dụng che mắt người khác.

Lúc này, tên binh sĩ kia cuối cùng cũng có thể ngồi dậy.

Ngô Lương quay đầu nhìn một cái, xác nhận không có gì thiếu sót, liền đỡ tên binh sĩ này dậy, vừa men theo mật đạo dưới lòng đất đi ra ngoài, vừa nói: "Đi thôi, lăng mộ này tạm thời gác lại, chúng ta về thung lũng nghỉ ngơi vài ngày rồi tính." Ngay lúc này. "Chú ý, bên trên có người!" Bạch Tinh Tinh đột nhiên cảnh báo.

Lời này vừa ra, Ngô Lương và mọi người tức thì lại nâng cao cảnh giác, yên lặng đứng tại chỗ vểnh tai lắng nghe.

Tiếc là nghe một lúc, lại không nghe thấy động tĩnh gì rõ ràng, thế là lại ngạc nhiên nhìn về phía Bạch Tinh Tinh.

Ngô Lương tự nhiên sẽ không nghi ngờ thính lực của Bạch Tinh Tinh, trầm ngâm một lát, liền mở miệng hỏi: "Người bên trên ở hướng nào?" "Phân tán ở bốn phương tám hướng, bước chân không thống nhất, có nhanh có chậm, hẳn là đang hành động phân tán." Bạch Tinh Tinh nhắm mắt lại, vừa lắng nghe vừa nói. "Bốn phương tám hướng… người rất đông sao?" Ngô Lương lại hỏi. "Hẳn là không ít, ít nhất ta có thể nghe thấy tiếng bước chân của mấy chục người… Đợi chút, có người đang nói chuyện!" Nói được nửa chừng, Bạch Tinh Tinh đột nhiên lại ra hiệu cho Ngô Lương và mọi người giữ im lặng, yên lặng nghe hơn mười giây, mới tiếp tục nói: "E rằng đây là người của 'Thọ Tào Đạo', tối qua họ ở huyện Thiên Thừa đã nhìn thấy ánh lửa khi chúng ta đốt Vân Dương, nên sau khi trời sáng đặc biệt phái người đến dò xét tình hình, cố gắng tìm ra nguyên nhân vụ cháy." "Nhưng những người đến dò xét dường như không cam tâm tình

nguyện, mấy người gần đây nhất đang phàn nàn, lo lắng nếu mạo muội tiến vào di chỉ cổ thành tà môn này, sẽ gặp họa như lời đồn…" Thực ra, khi Bạch Tinh Tinh bảo mọi người im lặng.

Ngô Lương và những người khác cũng đã mơ hồ nghe thấy mấy tiếng la hét từ bên trên, cùng với tiếng nói chuyện của một số người, chỉ có điều âm thanh họ nghe thấy rất mơ hồ, và bị ảnh hưởng bởi tiếng gió nên đứt quãng, hoàn toàn không nghe rõ như Bạch Tinh Tinh. "Bây giờ người gần nhất cách chúng ta bao xa?" Ngô Lương lại hạ thấp giọng hỏi. "Khoảng mười mấy trượng." Bạch Tinh Tinh đáp. "Chuyện này…" Ngô Lương não bộ vận hành nhanh chóng.

Khoảng cách mười mấy trượng, nếu không có những bức tường đổ nát trong cổ thành che khuất tầm nhìn, những vị khách không mời này hẳn là có thể lập tức phát hiện ra dấu vết "Vân Dương" bị đốt cháy.

Dù sao "Vân Dương" cũng là một cây cổ thụ ngàn năm, chỉ riêng thân cây đã cần bảy tám người nắm tay nhau mới ôm xuể.

Huống hồ sau khi bị đốt tối qua, còn để lại trên đỉnh mật đạo dưới lòng đất một cái hố lớn bằng thân cây, những người đến dò xét lại không phải người mù, cộng thêm một lúc đến nhiều người như vậy phân tán tìm kiếm, rõ ràng là đang tìm kiếm theo kiểu rà soát, Ngô Lương tin rằng họ sẽ không mất nhiều thời gian để phát hiện ra nơi này.

Phát hiện ra nơi này thì cũng thôi, trọng điểm là không thể để họ phát hiện ra mộ Tề Ai Công.

Nếu không nếu tin tức bị lộ, ngôi mộ cổ này chắc chắn sẽ bị tín đồ của "Thọ Tào Đạo" cướp bóc, mà Ngô Lương hiện đang bị ảnh hưởng bởi ảo giác, bên cạnh lại trừ Điển Vi ra, không có ai có thể chiến đấu, thực sự không dễ đối phó.

May mà, trước khi đám khách không mời này đến, Ngô Lương vừa bảo Điển Vi và Dương Vạn Lý xử lý lối vào lăng mộ, hẳn là vẫn có khả năng che mắt được người khác… "Trốn vào mật đạo trước, xem những người này có thể phát hiện ra lăng mộ ở đây không rồi tính tiếp!" Nghĩ như vậy, Ngô Lương lập tức nói với mấy người còn lại.

Thế là cả nhóm lập tức rón rén ẩn mình vào mật đạo tối om dưới lòng đất, trốn ở một góc khuất để quan sát và lắng nghe tình hình bên này.

Khoảng vài phút sau. "Tìm thấy rồi!" "Hộ pháp!

Không cần tìm nữa!" "Chúng tôi đã tìm thấy nơi bốc cháy đêm qua, chính là ở đây!" Bên trên đột nhiên truyền đến tiếng la hét của mấy người.

Quả nhiên vẫn bị phát hiện!

Một lát sau, rõ ràng đã có một nhóm người tụ tập bên cạnh cái hố lớn mà Vân Dương để lại sau khi bị đốt cháy, tiếng nói chuyện cũng dần trở nên hỗn loạn. "Nghe tiếng bước chân này, e là không chỉ mấy chục người, có lẽ đã lên đến cả trăm." Bạch Tinh Tinh đúng lúc nói với Ngô Lương.

Ngay lúc này. "Im lặng!" Một giọng nữ uy nghiêm và lạnh lùng đột nhiên vang lên.

Những tiếng nói hỗn loạn kia tức thì biến mất, sau đó giọng nữ này im lặng một lúc, cuối cùng mới lại nói: "Bên dưới này không chỉ có một đống lửa, mà còn có rất nhiều thi thể cháy đen… Người đâu, thả dây thừng xuống, cho mấy người đi dò xét một phen." ---------- Không lâu sau, từ phía trên lại truyền đến tiếng đám khách không mời kia ném dây thừng xuống, rồi có người bắt đầu leo xuống.

Rõ ràng, nơi này đã khơi dậy hứng thú của bọn chúng, nếu không

có tình huống đặc biệt xảy ra, chắc chắn chúng sẽ không dễ dàng rời đi.

Mà nếu để chúng tùy tiện tìm kiếm ở đây, rất có khả năng sẽ phát hiện ra lối vào lăng mộ vừa được Ngô Lương và mọi người che giấu.

Dù sao, lần này nhân lực và tài nguyên có hạn.

Ngô Lương tuy đã lệnh cho Điển Vi và Dương Vạn Lý che giấu lối vào, nhưng cũng chỉ là che mắt người thường mà thôi, nhiều nhất cũng chỉ lừa được người qua đường vô tình đi ngang, rất khó để qua mặt nhiều vị khách không mời mà đến có chuẩn bị như vậy.

Huống hồ, còn có những thi thể Gia Đa bị thiêu cháy cùng với ngọn lửa lớn.

Ngô Lương biết chỉ dựa vào mấy người bọn họ hiện tại, không thể nào xử lý hết được, vì vậy vốn dĩ hắn định sau khi quay về nơi đóng quân, sẽ ra lệnh cho nhiều binh sĩ Phường Nhân Quân hơn lén lút đến xử lý.

Nhưng xem tình hình hiện tại, rõ ràng là không còn cơ hội nữa. "Công tử, chúng ta bây giờ phải làm sao?" Trong mộ đạo tối tăm, Dương Vạn Lý ghìm giọng hỏi nhỏ. "Trước tiên cứ quan sát trong bóng tối..." Ngô Lương tự nhiên không muốn chắp tay dâng ngôi mộ cổ vừa phát hiện, nhưng hiện tại hắn tạm thời chưa nghĩ ra cách nào tốt hơn, chỉ có thể chọn án binh bất động. "Hay là chúng ta đi trước đi?" Vu Cát lại nhăn mặt, khổ tâm khuyên nhủ: "Đám người này số lượng không ít, nếu sau khi xuống đây phái người tìm kiếm mật đạo dưới lòng đất, sẽ có khả năng phát hiện ra chúng ta.

Hiện tại chúng ta chỉ có mấy người, Dương Vạn Lý và binh sĩ kia vừa mới tỉnh lại, thân thể còn yếu, Tinh Tinh cô nương lại là một nữ tử yếu đuối, lão phu lại chỉ là một lão già gần trăm tuổi, người có thể chống lại đám người này e rằng chỉ có Điển Vi và công tử, hai người

các ngươi dù thế nào cũng không thể địch lại nhiều người như vậy." "Lão tiên sinh, ta tuy là nữ tử, nhưng không phải là nữ tử yếu đuối." Bạch Tinh Tinh lập tức nheo đôi mắt đẹp lại, chỉnh lời. "Được được được, chỉ có lão phu yếu đuối, thế được chưa?" Vu Cát cũng không tranh cãi với Bạch Tinh Tinh, chỉ tiếp tục khổ sở khuyên nhủ: "Công tử, mục đích chuyến này của chúng ta vốn là giải cứu Dương Vạn Lý và vị huynh đệ này, nay hai người họ đã an toàn vô sự, mục đích đã đạt được, mà chúng ta lại đang ở trong ảo giác, chính là lúc nên toàn thân rút lui...

Ngôi mộ cổ này lúc nào trộm cũng được, không có ngôi này còn có ngôi mộ cổ khác chờ chúng ta, nếu mất mạng thì sẽ mất tất cả, xin công tử suy nghĩ kỹ." "Ừm...

Lão tiên sinh nói có lý." Những tình huống Vu Cát nói, Ngô Lương tất nhiên đã nghĩ đến.

Dù trong lòng vẫn có chút không cam tâm, nhưng hắn cũng sẽ không nhất quyết lấy mạng ra cược, cho nên trong lòng hắn cũng đã có ý định rút lui, chỉ là còn muốn đợi thêm một chút, cho mình một lý do để cam tâm rời đi. "Nếu những người này xuống đây tìm được lăng mộ, hoặc là bọn chúng chuẩn bị phái người tìm kiếm mật đạo, chúng ta sẽ tạm thời rút lui, đợi bọn chúng đi rồi lại đến xem xét tình hình lăng mộ." Sau khi suy nghĩ một lúc, Ngô Lương cuối cùng đã quyết định, bất đắc dĩ nói: "Nhưng mà, vị Nữ Hộ pháp này chúng ta cần phải để ý một chút.

Nếu đám người này thật sự đào ngôi lăng mộ này, người này chính là nhân chứng của nó, vật phẩm bên trong đa số đều sẽ qua tay người này.

Đợi khi đại quân của Sứ quân kéo đến tiêu diệt 'Thọ Tào Đạo', ta nhất định phải truy hồi những thứ trong mộ từ tay người này, còn

phải đích thân hỏi về những điều đã thấy, đã nghe trong mộ." Trước đó Ngô Lương đã thông qua "Âm Binh tướng quân" Hàn Trình để tìm hiểu về cấu trúc tổ chức của "Thọ Tào Đạo".

Theo lời Hàn Trình, dưới trướng "Đại Hiền Thiên Sư" của "Thọ Tào Đạo", có tổng cộng hai "Hộ pháp", chín "Âm Binh tướng quân".

Xem ra, đến khi Tào lão bản đại phá "Thọ Tào Đạo", vị "Nữ Hộ pháp" này chỉ cần không sớm bỏ trốn, chắc sẽ không khó tìm...

Và điều Ngô Lương cần làm, chính là phái người ngầm quan sát nhất cử nhất động của "Thọ Tào Đạo", đặc biệt là động tĩnh của vị "Nữ Hộ pháp" này, không cho nàng ta cơ hội chạy xa. "Công tử không hổ là đại trượng phu biết co biết duỗi, lão phu bội phục!" Thấy Ngô Lương chấp nhận ý kiến của mình, Vu Cát tức thì vui ra mặt, không tiếc lời khen ngợi. … Thế là Ngô Lương và mọi người tiếp tục ẩn náu trong mật đạo dưới lòng đất, lén lút quan sát và lắng nghe nhất cử nhất động của đám khách không mời này.

Đám người này quả nhiên không ít, chỉ một lát sau, đã có hơn hai mươi người thuận theo dây thừng trượt xuống, bắt đầu tìm kiếm trong mật đạo.

Nhưng cảnh tượng hàng trăm thi thể bị thiêu thành than trong mật đạo vẫn khá đáng sợ, cộng thêm việc đa số bọn chúng đều từng nghe những lời đồn ma quái về di chỉ thành cổ, sắc mặt đều có chút căng thẳng, tìm kiếm cũng có chút rụt rè, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Đối mặt với mấy con đường tối om thông đến nơi này, bọn chúng cũng cố gắng giữ khoảng cách, không dám dễ dàng bước vào thăm dò.

Cũng vì thế, Ngô Lương và mọi người tuy chỉ cách đám khách không mời này mấy chục mét, nhưng tạm thời vẫn chưa có nguy cơ bị lộ.

Một lát sau. "Hộ pháp, thuộc hạ đã kiểm tra qua rồi." Một người có vẻ là tiểu đầu lĩnh ngẩng đầu lên, báo cáo tình hình với vị Hộ pháp đang đứng ở trên: "Bên dưới có mấy trăm thi thể bị thiêu cháy, đa số đã bị thiêu đến không còn nguyên vẹn, hòa làm một với than củi.

Về trận hỏa hoạn xảy ra đêm qua, có lẽ là do có người đã phóng hỏa ở đây, đốt cháy một cây cổ thụ ngàn năm, còn về nguyên do, thuộc hạ cũng không tra ra được." Những người xuống đây thăm dò quả thực có chút làm cho có lệ, suốt quá trình không hề tiến hành bất kỳ hình thức kiểm chứng nào, hoàn toàn chỉ dựa vào mắt thường nhìn một lượt trong đống hài cốt, rồi đưa ra một báo cáo mà có xuống hay không cũng chẳng khác gì nhau. "Như vậy, có lẽ lăng mộ này sẽ được bảo toàn khỏi tay đám người này..." Ngô Lương thầm nghĩ.

Đây chính là điều hắn mong muốn nhất.

Nhưng Nữ Hộ pháp ở trên rõ ràng không chấp nhận báo cáo qua loa như vậy, nhưng cũng không trách mắng người bên dưới, chỉ im lặng một lát rồi nói: "Xuống thêm vài người nữa, mang theo đuốc tìm kiếm cẩn thận, tuyệt đối không được bỏ qua bất kỳ manh mối nào...

Ta cũng sẽ tự mình xuống.

Nơi này giấu nhiều thi thể như vậy, trên tro tàn lại còn lưu lại vài dấu chân, chứng tỏ trước khi chúng ta đến, sau khi cây cổ thụ cháy rụi hoàn toàn, vẫn có người hoạt động ở đây.

Những người này đến đây chắc chắn có mục đích mà chúng ta không biết, nhất định phải tra ra mục đích của bọn họ!" "Vâng!" Phía trên lập tức có tiếng đáp lời.

Thế là lại có người tiếp tục bám dây thừng trượt xuống, và không còn chỉ dựa vào ánh sáng từ cái lỗ lớn trên đỉnh mật đạo để kiểm tra, mà đốt lên rất nhiều đuốc, soi sáng cả khu vực rộng rãi nơi "vân dương" từng ở, khiến nơi đó đèn đuốc sáng trưng. "Công tử, người

càng lúc càng đông, còn đốt cả đuốc, chúng ta đến lúc phải rời khỏi đây rồi..." Thấy tình hình này, Vu Cát có vẻ căng thẳng hơn trước, vội vàng ghé sát vào Ngô Lương khuyên nhủ. "Đợi thêm một chút nữa." Ngô Lương lại lắc đầu.

Sau khi nghe câu "Ta cũng sẽ tự mình xuống" của Nữ Hộ pháp, hắn liền có ý muốn xem thử dung mạo thật của nàng ta, để đến khi đại quân của Tào lão bản áp sát, hắn có thể tìm thấy Nữ Hộ pháp một cách chính xác, khiến nàng khó lòng thoát thân.

Cũng đúng lúc này. "Công tử, hình như có người đang mò đến phía sau chúng ta!" Tai Bạch Tinh Tinh động đậy, đột nhiên nhắc nhở. "Phía sau?!" Ngô Lương giật mình, theo phản xạ nhìn về phía mật đạo đen kịt sau lưng.

Chương 164

Theo như Ngô Lương biết, ngoài cái lỗ lớn mà đám khách không mời kia đi xuống, lối vào duy nhất của mật đạo này chính là cái lỗ nhỏ cao chưa đến nửa mét mà đêm qua bọn họ đã chui vào.

Hơn nữa, cái lỗ nhỏ đó còn bị cỏ khô cao bằng một người che lấp, nếu không phải cơ duyên xảo hợp, người bình thường không thể nào phát hiện được.

Cho nên...

Rốt cuộc là ai lại có thể mò đến từ phía sau bọn họ? "Chuyện này..." Những người khác cũng lập tức căng thẳng.

Tuy mật đạo này vô cùng phức tạp, trong đó còn có nhiều ngã rẽ không biết dẫn đi đâu, muốn tìm thấy bọn họ trong chốc lát cũng không dễ, nhưng nếu phía sau có người, bọn họ cũng không thể không chút kiêng dè mà rút lui theo đường cũ, nếu không lỡ chẳng may đụng phải, bị trong ngoài giáp công, thì chính là rùa trong chum. "Đông người không?" Ngô Lương hỏi dồn. "Không nhiều lắm, nghe có vẻ chỉ khoảng mười người, hơn nữa tiếng bước chân rất nhẹ, dường như cũng đang cố ý ẩn giấu hành tung." Bạch Tinh Tinh nghiêm mặt nói. "Chẳng lẽ không phải người của 'Thọ Tào Đạo'?" Ngô Lương trong lòng nghi hoặc.

Nếu là đồng bọn của "Thọ Tào Đạo", cho dù bọn chúng có sợ hãi mật đạo chưa biết này, cũng không cần cố ý đi nhẹ chân để ẩn giấu hành tung.

Không những thế, xét về mặt tự trấn an, bọn chúng còn nên cố gắng tạo ra tiếng động, cố gắng liên lạc được với đám người "Thọ Tào Đạo" bên trong, như vậy mới phù hợp với hành vi của người bình

thường. "Không biết." Bạch Tinh Tinh hơi nhíu mày, lắc đầu. "Tạm thời đừng hành động thiếu suy nghĩ." Ngô Lương trầm tư một lát rồi nói tiếp: "Điển Vi, lúc nào cũng phải chuẩn bị đột phá.

Nếu chúng ta không may bị người phía sau phát hiện, nếu chỉ có khoảng mười người...

đừng nương tay, cố gắng giết sạch trong thời gian ngắn nhất, như vậy chúng ta mới có cơ hội và thời gian để thoát khỏi đây." Ngô Lương rất rõ thực lực của Điển Vi.

Nếu bên cạnh không có gánh nặng, đối phương lại không có vũ khí tầm xa lợi hại nào, mấy chục người cũng đừng hòng giữ được hắn!

Mà chỉ có mười mấy người, lại ở trong mật đạo chật hẹp thế này, Điển Vi càng có dũng khí của một người giữ ải vạn người không qua, mở một đường máu chắc chắn không thành vấn đề.

Vấn đề lớn nhất hiện giờ là, mấy người bọn họ lúc này đa số đều là già yếu bệnh tật, một khi giao chiến chắc chắn sẽ kinh động đến nhiều tín đồ "Thọ Tào Đạo" hơn ở phía sau.

Chỉ có cách thoát ra trong thời gian ngắn nhất, còn phải để hắn và Điển Vi ở lại cửa động cố gắng kéo dài thời gian, mới có khả năng toàn bộ trốn thoát. "Vâng." Điển Vi nghe vậy đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu, khởi động trạng thái Cuồng Chiến Sĩ hai tay cầm vũ khí, hai cây xẻng công binh giơ trước ngực.

Cùng lúc đó. "Hộ pháp, xin người nhất định phải cẩn thận, nếu người không may bị thương, Thiên Sư nhất định sẽ không tha cho chúng thuộc hạ đâu." Phía bên kia lại có tiếng nói vang lên.

Ngô Lương lại từ góc tường trong bóng tối ló đầu ra, vừa hay nhìn thấy một bóng áo bào trắng bay phấp phới thuận theo dây thừng

nhẹ nhàng đáp xuống từ trên cao.

Kết hợp với ánh sáng chiếu xuống từ cái lỗ lớn kia, lại tạo nên một khung cảnh duy mỹ như nữ chính, hay nữ thần trong phim cổ trang hạ phàm, thực sự khiến người ta say đắm.

Ngô Lương nhìn đến ngây người.

Từ khi xuyên không đến thời đại này, hắn chưa từng thấy nữ tử nào ăn mặc như vậy.

Ngay cả những người thuộc giai cấp sĩ tộc đã gặp trước đây, thậm chí là gia quyến của Tào lão bản, trang phục cũng tương đối giản dị, ít nhất sẽ không nổi bật như vậy...

Trong thời loạn thế, nữ tử vẫn cần phải kín đáo một chút, nếu không dễ bị người ta dòm ngó, hơn nữa thường là loại dòm ngó không thể phản kháng.

Giống như Tào lão bản trong lịch sử, những người vợ ông ta nạp tuy có người là nữ tử của danh môn vọng tộc, nhưng chưa bao giờ thất bại, không ai dám không tuân theo.

Nhưng rất nhanh, khung cảnh duy mỹ này đã bị hiện thực đánh bại.

Khi vị Nữ Hộ pháp này thuận theo dây thừng trượt xuống, trên áo bào trắng đã lưu lại một vết bẩn rất rõ ràng, đặc biệt là khi đáp xuống đất, chiếc áo dài trắng muốt quét nhẹ trên mặt đất đầy tro tàn, đã đen cả một mảng lớn...

Sự thật chứng minh, những nữ thần áo trắng không nhiễm một hạt bụi trong phim cổ trang đều chỉ là đồ mã.

Trừ phi đi đến đâu cũng có kiệu tám người khiêng, hoặc là mang theo mấy chục bộ quần áo sạch sẽ để thay, nếu không nữ thần như vậy căn bản không tồn tại, đặc biệt là những nữ thần động một chút

là bay lên bay xuống, trong nhà không có mấy chục người hầu giúp giặt giũ quần áo, căn bản giặt không xuể. "Chỉ cần các ngươi làm tốt phận sự của mình, Thiên Sư sao lại trách tội các ngươi?" Sau khi đáp xuống đất, Nữ Hộ pháp giũ giũ áo bào trên người, phát hiện càng giũ càng bẩn, nhưng vẫn giũ thêm mấy cái nữa rồi mới dùng một giọng điệu cực kỳ không tự nhiên nói.

Trong lúc nói chuyện, nàng ta còn dùng một chiếc khăn tay trắng muốt cố gắng lau vết bẩn do dây thừng cọ vào, tiếc là vết bẩn không lau đi được, ngược lại còn làm bẩn cả chiếc khăn tay.

Cuối cùng Nữ Hộ pháp đành phải bỏ cuộc, gấp ngược chiếc khăn tay lại, nắm trong lòng bàn tay.

Lúc này Nữ Hộ pháp đã xoay người lại, nhưng Ngô Lương vẫn không nhìn rõ mặt nàng, vì trên mặt nàng đeo một tấm mạng che, chỉ có thể nhìn thấy phần trên mắt.

Nhưng qua vầng trán trắng nõn, cùng đôi mắt hoa đào linh động sáng ngời, và thân hình linh lung được bao bọc trong áo bào trắng, Ngô Lương vẫn cho nàng bảy điểm.

Khí chất quả thực rất ổn.

Ba điểm còn lại, chủ yếu là để phòng ngừa ngũ quan bên dưới có dị dạng bất ngờ nào đó, lỡ như bị hô thì sao?

Nhưng mà, Ngô Lương cũng không chắc hình tượng của vị Nữ Hộ pháp trước mắt này có phải là ảo giác của hắn hay không... "Hộ pháp nói phải, xin Hộ pháp chỉ thị, chúng thuộc hạ bây giờ nên bắt đầu tra xét từ đâu?" Vị thủ lĩnh báo cáo lúc nãy lập tức tươi cười tiến lên chắp tay hỏi. "Bắt đầu từ đây, trước tiên dọn dẹp hết những thi thể kia ra ngoài, sau đó dời đống than củi này đi, quét dọn sạch sẽ rồi mới có thể khôi phục lại nguyên trạng nơi này, ta tự nhiên có thể phân biệt được đôi chút." Nữ Hộ pháp phất tay, ra lệnh: "Cử thêm người đi

thăm dò mấy con đường kia, có lẽ sẽ có phát hiện." "Giả vờ sạch sẽ!" Bạch Tinh Tinh cũng ló đầu ra từ bên cạnh Ngô Lương, nhìn thấy trang phục và cử chỉ vừa rồi của nữ tử áo trắng, liền hừ lạnh một tiếng, nói khẽ: "Nếu thật sự sợ bẩn quần áo, tại sao còn phải xuống đây?" --- Qua giọng điệu của Bạch Tinh Tinh, Ngô Lương nghe ra một tia địch ý hiếm thấy.

Cô nương này tuy không phải là người phong khinh vân đạm, nhưng đối với một người lạ chưa từng gặp mặt, chưa bao giờ thể hiện ra địch ý tương tự, thậm chí còn có chút mùi vị châm biếm.

Ngô Lương quay đầu lại, kinh ngạc nhìn Bạch Tinh Tinh.

Chỉ thấy cô nương này lúc này cũng không nhìn Nữ Hộ pháp áo trắng, mà đang dùng một ánh mắt có chút không vui nhìn chằm chằm hắn, trong đó còn xen lẫn một vài tia nhìn phức tạp không thể nói rõ...

Ngô Lương không phải là người không có kinh nghiệm tình cảm, kiếp trước lại từng làm hướng dẫn viên du lịch dựa vào việc quan sát sắc mặt người khác để kiếm ăn, liếc mắt một cái liền nhận ra Bạch Tinh Tinh đây e là có chút ghen tuông.

Có lẽ là vì lúc nãy khi hắn nhìn Nữ Hộ pháp áo trắng kia, có hơi chuyên chú, ánh mắt còn có chút "phê phán"? "Tinh Tinh nói có lý, nữ nhân này bất kể là ăn mặc hay hành vi cử chỉ đều quá làm màu, ta đời này coi thường nhất chính là loại nữ tử như vậy." Ngô Lương lập tức nghiêm túc bày tỏ thái độ.

Trong xương tủy hắn tuy không có gen sợ vợ, nhưng cũng biết lúc này ai là người của mình, ai là địch nhân, tuyệt đối sẽ không vì một kẻ địch mà khiến hậu viện của mình bốc cháy.

Nhưng qua phản ứng này cũng có thể thấy được, trong tiềm thức của Bạch Tinh Tinh, hai người đã hoàn toàn xác lập quan hệ yêu đương, vì vậy Bạch Tinh Tinh mới có biểu hiện như vậy, cô nương

này đã nảy sinh lòng chiếm hữu đối với hắn, và nảy sinh địch ý với những nữ tử khác có khả năng chia sẻ Ngô Lương với nàng.

Ngô Lương đột nhiên cảm thấy, sau này có lẽ có thể lợi dụng một chút trạng thái này của Bạch Tinh Tinh.

Như vậy những chuyện liên quan đến tình thú mà trước đây dù hắn khuyên thế nào Bạch Tinh Tinh cũng sống chết không chịu phối hợp, nói không chừng có thể thử làm một chút...

Nhưng lúc này không phải là lúc suy nghĩ lung tung, vẫn nên giải quyết nguy cơ từ "Thọ Tào Đạo" trước. "Bây giờ ngươi định làm thế nào?" Nghe lời Ngô Lương nói, Bạch Tinh Tinh quả nhiên không còn nhắc đến chuyện Nữ Hộ pháp áo trắng, chuyển sang nghiêm túc hỏi: "Người này đã ra lệnh tìm kiếm mật đạo, chúng ta e là không thể ẩn náu được nữa, hơn nữa, người phía sau chúng ta dường như cũng ngày càng gần, phải nhanh chóng đưa ra quyết định." Đúng như Bạch Tinh Tinh nói, đám người "Thọ Tào Đạo" sau khi nghe mệnh lệnh của Nữ Hộ pháp áo trắng, đã bắt đầu phân công nhân lực.

Một bộ phận bắt đầu dọn dẹp thi thể và hài cốt vân dương trên mặt đất, một bộ phận khác thì chia thành nhiều đội, mỗi đội đều được trang bị đuốc chuẩn bị chia nhau thăm dò các mật đạo nối liền với nơi này. "Chỉ có thể rút lui trước." Lúc này đã không còn gì để nghĩ nhiều, Ngô Lương lập tức gật đầu nói: "Điển Vi đi trước mở đường, nếu gặp phải địch nhân, nhất định phải mở một đường máu xông ra khỏi mật đạo.

Mấy người các ngươi theo sau Điển Vi, ta phụ trách bọc hậu, đi!" Điều quan trọng nhất lúc này là tránh tình trạng bị trước sau giáp công.

Dù sao với sức chiến đấu của bản thân Ngô Lương, rất khó làm được như Điển Vi một mình chống một mặt, đến lúc đó một khi xuất hiện tình trạng đầu đuôi không thể tương trợ, mọi chuyện sẽ khó giải

quyết.

Vì vậy phải thừa lúc những người bên trong chưa phát hiện, một hơi thoát khỏi mật đạo.

Đến lúc đó, lại do Điển Vi và hắn cùng nhau chặn cái lối vào mật đạo chỉ có thể bò ra vào kia, đám truy binh phía sau muốn xông ra cũng không dễ dàng như vậy, hắn cũng có thể cùng Điển Vi tranh thủ được một chút thời gian bỏ chạy cho Vu Cát, Dương Vạn Lý và mấy người già yếu bệnh tật này, sau đó mới có thể cắt đuôi truy binh mà thoát thân.

Mọi người đều biết tình hình lúc này có chút không ổn, nghe mệnh lệnh của Ngô Lương cũng không hề mè nheo, lập tức tuân lệnh.

May mà hiện tại Dương Vạn Lý đã hồi phục được một chút thể lực, một mình có thể dìu binh sĩ vẫn còn hơi yếu kia, Vu Cát và Bạch Tinh Tinh không cần phải gánh vác việc này, tốc độ di chuyển của mọi người tuy không nhanh được, nhưng cũng không đến mức quá chậm.

Trong quá trình này, Bạch Tinh Tinh còn cố ý đi chậm lại một chút, luôn giữ một khoảng cách rất gần với Ngô Lương.

Cô nương này lo lắng Ngô Lương bọc hậu sẽ gặp nguy hiểm, còn một lòng nghĩ rằng lỡ có chuyện gì, mình có thể cung cấp một số sự giúp đỡ cần thiết vào thời khắc mấu chốt.

Ngô Lương biết nàng nghĩ gì, cũng không nói nhiều, có những chuyện âm thầm ghi nhớ trong lòng là được. … Cứ như vậy đi trong mật đạo tối tăm một đoạn. "Chú ý, người phía trước đã rất gần chúng ta rồi." Bạch Tinh Tinh đột nhiên hạ thấp giọng, cảnh báo Điển Vi đang đi ở phía trước nhất.

Cả nhóm lập tức đi nhẹ chân hơn, nín thở cố gắng không gây ra

tiếng động tiếp tục mò về phía trước.

Mà Điển Vi cũng hơi nâng hai cây xẻng công binh trong tay lên, chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào… Lần này e là không thể tránh khỏi việc bị lộ hành tung.

Hoàn toàn có thể tưởng tượng, cho dù Điển Vi có thể một mạch tiêu diệt hơn mười kẻ địch cản đường này, cũng nhất định không có cách nào tránh được việc gây ra tiếng động.

Mà những tiếng động này, chắc chắn sẽ lập tức kinh động đến những người đang đến thăm dò phía sau.

Lúc đó, điều họ có thể làm chính là ba chân bốn cẳng mà chạy, chỉ có thoát khỏi mật đạo trong thời gian ngắn nhất, mới có cơ hội an toàn rời đi...

Cũng may là mật đạo này khá phức tạp, đêm qua khi Ngô Lương vào, đã sớm để lại ký hiệu ở các ngã rẽ, có thể giúp họ tìm được đường ra một cách chính xác, còn những người phía sau chỉ dựa vào tiếng động để tìm kiếm, cũng chưa chắc đã tìm đúng đường ngay lập tức, điều này cũng có thể tranh thủ được một chút thời gian cho họ.

Cứ như vậy lại đi qua một ngã rẽ. "!" Phía trước khúc quanh đột nhiên xuất hiện một tia sáng.

Đó hẳn là ánh sáng từ đuốc chiếu ra, rõ ràng sau khúc quanh đó, chính là kẻ địch mà Ngô Lương và mọi người sắp phải đối mặt.

Ngô Lương lập tức quay đầu nhìn Bạch Tinh Tinh một cái. "…" Bạch Tinh Tinh lập tức hiểu ý, lặng lẽ dập tắt cây nến sáp dùng để chiếu sáng trong tay.

Ánh sáng của nến sáp yếu hơn đuốc rất nhiều, người ở sau khúc quanh dưới ảnh hưởng của ánh sáng đuốc, chắc sẽ không dễ dàng phát hiện ra ánh nến bên này của họ.

Nhưng mà, cũng khó nói… Ngô Lương lại nhìn về phía Điển Vi, làm một thủ thế tiến lên.

Chương 165

Điển Vi khẽ gật đầu, lập tức bước đi nhẹ hơn, không một tiếng động nhưng lại nhanh chóng mò về phía khúc quanh có ánh sáng.

Ngô Lương vừa mới dặn dò hắn, bảo hắn cố gắng đánh úp trước, nếu có thể giải quyết ngay lập tức hai kẻ địch, sẽ có thể giảm bớt một phần áp lực chiến đấu, tránh khả năng bị thương… Đúng vậy, bị thương.

Ngô Lương biết với thực lực của Điển Vi, một hơi xử lý hơn mười người hoàn toàn không thành vấn đề.

Nhưng dù vậy hắn cũng không phải mình đồng da sắt, nếu không cẩn thận bị thương, ở thời đại này "uốn ván" đã là một chứng bệnh nan y đủ để lấy mạng người, Ngô Lương tự nhiên hy vọng cố gắng hết sức tránh khỏi nguy cơ này.

Gần rồi!

Càng gần hơn!

Ánh sáng từ khúc quanh ngày càng mạnh, chứng tỏ đám người kia đã ngày càng gần.

Điển Vi đã mò đến khúc quanh, giơ xẻng công binh trong tay qua đầu, với sức lực của hắn, một xẻng này bổ xuống, e là có thể trực tiếp chém người từ trên xuống dưới thành hai nửa.

Ngô Lương nín thở.

Bạch Tinh Tinh, Vu Cát, Dương Vạn Lý và binh sĩ kia cũng nín thở.

Đây là lần đầu tiên Phường Nhân Quân chuẩn bị đại khai sát giới, tuy đối với những người vốn sống ở thời đại này mà nói, đây không

phải chuyện gì lạ, nhưng đối với Ngô Lương, một kẻ xuyên không, đây lại là lần đầu tiên trong đời.

Hắn cũng tạm thời thực sự không nghĩ ra cách nào tốt hơn.

Nếu có khả năng, hắn vẫn sẽ chọn những phương pháp giả thần giả quỷ trước đây, cố gắng hết sức tránh xảy ra xung đột đổ máu… Không phải là không dám giết người, mà là không hy vọng người của mình liều mình mạo hiểm, dù sao đánh trận mà, không bên nào có thể đảm bảo không tổn thất một binh một tốt.

Mà mạng sống của mỗi người trong Phường Nhân Quân đối với hắn, đều vô cùng quý giá.

Cuối cùng. "Cộp… cộp…" Ánh sáng ở khúc quanh ngày càng mạnh, tiếng bước chân cũng ngày càng gần.

Hai bên sắp sửa chạm trán. "Giết!" Khi một bàn tay cầm đuốc vừa thò ra từ sau khúc quanh, Điển Vi lập tức nhảy ra với thế sét đánh không kịp bưng tai, hai cây xẻng công binh mang theo tiếng gió rít, bổ mạnh về phía người sau khúc quanh.

Nhưng ngay sau đó. "?!" Không biết vì sao, Điển Vi lại đột nhiên như bị điểm huyệt, xẻng công binh trong tay cứng ngắc dừng lại giữa không trung.

Tĩnh!

Sau khúc quanh là một khoảng lặng chết chóc. "Sao vậy?" Ngô Lương đầy kinh ngạc nhìn Điển Vi.

Bạch Tinh Tinh, Vu Cát, Dương Vạn Lý và binh sĩ kia cũng kinh ngạc nhìn Điển Vi.

Không ai hiểu chuyện gì đã xảy ra, tại sao đòn tấn công thế không thể đỡ của Điển Vi lại đột nhiên dừng lại, giống như thời gian vào khoảnh khắc này đã đông cứng lại. "Là người của mình…" Điển Vi

quay đầu lại, có chút cạn lời nói với Ngô Lương. "Người của mình?" Ngô Lương vội vàng bước lên xem.

Chỉ thấy hai cây xẻng công binh trong tay Điển Vi chỉ cách hai cái đầu có mấy centimet, nếu bổ xuống thêm một chút nữa, hai cái đầu này chắc chắn không giữ được.

Mà dưới xẻng công binh, là hai gương mặt đồng thời đông cứng lại vẻ kinh hoàng và tuyệt vọng.

Hai người này không phải ai khác, chính là hai binh sĩ mà Ngô Lương đã để lại bên ngoài mật đạo trước đó, không biết vì sao hai tên này lại không tuân lệnh quay về doanh trại, mà lại tự ý chạy vào đây.

Ngoài ra, sau lưng họ còn có… chín binh sĩ Phường Nhân Quân.

Trong chín binh sĩ còn có hai quân quan. "Róc rách…" Bên tai đột nhiên có tiếng nước chảy.

Ngay sau đó, mũi Ngô Lương ngửi thấy một mùi khai.

Nhìn theo tiếng động, chỉ thấy dưới ống quần của hai binh sĩ này đã đồng thời chảy ra chất lỏng.

Bọn họ không chỉ bị Điển Vi dọa đến thân thể cứng đờ, mặt mày trắng bệch, thậm chí còn không nhịn được mà tiểu ra quần… Họ cũng thực sự đáng sợ hãi, nếu hai nhát xẻng vừa rồi của Điển Vi thật sự bổ xuống, hai tên này bây giờ e là không còn toàn thây.

Cũng may người ra tay là Điển Vi, hai tên này mới nhặt lại được một mạng.

Nếu là người khác, Ngô Lương dám chắc, tuyệt đối không thể nào trong lúc bổ mạnh với mục đích một đòn tất sát, lại có thể ép mình dừng lại thế công của xẻng công binh, lực đạo khổng lồ đó không phải người bình thường có thể thu phóng tự nhiên được, thậm chí có chút đi ngược lại định luật Newton.

Nhưng hiện tại rõ ràng không phải là lúc để ý đến những chi tiết này. "Sao các ngươi lại vào đây?" Nhận ra đám người này, Ngô Lương tuy trong lòng có chút vui mừng, nhưng vẫn nghi hoặc hỏi. "Ực…" Đến lúc này, tròng mắt của hai binh sĩ đứng trước nhất vẫn còn run rẩy không ngừng, nghe thấy giọng của Ngô Lương, hai người mới cuối cùng hoàn hồn, cổ họng theo phản xạ nuốt một cái.

Sau đó. "Bịch!" Hai chân lập tức không thể chống đỡ cơ thể mình được nữa, hai binh sĩ đồng loạt ngã vào vũng nước tiểu của chính mình. … Qua lời kể của những người khác, Ngô Lương cuối cùng cũng biết được ngọn ngành sự việc.

Hóa ra đêm qua sau khi Ngô Lương và mọi người vào mật đạo, hai binh sĩ này vẫn luôn ở ngoài canh gác cẩn thận.

Cứ như vậy đợi suốt một đêm, trong lúc đó thấy trong di chỉ thành cổ không biết vì sao lại bốc cháy, họ cũng không dám tự tiện rời đi.

Cứ như vậy đợi đến trời sáng cũng không thấy Ngô Lương và mọi người ra, thế là hai binh sĩ cuối cùng cũng có chút hoảng loạn, muốn vào tìm, nhưng lại không biết có nên trái lệnh của Ngô Lương hay không.

Dù sao, đây là quân lệnh.

Cuối cùng hai binh sĩ bàn bạc một hồi, vẫn quyết định quay về doanh trại báo cáo tình hình với mọi người trước, trong doanh trại còn có mấy vị quân quan trấn giữ, hiện giờ Ngô Lương và mọi người không biết tình hình ra sao, mấy vị quân quan đó chính là quan chỉ huy cao nhất, cụ thể phải làm thế nào nên do họ quyết định.

Kết quả sau khi về đến doanh trại.

Các binh sĩ Phường Nhân Quân nghe xong chuyện của Ngô Lương và mọi người, lại nghe mệnh lệnh do hai binh sĩ này thuật lại, lại toàn

bộ biểu thị tuyệt đối không thể mặc kệ sống chết của Ngô Lương và mọi người, càng không thể trốn trong sơn cốc làm rùa rụt cổ.

Thế là, mấy vị quân quan lập tức quyết định dẫn người đến tìm.

Nhưng họ cũng có chút cẩn thận, không dẫn hết mọi người ra, chỉ dẫn một bộ phận nhỏ đến thăm dò tình hình trước, để phòng trường hợp Ngô Lương và mọi người không có việc gì, họ công khai kháng lệnh ngược lại làm hỏng kế hoạch của Ngô Lương.

Kết quả khi đến gần di chỉ thành cổ, họ đã nhìn thấy các tín đồ "Thọ Tào Đạo" đến tra xét tình hình.

Đám tín đồ này số lượng không ít, ước chừng ít nhất cũng có mấy trăm.

Không chỉ có người canh gác bên ngoài di chỉ, trong thành còn phân bố rất nhiều người, dường như đang tìm kiếm thứ gì đó.

Thấy cảnh này, các binh sĩ Phường Nhân Quân có chút kinh ngạc, nhưng trong lòng lo lắng cho an nguy của Ngô Lương, vẫn liều mình tránh né những tên lính gác, lén lút mò đến lối vào mật đạo, bí mật tiến vào thăm dò.

Cứ như vậy mò mẫm trong mật đạo một hồi.

Rất nhanh đã tìm thấy ký hiệu mà Ngô Lương để lại ở ngã rẽ, loại ký hiệu này là một loại ám hiệu mà Ngô Lương đã phổ biến trong binh sĩ Phường Nhân Quân trước đây, có thể chỉ dẫn phương hướng hoặc để lại một số thông tin quan trọng, người ngoài Phường Nhân Quân rất khó hiểu được.

Thế là lần theo những ký hiệu này, họ không ngừng đi sâu vào, sau đó thì gặp phải Điển Vi đột nhiên nhảy ra suýt nữa gây ra chuyện ô long… Phải thừa nhận, một sát thần như Điển Vi đột nhiên xuất hiện từ trong bóng tối, bất kể là khí thế, hay là thế công khiến người ta

không thể chống cự, đều thực sự quá đáng sợ.

Không chỉ hai binh sĩ suýt mất mạng kia sợ đến tiểu ra quần, ngay cả các quan binh Phường Nhân Quân đi theo sau cũng lập tức sợ đến ngây người, một lúc lâu sau mới hoàn hồn… Mọi người vừa trao đổi thông tin, vừa tiếp tục mò ra ngoài mật đạo, không bao lâu sau, cuối cùng cũng chui ra khỏi cái lối ra vừa thấp vừa sáng kia.

Ngay lúc này. "Các ngươi là ai?" Trên đầu đột nhiên có tiếng một nữ tử vang lên.

Giọng nói này có phần quen thuộc.

Ngô Lương và mọi người vội vàng ngẩng đầu nhìn theo hướng phát ra âm thanh, chỉ thấy nữ hộ pháp áo trắng vừa rồi còn ở trong mật đạo dưới lòng đất, không biết từ lúc nào đã đi ra ngoài, lúc này đang đứng trên sườn đất phía trên lối vào mật đạo.

Hơn nữa Ngô Lương có thể khẳng định, người này tuyệt đối chính là nữ hộ pháp áo trắng đã thấy trong mật đạo lúc nãy, chứ không phải song sinh hay thế thân.

Bởi vì vết bẩn trên bộ bạch bào đó vẫn còn hiện rõ mồn một.

Cũng có nghĩa là, khi bọn họ đang di chuyển trong mật đạo dưới lòng đất, nữ hộ pháp áo trắng đã quay trở lại khu di chỉ cổ thành bên trên, và đã dẫn người đến lối vào mật đạo để chặn đường bọn họ từ trước.

Mà có thể làm được việc này, chỉ có một khả năng.

Đó là ngay khi Ngô Lương quyết định rút lui, nữ hộ pháp áo trắng và tín đồ của "Thọ Tào Đạo" đã phát hiện ra lối vào mật đạo, và có thể đã phát hiện ra sự tồn tại của bọn họ.

Còn về lý do tại sao lại bị lộ?

Thì có thể là do hơn chục binh sĩ Phường Nhân Quân này khi lén lút lẻn vào mật đạo đã vô tình bị tai mắt của "Thọ Tào Đạo" bố trí bên ngoài phát giác, và trong quá trình Ngô Lương dẫn người rút lui, chúng đã kịp thời phản ứng.

Về mặt thời gian cũng hoàn toàn kịp.

Dù sao, nữ hộ pháp áo trắng có thể dùng dây thừng đi thẳng lên xuống, cũng có thể đi thẳng đến nơi này, còn Ngô Lương và mọi người không những phải đi trong mật đạo quanh co khúc khuỷu, mà còn phải rón rén đề phòng kẻ địch có thể xuất hiện bất cứ lúc nào, tốc độ di chuyển tự nhiên chậm hơn không ít.

Nếu là như vậy… Ngô Lương lập tức nhìn ra bốn phía.

Quả nhiên, trong khu rừng xung quanh lối vào mật đạo đã xuất hiện rất nhiều bóng người, cùng với nữ hộ pháp áo trắng và đám người trên sườn đất hình thành thế hợp vây.

Ước chừng sơ qua, hai nhóm người trên dưới cộng lại ít nhất cũng có hơn hai trăm người.

Ngoài ra Ngô Lương suy đoán, lúc này trong mật đạo dưới lòng đất phía sau lưng hẳn cũng có người tham gia vây chặn, chỉ là nhất thời chưa tìm ra được lối ra này mà thôi.

Không ngờ tình huống trước sau đều có địch mà mình đã cố gắng hết sức để tránh né, cuối cùng vẫn xuất hiện.

Hiện tại tuy vừa mới hội hợp với mười một binh sĩ Phường Nhân Quân đến tiếp ứng, phe mình cũng không phải là không có chút sức chiến đấu nào, nhưng đối mặt với số lượng kẻ địch thế này, chắc chắn không có cách nào toàn bộ đột phá vòng vây.

Nhất là khi thấy bên cạnh nữ hộ pháp áo trắng lại còn có hơn chục hộ vệ cầm cung tiễn, khả năng mạnh mẽ xông ra ngoài không nghi

ngờ gì lại giảm đi không ít… Dù là mãnh sĩ như Điển Vi, e rằng khi chuyên tâm đột phá vòng vây cũng không có cách nào đề phòng được những mũi tên lạnh có thể bắn tới bất cứ lúc nào.

Chương 166

Giờ phút này.

Các đồng bạn của Ngô Lương cũng đều lộ vẻ kinh hãi, bọn họ cũng không ngờ vừa khó khăn thoát ra khỏi mật đạo dưới lòng đất, lại gặp phải tình huống thế này.

Điều này không khác gì vừa thoát khỏi hang sói, lại rơi vào miệng cọp.

Các đồng bạn lần lượt nhìn về phía Ngô Lương, bọn họ đã sớm nảy sinh sự ỷ lại vào hắn.

Trước đây khi Phường Nhân Quân xuất chinh không phải là chưa từng gặp phải tình huống nguy hiểm tương tự, nhưng không có ngoại lệ nào là không được giải quyết êm đẹp mà không tốn một binh một tốt nào dưới sự điều khiển thần sầu của Ngô Lương.

Tình hình trước mắt, tự nhiên cũng phải xem ý của Ngô Lương trước đã.

Tuy nhiên lúc này, Ngô Lương cũng đang chau mày hết cách.

Ban ngày ban mặt giả thần giả quỷ hiển nhiên không thực tế cho lắm, dù sao giả thần giả quỷ cũng cần chuẩn bị trước một chút, lúc này không những không có điều kiện, càng không thể tiến hành ngay dưới mí mắt của đám người này.

Hơn nữa địa hình nơi đây cũng khiến cho khu vực lân cận gần như không có dấu hiệu không khí lưu động, như vậy "Thất Hồn Hương" cũng không thể sử dụng… "Trả lời câu hỏi của ta!" Thấy Ngô Lương và mọi người nửa ngày không nói lời nào, nữ hộ pháp áo trắng trên cao cuối cùng cũng có chút không vui nói. "Chúng ta là đào binh." Ngô

Lương đầu óc xoay chuyển nhanh chóng, đưa ra một câu trả lời mà y tự cho là thỏa đáng nhất, "Chúng ta vốn là binh sĩ dưới trướng Bắc Hải quốc tướng Khổng Dung, các huynh đệ không muốn tiếp tục đánh trận cho ông ta nữa, bèn tìm cơ hội trốn khỏi quân doanh, muốn tìm một nơi nương thân.

Trên đường trốn chạy nghe nói Nhạc An quốc có một 'Thọ Tào Đạo', đạo này lấy cứu quốc cứu dân làm nhiệm vụ của mình, bá tánh sau khi theo đạo không những có thể an cư lạc nghiệp, mà còn có thể trường mệnh trăm tuổi." "Thế là sau nhiều lần hỏi thăm, chúng ta biết được 'Thọ Tào Đạo' Đại Hiền Thiên Sư hiện đang ở trong huyện thành Thiên Thừa, liền lập tức lên đường đến đây đầu quân.

Đáng tiếc đêm qua khi đến nơi thì đã lỡ mất thời gian vào thành, đành phải tạm thời đến khu di chỉ cổ thành này để tránh gió rét." Nói đến đây, Ngô Lương lại chắp tay nói với nữ hộ pháp áo trắng: "Chỉ không biết vị tiên tử cử chỉ toát lên tiên khí này vì sao lại huy động quân lính rầm rộ như vậy, nếu chuyến đi này của chúng ta vô tình kinh động đến tiên tử, tại hạ xin thay mặt các huynh đệ dưới trướng gửi lời xin lỗi đến tiên tử, xin tiên tử đừng chấp nhặt, ngày sau khi chúng ta gia nhập 'Thọ Tào Đạo' tạo được chút danh tiếng, nhất định sẽ báo đáp tiên tử thật hậu hĩnh." Quả nhiên.

Nghe xong những lời này, địch ý trên mặt các tín đồ "Thọ Tào Đạo" đang vây công Ngô Lương và mọi người đã bớt đi một chút.

Ngay cả nữ hộ pháp áo trắng này khi nghe thấy hai chữ "tiên tử", ánh mắt cũng dịu đi đôi chút, nhưng vẫn chưa hoàn toàn tin lời của Ngô Lương, tiếp tục hỏi: "Nói như vậy, trận hỏa hoạn đêm qua ở đây là do các ngươi phóng hỏa?" "Chính thế." Ngô Lương gật đầu, nói tiếp: "Đêm qua trời lạnh, chúng ta nhất thời không tìm được nơi tránh gió rét, đành phải đến khu di chỉ cổ thành này tạm trú, trong lúc đó vốn định đốt lửa sưởi ấm, nào ngờ lại vô tình bén lửa vào một cây cổ

thụ." "Cổ thụ vừa cháy lên thì lửa lan quá nhanh không thể khống chế được, chúng ta cũng không có cách nào, đành trơ mắt nhìn nó cháy thành tro, nào ngờ sau khi cháy xong, phần còn lại của cổ thụ đổ sập, lại lộ ra một cái hố lớn thông xuống lòng đất." "Chúng ta lại xuống hố xem xét, xem qua mới giật mình, dưới này lại giấu mấy trăm cỗ thi thể đã bị thiêu hủy cùng với cổ thụ, cũng không biết là do ai làm." Ngô Lương biết chuyện của Vân Dương và những thi thể kia chắc chắn cũng sẽ bị hỏi đến, nên đã sớm xâu chuỗi những sự việc này lại để bịa ra một câu chuyện, tránh bị nữ hộ pháp áo trắng truy hỏi thêm. "Sau đó chúng ta thấy mật đạo này giấu kín như vậy, bèn đoán trong mật đạo có lẽ còn có mật thất nào đó, hoặc có thể còn cất giấu tài bảo do tiền nhân để lại, thế là đã tìm kiếm kỹ lưỡng một phen trong đó, đáng tiếc cả đêm trôi qua cũng không phát hiện được gì, chỉ phát hiện ra một lối ra như thế này, thật sự là công cốc." "Vừa rồi chúng ta đang định rời đi để đến huyện thành Thiên Thừa, bỗng nghe thấy có người đến, chúng ta không biết người đến là địch hay bạn, nên lập tức men theo lối ra phát hiện đêm qua để trốn ra ngoài." "Nào ngờ vừa thoát ra khỏi mật đạo, lại gặp phải tiên tử…" Lời nói đến đây, mọi chuyện đêm qua đã được xâu chuỗi lại một cách hoàn chỉnh, thậm chí Ngô Lương còn bịa ra lý do mình trốn ra từ lối ra này, gần như không để lại kẽ hở nào.

Về phần lăng mộ Tề Ai Công.

Ngô Lương cũng đã đề cập đến suy đoán của mình về việc có thể có tài bảo được cất giấu trong mật đạo dưới lòng đất, cho dù thuộc hạ của nữ hộ pháp áo trắng trong quá trình này phát hiện ra lối vào lăng mộ Tề Ai Công, cũng rất khó vì thế mà nghi ngờ mục đích thực sự của Ngô Lương và mọi người.

Lợi hại thật… Nghe những lời của Ngô Lương, đám người Phường Nhân Quân lại một lần nữa phải nhìn y bằng con mắt khác.

Không ngờ bản lĩnh bịa chuyện và nhận giặc làm cha của Ngô

Lương lại mạnh mẽ đến vậy, chỉ trong nháy mắt đã kể câu chuyện này chân thật đến mức ngay cả bọn họ cũng suýt tin.

Hơn nữa, Phường Nhân Quân trong nháy mắt đã từ một đội trộm mộ chuyên nghiệp, biến thành những tên đào binh cố ý đến đầu quân cho "Thọ Tào Đạo", điều này càng khiến mọi người không thể ngờ tới… Như vậy, bọn họ đã trở thành người một nhà của "Thọ Tào Đạo", nhưng nữ hộ pháp áo trắng này có tin hay không, lại là một chuyện khác.

Còn Bạch Tinh Tinh thì lại tỏ ra khinh bỉ trước những lời ca tụng vừa rồi của Ngô Lương.

Tiên tử cử chỉ toát lên tiên khí?

Ta phi!

Lúc này nàng ta giống như một quả cầu tuyết vô tình rơi vào hố bùn, làm gì có tiên khí nào?

Nhưng Bạch Tinh Tinh cũng biết Ngô Lương lúc này đang nịnh hót nữ hộ pháp áo trắng để lấy lòng nàng ta, nên cũng không quá so đo. "Các ngươi đêm qua đã lục soát toàn bộ mật đạo dưới lòng đất rồi?" Nữ hộ pháp áo trắng trầm ngâm một lát, rồi lại hỏi. "Đúng vậy, nếu không chúng ta cũng không thể phát hiện ra lối ra ẩn khuất như thế này." Ngô Lương khẽ gật đầu cười nói. "Ừm…" Nữ hộ pháp áo trắng vẫn không chịu tin y, suy nghĩ một lúc rồi nói tiếp: "Ngươi luôn miệng nói là đến đầu quân cho Thọ Tào Đạo, phải biết rằng số người muốn đầu quân cho Đại Hiền Thiên Sư là không đếm xuể, không phải ai cũng có tư cách nhận được ân huệ của Đại Hiền Thiên Sư, ngươi định thể hiện thành tâm như thế nào, để Đại Hiền Thiên Sư ban phước cho ngươi?" "Thưa tiên tử, trên đường đi chúng ta đã nghe nói, muốn được Đại Hiền Thiên Sư ban phước thì phải dâng cống phẩm để giúp thiên sư luyện chế tiên đan tạo phúc cho chúng sinh.

May mà khi trốn khỏi quân doanh chúng ta có trộm được một ít vật tư, nếu Đại Hiền Thiên Sư chịu ban phước cho chúng ta, chúng ta tự sẽ dâng lô vật tư này cho thiên sư, đến lúc đó thiên sư tự sẽ biết thành tâm của chúng ta." Ngô Lương cúi đầu ngoan ngoãn cười nói. "Ồ?

Lô vật tư đó hiện đang ở đâu?" Nữ hộ pháp áo trắng cuối cùng cũng có chút hứng thú, đôi mắt đẹp hơi sáng lên, truy hỏi. "Xin tiên tử thứ tội, lô vật tư này là cống phẩm chúng ta dâng lên Đại Hiền Thiên Sư, để phòng có sơ suất, đã được chúng ta giấu ở một nơi bí mật, đợi khi gặp được Đại Hiền Thiên Sư mới có thể vận chuyển đến." Ngô Lương tiếp tục cúi đầu áy náy nói.

Nghe những lời này, một cung thủ cầm cung tiễn bên cạnh nữ hộ pháp áo trắng lập tức tiến lên một bước, vừa giới thiệu cho y, vừa vênh váo nói: "Coi như ngươi may mắn, ngươi tìm đúng người rồi!

Vị trước mắt ngươi chính là Hữu hộ pháp của Thọ Tào Đạo chúng ta, mọi việc lớn nhỏ trong Thọ Tào Đạo Hữu hộ pháp đều có quyền quyết định, ngươi cứ việc nói ra!" "Thật sao?" Ngô Lương lập tức lộ vẻ "kinh ngạc vui mừng". "Nếu ngươi quả thực mang đến cống phẩm, ta có thể quyết định thu nhận ngươi làm tín đồ Thọ Tào Đạo.

Nếu cống phẩm đủ lớn, ngươi và thuộc hạ của ngươi lại có thể được Thọ Tào Đạo sử dụng, có lẽ còn có thể phong cho ngươi một chức quan quèn." Nữ hộ pháp áo trắng nói với vẻ không chắc chắn. "Đa tạ tiên tử ưu ái, tại hạ nhất định sẽ không làm tiên tử thất vọng!" Ngô Lương vội vàng bái lạy, nhân tiện còn cố ý nói: "Không dám giấu giếm, chuyến đi này tại hạ mang theo chín thớt chiến mã, mấy xe lương thực và vật tư, ngoài ra còn có mấy chục binh sĩ dày dạn kinh nghiệm sa trường, tất cả đều có thể dâng cho Thọ Tào Đạo, chỉ cầu thiên sư và tiên tử ban phước!" Chưa nói đến những thứ khác, chỉ riêng chín thớt chiến mã đã là một lượng vật tư vô cùng đáng kể, đối với một tổ chức dân gian như Thọ Tào Đạo, càng là vật tư quý hiếm

khó gặp.

Trước đó, "Âm binh tướng quân" Hàn Trình bị Ngô Lương bắt giữ đã từng bộc lộ sự khao khát chiến mã của Thọ Tào Đạo.

Gã đó còn từng vỗ ngực đảm bảo, chỉ cần Ngô Lương chịu dâng chín thớt chiến mã đó cho Đại Hiền Thiên Sư, kiếm một chức "Âm binh tướng quân" như gã tuyệt đối không thành vấn đề.

Huống chi còn có các vật tư khác, cùng với mấy chục binh sĩ có kinh nghiệm chiến trường.

Những binh sĩ này trong các tổ chức dân gian như vậy cũng là những nhân tài hiếm có, ít nhất cũng có thể dùng làm thân vệ, vũ lực tuyệt đối cao hơn đám ô hợp kia không ít.

Về phần Hàn Trình.

Ngô Lương hoàn toàn không lo sẽ gặp lại hắn, vì ngày thứ hai sau khi lột quần áo của đám âm binh đó và trói chúng vào cây, y đã cử người đi xem xét.

Đám người đáng thương đó… đã không qua khỏi.

Ngô Lương đã ra lệnh cho người tìm chỗ chôn cất thi thể của chúng, bây giờ đã chết không có đối chứng. "Lời này là thật?" Vừa nghe những lời này, nữ hộ pháp áo trắng quả nhiên tỏ ra hứng thú. "Tại hạ sao dám nói năng lung tung trước mặt hộ pháp." Ngô Lương chắp tay cười nói, "Chỉ là vì Khổng Dung đang cử người truy bắt chúng ta, lô vật tư và binh sĩ này tạm thời bị ta giấu ở một sơn cốc ngoài biên giới Nhạc An quốc, đợi ta bái nhập môn hạ của Đại Hiền Thiên Sư, liền có thể cử người đi tiếp ứng bọn họ đến, đi về khoảng chừng bảy tám ngày công phu." Ngô Lương nói vậy, trong lòng tự nhiên có tính toán, nếu Tào lão bản nhận được tin tức lập tức cử binh đến cứu viện.

Cho dù trước khi xuất chinh cần chuẩn bị nhiều thứ, thêm bảy tám ngày nữa, đại quân hẳn cũng có thể đến được đây, đến lúc đó nguy cơ của Phường Nhân Quân tự nhiên có thể giải trừ, vật tư mang theo không những không cần dâng lên, bọn họ còn có thể ăn chực ở đại bản doanh của Thọ Tào Đạo mấy ngày, quả thực là hời to. "Tốt! Ngươi bây giờ hãy cử một người đi tiếp ứng, những người còn lại theo ta vào thành ra mắt thiên sư, thế nào?" Nữ hộ pháp áo trắng cuối cùng cũng gật đầu.

Nhưng nàng ta cũng không phải kẻ ngốc, không dễ dàng tin vào cái bánh vẽ của Ngô Lương, bảo hắn chỉ cử một người đi tiếp ứng vật tư, chính là muốn giữ những người còn lại làm con tin, đến lúc đó không sợ Ngô Lương giở trò gì. "Tất cả đều theo sự sắp xếp của hộ pháp." Ngô Lương vội vàng đáp lời. "Còn nữa, ta đặc biệt cho phép ngươi sau này không cần gọi ta là hộ pháp." Nữ hộ pháp áo trắng lại nói tiếp, "Cứ gọi ta là tiên tử là được, cách xưng hô này ta rất hài lòng." Nữ hộ pháp áo trắng này quả nhiên cực kỳ hài lòng với cách xưng hô đột ngột này, chứng tỏ đầy đủ rằng Ngô Lương nịnh hót không sai chỗ, bọn họ lại một lần nữa thành công tránh được xung đột.

Vừa nghe những lời này. "…" Điển Vi câm nín.

Vu Cát câm nín.

Dương Vạn Lý câm nín.

Binh sĩ Phường Nhân Quân câm nín.

Ngay cả các tín đồ của Thọ Tào Đạo cũng có chút ngơ ngác.

Bạch Tinh Tinh thì càng thêm bất bình, chưa từng thấy ai vô liêm sỉ đến thế, lại có người chủ động yêu cầu người khác gọi mình là "tiên tử", thật không biết xấu hổ. "Đa tạ tiên tử!" Chỉ có Ngô Lương

mặt mày hớn hở, còn làm lố hơn mà cúi người cười nói: "Hôm nay có thể gặp được tiên tử, thực là tam sinh hữu hạnh của tại hạ, sau này nếu còn có thể làm việc dưới trướng tiên tử, thì không còn gì tốt hơn, tại hạ nguyện cúc cung tận tụy, quyết không phụ lòng hậu ái của tiên tử." "Hy vọng ngươi nói được làm được." Nữ hộ pháp áo trắng hài lòng gật đầu, rồi nói với thuộc hạ phía sau: "Đi gọi người của chúng ta về, mật đạo dưới lòng đất này đã bị bọn họ dò xét qua, chúng ta cũng không cần phải vào nữa, về thành!" Hoàn mỹ!

Như vậy, lăng mộ Tề Ai Công tạm thời sẽ không bị các tín đồ "Thọ Tào Đạo" tìm kiếm nữa, do đó cũng giảm bớt nguy cơ bị bại lộ sớm và bị phá hoại nghiêm trọng.

Đối với Ngô Lương mà nói, đây tự nhiên là một chuyện tốt.

Đúng lúc y đang thầm vui mừng, nữ hộ pháp áo trắng lại nói tiếp: "Ngươi bây giờ có thể cử một người đi tiếp ứng vật tư và binh sĩ rồi, những người còn lại cùng ta về thành ra mắt thiên sư." "Vâng." Ngô Lương đáp một tiếng, quay người lại gọi một quân quan đến, nháy mắt với hắn một cái rồi nói: "Ngươi quay về báo cho các huynh đệ, ta đã tìm được nơi an thân lập mệnh cho mọi người rồi, bảo mọi người mang đồ đạc đến huyện Thiên Thừa trong vòng 'bảy tám ngày', đến lúc đó mọi người cùng theo thiên sư và tiên tử sống những ngày tốt đẹp… À đúng rồi!" Nói đến đây, Ngô Lương lại ra vẻ đột nhiên nhớ ra điều gì, vỗ trán một cái nói: "Chuyến đi này đường xa, một mình ngươi ra ngoài chắc chắn sẽ chịu nhiều vất vả, nào, mọi người lấy lương khô và túi nước mang theo người ra đây cho hắn mang đi, không thể để hắn đói bụng trên đường được." "Nói phải." Mọi người trong Phường Nhân Quân tuy không hiểu ý của Ngô Lương, nhưng vẫn lần lượt tiến lên nhét lương khô và túi nước của mình vào lòng viên quân quan kia.

Ngô Lương cũng nhân cơ hội đưa túi nước của mình và lương

khô được bọc trong vải qua, thuận tiện còn cởi cả áo đông của mình ra, khoác lên người viên quân quan đó, vỗ vỗ vai hắn dặn dò: "Tháng chạp đông giá cũng đừng để bị lạnh, các đệ huynh trông cậy cả vào ngươi đó, nếu trên đường có sơ suất gì, thiên sư và tiên tử sẽ cho rằng ta trước đó nói năng lung tung, khó tránh khỏi nghi ngờ thành tâm của chúng ta." "Vâng!

Bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ!" Viên quân quan đó lập tức hành lễ, mang theo một chùm túi nước và lương khô đi ra ngoài đám đông.

Hắn đã hiểu ý của Ngô Lương, ba chữ "bảy tám ngày" được nhấn mạnh rõ ràng là bảo hắn quay về ổn định binh sĩ Phường Nhân Quân, trong thời gian này tuyệt đối không được hành động thiếu suy nghĩ.

Hơn nữa nhìn thái độ của nữ hộ pháp áo trắng lúc này đối với Ngô Lương, trong thời gian ngắn hẳn sẽ không làm khó Ngô Lương và mọi người.

Vì vậy nhiệm vụ quan trọng nhất lúc này là nhanh chóng quay về báo tin, tránh để các binh sĩ Phường Nhân Quân còn lại đợi không thấy người, lại làm ra những chuyện ảnh hưởng đến kế hoạch của Ngô Lương.

Chỉ có hành động đưa túi nước và lương khô lúc chia tay này là khiến hắn có chút không hiểu.

Rõ ràng sơn cốc nơi các binh sĩ Phường Nhân Quân ẩn náu cách đây không xa, cho dù hắn có phải đi đường vòng để tránh bị theo dõi, cũng hoàn toàn không đến mức đói bụng.

Mang theo nghi vấn như vậy.

Viên quân quan đó càng đi càng xa, rất nhanh đã biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.

Hắn cố tình đi vòng vèo trong đường núi một hồi, lại chui vào mấy

khu rừng rậm, cuối cùng có thể hoàn toàn xác định mình không bị theo dõi.

Nhưng viên quân quan này vẫn trốn sau một tảng đá, đợi đến khi mặt trời lặn, xung quanh không còn một tia sáng, càng không thể có ai phát hiện ra tung tích của hắn, mới lặng lẽ quay về sơn cốc nơi Phường Nhân Quân ẩn náu.

Sau khi kể lại trải nghiệm của Ngô Lương và mọi người, và truyền đạt lại ý của Ngô Lương, viên quân quan này cuối cùng mới nhớ lại nghi vấn trước đó.

Thế là.

Hắn một mình vào lều, mở tất cả các túi lương khô ra xem xét kỹ lưỡng.

Cho đến khi mở túi lương khô mà Ngô Lương đưa cho hắn, một luồng sáng mờ ảo đột nhiên chiếu ra từ trong túi lương khô —— lại chính là Tùy Hầu Châu!

Nhưng viên quân quan này không biết viên châu phát sáng này chính là Tùy Hầu Châu, phần lớn quan binh trong Phường Nhân Quân cũng không biết chuyện về Tùy Hầu Châu, chỉ biết Ngô Lương có một viên bảo châu biết phát sáng. "Hả?!" Quân quan sững sờ, vội vàng che túi lương khô lại, "Không ngờ giáo úy lại giao phó viên bảo châu này cho ta… Xin giáo úy yên tâm, mạt tướng nhất định sẽ bảo vệ tốt viên bảo châu này, đợi ngày ngài trở về sẽ tự tay giao lại cho ngài!" … Phía bên kia.

Chương 167

Nhìn viên quân quan đó càng đi càng xa, nữ hộ pháp áo trắng không có biểu hiện gì, Ngô Lương trong lòng cũng thầm thở phào nhẹ nhõm.

Trên người y tuy còn có nhiều thứ kỳ lạ, nhưng một khi bị khám xét, thứ dễ gây chú ý nhất chính là Tùy Hầu Châu.

Thứ này một khi rơi vào tay kẻ địch, nhất định sẽ bị coi như bảo vật cất giữ, nếu lại có kẻ nào nảy sinh ý đồ, qua tay năm sáu bảy tám người, muốn tìm lại được e là sẽ rất khó khăn.

Mà Tùy Hầu Châu một khi thất lạc, Bạch Tinh Tinh, người của Tùy Châu này, chắc chắn sẽ là người buồn nhất, nói không chừng còn phải bất đắc dĩ rời xa y.

Vì vậy, Ngô Lương mới quyết đoán lựa chọn lén lút gửi Tùy Hầu Châu đi trước.

Thực ra vừa rồi y hoàn toàn có thể chọn để Bạch Tinh Tinh mang theo Tùy Hầu Châu đi trước, hoặc là Vu Cát, Dương Vạn Lý, Điển Vi, mấy người quan trọng hơn đối với mình đi trước cũng được.

Nhưng cuối cùng y vẫn phủ định suy nghĩ này.

Mấy người này e là khó hạ quyết tâm đi trước, mà mọi chuyện vừa rồi đều diễn ra dưới mí mắt của nữ hộ pháp áo trắng, một khi lằng nhằng, nếu nữ hộ pháp áo trắng hơi động tâm một chút, có thể sẽ cho người kiểm tra túi lương khô mà bọn họ đưa đi, thậm chí nói không chừng còn tạm thời thay đổi ý định, nhất quyết cho người đi theo viên quân quan đó cùng đi tiếp ứng, đến lúc đó sự việc lại phiền phức hơn, nhất định phải nhân lúc nàng ta chưa nghi ngờ mà hoàn thành mọi hành động nhỏ. "Ngô Hữu Tài, lát nữa đến nơi, ngươi phải

giấu Tùy Hầu Châu đi trước, đừng để đám người này phát hiện, nếu không bọn chúng nhất định sẽ lấy đi." Dưới sự hộ tống của đám người "Thọ Tào Đạo", Bạch Tinh Tinh cuối cùng cũng nghĩ đến chuyện này, lén đến bên cạnh Ngô Lương, hạ thấp giọng nói nhỏ. "Nàng lo lắng cho Tùy Hầu Châu như vậy, có phải là vì không muốn rời xa ta không?" Ngô Lương cười hắc hắc. "Ta đang nói chuyện nghiêm túc với ngươi!" Bạch Tinh Tinh có chút tức giận dậm chân. "Yên tâm đi, Tùy Hầu Châu bây giờ đã mọc cánh bay đi rồi." Ngô Lương liếc mắt về phía viên quân quan vừa rời đi, cười toe toét nói. "Chỉ giỏi làm trò…" Bạch Tinh Tinh ngẫm nghĩ một chút, cuối cùng cũng hiểu ý của Ngô Lương, ngay sau đó lại véo vào eo sau của y một cái vẻ giận dỗi, nói với giọng không vui: "Còn ngươi nữa, ta thấy ngươi đó, e là đã sớm không muốn rời xa vị tiên tử này rồi phải không?

Vị tiên tử đó cười với ngươi một cái, tim ngươi sắp tan chảy cả rồi." "Chỉ là diễn kịch thôi mà…" Ngô Lương vừa né vừa cười nói.

Đúng lúc này.

Cung thủ đã từng đứng bên cạnh nữ hộ pháp áo trắng nói chuyện lúc trước đi đến trước mặt Ngô Lương và mọi người, ngoắc ngoắc ngón tay với Ngô Lương, mặt không biểu cảm nói: "Ngươi!

Theo ta qua đây một lát, hộ pháp có lời muốn nói với ngươi." "Được thôi!" Ngô Lương lập tức tươi cười chạy lon ton qua. "Khoan đã!

Trên người ngươi có mang theo vũ khí sắc bén không?" Cung thủ đó nhìn Ngô Lương từ trên xuống dưới, rồi nói tiếp: "Nếu có, tốt nhất hãy lấy ra trước, nếu bị ta phát hiện ngươi mang theo vũ khí sắc bén, quyết không tha cho ngươi!" "Có, có, chỉ là một con dao găm nhỏ." Ngô Lương tiếp tục cười xòa rút con dao găm bằng đồng giắt sau

lưng ra, đưa cho Điển Vi đứng sau lưng đồng thời nháy mắt với hắn, bảo hắn không cần đi theo, sau đó lại vỗ từ trên xuống dưới một lượt, nói: "Bây giờ không còn nữa." "Đi thôi." Cung thủ đó lúc này mới gật đầu, dẫn y đi về phía trước. … Phía trước đám đông. "Ta gọi ngươi qua đây, là để sửa lại sai lầm vừa rồi của ngươi." Thấy Ngô Lương qua, nữ hộ pháp áo trắng vừa đi về phía trước, vừa nghiêng mặt nói. "Ồ?

Xin tiên tử chỉ dạy, tại hạ nhất định sẽ sửa đổi lỗi lầm." Ngô Lương vội vàng nói.

Đồng thời y cũng đang nhớ lại những lời mình đã nói và những việc mình đã làm lúc nãy, suy nghĩ kỹ một lượt, tự thấy không có sơ hở gì, càng chưa từng nói lời nào khiến nữ hộ pháp áo trắng khó chịu, trong lòng không khỏi có chút nghi hoặc. "Vừa rồi ngươi đã dùng một từ 'đệ huynh môn'." Nữ hộ pháp áo trắng nói với giọng lạnh lùng, "Ta vừa rồi chú ý thấy, trong số người của ngươi còn có một nữ tử, ta tuy không rõ vì sao nữ tử này lại đi cùng các ngươi, nhưng lúc này hiển nhiên đã cùng phe với ngươi, đã trong nhóm của ngươi có một nữ tử, ngươi không thể chỉ nói 'đệ huynh môn', như vậy là đã bỏ qua nữ tử đó, là không tôn trọng nữ tử, đây chính là sai lầm mà ta muốn chỉ ra." "Ách…" Ngô Lương nghe xong lập tức sững sờ. "Sao?

Chẳng lẽ ta nói không đúng?" Nữ hộ pháp áo trắng hỏi. "Đúng đúng đúng, tiên tử nói rất phải, nghe tiên tử nói một hồi, tại hạ thực sự hổ thẹn không chịu nổi." Ngô Lương gật đầu như gà mổ thóc, căm phẫn nắm chặt tay nói: "Thực ra những lời tiên tử nói, trong lòng tại hạ đã sớm có cảm xúc, mỗi khi thấy có người bắt nạt, coi thường nữ tử, ta liền tức đến run người, trời nóng mà toàn thân toát mồ hôi lạnh, tay chân lạnh ngắt, địa ngục trống không ma quỷ tại nhân gian, thế giới này còn có thể tốt đẹp hơn được không?

Nữ tử rốt cuộc phải sống thế nào người ta mới hài lòng?

Thế giới này khắp nơi đều tràn ngập sự áp bức đối với nữ tử, nữ tử khi nào mới có thể thực sự đứng lên!" "?" Nghe những lời này, nữ hộ pháp áo trắng đột nhiên dừng bước, quay người lại nhìn y có chút kỳ lạ, một lúc lâu sau đôi mắt hoa đào lạnh lùng đó lại trở nên sáng long lanh, mở miệng hỏi: "Ngươi thực sự nghĩ như vậy?" "Tự nhiên, tại hạ tuy không được coi là anh hùng, nhưng cũng chưa bao giờ bắt nạt nữ tử, gặp phải chuyện này cũng không nhịn được ra tay tương trợ, vì trong lòng tại hạ biết rõ, chỉ có kẻ hèn mới bắt nạt nữ tử, nam nhân chân chính thì nên đấu với nam nhân!" Ngô Lương ưỡn ngực, ra vẻ đàn ông nói một cách nghiêm túc. "Không phải không phải…" Nữ hộ pháp áo trắng lại lắc đầu, khẽ nhíu mày nói: "Ngươi nói vậy lại là đang kỳ thị nữ tử rồi, ngươi luôn miệng nói chưa bao giờ bắt nạt nữ tử, lại tự xưng là nam nhân chân chính, bản thân câu nói này được xây dựng trên nền tảng ngươi cho rằng nam tử mạnh hơn nữ tử, nếu không có nền tảng này, câu nói này không thể đứng vững được." "…" Chết tiệt, người phụ nữ này nói có lý quá, ta không còn lời nào để đối đáp.

Ngô Lương cảm thấy người phụ nữ trước mặt này rất có tư tưởng, ít nhất cũng có tài biện luận mà người thường không thể bì kịp, tư duy cũng rõ ràng hơn người bình thường rất nhiều. "Nhưng cũng không thể trách ngươi, thời thế vốn là như vậy, sống trong thời thế này, ngươi nói ra được những lời này, đã mạnh hơn đa số nam tử trăm lần rồi." Nữ hộ pháp áo trắng cũng không tiếp tục dây dưa vấn đề này, chỉ thở dài một tiếng nói: "Ta càng nhìn ngươi càng thấy thuận mắt, sau khi về gặp thiên sư, ngươi hãy theo ta, chỉ cần ngươi thành tâm làm việc cho ta, những gì ngươi muốn ta đều có thể cho ngươi." "Đa tạ tiên tử ưu ái, tại hạ cảm kích vô cùng!" Ngô Lương lại vội vàng bái tạ. "Khi về thành gặp thiên sư, nữ tử đi cùng ngươi hãy tạm thời an trí ở phủ của ta đi, nàng ta cũng có vài phần nhan sắc, tốt nhất đừng để thiên sư nhìn thấy, tấm mạng che mặt này ngươi đưa

cho nàng ta, sau này ra ngoài thì bảo nàng ta đeo lên mặt." Nữ hộ pháp áo trắng vừa nói, vừa lấy ra một tấm mạng che mặt sạch sẽ từ trong lòng đưa qua.

Đây dường như mới là mục đích chính mà nàng ta gọi Ngô Lương qua.

Ý tứ trong lời nói hẳn là "Đại Hiền Thiên Sư" kia là một lão già dê, thấy Bạch Tinh Tinh nhất định sẽ tìm cách chiếm đoạt, mà nữ hộ pháp áo trắng không hy vọng chuyện này xảy ra.

Không ngờ nàng ta lại có tâm tư này… khiến Ngô Lương phải nhìn bằng con mắt khác. "Thuộc hạ tuân lệnh." Ngô Lương lập tức lại chắp tay, cũng không còn tự xưng là "tại hạ", mà trực tiếp tự xưng là "thuộc hạ", lặng lẽ thể hiện ra tấm lòng "quy thuận" của mình.

Cùng lúc đó, trong lòng Ngô Lương lại bất giác tò mò về dung mạo của nữ hộ pháp áo trắng này.

Ngoài giọng ngự tỷ lạnh lùng mà lười biếng của nữ hộ pháp áo trắng khiến người ta thèm thuồng… Nàng ta khen Bạch Tinh Tinh chỉ dùng cách nói "cũng có vài phần nhan sắc", vô hình trung đã để lộ ra một chút tự tin "ta còn có nhan sắc hơn", ít nhất trong lòng nàng ta là nghĩ như vậy.

Nhưng vấn đề là nếu "Đại Hiền Thiên Sư" là một lão già dê, mà nữ hộ pháp áo trắng này lại xinh đẹp động lòng người, e rằng nàng ta cũng sẽ bị "Đại Hiền Thiên Sư" để ý đến… Vậy thì "Đại Hiền Thiên Sư" rốt cuộc đã ra tay với nàng ta, hay là chưa ra tay?

Ngô Lương nghiêng về khả năng là chưa.

Dù sao thông qua lời nói của nữ hộ pháp áo trắng, có thể thấy nàng ta là một người phụ nữ có lòng kiêu ngạo, và sự kiêu ngạo này hiển nhiên vẫn chưa từng bị thất bại. "Ngoài ra." Đúng lúc đang nghĩ như

vậy, nữ hộ pháp áo trắng lại nghiêm mặt nói: "Sau khi gặp thiên sư, thu cái miệng lưỡi dẻo quẹo của ngươi lại, ông ta hỏi gì ngươi nói đó, không được nói lời thừa thãi, nếu ông ta đến trước mặt ngươi, ngươi phải lập tức cúi người xuống, tuyệt đối không được ngẩng đầu, càng không được nhìn thẳng vào ông ta, nếu không ta cũng không bảo vệ được ngươi." "Tiên tử, thuộc hạ có chút không hiểu, đây là vì sao?" Ngô Lương kỳ quái hỏi. "Cứ làm theo là được, ở đâu ra lắm lời vô ích thế?" Nữ hộ pháp áo trắng có chút không kiên nhẫn nói. … Bên trong huyện thành Thiên Thừa.

Một đoàn người đi qua đường phố, thỉnh thoảng có tín đồ của "Thọ Tào Đạo" từ xa đã cúi người hành lễ với nữ hộ pháp áo trắng, trên mặt đầy vẻ tôn kính và thành kính.

Nữ hộ pháp áo trắng thì chỉ nhàn nhạt liếc nhìn họ một cái, không hề đáp lại.

Mà các tín đồ theo nữ hộ pháp áo trắng ra khỏi thành, cũng dần dần tản đi khắp nơi, xem ra là những người được trưng tập tạm thời, mỗi người đều có trách nhiệm riêng của mình.

Cuối cùng đi theo sau nữ hộ pháp áo trắng, chỉ còn lại hơn hai mươi cung thủ cùng với đám người Phường Nhân Quân.

Nữ hộ pháp áo trắng sắp xếp một cung thủ dẫn Bạch Tinh Tinh đi nơi khác, còn mình thì cùng với những cung thủ còn lại dẫn Ngô Lương và mọi người đi thẳng đến trước một ngôi miếu vũ khá quy mô ở phía nam thành.

Phong cách kiến trúc của ngôi miếu vũ này có vài phần giống với chùa Phật.

Ngô Lương trong lòng hiểu rõ, đây là một "phù đồ nhân từ".

Nói trắng ra chính là ngôi chùa Phật giáo sớm nhất của thiên triều.

Ngay từ thời Đông Kinh, Phật giáo đã truyền đến thiên triều, sử sách về việc này đã sớm có ghi chép.

Đây là một "Phù Đồ Nhân Từ" có quy mô không nhỏ.

Đứng ngoài cửa lớn đã có thể thấy một tòa tháp Phật vươn cao từ sân sau, tháp có bảy tầng, là một hình thức kiến trúc kết hợp giữa kết cấu gỗ, đài và đá quyết mang đậm đặc sắc của Thiên triều cổ đại.

Kiểu kiến trúc này tương đối vững chắc, và ở một mức độ nhất định có thể chống lại các thiên tai như động đất, nhưng lại có những thiếu sót rõ ràng về khả năng phòng cháy và thời gian bảo tồn.

Tuy nhiên, bây giờ là thời Đông Hán mạt niên.

Có thể xây tháp Phật đến bảy tầng đã gần như đạt đến đỉnh cao của trình độ kiến trúc thời đại này.

Từ đó có thể suy ra, huyện thành tên "Thiên Thừa" này e rằng cũng không đơn giản, ít nhất là gần đây có thể từng có sĩ tộc môn phiệt giàu có và quyền thế nào đó cư ngụ, hơn nữa còn là người tín phụng và sùng bái Phật giáo, vì vậy mới không tiếc giá nào để xây dựng một "Phù Đồ Nhân Từ" quy mô như vậy ở đây.

Tuy nhiên, Phật giáo lưu truyền ở Thiên triều thực ra không thuần túy như vậy.

Có câu rằng: "Anh thiếu thời hảo du hiệp, giao thông tân khách, vãn tiết canh hỉ Hoàng Lão, học vi phù đồ trai giới tế tự".

Câu này nói về Sở vương Lưu Anh khi về già vừa tín phụng bộ "Hoàng Lão đạo" do Vu Cát bày ra, lại vừa hết sức sùng bái "Phật giáo", đã xây dựng rất nhiều "Phù Đồ Nhân Từ" để tế tự.

Trong tình huống thông thường, tôn giáo đều có tính bài ngoại vô cùng nghiêm trọng.

Ngay cả cùng một tôn giáo, nếu xuất hiện các lưu phái khác nhau, giữa các lưu phái cũng sẽ nảy sinh tình trạng như nước với lửa, đến mức tín đồ của nhau sẽ coi đối phương là dị giáo đồ, từ đó không ngừng xảy ra xung đột, từ khẩu chiến ban đầu biến thành xung đột đổ máu tàn khốc.

Ví dụ rõ ràng nhất ở hậu thế chính là "Thập Diệp phái" và "Tốn Ni phái" ở khu vực Trung Đông, tuy không thiếu một số thế lực hay quốc gia có dụng tâm khác xen vào phá rối, nhưng sự chia rẽ và thù địch kéo dài cả ngàn năm giữa hai lưu phái này mới là căn nguyên của chiến loạn triền miên nơi đó.

Mà thông qua ghi chép có thể thấy.

Ở thời đại này, Phật giáo từ bên ngoài và Đạo giáo bản địa của Thiên triều dường như không hề xảy ra xung đột rõ rệt, ngược lại còn xuất hiện hiện tượng cùng tồn tại và bổ sung cho nhau cực kỳ hiếm thấy.

Người ta có thể vừa tín phụng Đạo giáo, lại vừa tín phụng Phật giáo, điều này trong lịch sử của đa số tôn giáo gần như là tình huống không thể xảy ra.

Nhưng hiện giờ, tấm biển cũ trên cửa "Phù Đồ Nhân Từ" này đã bị thay xuống.

Thay vào đó là một tấm biển đề ba chữ lớn "Thọ Tào Đạo".

Xem ra "Thọ Tào Đạo" đã cưu chiếm thước sào.

Cả nhóm người bước lên bậc thềm trước cửa "Thọ Tào Đạo", hơn mười tên vệ sĩ mặc giáp trụ đơn sơ đứng gác hai bên lập tức hơi cúi người chào nữ hộ pháp áo trắng, cung kính gọi một tiếng "Hữu Hộ pháp".

Nữ hộ pháp áo trắng vẫn không thèm liếc nhìn, cũng không có bất

kỳ phản ứng nào, cứ thế ngẩng đầu đi vào trong cửa lớn.

Mà hai mươi mấy tay cung thủ đi theo sau nàng thì rất tự giác tháo cung và tên trên người xuống, đặt lên một cái đài bên phải cửa lớn.

Sau đó, một tay cung thủ khác đi tới nói với Ngô Lương: "Trong tổng đàn, bất kỳ ai cũng không được mang binh khí, bảo người của ngươi cũng gửi binh khí ở đây, đừng phá vỡ quy củ." "Dễ nói." Ngô Lương cười gật đầu, quay người ra hiệu cho đám người Phường Nhân Quân làm theo.

Thế là trên đài lại có thêm một con dao găm bằng đồng và mười mấy cây xẻng công binh có hình thù kỳ quái, đám vệ sĩ kia tò mò liếc nhìn mấy lần, nhưng Ngô Lương và những người khác là do nữ hộ pháp áo trắng đưa tới, chỉ cần họ không vi phạm quy củ, đám vệ sĩ nể mặt nữ hộ pháp áo trắng cũng không dám tới hỏi đông hỏi tây.

Cứ thế, cả đoàn người đi vào trong sân lớn.

Sân lớn cũng có kết cấu kiến trúc của tứ hợp viện, phía đông và tây đều có những điện đường nhỏ hơn, ở giữa là một quảng trường trông có vẻ chứa được ít nhất một hai ngàn người, trong quảng trường đặt không ít đỉnh hương bằng đồng khổng lồ, mỗi đỉnh hương đều cắm những nén hương to, khói xanh không ngừng bốc lên.

Mà ở chính bắc của quảng trường là một điện đường lớn hơn.

Chương 168

Nếu đặt trong chùa Phật, đại điện tọa bắc triều nam này thường sẽ được gọi là "Đại Hùng Bảo Điện" hoặc "Thiên Vương Điện".

Nhưng lúc này, tấm biển trên điện đường cũng đã được thay đổi, trên đó khắc ba chữ "Thiên Sư Điện".

Nữ hộ pháp áo trắng dẫn mọi người đi thẳng về phía "Thiên Sư Điện".

Trong sân cũng có một số vệ sĩ, và còn có không ít tín đồ đi lại vội vã, những tín đồ này cơ bản đều là phụ nữ, trông tuổi tác không lớn lắm. "Hữu Hộ pháp." Những người này vẫn vô cùng cung kính hành lễ với nữ hộ pháp áo trắng.

Nữ hộ pháp áo trắng vẫn không tỏ vẻ gì, dẫn Ngô Lương và những người khác chẳng mấy chốc đã đi qua quảng trường, vào trong "Thiên Sư Điện".

Nóc "Thiên Sư Điện" rất cao, ước chừng phải hơn hai trượng, hơn nữa hai bên đông tây và chính bắc còn có một số bệ vuông được xây bằng gạch đá cao khoảng nửa mét, trên bệ vuông có lưu lại một số vết tích hư hại không quá nghiêm trọng.

Dựa vào những chi tiết này, Ngô Lương đoán rằng những bệ vuông này trước đây có lẽ dùng để đặt các tượng Phật được thờ cúng ở đây.

Chỉ là sau khi bị "Thọ Tào Đạo" cưu chiếm thước sào, Đại Hiền Thiên Sư không chỉ ra lệnh cho người thay biển hiệu, mà còn cho người dỡ bỏ toàn bộ tượng Phật thờ ở đây.

Bây giờ, trên những bệ vuông này đã đặt một số sạp ngồi và án kỷ.

Đặc biệt là trên bệ vuông lớn nhất ở chính bắc, đặt một cái sạp ngồi có tỷ lệ tương xứng, án kỷ cũng dài hơn một khúc so với hai bên đông tây.

Nếu Ngô Lương đoán không sai, đó hẳn là bảo tọa của "Đại Hiền Thiên Sư".

Lúc này trong đại điện không một bóng người.

Nhưng lại có thể nghe thấy một số âm thanh rất có hình ảnh truyền ra từ hậu điện: "Thiên sư... xin Thiên sư tha cho tỳ tử, tỳ tử đời này nguyện làm trâu làm ngựa cho Thiên sư...

Thiên sư, đừng..." "Đừng sợ, mẹ ngươi gửi ngươi đến đây là để cầu xin Thiên sư ta ban phúc cho ngươi, nếu ngươi ngoan ngoãn nghe lời, ta không chỉ có thể bảo ngươi trường mệnh trăm tuổi, mà còn có thể bảo mẹ ngươi ở nhà phú túc an khang, đây là cơ duyên mà người khác cầu cũng không được, ngươi đừng có hồ đồ bỏ lỡ cơ duyên trời cho này." "Nhưng mà Thiên sư...

Ngô!" "Xoẹt...

Bốp!" "Đồ không biết điều!

Hôm nay ngươi thuận cũng phải thuận, không thuận cũng phải thuận, nếu ngươi còn dám kháng cự, chính là phản đồ của Thọ Tào Đạo, ngươi có biết hạ trường của phản đồ không?!" "Tỳ tử không dám nữa!

Xin Thiên sư thứ tội, tỳ tử biết sai rồi..." "Tự mình cởi ra!" "..." Ngô Lương đã tưởng tượng ra cảnh tượng phía sau, vị "Đại Hiền Thiên Sư" này hẳn đang "ban phúc" cho một thiếu nữ đồng trinh bị cha mẹ gửi đến đây.

Đáng tiếc cô nương này có lẽ hơi căng thẳng, hoặc là có chút kháng cự, vô ý làm đau hoặc làm bị thương "Đại Hiền Thiên Sư".

Đến nỗi "Đại Hiền Thiên Sư" tức giận đến phát điên, không còn dùng thủ đoạn dỗ ngon dỗ ngọt trước đó nữa, mà trực tiếp bắt đầu uy hiếp ép buộc cô nương này khuất phục...

Rõ ràng, trở thành phản đồ của Thọ Tào Đạo, hậu quả là vô cùng nghiêm trọng.

Lúc này, cô nương kia hẳn đã bị buộc phải khuất phục.

Trong hậu điện chỉ còn nghe thấy tiếng nức nở lúc tỏ lúc mờ của cô...

Ngay lúc này. "Hữu Hộ pháp Văn Nhân Chiêu có việc quan trọng cầu kiến Thiên sư, xin Thiên sư hiện thân một lần!" Nữ hộ pháp áo trắng đột nhiên cao giọng hét lớn.

Âm thanh vang vọng trong đại điện trống trải.

Ngô Lương quay đầu nhìn nàng, chỉ thấy lúc này chân mày nàng đã hơi nhíu lại, cũng không biết trong lòng đang nghĩ gì... "Văn Nhân Chiêu..." "Văn Nhân" là một họ tương đối hiếm gặp, "Chiêu" là tên của nàng, thì ra nữ hộ pháp áo trắng tên là như vậy, nghe qua cũng là một cái tên hay.

Nhưng mà.

Trí tuệ cảm xúc của nữ hộ pháp áo trắng này dường như hơi thấp, vào lúc này đột nhiên cắt ngang chuyện tốt của "Thiên sư" quả là không hợp thời, "Thiên sư" khó tránh khỏi sẽ bất mãn.

Đương nhiên, cũng có khả năng là vì nữ hộ pháp áo trắng không hề sợ hãi.

Dù sao có thể trở thành Hộ pháp của "Thọ Tào Đạo" cũng cho thấy nàng vẫn có một số năng lực khiến "Thiên sư" cũng không thể không dựa vào, hoặc là một phương diện nào khác, nếu như vậy, cho dù nữ hộ pháp áo trắng cố ý phá hỏng chuyện tốt của "Thiên sư" vào thời

khắc mấu chốt, "Thiên sư" có lẽ cũng không làm gì được nàng. ...

Một lát sau.

Nhìn thấy "Đại Hiền Thiên Sư" từ hậu điện đi ra, trong lòng Ngô Lương lại bất ngờ một phen.

Vị gọi là "Đại Hiền Thiên Sư" này lại không phải là người bình thường, mà là một chu nho chỉ cao khoảng một mét hai?

Qua khuôn mặt của y có thể đoán được, người này ít nhất cũng phải là một người đàn ông trung niên ngoài ba mươi tuổi, thậm chí trông còn có chút anh tuấn, nhưng khuôn mặt này đặt trên thân hình vừa lùn vừa thô kệch kia, đặc biệt là dáng đi lúc lắc, khiến người ta thực sự không thể liên tưởng y với hai chữ "anh tuấn", chỉ cảm thấy rất tức cười.

Chẳng trách trước khi vào thành, Văn Nhân Chiêu đã đặc biệt nhắc nhở hắn sau khi gặp "Thiên sư", nếu "Thiên sư" đến gần thì phải lập tức cúi người xuống, còn không được phép ngẩng đầu đối mặt với y.

Rất có khả năng là vì chiều cao của vị "Thiên sư" này.

Người bình thường như hắn dù có cúi người đối mặt với y, cũng có cảm giác như đang nhìn xuống, điều này e rằng sẽ kích thích lòng tự tôn của vị "Thiên sư" này.

Tuy nhiên Ngô Lương cũng không nảy sinh nghi vấn "chu nho cũng có thể làm Thiên sư".

Người xưa không có hiểu biết rõ ràng về nhiều sự vật, loại chu nho bẩm sinh có khiếm khuyết sinh lý này trong mắt họ, ngược lại sẽ bị nói là "thiên sinh dị tướng", thậm chí còn có người cố ý khoa trương miêu tả loại "dị tướng" này để tạo dựng hình tượng của một người mang thiên mệnh.

Ví như Khổng Tử "đỉnh như phản vũ", dịch ra là đỉnh đầu lõm

giữa, bốn phía cao, hơi giống con hà đồng...

Lại ví như Trương Thái Cổ "đầu nhọn như bút", Lưu Bị "hai tai qua vai", "tay dài quá gối", Chu Văn Vương "ngực mọc bốn vú", Hạng Vũ "mắt có hai con ngươi"... vân vân.

Những thứ này đặt ở hậu thế, đều là những hình tượng mà người thường nhìn thấy chỉ thầm than một tiếng "quái thai", rồi tránh xa, nhưng trong mắt người xưa, đó lại là "thiên sinh dị tướng" ắt thành đại khí.

Do đó, việc là một chu nho không ảnh hưởng đến uy danh của "Thiên sư", không chừng còn trở thành con bài để y tạo dựng thân phận thần nhân.

Lúc này "Đại Hiền Thiên Sư" rõ ràng có chút không vui, được một người đàn ông cao lớn khác dìu ngồi lên chiếc sạp rộng của mình, sau đó mới có chút không kiên nhẫn liếc nhìn Văn Nhân Chiêu một cái, mở miệng hỏi: "Hữu Hộ pháp, ngươi nói có việc quan trọng bẩm báo, lần này lại là việc quan trọng gì, nói nghe xem?" "Thiên sư có biết sáng nay ta dẫn người ra ngoài thành cổ đô điều tra vụ cháy không?" Văn Nhân Chiêu cúi đầu, hơi khom người nói. "Nói ngắn gọn." "Đại Hiền Thiên Sư" dường như vẫn còn nghĩ đến chuyện vừa rồi chưa kịp làm, có chút sốt ruột nói. "Vụ cháy là do những người này gây ra." Văn Nhân Chiêu cũng không úp mở, chỉ vào Ngô Lương và những người khác nói, "Bọn họ vốn là binh sĩ dưới trướng của quốc tướng Bắc Hải Khổng Dung, vì không muốn tiếp tục bị Khổng Dung sử dụng nên đã làm lính đào ngũ, trên đường trốn chạy nghe được uy danh của Thọ Tào Đạo chúng ta, nên đến đây nương tựa, không ngờ đêm qua đến dưới thành thì cổng thành đã đóng, bọn họ đành phải trốn trong thành cổ đô để tạm tránh gió lạnh, sau đó đốt lửa trại sưởi ấm thì không cẩn thận làm cháy một cây cổ thụ, vì vậy mới gây ra hỏa hoạn lớn." "Ồ?" Nghe những lời này, "Đại Hiền Thiên Sư" cuối cùng cũng

thẳng người lên, nhìn Ngô Lương và những người khác một lúc, lúc này mới nói tiếp, "Thọ Tào Đạo của ta không phải ai cũng nhận, huống chi còn là lính đào ngũ." Ngô Lương tuân theo sự sắp xếp của Văn Nhân Chiêu trước đó, không lập tức trả lời.

Mà Văn Nhân Chiêu cũng đã tiếp lời, nói tiếp: "Toán người này lúc đào tẩu đã lén mang theo một lô vật tư, còn có chín con chiến mã, bọn họ nguyện ý dâng toàn bộ chiến mã và vật tư cho Thiên sư để tỏ lòng thành, hiện đã phái người đi lấy, khoảng bảy tám ngày sau là có thể đưa đến huyện thành Thiên Thừa." "Nếu đã như vậy, những người này tạm thời giao cho ngươi sắp xếp, đợi chiến mã và vật tư đến rồi hãy đến bẩm báo cho ta." "Đại Hiền Thiên Sư" lúc này mới khẽ nhếch mép lộ ra một tia cười, gật đầu nói, "Chiêu Hộ pháp, ngoài việc này ra, còn có chuyện khác muốn báo cáo không?" "Không còn nữa." Văn Nhân Chiêu cúi người nói. "Nếu đã như vậy, các ngươi lui xuống trước đi, đợi chiến mã và vật tư được đưa đến thì hãy đến báo cho ta." "Đại Hiền Thiên Sư" đã đứng dậy vẫy tay nói.

Ngô Lương vốn tưởng sau khi gặp "Đại Hiền Thiên Sư", hai bên sẽ nói chuyện lâu hơn một chút, thậm chí "Đại Hiền Thiên Sư" có thể còn muốn tự mình tìm hắn hỏi chuyện, ít nhất phải hiểu thêm về họ rồi mới quyết định có thu nhận làm tín đồ hay không, hoặc là thấy hắn "thành tâm" như vậy, sắp xếp cho hắn một chức vị gì đó.

Như vậy Ngô Lương cũng có thể hiểu thêm về "Đại Hiền Thiên Sư".

Kết quả không ngờ gặp mặt chưa đến một phút, "Đại Hiền Thiên Sư" đã chủ động kết thúc cuộc trò chuyện... có thể là vì bọn họ đến không đúng lúc, "Đại Hiền Thiên Sư" đang tên đã lên dây không thể không bắn chăng? "Cáo từ." Văn Nhân Chiêu cũng không nói thêm lời thừa thãi, quay người dẫn Ngô Lương và những người khác đi ra ngoài điện.

Ngô Lương tất nhiên theo sát phía sau, nhưng hắn lại chú ý đến một chi tiết khó nhận ra: lúc này Văn Nhân Chiêu đang nắm chặt nắm tay, thậm chí các đốt ngón tay trên nắm tay còn có chút trắng bệch...

Cùng lúc đó. "Con đàn bà thối này, gặp ta vẫn giữ bộ mặt lạnh như băng sương đó, đừng quên, ta là Đại Hiền Thiên Sư!" Nhìn bóng lưng uyển chuyển của Văn Nhân Chiêu, ánh mắt của "Đại Hiền Thiên Sư" cũng dần lạnh đi, nghiến răng mắng, "Nếu không phải nó là người của nhà họ Văn Nhân, nó đã sớm trở thành đồ chơi dưới háng của ta rồi!" "Thiên sư nói rất phải, người đàn bà này thật không biết điều." Người đàn ông cao lớn bên cạnh đỡ "Đại Hiền Thiên Sư" vội vàng phụ họa, rồi lại hạ thấp giọng, nháy mắt cười nham hiểm nói, "Nhưng chỉ cần chuyện Thiên sư giao cho thuộc hạ làm xong, nhà họ Văn Nhân ở huyện thành Thiên Thừa sẽ không còn chỗ đứng, đến lúc đó không sợ nó không chủ động dâng đến tận cửa cầu xin Thiên sư thương yêu..." ---------- Người đàn ông cao lớn này không phải ai khác, chính là Tả Hộ pháp của "Thọ Tào Đạo", tên là Hoàng Cảnh.

Còn "Đại Hiền Thiên Sư" của "Thọ Tào Đạo" thì tên là Tôn Bảo.

Tôn Bảo vốn là một ngư dân ở quận Đông Lai, phía đông nhất của Thanh Châu, khi quân Khăn Vàng làm loạn, y cũng cùng hơn mười ngư dân trong thôn đến nước Nhạc An đầu quân cho cừ soái Tư Mã Câu ở đây, hy vọng có thể kiếm miếng cơm ăn.

Nào ngờ Tư Mã Câu thấy y là một chu nho, lại hoàn toàn không coi y ra gì, cuối cùng chỉ thu nhận những ngư dân đi cùng, ngược lại đuổi y ra khỏi doanh trại.

Tôn Bảo không nơi nào để đi, đành phải ăn xin ở nước Nhạc An để sống qua ngày.

Sau này Tào lão bản phái Hạ Hầu Uyên đến Thanh Châu dẹp loạn, dễ dàng tiêu diệt Tư Mã Câu, quân Khăn Vàng chết thì chết, chạy thì

chạy, những người còn sống sót đều bị Tào lão bản bắt sống, cuối cùng được biên chế thành "Thanh Châu binh" dưới trướng Tào lão bản.

Sau khi Tào lão bản đi, nước Nhạc An rất nhanh lại rơi vào tình trạng hỗn loạn không có quan phủ cai quản.

Đừng thấy Tôn Bảo vóc người không lớn, lại là người giỏi nhìn thời thế.

Trong tình huống này, y cảm thấy cơ hội của mình đã đến, thế là trên cơ sở của "Thái Bình Đạo", y lập ra một lò mới, sáng lập một giáo phái tên là "Thọ Tào Đạo".

Tiếp đó, y lại đổi "phù thủy trị bệnh" mà Trương Giác từng dùng thành "đan dược trị bệnh" cũng có cơ sở quần chúng tương đối, miễn phí chữa bệnh cho bá tánh địa phương, người nào hơi khá lên thì nói là công lao của mình, đi khắp nơi rêu rao tạo thế cho bản thân, nếu chữa không khỏi thì lại nói là vì tạo nghiệp quá nhiều, dương thọ đã hết, nên không thể cứu vãn.

Cứ thế làm hai năm, Tôn Bảo ở khu vực nước Nhạc An cuối cùng cũng tạo được chút danh tiếng, "Thọ Tào Đạo" cũng có được cơ sở quần chúng nhất định.

Lúc này dã tâm của Tôn Bảo mới cuối cùng lộ ra.

Y lập tức mượn danh nghĩa truyền đạo để tổ chức tế tự trong huyện thành Thiên Thừa, tụ tập dân chúng chiếm lấy "Phù Đồ Nhân Từ" mà y đã nhắm từ lâu, đặt làm tổng đàn của "Thọ Tào Đạo".

Từ đó "Thọ Tào Đạo" chính thức đứng vững ở nước Nhạc An.

Thấy "Thọ Tào Đạo" đã có chút thế lực, quan phủ và sĩ tộc địa phương trước đó đã nếm mùi của quân Khăn Vàng, nên đều không dám đối đầu với "Thọ Tào Đạo", thậm chí còn dâng một số cống

phẩm để kết thân với y cầu tự vệ.

Thế là "Thọ Tào Đạo" bước vào giai đoạn phát triển tốc độ cao, rất nhanh đã phát triển tín đồ ở khu vực này lên đến một vạn người.

Nhưng cùng với sự gia tăng số lượng tín đồ, vật tư cần thiết để duy trì cũng ngày càng nhiều, Tôn Bảo cũng dần cảm thấy có chút lực bất tòng tâm, lúc này Hoàng Cảnh chủ động đến hiến kế.

Hoàng Cảnh vốn là một tử đệ hàn môn ở địa phương, tuy không nghèo túng đến mức phải bện giày cỏ kiếm sống như Lưu Bị thời trẻ, nhưng trong thời loạn thế, cuộc sống cũng vô cùng gian nan...

Ưu thế của hắn là đã được học hành, tâm tư và kiến thức hơn hẳn Tôn Bảo xuất thân ngư dân.

Theo đề nghị của hắn, nước Nhạc An mới xuất hiện chuyện quỷ quái "âm binh quá cảnh", như vậy không chỉ giải quyết được vấn đề vật tư của "Thọ Tào Đạo", mà còn khiến số lượng tín đồ của "Thọ Tào Đạo" tăng thêm một bước, phát triển đến mấy vạn người như hiện nay.

Chương 169

Thế là Hoàng Cảnh được Tôn Bảo bổ nhiệm làm Tả Hộ pháp của "Thọ Tào Đạo".

Địa vị và quyền lực chỉ đứng sau "Đại Hiền Thiên Sư" Tôn Bảo.

Cùng với thế lực của "Thọ Tào Đạo" dần dần mở rộng, dã tâm của Tôn Bảo cũng dần dần bành trướng, bắt đầu mưu cầu xâm nhập và mở rộng ra ngoài nước Nhạc An.

Lúc này, lại là Hoàng Cảnh khuyên y lại.

Hoàng Cảnh lấy quân Khăn Vàng trước đó làm ví dụ, phân tích cho Tôn Bảo mối quan hệ lợi hại trong đó: hiện nay "Thọ Tào Đạo" sở dĩ không ai ngó ngàng đến là vì các lộ hào cường đang tranh đấu kiềm chế lẫn nhau, không rảnh để ý đến nơi nhỏ bé như nước Nhạc An, nếu "Thọ Tào Đạo" mở rộng thêm nữa, khó tránh khỏi sẽ động đến lợi ích của các lộ hào cường, đến lúc đó chắc chắn sẽ dẫn binh đến chinh thảo.

Do đó, "Thọ Tào Đạo" nên ngừng mở rộng, trước tiên ở đây bồi dưỡng lực lượng vũ trang của mình, vừa cố gắng tự vệ, vừa gió chiều nào theo chiều ấy mới có thể đứng vững trong thời loạn thế này.

Nếu mạo muội mở rộng, chẳng khác nào tự tìm đường chết.

Tôn Bảo cho rằng Hoàng Cảnh nói có lý, bèn nghe theo ý kiến của hắn, từ đó yên tâm làm sơn đại vương ở nước Nhạc An.

Từ đó về sau, Hoàng Cảnh cũng càng được Tôn Bảo trọng dụng hơn.

Hầu hết mọi việc lớn nhỏ của "Thọ Tào Đạo" đều giao cho Hoàng

Cảnh lo liệu, còn mình thì làm thổ hoàng đế, sống cuộc sống xa hoa dâm dật...

Nói cách khác, hiện tại "Thọ Tào Đạo" thực ra do hai người nắm quyền.

Một là "Đại Hiền Thiên Sư" Tôn Bảo, người còn lại chính là "Tả Hộ pháp" Hoàng Cảnh.

Còn về "Hữu Hộ pháp" Văn Nhân Chiêu, nàng chẳng qua chỉ là mang một chức vị, trong tay không nắm thực quyền.

Nhưng Tôn Bảo và Hoàng Cảnh cũng không thể hoàn toàn coi thường nàng.

Chỉ vì Văn Nhân Chiêu là nữ công tử của Văn Nhân gia - môn phiệt lớn nhất trong huyện Thiên Thừa.

Tiên nhân nổi tiếng hơn của Văn Nhân gia thời gian gần đây là "Văn Nhân Tập", từng giống như cha của Tào lão bản là Tào Tung, làm quan đến chức Thái úy, đó là một nhân vật lớn thực sự nằm trong hàng Tam công, nắm giữ đại quyền quân vụ ở Đông Kinh. "Phù Đồ Nhân Từ" có quy mô đáng kể trong huyện thành Thiên Thừa chính là do Văn Nhân gia xây dựng.

Sau này bị quân Khăn Vàng quấy phá, Văn Nhân gia cũng bị ảnh hưởng không nhỏ, thế lực tuy đã không còn như xưa, nhưng vẫn là đại môn phiệt không thể lay chuyển trong huyện Thiên Thừa.

Sau đó "Thọ Tào Đạo" tụ tập dân chúng chiếm lấy "Phù Đồ Nhân Từ".

Gia chủ hiện tại của Văn Nhân gia là Văn Nhân Công sau khi nếm mùi của quân Khăn Vàng, đã như chim sợ cành cong, không những không dám truy cứu việc này, mà còn cung cấp rất nhiều vật tư cho "Thọ Tào Đạo" để cầu tự vệ, cuối cùng đổi lấy cho Văn Nhân Chiêu

một vị trí "Hữu Hộ pháp", xem như trở thành người hợp tác của "Thọ Tào Đạo".

Thực ra Văn Nhân gia còn có rất nhiều công tử, chức vị "Hữu Hộ pháp" này vốn dĩ không đến lượt Văn Nhân Chiêu.

Nào ngờ "Đại Hiền Thiên Sư" Tôn Bảo tình cờ gặp Văn Nhân Chiêu một lần, lại khăng khăng muốn để Văn Nhân Chiêu đảm nhận chức "Hữu Hộ pháp", còn về tâm tư gì, Văn Nhân gia thực ra cũng nhìn rõ, Tôn Bảo chẳng qua là nổi sắc tâm, muốn dùng cách này để đặt Văn Nhân Chiêu bên cạnh mình, tìm cơ hội chơi trò quy tắc ngầm.

Cuối cùng, Văn Nhân gia vẫn đành phải lựa chọn thỏa hiệp.

Nhưng Văn Nhân Chiêu không phải là quả hồng mềm mặc người ta bóp nặn, sau khi làm "Hữu Hộ pháp", nàng không những không để Tôn Bảo chiếm được chút lợi lộc nào, đôi khi còn cố ý dằn mặt Tôn Bảo, khiến y không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Dù sao với thế lực của Văn Nhân gia ở huyện Thiên Thừa, cho dù không thể đối kháng với "Thọ Tào Đạo", nhưng nếu thực sự trở mặt, "Thọ Tào Đạo" cũng phải tổn thất nặng nề.

Văn Nhân gia không ngừng thỏa hiệp vì cái gọi là lợi ích gia tộc.

Nhưng chỉ có Văn Nhân Chiêu với thái độ cứng rắn đã ngăn chặn được sự lấn tới của Tôn Bảo, thực sự ở một mức độ nào đó đã bảo toàn được lợi ích của gia tộc.

Thế là. "Thọ Tào Đạo" liền hình thành cục diện như hiện nay. "Đại Hiền Thiên Sư" Tôn Bảo và "Tả Hộ pháp" Hoàng Cảnh cùng một giuộc, còn "Hữu Hộ pháp" Văn Nhân Chiêu lại có ranh giới rõ ràng với hai người, trong lòng đều hiểu rõ họ không phải là người cùng một đường, nhưng vẫn có thể duy trì sự bình tĩnh bề ngoài.

Đương nhiên, quyền lực cốt lõi chắc chắn vẫn nằm trong tay Tôn

Bảo và Hoàng Cảnh.

Văn Nhân Chiêu chẳng qua chỉ là một "Hữu Hộ pháp" bị gác suông mà thôi, ngoài một số việc nhỏ không quan trọng ra, những việc khác đều không thể quản.

Mà dưới vẻ ngoài "bình tĩnh" này.

Một số chuyện cũng đang được bí mật tiến hành... ...

Theo Văn Nhân Chiêu rời khỏi "Phù Đồ Nhân Từ", cả đoàn người đến một phủ đệ của nhà họ Văn Nhân.

Văn Nhân Chiêu ra lệnh cho người đưa Ngô Lương và những người khác đến một sân viện không có người ở, lại sai người mang đến một số đồ ăn, mặc, dụng cụ, rồi không hề lộ diện nữa.

Bạch Tinh Tinh cũng đã được sắp xếp vào sân viện này từ trước. "Trước khi các ngươi đến, ta đã đi dạo một vòng, đây là một sân viện rất biệt lập, cửa ra vào còn có gia thần canh gác, chúng ta gần như không thể liên lạc với bên ngoài." Sau khi trong sân không còn người ngoài, Ngô Lương và mọi người cùng bước vào gian khách đường lớn nhất, Bạch Tinh Tinh mới hạ thấp giọng nói với mọi người, "Người đàn bà này e rằng muốn dùng cách này để giam cầm chúng ta, xem ra nàng ta căn bản không hề tin tưởng chúng ta." "Tin tưởng hay không không quan trọng, việc chúng ta cần làm bây giờ chỉ là kéo dài thời gian." Ngô Lương nhếch miệng cười, nói, "Từ hôm nay trở đi, bất kể trong thành xảy ra chuyện gì, chỉ cần không ảnh hưởng đến an nguy của chúng ta, chúng ta đều cố gắng không nghe, không hỏi, không quản, đợi khi đại quân của Sứ quân đến, mọi vấn đề sẽ được giải quyết ổn thỏa." "Công tử nói rất phải." Vu Cát nghe xong lập tức gật đầu lia lịa, "Khoảng thời gian này các vị tuyệt đối không được hành động thiếu suy nghĩ, cho dù chịu chút oan ức cũng nên nhẫn nhịn, cùng lắm đợi khi đại quân của Sứ quân đến, chúng ta lại tính sổ với bọn họ

cũng chưa muộn." "Nhưng ta thấy người phụ nữ này dường như không có ác ý gì với chúng ta." Dương Vạn Lý xen vào, "Vị 'Đại Hiền Thiên Sư' đó là hạng người gì, vừa rồi ở tổng đàn chúng ta đã được chứng kiến, người phụ nữ này đã ra lệnh cho Bạch cô nương dùng mạng che mặt từ trước, lại còn đưa Bạch cô nương đến đây trước, nhìn thế nào cũng là đang bảo vệ Bạch cô nương, tránh khỏi sự thèm muốn của 'Đại Hiền Thiên Sư'." "Ngoài ra, ta thấy quan hệ giữa người phụ nữ này và 'Đại Hiền Thiên Sư' dường như cũng không hòa hợp cho lắm, ít nhất lúc đó giọng điệu nói chuyện của hai người đều cực kỳ xa cách, thậm chí còn có chút ý vị ngấm ngầm đối chọi... cũng không biết có phải ta nghe nhầm không, việc này vẫn cần công tử định đoạt." "Dương Vạn Lý phân tích không sai, nhưng những điều này đều chỉ là cảm giác của chúng ta, không thể dùng nó để phán đoán tình hình thực tế của 'Thọ Tào Đạo'." Ngô Lương gật đầu, rồi lại nhíu mày nói, "Chỉ có một chi tiết khiến ta có chút không rõ suy nghĩ thực sự của người phụ nữ này, tạm thời vẫn chưa thể đưa ra phán đoán chính xác." "Chi tiết gì?" Mọi người nghi hoặc hỏi. "Trước đây để tỏ lòng thành, ta đã từng xem chúng ta như một phần của cống phẩm." Ngô Lương nói, "Nhưng khi người phụ nữ này bẩm báo với 'Đại Hiền Thiên Sư', lại chỉ đề cập đến ngựa và vật tư, ngược lại lại bỏ qua chúng ta, cũng không biết là cố ý hay vô tình sơ suất." "Ý của công tử là...?" Vu Cát nhíu mày hỏi. "Nếu là vô tình sơ suất, vậy tự nhiên là tốt nhất, chúng ta có thể yên tâm chờ đợi đại quân của Sứ quân đến." Ngô Lương nói tiếp, "Nhưng nếu là cố ý, vậy e rằng đã nghĩ xong công dụng của chúng ta rồi, và tuyệt đối không phải là công dụng bình thường." "Việc này công tử không cần phải lo lắng, người phụ nữ này hôm nay mới đưa chúng ta về, trong thời gian ngắn chắc chắn sẽ không dễ dàng tin tưởng chúng ta, càng không thể giao trọng trách cho chúng ta, cứ thế thêm một thời gian nữa, đại quân của Sứ quân cũng sẽ đến thôi." Mọi người nói. "Hy vọng là vậy..." Ngô Lương gật đầu.

Nhưng trong lòng hắn vẫn có chút lo lắng, chỉ là không muốn nói tiếp để khiến mọi người cùng lo lắng mà thôi.

Bởi vì so với những hộ vệ của Văn Nhân Chiêu và tín đồ "Thọ Tào Đạo" trong thành, Phường Nhân Quân có một đặc điểm mà những người đó không thể thay thế.

Đó chính là...

Phường Nhân Quân rất sạch sẽ. "Sạch sẽ" ở đây có nghĩa là, họ là người từ nơi khác đến, chưa từng tiếp xúc với nhà họ Văn Nhân và Thọ Tào Đạo, không có bất kỳ mối liên hệ nào.

Mà nếu Văn Nhân Chiêu thực sự muốn giấu tất cả mọi người ở huyện Thiên Thừa để lén lút sắp đặt một số việc, đặc điểm này lại trở nên vô cùng quan trọng.

Đây có lẽ mới là nguyên nhân chính Văn Nhân Chiêu "giam cầm" họ.

Nếu việc Văn Nhân Chiêu cần làm rất gấp, vẫn có khả năng nàng ta sẽ liều lĩnh sử dụng bọn họ...

Mà hiện nay Ngô Lương và mọi người đang ở trong tình trạng ăn nhờ ở đậu, một khi Văn Nhân Chiêu đưa ra yêu cầu gì, hắn rất khó từ chối.

Tuy nhiên Ngô Lương cũng là người biết tùy cơ ứng biến.

Một khi xảy ra chuyện này, hắn sẽ dựa vào yêu cầu mà Văn Nhân Chiêu đưa ra để phân tích tình hình, mọi việc đều lấy việc bảo vệ an nguy của mọi người trong Phường Nhân Quân làm tiền đề, lúc cần làm kẻ hai mang thì sẽ không chút do dự mà làm, đến lúc đó có trách thì chỉ có thể trách Văn Nhân Chiêu thiếu sự va vấp của xã hội.

Đương nhiên.

Chuyện này cũng có khả năng rất lớn sẽ không xảy ra.

Dù sao theo tính toán của hắn, nhiều nhất là bảy tám ngày nữa, đại quân của Tào lão bản có thể đến cứu viện, thời gian ngắn như vậy chớp mắt là qua.

Hơn nữa bọn họ hiện tại chỉ có mười mấy người, trong mắt người thường cũng không làm được chuyện gì lớn.

Văn Nhân Chiêu cũng có khả năng rất lớn sẽ đợi đến khi toàn bộ binh sĩ mà Ngô Lương nói đến đủ, mới cân nhắc có nên sử dụng Phường Nhân Quân để làm việc cho mình hay không... ...

Thế nhưng điều Ngô Lương không ngờ tới là.

Ngay trong đêm đó, Văn Nhân Chiêu đã đích thân mang một ít rượu thịt đến sân viện nơi Ngô Lương và mọi người đang ở. "Ngươi theo ta đến đây, ta có chuyện muốn nói với ngươi." Sau khi ra lệnh cho người đem rượu thịt chia cho mọi người trong Phường Nhân Quân dùng, Văn Nhân Chiêu đến bên cạnh Ngô Lương, qua lớp mạng che mặt nói với hắn.

Gấp vậy sao... "Vâng." Ngô Lương trong lòng tuy thầm oán, nhưng vẫn cúi đầu thuận mắt đi theo sau lưng Văn Nhân Chiêu vào khách đường. "Các ngươi ra ngoài trước đi, đóng cửa phòng lại." Văn Nhân Chiêu đến giữa khách đường, quay người lại nói với hai tên hộ vệ cùng đi vào. "Nữ công tử, thân phận người này còn chưa rõ, nữ công tử ở chung một phòng với y e rằng không ổn." Tên hộ vệ ban ngày vẫn luôn đi theo bên cạnh Văn Nhân Chiêu vội vàng nhìn Ngô Lương một cách dò xét, sau đó chắp tay khuyên can. "Không cần nhiều lời, ra ngoài." Văn Nhân Chiêu vẫn dùng giọng điệu lạnh lùng nói. "Cái này...

Vâng!" Tên hộ vệ thấy thái độ của Văn Nhân Chiêu cứng rắn, đành phải liếc nhìn Ngô Lương một cái cảnh cáo, lúc này mới miễn

cưỡng đi ra ngoài.

Cứ thế, sau khi cửa phòng được đóng lại.

Văn Nhân Chiêu mới đến trước mặt Ngô Lương, một đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm vào mắt Ngô Lương, cứ nhìn như vậy một lúc lâu, không biết vì sao lại đột nhiên giơ tay tháo mạng che mặt xuống, để lộ ra một khuôn mặt xinh đẹp trắng nõn.

Mỹ nhân!

Văn Nhân Chiêu quả thực là một mỹ nhân hiếm có, dung mạo không hề thua kém Bạch Tinh Tinh, hơn nữa trông cũng trạc tuổi Bạch Tinh Tinh. "Thình thịch!

Thình thịch!" "Thình thịch!

Thình thịch!" Tim Ngô Lương đập nhanh mấy nhịp.

Hắn chưa bao giờ che giấu sự thật mình là một lão già háo sắc, thấy mỹ nữ là thèm nhỏ dãi.

Tuy nhiên, hắn sẽ không bao giờ bị sắc đẹp làm cho mê muội đầu óc.

Đương nhiên, dáng vẻ mà Văn Nhân Chiêu thể hiện lúc này cũng có khả năng là ảo giác của Ngô Lương.

Mặc dù sau khi thoát ra khỏi lăng mộ Tề Ai Công, Ngô Lương và những người khác không còn xuất hiện ảo giác rõ rệt, nhưng lúc này Ngô Lương vẫn không thể chắc chắn mình đã thoát khỏi ảnh hưởng của ảo giác hay chưa.

Chương 170

Dù sao thì trạng thái "trúng tà" của Dương Vạn Lý và binh sĩ kia đã kéo dài mấy ngày liền.

Vì vậy, Ngô Lương cũng không dám chắc mình đã thoát khỏi trạng thái đó chưa.

Tuy nhiên, trước đó ở "Thiên Sư Điện", mọi thứ dường như rất bình thường. "Đại Hiền Thiên Sư" trong mắt hắn là một gã lùn, sau khi ra ngoài hỏi những người khác trong Phường Nhân Quân, họ cũng nói rằng gã đó đúng là một gã lùn.

Lẽ nào sau khi "Vân Dương" bị đốt cháy, thời gian ảo giác ảnh hưởng đến họ cũng đã rút ngắn đi không ít?

Mang theo suy nghĩ đó, Ngô Lương lại nhìn Văn Nhân Chiêu thêm vài lần.

Vẫn rất quyến rũ.

Bất kể dung mạo, khí chất, cho đến giọng nói khi chuyện trò, đều hoàn toàn khác biệt với Bạch Tinh Tinh.

So sánh mà nói, Văn Nhân Chiêu trông có vẻ không lớn tuổi, nhưng nhất cử nhất động đều toát ra một khí chất nữ vương được hun đúc từ việc ở ngôi cao đã lâu, đặc biệt là khi nói chuyện, giọng điệu đó nếu ở hậu thế thì hoàn toàn là giọng nữ vương lạnh lùng cao ngạo… Ngô Lương có lý do để hoài nghi.

Văn Nhân Chiêu mà hắn nhìn thấy lúc này, có phải là hình ảnh mà đại não hắn, dưới ảnh hưởng của ảo giác, đã tưởng tượng ra dựa trên giọng nói của nàng không?

Bởi vì cả hai thực sự quá ăn khớp… "Đẹp không?" Cảm nhận

được ánh mắt của Ngô Lương, Văn Nhân Chiêu dường như khá hài lòng với biểu hiện của hắn, nhưng trong sự hài lòng lại thoáng chút khinh thường, nàng cười như không cười hỏi. "Tiên tử nói đùa rồi, xin hãy bỏ chữ 'không' đi." Ngô Lương lúc này mới cúi đầu thu lại ánh mắt, chắp tay nói cực kỳ nghiêm túc: "Chúc hạ có thể quả quyết, thiên hạ này người xứng đáng với hai chữ 'tiên tử', tuyệt đối chỉ có một mình tiên tử mà thôi.

Cũng may chúc hạ lòng dạ quang minh, nếu không chỉ cần nhìn tiên tử một cái, e rằng sẽ không thể dời mắt đi được nữa.

Thảo nào tiên tử ra ngoài phải dùng lụa mỏng che mặt, dung nhan khuynh quốc khuynh thành này nếu dễ dàng để lộ ra, e rằng sẽ là họa quốc ương dân." "Ngươi đúng là khéo ăn nói." Văn Nhân Chiêu lần này lại không bị những lời tâng bốc của Ngô Lương làm cho mờ mắt, vẫn cười như không cười nói: "Ta cũng có thể quả quyết, thiên hạ này tuyệt đối không tìm ra được mấy kẻ tiểu nhân giỏi nịnh hót như ngươi.

Nhưng những lời này ta thích nghe, ngươi muốn nói bao nhiêu ta cũng nhận, nếu có thể nói ra lời lẽ khiến ta vui vẻ, ta còn sẽ ban thưởng cho ngươi." Ngô Lương sớm đã nhìn ra Văn Nhân Chiêu không dễ lừa gạt như vậy, nên cũng không ngạc nhiên khi nàng nói ra những lời này, chỉ mặt dày cười nói tiếp: "Tiên tử e là đã trách nhầm chúc hạ rồi, những lời chúc hạ nói với tiên tử đều là lời tự đáy lòng, tuyệt không phải nịnh hót." "A…" Văn Nhân Chiêu cười lạnh một tiếng, cũng không tiếp tục dây dưa về chủ đề này, chuyển sang nói: "Ngươi tuy vừa mới đến, nhưng trên đường chắc hẳn đã thấy qua một số việc làm của 'Thọ Tào Đạo', ta muốn nghe suy nghĩ thật của ngươi… Nơi này không có người ngoài, ngươi có thể nói thẳng." "Thọ Tào Đạo ư, theo chúc hạ thấy, đó là mảnh đất tịnh độ duy nhất trên thế gian.

Bá tánh tin theo Thọ Tào Đạo, vừa có thể an cư lạc nghiệp, lại có thể sống lâu trăm tuổi, đây là sự nghiệp vĩ đại biết bao.

Chúc hạ đã dẫn người đến đây đầu quân, chính là đã quyết tâm gia nhập sự nghiệp này, vì Thiên Sư và tiên tử, dù có tan xương nát thịt cũng không từ nan." Trước khi làm rõ mục đích của Văn Nhân Chiêu, Ngô Lương tự nhiên sẽ không dễ dàng bị moi lời, quả quyết nói những lời hoa mỹ. "Đây là suy nghĩ thật của ngươi?" Văn Nhân Chiêu nhíu mày nhìn chằm chằm vào mắt Ngô Lương, rõ ràng không tin lời này. "Chính xác." Ngô Lương gật đầu mạnh. "…" Văn Nhân Chiêu lại nhìn hắn một lúc, rồi mới hỏi tiếp: "Vậy, đối với những gì thấy và nghe được trong Thiên Sư Điện hôm nay, ngươi có suy nghĩ gì?" "Đại Hiền Thiên Sư thiên sinh dị tướng, quả nhiên phi phàm." Ngô Lương đáp. "Ta đang nói chuyện xảy ra ở hậu điện lúc đó, ngươi không phải kẻ điếc, hẳn đã nghe thấy chuyện gì đang diễn ra bên trong… Ta có thể cho ngươi biết, nữ tử ở hậu điện chỉ mới mười một tuổi, bị cha mẹ ép đưa đến đây để cầu Thiên Sư ban phúc, còn cách ban phúc của Thiên Sư thì ngươi hẳn có thể tưởng tượng được… Đối với việc này, ngươi có suy nghĩ gì?" Văn Nhân Chiêu rõ ràng đã mất kiên nhẫn với việc Ngô Lương giả ngu, có chút không nhịn được hỏi. "Thứ cho chúc hạ vô tri, Thiên Sư là thần tiên hạ phàm, chúc hạ chỉ là thân xác phàm trần, thực sự không thể tưởng tượng được cách ban phúc của Thiên Sư, mong tiên tử không tiếc lời chỉ giáo." Ngô Lương lại vẻ mặt nghi hoặc nói. "Ngươi!" Văn Nhân Chiêu nhất thời tức giận, hung hăng trừng mắt nhìn hắn rồi nói một cách hàm hồ: "Ngươi nói xem một nam một nữ cởi hết quần áo có thể làm gì, còn dám giả ngu trước mặt ta!" "Chuyện này… lẽ nào nghi thức ban phúc này…" Ngô Lương lộ vẻ mặt bừng tỉnh đại ngộ, kinh ngạc thốt lên: "… còn cần phải tắm gội thay đồ mới có thể tiến hành sao?

Quả nhiên không phải là nghi thức tầm thường, nếu có cơ hội, xin

tiên tử hãy đưa chúc hạ đi xem một lần, cũng để chúc hạ mở mang tầm mắt." "Vút —— Keng!" Lời còn chưa dứt, một chiếc chén đồng đã bay tới, đập mạnh vào bức tường sau lưng Ngô Lương.

Lúc này, khuôn mặt xinh đẹp của Văn Nhân Chiêu đã đầy vẻ giận dữ, răng ngọc suýt nữa đã nghiến nát.

Nhưng cũng có thể thấy được, khi Văn Nhân Chiêu ném chiếc chén đồng, nàng vẫn đã nương tay, nếu không với khoảng cách gần như vậy, dù Văn Nhân Chiêu có võ công hay không, với thân thủ của Ngô Lương chắc chắn cũng không thể né được.

Nghe thấy tiếng động, bên ngoài phòng khách lập tức có tiếng gõ cửa.

Vị hộ vệ không chịu rời đi lúc trước hỏi từ ngoài cửa: "Nữ công tử, vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, có phải kẻ đó đã vô lễ với ngài không?" "Cút đi!

Ta có chuyện sẽ tự gọi ngươi!" Văn Nhân Chiêu bực bội quát. "Vâng." Vị hộ vệ đó cũng không dám nói nhiều, lẳng lặng lùi sang một bên.

Lúc này, Văn Nhân Chiêu vẫn đang tức giận trừng mắt nhìn Ngô Lương, ngực phập phồng kịch liệt một lúc lâu, cuối cùng mới kiềm chế được cơn giận trong lòng.

Nàng nói với Ngô Lương, người bề ngoài thì "hoàng sợ hãi", thực chất thì "lợn chết không sợ nước sôi": "Ngươi năm nay bao nhiêu tuổi?" "Thưa tiên tử, chúc hạ năm nay hai mươi mốt." Ngô Lương hiếm khi thành thật một lần. "Đã thành thân chưa?" Văn Nhân Chiêu lại hỏi. "Tiên tử nói đùa rồi, khi chúc hạ còn nhỏ cha mẹ đã song song qua đời, chưa đến tuổi thành niên lại bị bắt đi lính, sau đó luôn ở quân doanh sống qua ngày chờ chết, làm sao thành thân được?

Không chỉ chúc hạ, vị lão giả đi cùng chúc hạ, ông ấy sống đến từng tuổi đó cũng chưa từng thành thân, chúc hạ có là gì đâu." Ngô Lương cười khổ nói. "Thảo nào…" Nghe những lời này, trên khuôn mặt xinh đẹp của Văn Nhân Chiêu lại hiện lên một tia đồng cảm, thậm chí còn có chút áy náy nhìn Ngô Lương, dường như đang hối hận vì vừa rồi đã nổi giận với hắn.

Thế là, nàng không đề cập đến vấn đề vừa rồi nữa, chuyển sang nói: "Thành thân là chuyện đại sự của đời người, sau này nếu ngươi trung thành làm việc cho ta, ta sẽ tự mình tìm cho ngươi một nữ tử hiền huệ, đảm đang, thế nào?" "Vậy thì tốt quá, đa tạ tiên tử yêu mến." Ngô Lương mừng rỡ tạ ơn. "Đừng vội tạ ơn ta, đêm nay ta đến tìm ngươi, là có một việc muốn ngươi làm.

Nếu ngươi làm gọn gàng, đẹp đẽ, ta mới có thể thấy được lòng trung thành của ngươi, sau này mới trọng dụng ngươi." Văn Nhân Chiêu lại nói. "Xin tiên tử chỉ thị." Sự thật chứng minh, lo lắng trước đó của Ngô Lương không sai, Văn Nhân Chiêu nhanh như vậy đã đến tìm hắn, quả nhiên là có việc muốn Phường Nhân Quân đi làm.

Tiếc là Ngô Lương dù có giỏi giả ngu đến đâu, trong tình huống này cũng không thể tiếp tục từ chối, nếu không họ sẽ trở nên vô dụng đối với Văn Nhân Chiêu, chưa chắc đã trụ được đến lúc đại quân của Tào lão bản kéo tới.

Vì vậy, lựa chọn tốt nhất bây giờ là nghe xem Văn Nhân Chiêu rốt cuộc muốn họ làm gì, sau đó đánh giá được mất của việc này, rồi quyết định phải làm thế nào. "Ta muốn ngươi đi thanh lý một hộ gia đình." Văn Nhân Chiêu nói ngắn gọn.

Giết người?

Ngô Lương nghi hoặc nhìn Văn Nhân Chiêu, trực giác mách bảo hắn, mọi chuyện tuyệt đối không đơn giản như nghe có vẻ. "Hộ gia

đình này hiện đang ở trong huyện thành Thiên Thừa, là một gia đình bốn người." Ánh mắt Văn Nhân Chiêu hơi lạnh, nói tiếp: "Thọ Tào Đạo đã truyền đạo trong thành nhiều ngày, hộ gia đình này vẫn luôn không chịu nhập đạo.

Dị đoan ngoan cố như vậy chết cũng không hết tội.

Lát nữa ta sẽ cho ngươi một địa chỉ, đêm nay ngươi hãy dẫn người của ngươi đến đó diệt môn cả nhà này.

Chỉ cần làm xong việc này, ngươi chính là người của ta." "Chuyện này…" Ngô Lương trong lòng càng thêm nghi hoặc, lần này không cần dùng đến trực giác, bởi vì việc này thực sự quá không có hàm lượng kỹ thuật.

Văn Nhân Chiêu là Hữu Hộ Pháp của Thọ Tào Đạo, dù có không có thực quyền, muốn làm việc này cũng chỉ là một câu nói, cần gì phải dùng đến Phường Nhân Quân.

Lẽ nào việc này chỉ là để họ nộp một cái đầu danh trạng?

Điều này dường như cũng không có ý nghĩa gì lớn, ý nghĩa của "đầu danh trạng" là để nắm được điểm yếu của đối phương.

Thời buổi loạn lạc này, chỉ giết vài kẻ dị đoan, sẽ không bao giờ có ai truy cứu, căn bản không được coi là điểm yếu.

Trừ phi… người mà Văn Nhân Chiêu bảo hắn đi giết thực ra là người của Thọ Tào Đạo, hơn nữa còn là người có chút thân phận!

Như vậy, Ngô Lương và những người khác sẽ trở thành kẻ phản bội của Thọ Tào Đạo, Văn Nhân Chiêu nắm được điểm yếu này, có thể dùng để uy hiếp Ngô Lương và mọi người, thậm chí khiến họ không thể không đứng về phía đối lập với Thọ Tào Đạo… Khả năng này không nhỏ, dù sao Ngô Lương và mọi người đều nhìn ra, Văn Nhân Chiêu và "Đại Hiền Thiên Sư" dường như có chút không hòa

hợp.

Vì vậy, nàng định lợi dụng Phường Nhân Quân để chống lại "Đại Hiền Thiên Sư" cũng là có khả năng.

Nhưng hiểu như vậy vẫn có chút vấn đề.

Đứng ở góc độ của Văn Nhân Chiêu mà nghĩ, nếu Ngô Lương và mọi người làm việc này gọn gàng, sạch sẽ thì không sao, nhưng nếu xảy ra một chút sai sót, ví dụ như không cẩn thận bị người khác nhìn thấy làm lộ thân phận… Như vậy không chỉ Ngô Lương và mọi người chỉ có con đường chết, mà có thể còn liên lụy đến cả Văn Nhân Chiêu.

Dù cuối cùng Văn Nhân Chiêu có thể thoát thân, e rằng cũng sẽ bị "Đại Hiền Thiên Sư" chất vấn, từ đó tình cảnh sẽ càng trở nên tồi tệ hơn.

Điều này dường như cũng không phù hợp với lợi ích của Văn Nhân Chiêu.

Dù sao đi nữa, nếu Ngô Lương là Văn Nhân Chiêu, hắn sẽ không bao giờ dùng thủ đoạn này để nhận "đầu danh trạng", dù sao đây là một nhóm người lạ chưa hiểu rõ, ai biết họ sẽ làm gì?

Tất nhiên, Ngô Lương không phải Văn Nhân Chiêu.

Hắn không biết Văn Nhân Chiêu rốt cuộc nghĩ gì, càng không chắc nàng có nghĩ đến tầng này không. "Chuyện này…" Ngô Lương tỏ vẻ do dự. "Ngươi tuy là lính đào ngũ, nhưng cũng đã theo quân đánh trận nhiều năm, giết vài người có gì khó khăn?" Văn Nhân Chiêu tỏ vẻ không hài lòng, có chút không vui nói. "Nếu đã là ý của tiên tử, chúc hạ tất nhiên sẽ không từ nan." Ngô Lương cuối cùng vẫn đồng ý. "Nếu đã vậy, ta sẽ chờ tin tốt của ngươi." Văn Nhân Chiêu lúc này mới hài lòng gật đầu. … Một canh giờ sau.

Ngô Lương và những người khác đã thu dọn hành trang, còn Văn Nhân Chiêu cũng đã cho rút lính canh bên ngoài sân từ trước, để Ngô Lương và mọi người lặng lẽ ra khỏi sân, đến khu phía nam thành, nơi cư dân chủ yếu là bá tánh bình thường, để làm việc.

Mười mấy người giải quyết một gia đình bốn người bình thường, hoàn toàn là chuyện dễ như trở bàn tay, thậm chí không cần người khác nhúng tay, một mình Điển Vi cũng có thể giải quyết nhẹ nhàng như giết gà.

Văn Nhân Chiêu đứng trong bóng tối, nhìn bóng lưng dần xa của Ngô Lương và những người khác, ánh mắt lúc sáng lúc tối.

Một lát sau. "Ngươi dẫn vài người âm thầm theo sau họ, nếu họ quả thực ra tay giết người, ngươi hãy lập tức hô to để kinh động lính canh gần đó.

Họ giết người của mình, chính là kẻ phản bội Thọ Tào Đạo, chỉ có con đường chết." Văn Nhân Chiêu quay người nói với hộ vệ thân cận sau lưng. "Nữ công tử, ngài đã đưa họ về, tại sao lại muốn hại chết họ?" Vị hộ vệ đó không hiểu hỏi. "Ngươi không hiểu, cũng không cần hiểu, cứ làm theo là được." Văn Nhân Chiêu lắc đầu nói. "Vâng." Vị hộ vệ thân cận đó cũng không dám nói gì thêm, vội vàng dẫn người theo hướng Ngô Lương và những người khác rời đi.

Đến lúc này.

Văn Nhân Chiêu mới có chút thất vọng âm thầm lắc đầu, thở dài nói: "Xem ra đám người này tám phần là không thể vượt qua thử thách của ta rồi.

Nếu quả thực nhận lệnh đi giết người, họ cũng là kẻ không phân biệt phải trái, không những không thể dùng được, mà vào Thọ Tào Đạo cũng chỉ trở thành tai họa, chi bằng nhân cơ hội này trừ khử để tuyệt hậu họa." Văn Nhân Chiêu đã đặt ra thử thách này, tự nhiên

không sợ Ngô Lương và những người khác sau khi bị bắt sẽ phản lại.

Dù sao hộ vệ của nàng là người đầu tiên hô cứu, chỉ dựa vào điểm này là có thể dễ dàng rửa sạch hiềm nghi của mình, không phải Ngô Lương và những người khác muốn kéo nàng xuống nước là có thể kéo được.

Chương 171

Tuy nhiên, nàng vẫn bỏ qua một chi tiết —— Ngô Lương!

Sự hiểu biết của nàng về Ngô Lương, rốt cuộc vẫn còn quá ít… … Từ phủ Văn Nhân ra, Ngô Lương và những người khác ban đầu vẫn đi về phía nam thành, nơi có mục tiêu.

Nhưng đi được một đoạn, họ lại đổi hướng, đi một vòng về phía tổng đàn "Thọ Tào Đạo" ở phía bắc thành. "Công tử, chúng ta rốt cuộc là đi đâu vậy?" Dương Vạn Lý có chút không hiểu hỏi.

Mọi người cũng nghi hoặc nhìn Ngô Lương.

Trước khi ra ngoài, họ đã biết mệnh lệnh mà Văn Nhân Chiêu giao cho họ, biết rõ chuyến đi này.

Nhưng rốt cuộc phải làm thế nào, họ vẫn chỉ tuân theo mệnh lệnh của Ngô Lương.

Ngoài ra, họ rõ hơn bất kỳ ai, Ngô Lương sẽ không vô cớ giết người, đặc biệt là giúp Thọ Tào Đạo thanh trừng dị đoan.

Nếu có thể chấp nhận việc này, Ngô Lương trước đó sao lại trừ khử một Âm Binh Tướng Quân của Thọ Tào Đạo làm gì. --- "Đương nhiên là đi tìm cách tự vệ." Ngô Lương cười hì hì nói. "Tự vệ?" Mọi người vẫn chưa hoàn toàn hiểu lời của Ngô Lương.

Ngô Lương cười cười, lại nói: "Văn Nhân Chiêu đêm hôm cấp cho chúng ta một mệnh lệnh như vậy, đã phá vỡ suy nghĩ 'không nghe, không hỏi, không quản' trước đó của chúng ta.

Chúng ta muốn yên ổn sống qua mấy ngày này e rằng không còn khả năng." "Tuy rằng hiện tại ta vẫn chưa rõ ý đồ thực sự của Văn Nhân Chiêu, nhưng việc này không ngoài ba kết quả sau:" "Thứ nhất,

Văn Nhân Chiêu không lừa chúng ta, người chúng ta giết thực sự là dị đoan trong mắt Thọ Tào Đạo, cũng chính là bá tánh bình thường chưa bị Thọ Tào Đạo mê hoặc.

Việc này ta không làm được, nếu không sau này chắc chắn sẽ tâm không an;" "Thứ hai, Văn Nhân Chiêu lừa chúng ta, người chúng ta giết thực ra là tín đồ của Thọ Tào Đạo.

Nếu vậy, chúng ta dù không bị Thọ Tào Đạo bắt và xử tử, cũng bị Văn Nhân Chiêu nắm được điểm yếu, từ đó không thể không để mặc nàng ta sai khiến;" "Thứ ba, Văn Nhân Chiêu thực ra đang thử thách chúng ta.

Từ lời nói của nàng, ta có thể lờ mờ nghe ra, bất luận là đối với việc làm của Thọ Tào Đạo, hay đối với việc làm của Đại Hiền Thiên Sư, trong lòng nàng đều có nhiều bất mãn.

Nói cách khác, nàng muốn dùng việc này để thử thách chúng ta, làm rõ quan điểm của chúng ta đối với Thọ Tào Đạo, hành sự có phân biệt phải trái hay không… Nếu vậy, ta lúc nãy nên kháng lại mệnh lệnh của nàng, như vậy coi như đã vượt qua thử thách, từ đó thực sự trở thành 'tâm phúc' của nàng." "Các ngươi thấy, ta nên chọn con đường nào?" Nói đến đây, Ngô Lương quay đầu nhìn mọi người hỏi. "Nói như vậy, ngươi nên chọn con đường thứ ba mới phải.

Nhưng ngươi vừa cũng nói, hiện tại ngươi vẫn chưa rõ ý đồ thực sự của Văn Nhân Chiêu, lựa chọn như vậy thực ra cũng phải chịu một số rủi ro." Bạch Tinh Tinh trầm ngâm nói. "Đó chỉ là một trong những lý do." Ngô Lương cười lắc đầu, tiếp tục nói: "Thực ra dù biết rõ Văn Nhân Chiêu đang thử thách chúng ta, ta cũng sẽ không chấp nhận thử thách của nàng, càng không vượt qua thử thách của nàng.

Bởi vì một khi đã vượt qua, điều đó có nghĩa là chúng ta đã chọn phe, nàng sẽ lập tức coi chúng ta là tâm phúc, rồi theo kế hoạch của

nàng giao cho chúng ta làm những việc nguy hiểm hơn.

Điều này không phù hợp với lợi ích của chúng ta.

Dù sao chúng ta tuy bị ép vào thành, nhưng cũng chỉ định làm một người qua đường đứng ngoài cuộc, chứ không phải quân cờ của bất kỳ ai.

Quân cờ thì lúc nào cũng có thể trở thành quân thí." "Thì ra là vậy, vẫn là công tử nghĩ thông suốt…" Mọi người cuối cùng cũng hiểu được phân tích của Ngô Lương, đồng loạt gật đầu. "Vậy bây giờ, công tử rốt cuộc định làm thế nào?" Vu Cát vuốt râu suy nghĩ một lát, lại quay về vấn đề cơ bản nhất. "Nếu đã bị ép vào cuộc, chúng ta bây giờ muốn đứng ngoài cuộc e rằng cũng không thể nữa, vậy thì chỉ đành làm một kỳ thủ thuận thế mà đi." Ngô Lương cười cười, tự tin nói: "Người, chúng ta chắc chắn không thể giết.

Bất kể gia đình này thân phận gì, chỉ cần chúng ta động thủ sẽ rơi vào thế bị động.

Vì vậy, ta muốn ném vấn đề này ra ngoài, ném lại cho Văn Nhân Chiêu hay ném cho Đại Hiền Thiên Sư đều được.

Tóm lại, vấn đề này chúng ta không nhận.

Nếu Văn Nhân Chiêu và Đại Hiền Thiên Sư quả thực mỗi người một ý, chúng ta còn phải làm cho ý đồ của họ lộ ra, kích hóa mâu thuẫn giữa họ, khuấy đục vũng nước tưởng như yên tĩnh này.

Như vậy mới có thể tiếp tục tọa sơn quan hổ đấu." … Không lâu sau.

Ngô Lương và những người khác đã đến trước tổng đàn "Thọ Tào Đạo".

Nói cũng lạ, suốt đường đi họ không gặp một đội tuần tra nào, mãi đến trước tổng đàn, mới thấy ở cổng lớn có khoảng hai mươi vệ sĩ

canh gác.

Ngô Lương đứng từ xa nhìn một cái, rồi dẫn thẳng Phường Nhân Quân tiến về phía cổng lớn. "Đứng lại!

Kẻ nào đến?" Các vệ sĩ nhanh chóng phát hiện ra họ, lập tức giơ vũ khí trong tay lên lớn tiếng hỏi. "Các vị đại ca, người nhà cả." Ngô Lương ra hiệu cho Phường Nhân Quân tạm dừng lại, chỉ dẫn theo một mình Điển Vi tiến lên, tươi cười chào hỏi các vệ sĩ: "Các vị đại ca nửa đêm vẫn đứng gác ở đây, tận tâm tận lực không chút lơ là, lòng trung thành với Thiên Sư thật là trời đất chứng giám, tiểu đệ vô cùng ngưỡng mộ." "Nói nhảm!" Tên vệ sĩ dẫn đầu không ăn bộ này của hắn, lập tức cầm một cây đuốc soi về phía Ngô Lương, rồi vẻ mặt nghiêm túc cảnh giác hỏi: "Ngươi rốt cuộc là ai, tại sao ta chưa từng thấy các ngươi?" "Đại ca chưa từng thấy chúng ta cũng là chuyện bình thường.

Thực không dám giấu, hôm nay chúng ta mới theo Hữu Hộ Pháp đến thành, gần trưa còn theo Hữu Hộ Pháp vào tổng đàn gặp Thiên Sư, hiện đang làm việc dưới trướng ngài ấy." Ngô Lương cười hì hì nói. "Các ngươi là đám lính đào ngũ từ Bắc Hải đến?" Tên vệ sĩ dẫn đầu quả nhiên đã nghe qua chuyện này, cuối cùng cũng bớt cảnh giác một chút, nhưng lại có chút khinh thường hỏi. "Chính xác, ra mắt đại ca." Ngô Lương chắp tay cười nói. "Ra mắt thì không cần.

Thiên Sư đã hạ lệnh cấm, bất kỳ ai sau giờ Hợi đều không được tự ý ra ngoài đi lại.

Các ngươi tuy mới đến, nhưng cũng nên tuân thủ quy củ do Thiên Sư đặt ra, nếu không không chỉ tự rước lấy hình phạt, mà ngay cả Hữu Hộ Pháp cũng sẽ vì các ngươi mà bị Thiên Sư trách phạt!" Tên vệ sĩ dẫn đầu lại nghiêm giọng quát: "Nhưng xét các ngươi là lần đầu phạm, nể mặt Hữu Hộ Pháp, lần này ta không truy cứu nữa.

Các ngươi nếu biết điều thì mau chóng quay về chỗ ở, không được đi lang thang nữa!" "Đại ca không biết đó thôi, chúng ta đêm khuya ra ngoài không phải đi lang thang, mà là có công vụ." Ngô Lương vẫn tươi cười, tiến lại gần một chút, móc ra một miếng vàng vụn nhét vào tay tên vệ sĩ dẫn đầu, rồi hạ giọng nói: "Đây là chút lòng thành của tiểu đệ, xin đại ca nhất định nhận cho.

Không dám giấu đại ca, tiểu đệ lần này đêm khuya ra ngoài thực ra là phụng mệnh Hữu Hộ Pháp đi trừ khử dị đoan.

Nhưng mới đến không quen đường trong thành, đêm hôm khuya khoắt lại không rõ phương hướng, đi một hồi lại đi đến tổng đàn.

Không biết đại ca có rành đường trong thành không, xin chỉ điểm cho tiểu đệ một chút.

Nếu tiểu đệ làm xong việc được Hữu Hộ Pháp thưởng thức, nhất định sẽ dâng lễ tạ cho đại ca?" "Ồ?" Tên vệ sĩ dẫn đầu có lẽ là lần đầu nhận hối lộ, vàng vào tay liền sững sờ một lúc, rồi vừa căng thẳng vừa vui mừng cân nhắc miếng vàng vụn nặng khoảng hai lạng trong tay, thậm chí còn đưa lên miệng cắn nhẹ một cái, rồi mới nhanh chóng nhét vào trong ngực, hạ giọng lén lút cười với Ngô Lương: "Huynh đệ thật quá khách khí, không phải chỉ hỏi đường thôi sao, chuyện nhỏ thôi, huynh đệ cứ hỏi đi." "Vậy đa tạ đại ca…" Ngô Lương quả quyết thuật lại địa chỉ mà Văn Nhân Chiêu đã cho. "Trùng hợp quá rồi còn gì, huynh đệ ta ở ngay khu đó, ta cử người dẫn các ngươi đi… Khoan đã!" Nghe xong địa chỉ, tên vệ sĩ dẫn đầu vỗ ngực cười nói, nhưng lời mới nói được nửa, sắc mặt hắn lại thay đổi, vẻ mặt nghi ngờ nhìn Ngô Lương: "Huynh đệ có phải nhớ nhầm không, theo ta biết, địa chỉ ngươi nói hình như là nhà của Kim Lý trưởng.

Kim Lý trưởng là cán bộ cốt cán được Thiên Sư hết sức trọng dụng.

Khi Thọ Tào Đạo mới đến huyện thành Thiên Thừa, Kim Lý trưởng đã hết lòng giúp đỡ Thiên Sư truyền đạo, Thiên Sư còn từng khen ngợi ông ấy trước mặt mọi người, sao ông ấy lại là dị đoan được?" Quả nhiên!

Văn Nhân Chiêu đã lừa Ngô Lương, nàng ta lại lừa Ngô Lương dẫn người đi giết một vị Lý trưởng, hơn nữa còn là cán bộ cốt cán trong giáo được Đại Hiền Thiên Sư hết sức trọng dụng.

Nữ nhân này quả thực không có ý tốt! "Không thể nào?

Địa chỉ này ta đã xác nhận đi xác nhận lại mấy lần, tuyệt đối không thể nhớ nhầm!" Ngô Lương cũng vẻ mặt "kinh ngạc" nói. "Vậy thì chắc chắn là Hữu Hộ Pháp nhầm rồi.

Vừa rồi ta còn nói dị đoan trong thành đã thanh trừng gần hết, sao Hữu Hộ Pháp lại cử người đi thanh trừng nữa… Chắc chắn là nhầm rồi, chắc chắn là vậy.

Kim Lý trưởng tuyệt đối không thể là dị đoan.

Huynh đệ, việc này trước khi làm rõ ngươi tuyệt đối không được làm, nếu không e rằng sẽ vạn kiếp bất phục!" Tên vệ sĩ dẫn đầu rất chắc chắn nói. "Chuyện này…" Ngô Lương lại vẻ mặt khó xử nói: "Nhưng đây là mệnh lệnh do Hữu Hộ Pháp đích thân hạ lệnh, ta thực sự không dám kháng mệnh, phải làm sao bây giờ?

Đại ca có cách giải quyết nào không?" Vừa nói, Ngô Lương lại nhét một miếng vàng vụn vào tay tên vệ sĩ dẫn đầu, dùng ánh mắt cầu cứu nhìn hắn. "Kháng mệnh cũng là tội chết… Việc này e rằng chỉ có Thiên Sư mới có thể chủ trì công đạo cho ngươi.

Ngươi hãy đợi ở đây một chút, ta vào xem thử, nếu Thiên Sư chưa nghỉ ngơi, ta sẽ bẩm báo việc này cho Thiên Sư, xem ngài ấy có biết chuyện này không!" Nể tình vàng, tên vệ sĩ dẫn đầu trầm ngâm một

lát, cuối cùng nói. "Tính mạng của tiểu đệ đều trông cậy vào đại ca cả.

Chỉ cần đại ca cứu được tiểu đệ, tiểu đệ sau này nhất định sẽ hậu tạ." Ngô Lương vội vàng thuận thế nói. "Chuyện nhỏ thôi, ngươi cứ đợi đi." Vừa nói, tên vệ sĩ dẫn đầu liền nhanh chân đi vào trong tổng đàn.

Toàn bộ quá trình đơn giản hơn Ngô Lương tưởng tượng rất nhiều, ban đầu hắn nghĩ còn phải tốn chút công sức mới có thể truyền được tin này đến chỗ "Đại Hiền Thiên Sư", rốt cuộc vẫn là đã đánh giá thấp uy lực của vàng. … Cùng lúc đó. "Người này rốt cuộc đang làm gì, sao lại lòng vòng chạy đến tổng đàn?" Hộ vệ thân cận của Văn Nhân Chiêu trốn trong bóng tối nhìn hành động của Ngô Lương, mặt đầy vẻ không hiểu và nghi hoặc.

Thực ra, lúc nãy khi Ngô Lương và những người khác đang đi bỗng nhiên đổi hướng, đi một vòng về phía bắc thành, hắn đã bắt đầu có chút mơ hồ.

Nhưng nhiệm vụ của hắn là quan sát bí mật, thực sự không tiện đến hỏi.

Mà trước khi làm rõ ý đồ của Ngô Lương và những người khác, hắn lại cảm thấy không cần thiết phải cử người về báo cáo cho Văn Nhân Chiêu, vì vậy đành phải tiếp tục đi theo phía sau, muốn làm rõ Ngô Lương và những người khác rốt cuộc muốn làm gì rồi mới tính.

Sau đó, cứ thế kéo dài đến bây giờ.

Cũng là bây giờ, vị hộ vệ thân cận này cuối cùng cũng nhận ra điều gì đó, vội vàng gọi một hộ vệ khác đến, nói: "Ngươi lập tức quay về phủ gặp nữ công tử, đem hành tung của đám người này sau khi ra khỏi phủ kể chi tiết cho ngài ấy nghe, xem nữ công tử có chỉ thị gì, rồi mau chóng quay lại báo cho ta." "Vâng!" Vị hộ vệ đó đáp một tiếng,

rất nhanh đã biến mất vào trong bóng tối. … Trong phủ Văn Nhân. "Ngươi nói gì?!" Nghe báo cáo của hộ vệ, Văn Nhân Chiêu như một chiếc lò xo bật dậy, trên khuôn mặt xinh đẹp đầy vẻ khó tin. "Người này quả thực đã đến tổng đàn.

Thuộc hạ tận mắt thấy hắn nói chuyện với vệ sĩ ở tổng đàn, tên vệ sĩ dẫn đầu lại vội vã đi vào tổng đàn, dường như muốn bẩm báo chuyện gì đó quan trọng cho Thiên Sư." Hộ vệ chắp tay nói. "Rầm!" Văn Nhân Chiêu một tay ngọc đập mạnh xuống bàn, mắt như muốn nứt ra, răng nghiến ken két, phảng phất như đang nhai xương của Ngô Lương, lớn tiếng mắng: "Vô sỉ!

Vô lại!

Phản đồ!

Chương 172

Lòng lang dạ sói!

Ta đúng là mắt mù, lại có ý định chiêu mộ loại người này!

Nếu kẻ này lại rơi vào tay ta, ta nhất định sẽ băm vằm tên vô sỉ này thành vạn mảnh!" "…" Hộ vệ chưa bao giờ thấy Văn Nhân Chiêu nổi giận lớn như vậy, sợ đến mức vội vàng cúi đầu, ngay cả thở mạnh cũng không dám, sợ không cẩn thận sẽ bị trút giận.

Một lúc sau. "Ngươi đi gọi người của chúng ta về đi, không cần tiếp tục giám thị nữa!" Văn Nhân Chiêu không biết đã thở hổn hển bao nhiêu hơi, mới miễn cưỡng nén được cơn giận trong lòng, nói với vị hộ vệ: "Nếu ta quả thực bị kẻ này bán đứng, không lâu nữa, Thiên Sư sẽ cử người đến phủ gọi ta ra đối chất.

Các ngươi hãy đi cùng ta." Nàng tuy không ngờ Ngô Lương lại bán đứng mình một cách dứt khoát như vậy, nhưng cũng rất nhanh đã nghĩ ra lời đối phó, cũng không đến mức vì việc này mà tổn thương gân cốt.

Nhưng Đại Hiền Thiên Sư và Tả Hộ Pháp có được cơ hội này, e rằng lại sẽ gây áp lực, tống tiền nàng và gia tộc Văn Nhân… Đều tại tên phản đồ trời đánh đó!

Văn Nhân Chiêu lớn từng này, chưa từng thấy kẻ nào đê tiện vô lại như vậy! … Nửa canh giờ sau.

Thiên Sư Điện vốn trống trải giờ đã đứng không ít người, có thể chia thành ba phe.

Phe thứ nhất là Phường Nhân Quân, chỉ có hơn mười người.

Bạch Tinh Tinh tuy cũng ở trong đó, nhưng lần này ra ngoài Ngô

Lương đã bảo nàng thay nam trang từ trước, còn bôi không ít tro lên mặt, đứng trong đám đông chỉ cần không nói chuyện, rất khó có ai phát hiện ra trong số họ còn có một nữ tử, hơn nữa còn là một mỹ nhân.

Phe thứ hai là người của phủ Văn Nhân, tổng cộng hơn hai mươi người.

Văn Nhân Chiêu đứng ở phía trước nhất, lúc này đang không ngừng dùng đôi mắt đẹp lườm nguýt Ngô Lương, nếu ánh mắt có thể giết người, e rằng Ngô Lương lúc này đã sớm bị nàng lăng trì xử tử.

Số còn lại đều là hộ vệ của nàng, nhưng theo quy củ của Thiên Sư Điện, vũ khí của họ đều để lại bên ngoài điện.

Phe thứ ba là người của Thọ Tào Đạo.

Gần một trăm người cầm vũ khí, không chỉ chặn lối ra của Thiên Sư Điện, mà còn bảo vệ Đại Hiền Thiên Sư Tôn Bảo đang ngồi ở vị trí chủ tọa, còn Tả Hộ Pháp Hoàng Cảnh vẫn đứng bên cạnh ông ta.

Có thể nói, trong Thiên Sư Điện nhỏ bé này, Đại Hiền Thiên Sư chiếm ưu thế tuyệt đối. "Chiêu Hộ Pháp, về việc này ta cần một lời giải thích." "Đại Hiền Thiên Sư" Tôn Bảo đã ra lệnh cho Ngô Lương kể lại sự việc từ đầu đến cuối một lần nữa, sau đó mới nhìn sang Văn Nhân Chiêu, cười như không cười nói. "Thưa Thiên Sư, đây chẳng qua là một lần thử thách của ta đối với kẻ này." "Thực tế, ta vẫn luôn cử người âm thầm theo sau họ.

Nếu họ quả thực động thủ, coi như đã vượt qua thử thách của ta, hộ vệ của ta sẽ lập tức hiện thân ngăn cản, tuyệt đối không làm hại đến tính mạng của Kim Lý trưởng." Văn Nhân Chiêu lại lườm Ngô Lương một cái, rồi giọng điệu thản nhiên phản đòn: "Chỉ là không ngờ, kẻ này lại dùng thủ đoạn như vậy để kháng mệnh.

Chỉ bằng việc này thôi cũng đủ để phán đoán, kẻ này là người hai mặt, tuyệt đối không thể dùng cho Thọ Tào Đạo của chúng ta.

Thiên Sư nên sớm trừ khử kẻ này, nếu không sẽ là họa vô cùng!" "Nói như vậy, là ngươi đã phụ lòng tốt của Chiêu Hộ Pháp rồi?" Nghe vậy, Tôn Bảo lại quay đầu nhìn sang Ngô Lương. "Thiên Sư, nếu không phải thuộc hạ may mắn, trước khi động thủ vô tình biết được thân phận của Kim Lý trưởng, e rằng Kim Lý trưởng đã gặp nguy hiểm rồi.

Đến lúc đó, Hữu Hộ Pháp e rằng sẽ không nói gì về chuyện thử thách, mà chỉ phủi sạch trách nhiệm của mình, thuộc hạ e rằng cũng khó thoát khỏi cái chết." Ngô Lương chắp tay với Tôn Bảo, rồi nhìn thẳng vào đôi mắt đẹp đầy hận ý của Văn Nhân Chiêu, nói: "Hữu Hộ Pháp, ta và ngài không oán không thù, lòng trung thành với Thiên Sư lại càng nhật nguyệt có thể chứng giám, tại sao ngài cứ phải đặt ta vào chỗ chết mới hả dạ?

Còn Kim Lý trưởng, ta nghe nói ông ấy là cán bộ cốt cán được Thiên Sư hết lòng yêu mến.

Ngài vừa muốn hại ta, lại vừa muốn hại Kim Lý trưởng, có phải là người có ích cho Thiên Sư, ngài đều muốn hại một lượt?

Ta xin hỏi, ngài rốt cuộc có ý đồ gì?" "Nói năng xằng bậy!" Văn Nhân Chiêu nhất thời lại nổi nóng, tức giận quát: "Ta đã âm thầm cử hộ vệ theo sau các ngươi, tự nhiên có thể bảo đảm Kim Lý trưởng an toàn, sao lại hại ông ấy?

Ta cũng muốn hỏi, ngươi lần này cực lực ly gián quan hệ giữa ta và Thiên Sư, rốt cuộc có ý đồ gì?" "Hữu Hộ Pháp, ngài có phần quá tự tin rồi.

Người của ta nếu đã ra tay, Kim Lý trưởng chắc chắn sẽ chết!" Ngô Lương cười lạnh nói. "Ha ha, chỉ bằng mấy người các ngươi?"

Văn Nhân Chiêu khinh thường bĩu môi. "Điển Vi, chứng minh cho Hữu Hộ Pháp xem!" Ngô Lương lập tức không tiếp tục đấu võ mồm với nàng, trầm giọng quát. "Vâng!" Điển Vi đáp một tiếng, đã phi thân ra ngoài, như một con gấu xám nổi giận lao về phía Văn Nhân Chiêu. "Ngươi?!" Văn Nhân Chiêu thực sự không ngờ, người của Ngô Lương lại dám trực tiếp động thủ với mình.

Nhưng thấy chỉ có một mình Điển Vi tiến lên, nàng cũng không hề hoảng loạn, ánh mắt lạnh đi: "Trước mặt Thiên Sư mà ngươi dám vô lễ với bản Hộ Pháp, bắt lấy cho ta!" "Vâng!" Hơn hai mươi hộ vệ của phủ Văn Nhân lập tức lao về phía Điển Vi, làm sao có thể để hắn dễ dàng tiếp cận Văn Nhân Chiêu?

Tuy nhiên, hộ vệ của Văn Nhân Chiêu lúc này đều không có vũ khí, chỉ có thể tay không nghênh chiến Điển Vi.

Đương nhiên, Điển Vi cũng tay không, công binh sạn của Phường Nhân Quân cũng đã để lại bên ngoài.

Cũng vì vậy, Ngô Lương mới lệnh cho Điển Vi giao đấu, trong tình huống này, Điển Vi ngay cả một vết thương ngoài da cũng sẽ không có, mà có thể dễ dàng giải quyết đám tôm tép này.

Đồng thời cũng để cho "Đại Hiền Thiên Sư" thấy, đám "lính đào ngũ" này của họ rốt cuộc có thực lực thế nào.

Như vậy, "Đại Hiền Thiên Sư" chắc chắn sẽ nhìn họ bằng con mắt khác, hẳn sẽ cân nhắc làm thế nào để sắp xếp họ phục vụ cho mình.

Hơn nữa, quan hệ của hai bên vốn đã không hòa thuận, "Đại Hiền Thiên Sư" hẳn cũng vui vẻ khi thấy có người "dạy dỗ" Văn Nhân Chiêu một chút.

Như vậy, Ngô Lương và những người khác lại một lần nữa đứng

vững gót chân trong Thọ Tào Đạo, dễ dàng hơn để trụ đến khi đại quân của Tào lão bản kéo tới.

Dù sao cũng tốt hơn là đi theo Văn Nhân Chiêu, mạo hiểm làm việc cho nàng.

Dù sao việc của Văn Nhân Chiêu đều làm trong bóng tối, còn "Đại Hiền Thiên Sư" thì ở ngoài sáng, đi theo ai ổn định an toàn hơn thì rõ như ban ngày. "…" Thấy cảnh này, "Đại Hiền Thiên Sư" Tôn Bảo và "Tả Hộ Pháp" Hoàng Cảnh nhìn nhau cười, không ai lên tiếng ngăn cản, một bộ dạng không liên quan đến mình, cao cao tại thượng.

Thế là… "A!" "Ô!" "Hít!" "Ái!" "Ngao!" "…" Sau một trận giao đấu không mấy kịch liệt, cơ bản là một chiều, hộ vệ của phủ Văn Nhân đã ngã la liệt trên đất đau đớn rên rỉ.

Điển Vi thì một cái lướt người đã đến trước mặt Văn Nhân Chiêu, người sắc mặt đã sớm tái nhợt, thậm chí trong mắt còn hiện lên vẻ kinh hoàng, tóm lấy gáy nàng, như xách một con gà con xách đến trước mặt Ngô Lương. "???" "!!!" Lúc này, "Đại Hiền Thiên Sư" Tôn Bảo và "Tả Hộ Pháp" Hoàng Cảnh còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, chỉ sững sờ nhìn tất cả. "Hữu Hộ Pháp, đám hộ vệ này của ngài ngay cả bản thân ngài cũng không cứu được, ngài còn nghĩ họ có thể cứu được Kim Lý trưởng từ tay ta sao?" Nhìn Văn Nhân Chiêu đồng tử run rẩy, Ngô Lương nhếch miệng cười nói.

Trong điện Thiên Sư tĩnh lặng như tờ!

Ngay cả gần trăm danh vệ sĩ của Thọ Tào Đạo cũng đều mang vẻ mặt kinh hãi.

Mặc dù bọn họ đông người, lại cầm binh khí, nhưng khi thấy Điển Vi dũng mãnh thiện chiến như vậy, trong lòng vẫn dâng lên một tia hơi lạnh, không ai muốn đối mặt với một kẻ địch như thế. "..." Văn Nhân Chiêu càng không nói nên lời.

Trước khi khảo nghiệm Ngô Lương và những người khác, nàng vẫn luôn cho rằng tình thế nắm chắc trong tay mình, đám người Ngô Lương chẳng qua chỉ là quân cờ trong tay nàng.

Nếu không thể vượt qua khảo nghiệm của nàng, đó sẽ là những quân cờ bỏ đi, chết không đáng tiếc.

Kết quả không ngờ, quân cờ này lại có suy nghĩ của riêng mình, vừa ra khỏi cửa đã phản bội nàng ngay lập tức.

Càng khiến nàng không ngờ hơn là, lúc này quân cờ kia lại dám đối đầu với mình, không chỉ đánh gục toàn bộ hộ vệ thân cận của nàng mà còn rất không khách khí bắt giữ nàng...

Văn Nhân Chiêu cảm thấy mọi thứ trước mắt đều rất không chân thực.

Từ trước đến nay, nàng luôn cho rằng mình là một người túc trí đa mưu, lại có thể thấu hiểu được lòng người.

Anh chị em trong nhà, cha mẹ, và cả những trưởng bối lớn tuổi hơn, không ai là đối thủ của nàng, nàng luôn có thể dùng cách của mình để đạt được mục đích mà những người thân này thậm chí còn không hề hay biết.

Giống như mấy ngày trước.

Thọ Tào Đạo đột nhiên tụ tập chiếm cứ "Phù Đồ Nhân Từ", cha và các trưởng bối trong nhà sau một hồi thương nghị lại quyết định hợp tác với "Đại Hiền Thiên Sư" Tôn Bảo bằng hình thức tài trợ, dùng cách này để bảo vệ cơ nghiệp tổ tông để lại.

Văn Nhân Chiêu trong lòng biết rõ việc này tuyệt đối không thể làm.

Đối mặt với kẻ tham lam như Tôn Bảo, hợp tác với hắn chẳng khác nào bàn mưu với hổ.

Đáng tiếc, nàng dù sao cũng chỉ là tiểu bối trong nhà, lại là phận nữ nhi, dứt khoát không thể chi phối quyết sách của các trưởng bối.

Thế là sau khi biết Tôn Bảo ham mê nữ sắc, nàng bèn cố ý lộ diện trước mặt hắn một lần, Tôn Bảo quả nhiên trúng kế, nhất quyết đòi nàng làm Hữu Hộ pháp của Thọ Tào Đạo.

Như vậy, rất nhiều công việc của Thọ Tào Đạo và nhà Văn Nhân đều phải thông qua nàng để kết nối.

Bằng cách này, dù Văn Nhân Chiêu vẫn không thể nắm giữ quyền quyết sách của nhà Văn Nhân, nhưng lại có thể đi lại giữa hai bên bằng cách giả truyền tin tức, đã chống đỡ được rất nhiều lần Tôn Bảo gây áp lực lên nhà Văn Nhân, thậm chí có những chuyện, các trưởng bối trong nhà còn không hề hay biết.

Cũng vì vậy, nhà Văn Nhân mới có được quang cảnh như hiện tại, nếu không bây giờ ít nhất cũng phải có một nửa gia sản đã rơi vào tay Tôn Bảo.

Ngoài ra.

Văn Nhân Chiêu cũng rất rõ ràng, theo thế lực của Thọ Tào Đạo ngày càng mở rộng, sự cân bằng mong manh mà nàng đang khổ sở duy trì cuối cùng cũng sẽ bị phá vỡ.

Đến lúc đó, nhà Văn Nhân vẫn khó thoát một kiếp.

Cho nên gần đây nàng đã bắt đầu mưu hoạch sâu hơn, nàng phải âm thầm tập hợp một lực lượng, tìm kiếm thời cơ thích hợp để lật đổ Tôn Bảo và Hoàng Cảnh trong một lần.

Chỉ cần không còn hai người này, nàng, vị "Hữu Hộ pháp" này, sẽ là người có địa vị cao nhất trong Thọ Tào Đạo, lúc đó Thọ Tào Đạo sẽ là Thọ Tào Đạo do một mình nàng định đoạt.

Như vậy, nhà Văn Nhân tự nhiên sẽ không còn bị uy hiếp.

Mà nàng cũng có thể bắt đầu cải tạo "Thọ Tào Đạo", chỉ cần loại bỏ những phần cặn bã trong giáo nghĩa của "Thọ Tào Đạo", trừ đi những kẻ ác đồ lòng dạ bất chính, rồi tiến hành một số dẫn dắt đúng đắn. "Thọ Tào Đạo" sẽ có khả năng không còn là tà đạo gây họa một phương, mà là chính đạo tạo phúc một phương.

Đồng thời.

Những tín đồ này cũng sẽ trở thành một lá bài tẩy trong tay nhà Văn Nhân, giúp nhà Văn Nhân có sức mạnh tự bảo vệ trong thời loạn thế này, quả là nhất cử lưỡng tiện...

Đây chính là kế hoạch của nàng.

Trước khi đưa Ngô Lương và những người khác về, kế hoạch của nàng vẫn luôn tiến hành một cách có trật tự, thậm chí Ngô Lương và đám người của hắn cũng đã trở thành một phần của kế hoạch, chỉ cần lần này có thể chịu được khảo nghiệm, Văn Nhân Chiêu sẽ trọng dụng bọn họ.

Chương 173

Kết quả.

Lại bất ngờ đến vậy...

Cảm giác không chân thực ngày càng mãnh liệt.

Lớn đến từng này, nàng chưa bao giờ phải chịu thất bại lớn đến thế, điều này thực sự khiến nàng khó có thể chấp nhận, thậm chí không hiểu nổi rốt cuộc đã sai sót ở đâu.

Là do sự dũng mãnh của Điển Vi ư?

Không phải.

Sự dũng mãnh của Điển Vi tuy cũng ngoài dự liệu của Văn Nhân Chiêu, nhưng vẫn chưa đến mức khiến nàng thất bại như vậy, cũng không phải là nguyên nhân căn bản khiến nàng bị động đến thế.

Văn Nhân Chiêu nhìn vào vẻ mặt cười của kẻ tiểu nhân đắc chí của Ngô Lương.

Đúng vậy!

Người đàn ông trước mắt này mới là sai sót lớn nhất!

Kế hoạch nàng đặt ra rõ ràng hoàn mỹ như vậy, thậm chí còn nghĩ đến việc trước khi lôi kéo đám người Ngô Lương nên khảo nghiệm phẩm đức của họ trước, rồi mới quyết định có thể dùng được hay không.

Nhưng ai có thể ngờ người đàn ông trước mắt này lại hoàn toàn không chơi theo bài bản?

Thậm chí một chút cũng không chịu được khảo nghiệm, quay người đã bán đứng nàng?

Không chỉ vậy, để chứng minh lòng trung thành của mình với Tôn Bảo và Hoàng Cảnh, hắn còn trực tiếp ra lệnh cho thuộc hạ động thủ với nàng, vị Hữu Hộ pháp này, bắt giữ nàng ngay trước mặt Tôn Bảo và Hoàng Cảnh.

Trước đó, hắn nhất định đã thông qua những chi tiết của nàng, phán đoán ra mối quan hệ giữa nàng và Tôn Bảo, Hoàng Cảnh, cho nên mới dám công khai làm ra chuyện phạm thượng như vậy, dùng cách này để giành được hảo cảm và sự trọng dụng của Tôn Bảo và Hoàng Cảnh.

Nàng coi người đàn ông này là quân cờ.

Nhưng người đàn ông này cũng coi nàng là hòn đá lót đường để leo lên!

Người đàn ông này không có giới hạn...

Đây chính là sai sót lớn nhất! "Bốp!

Bốp!

Bốp!" Khi Văn Nhân đang suy nghĩ như vậy, trong điện Thiên Sư đột nhiên vang lên một tràng vỗ tay khá đột ngột.

Mọi người nhìn theo hướng âm thanh.

Chỉ thấy "Đại Hiền Thiên Sư" Tôn Bảo đã đứng dậy, vừa chậm rãi vỗ tay, vừa nhìn Ngô Lương và những người khác với vẻ mặt đầy tán thưởng, lớn tiếng nói: "Không ngờ trong số những tráng sĩ đến đầu quân hôm nay lại có tàng long ngọa hổ, đây là phúc của Thọ Tào Đạo ta, thật đáng mừng, đáng mừng, trời giúp Thọ Tào Đạo ta a!" "Thiên sư quá khen rồi." Ngô Lương cúi đầu thuận mắt, cố tình nói ra tình huống mà Văn Nhân Chiêu đã che giấu, để tăng thêm trọng lượng của mình trong lòng Tôn Bảo, "Chúng thuộc hạ chỉ là một đám đào binh không nơi nương tựa, hiện còn có mấy chục huynh đệ đang áp giải

vật tư và ngựa đến đầu quân Thiên sư, khoảng bảy tám ngày nữa sẽ đến nơi.

Những huynh đệ này tuy không phải ai cũng kiêu dũng thiện chiến như vậy, nhưng đều là người từng trải trăm trận.

Chúng thuộc hạ đến đây không vì điều gì khác, chỉ cầu Thiên sư rộng lòng ban phúc, cho chúng thuộc hạ một nơi an thân lập mệnh trong thời loạn thế này." "Ồ?

Còn có mấy chục người nữa ư?" Nghe vậy, nụ cười trên mặt Tôn Bảo càng rạng rỡ hơn mấy phần, hắn còn nhảy xuống pháp đài đi về phía Ngô Lương.

Vệ sĩ của Thọ Tào Đạo thấy vậy, lập tức cúi người xuống.

Ngô Lương và những người khác trước đó đã nghe Văn Nhân Chiêu nhắc nhở những điều cần chú ý, biết Tôn Bảo kỵ nhất điều gì, cũng lập tức cúi thấp người xuống không nhìn hắn nữa. "Bẩm Thiên sư, hoàn toàn là sự thật." Ngô Lương cũng cúi người tiếp tục đáp. "Tốt!

Rất tốt!" Tôn Bảo thấy Ngô Lương và những người khác biết điều như vậy, trong lòng tự nhiên càng hài lòng hơn, tiếp tục nói, "Trưa nay Chiêu Hộ pháp đưa các ngươi đến, ta đang bận công vụ không thể tiếp đón, có phần chậm trễ với các ngươi, hy vọng các vị tráng sĩ đừng để trong lòng." "Thiên sư nói quá lời rồi, thuộc hạ sớm đã nghe nói Thiên sư là thần tiên hạ phàm, chúng thuộc hạ vừa vào thành đã được thấy chân dung của Thiên sư, đã là phúc phận tu từ kiếp trước, sao dám để Thiên sư vì chúng thuộc hạ mà lỡ công vụ, xin Thiên sư đừng nói những lời khiến chúng thuộc hạ tổn thọ nữa, chúng thuộc hạ thực sự không gánh nổi." Ngô Lương vội vàng tỏ vẻ được sủng ái mà kinh hãi.

Nghe những lời này, Văn Nhân Chiêu suýt nữa không nhịn được

mà chửi ầm lên.

Nàng chưa bao giờ thấy ai vô sỉ như vậy, lần đầu gặp nàng đã một tiếng "tiên tử", hai tiếng "tiên tử", dù biết rõ hắn đang a dua nịnh hót, trong lòng mình cũng thấy dễ chịu vô cùng.

Kết quả gặp Tôn Bảo, lại giở trò cũ, một tiếng "thần tiên hạ phàm".

Những lời a dua nịnh hót này hắn gần như mở miệng là nói, hoàn toàn không có chút gánh nặng nào, Văn Nhân Chiêu thậm chí còn nghi ngờ cả đời này Ngô Lương chẳng làm gì khác, chỉ chuyên tâm nghiên cứu đạo này, nếu không sao có thể trôi chảy đến thế...

Dưới gầm trời sao lại có loại người như vậy?! "Ha ha ha, ngươi đúng là một người thú vị hiếm có." Tôn Bảo quả nhiên cũng được nịnh đến sướng rơn, cười ha hả nói, "Ngươi họ tên là gì, ta nhất định sẽ trọng dụng ngươi!" "Thuộc hạ họ Ngô tên Lương, nguyện vì Thiên sư hiệu mệnh, lên núi đao xuống biển lửa không từ!" Ngô Lương lập tức lại lộ vẻ "kinh hỉ", cúi người thấp hơn.

Ngô Lương...

Vô lương!

Quả là người như tên!

Văn Nhân Chiêu cũng lúc này mới biết tên họ của Ngô Lương, không nhịn được thầm chửi trong lòng, nếu không phải đang bị Điển Vi khống chế, có lẽ nàng còn phun nước bọt vào mặt Ngô Lương. "Ngô Lương, ngươi nghe cho kỹ!

Từ hôm nay trở đi, ta phong ngươi làm 'Vệ Đạo tướng quân', đợi người của ngươi đến đông đủ, vẫn do ngươi quản thúc, còn ngươi thì trực tiếp nghe lệnh của ta, cùng cấp với Tả Hữu Hộ pháp, ngươi có hài lòng không?" Tôn Bảo càng nhìn Ngô Lương càng thấy tán

thưởng, chỉ suy ngẫm một chút, liền đưa ra một quyết định khiến tất cả mọi người trong điện đều không ngờ tới.

Cùng cấp với Tả Hữu Hộ pháp.

Trực tiếp vượt qua chín vị "Âm Binh tướng quân".

Đây không nghi ngờ gì là một vị trí cao, một người dưới vạn người trên, Ngô Lương thế này chẳng khác nào một bước lên trời!

Có thể thấy, Tôn Bảo có ý bồi dưỡng Ngô Lương và binh sĩ Phường Nhân Quân trở thành lực lượng thân tín của mình, đặt ở hậu thế, tương đương với cái gọi là liên đội cảnh vệ.

Dĩ nhiên, có lẽ còn có mục đích khác.

Nhưng như vậy, tình cảnh của Phường Nhân Quân lại càng an nhàn hơn, dù sao ngoài Tôn Bảo ra, trong thành Thiên Thừa không còn ai có thể sai khiến bọn họ làm này làm nọ. "Đa tạ Thiên sư, nhờ ơn Thiên sư coi trọng, thuộc hạ cảm kích vô cùng!" Ngô Lương trong lòng mừng rỡ, lập tức lại bái lạy. "Ừm..." Tôn Bảo hài lòng gật đầu, lúc này mới nhìn sang Văn Nhân Chiêu vẫn đang bị Điển Vi khống chế bên cạnh, lại cười như không cười nói, "Chiêu Hộ pháp, đây là ngươi không đúng rồi, nếu không phải 'Vệ Đạo tướng quân' minh sát thu hào, ngươi suýt nữa đã gây ra đại họa rồi, việc này ngươi cũng nên cho ta một lời giải thích chứ?" "Không biết Thiên sư muốn lời giải thích gì?" Văn Nhân Chiêu biết sự việc đã đến nước này, Tôn Bảo rõ ràng là đang mượn cớ để tống tiền nàng, nói gì cũng vô dụng, thế là lại lườm Ngô Lương một cái thật cay độc, rồi mới hỏi. "Chiêu Hộ pháp nên biết ta muốn gì chứ?" Tôn Bảo đánh giá nàng từ trên xuống dưới, cười tủm tỉm nói. "Nghe nói Thiên sư ba ngày sau định cử hành tế tự, để ban phúc cho mấy ngàn tín đồ, Văn Nhân phủ nguyện gánh vác toàn bộ chi phí, không biết ý Thiên sư thế nào?" Trong đôi mắt đẹp loé lên một tia chán ghét không dễ nhận ra, Văn Nhân Chiêu thẳng thắn nói.

"Xem ra Chiêu Hộ pháp vẫn chưa ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề a." Tôn Bảo lại cười lạnh nói. "Thêm năm trăm thạch thóc gạo, nếu Thiên sư vẫn không hài lòng, chính là muốn đẩy Văn Nhân phủ vào đường cùng rồi!" Văn Nhân Chiêu cũng cười lạnh, một đôi mắt đẹp lạnh lùng nhìn chằm chằm Tôn Bảo, ngữ khí cũng nặng hơn một chút. "Nếu đã như vậy, cứ làm theo lời Chiêu Hộ pháp đi." Tôn Bảo lúc này mới gật đầu đồng ý, "Nếu không có việc gì khác, Chiêu Hộ pháp có thể về nghỉ ngơi, Ngô tướng quân cũng không cần đi, tạm thời ở lại trong tổng đàn, mấy ngày này làm quen với công việc trong đạo, sớm gánh vác trọng trách vệ đạo." "Đa tạ Thiên sư." Ngô Lương chắp tay đáp, lúc này mới hơi gật đầu với Điển Vi, ra hiệu cho hắn thả Văn Nhân Chiêu ra. "Vâng." Văn Nhân Chiêu lại lườm Ngô Lương một cái thật cay độc, nhưng thấy hộ vệ của Văn Nhân phủ lúc này đã có thể dìu nhau đứng dậy, liền dẫn bọn họ xiêu vẹo bước nhanh ra khỏi điện Thiên Sư. ...

Sau khi Văn Nhân Chiêu đi khỏi.

Tôn Bảo lại ra lệnh cho người sắp xếp chỗ ở cho Ngô Lương và những người khác, an trí bọn họ.

Rất nhanh trong điện Thiên Sư chỉ còn lại hắn và "Tả Hộ pháp" Hoàng Cảnh. "Thiên sư anh minh." Hoàng Cảnh lập tức cũng nịnh bợ Tôn Bảo, chắp tay nói, "Kế hoạch của chúng ta đã hoàn thành quá nửa, Thiên sư chỉ cần nhẫn nại thêm vài ngày, đợi đến khi Thiên sư cử hành tế tự, chính là ngày Văn Nhân phủ gặp xui xẻo, đến lúc đó không sợ Văn Nhân Chiêu không ngoan ngoãn khuất phục, thực sự không cần thiết phải trở mặt với ả bây giờ." "Ha ha, thuần ngựa, là hưởng thụ quá trình thuần ngựa, ta sao có thể vì nhỏ mà mất lớn." Tôn Bảo nhếch mép cười nói, "Vốn dĩ ta và nhà Văn Nhân cũng không cần phải đi đến bước này, chỉ trách Văn Nhân Chiêu kia không biết điều, nếu ả ngoan ngoãn theo ta, ta và nhà Văn Nhân đã là một nhà,

cần gì phải phiền phức như vậy." "Thiên sư nói phải, nữ nhân này thực sự không biết điều." Hoàng Cảnh cũng cười theo nói, "Nhưng thuộc hạ cảm thấy còn một việc đáng bàn, đám đào binh này vừa mới đến, sự hiểu biết của Thiên sư về họ còn chưa đủ, vừa đến đã cho họ vị trí cao như vậy, có phải là hơi quá vội vàng không?" "Ngươi đang lo lắng ảnh hưởng đến địa vị của mình phải không?" Tôn Bảo liếc nhìn nói. "Thuộc hạ không dám, thuộc hạ đối với Thiên sư trung thành tuyệt đối, chỉ cần có thể ở bên cạnh Thiên sư làm việc đã là mãn nguyện rồi." Hoàng Cảnh vội vàng cúi người thi lễ. "Yên tâm đi, ngươi từ đầu đã vì ta bày mưu tính kế, Thọ Tào Đạo này nếu không có ngươi, cũng không đến được bước ngày hôm nay, bất kể là ai cũng không ảnh hưởng được đến địa vị của ngươi." Tôn Bảo cười cười, nói một cách tự tin, "Trải qua chuyện này, đám người này đã và Văn Nhân Chiêu thành thế nước lửa không dung, chính cái gọi là kẻ thù của kẻ thù chính là bạn, ta bây giờ trọng dụng bọn họ, chính là muốn lợi dụng bọn họ để đối phó Văn Nhân Chiêu và Văn Nhân phủ sau lưng ả, đảm bảo hành động ba ngày sau không có một sai sót nào." "Nói phải, Thiên sư quả nhiên tâm tư cẩn mật, có đám người này tương trợ, trong tay Thiên sư lại có thêm một lá bài tẩy, Văn Nhân phủ lần này chắc chắn khó thoát kiếp nạn." Hoàng Cảnh mặt mày tươi cười phụ họa. "Văn Nhân Chiêu, ta lại muốn xem xem ba ngày sau, ngươi có còn vênh váo như hôm nay không!" Tôn Bảo lộ vẻ mong chờ, sau đó lại lộ ra một nụ cười dâm đãng, nháy mắt với Hoàng Cảnh nói, "Hôm nay ngươi ở lại chỗ ta nghỉ ngơi đi, hậu điện lại có người đưa tới mấy nữ tử, ta một mình không xử lý hết..." "He he, quy củ cũ, Thiên sư chọn trước, thuộc hạ xử lý phần còn lại." "Lần này đổi kiểu mới, đổi qua đổi lại." ---------- Một ngày trước lễ tế. "Tin tức của ngươi chắc chắn đáng tin cậy?!" Văn Nhân Chiêu đột nhiên nhận được một mật báo kinh người, sắc mặt lập tức đại biến, thậm chí có phần kinh hoảng hỏi. "Hoàn toàn là sự thật!" Một tên mật thám

mặc trang phục vệ sĩ của Thọ Tào Đạo gật đầu lia lịa, nhỏ giọng nói, "Hiện nay chín vị Âm Binh tướng quân đã có tám vị vào thành trước, tiểu nhân cũng là lúc tuần tra vô tình nghe được cuộc đối thoại của họ, biết được ngày mai Tôn Bảo sẽ tại nghi thức tế tự lấy danh nghĩa 'phản đồ' để gây khó dễ cho Văn Nhân phủ, xúi giục tín đồ tấn công Văn Nhân phủ, vì vậy lập tức mạo hiểm đến báo cho nữ công tử, xin nữ công tử báo trước cho gia chủ để có đối sách." "Ta sớm đã đoán sẽ có ngày này, chỉ là không ngờ ngày này lại đến nhanh như vậy!" Răng ngọc cắn ken két, Văn Nhân Chiêu đứng dậy, đôi mày liễu nhíu chặt lại, đôi nắm tay siết chặt đến trắng bệch, móng tay hoàn toàn cắm vào lòng bàn tay.

Ngày này quả thực đến quá nhanh.

Nhanh đến mức nàng còn chưa chuẩn bị xong, nếu Tôn Bảo gây khó dễ trong nghi thức tế tự ngày mai, sức mạnh phản kháng trong tay nàng chẳng khác nào bọ ngựa đấu xe.

Rốt cuộc.

Vệ sĩ của Thọ Tào Đạo, cộng thêm Âm Binh tướng quân, cộng thêm tín đồ có thể đến thành tham gia tế tự vào ngày mai, tổng số người nhất định có thể đạt đến năm con số.

Dù trừ đi những người già trẻ phụ nữ cơ bản không có sức chiến đấu, số người mà Tôn Bảo có thể huy động lúc đó cũng có đến mấy ngàn.

Nhìn lại Văn Nhân phủ, trong phủ vốn chỉ có hơn bốn trăm hộ vệ tư quân.

Trải qua một thời gian âm thầm kinh doanh và lôi kéo, hiện tại đã đạt đến hơn sáu trăm người, nhưng số người này trước mặt mấy ngàn người, vẫn không có chút cơ hội thắng nào.

Văn Nhân Chiêu rất rõ ràng, trước sự chênh lệch thực lực lớn như vậy, bất kỳ kế mưu nào cũng đều trở nên vô lực.

Chỉ trách lúc đầu cha và các trưởng bối trong nhà không chịu nghe ý kiến của nàng.

Lúc Tôn Bảo tụ tập chiếm cứ "Phù Đồ Nhân Từ", tuy số người đã có mấy ngàn, nhưng trừ đi người già trẻ phụ nữ, tín đồ thực sự có sức chiến đấu cũng chưa đến một ngàn, lại đều là đám ô hợp, thậm chí binh khí tử tế cũng không có.

Nếu lúc đầu cha và các trưởng bối có thể nghe theo ý kiến của nàng, hạ quyết tâm dẫn hộ vệ trong phủ đi xua đuổi bọn họ, tuy trong quá trình đó nhất định sẽ có tổn thất không nhỏ, nhưng cũng còn hơn là nuôi hổ gây họa như bây giờ, gần như không còn đất để phản kháng! "Nữ công tử, xin hãy nhanh chóng thông báo cho gia chủ, nếu lần này không qua được, nhà Văn Nhân e rằng sẽ..." Tên mật thám cũng mặt mày lo lắng, khổ sở nói lấp lửng. "Ta biết rồi." Văn Nhân Chiêu trầm ngâm một lúc lâu, nhưng vẫn không tìm ra cách giải quyết, đành dùng giọng nói đã có phần khàn khàn nói, "Ngươi về trước đi, kẻo bị người ta phát hiện thân phận, ta sẽ đi thông báo cho phụ thân ngay." "Vâng." Tên mật thám chắp tay, cúi đầu bước nhanh ra ngoài.

Chương 174

Văn Nhân Chiêu cũng lập tức đi gặp cha mình.

Cha của nàng, Văn Nhân Công, lúc này đang ở trong nghị sự đường cùng mấy vị trưởng bối trong nhà thương nghị việc tham dự nghi thức tế tự ngày mai.

Thấy Văn Nhân Chiêu không gõ cửa đã xông vào, Văn Nhân Công lập tức lộ vẻ không vui, nghiêm mặt trầm giọng quát: "Doãn Gia, không thông báo đã tự tiện xông vào nghị sự đường, trong mắt ngươi còn có gia quy của nhà Văn Nhân không?" Doãn Gia, là tên tự của Văn Nhân Chiêu.

Có ý là "Doãn cung khắc nhượng, gia đức ý hành".

Hai ngày nay Văn Nhân Công và các trưởng bối trong nhà đang bất mãn với Văn Nhân Chiêu.

Theo họ, chính vì Văn Nhân Chiêu hồ đồ làm bậy, nhà Văn Nhân mấy ngày trước mới phải bao thầu chi phí của nghi thức tế tự lần này, còn phải bồi thường thêm năm trăm thạch thóc gạo.

Trong nhà sinh ra một đứa con gái phá gia như vậy, gia nghiệp tổ tông khó khăn lắm mới tích lũy được sớm muộn cũng bị nó phá sạch!

Lờ đi ánh mắt cũng không vui của mấy vị trưởng bối khác, Văn Nhân Chiêu đi thẳng đến trước mặt Văn Nhân Công, thi lễ nói: "Phụ thân, nữ nhi có việc quan trọng cần bẩm báo, xin phụ thân cùng nữ nhi đến hậu đường." "Lại đến gây rối!

Mấy vị trưởng bối đây đều không phải người ngoài, có chuyện gì không thể nói ở đây, cứ phải lén lút như vậy?" Văn Nhân Công còn chưa hiểu chuyện gì, lại nhíu mày quát. "Phụ thân, việc này vô cùng

quan trọng, xin hãy đến hậu đường." Văn Nhân Chiêu vẫn kiên trì.

Lúc này một vị trưởng bối lớn tuổi cũng bất mãn xen vào: "Doãn Gia, những người ngồi đây đều là trưởng bối nhìn con lớn lên, con bây giờ tuy đã làm Hộ pháp của Thọ Tào Đạo, nhưng cũng là do cha con và mấy lão già chúng ta dùng gia sản đổi lấy cho con, tuổi còn nhỏ làm người không thể vong bản." "Đa tạ tam thúc công chỉ giáo, nhưng việc này thực sự vô cùng quan trọng, đợi con nói rõ với phụ thân xong, sẽ do phụ thân quyết định có nên thông báo cho các vị trưởng bối hay không cũng chưa muộn." Văn Nhân Chiêu tuy thi lễ với vị trưởng bối kia, nhưng ngữ khí vẫn vô cùng kiên quyết, lại nói với Văn Nhân Công, "Phụ thân, xin hãy đến hậu đường, việc này tuyệt đối không thể trì hoãn, nếu nữ nhi làm sai, sau này xin phụ thân cứ dùng gia quy trừng phạt, nữ nhi tuyệt không oán hận!" "Chuyện này..." Lời đã nói đến mức này, Văn Nhân Công cuối cùng cũng nhận ra có điều gì đó khác thường, bèn gật đầu, nói với các trưởng bối khác, "Các vị xin chờ một lát, ta đi rồi về ngay." Mà nhìn bóng lưng của hai cha con.

Các trưởng bối của Văn Nhân phủ lại lắc đầu lia lịa, hạ thấp giọng nói với nhau để trút giận về sự bất mãn với Văn Nhân Chiêu: "Thật không biết quy củ, được chiều hư rồi." "Trong mắt đâu còn có mấy lão già chúng ta nữa, may mà chỉ là phận nữ nhi, gia nghiệp của nhà Văn Nhân dứt khoát không thể rơi vào tay nó, nếu không mấy lão già chúng ta còn có ngày lành không?" "Chính thế, phải dạy cho nó một bài học, nếu không sau này còn không lật trời à?" "Giỏi lắm rồi..." ...

Bên trong hậu đường. "Doãn Gia, con có biết con đang nói gì không?!" Nghe lời của Văn Nhân Chiêu, trên mặt Văn Nhân Công cũng lộ ra một vẻ kinh hãi cực độ. "Tự nhiên biết, Thọ Tào Đạo lang tử dã tâm, nữ nhi sớm đã liệu được sẽ có ngày này, lúc đầu Thọ Tào Đạo chiếm cứ 'Phù Đồ Nhân Từ' của nhà ta, nữ nhi đã khuyên phụ thân và

các vị trưởng bối, nhưng phụ thân và các vị trưởng bối không nghe." Trong lời nói của Văn Nhân Chiêu mang theo chút oán trách. "Con đang chỉ trích vi phụ?" Văn Nhân Công trừng mắt nói. "Nữ nhi không dám, chỉ là nói đúng sự thật." Văn Nhân Chiêu cúi đầu nói.

Văn Nhân Công lúc này hiển nhiên cũng không có tâm trạng để tiếp tục tranh cãi về vấn đề này, cứ đi đi lại lại một cách bồn chồn, rồi lại hỏi: "Con cứ một mực nói Tôn Bảo muốn gây bất lợi cho nhà Văn Nhân ta trong nghi thức tế tự ngày mai, có bằng chứng xác thực không?" "Đây là tin tức từ mật thám mà nữ nhi cài vào trong vệ sĩ của Thọ Tào Đạo, mật thám này trung thành với nhà Văn Nhân ta, dứt khoát không thể truyền tin giả." Văn Nhân Chiêu đáp. "Chuyện này chưa chắc, hoặc có thể là nghe nhầm." Văn Nhân Công vẫn còn ảo tưởng về Tôn Bảo, như thể đang tự an ủi mình liên tục nói, "Từ khi Tôn Bảo vào thành đến nay, Văn Nhân phủ không chỉ nhường 'Phù Đồ Nhân Từ' cho hắn, mỗi tháng còn cung cấp lượng lớn lương thực để hắn an trí tín đồ, đối với hắn có thể nói là nhân nghĩa tận cùng, người này dù không nhớ ơn tốt của Văn Nhân phủ, cũng không đến mức ra tay với Văn Nhân phủ chứ?" "Nếu phụ thân thực sự chắc chắn như vậy, bây giờ sẽ không lo lắng thế này." Văn Nhân Chiêu liếc nhìn nói. "Lòng người khó dò, không sợ vạn nhất, chỉ sợ nhất vạn thôi." Văn Nhân Công lúc này đã mặt mày sầu não đi đi lại lại, mất hết chủ ý nói, "Việc này phải thương nghị kỹ lưỡng với các trưởng bối trong tộc, nếu đi sai một bước, nhà Văn Nhân sẽ vạn kiếp bất phục, không ai gánh nổi trách nhiệm này." "Phụ thân khoan đã!

Việc này tuyệt đối không thể loan truyền ra ngoài, dù là trưởng bối trong nhà cũng phải đề phòng." Văn Nhân Chiêu lại tiến lên khuyên, "Nếu trong nhà có người lòng dạ bất chính, âm thầm liên hệ với Thọ Tào Đạo, Tôn Bảo sẽ nhận được tin tức, biết trước chúng ta đã nắm được kế hoạch của hắn, đến lúc đó nhà Văn Nhân sẽ càng bị động

hơn." "Vậy con nói phải làm sao?" Văn Nhân Công nhíu mày hỏi. "E rằng nhà Văn Nhân đã không còn đường lui, chỉ có thể liều một phen." Trong mắt Văn Nhân Chiêu loé lên một tia quyết tuyệt, nghiêm mặt nói, "Hành động này của Tôn Bảo chắc chắn đã chuẩn bị từ lâu, vì vậy bây giờ nhà Văn Nhân muốn mang theo gia quyến bỏ trốn cũng là không thể, nói không chừng còn trúng kế của hắn, hơn nữa dù nhà Văn Nhân có trốn được, gia nghiệp tổ tông để lại lại không trốn được, sau này cũng sẽ vô cùng khó khăn." "Việc cấp bách bây giờ, chỉ có thể đêm nay nhân lúc hắn không đề phòng mà tiên hạ thủ vi cường, nếu có thể đột nhiên gây khó dễ trừ khử Tôn Bảo và Hoàng Cảnh, Thọ Tào Đạo sẽ rắn mất đầu, đến lúc đó nữ nhi lại dùng thân phận Hữu Hộ pháp hô hào một tiếng, thu phục tín đồ Thọ Tào Đạo, nhà Văn Nhân không chỉ có thể khởi tử hồi sinh, mà còn có thể lớn mạnh hơn nữa." "Ngoài con đường này, không còn con đường nào khác để đi!" Nói đến đây, đôi mắt đẹp của Văn Nhân Chiêu tràn đầy vẻ kiên nghị, trông như đã chuẩn bị sẵn sàng trả bất cứ giá nào vì điều này. "Con muốn dùng binh?!" Văn Nhân Công nghe vậy lại giật nảy mình, nhìn con gái mình với vẻ mặt kinh hãi, rồi lại lắc đầu lia lịa, "Không được!

Vạn lần không được!

Nếu tin tức có sai sót, con làm bừa như vậy mới là thực sự cắt đứt đường lui của nhà Văn Nhân, đến lúc đó dù Tôn Bảo có lòng muốn hòa hảo với nhà Văn Nhân, cũng là vạn lần không thể!" "Phụ thân, dù lần này Tôn Bảo không ra tay với nhà Văn Nhân, cứ từng bước xâm chiếm như hiện nay, nhà Văn Nhân cũng sẽ có lúc không còn đường lui, đến lúc đó e rằng đã là cá nằm trên thớt, ngay cả sức lực để liều một phen cũng không có, phụ thân, nếu đến ngày đó, phụ thân chính là tội nhân của nhà Văn Nhân!" Văn Nhân Chiêu ra sức tranh luận, nhìn cha mình, trong mắt toàn là vẻ hận sắt không thành thép, tức đến nghiến răng dậm chân. "Hỗn xược!" "Bốp!" Một cái tát hung hăng

giáng lên mặt Văn Nhân Chiêu, mấy giọt máu tươi lặng lẽ chảy xuống từ khóe miệng.

Đừng nhìn Văn Nhân Công đối với Thọ Tào Đạo thì khúm núm, nhưng đối với con gái mình lại có thể ra tay nặng như vậy.

Lúc này ông ta như một con thú dữ đang nổi giận gầm thét với Văn Nhân Chiêu, chỉ cảm thấy uy nghiêm của mình với tư cách là một người cha và gia chủ đã bị xâm phạm nghiêm trọng, đặc biệt là khi những lời này lại từ miệng con gái mình nói ra, đó càng là một sự sỉ nhục không thể chấp nhận.

Tuy nhiên, khi Văn Nhân Chiêu quay mặt lại, trong mắt vẫn đầy vẻ kiên nghị.

Nàng không lau vết máu ở khóe miệng, cũng không vén lại mái tóc rối, càng không xoa má đau, mà chỉ nhìn thẳng vào người cha đang giận dữ.

Hồi lâu sau. "Phụ thân, xin thứ cho nữ nhi bất hiếu!" Văn Nhân Chiêu đột nhiên "phịch" một tiếng quỳ xuống đất, dập đầu ba cái thật mạnh với Văn Nhân Công.

Sau đó, đứng dậy.

Không quay đầu lại mà đi ra ngoài nội đường.

Khi đi qua nghị sự đường, nàng cũng không che giấu dấu tay trên mặt và vết máu ở khóe miệng, không hề để ý đến những ánh mắt kỳ lạ của các vị trưởng bối, ngẩng cao đầu đi thẳng ra ngoài.

Nàng đã hạ quyết tâm.

Nếu nhà Văn Nhân khó thoát kiếp này, nhất định phải có người làm tội nhân, thì nàng sẽ làm!

Nếu liều một phen may mắn có thể giúp nhà Văn Nhân khởi tử hồi

sinh, nàng sẽ mượn sức mạnh đoạt được của Thọ Tào Đạo, bất chấp tất cả để trở thành gia chủ của nhà Văn Nhân!

Cha của nàng, là một người cha tốt, cũng là một người thân tốt.

Nhưng ông.

Tuyệt đối không phải là một gia chủ đủ tư cách!

Đặc biệt là trong thời loạn thế đầy nguy cơ này, người cha do dự thiếu quyết đoán tuyệt đối không phải là người cầm lái gia tộc đủ tư cách, ông chỉ sẽ đưa nhà Văn Nhân đi ngày càng xa, cuối cùng bước vào vực sâu.

Nàng biết làm như vậy chắc chắn sẽ phải mang nhiều tiếng xấu.

Cũng biết làm như vậy chắc chắn không thể được người thân thấu hiểu.

Nhưng nàng đã hạ quyết tâm!

Cho nên.

Nàng đã tạ tội trước với cha, dập đầu ba cái thật mạnh.

Tiếp theo, nàng sẽ với thân phận một "nữ nhi bất hiếu" đi làm những việc mà nàng cho là phải làm, ai dám cản trở, người đó chính là kẻ thù của nàng, dù là người nhà Văn Nhân, cũng quyết không nương tay! "Chuyện này..." Nhìn bóng lưng Văn Nhân Chiêu rời đi, các trưởng bối của Văn Nhân phủ nhìn nhau, có người còn có chút hả hê.

Bọn họ vừa rồi đã nghe thấy tiếng gầm thét của Văn Nhân Công và cái tát kia, đã tự não bổ ra chuyện xảy ra trong nội đường...

Văn Nhân Chiêu này, quả thực nên dạy dỗ.

Một lát sau.

Văn Nhân Công từ nội đường ra, sắc mặt cũng không tốt. "Chuyện

tế tự đã thương nghị gần xong rồi, mọi người về chuẩn bị trước đi, ta đi làm một số việc trước." Văn Nhân Công cuối cùng vẫn không công khai chuyện Văn Nhân Chiêu báo cáo.

Ông cũng rất rõ ràng, việc này một khi loan truyền ra ngoài, chẳng khác nào trực tiếp đặt Thọ Tào Đạo và Văn Nhân phủ vào thế đối lập, bất kể lời Văn Nhân Chiêu có đúng sự thật hay không, cũng chắc chắn sẽ khiến hai bên sinh lòng nghi kỵ, dù là giả, cũng sẽ biến thành thật.

Ông không muốn đối địch với Thọ Tào Đạo.

Cho nên, bây giờ ông phải đến tổng đàn bái kiến Tôn Bảo.

Ông cho rằng, chỉ cần lại chia ra một phần gia sản hiến cho Tôn Bảo, sẽ có thể khiến hắn cảm nhận được thành ý của ông và nhà Văn Nhân, như vậy, dù Tôn Bảo thực sự có lang tử dã tâm, nhận được nhiều lợi ích như vậy cũng nên biết đủ rồi... ...

Đêm đó.

Nội điện của điện Thiên Sư. "Bái kiến Thiên sư." Được Tôn Bảo triệu kiến, Ngô Lương một mình đến gặp.

Tôn Bảo và Hoàng Cảnh đều ở đó. "Đến rồi." Tôn Bảo nhếch miệng cười, thẳng thắn nói, "Trong nghi thức tế tự ngày mai, ta muốn ngươi và người của ngươi làm một việc lớn, việc này thành công, ta sẽ trọng thưởng." "Thiên sư cứ việc phân phó, thuộc hạ quyết không phụ mệnh." Ngô Lương cúi người bái lạy. "Lấy chén rượu của ta làm hiệu, ngươi và người của ngươi đi đầu xung phong, bắt giữ gia chủ Văn Nhân phủ Văn Nhân Công và Hữu Hộ pháp Văn Nhân Chiêu, đến lúc đó Âm Binh tướng quân và vệ sĩ Thọ Tào Đạo sẽ yểm trợ cho các ngươi." Tôn Bảo và Hoàng Cảnh nhìn nhau cười, rồi nói.

Hai tên này cũng muốn thử ta à?

Còn muốn Phường Nhân Quân làm lính thí mạng?

Haiz.

Đúng là cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng... "Tuân lệnh!" Ngô Lương quả quyết đáp.

Sau đó lặng lẽ mở nút của "Thất Hồn Hương", lại giả vờ hắt hơi để bôi một ít "Hồi Hồn Hương" lên dưới mũi mình. ---------- Tào lão bản biết "mượn Thiên tử lệnh chư hầu", Ngô Lương tự nhiên cũng biết chiêu này.

Ngô Lương rất rõ ràng, Tôn Bảo chính là lãnh tụ tinh thần của Thọ Tào Đạo.

Mình mới đến, trong Thọ Tào Đạo không có bất kỳ cơ sở quần chúng nào, cho dù có cách giết chết Tôn Bảo, cũng không thể thay thế vị trí của y, nói không chừng còn khiến tình cảnh của mình và Phường Nhân Quân trở nên tồi tệ hơn.

Do đó, cách làm ổn thỏa nhất chính là khống chế Tôn Bảo, biến y thành con rối của mình.

Sau đó lợi dụng Tôn Bảo để tiếp tục ổn định cục thế của Thọ Tào Đạo, như vậy mới có thể bảo vệ mình và Phường Nhân Quân tốt hơn, an tâm chờ đợi đại quân của Tào lão bản đến tiếp quản huyện thành Thiên Thừa.

Chỉ có điều, nếu có thể yên ổn sống qua mấy ngày này, Ngô Lương cũng không muốn mạo hiểm như vậy, cũng chưa tìm được cơ hội thích hợp.

Kết quả không ngờ Tôn Bảo nửa đêm lại gọi hắn đến, lại còn muốn khảo nghiệm hắn, hơn nữa còn muốn hắn và Phường Nhân Quân đi chịu chết.

Có câu "địch không động ta không động, địch mà động ta động loạn xạ".

Điều này khiến Ngô Lương không có cách nào tiếp tục ẩn mình được nữa.

Dù sao, Văn Nhân Chiêu đã có hiểu biết nhất định về Ngô Lương, hắn là một người không chịu nổi một chút khảo nghiệm nào.

Chương 175

Chính vì vậy, Ngô Lương thấy trong nội điện lúc này chỉ có Tôn Bảo và Hoàng Cảnh hai người, chính là một cơ hội ngàn năm có một, đành phải miễn cưỡng ra tay.

Chỉ trách Tôn Bảo và Hoàng Cảnh tính toán quá chi li, lại dám để ý đến Ngô Lương và Phường Nhân Quân… "Nếu ngươi đã lĩnh mệnh, thì lui xuống chuẩn bị cho tốt đi, chỉ cần ngươi một lòng làm việc cho ta, ta sẽ không bạc đãi ngươi." Tôn Bảo hài lòng gật gật đầu, phất tay nói. "Đa tạ Thiên sư đề bạt." Ngô Lương lại cúi người đáp.

Nhưng lại không lập tức xoay người rời đi, mà vẫn đứng yên tại chỗ. "Ngươi sao còn chưa đi?" Tôn Bảo vốn đã định quay người, nhưng thấy Ngô Lương không có ý định rời đi, liền quay mặt lại, khẽ nhíu mày hỏi. "Bẩm Thiên sư, thuộc hạ trong lòng vẫn còn một việc chưa rõ, hy vọng Thiên sư có thể giải đáp thắc mắc cho thuộc hạ." Ngô Lương cúi đầu thuận mắt nói. "Ồ?

Nói nghe xem?" Tôn Bảo không biết Ngô Lương thực ra đang câu giờ, liền dừng lại hỏi. "Thuộc hạ tuy suýt bị Hữu hộ pháp hại, hận nàng ta đến tận xương tủy, nhưng không biết vì sao Thiên sư cũng muốn bắt nàng ta, lẽ nào Thiên sư đang vì thuộc hạ mà chủ trì công đạo?" Ngô Lương hỏi một cách khá "ngu ngơ". "Ha ha ha… Ngươi nói không sai!" Vừa nghe lời này, Tôn Bảo lập tức lại cùng Hoàng Cảnh nhìn nhau cười, khóe miệng lộ ra một vẻ trào phúng, gật đầu nói: "Thiên sư ta xưa nay cương trực công minh, Văn Nhân Chiêu không chỉ suýt hại ngươi, còn suýt hại cả Kim lý trưởng, các ngươi đều là trụ cột trong đạo, ta sao có thể ngồi yên không quản?" "Thiên sư nói vậy, thuộc hạ đã hiểu rồi, lại xin tạ ơn Thiên sư." Ngô Lương lại lần nữa cúi người bái tạ. "Hiểu là tốt rồi, ngày mai đừng phụ lòng

tin của ta đối với ngươi là được, đi…" Tôn Bảo lại phất phất tay.

Kết quả lần này chỉ nói được một nửa, giọng của y đã đột ngột dừng lại, tiếp đó như bị hóa đá đứng tại chỗ, cứng đờ một giây rồi ngửa mặt ngã ra sau. "Thiên sư, ngài đây là…" Thấy tình hình này, Hoàng Cảnh sắc mặt biến đổi, vội vàng tiến lên đỡ.

Nhưng cũng chỉ vừa đỡ được Tôn Bảo, Hoàng Cảnh cũng đột nhiên không nói nên lời, càng không thể làm bất kỳ động tác nào, cứ thế bị Tôn Bảo dựa vào, nặng nề ngã xuống đất.

Lúc này, hai người chỉ còn có thể cử động được đôi mắt.

Trong mắt đều là vẻ kinh dị, đến tận bây giờ vẫn không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. "Ha ha…" Ngô Lương biết đây là "Thất Hồn Hương" đã phát huy tác dụng, lúc này đã thẳng người dậy, vừa xoa xoa cái lưng già không quen cúi của mình, vừa cười ha hả đi đến trước mặt hai người, rồi đột nhiên nảy ra ý định nói một câu thoại kinh điển trong phim kinh dị đời sau: "Thiên sư, ta muốn chơi với ngươi một trò chơi.

Từ khi ngươi sáng lập Thọ Tào Đạo đã mang lại phúc lành cho rất nhiều người, thay đổi cuộc sống của nhiều người, nhưng ngươi làm nhiều 'việc tốt' như vậy, chắc hẳn chưa từng có ai ban phúc cho ngươi phải không?

Vậy thì bây giờ, để ta đại diện cho thiên đạo ban cho ngươi một lần phúc báo." Vừa nói.

Ngô Lương lại từ trong ngực lấy ra một bình sứ nhỏ và một viên thuốc lấy được từ y phục của "Âm Binh tướng quân" Hàn Trình trước đó, đưa ra trước mắt hai người, rồi nói tiếp: "Ở đây có một bình kỳ dược và một viên thuốc.

Bình kỳ dược này chỉ cần uống một ngụm sẽ hóa thể mà chết

trong chốc lát, còn viên thuốc này, có công hiệu tương tự như bình kỳ dược, nhưng có thể trì hoãn mười ngày mới phát tác, trong vòng mười ngày nếu uống được thuốc giải của ta, liền có thể tạm thời bình an vô sự." "Xem ra, ngươi và Tả hộ pháp tình như thủ túc, nhưng bây giờ ngươi cần phải đưa ra một lựa chọn." "Ngươi muốn uống bình kỳ dược này, hay là uống viên thuốc này." "Mắt liếc sang phải, tức là ngươi chọn kỳ dược, mắt liếc sang trái, tức là ngươi chọn viên thuốc, bây giờ mời ngươi đưa ra lựa chọn." "?!" Nghe lời Ngô Lương, trong mắt Tôn Bảo và Hoàng Cảnh lộ ra vẻ kinh nghi.

Hai người chưa từng nghe nói đến loại kỳ dược như vậy, có vẻ nghi ngờ tính thật giả trong lời Ngô Lương.

Nhưng lúc này bọn họ đã rơi vào tay hắn, cho dù kỳ dược này là giả, Ngô Lương cũng có thể dễ dàng lấy mạng họ, trong lòng hai người không biết phải làm sao.

Họ hoàn toàn không biết Ngô Lương muốn làm gì.

Trước đây, họ và Ngô Lương không thù không oán, thậm chí nếu không phải Văn Nhân Chiêu gây ra chuyện này, họ dù biết có một người như Ngô Lương, cũng hoàn toàn không để vào mắt, nếu không sao lại để mặc Văn Nhân Chiêu đưa hắn về Văn Nhân phủ?

Quan trọng hơn là.

Họ thậm chí còn không hiểu Ngô Lương rốt cuộc đã dùng thủ đoạn gì mà đã biến thành bộ dạng này, ngay cả đầu ngón tay cũng không động đậy được, điều này còn lợi hại hơn nhiều so với mấy cái "tiên thuật" của Tôn Bảo.

Cho nên, kỳ dược này… "Ta cho ngươi hai hơi thở để suy nghĩ, nếu sau hai hơi thở ngươi vẫn chưa đưa ra lựa chọn, vậy ta sẽ mặc định ngươi đã chọn kỳ dược." Thấy Tôn Bảo ánh mắt cực kỳ phức tạp nhìn mình, Ngô Lương lại cười ha hả nói. "!" Tôn Bảo lúc này

mới hoàn hồn, rồi lập tức liếc tròng mắt của mình sang bên trái, liếc không ngừng.

Bất luận thế nào, y cũng không muốn thử bình kỳ dược kia, vạn nhất Ngô Lương nói thật, vậy y chính là người chết trước, chỉ có kẻ ngốc mới chọn kỳ dược. "!" Thấy Tôn Bảo lại chọn như vậy, trong mắt Hoàng Cảnh tức thì lóe lên một tia hận ý, cũng liều mạng liếc tròng mắt sang bên trái, vừa liếc vừa nhìn Ngô Lương với ánh mắt cầu xin và lấy lòng.

Ngươi đã bất nhân, thì đừng trách ta bất nghĩa!

Lúc này trong mắt Hoàng Cảnh nào còn có cái gọi là "Thiên sư", qua chuyện này, y càng nhìn thấu con người của Tôn Bảo.

Nếu thật sự chỉ có thể sống một người, mà y có thể hành động, trong tay lại có một con dao, y sẽ không do dự mà giết chết tên khốn ích kỷ này.

Tuy nhiên, Ngô Lương không có ý định chơi trò chơi với Hoàng Cảnh. "Nếu Thiên sư đã đưa ra lựa chọn, vậy ta đành phải làm theo thôi." Ngô Lương cười cười, dứt khoát cầm bình sứ đến bên cạnh Hoàng Cảnh, vừa rút nút bình, vừa vẻ mặt áy náy nói: "Tả hộ pháp, đây là lựa chọn của Thiên sư, không có chút quan hệ nào với ta, ngươi có hận thì cứ hận y đi, nào, uống thuốc." "…" Ánh mắt của Hoàng Cảnh càng thêm phức tạp, sợ hãi, hoảng loạn, phẫn hận, không cam lòng, tuyệt vọng… Vô số cảm xúc hỗn tạp trong mắt y, nhưng y lại không thể làm gì được.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn Ngô Lương cạy miệng mình ra, đổ thứ dung dịch có chút sền sệt nhưng lại pha lẫn chút hương thịt trong bình sứ vào, sau đó còn đỡ y dậy một chút, để dung dịch thuận lợi đi vào thực quản, trôi xuống dạ dày.

Hương thịt?

Đây rốt cuộc là thứ gì?!

Hoàng Cảnh lại có chút không hiểu, rốt cuộc loại kỳ dược gì lại có mùi vị như vậy, lại còn có chút thơm ngon, hơn hẳn tất cả các loại thịt đã từng ăn… Y sao biết được, đây thực ra chính là canh thịt nấu từ "Tam Túc Miết" mà Ngô Lương có được trong mộ Hải Hôn Hầu.

Tuy trước đây Ngô Lương chưa từng dùng qua, nhưng trong «Hương Kinh» của Liêm Thạch ghi chép rất rõ ràng, thứ này nấu thành canh thịt, không chỉ để lâu không hỏng, mà người sau khi uống sẽ hóa thể mà chết trong thời gian ngắn.

Cho nên, Ngô Lương không nói dối.

Hắn không có ý định nương tay với Hoàng Cảnh, mấy ngày gần đây ở trong tổng đàn, tác dụng của Hoàng Cảnh trong Thọ Tào Đạo hắn đã sớm nghe nói, loại người biến chất giúp kẻ ác làm điều sai trái này, không đáng sống.

Mà để y hóa thể chết ngay trước mặt Tôn Bảo, cũng đủ để khiến Tôn Bảo kinh hồn bạt vía, tuyệt không dám nghi ngờ tính thật giả của "viên thuốc", từ đó ngoan ngoãn làm con rối của mình. "…" Tôn Bảo ở bên cạnh trơ mắt nhìn, cũng nín thở.

Một lát sau. "!" Hoàng Cảnh toàn thân đã trở nên đỏ bừng, tròng mắt đột ngột lồi ra, tất cả các mạch máu lộ ra ngoài cũng nổi lên như giun đất.

Đáng tiếc, dưới tác dụng của "Thất Hồn Hương", y không chỉ không thể giãy giụa, thậm chí ngay cả kêu la cũng không làm được, chỉ có thể nằm thẳng đơ như vậy.

Đôi mắt đầy tơ máu nhìn Ngô Lương, trong mắt toàn là vẻ thống khổ và cầu xin.

Dù không thể nói, cũng không thể giãy giụa, Tôn Bảo cũng hoàn

toàn có thể cảm nhận được nỗi đau mà Hoàng Cảnh đang phải chịu đựng, đó tuyệt đối là nỗi đau mà người thường khó có thể tưởng tượng!

Vài hơi thở sau.

Thân thể y lại bắt đầu teo lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được… Chính xác mà nói, nên là đang tan chảy.

Tôn Bảo thấy rõ làn da lộ ra ngoài của Hoàng Cảnh bắt đầu tan chảy, thân thể dần dần xẹp xuống, máu không ngừng chảy ra từ dưới thân, càng chảy càng nhiều, thậm chí đã lan đến dưới thân mình.

Tôn Bảo trong lòng kinh hãi vạn phần.

Đời này y chưa từng thấy cảnh tượng hãi hùng như vậy, tha thiết muốn tránh xa vũng máu ấm nóng này, nhưng bây giờ y không thể làm gì được, chỉ có thể yên lặng nằm trên đất chịu đựng nỗi sợ hãi này… … Cùng lúc đó.

Bên ngoài Phù Đồ Nhân Từ. "Các vị đêm nay liều mạng cùng ta đánh một trận, lòng trung thành của các ngươi ta đều ghi nhớ, các ngươi đều là trung nghĩa chi sĩ của Văn Nhân gia, nếu có thể thành sự, sau này Văn Nhân gia dù chỉ còn một miếng ăn, cũng tuyệt không thiếu phần các ngươi!" Văn Nhân Chiêu đã dẫn theo khoảng hai trăm hộ vệ đến đây, xa xa nhìn vào cổng lớn rồi trầm giọng nói với mọi người phía sau.

Đừng thấy trước đây nàng ta tốn bao tâm tư để phát triển hộ vệ Văn Nhân phủ từ hơn bốn trăm người lên hơn sáu trăm người, nhưng người có thể sai khiến và tin tưởng cũng chỉ có khoảng hai trăm người gia nhập sau này.

Bây giờ nàng ta đã không quan tâm được nhiều như vậy, bất luận thế nào cũng phải cược một lần.

Nếu không đến ngày mai, tín đồ Thọ Tào Đạo tập kết lại, nàng ta và Văn Nhân gia sẽ không còn một chút cơ hội lật kèo nào nữa.

Đáng tiếc, phụ thân lại vẫn còn ảo tưởng về Tôn Bảo.

Nàng ta đã nghe nói.

Ngay sau khi nàng ta bẩm báo tình hình cho phụ thân, phụ thân liền lập tức chạy đi gặp Tôn Bảo, tuy không nói thẳng ra, nhưng lại chủ động chia một nửa gia sản cho Tôn Bảo cùng hưởng, muốn dùng cách này để Tôn Bảo cảm nhận được thành ý của Văn Nhân gia.

Nhưng Văn Nhân Chiêu cảm thấy đây có lẽ cũng là một chuyện tốt.

Không chừng Tôn Bảo lúc này đã bị hành động này mê hoặc, từ đó buông lỏng một chút cảnh giác.

Như vậy, việc nàng ta làm tối nay, lại tăng thêm mấy phần thắng… "Nữ công tử yên tâm, chúng tôi đã hạ quyết tâm tử chiến, thề cùng Nữ công tử cùng tồn vong!" Các hộ vệ đồng loạt lớn tiếng bày tỏ.

Đã đến nơi này, bọn họ sẽ lập tức xông vào Thiên Sư Điện, không cần thiết phải che giấu nữa, nói lớn tiếng một chút cũng không sao. "Tốt!

Đêm nay chúng ta cùng sinh cùng tử, theo ta xông lên… Các ngươi?!" Đôi mắt đẹp của Văn Nhân Chiêu sáng long lanh nhìn mọi người, thuận thế rút ra thanh tiểu kiếm bên hông, vừa định hạ lệnh tấn công, giọng nói lại đột ngột dừng lại.

Bởi vì lúc này, binh khí trong tay các hộ vệ đã đồng loạt chĩa vào nàng ta.

Một thanh trường đao cũng từ phía sau đưa tới, kề trên cổ nàng.

Lưỡi đao sắc bén và lạnh lẽo, đang đâm vào làn da mịn màng trắng nõn trên cổ nàng… Văn Nhân Chiêu quay đầu lại, không thể tin nổi nhìn tên hộ vệ phía sau, đó là hộ vệ mà nàng tin tưởng nhất, đi đâu cũng mang theo bên mình, thực thi kế hoạch cũng không hề tránh né hắn.

Nhưng hắn.

Lại vào thời khắc quan trọng nhất, kề lưỡi đao lên cổ nàng! "Xin lỗi, Nữ công tử, Thiên sư cho thật sự quá nhiều, ta thực sự không có cách nào từ chối…" Tên hộ vệ đó có lẽ vẫn còn chút áy náy với Văn Nhân Chiêu, lúc nói chuyện cố hết sức tránh ánh mắt của nàng ta.

Nhưng đã làm chuyện này, hắn không thể quay đầu lại được nữa. "Các ngươi cũng vậy?" Văn Nhân Chiêu lại nhìn sang các hộ vệ khác. "…" Các hộ vệ cũng quay đầu đi, cố gắng không nhìn nàng ta. "Ta hiểu rồi…" Thanh tiểu kiếm trong tay Văn Nhân Chiêu rũ xuống, như thể trong nháy mắt mất hết tất cả sức lực, gương mặt xinh đẹp lộ ra một nụ cười thảm thương khiến người ta đau lòng, giọng nói cũng trong phút chốc khàn đi rất nhiều.

Nàng ta thua rồi… Còn chưa bắt đầu, nàng ta đã thua rồi.

Niềm kiêu hãnh của nàng, sự tự tin của nàng, quyết tâm của nàng… Tất cả, bây giờ xem ra, căn bản chỉ là một trò cười.

Chương 176

Đến tận bây giờ Văn Nhân Chiêu mới hiểu, từ trước đến nay nàng ta đều bị đùa bỡn trong lòng bàn tay, mọi kế hoạch của nàng, trong mắt người khác chẳng qua chỉ là trò trẻ con.

Nàng ta đã thua.

Vậy thì, hy vọng cuối cùng của Văn Nhân gia cũng đã hoàn toàn tiêu tan.

Bây giờ điều nàng ta có thể lựa chọn, e rằng chỉ là chết một cách có tôn nghiêm thôi… Văn Nhân Chiêu hít một hơi thật sâu, ngẩng đầu lên để lộ chiếc cổ thon dài, đột nhiên cảm thấy nhẹ nhõm chưa từng có. "…" Các hộ vệ chỉ im lặng nhìn nàng. "Ân!" Văn Nhân Chiêu đột nhiên đưa tay nắm lấy thanh trường đao kề trên cổ, hung hăng ấn cổ họng vào lưỡi đao. "Nữ công tử!" Tên hộ vệ được nàng tin tưởng nhất lại đã nắm lấy cánh tay nàng, dùng sức khống chế nàng, "Thiên sư muốn bắt sống, cho nên ngươi bây giờ còn chưa thể chết…" ---------- "Ngươi bây giờ… còn chưa thể chết." Câu nói này của tên hộ vệ, tức thì khiến Văn Nhân Chiêu cảm thấy càng thêm tuyệt vọng.

Tôn Bảo là người thế nào nàng rõ hơn bất kỳ ai, kẻ này giữ lại mạng của nàng rốt cuộc muốn làm gì, căn bản là rận trên đầu kẻ ngốc — rõ rành rành.

Người kiêu ngạo như nàng, thà chết chứ tuyệt không chịu nhận sự sỉ nhục như vậy.

Cũng chính vì thế, vừa rồi nàng mới cố gắng kết thúc mạng sống của mình trước khi bị đưa đến trước mặt Tôn Bảo.

Nhưng bây giờ, ngay cả việc này, nàng cũng không làm được. "Buông ta ra!

Ngày thường ta đối xử với ngươi không tệ, nếu ngươi còn chút lương tri, thì cho ta một cái chết thống khoái, nếu không ta làm quỷ cũng không tha cho ngươi!" Văn Nhân Chiêu càng ra sức giãy giụa, đáng tiếc nàng dù sao cũng chỉ là một nữ lưu, sức của tên hộ vệ kia lớn hơn nàng rất nhiều, dù dùng hết sức toàn thân, cũng không thể thoát khỏi tay hắn. "Nữ công tử, ta cũng là phụng mệnh hành sự, ngươi chết ta sẽ rất khó xử, xin lỗi." Tên hộ vệ trong khoảnh khắc đã đoạt lấy thanh tiểu kiếm trong tay nàng, lại sai người lấy dây thừng trói chặt Văn Nhân Chiêu, đề phòng nàng lại tìm đến cái chết.

Thực ra hắn cũng biết Tôn Bảo sẽ làm gì với Văn Nhân Chiêu.

Nhưng một khi đã chọn phản bội, hắn không còn đường quay lại, chỉ có thể đi một con đường đến cùng. "Ngươi giết ta đi!

Giết ta ngay bây giờ!

Đừng đưa ta cho Tôn Bảo!" Đôi mắt đẹp của Văn Nhân Chiêu đã đầy tơ máu, gương mặt xinh đẹp toàn là vẻ tuyệt vọng, như phát điên mà gào thét. "Dẫn đi." Hộ vệ không dám đối diện với ánh mắt của nàng, quay mặt đi quát thuộc hạ. … Phía bên kia. "Đa tạ ân công không giết, đa tạ ân công không giết!" Tôn Bảo quỳ trước mặt Ngô Lương, vừa không ngừng dập đầu vừa cười nịnh nói: "Bây giờ Hoàng Cảnh đã chết, nếu ân công không chê, hay là tạm thời thay y làm Tả hộ pháp… không không không, ân công nên thay thế vị trí của tiểu nhân, tiểu nhân có thể làm Tả hộ pháp lo liệu trước sau cho huynh đệ là đã mãn nguyện rồi." Chỉ trong chốc lát, Ngô Lương đã nhét viên thuốc không rõ tên vào bụng Tôn Bảo, lại thần không biết quỷ không hay dùng "Hồi Hồn Hương" giải "Thất Hồn Hương" trên người gã này.

Tôn Bảo vừa mới chứng kiến cái chết của Hoàng Cảnh, tự nhiên tin chắc vào công hiệu của viên thuốc mình đã uống.

Thế là đã xảy ra cảnh tượng hiện tại. "Không cần, ngươi vẫn làm

Thiên sư của ngươi, ta vẫn làm Vệ Đạo tướng quân của ta, còn Hoàng Cảnh, nguyên nhân y mất tích vô cớ giao cho ngươi bịa ra, ta lười động não suy nghĩ." Ngô Lương cười ha hả nói. "Vâng vâng vâng, loại chuyện nhỏ này tự nhiên không cần ân công đích thân bận tâm, tiểu nhân nhất định sẽ xử lý thỏa đáng." Tôn Bảo liên tục gật đầu.

Nhưng lúc này trong lòng y vẫn còn không ít nghi hoặc.

Vốn dĩ mọi chuyện đều đang tiến triển theo kế hoạch của y.

Hộ vệ của Văn Nhân phủ đã bị y và Hoàng Cảnh thao túng mua chuộc quá nửa, sau nghi thức tế tự ngày mai, trong huyện Thiên Thừa sẽ không còn Văn Nhân gia, toàn bộ tài sản của Văn Nhân gia cũng sẽ rơi vào tay y.

Đến lúc đó, trong huyện Thiên Thừa… chính xác là trong toàn bộ nước Lạc An, sẽ không còn thế lực hay sĩ tộc nào có thể chống lại y, y chính là vua thực sự của nước Lạc An, có thể nói là muốn gió được gió muốn mưa được mưa, ngay cả Hoàng Cân Quân mấy năm trước ở nước Lạc An thanh thế cũng chỉ đến thế.

Kết quả khiến y không ngờ tới là.

Ngay khi tình hình đang rất tốt, mọi chuyện đã thuận lý thành chương, lại đột nhiên có một người đứng ra, làm một chuyện mà trước đây y có nghĩ nát óc cũng không ngờ tới.

Quân sư quạt mo Hoàng Cảnh của y, cứ thế nhẹ nhàng hóa thành một vũng máu.

Còn y lúc này tuy vẫn còn sống, nhưng nếu không thể kịp thời uống thuốc giải, chắc chắn cũng khó thoát khỏi kết cục hãi hùng như vậy.

Cho nên, điều y nghi hoặc nhất bây giờ chính là mục đích và thân

phận thực sự của Ngô Lương.

Lẽ nào… hắn thực ra là người của Văn Nhân Chiêu?

Mấy ngày trước chủ động đến cửa tố giác Văn Nhân Chiêu, thực ra chỉ là một màn kịch để lừa gạt y và Hoàng Cảnh.

Thực tế, mục đích thực sự là để tiếp cận y, có được sự tin tưởng và trọng dụng của y, từ đó vào thời khắc quan trọng này tung ra âm chiêu để triệt để lật ngược tình thế, thay đổi vận mệnh của Văn Nhân phủ?

Tôn Bảo cảm thấy đây là suy đoán gần với sự thật nhất.

Bởi vì Ngô Lương chính là vào lúc y chính thức ra lệnh cho hắn bắt Văn Nhân công và Văn Nhân Chiêu mới đột nhiên ra tay, điều này rõ ràng là đang bảo vệ Văn Nhân phủ, ngoài lý do này Tôn Bảo không nghĩ ra được nguyên nhân nào khác.

Giỏi lắm!

Văn Nhân Chiêu và tên Ngô Lương vừa mới vào thành này thật sự đã diễn cho y một vở kịch hay… Đặc biệt là tên Ngô Lương này, lúc đó hắn và Văn Nhân Chiêu gọi là một phen gay gắt, thậm chí không tiếc sai người công khai bắt Văn Nhân Chiêu đi, thật là đã xuống vốn, diễn còn thật hơn cả thật!

Y thua rồi.

Mưu tính lâu như vậy, y vẫn thua trận vào thời khắc quan trọng nhất.

Đến tận bây giờ Tôn Bảo mới ngẫm lại, hóa ra từ trước đến nay y đều bị đùa bỡn trong lòng bàn tay, bất kể là ngấm ngầm mua chuộc hộ vệ Văn Nhân phủ, hay là kế hoạch trong nghi thức tế tự ngày mai, e rằng đã sớm bị Văn Nhân Chiêu biết được, nữ nhân này lại luôn giả vờ không biết, chơi trò tương kế tựu kế với y.

Nữ nhân này tuổi tuy không lớn, nhưng tâm cơ lại sâu như vậy!

Đúng lúc Tôn Bảo đang nghĩ những điều này. "Báo—!" Bên ngoài đột nhiên truyền đến một giọng nói. "!" Tôn Bảo giật mình hoàn hồn, nhưng không dám tùy tiện trả lời, mà lấy lòng nhìn về phía Ngô Lương.

Bây giờ mạng nhỏ của y hoàn toàn nằm trong tay Ngô Lương, bất kỳ chuyện gì tự nhiên cũng phải được Ngô Lương chấp thuận mới dám làm. "Hỏi xem có chuyện gì." Ngô Lương nhếch miệng cười, nhướng mày nói: "Đừng quên, bây giờ ngươi vẫn là Thiên sư, ta vẫn là Vệ Đạo tướng quân." "Hiểu hiểu." Tôn Bảo liên tục gật đầu, cao giọng lên một chút, hỏi như thường lệ: "Có chuyện gì bẩm báo?" "Bẩm Thiên sư, Văn Nhân Chiêu định đêm khuya đột kích Thiên Sư Điện, thủ lĩnh hộ vệ Văn Nhân phủ Điêu Trung đã bắt được nàng ta, hiện đã áp giải đến ngoài điện, xin Thiên sư xử trí." Vệ sĩ bên ngoài kính cẩn đáp. "Cái này…" Tôn Bảo nghe xong lập tức sững sờ, kinh ngạc nhìn về phía Ngô Lương.

Lại là chuyện gì thế này?

Nếu Văn Nhân Chiêu đã sắp xếp Ngô Lương ở bên cạnh y, hơn nữa còn định ra độc kế âm hiểm như vậy, tại sao đêm nay còn phải mạo hiểm đột kích Thiên Sư Điện?

Hơn nữa, lại còn bị Điêu Trung mà y đã mua chuộc bắt được?

Cảm thấy có gì đó không đúng… Cùng lúc đó.

Trong lòng Ngô Lương cũng bắt đầu tính toán.

Lại là tình huống gì đây?

Tại sao Văn Nhân Chiêu đêm khuya đột kích Thiên Sư Điện, lại bị hộ vệ Văn Nhân phủ bắt giữ, chức trách của hộ vệ Văn Nhân phủ không phải là bảo vệ Văn Nhân Chiêu sao?

Đợi đã!

Lẽ nào hộ vệ Văn Nhân phủ đã phản bội, bây giờ thực ra là đang làm việc cho Tôn Bảo?

Nói cách khác, Tôn Bảo ngày mai kêu Phường Nhân Quân đi đầu đánh bắt người của Văn Nhân phủ, thực ra chỉ là một cuộc khảo nghiệm nhỏ, trong tình hình hộ vệ Văn Nhân phủ đã phản bội, Phường Nhân Quân căn bản không có địch thủ nào, do đó cũng căn bản không bị tổn thương gì?

Mẹ kiếp, chuyện này ầm ĩ thành ra thế này… Ngô Lương đột nhiên cảm thấy bất bình thay cho Tôn Bảo và Hoàng Cảnh.

Tuy rằng đến khi đại quân của Tào lão bản kéo đến, hắn cũng sẽ không tha cho Tôn Bảo và Hoàng Cảnh, nhưng nếu không phải hai gã này cứ nhất quyết phải tối nay giao cho hắn nhiệm vụ này, cố gắng khảo nghiệm lòng trung thành của hắn, hắn chắc chắn sẽ không mạo hiểm ra tay sớm như vậy, cho dù Văn Nhân phủ trên dưới chết sạch, cũng không liên quan đến hắn.

Cho nên.

Việc gì phải thế?

Khổ thế làm gì?

Mọi người nước sông không phạm nước giếng không được sao, tại sao cứ phải đến khảo nghiệm ta?

Ta trông giống người chịu được khảo nghiệm lắm sao?

Giống như Văn Nhân Chiêu trước đó, nếu cô nương này không nhất quyết phải khảo nghiệm hắn, hắn bây giờ chắc chắn vẫn đang an tâm ở trong Văn Nhân phủ ăn no chờ chết… Ai!

Thôi thôi, chuyện đã đến nước này, Ngô Lương cũng không có

cách nào quay đầu lại.

Có trách thì trách những người này ai nấy tâm tư đều nhiều như tổ ong, cứ phải làm khó thiếu niên tâm tính thuần lương như hắn, tại sao sự tin tưởng giữa người với người luôn mong manh như vậy, chẳng lẽ không thể có thêm chút chân thành, bớt đi chút mánh khoé hay sao? "Sai người áp giải nàng ta vào đây đi." Thấy Tôn Bảo vẫn đang chờ ý của mình, Ngô Lương gật đầu nói. "Vâng ân công… Đưa vào cho ta, ta đích thân xử lý!" Tôn Bảo vội vàng làm theo. … Không lâu sau.

Văn Nhân Chiêu gần như bị trói thành cái bánh chưng liền bị tên hộ vệ Văn Nhân phủ tên là "Điêu Trung" áp giải vào.

Thấy Tôn Bảo, Điêu Trung đẩy Văn Nhân Chiêu về phía trước một cái, còn mình thì cúi người kính cẩn nói: "Bái kiến Thiên sư, thuộc hạ may mắn không phụ mệnh, vào lúc Văn Nhân Chiêu dẫn người đột kích Thiên Sư Điện, đã bắt sống nàng ta, xin Thiên sư xử lý." "Tôn Bảo!" Văn Nhân Chiêu lúc này tóc tai rối bời, hốc mắt đỏ hoe, thấy Tôn Bảo liền lập tức mặt đầy bi phẫn mắng chửi: "Ngươi tên giặc trời đánh, hôm nay rơi vào tay ngươi là ta sơ suất, nếu ngươi còn là đàn ông, thì lập tức sai người giết ta đi, nếu không chỉ cần cho ta bắt được một chút cơ hội, ta sẽ lập tức giết ngươi!" Cùng lúc đó, Văn Nhân Chiêu cũng chú ý đến Ngô Lương đang đứng bên cạnh Tôn Bảo, trong mắt lóe lên một tia nghi ngờ, không nhịn được hỏi: "Ngươi tại sao lại ở đây?" Nàng không phải mới quen Tôn Bảo ngày đầu.

Theo nàng biết, Tôn Bảo luôn rất coi trọng Tả hộ pháp Hoàng Cảnh, hai người thậm chí đã đến mức như hình với bóng, dù sao nàng cũng rất ít khi thấy bên cạnh Tôn Bảo không có Hoàng Cảnh, càng đừng nói là có một người khác ngoài Hoàng Cảnh đứng cạnh.

Huống hồ, còn là một người ngoài mới vào thành không lâu.

Lẽ nào chỉ qua hai ngày, Ngô Lương đã có được sự tin tưởng hoàn

toàn của Tôn Bảo, và còn trực tiếp thay thế địa vị của Hoàng Cảnh?

Trong lòng Văn Nhân Chiêu không khỏi có chút kinh ngạc.

Chương 177

Nếu thật như nàng nghĩ, tên Ngô Lương này có phần quá đáng sợ, thậm chí Văn Nhân Chiêu còn phải nghi ngờ Ngô Lương có phải đã nắm giữ yêu thuật mê hoặc lòng người nào đó không… "Ha ha." Đối mặt với ánh mắt kinh nghi của Văn Nhân Chiêu, Ngô Lương cười mà không nói.

Tôn Bảo thì xua tay với Điêu Trung, sắc mặt như thường nói: "Điêu Trung, ngươi lui xuống trước đi." "Vâng." Điêu Trung cũng không khỏi liếc nhìn Ngô Lương một cái, lúc này mới quay người đi ra ngoài.

Đợi đến khi cửa lớn nội điện đóng lại.

Tôn Bảo cũng không để ý đến lời mắng chửi trước đó của Văn Nhân Chiêu, mà lại lần nữa lộ ra nụ cười lấy lòng, cực kỳ cung kính hỏi ý kiến của Ngô Lương: "Ân công, Văn Nhân Chiêu hai ngày trước từng lập kế mưu hại ân công, bây giờ nàng ta đã bị tiểu nhân bắt được, xử trí thế nào xin ân công chỉ thị, tiểu nhân nhất định sẽ trút giận giúp ân công." "?!" Thấy Tôn Bảo đối với Ngô Lương lại có thái độ như vậy, đôi mắt đẹp của Văn Nhân Chiêu suýt nữa trừng ra ngoài.

Tên lùn trước mắt này có chắc là "Đại Hiền Thiên Sư" khuynh đảo nước Lạc An không?!

Chứ không phải đang đùa với ta đấy chứ?!

Trước khi Tôn Bảo mở miệng, nàng dù có nghĩ nát óc, cũng chỉ có thể nghĩ đến việc Ngô Lương dựa vào công phu "nịnh nọt" hơn người thường mà đẩy Hoàng Cảnh đi, biến mình thành nhân vật số hai của Thọ Tào Đạo.

Nhưng cảnh tượng trước mắt, lại trực tiếp phá vỡ giới hạn tưởng

tượng của nàng, khiến nàng kinh ngạc đến ngây người… Kẻ ngốc cũng nhìn ra được.

Ngô Lương bây giờ đâu phải là nhân vật số hai của Thọ Tào Đạo, mà là đại lão đứng trên cả Tôn Bảo, là "Thiên sư" của "Đại Hiền Thiên Sư"!

Rốt cuộc là chuyện gì thế này?

Hai ngày nay trong Thiên Sư Điện rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, lại có biến hóa trời long đất lở như vậy?

Mà bên ngoài lại không hề có một chút tin tức nào… "Ta muốn làm rõ một số chuyện trước." Nhìn vẻ mặt ngơ ngác của Văn Nhân Chiêu, Ngô Lương thực ra cũng có chút nghi hoặc về một số chi tiết đã thấy và nghe tối nay, thế là cười cười, hỏi: "Hữu hộ pháp, không biết đêm nay tại sao ngươi lại đột kích Thiên Sư Điện?

Lại tại sao bị hộ vệ của chính mình bắt giữ?" "Ta?" Văn Nhân Chiêu lúc này mới hoàn hồn, vẫn kinh nghi nhìn Ngô Lương một lúc lâu, cuối cùng vẫn nhíu mày nói: "Ta hôm nay nhận được mật báo, biết được Tôn Bảo sẽ bất lợi với Văn Nhân gia trong nghi thức tế tự ngày mai, do đó không thể không liều mạng một phen, nào ngờ Tôn Bảo đã sớm mua chuộc hộ vệ của ta… Ngươi lại là chuyện gì thế này?" "Thì ra là vậy." Lời của Văn Nhân Chiêu kết hợp với suy đoán trước đó, Ngô Lương cơ bản đã hiểu rõ đầu đuôi sự việc, nhưng không trả lời câu hỏi của Văn Nhân Chiêu, mà quay đầu lại khen ngợi Tôn Bảo: "Không ngờ Thiên sư chơi cũng ghê gớm thật." "Ân công quá khen, chút kế mọn này của tiểu nhân trước mặt ân công thật không đáng nhắc đến." Tôn Bảo vội vàng cười nịnh khiêm tốn, trong lòng lại nghĩ, Ngô Lương và Văn Nhân Chiêu lẽ nào không phải cùng một phe? "Xem ra Thiên sư và Hữu hộ pháp tính kế lẫn nhau, kết quả cuối cùng là Thiên sư cao tay hơn một bậc, Hữu hộ pháp thất bại

thảm hại nhỉ, Thiên sư, vốn dĩ ngươi định xử trí Hữu hộ pháp thế nào?" Ngô Lương lại cười hỏi. "Cái này… tiểu nhân còn chưa nghĩ xong." Tôn Bảo tuy cảm thấy Ngô Lương và Văn Nhân Chiêu không phải cùng một phe, nhưng lúc này cũng không dám nói bừa. "Có gì mà phải nghĩ, ngày thường ngươi vốn ham mê nữ sắc, Hữu hộ pháp cũng được coi là cực phẩm da trắng mặt đẹp, với tác phong của ngươi, nhất định sẽ giam cầm nàng ta lại từ từ thưởng thức, đợi đến khi chơi chán rồi mới tính chuyện khác, ta nói có đúng không?" Ngô Lương trên dưới đánh giá Văn Nhân Chiêu, cười híp mắt nói. "Đúng đúng đúng, thật sự không có gì giấu được ân công, nhưng bây giờ Thọ Tào Đạo hoàn toàn do ân công làm chủ, tiểu nhân sao dám suy nghĩ lung tung, xử trí thế nào hoàn toàn do ân công quyết định." Tôn Bảo liên tục gật đầu đáp, trong lòng lại như dao cắt.

Đây chính là việc y định làm trước đó, chỉ tiếc bây giờ bị Ngô Lương xen vào một chân, con vịt đã nấu chín cứ thế bay mất, thật là xui xẻo tột đỉnh… "…" Mà nghe lời của hai người, đặc biệt là thấy ánh mắt Ngô Lương đánh giá mình, trong lòng Văn Nhân Chiêu lại lạnh đi.

Lẽ nào Ngô Lương và Tôn Bảo là cá mè một lứa, vòng vo một hồi, mình vẫn khó thoát khỏi vận mệnh đó, chỉ là đổi người mà thôi?

“Nói như vậy, dưới sự thao túng của thiên sư, bất luận là Hữu hộ pháp đêm nay thất bại thảm hại, hay là Văn Nhân Phủ ngày mai không còn tồn tại, cả hai chuyện này đều đã chắc như đinh đóng cột, không có bất kỳ quan hệ gì với ta, có thể hiểu như vậy không?” Ngô Lương suy nghĩ một chút rồi lại hỏi.

“Chuyện này…” Tôn Bảo không hiểu rõ ý tứ của Ngô Lương, dường như không dám tùy tiện đáp lời.

“…” Văn Nhân Chiêu cũng nghe mà như lọt vào trong sương mù.

Những gì Ngô Lương nói quả thực là sự thật, Tôn Bảo đã sớm nắm chắc nàng và Văn Nhân Phủ trong lòng bàn tay, kết cục đã được viết rõ rành rành.

Nếu không có Ngô Lương, một nhân tố bất ngờ mà không ai lường trước được, xuất hiện, nàng và Văn Nhân Phủ chắc chắn khó thoát khỏi kiếp nạn này… Nhưng bây giờ, vận mệnh của nàng và Văn Nhân Phủ đã không còn nằm trong tay Tôn Bảo nữa, mà nằm trong tay của nhân tố bất ngờ là Ngô Lương, sống hay chết hoàn toàn phụ thuộc vào ý của hắn.

Vậy nên, dụng ý của Ngô Lương khi nói ra những lời này rốt cuộc là gì… "Hai vị không nói gì, ta xem như hai vị đã ngầm thừa nhận." Ngô Lương tìm một chỗ thoải mái ngồi xuống, nói tiếp, "Cũng có nghĩa là, bây giờ Thọ Tào Đạo đã do ta định đoạt, mà Hữu hộ pháp và Văn Nhân Phủ lại sớm đã khó thoát kiếp nạn, tự nhiên cũng được xem là một phần tài sản của Thọ Tào Đạo, ta thuận thế thu nhận cũng là chuyện hợp tình hợp lý, phải không?" "Chính là như vậy, đây cũng xem như là một phần lễ mọn mà tiểu nhân dâng lên để cung nghênh ân công, ân công không cần khách sáo!" Tôn Bảo cũng là kẻ giỏi thuận thế mà leo, lập tức chắp tay cười nói.

"Ngươi rốt cuộc muốn thế nào?" Văn Nhân Chiêu lại càng thêm chắc chắn rằng Ngô Lương và Tôn Bảo vốn là cùng một giuộc, hai người không có sự khác biệt về bản chất, vì vậy cũng không còn khách sáo với Ngô Lương nữa, một đôi mắt đẹp trừng giận nhìn hắn, nghiến răng hỏi.

"Hữu hộ pháp, ngươi hình như vẫn chưa hiểu rõ tình hình, bây giờ ngươi đã là người của ta, nên hỏi ta có gì phân phó, chứ không phải hỏi ta muốn thế nào." Ngô Lương cũng không tức giận, chỉ cười hì hì hỏi, "Ngươi kiêu ngạo như vậy, người nhà ngươi có biết không?" "Phì!

Ta dù có chết cũng quyết không khuất phục ngươi!" Văn Nhân Chiêu lập tức nhổ một bãi nước bọt, rồi lại lớn tiếng mắng, "Trước đây ta đúng là mắt mù, lại nghĩ ngươi khác với đám tín đồ không phân phải trái kia, còn đưa ngươi về định giao phó trọng trách, không ngờ ngươi không những là kẻ không phân phải trái, mà việc làm cũng chẳng hơn Tôn Bảo là bao… Phì, sớm biết như vậy, lúc ở trong cổ thành ta nên ra lệnh cho người bắn chết ngươi, cũng coi như là vì dân trừ hại!" "Quả nhiên đủ kiêu ngạo." Ngô Lương cười nói, "Nhưng xảy ra chuyện lớn như vậy, người nhà ngươi không thể nào không nhận được chút tin tức nào, nếu ta đoán không lầm, lát nữa sẽ có người đến cửa, ngươi đoán xem họ sẽ nói gì?" "Còn phải nói sao?" Tôn Bảo chen vào cười nói, "Văn Nhân gia chủ Văn Nhân Công chính là một kẻ nhu nhược, hôm nay ông ta chắc đã nhận được chút phong thanh, lại còn đặc biệt chạy đến Thiên Sư Điện cầu kiến, dâng một nửa gia sản cho ta.

Làm vậy không nghi ngờ gì là hy vọng ta sau khi nhận được những lợi ích này sẽ tha cho Văn Nhân gia một mạng.

Thử hỏi một kẻ nhu nhược như vậy có thể nói được gì, chẳng qua chỉ là bồi lễ rồi xin lỗi mà thôi, đến lúc đó nếu chúng ta gây thêm chút áp lực, e là ông ta ngay cả con gái cũng không cần nữa." "Ngươi nói bậy!" Văn Nhân Chiêu lập tức đỏ mắt mắng to, "Phụ thân ta tuy có lúc bị ngươi uy hiếp, nhưng cũng là vì bảo vệ tộc nhân mới phải nhẫn nhịn hết lần này đến lần khác, làm sao có thể…" Ngay lúc này.

"Báo—!" Bên ngoài đột nhiên lại có người báo, "Văn Nhân gia chủ Văn Nhân Công ở ngoài điện cầu kiến." "Đến thật đúng lúc, ân công, ngài xem…" Tôn Bảo ngẩn ra, vội nhìn về phía Ngô Lương.

"Mời vào đi." Ngô Lương gật đầu.

"Bảo ông ta vào đây!" Tôn Bảo lúc này mới lớn tiếng quát ra

ngoài. … Một lát sau.

Một người đàn ông trung niên thân hình hơi mập chạy vội vào trong nội điện.

Người này da dẻ trắng nõn, ăn mặc vô cùng tươm tất, ngay cả tóc cũng được chải chuốt không một sợi rối, còn đội một chiếc "mũ Tiến hiền" khá nho nhã, vừa nhìn đã biết không phải là bá tánh bình thường.

Người này chính là phụ thân của Văn Nhân Chiêu, Văn Nhân Công, gia chủ của Văn Nhân gia.

Trước đó, Ngô Lương chưa từng gặp ông ta, ông ta cũng chưa từng gặp Ngô Lương.

Vừa vào nội điện, Văn Nhân Công đầu tiên nhìn thấy Văn Nhân Chiêu bị trói như cái bánh tét, lập tức trừng mắt nhìn nàng một cái đầy giận dữ.

Sau đó lại lập tức tươi cười, cúi người hành lễ với Tôn Bảo: "Bái kiến thiên sư, tiểu nữ hồ đồ làm bậy kinh động đến thiên sư, tại hạ đặc biệt đến đây để tạ tội với thiên sư." "Phụ thân…" Văn Nhân Chiêu thấy Văn Nhân Công chỉ bái Tôn Bảo, mà không bái Ngô Lương, người hiện đang thực sự nắm quyền Thọ Tào Đạo, định lên tiếng nhắc nhở.

"Câm miệng!" Văn Nhân Công lại lớn tiếng ngắt lời nàng, mắng xối xả, "Ngươi có biết hôm nay ngươi đã gây ra họa lớn thế nào không!

Ta không có đứa con gái như ngươi, Văn Nhân gia cũng không có con cháu như ngươi, tạo nghiệt à, cơ nghiệp mà tổ tiên Văn Nhân gia khó khăn lắm mới gầy dựng được nếu bị hủy trong tay ngươi, ta nhất định không tha cho ngươi!" Nói xong, ông ta lại vội vàng cúi người

hành lễ với Tôn Bảo: "Thiên sư lượng thứ, tại hạ thực sự không ngờ tiểu nữ trong nhà lại làm ra chuyện to gan lớn mật như vậy, may mà thiên sư thần cơ diệu toán, mới không để nó gây ra lỗi lầm lớn, đây là do tại hạ quản giáo thất trách, tại hạ nguyện bồi thường cho thiên sư, xin thiên sư nể tình Văn Nhân gia ngày thường trung thành tận tụy, cho Văn Nhân gia thêm một cơ hội." Lúc này, Văn Nhân Công không chỉ biết tin Văn Nhân Chiêu bị bắt, mà còn biết tin hộ vệ phản biến, từ đó không khó để suy ra rằng, hộ vệ của Văn Nhân Phủ e rằng đã có một phần lớn trở thành người của Thọ Tào Đạo.

Nói cách khác, Văn Nhân Phủ gần như đã hoàn toàn mất đi năng lực tự vệ.

Cũng vì vậy, trên dưới Văn Nhân Phủ đã rối thành một nùi, có thể nói là ai nấy đều lo sợ cho bản thân.

Nếu không phải vì chuyện này, e rằng họ vẫn không muốn tin rằng Tôn Bảo đã chuẩn bị ra tay độc ác với mình, vẫn sống trong ảo tưởng của bản thân mà không thể thoát ra được.

Nhưng biết rồi thì sao?

Bây giờ họ ngay cả một chút sức lực phản kháng cũng không còn, điều duy nhất có thể làm chính là khúm núm trước mặt Tôn Bảo, cầu xin Tôn Bảo chừa cho họ một con đường sống, đừng làm mọi chuyện quá tuyệt tình.

Vì vậy, bây giờ Văn Nhân Công chạy đến đây, không phải để cầu xin cho Văn Nhân Chiêu, mà là để cầu xin một con đường sống cho Văn Nhân Phủ.

Còn về Văn Nhân Chiêu.

Lúc này, trên dưới Văn Nhân Phủ cuối cùng cũng nhận ra rằng, những lời nói trước đây của nàng đều đúng, sự nhượng bộ hết lần

này đến lần khác của Văn Nhân Phủ không khiến Tôn Bảo cảm kích, hắn vẫn luôn ngấm ngầm thực hiện kế hoạch thôn tính Văn Nhân gia, có lẽ… ngay từ đầu họ nên làm như lời Văn Nhân Chiêu nói, dùng thái độ kiên quyết nhất để đuổi Tôn Bảo và Thọ Tào Đạo ra khỏi huyện Thiên Thừa.

Tuy nhiên, về chuyện này, tất cả họ đều chọn cách lảng tránh, không ai thừa nhận sai lầm mình đã phạm phải trước đây.

Thậm chí lúc nãy khi thương nghị ở nghị sự đường, còn có người lại một lần nữa đổ hết tội lên đầu Văn Nhân Chiêu, nói rằng nếu không phải Văn Nhân Chiêu hồ đồ làm bậy, Tôn Bảo và Văn Nhân gia đã không đến mức xé rách da mặt, có lẽ còn có nhiều dư địa để hòa hoãn hơn… Có những người, xương sống một khi đã cong xuống, thì không bao giờ thẳng lại được nữa.

Nhưng bây giờ nói gì cũng đã muộn.

Họ chỉ có thể làm như một con chó, nằm phục trước mặt Tôn Bảo vẫy đuôi, cầu xin Tôn Bảo có thể phát lòng từ bi với họ… "Ồ?

Không biết Văn Nhân gia chủ định bồi thường cho ta thế nào?" Tôn Bảo thấy Ngô Lương không có ý chen vào ngắt lời, liền tỏ vẻ không vui hỏi như thường lệ.

"Tại hạ nguyện dâng chín phần mười trong nửa gia sản còn lại cho thiên sư, chỉ giữ lại một ít để duy trì sinh hoạt trong phủ, không biết thiên sư có hài lòng không?" Văn Nhân Công vội vàng nói.

"Văn Nhân gia chủ đang nói đùa với ta sao?" Tôn Bảo cười như không cười nói, "Nếu mọi chuyện đã đến nước này, chúng ta người ngay không nói lời vòng vo.

Chỉ cần ta ra lệnh một tiếng, gia sản của Văn Nhân gia các người ngay cả một thành cũng không giữ lại được.

Có thể nói những gia sản này vốn là của ta, ngươi dùng gia sản của ta để dâng cho ta, thậm chí còn muốn giữ lại một thành, ngươi nghĩ ta có thể hài lòng sao?" "Chuyện này…" Văn Nhân Công lập tức cứng họng, Tôn Bảo rõ ràng không định nể tình xưa, muốn thôn tính hoàn toàn Văn Nhân Phủ.

Nếu như vậy, thế gian sẽ không còn Văn Nhân gia nữa, ông ta sẽ là gia chủ cuối cùng của Văn Nhân gia.

Còn về vận mệnh của tộc nhân… e rằng cũng khó có được kết cục tốt đẹp, Tôn Bảo không có lý do gì để tha cho họ, tại sao không nhổ cỏ tận gốc?

Lòng dạ lạnh buốt, Văn Nhân Công vẫn ôm một chút hy vọng may mắn, vội nói tiếp: "Thiên sư có yêu cầu gì, Văn Nhân Phủ nhất định sẽ toàn lực đáp ứng, xin thiên sư chỉ thị." "Ha ha." Tôn Bảo cố ý liếc nhìn Văn Nhân Chiêu, còn bĩu môi một cái.

"Tại hạ hiểu rồi!" Văn Nhân Công trong khoảnh khắc như vớ được cọng rơm cứu mạng, vội vàng nói, "Nếu thiên sư để mắt đến tiểu nữ, đó là phúc phận của nó, cũng là một chuyện vui lớn, Văn Nhân Phủ sẽ lập tức chuẩn bị của hồi môn cho tiểu nữ, chỉ cầu thiên sư nể tình chúng ta sắp thành người một nhà, chừa cho Văn Nhân gia một con đường sống, đại ân đại đức của thiên sư, Văn Nhân gia suốt đời không quên!" "Phụ thân?!" Văn Nhân Chiêu quả thực không thể tin vào tai mình.

Trước đây, tuy nàng đã hạ quyết tâm làm "bất hiếu nữ" của Văn Nhân gia, cũng cho rằng Văn Nhân Công không phải là một gia chủ thích hợp, nhưng chưa bao giờ phủ nhận ông là một người cha tốt, một người thân tốt.

Nhưng khi những lời này được nói ra từ miệng Văn Nhân Công, hình tượng của người cha trong lòng nàng cuối cùng cũng sụp đổ tan

tành.

Đây chính là phụ thân của nàng.

Một người cha khi đại nạn đến đầu, gần như không hề suy nghĩ mà thẳng thừng bán đứng nàng.

Trong mắt phụ thân, nàng rốt cuộc là gì?

Gia sản?

Vật phẩm?

Súc vật?

Phụ thân nàng lúc này đại diện cho Văn Nhân gia, và cả những bậc trưởng bối của Văn Nhân gia.

Khi nàng cố gắng hết sức khuyên can Văn Nhân gia đừng thỏa hiệp với Tôn Bảo, vì Văn Nhân gia mà không tiếc mang danh "bất hiếu nữ", liều mạng đánh cược một lần, thì gần như tất cả mọi người đều đứng về phía đối lập với nàng.

Còn khi mất hết thế lực, đại nạn đến đầu.

Phụ thân nàng lại không chút do dự đẩy nàng ra, để nàng một mình gánh chịu tất cả… "Câm miệng!" Văn Nhân Công lập tức lại lớn tiếng quát ngưng nàng, "Nếu không phải ngươi hồ đồ làm bậy, thiên sư và Văn Nhân Phủ làm sao đi đến bước này, chuyện này do ngươi gây ra, thì nên do ngươi chịu trách nhiệm!

Hơn nữa thiên sư để mắt đến ngươi là phúc phận của ngươi, ngươi phải ghi nhớ cho kỹ, ngươi đã là con cháu Văn Nhân gia, chuyện này ngươi không thể chối từ!" Ha ha, lỗi của ta?

Toàn bộ là lỗi của ta?

Văn Nhân Chiêu bỗng nhiên cười lớn, cười rồi lại cười, một dòng lệ trong veo lặng lẽ trượt dài trên má.

Giây phút này, nàng đã hoàn toàn hiểu rõ giá trị và ý nghĩa của mình đối với phụ thân, đối với Văn Nhân gia… "Ngươi cười cái gì?" Văn Nhân Công trừng mắt quát.

Văn Nhân Chiêu lại không còn nhìn phụ thân mình nữa, mà nhìn về phía Ngô Lương bên cạnh Tôn Bảo, trên mặt vẫn là nụ cười bi thương, nhưng giọng nói lại rất bình thản: "Ta nhận mệnh rồi.

Bất luận ngươi muốn ta làm gì, ta đều chấp nhận, nhưng không phải với thân phận con gái Văn Nhân gia, mà là với thân phận của một nữ tử bình thường." "Lời này của ngươi có ý gì?" Văn Nhân Công nhíu mày hỏi, ông ta vẫn nghĩ Văn Nhân Chiêu đang nói chuyện với Tôn Bảo.

Chương 178

"Ý là, từ bây giờ trở đi, ta và Văn Nhân gia không còn nửa điểm quan hệ, cho nên dù ta có nguyện ý hiến thân, Thọ Tào Đạo xử trí Văn Nhân Phủ thế nào, cũng không nên bị ảnh hưởng bởi ta, ta nói đủ rõ ràng chưa, Văn Nhân gia chủ?" Nụ cười của Văn Nhân Chiêu trở nên có chút đáng sợ, thậm chí cuối cùng còn gọi thẳng Văn Nhân Công là Văn Nhân gia chủ, chứ không phải là phụ thân. *Trời đất, cô nương này không lẽ bị kích thích mà hắc hóa rồi sao?* Ngô Lương ngẩn ra.

Chuyện này có phần nằm ngoài dự liệu của Ngô Lương.

Trước đó, Ngô Lương đối với chuyện nội bộ của Văn Nhân gia hoàn toàn không biết gì, dù bây giờ có chút hiểu biết, cũng chỉ là thông qua cuộc đối thoại vừa rồi của hai cha con mà tự suy diễn.

Vì vậy, ý định ban đầu của hắn không phải là chia rẽ mối quan hệ của họ.

Sở dĩ mời Văn Nhân Công vào đây, cũng chỉ là muốn cảnh cáo Thọ Tào Đạo và Văn Nhân gia gần đây nên yên phận một chút, đừng tiếp tục giở trò âm mưu quỷ kế hay là đánh đánh giết giết, mà hãy ngoan ngoãn chờ đợi đại quân của lão bản Tào đến tiếp quản.

Như vậy không chỉ giúp hắn gần đây sống yên ổn hơn một chút, mà còn có thể tránh được một số nội hao không cần thiết, những tổn thất này tính ra đều là của hắn và lão bản Tào.

Kết quả không ngờ, qua lại một hồi, lại biến thành một vở kịch luân lý gia đình.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, việc làm vừa rồi của Văn Nhân Công quả thực khiến người ta khinh bỉ… "Bốp!" Bỗng nhiên vang lên một tiếng giòn giã, Văn Nhân Công đã tát một bạt tai vào mặt Văn

Nhân Chiêu, tức giận mắng: “Đồ bất hiếu nữ, ngươi có biết ngươi đang nói lời hỗn xược gì không?!” “Văn Nhân gia chủ, một bạt tai này, coi như ta đã trả lại ơn dưỡng dục của ông, từ nay về sau, ông và ta không còn tình cha con.” Văn Nhân Chiêu quay đầu lại, trên mặt đã hằn rõ một dấu năm ngón tay, nhưng nàng vẫn giữ nụ cười, chỉ là ánh mắt nhìn Văn Nhân Công đã xa lạ đi rất nhiều.

“Ngươi!

Ta đánh chết con bất hiếu nữ này!” Văn Nhân Công giơ tay định đánh tiếp.

“Ông cứ đánh, tùy tiện đánh!” Nụ cười của Văn Nhân Chiêu trong phút chốc trở nên lạnh lẽo hơn nhiều, một đôi mắt đẹp lạnh lùng nhìn Văn Nhân Công, “Ông và ta đã không còn tình cha con, từ bây giờ trở đi, ông đánh ta thêm một lần, ta sẽ hận Văn Nhân gia thêm một phần, sau này làm việc sẽ bớt đi một phần nể nang!” “Ta…” Lời này vừa nói ra, bàn tay đã giơ lên của Văn Nhân Công lập tức dừng lại giữa không trung, không dám đánh xuống lần nữa.

Ông ta cảm nhận được một luồng khí lạnh chưa từng có.

Văn Nhân Chiêu sắp trở thành người của Đại hiền thiên sư, sau này có thể sẽ trở thành thiên sư phu nhân, tệ nhất cũng là người bên gối.

Mà vào lúc này, Văn Nhân Chiêu không chỉ đoạn tuyệt quan hệ cha con với ông, mà còn không hề che giấu sự căm hận đối với ông và Văn Nhân gia, thậm chí còn đưa ra lời uy hiếp quyết liệt như vậy… Văn Nhân Công cuối cùng cũng có chút hoảng sợ. ---- Hai cha con nhìn nhau không nói.

Nhưng lúc này, bất kể là Ngô Lương hay Tôn Bảo đều nhìn ra được, thần sắc của hai người so với trước đó đã có sự thay đổi về chất, nhìn thế nào cũng không giống cha con.

Đặc biệt là Văn Nhân Chiêu, ánh mắt của nàng lạnh lùng chưa từng có, khi nhìn Văn Nhân Công, giống như đang nhìn một người xa lạ.

Còn ánh mắt của Văn Nhân Công thì có chút kinh ngạc, lại ẩn chứa chút lo âu, thậm chí sâu trong ánh mắt còn lộ ra một tia kiêng dè… Một lát sau.

"Văn Nhân gia chủ, nếu Chiêu hộ pháp đã quyết định ở lại Thiên Sư Điện, hay là ông về trước đi, thiên sư nể mặt Chiêu hộ pháp, có lẽ sẽ nương tay với Văn Nhân gia một chút." Ngô Lương không muốn tiếp tục lãng phí thời gian với họ nữa, bèn chủ động đứng ra nói.

Nghe lời của Ngô Lương, Văn Nhân Công hơi ngẩn ra, lúc này mới cuối cùng chú ý đến người thanh niên vẫn luôn đứng bên cạnh Tôn Bảo, nhưng đây là lần đầu tiên mở miệng nói chuyện.

Người này là ai?

Trong mắt Văn Nhân Công thoáng qua một tia nghi hoặc.

Trước đó, ông ta còn tưởng Ngô Lương chỉ là một vệ sĩ của Thọ Tào Đạo có quan hệ thân cận với Tôn Bảo.

Nhưng một tên vệ sĩ quèn, tuyệt đối không dám nói những lời này trước mặt Tôn Bảo, dù sao trong lời nói này cũng mang không ít ý tứ lấn quyền… Ngay cả Tả hộ pháp Hoàng Cảnh, người được Tôn Bảo trọng dụng, cũng chưa chắc dám ngông cuồng như vậy.

Thế là, Văn Nhân Công lại theo bản năng nhìn về phía Tôn Bảo.

Nhưng thấy trên mặt Tôn Bảo không những không có chút không vui, ngược lại còn gật gật đầu, tiếp lời Ngô Lương nói: "Không sai, ông về trước đi, chuyện này ta sẽ cân nhắc kỹ lưỡng." "Chuyện này…" Văn Nhân Công không khỏi càng thêm tò mò về thân phận của Ngô Lương, đồng thời thái độ đột ngột thay đổi của Tôn Bảo cũng

khiến ông ta vô cùng không yên tâm.

Lẽ nào chỉ vì mình cam tâm tình nguyện dâng con gái cho Tôn Bảo, Tôn Bảo liền quyết định chừa cho Văn Nhân gia một con đường sống?

Cảm thấy không giống lắm… "Chẳng lẽ Văn Nhân gia chủ còn có chuyện khác?" Tôn Bảo hiểu Ngô Lương mở miệng là có ý đuổi khách, liền sa sầm mặt lại không vui nhìn Văn Nhân Công.

"Không, không có, thiên sư nghỉ ngơi sớm, tại hạ cáo lui." Văn Nhân Công sợ Tôn Bảo tạm thời thay đổi chủ ý, dường như không dám nói nhiều, vội vàng cúi người lạy một cái, rồi nhanh chóng xoay người lui ra khỏi nội điện.

Cho đến khi cửa nội điện một lần nữa đóng lại.

Ngô Lương hơi trầm ngâm một lát, cuối cùng mới lại nói với Tôn Bảo: "Thiên sư, ta có một đề nghị, nghi thức tế tự ngày mai hay là hủy đi, tránh làm dân chúng mệt mỏi, tổn hại tiền của." "Hủy bỏ?" Tôn Bảo còn tưởng mình nghe nhầm, mặt lộ vẻ nghi hoặc.

Nghi thức tế tự ngày mai hắn đã lên kế hoạch từ lâu, mục đích chính là một lần thôn tính Văn Nhân gia, mở rộng thêm thế lực của Thọ Tào Đạo.

Mà Ngô Lương vừa rồi cũng đã đồng ý với kế hoạch của hắn, và đã xem Văn Nhân Phủ là một phần tài sản của Thọ Tào Đạo, sao vừa quay mặt lại muốn hủy bỏ nghi thức tế tự, đây rốt cuộc là thao tác gì?

Nhưng suy nghĩ lại.

Thực ra đến bước này, có tổ chức nghi thức tế tự hay không, cũng không có quan hệ quá lớn đến việc có thể thôn tính Văn Nhân gia hay không.

Trước đó hắn chẳng qua chỉ muốn nhân cơ hội này để thể hiện

một chút, làm cho mọi chuyện danh chính ngôn thuận hơn, tiện thể dằn mặt các sĩ tộc khác ở nước Lạc An.

Nếu Ngô Lương không có nhu cầu này, hoặc là căn bản không nghĩ đến bước này, không tổ chức nghi thức tế tự cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Thế là, Tôn Bảo lại vội vàng cười nói: "Nếu ân công có ý này, tiểu nhân tất nhiên sẽ toàn lực phối hợp." "Nhưng người của Thọ Tào Đạo tạm thời đừng giải tán, cứ ở lại trong thành nghỉ ngơi dưỡng sức, hiện tại vật tư của Thọ Tào Đạo nuôi những người này mười ngày nửa tháng chắc không thành vấn đề chứ?" Ngô Lương lại nói.

"Xin ân công yên tâm, dù vật tư có thiếu hụt, cũng còn có Văn Nhân gia ở bên hỗ trợ, trong vòng hai ba tháng vấn đề cũng không lớn." Tôn Bảo chắp tay nói, rồi lại có chút nghi hoặc nói, "Chỉ là không biết ân công làm vậy là có ý gì, chẳng lẽ ân công muốn dùng những người này để làm chuyện lớn gì sao?" "Đây không phải là chuyện ngươi nên quan tâm." Ngô Lương lườm hắn một cái, nói với giọng không vui.

Hủy bỏ nghi thức tế tự, lại không cho những tín đồ này giải tán, tự nhiên là để tiện cho đại quân của lão bản Tào đến thu biên, để những tín đồ sức dài vai rộng nhưng lại rảnh rỗi sinh nông nổi này sau này có việc để làm, tránh cho họ lại giống như quân Khăn Vàng, quay đầu lên núi làm cường đạo, tiếp tục gây họa cho một phương bá tánh.

"Tiểu nhân biết sai, ân công đã sắp xếp như vậy, tự nhiên có đạo lý của ân công, tiểu nhân toàn lực phối hợp là được." Tôn Bảo lại vội vàng gật đầu liên tục, cười nói.

"Ha ha, lát nữa ta sẽ phái hai người đến bảo vệ ngươi, nhất cử nhất động của ngươi gần đây họ sẽ báo cáo cho ta bất cứ lúc nào, chỉ cần ngươi đủ nghe lời, tính mạng tự nhiên không lo." Nhếch miệng

cười một tiếng, Ngô Lương lại đặt thêm một gông cùm lên Tôn Bảo.

"Tiểu nhân không dám." Thân người Tôn Bảo cúi xuống thấp hơn.

Sắp xếp xong chuyện của Thọ Tào Đạo, Ngô Lương lại quay đầu nhìn về phía Văn Nhân Chiêu, người có khuôn mặt xinh đẹp đầy vẻ chết lặng, không biết đang suy nghĩ gì.

"Chiêu hộ pháp, còn về ngươi…" Ngô Lương có chút không biết nên xử trí cô nương này thế nào.

Từ chuyện vừa rồi xem ra, nàng đã hoàn toàn đoạn tuyệt với Văn Nhân gia, Văn Nhân gia e rằng rất khó trở về.

Mà đối với việc khống chế Thọ Tào Đạo mà nói, Hữu hộ pháp như nàng dường như cũng không có ảnh hưởng gì lớn, căn bản không thể ảnh hưởng đến kế hoạch tiếp theo của Ngô Lương.

Hơn nữa, Ngô Lương không phủ nhận mình là một lão dê xồm, nhưng vẫn thích tình cảm đôi bên cùng nguyện ý hoặc là bị động một chút, chứ không có hứng thú chiếm hữu nàng một cách cưỡng ép như Tôn Bảo.

Vì vậy, tiếp tục giam giữ nàng ở đây dường như cũng không cần thiết.

"…" Nghe Ngô Lương nhắc đến mình, Văn Nhân Chiêu cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, một đôi mắt đẹp không có chút tình cảm nào nhìn Ngô Lương, giống như nàng vừa nói, dường như đã hoàn toàn nhận mệnh.

Bất luận Ngô Lương nói gì, hay làm gì, nàng đều hoàn toàn không quan tâm.

"Hay là thế này đi, ta cho ngươi hai con đường để lựa chọn." Ngô Lương khá tự luyến sờ sờ mũi, nhướng mày ném một cái liếc mắt đưa tình với Văn Nhân Chiêu, cười hì hì nói, "Ta thấy ngươi cũng có

vài phần nhan sắc, nếu ngươi thèm muốn thân thể của ta, muốn âm mưu bất chính với ta, vậy ta sẽ miễn cưỡng tương kế tựu kế, cho phép ngươi ở lại đây, cũng coi như cho ngươi một cơ hội, còn ngươi có thể có được ta hay không, vậy thì phải xem bản lĩnh của ngươi;" "Nếu ngươi không có hứng thú với ta, bây giờ ngươi có thể đi rồi, còn đi đâu, đó là tự do của ngươi, ta không có quyền can thiệp, cũng lười đi quản." Qua mấy lần giao đấu trong khoảng thời gian này, Ngô Lương đã đại khái hiểu được con người của Văn Nhân Chiêu.

Cô nương này và Thọ Tào Đạo căn bản không phải cùng một loại người, nếu không lúc mới gặp mặt đã không thể nào tặng mạng che mặt cho Bạch Tinh Tinh, và không cho Bạch Tinh Tinh cùng vào Thiên Sư Điện, chính là để bảo vệ Bạch Tinh Tinh, tránh bị Tôn Bảo, lão dê xồm này nhìn thấy mà nảy sinh lòng chiếm hữu.

Sau này nàng tiến hành khảo nghiệm Ngô Lương và những người khác, cũng không phải hoàn toàn là để hại họ, mà là muốn mượn khảo nghiệm để xem rõ quan điểm phải trái của họ.

Chỉ tiếc là Ngô Lương không phải là người chịu được khảo nghiệm, khiến nàng gậy ông đập lưng ông.

Rồi đến những chuyện sau này… Thực lòng mà nói, trong lòng Ngô Lương vẫn có chút tán thưởng cô nương này.

Vì vậy, hắn không định gây khó dễ cho nàng, cũng không định đối xử với nàng như với Tôn Bảo… Tôn Bảo đã là một người chết, chẳng qua để duy trì sự ổn định hiện tại, Ngô Lương mới cho phép hắn sống thêm vài ngày.

Đương nhiên, Ngô Lương cũng sẽ không cung cấp cho nàng bất kỳ sự giúp đỡ nào, hắn đâu phải là người gì của nàng, những chuyện trước đây nhiều nhất chỉ có thể coi là huề nhau, mọi người không ai nợ ai.

“?” Nghe những lời này, ánh mắt chết lặng của Văn Nhân Chiêu cuối cùng cũng thoáng qua một tia khác lạ. *Không biết xấu hổ!* Nàng lớn đến từng này chưa từng thấy kẻ nào mặt dày vô sỉ như vậy, người này thật sự xem mình là thiên hạ đệ nhất mỹ nam tử rồi sao, lại có thể nói ra những lời không biết xấu hổ như vậy? *Còn thèm muốn thân thể ngươi…* Dựa vào gia thế và dung mạo của ta, ở nước Lạc An cũng là một mỹ nhân nổi tiếng gần xa, sau lễ cập kê không biết có bao nhiêu công tử sĩ tộc đến cửa cầu thân, trong số đó không thiếu những nam tử dung mạo hơn người lại học rộng tài cao, nhưng vẫn chưa có ai lọt vào mắt xanh của ta, ngươi lấy đâu ra tự tin vậy?

Nhưng mà, người này nói thật sao?

Nếu ta chọn con đường thứ hai, hắn thật sự sẽ để ta đi?

Tôn Bảo chỉ mới gặp ta một lần, đã bị ta mê hoặc đến thần hồn điên đảo, điểm danh cho ta làm Hữu hộ pháp của Thọ Tào Đạo, phí hết tâm tư để có được ta.

Hắn thật sự nỡ lòng dễ dàng để ta đi như vậy sao?

“Chiêu hộ pháp, không còn sớm nữa, đừng lãng phí thời gian của mọi người, mau đưa ra lựa chọn đi.” Ngô Lương lại lờ đi vẻ ghét bỏ và nghi ngờ trong đôi mắt đẹp của Văn Nhân Chiêu, cười nói thúc giục.

“Được!

Ta chọn con đường thứ hai!” Ánh mắt lưu chuyển, Văn Nhân Chiêu ngẩng khuôn mặt xinh đẹp lên đưa ra lựa chọn của mình.

Trong đó có phần cố ý, nàng căn bản không tin Ngô Lương sẽ dễ dàng buông tha cho mình như vậy, một kẻ âm hiểm xảo trá lại mặt dày vô sỉ như thế, sao có thể tốt bụng đến vậy?

“Ai!

Không ngờ Chiêu hộ pháp mắt nhìn kém như vậy, ta vừa đẹp trai nhà giàu lại chung tình, bản lĩnh hơn người không phiền nhiễu, ngươi không biết mình đã bỏ lỡ điều gì đâu, ta thật tiếc cho ngươi." Ngô Lương tiếc nuối thở dài, vừa lắc đầu vừa bước tới cởi dây thừng trên người Văn Nhân Chiêu, sau đó làm một động tác mời, "Ngươi có thể đi rồi, hy vọng sau này ngươi đừng hối hận, dù sao… ta cũng không thích gặm lại cỏ cũ lắm." "Ngươi thật sự muốn để ta đi?" Khoảnh khắc dây thừng được cởi ra, Văn Nhân Chiêu lập tức lùi lại mấy bước, một vẻ mặt cảnh giác nhìn Ngô Lương.

Nhưng thấy Ngô Lương quả thực không có chút ý định ngăn cản mình, trong lòng nàng lại có chút kinh ngạc và nghi ngờ, thực sự không hiểu Ngô Lương rốt cuộc đang giở trò gì, vẫn không dám khinh suất hành động.

"Nói nhảm, năm hết tết đến rồi, giữ ngươi lại ăn thịt à?" Ngô Lương không quan tâm phất phất tay, cuối cùng lại cảnh cáo một câu, "Nhưng Chiêu hộ pháp, có một chuyện ta phải nói rõ trước, ngươi đi có thể, nhưng gần đây tuyệt đối đừng gây chuyện trong huyện Thiên Thừa, nếu vì ngươi mà ảnh hưởng đến sự an định hòa bình của huyện Thiên Thừa, đến lúc đó đừng trách ta trở mặt không nhận người quen, lời nói đến đây thôi, đi đi." Thực ra hắn cũng không lo lắng Văn Nhân Chiêu gây chuyện, với thanh thế hiện tại của Thọ Tào Đạo, cộng thêm sự thao túng trước đó của Tôn Bảo, đừng nói là một Văn Nhân Chiêu đã không còn nơi nương tựa, ngay cả Văn Nhân gia cả nhà gây chuyện cũng không nổi sóng lớn. … Ra khỏi Thiên Sư Điện, Văn Nhân Chiêu vẫn có chút như mơ như ảo.

Nguyên bản tối nay nàng đã xác định mình tuyệt không có hy vọng sống sót, dù Tôn Bảo cố ý giữ mạng nàng, nàng cũng nhất định sẽ tìm cơ hội tự kết liễu, quyết không để Tôn Bảo được toại nguyện.

Kết quả không ngờ, mọi chuyện lại xảy ra thay đổi đầy kịch tính

như vậy.

Ngô Lương vừa mới vào thành không lâu lại trong vòng hai ngày ngắn ngủi đã không biết dùng cách gì để chế phục Tôn Bảo, không những thế, hắn lại còn dễ dàng thả mình ra như vậy.

Điều này ít nhiều khiến Văn Nhân Chiêu có chút phiền muộn.

Trước đây những nam tử kia, người nào thấy nàng mà không rục rịch muốn thử, trong đó tự nhiên không thiếu những kẻ như Tôn Bảo dùng mọi thủ đoạn, chỉ là do năng lực có hạn mà không làm được mà thôi.

Nhưng Ngô Lương lại hoàn toàn khác.

Chương 179

Tên này không những không tỏ ra tốt với mình, hay là mượn thế cục để gây áp lực, ngược lại hoàn toàn là một thái độ "không có được ta là tổn thất của ngươi", lại còn tự cao hơn cả nàng… Dưới gầm trời sao lại có kẻ kỳ quặc như vậy?

Nhưng bây giờ hiển nhiên không phải lúc để suy nghĩ những chuyện này.

Vào khoảnh khắc an toàn bước ra khỏi Thiên Sư Điện, Văn Nhân Chiêu đã đưa ra một quyết định, một quyết định mà không ai ngờ tới.

Bây giờ nàng phải làm một chuyện lớn!

Một chuyện lớn mà nàng cho rằng mình bắt buộc phải làm! … Sáng sớm hôm sau.

"Công tử, xảy ra chuyện rồi, Văn Nhân gia xảy ra chuyện lớn rồi!" Ngô Lương vừa mới từ trong phòng bước ra, Dương Vạn Lý đã chờ sẵn ngoài cửa lập tức tiến lại gần, vẻ mặt kinh ngạc báo cáo.

"Chuyện lớn?

Chuyện lớn gì?" Ngô Lương nhíu mày, mở miệng hỏi.

Chẳng lẽ Tôn Bảo lại dám không nghe lời hắn, trong đêm đã thanh trừng Văn Nhân gia?

Không nên, Tôn Bảo là loại người gì, hắn nhìn cũng khá thấu, tên này sợ chết như vậy, chắc sẽ không có gan đó… Vậy thì, chẳng lẽ là Văn Nhân gia trong đêm triệu tập người ngựa, tấn công Thọ Tào Đạo?

Cũng không nên.

Hộ vệ của Văn Nhân gia phần lớn đã bị Tôn Bảo mua chuộc, căn

bản không thể tổ chức phản kích hiệu quả, ngay cả sức lực giãy chết cũng không có.

Hơn nữa, tính cách của Văn Nhân Công yếu đuối như vậy, căn bản không dám có hành động gì… Vậy thì, rốt cuộc có thể xảy ra chuyện lớn gì?

"Không phải, là Văn Nhân Chiêu, Văn Nhân Chiêu tối qua đã làm một chuyện lớn, bây giờ nàng đã trở thành gia chủ của Văn Nhân gia!" Dương Vạn Lý lại nói tiếp.

"Nàng trở thành gia chủ của Văn Nhân gia?

Rốt cuộc là chuyện gì?" Ngô Lương càng kinh ngạc hơn, không phải tối qua cô nương này đã hoàn toàn đoạn tuyệt với Văn Nhân gia rồi sao?

"Văn Nhân Chiêu đúng là một người tàn nhẫn!" Dương Vạn Lý vội vàng kể lại những thông tin mình biết, "Tối qua sau khi Văn Nhân Chiêu rời khỏi Thiên Sư Điện, không lâu sau đã quay về Văn Nhân Phủ." "Đến Văn Nhân Phủ, nàng lập tức triệu tập hộ vệ của Văn Nhân Phủ, tuyên bố rằng mình có thể an toàn ra khỏi Thiên Sư Điện là vì đã quy thuận Đại hiền thiên sư Tôn Bảo, lần này trở về là để làm việc cho Tôn Bảo." "Những hộ vệ bị Tôn Bảo mua chuộc nghe xong tin là thật, vì vậy đã lựa chọn tuân theo mệnh lệnh của nàng." "Tiếp theo, nàng lại triệu tập toàn bộ già trẻ lớn bé trong Văn Nhân Phủ đến nghị sự đường, trước mặt mọi người giam lỏng phụ thân mình là Văn Nhân Công, tuyên bố mình sẽ thay thế Văn Nhân Công làm gia chủ của Văn Nhân gia.

Có mấy vị trưởng bối không phục đứng ra mắng nàng bất hiếu, kết quả lập tức bị hộ vệ ra tay sấm sét chém chết…" "Kia đâu phải người tàn nhẫn, rõ ràng là lang nhân rồi." Nghe đến đây, Ngô Lương cũng khá kinh ngạc.

Đừng nói là thời đại này, dù là ở hậu thế, nữ tử có thể làm ra chuyện thế này cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Quan trọng nhất là nàng ta còn rất biết mượn thế, sau khi trải qua những chuyện đó không những không rối loạn tâm trí, mà từ Thiên Sư Điện đi ra ngược lại còn có thể thuận thế hành động, mượn sức mạnh của những hộ vệ đã bị Tôn Bảo mua chuộc từ trước, một lần hạ bệ phụ thân mình là Văn Nhân Công, còn bản thân thì lắc mình một cái trở thành gia chủ mới của Văn Nhân gia.

Đây chính là cái gọi là "phụ từ nữ hiếu" trong truyền thuyết sao?

Thực ra những việc Văn Nhân Chiêu làm, tuy ngoài dự liệu của Ngô Lương, nhưng kết hợp với hàng loạt đối thoại giữa hai cha con tối qua, cũng không phải khó hiểu đến vậy.

Vì lợi ích gia tộc, Văn Nhân Công với tư cách là phụ thân đã không chút do dự bán đứng con gái mình là Văn Nhân Chiêu.

Lúc đó, Văn Nhân Chiêu đã có dấu hiệu hắc hóa.

Ngoài ra, qua một số chi tiết khác, Ngô Lương cũng nhìn ra, Văn Nhân Chiêu dường như không chỉ bất mãn với cha mình mà còn có oán niệm không nhỏ với một số tộc nhân của Văn Nhân gia.

Cũng vì vậy, khi Văn Nhân Công ra tay với nàng, nàng không chỉ oán hận một mình phụ thân, mà là oán hận cả "Văn Nhân gia".

Tuy nhiên, điều Ngô Lương muốn biết nhất lúc này là, Văn Nhân Chiêu dùng thủ đoạn sấm sét để trở thành gia chủ Văn Nhân gia, tiếp theo sẽ làm gì nữa?

Những hộ vệ đó chỉ có thể xem là sức mạnh mà Văn Nhân Chiêu "mượn" được, cũng chỉ có thể giúp nàng ta chỉnh đốn người của Văn Nhân gia, giúp nàng đoạt lấy vị trí gia chủ, nếu Văn Nhân Chiêu còn muốn lợi dụng họ để đối phó với Thọ Tào Đạo thì hoàn toàn không

được, vì dù sao họ cũng đã bị Tôn Bảo mua chuộc.

Cho nên, hiện tại trong tay Văn Nhân Chiêu vẫn không có sức mạnh để chống lại Thọ Tào Đạo, thậm chí ngay cả sức mạnh bảo vệ Văn Nhân gia cũng không có.

Điều này đối với cục diện của huyện Thiên Thừa về cơ bản không có ảnh hưởng gì.

Nói cách khác, nhìn bề ngoài, dù Văn Nhân gia có đổi gia chủ hay không cũng sẽ không ảnh hưởng đến kế hoạch của Ngô Lương... "Lang nhân?" Dương Vạn Lý không thể hiểu được cách nói đến từ thế kỷ hai mươi mốt của Ngô Lương. "Còn tàn nhẫn hơn cả người tàn nhẫn một chút, chẳng phải là lang nhân sao?" Ngô Lương giải thích một cách sâu sắc cho y. "Ồ... ra là ý này, công tử nói chuyện vẫn sâu sắc như vậy, cái đầu này của ta nhất thời đúng là không nghĩ ra được." Dương Vạn Lý bừng tỉnh ngộ, rồi nói tiếp: "Công tử nói không sai, Văn Nhân Chiêu này đúng là một lang nhân." "Ta nghe nói tối qua sau khi Văn Nhân Chiêu ra lệnh giam lỏng cha mình, liền hỏi các tộc nhân Văn Nhân gia một câu: 'Vị trí gia chủ Văn Nhân gia tạm thời do ta đảm nhiệm, các vị có ý kiến gì không?'" "Một số trưởng bối có địa vị trong Văn Nhân gia đương nhiên không chịu, lập tức đứng ra chửi ầm lên, nào ngờ Văn Nhân Chiêu chỉ liếc mắt một cái, đám hộ vệ liền ùa lên, trong nháy mắt đã chém giết hết những trưởng bối này.

Thủ đoạn sấm sét như vậy lập tức dọa những tộc nhân khác đến không dám thở mạnh, đâu còn ai dám nói gì, thậm chí cả cha nàng là Văn Nhân Công cũng có chút run chân." "Mà lúc này, Văn Nhân Chiêu ngay cả nhìn thi thể những trưởng bối đó một cái cũng không, chỉ nói một câu: 'Nếu các vị đều không có ý kiến, việc này cứ quyết định như vậy.', rồi chính thức trở thành gia chủ." "Nữ tử như vậy không phải lang nhân thì là gì?" "Nói thế này đi, ta cũng coi như là người có chút kiến thức, nhưng ta sống lớn từng này rồi, chưa bao giờ thấy người

nào bá đạo như vậy, ngay cả nghe nói cũng cực kỳ hiếm, huống chi còn là một nữ tử tay không tấc sắt!" "Ta dám cá, nếu Văn Nhân Chiêu không phải phận nữ nhi, nàng ta có lẽ cũng sẽ tự mình gây dựng binh lực trong thời loạn thế này, trở thành một chư hầu xưng bá một phương, Thọ Tào Đạo làm gì có cơ hội tác oai tác quái ở huyện Thiên Thừa." Nói đến đây, trên mặt Dương Vạn Lý hiện lên vẻ khoa trương, nhưng ngữ khí lại không phân biệt được là khen hay chê. "Ngươi đi dò la tiếp đi, xem sau khi Văn Nhân Chiêu trở thành gia chủ, Văn Nhân gia có động tĩnh gì bất thường không." Ngô Lương cười một cách không tỏ rõ ý kiến, rồi nói tiếp.

Hiện giờ Thọ Tào Đạo đã không còn vấn đề gì lớn, ngược lại Văn Nhân gia lại trở thành nhân tố bất ổn duy nhất có thể xảy ra biến số.

Ngô Lương tuy không cho rằng Văn Nhân Chiêu có thể gây ra sóng gió gì lớn, nhưng nếu nàng ta quên mất lời cảnh cáo hắn đã đưa ra tối qua, Ngô Lương vẫn sẽ lập tức sử dụng thủ đoạn sấm sét, bóp chết mọi khả năng từ trong trứng nước.

Một núi không thể có hai hổ.

Ít nhất trước khi đại quân của Tào lão bản đến, bên trong huyện Thiên Thừa chỉ có thể có một lang nhân. "Vâng." Dương Vạn Lý hiểu ý Ngô Lương, lập tức đáp một tiếng rồi đi ra ngoài.

Nhưng chỉ qua vài nhịp thở, gã này lại từ bên ngoài quay trở lại, một lần nữa đến trước mặt Ngô Lương báo cáo: "Công tử, Văn Nhân Chiêu đến, lúc này đang ở bên ngoài cầu kiến." "Ồ, ta còn chưa đi tìm nàng ta, nàng ta lại tìm đến ta trước sao?" Ngô Lương lập tức có tinh thần: "Cho nàng vào đi, ta vừa hay muốn gặp mặt dò xét ý đồ của nàng." ...

Một lát sau.

Vẫn là một thân bạch y, Văn Nhân Chiêu đứng trước mặt Ngô

Lương.

Nhưng lần này nàng không đeo mạng che mặt, rất phóng khoáng mà phô bày ra dung mạo đáng tự hào của mình.

Ngô Lương cũng đã sớm xác định, Văn Nhân Chiêu chính là một mỹ kiều nương hàng thật giá thật, bởi vì bây giờ cách lúc hắn tiếp xúc với "Vân Dương" đã qua bốn ngày, dựa theo tình huống "trúng tà" của Dương Vạn Lý lúc đó, Ngô Lương và mọi người đã sớm không còn sinh ra ảo giác nữa. "Không biết Văn Nhân gia chủ đích thân đến thăm, có việc gì quý báu?" Ngô Lương vừa đánh giá Văn Nhân Chiêu từ trên xuống dưới, vừa cười ha hả hỏi. "Xem ra chuyện tối qua công tử đã biết rồi." Văn Nhân Chiêu cũng cười đáp lại, hành lễ nói: "Nếu đã như vậy, ta cũng không cần phải nói lại một lần nữa.

Lần này đến thăm là có việc quan trọng muốn thương lượng, chỉ là nơi này nhiều người nhiều mắt, không biết công tử có nơi nào có thể đóng cửa lại nói chuyện riêng không?" "Tất nhiên là có..." Ngô Lương thực ra không định né tránh người của Phường Nhân Quân, nhưng lúc này ngoài sân vẫn còn một số người của Thọ Tào Đạo đang tuần tra, nghĩ đến tai vách mạch rừng, Ngô Lương vẫn gật đầu cười nói: "Nhưng ta là người rất sợ chết, Văn Nhân gia chủ muốn nói chuyện riêng với ta, trái tim nhỏ bé của ta lập tức run lên, lỡ như Văn Nhân gia chủ mang theo hung khí bên người định hành thích ta, e là ta không chịu nổi đâu." "Công tử nói đùa rồi, y phục của ta mỏng nhẹ ôm sát người, nếu thật sự mang theo hung khí, công tử liếc mắt là có thể nhìn ra, làm sao có thể giấu được?" Văn Nhân Chiêu thản nhiên cười, rồi rất tự giác giơ hai tay lên xoay hai vòng trước mặt Ngô Lương, phô bày vóc dáng lồi lõm có trật tự trước mặt hắn. "Năm tháng này lễ nhạc băng hoại, dù sao vẫn phải cẩn thận một chút." Ngô Lương cười hắc hắc: "Hơn nữa, trên người có thể giấu hung khí ở nhiều chỗ lắm, đừng nói ta không tin Văn Nhân gia chủ, nếu Văn

Nhân gia chủ tin được ta, thì nên để ta soát người một phen xác nhận, như vậy mới có thể xua tan lo ngại, chân thành nói chuyện." "?" Vừa nghe lời này, Văn Nhân Chiêu lập tức nhíu mày.

Nhưng rất nhanh, đôi mày nàng lại lặng lẽ giãn ra, đôi mắt đẹp lướt qua mặt Ngô Lương, vậy mà thật sự giơ hai tay lên, cười duyên nói: "Nếu công tử đã nói đến mức này, ta mà không theo thì lại tỏ ra không có thành ý, công tử cứ tự nhiên." "Ha ha ha..." Nói chuyện với người thông minh chính là nhẹ nhàng vui vẻ như vậy.

Ngô Lương vừa rồi cố ý nói thế, thực ra một là để thử dò thành ý của Văn Nhân Chiêu, hai là để phỏng đoán tâm lý của nàng trong chuyến đi này.

Bây giờ Văn Nhân Chiêu ngay cả yêu cầu quá đáng như vậy cũng có thể chấp nhận, rõ ràng là đã hạ thấp tư thái.

Vì vậy Ngô Lương về cơ bản đã có thể khẳng định, chuyến này Văn Nhân Chiêu đến tìm hắn là có việc cầu xin.

Còn về việc thật sự động tay soát người Văn Nhân Chiêu...

Ngô Lương cũng chỉ nói cho sướng miệng mà thôi.

Hắn đã sớm cảm nhận được ánh mắt từ phía Bạch Tinh Tinh không xa chiếu tới.

Bạch Tinh Tinh tuy không nói gì, nhưng vẫn luôn chăm chú theo dõi từng cử động của hắn.

Đặc biệt là khi hắn nói muốn soát người, ánh mắt của Bạch Tinh Tinh rõ ràng sắc bén hơn một chút.

Đương nhiên, dù không có Bạch Tinh Tinh, Ngô Lương cũng sẽ không tùy tiện động thủ...

Danh tiết của nữ tử thời này tuy không quan trọng như sau này có

"trinh tiết bài phường", nhưng cũng không phải là lý do để hắn tùy tiện hủy hoại danh tiết người khác, huống chi là một lang nhân như Văn Nhân Chiêu, Ngô Lương tạm thời chưa có ý định trêu chọc. "Đùa chút thôi, ta sao lại không tin Văn Nhân gia chủ được, mời theo ta." Vừa nói, Ngô Lương vừa xoay người đi về phía phòng của mình.

Văn Nhân Chiêu thì nhìn Bạch Tinh Tinh với ánh mắt không thiện cảm ở cách đó không xa, khóe miệng khẽ nhếch lên một cách khó hiểu, rồi nhẹ nhàng bước theo sau Ngô Lương vào phòng.

Cửa phòng cứ thế đóng lại.

Ngô Lương đã thoải mái ngồi trên giường của mình, lại chỉ vào một chiếc ghế dài không xa, vừa ra hiệu cho Văn Nhân Chiêu ngồi xuống nói chuyện, vừa đi thẳng vào vấn đề: "Văn Nhân gia chủ, mọi người đều là người hiểu chuyện, nàng có suy nghĩ gì thì cứ nói thẳng, không cần vòng vo tam quốc." Văn Nhân Chiêu lại không đi đến chiếc ghế dài, mà đến bên cạnh Ngô Lương, cũng ngồi xuống giường hắn, vén lọn tóc bên má, nghiêng khuôn mặt xinh đẹp nhìn hắn, dùng ngữ khí có chút hờn dỗi nói: "Công tử lúc trước mới gặp ta, luôn miệng gọi ta là tiên tử, bây giờ mới qua mấy ngày đã gọi ta là Văn Nhân gia chủ, có phải là hơi xa cách rồi không?" "Ta là người không chịu nổi thử thách, ta nghĩ điểm này Văn Nhân gia chủ hẳn đã có trải nghiệm, nhưng thực ra... ta còn là người không chịu nổi cám dỗ." Ngô Lương không chút e dè, nghe xong lời này ngược lại còn nhích người, gần như áp hông mình vào hông Văn Nhân Chiêu, rồi cười một cách dâm tiện: "Như vậy không xa cách nữa rồi chứ?" "Cam bái hạ phong." Văn Nhân Chiêu lập tức đứng dậy, giữ khoảng cách an toàn với Ngô Lương, lần này cuối cùng cũng không giở trò gì nữa, nghiêm mặt nói: "Bây giờ ngươi đã khống chế Thọ Tào Đạo, còn ta đã nắm quyền Văn Nhân gia, chúng ta hợp tác thì thế nào?" "Hợp tác?

Hợp tác thế nào?" Ngô Lương đổi sang một tư thế lười biếng

thoải mái hơn, cười hỏi. "Bây giờ có lẽ ngươi đang nghĩ, hộ vệ của Văn Nhân gia đã toàn là người của Tôn Bảo, ngươi khống chế Tôn Bảo, tự nhiên cũng khống chế những người này, sự sống chết của Văn Nhân gia đều nằm trong tay ngươi, ta căn bản không có vốn liếng để mặc cả với ngươi, vậy mà dám đến thương lượng chuyện hợp tác, đúng là khiến ngươi cười rụng răng phải không?" Văn Nhân Chiêu không đáp mà hỏi ngược lại. "Đúng vậy." Ngô Lương cũng không vòng vo với nàng nữa, gật đầu nói. "Thực ra không phải vậy." Văn Nhân Chiêu khẽ lắc đầu, nói tiếp: "Văn Nhân gia đã có thể xây dựng một Phù Đồ Nhân Từ quy mô như vậy ở huyện Thiên Thừa, đủ để chứng minh nội tình của Văn Nhân gia.

Nói cách khác, ngoài những ruộng đất và lò rèn mà người đời nhìn thấy, tài sản quan trọng nhất của Văn Nhân gia thực ra là danh vọng và địa vị trong giới sĩ tộc." "Tổ tiên của Văn Nhân gia ta từng hai lần đứng trong hàng Tam Công, tuy thời gian đều không quá dài, nhưng lần gần nhất đứng trong hàng Tam Công, cách nay cũng chỉ mới hơn hai mươi năm...

Không biết công tử có từng nghe qua một cái tên — Văn Nhân Tập?" "Văn Nhân Tập?" Đây quả là một cái tên có chút quen tai.

Kết hợp với niên đại mà Văn Nhân Chiêu nói, Ngô Lương cẩn thận hồi tưởng lại kiến thức lịch sử mình biết, dần dần ngồi thẳng người dậy một chút, nhìn Văn Nhân Chiêu hỏi: "Có phải là Văn Nhân Tập hai lần nhậm chức Thái úy dưới thời Linh Đế chấp chính không?" Thái úy là gì?

Đó là chức quan quân sự cao nhất của triều đình, đặt ở hậu thế chính là Bộ trưởng Quốc phòng, một siêu đại lão thật sự nắm giữ quân quyền trong tay, dù thời gian nhậm chức có ngắn đến đâu, cũng tuyệt đối là người trên vạn người.

Phải biết cha của Tào lão bản là Tào Tung, năm xưa dựa vào tài nguyên của cha nuôi, hối lộ một khoản tiền lớn, cũng chỉ làm đến chức Thái úy mà thôi.

Nói cách khác, đừng thấy Văn Nhân gia hiện tại thảm hại như vậy.

Thực tế năm xưa nhà người ta là hào môn hàng thật giá thật, hơn nữa mới qua hai mươi mấy năm, Văn Nhân gia ở giữa các sĩ tộc chắc chắn vẫn có sức ảnh hưởng nhất định. "Công tử quả nhiên là người có kiến thức, như vậy lại tiết kiệm cho ta một phen nói nhiều." Văn Nhân Chiêu gật đầu, rồi tiếp tục nói: "Tuy không biết công tử vì sao đến nơi này, lại dùng thủ đoạn gì khiến Tôn Bảo kia phải ngoan ngoãn phục tùng, nhưng dã tâm của công tử đã bộc lộ ra rồi.

Bây giờ công tử có được nhân mã của Thọ Tào Đạo, lại có thể có được tài sản của Văn Nhân gia, hai thứ kết hợp lại chính là một đội quân có thể đối đầu với nhiều hào cường." "Nhưng chỉ có quân đội, e rằng vẫn chưa đủ để chống đỡ dã tâm của công tử." "Ồ?

Chương 180

Lời này giải thích thế nào?" Nghe đến đây, Ngô Lương lại ngả người xuống giường.

Văn Nhân Chiêu rõ ràng đã hiểu lầm dã tâm của hắn, hắn căn bản không muốn quân đội gì cả, cũng không có ý định đối đầu với các hào cường, tất cả những gì hắn làm bây giờ, đều là một hành động bất đắc dĩ. "Nay thiên hạ đại loạn, người có bản lĩnh đều ôm chí lớn." Văn Nhân Chiêu tiếp tục nói: "Nhưng không phải người ôm chí lớn nào cũng có thể thành sự.

Đổng Trác chính là một người có dã tâm, hơn nữa còn sở hữu binh mã mà nhiều chư hầu không thể sánh bằng, nhưng kết cục cuối cùng của ông ta thế nào, công tử không thể không biết chứ?" "Bởi vì ông ta danh không chính, ngôn không thuận." "Ta tuy không biết công tử rốt cuộc có bối cảnh gì, thân phận ra sao, nhưng thân phận của công tử chắc chắn không đủ để danh chính ngôn thuận khởi binh làm lớn, nếu không đã không thể đến bây giờ vẫn vô danh tiểu tốt." "Công tử hãy nhìn những hào cường thành sự bây giờ, Viên Thiệu nhà Viên Thiệu có người trong hàng Tam Công, cha của Tào Mạnh Đức là Tào Tung từng là Thái úy, ngay cả Lưu Huyền Đức cũng phải dùng thân phận hoàng thất tông thân để khởi sự..." "A háp...

đạo lý ta đều hiểu, ngươi rốt cuộc muốn nói gì, nói thẳng đi." Nghe đến đây, Ngô Lương đã đoán được gần hết ý đồ của Văn Nhân Chiêu, bèn ngáp một cái, vừa lau đi giọt nước mắt chảy ra, vừa mất hứng cắt ngang lời nàng. "..." Văn Nhân Chiêu cảm thấy mình đã chuẩn bị rất đầy đủ, những lời nói ra cũng đều là những chủ đề mà Ngô Lương hứng thú nhất, lại không ngờ Ngô Lương lại có phản ứng như vậy, trong lòng không khỏi có chút nghi hoặc.

Nhưng sau khi nhìn kỹ Ngô Lương một lúc, nàng vẫn tiếp tục chủ đề trước đó: "Công tử bây giờ đã có nhân mã và vật tư, nếu muốn khởi sự thì chỉ thiếu một cái 'danh' để 'danh chính ngôn thuận', Văn Nhân gia vừa hay có thứ mà công tử thiếu nhất, đây chính là điều kiện để ta thương lượng hợp tác với công tử." "Ồ?

Nàng định hợp tác thế nào?" Ngô Lương lại hỏi.

Hắn tuy không có chút hứng thú nào với việc hợp tác mà Văn Nhân Chiêu nói, nhưng lại rất hứng thú với suy nghĩ của nàng ta.

Qua việc tranh đoạt vị trí gia chủ, Ngô Lương đã biết cô nương này là một lang nhân, đã là lang nhân, hắn cần phải làm rõ xem cô nương này rốt cuộc đang nghĩ gì, tính cách và kế hoạch của nàng có ảnh hưởng đến mình không?

Nếu Văn Nhân Chiêu khiến Ngô Lương cảm thấy bị uy hiếp, hắn sẽ không chút do dự mà khống chế cô nương này, cho đến khi đại quân của Tào lão bản kéo đến. "Văn Nhân gia có thể cho công tử cái 'danh' mà ngài thiếu, giúp công tử tranh thủ được sự ủng hộ của sĩ tộc Lạc An quốc, thậm chí là toàn bộ Thanh Châu.

Nếu sau này công tử có thể đi xa hơn, dù là sĩ tộc môn phiệt ở các châu khác, Văn Nhân gia cũng có tư cách đến thuyết phục, chắc chắn có thể khiến công tử trên con đường thực hiện dã tâm được sự nghiệp hanh thông." Nói đến đây, trên mặt Văn Nhân Chiêu hiện lên vẻ kiêu ngạo, nghiêm nghị nói: "Nhưng tiền đề của tất cả những điều này là, Văn Nhân gia và công tử phải là mối quan hệ hợp tác bình đẳng, công tử và Thọ Tào Đạo từ bây giờ không được tiếp tục thực hiện việc thôn tính Văn Nhân gia, đồng thời còn phải đảm bảo lợi ích của Văn Nhân gia không bị người ngoài xâm hại!" "Thứ cho ta nói thẳng, sản nghiệp hiện tại của Văn Nhân gia trước cả một Lạc An quốc cũng chỉ là muối bỏ bể, càng không cần nói đến cả một Thanh Châu rộng lớn,

hay những nơi xa xôi hơn." "Ngược lại, nếu công tử động đến Văn Nhân gia, chỉ khiến các sĩ tộc khác người người lo sợ, không những không ai dám hợp tác với công tử, mà còn đứng về phía đối lập với ngài, vô cớ lại có thêm rất nhiều kẻ địch." "Ta tin công tử là người thông minh, quyết không vì cái nhỏ mất cái lớn!" Nói đến đây, Văn Nhân Chiêu tự cho rằng đã nắm chắc điểm yếu của Ngô Lương, kiêu ngạo ngẩng cao cổ, dường như tin chắc Ngô Lương nhất định sẽ hợp tác với mình.

Nhưng không thể không thừa nhận, nàng quả thực là một nữ tử rất có suy nghĩ.

Nếu đổi lại là những người có dã tâm khác, nói không chừng đã bị nàng thuyết phục.

Ngay cả Tào lão bản trong lịch sử, khi làm nhiều việc cũng không thể không cân nhắc đến cái nhìn của các sĩ tộc môn phiệt này, đặc biệt là những sĩ tộc có sức ảnh hưởng nhất định như Văn Nhân gia, cố gắng hết sức để mình được "danh chính ngôn thuận".

Mà trước đó, thái thái thú Trần Lưu là Trương Mạc phản loạn, các nơi ở Duyện Châu đồng loạt hưởng ứng, cũng có quan hệ không nhỏ với việc Tào lão bản đánh chết danh sĩ "Biên Nhượng".

Thời đại này muốn làm nên đại sự, quả thực cần sự ủng hộ của sĩ tộc địa phương, không thể chỉ dựa vào vũ lực đi đến đâu giết đến đó. "Nàng nói cũng có lý, chỉ là không biết nàng định cho ta cái 'danh' này như thế nào?" Ngô Lương cười cười, rồi nói tiếp: "Nếu đã nói đến bước này, ta cũng không giấu giếm nữa, ta vừa không có gia thế lại không có bối cảnh, không lẽ Văn Nhân gia ủng hộ ta, các sĩ tộc kia liền công nhận ta sao?" Thời đại này, sĩ tộc và thứ tộc phân biệt rõ ràng, động một chút là phải truy căn nguyên.

Ngay cả Tào lão bản nửa vời sĩ tộc cũng bị chỉ trích sâu sắc, nghĩ

đủ mọi cách lôi kéo sĩ tộc cũng không có hiệu quả tốt, huống chi là hắn, một người không hề liên quan đến sĩ tộc. "Việc này ta đã nghĩ qua, nếu công tử chịu đổi sang họ Văn Nhân, Văn Nhân gia ta lại điền tên ngài vào gia phả, từ đó công tử chính là tộc nhân của Văn Nhân gia, tự nhiên danh chính ngôn thuận." Văn Nhân Chiêu nói. "Văn Nhân gia chủ thật là tính toán hay." Ngô Lương lập tức bật cười, thẳng thừng vạch trần: "Như vậy, trên danh nghĩa người khởi sự chính là Văn Nhân gia, thanh thế của Văn Nhân gia từ đó lên như diều gặp gió, ta cũng có điểm yếu rơi vào tay Văn Nhân gia chủ.

Nếu sau này ta làm gì trái ý Văn Nhân gia chủ, Văn Nhân gia có thể tùy thời công bố việc này ra ngoài, khiến ta trở thành mục tiêu công kích của mọi người, đến lúc đó Văn Nhân gia lại nhân cơ hội trừ khử ta, thuận tiện phủi sạch trách nhiệm, ngược lại trở thành người hưởng lợi lớn nhất." Thực ra đừng nói đến những vấn đề này, dù việc này có lợi vô hại với Ngô Lương, hắn cũng quyết không vì thế mà đổi họ...

Đây là vấn đề nguyên tắc liên quan đến tôn nghiêm. "Nếu công tử không chấp nhận đề nghị này, ta vẫn còn đề nghị khác để tham khảo." Nghe lời Ngô Lương, Văn Nhân Chiêu lại không hề bất ngờ, mà mặt không đổi sắc cười cười, rồi nói tiếp: "Nếu công tử không chê, hay là nhập chuế vào Văn Nhân gia, làm chuế tế của Văn Nhân gia.

Như vậy bất cứ lúc nào nói ra, công tử cũng là người của Văn Nhân gia.

Sau này Văn Nhân gia sẽ gắn bó cùng công tử, công tử vinh, Văn Nhân gia cũng vinh, công tử suy, Văn Nhân gia cũng quyết không thể một mình yên ổn, từ đó chỉ có đồng tâm đồng đức." "Công tử nên biết, sĩ tộc rất ít khi thông hôn với thứ tộc, việc này chắc chắn sẽ làm tổn hại danh vọng của Văn Nhân Nhân gia, nhưng để thể hiện thành ý với công tử, ta có thể vượt qua mọi khó khăn, cùng công tử chung tiến

lùi." "Không biết ý công tử thế nào?" "Nhập chuế?" Ngô Lương không ngờ Văn Nhân Chiêu còn có suy nghĩ này, bèn cười hỏi: "Không biết ta phải gả cho ai?" "Ta." Văn Nhân Chiêu nhìn thẳng Ngô Lương, không chút e dè nói. "Ta biết ngay mà, nàng quả nhiên là thèm muốn thân thể của ta!" Ngô Lương ra vẻ quả nhiên không ngoài dự liệu của ta mà cười nói. "Công tử hiểu lầm rồi, ngươi và ta chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa, sẽ không có chuyện vợ chồng thực sự.

Sau này công tử vẫn thống lĩnh việc của Thọ Tào Đạo, còn việc nhà của Văn Nhân gia vẫn do ta phụ trách, chúng ta không can thiệp vào nhau, lại hợp tác với nhau, cũng có thể nói là công tử chủ ngoại, ta chủ nội, để đạt được kết quả đôi bên cùng có lợi." Văn Nhân Chiêu khẽ nhíu mày, đặc biệt giải thích cho Ngô Lương một lần, cũng coi như chứng minh sự trong sạch của mình. "Nếu chúng ta kết thành vợ chồng, nàng chỉ có thể làm thiếp, vì nàng đã là tiểu thập nhị rồi." Ngô Lương lại bẻ ngón tay tự mình tính toán.

Bạch Tinh Tinh cộng với mười mỹ nhân của hắn, nếu Văn Nhân Chiêu nhập môn, tự nhiên phải xếp hạng thứ mười hai. "Công tử có lẽ chưa nghe rõ, lần này công tử là nhập chuế vào Văn Nhân gia.

Ta tuy không yêu cầu công tử giải tán các thê thiếp trước đây, nhưng chính thê trên danh nghĩa của công tử chỉ có thể là ta." Lông mày của Văn Nhân Chiêu không khỏi nhíu chặt hơn, thầm nghĩ người này đúng là điên rồi, lại muốn mình làm thiếp, đúng là không thể nói lý!

Quan trọng nhất là... gã này lại có đến mười một thê thiếp?!

Xem ra cũng không hơn Tôn Bảo bao nhiêu, cũng là một tên khốn chìm đắm trong nữ sắc, đúng là biết người biết mặt không biết lòng, không biết nữ tử nào mắt mù mới coi trọng hắn, chắc chắn là bị ép buộc! "Thế thì không được, ta đối với thê thiếp trước nay luôn yêu

thương hết mực, hơn nữa trước giờ luôn công bằng chính trực, nàng là người thứ mười hai vào cửa, thì chỉ có thể làm tiểu thập nhị." Ngô Lương nghiêm túc nói.

Nhưng thấy đôi mày của Văn Nhân Chiêu đã nhíu thành hình chữ bát, có vẻ còn muốn nói gì đó, Ngô Lương đã nói trước một bước: "Tuy nhiên, những điều này chỉ là nói suông thôi, vì ta không có ý định làm chuế tế của Văn Nhân gia, Văn Nhân gia chủ không cần nói nhiều." "..." Văn Nhân Chiêu nghe xong sững sờ, một đôi mắt đẹp lại nhìn Ngô Lương hồi lâu, phát hiện hoàn toàn không nhìn thấu hắn, lúc này mới nghiến răng hỏi: "Mạo muội hỏi một câu, công tử rốt cuộc có dự định gì?" "Thực ra Văn Nhân gia chủ ngay từ đầu đã nhìn lầm ta rồi, ta là người không có dã tâm gì cả, chỉ muốn sống mấy ngày yên ổn mà thôi." Ngô Lương cười ha hả nói: "Ngược lại là Văn Nhân gia chủ, dã tâm của nàng quả thực không nhỏ.

Nếu ta hợp tác với nàng, Văn Nhân gia có thể một bước xưng bá An Lạc quốc.

Hiện tại phía tây Bình Nguyên quận và Tế Nam quốc cũng không có hào cường nào quản lý, nửa Thanh Châu tự nhiên trở thành vật trong túi của Văn Nhân gia.

Suy nghĩ này của nàng nguy hiểm lắm đấy." Văn Nhân Chiêu cười một cách không tỏ rõ ý kiến, tự động bỏ qua những lời sau của Ngô Lương, tiếp lời trước đó: "Công tử nếu không có dã tâm, tại sao lại khống chế Đại hiền thiên sư, nắm Thọ Tào Đạo trong tay mình?" "Thực ra tất cả những điều này đều bắt nguồn từ nàng." Ngô Lương cười nói. "Ta?" Văn Nhân Chiêu nghe càng thêm mơ hồ. "Thực ra ta chỉ là đi ngang qua đây thôi, không phải đến đầu quân cho Thọ Tào Đạo." Chuyện đến nước này, Ngô Lương đã không sợ Văn Nhân Chiêu biết đầu đuôi sự việc, bèn kể ra ngọn ngành: "Nếu không phải vô tình bị Văn Nhân gia chủ bắt được, lại đưa chúng ta về thành Thiên

Thừa, ta căn bản sẽ không xuất hiện ở nơi này." "Nếu không phải Văn Nhân gia chủ nửa đêm muốn thử thách ta, ta cũng sẽ không tương kế tựu kế chạy đi đầu quân cho Tôn Bảo." "Nếu không phải Tôn Bảo lại muốn kéo ta vào cuộc tranh chấp giữa Thọ Tào Đạo và Văn Nhân gia, ta cũng sẽ không đối phó hắn, càng không nắm Thọ Tào Đạo trong tay mình." "Tất cả những điều này đều là vì nàng bắt ta.

Dưới sự dồn ép từng bước của các người, ta vì bảo mệnh mới phải làm đến bước này.

Nếu hôm đó nàng không dẫn người đến di chỉ thành cổ, không vây khốn ta, ta tuyệt đối sẽ không vào thành Thiên Thừa, cũng sẽ không có những chuyện sau này." "Tuy nhiên." "Nàng vẫn còn nợ ta ba ân tình." "Nếu không phải vì ta, Văn Nhân gia hôm nay không ngoài ý muốn đã bị Tôn Bảo trừ danh, đó là thứ nhất." "Nếu không phải vì ta, tối qua nàng không ngoài ý muốn đã bị Tôn Bảo chiếm đoạt, đó là thứ hai." "Nếu không phải vì ta, nàng càng không có cơ hội nhậm chức gia chủ mới của Văn Nhân gia, đó là thứ ba." "Nàng đó, bây giờ thay vì nghĩ cách lừa ta giúp Văn Nhân gia khởi sự trong tay nàng, chi bằng hãy thu dã tâm lại mà nghĩ xem nên tạ ơn ta thế nào, đừng để đến lúc thực sự chơi đùa đến mức khiến Văn Nhân gia tan cửa nát nhà." "..." Nghe những lời này, trong đôi mắt đẹp của Văn Nhân Chiêu đã tràn ngập vẻ kinh ngạc.

Trước khi Ngô Lương nói cho nàng biết sự thật, dù có nghĩ nát óc nàng cũng không thể ngờ tất cả chỉ là một tai nạn, mà thủ phạm gây ra tai nạn này, lại chính là mình?

Đồng thời nàng cũng không thể không thừa nhận, ba ân tình mà Ngô Lương nói không phải là lời nói bừa.

Hộ vệ Văn Nhân gia đã sớm bị Tôn Bảo mua chuộc, mà nàng vẫn luôn bị che mắt, thậm chí không hề nhận ra một chút bất thường nào.

Cho nên nếu không có "tai nạn" là Ngô Lương, mọi việc sẽ diễn ra theo kế hoạch của Tôn Bảo, nàng và Văn Nhân gia chắc chắn không thể thoát nạn.

Nói như vậy...

Ngô Lương chẳng phải là quý nhân mà nàng vô tình mời về cứu khổ cứu nạn sao?

Ngoài ra, câu nói cuối cùng của Ngô Lương cũng rất đáng suy ngẫm, "đừng quay đầu lại thật sự chơi mất Văn Nhân gia", ý này chẳng lẽ là hắn không có ý định đối phó Văn Nhân gia, chỉ cần nàng không làm bậy, Văn Nhân gia có thể bình an vô sự?

Là ý này sao? "Về đi, tốt nhất đừng động tâm tư gì với ta nữa, nếu không lần sau ta có lẽ sẽ không dễ nói chuyện như vậy đâu." Ngô Lương biết Văn Nhân Chiêu là người thông minh, hắn có thể hiểu được ý ngầm của hắn.

Thế là cuối cùng hắn tặng nàng một ánh mắt cảnh cáo, phất tay hạ lệnh tiễn khách.

Hắn quả thực không có ý định ra tay với Văn Nhân gia, bởi vì trong quá trình tiếp xúc, hắn phát hiện Văn Nhân Chiêu không phải loại người không phân biệt phải trái, giúp kẻ ác làm điều ác, hơn nữa những việc làm của Thọ Tào Đạo cũng không liên quan gì đến nàng.

Thêm vào đó, lúc ban đầu, nàng còn dùng cách của mình để bảo vệ Bạch Tinh Tinh.

Ngô Lương ghi nhớ ân tình này của nàng, cho nên lúc này mới giơ cao đánh khẽ, nếu không, nàng chắc chắn cũng sẽ có kết cục như Thọ Tào Đạo. "Hiểu rồi..." Nhìn Ngô Lương lúc này, Văn Nhân Chiêu cuối cùng cũng dẹp bỏ sự khinh thị trong lòng.

Người đàn ông trước mặt, ngày thường chơi bời lêu lổng, khi giở

trò lưu manh lại ra dáng tiểu nhân, biểu hiện lúc này lại vượt xa phán đoán trước đó của nàng.

Mọi tâm tư của mình đều không thoát khỏi mắt hắn, bày mưu tính kế.

Đồng thời hắn lại có sự khác biệt bản chất với Tôn Bảo, hắn có lẽ không phải người tốt, nhưng cũng tuyệt đối không phải là một kẻ ác coi mạng người như cỏ rác...

Giây phút này, Văn Nhân Chiêu đột nhiên cảm thấy Ngô Lương tràn đầy mị lực.

Trên người hắn có tất cả những năng lực mà nàng muốn có.

Nàng muốn có năng lực tuyệt xử phùng sinh của Ngô Lương, nàng muốn có năng lực tùy cơ ứng biến của Ngô Lương, nàng muốn có năng lực quan sát tinh tế của Ngô Lương, nàng muốn có năng lực co được duỗi được của Ngô Lương, nàng muốn có năng lực thản nhiên tự tại của Ngô Lương...

Nếu người này là gia chủ của Văn Nhân gia.

Văn Nhân Chiêu tin rằng, Văn Nhân gia chắc chắn có thể giành được một chỗ đứng trong thời loạn thế này, dù trời có sập xuống, hắn cũng có thể kéo một người cao hơn đến chống đỡ, không ai có thể lay chuyển! ...

Mấy ngày tiếp theo.

Huyện Thiên Thừa hoàn toàn yên định, Thọ Tào Đạo không có động tĩnh gì, Văn Nhân gia cũng không có động tĩnh gì.

Ngô Lương và mọi người của Phường Nhân Quân ở trong Thiên Sư Điện hưởng thụ khoảng thời gian yên tĩnh, vô tình lại ăn béo lên mấy cân, thậm chí còn có chút vui đến quên cả đường về.

Hôm đó, Ngô Lương đang dụ dỗ Bạch Tinh Tinh làm chút vận động có ích cho sức khỏe thể chất và tinh thần.

Văn Nhân Chiêu lại không mời mà đến. "Nàng lại đến làm gì?" Thấy chuyện tốt sắp thành lại bị làm phiền, Ngô Lương tự nhiên có chút bất mãn.

Trước tiên liếc nhìn Bạch Tinh Tinh với vẻ mặt đỏ ửng, Văn Nhân Chiêu nghiêm mặt nói: "Công tử, những ngày yên ổn của ngài e là sắp hết rồi.

Ta vừa nhận được tin, ngay hôm qua, có một đội binh mã đột nhiên từ phía nam tiến vào địa phận Lạc An quốc, khoảng một vạn người, đang tiến về phía huyện Thiên Thừa, không biết công tử có dự định gì." "Lời này là thật sao?" Vừa nghe vậy, Ngô Lương lập tức phấn chấn.

Lạc An quốc phía nam giáp với quận Thái Sơn, mà quận Thái Sơn chính là khu vực thuộc quyền quản hạt của thứ sử bộ Duyện Châu, cũng chính là địa bàn của Tào lão bản.

Nói cách khác, đám người ngựa này rất có thể là binh mã của Tào lão bản.

Suy cho cùng, với tính cách của Tào lão bản, dù thế nào đi nữa cũng tuyệt đối không cho phép một đội quân quy mô như vậy mượn đường đi qua địa bàn của mình. "Tất nhiên là thật, xem ra công tử vẫn còn chưa tin ta a." Thấy phản ứng của Ngô Lương có phần kịch liệt, Văn Nhân Chiêu còn tưởng hắn có chút hoảng sợ, bèn nhếch mép cười như không cười nói.

Chương 181

"Tin được chứ, chỉ là không biết Văn Nhân gia chủ đã dò xét rõ thân phận của đám người này chưa?" Ngô Lương lại vội vàng hỏi. "Những người này không hề che giấu thân phận, trong trận có cắm đại kỳ ghi chữ 'Tào'.

Thiên hạ ngày nay người có thể dựng cờ hiệu như vậy không nhiều, chắc hẳn công tử không khó để đoán ra thân phận của họ chứ?" Văn Nhân Chiêu ngồi xuống ghế đá bên cạnh, dùng ngón tay ngọc chấm một chút nước trà trong chén, viết lên mặt bàn đá một chữ "Tào" thanh tú, đôi mắt đẹp liếc nhìn sang. "Đương nhiên là đoán ra được, đa tạ Văn Nhân gia chủ đã đến báo tin." Ngô Lương vỗ mạnh tay một cái, vui vẻ đi đi lại lại.

Tới rồi!

Cuối cùng cũng tới rồi!

Như vậy, hắn cũng không cần phải ở lại trong huyện Thiên Thừa để quản thúc Thọ Tào Đạo nữa, có thể rảnh tay đến lăng mộ Tề Ai Công tìm hiểu cho ra nhẽ.

Nói đi cũng phải nói lại, Tào lão bản quả nhiên vẫn rất có tình có nghĩa.

Thời gian Tào quân đến không chênh lệch nhiều so với dự tính của Ngô Lương, Tào lão bản chắc chắn là sau khi nhận được tin đã lập tức tập hợp binh mã đến cứu viện.

Hơn nữa, trong thư hắn viết Thọ Tào Đạo có mấy nghìn người, Tào lão bản dứt khoát phái luôn hơn vạn binh mã, không nghi ngờ gì là muốn đảm bảo việc này không có bất kỳ sai sót nào, Tào lão bản cũng xem như là có lòng rồi.

Ngô Lương đã cảm nhận được địa vị của mình trong lòng Tào lão bản, trong lòng tất nhiên là vô cùng hài lòng. "..." Thấy hành động của Ngô Lương lúc này, Văn Nhân Chiêu lại một lần nữa hiểu lầm, cho rằng hắn đã bắt đầu lo lắng, vì vậy mới đứng ngồi không yên đi đi lại lại như thế, bèn cố ý nói thêm: "Năm đó giặc Khăn Vàng hoành hành ở Thanh Châu, Tào Mạnh Đức dẫn quân đến tiễu phạt, chỉ dùng mấy tháng đã đánh cho giặc Khăn Vàng tan tác, lại thu nạp tinh nhuệ của chúng biên chế thành 'Thanh Châu Binh' nổi danh thiên hạ, nếu lần này đến là Thanh Châu Binh kiêu dũng thiện chiến, Thọ Tào Đạo dù có toàn dân là lính, cũng tất khó mà chống đỡ." "Ngươi nói không sai, Thọ Tào Đạo lần này e là tiêu đời rồi." Ngô Lương gật đầu tán thành. "Vậy nên, công tử định trốn sao?" Văn Nhân Chiêu lại hỏi tiếp. "Trốn?" Ngô Lương hơi sững người.

Ngay sau đó hắn liền hiểu ra Văn Nhân Chiêu có thể đã hiểu lầm, dù sao thì cô nương này đâu biết quan hệ giữa hắn và Tào lão bản.

Nếu không phải vậy, Ngô Lương thật sự nên chạy trốn, nếu không một khi Tào quân công phá huyện thành Thiên Thừa, lúc tiêu diệt Thọ Tào Đạo, Ngô Lương có thể cũng sẽ bị liên lụy. "Trong Thọ Tào Đạo biết công tử không nhiều, nhưng một khi Tào quân công phá thành, khó đảm bảo sẽ không có người bán đứng công tử, huống chi, thân phận hiện tại của công tử vẫn là Vệ Đạo Tướng quân của Thọ Tào Đạo, nói thế nào đi nữa, công tử cũng không thể hoàn toàn phủi sạch quan hệ với Thọ Tào Đạo." Văn Nhân Chiêu mỉm cười, nói một cách thong thả: "Vậy nên, nếu công tử không có cách nào đẩy lui Tào quân, lựa chọn tốt nhất chính là từ bỏ mọi thứ hiện tại, mau chóng chạy trốn, nếu không đợi đến khi Tào quân vây thành, công tử muốn trốn ra ngoài e là không dễ dàng như vậy nữa." Nghe đến đây, Ngô Lương đã biết lần này Văn Nhân Chiêu đến không chỉ đơn giản là báo tin, bèn thuận theo ý nàng hỏi: "Văn Nhân gia chủ nói nhiều như vậy,

e rằng không chỉ để phân tích tình hình cho ta nghe đâu nhỉ?" "Đúng là không có gì giấu được công tử." Văn Nhân Chiêu cười cười, nghiêm mặt nói: "Nếu công tử không muốn tiếp tục lưu vong, ta có cách giúp công tử, chỉ là không biết công tử có ý đó không." "Ồ?

Mời Văn Nhân gia chủ nói nghe xem." Ngô Lương lại gần hơn một chút, cười hỏi. "Năm đó Tào Mạnh Đức tiễu trừ giặc Khăn Vàng ở Thanh Châu, Văn Nhân gia từng cung cấp một ít hỗ trợ, cũng coi như có chút tình nghĩa, vì vậy khi Tào quân phá thành, tuyệt đối sẽ không ra tay với Văn Nhân gia." Văn Nhân Chiêu lại nói: "Vậy nên, hiện tại trong huyện thành Thiên Thừa, người có thể bảo vệ công tử chỉ có Văn Nhân gia.

Chỉ cần công tử trở thành người của ta, đến lúc đó lại đổ hết mọi tội lỗi lên người Tôn Bảo, Văn Nhân gia tự sẽ đứng ra bảo lãnh cho công tử, Tào quân chắc cũng sẽ không làm khó công tử.

Như vậy, công tử tự nhiên cũng không cần tiếp tục lưu vong, muốn sống bao nhiêu ngày yên ổn, thì sống bấy nhiêu ngày yên ổn." "Người của ngươi?

Ngươi không sợ sau này ta cưu chiếm thước sào, rơi vào kết cục giống như Tôn Bảo sao?" Ngô Lương lại cố ý hỏi. "Cưu chiếm thước sào là vì chim cưu không có tổ, nếu chim thước bằng lòng chia sẻ tổ ấm với chim cưu, cưu hà tất phải chiếm đoạt?" Văn Nhân Chiêu hỏi ngược lại. "Ý của Văn Nhân gia chủ là..." Ngô Lương có chút kinh ngạc nhìn Văn Nhân Chiêu. "Sau khi công tử nhập chuế Văn Nhân gia, ta sẽ cùng công tử chung gánh vác vị trí gia chủ, gia sản của Văn Nhân gia công tử tự nhiên cũng có quyền sử dụng và phân phối, hà tất phải cưu chiếm thước sào?" Văn Nhân Chiêu ánh mắt lạnh nhạt nói: "Nhưng ta cũng có điều kiện kèm theo, ngươi và ta tuy là vợ chồng trên danh nghĩa, không có cái thực của vợ chồng, nhưng ta phải là chính thê, tuyệt đối không thể là tiểu thập nhị gì đó!" "Ta vẫn không

hiểu lắm, ngươi đã không thèm thân xác của ta, tại sao lại muốn tìm cách giúp ta thoát thân, còn nhất quyết bắt ta nhập chuế Văn Nhân gia?" Ngô Lương có chút cạn lời hỏi. "Vì hoàn cảnh của ta." Lần này Văn Nhân Chiêu không hề che giấu, nói thẳng: "Hiện tại ta đã là đứa con bất hiếu của Văn Nhân gia, nếu Thọ Tào Đạo bị Tào quân tiêu diệt, ta cũng sẽ lập tức mất đi sức mạnh để khống chế Văn Nhân gia.

Đến lúc đó, cha ta và người nhà sẽ nhân cơ hội gây khó dễ, sức một mình ta không thể chống lại họ, vì vậy ta phải mau chóng tìm một đồng minh có đủ năng lực để trấn áp họ, nếu không sẽ không thể giữ được vị trí gia chủ." Nghe đến đây, Ngô Lương cuối cùng đã hoàn toàn hiểu được suy nghĩ của Văn Nhân Chiêu.

Nàng quả thực nên cân nhắc vấn đề này.

Hiện tại hộ vệ trong phủ Văn Nhân đều là người của Thọ Tào Đạo, Văn Nhân Chiêu cũng nhờ đó mới có thể dùng thế sét đánh đoạt được vị trí gia chủ.

Nếu đại quân của Tào lão bản kéo đến, những người khác trong Văn Nhân gia nhất định sẽ mượn thế của Tào quân để diệt trừ đám hộ vệ này, Văn Nhân Chiêu cũng sẽ mất đi cái thế đã mượn trước đó, tự nhiên không thể tiếp tục khống chế Văn Nhân gia.

Nói như vậy, cô nương này nghĩ thật sâu xa, mà dã tâm cũng không hề thua kém nam tử.

Chỉ là nàng sinh ra thân nữ nhi, nếu là nam tử nắm giữ quyền phát ngôn chủ lưu, rất có khả năng cũng sẽ trở thành một trong những hào cường lưu danh sử sách cuối thời Đông Hán. "Vị trí gia chủ này đối với ngươi quan trọng đến vậy sao?" Ngô Lương lại hỏi. "Vừa quan trọng, cũng vừa không quan trọng." Ánh mắt Văn Nhân Chiêu dần trở nên kiên định, nắm chặt nắm tay nói: "Ta đã là con gái của Văn Nhân gia, sự hưng vong của Văn Nhân gia không thể thoát khỏi liên quan

đến ta.

Mà qua sự kiện Thọ Tào Đạo, ta đã nhận ra, những người đang nắm quyền Văn Nhân gia hiện nay đã không còn thích ứng được với thời đại này, nếu để họ tiếp tục như vậy, Văn Nhân gia tất sẽ đi đến diệt vong, vì vậy vị trí gia chủ này đối với ta rất quan trọng.

Nếu trong tộc có người có thể nhận rõ cục diện hiện tại, tìm cho Văn Nhân gia một con đường lớn có thể trường tồn, vị trí gia chủ này ta tự sẽ chủ động nhường lại, vì vậy cũng không quan trọng." "Vậy nên... ngươi cho rằng ta chính là đồng minh có khả năng giúp ngươi giữ được vị trí gia chủ?" Ngô Lương trong lòng còn có chút mừng thầm, dù sao cảm giác này hẳn là được khen ngợi và tán thưởng mà. "Không sai, sau khi ngươi vào huyện thành Thiên Thừa, chỉ bằng sức một người đã có thể đùa bỡn ta và Tôn Bảo trong lòng bàn tay, lại trong vòng mấy ngày biến Tôn Bảo thành con rối của ngươi, khiến cả Thọ Tào Đạo đều bị ngươi lợi dụng.

Đây là bản lĩnh mà trước đây ta chưa từng thấy, chưa từng nghe.

Thọ Tào Đạo còn như vậy, Văn Nhân gia tự nhiên cũng không thành vấn đề." Văn Nhân Chiêu không hề keo kiệt lời khen ngợi, rồi nói tiếp: "Hiện tại ngươi muốn sống những ngày yên ổn, không thể không có sự giúp đỡ của ta.

Mà ta muốn giữ vững vị trí gia chủ, cũng cần sự giúp đỡ của ngươi, chính là thời cơ tốt nhất để hợp tác cùng có lợi." "Văn Nhân gia chủ nói rất có lý, nhưng... ta từ chối." Nói đến đây, Ngô Lương cơ bản đã hiểu được suy nghĩ của Văn Nhân Chiêu, nhưng lại dứt khoát lắc đầu. "Tại sao lại vậy?

Lẽ nào công tử sợ rồi, định lập tức bỏ trốn?" Văn Nhân Chiêu không cam tâm hỏi. "Cũng không phải, thật ra ta đã sớm chuẩn bị một diệu kế, cho dù Tào quân thật sự đến, ta vẫn có thể sống những ngày

yên ổn của mình, thật sự không cần thiết phải hợp tác với Văn Nhân gia chủ." Ngô Lương cười hì hì nói. "Chuyện này... công tử có thể nói ra cho ta nghe không?" Lòng hiếu kỳ của Văn Nhân Chiêu lập tức bị khơi dậy, không nhịn được hỏi.

Trước khi đến nàng đã suy nghĩ rất lâu, xác định Ngô Lương đã không còn đường nào khác để đi, mới dùng điều này làm điều kiện để đến "thu phục" Ngô Lương.

Dù sao tác phong của Tào lão bản khi tiễu trừ giặc Khăn Vàng ở Thanh Châu mấy năm trước nàng đã từng chứng kiến, theo nàng thấy, cho dù cuối cùng Tào lão bản không giết Ngô Lương, kết quả tốt nhất cũng là Tào lão bản thấy được năng lực của hắn, thu hắn vào trướng tiếp tục cầm quân đánh trận...

Điều này hiển nhiên không phải là cuộc sống yên ổn mà Ngô Lương muốn, nếu không trước đó hắn sao lại làm lính đào ngũ?

Vì vậy, nàng rất tò mò Ngô Lương rốt cuộc có chủ ý gì, mà lại là điều nàng trước đó không nghĩ đến? "Nói ra sẽ không linh nghiệm nữa." Ngô Lương cười hắc hắc, chắp tay nói: "Vẫn phải đa tạ Văn Nhân gia chủ đích thân đến báo tin, miễn cưỡng xem như đã trả cho ta một ân tình đi.

Nếu không có chuyện gì khác, ta không giữ Văn Nhân gia chủ ở lại dùng cơm nữa, mời về cho." "Ngươi sao lại..." Văn Nhân Chiêu dường như không muốn rời đi như vậy, còn muốn hỏi tiếp. "Văn Nhân gia chủ." Bạch Tinh Tinh đã giơ tay chặn trước mặt Văn Nhân Chiêu, giọng điệu vô cùng cứng rắn nói: "Ta khuyên ngươi nên từ bỏ ý định này đi.

Công tử nhà ta là nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất, sao có thể hạ mình đi làm con rể ở rể nhà ngươi.

Huống chi, ngươi còn tự cho mình là thanh cao như vậy, chỉ là vợ

chồng trên danh nghĩa mà còn muốn làm vợ cả, ngươi rõ ràng là xem thường chàng, chàng làm sao có thể để mắt tới ngươi được.

Ngươi mau đi đi, công tử nhà ta không thiếu phụ nữ, đặc biệt là không thiếu loại phụ nữ như ngươi." "..." Văn Nhân Chiêu lập tức đứng sững lại, đôi mắt đẹp nhìn Bạch Tinh Tinh lần đầu tiên nói chuyện với mình, không biết trong lòng đang nghĩ gì.

Im lặng một lát.

Nàng cuối cùng vẫn lắc đầu cười, đột nhiên mở miệng hỏi: "Không biết ngươi ở chỗ hắn xếp thứ mấy?" "Không liên quan đến ngươi." Nụ cười trên mặt thoáng chốc lại trở nên gượng gạo, Bạch Tinh Tinh vừa xoay người vào phòng, vừa gọi lớn về phía Điển Vi: "Điển Vi đại ca, đến lúc tiễn khách rồi!" ...

Một ngày sau.

Tin tức Tào quân đột kích cuối cùng cũng lan truyền trong huyện thành Thiên Thừa.

Trong thành người người lo sợ, đặc biệt là đám tín đồ Thọ Tào Đạo.

Phần lớn bọn họ cũng đã trải qua chuyện Tào quân tiễu trừ quân Khăn Vàng mấy năm trước, lúc này nghe hai chữ "Tào quân" đã sợ mất mật.

Mấy vị "Âm Binh Tướng quân" càng lập tức chạy đến Thiên Sư điện cầu kiến Tôn Bảo, hy vọng Tôn Bảo có thể đưa ra chủ ý. "Chuyện này..." Tôn Bảo đã trở thành con rối, tự nhiên không dám tự mình quyết định, đành phải xem ý của Ngô Lương trước. "Có gì mà phải sợ, số lượng tín đồ trong thành chúng ta gấp đôi Tào quân, lại có lương thực đủ dùng mấy tháng, còn chiếm được địa lợi của thành trì, Tào quân muốn công phá thành đâu có dễ, cứ dốc sức chống cự là

được." "Vệ Đạo Tướng quân" Ngô Lương ra vẻ nắm chắc phần thắng, cười hì hì nói: "Ta dám cam đoan, hiện tại đang là mùa đông, Tào quân viễn chinh tiếp tế khó khăn, chỉ cần chúng ta cố thủ trong thành nửa tháng, Tào quân thấy trong thời gian ngắn không gặm được cục xương cứng này, kéo dài thời gian lại lợi bất cập hại, tự khắc sẽ không đánh mà lui." "Tướng quân xin nghĩ lại, phải biết chúng ta tuy có hai vạn tín đồ, nhưng phần lớn trong đó đều là già yếu phụ nữ trẻ em, người thật sự có thể tác chiến e rằng cũng chỉ mấy nghìn người thôi a." Tôn Bảo mặt mày khổ sở, không dám nói nhưng lại không thể không nói. "Vậy cũng chẳng có gì phải sợ, đừng quên trước đây ta làm gì, ta là người từng cầm quân." Ngô Lương vẫn tự tin nói: "Binh sĩ thủ thành quý ở tinh nhuệ chứ không quý ở số đông, mà ta vừa hay lại nắm giữ một trận pháp thủ thành diệu không thể tả, chỉ cần các ngươi nghe ta, đừng nói nửa tháng, dù là cố thủ nửa năm cũng hoàn toàn không thành vấn đề.

Đừng nói chỉ đến một vạn Tào quân, cho dù đến mười vạn Tào quân, cũng chỉ có thể đứng nhìn mà than thở!" Chém gió!

Tiếp tục chém gió!

Ngô Lương không nghi ngờ gì là đang lừa bịp đám người này, càng đến lúc này, hắn càng phải đảm bảo sự ổn định của huyện Thiên Thừa.

Nếu để đám tín đồ này chạy tán loạn ra khỏi thành, sẽ không thể hốt trọn một ổ được, không chừng lại chạy lên ngọn núi nào đó làm cường đạo gây họa một phương, thậm chí có thể tiếp tục chơi trò Thọ Tào Đạo này. "Tướng quân, chuyện này không thể đùa được đâu." Mấy vị Âm Binh Tướng quân vẫn có chút nghi ngờ, có người còn nói giọng run rẩy: "Ta nghe nói Tào quân công thành, nếu gặp phải sự kháng cự ngoan cường, sau khi phá thành sẽ tàn sát cả thành để hả giận đó." "Nếu không có sự chắc chắn này, ta sao còn ở lại đây, chẳng

phải đã sớm dẫn người chạy trối chết rồi sao?" Ngô Lương nói tiếp: "Có một chuyện ta cũng không giấu các ngươi, thật ra ta đã sớm liên lạc với Viên Thiệu ở phía bắc.

Viên Bản Sơ là nhân vật thế nào các ngươi đều biết, binh mã của ông ta đông gấp mấy chục lần Tào quân, chỉ cần chúng ta chống cự được mười mấy ngày, đại quân của Viên Bản Sơ sẽ kéo đến, lúc đó Tào quân sao dám không lui?" "Còn nữa, Viên Bản Sơ đã đồng ý với ta, chỉ cần chúng ta chịu quy thuận hắn, ba vùng đất Bình Nguyên quận, Tế Nam quốc, Lạc An quốc sẽ giao cho Thọ Tào Đạo chúng ta quản hạt, đến lúc đó mọi người luận công ban thưởng, người có công tùy tiện làm một chức Thái thú chắc chắn không thành vấn đề." "Nếu chúng ta bỏ trốn, sẽ chẳng còn lại gì cả." "Các vị, trước đây các vị đã bỏ ra nhiều như vậy, lẽ nào cam tâm từ bỏ tất cả như thế sao?" ... "Chuyện này..." Nghe lời của Ngô Lương, mọi người nhìn nhau.

Mấy vị "Âm Binh Tướng quân" này vốn là những kẻ du côn không có địa vị gì, nếu không có sự xuất hiện của Thọ Tào Đạo, bọn họ là lứa đầu tiên hưởng ứng, và dùng cách thức trợ Trụ vi ngược để biểu đạt lòng trung thành với Tôn Bảo, e rằng cả đời này cũng không có cơ hội đổi đời, càng đừng nói đến việc dẫn theo mấy trăm thủ hạ hoành hành ở Lạc An quốc.

Từ tiết kiệm sang xa hoa thì dễ, từ xa hoa trở lại tiết kiệm thì khó.

Bọn họ đã hưởng thụ qua những ngày tháng ăn sung mặc sướng, ngang ngược bá đạo, bây giờ sao nỡ lòng dễ dàng từ bỏ tất cả? "Viên Thiệu thật sự đồng ý giao ba vùng đất Bình Nguyên quận, Tế Nam quốc, Lạc An quốc cho Thọ Tào Đạo quản hạt sao?" Có người không nhịn được hỏi với vẻ mặt đầy hy vọng.

Bình Nguyên quận và Tế Nam quốc nằm ở phía tây Lạc An quốc, diện tích và dân số đều không thua kém Lạc An quốc.

Nếu là như vậy, bọn họ không những không mất đi những gì đang có, ngược lại còn có được nhiều hơn trước, và ít nhất là nhiều hơn gấp ba lần!

Lựa chọn này thật quá dễ dàng, giống như lựa chọn giữa một hòn đá và một thỏi vàng vậy.

Chương 182

"Đó là lẽ đương nhiên.

Hiện tại thế lực của Tào Mạnh Đức đang thịnh, ở vùng Duyện Châu, Từ Châu thu hoạch không ít, Viên Bản Sơ không muốn thấy hắn một nhà độc chiếm, đã sớm có ý định ra tay kìm hãm, hành động lần này của chúng ta vừa hay hợp ý ông ta, ông ta vui còn không kịp." Ngô Lương cười tủm tỉm gật đầu nói. "Vậy còn gì để nói nữa, Tào Mạnh Đức không cho chúng ta đường sống, chúng ta chắc chắn phải đầu quân cho Viên Bản Sơ, ta thấy kế này khả thi!" Một Âm Binh Tướng quân lập tức lớn tiếng bày tỏ thái độ. "Ta cũng thấy khả thi, chúng ta chiếm lợi thế tường thành, cho dù Tào quân kiêu dũng thiện chiến, chúng ta cũng không phải ngồi không, chỉ cần mọi người đồng tâm hiệp lực, nhất định có thể cầm cự đến khi viện quân của Viên Thiệu đến!" Một Âm Binh Tướng quân khác cũng đồng ý với kế hoạch của Ngô Lương, thậm chí còn khích lệ các tướng quân khác. "Đúng đúng đúng, cứ làm như vậy!" "Viên Bản Sơ mạnh hơn Tào Mạnh Đức nhiều, chúng ta có một chỗ dựa lớn như vậy, còn sợ gì nữa?" "Nói đi nói lại, Vệ Đạo Tướng quân quả là người từng đánh trận, vừa có gan vừa có tầm nhìn, nếu là đám người thô kệch chúng ta, dù thế nào cũng không nghĩ ra được cách hay như vậy, càng không thể trèo lên được con thuyền lớn Viên Bản Sơ!" "Thiên sư cũng thật có mắt nhìn người, trước đây khi Thiên sư đề bạt Vệ Đạo Tướng quân, trong lòng ta còn có chút không phục, trải qua lần này, ta đối với bản lĩnh nhìn người của Thiên sư thật sự bội phục sát đất!" "..." Các Âm Binh Tướng quân nhanh chóng đạt được sự đồng thuận, nhưng nói qua nói lại, chủ đề lại chuyển hướng, một đám người lại bắt đầu không tiếc lời tâng bốc Ngô Lương và Tôn Bảo.

Cứ thế tâng bốc khiến Tôn Bảo tim đập chân run, không ngừng quan sát sắc mặt Ngô Lương, sợ câu nào đó nói không thích hợp, khiến Ngô Lương trong lòng bất mãn, cuối cùng người chịu tội vẫn là Thiên sư con rối này. "Nếu đã như vậy, mọi người mau về điều động nhân thủ đi, tập hợp tất cả những người có thể dùng được, mau chóng thống kê ra một danh sách gửi đến đây cho ta, ta sẽ căn cứ vào tình hình nhân lực của chúng ta để định ra sách lược thủ thành tương ứng." Ngô Lương cười cười, lại nói: "Lần này mọi người phải dốc hết toàn lực, sau này có thể tiếp tục uống rượu ăn thịt chơi gái hay không, tất cả đều trông cậy vào các vị cả đấy." "Dễ nói, đi thôi, đi thôi, làm việc chính!" "Cứ yên tâm đi, làm việc cho chính mình, chúng ta tự nhiên sẽ tận tâm tận lực!" "Chỉ cần là người có thể tham chiến, đảm bảo không thiếu một ai!" "Khẩn trương lên, khẩn trương lên, Tào quân không còn xa nữa, đừng chậm trễ!" "..." Các Âm Binh Tướng quân liên tục đáp lời, từng người hớn hở ra ngoài triệu tập nhân thủ.

Nhìn bóng lưng của họ, Ngô Lương khẽ nhếch mép.

Đợi đám người này mang danh sách đến, sau khi binh mã của Tào lão bản vào thành chỉnh biên Thọ Tào Đạo, tự nhiên sẽ làm ít công to, một tên cũng đừng hòng trốn thoát.

Đến lúc này, Tôn Bảo mới dè dặt cười đi đến sau lưng Ngô Lương, cúi đầu thuận mắt nói: "Tướng quân quả nhiên là cao nhân bày mưu tính kế, nay tướng quân nắm giữ Thọ Tào Đạo, thật là phúc phận của trên dưới Thọ Tào Đạo, nếu không lần này chắc chắn khó thoát kiếp nạn." "Ngươi cũng lập tức chỉnh hợp các vệ sĩ Thọ Tào Đạo trong thành lại, nếu giao chiến với Tào quân, những vệ sĩ này cũng có tác dụng lớn." Ngô Lương xoay người lại, bình thản nói. ...

Bên trong phủ Văn Nhân.

Dù không nhận được lời mời đến Thiên Sư điện tham gia nghị sự lần này, nhưng Văn Nhân Chiêu vẫn rất nhanh nhận được tin tức liên quan. "Người này lại có thể âm thầm liên lạc với Viên Thiệu sao?" Văn Nhân Chiêu dường như có chút bất ngờ, đồng thời lại có chút mừng rỡ, "Thảo nào hắn biết tin Tào quân đột kích mà không hề chấp nhận đề nghị của ta, hóa ra đã sớm có chuẩn bị, nếu Viên Thiệu chịu phái binh đến chi viện, hơn vạn Tào quân này quả thực không đáng lo ngại." "Người này mỗi lần ra tay đều có thể tìm được đường sống trong chỗ chết, quả là một quỷ tài hiếm gặp, ta thật sự ngày càng ngưỡng mộ hắn." "Nếu lời hắn nói không phải là hư, Lạc An quốc vẫn nằm trong tay Thọ Tào Đạo, như vậy, ta cũng không cần lo lắng sẽ lập tức mất đi sức mạnh khống chế Văn Nhân gia, vị trí gia chủ sẽ không rơi vào tay kẻ khác." "Đây chẳng phải lại nợ người này một ân tình sao?" "..." Cứ thế tự lẩm bẩm, Văn Nhân Chiêu lười biếng tựa vào bàn, một tay chống lên gương mặt xinh đẹp khẽ cau mày, trong lòng lướt qua vô số suy nghĩ. "Ân tình này càng nợ càng nhiều, ta lại nên lấy gì để trả đây?" "Có lẽ nợ hắn một ít ân tình cũng có cái lợi, ít nhất là trước khi trả hết, hắn hẳn sẽ không ra tay với Văn Nhân gia đâu nhỉ..." ...

Có được màn động viên trước trận chiến "dụ chi dĩ lợi" của Ngô Lương.

Toàn bộ đám cao tầng của Thọ Tào Đạo lập tức tràn đầy nhiệt huyết, các Âm Binh Tướng quân rất nhanh đã mang danh sách nhân mã dưới trướng đến tay Ngô Lương, Tôn Bảo cũng sớm đã mang danh sách vệ sĩ trong thành đến.

Ngô Lương thống kê một chút, đám người ngựa này cộng lại, đã lên đến hơn bảy nghìn người.

Hơn nữa phần lớn trong số đó đều là thanh niên trai tráng có khả năng chiến đấu.

Bình thường trưng binh hay bắt tráng đinh thật sự không đạt được hiệu suất như vậy, dù sao đám thanh niên trai tráng này có tay có chân thể lực không yếu, nghe tin có người đến trưng binh hay bắt tráng đinh, chạy còn nhanh hơn ai hết.

Nhưng lần này theo Thọ Tào Đạo làm xằng làm bậy gây họa một phương, bọn họ lại vô cùng tích cực, khiến Thọ Tào Đạo phát triển nhanh chóng. "Rất tốt!

Tào quân không quá vạn người, quân thủ thành của chúng ta đã có bảy nghìn, chưa kể chúng ta còn có đại quân của Viên Thiệu đến chi viện, cho dù không có, dựa vào lợi thế tường thành, cũng có thể khiến Tào quân đụng phải đầu rơi máu chảy!" Ngô Lương thu hết những danh sách này lại, ánh mắt đột nhiên trở nên nghiêm túc, giống như một lão tướng thực thụ dày dạn sa trường, ra vẻ hô lớn: "Các vị nghe lệnh!

Kể từ hôm nay, ba vị tướng quân này lĩnh hai nghìn binh, ngày đêm luân phiên canh giữ Nam môn.

Ba vị tướng quân kia cũng lĩnh hai nghìn binh, ngày đêm luân phiên canh giữ Bắc môn.

Hai vị tướng quân còn lại thống lĩnh trấn thủ trong thành, một khi có chiến sự thì nghe lệnh ta tiến hành chi viện, ta nói có rõ không?" "Tuân lệnh!" Mấy vị Âm Binh Tướng quân này tuy chưa được huấn luyện quân sự chính quy, nhưng ở trong Thọ Tào Đạo dù sao cũng học được một ít quy củ, lập tức đồng thanh đáp lời. "Còn nữa, đợi khi Tào quân đến, nếu tướng lĩnh Tào quân đến khiêu chiến, các ngươi không được hành động thiếu suy nghĩ, để ta đích thân giao thiệp với tướng lĩnh Tào quân.

Nếu có thể không đánh mà khiến họ biết khó mà lui, đó tự nhiên là tốt nhất." Ngô Lương suy nghĩ một chút, lại nói. "Vệ Đạo Tướng

quân còn có sách lược lui địch khác sao?" Tôn Bảo và các Âm Binh Tướng quân đều kinh ngạc nhìn về phía Ngô Lương. "Hành quân đánh trận tự nhiên phải có nhiều phương án dự phòng, nhưng kế của ta là kỳ chiêu, nếu tiết lộ ra ngoài sẽ không linh nghiệm nữa, đợi đến khi Tào quân áp sát thành, các ngươi tự sẽ biết." Ngô Lương tự tin cười nói. "Không hổ là Vệ Đạo Tướng quân, lại có trí tuệ như vậy!" "Thọ Tào Đạo được Vệ Đạo Tướng quân tương trợ, là trời giúp Thọ Tào Đạo ta a!" "Nếu có thể không đánh mà lui địch, Vệ Đạo Tướng quân nhất định có thể một trận nổi danh thiên hạ!" "..." Một đám Âm Binh Tướng quân lập tức lại vui ra mặt, không hề keo kiệt những lời nịnh hót.

Kẻ yếu, rút đao chém kẻ yếu hơn.

Đám người này tuy mỗi tên tay đều dính đầy máu tươi, tàn sát dị đoan thì rất khoái trá, nhưng đối mặt với chính quy quân như Tào quân vẫn có chút chột dạ, nếu thật sự có thể như lời Ngô Lương nói không đánh mà lui địch, đó là điều cầu còn không được.

Cứ thế nói, bọn họ đã bắt đầu âm thầm mong chờ màn trình diễn của Ngô Lương...

Lúc này, căn bản không có ai đi hoài nghi mối quan hệ có thể tồn tại giữa Ngô Lương và Tào quân.

Bởi vì Ngô Lương diễn quá giống, vừa tập hợp nhân thủ chuẩn bị kháng cự Tào quân, vừa âm thầm liên lạc đầu quân cho Viên Thiệu, hơn nữa trong mắt những Âm Binh Tướng quân này, hắn còn là Vệ Đạo Tướng quân có địa vị chỉ sau Đại hiền Thiên sư trong Thọ Tào Đạo, cho dù là người mới đến, cũng rất khó để liên hệ hắn với Tào quân.

Ngay cả Văn Nhân Chiêu, người biết rõ Ngô Lương đã là kẻ khống chế thực tế của Thọ Tào Đạo, cũng hoàn toàn không thể có

được sự liên tưởng như vậy.

Mà Ngô Lương sau khi sắp xếp xong xuôi đám Âm Binh Tướng quân này, liền lập tức phái một binh sĩ Phường Nhân Quân ra khỏi thành, mỹ danh là đi dò la tin tức, tự nhiên không ai dám cản.

Binh sĩ này không mang theo bất kỳ thư từ văn tự nào, chỉ mang theo lời nhắn bằng miệng mà Ngô Lương truyền đạt cho hắn... ...

Chiều ngày hôm sau.

Tào quân đã áp sát thành, cổng thành Nam Bắc đều bị trọng binh vây kín, đại chiến sắp nổ ra.

Nhưng đám người Thọ Tào Đạo trong huyện thành Thiên Thừa không hề cảm thấy bất ngờ, bọn họ có cơ sở quần chúng ở trong lãnh thổ Lạc An quốc mà Tào quân không thể bì được, vì vậy hành trình của Tào quân luôn có người về báo cáo, muốn đột kích chớp nhoáng là điều không thể.

Giờ phút này, Tôn Bảo và ba vị Âm Binh Tướng quân trấn thủ Nam môn đều đã lên cổng thành.

Văn Nhân Chiêu cũng không mời mà đến, vẫn một thân áo trắng, khăn che mặt.

Nàng muốn tận mắt xem Ngô Lương sẽ chống cự Tào quân công thành như thế nào.

Đồng thời, nàng tự nhiên hy vọng Ngô Lương có thể nói được làm được, tuy rằng sau khi Tào quân công phá thành, sẽ không ra tay với Văn Nhân gia, nhưng đứng ở góc độ của một "đứa con bất hiếu" như nàng, tự nhiên vẫn là Ngô Lương thắng lợi thì hợp với lợi ích của nàng hơn.

Hơn nữa nàng cũng tin tưởng.

Ngô Lương có năng lực làm được, một người giảo hoạt và quý mạng như hắn, nếu không có lòng tin, chắc chắn sẽ không tiếp tục ở lại trong huyện thành Thiên Thừa để đối địch với Tào quân.

Cứ thế đợi đến khi mọi người đã đến đông đủ, Ngô Lương mang theo Điển Vi cuối cùng cũng khoan thai đến muộn. "Vệ Đạo Tướng quân, ngài đã đến rồi." Thấy Ngô Lương lên cổng thành, mọi người vội vàng như thấy được cứu tinh, ân cần chào hỏi. "Ừm." Ngô Lương gật đầu, một đôi mắt đã liếc về phía Văn Nhân Chiêu, người có trang phục và khí chất nổi bật nhất trong đám đông, "Sao ngươi cũng đến đây?" "Ta đến để chiêm ngưỡng phong thái của Vệ Đạo Tướng quân." Văn Nhân Chiêu khẽ cười, thi lễ nói. "Ta là người biết thương hoa tiếc ngọc, đúng là đao kiếm vô tình, mỹ nhân như tranh vẽ như Văn Nhân gia chủ tốt nhất nên tránh xa một chút, nếu không cẩn thận bị thương, trong lòng ta cũng không dễ chịu." Ngô Lương cười hì hì nói. "Từ xưa mỹ nhân yêu anh hùng, một anh hùng lâm nguy không loạn như Vệ Đạo Tướng quân, dù thế nào ta cũng phải nhìn thêm vài lần, nếu bỏ lỡ khoảnh khắc Vệ Đạo Tướng quân hiển lộ thần uy, ta cũng sẽ hối tiếc cả đời." Văn Nhân Chiêu hôm nay lại mỉm cười, lời lẽ sắc bén đáp lại. "Chuyện này..." Tôn Bảo và các Âm Binh Tướng quân đều sững người.

Tuy thời đại này sự ràng buộc đối với phụ nữ chưa nghiêm trọng đến vậy, nhưng những cô gái công khai trêu ghẹo người khác trước mặt bao người cũng là phượng mao lân giác, huống chi cô gái này còn là đại tiểu thư nổi danh của Văn Nhân gia ở Lạc An quốc.

Đặc biệt là Tôn Bảo, lúc này trong lòng phải nói là chua chát.

Cũng may là thời đại này thiên triều chưa có chanh, nếu không cảm giác của hắn bây giờ chính là đang gặm chanh.

Trước đây hắn tốn bao công sức cũng không khiến Văn Nhân

Chiêu liếc mắt nhìn hắn một lần, kết quả Ngô Lương mới đến được mấy ngày, Văn Nhân Chiêu đã công khai trêu ghẹo hắn, điều này khiến hắn biết nói lý ở đâu?

May mà tâm tư này chỉ có Tả hộ pháp Hoàng Cảnh đã bốc hơi khỏi nhân gian biết, nếu không lúc này hắn chỉ càng thêm chua xót. "Nếu Chiêu hộ pháp muốn xem, vậy thì tùy ngươi thôi." Ngô Lương cũng phát hiện ra sự thay đổi nhỏ trong thái độ của Văn Nhân Chiêu, nhưng lúc này không phải là lúc để ý những chuyện này, hắn chỉ lắc đầu cười cười, liền quay người nhìn ra ngoài thành.

Chỉ thấy lúc này ngoài thành đã là một mảng đen kịt, Tào quân đã sớm nghiêm trận chờ đợi.

Mà ở vị trí trung tâm của Tào quân, Ngô Lương rất nhanh đã thấy được hai gương mặt quen thuộc đang cưỡi trên lưng ngựa cao to.

Một người trong đó, là con trưởng của Tào lão bản, Tào Ngang, người còn lại là cấp trên cũ mà Ngô Lương đã quen thuộc không thể quen thuộc hơn, Tào Bẩm.

Lúc này hai người này cũng đang nhìn lên cổng thành, dường như đã chú ý đến Ngô Lương.

May mà Ngô Lương đã sớm phái một binh sĩ Phường Nhân Quân ra khỏi thành thông báo cho họ, nếu không Tào Ngang không biết sẽ có phản ứng gì, nhưng với tính cách của Tào Bẩm nhất định sẽ lập tức la lớn, từ đó bại lộ thân phận của Ngô Lương. "Người dưới thành là ai, báo danh đi!" Ngô Lương ra vẻ hắng giọng hô một tiếng. "Biệt khiển Trung lang tướng Tào Tử Tu dưới trướng Tào sứ quân ở đây, còn không mau mở cổng thành đầu hàng!" Tào Ngang giơ dài thương, giọng đầy nội lực quát. "Tào Tử Tu!

Hắn chính là Tào Tử Tu sao?" Nghe thấy cái tên này, một Âm Binh Tướng quân lập tức lộ vẻ kinh hãi, "Người này là con trưởng của Tào

Mạnh Đức, ta nghe nói hắn không chỉ dũng mãnh vô song, mà còn thông thạo binh pháp chiến trận, công thành chiếm đất hiếm khi thất bại!" "Chuyện này..." Mọi người nghe xong đều kinh hãi. "Đừng hoảng, hắn gặp ta thì chưa chắc đâu." Ngô Lương lại tỏ ra không quan tâm, cười cười, rồi lại lớn tiếng hô ra ngoài thành: "Thọ Tào Đạo ta và Tào Mạnh Đức xa không thù gần không oán, tướng quân tại sao vô cớ công phá thành trì của ta?" "Bớt nói nhảm đi, ta chỉ cho ngươi một tuần trà để suy nghĩ, sau một tuần trà ngươi còn không mở cổng thành quy hàng, thì đừng trách ta không nể tình!" Tào Ngang hùng hổ hô lớn. "Tào tướng quân thật uy phong!" Ngô Lương lại càng kiêu ngạo hơn, "Sớm đã nghe danh Tào tướng quân dũng mãnh vô song, có dám ra trận đơn đả độc đấu với ta không?

Ta cũng chỉ cần một tuần trà là có thể chém đầu ngươi trước mặt mọi người!" Nghe Ngô Lương nói vậy, mọi người lại được một phen kinh hãi, vẻ mặt quái dị nhìn sang.

Mấy năm trước, khi Tào lão bản đại chiến với quân Khăn Vàng ở Thanh Châu, Tào Ngang đã theo quân xuất chinh, trong thời gian đó lập được không ít chiến công, đã lưu lại uy danh hiển hách ở Thanh Châu.

Cũng vì vậy, Tào Ngang vừa mới báo tên mình, trong đám người Thọ Tào Đạo đã có người lộ vẻ kinh hãi.

Còn Ngô Lương thì sao?

Sự hiểu biết của đám người Thọ Tào Đạo về hắn còn khá hạn chế, không chỉ trước đây chưa từng nghe qua tên hắn, cũng chưa từng thấy hắn thể hiện võ lực.

Lại nhìn thân hình gầy gầy cao cao của hắn, thoáng qua không hề có nhiều áp lực hay sức bật, nhìn thế nào cũng không giống một kẻ biết đánh nhau...

Chẳng lẽ Ngô Lương thực sự là một cao thủ võ lực siêu quần?

Nếu không phải vậy, sao hắn lại chủ động hẹn chiến, còn khoác lác rằng sẽ chém Tào Ngang, người đã sớm uy chấn Thanh Châu, xuống ngựa trong vòng một tuần trà?

Nhưng đối thủ là Tào Ngang cơ mà, cảm giác thật không thực tế...

Chương 183

Cùng lúc đó, Văn Nhân Chiêu cũng bất giác nhìn về phía Ngô Lương, đôi mắt đẹp một lần nữa nghiêm túc đánh giá hắn.

Nếu là Điển Vi nói ra những lời này, có lẽ nàng đã tin, dù sao không lâu trước đây nàng mới được chứng kiến sự lợi hại của Điển Vi.

Nhưng nếu đổi lại là Ngô Lương...

Văn Nhân Chiêu cũng không dám tùy tiện kết luận, nhưng trong lòng vẫn có chút hoài nghi.

Nếu Ngô Lương thật sự có thể chém Tào Ngang, vậy hắn chính là anh hùng có dũng có mưu hiếm có trên đời, loại anh hùng này đến đâu cũng nhất định sẽ làm nên nghiệp lớn.

Vậy thì chẳng trách trước đây Ngô Lương không chịu ở rể nhà họ Văn Nhân.

Đừng nói ở rể, cho dù nàng bất chấp thân phận làm "tiểu thập nhị" của hắn, cũng không hề làm ô nhục thân phận, thậm chí có thể nói là nhà họ Văn Nhân may mắn trèo được cành cao.

Nhưng mà, hắn có làm được không?

Nghĩ vậy, Văn Nhân Chiêu bỗng cảm thấy chuyện này có chút kỳ quặc.

Trước đây Ngô Lương luôn miệng nói là vì bảo mệnh mới bị ép theo nàng vào thành Thiên Thừa, lại vì bảo mệnh mới làm ra chuyện vô sỉ hai mặt ba lòng, lúc nào cũng thanh minh rằng mình chỉ là một kẻ đầu cơ tham sống sợ chết.

Tại sao bây giờ lại dám công khai hẹn chiến với Tào Ngang?

Cứ cảm thấy có chỗ nào đó không đúng... "Ăn nói ngông cuồng!" Ngoài thành, Tào Ngang đã lộ vẻ tức giận, quát lớn: "Ngươi đã một lòng muốn chết, ta nào có lý do gì không thành toàn, nếu ngươi thật sự có gan, thì ra khỏi thành cùng ta một trận!" "Được, ngươi rửa sạch cổ mà chờ đó!" Ngô Lương đáp thẳng, quay người nhìn Tôn Bảo hỏi: "Thiên sư, trong thành có chuồng ngựa không?" "Cũng có mấy con, nhưng vốn đều là ngựa già dùng để cày ruộng, ngày thường ta cũng chỉ dùng để ra oai thôi, e là không ra trận được." Tôn Bảo nhíu mày, lúng túng đáp. "Bảo người dắt một con tới đây." Ngô Lương nói. "Chuyện này...

Tướng quân, ngài thật sự muốn ra thành quyết chiến với Tào Ngang sao?" Tôn Bảo do dự một chút, rồi lại buột miệng khuyên: "Hành động này e là không ổn, hiện tại chúng ta chiếm lợi thế thành trì, chỉ cần phòng thủ nghiêm ngặt, Tào Ngang nhất thời cũng khó mà công vào được, còn nếu tướng quân mạo muội ra thành, vạn nhất có sơ suất gì, thì phải làm sao bây giờ?" Lúc này, mạng nhỏ của Tôn Bảo vẫn đang "nắm" trong tay Ngô Lương.

Thêm vào đó, sự tồn vong của Thọ Tào Đạo cũng liên quan đến tính mạng của Thiên sư là hắn, dù công hay tư, hắn tự nhiên đều hy vọng trận này vạn vô nhất thất, chắc chắn không muốn để Ngô Lương ra ngoài mạo hiểm. "Sơ suất gì chứ, Tào Ngang trong mắt ta chẳng qua chỉ là gà đất chó sành, cắm rơm rao bán đầu mà thôi." Ngô Lương thản nhiên cười, nói với mọi người: "Hôm nay ta sẽ dạy cho các ngươi thêm một đạo lý: 'Rủi ro và cơ hội cùng tồn tại'.

Hành động này của ta tuy có vẻ mạo hiểm, nhưng chỉ cần chém chết Tào Ngang trước mặt mọi người, sĩ khí quân Tào chắc chắn sẽ tan biến, mối nguy của huyện Thiên Thừa lập tức được giải, đây vốn là một phần kế hoạch của ta." "Tướng quân nói có lý, nhưng Tào Ngang đâu phải gà đất chó sành, tướng quân thật sự có bản lĩnh chém

hắn dưới ngựa sao?" Một vị Âm Binh tướng quân vẫn có chút lo lắng nói. "Đương nhiên, ta còn giấu những thủ đoạn khác trong kế này, hắn chỉ cần nghênh chiến thì chắc chắn phải chết." Ngô Lương nhếch mép cười bí ẩn. "..." Thấy nụ cười này, Tôn Bảo lập tức không còn nghi ngờ gì nữa, thậm chí còn bất giác tự thấy khổ.

Hắn rơi vào kết cục này, chính là vì "bí pháp" thần không biết quỷ không hay của Ngô Lương.

Đến tận bây giờ, hắn vẫn không hiểu chuyện gì đã xảy ra lúc đó, hắn và Tả hộ pháp Hoàng Cảnh như thể bị trúng tà, không thể cử động được, hoàn toàn không thể so sánh với mấy thứ "tiên thuật" mà hắn thường dùng để lừa gạt tín đồ.

Nếu Ngô Lương dùng "bí pháp" này để đối phó Tào Ngang, đừng nói một Tào Ngang, dù là mười hay một trăm, cũng đều là gà đất chó sành chờ làm thịt. "Nếu tướng quân đã tự tin như vậy, ta tự nhiên tin tưởng tướng quân!" Nghĩ đến đây, thái độ của Tôn Bảo đã lặng lẽ thay đổi, hắn cười nịnh nói: "Ta lập tức cho người dắt ngựa đến, chúc tướng quân cờ giương là thắng." "Vậy chúc tướng quân cờ giương là thắng." Thấy Tôn Bảo đã tỏ thái độ, mấy vị Âm Binh tướng quân còn lại dù trong lòng có nghi ngờ, lúc này cũng không dám nói gì thêm, đều chắp tay nói. "À, cây trường thương này của ngươi cho ta mượn dùng một lát." Ngô Lương lại nhìn về phía một Âm Binh tướng quân đang cầm trường thương. "..." Mọi người lại một lần nữa câm nín.

Họ chỉ nghe nói có người lâm trận mài thương, chứ chưa từng nghe có người lâm trận mượn thương, đường đường là tướng quân mà ngay cả binh khí thuận tay cũng không có, điều này có phải hơi quá trẻ con rồi không?

Nhưng càng như vậy, những người này ngược lại càng mong chờ trận chiến sắp diễn ra hơn.

Nếu Ngô Lương cưỡi một con ngựa già cày ruộng, cầm một cây trường thương mượn tạm, mà lại chém được Tào Ngang uy danh lừng lẫy xuống ngựa, thì trận chiến này tất sẽ trở thành một giai thoại.

Chỉ là trong lịch sử thật sự không có chuyện "ôn tửu trảm Hoa Hùng", đó chẳng qua chỉ là tình tiết do La Quán Trung bịa ra mà thôi.

Lúc này Quan Vũ cũng chưa có danh tiếng gì, vẫn đang theo Lưu Bị bôn ba khắp nơi, không lâu trước đến viện trợ Đào Khiêm còn bị Tào lão bản đánh cho quay về.

Nếu không, họ nhất định sẽ đem Ngô Lương ra so sánh với Quan Vũ một phen... "Chờ một chút!" Lúc này, Văn Nhân Chiêu cuối cùng không nhịn được nữa, bước ra đứng trước mặt Ngô Lương, đánh giá từ trên xuống dưới một lượt, rồi mới lên tiếng: "Tướng quân mặc một thân áo vải ra trận e là không ổn, nhà ta có một bộ giáp xích đồng tím cất giữ mấy chục năm, đó là chiến giáp của tổ phụ ta khi nhậm chức Thái úy, tướng quân không bằng cứ lấy dùng tạm, dù sao cũng có thể chống đỡ được vài vết thương ngoài da." "Văn Nhân gia chủ đang lo lắng cho an nguy của ta sao?" Ngô Lương có chút bất ngờ nhìn Văn Nhân Chiêu. "..." Trong lòng Tôn Bảo lại không nhịn được bắt đầu ghen tị, chân răng cũng có chút ngứa ngáy. "Ngươi thắng, đối với ta có lợi hơn." Văn Nhân Chiêu ánh mắt lạnh lùng nói. "Vậy ta không khách khí, đa tạ Văn Nhân gia chủ." Ngô Lương cũng rất muốn xem chiến giáp mà Thái úy thời Đông Hán từng mặc rốt cuộc có gì khác biệt, liền vui vẻ chấp nhận. ... ...

Không lâu sau, Ngô Lương từ tướng quân "ba không" biến thành tướng quân "ba có" đã đến dưới cổng thành trong ánh mắt mong chờ của mọi người.

Dưới yên là một con ngựa già gầy cao như hắn, trong tay là một

cây thương sắt đã rỉ sét, trên người là một bộ giáp xích đồng tím tỏa ra mùi đồng hôi nồng nặc.

Bộ "giáp xích đồng tím" này quả thực là đồ tốt.

Trông có vẻ cũng là một loại hợp kim nào đó mà Ngô Lương không biết, bề mặt kim loại vẫn hiện ra màu tím không quá rõ ràng, nhưng niên đại dù sao cũng đã khá lâu, một số chỗ đã xuất hiện dấu vết oxy hóa, khiến mùi đồng tỏa ra vô cùng hăng mũi, lát nữa tốt nhất nên xử lý một chút.

Nhưng chất liệu khá nhẹ mỏng.

Nếu bỏ đi phần hộ vai khá rộng, và vứt bỏ chiếc mũ giáp có phần nặng nề, mặc bên trong quần áo để che giấu cũng không thành vấn đề lớn, chỉ là hiện tại vẫn chưa chắc chắn về độ cứng của nó.

Nếu độ cứng cũng đủ, có thể mặc bên trong áo coi như một món "nhuyễn vị giáp" thường xuất hiện trong truyện võ hiệp, đặc biệt là hai tấm hộ tâm kính trước sau đi kèm với "giáp xích đồng tím", vào thời khắc quan trọng dùng để bảo mệnh cũng không tồi. "Tướng quân, chúng tôi sẽ đánh trống trợ uy cho ngài!" "Chúng tôi đều trông cậy cả vào ngài!" "Chúc tướng quân mã đáo thành công!" Đứng trên cổng thành nhìn Ngô Lương sắp ra thành nghênh chiến, Tôn Bảo và mấy vị Âm Binh tướng quân ra sức phất cờ hò reo.

Ai cũng có một trái tim hóng hớt, mà trận chiến giữa Ngô Lương và Tào Ngang chính là quả dưa lớn nhất lúc này, tất cả mọi người đều mong chờ được tận mắt chứng kiến kỳ tích Ngô Lương chém Tào Ngang dưới ngựa, chứng kiến sự ra đời của một danh tướng.

Còn về việc Ngô Lương có bị phản sát hay không, dù trong lòng họ vẫn có chút lo lắng, nhưng vẻ mặt tự tin của Ngô Lương lại cho họ không ít niềm tin... "..." Văn Nhân Chiêu tuy không nói gì, nhưng nội tâm cũng có chút kích động.

Nàng đã có kế hoạch mới, nếu Ngô Lương quả thật chém được Tào Ngang, nàng sẽ đưa ra một quyết định vô cùng quan trọng đối với nàng, cũng như đối với nhà họ Văn Nhân.

Cũng vì vậy, nàng mới đem "giáp xích đồng tím" của tổ phụ để lại tặng cho Ngô Lương, đây là đồ thật sự tốt, mặc dù vẻ ngoài đã có chút kém rồi... "Mở cổng thành!" Ngô Lương mỉm cười với mọi người, trường thương chỉ thẳng lên trời, ra dáng anh hùng. "Vâng!" Binh lính điều khiển cổng thành vội vàng di chuyển những khúc gỗ lớn dùng để chặn cổng. "Két... kẹt..." Theo sau tiếng ma sát nặng nề, hai cánh cổng thành từ từ mở ra, Ngô Lương dần dần nhìn thấy Tào Ngang đang đứng bên ngoài qua khe cửa.

Mà Tào Ngang cũng nhìn thấy Ngô Lương dần dần hiện ra từ sau cánh cửa.

Giây phút này. "Phụt!" Tào Ngang vốn luôn trầm ổn, suýt chút nữa đã không nhịn được mà bật cười.

Hắn vừa rồi chỉ thấy Ngô Lương xuống tường thành, không ngờ trong thời gian ngắn như vậy, hắn đã tìm ra được một bộ trang phục chẳng ra đâu vào đâu thế này.

Ngựa gầy, thương rỉ, giáp cũ.

Tào Ngang suýt nữa đã nghĩ rằng Ngô Lương muốn dùng cách này để chọc cười hắn đến chết, sau đó thừa kế vị trí người thừa kế số một của nhà họ Tào.

Nhưng bây giờ hiển nhiên không phải lúc để ý những chuyện này, vì vở kịch hay sắp bắt đầu rồi. "Két... kẹt..." Cánh cổng nặng nề tiếp tục mở ra một cách chậm rãi.

Không phải đám lính không muốn làm nhanh hơn, mà là cổng thành thời này chủ yếu dùng để chống địch, không chỉ bản thân nó rất

nặng, mà bản lề cũng rất cứng, muốn nhanh cũng không được.

Cuối cùng, cổng thành đã mở toang.

Ngô Lương thúc ngựa dưới yên đến trước cổng chính.

Điển Vi thì ở lại dưới cổng thành, sẵn sàng ứng cứu bất cứ lúc nào.

Sắp bắt đầu rồi...

Mọi người trên thành đều trợn tròn mắt, nhìn không chớp mắt vào Ngô Lương và Tào Ngang, đại chiến sắp nổ ra.

Ngay lúc này. "Không hay rồi!

Cổng Bắc đã bị quân Tào công phá, mấy nghìn quân Tào đã vào thành, ba vị Âm Binh tướng quân đều đã tử trận, quân thủ cổng Bắc đã toàn bộ đầu hàng!" "Mau chạy đi, không chạy là không kịp nữa đâu!" "Thiên sư mau hiển lộ thần thông, cứu chúng tôi với!" "..." Trong thành đột nhiên có mấy người mình đầy máu me, tóc tai bù xù chạy về phía cổng Nam, vừa chạy vừa la hét cực kỳ hoảng loạn, cổ họng sắp vỡ ra. "!?" Nghe thấy những tiếng này, mọi người đều kinh hãi, vội vàng quay đầu nhìn về phía bắc.

Mặc dù ở đây không thể nhìn rõ tình hình cụ thể ở cổng Bắc, nhưng có thể thấy phía bắc thành đã có mấy nơi bốc lên khói đen cuồn cuộn, từ đó có thể phán đoán những nơi đó chắc chắn đã xảy ra chuyện. "Rốt cuộc là có chuyện gì?!" "Tại sao cổng Bắc lại dễ dàng bị công phá như vậy?" "Mới qua bao lâu, đám người ở cổng Bắc làm ăn kiểu gì vậy?!" "Quân Tào lại hung mãnh đến thế, phòng thủ của chúng ta ngay cả nửa canh giờ cũng không chống cự nổi?!" "Phải làm sao bây giờ?!" "..." Thấy tình hình này, Tôn Bảo và mấy vị Âm Binh tướng quân lập tức hoảng loạn, có người đã không nhịn được mà định bỏ chạy.

Nhưng bây giờ cổng Bắc đã bị phá, cổng Nam lại có nhiều quân Tào hơn vây công, lúc này dù muốn chạy cũng có thể chạy đi đâu? "?!" Văn Nhân Chiêu cũng lộ vẻ kinh nghi.

Nàng không hoảng loạn như những kẻ này, cho dù quân Tào vào thành, khả năng cao cũng sẽ không lập tức động thủ với nhà họ Văn Nhân, chỉ là nàng phải suy nghĩ kỹ xem nên làm thế nào để giữ được vị trí gia chủ của mình.

Nhưng nàng rất không hiểu.

Chương 184

Dù không rành việc binh, nàng cũng biết công thành không dễ, quân thủ cổng Bắc dù yếu đến đâu, chỉ cần cố thủ không ra, sao có thể không cầm cự nổi nửa canh giờ?

Hơn nữa, dù phía bắc thành có vài nơi bốc khói, nhưng đài phong hỏa bên cạnh cổng Bắc lại không hề bốc lên khói đen.

Nếu quân Tào tấn công mạnh, quân thủ cổng Bắc chống không nổi, cũng không đến mức ngay cả cơ hội đốt khói lửa truyền tin cũng không có chứ... "Ngô tướng quân, mau về đi, cổng Bắc giờ đã thất thủ, ngài đấu với Tào Ngang cũng vô nghĩa rồi." "Đúng vậy Ngô tướng quân, chúng ta bây giờ phải làm sao?!" "Mau cho chúng tôi một chủ ý đi!" Tôn Bảo và mấy vị Âm Binh tướng quân như kiến bò trên chảo nóng, đã hoàn toàn mất chủ ý, đành vội vàng cầu cứu Ngô Lương dưới thành. "Quân thủ cổng Bắc lại vô dụng đến thế?!" Ngô Lương lập tức hận sắt không thành thép mà chửi ầm lên.

Nhưng thực tế, đây đều là do Ngô Lương bày ra.

Lúc này cổng Bắc hoàn toàn chưa thất thủ, những đám cháy ở phía bắc thành là do hắn bảo binh lính Phường Nhân Quân ngầm đốt, những người chạy đến "báo tin" này cũng là do binh lính Phường Nhân Quân đóng giả, mục đích là để làm rối loạn tâm trí quân thủ Thọ Tào Đạo, dụ họ đầu hàng trong hòa bình. "Xong rồi!

Toi mẹ nó hết rồi!" Ngô Lương tức giận ném cây thương sắt trong tay xuống đất, rồi nghiến răng nghiến lợi mắng: "Quân Tào đã phá thành, đại thế đã mất, còn đánh cái quái gì nữa, tất cả ngoan ngoãn hạ vũ khí đầu hàng đi, nếu tiếp tục phản kháng chọc giận quân Tào, chúng ta không ai sống nổi đâu!" Cùng lúc đó, "Giết!" Tào Ngang ra

lệnh một tiếng, kỵ binh quân Tào đã xông về phía cổng thành đang mở toang. *** Biến cố đột ngột này khiến quân tâm Thọ Tào Đạo đại loạn, ai nấy đều lo cho tính mạng mình.

Thấy kỵ binh quân Tào với thế sét đánh không kịp bưng tai lao về phía cổng thành đang mở, không những không có ai đứng ra tổ chức kháng cự, mà binh lính Thọ Tào Đạo dưới cổng thành thấy tình hình không ổn còn bỏ mặc cả cổng thành, vứt vũ khí rồi ôm đầu tháo chạy.

Cũng chẳng trách được.

Toàn bộ Thọ Tào Đạo từ trên xuống dưới, gần như đều là những kẻ đầu cơ nổi loạn trong thời loạn thế.

Loại ô hợp chi chúng này một là không có tầm nhìn tư tưởng, hai là cũng không có kinh nghiệm chiến tranh chính quy, tụ tập ở một khu vực để bắt nạt trai gái có lẽ còn được, một khi phát triển đến cấp độ chiến tranh thực sự, rất nhanh sẽ bị dẹp tan.

Ngay cả Tôn Bảo và mấy vị Âm Binh tướng quân, lúc này cũng đã hoàn toàn ngây người, đầu óc mỗi người đều ong ong, hoàn toàn không biết nên đối phó thế nào, ngay cả một câu cũng không nói nên lời.

Cứ như vậy, chỉ trong một tuần trà, kỵ binh quân Tào đã dễ dàng khống chế được cổng thành.

Tiếp theo, bộ binh phía sau như thủy triều ồ ạt kéo đến, nhanh chóng tràn vào trong cổng thành, dễ dàng kiểm soát được tình hình. "Quân gia tha mạng!" "Tiểu nhân không biết gì hết, tiểu nhân không làm gì cả, tiểu nhân đầu hàng!" "Tiểu nhân không dám nữa, tiểu nhân không bao giờ dám nữa, xin quân gia tha mạng..." "..." Đối mặt với năm sáu nghìn quân Tào được huấn luyện nghiêm chỉnh, hai nghìn binh lính Thọ Tào Đạo trấn thủ cổng Nam đã sớm sợ đến hồn bay phách lạc, đồng loạt vứt vũ khí quỳ rạp xuống đất, không ngừng dập

đầu lia lịa, chỉ sợ mình quy phục chậm hơn người khác một chút sẽ rước họa sát thân. "Chuyện này..." Đến tận bây giờ, Tôn Bảo và mấy vị Âm Binh tướng quân vẫn còn có chút mơ hồ.

Một khắc trước, Ngô Lương còn tự tin tuyên bố sẽ chém Tào Ngang dưới ngựa, một khắc sau đã xảy ra biến cố đột ngột như vậy, thậm chí chỉ trong mấy cái chớp mắt, quân Tào đã công vào thành rồi...

Tình huống này, cũng chẳng khác gì đang ăn lẩu hát ca, đột nhiên gặp phải bọn cướp.

Một giây thiên đường, một giây địa ngục.

Não bộ hoàn toàn không theo kịp sự thay đổi, đổi lại là ai cũng phải mơ hồ. "Ta đầu hàng, ta đầu hàng, Âm Binh tướng quân Trần Lư nguyện suất lĩnh thuộc hạ đầu hàng, và tự nguyện đi khuyên hàng người khác, xin quân gia cho một con đường sống!" Một Âm Binh tướng quân phản ứng lại sau một lúc, thấy quân Tào đã tràn lên tường thành, vệ sĩ xung quanh ai nấy đều lộ vẻ hoảng hốt, thậm chí có người đã buông vũ khí, liền giành trước một bước xông lên đầu hàng, và còn thể hiện ý nguyện lập công chuộc tội.

Gian xảo!

Quá gian xảo!

Các Âm Binh tướng quân khác thấy tình cảnh này mới cuối cùng phản ứng lại, chỉ hận mình chậm một nhịp, để cho kẻ này cướp mất cơ hội lập công chuộc tội, cũng vội vàng xông lên quỳ rạp xuống đất. "Ta cũng hàng!" "Nguyện vì quân Tào mà tận lực!" "Ta..." Tôn Bảo hung hăng trừng mắt nhìn bọn họ, cũng vội vàng gần như lao đến trước mặt họ, quỳ xuống đất lớn tiếng nói: "Thiên sư Tôn Bảo nguyện suất lĩnh chúng nhân Thọ Tào Đạo quy hàng, khẩn cầu tướng quân giơ cao đánh khẽ, cho tiểu nhân một cơ hội lập công chuộc tội."

Thực ra lúc này Tào Ngang còn chưa đến, xông lên tường thành chỉ là binh lính quân Tào.

Nhưng bất kể là ai, gọi là tướng quân chắc chắn không sai.

Nếu không, lỡ gọi sai mà rước họa sát thân, thật không biết tìm ai mà nói lý. "..." Chỉ có Văn Nhân Chiêu lặng lẽ đứng trên tường thành.

Nàng không nhìn đám quân Tào tràn lên, mà vẫn nhìn Ngô Lương dưới thành, đôi mắt đẹp lúc sáng lúc tối.

Lúc này Tào Ngang và Tào Bẩm đã thúc ngựa đến trước mặt Ngô Lương, Ngô Lương không những không xuống ngựa bái lạy, ngược lại còn nhìn hai người cười, mở miệng nói: "Ta ra ngoài làm chút việc gặp nạn, Sứ quân lại phái trưởng công tử đích thân dẫn binh đến chi viện, thật khiến ta thụ sủng nhược kinh." "Hữu Tài hiền đệ khách sáo rồi, ngươi là năng nhân dị sĩ hiếm có trên đời, phụ thân trước nay luôn trân trọng nhân tài, tự nhiên sẽ không ngồi yên không quản." Tào Ngang cười nói. "Ha ha ha, Hữu Tài hiền đệ có điều không biết, bá phụ sau khi nhận được tin cầu cứu của ngươi, thật sự một khắc cũng không dám chậm trễ, liền trong đêm lệnh cho ta và Tử Tu ca triệu tập binh mã chuẩn bị xuất chinh, thậm chí còn bắt hai người chúng ta lập quân lệnh trạng, bất luận thế nào cũng phải cứu ngươi về, nếu có sơ suất gì chúng ta về là phải chịu phạt đó." Tào Bẩm thì phá lên cười ha hả, tiếp đó vẻ mặt khoa trương nói: "Không giấu gì ngươi, ta lớn từng này, chưa từng thấy bá phụ coi trọng một người như vậy, ngươi bây giờ chính là cục cưng của bá phụ đó." "Sứ quân hậu ái như vậy, thật khiến ta càng thêm xấu hổ không chịu nổi." Ngô Lương chắp tay về hướng Duyện Châu nói. "Nhưng ta thấy ngươi vừa rồi uy phong lẫm lẫm, đám người trên thành kia lại càng nghe lời ngươi răm rắp, trong lòng không khỏi nghĩ, có phải chúng ta đến hơi sớm không." Tào Bẩm lại nháy mắt trêu chọc: "Nếu chúng ta đến muộn mấy ngày, Thọ Tào Đạo này không chừng đã là Thọ Tào Đạo của ngươi rồi, đến lúc đó

ngươi trực tiếp dẫn người đến đầu hàng là được, chúng ta cần gì phải đến công thành?" "Đâu có đâu có, đệ chẳng qua là bị tình thế ép buộc, dùng chút thủ đoạn không ra gì lừa gạt bọn họ mà thôi." Ngô Lương khiêm tốn cười nói. "Sau khi trở về, ta nhất định sẽ bẩm báo chuyện này với phụ thân một cách trung thực, nếu không có Hữu Tài hiền đệ thông tuệ hơn người, trận chiến này chắc chắn sẽ phải trải qua nhiều trắc trở, không biết khi nào mới có thể công hạ được thành này." Tào Ngang thì nghiêm mặt nói: "Hiện tại quân ta không những không tổn hại một binh một tốt, mà còn dễ dàng thu được mấy nghìn binh lực, đây đều là công lao của một mình Hữu Tài hiền đệ, Tử Tu vô cùng bội phục." "Tử Tu huynh quá lời rồi." Ngô Lương cười hắc hắc, chuyển lời nói: "Hay là chúng ta vào thành trước đi, đợi làm xong chính sự ổn định tình hình trong thành, chúng ta từ từ hàn huyên cũng không muộn." "Hay!" Tào Ngang gật đầu, vừa thúc ngựa vào thành, vừa nói với Tào Bẩm: "An Dân, ngươi suất lĩnh thân vệ ở lại đây bảo vệ Hữu Tài hiền đệ chu toàn, ta đi một lát sẽ về!" ... ...

Văn Nhân Chiêu đứng trên tường thành, mặc dù không thể nghe thấy Ngô Lương nói chuyện với Tào Ngang và Tào Bẩm, nhưng cũng có thể nhìn ra, ba người này quan hệ không hề tầm thường. "Hóa ra người này là người của Tào Mạnh Đức..." Văn Nhân Chiêu trước đó đã nghi ngờ nhiều chi tiết, bây giờ lại thấy cảnh này, gần như đã hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện.

Cổng Bắc e rằng vốn không hề bị quân Tào công phá.

Ngô Lương vừa rồi cố chấp ra khỏi cổng thành quyết chiến với Tào Ngang, cũng chẳng qua là để mở cổng thành cho quân Tào tiện vào.

Cho nên, hắn từ đầu đã là người của Tào doanh.

Trước đây làm nhiều chuyện khiến nàng không thể hiểu nổi, bây

giờ xem ra, mục đích cuối cùng dường như cũng chỉ có một, đó là dùng một phương thức tương đối ôn hòa để trừ khử Thọ Tào Đạo.

Phân tích những điều này, Văn Nhân Chiêu rất nhanh lại bắt đầu lo lắng cho hoàn cảnh của mình.

Hiện tại quân Tào tiếp quản huyện Thiên Thừa và Thọ Tào Đạo đã là chuyện chắc như đinh đóng cột, như vậy, nàng cuối cùng vẫn sẽ mất đi sức mạnh để khống chế nhà họ Văn Nhân, nếu không có gì bất ngờ, vị trí gia chủ mà nàng đã phải hạ quyết tâm rất lớn mới giành được e rằng cũng không giữ nổi...

Ngay lúc này. "Quỳ xuống!" Binh lính quân Tào tràn lên cổng thành đã vây chặt Tôn Bảo và mấy vị Âm Binh tướng quân, những người này cũng đã sớm quỳ trên đất quy phục, chỉ có Văn Nhân Chiêu vẫn đứng, binh lính quân Tào cũng coi nàng là người của Thọ Tào Đạo, tự nhiên sẽ không khách khí với nàng. "Ta là Văn Nhân Chiêu, gia chủ nhà họ Văn Nhân, không có quan hệ gì với Thọ Tào Đạo.

Năm đó khi Tào thứ sử tiêu diệt giặc Khăn Vàng ở Thanh Châu, nhà họ Văn Nhân của ta đã trợ giúp rất nhiều, cũng coi như có chút giao tình, đưa tướng quân của các ngươi đến hỏi một tiếng là biết." Văn Nhân Chiêu quay người lại, không hèn mọn cũng không kiêu ngạo, ánh mắt lạnh lùng nói. "Chuyện này..." Nghe những lời này, đám lính tự nhiên không dám tự ý quyết định.

Một viên quân quan nhìn nàng một cái, thấy trang phục và khí chất của nàng đều không tầm thường, bèn nói: "Cứ canh chừng nàng ta trước, đợi tướng quân đến rồi xử trí." "Vâng!" Đám lính lúc này mới không tiếp tục làm khó nàng.

Một lát sau, Tào Ngang cũng bước những bước dài lên tường thành. "Bái kiến tướng quân, chúng tôi tự nguyện quy hàng, nguyện vì tướng quân mà tận lực, xin tha cho chúng tôi một mạng." Tôn Bảo và

mấy vị Âm Binh tướng quân trước đó đã thấy Tào Ngang trên tường thành, tự nhiên biết thân phận của hắn, lập tức lại quỳ rạp xuống đất khổ sở cầu xin. "Gia chủ nhà họ Văn Nhân, Văn Nhân Chiêu, bái kiến tướng quân." Văn Nhân Chiêu cũng thuận thế hành lễ với Tào Ngang. "Ngươi chính là gia chủ hiện tại của nhà họ Văn Nhân?" Tào Ngang chỉ lạnh lùng liếc qua Tôn Bảo và mấy vị Âm Binh tướng quân một cái, ánh mắt cuối cùng dừng lại trên người Văn Nhân Chiêu.

Văn Nhân Chiêu mặc một bộ bạch bào sáng mắt, khí chất và cử chỉ đều khác biệt với những người khác, cộng thêm khuôn mặt xinh đẹp bị che bởi khăn che mặt lại càng trở nên nổi bật.

Nhưng Tào Ngang chú ý đến nàng không hoàn toàn vì những điều này, mà là vì thân phận của Văn Nhân Chiêu.

Năm đó khi Tào Ngang theo Tào lão bản tiêu diệt giặc Khăn Vàng ở Thanh Châu, liền biết ở đây có một nhà họ Văn Nhân, không chỉ hiểu rõ về gia thế của họ, thậm chí còn từng có qua lại với Văn Nhân Công, người vừa bị Văn Nhân Chiêu đoạt quyền.

Cho nên hắn chỉ không hiểu, mới qua mấy năm, gia chủ Văn Nhân Công đang ở tuổi tráng niên rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Gia chủ hiện tại của nhà họ Văn Nhân tại sao lại là một nữ tử, điều này thực sự không phù hợp với lệ thường của thời đại này, chẳng lẽ nhà họ Văn Nhân không còn ai nữa sao? "Chính là ta." Văn Nhân Chiêu thản nhiên cười, lại hành lễ với Tào Ngang nói: "Thọ Tào Đạo đã gây họa ở đây một thời gian dài, không chỉ bá tánh bị áp bức, mà nhà họ Văn Nhân chúng tôi cũng bị hại sâu sắc, tướng quân lần này thanh trừ thực là vì dân trừ hại, xứng đáng với bốn chữ 'nhân nghĩa chi sư', ta thay mặt nhà họ Văn Nhân và bá tánh nước Lạc An tạ ơn tướng quân." "Văn Nhân gia chủ quá lời rồi." Đối mặt với chiếc mũ cao mà Văn Nhân Chiêu đội cho, Tào Ngang cũng chỉ cười cười,

không tiết lộ nhiều thông tin.

Văn Nhân Chiêu vốn còn muốn nói thêm gì đó, cố gắng moi móc từ miệng Tào Ngang một số thông tin có giá trị, để từ đó phán đoán mục đích thực sự của quân Tào khi đến đây.

Dù sao, Thọ Tào Đạo có thể phát triển đến quy mô này, chủ yếu là vì các chư hầu xung quanh không rảnh tay hoặc là làm ngơ.

Lấy quân Tào mà nói, mấy ngày trước nàng mới nghe chuyện Trương Mạc liên hợp với Lã Bố phản bội, Tào lão bản lúc đó đang bận công đả Từ Châu của Đào Khiêm, sau lại vội vã quay về bình định loạn Duyện Châu, làm sao có thể rảnh tay?

Thêm vào đó, phía bắc có Viên Thiệu hổ thị đam đam, phía đông lại có Khổng Dung, Điền Giai, Lưu Bị và những người khác đang chờ cơ hội hành động.

Đừng nói họ không biết chuyện của Thọ Tào Đạo, cho dù đã có nghe qua, trong tình huống Thọ Tào Đạo chưa động đến lợi ích của họ, họ cũng sẽ không mạo muội xuất binh đến tiễu phạt.

Dù sao hiện tại, lợi ích từ Thọ Tào Đạo vẫn còn quá ít, thực sự không đáng để các thế lực này hưng sư động chúng.

Nhưng bây giờ Tào lão bản mới vừa bình định xong loạn Duyện Châu, vốn nên là lúc tận dụng mùa đông này để nghỉ ngơi dưỡng sức, lại lập tức phái trọng binh đến tiễu phạt.

Cứ cảm thấy sự việc không đơn giản như bề ngoài, quân Tào đến đây nhất định còn có nguyên nhân khác...

Tiếc là Tào Ngang căn bản không cho nàng cơ hội.

Chỉ hàn huyên đơn giản hai câu, hắn đã quay đầu nhìn về phía Tôn Bảo và mấy vị Âm Binh tướng quân, mở miệng hỏi: "Ai là Thiên sư của Thọ Tào Đạo?" "Ta, ta là!" Tôn Bảo vội vàng ngẩng đầu lên, cười

nịnh đáp: "Tướng quân có gì phân phó, tiểu nhân nhất định sẽ dốc sức làm." "Chém!" Ánh mắt Tào Ngang lạnh đi, miệng chỉ thốt ra một chữ lạnh như băng. "Tướng quân tha mạng!

Tiểu nhân chưa từng làm hại một người nào của tướng quân, cầu tướng quân xem xét việc tiểu nhân chủ động đầu hàng mà tha cho tiểu nhân một mạng, tiểu nhân sau này nguyện làm trâu làm ngựa cho tướng quân!" Tôn Bảo lập tức sợ đến mặt cắt không còn giọt máu, vội vàng lại quỳ rạp xuống đất không ngừng dập đầu.

Nhưng binh lính quân Tào không quan tâm những điều này, nghe lệnh của Tào Ngang, lập tức có mấy người xông lên xốc Tôn Bảo dậy, ấn xuống mép tường thành chuẩn bị hành hình.

Mấy vị Âm Binh tướng quân thấy vậy cũng lòng dạ lạnh toát, thân thể quỳ rạp xuống thấp hơn, đồng thời tay chân cũng không kiểm soát được mà run rẩy, chỉ sợ người tiếp theo đến lượt chính là mình. "Tướng quân tha mạng!

Tha mạng!

Tiểu nhân rốt cuộc đã làm gì sai, tướng quân dù sao cũng cho tiểu nhân chết một cách minh bạch!

Tướng quân, tiểu nhân một lòng quy hàng, không có dị tâm a..." Thấy binh lính quân Tào đã giơ đại đao lên, Tôn Bảo càng ra sức giãy giụa, kêu la thảm thiết, thậm chí có chút ăn nói lung tung. "Muốn trách thì hãy trách ngươi có mắt không tròng, đã nhốt người không nên nhốt, chém!" Tào Ngang vẫn không biểu cảm, nhưng cuối cùng cũng cho hắn một lý do rất mơ hồ.

Giây tiếp theo.

Chương 185

"A!" Đại đao vung xuống, Tôn Bảo chỉ kịp hét lên nửa tiếng thảm thiết, cùng với màn sương máu phun ra từ vết thương lớn trên cổ, cái đầu đã lăn lông lốc trên mặt đất.

Đến lúc này, mắt của Tôn Bảo vẫn trợn tròn, lộ ra một vẻ nghi hoặc.

Đến chết hắn vẫn không hiểu mình rốt cuộc đã nhốt người không nên nhốt nào... "Tướng quân tha mạng!

Tướng quân tha mạng!" Thấy Tào Ngang giết người lại sạch sẽ gọn gàng như vậy, mấy vị Âm Binh tướng quân đã hoàn toàn sợ vỡ mật, tiếng kêu xin tha mạng lập tức trở nên lớn hơn, chỉ sợ Tào Ngang lại hướng đao đồ tể về phía mình.

Tào Ngang lúc này lại không tiếp tục động thủ với họ, mà nói với mấy viên quân quan sau lưng mình: "Trong thành và cổng Bắc vẫn còn dư nghiệt của Thọ Tào Đạo chiếm giữ, mang cái đầu này đi khuyên hàng, nếu có kẻ không theo lập tức chém không tha!" Đây cũng là một chiêu công tâm lợi hại, đầu của Đại hiền Thiên sư đủ để đả kích sĩ khí của tất cả binh lính Thọ Tào Đạo, việc khuyên hàng chắc chắn sẽ làm ít công to. "Vâng!" Mấy viên quân quan lập tức lĩnh mệnh đi.

Cùng lúc đó. "Quân Tào quả nhiên không phải vô cớ đến đây..." Trong mắt Văn Nhân Chiêu cũng là một mảnh nghi hoặc.

Nàng cũng không hiểu lắm lời của Tào Ngang vừa rồi, cái gì gọi là "nhốt người không nên nhốt", gần đây dường như ngoài việc nàng đưa Ngô Lương vào thành Thiên Thừa, Thọ Tào Đạo căn bản không hề bắt ai cả.

Chẳng lẽ...

Văn Nhân Chiêu lại một lần nữa bất giác nhìn về phía Ngô Lương đang nói cười vui vẻ với Tào Bẩm dưới thành, trong lòng lặng lẽ dâng lên một tia hàn ý.

Người này rốt cuộc có thân phận gì?

Mà lại có thể khiến quân Tào hưng sư động chúng, không quản ngàn dặm đến chi viện!

Một canh giờ sau.

Tào quân đã hoàn toàn khống chế được huyện thành Thiên Thừa, hơn bảy ngàn tín đồ của Thọ Tào Đạo, trừ một số ít kẻ cứng đầu bị chém giết, số còn lại đã toàn bộ trở thành tù binh.

Nhìn lại tình hình thương vong của Tào quân trong trận chiến này: bốn người lúc xung phong không cẩn thận bị trẹo chân, một người bị kẻ cứng đầu chống cự làm rách cánh tay, một người vì ngựa hoảng sợ mà không may ngã ngựa bị thương mông… chỉ có vậy.

Cùng với việc ngọn lửa mà trước đó Ngô Lương lệnh cho binh sĩ Phường Nhân Quân lặng lẽ đốt đã bị dập tắt, chiến hỏa trong thành cũng đã tắt ngấm trước khi kịp bùng lên.

Sau khi ra lệnh cho binh sĩ dưới quyền áp giải hơn bảy ngàn tù binh này, Tào Ngang dẫn theo vài tên thân vệ đến Thiên Sư điện.

Các binh sĩ Phường Nhân Quân trước đó trốn trong sơn cốc khổ sở chờ đợi đã theo Ngô Lương vào thành, lúc này mọi người đang tụ tập trong Thiên Sư điện, mà Tùy Hầu Châu mà Ngô Lương đã lén lút gửi đi trước đó, dĩ nhiên cũng đã vật quy nguyên chủ.

Thấy Tào Ngang từ bên ngoài bước vào, các binh sĩ Phường Nhân Quân đang nói cười lập tức thu liễm đi rất nhiều, sau khi hành quân lễ thì rất biết điều mà lui ra ngoài.

Không lâu sau.

Trong Thiên Sư điện chỉ còn lại Ngô Lương, Tào Ngang và Tào Bẩm ba người. "Hữu Tài hiền đệ, ta đã lệnh cho người thả bồ câu đưa thư báo tin mừng cho phụ thân, bây giờ không chỉ ta thở phào nhẹ nhõm, phụ thân ta xem được tin tức chắc chắn cũng sẽ thở phào một hơi." Tính cách của Tào Ngang vững vàng hơn Tào Bẩm rất nhiều, đồng thời cũng bình tĩnh hơn, làm việc vô cùng đáng tin cậy.

Nhưng đồng thời cũng mang lại cho người khác một cảm giác xa cách khó tả, dù cho mỗi lần y gặp Ngô Lương đều biểu hiện rất mực thước, thậm chí thỉnh thoảng còn cố ý nói vài câu đùa nhỏ, nhưng trước sau vẫn không thể nào trở thành "bạn nhậu" của Ngô Lương như Tào Bẩm.

Đây có lẽ chính là cái gọi là quân tử chi giao.

Tào Bẩm là một quân tử, còn Ngô Lương tự cho mình là một tiểu nhân, tiểu nhân mới có thể cùng người khác "ngọt như mật". "Lần này đa tạ Tử Tu huynh kịp thời suất binh đến đây, ân cứu mạng này đệ ghi lòng tạc dạ." Ngô Lương chắp tay cười nói. "Hữu Tài hiền đệ nói vậy là đang cố ý mắng ta rồi." Tào Ngang lắc đầu cười cười, cũng vô cùng tôn sùng chắp tay nói với Ngô Lương, "Trước đây khi Hữu Tài hiền đệ hiến ra thuật thuần dưỡng bồ câu đưa thư, Nguyên Nhượng thúc (Hạ Hầu Đôn) đã không ngớt lời khen ngợi hiền đệ, nói rằng thuật này có thể sánh với thiên binh vạn mã, ta sau khi thấy cũng cho là như vậy, nhưng trận chiến ở Thiên Thừa hôm nay lại khiến ta có một nhận thức mới về hiền đệ, bỏ qua thuật thuần dưỡng bồ câu đưa thư không bàn, chỉ riêng bản thân hiền đệ cũng đã có thể sánh với thiên binh vạn mã." "Tử Tu huynh quá khen rồi, thật ra chẳng qua chỉ là mấy trò mèo vặt vãnh mà thôi…" Vừa nghe những lời này, Ngô Lương vội vàng kể lại cho hai người nghe những thao tác của mình sau khi vào huyện thành Thiên Thừa, để tránh vì chuyện lần này mà gây ra hiểu lầm gì, khiến Tào Ngang, thậm chí là Tào lão bản cho rằng hắn là một mưu sĩ

túc trí đa mưu, hay là một tướng tài kiêu dũng thiện chiến nào đó, rồi lại sắp xếp cho hắn theo quân xuất chinh hay là lĩnh binh đánh trận. "Ha ha ha ha…" Ngô Lương là một người rất biết kể chuyện, đặc biệt là hắn miêu tả thái độ tiểu nhân mấy lần làm "nội gián" và tâm lý lúc đó một cách sống động như thật, nghe đến mức Tào Ngang và Tào Bẩm không nhịn được cười phá lên.

Nhưng chuyện liên quan đến "Hồi hồn hương", "Thất hồn hương" và "Canh ba ba ba chân", hắn vẫn cố ý giấu giếm, chỉ nói đó là thuốc độc bình thường.

Tránh để Tào lão bản biết hắn còn có thứ thần kỳ mà lại đáng sợ như vậy, rồi sinh lòng đề phòng hắn.

Dù sao những thứ này chỉ có Điển Vi, Bạch Tinh Tinh và Vu Cát biết, còn những người trúng chiêu là Tôn Bảo và Hoàng Cảnh đều đã chết, cũng không sợ có ai nói bậy. "Hữu Tài hiền đệ thật đúng là một người thú vị, một người thú vị mà ta chưa từng gặp, ha ha ha." Nghe xong trải nghiệm của Ngô Lương, Tào Ngang đã cười đến nghiêng ngả.

Sau này khi Tào lão bản nghe được những chuyện này, e là cũng có phản ứng tương tự, đồng thời cũng phù hợp với hình tượng đào binh "tham sống sợ chết" mà Ngô Lương đã xây dựng trước mặt Tào lão bản. "Ta đâu có tốt như Tử Tu huynh nói." Ngô Lương cười hì hì, rồi chỉ vào từng chồng thẻ tre đặt cùng nhau nói, "Tử Tu huynh, đây chính là danh sách của đám giặc Thọ Tào Đạo này, nếu Tử Tu huynh muốn thu phục bọn chúng, hắn là sẽ dùng đến." "Vẫn là Hữu Tài hiền đệ nghĩ chu đáo." Tào Ngang mặt mày hớn hở nói, "Lần xuất chinh này quân ta không những không tổn thất một người, ngược lại còn thu phục được số lượng binh sĩ lớn như vậy, Hữu Tài hiền đệ lại lập đại công, lần này trở về ít nhất cũng có thể được phong làm tướng quân, ta ở đây chúc mừng hiền đệ trước." Trung lang tướng chính là chức

danh tướng quân!

Nhưng Ngô Lương muốn làm là "Phát khâu trung lang tướng", chứ không phải mấy chức tạp hiệu tướng quân khác.

Nhưng chuyện này vẫn phải do Tào lão bản quyết định.

Chủ yếu là Ngô Lương không chắc chắn bây giờ thời cơ đã chín muồi chưa, việc mình tự xin làm "Phát khâu trung lang tướng" và việc Tào lão bản tự phát chủ động phong hắn làm "Phát khâu trung lang tướng" liệu có kết quả gì khác nhau không.

Mặc dù chính sử không đề cập, nhưng truyền thuyết dân gian lại đồn rằng "Phát khâu trung lang tướng" sẽ được Tào lão bản đích thân ban cho "Phát khâu thiên ấn", nghe nói thứ này khắc tám chữ lớn "Thiên quan chúc phúc, bách vô cấm kỵ", là một thần vật không thể thay thế, được cho là một ấn trong tay, quỷ thần đều phải tránh.

Ngô Lương đối với phương ấn này tất nhiên rất hứng thú.

Nếu truyền thuyết dân gian là thật, Tào lão bản chủ động phong hắn làm "Phát khâu trung lang tướng", thì việc ban thưởng "Phát khâu thiên ấn" sẽ là chuyện thuận lý thành chương.

Nhưng nếu hắn cưỡng cầu, thì chẳng khác nào thay đổi hướng đi của lịch sử, chưa chắc đã có thể cầu được ước thấy… Vì vậy. "Đệ cũng không có nhiều suy nghĩ như vậy, chỉ cầu có thể dưới sự che chở của Sứ quân mà sống một cuộc sống ấm no ổn định là đã mãn nguyện rồi." Ngô Lương cười ha hả nói, cuối cùng vẫn quyết định thuận theo tự nhiên, không cố ý dẫn dắt Tào lão bản trong chuyện này. "Nhưng mà Văn Nhân gia…" Nói đến đây, Tào Ngang lại nhớ ra điều gì đó, khẽ nhíu mày nói, "Người bắt hiền đệ vào thành là gia chủ hiện tại của Văn Nhân gia, Văn Nhân Chiêu, nữ tử này lại từng làm hộ pháp của Thọ Tào Đạo, xem như có chút khúc mắc với hiền đệ, không biết hiền đệ định xử trí người này thế nào?" "Nàng ta à, cũng là bị tình

thế ép buộc, cũng không hề làm hại ta, ta thấy không cần truy cứu nữa." Ngô Lương thản nhiên nói.

Thật ra chủ yếu là nàng ta từng bảo vệ Bạch Tinh Tinh, cái nhân tình này Ngô Lương vẫn nhận.

Thêm vào đó, nàng ta ở Thọ Tào Đạo luôn là một nhân vật ngoài lề, không những không giúp giặc làm ác, có lúc còn dùng cách của mình để chống lại hành vi độc ác của Tôn Bảo và những người khác, Ngô Lương cũng không có lý do gì phải gây khó dễ cho nàng ta. "Hữu Tài hiền đệ không phải là coi trọng nàng ta rồi chứ?" Vừa rồi toàn bàn chuyện chính sự, Tào Bẩm với tư cách là cái bóng của Tào Ngang cũng khá giữ quy củ, luôn luôn đều không chen vào, nhưng nói đến vấn đề này, gã này cuối cùng cũng có chút không nhịn được, lập tức nháy mắt ra hiệu nói, "Vừa rồi ta cũng đã gặp nữ tử này, nàng tuy che mạng che mặt, nhưng khí chất và dáng người thật sự không chê vào đâu được… Hữu Tài hiền đệ ở trong thành nhiều ngày như vậy, chẳng lẽ còn chưa dạy nàng ta hạ cờ ngũ tử sao, đây không giống phong cách của Hữu Tài hiền đệ vậy?" "An Dân huynh đánh giá cao ta rồi, vẫn chưa kịp dạy." Ngô Lương xấu hổ nói. "Nói như vậy, hiền đệ thật ra là có ý muốn dạy, chỉ là chưa tìm được cơ hội thôi phải không?" Tào Bẩm hiểu ý cười nói. "An Dân, đừng hồ đồ." Tào Ngang cũng không phải kẻ ngốc, rất nhanh đã nghe ra ám ngữ của hai người, nhưng thấy hai người cười có chút quên mình, vẫn quát Tào Bẩm, rồi lại nói, "Nếu đã như vậy, ta sẽ cho người thả nàng ta trước… Còn mấy vị Âm binh tướng quân kia, không biết hiền đệ lại định xử trí thế nào?" "Những người này thì xem ý của Tử Tu huynh thôi, bọn họ đều là người tội đáng chết vạn lần, chỉ xem Tử Tu huynh hy vọng để bọn họ chết trên chiến trường, hay là chết ở đây, đệ không có ý kiến." Ngô Lương cười nói. "Ừm, vậy vẫn là chết trên chiến trường đi." Tào Ngang gật gật đầu.

Nói đến đây, y đã hỏi xong, liền cầm lấy danh sách bên cạnh lật xem một chút, chuẩn bị gọi binh sĩ vào mang danh sách đi làm thủ tục thu biên. "À, đúng rồi." Tào Bẩm thấy chính sự đã bàn xong, liền ghé lại chạm vào vai Ngô Lương, tò mò hỏi, "Hữu Tài hiền đệ, lần này ngươi suất lĩnh Phường Nhân Quân đến Lạc An quốc, có phải lại tìm được đại mộ nào không?" "Có phải đại mộ hay không còn chưa nói chắc được." Tào Bẩm và Tào Ngang đều là người một nhà, Ngô Lương cũng không giấu giếm, gật đầu nói, "Nhưng nơi này quả thật có một ngôi mộ của Tề Ai Công, mấy ngày trước ta đã tìm được lối vào mộ huyệt, tiếc là vừa định vào mộ thì gặp phải người của Thọ Tào Đạo, nếu không lúc này e là đã thăm dò xong ngôi lăng mộ này, trở về Trần Lưu phục mệnh rồi." "Tề Ai Công?

Có phải là Tề Ai Công Lữ Bất Thần bị Chu Di Vương nấu chết không?" Tào Ngang hiển nhiên cũng có chút hiểu biết về lịch sử, nghe lời Ngô Lương, không khỏi hoàn hồn hỏi. "Chính là người này." Ngô Lương cười nói. "Ngôi mộ này hiền đệ còn chưa khai quật?" Tào Ngang lại hỏi. "Bây giờ chuyện của Thọ Tào Đạo đã giải quyết xong, ta cũng chuẩn bị suất lĩnh người đi khai quật rồi." Ngô Lương gật đầu nói.

Tào Ngang liền tiếp tục nói với vẻ khá mong đợi: "Trước đây ta nghe An Dân kể về kinh nghiệm của các ngươi khi trộm mộ Lương Hiếu Vương và Quảng Xuyên Vương, trong hiểm nguy lại có mấy phần kích thích, thật muốn tự mình trải nghiệm một lần, nếu không phiền, Hữu Tài hiền đệ lần này có thể mang theo ngu huynh, cũng để ngu huynh mở mang kiến thức." "Chuyện này… đào mộ không giống như đánh trận, nếu Tử Tu huynh có sơ suất gì, đệ không gánh nổi đâu." Ngô Lương có chút do dự nói.

Thân phận của Tào Ngang thực sự quá đặc biệt, mà trong mộ huyệt lại có rất nhiều yếu tố không xác định, cho nên hắn thật sự

không muốn dắt theo một kẻ ngoại đạo như Tào Ngang đi chơi, lỡ như xảy ra chuyện gì, những ngày tháng tốt đẹp của hắn e là sẽ kết thúc, Tào lão bản chắc chắn có thể vặn đầu hắn xuống.

Chỉ là trong chốc lát, Ngô Lương lại không nghĩ ra được lý do thích hợp để từ chối. "Hiền đệ không cần lo lắng, ta có thể lập giấy cam đoan, xảy ra bất cứ chuyện gì cũng không cần hiền đệ gánh chịu hậu quả." Tào Ngang vẫn kiên trì nói, vừa nói vừa thật sự định đi lập giấy cam đoan. "Chuyện đó không cần." Ngô Lương thấy thái độ của y kiên quyết, đành phải miễn cưỡng đồng ý, rồi nói, "Nhưng trước khi vào mộ ta cần phải ước pháp tam chương với Tử Tu huynh." "Hiền đệ cứ nói." Tào Ngang nghiêm túc nói.

Ngô Lương nghiêm mặt nói, "Nếu Tử Tu huynh đồng ý, thì có thể đi." "Toàn bộ nghe theo lời hiền đệ." Tào Ngang lập tức đồng ý. … Đêm đó.

Văn Nhân Chiêu một lần nữa đến Thiên Sư điện.

Lúc này tấm biển có ba chữ "Thọ Tào Đạo" ở cổng lớn đã bị dỡ xuống, tấm biển có ba chữ "Thiên Sư điện" trên cửa chính điện cũng bị đập nát vứt sang một bên. "Đứng lại, người tới là ai?" Quân quan canh gác ở cửa rất nhanh đã chặn nàng lại. "Phiền ngài thông báo một tiếng, gia chủ Văn Nhân gia, Văn Nhân Chiêu, đặc biệt mang theo chút rượu thịt lương thực, đến để khao thưởng ba quân tỏ lòng biết ơn." Văn Nhân Chiêu chỉ vào một đội gánh hàng và xe ngựa sau lưng, cười nói. "Đợi đấy!" Quân quan liếc nhìn một cái, nói với binh sĩ dưới quyền, "Cử mấy người đi kiểm tra cẩn thận một phen, xem những thứ này có vấn đề gì không, ta vào trong báo cáo với tướng quân." Vừa nói, một đội binh sĩ khác đã tiến lên kiểm tra.

Viên quân quan kia sau khi lại quan sát Văn Nhân Chiêu một lượt, liền quay người đi vào trong Thiên Sư điện. "Đa tạ." Văn Nhân Chiêu

nói.

Lần này nàng đến dĩ nhiên không chỉ đơn thuần là để khao thưởng ba quân, thực ra chủ yếu là để gặp Ngô Lương.

Hôm nay sau khi Thọ Tào Đạo bị tiêu diệt nhanh chóng, nàng cũng bị giam giữ một canh giờ mới được tự do, chi tiết này ngược lại càng chứng thực cho suy đoán trước đó của nàng.

Thân phận của Ngô Lương, không hề đơn giản!

Bởi vì Tào Ngang trước đó đã ra lệnh giam cả nàng, rõ ràng là không tin tưởng nàng và Văn Nhân gia, nhưng một canh giờ sau lại thả nàng ra, trong thời gian ngắn như vậy mà thay đổi chủ ý, hiển nhiên là đã nghe theo ý kiến của một người nào đó.

Người đưa ra ý kiến này, tự nhiên là Ngô Lương.

Trong quân Tào, người từng tiếp xúc với nàng chỉ có Ngô Lương, và người có thể nói giúp nàng, tự nhiên cũng chỉ có Ngô Lương.

Từ đó có thể phán đoán.

Ngô Lương là người có thể ảnh hưởng đến suy nghĩ của Tào Ngang, vị trưởng công tử nhà họ Tào này, thân phận làm sao có thể đơn giản?

Hơn nữa thông qua trải nghiệm của chính mình cũng có thể thấy, Ngô Lương quả thực không vì chuyện trước đó mà gây khó dễ cho Văn Nhân gia, càng không có ý gây khó dễ cho nàng… Điều này trong mắt nàng, đã trở thành một đột phá khẩu quan trọng để giữ vững vị trí gia chủ.

Người ngoài còn chưa biết, nhưng nàng thì rất rõ, sau khi biết Tào quân đã diệt Thọ Tào Đạo, nàng đã mất đi chỗ dựa, một số người trong Văn Nhân gia đã bắt đầu rục rịch, ngấm ngầm thực hiện một số hành động nhỏ.

Chương 186

Nếu nàng không làm gì đó, vị trí gia chủ rất nhanh sẽ đổi chủ, và nàng cũng tuyệt đối không có kết cục tốt đẹp.

Cho nên nàng phải hành động… Một lát sau.

Quân quan gác cổng quay lại, sau khi xác nhận rượu thịt lương thực Văn Nhân Chiêu mang theo không có vấn đề gì, liền ra lệnh cho người nhận vật tư, rồi dẫn nàng vào trong.

Lần nữa gặp lại Ngô Lương.

Hắn đang cùng Tào Ngang, Tào Bẩm ngồi uống rượu ăn thịt, nói chuyện trên trời dưới đất, thậm chí còn kề vai bá cổ, trông không hề có chút phân biệt tôn ti.

Điều này khiến nàng càng thêm chắc chắn về thân phận của Ngô Lương, người có thể ngồi ngang hàng với trưởng công tử nhà họ Tào, sao có thể đơn giản?

Sau khi một lần nữa tỏ lòng biết ơn Tào Ngang một cách mực thước, lại hàn huyên với y vài câu, thanh minh lập trường của Văn Nhân gia.

Văn Nhân Chiêu trong lòng do dự một lát, tu một hơi cạn sạch ly rượu, cuối cùng vẫn đến bên cạnh Ngô Lương, làm ra vẻ e thẹn nói với hắn: "Ngô công tử, ngài và ta quen biết đã được một thời gian, thật ra có vài lời ta vẫn luôn muốn nói với ngài, có thể đi nơi khác nói chuyện không?" "Ồ?" Ngô Lương ngạc nhiên nhìn về phía Văn Nhân Chiêu, luôn cảm thấy cô nương này tối nay có gì đó không ổn. "Xin công tử nể mặt." Văn Nhân Chiêu cúi đầu, lại nói. "Được, các huynh cứ uống trước đi, ta đi rồi về ngay." Ngô Lương gật đầu, đứng dậy đi theo Văn Nhân Chiêu ra ngoài điện, lại thấy Văn Nhân Chiêu không

dừng lại nói chuyện với hắn, mà tiếp tục đi về phía trước. "Văn Nhân gia chủ, ở đây là được rồi mà, cô định đi đâu?" Nhìn bóng lưng vội vã của nàng, Ngô Lương không hiểu hỏi. "Đến nơi có thể đóng cửa lại để nói chuyện riêng." Văn Nhân Chiêu quay đầu lại nhìn hắn một cái, rồi lại quen đường quen lối đi về phía căn phòng mà Ngô Lương đang ở. "Làm cái gì vậy…" Ngô Lương càng không hiểu, nhưng cũng đi theo sau.

Cùng lúc đó. "Bọn họ rốt cuộc muốn đi đâu?" Nhìn bóng lưng hai người, Tào Ngang vừa uống rượu, vừa kỳ quái hỏi. "Tử Tu huynh không biết đó thôi, Hữu Tài hiền đệ thật ra sở trường nhất là hạ cờ ngũ tử, bây giờ trời đã tối, nữ tử này không chừng là đến tìm hắn thỉnh giáo kỳ thuật." Tào Bẩm không giấu được vẻ ngưỡng mộ nói, rồi lại thở dài một tiếng, "Rượu này uống thật là nhạt nhẽo, vẫn là rượu Thiêu Tử của Hữu Tài hiền đệ có vị hơn." … Không lâu sau, Ngô Lương và Văn Nhân Chiêu một trước một sau vào phòng.

Ngược lại là Văn Nhân Chiêu quay người lại, chủ động cài then cửa. "Văn Nhân gia chủ, lần này cô muốn ngồi đâu?" Ngô Lương sau khi thắp đèn dầu, lại thoải mái ngồi lên giường của mình, cười ha hả hỏi. "Nghe nói công tử không chỉ là người không chịu nổi thử thách, mà còn là người không chịu nổi cám dỗ, có phải không?" Văn Nhân Chiêu đi thẳng đến trước mặt Ngô Lương, một đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm vào khuôn mặt Ngô Lương, vô cớ nhắc lại những lời Ngô Lương đã nói với nàng trước đây. "Cái đó phải xem là loại cám dỗ nào." Ngô Lương cười nói. "Nếu là loại cám dỗ này thì sao?" Văn Nhân Chiêu nhẹ nhàng vén mạng che mặt, rồi từ từ cởi dây áo, chiếc áo bào trắng như tuyết từ trên xuống dưới trượt xuống.!!!

Đồng tử của Ngô Lương theo đó đột nhiên co rút lại, đến lúc này hắn mới kinh ngạc phát hiện, bên trong áo bào của Văn Nhân Chiêu lại không mặc gì cả!

Không mặc gì cả!

Không mặc gì cả!

Chuyện quan trọng phải nói ba lần!

Hắn không biết tình hình hiện tại của Văn Nhân gia, cũng không biết suy nghĩ của Văn Nhân Chiêu lúc này.

Hắn chỉ biết, sự cám dỗ này đã quá đủ rồi! "Công tử quả nhiên không chịu nổi cám dỗ, vậy thì công tử còn chờ gì nữa?" Văn Nhân Chiêu nhẹ nhàng di chuyển, chủ động đi về phía Ngô Lương.

Đây là phương pháp phá cục duy nhất mà nàng có thể nghĩ ra.

Nàng đang cược rằng Ngô Lương là một người trọng tình.

Hơn nữa trong số những người nàng từng gặp, nếu nhất định phải làm chuyện này, người duy nhất nàng có thể coi trọng chỉ có Ngô Lương.

Chỉ có kỳ nhân như vậy, mới xứng trở thành người của nàng… ---------- Sáng hôm sau.

Mãi đến gần trưa, Ngô Lương mới cuối cùng gian nan mở mắt ra.

Có những việc sau khi lao lực quá độ, luôn cảm thấy eo lưng đau nhức, tinh thần uể oải, phảng phất như cơ thể bị rút cạn.

Hồi tưởng lại trải nghiệm đêm qua, Ngô Lương lại có chút lòng còn sợ hãi.

Nhìn lại kiếp trước kiếp này, hắn chưa từng gặp nữ tử nào như lang như hổ giống Văn Nhân Chiêu, điều khiến người ta cạn lời nhất là… nữ tử này còn là một xử nữ, đóa hoa mai diễm lệ để lại trên ga giường không lừa được người, cái cảm giác xé rách mà Ngô Lương từng trải qua ở kiếp trước đêm qua, cũng không thể làm giả.

Lúc này, Văn Nhân Chiêu đã sớm rời đi.

Ngô Lương cũng không biết nàng rốt cuộc rời đi lúc nào, chỉ nhớ lúc mình khó khăn lắm mới thở được một hơi, nhắm mắt lại, đã nhìn thấy một vệt ánh bình minh qua khe cửa phòng.

Trong chuyện này, hắn chưa bao giờ bị động như vậy.

Cả đêm.

Không có thương hoa tiếc ngọc… Tất cả mọi thứ, một lần nữa chứng thực, Văn Nhân Chiêu là một kẻ tàn nhẫn đích thực, tàn nhẫn với người khác và tàn nhẫn với cả chính mình, Ngô Lương chỉ có thể tự thấy hổ thẹn không bằng.

Yếu ớt thở ra một hơi.

Ngô Lương rất cố sức bò dậy từ chiếc giường bừa bộn, vịn vào cái lưng già sắp rã rời chậm rãi xuống giường, rồi lê đôi chân nặng trĩu đến bên cửa. "Công tử." Điển Vi đã sớm chờ ở ngoài cửa.

Thực ra lúc Văn Nhân Chiêu ra ngoài, Điển Vi đã vào phòng xem xét một lượt, xác nhận Ngô Lương chỉ vì mệt mỏi mà ngủ thiếp đi, rồi lại khép cửa phòng lại, mới để Văn Nhân Chiêu yên ổn rời đi. "Nàng ta đi lúc nào?" Giọng Ngô Lương có chút khàn, có lẽ là do mất nước. "Giờ Thìn." Điển Vi không động thanh sắc dời ánh mắt đi, vừa đáp lời, vừa chỉ vào một cái hòm gỗ nhỏ đặt bên cửa nói, "Lúc giờ Tị, người hầu của Văn Nhân gia lại mang cái hòm này đến, còn nhắn lại cho công tử một câu." "Lời gì?" Ngô Lương có chút tò mò tiến lên mở hòm gỗ nhỏ, bên trong lại là mấy thỏi vàng móng ngựa vàng óng, Ngô Lương là người thường xuyên tiếp xúc với vàng, chỉ liếc mắt một cái đã ước lượng được trọng lượng của những thỏi vàng móng ngựa này.

Chắc không dưới mười cân. "Gia chủ Văn Nhân gia bảo người hầu nói với công tử, nàng nói đây là phí qua đêm của đêm qua, nàng rất hài lòng với biểu hiện của công tử…" Điển Vi lại dời ánh mắt lên trời, giả vờ lơ đãng nói. "Khốn…" Vừa nghe những lời này, Ngô

Lương lập tức có chút đau trứng.

Hắn tuy không phải là người theo chủ nghĩa Đại nam tử, nhưng cũng không quen với cảm giác bị người ta coi như trai bao… nếu kiếp trước có chuyện tốt như vậy, hắn đâu cần phải đi làm hướng dẫn viên du lịch? "Điển Vi huynh đệ, ngươi muốn cười thì cứ cười đi, không cần phải nín." Thấy ánh mắt Điển Vi luôn lảng tránh, Ngô Lương đậy hòm gỗ nhỏ lại, rồi vịn lưng ngồi lên trên, có chút uất ức nói.

Ánh mắt của Điển Vi cuối cùng cũng không lảng tránh nữa, ngược lại nghiêm túc nhìn Ngô Lương nói: "Vi không muốn cười, Vi chỉ muốn nói với công tử, thật ra chuyện này chỉ cần quen là được, Vi khi xưa khi vụng trộm với phu nhân nhà giàu kia, thực ra cũng rất vui vẻ, mọi người đều là dựa vào bản lĩnh để kiếm cơm, nhiều người cầu còn không được, công tử cần gì phải để ý?" "Điển Vi huynh đệ, hay là ngươi xuất bản một cuốn sách đi, ta nói thật đó!" Ngô Lương lúc này mới nhớ ra, Điển Vi trước đây từng nói, lúc còn nhỏ hắn cũng từng bị phu nhân của một nhà giàu bao nuôi, nói như vậy, hai người họ cũng coi như là đồng đạo, khó trách có thể nói ra những lời có lý như vậy. "Công tử nói đùa rồi, Vi chữ to bằng cái đấu không biết một sọt, cũng chỉ có thể giúp công tử chút sức mọn." Điển Vi khiêm tốn gãi gãi sau gáy, rồi suy nghĩ một chút lại nói, "Nhưng theo Vi thấy, lần này công tử thực ra là lỗ rồi, với thân phận của công tử căn bản không thiếu chút vàng này, lại phải vì thế mà gánh chịu một số hậu quả vốn không cần phải gánh, đây không nghi ngờ gì là một vụ mua bán thua lỗ, lại làm lợi cho Văn Nhân gia chủ kia." "Ồ, lời này nói thế nào?" Ngô Lương nghe ra trong lời Điển Vi có ý khác, nhíu mày hỏi. "Tinh Tinh cô nương đã biết chuyện đêm qua rồi…" Điển Vi hướng về phía phòng của Bạch Tinh Tinh bĩu môi, nói một cách ngập ngừng. "Ồ…" Ngô Lương trong nháy mắt đã hiểu ý của Điển Vi.

Bạch Tinh Tinh ghen rồi.

Hơn nữa e là ghen không nhỏ, nếu không Điển Vi sẽ không đặc biệt nhắc nhở.

Mặc dù chuyện này ở thời Đông Hán một chồng một vợ nhiều thiếp căn bản không có gì nghiêm trọng, hơn nữa với tư cách là một người bản xứ, Bạch Tinh Tinh cũng sẽ tương đối dễ chấp nhận hơn, nhưng đã ghen rồi, thì việc an ủi thích đáng là vô cùng cần thiết, lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt mà.

Thế là Ngô Lương trước tiên rửa mặt cho tỉnh táo, rồi lập tức chạy đến gõ cửa phòng Bạch Tinh Tinh. "Ai?" Bên trong truyền ra giọng nói lạnh lùng của Bạch Tinh Tinh. "Ta." Ngô Lương vội vàng hạ thấp tư thái, cười ha hả đáp. "Cút!" Cửa phòng đột nhiên mở ra, Bạch Tinh Tinh với sắc mặt lạnh như băng xuất hiện trước mặt Ngô Lương, "Ngươi đến làm gì?" "Tinh Tinh, thật ra ta…" Ngô Lương vội vàng lại cười toe toét, chuẩn bị nói ra những lời đã chuẩn bị sẵn. "Ngươi không cần giải thích, bây giờ có một vị tiên tử cùng ngươi làm chuyện mà ta không thể làm, ta vui mừng còn không kịp, sau này không chỉ ngươi không cần phải đè nén bản thân, mà ta cũng không cần suốt ngày lo lắng vi phạm tổ huấn, đây đối với ngươi và ta đều là chuyện tốt trời ban." Bạch Tinh Tinh ánh mắt trong trẻo lạnh lùng nhìn Ngô Lương, giọng nói càng thêm lạnh lùng nói, "Ta chỉ có một yêu cầu, từ hôm nay trở đi, ngươi vẫn là Ngô giáo úy của ngươi, mà ta cũng vẫn là người Tùy Châu của ta, ngươi và ta nước sông không phạm nước giếng, chuyện trước đây cứ coi như chưa từng xảy ra là được." Nói xong câu đó. "Rầm!" Lại một tiếng động lớn, Bạch Tinh Tinh căn bản không cho Ngô Lương cơ hội nói chuyện, đã một lần nữa đóng sầm cửa lại. "Ai…" Sờ sờ tro bụi trên mũi, Ngô Lương bất đắc dĩ lắc đầu.

Xem ra chuyện này muốn giải quyết theo con đường bình thường, chắc chắn cần phải tốn một ít thời gian, có lẽ đã đến lúc phải dùng

đến một số thủ đoạn phi thường rồi… Hiện tại Tào Ngang và Tào Bẩm vẫn đang xử lý việc thu phục tín đồ Thọ Tào Đạo.

Mà Tào Ngang lại bày tỏ rõ ràng nhất định phải nhân cơ hội này đi theo Ngô Lương để mở mang kiến thức, bắt Ngô Lương dù thế nào cũng phải đợi y cùng đi thăm mộ.

Ngô Lương không tiện từ chối, đành phải cho binh sĩ Phường Nhân Quân đi canh giữ lối vào mộ Tề Ai Công trước, đợi một hai ngày nữa rồi nói.

Cũng vì thế, Ngô Lương liền có thời gian để giải quyết vấn đề trước mắt… Sau khi ăn trưa xong, Ngô Lương lập tức dẫn Điển Vi ra khỏi Phù Đồ Nhân Từ, đi thẳng đến Văn Nhân phủ. … Cùng lúc đó.

Trong Văn Nhân phủ đã bắt đầu diễn ra màn kịch bức cung.

Văn Nhân Chiêu tuy vẫn kiên trì ngồi ở vị trí chủ tọa trong nghị sự đường, nhưng phụ thân của nàng là Văn Nhân Công đã bị tộc nhân thả ra, và đang vây khốn Văn Nhân Chiêu. "Bắt con gái bất hiếu to gan lớn mật này lại!" Văn Nhân Công giận không thể át, một đôi mắt trừng trừng nhìn con gái mình, lớn tiếng quát, "Kể từ hôm nay, nữ tử này bị xóa tên khỏi gia phả, theo gia pháp thi hành cực hình, sau khi chết không được chôn vào mộ tổ Văn Nhân gia!" Nghe lời của Văn Nhân Công, những tộc nhân vốn đã hình thành thế bao vây Văn Nhân Chiêu lập tức định xông lên bắt người.

Mặc dù thời gian Văn Nhân Chiêu ngồi lên ghế gia chủ không dài.

Nhưng những việc nàng làm trong thời gian gần đây đã động chạm đến lợi ích của không ít tộc nhân, đặc biệt là lợi ích của những vị nguyên lão trưởng bối, những người này tất nhiên hận không thể lập tức đuổi nàng xuống đài.

Cũng chính vì thời gian Văn Nhân Chiêu nắm quyền không dài,

thêm vào đó có chút danh không chính ngôn không thuận, mặc dù nàng đã cố hết sức để làm, nhưng vẫn chưa hoàn thành việc hợp nhất tài sản gia tộc, càng không lôi kéo được đủ nhiều tộc nhân ủng hộ mình, đến nỗi khi đối mặt với sự phản công của các tộc nhân thế hệ cũ do phụ thân cầm đầu, người có thể dùng được vẫn ít ỏi, gần như không có sức phản kháng. "Ta lại muốn xem ai dám!" Thấy những người này sắp động thủ, Văn Nhân Chiêu đập mạnh xuống bàn, rồi lại giả vờ bình tĩnh cười lạnh nói, "Các người không phải nghĩ rằng Thọ Tào Đạo đã mất, hộ vệ trong tộc bị Tào quân thu phục, ta liền mất đi chỗ dựa, mặc cho các người nhào nặn chứ?" "?" Vừa nghe những lời này, những người này lại do dự, Văn Nhân Công cũng bất giác nhíu mày, có chút nghi ngờ hỏi, "Ngươi còn có chỗ dựa nào?" Nói cho cùng, Văn Nhân Công vẫn là kẻ nhát gan.

Nếu là gia chủ khác, đối mặt với một vãn bối như vậy, cho dù sau lưng nàng ta thật sự có chỗ dựa nào đó, cũng tuyệt đối sẽ không do dự trong chuyện này, dù sao cũng là chủ một gia tộc, đại diện cho xương sống và lập trường của cả tộc.

Nhưng Văn Nhân Công lại do dự.

Nếu không phải ông ta có tính cách mềm yếu sợ trước sợ sau như vậy, trước đây Thọ Tào Đạo căn bản không có cơ hội cưỡi lên đầu Văn Nhân gia mà đại tiểu tiện, Văn Nhân gia cũng sẽ không đi đến bước đường ngày hôm nay.

Chương 187

"Phụ thân, đừng nghe nàng ta nói bậy, nàng ta làm gì còn chỗ dựa nào nữa." Một người anh trai của Văn Nhân Chiêu nhân cơ hội nói, "Bây giờ Thọ Tào Đạo đã không còn tồn tại, trong huyện thành Thiên Thừa chỉ có Tào quân, mà Tào quân năm đó khi đánh giặc Khăn Vàng lại có giao tình với cha, nếu có đứng về phía nào thì cũng sẽ đứng về phía phụ thân, chỗ dựa của nàng ta có lớn đến đâu, chẳng lẽ còn có thể lớn hơn Tào quân sao?" "Nhị công tử nói đúng, nàng ta chẳng qua chỉ là hư trương thanh thế mà thôi!" "Chỉ cần Tào quân ủng hộ gia chủ, gia chủ cần gì phải lo lắng?" "Gia chủ, nữ tử này đại nghịch bất đạo, nếu hôm nay không trừ, sau này Văn Nhân gia nhất định sẽ bị thiên hạ chê cười!" "Gia chủ…" Mọi người suy nghĩ một chút, cũng cảm thấy vị công tử kia phân tích rất có lý, lập tức lại sôi sục lên. "Im lặng!" Văn Nhân Công cuối cùng cũng gạt bỏ lo lắng trong lòng, lập tức lại nghiến răng lớn tiếng quát, "Ngươi con gái bất hiếu đại nghịch bất đạo này, chết đến nơi rồi mà còn dám hư trương thanh thế, hôm nay ta lại muốn xem ngươi có chỗ dựa gì, bắt nó lại cho ta!" "Chậm đã, các ngươi nếu dám bắt ta nhất định sẽ hối hận!" Văn Nhân Chiêu vẫn muốn cố gắng chống đỡ.

Nhưng lúc này tộc nhân của Văn Nhân gia đã không còn nghe nàng nói nữa, từng người một nhe nanh múa vuốt xông lên, chỉ trong nháy mắt đã trói nàng lại, ấn quỳ xuống dưới sảnh.

Mà Văn Nhân Công đã bước lên ngồi vào ghế chủ tọa, chính thức đoạt lại vị trí gia chủ. "Theo gia pháp Văn Nhân gia, kẻ đại nghịch bất đạo phải bị trượng tễ, Văn Nhân gia ta đã nhiều năm không dùng gia pháp này, hôm nay phải dùng một lần, để chấn chỉnh gia phong!" "Người đâu, chấp hành gia pháp!" Văn Nhân Công đã hận thấu Văn

Nhân Chiêu, thậm chí không nói thêm với nàng một câu thừa thãi nào, liền hạ lệnh.

Mấy tộc nhân nghe lệnh lập tức cầm gậy gộc tiến lên, chuẩn bị hành hình Văn Nhân Chiêu.

Thế này là sắp chết rồi sao?

Văn Nhân Chiêu biết đại thế đã mất, không những không sợ mà ngược lại còn muốn cười.

Nàng trước đó đã hao tổn tâm cơ bày bố một ván cờ, nhưng nếu nhanh như vậy đã bị phụ thân xử tử, ván cờ đã bày tự nhiên cũng trở thành ván cờ hỏng.

Vậy thì cứ như vậy đi.

Cái chết, có lẽ cũng là một sự giải thoát.

Như vậy, Văn Nhân gia thịnh hay suy, cũng không còn liên quan gì đến nàng nữa.

Về chuyện đêm qua, nàng cũng không hối học, ít nhất trước khi chết, nàng cũng đã được trải nghiệm tư vị làm phụ nữ, hơn nữa là cùng với một người đàn ông mà mình coi trọng, cũng coi như không sống uổng một kiếp… Đúng lúc này.

Một người hầu bỗng nhiên chạy đến ngoài cửa nghị sự đường, gân cổ lớn tiếng báo: "Báo!

Gia chủ!

Ngoài cửa có người cầu kiến, là người của Tào quân." "Ồ?" Văn Nhân Công sững sờ, vội vàng đứng dậy nói, "Mau mời người vào khách đường, ta lập tức đến gặp… các ngươi tiếp tục chấp hành gia pháp, không được chậm trễ!" "Vâng!" Mấy tộc nhân lại một lần nữa giơ gậy gộc lên. "Gia chủ thứ tội!" Người hầu lúc này mới nhìn rõ

tình hình trong nghị sự đường, cũng rất nhanh hiểu ra chuyện gì đã xảy ra, vội vàng lại quỳ xuống đất cẩn thận nói, "Người đó tưởng rằng nữ công tử vẫn là gia chủ, người muốn gặp thực ra là nữ công tử…" "Ngươi nói gì?" Vừa nghe những lời này, Văn Nhân Công lập tức sững sờ, mấy cây gậy gộc mà các tộc nhân giơ lên cũng lập tức dừng lại giữa không trung, không dám manh động nữa. "Thiên chân vạn xác, người đó đã gọi tên nữ công tử…" Người hầu vội vàng nói thêm. "…" Văn Nhân Công bất giác nhìn về phía Văn Nhân Chiêu, muốn từ biểu cảm của nàng nhìn ra chút manh mối.

Các tộc nhân khác cũng đều nhíu mày, sắc mặt có chút phức tạp, không chắc chắn điều này rốt cuộc có ý nghĩa gì.

Hắn vẫn đến rồi!

Đến thật đúng lúc!

Văn Nhân Chiêu lại khẽ nhếch khóe môi, trong lòng đã yên tâm.

Nàng và Tào Ngang không có giao tình gì, vì vậy khả năng Tào Ngang đến tìm nàng không lớn, hơn nữa cho dù là Tào Ngang, cũng tuyệt đối sẽ không cố ý gọi tên nàng, bởi vì hai người không thân đến mức đó.

Cho nên người bên ngoài, nhất định chính là Ngô Lương!

Giờ khắc này, Văn Nhân Chiêu lại cảm thấy uất ức một cách khó hiểu, chỉ muốn chui vào lòng Ngô Lương mà khóc một trận.

Cái tên xấu xa này!

Đến sớm không đến, đến muộn không đến, lại cứ đến vào lúc này, giống như định mệnh đã định sẵn phải trở thành quý nhân của đời nàng, cứ phải đến một cách kinh hiểm, trùng hợp như vậy.

Đây chẳng lẽ là trong cõi u minh tự có thiên ý sao? "Trông chừng nó, ta đi gặp người này trước, xem rốt cuộc hắn có chuyện gì." Văn

Nhân Công không dám tiếp tục chấp hành gia pháp, nhưng cũng không chịu dễ dàng thả Văn Nhân Chiêu, sau khi suy nghĩ một hồi, đành phải nói như vậy.

Một lát sau.

Văn Nhân Công dẫn theo người hầu nhanh chóng ra ngoài cửa, sau khi nhìn thấy Ngô Lương, lập tức lại lộ vẻ kinh ngạc: "Là ngươi?" Trước đây khi Văn Nhân Chiêu bị bắt, ông ta vội vàng đến Thiên Sư điện cầu xin Tôn Bảo thì đã từng gặp Ngô Lương một lần, hơn nữa Ngô Lương còn để lại cho ông ta ấn tượng khá sâu sắc, tự nhiên là nhận ra ngay. "Sao lại là ông?" Ngô Lương cũng sững sờ.

Chẳng lẽ… Ngô Lương trong lòng lập tức có một dự cảm không lành.

Hắn sớm đã biết chuyện Văn Nhân Chiêu giam lỏng Văn Nhân Công.

Mà bây giờ người ra đón hắn lại là Văn Nhân Công, có nghĩa là, việc giam lỏng Văn Nhân Công đã thất bại, nếu như vậy, tình cảnh của Văn Nhân Chiêu chắc chắn không ổn… ---------- “Không biết Vệ Đạo tướng quân đến đây có việc gì?” Văn Nhân Công vẫn chưa biết thân phận thật sự của Ngô Lương, thậm chí cả thành Thiên Thừa cũng không có mấy người biết.

Chỉ có Văn Nhân Chiêu là lờ mờ đoán ra được địa vị của Ngô Lương trong quân Tào.

Vì vậy, lần này Văn Nhân Công vẫn gọi Ngô Lương bằng chức vị trong Thọ Tào Đạo.

Một là, dù sao đây cũng là một cách xưng hô tôn trọng.

Hai là, cũng là một lời nhắc nhở nho nhỏ.

Mặc dù không biết vì lý do gì mà Ngô Lương không bị quân Tào

trừng phạt, nhưng dù sao hắn cũng từng là một trong những kẻ cầm đầu Thọ Tào Đạo.

Bây giờ Thọ Tào Đạo đã xong đời, cái gọi là "Vệ Đạo tướng quân" này của hắn tự nhiên cũng không còn quyền thế và địa vị như trước, nhiều nhất cũng chỉ là một tên bại tướng sớm tối khó giữ mạng… Theo Văn Nhân Công thấy, người như vậy đã không còn tư cách vênh váo trước mặt gã nữa.

Lý do bây giờ gã còn có thể nói chuyện tử tế với Ngô Lương chẳng qua là vì muốn chừa lại chút đường lui cho cả hai, trước khi làm rõ tại sao Ngô Lương vẫn còn được tự do, tránh trường hợp có thông tin sai lệch nào đó khiến gã mất mặt.

Đừng thấy trước đây gã khúm núm với Thọ Tào Đạo, nhưng thực ra, từ tận đáy lòng, gã chẳng coi đám chân đất mắt toét này ra gì, chẳng qua trước đây Thọ Tào Đạo đang nắm quyền, gã không dám thể hiện ra mà thôi.

“Tại hạ có việc cần tìm Văn Nhân Chiêu, xin Văn Nhân gia chủ tạo điều kiện.” Ngô Lương đoán chắc Văn Nhân Công đã đoạt lại vị trí gia chủ, nhưng cũng không có ý định can thiệp vào chuyện nhà của họ Văn Nhân, chỉ hơi lo lắng cho tình cảnh của Văn Nhân Chiêu, bèn cười hì hì chắp tay nói.

“Việc này e là không tiện lắm.” Văn Nhân Công khẽ nhíu mày, uyển chuyển nói: “Nếu tướng quân có việc có thể nói cho ta biết, ta sẽ chuyển lời giúp.

Nếu là vài chuyện nhỏ không quan trọng, có lẽ ta có thể giải quyết thay tướng quân.” “Việc này vô cùng quan trọng, không thể thông qua người khác chuyển lời, Văn Nhân gia chủ chắc chắn cũng không giải quyết được, xin Văn Nhân gia chủ nhất định giúp cho.” Ngô Lương thu lại nụ cười, trịnh trọng nói.

“Chuyện này…” Thấy thái độ Ngô Lương có chút thay đổi, Văn Nhân Công vốn tính nhút nhát trong lòng lại không khỏi lo lắng.

Lại nghĩ đến đám cao tầng của Thọ Tào Đạo, kẻ thì bị quân Tào giam giữ, người thì bị quân Tào giết chết, duy chỉ có Ngô Lương lại tự do đi lại như không có chuyện gì.

Trong tình huống chưa rõ ngọn ngành về Ngô Lương, gã tự nhiên không dám đối đầu.

Vì vậy, do dự một lát, Văn Nhân Công vẫn cực kỳ không tình nguyện gật đầu: “Nếu đã như vậy, mời tướng quân đến phòng khách ngồi chờ một lát, ta sai người đi gọi Văn Nhân Chiêu đến.” “Đa tạ Văn Nhân gia chủ.” Ngô Lương chắp tay cảm tạ.

Một tên gia nhân vội vàng bước lên dẫn Ngô Lương và Điển Vi vào trong phủ.

Đợi Ngô Lương đi qua bức bình phong đối diện cổng chính, Văn Nhân Công lập tức gọi mấy tên gia nhân khác đến, nhỏ giọng sắp xếp: “Mấy người các ngươi lập tức ra ngoài dò la, làm rõ xem mấy ngày nay người này đã làm gì, có quan hệ gì với quân Tào, mau chóng về báo cho ta!” “Vâng.” Gia nhân vội vàng chạy đi làm việc.

Tiếp đó, Văn Nhân Công lại không ngừng nghỉ chạy đến nghị sự đường, thấy Văn Nhân Chiêu vẫn đang bị ấn quỳ trên đất, sắc mặt lập tức lạnh đi, trầm giọng hỏi: “Tên Vệ Đạo tướng quân kia rốt cuộc có quan hệ gì với con?

Tại sao lúc này lại nhất quyết muốn gặp con?” “Đêm qua, ta vào phòng hắn, lên giường hắn, chiếm thân thể hắn.” Văn Nhân Chiêu ngẩng đầu lên, nói với nụ cười như không cười, giọng điệu bình thản như đang kể một chuyện vô cùng bình thường.

“Con nói cái gì?” Văn Nhân Công còn tưởng mình nghe nhầm, kinh

ngạc hỏi lại.

Đừng nói là thời đại nam quyền tuyệt đối này, cho dù là hậu thế cũng rất hiếm có cô gái nào dám nói ra những lời phóng khoáng như vậy.

Trong mắt đại đa số người, xảy ra chuyện này, người chịu thiệt chắc chắn là phụ nữ, người bị chiếm thân thể cũng chắc chắn là phụ nữ.

Cách nói của Văn Nhân Chiêu căn bản không thể đứng vững.

Dù sao ngay trước khi Ngô Lương xuyên không, Thiên triều cũng chỉ có đàn ông cưỡng ép phụ nữ mới tính là cưỡng hiếp, còn phụ nữ cưỡng ép đàn ông, thậm chí còn không có luật nào để dựa vào… "Xoạt—!" Tộc nhân nhà Văn Nhân cũng lập tức xôn xao.

Đã có người già và phụ nữ bắt đầu mắng chửi Văn Nhân Chiêu không biết liêm sỉ, không biết giữ mình trong sạch, làm bại hoại danh tiếng nhà Văn Nhân.

Có người thì bịt tai con cái, hoặc coi Văn Nhân Chiêu như một tấm gương xấu bắt đầu dạy dỗ con mình, cảnh cáo chúng tuyệt đối không được nói những lời kinh thế hãi tục như vậy, hay làm những việc không biết liêm sỉ như thế, nếu không chắc chắn sẽ có kết cục tương tự.

Sau một hồi hỗn loạn.

"Im lặng!" Văn Nhân Công đành phải lên tiếng kiểm soát tình hình, bỏ qua chủ đề khó nói này, rồi lại hỏi: "Hắn rốt cuộc có thân phận gì?" "Bất kể hắn có thân phận gì, qua đêm qua, hắn đã có thêm một thân phận — người của ta." Văn Nhân Chiêu lại cười nhạt, nói: "Phụ thân sẽ không cấm ta đi gặp hắn chứ?

Xin khuyên phụ thân một câu, người này e là còn khó đối phó hơn

Tôn Bảo, đây không phải là một lựa chọn sáng suốt đâu." "…" Nghe những lời này, Văn Nhân Công quả nhiên rơi vào rối rắm.

Văn Nhân Chiêu chỉ im lặng nhìn gã, nàng biết tính cách của người cha này.

Đừng nói nàng không chỉ đang dọa gã, cho dù thật sự đang dọa, gã cũng nhất định không dám mạo hiểm đắc tội với Ngô Lương.

Quả nhiên.

"Cởi trói cho nó." Sau một hồi trầm tư, Văn Nhân Công vẫn phất tay đưa ra quyết định đúng như dự đoán của Văn Nhân Chiêu, nhưng cũng không quên cảnh cáo nàng: "Đừng quên thân phận của con, con mãi mãi là con cháu nhà Văn Nhân.

Nếu dám làm chuyện gì tổn hại đến gia tộc, dù xuống dưới suối vàng, liệt tổ liệt tông nhà Văn Nhân cũng quyết không tha cho con!" "Nếu con nhớ không lầm, vừa rồi phụ thân đã ra lệnh xóa tên con khỏi gia phả rồi mà?" Văn Nhân Chiêu đứng dậy, xoa xoa bả vai và cánh tay đau nhức, rồi đột nhiên nở một nụ cười kỳ quái với Văn Nhân Công, nói một câu khiến người ta hoảng hốt.

"Mày!" Văn Nhân Công tức đến nghiến răng, còn muốn nói gì đó.

Nhưng Văn Nhân Chiêu không cho gã cơ hội, đã cất bước rời khỏi nghị sự đường, bỏ lại Văn Nhân Công cùng một đám tộc nhân đang hoang mang ở phía sau. ...

Trong phòng khách.

"Xem ra, ta sợ là lại vô tình cứu ngươi một lần nữa rồi?" Nhìn bộ áo choàng trắng tuyết dính không ít vết bẩn, lại còn có những nếp nhăn rõ rệt do bị trói, Ngô Lương vừa nhấp một ngụm trà, vừa nhướng mày cười nói.

"Coi như ta lại nợ ngươi một ân tình." Văn Nhân Chiêu không

phản bác, ngầm thừa nhận gật đầu, nhưng lại cố ý hỏi: "Ngươi đến tìm ta có việc gì?

Chuyện tối qua, ta đã sai người gửi thù lao, ngươi và ta coi như đã xong, chẳng lẽ ngươi còn muốn ta chịu trách nhiệm?" "Đó là lần đầu tiên quý giá nhất của ta, ngươi nghĩ cứ thế là xong sao?" Ngô Lương nhíu mày, không vui hỏi.

"Ta cũng là lần đầu, ngươi không thiệt." Văn Nhân Chiêu thản nhiên đáp, sau đó cầm lấy chén trà Ngô Lương vừa uống, uống cạn nửa chén trà ấm còn lại, rồi còn khá hào sảng dùng tay áo lau miệng.

"Thế thì khác, tối qua là ngươi cưỡng chiếm ta, ta mới là người bị hại, không có lý nào một người bị hại như ta lại phải chịu trách nhiệm về phí hao mòn công cụ gây án của ngươi chứ?" Ngô Lương tranh luận đến cùng.

"Công cụ gây án… phí hao mòn?" Những từ ngữ này không phổ biến ở thời đại này.

Văn Nhân Chiêu cũng phải mất một lúc mới hiểu ra ý nghĩa, rồi cuối cùng cũng có chút không chịu nổi, gò má xinh đẹp lặng lẽ ửng hồng, quay mặt đi khẽ mắng: "Sao ngươi lại vô lại như vậy, cho dù là ta cưỡng chiếm ngươi, tối qua rõ ràng ngươi cũng vui vẻ trong đó, nếu không sao ngươi lại phối hợp nhiệt tình như vậy?

Chương 188

Huống hồ, ta đã trả phí qua đêm rồi.” “Ngươi nói lý lẽ gì vậy?

Nếu ta không thể phản kháng, chẳng lẽ không được phép tận hưởng sao?

Điều đó không thể xóa mờ sự thật ngươi đã cưỡng chiếm ta!” Ngô Lương lại lập tức bất mãn hỏi.

“Ngươi, ngươi rốt cuộc muốn thế nào?” Văn Nhân Chiêu đã phát hiện ra rằng về mặt nói cùn, nàng vĩnh viễn không thể là đối thủ của Ngô Lương, bèn dứt khoát từ bỏ chống cự, đưa cuộc trò chuyện trở lại đúng quỹ đạo.

“Phí qua đêm ta mang trả lại cho ngươi đây.” Ngô Lương cũng không còn dây dưa vấn đề trước đó, ra hiệu cho Điển Vi.

Điển Vi lập tức hiểu ý, đặt chiếc hộp gỗ nhỏ trước mặt Văn Nhân Chiêu.

Sau đó, dưới ánh mắt khó hiểu của nàng, Ngô Lương hạ thấp giọng, cười tủm tỉm nói: “Nể tình giao tình trước đây, lần phục vụ này ta có thể không lấy phí, nhưng ngươi phải giúp ta xóa bỏ ảnh hưởng tiêu cực do chuyện này gây ra.

Như vậy chúng ta sẽ thanh toán sòng phẳng.” “Ảnh hưởng tiêu cực?

Ảnh hưởng tiêu cực gì?” Văn Nhân Chiêu lại bị cách làm của Ngô Lương làm cho có chút mơ hồ.

“Trong số những người đi cùng ta có một cô nương tên là Bạch Tinh Tinh, các ngươi đã gặp nhau trước đây, ngươi còn từng tặng khăn che mặt cho nàng, chắc vẫn còn chút ấn tượng chứ.” Ngô Lương

nói.

"Tất nhiên có ấn tượng.

Nàng ta đối với ngươi không phải là để tâm bình thường đâu.

Đừng nói là bảo ngươi làm rể ở nhà ta, cho dù ta nguyện ý đến chỗ ngươi làm thiếp, e rằng nàng ta cũng chưa chắc đã đồng ý." Văn Nhân Chiêu là người thông minh, nói đến đây đã hoàn toàn hiểu rõ ý đồ của Ngô Lương lần này, bĩu môi cười nói: "Nếu ta đoán không lầm, biết chuyện tối qua, nàng ta chắc chắn sẽ ghen.

Ngươi bây giờ đến tìm ta, hẳn là bị nàng ta lạnh nhạt, muốn ta đi giúp ngươi khuyên giải, phải không?" "Chính là ý đó." Ngô Lương gật đầu cười.

"Ta sớm biết ngươi là kẻ vô sỉ, nhưng không ngờ ngươi lại vô sỉ đến thế, đúng là vô sỉ chi vưu." Văn Nhân Chiêu đảo mắt, bực bội nói: "Ngươi cũng nghĩ ra được, lại muốn ta đi khuyên giải nàng ta.

Ta và ngươi đã làm chuyện đó, với nàng ta đã là thế như nước với lửa, chẳng lẽ ngươi không sợ hai chúng ta gặp nhau lại đánh nhau sao?" "Không không không, bản chất của chuyện này là ngươi cưỡng chiếm ta, ngươi và ta không phải là tình yêu sét đánh, vẫn còn có chỗ để giải thích." Ngô Lương mặt không đỏ tim không đập nói: "Hơn nữa, đừng tưởng ta không biết, mục đích ngươi cưỡng chiếm ta không hề đơn thuần.

Bạch Tinh Tinh là một cô nương mềm lòng, ngươi đến trước mặt nàng nói ra mục đích của mình, rồi khóc lóc thảm thiết một trận, tám phần là nàng sẽ hiểu và thông cảm cho ngươi.

Đến lúc đó tự nhiên cũng sẽ bớt giận ta vài phần, chuyện còn lại cứ giao cho ta." "…" Nghe đến đây, Văn Nhân Chiêu lại một lần nữa có nhận thức sâu sắc hơn về Ngô Lương.

Một người, lại có thể vô sỉ đến mức này!

Làm người khó đến thế sao?

Cũng may thời đại này chưa có khái niệm "tra nam", nếu không Văn Nhân Chiêu chắc chắn sẽ không ngần ngại đội chiếc mũ này lên đầu Ngô Lương, rồi siết chặt vào!

Nhưng nghĩ lại, đây dường như cũng là một cách hay để trói buộc Ngô Lương.

Có thể thấy, Ngô Lương thực ra cũng rất để tâm đến Bạch Tinh Tinh.

Nếu nàng có thể thuyết phục Bạch Tinh Tinh đứng về phía mình, khiến Bạch Tinh Tinh nói tốt cho nàng trước mặt Ngô Lương, cộng thêm chuyện tối qua nữa.

Cứ như vậy song kiếm hợp bích, Ngô Lương sao có thể ngồi yên không quan tâm đến nàng và nhà Văn Nhân… Nghĩ đến đây, Văn Nhân Chiêu lại vô cớ hỏi một câu: "Hỏi thừa một câu, Bạch Tinh Tinh này ở chỗ ngươi xếp thứ mấy?" "Lý thuyết xếp thứ mười một, tình cảm xếp thứ nhất." Ngô Lương nói theo tình hình thực tế.

"Nhưng ngươi vừa nói tối qua là lần đầu của ngươi, vậy có phải nói, trên thực tế, ta mới là người xếp thứ nhất?" Văn Nhân Chiêu phân tích hỏi lại.

"Cũng có thể nói như vậy, nhưng ngươi phải luôn nhớ kỹ, ta là bị ép buộc, ta là người bị hại." Ngô Lương gật đầu, nhưng lại nhấn mạnh nhắc nhở.

"Được!

Chuyện này ta nhận lời." Văn Nhân Chiêu dường như rất hài lòng với câu trả lời của Ngô Lương, khóe miệng khẽ nhếch lên một đường cong, rồi đồng ý yêu cầu của hắn rất dứt khoát, tiếp đó lại nói:

“Nhưng bây giờ ta không còn là gia chủ nhà Văn Nhân, cha ta chắc chắn sẽ không dễ dàng cho ta ra khỏi phủ.

Hơn nữa nói không chừng ngươi vừa đi, ta liền bị tộc nhân đánh chết.

Vấn đề này e là chỉ có ngươi mới giải quyết được, nếu không dù ta có đồng ý cũng lực bất tòng tâm.” “Lát nữa ta đi nói với Văn Nhân gia chủ, xin ông ấy châm chước là được.” Ngô Lương biết rõ tính cách của Văn Nhân Công, cảm thấy chuyện này vấn đề chắc không lớn. ...

Cùng lúc đó.

“Hắn quả thực chỉ là một tên hàng tướng?” Văn Nhân Công khẽ nhíu mày, nhìn mấy tên gia nhân mình phái đi dò la thân phận Ngô Lương trước đó hỏi.

“Bẩm gia chủ, nghe nói lần này quân Tào có thể dễ dàng phá thành là nhờ hắn nội ứng ngoại hợp, thiết kế mở cổng thành cho quân Tào từ trước.

Có lẽ cũng vì biểu hiện lập công chuộc tội này mà hắn mới được đối xử đặc biệt.” Gia nhân cúi đầu nói.

“Chắc chắn không còn thân phận nào khác?” Văn Nhân Công lại nhấn mạnh xác nhận.

“Chắc là không ạ, tiểu nhân đã đặc biệt hỏi thăm một số binh lính quân Tào, những binh lính đó căn bản không nhận ra người này, thậm chí chưa từng nghe qua, lần đầu tiên gặp người này cũng là ở trong huyện Thiên Thừa.” Gia nhân tiếp tục nói: “Tiểu nhân còn tiện thể hỏi thăm mục đích quân Tào đến Thiên Thừa, họ chính là đến để tiêu diệt Thọ Tào Đạo, không có nguyên nhân nào khác.” “Được rồi, các ngươi lui xuống đi.” Văn Nhân Công gật đầu.

Nếu đã như vậy, cho dù Ngô Lương trước đây từng là Vệ Đạo tướng quân, cho dù có biểu hiện lập công chuộc tội, ở trong quân Tào cũng quyết không thể có địa vị quá cao.

Ngược lại, gã thì khác.

Năm xưa khi Tào lão bản dẫn quân tiêu diệt giặc Khăn Vàng ở nước Lạc An, gã với tư cách là gia chủ nhà Văn Nhân đã cung cấp không ít sự hỗ trợ cho quân Tào, còn từng cùng Tào lão bản uống rượu trong cùng một bữa tiệc.

Vị thế của gã trong mắt Tào lão bản chắc chắn cao hơn Ngô Lương, tự nhiên cũng không cần nể mặt Ngô Lương… Đúng lúc này.

"Báo— Gia chủ, người ở phòng khách lại muốn cầu kiến gia chủ, mời gia chủ qua đó có việc cần thương lượng." Một tên gia nhân lại chạy đến bẩm báo.

"Đã là cầu kiến thì phải có thái độ cầu kiến.

Ta cứ ở đây chờ, nếu hắn muốn gặp ta thì bảo hắn tự mình đến!" Văn Nhân Công cười lạnh một tiếng, ngả người ra sau, đổi một tư thế thoải mái hơn rồi thong thả nói. ---------- Một lát sau.

Ngô Lương đã đến thư phòng của Văn Nhân Công.

Thấy Văn Nhân Công, Ngô Lương chắp tay hành lễ, cúi đầu mỉm cười nói: "Chào Văn Nhân gia chủ." Thực ra, vừa rồi khi gia nhân quay lại báo với Ngô Lương, nói rằng Văn Nhân Công có việc bận không đi được, bảo hắn tự mình đến, Ngô Lương cũng không cảm thấy có vấn đề gì.

Bởi vì hắn căn bản không coi mình là nhân vật lớn gì, hơn nữa ở nhà người ta, mình là vãn bối lại có việc cầu cạnh, tự mình đến gặp cũng là chuyện hợp tình hợp lý… Còn về chuyện nhà của họ Văn Nhân, cho đến bây giờ Ngô Lương vẫn giữ lập trường trung lập,

không có ý định can thiệp.

Nhưng cũng chính lúc đó, hắn chú ý thấy Văn Nhân Chiêu khá thất vọng lắc đầu, thậm chí còn khẽ thở dài một hơi.

Cô nương này dường như đã dự cảm được điều gì đó… "Ngồi đi." Văn Nhân Công không đứng dậy, chỉ vẫn mân mê một món đồ ngọc nhỏ trong tay, khẽ gật đầu ra hiệu: "Không biết tướng quân lần này tìm ta, lại có việc gì?" "Tại hạ có một việc nhỏ cần Văn Nhân Chiêu ra khỏi phủ giúp đỡ, không biết Văn Nhân gia chủ có thể tạo điều kiện không?" Ngô Lương thẳng thắn nói ra yêu cầu của mình.

"E là không được." Sắc mặt Văn Nhân Công lập tức lạnh đi, có chút không vui nói: "Văn Nhân Chiêu đại nghịch bất đạo, chiếm đoạt vị trí gia chủ, nay đã là tội nhân của nhà Văn Nhân, theo gia pháp phải bị đánh chết, quyết không được tự ý ra khỏi phủ… Những chuyện này tướng quân chắc đã nghe qua, nay lại đến xin người với ta, chẳng lẽ có quan hệ gì mờ ám với nó?" "Lời này của Văn Nhân gia chủ là có ý gì?" Ngô Lương khẽ sững người.

Văn Nhân Công lúc này rõ ràng là đang dùng giọng điệu chất vấn… Hơn nữa nghe nội dung gã nói, chẳng lẽ gã hiểu lầm hắn có liên quan đến chuyện Văn Nhân Chiêu chiếm đoạt vị trí gia chủ?

"Ha ha, ngày đó Văn Nhân Chiêu dẫn người tấn công Thiên Sư Điện, bị bắt lại.

Theo ta hiểu về Tôn Bảo, tên đó dù không giết nó, cũng quyết không để nó an toàn trở về." Văn Nhân Công cười lạnh một tiếng, dùng giọng điệu chất vấn nói: "Nhưng nó không chỉ được thả về, còn nhân cơ hội mượn tay người của Thọ Tào Đạo giết mấy vị trưởng lão trong tộc, còn giam lỏng ta, một bước đoạt lấy vị trí gia chủ… Ngày đó ngươi cũng có mặt ở đó, Tôn Bảo dường như cũng nghe lời ngươi răm rắp, chuyện này không thể không liên quan đến ngươi chứ?" "Văn

Nhân gia chủ e là đã hiểu lầm, Văn Nhân Chiêu đúng là do ta đề nghị thả, nhưng những việc làm sau đó của nàng ta không hề có chút quan hệ nào với ta." Ngô Lương đã nhận ra Văn Nhân Công có ý định tính sổ với hắn, nhưng vẫn khá ôn hòa giải thích.

"Nếu đã như vậy, tướng quân có thể giải thích chuyện tối qua không?

Theo ta được biết, tối qua Văn Nhân Chiêu cả đêm không về, hình như là qua đêm ở chỗ tướng quân phải không?" Văn Nhân Công lại hỏi.

"Đúng là có chuyện đó, chuyện này cũng gây ra cho ta một số phiền phức, nên ta mới cần Văn Nhân Chiêu ra khỏi phủ giúp giải quyết." Ngô Lương gật đầu thừa nhận.

"E là tướng quân tìm Văn Nhân Chiêu giúp đỡ là giả, nhân cơ hội cứu nó mới là thật chứ?" Sắc mặt Văn Nhân Công càng thêm âm trầm, có vẻ khá là hùng hổ.

"Văn Nhân gia chủ lại hiểu lầm rồi, mục đích chính của ta lần này là mời Văn Nhân Chiêu giúp giải quyết vấn đề." Ngô Lương tiếp đó nghiêm mặt nói: "Nhưng nhất nhật phu thê bách nhật ân, nếu Văn Nhân gia chủ đồng ý, và Văn Nhân Chiêu cũng không có ý kiến, ta cũng hy vọng có thể xin tha cho nàng ta.

Xin Văn Nhân gia chủ yên tâm, sau chuyện này ta sẽ đưa nàng ta rời khỏi Thiên Thừa, và đảm bảo sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt Văn Nhân gia chủ nữa, sau này cũng không tự nhận là người của nhà Văn Nhân… Tất nhiên, đây cũng chỉ là một đề nghị chưa chín chắn của cá nhân ta, còn việc hai người có thể đạt được thỏa thuận hay không, thì không liên quan đến ta." Trong lòng Ngô Lương ít nhiều cũng có chút tâm tư thiên vị.

Bất kể Văn Nhân Chiêu có đồng ý hay không, đối với Ngô Lương,

nàng đã là người phụ nữ của mình.

Sở dĩ đưa ra đề nghị này, thực ra cũng là hy vọng có thể dùng cách này để cứu mạng Văn Nhân Chiêu.

Một mỹ nhân như vậy mà chết đi, Ngô Lương cảm thấy tiếc nuối.

Chỉ là theo hắn hiểu về Văn Nhân Chiêu, cho dù Văn Nhân Công đồng ý, cô nương này e là cũng chưa chắc đã chịu rời đi cùng hắn như vậy.

Vì vậy, kết quả cuối cùng ra sao, vẫn phải xem ý của Văn Nhân Công và chính Văn Nhân Chiêu.

"Ha ha ha ha…" Văn Nhân Công lại đột nhiên phá lên cười, rồi ngồi thẳng dậy, nhìn Ngô Lương với vẻ mặt không thiện cảm: "Ngươi phủi sạch mình ghê nhỉ, chẳng lẽ ngươi tưởng mình làm nhiều chuyện như vậy, làm cho nhà Văn Nhân ta rối tung lên, ta sẽ bỏ qua dễ dàng như vậy sao?" "Xem ra ta nói những chuyện đó đều không liên quan đến ta, Văn Nhân gia chủ quyết không tin phải không?" Ngô Lương cuối cùng cũng nhíu mày.

"Ngươi nghĩ sao?" Văn Nhân Công hỏi ngược lại.

"Vậy Văn Nhân gia chủ cũng quyết không cho Văn Nhân Chiêu giúp ta việc này phải không?" Ngô Lương lại hỏi.

"Ngươi nghĩ hay thật." Văn Nhân Công cười lạnh.

"Nếu đã như vậy, nói nhiều vô ích, cáo từ." Nhận được câu trả lời như vậy, Ngô Lương cuối cùng cũng không nói nhảm nữa, đứng dậy định dẫn Điển Vi rời đi.

"Đứng lại!" Nào ngờ Văn Nhân Công lại đứng dậy quát lớn, "Ngươi tưởng phủ nhà Văn Nhân là nơi nào, muốn đến thì đến, muốn đi thì đi sao?!" Ngay sau đó chỉ nghe "Rầm" một tiếng.

Cửa thư phòng đã bị đá văng ra, hơn mười tên gia nhân cầm gậy gộc hung hăng xông vào.

"Ta đã nói rồi, ngươi và Văn Nhân Chiêu cấu kết trong ngoài, làm những chuyện đó với nhà Văn Nhân ta, chuyện này quyết không thể bỏ qua như vậy được.

Hôm nay nếu ngươi không cho ta một lời giải thích… Á?!" Văn Nhân Công tự cho rằng Ngô Lương đã là cá nằm trên thớt, còn đang vênh váo chỉ trích hắn.

Kết quả nói được nửa chừng đã không nói tiếp được nữa.

Bởi vì Điển Vi thấy tình hình không ổn, đã quay người lại một tay bóp lấy cổ Văn Nhân Công, nhấc bổng gã lên như xách một con gà con.

Văn Nhân Công nào đã từng trải qua cảnh này, sợ hãi đến mức không dám nói thêm gì, chỉ còn hai tay hai chân vùng vẫy loạn xạ trong không trung.

"Văn Nhân gia chủ, ta nói lại lần nữa, ta không có bất kỳ quan hệ gì với những chuyện vớ vẩn của nhà các người, cũng không muốn gây chuyện, hy vọng ngài tự lo liệu cho tốt." Ngô Lương quay đầu lại, phất tay bảo Điển Vi tạm thời thả Văn Nhân Công xuống, rồi nói không nhanh không chậm.

Gặp phải một kẻ gây rối vô lý như vậy, trong lòng hắn tự nhiên cũng có chút không vui.

Nhưng xét thấy nhà Văn Nhân ở nước Lạc An cũng là một sĩ tộc có máu mặt, chỉ vì không muốn gây phiền phức cho Tào lão bản, cộng thêm quan hệ với Văn Nhân Chiêu, gã này miễn cưỡng cũng xem như là nửa cái nhạc phụ của mình, nên hắn mới không muốn làm mọi chuyện quá tuyệt tình.

Chương 189

Thế nhưng Văn Nhân Công thấy Ngô Lương dường như không dám làm gì mình, lại gân cổ lên la lối: "Thằng điên này dám động thủ với ta!

Rõ thân phận của ngươi đi, bây giờ Thiên Thừa đã bị Tào thứ sử chiếm lĩnh.

Ngươi có thể không biết, năm xưa ta từng uống rượu cùng Tào thứ sử, chúng ta có vài phần giao tình.

Còn ngươi, cái thứ hai mặt ba lòng, xương mềm xốp, trong mắt Tào thứ sử chẳng qua chỉ là một con chó nhà có tang.

Nếu ta đích thân đi kiện ngươi, ngươi chỉ có một con đường chết!" "…" Nghe đến đây, Ngô Lương cuối cùng cũng hiểu ra tại sao Văn Nhân Chiêu trước đó lại vừa lắc đầu vừa thở dài.

Trước đây hắn tiếp xúc với Văn Nhân Công quá ít, cứ tưởng gã chỉ là một kẻ nhu nhược, hồ đồ.

Bây giờ xem ra, gã này rõ ràng còn hủ bại và tệ hại hơn hắn tưởng tượng.

Văn Nhân Chiêu là con gái gã, chắc chắn có nhận thức rất sâu sắc về gã.

Vì vậy khi biết gã nhất quyết bắt Ngô Lương phải tự mình đến gặp, nàng đã đoán được suy nghĩ của gã, biết gã định làm gì… Cũng lúc này, Ngô Lương cuối cùng cũng hiểu, tại sao Văn Nhân Chiêu lại phải bất chấp mọi giá để thay thế gã.

Đó là vì, nàng vẫn còn quan tâm đến nhà Văn Nhân, không nỡ nhìn gia tộc bị hủy hoại trong tay Văn Nhân Công… "Sao, bây giờ biết sợ

rồi à?" Thấy Ngô Lương không nói gì, Văn Nhân Công khinh bỉ cười lạnh, như thể mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát của mình.

"Điển Vi, bắt lấy!" Ngô Lương đã lười nói nhảm với gã, khẽ quát một tiếng.

Giây tiếp theo.

Văn Nhân Công lại một lần nữa bị Điển Vi nhấc bổng lên.

"Tất cả cút về chỗ của mình đi, ai dám manh động, cổ của Văn Nhân Công sẽ đứt đầu tiên, cút đi!" Vẻ du côn của Ngô Lương cũng bộc phát ra ngay lập tức.

Hắn trừng mắt nhìn hơn mười tên gia nhân cầm gậy, rồi không thèm quan tâm chúng có lui xuống hay không, cất bước lớn đi ra ngoài thư phòng.

"Chuyện… chuyện này…" Hơn mười tên gia nhân nhìn nhau, cứ thế trơ mắt nhìn Ngô Lương đi lướt qua bên cạnh, gậy trong tay từ đầu đến cuối không dám động đậy.

Lỡ như vì mình mà hại chết Văn Nhân Công, bọn gia nhân này có mười cái mạng cũng không đền nổi.

Cứ thế ung dung đi ra ngoài thư phòng.

Lúc này, nơi đây đã tụ tập một số tộc nhân nhà Văn Nhân.

Họ đều chạy đến xem kịch vui, kết quả lại thấy một cảnh tượng bất ngờ như vậy.

"Thằng điên!

Còn không mau thả gia chủ xuống!" "Ngươi không muốn sống nữa à?

Bây giờ Thiên Thừa không còn là địa bàn của Thọ Tào Đạo nữa đâu!" "Tên này sao lại ngông cuồng như vậy!" "Làm phản rồi!

Mau đi mời tướng quân của quân Tào đến, làm chủ cho nhà Văn Nhân ta!" "…" Một đám tộc nhân nhà Văn Nhân trông có vẻ căm phẫn, nhưng chỉ dám đứng xa la hét, không một ai dám xông lên, càng không một ai dám cản đường Ngô Lương.

Ngô Lương rút con dao găm đồng sau lưng ra, đám người này ngược lại lập tức lùi về sau một bước.

"Ha ha." Ngô Lương biết đám người này cũng chỉ giỏi mồm, bèn không thèm để ý đến họ nữa, đi thẳng đến phòng khách. ...

Trong phòng khách.

"?" Thấy Ngô Lương và Điển Vi trở về với tư thế này, Văn Nhân Chiêu cũng giật mình kinh ngạc.

Nàng chắc cũng không ngờ Ngô Lương lại có một mặt ngang tàng như vậy.

Dù sao trước đó, Ngô Lương luôn mang hình tượng một kẻ tiểu nhân khéo léo, thủ đoạn cũng toàn là âm mưu.

Vậy, Ngô Lương rốt cuộc là người như thế nào… "Đi theo ta." Liếc nhìn nàng một cái, Ngô Lương ngoắc ngón tay nói.

"Đi, đi đâu?" Văn Nhân Chiêu lúc này mới hoàn hồn, vô thức hỏi.

"Nói nhảm, tất nhiên là đi giúp ta khuyên Bạch Tinh Tinh.

Chuyện này nếu làm tốt, những ân tình ngươi nợ ta trước đây sẽ được xóa sạch." Ngô Lương bực bội nói.

Trong chuyện này có hiểu lầm nhưng cũng có phần của Văn Nhân Chiêu.

Nếu không phải cô nương này từ đầu đến cuối mục đích không trong sáng, vì đạt được mục đích của mình mà bày ra nhiều mưu mẹo, sự việc cũng chưa chắc đã đến bước này.

Nói xong, Ngô Lương lại cất bước lớn đi ra ngoài phủ Văn Nhân.

"…" Văn Nhân Chiêu cũng không nói nhiều, chạy theo sau Ngô Lương và Điển Vi, trong lòng vẫn đang suy đoán về con người Ngô Lương.

Rõ ràng, cuộc nói chuyện giữa Ngô Lương và cha nàng không hề vui vẻ.

Theo như nàng hiểu về Văn Nhân Công, trong tình huống Ngô Lương trước đó che giấu quá tốt, Văn Nhân Công căn bản không thể biết được thân phận cụ thể của hắn, tám phần sẽ dùng thái độ kẻ cả để gây khó dễ cho hắn.

Vì vậy, việc Văn Nhân Công và Ngô Lương trở mặt là điều khó tránh khỏi.

Mà chuyện này một khi kinh động đến Tào Ngang, người chịu thiệt chắc chắn sẽ là Văn Nhân Công.

Đến lúc đó, cuộc sống của nhà Văn Nhân chắc chắn lại không dễ chịu… Kết quả không ngờ, Ngô Lương lại dùng cách cứng rắn như vậy để giải quyết vấn đề này.

"Là vì cứu mình sao?" Trong đầu Văn Nhân Chiêu đột nhiên nảy ra ý nghĩ này, nhưng rất nhanh nàng lại phủ định nó, trong lòng có chút uất ức và ghen tị nghĩ thầm: "E là vẫn vì Bạch Tinh Tinh kia… Từ lúc vào cửa, hắn đã luôn nhắc đến chuyện của Bạch Tinh Tinh, chưa từng quan tâm đến an nguy và hoàn cảnh của mình." "Nếu hắn có thể đối với mình như đối với Bạch Tinh Tinh, ở lại nhà Văn Nhân cùng mình hoạn nạn có nhau, thì tốt biết bao?" ...

Trở lại Thiên Sư Điện.

Ngô Lương dẫn thẳng Văn Nhân Chiêu đến trước cửa phòng Bạch Tinh Tinh.

Văn Nhân Chiêu cứng rắn đi tới gõ cửa.

Bạch Tinh Tinh mở cửa, thấy là Văn Nhân Chiêu, trên mặt cũng thoáng qua một tia ngạc nhiên: "Ngươi đến đây làm gì?" "Ta có vài lời quan trọng muốn nói với ngươi, có tiện không?" Văn Nhân Chiêu nói với giọng thành khẩn.

Bạch Tinh Tinh lại nhìn Ngô Lương đang đứng xa mỉm cười với mình, cuối cùng vẫn gật đầu, mời Văn Nhân Chiêu vào phòng: "Ngươi vào trước đi." Sau đó, cửa phòng lại đóng chặt.

Còn họ nói gì đã không còn quan trọng nữa.

Ngô Lương biết, với một cô nương tâm tư tinh tế như Văn Nhân Chiêu, Bạch Tinh Tinh chắc chắn không đấu lại được.

Chỉ cần nàng cho Văn Nhân Chiêu vào phòng, vấn đề đã được giải quyết một nửa.

"Ta quả nhiên là một tên tra nam đáng bị trời đánh mà…" Ngô Lương cười lắc đầu.

Tiếp đó, hắn cùng Điển Vi đưa Văn Nhân Công đến trước mặt Tào Ngang, ném gã xuống đất rồi cười hì hì nói: "Tử Tu huynh, người này muốn bắt ta." "Có chuyện gì vậy?" Tào Ngang ngước mắt nhìn Văn Nhân Công, lúc đầu thấy có chút quen mắt, nhìn thêm vài lần nữa mới nhận ra thân phận của gã, nghi hoặc hỏi: "Vị này là Văn Nhân Công, Văn Nhân gia chủ?" "Bái kiến Trưởng công tử, thật hiếm khi Trưởng công tử còn nhớ đến ta." Văn Nhân Công vội vàng mừng rỡ hành lễ.

Giờ phút này, Văn Nhân Công trong lòng lại có chỗ dựa.

Nếu Tào Ngang còn nhận ra gã, chứng tỏ giao tình giữa gã và nhà họ Tào vẫn còn.

Giao tình này tuyệt đối mạnh hơn nhiều so với tên hàng tướng Ngô

Lương kia, Tào Ngang xử lý chuyện này chắc chắn cũng sẽ có sự thiên vị… "Rốt cuộc có chuyện gì?" Tào Ngang nhíu mày hỏi lại.

"Trưởng công tử, ngài phải làm chủ cho nhà Văn Nhân ta!" Văn Nhân Công lập tức nhanh nhảu kêu oan, trước mặt Tào Ngang kể lể từng "tội ác" của Ngô Lương ở Thiên Thừa gần đây, tiện thể còn thêm mắm dặm muối một phen… Văn Nhân Công đảo cũng không phải là vô dụng, ít nhất thì khi cáo trạng, logic của hắn rất rõ ràng.

Đầu tiên là từ việc Ngô Lương ỷ vào Thọ Tào Đạo trợ Trụ vi ngược, nói đến việc Ngô Lương và Văn Nhân Chiêu nội ngoại cấu kết mưu hại nguyên lão trong tộc, nhân cơ hội chiếm đoạt vị trí gia chủ, cuối cùng lại nói đến chuyện hai người cấu kết với nhau làm bậy...

Trong vài phút ngắn ngủi, một bộ phim "Vô Gian Đạo" phiên bản Đông Kinh đã hiện ra trên giấy, một huyện thành Thiên Thừa nhỏ bé có thể nói là gió nổi mây vần, sóng ngầm cuộn chảy, đúng là một màn điệp chiến liên hoành hợp tung đặc sắc tuyệt luân. "Hữu Tài hiền đệ, không ngờ trong khoảng thời gian này ngươi lại âm thầm làm nhiều đại sự như vậy, thật khiến người ta phải thán phục." Nghe xong lời buộc tội của Văn Nhân Công, Tào Ngang đã không nhịn được mà nhìn về phía Ngô Lương, giọng điệu như đang cười.

Thực ra trong khoảng thời gian này Ngô Lương rốt cuộc đã làm gì ở đây, Tào Ngang sớm đã tìm hiểu chi tiết, hơn nữa rất nhiều chuyện đều cùng Phường Nhân Quân trải qua, nên tin tưởng ai tự nhiên không cần phải nói nhiều.

Huống hồ cho dù không có binh sĩ Phường Nhân Quân làm chứng, Tào Ngang cũng sẽ kiên định đứng về phía Ngô Lương.

Rốt cuộc, tác dụng của Ngô Lương đối với quân Tào, hắn rõ hơn bất kỳ ai, căn bản không phải là một Văn Nhân Công nhỏ bé có thể so sánh, cho dù Ngô Lương thật sự đã làm những chuyện này, cũng

không hề tổn hại đến lợi ích của quân Tào, dù Văn Nhân Công có nói đến hoa trời rơi rụng cũng tuyệt đối không thể thay đổi cách nhìn của Tào Ngang đối với Ngô Lương.

Huống chi, bên trên còn có một Tào lão bản cực kỳ trọng dụng Ngô Lương. "Ha ha ha, ta cũng là lần đầu tiên biết mình ưu tú như vậy, đội ơn Văn Nhân gia chủ đã xem trọng." Ngô Lương cũng nhếch miệng cười, không những không tức giận, ngược lại còn cảm ơn Văn Nhân Công. "Chuyện này..." Nhìn thấy biểu cảm của hai người, trong lòng Văn Nhân Công lại bắt đầu lo lắng.

Lúc này hắn cuối cùng cũng nhìn ra được chút manh mối, Tào Ngang căn bản không có một chút ý định trách cứ Ngô Lương, thậm chí giọng điệu nói chuyện hoàn toàn là đang nói đùa, hơn nữa xem ra quan hệ của hai người cũng không phải là người thắng và kẻ bại trận, mà càng giống như những người quen cũ đã biết nhau từ lâu.

Chẳng lẽ, Ngô Lương còn có thân phận khác? "Văn Nhân gia chủ, không biết năm nay ngài bao nhiêu tuổi?" Quay đầu lại, Tào Ngang lại nở nụ cười hỏi một câu không hề liên quan đến chuyện này. "Thưa Trường công tử, tại hạ năm nay năm mươi mốt..." Văn Nhân Công trong lòng không hiểu, nhưng cũng vội vàng chắp tay đáp. "Đã đến tuổi 'tri thiên mệnh', vậy Văn Nhân gia chủ có biết 'tri thiên mệnh' là ý gì không?" Tào Ngang lại hỏi. "Mệnh, do mình tạo ra, nhưng lại do trời ban cho, thánh nhân cũng không dám từ chối." Văn Nhân Công ra vẻ uyên bác nói. "Chính là như vậy, thiên mệnh khó trái, tuy mưu sự tại nhân, nhưng thành sự tại thiên.

Văn Nhân gia chủ đã vì Văn Nhân gia mà vất vả nửa đời người, công và tội sớm đã phân rõ, đạo lý này cũng nên sớm nhìn thấu, hà tất phải chấp nhất như vậy?" Tào Ngang lại cười hỏi.

Đây là cuộc đối thoại giữa hai "người có văn hóa".

Bởi vì ý nghĩa của ba chữ "tri thiên mệnh" chính là nói rằng đến tuổi này nên sớm biết được sự khác biệt giữa hiện thực và lý tưởng, vinh nhục cá nhân nên xem nhẹ, đạt đến cảnh giới vạn sự thông suốt.

Tào Ngang hiển nhiên là lời nói có ẩn ý.

Mà Ngô Lương thì có chút kinh ngạc nhìn Tào Ngang, hắn cũng đã đoán được hàm ý sâu xa trong lời nói của Tào Ngang, và cuối cùng cũng nhìn ra được sự thâm sâu trong lòng Tào Ngang...

Thầm thở dài một tiếng, trong lịch sử nếu Tào Ngang không chết sớm, đừng nói là Tào Phi và Tào Thực, ngay cả thần đồng Tào Xung được Tào lão bản coi trọng nhất sau này, e rằng cũng khó mà trở thành đối thủ của hắn, đại quyền Tào Ngụy chắc chắn sẽ bị Tào Ngang nắm chặt, không ai có thể lay chuyển!

Chương 190

"Chuyện này..." Văn Nhân Công tự nhiên cũng nghe ra được một số ẩn ý trong lời của Tào Ngang, sắc mặt dần dần trở nên trắng bệch. "À đúng rồi, Văn Nhân Chiêu ta đã gặp qua, nàng tuy là một nữ lưu, nhưng lại có khí phách và mưu lược có thể sánh ngang với nam tử, quả là một nữ trung hào kiệt hiếm thấy." Tào Ngang lại nói tiếp, "Vị Hữu Tài hiền đệ này của ta ngươi cũng đã gặp rồi, nên biết hắn cũng là một kỳ nhân vạn người có một, nếu không sao có thể làm được những đại sự mà ngươi nói, theo ta thấy, đây là thiên tác chi hợp, có lẽ cũng là thiên mệnh." "Chuyện này..." Nghe đến đây, Văn Nhân Công đã hoàn toàn hiểu rõ dụng ý của Tào Ngang.

Tào Ngang không những không đứng về phía hắn, mà còn gán ghép mối quan hệ giữa Ngô Lương và Văn Nhân Chiêu, biến việc "cấu kết với nhau làm bậy" của hai người thành "thiên tác chi hợp"!

Như vậy, Văn Nhân Chiêu lại có quân Tào chống lưng, hắn làm sao còn dám dùng gia pháp với Văn Nhân Chiêu?

Mà không chỉ có vậy.

Trước đây có Thọ Tào Đạo chống lưng, Văn Nhân Chiêu đã dám giam lỏng hắn để chiếm đoạt vị trí gia chủ, nay lại có quân Tào chống lưng, địa vị gia chủ của hắn càng sa sút nghiêm trọng, vị trí gia chủ e rằng càng khó giữ được...

Vậy nên.

Ngô Lương rốt cuộc là người thế nào?!

Văn Nhân Công càng thêm tò mò về vấn đề này.

Còn nữa, tại sao Ngô Lương lại xuất hiện ở huyện Thiên Thừa,

tại sao quân Tào lại xuất chinh đến huyện Thiên Thừa vào lúc này, chẳng lẽ chỉ vì một Thọ Tào Đạo nhỏ bé?

Phải biết rằng, do bị khí hậu và năng suất hạn chế, trong tình hình thông thường, mỗi khi đến mùa đông, các lộ chư hầu thường sẽ không hẹn mà cùng đình chiến.

Hành động này của quân Tào rõ ràng không hợp lẽ thường...

Có những chuyện không thể nghĩ sâu, càng nghĩ sâu càng khiến người ta kinh hãi, thành ngữ "tế tư khủng cực" chính là ý này, tâm trạng của Văn Nhân Công lúc này cũng là như vậy.

Thế là. "Trường công tử nói có lý, chuyện này ta nhất định sẽ suy nghĩ kỹ." Văn Nhân Công ngay cả một Thọ Tào Đạo nhỏ bé cũng không chống đỡ nổi, làm sao dám ngỗ nghịch ý của Tào Ngang, liền lập tức chọn thỏa hiệp.

Hiện tại hắn bỗng nhiên có chút hối hận, hối hận vì trước đó không đồng ý "yêu cầu" của Ngô Lương, giao Văn Nhân Chiêu cho Ngô Lương, để hắn mang Văn Nhân Chiêu vĩnh viễn rời khỏi huyện Thiên Thừa, lại cứ nhất quyết chạy đến gây khó dễ cho Ngô Lương.

Bây giờ thì hay rồi, không những không trị được tội Ngô Lương, ngược lại còn rước về cho Văn Nhân Chiêu một chỗ dựa mới mạnh hơn.

Nếu Văn Nhân Chiêu tự nguyện xuất giá thì còn dễ nói, theo quy củ thời đó, con gái đã xuất giá thì không còn là người của nhà mẹ đẻ, nếu không chịu xuất giá, vậy thì hắn, gia chủ này...

Nghĩ như vậy, Văn Nhân Công lập tức đổi giọng: "Chọn ngày không bằng gặp ngày, nếu Trường công tử cũng nói Nhược gia và vị Ngô công tử này là thiên tác chi hợp, hay là mời Trường công tử làm chứng, gần đây chọn một ngày lành để tổ chức hỷ sự, thế nào?" "Ái

chà?" Ngô Lương ngẩn người, chuyện này thật đột ngột. "Ý của hiền đệ thế nào?" Tào Ngang quay đầu nhìn Ngô Lương, cười hì hì hỏi. "Chuyện này..." Ngô Lương cảm thấy Văn Nhân Chiêu có lẽ còn có suy nghĩ của riêng mình, chưa chắc đã muốn làm tiểu thập nhị, hơn nữa chuyện hôn nhân đại sự của nàng, rõ ràng cũng không phải là Văn Nhân Công có thể quyết định. "Hiền tế cứ yên tâm, Văn Nhân gia ta nhất định sẽ chuẩn bị của hồi môn theo quy cách cao nhất, tuyệt đối không để người ta xem thường hiền tế." Văn Nhân Công vội vàng bổ sung.

Tiếng "hiền tế" cũng đã gọi rồi, ông bố vợ này đến thật quá dễ dàng, dường như người vừa xách hắn đến đây như xách một con gà con không phải là Ngô Lương. "Ta thì sao cũng được, nhưng vẫn nên xem ý của Văn Nhân Chiêu thế nào, dưa hái ép không ngọt." Ngô Lương suy nghĩ một chút, rồi cười nói.

Đối với Văn Nhân Công, Ngô Lương và hắn không có thù oán gì, tự nhiên cũng không có ý định phải làm gì hắn.

Hắn cưỡng ép tên này đến đây, thực ra mục đích chính cũng chỉ là để đưa Văn Nhân Chiêu ra ngoài, giúp giải quyết vấn đề của Bạch Tinh Tinh.

Chuyện còn lại, vẫn là gia sự của Văn Nhân gia, không liên quan gì đến hắn. "Nếu đã như vậy, chuyện này thành hay không thành cứ thuận theo thiên mệnh đi, ta cũng chỉ là thuận miệng nói một câu thôi, không cần quá coi trọng." Thấy Ngô Lương có ý này, Tào Ngang lại cười hì hì nói.

Hắn tác hợp cho Ngô Lương và Văn Nhân Chiêu như vậy, tự nhiên có tính toán của riêng mình.

Một là, biết hai người đã xảy ra quan hệ đó, làm một việc thuận nước đẩy thuyền, từ đó tiến thêm một bước kéo gần quan hệ giữa

mình và Ngô Lương; hai là, nếu chuyện này thành, Văn Nhân gia và Tào gia cũng có thêm một tầng quan hệ, điều này đối với Tào gia thậm chí là quân Tào hoàn toàn khống chế Thanh Châu có lợi ích không nhỏ, ít nhất là có thêm một cứ điểm đáng tin cậy ở đây.

Lần này đã đến, quân Tào sẽ không dễ dàng rời đi nữa, trước khi đến hắn và Tào lão bản đã đạt được sự đồng thuận, sẽ để lại một số quân đồn trú ở đây, mà nếu những quân đồn trú này có thể liên kết với Văn Nhân gia có danh tiếng ở Thanh Châu, làm việc tự nhiên sẽ danh chính ngôn thuận...

Tuy nhiên, nếu Ngô Lương đã nói như vậy, Tào Ngang tự nhiên cũng không miễn cưỡng.

Trong mắt hắn và Tào lão bản, những lợi ích khác đều không quan trọng bằng một Ngô Lương. ...

Khoảng một canh giờ sau.

Văn Nhân Chiêu từ phòng Bạch Tinh Tinh đi ra, hai người đã rất thân mật khoác tay nhau, vừa đi vừa nói cười, như một đôi chị em thất lạc nhiều năm cuối cùng cũng gặp lại.

Lúc này Ngô Lương, Tào Ngang và Văn Nhân Công sớm đã nói chuyện xong.

Hiện đang ngồi trong sân vừa chờ Văn Nhân Chiêu ra, vừa uống trà nói chuyện phiếm.

Trong lúc đó, Ngô Lương và Tào Ngang nhiều lần khuyên Văn Nhân Công về trước, nhưng Văn Nhân Công trong lòng chỉ lo chuyện gả Văn Nhân Chiêu đi để giữ vị trí gia chủ, sống chết cũng muốn ở lại đây. "Ra rồi." Thấy Bạch Tinh Tinh và Văn Nhân Chiêu trở nên thân thiện như vậy, Ngô Lương tuy không rõ Văn Nhân Chiêu cụ thể đã nói gì với Bạch Tinh Tinh, nhưng biết rằng chuyện tám phần đã được

giải quyết viên mãn, tự nhiên trong lòng vui mừng, vội vàng đứng dậy tươi cười chào đón, "Tinh Tinh, ta vừa mới bảo Dương Vạn Lý đi bắt mấy con gà, tối nay chúng ta ăn món gà ăn mày mà nàng thích nhất." "Hừ!" Bạch Tinh Tinh giận dỗi lườm hắn một cái, nhưng thấy gần đó còn có Tào Ngang và những người khác, cũng biết không thể làm Ngô Lương mất mặt trước đám đông, cộng thêm lúc này quả thực đã không còn ghen tuông như vậy, liền nói tiếp, "Đây là ngươi nói đó, buổi trưa ta không có khẩu vị, bây giờ quả thật có chút đói, nên ta muốn ăn hai con." "Đương nhiên không vấn đề gì, nếu không đủ, tối nay ta sẽ tặng thêm cho nàng một chú chim tươi ngon mọng nước để ăn khuya." Ngô Lương liền nháy mắt với Bạch Tinh Tinh, cười gian nói. "..." Bạch Tinh Tinh phản ứng một chút, sau đó khuôn mặt xinh đẹp lập tức đỏ bừng, nhưng lại không tiện nổi giận tại chỗ, đành phải hung hăng lườm hắn một cái nữa, cúi đầu không nói tiếp. "Chẳng lẽ không có phần của ta sao, ta cũng muốn thử xem món gà ăn mày và chú chim tươi ngon mọng nước đó có vị gì, mà khiến Tinh Tinh muội muội thèm đến thế." Lần này đến lượt Văn Nhân Chiêu có chút ghen, nhưng nàng rõ ràng giỏi che giấu cảm xúc của mình hơn Bạch Tinh Tinh, chỉ cười cười nửa đùa nửa thật nói.

Đáng tiếc, nàng không hiểu được ám ngữ giữa Ngô Lương và Bạch Tinh Tinh.

Như vậy ngược lại khiến Bạch Tinh Tinh càng thêm xấu hổ, chỉ muốn tìm một cái lỗ để chui vào.

Lúc này, Văn Nhân Công cuối cùng cũng chen lên, tươi cười nhìn cô con gái mà trước đó gần như đã trở mặt thành thù, cười ha hả nói: "Nhược gia, nếu con muốn ăn gà, về nhà bảo đầu bếp nấu cho con ăn là được, sao lại phải xin hiền tế của ta, nếu để người ngoài nghe thấy, còn tưởng nhà chúng ta không có gì ăn." "Hiền tế?!" Văn Nhân Chiêu chết lặng tại chỗ, trong đôi mắt đẹp tràn đầy vẻ kinh ngạc, nhìn Văn

Nhân Công, rồi lại nhìn Ngô Lương, trên mặt viết đầy vẻ không hiểu và chấn kinh.

Thực ra lúc mới ra ngoài, nàng đã nhìn thấy Văn Nhân Công.

Thấy hắn ngồi cùng Ngô Lương, Tào Bẩm và những người khác, trong lòng còn đang nghĩ trong khoảng thời gian nàng thuyết phục Bạch Tinh Tinh, bên ngoài rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao những người này có thể ngồi cùng nhau một cách hòa bình như vậy.

Nay lại nghe thấy cách xưng hô của Văn Nhân Công đối với Ngô Lương.

Văn Nhân Chiêu lập tức cảm thấy đầu óc mình không đủ dùng...

Phải biết rằng trước đó, Ngô Lương và Văn Nhân Công đã động thủ, muốn đạt được hòa giải cơ bản là không thể.

Thậm chí trước đó nàng còn nghĩ, sau khi ra ngoài có nên xin tha cho Văn Nhân Công hay không.

Văn Nhân Công dù sao cũng là cha đẻ của nàng, triều Hán lấy hiếu trị thiên hạ, nàng tự nhiên cũng chịu ảnh hưởng sâu sắc bởi tư tưởng này, nên nàng có thể vì đạt được mục đích mà giam lỏng ông ta, nhưng không muốn hại đến tính mạng của ông...

Kết quả thì sao.

Mới không gặp một lúc, Ngô Lương đã trở thành hiền tế trong miệng Văn Nhân Công?!

Giây phút này, Văn Nhân Chiêu thậm chí nghi ngờ Ngô Lương có phải có loại thuốc mê nào có thể khống chế tâm trí người khác hay không, giống như trước đó Ngô Lương không hiểu sao lại khiến Tôn Bảo răm rắp nghe lời, đến bây giờ Văn Nhân Chiêu vẫn không hiểu Ngô Lương rốt cuộc đã dùng thủ đoạn gì. "À, quên nói cho con biết, vừa rồi ta và Trường công tử cùng Ngô công tử đã nói chuyện rất lâu,

mới biết rất nhiều chuyện trước đây đều là hiểu lầm, lại thấy Ngô công tử tướng mạo phi phàm, nên muốn gả con cho Ngô công tử, không biết ý con thế nào?" Thấy Văn Nhân Chiêu phản ứng như vậy, Văn Nhân Công lại cười nói, trong lòng lại có chút lo lắng.

Chuyện gì thế này?

Hai người này tối qua không phải đã có thực tế vợ chồng rồi sao, vậy là đã tình đầu ý hợp, tại sao bây giờ ta tác thành cho họ, lại đều tỏ vẻ không tình nguyện? "?" Văn Nhân Chiêu nghe xong vẫn không hiểu, chỉ kinh ngạc nhìn về phía Ngô Lương. "Bây giờ trước mặt nàng có hai con đường." Ngô Lương nghe ra trong lời nói của Văn Nhân Công có ý dễ gây hiểu lầm cho Văn Nhân Chiêu, bèn dứt khoát giành lấy lời, nghiêm túc nói: "Con đường thứ nhất, ta không ngại chịu trách nhiệm với nàng, nhưng từ đó nàng là người của ta, chứ không phải tiểu thư Văn Nhân gia, nàng phải theo ta rời khỏi huyện Thiên Thừa, từ đó không xuất hiện trước mặt Văn Nhân gia chủ nữa, sau này cũng không tự nhận là người của Văn Nhân gia, như vậy nàng sẽ sống yên ổn hơn nhiều; con đường thứ hai, ở lại huyện Thiên Thừa, từ đó đôi ta không ai nợ ai, nàng vẫn là nàng, có thể làm những gì mình muốn, trở thành người mà nàng muốn trở thành.

Ta nói đủ rõ ràng rồi chứ?" "Chẳng lẽ không thể có con đường thứ ba?" Văn Nhân Chiêu lại nhíu mày hỏi. "Con đường thứ ba nào?" Ngô Lương hỏi.

Những người khác cũng kinh ngạc nhìn sang, tỏ vẻ không hiểu cô nương này rốt cuộc muốn nói gì. "Ngươi ở rể Văn Nhân gia." Văn Nhân Chiêu cũng nghiêm túc nói, "Ta có thể cho phép ngươi nạp thiếp, bao nhiêu cũng không vấn đề, cũng có thể làm tiểu thập nhị của ngươi, nhưng trước mặt người ngoài, ngươi chỉ có thể có một mình ta là chính thê." "Không thể, chỗ ta chỉ có hai con đường đó." Ngô Lương lắc đầu. "Không suy nghĩ lại sao?" Trong mắt Văn Nhân Chiêu

thoáng qua một tia cầu khẩn. "Ta có con đường của ta phải đi." Ngô Lương cứng rắn nói, giọng lạnh lùng. "Vậy được, ta chọn con đường thứ hai." Văn Nhân Chiêu có chút thất vọng cúi đầu xuống, nhưng lại nói một cách dứt khoát hơn cả Ngô Lương. ---------- Lời nói đến đây, các bên có mặt đều rơi vào im lặng.

Văn Nhân Công tự nhiên rất hy vọng Văn Nhân Chiêu gả đi xa, đi càng xa càng tốt, chứ không phải mời Ngô Lương ở rể.

Nhưng đồng thời ông ta cũng nhìn ra được, từ khi Văn Nhân Chiêu từ phòng Bạch Tinh Tinh ra, không một lần nào trực diện trả lời lời nói của ông, hiển nhiên lúc này sẽ không nghe theo bất kỳ ý kiến nào của ông, bây giờ ông nói gì cũng là vô ích, ngược lại chỉ tự rước lấy nhục.

Vì vậy, thà không nói, rồi nghĩ cách khác.

Mà Tào Ngang và Tào Bẩm tuy xưng huynh gọi đệ với Ngô Lương, nhưng cũng sẽ không công khai can thiệp vào chuyện của Ngô Lương, huống hồ đây còn là chuyện riêng.

Còn có Bạch Tinh Tinh.

Cô nương này cũng kinh ngạc nhìn Văn Nhân Chiêu, dần dần trong mắt lại hiện lên một tia đồng cảm khó nhận ra...

Nàng đã biết được rất nhiều chuyện mà Ngô Lương không biết từ Văn Nhân Chiêu, trong đó có rất nhiều suy nghĩ sâu thẳm nhất trong lòng Văn Nhân Chiêu.

Vì vậy nàng mới không còn ghen tuông, còn tiện thể tha thứ cho Ngô Lương một chút.

Bây giờ, tâm trạng của Bạch Tinh Tinh rất phức tạp.

Cùng là phụ nữ, nàng không ngờ Văn Nhân Chiêu lại đưa ra lựa chọn như vậy.

Nhưng cùng là con cái, nàng lại rất rõ tại sao Văn Nhân Chiêu lại đưa ra lựa chọn như vậy.

Nàng không có cách nào khuyên bảo, bất kể là Ngô Lương hay Văn Nhân Chiêu, nàng đều không biết nên khuyên thế nào, bởi vì ngay cả chính nàng, cũng đang ở trong một vũng lầy tương tự không thể tự thoát ra.

Đối với những người còn lại, càng không ai dám can thiệp vào chuyện của Ngô Lương.

Chương 191

Sau một lúc im lặng như vậy. "Có chút mệt rồi, ta về trước đây." Vẫn là Văn Nhân Chiêu phá vỡ sự im lặng trước, cười với Ngô Lương, rồi hành lễ với Tào Ngang, một mình bước những bước có chút mệt mỏi ra ngoài. "Ta cũng về trước đây." Văn Nhân Công cũng vội vàng thi lễ với mọi người, nhanh chân đi theo.

Hai cha con này trước đó đã như nước với lửa, lần này hoàn cảnh của hai người lại có chút thay đổi, cũng không biết lần này trở về, Văn Nhân gia sẽ lại xảy ra biến cố gì. "Hữu Tài hiền đệ..." Nhìn hai người đi ra ngoài, Tào Ngang bước tới vỗ vai Ngô Lương, dường như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn không nói ra.

Ngô Lương quay đầu lại, vẻ mặt đã rất thản nhiên, thuận thế chuyển chủ đề nói: "Tử Tu huynh, ta thấy chuyện trong huyện Thiên Thừa đã sắp xếp gần xong rồi, hay là ta chuẩn bị trước một chút, chúng ta ngày mai đi thăm mộ Tề Ai Công, thế nào?" "Trong mộ đó có giấu bảo vật gì không?" Tào Ngang có chút tò mò hỏi. "Thăm mộ cũng giống như bắt bồ câu, trước khi vào không ai biết bên trong rốt cuộc có gì, càng không biết sẽ gặp phải chuyện gì, nhưng theo ta thấy, đây cũng chính là sức hấp dẫn của việc thăm mộ." Ngô Lương cười hì hì nói, "Nhưng có vài lời ta phải nói rõ trước, thăm mộ tuy không phải đánh trận, nhưng có lúc lại còn nguy hiểm hơn đánh trận, Tử Tu huynh là người thân mang trọng trách, trước khi đi nhất định phải suy nghĩ cho kỹ." "Nếu đã gặp được cơ hội như vậy, nếu không đi xem một phen, ta sợ sau này sẽ hối hận." Tào Ngang vẫn kiên trì nói, rồi lại nhìn Tào Bẩm bên cạnh hỏi, "An Dân, ngươi trước đây từng cùng Hữu Tài hiền đệ đi thăm mộ, lần này có muốn ôn lại kỷ niệm không?" "Ta?" Vừa nghe vậy, Tào Bẩm lập tức lùi lại một bước, đầu lắc như

trống bỏi, liên tục nói: "Ta thôi đi, trong mộ có rất nhiều chuyện lạ và quy củ mà người thường không biết, chuyện chuyên nghiệp vẫn nên giao cho người chuyên nghiệp làm thì hơn, bọn ta là dân ngoại đạo đi cũng chỉ thêm loạn, cho nên...

Tử Tu ca, hay là huynh cũng đừng đi nữa, nếu huynh có mệnh hệ gì, bá phụ nhất định sẽ trách tội ta." Kết quả Tào Bẩm càng nói như vậy, Tào Ngang ngược lại càng bị khơi dậy lòng tò mò, lập tức nói: "Nếu đã như vậy, ngươi ở lại bên ngoài lo liệu đại cục.

Hữu Tài hiền đệ, ngươi đi chuẩn bị trước đi, ngày mai khi xuất phát thì đến báo một tiếng." "Được." Ngô Lương gật đầu, rồi dẫn Bạch Tinh Tinh và Điển Vi cáo biệt Tào Ngang, Tào Bẩm.

Thực ra nếu lấy lịch sử làm gương, Ngô Lương rất rõ việc đưa Tào Ngang đi thăm mộ không phải là một lựa chọn sáng suốt.

Dù sao thân phận của Tào Ngang rất đặc biệt, nếu hắn xảy ra chuyện ngoài ý muốn trong mộ, cho dù Tào lão bản không trách tội hắn ngoài mặt, cũng nhất định sẽ giận lây hắn trong lòng, đây không phải là hiện tượng tốt.

Nhưng có mất cũng có được.

Hành động này tuy có chút mạo hiểm, nhưng đồng thời cũng có thể để Tào Ngang và Tào lão bản biết việc hắn làm không hề dễ dàng, rõ ràng hắn có vai trò không thể thay thế, tuyệt đối sẽ trực quan hơn nhiều so với việc nghe Tào Bẩm thuật lại.

Như vậy, sau này Ngô Lương ở chỗ Tào lão bản và Tào Ngang, cũng sẽ nhận được nhiều sự trọng dụng và có tiếng nói hơn.

Hơn nữa, Tào Ngang cũng là một cường giả có dũng có mưu.

Đưa hắn vào mộ huyệt chắc chắn không phải là mang theo một gánh nặng, mà là một trợ lực mạnh mẽ, nếu hắn gặp bất trắc trong

mộ huyệt, Ngô Lương cũng có xác suất rất lớn không thoát ra được, người chết đèn tắt, hà tất phải để ý chuyện sau này...

Nhìn bóng lưng Ngô Lương và những người khác rời đi.

Tào Bẩm bỗng nhiên thở dài một hơi, có chút đỏ mắt lẩm bẩm: "Haizz, thật là ngưỡng mộ Hữu Tài hiền đệ, mỗi lần hắn ra ngoài không những lập được đại công, mà còn khiến đủ loại nữ tử chủ động tự sà vào lòng, Bạch Tinh Tinh như vậy, Văn Nhân Chiêu cũng như vậy, đây đều là những mỹ nhân hiếm có trên đời, sao ta lại không có mệnh tốt như Hữu Tài hiền đệ chứ." "Ngươi không phải là kỳ nhân như Hữu Tài hiền đệ, sao biết được những nữ tử này chủ động đến mức nào?" Tào Ngang thì khoác vai hắn, cũng có chút cảm khái nói, "Không giấu ngươi, ngay cả đại muội của ta cũng không hiểu sao lại mê hắn, vì vậy ta từng ngấm ngầm xúi giục hắn ngụy tạo thân thế để môn đăng hộ đối với nhà ta, phụ thân cũng từng ngấm ngầm bày tỏ ý định muốn nhận hắn làm con rể, nếu không phải hắn khéo léo từ chối, e rằng không bao lâu nữa đã là em rể của hai chúng ta rồi." "Lại còn có chuyện này?!" Mắt Tào Bẩm lập tức trợn to hơn cả chuông đồng. "Chuyện này chỉ nói giữa hai huynh đệ chúng ta, đừng ra ngoài nói lung tung." Tào Ngang nghiêm mặt nhắc nhở. "Đó là tự nhiên." Tào Bẩm liên tục gật đầu, rồi lại nói, "Chẳng trách lúc đầu ở Quyên Thành, Nỉ nhi muội muội cứ hay đến hỏi ta tin tức của Hữu Tài hiền đệ, ta thấy hai người cứ như nước với lửa, lại sợ tính cách của Nỉ nhi muội muội bắt nạt Hữu Tài hiền đệ, nên cứ hay nói qua loa cho qua chuyện, thì ra là vậy...

Nhưng tại sao Hữu Tài hiền đệ lại từ chối, Nỉ nhi muội muội tuy tính cách có chút ngang ngược, nhưng dung mạo không hề thua kém Bạch Tinh Tinh và Văn Nhân Chiêu, còn trẻ hơn hai người họ, cộng thêm bá phụ lại coi trọng hắn như vậy, nếu hắn làm em rể của chúng ta, chắc chắn sẽ được bá phụ trọng dụng hơn, hắn không thể nào

không nghĩ thông được chứ?" "Ngươi không biết đó thôi, Hữu Tài hiền đệ thực ra có chút quái gở." Tào Ngang hạ thấp giọng nói. "Sao ta không biết, hắn có tật xấu gì?" Tào Bẩm càng thêm tò mò. "Ta nghe phụ thân nói, hắn hình như chỉ thích nhân phụ...

Chính vì tật xấu này, hắn mới không dám cưới đại muội của ta, chỉ sợ lỡ dở cả đời đại muội, khiến phụ thân và mẫu thân tức giận, phụ thân cũng vì vậy mà không miễn cưỡng." Tào Ngang có chút tiếc nuối và đồng cảm nói. "Thiên hạ rộng lớn thật không thiếu chuyện lạ, lại còn có tật xấu hiếm thấy như vậy..." Tào Bẩm kinh ngạc nói, "Nếu là vậy, sau này ta nếu có mời Hữu Tài hiền đệ đến dự yến, nhất định phải bảo thê thiếp trong nhà tránh mặt, kẻo gây ra chuyện gì, khiến mọi người khó xử." "Chính là như vậy, cũng không biết hiền đệ có tật xấu này từ đâu, may mà Tào gia chúng ta không có tật xấu như vậy, nếu không truyền ra ngoài không khỏi bị thiên hạ cười chê." Tào Ngang vô cùng đồng tình và có phần may mắn gật đầu nói. ...

Chiều ngày hôm sau.

Ngô Lương và những người khác cuối cùng cũng một lần nữa trở lại di chỉ cổ thành Tề Đô.

Ngoài một bộ phận binh sĩ quân Tào đứng gác bên ngoài di chỉ, Phường Nhân Quân tự nhiên là nhân vật chính không thể tranh cãi của hành động lần này.

Binh sĩ Phường Nhân Quân đã thông qua cái hố lớn do "Vân Dương" để lại tiến vào mật đạo dưới lòng đất, dọn dẹp xác "Vân Dương" cũng như rất nhiều thi thể ra ngoài, và một lần nữa mở ra tấm đồng dùng để niêm phong mộ Tề Ai Công. "Tử Tu huynh, còn nhớ ba điều cần chú ý mà ta đã nói với huynh trước đó không?" Trước khi vào mộ huyệt, Ngô Lương một lần nữa nói với Tào Ngang và hai thân vệ đi cùng. "Tự nhiên nhớ." Tào Ngang vẻ mặt thoải mái cười

cười, rồi chỉ vào hai thân vệ phía sau nói, "Hai người này ta cũng đã đích thân dặn dò, tuyệt đối sẽ không gây thêm phiền phức cho các ngươi." Hắn tuy không coi việc trộm mộ là trò đùa, nhưng cũng không quá căng thẳng.

Mặc dù Tào Bẩm từ rất sớm đã kể cho hắn nghe về những trải nghiệm trong mộ Lương Hiếu Vương, nhưng những năm nay hắn theo Tào lão bản nam chinh bắc chiến, tự cho rằng cảnh tượng nguy hiểm nào chưa từng thấy, sao lại để một lăng mộ nhỏ bé vào trong lòng?

Nếu thật sự sợ hãi, hắn đã không đến... "Vậy ta không nói nhiều nữa, mọi người sau khi vào trong đều cẩn thận một chút." Ngô Lương gật đầu, sau đó lệnh cho Điển Vi đi đầu tiên mở đường.

Chính mình thì theo sát phía sau, Bạch Tinh Tinh và Vu Cát thứ hai, Tào Bẩm và hai thân vệ thì đi cuối cùng, một đoàn bảy người nối đuôi nhau men theo bậc thang dốc xuống tiến vào lăng mộ.

Đoạn mộ đạo phía trước tự nhiên không cần phải nói nhiều.

Một đoàn người rất thuận lợi lại một lần nữa đến mộ thất đặt bia mộ và tượng gỗ. "Công tử, nơi này hình như có chút không ổn!" Vừa mới bước vào, Điển Vi đi đầu tiên đã phát hiện ra điều bất thường, đột ngột dừng bước, quay đầu lại nói với Ngô Lương và những người khác. "Chỗ nào không ổn?" Ngô Lương thò đầu nhìn sang, lập tức có được đáp án.

Ban đầu trong mộ thất này có tổng cộng mười tám tượng gỗ, hai bên mỗi bên chín cái đứng đối diện nhau.

Nhưng lúc này, số tượng gỗ còn đứng chỉ còn lại mười sáu cái.

Tuy nhiên hai tượng gỗ kia không hề biến mất, chỉ là biến thành một đống vụn gỗ và mảnh gỗ, trông rất kỳ quái.

Mà cực kỳ trùng hợp là, hai tượng gỗ đã vỡ thành vụn gỗ và mảnh gỗ này.

Một trong số đó chính là tượng gỗ bị Ngô Lương và những người khác xem là Ngô Lương trong lần đến trước, cái còn lại là tượng gỗ bị họ xem là Điển Vi. "Chuyện này..." Ngô Lương lập tức trở nên cảnh giác, cẩn thận quan sát những chi tiết khác trong mộ thất. "Sao vậy?" Tào Ngang thuận thế ghé lại hỏi. "Chuyện là thế này..." Ngô Lương vừa quan sát, vừa kể lại sơ lược chuyện lần trước cho hắn nghe, rồi lại nói tình hình mình quan sát được cho mọi người, "Lần này không có ảo giác, những tượng gỗ trước đây bị chúng ta xem là Tinh Tinh và Vu Cát cũng đã hiện nguyên hình, trông không khác gì những tượng gỗ khác, tức là, không tồn tại chuyện một ngàn năm trước có người biết trước chúng ta sẽ đến, và dùng thuật yểm mị với chúng ta." "Nhưng hai tượng gỗ này đột nhiên biến thành bộ dạng này, lại có chút không hợp lý..." "Ta đã xem kỹ một lượt, vụn gỗ và mảnh gỗ do hai tượng gỗ này để lại khá nhỏ, và trên đó không có dấu vết bị thú dữ gặm cắn, ngoài ra, những tượng gỗ này đều có tấm đá và thanh kim loại để cố định, không dễ bị đổ, huống hồ cho dù là vô tình đổ, ngã một cái cũng không thể vỡ thành bộ dạng này." "Tóm lại từ bây giờ, mọi người cẩn thận hơn một chút, mặc dù gỗ vốn có khả năng bị mọt, ta nghi ngờ đây là do một loại côn trùng nào đó gây ra, nhưng trước khi làm rõ tình hình cụ thể, mọi người vẫn không nên xem nhẹ." Trong lúc nói chuyện, sắc mặt của Ngô Lương đã ngày càng nghiêm trọng.

Rồi lại dưới sự bảo vệ của Điển Vi đến bên cạnh hai đống vụn gỗ và mảnh gỗ để xem xét kỹ hơn.

Bạch Tinh Tinh và Vu Cát cũng đi theo, nhưng từ đầu đến cuối chỉ đứng sau lưng Ngô Lương chờ đợi, không hành động thiếu suy nghĩ.

Tào Ngang và hai thân vệ cũng khá tuân thủ quy củ, chỉ là không

đích thân trải qua sự kiện ảo giác đáng sợ lần trước, tâm lý của họ tự nhiên có phần thoải mái hơn một chút. ...

Cứ thế đến gần xem xét, Ngô Lương không lâu sau đã chứng thực được suy đoán của mình.

Hắn dùng chuôi đồng gạt những vụn gỗ và mảnh gỗ ra, sau đó phát hiện bên dưới có rất nhiều vật thể hình cầu nhỏ hơn nhưng rất đều đặn.

Những vật thể hình cầu này chỉ bằng hạt kê, trông giống như phân hoặc trứng của một loại côn trùng nhỏ nào đó.

Ngô Lương lại dùng đầu chuôi đồng chọc vỡ những hạt kê này, phát hiện thành phần chính của thứ này dường như cũng là mảnh gỗ, ít nhất là mắt thường không phát hiện ra thành phần nào khác.

Vì vậy, những hạt kê này giống phân côn trùng hơn. "Tất cả lấy bột hùng hoàng mang theo bên người ra, trong mộ huyệt này tám phần là có trùng, có thể còn là trùng sống." Ngô Lương lại nói.

Khoảng cách từ lần trước họ vào cũng chỉ mới hơn mười ngày.

Khi đó tuy họ đều bị ảnh hưởng bởi ảo giác, nhưng có thể khẳng định là, lúc đó hai tượng gỗ này vẫn chưa biến thành bộ dạng này.

Bởi vì Ngô Lương nhớ rất rõ, lúc đó tay hắn còn chạm vào tượng gỗ của chính mình, ảo giác đó không ảnh hưởng đến xúc giác, nên chắc chắn sẽ không nhầm. "Lại là trùng, lão phu ghét nhất là trùng." Vu Cát nhăn mặt già nua càu nhàu một câu, nhưng vẫn làm theo lời lấy túi vải nhỏ đựng bột hùng hoàng ở thắt lưng xuống. "Nhưng tại sao chỉ có hai tượng gỗ này bị mọt, những tượng gỗ kia lại bình an vô sự, môi trường ở đây giống nhau, chất liệu của những tượng gỗ này cũng không khác biệt, khoảng cách lại gần như vậy, nếu có mọt thì cũng nên cùng lúc bị chứ?" Bạch Tinh Tinh cũng lấy hùng hoàng ra,

nhưng lại có chút nghi hoặc hỏi. "Ta cũng đang nghĩ về vấn đề này." Ngô Lương gật đầu, đứng dậy đi đến trước một tượng gỗ còn nguyên vẹn, dùng chuôi đồng trong tay nhẹ nhàng gõ hai cái lên đó. "Đông!

Đông!" Nghe âm thanh này, bên trong tượng gỗ dường như là rỗng!

“Trống rỗng.” Ngô Lương quay đầu lại nói với mọi người.

“Cũng có nghĩa là bên trong có thể cất giấu thứ gì đó?” Nghe vậy, Tào Ngang, người nãy giờ vẫn im lặng, cuối cùng không nhịn được hỏi.

“Không sai.” Ngô Lương gật đầu, khẽ chau mày nói: “Nhưng dựa vào dấu vết còn sót lại của hai con rối gỗ đã vỡ nát, bên trong chắc sẽ không có thứ gì đáng tiền, ngược lại rất có thể là thứ mà chúng ta không muốn đối mặt, có thể là côn trùng đang ngủ đông, cũng có thể là trứng côn trùng đang ngủ đông, thậm chí có thể là dị vật mà chúng ta hoàn toàn không biết.” “Nếu đã như vậy, chi bằng đốt hết mấy con rối gỗ này đi, như thế mới có thể trừ tận gốc hậu hoạn.” Tào Ngang suy nghĩ một chút rồi đề nghị.

“Dù sao đây cũng là địa bàn của chủ mộ, đạo mộ có quy tắc của đạo mộ, nếu không cần thiết, chúng ta tốt nhất không nên hành động thiếu suy nghĩ.” Ngô Lương lắc đầu nói, rồi lại tiếp tục quan sát kỹ lưỡng những con rối gỗ này.

Những con rối gỗ này rõ ràng là do con người điêu khắc thành, bên trong lại là kết cấu rỗng, hơn nữa còn có khả năng cất giữ dị vật, vậy thì chắc chắn sẽ có ít nhất một miệng hở.

Nhưng trong quá trình kiểm tra, Ngô Lương nhiều nhất chỉ dùng chủy thủ để chạm vào con rối, tuyệt đối không dùng tay mình.

Bởi vì những con rối gỗ này đã tồn tại gần nghìn năm, và trước

khi họ vào đây lần trước, chúng vẫn luôn yên ổn, đây lại là một điểm đáng ngờ.

Theo suy đoán của hắn, nếu trong rối gỗ có giấu côn trùng hoặc trứng côn trùng ngủ đông, vậy thì mồ hôi và nhiệt độ trên tay hắn rất có thể sẽ trở thành một loại kích thích, khiến côn trùng hoặc trứng côn trùng đang ngủ đông tỉnh lại.

Tình huống này Ngô Lương từng thấy trên một số chương trình khoa học phổ thông ở hậu thế.

Hơn nữa lần trước, hắn quả thật đã dùng tay mình chạm vào rối gỗ… chi tiết này rất đáng chú ý.

Một lát sau.

Ngô Lương gần như đã kiểm tra toàn thân con rối gỗ, nhưng vẫn không tìm thấy miệng hở mà mình phỏng đoán có thể tồn tại.

"Điển Vi huynh đệ, nâng ta lên một chút." Bây giờ chỉ còn một chỗ chưa kiểm tra, đó chính là đỉnh đầu con rối.

Những con rối gỗ này tuy có kích thước bằng người thật, nhưng cộng thêm tấm đá và thanh kim loại dùng để giữ thăng bằng bên dưới, vẫn cao hơn Ngô Lương một chút.

"Vâng." Điển Vi đáp một tiếng, hai tay nắm lấy eo Ngô Lương, nhẹ nhàng nâng hắn lên, không tốn chút sức lực nào.

Chương 192

"Phường Nhân Quân quả thật là tàng long ngọa hổ, đặc biệt là vị Điển Vi huynh đệ này thân thủ thật tốt, nếu theo ta ra trận đánh giặc, e rằng có dũng khí vạn người không địch nổi, chắc chắn sẽ làm nên nghiệp lớn." Thấy cảnh này, Tào Ngang lập tức khen ngợi, trong giọng nói còn có chút ý lôi kéo.

Ngay cả hai thân vệ sau lưng y cũng lộ vẻ kinh ngạc, võ lực của Điển Vi quả thật dị thường, ai thấy cũng không thể không nể phục.

Những lời tương tự trước đây Tào Bẩm cũng đã từng nói.

Nhưng Ngô Lương không đồng ý, bọn họ cũng chắc chắn không dám đến chỗ Ngô Lương để cướp người.

"Tử Tu huynh đừng có ý định với Điển Vi huynh đệ của ta, nói không ngoa với huynh, ta có thể sống đến bây giờ, là hoàn toàn dựa vào cậu ấy đấy." Ngô Lương cười ha hả nói với Tào Ngang.

"Hiền đệ nói đùa rồi, ta dù có ngưỡng mộ vị Điển Vi huynh đệ này đến đâu, cũng tuyệt đối sẽ không đem an nguy của hiền đệ ra làm trò đùa." Tào Ngang cũng cười hề hề đáp lại.

"Đa tạ Tử Tu huynh ưu ái." Ngô Lương cười cười, lúc này mới quay đầu lại, dùng chủy thủ nhẹ nhàng cạo cạo trên đỉnh đầu con rối gỗ, gạt lớp bụi dày bên trên ra, cẩn thận xem xét chất liệu bên dưới.

Quả nhiên.

Miệng hở duy nhất trên con rối gỗ chính là ở đỉnh đầu!

Cái miệng hở này hình tròn, đường kính khoảng năm sáu centimet, nhưng nó không lộ ra ngoài mà được bịt kín bằng một lớp vật chất giống như đất sét, và dường như đã được nung qua, có thể ngăn chặn

nứt nẻ hiệu quả.

Bây giờ loại vật chất này có màu sắc rất giống với gỗ, lại được chế tác vô cùng phẳng phiu, khớp hoàn hảo với phần gỗ trên đỉnh đầu con rối, nếu không phân biệt kỹ càng thì thật sự không dễ nhìn ra.

"Đỉnh đầu rối gỗ quả nhiên có khe hở, xem ra dù là làm rỗng nó hay cất giấu dị vật đều thông qua khe hở này." Ngô Lương nói ra kết luận của mình, rồi lại nói tiếp: "Nhưng tạm thời chúng ta tốt nhất đừng mở ra xem vội, sau khi thăm dò mộ huyệt trước, rồi lấy một con rối gỗ đến nơi an toàn mở ra cũng chưa muộn… Tinh Tinh, Vu Cát, hai người rắc một ít bột hùng hoàng quanh tất cả các con rối gỗ trước, tránh xảy ra dị biến." "Vâng." Hai người đáp một tiếng rồi vội vàng làm theo.

Ngô Lương thì tiếp tục phối hợp với Điển Vi, rắc bột hùng hoàng mang theo từ đỉnh đầu con rối xuống, cố gắng hết sức loại bỏ mối nguy tiềm tàng có thể xảy ra do khe hở bịt không kín.

Bây giờ hắn vẫn nghiêng về khả năng có biến dị từ côn trùng, làm vậy cũng không có gì đáng trách.

"Hữu Tài hiền đệ làm việc thật là tỉ mỉ, xem ta có thể giúp được gì không, cứ nói một tiếng là được." Tào Ngang đứng bên cạnh xem ra có chút buồn chán, lại không nhịn được bắt chuyện.

Nhưng từ giọng điệu của y vẫn có thể nghe ra, gã này cho đến bây giờ vẫn chưa nhập tâm, không có chút cảm xúc căng thẳng nào, thậm chí còn cảm thấy có chút nhàm chán.

"Khi chúng ta làm việc, mời Tử Tu huynh và hai vị huynh đệ này đứng bên cạnh quan sát giúp, làm phiền rồi." Ngô Lương cười hề hề nói.

"…" Tào Ngang sao có thể không nghe ra Ngô Lương đang cho y

một lối thoát.

Thực ra vào đây cũng đã được một lúc rồi, đến giờ y vẫn chưa thấy đạo mộ có gì nguy hiểm, ngược lại còn thấy Ngô Lương có phần quá cẩn thận, chỉ một mộ thất nhỏ thế này, thêm mười mấy con rối gỗ, liếc mắt là thấy hết, mà cảm giác như Ngô Lương và những người khác có thể chơi ở đây mấy năm trời.

Nhưng y là người có giáo dưỡng, đã hứa với Ngô Lương sau khi vào mộ mọi việc đều nghe theo sự sắp xếp của hắn, giờ tự nhiên cũng sẽ không thất tín. … Sau khi Ngô Lương và mọi người rắc xong hùng hoàng, cả nhóm cuối cùng tiếp tục đi sâu vào mộ đạo phía sau bia mộ.

Sau đó là một mộ đạo âm u khúc khuỷu, cũng tương tự như mật đạo dưới lòng đất của di tích cổ thành, nhưng không gặp ngã rẽ, cũng không phát hiện nhĩ thất hay khám thất chứa đồ tùy táng hai bên mộ đạo.

Ngô Lương và những người khác vẫn đi rất chậm, rất cẩn thận.

Cứ như vậy khoảng vài phút sau, họ cuối cùng lại vào một gian mộ thất vô cùng rộng rãi.

Diện tích của mộ thất này lớn hơn nhiều so với mộ thất trước, tuyệt đối có thể sánh ngang với đại sảnh của mật đạo dưới lòng đất nơi trồng "Vân Dương" trước đây.

Nhưng ở đây không trồng bất kỳ loại thực vật nào.

Ngoài một số cột đá thô to dùng để chống đỡ kết cấu kiến trúc, chỉ có mấy chục tòa tháp nhọn nhỏ được phân bố đều trong mộ thất.

Những tòa tháp nhọn nhỏ này cao khoảng hai mét, toàn thân được xây bằng những khối đá không được đúc tinh xảo, nhìn từ bên ngoài rất giống một cái chuông lớn úp ngược, lại giống như mũ đồng mũ sắt mà binh lính thời này đội trên đầu.

“Sao nơi này lại lạnh hơn bên ngoài?” Vừa vào, Tào Ngang không nhịn được rùng mình một cái, xoa xoa cánh tay kỳ quái hỏi.

Hiện vẫn là mùa đông, nhưng vì lăng mộ này nằm dưới lòng đất, nên trong mộ đạo và mộ thất trước đó tương đối ấm áp hơn, ít nhất là hơn hẳn bên ngoài gió lạnh gào thét.

Nhưng gian mộ thất này lại hoàn toàn khác.

Không chỉ Tào Ngang cảm thấy lạnh, mà cả Ngô Lương và những người khác cũng có thể cảm nhận rõ ràng.

“Quả thật, nhưng ở đây không có gió lạnh, cũng có chút khác biệt với cái lạnh thấu xương bên ngoài, đây dường như là một loại lạnh lẽo toát ra từ trong ra ngoài, nên gọi là âm lãnh.” Ngô Lương cẩn thận cảm nhận một chút, gật đầu nói.

“E là do âm khí gây ra, nơi này có thể là một nơi cực âm.” Vu Cát thuận theo ý Ngô Lương, nhăn mặt nói: “Nhưng lão phu trước đây từng quan sát phong thủy nơi này, cũng không phát hiện có âm sát gì, có lẽ là vì nơi này từng xây dựng đô thành, phá hủy địa mạo sa thạch, cho nên thuật kham dư của lão phu đã không còn hiệu quả nữa.

Đương nhiên… cũng có thể là nơi này đã xảy ra chuyện thảm khốc gì đó, hận thù, sợ hãi, oán niệm, bi thương các loại oán khí tụ tập lại với nhau, cũng sẽ tạo ra một nơi cực âm như vậy.” “Ngươi nói vậy ta lại nhớ ra một chuyện, mỗi lần đánh trận xong dọn dẹp chiến trường, ta đều có thể cảm nhận được từng trận gió âm trên chiến trường, lẽ nào gió âm đó chính là vì vậy mà có?” Tào Ngang khẽ nhíu mày, mở miệng hỏi.

“Chuyện này… Lão phu chưa từng đánh trận, cũng không nói rõ được, nhưng lão phu nghe nói nhiều hố chôn vạn người sau chiến tranh đều sẽ trở thành nơi cực âm, người chết chôn ở nơi cực âm có thể xảy ra dị biến, mà nếu dương trạch xây trên nơi cực âm, quanh

năm bị âm khí tấn công khó tránh khỏi thân thể có bệnh, thậm chí đôi khi còn gặp phải một số chuyện quái dị." Vu Cát không dám nói bừa trước mặt Tào Ngang, cố gắng nói một cách nghiêm cẩn nhất.

"Thì ra là vậy…" Tào Ngang như có điều suy nghĩ gật gật đầu.

Lúc này, Ngô Lương cuối cùng cũng xen vào, chỉ vào mấy chục tòa tháp nhọn nhỏ trong mộ thất nói: "Nếu nơi này thật sự là nơi cực âm, có lẽ có liên quan đến những ngôi Mâu tử phần này." "Mâu tử phần?" Mọi người lập tức kinh ngạc nhìn sang, nếu không phải Ngô Lương nói ra, bọn họ còn không nghĩ những tòa tháp nhọn nhỏ này lại là từng ngôi mộ riêng lẻ.

"Mâu tử phần còn có một tên gọi khác là Khí lão phần." Ngô Lương hít một hơi, nghiêm nghị nói: "Loại mộ này bắt nguồn từ một ác tục bỏ rơi người già.

Khi người già trong nhà đến tuổi hoa giáp mà vẫn chưa chết, con cháu sẽ giam họ vào mộ đá, do con cháu đưa cơm cho đỡ đói, đưa đến ngày thứ 60 thì có thể cắt cơm, người hiếu thảo nhất đưa cơm cũng không quá 100 ngày… sau đó hoàn toàn bịt kín mộ đá, người già bị nhốt chết hoặc đói chết ở bên trong, như vậy chẳng qua là để tiết kiệm cho gia đình một miệng ăn, cũng tiết kiệm được công sức chăm sóc người già." Ác tục này cho đến thời Dân Quốc hậu thế vẫn còn tồn tại, nghe nói ở vùng Giao Đông phân bố rất rộng.

Mà nước Nhạc An nơi Ngô Lương và những người khác đang ở, lại giáp với khu vực Giao Đông, không ngờ tập tục này sớm đã bắt đầu lưu truyền từ thời Xuân Thu.

Nhưng theo Ngô Lương thấy, nguyên nhân căn bản của việc nảy sinh ác tục này vẫn là do chiến tranh liên miên, chính cục bất ổn dẫn đến sức sản xuất suy giảm.

Trong tình huống ai cũng không đủ ăn, vì sinh tồn và duy trì nòi

giống, sự ích kỷ và đen tối của nhân tính sẽ dần dần bộc lộ ra ngoài… "Đây quả là táng tận lương tâm, trưởng bối trong nhà sinh con dưỡng cái vất vả cả đời, cuối cùng lại đổi lấy kết cục bi thảm như vậy, thật đáng thương đáng hận, nên đem những kẻ bất hiếu này phanh thây vạn đoạn mới là chính đạo!" Nghe lời của Ngô Lương, Bạch Tinh Tinh là người đầu tiên nghiến răng mắng chửi.

"Không sai, hiếu lớn hơn trời, kẻ bất hiếu không đáng sống trên đời." Tào Ngang cũng gật đầu nói.

Triều Hán lấy hiếu trị thiên hạ, trong mắt những người dân bản địa triều Hán này, hiếu đạo chính là đạo lớn nhất dưới gầm trời, tự nhiên càng căm ghét ác tục như vậy.

"Vậy thì không lạ nữa, nếu những ngôi mộ riêng lẻ này quả thật là Mâu tử phần, người chết chắc chắn có oán niệm cực nặng, nơi này trở thành nơi cực âm cũng là chuyện bình thường." Vu Cát cũng nhăn mặt phân tích.

"Nhưng người được chôn trong những Mâu tử phần này chưa chắc đã là những người già bị bỏ rơi." Ngô Lương lại tiếp lời bọn họ nói tiếp: "Những gia đình xây dựng Mâu tử phần thường có gia cảnh bần hàn, nói là không đủ ăn cũng không quá lời, những gia đình như vậy dù có xây mộ cũng chỉ có thể xây ở nơi hoang dã trống trải, không có bản lĩnh cũng không có tư cách xây mộ trong một tòa vương mộ như thế này.

Hơn nữa, trước đây lăng mộ này không có dấu vết bị mở ra, cho nên ta cho rằng, những Mâu tử phần này có thể có công dụng khác." "Vậy thì có thể là công dụng gì?" Mấy người lại kinh ngạc nhìn về phía Ngô Lương.

"Bây giờ vẫn chưa nói chắc được." Ngô Lương lại lắc đầu, nói với Điển Vi: "Có lẽ mở một tòa Mâu tử phần ra mới có thể tìm được

đáp án.

Điển Vi huynh đệ, ngươi và ta hợp lực, trước tiên mở tòa Mâu tử phần trước mắt này ra xem sao.

Nhớ kỹ phải hết sức cẩn thận, đừng để nó sập, càng không được làm hỏng đồ vật bên trong." Khác với những con rối gỗ trước đó, hắn tạm thời chưa phát hiện ra điều gì bất thường trên những Mâu tử phần này, hơn nữa gạch đá của Mâu tử phần chỉ được xếp chồng lên nhau như xếp gỗ, không có bất kỳ biện pháp niêm phong nào, dù có dỡ ra cũng có thể dễ dàng phục hồi lại.

Còn Tào Ngang và hai thân vệ của y, Ngô Lương không phải là không sai bảo được họ, chỉ là không yên tâm.

Ba người này đều là người ngoại đạo không có kinh nghiệm đạo mộ, tay chân còn lóng ngóng, lỡ như trong quá trình tháo dỡ Mâu tử phần gây ra chuyện gì, ngược lại sẽ thêm phiền phức cho mình.

"Vâng!" Điển Vi đáp một tiếng.

Hai người lập tức cùng nhau tiến lên, từ trên xuống dưới từng viên từng viên gỡ những viên gạch đá trên Mâu tử phần xuống, rồi nhẹ tay nhẹ chân đặt chúng xuống đất theo thứ tự đã gỡ, để tiện cho việc phục hồi sau này.

Cứ như vậy khoảng một khắc đồng hồ sau, phần đỉnh nhọn của Mâu tử phần đã bị hai người họ tháo dỡ, thứ được bịt kín bên trong cũng dần dần lộ ra từ trên xuống dưới.

Thứ đầu tiên xuất hiện trước mặt mọi người, kinh ngạc thay, là một cái đầu người da đen sì?!

"Đây…" Ngô Lương đã đạo không ít mộ, sớm đã quen với đủ loại thi thể, cũng không cảm thấy đáng sợ lắm.

Nhưng cái đầu người này lại có một phong cách riêng, màu da của

nó trông có phần giống với thi thể mềm mà hắn từng thấy trong mộ Quảng Xuyên Vương Lưu Khứ trước đây, nhưng lại không hề khô quắt nhăn nheo như thi thể mềm, thậm chí có thể nói là có phần tròn trịa đầy đặn.

Dường như mỡ và cơ bắp dưới da, những mô có thể chống đỡ da, đều còn nguyên vẹn, đường nét khuôn mặt người sống cũng chỉ đến thế mà thôi.

Điều này rất không bình thường!

Phải biết rằng Mâu tử phần này căn bản không có tác dụng chống phân hủy, hơn nữa môi trường ở đây tuy âm lạnh nhưng lại vô cùng khô ráo, căn bản không thể tạo ra loại thi thể như vậy, huống chi có thể còn là một thi thể từ hơn ngàn năm trước… Ngoài ra, cái đầu người này còn có một điểm đặc biệt.

Mắt, miệng, lỗ mũi, tai của nó đều bị bịt kín.

Mắt và miệng dùng một loại chỉ kim loại, giống như đường khâu, khâu lại kín kẽ.

Còn lỗ mũi và tai thì dùng loại vật chất tương tự như đất sét nhét vào, và nhét rất chặt, đến nỗi cánh mũi và tai đều hơi bị biến dạng.

Trông như vậy có phần kinh khủng.

Đây tuyệt đối không phải là phương pháp mai táng bình thường, thậm chí việc chôn cất đồ tùy táng cũng tuyệt đối không dùng đến phương thức như vậy, thậm chí còn tàn nhẫn hơn cả việc chế tạo độc thi, thủy ngân thi vài phần.

Đúng lúc này.

"Hữu Tài hiền đệ, ngươi xem kia là gì?!" Tào Ngang đột nhiên chỉ vào mộ đạo sâu nhất trong mộ thất hét lên.

“Cái gì?” Ngô Lương vội vàng nhìn theo hướng y chỉ.

Chỉ thấy ở cửa mộ đạo đó lại có một bóng người đen thui.

Bóng người đó cao chưa đến một mét, lại có chút gầy yếu, vóc dáng này trông nhiều nhất cũng chỉ là một đứa trẻ chưa đầy mười tuổi… Dường như nhận ra ánh mắt của Ngô Lương và những người khác, bóng người đen thui này hơi do dự một chút, rồi xoay người nhanh chóng ẩn vào mộ đạo đen kịt phía sau, hoàn toàn hòa làm một với bóng tối.

“Kẻ nào, đứng lại cho ta!” Tào Ngang quả thật gan cũng đủ lớn, thấy cảnh này không những không hoảng sợ, ngược lại “xoẹt” một tiếng rút bội kiếm bên hông, dẫn theo hai thân vệ cầm đuốc sải bước đuổi theo.

“Tử Tu huynh, cẩn thận!

Cùng đi xem thử!” Thấy Tào Ngang và hai thân vệ đã đuổi theo, Ngô Lương cũng không ngăn cản, mà tạm thời gác lại Mâu tử phần và thi thể cổ quái trong mộ trước mắt, dẫn theo Điển Vi, Bạch Tinh Tinh và Vu Cát cùng đi theo.

Thành thật mà nói, vừa rồi đột nhiên nhìn thấy bóng người đen thui hình dạng trẻ con này, trong lòng Ngô Lương cũng căng thẳng một chút.

Trong tiểu thuyết võ hiệp hậu thế có câu: “Trên giang hồ thứ không thể chọc vào nhất chính là người già, phụ nữ và trẻ con.” Nhưng trên thực tế, khi đạo mộ mà đột nhiên gặp phải ba loại “sinh vật” này trong mộ huyệt chôn người chết, không khí khủng bố mang lại cũng là mạnh mẽ nhất.

Cẩn thận hồi tưởng lại những bộ phim kinh dị đã xem ở hậu thế, rất nhiều quỷ quái mạnh mẽ trong đó, đa số đều lấy ba loại hình này

làm nguyên mẫu… Thử nghĩ xem, nếu đổi những nhân vật kinh điển như Sadako, Kayako, Toshio thành nam giới trưởng thành, hiệu quả kinh dị chắc chắn sẽ giảm đi rất nhiều, thậm chí còn có chút không ra gì.

Nhưng, có một số việc vẫn rất cần phải làm rõ.

Cũng vì thế, Ngô Lương mới không ngăn cản Tào Ngang và hai thân vệ phản ứng nhanh chóng.

Bọn họ gần như là ngay lập tức đuổi theo, cơ hội đuổi kịp bóng đen cổ quái đó tự nhiên cũng lớn hơn một chút, nếu Ngô Lương lúc này lên tiếng ngăn cản, chắc chắn sẽ làm chậm trễ một chút thời gian truy đuổi.

Chương 193

Nếu vì vậy mà để bóng đen cổ quái đó nhân cơ hội trốn thoát, trong quá trình đạo mộ tiếp theo, trong lòng mọi người chắc chắn sẽ bị bao phủ một lớp bóng ma không thể xua tan.

Mặt khác, Ngô Lương đối với bóng đen hình dạng trẻ con này cũng có chút tò mò.

Hắn thậm chí còn nghĩ rằng đây có thể chỉ là một đứa trẻ bình thường, sở dĩ xuất hiện ở nơi này, chỉ là vì lăng mộ này còn có những lối vào khác mà thôi… Cho nên dù Tào Ngang không đuổi, hắn cũng sẽ chọn đuổi theo để tìm hiểu cho ra nhẽ.

Đến nước này, việc hắn cần làm là cùng Điển Vi theo sát phía sau.

Nếu có tình huống bất ngờ nào xảy ra, cũng có thể phản ứng nhanh nhất để bảo vệ Tào Ngang chu toàn.

"Cộp… cộp… cộp…" Mộ thất vốn yên tĩnh lập tức vang lên tiếng bước chân hỗn loạn.

Chỉ trong nháy mắt, Tào Ngang và hai thân vệ đã đuổi vào mộ đạo tối tăm nơi bóng đen hòa vào.

Nhưng hai thân vệ trong tay đều có đuốc, cộng thêm Ngô Lương cầm Tùy Hầu Châu chiếu sáng theo sát phía sau, nơi đi qua sớm đã được chiếu sáng trưng.

Rất nhanh bọn họ lại đến một khúc cua.

Hai thân vệ đó cũng rất trung thành, đến đây đã không do dự vượt qua Tào Ngang, lao ra trước y, nếu sau khúc cua thật sự có cạm bẫy hay hiểm cảnh gì, cũng là họ gánh chịu đầu tiên.

Kết quả.

Sau khúc cua vẫn là một mộ đạo trống không, cũng không thấy bóng đen vừa rồi.

"Lạ thật, đó rõ ràng chỉ là một đứa trẻ, không thể chạy nhanh được, chúng ta đã cố sức đuổi theo như vậy, sao lại không đuổi kịp nó, tiếp tục đuổi cho ta!" Thấy tình hình này, Tào Ngang lộ vẻ nghi hoặc, có chút không cam tâm lại có chút không tin vào tà ma mà nói.

"Vâng!" Hai thân vệ lập tức lại xông lên phía trước.

Tào Ngang thì hơi chậm lại một chút, khi đi ngang hàng với Ngô Lương, mở miệng nói với hắn: "Hữu Tài hiền đệ, ngươi nói xem bóng người vừa rồi rốt cuộc là người hay là quỷ?" "Chuyện này… ta cũng không nói chắc được, nhưng vẫn mong Tử Tu huynh nhất định phải cẩn thận một chút." Ngô Lương chau mày nói.

Hắn vốn không phải là người theo chủ nghĩa vô thần kiên định, đặc biệt là sau khi xuyên không đã đạo nhiều mộ như vậy, tuy phần lớn thời gian gặp phải đều là những tình huống có thể giải thích bằng khoa học, nhưng vẫn có một số hiện tượng khoa học khó giải thích được.

Ví dụ như: con Hống trong mộ Lương Hiếu Vương.

Lại ví dụ như: bố cục phong thủy "Bát Sát Hoàng Tuyền" của mộ Hải Hôn Hầu, nơi đó thật sự có rất nhiều thi thể móng tay và tóc không ngừng mọc dài, sau đó sự kiện "linh hồn hút hồn" mà Ngô Lương và mọi người tự mình trải qua, cũng hoàn toàn phù hợp với lời giải thích phong thủy của Vu Cát.

Tuy mỗi lần gặp dị tượng, Ngô Lương luôn quen dùng phương thức khoa học để giải thích, nhưng cũng không thể không thừa nhận, trên đời vẫn có rất nhiều sự vật khoa học căn bản không thể giải thích được, không thể không tin vào tà ma.

Đúng lúc này.

“Ta cảm thấy không giống người.” Bạch Tinh Tinh đột nhiên xen vào một câu.

“Tinh Tinh, ngươi nói vậy có căn cứ gì không?” Ngô Lương kinh ngạc nhìn về phía Bạch Tinh Tinh, Tào Ngang và mọi người cũng đều tò mò.

“Ta không nghe thấy bất kỳ tiếng bước chân nào.” Bạch Tinh Tinh thở một hơi, nghiêm nghị nói: “Từ đầu đến cuối ta chỉ nghe thấy tiếng bước chân của chính chúng ta.

Theo lý mà nói, chúng ta đã cố hết sức đuổi theo, một đứa trẻ như vậy muốn trốn thoát khỏi chúng ta, chắc chắn phải chạy hết sức lực, vậy thì tuyệt đối không thể không có chút động tĩnh nào.

Nhưng từ khi Tào tướng quân phát hiện ra bóng người đó, ta không hề nghe thấy một chút tiếng bước chân nào ngoài chúng ta, điều này rất không hợp lý.” Ngô Lương lập tức hỏi lại: “Ngoài tiếng bước chân, ngươi có nghe thấy âm thanh nào khác không?” “Tạm thời thì chưa, nhưng… khi ngươi và Điển Vi vừa rồi mở Mâu tử phần, nhìn thấy thi thể có dung mạo đáng sợ đó, ta lại nghe thấy một số tiếng động rất nhỏ, tiếng động đó dường như phát ra từ bên trong thi thể.

Ta định nhắc ngươi thì Tào tướng quân đã nhìn thấy bóng người cổ quái này, cho nên chưa kịp nói.” Bạch Tinh Tinh lắc đầu, lại nói ra một chi tiết khiến người ta rùng mình.

“Lại có chuyện này sao?” Ngô Lương lập tức sững sờ, thậm chí còn có chút sợ hãi.

Lẽ nào… thi thể đó còn có dấu hiệu sinh mệnh?

Hay là bên trong thi thể có giấu vật sống nào đó?!

“Sao ta lại không nghe thấy gì cả?” Tào Ngang thì có phần nghi

hoặc thốt lên.

"Tử Tu huynh không biết đó thôi, Tinh Tinh giỏi khẩu kỹ, thính lực cũng dị thường, nếu đủ yên tĩnh, cô ấy ngay cả tiếng côn trùng bò cũng có thể nghe ra được." Ngô Lương giải thích.

"Phường Nhân Quân của các ngươi quả thật là ngọa hổ tàng long a…" Tào Ngang không khỏi bội phục nói, rồi lại dùng khóe mắt liếc về phía Vu Cát, trong lòng đại khái đã bắt đầu tò mò lão già trông yếu ớt này lại có bản lĩnh gì.

"Mất mạng rồi!

Công tử, ngôi mộ này tám phần là có thứ bẩn thỉu nào đó chiếm cứ, hay là mộ này chúng ta đừng đạo nữa?" Kết quả là khuôn mặt già nua của Vu Cát lại nhăn lại lần nữa, vô cùng căng thẳng khuyên nhủ: "Ngươi xem, chúng ta trước là gặp phải rối gỗ bị hư hỏng không rõ nguyên nhân, lại gặp phải thi thể đáng sợ có điều cổ quái bên trong, bây giờ còn biết trong mộ còn có một đứa trẻ nửa người nửa quỷ, đây không phải là điềm tốt gì đâu." "?" Tào Ngang lập tức có chút cạn lời.

Trong Phường Nhân Quân, Ngô Lương là thủ lĩnh không thể tranh cãi, Điển Vi võ lực hơn người, Bạch Tinh Tinh cũng có điểm dị thường, cho nên… lão già này chạy cũng không nổi, mở miệng toàn là những lời nói vớ vẩn làm dao động lòng quân, ông ta đến đây để cho đủ số à?

Không hề khoa trương, nếu Vu Cát là thuộc hạ của y chứ không phải chịu sự quản lý trực tiếp của Ngô Lương, chỉ bằng những lời vừa rồi của Vu Cát, Tào Ngang đã có thể tìm ra một vạn lý do để lôi lão già này ra chém, cũng cho ông ta biết thế nào là quân pháp!

Nhưng Ngô Lương lại đối với lão già này vô cùng khoan dung, không những không tức giận, ngược lại còn rất kiên nhẫn nói với ông ta: "Lão tiên sinh đừng vội, bây giờ những tình huống này tuy cổ quái,

nhưng đều chưa có kết luận, có lẽ còn có nguyên nhân khác cũng không chừng." "Mong là như vậy, lão phu còn chưa muốn chết…" Vu Cát lúc này cuối cùng cũng không đưa ra ý kiến phản đối nữa.

Thế là, mọi người tiếp tục men theo mộ đạo truy đuổi… … Một lát sau.

"Tướng quân, con đường này đã đến cuối rồi…" Hai thân vệ đi đầu cuối cùng cũng dừng bước, sau đó quay đầu lại nhìn Tào Ngang đang đuổi theo với vẻ mặt kinh ngạc.

"Đến cuối rồi?" Tào Ngang cũng sững sờ, ló đầu nhìn về phía trước.

Chỉ thấy xuất hiện trước mặt họ lại là một gian mộ thất, diện tích gian mộ thất này không lớn, chỉ khoảng hai mươi mét vuông, bên trong bày biện một số lễ khí bằng đồng xanh đã bám đầy bụi.

Ngoài ra, ở đây chỉ còn lại ba bức tường nhẵn nhụi, không có lối ra nào khác.

Nhưng cho đến lúc này, họ vẫn không thấy lại bóng người cổ quái đó, bóng người đó dường như cứ thế biến mất vào không khí.

"Rốt cuộc là chuyện gì vậy?" Tào Ngang tự nhiên càng thêm kinh ngạc, vô thức nhìn về phía Ngô Lương.

Lẽ nào đúng như Bạch Tinh Tinh đã nói trước đó, bóng người trẻ con đen thui mà họ vừa thấy căn bản không phải là người, mà là một thứ gì đó không thể nói rõ?

Ngay cả chính Tào Ngang cũng không thể không thừa nhận, bây giờ trong lòng y cuối cùng cũng có chút không chắc chắn… Lớn đến từng này tuổi, y vẫn là lần đầu tiên gặp phải chuyện quỷ dị như vậy.

Là một người bản địa ở Đông Kinh, trước đây y luôn cảm thấy những truyền thuyết quỷ thần trên đời cách mình rất xa, thậm chí còn

cho rằng một số truyền thuyết đều là những lời dối trá do những người có ý đồ khác bịa ra, nhưng bây giờ tự mình trải qua chuyện quỷ dị như vậy, y không tin cũng không được.

Lúc này, y dường như có chút hiểu tại sao Tào Bẩm không chịu đi cùng.

Đối mặt với loại thứ thần xuất quỷ một, khiến người ta không thể hiểu nổi này, y tự nhiên thà đối mặt với những người sống bị giết sẽ chết… "Liệu có mật đạo nào ẩn giấu không?" Không đợi Ngô Lương trả lời, Tào Ngang lại hỏi tiếp.

"Đợi ta kiểm tra một phen rồi quyết định." Ngô Lương thì không trả lời thẳng, mà sau khi quan sát kỹ lưỡng tình hình trong mộ thất, liền dẫn Điển Vi đi vào.

Đồ tùy táng trong gian mộ thất này cơ bản đều là các loại khí cụ bằng đồng xanh khá thịnh hành vào thời Xuân Thu, những khí cụ này thoạt nhìn có vẻ hơi lộn xộn.

Vị trí dễ thấy nhất đặt hai cái phương đỉnh.

Tai đứng vành gập, bụng hình chữ nhật, dưới có bốn chân trụ, thoạt nhìn lại có chút giống với Tư Mẫu Phương Đỉnh được phát hiện ở hậu thế, nhưng thể tích thì nhỏ hơn nhiều, chi tiết cũng có chút khác biệt.

Đặc biệt là hoa văn.

Tư Mẫu Phương Đỉnh được đúc hoa văn rồng cuộn và hoa văn thao thiết thịnh hành thời Thương Chu, còn hai cái phương đỉnh này thì được đúc hoa văn mây và hoa văn câu liên lôi.

Sau hai cái phương đỉnh, còn đặt một số nhạc khí, tửu khí và thủy khí.

Những khí vật này cũng được chế tác vô cùng tinh xảo, nhưng

trong mắt Ngô Lương lại không có nhiều đặc sắc, vì những thứ tương tự ở hậu thế khai quật được không hề ít, hắn từng thấy trên sách hoặc trong bảo tàng, chỉ là mấy đời cũng không mua nổi mà thôi.

Trong đống đồ đồng này, thứ hấp dẫn Ngô Lương nhất lại là một đôi thú đồng nhỏ.

Đôi thú đồng nhỏ này có chút giống sư tử, sau lưng mọc hai cánh, một con đầu hướng về bên trái, một con đầu hướng về bên phải, hai cánh áp vào thân, một tư thế như sắp nhảy lên.

Nếu hắn đoán không sai, nguyên mẫu của loại thú đồng nhỏ này hẳn là một loại thần thú trong truyền thuyết cổ đại —— Tịch Tà.

Hình tượng này thường xuất hiện trên vải vóc, quân kỳ, đai móc, nút ấn thời cổ đại, là một loại thụy thú được người xưa khá tôn sùng, hậu thế phát hiện được chữ đúc hoặc chữ khắc thì không ít, nhưng loại thú đồng lập thể này lại vô cùng hiếm thấy.

Ngoài những thứ này, trong gian mộ thất này không còn thứ gì khác.

Ngô Lương cũng chỉ quan sát kỹ lưỡng một phen, không dễ dàng chạm vào những lễ khí này, rồi lại quan sát ba bức tường xung quanh mộ thất.

Những bức tường ở đây không khác gì trong mộ đạo, giữa các viên gạch đều được trát bằng vữa bùn, không nhìn thấy khe hở rõ ràng.

Nhưng để loại trừ khả năng tồn tại ám đạo hoặc ám môn ở đây, Ngô Lương vẫn cùng Điển Vi dùng xẻng công binh gõ một vòng trên tường, cuối cùng ngay cả mặt đất dưới chân cũng không bỏ qua… không có một chỗ nào truyền lại âm thanh bất thường.

Tức là, ở đây khắp nơi đều là tường đặc, không tồn tại khả năng

giấu ám đạo hoặc ám môn.

Thực ra khả năng này rất sớm đã có thể loại trừ, với thính lực nhạy bén của Bạch Tinh Tinh, nếu trong mộ đạo thật sự có người mở hoặc đóng ám môn, cô ấy ít nhất cũng có thể nghe thấy một số manh mối.

Dù sao, tường và mặt đất trong lăng mộ này đều là chất liệu gạch đá, dù có để lại ám môn, ám môn cũng chắc chắn vô cùng nặng, rất khó làm được hoàn toàn tĩnh âm.

Nhưng cô ấy lại không nghe thấy gì… Cho nên, bóng người quỷ dị đen thui mà họ nhìn thấy trước đó rốt cuộc là gì, và làm thế nào mà nó lại biến mất ngay dưới mí mắt mọi người một cách thần không biết quỷ không hay, không để lại một chút âm thanh, một chút manh mối nào?

Ngô Lương lúc này cũng có chút không hiểu nổi.

Đúng lúc này.

"Mau nhìn, nó ở kia!" Một thân vệ của Tào Ngang đột nhiên lại hét lên.

"?!" Mọi người nghe tiếng lập tức quay đầu, nhìn theo hướng thân vệ đó chỉ.

Chỉ thấy ngay sau lưng mọi người không xa, ở khúc cua mộ đạo, một bóng đen hình người cao chưa tới một mét đang ló ra nửa thân mình, trông như đang nhìn về phía họ.

Nơi đó chính là giới hạn mà ánh sáng của Tùy Hầu Châu và đuốc vừa vặn có thể chiếu tới, vẫn chỉ có thể nhìn thấy một đường nét hình người đen thui.

"?!" Thấy cảnh này, mọi người lập tức cảm thấy một luồng khí lạnh từ lòng bàn chân xộc lên đỉnh đầu.

“Đuổi theo cho ta!” Tào Ngang lại ánh mắt căng thẳng, lập tức lại muốn ra lệnh.

“Khoan đã!” Ngô Lương lại đột nhiên nắm lấy y, sắc mặt nghiêm túc nói: “Lần này mọi người nhẹ tay nhẹ chân đi qua, cố gắng không phát ra động tĩnh gì, xem nó có còn bỏ chạy không.

Tinh Tinh, lần này ngươi hãy lắng nghe kỹ, bất kỳ manh mối nào cũng đừng bỏ qua.” “Được.” Tào Ngang cuối cùng cũng kiềm chế lại.

Bạch Tinh Tinh cũng nhẹ nhàng gật đầu.

Cùng lúc đó, bóng đen hình người đó dường như cũng nhận ra ý đồ của Ngô Lương và mọi người, khi Ngô Lương và mọi người vừa đi được hai bước, nó lại nhanh chóng thu thân mình đang ló ra về sau khúc cua.

Chương 194

"Tất cả khoan hãy động!" Bạch Tinh Tinh cũng theo đó khẽ quát một tiếng, nghiêng đầu lắng nghe kỹ, xem bộ dạng của cô, dường như đã nghe thấy một số âm thanh mà Ngô Lương và những người khác không nghe được.

Ngô Lương và những người khác vội vàng đứng yên tại chỗ, từng người nín thở, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Cứ như vậy im lặng một lát sau, Bạch Tinh Tinh mới cuối cùng lại nói: "Ta nghe thấy một số âm thanh cực kỳ nhỏ.

Về việc hình dung những âm thanh này… dường như rất giống với âm thanh của sên trần bò, nghe nhầy nhụa như có thứ gì đó đang không ngừng ngọ nguậy." "Những?" Ngô Lương nhíu mày, phản ứng một chút, lập tức nắm được một từ khóa trong đó.

Về "thủy du diên" mà Bạch Tinh Tinh nói, Ngô Lương cũng biết là thứ gì.

Đó thực ra là tên gọi cổ của "khoát du" (sên trần), thứ này ở hậu thế tuy không cùng họ với ốc sên, nhưng bề ngoài trông giống như ốc sên không có vỏ.

"Không sai, nghe có vẻ số lượng nguồn âm thanh không ít, nhưng những âm thanh này thực sự quá nhỏ, ta cũng không có cách nào phán đoán số lượng cụ thể, chỉ ước tính ít nhất cũng phải trên bốn con số." Bạch Tinh Tinh gật đầu, nghiêm nghị nói.

"Bốn con số… vậy là hàng nghìn, ngay cả cái này ngươi cũng chỉ dựa vào tai mà phân biệt được sao?" Tào Ngang lập tức kinh ngạc nhìn về phía Bạch Tinh Tinh.

Vừa rồi khi Bạch Tinh Tinh nghiêng tai lắng nghe, y cũng đã cố hết sức để lắng nghe kỹ, nhưng lại không nghe thấy bất kỳ tiếng động nhỏ nào, càng đừng nói là nghe ra nhiều chi tiết như Bạch Tinh Tinh.

Điều này trong mắt Tào Ngang, là vô cùng khoa trương.

"Đó chỉ là ước tính của ta thôi, không thể hoàn toàn chính xác." Bạch Tinh Tinh lại nói một cách thực tế, điều này trong mắt Tào Ngang căn bản là dùng giọng điệu khiêm tốn nhất để nói những lời kiêu ngạo nhất, thật khiến người ta tức ngực.

"Lạ thật, chúng ta nhìn thấy rõ ràng là một bóng người trẻ con, nhưng ngươi nghe thấy lại là những âm thanh không hề liên quan, rốt cuộc là chuyện gì vậy?" Ngô Lương ngưng thần suy nghĩ, rất nhanh lại nhớ đến hai con rối gỗ bị hỏng trước đó.

Lẽ nào thật sự là một đàn côn trùng?

Nhưng… dù hắn có liên hệ thế nào, hắn cũng không thể liên kết bóng người trẻ con quỷ dị vừa thấy với côn trùng được.

Theo lý mà nói, gần như mọi hành động của côn trùng đều có xu hướng theo bản năng, tuy trong giới tự nhiên có một số loài côn trùng sống theo bầy đàn sẽ tụ tập lại với nhau làm ra một số hành động đáng kinh ngạc.

Nhưng đó cũng chỉ là trường hợp cá biệt, thậm chí đôi khi chỉ là một sự trùng hợp.

Còn bóng người trẻ con quỷ dị vừa rồi, rõ ràng không phù hợp với lẽ thường.

Đầu tiên, về ngoại hình đã rất không hợp lý, hắn có thể hiểu rằng một số côn trùng tụ tập lại với nhau, có thể giống như đàn cá ngoài đại dương tạo thành các loại hình thái khác nhau.

Nhưng liên tiếp hai lần đều tạo thành hình dạng trẻ con, điều này

rõ ràng không thể giải thích bằng một câu trùng hợp; thứ hai, về hình thức hành vi cũng rất không hợp lý.

Theo hiểu biết của Ngô Lương, côn trùng thông thường đều không có trí thông minh cao, mọi hành động đều là do bản năng thúc đẩy.

Nhưng bóng người trẻ con này rõ ràng không giống vậy, thấy Ngô Lương và mọi người đến gần, nó lại lập tức chọn cách bỏ chạy, và còn có thể biến mất một cách thần không biết quỷ không hay, giống như đang chơi trốn tìm với họ.

Có lẽ đây cũng là một loại bản năng?

Nhưng Ngô Lương cảm thấy hai chữ "bản năng" còn lâu mới đủ để giải thích tình huống này.

Giống như vừa rồi, bóng người trẻ con đó ở khúc cua nghiêng nửa thân mình ra, hoàn toàn là một tư thế đang do thám họ, thật khó tưởng tượng một đàn côn trùng có thể tạo ra tư thế của con người một cách sống động như vậy.

"Biết đâu bóng người trẻ con đó chính là một oan hồn lang thang trong mộ, còn âm thanh mà Tinh Tinh cô nương nghe thấy thì là do thứ khác phát ra, hai bên không có liên quan trực tiếp." Vu Cát cũng nhăn mặt, ngưng thần nói: "Vừa rồi công tử không phải đã nói trong mộ này có thể có côn trùng sao?

Âm thanh này có lẽ chính là do côn trùng mà công tử nói phát ra." "Lão tiên sinh nói cũng không phải không có lý…" Cho đến nay Ngô Lương vẫn chưa từng thấy cái gọi là "oan hồn", đặc biệt là chưa từng thấy loại "oan hồn" có thể xuất hiện trước mặt người khác, cho nên tạm thời giữ ý kiến bảo lưu.

Nhưng lời của Vu Cát quả thật là một hướng đáng xem xét.

Có lẽ bóng người trẻ con và âm thanh mà Bạch Tinh Tinh nghe

thấy căn bản thuộc về hai sự vật khác nhau, không cần thiết phải cưỡng ép liên kết cả hai lại.

"Cho nên, nói nhiều như vậy, bây giờ chúng ta nên làm gì?" Lời của Tào Ngang thì tương đối trực tiếp hơn, y tuy cũng quan tâm đến suy đoán của Ngô Lương và mọi người, nhưng quan tâm hơn vẫn là kết luận cuối cùng.

Đây là một người theo chủ nghĩa thực tế.

"Mộ đạo mà chúng ta đang ở là một con đường cụt, chỉ có thể quay lại đường cũ, nhưng trên đường về phải quan sát kỹ hơn, nếu có thể tìm ra nguồn gốc của âm thanh mà Tinh Tinh nghe thấy, thì có thể làm rõ một phần nghi vấn trước." Ngô Lương suy nghĩ một chút rồi nói.

"Hữu Tài hiền đệ nói rất đúng, vậy thì đi thôi." Tào Ngang nghe xong gật đầu, lập tức lại dẫn hai thân vệ đi phía trước.

Ngoại trừ Vu Cát, lão già chưa thể hiện được tài năng hơn người, Tào Ngang đang bảo vệ Ngô Lương và những người khác theo cách này.

Trong mắt y, Ngô Lương, Bạch Tinh Tinh và cả Điển Vi, ba người này đều là những nhân vật cực kỳ quan trọng trong Phường Nhân Quân, càng là bảo bối liên quan đến nguồn quân lương của quân Tào, bất kể ai bị thương cũng là tổn thất to lớn.

Nhưng lần này y đã không còn cố sức truy đuổi như lúc vào, mà đi chậm lại cùng Ngô Lương và mọi người cẩn thận kiểm tra mộ đạo, cố gắng hết sức tìm kiếm bất kỳ thứ gì khác thường.

Đến nước này, Tào Ngang hiển nhiên đã có một nhận thức hoàn toàn mới về công việc của Ngô Lương.

Chuyện này thật sự không phải ai cũng làm được.

Không khí ngột ngạt trong mộ, cùng với những chuyện khó giải thích bằng lẽ thường này, ngay cả y vừa rồi cũng có chút rùng mình, thậm chí sau lưng cũng toát ra một ít mồ hôi lạnh.

Lúc này y cũng cuối cùng hiểu được cảm giác của Tào Bẩm.

Chẳng trách gã đó không hề sợ chiến trường đẫm máu tàn khốc, lại đối với chuyện đạo mộ này im lặng như hến, sống chết không chịu quay lại ôn lại giấc mộng cũ lần nữa.

Bây giờ Tào Ngang cũng có cảm giác tương tự.

Thay vì ở đây đấu trí đấu dũng với thứ không nói rõ được, không nhìn thấy được, không sờ được này, y thà đi đối mặt với những kẻ địch bày ra trước mắt, đao thật súng thật mà chém giết chiến đấu.

Ít nhất, trên chiến trường còn biết mình đang đối mặt với loại kẻ địch nào, chứ không phải như bây giờ có một thân sức lực mà không biết dùng vào đâu. … Lần này mọi người đi chậm lại, cẩn thận thăm dò hơn, quả nhiên rất nhanh đã phát hiện ra một số dấu vết không dễ nhận thấy.

Chỉ thấy ngay sau khúc cua nơi bóng người trẻ con vừa đứng, lại để lại một vệt ẩm ướt không rõ ràng lắm, khiến màu sắc của viên gạch ở đây trông tối hơn một chút so với xung quanh.

“Hữu Tài hiền đệ, ngươi đến xem đây là gì?” Tào Ngang là người đầu tiên phát hiện ra vết ẩm này, lập tức bảo hai thân vệ bảo vệ hiện trường, rồi kéo Ngô Lương qua xem.

“Đây là…” Ngô Lương tiến lại gần quan sát một lát, lại dùng xẻng công binh chạm vào vết ẩm ướt đó.

Khi nhấc xẻng công binh lên, trên đó lại kéo ra một sợi tơ trong suốt… thứ này có chút giống với sợi tơ đường kéo ra trên kẹo kéo, trông vô cùng dính.

“Tinh Tinh vừa rồi đã nói, cô ấy nghe thấy tiếng thứ gì đó nhầy nhụa đang ngọ nguậy…” Ngô Lương chau mày nhìn về phía mọi người, rồi nói ra suy đoán của mình: “Lẽ nào bóng người trẻ con mà chúng ta thấy quả thật có liên quan đến thứ mà Tinh Tinh nghe thấy?” “…” Mọi người nhìn nhau.

Tình hình trước mắt không nghi ngờ gì đã liên kết hai thứ lại với nhau, dù đó là hai thứ hoàn toàn khác nhau, cũng chắc chắn tồn tại một mối quan hệ nào đó mà họ không biết, nếu không sao lại xuất hiện ở cùng một nơi.

“Nhưng ở đây chỉ có một vết ẩm như vậy, xung quanh không để lại bất kỳ dấu vết di chuyển nào…” Tào Ngang suy nghĩ một lát, ngưng thần nói: “Tóm lại, bất kể giữa hai bên có quan hệ hay không, điều ta muốn biết nhất bây giờ là cái thứ quỷ quái này rốt cuộc đã đi đâu, làm thế nào mới có thể tìm ra nó để trừ tận gốc hậu hoạn?” “Bây giờ vẫn chưa nói chắc được.” Ngô Lương trong lòng thực ra có một phỏng đoán, đó là “hóa chỉnh vi linh” (từ một thể thống nhất tan ra thành nhiều phần nhỏ).

Nếu bóng người trẻ con họ vừa thấy chính là do những con côn trùng đó tổ hợp thành, chúng trong nháy mắt hóa chỉnh vi linh thì có khả năng biến mất mà không để lại dấu vết… Dù sao chất nhầy để lại ở đây cũng không nhiều, tức là chất nhầy trên người những con côn trùng đó cũng rất có hạn, sau khi hóa chỉnh vi linh vẫn có khả năng không để lại bất kỳ dấu vết nào mà rời đi hoặc ẩn nấp.

Về việc trốn đi đâu, điều này lại cần phải tiếp tục điều tra.

Nhưng hắn thấy tường ở đây vô cùng phẳng phiu, khe hở giữa các viên gạch cũng đều được trát bằng đất sét, và những lớp đất sét đó đều còn nguyên vẹn, dù là vật nhỏ cũng không dễ ẩn nấp.

Lúc này trong lòng còn có rất nhiều nghi vấn chưa giải đáp được,

Ngô Lương tự nhiên cũng sẽ không vội vàng đưa ra kết luận, chỉ nói: "Vẫn là tiếp tục tìm kiếm đi, mỗi khi tìm thấy một dị tượng, chúng ta lại gần chân tướng thêm một bước, mọi chuyện rồi sẽ sáng tỏ." Thế là cả nhóm tiếp tục tiến lên dò dẫm.

Kết quả là cho đến khi đi hết cả con mật đạo, mọi người cũng không phát hiện thêm dị tượng nào khác, thậm chí ngay cả một sinh vật sống nhỏ nhất cũng không thấy, càng đừng nói đến "côn trùng" mà Ngô Lương đã suy đoán trước đó và Bạch Tinh Tinh đã nghe thấy.

Bây giờ họ lại quay trở lại mộ thất đầy những Mâu tử phần trước đó.

"Bây giờ lại nên làm thế nào?" Tào Ngang lại hỏi.

Trước đó mọi người còn chuyên môn đi kiểm tra nơi bóng người trẻ con xuất hiện đầu tiên, nơi đó đã không còn chất nhầy, chỉ để lại một chút dấu vết khô khốc của bụi bặm.

Chi tiết này tuy khớp với phát hiện vừa rồi, nhưng lại không mang đến cho họ thêm thông tin gì.

"'Bóng người trẻ con' đó đã hai lần hiện thân trước mặt chúng ta, chắc chắn sẽ còn quay lại, chúng ta không bằng cứ dĩ bất biến ứng vạn biến, trước tiên tiếp tục điều tra Mâu tử phần mà chúng ta vừa mở." Ngô Lương ngưng thần nói.

"E là cũng chỉ có thể như vậy rồi." Tào Ngang cũng chỉ có thể bất đắc dĩ gật đầu. … Kết quả là khi mọi người đến trước tòa Mâu tử phần đã mở trước đó, lại nhìn thấy một cảnh tượng khiến người ta tê dại da đầu!

Chỉ thấy thi thể vốn đã có khuôn mặt đáng sợ và quỷ dị đó, lúc này lại đã biến thành một thi thể không đầu, nhưng đầu của nó không hề biến mất, mà là lăn ra xa mấy mét, cả khuôn mặt úp xuống đất!

Ngoài ra, dưới Mâu tử phần còn chảy ra một vũng lớn chất lỏng màu vàng nâu, đã lan ra diện tích mấy mét vuông, lúc này đang tỏa ra một mùi tanh hôi khiến người ta buồn nôn, xộc thẳng vào mũi khiến người ta không thở nổi.

"Đây… khụ khụ… đây lại là chuyện gì vậy?" Tào Ngang vội vàng dùng tay che miệng mũi, dù vậy cũng bị sặc đến ho không ngừng, thậm chí mắt cũng không kiểm soát được mà chảy ra một ít nước mắt.

"Trước tiên đeo mặt nạ phòng độc rồi hãy nói chuyện, à phải, nhớ thay túi than cải tiến mới nhất của ta." Ngô Lương cũng không chịu nổi mùi này, đi đầu đeo mặt nạ phòng độc mang theo bên người lên.

Về "túi than cải tiến", thực ra chẳng qua là trộn lẫn một ít bã hương liệu có mùi nồng đậm vào trong túi than, thứ này tuy chưa chắc có thể hoàn toàn cách ly mùi hôi, nhưng ít nhất cũng có thể có tác dụng giảm bớt phần nào, giống như khi đi vệ sinh mà có một viên hoa tử, sẽ không cảm thấy phân hôi nữa, cùng một đạo lý.

Đây là phát minh mới mà Ngô Lương nghĩ ra sau mấy lần mở quan tài, dù sao nhiều quan tài đã bịt kín mấy trăm năm, thậm chí là mấy nghìn năm, thi thể của chủ mộ bên trong thối rữa phân hủy, mùi đó thật sự không dễ ngửi.

Mọi người vội vàng làm theo, trong khoảnh khắc có cảm giác như vén mây thấy cầu vồng, không ngớt lời khen ngợi sự cải tiến của Ngô Lương.

Nhưng cùng lúc đó.

"Chú ý!

Bên trong tòa Mâu tử phần này có động tĩnh!" Bạch Tinh Tinh lại đã có phát hiện mới: "Chính là những âm thanh mà ta vừa nghe thấy, có thứ gì đó đang không ngừng ngọ nguậy bên trong, rất nhiều!" "Lẽ

nào thứ chúng ta vừa thấy chính là ở trong này, thi thể này cũng là bị nó phá hủy?" Nghe vậy, Tào Ngang lập tức phấn chấn tinh thần, nhưng lần này y không hành động thiếu suy nghĩ, mà trước tiên hỏi ý kiến của Ngô Lương: "Hữu Tài hiền đệ, chỉ cần ta ra lệnh cho người đẩy đổ tòa Mâu tử phần này, lập tức có thể biết bên trong rốt cuộc giấu thứ quỷ quái gì, không biết ý ngươi thế nào?" "Mong Tử Tu huynh nhất định phải cẩn thận một chút." Ngô Lương lần này không ngăn cản.

Giữa việc khai quật bảo vệ và vạch trần chân tướng, nếu không thể làm được cả hai, hắn chắc chắn sẽ không do dự chọn cái sau, vì điều này rất có thể liên quan đến sự an nguy của chuyến đi này.

Huống chi, những Mâu tử phần giống hệt nhau ở đây còn có mấy chục tòa.

"Chính là đợi câu này của ngươi, lên!" Tào Ngang ra lệnh một tiếng, hai thân vệ vòng ra phía bên kia không bị chất lỏng màu vàng nâu bao phủ, xông lên nhắm vào phần giữa dưới của tòa Mâu tử phần này mà đạp mạnh một cái.

"Rào rào rào!" Sau một tiếng động, tòa Mâu tử phần đó đã biến thành một đống đá vụn.

Nhưng thi thể không đầu đó lại không hề đổ xuống cùng.

Vì nó bị trói chặt vào một cây gỗ tròn đường kính khoảng mười centimet, phần đáy của cây gỗ cắm vào nền gạch đá, trông rất chắc chắn.

Cùng lúc đó, Ngô Lương và những người khác nhìn thấy một cảnh tượng còn kinh hoàng hơn.

Chỉ thấy da trên thi thể không đầu này đã nứt ra nhiều vết, chất lỏng màu vàng nâu đang từ từ rỉ ra theo những vết nứt này.

Chương 195

Và dưới lớp da màu nâu, trong suốt như tinh thể của thi thể không đầu này, có thể thấy hàng ngàn vạn con côn trùng hình que béo mập như con mọt sách đang chen chúc nhau điên cuồng ngọ nguậy, thậm chí đã có không ít con côn trùng to bằng ngón tay út chen ra từ những vết nứt này!

“Đằng thuật!” Vu Cát đột nhiên hét lên: “Lão phu biết rồi, đây là Đằng thuật!

Đằng thuật táng tận lương tâm!” "Đằng thuật?" Nghe Vu Cát nói, mọi người đều nhìn sang với vẻ mặt kinh ngạc và nghi ngờ.

Ngay cả Ngô Lương cũng phải suy nghĩ một lúc mới đoán ra được hai chữ mà Vu Cát nói có thể là "Đằng thuật".

Ở hậu thế mà Ngô Lương từng sống, Đằng thuật cùng với Cổ độc, Hàng đầu thuật được xếp vào ba tà thuật lớn của Điền Nam, nhưng loại tà thuật này ở hậu thế rất ít người biết đến.

Dù trong dân gian có một vài lời đồn, cũng đa phần đến từ khu vực Đông Nam Á, nơi từng thịnh hành thuật này, gần như không thể khảo chứng được.

Mà bây giờ nhìn phản ứng của Tào Ngang, Bạch Tinh Tinh và Điển Vi, dường như họ cũng rất xa lạ với loại tà thuật này.

Theo Ngô Lương được biết, nguyên lý của loại tà thuật này có phần tương tự với Cổ độc, đều sử dụng thủ đoạn đặc thù để đưa oán niệm hoặc dục vọng của con người vào thân độc trùng, sau đó dùng bản thân độc trùng hoặc trứng của nó để hãm hại người khác.

Oán niệm và dục vọng được đưa vào càng mãnh liệt, hiệu quả hại

người càng tốt, có thể lấy mạng người trong lúc thần không biết quỷ không hay...

Những thông tin mà hắn biết về "Đằng thuật" cũng chỉ có bấy nhiêu, và có thật hay không vẫn còn là một ẩn số.

Bởi vì trong một số lời đồn ở hậu thế, tuy Đằng thuật bắt nguồn từ Thiên triều, nhưng lại hoàn toàn khác với một số tà thuật thượng cổ khác, ví dụ như "Yếm mị chi thuật".

Các cổ tịch được phát hiện ở hậu thế, thậm chí cả dã sử cũng chưa từng xuất hiện bất kỳ ghi chép nào liên quan đến "Đằng thuật", ngay cả từ ngữ này cũng chưa từng thấy qua, và những lời đồn ở hậu thế cũng không ai nói được rốt cuộc nó xuất hiện từ khi nào, bắt nguồn từ đâu.

Cho nên những lời đồn ở hậu thế chưa chắc đã hoàn toàn đáng tin.

Nhưng bây giờ hai chữ này được nói ra từ miệng của Vu Cát, một người bản địa Đông Kinh, ý nghĩa liền hoàn toàn khác. "Chính là nó!" Đối diện với ánh mắt của mọi người, gương mặt già nua của Vu Cát càng nhăn lại, lão nuốt nước bọt nói: "Theo lão phu được biết, đây là một loại tà thuật dùng oán niệm của người chết làm mồi dẫn, dùng trứng trùng làm vật chứa để thi triển." "Đối tượng thi triển loại tà thuật này phải là người sống, một khi người sống nuốt trứng trùng vào, trứng trùng sẽ nhanh chóng nở và sinh sôi trong cơ thể người sống, mà nội tạng huyết nhục của người chính là dưỡng chất cho những con Đằng trùng và trứng trùng này.

Cứ như vậy, chỉ cần vài ngày là sẽ bị ăn sạch, chỉ còn lại một cái xác rỗng giống như vỏ cây đá." "Khi Đằng trùng ăn hết nội tạng huyết nhục trong cơ thể người, rồi phong bế cái xác rỗng còn lại, sẽ hình thành một môi trường khép kín.

Những quả trứng trùng chưa nở sẽ ngừng nở, từ đó luôn duy trì

trạng thái ngủ say, còn những con Đằng trùng kia sẽ chết đi, dần dần chuyển hóa thành chất dinh dưỡng để bảo tồn và duy trì trạng thái ngủ say của trứng trùng, khiến cho những quả trứng này ngàn năm không chết không hư, cho đến khi lớp vỏ da người bên ngoài bị phá hủy." "Ngoài ra." "Loại trứng trùng có thể thi triển Đằng thuật này cũng cực kỳ khó nuôi cấy, vì bản thân loại Đằng trùng này không có độc tính, cũng không có khả năng làm bậy trong cơ thể người sống." "Vì vậy, kẻ thi thuật còn phải tìm đến rất nhiều phụ nữ, dùng phương pháp đặc thù không ai biết để khiến phụ nữ thụ thai trứng trùng, và vào lúc mang thai mười tháng sắp sinh, dùng thủ đoạn tàn nhẫn nhất để hành hạ những người phụ nữ này đến chết.

Như vậy, nỗi sợ hãi và oán hận của người phụ nữ trước khi chết sẽ thông qua cơ thể cô ta truyền vào những quả trứng trùng được sinh ra lúc chết.

Như vậy, loại Đằng trùng này mới có độc tính, mới có thể dùng để thi triển Đằng thuật." "Hơn nữa, oán niệm truyền vào trứng trùng càng mãnh liệt, độc tính của con trùng nở ra cũng càng lợi hại." "Cũng vì vậy, kẻ thi thuật muốn có được trứng trùng có độc tính mạnh hơn, thường phải dùng cách tương tự để tàn hại rất nhiều phụ nữ, khiến oán niệm truyền vào trứng trùng tăng lên từng lớp, như vậy mới có thể khiến nó đạt đến mức độ có thể hại chết người trong thời gian định trước, mới được coi là Đằng thuật đủ tiêu chuẩn." Nói đến đây, Vu Cát cuối cùng cũng dừng lại, đôi mắt già nua lúc sáng lúc tối nhìn mọi người. "Ực..." Mọi người đều bất giác nuốt nước bọt, và không biết từ lúc nào đã lùi lại mấy bước, cố gắng tránh xa vũng chất lỏng hôi thối trên mặt đất, cũng như những con Đằng trùng béo mập giống như mọt sách đã bò ra từ trong thi thể. "Đúng là tà thuật táng tận lương tâm, kẻ thi triển thuật này đều đáng bị băm thây vạn đoạn!" Sắc mặt Tào Ngang đã hơi tái đi, nghiến răng siết chặt nắm đấm nói.

Thực ra hắn không phải là thiện nam tín nữ gì, số người hắn giết trên chiến trường tuyệt không ít, cảnh tượng máu me cũng đã thấy nhiều, nhưng nghe Vu Cát miêu tả như vậy, vẫn cảm thấy sống lưng từng đợt lạnh buốt.

Nếu cần thiết, hắn có thể không chút do dự hạ lệnh đồ thành.

Bởi vì đây là chiến tranh tranh quyền đoạt thế, không có đúng sai và thương hại, kẻ thắng là chính nghĩa.

Nhưng bảo hắn dùng thủ đoạn tàn nhẫn như vậy để hại một người, hắn thực sự không làm được, cho dù là kẻ thù có thâm cừu đại hận, hắn cũng sẽ cho đối phương chết một cách thống khoái.

Và trong khi mọi người còn đang tiêu hóa những gì Vu Cát miêu tả về "Đẳng thuật", Ngô Lương lại rất lý trí hỏi một câu hỏi vô cùng then chốt: "Lão tiên sinh, Đẳng trùng này có sợ hùng hoàng chúng ta mang theo không?" "Cái này... lão phu cũng không nói chắc được." Vu Cát bất đắc dĩ lắc đầu. "Vậy thì chỉ có thể thử mới biết được." Ngô Lương lập tức bước lên, rắc một ít bột hùng hoàng lên mấy con Đẳng trùng đã bò ra. "Xì xì..." Bột hùng hoàng rơi xuống thân Đẳng trùng, những con Đẳng trùng lập tức lăn lộn, giống như con lươn bị quăng lên bờ điên cuồng quằn quại, trong miệng đồng thời còn phát ra những âm thanh kỳ quái.

Nhưng sau khi lăn lộn như vậy mười mấy giây, có lẽ đã nhanh chóng thích ứng với sự kích thích từ bên ngoài, chúng lại từ từ ngọ nguậy, không hề bị giết chết, thậm chí trên người cũng không thấy một chút dấu vết bị thương nào. "Xem ra không hiệu quả lắm..." Hùng hoàng cũng có chút tác dụng, nhưng hiệu quả thực sự có hạn, không thể giết chết những con Đẳng trùng này.

Ngô Lương rất nhanh lại nghĩ đến muối.

Muối có tác dụng kỳ diệu khi đối phó với các loài sinh vật thân

mềm, như ốc sên hay sên trần ở hậu thế, chỉ cần rắc một ít muối là có thể khiến cơ thể chúng nhanh chóng mất nước, không tốn chút sức lực nào đã giết chết chúng.

Mà những con Đằng trùng này trông rất giống một loại côn trùng thân mềm không rõ tên, có lẽ có thể tham khảo phương pháp này... "Thế này đi, mọi người lấy hùng hoàng mang theo bên mình ra trước, dùng hùng hoàng vẽ đất làm nhà giam, cố gắng nhốt những con Đằng trùng này ở đây, tránh bị chúng làm hại." Ngô Lương chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu, rồi lại nói với Tào Ngang: "Tử Tu huynh, phiền huynh phái hai vị huynh đệ này ra ngoài lấy giúp chúng ta ít muối, thứ này có lẽ có thể đối phó được Đằng trùng." "Muối?" Tào Ngang tuy không hiểu rõ nguyên lý trong đó, nhưng vẫn lập tức hỏi thêm một câu: "Cần bao nhiêu?" Ngô Lương nhìn mấy chục ngôi mộ ụ đất trong mộ thất này, rồi lại nhìn hai con mộ đạo khác còn chưa kịp khám xét, nói: "Cố gắng mang nhiều một chút, hay là cứ lấy năm chậu trước đi." Nếu trong những ngôi mộ ụ đất đó toàn là thi thể Đằng trùng, hắn dự định sẽ làm một mẻ tận diệt.

Thứ này không những không có giá trị khảo cổ gì, để đến bất cứ lúc nào cũng là tai họa, diệt sớm mới là chính đạo, đồng thời cũng có thể đảm bảo lần trộm mộ này của họ không bị uy hiếp. "Chuyện nhỏ này phái một người đi truyền lệnh là được rồi." Tào Ngang gật đầu, rồi quay lại ra lệnh cho một thân vệ: "Ngươi đi đi, bảo người mang hết số muối chúng ta mang theo để nấu cơm đến đây.

Nếu không đủ, thì đến tìm các gia đình văn nhân trong huyện Thiên Thừa nhờ giúp đỡ, họ chắc chắn sẽ không từ chối.

Càng nhanh càng tốt." "Vâng!" Thân vệ đó đáp một tiếng rồi định men theo mộ đạo lúc đến để rời đi. "Khoan đã!

Tử Tu huynh, vẫn nên để hai người họ cùng đi thì hơn, giữa họ dù

sao cũng có thể chiếu ứng lẫn nhau." Ngô Lương lại ngăn thân vệ đó lại, kiên quyết nói.

Theo kịch bản của phim kinh dị, người đi một mình thường chết đầu tiên, hơn nữa còn chết không rõ nguyên nhân.

Lúc này tuy Ngô Lương và mọi người không ở trong phim kinh dị, nhưng Ngô Lương cảm thấy những chi tiết này vẫn nên chú ý một chút, cố gắng tránh xảy ra chuyện ngoài ý muốn. "Được rồi, hai ngươi cùng đi, đi nhanh về nhanh." Tào Ngang tuy không rõ kịch bản phim kinh dị, nhưng thấy Ngô Lương kiên trì như vậy, vẫn chọn tôn trọng ý kiến của hắn. "Vâng." Hai thân vệ rất nhanh đã biến mất trong mộ đạo.

Lúc này Ngô Lương và mọi người cũng đã lấy bột hùng hoàng mang theo bên mình ra, phân công hợp tác rắc thành một vòng tròn dọc theo rìa của vũng chất lỏng màu vàng nâu, nhốt toàn bộ những con Đẳng trùng chui ra từ thi thể vào bên trong vòng tròn.

Tuy hùng hoàng không thể giết chết những con Đẳng trùng này một cách hiệu quả, nhưng chúng dường như cũng không thích hùng hoàng.

Có mấy con bò đến mép vòng bột hùng hoàng, liền lập tức lùi lại, không chịu dễ dàng vượt qua giới hạn một bước.

Cứ như vậy, tạm thời có lẽ có thể hạn chế hành động của chúng ở một mức độ nhất định.

Tuy nhiên, trong lăng mộ này có lẽ không chỉ có những con Đẳng trùng bò ra từ thi thể này.

Nếu lúc trước Bạch Tinh Tinh nghe không nhầm, ít nhất còn có một nhóm khác không biết hiện đang trốn ở đâu, và có liên quan đến bóng hình đứa trẻ quỷ dị kia.

Làm xong những việc này, Ngô Lương lại nhìn về phía Vu Cát, tiếp tục câu hỏi lúc trước: "Lão tiên sinh, ngài vừa nói Đằng thuật này nếu muốn hại người chủ yếu là dựa vào trứng trùng được chế tạo đặc biệt, nhưng bây giờ ta càng tò mò hơn là, những con Đằng trùng trưởng thành đã nở ra này lại có nguy hại gì?" "Lão phu chỉ nghe nói trứng trùng có thể hại người." Vu Cát lắc đầu, có chút thiếu tự tin nói: "Còn về những con Đằng trùng này... lão phu chỉ nghe nói Đằng trùng mang càng nhiều oán niệm, độc tính và nguy hại cũng càng lớn, nhưng con Đằng trùng trưởng thành rốt cuộc sẽ hại người như thế nào, lão phu cũng không biết được.

Nhưng theo lão phu thấy, công tử vẫn nên cố gắng không tiếp xúc với chúng thì hơn." Độc?

Axit?

Cắn?

Khoan?

Hút?

Những cách hại người của Đằng trùng mà Ngô Lương có thể nghĩ ra bây giờ cũng chỉ có vậy, nhưng cũng không thể hoàn toàn loại trừ những cách hại người khác.

Dù sao thì những con Đằng trùng này bây giờ đã không còn là những con côn trùng bình thường.

Nghĩ vậy, Ngô Lương khẽ gật đầu: "Nếu đã như vậy, bây giờ chúng ta tạm thời không động đến những ngôi mộ ụ đất này nữa, tránh thả ra nhiều Đằng trùng hơn sẽ khó xử lý.

Nhưng chúng ta cũng đừng ngồi không, hay là nhân lúc hai thân vệ đi tìm muối, chúng ta đi thăm dò hai con mộ đạo còn lại, có lẽ sẽ có phát hiện khác." ...

Ngô Lương tùy ý chọn một trong hai con mộ đạo không có gì khác biệt còn lại.

Lần này vẫn do Điển Vi đi đầu, Ngô Lương theo sát phía sau, còn Tào Ngang, Bạch Tinh Tinh và Vu Cát ba người thì đi song song ở cuối cùng.

Trải qua chuyện vừa rồi, Tào Ngang đã không còn coi thường Vu Cát như trước.

Lão già này tuy có chút nhát gan, nói chuyện cũng có lúc không lựa hoàn cảnh, nhưng Tào Ngang đã nhận ra một phần tác dụng của lão trong đội ngũ nhỏ này.

Kiến thức tạp nham của lão ít nhất cũng tương đối nhiều hơn một chút, giống như "Đẳng thuật", thứ này không phải ai cũng nói ra được.

Vu Cát tuy cũng có một số chi tiết không thể giải thích rõ ràng, nhưng dù sao cũng có thể nói được đại khái, ít nhất có thể cung cấp cho mọi người một vài manh mối.

Hơn nữa, nhớ lại cuộc đối thoại trước đó của Ngô Lương và mọi người, lão già này dường như còn biết một chút về thuật kham dư.

Có lẽ đây mới là lý do Ngô Lương dẫn lão vào Phường Nhân Quân, và cũng mang theo khi đi trộm mộ.

Cho nên, bất kỳ ai trong Phường Nhân Quân, đặc biệt là người được Ngô Lương trọng dụng đều không thể xem thường, tuyệt đối không đơn giản như vẻ bề ngoài.

Nhưng rất nhanh, Tào Ngang đã không còn tâm trí để nghĩ những chuyện này nữa.

Bởi vì con mộ đạo mà Ngô Lương lần này chọn cũng không hề đơn giản.

Vừa vào con mộ đạo này không lâu, họ đã tiến vào một nơi giống như luyện ngục trần gian!

Chỉ thấy hai bên đỉnh mộ đạo, cứ cách một đoạn lại có hai sợi xích sắt rủ xuống, và ở phía dưới mỗi sợi xích sắt lại treo ngược một thi thể.

Những thi thể này có phần giống với thi thể giấu trong mộ ụ đất, có làn da đen sạm như nhau, toàn thân các lỗ huyệt cũng bị bịt kín như nhau, và cũng bị trói chặt như nhau.

Nhưng điểm khác biệt là, những thi thể này đều có một cái bụng căng phồng, không một ngoại lệ đều là nữ giới.

Còn thi thể trong ngôi mộ ụ đất mà Ngô Lương mở ra trước đó, lại là nam giới. "Những thi thể này đều là thai phụ, nếu lão tiên sinh lúc trước nói không sai, e rằng họ chính là những người phụ nữ dùng để nuôi cấy trứng Đẳng trùng?" Nhìn thấy cảnh này, đồng tử Tào Ngang co rút lại, đồng thời nói ra suy đoán trong lòng của tất cả mọi người có mặt tại đây.

Lúc này, những thi thể thai phụ này giống như những chiếc đèn treo, phân liệt hai bên mộ đạo, chỉ chừa lại một lối đi hẹp ở giữa mộ đạo chỉ đủ cho một người đi qua.

Muốn đi qua con mộ đạo này, gần như phải đi sượt qua vai những thi thể này.

Chương 196

Và điều khiến người ta không muốn đối mặt nhất chính là, độ cao của đầu những thi thể này, vừa vặn tương đương với chiều cao trung bình của mọi người.

Tức là Ngô Lương và những người khác muốn tiếp tục tiến về phía trước, sẽ phải đối mặt với những gương mặt đau đớn, méo mó và càng thêm rùng rợn vì bị khâu và bịt kín của họ. "Xem ra chắc là không sai rồi." Ngô Lương gật đầu, để phòng ngừa tai nạn xảy ra khi đi qua, đành phải nói với Bạch Tinh Tinh: "Tinh Tinh, muội lại nghe kỹ xem, bên trong những thi thể này có động tĩnh gì không?" "Vâng." Bạch Tinh Tinh nghe lời, dưới sự bảo vệ của Điển Vi bước lên phía trước, nghiêng tai lắng nghe.

Tuy nhiên, đúng vào lúc này. "A... bóng hình đứa trẻ đó lại xuất hiện!" Tào Ngang đứng ở cuối cùng đột nhiên kinh hãi hét lên.

Ngô Lương và mọi người vội vàng quay đầu lại, chỉ thấy ngay bên cạnh góc rẽ mà họ vừa đi qua, lại xuất hiện một bóng người đứng đen kịt.

Lần này nó không giấu một nửa thân mình sau góc rẽ, mà lộ ra toàn bộ. "Không đúng." Ngô Lương chỉ nhìn một cái đã nhận ra điều gì đó, nhíu mày nói: "E rằng đây không phải là bóng hình đứa trẻ mà chúng ta thấy trước đó, bóng người này ít nhất cao hơn một cái đầu, và... thân hình cũng to con hơn một chút!" Nghe Ngô Lương nói, mọi người cũng lập tức ý thức được vấn đề này. "Công tử nói không sai, bóng người này bây giờ có hình thể ít nhất cũng phải là một đứa trẻ mười hai, mười ba tuổi mới có được, tuyệt không phải là bóng hình đứa trẻ mà chúng ta thấy trước đó." Vu Cát đã lẳng lặng lùi lại hai

bước, sắc mặt càng thêm khó coi nói: "Chẳng lẽ trong mấy con mộ đạo này, mỗi con đều giấu một oan hồn, có người đi vào là sẽ bị nó quấn lấy không tha?" "Cái này..." Lông mày Ngô Lương nhíu chặt lại.

Phải thừa nhận rằng, lời của Vu Cát cũng có mấy phần đạo lý.

Bóng hình đứa trẻ lúc trước chỉ xuất hiện trong con mộ đạo phía trước, sau khi lui ra thì không thấy tung tích đâu nữa.

Mà bóng hình đứa trẻ trước mắt này, lại xuất hiện sau khi họ tiến vào con mộ đạo này, và hình thể có sự khác biệt rõ rệt. "Đừng nói những chuyện vớ vẩn này nữa, ta chỉ muốn biết bây giờ chúng ta phải làm sao đây, Hữu Tài hiền đệ, đệ mau nghĩ cách cho chúng ta đi!" Tào Ngang lúc này bề ngoài trông vẫn rất bình tĩnh, nhưng bàn tay cầm kiếm của hắn đã trắng bệch vì dùng sức, giọng nói cũng gấp gáp hơn trước một chút.

Có thể thấy những hiện tượng quỷ dị liên tiếp xuất hiện cuối cùng cũng đã gây ra áp lực tâm lý không nhỏ cho hắn.

Thậm chí, sau lưng Tào Ngang đã lấm tấm mồ hôi lạnh, đây là trạng thái rất hiếm khi xuất hiện ở hắn trên chiến trường. "Tử Tu huynh chớ nóng vội." Lông mày Ngô Lương nhíu càng chặt, ngưng thần suy nghĩ một lát, rồi quay đầu hỏi Bạch Tinh Tinh: "Tinh Tinh, muội nghe thấy thế nào rồi?

Trong những thi thể thai phụ này có động tĩnh gì không?" "Có." Bạch Tinh Tinh rất khẳng định nói: "Động tĩnh trong những thi thể này rất giống với thi thể trong mộ ụ đất, dường như có hàng trăm hàng ngàn con trùng đang ngọ nguậy bên trong." Đây không nghi ngờ gì là tin tức mà Ngô Lương không muốn nghe nhất. "Nói cách khác, có thể trước khi chúng ta vào đây lần này, trứng trùng trong những thi thể này đã bắt đầu nở, không có quan hệ trực tiếp đến việc chúng ta có chạm vào những thi thể này hay không?" Ngô Lương lòng lạnh đi.

Câu trả lời của Bạch Tinh Tinh cho thấy những thi thể thai phụ treo ngược ở đây chính là những quả bom hẹn giờ có thể phát nổ bất cứ lúc nào.

Nếu Ngô Lương và mọi người trong tình huống này vẫn muốn đi xuyên qua những thi thể thai phụ này để tiếp tục đi sâu vào, sẽ có khả năng rất lớn bị số lượng lớn Đằng trùng nở ra chặn mất đường lui.

Mà điều khiến người ta lo lắng nhất chính là, bây giờ Ngô Lương và mọi người vẫn hoàn toàn không biết những con Đằng trùng này sẽ tấn công họ bằng cách nào, và có điểm yếu chí mạng gì, nếu bị bao vây cũng không biết phải đối phó ra sao.

Huống hồ, theo lời của Vu Cát trước đó, những thi thể thai phụ này còn là vật chứa dùng để nuôi cấy trứng trùng có độc tính mạnh hơn.

Vậy thì những con Đằng trùng nở ra ở đây rất có khả năng còn khó đối phó hơn những con Đằng trùng họ thấy trước đó, càng không thể coi thường.

Suy nghĩ như vậy, Ngô Lương lập tức lại nghĩ đến những ngôi mộ ụ đất trong đại sảnh bên ngoài.

Những thi thể thai phụ ở đây trong tình huống không có bất kỳ tiếp xúc nào với họ, bên trong đã nở ra Đằng trùng trưởng thành, vậy thì những thi thể trong những ngôi mộ ụ đất kia... chắc chắn cũng đã hoàn thành việc nở, thi thể trong ngôi mộ ụ đất bị phá hủy lúc trước chính là bằng chứng tốt nhất.

Thậm chí có thể còn nở sớm hơn cả trứng trùng trong những thi thể thai phụ này, ra ngoài cũng sớm hơn.

Dù sao thì, thi thể trong ngôi mộ ụ đất đó đã bị Đằng trùng trưởng thành chèn ép vỡ ra, những thi thể trong các ngôi mộ ụ đất khác có lẽ

cũng không khác biệt nhiều.

Nếu như vậy, nếu họ bây giờ vẫn ở trong con mộ đạo này, rất có khả năng sẽ rơi vào cảnh bị địch tấn công từ cả trước lẫn sau! "Công tử, hay là chúng ta..." Vu Cát mấp máy môi, một khuôn mặt già nua đã nhăn lại thành một chữ Quýnh lớn, rõ ràng lại muốn khuyên Ngô Lương rút khỏi lăng mộ này. "Nơi này không nên ở lâu, rút ra ngoài trước rồi nói!" Ngô Lương đã nghĩ đủ rõ ràng về tình cảnh có thể phải đối mặt hiện tại, không đợi Vu Cát nói xong đã nói ra những lời lão muốn nói. "Chính là như vậy, công tử anh minh!" Vu Cát lập tức mừng rỡ, nịnh nọt một cách chân thành. "Đi!" Dứt lời, Tào Ngang và Điển Vi đã đi ở phía trước, cầm vũ khí lao thẳng về phía bóng hình đứa trẻ vừa xuất hiện.

Thấy mọi người tiến lại gần mình, bóng hình đứa trẻ đó cũng lặng lẽ lùi về sau góc rẽ, chỉ để lại trên mặt đất một vệt ẩm ướt nhỏ.

Và khi Ngô Lương và mọi người đến chỗ góc rẽ.

Bóng hình đứa trẻ đó đã biến mất không một dấu vết, chỉ có Bạch Tinh Tinh nghe thấy một số âm thanh ngọ nguậy nhầy nhụa giống hệt như trước. "Hai bóng người mà chúng ta thấy trước sau, không lẽ chính là do những con Đẳng trùng đó hợp lại mà thành?" Ngô Lương trong lòng đã có suy đoán như vậy, nhưng tạm thời chỉ nghĩ trong đầu, không nói ra suy đoán này, để tránh gây thêm áp lực tâm lý cho những người khác.

Nhưng tất cả các chi tiết đều đang không ngừng khớp với suy đoán này.

Nếu quả thực như vậy, những con Đẳng trùng này rõ ràng còn đáng sợ hơn cả độc trùng bình thường.

Điều này cho thấy những con Đẳng trùng này sau khi bị ảnh hưởng bởi "oán niệm" mà Vu Cát nói, đã sản sinh ra một số ý thức tự

ngã và trí tuệ không thể lường trước được.

Chúng có thể tụ hợp lại bất cứ lúc nào để trở thành một tồn tại mạnh mẽ hơn, cũng có thể tan ra thành nhiều phần bất cứ lúc nào, trở thành một tồn tại rất khó bị tiêu diệt trong một lần.

Cứ như vậy, hai bóng người khác nhau mà Ngô Lương và mọi người thấy trước và sau có thể giải thích được rồi.

Vệt ẩm đó, những chất lỏng nhầy nhụa đó, những âm thanh đó...

Có lẽ đó vốn dĩ chỉ là một bóng người, chỉ là có nhiều Đẳng trùng hợp lại với nhau hơn, liền hình thành một bóng người cao lớn hơn, cường tráng hơn.

Và khi những con Đẳng trùng trưởng thành đã nở ra trong những thi thể đó đều ra ngoài...

Ngô Lương không dám tưởng tượng cuối cùng họ sẽ phải đối mặt với một con quái vật đáng sợ như thế nào!

Bây giờ hắn hy vọng nhất chính là, suy đoán này của hắn là sai, hoặc là muối mà hai thân vệ lúc trước đi tìm, có thể phát huy tác dụng kỳ diệu khi đối phó với những con Đẳng trùng trưởng thành này. ...

Quá trình rút khỏi con mộ đạo này khá thuận lợi.

Nhưng rất nhanh Ngô Lương và mọi người lại gặp phải vấn đề nghiêm trọng hơn. "Mùi hôi thối vừa rồi sao càng lúc càng nồng nặc vậy, chẳng lẽ túi than trong mặt nạ phòng độc đã hết tác dụng rồi?" Vừa đến cửa mộ đạo, Tào Ngang đã là người đầu tiên đưa ra nghi vấn.

Ngô Lương và mọi người cũng đã nhận ra vấn đề này, nhưng đây rõ ràng không phải là vấn đề của túi than.

Túi than tuy có thời hạn sử dụng khi lọc khí độc, nhưng để khử

mùi hôi thì khá lâu dài, dù sao thì mùi hương liệu vẫn khá bền.

Huống hồ, mộ thất bên ngoài rất rộng rãi, chỉ dựa vào chút dịch thi thể chảy ra vài mét vuông đó, căn bản không thể tạo ra mùi nồng nặc như vậy trong một mộ thất rộng rãi như thế, càng đừng nói là bay xa như vậy, trực tiếp ảnh hưởng đến Ngô Lương và mọi người vừa từ trong mộ đạo đi ra. "Không hay rồi!" Ngô Lương cuối cùng cũng ý thức được điều gì đó, vội vàng chạy ra khỏi mộ đạo để kiểm tra những ngôi mộ ụ đất trong mộ thất.

Quả nhiên!

Chỉ trong một lúc, trong số mấy chục ngôi mộ ụ đất trong mộ thất này, đã có hơn một nửa phía dưới chảy ra chất lỏng nhầy nhụa hôi thối vô cùng.

Điều này không nghi ngờ gì là đang nói lên rằng, hơn một nửa số thi thể chôn trong những ngôi mộ ụ đất đó đã bị vỡ ra, những con Đẳng trùng trưởng thành bên trong chẳng bao lâu nữa sẽ ra ngoài.

Mà những ngôi mộ ụ đất chỉ đơn thuần được xây bằng gạch đá, rõ ràng căn bản không thể nhốt được những con Đẳng trùng trưởng thành đó.

Rất nhanh toàn bộ mộ thất, thậm chí cả lăng mộ sẽ trở thành địa bàn của Đẳng trùng trưởng thành.

Đến lúc đó, cho dù những con Đẳng trùng này không đáng sợ như Ngô Lương suy đoán, cũng có thể dễ dàng nhấn chìm họ... "Tiếp tục rút, mau chóng rời khỏi mộ huyệt này!" Ngô Lương biết lúc này không thể do dự nữa, lập tức dẫn mọi người men theo đường cũ tiếp tục đi nhanh ra ngoài lăng mộ.

Sự việc đến nước này, đã không còn thời gian để đợi hai thân vệ mang muối về thử nghiệm, bảo toàn tính mạng mới là việc quan trọng

nhất.

Người là vật sống, lăng mộ là vật chết, còn núi xanh thì không sợ thiếu củi đốt, chỉ cần có thể sống sót ra ngoài, lăng mộ này sớm muộn gì cũng là vật trong túi của hắn, sẽ luôn tìm được cách giải quyết.

Đúng vào lúc này. "Cứu mạng a!" Một tiếng hét thất thanh đột nhiên truyền đến từ mộ đạo lúc đến.

Ngay sau đó. "Cộp!

Cộp!

Cộp!..." Trong mộ đạo lại vang lên tiếng bước chân dồn dập và hỗn loạn. "Chỉ có một người, là một trong hai thân vệ ra ngoài tìm muối lúc nãy!" Không cần Ngô Lương nói nhiều, Bạch Tinh Tinh đã thuật lại thông tin mình nghe được, trong đôi mắt đẹp hiện lên vẻ lo lắng vô cùng nồng đậm. "Một người?" Mọi người lập tức lại có dự cảm không lành.

Lúc nãy rõ ràng có hai người đi ra, bây giờ lại chỉ có một người, hơn nữa còn đang la hét cứu mạng bằng giọng hoảng hốt, giống như bị thứ gì đó đuổi theo mà liều mạng bỏ chạy.

Những thông tin này gộp lại, làm sao cũng không thể khiến người ta yên tâm. "Nhanh, qua đó xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!" Nghe xong lời của Bạch Tinh Tinh, Ngô Lương chỉ dừng lại một chút, liền lập tức lao vào trong mộ đạo với tốc độ nhanh hơn. "Công tử (Hiền đệ), cẩn thận!" Điển Vi và Tào Ngang cũng rất nhanh phản ứng lại, vội vàng sải bước dài đuổi theo. ... "Cứu mạng a!" "Cộp!

Cộp!

Chương 197

Cộp!..." Tiếng kêu cứu và tiếng bước chân dần dần trở nên gần hơn.

Sau khi rẽ qua một góc, Ngô Lương và mọi người cuối cùng cũng nhìn thấy thân vệ này.

Lúc này, thân vệ này đã mất mũ giáp, tóc tai bù xù xõa xuống, che nửa khuôn mặt đã hoàn toàn mất đi huyết sắc, giống như một kẻ điên vừa la hét thất thanh, vừa lảo đảo chạy về phía Ngô Lương và mọi người. "A!!!" Đột nhiên nhìn thấy Ngô Lương và mọi người từ sau góc rẽ đi ra, thân vệ này có lẽ đã quá kinh hãi mất hết thần trí, không những không lộ vẻ vui mừng, ngược lại càng hoảng loạn hơn hét lớn một tiếng, sợ đến mức ngã phịch xuống đất. "Còn ra thể thống gì nữa!

Mặt mũi quân ta đều bị ngươi làm mất hết rồi, rốt cuộc vì sao lại như vậy?" Nhìn thấy bộ dạng thảm hại của thân vệ, Tào Ngang trên mặt dường như có chút mất mặt, lập tức nghiêm mặt quát mắng. "Trưởng, trưởng công tử?" Nghe thấy tiếng quát của Tào Ngang, thân vệ này mới hơi sững lại, vừa hồi thần lại đã lập tức vừa lăn vừa bò về phía Ngô Lương và mọi người, vừa bò vừa dùng giọng đã khàn đặc la hét: "Trưởng công tử, tà vật!

Phía sau ta có tà vật đáng sợ, mau chạy đi!" "Mẹ nó chứ, tà vật gì..." Tào Ngang dường như không hài lòng với câu trả lời mơ hồ của thân vệ, đang định tiếp tục mắng.

Kết quả lời mới nói được một nửa, mắt đã trợn tròn, một chữ cũng không thể nói ra được nữa. "Mẹ kiếp!" Thậm chí cả Ngô Lương lúc này cũng tim đập thót một cái, đồng thời trợn to mắt, bất giác buột miệng một câu chửi thề của hậu thế.

Chỉ thấy ngay phía sau thân vệ này không xa trong bóng tối, lại hiện ra một bóng người khổng lồ cao hơn Điển Vi nửa thân người, thân hình còn tráng kiện có thể so với người khổng lồ xanh.

Bóng người khổng lồ này đi lại không có động tĩnh, cũng không có bất kỳ chấn động nào, cứ như vậy lặng lẽ đi vào trong ánh sáng của Tùy Hầu châu.

Đó không phải là người!

Cũng không phải là một sinh vật nào đó!

Mà là một hình người khổng lồ cực kỳ xấu xí, được tạo thành hoàn toàn từ một đám đông Đẳng trùng đang lúc nhúc ngọ nguậy!

Nó cứ như vậy dang rộng hai tay từng bước một đi về phía Ngô Lương và mọi người, dường như muốn dùng cái ôm vặn vẹo và ngọ nguậy đó để chiếm đoạt cả thế giới, dẫn dắt vạn vật đi đến cái chết...

Cùng với sự tiếp cận của nó, âm thanh ngọ nguậy nhầy nhụa rợn người dần trở nên rõ ràng hơn.

Đây chính là âm thanh mà Bạch Tinh Tinh nghe thấy trước đó! "Đây..." Tim Tào Ngang đập thình thịch, đầu óc cũng ong ong, gần như đã mất đi khả năng suy nghĩ.

Tà vật kinh người như vậy, hắn không những chưa từng thấy qua, ngay cả trong mơ cũng chưa từng mơ thấy, cho người ta một cảm giác cực kỳ không chân thực, như mơ như ảo nhưng lại chấn động tâm thần. "Còn đứng ngây ra đó làm gì, chạy đi!" Ngô Lương trước đó đã có suy đoán tương tự, lúc này tuy cũng bị kinh hãi, nhưng vẫn lập tức phản ứng lại, lập tức đẩy Điển Vi cũng đang kinh ngạc một cái, cùng hắn xông lên đỡ thân vệ đó rồi quay lại chạy sâu vào trong mộ huyệt.

Cũng chính vì trước đó có suy đoán tương tự, hắn rõ hơn bất kỳ ai

rằng loại tà vật này không thể dùng vũ khí lạnh hiện có để chiến thắng, đối đầu trực diện chẳng khác nào thiêu thân lao đầu vào lửa.

Vì vậy, cho dù biết rõ trong mộ thất và mộ đạo sâu trong mộ huyệt còn có nhiều Đằng trùng hơn, hắn cũng chỉ có thể cứng rắn lựa chọn quay lại.

Có lẽ trong mộ thất rộng lớn đó, mới có khả năng tránh được tà vật khổng lồ gần như chiếm trọn cả con mộ đạo này.

Ngoài ra, bên trong đó còn có một con mộ đạo chưa từng khám phá.

Nếu thực sự không thể tránh được tà vật này, có lẽ còn có một tia cơ hội tìm được một đường sống trong con mộ đạo đó, đương nhiên... cũng có thể bước vào một tầng luyện ngục sâu hơn. "Hữu Tài hiền đệ, đây là lối ra duy nhất, tại sao không liều chết một trận với nó, có lẽ may mắn có thể thoát ra được mấy người?" Tào Ngang lúc này mới cuối cùng hồi thần lại, không ngờ lúc này hắn vẫn còn một tia huyết tính, đứng thẳng người giơ kiếm đối mặt với tà vật đó, nghiến răng hỏi. "Tà vật này toàn thân do Đằng trùng tụ tập mà thành, căn bản không có yếu hại, làm sao mà liều chết một trận?" Ngô Lương lớn tiếng hỏi lại. "Hả?" Tào Ngang lập tức sững sờ.

Ngô Lương lập tức lại hét lên: "May mà bước chân của tà vật này không quá nhanh, huynh đến cùng ta dìu huynh đệ này, Điển Vi, ngươi đi cõng Vu Cát lên, chạy nhanh hết mức có thể, không ai được dừng lại, nghe lệnh ta!" "Ai!" Tào Ngang biết Ngô Lương nói có lý, đành phải thu kiếm đuổi theo.

Cứ như vậy vừa điên cuồng bỏ chạy, Ngô Lương lại tranh thủ hỏi thăm tình hình của thân vệ còn đang kinh hồn bạt vía: "Huynh đệ, người huynh đệ đi cùng ngươi bây giờ tình hình thế nào rồi?" “Đúng rồi!

Vị huynh đệ kia sao rồi?" Tào Ngang đến đỡ lấy tên thân vệ, vội vàng hỏi.

"Hắn chắc là… đã mất mạng rồi." Tên thân vệ lúc này vẫn còn vẻ kinh hồn bạt vía, run rẩy môi đáp.

"Chắc là?" Ngô Lương cảm thấy cách dùng từ của tên thân vệ này rất kỳ lạ.

"Trường công tử, Ngô giáo úy, hai vị không biết đó thôi…" Tên thân vệ biết chuyện này không thể nói rõ trong một hai câu, bèn dừng lại một chút, cố gắng sắp xếp ngôn từ rồi kể lại tường tận những gì họ đã trải qua sau khi rời đi.

Thì ra, sau khi hai người họ nhận lệnh ra ngoài tìm muối, liền men theo đường cũ nhanh chóng chạy ra ngoài mộ.

Rất nhanh, họ đã đến mộ thất chứa những con rối gỗ và bia mộ lúc trước.

Nhưng điều không ngờ là mười sáu con rối gỗ còn lại trong mộ thất không biết từ lúc nào đã vỡ nát thành vụn gỗ đầy đất.

Hai người tuy lòng đầy nghi hoặc nhưng cũng không dám chậm trễ.

Vì vậy, họ chỉ xem xét qua loa, xác nhận trong mộ thất không có gì uy hiếp rồi tiếp tục ra ngoài tìm muối.

Nào ngờ khi chạy đến một góc rẽ, họ đột nhiên chạm trán với tà vật do vô số đẳng trùng tụ hợp thành lúc nãy.

Tên thân vệ còn lại chạy phía trước, nhất thời không phòng bị, đã đâm đầu thẳng vào lòng tà vật.

Tà vật thuận thế dang tay, ôm chầm lấy hắn.

Lũ đẳng trùng lập tức bám đầy toàn thân tên thân vệ, không ít con

theo bảy khiếu của hắn điên cuồng chui vào trong cơ thể, nhiều con hơn thì điên cuồng gặm nhấm trên người hắn.

Tên thân vệ chạy thoát về đây nào đã thấy qua cảnh tượng này.

Hắn lúc đó sợ đến ngây người, nhưng thấy đồng bạn đau đớn giãy giụa gào thét, hắn vẫn cố nén nỗi sợ trong lòng xông lên, chém một đao vào hai cánh tay của tà vật đang ôm lấy đồng bạn.

Hai cánh tay đó không rắn chắc như tưởng tượng, chỉ một nhát đao đã có một cánh tay bị chém đứt.

Cánh tay bị đứt rơi xuống đất, lại lập tức hóa thành vô số đằng trùng như cát vung ra.

Lũ đằng trùng này ngọ nguậy bò lại lên chân tà vật, dưới đất chỉ còn lại mấy chục xác đằng trùng bị nhát đao của hắn chém đứt.

Cùng lúc đó, cánh tay bị đứt của tà vật lại mọc ra với tốc độ mắt thường có thể thấy, rất nhanh đã khôi phục nguyên trạng.

Cảnh tượng kinh hoàng này một lần nữa trấn trụ tên thân vệ.

Hắn cuối cùng cũng ý thức được rằng, tà vật này không thể dùng thủ đoạn thông thường để giết chết.

Với hiệu quả của một nhát đao vừa rồi, cho dù tà vật có đứng yên không động đậy để hắn chém, kết quả cuối cùng cũng chỉ có một, đó là làm hắn mệt chết.

Giây tiếp theo, tà vật đột nhiên lại dang tay thả đồng bạn của hắn ra.

Lúc này, người đồng bạn kia đã biến thành một "cái kén" bị vô số đằng trùng bao bọc, lũ đằng trùng ngọ nguậy trên cơ thể không ngừng run rẩy của hắn, máu tươi không ngừng chảy ra từ dưới thân hắn.

Thậm chí hắn còn thấy mắt của người đồng bạn chỉ còn lại hai

hốc máu đen ngòm.

Rất nhiều đẳng trùng đã nhuốm thành màu đỏ đang chui ra chui vào theo hai hốc máu và miệng mũi hắn, dường như đã gặm nhấm cơ thể hắn thành một cái vỏ rỗng.

Tên thân vệ này trước đây cũng từng trải qua nhiều trận đánh ác liệt, nhưng chưa bao giờ thấy cảnh tượng kinh hoàng như vậy, bắp chân đã bắt đầu chuột rút run rẩy.

Trớ trêu thay, tà vật kia không có ý định tha cho hắn, dang tay đi về phía hắn.

Hắn nào dám ở lại lâu, nhưng hai chân đã không nghe lời sai khiến.

May mà ngay lúc tà vật sắp đến gần, hắn cắn răng dùng đao rạch nát lòng bàn tay, dùng cơn đau để cưỡng ép áp chế nỗi sợ hãi khó kiềm chế, liều mạng chạy thoát một kiếp.

Sau đó không chạy được bao lâu thì gặp ngay nhóm người Ngô Lương đang định rút khỏi mộ huyệt… "Chuyện này…" Nghe xong lời kể của tên thân vệ, sắc mặt Tào Ngang càng thêm khó coi.

Lời Ngô Lương nói trước đó quả không sai, tà vật này căn bản không có điểm yếu, ý định liều mạng một phen hoàn toàn không thực tế, chẳng khác nào thiêu thân lao đầu vào lửa.

"Xem ra, vị huynh đệ kia chắc chắn… khó thoát khỏi kiếp nạn rồi." Ngô Lương bất đắc dĩ thở dài.

Như vậy, cũng không thể trông mong có người ra ngoài báo tin, mang viện quân hay muối mà hắn suy đoán có thể có hiệu quả chí mạng với lũ đẳng trùng này đến đây.

Còn việc dùng khẩu kỹ của Bạch Tinh Tinh để cầu cứu người bên ngoài… phương pháp này cũng không cần thử.

Tiếng kêu cứu vừa rồi của tên thân vệ đã đủ lớn, mà khẩu kỹ của Bạch Tinh Tinh chủ yếu nằm ở kỹ xảo và sự đa dạng, chứ không có sức xuyên thấu hơn tiếng kêu đó.

Nếu người bên ngoài nghe thấy tiếng kêu cứu, tự nhiên sẽ xông vào cứu viện.

Nếu không nghe thấy, khẩu kỹ của Bạch Tinh Tinh cũng không có tác dụng gì lớn.

Việc cấp bách bây giờ, quan trọng nhất vẫn là làm sao thoát khỏi tà vật này.

Nếu có thể dụ nó ra khỏi mộ đạo trước, sau đó họ đoạt lấy thời cơ tiến vào mộ đạo, có lẽ sẽ không còn thứ gì cản đường lui của họ nữa.

Còn về việc tà vật này từ đâu đến, Ngô Lương cảm thấy có thể liên quan đến mười sáu con rối gỗ bị phá hủy lần nữa kia.

Bên trong đó trước đây chắc chắn cũng giấu một lượng lớn trứng đằng trùng, và khi họ đi qua lần thứ hai, chúng đã hoàn thành việc ấp nở.

Chỉ là do bị lớp gỗ dày bên ngoài con rối cản trở, Bạch Tinh Tinh mới không nghe thấy động tĩnh bên trong.

"Hữu Tài hiền đệ, các ngươi trước đây đạo mộ đều gặp phải thứ này sao?" Trong lòng kinh hãi, Tào Ngang lại cảm thông nhìn Ngô Lương.

Giờ đây hắn cuối cùng cũng thấu hiểu sâu sắc tính chất công việc của Phường Nhân Quân, cũng cuối cùng hiểu được nguyên nhân Tào Bẩm nóng lòng rời khỏi Phường Nhân Quân, dù thế nào cũng không muốn vào lăng mộ nữa.

So với việc đối mặt với tà vật như thế này, hãm trận giết địch quả thực quá dễ dàng… "Cũng không hoàn toàn là…" Ngô Lương lắc đầu,

trong lòng vẫn đang cố gắng suy nghĩ kế thoát thân.

Nói ra cũng thật cạn lời.

Theo ghi chép trong «Tề Sử», Tề Ai Công bị giết bằng hình phạt nấu sống là do chuyện "thuật yếm mị" bị bại lộ.

Vì vậy, trước đó hắn vẫn luôn lo lắng về "thuật yếm mị", và khi vào lần đầu tiên, sự tồn tại của những con rối gỗ kia càng khiến hắn chắc chắn rằng lăng mộ này có liên quan đến "thuật yếm mị", hoàn toàn không nghĩ đến phương diện khác.

Chương 198

Kết quả ai mà ngờ, trong mộ huyệt này lại còn có "đẳng thuật" quấy phá, mà lại là đẳng thuật đáng sợ như vậy.

Bây giờ dù Ngô Lương không muốn thừa nhận, cũng phải thừa nhận rằng trong cơ thể lũ đẳng trùng này có lẫn "oán niệm" của con người.

Bằng không vì sao chúng cứ phải tụ hợp thành hình người, thậm chí một số hành vi cử chỉ cũng có nhiều điểm tương đồng với con người, thậm chí còn có trí thông minh nhất định.

Đây mới là điều đáng sợ nhất… "Ai, lần này nếu may mắn sống sót ra ngoài, ta nhất định sẽ đích thân xin công cho hiền đệ, cho Phường Nhân Quân trước mặt phụ thân.

Các ngươi thực sự quá vất vả rồi.

Tào quân gần nửa năm nay có được cơ ngơi như hôm nay, Phường Nhân Quân đáng được ghi công đầu!" Câu "cũng không hoàn toàn là" kia, trong tai Tào Ngang chỉ là lời khiêm tốn của Ngô Lương.

Người như vậy, lập công mà không kiêu ngạo, cũng là loại người hắn kính phục nhất.

Hắn âm thầm thề trong lòng, tuyệt đối không thể để Ngô Lương và nhóm công thần Phường Nhân Quân âm thầm đi trong luyện ngục này đổ máu rồi lại phải rơi lệ!

Nếu làm họ nản lòng, chính là làm lung lay căn bản của Tào quân!

"Tử Tu huynh quá khen rồi." Ngô Lương lúc này cũng không có tâm trạng để ý đến những vấn đề lợi ích này, hắn cũng chỉ có một suy nghĩ, đó là… sống sót! … Không lâu sau, mọi người đã quay lại mộ

thất đầy mâu tử phần kia.

Mùi tanh hôi trong không khí càng thêm nồng nặc.

Các mâu tử phần ở đây tuy đều không bị sụp đổ, nhưng đã có không ít đẳng trùng từ các khe hở giữa các viên gạch cưỡng ép chui ra, đang ngọ nguậy trên mặt đất mộ thất.

Nhưng lũ đẳng trùng này không phải di chuyển không mục đích.

Hướng ngọ nguậy của chúng đều là vị trí trung tâm của mộ thất này… và ở vị trí trung tâm nhất của mộ thất, đang đứng một bóng người to bằng người trưởng thành!

Lũ đẳng trùng đang không ngừng tụ tập về phía chân bóng người này, sau đó nhanh chóng dung hợp làm một với nó.

Theo sự gia nhập không ngừng của đẳng trùng, bóng người này cũng dần trở nên cao lớn hơn, cường tráng hơn, kinh hoàng hơn… "Có lẽ thứ chúng ta thấy trước đây chính là thứ này, chỉ là mỗi lần có đẳng trùng mới gia nhập, thứ này lại lớn thêm một chút." Ngô Lương thở dài, nói một cách bất lực.

Ở đây có mấy chục cái mâu tử phần, đó chính là mấy chục cái lồng ấp đẳng trùng.

Ngoài ra, trong mộ đạo bên kia còn có không ít thi thể thai phụ bị đổ, nếu đẳng trùng bên trong đó lại chui ra… Ngô Lương đã có chút không dám nghĩ tiếp.

Không còn nghi ngờ gì nữa, ở đây sẽ xuất hiện một người khổng lồ đẳng trùng còn cao lớn vạm vỡ hơn cả "gã khổng lồ xanh", tình cảnh của họ cũng sẽ trở nên nguy hiểm hơn.

"Phía trước một tà vật, phía sau một tà vật, bây giờ chúng ta phải làm sao đây?" Tào Ngang liếc nhìn bóng người kia, vội vàng hỏi ý kiến Ngô Lương.

Mặc dù hắn trước đây đã từng kinh qua trăm trận, nhưng chưa bao giờ có kinh nghiệm tương tự, lúc này tự nhiên không biết phải làm sao.

Ngô Lương quay đầu nhìn lại người khổng lồ đằng trùng phía sau cũng sắp đuổi kịp, nhíu mày nói: "Trước tiên dụ tà vật kia ra khỏi mộ đạo, một khi nó đuổi ra, chúng ta liền tìm kẽ hở lập tức quay lại, giành trước tiến vào mộ đạo rời khỏi mộ huyệt.

Đây có lẽ là hy vọng duy nhất của chúng ta." "E rằng cũng chỉ có thể làm vậy…" Mọi người lập tức hiểu ý Ngô Lương, đồng loạt gật đầu.

Trước tiên điều hổ ly sơn, sau đó quay lại giết một thương hồi mã, nhanh chóng bỏ chạy để tránh tiếp xúc trực diện với tà vật kia.

Nhưng chuyện này nói thì dễ, làm thì chưa chắc đã dễ như vậy.

Họ phải tiến vào mộ thất tương đối rộng rãi này trước, và phải nghĩ cách đối phó với tà vật vừa tụ hợp thành hình người lớn và lũ đằng trùng đầy đất này, đồng thời còn phải nghĩ cách dụ người khổng lồ đằng trùng phía sau rời khỏi cửa mộ đạo dẫn ra ngoài.

Bản thân việc này đã có độ khó không nhỏ.

Quan trọng nhất là, còn cần người khổng lồ đằng trùng kia đủ phối hợp, nếu không kế hoạch có tốt đến đâu cũng sẽ công cốc.

Nhưng sự đã đến nước này, mọi người cũng không nghĩ ra cách nào tốt hơn, chỉ có thể mạo hiểm thử một lần.

Không lâu sau, nhóm Ngô Lương đã bước vào trong mộ thất.

Họ không để ý đến lũ đằng trùng và tà vật đang "lớn lên" ở trung tâm mộ thất, mà cố gắng đi men theo rìa mộ thất, cố gắng không kinh động nó.

Chỉ tiếc là, ngay khoảnh khắc nhóm Ngô Lương bước vào, tà vật đang "lớn lên" kia đã chú ý đến họ.

Chỉ thấy nó từ từ giơ tay lên, đằng trùng ở cuối cánh tay nhanh chóng biến ảo thành hình một bàn tay, một ngón trỏ chỉ về phía nhóm Ngô Lương.

Sau đó, nhóm Ngô Lương thấy rõ, giữa đầu của tà vật này lại xuất hiện một khe hở xuyên suốt trước sau.

Khe hở lại dần dần dài ra, lớn ra, cuối cùng hình thành một hình trăng lưỡi liềm cong cong, trông rất giống một cái miệng đang cười lạnh, thậm chí chi tiết đến cả những chiếc răng già bên trong miệng?

"Hách—!" Một âm thanh cực kỳ quỷ dị phát ra từ cái miệng xuyên suốt trước sau đó.

Trong khoảnh khắc này, tất cả lũ đằng trùng đang ngọ nguậy về phía nó đột nhiên dừng lại.

"Đây là?!" Mọi người lập tức đứng yên tại chỗ, tim đã thót lên tận cổ họng.

Họ tự nhiên biết tà vật này đã phát hiện ra họ, chỉ là không biết hành động quái dị này của tà vật rốt cuộc có ý nghĩa gì, càng không rõ tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Nhưng, cảm giác này rất tồi tệ, khiến người ta tê cả da đầu… Cùng lúc đó, toàn bộ đằng trùng trong mộ thất đột nhiên đổi hướng, toàn bộ hướng về phía nhóm Ngô Lương.

"Hách!" Lại một tiếng kêu quái dị truyền đến.

Lũ đằng trùng dường như nhận được mệnh lệnh, lập tức vây quanh nhóm Ngô Lương.

Hơn nữa, tốc độ di chuyển của chúng lúc này lại nhanh hơn trước

rất nhiều.

Nếu ví tốc độ trước đây của chúng như rùa, thì lần này ít nhất cũng bằng tốc độ chạy chậm của người bình thường.

Thậm chí trong quá trình vây quanh, chúng còn không ngừng tiến hành tụ hợp.

Gần như trong nháy mắt, đã hình thành vô số "con rắn nhỏ" dài khoảng một thước, như thủy triều ập về phía nhóm Ngô Lương.

"Không kịp thực hiện kế hoạch trước đó rồi, chạy theo ta!" Ngô Lương quay đầu nhìn lại mộ đạo lúc đến, người khổng lồ đằng trùng kia vẫn chưa đi ra khỏi đó.

Trong tình hình này căn bản không thể chờ đợi nữa, đành phải liều mạng dẫn mọi người chạy như điên về phía mộ đạo chưa từng khám phá kia.

Đây chính là kế hoạch dự phòng của hắn.

Hắn cũng không biết bên trong đó rốt cuộc có gì đang chờ họ, nhưng ít nhất có thể kéo dài một chút thời gian, không đến nỗi bị lũ đằng trùng này vây công đến chết ngay lập tức.

"Tà vật chết tiệt này dường như có thể nhìn thấu ý đồ của chúng ta, còn có thể đưa ra đối sách như vậy, nó rốt cuộc là thứ gì vậy?" Tào Ngang lúc này đã tâm thần chấn động, vừa tức giận vừa tuyệt vọng hét lớn lên.

Trước đây hắn chưa từng nghĩ, dưới trời đất lại có sự vật kinh hoàng đến vậy.

"Ta nghe nói gần tà vật ắt có cách giải quyết, cách giải quyết đó có lẽ ở trong mộ đạo chúng ta chưa khám phá kia, mau đi!" Ngô Lương thấy vậy đành phải đẩy hắn một cái.

Tào lão bản nhất định không ngờ, cách "vọng mai chỉ khát" của ông lại bị Ngô Lương dùng trước, hơn nữa còn dùng trên người con trai ông.

"Thật vậy sao?" Tào Ngang lập tức phấn chấn tinh thần.

"Tử Tu huynh chẳng lẽ không tin ta?" Ngô Lương hỏi lại.

"Tin!

Ta tự nhiên tin!

Đi thôi!" Thể chất của Tào Ngang tự nhiên không kém, trong nháy mắt đã lấy lại sức lực, cùng Ngô Lương dìu tên thân vệ, tốc độ tiến lên tăng lên một đoạn dài.

Trong vài hơi thở như vậy, mọi người tuy chưa hoàn toàn thoát khỏi lũ đẳng trùng, nhưng đã chạy vào được mộ đạo chưa được khám phá kia.

"Điển Vi, Tinh Tinh, Vu Cát, lấy hết số hùng hoàng còn lại ra!" Ngô Lương dừng bước, giật cái túi vải nhỏ buộc ở thắt lưng xuống, đổ hết hùng hoàng bên trong ra lối vào mộ đạo.

Ba người còn lại nghe vậy, vội vàng hoàn hồn đưa túi vải đựng hùng hoàng cho Ngô Lương.

Ngô Lương lập tức làm theo, rất nhanh đã rắc đều tất cả hùng hoàng xuống đất, tạo thành một "dải giảm tốc hùng hoàng" rộng khoảng một mét ở lối vào mộ đạo này.

Thí nghiệm trước đó đã chứng minh, hùng hoàng tuy không thể giết chết lũ đẳng trùng này, nhưng có thể khiến chúng cảm thấy khó chịu.

Vì vậy, "dải giảm tốc hùng hoàng" này dù không thể ngăn cách hoàn toàn chúng khỏi mộ đạo này, nhưng cũng nên có thể kéo dài một

chút thời gian, tranh thủ cho họ thêm cơ hội sống sót.

"Tinh Tinh, từ bây giờ, ngươi tiếp tục nghe ngóng âm thanh của lũ đằng trùng này, nếu chúng có dấu hiệu đuổi kịp, lập tức báo cho ta biết." Làm xong những việc này, Ngô Lương lại quay đầu nói với Bạch Tinh Tinh.

"Được." Bạch Tinh Tinh trịnh trọng gật đầu.

Mọi người cũng đều hiểu dụng ý của Ngô Lương, vì vậy không đưa ra nghi vấn gì, chỉ im lặng chờ đợi sự sắp xếp tiếp theo của Ngô Lương.

"Tiếp theo chúng ta tranh thủ thời gian thăm dò mộ, biết đâu bên trong có thứ gì có thể giúp chúng ta thoát khỏi kiếp nạn này." Ngô Lương cũng không lãng phí thời gian, lập tức dẫn mọi người tiếp tục đi sâu vào mộ đạo.

Đi được mười mấy mét, hắn cũng không quên quay đầu nhìn lại một cái.

Chỉ thấy lúc này đã có một số con rắn nhỏ do đằng trùng tụ hợp thành đến lối vào mộ đạo, kết quả vừa mới chạm vào "dải giảm tốc hùng hoàng" liền lập tức lại phân liệt thành từng con đằng trùng, như giun đất bị kích thích điên cuồng lăn lộn trên đất.

Chỉ là trạng thái này kéo dài rất ngắn, chỉ sau vài giây chúng lại khôi phục bình thường, sau đó lại tụ hợp lại cố gắng vượt qua "dải giảm tốc hùng hoàng" tiến vào mộ đạo.

"Xem ra 'dải giảm tốc hùng hoàng' này không cầm cự được bao lâu đâu…" Ngô Lương bất đắc dĩ lắc đầu.

Số hùng hoàng còn lại của họ không nhiều, vì vậy độ dày của "dải giảm tốc hùng hoàng" này rất có hạn.

Nếu lũ đằng trùng này không ngừng bất chấp tất cả mà xông vào,

e rằng không lâu sau sẽ tiêu hao hết "dải giảm tốc hùng hoàng".

Và nếu người khổng lồ đẳng trùng và bóng người đẳng trùng có thể tích lớn hơn, thân hình cao hơn phía sau đuổi đến, cưỡng ép "mất một đoạn chân" để trực tiếp vượt qua "dải giảm tốc hùng hoàng" cũng chưa chắc là không thể.

"Tranh thủ thời gian, đi!" Nghĩ đến đây, Ngô Lương càng không dám chậm trễ một giây một phút nào, lập tức không quay đầu lại dẫn mọi người chạy sâu vào mộ đạo. … Con đường mộ này rõ ràng có một số điểm khác biệt so với con đường mộ đã được khám phá trước đó.

Sự khác biệt lớn nhất là, hai bên tường của con đường mộ này lại có đèn tường!

Đây là một loại đèn tường bằng đồng khảm trên tường, hình dạng giống như một cái đầu trâu nhưng không hoàn toàn là vậy.

Chương 199

Miệng của "đầu trâu" là một cái rãnh nhỏ, bên cạnh rãnh còn có một cái bấc nhỏ, đầu bấc có vết cháy đen đã từng được đốt.

Tuy nhiên, vì thời gian đã lâu, dầu đèn bên trong đã hoàn toàn khô cạn, chỉ còn lại một lớp bụi dày.

Và cái bấc nhỏ này sở dĩ có thể bảo tồn được gần ngàn năm, rất có thể là do đã được tẩm dầu mỡ, bởi vì Ngô Lương đã xem xét kỹ, chất liệu của bấc đèn dường như chỉ là cỏ bấc đèn phơi khô, không có gì đặc biệt cả… Phát hiện này, vẫn khiến Ngô Lương có chút phấn chấn.

Điều này đủ để chứng minh sự khác biệt của con đường mộ này, có lẽ cuối con đường mộ chính là chủ mộ thất của lăng Tề Ai Công cũng không chừng.

Đương nhiên, "gần tà vật ắt có cách giải quyết" là lời Ngô Lương nói cho Tào Ngang và những người khác nghe.

Chính hắn chưa bao giờ nghe qua cách nói này, tự nhiên cũng không có hy vọng như vậy.

Mà sở dĩ dẫn mọi người vào con đường mộ này, một là vì vừa rồi đã không còn đường nào khác để đi; hai là hy vọng tìm được một nơi có thể ẩn náu trong con đường mộ này, như vậy có lẽ còn có một chút khả năng sống sót.

Và nếu con đường mộ này dẫn đến chủ mộ thất, thì kết cấu mộ thất và đồ tùy táng chắc chắn cũng sẽ phức tạp hơn, lộng lẫy hơn so với những con đường mộ khác, khả năng tìm được nơi ẩn náu tự nhiên cũng tăng lên không ít.

Ngô Lương nghĩ đến đầu tiên chính là quan quách.

Theo hắn biết, thời Xuân Thu cũng có một bộ tiêu chuẩn mai táng độc đáo.

Trong đó tiêu chuẩn mai táng của chư hầu thường là "một quách bốn quan".

Cái gọi là "một quách bốn quan", ngoài cùng là một lớp quách làm bằng da thú, bên trong là hai lớp quan làm bằng gỗ đoạn, trong cùng là hai lớp quan làm bằng gỗ tử.

Tính ra, trừ lớp quách da thú ngoài cùng không kín đáo lắm, và lớp quan tử trong cùng đặt thi thể mộ chủ, họ ít nhất còn có ba cái quan tài có thể sử dụng.

Hơn nữa vì là quan tài lồng bên ngoài, thể tích nhất định sẽ không quá nhỏ.

Mà họ bây giờ có tổng cộng sáu người, nếu hai người ẩn náu trong một cái quan tài, có lẽ sẽ có cơ hội cách ly lũ đẳng trùng ở bên ngoài… nghĩ đến đây đã đặt đẳng thuật, quan tài của mộ chủ chắc chắn phải có biện pháp phòng chống côn trùng tương ứng, nếu không thi thể mộ chủ chẳng phải sẽ là người đầu tiên gặp nạn sao?

Còn về vấn đề thông khí, lũ đẳng trùng không thể mãi mãi canh giữ quan tài.

Khi không nghe thấy động tĩnh nữa, lén mở nắp quan tài quan sát tình hình bên ngoài, tiện thể hít thở không khí chắc cũng không phải là chuyện khó.

Bây giờ Ngô Lương lo lắng nhất là, Tề Ai Công rốt cuộc có quan quách hay không?

Dù sao Tề Ai Công là người bị xử tử bằng hình phạt nấu sống, căn bản không có toàn thây, nếu không gia đình ông ta cũng không thể

vận chuyển cả cái đỉnh lớn dùng để nấu ông ta về chôn cất.

Trong trường hợp này, e rằng rất khó để mai táng theo cách thông thường… … Cả nhóm tiếp tục đi sâu vào mộ đạo, không lâu sau, nhóm Ngô Lương đến trước một nhĩ thất nằm ở phía bên phải mộ đạo.

Đây là lần đầu tiên họ phát hiện loại nhĩ thất có bố cục này trong lăng mộ, không nghi ngờ gì nữa lại một lần nữa chứng thực suy đoán vừa rồi của Ngô Lương, nơi này rất có thể là con đường dẫn đến chủ mộ thất.

"Tinh Tinh, lũ đẳng trùng có đuổi theo không?" Trước khi vào nhĩ thất, Ngô Lương lại một lần nữa nhìn về phía Bạch Tinh Tinh.

"Chắc là không, khi chúng ta càng đi sâu, âm thanh ngọ nguậy của lũ đẳng trùng cũng dần nhỏ đi, chứng tỏ chúng có thể vẫn chưa vượt qua được hàng rào hùng hoàng của chúng ta." Bạch Tinh Tinh nói.

"Vậy thì tốt, ngươi tiếp tục nghe ngóng, Điển Vi ở đây bảo vệ, ta và Tử Tu huynh vào xem." Ngô Lương lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó để Điển Vi ở lại bên cạnh Bạch Tinh Tinh, còn mình thì cùng Tào Ngang và tên thân vệ cuối cùng cũng đã hồi sức đi vào nhĩ thất này.

Nhĩ thất này không lớn lắm, dường như là một tiền thất.

Bởi vì Ngô Lương phát hiện bên trong có một đống lớn tiền đao được xâu lại với nhau.

Những đồng tiền đao này cũng làm bằng đồng thanh, dài khoảng một thước, sống dao lồi ra hình vòng cung, lưỡi dao lõm vào, viền nổi lên, thân và chuôi nối liền một đường thẳng, cuối chuôi ngược lại còn có một cái vòng để xỏ dây.

Ngô Lương cúi xuống xem xét kỹ những đồng tiền đao này, phát

hiện trên thân đao chỉ đúc một chữ khá trừu tượng.

Theo Ngô Lương biết, đây là loại tiền đao sớm nhất được nước Tề sử dụng sau khi lập quốc, chiều dài khoa trương, trọng lượng cũng rất đủ.

Nếu không phải viền nổi lên không được mài sắc, thứ này có thể trực tiếp dùng làm binh khí ngắn.

Thực tế, nước Tề vì nguyên nhân địa lý đặc thù, phát triển ngành muối và ngư nghiệp rất thuận lợi, thương nghiệp cũng khá phát đạt, vì vậy rất sớm đã thiết lập hệ thống tiền tệ đặc thù của riêng mình.

Tiền đao chính là loại tiền tệ chủ lưu của nước Tề, kéo dài cho đến khi Tần Thủy Hoàng đánh bại sáu nước thống nhất thiên hạ, tiền đao mới nhanh chóng biến mất, bị "viên tệ (đồng tiền)" do Tần Thủy Hoàng thực hiện thay thế.

Mà loại tiền đao chỉ có một chữ này, ở hậu thế là loại tiền đao quý giá nhất, hiếm hơn nhiều so với loại tiền tệ ba chữ được gọi là "Tề pháp hóa" do Điền thị thay thế Lữ thị sau này.

Giá bán đấu giá ở hậu thế tự nhiên cũng không thể so sánh được.

Nói thế này đi, nếu Ngô Lương có thể mang loại tiền đao này về hậu thế, dù chỉ mang về vài đồng, cũng đủ để cả đời cơm áo không lo.

Nhưng thứ này đặt ở thời Đông Kinh mạt niên lạm phát cực kỳ nghiêm trọng, chỉ là một đống đồng thanh không đáng tiền mấy, thậm chí còn không thể nấu chảy trực tiếp để đúc tiền Ngũ Thù.

Bởi vì tiền Ngũ Thù căn bản không dùng đồng thanh, mà là hợp kim của đồng và chì.

Hơn nữa, thời này ngay cả tiền Ngũ Thù cũng không đáng tiền, hiện nay nhiều nơi dùng một thạch tiền Ngũ Thù còn không đổi được một thạch lúa, chỉ có hoàng kim mới là tiền tệ cứng thực sự.

“Sao toàn là tiền đao làm bằng đồng thanh thế này?

Chúng ta đến tính mạng cũng sắp mất rồi, chẳng lẽ không có hoàng kim sao?” Tào Ngang cũng có chút không cam lòng lẩm bẩm.

Là một người bản địa, hắn hiểu rõ giá trị của đồng hiện nay hơn bất kỳ ai, huống chi là giá trị của những đồng thanh này.

Vận chuyển thứ này về, còn phải nấu chảy để tinh luyện, sau đó lại đúc tiền, tiền đúc ra lại không đáng tiền, đây căn bản là chuyện lỗ vốn làm không công, ai mà muốn?

“Hoàng kim chắc là vẫn sẽ có, nhưng có thể không nhiều lắm.” Ngô Lương lắc đầu, sau đó lặng lẽ lấy vài đồng tiền đao treo lên người, định bụng sau khi ra ngoài sẽ nghiên cứu kỹ hơn.

Còn về hoàng kim… thời Xuân Thu hoàng kim vẫn chỉ là một loại kim loại hiếm dùng để trang sức hoặc thưởng ngoạn, chưa trở thành tiền tệ lưu hành, vì vậy chưa có ai tích trữ số lượng lớn, cũng không coi nó là tài sản quan trọng để chôn theo.

Mãi đến thời Chiến Quốc, cùng với sự phát triển của thương nghiệp, cộng với nhu cầu trang sức cho cuộc sống xa hoa của giai cấp thống trị phong kiến, nhu cầu đối với hoàng kim tăng lên, hoàng kim cuối cùng mới trở thành tiền tệ lưu hành.

Vì vậy, nếu thực sự muốn tìm hoàng kim, phải đến đào mộ thời Chiến Quốc hoặc sau đó.

Nhưng Tề Ai Công là một chư hầu, chắc chắn vẫn sẽ có một số đồ chế tác bằng vàng chôn theo, bởi vì đồ chế tác bằng vàng ở thời Xuân Thu đã giống như ngọc thạch trở thành biểu tượng cho thân phận quý tộc.

Tề Ai Công cũng không thể quá mất giá, thế nào cũng phải chôn theo một ít, chỉ là chắc chắn sẽ không đặt ở tiền thất.

“Lỗ to rồi!

Lần này đúng là lỗ to rồi!

Đúng là được không bù mất a, Hữu Tài hiền đệ!” Tào Ngang liên tục than thở.

“Đạo mộ mà, bản thân nó giống như xổ số, đào được cái gì hoàn toàn xem vận khí.” Ngô Lương đành phải an ủi hắn một câu, lại thấy trong mộ thất này không còn thứ gì có giá trị hơn, bèn nói, “Đi trước đã, biết đâu bên trong còn có bất ngờ gì.” “Thực ra bây giờ những thứ này đã không còn quan trọng nữa, ta chỉ hy vọng lần này chúng ta có thể sống sót thoát ra.

Ta không sợ chết, chỉ sợ chết một cách uất ức ở nơi tối tăm không thấy mặt trời này.

Ta nên chết trên chiến trường, chết giữa thiên quân vạn mã, da ngựa bọc thây.” Có lẽ vì nỗi tuyệt vọng trong lòng không thể xóa nhòa, Tào Ngang hiếm khi bộc lộ tâm tư của mình trước mặt mọi người.

“Tử Tu huynh, còn nhớ huynh nói về tri thiên mệnh không?” Ngô Lương lại nhìn rất thoáng, lúc này còn cười được, “Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên, chúng ta chỉ cần cố gắng hết sức, còn lại giao cho thiên mệnh được không?” “Ta cũng chỉ nói vậy thôi, đến lúc lâm trận cũng không thể nào tiêu sái được.” Tào Ngang cười khổ nói, “Ngược lại là ngươi, tuổi ngươi tuy nhỏ hơn ta một chút, nhưng xử sự lại già dặn hơn ta nhiều.

Nếu ngươi không mắc phải căn bệnh lạ không thể đánh trận, nhất định sẽ thành tựu một phen sự nghiệp.

Cũng khó trách Nỉ nhi chỉ gặp ngươi vài lần, đã thầm thương trộm nhớ ngươi… nếu đã nói đến nước này rồi, ngu huynh mặt dày cùng

ngươi thương lượng một chuyện được không?" Nghe những lời này, Bạch Tinh Tinh đang tập trung lắng nghe động tĩnh thân thể lập tức cứng đờ, nhíu mày nhìn về phía Ngô Lương.

Nàng tuy đã gặp Tào Nỉ vài lần, nhưng chỉ thấy Tào Nỉ không ngừng tìm cớ gây sự với Ngô Lương, vẫn luôn cho rằng vị nữ công tử này có gì đó bất mãn với Ngô Lương.

Nếu không phải hôm nay Tào Ngang nói thẳng ra, làm sao nàng có thể nghĩ đến, vị nữ công tử kia lại cũng để ý đến Ngô Lương!

Nàng không hiểu, Ngô Hữu Tài rõ ràng là một kẻ vô lại, sao những cô gái này ai gặp hắn cũng thích đến thế, Tào Nỉ như vậy, Văn Nhân Chiêu cũng như vậy, ngay cả chính nàng cũng… Phì phì phì, ta sao có thể để ý đến tên vô lại này, ta đó chẳng qua là tương kế tựu kế, diễn kịch mà thôi!?

Bước chân của Ngô Lương cũng khựng lại một chút.

Mẹ kiếp, chuyện này ngay cả Tào Ngang cũng biết rồi sao?

Nhưng Ngô Lương mặt dày, rất nhanh đã vẻ mặt khó xử nói: "Tử Tu huynh, cơm có thể ăn bừa, lời không thể nói bừa.

Huống chi, nữ công tử là kim chi ngọc diệp cao cao tại thượng, ta chẳng qua chỉ là một tên tiểu lại đầu cơ trong thời loạn thế, hai chúng ta như mây với bùn, huynh đừng có bôi nhọ ta nữa.

Nếu để Sứ quân nghe được, nhất định sẽ chém đầu ta mất." "Hiền đệ cứ yên tâm, phụ thân ta cũng có ý muốn chiêu mộ ngươi, nếu không phải lần trước ngươi đã tỏ rõ tâm ý, chuyện này e rằng đã thành rồi." Tào Bẩm tiếp lời, vỗ vỗ vai Ngô Lương, nghiêm nghị nói: "Thực ra ngu huynh sớm đã hiểu nỗi khổ của ngươi.

Ngươi tuy chỉ thích nhân phụ, nhưng Nỉ nhi gả cho ngươi, qua vài năm cũng là nhân phụ, chưa chắc không thể thỏa mãn cái sở thích…

đặc biệt kia của ngươi.

Hơn nữa tính tình Nỉ nhi ta hiểu rõ nhất, nó đã nhìn trúng ngươi, cả đời này sẽ không để mắt đến ai khác nữa.

Hiện nay chúng ta sống chết chưa rõ, đây chính là tâm sự cuối cùng của ta, xin hiền đệ nhất định phải đáp ứng ta.

Nếu lần này ngươi có thể sống sót ra ngoài, hãy đến làm con rể Tào gia, làm em rể của ngu huynh, được không?" "Chuyện này…" Nghe đến đây, Điển Vi, Vu Cát, Bạch Tinh Tinh, thậm chí cả tên thân vệ kia đều bất giác nhìn về phía Ngô Lương.

Thích nhân phụ?

Thiên hạ lại có sở thích như vậy sao?

Đây là sở thích kỳ quặc gì vậy, sao chúng ta chưa từng nghe nói qua?

Đặc biệt là ba người của Phường Nhân Quân kinh ngạc nhất, họ cùng Ngô Lương sớm tối bên nhau, nhưng chưa từng nghe hắn nhắc đến chuyện này, cũng chưa từng thấy một chút manh mối nào… giấu kỹ thật!

"Tử Tu huynh…" Chỉ có Ngô Lương sắc mặt cổ quái nhìn Tào Ngang, mà không vội vàng giải thích sự hiểu lầm mà những lời này gây ra cho mình.

Mọi người có thể chưa nghe ra, nhưng Ngô Lương đã nhận ra suy nghĩ thực sự của Tào Ngang.

Gã này tuy miệng nói không muốn chết ở nơi tối tăm không thấy mặt trời này, nhưng thực ra e rằng đã chuẩn bị hy sinh, hơn nữa còn định dùng tính mạng của mình để tạo cơ hội cho Ngô Lương trốn thoát!

Còn về lý do tại sao… “Hiền đệ, ngu huynh cả đời này chưa từng cầu xin ai, đây là lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng.” Tào Ngang ánh mắt rực lửa nhìn Ngô Lương, có chút ý vị ép buộc về mặt đạo đức.

Trước đây hắn có thể chưa hiểu giá trị thực sự của Ngô Lương và Phường Nhân Quân, nhưng qua chuyến đạo mộ lần này, hắn đã có một sự hiểu biết vô cùng rõ ràng.

Hắn đã ý thức sâu sắc rằng, để Ngô Lương sống sót, có ý nghĩa trọng đại hơn việc hắn, một trưởng công tử, sống sót đối với Tào quân!

Nếu có thể nhân cơ hội này ràng buộc Ngô Lương với Tào gia, vậy thì hắn có chết cũng nhắm mắt… Chỉ cần một người không có "đạo đức", bất kỳ thủ đoạn "ép buộc bằng đạo đức" nào cũng đều là hùm giấy.

Vì vậy, vì "hạnh phúc" sau này của mình, Ngô Lương không hề đáp ứng yêu cầu của Tào Ngang.

Chương 200

Nhưng cũng chính vì nhận ra ý đồ thực sự của Tào Ngang, Ngô Lương vẫn cho hắn một lời giải thích, tránh cho sau này người nhà họ Tào cảm thấy y có dị tâm: "Tử Tu huynh, ta xem ngươi là huynh đệ, xem nữ công tử là muội muội, hai người lại đều muốn thân thể của ta, thế có phải là hơi ép người làm chuyện khó không...

Nói thế này đi, ta nhiều nhất chỉ có thể đồng ý kết bái huynh đệ khác họ với Tử Tu huynh, hoặc là bái Sứ quân làm nghĩa phụ, chứ hôn sự này thì dù thế nào cũng không thể đáp ứng, dưa ép chín không ngọt." Tất nhiên, tiền đề là y phải sống sót rời khỏi lăng mộ này.

Đối với Tào Ngang mà nói, đây cũng là một đề nghị không tồi.

Chỉ cần Ngô Lương lần này có thể sống sót, bất luận là kết bái với Tào Ngang, hay bái Tào lão bản làm nghĩa phụ, ở một mức độ nào đó đều xem như đã gắn bó với nhà họ Tào.

Thế là. "Cũng được!" Tào Ngang suy nghĩ một lát rồi lập tức đồng ý. "..." Mọi người nghe xong đều ngẩn ra.

Vừa rồi nói nhiều như vậy, bọn họ đều tưởng rằng Tào Ngang đang sắp xếp chuyện chung thân đại sự cho muội muội trước khi chết, vừa kinh ngạc về sở thích kỳ quái của Ngô Lương, trong lòng cũng có chút cảm động.

Nhưng giờ ngẫm lại phản ứng của Tào Ngang lúc này, hiển nhiên không hoàn toàn là như vậy... "Nếu ta và hiền đệ cùng sống sót, chúng ta sẽ lập tức kết bái huynh đệ khác họ.

Nếu ngu huynh chết ở đây, sau khi hiền đệ ra ngoài phải bái phụ thân ta làm nghĩa phụ, một là để giải nỗi đau mất con của phụ thân, hai là thay ta giúp phụ thân thành tựu đại nghiệp.

Hiền đệ, chúng ta một lời đã định!" Tào Ngang không để ý đến cái nhìn của mọi người, lại ấn vai Ngô Lương bổ sung thêm cho lời hẹn ước vừa rồi. "Tứ mã nan truy!" Ngô Lương gật đầu.

Qua chuyện này, Ngô Lương lại có thêm một tầng hiểu biết về Tào Ngang.

Gã này cũng là một người có lòng công lợi rất mạnh, nhưng điều này cũng không có gì đáng trách, không ai là không công lợi, chỉ là thứ họ muốn không giống nhau mà thôi.

Dù sao Ngô Lương đầu quân cho Tào lão bản cũng có mục đích của riêng mình, làm việc cũng rất công lợi.

Nhưng không phải ai cũng có thể đối mặt với sinh tử mà vẫn không quên sơ tâm.

Giống như Tào Ngang bây giờ, vì để thành tựu đại nghiệp của nhà họ Tào, hắn vẫn có thể đưa ra những quyết định cân nhắc, thậm chí không tiếc hy sinh cả bản thân...

Qua ngữ khí và biểu cảm trước đó của Tào Ngang, Ngô Lương, người giỏi quan sát sắc mặt, đã có thể đoán được, nếu chuyến đi này bắt buộc phải có người hy sinh, Tào Ngang sẽ không do dự chọn hy sinh chính mình để tranh thủ cơ hội cho y trốn thoát.

Chỉ riêng điểm này, Ngô Lương đã không thể nảy sinh bất kỳ lòng chán ghét nào với hắn.

Hơn nữa, lịch sử cũng đã chứng minh đầy đủ nhân phẩm của Tào Ngang.

Trong trận chiến ở Uyển Thành, chính Tào Ngang đã không do dự nhường ngựa cho Tào lão bản, cùng Tào Bẩm, Điển Vi tử trận tại Uyển Thành, mới tranh thủ được cơ hội cho Tào lão bản trốn thoát.

Chuyện này không phải ai cũng làm được, dù là vì phụ thân của

mình.

Ít nhất theo những gì Ngô Lương biết, trong lịch sử có nhiều nghịch tử giết cha vì ngôi vị và lợi ích, còn người cam nguyện chết vì cha thì chỉ có vài người...

Hơn nữa, ngẫm kỹ lại, nếu trong lịch sử Tào Ngang không nhường ngựa cho Tào lão bản, người chết ở Uyển Thành cuối cùng là Tào lão bản chứ không phải Tào Ngang, vậy thì Tào Ngang, vị trưởng công tử này, chẳng phải có thể thuận lý thành chương kế thừa đại nghiệp nhà họ Tào sao?

Tào Ngang là một người khá có tâm cơ, lại là một người công lợi, hắn tuyệt đối không thể không nghĩ đến mấu chốt trong đó.

Chỉ là dù vậy, hắn vẫn chọn hy sinh chính mình...

Cho nên, theo Ngô Lương, Tào Ngang tuyệt đối là một người đáng để kết giao sâu sắc, kết bái huynh đệ khác họ với hắn, tuyệt đối lợi nhiều hơn hại.

Như vậy chỉ cần Tào Ngang còn sống ngày nào, chỉ cần Ngô Lương không làm ra chuyện gì đáng chết, dù Tào lão bản có thật sự nảy sinh bất mãn hay nghi ngờ gì với Ngô Lương, Tào Ngang cũng đại khái sẽ đứng ra nói giúp vài câu cho người huynh đệ khác họ này, tương đương với việc có thêm một lá bùa hộ mệnh.

Hơn nữa, nếu y có thể cố gắng không để Tào Ngang chết sớm, Tào Ngang chính là người thừa kế số một của nhà họ Tào.

Đến lúc đó Tào Ngang kế thừa đại nghiệp, địa vị của Ngô Lương, người huynh đệ khác họ này, tự nhiên sẽ nước lên thuyền lên, làm việc dĩ nhiên sẽ càng thuận lợi, càng có bảo đảm...

Cứ thế, hai người đều có suy tính riêng đã đạt được một loại đồng thuận.

Chuyện này tự nhiên không cần nhắc lại, việc quan trọng nhất hiện giờ vẫn là làm sao giải quyết uy hiếp của đám đằng trùng, dốc hết sức lực để sống sót.

Nếu có thể, Tào Ngang chắc chắn cũng không muốn chết ở nơi này, chỉ đến đường cùng mới bất đắc dĩ phải đưa ra lựa chọn... ...

Không lâu sau.

Một đoàn người lại đi qua một gian nhĩ thất nằm ở bên trái mộ đạo.

Gian nhĩ thất này có quy mô tương đương với gian trước, bên trong đặt hai cỗ xe ngựa toàn thân đúc bằng đồng thanh, bên cạnh mỗi cỗ xe ngựa có bốn tượng binh sĩ bằng gốm, trong tay mỗi tượng đều cầm một cây trường kích.

Theo Ngô Lương biết, vũ khí chủ yếu của xa binh thời Xuân Thu chính là trường qua và trường kích, điều này khá là chân thực.

Ngoài ra, trong gian nhĩ thất này cũng không còn lại thứ gì có giá trị hơn, vì vậy chỉ xem xét đơn giản rồi Ngô Lương liền đi ra ngoài, tiếp tục đi sâu vào mộ đạo.

Cứ thế lại qua mấy tuần trà.

Ngô Lương và mọi người cuối cùng cũng đến cuối mộ đạo.

Hiện ra trước mắt mọi người là một gian mộ thất hình bầu dục khá rộng rãi.

Mặt đất chính giữa mộ thất nhô lên cao hơn một thước, tạo thành một bệ đá hình bầu dục nhỏ hơn.

Trên bệ đặt một cỗ quan quách lớn dài đến ba mét, rộng hai mét.

Nhìn từ bên ngoài, đây hẳn là lớp quách ngoài cùng làm bằng da thú trong "một quách bốn quan", vì đã tồn tại gần nghìn năm nên lớp

sơn đỏ trên bề mặt lớp quách này đã xuất hiện nhiều vết nứt, nhiều chỗ đã bong tróc, để lộ lớp da bên trong cũng hơi khô nứt.

Phía trước cỗ quan quách lớn này đặt một cái đỉnh đồng lớn hình tròn.

Cái đỉnh lớn này cao đến 1.5 mét, đường kính cũng khoảng 1 mét, ba chân hai tai đứng, thân đỉnh nổi lên một vòng huyền văn, phía trên huyền văn là một chuỗi hoa văn rồng liền thân và văn mây trang trí, hoa văn liền một mạch, công nghệ chế tác vô cùng tinh xảo.

Ngoài những thứ này, mặt ngoài của đỉnh lớn còn khắc một số chữ Tề cổ không hợp với công nghệ của đỉnh.

Xem ra là được khắc lên sau này, chứ không phải được đúc cùng với đỉnh... "Nhâm Công họ Khương Lữ nước Tề tế tại đỉnh này, mối thù này không đội trời chung." Vu Cát tuy tuổi đã cao nhưng mắt vẫn còn khá tốt, từ xa đã đọc ra được những chữ này. "Xem ra đây chắc chắn là chủ mộ thất của lăng Tề Ai Công, đó chính là cái đỉnh đồng mà Chu Di Vương dùng để nấu Tề Ai Công.

Sau khi bào đệ và người nhà của ông ta vận chuyển thi thể và đỉnh đồng về, vẫn tìm cách dùng lễ nghi mà chư hầu nên có để an táng." Ngô Lương gật đầu, chỉ vào cỗ quan quách lớn phía sau cái đỉnh nói. "Đã bị phanh hình, người ta e rằng đã bị nấu thành canh thịt, lúc vận chuyển về dù chưa thối rữa thì cũng đã biến thành một đống thịt, làm sao có thể chôn vào quan tài?" Vu Cát có chút không hiểu. "Ta cũng đang nghĩ đến vấn đề này..." Ngô Lương lắc đầu, rồi tiếp tục quan sát những thứ khác trong mộ thất.

Bên cạnh cái đỉnh đồng lớn này còn có ba con rối gỗ to bằng người thật, nhưng ba con rối này rất khác với những con rối mà họ thấy ở gần bia mộ bên ngoài.

Tay nghề của ba con rối này tinh xảo đến mức không tưởng,

không chỉ khắc ngũ quan với thần thái khác nhau mà còn khắc trang phục với phong cách khác nhau, và trên đầu mỗi con rối còn khắc một cái "Miện Lưu" đặc định rất rõ ràng, phía trước và sau mỗi cái đều treo số lượng ngọc châu khác nhau.

Trong đó, "Miện Lưu" trên đầu một con rối có tổng cộng mười hai chuỗi ngọc, còn hai con rối còn lại chỉ có chín chuỗi...

Ở Thiên triều cổ đại, "Miện Lưu" tượng trưng cho quyền lực tối cao và thuận theo ý trời, là đặc quyền của giai cấp thống trị.

Và địa vị quyền thế khác nhau cũng sẽ được thể hiện trên "Miện Lưu".

Theo Ngô Lương biết, theo quy tắc thời Xuân Thu, "Miện Lưu" có mười hai chuỗi ngọc là tượng trưng cho thân phận Thiên tử, còn "Miện Lưu" có chín chuỗi ngọc là tượng trưng cho thân phận chư hầu.

Nói cách khác, trong ba con rối này, có một con được tạo ra theo nguyên mẫu của một vị Thiên tử nào đó, còn hai con còn lại được tạo ra theo nguyên mẫu của hai vị chư hầu nào đó.

Dựa vào ghi chép trong 《Tề Sử》, Ngô Lương rất nhanh đã liên tưởng đến thân phận nguyên mẫu của ba con rối.

Thiên tử đã nấu Tề Ai Công, Chu Di Vương Cơ Tiếp.

Quốc quân nước Kỷ, người đã dèm pha với Chu Di Vương để định tội cho Tề Ai Công, Kỷ Dương hầu Khương Vu Tử.

Và người đã liên hợp với Kỷ Dương hầu để tố cáo Tề Ai Công, cuối cùng thay thế ông ta, Tề Hồ Công Lữ Tĩnh.

Oan có đầu nợ có chủ, trong lăng mộ của Tề Ai Công đã xuất hiện con rối của Thiên tử và chư hầu, tự nhiên chỉ có thể là kẻ thù của ông ta, chứ không phải những người không liên quan khác.

Đang nghĩ như vậy. "Nơi này quả nhiên có thuật yếm mị, ba con rối này e rằng đều đã bị hạ Đồng Đinh Thất Sát Chú!" Vu Cát đột nhiên lại nhíu mày nói. "Đồng Đinh Thất Sát Chú?" Ngô Lương nghi hoặc nhìn Vu Cát.

Mọi người cũng quay đầu lại với vẻ mặt hồ nghi, ra vẻ không hiểu gì. "Đồng Đinh Thất Sát Chú này lão phu cũng chưa từng thấy qua, chỉ là ngẫu nhiên nghe nói, đây là một loại chú pháp lợi hại trong thuật yếm mị." Vu Cát định thần lại, giọng trầm xuống nói, "Nghe nói khi thi triển chú này, cần phải khắc một con rối gỗ từ trước, khắc tên kẻ thù sau lưng con rối, sau đó viết bùa kết ấn, đốt thành tro, một ngày bái lạy bảy lần, cứ như vậy liên tục hai mươi mốt ngày, ba hồn bảy phách của kẻ thù sẽ bị bái tan.

Lúc này nếu đóng đinh đồng vào người con rối, thì như đóng vào chính bản thân kẻ thù, con rối và kẻ thù đều sẽ phun ra máu.

Đóng đủ bảy cái đinh đồng là có thể lấy mạng người ở nơi khác, người bị hại không có chút năng lực phản kháng nào, ngay cả thần tiên cũng khó thoát khỏi chú này, có thể nói là quỷ dị khó lường." "Các ngươi xem ba con rối này, tứ chi mỗi cái đóng một cây đinh đồng, rốn một cây, tim một cây, cộng thêm ấn đường một cây, vừa đúng bảy cây, vị trí hạ đinh cũng không sai chút nào so với những gì lão phu biết, đây chắc chắn là 'Đồng Đinh Thất Sát Chú' không còn nghi ngờ gì nữa, người bị trù yểm e rằng đã sớm hồn bay phách tán!" "Cái này..." Mọi người nghe vậy nhìn kỹ, quả nhiên trên người con rối có bảy cây đinh đồng, trong lòng không khỏi có chút hoảng hốt.

Dù sao, đám đằng trùng trong lăng mộ này vốn đã đủ rợn người, bây giờ lại thêm một lời nguyền ác độc nghe còn rợn người hơn, đối với những người bản địa vốn tin vào quỷ thần mà nói, tự nhiên càng thêm tê dại da đầu. "Nhưng chủ nhân lăng mộ đã chết gần nghìn năm, ba người bị ông ta nguyền rủa chắc cũng đã chết gần nghìn năm,

không liên quan gì đến chúng ta, mọi người không cần lo lắng." Ngô Lương lại khá bình tĩnh nói với mọi người.

Vừa nói, y vừa chủ động đến sau lưng ba con rối để kiểm tra.

Chỉ thấy sau lưng ba con rối quả nhiên đều có khắc tên, và đúng như y vừa suy đoán, khắc chính là tên của Cơ Tiếp, Khương Vu Tử và Lữ Tĩnh.

Tuy nhiên, không thấy ba cái tên này thì thôi, thấy rồi Ngô Lương lại càng bình tĩnh hơn.

Chưa nói đến việc "Đồng Đinh Thất Sát Chú" này có thật hay không, cho dù là chú pháp có thật, bào đệ và người nhà của Tề Ai Công chắc chắn cũng chưa học được.

Bởi vì ngoài Kỷ Dương hầu Khương Vu Tử ra, thời gian chết của Chu Di Vương Cơ Tiếp và Tề Hồ Công Lữ Tĩnh y đều có chút hiểu biết.

Chương 201

Chu Di Vương Cơ Tiếp mất vào năm 878 trước Công nguyên, sau Tề Ai Công mười mấy năm, là do bệnh mà chết.

Còn thời gian chết của Tề Hồ Công Lữ Tĩnh trong 《Tề Sử》 cũng ghi rất rõ ràng, ông ta mất vào năm thứ tám sau khi Tề Ai Công chết, nguyên nhân là bị bào đệ và người nhà của Tề Ai Công tạo phản ám sát.

Xem ra, bất luận là thời gian tử vong hay cách thức tử vong của người bị trù yểm, đều không thể liên hệ với cái gọi là "Đồng Đinh Thất Sát Chú" này.

Tức là, hung chú này có lẽ căn bản không có tác dụng gì.

Nếu không, bào đệ và người nhà của Tề Ai Công cần gì phải tốn nhân lực vật lực tạo phản đoạt vị, trực tiếp nguyền chết Tề Hồ Công và Chu Di Vương, thoải mái lên ngôi không phải tốt hơn sao? "Không đúng..." Vu Cát thấy chữ khắc sau lưng con rối cũng ngẩn ra, vuốt râu lẩm bẩm, "Lão phu quả thực đã nghe qua về 'Đồng Đinh Thất Sát Chú', nhưng 《Tề Sử》 lão phu cũng đã xem kỹ, Tề Hồ Công Lữ Tĩnh trong đó không phải chết vì bị nguyền rủa, rốt cuộc là sai ở đâu?" "Lão tiên sinh, tuy không biết chú pháp của ngài nghe được từ đâu, nhưng ta tin vào 《Tề Sử》 hơn." Ngô Lương trong lòng đã có phán đoán, bèn nói với mọi người, "Mọi người tạm thời không cần bận tâm đến vấn đề này, chú pháp này dù thật hay giả, chắc chắn cũng không hại được chúng ta." "Ừm." Mọi người qua cuộc đối thoại của hai người cũng có chút phán đoán về cái gọi là "Đồng Đinh Thất Sát Chú", cuối cùng cũng hơi thở phào nhẹ nhõm.

Ngay sau đó, Tào Ngang đã phát hiện ra thứ mà hắn khá hứng thú,

chỉ vào phía tây mộ thất nói: "Chỗ này có một ít đồ bằng vàng..." Nơi hắn chỉ có một cái hốc tường quy mô không nhỏ, trên đó trưng bày không ít đồ vàng chế tác tinh xảo: có bát, có chén, có chậu, có thìa, có đai móc, có các loại đồ trang trí hình động vật, ngoài ra còn có dụng cụ xông hương bằng vàng...

Đây hẳn là những vật dụng thường ngày của chủ nhân lăng mộ lúc sinh thời.

Cả một đống lớn được trưng bày cực kỳ ngay ngắn trong hốc tường, ước chừng phải nặng trên trăm cân, thoáng nhìn qua còn lộng lẫy hơn cả tủ trưng bày của tiệm vàng đời sau.

Tuy nhiên, Ngô Lương chỉ liếc một cái, rất nhanh đã thu lại ánh mắt: "Đồ vàng không vội, mở quan tài trước đã!" Nếu đám đằng trùng kia đuổi tới, y còn định dùng quan tài của Tề Ai Công để tạm thời ẩn nấp bảo mệnh, trước chuyện này, những việc còn lại đều phải lùi lại một chút. ...

Theo sự sắp xếp của Ngô Lương, Tào Ngang, Điển Vi và tên thân vệ kia đi trước tháo dỡ lớp quách da thú đã hư hỏng bên ngoài quan quách.

Còn chính Ngô Lương thì dẫn Bạch Tinh Tinh và Vu Cát tiếp tục kiểm tra kỹ lưỡng ba con rối gỗ tượng trưng cho Chu Di Vương Cơ Tiếp, Tề Hồ Công Lữ Tĩnh và Kỷ Dương hầu Khương Vu Tử.

Chủ yếu là kiểm tra xem trên đó có những vết nứt và đất sét niêm phong tương tự như những con rối đã thấy trước đó hay không, để tránh bên trong cũng giấu đằng trùng hoặc trứng sắp nở, lỡ không cẩn thận lại bị chúng đánh úp.

Nhưng rất nhanh Ngô Lương đã loại trừ khả năng này.

Vì những vị trí bị đóng đinh đồng của ba con rối này đã xuất hiện

những vết nứt do thời gian quá lâu, những vết nứt này có lớn có nhỏ, có nông có sâu.

Vết nứt sâu hơn gần như đã sắp xuyên thủng con rối.

Qua những vết nứt như vậy có thể thấy, những con rối này không phải rỗng ruột mà là gỗ đặc thật sự, gõ vào cũng cho phản hồi tương tự.

Thêm vào đó, Bạch Tinh Tinh gần như áp tai vào con rối để nghe, cũng không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào.

Vì vậy cũng không có gì đáng lo ngại.

Đợi Ngô Lương và mọi người kiểm tra xong con rối, quay đầu lại thì ba người Tào Ngang cũng đã tháo dỡ xong lớp quách da thú ngoài cùng của quan quách.

Thời Xuân Thu bất kể là quan hay quách, phần lớn đều dùng phương pháp ghép ván kinh điển "ba dài hai ngắn", chứ không phải phương pháp dùng đinh xuất hiện sau này, vì vậy việc tháo dỡ cũng không có quá nhiều khó khăn.

Dưới lớp quách da thú là một cỗ quan tài có kích thước nhỏ hơn một chút.

Quan tài toàn thân được sơn một lớp sơn đen, nhưng lớp sơn đen này cũng đã xuất hiện tình trạng khô nứt, một số chỗ đã bong tróc, để lộ ra lớp gỗ màu nhạt có vân rõ ràng bên trong.

Đây là gỗ đoạn.

Loại gỗ này có độ cứng vừa phải, có dầu, chống mài mòn, chống mục, cấu trúc gian bào dày đặc đồng đều, nhưng tính gỗ ôn hòa nên không dễ nứt vỡ biến dạng, vân gỗ mịn, dễ gia công, độ dẻo dai cao, là một loại gỗ rất thực dụng, thời Xuân Thu cũng khá quý giá. "Mở tiếp." Ngô Lương đến bên quan quách, cúi xuống xem xét kỹ qua lớp

sơn đen bong tróc, không phát hiện điều gì bất thường, bèn gật đầu ra hiệu cho Tào Bẩm và những người khác.

Ba người tháo một lớp quách da thú, lúc này đã có chút kinh nghiệm, tháo cỗ quan tài này tự nhiên là thuận buồm xuôi gió.

Chỉ trong nháy mắt, họ đã cắt đứt những sợi dây da buộc quan tài đã có phần mục nát, nhẹ nhàng nhấc nắp quan tài sang một bên.

Ngay sau đó, mọi người bị ánh sáng phản chiếu từ trong quan tài làm chói mắt.

Ngọc trai!

Đó là cả một quan tài đầy ngọc trai!

Những viên ngọc trai này đều có kích thước rất đáng kể, và khá đồng đều, đường kính khoảng 1.5-2 centimet, dù đặt ở đời sau cũng được coi là ngọc trai lớn khá quý giá.

Nhưng màu sắc lại không đồng nhất, có màu trắng, đỏ, vàng, đen, còn có một số viên ngọc trai màu hỗn tạp.

Phải biết rằng thời Xuân Thu không có kỹ thuật nuôi cấy nhân tạo.

Tức là những viên ngọc trai này đều là sản vật hoàn toàn tự nhiên, giá trị chắc chắn quý hơn đời sau, huống chi lại là cả một đống lớn tinh phẩm đã được tuyển chọn kỹ lưỡng về kích thước và hình dạng.

Đây cũng là do nước Tề nằm ở bán đảo Giao Đông ven biển, có điều kiện thuận lợi để thu hoạch ngọc trai, nếu là các chư hầu khác, dù thân phận tôn quý, tài phú phong hậu đến đâu, e rằng cũng chưa chắc có điều kiện để chôn theo nhiều ngọc trai lớn như vậy.

Chưa nói đến giá trị của ngọc trai thời Xuân Thu.

Dù sao ở Đông Kinh, thứ này còn quý hơn cả ngọc khí, là xa xỉ phẩm mà sĩ tộc tranh nhau cất giữ, chỉ những người có thân phận tôn

quý nhất mới có tư cách sở hữu.

Trong lịch sử có điển cố "hiến châu cầu mị" của thái thú Quế Dương Văn Lung dâng lên Hán Thuận Đế, có thể thấy thứ này ngay cả Hán Thiên tử cũng rất trân trọng, huống chi là các bậc quan lại quyền quý.

Cho nên... "Những hạt châu này, đều là ngọc trai?" Tào Ngang đã nhìn đến ngây người, khóe miệng không nhịn được khẽ co giật nhếch lên, nhưng lại không dám tin đây là sự thật. "Chính xác." Ngô Lương gật đầu, sau khi xem xét kỹ tình hình trong quan tài, thuận tay nhặt một viên ngọc trai đen đưa cho Tào Ngang, nói: "Tử Tu huynh, loại ngọc trai có màu này càng quý hơn, nếu chúng ta có thể mang những viên ngọc trai này ra khỏi lăng mộ, đổi lấy một núi vàng chắc cũng không thành vấn đề nhỉ?" Ngọc trai tự nhiên dù ở đời sau cũng khá có giá trị.

Nhưng cùng với kỹ thuật nuôi cấy nhân tạo ngày càng thành thục, ngọc trai đã là món đồ trang sức mà người dân bình thường cũng có thể mua được, thậm chí một số nơi ven đường còn có những sạp chuyên bán ngọc trai và bột ngọc trai.

Trong tình huống này, giá trị của ngọc trai tự nhiên cũng không ngừng giảm xuống.

Và quan trọng nhất, cùng với sự tiến bộ của khoa học kỹ thuật, thành phần của ngọc trai cũng đã được người ta biết đến, chẳng qua chỉ là sản vật chủ yếu được tạo thành từ các hợp chất vô cơ có giá trị thấp như canxi cacbonat và magie cacbonat, vì vậy ngọc trai trong mắt người ta cũng không còn thần kỳ như vậy nữa.

Điều này hơi giống với yến sào và trứng gà.

Nghiên cứu khoa học cho thấy, giá trị dinh dưỡng của yến sào và trứng gà chủ yếu là do thành phần dinh dưỡng của chúng chứa nhiều

collagen, nhưng lòng trắng trứng gà cũng chứa rất nhiều collagen, còn lòng đỏ lại chứa các thành phần dinh dưỡng phong phú khác, vì vậy về mặt dinh dưỡng học, giá trị dinh dưỡng của trứng gà cao hơn yến sào một chút.

Nhưng ở đời sau, giá cả của yến sào vẫn không thể so sánh với trứng gà.

Đây không phải vì yến sào bổ dưỡng hơn, mà là do vật hiếm thì quý, cộng thêm sự thổi phồng quảng cáo của một số người mới ra như vậy.

Vì vậy, đời sau ngày càng có nhiều người nhận ra rằng việc bỏ nhiều tiền hơn để mua yến sào căn bản là đang nộp "thuế chỉ số thông minh", ăn thử cho biết thì không sao, nhưng coi nó như thực phẩm dinh dưỡng thì không cần thiết.

Tương tự như vậy còn có kim cương.

Thứ này được coi là một trong những "chiến dịch marketing" và "trò lừa bịp" thành công nhất trong lịch sử nhân loại, rõ ràng chỉ là nguyên tố carbon rẻ tiền nhất, và đã có thể tổng hợp nhân tạo từ lâu, nhưng lại có thể bán với giá trên trời.

Nhưng ở đời sau đã có ngày càng nhiều người bình thường nhận ra điều này, tuy rằng khi kết hôn vẫn mua nhẫn kim cương làm tín vật định tình, nhưng nhiều người đã lý trí coi nó như một biểu tượng, mua một cái có kích thước tương đối để lấy lệ, thà dùng tiền tiết kiệm được để mua đồ vàng.

Dù sao, giá thu mua của vàng và giá thu mua của kim cương đã nói lên tất cả, ngay cả chính thương gia cũng sợ bị tồn hàng...

Ngô Lương chính là một người rất lý trí.

Những viên ngọc trai này trong mắt y, chẳng qua chỉ là một đống

hợp chất vô cơ không có giá trị khảo cổ...

Tất nhiên, với tư cách là một kẻ trộm mộ, y cũng giống như thương gia kim cương, hy vọng người ta nộp thuế chỉ số thông minh càng nhiều càng tốt, như vậy công lao y kiếm được từ Tào lão bản cũng càng lớn.

Thậm chí, y còn hy vọng khi trộm mộ phát hiện ra càng nhiều bảo vật loại này càng tốt, như vậy cũng không cần phải ra tay với những món đồ vàng chế tác tinh xảo, có thể phản ánh được văn hóa và công nghệ thời đó. "Hữu Tài hiền đệ..." Tào Ngang cẩn thận nâng viên ngọc trai đen, đôi mắt tỏa ra ánh sáng rực rỡ, giọng nói kích động: "Ta nói thế này nhé, nếu không phải thời buổi loạn lạc, đổi lại là mấy năm trước, loại ngọc trai phẩm chất này chỉ cần lấy ra mười viên, là có thể đổi được một chức quan ở triều đình có bổng lộc ít nhất trên 2000 thạch một năm, mà còn là chức quan trọng yếu có nhiều bổng lộc." "Ha ha ha, trời giúp Sứ quân, trời giúp Tào quân ta." Ngô Lương cười toe toét, công lao này đã chắc chắn không chạy đi đâu được rồi.

Chỉ cần lần này có thể sống sót trở về, y cảm thấy mình chỉ còn cách chức vị "Phát Khâu Trung Lang Tướng" trong truyền thuyết, nhận được ấn "Phát Khâu Ấn" trong truyền thuyết từ Tào lão bản trong gang tấc, nhưng... vấn đề là bây giờ trong tay Tào lão bản rốt cuộc có cái gọi là "Phát Khâu Ấn" đó không.

Chuyện này thật sự hơi khó nói.

Dù sao cho đến nay, Ngô Lương vẫn chưa nghe ai nhắc đến chuyện này, cũng không biết "Phát Khâu Ấn" này từ đâu mà có, là Tào lão bản vì để ban thưởng cho y mà đặc biệt tìm người khắc, hay là Tào lão bản tình cờ có được từ một nơi nào đó không rõ.

Nếu là đặc biệt tìm người khắc, thì luôn cảm thấy không còn thần kỳ như vậy nữa, cũng không biết công dụng thực tế có xứng với danh

hiệu "một thần vật không thể thay thế trong tay những kẻ đào mộ" trong truyền thuyết hay không.

Tất nhiên, cũng có khả năng cái gọi là "Phát Khâu Ấn" chỉ là một truyền thuyết dân gian, căn bản không tồn tại.

Bởi vì những lời đồn về thứ này ở đời sau cũng rất mơ hồ, chỉ nói trên "Phát Khâu Ấn" có khắc tám chữ "Thiên quan chúc phúc, bách vô cấm kỵ", có tác dụng hộ thân trừ tà, chưa từng đề cập đến phương pháp sử dụng và công dụng cụ thể hơn. "Hiền đệ nói rất đúng." Tào Ngang cười không ngậm được mồm, luôn miệng nói, "Nhưng theo ngu huynh thấy, những viên ngọc trai này tuy giá trị không nhỏ, nhưng so với chúng, Hữu Tài hiền đệ mới thực sự là trân bảo, là phúc của phụ thân ta và Tào quân, phụ thân ta chắc chắn cũng cảm nhận sâu sắc điều đó!" "Tử Tu huynh quá khen rồi." Ngô Lương khiêm tốn cười.

Sau đó, y đưa tay gạt lớp ngọc trai trên cùng ra, rất nhanh đã tìm thấy cỗ quan tài lồng bên dưới lớp ngọc trai.

Lúc này Tào Ngang mới phát hiện, những viên ngọc trai này chỉ lấp đầy khoảng trống giữa hai lớp quan tài, chứ không phải đầy cả một quan tài, như vậy số lượng ngọc trai đã giảm đi rất nhiều, ít nhất phải thiếu đi ba phần tư.

Nhưng hắn cũng không quá thất vọng, những viên ngọc trai này vốn là niềm vui bất ngờ, càng nhiều càng tốt tự nhiên là tuyệt vời, nhưng số lượng như vậy cũng có thể chấp nhận được. "Lại đây, bốn người chúng ta cùng chung sức, trước tiên khiêng quan tài bên trong ra kiểm tra." Nếu muốn dùng những cỗ quan tài này để tránh đẳng trùng, những cỗ quan tài lồng này tự nhiên phải được tháo rời từng cái một, như vậy mới có thể tận dụng hợp lý không gian bên trong quan tài. ...

Ba lớp quan tài lồng còn lại bên trong không hề nhẹ chút nào.

Nhưng có Điển Vi, một gã lực lưỡng, Tào Ngang và tên thân vệ

của hắn cũng không phải người thường, Ngô Lương ở bên cạnh làm màu giúp một chút, tuy tốn không ít công sức, nhưng cuối cùng vẫn khiêng được nó ra ngoài.

Lúc khiêng Ngô Lương đã có cảm giác, bên trong quan tài chắc chắn còn chứa những thứ khác, và là những thứ có mật độ khá lớn, nếu không chỉ bằng ba cỗ quan tài gỗ và một thi thể, không đến nỗi nặng đến vậy, đến mức ngay cả mặt Điển Vi cũng đã đỏ bừng, phải ngồi xuống đất thở hổn hển một lúc lâu mới hồi sức.

Kết quả là khi Ngô Lương mở cỗ quan tài bằng gỗ đoạn tiếp theo, lại không thấy thứ gì có mật độ lớn bên trong.

Khoảng giữa hai lớp quan tài chỉ được lấp đầy bằng một ít tơ lụa rất nhẹ.

Đúng vậy, thời Xuân Thu tơ lụa đã xuất hiện, và đã có kỹ thuật dệt tương đối thành thục, tuy còn có chút khác biệt so với tơ lụa cuối thời Đông Hán, nhưng nhiều quý tộc đã dùng những sản phẩm tơ lụa tinh xảo.

Mà Tề Ai Công là vua một nước, tự nhiên cũng xa hoa hơn quý tộc bình thường rất nhiều, tơ lụa chắc chắn không thành vấn đề.

Ngoài ra, tơ lụa trong lớp kẽ này còn được cắt may thành những hoa văn giống như rèm, chia thành nhiều lớp lấp đầy trong kẽ giữa hai cỗ quan tài, xếp chồng lên nhau trông như những đóa hoa xếp cạnh nhau, chỉ là bị hạn chế bởi kỹ thuật nhuộm thời Xuân Thu, màu sắc của những đóa hoa này khá tối.

Chương 202

Nhưng trọng lượng của tơ lụa thực sự có hạn, rõ ràng không phải là nguyên nhân khiến quan tài nặng bất thường. "Khiêng ra nữa, mở tiếp." Ngô Lương quan sát một lúc, lại nói.

Hiện giờ chỉ còn lại hai lớp quan tài chưa mở, lớp bên ngoài này là quan tài bằng gỗ tử, quý hơn gỗ đoạn.

Loại gỗ này cứng rắn giàu tính đàn hồi, mật độ lớn không cong vênh không nứt, lại chống ẩm chống mục, côn trùng vi khuẩn không dễ gây hại, có danh xưng "nghìn năm không mục".

Thời xưa, gỗ đoạn từng được mệnh danh là "chính thống chi tài", thậm chí từng được định là gỗ cống, dùng để chế tác đồ nội thất cao cấp, thuyền bè, thậm chí là một số phụ kiện quân công chế tác ưu việt, dân gian có người tự ý chặt phá là có họa chém đầu.

Còn lớp bên trong, theo tập tục thời Xuân Thu, hẳn cũng là quan tài bằng gỗ tử.

Thế là, bốn người lại cùng nhau tiến lên hợp lực khiêng.

Bây giờ tuy đã bỏ đi lớp quan tài gỗ đoạn đã mở bên ngoài, nhưng khi bốn người hợp lực khiêng hai cỗ quan tài lồng bên trong, vẫn cảm thấy vô cùng nặng nề, cũng tốn không ít sức lực.

Kết quả là khiêng ra mở lớp quan tài bằng gỗ tử bên ngoài ra xem, Ngô Lương liền hiểu ra nguyên nhân.

Thì ra.

Lớp kẽ giữa hai cỗ quan tài này vẫn chỉ được lấp đầy bằng một ít tơ lụa không có trọng lượng.

Nhưng cỗ quan tài trong cùng thường dùng để liệm thi thể chủ

nhân lăng mộ lại hoàn toàn không phải là quan tài bằng gỗ tử như dự đoán, mà là một cỗ quan tài kim loại hoàn toàn được đúc bằng đồng thanh...

Cỗ quan tài bằng đồng thanh này tuy có kích thước nhỏ hơn quan tài bình thường một chút, nhưng vừa nhìn đã biết là hàng thật giá thật, gõ vào âm thanh rất trầm.

Ngoài ra, bề mặt quan tài còn được đúc rất nhiều hoa văn lộng lẫy, tổng thể chủ yếu là văn rồng cuộn và văn mây, các góc cạnh phối hợp với một số văn dây thừng, một số mặt nhỏ còn trang trí thêm một ít văn mây và văn vỏ sò, trông rất tinh tế.

Nếu đặt ở đời sau, bản thân cỗ quan tài này đã là một văn vật hiếm thấy, có thể sánh ngang với bảo vật quốc gia "Ti Mẫu Mậu Đỉnh" được phát hiện ở đời sau, được mệnh danh là "đồ đồng cổ đại nặng nhất Âu Lạc đã biết", giá trị liên thành!

Nhưng cỗ quan tài bằng đồng thanh này không dùng phương pháp buộc "ba dài hai ngắn" thường thấy.

Cũng không phát hiện bất kỳ phương pháp cố định nào giữa nắp và thân quan tài, dường như chỉ đơn giản là đậy vào nhau.

Ngô Lương lại gần xem xét kỹ lưỡng một lượt.

Rất nhanh lại phát hiện ở mặt bên của quan tài có tổng cộng sáu trụ kim loại hình lục lăng thò ra từ bên trong, hai mặt bên lớn hơn mỗi bên có hai cái, hai mặt bên ở đầu và cuối mỗi bên có một cái.

Sáu trụ kim loại hình lục lăng này rõ ràng không hợp thành một thể với quan tài đồng thanh, mà là xuyên qua những lỗ hổng khít khao để thò ra ngoài.

Ngoài ra, chất liệu của sáu trụ lục lăng cũng hơi khác. "Đây là cái gì?" Ngô Lương cảm thấy loại trụ kim loại lục lăng này hơi giống bộ

phận của một loại cơ quan nào đó chưa biết, nhưng lại không dám chắc chắn, đành phải kêu Điển Vi và Tào Ngang cẩn thận đề phòng thử mở quan tài, "Các vị nhất định phải cẩn thận, dù nghe thấy động tĩnh gì cũng lập tức dừng tay, đợi ta xem xét xong rồi hãy tiếp tục, tuyệt đối không được làm bừa." Tất cả mọi người đều là lần đầu tiên nhìn thấy loại quan tài bằng đồng xanh này.

Ngay cả Vu Cát kiến thức rộng rãi cũng không nhìn ra được manh mối gì, vì vậy cũng không chen vào nói chuyện, thấy Ngô Lương và những người khác chuẩn bị mở quan tài, trái lại còn lẳng lặng lùi về sau mấy bước. "Chuẩn bị xong chưa?" Bốn người đứng ở bốn góc, thấy tất cả mọi người đã dùng tay nắm lấy mép nắp quan tài, Ngô Lương mới mở miệng hỏi một câu. "Xong rồi!" Ba người còn lại đáp lời. "Được, nghe khẩu hiệu của ta, một!

Hai!

Ba!

Lên!" Ngô Lương hít sâu một hơi, chỉ huy mọi người cùng nhau dùng sức. "Hự!" Quan tài đồng xanh không hề nhúc nhích.

Thực ra cũng không thể nói là không động chút nào, chỉ là nắp quan tài không được mở ra như mong muốn, ngược lại cả cỗ quan tài đồng đã bị nhấc lên khỏi mặt đất dưới sức mạnh hợp lực của mọi người. "Hạ xuống!" Thấy tình hình này, Ngô Lương đành phải ra lệnh cho mọi người đặt quan tài đồng xuống, rồi lại kiểm tra kỹ lưỡng một lần nữa.

Mọi dấu hiệu đều cho thấy, nắp và thân của cỗ quan tài đồng này không phải là một khối liền, giữa hai phần có một khe hở rất rõ ràng, và cũng không phát hiện có biện pháp cố định nào rõ rệt.

Cũng vì vậy, Ngô Lương mới bảo mọi người dùng cách này để thử mở nắp.

Nhưng sự thật chứng minh, mối liên kết giữa hai phần lại chặt chẽ hơn Ngô Lương tưởng tượng rất nhiều, cách này xem ra không hiệu quả lắm...

Tuy nhiên, qua lần kiểm tra này.

Ngô Lương lại phát hiện ra một chi tiết nhỏ rất dễ bị bỏ qua trên nắp quan tài.

Nắp quan tài được đúc một họa tiết rồng cuộn vô cùng hùng vĩ, và trang trí thêm một số hoa văn mây khí bất quy tắc, trông vừa thần bí lại vừa uy nghiêm.

Và dưới một móng vuốt của con rồng cuộn này, ngay chính giữa nắp quan tài, đang quắp một viên châu có đường kính khoảng mười centimet.

Viên châu này hơi nhô ra ngoài, bề mặt được mài giũa vô cùng tinh xảo, thậm chí có thể phản chiếu hình ảnh người như một chiếc gương đồng.

Tại nơi viên châu nối với nắp quan tài, Ngô Lương phát hiện một vòng khe hở rất nhỏ.

Theo lẽ thường, tất cả các họa tiết trên cỗ quan tài này đều là phù điêu được đúc liền một khối, mọi thứ trên đó đều nên hợp nhất với toàn bộ quan tài, viên châu dẹt này cũng không phải ngoại lệ.

Nhưng duy chỉ có nó trông như được gắn vào sau khi đã đúc xong phù điêu. "Chẳng lẽ viên châu này có gì đặc biệt sao?" Ngô Lương gần như bò rạp trên nắp quan tài để xem xét kỹ hơn.

Thứ này trông cũng là chất liệu đồng xanh, ngoài việc được mài giũa tinh xảo hơn, cũng không có gì khác biệt so với bản thân quan tài.

Nó cũng hoàn toàn không đột ngột như những trụ kim loại lục giác nhô ra từ bên hông quan tài. "Cho ta mượn xẻng công binh." Ngô

Lương nhận một chiếc xẻng công binh từ Điển Vi, dùng đầu xẻng gõ nhẹ lên đó, âm thanh và phản hồi cũng không có gì khác biệt rõ rệt so với bản thân quan tài.

Tiếp đó, hắn lại dùng xẻng công binh tác động lực lên nó.

Không hề nhúc nhích, xem ra cũng không phải là công tắc kích hoạt cơ quan nào, hay là thứ gì kỳ quái. "Cái này..." Ngô Lương có chút không hiểu ra sao.

Qua việc dùng xẻng công binh thăm dò nhiều lần, hắn về cơ bản đã có thể loại trừ khả năng chạm vào viên châu này sẽ gặp nguy hiểm gì, vì vậy cuối cùng cũng thử đưa tay về phía viên châu đó.

Cảm giác lúc đầu rất lạnh lẽo, không khác mấy so với kim loại bình thường.

Sờ kỹ thì bề mặt cũng cực kỳ nhẵn mịn, quả thực là trình độ đánh bóng chỉ gương đồng mới có.

Ngô Lương nắm lấy nó, cố gắng bẩy nó lên, xem có thực sự tách rời khỏi nắp quan tài được không.

Nhưng vì bề mặt viên châu này quá trơn nhẵn, ngón tay và viên châu căn bản không thể tạo ra đủ ma sát, vì vậy thử mấy lần cũng vô ích.

May mà Ngô Lương vẫn còn cách khác.

Hắn lại rút con dao găm bằng đồng bên hông ra, nhẹ nhàng cắm mũi dao khá mỏng vào khe hở nhỏ giữa viên châu và nắp quan tài, sau đó hơi dùng sức bẩy lên. "Cạch!" Cùng với một tiếng kim loại ma sát khẽ.

Viên châu này vậy mà thật sự bị bẩy lên một bên, để lộ ra một khe hở lớn hơn. "!" Thấy tình hình này, Ngô Lương ngược lại không dám hành động thiếu suy nghĩ, lập tức dừng lại và lặng lẽ quan sát khe hở

đó.

Trong lăng mộ này có quá nhiều thứ tà môn, hắn có lý do để nghi ngờ rằng trong quan tài của mộ chủ cũng có những thứ không tầm thường, nếu sơ suất bất cẩn có thể hại người hại mình. "?" Mọi người cũng lập tức nâng cao cảnh giác, nín thở nhìn chằm chằm vào khe hở chẳng thấy gì đó.

Điển Vi càng lập tức đến bên cạnh Ngô Lương, chiếc xẻng công binh trong tay giơ cao quá đầu, một khi trong khe hở đó truyền ra bất kỳ động tĩnh nào, y sẽ không do dự mà ứng phó, dốc toàn lực bảo vệ Ngô Lương chu toàn.

Cứ như vậy, mọi người lặng lẽ chờ đợi khoảng mười mấy giây.

Ngô Lương cuối cùng cũng hơi thả lỏng một chút, không quay đầu lại hỏi: "Tinh Tinh, trong cỗ quan tài này có động tĩnh gì không?" "Không có." Bạch Tinh Tinh lắc đầu đáp. "Vậy những con đằng trùng phía sau chúng ta có đuổi kịp không?" Ngô Lương lại hỏi. "Cũng không, ta đã một lúc không nghe thấy động tĩnh của chúng rồi, chúng dường như đã hoàn toàn mất dấu chúng ta." Bạch Tinh Tinh lại nói.

Chưa chắc.

Có lẽ là vì bên trong này có thứ mà chúng sợ hãi, chúng không dám vào theo.

Ngô Lương trong lòng đã có suy đoán như vậy.

Hắn biết chỉ dựa vào chút "dải giảm tốc hùng hoàng" kia tuyệt đối không thể ngăn cản đằng trùng lâu như vậy, huống hồ tất cả sinh vật trong tự nhiên đều có thủ đoạn truy tung con mồi độc đáo của riêng mình, mà đằng trùng là một loại tà vật cao cấp hơn sinh vật bình thường một chút, càng không thể dễ dàng bị họ cắt đuôi như vậy.

Hơn nữa, mộ chủ chắc cũng không hy vọng đám đằng trùng này

chạy vào chủ mộ thất của mình gây rối.

Nhưng dù sao đây cũng chỉ là suy đoán của hắn, trước khi có kết luận vẫn không nên nói ra, để tránh mọi người suy nghĩ lung tung, ảnh hưởng đến sĩ khí.

Bất kể nguyên nhân gì, đằng trùng tạm thời không đuổi theo đều là chuyện tốt, ít nhất có thể để họ yên tâm hơn khi thăm dò gian mộ thất này, đặc biệt là cỗ quan tài đồng cổ quái này.

Nghĩ vậy.

Ngô Lương tay lại hơi dùng sức, dùng dao găm bẩy khe hở bên cạnh viên châu lớn hơn một chút, sau khi không phát hiện tình huống bất thường nào, cuối cùng dứt khoát bẩy nó ra.

Lúc này mọi người mới nhìn rõ.

Cái gọi là "viên châu" này, chẳng qua chỉ là một miếng kim loại dày 5 centimet, giống như một cái nắp nhỏ được ngụy trang.

Mà bên dưới cái nắp nhỏ này, là một cái lỗ tròn đường kính khoảng 10 centimet.

Cái lỗ hoàn toàn xuyên thủng nắp quan tài, thông thẳng vào bên trong.

Đáng tiếc cái lỗ này vẫn hơi nhỏ, dù Ngô Lương đưa Tùy Hầu Châu đến sát miệng lỗ, vẫn không có cách nào nhìn rõ sự vật bên trong quan tài, vẫn là một mảng tối đen.

Chương 203

"Lão tiên sinh, chuyện này ngài thấy thế nào?" Ngô Lương nhìn vào cái lỗ nửa ngày cũng không nhìn ra được gì, đành phải hỏi ý kiến của Vu Cát trước, nếu nói về kiến thức, ở đây không ai có thể hơn ông. "Cỗ quan tài này tại sao lại để lại một cái lỗ như vậy?

Có lẽ là lão phu kiến thức nông cạn, chưa từng nghe nói ở đâu có tập tục như thế." Vu Cát cũng nói một cách rất kỳ lạ, nhưng cuối cùng ông vẫn nhíu mày bổ sung một câu, "Nhưng lão phu nghe nói, một số nơi có tập tục di dời mộ hoặc di dời hài cốt, vì vậy khi hạ táng thường sẽ để lại cửa sau trên mộ huyệt hoặc quan tài, để tiện cho việc di dời mộ hoặc hài cốt sau này, cái lỗ này cũng có thể là khớp nối để mở cỗ quan tài đồng này...

Nhưng đây chỉ là suy đoán của lão phu, không thể chắc chắn, xin công tử suy nghĩ kỹ." "Cửa sau?" Lời nói nước đôi của Vu Cát lại lập tức cung cấp cho Ngô Lương một hướng suy nghĩ mới.

Có khi suy đoán của Vu Cát là đúng!

Ngô Lương rất nhanh đã liên tưởng đến lối vào của lăng mộ này.

Lối vào của lăng mộ tuy dùng một con "Vân Dương" gần như vô địch để bảo vệ, nhưng lối vào lại chỉ dùng một tấm ván đồng có thể dễ dàng mở ra sau khi giải quyết được "Vân Dương".

Hành động này rõ ràng có ý đồ "chừa cửa sau".

Dù sao những ngôi mộ mà Ngô Lương từng vào trước đây, không có ngôi nào là không được niêm phong kín mít, muốn đào ra cũng phải tốn rất nhiều công sức, chưa bao giờ vào lăng mộ dễ dàng như lần này.

Nếu vậy, việc cỗ quan tài đồng này để lại một cửa sau có thể dễ dàng mở ra cũng không có gì đáng trách.

Có lẽ nước Tề có tập tục di dời mộ hoặc di dời hài cốt, hoặc là em trai hay người nhà của Tề Ai Công khi hạ táng ông ta, đã không hài lòng lắm với phong thủy nơi này, còn có ý định sau này sẽ di dời mộ hoặc hài cốt.

Chỉ là sau này vì một số nguyên nhân, cuối cùng đã không thực hiện kế hoạch này, thế là Tề Ai Công vĩnh viễn ở lại nơi này...

Nếu là như vậy.

Cái lỗ đường kính mười centimet này, rất có khả năng chính là "cửa sau" để mở cỗ quan tài đồng này.

Nghĩ đến đây, Ngô Lương lại nghĩ đến sáu trụ kim loại lục giác bên hông quan tài đồng, nguyên lý của thứ đó trông rất giống chốt khóa trên cửa chống trộm đời sau...

Đương nhiên, cũng không phải là không có "cửa sau" như vậy, Ngô Lương sẽ không có cách nào mở được cỗ quan tài đồng này.

Nếu không có cách nào nâng lên hay bẩy ra, hắn còn có thể vận chuyển nó ra ngoài, ra lệnh cho thợ thủ công dùng lửa lớn nung chảy nó ra.

Hoặc là trực tiếp tìm một vách đá cheo leo, ném nó từ trên xuống, lực va chạm khổng lồ đó, chắc cũng có thể làm cỗ quan tài đồng này biến dạng và vỡ nát.

Nhưng hai phương pháp này đều không thể đảm bảo những thứ bên trong quan tài đồng được an toàn.

Nếu những thứ bên trong đều bị hủy hoại, việc mở quan tài hay không đối với hắn cũng không còn ý nghĩa gì, cũng không cần thiết phải tốn công sức với cỗ quan tài này nữa phải không? "Nếu là như

vậy..." Ngô Lương càng nghĩ càng nghi ngờ cơ quan mở "cửa sau" của cỗ quan tài đồng này nằm ngay bên trong quan tài, muốn dễ dàng mở nó ra, thì phải thò tay vào cái lỗ tròn này.

Nhưng chuyện này dù là hắn cũng không dám dễ dàng thử.

Ai cũng không biết bên trong cỗ quan tài này rốt cuộc có gì, nó giống như một chiếc hộp mù kinh dị khổng lồ, so với những thứ đáng sợ bày ra trước mắt, loại hộp mù không nhìn thấy chỉ có thể sờ này, ngược lại sẽ mang lại áp lực tâm lý lớn hơn, khuếch đại nỗi sợ hãi từ những điều chưa biết lên vô hạn.

Nếu không sờ thấy gì thì còn tốt, nếu thực sự sờ thấy gì đó, dù là thứ bình thường nhất, cũng có thể dọa chết người.

Cứ như vậy trầm tư một lát.

Ngô Lương ngược lại càng cảm thấy giả thuyết "cửa sau" rất có khả năng, không thể không thử một lần.

Thế là.

Hắn trước tiên lật ngược chiếc xẻng công binh bên cạnh, đưa cán gỗ vào trong cái lỗ đó, cố ý xoay xẻng công binh mấy vòng bên trong, dùng cán gỗ chọc nhẹ vào những nơi có thể chạm tới.

Dường như không có phản hồi bất thường nào, ít nhất có thể khẳng định bên trong không có vật sống, cũng không có cơ quan nào có thể gây thương tích.

Trong tình huống này, Ngô Lương trong lòng cũng yên tâm hơn nhiều.

Nhưng hắn vẫn không dám đột ngột thò tay vào, mà lấy ra "Tàm Thần bảo ti" mang theo bên mình, ra lệnh cho Bạch Tinh Tinh khéo tay đan một cái túi lưới nhỏ.

Sau đó lại đặt "Tùy Hầu Châu" vào trong túi lưới nhỏ, theo cái lỗ thả vào trong quan tài đồng.

Cách này khá hữu dụng.

Khi "Tùy Hầu Châu" được thả xuống, Ngô Lương cuối cùng cũng có thể qua cái lỗ nhìn rõ được một phần tình hình trong quan tài.

Đầu tiên nhìn thấy là một tấm vải lụa hoa lệ, qua đường nét nhô lên của tấm vải, có thể phán đoán thứ được che phủ bên dưới chắc hẳn là một cỗ thi thể hình người.

Bởi vì cái lỗ này đối diện chính là phần hông của thi thể.

Có thể nhìn thấy rất rõ đường nét của hai chân duỗi xuống, và tấm vải này là loại trang phục quần rộng nửa thân dưới phổ biến thời Xuân Thu, tên học thuật của giới khảo cổ học đời sau gọi là "Nhiêu câm vị quần", là trang phục nam tiêu chuẩn của quý tộc thời Xuân Thu.

Ngoài ra.

Ngô Lương còn nhìn thấy những ống tay áo rộng đặt ở hai bên hông, ống tay áo cũng có đường nét nhô lên, từ đường nét xem ra, thứ giấu bên trong chắc hẳn chính là tay và cánh tay? "Cái này..." Nhìn thấy cảnh này, Ngô Lương trong lòng lại nổi lên nghi ngờ. 《Tề Sử》 có ghi chép, Tề Ai Công bị phanh sát, căn bản không thể lưu lại thi thể hoàn chỉnh, nhưng từ tình hình quan sát được hiện tại, thứ được chôn trong cỗ quan tài đồng này rõ ràng là một cỗ thi thể hoàn chỉnh có tay có chân...

Đây rõ ràng là một vấn đề rất đáng để suy ngẫm.

Người được chôn bên trong rốt cuộc là ai?

Chẳng lẽ không phải Tề Ai Công?

Vì Ngô Lương hiện tại cũng coi như là "thầy bói xem voi", dù có Tùy Hầu Châu chiếu sáng, qua cái lỗ này cũng chỉ có thể nhìn thấy được phạm vi lớn như vậy, cho nên đối với nghi vấn trong lòng, hắn cũng chỉ có thể tạm thời giữ lại ý kiến.

Nhưng điều đáng mừng là.

Trong phạm vi có thể nhìn thấy hiện tại, ngoài "hình dáng người" được che phủ dưới tấm lụa, hắn lại không nhìn thấy thứ gì kỳ quái khác.

Có lẽ có thể mạo hiểm thò tay vào sờ thử?

Nếu bên trong thực sự giấu cơ quan có thể mở "cửa sau", thì có thể dễ dàng mở cỗ quan tài đồng này ra xem cho rõ...

Khi ý nghĩ này nảy sinh, tim của Ngô Lương đã đập thình thịch, ngay cả lòng bàn tay và sau lưng cũng bất giác toát ra một ít mồ hôi lạnh.

Hắn chỉ là người, không phải là thần không có thất tình lục dục.

Mặc dù cho rằng việc thăm dò như vậy rất cần thiết, và cũng đã sơ bộ quan sát tình hình bên trong quan tài, nhưng thực sự để hắn thò tay vào cái "hộp mù" bí ẩn chuyên dùng để đặt người chết này, hắn cũng khó tránh khỏi có chút lo lắng và căng thẳng. "Hữu Tài hiền đệ, thế nào rồi?" Tào Ngang không biết Ngô Lương rốt cuộc đã nhìn thấy gì, không nhịn được tò mò hỏi.

Ngô Lương quay đầu lại, nghiêm mặt nói: "Ta nghi ngờ khớp nối để mở cỗ quan tài đồng này nằm ngay bên trong quan tài, chỉ cần có người thò tay vào kiểm tra một phen là có thể xác minh." ----------
"Ực!" Nghe lời của Ngô Lương, mọi người đều lộ vẻ kinh ngạc, bất giác nuốt nước bọt.

Ai cũng là người bình thường, đều có nỗi sợ hãi khó tả đối với

những điều chưa biết, đặc biệt là khi đối mặt với một cỗ quan tài dùng để đặt người chết, bất kể bảo ai thò tay vào một chiếc hộp mù tử thần như vậy, cũng khó tránh khỏi có chút bất an và sợ hãi.

Dù chỉ là nghĩ thôi, cũng thấy sống lưng lạnh toát. "Cái này... nếu thò tay vào xảy ra vấn đề thì làm sao?" Tào Ngang sắc mặt lúc tỏ lúc mờ, giọng nói có chút không tự nhiên hỏi. "Ta vừa rồi đã dùng xẻng công binh thò vào thăm dò, về cơ bản có thể loại trừ khả năng bên trong có cơ quan gây thương tích." Ngô Lương tiếp đó lại nói một cách thực tế, "Sau đó lại thả Tùy Hầu Châu vào xem, cũng không phát hiện đằng trùng hay vật sống nào khác bên trong, chỉ lờ mờ nhìn thấy một cỗ thi thể người mặc đồ hoa lệ, và Tinh Tinh cũng đã nghe rồi, bên trong không có động tĩnh gì khác..." Lời của Ngô Lương còn chưa nói xong, Vu Cát đã mặt mày méo xệch, rất nghi hoặc hỏi: "Công tử, 《Tề Sử》 có ghi chép, Tề Ai Công là bị phanh sát mà chết, trong cỗ quan tài này sao lại có thi thể người?" "Ta cũng đang nghĩ về vấn đề này, nhưng ta vừa rồi lại dùng xẻng công binh chọc mấy cái, cỗ thi thể này không có phản ứng gì, chắc cũng là vật chết." Ngô Lương trả lời thẳng thắn nghi vấn của Vu Cát, tiếp đó cũng không làm khó người khác, vừa xắn tay áo vừa quay đầu nói với Điển Vi, "Chuyện này để ta làm, Điển Vi huynh đệ, ngươi yểm trợ cho ta, nếu xảy ra bất kỳ vấn đề gì, ngươi đều phải tuân theo mệnh lệnh của ta, lập tức có phản ứng tương ứng, cho dù... ta ra lệnh cho ngươi chặt tay ta xuống, ngươi cũng không được do dự chút nào, nghe rõ chưa?" Hắn đang xắn tay áo bên trái.

Ngô Lương không thuận tay trái, nếu thực sự xảy ra chuyện ngoài ý muốn, phải chặt tay cầu sinh, hắn tự nhiên sẽ chọn hy sinh cánh tay trái, giữ lại cánh tay phải thuận hơn.

Đương nhiên, hành động này chủ yếu là để phòng ngừa bất trắc.

Ngô Lương thà tin rằng bên trong cỗ quan tài đồng này không có

bất kỳ nguy hiểm nào, nhưng chuyện này hắn nói không tính, không thể không chuẩn bị cho tình huống xấu nhất. "Công tử!" Vừa nghe những lời này, Điển Vi lập tức tiến lên giữ lấy tay Ngô Lương đang xắn tay áo, đôi mắt trợn to hơn cả chuông đồng, giọng điệu có chút lo lắng nói, "Nếu để công tử thân chinh mạo hiểm, chính là vi thất chức, nếu công tử vì thế mà bị thương, vi càng khó chối tội, vì vậy chuyện này vẫn nên để vi làm thì thỏa đáng hơn, xin công tử thành toàn." "Không được, cánh tay của ngươi quá thô, e là khó thò vào được cái lỗ này." Ngô Lương nhìn cánh tay của Điển Vi, lại chỉ vào cái lỗ trên nắp quan tài nói.

Thân thể Điển Vi cực kỳ tráng kiện, dù chỉ là cẳng tay cũng to hơn đùi của Ngô Lương một khúc, cho dù có thể miễn cưỡng thò tay vào cái lỗ đường kính mười centimet đó, vừa qua khỏi cổ tay cũng sẽ bị kẹt lại, không thể thăm dò sâu hơn. "Cái này..." Điển Vi lập tức không nói nên lời.

Y tuy rất muốn đề nghị Ngô Lương hay là đừng để ý đến cỗ quan tài đồng này nữa, nhưng lại rất rõ thân phận và lập trường của mình, biết rõ bất cứ lúc nào cũng không nên lên tiếng can thiệp vào quyết định của Ngô Lương, điều này trong ý thức của y chính là "bất trung".

Kết quả Điển Vi vừa nói xong, Bạch Tinh Tinh lại đứng ra.

Cô nương này cắn đôi môi hơi tái nhợt, nhưng lại cố tỏ ra trấn tĩnh nói: "Hay là để ta làm đi, cánh tay của ta chắc chắn đủ nhỏ, hơn nữa nếu thực sự phải hy sinh một cánh tay, ta trước nay không xách vật nặng không làm việc nặng, không quan trọng bằng cánh tay của ngươi." "Nàng mau lui xuống, hùa theo Điển Vi gây rối cái gì!" Ngô Lương lập tức nghiêm mặt mắng, khóe miệng lại đồng thời nhếch lên một nụ cười tà ác, nháy mắt với Bạch Tinh Tinh nói, "Hơn nữa, tay của nàng đối với ta có ích lợi lớn, dù bị tổn thương một chút cũng là tổn thất của ta, hứa với ta, nhất định phải bảo vệ chúng thật tốt, nếu

không niềm vui của ta có khả năng sẽ bị giảm giá đó." "Hứ, hạ lưu..." Da mặt Bạch Tinh Tinh đâu thể chịu được Ngô Lương trêu chọc như vậy, khuôn mặt xinh đẹp lập tức đỏ bừng, lườm Ngô Lương một cái rồi dậm chân lẳng lặng lui xuống.

Lúc này Vu Cát cũng mặt mày giằng xé nhìn Ngô Lương.

Xem ra cũng do dự muốn lên tiếng, nhưng lại không thể kiềm chế nỗi sợ hãi trong lòng, không ngừng mấp máy môi, hơi nhấc chân lên, rồi lại yếu ớt đặt chân về chỗ cũ. "Lão đồng tử này..." Nhìn thấy bộ dạng này của Vu Cát, Ngô Lương tự nhiên biết suy nghĩ trong lòng ông ta.

Lên tiếng nhận việc ư, nếu Ngô Lương bảo ông ta làm chuyện này, ông ta thực sự sợ hãi, căn bản không làm được.

Nhưng không lên tiếng ư, lại tỏ ra mình rất không có nghĩa khí, e là sẽ bị Ngô Lương và những người khác coi thường, sau này trong Phường Nhân Quân khó mà sống.

Thế là, Ngô Lương rất thấu tình đạt lý cho ông ta một lối thoát, cười nói: "Lão tiên sinh, ngài cũng đừng tham gia náo nhiệt nữa, ngài tuổi này nếu có sơ suất gì, chảy chút máu cũng có thể mất mạng đó." "Ai...Nếu đã công tử đã nói vậy, lão phu cũng không cậy mạnh nữa." Vu Cát lập tức như được đại xá, vội vàng cảm ơn Ngô Lương.

Đến lúc này.

Tào Ngang tự nhiên cũng không thể hoàn toàn đứng ngoài cuộc, bèn bước lên nói một cách đầy nghĩa khí: "Hay là để ta làm đi, võ nghệ của ta hơn hiền đệ một chút, cánh tay cũng không thô không nhỏ, hơn nữa hiền đệ thân phận đặc thù, nếu vì thế mà có sơ suất gì, đó là động đến căn cơ của Phường Nhân Quân, sau này còn làm sao lo việc lương hướng cho Tào quân chúng ta, chuyện này do ta làm là thích hợp nhất." "Tử Tu huynh..." Nghe vậy, Ngô Lương quay người lại, đôi mắt sáng

lấp lánh nhìn Tào Ngang. "Hữu Tài hiền đệ." Tào Ngang ưỡn ngực, vỗ mạnh vào vai Ngô Lương, hai người lúc này tuy chưa kết bái, nhưng tình cảm này đã hơn cả huynh đệ, tất cả đều không cần lời nói.

Sau đó. "Vậy thì phiền Tử Tu huynh rồi." Ngô Lương đột nhiên chắp tay nói. "Ặc?" Vẻ mặt đầy nghĩa khí của Tào Ngang lập tức đông cứng trên mặt, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc.

Chương 204

Hắn còn tưởng mình nghe nhầm.

Theo sáo lộ của mấy người trước, lúc này Ngô Lương không phải nên khách sáo với hắn mấy câu, sau đó tùy tiện tìm một lý do từ chối sao, sao ngay cả khách sáo cũng không có mà trực tiếp giao chuyện này cho hắn?

Tên Ngô Hữu Tài này, sao hoàn toàn không theo kịch bản, đúng là làm người ta trở tay không kịp mà... "Tử Tu huynh, ta suy nghĩ kỹ rồi, những gì huynh vừa nói quả thực có lý, huynh không chỉ võ nghệ cao cường, trước đây theo Sứ quân xuất chinh càng sớm đã kinh qua trăm trận, cảnh tượng nào chưa từng thấy, vì vậy tố chất tâm lý của huynh tuyệt không phải bọn ta có thể bì được, nếu huynh làm chuyện này, chắc chắn sẽ sự bán công bội, mã đáo thành công, nếu đổi lại là người khác, không chừng sẽ vì hoảng loạn mà gây ra chuyện gì đó." Ngô Lương hơi cúi người nói một cách rất "thành khẩn", mũ cao càng không tiếc tay mà đội lên đầu Tào Ngang, "Đành phải phiền Tử Tu huynh vậy, ta nguyện đích thân yểm trợ cho Tử Tu huynh, và ủng hộ Tử Tu huynh mạnh mẽ nhất về mặt tinh thần." "Ủng hộ về mặt tinh thần..." Tào Ngang là lần đầu tiên nghe thấy cụm từ này, nhưng cũng có thể hiểu được ý nghĩa của câu nói... nói trắng ra thì đây chẳng phải là những lời nói suông hay ho sao?

Hậu nhan vô sỉ!

Lão tử còn là trưởng công tử nhà họ Tào đấy!

Ngươi đúng là không khách khí chút nào, lão tử chỉ hơi khách sáo một chút, ngươi đã thuận nước đẩy thuyền đẩy lão tử vào hố lửa, nếu lão tử có sơ suất gì, ngươi không sợ cha ta sẽ băm ngươi thành vạn

mảnh sao?

Đúng là biết người biết mặt không biết lòng, uổng công lão tử trước đây còn muốn kết bái với hắn!

Tuy nhiên, lời đã nói đến nước này, trên đầu lại đội thêm mấy cái mũ cao do Ngô Lương chủ động tặng, Tào Ngang quả thực có chút cưỡi hổ khó xuống... "Cái này..." Vệ sĩ còn sống sót bên cạnh lúc này cũng kinh ngạc.

Hắn cũng vạn lần không ngờ Ngô Lương lại dứt khoát đẩy chuyện này cho Tào Ngang như vậy.

Theo lẽ thường, một giáo úy Phường Nhân Quân quèn, dù thực sự có tài năng, thực sự được Sứ quân thưởng thức, cũng tuyệt không có gan đẩy một chuyện mạo hiểm như vậy cho vị trưởng công tử mà Sứ quân yêu quý nhất.

Nhưng chuyện này, lại cứ thế xảy ra ngay trước mắt.

Vốn dĩ tên vệ sĩ này còn không ngừng tự nhủ tuyệt đối không được nhận việc, làm người tàng hình là có thể thoát kiếp này.

Dù sao xét về địa vị, hắn ở trong số những người này là thấp nhất, nếu thực sự nhận việc này, Tào Ngang hoặc Ngô Lương ra lệnh cho hắn đi làm, dù trong lòng có sợ hãi đến mấy cũng chỉ có thể cứng đầu mà làm, nếu không đó là kháng lệnh quân, đến lúc đó lại làm Tào Ngang mất mặt, ngày tháng sau này của hắn chắc chắn cũng không dễ chịu.

Nhưng bây giờ, với tư cách là vệ sĩ của Tào Ngang, trách nhiệm của hắn là phải nhận việc này, nếu không thì không xứng làm vệ sĩ của Tào Ngang.

Thế là trong vạn phần bất đắc dĩ. "Tướng quân là thân vàng ngọc, vạn lần không thể mạo hiểm, hay là cứ để thuộc hạ đi?" Vệ sĩ cứng

đầu chắp tay nói với Tào Ngang.

Tào Ngang lúc này mới nhớ ra bên cạnh mình còn có một vệ sĩ, trong mắt lập tức lóe lên một tia vui mừng khó nhận ra, cũng dứt khoát gật đầu: "Vậy thì vất vả cho ngươi rồi, nhất định chú ý an toàn." "Thuộc, thuộc hạ tuân... mệnh." Vệ sĩ trong lòng dù có vạn phần khổ sở, lúc này lại không có ai để giãi bày, đành phải mặt mày tái nhợt nhận lệnh.

Hậu nhan vô sỉ!

Đúng là làm người ta trở tay không kịp mà...

Sau đó.

Trước mặt mọi người, vệ sĩ lại nuốt một ngụm nước bọt, sau đó nhìn quanh mọi người một vòng, dường như muốn dùng cách này để mượn thêm chút dũng khí từ mọi người.

Cuối cùng, vệ sĩ vẫn không thể không khó khăn nhấc chân, cứng đầu bước bước đầu tiên về phía cỗ quan tài đồng đầy vẻ quỷ dị đó. "..." Ngô Lương nhìn rõ, hai chân của gã này đang không ngừng run rẩy.

Trước đó đã tận mắt chứng kiến đồng bạn của mình chết một cách cực kỳ quỷ dị và thảm khốc dưới tay "người khổng lồ đẳng trùng", đã để lại cho hắn một bóng ma tâm lý khổng lồ, lúc này còn chưa chắc đã thoát khỏi bóng ma tâm lý, lại phải đối mặt với "chiếc hộp mù kinh dị" có thể còn đáng sợ hơn cả "người khổng lồ đẳng trùng".

Điều này quả thực có chút quá thảm rồi... "Hay là..." Ngô Lương không khỏi có chút đồng tình với tên vệ sĩ này, vừa định ngăn hắn lại, đổi lại mình làm. "Cái này..." Tào Ngang nhìn thấy bộ dạng này của vệ sĩ, trong lòng dù sao cũng có chút không nỡ, cũng không muốn làm

khó gã đáng thương này nữa.

Kết quả hai người đều vừa mới mở miệng.

Thì nghe "phịch" một tiếng.

Tên vệ sĩ này bước thứ hai vừa mới bước ra, hai chân liền đột nhiên không nghe lời mà mềm nhũn, một phát quỳ ngồi xuống đất... dù là như vậy, hắn vẫn đang cố gắng thử bò dậy, nhưng hai chân lại mềm như bún, mặc cho hắn cố gắng thế nào cũng không dùng được chút sức lực nào. "Tướng quân, ta có thể, ta không phải sợ hãi, chỉ là chân có chút không nghe lời..." Vệ sĩ gần như sắp khóc, mặt mày xấu hổ và lo lắng giải thích liên tục.

Dù sao hắn cũng là vệ sĩ của Tào Ngang, được coi là binh sĩ tinh nhuệ nhất trong Tào quân, kết quả đến ngôi mộ này, đã hai lần chân mềm đứng không nổi, chuyện này nếu truyền ra ngoài, không chỉ hắn không thể ngẩng đầu làm người, cũng nhất định sẽ làm tổn hại đến danh dự của Tào Ngang và Tào quân, đâu còn tư cách làm vệ sĩ cho vị trưởng công tử Tào Ngang này nữa? "Huynh đệ, chuyện này cũng không trách được ngươi, trong ngôi mộ này đầy rẫy chuyện quỷ quái, thực ra không chỉ ngươi hoảng sợ, mỗi người chúng ta đều hoảng sợ, ngươi cứ nghỉ một lát, vẫn là để ta làm đi." Ngô Lương thấy sự việc trở nên như vậy, đành phải vội vàng lên an ủi tên vệ sĩ, còn tiện thể không để lại dấu vết cho Tào Ngang một lối thoát, nhận lại chuyện này.

Qua biểu hiện vừa rồi của Tào Ngang, Ngô Lương có thể thấy được, gã này thực ra cũng rất căng thẳng.

Nếu Tào Ngang cũng vì chuyện này mà thất thố trước mặt mình, thì sau này chắc chắn không còn mặt mũi nào đối diện với hắn, hắn cũng sẽ vì thế mà mất đi một người "huynh đệ kết bái" hời, điều này quả thực có chút mất nhiều hơn được...

Kết quả điều Ngô Lương không ngờ tới là. "Khoan đã!" Tào Ngang lại lập tức đứng ra, kiên trì nói, "Vừa rồi ta đã nhận lời chuyện này, lúc này nên do ta chịu trách nhiệm đến cùng, đâu có lý nào thuộc hạ xảy ra chút vấn đề liền bỏ dở giữa chừng?" Với kinh nghiệm của Tào Ngang, sao lại không nghe ra Ngô Lương đang cho hắn một lối thoát?

Nhưng trong lòng Tào Ngang cũng có niềm kiêu hãnh của trưởng công tử nhà họ Tào, theo hắn thấy, nếu hắn lúc này chọn bước xuống bậc thang này, chính là đã bẻ gãy niềm kiêu hãnh và danh dự của hắn và nhà họ Tào trước mặt Ngô Lương, không chỉ bị Ngô Lương khinh thường, hắn cũng không còn mặt mũi nào xưng huynh gọi đệ với Ngô Lương nữa...

Dù sao, Ngô Lương vì chuyện lương hướng của Tào quân mà suốt ngày đối mặt với những chuyện quỷ quái này, vẫn không hề mệt mỏi, mà hắn là trưởng công tử nhà họ Tào, người thừa kế tương lai của nhà họ Tào, lại chỉ một lần duy nhất đã biểu hiện đáng thất vọng như vậy, sau này làm sao có thể khiến Ngô Lương tâm phục khẩu phục, làm sao có thể ngạo thị quần hùng?

Nếu như vậy, hắn mới thực sự không còn mặt mũi nào đối diện với Ngô Lương, càng đừng nói đến chuyện "xưng huynh gọi đệ" với Ngô Lương. "Nhưng mà..." Ngô Lương thấy Tào Ngang có chút bốc đồng, còn có chút cố chấp, tự nhiên còn muốn khuyên nhủ. "Hiền đệ không cần nhiều lời, đã nói ta làm thì ta làm!" Tào Ngang căn bản không cho hắn cơ hội, nói rồi đã xắn tay áo, lấy hết can đảm sải bước về phía cỗ quan tài đồng đó.

Cứ như vậy đến trước quan tài đồng.

Tào Ngang cũng bò rạp trên nắp quan tài, hơi do dự một chút, mang theo tâm trạng lo lắng cắn răng thò cánh tay trái vào cái lỗ trên

nắp quan tài. "..." Ngô Lương và những người khác lập tức nín thở, không dám tùy tiện làm phiền.

Khoảnh khắc cánh tay trái thò vào trong quan tài đồng, cảm nhận được khí tức âm lãnh bên trong quan tài tấn công vào lông tay, tim của Tào Ngang đã thắt lại.

Nhưng lúc này, hắn đã không còn đường lui.

Chỉ có thể cứng đầu cẩn thận sờ soạng trong quan tài.

Rất nhanh hắn đã sờ thấy tấm lụa trơn nhẵn, và cỗ thi thể được che phủ dưới tấm lụa... "~~~" Khoảnh khắc này, tay của Tào Ngang dường như bất giác rụt lại một chút.

Hắn vô cùng căng thẳng, lòng bàn tay đã toát mồ hôi, may mà vẫn có thể miễn cưỡng giữ được sự kiềm chế, chỉ có cánh tay thò vào quan tài là run rẩy, cơ thể bên ngoài không có phản ứng, vẻ mặt cũng kiểm soát rất tốt, sự căng thẳng trong lòng tuyệt đối sẽ không dễ dàng bị Ngô Lương và những người khác nhận ra.

Cứ như vậy điều chỉnh lại trạng thái một chút.

Hắn lại từ từ đưa tay xuống, một lần nữa chạm vào cỗ thi thể đó, sau đó ép mình phải giữ bình tĩnh, từ từ, từ từ, cực kỳ cẩn thận sờ soạng xung quanh... "Không hổ là trưởng công tử, tình hình như vậy vẫn có thể lâm nguy không loạn, trấn tĩnh tự nhiên, lão phu bội phục." Thấy tình hình này, ngay cả Vu Cát cũng không nhịn được mà tán thưởng.

Ngô Lương và những người khác cũng liên tục gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Tuy nhiên ngay lúc này. "A!!!" Tào Ngang lại đột nhiên hét lên một tiếng kinh hãi, sau đó như bị điện giật mà mạnh mẽ rút tay về, trong nháy mắt đã nhảy ra xa mấy mét, sắc mặt tái nhợt, mặt mày đều là vẻ

kinh hồn bạt vía! "Tử Tu huynh, sao vậy?" Ngô Lương vội vàng hỏi. "Ta, ta..." Tào Ngang thở hổn hển ngơ ngác quay đầu lại, lúc này tay và môi của hắn đều không ngừng run rẩy, trong mắt hiện lên một tia nước, nói chuyện cũng có chút không lưu loát, chỉ nghe thấy giọng hắn run rẩy, thậm chí còn mang theo chút giọng khóc gào lên, "Hữu Tài hiền đệ, ta vừa rồi ở trong quan tài sờ thấy một... một vật lông lá, cái, cái đó rốt cuộc là thứ quái gì vậy?!" "Thứ gì đó lông lá?" Ngô Lương trong lòng cũng kinh hãi.

Vừa rồi hắn treo "Tùy Hầu Châu" vào trong quan tài đồng xanh, không hề nhìn thấy bất kỳ vật gì liên quan đến lông.

Nhưng phạm vi có thể nhìn thấy lúc đó rất hạn chế, mà Tào Ngang chắc chắn sẽ không nói bậy trong chuyện này, vậy nên thứ đó nhất định tồn tại.

Vấn đề đáng suy ngẫm nhất bây giờ là, thứ lông lá này rốt cuộc là gì...

Rất nhanh, Ngô Lương đã liên tưởng đến một khả năng —— cương thi!

Dân gian truyền rằng thi thể sau khi hạ táng, do ảnh hưởng của nhiều yếu tố có thể xảy ra thi biến hóa thành cương thi.

Đặc điểm rõ rệt nhất của cương thi là mọc lông.

Cương thi ban đầu mọc lông trắng gọi là "Bạch cương", sau đó lông trắng hóa đen hoàn toàn thì là "Hắc cương" cao cấp hơn.

Tiếp theo, theo thời gian sẽ hóa thành "Khiêu cương", "Phi cương" lợi hại hơn nữa, cuối cùng trở thành "Bạt" trong truyền thuyết, cũng như "Hống" mà Ngô Lương đã từng tận mắt chứng kiến.

Nếu là trước khi xuyên không, Ngô Lương vẫn còn giữ thái độ hoài nghi đối với "cương thi", thứ tà vật chỉ nghe mà chưa từng thấy.

Nhưng sau khi tận mắt thấy "Hống", thái độ đó tự nhiên không thể giữ được nữa, thực sự không thể loại trừ khả năng này tồn tại.

Điều duy nhất đáng mừng là, con "Hống" mà Ngô Lương từng thấy trên người phủ đầy vảy đen, cho dù ở cổ có mọc một ít lông bờm màu nâu, cũng không liên quan gì đến cảm giác "lông lá", nên về cơ bản có thể loại trừ khả năng có "Hống" trong quan tài đồng xanh.

Nếu không, với đòn tấn công bằng nước tiểu đáng sợ và móng vuốt có thể dễ dàng leo trèo trên vách đá của "Hống", Tào Ngang căn bản không có cơ hội rút tay về từ trong quan tài đồng xanh.

Đương nhiên, đây chỉ là một khả năng Ngô Lương dự đoán, cũng không thể loại trừ các khả năng khác, có lẽ thứ Tào Ngang sờ phải chỉ là một tấm da lông bình thường... "Lông lá..." Những người khác thấy dáng vẻ thất thần của Tào Ngang, nghe hắn miêu tả một cách lộn xộn, trên mặt cũng lộ ra vẻ kinh hãi, thậm chí không tự chủ mà rùng mình một cái.

Dù họ không tự mình trải qua, nhưng hoàn toàn có thể tưởng tượng được cảm giác đột nhiên sờ phải "thứ gì đó lông lá" trong chiếc quan tài đồng xanh bí ẩn này sẽ như thế nào, gọi là "dựng tóc gáy" cũng không hề quá đáng, vì vậy họ hoàn toàn có thể hiểu được trạng thái của Tào Ngang lúc này.

Nếu đổi lại là họ, có lẽ giờ này đã sợ đến mềm nhũn ra đất, dù sao Tào Ngang vẫn còn đứng vững, giữ được lý trí tối thiểu.

Chương 205

Cứ như vậy im lặng một lát, Ngô Lương bước tới vỗ vai Tào Ngang để an ủi, rồi hỏi: "Tử Tu huynh đừng hoảng, đó có lẽ chỉ là vật bồi táng mà thôi.

Chỉ không biết vừa rồi Tử Tu huynh chạm vào thứ lông lá đó, có cảm thấy động tĩnh gì khác thường không?" "!" Vừa bị tay Ngô Lương chạm vào, cơ thể Tào Ngang lại vì tinh thần căng thẳng mà bất giác run lên, rồi mới sắc mặt trắng bệch đáp: "Cái này... hình như không có." "Tinh Tinh vừa rồi cũng không nghe thấy tiếng động lạ nào chứ?" Ngô Lương lại quay đầu hỏi. "Không." Bạch Tinh Tinh khẽ lắc đầu. "Đã không có động tĩnh, cũng không có tiếng động lạ, mà Tử Tu huynh cũng không bị thương gì, điều này cho thấy thứ Tử Tu huynh chạm phải rất có thể chỉ là một vật chết bình thường, mọi người không cần quá căng thẳng." Ngô Lương tập trung phân tích. "Nói thì nói vậy, nhưng mà..." Tào Ngang vẻ mặt khó xử nói.

Lúc này hắn đã không còn quan tâm đến cốt cách và thể diện của nhà họ Tào và của người trưởng tử này nữa, chỉ là thà chết cũng không muốn thò tay vào quan tài đồng xanh lần nữa.

Tự mình trải qua rồi hắn mới biết, cảm giác dựng tóc gáy đó rốt cuộc đáng sợ đến mức nào, cho dù thấy có người vung đao chém thẳng vào mặt mình cũng còn dễ chịu hơn cảm giác vừa rồi.

Chỉ là trong lúc thất thần, đầu óc Tào Ngang trống rỗng, không nghĩ ra được nên nói gì để đẩy việc này đi...

Ai thích làm thì làm, dù sao việc này hắn không làm nổi.

Ngô Lương tất nhiên liếc mắt một cái đã nhìn ra suy nghĩ của Tào Ngang.

Đặc biệt là khi thấy bàn tay trái của Tào Ngang đến giờ vẫn còn run rẩy, hắn tự nhiên biết Tào Ngang đã không thể làm được việc này nữa, đành bất đắc dĩ mở miệng nói: "Hay là..." "Vậy thì làm phiền Hữu Tài hiền đệ rồi!" Nào ngờ Ngô Lương mới nói được hai chữ, Tào Ngang đã lập tức cướp lời, một tay nắm lấy tay hắn, gật đầu lia lịa như gà mổ thóc: "Hữu Tài hiền đệ là kỳ nhân nơi đây, việc này vẫn phải do hiền đệ ra tay.

Ngu huynh nguyện ở bên cạnh trợ trận cho hiền đệ, cũng sẽ hỗ trợ hiền đệ mạnh mẽ nhất về mặt tinh thần!" "..." Ngô Lương thật dở khóc dở cười, không ngờ Tào Ngang lại học được trò cướp lời nhanh như vậy, cấm chơi trò lồng búp bê được không? "..." Mọi người cũng lập tức nhìn Tào Ngang bằng con mắt khác.

Vị trưởng công tử nhà họ Tào này từ lúc gặp mặt đã để lại cho mọi người một hình tượng đại tướng quyết đoán, dũng mãnh, có dũng có mưu, mà hình tượng tốt đẹp này vào giây phút này đã xuất hiện vết nứt rõ rệt.

Quả nhiên, việc của Phường Nhân Quân chúng ta thật không phải ai cũng làm được, cho dù là tướng quân dày dạn chiến trường như Tào Ngang, vào trong mộ cũng sẽ nhanh chóng trở nên "bình dị gần gũi".

Giây phút này, trong lòng Điển Vi, Bạch Tinh Tinh và Vu Cát lại có chút tự hào nho nhỏ.

Nhưng mà, chuyện này lại quay về trên người Ngô Lương, mà Ngô Lương lại tuyên bố rõ ràng không cho ba người họ mạo hiểm, ba người lập tức lại lo lắng. "Vậy mời Tử Tu huynh nghỉ ngơi một lát, ta thử xem sao." Ngô Lương vốn cũng có ý này, lúc này tự nhiên cũng không từ chối.

Thế là hắn hít sâu một hơi, xắn lại tay áo trái, bước đến bên cạnh

quan tài đồng xanh.

Điển Vi thấy vậy lập tức lại gần, luôn sẵn sàng ứng phó với biến cố có thể xảy ra. "Nhất định phải cẩn thận, vạn lần không được cậy mạnh, hy vọng ngươi không quên, tay của ngươi cũng liên quan mật thiết đến hạnh phúc của ta..." Bạch Tinh Tinh cũng vội vàng chạy tới, ghé vào tai Ngô Lương nói với giọng trịnh trọng mà lại dịu dàng. "Hả?" Ngô Lương nghe vậy lập tức run lên, kinh ngạc quay đầu nhìn Bạch Tinh Tinh.

Đây là đang lái xe với mình à?

Chắc chắn là vậy rồi?

Thật là gần mực thì đen, gần đèn thì rạng, không ngờ cô nương thuần khiết như Bạch Tinh Tinh, đến cả lông cũng chưa mọc, ở bên cạnh mình lâu cũng có thể nói ra lời lẽ sói già đội lốt cừu non như vậy, "sức ảnh hưởng" của mình quả nhiên không tầm thường. "Đừng nhìn ta, chú ý an toàn!" Bạch Tinh Tinh vốn còn gắng gượng được, kết quả bị hắn nhìn như vậy, khuôn mặt xinh đẹp lập tức đỏ ửng như ráng chiều, nhưng vẫn cố làm ra vẻ nghiêm túc trừng mắt quát.

Thực ra nàng rất muốn khuyên Ngô Lương dứt khoát bỏ qua chiếc quan tài đồng xanh này.

Nhưng cùng nhau trải qua nhiều chuyện như vậy, nàng đã đủ hiểu tính cách của Ngô Lương, biết rõ trong chuyện này, dù trời có sập xuống Ngô Lương cũng quyết không dễ dàng từ bỏ, cho nên... vẫn là nên nhắc hắn cẩn thận một chút. "Nàng yên tâm, hạnh phúc của nàng chính là hạnh phúc của ta, ta tự nhiên sẽ cẩn thận bảo vệ hạnh phúc của chúng ta." Ngô Lương cười nham nhở, nhưng cũng rất nhanh trở lại nghiêm túc, trịnh trọng gật đầu với Bạch Tinh Tinh, sau đó từ từ đưa tay về phía lỗ hổng trên nắp quan tài. "Công tử khoan đã!" Vu Cát lại xông tới vào lúc này, không nói lời nào dán một tờ giấy vàng nhàu

nhĩ lên cánh tay trái đã xắn lên của Ngô Lương, vừa dán vừa nói: "Công tử, đây là hộ thân chú do lão phu vẽ, có lẽ có thể bảo vệ công tử bình an vô sự." Ngô Lương liếc nhìn lá bùa trên tay, lá bùa này dường như vừa mới được vẽ xong, vết màu đỏ trên đó vẫn chưa khô, thậm chí ở những chỗ nét bút đậm hơn, màu đỏ còn đang từ từ chảy xuống, để lại vài vệt đỏ trên giấy vàng. "Lão tiên sinh, bùa ông vẽ thật sự có tác dụng sao?" Ngô Lương kỳ quái hỏi, trước đây hắn vẫn cho rằng Vu Cát cũng giống như những vị đại sư kia, trò bùa chú đó căn bản chỉ là thủ đoạn lừa gạt dân chúng, nên chưa bao giờ để tâm. "Vô dụng, toàn là lừa người cả." Vu Cát lại rất thản nhiên lắc đầu, rồi lại nghiêm túc nói: "Nhưng lá hộ thân chú lão phu vẽ cho công tử lại có chút khác biệt.

Lá bùa này là lão phu dùng chính máu tươi của mình vẽ thành.

Lão phu cho rằng, lão phu có thể sống đến từng này tuổi không bệnh không tai, chắc chắn là được trời cao phù hộ, vì vậy máu của lão phu có lẽ cũng có chút công hiệu, không chừng lá bùa này dùng máu của lão phu, có thể phát huy chút tác dụng, ít nhất cũng là để an tâm, phải không?" "..." Ngô Lương lúc này mới chú ý thấy, ngón cái tay phải của Vu Cát đang có một vệt máu.

Lão già này cũng thật có lòng, tuy nghĩ rằng lá hộ thân chú này chắc vẫn chẳng có tác dụng gì, nhưng trong lòng Ngô Lương vẫn có chút ấm áp, bèn gật đầu với Vu Cát, nói từ tận đáy lòng: "Lão tiên sinh, cảm ơn...

Thực ra ta cho rằng ông có thể sống đến tuổi này, chủ yếu là vì ông đủ 'cẩu'." Đương nhiên, nửa câu sau Ngô Lương chỉ nghĩ trong đầu, không nói ra miệng.

Dù sao hành động này của lão già cũng là một mảnh hảo tâm, sao có thể tát vào mặt người ta trước đám đông được chứ. … Một lát sau.

Ngô Lương cuối cùng hít sâu một hơi, cứng rắn thò tay vào quan tài đồng xanh.

Hắn có căng thẳng không?

Đương nhiên là có, nếu không thì trước đó hắn đã không đẩy việc này cho Tào Ngang.

Tiếc là Tào Ngang không kiên trì được, Ngô Lương mới phải tự mình ra tay.

Nhưng Tào Ngang cũng không phải không có cống hiến.

Ít nhất hắn đã đi tiên phong, cho Ngô Lương biết trong quan tài còn có một "thứ lông lá", cộng thêm việc Tào Ngang cuối cùng vẫn bình an vô sự, Ngô Lương tuy căng thẳng nhưng ít nhất trong lòng đã có chuẩn bị, biết mình sẽ sờ phải thứ gì.

Rất nhanh, da tay hắn đã cảm nhận được luồng khí lạnh lẽo khác thường của quan tài.

Tiếp theo là lụa là và thi thể nằm dưới lớp lụa.

Ngô Lương nín thở, từng chút một mở rộng phạm vi dò xét.

Lòng bàn tay hắn cũng đã đổ mồ hôi lạnh, nhưng may là chỉ số SAN vẫn còn trong tầm kiểm soát.

Cuối cùng. "~~~" Hắn sờ thấy thứ "lông lá" mà Tào Ngang nói, tay trái bất giác rụt lại giống như Tào Ngang trước đó.

Khi thứ lông lá đó chạm vào ngón tay, cảm giác kỳ lạ chắc chắn sẽ khiến người ta dựng tóc gáy...

Nhưng Ngô Lương cố gắng kiềm chế, cứ như vậy do dự một lát, xác định thứ lông lá đó không có động tĩnh gì, hắn mới một lần nữa từ từ đưa tay trái sờ tới.

Lông không mềm không cứng, có chút giống lông của chó Golden

Retriever mà hắn từng sờ ở kiếp trước.

Nhưng lông này dường như không dài bằng lông Golden, hơn nữa cũng không có nhiệt độ...

Ít nhất có thể loại trừ khả năng đây là một sinh vật sống bình thường, nếu là một loại tà vật không rõ tên nào đó thì khó nói.

Xác nhận những thông tin này, đặc biệt là trong quá trình vuốt ve không bị "tấn công".

Ngô Lương hơi định thần lại, lá gan cũng lớn hơn một chút, xòe năm ngón tay cẩn thận nắm lấy "thứ lông lá" đó.

Cú nắm này không hề có cảm giác đầy đặn của xương thịt, mà giống như chỉ nắm một lớp da lông mỏng, thậm chí hơi dùng sức là có thể nhấc nó lên. "Phù ——!" Ngô Lương lập tức thở phào một hơi dài.

Thứ này tám chín phần là một tấm da lông bồi táng, chứ không phải thứ gì linh tinh cả, kết luận này khiến Ngô Lương yên tâm hơn nhiều.

Nói không hoảng là giả, đây cũng là lần đầu tiên trong đời hắn làm chuyện này.

Lúc này không chỉ lòng bàn tay, mà cả thái dương và lưng hắn cũng đã rịn mồ hôi lạnh. "Không sao chứ?" Bạch Tinh Tinh thấy bộ dạng của hắn, cũng hơi yên tâm một chút, vừa dịu dàng hỏi, vừa bước tới lặng lẽ dùng một miếng khăn lụa lau đi giọt mồ hôi trên thái dương Ngô Lương. "Chắc không có vấn đề gì lớn." Khóe miệng Ngô Lương nhếch lên một nụ cười, có chút mệt mỏi gật đầu, rồi tiếp tục dò xét.

Hướng dò xét của hắn bây giờ chủ yếu là phần trên của quan tài, tức là mặt trong của nắp quan tài.

Theo hắn thấy, nếu chiếc quan tài này có cơ quan mở nào, thì tám chín phần là nằm ở chỗ liên kết với nắp quan tài.

Cứ như vậy vượt qua tấm "da lông", Ngô Lương cố gắng hết sức thò cánh tay trái vào sâu hơn trong lỗ hổng, tay trái từ từ dò xét mặt trong nắp quan tài theo kiểu có thể gọi là quét ngang.

Mặt trong nắp quan tài cũng được bọc một lớp lót bằng lụa, sờ vào vừa trơn vừa mịn, nhưng vẫn có chút lạnh lẽo.

Cứ như vậy lấy vai làm tâm, cánh tay làm bán kính, Ngô Lương rất nhanh đã dò xét qua phần lớn khu vực mặt trong nắp quan tài mà tay trái có thể với tới, vẫn không thu hoạch được gì.

Nếu không tìm thấy cơ quan mở ở mặt trong nắp quan tài, hắn chỉ có thể tiếp tục mở rộng phạm vi dò xét, có lẽ còn phải chạm vào nhiều thứ không muốn chạm hơn... "?!" Đúng lúc Ngô Lương đang nghĩ vậy, tay trái bỗng chạm phải một vật cứng nhô ra từ mặt trong nắp quan tài.

Cơ thể Ngô Lương lập tức run lên, theo phản xạ rụt tay lại. "Sao vậy?" Thấy tình hình này, mọi người vội vàng lại gần hỏi. "Đợi chút, ta hình như... sờ phải cái gì đó." Ngô Lương toàn thân tập trung nói, lại định thần, cẩn thận đưa tay về phía vật cứng vừa chạm phải.

Thứ này sờ vào lạnh như băng, lại hơi thô ráp.

Cảm giác như là một thứ gì đó bằng kim loại, dường như không có nguy hiểm gì.

Ngô Lương hơi thả lỏng, bắt đầu dò xét kỹ hơn.

Thứ này hoàn toàn được cấu thành từ những thanh trụ tròn đường kính khoảng 2 centimet, cuối cùng tạo thành một kết cấu hình chữ "thập", và ở vị trí trung tâm chữ "thập" còn có một thanh trụ thẳng đứng nối liền với nắp quan tài.

Chương 206

Hình dáng này có vẻ hơi giống với van khóa của đời sau... "Chẳng lẽ đây chính là cơ quan mở quan tài đồng xanh?" Ngô Lương lập tức phấn chấn, liền nắm lấy một thanh trụ trên chữ "thập" dùng sức vặn.

Không có động tĩnh...

Ngô Lương không vội kết luận, lại đẩy theo hướng ngược lại. "Két..." Chuyển động rồi!

Lần này lại đẩy được!

Cùng lúc đó, xung quanh quan tài đồng xanh cũng vang lên tiếng kim loại ma sát. "Chuyển động rồi!" Bạch Tinh Tinh lập tức kêu lên, thính lực của nàng kinh người, ngay khoảnh khắc nghe thấy âm thanh đã phán đoán ra nguồn gốc, và nhìn rõ mọi thứ, chỉ vào quan tài đồng xanh nói: "Mọi người mau nhìn, vừa rồi lúc trong nắp quan tài có tiếng động, sáu thanh trụ này đều thụt vào trong một đoạn nhỏ!" "Quả nhiên không ngoài dự liệu của ta!" Ngô Lương lập tức mừng rỡ, xác định đây chính là cơ quan mở chiếc quan tài này, đồng thời vội vàng tiếp tục đẩy cái "van" hình chữ "thập" đó.

Cơ quan này thực ra không tính là cao minh gì, có nét tương đồng với khóa cửa đời sau.

Nhưng đặt ở thời Xuân Thu, có thể làm ra loại cơ quan này quả thực cần có bản lĩnh, thậm chí đặt ở thời Đông Hán mạt niên, cũng chưa chắc có bao nhiêu người có thể nói rõ nguyên lý trong đó. "Két kẹt... két kẹt..." Theo Ngô Lương không ngừng xoay van, sáu thanh trụ kim loại hình lục lăng cuối cùng đã hoàn toàn thụt vào trong quan tài, Ngô Lương cũng không thể tiếp tục đẩy van nữa, tức là đã đến cuối.

Thành công rồi!

Ngô Lương đã chịu đủ cái "hộp mù tử thần" này, lập tức định rút tay ra khỏi quan tài.

Thế nhưng đúng vào lúc này, có thứ gì đó không hề báo trước đã siết chặt lấy cổ tay hắn! "A!!!" Dù tâm lý Ngô Lương có vững đến đâu, lúc này lông tóc toàn thân cũng dựng đứng cả lên! ---------- Cùng lúc hét lên, Ngô Lương đã không màng gì nữa mà rút mạnh cánh tay ra, không có một chút thời gian suy nghĩ, hoàn toàn là phản xạ có điều kiện.

Sau đó, hắn giống như Tào Ngang trước đó, trong nháy mắt đã nhảy ra xa mấy mét, sắc mặt trắng bệch, môi tím tái, tay không ngừng run rẩy, một bộ dạng kinh hồn bạt vía.

Mẹ nó chứ đáng sợ quá!

Dù Ngô Lương là người xuyên không, cũng vẫn chỉ là một người bình thường không thể bình thường hơn, gặp phải tình huống đột ngột này, chỉ số SAN chắc chắn bay về không, nếu không phải hắn còn trẻ, tim còn chịu được, nói không chừng giờ đã nằm lăn ra đất rồi. "Công tử (Hiền đệ, Ngô Hữu Tài), rốt cuộc có chuyện gì?!" Mọi người vội vàng chạy tới đỡ hắn, vẻ mặt kinh ngạc hỏi. "Ực!" Ngô Lương cũng bất giác nuốt nước bọt, thở hổn hển thất thần nói: "Vừa, vừa rồi có thứ gì đó đột nhiên nắm lấy tay ta, không biết là thứ gì..." "~~~" Mọi người đều kinh hãi, theo phản xạ liếc nhìn chiếc quan tài đồng xanh chưa mở, trong mắt hiện lên vẻ sợ hãi.

Trước đó Tào Ngang chỉ sờ phải một vật chết lông lá, mọi người đã cảm thấy như chính mình trải qua, mà bây giờ Ngô Lương trực tiếp bị "vật sống" nắm lấy, tự nhiên không ai có thể kìm nén được nỗi sợ hãi trong lòng...

Chẳng lẽ trong chiếc quan tài đồng xanh này thật sự có tà vật đáng sợ nào sao?

Cùng lúc đó. "Ngô Hữu Tài, tay ngươi?" Bạch Tinh Tinh bỗng nhiên nâng tay trái của Ngô Lương lên, lại hét lên một tiếng kinh hãi.

Mọi người vội vàng nhìn qua.

Chỉ thấy trên cổ tay trái của Ngô Lương có một vết hằn đỏ rất rõ, vết hằn lan đến tận mu bàn tay...

Ngô Lương lúc này mới phát hiện vết hằn đỏ này, nhưng hắn lại biết vết hằn này là do đâu.

Vừa rồi lúc cổ tay đột nhiên bị siết chặt, thực ra không bị thương gì, chỉ là lúc hắn theo phản xạ rút tay ra, bị ma sát khá mạnh.

Vết hằn đỏ này chắc là do đó mà ra, chỉ là vừa rồi chỉ cảm thấy hơi nóng rát, lúc này bị Bạch Tinh Tinh nhắc đến mới cảm thấy có chút đau. "Không sao, chỉ là bị xước thôi." Ngô Lương cẩn thận kiểm tra cánh tay và tay trái của mình, phát hiện không có vết thương nào, chỉ hơi sưng đỏ một chút, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, rồi quay sang an ủi mọi người: "Mọi người đừng hoảng, thứ ta gặp phải nói không chừng chỉ là một cơ quan bình thường, nếu thật sự là tà vật gì đó, cánh tay này của ta e là cũng khó giữ được." Lúc này Ngô Lương đã bình tĩnh lại một chút, cộng thêm có nhiều người vây quanh, tự nhiên dần dần có cảm giác an toàn.

Cẩn thận nhớ lại cảm giác vừa rồi, Ngô Lương lờ mờ cảm thấy thứ siết chặt mình lúc nãy có vẻ không giống vật sống.

Bởi vì trước khi bị siết chặt, hắn mơ hồ nghe thấy một tiếng lẫy đàn hồi, chỉ là lúc đó sự chú ý của hắn hoàn toàn tập trung vào "van khóa", tiếng ma sát của những thanh trụ kim loại lục lăng thụt vào trong nắp quan tài cũng không nhỏ, khiến cho tiếng lẫy đàn hồi yếu ớt đó bị che lấp, nghe rất không rõ ràng. "Cái này..." Lời của Ngô Lương không có tác dụng lớn lắm, vẻ mặt của mọi người vẫn có chút căng thẳng. "Tinh Tinh, vừa rồi trước khi ta kêu lên, nàng có nghe thấy

tiếng động lạ nào không?" Ngô Lương lại xác nhận. "Ngươi nói vậy, hình như có nghe thấy một chút, giống như có thứ gì đó khẽ bật một tiếng, nhưng lúc đó sự chú ý của ta đều ở chỗ khác, thêm nữa ngươi ngay sau đó đã hét lên nhảy ra, tâm trí của ta lại dồn hết vào ngươi, nên cũng không để ý lắm." Bạch Tinh Tinh khẽ nhíu mày, thật thà nói. "Nói như vậy, ta chắc là không nghe nhầm." Ngô Lương gật đầu, trầm ngâm nói: "Bây giờ ta càng cảm thấy thứ ta chạm phải vừa rồi có thể chỉ là một cơ quan nhỏ...

Bây giờ ta chắc đã mở được cơ quan của nắp quan tài rồi, chúng ta mở ra xem là biết." Hắn đã làm nhiều việc chuẩn bị như vậy, lại không thể hoàn toàn xác định trong quan tài đồng xanh có tà vật gì đó chết người, tự nhiên không cam tâm cứ thế dễ dàng từ bỏ việc mở quan tài.

Đương nhiên, hắn cũng phải thừa nhận, làm như vậy sẽ có chút mạo hiểm, thậm chí có thể là tự tìm đường chết.

Nhưng đạo mộ bản thân nó đã là một việc vô cùng mạo hiểm, và đây cũng chính là sức hấp dẫn của ngành này, nếu vì có một chút rủi ro mà dễ dàng từ bỏ, thì lăng mộ Quảng Xuyên Vương, lăng mộ Hải Hôn Hầu trước đó hắn cũng sẽ không đào.

Huống hồ bây giờ bên cạnh còn có hai danh tướng lịch sử là Điển Vi và Tào Ngang hộ pháp, an toàn ít nhiều cũng có chút bảo đảm... "Hữu Tài hiền đệ, bây giờ ta cuối cùng cũng biết thế nào là không thấy quan tài không đổ lệ rồi, không không không, ngươi phải gọi là không mở quan tài không đổ lệ, ngươi gan lớn thật!" Tào Ngang bước tới vỗ vỗ vai Ngô Lương, giọng điệu có chút bất đắc dĩ, nhưng khóe miệng lại khẽ nhếch lên.

Thực ra vừa rồi thấy Ngô Lương cũng hét lên nhảy ra giống mình, còn thất thần ở đó một hồi, Tào Ngang lúc đó tuy có chút kinh hãi,

nhưng sau khi hoàn hồn lại có chút vui mừng trong lòng.

Ngô Lương cũng thất thố, điều đó ít nhất chứng minh biểu hiện vừa rồi của hắn cũng không đến nỗi tệ, mọi người kẻ tám lạng người nửa cân thôi mà.

Cứ như vậy, cốt cách và thể diện của hắn và nhà họ Tào tự nhiên cũng không mất đi quá triệt để, thậm chí còn vô hình vớt vát lại được một ít, tự nhiên cũng không cảm thấy xấu hổ nữa. "Tử Tu huynh quá khen rồi." Ngô Lương nhìn ra được biểu cảm vi diệu của Tào Ngang, cũng biết trong lòng rằng đây đối với hắn hẳn là chuyện tốt, đương nhiên sẽ không vạch trần, mà khiêm tốn cười một tiếng rồi nói tiếp: "Điển Vi, ngươi cùng vị huynh đệ thân vệ này hợp lực mở quan tài.

Tử Tu huynh, huynh đến hộ pháp cho chúng ta.

Tinh Tinh, nàng tiếp tục giám sát động tĩnh trong quan tài.

Vu Cát, ông đứng xa một chút.

Ra tay đi, chúng ta đã làm đến bước này rồi, nếu không mở quan tài ra xem cho rõ ràng chắc chắn sẽ hối hận cả đời." "Được!" "Vâng!" Mọi người trong lòng tuy vẫn có chút lo lắng, nhưng mệnh lệnh của Ngô Lương họ vẫn phải tuân theo, thế là rất nhanh đã vào vị trí của mình. "Chuẩn bị." Thấy Điển Vi và người thân vệ kia đã nắm chặt hai đầu nắp quan tài, mà Tào Ngang cũng đã giơ bội kiếm trước ngực nghiêm trận chờ đợi, Ngô Lương ánh mắt sáng rực nhìn chằm chằm vào quan tài đồng xanh, khẽ quát một tiếng: "Mở!" "Loảng xoảng!" Cùng với một tiếng động trầm đục, nắp quan tài đồng xanh đã bị hất tung xuống đất.

Điển Vi và người thân vệ kia ngay lúc hất tung nắp quan tài đã nhảy lùi về phía sau, đây là sự sắp xếp từ trước của Ngô Lương, để đề phòng trong quan tài thật sự có cơ quan hại người lợi hại hoặc tà vật làm bị thương hai người.

Cùng lúc đó, Ngô Lương và Tào Ngang đã nắm chặt vũ khí trong tay, hơi khom người tích thế chờ phát, đôi mắt dán chặt vào quan tài đồng xanh, nếu bên trong thật sự có thứ gì đó vọt ra, họ liền có thể kịp thời ứng phó.

Tuy nhiên, trong quan tài không hề có động tĩnh gì, càng không có thứ gì bất ngờ xuất hiện.

Cứ như vậy chờ đợi một lát. "Không có chuyện gì à?" Tào Ngang khẽ nhíu mày nhìn Ngô Lương, lúc này mọi người đều đứng khá xa, nhất thời không thể nhìn thấy tình hình bên trong quan tài. "Xem ra... là vậy." Ngô Lương vẫn không rời mắt khỏi quan tài, khẽ gật đầu, "Qua đó xem thử." Nói xong câu đó, Ngô Lương đã nhấc chân, rón rén tiến lại gần quan tài đồng xanh.

Điển Vi lập tức lại đến trước mặt Ngô Lương, dùng song trì công binh sạn cẩn thận bảo vệ.

Tào Ngang cũng không kìm được lòng hiếu kỳ của mình, từng bước theo sát bên cạnh Ngô Lương, mà người thân vệ của hắn lúc này cũng rất có mắt nhìn, vội vàng học theo Điển Vi che chắn bên cạnh Tào Ngang.

Cứ như vậy tiến lại gần hơn.

Mọi người cuối cùng cũng nhìn rõ tình hình bên trong quan tài.

Bên trong quả nhiên có một cỗ thi thể hình người hoàn chỉnh, thi thể nằm thẳng trên lớp lót, được bọc trong bộ áo bào bằng lụa hoa lệ mà cồng kềnh, trên đầu còn đội một chiếc "miện lưu" chín tua chuyên dụng cho chư hầu thời Xuân Thu.

Nhưng lúc này, Ngô Lương không thể xác định cỗ thi thể hình người này rốt cuộc có phải là thi thể của con người hay không.

Bởi vì hai tay của cỗ thi thể hình người này hoàn toàn bị bọc trong

tay áo, hai chân cũng đi hài rất kín, thậm chí ngay cả trên mặt cũng phủ một chiếc mặt nạ vàng chói lọi, căn bản không thể nhìn thấy bản thân thi thể.

Quan trọng nhất là, Ngô Lương biết rõ hơn bất kỳ ai, Tề Ai Công tuyệt đối không thể nào lưu lại toàn thây, cho nên cỗ thi thể hoàn chỉnh trước mắt này nhất định có vấn đề...

Ngoài ra, một chi tiết trên cỗ thi thể này lại khiến Ngô Lương sau lưng toát mồ hôi lạnh.

Vẻ mặt của những người khác cũng theo đó mà trở nên ngưng trọng.

Bởi vì một cánh tay của cỗ thi thể này lúc này đang lấy khuỷu tay làm điểm tựa hơi nhấc lên, và dù cách lớp áo cũng có thể thấy được, bàn tay trên cánh tay đó đang nắm thành hình chữ "O".

Mà kích thước của hình chữ "O" này, vừa vặn tương đương với độ dày cổ tay của Ngô Lương, và lớp áo lụa bọc bên ngoài, còn có vết ma sát rất rõ ràng theo một hướng...

Bộ quần áo lụa này tuy được bảo quản khá tốt, nhưng niên đại dù sao cũng đã lâu, xung quanh vết ma sát đã có vài chỗ bị rách, và vết rách trông còn rất mới! "Cái này..." Nhìn chi tiết trước mắt, Ngô Lương có lý do chính đáng để nghi ngờ, thứ vừa rồi siết chặt cổ tay hắn, rất có thể chính là bàn tay này!

Nhưng sao có thể?!

Rõ ràng là một cỗ "thi thể" đã được liệm trong quan tài gần ngàn năm, nếu không xảy ra thi biến, thì quyết không thể làm ra chuyện này được!

Ngô Lương tự nhiên không muốn tin đây là sự thật, lại vội vàng kiểm tra mặt trong nắp quan tài và bên trong quan tài.

Tuy nhiên rất đáng tiếc.

Ngoài bàn tay vẫn giữ tư thế hình chữ "O" này, Ngô Lương không tìm thấy bất kỳ thứ gì khác có thể siết chặt cổ tay hắn, cho nên... "..." Mọi người hiển nhiên cũng đã nhận ra vấn đề này, vẻ mặt ngày càng bất an, ánh mắt nhìn cỗ thi thể hình người kia cũng có chút sợ hãi. "Đừng hành động thiếu suy nghĩ, luôn giữ cảnh giác!" Tim Ngô Lương đập thình thịch, ép mình phải bình tĩnh lại, rồi nói với Điển Vi: "Điển Vi, cho ta một cái công binh sạn, ngươi ở bên cạnh trợ trận cho ta." Nói xong, Ngô Lương đã lấy một cái công binh sạn từ tay Điển Vi, cứng rắn cẩn thận tiến lại gần quan tài đồng xanh.

Cứ như vậy đến gần.

Chương 207

Ngô Lương cũng không dám dễ dàng ra tay, mà từ từ đưa công binh sạn trong tay về phía thi thể hình người trong quan tài.

Thi thể hình người vẫn không có động tĩnh gì, cho đến khi Ngô Lương dí công binh sạn vào cánh tay đang giơ lên một nửa của thi thể hình người, thậm chí còn hơi dùng sức chọc chọc.

Cánh tay của thi thể hình người chỉ khẽ rung lên một chút, vẫn không có phản ứng gì.

Ngô Lương có chút không hiểu.

Theo hắn thấy, nếu cỗ thi thể này đã xảy ra thi biến, thì lúc trước khi đưa tay ra nắm lấy hắn đã nên tỉnh lại, hoàn toàn không có lý do gì để tiếp tục nằm im như bây giờ, càng không cần nói đến việc vẫn không có phản ứng khi có người chạm vào.

Vậy, rốt cuộc là chuyện gì?

Với sự nghi ngờ đó, Ngô Lương lại đưa công binh sạn về phía trước một chút, trực tiếp dí vào ngực của thi thể hình người, rồi lại hơi dùng sức chọc hai cái.

Kết quả, vẫn không có phản ứng.

Ngô Lương trong lòng không khỏi có chút rợn người.

Nếu cỗ thi thể hình người này vừa rồi không nắm lấy hắn một cái, hoặc là mở quan tài ra liền nhảy lên tấn công họ, có lẽ hắn còn không đến nỗi khó chịu như bây giờ.

Cảm giác này giống như đang "chờ chiếc giày thứ hai rơi xuống", trời mới biết thứ này sẽ đột nhiên ra tay vào lúc nào, lúc đó sẽ dọa chết người đó biết không? "Cẩn thận..." Bạch Tinh Tinh có chút không

nhìn nổi nữa, bất giác kêu lên một tiếng. "Có tiếng động?" Ngô Lương vội vàng lùi lại hai bước. "Không có." Bạch Tinh Tinh lắc đầu, khuôn mặt xinh đẹp căng thẳng nói: "Ta là bảo ngươi cẩn thận một chút, cỗ thi thể này quá kỳ quái, ta sợ nó đột nhiên làm gì ngươi..." "Ừm." Ngô Lương gật đầu, ai mà không lo chứ, ta lo muốn chết đây này!

Mẹ nó chứ, ngươi muốn thi biến thì thi biến luôn đi, muốn bất động thì cứ bất động, làm cái trò này dọa ai hả, đồ con rùa!

Ngô Lương mắng thầm mấy câu chửi thề để lấy thêm can đảm, lại từ từ tiến lại gần.

Trong quan tài ngoài cỗ thi thể hình người kỳ quái này, hai bên trái phải còn đặt hai tấm da hổ trắng không có đầu, đặt sát cánh tay trái và phải của thi thể hình người.

Một trong hai tấm da hổ được đặt rất phẳng phiu, còn tấm da hổ kia lại có một vết nhăn như bị cào.

Đây chắc là thứ lông lá mà Ngô Lương sờ phải lúc trước, nhưng hắn không hiểu lắm việc bồi táng thứ này có ý nghĩa gì, dù sao trước đây hắn chưa từng nghe, càng chưa từng thấy, có lẽ mang ý nghĩa tượng trưng cho sự bảo vệ nào đó?

Nghĩ vậy, Ngô Lương quay đầu liếc nhìn Vu Cát.

Thấy Vu Cát lúc này cũng vẻ mặt nghi hoặc, hắn đành tạm thời gác lại vấn đề này.

Lúc này, cỗ thi thể hình người kia vẫn không có động tĩnh gì.

Ngô Lương tiếp tục kiểm tra, rồi lại nhìn thấy ở hai bên trái phải đầu của thi thể có hai chiếc ấn tỳ lớn nhỏ khác nhau.

Chiếc ấn tỳ nhỏ hơn được khắc bằng ngọc thạch, trên lưng ấn tỳ đã xuất hiện nhiều vết nứt, và những vết nứt này cuối cùng đều hội tụ tại một chỗ, chỗ đó còn có một chút dấu vết bị sứt mẻ.

Điều này cho thấy chiếc ấn tỳ bằng ngọc này có thể đã từng bị rơi, cũng có thể đã bị đập.

Còn chiếc ấn tỳ lớn hơn thì làm bằng đồng thau.

Trên lưng chiếc ấn tỳ này có đúc một hình hung thú rất kỳ quái, nhưng hung thú này ngay cả Ngô Lương nhìn cũng thấy rất lạ, nhất thời không thể tìm thấy trong đầu mình nguyên mẫu thần thú hay hung thú nào có thể tương ứng với nó.

Trong quá trình này, Ngô Lương luôn chú ý đến cỗ thi thể hình người, thấy nó vẫn không có động tĩnh.

Thế là hắn lại đưa công binh sạn ra, cẩn thận xúc chiếc ấn đồng lên trước, từ từ mang ra khỏi quan tài đồng xanh để kiểm tra.

Chữ viết trên ấn tỳ bồi táng là văn vật quan trọng để phán đoán thân phận của chủ nhân lăng mộ, mỗi một chiếc ấn tỳ trong giới khảo cổ đều là phát hiện vô cùng quan trọng, thậm chí có thể giúp các nhà khảo cổ giải mã hoặc lấp đầy nhiều bí ẩn chưa được giải đáp trong lịch sử.

Và khi Ngô Lương lật chiếc ấn đồng này lại, lại chỉ thấy tám chữ kim văn hoàn toàn khác xa với dự đoán: "Thái Công chúc phúc, bách vô cấm kỵ." "Thái Công chúc phúc, bách vô cấm kỵ?" Ngô Lương theo phản xạ đọc lại một lần, lông mày từ từ nhíu lại: "Hừm... tám chữ này đọc lên sao mà quen tai thế nhỉ, hình như đã nghe ở đâu đó rồi?" Thế là xong!

Thiên quan chúc phúc, bách vô cấm kỵ!

Chữ trên phương đồng ấn này lại chỉ khác hai chữ so với "Phát Khâu Ấn", bảo vật tịch tà độc hữu của Phát Khâu Trung Lang Tướng trong truyền thuyết dân gian hậu thế, và "Phát Khâu Ấn" chính là một trong những nguyên nhân quan trọng nhất khiến Ngô Lương muốn

làm Phát Khâu Trung Lang Tướng.

Tương truyền "Phát Khâu Ấn" đó cũng là một phương đồng ấn, trên ấn khắc tám chữ lớn "Thiên quan chúc phúc, bách vô cấm kỵ", hiệu xưng một ấn trong tay, quỷ thần đều phải tránh, là một thần vật không thể thay thế mà Tào lão bản ban cho Phát Khâu Trung Lang Tướng, cũng vì thế mà Phát Khâu Trung Lang Tướng còn được gọi là Phát Khâu Thiên Quan.

Chỉ có điều, truyền thuyết sau này nói rằng ấn này đã bị hủy vào niên hiệu Vĩnh Lạc thời nhà Minh, từ đó không còn tồn tại trên đời nữa.

Nói cách khác, ở thế kỷ hai mươi mốt nơi Ngô Lương từng sống, tuyệt đối không thể có ai từng thấy "Phát Khâu Ấn" thật sự, nguồn gốc của truyền thuyết dân gian này càng không thể truy ngược, có thật hay không cũng không cách nào khảo chứng được… Vì vậy, Ngô Lương trước đây từng nghĩ, cho dù cuối cùng hắn có làm được Phát Khâu Trung Lang Tướng, thì Tào lão bản rốt cuộc có "Phát Khâu Ấn" để ban thưởng cho hắn hay không?

Giờ đây nhìn phương đồng ấn trong tay, lại nhìn văn tự kim văn trên đó… "Thái Công chúc phúc, bách vô cấm kỵ…" Ngô Lương bất giác lại lẩm nhẩm một lần nữa, đọc thế nào cũng thấy thuận miệng.

Điều này là nhờ chữ cái đầu của hai từ "Thái Công" và "Thiên Quan" hoàn toàn giống nhau, đọc thế nào cũng không có cảm giác gượng gạo, trong lòng không khỏi nảy sinh một suy đoán táo bạo: Phương đồng ấn này liệu có khả năng chính là "Phát Khâu Ấn" trong truyền thuyết không?

Rốt cuộc, nhiều truyền thuyết dân gian trong quá trình lưu truyền, được kể qua miệng những người khác nhau, hoặc qua phương ngữ của các vùng khác nhau, lâu dần sẽ có khả năng rất lớn xuất hiện sai

lệch, hai chữ "Thái Công" dần dần lưu truyền thành hai chữ "Thiên Quan" quả là chuyện hết sức bình thường.

Giống như rất nhiều trò chơi truyền tin, chỉ cần vài người truyền một câu nói, vài phút sau kết quả truyền ra đã có thể khác một trời một vực, huống chi là truyền thuyết dân gian đã lưu truyền mấy nghìn năm… Kết hợp thêm những dây leo cho đến bây giờ vẫn chưa theo bọn họ tiến vào chủ mộ thất.

Ngô Lương vừa rồi đã nghĩ trong chủ mộ thất này liệu có tồn tại thủ đoạn nào đó có thể khắc chế những dây leo kia, dùng để đảm bảo thi thể của chủ mộ không bị chúng xâm hại, nếu tình huống này có liên quan đến phương đồng ấn, vậy thì công hiệu của phương đồng ấn này cũng được chứng thực, quả thực có phần tương tự với "Phát Khâu Ấn" trong truyền thuyết.

Ngoài ra, còn có thân phận nhân vật mà hai chữ "Thái Công" chỉ đến.

Ngô Lương ngay lập tức liên tưởng đến Thái tổ Tề quốc Khương Tử Nha, hoặc còn gọi là Lữ Thượng.

Khương Tử Nha không chỉ có danh hiệu "Thái Công Vọng" trong chính sử, mà trong 《Tề Sử》 mà Ngô Lương phát hiện cũng tôn xưng ông là "Thái Công", ngay cả trong thần thoại Đạo giáo lưu truyền ở Thiên triều, cũng có nhiều tông phái coi ông là Trí thần, Võ thần, phụng làm thần linh hộ mệnh với câu "Thái Công tại thử, bách vô cấm kỵ".

Thêm vào đó, nơi đây lại là lăng mộ của quốc quân nước Tề, hai chữ "Thái Công" này càng không thể thoát khỏi liên quan đến Khương Tử Nha.

Hơn nữa, trên người Khương Tử Nha quả thực tồn tại rất nhiều ghi chép lịch sử liên quan đến tiên thuật, thần thông, ngay cả trong

mắt người đời sau, Khương Tử Nha cũng là một thần nhân khó có thể vượt qua.

Những thứ liên quan đến một thần nhân như vậy, mang theo một vài thuộc tính thần bí mà khoa học không thể giải thích, dường như cũng là chuyện hợp tình hợp lý… Đương nhiên, đây đều là suy đoán của Ngô Lương, trước khi có được chứng thực đầy đủ, hắn vẫn chỉ có thể coi phương đồng ấn này như một ấn tỳ bình thường, không dám tự cao tự đại. "Công tử, phương đồng ấn này có gì khác biệt chăng?" Thấy Ngô Lương nhìn chằm chằm đồng ấn lẩm bẩm một mình, vẻ mặt liên tục thay đổi, Vu Cát có chút tò mò hỏi, nhưng lại có phần e dè thi thể hình người trong quan tài, không dám dễ dàng đến gần.

Những người khác thì chỉ tò mò nhìn, họ không biết nhiều về những chuyện này, tự nhiên không dám xen mồm lung tung. "Ngươi xem đi." Ngô Lương cũng không giấu giếm, quay người đưa đồng ấn cho Vu Cát. "Thái Công chúc phúc, bách vô cấm kỵ?" Vu Cát lật đồng ấn lại, cũng bất giác đọc tám chữ này ra, sau đó khẽ nhíu mày nói: "Thái Công trên này hẳn là Thái tổ Tề quốc Lữ Thượng, nhưng đây chắc không phải ấn tỳ ông dùng lúc sinh thời, thông thường trên ấn tỳ chỉ khắc danh hiệu và tên của chủ nhân.

Hơn nữa, không có ai tự xưng là Thái Công, càng không khắc những lời chúc như vậy, phương đồng ấn này e là do con cháu của Lữ Thượng làm ra." "Lão tiên sinh quả nhiên kiến thức sâu rộng, lời này đúng là nói trúng trọng điểm." Ngô Lương gật đầu, lập tức mở ra một hướng suy nghĩ mới.

Vào thời Xuân Thu, hai chữ "Thái Công" không phải để chỉ riêng Khương Tử Nha, mà chủ yếu là tôn xưng dành cho cha.

Cho dù trong lịch sử Khương Tử Nha được gọi là "Thái Công

Vọng", cũng là bắt nguồn từ lời nói của Chu Văn Vương Cơ Xương, nguyên văn dịch sang bạch thoại có nghĩa là "Từ tiên quân Thái Công của ta đã nói: 'Nhất định có thánh nhân đến Chu, Chu sẽ vì thế mà hưng thịnh.' Người nói chính là ngài phải không?

Thái Công của chúng ta đã trông ngóng ngài từ lâu rồi.", vì thế Khương Tử Nha mới có danh xưng "Thái Công Vọng".

Cho nên, Vu Cát nói phương đồng ấn này rất có thể là do con trai ông ta làm ra thực sự rất có lý.

Nhưng chắc chắn cũng có quan hệ không thể tách rời với Khương Tử Nha, lời chúc trong đó có lẽ ẩn chứa sự bảo hộ của Khương Tử Nha đối với con cháu họ Lữ của mình. "Ha ha ha, lão phu chỉ là nói theo sự thật thôi, không đáng nhắc đến, không đáng nhắc đến, ha ha." Được Ngô Lương khẳng định, Vu Cát lập tức vuốt râu cười có phần đắc ý, ông ta mà có đuôi, e là đã vểnh lên tận trời rồi.

Lão đồng tử này, đúng là một đứa trẻ to xác… Ngô Lương cũng cười cười, nhận lại phương đồng ấn, cẩn thận cất vào túi vải nhỏ bên hông, tiếp đó lại dùng xẻng công binh nạy phương ấn tỳ bằng ngọc nhỏ hơn ra.

Phương ấn tỳ này ngoài một vết va đập rõ ràng ra, cũng không có chỗ nào đặc biệt đáng chú ý khác, ngay cả chữ khắc trên ấn tỳ cũng rất quy củ —— "Nhâm Công Bất Thần".

Chỉ có bốn chữ đơn giản như vậy.

Nhưng lại trực tiếp chỉ rõ thân phận của người trong quan tài, thi thể hình người trong chiếc quan tài đồng xanh này chính là chủ nhân của tòa lăng mộ —— Tề Nhâm Công Lữ Bất Thần! "Đây thật sự là thi thể của Tề Ai Công?" Lông mày Ngô Lương lập tức lại nhíu chặt.

Thi thể hình người này tuyệt đối có vấn đề!

Ghi chép trong 《Tề Sử》 và các tài liệu lịch sử mà Ngô Lương từng xem ở hậu thế đều nhất quán, đủ để chứng minh Tề Ai Công Lữ Bất Thần chết vì bị phanh hình, nhưng bây giờ trong quan tài của ông ta lại là một cỗ thi thể khá hoàn chỉnh, điều này dù thế nào cũng không thể giải thích được. "Không thể nào?" Vu Cát cũng kinh ngạc nhăn cả khuôn mặt già nua lại.

Về cuộc đời của Tề Ai Công, những gì ông ta biết không hề ít hơn Ngô Lương, tự nhiên cũng không thể chấp nhận cách nói này.

Mọi người cũng vẻ mặt kỳ quái, tuy có người không hiểu Ngô Lương và Vu Cát rốt cuộc đang nói gì, nhưng biểu hiện của hai người đã đủ khiến người ta nghi hoặc. "Xem ra phải tiến hành nghiệm thi thôi, là thật hay giả nhìn là biết." Ngô Lương lại kiểm tra một lượt trong quan tài đồng xanh, phát hiện đã không còn đồ tùy táng nào khác, cuối cùng mới từ từ đưa xẻng công binh trong tay về phía thi thể hình người đó.

Hắn muốn lật tấm mặt nạ vàng trên mặt thi thể hình người ra trước.

Mặc dù Ngô Lương không biết dung mạo của Tề Ai Công, càng không có cách nào thông qua một khuôn mặt có thể đã khô quắt biến dạng thậm chí là mục nát hoàn toàn chỉ còn lại xương cốt để phân biệt thân phận thật sự của người đã chết, nhưng ít nhất có thể dựa vào đó để phân biệt xem thi thể hình người này rốt cuộc có phải là thi thể người hay không.

Bàn tay hơi giơ lên của thi thể hình người vẫn giữ tư thế hình chữ "O" ở ngay trước mắt, không ngừng nhắc nhở Ngô Lương về nguy cơ có thể tồn tại của hành động này.

Nhưng sự tò mò trong lòng Ngô Lương lúc này, không nghi ngờ gì là lớn hơn nỗi sợ hãi một chút.

Đây là một bản tính đặc thù của con người, cũng là một trong những động lực cốt lõi cho sự tiến bộ không ngừng của nhân loại, đương nhiên, đồng thời cũng là một trong những động lực cốt lõi của việc tìm chết. "…" Mọi người cũng từ từ tiến lại gần hơn một chút, vừa cẩn thận phòng bị, vừa nhìn chằm chằm vào tấm mặt nạ vàng và chiếc xẻng công binh đang dần tiến lại gần trong tay Ngô Lương, chờ đợi đáp án được hé lộ.

Cuối cùng. "Cạch!" Cùng với một tiếng động nhẹ, đầu xẻng chạm vào mép của tấm mặt nạ vàng.

Sắp lật ra rồi!

Mọi người lập tức nín thở, mắt cũng không nỡ chớp một cái.

Nhưng ngay lúc này.

Chương 208

"Rắc rắc…" Trong quan tài đồng xanh lại truyền ra một tiếng động kỳ quái.

Chính xác mà nói, hẳn là từ bên trong thi thể hình người trong quan tài đồng xanh truyền ra một tiếng động kỳ quái.

Lần này không chỉ Ngô Lương và Bạch Tinh Tinh nghe thấy, những người còn lại cũng nghe rất rõ, và bất giác lùi lại một bước, binh khí trong tay cũng theo đó giơ cao hơn một chút. "!" Tim Ngô Lương thắt lại, tay phải cầm xẻng công binh hơi run lên, không biết nên lùi hay nên tiến.

Giây tiếp theo. "Vụt!" Bàn tay vốn chỉ hơi giơ lên của thi thể hình người lại đột nhiên cử động, một tay tóm lấy cán gỗ của chiếc xẻng công binh gần vị trí đầu xẻng! "Vãi chưởng?!" Ngô Lương lập tức giật nảy mình, kéo mạnh xẻng công binh rồi nhảy lùi lại như một con khỉ. "Á?" "A!" Mọi người cũng thất kinh, sợ đến mức liên tục nhảy lùi lại, vừa nhảy vừa bất giác hét lên kinh hãi.

Bao gồm cả Ngô Lương, tất cả mọi người bất kể đã sống bao nhiêu năm cũng chưa từng trải qua chuyện quỷ dị như vậy, tự nhiên không thể chấp nhận sự thật một thi thể đã chết gần nghìn năm còn có thể hành động!

Nhưng điều khiến người ta cạn lời nhất là.

Có lẽ vì lần này thi thể hình người tóm rất chặt, cộng thêm phần đầu xẻng khá rộng phía trước cản trở, lần này Ngô Lương không dễ dàng rút xẻng ra được.

Ngược lại, khi Ngô Lương gắng sức nhảy lùi lại, hắn bất cẩn trực tiếp kéo cả cánh tay của thi thể hình người, lôi thứ này từ trong

quan tài đồng xanh ra, hơn nữa còn kéo đi xa hai ba mét. "Ngô Hữu Tài, thi thể đó đang theo ngươi kìa, ngươi mau buông tay ra đi!" Bạch Tinh Tinh thấy vậy vội vàng hét lớn. "Công tử cẩn thận!!!" Phản ứng của Điển Vi cũng cực nhanh, thấy Ngô Lương không thể thoát khỏi thi thể hình người, lập tức lại chắn trước mặt Ngô Lương, xẻng công binh trong tay giơ cao, dùng hết sức chém xuống cánh tay không chịu buông của thi thể hình người đó.

Cùng lúc đó.

Ngô Lương cũng đã ý thức được điều này, vội vàng buông xẻng công binh ra. "Keng!" Xẻng công binh của Ngô Lương rơi xuống đất, thi thể hình người kia cũng ngoan ngoãn ngã sấp xuống đất. "Xoảng —— Rắc!" Xẻng công binh trong tay Điển Vi theo sau chém tới!

Thứ gãy đầu tiên lại là cán xẻng bằng gỗ của Điển Vi, Phường Nhân Quân xuất chinh trước nay chỉ mang theo đầu xẻng, đến nơi mới tìm gỗ tại chỗ để làm cán, vì thế gỗ làm cán xẻng đều khá bình thường, độ cứng chỉ có thể coi là tàm tạm.

Lại nhìn thi thể hình người kia.

Lúc này cánh tay của nó đã bị chém đứt lìa, ngay cả lớp vải bọc bên ngoài cánh tay cũng bị chém làm hai mảnh. "Xoẹt!" Tào Ngang cũng không phải dạng vừa, thấy tình hình này lập tức hét lớn một tiếng.

Dẫn theo tên thân vệ kia xông lên, vung binh khí trong tay, ra vẻ muốn nhân cơ hội này băm vằm thi thể hình người thành trăm mảnh, vĩnh viễn trừ hậu hoạn.

Tuy nhiên. "Tử Tu huynh, khoan đã!" Ngô Lương lại đột nhiên ngăn họ lại vào lúc này. "Hữu Tài hiền đệ, cơ hội không thể bỏ lỡ, để ta chém nó thành mấy đoạn rồi nói chuyện khác!" Tào Ngang dậm chân nói lớn. "Đừng manh động, thứ này hình như hoàn toàn không

phải thi thể." Ngô Lương lại kéo hắn lại, vội vàng giải thích. "Không phải thi thể?" Tào Ngang lập tức sững sờ. "?" Mọi người cũng vẻ mặt kinh nghi, bất giác lại nhìn kỹ thi thể hình người kia.

Mãi đến lúc này họ mới kinh ngạc phát hiện.

Cánh tay thi thể vừa bị Điển Vi chém đứt đã lộ ra một đoạn nhỏ từ dưới lớp vải.

Mà đoạn cánh tay nhỏ đó trông quả thực không giống dáng vẻ của một thi thể, ngược lại bề mặt lại hiện ra một màu gỗ, thậm chí có thể nhìn thấy từng đường vân gỗ trên đó?

Ngay cả mặt cắt ngang ở chỗ gãy cũng như vậy, đó hoàn toàn là dáng vẻ của một khúc gỗ rỗng ruột bị bẻ gãy, rất nhiều dằm gỗ đều tua tủa ra ngoài. "Đây rốt cuộc là…" Mọi người vô cùng khó hiểu, không ai có thể lý giải được hiện tượng trước mắt.

Gỗ vốn là vật chết, cho dù được điêu khắc thành con rối gỗ thì vẫn là vật chết, vật chết sao có thể cử động được, lại còn một lần tóm lấy cổ tay Ngô Lương, một lần tóm lấy xẻng công binh, đây rõ ràng là có mục đích mà?

Thậm chí cho đến bây giờ, cánh tay bị Điển Vi chém đứt kia vẫn đang nắm chặt chiếc xẻng công binh, từ đầu đến cuối chưa từng buông ra… "Tử Tu huynh, cho ta mượn trường kiếm dùng một chút." Ngô Lương cũng không hiểu đây rốt cuộc là chuyện gì, đành phải mượn thanh bội kiếm dài hơn của Tào Ngang trước, sau đó dưới sự bảo vệ của Điển Vi, đánh bạo đem cánh tay đứt kia từ trong quần áo khều ra.

Lúc này cánh tay mới hoàn chỉnh hiện ra trước mắt mọi người.

Đây quả thực là một cánh tay hoàn toàn làm bằng gỗ, nhưng kỹ thuật chế tác lại tinh xảo hơn nhiều so với những con rối gỗ đã thấy

trước đây.

Không chỉ hình dạng giống hệt tay người, mà các khớp ở khuỷu tay, cổ tay và các ngón tay đều được xử lý ghép nối đặc biệt, khiến cho cả cánh tay có thể hoạt động như tay người thật.

Đây rõ ràng là điều mà Ngô Lương và mọi người đều không ngờ tới.

Hơn nữa, dù có như vậy, con rối gỗ này cũng hoàn toàn không có lý do gì để có thể tự hành động được, trừ phi nó được trang bị công nghệ trí tuệ nhân tạo chỉ có ở hậu thế, nhưng điều này rõ ràng là không thực tế… Ngay khi mọi người còn đang khó hiểu. "Đây…" Vu Cát lại nhìn chằm chằm vào đoạn tay này, vẻ mặt kinh ngạc nói: "… Chẳng lẽ là Mộc Giáp trong truyền thuyết?" "Mộc Giáp trong truyền thuyết?" Nghe vậy, mọi người vẻ mặt kinh ngạc nhìn Vu Cát, tỏ vẻ không hiểu ông ta rốt cuộc đang nói gì.

Chỉ có Ngô Lương khi nghe thấy hai chữ "Mộc Giáp" thì đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, nhưng hắn cũng không lập tức nói ra điều mình nghĩ, mà hỏi để xác minh: "Lão tiên sinh, Mộc Giáp mà ngài nói là vật gì?" "Không biết công tử có từng đọc 《Liệt Tử》 chưa?" Vu Cát vẫn vẻ mặt kinh ngạc, mắt không rời đoạn tay cụt hỏi lại. "Chẳng lẽ lão tiên sinh nói đến, là Mộc Giáp Nhân do Yển Sư tạo ra được ghi lại trong 《Liệt Tử》?" Nói đến đây, Ngô Lương cuối cùng cũng xác định được thứ mình nghĩ đến và thứ Vu Cát nói hắn là cùng một loại, lúc này mới tiếp tục hỏi. 《Liệt Tử》 ghi lại rất nhiều sự vật khá huyền diệu, ví dụ như những điển cố lịch sử mà hậu thế gần như ai cũng biết như "Ngu Công dời núi", "Hai đứa trẻ tranh cãi về mặt trời", "Cao sơn lưu thủy", "Dư âm lượn lờ quanh xà nhà"… đều xuất phát từ bộ sách này.

Mà "Mộc Giáp" chính là một ghi chép trong 《Liệt Tử》.

Kể về việc Chu Mục Vương tình cờ gặp một tượng nhân bí ẩn tên là "Yển Sư", bên cạnh "Yển Sư" lại có một người kỳ lạ toàn thân màu vân gỗ.

Chu Mục Vương trong lòng tò mò liền hỏi người kỳ lạ này là ai, "Yển Sư" nói với ông ta đây không phải người thật, mà là Mộc Giáp Nhân do chính tay ông ta chế tạo, và ngay tại chỗ ra lệnh cho Mộc Giáp Nhân hát múa cho Chu Mục Vương xem, Mộc Giáp Nhân làm theo từng việc, cử chỉ đều giống hệt người thật, gần như không thể phân biệt thật giả.

Chỉ là lúc kết thúc, Mộc Giáp Nhân lại cả gan liếc mắt đưa tình với ái thiếp của Chu Mục Vương.

Chu Mục Vương nổi giận, trách mắng "Yển Sư" sao dám dùng người thật dán vỏ cây giả làm Mộc Giáp Nhân để trêu đùa mình, "Yển Sư" để giải thích, vội vàng tháo rời Mộc Giáp Nhân ngay trước mặt Chu Mục Vương, chỉ thấy Mộc Giáp Nhân từ trong ra ngoài đều do gỗ, da, keo sơn và một số vật chết linh tinh tạo thành.

Sau đó "Yển Sư" lại lắp ráp những vật chết này lại, Mộc Giáp Nhân liền lại trở nên sống động như thật.

Chu Mục Vương vừa kinh ngạc vừa vui mừng, liên tục khen ngợi, mang cả Yển Sư và Mộc Giáp Nhân về cung.

Sáu trăm năm sau, thế gian lại xuất hiện hai công tượng lừng danh, là "Công Tượng Chi Thần" Công Thâu Ban (Lỗ Ban) và "Mặc Gia Chi Tổ" Mặc Tử, cả hai đều tự cho rằng kỹ nghệ của mình đã đạt đến đỉnh cao chưa từng có.

Nhưng khi đệ tử của hai người lần lượt kể chuyện "Yển Sư" cho hai vị đại sư nghe, họ đều tự thấy xấu hổ, từ đó không bao giờ dám bàn luận về kỹ nghệ của mình nữa, ngoan ngoãn làm thợ mộc… Đây chính là ghi chép về "Mộc Giáp" trong 《Liệt Tử》.

Thực ra đối với ghi chép này, hậu thế phổ biến cho rằng đây chỉ là một câu chuyện thần thoại tưởng tượng, bởi vì trong sự hiểu biết của hậu thế, thời Xuân Thu căn bản không thể tồn tại kỹ thuật như vậy.

Về điều này, Ngô Lương trong lòng cũng có chút nghi hoặc.

Đương nhiên, với tư cách là một nghiên cứu sinh chuyên ngành khảo cổ, hắn tuyệt đối không phỏng đoán vô căn cứ, mà là vì trong 《Liệt Tử》 còn ghi lại rất nhiều câu chuyện thần thoại huyền bí tương tự, và tư tưởng "Hoàng Lão Đạo" ẩn chứa trong 《Thái Bình Thanh Lĩnh Kinh》 mà Vu Cát không biết làm sao có được, cũng rất giống với những ghi chép trong 《Liệt Tử》.

Cũng vì vậy, từ thời Hán trở đi. 《Liệt Tử》 chưa bao giờ được người ta coi là một bộ điển cố lịch sử chính thống, mà được coi là một bộ kinh điển Đạo giáo hoặc tác phẩm triết học.

Thậm chí vào thời Đông Tấn, còn được xếp vào một trong ba trụ cột của Huyền học.

Đối với nội dung được ghi lại trong một bộ cổ tịch như vậy, Ngô Lương sao có thể dễ dàng tin là thật?

Cho nên, dù Vu Cát mở miệng nói hai chữ "Mộc Giáp", Ngô Lương cũng không vội kết luận, mà muốn nghe xem ông ta rốt cuộc có kiến giải gì, rồi mới đưa ra phán đoán của mình.

Nhưng hắn cũng không thể không thừa nhận.

Lúc này cái nhìn của hắn đối với 《Liệt Tử》, đặc biệt là đối với "Mộc Giáp" đã bắt đầu lung lay.

Bởi vì hắn thực sự không có cách nào giải thích, một cánh tay gỗ được chôn trong quan tài gần nghìn năm, vừa rồi rốt cuộc làm sao lại có thể tóm chính xác cánh tay của hắn.

Càng không thể giải thích khi hắn muốn lật tấm mặt nạ vàng của

thi thể hình người này, cánh tay gỗ này lại làm thế nào để tóm chính xác cán gỗ của xẻng công binh… Đây căn bản không phải là cơ quan được cài đặt sẵn thông thường, hay là một con rối gỗ có kỹ thuật tinh xảo có thể làm được.

Bất luận là trí năng, hay là động lực đều khiến người ta khó có thể lý giải. "Chính xác!" Vu Cát gật đầu, vẻ mặt dần dần có chút kích động nói: "《Liệt Tử》 là sách khai sáng cho lão phu trên con đường truy cầu đạo quả, từng chuyện từng việc ghi trong đó lão phu đều có thể đọc ngược như lòng bàn tay, mà 'Mộc Giáp Nhân' này chính là một thần vật được ghi lại trong đó, không ngờ lại để lão phu được thấy ở đây, ha ha ha, lão phu trước đây lựa chọn đi theo công tử, quả nhiên là lựa chọn sáng suốt nhất, công tử chính là quý nhân dẫn đường của lão phu!" "Ồ?

Lão tiên sinh đã nhận ra Mộc Giáp, có thể nói ra nguyên lý của nó không?" Ngô Lương vội vàng hỏi dồn. "Tất nhiên…" Vu Cát lại gật đầu, ngay khi Ngô Lương trong lòng mừng rỡ, kết quả lão đồng tử này lại chỉ thở một hơi dài, "…là không thể, lão phu cũng chỉ mới xem qua ghi chép về vật này thôi, nếu quả thực có thể lĩnh ngộ được nguyên lý của nó, lão phu e là đã đắc được tạo hóa, há chẳng phải là sắp đắc đạo thành tiên rồi sao?" "Chẳng lẽ nguyên lý của 'Mộc Giáp Nhân' còn liên quan đến huyền học hoặc đạo thuật?" Ngô Lương có chút cạn lời, trong lòng không hoàn toàn đồng tình với cách nói của Vu Cát.

Nhưng thực ra lão đồng tử này nói cũng có phần có lý, bất kể có thể đắc đạo thành tiên hay không, người có thể tạo ra "Mộc Giáp Nhân" vào thời Tây Chu, cũng quả thực chỉ có chữ "thần" mới xứng với ông ta.

Ngoài ra.

Ngô Lương cũng đồng ý rằng "Mộc Giáp Nhân" nhất định có điều gì đó huyền diệu mà người ta không biết, và điều huyền diệu này chắc chắn rất khó sao chép hoặc phổ biến, nếu không nhất định sẽ được lợi dụng vào thời Xuân Thu và Chiến Quốc sau Tây Chu, thậm chí là tất cả các triều đại sau này, chiến tranh cổ đại của Thiên triều cũng sẽ biến thành "đại chiến cơ giáp" khiến người ta phải tròn mắt lè lưỡi.

Nhưng chỉ thông qua cánh tay cụt này, vẫn chưa thể hoàn toàn xác định thi thể hình người trước mặt họ chính là "Mộc Giáp" trong truyền thuyết.

Ngô Lương cảm thấy rất cần thiết phải tiến hành nghiên cứu sâu hơn. "Chuyện này lão phu cũng không nói chắc được, nhưng 'Mộc Giáp' này là thứ có thể gặp mà không thể cầu, lão phu nhất định phải nghiên cứu kỹ một phen, có lẽ sẽ có cảm ngộ sâu hơn về đạo thuật." Vu Cát lại đã chắc chắn đây chính là "Mộc Giáp", vừa nói vừa mặt mày hớn hở xông lên, trái ngược hoàn toàn với dáng vẻ tham sống sợ chết lúc nãy của ông ta, cứ như hai người khác nhau. "Này, cẩn thận…" Ngô Lương đang mải suy nghĩ, khi phản ứng lại mở miệng ngăn cản thì đã thấy lão đồng tử này hai tay run rẩy nâng đoạn tay cụt lên, như thể vớ được báu vật mà xem xét trên dưới vô cùng tỉ mỉ.

May mà đoạn tay cụt đó không có bất kỳ hành động nào, thi thể hình người ngã sấp trên đất cũng không có phản ứng gì.

Mọi thứ tạm thời trông rất bình yên, tính mạng của Vu Cát không vì thế mà bị đe dọa.

Thấy tình hình này, Ngô Lương cuối cùng cũng yên tâm. "Lão tiên sinh, ngài có nhìn ra manh mối gì không?" Ngô Lương lập tức đến gần, cũng không thúc giục Vu Cát, chỉ lặng lẽ quan sát ông ta mân mê đoạn tay cụt, đáng tiếc nhìn nửa ngày cũng không nhìn ra được manh mối gì, lúc này mới hỏi lại.

Chương 209

"Vật liệu chính của cánh tay này đều là gỗ, chỉ có ở chỗ nối khớp là có bôi một ít thứ tựa keo tựa sơn, ngoài ra bên trong cánh tay rỗng ruột, còn có một ít thanh hoạch (khoáng vật màu xanh) không rõ tên và các dị vật khác, ngoài ra, lão phu tạm thời chưa nhìn ra thứ gì khác biệt, nếu muốn có thêm thông tin, e là cần phải tháo rời 'Mộc Giáp' này ra." Vu Cát lắc đầu, nhưng đầu cũng không ngẩng lên nói. "Nơi này không phải chỗ để làm những việc đó, nếu thi thể này thật sự là 'Mộc Giáp', chi bằng đem nó ra ngoài rồi từ từ nghiên cứu." Ngô Lương cũng tỏ ra khá hứng thú nói. "Công tử nói rất phải." Vu Cát lúc này mới cuối cùng dời ánh mắt khỏi đoạn tay cụt, lại có phần mong đợi liếc nhìn thi thể hình người đang nằm sấp trên đất. "Lão tiên sinh xin lùi lại trước, để ta nghiệm qua thật giả rồi quyết định sau." Ngô Lương lo lão đồng tử này lại không nhịn được xông lên mạo hiểm, nên trước tiên kéo ông ta ra sau lưng, sau đó mới lại đưa xẻng công binh về phía thi thể hình người kia. … Không lâu sau, Ngô Lương dùng xẻng công binh lật ngửa thi thể hình người đó lại.

Tiếp đó lại cẩn thận đưa xẻng công binh qua tiếp tục cạy tấm mặt nạ vàng trên mặt thi thể hình người. "Keng!" Lần này thi thể hình người cuối cùng cũng không có bất kỳ hình thức "phản kháng" nào, cùng với một tiếng động nhẹ, tấm mặt nạ vàng liền rơi ra khỏi mặt thi thể hình người, để lộ ra một khuôn mặt… được khâu bằng da màu nâu sẫm.

Tạo hình của khuôn mặt này quỷ dị không tả xiết.

Ngũ quan đầy đủ, trông sống động như thật, chỉ có cái miệng lại rất không hợp thời điểm mà giữ nguyên nụ cười, hơn nữa còn là kiểu cười toe toét đến tận mang tai.

Còn có đôi mắt của nó.

Đó là một đôi mắt dài hẹp đen trắng phân minh.

Lúc này đôi mắt đó cũng giữ vẻ cong cong cười, con ngươi màu đen đang nghiêng về phía Ngô Lương và mọi người, giống như đang nhìn chằm chằm họ một cách đầy thần thái.

Một cái miệng như vậy và một đôi mắt như vậy kết hợp lại, trông cực kỳ giống "mặt hề" trong các biểu cảm trên mạng sau này.

Nhưng trong tình cảnh này, Ngô Lương không hề cảm thấy buồn cười, ngược lại đáy lòng có chút lạnh gáy.

Bởi vì đôi mắt đó quá có thần, giống như mắt người sống vậy, sáng long lanh, phảng phất có thể nhìn thấu mọi thứ trong lòng họ… "Không sai được rồi, đây căn bản không phải thi thể người, chắc chắn là 'Mộc Giáp Nhân' không thể nghi ngờ!" Thấy cảnh này, Vu Cát tỏ ra càng thêm phấn khích. "…" Ngô Lương không đáp lời, tiếp đó lại đổi sang bội kiếm của Tào Ngang, từ từ đưa về phía lớp áo lụa bọc kín mít bên dưới của thi thể hình người này.

Hắn muốn rạch cả bộ quần áo này ra, kiểm tra toàn diện rồi mới quyết định.

Nhưng ngay khi hắn đưa bội kiếm đến cổ của thi thể hình người, một cảnh tượng càng quỷ dị hơn xuất hiện, chỉ thấy đôi mắt của thi thể hình người này lại bắt đầu từ từ chuyển động xuống dưới, nhìn về phía mũi kiếm? "Vãi chưởng…" Ngô Lương lập tức có chút hoảng hốt.

Thứ này vẫn còn "sống"!

Mặc dù trước đó cánh tay cụt đã chứng minh thi thể hình người này là "sống", nhưng khi hắn tận mắt nhìn thấy đôi mắt này bắt đầu chuyển động xuống dưới, cú sốc thị giác mà cảnh này mang lại không

nghi ngờ gì là càng mạnh mẽ hơn! "Cử động rồi!

Mắt cử động rồi!

Mẹ nó chứ, trong mộ này không thể có chút đồ vật dương gian nào à?" Thấy cảnh tượng quỷ dị này, Tào Ngang đã nửa ngày không nói gì cuối cùng lại không nhịn được lẩm bẩm.

May mà Vu Cát và Ngô Lương vừa rồi đã thảo luận một chút về "Mộc Giáp Nhân", cũng coi như đã chuẩn bị tâm lý cho hắn, nếu không lúc này tâm trạng của gã này chắc chắn lại nổ tung rồi. "Ngô Hữu Tài…" Bạch Tinh Tinh thì có chút lo lắng nép sau lưng Ngô Lương.

Không thể không thừa nhận, bất kể trong lòng có chuẩn bị hay không, trong tình cảnh này, cảnh tượng này trông thế nào cũng vẫn vô cùng rợn người… Đây chính là "thuyết thung lũng kỳ dị" của hậu thế.

Mức độ mô phỏng của đồ chơi hình người hoặc robot càng cao thì mọi người càng có thiện cảm, nhưng trước khi độ tương tự gần đạt 100%, thiện cảm này sẽ đột nhiên giảm xuống, càng giống người lại càng phản cảm, sợ hãi, thiện cảm giảm xuống đáy vực, đây được gọi là thung lũng kỳ dị.

Vì vậy, nhất cử nhất động của cái gọi là "Mộc Giáp" này biểu hiện càng giống người thật, trông lại càng đáng sợ, càng khiến người ta cảm thấy khó chịu và bất an.

Nhưng Vu Cát lại cực kỳ kích động hét lên: "Trong 《Liệt Tử》 có ghi: Mộc Giáp Nhân 'phế kỳ tâm, tắc khẩu bất năng ngôn; phế kỳ can, tắc mục bất năng thị; phế kỳ thận, tắc túc bất năng bộ.' (bỏ tim thì miệng không thể nói; bỏ gan thì mắt không thể nhìn; bỏ thận thì chân không thể đi), nay 'Mộc Giáp' này miệng không thể nói, chứng tỏ tim của nó e là đã bị tổn hại; chân không thể đi, có thể thận cũng đã bị hư hỏng; nhưng mắt vẫn có thể nhìn, chứng tỏ gan của nó vẫn còn

nguyên vẹn, công tử, còn không mau phanh áo nó ra xem thử?" Mấy câu này trong 《Liệt Tử》 Ngô Lương tự nhiên cũng đã đọc qua, biết lão đồng tử này không nói bừa.

Thế là để xác minh tính thật giả trong ghi chép, cũng như để xác định thêm thi thể hình người này rốt cuộc có phải là Mộc Giáp Nhân trong truyền thuyết hay không, hắn cuối cùng vẫn cắn răng, dưới ánh nhìn của đôi mắt đó, từ trên xuống dưới rạch toạc lớp áo lụa.

Từ đó, thân thể của thi thể hình người cuối cùng cũng hiện ra không chút che giấu trước mắt mọi người.

Phần trên xương đòn, cũng như hai vai của thi thể hình người này là chất liệu gỗ giống như cánh tay, phần eo trở xuống và hai chân cũng là chất liệu gỗ tương tự.

Và mỗi một khớp đều được nối bằng kỹ thuật đặc biệt giống như khớp của cánh tay cụt, có thể gập và hoạt động như người thật.

Duy chỉ có toàn bộ khoang ngực, lại sử dụng chất liệu đồng xanh hoàn toàn khác biệt.

Đáng chú ý là, khoang ngực này không phải được đúc thành một khối, mà được ghép lại từ nhiều mảnh đồng xanh nhỏ, mảnh đồng xanh lớn nhất ở ngực trước nằm ở vị trí cơ ngực, trông như một tấm hộ tâm kính che phủ toàn bộ cơ ngực.

Nhưng có lẽ do thời gian quá lâu, hoặc vì nguyên nhân nào khác, tấm "hộ tâm kính" này đã bị lỏng và lệch vị trí.

Ở vị trí nối giữa cơ ngực và cơ bụng lộ ra một khe hở rộng bằng một ngón tay.

Ngô Lương bình tĩnh lại, dùng bội kiếm của Tào Ngang khều khều tấm "hộ tâm kính" đó.

Sự lệch vị của "hộ tâm kính" lập tức trở nên nghiêm trọng hơn,

khe hở cũng theo đó mà rộng ra… Ngay lúc này. "Rắc rắc!

Rắc rắc!" "Mộc Giáp Nhân" không biết vì sao đột nhiên co giật hai cái, tấm "hộ tâm kính" kia lại trực tiếp trượt khỏi lồng ngực nó, để lộ ra thứ giấu bên trong khoang ngực trước mặt Ngô Lương và mọi người… Thấy tình huống này, mọi người đầu tiên là vô cùng cẩn thận lùi lại hai bước.

Thông qua thính lực của Bạch Tinh Tinh, xác nhận bên trong lồng ngực không hề phát ra bất kỳ động tĩnh nào, cũng không thấy có bất kỳ biến hóa nào nữa, Ngô Lương mới được Điển Vi bảo vệ, cẩn thận từng li từng tí đến bên cạnh "Mộc Giáp Nhân", mượn ánh sáng của Tùy Hầu châu nhìn vào trong.

Bên trong lồng ngực, ở vị trí gần phía trên bên trái, Ngô Lương nhìn thấy một quả cầu da nhỏ hình bầu dục cỡ nắm tay.

Quả cầu được một vòng kim loại nhỏ giữ chặt, cố định vào vách trong lồng ngực, chỗ nối của lớp da có rất nhiều đường khâu tỉ mỉ, chi tiết này có phần giống với quả bóng chày của hậu thế.

Có lẽ vì niên đại đã quá xa xưa, một số đường khâu đã bị đứt, bung ra.

Một ít bột màu đỏ không rõ tên từ trong quả cầu da rò rỉ ra, rơi vãi xung quanh… "Nếu bộ thi thể hình người này chính là Mộc Giáp Nhân, vậy thì những quả cầu da này e rằng chính là tim của Mộc Giáp Nhân chăng?" Ngô Lương thầm đoán.

Hình dạng, kích thước, và vị trí cố định của quả cầu da này đều rất giống với trái tim của con người, Ngô Lương có suy đoán như vậy cũng là điều dễ hiểu.

Ngoài ra, ở gần "trái tim" này, Ngô Lương còn thấy hai quả cầu da nối liền nhau được cố định ở hai bên lồng ngực, hai quả cầu này lớn

hơn "trái tim" một chút, đường khâu trên đó cũng bị bung ra ở các mức độ khác nhau, bên trong để lộ ra thứ bột màu trắng không rõ tên.

Hai quả cầu da nối liền này không có hình cầu bầu dục tiêu chuẩn, mà trên nhọn dưới to, vị trí và kích thước cũng có phần tương tự với hình dạng lá phổi của con người.

Vì vậy, Ngô Lương đưa ra phán đoán này không hề khó.

Quan trọng nhất là, khi nhìn thấy thứ bột màu trắng không rõ tên rò rỉ từ "phổi", Ngô Lương đột nhiên lại có một suy đoán mới.

Tuy không biết thứ bột này rốt cuộc là thành phần gì, nhưng màu sắc của chúng dường như lại khớp với thuộc tính ngũ hành của tạng phủ trong y học cổ truyền mà Ngô Lương biết.

Trong y lý của y học cổ truyền, Phế, Can, Thận, Tâm, Tỳ thuộc về năm hành Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ. "Tim" của Mộc Giáp Nhân này chứa đầy bột màu đỏ, trong ngũ hành thì màu đỏ chính là biểu tượng của Hỏa.

Còn "phổi" thì chứa bột màu trắng, trong ngũ hành màu trắng lại là biểu tượng của Kim.

Vậy có thể suy đoán rằng, tạng phủ của Mộc Giáp Nhân rất có khả năng đã được nhồi đầy theo thuộc tính ngũ hành, ví dụ như: Thận có thể sẽ sử dụng loại bột màu đen tượng trưng cho Thủy trong ngũ hành?

Đương nhiên, đây chỉ là suy đoán ban đầu của Ngô Lương, Mộc Giáp Nhân đang ở ngay trước mắt, hắn hoàn toàn có cơ hội để kiểm chứng thêm suy đoán của mình.

Nhưng "tim" và "phổi" này đã bị nứt vỡ hư hỏng, rất có khả năng đã mất đi công hiệu.

Nếu không, theo như ghi chép trong 《Liệt Tử》, "Mộc Giáp

Nhân" này có "tim", lẽ ra phải nói được, nhưng từ đầu đến cuối nó không hề phát ra bất kỳ âm thanh nào có thể gọi là "lời nói".

Nhưng mắt của nó vẫn có thể chuyển động, biết đâu gan vẫn còn nguyên vẹn.

Vừa rồi cánh tay cũng đã cử động, biết đâu thận cũng còn giữ lại được một phần công năng.

Còn về những thứ bột rò rỉ ra từ "tim" và "phổi", Ngô Lương nhất định sẽ phân loại thu thập lại không thiếu một chút nào, sau khi trở về sẽ nghiên cứu thí nghiệm cẩn thận, nếu những thứ bột đó thật sự có mối quan hệ mật thiết không thể tách rời với trí tuệ và động lực của "Mộc Giáp Nhân", thì chắc chắn sẽ trở thành một trong những phát hiện vĩ đại nhất trong giới khảo cổ, thậm chí là trong lịch sử nhân loại!

Với suy đoán như vậy, Ngô Lương bất giác lại ghé sát thêm một chút, từ bên cạnh tiếp tục nhìn xuống khoang bụng của Mộc Giáp Nhân vẫn đang được một tấm đồng che phủ.

Chỉ nhìn một cái thôi mà. "Bên trong này lại còn có thi thể?" Ngô Lương bỗng hít một ngụm khí lạnh.

Thực ra, cái nhìn này của hắn không thấy được một thi thể hoàn chỉnh, mà là hai bàn chân nhỏ xíu vô cùng xinh xắn đặt cạnh nhau.

Hai bàn chân nhỏ này dài khoảng sáu bảy centimet, mười ngón chân nhỏ đều quặp vào trong, dù Ngô Lương là đàn ông cũng cảm thấy đôi bàn chân nhỏ như vậy thật đáng yêu.

Thế nhưng lúc này, lớp da trên đôi bàn chân nhỏ lại có màu vàng nâu không chút sinh khí.

Dưới ánh sáng mờ ảo của Tùy Hầu châu, lớp da màu vàng nâu này trông có phần giống với những thi thể dùng để nuôi "Đằng Trùng" đã

thấy trước đó, nhưng lại trong suốt và tinh xảo hơn những thi thể kia, thậm chí có thể nói là ở trạng thái bán trong suốt, hơi giống với thủy tinh màu của hậu thế… "Thi thể gì?" Nghe lời Ngô Lương nói, mọi người không khỏi lại căng thẳng.

Nhưng nghĩ đến khoang bụng của "Mộc Giáp Nhân" này chỉ lớn có vậy, mà Ngô Lương lại đã nói rõ là một thi thể, nỗi sợ hãi trong lòng tự nhiên cũng không lớn như trước, ngược lại sự tò mò lại chiếm thế thượng phong, họ từ từ ghé lại gần. "Xem ra có thể là thi thể của một đứa bé, Tử Tu huynh, Điển Vi, hai người trước tiên giúp ta cẩn thận tháo dỡ tấm đồng trên khoang bụng, đến lúc đó tự nhiên có thể thấy rõ tình hình bên trong." Ngô Lương lại mượn ánh sáng mờ của Tùy Hầu châu liếc vào trong, thấy không có dị vật hay cơ quan nào đặc biệt đáng chú ý, mà những tấm đồng trên khoang bụng dường như cũng giống như trên lồng ngực, chỉ được cài vào bằng phương thức tương đối dễ tháo gỡ, cuối cùng hắn nói với giọng nặng nề.

Quan trọng nhất là, xuyên qua lớp da trong suốt của đôi bàn chân nhỏ kia, Ngô Lương không thấy có thứ gì giống như Đẳng Trùng hay trứng trùng bên dưới.

Hoặc có thể nói, bên trong lớp da đó ngoài một lượng nhỏ vật chất rắn lắng đọng ở đáy, hiện tại xem ra cơ bản là một cái vỏ rỗng, điều này về cơ bản có thể loại trừ khả năng tồn tại Đẳng Trùng trong thi thể này, Ngô Lương tự nhiên cũng yên tâm hơn nhiều. "Được!" Tào Ngang thấy lần này Ngô Lương biểu hiện bình tĩnh như vậy, tự nhiên cũng không căng thẳng như trước.

Lập tức đáp một tiếng, cùng Điển Vi tiến lên, dưới sự chỉ huy cẩn thận của Ngô Lương gỡ bỏ lớp tấm đồng trên khoang bụng. … Một khắc sau, khi lớp tấm đồng trên khoang bụng được gỡ bỏ hết, toàn bộ khoang bụng của Mộc Giáp Nhân cuối cùng cũng hiện ra không chút che giấu trước mắt mọi người.

Thế nhưng, cảnh tượng trước mắt lại khiến tất cả mọi người có mặt tại hiện trường đều nhíu mày. "Đây là…" Họ nhìn thấy một thi thể đầu cúi xuống, chân hướng lên.

Thi thể này giữ tư thế co quắp, đo bằng mắt thường chỉ dài khoảng ba mươi centimet, cho dù có ngẩng đầu, duỗi thẳng tay chân ra cũng không quá năm mươi centimet.

Đây rõ ràng là thi thể của một đứa trẻ sơ sinh, nhiều nhất không quá ba tháng tuổi, là một bé trai.

Chương 210

Bảy khiếu và tất cả các lỗ hổng trên người đứa bé cũng bị bịt kín bằng phương pháp giống như những thi thể bên ngoài, điểm khác biệt duy nhất là, lồng ngực của thi thể hài nhi này còn có một vết thương từ trên xuống dưới đến tận rốn, lúc này vết thương cũng được dùng chỉ vàng khâu lại kín kẽ, giữ cho nó ở trạng thái hoàn chỉnh.

Cũng lúc này, mọi người mới hoàn toàn nhìn rõ, thi thể hài nhi này chính là một cái vỏ rỗng, ánh sáng mờ ảo của Tùy Hầu châu có thể xuyên qua cái vỏ rỗng màu vàng nâu gần như trong suốt này để chiếu rọi cảnh tượng bên trong.

Ngoài một lớp dị vật giống như bùn khô ở đáy vỏ, họ còn thấy một số xương cốt đã khô quắt nghiêm trọng.

Những khúc xương này không có màu trắng tinh khiết, nhưng cũng không có dấu hiệu ngộ độc sẫm màu, chỉ hơi ngả vàng, và trên đó đã xuất hiện nhiều lỗ hổng, trông rất giòn, toàn bộ trạng thái có phần giống với các loại thực phẩm phồng tôm thường thấy ở hậu thế, dường như chỉ cần bẻ nhẹ là sẽ vỡ vụn.

Quan trọng nhất là những mảnh xương khô còn sót lại này, vừa nhìn đã biết không phải là xương của trẻ sơ sinh.

Dù phần lớn xương cốt đã sớm tàn phá không chịu nổi, thậm chí có cái đã biến thành vụn xương, nhưng vẫn có thể ước chừng được độ dài và độ dày ban đầu, đó tuyệt đối không phải là xương mà một đứa trẻ sơ sinh có thể có, mà là xương của người trưởng thành.

Đặc biệt là mảnh xương sọ chỉ còn lại một nửa, và vài chiếc răng còn dính trên xương sọ mà chỉ người trưởng thành mới có, đã đủ để nói lên vấn đề.

Ngoài ra, những khúc xương này gần như toàn bộ tập trung trong khoang bụng của thi thể hài nhi, ngay cả nửa cái xương sọ cũng vậy, giống như tất cả xương cốt đều bị đập vỡ rồi tùy tiện chất đống vào một cái bình, hoàn toàn không có quy tắc gì. "Những khúc xương khô này e rằng không phải là xương của thi thể hài nhi này.

Đứa bé này có lẽ cũng không chết một cách bình thường, càng không được chôn cất bình thường." Ngô Lương trầm giọng nói ra suy đoán của mình.

Nếu là chết bình thường, và được chôn cất bình thường, xương cốt của thi thể nhất định sẽ được sắp xếp tương ứng với tư thế của thi thể, chứ không phải lộn xộn chất đống trong khoang bụng như củi lửa thế này.

Huống hồ, những khúc xương khô còn sót lại đó căn bản không thể nào liên quan đến một đứa trẻ chưa đầy ba tháng tuổi. "Ý của công tử là…" Vu Cát dường như đã hiểu ý Ngô Lương, vuốt râu nhíu mày nói. "Bản chất của thi thể hài nhi này, rất có khả năng chính là lớp quách cuối cùng của Tề Ai Công." Ngô Lương thở ra một hơi dài, nghiêm mặt nói, "Trạng thái da của thi thể hài nhi này, rất giống với những thi thể nuôi Đẳng Trùng bên ngoài, thủ đoạn bịt kín cũng y hệt, từ đó có thể suy đoán, đứa bé này rất có khả năng đã chết vì đẳng thuật." "Mà sau khi cơ thể người trúng đẳng thuật, tất cả các mô bên trong sẽ rất nhanh bị Đẳng Trùng ăn sạch, đồng thời da sẽ nhanh chóng khô lại, cuối cùng cứng như vỏ cây đá, tạo thành một không gian tương đối kín để trứng Đẳng Trùng ngủ đông, nếu lúc này dọn sạch Đẳng Trùng và trứng trùng bên trong ra, sẽ có thể tạo thành một cái vỏ rỗng hoàn chỉnh như thế này." "Chúng ta đều biết, Tề Ai Công chết vì hình phạt nấu sống, thi thể của ông ta sau khi bị nấu chắc chắn đã hóa thành canh thịt, cuối cùng có thể chỉ còn lại xương, nếu thời gian nấu đủ lâu, lửa đủ lớn, ngay cả xương cũng sẽ bị tổn hại, muốn

nhặt ra để chôn cất hoàn chỉnh là tuyệt đối không thể, vậy thì cần một vật chứa để an trí." "Vật chứa này nếu không phải là lớp vỏ Mộc Giáp Nhân bên ngoài, thì chỉ có khả năng này là lớn nhất." "Ngoài ra." "Các vị xem vị trí và tư thế của thi thể hài nhi này, đây chính là bộ phận cơ quan mà con người dùng để thai nghén thế hệ tiếp theo, mà thi thể hài nhi này lại đầu dưới chân trên, chính là dáng vẻ sắp chào đời." "Tình hình này tượng trưng cho sự tái sinh của một con người, đem xương cốt và canh thịt còn lại của Tề Ai Công rót vào trong đó, cũng rất phù hợp với kỳ vọng của gia đình Tề Ai Công, họ đã không thể giữ lại toàn thây cho Tề Ai Công, liền hy vọng Tề Ai Công có thể đầu thai chuyển thế bằng một hình thức khác, để được tái sinh." "Như vậy, vết thương đã khâu trên bụng thi thể hài nhi này, và những di hài lộn xộn rõ ràng thuộc về người lớn bên trong đều có thể giải thích được." "…" Nghe đến đây, trên mặt mọi người đều hiện lên vẻ căm hận. "Lão phu cũng nghĩ như vậy, chỉ là trước khi nhìn thấy thi thể hài nhi này, lão phu chưa từng nghĩ có người vì để liệm một người chết, mà lại dám nghĩ đến một đứa trẻ nhỏ bé vô tội như vậy, thủ đoạn lại còn tàn nhẫn như thế, việc làm này quả thực là mất hết thiên lương, đáng hận đến cực điểm!" Vu Cát nghiến răng nghiến lợi mắng, bàn tay già nua đang vuốt râu siết chặt, thật khiến người ta lo lắng lão sẽ không cẩn thận mà giật đứt chòm râu dê kia mất. "Đợi việc đào mộ này xong, ta nhất định sẽ cho người đem hài cốt của Tề Ai Công ra nghiền xương thành tro, rồi đốt trụi cái lăng mộ rách nát này, ta lại muốn xem hắn làm sao mà trọng hoạch tân sinh!" Tào Ngang cũng ánh mắt hung ác mắng lên.

Hắn trong thời loạn thế này tuy tay đã nhuốm máu nhiều người, trong đó chưa chắc đã không có người vô tội, nhưng lúc này thấy thủ đoạn kinh người và diệt tuyệt nhân tính như vậy, cũng khó mà giữ được bình tĩnh, thậm chí còn kích động hơn cả Vu Cát. "Cọt kẹt…" "Rắc rắc…" Ngay cả Bạch Tinh Tinh, Điển Vi, và tên thân vệ kia cũng

đồng thời phát ra tiếng nghiến răng và siết chặt nắm đấm. "Các vị cũng đừng nóng giận, thường nói gieo nhân nào gặt quả nấy, báo ứng của hắn chính là chúng ta, thử nghĩ xem thế gian không biết còn tồn tại bao nhiêu ngôi mộ cổ, tại sao lại cứ là mộ của Tề Ai Công bị Phường Nhân Quân chúng ta ghé thăm, đây có lẽ cũng là một loại thiên ý." Ngô Lương tuy cũng cảm thấy kiểu tuẫn táng này không phải là chuyện con người làm, nhưng vì nhất thời cảm xúc dâng trào mà phá hủy hoàn toàn lăng mộ này thì thực sự không cần thiết, cũng chẳng giúp ích gì cho đứa trẻ này, bèn quay đầu lại an ủi họ, "Bây giờ chúng ta không chỉ mở quan tài của hắn, còn muốn mang đi đồ tùy táng của hắn, hắn lúc sống chịu hình phạt nấu sống chết thảm, lại bị chúng ta đào mộ, những ngày tốt đẹp ở dưới đó e rằng cũng sắp kết thúc rồi, đây há chẳng phải là một loại báo ứng sao?" "Hiền đệ nói rất đúng, không phải không báo, chỉ là thời điểm chưa tới, chúng ta chính là báo ứng của hắn, hắn đáng phải chịu kiếp nạn này!" Nghe những lời này của Ngô Lương, sắc mặt Tào Ngang cuối cùng cũng khá hơn một chút, thở ra một hơi dài, vô cùng đồng tình gật đầu lia lịa. "Nói vậy, Phường Nhân Quân chúng ta làm cũng không hẳn là chuyện xấu, có khi ngược lại còn là thuận theo thiên mệnh, thay trời hành đạo!" Vu Cát thậm chí còn có chút kiêu ngạo ưỡn thẳng thân hình có phần còng lưng của mình, khóe miệng cũng hơi nhếch lên. "Chính là như vậy." Ngô Lương khẽ gật đầu, thấy cảm xúc của mọi người đã tiêu tan đi không ít, chắc sẽ không làm ra chuyện gì bốc đồng, lúc này mới quay đầu lại tiếp tục xem xét.

Xung quanh thi thể hài nhi này, còn có mấy quả cầu da bị cố định.

Vị trí và hình dạng của những quả cầu da này cũng có phần giống với các cơ quan trong cơ thể người.

Quả cầu da giống lá lách cũng bị nứt vỡ, bên trong rò rỉ ra một ít bột màu vàng.

Màu vàng trong ngũ hành chính là biểu tượng của Thổ.

Quả cầu da giống quả thận cũng chỉ có một vết nứt rất nhỏ, chỉ có một chút xíu bột màu đen rò rỉ ra.

Màu đen trong ngũ hành chính là biểu tượng của Thủy.

Mà quả cầu duy nhất lớn hơn một chút và không bị vỡ chắc chắn là gan.

Theo đó suy đoán, bột chứa trong gan nếu không có gì bất ngờ, chắc chắn sẽ là màu xanh lục đại diện cho Mộc! ---------- Lúc này Ngô Lương không thể phán đoán được thành phần của những loại bột không rõ tên này, cũng không biết thứ này có hại cho cơ thể người hay không, tự nhiên không dám tùy tiện xử lý.

Thế là hắn đành phải đến chỗ hốc tường mà Tào Ngang đã chỉ trước đó, từ trong một đống đồ vàng chọn ra mấy cái bình phù hợp, lấy những gói da và bột màu khác nhau ra phân loại cất giữ, đợi sau khi rời khỏi lăng mộ sẽ từ từ nghiên cứu.

Đương nhiên, "Mộc Giáp Nhân" này Ngô Lương cũng không định bỏ qua.

Tay nghề, chi tiết và nguyên lý của nó đều vô cùng tinh xảo, cũng có giá trị nghiên cứu không tồi, hắn tuy không nghiên cứu sâu về kiến thức cơ quan và máy móc, nhưng trong số "mỹ nhân" của hắn lại có một người rất có thiên phú về phương diện này là Bách Lý Hương, mang về giao cho nàng tháo dỡ nghiên cứu hẳn là một lựa chọn không tồi, tệ nhất cũng có thể tháo ra để vẽ lại bản thiết kế tương ứng, có lẽ có thể mang lại cho Bách Lý Hương một vài gợi ý.

Nếu sau này lại có cơ duyên tình cờ tìm được cha của Bách Lý Hương là Bách Lý Tế, biết đâu còn có thể phát huy tác dụng lớn hơn. "Hữu Tài hiền đệ, không biết thi thể hài nhi này đệ định xử trí thế

nào?" Thấy Ngô Lương lần lượt lấy tạng phủ của "Mộc Giáp Nhân" ra cho vào những chiếc bình vàng khác nhau, cuối cùng trong cơ thể Mộc Giáp Nhân chỉ còn lại thi thể hài nhi và lá gan còn nguyên vẹn, Tào Ngang có chút tò mò hỏi. "Ý của ta là, lấy nó ra khỏi 'Mộc Giáp Nhân', đặt lại vào trong quan tài gỗ tử đàn bên ngoài rồi niêm phong lại, như vậy cũng coi như cho nó một nơi yên ổn để nương thân." Ngô Lương quay đầu nói. "Ừm…" Tào Ngang dường như còn muốn xử lý di hài của Tề Ai Công bên trong thi thể hài nhi, nhưng sau khi trầm ngâm một lát cuối cùng vẫn khá bất đắc dĩ gật đầu, có chút không cam tâm nói, "Sự đã đến nước này, nếu chúng ta muốn lấy di hài của Tề Ai Công ra hủy diệt, thì tất phải phá vỡ thi thể hài nhi này, như vậy lại làm phiền đến nó… Thôi thôi, cũng chỉ có thể theo lời đệ, chỉ là tiện nghi cho tên đáng bị băm vằm Tề Ai Công này." "Tử Tu huynh nói rất đúng, không làm phiền chính là sự dịu dàng cuối cùng của chúng ta." Ngô Lương khẽ gật đầu. "Hả?

Hữu Tài hiền đệ, câu hay này của đệ lại học được từ đâu vậy?" Vừa nghe câu này, Tào Ngang lại có chút kinh ngạc nhìn về phía Ngô Lương, lặp lại nghiền ngẫm câu nói này, "Không làm phiền chính là sự dịu dàng cuối cùng của chúng ta… Vừa bình dị, lại vừa có ý cảnh, hơn cả ngàn vạn lời nói, ta còn chưa từng nghe qua cách nói tuyệt diệu như vậy… Nói đến đây, ta lại nhớ ra một chuyện, xin hiền đệ giải đáp giúp ta." "Chuyện gì?" Ngô Lương kỳ quái hỏi, chẳng lẽ mình có lời nào vô tình nói ra, đã gây ra hiểu lầm cho Tào Ngang? "Vừa rồi lúc mở quan tài, ta nghe hiền đệ từng hai lần nhắc đến một từ, phát âm của từ này hình như là 'wocao', lúc đó ta đã nghĩ từ này rốt cuộc có ý nghĩa gì, nghĩ mãi cũng không lĩnh hội được." Tào Ngang ra vẻ khiêm tốn cầu học hỏi. "Cái này…" Ngô Lương nghe xong liền sững người.

Hắn có ấn tượng, vừa rồi lúc mở quan tài bị dọa, hắn quả thực đã

không kiểm soát được mà hét lên hai lần "Ngọa tào".

Không ngờ Tào Ngang lại tỉ mỉ hiếu học đến vậy, ngay cả chi tiết này cũng không bỏ qua, còn luôn suy nghĩ về ý nghĩa của từ này, bây giờ lại còn trực tiếp hỏi ra.

Nhưng vấn đề này không làm khó được Ngô Lương. "Tử Tu huynh, thật ra ta nói là 'ác thảo' (nắm cỏ), ai cũng biết, 'ác' (nắm) là một động tác, còn 'thảo' (cỏ) là một loại thực vật." Ngô Lương nói một cách nghiêm túc, "Thật ra hai chữ này ghép lại với nhau không có ý nghĩa thực tế gì, mà là một từ ngữ khí dùng để biểu đạt sự kinh ngạc, ngạc nhiên trong một phương ngữ không phổ biến, ta tình cờ nghe thấy thấy thú vị, nói nhiều rồi thành câu cửa miệng." "Ra là vậy… Ta còn tưởng có liên quan gì đến họ của nhà ta, hoặc là với tên húy của cha ta." Tào Ngang bừng tỉnh ngộ nói. "Tử Tu huynh nghĩ nhiều rồi…" Ngô Lương mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, cười ha hả nói.

Họ của nhà họ Tào thì còn dễ nói, nhưng tên húy của Tào lão bản… Emmm, đó mới là bản gốc thực sự, ở hậu thế, bất luận là đặt chữ "ta" ở trước hay sau tên ông, đều chỉ có thể hiển thị là "**" hoặc "tất ——".

Chuyện này tuyệt đối không thể để Tào lão bản biết được, nếu để lão nhân gia ngài ấy biết tên húy của mình lại có hàm ý như vậy, chắc chắn sẽ tức giận đến phát điên… … Không lâu sau, Ngô Lương và những người khác đã niêm phong thi thể hài nhi vào trong quan tài gỗ tử đàn, rồi lại lồng quan tài gỗ đã vỡ vào bên ngoài.

Còn "Mộc Giáp Nhân" thì vẫn được giữ lại trong quan tài đồng, cùng với những đồ vàng phát hiện trong hốc tường, và những viên trân châu phát hiện trong quan tài gỗ trước đó cùng đổ vào rồi đậy nắp lại.

Ngô Lương muốn mang cả cỗ quan tài đồng này ra ngoài.

Cơ quan trên quan tài đồng tuy chưa chắc đã tinh vi và linh hoạt hơn Mộc Giáp Nhân, nhưng cũng có giá trị nghiên cứu nhất định.

Còn về những đồ tùy táng khác, Ngô Lương đã kiểm tra kỹ lưỡng, không phát hiện thứ gì đáng chú ý, cũng không phát hiện văn hiến liên quan, tự nhiên cũng không cần thiết phải lấy đi.

Lúc này, công việc khai quật lăng mộ Tề Ai Công đã gần kết thúc.

Mọi người lại đến lúc phải đối mặt trực tiếp với mối đe dọa của Đằng Trùng.

Những con Đằng Trùng đó tuy không biết vì lý do gì mà không theo họ vào chủ mộ thất, thậm chí ngay cả mộ đạo cũng không vào, nhưng chủ mộ thất này là một con đường cụt, họ cuối cùng vẫn phải ra ngoài, nếu không có khả năng sẽ bị kẹt chết ở đây.

Đương nhiên, nếu họ đủ kiên nhẫn, ở yên trong này một hai ngày, Phường Nhân Quân và quân Tào bên ngoài thấy họ mãi không ra, nhất định sẽ phái người vào tìm kiếm, cũng có khả năng cứu họ ra ngoài.

Nhưng đây không phải là lựa chọn tốt nhất.

Bởi vì những người bên ngoài cũng chưa từng thấy Đằng Trùng, hiểu biết về Đằng Trùng tuyệt đối không nhiều bằng Ngô Lương và những người khác, nếu để họ mạo hiểm vào, tuy đông người thế mạnh chưa chắc đã không có khả năng tiêu diệt hết Đằng Trùng, nhưng cũng có khả năng gây ra nhiều thương vong không cần thiết, còn sẽ gây ra tổn hại khó có thể cứu vãn cho lăng mộ này.

Điều này trong mắt Ngô Lương xem ra có chút được không bù mất.

Vì vậy trước đó, hắn vẫn sẽ cố gắng hết sức tìm cách thoát thân, chứ không phải là ngoan ngoãn co ro trong chủ mộ thất chờ cứu viện… Thái Công Ấn!

Ngô Lương đầu tiên nghĩ đến chính là cái ấn đồng đó.

Cái ấn này có quá nhiều điểm tương đồng với "Phát Khâu Ấn" trong truyền thuyết hậu thế, đến mức Ngô Lương từng nghi ngờ thứ này chính là "Phát Khâu Ấn" thật sự, có công hiệu thần kỳ một ấn trong tay, quỷ thần đều phải tránh xa.

Huống hồ việc những "Đẳng Trùng" đó không vào chủ mộ thất cũng là sự thật, chỉ là đây rốt cuộc có phải là công hiệu của cái ấn đồng này hay không thì vẫn còn phải kiểm chứng.

Dù sao, cũng không thể hoàn toàn loại trừ khả năng mặt đất và tường của chủ mộ thất cũng như mộ đạo đã được xử lý đặc biệt, hoặc đã sử dụng các loại dược liệu và thuốc đặc biệt, chỉ là Ngô Lương không có phương tiện để kiểm tra mà thôi. "Chỉ có thể thử trước đã, nếu không thoát ra được, thì lại quay về chờ cứu viện vậy." Nghe kế hoạch của Ngô Lương, mọi người đã bắt đầu bất an, nhưng cuối cùng vẫn gật đầu đồng ý.

Thế là Ngô Lương, Điển Vi, Tào Ngang và tên thân vệ kia bốn người hợp lực khiêng cỗ quan tài đồng, Bạch Tinh Tinh và Vu Cát đi trước mở đường, cả nhóm men theo mộ đạo lúc đến cẩn thận tiến về phía trước. … Đi qua mấy cái nhĩ thất đã thăm dò trước đó, sáu người cuối cùng cũng đến gần lối vào mộ đạo. "Xì—xì—" Từ rất xa Bạch Tinh Tinh đã nghe thấy tiếng động của một lượng lớn Đẳng Trùng đang bò, trong lòng mọi người đã có sự chuẩn bị, nhưng khi họ đến lối vào mộ đạo, ngoài vũng chất nhầy ẩm ướt trên mặt đất, lại không thấy gì cả. "Hùng hoàng mà ta rắc ở đây trước đó đã không còn, những chất nhầy này đã vượt qua chỗ có hùng hoàng khoảng một trượng, sau đó không còn dấu vết tiếp tục đi tới." Bốn người tạm thời đặt quan tài đồng xuống, Ngô Lương tiến lên quan sát kỹ một lượt, nói ra kết luận cuối cùng của mình, "Nói cách khác, từ đây đến chủ mộ thất, có thể đều là khu vực cấm của Đẳng Trùng, tiếp theo mọi

người cẩn thận một chút, nếu những con Đằng Trùng đó lại đột kích chúng ta, chỉ cần trốn về đây là có thể thoát khỏi chúng." "Nói phải." Mọi người lần lượt gật đầu. "Tinh Tinh, bây giờ ngươi có thể nghe thấy những con Đằng Trùng đó đang ở đâu không?" Ngô Lương lại quay đầu hỏi. "Bên kia." Bạch Tinh Tinh hơi nhíu mày, chỉ về phía bên phải của lối vào mộ đạo nói, "Những con Đằng Trùng đó lúc này đều tụ tập ở một chỗ, không giống như trước đó phân tán, và số lượng… ta nghe không ra, chỉ có thể nói là rất nhiều, nhiều đến mức không thể thống kê được." Bên ngoài lối vào mộ đạo, chính là sảnh lớn đặt rất nhiều ngôi mộ hũ.

Ngô Lương và những người khác lúc này đang ở trong mộ đạo, tầm nhìn của họ và phạm vi mà Tùy Hầu châu chiếu sáng giống như "ếch ngồi đáy giếng", căn bản không thể nhìn thấy những con Đằng Trùng đó, chỉ có thể thông qua thính lực của Bạch Tinh Tinh để phán đoán đại khái vị trí của chúng.

Nhưng tụ tập ở một chỗ… "Nói như vậy, những con Đằng Trùng đó e rằng lại tiến hành một lần tụ hợp, bây giờ có thể đã biến thành một gã khổng lồ Đằng Trùng còn lớn hơn…" Ngô Lương ngưng thần nói. "Vậy chẳng phải là càng khó đối phó hơn sao?" Tào Ngang bất giác nói. "Cũng chưa chắc, nếu Đằng Trùng phân tán khắp nơi, chúng ta ngược lại phòng không xuể, bây giờ những con Đằng Trùng này tụ tập lại với nhau, chúng ta ít nhất chỉ cần phòng bị một chỗ, coi như là có ưu có nhược." Ngô Lương trầm ngâm một lát, đột nhiên lấy sợi Tằm Thần Bảo Ti mang theo bên mình xuống, vừa quấn vào eo mình, vừa sắp xếp cho mọi người, "Ta đi ra mộ đạo thăm dò trước, Tinh Tinh, ngươi luôn lắng nghe động tĩnh của Đằng Trùng, nếu có xu hướng tiếp cận ta thì lập tức cảnh báo; Điển Vi, ngươi giữ chắc đầu dây thừng này, nếu thấy ta bị Đằng Trùng tấn công, hoặc nghe thấy ta kêu cứu, thì lập tức kéo ta về, không được chậm trễ!" "Hữu Tài hiền

đệ, việc này hay là để ta làm đi, thân thủ của ta tốt hơn một chút." Vừa thấy Ngô Lương lại định tự mình liều mình, Tào Ngang nghĩ đến chuyện lúc mở quan tài trước đó, trong lòng không khỏi có chút áy náy, vội vàng đứng ra nói. "Tử Tu huynh không cần tranh giành, ta sắp xếp như vậy tự có lý của ta." Ngô Lương cười lắc đầu. "Vậy… được rồi, hiền đệ nhất định phải cẩn thận." Tào Ngang đành thôi. "Công tử cẩn thận." Điển Vi, Bạch Tinh Tinh và Vu Cát cũng nói.

Họ thân với Ngô Lương hơn, đều đã quen với sự độc đoán của hắn, tuy thỉnh thoảng vẫn không nhịn được mà xung phong, nhưng phần lớn thời gian vẫn sẽ vô điều kiện phục tùng sự sắp xếp, làm tốt phận sự của mình. "Yên tâm đi, ta từng nhờ người xem bói, thầy bói nói ta ít nhất cũng có thể sống đến tám mươi tuổi." Sau khi buộc chặt Tằm Thần Bảo Ti vào eo mình như vậy, Ngô Lương lại đùa với mọi người một câu, cuối cùng nhấc chân từ từ mò ra sảnh lớn bên ngoài.

Trong khoảng thời gian này, Bạch Tinh Tinh im lặng lắng nghe động tĩnh bên ngoài, nhưng không hề đưa ra bất kỳ cảnh báo nào.

Chương 211

Ngô Lương tự nhiên cũng yên tâm hơn một chút, không lâu sau liền đi ra khỏi mộ đạo này.

Trong sảnh lớn, khắp nơi đều là những ngôi mộ hũ bị đổ sập, để lộ ra những thi thể nhe nanh múa vuốt đã trở thành vỏ rỗng bên trong, trên mặt đất thì để lại từng vũng chất nhầy chảy ra từ thi thể.

Mùi vị này… thực sự có chút cay mắt, mắt của Ngô Lương rất nhanh liền cảm thấy một chút đau xót.

Nhưng hắn vẫn ngay lập tức nhìn về phía bên phải của sảnh lớn, cố gắng tìm vị trí của những con Đằng Trùng đó. "Xoạt xoạt…" Cùng với vài tiếng động, Ngô Lương theo tiếng động nhìn thấy một bóng đen khổng lồ ở rìa ánh sáng của Tùy Hầu châu.

Đầu của bóng đen đó đã chạm đến mái vòm cao hơn bốn mét, hai cánh tay còn to hơn cả cái chum nước lớn nhất mà Ngô Lương từng thấy, thân mình và hai chân dính liền vào nhau, trông không được phân minh cho lắm, giống như một con quái vật pudding khổng lồ trên to dưới nhỏ.

Mỗi bước nó đi, Đằng Trùng trên chân lại như thủy triều cuộn về phía trước, trông thế không thể cản.

Mà âm thanh vừa rồi, chính là vì cánh tay của nó không cẩn thận chạm vào một ngôi mộ hũ đã sập một nửa, ngôi mộ hũ đó đổ sập theo tiếng động. "Cái này…" Ngô Lương có lý do để nghi ngờ, nếu không phải bị môi trường trong mộ thất hạn chế, nó hẳn có thể tụ hợp thành một gã khổng lồ cao lớn và hùng tráng hơn, phảng phất như "kẻ bộ hành nhuyễn trùng" đi giữa ngày tận thế.

Nhưng lúc này, gã khổng lồ Đằng Trùng này dường như không có

một chút ý định nào muốn tiếp cận Ngô Lương, mà đang đi về hướng xa Ngô Lương. "Chẳng lẽ thật sự là tác dụng của 'Thái Công Ấn'?" Ngô Lương thầm suy đoán.

Bản thân hắn bây giờ so với trước đó, trên người chỉ nhiều hơn một cái "Thái Công Ấn".

Đương nhiên, cũng không thể loại trừ các khả năng khác, ví dụ như cỗ quan tài đồng kia, và những thứ chứa trong quan tài đồng… Dù sao quan tài đồng cũng ở sau lưng hắn cách mấy trượng, nếu trong chủ mộ thất thật sự có thứ gì đó có thể ngăn chặn Đằng Trùng ở bên ngoài mộ đạo này, thì bán kính đó chắc chắn đã sớm vượt qua khoảng cách giữa hai bên hiện tại, có thể tạo ra một số ảnh hưởng đối với Đằng Trùng cũng là điều hợp lý.

Lúc này Bạch Tinh Tinh vẫn không có cảnh báo.

Mà gã khổng lồ Đằng Trùng lại đang trong tầm mắt của Ngô Lương, hắn tự nhiên càng yên tâm hơn trước.

Thế là, hắn lại nhấc chân di chuyển về phía trước, muốn kiểm tra xem con đường từ đây đến mộ đạo rời khỏi lăng mộ có an toàn tương tự hay không.

Đúng lúc này. "Xoạt xoạt…" Bên cạnh đột nhiên lại truyền đến một trận động tĩnh, Ngô Lương cả người run lên, vội vàng theo tiếng động nhìn qua.

Hóa ra là một ngôi mộ hũ không xa lại bị sập.

Nhưng trong ngôi mộ hũ này không có Đằng Trùng, chỉ có một thi thể đã trở thành vỏ rỗng… có thể là do ngôi mộ hũ này trước đó đã bị Đằng Trùng phá hủy kết cấu ổn định, lúc này cuối cùng không chống đỡ nổi nữa. "Phù—" Ngô Lương thở phào nhẹ nhõm, lại quay đầu nhìn về phía gã khổng lồ Đằng Trùng.

Cùng lúc đó, gã khổng lồ Đằng Trùng lại cũng ngừng di chuyển, đang quay đầu lại nhìn về phía hắn!

Mà điều càng khiến Ngô Lương tim đập nhanh hơn là, gã khổng lồ Đằng Trùng hoàn toàn do Đằng Trùng tạo thành này, lúc này trên mặt lại bắn ra hai luồng sáng đỏ u tối, giống như một đôi mắt hung tàn khát máu! ---------- Ngô Lương vô thức lùi lại một bước.

Không còn nghi ngờ gì nữa, một Cự nhân Đằng Trùng có "mắt" và một Cự nhân Đằng Trùng không có "mắt" mang lại cảm giác tâm lý hoàn toàn khác biệt, đặc biệt là với một đôi "mắt" quỷ dị như vậy.

Đôi mắt này khiến gã Cự nhân Đằng Trùng trông càng thêm đáng sợ, tà ác, trí tuệ và hung tàn.

Nhưng trước khi gã Cự nhân Đằng Trùng thực sự tỏ ra địch ý và chưa tấn công, Ngô Lương không hề có ý định bỏ chạy ngay lập tức...

Có lẽ do ảnh hưởng từ những lời đồn về "Phát Khâu Ấn" ở hậu thế, hắn có một niềm tin khó hiểu vào miếng "Thái Công Ấn" trên người.

Dù rằng hiện tại, hắn thực sự không thể chắc chắn thứ này có phải là "Phát Khâu Ấn" trong truyền thuyết hay không.

Đương nhiên, còn một lý do khác là tốc độ di chuyển của gã Cự nhân Đằng Trùng trông không quá nhanh.

Khoảng cách giữa hai bên lúc này cũng khá xa, nếu gã Cự nhân Đằng Trùng thật sự lao về phía hắn, hắn vẫn có cơ hội chạy hết sức về lại mộ đạo của chủ thất, huống hồ còn có sợi Tàm Thần Bảo Ti ở hông làm hậu thuẫn.

Thế là, hắn lặng lẽ đứng tại chỗ đối diện với đôi "mắt" của gã Cự nhân Đằng Trùng.

Hai luồng u quang màu đỏ không hề chói mắt, thậm chí còn dịu

hơn cả ánh sáng phát ra từ viên Tùy Hầu Châu trong tay Ngô Lương, nhưng lại mang đến một cảm giác âm lãnh vô cùng.

Sau một lúc lâu. "Xì... xì..." Gã Cự nhân Đằng Trùng từ từ quay đầu đi, dường như không nhìn thấy Ngô Lương, tiếp tục không nhanh không chậm tiến về phía xa. "Phù..." Thấy vậy, Ngô Lương cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Xem ra "Thái Công Ấn" này dường như thật sự có chút tác dụng trấn áp đối với loại tà vật này, nhưng cho dù có thì chắc cũng không quá mạnh, bởi gã Cự nhân Đằng Trùng chỉ không tấn công hắn chứ không hề hoảng hốt tháo chạy.

Còn về đôi "mắt" của gã Cự nhân Đằng Trùng, trong lòng Ngô Lương thực ra vẫn có chút tò mò.

Những gã Cự nhân Đằng Trùng mà họ thấy trước đó căn bản không có mắt, và bản thân những con Đằng Trùng hiển nhiên cũng không thể phát sáng, liệu đây có phải là một loại tiến hóa hay cường hóa nào đó không ai biết?

Nhưng hiển nhiên, bây giờ không phải là lúc để suy nghĩ vẩn vơ.

Thấy gã Cự nhân Đằng Trùng không còn "nhìn" mình nữa, lá gan của Ngô Lương cũng lớn hơn một chút, hắn cẩn thận đi về phía mộ đạo dẫn ra khỏi lăng mộ.

Lúc này, trên mặt đất toàn là dịch nhầy tanh hôi chảy ra từ các Mâu Tử Phần và do gã Cự nhân Đằng Trùng để lại, rất khó tìm được chỗ sạch sẽ.

Dù Ngô Lương có đi nhẹ đến đâu, bước chân vẫn phát ra tiếng "bẹp bẹp".

Nhưng gã Cự nhân Đằng Trùng dường như không quan tâm đến âm thanh này, thậm chí còn không quay đầu lại lần nào, điều này tự

nhiên khiến Ngô Lương càng thêm yên tâm.

Chẳng bao lâu sau, hắn đã an toàn đi qua cả đại sảnh, đến được cửa mộ đạo. "Xem ra không còn vấn đề gì lớn, có thể dẫn mọi người rút lui an toàn rồi!" Ngô Lương mừng thầm, vừa định quay lại gọi Tào Ngang và những người khác cùng khiêng quan tài bằng đồng rời khỏi nơi thị phi này.

Ngay lúc đó. "Xoạt xoạt xoạt..." "Xoạt xoạt xoạt..." "Xoạt xoạt xoạt..." Trong đại sảnh phía sau đột nhiên vang lên một loạt tiếng động lớn, khiến lăng mộ vốn yên tĩnh trở nên ồn ào, và những âm thanh này cách nhau rất ngắn, dường như có thứ gì đó đang di chuyển rất nhanh. "?!" Ngô Lương hoảng hốt quay đầu, liền thấy một cảnh tượng không thể ngờ tới.

Chỉ thấy gã Cự nhân Đằng Trùng mắt lóe u quang màu đỏ lúc này đã thay đổi hoàn toàn cách di chuyển không nhanh không chậm trước đó, lao thẳng về phía mộ đạo nơi Tào Ngang và những người khác đang ở với tốc độ cực nhanh.

Hai luồng u quang màu đỏ đã vẽ ra hai vệt sáng đỏ trong bóng tối.

Và những tiếng động liên tiếp không ngừng chính là âm thanh do các Mâu Tử Phần trên đường đi của gã Cự nhân Đằng Trùng bị húc đổ! "Mẹ kiếp!

Thanh đông kích tây?!" Ngô Lương lập tức nhận ra tình hình không ổn.

Có lẽ "Thái Công Ấn" hắn mang trên người quả thực có tác dụng trấn áp đối với gã Cự nhân Đằng Trùng này, nên nó mới làm như không thấy hắn.

Nhưng điều đó không có nghĩa là gã Cự nhân Đằng Trùng cũng sẽ làm như không thấy Tào Ngang và những người khác, bởi trên người

họ không hề có thứ gì có thể trấn áp được nó.

Và nếu để gã Cự nhân Đằng Trùng lao vào mộ đạo của Tào Ngang trước, "Thái Công Ấn" trên người hắn sẽ không còn cách nào ngăn cản nó, ngược lại sẽ gián tiếp xua đuổi gã Cự nhân Đằng Trùng điên cuồng lao về phía Tào Ngang hơn...

Sự đáng sợ của Cự nhân Đằng Trùng, dù Ngô Lương tạm thời chưa được tận mắt chứng kiến, cũng đã nghe tên vệ sĩ sống sót kể lại.

Với hình thể hiện tại của nó, chỉ cần chui vào mộ đạo đó, nó có thể lấp đầy mọi ngóc ngách trong nháy mắt.

Tào Ngang và những người khác dù muốn trốn cũng không có chỗ trốn, và chỉ cần Cự nhân Đằng Trùng đuổi kịp, nó sẽ lập tức bao bọc lấy họ, những con Đằng Trùng cũng sẽ lập tức cắn xé họ một cách điên cuồng nhất, và tìm mọi cách chui vào cơ thể họ... "Chết tiệt!" Ngô Lương không còn thời gian để suy nghĩ, vắt chân lên cổ chạy như điên về phía mộ đạo của Tào Ngang.

Hắn phải đến được cửa mộ đạo đó trước gã Cự nhân Đằng Trùng, chặn nó lại bên ngoài.

Nếu không, Tào Ngang, Điển Vi, Bạch Tinh Tinh, Vu Cát và cả tên vệ sĩ sống sót đều khó thoát khỏi cảnh bị vạn trùng cắn xé, và chỉ trong khoảnh khắc sẽ mất mạng, muốn cứu cũng không kịp!

Ngô Lương lúc này vô cùng hối hận.

Hối hận vì sao vừa rồi không dẫn mọi người cùng đi ra?

Hối hận vì sao không nghĩ trước đến tình huống này có thể xảy ra?

Hối hận vì sao mình không thể chạy nhanh hơn, vì sao mình không biết dịch chuyển tức thời...

Bởi vì hắn cảm nhận rõ ràng, dù lúc này đã dốc hết toàn lực, gã

Cự nhân Đằng Trùng vẫn sẽ lao vào mộ đạo đó trước hắn.

Nếu vậy, đội ngũ nhân tài trộm mộ cao cấp mà hắn khó khăn lắm mới chiêu mộ được, sẽ chỉ còn lại một mình Dương Vạn Lý, cũng chẳng khác nào toàn quân bị diệt.

Bất kể là Điển Vi, Bạch Tinh Tinh hay Vu Cát, sau bao lần vào sinh ra tử, Ngô Lương đã ít nhiều nảy sinh tình đồng đội với họ.

Đặc biệt là Bạch Tinh Tinh, cô gái này tuy đến giờ vẫn chưa cùng hắn mặn nồng, nhưng Ngô Lương sớm đã coi nàng là người tình đầu tiên của mình, không ai có thể thay thế.

Hắn hy vọng mỗi người trong số họ đều được sống, sống thật tốt, thậm chí hy sinh cả bản thân cũng không tiếc.

Cũng chính vì vậy, mỗi khi gặp nguy hiểm, dù trong lòng hoảng loạn đến đâu, Ngô Lương cũng sẽ xông lên trước, cố gắng hết sức giảm thiểu khả năng họ gặp bất trắc.

Còn về Tào Ngang, tuy y là trưởng công tử nhà họ Tào, người có sức cạnh tranh nhất, nhưng vị trí trong lòng Ngô Lương còn kém xa ba người kia.

Họ mới là đồng đội thực sự của hắn, ít nhất cho đến hiện tại, Tào Ngang chỉ có thể xem là một người bạn cần phải giữ quan hệ tốt để đạt được mục tiêu của mình mà thôi.

Thậm chí nếu cả hai không có giao tình quá sâu, khi thời điểm Tào Ngang chết trong lịch sử đến gần, nếu không có lợi ích gì cho mình, Ngô Lương cũng chưa chắc đã ra tay cứu y. "A..." Ngô Lương đã dùng hết sức bình sinh, hai chân đã mất đi cảm giác, dường như không còn là của hắn nữa.

Hắn không hét lên bảo Điển Vi kéo Tàm Thần Bảo Ti, đó chỉ là phương án dự phòng khi hắn chẳng may vấp ngã hay gặp phải cuộc

tấn công bất ngờ không thể chống cự.

Nếu trong tình huống này mà bảo Điển Vi kéo, ngược lại rất có thể sẽ kéo ngã hắn xuống đất, càng làm chậm tốc độ của hắn hơn.

Nhưng xem ra, dường như Cự nhân Đằng Trùng vẫn gần cửa mộ đạo đó hơn một chút...

Chương 212

"Làm sao bây giờ?

Làm sao bây giờ?

Làm sao bây giờ?" Đầu óc Ngô Lương ong ong, như sắp nổ tung.

Hắn chưa bao giờ cảm thấy bất lực như bây giờ, dường như mọi chuyện đã định. "Chạy đi!

Mau chạy!

Chạy về chủ thất!

Vào quan tài!!!" Trong cơn nguy cấp, Ngô Lương cuối cùng cũng nhớ ra điều gì đó, hét lên hết sức, âm thanh vang vọng không ngừng trong lăng mộ.

Đây là cách không còn cách nào khác mà hắn nghĩ ra ban đầu, nếu Tào Ngang và những người khác nhanh chóng chạy về chủ thất, trốn vào trong những chiếc quan tài kia, có lẽ còn có khả năng ngăn chặn những con Đẳng Trùng đó bên ngoài.

Nhưng đây thực ra cũng không phải kế vạn toàn, nếu Cự nhân Đẳng Trùng có trí thông minh nhất định, sẽ lật đổ quan tài, hoặc lật nắp quan tài lên, mọi người vẫn khó thoát khỏi kiếp nạn... "Ngô Hữu Tài, ngươi rốt cuộc bị sao vậy?

Ngươi không sao chứ?!" Trong mộ đạo truyền ra giọng nói lo lắng của Bạch Tinh Tinh, nàng còn tưởng Ngô Lương gặp phải chuyện gì không may. "Hữu Tài hiền đệ, rốt cuộc tình hình thế nào?!" Tào Ngang cũng lập tức lớn tiếng đáp lại.

Mọi người vẫn chưa hiểu rõ tình cảnh của mình, lúc này vẫn đang quan tâm đến tình trạng của Ngô Lương. "Chạy!

Chạy đi!" Ngô Lương chỉ có thể thở không ra hơi mà hét lên.

Chạy như điên đột phá giới hạn như vậy đã khiến phổi hắn phải chịu gánh nặng cực lớn, hô hấp còn khó khăn, đừng nói là lớn tiếng giải thích cho mọi người.

Hắn rất vội, nhưng thật sự không thể nói thêm được lời nào. "Hữu Tài hiền đệ, ngươi đừng vội, chúng ta đã cùng nhau vào lăng mộ này thì nhất định phải cùng nhau đi ra, ngươi chờ đó, bọn ta đến giúp ngươi đây!" Tào Ngang dù sao cũng là một danh tướng, lúc này Ngô Lương không có ở đây, tình hình khẩn cấp, y đã lập tức gánh vác trách nhiệm, nhanh chóng đưa ra đối sách: "Điển Vi, ngươi dùng hết sức kéo dây thừng, những người còn lại theo ta đi tiếp ứng!" "Mẹ kiếp nhà ngươi, chạy đi!

Đừng...

đừng có lo cho ta!" Nghe thấy Tào Ngang lại đưa ra phản ứng như vậy, dù Ngô Lương bình thường không hay chửi bậy, lúc này cũng không kiềm chế được mà buột ra một câu chửi thề kinh điển.

Tiếc là bây giờ giọng hắn đã ngày càng nhỏ, ngay cả chửi người cũng không còn sức, cũng không biết Tào Ngang có nghe thấy hay không.

Huống hồ cho dù có nghe thấy, trong tình huống chưa hiểu rõ sự việc, Tào Ngang cũng chưa chắc đã làm theo lời Ngô Lương, Điển Vi, Bạch Tinh Tinh, Vu Cát lại càng không cần phải nói.

Ngô Lương lòng như lửa đốt.

Nhưng bây giờ, hắn lại chẳng thể làm được gì, trên đời còn có chuyện gì khiến người ta tuyệt vọng hơn thế này không?

Cuối cùng, ngay khi Tào Ngang và những người khác đã nhấc chân chuẩn bị lao ra khỏi mộ đạo để tiếp ứng Ngô Lương, gã Cự nhân

Đằng Trùng to lớn vô cùng, mắt lóe hồng quang cuối cùng cũng xuất hiện trong tầm mắt của họ! "Xoạt xoạt xoạt..." Gã Cự nhân Đằng Trùng dễ dàng đâm nát một Mâu Tử Phần, giống như một đầu tàu hỏa với thế không thể cản phá, hung hăng lao về phía cửa mộ đạo. "Đây là..." Tào Ngang và những người khác lập tức mặt mày tái mét, chân đã nhấc lên mà không biết nên đặt xuống đâu.

Dù họ vẫn chưa hiểu rõ tình cảnh của Ngô Lương, lúc này cuối cùng cũng đã hiểu rõ tình cảnh của chính mình.

Đối mặt với một gã Cự nhân Đằng Trùng hoàn toàn không nói lý lẽ như thế này, họ đã tự thân khó bảo, lấy gì để cứu Ngô Lương, lại lấy gì để tiếp ứng Ngô Lương? "Chạy đi..." Bên ngoài truyền đến tiếng hét ngày càng yếu ớt của Ngô Lương.

Mọi người nhận ra hắn vẫn còn sống, nhưng lại cảm thấy hắn đã thoi thóp.

Cùng lúc đó. "Ầm!" Cùng với một tiếng nổ lớn, đá vụn bay tứ tung, cả lăng mộ rung chuyển, gã Cự nhân Đằng Trùng bất chấp tất cả đâm vào cửa mộ đạo.

Sức mạnh đáng sợ này, những chiếc quan tài kia tuyệt đối không thể chống đỡ, chạy về có lẽ cũng không thay đổi được gì...

Ngô Lương đến muộn một chút, trơ mắt nhìn tà vật khổng lồ này như một khối bùn nhão, thay đổi hình thể với tốc độ mắt thường có thể thấy, rất nhanh đã thích ứng với mộ đạo chật hẹp hơn nhiều, thân thể cồng kềnh dễ dàng chen vào.

Thôi rồi!

Hết thật rồi!

Sự tuyệt vọng trong lòng Ngô Lương khó mà diễn tả.

Điều hắn có thể làm bây giờ chỉ là chạy một cách máy móc và tê

dại.

Mặc dù làm vậy có lẽ cuối cùng cũng chỉ có thể nhìn mọi người lần cuối... "Giọng của Hữu Tài hiền đệ ngày càng yếu, e là đã gặp chuyện không may...

Chư vị, chúng ta e rằng cũng khó thoát kiếp này, thời khắc cuối cùng có thể kề vai chiến đấu cùng các vị, ta, Tào Tử Tu, không hối hận chút nào!" Thấy Cự nhân Đằng Trùng đã chen vào trong mộ đạo, Tào Ngang bỗng nhiên bình tĩnh lại, trầm giọng nói với mọi người. "Trưởng công tử, xuống dưới đó, ta vẫn sẽ đi theo ngài!" Tên vệ sĩ lần này cũng kiên định chắn trước mặt Tào Ngang, coi cái chết nhẹ tựa lông hồng. "Lão phu còn chưa muốn chết...

Thôi vậy, thôi vậy, dù sao lão phu cũng đã sống đến từng này tuổi, cũng coi như đủ vốn rồi, đây có lẽ là ý trời." Vu Cát thở dài, lần này cũng không hề lùi bước. "Ngô Hữu Tài từng nói, kẻ xấu như hắn chắc chắn sẽ sống lâu trăm tuổi, sao có thể chết dễ dàng như vậy..." Bạch Tinh Tinh cúi gằm vai, đôi mắt đẹp long lanh, có chút thất thần lẩm bẩm. "..." Chỉ có Điển Vi không lên tiếng, chỉ cúi đầu, dùng hết sức thu lại sợi Tàm Thần Bảo Ti trong tay, tiếc là kéo mãi mà sợi Tàm Thần Bảo Ti vẫn không chịu lực, dường như đầu kia của sợi dây đã không còn Ngô Lương.

Nhưng y vẫn máy móc làm việc này, hai cánh tay bay lên hạ xuống, dường như không thấy Cự nhân Đằng Trùng đang lao tới, dường như không nghe thấy tiếng nói của mọi người, dường như mọi chuyện xung quanh đều không liên quan đến y. "Xì... xì..." Gã Cự nhân Đằng Trùng đang nhanh chóng tiếp cận họ.

Lúc này nó đã lấp đầy toàn bộ mộ đạo, thân thể hóa thành một khuôn mặt người dữ tợn đáng sợ có kích thước tương đương mộ đạo, hai luồng u quang màu đỏ nhiếp hồn đoạt phách chính là đôi mắt của

nó.

Cả cái miệng lớn đang ngọ nguậy, dường như muốn nuốt chửng tất cả. "Ta, Tào Tử Tu, cả đời kiêu hãnh, muốn ta ngồi chờ chết, đừng hòng!

Giết!" Thấy khuôn mặt khổng lồ đã ở ngay trước mắt, Tào Ngang hét lớn một tiếng, cùng tên vệ sĩ kia lao lên đối đầu với khuôn mặt khổng lồ, giơ kiếm xông tới.

Cùng lúc đó. "Công tử?!" Thân thể Điển Vi đột nhiên run lên.

Y kéo được rồi, cuối cùng y cũng cảm nhận được sức nặng truyền đến từ đầu kia của sợi Tàm Thần Bảo Ti, điều này chứng tỏ Ngô Lương vẫn còn ở đầu kia!

Dù sống chết chưa rõ, Điển Vi cũng vui như phát điên! --- "Ta, Tào Tử Tu, cả đời kiêu hãnh, muốn ta ngồi chờ chết, đừng hòng!

Giết!" Ngô Lương theo sát phía sau Cự nhân Đằng Trùng lao vào mộ đạo, lập tức nghe thấy tiếng hét coi cái chết nhẹ tựa lông hồng của Tào Ngang, lòng lại chùng xuống.

Rõ ràng, Tào Ngang không những không nghe lời hắn rút lui về chủ thất, mà còn định liều mạng với gã Cự nhân Đằng Trùng này.

Và từ ngữ khí của Tào Ngang có thể nghe ra, y cũng biết hành động này tuyệt đối không có khả năng thắng, chỉ là không muốn chết một cách quá hèn hạ mà thôi...

Qua trạng thái của Tào Ngang lúc này, Ngô Lương hoàn toàn có thể tưởng tượng được Điển Vi, Bạch Tinh Tinh và Vu Cát sẽ có lựa chọn như thế nào.

Họ chắc chắn cũng không nghe lời hắn.

Ngay cả Vu Cát bình thường luôn tỏ ra tham sống sợ chết, trong

tình huống này cũng có chủ kiến của riêng mình.

Giống như trước kia khi đối mặt với Vân Dương, dù biết rõ mật đạo dưới di chỉ cổ thành cực kỳ hung hiểm, nhưng để cứu mạng Dương Vạn Lý, lão vẫn cứng rắn tiến vào mật đạo, mà còn đi ở phía trước. "..." Ngô Lương trong lòng càng thêm tuyệt vọng.

Mặc dù đám Đằng Trùng phía trước đã lấp kín cả mộ đạo, hắn căn bản không thể vượt qua chúng để thấy tình hình của Tào Ngang và những người khác, nhưng hắn nhớ vị trí họ vừa đứng.

Ngoài ra, dù Ngô Lương không có thính lực dị thường như Bạch Tinh Tinh, cũng vẫn có thể nghe ra tiếng hét của Tào Ngang rất gần, nếu không có gì bất ngờ, họ hẳn là sắp phải đối mặt với đám Đằng Trùng này...

Ngay lúc này. "Ấy?!" Thân thể Ngô Lương đột nhiên bị giật mạnh một cái.

Là sợi Tàm Thần Bảo Ti buộc ở hông!

Trước đó vì Ngô Lương nhanh chóng quay lại cứu viện, sợi Tàm Thần Bảo Ti buộc ở hông sớm đã không còn chịu lực, dù Điển Vi có cố sức thu dây cũng không ảnh hưởng gì đến Ngô Lương.

Nhưng vào thời khắc cuối cùng này, Điển Vi cuối cùng cũng đã thu hết phần dây thừa, lực đạo truyền đến người Ngô Lương.

Lúc này hai chân Ngô Lương vốn đã có chút mất sức, lại thêm lực của Điển Vi không chỉ rất mạnh mà còn đến rất đột ngột, đến nỗi Ngô Lương nhất thời không đề phòng, bị kéo mất thăng bằng ngã nhào về phía trước, ngã mạnh xuống đất.

Nhưng chưa hết.

Lúc này Cự nhân Đằng Trùng vừa đi qua, trên mặt đất đã để lại nhiều dịch nhầy tanh hôi hơn, trở nên càng thêm trơn trượt.

Sau khi ngã xuống đất, Ngô Lương lại thuận thế trượt đi trên mặt đất, đâm mạnh vào bức tường bên phải mộ đạo.

Bản năng khiến hắn vội vàng ôm đầu, co người lại...

Cuối cùng, cùng với một tiếng "Cốp!" có phần trầm đục, lưng của Ngô Lương đập vào bức tường.

Chương 213

Chính xác hơn, là chiếc "tiểu cổ thần bí" mà hắn vẫn đeo sau lưng, lấy được từ mộ Lương Hiếu Vương, đã đập vào bức tường, vì vậy mới phát ra âm thanh như vậy.

Cùng lúc đó, một cảnh tượng kinh người xuất hiện!

Chỉ thấy khối Cự nhân Đằng Trùng đang lấp kín mộ đạo trước mắt, dường như bị kích thích gì đó, run rẩy kịch liệt một cái!

Cùng với cú run rẩy này, vô số Đằng Trùng không còn có thể tụ lại với Cự nhân Đằng Trùng, dường như mất kiểm soát mà rơi xuống.

Cảnh tượng đó trông giống như cát trên một pho tượng đang không ngừng rơi rụng tan rã?!

Ngô Lương lập tức trợn tròn mắt.

Hắn thấy rất rõ, ngay khi "tiểu cổ thần bí" phát ra âm thanh, toàn bộ Đằng Trùng trên người Cự nhân dường như cộng hưởng với "tiểu cổ thần bí", thân thể vặn vẹo của chúng cũng rung lên theo.

Và đây, chính là nguồn gốc của cảnh tượng trước mắt! "Tiểu cổ?

Chẳng lẽ tiếng trống này lại có hiệu quả với đám Đằng Trùng này?!" Ngô Lương lập tức tinh thần phấn chấn.

Trước đó, hắn đã luôn bỏ qua chiếc tiểu cổ thần bí mang theo bên người này.

Bởi vì chiếc tiểu cổ này ngoài việc có tác dụng đối với Hống ở lăng mộ Lương Hiếu Vương lúc ban đầu, sau đó không hề phát huy tác dụng nào nữa.

Và trước đó ở lăng mộ Hải Hôn Hầu, đối mặt với đám côn trùng

nghi là "thực thi trùng", chiếc tiểu cổ này cũng không có tác dụng gì, nên khi nhìn thấy đám Đằng Trùng này, hắn đã theo thói quen không nghĩ đến phương diện này.

Thậm chí vì thấy chiếc tiểu cổ này vướng víu, hắn còn cố ý chuyển nó ra sau lưng từ trước.

Lại thêm việc đám Đằng Trùng trước đó từng bước ép sát, nhiều lần xuất hiện tình huống cực kỳ nguy hiểm, càng khiến hắn không hề nhớ đến việc dùng tiểu cổ để thử.

Đây không nghi ngờ gì là một sự sơ suất, một sự sơ suất do điểm mù trong nhận thức gây ra.

Nhưng sự việc đã đến nước này, Ngô Lương đâu còn thời gian tự kiểm điểm, ngay khi nhận ra "tiểu cổ thần bí" dường như có hiệu quả, hắn đã tháo nó xuống, lại vỗ mạnh một cái. "Cốp!" Tất cả Đằng Trùng đều rung lên theo âm thanh của tiểu cổ thần bí.

Sự rung động của Cự nhân Đằng Trùng cũng càng thêm nghiêm trọng, dường như một khối bùn nhão đang điên cuồng vặn vẹo, và tình trạng những con Đằng Trùng rơi rụng cũng trở nên nghiêm trọng hơn, thậm chí có thể gọi là tan rã.

Cùng lúc đó. "Giết!" Tiếng hét của Tào Ngang lại vang lên. "Vút!" Chỉ thấy vị trí trung tâm nhất của Cự nhân Đằng Trùng lóe lên một tia sáng lạnh, cùng với tia sáng này, trên đó lại rách ra một vết rách dài đến hai mét.

Và cùng với việc Đằng Trùng không ngừng rơi xuống, vết rách này cũng đang dần mở rộng.

Một hình người đang trong tư thế xung phong rất dũng mãnh dần dần hiện rõ trên người Cự nhân Đằng Trùng với tốc độ mắt thường có thể thấy, thanh trường kiếm trong tay hình người đó sớm đã đâm

xuyên qua Cự nhân Đằng Trùng, để lộ ra một đoạn thân kiếm màu bạc.

Đó chính là bội kiếm của Tào Ngang!

Ngô Lương trước đó từng dùng bội kiếm của y, nhận ra hai rãnh máu rất đặc trưng trên thân kiếm!

Giây tiếp theo. "Xì... xì..." Đám Đằng Trùng tụ lại đã bị hình người hiện ra này mạnh mẽ xé rách, bộ giáp quen thuộc và khuôn mặt của Tào Ngang hiện ra trước mắt Ngô Lương.

Trên mặt vẫn giữ vẻ dữ tợn và không sợ hãi, tràn đầy sát ý và quyết tuyệt!

Và xuất hiện ngay sau y, còn có tên vệ sĩ sống sót... "Cốp!

Cốp!

Cốp!..." Không kịp chào hỏi họ, Ngô Lương liên tiếp vỗ vào tiểu cổ thần bí, tiếng trống trở nên dồn dập hơn. "Sột sột sột..." Trong tiếng trống dồn dập này, đám Đằng Trùng gần như đã mất đi khả năng hành động, Cự nhân Đằng Trùng to lớn lại tan rã hoàn toàn trong khoảnh khắc, vô số Đằng Trùng như thủy triều trong nháy mắt tràn ra, biến cả mộ đạo thành một con sông Đằng Trùng cuồn cuộn.

Dù vậy, Ngô Lương cũng không dám nghỉ ngơi chút nào.

Dù Cự nhân Đằng Trùng đã tan rã, những con Đằng Trùng ở khắp nơi, thậm chí đã ngập đến đầu gối hắn, cũng có thể nuốt chửng hắn và mọi người trong nháy mắt.

Hắn phải không ngừng gõ tiểu cổ thần bí, khiến đám Đằng Trùng này không có chút cơ hội thở dốc, mới có thể cầu được cơ hội sống cho mọi người.

Lúc này, cùng với sự tan rã của Cự nhân Đằng Trùng, Ngô Lương

đã có thể nhìn thấy rõ Điển Vi, Bạch Tinh Tinh và Vu Cát ở phía đối diện.

Ba người này chưa từng thấy tiểu cổ thần bí phát huy tác dụng, lúc này cũng hoàn toàn không hiểu chuyện gì đã xảy ra, mặt mày đầy kinh ngạc, nhưng trong mắt lại lộ ra nhiều hơn là sự vui mừng.

Ngô Lương còn sống!

Vẫn đang đứng sờ sờ trước mặt họ!

Trên người ngoài việc có thêm chút vết bẩn và dịch nhầy, hẳn là không bị thương nặng gì, chỉ là tư thế gõ trống có chút khó coi, Điển Vi không khỏi nhớ đến cảnh Ngô Lương ban đầu ở nhà họ Tào vừa hát "Thảm Thắc" cho Tào Thước vừa nhảy múa lên đồng, có chút không nỡ nhìn... "Lại, lại có thể dễ dàng xông qua như vậy?" Tào Ngang lúc này cũng ngơ ngác.

Y đã chuẩn bị sẵn sàng chịu cảnh vạn trùng cắn xé, chôn xương nơi đây, không ngờ lại không hề hấn gì mà xuyên qua Cự nhân Đằng Trùng.

Một kiếm này của ta lại có uy lực như vậy sao?!

Tào Ngang tự nhiên sẽ không tin, bởi vì khi y sắp đối mặt với Cự nhân Đằng Trùng, cùng với một tiếng trống rất đột ngột, gã Cự nhân Đằng Trùng đã xuất hiện dị thường, lúc đó y và Cự nhân Đằng Trùng ở khoảng cách gần nhất, tự nhiên nhìn rõ hơn bất kỳ ai.

Cho nên...

đây rốt cuộc là trống gì, lại có công hiệu như vậy, Ngô Lương trước đó sao lại không lấy ra? "Cốp!

Cốp!

Cốp!..." Ngô Lương vẫn ra sức vỗ vào tiểu cổ.

Hắn có thể cảm giác được, đám Đằng Trùng này tuy không ngừng run rẩy theo tiếng trống, nhưng đồng thời cũng đang ra sức vặn vẹo, chạy trốn về phía xa hắn.

Cho nên hắn không lập tức bảo mọi người chạy trốn.

Đám Đằng Trùng trên đất đã ngập qua đầu gối mọi người, lúc này di chuyển rất khó khăn, nếu không cẩn thận ngã xuống sẽ bị nhấn chìm, đây không phải là chuyện tốt.

Chẳng bằng đợi đám Đằng Trùng này rút đi rồi mới hành động.

Nhưng vài giây sau, dị tượng lại xuất hiện! "Bụp!" Cùng với một tiếng động nhỏ, Ngô Lương cũng giật mình, vội vàng nhìn theo tiếng động, chỉ thấy ở mép một con Đằng Trùng không biết đã xảy ra chuyện gì, lại nổ tung như pháo nổ?!

Tiếp đó không đợi Ngô Lương tìm ra nguyên nhân. "Bụp bụp bụp bụp bụp..." Chỉ nghe trong mộ đạo đột nhiên liên tiếp vang lên những âm thanh tương tự.

Vô số Đằng Trùng không phồng không căng, cứ thế nổ tung một cách khó hiểu, mô cơ thể nhầy nhụa ghê tởm của Đằng Trùng bay tứ tung trong mộ đạo, tiếng nổ vang lên liên tiếp.

Tuy nhiên, cường độ nổ không lớn, dù con Đằng Trùng nổ ngay cạnh chân Ngô Lương, chân hắn cũng chỉ cảm thấy một chút rung động nhẹ, không làm tổn thương đến cơ thể, càng không gây ra ảnh hưởng quá lớn. "Đây lại là..." Ngô Lương có lý do để nghi ngờ tình huống này chính là do "tiểu cổ thần bí" gây ra.

Cho nên tay vỗ tiểu cổ hơi dừng lại một chút.

Quả nhiên.

Cùng với tiếng trống không còn dồn dập như vậy, số lượng Đằng Trùng nổ tung cũng giảm đi một chút, ngay cả tiếng "bụp bụp bụp

bụp" liên tiếp cũng thưa thớt đi rất nhiều.

Sau đó Ngô Lương lại tăng nhanh tần suất vỗ tiểu cổ. "Bụp bụp bụp bụp bụp..." Tiếng nổ tung lập tức vang lên thành một mảng, cảnh tượng phải gọi là vô cùng hoành tráng.

Lợi hại như vậy sao?

Ngô Lương trong lòng kinh ngạc không thôi.

Hắn cũng không chắc chắn rốt cuộc là chiếc tiểu cổ thần bí này vì lý do không rõ mà uy lực tăng cường, hay là vì nó vốn có tác dụng khắc chế khó giải thích đối với đám Đằng Trùng này.

Nhưng hắn vẫn nhớ rõ, ban đầu ở lăng mộ Lương Hiếu Vương đối phó với con Hống kia, tiếng trống của tiểu cổ thần bí nhiều nhất cũng chỉ có thể gây ra sự trấn áp tạm thời, dù gõ thêm bao nhiêu lần cũng không gây ra bất kỳ tổn hại nào cho Hống, đừng nói là trực tiếp nổ tung như đám Đằng Trùng này.

Còn về miếng "Thái Công Ấn" vừa mới có được, Ngô Lương ngược lại có chút nhận thức, thứ đó đối với tà vật như Đằng Trùng dường như quả thực có chút tác dụng xua đuổi, và có tính phạm vi nhất định, hiệu quả tương tự như hào quang bị động trong một số trò chơi ở hậu thế...

Nghĩ đến hào quang, Ngô Lương đột nhiên nghĩ đến một khả năng khác.

Hào quang bị động trong trò chơi thường được chia thành hai loại hiệu quả: hoặc là tăng ích cho quân ta; hoặc là làm suy yếu quân địch.

Nếu "Thái Công Ấn" phải dùng cách này để giải thích, hiển nhiên thuộc về loại hào quang làm suy yếu quân địch, và liệu điều này có ở mức độ nào đó gián tiếp tăng cường uy lực của "tiểu cổ thần bí" không?

Đương nhiên, đây chỉ là suy đoán của Ngô Lương, tạm thời còn chưa thể chắc chắn.

Còn "Thái Công Ấn" có còn công dụng khác hay không, tạm thời cũng vẫn là một ẩn số, cần phải từ từ khám phá.

Cùng lúc đó. "Bụp bụp bụp bụp..." Nhìn cảnh tượng hoành tráng khắp nơi Đằng Trùng lần lượt nổ tung, những người khác cũng mặt mày kinh ngạc.

Chưa từng thấy, chưa từng nghĩ, chưa từng nghe nói...

Chương 214

Nhưng họ cũng rất nhanh nhận ra, việc Đằng Trùng xảy ra chuyện như vậy, rất có thể liên quan đến tiểu cổ thần bí trong tay Ngô Lương, thế là ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, cuối cùng lại cùng nhau dùng ánh mắt dò hỏi nhìn về phía Ngô Lương.

Cho nên, đám Đằng Trùng này hiện tại dường như đã hoàn toàn mất đi khả năng tấn công người, có thể coi là đã được cứu rồi sao? ...

Cùng với việc Ngô Lương không ngừng vỗ tiểu cổ, tần suất Đằng Trùng nổ tung cũng ngày càng nhanh.

Cứ như vậy qua nửa buổi.

Trong mộ đạo đã chỉ còn lại đầy đất dịch tương trùng tanh hôi vẩn đục, lúc này đang từ từ lan ra xa, đã chảy đi một khoảng cách rất xa, ngay cả ánh sáng của Tùy Hầu Châu cũng đã không thể chiếu đến tận cùng. "Phù..." Mọi người sau một thời gian dài phản ứng, cuối cùng cũng xác nhận sự thật đã được cứu, tiếp theo đó là cảm giác kiệt sức khó kiềm chế.

Chân mềm.

Tay mềm.

Người mềm.

Toàn thân rã rời, dường như cơ thể bị rút cạn.

Nhưng nhìn dịch tương Đằng Trùng khiến người ta buồn nôn trên đất, họ vẫn dùng chút sức lực cuối cùng dựa vào tường, không ai muốn ngã vào trong đống dịch tương này. "Hữu Tài hiền đệ, chiếc tiểu cổ đó của ngươi..." Tào Ngang chống bội kiếm của mình khổ sở chống đỡ, nhưng cũng không quên chiếc tiểu cổ thần bí không mấy

nổi bật trong tay Ngô Lương. "Ta cũng không biết rốt cuộc là cái gì, đây là thứ ta có được khi cùng An Dân huynh khai quật lăng mộ Lương Hiếu Vương, dường như có chút hiệu quả đối với tà vật, nên ta liền mang theo bên người để trừ tà, nhưng lại rất ít khi có tác dụng, ta cũng không dám dựa vào nó." Ngô Lương nói thật.

Chiếc tiểu cổ thần bí này Tào Bẩm cũng biết, chắc chắn không thể giấu được người nhà họ Tào, nhưng nếu chỉ dùng để trộm mộ trừ tà, họ hẳn là cũng không có quá nhiều hứng thú. "Thì ra là vậy, lần này cũng may nhờ có chiếc trống này, nếu không chúng ta tất phải bỏ mạng nơi đây rồi." Tào Ngang đến lúc này mới lộ ra nụ cười của người sống sót sau kiếp nạn. "Có lẽ là trời không tuyệt đường chúng ta." Ngô Lương cũng khó khăn cười khổ một tiếng, nhưng lại kiên trì vịn tường đi đến bên cạnh Tào Ngang.

Nơi Tào Ngang đứng, chính là vị trí Cự nhân Đẳng Trùng tan rã.

Và trong quá trình Cự nhân Đẳng Trùng tan rã, Ngô Lương đã để ý thấy hai luồng u quang màu đỏ giống hệt đôi mắt kia đã rơi xuống đất, sau đó u quang liền biến mất.

Lúc này, trên đất có hai viên châu lớn bằng quả bóng bàn lăn lóc trong dịch tương Đẳng Trùng, chỉ là ảm đạm không có ánh sáng...

Ngô Lương cũng không biết hai viên châu này rốt cuộc là thứ gì.

Nhưng gần đây ngoài hai viên châu này ra thì không còn vật phẩm nào khác, nên Ngô Lương chỉ có thể liên hệ luồng u quang màu đỏ vừa thấy với chúng.

Đương nhiên, trước khi làm rõ thành phần và công dụng của hai viên châu này, Ngô Lương chắc chắn sẽ không tùy tiện chạm vào, chỉ dùng xẻng công binh trong tay xúc chúng ra khỏi dịch thể của đám đẳng trùng để xem xét kỹ lưỡng.

Hai viên châu kỳ lạ này toàn thân màu đỏ như máu.

Từ trọng lượng nặng trịch có thể phán đoán chúng là đặc ruột, chất liệu không trong suốt, bề mặt cũng không nhẵn bóng mà có trạng thái nhám tương đối bằng phẳng, hơi giống như đá noãn thạch hình thành tự nhiên, nhưng lại là hình cầu tròn trịa vô cùng tiêu chuẩn. "Hiền đệ (Công tử), đây lại là thứ gì vậy?" Mọi người cũng nhanh chóng bị hai viên châu mà Ngô Lương tìm thấy thu hút sự chú ý, tò mò nhìn sang. "Ta cũng không biết." Ngô Lương lắc đầu, kiên nhẫn giải thích với mọi người: "Nhưng hai viên châu này rơi ra từ trên người gã khổng lồ đằng trùng.

Trước đó ta đã thấy hai luồng hồng quang trên người nó, nên nghi ngờ hai luồng hồng quang đó có liên quan đến hai viên châu này." "Hiền đệ nói có phải là mắt của tà vật đó không?" Tào Ngang lập tức tiếp lời, khẽ cau mày nói: "Vừa rồi khi tà vật đó xông vào mộ đạo đã hóa thành một khuôn mặt khổng lồ, lúc đó mắt của nó chính là hai luồng hồng quang, trông vô cùng đáng sợ." "Chính xác." Ngô Lương quay đầu hỏi: "Tử Tu huynh có biết đây là vật gì không?" "Ha ha ha, không biết." Tào Ngang cười khan một tiếng, lắc đầu nói. "Lão phu tuy cũng không biết viên châu này rốt cuộc là vật gì, nhưng trong lòng lại có một suy đoán." Vu Cát lúc này lại chủ động lên tiếng. "Lão tiên sinh xin mời nói." Ngô Lương lại nhìn về phía Vu Cát. "Lão phu nghe đồn có những thứ ngàn năm không chết thì có khả năng sinh ra yêu châu.

Long châu ở hàu, giao châu ở da, xà châu ở miệng, ngư châu ở mắt, miết châu ở chân, quy châu ở mai… Yêu châu chính là tinh hoa ngưng tụ từ trí tuệ và sinh mệnh của những thứ này, là đạo quả mà chúng tu luyện ngày đêm mới có được." Vu Cát nói một cách nghiêm túc: "Lăng mộ này đã tồn tại gần ngàn năm, đám đằng trùng này có lẽ còn sống lâu hơn cả lăng mộ.

Nếu những lời đồn mà lão phu nghe được là thật, chúng cũng có khả năng sinh ra yêu châu.

Chỉ là yêu châu này rốt cuộc có công dụng gì, hay có phải là yêu châu hay không, lão phu cũng không thể biết được, cần công tử xem xét kỹ." Đúng là dân huyền huyễn có khác, mở miệng ra là bối cảnh huyền huyễn đời sau.

Ngô Lương thầm nghĩ.

Nhưng quả thật, thuyết về yêu châu đã từng xuất hiện vài dòng trong một số văn hiến thời Tiên Tần.

Theo như Ngô Lương biết, một số bối cảnh trong tiểu thuyết huyền huyễn đời sau thực ra là do tác giả cải biên và sáng tác dựa trên các văn hiến cổ đại.

Còn có một số bối cảnh về cảnh giới tu luyện, thiên tài địa bảo, thậm chí cả phương thức tu luyện và thăng cấp cũng có thể tìm thấy những miêu tả tương tự trong một số văn hiến cổ đại.

Trong lịch sử của Thiên triều, việc theo đuổi trường sinh bất tử, đắc đạo thành tiên luôn là một chủ đề vĩnh hằng.

Bỏ qua bá tánh không nói, chỉ riêng những hoàng đế chìm đắm trong con đường này và cuối cùng tự tìm đến cái chết đã không biết bao nhiêu người.

Nhưng trào lưu này chưa bao giờ bị dứt đoạn, thậm chí đến đời sau vẫn có những kẻ bất lương lợi dụng chủ đề này để lừa đảo, và vẫn có người tin tưởng...

Cũng vì thế, những lời đồn dân gian liên quan đến con đường này nhiều không kể xiết, các phiên bản khác nhau xuất hiện không ngừng.

Lấy lịch sử làm gương, Ngô Lương vốn không mấy tin vào những lời đồn đại về phương diện này.

Dù sao thì khảo cổ học ở đời sau thực chất cũng là một công tác nghiên cứu khoa học, các học giả khảo cổ đều là những nhà khoa học rất nghiêm túc chứ không phải những nhà huyền học.

Nhưng sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy, đặc biệt là sau khi chứng kiến gã khổng lồ đẳng trùng dường như đã có trí tuệ và ý thức tự chủ nhất định, Ngô Lương cũng chỉ có thể giữ thái độ bảo lưu đối với lời nói của Vu Cát.

Quan trọng nhất, thứ vừa phát ra u quang màu đỏ rất có khả năng chính là hai viên châu này.

Chỉ dựa vào điểm này, Ngô Lương đã cảm thấy rất cần thiết phải tiến hành nghiên cứu và thử nghiệm sâu hơn. "Lời của lão tiên sinh cũng là một phương hướng đáng để xem xét." Ngô Lương gật đầu không tỏ rõ ý kiến, sau đó cũng không tùy tiện tiếp xúc trực tiếp với hai viên châu, mà lấy ra một túi vải bọc chúng lại từng lớp, tạm thời đặt vào trong quan tài bằng đồng ở gần đó, chuẩn bị mang ra ngoài rồi từ từ nghiên cứu.

Đến nước này, công việc khai quật lăng mộ Tề Ai Công đã có thể xem như chấm dứt.

Dù trong mộ vẫn còn những con đẳng trùng khác, Ngô Lương cũng đã có biện pháp đối phó, hoàn toàn không đáng sợ.

Nhưng công việc tiếp theo vẫn còn rất nhiều.

Ví dụ như phương "Thái Công Ấn", rồi đến "người gỗ", và cả hai viên châu vừa mới phát hiện.

Trên người những thứ này còn rất nhiều nghi điểm chưa được giải đáp, có giải đáp được hay không vẫn là một ẩn số, đây đều là những công việc cấp bách cần hoàn thành.

Điều đáng tiếc là, Ngô Lương không tìm thấy "Trúc mộ chí" giống

như ở lăng mộ Hải Hôn Hầu trong lăng Tề Ai Công, cũng không phát hiện ra các văn hiến khác ghi chép chi tiết về những vật bồi táng này.

Vì vậy, công việc nghiên cứu sau này sẽ là một quá trình từ con số không, độ khó có thể tưởng tượng được.

Có lẽ chỉ vùi đầu nghiên cứu cũng không đủ.

Trong các phương pháp khảo cổ mà Ngô Lương đã học trước đây, có đề cập đến một phương pháp khác để giải mã các bí ẩn khảo cổ: tiếp tục khai quật thêm nhiều ngôi mộ cổ cùng thời kỳ, hoặc có liên quan đến chủ nhân của ngôi mộ.

Những ngôi mộ cổ cùng thời kỳ có bối cảnh văn hóa tương đồng, do đó có thể kết nối chúng lại để tiến hành nghiên cứu song song.

Một văn vật được phát hiện trong một ngôi mộ cổ rất có khả năng sẽ tìm thấy văn hiến liên quan trong một ngôi mộ cổ khác cùng thời kỳ, từ đó có được đáp án.

Những ngôi mộ có liên quan cũng vậy.

Những vật tuẫn táng trong lăng mộ Tề Ai Công cũng rất có khả năng tìm thấy ghi chép văn hiến liên quan trong mộ của tổ tiên hoặc hậu duệ, thậm chí là bạn bè của ông ta...

Vì vậy, việc nghiên cứu về «Tề Sử» vẫn phải tiếp tục.

Đồng thời, Ngô Lương còn dự định liệt kê ra các nhân vật lịch sử quan trọng trước và sau cùng thời kỳ từ lịch sử mà mình biết, sau đó hồi tưởng lại các vụ khai quật khảo cổ đã học hoặc biết ở đời sau, tìm ra những ngôi mộ cổ thời Xuân Thu có thể xác định vị trí cụ thể để ưu tiên khai quật, có lẽ cũng có khả năng tìm thấy ghi chép văn hiến liên quan. "Tạm không nói đến chuyện hai viên châu này, tiếp theo chúng ta làm gì đây?" Thấy Ngô Lương dường như đã xong việc, Tào Ngang lại vội vàng hỏi.

Chỉ trách đám dịch thể đằng trùng này quá ghê tởm, mùi vị cũng cực kỳ khó ngửi, không chỉ Tào Ngang mà mọi người cũng không muốn ở lại nơi này thêm một khắc nào. "Các vị đã hồi sức lại chưa?

Nếu hồi rồi thì chúng ta chuẩn bị ra khỏi mộ." Ngô Lương cười nói. "Hồi rồi, hồi rồi." Mọi người liên tục gật đầu. "Nếu đã vậy, thì đi thôi." Ngô Lương cuối cùng cũng hạ lệnh.

Thế là Ngô Lương, Điển Vi, Tào Ngang và bốn thân vệ lại một lần nữa khiêng quan tài bằng đồng lên, Bạch Tinh Tinh và Vu Cát đi trước mở đường, cả đoàn người kéo lê thân thể mệt mỏi đi ra ngoài... ...

Khi cả đoàn người ra khỏi mộ, mặt trời đã xuống đến chân núi, chân trời rực lên một mảng mây cháy lộng lẫy.

Thực ra từ sau bữa trưa đến đây vào mộ huyệt, rồi đến bây giờ ra ngoài, thời gian trôi qua không nhiều, nhưng mọi người lại có cảm giác như đã qua một đời.

Đặc biệt đối với một người mới như Tào Ngang, trong lòng càng là một cảm giác tang thương và mệt mỏi khó tả.

Còn về một thân vệ khác từng bị gã khổng lồ đằng trùng "ôm" qua, khi mọi người trên đường trở về gặp lại hắn, hắn đã hoàn toàn biến thành thiên đường của đám đằng trùng.

Những con đằng trùng đó đang ngông cuồng khoan vào khoan ra trên thi thể của hắn, máu tươi hòa lẫn với bùn thịt như bị máy xay thịt xay qua, theo sự lúc nhúc của đám đằng trùng, đang từ từ chảy ra từ thất khiếu của hắn...

Có thể thấy, mặc dù không bị bịt kín như những thi thể trong Mâu Tử Phần, nhưng đám đằng trùng này vẫn định ăn hắn thành một cái vỏ rỗng, sau đó dùng làm giường ấm để sinh sản trứng trùng.

Đây dường như là bản năng của chúng.

Tào Ngang không do dự, sau khi hành lễ liền đổ dầu hỏa dùng để làm đuốc lên thi thể của thân vệ đó, một mồi lửa đốt sạch sẽ.

Sau đó, niềm vui mừng sống sót sau tai kiếp trong lòng mọi người cũng vơi đi một ít, tất cả đều chìm vào im lặng.

Về phần công việc lấp lại lăng Tề Ai Công, Ngô Lương dự định sẽ lấp và giấu đi toàn bộ mật đạo dưới di chỉ thành cổ.

Chương 215

Tào Ngang lập tức bao trọn việc này, nhanh chóng sắp xếp đội quân thân tín của mình đi bí mật xử lý.

Việc này cũng giúp Ngô Lương và Phường Nhân Quân đỡ tốn chút sức lực.

Ngô Lương đương nhiên cũng không có ý kiến gì. ...

Ngày hôm sau.

Ngô Lương lại ngủ một mạch đến trưa mới tỉnh dậy.

Cơ bắp đau nhức, toàn thân mệt mỏi, đây là di chứng sau khi dùng sức quá mức trong mộ ngày hôm qua.

Khó khăn lắm mới bò dậy khỏi giường bước ra ngoài, lại thấy những người khác đã tỉnh cả rồi, chỉ là ai nấy cũng đều trong tình trạng tương tự, thậm chí đến Điển Vi cũng sưng cả mắt.

Chuyện này cũng không có cách nào, Điển Vi có mạnh đến đâu cũng là người, hôm qua sức lực bỏ ra còn nhiều hơn hắn. "Công tử, không lâu trước Tào tướng quân có đến tìm ngài, thấy ngài còn chưa tỉnh nên không làm phiền, chỉ dặn ngài tỉnh dậy thì đến gặp ông ấy." Điển Vi tiến lên chắp tay báo cáo. "Chắc là muốn hỏi về hành động tiếp theo của Phường Nhân Quân." Ngô Lương gật đầu nói: "Bây giờ ngôi mộ này cũng đã trộm xong rồi, hắn không những thu được mấy ngàn hàng quân, còn thu được nhiều trân châu như vậy, chắc chắn là mãn nguyện vui mừng khôn xiết, chỉ mong mau chóng quay về phục mệnh để cho Sứ quân một bất ngờ đây mà." "Vậy chúng ta thì sao?" Vu Cát lại gần hỏi. "Hiện tuy đã vào xuân nhưng khí hậu vẫn còn hơi lạnh.

Lần này huynh đệ ra ngoài chịu không ít khổ cực, chúng ta cũng về Trần Lưu nghỉ ngơi một thời gian, đợi thời tiết ấm lên rồi tính tiếp." Ngô Lương nói: "Đúng rồi, bộ «Tề Sử» đó cũng ở Trần Lưu, phiền lão tiên sinh sau khi về tiếp tục nghiên cứu, bên trong có lẽ còn có những thứ hữu dụng với chúng ta." "Công tử yên tâm." Vu Cát vui vẻ nói, bộ xương già này của ông gần đây quả thực có chút lực bất tòng tâm. "Không biết công tử định khi nào khởi hành?

Thuộc hạ đi chuẩn bị trước." Dương Vạn Lý lại đúng lúc đến hỏi. "Còn phải xem ý của Tào tướng quân.

Lần này chúng ta cùng Tào tướng quân trở về, như vậy vừa không cần lo lắng vấn đề an toàn, lại có người chăm sóc, đi đường cũng thoải mái hơn một chút." Ngô Lương cười ha hả nói. "Vâng." Dương Vạn Lý đáp một tiếng, nhưng lại có vẻ ngập ngừng, muốn nói lại thôi. "Ngươi còn có chuyện gì?" Ngô Lương kỳ lạ hỏi. "Dạ, dạ cũng không có chuyện gì đặc biệt, chỉ là... chỉ là..." Dương Vạn Lý vẫn bộ dạng ấp úng, muốn nói mà không dám nói. "Xem cái bộ dạng vô dụng của ngươi kìa, hay là để lão phu nói giúp ngươi!" Vu Cát cuối cùng cũng có chút không nhìn nổi, tiếp lời hắn rồi nói với Ngô Lương: "Công tử, Dương Vạn Lý sau này cũng muốn theo công tử cùng vào mộ, nguyện vì công tử góp một phần sức lực, chỉ là không biết công tử có coi trọng hắn không." "Ồ?" Ngô Lương nhìn Dương Vạn Lý dò xét, nghiêm túc hỏi: "Vì sao ngươi lại có suy nghĩ này?" "Bẩm công tử, công tử có ơn tái tạo với thuộc hạ, thuộc hạ vẫn luôn nghĩ làm sao để báo đáp công tử...

Vừa rồi nghe công tử và mọi người kể lại những gì đã gặp trong mộ hôm qua, thuộc hạ lại càng thêm hoảng sợ bất an." Dương Vạn Lý vội vàng ôm quyền nói: "Thuộc hạ tuy là một hàng binh, nhưng theo công tử cũng đã được một thời gian, kém cỏi mấy cũng sớm hơn Vu lão tiên sinh.

Công tử có thể mang Vu lão tiên sinh cùng vào mộ, cùng Vu lão tiên sinh đồng sinh cộng tử, nhưng lại chưa bao giờ mang thuộc hạ vào mộ, không cho thuộc hạ cơ hội cùng công tử đồng sinh cộng tử.

Vì vậy thuộc hạ hoảng sợ, mạo muội khẩn cầu công tử thành toàn.

Thuộc hạ nhất định sẽ liều mạng bảo vệ công tử chu toàn, cùng công tử chung tiến thoái!" "Dương Vạn Lý à, việc này ngươi lo xa rồi." Ngô Lương trước đó không ngờ Dương Vạn Lý lại có suy nghĩ này, cười rồi an ủi hắn: "Thường nói, mỗi người có một sở trường.

Ta thấy ngươi giỏi việc do thám tin tức nên đã giao toàn bộ nhiệm vụ do thám cho ngươi.

Mọi người chỉ là phân công khác nhau mà thôi, không có ý bên trọng bên khinh." Vừa nói, Ngô Lương vừa nghĩ trong lòng, lần này trở về sẽ phân phát những chiếc nhẫn đã lên kế hoạch cho Vu Cát và Dương Vạn Lý, cũng coi như cho họ một địa vị cốt lõi rõ ràng, tránh để có người trong lòng ấm ức. "Công tử có phải lo thuộc hạ bản lĩnh không đủ, sợ sẽ làm chậm trễ công tử không?" Nào ngờ Dương Vạn Lý lại kiên trì nói: "Không dám giấu công tử, lần này thuộc hạ tuy vì cái cây yêu quái đó mà suýt mất mạng, nhưng cũng là trong họa có phúc, cơ thể xuất hiện một số thay đổi khó có thể tưởng tượng.

Nếu không phải vậy, thuộc hạ cũng không dám chủ động xin đi." "Ồ?

Thay đổi gì?" Ngô Lương kỳ lạ hỏi. "Thay đổi này là do thuộc hạ phát hiện vào đêm qua, công tử xem là biết ngay." Dương Vạn Lý lại chắp tay, sau đó chạy nhanh đến trước bức tường gạch bên cạnh sân.

Trên bức tường gạch có một cái lỗ nhỏ hình vuông, trong lỗ nhỏ lại dùng gạch đá xếp thành hình chữ thập, cuối cùng chia nó thành bốn lỗ vuông nhỏ hơn, tạo thành một kiểu trang trí giống như cửa sổ.

Ngô Lương có thể thấy, cái lỗ nhỏ như vậy nhiều nhất chỉ có thể cho đầu của một người trưởng thành chui qua, nên hắn tạm thời vẫn chưa hiểu Dương Vạn Lý rốt cuộc muốn cho hắn xem cái gì.

Ngay sau đó, một cảnh tượng khiến Ngô Lương sững sờ xuất hiện.

Chỉ thấy Dương Vạn Lý sau khi đến trước bức tường gạch, trước tiên đưa một cánh tay vào trong lỗ nhỏ, sau đó cả cơ thể đột nhiên vặn vẹo, các khớp xương toàn thân theo đó kêu "rắc rắc", như thể sắp xé nát chính mình.

Khoảnh khắc tiếp theo, Dương Vạn Lý mạnh mẽ lách về phía trước, không chỉ đầu chui qua lỗ nhỏ, mà cả bờ vai rộng hơn lỗ nhỏ rất nhiều cũng thần kỳ chui qua được!

Vừa rồi Ngô Lương đã nhìn rất rõ.

Khi Dương Vạn Lý lách vào cái lỗ vuông nhỏ đó, xương cốt toàn bộ phần vai của hắn lập tức biến dạng một cách khó tin, khiến chiều rộng vai trong nháy mắt thu nhỏ lại rất nhiều, cơ thể cũng mềm như con lươn, cứ thế nhẹ nhàng lách qua.

Súc Cốt Công?!

Ngô Lương lập tức nghĩ đến cảnh tượng Dương Vạn Lý bị "vân dương" khống chế bỏ trốn trước đó.

Lúc đó hắn và binh sĩ kia cũng xuất hiện tình huống tương tự, chỉ trong một lát cơ thể đã thu nhỏ đi rất nhiều, giống như một đứa trẻ mười mấy tuổi suy dinh dưỡng.

Lẽ nào chỉ vì bị ảnh hưởng bởi "vân dương", cơ thể của Dương Vạn Lý đã xảy ra một số thay đổi khó nói, từ đó đã nắm giữ được một môn công phu thần kỳ từ lâu đã được đồn đại ở Thiên triều cổ đại theo cách hack game này? "Cái này?!" Mọi người cũng đều sững

sờ, rõ ràng bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc.

Nhưng đây vẫn chưa phải là hết.

Xương cốt trên người Dương Vạn Lý vẫn không ngừng thay đổi, tiếng "rắc rắc" vang lên liên tiếp.

Chỉ trong nháy mắt tiếp theo, nửa người dưới của hắn cũng đã như con lươn chui qua lỗ nhỏ, bình an vô sự đứng ở bên ngoài tường sân, và đã hồi phục lại trạng thái bình thường với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Ngô Lương là người từng trải, biết rõ "Súc Cốt Công" mà Dương Vạn Lý vừa thể hiện lợi hại hơn nhiều so với "nhu thân thuật" trong tạp kỹ đời sau.

Những màn "nhu thân thuật" đó nhiều nhất chỉ là biểu diễn thông qua phương thức gần như trật khớp hoặc hoàn toàn trật khớp.

Còn "Súc Cốt Công" của Dương Vạn Lý lại có thể thay đổi thể tích và hình dạng của xương cốt theo một cách khó hiểu, ai mạnh ai yếu nhìn là biết ngay.

Cũng may thời đại này không có máy X-quang, nếu có, Ngô Lương thật sự muốn kêu Dương Vạn Lý biểu diễn lại một lần trước máy X-quang, để xem cho kỹ xương cốt bên trong cơ thể hắn rốt cuộc đã xảy ra biến hóa gì... "Công tử, thế nào?

Thuộc hạ có đủ tư cách cùng công tử xuống mộ chưa?" Dương Vạn Lý lại chạy về trước mặt Ngô Lương, vẻ mặt mong chờ nói. "Không tệ, lần sau ngươi hãy cùng ta xuống mộ." Ngô Lương khẳng định gật đầu.

Thấy cái miệng từng hô hấp nhân tạo cho lão đồng tử của Dương Vạn Lý sắp cười đến mang tai, Ngô Lương lại nghĩ đến điều gì đó, tiếp tục hỏi: "Nói đến đây, trước đó còn có một binh sĩ cùng ngươi

trúng tà khí của vân dương, không biết hắn có nắm giữ được bản lĩnh tương tự không?" "Bẩm công tử, thuộc hạ vừa rồi cũng đã đi tìm huynh đệ này để xác minh việc này." Dương Vạn Lý vội vàng thu lại nụ cười, nghiêm túc nói: "Đáng tiếc hắn không những không nắm giữ được bản lĩnh này, mà vóc dáng còn tự nhiên lùn đi hơn một tấc.

Ta cũng không hiểu rốt cuộc là chuyện gì." Ngô Lương sững sờ, vội hỏi lại: "Binh sĩ này có còn xu hướng tiếp tục lùn đi không?" "Ta đã đặc biệt hỏi hắn, việc lùn đi dường như xảy ra sau khi tỉnh lại.

Huynh đệ này sau khi phát hiện liền ngày nào cũng để ý, mấy ngày gần đây thì không có thay đổi gì, cũng không biết rốt cuộc là nguyên nhân gì." Dương Vạn Lý thành thật trả lời. "Vậy có lẽ đã ổn định rồi, tính mạng hẳn là không lo." Ngô Lương hơi yên tâm một chút, khi nhìn lại Dương Vạn Lý, lại thầm than một tiếng: "Đúng là người cùng mệnh khác, tên khốn may mắn này đúng là số đỏ chết tiệt!" Thực ra không chỉ Dương Vạn Lý và binh sĩ kia trúng tà của vân dương.

Ngô Lương, Điển Vi, Bạch Tinh Tinh và Vu Cát bốn người cũng đều trúng tà, chỉ là lúc đó vân dương đã bị họ đốt hủy, nên cũng không bị vân dương khống chế, chỉ xuất hiện ảo giác một lúc rồi bình an vô sự.

Nhiều người trúng tà như vậy, nhưng chỉ có một mình Dương Vạn Lý nắm giữ được "Súc Cốt Công" trong truyền thuyết, đây không phải là số đỏ thì là gì?

Nghĩ đến người lính kia không chỉ suýt mất mạng, thậm chí vóc dáng còn tự nhiên lùn đi hơn một tấc, kết quả cuối cùng lại chẳng được gì, còn có chuyện gì ấm ức hơn thế nữa?

Tên khốn may mắn!

Dương Vạn Lý chính là một tên khốn may mắn!

Đương nhiên, Ngô Lương cũng chỉ là chửi thầm trong lòng.

Hắn biết rõ hơn ai hết việc Dương Vạn Lý trong họa có phúc có được một bản lĩnh thần kỳ như vậy là chuyện may mắn hiếm có.

Như vậy trong đội nhỏ của hắn lại có thêm một mãnh tướng, sau này các thủ đoạn thăm dò lăng mộ sẽ trở nên nhiều hơn, linh hoạt và đa dạng hơn, đối với hắn mà nói đây không nghi ngờ gì là chuyện tốt.
...

Không lâu sau, Ngô Lương lại đến Thiên Sư điện để gặp Tào Ngang.

Lúc này trong Thiên Sư điện ngoài Tào Bẩm và một số tướng lĩnh dưới trướng Tào Ngang, còn có cha con Văn Nhân Công và Văn Nhân Chiêu.

Lúc này hai cha con ngồi cạnh nhau, bề ngoài trông không còn gay gắt như trước, không biết là trong hai ngày này đã đạt được thỏa thuận nào đó, hay chỉ là diễn kịch trước mặt Tào Ngang. "Hữu Tài hiền đệ, ngươi đến đúng lúc lắm." Thấy Ngô Lương, Tào Ngang lập tức tươi cười đứng dậy đón tiếp, mời hắn ngồi vào vị trí gần mình nhất.

Vị trí này đại biểu cho địa vị rõ ràng vượt xa các tướng lĩnh dưới trướng, ngay cả em họ ruột là Tào Bẩm cũng phải thấp hơn Ngô Lương một bậc.

Đối với việc này, Tào Bẩm tự nhiên không có ý kiến gì.

Còn những tướng lĩnh khác có ý kiến hay không, hoàn toàn không quan trọng.

Về phần cha con Văn Nhân Công và Văn Nhân Chiêu, họ càng không có tư cách phát biểu ý kiến, chỉ có thể tiếp tục đồn đoán về thân phận và địa vị của Ngô Lương.

Sau khi Ngô Lương ngồi xuống, Tào Ngang lại cười hỏi: "Hiện nay bọn Thọ Tào Đạo đã bị tiêu diệt, huyện Thiên Thừa cũng đã ổn định, ít ngày nữa ta sẽ suất quân về phục mệnh, không biết Hữu Tài hiền đệ có dự định gì?" Tào Ngang là người rất biết chừng mực, tự nhiên sẽ không nhắc đến chuyện lăng Tề Ai Công trước mặt người ngoài, thậm chí ngay cả những tướng lĩnh kia cũng không có tư cách biết. "Ta sẽ cùng Tử Tu huynh trở về." Ngô Lương khẽ gật đầu nói. "Vậy thì tốt quá!

Huynh đệ chúng ta trên đường còn có thể hỗ trợ lẫn nhau, chuyến đi cũng sẽ trở nên thú vị hơn nhiều." Tào Ngang lập tức vui mừng cười lớn, một tay khoác vai Ngô Lương, vô cùng thân thiết nói: "Ta dự định ngày mai sẽ khởi hành, chỉ không biết hiền đệ ở đây còn có việc gì chưa giải quyết xong không.

Nếu có, ta sẽ sai người đi làm giúp hiền đệ." Nghe thấy lời này, thân thể Văn Nhân Chiêu khẽ run lên, lập tức ngẩng cái đầu hơi cúi lên, một đôi mắt đẹp với ánh nhìn phức tạp nhìn về phía Ngô Lương, không biết trong lòng đang nghĩ gì. "Không còn gì nữa.

Chương 216

Nếu ngày mai Tử Tu huynh khởi hành, ta về sắp xếp cho Phường Nhân Quân một tiếng là được." Ngô Lương không để ý đến phản ứng của Văn Nhân Chiêu, vẫn cười ha hả nói với Tào Ngang. "Tốt." Tào Ngang gật đầu, sau khi quyết định việc này mới nhìn sang Văn Nhân Công và Văn Nhân Chiêu, tiếp tục câu chuyện trước khi Ngô Lương vào: "Hôm nay ta mời hai vị đến, thực ra là muốn cùng hai vị thương nghị một chút về các vấn đề liên quan đến nước Nhạc An." "Hai vị vừa rồi cũng đã nghe, quân ta ngày mai sẽ khởi hành về phục mệnh.

Nhưng để đề phòng Thọ Tào Đạo quay trở lại, hoặc lại xuất hiện một đạo giáo nào đó gây họa cho bá tánh, ta định để lại hai ngàn binh mã và vài vị tướng lĩnh đóng giữ trong huyện thành Thiên Thừa.

Đối với các sĩ tộc môn phiệt trong nước Nhạc An mà nói, đây hẳn cũng là một chuyện tốt." "Văn Nhân gia của các vị gia nghiệp lớn, là một trong những gia tộc hào môn hàng đầu trong nước Nhạc An.

Quân ta sau này đóng quân ở đây, khó tránh khỏi phải giao thiệp với Văn Nhân gia các vị, ta hy vọng có thể nhận được sự ủng hộ hết mình của Văn Nhân gia." "Không biết hai vị thấy thế nào?" Rất rõ ràng, Tào Ngang cũng không định can thiệp vào chuyện nội bộ của Văn Nhân gia, nếu không đã không mời cả Văn Nhân Công và Văn Nhân Chiêu đến.

Với thực lực của quân Tào trong huyện thành Thiên Thừa hiện nay, nếu thật sự nghiêng về ai, chỉ cần một câu nói của Tào Ngang là có thể định ra một gia chủ mà người khác không thể lay chuyển cho Văn Nhân gia.

Thậm chí không cần nói, mời ai đến thì người đó đã là gia chủ

được xác định rồi.

Đương nhiên, Tào Ngang làm như vậy có lẽ cũng có nguyên nhân từ Ngô Lương.

Hắn biết mối quan hệ giữa Ngô Lương và Văn Nhân Chiêu, chỉ là trong chuyện này, Ngô Lương chưa bao giờ bày tỏ thái độ rõ ràng, khiến cho Tào Ngang cũng không đoán được ý của Ngô Lương là gì, nên mới không tùy tiện can thiệp.

Nếu không, với tính cách và tác phong của Tào Ngang, tám phần mười sẽ nhân cơ hội này nâng đỡ một gia chủ nguyện vì Tào gia mà phục vụ trong Văn Nhân gia.

Việc này đối với sự "hợp tác" sau này giữa quân Tào và Văn Nhân gia chắc chắn là lợi nhiều hơn hại, thế nào cũng tốt hơn một Văn Nhân gia đang trong tình trạng nội đấu, đầy rẫy sự bất định như thế này. "Tào tướng quân nói rất phải, được Tào tướng quân coi trọng, Văn Nhân gia nhất định sẽ dốc toàn lực ủng hộ!" Lời của Tào Ngang vừa dứt, Văn Nhân Công liền lập tức giành trước một bước đứng ra, chắp tay bày tỏ thái độ với Tào Ngang.

Còn Văn Nhân Chiêu lại trái với thường lệ không có bất kỳ biểu hiện nào, không biết là đã ngầm thừa nhận thái độ của Văn Nhân Công, hay là còn có suy nghĩ khác...

Còn có một khả năng khác, đó là Văn Nhân Công và Văn Nhân Chiêu đã phân thắng bại.

Hiện tại Văn Nhân Công vẫn nắm giữ vị trí gia chủ, Văn Nhân Chiêu đã không còn tư cách đại diện Văn Nhân gia phát ngôn. ...

Nhưng nói đến đây, đã không còn chuyện gì của Ngô Lương nữa.

Trong lúc Tào Ngang giới thiệu các tướng lĩnh sẽ đóng giữ huyện thành Thiên Thừa cho cha con Văn Nhân Công và Văn Nhân Chiêu,

Ngô Lương lấy cớ trở về sắp xếp cho Phường Nhân Quân chuẩn bị khởi hành rồi rời khỏi Thiên Sư điện.

Thực ra hắn vẫn có chút lo lắng cho hoàn cảnh của Văn Nhân Chiêu.

Đặc biệt là nếu Văn Nhân Chiêu đang ở thế yếu, sau khi hắn rời khỏi huyện Thiên Thừa, không biết Văn Nhân Công sẽ dùng cách gì để đối phó với nàng.

Ngô Lương là một người phàm, khó tránh khỏi thiên vị người thân.

Văn Nhân Chiêu là người phụ nữ đầu tiên theo đúng nghĩa của hắn ở thế giới này.

Dù quá trình có chút mùi vị "cưỡng mua cưỡng bán", hắn vẫn nhận món nợ này.

Nếu Văn Nhân Chiêu cuối cùng phải nhận một kết cục bi thảm, trong lòng hắn cũng sẽ rất khó chịu.

Vì vậy trước khi đi, Ngô Lương vẫn muốn làm gì đó cho nàng, để lại cho nàng một chút bảo đảm tối thiểu... ...

Chập tối.

Ngô Lương cuối cùng cũng nghĩ ra thứ muốn để lại cho Văn Nhân Chiêu, vừa định cùng Điển Vi đến phủ Văn Nhân bái kiến. "Cốc cốc cốc!" Cửa phòng đột nhiên bị gõ, bên ngoài truyền đến giọng của Điển Vi: "Công tử, Văn Nhân Chiêu cầu kiến." "Đến thật đúng lúc...

Để cô ấy vào đi." Ngô Lương có chút bất ngờ nói.

Sau những ngày tiếp xúc với Văn Nhân Chiêu, hắn luôn cảm thấy giữa mình và cô nương này có một sự ăn ý không thể nói rõ, mặc dù lập trường và mục đích của hai người luôn có sự khác biệt rất lớn.

Một lát sau.

Vẫn là bộ áo bào trắng muốt quen thuộc của đêm đó, vẫn là động tác đầu tiên xoay người cài chốt cửa, Văn Nhân Chiêu nhẹ nhàng bước đến trước mặt Ngô Lương. "Nghe nói ngày mai chàng đi, nên ta lại không mời mà đến." Một đôi mắt đẹp nhìn thẳng vào mắt Ngô Lương, Văn Nhân Chiêu giọng nói nhẹ nhàng. "Đến làm gì?" Ngô Lương cực kỳ nhạy bén chú ý đến, tay của Văn Nhân Chiêu đã đặt lên dải lụa thắt ở eo.

Nếu giống như lần trước, nàng chỉ cần cởi dải lụa này, áo bào trắng muốt sẽ tuột xuống... "Công tử, chàng lại cần gì phải biết rõ mà còn hỏi?" Văn Nhân Chiêu mỉm cười, khẽ nói: "Lần này công tử không cần phải có gì e ngại.

Trước khi đến gặp công tử, ta đã đi gặp Bạch cô nương trước, cô ấy tuy có chút không tình nguyện, nhưng cuối cùng vẫn gật đầu.

Vì vậy bất kể đêm nay xảy ra chuyện gì, cô ấy cũng tuyệt đối sẽ không oán trách công tử nữa." "Còn có trò này nữa..." Ngô Lương lập tức rùng mình, hắn cũng coi như là người có kiến thức hai đời, nhưng chưa từng thấy hay nghe qua chiêu trò này của Văn Nhân Chiêu, quả thực kinh thiên động địa. "Nàng rốt cuộc đã nói gì với cô ấy?" "Ta nói với cô ấy, lần này chàng đi rồi, hai ta sẽ như trời người cách biệt, đây có thể là lần cuối cùng chúng ta gặp nhau trong đời này, hy vọng cô ấy lại... thành toàn cho ta một lần." Văn Nhân Chiêu vừa nói, dải lụa ở eo đã lặng lẽ rơi xuống, áo bào trắng muốt từ từ trượt khỏi vai... ...

Một canh giờ sau.

Ngô Lương nằm trên giường vô dục vô cầu, như một bậc hiền nhân thánh giả một lòng hướng thiện.

Văn Nhân Chiêu thì gối đầu lên ngực hắn nằm ngang trên giường, hai chân ngọc ngà gác cao lên bức tường cạnh giường làm động tác

trồng cây chuối, cho dù đôi chân vì vừa vận động kịch liệt mà hơi run rẩy, cũng lâu không chịu hạ xuống. "Văn Nhân cô nương, nàng đây lại là..." Thấy tình cảnh này, Ngô Lương với cái đầu đã không còn tinh trùng cuối cùng cũng ý thức được điều gì đó, cảm giác mình dường như lại bị Văn Nhân Chiêu gài bẫy. "Ta thích nghe công tử gọi ta là tiên tử." Văn Nhân Chiêu nghiêng khuôn mặt xinh đẹp, trên má vẫn còn vương một mảng hồng, ngón tay ngọc ngà nhẹ nhàng vẽ vòng tròn trên ngực Ngô Lương, khẽ mở đôi môi nói: "Công tử không cần kinh hoảng, ta sẽ không vì thế mà ăn vạ công tử, sau này cũng không cần công tử nuôi dưỡng.

Việc này chỉ là muốn mượn thế của công tử.

Trải qua những chuyện gần đây, trên dưới Văn Nhân gia đều nhìn ta như hổ đói.

Đợi quân Tào và công tử rút đi, họ nhất định sẽ tìm cớ gây khó dễ cho ta.

Nhưng nếu ta có cốt nhục của công tử, tình hình sẽ lại khác...

Công tử là người thông minh, chắc biết ta đang nói gì phải không?" "Nàng...

đủ độc!" Ngô Lương có chút không biết nên đánh giá cô nương thân thể mềm mại trước mắt này như thế nào, bất đắc dĩ giơ ngón tay cái lên với nàng, cười gượng nói: "Nhưng việc này cũng chưa chắc đã thành công, trọng điểm vẫn là số lần." "Lẽ nào hôm nay công tử không cần nghỉ ngơi sao?" Ánh mắt Văn Nhân Chiêu đã lộ ra hung quang, hăm hở muốn thử. "Cần cần!

Hưu chiến nửa canh giờ!" Ngô Lương vội vàng đầu hàng, rồi lại nói: "Thực ra nàng không cần phải làm đến bước này.

Ta cũng không phải loại vô lại mặc quần vào là không nhận

người.

Thật ra trước khi nàng đến, ta đã nghĩ đến hoàn cảnh của nàng, vì vậy cũng đã nghĩ ra vạn toàn chi sách, có thể đảm bảo sau khi ta và quân Tào rút đi, trên dưới Văn Nhân gia vẫn không ai dám dễ dàng gây khó dễ cho nàng." "Ồ?

Công tử lại có lòng này sao?

Nói nghe thử xem." Văn Nhân Chiêu lập tức có tinh thần, lật người nép vào lòng Ngô Lương hỏi.

“Nhạc An quốc ven biển, vùng Tân Hải nghề muối khá phát triển, mà nghề muối xưa nay đều là ngành siêu lợi nhuận, chắc hẳn Văn Nhân gia không thể không tham gia chứ?” Ngô Lương cười ha hả hỏi.

“Cũng có một ít, nhưng những năm gần đây chiến loạn không ngừng, đặc biệt là sau loạn Hoàng Cân, thế lực của Văn Nhân gia đã sa sút nhiều so với trước.

Hơn nữa, phủ nha sớm đã hữu danh vô thực, trong tình cảnh không ai quản lý, dân gian tự phơi muối lậu diễn ra khá nghiêm trọng, lợi nhuận nghề muối ngày càng thấp.

Đến nỗi hiện nay, ba xưởng muối do Văn Nhân gia kinh doanh đã bỏ hoang hai, các tiệm muối cũng chẳng còn lại một phần mười,” Văn Nhân Chiêu thẳng người dậy, có chút nghi hoặc nhìn Ngô Lương, “Công tử nhắc đến chuyện này là có ý gì?” Tình hình Văn Nhân Chiêu nói cũng không khác nhiều so với những gì Ngô Lương biết.

Đúng là dựa núi ăn núi, dựa biển ăn biển, chỉ cần không có phủ nha quản thúc, bá tánh Nhạc An quốc muốn ăn muối hoàn toàn có thể tự đi phơi, tiệm muối ở bản địa tự nhiên không có mấy việc để làm.

Thêm vào đó, bây giờ binh hoang mã loạn, chư hầu cát cứ, chi phí thuê mướn hoặc phái thương đội vận chuyển ra ngoài cực cao, cho dù

trên đường không bị thổ phỉ cướp bóc, cũng phải chịu sự kiểm tra và tống tiền nặng nề từ các thế lực, rất có khả năng sẽ rơi vào cảnh mất cả chì lẫn chài, không chỉ lỗ vốn mà có khi còn mất mạng.

Trong tình hình này, việc kinh doanh muối ở Nhạc An quốc tự nhiên rất khó tiếp tục.

Nhưng bây giờ tình hình đã có chút khác.

Tào Ngang đã đóng quân ở đây, tức là định sáp nhập Nhạc An quốc vào phạm vi thế lực của Tào lão bản, mà Nhạc An quốc lại tiếp giáp với Duyện Châu.

Nếu có hắn đứng ra dàn xếp, việc vận chuyển muối ăn sẽ trở nên thuận lợi hơn nhiều.

"Ta có một mối làm ăn liên quan đến nghề muối, chỉ không biết tiên tử có hứng thú không?" Ngô Lương cười hỏi.

"Xin công tử nói rõ hơn." Văn Nhân Chiêu vội nói.

"Thật ra cũng không có gì để nói rõ, chỉ là Tào gia có kinh doanh một tiệm muối, hiện nay tiệm muối này phát triển khá tốt ở khu vực Duyện Châu.

Vấn đề lớn nhất lúc này là trong địa phận Duyện Châu không có ruộng muối lớn, nên sản lượng muối nhất thời không tăng lên được, từ đó cản trở sự phát triển của tiệm muối." Ngô Lương nói ngắn gọn, "Nếu Văn Nhân gia có ý hợp tác với tiệm muối của Tào gia, chuyện này ta có thể làm chủ, từ nay sẽ độc quyền thu mua muối biển từ xưởng muối của Văn Nhân gia." Khác với muối giếng hay muối hồ được nấu ở nội địa, muối biển do dùng nước biển tự nhiên phơi mà thành, phần lớn thành phẩm có màu trắng khá tinh khiết.

Hơn nữa người đời sau đều biết, trong muối biển giữ lại rất nhiều nguyên tố vi lượng và khoáng chất có ích cho cơ thể người, cộng thêm

nước biển thời đại này chưa bị bất kỳ ô nhiễm công nghiệp nào, cơ bản không thể chứa độc tố gì, đúng là thứ tốt thực sự.

Nếu "Tuyết Hoa diêm" của tiệm muối Tào thị dùng muối biển làm nguyên liệu, về cơ bản chỉ cần tiến hành một quá trình lọc tạp chất đơn giản là có thể trực tiếp lên kệ bán.

Thêm vào đó, ruộng muối gần Duyện Châu nhất mà Ngô Lương biết còn nằm ở Vận Thành, Tào lão bản nhất thời khó mà chiếm được.

Trong tình hình này, nếu muốn nhanh chóng mở rộng việc kinh doanh "Tuyết Hoa diêm" của tiệm muối Tào thị, "nhập khẩu" muối biển từ Văn Nhân gia không nghi ngờ gì là một lựa chọn không tồi.

"Thu mua độc quyền?" Đây là một từ mới đối với Văn Nhân Chiêu, nhưng ý nghĩa lại rất dễ hiểu.

"Không sai, tiệm muối của Tào gia chỉ hợp tác với một mình Văn Nhân gia, đến lúc đó sẽ do quân Tào bảo đảm đường vận chuyển muối thông suốt không trở ngại.

Như vậy có thể xác lập quyền đại lý độc quyền của Văn Nhân gia tại Nhạc An quốc, sau này dù các xưởng muối khác muốn làm ăn với tiệm muối của Tào gia, cũng phải thông qua Văn Nhân gia mới được." Ngô Lương nghiêm mặt nói, "Lợi ích trong đó, với sự thông minh của tiên tử chắc sẽ không nghĩ không ra chứ?" "Tự nhiên nghĩ ra!" Văn Nhân Chiêu mừng rỡ vô cùng, "Như vậy, không chỉ việc kinh doanh muối của Văn Nhân gia có thể khôi phục lại, mà cả nghề muối của toàn Nhạc An quốc cũng phải dựa vào hơi thở của Văn Nhân gia, không thể không chia cho Văn Nhân gia một chén canh!" "Ta định chỉ định nàng làm đại lý duy nhất." Ngô Lương lại cười bổ sung.

"Đây… chính là vẹn toàn chi sách mà chàng nghĩ cho ta?" Văn Nhân Chiêu sững sờ, ngây ngẩn nhìn Ngô Lương.

Chương 217

Trong thoáng chốc, hốc mắt nàng đã hơi ửng hồng, một lớp sương mờ dâng lên trong mắt.

Nàng hiểu, một khi nàng làm đại lý duy nhất này, lập tức sẽ trở thành người quan trọng nhất của Văn Nhân gia.

Bất luận là những trưởng bối kia, hay là phụ thân của mình, dưới sự thúc đẩy của lợi ích khổng lồ như vậy, cho dù không giao vị trí gia chủ cho nàng, cũng tuyệt đối không ai dám làm khó nàng nữa.

Thậm chí mỗi một lời nói, mỗi một hành động của nàng, đối với Văn Nhân gia đều sẽ trở nên vô cùng quan trọng… Trước đây nàng vẫn luôn cho rằng, giữa bọn họ chỉ là vui đùa qua đường mà thôi.

Bởi vì Ngô Lương luôn cho nàng cảm giác không hề để nàng trong lòng, nên nàng cũng vẫn luôn lợi dụng hắn mà không có gánh nặng tâm lý nào, dẫu cho hai lần chủ động hiến thân cũng đều mang theo mục đích rất rõ ràng, cầu người không bằng dựa vào chính mình.

Đương nhiên, nàng cũng không phủ nhận, nội tâm nàng vô cùng tán thưởng Ngô Lương, có một cảm tình khó nói thành lời với hắn, vì thế mới cam tâm tình nguyện hiến thân.

Nhưng nàng lại không bao giờ ngờ tới, trước khi đi, Ngô Lương lại để lại cho nàng một món quà lớn như vậy… "Chính là vậy." Ngô Lương khẽ gật đầu.

"Ta quả nhiên không nhìn lầm người… Nếu ta không phải con gái của Văn Nhân gia, và Văn Nhân gia cũng không ở trong tình cảnh như hiện nay, có lẽ trước đó ta đã chọn con đường thứ nhất, an tâm theo chàng rời đi, sống những ngày tháng an ổn tương phu giáo tử." Sụt sịt mũi một cái, Văn Nhân Chiêu nhìn Ngô Lương với ánh mắt rực sáng,

giọng điệu vô cùng phức tạp.

"Tiên tử không cần cảm động, thật ra ta làm vậy cũng có mục đích của riêng mình, chẳng qua đối với cả ta và nàng đều là kết quả đôi bên cùng có lợi mà thôi." Ngô Lương nhếch miệng cười.

"Nếu công tử đã nói vậy, ta xin tâm an lý đắc nhận lấy." Văn Nhân Chiêu mơ hồ cảm thấy lời nói của Ngô Lương có ẩn ý sâu xa, nhưng cũng rất thức thời không hỏi thêm, chỉ cúi đầu nắm lấy một thứ, khóe miệng cong lên một nụ cười tà mị quyến rũ, giọng nũng nịu nói: "Xem ra công tử đã nghỉ ngơi đủ rồi, vậy đừng trách thiếp không biết thương hoa tiếc ngọc…" "…" Ngô Lương không phản kháng, chỉ tiếp nối lời nói trước đó của mình, thầm nói trong lòng: "Cô nương ngốc, ta nói đôi bên cùng có lợi, thực ra là một mình ta, lợi hai lần." Thời đại này sẽ không ai biết, Ngô Lương rốt cuộc đang bày một ván cờ lớn thế nào.

Hắn không hề hứng thú với việc quần hùng tranh bá, cũng chẳng mặn mà với việc phong hầu bái tướng.

Bề ngoài xem ra, trở thành "Phát Khâu trung lang tướng" chính là mục tiêu cuối cùng của hắn, nhưng chỉ có hắn mới biết rõ mình muốn gì, trở thành "Phát Khâu trung lang tướng" chẳng qua chỉ mới hoàn thành giai đoạn thu thập trang bị tân thủ.

Đây chỉ là bắt đầu, tiếp theo mới đến lúc hắn dẫn dắt Phường Nhân Quân thực sự đại triển quyền cước.

Ngay cả Tào lão bản, trong mắt hắn thực ra cũng chỉ là một thôn trưởng làng tân thủ chuyên phát "danh hiệu" và "đạo cụ" mà thôi.

Chỉ là thôn trưởng này luôn có suy nghĩ riêng, vì thế Ngô Lương cần phải sắp xếp trước một vài việc, để cho gã công cụ nhân này đừng có suy nghĩ lung tung… … Ngày hôm sau.

Sau khi mọi việc được sắp xếp ổn thỏa, Phường Nhân Quân cuối cùng cũng theo Tào quân lên đường trở về.

Văn Nhân Chiêu một mình đứng trên tường thành, dõi mắt theo Ngô Lương cho đến khi hắn biến mất ở cuối chân trời, vẫn lưu luyến không chịu rời đi.

"Doãn Gia, bên ngoài gió lớn, về đi con." Phía sau truyền đến giọng nói của phụ thân.

Văn Nhân Chiêu quay đầu lại, chỉ thấy không chỉ có Văn Nhân Công, mà các vị trưởng bối của Văn Nhân gia cũng đều đến, lúc trước bọn họ còn ở dưới thành tiễn Tào quân.

Bây giờ mọi người không còn cảm giác đối đầu với nàng nữa, ai nấy đều hòa nhã vui vẻ, trong nụ cười thậm chí còn mang theo một chút lấy lòng.

Tất cả những điều này đều do Ngô Lương mang lại cho nàng.

Từ hôm nay trở đi, tuy nàng không phải gia chủ của Văn Nhân gia, nhưng lại có tiếng nói cốt lõi nhất trong gia tộc, có khả năng chi phối mọi quyết sách của Văn Nhân gia.

"Vâng." Khẽ gật đầu, Văn Nhân Chiêu bước tới đỡ tay Văn Nhân Công, cùng ông đi xuống thành.

"Doãn Gia, chuyện trước đây… con sẽ không oán hận phụ thân chứ?" Văn Nhân Công đã lâu không cảm nhận được sự ấm áp hòa thuận như thế này từ Văn Nhân Chiêu, trong lòng không khỏi xúc động, cuối cùng thở dài, không nhịn được hỏi.

"Phụ thân có nỗi khổ của phụ thân, Doãn Gia biết." Văn Nhân Chiêu nhẹ giọng nói.

Bây giờ nàng không muốn bàn luận những chuyện này, cũng không có ý định truy cứu.

Hiện tại vì sự can thiệp của Ngô Lương, bất kể là mặt ngoài hòa hợp nhưng bên trong xa cách, trên dưới Văn Nhân gia cuối cùng bề ngoài cũng có thể đồng lòng, chính là thời kỳ then chốt để vực dậy, có những chuyện có thể tạm gác lại thì nên gác sang một bên.

Đại cục là trên hết.

Lần sau gặp lại Ngô Lương, nàng hy vọng sẽ cho hắn thấy một Văn Nhân gia hoàn toàn mới, một Văn Nhân Doãn Gia thực sự có thể một mình gánh vác.

Dù là tiểu thập nhị, nàng cũng muốn trở thành tiểu thập nhị đặc biệt nhất trong lòng Ngô Lương, chứ không chỉ đơn thuần là một người phụ nữ chỉ chịu trách nhiệm sinh con đẻ cái… … Mười ngày sau, Quyên Thành.

"Ngô Hữu Tài đâu?" Đối diện với Tào Ngang và Tào Bẩm trở về phục mệnh, Tào lão bản lại ngẩng cổ nhìn ra sau lưng họ, tiếc là sau lưng họ không một bóng người.

"Thưa phụ thân, Hữu Tài hiền đệ nhớ nhung mỹ nhân trong nhà, lúc ở quận Sơn Dương đã tách đường với chúng con, suất lĩnh Phường Nhân Quân trở về Trần Lưu rồi." Tào Ngang chắp tay nói.

"Về Trần Lưu rồi?" Tào lão bản lập tức lộ vẻ thất vọng, nghiến răng mắng: "Cái tên Ngô Hữu Tài này, càng ngày càng không có quy củ, mấy mỹ nhân chẳng lẽ còn quan trọng hơn ta sao?

Kẻ này thật không biết điều, chơi bời lêu lổng làm mất chí khí, đúng là chơi bời lêu lổng làm mất chí khí, tin không ta thu lại hết mấy mỹ nhân thưởng cho hắn, rồi phạt nửa năm bổng lộc, xem hắn còn biết quy củ không!" "…" Tào Ngang và Tào Bẩm khẽ cúi đầu, không đáp lời.

Hai người này một là con trai, một là cháu trai, tự nhiên rất hiểu

tính cách của Tào lão bản.

Tào lão bản ít khi mắng người, càng không dùng cách thô tục như vậy để mắng người, còn nếu ông thực sự định trị tội ai, thì lại càng không mắng.

Cho nên, hành động này của Tào lão bản chủ yếu là để xả nỗi bực tức trong lòng, chứ không thực sự làm gì Ngô Lương.

Hơn nữa lần này Ngô Lương tuy không lấy lại được bao nhiêu vàng, còn khiến Tào lão bản phải huy động quân đội đi cứu, nhưng lại giúp Tào quân không tốn một binh một tốt mà mang về mấy ngàn quân đầu hàng, còn có cả ngàn viên trân châu vô giá, dù công tội bù trừ cũng vẫn lập được công lớn.

Nhưng họ đâu biết, Tào lão bản vốn đã nghĩ xong cách thưởng cho Ngô Lương.

Kết quả không ngờ tên này vì mấy mỹ nhân mà lại không chạy đến lĩnh công với Tào lão bản?

Điều này không nghi ngờ gì khiến Tào lão bản đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ chờ Ngô Lương về lĩnh thưởng, có cảm giác bực bội vì diễn sai vai… Cũng đã lâu không có ai có thể nịnh hót một cách mới mẻ độc đáo như Ngô Lương, vậy mà lại thấy nhớ nhớ.

"Hai người các ngươi sao không nói gì?" Mắng mấy câu xong, Tào lão bản cuối cùng lại nhìn Tào Ngang và Tào Bẩm, khẽ cau mày, "Ngô Hữu Tài không biết quy củ, chẳng lẽ hai người các ngươi cũng không biết quy củ, không biết ngăn cản hắn sao?" "Tử Tu biết sai." "An Dân biết sai." Tào Ngang và Tào Bẩm vội vàng nhận lỗi.

"Sai người thả phi nô báo cho Ngô Hữu Tài, lệnh cho hắn trong vòng năm ngày phải đến Quyên Thành gặp ta, nếu không ta sẽ cho người đến thu mỹ nhân của hắn, đốt nhà của hắn, dạy cho hắn biết

thế nào là quy củ!" Tào lão bản trong lòng vẫn còn chút bực bội, nghĩ rồi lại quát lên.

"Phụ thân nguôi giận." Tào Ngang thấy nếu không nói gì e là không được, đành phải cứng rắn bước lên nói: "Tử Tu quen biết Ngô Hữu Tài đã được một thời gian, biết hắn không phải người không biết lễ số, hơn nữa còn là người cực kỳ thông minh.

Chuyện này nếu đổi lại là người khác, chắc chắn mong được bay đến trước mặt phụ thân xin công, nhưng Ngô Hữu Tài lại làm ngược lại.

Vì vậy theo Tử Tu thấy, hành động này của Ngô Hữu Tài chắc chắn có suy tính khác." "Ngày đó sau khi từ biệt Ngô Hữu Tài, Tử Tu vẫn luôn nghĩ về vấn đề này." "Cuối cùng Tử Tu cũng đoán được phần nào.

Kể từ khi được An Dân phát hiện, Ngô Hữu Tài đã làm rất nhiều việc, việc nào cũng là công lao to lớn, chức quan và phần thưởng liên tiếp không ngừng, nay đã quan đến Giáo úy, đã có thể ngang hàng với nhiều công thần dưới trướng phụ thân." "Lần này hắn lại lập công lớn như vậy, nếu phụ thân lại ban thưởng cho hắn, e rằng chỉ có thể phong đến chức Tướng quân." "Mà lần yến tiệc mừng công trước, hắn mới là Giáo úy đã bị bọn Vu Cấm, Nhạc Tiến nhìn không thuận mắt, nay nếu lại thăng quan tiến tước, chỉ sợ càng thêm người ghen ghét.

Huống hồ Phường Nhân Quân đa phần hành động trong tối, nhiều công lao không thể công khai, phụ thân cứ liên tục ban thưởng cho hắn như vậy, e rằng cũng khó mà phục chúng." "Cho nên theo Tử Tu thấy, hành động này của Ngô Hữu Tài, một là có thể để tránh bị người ghen ghét vô cớ chuốc địch, hai là suy nghĩ cho lập trường của phụ thân, tránh có người cho rằng phụ thân không công bằng mà sinh dị

tâm." "Xin phụ thân minh xét." "?" Nghe xong những lời này, Tào Bẩm lại ngạc nhiên nhìn Tào Ngang, quả là Tử Tu ca, sao mình lại không nghĩ ra Ngô Hữu Tài còn có nhiều tâm tư như vậy?

Hữu Tài hiền đệ đúng là nhiều mưu mẹo!

"Ừm…" Tào lão bản cẩn thận suy ngẫm lời của Tào Ngang, một lúc sau lại khẽ gật đầu, trên mặt lộ ra một nụ cười, "Ngươi nói cũng có lý, trước đây ta cũng nghe Ngô Hữu Tài nói qua mấy lời như 'biết đủ thì không nhục', chuyện này cũng giống như việc hắn sẽ làm." "Nhưng công là công, tội là tội, có công thì phải thưởng, có tội thì phải phạt…" "Bất kể hắn có ý đó hay không, lần này ta sẽ không ban thưởng cho hắn trước mặt mọi người.

Tử Tu, ngươi đi dắt con Tuyệt Ảnh của vi phụ đến, sai người đêm nay đưa đến Trần Lưu cho Ngô Hữu Tài, đây chính là phần thưởng lần này, ta không nợ hắn!" "Như vậy lần sau hắn có bị cướp cũng có thể chạy nhanh hơn, đỡ cho ta phải đặc biệt phái người đi cứu." "?!" Vừa nghe lời này, Tào Ngang và Tào Bẩm đều sững sờ, nhìn Tào lão bản với vẻ mặt khó tin.

Con Tuyệt Ảnh này là bảo mã Tào lão bản yêu quý nhất, trước đây Tào Ngang lén cưỡi ra ngoài hóng gió một lần, còn bị Tào lão bản mắng cho một trận, nếu không phải Đinh phu nhân ngăn lại, một trận roi cũng khó tránh khỏi.

Bây giờ, ông lại nỡ thưởng cho Ngô Lương?

Cũng may Ngô Lương không ở đây, nếu không hắn chắc chắn cũng phải hoảng sợ.

Hắn đã thu Điển Vi dưới trướng, bây giờ lại được thưởng con Tuyệt Ảnh vốn cùng Điển Vi, Tào Ngang, Tào Bẩm chết ở Uyển Thành, sau này Tào lão bản đến Uyển Thành lại gặp Trương Tú tập kích, liệu còn có đường chạy không? ---------- Quận Trần Lưu.

Các binh sĩ Phường Nhân Quân sau khi trở về liền đi thẳng đến Ung Khâu, doanh trại quân đội ở đó đã xây dựng xong, và điều kiện sống tốt hơn nhiều so với doanh trại quân đồn trú trong quận Trần Lưu.

Đây tự nhiên là công lao của Ngô Lương.

Ngoài việc bản thân không thiếu tiền, lần trước hắn còn xin phúc lợi cho Phường Nhân Quân trước mặt Tào lão bản, khiến cho lương bổng đãi ngộ của binh sĩ Phường Nhân Quân bây giờ còn cao hơn cả binh mã tâm phúc, tinh nhuệ nhất dưới trướng Tào lão bản, cứ ba năm ngày lại được ăn thịt uống rượu, quả thực không thể thoải mái hơn.

Đương nhiên.

Cũng là vì Phường Nhân Quân số lượng không nhiều, đến nay vẫn chỉ có hơn trăm người, dù có ăn ngon uống say thế nào thì đối với Tào lão bản cũng không tốn bao nhiêu.

Mà Phường Nhân Quân lại liên quan đến lương hướng của cả Tào quân, Tào lão bản là người thông minh, tự nhiên tính được món hời nhỏ mà lợi lớn này, chắc chắn sẽ không keo kiệt ở phương diện này… Huống hồ Phường Nhân Quân vẫn luôn ẩn trong tối, dù có đối xử đặc biệt với họ, cũng không cần lo lắng gây ra sự bất mãn của các bộ đội khác.

Còn Ngô Lương và những người khác thì trở về trước tiên căn nhà ở quận Trần Lưu.

Ngô Lương đã lâu không gặp các mỹ nhân của mình, dù sao cũng phải về báo một tiếng bình an, tiện thể xem đám mỹ nhân đang tuổi lớn này gần đây phát triển thế nào.

Thấy Ngô Lương trở về, sự vui mừng và nhiệt tình của các mỹ nhân và Trần Kim Thủy dĩ nhiên không cần phải nói.

Nhưng rất nhanh, Ngô Lương phát hiện trong số các mỹ nhân của mình dường như thiếu một người, mỹ nhân này bình thường rất rụt rè, thấy hắn luôn cúi đầu đỏ mặt trốn đi xa, lại còn hay vô ý gọi nhầm hắn thành "đa".

"Hương nhi đâu?" Ngô Lương nhìn quanh, cô nương này trước đây dù rụt rè đến đâu, cũng sẽ không trốn đi không gặp hắn, nhiều nhất chỉ là lủi vào một góc nào đó không ai để ý mà lén nhìn hắn.

"Công tử, Hương nhi cô nương bây giờ ghê gớm lắm rồi, nàng ấy đã trở thành nữ thần của huyện Ung Khâu, Lỗ Ban chuyển thế được mười làng tám xóm công nhận.

Sáng nay huyện thừa Ung Khâu Chu Lỗ đã đích thân mang người khiêng kiệu đến, mời Hương nhi cô nương đi chỉ đạo công việc chế tạo 'Thiên xa' rồi." Trần Kim Thủy vội vàng ghé lại, vẻ mặt đầy hâm mộ nói.

"Thiên xa?" Ngô Lương nghe xong đầu tiên là phản ứng một chút, rất nhanh liền đoán được đây rốt cuộc là thứ gì.

Trong các ghi chép lịch sử được phát hiện ở đời sau, "Thiên xa" còn được gọi là "Trúc xa" hoặc "Đồng xa", đây là một công cụ thủy lợi tưới tiêu, lấy dòng nước làm động lực, có thể tự động không ngừng đưa nước từ nơi thấp lên nơi cao, tiết kiệm lượng lớn nhân lực, súc lực cần thiết cho việc tưới tiêu.

Nhưng thứ này không phải là thứ nên xuất hiện ở thời đại này.

Theo Ngô Lương biết, cuối thời Đông Kinh chỉ xuất hiện một loại công cụ tưới tiêu gọi là "Long cốt thủy xa" hoặc "Phiên xa".

Thứ này cũng là công cụ đưa nước từ thấp lên cao, nhưng lại phải dùng sức người quay tay, đạp chân hoặc sức bò kéo làm động lực, sử dụng phương thức truyền động liên hoàn để dẫn động các tấm ván

xương rồng, như vậy mới có thể đưa nước từ sông hoặc ao lên để tưới tiêu hoặc thoát nước, nhưng dù vậy, hiệu suất cũng vượt xa cách gánh nước thô sơ nhất.

Mà 《Hậu Kinh Thư》 ghi lại, "Long cốt thủy xa" là do một hoạn quan tên "Tất Lam" phát minh vào thời Linh Đế, sau này lại được một nhà phát minh thời Tam Quốc tên là "Mã Quân" của Ngụy Tấn hoàn thiện, mới cuối cùng đưa vào sử dụng và bắt đầu phổ biến.

"Mã Quân" này có thể nhiều người không biết, nhưng trong mắt các nhà sử học, ông là một trong những nhà phát minh cơ khí nổi tiếng nhất trong lịch sử khoa học kỹ thuật của Thiên triều cổ đại, tuyệt đối có thể sánh ngang với Lỗ Ban và Mặc Tử.

Người này không chỉ hoàn thiện "Long cốt thủy xa", còn phục chế ra "Chỉ nam xa" trong truyền thuyết, cải tiến "Chức lăng cơ" cực kỳ cồng kềnh vào cuối thời Đông Kinh, chế tạo ra "Luân chuyển thức đầu thạch cơ" có thể bắn liên tục, cải tiến "Chư Cát liên nỗ" do Gia Cát Lượng phát minh… Thậm chí, ông còn chế tạo ra "Thủy chuyển bách hí đồ" có thể sánh ngang với "Mộc giáp nhân" của Yển Sư.

Nghe nói "Thủy chuyển bách hí đồ" này chỉ cần bật cơ quan lên, các con rối gỗ nhạc công lập tức sẽ gõ trống thổi tiêu, các con rối gỗ ca nữ uyển chuyển múa.

Màn trình diễn của các con rối gỗ tạp kỹ còn đặc sắc hơn, có con xếp tháp, có con nhào lộn, tung hứng, có con làm những động tác nguy hiểm trên dây.

Màn trình diễn có thể nói là biến hóa đa dạng, sống động như thật, cực kỳ sinh động thú vị.

"Mã Quân" này là nhà phát minh của Ngụy Tấn, vậy thì cùng phe với Ngô Lương.

Chương 218

Nhưng tiếc là không cùng thời kỳ, tuy trong lịch sử không tìm thấy thời gian sinh mất cụ thể của "Mã Quân", nhưng "Thủy chuyển bách hí đồ" của ông lại là dâng lên cho Ngụy Minh Đế Tào Duệ để hưởng lạc.

Ngụy Minh Đế Tào Duệ là người kế vị của Tào Phi, lên ngôi năm 226 công nguyên, băng hà năm 239 công nguyên.

Mà bây giờ là năm 194 công nguyên, tức là "Mã Quân" chế tạo ra "Thủy chuyển bách hí đồ" sớm nhất cũng là 32 năm sau, muộn nhất có thể là 45 năm sau.

Cho nên bây giờ, Ngô Lương còn không dám chắc "Mã Quân" này đã sinh ra hay chưa.

Nhưng có một điểm có thể khẳng định, Ngô Lương bây giờ mới ngoài hai mươi, nếu lịch sử không thay đổi, và hắn cũng sống tương đối thọ, thì lúc năm sáu mươi tuổi có lẽ vẫn có cơ hội gặp được "Mã Quân", và tận mắt chứng kiến "Thủy chuyển bách hí đồ" do ông phát minh ra.

Nhưng bây giờ không phải là lúc suy nghĩ chuyện này, Ngô Lương càng quan tâm hơn là cái "Thiên xa" mà Bách Lý Hương đột nhiên làm ra trong lúc hắn vắng mặt.

Nếu thật sự là "Đồng xa" như đời sau biết, vậy thì quá lợi hại rồi.

Bởi vì thứ này đã vượt xa thời đại này, theo sử liệu ghi lại, "Đồng xa" được phát minh vào thời Tùy và thịnh hành vào thời Đường.

Triều Tùy lập vào năm 581 công nguyên, mất vào năm 618 công nguyên, cách nay khoảng hơn bốn trăm năm, thứ của bốn trăm năm

sau xuất hiện trước, hơn nữa còn trực tiếp bỏ qua quá trình "Mã Quân" cải tiến "Long cốt thủy xa", ngươi nói lợi hại không lợi hại?

Nếu thật sự như vậy, lịch sử có lẽ lại có thêm một người tài không gặp thời… vì sự chen ngang của hắn.

Lý Bạch đã không có 《Tương Tiến Tửu》 để viết.

Tảo Chi và Hàn Hạo cũng đã không có chế độ đồn điền để đề xuất.

"Mã Quân" cũng không còn cần thiết phải cải tiến "Long cốt thủy xa".

Còn có Newton, Archimedes, Hooke… vân vân một loạt các bậc thầy thúc đẩy sự phát triển khoa học kỹ thuật của nhân loại đời sau.

Ngô Lương trong lòng không khỏi có chút áy náy, loại kẻ đạo văn đi trước mấy trăm năm, cướp mất sản phẩm của tác giả gốc, khiến tác giả gốc không còn đường sống như hắn, thật là quá vô lương, quá Hữu Tài rồi.

Nghĩ vậy, "Trần Kim Thủy, ngươi có biết Hương nhi hiện đang ở đâu không, ta muốn đi xem cái 'Thiên xa' này rốt cuộc là thứ gì." Ngô Lương thẳng người, vô thức hỏi.

"Dễ thôi, yêm đi phủ nha huyện Ung Khâu hỏi thăm một chút." Trần Kim Thủy lập tức quay người đi ra ngoài.

"Chờ đã, hay là ta đi cùng ngươi." Ngô Lương cũng đứng dậy, nhanh chân theo sau.

Bách Lý Hương có một chút nền tảng về công tượng cổ đại, hắn có lý do tin rằng, sau khi lĩnh hội được rất nhiều lý thuyết vật lý cơ bản mà hắn truyền thụ, Bách Lý Hương cuối cùng đã được khai sáng rất nhiều, từ đó mở ra cánh cửa thế giới mới, và thế là… "Nữ thần" và "Lỗ Ban chuyển thế" đã ra đời.

Cũng vì vậy, Ngô Lương nóng lòng muốn tận mắt chứng kiến "thành quả" của mình.

Ngoài ra, lần này trở về hắn thực ra còn định giao "Mộc giáp nhân" lấy được từ mộ Tề Ai Công cho Bách Lý Hương nghiên cứu, tuy không dám mong Bách Lý Hương có thể phục chế nó, nhưng nhiều chi tiết và công nghệ trong đó, có lẽ cũng có thể mang lại sự khai sáng nhất định cho Bách Lý Hương và chính mình, tạo ra những phản ứng hóa học không thể lường trước.

Háo hức… … Một giờ sau.

Trong một điền sản của Chu gia ở huyện Ung Khâu, Ngô Lương cuối cùng cũng gặp được Bách Lý Hương… và Chu Lỗ, tam công tử nhà họ Chu, đang đứng bên cạnh với vẻ mặt của một tiểu đệ cuồng mộ nhìn Bách Lý Hương.

Cảnh tượng này khá là kỳ lạ.

Chu Lỗ trước đây dù sao cũng là một công tử ăn chơi, vậy mà lại có một mặt ngoan ngoãn thật thà như vậy, huống hồ là đối với một tiểu nha đầu chưa đến tuổi cập kê, cũng không biết những hương dân từng thấy hắn hống hách ngang ngược sẽ nghĩ thế nào.

Lúc này bên bờ sông một cỗ xe nước cao hơn một trượng đã được lắp ráp, hai mươi mấy thợ mộc và nông hộ đang dựa theo bản vẽ của Bách Lý Hương để lắp đặt, thỉnh thoảng còn phải qua hỏi Bách Lý Hương một phen.

Trên khuôn mặt vẫn còn non nớt của Bách Lý Hương bây giờ, lại đã bớt đi rất nhiều vẻ rụt rè, cử chỉ đều toát lên sự tự tin hiếm thấy trước đây.

"Hữu Tài huynh, huynh về lúc nào vậy?" Chu Lỗ là người đầu tiên nhìn thấy Ngô Lương cưỡi ngựa đến, lập tức thu lại vẻ mặt tiểu đệ

cuồng mộ, mừng rỡ đứng dậy đón.

"Mới hôm nay thôi, Vĩnh Khang hiền đệ, dạo này khí sắc không tệ nhỉ." Ngô Lương dừng ngựa nhảy xuống, cười ha hả chào hỏi.

"Gia chủ?" Bách Lý Hương nghe tiếng cũng vội quay đầu, nhìn thấy Ngô Lương đầu tiên là lộ vẻ khó tin dụi dụi mắt, sau đó liền vứt bản vẽ, bước những bước nhỏ chạy về phía Ngô Lương, nhưng cuối cùng vẫn không dám lao thẳng vào lòng Ngô Lương, mà đến gần thì đột nhiên phanh gấp, đỏ bừng mặt liên tục hành lễ hoảng sợ: "Gia chủ, ngài về rồi… Tỳ tử không biết gia chủ hôm nay về, không ở nhà đón gia chủ, tỳ tử biết sai rồi, xin gia chủ trách phạt." "Cái này…" Thấy tình cảnh này, Chu Lỗ còn tưởng gia giáo nhà Ngô Lương rất nghiêm, lại có chút áy náy, vội vàng cười giải thích cho Bách Lý Hương: "Hữu Tài huynh, chuyện này không thể trách Bách Lý tiên sinh được, là ta mặt dày mày dạn đến nhà mời Bách Lý tiên sinh đến giúp.

Nếu Hữu Tài huynh muốn trách thì cứ trách ta, ta nguyện chuẩn bị rượu ngon thức ăn ngon mở tiệc tạ lỗi với Hữu Tài huynh." Thời đại này, hai chữ "tiên sinh" có ý "người tài giỏi là bậc thầy", nên Chu Lỗ gọi Bách Lý Hương là tiên sinh cũng không sai.

"…" Còn những thợ mộc và nông hộ thấy cảnh này, trong lòng lại có chút thắc mắc.

Bách Lý Hương bây giờ là nữ thần nổi tiếng khắp huyện Ung Khâu, đúng vào mùa xuân cày cấy, phát minh của nàng đã giải quyết không ít phiền toái trong việc đồng áng cho nông hộ và đồn dân gần đó, không chỉ bá tánh gần đó tôn nàng làm nữ thần, mà ngay cả tam công tử Chu Lỗ cũng rất tôn trọng nàng, việc tự mình bưng trà rót nước cũng không thiếu.

Bây giờ có một người lạ mặt chưa từng gặp, sao nữ thần của họ

lại phải cung kính tự xưng tỳ tử, thậm chí ngay cả tam công tử Chu gia cũng không dám nói lớn tiếng?

May mà những thợ mộc và nông hộ này địa vị không cao, không dám dễ dàng gây sự.

Cho nên những lời này cũng chỉ nghĩ trong lòng, không ai dám bước lên gây chuyện, dù sao biểu hiện của Chu Lỗ họ cũng thấy rõ, nhị thế tổ này trước mặt Ngô Lương còn khúm núm như vậy, đâu đến lượt họ lên tiếng?

"…" Ngô Lương trong lòng cũng có chút thất vọng.

Thử nghĩ xem, nhìn Hương nhi xinh như búp bê sứ chạy tới, hắn đã chuẩn bị sẵn sàng ôm nàng vào lòng kiểm tra tình hình phát triển gần đây, kết quả Bách Lý Hương lại phanh gấp, ai mà không bực bội trong lòng.

Thế là.

"Hương nhi, nói gì vậy, trong mắt ngươi ta là người hà khắc như thế sao?" Ngô Lương cố ý làm ra vẻ nghiêm túc, véo nhẹ lên chiếc mũi xinh của Bách Lý Hương để trừng phạt.

"Tỳ tử không dám, gia chủ là gia chủ tốt nhất thiên hạ, tỳ tử biết sai rồi!" Bách Lý Hương lại sợ đến nỗi hốc mắt đỏ hoe, cái đầu nhỏ lắc như trống bỏi liên tục nhận sai, trông như sắp khóc đến nơi.

"Được rồi được rồi, ta đang đùa với ngươi thôi, không phải trách tội ngươi." Ngô Lương cũng biết tiểu nha đầu này không trêu được, vội vàng lúc mắt nàng còn ngấn nước đã nắm lấy bàn tay nhỏ của nàng để an ủi, sau đó lại nhìn Chu Lỗ chuyển chủ đề: "Vĩnh Khang hiền đệ, nếu là ngươi mặt dày mày dạn mời tiểu Hương nhi của ta đến đây giúp, có phải nên có chút biểu hiện không?

Cứ làm theo lời ngươi nói đi, tối nay ngươi làm chủ, ta và tiểu

Hương nhi sẽ đến phủ ngươi ăn chực.” “Ăn chực?” Chu Lỗ phản ứng một chút mới hiểu ý nghĩa của “ăn chực”, sau đó liền ha ha cười lớn, liên tục nói: “Hữu Tài huynh nói vậy là khách sáo rồi, ta sẽ cho người về chuẩn bị chu đáo, huynh đệ ta tối nay không say không về.

Bách Lý tiên sinh cũng vậy, gần đây ta nhờ Bách Lý tiên sinh giúp đỡ rất nhiều, sớm đã nên có chút biểu hiện.” “Không…” Bách Lý Hương ngược lại càng thêm hoảng sợ, nàng làm sao có thể sánh ngang với gia chủ.

Gần đây hương dân gọi nàng là nữ thần, Chu Lỗ cũng một tiếng “tiên sinh” hai tiếng “tiên sinh” tôn xưng, bình thường nàng ngăn không được thì thôi, bây giờ trước mặt gia chủ còn gọi như vậy, bảo nàng phải làm sao.

“Cứ quyết định vậy đi.” Ngô Lương lại nắm chặt bàn tay nhỏ của nàng, cực kỳ sảng khoái đồng ý, sau đó mới cuối cùng có cơ hội quan sát kỹ cái “Thiên xa” đã thành hình, chỉ cần lắp đặt thêm một chút là có thể hạ thủy sử dụng.

Thứ này chính là “Đồng xa” mà hắn nghĩ đến trước đó.

Tuy có một số chi tiết hơi khác so với “Đồng xa” mà hắn quen thuộc, nhưng nguyên lý hoạt động đã giống hệt nhau, tận dụng triệt để sức nước không dùng thì phí, từ đó bỏ qua “Long cốt thủy xa” chủ lưu đương thời cần sức người, sức súc vật để vận hành, sự tiến bộ này tự nhiên không phải là một chút.

Mà trong lúc Ngô Lương quan sát kỹ, Chu Lỗ lại ở bên cạnh không khỏi hâm mộ bổ sung: “Hữu Tài huynh, phủ của huynh thật là ngọa hổ tàng long, không chỉ có một vị lão thần tiên có thể xem thấu thiên cơ, bây giờ lại xuất hiện một vị nữ thần tài hoa đoạt thiên công như vậy, ai mà nói Hữu Tài huynh không phải là quý nhân được thượng thiên ưu ái, ta là người đầu tiên không đồng ý!” “Vĩnh Khang

hiền đệ quá khen rồi.” Ngô Lương cười ha hả nói.

“Đâu phải quá khen, rõ ràng là nói thật!” Chu Lỗ lập tức lại nói với giọng điệu khoa trương: “Kể từ khi quen biết Hữu Tài huynh, tiểu đệ mới thực sự biết thế nào là người được trời ưu ái.

Hữu Tài huynh muốn đến huyện Ung Khâu đồn điền khai hoang, trong nhà lập tức xuất hiện một vị nữ thần như vậy, không chỉ tạo ra ‘Thiên xa’ tài hoa đoạt thiên công này, còn tạo ra ‘Khúc viên lê’ nhẹ nhàng tiết kiệm sức lực, thứ này không biết tốt đến mức nào, quả thực là thần khí vụ xuân… tiểu đệ có lúc còn nghĩ, Hữu Tài huynh chẳng lẽ là thần tiên nào đó chuyển thế, chính là Hữu Tài huynh kiếp trước nói phải có ánh sáng, thế là có mặt trời, Hữu Tài huynh lại nói phải có nước, thế là có biển.” Lố quá rồi!

Đứa nhỏ này sao lại có thể nói nhảm như vậy, sắp bằng Vu Cát rồi!

Nhưng mà cái “Khúc viên lê” này, hình như cũng là nông cụ được cải tiến đến thời Đường mới có, Bách Lý Hương vậy mà cũng làm ra trước thời hạn rồi sao?!

Hôm sau.

Ngô Lương đưa Bách Lý Hương trở về phủ đệ ở Trần Lưu, liền trực tiếp giao "Mộc Giáp Nhân" lấy được từ mộ Tề Ai Công cho nàng nghiên cứu, thậm chí cả đám bột phấn năm màu dùng để lấp đầy nội tạng của "Mộc Giáp Nhân" cũng giao ra hết.

Kể từ sau khi thấy "Thiên xa" và "Khúc viên lê" mà Bách Lý Hương làm ra hôm qua.

Hắn đã có thêm rất nhiều lòng tin vào tiểu nha đầu tính tình điềm tĩnh này, cảm thấy nàng nhất định có thể nghiên cứu ra được thứ gì đó có giá trị từ "Mộc Giáp Nhân".

Về phương hướng nghiên cứu, Ngô Lương không đưa ra bất kỳ yêu cầu nào với nàng.

Chính cái gọi là dụng nhân bất nghi, nghi nhân bất dụng.

Về phương diện này hắn xem như là kẻ ngoại đạo, tuy trong đầu hắn có rất nhiều kiến thức đến từ hậu thế, những thứ như "Thiên xa" và "Khúc viên lê" nếu trải qua nhiều lần thử nghiệm và sao chép, có lẽ cũng có khả năng tái hiện lại được, nhưng đó không thuộc phạm trù phát minh sáng tạo, thật sự muốn hắn đi sáng tạo những thứ phức tạp hơn mà chưa từng thấy qua… thật không phải hắn xem thường chính mình, hắn rất rõ bản thân không có bản lĩnh đó.

Lúc trước trộm được "Tàm Thần Bảo Ti", Ngô Lương từng nghĩ dùng thứ này tạo ra một cái "Phi Hổ Trảo" có thể bắn ra và thu về nhanh chóng.

Hắn đã nghĩ đến những bộ phận mấu chốt có thể sẽ dùng đến.

Ví dụ như: một cuộn dây, một cơ quan phóng, một cơ quan thu hồi, cộng thêm một cái móng vuốt có thể bắn vào vách tường rồi biến hình cố định như ốc vít nở… Chắc là mấy thứ đó nhỉ?

Sau đó, hắn liền quả quyết từ bỏ.

Hắn căn bản không nghĩ ra được những bộ phận mấu chốt này phải dùng nguyên lý cơ giới và kết cấu như thế nào để tổ hợp lại với nhau, mới có thể bắn ra phi trảo khi kích hoạt cơ quan, hoặc là thu hồi nhanh chóng, hay là khống chế sự biến hình của móng vuốt… Mấy thứ này đối với một kẻ dốt khoa học tự nhiên như hắn mà nói, thực sự là quá khó!

Ngoài "Phi Hổ Trảo", Ngô Lương còn nghĩ đến "Kim Cương Tán" được miêu tả trong hậu thế.

Hắn biết nguyên lý của thứ này có phần giống với ô tự động

thường thấy ở hậu thế, nhưng toàn thân đều là xương ô và nan ô bằng thép, khi mở ra có thể dùng làm binh khí, có thể dùng làm khiên, dùng để chống lại cơ quan ám khí trong mộ, thậm chí là dùng để chống nước lửa và trăm loại độc.

Ngô Lương cảm thấy rất thú vị, cũng từng nghĩ dùng tinh thiết phỏng chế một cái để phòng thân.

Nhưng rất nhanh hắn cũng từ bỏ.

Bởi vì hắn không nghĩ ra được nên thiết kế công tắc tự động như thế nào, để thực hiện việc đóng mở nhanh chóng bằng một nút bấm của "Kim Cương Tán".

Nếu đổi thành thủ công, lúc nguy cấp mở bằng tay chắc chắn không kịp, cảm giác còn không bằng trực tiếp mang theo một tấm khiên, gặp nguy hiểm thì trực tiếp chắn trước mặt là xong… Thực ra hắn cũng biết, loại công tắc tự động này không khó chút nào, đặt ở hậu thế đối với nhiều người thậm chí chỉ là kết cấu cơ khí cơ bản nhất.

Nhưng hắn chính là dốt đặc cán mai, hoàn toàn không thiết kế ra nổi, hắn còn biết làm sao bây giờ?

Cho nên kẻ ngoại đạo vẫn là kẻ ngoại đạo, tốt nhất đừng đi chỉ huy người trong nghề như Bách Lý Hương, vì Ngô Lương biết đó căn bản không gọi là chỉ huy, mà gọi là can nhiễu.

Tuy nhiên, trong lúc giao "Mộc Giáp Nhân" cho Bách Lý Hương.

Ngô Lương vẫn đem ý tưởng về "Phi Hổ Trảo" và "Kim Cương Tán" nói cho nàng biết.

Nha đầu này đã có thiên phú như vậy, lỡ như nàng thật sự có bản lĩnh giúp hắn thiết kế ra hai thứ này thì sao, đó chẳng phải là một niềm vui bất ngờ nữa hay sao? … Mấy ngày tiếp theo.

Ngô Lương lười biếng bám riết lấy người, thoải mái nghỉ ngơi trong phủ, gần như cửa lớn không ra cửa sau không bước.

Trong thời gian này, Vương Khánh phụ trách kinh doanh Tào thị Diêm hành đến bái kiến hắn một lần, báo cáo chi tiết cho hắn tình hình kinh doanh hiện tại của tiệm muối.

Hiện nay Tào thị Diêm hành đã có mười bảy chi nhánh, phạm vi kinh doanh chủ yếu là ba nơi quận Trần Lưu, Đông quận và Tế Âm quận, nhóm khách hàng chính cũng là những sĩ tộc môn phiệt, nhìn chung tình hình cũng không tệ.

Nhưng đúng như Ngô Lương đã nghĩ trước đó, sự phát triển của tiệm muối hiện đã gặp trở ngại… muối thô không đủ dẫn đến sản lượng tuyết hoa diêm quá thấp.

Chương 219

"Ta đã sắp xếp xong rồi, ngươi phái người đến huyện Thiên Thừa của nước Lạc An, cùng Văn Nhân Chiêu của nhà Văn Nhân bàn bạc chuyện cung cấp muối." Ngô Lương nói với vẻ tự tin, "Hay là ngươi tự mình đi đi, gặp Văn Nhân Chiêu rồi không cần khách sáo, cứ ép giá muối xuống thấp nhất có thể, bảo đảm lợi ích tối đa cho tiệm muối của chúng ta." Hướng mở rộng của Tào thị Diêm hành Ngô Lương cũng đã sớm nghĩ xong.

Vì sự tồn tại của muối biển, tuyết hoa diêm ở khu vực ven biển chắc chắn không có không gian sinh tồn, chỉ có thể bán đi Duyện Châu, Tư Lệ bộ, Dự Châu, Ký Châu, Kinh Châu, U Châu… thậm chí là những nơi xa hơn về phía tây nam hoặc tây bắc, hơn nữa còn phải là những nơi Tào lão bản đánh chiếm được, có thể cung cấp hỗ trợ quân sự. "Tốt!" Vương Khánh tất nhiên là răm rắp đồng ý, vô cùng mừng rỡ nói, "Hữu Tài hiền đệ thật là thần nhân, lại đã sớm có sự sắp xếp đầy đủ như vậy, ngu huynh có thể quen biết Hữu Tài hiền đệ, lại được hiền đệ đề bạt hợp tác mở tiệm muối, chắc chắn là mồ mả tổ tiên bốc khói xanh rồi." "Mộ tổ nhà ngươi không phải trước đó bị trộm rồi sao, khói xanh đâu ra?" Ngô Lương buột miệng nói, đúng là không biết lựa lời. "Ngu huynh trước đây nghe theo kiến nghị của hiền đệ, khi hỏa táng di thể gia phụ đã bốc lên rất nhiều khói đặc, tuy không để ý lúc đó là khói gì, nhưng bây giờ nghĩ lại, loáng thoáng cảm thấy nhất định là khói xanh, không sai được." Vương Khánh lại không hề để ý, ngược lại còn nói chắc như đinh đóng cột. "Ngươi nói có lý quá, ta không còn lời nào để nói." Ngô Lương ngẩn ra. "Nếu đã như vậy, việc không thể chậm trễ, ngu huynh về chuẩn bị ngay, ngày mai liền đến nước Lạc An bàn bạc chuyện cung cấp muối, hiền đệ thấy

thế nào?" Vương Khánh lại hăng hái nói tiếp. "Chú ý an toàn." Ngô Lương gật đầu. "Đợi tin tốt của ta." Vương Khánh bưng chén rượu trước mặt lên, nâng ly với Ngô Lương rồi uống cạn, sau đó liền hớn hở chạy ra ngoài. … Có một chuyện suýt nữa thì quên, con Tuyệt Ảnh của Tào lão bản cũng đã sớm được đưa tới.

Đây là một con ngựa cao lớn toàn thân lông đen bóng, dáng vẻ khỏe khoắn hùng dũng, trông cực kỳ có sức bật, Ngô Lương đến thời Đông Hán mạt niên này đã thấy không ít ngựa, liếc mắt một cái liền nhận ra đây là một con tuấn mã khó gặp.

Đồng thời, hắn cũng thực sự nảy sinh nghi vấn: Hắn đã thu Điển Vi về dưới trướng, bây giờ Tuyệt Ảnh, con ngựa cùng chết với Điển Vi, Tào Ngang, Tào Bẩm ở Uyển thành, cũng bị hắn cướp mất, sau này Tào lão bản đến Uyển thành gặp phải Trương Tú đánh úp, chắc chắn còn đường chạy không?

Cho nên, khi Tào lão bản đến Uyển thành, việc giúp ông ta quản tốt con chim của mình đã trở thành việc bắt buộc phải làm.

Hậu thế nhiều ghi chép đều nói, giống của Tuyệt Ảnh là "Đại Uyển Mã", cũng chính là "Hãn Huyết Bảo Mã" khá nổi tiếng trong lịch sử thiên triều.

Nghe nói loại ngựa này chịu đau tốt, chạy nhanh, đặc biệt là sau khi phi nước đại tốc độ cao, vị trí vai sẽ từ từ phồng lên, và chảy ra mồ hôi như máu tươi, do đó mà có tên.

Nhưng đáng tiếc sau đời Nguyên đã tuyệt chủng, trong sử liệu cũng rất khó thấy ghi chép liên quan.

Cũng là do mấy ngày nay Ngô Lương lười biếng phát tác, nếu không chắc chắn phải cưỡi con bảo mã này ra khỏi thành dạo một vòng, cảm nhận cho rõ phong thái của "Hãn Huyết Bảo Mã" trong truyền thuyết.

Nhưng nói đến chuyện đi trộm mộ, Ngô Lương lại có chút không nỡ mang nó theo.

Bây giờ bên ngoài binh hoang mã loạn, cưỡi một con bảo mã như vậy ra ngoài, chẳng khác nào nói với người đi đường rằng "thân phận ta không đơn giản, ta là miếng thịt béo ăn vào có thể trường sinh bất lão, ai có hứng thú mau đến ăn ta đi"… Tuy nhiên, ngụy trang một chút chắc cũng được, làm cho nó bẩn một chút, rối một chút, hoặc dứt khoát bôi ít thuốc màu trắng lên vành mắt, mõm, bụng và móng của nó để giả làm con lừa, trông có lẽ sẽ không phô trương như vậy nữa. "Ta đúng là thiên tài!" Nghĩ như vậy, Ngô Lương lập tức định chạy vào bếp tìm thứ gì đó có thể thay thế thuốc màu trắng, chuẩn bị tiến hành thử nghiệm trang điểm lần đầu tiên trên người Tuyệt Ảnh. "Hí ——!" Thấy nụ cười "linh quang lóe lên" trên mặt Ngô Lương, dường như đã có một dự cảm không lành, Tuyệt Ảnh mới rồi còn rất ngoan ngoãn bỗng nhiên hí lên một tiếng "bất mãn".

Ngay lúc này. "Công tử?

Công tử?" Bên ngoài sân bỗng truyền đến tiếng gọi có phần gấp gáp của Vu Cát. "Ở đây, lão tiên sinh, có chuyện gì vậy?" Ngô Lương đành phải tạm thời gác lại kế hoạch cải tạo Tuyệt Ảnh, gân cổ đáp lời.

Vu Cát mặt mày hớn hở chạy vào sân, thấy Ngô Lương liền đưa một cuộn thẻ tre trong tay qua, hạ thấp giọng nói: "Công tử, lão phu vừa rồi nghiên cứu 《Tề Sử》, lại tìm được một ghi chép chính xác về một lăng mộ, lăng mộ này e rằng còn lợi hại hơn cả mộ Tề Ai Công!" "Lợi hại hơn cả mộ Tề Ai Công, chẳng lẽ ngài phát hiện ra mộ của Khương Thái Công sao?" Ngô Lương kinh ngạc nói. "Tuy không phải mộ của Khương Thái Công, nhưng cũng rất gần với Khương Thái Công, mời công tử xem." Vu Cát cầm tay chỉ việc giúp Ngô Lương từ từ mở cuộn thẻ tre, chỉ vào ba chữ đầu tiên nói, "Chính

là lăng mộ của người này, người này là con trai thứ ba của Khương Thái Công, hiệu là Khâu Mục Công, tên là Lữ Ấn." "Trong 《Tề Sử》 viết, năm đó Khương Thái Công được phong nước Tề, năm tháng sau khi kiến quốc liền cùng Tề Đinh Công Lữ Cấp trở về Hạo kinh báo cáo công tác, người ở lại trấn thủ nước Tề chính là Khâu Mục Công Lữ Ấn này, người đời sau vì thủ phủ nước Tề là Doanh Khâu, nên hậu duệ của Khâu Mục Công liền lấy họ Khâu, Khâu Mục Công cũng trở thành thủy tổ của họ Khâu nhánh Khương." "Sau này Khương Thái Công và Tề Đinh Công Lữ Cấp lần lượt qua đời ở Hạo kinh, Tề Ất Công Lữ Đắc và Tề Quý Công Lữ Từ Mẫu kế nhiệm, vẫn ở lại Hạo kinh phò tá Chu Vương, người nắm thực quyền của nước Tề luôn là Khâu Mục Công và hậu duệ của ông, họ suất lĩnh người Tề đánh bại người nước Lai đã cắm rễ sâu, xây dựng cung thành vững chắc nhất ở Doanh Khâu, tận dụng lợi thế vận chuyển muối ở nơi đây, khiến nước Tề từng bước trở thành một nước lớn phồn vinh giàu có." "Nhưng dù vậy, Khâu Mục Công và hậu duệ của ông cũng không hề trở thành người kế vị quân vị nước Tề, thậm chí cam nguyện không màng danh lợi." "Mãi cho đến khi Tề Ai Công Lữ Bất Thần bị xử tử hình phanh thây, Tề Hồ Công Lữ Tĩnh kế vị, hậu duệ của Khâu Mục Công cuối cùng đã phối hợp với em trai của Tề Ai Công là Lữ Sơn phát động phản loạn, giúp người này giết chết Tề Hồ Công Lữ Tĩnh, tôn Lữ Sơn làm Tề Hiến Công." "Sau sự việc này, hậu duệ của Khâu Mục Công tự biết mình mang tội giết vua bất trung, lại không chịu nhận phong thưởng của Tề Hiến Công Lữ Sơn, cả tộc di dời đến nước Sở, sau đó lại được quốc quân nước Sở trọng dụng, đảm nhiệm chức sử quan nước Sở, sau này còn có một người con cháu là 'Tả sử Ỷ Tương', người này ở nước Sở có địa vị rất cao, đến nỗi con trai của Ỷ Tương sau này lại phát động phản loạn, vì phạm tội giết vua, nên lại trốn đến nước Lỗ làm sử quan…" "Từ đó hậu duệ của Khâu Mục Công có thể nói là trôi dạt khắp nơi, số phận long đong, cuối cùng

hoàn toàn biến mất." "Công tử, thông qua ghi chép trong 《Tề Sử》 có thể thấy, nước Tề từ khi kiến quốc cho đến khi Tề Ai Công Lữ Bất Thần bị Chu Vương phanh thây, trải qua mấy đời đều là Khâu Mục Công và hậu duệ của ông nắm thực quyền, Khương Thái Công và Tề Đinh Công, Tề Ất Công, Tề Quý Công gần như không hề hỏi đến, có thể nói quốc vận nước Tề thực ra là bắt đầu từ một tộc Khâu Mục Công, mà Khâu Mục Công chính là 'ẩn quân' khai quốc của nước Tề, ngài nói người này lợi hại hay không?" Nói đến đây, bàn tay già nua nhăn nheo của Vu Cát lại run lên hai cái vì kích động. "Quả thực lợi hại." Ngô Lương đồng tình gật đầu.

Người "Khâu Mục Công" này hắn thực ra có chút ấn tượng, nhưng chỉ giới hạn ở một câu ghi chép trong sử sách hậu thế phát hiện: "Thái Công phong Tề, đô Doanh Khâu, mệnh kỳ tam tử trấn thủ Doanh Khâu, dĩ phong địa vi thị, nhi vi Khâu thị, tốt thụy Mục Công, cố Khâu Mục Công vi Khâu thị chi tổ." Còn về những trải nghiệm của Khâu Mục Công và hậu duệ trong 《Tề Sử》, thì hoàn toàn là lần đầu tiên nghe thấy.

Đương nhiên, nhân vật lịch sử nổi tiếng "Tả sử Ỷ Tương" này hắn cũng biết.

Người này tên là "Ỷ Tương", chức quan là "Tả sử" nước Sở, thường dùng chuyện xưa để khuyên can vua Sở, khiến vua không quên nghiệp của tiên vương, vua Sở có việc gì khó khăn thường hỏi ý kiến ông, ca ngợi ông là lương sử, hiền giả, báu vật của nước Sở.

Hậu thế tương truyền Tả Khâu Minh, tác giả của 《Tả Truyện》, một trong "Xuân Thu tam truyện" cùng với 《Công Dương Truyện》 và 《Cốc Lương Truyện》, chính là cháu của ông.

Nhưng thực ra cách nói này không có sử thực để dựa vào, cũng có người nói là hậu thế mạo nhận.

Nhưng dù thế nào đi nữa, nếu ghi chép trong 《Tề Sử》 không phải là hư cấu, thì "Khâu Mục Công" và hậu duệ của ông quả thực xứng đáng là "ẩn quân" của nước Tề, cũng có thể coi là người thực sự khai sáng quốc vận nước Tề.

Hơn nữa. "Khâu Mục Công" là con trai thứ ba của Khương Thái Công, điểm này bất luận là lịch sử Ngô Lương biết, hay là ghi chép của 《Tề Sử》 đều đã chứng thực đầy đủ.

Ông ta không nghi ngờ gì đã là người thân trực hệ gần gũi nhất của Khương Thái Công.

Thêm vào đó, những việc làm của hậu duệ ông trong quá trình thay đổi ba đời vua Tề là Tề Ai Công, Tề Hồ Công và Tề Hiến Công, không khỏi khiến người ta nghi ngờ rốt cuộc họ đã đóng vai trò gì, đặc biệt là sau khi giúp Tề Hiến Công phản loạn giết chết Tề Hồ Công đoạt lấy vương vị, họ lại cả tộc di dời đến nước Sở, hành động kỳ lạ này, luôn cho người ta một cảm giác căn bản không thể giải thích được chỉ bằng một câu "tự biết mình mang tội giết vua bất trung".

Nếu thật sự có thể tìm thấy mộ của "Khâu Mục Công", có lẽ sẽ có khả năng vén màn hoàn toàn sự thật lịch sử này.

Có lẽ Mộc Giáp Nhân, ấn Thái Công, và hai viên châu nghi là "yêu đan" tìm thấy trong mộ Tề Ai Công, cũng có liên quan đến "Khâu Mục Công", đặc biệt là phương ấn Thái Công kia, có lẽ Khâu Mục Công, con trai của ông, sẽ biết nó được tạo ra vì lý do gì, và rốt cuộc có công dụng gì… Thế là. "Lão tiên sinh, ngài nói trong 《Tề Sử》 đã phát hiện ra mộ của Khâu Mục Công, ở nơi nào?" Ngô Lương lại vội vàng hỏi. "Trên này nói, hậu duệ của Khâu Mục Công khi rời khỏi nước Tề, di dời đến nước Sở, cũng đã dời lăng mộ của Khâu Mục Công đến nước Sở, chính là ở quốc đô Đan Dương của nước Sở lúc bấy

giờ." Vu Cát nghiêm túc nói, "Nơi này ta thì biết, hiện nay chính là nằm trong địa phận Nam Dương ở hạ du sông Đan Giang." ---------- Nói về vị trí của cố đô Đan Dương của nước Sở, Ngô Lương thực ra còn rõ hơn cả Vu Cát.

Hiện nay nơi này quả thực nằm trong địa phận quận Nam Dương, vị trí chính xác hẳn là ở nơi giao nhau của sông Đan và sông Chiết, tìm kiếm vô cùng dễ dàng.

Nhưng Ngô Lương càng hứng thú hơn là vị trí cụ thể của mộ Khâu Mục Công, nếu trong 《Tề Sử》 có ghi chép chính xác, tìm kiếm chắc chắn sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Ngoài ra.

Quận Nam Dương hiện nay tuy không phải là địa bàn của Tào lão bản, nhưng thực ra vẫn tương đối an toàn hơn một chút.

Chỉ vì nguyên bản Viên Thuật chiếm cứ nơi này, năm ngoái bị Tào lão bản đánh đại bại ở Khuông Đình, đã từ bỏ Nam Dương chạy đến vùng Hoài Nam.

Mà Lưu Biểu ở phía nam cũng lấy Kinh Châu làm giới hạn để phòng thủ, tạm thời không tỏ ra hứng thú quá lớn với Nam Dương.

Điều đáng chú ý hơn là Trương Tế, người mà Ngô Lương trước đó đã đặc biệt mách lẻo với Tào lão bản, cũng chính là chú của Trương Tú, kẻ đã giết Điển Vi, Tào Ngang, Tào Bẩm và Tuyệt Ảnh trong trận chiến ở Uyển thành.

Nhưng vấn đề có lẽ cũng không lớn.

Trương Tế hiện đang đóng quân ở quận Hoằng Nông phía bắc quận Nam Dương, chỉ đến hai năm sau, khi bộ cũ của Đổng Trác nội bộ bất hòa, Trương Tế vì cướp lương thảo mà nam hạ giao chiến với Lưu Biểu, không may trúng tên lạc mà chết, cháu trai của ông là

Trương Tú tiếp quản quân đội, mới đóng quân ở Uyển thành ngoài thành quận Nam Dương.

Cho nên ở giai đoạn hiện tại, quận Nam Dương đang ở trong thời kỳ chân không quyền lực không có người kiểm soát thực tế, Ngô Lương bây giờ đến thám hiểm chính là một lựa chọn không tồi.

Ngoài ra, nhắc đến hai chữ Nam Dương.

Ngô Lương liền giống như đại đa số người hậu thế, lập tức nghĩ đến Gia Cát Lượng trong truyền thuyết.

Theo ghi chép của 《Tam quốc chí》, hiện tại Gia Cát Lượng hẳn là đã cùng chú là Gia Cát Huyền di dời đến vùng Long Trung quận Nam Dương.

Nhưng Gia Cát Lượng sinh năm 181 công nguyên, hiện nay mới là năm 194 công nguyên, cho dù thời cổ đại thiên triều đều tính tuổi theo tuổi mụ, thì ông ta bây giờ cũng chỉ mới khoảng 14 tuổi, vẫn còn là một đứa trẻ.

Hơn nữa giai đoạn này Gia Cát Lượng còn là một đứa trẻ ở thời kỳ nổi loạn rất ngông cuồng, đọc được vài cuốn sách liền suốt ngày tự so sánh mình với Quản Trọng, Nhạc Nghị, loại trẻ con này đặt ở hậu thế chính là đứa trẻ trời đánh không biết trời cao đất dày trong mắt mọi người, ở địa phương tự nhiên cũng không được yêu thích cho lắm, các sĩ tộc xung quanh đa phần đều coi thường ông ta.

Cho nên… Ngô Lương thật ra rất muốn đi gặp Gia Cát thôn phu ở giai đoạn trẻ trâu này.

Nghĩ lại chắc cũng không quá khó tìm, dù sao chú của Gia Cát Lượng là Gia Cát Huyền vẫn chưa qua đời, Gia Cát Lượng vẫn chưa bắt đầu ở ẩn, hơn nữa còn là một tên nhóc ngông cuồng khá có tiếng. "Lão tiên sinh, có ghi chép nào cụ thể hơn không?" Ngô Lương truy

hỏi. "Mời công tử xem." Vu Cát tiếp tục trải cuộn thẻ tre ra, chỉ vào một số văn tự phía sau nói, "Trên này nói, hậu duệ của Khâu Mục Công sau khi di dời lăng mộ của ông đến Đan Dương, đã đặc biệt chọn một nơi phong thủy bảo địa để xây dựng lại mộ tổ, nơi phong thủy bảo địa này dựa vào hai thế sa, trong đó một sa 'nhọn đẹp vuông tròn đối diện khởi, tử tôn tướng tướng ngọc hành yêu', đây là khẩu quyết chọn lựa triêu sa trong thuật kham dư, một sa khác thì 'giá bút miên cung tịnh tịch mạo, phượng hoàng trì thượng cẩm y hồi', đây là khẩu quyết chọn lựa án sa trong thuật kham dư." "Thông qua hai câu khẩu quyết này, hình dáng của triêu sa và án sa trong nơi phong thủy bảo địa này đã hiện lên trong lòng lão phu, huống hồ nơi phong thủy bậc này khá đặc sắc, chỉ cần đến Nam Dương, lão phu có mười phần chắc chắn tìm được vị trí lăng mộ Khâu Mục Công này, ngay cả lối vào lăng mộ cũng tính toán không sai một ly!" Nói đến đây, trên khuôn mặt già nua của Vu Cát đã lộ ra vẻ cực kỳ tự tin, khá đắc ý vuốt râu. "Tốt!

Rất tốt!" Ngô Lương lập tức lộ vẻ vui mừng, gật đầu nói, "Nếu đã như vậy, chúng ta nghỉ ngơi thêm mấy ngày nữa rồi lên đường đến Nam Dương một chuyến, đến lúc đó ta nhất định phải lĩnh giáo bản lĩnh của lão tiên sinh cho thật tốt." "Chút tài mọn mà thôi, ha ha ha." Vu Cát cười như một con gà trống choai, mặt đầy vẻ "cho dù ngươi có khen ta như vậy, ta cũng sẽ không vui lắm đâu" trông thật đáng ghét. … Hiện đã vào xuân, chính là thời điểm quan trọng để khai khẩn gieo trồng.

Công việc đồn điền ở huyện Ung Khâu dưới sự phối hợp của Phường Nhân Quân và Chu Lỗ, cộng thêm "Thiên xa" và "Khúc viên lê" của Bách Lý Hương, vừa tiến hành có trật tự, vừa bảo đảm hiệu suất khai hoang.

Ngoài ra, sự phát triển của Tào thị Diêm hành cũng không tệ,

Vương Khánh đã tự mình lên đường đến nước Lạc An tìm Văn Nhân Chiêu thương nghị vấn đề nguồn hàng.

Những việc này đều không cần Ngô Lương nhúng tay, hắn tự nhiên cũng vui vẻ làm một ông chủ vung tay mặc kệ.

Dù sao thành quả cuối cùng cũng đều phải giao cho Tào lão bản, hắn căn bản không cần phải để tâm như vậy, việc cần làm chỉ là kiên nhẫn chờ đợi sau khi thành công, nhân cơ hội đạt được mục đích của mình… Hai ngày nay, Ngô Lương lại đặc biệt đến thăm Thái thú Trần Lưu hiện tại là Trình Dục, và từ chỗ Trình Dục biết được động thái mới nhất của Tào lão bản.

Theo Trình Dục nói, Tào lão bản đã bắt đầu tập kết binh mã, đợi thời tiết ấm hơn một chút liền định huy sư đông chinh, một lần dẹp yên quận Quảng Lăng và nước Hạ Bì ở phía nam Từ Châu, từ đó hoàn toàn thu Từ Châu vào trong tay.

Hiện nay quận Quảng Lăng và nước Hạ Bì đã tập kết hai đội binh mã.

Một đội chính là Đào Khiêm trước đó bị Tào lão bản đánh cho tan tác; đội còn lại là Lữ Bố, Trương Mạc sau khi phản loạn thất bại đã chạy đến đây.

Nghe Trình Dục nói, hai đội binh mã này hiện đã liên hợp lại với nhau, chuẩn bị sẵn sàng chống cự Tào lão bản, đồng thời còn có ý đồ lớn là bắc tiến trở lại đoạt lại Từ Châu. "Sử quân hiện nay binh hùng tướng mạnh, lương thảo sung túc, há là đám người Đào Khiêm, Lữ Bố, Trương Mạc có thể chống lại?

Ta cho rằng Sử quân lần này xuất chinh nhất định là bách chiến bách thắng, không gì cản nổi!" Đối với điều này, Ngô Lương đương nhiên không phát biểu ý kiến thực chất nào, chỉ toàn nói những lời hay ý đẹp.

Tuy nhiên trong lòng hắn biết rõ, trận chiến này của Tào lão bản chắc chắn sẽ không quá thuận lợi, nói không chừng còn có khả năng nếm mùi đau khổ.

Bởi vì kẻ địch mà ông ta sắp đối mặt có hơi nhiều, ngoài liên quân Đào Khiêm, Lữ Bố, Trương Mạc, ông ta còn sẽ bị Điền Giai, Lưu Bị đang chiếm cứ Thanh Châu giáp công từ phía bắc.

Trong lịch sử, Lưu Bị và Lữ Bố đã yêu hận tình thù ở Từ Châu một thời gian dài, trong quá trình đó tan tan hợp hợp, lừa dối lẫn nhau, xà phòng cũng không biết rơi vỡ bao nhiêu cục, triết học đến mức không thể triết học hơn.

Điều quan trọng nhất là, Lưu Bị hiện đang rất cần một mảnh đất thuộc về mình.

Đừng thấy Lưu Bị hiện đang theo thứ sử Thanh Châu là Điền Giai chiếm cứ Thanh Châu, trong tay cũng đã có một số binh mã khởi nghiệp, nhưng ông ta chỉ có thể coi là bộ hạ của Điền Giai, căn bản không có căn cứ địa thuộc về mình.

Đây chính là bánh xe lịch sử, đầy tính tất yếu.

Để có địa bàn của mình mà tồn tại, ông ta nhất định sẽ tham gia vào chiến sự ở Từ Châu, từ đó nhân cơ hội danh chính ngôn thuận tìm cho mình một nơi an thân, đây là lựa chọn mà Lưu Bị tất yếu sẽ đưa ra.

Ngoài ra, còn có Viên Thuật ở phía nam.

Chương 220

Trong lịch sử, Viên Thuật cũng đã tham gia vào chiến sự ở Từ Châu, và đã đánh bại Lưu Bị chiếm lĩnh quận Quảng Lăng.

Thậm chí một lần Tào lão bản ra ngoài còn bị bộ khúc của Viên Thuật truy sát, may mà có một người tên là "Tần Chân" mạo danh thay thế, dùng tính mạng giúp Tào lão bản qua kiếp nạn này, Tào lão bản mới có thể sống sót… Cho nên Ngô Lương cho rằng.

Đối mặt với nhiều kẻ địch đến từ các hướng khác nhau như vậy, cho dù Tào lão bản đã có vũ khí cấp chiến lược như "Phi Nô", lại có Hí Chí Tài ở bên cạnh phò tá, e rằng cũng khó tránh khỏi được cái này mất cái kia, không thể thiếu việc nếm mùi đau khổ.

Nhưng điều này đối với Ngô Lương lại không có ảnh hưởng quá lớn.

Chỉ cần Tào lão bản không chết, nền tảng Tào Ngụy không bị lung lay, cho dù Tào quân có thua thêm vài trận, hay là gặp phải một số trắc trở, địa vị của hắn trong thời gian ngắn cũng sẽ không dễ dàng thay đổi.

Ngược lại khi ở trong nghịch cảnh, Tào lão bản ngược lại sẽ càng ỷ trọng vào hắn hơn. "Đó là tự nhiên, Sử quân không chỉ binh hùng tướng mạnh lương thảo sung túc, còn có 'Phi Nô' lợi hại của Ngô giáo úy, không cần ra khỏi trướng đã có thể trong nháy mắt biết được động tĩnh của địch quân ở xa trăm dặm, chẳng mấy chốc sẽ khải hoàn trở về, Ngô giáo úy tự nhiên cũng công lao không nhỏ a." Trình Dục cũng mặt đầy ý cười, nhưng vẫn không quên nịnh bợ Ngô Lương một câu, ánh mắt hơi né tránh nói, "Cái đó… Ngô giáo úy à, có một chuyện vẫn phải mặt dày nói rõ với ngài, mười cân hoàng kim nợ ngài ta tạm thời

vẫn chưa gom đủ, có thể gia hạn thêm một thời gian nữa không, ngài yên tâm, một khi gom đủ hoàng kim, ta nhất định sẽ lập tức đưa đến phủ." "Trình thái thú nói đùa rồi, ta là loại người hay so đo tính toán sao?" Ngô Lương trừng mắt nói. "Là… chẳng lẽ Ngô giáo úy lần này đến không phải để đòi hoàng kim?" Trình Dục cũng là người có sĩ diện, kể từ lần trước Ngô Lương đến thăm nhìn cái gì cũng ra mười cân hoàng kim, ông ta đã có chút ám ảnh tâm lý, vì vậy không đợi Ngô Lương nói ra đã nói rõ tình hình trước. "Tự nhiên không phải." Ngô Lương lắc đầu cười nói, "Thực ra ta đến chủ yếu là muốn nhờ Trình thái thú một việc, gần đây ta phải suất quân đi xa, tạm thời chưa biết khi nào mới có thể trở về, vì vậy muốn nhờ Trình thái thú để tâm chăm sóc gia quyến của ta cũng như Phường Nhân Quân đang đóng tại huyện Ung Khâu." "Đây là tự nhiên, Ngô giáo úy không nói ta cũng sẽ tận tâm." Trình Dục vỗ ngực, nhưng lại có chút tò mò hỏi, "Nhưng Ngô giáo úy không phải mới từ nước Lạc An trở về không lâu sao?

Nhanh như vậy lại phải đi xa, lần này lại là đi đâu?" "Bí mật." Ngô Lương cười bí ẩn, nói tiếp, "Chuyến này đi đâu ta đã phái Phi Nô truyền đạt cho Sử quân rồi, xin thứ cho ta không thể nói nhiều.

Ngoài ra, gần đây phủ của ta cần bí mật chế tạo một lô công cụ, vì vậy đặc biệt đến mượn Trình thái thú mấy danh thợ rèn và một lô tinh thiết để sử dụng." "Phường Nhân Quân muốn chế tạo công cụ, ta đương nhiên sẽ toàn lực phối hợp, lát nữa ta sẽ điều ba thợ rèn tay nghề tốt nhất mang theo tinh thiết đến phủ, tùy ý sai khiến." Trình Dục vội vàng nghiêm nghị nói.

Phường Nhân Quân đối với Tào lão bản có giá trị lớn đến đâu, Trình Dục là một trong số ít người biết chuyện, đừng nói là có giao tình với Ngô Lương, cho dù không có ông ta cũng dứt khoát không dám cố ý gây khó dễ. "Vậy thì đa tạ Trình thái thú rồi." Ngô Lương cười hì hì nói.

Có thợ rèn và tinh thiết, "Kim Cương Tán" của hắn có thể đưa vào kế hoạch rồi.

Phải nói Bách Lý Hương quả thực rất lợi hại, sau khi Ngô Lương nói ý tưởng về "Kim Cương Tán" và "Phi Hổ Trảo" cho nha đầu này nghe, nàng liền lập tức đưa nó vào kế hoạch.

Ngay hôm qua, nàng đã dùng gỗ chế tạo ra hình mẫu ban đầu của "Kim Cương Tán".

Chỉ là do hạn chế về vật liệu và công nghệ, hình mẫu này vẫn chưa thể thực hiện được toàn bộ công năng của "Kim Cương Tán", chỉ có thể coi là một mô hình đẹp mã mà không dùng được.

Nhưng đối với điều này, Ngô Lương vẫn rất hài lòng.

Hắn cảm thấy chỉ cần mời cho Bách Lý Hương thợ rèn tay nghề cao, lại có đủ tinh thiết phối hợp thử nghiệm nhiều lần, cô nương này có lẽ không mất quá nhiều thời gian là có thể làm ra "Kim Cương Tán".

Đương nhiên.

Lần này đến Nam Dương chắc chắn là không mang theo được rồi, có lẽ đợi khi hắn trở về, liền có thể thấy được thành phẩm của "Kim Cương Tán", vậy cũng rất tốt.

Ngoài ra.

Bách Lý Hương khi nghiên cứu "Mộc Giáp Nhân" cũng đã có phát hiện mới.

Nàng lại phát hiện ra thành phần của "từ thạch" trong bột phấn năm màu ở nội tạng "Mộc Giáp Nhân"!

Cái gọi là "từ thạch" ở Đông Hán, thực ra chính là "nam châm" ở hậu thế, ở thời đại này, người ta phổ biến cho rằng "đá là mẹ của sắt,

nhưng đá có hai loại từ và bất từ, đá từ ái có thể hút con cái của nó, đá không từ ái thì không thể hút được.", "từ thạch" do đó mà có tên.

Ngô Lương biết nguyên lý của từ thạch, hậu thế có rất nhiều công nghệ sử dụng từ lực làm động lực.

Mà dựa trên những kiến thức hắn biết, Ngô Lương tự nhiên có lý do để suy đoán động lực của "Mộc Giáp Nhân" có thể liên quan đến những viên từ thạch này, nhưng hiện tại cũng chỉ là suy đoán, mọi thứ còn phải chờ Bách Lý Hương tiến hành nghiên cứu thêm.

Tuy nhiên.

Nếu những thành phần từ thạch này thật sự là nguồn động lực của "Mộc Giáp Nhân", thì sức nặng của trí tuệ người xưa trong lòng Ngô Lương lại phải tăng thêm một bậc nữa.

Dù sao cho dù ở hậu thế, loại công nghệ này cũng không phải là công nghệ cao mà người bình thường có thể hiểu và tiếp xúc được, lại bị người xưa ba ngàn năm trước vận dụng thuần thục và tuyệt diệu như vậy, đây quả thực là một chuyện khó có thể tưởng tượng.

Mà nếu Bách Lý Hương có thể giúp hắn giải mã loại hắc khoa kỹ thượng cổ này, vậy thì phát tài to rồi… … Mười lăm ngày sau.

Dưới sự dẫn dắt của Ngô Lương, hơn năm mươi quân quan Phường Nhân Quân đi qua Côn Dương tiến vào địa phận quận Nam Dương.

Vẫn là quy củ cũ, Dương Vạn Lý sau khi nghe Vu Cát phán đoán về đặc trưng địa hình gần mộ Khâu Mục Công, liền dẫn đầu một đội binh sĩ nhỏ tách khỏi đội ngũ lẻn vào các thành trấn xung quanh, vừa tra xét tin tức vừa tìm kiếm địa điểm nghi là mục tiêu.

Còn Ngô Lương và những người khác thì giả làm sĩ tộc hàn môn di cư tiếp tục hành tiến, hẹn với Dương Vạn Lý sau khi tìm được

mục tiêu sẽ hội hợp tại huyện Đặng, phía tây nam quận Nam Dương, cách thành Tương Dương hai mươi dặm về phía tây.

Ngô Lương chọn huyện Đặng làm điểm dừng chân, tự nhiên là có tính toán cả.

Một là nơi này cách cố đô Đan Dương của nước Sở không xa, tiện cho việc tra xét mộ Khâu Mục Công; hai là nơi này chính là nơi Gia Cát thôn phu theo chú là Gia Cát Huyền cày cấy ở ẩn, nếu muốn gặp Gia Cát thôn phu thời kỳ trẻ trâu, tự nhiên không thể không đến nơi này.

Ngoài ra.

Vùng thành Tương Dương còn có không ít danh sĩ ở ẩn, trong đó người được hậu thế biết đến nhiều nhất là một người luôn xuất hiện cùng với Gia Cát thôn phu trong lời kể của mọi người, người này tên là Bàng Thống.

Nhưng Bàng Thống sinh năm 179 công nguyên, cũng chỉ lớn hơn Gia Cát thôn phu hai tuổi.

Tức là, hiện nay Gia Cát Lượng và Bàng Thống đều chỉ là trẻ con, hơn nữa trong lịch sử hai người này đều là đại khí vãn thành, có lẽ vẫn chưa có được danh hiệu vang dội "Ngọa Long", "Phượng Sồ".

Còn về câu nói của Tư Mã Huy trong 《Tam quốc diễn nghĩa》: "Ngọa Long, Phượng Sồ, được một người có thể an thiên hạ." Câu nói này rõ ràng là bịa đặt, trong chính sử không có ghi chép tương tự.

Nhưng điều này không cản trở tâm tình muốn tận mắt gặp gỡ Ngọa Long, Phượng Sồ trong truyền thuyết của Ngô Lương, mặc dù trên mạng ở hậu thế, Ngọa Long, Phượng Sồ đã trở thành một meme thịnh hành, hơn nữa còn mang nghĩa xấu.

Đặng Huyện là một nơi khá nhỏ, có phần tương tự với huyện Ung

Khâu nơi Phường Nhân Quân đồn điền.

Huyện Ung Khâu cách quận thành Trần Lưu chỉ mười mấy dặm, mà Đặng Huyện cách Tương Dương thành cũng không quá hai mươi dặm.

Loại huyện thành có vị trí địa lý gần thành lớn thế này, phần lớn tài nguyên thực chất đều nằm trong tay các vọng tộc cư trú ở thành lớn, ý nghĩa tồn tại của chúng chính là bị phủ nha và vọng tộc trong thành lớn không ngừng hút máu, cho nên quy mô thường sẽ không quá lớn.

Nhưng cũng chính vì thế, điều kiện trị an ở đây cũng xem như không tệ, ít nhất không phải là nơi mà bọn lưu khấu, phỉ đồ hạ đẳng dám đến làm càn.

Sau khi Ngô Lương dẫn binh sĩ Phường Nhân Quân tiến vào huyện thành, rất nhanh đã tìm được một chỗ dừng chân.

Đó là một nông viện hai lớp có quy mô khá ổn, là gia sản của một gia đình thứ tộc có tổ tiên cư trú tại Đặng Huyện, chỉ cần mười thạch thóc gạo là có thể thuê được nửa năm.

Thời buổi này thế đạo rất loạn, hàn môn chạy tới Nam Dương quận ẩn cư không ít.

Bởi vậy, sau khi lão gia chủ biết Ngô Lương cũng là hàn môn gặp nạn di cư tới đây định ẩn cư, liền chẳng lấy làm lạ mà không hỏi nhiều nữa.

Thậm chí thấy người Ngô Lương mang theo phần lớn đều là nam tử tráng niên, còn muốn cho Ngô Lương thuê những mảnh ruộng trong nhà tạm thời không có người cày cấy, để những "dong phó" dưới trướng Ngô Lương trở thành tá điền cho nhà lão.

Để tạo quan hệ tốt với vị lão chủ nhà này, Ngô Lương không lập

tức từ chối đề nghị đó, chỉ tỏ ý sẽ suy nghĩ kỹ.

Đợi lão chủ nhà rời đi, Ngô Lương liền ra lệnh cho binh sĩ Phường Nhân Quân bắt đầu dọn dẹp nơi ở, lại đặc biệt gọi mấy binh sĩ thường ngày khá lanh lợi tới, sắp xếp cho họ ra ngoài dò la tin tức.

Dò la tin tức của ai?

Đương nhiên là thúc phụ của Gia Cát Lượng, "Gia Cát Huyền".

Hiện giờ Gia Cát Lượng vẫn chỉ là một đứa trẻ, chưa chắc đã cuồng đến mức "chó cũng chê", việc trong nhà khẳng định đều do Gia Cát Huyền lo liệu.

Thêm nữa Gia Cát Huyền tới đây là để đầu quân cho Lưu Biểu, Lưu Biểu vốn là người quen cũ của ông ta, có lẽ nể tình xưa cũng sẽ cho ông ta một chức quan quèn.

Nghĩ đến đây, người ở địa phương biết Gia Cát Huyền chắc cũng sẽ nhiều hơn một chút.

"Công tử, Gia Cát Huyền này là người thế nào?

Chẳng lẽ là cố nhân của công tử?" Vu Cát đứng một bên nghe được mệnh lệnh của Ngô Lương, không khỏi tò mò lại gần hỏi.

Lão không biết Gia Cát Huyền rốt cuộc là nhân vật thế nào, huống hồ lần này mục đích chủ yếu của họ khi đến đây là tìm mộ Tần Mục Công, trong quá trình xuất phát và hành quân cũng chưa từng nghe Ngô Lương nhắc đến nhân vật này, tò mò cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

"Không phải cố nhân." Ngô Lương lắc đầu, nghiêm túc nói nhảm: "Lão tiên sinh biết ta là hậu nhân của một kê đồng không mấy linh nghiệm.

Không giấu gì ngài, vừa rồi khi vào Đặng Huyện, ta lại bất chợt

lên đồng, trong đầu bỗng nhiên xuất hiện cái tên này, hơn nữa còn dự cảm được người này sẽ xảy ra một vài chuyện với ta ở Đặng Huyện.

Vì vậy ta mới sai người ra ngoài dò hỏi một phen, nếu có thể tìm được người này gặp mặt một lần, có lẽ sẽ có khả năng giải được quẻ đồng, từ đó nhận được một vài chỉ dẫn quan trọng." "Có thể tiến vào quẻ đồng của công tử, người tên Gia Cát Huyền này nhất định có chỗ hơn người, hoặc là mang thiên mệnh khác thường…" Vu Cát tin là thật, vuốt râu nhíu mày trầm tư.

"Có lẽ vậy." Ngô Lương mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, khẽ gật đầu.

Gia Cát Huyền này có chỗ nào hơn người hay không thì Ngô Lương không biết, nhưng Gia Cát Lượng thì quả thực có rất nhiều điểm hơn người.

Tạm không bàn đến tài năng của ông về chính trị, quân sự, kinh tế, thư pháp, hội họa, thậm chí cả âm nhạc, chỉ riêng những phát minh sáng tạo của ông có dấu vết ghi lại trong chính sử cũng đủ khiến Ngô Lương bội phục sát đất.

Khổng Minh đăng, Khổng Minh tỏa, Khổng Minh kỳ, Bát trận đồ, Mộc thú, Địa lôi, Mộc ngưu lưu mã, Gia Cát liên nỗ… Trong những phát minh sáng tạo này, có một số người đời sau đã rất dễ dàng lý giải, nhưng cũng có một số cho đến trước khi Ngô Lương xuyên không vẫn chưa có ai phục chế được, thậm chí ngay cả nguyên lý cũng chưa làm rõ.

Cũng vì vậy, Ngô Lương mới nhất quyết phải đến gặp Gia Cát Lượng một lần.

Không phải vì Gia Cát Lượng từng là thần tượng của Ngô Lương một thời gian khi còn nhỏ, cũng không phải vì câu thoại kinh điển trên phim ảnh đời sau "Ta chưa từng thấy kẻ nào mặt dày vô sỉ như vậy", mà là muốn dùng góc nhìn của một nhà khảo cổ học để giải mã quá

trình trưởng thành của Gia Cát Lượng.

Ngô Lương muốn biết, những tài năng hơn người đó, cùng những phát minh sáng tạo kinh thế hãi tục kia của Gia Cát Lượng, rốt cuộc là không thầy tự thông?

Hay là có kỳ ngộ nào đó mà người đời không biết? … Nửa canh giờ sau.

Binh sĩ Phường Nhân Quân ra ngoài dò la tin tức đã lần lượt quay về báo cáo.

Chỉ vì Gia Cát Huyền hiện đang là Huyện thừa của Đặng Huyện, tuy không thể nói là yêu dân như con, nhưng dù sao cũng đã làm được một số việc thực tế, cộng thêm trong thời loạn thế có sự so sánh, nên ấn tượng mà ông ta để lại cho bá tánh Đặng Huyện cũng không tệ.

Trên đường phố Đặng Huyện tùy tiện kéo một người cũng biết ông ta là ai, thậm chí có người còn khen không ngớt lời.

Ngoài ra, Gia Cát Huyền là người khiêm tốn, quan hệ với một số sĩ tộc sống ở Đặng Huyện cũng khá hòa hợp, giữa đôi bên thường xuyên qua lại.

Điều này đủ để chứng minh Gia Cát Huyền có bản lĩnh.

Ngô Lương chỉ làm Huyện lệnh Ung Khâu mấy ngày đã có kinh nghiệm sâu sắc, chức quan nhỏ cấp cơ sở không trên không dưới như thế này, muốn đồng thời được hai giai cấp đối lập là bá tánh và sĩ tộc công nhận thực sự quá khó.

Vậy mà Gia Cát Huyền lại xử lý quan hệ của cả hai bên đều rất tốt, đây tự nhiên cũng là một bản lĩnh vô cùng hiếm có.

“Có dò ra được Gia Cát Huyền hiện đang ở đâu không?” Ngô Lương nghe xong mô tả của binh sĩ Phường Nhân Quân về Gia Cát Huyền, lại hỏi tiếp.

Chương 221

"Ở ngay một sơn ao không xa huyện thành.

Sau khi ông ta đến Đặng Huyện, liền cùng gia quyến dựng nhà trong sơn ao, lại khai khẩn một mảnh ruộng gần đó, từ đó định cư ở nơi này.

Ngày thường ngoài việc vào thành thực hiện chức trách Huyện thừa, cả nhà trên dưới đều sống cuộc sống nông canh cần kiệm ở đó." Binh sĩ Phường Nhân Quân chắp tay đáp.

"Gia quyến thì sao?

Có dò được gồm những ai không?" Ngô Lương tiếp tục hỏi.

"Gia Cát Huyền cả đời không lấy vợ, không có con ruột, gia quyến của ông ta đều là vợ và con của người anh họ Gia Cát Khuê.

Trong đó có ba người vợ góa, mang theo hai cháu trai và hai cháu gái cùng chung sống.

Trong nhà không có dong phó, mọi việc đều do những người gia quyến này tự tay làm." Binh sĩ đáp.

"Ừm…" Ngô Lương trầm ngâm gật đầu.

Sử sách không ghi lại việc Gia Cát Huyền cả đời không lấy vợ, chỉ nói sau khi anh họ Gia Cát Khuê đột ngột bệnh mất, ông ta lập tức chạy đến giúp lo liệu hậu sự, sau đó mang theo vợ con của Gia Cát Khuê cùng chung sống.

Thực tế, con cái mà Gia Cát Khuê để lại vốn là ba nam hai nữ.

Ba cậu con trai theo thứ tự tuổi từ lớn đến nhỏ là Gia Cát Cẩn, Gia Cát Lượng và Gia Cát Quân.

Gia Cát Cẩn bị lạc trên đường di cư, một mình đến vùng Giang Đông, sau này phục vụ cho Đông Ngô Tôn Quyền, giữ chức Đại tướng quân, Tả đô hộ.

Về sau khi Tam quốc thế chân vạc, Thục Hán và Đông Ngô có giao thiệp, hai anh em ruột Gia Cát Cẩn và Gia Cát Lượng cuối cùng cũng có liên lạc, nhưng lúc đó đôi bên đã mỗi người một chủ, vì tránh hiềm nghi nên chưa từng gặp riêng, càng không bàn chuyện tư.

Còn Gia Cát Lượng và em trai Gia Cát Quân, cùng hai người chị gái thì theo Gia Cát Huyền trôi dạt nhiều nơi, cuối cùng đến đầu quân cho Lưu Biểu, rồi ở lại vùng Nam Dương quận sinh sống.

Gia Cát Lượng cuối cùng trở thành "Ngọa Long tiên sinh" vang danh thiên hạ, sau khi được Lưu Bị ba lần đến lều tranh mời ra núi, đã đưa ra "Long Trung đối" được đời sau ca tụng, giúp Lưu Bị chính thức mở ra bá nghiệp tam phân thiên hạ.

Còn về em trai Gia Cát Lượng là Gia Cát Quân.

Người này so với hai người anh thì bình thường hơn nhiều, cả đời chưa từng làm nên chuyện gì lớn, ngay cả ghi chép trong lịch sử cũng chỉ có vài dòng ngắn ngủi… "Tên của hai cháu trai nhà Gia Cát Huyền các ngươi có dò hỏi được không?" Để phòng ngừa tin tức có sai sót, Ngô Lương lại hỏi thêm một câu.

"Đã hỏi rồi, một người tên là Gia Cát Lượng, người còn lại tên là Gia Cát Quân.

Gia Cát Quân thì bình thường, nhưng Gia Cát Lượng này lại rất có danh…" Nói đến đây, một binh sĩ đã không nhịn được cười, khá khinh thường nói: "Tiếc là không phải danh tiếng tốt gì.

Ta nghe dân làng nói, người này tuổi không lớn nhưng cực kỳ cuồng vọng, tự xưng có tài của Quản Trọng, Nhạc Nghị, thường chạy

đến Tương Dương thành tranh luận thời sự với các đệ tử vọng tộc trong thành.

Thế nhưng tính tình lại rất thối, mỗi lần bị người ta biện bác đến không còn lời nào để nói, lại như dân chợ búa mà chửi ầm lên." "Lâu dần, các đệ tử sĩ tộc trong thành không còn qua lại với hắn, thậm chí thấy hắn còn tránh như tránh ôn thần, chỉ nói người này là kẻ mất trí." "Còn có người nói, nếu không phải thúc phụ hắn là Gia Cát Huyền ngày thường qua lại nhiều với các sĩ tộc trong thành Tương Dương, e rằng đã sớm có người ngứa mắt hắn, cho hắn một bài học rồi… Cũng tiếc cho một đời anh danh của Gia Cát Huyền, sao lại dính phải một đứa cháu trai mất trí không biết trời cao đất rộng như vậy." "…" Nghe đến đây, khóe miệng Ngô Lương cũng bất giác cong lên.

Thật!

Quá thật!

Có một đoạn lịch sử đen tối thời niên thiếu ngông cuồng như vậy, hình tượng của "Ngọa Long tiên sinh" Gia Cát Lượng lập tức trở nên sống động hơn nhiều, hơn nữa… xem ra Gia Cát Lượng từ nhỏ đã kế thừa thiên phú chửi bậy rồi.

Gia Cát thôn phu của ta ơi, bị dồn vào thế bí là chửi như dân chợ búa, thế mà cũng được à? … Cứ như vậy an đốn tại Đặng Huyện một ngày.

Còn vài ngày nữa mới đến ngày hẹn hội họp với Dương Vạn Lý, Ngô Lương tự nhiên không ngồi không ở nhà, sau giờ nghỉ trưa ngày thứ hai liền mang theo Điển Vi ra khỏi thành đi bái kiến Gia Cát thôn phu trong truyền thuyết.

Theo tin tức mà binh sĩ Phường Nhân Quân dò hỏi được, sơn ao mà nhà họ Gia Cát đang ở hiện tại vẫn chỉ là một sơn ao vô danh.

Nhưng Ngô Lương có thể chắc chắn rằng, nơi này khẳng định không phải là "Khu thắng cảnh Nam Dương Ngọa Long Cương" đời sau… Bởi vì theo ghi chép lịch sử, nơi Gia Cát thôn phu ẩn cư ở Đặng Huyện hiện nay tuy vào cuối thời Đông Hán thuộc vùng Long Trung, quận Nam Dương, nhưng ở đời sau vị trí chính xác của nơi này lại là trong địa phận thành phố Tương Phàn, tỉnh Hồ Bắc, không có quan hệ trực tiếp gì với thành phố Nam Dương.

Hơn nữa, sau những năm 90 của thế kỷ trước, trong các tài liệu du lịch do bộ du lịch quốc gia xuất bản đã xác nhận cố cư của Gia Cát Lượng chính là ở Tương Phàn, Hồ Bắc ngày nay.

Năm 2003, trong sách do Nhà xuất bản Giáo dục Nhân dân ấn hành cũng bắt đầu ghi chú sau Nam Dương là Tương Phàn, Hồ Bắc ngày nay.

Ngoài ra, giới khảo cổ đời sau còn phát hiện di chỉ thành Đặng Huyện thời Tam Quốc bên bờ sông Hán Thủy ở Tương Phàn, như vậy vấn đề này càng không còn gì để tranh cãi.

Sơn ao này cách huyện thành Đặng Huyện chỉ vài dặm.

Ngô Lương cưỡi con "Tuyệt Ảnh Lư" của mình, Điển Vi cưỡi một con ngựa già đi theo, chỉ chưa đầy một khắc đã đến trước sơn ao.

Xung quanh núi non bao bọc, trong sơn ao, một mảnh ruộng đã được khai khẩn hiện ra trước mắt.

Nhưng hiện tại dường như chưa đến mùa gieo trồng, trong ruộng không trồng hoa màu gì, trông có vẻ hơi hoang vắng.

Giữa những thửa ruộng là một con đường đất nhỏ chạy xuyên qua, cuối con đường là mấy gian nhà trong sân có hàng rào gỗ dựa vào rừng cây.

Mái nhà được lợp bằng cỏ tranh, có thể che gió che mưa.

Lúc này, một làn khói xanh đang lượn lờ bốc lên từ giữa những ngôi nhà.

"Chắc là nơi này rồi." Ngô Lương quan sát một lúc, quay lại gật đầu ra hiệu cho Điển Vi, đang định thúc ngựa men theo con đường đất giữa ruộng để đến mấy ngôi nhà kia.

"Các người đến đây có việc gì?" Một giọng nói non nớt đột nhiên cản họ lại.

"?" Ngô Lương nhìn theo tiếng nói, chỉ thấy một thiếu niên không lớn tuổi, da mặt trắng trẻo đang ngồi trên một chạc cây không xa, có chút tò mò và lạ lẫm nhìn họ.

"Các người đến tìm thúc phụ của ta à?

Thúc phụ ta sáng nay đã đến phủ nha Đặng Huyện rồi, các người muốn tìm ông ấy thì nên đến đó." Không đợi Ngô Lương trả lời, thiếu niên kia lại nói.

Thúc phụ… xem ra thiếu niên này không phải Gia Cát Quân thì chính là Gia Cát Lượng.

Trong «Tam Quốc Diễn Nghĩa» có một đoạn, kể rằng lần thứ hai Lưu Bị đến bái kiến Gia Cát Lượng, thấy Gia Cát Quân đang đọc sách trong thảo đường, liền nhầm cậu ta là Gia Cát Lượng.

Ngô Lương bây giờ có thể nói là biết mình biết ta, tự nhiên sẽ không phạm phải sai lầm tương tự, bèn cười chắp tay hỏi trước: "Mạo muội xin hỏi thân phận của túc hạ là…" "Không dám, ta tên Gia Cát Quân." Thiếu niên có chút rụt rè nhưng rất hiểu lễ nghĩa, vội vàng nhảy từ trên cây xuống, nghiêm túc đáp lễ.

"Hân hạnh hân hạnh, ta tên Ngô Lương, tự Hữu Tài, mới chuyển đến Đặng Huyện ở mấy ngày nay.

Mấy ngày qua giao du với dân làng, nghe nói nơi đây có một thiếu

niên thiên tài tài hoa hơn người, xuất khẩu thành thơ, hình như tên là Gia Cát Lượng, nên đặc biệt đến kết giao, không biết túc hạ và Gia Cát Lượng có quan hệ gì?" Ngô Lương cười hì hì nói.

Lúc này Gia Cát Lượng tuổi còn nhỏ, chưa đến lúc đặt tên tự, nên cũng không có cách gọi "Gia Cát Khổng Minh", càng không nói đến tôn xưng gì.

"Ngươi muốn kết giao với huynh trưởng của ta?" Nghe vậy Gia Cát Quân hơi sững sờ, khá ngạc nhiên nhìn Ngô Lương.

Sau đó… "Các hạ có phải bị người ta trêu chọc không?" Gia Cát Quân nói bằng giọng điệu cực kỳ chắc chắn, "Huynh trưởng của ta tuy có đọc qua vài cuốn sách, nhưng nếu các hạ nghe được những lời đánh giá như 'tài hoa hơn người, xuất khẩu thành thơ, thiếu niên thiên tài' từ miệng người khác, thì nhất định là bị người ta lừa gạt rồi.

Hay là các hạ về hỏi lại người khác đi, để khỏi phải thất vọng tràn trề sau khi gặp huynh trưởng ta." "Có câu trăm nghe không bằng một thấy, gặp rồi ta tự có phán đoán." Ngô Lương lại cười kiên trì, "Chỉ là không biết trong phủ có tiện không?" "Cũng không có gì bất tiện, ngươi theo ta đi." Gia Cát Quân lúc này mới gật đầu, rồi lại đặc biệt nói, "Nhưng ta nói trước, nếu ngươi không muốn bị mắng xối xả, thì cố gắng nói thuận theo lời hắn, tuyệt đối đừng tranh cãi với hắn." —---------- Dưới sự dẫn dắt của Gia Cát Quân, Ngô Lương và Điển Vi dắt ngựa đi theo sau, không lâu sau đã đi qua con đường đất giữa ruộng, đến trước sân nhỏ có hàng rào sau ruộng.

Hai người buộc ngựa vào cọc buộc ngựa ngoài sân.

Sau đó theo Gia Cát Quân vào sân nhỏ, trong sân có một phu nhân khoảng ba mươi tuổi đang phơi quần áo, thấy Ngô Lương và Điển Vi cũng lộ vẻ nghi hoặc, đứng dậy hành lễ: "Xin chào, các hạ là…" "Mẫu thân, hai vị này đặc biệt đến bái kiến huynh trưởng, con thấy họ

có vẻ hiền lành, nên đã dẫn họ vào." Không đợi Ngô Lương nói, Gia Cát Quân đã giành lời nói ra ý định của Ngô Lương.

"Bái kiến Lượng nhi?" Phu nhân hơi sững sờ, rồi lập tức hoảng hốt hành lễ với Ngô Lương và Điển Vi: "Chẳng lẽ Lượng nhi đã ăn nói không lựa lời đắc tội với các hạ, các hạ đặc biệt đến hỏi tội?

Nếu vậy, làm mẫu thân ta xin thay nó xin lỗi hai vị trước.

Lượng nhi còn nhỏ dại không hiểu chuyện, xin các hạ đừng so đo với nó, sau này ta nhất định sẽ dạy dỗ cẩn thận." "…" Thấy phu nhân lại có phản ứng như vậy, Ngô Lương có chút cạn lời.

Trong sử sách và tin tức do binh sĩ Phường Nhân Quân dò hỏi đều nói Gia Cát Lượng lúc này không được lòng người cho lắm, thậm chí người địa phương còn coi thường hắn.

Điểm này Ngô Lương đã sớm chuẩn bị tâm lý, nhưng không ngờ ngay cả em trai ruột và mẫu thân của hắn cũng có nhận thức tương tự.

Đặc biệt là vị "mẫu thân" này xin lỗi thành thạo đến thế, Ngô Lương không khỏi có chút thương cảm, xem ra Gia Cát Lượng ngày thường cũng gây không ít phiền phức cho gia đình, chắc là không ít lần bị người ta tìm đến tận cửa… Còn về thân phận của bà, tuy không quan trọng, nhưng Ngô Lương cảm thấy bà có khả năng cao là mẹ ruột của Gia Cát Lượng, chứ không phải hai người vợ góa còn lại của Gia Cát Khuê, dù sao nhìn dáng vẻ của bà đối với chuyện của Gia Cát Lượng vẫn rất để tâm.

"Phu nhân có lẽ đã hiểu lầm, ta chỉ nghe nói Gia Cát Lượng tuổi còn trẻ đã có tài năng, nên muốn kết giao với cậu ấy một phen." Ngô Lương cười hì hì chắp tay nói.

"Thì ra là vậy…" Phu nhân rõ ràng thở phào nhẹ nhõm, nhưng

miệng lại nói: "Vậy cũng không sao, cứ coi như ta thay Lượng nhi xin lỗi hai vị trước.

Lát nữa khi hai vị gặp Lượng nhi, xin hãy nể tình ta đã xin lỗi trước, cũng nể mặt thúc phụ của nó, tuyệt đối đừng so đo với nó, càng đừng ra tay với nó… Nếu trong lòng thực sự không vui thì cứ đến nói với ta, ta thay hai vị trút giận là được." Nói đến đây, phu nhân còn đặc biệt liếc nhìn Điển Vi to lớn như tháp sắt, trong mắt lộ ra một tia có thể gọi là cầu xin.

"Ách…" Ngô Lương lại một lần nữa cạn lời.

Gia Cát thôn phu phiên bản thiếu niên này rốt cuộc đáng ghét đến mức nào, đến nỗi gặp người ta một cái mà mẹ hắn phải xin lỗi trước, còn yêu cầu người ta không được đánh hắn?

Nhưng mà, tại sao mình lại càng muốn gặp hắn hơn nhỉ?

"Thực ra nếu hai vị vì tài năng của nó mà đến bái kiến, chi bằng không gặp còn hơn, để khỏi làm hai vị thất vọng tràn trề, cuối cùng lại ôm một bụng tức không tiêu tan được." Phu nhân tiếp tục bổ sung một cách cực kỳ thành khẩn.

"Đã đến rồi thì dù sao cũng phải gặp một lần.

Xin phu nhân yên tâm, ta và vị huynh đệ này nổi tiếng là người hiền lành, dù có tức giận đến đâu chúng ta cũng không nổi nóng, trừ phi… Hơn nữa Gia Cát Lượng cũng chưa chắc là người khó nói chuyện, có lẽ chỉ là vì kiến giải khác nhau mà cãi nhau vài câu, bị người ta chuyện bé xé ra to mà thôi." Ngô Lương kiên trì nói.

"Nếu đã như vậy, ta cũng không tiện cản các người.

Hiện giờ Lượng nhi đang đọc sách ở hậu viện, Quân nhi, con dẫn hai vị công tử đi đi… Hai vị nếu thấy quả thực không thể giao tiếp với nó, xin hãy sớm rút lui, tuyệt đối đừng so đo với nó, càng đừng ra tay

với nó, một lần nữa xin cảm tạ hai vị." Phu nhân bất đắc dĩ thở dài, lộ ra vẻ mặt "hết cách rồi, tự lo lấy thân đi" mà nói.

"Đa tạ." Ngô Lương chắp tay cười nói.

"Xin mời." Gia Cát Quân lập tức làm một động tác mời, thế là ba người vòng qua mấy gian nhà phía trước sân, đi thẳng về phía hậu viện.

Cứ như vậy vừa mới rẽ qua góc nhà, lại có hai vị phu nhân từ trong nhà bên cạnh chạy ra, đến bên cạnh vị phu nhân lúc nãy, hạ giọng hỏi: "Tỷ tỷ, chẳng lẽ Lượng nhi lại gây chuyện, bị người ta tìm đến tận cửa rồi?" "Không phải." Phu nhân lắc đầu, bất đắc dĩ nói, "Nhưng e rằng sắp phải rồi.

Hai người này không biết nghĩ thế nào, lại đặc biệt chạy đến kết giao với Lượng nhi… Ta chỉ hy vọng Lượng nhi có chút tự biết mình, nể tình gã tráng hán kia cường tráng như vậy, đừng tự chuốc lấy khổ." "Tỷ tỷ, hay là chúng ta mau đến phủ nha gọi thúc thúc về đi.

Lỡ như Lượng nhi bị họ đánh, dù sao cũng có người ra mặt ngăn cản, Lượng nhi cũng không đến nỗi bị người ta đánh chết tươi." Một vị phu nhân suy nghĩ rồi vội vàng nói.

"Ngươi nói có lý, ngươi mau đi gọi thúc thúc, ta ở đây trông chừng!" … Hậu viện của nhà họ Gia Cát, thực ra chính là cả ngọn núi phía sau không có hàng rào bao quanh.

Gia Cát Quân dẫn Ngô Lương và Điển Vi đi gần nửa dặm, đến một khu rừng có địa thế khá bằng phẳng mới cuối cùng nghe thấy một tiếng ngâm nga giọng còn non nớt nhưng cố tỏ ra trầm lắng: "Bước ra khỏi cổng thành Tề, xa trông về thôn Đãng Âm.

Trong thôn có ba ngôi mộ, san sát giống nhau.

Chương 222

Hỏi là mộ nhà ai, là của Điền Cương, Cổ Dã Tử.

Sức có thể dời núi Nam, văn có thể hơn người đời.

Một sớm bị gièm pha, hai quả đào giết ba dũng sĩ…" "Thật sự là «Lương Phủ Ngâm» à?" Từ xa Ngô Lương đã nghe ra nội dung mà giọng nói kia đang ngâm.

Đây là một bài thơ Nhạc phủ, tương truyền là do Gia Cát Lượng sáng tác, kể về một sự thật lịch sử của nước Tề thời Xuân Thu: Thời Tề Cảnh Công, Công Tôn Tiếp, Điền Khai Cương và Cổ Dã Tử ba người nổi danh nhờ dũng lực, được Tề Cảnh Công trọng dụng.

Nhưng ba người này tự cho mình công cao, rất không có quy củ, Tề Cảnh Công vì thế rất khổ não nhưng lại không biết làm thế nào.

Bấy giờ, danh tướng Yến Tử bèn lập kế, chỉ dùng hai quả đào đã khiến họ tranh công với nhau, cuối cùng tất cả đều xấu hổ tự vẫn, dễ dàng giải quyết tình trạng hỗn loạn của triều chính lúc đó.

Trong «Tam Quốc Chí» có ghi chép, nói rằng Gia Cát Lượng thường ngâm bài thơ này.

Nhưng cũng chỉ nói rằng Gia Cát Lượng thường ngâm bài thơ này mà thôi, chứ không nói bài thơ này là do Gia Cát Lượng sáng tác.

Mà đời sau không tìm thấy ghi chép nào khác về tác giả của «Lương Phủ Ngâm», nên có người đã liên hệ nó với Gia Cát Lượng.

Thực ra cho đến trước khi Ngô Lương xuyên không, thân phận tác giả của «Lương Phủ Ngâm» vẫn là một bí ẩn chưa có lời giải.

Ngoài ra, đời sau cũng có những cách giải thích khác nhau về hành vi thường ngâm «Lương Phủ Ngâm» của Gia Cát Lượng: Một cách

nói là, Gia Cát Lượng thực ra đang chỉ trích hành vi của danh tướng Yến Tử, và tiền đề của cách giải thích này là Gia Cát Lượng chính là tác giả của «Lương Phủ Ngâm», hơn nữa trong bài thơ này, hành vi của Yến Tử được dùng từ "gièm pha", đây rõ ràng là một từ mang nghĩa xấu.

Một cách nói khác là, Gia Cát Lượng từ nhỏ đã lấy danh tướng Yến Tử làm tấm gương cho mình, hy vọng mình cũng có thể trở thành một danh tướng giỏi cơ biến, mưu lược như Yến Tử.

Cá nhân mà nói, Ngô Lương nghiêng về cách nói thứ hai hơn.

Bởi vì Gia Cát Lượng đã ẩn cư nhiều năm, anh trai ruột của ông là Gia Cát Cẩn trước khi Gia Cát Lượng ra núi đã được Tôn Quyền thưởng thức, cùng với Lỗ Túc trở thành khách quý của Tôn Quyền.

Nếu Gia Cát Lượng chỉ muốn sống tốt một chút, thuận tiện phát huy tài năng của mình, thì đầu quân cho anh cả Gia Cát Cẩn rõ ràng là một lựa chọn không tồi, dù sao lúc đó Đông Ngô đã có thực lực khá mạnh.

Nhưng ông vẫn luôn ẩn cư, mãi cho đến khi Lưu Bị không có nổi một mảnh đất, phải chạy đến Tân Dã, và thể hiện rõ thái độ cực kỳ tôn sùng «Long Trung đối» tam phân thiên hạ của ông thì mới quyết định ra núi.

Qua hành động này có thể thấy, Gia Cát Lượng là một người có hoài bão lớn và tự phụ rất cao, ông từ đầu đã nhắm đến mục tiêu "danh tướng".

Cũng chỉ có đi theo người lúc đó đang rất bết bát như Lưu Bị mới có thể nhanh chóng thực hiện hoài bão đó.

Nếu đến Đông Ngô đầu quân cho anh cả, lúc đó Đông Ngô chiếm cứ Giang Đông, dưới trướng đã không biết có bao nhiêu văn quan

mưu sĩ, muốn cạnh tranh với những người đó để trở thành "danh tướng" tuyệt đối không phải là chuyện dễ dàng.

Trong lòng ông, có lẽ vẫn luôn coi mình là kỳ thủ chi phối cục diện thiên hạ, chứ không phải là quân cờ trong tay bất kỳ ai… "Người ngâm thơ chính là huynh trưởng của ta, ở ngay phía trước rồi." Gia Cát Quân quay lại cười với Ngô Lương, chỉ vào một lương đình đơn sơ lấp ló trong rừng nói.

"Đa tạ." Ngô Lương gật đầu.

Thế là ba người cùng men theo con đường nhỏ đi vào rừng, không lâu sau đã đến trước lương đình đơn sơ được dựng bằng cọc gỗ và cỏ tranh.

Một thiếu niên đầu đội luân cân, ngũ quan có phần giống Gia Cát Quân đang cầm một cây gậy gỗ, viết vẽ trên một bãi cát khá bằng phẳng ngoài đình.

Dung mạo thiếu niên này trông không lớn hơn Gia Cát Quân bao nhiêu, nhưng vóc dáng lại cao hơn nửa cái đầu.

Tóc trên đầu được chải chuốt gọn gàng, quần áo trên người tuy là vải gai bình thường, nhưng cũng mặc rất chỉnh tề, trông có vẻ kỹ tính hơn Gia Cát Quân nhiều.

"Huynh trưởng, hai vị công tử này ngưỡng mộ tài hoa của huynh, đặc biệt đến bái kiến." Thấy Gia Cát Lượng vẫn đang chuyên tâm viết vẽ trên bãi cát, Gia Cát Quân áy náy cười với Ngô Lương, rồi cao giọng nói với Gia Cát Lượng.

"Ngươi đã hỏi rõ thân phận của họ chưa?" Gia Cát Lượng phảng phất như không thấy Ngô Lương và Điển Vi, đầu cũng không ngoảnh lại hỏi Gia Cát Quân.

"Ách…" Trước đó Ngô Lương đã tự giới thiệu đơn giản, nhưng

Gia Cát Quân dường như đã quên, nhất thời không biết trả lời thế nào, đành phải ngượng ngùng nhìn về phía Ngô Lương.

Thằng nhóc này, bây giờ trông thật là có chút ngông cuồng, đáng ăn đòn!

Nhưng Ngô Lương đã sớm chuẩn bị tâm lý, cũng không vì thế mà tức giận, chỉ thản nhiên cười, chắp tay nói: "Bái kiến Gia Cát công tử, ta tên Ngô Lương, tự Hữu Tài, người Nhạc Lăng, Bình Nguyên, mới chuyển đến Đặng Huyện ở mấy ngày nay.

Tình cờ nghe nói Gia Cát công tử có tài năng hơn người, nên đến bái kiến kết giao." "Ồ?

Không biết Ngô công tử có kiến giải gì về cục diện thiên hạ hiện nay?" Gia Cát Lượng vẫn không ngoảnh đầu lại hỏi.

"Cũng không có kiến giải gì.

Hiện nay thiên hạ đại loạn, khói lửa khắp nơi, người bình thường như ta có thể tìm được một nơi nương thân, sống yên ổn đã là xa xỉ, sao dám vọng bàn đại sự thiên hạ." Ngô Lương cười nói.

"Ngô công tử, ta vừa thấy ngài tiến lên nói chuyện thì bước chân trái trước." Gia Cát Lượng cuối cùng cũng buông cây gậy gỗ trong tay xuống, quay đầu lại nhìn Ngô Lương với vẻ mặt vô cảm, nói: "Xin lỗi, ta bình sinh ghét nhất là người bước chân trái trước rồi mới nói chuyện.

Mỗi lần nhìn thấy trong lòng lại bùng lên vô số lửa giận vô cớ, mà trong lòng có lửa thì ta lại không nhịn được phải chửi ầm lên.

Ngô công tử nếu không muốn bị ta nhục mạ, thì xin hãy tự mình rời đi." "…" Vừa nghe lời này, sắc mặt Gia Cát Quân đã hơi biến đổi, lại áy náy cười với Ngô Lương, tốt bụng không ngừng nháy mắt ra hiệu cho hắn đừng nói nhảm với Gia Cát Lượng nữa.

Kẻ ngốc cũng nghe ra được Gia Cát Lượng đang đuổi khách, hoàn toàn không có ý định tiếp tục giao tiếp với Ngô Lương.

Thằng nhóc này, không chỉ ngông cuồng mà còn không biết đối nhân xử thế, đáng ăn đòn!

Kết quả là sắc mặt Ngô Lương không những không đổi, còn nhướng mày cười nói: "Nghe Gia Cát công tử nói kìa, chẳng lẽ ta không bước sai chân thì không thể bị Gia Cát công tử mắng vài câu vô cớ hay sao?" Lời này vừa nói ra.

"?!" Gia Cát Lượng lập tức trợn tròn mắt, khuôn mặt vốn vô cảm giờ đây đầy vẻ kinh ngạc.

Thằng nhóc ở tuổi này chưa trải sự đời nhiều, tuy ngày thường hay hóa thân thành người Tổ An đối chọi với các đệ tử sĩ tộc trong thành Tương Dương, nhưng những đệ tử sĩ tộc đó bị ảnh hưởng bởi xuất thân và giáo dục, trên người đều có cái gánh nặng quý tộc không nhỏ, cho dù có hạ mình chửi nhau với hắn cũng không thể hoàn toàn buông bỏ thân phận, nên thường rất khó là đối thủ của Gia Cát Lượng.

Còn loại người hoàn toàn không chơi theo bài như Ngô Lương, Gia Cát Lượng hiển nhiên là lần đầu tiên gặp trong đời, nhất thời không biết nên phun câu gì.

"Phụt!" Bên cạnh đột nhiên vang lên một tiếng cười.

Thì ra là Gia Cát Quân nghe xong nhất thời không nhịn được, bất cẩn cười thành tiếng.

Điều này thực sự không trách cậu được, cậu cũng là nhất thời không phòng bị.

Mặc dù trước đó đã đặc biệt nhắc nhở Ngô Lương cố gắng nói thuận theo lời huynh trưởng quái gở này, nhưng lại không thể ngờ

được trong tình huống Gia Cát Lượng đã nói chết như vậy, Ngô Lương vẫn có thể thuận theo được… Người này tuyệt đối là một quỷ tài, không thể so sánh với những đệ tử sĩ tộc màu mè mà huynh trưởng hắn từng mắng trước đây!

"Ngươi cười cái gì!" Gia Cát Lượng ngây người một lúc lâu vẫn không nghĩ ra nên đối phó với Ngô Lương thế nào, nghe thấy tiếng cười của Gia Cát Quân, cuối cùng cũng tìm được một lối thoát, lại trợn mắt quát Gia Cát Quân.

"Huynh trưởng hiểu lầm rồi, ta chỉ là nhớ ra một chuyện buồn cười, nên đột nhiên bật cười." Gia Cát Quân vội vàng nén cười giải thích một câu, lại hành lễ nói: "Huynh trưởng, Ngô công tử, hai người tiếp tục nói chuyện, ta không ở đây làm phiền nữa, cáo lui." Nói xong, cậu ta còn không quên ném cho Ngô Lương một ánh mắt "bội phục", rồi nhanh chân đi ra ngoài rừng.

Ra đến ngoài rừng, vừa hay lại gặp phu nhân lén lút theo sau xem tình hình.

"Mẫu thân, sao người lại đến đây?" Gia Cát Quân hỏi.

"Quân nhi, sao con dám để huynh trưởng con ở lại một mình mà ra đây?

Nếu hai người đó không chịu nổi tính khí của huynh trưởng con mà ra tay, thì phải làm sao?" Phu nhân vội vàng kéo Gia Cát Quân sang một bên, hạ giọng có chút trách móc, "Còn không mau quay lại, nếu có chuyện gì con còn có thể khuyên can một chút." "Mẫu thân đừng lo, sẽ không có chuyện gì đâu." Gia Cát Quân tự tin cười nói.

"Cái gì mà không có chuyện, chẳng lẽ huynh trưởng con có thể cùng hai người này vừa gặp đã thân hay sao?" Phu nhân sốt ruột nói, rõ ràng không tin Gia Cát Lượng có thể hợp cạ với bất kỳ ai.

“Tất nhiên là không phải.” Gia Cát Quân lắc đầu, cười hì hì: “Chỉ là lần này huynh trưởng ta e là đã gặp phải đối thủ rồi.

Nếu bàn về tài ăn nói, huynh trưởng ta e rằng chưa chắc đã là đối thủ của hai người đó, đặc biệt là vị Ngô công tử kia…” Gia Cát Quân đi rồi, Gia Cát Lượng vẫn giữ vẻ mặt chẳng buồn để tâm.

Hắn quay người nhặt lại cành cây trên đất, tiếp tục viết bài 《Lương Phủ Ngâm》 còn dang dở hôm nọ trên bãi cát, hoàn toàn không coi Ngô Lương và Điển Vi ra gì. "Công tử..." Điển Vi đã có phần không nhịn được nữa, siết chặt nắm đấm, nhìn Ngô Lương bằng ánh mắt xin chỉ thị.

Nếu Ngô Lương cho phép, hắn sẽ không chút do dự mà tiến lên dạy cho thằng nhóc không coi ai ra gì này một bài học, để nó biết hậu quả của việc xem thường Ngô Lương. "Ha ha." Ngô Lương lại cười ha hả lắc đầu với hắn, trong đầu bất giác nhớ lại cảnh Lưu Bị tam cố mao lư trong phim truyền hình 《Tam Quốc Diễn Nghĩa》 xem hồi nhỏ.

Lúc đó Gia Cát Lượng đã hai mươi bảy tuổi, ở thời đại này đã được xem là trung niên.

Cái gã đó chẳng phải cũng ra vẻ ta đây, khiến Trương Phi tức đến mức muốn thay Lưu Bị đánh cho một trận sao?

Đương nhiên, đây chỉ là tình tiết diễn dịch trong phim truyền hình, sử sách hoàn toàn không có ghi chép chi tiết như vậy, nhưng quả thật có phần tương tự với cảnh hắn và Điển Vi đến bái phỏng hiện tại. "Công tử, hay là chúng ta đi đi, người cũng là năng nhân dị sĩ thông quán cổ kim, kết giao với một thằng nhóc không biết trời cao đất dày này làm gì?" Thấy Ngô Lương không cho phép, Điển Vi đành phải khống chế cảm xúc của mình, nhưng vẫn không nhịn được mà ghé tai nói nhỏ với Ngô Lương.

Có thể khiến một người chưa bao giờ đưa ra ý kiến khác với quyết định của Ngô Lương như Điển Vi cũng phải xen vào, đủ thấy Gia Cát Lượng lúc này đáng ghét và đáng ăn đòn đến mức nào. "Ngươi không hiểu đâu." Ngô Lương vẫn giữ nụ cười trên mặt.

Sau đó, hắn lại quay đầu, cười tủm tỉm nhìn Gia Cát Lượng vẫn đang ra vẻ đạo mạo, cố tỏ ra thanh cao, nói: "Gia Cát công tử, ta tuy không dám vọng bàn đại sự thiên hạ, nhưng tình cờ nghe được những lời cao đàm khoát luận của Gia Cát công tử, đặc biệt là lĩnh hội được kiến giải độc đáo và tầm nhìn xa trông rộng vượt xa người thường trong lời nói của công tử, ta sớm đã bội phục sát đất, vì vậy dù thế nào cũng phải đến gặp Gia Cát công tử một lần để tỏ lòng kính trọng." "?" Nghe những lời này của Ngô Lương, cành cây trong tay Gia Cát Lượng lập tức khựng lại, nhưng vẫn không thèm để ý đến hắn. "Nay đã được tận mắt thấy Gia Cát công tử, được chiêm ngưỡng phong thái của công tử, tâm nguyện của ta cũng xem như đã hoàn thành." Ngô Lương đã cố ý nói những lời này, tự nhiên là vẫn luôn chú ý đến phản ứng nhỏ của Gia Cát Lượng, thấy vậy biết đã câu được khẩu vị của hắn, liền cố ý tỏ ra tiếc nuối, thở dài nói: "Nếu Gia Cát công tử không muốn kết giao với ta, vậy cứ coi như là ta tự mình đa tình đi.

Hẹn ngày gặp lại, cáo từ." Nói xong những lời này, Ngô Lương quả nhiên ra hiệu cho Điển Vi, quay người đi ra ngoài bìa rừng.

Điển Vi có chút ngơ ngác.

Một giây trước hắn còn đề nghị Ngô Lương đừng để ý đến thằng nhóc này nữa, dứt khoát đi cho xong, Ngô Lương còn cười tủm tỉm bảo hắn "ngươi không hiểu đâu", kết quả vừa quay mặt đi Ngô Lương đã không chút lưu luyến cáo từ, đây rốt cuộc là thao tác gì?

Nhưng Điển Vi cũng chỉ ngơ ngác trong lòng một chút, vẫn lập tức đi theo sau Ngô Lương ra ngoài.

Đúng lúc này. "Khoan đã!" Gia Cát Lượng cuối cùng cũng không nhịn được mà gọi một tiếng. "Gia Cát công tử, còn có việc gì sao?" Ngô Lương dừng bước, quay đầu lại hỏi với vẻ mặt "nghi hoặc". "Chuyện này... không biết Ngô công tử từng nghe qua những lời cao đàm khoát luận nào của ta, và từ trong lời nói của ta lĩnh hội được những kiến giải độc đáo và tầm nhìn xa trông rộng nào vượt xa người thường?" Gia Cát Lượng sửa lại cổ áo, ưỡn ngực, cuối cùng chắp hai tay sau lưng, ra vẻ cao nhân nói: "Nếu Ngô công tử nói có lý, thì cho dù không phải là người có chí lớn, cũng miễn cưỡng được xem là nửa tri âm của ta, ta cũng không ngại xem xét kết giao với công tử một phen." *Ta chưa từng thấy kẻ nào mặt dày vô sỉ như vậy!* Điển Vi lập tức càng xem thường Gia Cát Lượng.

Thằng nhóc này thật quá không biết xấu hổ, dù lúc này vẫn cố tỏ ra thanh cao, nhưng trên mặt lại tràn đầy biểu cảm "mau đến đây khen ngợi ta đi", tưởng ai mà không nhìn ra sao?

Nhưng công tử quả không hổ là công tử, dù là loại nhóc con vớ vẩn này, công tử chỉ dăm ba câu cũng có thể khiến nó phải chạy theo nói chuyện, phảng phất như đã sớm nắm được điểm yếu của nó.

Kết quả Ngô Lương lại nhăn mặt, hoảng hốt nói: "Thôi thôi, trước đó là ta không biết cao thấp, rõ ràng không có chí lớn mà lại vọng tưởng kết giao với bậc nhân trung chi kiệt như Gia Cát công tử, thật sự là đường đột rồi, xin Gia Cát công tử tuyệt đối đừng miễn cưỡng, nếu không sẽ hạ thấp thân phận và cảnh giới của Gia Cát công tử, ta đã hổ thẹn không có chỗ dung thân, cáo từ." Nói rồi, Ngô Lương lại cố ý muốn đi, như thể ở lại thêm một giây cũng toàn thân khó chịu. "Ngô công tử xin dừng bước!" Lần này Gia Cát Lượng lại đi ngược với lẽ thường mà đuổi theo, một tay níu lấy tay áo Ngô Lương, cuối cùng lộ ra nụ cười gần gũi hơn trước rất nhiều, nói: "Ngô công tử đừng tự coi nhẹ mình, có câu tam nhân hành, tất hữu ngã sư, người

tuy có kiến giải và tầm nhìn kém hơn ta một chút, nhưng nhân vô thập toàn, ta dám chắc Ngô công tử nhất định cũng có những phương diện khác hơn ta, ta kết giao với công tử tuyệt đối sẽ không hạ thấp thân phận và cảnh giới." "Gia Cát công tử đừng an ủi ta nữa, ta tuy bất tài, nhưng cũng có chút tự biết mình." Ngô Lương lại "cười khổ" lắc đầu, vẫn muốn đi.

Chương 223

"Ta không phải an ủi Ngô công tử, mà là nói thật." Gia Cát Lượng vẫn níu chặt không buông. "Lời này là thật?" Ngô Lương cuối cùng cũng dừng bước. "Là thật!" Gia Cát Lượng trịnh trọng gật đầu. "Vậy xin Gia Cát công tử nói xem rốt cuộc ta có phương diện nào hơn Gia Cát công tử." Ngô Lương lại nói. "Ách..." Gia Cát Lượng lập tức ngẩn người, vắt óc suy nghĩ một hồi lâu mới nói: "Tự biết mình!

Ngô công tử có đức tính tự biết mình hơn ta!" "..." Ngô Lương cạn lời.

Đứa trẻ này thật sự không biết nói chuyện, nhưng xét thấy Gia Cát Lượng bây giờ mới mười ba, mười bốn tuổi, Ngô Lương quyết định tạm thời không so đo với thằng nhóc này.

Đương nhiên, trong lòng Ngô Lương hiểu rõ, cũng chính vì Gia Cát Lượng bây giờ mới mười ba, mười bốn tuổi, nếu đợi hắn lớn thêm chút nữa, có thêm chút kinh nghiệm và kiến thức, thì chiêu "dục cầm cố túng" của hắn vừa rồi chưa chắc đã có tác dụng.

Dù sao người ta cũng là một trong những chính trị gia, quân sự gia, văn học gia, nhà cải cách kiệt xuất nhất của Thiên triều cổ đại.

Nếu không có tài thực học, làm sao có thể giúp Lưu Bị gần như cùng đường mạt lộ tuyệt xứ phùng sinh, thành lập nên chính quyền Thục Hán có thực lực không tầm thường, cuối cùng cùng Tào lão bản và Tôn Quyền tam phân thiên hạ? "Ngô công tử, nay hai ta đã là chí hữu, người hãy nói cho ta nghe trước, rốt cuộc người đã nghe được những lời cao đàm khoát luận nào của ta, từ đó lĩnh hội được kiến giải độc đáo và tầm nhìn xa trông rộng vượt xa người thường của ta rồi chứ, cũng để ta có chút tự biết mình như người, thế nào?" Gia Cát

Lượng tưởng Ngô Lương rất hài lòng với câu trả lời của mình, vội vàng rèn sắt khi còn nóng.

Những lời này nói ra càng lúc càng đáng ăn đòn.

Nhưng Ngô Lương đã quyết định không so đo với hắn, tự nhiên cũng không để trong lòng, chỉ chỉ vào cái đình cỏ rách nát sau lưng cười nói: "Hay là chúng ta vào trong đình ngồi nói chuyện?" "Ta cũng có ý này, mời!" Gia Cát Lượng vội vàng chạy vào trong đình, phủi hai tấm đệm rách trong đình, trải lại rồi làm một tư thế mời. "Đa tạ." Ngô Lương cũng không khách khí với hắn, bước vào đình rồi ngồi xuống một cách đường hoàng.

Gia Cát Lượng thì ngồi quỳ rất ngay ngắn, giống như một người Nhật Bản sống không tệ.

Thực ra cách ngồi của Gia Cát Lượng mới là tư thế ngồi tiêu chuẩn thời Đông Kinh, gọi là "kỵ tọa", là một loại lễ nghi quý tộc thời kỳ đầu của Thiên triều, cách ngồi của người Nhật Bản chính là học từ Thiên triều, lưu truyền đến tận hậu thế.

Nhưng Ngô Lương ngoài việc tham gia tiệc tùng của Tào lão bản thì có chú ý một chút, những lúc khác đều ngồi theo ý mình, sao cho thoải mái là được, nay hắn đã dùng cách của mình để nắm thóp Gia Cát Lượng, tự nhiên càng không câu nệ những điều này trước mặt thằng nhóc này...

Chậc!

Với tuổi của hắn hiện tại, Gia Cát Lượng còn phải gọi hắn một tiếng thúc thúc, xưng hô ngang hàng với hắn đã là quá nể mặt rồi.

Đương nhiên, trong lòng Ngô Lương cũng rõ, muốn thực sự được Gia Cát Lượng công nhận, và hỏi được một số chuyện mình muốn biết từ hắn, vẫn cần phải có chút tài liệu thực tế, nếu không thì công

sức câu mồi lúc nãy coi như bỏ đi.

Vì vậy khi hắn bắt đầu dùng chiêu "dục cầm cố túng" với Gia Cát Lượng, hắn đã nghĩ sẵn đối sách tiếp theo rồi.

Chính là 《Long Trung Đối》!

Mặc dù 《Long Trung Đối》 là do Gia Cát Lượng đề xuất khi hai mươi bảy tuổi, lúc được Lưu Bị tam cố mao lư, Ngô Lương cũng không chắc Gia Cát Lượng hiện tại đã có kiến địa như vậy hay chưa.

Mặc dù trong 《Long Trung Đối》 do Gia Cát Lượng đề xuất, còn có một số đánh giá trung thực về Tào lão bản đã đánh bại Viên Thiệu và Tôn Thập Vạn đã thành lập chính quyền vững chắc.

Nhưng chỉ cần loại bỏ những nội dung không nên xuất hiện bây giờ, nội dung còn lại vẫn nắm bắt cục diện thời thế vô cùng chính xác, vẫn có kiến giải riêng.

Bây giờ Gia Cát Lượng đang háo hức chờ Ngô Lương "khen ngợi" hắn.

Bất kể Gia Cát Lượng bây giờ có kiến giải và tầm nhìn lúc đó hay không, cứ ép lên đầu hắn cũng là một cái mũ cao mà thằng nhóc này nhất định không thể từ chối, tuyệt đối có thể khiến hắn thần hồn điên đảo. "Ngô công tử, mời nói đi, ta xin rửa tai lắng nghe." Gia Cát Lượng nào biết Ngô Lương đang nghĩ gì, cũng hoàn toàn không để ý đến tư thế ngồi của hắn, vừa ngồi xuống đã lập tức thúc giục với vẻ mặt mong đợi. "Dễ nói thôi." Ngô Lương gật đầu, nghiêm túc trích dẫn nội dung trong 《Long Trung Đối》: "Ta nghe người ta nói, Gia Cát công tử từng phân tích tình thế thiên hạ hiện nay, câu nào câu nấy đều sắc bén sâu sắc." "Gia Cát công tử nói, từ khi Đổng Trác độc chiếm đại quyền đến nay, hào kiệt thiên hạ nổi lên khắp nơi, kẻ chiếm châu liên quận nhiều không đếm xuể." "Đáng tiếc những người này không biết nhìn hàng, lại bỏ qua nơi thực sự có thể thành tựu bá

nghiệp — Ích Châu!" "Ích Châu địa thế hiểm yếu, có đất đai rộng lớn phì nhiêu, điều kiện tự nhiên ưu việt, Cao Tổ nhờ đó mà thành đế nghiệp.

Nay Ích Châu Lưu Chương hôn ám nhu nhược, Trương Lỗ ở phía bắc chiếm cứ Hán Trung, dân chúng nơi đó giàu có, vật sản phong phú, nhưng Lưu Chương lại không biết quý trọng, những người có tài năng đều khao khát một vị minh chủ giáng lâm nơi này." "Nếu có người có thể nhân cơ hội khởi thế chiếm cứ Kinh Châu, Ích Châu, giữ vững nơi hiểm yếu, một mặt liên hợp với các dân tộc phía tây, một mặt lôi kéo các dân tộc thiểu số phía nam, đối nội cải cách chính trị, một khi tình thế thiên hạ thay đổi, liền có thể lệnh cho quân đội Kinh Châu thẳng tiến Nam Dương, Lạc Dương, đồng thời lại suất lĩnh quân đội Ích Châu từ Tần Xuyên xuất kích..." "Như vậy, đại nghiệp có thể thành!" "Ta trước đây nghe được những lời này đã như sét đánh ngang tai, càng ngẫm nghĩ càng thấy lời của Gia Cát công tử câu nào cũng có lý, chữ nào cũng như châu ngọc!" "Nếu có vị hào kiệt nào có chí lớn nghe được những lời này của Gia Cát công tử, không dám nói có thể định thiên hạ, nhưng ít nhất cũng có thể ngang hàng với Viên Thiệu, khiến hào kiệt thiên hạ không dám xem thường..." "Gia Cát công tử, xin nhận của ta một lạy, chỉ riêng những điều này đã thể hiện được kiến giải độc đáo và tầm nhìn xa trông rộng vượt xa người thường của Gia Cát công tử.

Ta dám nói, trước sau ba trăm năm, không ai có thể vượt qua Gia Cát công tử, có lẽ không lâu sau, Gia Cát công tử sẽ trở thành một danh tướng thiên cổ lưu danh bách thế!" Nói đến đây, Ngô Lương tuy vẫn ngồi thoải mái, nhưng vẫn rất nể mặt mà chắp tay với Gia Cát Lượng.

Tuy nhiên lúc này. "..." Gia Cát Lượng lại ngơ ngác, trong lòng chỉ có một nghi vấn: *Sao mình không nhớ mình từng nói những lời này?

Sao không có chút ấn tượng nào vậy?* Nhưng... những lời này quả thật cực kỳ có kiến địa và tầm nhìn!

Nay hào kiệt thiên hạ nổi lên khắp nơi, muốn nổi bật trong số những hào kiệt này khó như lên trời, nhưng nếu có người lấy Ích Châu làm nơi khởi thế, liền có thể tạm thời tránh được tranh đấu với những hào kiệt đó, dù thực lực yếu cũng có cơ hội, con đường khởi thế nhất định sẽ làm ít công to.

Đến khi các hào kiệt khác nhận ra, thì đã không còn như xưa nữa! *Emmm... có lẽ những lời này chính là do mình nói, chỉ là mình không nhớ thôi?

Dù sao thiên hạ chỉ có mình mới có kiến địa và tầm nhìn như vậy, cũng chỉ có mình mới có thể nói ra những lời có trình độ như thế!* Chắc chắn là vậy!

Oa ha ha ha ha, quả không hổ là ta!

Ta đây sánh ngang Quản Trọng, Nhạc Nghị!

Cùng lúc đó.

Ngô Lương cũng đang lén quan sát phản ứng của Gia Cát Lượng.

Rõ ràng, Gia Cát Lượng hiện tại còn chưa đủ trình độ để đề xuất 《Long Trung Đối》, nếu không thì sẽ không có vẻ mặt ngơ ngác như bây giờ. "Chuyện này..." Ngô Lương đột nhiên nhận ra một vấn đề.

Dường như hắn lại gặp phải một vấn đề triết học: Rốt cuộc là 《Long Trung Đối》 của hắn có trước, hay là 《Long Trung Đối》 của Gia Cát Lượng có trước? 《Long Trung Đối》 của hắn tự nhiên là đọc được từ các tài liệu khảo cổ của hậu thế.

Nhưng bây giờ xem ra 《Long Trung Đối》 của Gia Cát Lượng, dường như lại là do hắn nhồi nhét vào đầu Gia Cát Lượng khi hắn còn là một thằng nhóc... "Ha ha ha ha, không sai, những lời này chính

là do ta nói ba năm trước, lúc đó còn trẻ bồng bột thuận miệng nói ra, không ngờ vẫn còn có người nhớ!" Gia Cát Lượng trầm ngâm hồi lâu, vẻ mặt thay đổi mấy lần, cuối cùng lại mặt mày hồng hào, phá lên cười lớn: "Nhưng những lời này Hữu Tài ca ca đừng nói cho người ngoài biết, kẻo làm lợi cho những kẻ thế tục ngu muội vô tri, bọn họ sao xứng!" *Hữu Tài ca ca?* Gia Cát Lượng đột nhiên thay đổi cách xưng hô với Ngô Lương! "Đó là tự nhiên, người đời cười ta quá điên cuồng, ta cười người đời không nhìn thấu, Gia Cát công tử tuổi còn trẻ đã ôm cả nhật nguyệt trong lòng, những kẻ thế tục kia sao mà biết được?" Ngô Lương trong lòng mừng rỡ, điều này chứng tỏ màn lừa bịp của hắn đã nhanh chóng kéo gần quan hệ với Gia Cát Lượng, thậm chí còn giành được thiện cảm rất lớn của hắn.

Quả nhiên vẫn là một thằng nhóc chưa từng trải.

Như vậy, nhiều chuyện hắn muốn biết hắn là có thể bắt đầu khơi gợi được rồi... --- "Chính là như vậy." Gia Cát Lượng càng nhìn Ngô Lương càng thấy thuận mắt, ra vẻ như gặp nhau quá muộn mà bước tới nắm lấy tay hắn, kích động nói liên hồi: "Vừa rồi Hữu Tài ca ca quá khiêm tốn, khiến Lượng suýt nữa đã lỡ mất Hữu Tài ca ca.

Nay biết Hữu Tài ca ca thực ra có tài năng lớn trong việc nhận biết và phân tích người đời, Lượng thật sự tự thấy hổ thẹn vì sự nông cạn của mình, Hữu Tài ca ca đừng để trong lòng, nếu không Lượng ăn ngủ không yên." "Gia Cát công tử đừng nói vậy, tài tình của người mới thực sự khiến ta thán phục." Ngô Lương cười ha hả nói. "Không phải, không phải, ngựa thiên lý thì thường có, nhưng Bá Nhạc thì không thường có.

Hữu Tài ca ca có thể nhìn ra tài tình của ta, mới là bậc đại tài thực sự." Gia Cát Lượng lại lắc đầu lia lịa. "Gia Cát công tử quá khen rồi." Ngô Lương cuối cùng cũng không cùng thằng nhóc Gia Cát Lượng này tâng bốc nhau nữa, chuyển sang nói: "Ta và Gia Cát công tử vừa

gặp đã thân, đây là vinh hạnh cả đời của ta.

Gần đây ta đang ở Đặng huyện, không thể thiếu việc thường xuyên giao lưu với Gia Cát công tử, thường xuyên lĩnh hội kiến địa và tầm nhìn hơn người của công tử, Gia Cát công tử đừng chê phiền mới phải." "Đâu có đâu có, được giao lưu với bậc đại tài như Hữu Tài ca ca, cũng là điều ta cầu mong cả đời, cầu còn không được nữa là." Gia Cát Lượng vui vẻ đáp lời.

Ngô Lương thấy đã dọn đường gần đủ rồi, liền đứng dậy đi về phía bãi cát mà Gia Cát Lượng vừa dùng cành cây múa may lúc trước, vừa đi vừa nói: "Lúc nãy mới đến, ta thấy Gia Cát công tử đang vung bút viết như bay, chắc hẳn là đang thể hiện tài hoa hiếm có trên đời trong lòng.

Nay đã tình cờ thấy được, nhất định phải tận mắt chiêm ngưỡng đại tác của Gia Cát công tử." "Đâu có phải đại tác gì, chỉ là một bài thơ thôi." Gia Cát Lượng cũng không ngăn cản, chỉ đứng dậy đi bên cạnh.

Đến trước bãi cát, Ngô Lương đã nhìn thấy những nét bút phóng khoáng mà Gia Cát Lượng để lại.

Quả nhiên là bài 《Lương Phủ Ngâm》 trong truyền thuyết được cho là của Gia Cát Lượng.

Chỉ có điều Gia Cát Lượng vẫn chưa viết xong, câu cuối cùng vẫn còn bỏ trống. "Thơ hay!

Thật là thơ hay!" Ngô Lương lập tức lớn tiếng khen ngợi, nhưng lại cố ý nhíu mày hỏi: "Nhưng bài thơ này có lẽ vẫn chưa viết xong phải không?

Đọc lên cứ có cảm giác thiếu đi một nét bút điểm nhãn." "Hữu Tài ca ca quả là người trong nghề, quả thật còn một câu chưa viết, để ta

bổ sung cho Hữu Tài ca ca xem là biết." Gia Cát Lượng nhặt cành cây bước lên, bổ sung câu cuối cùng vào cuối bài thơ: *Thùy năng vị thử mưu, quốc tướng Tề Yến Tử!* (Ai có thể mưu việc này, chính là quốc tướng Tề Yến Tử!) "Tuyệt vời!

Hoàn mỹ!

Văn nhã mà không khó hiểu, rõ ràng mà không nông cạn!

Có câu này, ta lại đọc ra được khí phách cao xa và nhân cách cao thượng của Gia Cát công tử từ bài thơ này, Gia Cát công tử sau này nhất định có mệnh phong hầu bái tướng!" Ngô Lương lập tức vỗ tay khen hay. "Hì hì, Hữu Tài ca ca nói quá lời rồi, ta đâu có phi phàm như Hữu Tài ca ca nói." Nói đến đây, dù Gia Cát Lượng bây giờ vẫn là một thằng nhóc tự cho mình là phi phàm, cuối cùng cũng bị khen đến mức có chút ngại ngùng. "Nhìn thấy bài thơ này, ta cũng không kìm được thi hứng trong lòng, Gia Cát công tử, ta có tư cách bổ sung một câu bình luận dưới bài thơ này của người không?" Ngô Lương lại nói. "Ồ?

Hữu Tài ca ca cũng là người yêu thơ sao?" Gia Cát Lượng có chút bất ngờ nhìn qua, sau đó đưa cành cây trong tay tới: "Nếu Hữu Tài ca ca có nhã hứng này, đó cũng là vinh hạnh của ta, mời!" "Múa rìu qua mắt thợ rồi." Ngô Lương nhận lấy cành cây, múa bút lia lịa trên bãi cát.

Hắn tuy không giỏi hội họa, nhưng chữ viết cũng coi như là tạm được, ít nhất không thể nói là xấu.

Chỉ trong hai hơi thở, hai câu thơ đã xuất hiện phía sau bài 《Lương Phủ Ngâm》, tuy vần điệu không hợp với bài thơ này, nhưng lại cực kỳ thuận miệng. "Trời không sinh Gia Cát công tử, hậu kinh vạn cổ như trường dạ?" (Trời không sinh Gia Cát công tử, vạn kiếp sau dài như đêm tối?) Gia Cát Lượng chỉ đọc một lần, khuôn mặt

còn hơi non nớt đã lập tức đỏ bừng lên.

Nhưng cũng chỉ trong vài giây, thằng nhóc này đã bình tĩnh trở lại, một lần nữa kích động nắm lấy tay Ngô Lương, cảm động nói: "Hữu Tài ca ca, vì sao bây giờ người mới đến?

Sinh ra ta là cha mẹ, nuôi dưỡng ta là thúc phụ, nhưng hiểu ta chỉ có Hữu Tài ca ca!

Hữu Tài ca ca, nếu người không chê, hai ta kết bái ở đây thế nào, từ hôm nay người là huynh ta là đệ, sau này nếu ta quả thật có thể phong hầu bái tướng, nhất định cùng Hữu Tài ca ca đồng cam cộng khổ, tuyệt không hai lời!" "..." Ngô Lương cũng không ngờ, mình chỉ nghe theo lời khuyên của Gia Cát Quân mà vuốt ve Gia Cát Lượng một phen, lại không ngờ trong lúc vô tình lại vuốt thành tiểu đệ kết nghĩa của mình?

Lời đề nghị có suy nghĩ như của Gia Cát Lượng, Ngô Lương tự nhiên không có lý do gì để từ chối.

Chương 224

Tuyệt đối không ai có thể từ chối lời đề nghị kết nghĩa của một danh tướng thiên cổ!

Kết nghĩa tốt!

Kết nghĩa rồi thì có thêm một con đường, nếu sau này Tào lão bản đối xử không tốt với ta, mà Gia Cát Lượng lại giống như trong lịch sử trở thành thừa tướng Thục Hán, vậy thì đừng trách ta vô tình nhảy việc.

Hơn nữa sau khi kết nghĩa, ta cũng gần hơn một bước với những bí mật của Gia Cát Lượng. "Điển Vi huynh đệ, ngươi đến làm chứng, từ hôm nay ta và Gia Cát công tử là huynh đệ kết nghĩa, không cầu sinh cùng năm cùng tháng, chỉ cầu... tình này có thể sánh với nhật nguyệt!" Ngô Lương quả quyết nắm chặt tay Gia Cát Lượng, nói một cách chân tình. "Hữu Tài ca ca, sau này cứ gọi ta một tiếng Khổng Minh là được, ta tuy chưa đến tuổi đội mũ lấy tự, nhưng 'Khổng Minh' chính là tự ta đặt trước cho mình...

Vì vậy câu bình luận của Hữu Tài ca ca nên là: Trời không sinh ta Gia Cát Khổng Minh, vạn kiếp sau dài như đêm tối!" Gia Cát Lượng càng thêm kích động, không biết xấu hổ mà nói.

Hay lắm.

Hóa ra Gia Cát Khổng Minh là từ đây mà ra.

Nhưng nói vậy cũng đúng, thúc phụ của hắn là Gia Cát Huyền sắp tới cũng sẽ qua đời, lúc đó Gia Cát Lượng chưa đến hai mươi tuổi, tuổi có thể lấy tự, cộng thêm hắn theo Gia Cát Huyền ẩn cư ở đây, trong nhà cũng không có trưởng bối nam giới nào, nếu muốn lấy tự có lẽ thật sự phải dựa vào chính mình. "Khổng Minh hiền đệ." Ngô

Lương gọi. "Hữu Tài ca ca, xin nhận của đệ một lạy, một ngày làm huynh, cả đời làm huynh!" Gia Cát Lượng hành lễ, chân tình biểu lộ. "Ha ha ha, có thể kết bái với Khổng Minh hiền đệ, thật là một niềm vui lớn trong đời.

Nhưng Khổng Minh hiền đệ tuổi còn nhỏ, uống rượu thì thôi, hôm khác hiền đệ đến Đặng huyện tìm ta, vi huynh lấy trà thay rượu cùng hiền đệ thân thiết!" Ngô Lương cười ha hả, tiếp đó lại nhìn bài 《Lương Phủ Ngâm》 trên đất một cách tự nhiên, mở miệng hỏi: "Thơ hay!

Thật là bài thơ hay đủ để lưu danh bách thế!

Chỉ không biết bài thơ này là do hiền đệ sáng tác khi nào, vi huynh muốn làm chứng cho hiền đệ, cũng để hậu nhân có thể lĩnh hội tài tình của hiền đệ." *Tác giả của 《Lương Phủ Ngâm》 ở hậu thế không phải là còn nghi vấn sao?

Nếu hắn có thể xác định được tác giả của 《Lương Phủ Ngâm》, và ghi chép rõ ràng thời gian cụ thể bài thơ này ra đời, không chỉ thỏa mãn lòng hiếu kỳ của mình, mà đối với giới khảo cổ học hậu thế cũng là một công đức.* Nào ngờ Gia Cát Lượng lại lắc đầu nói: "Không dám giấu Hữu Tài ca ca, bài thơ này thực ra không phải do ta sáng tác, mà là do thúc phụ của ta truyền lại cho ta sau một lần say rượu.

Ta ngưỡng mộ ý cảnh và khí phách trong thơ, vì vậy thường xuyên ngâm vịnh." Thúc phụ của Gia Cát Lượng?

Đó chẳng phải là Gia Cát Huyền sao?

Lẽ nào bài thơ này lại do thúc phụ của Gia Cát Lượng là Gia Cát Huyền sáng tác?

Ngô Lương tỏ ra nghi ngờ.

Ghi chép về Gia Cát Huyền trong lịch sử chỉ có vài dòng, và chỉ đề

cập đến việc ông nhận nuôi hai chị em Gia Cát Khuê và con trai, và đưa họ đến vùng Long Trung ẩn cư.

Thực ra từ triều Hán trở đi, tình hình bảo tồn tài liệu lịch sử của Thiên triều tương đối tốt.

Đặc biệt là đến thời Hán mạt, một số tác phẩm văn học xuất sắc đều được lưu giữ lại, không chỉ có các loại thơ từ, mà ngay cả một số bài hịch văn cũng được bảo tồn.

Vì vậy nếu Gia Cát Huyền quả thật có tài thơ, hoặc có tài năng khác, sử sách đã nhắc đến người này, dù chỉ là vài dòng, cũng nên có thể hiện, chứ không phải ghi chép ông như một nhân vật "qua đường".

Ngoài ra, Ngô Lương lại đột nhiên nhận ra một vấn đề. 《Lương Phủ Ngâm》 ngâm vịnh về sử thực của nước Tề thời Xuân Thu.

Trong đó miêu tả khá sinh động và chi tiết ba ngôi mộ của Điền Khai Cương, Cổ Dã Tử và Công Tôn Thị bên ngoài thành Lâm Truy, đô thành nước Tề, đặc biệt là câu "Lý trung hữu tam mộ, luy luy chính tương tự" (Trong làng có ba mộ, san sát giống hệt nhau), phảng phất như tác giả đã tận mắt nhìn thấy ba ngôi mộ đó.

Còn câu "Bộ xuất Tề thành môn, dao vọng Đãng Âm lý" (Bước ra cổng thành Tề, xa trông làng Đãng Âm), cũng tồn tại một số vấn đề.

Dù sao Ngô Lương gần đây mới đến cổ đô nước Tề ở Bạc Cô, tòa thành cổ đó sớm đã chỉ còn lại một đống phế tích, chắc hẳn thành cổ Lâm Truy cùng thời kỳ cũng vậy, cổng thành chắc chắn đã sụp đổ, thậm chí biến mất không còn dấu vết.

Càng không cần phải nói đến ba ngôi mộ của các đại tướng quân được miêu tả là nằm lộ thiên, trải qua mấy trăm năm thay đổi, mỗi lần đổi triều đại thì những ngôi mộ của vương công quý tộc đều gặp nạn

trước tiên, ba ngôi mộ đó làm sao có thể may mắn thoát nạn?

Vì vậy, bất kể là Gia Cát Lượng hay thúc phụ của hắn là Gia Cát Huyền, đều không thể tận mắt nhìn thấy ba ngôi mộ cô độc đó, lại còn "san sát giống hệt nhau".

Đương nhiên, không thể loại trừ khả năng tác giả gia công nghệ thuật bằng cách tưởng tượng.

Trước đây, Ngô Lương cũng hiểu như vậy, nhưng Gia Cát Lượng đột nhiên nói rõ 《Lương Phủ Ngâm》 hoàn toàn không phải là tác phẩm của hắn, Ngô Lương tự nhiên nghĩ nhiều hơn. "Khổng Minh hiền đệ, thúc phụ của đệ có từng đề cập đến tác giả của bài thơ này là ai không?" Với những nghi vấn này, Ngô Lương vô thức hỏi. "Cũng không đề cập đến, sau này ta còn cố ý hỏi thúc phụ, nhưng thúc phụ trước sau không chịu nói rõ, ta cũng không hỏi nữa." Gia Cát Lượng nói thật.

Với tâm tính của hắn hiện tại, đã xem Ngô Lương như "người nhà", dù sao Gia Cát Lượng hiện tại chắc chắn không có bạn bè nào để giao lưu, đột nhiên gặp một người cảm thấy đặc biệt hợp ý, tự nhiên rất dễ dàng dốc hết tâm tư. "Ra là vậy..." Ngô Lương gật đầu, trong lòng tạm thời quyết định sau này sẽ tìm cách tạo quan hệ với thúc phụ của Gia Cát Lượng là Gia Cát Huyền, miệng lại tiếp tục hỏi: "Đúng rồi, Khổng Minh hiền đệ, đệ học thức uyên bác như vậy, chắc chắn cũng nghe qua không ít kỳ vật trên đời chứ?" "Hữu Tài ca ca vì sao có câu hỏi này?" Gia Cát Lượng nói. "Cũng không có gì, chỉ là ngu huynh tình cờ nghe được một kỳ vật, nghĩ đi nghĩ lại vẫn cảm thấy vật này không phải do sức người có thể làm ra, vì vậy gặp ai cũng hỏi thăm một phen, để giải tỏa khúc mắc trong lòng." Ngô Lương cười ha hả nói. "Ồ?

Không biết Hữu Tài ca ca nói đến kỳ vật gì?" Gia Cát Lượng tò

mò hỏi. "Vật này gọi là 'Mộc Ngưu Lưu Mã', ta nghe nói vật này có thể chở nặng một năm lương thực, không cần sức người sức vật kéo mà một ngày có thể tự đi mấy chục dặm, thậm chí trên đường núi gập ghềnh cũng như đi trên đất bằng, thật sự khiến người ta khó mà lý giải." Ngô Lương nói. "Ồ?

Thiên hạ lại có kỳ vật như vậy sao?" Nghe vậy, Gia Cát Lượng cũng lộ vẻ kinh ngạc, hoàn toàn là một bộ dạng chưa từng nghe qua "Mộc Ngưu Lưu Mã", càng không cần phải nói là biết nguyên lý của nó. *Xem ra Gia Cát Lượng hiện tại còn chưa biết chế tạo 'Mộc Ngưu Lưu Mã' a...* Ngô Lương thầm tính toán.

Hắn cũng không chắc phản ứng của Gia Cát Lượng có che giấu điều gì không.

Nhưng tổng thể cảm thấy khả năng cố ý che giấu không lớn, dù sao tâm tính của Gia Cát Lượng hiện tại còn chưa chín chắn như vậy, và dường như cũng không có tâm cơ sâu xa.

Đúng lúc này. "Lượng nhi!

Lượng nhi!" Ngoài bìa rừng đột nhiên vang lên một giọng nam trầm hùng. "Con ở đây." Gia Cát Lượng gọi ra ngoài bìa rừng, lại cười với Ngô Lương: "Là thúc phụ của ta, Hữu Tài ca ca, thúc phụ ta tính tình ôn hòa, tính tình hào sảng, ông mà biết ta kết giao với một vị năng nhân dị sĩ như Hữu Tài ca ca, nhất định sẽ mừng cho ta, tối nay không thể thiếu việc giữ Hữu Tài ca ca lại cùng ăn cơm." "Sớm đã nghe Gia Cát huyện thừa nhân hậu, nếu có thể gặp ông một lần, cũng là một chuyện tốt." Ngô Lương cũng vui vẻ nói.

Vừa rồi hắn còn đang nghĩ khi nào sẽ đi gặp Gia Cát Huyền, tìm cách moi thông tin về lai lịch của 《Lương Phủ Ngâm》, kết quả chỉ một lát sau Gia Cát Huyền đã chủ động tìm đến cửa, hắn tự nhiên cầu còn không được.

Một lát sau.

Một người đàn ông trung niên... mặc một bộ quần áo vải gai màu đen đi xuyên qua khu rừng đến trước mặt Ngô Lương và mọi người.

Nói là "người đàn ông trung niên", thực ra Ngô Lương là dựa vào ghi chép lịch sử để suy đoán tuổi của Gia Cát Huyền hiện tại cũng chỉ khoảng ba mươi, thực ra ngoại hình của người đàn ông trước mắt lại giống với đặc trưng của "người già" hơn.

Trên khuôn mặt đen gầy của ông có rất nhiều nếp nhăn, tuy không nhiều như Vu Cát, nhưng nếp nào nếp nấy đều rõ như rãnh mương.

Ngoài ra, tóc và râu của ông cũng đã mọc một ít tóc bạc.

Nếu không phải là "tóc bạc sớm", thì có khả năng là do lao lực quá độ, dù sao lập trình viên ba mươi tuổi ở hậu thế cũng có hình tượng tương tự.

Còn có đôi mắt của ông.

Ngô Lương chú ý, trong mắt ông đầy tơ máu, đến mức lòng trắng mắt có màu vàng nhạt... "Bái kiến Gia Cát huyện thừa." Ngô Lương chắp tay hành lễ. "Kiến lễ rồi, dám hỏi các hạ là..." Gia Cát Huyền thấy Ngô Lương và Gia Cát Lượng dường như khá hòa hợp, trong mắt lóe lên một tia khác thường, đáp lễ rồi mở miệng hỏi. "Ta tên là Ngô Lương, tự Hữu Tài, mới chuyển đến Đặng huyện ở mấy ngày gần đây, rảnh rỗi không có việc gì liền đi thăm hỏi các danh sĩ xung quanh, sau này mong được tiện bề qua lại." Ngô Lương cười tự giới thiệu.

Lần này hắn không nói những lời như "ngưỡng mộ Gia Cát Lượng" như trước, dù sao Gia Cát Huyền không còn là trẻ con, chắc chắn không dễ bịp như vậy.

Cùng lúc đó.

Ngô Lương lại chú ý đến một miếng ngọc bội hình trăng khuyết lộ ra ở eo của Gia Cát Huyền khi ông đáp lễ.

Họa tiết trên miếng ngọc bội này rất đơn sơ, tay nghề lại càng không tinh xảo, ở thời đại này cũng không phải là thứ gì đáng tiền.

Nhưng với tư cách là một thạc sĩ khảo cổ học, Ngô Lương lập tức nhìn ra điều khác biệt.

Họa tiết được khắc trên đó lại là kỹ thuật "đồng khoan song âm tuyến" thịnh hành vào cuối thời Ân Thương, mãi đến đầu thời Tây Chu mới dần bị các công nghệ khác thay thế!

Đồ cổ ở thời đại này vẫn chưa quý giá như đời sau, cũng gần như không có chuyện có người cố ý làm giả.

Nói cách khác, miếng ngọc thạch hình trăng khuyết treo trên eo Gia Cát Huyền rất có khả năng chính là văn vật cuối thời Ân Thương, đầu thời Tây Chu...

đó là thứ của khoảng một nghìn năm trước.

Ngô Lương không khỏi nhìn thêm vài lần, trong lòng thầm đoán lai lịch của miếng ngọc này.

Theo như Ngô Lương biết, nguồn gốc của họ "Gia Cát" tương đối đơn nhất.

Một cách nói là bắt nguồn từ triều Thương.

Thời nhà Thương, hậu duệ của Bá Ích là Cát Bá được phong làm chư hầu, sau khi nước chư hầu này diệt vong, một nhánh hậu duệ đã dời đến Gia thành, sau lại dời đến Dương Đô.

Nơi đó đã có họ Cát, vì vậy nhánh họ Cát đến sau đã lấy hai chữ "Gia Cát" làm họ của mình.

Xem ra, họ Gia Cát có lẽ đã tồn tại từ thời Ân Thương, và lúc đó

đã trở thành sĩ tộc.

Sĩ tộc trước nay rất chú trọng sự kế thừa, sự kế thừa không chỉ là văn hóa gia tộc mà còn có các loại gia sản khác nhau, vì vậy miếng ngọc này có thể là bảo vật gia truyền do tổ tiên nhà Gia Cát từ cuối Ân Thương đến đầu Tây Chu truyền lại.

Chương 225

Ngoài ra, còn một khả năng khác.

Đó là miếng ngọc này do Gia Cát Huyền tình cờ có được từ nơi khác.

Như vậy thì cách thức có được lại nhiều lắm... nếu để Ngô Lương liệt kê ra, e là trong thời gian ngắn có thể kể ra mấy trăm khả năng.

Thậm chí không loại trừ khả năng có được từ việc trộm mộ, cho dù bản thân Gia Cát Huyền không trộm mộ, cũng có thể mua từ tay kẻ trộm mộ, hoặc được kẻ trộm mộ tặng...

Đương nhiên, đây đều là suy đoán của Ngô Lương.

Hắn tuy có chút tò mò về lai lịch của miếng ngọc, nhưng dù sao cũng chỉ mới gặp Gia Cát Huyền, tuyệt nhiên không có cái lý vừa gặp đã chằm chằm nhìn vào ngọc bội trên người người ta, càng không có lý do để hỏi lai lịch, nhiều nhất cũng chỉ là hơi để ý một chút mà thôi. "Ồ?

Không biết Ngô công tử là người nơi nào?

Vì sao lại đến đây?" Gia Cát Huyền cười cười, hỏi han như điều tra hộ khẩu. "Ta là người Nhạc Lăng, Bình Nguyên.

Những năm đầu gia cảnh cũng xem như khá giả, không ngờ sau này bị giặc Khăn Vàng cướp bóc một trận, khiến gia đạo sa sút, đành phải cả nhà dời về phía tây." Ngô Lương đã sớm nghĩ sẵn một lý do cụ thể hơn, lập tức nói chắc như đinh đóng cột: "Bọn ta trước tiên dời đến Trần Lưu, cũng đã sống yên ổn ở đó vài năm.

Ai ngờ thái thú Trần Lưu là Trương Mạc lại liên hợp với Lã Bố

tạo phản Tào Tháo.

Sau khi Lã Bố chiếm Trần Lưu thì ra sức vơ vét của cải dân chúng, nhà ta cũng khó tránh khỏi, gia đình vốn không giàu có lại càng thêm khốn đốn.

Sau này nghe nói Nam Dương quận những năm gần đây tương đối yên ổn, là nơi danh sĩ ở ẩn, thế là lại kéo cả nhà đến đây." "Xem ra, công tử cũng là người có kiến thức.

Nghe nói Tào Tháo hiện nay như mặt trời ban trưa, sao công tử không đến đó tự tiến cử, kiếm một chức quan nửa vời cũng có thể nuôi sống gia đình?" Gia Cát Huyền lại hỏi. "Dưới trướng Tào Tháo danh tướng mưu sĩ nhiều không kể xiết, ta vừa không có tài an bang, lại không có mưu chinh phạt, vai không vác nổi, tay không xách nổi, làm sao lọt vào mắt xanh của ông ta được?" Ngô Lương bất đắc dĩ lắc đầu. "Thực ra đề nghị của Gia Cát huyện thừa ta cũng đã nghĩ tới, nhưng ngay cả đến bái kiến thái thú Trần Lưu cũng bị từ chối ngoài cửa, làm sao có cơ hội gặp Tào Tháo chứ.

Ai, trong thời loạn muốn kiếm miếng cơm ăn, không dễ dàng chút nào." "Cũng phải." Gia Cát Huyền gật đầu đồng cảm: "Ta vốn là thuộc lại của Lưu Biểu, mấy năm trước còn được Viên Thuật phong làm thái thú Dự Chương, nay gặp nạn lại đến nương tựa Lưu Biểu, nhưng đã không còn tình xưa nghĩa cũ, chỉ có thể làm một huyện thừa trong huyện thành này, miễn cưỡng kiếm miếng cơm ăn mà thôi." "Không ngờ Gia Cát huyện thừa lại từng là thái thú một quận, bội phục, bội phục." Ngô Lương tỏ vẻ "kinh ngạc". "Thái thú trong thời loạn đâu có được coi là thái thú, chỉ là kẻ làm thuê giữ nhà cho người ta mà thôi, không nhắc tới thì hơn, không nhắc tới thì hơn a." Gia Cát Huyền tự giễu than một câu, rồi lại cười nói: "Ngô công tử đã quyết ý đến Đặng huyện ở ẩn, sau này nếu có việc gì cần giúp đỡ, cứ đến phủ nha tìm ta, chỉ cần là việc trong khả năng, ta nhất định sẽ không từ

chối." Nói đến đây, Gia Cát Lượng cũng vui vẻ chen vào: "Thúc phụ, vừa rồi Hữu Tài ca ca còn nói mới đến Đặng huyện đã nghe thúc phụ nhân hậu, muốn kết giao với người đó." "Hữu Tài ca ca?" Gia Cát Huyền ngạc nhiên nhìn sang Gia Cát Lượng.

Hắn biết rõ tính cách của Gia Cát Lượng hơn bất cứ ai, lúc nãy vào thấy Ngô Lương và Gia Cát Lượng không đánh nhau đã thấy hơi bất ngờ, bây giờ lại thấy Gia Cát Lượng gọi Ngô Lương là Hữu Tài ca ca, trong lòng càng thêm kinh ngạc.

Trên đời này lại có người khiến cháu mình cam tâm tình nguyện gọi là "ca ca", thật khó mà tưởng tượng! "Trước đây chỉ là nghe nói, nay tận mắt thấy Gia Cát huyện thừa, càng cảm thấy ngài là người khiêm hòa, cổ đạo nhiệt tràng, khiến người ta như được tắm gió xuân." Ngô Lương thuận thế thi lễ cười nói. "Ngô công tử quá khen rồi." Gia Cát Huyền hoàn hồn, cười tủm tỉm đáp lễ. "Nhưng điều ta bội phục nhất vẫn là tài thơ của Gia Cát huyện thừa." Ngô Lương lại nói. "Tài thơ?" Gia Cát Huyền lại lộ vẻ nghi hoặc. "Vừa rồi ta vào thấy Gia Cát công tử đang viết thơ, bài thơ đó bất luận ý cảnh hay khí phách đều là tác phẩm thượng thừa.

Ban đầu ta còn tưởng là do Gia Cát công tử viết, hỏi ra mới biết là do Gia Cát huyện thừa truyền dạy, không ngờ Gia Cát huyện thừa lại có tài kinh thế như vậy, thật khiến ta bội phục." Ngô Lương lại chỉ vào bài «Lương Phủ Ngâm» trên bãi cát, vẻ mặt "kính phục" nói. "Ngô công tử nói bài thơ này sao?" Gia Cát Huyền lúc này mới chú ý đến chữ viết trên cát, liếc nhìn một cái, sắc mặt hơi thay đổi, vừa lập tức bước tới dùng chân xóa đi những chữ đó, vừa nhanh chóng khôi phục nụ cười, ha hả nói: "Ha ha ha, Ngô công tử lại quá khen rồi, bài thơ này chẳng qua là lời nói bừa lúc ta say rượu, Ngô công tử vạn lần đừng cho là thật." Thật hay giả?

Lẽ nào bài «Lương Phủ Ngâm» này thật sự do Gia Cát Huyền

viết?

Ngô Lương ngẩn người.

Nhưng một vài biểu cảm vi diệu của Gia Cát Huyền lại khiến hắn có chút không hiểu.

Nếu «Lương Phủ Ngâm» là do ông ta viết, tại sao trên mặt lại thoáng hiện vẻ có thể gọi là "khẩn trương"?

Cho dù thật sự cảm thấy khó xử, chẳng phải nên lộ vẻ "ngượng ngùng" sao?

Ngoài ra, ông ta còn ngay lập tức đến hủy đi chữ viết trên cát, như thể vội vàng hủy thi diệt tích, thậm chí dường như không hề để ý đến câu mà Ngô Lương bổ sung cuối cùng: "Trời không sinh Gia Cát công tử, hậu thế vạn cổ như đêm dài".

Theo lý mà nói, câu của Ngô Lương viết hoàn toàn không thuộc về thời đại này, hơn nữa còn là câu nịnh hót đến 99.9%, dù sao cũng phải khiến ông ta chú ý một chút chứ?

Biểu hiện như vậy, ít nhiều cũng cho Ngô Lương cảm giác Gia Cát Huyền đang cố ý che giấu điều gì đó.

Cũng không biết có phải mình nghĩ nhiều không.

Nhưng Ngô Lương cũng không nói ra những nghi ngờ này, vẫn cười nói: "Sao lại là quá khen?

Gia Cát huyện thừa quả nhiên là danh sĩ cao phong lượng tiết, có thể viết ra những câu thơ tuyệt diệu như vậy, lại còn khiêm tốn hơn người, thật càng khiến ta bội phục." "Ngô công tử mới đến, bước tiếp theo có dự định gì không?" Gia Cát Huyền đã không để lộ cảm xúc mà chuyển chủ đề, rồi lại hỏi.

Thực ra cũng không có dự định gì, ta muốn giống như Gia Cát

huyện thừa, ở ngoại thành khai khẩn một mảnh ruộng, cùng gia quyến sống cuộc đời cày ruộng lũng mẫu ẩn dật, chỉ cầu không bị cuốn vào chiến loạn điêu linh phiêu bạt.

Ngô Lương nói. "Đây cũng không phải là một cách sống tồi." Gia Cát Huyền khẽ gật đầu. "Nếu vậy, sau này ta và Ngô công tử có thể thường xuyên giao lưu, Lượng nhi cũng có thêm một người bạn để trò chuyện, thật đáng mừng.

Tiếc là hôm nay trong nhà không chuẩn bị, hôm khác Ngô công tử đến thì báo trước một tiếng, ta nhất định sẽ chuẩn bị rượu ngon để đón gió tẩy trần cho công tử." "Vậy đa tạ Gia Cát huyện thừa, ha ha ha." Ngô Lương nghe ra được ý đuổi khách trong lời nói của Gia Cát Huyền.

Mặc dù trong lòng còn không ít nghi vấn cần điều tra, nhưng cũng không vội lúc này, bèn hàn huyên thêm vài câu, rồi cáo từ trong sự tiễn đưa đầy lưu luyến của Gia Cát Lượng.

Nhìn bóng lưng Ngô Lương và Điển Vi cưỡi lừa đi xa, nụ cười trên mặt Gia Cát Huyền dần biến mất.

Quay đầu nhìn Gia Cát Lượng, sắc mặt đã có chút nghiêm nghị, trầm giọng nói: "Lượng nhi, người này vừa rồi đã nói gì với con, con hãy thuật lại cho ta từng câu từng chữ, không được che giấu!" ...

Trong khoảng thời gian tiếp theo, Ngô Lương không đến thăm Gia Cát Lượng nữa, chỉ phái một bộ phận binh sĩ đi dò xét quanh Đặng huyện, lý do bên ngoài là tìm một mảnh đất vô chủ có thể xây nhà và khai khẩn để "định cư" tại Đặng huyện.

Kết quả, tự nhiên là không thu hoạch được gì.

Khoảng gần nửa tháng sau, Dương Vạn Lý và những người khác, vốn đã hành động riêng sau khi vào Nam Dương quận, cuối cùng cũng

đến Đặng huyện hội quân. "Công tử, thuộc hạ vô năng!" Trong phòng của Ngô Lương, Dương Vạn Lý và các binh sĩ dưới quyền cúi đầu, mặt đầy áy náy báo cáo. "Chuyện này không trách các ngươi, tìm mộ mà, làm gì có chuyện chắc chắn mười mươi?" Ngô Lương trước tiên an ủi họ một câu, rồi mới hỏi tiếp: "Trước tiên hãy nói cho ta biết hành trình của các ngươi, và những thông tin nghe ngóng được dọc đường, ta tự có phán đoán." "Chúng thuộc hạ sau khi tách khỏi công tử liền theo chỉ thị của công tử chia thành hai đội." Dương Vạn Lý vội vàng nghiêm nghị nói: "Một đội đi dọc theo Trĩ huyện, Ly quốc, Thuận Dương, Quán Quân, Âm huyện, Sơn Đô để dò xét, đội còn lại đi dọc theo Bác Vọng, Cức Dương, Dục Dương, Tân Dã, Triêu Dương.

Trong thời gian đó không dò la được bất cứ thông tin nào liên quan đến Khâu Mục công hay hậu duệ của ông ta, sông núi cũng đã dò xét hết, không tìm thấy địa thế địa mạo nào gần giống với miêu tả của Vu lão tiên sinh.

Xin công tử trị tội vô năng của thuộc hạ!" "Xem ra chuyến này e là phải tốn nhiều thời gian hơn rồi." Ngô Lương khẽ gật đầu, nói một cách không nhanh không chậm.

Thực ra đối với kết quả này, hắn đã sớm có chuẩn bị tâm lý.

Dù sao hậu duệ của Khâu Mục công sau khi dời đến nước Sở, tuy có làm quan ở nước Sở vài năm, nhưng khả năng thay tên đổi họ rất lớn, thậm chí họ cũng đã sớm thay đổi.

Những chuyện này tự nhiên không phải là điều mà dân chúng bình thường có thể dễ dàng biết được và truyền miệng qua nhiều thế hệ.

Huống chi đó là chuyện của gần một nghìn năm trước, cho dù có một số lời đồn, có lẽ cũng đã thất truyền từ lâu.

Còn về địa hình phong mạo mà Vu Cát miêu tả cho Dương Vạn Lý

và những người khác, lúc đó Ngô Lương cũng ở bên cạnh, ngay cả hắn nghe cũng thấy mơ hồ, huống chi là những binh sĩ Phường Nhân Quân cũng không rành nghề này.

Vì vậy không tra được tin tức cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Nhưng không sao, Ngô Lương còn có phương án thứ hai.

Hắn biết phạm vi cụ thể của cố đô Đan Dương của nước Sở, đoán rằng nếu hậu duệ của Khâu Mục công muốn dời lăng mộ của ông đến đây, lại còn làm quan ở nước Sở, thì lăng mộ của Khâu Mục công hẳn cũng sẽ ở trong hoặc gần Đan Dương, như vậy cũng coi như đã thu hẹp phạm vi tìm kiếm.

Tiếp theo, hắn sẽ lệnh cho Phường Nhân Quân giả vờ khai khẩn ruộng đất gần Đặng huyện, diễn cho tròn vai, để tránh bị nghi ngờ.

Còn bản thân hắn sẽ mang theo Vu Cát, người giỏi thuật kham dư, đi dò xét trong phạm vi đã định.

Một khi đến đúng địa điểm, với trình độ của Vu Cát, hẳn sẽ không dễ dàng bỏ qua. "Xin công tử cho thuộc hạ thêm một cơ hội, thuộc hạ nguyện đi tra xét lại một lần nữa!" Dương Vạn Lý mặt đầy tự trách, lại chắp tay xin lệnh. "Không cần, ta đã nói rồi, chuyện này không trách các ngươi.

Bây giờ hãy dẫn các huynh đệ đi nghỉ ngơi cho tốt mấy ngày, qua vài ngày nữa lại theo ta tiếp tục tra xét, sẽ không thiếu chỗ dùng đến các ngươi đâu." Ngô Lương nghiêm mặt lườm Dương Vạn Lý một cái, rồi lại cười ha hả nói: "Đúng rồi, Tinh Tinh, nàng cho người đi mua ít rượu thịt, Dương Vạn Lý và mọi người những ngày qua đều vất vả, đừng bạc đãi họ." "Tạ ơn công tử..." Dương Vạn Lý và những người khác lúc này mới không nói gì nữa, ngoan ngoãn lui xuống nghỉ ngơi.

Những người này gần đây quả thực rất vất vả, ai nấy đều đầu bù tóc rối, mặt mày có quầng thâm, vừa nhìn đã biết không thiếu những ngày ăn gió nằm sương... ...

Sắp xếp cho Dương Vạn Lý và mọi người xong, Ngô Lương bắt đầu chuẩn bị cho việc "diễn kịch", bèn dẫn Điển Vi đến phủ nha một vòng, muốn hỏi ý kiến của Gia Cát Huyền, xem "khai khẩn ruộng đất" ở đâu thì thích hợp.

Kết quả đúng lúc hôm nay Gia Cát Huyền không đến phủ nha.

Thế là Ngô Lương lại quay về gọi thêm Vu Cát, mang theo Điển Vi, Vu Cát hai người cùng đến phủ Gia Cát ở ngoại ô Đặng huyện bái kiến.

Vu Cát kiến thức rộng, Ngô Lương ở nhiều phương diện cũng tự thấy không bằng.

Vì vậy hắn muốn để Vu Cát cũng đến gặp Gia Cát Huyền, để ý khối ngọc thạch trên người ông ta, tiện thể xem trong nhà Gia Cát Huyền có gì đáng chú ý không, có lẽ sẽ giúp giải đáp những nghi vấn không chắc chắn trong lòng Ngô Lương.

Kết quả khi ba người còn chưa đến mảnh ruộng bên ngoài nhà Gia Cát, "Hí—!" Vu Cát đột nhiên kéo chặt dây cương dừng ngựa lại: "Công tử, xin chờ một lát!" "Sao vậy?" Ngô Lương có chút kinh ngạc quay ngựa trở lại.

Chỉ thấy Vu Cát đang nhíu mày, ánh mắt sáng rực nhìn mấy ngọn núi không xa, không biết đang nhìn cái gì. "Công tử..." Vu Cát vẫn chăm chú nhìn núi, miệng lẩm bẩm: "Mấy ngọn núi này nguy nga hùng vĩ, nếu xem như triều sa và án sa, lại có chút tương tự với nơi chọn mộ của Khâu Mục công trong «Tề Sử», có thể để lão phu lên cao nhìn một chút không?" "Mấy ngọn núi này?" Ngô Lương sững sờ.

Nhà Gia Cát ở ngay dưới chân mấy ngọn núi này mà, sao lại trùng hợp như vậy? ---------- Nhưng đến hiện tại, Vu Cát vẫn chưa khẳng định mộ Khâu Mục công nhất định ở giữa mấy ngọn núi này.

Chương 226

Vì vậy cái "trùng hợp" mà Ngô Lương nghĩ trong đầu vẫn còn là vô căn cứ, cần phải kiểm chứng thêm. "Nếu đã như vậy, chúng ta không đến phủ Gia Cát nữa." Ngô Lương lập tức tạm thời gác những suy nghĩ lung tung sang một bên, rồi cùng hai người thúc ngựa đi nhanh.

Rất nhanh đã xác định được điểm quan sát tốt nhất trong tầm nhìn ở gần đây, lại tìm được một con đường lên núi hoàn toàn không cần đi qua phủ Gia Cát, sau đó ba người buộc ngựa giấu trong một khu rừng rậm dưới chân núi, đi bộ lên đỉnh.

Trên đường, "Công tử, bản lĩnh của người thật càng lúc càng khiến lão phu khâm phục." Vu Cát đột nhiên khá cảm khái nói với Ngô Lương. "Lão tiên sinh lại nhìn thấy điểm lợi hại gì ở ta vậy?" Ngô Lương kỳ quái hỏi.

Dường như dạo này hắn chẳng làm gì đáng khâm phục, cũng không nói lời nào ra vẻ ta đây, sao Vu Cát lại vô cớ cảm khái như vậy? "Công tử đừng khiêm tốn, người tuy luôn tự xưng là hậu duệ của một kê đồng không mấy linh quang, nhưng bản lĩnh lên đồng e rằng đã sớm đạt đến đỉnh cao." Vu Cát không giấu được vẻ ngưỡng mộ nói: "Lão phu nhớ, công tử vừa đến Đặng huyện đã lên đồng, trong quẻ đồng còn xuất hiện người chưa từng gặp mặt là Gia Cát Huyền, lúc đó công tử đã dự cảm chuyến đi này nhất định sẽ xảy ra chuyện gì đó với người này, nay xem ra, nếu nơi này chính là nơi có mộ Khâu Mục công, thì đúng là khớp với dự cảm của công tử sau khi lên đồng... bản lĩnh này mà nhìn khắp thiên hạ, e rằng không ai bì kịp công tử, công tử cần gì phải khiêm tốn?" "Ách..." Ngô Lương lúc này mới nhớ ra, lúc hắn mới đến Đặng huyện sai người đi dò la tin tức về

Gia Cát Huyền, quả thực đã dùng lý do "bất chợt lên đồng" để lấp liếm Vu Cát, không ngờ lão đầu này lại tin là thật. "Nếu người này đã sớm xuất hiện trong quẻ đồng của công tử, nếu nơi này chính là nơi có mộ Khâu Mục công, công tử e rằng không thể không đề phòng." Vu Cát tiếp tục ngưng thần phân tích: "Lão phu cho rằng, người này nhất định không thoát khỏi liên quan với mộ Khâu Mục công, nếu không phải là người giữ mộ ở đây, thì rất có khả năng là kẻ trộm mộ che mắt người đời, tệ hơn nữa cũng là người có khả năng sắp trở thành trở ngại của công tử.

Công tử nếu không muốn thêm chuyện ngoài ý muốn, tốt nhất nên ra tay trước với ông ta!" "Ừm... ngươi nói có lý." Ngô Lương khẽ gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

Căn cứ để Vu Cát phân tích như vậy, chủ yếu là "quẻ đồng" của Ngô Lương, trong mắt ông ta, "quẻ đồng" chính là một loại cảnh báo từ thượng thiên, tuyệt đối sẽ không mơ hồ.

Vì vậy cho dù không cần xác định vị trí mộ Khâu Mục công, cũng rất cần thiết phải làm gì đó với Gia Cát Huyền.

Mà Ngô Lương lại rất rõ, hắn nào phải truyền nhân kê đồng gì, chỉ là một người xuyên không am hiểu lịch sử mà thôi.

Nhưng... từ một phương diện nào đó mà nói, đây quả thực có thể xem là cảnh báo của thượng thiên, thậm chí còn chính xác và chi tiết hơn nhiều.

Nhưng trong lịch sử không hề nói Gia Cát Huyền còn có thân phận bí mật gì, càng không thể ghi rõ giữa ông ta và Ngô Lương, một người xuyên không, sẽ xảy ra chuyện gì.

Cho nên, Ngô Lương vẫn chưa thể vội vàng kết luận, cần phải tiến hành một số kiểm chứng.

Bước đầu tiên là làm rõ nơi này rốt cuộc có phải là mộ Khâu Mục công không, đây là cơ sở của mọi suy luận... ...

Sau hơn nửa canh giờ, ba người cuối cùng cũng lên đến đỉnh núi thành công.

Vu Cát từ trên lưng Điển Vi trèo xuống, trước tiên nhìn bao quát một vòng địa thế xung quanh, sau đó lại lấy la bàn từ chiếc túi nhỏ mang theo người ra đối chiếu tỉ mỉ hồi lâu. "Không sai được, mộ Khâu Mục công ở ngay đây, tuyệt đối không sai!" Vu Cát vẻ mặt mừng rỡ nhìn Ngô Lương, chỉ vào địa thế núi non gần đó khẳng định chắc nịch: "Công tử xem, 'nhọn tú vuông tròn trước mặt nổi', nói chính là ngọn núi này, là triều sa cực tốt.

Công tử xem tiếp, 'giá bút cung nằm mũ chiếu kề', nói chính là ngọn núi này, quả thực giống hệt như ghi chép trong «Tề Sử»!" "Ta nhớ lão tiên sinh từng nói chỉ cần đến đúng chỗ, là có thể tính ra lối vào lăng mộ không sai một ly, nay lão tiên sinh đã nhìn ra lối vào lăng mộ ở đâu chưa?" Ngô Lương trong lòng cũng rất vui mừng, vội vàng hỏi dồn. "Ha ha ha, đó là tự nhiên." Vu Cát lập tức ưỡn ngực, vuốt râu cười đắc ý, lúc này mới chỉ về một nơi dưới chân núi nói: "Công tử có thấy cái hõm núi kia không, trong hõm núi có một con suối, từ con suối đi về phía nam gần năm mươi trượng có hai cây bách to khỏe.

Lão phu đoán chắc, cửa mộ Khâu Mục công nhất định nằm giữa hai cây bách đó.

Công tử nếu không tin, chỉ cần sai người dùng xẻng Lạc Dương thử một cái là biết, tuyệt đối không sai!" "Ta sao lại không tin lời lão tiên sinh, chỉ có điều..." Ngô Lương lại hơi nhíu mày.

Bởi vì nơi Vu Cát chỉ cách nhà Gia Cát có hơi gần một chút, Ngô Lương ước tính khoảng cách đường thẳng không quá một dặm, hơn nữa lại nằm ngay trong "sân sau" của nhà Gia Cát.

Chưa đến một dặm tức là chưa tới 500 mét.

Khoảng cách gần như vậy, nếu Ngô Lương dẫn Phường Nhân Quân tiến hành công tác khai quật, dù có cẩn thận đến đâu, dù chỉ làm vào ban đêm yên tĩnh, cũng không thể nào không kinh động đến người nhà Gia Cát.

Quan trọng nhất là, đứng ở vị trí này nhìn xuống vị trí của mộ Khâu Mục công và nhà Gia Cát, ngôi nhà nhỏ có hàng rào của nhà Gia Cát giống như một cửa ải, mà mảnh ruộng được khai khẩn bên ngoài cửa lại khiến người ta không có chỗ ẩn nấp, vừa hay chặn đứng con đường phải đi qua để đến nơi có mộ Khâu Mục công.

Điều này càng khiến người ta phải nghi ngờ mục đích của việc nhà Gia Cát ở ẩn tại đây...

Lẽ nào?

Ngô Lương không nghi ngờ Gia Cát Huyền là người giữ mộ.

Lịch sử ghi chép, Gia Cát Huyền trước đây không định cư ở đây, cũng đã đi qua không ít nơi, thời gian dẫn gia đình Gia Cát Lượng đến đây ở ẩn cũng không dài.

Hơn nữa so với quy củ của tộc người giữ mộ như Bạch Tinh Tinh, người giữ mộ không thể nào tự do như Gia Cát Huyền.

Vậy tại sao Gia Cát Huyền lại xây nhà ở đây?

Ngô Lương phân tích chỉ có hai khả năng: một là đây chỉ là một sự trùng hợp không thể nào trùng hợp hơn, Gia Cát Huyền cũng là vô tình; hai là Gia Cát Huyền đã phát hiện ra manh mối về mộ Khâu Mục công, cũng định làm gì đó với nó...

Ngô Lương nghiêng về khả năng thứ hai.

Bởi vì Gia Cát Huyền tuy "thừa nhận" «Lương Phủ Ngâm» là do

mình sáng tác, nhưng lúc nói những lời đó lại có những biểu cảm vi diệu, hơn nữa còn nói quanh co, rất nhanh đã dẫn chủ đề sang chuyện khác, dường như không muốn nói nhiều về vấn đề này.

Còn có miếng ngọc thạch hình trăng khuyết kia.

Thứ đó Ngô Lương đã sớm nhìn ra niên đại, chỉ là không có cách nào hỏi thẳng mặt.

Cộng thêm lần đầu gặp mặt, những câu hỏi "điều tra hộ khẩu" của Gia Cát Huyền, bây giờ nghĩ lại trong đó không thiếu ý đề phòng hắn...

Nhưng bất kể là khả năng nào, vị trí địa lý như vậy đều dẫn đến việc Phường Nhân Quân muốn khai quật mộ Khâu Mục công, thì không thể nào vòng qua Gia Cát Huyền cũng như Gia Cát Lượng và những người khác!

Cho nên, lời "ra tay trước thì chiếm ưu thế" mà Vu Cát nói trước đó là rất cần thiết!

Nếu không cho dù lúc này trong tay Gia Cát Huyền không có binh mã và thực quyền, cũng có thể liên hệ với Lưu Biểu đang nắm giữ Kinh Châu.

Nếu ông ta phát giác được mục đích của Phường Nhân Quân và chạy đi báo với Lưu Biểu, Ngô Lương và Phường Nhân Quân đi cùng sẽ gặp phải nguy cơ lớn chưa từng có, hơn nữa là nguy cơ mà Tào lão bản cũng không kịp đến cứu, toàn quân bị diệt cũng là chuyện trong phút chốc.

Với tính cách của Ngô Lương, tuyệt đối sẽ không mạo hiểm như vậy! ...

Từ trên núi xuống, Ngô Lương trước tiên về nơi ở tại Đặng huyện, mang theo hơn mười binh sĩ Phường Nhân Quân rồi thẳng tiến đến phủ Gia Cát.

Lúc này phủ Gia Cát vẫn yên tĩnh và thanh bình như thường lệ, chỉ là Gia Cát Quân không có ở trên cành cây bên ruộng chơi đùa, mẹ của họ cũng không có ở trong sân phơi quần áo.

Trời đã gần tối, một căn nhà tranh đang không ngừng tỏa ra khói xanh, không khí lẫn một ít mùi cơm, xem ra đang chuẩn bị bữa tối... "Tổng cộng tám người, bốn người lớn, một nam ba nữ; bốn thiếu niên, hai nam hai nữ.

Không được để sót một ai, tất cả tìm ra cho ta!" Dẫn mọi người vào sân, Ngô Lương lập tức ra lệnh: "Còn nữa, nhất định không được làm ai bị thương.

Nếu có người có ý định chống cự, thì trói lại gọi người giúp cùng bắt, hoặc dùng trẻ con uy hiếp họ khuất phục cũng được, không được làm hại tính mạng, ta muốn bắt sống!" "Tuân lệnh!" Các binh sĩ đáp một tiếng, chia nhau hành động.

Trong nhà tranh rất nhanh vang lên tiếng la hét và khóc lóc của phụ nữ và trẻ em.

Nhưng nhà Gia Cát xây ở ngoại ô Đặng huyện, lại sát núi hoang, ở đây không có hàng xóm láng giềng, cách con đường thường có người qua lại cũng khá xa, dù có la rách cổ họng cũng không ai nghe thấy, nếu không Ngô Lương chắc chắn sẽ không trắng trợn như vậy.

Không lâu sau, cả gia đình đã bị binh sĩ Phường Nhân Quân bắt từ trong nhà tranh ra, tất cả đều bị giải đến trước mặt Ngô Lương. "Hữu Tài ca ca?!" Thấy người cầm đầu bắt họ lại là Ngô Lương, khuôn mặt còn non nớt của Gia Cát Lượng đầy vẻ kinh ngạc.

Mấy ngày trước hai người họ còn "nhất kiến như cố", thậm chí tại chỗ kết bái, ai có thể ngờ chỉ qua nửa tháng, Ngô Lương lại trực tiếp dẫn nhiều người đến lục soát nhà cậu?

Huống chi, Ngô Lương và nhà họ không có bất cứ mâu thuẫn gì, mấy ngày trước cũng là lần đầu gặp mặt, vô duyên vô cớ, không thù không oán, Gia Cát Lượng thực sự không hiểu tại sao Ngô Lương lại đột nhiên làm chuyện này.

Không chỉ Gia Cát Lượng, mà cả em trai cậu là Gia Cát Quân, và vị phu nhân từng gặp Ngô Lương cũng có biểu cảm tương tự.

Rốt cuộc là chuyện gì? "Bẩm công tử, trong nhà chỉ có bảy người này, chúng thuộc hạ đã lục soát khắp nơi, cũng không tìm thấy người đàn ông trưởng thành kia!" Một quân quan bước lên chắp tay báo cáo với Ngô Lương.

Người duy nhất thiếu chính là mục tiêu trọng điểm mà Ngô Lương muốn bắt, Gia Cát Huyền.

Qua lần thăm viếng trước, Ngô Lương có thể loại trừ nghi ngờ đối với hai anh em Gia Cát Lượng và Gia Cát Quân.

Dù Gia Cát Huyền thật sự có bí mật gì, họ có lẽ cũng không biết, nếu không sao lại dẫn hắn vào nhà, còn nói với hắn nhiều như vậy, càng không thể để hắn thấy được «Lương Phủ Ngâm».

Còn lại nữ quyến, Ngô Lương tuy chưa hỏi qua họ, nhưng bây giờ những người này đã rơi vào tay mình, tự nhiên cũng không có gì phải lo lắng.

Bây giờ điều duy nhất phải lo lắng chính là Gia Cát Huyền đã biến mất.

Nếu gã này đã biết hành động của Ngô Lương và đã trốn thoát, vậy thì kế "ra tay trước" của hắn sẽ lập tức rơi vào thế bị động.

Gã này có thể nhân cơ hội làm rất nhiều chuyện, ví dụ như đến phủ nha cầu cứu, hoặc đi tìm Lưu Biểu cầu viện.

Những hành động này đều có thể khiến kế hoạch của hắn phá sản

trong nháy mắt, đẩy hắn và Phường Nhân Quân vào cảnh nguy hiểm.

Việc có thể làm chỉ là lập tức từ bỏ hành động, trốn khỏi Đặng huyện, may ra còn có một tia hy vọng sống...

Ngô Lương khẽ gật đầu với quân quan, sau đó quay đầu nhìn Gia Cát Lượng: "Gia Cát hiền đệ, thúc phụ của ngươi đang ở đâu?" "Hữu Tài ca ca, hành động này của huynh rốt cuộc là có ý gì, tại sao lại đối xử với chúng ta như vậy?" Gia Cát Lượng trông có vẻ hơi căng thẳng, nhưng vẫn ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, quật cường hỏi lại. "Gia Cát hiền đệ đừng trách, chuyện này vốn không liên quan đến ngươi.

Thực ra lần này ta đến Đặng huyện là phụng mệnh Lưu Biểu Lưu tướng quân điều tra một vụ án mật, vụ án này có liên quan mật thiết đến thúc phụ của ngươi.

Bây giờ ta đã tìm thấy một số chứng cứ, cần phải đối chất với thúc phụ ngươi.

Nếu ông ấy là người trong sạch, ta cũng có thể giúp ông ấy rửa sạch oan khuất, miễn bị Lưu tướng quân trừng trị." Ngô Lương nghiêm mặt nói: "Gia Cát hiền đệ là người hiểu chuyện, nếu biết tung tích của Gia Cát huyện thừa, nhất định phải báo cho ta, đừng vì tình riêng mà hại tính mạng của ông ấy." "Hữu Tài ca ca, thúc phụ ta trước nay không tranh với đời, đối xử với người khác lại càng rộng lượng nhân từ, huynh nhất định là nhầm lẫn rồi!" Gia Cát Lượng đã bắt đầu lo lắng, nhưng miệng vẫn kiên trì nói. "Ta cũng hy vọng ta nhầm, cho nên mới muốn mời Gia Cát huyện thừa ra đối chất, nếu không thì lệnh tiếp theo sẽ là giết không tha." Ngô Lương lạnh lùng nói: "Gia Cát hiền đệ đừng hồ đồ, nếu các ngươi cố chấp không tỉnh ngộ, đến lúc đó ngay cả các ngươi cũng sẽ bị liên lụy vì tội che giấu tội phạm, đây cũng là chuyện ta không muốn thấy!" "Hu hu hu..." Cùng lúc nói những lời này, trong sân đã vang lên tiếng khóc khe khẽ.

Nguyên lai là hai người chị của Gia Cát Lượng bị dọa sợ, nép vào lòng mẹ, vai run lên khóc nức nở.

Sử sách không ghi lại tên của hai cô nương này, nhưng lại ghi lại gia đình mà họ cuối cùng gả vào.

Chương 227

Chị cả gả cho Khoái Kỳ thuộc vọng tộc Tương Dương, chị hai gả cho Bàng Sơn Dân, con trai của danh sĩ Bàng Đức Công ở ẩn tại Tương Dương, đều gả rất tốt.

Đương nhiên, điều này ngoài việc họ vốn xuất thân sĩ tộc, chắc chắn cũng có quan hệ không nhỏ với dung mạo của họ.

Đặc biệt là người chị cả trông lớn hơn một chút.

Vị đại tỷ này dung mạo và dáng người đều thuộc hàng nhất lưu, đặc biệt là dáng vẻ lê hoa đái vũ bây giờ, thậm chí còn khiến Ngô Lương cảm thấy có một chút áy náy vì hành vi hiện tại của mình.

Người chị hai thì có phần bình thường hơn một chút, nhưng cũng trên mức trung bình.

Phụ thân ta mất sớm, thúc phụ không quản vạn dặm xa xôi đến lo liệu hậu sự cho phụ thân ta, lại chăm sóc cả nhà chúng ta như cha ruột, có thể nói là ân trọng như núi.

Gia Cát Lượng nghe lời uy hiếp của Ngô Lương cũng im lặng một lúc, nhưng rất nhanh lại nhìn Ngô Lương với ánh mắt sáng rực nói: "Hữu Tài ca ca, ta tuy không biết thúc phụ ta đã phạm tội gì, nhưng nể tình chúng ta có giao ước kết bái, lẽ nào không thể tha cho chúng ta một con đường sống sao?" Đúng lúc này, "Dừng tay!" một giọng nói quen thuộc đột nhiên vang lên, Gia Cát Huyền sải bước từ sân sau đi ra. ---------- Vốn dĩ Ngô Lương còn đang lo lắng Gia Cát Huyền bỏ trốn sẽ gây ra chuyện khác, thậm chí đã nghĩ sẵn cách dẫn Phường Nhân Quân tẩu thoát, không ngờ gã này lại chủ động bước ra, trong lòng đương nhiên là vô cùng mừng rỡ. "Bắt lấy cho ta!" Ngô Lương lập tức trầm giọng quát.

Mấy binh sĩ Phường Nhân Quân từ trước khi Ngô Lương ra lệnh đã bao vây Gia Cát Huyền, trong nháy mắt đã chặn hết mọi đường lui của gã, lần này dù gã có muốn trốn cũng không thoát được.

Nhưng Gia Cát Huyền dường như không có ý định bỏ trốn, tay cũng không cầm vũ khí, xem ra cũng không có ý định chống cự, chỉ bình tĩnh hỏi: "Ngô công tử, ta với ngươi xưa nay không oán, gần đây không thù, không biết vì cớ gì Ngô công tử lại đột nhiên động binh đao với ta?" "Hừ!

Ngươi biết rõ còn cố hỏi!" Ngô Lương hừ lạnh một tiếng, lớn giọng dọa, "Lưu Biểu Lưu tướng quân đã sớm nghe nói về những việc ngươi làm, ta phụng mệnh đến Đặng huyện chính là để điều tra ngươi trong tối.

Trải qua bao ngày đi lại dò hỏi, nay đã có chứng cứ xác thực, há có thể để ngươi giả ngây giả dại là qua chuyện sao?" "Ngô công tử rốt cuộc đang nói gì, tại sao ta một câu cũng không hiểu?" Gia Cát Huyền vẫn không đổi sắc mặt hỏi lại, "Ta là Huyện thừa Đặng huyện, tốt xấu gì cũng là quan viên trong phủ nha, Ngô công tử muốn bắt ta thì cũng phải có danh chính ngôn thuận mới có thể khiến người khác tin phục.

Không biết Ngô công tử luôn miệng nói là phụng mệnh Lưu tướng quân đến điều tra, có ấn tín chứng minh thân phận không?" "Ta là Giáo úy dưới trướng Lưu tướng quân, đây chính là ấn tín Lưu tướng quân ban cho, ngươi còn gì để nói?" Ngô Lương lập tức lấy từ trong lòng ra một chiếc ấn tỳ dây thao đen ném qua.

Đây thực ra là ấn tín mà Tào lão bản ban cho Ngô Lương.

Hiện nay các lộ hào cường tuy đều có xu thế tự lập làm vua, nhưng ai nấy cũng đều hô hào khẩu hiệu "cần vương" và "phù trợ Hán thất", vì vậy dù là ấn tín đại biểu cho quan chức do hào cường tự cấp,

cũng đều dùng tiêu chuẩn quan chế của Hán thất.

Mà Giáo úy là chức quan có bổng lộc từ sáu trăm đến một nghìn thạch một năm, dùng chính là loại ấn tỳ dây thao đen này.

Cũng vì thế, thứ này chỉ có thể chứng minh chức quan lớn nhỏ của một người, chứ không thể dùng nó để phán đoán người này thuộc phe nào, càng không thể biết được là loại Giáo úy tạp nham gì... ví dụ như Ngô Lương thực ra là "Mô Kim Giáo úy" trong truyền thuyết. "..." Đón lấy ấn tỳ, Gia Cát Huyền xem xét kỹ lưỡng một hồi, sắc mặt cuối cùng cũng hơi thay đổi.

Gã dù sao cũng từng làm Thái thú, đối với quy cách và kỹ thuật chế tác ấn tín cũng có chút hiểu biết, chỉ qua vài chi tiết đã nhận ra ấn tín Ngô Lương đưa ra tuyệt đối không phải đồ giả.

Nói cách khác, Ngô Lương thực sự là Giáo úy, và những lời gã nói lúc trước tự nhiên cũng có thêm phần đáng tin. "Gia Cát huyện thừa, sự đã đến nước này, ngươi định tự mình chủ động khai báo để được khoan hồng, hay là định ngoan cố chống cự, cắt đứt hoàn toàn đường sống?" Ngô Lương quan sát sắc mặt Gia Cát Huyền, rồi lại lạnh lùng hỏi. "Chuyện này...

Ngô giáo úy thứ tội, ti chức từ khi đến Đặng huyện nhậm chức luôn cần cù chăm chỉ, tuyệt không dám phụ lòng tin của Lưu tướng quân, thực sự không biết đã phạm tội gì, xin Ngô giáo úy chỉ rõ." Gia Cát Huyền lại làm vẻ mặt đau khổ, hoảng sợ nói.

Rõ ràng gã đã thừa nhận thân phận của Ngô Lương, nhưng trong lòng vẫn còn chút may mắn, trước khi Ngô Lương nói ra điều gì thực chất, gã tuyệt đối sẽ không tự khai.

Tất nhiên, cũng có khả năng gã thật sự không biết gì cả... "Gia Cát huyện thừa quả là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ a." Ngô Lương trừng mắt, lập tức quát lớn: "Nếu đã vậy, ta tặng ngươi tám chữ — 'Thiết

đạo giả hình, phát mộ giả tru!', Gia Cát huyện thừa cũng từng làm Thái thú, sẽ không đến mức không biết cả điều luật này của nhà Hán chứ?!" "!" Nghe vậy, sắc mặt Gia Cát Huyền lại biến đổi, thân thể cũng run lên một cái. "Quả nhiên có vấn đề..." Thấy phản ứng của Gia Cát Huyền như vậy, Ngô Lương cuối cùng cũng hoàn toàn xác định được thân phận của gã, gã này tuyệt đối là một tên trộm mộ, ẩn cư ở đây không phải là trùng hợp.

Thế là hắn lại rèn sắt khi còn nóng: "Gia Cát huyện thừa, vẫn chưa chịu nói thật sao?

Đừng trách ta không nhắc nhở ngươi, nếu ngươi bây giờ thành thật khai báo, đó chỉ là chuyện của một mình ngươi, nể tình giao hảo giữa ta và Gia Cát Lượng, ta có lẽ sẽ giơ cao đánh khẽ với bọn họ.

Nếu không, thì đừng trách ta bắt tất cả các ngươi về gặp Lưu tướng quân, đến lúc đó bọn họ cũng sẽ bị liên lụy!" Lời còn chưa dứt. "Không cần ngươi giả nhân giả nghĩa!" Gia Cát Lượng đã lại nhảy ra, gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, giận dữ nhìn Ngô Lương nói: "Thúc phụ đối với gia đình ta ơn nặng như núi, thúc phụ nếu có nạn chúng ta sao có thể sống tạm bợ!

Trước đây là ta mắt mù nhìn lầm người, không ngờ ngươi cố ý tiếp cận ta là để điều tra thúc phụ, còn giả vờ kết bái với ta!

Thúc phụ, người không cần lo cho chúng ta, dù thế nào chúng ta cũng tuyệt đối không oán trách người!" Ồ?

Gia Cát Lượng lại có tâm tính thế này sao?

Ngô Lương không phải nghi ngờ phẩm đức của Gia Cát Lượng, đừng thấy cậu bây giờ vẫn là một thằng nhóc không biết trời cao đất dày, nhưng đến năm 27 tuổi theo Lưu Bị xuất sơn, mọi việc làm đều có ghi chép lịch sử khá chi tiết, người đời gần như khó tìm được vết đen nào trong đó.

Chỉ là Gia Cát Lượng bây giờ tuổi còn nhỏ như vậy, tam quan chưa trưởng thành mà đã có thể nói ra những lời như thế, quả thật không phù hợp với hình tượng thằng nhóc nghịch ngợm mà cậu thể hiện trước đó, Ngô Lương có chút bất ngờ cũng là điều hợp lý.

Nhưng qua đó có thể thấy được.

Tình cảm giữa Gia Cát Lượng và người thúc phụ Gia Cát Huyền này khá là sâu đậm.

Không chỉ Gia Cát Lượng đối với Gia Cát Huyền, mà Gia Cát Huyền đối với gia đình Gia Cát Lượng cũng vậy.

Nếu Gia Cát Huyền không có tình cảm đủ sâu đậm với gia đình Gia Cát Lượng, lúc nãy khi Phường Nhân Quân không tìm thấy gã, gã hoàn toàn không cần phải ra tự chui đầu vào lưới, bỏ đi mới là lựa chọn phù hợp nhất với lợi ích cá nhân.

Cũng vì thế.

Khi thấy Gia Cát Huyền chủ động bước ra chịu trói, Ngô Lương trong lòng mừng rỡ đồng thời cũng đã có chỗ dựa.

Hắn không phải người tốt gì, cũng không có gánh nặng đạo đức của người tốt.

Vì vậy hắn không hề kiêng dè việc lợi dụng tình cảm giữa Gia Cát Huyền và gia đình Gia Cát Lượng để ép gã khuất phục, từ đó đạt được mục đích của mình, đây rõ ràng là con đường tắt dâng đến tận cửa, không đi thì phí. "Im miệng!" Gia Cát Huyền lập tức quát Gia Cát Lượng, rồi quay lại hỏi Ngô Lương: "Ngô giáo úy, mấy ngày trước ngài đến nhà ta bái phỏng, chính là để điều tra ta sao?" Rõ ràng Ngô Lương lúc này đã hoàn toàn dọa được gã, câu nói này đã tương đương với việc ngầm thừa nhận tội danh của mình. "Chính xác." Lúc đó Ngô Lương hoàn toàn chỉ muốn gặp Gia Cát Lượng thời niên thiếu một

lần, nhưng lúc này chắc chắn phải gật đầu. "Ha ha, quả nhiên." Gia Cát Huyền cười khổ một tiếng, rồi nói tiếp: "Ngày đó sau khi ngài đi, ta đã hỏi Lượng nhi về nhất cử nhất động của ngài, biết được ngài liên tục hỏi về thân phận tác giả của 《Lương Phủ Ngâm》, và còn hỏi về một vật kỳ lạ tên là 'Mộc Ngưu Lưu Mã', ta đã bắt đầu nghi ngờ mục đích ngài đến Đặng huyện, sau đó vẫn luôn âm thầm quan sát nhất cử nhất động của ngài." "Đáng tiếc ngài ẩn mình quá tốt, ta quan sát nhiều ngày cũng không thấy ngài có hành động gì đáng ngờ, thậm chí rất ít khi thấy ngài ra ngoài, vì vậy dần dần cũng buông lỏng cảnh giác với ngài." "Không ngờ cuối cùng vẫn bại trong tay ngài, nhưng ta có một chuyện không hiểu rõ." "Gần đây từ sau khi ngài đến, ta đã thu liễm hơn nhiều, thậm chí đã nhiều ngày liền không có hành động gì.

Không hành động thì sẽ không lộ ra sơ hở nào, vì vậy ta vẫn không hiểu, rốt cuộc ngài đã điều tra ra ta bằng cách nào?" Nói đến đây, vẻ nghi hoặc trên mặt Gia Cát Huyền đã khá đậm.

Việc gã làm, ngay cả người sống cùng một mái nhà như Gia Cát Lượng cũng không hề hay biết, thật khó tưởng tượng Ngô Lương lại phát hiện ra bằng cách nào, mà còn là trong tình huống gã đã cẩn trọng hơn. "Đây là bí mật, không tiện nói cho người ngoài biết." Ngô Lương đương nhiên sẽ không thừa nhận mình chỉ là "ra tay trước để chiếm lợi thế" cho tiện hành động, hắn cố ý cười một cách bí ẩn, nói: "Bây giờ ngươi có thể nói ra thân phận tác giả của 《Lương Phủ Ngâm》 rồi chứ?" Gia Cát Huyền cũng không hỏi thêm, chỉ trả lời câu hỏi của Ngô Lương: "Bài 《Lương Phủ Ngâm》 đó chỉ là ta nhiều năm trước tìm thấy trong một ngôi mộ cổ nước Tề, lúc đó thấy thích nên ghi nhớ lại, chứ không tìm thấy thông tin gì về thân phận tác giả." Tiếc thật...

Sự việc đến nước này, Ngô Lương cảm thấy Gia Cát Huyền không cần thiết phải nói dối về chuyện không quan trọng này, nên cũng không hỏi nữa, chuyển sang nói: "Nếu đã vậy, bây giờ ngươi có

thể khai báo chuyện ở đây rồi." "Ngô giáo úy lúc nãy đã nói, chỉ cần ta thành thật khai báo, các hạ sẽ tha cho gia quyến của ta, lời đó còn hiệu lực không?" Gia Cát Huyền không nhanh không chậm nói, "Ngô giáo úy nên nghe ra được, những người nhà này của ta không hề biết gì về chuyện của ta, các hạ dù có bắt họ đến trước mặt Lưu tướng quân, cũng chỉ là vô ích hại thêm mấy mạng người mà thôi." "Tự nhiên còn hiệu lực." Ngô Lương cười gật đầu. "Nếu đã vậy, xin Ngô giáo úy hãy thả họ đi trước, đợi họ an toàn rời đi, ta tự nhiên sẽ khai báo toàn bộ sự việc, tuyệt không giấu giếm nửa lời." Gia Cát Huyền nghiêm mặt nói. "Ngươi đang nghi ngờ sự thành tín của ta?

Mặc cả với ta?" Ánh mắt Ngô Lương trong phút chốc lạnh đi, lộ ra vẻ không vui. "..." Gia Cát Huyền không ngờ Ngô Lương lại đột nhiên lật mặt, nhất thời không dám nói thêm. "Ngươi muốn nói thì nói, nếu không giở trò ta tự sẽ thả người, nếu không chịu nói, ta thực ra cũng chẳng sao cả, cứ trói hết các ngươi lại đem đến chỗ Lưu tướng quân lĩnh công là được." Ngô Lương hơi nhíu mày, vừa cạy móng tay vừa lạnh lùng nói.

Đùa chắc?

Trước khi Phường Nhân Quân làm xong việc ở đây và an toàn rời đi, người nhà họ Gia Cát hắn nhất định sẽ khống chế chặt trong tay, một người cũng không thả, để tránh sinh thêm chuyện. "Thúc phụ, không cần vì chúng con..." Gia Cát Lượng lại đứng ra định nói gì đó.

Nói đến mức này, Gia Cát Lượng và những người khác cũng đã sớm nhận ra Gia Cát Huyền còn có bí mật mà họ không biết, trong lòng tự nhiên có chút kinh ngạc và nghi ngờ.

Nhưng họ vẫn không muốn trở thành con bài để Ngô Lương uy hiếp Gia Cát Huyền. "Được!

Ta nói, ta nói là được!

Nhưng trước đó, mời xem..." Gia Cát Huyền lập tức cắt lời Gia Cát Lượng, thở dài một tiếng, đồng thời đột ngột xé toạc áo trên, để lộ ra lồng ngực vô cùng đáng sợ của mình.

Chỉ thấy từ dưới xương quai xanh đến trên rốn, nửa thân trên của gã chi chít vô số khối u thịt lớn nhỏ khác nhau, những khối u này vẫn giữ màu da thịt sẫm màu, nhưng bề mặt lại có chút thô ráp, giống như những củ khoai tây nhỏ dính liền nhau vừa được lôi từ dưới đất lên, khiến Gia Cát Huyền trông giống như một con cóc hình người!

Có thể nói không ngoa rằng, nếu người mắc hội chứng sợ lỗ nhìn thấy cảnh này, e rằng sẽ ngất xỉu ngay lập tức. "!" Thấy cảnh tượng kinh hoàng này, tất cả mọi người có mặt tại hiện trường đều bất giác lùi lại một bước.

Kể cả Gia Cát Lượng và các gia quyến, rõ ràng trước đó, không ai trong số họ từng thấy cơ thể của Gia Cát Huyền. "Đây là..." Ngay cả Ngô Lương cũng cảm thấy da đầu tê dại, chân răng không khỏi ê buốt. "Ta từng đến Thiên Trụ Sơn cầu kiến Ô Giác tiên sinh, Ô Giác tiên sinh nói với ta, đây là một loại ác chú thượng cổ vô cùng đáng sợ." Gia Cát Huyền mặc lại áo, rồi mới nói tiếp: "Mười năm trước, trên ngực ta mọc ra khối u thịt đầu tiên, sau đó thì không thể kiểm soát được nữa, u thịt mọc ngày càng nhiều, càng dày đặc.

Ta đi tìm danh y khắp thiên hạ để chữa trị, nhưng không ai nhận ra chứng bệnh này, càng không biết phải chữa trị thế nào, cho đến khi ta gặp được Ô Giác tiên sinh." "Ông ấy nói ta không phải bị bệnh, mà là trúng một loại ác chú truyền từ thượng cổ, vì vậy tuyệt đối không thể dùng thuốc men thông thường để chữa trị, nếu không để ý đến, ta chắc chắn khó qua khỏi bốn mươi tuổi." "Ông ấy còn nói, nếu ta muốn sống, cách duy nhất là tìm kiếm những ngôi mộ cổ trong thế gian, trong một số ngôi mộ cổ có niên đại xa xưa cất giấu những thiên tài địa bảo từ thượng cổ truyền lại, những thứ đó có lẽ mới có thể

kéo dài tính mạng cho ta, thậm chí giải trừ hoàn toàn ác chú, giúp ta sống lâu trăm tuổi." "Từ đó trở đi, ta liền đi khắp nơi du lịch tìm kiếm, hễ nghe được tin đồn về mộ cổ là liền dừng lại tìm kiếm cẩn thận." "Chỉ tiếc là ta cuối cùng cũng chỉ có một mình, mấy năm trước chỉ tìm được một ngôi mộ cổ nước Tề ở vùng Lang Gia, mất nửa năm công phu mới vào được, kết quả lại không tìm thấy thiên tài địa bảo gì, chỉ được một ít vàng ngọc và vài cuốn sách cổ." "《Lương Phủ Ngâm》 chính là từ những cuốn sách cổ đó, ngoài ra, thứ đáng nói hơn là một bộ 《Tề Sử》 khá có giá trị nghiên cứu." "Ta xem xét kỹ 《Tề Sử》, đầu tiên tìm thấy ghi chép về mộ Tề Ai Công, nhưng lúc đó vùng Thanh Châu đang bị giặc Hoàng Cân hoành hành, ta không dám mạo hiểm đến đó, đành phải tạm gác lại.

Sau đó lại tìm thấy ghi chép về mộ Khâu Mục Công, thế là liền chạy đến đầu quân cho Lưu Biểu Lưu tướng quân, mặt khác thì âm thầm tìm kiếm nơi chôn cất mộ Khâu Mục Công ở vùng Nam Dương." "Trong thời gian đó, hay tin anh họ bệnh mất, ta không yên tâm, cộng thêm việc mãi không tìm được mộ Khâu Mục Công, nên tạm thời gác lại, trước tiên đi lo hậu sự cho anh họ, đón gia quyến góa bụa và con cái của anh ấy về nuôi nấng..." Nói đến đây, Gia Cát Huyền quay lại nhìn Gia Cát Lượng và những người khác một cái, rồi nói tiếp: "Có lẽ trời cao thương xót ta, nửa năm trước khi quay về đi qua Đặng huyện, ta lại tình cờ phát hiện thế núi ở đây khá giống với ghi chép trong 《Tề Sử》, thế là lại xin lệnh Lưu tướng quân, tạm thời ở lại Đặng huyện, rồi xây nhà ở đây, một bên khai hoang trồng trọt để che mắt người đời, một bên âm thầm đào mộ." "Trải qua nửa năm, ta cuối cùng cũng đào được một đường hầm tiến vào mộ cổ, gần đây đang chuẩn bị vào mộ thăm dò thì lại không ngờ gặp phải Ngô giáo úy...

Ai, đây chính là mệnh, là trời muốn diệt ta a!" --- "Chuyện này..."

Nghe xong những lời của Gia Cát Huyền, Gia Cát Lượng và các gia quyến đều sững sờ.

Thành thật mà nói, việc Gia Cát Huyền đưa họ đến đây ẩn cư là để trộm mộ tuy khiến họ bất ngờ, nhưng điều họ quan tâm hơn lúc này rõ ràng là "ác chú" trên người Gia Cát Huyền.

Bởi vì họ biết, Gia Cát Huyền nay đã ba mươi bảy tuổi, nếu lời của "Ô Giác tiên sinh" kia không sai, thì ông ấy chỉ còn sống được ba năm nữa. "Thúc phụ, tại sao người không nói chuyện này cho điệt nhi biết, nếu điệt nhi biết sớm hơn, cũng có thể giúp thúc phụ tìm kiếm mộ cổ khắp thiên hạ, có lẽ sẽ sớm trừ được căn bệnh quái ác kia!" Gia Cát Lượng đỏ hoe mắt, chân thành nói. "Đúng vậy thúc phụ, người đối với con tình như cha con, con cũng nguyện cùng Lượng nhi ca ca giúp người." Ngay cả Gia Cát Quân nhỏ tuổi hơn bên cạnh cũng đứng sát vào Gia Cát Lượng, giọng điệu kiên định nói.

Mấy nữ quyến còn lại tuy không biểu thị như họ, nhưng cũng lặng lẽ tiến lại gần hơn, không hề né tránh "ác chú" trên người Gia Cát Huyền, ánh mắt nhìn về phía Ngô Lương và những người khác dường như cũng không còn e dè như trước, mà lại có thêm một tia kiên định, ra vẻ sẽ cùng tiến cùng lùi với Gia Cát Huyền.

Qua đó có thể thấy được, Gia Cát Huyền ngày thường đối xử với họ rất tốt, vì vậy tình cảm giữa họ khá là sâu đậm và bền chặt.

Chương 228

"Không ngờ Gia Cát huyện thừa lại có nỗi khổ khó nói như vậy..." Ngô Lương cũng khẽ gật đầu.

Nếu không phải Gia Cát Huyền để lộ ra nửa thân trên với "ác chú" khiến người ta tê dại da đầu, Ngô Lương chắc chắn sẽ không dễ dàng tin lời gã, không chừng còn phải dùng gia quyến để ép gã thử dò một phen.

Tất nhiên, chủ yếu vẫn là vì Ngô Lương đã nghĩ ra cách khác để kiểm chứng lời Gia Cát Huyền là thật hay giả.

Đồng thời còn có thể tiện thể kiểm chứng thần thông của "Ô Giác tiên sinh" Tả Từ.

Ngô Lương biết, Tả Từ ở hậu thế cũng là một nhân vật có ảnh hưởng sâu rộng, các loại ghi chép lịch sử và văn hiến đều nói ông ta là người gần với thần tiên nhất vào cuối thời Đông Hán.

Trong ghi chép lịch sử, Tả Từ đã có vài lần tiếp xúc trực diện với Tào lão bản, thể hiện ra những thần thông khiến người ta kinh ngạc, khiến Tào lão bản mấy lần muốn ra tay với ông ta đều thất bại, đối với thần thông của ông ta khá là tin phục và kiêng dè, ngay cả con trai của Tào lão bản là Tào Thực cũng đã chứng kiến thần thông của ông ta.

Với suy nghĩ này, Ngô Lương tiếp tục hỏi: "Không biết Gia Cát huyện thừa năm nay bao nhiêu tuổi?

Cách bốn mươi tuổi còn mấy năm?" "Ta năm nay ba mươi bảy, cách mệnh quan chỉ còn hơn ba năm." Gia Cát Huyền nghiêm túc đáp.

Vậy là khớp rồi!

Ngô Lương trong lòng thầm kinh hãi.

Trong ghi chép, Gia Cát Huyền mất vào năm Kiến An thứ hai, tức năm 197 công nguyên, cách nay đúng là hơn ba năm.

Mặc dù trong sách của sử gia Đông Ngô là Viên Diệp cũng có nói, ghi chép về cái chết của Gia Cát Huyền là "tháng giêng năm Kiến An thứ hai, dân Tây Thành nổi loạn, giết Huyền, gửi đầu về Diêu".

Nhưng sử gia thời Đông Tấn là Bùi Tùng Chi đã bình luận về cuốn sách này: "Không biết đám Tư, Diệp này rốt cuộc là ai, không thể phân biệt đúng sai, mà tùy tiện múa bút, vọng sinh dị đoan, để lưu hành sách của mình.

Những loại như vậy, chính là đủ để làm rối loạn mắt thấy tai nghe, lừa gạt hậu sinh.

Thực là tội nhân của sử sách, là điều mà bậc đạt học không chấp nhận.

Những gì Viên Diệp, Nhạc Tư ghi chép, ô uế tạp nham, hư dối, loại như vậy, nhiều không kể xiết." Ý nói là người tên Viên Diệp này, những cuốn sử sách ông ta viết đều là những thứ "tùy tiện múa bút, vọng sinh dị đoan", những cuốn sách đó chỉ làm lầm lạc hậu nhân, hỗn loạn lịch sử, Viên Diệp là sự sỉ nhục của giới sử học, là tội nhân của giới sử học.

Giới khảo cổ học hậu thế cũng đã tiến hành khảo chứng, quả thực phát hiện rất nhiều ghi chép không phù hợp với sự thật lịch sử.

Cũng vì vậy khi tiến hành khảo chứng lịch sử, người ta cũng không coi đó là chính sử, mà chỉ coi nó là một tác phẩm văn học cuối thời Đông Hán.

Ngoài ra, kinh nghiệm cá nhân của Ngô Lương cũng đã chứng thực đầy đủ điều này.

Trong ghi chép, Gia Cát Huyền thời trẻ quả thực từng làm Thái thú ở quận Dự Chương, sau khi bị người khác thay thế, liền chạy đến Kinh Châu đầu quân cho Lưu Biểu, cứ như vậy cho đến khi qua đời vào năm Kiến An thứ hai, Gia Cát Lượng mới thuận thế ở lại ẩn cư tại Đặng huyện, quận Nam Dương, cho đến khi Lưu Bị ba lần đến lều tranh mới xuất sơn.

Điều này tương đối phù hợp với logic.

Dòng thời gian ghi chép trong sách kia lại không khớp, nếu Gia Cát Huyền quả thực ba năm sau bị giết ở quận Dự Chương, vậy thì Gia Cát Lượng cũng nên ở bên cạnh Gia Cát Huyền mới đúng, bây giờ căn bản không nên xuất hiện ở Đặng huyện, quận Nam Dương.

Ngô Lương tự nhiên cũng không thể nào gặp được Gia Cát Lượng vào thời điểm này, ở nơi này!

Vì vậy.

Nguyên nhân cái chết của Gia Cát Huyền trong lịch sử vẫn là một bí ẩn.

Nhưng có một điều có thể khẳng định, bất kể là sách nào, đều nói Gia Cát Huyền mất vào năm Kiến An thứ hai, tức là ba năm sau, ngày chết hẳn là không có gì nghi ngờ...

Tức là. "Ô Giác tiên sinh" Tả Từ quả thực không hề đoán sai ngày chết của Gia Cát Huyền?!

Điều này cũng quá thần kỳ rồi phải không?

Chẳng lẽ Tả Từ thật sự "thiếu hữu thần đạo", là lục địa thần tiên chân chính sao?!

Ngoài ra.

Trong lòng Ngô Lương còn hiện lên một nghi vấn khác: "Vừa rồi

Gia Cát Huyền tự mình nói, gã bây giờ đã đào được một con đường có thể tiến vào mộ Khâu Mục Công, nhưng tại sao cho đến lúc qua đời ba năm sau, gã cũng không đưa gia đình Gia Cát Lượng rời khỏi Đặng huyện, Gia Cát Lượng còn ở lại đây ẩn cư, đây là vì sao?" "Đào một ngôi mộ đã tìm thấy và đào thông rồi hẳn là không mất quá nhiều thời gian chứ?" "Hơn nữa Gia Cát Huyền cuối cùng vẫn không qua khỏi mệnh quan như lời Tả Từ nói, tức là gã hẳn là không tìm thấy thiên tài địa bảo cứu mạng trong mộ Khâu Mục Công, như vậy, dưới sự thúc đẩy của ham muốn sống, gã nên tiếp tục tìm kiếm mộ cổ khắp thiên hạ mới phải, sao lại định cư ở đây?" "Chẳng lẽ sau khi đào xong ngôi mộ này gã đã hoàn toàn từ bỏ ý định sống?

Hay là sau đó không tìm thấy tung tích của ngôi mộ nào khác?

Hay là... ngôi mộ đã đào này khiến gã phải đào suốt ba năm trời, đến chết vẫn chưa đào xong?" Ngô Lương nghĩ mãi không ra.

Nhưng sự đã đến nước này, hắn đã thông qua đối thoại với Gia Cát Huyền xác định được hai việc: một, mệnh quan mà Gia Cát Huyền tự nói khớp với ngày chết trong lịch sử, chuyện liên quan đến tính mạng như vậy cũng đã nói ra, cộng thêm hiểu biết của gã về mộ Khâu Mục Công cũng có nguồn gốc, những điều này đều có thể khớp với thông tin mà Ngô Lương biết, khả năng nói dối hẳn là không lớn; hai, Tả Từ e rằng còn lợi hại hơn trong tưởng tượng, cùng là phương sĩ nổi tiếng cuối thời Đông Hán, sự khác biệt giữa Vu Cát và ông ta e rằng không phải là một chút.

Nghĩ đến đây, Ngô Lương lại càng cảm thấy rất cần phải đích thân gặp Tả Từ một lần.

Bởi vì con trai của Tào lão bản là Tào Thực từng nói trong sách, "thần đạo" mà Tả Từ giỏi nhất, thực ra chính là "phòng trung thuật" mà lão đồng tử Vu Cát kia một chữ bẻ đôi cũng không biết.

Ngô Lương là người yêu thích học hỏi, khát khao tri thức hơn hết thảy, tự nhiên không chịu dễ dàng bỏ qua!

Còn về "ác chú" của Gia Cát Huyền...

Có phải là cái gọi là "ác chú truyền từ thượng cổ" hay không thì Ngô Lương không dám chắc.

Dù sao đó cũng là phán đoán của "Ô Giác tiên sinh", người có thể dự đoán ngày chết của Gia Cát Huyền, thứ này dù Ngô Lương muốn không tin cũng không thể thuyết phục được chính mình.

Nhưng vừa rồi khi thấy những khối u thịt chi chít thô ráp trên người Gia Cát Huyền, Ngô Lương cũng không khỏi nhớ đến một số hình ảnh bệnh tật đã xem ở hậu thế.

Trong ấn tượng có một căn bệnh gọi là "u sợi thần kinh" có triệu chứng khá giống với Gia Cát Huyền.

Ít nhất là bề ngoài trông có vẻ giống.

Tiếc là hắn không hiểu biết nhiều về y học, tự nhiên không thể đưa ra chẩn đoán, càng không thể đưa ra phương án điều trị chính xác... huống hồ theo Ngô Lương biết, "u sợi thần kinh" mà hậu thế biết đến bản thân nó đã là một căn bệnh nan y đáng sợ, nên không nhắc đến thì hơn. "Những gì ta nên hỏi đã hỏi xong, bây giờ còn phải phiền Gia Cát huyện thừa dẫn ta đi xem con đường đã đào ra." Ngô Lương suy nghĩ một lúc, rồi nói. "Chuyện này..." Nói đến đây, trên mặt Gia Cát Huyền lập tức lộ vẻ khó xử, đây là con bài cuối cùng gã có thể mặc cả với Ngô Lương, tự nhiên không muốn dễ dàng giao ra như vậy. "Gia Cát huyện thừa không chịu?" Ánh mắt Ngô Lương hơi lạnh đi. "Không phải là không chịu, chỉ là muốn thương lượng với Ngô giáo úy một chút." Gia Cát Huyền dừng lại một chút, kiên trì nói, "Bây giờ ta đã khai báo toàn bộ chuyện của mình, Ngô giáo úy hẳn đã cảm nhận được thành ý của ta, vì vậy... trước khi ta dẫn Ngô giáo úy

đến con đường đó, có thể thả gia quyến của ta đi trước không, như vậy ta sẽ không còn vướng bận gì nữa." "Không được." Ngô Lương thẳng thừng nói. "Xem ra, Ngô giáo úy e là chưa từng nghĩ sẽ thả gia quyến của ta phải không? "Nếu đã vậy, ta cũng không có gì để nói nữa, ngôi mộ này Ngô giáo úy tự tìm đi, muốn giết muốn mổ tùy ngài!" Trên mặt Gia Cát Huyền lộ ra một tia tức giận, bèn không nhượng bộ Ngô Lương nữa.

Rõ ràng gã đối với bản lĩnh tìm mộ huyệt của mình khá là tự tin, cho rằng nếu không có sự giúp đỡ của mình, Ngô Lương và những người khác dù chỉ muốn tìm được con đường gã đã đào, cũng phải tốn không ít công sức.

Dù sao ngay cả chính gã, trong tình huống có ghi chép trợ giúp, cũng phải mất nửa năm công phu mới tìm được ngôi mộ này và đào ra một con đường.

Nếu đổi lại là người hoàn toàn ngoại đạo, e rằng phải tốn nhiều thời gian và công sức hơn, dù vậy cũng chưa chắc đã tìm được.

Vì vậy Gia Cát Huyền tự cho rằng mình có vốn để uy hiếp Ngô Lương.

Từ lần đầu tiên Ngô Lương đến thăm, gã đã có chút nghi ngờ, vì vậy khoảng thời gian này gã không những không có hành động gì, mà còn làm rất nhiều công việc che giấu lối vào con đường đó.

Ngô Lương dù có mang theo mấy chục người, muốn tìm được con đường bị gã giấu đi cũng là vô cùng khó khăn, tệ nhất cũng phải tốn mất mấy tháng.

Mà chỉ cần Ngô Lương và những người khác không tìm được lăng mộ, gã lại ngậm miệng không nói, tính mạng của gã và Gia Cát Lượng sẽ có thêm một lớp bảo hiểm... "Ngươi đang uy hiếp ta?" Ngô Lương hừ lạnh một tiếng, cố ý liếc nhìn về phía Gia Cát Lượng và

những người khác với ánh mắt không thiện cảm.

Nếu Gia Cát Huyền đã quan tâm đến Gia Cát Lượng và những người khác như vậy, Ngô Lương tự nhiên không ngại lợi dụng họ để uy hiếp gã này thêm một lần nữa.

Hắn tuy đã biết lối vào lăng mộ ở đâu, nhưng bây giờ đã có sẵn con đường, đương nhiên không muốn lãng phí sức lực và công cụ của người mình để đi đào lại. "Ti chức không dám, là Ngô giáo úy ép người quá đáng!" Gia Cát Huyền không kiêu ngạo không siểm nịnh nói: "Nếu Ngô giáo úy định dùng tính mạng của những gia quyến này để uy hiếp ta, cũng xin cứ tự nhiên, dù sao Ngô giáo úy cũng chưa từng nghĩ sẽ tha cho họ, chi bằng ra tay cho dứt khoát." Nói đến đây, Gia Cát Huyền lại nhìn về phía Gia Cát Lượng và những người khác, mấp máy môi như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng cũng chỉ thở dài một tiếng, cúi đầu phát ra giọng nói khàn khàn khá bất lực: "Lần này e là phải liên lụy các con rồi, đừng trách ta, đến dưới đó ta nhất định sẽ bù đắp cho các con, đến trước anh họ chịu tội..." "Thúc phụ, chúng con không trách người!

Có trách thì trách tên ác nhân trời đánh này, ta dù có làm ma cũng không tha cho hắn!" Gia Cát Quân đã nắm chặt tay, thân hình còn non nớt vì phẫn nộ mà run lên nhè nhẹ, đôi mắt tràn đầy hận thù, dường như muốn xé xác Ngô Lương. "Tiểu thúc không cần tự trách, phu quân nhà ta trên trời có linh thiêng biết chuyện này, cũng tuyệt đối sẽ không trách tội tiểu thúc." "Là chúng ta nên cảm tạ ơn dưỡng dục của tiểu thúc." "Tiểu thúc, người đối xử với chúng ta thế nào, trong lòng chúng ta đều biết..." Ba vị phu nhân cũng đều đỏ hoe mắt nói với Gia Cát Huyền, là những người phụ nữ sống trong thời loạn lạc, họ hiểu sâu sắc hơn về sự tàn khốc của thế giới này, càng hiểu được rốt cuộc là ai đã cho họ những năm tháng yên ổn sau khi chồng qua đời. "Vút!" Một viên sỏi đột nhiên không hề báo trước bay về phía mặt Ngô

Lương. "Bốp!" Điển Vi đã sớm đề phòng, đưa tay ra đã bắt được viên sỏi trong lòng bàn tay.

Là Gia Cát Lượng!

Thằng nhóc này lần này không nói gì, hóa ra là đang âm thầm đánh lén Ngô Lương, tiếc là nhất cử nhất động của cậu đã sớm bị Điển Vi thu vào mắt, tuyệt đối không có khả năng thành công. "Gia Cát hiền đệ, viên đá nhỏ thế này, không ném chết người được đâu." Ngô Lương không hề bất ngờ, cũng không hề tức giận, chỉ cười hì hì nhìn Gia Cát Lượng.

Thao tác vừa rồi của hắn quả thực đủ ác độc, nếu người khác làm chuyện tương tự với hắn, hắn hẳn sẽ không do dự mà âm thầm hạ thủ đối phương, vì vậy phản ứng của Gia Cát Lượng cũng nằm trong dự liệu. "Ai là hiền đệ của ngươi?" Gia Cát Lượng đỏ hoe mắt mắng lớn, "Bây giờ ta cuối cùng đã hiểu được tên của ngươi, ngươi tên Ngô Lương, chính là người như tên, kẻ vô lương tâm.

Ngươi đối xử với gia đình ta như vậy, ta hận không thể ăn thịt uống máu ngươi!" "Gia Cát hiền đệ quả nhiên là Gia Cát hiền đệ trong truyền thuyết, không làm ta thất vọng." Ngô Lương lại nở một nụ cười tán thưởng với Gia Cát Lượng, trong lúc Gia Cát Lượng còn đang nghi hoặc tại sao Ngô Lương lại dùng ba chữ "trong truyền thuyết" với mình, hắn đã lại một lần nữa nhìn về phía Gia Cát Huyền, cười hì hì nói: "Gia Cát huyện thừa cũng là một hảo hán đáng khâm phục, nhưng ngươi thật sự nghĩ rằng không có ngươi, ta sẽ không tìm được mộ Khâu Mục Công sao?" "?" Trong mắt Gia Cát Huyền lóe lên một tia kinh ngạc và nghi ngờ.

Ngô Lương thản nhiên cười, xua tay với đám người Phường Nhân Quân: "Đừng để Gia Cát huyện thừa xem thường chúng ta, mang theo gã và những gia quyến này cùng đến hậu sơn, đào mộ Khâu Mục

Công ra cho gã xem, cũng để Gia Cát huyện thừa kiến thức bản lĩnh của chúng ta, đi thôi!" ...

Một lát sau.

Một đoàn người đã cùng nhau đến giữa hai cây bách cổ mà Vu Cát đã chỉ trước đó, nơi này cách mấy gian nhà tranh của nhà họ Gia Cát quả thực không quá 500 mét, đứng ở đây có thể nhìn rõ cảnh tượng trong sân nhỏ.

Ngô Lương không rõ Gia Cát Huyền đã đào con đường ở đâu.

Nhưng hắn đối với thuật kham dư của Vu Cát cực kỳ tin tưởng, nếu Vu Cát trước đó đã vỗ ngực cam đoan lối vào mộ Khâu Mục Công ở đây, thì lối vào mộ Khâu Mục Công nhất định ở dưới này. "Anh em, bắt đầu làm việc đi." Một tiếng ra lệnh, binh sĩ Phường Nhân Quân lập tức lấy ra "xẻng Lạc Dương" và "xẻng công binh" bắt đầu hành động.

Chương 229

Lúc này.

Sắc mặt Gia Cát Huyền cuối cùng cũng có sự thay đổi.

Gã đã đào ra con đường tiến vào lăng mộ, tự nhiên cũng đã rõ vị trí chính xác của lối vào lăng mộ.

Thực ra vừa rồi khi thấy Ngô Lương dẫn người đi thẳng đến đây, trong lòng gã đã bắt đầu thấp thỏm, nhưng không đến giây phút cuối cùng, gã vẫn cố gắng hết sức giữ bình tĩnh.

Cho đến khi Ngô Lương đứng lại chính xác ở đây, rồi không chút do dự ra lệnh bắt đầu đào bới.

Và khi thấy những thuộc hạ này còn lấy ra một số công cụ mà gã chưa từng thấy nhưng vừa nhìn đã biết là rất chuyên nghiệp, Gia Cát Huyền cuối cùng cũng xác định, Ngô Lương đã sớm biết vị trí chính xác của mộ Khâu Mục Công, và còn chuẩn bị cực kỳ đầy đủ.

Cũng vào lúc này.

Gia Cát Huyền cuối cùng cũng không thể kiềm chế được nữa, sự nghi hoặc trong lòng như thủy triều dâng lên từng đợt. "Ngô giáo úy, ngài rốt cuộc là ai?" Gia Cát Huyền nhìn Ngô Lương với ánh mắt kỳ lạ, có chút không tự tin mà mở miệng hỏi. "Giáo úy do Lưu tướng quân đích thân bổ nhiệm." Ngô Lương quay đầu lại cười nói. "Ta không hỏi cái này, ta muốn nói, ngài dưới trướng Lưu tướng quân rốt cuộc làm gì?" Gia Cát Huyền tiếp tục hỏi. "Ngươi nghĩ sao?" Ngô Lương cười cười, không trả lời mà hỏi ngược lại. "Ta nghĩ Ngô giáo úy và ta e rằng là người cùng ngành, hơn nữa hẳn là người trong ngành chuyên sâu hơn ta." Gia Cát Huyền nghĩ một lúc, đột nhiên lại hỏi, "Nếu đã vậy, Ngô giáo úy hẳn cũng có năng lực phá giải trận

pháp cổ quái khiến người ta có vào mà không có ra trong ngôi mộ này chứ?" "Trận pháp?" Ngô Lương tuy biết "trận pháp" rốt cuộc có ý nghĩa gì, kiếp trước cũng từng nghe qua nhiều truyền thuyết liên quan đến "trận pháp", nhưng từ này đột nhiên thốt ra từ miệng Gia Cát Huyền vẫn khiến hắn khá kinh ngạc.

Hắn đã trộm không ít mộ, nhưng chưa từng gặp thứ gì liên quan đến "trận pháp" trong mộ cả.

Chẳng lẽ trong mộ Khâu Mục Công lại ẩn giấu một trận pháp lợi hại dùng để bảo vệ lăng mộ sao?

Ngoài ra, Ngô Lương trong lòng hiểu rõ, Gia Cát Huyền đã nói ra những lời tiết lộ chi tiết như vậy, tức là đã có ý thỏa hiệp, thậm chí còn có một chút ý muốn "hợp tác" với hắn.

Điều này đủ để chứng minh Vu Cát đã tìm đúng chỗ, Phường Nhân Quân chỉ cần đào xuống tại chỗ là chắc chắn có thể đào đến lối vào mộ Khâu Mục Công.

Còn về "hợp tác" ư… Ngô Lương lại không quá phản đối.

Bởi vì hắn và Gia Cát Huyền tuy được xem là đồng nghiệp, nhưng thứ họ muốn thực ra không xung đột, nếu có thể hợp tác cũng không phải chuyện xấu.

Thế nhưng lòng người cách lớp áo, tâm đề phòng người khác tuyệt đối không thể không có.

Lần trước trộm mộ Quảng Xuyên vương Lưu Khứ, Bạch Tinh Tinh đã cho hắn một bài học, có thể xem là đã chơi hắn một vố.

Vì vậy sau lần đó, đối với những người chưa hiểu đủ rõ và chưa qua nhiều lần thử thách, hắn tuyệt đối sẽ không dẫn cùng xuống mộ, nếu không chỉ một phút lơ là là có thể rước phiền phức vào thân, thậm chí là mất cả tính mạng. "Không sai, trận pháp." Gia Cát Huyền gật

đầu, nói tiếp: "Thực ra trước đây sau khi ta đào được thông đạo, đã phá bỏ tường bảo vệ ở lối vào mộ Khâu Mục Công, sở dĩ mãi không vào trong là vì cái trận pháp kỳ quái này." "Xin lắng tai nghe." Ngô Lương nghiêm mặt nói. "Ngô giáo úy, ta biết hiện giờ ta không có tư cách cò kè mặc cả với ngài, nhưng nếu ta giao ra thông đạo đã đào xong, và nói hết những gì ta biết về trận pháp kỳ quái này, Ngô giáo úy không chỉ tiết kiệm được chút công sức khai quật, mà còn có thể bớt đi mấy mạng lính dưới trướng.

Đây đối với Lưu tướng quân và Ngô giáo úy cũng là một chuyện tốt." Gia Cát Huyền lại tươi cười nói tiếp: "Vì vậy sau này liệu có thể nhờ Ngô giáo úy nói tốt vài câu trước mặt Lưu tướng quân, đừng làm khó gia quyến của ta, họ từ đầu đến cuối không hề biết gì về chuyện của ta cả." "Ta đã nói rồi, nể tình giao hảo giữa ta và Gia Cát hiền đệ, chỉ cần ngươi thật lòng phối hợp với ta, ta tuyệt đối sẽ không làm khó gia quyến của ngươi." Ngô Lương cười hì hì đáp: "Ngoài ra, nếu trong mộ quả thực tìm được thiên tài địa bảo gì có thể giải được ác chú trên người ngươi, sau khi ta xác nhận cũng có thể ban thưởng cho ngươi, giúp ngươi thuận lợi vượt qua mệnh quan." "Lời này là thật sao?" Gia Cát Huyền còn chưa lên tiếng, Gia Cát Lượng đã lại chen vào.

Lúc này Gia Cát Lượng dù sao vẫn còn nhỏ tuổi, tâm tính có phần đơn thuần, vậy mà lại tin ngay lời của Ngô Lương, thậm chí còn đặt không ít hy vọng vào đó.

May mà lúc này Ngô Lương cũng nói thật, chứ không có ý lừa gạt hai chú cháu họ.

Dù sao mục tiêu của hắn chỉ có một, đó là mộ Khâu Mục Công, việc dẫn người đến khống chế nhà Gia Cát chỉ là để tránh nảy sinh chuyện ngoài ý muốn trong lúc trộm mộ, sau này cũng không có ý định giết người diệt khẩu. "Tự nhiên là thật.

Gia Cát hiền đệ, ta có thể nói cho đệ một cách rất có trách nhiệm, mấy tiếng 'Hữu Tài ca ca' của đệ tuyệt đối không gọi suông đâu, sau này chắc chắn sẽ không thiếu phần tốt cho đệ, cứ chờ xem." Ngô Lương nói đầy ẩn ý.

Trước đó Ngô Lương đã nói trước nội dung của 《Long Trung Đối》 cho Gia Cát Lượng, tư tưởng chiến lược bên trong đó tuy vốn là của Gia Cát Lượng, nhưng đó cũng là chuyện của hơn mười năm sau, nay Ngô Lương nói trước cho cậu ta, biết đâu lại có thể khiến Gia Cát Lượng khai sáng sớm hơn, lợi ích trong đó không cần nói cũng biết.

Đương nhiên, Ngô Lương nói vậy cũng là thật lòng không muốn gây sự với Gia Cát Lượng.

Dù sao hắn vẫn còn rất hứng thú với những phát minh sáng tạo kinh diễm hậu thế mà Gia Cát Lượng tạo ra sau này.

Nếu bây giờ trở mặt, sau này sẽ rất khó lấy được những thông tin đó từ Gia Cát Lượng, đối với hắn đó cũng là một tổn thất to lớn, có thể còn lớn hơn cả việc bỏ lỡ một ngôi mộ Khâu Mục Công. "Nếu ngươi nói lời giữ lời, ta sẽ không oán ngươi nữa, sau này vẫn thừa nhận kết nghĩa với ngươi." Gia Cát Lượng có chút kiêu ngạo nói, nhưng khó mà che giấu được vẻ vui mừng trên gương mặt nhỏ, rồi lại quay sang khuyên Gia Cát Huyền: "Thúc phụ, bây giờ chúng ta cũng không còn cách nào khác, chi bằng cứ tin huynh ấy một lần." "…" Gia Cát Huyền là người từng trải, tự nhiên không ngây thơ như Gia Cát Lượng, nhưng sự đã đến nước này, ông ta quả thực không còn cách nào khác.

Vì vậy ông ta trầm ngâm một lát, rồi lại hạ thấp tư thái, chắp tay bái Ngô Lương: "Ngô giáo úy, ti chức không dám mong cầu thiên tài địa bảo gì, mọi thứ trong mộ đều thuộc về Lưu tướng quân và Ngô

giáo úy.

Chỉ cần sau này Ngô giáo úy có thể tha cho gia quyến của ta, ta đã mãn nguyện lắm rồi, xin đa tạ." "Đây là lẽ tự nhiên." Ngô Lương cũng không nói nhiều về việc giữ chữ tín với ông ta, chỉ khẽ gật đầu. "Xin lại tạ ơn Ngô giáo úy!" Gia Cát Huyền lại chắp tay lần nữa, cuối cùng nói: "Con đường hầm ta đào nằm ngay dưới bãi cát mà Lượng nhi trước đó viết 《Lương Phủ Ngâm》, Ngô giáo úy chỉ cần cho người đào xuống hai mươi thốn là có thể thấy chiếu và ván gỗ dùng để che đậy, lật chúng lên là có thể đi qua thông đạo thẳng tới trong mộ." Bãi cát mà Gia Cát Huyền nói chính là nơi Ngô Lương lần đầu gặp Gia Cát Lượng, cách đây chưa đầy trăm mét, bên cạnh còn có một cái đình cỏ đơn sơ. "Thúc phụ, người giấu kỹ thật đấy, con thường một mình luyện thư pháp trên bãi cát đó mà chưa bao giờ nhận ra bên dưới lại có càn khôn khác!" Vừa nghe vậy, Gia Cát Lượng lập tức nói, giọng điệu có chút không biết là bất mãn hay là khâm phục. "Ha ha." Gia Cát Huyền chỉ lắc đầu cười khổ. "Đi." Ngô Lương quay đầu nhìn cái đình cỏ kia một cái, rồi lập tức dẫn mọi người đi về phía Gia Cát Huyền chỉ, vừa đi vừa ra lệnh cho một quân quan Phường Nhân Quân: "Cưỡi lừa của ta, về huyện thành gọi Dương Vạn Lý, Bạch Tinh Tinh và các binh sĩ còn lại tới đây, bảo họ chuẩn bị làm việc, ở nhà chỉ cần lưu lại vài người trông coi là được." "Vâng." Viên quân quan kia nhận lệnh rồi chạy đi.

Ngô Lương lúc này mới quay lại nhìn Gia Cát Huyền, cười hì hì nói: "Gia Cát huyện thừa, ngươi tiếp tục nói cho ta về cái trận pháp kỳ quái kia đi." "Được." Gia Cát Huyền gật đầu, nói tiếp: "Thực ra lúc đầu khi phá bỏ tường bảo vệ mộ, ti chức cũng không phát hiện trong mộ có gì kỳ lạ, càng không nhận ra trong mộ lại có bố trí trận pháp." "Nhưng để cẩn thận, ti chức cũng không vội vàng vào mộ, chỉ thả một con Hoàng Nhĩ (thời Hán gọi chó là 'Hoàng Nhĩ') đã thuần dưỡng vào

mộ để thăm dò trước." "Nào ngờ mấy canh giờ sau, ta quay lại bên ngoài mộ gọi con Hoàng Nhĩ đó, lúc ấy tuy vẫn nghe tiếng chó sủa, tiếng sủa cũng rất dồn dập, nhưng dù ta gọi thế nào cũng không thấy nó ra gặp ta, chỉ sủa không ngừng." "Tình hình như vậy tự nhiên khiến ta nghi ngờ, càng không dám tùy tiện vào mộ, đành phải ở ngoài mộ cứ cách mấy canh giờ lại gọi nó một lần." "Con Hoàng Nhĩ đó lần nào cũng có đáp lại, nhưng vẫn không ra, tiếng sủa dường như cũng lúc xa lúc gần." "Cứ như vậy liên tục bảy ngày, ngày nào cũng thế, tiếng sủa của con Hoàng Nhĩ đã yếu đi từng ngày, nghe cũng lúc xa lúc gần, khiến người ta không hiểu ra sao, cho đến ngày thứ bảy, tiếng sủa cuối cùng cũng không còn truyền đến nữa…" "Ta nghĩ con Hoàng Nhĩ đó nếu bị thứ gì đó hại chết, chắc chắn không thể sống đến ngày thứ bảy, rất có khả năng là bị nhốt ở bên trong, cuối cùng đói khát mà chết." "Để chứng thực phỏng đoán này, ta lại đuổi một con Hoàng Nhĩ khác vào." "Con Hoàng Nhĩ thứ hai vẫn gặp tình hình tương tự, điều khác biệt duy nhất là nó chỉ cầm cự được sáu ngày là đã không còn động tĩnh gì nữa." "Trong tình hình như vậy, ta tự nhiên càng không dám vào mộ, thế là lại cố ý ném một hòn đá vào mộ làm dấu, đợi ngày hôm sau đến xem thì hòn đá đó không hề dịch chuyển, cũng khiến ta tạm yên tâm một chút." "Không lâu sau ta lại tìm được con Hoàng Nhĩ thứ ba, lần này ta cố ý buộc một sợi dây thừng vào cổ nó, một đầu dây buộc bên ngoài mộ.

Nếu con Hoàng Nhĩ này lại bị nhốt, có lẽ ta còn có thể dùng dây thừng kéo nó ra, cũng có thể giải được nguyên nhân hai con Hoàng Nhĩ trước bị nhốt." "Vài canh giờ sau, con Hoàng Nhĩ này quả nhiên cũng không thể gọi ra được." "Nhưng ta lập tức dùng dây thừng kéo, lại thành công kéo nó ra.

Sau khi kiểm tra ta phát hiện, toàn thân con Hoàng Nhĩ này không có một vết thương ngoài nào, cũng không bị ngoại lực nào cưỡng ép

giam giữ, dường như chỉ là vào mộ rồi hoàn toàn mất phương hướng, dù nghe thấy tiếng gọi của ta cũng không thể tự mình rời khỏi lăng mộ này." "Điều này cho ta một vài gợi ý." "Thế là sau mấy ngày suy nghĩ, ta cuối cùng quyết định, buộc một sợi dây thừng vào người rồi vào mộ xem sao." "Vừa vào mộ, đập vào mắt toàn là những bức tường gạch cao hơn hai trượng, những bức tường này trông không có gì đặc biệt, chỉ là tạo thành nhiều mộ đạo quanh co khúc khuỷu, khiến toàn bộ mộ đạo trông như một mê cung không biết nông sâu." "Và ở nơi cách lối vào mộ đạo khoảng hai trượng, ta tìm thấy thi thể của con Hoàng Nhĩ đầu tiên.

Thi thể này đã bắt đầu thối rữa, trên mình cũng không có bất kỳ vết thương ngoài nào.

Ta còn nén mùi hôi thối mổ bụng nó ra, trong ruột quả nhiên đã không còn gì, xác thực là chết đói không sai." "Thế là ta tiếp tục đi về phía trước, lại đi thêm khoảng ba trượng, cuối cùng phát hiện thi thể của con Hoàng Nhĩ thứ hai, con Hoàng Nhĩ này cũng chết trong tình trạng tương tự." "Lúc này ta có chút nghi hoặc." "Khứu giác của Hoàng Nhĩ hơn hẳn người thường, không cần thị lực vẫn có thể tìm đường, huống hồ ta còn từng gọi chúng ở bên ngoài, chúng thực sự không có lý do gì để chết đói ở nơi chỉ cách lối vào lăng mộ vài trượng cả." "Huống hồ cho dù lối vào lăng mộ thật sự có cấm chế kỳ quái gì ngăn chúng rời đi, hai con Hoàng Nhĩ đã chết này cách nhau cũng không xa, nếu thật sự đói đến cùng cực, con Hoàng Nhĩ thứ hai vào mộ cũng có thể tạm ăn thi thể đồng loại, sao lại có thể chưa từng động đến thi thể đồng loại, cuối cùng chết đói như vậy được." "Ta nghĩ mãi không ra, trong lòng đã thấy lạnh gáy, nhưng lại không chịu dễ dàng từ bỏ, đành phải cứng đầu tiếp tục đi sâu vào." "Chuyện tiếp theo lại càng khiến người ta bối rối hơn." "Nên biết ngoài việc buộc dây thừng, ta còn đánh dấu trên các bức tường gạch dọc đường để

phòng bất trắc, đáng tiếc không lâu sau dây thừng trên người đã hết, lần thăm dò đầu tiên cũng đành phải tạm dừng.

Ta không thể không thu dây thừng lại lui ra, cũng may là lui ra an toàn." "Thế là, hôm sau ta nối dây thừng dài thêm hơn một nửa, lại vào mộ kiểm tra." "Nhưng lần này, dây thừng vẫn không đủ dài, mà ta vẫn chưa đi hết mộ đạo, thứ có thể thấy vẫn chỉ là những bức tường gạch không thấy điểm cuối." "Cứ như vậy, ta không ngừng nối dài dây thừng, không ngừng vào mộ tra xét." "Nửa tháng sau, dây thừng đã dài đến hơn năm mươi trượng, lúc đó dù ta đã dùng loại dây gai nhẹ nhất, mỏng nhất, cũng đã rất khó kéo đi được nữa.

Cuối cùng… dây gai trong lần vào mộ đó đã bị đứt." "Ta đang thăm dò trong mộ đạo một lúc lâu, mới phát hiện ra vấn đề này, quay lại tìm thì đã không biết đi được bao xa.

Thế là ta lại vội vàng theo dấu đã làm trên tường để tìm đường lui, nhưng đi như vậy nửa canh giờ, ta vẫn không tìm thấy đầu dây bị đứt." "Lúc đó ta đã mệt mỏi rã rời, trong lòng dần dần bắt đầu hoảng sợ." "Bởi vì lúc vào ta kéo dây thừng đi không nhanh, cũng chỉ đi hơn một khắc, mà lúc ra ta lại đi rất nhanh, và có thể chắc chắn những dấu hiệu trên tường đều do tay ta làm, căn bản không có lý do gì đi liên tục nửa canh giờ mà vẫn không ra được, trừ phi…" "Dù có dấu hiệu làm chỉ dẫn, ta vẫn bị lạc vào một mê trận, trông như đang đi trên đường cũ, nhưng thực ra lại cứ mãi loanh quanh tại chỗ, giống như trong truyền thuyết bị 'quỷ đả tường' vậy!" "Lúc này ta tuy cuối cùng đã nhận ra sự nghiêm trọng của vấn đề, nhưng lại không cam tâm chết dí ở đây như hai con Hoàng Nhĩ kia." "Thế là mấy ngày tiếp theo, ta như con ruồi không đầu tìm lối ra trong mộ, nếu theo dấu hiệu không thể quay lại đường cũ, ta dứt khoát đâm ngang xông thẳng trong mộ đạo.

Như vậy có lẽ còn có khả năng ra ngoài, hoặc không cẩn thận lại xông vào mộ thất của chủ nhân." "Đáng tiếc là không, cho đến cuối

cùng không thể chịu nổi cơn đói, hai mắt tối sầm ngã xuống đất.

Không ai biết lúc đó ta tuyệt vọng đến mức nào, trước khi ngã xuống, ta đã nghĩ mình chắc chắn sẽ chết ở đây." "Nhưng cuối cùng, ta vẫn sống sót." "Không phải vì ta tự mình đi ra khỏi lăng mộ này, mà là con Hoàng Nhĩ thứ ba bị ta kéo ra đã tìm thấy ta.

Trước khi ta vào mộ, ta đã dùng sợi dây gai thô trước đây đổi được để buộc con Hoàng Nhĩ đó ở ngoài mộ.

Sợi dây gai thô đó dài đến sáu trượng, trong tình hình bình thường con Hoàng Nhĩ không thể kéo đi được, cũng không sợ nó chạy mất." "Có lẽ mấy ngày không gặp, nó cũng đói đến hoa mắt, vậy mà lại chạy vào mộ tìm ta, ma xui quỷ khiến thế nào lại gặp được ta lúc gần như đèn cạn dầu." "Cũng chính vì vậy, ta men theo sợi dây thừng mà con Hoàng Nhĩ mang vào, cuối cùng mới sống sót đi ra." "Lúc đó ta mới kinh ngạc phát hiện, nơi ta ngã xuống chỉ cách lối ra có vài trượng mà thôi.

Nếu ta kiên trì thêm một chút, có lẽ đã có thể ra ngoài." "Nhưng nghĩ lại, ta lại toát một thân mồ hôi lạnh." "Trước đó hai con Hoàng Nhĩ chết đói kia, chẳng phải cũng chỉ cách lối ra vài trượng sao…" Nói đến đây, Gia Cát Huyền cuối cùng dừng lại, vẻ sợ hãi trong mắt khó mà che giấu, hiển nhiên trải nghiệm trong mộ trước đó đã để lại cho ông ta không ít ám ảnh tâm lý.

Mà lúc này, mọi người cũng đều chìm vào im lặng, ít nhiều đều có cảm giác lạnh sống lưng.

Thứ không nhìn thấy, không sờ được, nhưng lại có thể nhốt chết người sống sờ sờ này, không nghi ngờ gì chính là thứ đáng sợ nhất trên đời. "Emmm…" Ngô Lương nghe xong cũng có chút không tự nhiên, nhưng đồng thời hắn cũng đang phân tích những trải nghiệm mà Gia Cát Huyền miêu tả, cố gắng tìm ra một số thông tin có thể giúp

ích cho hành động tiếp theo của mình: Thứ nhất, không khí trong lăng mộ này hẳn là không có vấn đề gì lớn.

Nếu không mấy con chó kia tuyệt đối không thể sống sót lâu như vậy trong mộ, Gia Cát Huyền càng không có cơ hội sống sót thoát ra.

Thứ hai, mộ đạo trong mộ có thể thực sự đã bị thiết lập một loại chướng nhãn pháp nào đó mà người thường không biết, cũng có thể nói chính là cái gọi là "trận pháp".

Sau khi vào lăng mộ này không phải là hoàn toàn không có khả năng đi ra.

Trong lời miêu tả của Gia Cát Huyền đã cung cấp một manh mối vô cùng quan trọng, trong trường hợp buộc dây thừng, bất kể là người hay chó, đều có thể thông qua sự dẫn dắt của dây thừng mà đi ra.

Nhưng nếu đánh dấu trên tường thì lại không có tác dụng tìm đường tương tự.

Nói cách khác, tất cả những gì nhìn thấy trong mộ, ngay cả dấu hiệu do chính mình làm, đều có thể trở thành một yếu tố "dẫn lạc đường" cực kỳ đáng sợ.

Chỉ có vật ngoại lai như dây thừng, và còn là trong trường hợp không bị đứt, mới có thể trở thành manh mối then chốt để đi ra khỏi lăng mộ.

Đây không phải là "chướng nhãn pháp" thì là gì?

Chỉ có điều "chướng nhãn pháp" ở đây rõ ràng cao cấp hơn nhiều.

Không chỉ có thể "dẫn lạc đường" thị giác, mà còn có tác dụng "dẫn lạc đường" tương tự với khứu giác, nếu không hai con chó có khứu giác nhạy bén hơn con người rất nhiều kia, căn bản không thể bị nhốt chết trong mộ.

Thứ ba, cái "trận pháp" này dường như có thể lớn có thể nhỏ.

Nói nó lớn, nghe có vẻ quả thực rất lớn, hai con chó chết kia tạm thời không nói, Gia Cát Huyền đã đi liên tục trong mộ đạo mấy ngày liền mà không ra được cũng không vào được.

Theo tốc độ đi bộ bình thường của con người, tính ra ít nhất cũng đã đi được vài chục thậm chí hàng trăm cây số, không thể nói là không lớn.

Mà nói nó nhỏ, nó dường như cũng thực sự không lớn lắm, hai con chó kia chết ở nơi chỉ cách lối ra vài trượng, Gia Cát Huyền đi mấy ngày cũng dừng lại ở nơi chỉ cách lối ra vài trượng.

Tuy không biết đây có phải là trùng hợp hay không, nhưng quả thực sẽ cho người ta một cảm giác rằng họ mấy ngày nay dường như chỉ đang đi tại chỗ trong một phạm vi rất nhỏ.

Ngoài ra, Ngô Lương còn đang suy nghĩ một vấn đề.

Giả sử hai người cùng vào mộ trong cùng một khoảng thời gian, sau đó lại chọn cách đi riêng, như vậy trong trường hợp không có dây thừng nối liền thì có khả năng gặp nhau không?

Theo lời miêu tả của Gia Cát Huyền, hai con chó chết trước đó có lẽ đã không gặp nhau, nếu không con sau khi đói đến cùng cực nhất định sẽ ăn thi thể của con trước, nhưng tình huống như vậy lại không xảy ra.

Nhưng sau đó khi Gia Cát Huyền buộc dây thừng vào mộ đạo, lại thấy được thi thể của hai con chó đó ở nơi không xa nhau.

Và sau này khi Gia Cát Huyền bị nhốt trong mộ đạo, cũng là con chó buộc dây thừng ở ngoài lăng mộ đã tìm thấy ông ta, mới giúp ông ta may mắn nhặt lại được một mạng.

Từ đó có thể thấy, trong tình huống mà Gia Cát Huyền miêu tả,

không bao gồm tình huống mà Ngô Lương đang nghĩ đến.

Đây quả thực là một vấn đề đáng quan tâm, trực tiếp liên quan đến việc nếu sau này Ngô Lương muốn cùng mọi người vào mộ, cần phải áp dụng chiến lược như thế nào… Vì vậy, Ngô Lương cảm thấy rất cần thiết phải thử nghiệm một phen trước khi vào mộ.

Trước đó hắn đã thấy một con chó trong sân nhỏ nhà Gia Cát, đó hẳn là con chó cuối cùng không chết trong mộ và còn cứu mạng Gia Cát Huyền, có lẽ có thể dùng đến.

Trong lúc nói chuyện, một nhóm người đã đến bãi cát kia, binh sĩ Phường Nhân Quân rất nhanh đã bắt đầu công việc khai quật.

Chương 230

Ngô Lương đứng bên cạnh trầm tư hồi lâu, lại quay đầu hỏi Gia Cát Huyền: "Gia Cát huyện thừa, khi ngươi bị lạc trong mộ tìm lối ra, có từng gặp lại thi thể của hai con Hoàng Nhĩ chết trong mộ trước đó không?" "Lần đầu tiên ta vào mộ rồi ra, vì không chịu nổi mùi hôi thối nên đã dọn cả hai cái xác đó ra ngoài chôn rồi, làm sao mà gặp lại được…" Gia Cát Huyền nghe vậy hoàn hồn, vẻ sợ hãi trên mặt giảm đi một chút, nghiêm nghị nói. "Vậy còn dấu vết thì sao, thi thể thối rữa vốn sẽ để lại một số dấu vết, ngươi lại từng mổ bụng hai con Hoàng Nhĩ đó trong mộ, cũng sẽ để lại chút dấu vết chứ?" Ngô Lương có chút không cam lòng hỏi dồn. "Cái này ta lại không để ý." Gia Cát Huyền hồi tưởng một chút rồi nói: "Lúc đó ta đã hồn bay phách lạc, lại thêm dầu hỏa mang theo bên người rất có hạn, đuốc cũng không dám đốt, chỉ có thể dùng dây gai và lon dầu làm một cái đèn dầu nhỏ đơn giản để tiết kiệm sử dụng, mà ánh sáng của đèn dầu đó thực sự có hạn, có thể nhìn rõ đường không đâm vào tường đã là may lắm rồi, thực sự không rảnh để ý đến những chi tiết nhỏ nhặt này." "Được rồi." Ngô Lương gật đầu.

Tuy không nhận được câu trả lời mình muốn từ miệng Gia Cát Huyền, nhưng những lời này lại khiến Ngô Lương nắm bắt được một chi tiết nhỏ khác – ánh sáng!

Ánh sáng của đèn dầu nhỏ quả thực khá mờ ảo, đặc biệt là trong mộ đạo tối đen như mực này lại càng không đủ dùng.

Nhưng cho dù là đuốc, phạm vi và độ sáng có thể chiếu sáng thực ra cũng khá hạn chế.

Theo như Ngô Lương biết, hậu thế dường như có người đã làm

thí nghiệm tương tự, nếu trong điều kiện ánh sáng cực kỳ hạn chế mà thiết lập một số bậc thang hoặc dốc nghiêng khá tinh vi, tuần tự và kéo dài không dứt, liền có khả năng tạo ra một cái bẫy vòng lặp có thể đánh lừa cảm quan của con người, khiến người ta cảm thấy mình mãi mãi đang "đi lên" hoặc "đi xuống", nhưng thực ra từ đầu đến cuối chỉ đi trong một vòng lặp không dài, vĩnh viễn không thể đi đến cuối.

Đây chính là "Huyền Hồn Thê" nổi tiếng trong truyền thuyết.

Đáng tiếc Ngô Lương tạm thời vẫn chưa vào lăng mộ, chưa thấy tình hình mộ đạo bên trong, cho nên cũng không thể vội vàng đưa ra phán đoán, chỉ ghi nhớ chi tiết nhỏ này trong lòng.

Nhưng, so với Gia Cát Huyền, Ngô Lương có một ưu thế rất lớn về mặt này.

Ưu thế này đến từ "Tùy Hầu Châu", độ sáng và phạm vi chiếu sáng của "Tùy Hầu Châu" tuyệt đối không phải đuốc và đèn dầu có thể so bì, lại hoàn toàn không cần lo lắng về vấn đề nhiên liệu, đây mới là bảo vật thực sự… Sự việc đến nước này, Ngô Lương cảm thấy không thể lấy thêm được thứ gì có giá trị hơn từ Gia Cát Huyền nữa, liền quay sang nhìn Gia Cát Lượng đang ngơ ngác, đột nhiên hỏi một câu mà trong tai mọi người nghe thấy vô cùng đột ngột: "Gia Cát hiền đệ, đệ có từng nghe qua 'Bát Trận Đồ' chưa?" "Hữu Tài ca ca, huynh đang nói chuyện với ta sao?" Gia Cát Lượng cũng hơi sững sờ, chỉ vào mũi mình hỏi. "Không sai, hiền đệ có từng nghe qua 'Bát Trận Đồ' chưa?" Ngô Lương nói chậm lại, hỏi từng chữ một. "Bát Trận… Đồ?" Gia Cát Lượng lại càng thêm nghi hoặc, hiển nhiên hoàn toàn không hiểu Ngô Lương đang nói cái gì.

Không chỉ cậu ta, những người khác bên cạnh cũng lộ vẻ nghi hoặc tương tự.

Một là họ không hiểu tại sao Ngô Lương đột nhiên lại hỏi một

đứa trẻ như Gia Cát Lượng một câu hỏi kỳ quái như vậy, hai là họ không hiểu "Bát Trận Đồ" trong miệng Ngô Lương rốt cuộc là thứ gì. "Chưa nghe qua thì thôi…" Ngô Lương lại không giải thích thêm, chỉ giả vờ thờ ơ cười cười… Phản ứng của Gia Cát Lượng, chính là câu trả lời hắn muốn. "Bát Trận Đồ" thực ra cũng là một hướng nghi ngờ chính của Ngô Lương đối với "trận pháp" trong mộ.

Thứ này bất kể là trong chính sử được phát hiện ở hậu thế, hay trong nhiều tác phẩm văn học có nguồn gốc lịch sử, đều gần như đã trở thành đại danh từ của Gia Cát Lượng.

Nhưng chính sử chỉ đề cập rất chung chung rằng Gia Cát Lượng từng "suy diễn trận pháp, làm ra Bát Trận Đồ, đều nắm được yếu lĩnh", chứ không ghi lại hiệu quả cụ thể của "Bát Trận Đồ".

Thậm chí nhà thơ nổi tiếng đời Đường Đỗ Phủ còn vì thế mà làm một bài thơ tên là 《Bát Trận Đồ》: "Công cái tam phân quốc, danh thành Bát Trận Đồ.

Giang lưu thạch bất chuyển, di hận thất thôn Ngô." (Công lao trùm ba nước, danh thành nhờ Bát Trận.

Sông trôi đá không chuyển, hận còn nuốt chẳng xong Ngô.) Bài thơ này nói về câu chuyện của Gia Cát Lượng và "Bát Trận Đồ", từ đó có thể thấy Gia Cát Lượng và "Bát Trận Đồ" ảnh hưởng sâu xa đến hậu thế như thế nào.

Tuy trong thơ vẫn không miêu tả hiệu quả cụ thể của "Bát Trận Đồ", nhưng cũng phản ánh sự mạnh mẽ của nó từ một góc độ khác.

Sau này đến cuối Nguyên đầu Minh, nhà văn nổi tiếng La Quán Trung lại đề cập đến "Bát Trận Đồ" trong 《Tam Quốc Diễn Nghĩa》.

Trong 《Tam Quốc Diễn Nghĩa》 viết rằng Gia Cát Lượng khi vào Xuyên đã dùng đá bày trận kỳ "Bát Trận Đồ", danh tướng Tam

Quốc Lục Tốn vì truy kích Lưu Bị đã dẫn quân vào tra xét, kết quả suýt bị nhốt chết trong trận, cuối cùng nhờ sự giúp đỡ của cha vợ Gia Cát Lượng mới thoát ra được… Tình tiết được hậu thế biết đến rộng rãi này không nghi ngờ gì lại phủ thêm một lớp màn bí ẩn cho "Bát Trận Đồ".

Không bàn đến việc 《Tam Quốc Diễn Nghĩa》 có bịa đặt vì nhu cầu tình tiết hay không.

Chỉ riêng việc sử sách hay tác phẩm văn học của các thời đại đều đề cập đến chuyện này, đã đủ chứng minh "Bát Trận Đồ" là có thật, và có quan hệ mật thiết với Gia Cát Lượng, còn từng phát huy hiệu quả cực kỳ nổi bật trong lịch sử, vì vậy mới được hậu nhân đời đời truyền tụng.

Mà Gia Cát Lượng hiện tại, lại hoàn toàn không biết gì về "Bát Trận Đồ".

Không chỉ vậy, trước đó Ngô Lương còn cố ý xác nhận, Gia Cát Lượng đối với "mộc ngưu lưu mã" cũng hoàn toàn không biết gì.

Điều này nói lên cái gì?

Điều này nói lên rằng Gia Cát Lượng sau này chắc chắn đã có một kỳ ngộ đáng ngưỡng mộ mà không ai biết, mới có thể tạo ra nhiều món đồ kỳ lạ đến chính cậu ta cũng chưa từng nghe qua, trở thành danh tướng Thục Hán lưu danh bách thế.

Vậy thì, từ bây giờ cho đến năm 27 tuổi xuất sơn, Gia Cát Lượng rốt cuộc đã gặp kỳ ngộ gì?

Chính sử ghi lại, kể từ khi Gia Cát Lượng theo chú là Gia Cát Huyền đến Nam Dương quận ẩn cư, cho đến khi Lưu Bị đến tam cố mao lư, thì chưa từng dời đi nơi khác.

Phân tích như vậy có thể suy đoán, kỳ ngộ của cậu ta rất có khả

năng ở gần nơi ẩn cư.

Nay lại kết hợp với nghề tay trái của Gia Cát Huyền, tự nhiên sẽ khiến người ta liên hệ những thành tựu đó của Gia Cát Lượng với ngôi mộ Khâu Mục Công ẩn trong ngọn núi này.

Thậm chí Ngô Lương đã tự mình hình dung ra một loạt sự việc: Chú của Gia Cát Lượng là Gia Cát Huyền sẽ chết sau ba năm nữa vì "ác chú" trên người, sau khi ông ta chết, mộ Khâu Mục Công liền được xem như "di sản" kế thừa cho Gia Cát Lượng.

Lúc đó Gia Cát Huyền còn chưa đưa cả nhà Gia Cát Lượng di dời, chứng tỏ công việc đào mộ Khâu Mục Công chắc chắn vẫn chưa hoàn thành, nói không chừng ngay cả cái trận pháp kỳ quái có đi không có về này cũng chưa phá giải được, gánh nặng này tự nhiên từ đó rơi xuống vai Gia Cát Lượng.

Và Gia Cát Lượng cuối cùng cũng không làm Gia Cát Huyền thất vọng, cuối cùng đã thành công phá giải trận pháp vào trong mộ, từ trong mộ lấy được những thứ khiến cậu ta hưởng lợi cả đời… Nếu những gì hắn hình dung là sự thật, vậy thì trận pháp kỳ quái trong mộ này rất có khả năng chính là "Bát Trận Đồ" trong truyền thuyết.

Hiện tại xem ra hiệu quả của nó quả thực có nhiều điểm trùng khớp với nhiều truyền thuyết dân gian, tuy không biết có thể chống lại mười vạn hùng binh hay không, nhưng nhốt chết một cá nhân thì hoàn toàn không có vấn đề gì.

Đương nhiên, Ngô Lương đưa ra suy luận như vậy, cũng không phải không có căn cứ khác.

Trong đó căn cứ quan trọng nhất chính là, hắn có thể khẳng định "Bát Trận Đồ" không phải là nguyên tác của Gia Cát Lượng.

Bởi vì giới khảo cổ hậu thế đã biết ghi chép sớm nhất về "Bát

Trận Đồ" là ở thời Hoàng Đế, do Hoàng Đế cùng đại tướng Phong Hậu cùng nhau nghiên cứu sáng tạo ra, thậm chí còn tìm thấy một tấm bia đá 《Phong Hậu Bát Trận Đồ》, trong đó ghi chép chi tiết sự tích Hoàng Đế và Phong Hậu nghiên cứu sáng tạo 《Bát Trận Đồ》.

Vì vậy Ngô Lương có đủ lý do để nghi ngờ, những món đồ kỳ lạ mà Gia Cát Lượng tạo ra, rất có khả năng đến từ "trên trời rơi xuống"!

Nghĩ đến đây, Ngô Lương đối với ngôi mộ Khâu Mục Công này, càng lúc càng mong đợi… Nửa canh giờ sau, Dương Vạn Lý, Bạch Tinh Tinh cùng một đám binh sĩ Phường Nhân Quân đã đến nơi.

Thông đạo mà Gia Cát Huyền giao ra cũng đã được đào xong hoàn toàn, hiện ra không chút che đậy trước mặt Ngô Lương và mọi người.

Phải nói, thông đạo này khá rộng rãi, có thể cho một người đứng thẳng đi lại, có thể thấy Gia Cát Huyền lúc đầu cũng đã bỏ không ít tâm tư. "Gia Cát huyện thừa, có thể mượn con Hoàng Nhĩ nhà ngài dùng một lát không?" Ngô Lương quay người lại, cười hì hì hỏi Gia Cát Huyền.

Thực ra lúc này binh sĩ Phường Nhân Quân nhận lệnh đã dắt con Hoàng Nhĩ đó qua… Gia Cát Huyền còn có thể nói gì nữa, đương nhiên chỉ có thể cười khổ gật đầu: "Ngô giáo úy không cần khách khí." "Vậy thì đa tạ." Ngô Lương mỉm cười, dặn dò riêng quân quan đi cùng trông coi nhà Gia Cát, sau đó liền dẫn Điển Vi, Vu Cát, Dương Vạn Lý, Bạch Tinh Tinh lần lượt đi vào thông đạo.

Cả nhóm đi trong thông đạo mấy chục mét, cuối cùng đến lối vào lăng mộ.

Tường kim cương ở lối vào lăng mộ đã bị dỡ đi quá nửa, lộ ra một cái miệng lớn tương đương với mộ đạo bên trong.

Mà chỗ thông đạo do Gia Cát Huyền đào cũng trở nên rộng rãi hơn không ít, đã có thể chứa được bốn người đi song song, đây có lẽ là do Gia Cát Huyền lúc đầu dỡ tường kim cương đã cố ý mở rộng để tiện sử dụng công cụ.

Ngoài ra, trên mặt đất bên ngoài lăng mộ còn đóng hai cái cọc gỗ, bên cạnh cọc gỗ là không ít cuộn dây gai thô mỏng khác nhau, đây hẳn là những sợi dây gai mà Gia Cát Huyền đã dùng để thăm dò mộ trước đây. "Công tử, chúng ta cứ thế này vào sao?" Thấy Ngô Lương đã đứng ở lối vào lăng mộ, Vu Cát lại tái phát bệnh cũ, nhăn nhó một khuôn mặt già nua hỏi có chút hoảng sợ. "Không vội, chúng ta làm một thí nghiệm trước." Ngô Lương ngồi xổm xuống, tháo sợi dây thừng trên cổ con chó ra, dùng sức vỗ một cái đẩy con chó vào trong mộ.

Con chó "ẳng" một tiếng, sau đó vui vẻ chạy sâu vào trong mộ đạo, trong vài hơi thở đã biến mất khỏi tầm mắt của Ngô Lương và mọi người. "Đây… Công tử tại sao lại tháo dây của nó ra?

Nếu lời Gia Cát Huyền nói không sai, nó đi chuyến này e là có đi không có về rồi?" Thấy hành động của Ngô Lương, Vu Cát lập tức có chút không hiểu hỏi. "Lát nữa Điển Vi và ta sẽ cùng buộc Tàm Thần Bảo Ti vào tìm nó, hy vọng là còn tìm được." Ngô Lương nói đầy ẩn ý.

Sau khi thả con chó kia vào trong lăng mộ, Ngô Lương và những người khác liền đợi ở bên ngoài.

Trong lúc đó, Ngô Lương cũng không quên hỏi dò Vu Cát một vài điều có thể hữu ích: "Lão tiên sinh, «Chu Dịch» có câu: 'Thời xưa Bào Hy thị cai trị thiên hạ, ngẩng lên thì quan sát thiên tượng, cúi xuống thì quan sát địa pháp; xem văn của chim thú và sự thích nghi của đất; gần thì lấy ở thân mình, xa thì lấy ở vạn vật, từ đó mới làm ra Bát quái, để

thông suốt đức của thần minh, để phân loại tình của vạn vật'.

Kham dư chi thuật chính là bắt nguồn từ Bát quái dịch học, ngài đã chuyên sâu về đạo này, chắc hẳn đối với 'trận pháp' cũng được dựng nên dựa trên nền tảng Bát quái dịch học cũng không phải là vấn đề gì chứ?" "Chuyện này...

Công tử có điều không biết, kham dư và trận pháp tuy đều bắt nguồn từ Bát quái dịch học, nhưng cả hai lại không thể đánh đồng." Vu Cát trầm ngâm một lát, rồi tận tình giải thích cho Ngô Lương, "Kham dư chi thuật là quan sát địa pháp, địa tướng là thứ cố định, vì vậy chỉ cần nắm vững quy luật trong đó là có thể không gì không thuận lợi.

Nhưng đạo trận pháp lại là do con người tạo ra, đem Bát quái kết hợp biến thành sáu mươi bốn quẻ, rồi lại đem sáu mươi bốn quẻ đó tùy ý kết hợp, có thể nói là thiên biến vạn hóa, khó mà nắm bắt.

Lão phu tuy tinh thông kham dư chi thuật, nhưng tuyệt đối không dám nói bừa là mình tinh thông trận pháp a." "Thì ra là vậy..." Ngô Lương tập trung suy nghĩ một lát, gật đầu rồi lại hỏi, "Nói như vậy, lão tiên sinh tuy không tinh thông đạo trận pháp, nhưng chắc cũng có hiểu biết đôi chút chứ?" "Nếu là người khác hỏi vấn đề này, e rằng lão phu sẽ ra vẻ ta đây rồi." Vu Cát cười áy náy với Ngô Lương, nói, "Nhưng đối diện với công tử, lão phu cứ nói thẳng vậy.

Đối với đạo trận pháp này, lão phu có thể nói là thất khiếu chỉ thông sáu khiếu — nhất khiếu bất thông.

Nếu công tử muốn lão phu giúp bố trí trận pháp, hay là phá giải trận pháp gì đó, lão phu thật sự là bất lực, nhiều nhất chỉ có thể giải đáp cho công tử một vài lý luận về phương diện Bát quái dịch học thôi." "Ta hiểu rồi." Ngô Lương khẽ gật đầu.

Thực ra hắn cũng không đặt quá nhiều hy vọng vào Vu Cát.

Bởi vì với tính cách thích khoe khoang của Vu Cát, nếu lão thật sự có hiểu biết về trận pháp, thì lúc nãy khi Gia Cát Huyền nhắc đến "trận pháp" trong mộ, lão già này đã nhảy ra tự tiến cử rồi, làm sao có thể dễ dàng bỏ qua cơ hội tốt để thể hiện trước mặt mọi người như vậy?

Tuy nhiên, qua lời giải thích vừa rồi của Vu Cát, Ngô Lương đã có một vài nhận thức mới về cái gọi là trận pháp.

Cảm giác như trận pháp giống một chiếc khóa mật mã bị xáo trộn, mật mã nằm trong tay người bố trí trận pháp.

Người khác muốn phá giải trận pháp có thể sẽ cần tìm ra mật mã chính xác từ sáu mươi bốn quẻ, và trong đa số trường hợp có lẽ chỉ có một cơ hội thử, chỉ cần thất bại là có thể phải trả giá bằng tính mạng.

Giống như mê trận nghi là "trận pháp" trong ngôi mộ này, nếu không phải Gia Cát Huyền đủ cẩn thận, e rằng trước đó người chết đã không phải là hai con chó kia, mà là chính y.

Cũng vì thế, phá giải trận pháp gần như là một việc bất khả thi.

Đương nhiên, trận pháp cũng không phải hoàn toàn không có quy luật.

Cốt lõi của nó chính là Bát quái dịch học.

Có thể xem thứ này như là mã lập trình của hậu thế, chỉ cần tự do kết hợp các mã lập trình dễ hiểu là có thể tạo ra rất nhiều trận pháp hoàn toàn khác nhau.

Mà chỉ cần phá giải được công thức logic trong mã lập trình, liền có khả năng tự do ra vào, sao chép, thậm chí là ác ý sửa đổi khiến trận pháp hoàn toàn tê liệt giống như một hắc khách...

Cho nên, nếu mê trận trong mộ quả thực là một loại trận pháp nào đó, hoặc dứt khoát chính là "Bát Trận Đồ" mà Ngô Lương nghi ngờ,

thì dù Vu Cát không hiểu "đạo trận pháp", lão vẫn có thể phát huy một số tác dụng.

Ít nhất lão là người tinh thông Bát quái dịch học nhất ở đây.

Có khả năng trong quá trình dò xét sẽ giúp Ngô Lương giải mã cốt lõi và quy luật của trận pháp, tương đương với việc Ngô Lương mang theo một người phiên dịch "mã lập trình" bên mình, tự nhiên là không thể thiếu. "Công tử, nếu trong mộ quả thực có bố trí trận pháp lợi hại, chúng ta tốt nhất không nên mạo hiểm tiến vào.

Chương 231

Báu vật trong mộ dù quan trọng đến đâu cũng không quan trọng bằng tính mạng của chúng ta." Vu Cát thấy Ngô Lương đăm chiêu, lại có chút lo lắng khuyên nhủ. "Yên tâm, ta tự có chừng mực, hơn nữa nếu không thể thuận lợi giải khai trận pháp, ta vẫn còn giữ lại hậu chiêu lợi hại." Ngô Lương quay đầu lại cười nói. "Hậu chiêu lợi hại gì?" Vu Cát vội vàng hỏi.

Mọi người cũng đều tò mò nhìn sang. "Bí mật." Ngô Lương cười thần bí. ... "Tắc tắc tắc!" Chỉ qua hơn mười phút, Ngô Lương liền dùng ngôn ngữ gọi chó thông dụng cả cổ lẫn kim vào trong mộ — tặc lưỡi.

Sở dĩ nói là ngôn ngữ gọi chó thông dụng cả cổ lẫn kim, là vì sau khi Ngô Lương đến thời đại này đã không phải lần đầu tiên nhìn thấy chó, và đã thấy rất nhiều người khi gọi chó cũng đều dùng cách này.

Ngay cả con chó của nhà Gia Cát cũng vậy.

Mấy ngày trước khi Ngô Lương đến thăm, con chó vàng lớn này vẫy đuôi không ngừng quấn quanh hắn, mẹ của Gia Cát Lượng chính là dùng cách này để gọi nó đi. "Gâu gâu!

Gâu gâu gâu!" Trong mộ lập tức truyền đến tiếng sủa của con chó vàng lớn, nghe không xa lắm, hơn nữa qua tiếng sủa có thể nghe ra, tình trạng sức khỏe của con chó này cũng khá tốt. "Tắc tắc tắc!" Ngô Lương tiếp tục gọi nó. "Gâu gâu gâu!" Con chó vàng lớn cũng không ngừng đáp lại trong mộ, tiếng sủa dần dần trở nên gấp gáp, thỉnh thoảng còn phát ra tiếng "kít kít kít" sốt ruột.

Nhưng Ngô Lương đợi bên ngoài một lúc, lại không thấy con chó vàng lớn chạy ra khỏi mộ.

Trong quá trình này, theo tiếng gọi không ngừng của Ngô Lương, còn có thể nghe thấy tiếng móng vuốt của con chó vàng lớn chạy nhanh trên mặt đất, thậm chí không ngừng cào tường.

Nhưng vẫn không thấy bóng dáng nó đâu. "Nhanh vậy đã bị nhốt ở trong rồi sao?" Ngô Lương khẽ nhíu mày, xem ra những gì Gia Cát Huyền vừa nói đều là thật.

Hơn nữa tình hình thực tế dường như còn nghiêm trọng hơn những gì Gia Cát Huyền nói, căn bản không cần đến mấy canh giờ, con chó vàng lớn vừa mới vào một lát đã bị lạc ở bên trong.

Ngô Lương cảm thấy đã có thể phán đoán rằng: bất kể là người hay động vật, chỉ cần tiến vào trong mộ liền sẽ lập tức bị ảnh hưởng bởi cái gọi là "trận pháp", và không có quan hệ trực tiếp đến thời gian ở lại bên trong. "Tắc tắc tắc!" Trong lòng Ngô Lương vẫn còn chút may mắn cuối cùng, lại thử gọi một lần nữa. "Gâu gâu gâu!" Tình hình vẫn không thay đổi, thậm chí lần này tiếng của con chó vàng lớn nghe có vẻ còn xa hơn trước một chút. "Tinh Tinh, nàng có nghe thấy động tĩnh gì không?" Ngô Lương quay đầu hỏi. "Ngoài tiếng chạy và cào tường của con chó vàng kia, ta không nghe thấy bất kỳ động tĩnh nào khác, dù là nhỏ nhất cũng không có." Bạch Tinh Tinh nói thật. "Nếu vậy, cơ bản có thể loại trừ khả năng trong mộ đạo có đặt cơ quan." Ngô Lương trầm ngâm nói. "Cơ quan" mà hắn hiểu là loại cơ quan máy móc có thể đảo ngược mộ đạo, di chuyển vách mộ, hoặc là thay đổi hình dạng vách tường.

Loại cơ quan này sẽ khiến mộ đạo thay đổi bất cứ lúc nào, từ đó đạt được hiệu quả nhốt người hoặc động vật vào bên trong.

Nhưng cơ quan máy móc đều có một nhược điểm chung, đó là khi vận hành nhất định sẽ phát ra một số âm thanh, đây là vấn đề nan giải mà ngay cả hậu thế gần hai ngàn năm sau cũng chưa giải quyết được,

hiện tại tự nhiên cũng không có khả năng giải quyết. "Gâu gâu gâu...

Kít kít kít..." Con chó vàng lớn vẫn đang sủa một cách gấp gáp trong mộ.

Ngô Lương hoàn hồn, lập tức lấy sợi "Tàm Thần Bảo Ti" mang theo người, một đầu buộc vào mình và Điển Vi, đầu còn lại giao cho Dương Vạn Lý, dặn dò: "Tinh Tinh, lão tiên sinh, Dương Vạn Lý, ta và Điển Vi vào trong tìm con chó vàng này, ba người các ngươi tạm thời ở lại đây, trông coi Tàm Thần Bảo Ti cho tốt, nếu nghe thấy ta và Điển Vi hô hoán, liền lập tức kéo dây dẫn chúng ta ra ngoài." "Vâng." Dương Vạn Lý vội vàng đáp.

Bạch Tinh Tinh trông có vẻ hơi không yên tâm, nhưng nghe thấy câu cuối cùng của Ngô Lương, nàng cuối cùng vẫn không nói gì, chỉ khẽ gật đầu.

Thính lực của nàng là tốt nhất, nếu Ngô Lương và Điển Vi thật sự gặp vấn đề gì hô cứu, dù âm thanh có yếu một chút, nàng cũng có thể nghe thấy, ở lại đây ngược lại có thể bảo đảm an toàn cho Ngô Lương ở một mức độ nào đó. "Có cần mang theo lão hủ không?

Lão hủ tuy không biết đạo trận pháp, nhưng cũng muốn vào xem tận mắt." Vu Cát thì lại hiếm thấy tự tiến cử, phải biết là mới vừa rồi, lão già này vẫn còn một bộ mặt hoảng sợ.

Có thể thấy "đạo trận pháp" đối với lão cũng có sức hấp dẫn không nhỏ, lại có thể át đi nỗi sợ hãi trong lòng. "Lão tiên sinh đừng vội, lần này ta và Điển Vi vào chỉ là dò xét sơ bộ, thể lực ngài kém hơn một chút, hay là cứ ở đây nghỉ ngơi một lát đi, sau này còn nhiều cơ hội." Ngô Lương cười nói. "Nếu công tử đã nói vậy, lão hủ đương nhiên tuân mệnh." Vu Cát lúc này mới im lặng lui sang một bên, nhưng đột nhiên lại trừng mắt quát Dương Vạn Lý, "Ngươi tên hậu sinh kia lại đang nghĩ gì thế, chỉ dùng hai tay cầm Bảo ti sao được, lỡ

không cẩn thận tuột tay, công tử và Điển Vi chẳng phải là không ra được sao?

Còn không mau đem Bảo ti quấn thêm mấy vòng vào hai cọc gỗ này!" "Ta đang định làm đây..." Dương Vạn Lý vội vàng làm theo, làm xong trong lòng lại thấy khó chịu, lập tức châm chọc lại, "Ngươi cái lão đạo tạp mao kia, ta từng cứu ngươi một mạng, ngươi không cảm kích thì thôi, lại còn mắng ta trước mặt công tử, sao trên đời lại có lão đạo vong ân phụ nghĩa, lòng dạ đen tối như ngươi!" "Nói đến chuyện này, lão phu còn chưa truy cứu chuyện ngươi suýt nữa làm hỏng đạo hạnh của lão phu đâu!" Vừa nghe thấy lời này, Vu Cát càng nhảy dựng lên. "Ta phỉ!

Ta phỉ!

Ta phỉ phỉ phỉ!

Ta nhổ trả ngươi nửa hạt kê trong kẽ răng của ngươi đây, ta làm ngươi ghê tởm chết cái lão đạo tạp mao này!" Dương Vạn Lý thì tức đến mức phun nước bọt cách không, không còn chút hình tượng nào.

Phải biết gã này hiện tại dù sao cũng đã giữ chức Quân hậu trong Phường Nhân Quân, lớn nhỏ cũng coi như là một trưởng quan, vậy mà lại làm ra hành động trẻ con như vậy, thật sự có chút không nể mặt. "Ngươi dám nhổ lão phu, lão phu cũng nhổ ngươi, ta phỉ!

Ta phỉ phỉ!

Lão phu nhổ vào mặt ngươi!" "Ngô Hữu Tài, ngươi không quản bọn họ sao?" Bạch Tinh Tinh sợ bị hai người liên lụy, đã nhanh chóng né sang một bên, cũng không quên cầu cứu Ngô Lương.

Ngô Lương đã không phải lần đầu tiên thấy hai người bọn họ, lúc này đã quen không thấy lạ, chỉ cười gượng nói một câu: "Tục ngữ có câu 'đánh là thân mắng là yêu, không đánh không mắng không yêu

nhau', nếu không phải yêu đến sâu đậm, bọn họ sao lại nồng nhiệt trao đổi nước bọt như vậy, ta thấy cứ mặc kệ bọn họ đi." "?!" Vừa nghe lời này, Dương Vạn Lý và Vu Cát lập tức im bặt. "..." Bạch Tinh Tinh phản ứng một lúc, khuôn mặt xinh đẹp cũng tức thì đỏ ửng, sau đó hung hăng lườm Ngô Lương một cái, dậm chân quay người đi. "Lão tiên sinh, Dương Vạn Lý, chúc hai người hạnh phúc... nhưng chú ý đừng làm lỡ việc chính." Thấy mình một câu đã nhẹ nhàng giải quyết một cuộc tranh cãi, Ngô Lương cũng khá tự hào, ưỡn ngực như một vị tướng quân thắng trận dẫn Điển Vi bước vào trong mộ đạo... ...

Đoạn "Tàm Thần Bảo Ti" này của Ngô Lương chỉ dài khoảng hai mươi trượng, đổi sang đơn vị đo lường của hậu thế cũng chỉ khoảng bảy mươi mét.

Mà Gia Cát Huyền trước đó khi dò mộ đã dùng đến hơn năm mươi trượng dây gai, mà vẫn chưa đi hết toàn bộ mộ đạo...

Vì vậy Ngô Lương rất rõ, "Tàm Thần Bảo Ti" căn bản không đủ dài, cũng không hy vọng lần dò xét đầu tiên có thể thu được nhiều thứ mà Gia Cát Huyền chưa tìm ra.

Việc hắn cần làm lần này là làm rõ hoàn cảnh cụ thể trong mộ đạo, và nghiệm chứng một vài suy đoán trước đó của mình.

Vì vậy sau khi vào mộ đạo, Ngô Lương và Điển Vi đi rất chậm.

Hắn gần như đi được vài mét lại dừng lại quan sát kỹ vách tường và mặt đất của mộ đạo, tuyệt đối không bỏ qua bất kỳ manh mối nào có thể hữu dụng.

Nhưng tình hình không mấy lạc quan.

Sau nhiều lần quan sát, hắn phát hiện vách tường và mặt đất trong mộ đạo không có gì đặc biệt, vật liệu sử dụng chỉ là gạch đá và vữa vôi cực kỳ phổ thông, kỹ thuật xây dựng cũng không có gì nổi bật.

Hơn nữa hắn còn cố ý dùng một sợi dây và chiếc nhẫn vàng số không của mình làm một con dọi thô sơ.

Vàng không bị ảnh hưởng bởi từ lực hay từ trường thông thường, vì vậy sợi dây treo chiếc nhẫn vàng buông xuống chính là một đường thẳng đứng tiêu chuẩn.

Sau nhiều lần đo đạc so sánh, hắn phát hiện vách tường và mặt đất của mộ đạo cũng đều là những đường thẳng đứng cực kỳ tiêu chuẩn, cả chiều ngang lẫn chiều dọc đều không có một chút sai lệch nào, cộng thêm việc bên trong không có bậc thang lên xuống, về cơ bản đã có thể loại trừ khả năng nơi này có đặt cạm bẫy cảm quan tương tự nguyên lý của "Huyền Hồn Thê". "Tắc tắc tắc!" Phương diện này không có phát hiện gì đáng chú ý, Ngô Lương lại đổi hướng khác, một lần nữa gọi con chó vàng lớn bị nhốt trong mộ. "Gâu gâu gâu!" Tiếng sủa của con chó vàng lớn lập tức truyền đến.

Lần này nghe rất gần, dường như chỉ cách hắn một bức tường! "Điển Vi, bên này!" Ngô Lương lập tức dẫn Điển Vi chạy về phía trước.

Tiếng sủa của con chó vàng lớn rõ ràng là ở hướng mà bọn họ chưa đi qua, hiện tại bọn họ vẫn chưa đi qua ngã rẽ nào cần lựa chọn, chỉ có thể tiếp tục tìm kiếm về phía trước.

Phía trước không xa, mộ đạo quả nhiên có một đoạn uốn cong hình chữ "ao", Ngô Lương và Điển Vi đi qua đoạn uốn cong này, liền có thể đến được phía bên kia của bức tường mộ.

Mà tiếng sủa của con chó vàng lớn vừa rồi, nghe như chính là ở phía bên này.

Tuy nhiên, khi Ngô Lương và Điển Vi rẽ qua, lại không thấy bóng dáng con chó vàng lớn ở phía này! "Kỳ lạ, vừa rồi rõ ràng ở ngay vách bên, chẳng lẽ con chó vàng này nghe thấy tiếng gọi của ta lại chạy sai

hướng, ngược lại chạy sâu vào trong rồi?" Ngô Lương trong lòng không hiểu, vội vàng gọi lại lần nữa: "Tắc tắc tắc!" "Gâu gâu gâu!" Lần này tiếng sủa của con chó vàng lớn vẫn rất gần, và vẫn ở vách bên.

Chỉ có điều "vách bên" lần này lại là phía mà Ngô Lương và Điển Vi vừa đi qua!

Như vậy chẳng khác nào Ngô Lương và con chó vàng lớn đã đổi vị trí cho nhau.

Nhưng Ngô Lương rất chắc chắn, vừa rồi hắn và Điển Vi đi suốt một đường, căn bản không gặp ngã rẽ nào, vì vậy cũng tuyệt đối không thể xảy ra khả năng đi lạc đường với con chó vàng lớn... "Quay lại xem sao!" Ngô Lương phản ứng rất nhanh, lập tức lại dẫn Điển Vi quay trở lại tìm con chó vàng lớn.

Tuy nhiên, vẫn không phát hiện ra tung tích của nó.

Lúc này Ngô Lương và Điển Vi đang đứng ở góc rẽ hình chữ "ao", hai người đứng tách ra, có thể đồng thời nhìn thấy tình hình trong mộ đạo ở hai bên vách tường, cả hai bên đều không có bóng dáng con chó vàng lớn.

Vậy thì chỉ có một khả năng.

Đó là con chó vàng lớn đang trốn trong bức tường ở phía trước hai đoạn mộ đạo này.

Nhưng bức tường ở giữa ngăn cách hai đoạn mộ đạo này, độ dày cũng chỉ khoảng hai mươi centimet, trừ đi độ dày và chiều rộng của viên gạch, bên trong bức tường cơ bản không thể có lớp rỗng, càng không thể chứa được một con chó vàng lớn có kích thước không nhỏ...

Chương 232

"Tắc tắc tắc!" Ngô Lương nghĩ mãi không ra, đành phải gọi thêm một lần nữa. "Gâu gâu gâu..." Tiếng sủa của con chó vàng lớn lại vang lên, nhưng lần này đã không còn ở gần, nghe như đã ở sâu trong mộ đạo ít nhất mấy chục mét.

Trước sau chỉ trong một hai giây, cứ như thể con chó vàng lớn bị dịch chuyển tức thời đến một nơi xa. "Công tử, ngài nói đây có phải là ảo giác không, giống như ảo giác chúng ta gặp phải khi bị trúng tà trong mộ Tề Ai Công?" Điển Vi cẩn thận phòng bị, lại hỏi với vẻ lòng còn sợ hãi.

Kinh nghiệm gặp phải ảo giác trong mộ Tề Ai Công năm xưa, Điển Vi đến giờ vẫn nhớ như in.

Mà tình huống gặp phải hiện tại, cảm thấy chẳng hề đơn giản hơn lúc đó chút nào, thậm chí cảm giác còn quỷ dị hơn. "Bây giờ còn khó nói." Ngô Lương khẽ nhíu mày, nghiêm mặt nói, "Nhưng chúng ta cũng không thể hoàn toàn tin vào những âm thanh này, những âm thanh này dù không phải là ảo giác, cũng có khả năng là yếu tố dẫn dụ chúng ta, khiến chúng ta cuối cùng bị lạc ở trong này." Đương nhiên, đây vẫn chỉ là suy đoán của Ngô Lương.

Vì trước đó khi Gia Cát Huyền vào mộ dò xét, y luôn đi một mình, không hề lấy tiếng sủa của con chó vàng lớn làm mục tiêu để tìm kiếm.

Mà trong tình huống đó, y vẫn bị lạc trong mộ.

Từ đó có thể suy ra, âm thanh tuy cũng có thể trở thành một yếu tố dẫn dụ, cuối cùng khiến người ta lạc trong mộ, nhưng hẳn không phải là yếu tố then chốt không thể thiếu. "Vậy bây giờ chúng ta phải làm

sao?" Điển Vi lại hỏi. "Tạm thời đừng để ý đến tiếng sủa của con chó vàng này, trừ phi nó đã ở rất gần chúng ta." Ngô Lương trầm ngâm nói, "'Tàm Thần Bảo Ti' của chúng ta có độ dài giới hạn, lần này không thể dò xét hết tất cả các mộ đạo, đi đến giới hạn chúng ta liền quay về.

Còn về việc có tìm được con chó vàng này hay không... chúng ta cứ cách một lát lại gọi nó một lần, thính giác và khứu giác của nó đều hơn chúng ta, để nó chủ động đến tìm chúng ta thì tốt hơn." "Nếu đến lúc chúng ta rời đi vẫn không tìm thấy con chó vàng này, vậy thì chứng tỏ việc Gia Cát Huyền trước đó được con chó vàng lớn cứu chỉ là một sự may mắn có xác suất cực thấp, chúng ta chưa chắc đã có mệnh tốt như vậy.

Vì vậy sau này tuyệt đối không được vào mộ khi không có dây thừng dẫn đường, nếu không dù có cử người mang dây thừng vào tìm, cũng chưa chắc đã tìm được, đây không nghi ngờ gì là một hành vi đánh cược mạng sống rất mạo hiểm." "Công tử nói phải." Điển Vi nửa hiểu nửa không gật đầu. "Đi thôi." Ngô Lương cũng không giải thích thêm, dẫn Điển Vi tiếp tục đi sâu vào trong mộ đạo. ...

Lần đầu vào mộ không gặp phải bất trắc gì.

Ngô Lương và Điển Vi luôn đi trong mộ đạo có cùng chất liệu, cùng quy cách, đi thẳng đến giới hạn độ dài của "Tàm Thần Bảo Ti" mà cũng không thấy thêm được gì.

Còn về con chó vàng lớn kia.

Cho đến khi Ngô Lương và Điển Vi thuận theo "Tàm Thần Bảo Ti" lui ra ngoài, cũng chưa từng thấy nó một lần, chỉ là mỗi lần gọi đều có thể nghe thấy nó đáp lại, tiếng đáp lại lúc xa lúc gần khiến người ta không thể đoán định, chỉ nghe tiếng mà không thấy hình. "Công tử, dò xét thế nào rồi?" Thấy Ngô Lương và Điển Vi bình an ra

ngoài, Bạch Tinh Tinh, Vu Cát và Dương Vạn Lý ba người lập tức xúm lại, vẻ mặt vừa yên tâm lại vừa mong chờ hỏi. "Chẳng thu hoạch được gì cả." Ngô Lương bất đắc dĩ xòe tay nói, "Tình hình cơ bản không khác gì những gì Gia Cát Huyền miêu tả trước đó, con chó vàng kia cũng không thấy đâu, chỉ có mấy lần nghe cảm giác như ở ngay gần, ta và Điển Vi đuổi theo thì lại không tìm thấy gì cả." "..." Ba người cũng không biết nên hiểu tình huống này như thế nào, đồng loạt rơi vào im lặng. "Tinh Tinh, vừa rồi ta ở bên trong tặc lưỡi gọi con chó vàng kia, nàng ở đây có nghe thấy không?" Ngô Lương lại hỏi. "Dường như có nghe thấy." Bạch Tinh Tinh gật đầu, "Ta nghe thấy tiếng của hai người dần xa rồi lại dần gần, lúc xa nhất chắc cũng chỉ khoảng mười mấy trượng." "Ừm..." Ngô Lương gật đầu.

Điều này cho thấy âm thanh mà Bạch Tinh Tinh nghe thấy ở bên ngoài không có vấn đề gì, hắn và Điển Vi đi vòng vèo trong mộ đạo khúc khuỷu, dù "Tàm Thần Bảo Ti" tổng cộng dài hai mươi mấy trượng, nhưng khoảng cách đường thẳng với cửa vào lăng mộ khoảng mười mấy trượng cũng là hợp lý. "Vậy còn tiếng sủa của con chó vàng thì sao?" Ngô Lương lại hỏi. "Lúc gần nhất khoảng mười mấy trượng, lúc xa nhất chắc đã vượt qua ba mươi trượng." Bạch Tinh Tinh lại nói.

Vấn đề lập tức xuất hiện!

Khoảng cách đường thẳng giữa con chó vàng lớn và cửa vào mộ đạo là từ mười đến ba mươi trượng, trong khi Ngô Lương và Điển Vi đi xa nhất cũng chỉ khoảng mười mấy trượng, phạm vi hoạt động của hai bên gần như không trùng lặp.

Nhưng Ngô Lương và Điển Vi lại nghe thấy tiếng sủa của nó ở ngay vách bên ngay sau khi vào lăng mộ không lâu.

Hơn nữa sau đó còn nhiều lần cảm giác con chó vàng lớn ở ngay

bên cạnh, nhiều nhất cũng chỉ cách vài mét, chỉ là mỗi lần xảy ra tình huống này, giữa hai bên đều có vách mộ ngăn cách...

Ngô Lương đối với thính lực dị thường của Bạch Tinh Tinh đương nhiên rất có lòng tin, biết nàng tuyệt đối sẽ không nghe nhầm.

Nhưng chính hắn khi ở trong mộ cũng không thể nghe nhầm, đặc biệt là khi tiếng của con chó vàng lớn chỉ cách hắn một bức tường, chỉ cần không phải người điếc thì rất khó nghe nhầm.

Vậy thì, vấn đề gây ra tình huống này rốt cuộc là gì?

Câu trả lời hẳn vẫn nằm trong lăng mộ...

Ngô Lương thầm suy đoán.

Hắn vẫn muốn tin vào thông tin mà Bạch Tinh Tinh nghe được hơn.

Bởi vì người ở ngoài lăng mộ không bị lạc, cũng có nghĩa là, âm thanh mà Bạch Tinh Tinh nghe được mới có khả năng là âm thanh không bị ảnh hưởng.

Còn âm thanh mà hắn và Điển Vi nghe được trong mộ, khả năng có vấn đề sẽ lớn hơn.

Đồng thời, sự khác biệt này cũng khiến Ngô Lương càng chắc chắn rằng, trong mộ và ngoài mộ có sự khác biệt rất lớn.

Bất kể là người hay chó, chỉ cần tiến vào trong mộ, thông tin nhìn thấy, nghe thấy, ngửi thấy... tất cả các phương diện thông tin đều có khả năng bị một sức mạnh không thể biết nào đó bóp méo và biến dị, từ đó hoàn toàn bị lạc ở bên trong.

Nhưng phát hiện hiện tại vẫn còn xa mới đủ.

Căn bản không đủ để Ngô Lương phá giải mê trận có thể "khiến người ta có đi không có về" này, đương nhiên cũng không có cách nào

thuận lợi tiến vào mộ thất thật sự, khai quật những cổ vật có giá trị trong mộ... "Vậy đi, Tinh Tinh, Vu Cát, Điển Vi, ba người các ngươi buộc 'Tàm Thần Bảo Ti' rồi vào lại một lần nữa." Ngô Lương suy nghĩ một lúc, cuối cùng nói, "Tinh Tinh tương tác nhiều hơn với con chó vàng lớn kia, cố gắng thu thập tình hình biến đổi âm thanh bên trong; Vu Cát thì quan sát kỹ con đường đã đi qua, ghi lại tất cả những thông tin có thể liên quan đến Bát quái dịch học, nếu có thể phân tích ra được một vài quy luật trong đó thì càng tốt; Điển Vi, ngươi bảo vệ an toàn cho họ." "Hiểu rồi." Ba người đáp một tiếng, lập tức bắt đầu hành động. ...

Khoảng hơn một canh giờ sau.

Ngô Lương và những người khác cuối cùng đã toàn bộ rời khỏi mộ huyệt, và lui ra khỏi con đường hầm mà Gia Cát Huyền đã đào.

Ai nấy đều chau mày ủ dột.

Năm người bọn họ gần như đã thay phiên nhau vào lăng mộ một lần, đều đã dùng bản lĩnh sở trường của mình để dò xét kỹ lưỡng trong mộ đạo, cuối cùng không những không phát hiện ra bất kỳ đột phá khẩu nào đặc biệt có giá trị, mà trong lòng ngược lại còn càng thêm kính sợ ngôi lăng mộ này.

Thực sự quá huyền bí.

Các loại dấu hiệu cho thấy, trong mộ và ngoài mộ dường như là những thế giới có thể tương thông, nhưng dường như lại là hai thế giới hoàn toàn khác biệt.

Sự khác biệt này là tiềm ẩn, bọn họ hoàn toàn không cảm nhận được mình bị ảnh hưởng gì, chỉ biết rằng khi ở trong mộ và ngoài mộ, những thông tin có thể tương thông giữa trong và ngoài sẽ xuất hiện sự khác biệt, và đôi khi sự khác biệt này còn rất lớn, căn bản không thể nắm bắt được bất kỳ quy luật nào.

Sự khác biệt rõ ràng nhất chính là âm thanh.

Nếu không có con chó vàng lớn kia, e rằng bọn họ rất khó phát hiện ra sự khác biệt giữa hai nơi.

Tình huống này rõ ràng còn quỷ dị hơn, khó lường hơn so với tình huống mà Ngô Lương và những người khác gặp phải khi xuất hiện ảo giác trong mộ Tề Ai Công, ít nhất lúc đó thông tin tiếp nhận được bên trong và bên ngoài mộ vẫn giống nhau, thứ bị che mắt chỉ là đôi mắt của bọn họ... "Thế nào rồi Ngô giáo úy?

Ta không lừa các ngươi chứ?" Nhìn thấy vẻ mặt của Ngô Lương và những người khác khi ra ngoài, Gia Cát Huyền đã biết bọn họ cũng gặp phải chuyện tương tự.

Cũng may lần này Ngô Lương dùng thủ đoạn "ra tay trước chiếm lợi thế" để dọa Gia Cát Huyền, sớm lấy được thông tin quan trọng như vậy từ y.

Nếu không, cứ theo thủ đoạn đào mộ trước đây của Ngô Lương, lần này nói không chừng đã có khả năng bị nhốt trong ngôi mộ này trong tình trạng không biết gì, cuối cùng nhận lấy kết cục chết đói...

Ai dám nói, đây không phải là một sự may mắn chứ? "Trong mộ quả thực rất kỳ quái, đa tạ Gia Cát huyện thừa." Ngô Lương cười với y, trong đầu lại đang suy nghĩ những biện pháp khác có thể an toàn vào mộ.

Thực ra phương pháp an toàn nhất hắn đã sớm nghĩ ra rồi.

Phương pháp này Gia Cát Huyền rất khó làm được, nhưng hắn lại có thể làm được, vì hắn mang theo người khá đông, công cụ cũng rất đầy đủ... phương pháp đó chính là — "phá dỡ bằng vũ lực"!

Bất kể ngôi lăng mộ này có bố trí trận pháp kỳ quái gì, hay tồn tại sức mạnh thần bí không thể biết nào.

Trước thủ đoạn "phá dỡ bằng vũ lực" vừa bạo lực vừa trực tiếp, nó chẳng là cái thá gì cả!

Mộ đạo trong lăng mộ này không phải quanh co khúc khuỷu đi mãi không hết sao?

Cứ trực tiếp ra lệnh cho người từ phía trên bắt đầu đào, hơn nữa là đào trên diện rộng, đào bung toàn bộ nóc của ngôi lăng mộ này, như vậy toàn bộ mặt cắt ngang của mộ đạo sẽ hiện ra trước mắt Ngô Lương.

Như vậy Ngô Lương chẳng khác nào đứng ở góc nhìn của Thượng Đế để quan sát ngôi lăng mộ này, trận pháp gì, mê cung gì, sức mạnh gì, chỉ cần khiến nó hoàn toàn phơi bày dưới ánh mặt trời, tất cả đều không thành vấn đề.

Nếu vẫn không được thì cứ phá luôn vách mộ đạo, đào thẳng xuống dưới, phá thẳng đến chủ mộ thất mới thôi.

Ngô Lương không tin làm đến bước này, những thứ lộn xộn trong mộ còn có thể trở thành trở ngại của hắn, đùa chắc?

Đương nhiên, chưa đến lúc vạn bất đắc dĩ, Ngô Lương tuyệt đối sẽ không làm như vậy.

Nếu làm vậy, ngôi lăng mộ này cũng sẽ bị hủy hoại hoàn toàn.

Những thứ có giá trị bên trong tất sẽ chẳng còn lại được một phần mười, cái gọi là "trận pháp" cũng có thể vì thế mà bị hủy đi, thậm chí hoàn toàn mất đi giá trị nghiên cứu.

Ngoài những văn vật cổ tích có giá trị khảo cổ trong mộ, Ngô Lương đồng thời cũng đang tận hưởng quá trình đào mộ.

Làm như vậy, sẽ chẳng còn chút thú vị nào, cũng không phù hợp với mục đích đào mộ thực sự của Ngô Lương...

Hơn nữa, nơi này hiện tại vẫn là địa bàn của Lưu Biểu, nếu Ngô Lương muốn phá dỡ bằng vũ lực tất sẽ là một công trình khá lớn, rất dễ bị người ngoài phát hiện, nếu không cẩn thận kinh động đến Lưu Biểu, hắn và Phường Nhân Quân vẫn có khả năng toàn quân bị diệt, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, thực sự không phải là một hành động khôn ngoan.

Ngay khi Ngô Lương còn đang cân nhắc bước tiếp theo nên dùng thủ đoạn gì. "Hữu Tài ca ca, con chó vàng nhà ta đâu?" Gia Cát Lượng lại liếc nhìn phía sau Ngô Lương và những người khác, không nhịn được xen vào hỏi.

Chương 233

"Nó hiện vẫn còn ở trong lăng mộ, ta cho nó vào trước, sau đó vào tìm thì lại chỉ nghe thấy tiếng sủa, mãi không tìm thấy nó đâu cả." Ngô Lương nói thật. "Ngươi biết rõ con chó vàng vào trong đó cũng không thoát ra được, sao có thể đối xử với nó như vậy?" Gia Cát Lượng tức thì có chút không vui, rất không nể mặt mà tranh cãi, "Ta không cần biết, nếu là ngươi thả nó vào, ngươi phải chịu trách nhiệm tìm nó ra.

Nó trước đó đã cứu mạng thúc phụ ta, trong mắt ta nó chính là ân nhân của nhà ta..." "Lượng nhi!" Thấy Gia Cát Lượng dường như vẫn chưa hiểu rõ tình cảnh hiện tại, Gia Cát Huyền vội vàng ngắt lời cậu, quay đầu lại cười với Ngô Lương, "Ngô giáo úy đừng chấp nhặt với nó, chỉ là một con chó vàng thôi, chết thì cũng chết rồi, thực sự không đáng nhắc đến." "Sao lại được, nó đã cứu mạng thúc phụ, ta không thưởng cho nó thì thôi, sao có thể thấy nó chết đói..." Gia Cát Lượng lại vẫn phồng má trợn mắt lớn tiếng tranh cãi, kéo cũng không kéo lại được.

Đứa trẻ này cuối cùng vẫn còn quá non nớt...

Nhìn Gia Cát Lượng với vẻ mặt ngây thơ. "Đinh!" Trong đầu Ngô Lương đột nhiên lóe lên một tia sáng, trong nháy mắt tìm thấy một chút linh cảm, trên mặt lập tức lộ ra một nụ cười, cười tủm tỉm hỏi: "Gia Cát hiền đệ, ngươi có hiểu biết về Bát quái dịch học không?" "Chỉ biết sơ qua thôi, ngươi hỏi vậy làm gì?" Gia Cát Lượng hơi dừng lại một chút, có chút kỳ quái nhìn Ngô Lương.

Emmm... xem ra đúng là có chút nền tảng.

Ngô Lương khẽ gật đầu, nụ cười trên mặt càng thêm rạng rỡ, giống như một con sói bà ngoại tiếp tục nói: "Gia Cát hiền đệ, có một

câu không biết ngươi đã nghe qua chưa, câu này gọi là 'không ép mình một phen, ngươi sẽ không bao giờ biết mình ưu tú đến mức nào'?" "Ý gì?" Gia Cát Lượng vẻ mặt không hiểu. "Chưa nghe qua cũng không sao." Ngô Lương lại cười tủm tỉm nói, "Nhưng câu này ngươi chắc chắn đã nghe qua: 'Thiên tương giáng đại nhậm vu tư nhân dã, tất tiên khổ kỳ tâm chí, lao kỳ cân cốt, ngạ kỳ thể phu, không phạp kỳ thân, hành phất loạn kỳ sở vi, sở dĩ động tâm nhẫn tính, tằng ích kỳ sở bất năng.'" "Tự nhiên là đã nghe qua, nhưng ngươi đột nhiên trích dẫn câu này một cách khó hiểu rốt cuộc là có dụng ý gì?

Ta không..." "Không được!

Ngô giáo úy, vạn vạn lần không được a!" Vừa nghe những lời này, Gia Cát Lượng mặt mày tái mét không nói nên lời, cùng lúc đó Gia Cát Huyền cũng giật nảy mình, lỗ tai run lên vội vàng chạy tới cầu xin Ngô Lương: "Lượng nhi tuổi còn nhỏ chưa hiểu chuyện, có lời lẽ mạo phạm Ngô giáo úy, ta thay nó tạ tội với Ngô giáo úy.

Ngô giáo úy, ngài đại nhân đại lượng, đừng nên so đo với nó...

Trận pháp trong mộ này vô cùng hung hiểm, nếu Ngô giáo úy đưa nó vào trong, e rằng nó sẽ chịu chung kết cục như Hoàng Nhĩ a!" "Ngô giáo úy xin tha tội..." Gia Cát Quân, mấy vị phu nhân và tỷ tỷ cũng vội vàng thay Gia Cát Lượng xin tha. "Chư vị hiểu lầm rồi, Gia Cát hiền đệ đã có giao ước kết bái với ta, ta sao nỡ lòng hại tính mạng nó chứ?" Ngô Lương lại cười cười, nghiêm mặt nói: "Lát nữa ta sẽ cùng nó vào mộ, nếu nó không thể sống sót đi ra, ta cũng không thể một mình thoát thân, chỉ có thể cùng nó xuống hoàng tuyền." "Cái này..." Gia Cát Huyền và đám gia quyến nhất thời sững sờ, vẻ mặt kinh ngạc nghi ngờ nhìn Ngô Lương.

Bọn họ thực sự không hiểu nổi hành động này của Ngô Lương, cái gọi là giao ước kết bái trong mắt bọn họ chẳng khác nào trò trẻ

con.

Có lẽ Gia Cát Lượng còn coi là thật, chứ hạng người trông có vẻ gian xảo như Ngô Lương sao có thể để trong lòng?

Lại còn cùng nó xuống hoàng tuyền?

Ngươi coi chúng ta đều là trẻ con không hiểu chuyện sao?

Hơn nữa, nếu thật sự không nỡ hại tính mạng nó, tại sao lại đẩy nó vào nơi hung hiểm như vậy, cách nói này có phải quá mâu thuẫn rồi không?

Ngoài ra, điều khiến bọn họ không hiểu nhất chính là những lời Ngô Lương nói trước đó.

Nào là "không ép bản thân một lần...", nào là "ngọc bất trác bất thành khí...", nào là "thiên tướng hàng đại nhậm vu tư nhân dã...", nghe thì giống như đang lừa gạt Gia Cát Lượng, nhưng lại khiến người ta cảm thấy trong lời nói có ẩn ý. "Muốn đi thì ngươi tự đi mà đi!

Ta không đi!" Gia Cát Lượng cũng không ngốc, hoàn toàn không bị cái gọi là "giao ước kết bái" của Ngô Lương lừa bịp, lập tức vặn vẹo thân mình cố gắng giãy ra.

Nhưng Điển Vi là ai chứ, đừng nói là một Gia Cát Lượng nhỏ tuổi, cho dù là Gia Cát Huyền cùng đám gia quyến kia xông vào cùng lúc, cũng chưa chắc thoát khỏi sự khống chế của hắn. "Gia Cát hiền đệ, ca ca đều là vì tốt cho ngươi cả, đừng trách ca ca lòng dạ độc ác.

Điển Vi, trước tiên mang nó đến lối vào lăng mộ đợi, ta tới ngay sau!" Ngô Lương sắc mặt lạnh đi, vẫy tay với Điển Vi.

Khả năng chấp hành của Điển Vi vô cùng mạnh mẽ, lập tức bế thốc Gia Cát Lượng đi vào trong thông đạo, mặc cho Gia Cát Huyền và đám gia quyến ở bên cạnh van xin cũng hoàn toàn không để ý. "Ta không đi!

Ta không đi!

Thúc phụ cứu ta!" "Lượng nhi!" "Ngô giáo úy, xin tha tội a!" "Thả Lượng nhi ra đi, nó vẫn còn là một đứa trẻ..." Cứ như vậy, mãi cho đến khi Gia Cát Lượng không ngừng giãy giụa, không ngừng khóc lóc cầu cứu Gia Cát Huyền biến mất khỏi tầm mắt mọi người.

Ngô Lương mới nhìn sang Gia Cát Huyền và đám gia quyến đang vô cùng kích động, nói với giọng điệu thấm thía: "Gia Cát huyện thừa, chư vị, bây giờ có thể mọi người không hiểu cách làm của ta, nhưng ta có thể nói rất có trách nhiệm với mọi người rằng, Gia Cát Lượng lòng mang đại tài, là người mang thiên mệnh vạn người có một, trải qua một phen mài giũa ắt thành đại khí, mọi người hãy tin ta!" "..." Giọng của Gia Cát Huyền và đám gia quyến cuối cùng cũng nhỏ đi một chút, mắt đỏ hoe nhìn Ngô Lương với vẻ nghi hoặc hơn, trên mặt mấy nữ quyến đã lăn dài những giọt lệ.

Người sáng mắt đều nhìn ra được, vẻ mặt họ tràn đầy biểu cảm "ta tin ngươi mới là quỷ, lão già xấu xa nhà ngươi tệ hết chỗ nói", chỉ là vì tình thế ép buộc nên không dám chửi ra miệng. "?" Các thành viên cốt cán của Phường Nhân Quân cũng kinh ngạc nhìn về phía Ngô Lương.

Họ đều biết Ngô Lương là một "kê đồng" thân mang dị thuật, có năng lực nhìn thấu thiên mệnh, nói là phán như thần cũng không ngoa...

Giống như lần này đến Đặng huyện, ngay cả chỗ ở còn chưa sắp xếp xong, Ngô Lương chỉ cần lên đồng một chút đã phán rằng nơi này có một người tên là "Gia Cát Huyền", còn phán "Gia Cát Huyền" sẽ có giao thiệp với hắn.

Kết quả sai người đi điều tra, quả nhiên nơi này có người như vậy.

Điều tra sâu hơn, người này lại còn là đồng đạo, đã tìm được mục tiêu lần này của Phường Nhân Quân -- lăng mộ Khâu Mục Công, còn có chuyện nào huyền ảo hơn thế nữa không?

Ngoài ra, Ngô Lương còn có rất nhiều sự tích chưa bói đã biết trước đây, đều là những thành viên cốt cán của Phường Nhân Quân này tận mắt chứng kiến, tự nhiên sẽ không nghi ngờ lời nói của Ngô Lương.

Hơn nữa, đây là lần đầu tiên họ nghe thấy có người được Ngô Lương đánh giá cao như vậy, điều này tự nhiên khiến lòng họ càng thêm kinh ngạc.

Lẽ nào thằng nhóc vừa bị Điển Vi bắt vào thật sự có chỗ hơn người? "Ai nha!

Mọi người còn ngây ra đó làm gì, còn không mau tạ ơn công tử nhà ta?" Vu Cát phản ứng một lúc, gương mặt già nua trong nháy mắt đã cười tươi như một đóa cúc nở rộ, vô cùng "ngưỡng mộ" nói với Gia Cát Huyền và đám gia quyến: "Công tử nhà ta là kê đồng được chân truyền, lời người nói ra đều là chân ngôn của thiên đạo.

Đã nói Gia Cát Lượng có thể thành đại khí, thì sau này Gia Cát Lượng nhất định sẽ thành đại khí, nhà Gia Cát các vị sắp một bước lên mây rồi, đây là đại hỷ sự a!" "..." Vừa nghe những lời này, Gia Cát Huyền và đám gia quyến lại càng nghi hoặc nhìn về phía Vu Cát.

Hai người này một xướng một họa, nói cứ như thật, nhưng chuyện hư vô mờ mịt thế này thật khó khiến người ta tin tưởng... "Ta tin ngươi mới là quỷ, lão già xấu xa chính hiệu này e còn tệ hơn!" "Tóm lại, chư vị cứ yên tâm, ta nhất định sẽ đưa Gia Cát Lượng ra ngoài bình an vô sự." Thấy cảm xúc của Gia Cát Huyền và đám gia quyến dần ổn định, chắc sẽ không làm ra hành động quá khích nào gây loạn, Ngô Lương lại cười an ủi một câu, cuối cùng không phí công

với họ nữa, rồi vừa quay đầu nhìn mấy thành viên cốt cán của Phường Nhân Quân, vừa đi về phía ít người hơn: "Các ngươi qua đây một chút." "Công tử..." Mọi người vội vàng đi theo, nhỏ giọng đáp. "Dương Vạn Lý, ngươi mau đi chuẩn bị cho ta một ít lương khô, ít nhất cũng phải đủ cho bốn người lớn dùng trong một tháng.

Dùng một chiếc xe cút kít một bánh chất lên rồi che đậy cho thật kỹ, không được có sai sót." Ngô Lương nghiêm mặt nói với Dương Vạn Lý. "Vâng." Dương Vạn Lý chắp tay đáp. "Lão tiên sinh, mang theo cái la bàn ta cải tiến cho ông lần trước, lát nữa theo ta vào mộ huyệt, chú ý đo lường phương hướng và quẻ vị mọi lúc, cố gắng hết sức vẽ lại con đường chúng ta đã đi." Ngô Lương lại nói với Vu Cát. "Công tử, ngài không phải thật sự định cùng thằng nhóc đó vào lăng mộ đấy chứ?

Lão hủ muốn nói là, cái loại không buộc dây ấy... còn muốn mang cả lão hủ theo?" Vu Cát đã ý thức được điều gì đó, vội vàng nhăn mặt hỏi. "Có vấn đề gì sao?" Ngô Lương cười hỏi. "Ách..." Gương mặt già nua của Vu Cát nhăn lại càng chặt hơn, lại vô thức hỏi: "Công tử, lẽ nào vừa rồi ngài nói thằng nhóc đó lòng mang đại tài, không phải là để an ủi Gia Cát Huyền và đám gia quyến sao?" "Không phải." Ngô Lương lắc đầu. "Nói như vậy, công tử đã có thể khẳng định, thằng nhóc đó thật sự có bản lĩnh phá giải trận pháp trong mộ?" Vu Cát lập tức phấn chấn hẳn lên. "Không thể khẳng định, chỉ có thể nói cơ hội có lẽ lớn hơn một chút, cho nên ta mới lệnh cho Dương Vạn Lý chuẩn bị lương khô trước, để phòng vạn nhất." Ngô Lương thản nhiên cười. "..." Vu Cát nghẹn lời, đành cười khổ: "Công tử vẫn thích mạo hiểm như vậy.

Thôi thôi, lão hủ ban đầu đã theo công tử, cái mạng già này cũng đã ký thác trên người công tử rồi...

Lão hủ vừa rồi còn tưởng công tử lại đang lừa bịp, còn cố ý đứng

ra phối hợp với công tử..." "Vậy ta thì sao?" Bạch Tinh Tinh tiếp lời hỏi. "Tinh Tinh, nàng ở lại bên ngoài chờ.

Nếu ta thật sự gặp cảnh khốn cùng trong mộ, ta sẽ gọi nàng từ xa.

Khi đó nàng cùng Dương Vạn Lý chỉ huy Phường Nhân Quân bắt đầu đào xuống từ giữa hai cây bách cổ thụ kia, đào đến lăng mộ rồi thì tiếp tục mở rộng phạm vi khai quật, bóc trần toàn bộ lăng mộ từ trên xuống dưới.

Đến lúc đó ta tự nhiên có thể thoát ra khỏi mộ, hiểu chưa?" Ngô Lương nói khá chi tiết về đường lui mà mình đã nghĩ sẵn. "Biết rồi..." Bạch Tinh Tinh dường như còn muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống, gật mạnh đầu nói: "Chàng vào mộ rồi phải hết sức cẩn thận, đừng hành động liều lĩnh." "Yên tâm đi, ta tuy sợ chết, nhưng còn sợ không gặp lại nàng hơn." Ngô Lương khẽ gật đầu, một câu nói khiến Bạch Tinh Tinh mặt đỏ tai hồng, khiến Vu Cát, Dương Vạn Lý hai người tức ngực.

Hắn lúc này mới xua tay nói: "Mọi người hành động đi, Phường Nhân Quân chúng ta nhân tài đông đúc, chỉ cần mỗi người làm tốt việc của mình, đồng lòng thì có thể bẻ gãy sắt, lăng mộ này càng không đáng nói!" ...

Nửa canh giờ sau.

Lại đi qua thông đạo trở về lối vào lăng mộ, Điển Vi và Gia Cát Lượng đã chờ đợi từ lâu.

Lúc này Gia Cát Lượng khóc cũng đã khóc, gào cũng đã gào, đã biết có làm ầm ĩ thế nào cũng vô ích, chỉ có thể trừng mắt oán hận nhìn Ngô Lương, dùng cách đó để trút giận.

Ngô Lương lại cười tươi nói với nó: "Gia Cát hiền đệ, lần này vào mộ chúng ta không có dây thừng dẫn đường, tính mạng của chúng ta

đều ký thác cả vào một mình ngươi đấy, nhưng ta tin ngươi, cố lên." "Hừ!" Gia Cát Lượng hừ lạnh một tiếng, dùng giọng đã hơi khàn vì gào khóc mà nghiến răng mắng: "Ta nếu chết ở đây là do ngươi hại, ta có làm ma cũng quyết không tha cho ngươi." "Nếu thật như vậy, ta cũng sẽ chết theo, có trách thì chỉ có thể trách hiền đệ ngươi năng lực không đủ, ngược lại còn liên lụy đến ca ca ta đây." Ngô Lương cười hắc hắc. "Ngươi... nói năng xằng bậy!" Vừa nghe những lời này, Gia Cát Lượng tức đến nỗi mắt không ra mắt, mũi không ra mũi, không nhịn được gân cổ lên chửi ầm lên: "Ta chưa từng thấy kẻ nào mặt dày vô sỉ như ngươi, hận không thể ăn tươi nuốt sống ngươi!" Xuất hiện rồi!

Lời thoại kinh điển của Gia Cát Lượng trong 《Tam Quốc Diễn Nghĩa》 cuối cùng cũng xuất hiện!

Tuy Ngô Lương biết câu thoại kinh điển này trong 《Tam Quốc Diễn Nghĩa》 không hề xuất hiện trong sử sách, khả năng bịa đặt rất lớn, nhưng có thể tận tai nghe Gia Cát Lượng trong thế giới thật tự mình nói ra câu này, vẫn cảm thấy rất có cảm giác.

Trong khoảnh khắc này. "Ha ha ha ha..." Ngô Lương cảm thấy vô cùng thỏa mãn, trong lòng sảng khoái không tả xiết, trên mặt cũng cười tươi như hoa. "?" Mọi người trong Phường Nhân Quân nhìn nụ cười thỏa mãn trên mặt Ngô Lương, trong lòng không khỏi lại kinh ngạc.

Bình thường cũng không thấy công tử dễ nói chuyện như vậy?

Sao bây giờ bị thằng nhóc này mắng xong, không những không giận chút nào, mà còn vui vẻ ra mặt, cứ như nhặt được bảo bối vậy. "Ngươi cười cái gì!" Gia Cát Lượng cũng bị nụ cười của Ngô Lương làm cho hơi sởn gai ốc, trong lòng nghi hoặc nhưng vẫn không nhịn được mở miệng hỏi. "Ta nghĩ đến chuyện vui." Ngô Lương cười hì hì

nói.

Chương 234

"Chuyện vui gì?" Gia Cát Lượng truy hỏi. "Vợ ta sinh...

à không liên quan đến ngươi." Ngô Lương suýt nữa buột miệng nói ra, may mà thời đại này vẫn chưa có từ "vợ", Bạch Tinh Tinh chắc chắn nghe không hiểu, nếu không nói không chừng lại gây ra hiểu lầm gì đó.

Nói rồi, Ngô Lương đã bảo Điển Vi dùng Tàm Thần Bảo Ti buộc một nút chết vào eo Gia Cát Lượng.

Tiếp đó lại buộc Ngô Lương, Vu Cát và cả Điển Vi vào cùng nhau, trở thành "châu chấu trên cùng một sợi dây" theo đúng nghĩa đen. "Vào." Ngô Lương khẽ quát một tiếng.

Liền đẩy Gia Cát Lượng bước vào mộ đạo, Vu Cát theo sau, còn Điển Vi đi cuối cùng, tiện thể đẩy chiếc xe cút kít một bánh mà Dương Vạn Lý đã chuẩn bị sẵn.

Chiếc xe cút kít được bọc kín mít, bên trong chính là lương khô.

Nhưng Ngô Lương chắc chắn sẽ không để Gia Cát Lượng biết, cho dù có ăn cũng sẽ cùng Điển Vi, Vu Cát ăn vụng lúc Gia Cát Lượng ngủ say hoặc không nhìn thấy.

Ít nhất là trước khi Gia Cát Lượng đói đến ngất đi, tuyệt đối sẽ không cho nó ăn một miếng nào.

Nếu không thì làm sao kích thích ham muốn sinh tồn của Gia Cát Lượng, từ đó kích phát triệt để tiềm năng của nó, phát huy tác dụng "nhổ mạ cho mau lớn". ...

Một ngày sau. "Hữu Tài ca ca, ta đói bụng..." Gia Cát Lượng lảo đảo đi đến bên cạnh Ngô Lương, đúng lúc bụng phát ra một tiếng "ọc"

rất lớn, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi non nớt đã nhăn lại như mướp đắng.

Đứa trẻ này bây giờ đâu còn chút tính khí nào như trước, lại gọi "Hữu Tài ca ca", chỉ cầu Ngô Lương có thể cho nó một miếng ăn lót dạ. "Vậy phải làm sao đây?

Ba người chúng ta cũng đã đói cả ngày rồi, hay là... ngươi uống thêm ngụm nước cho đỡ đói?" Ngô Lương làm ra vẻ khó xử, đưa một túi nước qua.

Thực ra đêm qua, nhân lúc Gia Cát Lượng ngủ say, ba người Ngô Lương đã thay phiên nhau sang phòng bên cạnh ăn một ít lương khô, nhưng chỉ cho Gia Cát Lượng uống nước cầm hơi. "Ta không muốn uống nước, ta muốn ăn cơm.

Cả ngày nay ta chỉ uống nước, đi tiểu suốt cả đường, chẳng có tác dụng gì cả." Gia Cát Lượng có chút bực bội làu bàu. "Ai, là ta sơ ý rồi." Ngô Lương cũng thở dài, mặt lộ vẻ khổ sở: "Không ngờ vào đây quả nhiên bị nhốt rồi, sớm biết vậy ta đã không vào, cho dù vào cũng phải mang theo ít lương khô...

Cứ thế này, chúng ta e rằng đều phải chết đói, biết làm sao bây giờ a?" "Ngươi có chết đói hay không là chuyện của ngươi, tại sao còn phải kéo ta theo chịu chết?" Không nói thì thôi, vừa nói câu này Gia Cát Lượng lại tức điên lên. "Gia Cát hiền đệ, không thể nói như vậy được." Ngô Lương nheo mắt liếc xéo: "Nói thật không giấu gì, ngu huynh vừa gặp hiền đệ đã nhìn ra hiền đệ thiên phú dị bẩm, thông minh hơn người, là người mang thiên mệnh vạn người có một, nếu không sao lại kết bái với hiền đệ?" "Trước đây ta nhất quyết muốn đưa hiền đệ vào, cũng là tự tin vào tài trí của hiền đệ nhất định có thể phá giải trận này, nếu không sao lại tự mình mạo hiểm?

Kết quả không ngờ... hiền đệ ngươi cũng không được, cuối cùng ta vẫn là nhìn lầm người, lần này e là bị ngươi hại chết rồi." "Gia Cát

Lượng, ngươi là đồ rác rưởi, ngươi chẳng là cái thá gì cả." ---------- "Ngươi!

Ta!" Gia Cát Lượng nghẹn họng hồi lâu, lại không biết nên nói gì.

Ở tuổi này, nó vẫn chưa biết trời cao đất rộng, ở khu vực Tương Dương thành nổi tiếng là kẻ mồm mép lanh lợi, hễ ai nói không hợp ý là chửi ầm lên, trong đám con cháu sĩ tộc có thể nói là hiếm khi thất bại.

Cũng vì vậy, trước đây nó mới có danh tiếng như thế.

Nhưng từ khi gặp Ngô Lương, đây đã không phải là lần đầu tiên nó bị Ngô Lương bác bỏ đến không nói nên lời, thậm chí nói là bị nghiền ép toàn diện cũng không quá, cuối cùng cũng biết thế nào là "núi cao còn có núi cao hơn, người giỏi còn có người giỏi hơn".

Thế nhưng Gia Cát Lượng tính tình trẻ con, vẫn không chịu dễ dàng nhận thua, nín hồi lâu lại ưỡn cổ nói: "Ta thiên phú dị bẩm, thông minh hơn người là chuyện ai cũng biết, cần gì ngươi phải nói nhiều, chẳng phải chỉ là một cái trận pháp quèn sao, ta chỉ là không muốn làm lợi cho ngươi thôi, nếu muốn phá thì dễ như trở bàn tay!" "Hy vọng Gia Cát hiền đệ không phải chỉ có hư danh." Ngô Lương lại ra vẻ không chắc chắn, giật giật sợi "Tàm Thần Bảo Ti" đang quấn trên người, nhíu mày cười khổ: "Nhưng sự đã đến nước này, ngươi và ta đã là châu chấu trên cùng một sợi dây, không có ai lợi dụng ai cả.

Nếu Gia Cát hiền đệ thật sự có thể phá trận, thì xin hãy mau phá đi, để khỏi phải đói thêm mấy ngày chịu khổ, nếu không phá được, mấy người chúng ta e là phải cùng nhau chôn thân ở đây, đến lúc đó trên đường hoàng tuyền có bạn đồng hành, cũng không cô đơn." "Ai thèm làm bạn với ngươi?" Gia Cát Lượng lại tỏ ra kiêu ngạo, hừ lạnh một tiếng quay mặt đi nói: "Ngươi bảo ta phá, ta lại càng không phá, ai bảo ngươi hại ta như vậy, ta muốn đợi các ngươi đều chết đói, rồi

tự mình phá trận đi ra ngoài." "Trước khi ta chết đói chắc chắn sẽ giết ngươi trước, đưa ngươi cùng lên đường!" Ngô Lương làm ra vẻ hung ác trừng mắt nhìn nó, cuối cùng cũng không đấu võ mồm vô vị với nó nữa, quay đầu nói với Vu Cát: "Lão tiên sinh, đưa cho ta xem phương hướng và quẻ vị ông ghi lại suốt đường đi, để ta xem có tìm được manh mối hữu ích nào không." "Công tử mời xem qua." Vu Cát trải một mảnh vải lụa ra đất.

Chuyện liên quan đến sinh tử, lão đồng tử cũng vô cùng tận tâm tận lực, ghi lại cực kỳ chi tiết tình hình tất cả các mộ đạo đã đi qua trong ngày hôm nay lên mảnh vải lụa này.

Vì có la bàn phiên bản cải tiến của Ngô Lương, lão đồng tử đã khắc phục được vấn đề "không tìm được phương bắc".

Hướng của hai bên vách mộ đạo cũng đều được ghi lại theo tỷ lệ thu nhỏ, đồng thời đều được đánh dấu phương hướng và quẻ vị, nhìn qua một lượt, đây chính là một bản đồ khu vực vô cùng chi tiết.

Ngô Lương cảm thấy cho dù trực tiếp lật tung nóc lăng mộ này lên, thông tin thu được e rằng cũng chỉ đến thế.

Đây chính là nguyên nhân chính Ngô Lương đưa Vu Cát vào.

Ông đã tinh thông thuật Kham dư, vẽ bản đồ tự nhiên không thành vấn đề.

Ngoài ra, nếu kiến thức Bát Quái Chu Dịch của Gia Cát Lượng còn non kém, Vu Cát cũng có thể kịp thời bổ sung, để không ảnh hưởng đến tiến độ thăm dò mộ.

Nhưng nhìn từ bản đồ khu vực còn chưa đo lường xong này, diện tích của lăng mộ này dường như còn lớn hơn nhiều so với tưởng tượng, bản đồ vẽ ra hiện tại dường như chỉ chiếm một phần nhỏ của toàn bộ mộ đạo, họ vẫn còn một đoạn đường rất dài phải đi... "Ọc..."

Bên tai bỗng nhiên truyền đến một âm thanh kỳ lạ.

Ngô Lương nhìn theo tiếng động, thì thấy không biết từ lúc nào Gia Cát Lượng đã ghé sát lại, cũng đang chăm chú quan sát bản đồ do Vu Cát vẽ ra...

Mà âm thanh này, tự nhiên lại là tiếng bụng của Gia Cát Lượng phát ra. "Nhìn cái gì, đói bụng thì không được phép réo à?" Mặt Gia Cát Lượng hơi đỏ lên, có chút ngang ngược hỏi. "Được!

Được!

Cứ réo thoải mái!" Ngô Lương cũng không tiếp tục đôi co với nó, ngược lại còn lặng lẽ nhường cho Gia Cát Lượng một chỗ, để nó nhìn rõ hơn, biết đâu có thể phát hiện ra manh mối quan trọng để phá giải trận pháp kỳ quái này.

Nếu không thì Ngô Lương đưa nó vào làm gì?

Cứ thế một nhóm người yên lặng quan sát hồi lâu.

Gia Cát Lượng có lẽ không nhìn ra điều gì, nên từ đầu đến cuối đều không nói gì, đến cuối cùng thì im lặng lùi sang một bên, không nhìn bản đồ nữa.

Ngô Lương tự nhiên cũng không nhìn ra manh mối gì, cuối cùng bảo Vu Cát thu mảnh vải lụa lại.

Nhưng lần này hắn không dùng lời lẽ kích động Gia Cát Lượng nữa, lúc này hắn thấy thằng nhóc này đã dần dần nhập cuộc, vẫn là không nên đả kích sự tích cực của nó thì hơn.

Ngô Lương trong lòng tuy lo lắng, nhưng cũng biết chuyện này không thể vội vàng.

Thứ nhất, bản đồ của Vu Cát trông vẫn chỉ mới hoàn thành một phần nhỏ, cho dù Gia Cát Lượng quả thật có bản lĩnh về phương diện

này, cũng không thể thông qua bản đồ một khu vực nhỏ mà phá giải toàn bộ mê trận, điều này quá làm khó nó rồi; thứ hai, trong mộ đạo còn có rất nhiều vấn đề chưa được kiểm chứng, vì vậy bản đồ Vu Cát vẽ ra chưa chắc đã là tình hình thực tế.

Ngô Lương có thể nghĩ ra rất nhiều giả thuyết: ví dụ như trong mộ đạo có bố trí một số từ trường nhỏ dùng để làm người ta mất phương hướng, kim chỉ nam trên la bàn của Vu Cát sẽ không còn tác dụng, như vậy bản đồ vẽ ra tự nhiên chỉ có tác dụng gây hiểu lầm.

Ngoài ra, bên trong chắc chắn còn có những bố trí khác để gây nhiễu, nếu không thì chó có khứu giác, thính giác và thậm chí là khả năng nhìn trong đêm đều mạnh hơn con người rất nhiều sao lại không ra được?

Thứ ba, thằng nhóc này mới đói có một ngày, vẫn chưa bị đẩy đến giới hạn, vẫn chưa kích phát hết tiềm năng dưới sự thúc đẩy của ham muốn sinh tồn...

Hơn nữa, bây giờ nó có thật sự nhìn ra điều gì, cũng có khả năng vì hờn dỗi mà cố ý không nói.

Vì vậy chuyện này phải kiên nhẫn, cho Gia Cát Lượng thêm chút thời gian.

Tất nhiên, cũng không phải nói Ngô Lương sẽ kéo dài mãi.

Hắn nhiều nhất chỉ kiên trì đến khi Gia Cát Lượng đói ngất đi.

Lúc đó mới có thể chứng minh Gia Cát Lượng thật sự không có năng lực phá giải trận pháp này, khi đó Ngô Lương sẽ lập tức gọi Bạch Tinh Tinh và Dương Vạn Lý đang chờ bên ngoài bắt đầu "cưỡng chế giải tỏa".

Tránh để thời gian kéo dài quá lâu, quá trình "cưỡng chế giải tỏa" của Phường Nhân Quân lại gặp phải ảnh hưởng về địa chất và kết

cấu lăng mộ, dẫn đến tiến độ bị chậm lại, thật sự khiến mình hao hết lương khô cuối cùng bị chết đói trong mộ, vậy thì đúng là được chẳng bù mất.

Phải để lại đủ thời gian cho Phường Nhân Quân, để phòng vạn nhất.

Vì vậy, thời gian Ngô Lương để lại cho Gia Cát Lượng và lăng mộ Khâu Mục Công thật sự không còn nhiều.

Nhiều ư, cũng không nhiều... vừa đi vừa trân trọng vậy. ...

Cứ thế lại qua hai ngày.

Gia Cát Lượng trông đã đến giới hạn, đói đến nỗi trước ngực dán sau lưng vẫn còn là nhẹ.

Lúc này đứa trẻ này đã mặt mày xanh xao, khuôn mặt nhỏ nhắn không mấy tròn trịa đã hóp lại, ngay cả trong mắt cũng ánh lên một tầng lục quang, trong mộ đạo u ám trông như hai con mắt sói xanh lè, nhìn cái gì cũng giống đồ ăn.

Ngô Lương nhìn mà cũng có chút đau lòng, mấy lần không nhịn được muốn lấy chút lương khô ra cho nó ăn một miếng.

Nhưng cuối cùng hắn vẫn cắn rứt lương tâm tự nhủ đây cũng là vì tốt cho Gia Cát Lượng, cứ thế mới gắng gượng nhịn xuống. "Đói a...

đói a..." Gia Cát Lượng lê hai chân trên đất, miệng một lúc lại phát ra một tiếng rên rỉ yếu ớt, cuối cùng dựa vào vách tường ngồi phịch xuống đất, đờ đẫn quay đầu nhìn Ngô Lương, đôi mắt ánh lên lục quang nhìn chằm chằm Ngô Lương: "Ta thật sự đi không nổi nữa, Hữu Tài ca ca, các ngươi không đói sao?

Ta biết một cách tự cứu, ngươi có thể cắt một ít thịt đùi của mình xuống nấu cho chúng ta ăn, như vậy chúng ta lại có thể cầm cự thêm hai ngày.

Ngươi tuy đau một chút, nhưng cũng không chết ngay, nói không chừng chúng ta còn có thể sống sót, ngươi nhiều nhất cũng chỉ bị tàn tật...

Cho nên, Hữu Tài ca ca, ngươi cắt một miếng thịt xuống đi, ta sẽ nhớ ơn ngươi cả đời, ta bảo đảm." "Ta lại thấy chúng ta có thể ăn ngươi trước, ngươi nhỏ tuổi hơn, thịt cũng mềm hơn một chút." Ngô Lương đảo mắt, bực bội nói. "Thịt của ta ít, không cứu được nhiều người như vậy, hay là ngươi bảo Điển Vi thúc thúc cắt một miếng cũng được, ông ấy toàn thân đều là cơ bắp, ăn chắc chắn không hề ngấy, nói không chừng còn rất dai..." Gia Cát Lượng nghĩ một lúc, lại yếu ớt nói. "Hay là ngươi đi thương lượng với ông ấy xem?" Ngô Lương liếc mắt ra hiệu. "..." Gia Cát Lượng nhìn thân hình như tháp sắt của Điển Vi một cái, sau đó im lặng dời mắt đi, lại quay đầu nhìn sang Vu Cát bên cạnh: "Hữu Tài ca ca, lần này chúng ta e là thật sự phải chết ở đây rồi, nếu ta chết đói trước, các ngươi cứ ăn thịt ta trước đi, ta không trách các ngươi.

Chương 235

Nhưng đổi lại, nếu ai trong các ngươi chết đói trước ta, ta cũng phải ăn thịt các ngươi, các ngươi cũng không được trách ta, được không?" "Ngươi thấy lão phu lớn tuổi nhất, nghĩ lão phu sẽ chết đói đầu tiên nên mới nói vậy phải không?" Vu Cát lập tức nhận ra ý đồ của Gia Cát Lượng, liền vạch trần. "Không có, ta chỉ là nói chuyện theo lẽ thường thôi..." Gia Cát Lượng trông đến sức lực để biện minh cho mình cũng không còn, mấp máy đôi môi khô khốc rồi lại nói: "Lão tiên sinh, ông có thể cho ta xem lại bản đồ đã vẽ không, đây e là lần cuối cùng ta được nhìn rồi...

Chúng ta cuối cùng hãy cùng nhau phát huy tài trí một lần nữa, nếu có thể phá giải trận pháp này, có lẽ còn một tia hy vọng sống, nếu không phá giải được..." "Chúng ta e là sẽ không ra ngoài được...

Ô hô ai tai, thương thay ta thiên phú dị bẩm, thông minh hơn người, không ngờ chưa kịp lập công danh sự nghiệp đã phải chết đói ở nơi này, thật nhỏ bé, thật bi ai, ta làm sao có thể cam tâm, Hữu Tài ca ca, ta cảm ơn ngươi, ta thật sự cảm ơn ngươi, ta thật sự phải cảm ơn cả nhà ngươi a!" "Thôi thôi, chỉ trách ta mệnh khổ, sao lại gặp phải đám sát tinh các ngươi..." Nói đến đây, Gia Cát Lượng cuối cùng cũng vịn vào vách tường ngồi thẳng dậy một chút, đôi mắt lại lóe lên một tia thần thái, chăm chú nhìn vào mảnh vải lụa Vu Cát đang trải ra trước mặt nó.

Bây giờ trên mảnh vải lụa này, có thể chính là tia hy vọng sống duy nhất mà nó có thể tìm thấy.

Nó đã muốn sống, tự nhiên sẽ không từ bỏ bất kỳ manh mối nào.

Thực ra hai ngày nay, nó đã nghiên cứu bản đồ này rất nhiều lần,

nhưng dù nhìn thế nào cũng không thấy manh mối có thể giúp nó thoát chết.

Điểm khác biệt duy nhất, chính là cùng với việc họ không ngừng thăm dò, bản đồ này mỗi giờ mỗi khắc đều không ngừng mở rộng, bây giờ đã mở rộng đến mức vô cùng hùng vĩ.

Trong quá trình này, Vu Cát vẫn luôn dùng bước chân để đo khoảng cách, bản đồ thu nhỏ cũng hoàn toàn được vẽ theo một tỷ lệ nhất định, vì vậy vẫn có một ước tính sơ bộ về phạm vi và khoảng cách của mộ đạo họ đã đi qua.

Mà theo tỷ lệ thu nhỏ Vu Cát đưa ra, vị trí mộ họ đã đi qua, loanh quanh lòng vòng cuối cùng diện tích chiếm dụng, e rằng đã gần bằng Tương Dương thành.

Đây là một diện tích vô cùng khủng khiếp, khiến người ta kinh ngạc.

Mà càng như vậy, Ngô Lương lại càng khẳng định bản đồ Vu Cát vẽ ra đã bị ảnh hưởng bởi một yếu tố gây nhiễu nào đó.

Bởi vì hắn rất chắc chắn, chỉ nhìn mấy ngọn đồi nhỏ phía trên lăng mộ, lăng mộ Khâu Mục Công không thể nào xây dựng với quy mô lớn như vậy.

Hơn nữa công trình này thật sự quá đồ sộ, cho dù muốn xây cũng phải huy động lượng lớn nhân lực vật lực, tuy không đạt đến mức tiêu hao của Tần Thủy Hoàng xây Vạn Lý Trường Thành, cũng tuyệt đối sẽ trở thành một trong những công trình kinh thế hãi tục nhất thời Xuân Thu, tuyệt đối không thể nào vô danh trong lịch sử, càng không thể nào vô danh trong lịch sử khảo cổ.

Vì vậy, họ nhất định đã đi rất nhiều đường vòng, chỉ là từ đầu đến cuối không nhận ra. "Nào, Gia Cát hiền đệ, uống ngụm nước trước đi,

đừng để hoa mắt." Thấy Gia Cát Lượng tập trung xem bản đồ, Ngô Lương cũng không ngồi yên, chỉ lặng lẽ đưa túi nước qua, sợ đứa trẻ này vừa động não sẽ bị hạ đường huyết. "Hừ..." Gia Cát Lượng liếc Ngô Lương một cái, nhưng đã sớm không còn tâm trạng để tiếp tục chửi mắng, nhận lấy túi nước tiếp tục xem bản đồ.

Chịu đói liên tục ba ngày, cơ thể Gia Cát Lượng quả thật đã đến giới hạn, nếu không phải Ngô Lương luôn cung cấp nước uống bình thường, nó bây giờ e rằng ngay cả ngồi cũng không ngồi vững.

Vì vậy chỉ một động tác đơn giản như vậy, Gia Cát Lượng khi cúi đầu nhìn bản đồ, trong mắt lại hiện lên mấy đốm sao vàng, mắt không khỏi hoa lên.

Gia Cát Lượng vội vàng dụi mắt.

Đây có lẽ là cơ hội cuối cùng của nó, nếu vẫn không thể tìm ra bất kỳ manh mối nào, khoảng cách đến việc chết đói chắc chắn không còn xa, nó phải trân trọng cơ hội này.

Nó muốn sống...

Kết quả càng dụi mắt lại càng hoa, khi nhìn lại bản đồ, trong mắt thậm chí còn xuất hiện ảo ảnh, ngay cả đầu óc cũng bắt đầu chóng mặt. "Chết mất..." Gia Cát Lượng trong lòng một mảnh bi thương.

Nó mới chỉ có 14 tuổi, nó còn chưa trải nghiệm gì cả, còn chưa kịp vẫy vùng trong thời loạn thế này, tung hoành nhiệt huyết trong lòng, lẽ nào cứ phải chết một cách uất ức ở đây sao?

Gia Cát Lượng ép mình tỉnh táo lại, cho dù mắt đã hoa vẫn kiên trì nhìn chằm chằm vào bản đồ trước mặt.

Cùng với cảm giác chóng mặt ngày càng mạnh, cơ thể hắn cũng khẽ lung lay theo, dường như đã ngồi không vững, ảo ảnh trong mắt càng lúc càng chao đảo trái phải, chồng chéo không tìm được tiêu

điểm. "Đều tại cái tên Ngô Hữu Tài trời đánh này, ta và hắn không thù không oán, tại sao hắn lại đối xử với ta như vậy, ta hận..." Gia Cát Lượng thầm rủa Ngô Lương trong lòng, quả thật đã đến mức muốn ăn tươi nuốt sống, chỉ là không làm được.

Đúng lúc này. "?!" Trong đầu Gia Cát Lượng bỗng nhiên lóe lên một tia sáng.

Ngay lúc ảo ảnh của bản đồ chao đảo trái phải, những đường nét do Vu Cát vẽ ra không ngừng chồng lên nhau, tách ra, bỗng nhiên có một khoảnh khắc ngắn ngủi.

Khoảnh khắc ảo ảnh giao thoa!

Gia Cát Lượng bỗng nhiên nhìn thấy một hình ảnh quen thuộc đến khắc cốt ghi tâm, đó dường như là... một trận đồ binh pháp mà nó từng thấy trong 《Thái Công Binh Pháp》?!

Thực ra nói chính xác hơn một chút, cũng không thể hoàn toàn nói là binh pháp trận đồ mà Gia Cát Lượng đã "nhìn" thấy, mà là một binh pháp trận đồ do Gia Cát Lượng dựa vào phần "Hổ Thao" trong 《Thái Công Binh Pháp》 để suy diễn ra từ trước. 《Thái Công Binh Pháp》 còn được gọi là 《Lục Thao》.

Đây là phần binh pháp trong điển tịch 《Thái Công》 thời Tiên Tần, cũng là một trong những di sản quan trọng của văn hóa quân sự cổ điển Thiên triều. 《Lục Thao》 được chia thành sáu phần: Văn Thao, Vũ Thao, Long Thao, Hổ Thao, Báo Thao, và Khuyển Thao.

Sáu phần này bao hàm mọi phương diện từ chiến lược đến chiến thuật, lớn thì làm phong phú tài lực quốc gia, luyện binh cường quốc, nhỏ thì địa hình chiến tranh, binh chủng, tuyển chọn binh lính, gần như mọi mặt đều được đề cập chi tiết, có ảnh hưởng vô cùng sâu sắc đến tư tưởng quân sự của các thế hệ sau ở Thiên triều, được mệnh danh là thủy tổ của binh gia quyền mưu Thiên triều!

Gia Cát Lượng lúc nhỏ tuy cuồng phóng ngang ngược, không coi ai ra gì, nhưng tuyệt đối không phải kẻ bất tài vô học.

Từ khi còn rất nhỏ, hắn đã bắt đầu nghiên cứu 《Thái Công Binh Pháp》, thuộc lòng rất nhiều lý luận binh pháp trong đó, và thông qua sự lý giải của bản thân để suy diễn ra một số thứ mà hắn cho rằng có thể phát huy hiệu quả trong thời loạn thế này, đồng thời không ngừng diễn luyện và chứng thực trong đầu, tuy không dám nói có thể đạt đến mức không thể phá giải, nhưng cũng có đủ mười phần tự tin.

Cũng vì thế.

Mỗi khi Gia Cát Lượng giao lưu với đám sĩ tộc tử đệ ở thành Tương Dương, đám sĩ tộc tử đệ kia tuy được hưởng nền giáo dục tốt hơn Gia Cát Lượng, miệng đầy "chi hồ giả dã", nhưng những gì họ nói ra đều chỉ là những giáo điều và học vấn được người đời ca tụng trong sách vở, hoàn toàn không có tư tưởng của riêng mình.

Còn Gia Cát Lượng thì khác.

Đang trong thời kỳ thanh xuân nổi loạn, hắn đặc biệt thích đem những thứ mình suy diễn hoặc lý giải ra để khoe khoang một phen, có những thứ thậm chí còn trái ngược với ghi chép trong sách.

Kết quả có thể tưởng tượng được.

Gia Cát Lượng không những không nhận được sự khâm phục và tán dương của đám sĩ tộc tử đệ này, ngược lại còn bị họ cho rằng một số luận điểm của hắn là ly kinh bạn đạo, không tránh khỏi việc phải tranh cãi với hắn, vấn đề là những sĩ tộc tử đệ như vậy chiếm đại đa số, đến nỗi mỗi lần xảy ra tình huống tương tự, cuối cùng đều biến thành Gia Cát Lượng một mình bị một đám sĩ tộc tử đệ vây công chế giễu. "Tin hết vào sách thì thà không có sách còn hơn!" Gia Cát Lượng cho rằng mình không sai, tự nhiên phải đối chọi gay gắt với họ, nhưng một người làm sao tranh lại được nhiều người, thế là bị dồn đến

đường cùng liền văng tục chửi bậy.

Lâu dần, hắn liền để lại ấn tượng xấu là kẻ không coi ai ra gì trong vùng này, các sĩ tộc xung quanh hễ nhắc đến hắn đều tỏ ra khinh thường, thậm chí sau lưng còn nói xấu hãm hại, người bằng lòng kết giao với hắn tự nhiên cũng ngày càng ít, Gia Cát Lượng cũng ngày càng cô độc, ngày càng không thích giao du với người khác.

Cũng chính vì vậy.

Khi Ngô Lương nói ra câu "Người đời cười ta quá điên cuồng, ta cười người đời nhìn không thấu", Gia Cát Lượng ngay lập tức cảm thấy gặp được tri kỷ, sống mũi cay xè suýt nữa không kìm được mà rơi lệ.

Giây phút ấy, hắn cảm thấy Ngô Lương chính là người hiểu hắn nhất trên đời này, không có ai khác!

Vì vậy, hắn chân thành kết bái với Ngô Lương, hoàn toàn xem Ngô Lương là "Hữu Tài ca ca" của mình, thậm chí còn thân thiết hơn cả em ruột Gia Cát Quân.

Nhưng điều hắn không ngờ tới là.

Ngô Lương lại là một kẻ vô sỉ "giả nhân giả nghĩa", căn bản là đang lợi dụng tình cảm của hắn để điều tra thúc phụ hắn.

Không chỉ vậy, kẻ vô sỉ này còn cưỡng ép đưa hắn vào trong lăng mộ, hại hắn đói mấy ngày nay, có lẽ không bao lâu nữa sẽ chết đói ở trong này.

Còn nói mấy lời sáo rỗng như "ngọc bất trác bất thành khí", luôn miệng nói là vì tốt cho ta...

Ta tin ngươi cái quỷ!

Coi ta là trẻ con mà lừa gạt sao?

Mấy ngày gần đây ở trong mộ chịu đói chịu rét, Gia Cát Lượng đã hận Ngô Lương thấu xương, nếu không phải phe Ngô Lương đông người chắc chắn không đánh lại, hắn bây giờ thật sự muốn ăn tươi nuốt sống y.

Ít ra lấp đầy bụng có thể sống thêm mấy ngày không phải sao...

Nhưng đó đều là chuyện trước đây, lúc này trong khoảnh khắc mắt Gia Cát Lượng chồng lên nhau, hắn lại mơ hồ nhìn ra binh pháp trận đồ từng suy diễn từ 《Thái Công Binh Pháp》, nhất thời kinh ngạc. "Đây?!" Gia Cát Lượng vội vàng dụi mắt, thân người bất giác ngồi thẳng lên rất nhiều, càng thêm chuyên chú nhìn vào tấm bản đồ.

Mắt vẫn còn nổ đom đóm, nhưng tình trạng ảnh chồng lên nhau cuối cùng cũng đỡ hơn một chút.

Lúc này nhìn lại tấm bản đồ, đã không còn nhìn ra được bóng dáng của binh pháp trận đồ mà mình suy diễn ra nữa, nhưng Gia Cát Lượng vẫn nhớ rõ hình ảnh khi các ảnh chồng lên nhau lúc đó.

Chỉ cần di chuyển một phần nhỏ trên bản đồ, rồi nối với một phần nhỏ khác, là có thể tổ hợp thành binh pháp trận đồ kia! "Có phát hiện rồi?!" Thấy Gia Cát Lượng không chỉ đột nhiên trợn tròn mắt, mà còn đột nhiên ngồi thẳng người gần như dán mặt vào bản đồ chăm chú xem xét, ra vẻ như đã phát hiện ra một lục địa mới, lòng Ngô Lương cũng lập tức căng thẳng.

Chẳng lẽ... lần ép buộc này thật sự giống như hắn đã nghĩ, đã ép được tiềm năng của Gia Cát Lượng ra sớm hơn?

Phải biết rằng trước đó, Ngô Lương thấy Gia Cát Lượng đã đến giới hạn, lảo đảo như sắp ngất đi bất cứ lúc nào, trong lòng đã có chút không nỡ, chỉ thiếu một bước nữa là hắn định từ bỏ kế hoạch "mài ngọc" trước đó, chuẩn bị cung cấp lương khô cho Gia Cát Lượng để duy trì mạng sống, đồng thời liên lạc với Dương Vạn Lý và Bạch

Tinh Tinh bên ngoài mộ để bắt đầu "cưỡng chế phá giải".

Hơn nữa, nếu trận pháp trong mộ này thật sự có thể bị Gia Cát Lượng phá giải, khả năng trận pháp này là "Bát Trận Đồ" trong truyền thuyết lại tăng thêm không ít!

Ngô Lương tuy không muốn đánh trận, nhưng lại rất có hứng thú với "Bát Trận Đồ".

Có trận pháp này, không chỉ có thể thỏa mãn nhu cầu khảo cổ của Ngô Lương, sau này nếu gặp phải tình huống khó khăn trong quá trình trộm mộ, năng lực bảo mệnh chắc chắn lại tăng lên một bậc...

Tất nhiên, Ngô Lương cũng không dám hy vọng "Bát Trận Đồ" có thể lợi hại như trong 《Tam Quốc Diễn Nghĩa》 miêu tả, vây khốn thiên quân vạn mã, vì điều này hoàn toàn không thực tế.

Nếu "Bát Trận Đồ" thật sự lợi hại như vậy, cho dù Lưu Huyền Đức hành động theo cảm tính, cho dù Lưu A Đẩu không đỡ nổi, Gia Cát Lượng cũng vẫn có thể giúp Thục Hán đứng ở thế bất bại, phản công Tào lão bản và Tôn Quyền cũng chẳng có gì khó khăn.

Nhưng lịch sử thực tế là, dù Gia Cát Lượng đích thân dẫn quân bắc phạt, đánh trận cũng là có thắng có thua, không hề thần kỳ như trong danh tác nói...

Vì vậy, Ngô Lương âm thầm suy đoán. "Bát Trận Đồ" tuy không thể nói là không lợi hại, nhưng về mặt điều kiện bố trí chắc chắn cũng tồn tại những hạn chế khá nghiêm ngặt, ví dụ như hạn chế về địa hình, khí hậu, quy mô... khiến nó không thể tùy thời tùy chỗ bố trí để phát huy tác dụng.

Nhưng bây giờ chưa phải lúc suy nghĩ những chuyện này.

Quan trọng là, Gia Cát Lượng hiện tại rốt cuộc đã phát hiện ra điều gì, và có thể phá giải trận pháp này hay không, từ đó giúp lăng

mộ Khâu Mục Công thoát khỏi số phận bị đội quân nhiệt huyết "cưỡng chế phá giải".

Chương 236

Thấy Gia Cát Lượng vẫn đang dán mắt vào bản đồ, tâm không tạp niệm mà quan sát.

Ngô Lương trong lòng vừa căng thẳng vừa tò mò, không nhịn được muốn hỏi thăm tình hình, nhưng cuối cùng hắn vẫn kìm nén lại, chỉ đứng bên cạnh yên lặng quan sát, chừa cho Gia Cát Lượng đủ thời gian và không gian.

Thế là không lâu sau. "Phịch!" Kèm theo một tiếng động nhẹ, cánh tay Gia Cát Lượng đột nhiên mất sức, cả người ngã gục xuống bản đồ. "Sao thế này?" Vu Cát giật mình, vội hỏi. "Còn sao nữa?

Mấy ngày không ăn một miếng nào, đột nhiên lại động não, không cẩn thận đói ngất đi rồi chứ sao!" Ngô Lương đã lao tới, lật Gia Cát Lượng lại, thấy hắn tuy hai mắt nhắm nghiền, nhưng hơi thở vẫn đều đặn, vội vàng nói với Điển Vi: "Điển Vi huynh đệ, mau đi lấy một cái bánh tới đây, bẻ vụn ra ngâm nước, ta cho nó uống hai ngụm nước thấm giọng trước, rồi từ từ đút vào." Người đói lả không thể ăn lương khô ngay lập tức, càng không thể ăn uống vô độ, nếu không sẽ gây tổn hại cho hệ tiêu hóa, cách cho ăn đúng nhất là dùng thức ăn dạng sệt dễ tiêu hóa đút từng chút một, và phải kiểm soát liều lượng để người đó dần dần hồi phục. "Vâng." Điển Vi đáp một tiếng, quay người đi làm.

Vu Cát đứng bên tò mò hỏi: "Công tử, vừa rồi ta thấy hắn đột nhiên phấn chấn lên, như thể phát hiện ra thứ gì đó ghê gớm lắm, ngươi nói xem có phải hắn sắp phá trận cho chúng ta rồi không?" "Khó nói, nhưng khả năng rất lớn." Ngô Lương nói. "Vậy thì, nếu hắn thật sự có thể phá được trận này, có phải là như ngươi nói trước đây,

đã được coi là trải qua mài giũa, có được tài năng của bậc đại khí rồi không?" Vu Cát lại hỏi tiếp. "Nếu là vậy, hắn quả thực đã có tài tướng soái, chỉ thiếu một cơ hội nữa thôi." Ngô Lương suy nghĩ một chút, gật đầu nói.

Nắm vững "Bát Trận Đồ", Gia Cát Lượng coi như binh pháp đã đại thành, cho dù tuổi nhỏ một chút, EQ thấp một chút, đối trận với nhiều danh tướng đã thành danh thời kỳ này cũng không thành vấn đề, ít nhất cũng có thể đánh ngang tay, đây chẳng phải là có tài tướng soái sao? "Thật đáng ngưỡng mộ, đứa trẻ này tuổi còn nhỏ đã có cơ duyên như vậy, được công tử chỉ điểm, lại còn được đích thân điều giáo mài giũa, không như lão hủ, gặp được công tử thì đã lãng phí gần trăm năm thời gian rồi." Vu Cát khá cảm khái nhìn Gia Cát Lượng mặt mày tái nhợt đang ngất xỉu mà than thở. "Lão tiên sinh, bản lĩnh nịnh nọt của ngài gần đây tiến bộ thần tốc đấy." Ngô Lương liếc xéo. "Tất cả là nhờ công tử chỉ dạy bằng lời và hành động, lão hủ gần mực thì đen, nào có lý không tiến bộ?" Vu Cát cười hắc hắc. "Đâu có đâu có, vẫn là lão tiên sinh thiên phú hơn người." Ngô Lương đảo mắt, cười ha hả nói: "Lão tiên sinh, chúng ta cũng nhân lúc nó ngất đi mau ăn chút lương khô lót dạ, kẻo nó tỉnh lại thấy được." "..." Cũng may là Gia Cát Lượng đang ngất đi không có tri giác, không nghe được hai tên này đang nói gì, nếu không hắn chắc chắn sẽ lại nhảy dựng lên chửi ầm hai người: "Ta chưa từng thấy kẻ nào mặt dày vô sỉ như vậy!" ... "Ư!" Kèm theo một tiếng rên nhẹ, Gia Cát Lượng cuối cùng cũng từ từ mở mắt.

Nói chính xác, hắn là bị mùi thơm lương khô gần trong gang tấc gọi hồn về...

Mùi vị ngọt ngào làm sao, khiến hắn nhớ lại những buổi chiều chạy nhảy trên đồng ruộng, đó là hơi thở của sự sống. "Đây là..." Ánh mắt Gia Cát Lượng từ từ hạ xuống theo âm thanh, cuối cùng nhìn

thấy một cái bát gốm trong tay Ngô Lương, bên trong đựng chính là lương khô vụn đã được Ngô Lương ngâm nước. "Gia Cát hiền đệ, ăn từ từ thôi, tất cả đều là của đệ." Ngô Lương cất giọng khàn khàn, mặt đầy áy náy nói: "Đều tại ca ca không tốt, là ca ca không suy nghĩ chu toàn, không nên cuốn đệ vào trong mộ, hại đệ tuổi còn trẻ đã phải cùng ca ca chôn thây...

Chút lương khô này là ca ca cắn răng dành dụm được, trước đây dù đói thế nào cũng không chịu lấy ra, chính là để mọi người có thể cầm cự thêm vài ngày, đợi đến giây phút cuối cùng mới lấy ra cầm hơi, như vậy có lẽ còn có thể cầm cự thêm một lúc nữa." "Hiền đệ, chuyện này là ca ca có lỗi với đệ, nay đệ đã đói ngất đi, ca ca làm sao có thể nhìn đệ tuổi còn trẻ đã bỏ mạng nơi đây, chút lương khô này đệ ăn hết đi, ca ca chỉ mong nếu đệ có cơ hội sống sót ra ngoài, vạn lần đừng hận ca ca, nếu không ca ca chết cũng không nhắm mắt..." Nói đến đây, trong mắt Ngô Lương lại thật sự nặn ra được mấy giọt nước mắt, rồi lại mang theo giọng nức nở thì thầm: "Gia Cát hiền đệ, đúng như đệ nói trước đây, nếu ca ca đi trước một bước, đệ cứ lấy thân xác ca ca làm thức ăn, vạn lần đừng không nỡ, sống sót quan trọng hơn bất cứ thứ gì, hiền đệ, đệ đừng hận ca ca, ca ca chỉ là... quá tin tưởng vào bản lĩnh của đệ, không phải cố ý hại đệ...

Á!" Đang nói, yết hầu Ngô Lương khẽ động, rồi hai mắt nhắm nghiền, ngửa mặt dựa vào tường trượt xuống.

Như vậy... mới không bị va đầu. "Hữu Tài ca ca!

Hữu Tài ca ca!

Anh sao vậy Hữu Tài ca ca!" Gia Cát Lượng nào đã từng thấy cảnh này, dù trong lòng có bao nhiêu bất mãn, thấy Ngô Lương sắp không xong rồi, lúc này dường như đã không còn để ý nhiều như vậy, vội vàng quay lại đỡ lấy Ngô Lương, không ngừng lay động thân thể

y.

Người chết là lớn nhất, thời đại nào cũng vậy. "Công tử!

Công tử!" Điển Vi và Vu Cát cũng lập tức lao tới, ôm Ngô Lương vào lòng khẽ gọi.

Nhưng Ngô Lương vẫn nhắm nghiền hai mắt, dường như đã hoàn toàn ngất đi. "Ai..." Vu Cát nặng nề thở dài một hơi, mặt mày khổ sở lắc đầu nói: "Hai ngày nay công tử vẫn luôn lẩm bẩm một mình, hối hận không nên thử dùng cách cực đoan như vậy để kích phát thiên phú và tài năng của ngươi, ngược lại còn liên lụy ngươi vào.

Chút lương khô này công tử từ lúc vào mộ đã luôn cất giữ, chính là cố ý để lại cho ngươi.

Vừa rồi lúc ngươi hôn mê, công tử còn đặc biệt ra lệnh cho chúng ta lập lời thề, tuyệt đối không đụng đến một miếng lương khô, nhất định phải để lại toàn bộ cho ngươi.

Ngươi tuổi còn nhỏ lại có thiên phú dị bẩm, sau này nhất định có thể như Quản Trọng, Nhạc Nghị lưu danh bách thế, ngươi đáng sống hơn chúng ta..." Đang nói, nước mắt của Vu Cát cũng rơi xuống, một dòng nước mũi già đã chảy tới tận miệng, cái gọi là tình cảm chân thật, cảm động đất trời. "..." Điển Vi đứng bên không nói gì, hắn không diễn được loại kịch này, Ngô Lương đương nhiên cũng không ép hắn, chỉ dặn đi dặn lại không được cười. "Hữu Tài ca ca, là ta trách lầm anh rồi, anh tỉnh lại đi..." Gia Cát Lượng nào có thể ngờ Ngô Lương lại vô sỉ đến mức này, trong khoảnh khắc đã cảm động đến hai mắt đỏ hoe, gắng gượng cầm bát gốm lên, đưa bát cháo lương khô vào miệng y. "Gia Cát công tử, chúng ta đã lập độc thệ trước mặt công tử, lương khô này chỉ có thể là của một mình ngươi, xin đừng làm khó chúng ta, nếu không xuống dưới đó công tử cũng sẽ không tha cho chúng ta đâu." Vu Cát lau nước mũi, khổ sở khuyên nhủ. "Đừng cản

ta, cứu Hữu Tài ca ca trước đã, ta có lẽ đã tìm ra cách phá giải trận pháp này, như vậy chúng ta ai cũng không cần chết nữa!" Gia Cát Lượng lập tức đỏ mắt gầm lên. *** "Ngươi, ngươi nói có thật không?!" Nghe vậy, Vu Cát lập tức trở nên kích động, khuôn mặt già nua lại lần nữa cười tươi như một đóa hoa cúc nở rộ, thậm chí nói năng cũng có chút lắp bắp.

Không ngờ Ngô Lương nói thằng nhóc này có cơ hội phá giải trận pháp, thằng nhóc này lại thật sự tìm ra cách phá giải trận pháp!

Mặc dù trước đó Vu Cát đã không chỉ một lần chứng kiến "thuật xem tướng gà" của Ngô Lương, cũng không hề nghi ngờ phán đoán của y, nhưng khi Gia Cát Lượng nói ra mấy câu này, lão đồng tử vẫn cảm thấy vô cùng chấn động.

Đây hoàn toàn là "nhất ngữ thành sấm" trong truyền thuyết thượng cổ a!

Vu Cát cảm thấy trên thế giới này, chỉ có lục địa thần tiên đã đắc đạo quả mới có thể làm được chuyện này.

Nhưng Ngô Lương bình thường trông cũng không giống lục địa thần tiên gì, toàn thân trên dưới không cảm nhận được chút tiên khí nào, thậm chí còn dân dã hơn cả lão lừa đảo huênh hoang khoác lác như lão, thật sự khiến người ta khó hiểu.

Ngươi nghĩ mà xem.

Nếu không dân dã, một Mạc Kim giáo úy của Phường Nhân Quân đường đường, sao lại phải tốn công tốn sức đạo diễn một vở kịch như vậy để lừa gạt một đứa trẻ tâm trí chưa trưởng thành?

Vu Cát tự cho rằng mình có lúc đã đủ không biết xấu hổ.

Nhưng sau khi gặp Ngô Lương, lão đã sớm cam bái hạ phong, thậm chí còn thường xuyên vì mình không đủ vô sỉ mà tự thấy xấu hổ,

luôn cảm thấy mình không xứng với Ngô Lương, không xứng làm đồng bọn với y. "Tuyệt!" Ngô Lương đang giả chết nghe thấy lời của Gia Cát Lượng, trong lòng cũng nhảy lên một cái.

Tuyệt vời!

Gia Cát Lượng lúc nhỏ vẫn là Gia Cát Lượng, tuy khiến hắn tốn chút tâm tư, nhưng cuối cùng vẫn không làm hắn thất vọng, quả không hổ danh "Ngọa Long tiên sinh".

Như vậy, Ngô Lương cũng càng thêm chắc chắn, trận pháp trong lăng mộ này chính là "Bát Trận Đồ" trong truyền thuyết.

Nếu không Gia Cát Lượng tuyệt đối không thể phá giải dễ dàng như vậy.

Tiếc là diễn kịch phải diễn cho trót, Ngô Lương hiện tại nội tâm tuy vô cùng kích động, nhưng cũng phải khổ sở kìm nén không động đậy, tìm một cơ hội thích hợp mới "tỉnh lại".

Như vậy mới có thể tránh lộ ra sơ hở, khiến Gia Cát Lượng càng thêm trân trọng "nghĩa kết bái" giữa họ.

Từ đó tiến thêm một bước để Gia Cát Lượng truyền thụ "Bát Trận Đồ" cho hắn.

Tất nhiên, nếu có thể nhân cơ hội này "thu nhận" Gia Cát Lượng, vậy thì càng tốt hơn nữa, vì Gia Cát Lượng còn có một số phát minh sáng tạo khác, tuy những phát minh này rất có thể đều xuất phát từ lăng mộ Khâu Mục Công, nhưng cũng cho thấy từ một khía cạnh khác, Gia Cát Lượng vẫn có một số năng lực nghiên cứu và chế tạo về mặt cơ quan, ít nhất tuyệt không phải người thường có thể so sánh.

Nếu đưa hắn về cùng Bách Lý Hương tạo thành một tổ hợp công tượng, nói không chừng còn có thể tạo ra nhiều thứ khó tưởng tượng hơn.

Còn về giấc mộng "danh tướng" của Gia Cát Lượng... thì có thể hoãn lại một chút, dù sao trong lịch sử Gia Cát Lượng chính thức xuất sơn cũng phải đến năm 27 tuổi, đó đã là chuyện của hơn mười năm sau, nói không chừng đến lúc đó, vì sự dẫn dắt và cải tạo của mình, Gia Cát Lượng đã sớm thay đổi ước mơ.

Chỉ là như vậy, e rằng lại phải có lỗi với "Lưu hoàng thúc" rồi.

Vì sự xuất hiện của Ngô Lương, Lưu hoàng thúc đã mất đi cơ hội vào làm chủ Từ Châu, hiện tại vẫn đang sống những ngày khổ cực ăn nhờ ở đậu tại Thanh Châu.

Sau này nếu Lưu hoàng thúc lại cùng Lữ Bố gây chuyện, cuối cùng dẫn tàn quân đến nương nhờ Lưu Biểu, lúc đóng quân ở Tân Dã lại không có được sự phò tá của Gia Cát Lượng, không được nghe Gia Cát Lượng phân tích "Long Trung Đối" đầy kiến giải, không có Gia Cát Lượng cùng ông ta chinh phạt khắp nơi ở vùng Tây Nam, triều đại Thục Hán còn có thể thành lập được không?

Nghĩ đến đây, Ngô Lương đột nhiên cảm thấy hơi áy náy.

Dù là vặt lông cừu, cũng không thể chỉ vặt một con, Lưu hoàng thúc với hắn không oán không thù, luôn cảm thấy đối xử với người ta như vậy, có hơi quá đáng.

May mà Lưu hoàng thúc có tay có chân, lại còn có nghề đan chiếu bện dép phòng thân, tương lai thất thế chắc cũng không đến nỗi chết đói... "Tất nhiên là thật, mau lại đây giúp một tay, cứu Hữu Tài ca ca tỉnh lại rồi nói!" Gia Cát Lượng nào biết Ngô Lương và Vu Cát đều đang diễn kịch, vội vàng lại gần đưa bát cháo lương khô đến bên miệng Ngô Lương, rồi nhẹ nhàng mở miệng y ra đút từng chút một. "Ọc!" Mới đút được hai miếng, Ngô Lương cuối cùng không nhịn được mà ợ một cái.

Cái ợ này giống như sinh con, nhịn là chắc chắn không nhịn được,

chỉ trách vừa rồi nhân lúc Gia Cát Lượng ngất đi, hắn cùng Điển Vi, Vu Cát tranh thủ thời gian ăn một bữa no nê, đến nỗi ăn hơi nhiều.

Đây cũng là chuyện không có cách nào.

Mấy ngày gần đây dù họ có thể nhân lúc Gia Cát Lượng ngủ say để thay phiên nhau qua phòng bên ăn lương khô, nhưng cũng phải tiết chế một chút, kẻo không cẩn thận bị Gia Cát Lượng phát hiện, khiến nỗ lực trước đó đổ sông đổ biển, vì vậy hai ngày nay họ cũng không ăn no mấy, nhiều nhất chỉ có thể nói là không đói đến mức quá thảm.

Vừa rồi Gia Cát Lượng ngất đi, tự nhiên không cần lo bị hắn phát hiện.

Thế là ba người liền ăn uống thả phanh hơn một chút, gần như đã đạt đến mức ăn uống trả thù.

May mà Gia Cát Lượng không nhìn ra manh mối, chỉ cho rằng đó là do đói mà ợ.

Thấy Ngô Lương cuối cùng cũng có phản ứng, Gia Cát Lượng lập tức ấn vai y, luôn miệng gọi: "Hữu Tài ca ca, Hữu Tài ca ca!

Anh tỉnh lại rồi sao?" "Đây...

đây là..." Ngô Lương vẫn đang từ từ mở mắt, giả vờ yếu ớt. "Hữu Tài ca ca, là ta trách lầm anh rồi!" Gia Cát Lượng lập tức nước mắt lưng tròng, lao vào lòng Ngô Lương khóc nói: "Vừa rồi lúc anh ngất đi, lão tiên sinh đã kể hết mọi chuyện cho ta rồi, bây giờ ta đã biết được tấm lòng của anh, nghĩ lại những lời độc địa đã nói với anh trước đây, trong lòng ta vô cùng xấu hổ..." Nói đến đây, Gia Cát Lượng dường như lại cảm thấy hành động vừa rồi của mình có chút không đủ nam tử hán, cố nén nước mắt đứng thẳng người dậy, dùng tay áo lau mặt, sụt sịt mũi ngẩng cao khuôn mặt nhỏ nhắn nói: "Nhưng mà Hữu Tài ca ca, ta không làm anh thất vọng, dưới sự giúp

đỡ của anh, vừa rồi ta đã nhìn ra một vài manh mối của trận pháp, thậm chí còn có chút lĩnh ngộ, chỉ cần cho ta thêm một chút thời gian, ta có tự tin phá giải trận pháp này, chúng ta nhất định có thể thoát ra ngoài!" "Thật sao?" Ngô Lương trong lòng đã mừng rỡ rồi, nhưng bây giờ vẫn lộ ra vẻ mặt kinh ngạc vui mừng, vỗ vai Gia Cát Lượng lớn tiếng tán thưởng: "Không hổ là Gia Cát hiền đệ của ta, ta đã nói đệ thiên phú dị bẩm, chỉ có ép mình một chút mới phát hiện ra mình ưu tú đến nhường nào, bây giờ biết rồi chứ, với tư cách là ca ca, ta thật lòng tự hào về đệ!" "Hữu Tài ca ca quá khen rồi, là ca ca có mắt tinh tường." Gia Cát Lượng có chút ngượng ngùng gãi gãi sau gáy, rồi lại nói: "Hữu Tài ca ca, bát cháo này anh mau uống đi, đợi ta phá trận xong, chúng ta cũng cùng nhau ra ngoài." "Không không không, vẫn là đệ uống." Ngô Lương cười khiêm nhường: "Đệ tuổi nhỏ thân thể yếu ớt, bây giờ lại phải động não phá giải trận pháp, chính là người cần bổ sung dinh dưỡng nhất ở đây, chỉ có đệ chống đỡ được trước, mới có thể đưa chúng ta sống sót ra ngoài." "Nhưng mà Hữu Tài ca ca..." Gia Cát Lượng còn muốn nói gì đó.

Chương 237

"Điển Vi, Vu Cát, quên các ngươi đã phát độc thệ gì với ta rồi sao?" Ngô Lương lập tức lạnh mặt, trầm giọng quát: "Bát cháo này chính là cố ý để lại cho Gia Cát hiền đệ, nếu nó không uống, hai người các ngươi dù có bịt mũi nó đổ vào, cũng phải đổ cho bằng được!" "Vâng!" Điển Vi biết Ngô Lương ăn rất no, đương nhiên không do dự, đứng dậy liền muốn tiến lên ép Gia Cát Lượng. "Ta uống, ta uống là được chứ gì." Hốc mắt Gia Cát Lượng lại một lần nữa ươn ướt, ánh mắt run rẩy nhìn về phía Ngô Lương, cuối cùng bưng bát gốm lên: "Hữu Tài ca ca, ân tình bát cháo hôm nay, ta chết cũng không dám quên!

Xì xụp..." ...

Uống xong bát cháo lương khô, Gia Cát Lượng đã hồi phục không ít tinh thần.

Ngay sau đó lại lập tức quay lại dán mắt vào bản đồ nghiên cứu nghiêm túc, chỉ sợ thời gian kéo dài sẽ hại đến tính mạng của Ngô Lương, dù sao Hữu Tài ca ca tốt của hắn bây giờ vẫn đang đói bụng.

Ngô Lương, Điển Vi, Vu Cát ba người cũng không làm phiền, chỉ yên lặng ngồi bên cạnh quan sát.

Chỉ thấy Gia Cát Lượng lúc thì nhìn lên, lúc thì nhìn xuống, lúc thì nhìn trái, lúc thì nhìn phải, có lúc còn gập tấm lụa lại, xuyên qua lớp bản đồ chồng lên nhau để đối chiếu cẩn thận.

Ngô Lương nhìn nửa ngày, cũng không hiểu Gia Cát Lượng rốt cuộc đã nhìn ra cái gì từ trên đó, chỉ cảm thấy khó hiểu nhưng rất lợi hại.

Điển Vi vẫn không biểu cảm, cũng không biết hắn đang nghĩ gì.

Còn Vu Cát thì không nhịn được ngồi lại gần hơn, đôi mắt già nua nhìn từng cử động của Gia Cát Lượng, lúc thì mày giãn ra, lúc thì mày hơi nhíu lại, vẻ nghi hoặc trong mắt ngày càng đậm, hiển nhiên cũng ngày càng không hiểu.

Một lúc lâu sau. "Hữu Tài ca ca, có thể cho ta một ít vải lụa không, ta cần vẽ lại từng trận pháp để xác nhận lại." Gia Cát Lượng đột nhiên đứng dậy, quay đầu nói với Ngô Lương. "Tiến triển thế nào rồi?" Ngô Lương vừa bảo Vu Cát đưa lụa và bút lên, vừa không nhịn được hỏi. "Nếu xác nhận không sai, ta liền có thể dễ dàng phá giải trận pháp này." Gia Cát Lượng lúc này khóe miệng hơi nhếch lên, đã là một bộ dạng đầy tự tin: "Hữu Tài ca ca nếu không chê, có thể cùng ta xác nhận, ta sẽ giải thích và phục hồi lại từng cái cho Hữu Tài ca ca, tiện thể Hữu Tài ca ca sửa lỗi cho ta." "Được!" Ngô Lương lập tức tinh thần phấn chấn, quả quyết đứng bên cạnh Gia Cát Lượng, mặt đầy mong đợi nhìn vào tấm lụa mà Gia Cát Lượng sắp hạ bút. "Hữu Tài ca ca mời xem, đây là vị trí hiện tại của chúng ta." Gia Cát Lượng vẽ một vòng tròn nhỏ trên tấm lụa, rất nghiêm túc nói: "Theo suy đoán của ta, trận pháp này không phải là một trận pháp đơn lẻ, mà là một tổ hợp trận pháp vô cùng phức tạp, trong đó đồng thời ẩn chứa sự sắp xếp kết hợp của Tỉnh điền và Bát quái, những trận pháp này tuy không di chuyển, nhưng khi kết hợp lại với nhau có thể chuyển hóa lẫn nhau, tương hỗ thành tựu, từ đó tạo thành một trận pháp huyền diệu khó thoát ra." Đang nói, Gia Cát Lượng đã lại dựa theo bản đồ do Vu Cát cung cấp, xoay quanh vị trí hiện tại của họ, cắt lấy một khu vực nhỏ trong đó và vẽ một bản đồ thu nhỏ hơn trên tấm lụa. "Hữu Tài ca ca lại xem, khu mộ đạo này đặt riêng ở đây, trông có vẻ khúc khuỷu, những bức tường này xây cũng hơi phức tạp, nhưng thực ra căn bản không thành trận pháp." "Nhưng nếu đem khu vực có vẻ không liên quan này xoay một vòng, rồi dịch chuyển ngang qua nối vào như thế này, liền hình thành một binh pháp trận đồ mà ta đã suy diễn

ra từ 《Thái Công Binh Pháp》— Phong Dương Trận." "Phong Dương Trận chủ vị Tốn, là hợp trận của Lục Trận trấn thủ Hưu Môn, trong binh pháp nếu muốn công phá trận này, phái kỵ binh tấn công nhanh vào Hưu Môn tất sẽ được sự bội công bán, vì vậy chúng ta muốn thoát khỏi trận này, cũng nên đi về phía Hưu Môn, cho nên bây giờ chúng ta cần quay lại đường cũ, đi đến đây là ra khỏi Hưu Môn." "Nhưng sau khi ra khỏi Phong Dương Trận, khu vực này lại không thành trận pháp nữa." "Tuy nhiên, chính như câu nói 'Phong vô chính hình, phụ chi vu thiên, biến nhi vi xà, kỳ ý tiệm huyền, phong năng cổ vật, vạn vật nhiễu yên, xà năng vi nhiễu, tam quân cụ yên.'" "Phong Dương Trận chỉ cần thay đổi một phần liền có thể hình thành Xà Bàn Trận, vì vậy đem khu vực ở vị Mộc này xoay một vòng, rồi dịch chuyển ngang qua, liền có thể xem khu vực này là một Xà Bàn Trận hoàn chỉnh." "Xà Bàn Trận chủ vị Mộc, là hậu trận của Tứ Kỳ trấn thủ Cảnh Môn, trong binh pháp nếu muốn phá giải trận này, nên phái giáp sĩ dương công Cảnh Môn để cầm chân địch quân, rồi dùng trọng binh chủ công vào Khai Môn có lực phòng ngự yếu nhất, như vậy mới có thể vô vãng bất lợi, vì vậy chúng ta muốn thoát khỏi trận này, nên đi về phía Cảnh Môn trước, rồi vòng theo con đường gần nhất này để đến Khai Môn." "Đến đây, Xà Bàn Trận đã ra, nơi này lại không thành trận pháp nữa." "Tuy nhiên, chính như câu nói 'Phong vi xà bàn, phụ thiên thành hình, thế năng vi nhiễu, tính năng khuất thân.

Tứ kỳ chi trung, dữ hổ vi lân, hậu biến thường sơn, thủ vĩ tương khốn.'" "Vì vậy, Xà Bàn Trận biến trận lại có thể thành tựu Hổ Dực Trận..." "..." Gia Cát Lượng giải thích cho Ngô Lương về những binh pháp biến trận lằng nhằng này, có thể nói là trích dẫn kinh điển, có lý có cứ, không hề đơn giản hơn lý luận kham dư thuật của Vu Cát chút nào.

Tiếc là Ngô Lương chỉ nghe hai trận pháp đã đầu óc như hồ dán,

tư duy không tài nào theo kịp tiết tấu của Gia Cát Lượng.

Nhất là những phương thức biến trận và cách phá trận liên tục không ngừng, đối với hắn quả thực là thiên thư, cái này còn khó hơn toán lý hóa của hậu thế nhiều.

Nhưng hắn cũng đã nhớ được tên của mấy trận pháp mà Gia Cát Lượng lần lượt giải thích: Phong Dương Trận, Xà Bàn Trận, Hổ Dực Trận, Vân Thùy Trận, Điểu Tường Trận.

Theo Gia Cát Lượng nói, đây chính là những trận pháp trực tiếp biến hóa từ con đường mà họ đã thám hiểm ra, ngoài ra, trên cơ sở này, còn có thể suy diễn ra ba trận pháp hiện tại vẫn chưa thể trực tiếp biến hóa ra, lần lượt là: Thiên Phúc Trận, Địa Tái Trận và Long Phi Trận.

Chỉ như vậy, những trận pháp này mới có thể hình thành một vòng khép kín, sinh sôi không ngừng, biến hóa không thôi.

Tính ra chính là tám trận pháp, chính là "Bát Trận Đồ" không sai!

Hơn nữa, nếu muốn những trận pháp này ổn định và đa biến, còn cần một trung trận để trấn áp.

Mà nếu có trung trận này, lại có thể suy diễn ra tám tám sáu mươi bốn trận, sáu mươi bốn trận này lại chia thành ba mươi hai âm trận, ba mươi hai dương trận... "Gia Cát hiền đệ, ngu huynh không thông minh bằng đệ, nghe đệ nói những cái này như nghe thiên thư, hay là chúng ta trực tiếp một chút, đệ cứ nói trước cho ta biết chúng ta nên đi như thế nào để thoát khỏi mê trận kỳ quái này, và làm thế nào để xuyên qua mê trận, tiến vào lăng mộ thực sự, được không?" Ngô Lương hít sâu một hơi, vừa dùng sức day thái dương, vừa nhíu mày cười khổ.

Còn về "Bát Trận Đồ" này, vẫn là đợi xong việc rồi bảo Gia Cát

Lượng vẽ một bản bố trí chi tiết để từ từ học sau, thứ này thật sự không phải một sớm một chiều có thể nhớ được.

Quá khó...!

Lúc trước, khi Ngô Lương nói sẽ không truy cứu Gia Cát Huyền nữa, Gia Cát Lượng tuy trong lòng đã vô cùng mừng rỡ nhưng vẫn nén được không xen vào.

Đó là gia giáo mà Gia Cát Huyền đã dạy hắn – người lớn nói chuyện, trẻ con không được xen mồm.

Nhưng bây giờ, Ngô Lương lại tỏ ý có thể cho gia đình họ một nơi ở yên ổn, thậm chí còn muốn tìm thiên tài địa bảo để chữa trị ác chú cho Gia Cát Huyền, Gia Cát Lượng cuối cùng không thể nhịn được nữa, kinh ngạc thốt lên: "Hữu Tài ca ca, huynh nói thật chứ?!" "Ta tuy giữ chức Giáo úy, nhưng thực ra chỉ là một Mô kim hiệu úy, nói trắng ra là đạo tặc có giấy phép." Ngô Lương cười hì hì nói, "Ta và đám huynh đệ này không có bản lĩnh gì khác, chỉ dựa vào nghề này để kiếm miếng cơm.

Vì vậy, bất kể có tìm thiên tài địa bảo để giải trừ ác chú cho thúc phụ ngươi hay không, sau này vẫn phải sống bằng nghề trộm mộ.

Nói cho cùng, chỉ là tiện tay làm thôi, có gì thật giả chứ?" "Đa tạ Hữu Tài ca ca, ta nguyện cùng huynh đào tẩu!" Gia Cát Lượng lập tức kích động vỗ tay, nhận lời mời của Ngô Lương ngay tắp lự.

Sau đó, hắn lại quay người nắm lấy cánh tay Gia Cát Huyền, làm thuyết khách cho Ngô Lương, khuyên nhủ: "Thúc phụ, Hữu Tài ca ca cũng là người có bản lĩnh.

Nếu huynh ấy chịu giúp thúc phụ tìm thiên tài địa bảo chữa trị ác tật, chắc chắn sẽ dễ dàng hơn nhiều so với việc thúc phụ tự làm một mình.

Đây là chuyện tốt trời ban mà!" Nhưng Gia Cát Huyền dù sao cũng là người từng trải, hiển nhiên không dễ bị lừa như Gia Cát Lượng.

Thấy chuyện tốt như vậy từ trên trời rơi xuống, ông không tỏ ra kích động, ngược lại còn có chút nghi ngờ, khẽ nhíu mày hỏi: "Ngô giáo úy, ngươi vì gia đình chúng ta mà bỏ quan đào tẩu, lại còn muốn giúp ta tìm thiên tài địa bảo, lẽ nào chỉ vì Lượng nhi đã phá giải trận pháp trong mộ cho ngươi?" Sự nghi ngờ của ông không phải là không có lý.

Trước đó, Ngô Lương ép Gia Cát Lượng vào mộ, bản thân cũng cam nguyện cùng hắn mạo hiểm, dường như đã đoán chắc Gia Cát Lượng có thể phá giải trận pháp.

Vì vậy, bây giờ Gia Cát Lượng quả nhiên làm được, dù có thể coi là đã cứu mạng Ngô Lương, nhưng vẫn cảm thấy mọi chuyện đều nằm trong dự liệu của Ngô Lương, không đủ để khiến hắn cảm động đến mức này, không chỉ vì gia đình họ mà bỏ quan đào tẩu, lại còn hào phóng tỏ ý muốn giúp ông tìm thiên tài địa bảo chữa trị ác chú.

Có câu nói rằng: "Vô sự hiến ân cần, phi gian tức đạo!" Biểu hiện thân thiện như vậy của Ngô Lương đã khiến Gia Cát Huyền trong lòng có chút không yên, tự nhiên không dám dễ dàng tin tưởng. "Đương nhiên không hoàn toàn là vậy." Ngô Lương lừa người xưa nay không bao giờ để lại sơ hở, tự nhiên đã lường trước được phản ứng này của Gia Cát Huyền.

Hắn thản nhiên cười, rất thẳng thắn nhìn Gia Cát Lượng nói: "Gia Cát hiền đệ tài năng xuất chúng, đặc biệt là thiên phú về phương diện binh pháp trận đồ khiến người ta thán phục.

Mà bản lĩnh này lại chính là thứ ta và đám huynh đệ này thiếu sót nhất.

Nếu được hiền đệ tương trợ, sau này trộm mộ chắc chắn sẽ không

gì cản nổi.

Cho nên, ta cần hắn, cần hắn hơn bất kỳ ai." "Quả nhiên..." Gia Cát Huyền trong lòng rúng động.

Kẻ này quả nhiên là nhắm vào Lượng nhi.

Hắn biết Lượng nhi sẽ không bỏ rơi người thúc phụ này, càng không muốn rời xa mẫu thân, tỷ tỷ và đệ đệ, vì vậy mới muốn mang cả nhà họ theo.

Mà ác chú của ông cũng sẽ trở thành ràng buộc để Lượng nhi cam tâm tình nguyện phục vụ cho hắn, và chắc chắn sẽ dốc hết tâm sức.

Chỉ là... cho đến bây giờ, Gia Cát Huyền càng đến gần Ngô Lương, lại càng không thể nhìn thấu hắn.

Người thanh niên trông có vẻ không lớn tuổi này dường như nắm giữ một sức mạnh khó có thể diễn tả bằng lời...

Chính ông đã sống cùng Gia Cát Lượng nhiều năm như vậy, nhưng chưa bao giờ phát hiện ra hắn có thiên phú gì khác thường.

Nếu không, sao ông có thể kéo dài đến bây giờ, sớm đã dẫn Gia Cát Lượng cùng xuống mộ rồi.

Mà người thanh niên này, chỉ mới gặp Gia Cát Lượng hai lần, đã quả quyết về thiên phú của hắn như vậy, thậm chí còn dám lấy tính mạng của mình ra để cùng Gia Cát Lượng mạo hiểm!

Trong lòng Gia Cát Huyền bất giác lại nhớ đến lời Ngô Lương đã nói trước đó: "Không ép bản thân một lần, ngươi sẽ không biết mình ưu tú đến mức nào." Câu nói này nghe có vẻ rất thông tục, dễ hiểu, nhưng lại cho người ta một cảm giác kỳ diệu khó tả.

Bởi vì Gia Cát Huyền sống đến từng này tuổi, chưa từng thấy ai dùng những lời lẽ thông tục như vậy để luận giải đạo lý nhân sinh

đầy triết học, không có chút "phong thái đại sư" nào cả.

Nói trắng ra là, đẳng cấp không đủ.

Nếu đổi lại là mình, Gia Cát Huyền chắc chắn sẽ nói hoa mỹ hơn nhiều... "Ta đồng ý!

Hữu Tài ca ca, ta đồng ý!" Đúng lúc Gia Cát Huyền đang suy nghĩ kỹ lưỡng, Gia Cát Lượng đã mặt mày hớn hở lớn tiếng đáp lời.

Đứa trẻ này trước kia tuy tự cho mình là phi thường, nhưng lại rất ít người khẳng định hắn như vậy, càng không có ai "cầu hiền như khát" như Ngô Lương.

Điều này tự nhiên khiến hắn cảm thấy được trân trọng.

Nay có người lớn tiếng nói với hắn ba chữ "ta cần ngươi", lập tức khiến Gia Cát Lượng cảm nhận được sự mãn nguyện chưa từng có.

Nếu không phải giới tính không phù hợp, thời đại này cũng không có nhẫn kim cương, váy cưới, có lẽ hắn đã dám tự mua nhẫn, mặc sẵn váy cưới chạy đến nhà Ngô Lương cử hành hôn lễ. "Lượng nhi, chuyện này không phải chuyện nhỏ, con phải suy nghĩ cho kỹ rồi hãy quyết định!" Thấy Gia Cát Lượng đã bị Ngô Lương mê hoặc đến ngây ngất, Gia Cát Huyền nghiêm mặt nhắc nhở: "Việc trộm mộ này không phải tầm thường, không chỉ trái với luân thường, tổn hại âm đức, mà trong đó còn có rất nhiều nguy hiểm không thể lường trước, sơ sẩy một chút là mất mạng.

Con tuổi còn nhỏ, không được hành động lỗ mãng!" "Thúc phụ, con đã nghĩ rất kỹ rồi." Gia Cát Lượng lại nói, "Hiện nay Lưu Biểu muốn bắt thúc phụ, gia đình chúng ta đã không còn nơi nào để đi, vốn dĩ đã không còn lựa chọn.

Mà việc này vừa có thể giúp gia đình ta tìm được nơi an cư lạc nghiệp, lại có cơ hội giải trừ ác chú cho thúc phụ, con còn có thể dưới

sự giúp đỡ tùy theo hoàn cảnh của Hữu Tài ca ca để kích phát thiên phú, mau chóng thực hiện lý tưởng của mình.

Đây chính là nhất cử tam đắc, lẽ nào thúc phụ còn có cách nào tốt hơn sao?" "..." Gia Cát Huyền tức thì không nói được lời nào.

Đúng vậy, cho dù ông không đồng ý với Ngô Lương, cũng đã không còn lối thoát nào khác.

Đây mới là điểm mấu chốt.

Ông bây giờ căn bản không có tư cách kén cá chọn canh...

Thế là một lát sau, Gia Cát Huyền bất đắc dĩ thở dài một hơi, cuối cùng ngẩng đầu nhìn Ngô Lương, vô cùng trịnh trọng chắp tay nói: "Ngô giáo úy, vận mệnh của nhà Gia Cát, xin hoàn toàn gửi gắm nơi ngài, làm phiền ngài rồi!" … Cuối cùng lại hoàn thành được một việc lớn.

Ngô Lương tâm trạng vô cùng tốt, lập tức sai binh sĩ mang rượu thịt tới, mọi người tụ tập lại ăn một bữa no nê.

Đương nhiên, chủ yếu là để cho Gia Cát Lượng ăn no, đứa trẻ này đã thật sự đói mấy ngày rồi, bây giờ đã là người một nhà, tự nhiên phải bồi bổ cho tử tế.

Ngô Lương tuy vô lương, nhưng không phải là một nhà tư bản vô lương tâm.

Hắn chưa bao giờ làm cái trò bủn xỉn kiểu muốn ngựa chạy mà không cho ngựa ăn cỏ.

Hắn biết rất rõ, bọn họ bây giờ giống như những tên hải tặc Viking, mỗi một hành động đều là một chuyến hải trình, mỗi một người trên thuyền đều là một bộ phận của con thuyền, thiếu đi bất kỳ một mắt xích nào, con thuyền cũng có thể chìm trong bão tố.

Lúc này, thứ được thử thách nhất chính là sự đoàn kết của các thuyền viên.

Mà sự bóc lột và áp bức kiểu tư bản chỉ làm suy yếu lòng tin và sự đoàn kết giữa mọi người, để lại mầm mống của sự chìm đắm.

Cứ như vậy nghỉ ngơi thêm một ngày, đợi mỗi người đều hồi phục đến trạng thái tốt nhất.

Ngô Lương cuối cùng lại dẫn người tiến vào mộ Khâu Mục Công.

Chương 238

Lần này tự nhiên cũng mang theo cả Bạch Tinh Tinh và Dương Vạn Lý, cộng thêm Gia Cát Lượng, tổng cộng sáu người.

Thực ra Gia Cát Huyền cũng muốn đi cùng, nhưng cuối cùng bị Ngô Lương khéo léo từ chối, cũng không phải là không tin tưởng lão già này… mà là hắn đi trộm mộ, xưa nay quý tinh không quý nhiều.

Sau khi vào mộ đạo, dưới sự chỉ dẫn của Gia Cát Lượng, mọi người đã có phương hướng rõ ràng, tự nhiên không cần lo lắng bị kẹt trong mộ không ra được.

Nhưng con châu chấu trên cùng một sợi dây thì vẫn phải buộc, lỡ có người không cẩn thận bị rớt lại thì không hay.

Không ngờ đi trong mộ một lúc. "Khoan đã, phía trước có động tĩnh!" Tai Bạch Tinh Tinh khẽ động, đột nhiên chặn mọi người lại. "Động tĩnh gì?" Mọi người đều căng thẳng trong lòng, Ngô Lương khẽ nhíu mày hỏi. "Bây giờ còn chưa nói rõ được, hình như có thứ gì đó đang di chuyển trên mặt đất, không ngừng phát ra tiếng động sột soạt, sột soạt rất nhỏ, đang tiến lại gần phía chúng ta!" Bạch Tinh Tinh nghiêm mặt nói. "Lẽ nào trong mộ này cũng có tà vật sao?" Vu Cát lập tức nấp sau lưng Điển Vi, khuôn mặt già nua trong nháy mắt lại nhăn nhúm như quả mướp đắng.

Lão đồng tử này vẫn chưa thoát khỏi ám ảnh ở Đằng Trùng, bây giờ như chim sợ cành cong. "..." Điển Vi im lặng rút xẻng công binh ra, tiến vào trạng thái cuồng chiến sĩ song trì.

Dương Vạn Lý lần đầu theo Ngô Lương xuống mộ, trong lòng vừa kích động vừa căng thẳng, nhưng cũng không đến mức co rúm lại như Vu Cát, cũng siết chặt chiếc xẻng công binh trong tay, đứng bên

cạnh Điển Vi. "Tốc độ tiếp cận có nhanh không?" Ngô Lương lại hỏi. "Nhanh thì không nhanh, thậm chí có thể nói là rất chậm..." Bạch Tinh Tinh nói. "..." Ngô Lương cũng không nói gì nữa, lặng lẽ cầm chiếc trống nhỏ thần bí ra trước ngực, lại sờ sờ Thái Công Ấn trong lòng.

Có bài học từ lần đối phó với Đằng Trùng, Ngô Lương đã một lần nữa nhìn nhận lại công hiệu của chiếc trống nhỏ thần bí.

Sau này bất kể gặp phải tà vật gì, hắn nhất định sẽ dùng trống nhỏ thử trước, nếu tiếng trống vô hiệu mới nghĩ cách khác, tránh để thân mang thần khí mà vẫn bị hành cho thê thảm, suýt nữa mất cả mạng. "Các ngươi... nói tà vật rốt cuộc là thứ gì, ta bị các ngươi làm cho hơi căng thẳng rồi đấy." Chỉ có Gia Cát Lượng ở bên cạnh chớp mắt yếu ớt hỏi.

Hắn quả thực có chút căng thẳng, nhưng phần nhiều là tò mò, đúng là điếc không sợ súng. "Ngươi đã từng nghe chuyện ma chưa?" Ngô Lương hỏi. "Cũng có nghe qua một ít." Gia Cát Lượng gật đầu. "Tà vật chính là thứ bẩn thỉu đáng sợ nhất trong chuyện ma.

Chỉ có ngươi không nghĩ tới, chứ không có ngươi không gặp phải.

Hơn nữa có những thứ không phải sức người có thể đối phó, không khéo tất cả chúng ta đều sẽ bỏ mạng ở đây." Ngô Lương nghiêm mặt nói.

Gia Cát Lượng đã chọn theo hắn, loại thứ này sớm muộn gì cũng sẽ gặp phải.

Ngô Lương tự nhiên cũng không có ý né tránh, cũng coi như chuẩn bị tâm lý trước cho Gia Cát Lượng, kẻo lát nữa để lại cho hắn ám ảnh tâm lý gì đó.

Nghe những lời này, Gia Cát Lượng lập tức nhảy tót ra sau lưng Ngô Lương, ngơ ngác nói: "Ách… Hữu Tài ca ca, bây giờ ta không

muốn đi trộm mộ với huynh nữa có còn kịp không?" "Ngươi nghĩ sao?" Ngô Lương không quay đầu lại nói. "Ta nghĩ… Hữu Tài ca ca nhất định có cách đối phó tà vật, phải vậy không, không sai đâu nhỉ, Hữu Tài ca ca tuyệt đối sẽ không dùng thứ đó để ép một đứa trẻ yếu ớt như ta trở nên ưu tú hơn chứ?" Gia Cát Lượng hỏi dồn dập như bắn liên thanh, trong giọng nói đã có chút run rẩy. "..." Ngô Lương cạn lời.

Không ngờ sau Vu Cát, nòng cốt của Phường Nhân Quân lại có thêm một kẻ nhát gan như Gia Cát Lượng.

Xem ra sau này một già một trẻ này chắc chắn có thể đi đái chung một bô. "Đừng nói nữa, càng lúc càng gần rồi!" Bạch Tinh Tinh đột nhiên lại hạ giọng nhắc nhở.

Cùng với lời nhắc của nàng, một sinh vật to cỡ con "Hống" dán sát mặt đất trườn tới, xuất hiện ở ranh giới tầm chiếu xa nhất của "Tùy Hầu Châu".

Đó là… Đồng tử của mọi người co lại, mắt lại đồng thời mở to.

Nơi đó vô cùng tối tăm, chỉ có thể thấy một thứ gì đó đang từ từ trườn đi, thân mình hòa vào bóng tối, chỉ thấy một hình dáng đen sì.

Nhưng lại có một đôi mắt xanh biếc vô cùng bắt mắt.

Đói khát, tàn nhẫn, khao khát, hung ác… Ngô Lương và những người khác nhìn thấy quá nhiều thứ trong đôi mắt đầy vẻ quỷ dị đó, lông tơ trên người đã dựng đứng cả lên, hơi lạnh không ngừng từ lòng bàn chân xộc lên đỉnh đầu.

Lần này, rốt cuộc lại là tà vật gì đây, không thể để người ta yên tĩnh trộm một cái mộ được hay sao? "Ực!" "Ực!" Hai tiếng nuốt nước bọt khe khẽ vang lên từ phía sau.

Một tiếng của Vu Cát, một tiếng của Gia Cát Lượng.

Hai tên nhát cáy này... "Đừng hoảng loạn, đợi nhìn rõ lai lịch của tà vật này rồi hãy quyết định!" Ngô Lương trầm giọng nói, một tay đã đặt lên chiếc trống nhỏ thần bí.

Một khi tà vật kia có ý định tấn công, hắn sẽ không do dự mà gõ trống, không nói là có thể tiêu diệt nó, dọa lui được nó cũng tốt rồi.

Điển Vi và Dương Vạn Lý đã nín thở, khom lưng, rón rén di chuyển về phía trước.

Trách nhiệm của họ rất rõ ràng, đó là dốc toàn lực bảo vệ Ngô Lương và người già trẻ nhỏ phía sau… "Sột soạt… sột soạt…" Thứ đó vẫn đang từ từ trườn về phía trước.

Ngô Lương và mọi người đã có thể nghe rõ những âm thanh này, thậm chí có thể nghe thấy tiếng thở hổn hển "hà… hà… hà…" của nó.

Âm thanh này cũng vô cùng quỷ dị, vang vọng trong mộ đạo yên tĩnh, cảm giác rất gần mà cũng cảm giác rất xa, khiến người ta rợn tóc gáy.

Cùng với sự di chuyển của thứ đó, Ngô Lương và mọi người đã có thể nhìn thấy lớp lông xù lên trên cái bóng đen.

Lông không quá dài, hơi rối.

Đây rốt cuộc là… "Bình tĩnh!" Cảm nhận được Gia Cát Lượng đang dán chặt sau lưng mình bắt đầu run rẩy, Ngô Lương lại lên tiếng.

Cuối cùng, cái đầu của thứ đó tiến vào phạm vi chiếu sáng của "Tùy Hầu Châu".

Đó là một cái đầu xù lông, có một khuôn mặt tam giác hơi dài.

Hai cái tai tam giác hơi cụp xuống, miệng há ra lộ hàm răng nanh sắc bén, một cái lưỡi màu hồng mềm oặt thè ra ngoài?! "U... u..." Một

tiếng rên rỉ đầy uất ức vang lên. "Cái quái gì đây..." Ngô Lương tức thì ngẩn người, dở khóc dở cười.

Cái quái gì đây, chẳng phải là con chó vàng to lớn bị hắn đuổi vào mộ trước đó sao?

Ngô Lương sớm đã quên bẵng sinh linh nhỏ bé đáng thương này, ngay cả Gia Cát Lượng, nửa người chủ của nó, cũng đã quên nó sạch sành sanh. "Phú Quý?!" Không đợi Ngô Lương lúng túng, Gia Cát Lượng vốn đang run rẩy đã mừng rỡ chạy tới, ôm chầm lấy con chó vàng đáng thương vào lòng.

Gia Cát Lượng bình thường không có bạn bè gì, tự nhiên sẽ thân thiết hơn với con chó trong nhà.

Trước đó, ba con chó trong nhà không rõ vì sao mất tích hai con, Gia Cát Lượng còn buồn bã một thời gian, cầu xin Gia Cát Huyền nhất định phải tìm ra tên trộm chó để trừng trị nghiêm khắc, chỉ là không để ý đến biểu cảm của Gia Cát Huyền lúc đó có chút không tự nhiên… "Gia Cát hiền đệ." Ngô Lương và mọi người lúng túng nhìn nhau, cũng vội vàng đuổi theo xem xét tình hình.

Sau một hồi kiểm tra đơn giản, Ngô Lương phát hiện con chó vàng này cũng không bị thương gì, chỉ là bụng đã xẹp lép, thân hình so với trước cũng gầy đi không ít.

Xem ra chỉ là đói đến mức không đứng nổi nữa, chỉ có thể khó khăn bò trên đất, vì vậy mới xuất hiện cảnh tượng lúc nãy. "Hữu Tài ca ca, huynh xem Phú Quý còn cứu được không?" Gia Cát Lượng ôm con chó vàng quay đầu hỏi. "Chắc không có vấn đề gì lớn, trước tiên cho nó ăn chút gì thử xem." Ngô Lương nghĩ rồi nói.

Sau đó lại bảo Điển Vi lấy ra một ít lương khô, nghiền nát trộn với nước, làm thành một bát cháo lương khô đặt bên miệng con chó vàng.

Con chó vàng thè lưỡi liếm liếm, tức thì phát ra một tiếng rên rỉ phấn khích, đuôi càng vẫy điên cuồng, "bốp bốp bốp" quất vào mặt Gia Cát Lượng, bắt đầu ngấu nghiến… "Chỉ cần nhìn cái tinh thần này, nó chắc chắn không chết được đâu." Ngô Lương ha ha cười nói. "Phì!

Phì!" Gia Cát Lượng cuối cùng cũng yên tâm, vừa nhổ lông chó trong miệng ra, vừa đẩy con chó vàng sang một bên, miệng lại mắng: "Cái thứ chết tiệt này, không biết lại đi chạm vào thứ bẩn thỉu gì, hôi chết đi được!" Hôi… Câu nói này của Gia Cát Lượng lại nhắc nhở Ngô Lương một điều.

Vừa rồi khi đến gần, hắn cũng ngửi thấy một mùi rất đặc biệt trên người con chó vàng này.

Mùi này có chút giống mùi xăng dầu ở hậu thế, nhưng lại không hoàn toàn giống.

Mà Ngô Lương nhớ rất rõ, lúc hắn đuổi con chó vàng này vào lăng mộ, không hề ngửi thấy mùi này trên người nó.

Hơn nữa, mấy ngày trước bọn họ ở trong mộ lâu như vậy, cũng chưa từng ngửi thấy mùi tương tự.

Vậy, mùi này rốt cuộc từ đâu ra?

Lẽ nào con chó vàng này đã đi đến một nơi mà họ chưa từng tới?

Nghĩ vậy, Ngô Lương lập tức lại đến bên cạnh con chó vàng, chuẩn bị kiểm tra kỹ hơn, xem có thể tìm thấy manh mối nào trên người nó để giải đáp nghi vấn này không. "Grừ ~~~ gừ ~~~" Không ngờ Ngô Lương vừa đưa tay qua, con chó vàng này bỗng nhiên nhe răng với hắn.

Cũng không biết là đang ghi thù chuyện trước đó, hay là bảo vệ thức ăn.

Ngô Lương cảm thấy hẳn là về sau, vì theo hắn biết, trong tình huống bình thường, chỉ số thông minh của chó không thể ghi thù được, cho nên… "Ây da?" Ngô Lương giơ tay lên, một cái tát giáng mạnh vào trán con chó vàng. "Ẳng ẳng…" Con chó vàng kêu lên hai tiếng đau đớn, trong nháy mắt lại run rẩy nằm bẹp xuống đất, yếu ớt thò lưỡi ra liếm liếm bát cháo lương khô, thấy Ngô Lương không giơ tay đánh nó nữa, mới lại vẫy đuôi ăn ngấu nghiến.

Chương 239

Lần này Ngô Lương đưa tay qua, nó cũng chỉ hơi nhúc nhích thân mình, ngoan ngoãn cúi đầu ăn cháo của nó. "Con chó vàng này quả nhiên thông nhân tính, biết công tử còn ác hơn nó, nên không dám làm càn trước mặt công tử nữa." Thấy vậy, Dương Vạn Lý tức thì ha ha cười lớn.

Tuy nhiên… "…" Những người còn lại chỉ nhìn Dương Vạn Lý như nhìn một tên ngốc, không ai mở miệng đáp lời, càng không có ai cười theo. "Ách…" Dương Vạn Lý lúc này mới ý thức được mình hình như đã nói sai, sắc mặt hoảng hốt vội vàng cười gượng giải thích với Ngô Lương: "Công tử, ta không có ý đó, ý ta là con chó vàng này khá biết điều… không phải không phải, thực ra ta muốn nói công tử là người thiện lương hiếm có trên đời, tự nhiên không ác chút nào… Ai, là ta không biết ăn nói, đã nói sai, nhưng công tử khoan dung độ lượng, chắc chắn sẽ không để bụng chứ?" "Đương nhiên không." Ngô Lương quay đầu lại, nhếch miệng cười, thản nhiên nói: "Ta là loại người vì một hai câu không thuận tai mà gây khó dễ cho các ngươi sao?

Kể từ hôm nay ngươi bị giáng làm nô dịch đi, làm việc cho tốt có lẽ còn có ngày ngóc đầu lên được." "Công tử ta biết sai rồi!

Ta không dám nữa!

Tha cho ta lần này đi công tử!" Dương Vạn Lý tức thì mặt mày tái mét, chỉ thiếu nước quỳ xuống trước mặt Ngô Lương. "Ha ha ha ha…" Lúc này mọi người mới cười ầm lên. "…" Dương Vạn Lý cuối cùng cũng hiểu ra Ngô Lương chỉ đang đùa với hắn, vẻ mặt lúng túng đứng một bên gãi gãi gáy cười trừ. "Nhưng Dương Vạn Lý nói cũng

không sai, làm nghề của chúng ta không chỉ phải ác hơn chó vàng, mà phải ác hơn cả ác quỷ.

Như vậy mới có thể thông suốt trong bóng tối, không gì cấm kỵ, bách tà bất xâm." Ngô Lương lại cười nói, sau đó mới quay đầu lại tiếp tục kiểm tra con chó vàng kia.

Điển Vi, Bạch Tinh Tinh, Vu Cát ba người đều gật đầu tán thành.

Bọn họ trước đó đã cùng nhau trải qua rất nhiều chuyện, trong mộ gặp không ít thứ còn đáng sợ hơn ác quỷ, ngoài mộ cũng gặp không ít người sống còn đáng sợ hơn ác quỷ.

Nếu không phải bọn họ hung ác hơn, e rằng sớm đã không thể sống đến bây giờ.

Nhưng cái "ác" của Ngô Lương cũng không phải là không có giới hạn.

Đừng nhìn Ngô Lương luôn miệng nói "ta không phải người tốt", nhưng hắn chưa bao giờ nhe nanh với người vô tội.

Ngược lại, bất kể đối phương thân phận gì, địa vị gì, hắn đều có thể đối xử như nhau.

Thậm chí có người mạo phạm hắn, chỉ cần không chạm đến giới hạn của hắn, hắn thường sẽ chừa cho đối phương một con đường sống.

Giống như đám giặc Khăn Vàng gặp phải sau khi ra khỏi "mộ Hải Hôn Hầu", bọn họ đều biết, Ngô Lương tuy trói họ, lấy đi tất cả của họ, nhưng lúc đi vẫn cố ý để lại cho họ một xe lương thực, chứ không dồn họ vào đường cùng.

Nhưng khi đối mặt với đám "âm binh" của nước Nhạc An, Ngô Lương lại không chừa cho họ bất kỳ đường sống nào, để họ chết cóng trong đêm lạnh, chỉ là ngày hôm sau khi tìm được nơi đóng quân,

mới sai người đến thu dọn thi thể cho họ.

Cùng một sự việc, cách làm khác nhau.

Điều này lại không khiến họ cảm thấy Ngô Lương hỉ nộ vô thường, tâm tính phức tạp khó lường.

Ngược lại, họ cảm thấy mình càng hiểu rõ Ngô Lương hơn, càng kính phục Ngô Lương hơn, càng nguyện ý theo Ngô Lương đi nam về bắc, phảng phất như Ngô Lương chính là ánh sáng duy nhất trong bóng tối.

Đương nhiên, đối với những việc Ngô Lương làm, trong lòng họ cũng không phải không có chút nghi hoặc nào.

Nghi hoặc lớn nhất chính là, Ngô Lương rốt cuộc muốn làm gì?

Họ có thể nhìn ra, Ngô Lương không có hứng thú lắm với những vật vàng ngọc trong mộ, ngược lại lại rất nhiệt tình với những thứ không có giá trị cao trong mắt người thường, và chưa bao giờ dùng bạo lực phá hoại lăng mộ, thậm chí lúc đi còn phải cẩn thận che lấp, giấu kín lăng mộ.

Nếu nói Ngô Lương sợ chủ mộ sau này báo thù, bọn họ tự nhiên không tin.

Nếu thật sự sợ điều này thì sớm đã không làm nghề này rồi.

Huống chi trong mắt họ, Ngô Lương còn ác hơn cả những "ác quỷ trong mộ", chủ mộ dù có thật sự báo thù, e rằng cũng không dám đến tìm hắn… Đối với điều này, Ngô Lương không nói, họ cũng chưa từng nghĩ sẽ chủ động hỏi.

Bởi vì họ biết, đến một ngày nào đó khi Ngô Lương cho rằng nên để họ biết, tự nhiên sẽ nói ra toàn bộ… đó có lẽ sẽ là một ván cờ rất lớn. … Rất nhanh, Ngô Lương đã phát hiện ra một vài thứ trên bộ lông của con chó vàng.

Thứ đó có mấy cục nhỏ, tất cả đều dính vào lông của con chó như kẹo cao su.

Bề mặt của thứ này dính rất nhiều bụi bặm, và đã trở nên khô cứng, nhưng nếu dùng sức bóp, vẫn có thể cảm nhận được một chút mềm mại từ bên trong.

Ngô Lương ghé sát vào ngửi, mùi hương giống như xăng dầu lúc nãy chính là từ đây mà ra. "Rốt cuộc là thứ gì?" Ngô Lương khẽ nhíu mày, lập tức rút con dao đồng sau lưng ra, cắt một miếng nhỏ cùng với lông chó xuống, sau đó lại cắt đôi nó ra.

Mặt cắt ngang đã lộ ra bộ mặt thật của thứ này.

Đây là một loại vật chất giống như gel đông đặc màu đỏ thẫm, phần bên trong nhất vẫn còn độ dính, dính vào dao đồng còn có thể kéo ra một ít sợi.

Mùi hương lúc nãy tự nhiên cũng nồng nặc hơn, thậm chí có chút hăng mũi.

Chẳng lẽ đây là… "Tinh Tinh, cho ta mượn cây chá chúc." Ngô Lương quay đầu nói với Bạch Tinh Tinh.

Tuy trước đó đã thăm dò chất lượng không khí trong mộ đạo không có vấn đề lớn, nhưng lần này muốn đi sâu hơn, Ngô Lương vẫn bảo Bạch Tinh Tinh thắp chá chúc, để giám sát nồng độ oxy mọi lúc. "Đây." Bạch Tinh Tinh hoàn hồn, vội vàng đưa cây chá chúc lên.

Ngô Lương đặt miếng vật chất dạng gel đó xuống đất, sau đó dùng ngọn lửa của cây chá chúc để đốt. "Oành…" Ngọn lửa của cây chá chúc thậm chí còn chưa hoàn toàn chạm vào miếng vật chất đông đặc này, thứ này đã như thể hút mạnh, hút ngọn lửa vào, ngay sau đó liền bùng cháy dữ dội, ngọn lửa trong nháy mắt bùng lên cao gần một mét!

May mà Ngô Lương có phòng bị, lúc đưa cây chá chúc qua, cơ thể đã lùi về sau không ít.

Nếu không, nếu đang cúi xuống quan sát, có lẽ lông mày, lông mi và tóc đều sẽ bị tổn thất. "Công tử cẩn thận!" Điển Vi và Dương Vạn Lý chưa từng thấy cảnh tượng này, thấy sự việc xảy ra đột ngột, hai người đã nhanh chóng lao lên, kéo Ngô Lương ra sau lưng. "Không sao, không cần ngạc nhiên thái quá." Ngô Lương lại không hề hoảng hốt, chỉ chằm chằm quan sát ngọn lửa.

Khi miếng vật chất đông đặc đó cháy, vài luồng khói đen từ trên ngọn lửa bay lên.

Trong những luồng khói đen này còn lẫn cả mùi hăng nồng hơn lúc nãy.

Mùi này vừa hôi vừa xộc, nhưng ở nồng độ này còn chưa đến mức làm cay mắt.

Mà Ngô Lương lại ngửi thấy trong cái mùi vừa hôi vừa xộc này một mùi hương quen thuộc hơn – mùi khí thải máy kéo!

Lúc nhỏ Ngô Lương sống ở nông thôn, thấy nhiều nhất chính là những loại máy móc nông nghiệp, nhiều gia đình đều có một chiếc máy cày tay.

Khi máy cày tay khởi động, khói phun ra từ ống xả chính là mùi này.

Ngô Lương biết loại khí này không tốt cho cơ thể, nhưng hắn cũng không biết mình có phải là người duy nhất cảm thấy mùi này khá thơm hay không.

Thậm chí mỗi lần có máy cày đi qua, hắn còn cố ý ghé lại ngửi mấy hơi, vì chuyện này mà còn bị cha mẹ mắng mấy trận.

Ngửi thấy mùi hương quen thuộc hơn này, kết hợp với đặc tính

cực kỳ dễ cháy của thứ này… đáp án đã gần như hiện ra – dầu thô!

Theo Ngô Lương biết, xăng và dầu diesel dùng cho ô tô đều là chất lỏng gần như trong suốt, đây là một trong những tài nguyên quan trọng của thời đại công nghiệp, mà nguyên liệu để luyện ra xăng và dầu diesel chính là dầu thô.

Cũng chỉ có dầu thô mới có trạng thái như vậy.

Dầu thô tùy thuộc vào tỷ lệ keo và nhựa đường chứa trong nó mà có độ nhớt khác nhau, và có thể có nhiều màu sắc, như: đỏ, vàng kim, xanh đậm, đen, đỏ thẫm, v.v.

Mà miếng dầu thô Ngô Lương phát hiện ra này chính là màu đỏ thẫm.

Về mùi hôi và khói đen sinh ra khi cháy, đó là do tạp chất trong đó, ví dụ như lưu huỳnh, nitơ.

Phát hiện này lập tức khiến Ngô Lương cảnh giác. "Phù…" Ngô Lương lập tức thổi tắt cây chá chúc trong tay, quay đầu nói với mọi người: "Từ bây giờ, bất kỳ ai cũng không được đốt lửa, đồ sắt, binh khí trong tay cũng phải cầm lên đặt xuống nhẹ nhàng, dù chỉ một tia lửa cũng không được xuất hiện!" "Công tử, ngài rốt cuộc đã phát hiện ra điều gì, tại sao lại căng thẳng như vậy?" Vu Cát tò mò hỏi.

Mọi người cũng nghi hoặc nhìn qua.

Vừa rồi Ngô Lương còn nói không cần ngạc nhiên thái quá, bây giờ lại đến lượt mình ngạc nhiên. "Trong mộ này e rằng có chứa Thạch tất.

Thạch tất dễ cháy dễ nổ, nếu không cẩn thận gặp phải tia lửa, e rằng chúng ta sẽ phải bỏ mạng ở đây, nghe rõ chưa!" Ngô Lương sắc mặt nghiêm nghị nói.

Theo Ngô Lương biết, dầu mỏ ở thời đại này được gọi là "Thạch

tất".

Còn các tên gọi như "thạch chi thủy", "mãnh hỏa du", "hỏa du", "thạch du" phải đến đời Đường, đời Tống sau khi dần dần được ứng dụng mới dần dần xuất hiện.

Thiên triều cổ đại tuy không biết luyện dầu, nhưng thời gian phát hiện ra dầu mỏ lại không hề muộn.

Sớm nhất là trong tác phẩm 《Kinh Dịch》 hoàn thành vào cuối thời Thương đầu thời Chu đã đề cập đến sự tồn tại của dầu mỏ, ghi lại là: "Trạch trung hữu hỏa, thượng hỏa hạ trạch." Sử gia Ban Cố thời Đông Hán trong 《Hán Thư》 cũng từng viết: "Cao Nô huyện hữu vị thủy khả nhiên." Đây cũng là nói về dầu mỏ, và còn ghi chép rõ ràng một nơi sản xuất dầu mỏ, chính là ở khu vực sông Vị Thủy, huyện Cao Nô, thuộc Tư Lệ bộ.

Hơn nữa còn là mỏ dầu lộ thiên khá dễ khai thác… Điều này lại nhắc nhở Ngô Lương, sau này nếu cần dùng đến, có lẽ có thể đến đó một chuyến.

Nhưng hiện tại hiển nhiên không phải lúc cân nhắc chuyện này.

Trọng điểm là trong ngôi mộ này có chứa dầu mỏ, đã gieo một mầm họa cực lớn cho chuyến thám mộ lần này.

Tuy bây giờ còn chưa rõ trữ lượng nhiều hay ít, nhưng nếu chủ mộ dùng thứ này để đặt cơ quan cạm bẫy, ý đồ đồng quy vu tận với đạo mộ tặc, tuyệt đối là một lựa chọn không tồi, thực sự không thể không phòng! "Thạch tất?" Loại vật hiếm có này, ngay cả thành viên cốt cán của Phường Nhân Quân biết đến cũng không nhiều. "Nói ra các ngươi cũng không hiểu, một số thuật luyện đan thời Tiên Tần đã có ghi chép về vật này, nói rõ vật này có thể sinh lửa trợ cháy, giúp cho việc luyện đan được một nửa công sức." Vu Cát lại lắc đầu quầy quậy nói: "Công tử quả nhiên kiến thức rộng rãi, ngay cả thứ này

cũng nhận ra." Trải qua sự cố nhỏ vừa rồi, mọi người tự nhiên lại cẩn thận hơn rất nhiều.

Điều đáng mừng là, trong mộ đạo mà Ngô Lương và mọi người đang đi không hề có mùi dầu mỏ nồng nặc, nghĩa là cho dù trong lăng mộ này có chứa một ít dầu mỏ, tạm thời cũng sẽ không gây nguy hại gì cho họ.

Hơn nữa, mùi của dầu mỏ nếu nồng độ không quá cao, độc tính gần như có thể bỏ qua không tính.

Thứ chí mạng hơn là khí sinh ra sau khi dầu mỏ bốc cháy, thứ đó còn lợi hại hơn khói đặc của hỏa hoạn rất nhiều, chỉ cần hít phải vài hơi là sẽ dẫn đến tình trạng trúng độc vô cùng nghiêm trọng, dễ dàng đoạt đi mạng người.

Cho nên, trước khi làm rõ tình hình, chỉ cần làm tốt các biện pháp "phòng cháy" toàn diện, phát hiện này vẫn chưa đến mức ảnh hưởng đến quyết tâm tiếp tục thám hiểm lăng mộ của Ngô Lương.

Chương 240

Lúc này, tác dụng của "Tùy Hầu Châu" đã hoàn toàn thể hiện ra.

Thứ này không chỉ có hiệu quả chiếu sáng tốt, mà còn hoàn toàn không cần lo lắng về nguy cơ hỏa hoạn, quả thực là thần khí đạo mộ.

Thế là một đoàn người tiếp tục tiến lên dưới sự dẫn đường của Gia Cát Lượng.

Còn con chó vàng lớn kia, tiểu gia hỏa đáng thương dù đã ăn chút lương khô nhưng vẫn cần thời gian hồi phục, tạm thời chỉ có thể để Dương Vạn Lý bế lên đi cùng mọi người.

Ngô Lương cũng đã dùng "Tàm Thần Bảo Ti" buộc nó lại cùng mọi người, để tránh sau khi nó có sức lại chạy lung tung, gây ra phiền phức không cần thiết cho họ...

Cứ như vậy đi được chưa đầy nửa canh giờ. "Hữu Tài ca ca, bây giờ chúng ta đã tiến vào trung trận rồi." Đi ra khỏi một khúc cua, Gia Cát Lượng dừng bước quay đầu lại nói với Ngô Lương.

Ngô Lương nhìn quanh một lượt, không phát hiện nơi này có gì khác biệt rõ ràng so với những nơi đã đi qua, bèn tò mò hỏi: "Gia Cát hiền đệ, trước đó đệ nói trung trận này là trận pháp chủ chốt, có nó thì toàn bộ trận pháp lại có thể suy diễn ra rất nhiều trận pháp khác nhau, vậy trung trận này đệ cần bao lâu để phá, và có điều gì đáng chú ý không?" "Vẫn chưa thể nói chắc được." Gia Cát Lượng lắc đầu, nói: "Nhưng trung trận tuy là trận pháp chủ chốt, nhưng trong tình huống thông thường đều là nơi tướng soái bày mưu tính kế, nghĩa là thứ thực sự lợi hại hẳn vẫn là các trận pháp bên ngoài.

Một khi các trận pháp bên ngoài bị phá, trung quân sẽ mất đi căn bản để chống địch.

Trung trận không có binh sĩ phối hợp chỉ huy, dù lợi hại đến đâu cũng chỉ là cá nằm trên thớt." Nói cách khác, một khi Ngô Lương và mọi người đã đến được đây, thì trung trận đã trở thành cái mà đời sau thường gọi là "tư lệnh không quân", hoàn toàn không đáng lo ngại. "Mọi người vẫn nên cẩn thận một chút, việc phá trận cứ giao cho Gia Cát hiền đệ." Ngô Lương khẽ gật đầu, nói: "Lão tiên sinh, ngài tiếp tục dùng la bàn ghi chép cẩn thận con đường chúng ta đã đi, để hỗ trợ Gia Cát hiền đệ phá trận." "Lão hủ tuân mệnh." Vu Cát nghe vậy liền lấy la bàn ra.

Ngô Lương đột nhiên lại nghĩ đến điều gì đó, nhìn về phía Gia Cát Lượng hỏi một câu khá đột ngột: "Gia Cát hiền đệ, đệ có biết một loại cung nỏ có thể bắn liên tiếp mười mũi tên không?" "Cung nỏ bắn liên tiếp mười mũi tên?" Gia Cát Lượng hơi sững sờ, lắc đầu nói: "Chưa từng nghe qua, nếu thiên hạ thật sự có loại cung nỏ như vậy, uy lực của cung thủ chẳng phải sẽ tăng lên gấp bội sao?

Hữu Tài ca ca vì sao lại hỏi vậy, chẳng lẽ ca ca đã từng thấy?" "Chỉ là nghe nói qua, cũng chưa từng thấy." Ngô Lương cũng khẽ lắc đầu, rồi nghiêm mặt nói với mọi người: "Tiếp theo, mọi người phải đặc biệt lưu ý những âm thanh như tiếng máy móc lạch cạch, bất kể lúc nào, ở đâu, chỉ cần nghe thấy loại âm thanh này, đều phải lập tức nằm rạp xuống, sau đó mới từ từ dò xét tình hình.

Tinh Tinh, nàng cũng phải tận tâm hơn, có thể cảnh báo trước là tốt nhất." Gia Cát Lượng hiện tại đã không biết "Chu Cát Liên Nỗ" là thứ gì, vậy thì "Chu Cát Liên Nỗ" rất có khả năng cũng là sản vật trong mộ Khâu Mục Công.

Mà theo Ngô Lương được biết, "Chu Cát Liên Nỗ" mà Gia Cát Lượng tạo ra trong lịch sử thực chất là một loại cung nỏ bán tự động.

Nhưng nếu loại cung nỏ này được thiết lập một cách thích hợp,

hoàn toàn có thể biến thành một loại cơ quan bẫy có thể kích hoạt, tự nhiên cũng là một vũ khí lợi hại để chống lại kẻ trộm mộ.

Nếu không cẩn thận một chút, rất có thể sẽ nhận lấy kết cục "vạn tiễn xuyên tâm". "Hữu Tài ca ca dường như rất hiểu biết về lăng mộ này nhỉ..." Gia Cát Lượng có chút nghi hoặc nói.

Tuy Gia Cát Lượng thiếu một chút kinh nghiệm sống, nhưng chỉ số thông minh không hề thấp.

Kết hợp những lời nói trước sau này, cứ như thể Ngô Lương đã biết trước trong mộ có thể tồn tại thứ gì đó, tự nhiên không khó để đưa ra kết luận như vậy.

Nhưng cậu ta nào biết, tất cả những gì Ngô Lương biết thực ra đều là suy đoán từ chính cậu ta... "Đó là tự nhiên, thuật khởi kê của công tử là độc nhất thiên hạ.

Nếu ngươi ở cùng công tử lâu, dần dần cũng sẽ thấy quen như chúng ta thôi." Vu Cát vuốt râu cười nói với Gia Cát Lượng, hoàn toàn là một bộ dạng tự biên tự diễn.

Đây chắc chắn cũng là do công tử dùng thuật khởi kê mà đoán ra!

Bởi vì trong «Tề Sử» hoàn toàn không ghi chép bất kỳ chi tiết nào về mộ Khâu Mục Công, thứ duy nhất có thể tìm thấy chính là mấy câu văn liên quan đến bố cục phong thủy của mộ đạo.

Vì vậy, Ngô Lương trước đó đã quả quyết Gia Cát Lượng thiên phú dị bẩm, có khả năng phá giải trận này.

Bây giờ lại nhắc đến một loại liên nỗ vừa nghe đã thấy thần kỳ, còn ra lệnh cho mọi người đặc biệt cẩn thận với những âm thanh như "cơ quan", những chuyện này chỉ có thể dùng kỳ thuật có thể biết trước tương lai như "thuật khởi kê" mới giải thích được...

Chuyến hành trình thám hiểm mộ tiếp theo lại thuận lợi một cách

bất ngờ.

Tuy mộ đạo vẫn có nhiều đoạn quanh co khúc khuỷu, nhưng tổng thể đi xuống hoàn toàn chỉ là một con đường, trong lúc đó cũng không gặp phải cơ quan cạm bẫy nào.

Cứ thế đi khoảng hơn mười phút, mọi người liền tiến vào một điện nhỏ hình tròn có đường kính chưa đầy mười mét.

Điện nhỏ hình tròn chỉ có một lối ra vào, chính là mộ đạo mà Ngô Lương và mọi người vừa đi vào.

Cho nên, bề ngoài xem ra Ngô Lương và mọi người đã đi đến cuối mộ đạo, cũng có thể nói là đã đi vào một ngõ cụt...

Nhưng trong điện nhỏ hình tròn này không phải là trống không.

Ở vị trí trung tâm nhất, có một... tác phẩm nghệ thuật được dựng lên bằng gỗ vuông?

Thứ này trông quả thực khá có tính nghệ thuật, tổng thể trông giống như một quả bóng bầu dục khổng lồ hình elip được xếp chồng lên nhau bởi những khối "mosaic".

Những góc cạnh lộ ra bên ngoài của các thanh gỗ vuông rất giống với "mosaic", nhưng hình dáng tổng thể lại có phần giống quả bóng bầu dục, đương nhiên, cũng có thể nói là giống trứng gà, quả dứa, đều không khác biệt lắm.

Ngoài ra, bên trong "quả bóng bầu dục" còn có một cây cột kim loại xuyên suốt từ trên xuống dưới.

Đường kính của cây cột kim loại này khoảng hai mươi centimet, bề mặt trông giống như chất liệu đồng thanh, nhưng nhìn kỹ lại có chút khác biệt với đồng thanh, càng giống hợp kim có hàm lượng đồng thanh cao hơn.

Theo cây cột kim loại nhìn lên trên, mọi người lập tức có một cảm giác vô cùng áp lực.

Bởi vì mái vòm của điện nhỏ hình tròn này vô cùng kỳ lạ.

Đó là một hình dạng kim tự tháp lộn ngược không hợp lẽ thường, đỉnh tháp vừa vặn chống vào đầu trên của cây cột kim loại kia, trông như thể toàn bộ trọng lượng của mái vòm đều đặt trên cây cột kim loại nhỏ bé đó.

Thêm nữa, mái vòm này cũng thay đổi vật liệu gạch đá trước đó, dùng cùng loại vật liệu kim loại với cây cột, hơn nữa toàn bộ mái vòm là một thể thống nhất, hoàn toàn không ăn nhập với bức tường vẫn là chất liệu gạch đá... "Cái này..." Ngô Lương không khỏi nghĩ đến một số bẫy mật thất mà hắn từng thấy trong các tác phẩm điện ảnh ở đời sau.

Chính là loại bẫy mật thất mà tường hoặc đáy từ từ nén lại, làm cho không gian trong phòng dần thu nhỏ, cuối cùng ép chết hoặc nghiền chết người bên trong.

Điện nhỏ hình tròn này cho Ngô Lương cảm giác tương tự.

Bởi vì hắn luôn cảm thấy chỉ cần động vào cây cột kim loại kia, mái vòm hình kim tự tháp lộn ngược phía trên mất đi chỗ dựa duy nhất này, sẽ lập tức rơi xuống...

Ngoài những thứ này ra, mùi dầu mỏ trong điện nhỏ hình tròn cũng nồng nặc hơn trước rất nhiều.

Vừa rồi ở trong mộ đạo sắp đến điện nhỏ hình tròn, Ngô Lương và mọi người đã ngửi thấy mùi này, vì vậy không khỏi càng chú ý hơn đến vấn đề phòng cháy.

Rất nhanh, Ngô Lương đã tìm thấy nguồn gốc của mùi này trên tường.

Đó là một loại dầu mỏ thô tương tự như chất keo màu đỏ sẫm trên người con chó vàng, qua vết tích xem ra, dường như chính là rò rỉ ra từ chỗ nối giữa mái vòm và tường.

Nhưng tình hình rò rỉ không quá nghiêm trọng, chỉ có một vài chỗ rất nhỏ chảy xuống theo tường, cuối cùng để lại vài vũng rất nhỏ trên mặt đất, vũng lớn nhất cũng chỉ chưa đầy nửa mét vuông.

Trên một vũng nhỏ còn lưu lại vài dấu chân nhỏ, cùng với một ít lông vàng.

Không cần phải nói, vết tích này chắc chắn là do con chó vàng để lại.

Gã này tuy suýt nữa thì chết đói, nhưng lúc đi lang thang không mục đích trong mộ lại vào được trung trận...

Điều này từ một góc độ khác chứng minh, "Bát Trận Đồ" trong truyền thuyết thực ra không tuyệt đối đến vậy, nếu vận may tốt vẫn có một chút khả năng đi ra hoặc đi vào được, chỉ là xác suất thấp đến đáng thương mà thôi.

Cho nên, trước đó khi Gia Cát Huyền sắp chết đói trong mộ, con chó vàng này đã tìm thấy cậu ta.

Còn khi Ngô Lương ném con chó vàng vào mộ, rồi tự mình buộc dây thừng vào tìm, lại không thể nào tìm thấy.

Đây hẳn cũng là vấn đề xác suất, nếu không lúc đó Gia Cát Huyền chắc chắn đã chết, tuyệt đối không có khả năng sống đến bây giờ để bị Ngô Lương uy hiếp và lừa gạt...

Ngoài ra, Ngô Lương cảm thấy con chó vàng tên "Phú Quý" này có lẽ mới là thiên mệnh chi khuyển theo đúng nghĩa đen.

Trước những chuyện có xác suất nhỏ như vậy, nó đã cứu Gia Cát Huyền vào thời khắc mấu chốt, sau khi vào mộ huyệt lại vô tình tiến

vào trung trận, rồi lại vào lúc mình sắp chết đói, gặp được Ngô Lương và mọi người vào lần nữa, nhặt về được một mạng...

Nhiều sự kiện có xác suất thấp đến đáng thương như vậy, tất cả đều để con chó tên "Phú Quý" này gặp phải, đây là vận may gì chứ, còn nói mình không phải là "thiên mệnh chi khuyển"?

Emmm... lúc quay về mang cả nhà Gia Cát đi, tuyệt đối không thể quên con chó vàng này.

Biết đâu chăm sóc tốt một chút, lúc cần thiết lại ép nó một hai lần, nó cũng sẽ biết mình ưu tú đến mức nào, không chừng sau này cũng có thể trở thành thành viên cốt cán của Phường Nhân Quân, dùng vận may có phần nghịch thiên này để góp gạch xây ngói cho Phường Nhân Quân.

Nhưng đây đều là chuyện sau này.

Ngô Lương tiếp tục quan sát dầu mỏ thô rò rỉ từ chỗ nối giữa tường và mái vòm.

Có lẽ là do niên đại lâu đời, lớp niêm phong có vấn đề mới xảy ra rò rỉ, nhưng điều này đã khiến Ngô Lương nghĩ đến một vấn đề nghiêm trọng hơn!

Có lẽ nào... bên trong mái vòm này chứa đầy dầu mỏ thô, một khi động vào cây cột kim loại chống đỡ bên dưới, mái vòm rơi xuống không chỉ có thể đè chết họ, mà còn có khả năng tồn tại một số cơ quan nhỏ mồi lửa để đốt cháy dầu mỏ thô?

Nếu như vậy, không chỉ họ sẽ có kết cục không còn xương cốt, mà toàn bộ lăng mộ cũng sẽ xảy ra một vụ nổ lớn vô cùng đáng sợ, trong nháy mắt thiêu rụi mọi thứ trong mộ.

Thậm chí, ngay cả binh sĩ Phường Nhân Quân và gia đình Gia Cát đang canh giữ bên ngoài mộ cũng có thể bị ảnh hưởng nghiêm trọng!

Ngay lúc này. "Công tử mau nhìn, ở đây có lưu lại một ít chữ!" Vu Cát đột nhiên chỉ vào "công nghệ phẩm" được dựng bằng gỗ vuông ở giữa điện nhỏ hình tròn nói. "Bất kỳ ai cũng không được hành động thiếu suy nghĩ!" Thấy mọi người nghe lời Vu Cát đều có ý định tiến lên xem, Ngô Lương lập tức quát khẽ một tiếng ngăn mọi người lại.

Cây cột kim loại chống đỡ mái vòm kia cắm ngay trong "công nghệ phẩm" bằng gỗ, vạn nhất có người tiến lên không cẩn thận chạm vào chỗ không nên chạm, dẫn đến cây cột kim loại xảy ra biến hóa, hậu quả sẽ không thể lường được. "!" Bị Ngô Lương quát như vậy, mọi người lập tức dừng bước, ngơ ngác nhìn nhau.

Nhưng họ không nghi ngờ mệnh lệnh của Ngô Lương, chỉ là trong lòng có chút tò mò, tò mò rốt cuộc thứ gì khiến Ngô Lương trở nên nghiêm túc như vậy, rõ ràng không phải chuyện tầm thường. "Trên đó viết gì?" Sau khi ổn định mọi người, Ngô Lương mới lại nhìn về phía Vu Cát hỏi.

Vu Cát lúc này đang đứng bên cạnh "công nghệ phẩm" bằng gỗ kia, nghe lời Ngô Lương mới dám nheo mắt nhìn kỹ, vừa nhìn vừa dịch: "Chữ trên này cũng là cổ văn nước Tề, trên đó nói bên dưới cái 'bế' này chính là nơi đặt lăng mộ của Khâu Mục Công, con trai thứ ba của Khương Thái Công.

Nhưng chỉ có hậu duệ của Khâu Mục Công mới biết cách mở 'bế' này, an toàn tiến vào lăng mộ." "Trên này còn nói, nếu người ngoài có thể đến được nơi này, ắt hẳn đã thấu hiểu được tinh yếu của trận pháp 'Bát Trận Đồ', vậy thì trận pháp này coi như là món quà mà Khâu Mục Công tặng cho chúng ta, còn tuyên bố bất kỳ ai có được trận pháp này đều có thể trở thành nhân trung long phượng, khuyên chúng ta không nên tiếp tục cưỡng cầu, tốt nhất là nên biết điểm dừng." "Nếu không, chúng ta không những không được gì, mà còn chắc chắn sẽ chết không có chỗ chôn, cùng toàn bộ lăng mộ hóa thành tro bụi."

"..." Nghe xong những lời này, sắc mặt mọi người đều trở nên căng thẳng.

Chương 241

Mặc dù Điển Vi, Bạch Tinh Tinh, Dương Vạn Lý trước đó theo Ngô Lương trộm mộ Quảng Xuyên Vương Lưu Khứ, đều từng thấy những lời nguyền rủa mà chủ mộ để lại cảnh cáo kẻ trộm mộ, và không hề coi trọng chúng.

Nhưng những lời mà Vu Cát dịch ra này, lại không giống như lời nguyền rủa đơn thuần, mà là một lời dự báo vô cùng thành khẩn, khiến người ta không thể không tin.

Cùng lúc đó. "Bế?" Trọng điểm chú ý của Ngô Lương lại nằm ở chữ này.

Hắn biết chữ "bế" này là cách gọi của ổ khóa vào thời Xuân Thu Chiến Quốc.

Nói cách khác, "tác phẩm nghệ thuật" bằng gỗ này thực chất là một cái khóa, hơn nữa là một cái khóa mật mã mà chỉ có hậu duệ của Khâu Mục Công mới biết cách giải? ---------- Nhắc đến "khóa"...

Ngô Lương lập tức lại nhớ đến một thứ có quan hệ mật thiết với Gia Cát Lượng - khóa Khổng Minh.

Tương truyền khóa Khổng Minh là một loại đồ chơi do Gia Cát Lượng phát minh dựa trên nguyên lý bát quái huyền học, trông có vẻ đơn giản, nhưng thực ra bên trong ảo diệu vô cùng, nếu không nắm được yếu lĩnh, rất khó để lắp ráp và tháo gỡ.

Còn có một cách nói khác, thứ này thực ra nên gọi là khóa Lỗ Ban.

Truyền thuyết kể rằng đây là do đại sư Lỗ Ban để thử xem con trai mình có thông minh hay không, đã đặc biệt chế tạo ra một loại đồ chơi có thể lắp ráp và tháo gỡ như vậy.

Về việc cách nói nào đáng tin hơn...

Ngô Lương có xu hướng nghiêng về cách nói thứ hai.

Bởi vì loại khóa này sử dụng kỹ xảo, chủ yếu là "kết cấu chuẩn mão" độc đáo trong kiến trúc cổ đại của thiên triều.

Mà nhắc đến "kết cấu chuẩn mão" trong kiến trúc cổ đại, điều này rõ ràng có quan hệ gần gũi hơn với thần thợ Lỗ Ban đại sư.

Hơn nữa, đời sau còn có rất nhiều đồ chơi khóa Khổng Minh, Ngô Lương lúc nhỏ cũng khá có nghiên cứu về loại đồ chơi này, những loại như "lục hợp chuẩn", "thất tinh kết", "bát đạt khấu", "thập nhị phương", "tỷ muội cầu"... các loại đồ chơi khóa Khổng Minh, hắn đều đã tự tay chơi qua.

Chơi thứ này chủ yếu chú trọng vào sự hiểu biết và kỹ xảo đối với kết cấu chuồng mộng, không có nửa xu quan hệ với cái gọi là "bát quái huyền học".

Cho nên nếu nói khóa Khổng Minh là do Gia Cát Lượng phát minh, có phần hơi khiên cưỡng.

Đương nhiên, nếu khóa Khổng Minh giống như Bát Trận Đồ, bắt đầu được phát dương quang đại từ thời Gia Cát Lượng, do đó Gia Cát Lượng có được quyền đặt tên, cách nói này sẽ tương đối hợp lý hơn.

Nghĩ như vậy.

Ngô Lương lại cẩn thận đi vòng quanh "công nghệ phẩm" bằng gỗ hai vòng, từ trên xuống dưới từ trái sang phải xem xét kỹ lưỡng một lượt.

Đừng nói, nếu không có những lời nhắc nhở khắc trên "công nghệ phẩm" bằng gỗ thì còn đỡ, dù sao thì "khóa Khổng Minh" của đời sau làm đồ chơi cho trẻ em đều rất nhỏ, dưới ảnh hưởng của tư duy cố hữu, khiến Ngô Lương vừa nhìn qua đã không lập tức liên hệ hai thứ

này lại với nhau.

Bây giờ biết bản chất của thứ này là một cái "bế", Ngô Lương đi xem lại, lập tức có phát hiện mới. "Thứ này nhìn như vậy rất giống 'Nhị Thập Tứ Tỏa' trong khóa Khổng Minh..." Cái gọi là "Nhị Thập Tứ Tỏa", là một loại khóa có độ khó khá cao trong khóa Khổng Minh, đời sau chia làm hai phương pháp lắp đặt và phân giải khác nhau là A và B, ngay cả nhiều người lớn nhìn theo hướng dẫn cũng không thể chơi được.

Nhưng Ngô Lương từ nhỏ đã rất hứng thú với những thứ liên quan đến văn hóa truyền thống này, thứ này không làm khó được hắn.

Chỉ là... khác với lúc chơi khóa Khổng Minh trước đây, khóa Khổng Minh khổng lồ trước mắt này rõ ràng không phải là một món đồ chơi bình thường, mà càng giống một quả bom khổng lồ có thể phát nổ bất cứ lúc nào, còn họ chính là những người gỡ bom.

Ngô Lương bất giác ngẩng đầu nhìn mái vòm hình kim tự tháp lộn ngược trên đầu.

Còn có cây cột kim loại duy nhất dùng để chống đỡ mái vòm xuyên qua khóa Khổng Minh khổng lồ này.

Ngô Lương có lý do để nghi ngờ, một khi phương thức giải khóa xảy ra sai sót, tác động một ngoại lực không chính xác lên khóa Khổng Minh khổng lồ này, cây cột kim loại kia sẽ bị ảnh hưởng, từ đó không thể tiếp tục chống đỡ mái vòm có thể chứa đầy dầu mỏ thô này...

Điều này giống như người gỡ bom khi gỡ bom, lựa chọn cắt dây xanh hay dây đỏ, chỉ cần sơ suất một chút là kết quả vạn kiếp bất phục.

Tình cảnh này, ngay cả Ngô Lương cũng cảm thấy áp lực tâm lý cực lớn, không dám hành động thiếu suy nghĩ chút nào.

Huống hồ, hắn hiện tại vẫn chưa thể hoàn toàn xác định "công nghệ phẩm" bằng gỗ này chính là khóa Khổng Minh, và chính là "Nhị Thập Tứ Tỏa" trong khóa Khổng Minh, càng đừng nói rốt cuộc là loại A hay loại B của đời sau.

Dù chỉ có một chút không chắc chắn.

Ngô Lương cũng tuyệt đối không dám có bất kỳ hành động nào tiếp theo.

Thế là. "Gia Cát hiền đệ, loại 'bế' này đệ đã từng thấy chưa?" Ngô Lương quay người nhìn về phía Gia Cát Lượng.

Giống như với "Bát Trận Đồ", Ngô Lương lựa chọn cách làm tương đối bảo thủ, trước tiên xem xem Gia Cát Lượng, "nhà phát minh" trong truyền thuyết này, có phương pháp giải quyết nào ổn thỏa không. "Hữu Tài ca ca, lăng mộ này ta mới vào lần thứ hai, càng là lần đầu tiên đến nơi này, sao lại từng thấy được chứ?" Gia Cát Lượng yếu ớt nói.

Vừa rồi nghe Vu Cát nói đến "chết không có chỗ chôn", "cùng toàn bộ lăng mộ hóa thành tro bụi" những lời như vậy, đứa trẻ này đã có chút sợ hãi, lúc này sắc mặt có chút tái nhợt.

Xem ra thứ này chỉ có thể là "khóa Lỗ Ban" rồi.

Thời gian cũng khớp, Lỗ Ban đại sư là công tượng đại sư thời Xuân Thu, mà hậu duệ Khâu Mục Công đến nước Sở cũng là chuyện cuối thời Xuân Thu, cộng thêm nước Tề nơi Khâu Mục Công ở và nước Lỗ nơi Lỗ Ban ở giáp nhau, có một số giao lưu văn hóa cũng là hợp lý.

Vì vậy trong lăng mộ của Khâu Mục Công xuất hiện khóa Lỗ Ban, không có gì mâu thuẫn cả... "Nói cũng phải." Ngô Lương gật gật đầu, lại cười hì hì nói với Gia Cát Lượng: "Gia Cát hiền đệ đã có thể phá

giải 'Bát Trận Đồ', vậy thì chắc hẳn cũng có bản lĩnh phá giải cái 'bế' này nhỉ, mời hiền đệ tiến lên cùng ngu huynh xem xét, e rằng chuyện này còn phải trông cậy vào hiền đệ ra sức." "Cái này..." Vừa nghe những lời này, Gia Cát Lượng ngược lại lùi về sau một bước, cái đầu nhỏ lắc như trống bỏi, nhăn mặt liên tục nói: "Hữu Tài ca ca, chủ mộ đã khuyên chúng ta biết điểm dừng rồi, hay là chúng ta cứ như vậy đi ra đi, nếu không lỡ làm chủ mộ không vui, chúng ta e rằng thật sự sẽ chết không có chỗ chôn đó, ta vẫn còn là một đứa trẻ mà..." "Sợ gì chứ, có Hữu Tài ca ca ở bên cạnh đệ, chẳng lẽ đệ quên lời thề chúng ta đã nói khi kết bái rồi sao, không cầu sinh cùng năm cùng tháng cùng ngày, nhưng cầu chết cùng năm cùng tháng cùng ngày.

Hơn nữa, ta tin vào bản lĩnh của đệ, đệ tuyệt đối có thể làm được!" Ngô Lương quả quyết tiến lên một tay kéo lấy Gia Cát Lượng đang không ngừng lùi lại. "Không muốn, ta nhớ lúc đó Hữu Tài ca ca nói là 'chỉ cầu tình này sánh tựa nhật nguyệt', đâu phải là 'cầu chết cùng năm cùng tháng cùng ngày'." Gia Cát Lượng cố sức ưỡn mông về sau, mặc cho Ngô Lương vừa kéo vừa lôi cũng nhất quyết không chịu tiến lên. "Giờ nào rồi, đệ còn so đo với ta những chi tiết này?

Ngoan, nghe lời ca ca, chúng ta xem trước đã, không vội động thủ, không sao đâu." Ngô Lương cố ý nghiêm mặt nói. "Ta không!

Ta không đi!" Gia Cát Lượng vẫn đang ra sức giãy giụa. "Được, vậy chúng ta cứ ở đây cù cưa đi." Ngô Lương lại đột nhiên buông tay ra.

Gia Cát Lượng nhất thời không phòng bị, lập tức ngã phịch một cái, đau đến nhe răng trợn mắt, nước mắt sắp trào ra.

Kết quả còn chưa đứng dậy, đã lại nghe Ngô Lương nói tiếp: "Điển Vi, Dương Vạn Lý, xem ra Gia Cát hiền đệ của ta lại không biết mình ưu tú đến mức nào rồi.

Hai người nhất định phải trông chừng cậu ta cho kỹ, lương khô chúng ta mang theo ăn được hai ba ngày chắc không thành vấn đề, cứ bỏ đói cậu ta, chúng ta cứ ở đây cù cưa, chỉ không biết lần này Gia Cát hiền đệ của ta phải đói mấy ngày mới ngất đi, ta cược vẫn là ba ngày, hai người cược mấy ngày?" "Vi huynh cược hai ngày, cậu ta trước đó mới đói ba ngày, chỉ ra ngoài nghỉ ngơi một ngày, e rằng vẫn chưa hoàn toàn hồi phục." Điển Vi nghiêm túc nói. "Ta cũng cược hai ngày, cái thân thể nhỏ bé đó không được, nếu là Điển Vi huynh đệ, đói bảy ngày chắc không thành vấn đề." Dương Vạn Lý cũng cười như không cười nói. "Các ngươi..." Nước mắt vì đau của Gia Cát Lượng cuối cùng cũng trào ra khỏi khóe mắt, bây giờ cậu ta cuối cùng cũng lĩnh hội được lời nói trước đó của Ngô Lương.

Cái vị "Hữu Tài ca ca" này đâu chỉ ác hơn Hoàng Nhĩ, quả thực còn ác hơn cả ác quỷ, có ai lại bắt nạt người như vậy chứ, đúng là không cho người ta đường sống.

Huống hồ, ta vẫn chỉ là một đứa trẻ mà... "Gia Cát hiền đệ, đệ đừng trách ca ca, ca ca làm vậy đều là vì tốt cho đệ, ăn được khổ trong khổ, mới thành người trên người.

Đệ là người làm đại sự, khổ cực bây giờ, cuối cùng sẽ soi sáng con đường tương lai của đệ." Thấy Gia Cát Lượng vậy mà khóc thật, trong lòng Ngô Lương cuối cùng cũng có chút không nỡ, vội vàng điên cuồng rót canh gà cho cậu ta, để tránh làm tổn thương thật sự trái tim đứa trẻ này, sau này không theo mình nữa.

Nhưng lại nghĩ lại, bắt nạt đệ đệ phải tranh thủ sớm, đợi Gia Cát Lượng thành Ngọa Long tiên sinh trong truyền thuyết, đó đâu phải là hắn muốn bắt nạt là bắt nạt được.

Huống hồ, đừng nói là đời sau, ngay cả trong lịch sử Tam Quốc, cũng không có mấy người thấy Gia Cát Lượng như thế này nhỉ?

Thành tựu hiếm có: "Tận mắt chứng kiến Gia Cát Lượng rơi lệ", đạt thành!

Ngô Lương không khỏi lại nghĩ đến một thành tựu hiếm có khác mà mình từng mong đợi khi mới xuyên không không lâu - "Tận mắt chứng kiến Tào lão bản rơi lệ", không biết thành tựu này bao giờ mới đạt được... ...

Như Ngô Lương mong muốn.

Gia Cát Lượng cuối cùng vẫn không tình nguyện đến trước "tác phẩm nghệ thuật" bằng gỗ, nhưng lại cố gắng giữ khoảng cách với nó, cẩn thận xem xét một số chi tiết trên đó.

Lần này Ngô Lương cũng không làm kẻ đứng ngoài chỉ tay năm ngón.

Hắn vốn dĩ đã có không ít hiểu biết về khóa Khổng Minh, nếu có thể hoàn toàn xác định đây chính là "Nhị Thập Tứ Tỏa" mà hắn nhận ra, hắn cũng không ngại tự mình ra tay giải, chứ không phải nhất định phải ở đây "khảo nghiệm" Gia Cát Lượng.

Qua lần quan sát tỉ mỉ này, Ngô Lương lại chú ý đến một số chi tiết. "Tác phẩm nghệ thuật" bằng gỗ này dùng chính là "kết cấu chuẩn mão" của khóa Khổng Minh đời sau để tổ hợp, lại gần có thể nhìn rõ kết cấu ăn khớp hình "lõm lồi" được khoét ở mặt trong của gỗ.

Ngoài ra, ở ngay phía dưới của "tác phẩm nghệ thuật" hình vuông, cũng chính là nơi tiếp giáp với mặt đất, quả thực có một số khe hở thông thẳng xuống dưới, ánh sáng của "Tùy Hầu Châu" thậm chí có thể xuyên qua những khe hở này chiếu xuống một đoạn, nói cách khác bên dưới này quả thực là rỗng, hắn là giống như những chữ khắc trên "tác phẩm nghệ thuật" hình vuông nói, bên dưới này chính là mộ thất thực sự của Khâu Mục Công. "Lão tiên sinh, cho ta mượn vải lụa và bút." Ngô Lương lập tức xin những thứ này từ Vu Cát, bắt đầu ghi

chép hình dạng của các thanh gỗ có thể phân tích được, từ đó suy đoán phương thức tổ hợp của chúng.

Thực ra điều này không hề dễ dàng.

Giống như khóa Khổng Minh, những thanh gỗ này ăn khớp chặt chẽ mà lại lồng vào nhau phức tạp, thông thường phần lộ ra bên ngoài chỉ có hai đầu rất nhỏ.

Phần ở giữa ngoài những gì có thể quan sát được, phần còn lại đều cần phải tưởng tượng.

Đối với người không quen thuộc với khóa Khổng Minh mà nói, chuyện này căn bản không thể làm được.

Nhưng Ngô Lương hiển nhiên không giống vậy, hắn không chỉ tổ hợp và tháo gỡ qua nhiều loại khóa Khổng Minh, lúc nhỏ còn tự mình làm một số đồ mộc loại khóa Khổng Minh, năng lực tưởng tượng và thiết kế vẫn có một chút...

Cứ như vậy, Ngô Lương và Gia Cát Lượng, một lớn một nhỏ hai người rất nhanh liền tiến vào trạng thái tập trung cao độ.

Đương nhiên, mục đích của Gia Cát Lượng tương đối đơn thuần, chỉ là để không bị đói bụng.

Chương 242

Đứa trẻ này trước đó suýt nữa đã bị đói đến ám ảnh tâm lý, nghĩ đến trải nghiệm hai ngày trước bụng đã quặn thắt.

Còn về việc trong lòng có oán Ngô Lương hay không, đó chắc chắn là có chút oán, cho dù Ngô Lương luôn miệng nói là vì tốt cho cậu ta, trong lòng cậu ta cũng vô cùng không vui.

Chẳng lẽ chỉ cần là vì tốt cho ta, là có thể làm bất cứ điều gì sao?

Đây căn bản là bắt cóc đạo đức!

Nhưng bây giờ nói gì cũng vô dụng, vẫn là mau chóng nghĩ cách giải cái "bế" chết tiệt này đi, nếu không lại phải chịu đựng nỗi sợ hãi bị cơn đói chi phối rồi...

Cảm giác bụng đã hơi đói rồi, nếu có thể ngậm một miếng lương khô vừa ăn vừa giải thì tốt biết mấy, đáng ghét!

Ngô Lương, quả nhiên người như tên!

Vô lương!

Bắt nạt trẻ con thì có bản lĩnh gì?! ...

Nửa canh giờ sau. "Hữu Tài ca ca, ta phát hiện những thanh gỗ này được kết hợp bằng kết cấu chuẩn mão, hơn nữa là kết cấu 'bão kiên chuẩn', giữa chúng không có điểm cố định rõ ràng, tháo ra hẳn không tốn sức, chỉ cần một số kỹ xảo tương đối cao siêu." Gia Cát Lượng lặng lẽ quan sát hồi lâu, cuối cùng đưa ra một phát hiện mà cậu ta tự cho là có thể đổi được một miếng lương khô, sau đó đáng thương cầu xin: "Ta hơi đói rồi, có thể cho ta một miếng lương khô lót dạ trước được không..." Kết quả lời chỉ nói được một nửa, Gia Cát Lượng liền không nói tiếp được nữa.

Bởi vì đến lúc này cậu ta mới thấy, trên tấm vải lụa trước mặt Ngô Lương, đã vẽ rất nhiều bản vẽ phác thảo các thanh gỗ đã được tháo rời.

Những bản vẽ này có dài có ngắn, phần lớn đều có kết cấu hình chữ "ao", hơn nữa Ngô Lương còn ở bên cạnh mỗi thanh gỗ đều đánh dấu những ký hiệu chưa từng thấy: "1, 2, 3..." Những ký hiệu này đại biểu cho cái gì, Gia Cát Lượng tự nhiên không hiểu, bởi vì lúc này thiên triều căn bản chưa có chữ số Ả Rập.

Nhưng rất rõ ràng, Gia Cát Lượng đã ý thức được những lời mình vừa nói, đối với Ngô Lương mà nói căn bản là một tràng lời vô nghĩa.

Nếu không nhìn ra đây là "bão kiên chuẩn" của kết cấu chuồng mộng, Ngô Lương sao có thể vẽ ra những bản phác thảo đã được tháo rời này? "Đệ thấy sao?" Ngô Lương quay đầu nhìn cậu ta một cái, cười hỏi. "Ta thấy... ta nên xem lại cho kỹ hơn." Gia Cát Lượng mặt đầy lúng túng nói. "Cố gắng thêm chút nữa, đệ nhất định có thể làm được." Ngô Lương gật gật đầu.

Thực ra giải khóa Khổng Minh thật không phải là vấn đề gì lớn, cái khó là ở chỗ thời đại này đại đa số mọi người đối với thứ này vẫn chưa có một nhận thức rõ ràng, do đó cũng không thể thiết lập logic tương ứng.

Cộng thêm cơ quan cạm bẫy giống như "bom" của khóa Khổng Minh này, khiến cho việc giải khóa có thể chỉ có một cơ hội, không có cách nào tùy ý thử nghiệm, độ khó tự nhiên lại tăng lên không ít.

Nhưng chỉ cần cho Gia Cát Lượng đủ thời gian, cậu ta chắc chắn có thể thuận lợi phá giải.

Nếu không đời sau cũng sẽ không có những truyền thuyết và ghi chép lịch sử về "Bát Trận Đồ" và "khóa Khổng Minh" của Gia Cát Lượng, mà chỉ có một vụ nổ lớn không rõ nguyên nhân ở Nam Dương

quận. "Ân..." Lúc này trong lòng Gia Cát Lượng lại là một suy nghĩ khác.

Hóa ra, Hữu Tài ca ca không phải là không có bản lĩnh phá giải cái "bế" này, thật sự chỉ là đang giúp ta trở thành người trên người thôi.

Hữu Tài ca ca, là ta trách lầm huynh rồi, dụng tâm lương khổ của huynh ta đã biết rồi, sau này ta nhất định sẽ nỗ lực gấp bội, tuyệt đối sẽ không dỗi vặt làm huynh thất vọng nữa... ---------- Đồng thời, bản phác thảo tháo giải do Ngô Lương vẽ ra cũng đã mang đến cho Gia Cát Lượng một nguồn cảm hứng to lớn. "Nếu có thể dùng cách này để phân tích kết cấu 'Bế' này trước, làm rõ cấu trúc tổ hợp bên trong, thì lúc tháo giải thật sự chẳng phải sẽ không sai sót sao?" Gia Cát Lượng thầm nghĩ, bất giác lại nhìn thêm một lần bản phác thảo mà Ngô Lương đang vẽ.

Tuy hắn đã nhận ra khối "Bế" trước mắt này sử dụng phương thức tổ hợp "mộng bão vai", nhưng vì trước đây chưa từng tiếp xúc với Khổng Minh Tỏa, muốn làm rõ hình dạng của từng thanh gỗ vuông vẫn cần phải phát huy trí tưởng tượng nhiều hơn, đây không phải là chuyện có thể tưởng tượng ra trong chốc lát.

Mà bản phác thảo của Ngô Lương lại vừa hay cung cấp cho Gia Cát Lượng một hướng để tưởng tượng, không nghi ngờ gì đã khiến việc này trở nên dễ dàng hơn rất nhiều, chẳng khác nào mở ra một hướng suy nghĩ mới trong cái đầu nhỏ của Gia Cát Lượng. "Lão tiên sinh, ngài có bút và vải lụa dư không, có thể cho ta mượn dùng được không?" Gia Cát Lượng bỗng cảm thấy linh cảm dâng trào, vội chạy đến bên cạnh Vu Cát, tươi cười hỏi. "Ngươi cũng đã nhìn ra manh mối rồi sao?" Vu Cát không khỏi kinh ngạc nhìn Gia Cát Lượng, vừa hỏi vừa lấy bút và vải lụa từ trong bọc của mình ra đưa cho Gia Cát Lượng.

Những người khác cũng có biểu cảm tương tự.

Gia Cát Lượng tuổi còn nhỏ, trước đó đã thành công phá giải "Bát Trận Đồ" đã khiến mọi người không dám xem thường, bây giờ nếu còn có thể trong thời gian ngắn như vậy phá giải khối "Bế" mà chỉ hậu nhân của Khâu Mục Công mới có thể mở được, quả thực đã rất không đơn giản.

Điều này đủ để chứng minh, tài trí của hắn có lẽ chỉ kém Ngô Lương một chút xíu… Dù sao, Ngô Lương đã nằm rạp trên đất giải nửa ngày rồi, Gia Cát Lượng bây giờ mới có vẻ như đã hiểu ra điều gì đó, ai mạnh ai yếu liếc mắt là biết ngay.

Kể cả "Bát Trận Đồ" trước đó.

Trong mắt mọi người đó cũng là công lao của Ngô Lương, nếu không phải hắn cưỡng ép đưa Gia Cát Lượng vào mộ, đứa trẻ này làm sao có cơ hội phá giải trận pháp… Biết đâu Ngô Lương vốn cũng có bản lĩnh phá giải trận pháp, chỉ là thấy Gia Cát Lượng có chút thiên phú, cố ý cho hắn một cơ hội trưởng thành mà thôi, nếu không thì việc vào mộ mà không buộc dây thừng trước đó rõ ràng không phải là lựa chọn khôn ngoan. "Ta cũng không nói chắc được, nhưng Hữu Tài ca ca nói ta có thể, ta liền nguyện ý dốc sức thử một lần… Lão tiên sinh, còn phải đa tạ ngài trước đó đã giúp ta ghi chép chi tiết phương vị và đường đi trong mộ đạo, nếu không có sự giúp đỡ của ngài, e rằng ta rất khó phá giải 'Bát Trận Đồ'." Gia Cát Lượng lộ ra nụ cười khiêm tốn cực kỳ hiếm thấy, thậm chí còn có chút ngượng ngùng nói. "Cái này…" Mọi người từ hai câu nói này cảm nhận rõ ràng sự thay đổi trong tâm thái của Gia Cát Lượng.

Trước đó, sau khi phá giải "Bát Trận Đồ" thuận lợi ra khỏi mộ, đứa trẻ này càng trở nên ngạo mạn không có giới hạn.

Từng cử chỉ, lời nói đều mang dáng vẻ trời đất này ta là nhất,

phảng phất như ai được nói chuyện với hắn cũng nên cảm tạ đội ơn.

Cũng là nể mặt Ngô Lương, đám người Phường Nhân Quân mới cố gắng hết sức kiềm chế, không ra tay dạy dỗ đứa trẻ ngông cuồng ngày càng không biết trời cao đất rộng này… "Không, không cần, đều là ý của công tử." Vu Cát đột nhiên được cảm ơn cũng có chút ngỡ ngàng, bất giác cảnh giác nhìn Gia Cát Lượng thêm vài lần, thầm nghĩ sự việc bất thường ắt có yêu ma, đứa trẻ này đột nhiên khách khí với lão phu như vậy, chẳng lẽ là định lát nữa đói bụng thì xin lương khô của lão phu sao?

Chuyện này lão phu nói không tính, ngươi phải hỏi công tử nhà ta… Thực ra, những điều mà đám người Phường Nhân Quân có thể nghĩ đến, Gia Cát Lượng cũng đã nghĩ đến, hắn cũng đã bắt đầu nghi ngờ Ngô Lương không phải không giải được "Bát Trận Đồ", mà chỉ là cố ý dùng cách đó để kích phát tiềm năng của hắn mà thôi.

Trước đây là vậy, bây giờ cũng là vậy… Đây mới là cách dạy dỗ nhân tài thực sự, Ngô Lương không nghi ngờ gì chính là người hiểu rõ hắn nhất trên thế giới này!

Dù sao, Ngô Lương trước đó đã vô số lần nói với Gia Cát Lượng rằng, những việc hắn làm, "đều là vì tốt cho ngươi".

Đây mới là nguyên nhân chính khiến tâm thái của Gia Cát Lượng đột nhiên thay đổi.

Núi cao còn có núi cao hơn, người giỏi còn có người giỏi hơn!

Ở trên người Ngô Lương, Gia Cát Lượng đã cảm nhận sâu sắc được điều đó… Kéo theo đó, đối với những người bên cạnh Ngô Lương, Gia Cát Lượng cũng không dám xem thường nữa.

Gia Cát Lượng cảm thấy, người có thể đứng bên cạnh Ngô Lương, tuyệt đối không thể là kẻ tầm thường được, phải không?

Giống như chính hắn… … Cứ thế lại qua nửa canh giờ. "Ai…" Ngô Lương khẽ rên một tiếng, chống cái lưng già của mình đứng thẳng dậy.

Trên tấm vải lụa đã vẽ ra hình dạng của tổng cộng 24 khối gỗ vuông, đây hẳn là loại Khổng Minh Tỏa "Nhị Thập Tứ Tỏa" loại A, thứ tự tháo giải cũng đã được đánh dấu đơn giản theo số hiệu.

Nếu phán đoán của Ngô Lương không sai, việc phá giải thành công chắc chắn không thành vấn đề.

Nhưng vì cây cột kim loại và mái vòm hình kim tự tháp trên đỉnh đầu, Ngô Lương vẫn cảm thấy nên cẩn thận, cẩn thận hơn nữa, không sợ vạn nhất chỉ sợ nhất vạn. "Công tử, thế nào rồi?" Đám người Phường Nhân Quân thấy Ngô Lương đứng dậy, vội vàng hỏi. "Cảm giác thì chắc không có vấn đề gì lớn, nhưng nếu có thể nghiệm chứng lại một lần nữa thì tốt rồi…" Ngô Lương vặn eo, quay đầu lại thì thấy Gia Cát Lượng không biết từ lúc nào cũng đã nằm rạp trên đất, tay cầm một cây bút đang viết vẽ trên tấm vải lụa, thỉnh thoảng còn phải đứng dậy quan sát "tác phẩm nghệ thuật" bằng gỗ vuông kia một phen, sau đó lại quay về tiếp tục viết vẽ, hoàn toàn mang dáng vẻ chuyên chú như không có ai xung quanh.

Ngô Lương không khỏi có chút tò mò, lại gần xem nội dung trên tấm vải lụa.

Chỉ thấy Gia Cát Lượng cũng đang vẽ những bản phác thảo các khối gỗ vuông được tháo rời ra trên vải lụa, và cũng đánh dấu những số hiệu khác nhau lên chúng.

Nhưng khác với số hiệu của Ngô Lương, Gia Cát Lượng dùng ký hiệu "vạch thẳng".

Điều này có chút tương tự với "phép đếm Trù toán" khá phổ biến ở thời đại này, nói trắng ra là một vạch thẳng đại diện cho một con

số, tuy nhiên khi con số tăng dần thì không dễ viết như số Ả Rập.

Nhưng điều đó không quan trọng.

Điều Ngô Lương quan tâm hơn là bản phác thảo khối gỗ vuông mà Gia Cát Lượng suy luận ra, do được Ngô Lương khơi nguồn cảm hứng từ trước, cách vẽ của Gia Cát Lượng có phần tương tự Ngô Lương.

Nhưng người tinh mắt nhìn qua là biết, Gia Cát Lượng không hề sao chép Ngô Lương, mà là bắt đầu từ đầu, suy luận và ghi chép cực kỳ cẩn thận từng đoạn gỗ vuông, và trong quá trình đó không ngừng suy luận phương thức tổ hợp của chúng.

Những bản vẽ hỏng bị Gia Cát Lượng gạch bỏ trên vải lụa chính là minh chứng rõ nhất. "Đúng là nhụ tử khả giáo (trẻ nhỏ dễ dạy)." Ngô Lương khẽ gật đầu, không lên tiếng làm phiền Gia Cát Lượng, mà lặng lẽ lùi sang một bên.

Hắn sẵn lòng cho Gia Cát Lượng đủ thời gian để cậu ta từ từ suy luận giải Khổng Minh Tỏa này, nếu phương pháp tháo giải cuối cùng mà Gia Cát Lượng suy luận ra không có gì khác biệt với của mình, vậy thì có thể chứng minh suy luận của cả hai đều không có vấn đề, dù có chút mạo hiểm cũng có thể bắt tay vào làm.

Điều này tuyệt đối đáng tin hơn việc Ngô Lương tự mình nghiệm chứng lại kết quả suy luận của mình một lần nữa, giống như cùng một sổ sách, nếu hai kế toán tính toán riêng biệt mà ra kết quả hoàn toàn giống nhau, tự nhiên không cần lo lắng sai sót.

Huống hồ, phương pháp giải Khổng Minh Tỏa do chính Gia Cát Lượng suy luận ra, cũng giống như phương pháp giải "Bát Trận Đồ" do chính Gia Cát Lượng suy luận ra, thứ này dù không phải do hắn phát minh sáng tạo, cũng nhất định là sau khi được hắn phá giải mới được phát dương quang đại, như vậy mới có tư cách được đặt tên

theo hắn, không nghi ngờ gì càng đáng tin cậy hơn. … Lần chờ đợi này kéo dài tới hai canh giờ.

Ngô Lương và những người khác thậm chí đã dựa vào vách tường ngủ một giấc, phải để Gia Cát Lượng tự mình qua gọi hắn dậy: "Hữu Tài ca ca, ta đã suy luận ra cách giải 'Bế' này rồi, cũng không biết có chính xác không, xin Hữu Tài ca ca kiểm tra." "Nhanh vậy sao?" Ngô Lương còn hơi bất ngờ.

Ban đầu hắn nghĩ Gia Cát Lượng có thể sẽ tốn nhiều thời gian hơn, vì Gia Cát Lượng trông có vẻ như chưa từng tiếp xúc với Khổng Minh Tỏa, dù có biết ít nhiều về "mộng bão vai" cũng chỉ là lý thuyết, thực hành thì luôn cần một chút thời gian và công sức.

Huống hồ trong lịch sử, trước khi Gia Cát Lượng 27 tuổi ra làm quan, cũng chưa từng có tin đồn về bản lĩnh gì khác thường.

Tức là, cho dù ngôi mộ Khâu Mục Công này sau khi Gia Cát Huyền qua đời rơi vào tay Gia Cát Lượng, hắn có thể vẫn phải dùng đến hơn mười năm công phu mới thành công phá giải "Bát Trận Đồ" và "Khổng Minh Tỏa", biến những thứ chôn trong mộ thành vốn liếng để trở thành một danh tướng.

Tóm lại, chắc không thể nhanh như bây giờ.

Nhưng nghĩ lại.

Việc Gia Cát Lượng bây giờ đẩy nhanh tiến độ cũng không phải không có lý do, Gia Cát Lượng trong lịch sử không nghi ngờ gì là một tay mơ đạo mộ, vì cho đến trước khi Ngô Lương đến, Gia Cát Lượng hoàn toàn không biết đến sự tồn tại của mộ Khâu Mục Công, có thể thấy Gia Cát Huyền định giấu kín chuyện này cho đến ngày mình nhắm mắt xuôi tay.

Một tay mơ đạo mộ như vậy, đột nhiên có được một lăng mộ đầy

cơ quan, phản ứng đầu tiên chắc chắn không phải là trong mộ có bao nhiêu thứ tốt, mà là chuyện thương thiên hại lý lại mạo hiểm thế này ta không làm… Cứ kéo dài như vậy không biết bao nhiêu năm.

Hắn còn cần một cơ duyên, hoặc là nhà đã không còn gì ăn, hoặc là gặp phải chuyện gì không giải quyết được, tóm lại chỉ khi đến tình thế bất đắc dĩ mới mạo hiểm vào mộ, từ đó mở ra con đường siêu thần.

Cho nên việc Gia Cát Lượng phá giải "Bát Trận Đồ" và "Khổng Minh Tỏa" cũng chưa chắc đã dùng quá nhiều thời gian, có thể chỉ vì một số nguyên nhân mà hắn đã trì hoãn thời cơ vào mộ mà thôi.

Hơn nữa, hắn chỉ có một mình, giống như thúc phụ Gia Cát Huyền của hắn không có người giúp đỡ, vì vậy mỗi bước vào mộ đều sẽ vô cùng khó khăn, đều cần tiêu hao lượng lớn thời gian và sức lực.

Chương 243

Nhưng lần này thì khác.

Lần này Gia Cát Lượng căn bản không có thời gian phản ứng, trực tiếp bị một đội đạo mộ chuyên nghiệp như Ngô Lương cưỡng ép kéo vào mộ, hơn nữa còn cung cấp cho hắn sự giúp đỡ vô cùng chuyên nghiệp, khiến hắn trong thời gian ngắn nhất có được manh mối then chốt để phá giải "Bát Trận Đồ" và "Khổng Minh Tỏa", trực tiếp tiết kiệm cho hắn lượng lớn thời gian và công sức thăm dò.

Vì vậy, hắn nhanh, cũng có lý do để nhanh… Thầm nghĩ những điều này trong lòng, cơn buồn ngủ của Ngô Lương cuối cùng cũng tan biến, vội vàng đứng dậy đi xem bản đồ phân giải Khổng Minh Tỏa mà Gia Cát Lượng vừa hoàn thành.

Vì Gia Cát Lượng áp dụng cách vẽ đồ tương tự Ngô Lương, cộng thêm những vạch thẳng của "phép đếm Trù toán" thực sự quá dễ hiểu, nên không cần Gia Cát Lượng giải thích bên cạnh, Ngô Lương cũng có thể hiểu được ý nghĩa thể hiện trong bản đồ.

Ngoài ra, Gia Cát Lượng còn dùng vạch thẳng xếp thành một dãy số hiệu ở phía dưới bản đồ, để biểu thị thứ tự tháo giải Khổng Minh Tỏa.

Trên bản vẽ mà Ngô Lương đã hoàn thành trước đó cũng đã xếp sẵn thứ tự tháo giải.

Sau khi xem xét kỹ lưỡng bản vẽ của Gia Cát Lượng, xác nhận một số thông tin trên đó, Ngô Lương liền lấy bản vẽ của mình ra, đặt hai bản vẽ cạnh nhau để so sánh. "…" Mọi người nhìn động tác của Ngô Lương, tất cả đều nín thở.

Tuy họ không tham gia vào quá trình suy luận Khổng Minh Tỏa,

nhưng lúc này nhìn Ngô Lương nằm rạp ở đó so sánh, vẫn có cảm giác nhập tâm. "…" Gia Cát Lượng cũng nghển cổ đứng bên cạnh Ngô Lương.

Hắn cũng vô cùng căng thẳng, giống như một học sinh trung học đang tận mắt xem giáo viên chấm bài thi của mình, trong lòng cầu nguyện vạn lần đừng xảy ra sai sót, vạn lần đừng sai… Cuối cùng.

Hơn mười phút sau. "Gia Cát hiền đệ, không hổ là ngươi!" Ngô Lương mặt mày hớn hở quay người lại, vỗ mạnh vào vai Gia Cát Lượng.

Tuy bản vẽ của Gia Cát Lượng và bản vẽ của Ngô Lương vẫn có chút khác biệt, nhưng những khác biệt đó chỉ xuất hiện trên số hiệu của các khối gỗ vuông, dù sao góc độ và thứ tự khi hai người suy luận luôn có chút khác biệt, còn thứ tự tháo giải… sau khi Ngô Lương so sánh và xác nhận kỹ lưỡng, thì hoàn toàn nhất trí!

Điều này có nghĩa là, Khổng Minh Tỏa này đã được phá giải thành công, tiếp theo có thể bắt tay vào hành động rồi! "Hữu Tài ca ca đừng trêu chọc ta nữa, Hữu Tài ca ca phá giải 'Bế' này chỉ dùng chưa đến một canh giờ, còn ta sau khi được Hữu Tài ca ca khai sáng, vẫn phải dùng gần ba canh giờ mới miễn cưỡng phá giải được, sao dám nhận lời khen của Hữu Tài ca ca, thật đáng xấu hổ." Gia Cát Lượng vội vàng hạ thấp tư thái, phảng phất như gặp sư trưởng mà cúi người nói: "Nếu Hữu Tài ca ca không chê, sau này xin hãy không tiếc chỉ giáo, tiểu đệ vô cùng biết ơn, nhất định sẽ phấn đấu vươn lên, quyết không phụ lòng kỳ vọng của ca ca." Ái chà?

Thấy mình chỉ mới thể hiện một chút mà Gia Cát Lượng đã trở nên ngoan ngoãn như vậy, Ngô Lương trong lòng càng thêm vui mừng, cười cười nói: "Gia Cát hiền đệ khách sáo rồi, huynh đệ hai ta một người vinh thì cả hai cùng vinh, một người thiệt thì cả hai cùng

thiệt, sau này không cần nói những lời khách sáo này nữa." Tiếp đó Ngô Lương lại quay đầu nhìn về phía Điển Vi, nói: "Điển Vi huynh đệ, ngươi sức lớn tay vững, ta chỉ huy, ngươi ra tay tháo giải." … Lời nói thì nhẹ nhàng.

Nhưng khi tháo dỡ thứ có thể kích nổ "bom" bất cứ lúc nào này, Ngô Lương vẫn phải chịu áp lực tâm lý cực lớn.

Mỗi khi Điển Vi di chuyển một thanh gỗ vuông, tim của Ngô Lương như thót lên tận cổ họng, chỉ khi thanh gỗ đó được lấy ra an toàn, tim hắn mới từ từ hạ xuống vị trí cũ.

Đến nỗi người làm việc nặng như Điển Vi còn chưa thở dốc bao nhiêu, Ngô Lương đã toát một thân mồ hôi lạnh.

May mà cả quá trình hữu kinh vô hiểm.

Khi Điển Vi lấy ra thanh gỗ vuông cuối cùng, trái tim treo lơ lửng của Ngô Lương cuối cùng cũng ngừng lên xuống, một hơi thở mới miễn cưỡng điều hòa lại được.

Lúc này, cây cột kim loại xuyên qua "Khổng Minh Tỏa" cuối cùng cũng hiện ra hoàn chỉnh trước mặt Ngô Lương.

Thiết kế của cây cột kim loại này cũng rất thú vị, ở vị trí gần giữa có một đoạn lõm vào ngay ngắn, đoạn lõm này dài khoảng ba centimet, độ sâu cũng tương tự, khiến đoạn cột kim loại này so với tổng thể nhỏ đi hẳn một vòng… Xem ra lời cảnh báo trên thanh gỗ quả nhiên không lừa người!

Đoạn lõm này giống như vết khía trên tăm xỉa răng đời sau, chỉ cần chịu lực từ bên cạnh, sẽ rất dễ gãy, còn nếu chịu lực từ hai đầu trên dưới thì vẫn có thể duy trì một độ bền nhất định.

Cho nên, nếu Ngô Lương và mọi người không màng cảnh báo mà dùng ngoại lực phá hủy "Khổng Minh Tỏa", nhất định sẽ làm gãy cây

cột kim loại chống đỡ mái vòm này, hậu quả khôn lường.

Ngoài ra, sau khi tháo dỡ những khối Khổng Minh Tỏa đó, mặt đất cũng đã lộ ra một hố tròn lấy cột kim loại làm trung tâm.

Trong hố có một cầu thang xoắn ốc đi xuống, dưới ánh sáng của "Tùy Hầu Châu", phẳng phất như đang yên lặng chờ đợi mọi người đến.

Theo lời khắc trên thanh gỗ trước đó, xuống cầu thang này mới thực sự tiến vào mộ Khâu Mục Công. "Điển Vi đi đầu, ta theo sát phía sau, Tinh Tinh, Vu Cát, Gia Cát Lượng ở giữa, Dương Vạn Lý bọc hậu." Ngô Lương không muốn chờ đợi thêm nữa, lập tức nhanh chóng hoàn thành sắp xếp, "Lúc xuống cẩn thận một chút, không có lệnh của ta không được chạm vào bất cứ thứ gì, ngoài ra, tiếng 'cơ hoàng' mà ta đã nhắc đến trước đó cũng phải tiếp tục cảnh giác, nghe rõ chưa?" "Rõ." Mọi người đáp.

Thế là cả nhóm nối đuôi nhau đi xuống cầu thang đó, rất nhanh đã đến một mộ thất ngay phía dưới.

Đây là một mộ thất hình chữ nhật, trông có vẻ rất rộng rãi, cho dù trong mộ thất chỉ có hai hàng cột đá dùng để chống đỡ kết cấu, ánh sáng của Tùy Hầu Châu vẫn không thể chiếu sáng toàn bộ mộ thất. "Lớn thật đấy, quy mô này có thể dùng làm vương cung được rồi ấy chứ…" Vu Cát không khỏi thốt lên một tiếng cảm thán.

Đúng lúc này. "Cạch!" Một tiếng động giòn tan đột nhiên vang lên trong mộ thất. "Soạt!" Ngô Lương còn chưa kịp nói gì, mọi người đã đồng loạt nằm rạp xuống đất, sau đó mới lộ ra vẻ mặt kinh hãi. ---------- "?!" Ngô Lương cũng không ngoại lệ, kinh hãi đến mức gần như cùng lúc nằm rạp xuống đất với mọi người.

Thấy không có mũi tên nào bắn ra như dự kiến, Ngô Lương mới khẽ thở phào một hơi, men theo âm thanh nhìn về phía phát ra động

tĩnh.

Nhìn một cái thì không sao. "Thứ này chẳng lẽ chính là… Mộc Ngưu Lưu Mã?!" Ngô Lương không khỏi tinh thần phấn chấn.

Đó là một sản phẩm mộc công có phần thân chính khá vuông vức, trông giống một cái hòm gỗ khổng lồ.

Dưới hòm có bốn bánh xe gỗ tròn, viền ngoài bánh xe có ánh kim loại, chắc là được bọc kim loại để tăng độ bền.

Mà ở vị trí bên ngoài bốn bánh xe, có bốn thanh gỗ thò ra từ trong hòm.

Bốn thanh gỗ này hơi nghiêng, giống như bốn chân của động vật chống trên mặt đất, dường như cũng có tác dụng chống đỡ.

Nhưng trông lại có vẻ hơi thừa thãi.

Vì bốn bánh xe của xe bốn bánh vốn đã có hiệu quả chống đỡ rất tốt, hoàn toàn không cần thêm bốn thanh gỗ để phụ trợ… Mà điều thu hút sự chú ý nhất, vẫn là một cái đầu gỗ điêu khắc dựng đứng ở một bên phía trên hòm gỗ.

Cái đầu này vừa nhìn là biết tạo hình con bò, hai cái sừng bò hơi cong trên đầu khiến đặc điểm của nó vô cùng rõ nét.

Mà âm thanh vừa rồi, hẳn là phát ra từ sản phẩm mộc công này, Ngô Lương cố ý liếc mắt hỏi Bạch Tinh Tinh, Bạch Tinh Tinh khẽ gật đầu xác nhận.

Cho nên, đây hẳn là "Mộc Ngưu" trong truyền thuyết rồi?

Ngô Lương biết "Mộc Ngưu Lưu Mã" thực ra là hai thứ, một là "Mộc Ngưu", một là "Lưu Mã".

Hai thứ này tuy đều là công cụ vận chuyển, và nguyên lý có thể có nhiều điểm tương đồng, nhưng địa hình áp dụng có thể vẫn có một số

khác biệt, chỉ là văn hiến khảo cổ đời sau có được rất hạn chế, và chưa từng phát hiện thực vật, vì vậy vẫn chưa đưa ra được kết luận chính xác.

Nhưng có một điểm Ngô Lương có thể khẳng định: "Mộc Ngưu Lưu Mã" không huyền ảo như trong truyền thuyết, chắc là chưa thể tự động di chuyển, càng không phải là "động cơ vĩnh cửu" vi phạm định luật bảo toàn năng lượng.

Vì trong 《Tam Quốc Chí · Thục Thư · Bản Truyện》 có một câu như thế này: "Người đi sáu thước, bò đi bốn bước.

Chở lương thực một năm, mỗi ngày đi hai mươi dặm mà người không quá mệt nhọc." Ý của "người không quá mệt nhọc" không phải là không cần tốn sức, mà là không tốn sức lắm.

Nhưng như vậy đã rất đáng sợ rồi, phải biết "lương thực một năm" ở đời sau là hơn bốn trăm cân lương thực, dùng sức người gánh dù chia cho bốn người mỗi người gánh 100 cân, mỗi ngày đi hai mươi dặm cũng phải mệt lử, huống chi là đi đường dài ngày đêm, đó căn bản là lấy mạng người ra mà vận chuyển, đợi đến nơi có khi quân vận lương đã mệt chết quá nửa.

Đương nhiên, không phải nói lúc này không có cách nào khác để vận chuyển vật tư.

Xe ngựa xe bò là một lựa chọn không tồi, người chỉ cần ngồi trên xe điều khiển, tự nhiên cũng không tốn sức lắm.

Nhưng xe ngựa xe bò thời này, đều là loại xe hai bánh hai trục mà Phường Nhân Quân vẫn đang dùng, loại xe này rất bị hạn chế bởi địa hình, kéo hàng hóa nặng nề dù là lên dốc hay xuống dốc đều rất khó khăn, sơ sẩy một chút là người ngã ngựa đổ.

Hơn nữa, bò và ngựa hiện nay đều là vật tư sản xuất và chiến

lược cực kỳ quý giá.

Ngô Lương trước đó đã mua ngựa, giá một con ngựa đã lên tới hơn một trăm cân vàng, bò chắc chắn còn đắt hơn.

Nói cách khác, Ngô Lương liều mạng trộm một ngôi mộ, lấy ví dụ như "Lương Hiếu Vương Mộ" lúc đầu, mấy vạn cân vàng đó cũng chỉ đủ cho Tào lão bản mua vài trăm con ngựa.

Nếu là người khác, muốn thành lập một đội vận lương ra hồn, cơ bản là không thể.

Cộng thêm chi phí nuôi dưỡng ngựa và bò sau này, chỉ riêng khoản thức ăn một con ngựa và một con bò đã không biết bằng bao nhiêu người, thật không thể tính kỹ, tính một cái là rụng hết tóc.

Cho nên, lúc này nhân lực mới là hợp lý nhất.

Nếu một người có thể mang theo hơn bốn trăm cân lương thực đi hai mươi dặm mỗi ngày, mà còn không tốn sức lắm, thứ này ở thời đại này đương nhiên được xem là thần khí!

Nhưng bây giờ rõ ràng không phải lúc ưu tiên xem xét những điều này.

Nằm rạp trên đất nửa ngày không thấy có động tĩnh gì khác, Ngô Lương cuối cùng mới cẩn thận bò dậy, sau đó lại cẩn thận đến bên cạnh "Mộc Ngưu" để xem xét.

Cứ thế quan sát kỹ lưỡng từ trên xuống dưới một lượt, Ngô Lương cuối cùng đã tìm ra nguồn gốc của âm thanh.

Hóa ra là cái "Mộc Ngưu" này bị gãy trục.

Có thể vì thời gian cất giữ quá lâu, trục gỗ tròn nối hai bánh sau cuối cùng cũng không chịu nổi trọng lượng, cộng thêm sau khi Ngô Lương và mọi người đi xuống, quá trình đi lại có thể đã gây ra một số

chấn động cực kỳ nhỏ trên mặt đất, từ đó dẫn đến trục tròn vốn đã có chút mục nát bị gãy.

Nhưng "Mộc Ngưu" không bị nghiêng.

Vì bốn "cái chân" thừa ra đã có tác dụng chống đỡ, giúp nó giữ được thăng bằng.

Ngoài ra, Ngô Lương còn phát hiện hai thiết kế khá đặc biệt, một là một cái lưỡi bò bằng kim loại cong cong thò ra từ miệng con bò, một là một cái đuôi bò bằng kim loại ở phía sau có hình dạng tương tự lưỡi bò.

Hình dạng của lưỡi bò và đuôi bò này có chút giống chìa khóa khởi động máy kéo đời sau – tay quay.

Dù Ngô Lương chưa học qua cơ khí, cũng có thể thấy hai thứ này đều có thể chuyển động, có lẽ là quay như khởi động máy kéo, hoặc là một cách thức nào đó khác.

Ngô Lương rất muốn lập tức ra tay thử nghiệm.

Nhưng nghĩ đến thứ này đã gãy trục, hắn vẫn cố gắng đè nén ý nghĩ này xuống, không nói đâu xa, lỡ thử một cái làm hỏng thứ này, phá hủy kết cấu then chốt bên trong, muốn phục hồi lại e rằng sẽ tốn rất nhiều công sức, không bằng đợi mang ra ngoài nghiên cứu kỹ rồi hẵng quyết định. "Công tử, không sao rồi chứ, chúng ta có thể đứng dậy được chưa?" Thấy Ngô Lương thăm dò nửa ngày không có gì bất thường, Vu Cát cuối cùng không nhịn được hỏi. "Ồ, không sao rồi, đứng dậy đi, nhưng vẫn phải cảnh giác, không có lệnh của ta không được sờ mó lung tung." Ngô Lương lúc này mới nhớ đến mọi người, quay đầu nói. "Hữu Tài ca ca, cái thứ hình thù kỳ quái này rốt cuộc là gì?" Mọi người sau khi đứng dậy đều vây lại, Gia Cát Lượng không nhịn được hỏi. "Nếu ta đoán không sai, đây hẳn là một loại công cụ vận chuyển vô cùng kỳ lạ, lúc chúng ta ra ngoài sẽ mang nó đi, việc

tháo dỡ nghiên cứu sẽ giao cho ngươi, không vấn đề chứ?" Ngô Lương cười tủm tỉm nói.

Chương 244

"Mộc Ngưu Lưu Mã" của Gia Cát Lượng đương nhiên cũng phải giao cho Gia Cát Lượng nghiên cứu, nhưng Ngô Lương không định dựa vào một mình cậu ta, Bách Lý Hương cũng sẽ tham gia, biết đâu sẽ có nhiều bất ngờ hơn… Nói đến đây, Bách Lý Hương còn phải coi là sư tỷ của Gia Cát Lượng, tiểu mỹ nhân này đã được Ngô Lương "chân truyền" một ít, cũng có thể thay Ngô Lương dạy cho Gia Cát Lượng một số thứ, đỡ cho Ngô Lương phải giảng lại một lần nữa… Ngô Lương sớm đã phát hiện mình không hợp làm thầy giáo, sự kiên nhẫn của hắn trong lĩnh vực này thực sự có hạn. "Ta nhất định sẽ không phụ lòng kỳ vọng của Hữu Tài ca ca." Gia Cát Lượng lập tức ưỡn ngực nói. "Ừm." Ngô Lương gật đầu, lại nhìn quanh mộ thất một vòng, rất nhanh đã phát hiện một chiếc xe thùng có hình dạng tương tự phía sau cột đá đối diện "Mộc Ngưu".

Vì trên chiếc xe thùng này cũng có một cái đầu gỗ điêu khắc, nhưng đó là một cái đầu ngựa. "Lưu Mã?" Ngô Lương trước tiên quan sát môi trường xung quanh, sau đó khá cẩn thận đi về phía chiếc xe thùng đó.

Chiếc xe này quả nhiên có chút khác biệt với "Mộc Ngưu", nó không còn là xe bốn bánh như "Mộc Ngưu", mà là một chiếc xe hai bánh tương tự xe ngựa.

Nhưng nó vẫn có bốn "chân gỗ", bốn cái chân này sẽ có tác dụng chống đỡ nhất định.

Và bốn "chân gỗ" này dài hơn của "Mộc Ngưu" một chút, cũng to khỏe hơn một chút, trông có vẻ như trong quá trình vận hành sẽ phải chịu nhiều áp lực hơn. "Loại xe này làm sao để đi được?" Ngô Lương

không khỏi có chút nghi hoặc.

Loại xe có hình dạng này rõ ràng không thể như "Mộc Ngưu" dựa vào bốn bánh xe để giữ thăng bằng đồng thời trượt đi, bắt buộc phải dùng "chân gỗ" để chống đỡ, nhưng một khi "chân gỗ" chạm đất, sẽ ở trên mặt đất có tác dụng tương tự như "phanh", căn bản không thể đi về phía trước… Mang theo nghi hoặc như vậy, Ngô Lương tiếp tục quan sát kỹ lưỡng.

Hắn chú ý thấy "Lưu Mã" cũng có lưỡi và đuôi bằng kim loại, hình dạng giống hệt "Mộc Ngưu".

Hơn nữa, tình trạng bảo quản của "Lưu Mã" này cũng tốt hơn nhiều, ít nhất chỉ bằng mắt thường nhìn, vẫn không thấy có chỗ nào mục nát rõ ràng, có lẽ vẫn có thể tiếp tục sử dụng. "Hay là… thử một chút?" Ngô Lương không khỏi nảy ra một ý nghĩ táo bạo.

Trông có vẻ như phương thức vận hành bên trong của "Mộc Ngưu" và "Lưu Mã" hẳn là giống nhau, chỉ là cách di chuyển dường như có chút khác biệt, nếu không cẩn thận làm hỏng cái "Lưu Mã" này, hắn vẫn còn lại một cái "Mộc Ngưu" có thể nghiên cứu và sao chép… Sau một hồi suy nghĩ ngắn ngủi.

Bàn tay tà ác của Ngô Lương run run đưa về phía đuôi của "Lưu Mã".

Cảm giác chạm vào là kim loại lạnh lẽo, vết gỉ trên bề mặt kim loại khiến nó hơi thô ráp. "…" Mọi người thấy Ngô Lương nắm lấy đuôi "Lưu Mã", ánh mắt cũng đồng loạt tập trung lại, đối với loại đồ vật kỳ lạ cổ quái này, họ cũng có cùng một sự tò mò.

Sắp động rồi… Ngô Lương hít sâu một hơi, cánh tay hơi dùng sức, bắt đầu xoay cái đuôi theo chiều kim đồng hồ. "Két…" Cùng với một tiếng ma sát hơi chói tai, cái đuôi lại bị hắn xoay một cách dễ dàng, trong thùng xe của "Lưu Mã" lập tức truyền ra âm thanh tương

tự như bánh răng chuyển động. "Soạt!" Mọi người lại kinh hãi, một lần nữa đồng loạt nằm rạp xuống đất, đây hẳn là tiếng "cơ hoàng" rồi phải không?

Ngô Lương thì không hoảng không vội, vừa tiếp tục từ từ xoay đuôi "Lưu Mã", vừa chăm chú quan sát mọi cử động của nó.

Rất nhanh hắn đã thấy.

Hai "chân trước" của "Lưu Mã" từ từ nhấc lên, giống như ngựa thật làm động tác nhảy về phía trước, sau đó dần dần bắt đầu thu về.

Cùng lúc đó, hai "chân sau" chống xuống đất đẩy về phía sau, thúc đẩy hai bánh xe lăn lên, khiến "Lưu Mã" tiến về phía trước một khoảng cách nửa mét.

Lúc này sự thăng bằng của "Lưu Mã" đã có vấn đề, bắt đầu nghiêng về phía trước.

Và hai "chân trước" vốn không hề cung cấp chút động lực nào, chỉ là nhảy lên trong không khí một cái, cuối cùng cũng chạm đất, chống đỡ "Lưu Mã" đang nghiêng về phía trước, nhưng cũng ngay lập tức phanh "Lưu Mã" lại, khiến nó chao đảo khá mạnh một cái… "Cái này…" Ngô Lương chưa từng thấy thứ gì phản khoa học như vậy.

Đặc biệt là hai cái "chân trước", ngoài việc cuối cùng chống đỡ "Lưu Mã" không cho nó ngã nhào về phía trước, không những không cung cấp chút động lực nào mà còn tạo ra một số phản lực, thật là tự mâu thuẫn… không đúng!

Ngô Lương khẽ nhíu mày, trăm mối không có lời giải.

Đúng lúc này.

Mắt hắn đột nhiên liếc thấy bậc thang vừa đi xuống… Đúng rồi! "Lưu Mã" e rằng là sản phẩm được tạo ra để đối phó với tình huống này!

Trong lịch sử Gia Cát Lượng sử dụng "Mộc Ngưu Lưu Mã", là bắt đầu từ những cuộc Bắc phạt, những tuyến đường Bắc phạt này không hề đơn giản, thường nói "Thục đạo nan, nan ư thướng thanh thiên" (Đường Thục khó, khó hơn lên trời xanh), trên những con đường như vậy vận chuyển lượng lớn lương thảo, tự nhiên không thể thiếu việc trèo non lội suối, độ khó có thể thấy được.

Nhưng nếu sử dụng "Lưu Mã".

Khi lên dốc, hai "chân trước" nhấc lên trước tiên tìm điểm tựa, sau đó "chân trước, chân sau" cùng nhau phát lực, bánh xe ở giữa có thể giảm bớt ma sát giữa "Lưu Mã" và sườn núi, đồng thời có tác dụng chống đỡ nhất định, khiến việc đẩy kéo "Lưu Mã" lên dốc tốn ít sức hơn.

Cứ lặp đi lặp lại như vậy, một người là có thể thao tác một chiếc "Lưu Mã", tự nhiên tiết kiệm không ít sức lực; còn khi xuống dốc, hai "chân trước" nhấc lên trước tiên, "Lưu Mã" sẽ tự động lăn xuống, "chân trước, chân sau" lần lượt tác động lên mặt đất, giống như "phanh" lúc nhả lúc siết để giảm tốc liên tục.

Cứ lặp đi lặp lại như vậy, vẫn là một người thao tác, lại có thể tránh cho "Lưu Mã" vì mất tốc độ mà dẫn đến kết cục xe hỏng lương mất, thậm chí vì thế mà gây nguy hiểm đến an toàn của người khác.

Đây, có lẽ mới là nơi "Lưu Mã" thực sự phát huy tác dụng!

Quan trọng nhất là, lúc Ngô Lương xoay đuôi "Lưu Mã", thực ra không dùng quá nhiều sức, từ đó có thể tưởng tượng, bên trong "Lưu Mã" nhất định đã dùng rất nhiều đòn bẩy và bánh răng tiết kiệm sức mà người thời này không biết đến, mới cuối cùng thực hiện được điều này… "Cái này lợi hại rồi…" Ngô Lương thầm cảm thán, người tạo ra thứ này quả thực là thiên tài.

Đương nhiên, những điều này vẫn chỉ là suy đoán của Ngô

Lương.

Mọi thứ vẫn phải đợi sau khi mang "Mộc Ngưu Lưu Mã" ra ngoài, giao cho Gia Cát Lượng và Bách Lý Hương nghiên cứu kỹ lưỡng mới có thể đưa ra kết luận chính xác nhất.

Nhưng bất luận kết quả thế nào, những đòn bẩy và bánh răng tiết kiệm sức bên trong, đều nhất định có thể mang đến cho Gia Cát Lượng và Bách Lý Hương nguồn cảm hứng rất lớn, nếu cho họ đủ sự hỗ trợ, nói không chừng còn có thể cải tiến ra nhiều thứ hay ho hơn nữa.

Ngô Lương nghĩ đến "xe lăn bốn bánh của Gia Cát Lượng" mà ngay cả Tư Mã Ý cũng thèm thuồng trong các bộ phim truyền hình đời sau… biết đâu rất nhanh có thể ra đời vào cuối thời Đông Kinh này! "Công tử, ngài vẫn ổn chứ?" Thấy Ngô Lương lúc thì nhíu mày, lúc thì kinh ngạc vui mừng, vẻ mặt có vẻ không ổn định, Điển Vi thật sự lo lắng Ngô Lương có phải lại trúng tà gì không, vội vàng bò dậy hỏi. "Ổn, ổn lắm chứ!" Ngô Lương lúc này đã mặt mày hớn hở, cười không khép được miệng.

Ngôi mộ này, thật sự lời to!

Hơn nữa chắc chắn sẽ còn lời hơn… ---------- Tạm gác "Mộc ngưu lưu mã" sang một bên, Ngô Lương cùng mọi người trong Phường Nhân Quân chỉnh đốn lại rồi tiếp tục thăm dò mộ thất.

Ngôi lăng mộ này ngoài "Bát trận đồ" ở trên ra thì không có thêm mộ đạo nào khác, vì vậy cũng không có những nhĩ thất đáng để khám phá, mà chỉ có thêm một số hốc tường được đặt ở hai bên vách.

Trong các hốc tường đa phần đặt những vật phẩm bồi táng tương đối bình thường.

Đồ gốm, đồ đồng, đồ gỗ sơn mài có đủ cả, được phân loại khá

hợp lý dựa trên công dụng và chất liệu khác nhau.

Những vật dụng thường ngày như quỹ, cách, hồ, quán, đôn thường được đặt trong cùng một hốc tường, nhiều nhất cũng chỉ phân chia theo kích thước và quy cách.

Chỉ riêng những thứ này đã chiếm hết mấy hốc tường.

Ngô Lương gần như xem xét từng cái một, phát hiện những thứ này tuy có một số hoa văn trang trí thường dùng vào thời Xuân Thu, nhưng trên đó không hề có ghi chép văn tự nào, đối với Ngô Lương hiện tại cũng không có giá trị nghiên cứu lịch sử gì nhiều, vì vậy không thu hút sự chú ý của hắn.

Còn những đồ đồng và đồ gỗ sơn mài thường ngày khác, Ngô Lương xem xét càng kỹ hơn, cốt là để tìm được những khí giới bán tự động tương tự như "Mộc ngưu lưu mã", từ đó hiểu rõ và nghiên cứu sâu hơn về trình độ khoa học kỹ thuật và công nghệ chế tác thời Xuân Thu.

Đáng tiếc, cũng giống như những đồ gốm kia, Ngô Lương không tìm thấy thứ gì đáng chú ý trong đó. "Oáp ——" Mọi người đi theo sau Ngô Lương, ban đầu còn tỏ ra hứng thú, nhưng sau một hồi lâu thì bắt đầu tỏ ra giống như những ông chồng thời sau đi cùng vợ dạo phố, ai nấy đều chán chường ngáp ngắn ngáp dài.

Dù sao thì, chỉ riêng những thứ trong các hốc tường này, Ngô Lương đã lề mề xem xét cả một canh giờ.

Mà những thứ này trong mắt họ chẳng qua chỉ là mấy cái bình lọ không đáng tiền, hơn nữa độ tinh xảo trong chế tác còn kém hơn những thứ họ thường thấy, thật sự không có gì đáng xem. "Lão tiên sinh, Hữu Tài ca ca lần nào vào mộ cũng thế này sao?" Trước đó đã giải được "Khổng Minh tỏa", Gia Cát Lượng đã có tư cách được dùng lương khô, lúc này đang ngậm một miếng bánh, giọng nói không rõ

ràng hỏi chuyện Vu Cát. "Chứ sao nữa?" Vu Cát đáp lại như thể đã quen. "Ta tưởng rằng, chúng ta là trộm mộ, sau khi vào mộ huyệt nên đi tìm những món đồ vàng ngọc quý giá trước, không cần thiết phải tốn sức vào những thứ linh tinh này.

Dù sao chúng ta cũng là đội trộm mộ chuyên nghiệp, hành động này của Hữu Tài ca ca có cảm giác hơi không chuyên tâm vào việc chính." Gia Cát Lượng trầm tư một lúc rồi nghiêng đầu nói. "Cái này ngươi không hiểu rồi, công tử không phải là phường trộm mộ bình thường." Vu Cát cười cười, ra vẻ cao thâm nói: "Giống như thúc phụ của ngươi vậy, ông ấy trộm mộ là để tìm thiên tài địa bảo cứu mạng, nên sau khi vào mộ huyệt chắc chắn sẽ đi tìm thiên tài địa bảo trước.

Còn công tử dường như cũng đang tìm một thứ gì đó ngoài vàng ngọc, nhưng công tử chưa bao giờ nói, chúng ta cũng chưa bao giờ hỏi." "Vì sao không hỏi?" Gia Cát Lượng có chút khó hiểu. "Công tử cao thâm khó lường, có những chuyện nếu nên để chúng ta biết, ngài ấy tự sẽ nói cho chúng ta, nếu không nên để chúng ta biết, chúng ta hà tất phải làm chuyện thừa thãi...

Ngươi tuổi còn nhỏ, tuy có chút bản lĩnh nhưng đạo đối nhân xử thế vẫn còn non kém, phải biết có những chuyện không nhất thiết phải truy cứu đến cùng, sau này ngươi sẽ hiểu." Vu Cát dù sao cũng là "đại sư" sống bằng nghề lừa bịp, vài ba câu đã khiến Gia Cát Lượng ngây cả người.

Gia Cát Lượng nửa hiểu nửa không nhìn ông ta một hồi, sau đó lại hỏi một "vấn đề không nhất thiết phải truy cứu đến cùng": "Vậy còn lão tiên sinh?

Ngài đi trộm mộ là vì cái gì?" "Tên nhóc nhà ngươi, đúng là đầu gỗ, dạy mãi không nên!" Vu Cát giật giật thái dương, suýt nữa thì tức cười, giơ tay lên cốc cho Gia Cát Lượng một cái.

Nhưng cuối cùng ông ta vẫn lắc đầu quầy quậy nói: "Lão phu là người tu đạo, chuyện của người tu đạo sao có thể gọi là 'trộm'?

Lão phu theo công tử đi nam về bắc, chẳng qua là để tìm kiếm chân lý đạo pháp, cầu được vô thượng đạo quả ẩn giấu giữa trời đất mà thôi." "Vậy... lão tiên sinh đã tìm thấy chưa?" Gia Cát Lượng lại chớp mắt hỏi. "Vẫn chưa, nhưng công tử là người lão phu từng gặp gần với thành công nhất.

Có câu 'một người đắc đạo, gà chó lên trời', nếu ngài ấy tìm được đạo quả, cũng sẽ không thiếu phần của lão phu." Vu Cát vuốt râu, vẻ mặt đầy trí tuệ nói. "Vậy còn mấy người họ thì sao?" Gia Cát Lượng lại chỉ vào Điển Vi, Bạch Tinh Tinh và Dương Vạn Lý hỏi. "Vị tráng sĩ kia... theo lão phu được biết, là để có thịt ăn rượu uống, loại được ăn no ấy." Vu Cát biết Ngô Lương muốn thu nhận Gia Cát Lượng, lại biết Ngô Lương có tài nhìn người, nên đã xem Gia Cát Lượng như người một nhà.

Đồng thời để nâng cao giá trị của mình, ông ta cũng không cố ý che giấu, nhướng mày cười ha hả nói: "Nữ tử kia, là vì công tử đã lấy đồ của nhà cô ta, cô ta muốn đòi lại, nên mới bám theo công tử.

Nhưng bây giờ cô ta không những không đòi lại được đồ, mà còn đáp cả bản thân mình vào, đúng là mất cả chì lẫn chài." "Còn quân sĩ ôm chó kia, tình hình của hắn thì hơi phức tạp một chút... nói thế này đi, lão phu nghi ngờ hắn có thói đoạn tụ, hơn nữa đã thèm muốn lão phu từ lâu.

Nếu không phải lão phu nghiêm phòng tử thủ, e rằng sớm đã bị hắn được tay.

Cho nên lão phu cho rằng, hắn nhất quyết theo công tử vào mộ, hẳn là cũng vì muốn tiếp cận lão phu.

Nhưng lão phu giữ mình trong sạch hơn chín mươi năm, quyết

không vì hắn mà hủy hoại đạo hạnh.

Chương 245

Sau này ngươi nếu có cơ hội, hãy thay lão phu khuyên nhủ hắn cho tốt, bảo hắn từ bỏ ý định đó đi." "..." Nghe đến đây, miệng nhỏ của Gia Cát Lượng đã há thành hình chữ "O", miếng lương khô trong miệng cũng quên cả nhai.

Cậu sống lớn từng này chưa từng thấy mối quan hệ nào hỗn loạn như vậy, thậm chí nghe cũng chưa từng nghe qua, đặc biệt là quan hệ giữa Dương Vạn Lý và Vu Cát... quả thực khiến người ta không rét mà run.

Đây là đội trộm mộ chuyên nghiệp sao?

Sao cứ cảm thấy có gì đó không đúng.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Ngô Lương dường như lại càng lợi hại hơn, lãnh đạo một đám ô hợp không có lý tưởng và hoài bão như vậy đi làm chuyện nguy hiểm thế này, lại còn răm rắp nghe lệnh hắn, quả thật không phải người thường có thể làm được...

Đúng lúc này, phía trước đột nhiên vang lên giọng nói vui mừng của Ngô Lương: "Liên nỗ!

Đây chính là liên nỗ trong truyền thuyết!" Mọi người vội vàng nhìn theo tiếng gọi.

Chỉ thấy Ngô Lương lúc này đã đứng trước một hốc tường đặt binh khí.

Trong hốc tường dựng mấy thanh trường kiếm bằng đồng xanh, còn có hơn mười cây trường qua và trường kích, ngoài ra còn có một số cung dài và những bó tên được buộc lại với nhau.

Nhưng sự chú ý của Ngô Lương không đặt trên những binh khí

này, mà dán chặt vào một vật nhỏ có hình thù kỳ lạ được đặt trong một hộp gỗ.

Vật nhỏ đó dài chưa đến một thước, đầu trước có một tay cầm giống như tay cầm của gậy chống, bên cạnh có một cái hộp nhỏ hình chữ nhật, đuôi sau còn có một cán dài hình chữ T.

Ngoài ra, phía trên đầu trước của vật nhỏ này, còn có một... trông giống như một cây cung nhỏ hình vòng cung được đặt nằm ngang, chỉ là vì năm tháng đã lâu, dây cung bằng gân thú của cây cung nhỏ đã mục nát đứt lìa, lỏng lẻo không còn sức căng.

Mà bên cạnh vật nhỏ này, là hơn mười cây kim dài bằng kim loại.

Những cây kim dài này chỉ dài khoảng nửa thước, ngoài phần đầu được mài nhọn ra, tạm thời vẫn chưa nhìn ra được rốt cuộc dùng để làm gì...

Nhưng Ngô Lương lại rất rõ, thứ này chính là "liên nỗ" trong truyền thuyết!

Mặc dù có một vài chi tiết hơi khác biệt, nhưng tổng thể lại cực kỳ tương tự với "nỏ liên phát" mà giới khảo cổ hậu thế phát hiện trong "mộ nước Sở chiến quốc số 47 Tần Gia Chủy ở Kinh Châu".

Ngô Lương cẩn thận nhấc vật nhỏ này lên xem xét kỹ lưỡng.

Thứ này gồm hai bộ phận là hộp tên và thân nỏ, các bộ phận cơ khí làm bằng kim loại, hộp tên làm bằng gỗ, hình chữ nhật, mép dưới phía trước có hai lỗ bắn hình bán nguyệt.

Ngoài ra, trên cơ cấu nỏ còn có "nha" dùng để gài dây, "vọng sơn" để nhắm và "huyền đao" làm cò...

Không còn nghi ngờ gì nữa, đây chính là cùng một loại với "nỏ liên phát Chiến Quốc" được khai quật từ "mộ nước Sở Chiến Quốc" ở hậu thế! "Soạt soạt ——!" Ngô Lương lại khẽ lắc nhẹ một cái,

trong hộp gỗ hình chữ nhật đặt ở phần trên của liên nỗ quả nhiên vang lên tiếng kim loại va chạm vào hộp gỗ, bên trong chứa chính là loại tên nỏ đặc chế có hình dạng "kim dài" kia.

Thứ này có hình dáng nhỏ gọn, một người có thể dễ dàng thao tác, công dụng có phần giống với "súng ngắn bán tự động" của hậu thế.

Tuy nhiên, những mũi tên nỏ đặc chế hình "kim dài" này vì phần đuôi không có lông vũ nên sau khi bắn ra rất dễ bị lật nhào trong không trung, khiến cho độ chính xác và tầm bắn còn khá hạn chế.

Thêm vào đó, quy trình chế tạo vô cùng phức tạp, không thể sản xuất hàng loạt.

Vì vậy, loại "nỏ liên phát" ở trình độ này chắc chắn không thể được đưa vào sử dụng trong các cuộc chiến tranh quy mô lớn như cung tên thông thường, nhiều nhất cũng chỉ có thể dùng để áp chế tạm thời hoặc tấn công bất ngờ kẻ địch trong những cuộc giao tranh quy mô nhỏ, cận chiến.

Hơn nữa, giới khảo cổ hậu thế phân tích rằng, mục đích ban đầu khi chế tạo ra loại "nỏ liên phát" này, thực chất chủ yếu là để cho vương công quý tộc dùng để phòng thân.

Cũng vì lẽ đó mà kích thước của "nỏ liên phát" mới được thiết kế nhỏ như vậy.

Như thế giấu trong áo bào tương đối rộng rãi của người xưa sẽ càng khó bị phát hiện hơn, có thể đạt được hiệu quả tấn công bất ngờ, tương tự như "tụ tiễn" thường được nhắc đến trong võ hiệp.

Mà với phát hiện này của Ngô Lương, không nghi ngờ gì nữa lại làm mới một lần nữa kỷ lục khảo cổ của Thiên triều.

Bởi vì sau khi "nỏ liên phát Chiến Quốc" được khai quật, giới khảo cổ hậu thế phổ biến cho rằng loại nỏ liên phát bán tự động này

xuất hiện sớm nhất vào thời Chiến Quốc, nhưng bây giờ Ngô Lương có thể rất tự hào, rất có trách nhiệm mà nói: chuyện này còn phải lùi về phía trước mấy trăm năm, mãi cho đến thời Xuân Thu sớm hơn nữa, bởi vì theo ghi chép của 《Tề sử》, việc di dời mộ của Khâu Mục Công chính là chuyện xảy ra vào thời Xuân Thu!

Ngoài ra, Ngô Lương bây giờ càng có lý do để suy đoán, "Nỏ liên hoàn của Chư Cát" của Gia Cát Lượng nhất định bắt nguồn từ loại "nỏ liên phát" này!

Hơn nữa Gia Cát Lượng chắc chắn đã vận dụng trí thông minh của mình để cải tiến và sáng tạo nó ở một mức độ nhất định, khiến cho "Nỏ liên hoàn của Chư Cát" có tầm bắn xa hơn và độ chính xác tốt hơn, nếu không thì quyết không thể nào thành lập được "Nguyên Nhung quân" lừng danh để đưa vào các cuộc chiến tranh quy mô lớn.

Cho nên việc cải tiến, vẫn phải giao cho Gia Cát Lượng làm.

Nhưng phát hiện ra "nỏ liên phát" này, Ngô Lương cũng cuối cùng bớt đi một tầng lo lắng.

Trước đó hắn còn lo trong mộ tồn tại cơ quan liên quan đến thứ này, có thể uy hiếp đến an toàn tính mạng của họ, bây giờ xem ra thật sự không cần thiết, bất luận là "nỏ liên phát" này hay dây cung của những cây cung dài kia đều đã mục nát nghiêm trọng.

Dù trong mộ thật sự có dùng "nỏ liên phát" để thiết lập cơ quan, chắc chắn cũng đã sớm mất đi tác dụng. "Liên nỗ?" Nghe thấy lời của Ngô Lương, mọi người chỉ dựa vào phát âm vẫn chưa thể phản ứng ngay lập tức ý nghĩa cụ thể của hai từ này, thì Gia Cát Lượng đã háo hức sáp lại gần, vẻ mặt tò mò hỏi: "Hữu Tài ca ca, huynh nói đây chính là nỏ liên phát từng được ghi lại trong 《Mặc Tử》?" 《Mặc Tử》 là văn hiến sớm nhất xuất hiện hai chữ "liên nỗ".

Nhưng "Mặc Tử" cũng là người thời Chiến Quốc, vẫn muộn hơn

thời gian di dời mộ Khâu Mục Công mấy trăm năm.

Sau khi phát hiện "nỏ liên phát" ở đây, Ngô Lương thậm chí còn nghi ngờ "nỏ liên phát Chiến Quốc" được phát hiện trong "mộ nước Sở chiến quốc số 47 Tần Gia Chủy ở Kinh Châu" của hậu thế, chính là do hậu duệ của Khâu Mục Công mang đến hoặc giúp chế tạo.

Bởi vì sau khi hậu duệ của Khâu Mục Công cả tộc rời khỏi nước Tề, nơi họ đến nương tựa chính là nước Sở... "Chính nó." Ngô Lương gật đầu, đặt "nỏ liên phát" trở lại hộp gỗ, sau đó cầm cả hộp gỗ đưa cho Gia Cát Lượng, cười ha hả nói: "Gia Cát hiền đệ, 'nỏ liên phát' này giao cho đệ, do đệ phụ trách sửa chữa hoàn thiện, tiện thể xem có chỗ nào có thể cải tiến được không, nó có lẽ sẽ trở thành một trong những vũ khí phòng thân quan trọng nhất của chúng ta sau này." Gia Cát Lượng không ngờ Ngô Lương lại hào phóng như vậy, nhận hộp gỗ vào tay đầu tiên là sững sờ một lúc, sau đó mới vẻ mặt vui mừng nói: "Đa tạ Hữu Tài ca ca, ta nhất định sẽ không phụ sự kỳ vọng của huynh!" Có thể thấy được, cậu cũng rất thích những thứ như thế này, giống như những cậu bé trai thời sau đều thích chơi súng đồ chơi vậy, yêu thích không nỡ rời tay. ...

Có được phát hiện này, trong lòng Ngô Lương đã yên tâm hơn nhiều.

Chính sử có ghi: "Lượng giỏi về tư duy khéo léo, cải tiến liên nỗ, mộc ngưu lưu mã, đều do ý của ông; suy diễn trận pháp, làm ra bát trận đồ, đều nắm được yếu lĩnh." Dựa vào đây Ngô Lương có thể kết luận, những phát minh sáng tạo được ghi lại trong chính sử của Gia Cát Lượng đã tìm thấy nguồn gốc trong ngôi mộ này.

Về một số truyền thuyết liên quan trong dã sử, Ngô Lương tuy cũng rất hứng thú, nhưng cũng không ôm hy vọng quá lớn, nếu còn có thể phát hiện thêm gì đó thì tự nhiên là tốt, không có hắn cũng sẽ

không quá thất vọng.

Cứ như vậy rời khỏi hốc tường chứa binh khí này, Ngô Lương tiếp tục dẫn mọi người tiến về phía trước tra xét.

Ở một nơi cách đó gần mười mét, Ngô Lương cuối cùng đã tìm thấy thứ mà hắn hứng thú nhất —— thẻ tre!

Đây là một hốc tường chia làm hai tầng trên dưới, hai tầng trên dưới lần lượt chất hai đống thẻ tre được xếp ngay ngắn, và ở vị trí bên cạnh hốc tường, còn khắc ghi sự phân loại của hai đống thẻ tre.

Đống thẻ tre ở tầng trên hốc tường, là 《Tề sử》.

Đống thẻ tre ở tầng dưới hốc tường, là 《Mục Công truyện》! 《Tề sử》 tự nhiên không cần phải nói nhiều, có lẽ là cùng một loại với 《Tề sử》 mà Ngô Lương và Gia Cát Huyền phát hiện trước đó, lát nữa để Vu Cát xem qua là có thể phán đoán.

Còn 《Mục Công truyện》, thì hẳn là truyện ký về cuộc đời của Khâu Mục Công.

Khâu Mục Công là con trai thứ ba của Khương Tử Nha, nếu đây là truyện ký cá nhân của ông, bên trong chắc chắn sẽ có không ít nội dung liên quan đến Khương Tử Nha, nói không chừng có cơ hội làm rõ lai lịch của "Thái Công ấn".

Còn có mấy bí ẩn chưa được giải đáp phát hiện trong mộ Tề Ai Công... "Lão tiên sinh, giao cho ngài." Ngô Lương quay đầu nhìn về phía Vu Cát, chỉ vào thẻ tre trong hốc tường nói: "《Tề sử》 ngài xem lướt qua một chút, nếu giống hệt với 《Tề sử》 chúng ta phát hiện trước đây, thì tạm thời gác sang một bên, tập trung nghiên cứu 《Mục Công truyện》 ở dưới.

Hiện giờ chúng ta đang ở trong mộ, nếu có thể từ đó phát hiện ra một số thông tin quan trọng, liền có thể tránh bỏ lỡ những vật phẩm

quan trọng." "Cứ giao cho lão hủ." Vu Cát lập tức gật đầu bước lên xem xét.

Dây buộc của những thẻ tre này cũng đã lão hóa nghiêm trọng, một số thẻ tre đã rơi ra, nhưng Vu Cát trước đây vẫn luôn giúp Ngô Lương nghiên cứu và sắp xếp 《Tề sử》, đối mặt với loại thẻ tre này đã rất có kinh nghiệm, xử lý cơ bản không có vấn đề gì, tiện thể còn có thể sắp xếp lại một chút. "Dương Vạn Lý, ngươi ở lại đây trông chừng cho lão tiên sinh." Ngô Lương lại để Dương Vạn Lý ở lại đây bảo vệ, sau đó dẫn những người còn lại tiếp tục tiến về phía trước tra xét.

Tiếp theo, trong mộ cuối cùng cũng xuất hiện một số thứ đáng tiền.

Chủ yếu là những dụng cụ bằng vàng, như vu, chước, bàn, oản, chu và các loại dụng cụ sinh hoạt khác.

Điều đáng chú ý hơn là, trong một vài dụng cụ còn sót lại một số hạt đào, hạt mận, hạt mơ, hạt hạnh, hạt táo đã khô héo thành vỏ rỗng.

Điều này cũng khá phổ biến trong các phát hiện khảo cổ của hậu thế, 《Lễ Ký》 liệt năm loại quả này là "ngũ quả" trong số các lễ vật cúng tế, được coi là những loại trái cây có lịch sử lâu đời nhất của Thiên triều, vì vậy việc xuất hiện trong mộ như những vật phẩm bồi táng cũng rất thường thấy.

Tuy nhiên, những dụng cụ bằng vàng này cũng không quá nhiều, tổng cộng chỉ chiếm một hốc tường, ước chừng được mấy chục cân đã là không tệ rồi...

Ngoài ra, còn có một lượng nhỏ ngọc khí.

Ngô Lương đã xem xét kỹ, những ngọc khí này chủ yếu là ngọc hoàng, chỉ có vài miếng, còn lại là một số ngọc bội.

Kỹ thuật điêu khắc cũng chủ yếu là âm khắc của thời Xuân Thu,

trong đó kết hợp một số thủ pháp biểu hiện như thấu điêu, phù điêu, và thêm một số hoa văn trang trí ở viền ngoài.

Về hình dạng, thì chủ yếu là hình rồng, hổ, thú, chim.

Những thứ này đều đã được giới khảo cổ hậu thế phát hiện, không có điểm nào cần Ngô Lương phải đặc biệt chú ý. ...

Cứ như vậy mất gần một canh giờ, Ngô Lương cuối cùng cũng đã xem xét kỹ lưỡng tất cả các hốc tường trong mộ thất.

Cuối cùng, hắn dẫn mọi người đến trước quan quách được đặt ở vị trí trung tâm chủ vị của mộ thất.

Quan quách này được đặt trong một cái hố vuông thấp hơn mặt đất một thước, trong hố không có nước, cũng không có bất kỳ dấu vết khô cạn nào, hẳn là được đào ra đặc biệt để đặt quan quách.

Bộ quan quách này cũng áp dụng phương pháp buộc "ba dài hai ngắn" để niêm phong.

Nhìn tổng thể nhỏ hơn một vòng lớn so với quan quách đã thấy trong "mộ Tề Ai Công" trước đây.

Dựa vào đây có thể suy đoán, thứ Khâu Mục Công dùng hẳn không phải là "tứ quan nhất quách" mà chỉ có chư hầu mới có tư cách sử dụng, rất có khả năng là loại "lưỡng quan nhất quách" thấp hơn một cấp mà sĩ đại phu sử dụng.

Nếu đúng như vậy, Khâu Mục Công và hậu duệ của ông ta cũng xem như rất giữ bổn phận.

Là người kiểm soát và quản lý thực tế của nước Tề thời kỳ đầu, gia tộc của họ luôn tự xưng là "phụ thần", và trong lịch sử cũng không có ghi chép về hành vi vượt quyền nào, điều này đặt ở bất kỳ thời đại nào cũng được coi là trung thần bậc nhất.

Nhưng điều này vẫn phải đợi Ngô Lương mở quan tài mới có thể phán đoán.

Biết đâu Khâu Mục Công chỉ là người nhỏ con, nên quan quách dùng cũng nhỏ hơn thì sao?

Chương 246

"Điển Vi..." Cứ như vậy giữ khoảng cách quan sát kỹ một hồi, Ngô Lương không phát hiện ra điều gì cần phải chú ý đặc biệt, bèn giơ "Tùy Hầu châu" bước vào trong hố đặt quan quách, gọi Điển Vi qua chuẩn bị mở quan tài.

Đúng lúc này. "?!" Mắt Ngô Lương đột nhiên bị một tia sáng lóe qua.

Tia sáng này đến từ vòm đỉnh ngay phía trên quan quách, Ngô Lương lập tức giật mình, vội vàng dừng bước nhìn lên.

Nhìn một cái, Ngô Lương mới phát hiện.

Hóa ra ngay trên vòm đỉnh phía trên quan quách, lại treo một tấm gương đồng hình tròn.

Tấm gương đồng này vì năm tháng đã lâu, phần viền đã mọc lên một số vết gỉ sét thô ráp, nhưng phần mặt gương lại được bảo tồn khá tốt, trông vẫn sáng bóng như nước.

Mà vừa rồi chính là vô tình đúng góc độ, mặt gương phản xạ ánh sáng của "Tùy Hầu châu", vừa hay chiếu vào mắt Ngô Lương.

Tại sao lại treo một tấm gương đồng ở nơi này?

Ngô Lương trong lòng có chút nghi hoặc.

Hắn biết hậu thế quả thực có một loại tập tục như vậy, treo một tấm gương đồng trên quan tài của người chết, truyền thuyết nói có thể có tác dụng dẫn đường hoặc trừ tà.

Nhưng thời đại này chưa chắc đã có tập tục này.

Ít nhất cho đến nay hắn đã trộm qua một số mộ Hán và một ngôi

mộ cổ thời Xuân Thu, trong những ngôi mộ này tuy đều đã phát hiện không ít gương đồng, nhưng những tấm gương đồng đó đều được dùng làm vật phẩm cúng tế thông thường để bồi táng, nếu có đặt thì cũng đặt trong các loại nhĩ thất và hốc tường, chưa từng xuất hiện tình huống tương tự.

Mà tấm gương đồng này treo ở nơi này, rõ ràng không phải là bồi táng thông thường, luôn có cảm giác là để phát huy một số tác dụng đặc biệt không ai biết đến.

Hoặc là... bản thân tấm gương đồng này có công hiệu thần kỳ nào đó không ai biết đến?

Gương đồng từ xưa đã là một loại lễ khí quan trọng trong tế tự, lại là vật phẩm quý giá mà chỉ vương công, quý tộc mới được hưởng dụng, trong lịch sử Thiên triều có vô số điển cố liên quan đến nó.

Ví dụ như: Hiên Viên kính có thể phân biệt thật giả của thiên tử, Long Quân chiếu cốt kính có thể nhìn thấu ngũ tạng lục phủ, Lục Tị kính có khả năng thiên lý nhãn và dự đoán tương lai, Vô Tật kính chữa được bách bệnh, Chiếu Hải kính, Tị Ngược kính, Chiếu Yêu kính... vân vân và vân vân.

Những cổ kính thần kỳ được đề cập ở trên đa phần đều có thể tra cứu, thậm chí một số còn được ghi lại trong chính sử được hậu thế phát hiện, khiến người ta kinh ngạc.

Tuy nhiên hậu thế lại không tìm thấy tung tích của những tấm gương đồng này, vì vậy việc chúng có thực sự tồn tại hay không vẫn còn là một nghi vấn. "Công tử, tấm gương đồng đó có vấn đề gì sao?" Chú ý đến sự bất thường của Ngô Lương, Điển Vi cũng đã nhìn theo ánh mắt của Ngô Lương phát hiện ra tấm gương đồng đó, sau đó chắn trước mặt Ngô Lương, khá thận trọng hỏi. "Xuất hiện ở nơi này chính là vấn đề lớn nhất." Ngô Lương nghiêm mặt nói. "Hay là trước khi

mở quan tài ta tháo tấm gương đồng này xuống trước?

Để tránh vì nó mà xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn..." Điển Vi lại nói.

Trần của mộ thất này cao khoảng hơn ba mét, với chiều cao của Điển Vi, nếu giẫm lên quan quách để tháo nó xuống, hẳn sẽ không tốn nhiều sức. "Ta thấy...

để tránh xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, chúng ta tốt nhất là tạm thời đừng động đến tấm gương đồng này." Ngô Lương suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn lắc đầu nói.

Nếu tấm gương đồng này thật sự có công hiệu "trừ tà" gì đó, vậy thì chứng tỏ bên trong quan quách có thể tồn tại nguy hiểm không thể lường trước, tấm gương đồng này có lẽ còn có thể phát huy tác dụng trấn áp nhất định, nếu tháo nó đi, thì chẳng khác nào giải khai một loại phong ấn nào đó, ngược lại không hay.

Đương nhiên, đây vẫn chỉ là suy đoán của Ngô Lương, chủ yếu dựa trên tập tục dân gian của hậu thế... thà tin là có còn hơn không. "Vậy..." Điển Vi mày hơi nhíu lại.

Những người khác nghe lời của Ngô Lương và Điển Vi, trong lòng cũng căng thẳng lên, âm thầm suy đoán tác dụng của tấm gương đồng này, cũng như những sự vật chưa biết có thể tồn tại bên trong quan quách. "Vẫn là mở quan tài trước đi, nhất định phải hết sức cẩn thận." Ngô Lương lại trầm ngâm một chút, rồi cùng Điển Vi đi đến bên cạnh quan quách.

Điển Vi đã có kinh nghiệm mở quan tài nhiều lần, sau khi được Ngô Lương chấp thuận liền dùng xẻng công binh nhẹ nhàng cắt đứt những sợi dây da mục nát dùng để buộc quan quách, tiếp đó men theo đường nối của lớp quách da thú ngoài cùng, vô cùng thành thạo tháo rời nó ra.

Lớp quan tài đặt bên trong quách da thú là một chiếc quan tài bằng gỗ đoạn sơn mài đen.

Trên quan tài không có nhiều lớp trang trí và hoa văn, giữa kẽ hở của quan và quách cũng không đặt vật liệu lấp đầy nào, ví dụ như trong lớp giữa quan quách của "mộ Hải Hôn Hầu" thì đặt kim bản để lấp đầy, còn trong lớp giữa quan quách của "mộ Tề Ai Công" thì đặt trân châu để lấp đầy.

So với hai vị chủ mộ thổ hào kia, mộ của Khâu Mục Công rõ ràng là nghèo nàn hơn rất nhiều.

Thấy tầng này không có gì cả, Ngô Lương xác nhận không có gì bất thường, lại gật đầu với Điển Vi: "Tiếp tục đi." Một lát sau, nắp của chiếc quan tài gỗ đoạn này cũng được nhấc ra đặt sang một bên, bên trong lộ ra một chiếc quan tài gỗ tử nhỏ hơn một vòng.

Bề ngoài của chiếc quan tài gỗ tử này cũng được sơn một lớp sơn mài đen, khác biệt là trên đó còn dùng một ít bột vàng vẽ lên những đường xoắn ốc khá mỹ lệ ở các góc cạnh của quan tài, trông cuối cùng cũng có một chút gì đó tương đối cao cấp.

Tuy nhiên, trong kẽ hở giữa quan tài gỗ đoạn và quan tài gỗ tử, vẫn không đặt bất kỳ vật liệu lấp đầy nào, cũng không phát hiện ra vật phẩm tuẫn táng nào.

Mà Ngô Lương thông qua kích thước và chất liệu của chiếc quan tài gỗ tử này phán đoán, quan quách của Khâu Mục Công hẳn là quy cách sĩ đại phu "hai quan một quách".

Bởi vì quan quách của "Tề Ai Công" trước đây từ ngoài vào trong có chất liệu lần lượt là: quách da thú, quan gỗ đoạn, quan gỗ đoạn, quan gỗ tử, quan gỗ tử.

Mà quan quách của Khâu Mục Công đến tầng thứ ba đã là quan gỗ

tử tốt nhất trong tiêu chuẩn quan quách của nhà Chu, điều này đã nói lên một số vấn đề, cũng khá phù hợp với quy cách hạ táng cấp bậc sĩ đại phu nhà Chu mà Ngô Lương biết. "Mở tiếp, lần này phải đặc biệt cẩn thận, mở ra một khe hở ngươi liền lập tức lùi lại, đợi ta xem xét kỹ lưỡng xong mới tiến hành bước tiếp theo." Vì e ngại tấm gương đồng kỳ quái trên đỉnh đầu, Ngô Lương cẩn thận hơn bình thường, giọng điệu nghiêm túc nói với Điển Vi. "Vâng!" Điển Vi đáp một tiếng, hai tay đặt dưới nắp quan tài, trước khi dùng sức còn cố ý xác nhận lại một lần: "Công tử, ta mở đây." "Mở." Ngô Lương cũng lùi về sau một bước, khẽ gật đầu. "Két ——" Cùng với một tiếng ma sát, nắp quan tài lập tức di chuyển sang bên cạnh mấy tấc, quan tài liền lộ ra một khe hở không rộng lắm.

Tiếp đó Điển Vi cũng không hề do dự, một cái nháy mắt liền nhảy đến trước mặt Ngô Lương, tay cầm xẻng công binh nhìn chằm chằm vào khe hở đó, để phòng có chuyện gì bất trắc xảy ra. "Tinh Tinh, nàng có nghe thấy động tĩnh gì không?" Trong quá trình này, Ngô Lương không nghe thấy động tĩnh gì, bèn hỏi Bạch Tinh Tinh trước. "Không có." Bạch Tinh Tinh khẽ lắc đầu. "Có ai ngửi thấy mùi lạ không?

Ví dụ như mùi hôi thối." Ngô Lương lại hỏi.

Trong tình hình bình thường, nếu quan tài không có hư hỏng rõ ràng, quan tài chứa thi thể sau khi mở ra lại đều sẽ tỏa ra mùi hôi thối hoặc mùi mục rữa khá nồng nặc, đây là mùi của thi thể bị phân hủy trong quan tài tích tụ lâu ngày, căn bản không thể tránh khỏi.

Nhưng sau khi chiếc quan tài này được mở ra, ngoài mùi đặc trưng của gỗ tử, Ngô Lương lại không ngửi thấy bất kỳ mùi lạ nào khác, vì vậy mới có câu hỏi này. "Không ngửi thấy." Mọi người vẫn lắc đầu.

Ngay cả Điển Vi cũng lắc đầu, nếu có mùi gì, người phụ trách mở

quan tài như hắn không nghi ngờ gì là người dễ ngửi thấy nhất.

Xem ra, là thật sự không có mùi.

Chuyện này là sao?

Ngô Lương lập tức nhíu mày.

Có lẽ là vì di thể của Khâu Mục Công trong quá trình di dời đã được khâm liệm lại, lúc đó đã chỉ còn lại xương khô sắp mục rữa hết?

Nếu chỉ là xương khô, thì đã không còn quá trình phân hủy nữa, tự nhiên cũng sẽ không sinh ra mùi gì rồi...

Đúng lúc này, Vu Cát dẫn theo Dương Vạn Lý chạy nhanh tới, vừa chạy vừa giơ mấy thẻ tre lên kinh hỉ kêu lên: "Công tử, công tử!

Ta đã tìm thấy ghi chép liên quan đến Thái Công ấn trong 《Mục Công truyện》!" "Ồ?

Ngài nói nghe thử xem." Ngô Lương thấy bên trong quan tài không có động tĩnh gì, trong lòng đã yên tâm hơn không ít, lại muốn nghe thử xem Vu Cát đã tìm thấy thông tin gì từ 《Mục Công truyện》, có lẽ sẽ giúp hắn tiếp tục thăm dò ngôi mộ này, bèn tạm thời gác chuyện mở quan tài sang một bên, quay đầu hỏi. "Hóa ra Thái Công ấn này là do Khương Thái Công đích thân nhờ người chế tạo, tuy trong sách không ghi lại rốt cuộc là nhờ ai chế tạo, nhưng lại nói rõ vật này thực chất là để phòng hậu duệ họ Lữ bị những phương thuật của Khương Thái Công làm hại!" Vu Cát hưng phấn nói. "Bị phương thuật của Khương Thái Công làm hại?" Ngô Lương nghe vậy sững sờ.

Lời này nghe sao mà mâu thuẫn thế?

Những phương thuật của Khương Thái Công, dù có truyền lại thì chắc chắn cũng sẽ ưu tiên truyền cho hậu duệ của mình, vậy thì chỉ có hậu duệ họ Lữ hại người khác, sao lại còn phải phòng hậu duệ họ Lữ

bị người khác hại?

Trừ phi, là để phòng hậu duệ họ Lữ tự tàn sát lẫn nhau? "Không sai!" Vu Cát tiếp tục nói: "Trên 《Mục Công truyện》 nói, Khương Thái Công cả đời có mười ba người con trai, lần lượt là Lữ Cấp, Lữ Nhâm, Lữ Ấn, Lữ Phương, Lữ Thiệu, Lữ Lạc, Lữ Minh, Lữ Thanh, Lữ Dịch, Lữ Kỳ, Lữ Kỳ, Lữ Niên, Lữ Tá." "Trong đó ngoài trưởng tử Lữ Cấp kế thừa y bát của Khương Thái Công, trở thành Tề Đinh Công, những người con còn lại đa phần đều khá bình thường, cả đời không có tiếng tăm gì, nhưng... trong đó cũng có hai người khác biệt." "Một người chính là con trai thứ ba Lữ Ấn, cũng chính là Khâu Mục Công." "Người còn lại là con trai thứ mười ba Lữ Tá." "Hai người này có thiên phú về phương thuật hơn người thường, tuổi còn trẻ đã học được hết phương thuật mà Khương Thái Công cả đời tu tập, thậm chí còn hậu sinh khả úy." "Khâu Mục Công Lữ Ấn tâm tính thuần lương, nhưng Lữ Tá kia lại là kẻ tâm thuật bất chính." "Lữ Tá tự cho mình thiên phú hơn người, không phục trưởng huynh Lữ Cấp kế thừa công vị, lại dùng phương thuật ám hại Lữ Cấp và các huynh đệ khác.

May mà Khâu Mục Công Lữ Ấn kịp thời ra tay, bảo toàn được tính mạng của Lữ Cấp, nhưng vẫn có mấy người huynh đệ vì vậy mà mất mạng." "Sau này Khương Thái Công ở tận Hạo Kinh biết được chuyện này, tuy không xử tử Lữ Tá, nhưng lại trói hắn lên thuyền, đày đi nước Vệ, lệnh cho hắn vĩnh viễn không được đặt chân đến Thăng Long." "Còn Khâu Mục Công Lữ Ấn vì có công trong chuyện này, bèn ở lại nước Tề đảm nhiệm việc giám quốc..." Nhắc đến lịch sử của Uy quốc, Ngô Lương cũng có chút hiểu biết sơ sài.

Theo hắn biết, khi Thiên triều đang ở thời Xuân Thu, Uy quốc vẫn còn trong "thời đại Thằng Văn" nguyên thủy nhất.

Người Uy quốc thời kỳ này vẫn sống trong hang động, xã hội vẫn

ở hình thái bộ lạc tương đối lạc hậu, sống bằng cách hái lượm, đánh cá, săn bắn, thậm chí còn chưa hình thành chữ viết riêng.

Mà cái gọi là "thời đại Thằng Văn" là do hậu thế dựa vào những đồ gốm có hoa văn dây thừng được khai quật mà đặt tên.

Khi đó, nước Tề vì vị trí địa lý nên đã có giao lưu với Uy quốc.

Còn hiện tại, tức là cuối thời Đông Hán, Uy quốc đã bước vào "thời đại Di Sinh".

Chịu ảnh hưởng của văn hóa Thiên triều, người Uy quốc lúc này bắt đầu trồng lúa nước, sử dụng các loại đồ kim khí như kiếm đồng, mâu đồng, cuộc sống có cải thiện đôi chút.

Nhưng thời đại này của Uy quốc cũng không yên bình, một nơi bé bằng cái lỗ mũi mà lại chia thành hơn ba mươi tiểu quốc, các tiểu quốc hoặc là liên hợp, hoặc là chinh chiến, đánh qua đánh lại vô cùng náo nhiệt.

Trong đó, hai nước gây náo loạn nhất là "Tà Mã Đài quốc" và "Cẩu Nô quốc".

Sau này khi Thiên triều chính thức hình thành thế chân vạc Ngụy, Thục, Ngô, hai quốc gia này đều từng cử sứ giả đến Thiên triều triều cống.

Chương 247

Chỉ là "Tà Mã Đài quốc" nằm ở phía bắc quần đảo, nên ngả về phía nước Ngụy.

Cả 《Hậu Hán thư》 và 《Tam quốc chí》 đều có ghi chép: Ngụy Minh Đế Tào Duệ đương thời đã ban cho "nữ vương Tà Mã Đài quốc Ti Di Hô" một kim ấn núm tím khắc chữ "Thân Ngụy Uy Vương", cùng với một trăm tấm gương đồng và nhiều lễ vật khác làm quà đáp lễ, sau đó còn cử sứ giả sang Uy quốc công khai thừa nhận tính hợp pháp của "Tà Mã Đài quốc".

Còn "Cẩu Nô quốc" nằm ở phía nam quần đảo, nên ngả về phía nước Ngô.

Sau này nữa, Thiên triều thống nhất, nhà Tư Mã cướp ngôi Ngụy lập Tấn.

Mà Uy quốc cũng dần thống nhất thành "Đại Hòa quốc", những cái tên "Tà Mã Đài quốc" và "Cẩu Nô quốc" cũng theo đó biến mất trong dòng chảy lịch sử.

Nhưng trong khoảng thời gian này, có một người rất đáng nhắc tới, đó chính là "nữ vương Tà Mã Đài quốc Ti Di Hô" hiện tại.

Người phụ nữ này tuy được ghi chép không nhiều trong 《Hậu Hán thư》, nhưng lại mang màu sắc khá thần bí: "Hoàn, Linh gian, Uy quốc đại loạn, canh tương công phạt, lịch niên vô chủ.

Hữu nhất nữ tử danh viết Ti Di Hô, niên trường bất giá, sự quỷ thần đạo, năng dĩ yêu hoặc chúng, vu thị cộng lập vi vương.

Thị tỳ thiên nhân, thiếu hữu kiến giả, duy hữu nam tử nhất nhân cấp ẩm thực, truyện từ ngữ.

Cư xử cung thất, lâu quan thành sách, giai trì binh thủ vệ.

Pháp tục nghiêm tuấn." (Tạm dịch: Thời Hán Hoàn Đế, Hán Linh Đế, nước Uy đại loạn, các nước đánh lẫn nhau, nhiều năm không có vua.

Có một nữ tử tên Ti Di Hô, lớn tuổi không gả, thờ phụng quỷ thần, có thể dùng yêu thuật mê hoặc chúng dân, bèn được cùng nhau lập làm vua.

Có ngàn thị tỳ, ít người được gặp, chỉ có một nam tử đưa đồ ăn thức uống, truyền lời.

Ở trong cung thất, lầu gác có thành lũy, đều có binh lính canh giữ.

Pháp luật phong tục nghiêm khắc.) Tuổi đã lớn mà chưa lấy chồng, có một ngàn thị nữ hầu hạ, chỉ có một nam tử đưa đồ ăn cho nàng, nhưng lại cực ít người từng thấy mặt thật của nàng, thường chỉ là truyền lời qua không gian.

Quan trọng nhất là, nàng có thể trở thành nữ vương trong hoàn cảnh Uy quốc nhiều năm không có người nắm quyền là nhờ vào bản lĩnh "thờ phụng quỷ thần, có thể dùng yêu thuật mê hoặc chúng dân".

Điều này quả thực rất huyền ảo… Phải biết rằng, qua nghiên cứu khảo cổ học của hậu thế, rồi đối chiếu với "Quỷ đạo" của Uy quốc hậu thế có nguồn gốc từ "Ti Di Hô" thì phát hiện, tôn giáo cổ đại "Quỷ đạo" của Uy quốc chính là phát triển từ "Đạo giáo" cổ đại của Thiên triều.

Tức là, cái bản lĩnh giúp "Ti Di Hô" được "cùng nhau lập làm vua" chính là có nguồn gốc từ Thiên triều.

Hơn nữa có thể khẳng định rằng, "Đạo giáo" nhất định đã truyền đến Uy quốc từ trước thời "Ti Di Hô", đương nhiên cũng bao gồm cả những "phương thuật" huyền diệu ẩn chứa trong "Đạo giáo".

Dù sao thứ này cũng không phải là thứ có thể nghiên cứu thông suốt trong một sớm một chiều.

Giống như Ngô Lương hiện tại, tuy mang theo rất nhiều kiến thức tiên tiến của thế kỷ hai mươi mốt, cũng không dám khoác lác rằng mình có thể nắm vững "kham dư chi thuật" của Vu Cát hay "binh pháp trận đồ" của Gia Cát Lượng.

Thậm chí càng hiểu biết nhiều, ngược lại càng thêm kính sợ, càng cảm thấy mình thật "vô tri".

Cho nên loại thứ này dù có truyền đến Uy quốc, có lẽ cũng cần trải qua nhiều thế hệ nghiên cứu và lĩnh ngộ, lại phải tình cờ có người sở hữu thiên phú nhất định, mới có khả năng dần dần hiểu ra sự ảo diệu trong đó.

Đương nhiên, nếu chỉ là lừa đảo kiếm cơm như Vu Cát trước kia, thì cứ coi như Ngô Lương chưa nói gì.

Nhưng người lừa đảo từ xưa đã có, kẻ có thể lừa đến mức được cả chục tiểu quốc "cùng nhau lập làm vua" thì quả là phượng mao lân giác.

Ai cũng biết, muốn nắm giữ chính quyền không phải chuyện đơn giản, quyền lực mà không có thực lực tương ứng thì chính là cây không rễ, cho nên Ngô Lương thà tin rằng "Ti Di Hô" này chắc chắn đã nắm giữ một ít tài học thực sự.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, hiện tại Ngô Lương đang cùng thời đại với "Ti Di Hô", có lẽ nào cũng có cơ hội đi gặp thử người "phụ nữ lớn tuổi nổi tiếng" trong truyền thuyết này?

Nhưng ý nghĩ này vừa xuất hiện, Ngô Lương liền lập tức dập tắt.

Chưa nói đến việc đại nghiệp nước Ngụy của Tào lão bản vẫn chưa ổn định, cho dù sau này có ổn định, Uy quốc hiện nay cũng chỉ

vừa mới bắt đầu giai đoạn chuyển mình gian khổ từ xã hội bộ lạc nguyên thủy dưới ảnh hưởng của văn hóa Thiên triều, cộng thêm chiến tranh giữa nhiều nước, cơm còn chưa ăn no, căn bản không có cái gọi là "hậu táng", nói chính xác hơn là e rằng ngay cả "văn hóa tang lễ" cũng đơn sơ đến cực hạn.

Lúc này dẫn Phường Nhân Quân đến cái nơi khỉ ho cò gáy đó để làm gì?

Xóa đói giảm nghèo ư?

Xin lỗi, Phường Nhân Quân chúng ta không phải người tốt gì, tuyệt đối không làm ăn thua lỗ như vậy!

Trừ phi… sau khi nghe phát hiện của Vu Cát trong 《Mục Công truyện》, Ngô Lương có chút hoài nghi "Quỷ đạo" của "Ti Di Hô" có liên quan đến Lữ Tá, người được Khương Thái Công cử đến Uy quốc năm xưa.

Trừ phi có thể chứng minh hai bên có quan hệ tất yếu, và cho Ngô Lương một lý do không thể không đi.

Hắn mới miễn cưỡng cân nhắc đi xem thử, hơn nữa còn phải xin Tào lão bản thêm nhiều lương thảo, để tránh đến nơi lại phải để huynh đệ cùng mình chịu đói, vậy thì thật sự mất nhiều hơn được… Nghĩ đến đây, Ngô Lương hoàn hồn lại, thấy Vu Cát đang mắt tròn mắt dẹt nhìn mình, không khỏi nghi hoặc hỏi: "Ấy?

Sao ông dừng lại rồi?

Còn phát hiện gì nữa, ông cứ nói tiếp đi chứ?" "Lão phu thấy công tử hơi thất thần, còn tưởng công tử đã có phát hiện gì…" Vu Cát hắng giọng, có chút lúng túng nói. "Không có không có, chỉ là nghĩ đến một vài chuyện không quan trọng, ông cứ nói tiếp đi." Ngô Lương vội vàng xua tay. "Thiện." Vu Cát hiển nhiên không tin, nhưng cũng không

hỏi dồn, chỉ gật đầu nói tiếp: "Vừa rồi nói đến chuyện Khâu Mục Công Lữ Ấn ở lại nước Tề giám quốc… Nhưng sau chuyện này, trong lòng Khương Thái Công đã có chút đề phòng." "Để tránh việc huynh đệ tương tàn tái diễn, Khương Thái Công bèn lệnh cho Tề Đinh Công đặc chế một phương đồng ấn, trên đó khắc tám chữ: 'Thái Công chúc phúc, bách vô cấm kỵ', sau lại lấy ba giọt tinh huyết từ chính mình dùng bí pháp luyện vào trong đồng ấn, khiến cho phương đồng ấn này có công hiệu chống lại các loại phương thuật tương tự, và lập ra quy củ ấn này chỉ có thể truyền cho các đời vua Tề, đây chính là lai lịch của 'Thái Công ấn'." "Từ đó, nước Tề cuối cùng cũng yên ổn trăm năm, cho đến khi Tề Ai Công bị vua Chu nấu chết." "Sau khi Tề Ai Công chết, vua Chu phong Lữ Tĩnh làm Tề Hồ Công, nhưng 'Thái Công ấn' lại không rơi vào tay Tề Hồ Công, mà từ đó mất đi tung tích." "Khi đó Khâu Mục Công Lữ Ấn đã không còn tại thế, nhưng hậu duệ nhà họ Khâu vẫn là trọng thần nước Tề, vẫn có thể làm việc giám quốc." "Tề Hồ Công Lữ Tĩnh không có được 'Thái Công ấn', một là sợ em trai của Tề Ai Công là Lữ Sơn cùng gia quyến báo thù, hai là kiêng dè hậu duệ nhà họ Khâu nhân cơ hội ngấm ngầm dùng phương thuật hại mình, vì vậy mới nhất quyết dời đô của nước Tề từ Doanh Khâu đến Bạc Cô." "Nhưng sự việc không như ý muốn." "Việc này không những không làm phai nhạt mối thù của người em Lữ Sơn và gia quyến Tề Ai Công, mà còn khiến hậu duệ nhà họ Khâu bắt đầu lo lắng cho tình cảnh của mình, thế là hai bên ngấm ngầm liên hợp, chỉ trong vài năm ngắn ngủi đã hợp sức giết chết Tề Hồ Công, Lữ Sơn cũng thuận lợi thay thế trở thành Tề Hiến Công sau này." "Nhưng chuyện này vẫn chưa kết thúc hoàn toàn." "Tề Hiến Công Lữ Sơn tuy được hậu duệ nhà họ Khâu tương trợ trở thành vua Tề, nhưng cũng vì thế mà thấy được sức mạnh của dòng họ Khâu, từ đó cũng nảy sinh lòng dè chừng, lại định gán tội giết vua bất thần lên đầu dòng họ Khâu, diệt trừ toàn bộ để trừ hậu hoạn." "Lúc đó tộc trưởng dòng họ

Khâu tên là Khâu Lâu Gia, ông ta vốn đã lo lắng sẽ có kết cục chim hết cung cất, nên sau khi nghe ngóng được phong thanh liền dẫn cả tộc di dời trong đêm, cứ thế một đường chạy đến nước Sở, từ đó không còn dính dáng đến chuyện nước Tề nữa." "Còn về tung tích của 'Thái Công ấn', cũng từ đó hoàn toàn biến mất, không ngờ ngàn năm sau lại để công tử tìm thấy trong mộ của Tề Ai Công…" Nói đến đây, Vu Cát cuối cùng cũng dừng lại, đây chính là thông tin ông ta phát hiện được khi đọc lướt 《Mục Công truyện》.

Về phần bên trong còn có những thứ khác không, Ngô Lương cảm thấy chắc là vẫn còn, dù sao xét về số lượng thẻ tre, nội dung trong đó chắc chắn không chỉ có bấy nhiêu, có lẽ Vu Cát chỉ chọn những điều quan trọng nói trước, hoặc là chưa kịp xem xét kỹ, chỉ mới đọc một phần nhỏ. "Như vậy là khớp rồi, tất cả đều khớp rồi…" Ngô Lương vừa tiêu hóa nội dung Vu Cát nói, vừa khẽ gật đầu: "Thứ nhất, 《Tề sử》 nói Tề Hồ Công Lữ Tĩnh đột ngột dời đô, khiến người Tề oán than dậy đất, nhưng lại không nói rõ nguyên nhân cụ thể vì sao phải dời đô, nhưng trong 《Mục Công truyện》 lại giải thích, và rất hợp lý." "Thứ hai, Khâu Mục Công Lữ Ấn vì thay cha Khương Thái Công và anh cả Tề Đinh Công trấn thủ kinh đô Doanh Khâu của nước Tề, nên hậu duệ sau này lấy 'Khâu' làm họ, mà trong 《Tề sử》 nói Lữ Sơn và gia quyến của Tề Ai Công đã liên hợp với 'người Doanh Khâu' cùng nhau tạo phản giết chết Tề Hồ Công, 'người Doanh Khâu' ở đây hẳn là chỉ hậu duệ nhà họ Khâu, cũng hoàn toàn khớp." "Thứ ba, trước đây ta vẫn luôn nghĩ, dòng họ Khâu đã là huyết mạch của Khương Thái Công, chỉ cần nước Tề vẫn do nhà họ Lữ nắm quyền, họ với tư cách là quốc thích thì không có lý do gì phải cả tộc di dời, nay trong 《Mục Công truyện》 cũng đã có được câu trả lời rất hợp lý, hoàn toàn có thể giải thích được." "Chỉ là, 'Thái Công ấn' này lại được tìm thấy trong mộ Tề Ai Công, chuyện này vẫn khiến ta có chút nghi hoặc." "《Tề sử》 nói, di thể của Tề Ai Công là do Lữ Sơn và

gia quyến của Tề Ai Công lén lút vận về chôn cất, nói như vậy, Lữ Sơn hẳn cũng biết 'Thái Công ấn' giấu ở đây, nhưng sau khi giết chết Lữ Tĩnh trở thành Tề Hiến Công, lại không hề lấy lại 'Thái Công ấn', đây chẳng phải là chuyện lạ sao?" "Phải biết 'Thái Công ấn' đã là do Khương Thái Công truyền lại, và đã lập quy củ chỉ có thể truyền cho các đời vua Tề, vậy thì ý nghĩa của nó đã không khác gì truyền quốc ngọc tỷ, Lữ Sơn không lý nào lại không đi lấy về." "Trừ phi, ngay cả Lữ Sơn cũng không biết 'Thái Công ấn' giấu trong mộ Tề Ai Công." "Mà hậu duệ nhà họ Khâu có lẽ cũng không biết, nếu biết, họ có thể khẳng định trong tay Lữ Sơn không có 'Thái Công ấn', như vậy khi biết Lữ Sơn có ý định tận diệt họ, nói không chừng họ sẽ dùng phương thuật gia truyền để ám hại ông ta, chứ không phải cả tộc bỏ chạy.

Dù sao, khi hành động dời đô của Tề Hồ Công Lữ Tĩnh khiến họ cảm thấy bất an, họ đã liên hợp với Lữ Sơn và gia quyến Tề Ai Công để tạo phản, điều này cho thấy họ sớm đã có lòng bất thần." "Mà nếu Lữ Sơn và hậu duệ nhà họ Khâu đều không biết tung tích của 'Thái Công ấn', vậy thì chỉ còn lại gia quyến của Tề Ai Công." "Có lẽ gia quyến của Tề Ai Công cũng có lòng riêng, họ cố ý giấu 'Thái Công ấn' đi, có lẽ là để con cháu của Tề Ai Công kế vị, chứ không phải Lữ Sơn người chú này.

Tiếc là Lữ Sơn không cho họ cơ hội đó, mà hậu duệ nhà họ Khâu có thể đối đầu với Lữ Sơn, lại đã bỏ chạy trong đêm sau khi phát giác sát tâm của ông ta." "Đến nỗi gia quyến của Tề Ai Công muốn gây khó dễ cũng không còn cơ hội, vì vậy chuyện này đành phải gác lại, lâu dần tung tích của 'Thái Công ấn' cũng hoàn toàn bị cắt đứt." "…" Nghe những lời Ngô Lương nói như đang tự lẩm bẩm, lại như đang giảng giải cho mọi người, ai nấy lúc thì lộ vẻ nghi hoặc, lúc lại tỏ ra bừng tỉnh ngộ.

Duy chỉ có Gia Cát Lượng vẻ mặt cổ quái nhìn bọn họ, không nhịn được hỏi: "Nhưng mà Hữu Tài ca ca… chúng ta không phải là một đội trộm mộ chuyên nghiệp sao?

Trộm mộ chẳng phải là vì châu báu và ngọc khí trong mộ sao?

Tại sao lại phải để ý đến những chuyện không liên quan này, như vậy có vẻ không đủ chuyên nghiệp a?" "Gia Cát hiền đệ, cái này ngươi không hiểu rồi." Ngô Lương cười cười, từ tốn giảng giải: "Người đời chỉ biết châu báu và ngọc khí là quý giá, lại không nghĩ thông những thứ đó chỉ là vật ngoài thân, sống không mang đến, chết không mang đi.

Thứ thực sự quý giá ngược lại là những học thức và kỹ nghệ đã thất truyền trong mộ.

Ta hỏi ngươi, nếu bây giờ trước mặt ngươi có mười cân hoàng kim và một bộ bí quyết Bát Trận Đồ để lựa chọn, ngươi sẽ chọn thế nào?" Gia Cát Lượng suy nghĩ một lúc, rồi nói rất nghiêm túc: "Nếu là trộm mộ, ta chắc chắn lấy hết." "Ta cho ngươi lấy hết này!" Ngô Lương lập tức gõ một cái vào sau gáy cậu bé, trừng mắt hỏi lại: "Người lớn như chúng ta mới được lấy hết, ngươi còn nhỏ tuổi, chỉ được chọn một, cho ngươi một cơ hội nữa, ngươi chọn thế nào?" Gia Cát Lượng ôm đầu, vẻ mặt ấm ức nói: "Hữu Tài ca ca muốn ta chọn bí quyết Bát Trận Đồ, vậy thì ta chọn bí quyết Bát Trận Đồ vậy…" "Cái gì gọi là ta muốn ngươi chọn bí quyết Bát Trận Đồ?

Ta trước nay lấy lý phục người, sao có thể ép buộc ngươi, ngươi chọn lại lần nữa, cứ theo suy nghĩ của mình mà chọn!" Ngô Lương ném ánh mắt uy hiếp, cười tủm tỉm nói. "Nếu thật sự chọn theo suy nghĩ của mình… thì ta cũng chắc chắn phải chọn bí quyết Bát Trận Đồ, ta lại không ngốc!" Nhìn thấy nắm đấm đã giơ lên của Ngô Lương, Gia Cát Lượng lập tức nói không chút do dự. ---------- "Ha

ha ha ha…" Thấy Gia Cát Lượng lanh lợi ngoan ngoãn như vậy, mọi người đều không nhịn được cười rộ lên, không khí vốn có chút ngột ngạt cũng dịu đi phần nào.

Sau khi cười xong, Vu Cát lại vui vẻ sáp lại gần Ngô Lương, cười nói: "Công tử, xem ra, 'Thái Công ấn' của người quả là một món bảo bối hiếm có, không nói đâu xa, chỉ cần gặp phải phương thuật mà Khương Thái Công từng tu luyện, đại khái đều có thể gặp dữ hóa lành, chuyển nguy thành an a." "Chỉ là vẫn chưa biết Khương Thái Công rốt cuộc đã tu luyện những phương thuật nào…" Ngô Lương gật đầu, vẫn trầm ngâm nói: "Lão tiên sinh, trong 《Mục Công truyện》 nói Khâu Mục Công Lữ Ấn và người con thứ mười ba của Khương Thái Công là Lữ Tá đều là hậu sinh khả úy, tức là phương thuật của Khương Thái Công, Khâu Mục Công đều đã học được.

Khi ông nghiên cứu sách này, có từng thấy ghi chép về phương diện này không?" "Tạm thời chưa thấy, nhưng lão phu chỉ mới đọc lướt qua một phần nhỏ, sau này sẽ nghiên cứu kỹ hơn, có lẽ sẽ có thu hoạch." Vu Cát nói tiếp. "Vậy thì làm phiền lão tiên sinh rồi." Ngô Lương chắp tay.

Nhưng đối với những phương thuật này, hắn cũng không phải không có hướng suy đoán.

Hắn cảm thấy trong những phương thuật này đầu tiên phải có "yếm mị chi thuật", thứ này tuy bị hậu thế xếp vào loại tà thuật, nhưng thực chất cũng là một loại phương thuật.

Trong 《Tề sử》 có nhắc đến Tề Ai Công chính vì giỏi dùng thuật này mà bị Chu Di Vương nấu chết, điều này cho thấy thuật này chắc chắn có quan hệ rất mật thiết với Khương Tử Nha và dòng họ Lữ, hơn nữa Chu Di Vương nhất định cũng biết, nếu không tuyệt đối không thể vì vài lời gièm pha mà tin là thật, sử dụng hình phạt tàn

nhẫn như vậy đối đãi với hậu duệ của công thần, huống hồ còn là một chư hầu có địa vị hiển hách.

Thứ hai, hắn là còn có "đẳng thuật".

Chuyện này vẫn phải nói từ lăng mộ Tề Ai Công, ban đầu khi hắn gặp phải những con trùng dây leo kinh khủng và quỷ dị trong mộ Tề Ai Công, những con trùng đó không dám tiến vào chủ mộ thất, thậm chí cả mộ đạo của chủ mộ thất cũng không dám bước vào.

Lúc đó Ngô Lương đã nghi ngờ trong chủ mộ thất có thứ gì đó khiến lũ trùng dây leo kiêng dè.

Sau này khi hắn một mình mang theo "Thái Công ấn" đi ra khỏi mộ đạo của chủ mộ thất để thăm dò, những con trùng đó cũng luôn tránh né hắn, nhưng lại lập tức quay lại tấn công đám người Phường Nhân Quân và Tào Ngang đang ở trong mộ đạo.

Điều này nói lên điều gì?

Điều này nói lên rằng lúc đó chủ mộ thất và mộ đạo đã không còn thứ khiến lũ trùng dây leo kiêng dè, mà lúc ấy trên người Ngô Lương thứ duy nhất mang theo lấy từ chủ mộ thất ra, chính là "Thái Công ấn" này.

Khi đó Ngô Lương đã nghi ngờ "Thái Công ấn" có tác dụng trấn áp lũ trùng dây leo, chỉ là không biết duyên cớ trong đó.

Nay qua ghi chép trong 《Mục Công truyện》, cuối cùng cũng đã cho Ngô Lương một câu trả lời khẳng định, chính là "Thái Công ấn"!

Suy ngược lại từ đó, tự nhiên cũng có thể rút ra một kết luận, đó là trong số các phương thuật mà Khương Tử Nha tu luyện, chắc chắn có một loại là "đẳng thuật"!

Còn về những thứ khác, chỉ có thể đợi sau khi ra ngoài rồi bảo Vu Cát tiếp tục nghiên cứu 《Mục Công truyện》, xem có thể tìm ra

được đột phá nào từ bộ cổ tịch này không.

Ngoài ra, vẫn còn những biện pháp khác.

Một là tìm cơ hội đến Uy quốc, tìm kiếm tung tích của Lữ Tá, người năm xưa được Khương Thái Công cử đến Uy quốc.

Nếu có thể biết Lữ Tá này đã tu luyện phương thuật gì, cũng có thể suy ngược ra những phương thuật mà "Thái Công ấn" có thể chống lại.

Hai là tìm kiếm lăng mộ của Khương Tử Nha, hoặc là những ghi chép liên quan đến Khương Tử Nha.

Chỉ là giới khảo cổ hậu thế đã phát hiện rất nhiều lăng mộ được cho là của Khương Thái Công, nhưng qua khai quật nghiên cứu thì phát hiện tất cả đều là mộ giả do hậu thế tạo ra, đến nỗi cho đến trước khi Ngô Lương xuyên không, vị trí lăng mộ cụ thể của Khương Tử Nha vẫn còn gây tranh cãi lớn, vì vậy hắn tạm thời cũng không có manh mối nào.

Nhưng chuyện này cũng không vội, cứ đi một bước xem một bước vậy.

Dù sao bây giờ hắn đã ngày càng tin vào một điều, "Thái Công ấn" trong tay hắn, có lẽ chính là "Phát Khâu ấn" mà hậu thế vẫn hay bàn tán.

Chỉ là vì sớm bị hủy hoại, cộng thêm truyền thuyết dân gian có sai lệch, đến nỗi cuối cùng tam sao thất bản, mất đi bản chất thật.

Nhưng ngoài việc tám chữ khắc trên đó bị truyền sai mất hai chữ, dường như sai lệch cũng không quá lớn, ít nhất công hiệu vẫn có độ tin cậy nhất định, huống hồ "Thái Công ấn" tuy trong 《Mục Công truyện》 được gọi là "Thái Công ấn", nhưng đến tay "Phát Khâu Trung Lang Tướng" trong truyền thuyết, được gọi là "Phát Khâu ấn"

cũng không có vấn đề gì. "À đúng rồi, lão tiên sinh." Nghĩ ngợi, Ngô Lương đột nhiên nhớ ra điều gì, quay người lại hỏi Vu Cát: "Ta đang có một chuyện muốn hỏi ông, ông xem, phía trên quách này treo một tấm gương đồng, tấm gương đồng này có ý nghĩa gì không?" "Gương đồng?" Vu Cát lúc này mới chú ý đến tấm gương đồng trên đầu, liền vuốt râu quan sát kỹ một hồi, rồi mới nhíu mày nói: "Theo lão phu biết, tấm gương đồng này được đặt để chiêu hồn dẫn linh, nhưng trong tình huống thông thường, chỉ khi không tìm thấy thi thể hoặc thi thể không toàn vẹn của người đã khuất thì khi hạ táng mới treo gương sáng để chiêu hồn dẫn linh, để hồn phách người chết không đi nhầm chỗ." Điều này có vài điểm tương đồng với những lời đồn dân gian mà Ngô Lương từng nghe ở hậu thế, nhưng chi tiết lại phong phú hơn nhiều… Nói như vậy, Khâu Mục Công được chôn trong lăng mộ này, có thể cũng không có thi thể, hoặc chỉ có một bộ phận? "Thì ra là vậy." Ngô Lương khẽ gật đầu, nhưng để cẩn thận, hắn vẫn hỏi thêm một câu: "Ngoài cách nói này ra, còn có cách nói nào khác không?" "Cách nói khác thì…" Vu Cát hít một hơi, nhíu mày trầm ngâm một lát rồi nói tiếp: "Vậy thì nhiều lắm, nhưng đó đều là truyền thuyết về gương đồng, vốn không liên quan đến chủ nhân của ngôi mộ.

Tương truyền một số gương đồng thường dùng để tế trời vấn đạo sẽ được thiên đạo giáng xuống nhân quả, từ đó có được một số công hiệu cực kỳ thần kỳ, có cái có thể xua quỷ khiển thần, có cái có thể tránh tà hóa ác… Trong đó nổi tiếng nhất chính là ‘chiếu cốt kính’ của Tần vương Doanh Chính, nghe nói vật này có thể soi thấu ngũ tạng lục phủ thất kinh bát mạch." "Chỉ là những bảo kính như vậy đều đã là thần vật khó gặp, đặt ở đây để chiêu hồn dẫn đường cho một người chết, e rằng cũng quá phung phí của trời.

Không chỉ làm tổn hại bảo kính, e rằng đối với chủ nhân ngôi mộ cũng chưa chắc đã có lợi gì." Nghe xong những lời này, Ngô Lương

nhanh chóng đưa ra một kết luận: "Cho nên, lão tiên sinh cho rằng tấm gương đồng này chỉ là một tấm gương đồng bình thường?" "Theo lẽ thường mà nói, hẳn là như vậy." Vu Cát gật đầu, nhưng lời nói cũng không quá chắc chắn.

Thấy Vu Cát nói vậy, Ngô Lương cũng hơi yên tâm một chút.

Chương 248

Lại nghĩ đến việc trong lịch sử Gia Cát Lượng đã nhận được "Bát Trận Đồ", "Mộc Ngưu Lưu Mã" và "Chư Cát Liên Nỗ" trong ngôi mộ này, và còn có một kết cục có thể coi là chết già nơi chính tẩm, trong lòng không khỏi càng thêm vững vàng, quay đầu lại ra hiệu cho Điển Vi nói: "Nếu đã như vậy, tầng quách cuối cùng này chúng ta đã mở được một lúc rồi, nếu thật sự có điều gì không ổn thì đáng lẽ đã lộ ra.

Nay mọi thứ vẫn bình an vô sự, chúng ta tiếp tục mở quách thôi… Gia Cát hiền đệ, ngươi tuy tuổi còn nhỏ, nhưng cũng là nam tử hán đội trời đạp đất, cùng qua đây giúp một tay." … "Bành!" Cùng với một tiếng động, nắp của tầng quan tài gỗ tử đàn cuối cùng cũng bị hất xuống đất.

Ngô Lương chỉ huy Điển Vi và Gia Cát Lượng lùi ra, còn mình thì cẩn thận tiến lại gần, nghển cổ nhìn vào bên trong.

Đập vào mắt là một bộ áo bào bằng lụa tơ tằm có chất lượng khá tốt.

Tuy niên đại đã có chút xa xôi, nhưng được bảo quản khá hoàn chỉnh, vẫn có thể thấy rõ những hoa văn hình thoi được dệt trên đó và đồ án rồng cuộn được thêu lên.

Theo Ngô Lương biết, đây đã là công nghệ dệt tiên tiến nhất thời Xuân Thu.

Đến thời Chiến Quốc, lụa tơ tằm đã không còn chỉ có thể dệt ra những hoa văn hình học đơn điệu này, muốn thể hiện những đồ án đa dạng hơn trên đó, tự nhiên cũng không cần dùng đến công thêu nữa.

Nhưng bên trong bộ áo bào lụa này dường như không có bất kỳ dấu vết nào của di thể, được trải phẳng phiu trong quan tài.

Ngoài ra, trên áo bào còn có đai móc bằng ngọc thường dùng trong trang phục thời Xuân Thu, bên hông đặt một miếng ngọc bội có buộc dây treo, nhưng những thứ này cũng chỉ là đặt lên trên, không giống như liệm y được mặc vào.

Phía dưới áo bào, là một đôi ủng da được đặt ngay ngắn.

Đôi ủng da này cũng không có dấu vết đã từng mang, nếu không thì dù thi thể đã hoàn toàn mục rữa, nó cũng phải bị đổ nghiêng trong quan tài, chứ không phải như bây giờ, như thể được bày ra để trưng bày, đế ủng hướng xuống, mặt ủng hướng lên, xếp ngay ngắn cạnh nhau… Cứ thế nhìn lên trên, Ngô Lương thấy một chiếc mũ đồng cao và hẹp.

Đây chính là quan mão thời Xuân Thu, không có tua rủ như trên mũ của thiên tử và chư hầu mà hắn từng thấy trong mộ Tề Ai Công, điều này ít nhất có thể cho thấy Khâu Mục Công và hậu duệ của ông đều không có lòng vượt phận, vẫn rất giữ bổn phận.

Còn dưới chiếc mũ đó, là một cái đầu sặc sỡ!

Nói là sặc sỡ, chủ yếu là vì mắt, mũi, miệng, mày của cái đầu này đều được vẽ bằng những màu sắc khá tươi sáng, da mặt cũng được tô màu trắng bệch, và đôi mắt đó còn đang mở!

Lần đầu thấy cái đầu kỳ quái này, Ngô Lương không khỏi có chút hoảng sợ.

Cảm giác này giống như lúc nhỏ ở linh đường nhìn thấy người giấy do tiệm vàng mã gửi đến, khó tránh khỏi cho người ta một cảm giác bất an.

Nhưng bây giờ Ngô Lương đã trộm nhiều mộ như vậy, các loại thi thể với đủ trạng thái chết đã thấy không ít, cũng coi như đã có chút kinh nghiệm, cũng không đến nỗi bị cảnh này dọa sợ.

Hơn nữa hắn rất chắc chắn, cái đầu này là giả, bất kể là đường nét khuôn mặt hay ngũ quan mày mắt, đều có sự khác biệt không nhỏ so với người thật.

Những điểm khác biệt này còn mang lại cho người ta một cảm giác rất không hài hòa, cảm giác hoảng sợ chính là có liên quan đến sự không hài hòa này và hoàn cảnh hiện tại. "Công tử, đây là y quan trủng?" Vu Cát không biết từ lúc nào cũng đã tiến lại, sau khi nhìn vài lần liền đưa ra kết luận như vậy. "Ừm, xem ra hẳn là vậy." Ngô Lương khẽ gật đầu. "Thế thì không có gì lạ, xem ra hậu duệ nhà họ Khâu chắc chắn là lúc cả tộc di dời đã quá vội vàng, không kịp di dời lăng mộ của Khâu Mục Công, thế là bèn xây y quan trủng này để cúng bái." Vu Cát vừa vuốt râu vừa phân tích: "Hoặc có lẽ là ngay cả hậu duệ nhà họ Khâu cũng không biết, hoặc không thể tìm thấy vị trí lăng mộ của Khâu Mục Công, hoặc là mộ Khâu Mục Công lúc đó đã bị hư hại, nên hậu duệ nhà họ Khâu chỉ đành sau khi đến nước Sở mới xây lại mộ cho Khâu Mục Công… Mà ngôi mộ này là y quan trủng, thì tấm gương đồng treo phía trên cũng giải thích được rồi, e rằng chính là dùng để chiêu hồn dẫn linh cho Khâu Mục Công." "Còn nữa, công tử xem này!" Vừa nói, Vu Cát lại tiến lại gần hơn, chỉ vào một chiếc chuông đồng có tay cầm ở bên phải cái đầu và nói: "Trong mộ của người bình thường tuyệt đối không chôn theo chuông, loại chuông này cũng có công hiệu chiêu hồn dẫn linh, nên còn được gọi là 'chiêu hồn linh', chỉ có loại y quan trủng hoặc lăng mộ không có toàn thây mới dùng đến.

Hậu duệ nhà họ Khâu nếu muốn xây y quan trủng này, thì phải từ ngày di dời, mỗi ngày vào giờ Tý tam khắc lúc âm khí thịnh nhất phải rung chuông ba lần để chỉ dẫn, cho đến khi nhập liệm lại rung chuông ba lần, rồi đặt chuông vào quan tài để phong quan, như vậy mới hoàn thành toàn bộ nghi thức, mới có thể hạ táng." "Nói như vậy, chiếc

chuông đồng này e rằng cũng không đơn giản." Ngô Lương hơi tiến lại gần, cố gắng xem xét xem chiếc chuông đồng có gì đặc biệt không. "Công tử vạn vạn lần không được tùy tiện chạm vào vật này!" Vu Cát vội vàng ngăn Ngô Lương lại, vẻ mặt căng thẳng nhắc nhở: "Truyền văn loại pháp khí dẫn linh này rất huyền diệu, một khi có người rung lên, vong hồn từng được chỉ dẫn sẽ nghe tiếng mà đến.

Có câu mời thần dễ, tiễn thần khó, nếu quả thực không cẩn thận chiêu hồn phách của chủ nhân ngôi mộ ra, e rằng sẽ bất lợi cho chúng ta!" "Lão tiên sinh đừng căng thẳng, nếu không cần thiết, những thứ kỳ quái này, ta đều sẽ không tùy tiện chạm vào." Ngô Lương gật đầu cười nói.

Thực ra chủ yếu là vì chiếc chuông đồng này không phải loại thứ mà hắn hứng thú nhất, hắn tiến lại gần một chút cũng chỉ muốn xem công nghệ chế tác của chiếc chuông, hoặc xem trên đó có khắc những minh văn đáng nghiên cứu không, còn về việc động tay… thực ra Ngô Lương không mấy lo lắng về hồn phách của Khâu Mục Công, nếu trong 《Mục Công truyện》 nói không sai, phương "Thái Công ấn" trên người hắn chính là thứ chuyên khắc chế Khâu Mục Công và hậu duệ của ông.

Nhưng đồng thời hắn cũng khá biết điều, trộm mộ là trộm mộ, khảo cổ là khảo cổ, thứ không cần thiết động vào thì ta chắc chắn không động bừa… Dù sao những bộ phim kinh dị ở hậu thế Ngô Lương cũng không phải xem không, những trường hợp cố tình thách thức truyền thuyết chơi bút tiên, điệp tiên rồi cuối cùng tự tìm đường chết còn thiếu sao?

Trong lúc nói chuyện, Ngô Lương đã quan sát kỹ lưỡng chiếc chuông đồng từ trước ra sau.

Nó trông thực sự chỉ là một chiếc chuông đồng khá bình thường,

không phát hiện ra chi tiết nào hắn hứng thú.

Nhưng hắn lại nhìn rõ chất liệu của cái đầu đó từ bên cạnh – gốm.

Đây là một cái đầu bằng gốm được nung lên, dường như cũng không có gì đặc biệt.

Điều khiến Ngô Lương khá tiếc nuối là, ngoài chiếc chuông đồng ở bên phải cái đầu, trong quan tài gỗ tử đàn không phát hiện bất kỳ ấn tín nào… Nhưng theo phân tích trước đó của Vu Cát, nếu ngôi mộ Khâu Mục Công này không phải là mộ thật được di dời, mà là y quan trủng do hậu duệ nhà họ Khâu xây mới vì không tìm thấy mộ tổ tiên, thì điều này cũng có thể lý giải được.

Nhưng chuyện này cũng không quá quan trọng.

Mục đích chính của ấn tín là dựa vào văn tự trên đó để phán đoán thân phận thật sự của chủ nhân ngôi mộ, bây giờ hắn đã có thể khẳng định đây chính là y quan trủng của Khâu Mục Công, vậy là đủ rồi.

Đúng lúc này. "Hử?

Kia lại là cái gì?" Ánh mắt Ngô Lương đột nhiên lướt qua một vật nhỏ nhẵn bóng tròn trịa trong khe hở của lớp lót bên trong quan tài.

Bề mặt vật nhỏ đó tròn trịa lại bóng loáng, nhưng trông không giống như vật bằng ngọc thạch.

Ngô Lương cẩn thận lại gần một chút để quan sát kỹ.

Sau khi xác nhận hạt châu này không có liên kết vật lý nào với các vật phẩm khác, hắn mới thò tay lấy nó ra từ khe hở của lớp vải lót trong quan tài.

Mọi người trong lòng hiếu kỳ, cũng lần lượt ghé lại nhìn vào tay Ngô Lương.

Sắc của hạt châu này hơi ngả màu xanh lục, nhưng lại rất trong

suốt, trông có phần giống với hạt châu thủy tinh của hậu thế, sờ vào cảm giác cũng tương tự, vừa cầm đã thấy lạnh buốt.

Cũng chính vì vậy.

Ngô Lương và mọi người có thể thấy rất rõ kết cấu bên trong hạt châu, bên trong có một đường thông đạo vô cùng nhỏ.

Nhưng đường thông đạo này không thẳng, mà uốn lượn ngoằn ngoèo theo một hình dạng bất quy tắc, nói là chín khúc mười tám cua cũng không quá.

Ngoài ra.

Hai đầu của hạt châu còn có hai lỗ nhỏ nối với thông đạo, dường như có thể dùng vật nhỏ xuyên qua… "Đây chẳng lẽ là Cửu Khúc Châu?" Ngô Lương còn chưa lên tiếng, Vu Cát đã dựa vào tình hình và kiến thức của mình mà nói ra tên của hạt châu kỳ quái này. "Thưa các vị, nói đến Cửu Khúc Châu, phải kể đến một câu chuyện nhỏ liên quan đến 'Thiên Tung Chi Thánh' Khổng Trọng Ni." Thấy có người lộ vẻ nghi hoặc, Gia Cát Lượng lập tức lắc đầu vung óc ra vẻ khoe khoang nói, "Tương truyền năm xưa khi Khổng Trọng Ni chu du liệt quốc đã đến nước Trần.

Người nước Trần trên dưới đều không ưa ngài, bèn sai binh vây khốn Khổng Trọng Ni, rồi đưa tới một viên Cửu Khúc Châu, lệnh ngài dùng chỉ xuyên qua, nếu không xuyên được thì sẽ vây khốn đến chết." "Khổng Trọng Ni không xuyên được Cửu Khúc Châu nên không thể thoát thân, đành phải lệnh cho đệ tử là Nhan Hồi và Tử Cống ra ngoài cầu cứu.

Hai người đến một vườn dâu gặp một cô gái hái dâu, cô gái hái dâu dạy hai người bôi mật đường bên cạnh lỗ châu ở một đầu của Cửu Khúc Châu, sau đó dùng chỉ buộc một con kiến, đặt nó ở lỗ châu đầu kia của Cửu Khúc Châu.

Dưới sự hấp dẫn của vị ngọt mật đường, con kiến sẽ men theo thông đạo bên trong Cửu Khúc Châu mà bò sang phía có mật đường.

Cuối cùng Khổng Trọng Ni đã thoát khốn." "Đây chính là điển cố 'Bảo Châu Xuyên Nghĩ', mà hạt châu này hai đầu có lỗ, thông đạo bên trong quanh co khó đi, cực kỳ giống với 'Cửu Khúc Châu' đã làm khó Khổng Trọng Ni.

Ta cũng đồng tình với suy đoán của lão tiên sinh." Nói đến đây, khuôn mặt nhỏ của Gia Cát Lượng đã ngẩng lên đến mức lỗ mũi hếch lên trời, trên mặt đầy vẻ vênh váo "xin đừng keo kiệt lời khen để tán thưởng ta". "Gia Cát hiền đệ nói không sai, quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên." Ngô Lương rất phối hợp mà cổ vũ cậu ta một chút, nhưng quay đầu lại liền nói tiếp lời hai người, "Chỉ là Khổng Trọng Ni là người cuối thời Xuân Thu, mà bất luận là 《Tề Sử》 hay 《Mục Công Truyện》 đều có ghi chép, việc dời mộ Khâu Mục Công này là chuyện vào thời kỳ đầu đến giữa Xuân Thu, rõ ràng là sớm hơn mấy trăm năm, giữa hai việc này dường như không có liên quan trực tiếp." "Hữu Tài ca ca nói rất phải." Gia Cát Lượng gật đầu, nói, "Hơn nữa mộ Khâu Mục Công này vẫn còn nguyên vẹn, vì vậy hạt Cửu Khúc Châu này chắc chắn không thể là hạt mà Khổng Trọng Ni đã xỏ, từ đó có thể suy đoán, Cửu Khúc Châu tồn tại trên đời e rằng không chỉ có một hạt… Nhưng điều này vẫn không ảnh hưởng đến giá trị của nó, chỉ cần chúng ta mang nó ra ngoài, và một mực khẳng định nó chính là Cửu Khúc Châu mà Khổng Trọng Ni đã xỏ, e rằng trên đời này không ai tìm được bằng chứng để phản bác chúng ta.

Vẫn sẽ có rất nhiều người phụ họa phong nhã, mang lòng thành kính sẽ bỏ ra giá lớn để sưu tầm." Gian thương!

Ngô Lương nhất thời lại phải nhìn Gia Cát Lượng bằng con mắt khác, đứa trẻ này tuy tuổi không lớn, kiến thức ở một số phương diện còn thiếu sót, nhưng sự lanh lợi vặt vãnh ở phương diện này quả thực

không ít.

Nếu đặt cậu ta ở Phan Gia Viên của hậu thế, cậu ta chắc chắn cũng có thể sống sung túc.

Chẳng bao lâu sẽ trở thành loại gian thương buôn đồ cổ khôn khéo tinh ranh như "Đại Kim Nha". "Chỉ là hạt Cửu Khúc Châu này chưa được xỏ chỉ, không biết có thâm ý gì không?" Vu Cát lại vuốt râu, cau mày bổ sung.

Đây cũng là sự thật.

Tuy niên đại đã lâu, dù có xỏ chỉ cũng có thể đã mục nát, nhưng Ngô Lương đã quan sát kỹ trong quan tài gỗ tử mộc, lại không phát hiện bất kỳ dấu vết hay mảnh vụn nào còn sót lại. "Hoặc là Khâu Mục Công và hậu nhân của ông không biết cách xỏ chỉ, nên đành phải đặt nó vào trong quan tài để bồi táng như vậy.

Hoặc có khả năng là một loại thử thách, nếu có người có thể xỏ chỉ qua, liền có thể phát hiện ra nhiều bí mật hơn." Gia Cát Lượng trầm ngâm một lát, lại nói tiếp, "Nếu là như vậy, trong mộ có thể còn giấu mật thất và ám đạo khác, e rằng chúng ta sẽ có thu hoạch bất ngờ…" "…" Nghe đến đây, trong lòng Ngô Lương cuối cùng cũng có chút dị nghị.

Hạt Cửu Khúc Châu này chỉ là một vật độc lập, và chỉ cần nhìn thoáng qua là có thể thấy rõ bên trong không có dị vật hay cơ quan.

Vì vậy, cho dù thật sự xỏ một sợi chỉ vào trong, nó vẫn chỉ là một vật độc lập đã được xỏ chỉ, cảm giác không thể từ đó có được thứ gì hay thông tin gì có giá trị.

Nhưng vì đây là suy đoán "táo bạo" của Gia Cát Lượng, xét đến việc gã này quả thực có bản lĩnh phá giải "Bát Trận Đồ" và "Khổng Minh Tỏa", Ngô Lương đã sớm xác định cậu ta chính là "chân mệnh

thiên tử" của ngôi mộ Khâu Mục Công này.

Vì vậy, cho dù suy đoán của Gia Cát Lượng nghe có vẻ không có căn cứ, Ngô Lương cũng sẽ xem xét một cách hết sức thận trọng.

Ngoài ra.

Hắn cảm thấy hậu nhân của họ Khâu bồi táng một hạt Cửu Khúc Châu không xỏ chỉ như vậy trong quan tài của Khâu Mục Công dường như không thích hợp lắm.

Phải biết phong tục tang ma của thiên triều đã có từ lâu, đặc biệt trong những chuyện thế này lại càng theo đuổi sự viên mãn.

Mà hạt Cửu Khúc Châu không xỏ chỉ này rõ ràng không viên mãn, thậm chí còn có ngụ ý khó khăn và khốn ách.

Hậu nhân của họ Khâu đã tốn bao tâm huyết để xây dựng một ngôi mộ chôn quần áo cho Khâu Mục Công ở đây, tự nhiên không phải là người bất hiếu, không có lý do gì khi nhập liệm lại làm ra chuyện không viên mãn như vậy. "Cửu Khúc Châu… Cửu Khúc Châu…" Ngô Lương mân mê hạt Cửu Khúc Châu trong tay, đầu óc không ngừng vận động, tìm kiếm những thông tin mà mình biết có thể liên quan đến nó, lẩm bẩm nói, "Theo ta biết, Cửu Khúc Châu ngoài điển cố của Khổng Trọng Ni ra, dường như còn đặc biệt chỉ chín khớp quan trọng của cơ thể người, lần lượt là khớp cổ tay, khớp khuỷu tay, khớp vai, khớp cổ, khớp lưng, khớp hông, khớp gối và khớp mắt cá chân.

Lão tiên sinh, ngài có từng nghe nói về điều này không?" Cách nói này Ngô Lương chỉ biết, nhưng không chắc nó bắt nguồn từ khi nào.

Vì vậy hắn thử hỏi Vu Cát để xác nhận, nếu Vu Cát cũng biết, vậy chứng tỏ cách nói này xuất hiện trước thời Đông Hán, do đó cũng có khả năng đã tồn tại từ thời Xuân Thu, có lẽ có thể cung cấp cho hắn một hướng suy nghĩ mới. "Trong thiên kinh lạc của bộ 《Thái Bình

Thanh Lĩnh Kinh》 mà lão phu tình cờ có được cũng có nói như vậy, có thể nói là đã có từ lâu.

Vừa rồi thấy Cửu Khúc Châu lão phu đã nghĩ đến điều này, nhưng lại nghĩ công tử trước đây từng nghiên cứu qua sách này, chắc chắn cũng biết, nên không nói nhiều." Vu Cát gật đầu nói. "?" Ngô Lương ngẩn ra, hắn nghiên cứu 《Thái Bình Thanh Lĩnh Kinh》 khi nào?

À đúng rồi!

May mà Ngô Lương rất nhanh đã nhớ lại.

Ban đầu khi lần đầu gặp Vu Cát, để kéo gần quan hệ với lão đồng tử này, Ngô Lương đã cố ý nói mình từng nghiên cứu 《Thái Bình Thanh Lĩnh Kinh》.

Chương 249

Sau này để giữ Vu Cát ở lại Phường Nhân Quân phục vụ cho mình, hắn còn bịa ra rằng mình đã nắm được "thuật chiêm bốc" trong đó khi nghiên cứu 《Thái Bình Thanh Lĩnh Kinh》, giống như lão đồng tử này nắm được "thuật kham dư". "Ha ha ha, đúng là như vậy, xem trí nhớ của ta này, chỉ nhớ đã thấy qua cách nói này, nhất thời lại không nhớ ra xuất xứ." Ngô Lương vội vàng cười ha hả cho qua chuyện, nhưng đồng thời cũng nhận được câu trả lời mình muốn.

Vu Cát sớm đã tự mình thừa nhận 《Thái Bình Thanh Lĩnh Kinh》 không phải do ông ta viết, mà là tình cờ có được, tức là bộ sách này cũng là một bộ cổ tịch, và cách nói về "Cửu Khúc Châu" trong đó cũng có từ trước thời Đông Hán.

Trong tình hình không thể phán đoán 《Thái Bình Thanh Lĩnh Kinh》 rốt cuộc được viết vào thời nào, tự nhiên cũng có thể suy diễn nó đến tận thời Xuân Thu, thậm chí là sớm hơn.

Nếu vậy.

Cách nói này có khả năng được áp dụng trong mộ Khâu Mục Công.

Chỉ là lại có thể áp dụng ở đâu?

Ngô Lương lại đưa mắt nhìn vào trong quan tài.

Đây chỉ là một ngôi mộ chôn quần áo, bên trong không những không phát hiện di thể của Khâu Mục Công, cũng không có bất kỳ người tuẫn táng nào, chỉ có một bộ áo bào tơ lụa… "Chuyện này… nếu coi bộ áo bào này là một bộ di thể, thì cũng có thể tìm ra vị trí của Cửu Khúc Châu tương ứng với chín khớp." Ngô Lương trong lòng khẽ động.

Nhưng suy đoán này theo hắn thấy vẫn có chút khiên cưỡng.

Không thể nào chỉ tình cờ phát hiện một hạt Cửu Khúc Châu dùng để bồi táng trong một góc xó xỉnh của quan tài, mà trên đời lại có cách nói Cửu Khúc Châu tương ứng với chín khớp, thì trong mộ liền phải có cơ quan tương ứng chứ?

Điều này luôn cho Ngô Lương cảm giác là chính hắn đang cưỡng ép liên kết hai thứ này lại với nhau, quá chủ quan, không có bất kỳ bằng chứng kỹ thuật nào.

Hơn nữa đến bước này. "Bát Trận Đồ", "Khổng Minh Tỏa" và "Chư Cát Liên Nỗ" của Gia Cát Lượng đã được khai quật toàn bộ, ngôi mộ Khâu Mục Công này đã có thể phán đoán là đã hoàn thành toàn bộ công việc khai quật, bây giờ đã có thể rút khỏi lăng mộ rồi.

Nhưng bây giờ đã nảy sinh suy đoán chủ quan như vậy.

Cái quan tài gỗ tử mộc này lại ở ngay trước mắt, Ngô Lương tự nhiên vẫn sẽ kiểm tra đơn giản một chút, cũng để mình hoàn toàn từ bỏ ý định, nếu không ra ngoài rồi e rằng còn suy nghĩ lung tung.

Vì vậy.

Ngô Lương trước tiên cất Cửu Khúc Châu đi, sau đó cuối cùng vẫn hơi cúi người, đưa tay về phía bộ áo bào tơ lụa trong quan tài.

Đầu tiên là khớp lưng ở vị trí trung tâm nhất.

Chỉ cần sờ qua một chỗ mà không có phát hiện gì, Ngô Lương đã đủ để lật đổ suy đoán có phần chủ quan của mình, tự nhiên cũng sẽ không nghĩ đến chuyện này nữa. "…" Mọi người vừa rồi nghe Ngô Lương và Vu Cát đối thoại, đại khái đã đoán được Ngô Lương định làm gì, vì vậy cũng đều lập tức im lặng, nín thở đứng một bên trông chừng cho hắn.

Cuối cùng.

Tay của Ngô Lương sờ đến vị trí khớp lưng của bộ áo bào tơ lụa.

Loại tơ lụa có niên đại lâu đời này sờ vào có cảm giác ram ráp, không mềm mại trơn mượt như tơ lụa mới sản xuất.

Tay Ngô Lương nhẹ nhàng di chuyển trên đó, hơi mở rộng phạm vi sờ mó.

Không bằng phẳng?

Bộ y phục tơ lụa này được đặt rất phẳng phiu, nhưng chỉ cần ấn nhẹ là có thể cảm nhận được, bên dưới vị trí khớp lưng của bộ y phục tơ lụa dường như có một chỗ nhô lên hình tròn nhỏ?

Theo lẽ thường, bên trong quan tài thường phải rất ngay ngắn, không nên xuất hiện hiện tượng lồi lõm không bằng phẳng này.

Hơn nữa chỗ nhô lên nhỏ này sờ vào cũng không giống như là sai sót khi lót vải lót hay đóng quan tài, nếu không chỗ nhô lên nhỏ này không thể có hình tròn ngay ngắn như vậy được.

Vậy thì chỉ có một khả năng, bên dưới thật sự có đồ!

Đồ bồi táng sao?!

Ngô Lương không khỏi tinh thần phấn chấn.

Tinh thần của mọi người cũng phấn chấn lên, vì theo động tác sờ mó của Ngô Lương, trên bộ áo bào tơ lụa vốn phẳng phiu cũng đã hiện ra một vết hằn hình tròn tiêu chuẩn, vừa nhìn đã biết bên dưới có đồ! "Hữu Tài ca ca, huynh giỏi thật, quả nhiên bị huynh và lão tiên sinh đoán trúng rồi, nói như vậy, bên dưới chắc còn tám thứ tương tự, có lẽ là bảo vật vô giá!" Gia Cát Lượng là người không nén được bình tĩnh nhất, đã reo lên với vẻ mặt kinh hỉ. "Suỵt!" Ngô Lương quay đầu làm một động tác ra hiệu im lặng với cậu ta, cũng không vội lật bộ áo bào tơ lụa này lên.

Hắn còn phải dựa vào bộ áo bào tơ lụa này để phán đoán vị trí của tám khớp còn lại, một khi phá hỏng vị trí đặt ban đầu của bộ áo bào tơ lụa, những vị trí khác chỉ có thể xác định bằng cách sờ mò lung tung.

Hơn nữa hắn cảm thấy thứ mà mình sờ được bây giờ không phải là ở dưới bộ áo bào tơ lụa, mà là ở dưới lớp vải lót bên trong quan tài.

Vì khớp tay rõ ràng phải ở vị trí ngoài ống tay áo của bộ áo bào tơ lụa này, chỗ đó không cần lật áo bào cũng có thể thấy được, nhưng vị trí đó bây giờ chỉ có thể thấy lớp vải lót của quan tài.

Ngô Lương cũng không vội.

Chậm rãi di chuyển tay phải đến vị trí khớp hông gần khớp lưng hơn, lại nhẹ nhàng sờ mó.

Chỗ đó quả nhiên cũng có một chỗ nhô lên hình tròn, theo động tác sờ mó nhẹ nhàng của hắn, đường viền của chỗ nhô lên cũng rất nhanh hiện ra… "Thứ này trông giống như một cái nút bấm…" Ngô Lương trong lòng bất giác lại nảy sinh suy đoán như vậy, thế là tay lại hơi dùng sức ấn xuống để thử. "Cạch!" Tay Ngô Lương đột nhiên lún xuống một cái, tiếng kim loại va chạm theo đó truyền đến, giống như tiếng cơ quan bị kích hoạt. "Công tử cẩn thận!" Điển Vi vội vàng xông lên hộ giá.

Những người khác cũng đều nghe thấy âm thanh này, xét đến những lần nhắc nhở trước đó của Ngô Lương, nhất thời tất cả đều theo phản xạ có điều kiện mà nằm rạp xuống đất. "?!" Ngô Lương cũng giật mình, vội vàng rụt tay lại.

Nhưng bây giờ hắn không còn lo lắng khả năng có cơ quan liên nỗ ở đây nữa, vì "liên phát nỗ" và dây cung của cung tiễn phát hiện trước đó đều đã mục nát, cho dù ở đây thật sự có cơ quan liên nỗ gì, chắc chắn cũng đã mất tác dụng.

Hắn lo lắng là những chuyện khác không ngờ tới.

Vì vậy trong lúc rụt tay lại, Ngô Lương không nằm rạp xuống, mà cực kỳ cẩn thận quan sát quan tài cũng như những nơi khác trong mộ thất, đề phòng kích hoạt những cơ quan phòng trộm khác không ai biết.

May mà quan tài và mộ thất đều không có biến hóa gì, trái tim đang treo lơ lửng của Ngô Lương cũng theo đó mà hạ xuống. "Lão tiên sinh, chuyện này ngài thấy thế nào?" Ngô Lương lại nhìn về phía Vu Cát đang nằm rạp trên đất. "Theo lão phu thấy, thứ mà công tử vừa ấn xuống tất là cơ quan.

Cơ quan này rốt cuộc dùng để làm gì còn chưa nói được, nhưng theo lão phu suy đoán, vì trong quan tài phát hiện Cửu Khúc Châu, công tử lại quả thực sờ được huyền cơ cơ quan ở hai vị trí tương ứng với chín khớp, e rằng cần phải tìm ra và ấn xuống cả chín huyền cơ, mới có thể kích hoạt hoàn toàn cơ quan." Vu Cát ngẩng đầu lên, nhăn mặt già nua nói, "Nhưng cơ quan này rốt cuộc là họa hay phúc, thì khó nói lắm…" ---------- Anh hùng sở kiến lược đồng!

Trọng điểm chính là ở chỗ "không biết là họa hay phúc".

Vu Cát không thể phán đoán ra, Ngô Lương cũng vậy.

Thứ này bây giờ giống như một chiếc hộp mù.

Nếu còn giấu đồ, vậy nhất định là thứ quý giá nhất hoặc quan trọng nhất trong ngôi mộ này, ít nhất đối với Khâu Mục Công và hậu nhân của họ Khâu là như vậy, nếu không cần gì phải giấu sâu như thế?

Nhưng khả năng đây là một cái bẫy chết người cũng rất lớn.

Theo Ngô Lương thấy, nếu cơ quan bên dưới thật sự là để giấu thứ gì quan trọng, dường như hoàn toàn không cần thiết phải đặt một

hạt Cửu Khúc Châu có tác dụng gợi ý trong quan tài, điều này hoàn toàn là thừa thãi.

Vì đối với hậu nhân của họ Khâu, nếu thật sự còn muốn đến lấy đồ bên trong, hoàn toàn có thể ghi thông tin này vào tổ huấn truyền từ đời này sang đời khác, nếu lo lắng có nguy cơ bị lộ, viết thông tin ẩn ý một chút cũng không thành vấn đề.

Tóm lại, là không cần thiết phải đặt một hạt Cửu Khúc Châu làm gợi ý ở đây.

Thứ này trông giống như một cái mồi câu để câu cá, luôn cho người ta cảm giác có ý "người tình nguyện thì mắc câu"… "Người tình nguyện thì mắc câu…" Khương Thái Công năm xưa dường như cũng đã chơi trò kinh điển "người tình nguyện thì mắc câu", chỉ là câu được cái gì thì không dễ nói.

Nghĩ đến đây, trong lòng Ngô Lương cũng nhanh chóng rối bời.

Tiếp tục mở ư.

Trong lòng luôn không thể yên ổn, luôn cảm thấy có thể sẽ có chuyện không hay xảy ra, không có cơ sở.

Không mở ư.

Ngô Lương tay ngứa, lòng cũng ngứa.

Lòng hiếu kỳ giống như vô số xúc tu không ngừng nhẹ nhàng vuốt ve vị trí nhạy cảm nhất trong lòng hắn, nếu không tiếp tục mở, sau này hắn nhất định sẽ mãi mãi canh cánh chuyện này, e rằng ăn ngủ không yên. "Lời của lão tiên sinh các ngươi cũng đã nghe rồi, các vị có ý kiến gì cứ nói ra nghe thử." Ngô Lương thật sự không quyết định được, trong đó tự nhiên cũng có yếu tố cân nhắc đến an nguy của mọi người trong Phường Nhân Quân, vì vậy hắn suy đi tính lại, cuối cùng vẫn quay đầu nhìn về phía mọi người. "Xin nguyện nghe công tử định

đoạt." Điển Vi chỉ hơi ngước mắt lên, không vui không buồn nói. "Tùy Hầu Châu ở đâu, ta sẽ ở đó." Bạch Tinh Tinh cũng không chút do dự nói. "Công tử, người khác nghĩ sao yêm không rõ, nhưng yêm đã vào đây rồi, lại khó khăn lắm mới đến được bước này, bất kể là họa hay phúc yêm nhất định phải mở cơ quan này ra xem thử.

Cho dù thật sự có bất trắc gì yêm cũng nhận, chúng ta dù có chết cũng phải làm một con ma hiểu chuyện." Dương Vạn Lý thì cười hắc hắc nói.

Vừa dứt lời, ngược lại Vu Cát lại không bằng lòng trước, trợn đôi mắt già nua quát Dương Vạn Lý: "Mở miệng ngậm miệng đều là chữ chết, ngươi nếu không biết nói chuyện thì nói ít thôi, đừng mang xui xẻo đến cho chúng ta!" "Lão đồng tử, ngươi nếu sợ chết cứ nói thẳng là được, công tử cũng không có ý ép ngươi ở lại đây, dù sao ta đã quyết tâm theo công tử đến cùng rồi." Dương Vạn Lý lập tức phản bác. "Ngươi cái đồ chó vong ân bội nghĩa, lão phu nếu tham sống sợ chết, năm xưa ở Bạc Cô sao lại liều chết vào mật đạo cứu ngươi?

Thật là hối hận không kịp a, sớm biết như vậy, thà rằng để ngươi chết trong mật đạo đó làm phân bón cho cây, lão phu cũng được yên tĩnh!" Vu Cát tức đến râu run lên bần bật, âm lượng cũng theo đó tăng lên không ít. "Thế cũng chỉ là huề nhau thôi, nhớ năm xưa ta cũng từng cứu ngươi một mạng ở Dự Chương, bây giờ nghĩ lại trong cổ họng ta vẫn còn chua loét.

Ngươi tỉnh lại không những không cảm ơn ta một câu, còn mắng ta một trận xối xả, rốt cuộc ai mới là đồ chó vong ân bội nghĩa?" "Đó là vì ngươi suýt nữa làm hỏng đạo hạnh của lão phu!" "Dùng lời của công tử mà nói, đó cũng là nụ hôn đầu của ta, ta có nói gì không?

Sau này ngươi bảo ta làm sao ăn nói với phu nhân tương lai của ta, chẳng lẽ nói với họ nụ hôn đầu của ta có mùi cơm thiu cách đêm à?"

"Chỉ bằng ngươi, mà còn có nữ tử mắt mù coi trọng ngươi?" "Ta tuy không ngọc thụ lâm phong, phong lưu phóng khoáng như công tử, nhưng cũng tuyệt đối hơn cái lão đồng tử xiêu vẹo vẹo vọ như ngươi.

Hơn nữa bây giờ ta còn có quan chức trong người, lại đang tuổi tráng niên, chính là lúc chiêu phong dẫn điệp nhất, nữ tử coi trọng ta e là không ít đâu!" "Ngươi!

Ngươi!

Ngươi…" "…" Ngô Lương vẫn là lần đầu tiên thấy Vu Cát cãi nhau với người khác mà lại rơi vào thế hạ phong.

Chương 250

Đương nhiên cũng có khả năng là vì Vu Cát bình thường cũng không mấy khi cãi nhau với người khác, nên Ngô Lương ít thấy thì lấy làm lạ mà thôi.

Nhưng bây giờ vẫn còn trong mộ, để họ cãi nhau như vậy chắc chắn không phải là chuyện hay, thế là Ngô Lương đành phải đứng ra làm người hòa giải, cười ha hả nói: "Được rồi được rồi, hai vị bớt giận, nếu thật sự có gì chưa tranh cãi xong thì một lát ra ngoài hãy tranh cãi tiếp.

Đến lúc đó ta sẽ làm chứng cho hai vị.

Bây giờ chúng ta hãy giải quyết chuyện trước mắt đã.

Lão tiên sinh, ý của ngài là mở hay không mở?" "Hừ…" Vu Cát lườm Dương Vạn Lý, lúc này mới nói: "Theo lão hủ thấy, cũng phải mở không thể không mở.

Trong quách này đã đặt Chuông Chiêu Hồn, lại treo Gương Dẫn Linh, chính là cố ý tạo ra dáng vẻ của một ngôi mộ chôn quần áo.

Làm ra vẻ huyền bí như vậy e rằng chính là để che giấu thứ gì đó quan trọng.

Nếu cứ thế rời đi, chính lão hủ cũng sẽ không cam lòng." "Còn về là họa hay phúc… vẫn là do công tử định đoạt đi.

Bất kể kết quả thế nào lão hủ đều sẽ không có lời oán thán nào." Xong rồi.

Vấn đề lại quay trở về với Ngô Lương.

Nhưng qua thái độ của mọi người, Ngô Lương cũng nghe ra được, những gã này cũng có ý muốn tiếp tục mở.

Họ cũng giống như mình, giữa lòng hiếu kỳ và sự an nguy, đã lựa chọn thà mạo hiểm một chút, cũng phải thỏa mãn lòng hiếu kỳ của mình trước.

Mà vừa hay Ngô Lương cũng không phải là người do dự thiếu quyết đoán, trong tình hình mọi người đều đã tỏ thái độ, hắn sẽ không vì có khả năng đưa mọi người vào hiểm cảnh mà chần chừ không tiến.

Nếu thật sự như vậy, hắn vốn dĩ không nên dẫn mọi người đi trộm mộ.

Cho nên. "Nếu đã như vậy…" Ngô Lương định thần lại, đã lần nữa quay đầu nhìn vào bên trong quan tài gỗ tử mộc.

Hắn đã chuẩn bị động thủ rồi, đây là lựa chọn của mọi người, là họa hay phúc thì giao cho ý trời đi.

Ngay lúc này. "Đợi, đợi một chút!" Bên tai bỗng nhiên truyền đến một giọng nói có phần non nớt, chính là Gia Cát Lượng trước đó còn chưa tỏ thái độ.

Đứa trẻ này vừa rồi nghe Dương Vạn Lý và Vu Cát cãi nhau nghe đến nhập thần, lúc thì kinh ngạc, lúc thì ngơ ngác nửa ngày, kết quả không cẩn thận liền bị Ngô Lương bỏ qua, căn bản không có cơ hội tỏ thái độ. "Sao vậy, Gia Cát hiền đệ?" Ngô Lương dừng lại, cười tủm tỉm hỏi. "Hữu Tài ca ca, huynh còn chưa hỏi ý kiến của ta." Gia Cát Lượng chớp đôi mắt ngây thơ nói. "Gia Cát hiền đệ, quên lời thề mà đệ đã phát khi chúng ta kết bái rồi sao?

Không cầu sinh cùng năm cùng tháng cùng ngày, nhưng cầu…" Ngô Lương cười nói.

Thực ra hắn căn bản không định cho Gia Cát Lượng cơ hội lựa chọn, người khác đều có thể đi, chỉ đứa trẻ này là không thể đi.

Vì Bát Trận Đồ trong mộ chỉ có cậu ta có thể phá, đợi Ngô Lương mở cơ quan xong nếu bình an vô sự, còn phải dựa vào đứa trẻ này dẫn hắn ra ngoài nữa. "Nhưng cầu tình này sánh tựa nhật nguyệt!" Gia Cát Lượng vội vàng tiếp lời Ngô Lương sửa lại lời thề, nói, "Hữu Tài ca ca, không có 'cùng năm cùng tháng cùng ngày chết', ta tuổi nhỏ hơn huynh, nếu phát thệ như vậy, người chịu thiệt là ta, xin Hữu Tài ca ca đừng lừa ta nữa." "Ha ha ha, huynh đệ chúng ta hà tất phải phân biệt rõ ràng như vậy, đều là anh em một nhà." Ngô Lương không chút ngại ngùng, cười ha hả rồi lại cười nói, "Nếu đã như vậy, Gia Cát hiền đệ có dị nghị gì không?" "Có." Gia Cát Lượng nghiêm túc nói.

Ngô Lương vừa định nói rõ "dị nghị vô hiệu", thì lại nghe Gia Cát Lượng nói tiếp: "Hữu Tài ca ca, có thể để ta mở cơ quan này không?

Ta tự nhận thấy từ nhỏ đến lớn vận may đều không tồi.

Có câu tâm thành thì linh, cơ quan này nếu do ta mở, nói không chừng có thể mở ra được thiên tài địa bảo có thể chữa trị cho thúc phụ của ta." Ngươi đang "mạc thi thể" cho ta xem đấy à?

Nghe lời nói của Gia Cát Lượng, Ngô Lương suýt nữa tức cười, phảng phất như lại trở về cảnh chơi game ở hậu thế.

Trong một số game ở hậu thế, sau khi đánh xong BOSS sẽ có màn "mạc thi thể", vì trang bị mở ra có tính ngẫu nhiên, nên "mạc thi thể" cũng trở thành một loại huyền học.

Nào là tắm gội thay quần áo, nào là rửa tay thắp hương, nào là để vợ mở hộ, nào là sờ đầu không sờ chân… Tóm lại các loại huyền học "mạc thi thể" đều được người chơi phát triển ra.

Mà cách nói của Gia Cát Lượng, cũng không khác gì những người chơi nghiện ngập ở hậu thế, quá giống.

Đứa trẻ này cũng là sống ở thời đại này, nếu sống ở thế kỷ 21, nói

không chừng còn có thể phát triển bộ "Bát Quái Dịch Học" và "Binh Pháp Trận Đồ" mà cậu ta quen thuộc, sáng tạo lại một bộ lý luận "rút thẻ" và "mạc thi thể" hoàn chỉnh.

Chắc chắn sẽ trở thành một thiếu niên nghiện game… Nhưng thấy Gia Cát Lượng có vẻ rất nghiêm túc, Ngô Lương cũng sẵn lòng cho cậu ta một cơ hội thử, liền cười nói: "Được thôi, nhưng đệ phải hết sức cẩn thận, nếu cảm thấy có bất kỳ điều gì khác thường đều phải lập tức lùi lại.

Điển Vi, Dương Vạn Lý, hai ngươi cùng ta bảo vệ cậu ấy." "Đa tạ Hữu Tài ca ca thành toàn." Gia Cát Lượng lúc này mới hài lòng cười lên, sau đó xắn tay áo đi lên. … Một lát sau.

Gia Cát Lượng cuối cùng đã theo chỉ dẫn của Ngô Lương ấn xuống toàn bộ tám huyền cơ cơ quan còn lại.

Trong lúc đó không xảy ra bất kỳ sự cố nào, vị trí cũng quả thực đều ở trên chín khớp quan trọng mà Ngô Lương đã suy đoán trước đó, mọi thứ trông đều thuận lợi như vậy. "Sao không có động tĩnh gì?" Gia Cát Lượng có chút nghi hoặc hỏi.

Mọi người cũng đều có vẻ mặt nghi hoặc.

Khi Gia Cát Lượng ấn xuống huyền cơ cơ quan, mọi người đều nín thở, đã chuẩn bị sẵn sàng để đối phó với bất kỳ tình huống nào.

Nhưng cho đến khi Gia Cát Lượng ấn xong tất cả các huyền cơ cơ quan, trong quan tài cũng không có bất kỳ động tĩnh nào. "Không nên a…" Ngô Lương hơi cau mày.

Trước đó hắn từng ấn xuống một huyền cơ cơ quan, tuy lúc đó cũng không có động tĩnh gì, nhưng hắn có thể cảm nhận rõ ràng, thứ này là cơ quan thật, cảm giác ấn xuống và nảy lên rất giống như đang kết nối với một thứ gì đó không rõ tên. "Điển Vi, Dương Vạn Lý."

Trầm ngâm một lát, Ngô Lương lại ra lệnh, "Hai ngươi theo ta cẩn thận dời đồ trong quan tài ra, rồi rạch lớp vải lót trong quan tài ra, chúng ta xem bên dưới rốt cuộc giấu cái gì." "Vâng!" Điển Vi và Dương Vạn Lý gật đầu tiến lên.

Ngay lúc này. "Két… két…" Bên tai bỗng nhiên truyền đến vài tiếng động rất chói tai.

Âm thanh đó giống như có kim loại đang ma sát dữ dội, nghe đến mức người ta ngứa cả chân răng.

Quan trọng nhất là, âm thanh đó không phải đến từ đáy quan tài, mà là đến từ trong mộ thất, nói chính xác hơn phải là ở… "Ở trên!" Bạch Tinh Tinh trong nháy mắt đã nghe ra được nguồn gốc của âm thanh, lập tức chỉ lên vòm trần trên đầu hét lên.

Vừa dứt lời. "Ầm!" Một vật khổng lồ và nặng nề bỗng nhiên từ trên trời giáng xuống, nặng nề đập xuống mặt đất cách Ngô Lương và mọi người không xa.

Thứ đó trông giống như một bức tường khổng lồ, độ dày có thể so với bức tường mà Ngô Lương và mọi người đã thấy trong "Bát Trận Đồ" trước đó, nhưng dường như không phải được xây bằng gạch đá, âm thanh rơi xuống đất cực kỳ nặng nề, trực tiếp đập mặt đất lõm xuống một hố sâu, gạch đá gần đó đều đã đồng loạt gãy vỡ lật lên. "Đây?!" Mọi người không biết đây rốt cuộc là tình huống gì, trong lòng tự nhiên kinh hãi không thôi.

Trong lớp bụi mù mịt họ đã không thể nhìn rõ mặt nhau, chỉ có thể nghe thấy tiếng ho khan ét ét phát ra sau khi mỗi người che miệng lại. "Ai cũng không được hành động thiếu suy nghĩ!" Ngô Lương vội vàng lớn tiếng nhắc nhở.

Trong tình huống chưa rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, bất kỳ động tác nào cũng có thể kích hoạt nguy hiểm mới.

Điều duy nhất may mắn lúc này là, vật khổng lồ và nặng nề đó tuy đến đột ngột, nhưng lại không trực tiếp đập trúng Ngô Lương và mọi người, nếu không bất kể là ai, cũng chỉ có kết cục trong nháy mắt hóa thành thịt nát.

Tuy nhiên.

Cũng là Ngô Lương vừa dứt lời. "Ầm!" Lại một vật nặng tương tự rơi xuống, đập xuống mặt đất cách sau lưng Ngô Lương và mọi người không xa.

Ngay sau đó. "Ầm!" "Ầm!" "Ầm!" "Ầm!"… Vật nặng không ngừng từ bốn phương tám hướng của Ngô Lương và mọi người rơi xuống, dường như muốn bao vây họ lại.

Nhưng cũng chỉ sau một trận đó, trong mộ thất liền không còn động tĩnh gì nữa.

Chỉ còn lại tiếng ho khan thỉnh thoảng phát ra của Ngô Lương và mọi người trong làn khói bụi, và tiếng thở có phần dồn dập.

Không lâu sau. "Tám cái… khụ khụ!" Giọng của Bạch Tinh Tinh vang lên, "Âm thanh này tổng cộng xuất hiện tám lần, có tám vật nặng rơi xuống bên cạnh chúng ta, đến từ tám phương vị khác nhau.

Hơn nữa bây giờ giọng nói của ta có chút nghèn nghẹn, chúng ta dường như… khụ khụ… dường như bị phong bế trong một không gian tương đối kín." "Trong một không gian kín?" Mọi người trong lòng lại một phen kinh hãi.

Họ cũng đều nghe ra được, giọng của Bạch Tinh Tinh đã không còn thanh thoát như trước.

Phải biết trước đó mộ thất đủ rộng rãi, mỗi lần họ nói chuyện trong mộ thất còn truyền đến từng đợt tiếng vang, quả thực không giống như bây giờ. "Trước tiên đừng manh động, đợi khói bụi tan đi

rồi nói!" Ngô Lương lại lần nữa nhắc nhở.

Cho dù có Tùy Hầu Châu chiếu sáng, một lượng lớn khói bụi vẫn che mờ tầm nhìn của hắn, cách làm an toàn nhất lúc này chính là ở yên tại chỗ không động đậy.

Mọi người hiểu ý Ngô Lương, tự nhiên làm theo.

Cứ như vậy qua một hai phút.

Khói bụi cuối cùng cũng tan đi một phần, mọi người cuối cùng có thể nhìn thấy nhau, cũng cuối cùng nhìn rõ hoàn cảnh mà họ đang ở.

Chỉ thấy lúc này.

Họ đã ở trong một không gian kín hình bát giác, không thấy lối ra!

“Đây là?!” Mọi người đều nhìn nhau kinh ngạc.

Bọn họ đã theo Ngô Lương vào không biết bao nhiêu ngôi mộ, nhưng chưa bao giờ gặp phải tình huống tương tự, sao chỉ trong chớp mắt đã bị nhốt vào một không gian chật hẹp thế này?

Thật ra cũng không đến nỗi quá chật hẹp, không gian hoạt động hiện tại của mọi người vẫn còn khoảng hơn mười mét vuông.

Chương 251

Một nhóm sáu người dùng để ở thì có lẽ hơi chen chúc, nhưng nếu chỉ đứng như bây giờ thì không gian vẫn còn khá rộng rãi, dù có nằm cả xuống chắc cũng không thành vấn đề.

Nhưng đó không phải là trọng điểm!

Trọng điểm là, bọn họ dường như đã bị nhốt lại… "Công, công tử, đây chắc không phải ảo giác nữa chứ?" Gương mặt già nua của Vu Cát lại nhăn nhúm, hoảng hốt hỏi.

"Hít—A!

Hữu Tài ca ca, huynh tự dưng véo đệ làm gì?!" Ngô Lương chưa kịp đáp lời thì Gia Cát Lượng đã kêu lên đau đớn.

Lúc này Ngô Lương mới ung dung rút tay đang véo sau gáy Gia Cát Lượng về, nghiêm nghị nói: "Xem ra không phải, cảm giác đau của Gia Cát hiền đệ vẫn rất nhạy bén.

Hơn nữa, tiếng động lớn và chấn động dữ dội khi những bức tường này hạ xuống ban nãy không thể chỉ dùng hai chữ 'ảo giác' để giải thích được, còn có cả bụi bặm bay lên theo đó, những thứ này không thể là thuật che mắt.

E rằng chúng ta đã thực sự kích hoạt cơ quan trong mộ, bị một chuỗi cạm bẫy liên hoàn giam ở đây rồi." "Vậy… vậy phải làm sao bây giờ?" Gương mặt già nua của Vu Cát càng nhăn tợn, khóc lóc than thở: "Lão phu vừa rồi đã muốn nói đám cơ quan huyền cơ này rất cổ quái, nay thử một lần quả nhiên bị nhốt lại.

Ai—tạo nghiệt mà, sớm biết thế này thì vừa rồi cứ thấy tốt là rút lui, chúng ta đây là tự làm khổ mình làm gì chứ?" "Ta nói lão đồng tử

không biết xấu hổ nhà ngươi, lúc nãy công tử hỏi ngươi, ngươi cũng nói cứ thế rời đi e rằng lòng không cam, dù thế nào cũng không oán thán.

Sao bây giờ chúng ta vừa bị nhốt, ngươi đã lập tức kêu ca rồi?

Cái miệng nát của ngươi có còn biết giữ mồm giữ miệng không thế?" Dương Vạn Lý cuối cùng cũng bắt được thóp, lập tức châm chọc.

"Gã thất phu nhà ngươi sinh ra là để đối đầu với lão phu phải không?

Sự đã đến nước này, lão phu cũng đâu có oán ai, lẽ nào sắp chết đến nơi rồi mà than thở một câu cũng không được sao?" "Muốn than thở thì ngươi than trong lòng là được, nói ra chính là làm loạn quân tâm!

Nếu không phải công tử không thèm so đo với ngươi, tội này của ngươi là tử tội!" "Công tử còn chưa nói gì, đâu tới lượt ngươi dạy dỗ lão phu?

Lão phu thấy ngươi mới là kẻ vượt quyền, rõ ràng không coi công tử ra gì!" "Lão đồng tử ngươi đừng có nói bậy!" "Gã thất phu chết bầm nhà ngươi mới là kẻ có ý đồ xấu!" "..." Chỉ vài câu nói, cặp oan gia này lại bắt đầu cãi vã, cãi đến mức mặt đỏ tía tai.

"..." Những người còn lại bất đắc dĩ lắc đầu.

Ngô Lương cũng không lên tiếng ngăn cản hai người, chỉ tiếp tục quan sát tình hình trước mắt.

Mọi người đều hiểu rõ tính cách của cả hai, đừng thấy hai gã này hễ mở miệng là cãi nhau không ngừng, ra vẻ như chỉ cần một lời không hợp là sẽ lao vào đánh nhau, nhưng thực ra cũng chỉ là đấu võ mồm, tuyệt đối không làm ra hành động gì quá trớn.

Hơn nữa, một khi ai trong hai người rơi vào cảnh khốn cùng, người còn lại nhất định sẽ không tiếc giá nào xông lên cứu giúp, giống như dạo trước Dương Vạn Lý bị "Vân Dương" vây khốn, Vu Cát vốn luôn quen biết khó mà lui lại không chút do dự tiến vào mật đạo… Cho nên, những trận cãi vã như thế này thực ra đều mang "ái ý", cứ kệ bọn họ, miễn là không làm lỡ việc chính là được.

Ngoài ra, tiếng cãi vã của hai người cũng có thể làm giảm bớt cảm giác sợ hãi của mọi người, cũng giống như khi sợ hãi thì hát to lên để lấy can đảm vậy.

Ngô Lương cũng không lo vì thế mà bỏ lỡ những âm thanh quan trọng khác.

Thính lực của Bạch Tinh Tinh hơn hẳn người thường, dù giữa tiếng cãi nhau của hai người này, nàng cũng tuyệt đối không bỏ sót bất kỳ chi tiết nhỏ nào để có thể cảnh báo trước.

Cứ như vậy quan sát một lúc, khói bụi trong không gian hình bát giác kín mít này lại tan đi không ít, hô hấp của Ngô Lương cuối cùng cũng thông suốt hơn nhiều.

Hiện tại, điều Ngô Lương lo lắng nhất chính là vấn đề hô hấp.

Thông qua ánh sáng của "Tùy Hầu Châu", hắn đã thấy rõ tình cảnh hiện tại.

Ngoài tám bức tường dày bịt kín bốn phương tám hướng, vòm mộ trên đỉnh đầu vẫn còn nguyên vẹn.

Nếu không gian này đủ kín, lượng không khí họ có thể dùng để thở sẽ có hạn, đây không nghi ngờ gì là một tín hiệu cực kỳ nguy hiểm.

Thậm chí dù giữa các bức tường này có những khe hở nhỏ, cũng không thể trụ được quá lâu.

Điều này giống như sự cố thang máy ở hậu thế, cùng với việc bọn họ hô hấp, nếu không khí lưu thông qua các khe hở bị hạn chế, cũng sẽ gây ra việc hàm lượng carbon dioxide trong không gian kín tăng lên, nhiệt độ trong phòng theo đó tăng cao, lâu dần cũng có thể làm người ta chết ngạt… Điều duy nhất đáng mừng là "Tùy Hầu Châu" không cần đốt cháy mà vẫn có thể phát sáng, nếu bọn họ dùng đuốc, tình hình này sẽ còn trở nên nghiêm trọng hơn.

"Điển Vi huynh đệ, ngươi đến yểm trợ cho ta." Đến giờ vẫn không thấy có động tĩnh gì thêm, Ngô Lương cảm thấy khả năng cơ quan này còn chiêu sau chắc không lớn, cuối cùng thử tiến lại gần những bức tường từ trên trời giáng xuống này để xem xét kỹ hơn.

"Nặc!" Điển Vi đáp một tiếng, tay cầm xẻng công binh đi sát bên cạnh Ngô Lương.

Cùng lúc nghe thấy Ngô Lương nói, Dương Vạn Lý và Vu Cát cũng lập tức ngừng cãi vã, lườm nhau một cái rồi nhìn sang, không dám gây ra bất kỳ sự phiền nhiễu nào cho Ngô Lương.

Dương Vạn Lý còn nhanh nhẹn chạy tới, cầm xẻng công binh hộ vệ ở phía bên kia của Ngô Lương.

Cứ thế đến chỗ giao nhau của hai bức tường.

Ngô Lương ghé sát lại xem, phát hiện chỗ giao nhau giữa các bức tường này quả nhiên không khít lắm, ít nhất cũng để lại một khe hở khoảng 2-3 milimet.

Đây cũng xem như một tin tốt, chứng tỏ không gian kín này không hoàn toàn bị cắt đứt liên lạc với bên ngoài, tối thiểu vẫn còn chút chỗ cho không khí lưu thông, giúp bọn họ cầm cự được vài canh giờ chắc không thành vấn đề.

Nhưng đồng thời Ngô Lương còn phát hiện một tình huống rất

không ổn.

Những bức tường này dường như không phải được xây bằng gạch đá thông thường, mà là chất liệu đồng thanh cực dày?

Qua những vết xước mới do ma sát ở mép tường khi hạ xuống, Ngô Lương thấy rõ vài vệt màu vàng kim khá sáng… Ai cũng biết, cái gọi là "đồng thanh" chỉ là màu sắc hiện ra sau khi bề mặt bị oxy hóa, đồng thanh mới được nấu luyện ra thường có màu vàng kim thuần khiết, một số do tỉ lệ thiếc và đồng khác nhau cũng có thể có màu trắng bạc hoặc vàng nhạt.

Kết hợp với việc bề mặt các bức tường này xuất hiện một số vết gỉ màu xanh lục lốm đốm, không khó để phán đoán ra chất liệu của nó.

Cho nên, những bức tường này đều là tường đồng thanh đặc, cực dày?!

Ngô Lương nhất thời cảm thấy trong lòng lạnh đi.

Nếu những bức tường này được xây bằng gạch đá, trong vòng vài canh giờ bọn họ còn có khả năng dùng xẻng công binh để mạnh mẽ đào ra một lối đi trên tường, như vậy là có thể thoát khỏi không gian kín này.

Nhưng nếu là tường đồng thanh đặc dày như vậy… "Cốc!

Cốc!

Cốc!" Ngô Lương dùng chuôi dao găm đồng gõ vài cái lên tường ở các vị trí khác nhau, âm thanh vọng lại hơi trầm đục, nghe có vẻ như là đặc ruột.

"Không cần gõ nữa, là đặc ruột." Thấy Ngô Lương quay đầu nhìn mình, Bạch Tinh Tinh lập tức hiểu ý, gật đầu khẳng định phán đoán của hắn.

"..." Trái tim Ngô Lương lập tức nguội lạnh đi một nửa.

Với trang bị và trình độ kỹ thuật hiện tại của Phường Nhân Quân, căn bản không có cách nào phá được bức tường kim loại thuần túy như thế này.

Đừng nói là phá từ bên trong, cho dù để toàn bộ binh sĩ Phường Nhân Quân vào lăng mộ, chắc chắn cũng không có cách nào phá từ bên ngoài.

Hiện tại, Ngô Lương chỉ có thể nghĩ ra hai cách có thể giúp bọn họ thoát khỏi đây: một là nấu chảy.

Từ bên trong hoặc bên ngoài đều có thể dùng cách đốt lửa, sau khi đạt đến một nhiệt độ nhất định là có thể nấu chảy những bức tường này, như vậy bọn họ có thể thoát ra từ bên trong.

Nhưng cách này rõ ràng không thực tế.

Chưa nói đến việc bên ngoài còn có một "quả bom lớn" chỉ cần gặp một tia lửa là sẽ nổ tung, cho dù không có, muốn nấu chảy những bức tường này cũng cần nhiệt độ cực cao, nhiệt độ như vậy căn bản không phải là thứ mà bọn họ đang ở trong không gian kín có thể chịu đựng được.

E rằng những bức tường này vừa mới bị nung đỏ, bọn họ đã bị nướng thành thịt khô.

Huống hồ, đốt lửa còn cần tiêu hao lượng lớn vật liệu dễ cháy và không khí, những điều kiện này bây giờ đều không thể đáp ứng được.

Cách còn lại là đào.

Giống như trước đây, ra lệnh cho Phường Nhân Quân "lật nóc" lăng mộ này, chỉ cần đào tung cả lăng mộ lên, những bức tường kim loại thuần túy này tự nhiên không thể giam giữ bọn họ được nữa.

Nhưng cách này rõ ràng cũng không thực tế lắm.

Trước hết, Phường Nhân Quân căn bản không thể xác định được vị trí cụ thể của bọn họ, đào đến đây không biết phải đợi đến năm nào tháng nào, Ngô Lương và những người khác chắc chắn không thể cầm cự được đến lúc đó.

Ngô Lương ước tính, bọn họ có thể trụ được mười mấy canh giờ đã là giới hạn của giới hạn.

Khi đó, dù không gian kín này có một số khe hở nhỏ có thể lưu thông không khí, nồng độ carbon dioxide và nhiệt độ bên trong cũng đã đạt đến mức con người không thể tồn tại được.

Thứ hai, mệnh lệnh của hắn bây giờ căn bản không thể truyền ra ngoài, mà không có Gia Cát Lượng dẫn đường, những binh sĩ Phường Nhân Quân đó cũng không thể đi qua Bát Trận Đồ để đến đây.

Tuy nhiên, ngoài những cách đó ra, Ngô Lương rất nhanh lại nghĩ đến một cách đào khác—đào xuống dưới!

Từ bên dưới những bức tường kim loại thuần túy này đào ra một lối đi có thể thông qua, như vậy bọn họ cũng có thể chui ra khỏi không gian kín này… Cứ làm như vậy!

"Điển Vi, Dương Vạn Lý!" Ngô Lương cảm thấy đây là cách duy nhất để thoát chết, lập tức quay đầu nói: "Hai người các ngươi bắt đầu đào xuống từ đây, đào ra một lối đi đủ để chúng ta chui qua là được.

Nếu khả thi, chúng ta có thể chui qua từ dưới những bức tường này." Nói rồi, Ngô Lương đã dùng chân vẽ một vòng tròn đường kính một mét trên mặt đất đầy bụi bặm.

"Nặc!" Hai người lập tức hiểu ý đồ của Ngô Lương, vội vàng vung xẻng công binh bắt đầu làm việc.

Chỉ trong nháy mắt, bọn họ đã lật những viên gạch đá lát trên mặt đất lên, để lộ ra lớp đất cứng hơi ẩm bên dưới.

Chỉ cần là đất, dù có hơi cứng một chút, cũng có thể dựa vào sức người để đào ra một lối đi.

"Tốt lắm, các ngươi tiếp tục đào, ta đi xem dưới lớp lót trong quan tài rốt cuộc còn có thứ gì." Ngô Lương trong lòng cuối cùng cũng yên tâm hơn một chút, lập tức có thời gian nghĩ đến cơ quan huyền cơ dưới đáy quan tài, quay đầu chuẩn bị tiếp tục thăm dò.

Thế nhưng.

"Keng!" Ngô Lương vừa mới quay người đi, liền nghe thấy sau lưng truyền đến một tiếng va chạm kim loại trầm đục hơn.?

Ngô Lương vội vàng quay đầu lại, chỉ thấy xẻng công binh trong tay Điển Vi đã xắn vào lớp đất cứng một đoạn.

"Nghe âm thanh này, bên dưới dường như cũng được lát một lớp đồng thanh, không mỏng hơn những bức tường đồng này đâu…" Bạch Tinh Tinh có chút chết lặng nói, giọng hơi khàn.

Không cần Ngô Lương nói nhiều, nàng cũng biết điều này rốt cuộc có ý nghĩa gì.

Không chỉ nàng, những người khác cũng vậy, trên mặt mọi người đã hiện lên một tia tuyệt vọng.

"Trước… cứ đào lên xem sao, trời không tuyệt đường người." Ngô Lương không muốn thừa nhận đây là sự thật, càng không muốn cứ thế chấp nhận số phận, đành phải cứng rắn nói.

Năng lực chấp hành của Điển Vi trước nay không phải bàn, không nói một lời tiếp tục đào.

Dương Vạn Lý tuy có chút do dự, nhưng cũng vội vàng làm theo.

Cứ thế chỉ qua một tuần trà, hai người đã đào ra một cái hố nhỏ sâu khoảng hai mươi centimet.

Chương 252

Lớp đất cứng trong hố đã được dọn sạch ra, chất thành một đống bên cạnh.

Phía dưới lộ ra chính là một lớp màu xanh lục cực kỳ chói mắt, xen kẽ còn có không ít vết xước màu vàng kim rất nông do xẻng công binh tạo ra… Nhìn lại xẻng công binh trong tay Điển Vi, mũi xẻng đã bị quằn.

Xẻng công binh trong tay Dương Vạn Lý thì tốt hơn một chút, gã này lúc đào hố không dùng hết sức, dĩ nhiên, cũng không có sức lực lớn như Điển Vi.

"..." Giờ khắc này, tất cả mọi người đều chìm vào im lặng.

Tường là đồng thanh, đất dưới chân cũng là đồng thanh, lúc này bọn họ rõ ràng đã rơi vào một cạm bẫy không thể phá vỡ… Ngô Lương hít sâu một hơi, mắt bất giác nhìn lên trên.

Bốn phương tám hướng và bên dưới đều không thể đi được, vậy thì chỉ còn lại phía trên.

Nếu để Điển Vi đứng lên quan tài, chắc là có thể với tới vòm trần… Nhưng đây dường như cũng không phải là cách.

Bỏ qua tấm gương đồng treo trên đỉnh đầu, vòm trần bên trên là một kết cấu đỉnh vòm hình cung, chất liệu nhìn từ bề mặt cũng là gạch đá.

Nhưng những viên gạch này có kích thước không nhỏ, hơn nữa vòm trần hình cung thời cổ đại của Thiên triều đa số đều sử dụng phương pháp kiến trúc "áp chuyên" (chèn gạch).

Đây là một công nghệ kiến trúc vô cùng cao siêu, lợi dụng lực đỡ

lẫn nhau từ các hướng khác nhau giữa các viên gạch để xây dựng, chứ không phải dùng kết cấu thép như hậu thế.

Loại vòm trần hình cung này phải đảm bảo sự hoàn chỉnh, dù thiếu đi một viên gạch, kết cấu lực học tương hỗ sẽ bị phá vỡ.

Sau đó, toàn bộ vòm trần sẽ sụp đổ trong nháy mắt, chôn sống Ngô Lương và những người khác!

Không còn cách nào sao?

Ngô Lương trong đầu suy nghĩ cấp tốc, vắt óc suy nghĩ nửa ngày cũng không tìm ra được cách thoát thân ổn thỏa nào, bọn họ dường như thật sự bị nhốt chết ở đây rồi.

"Công tử, bây giờ phải làm sao đây?" Thấy Ngô Lương không nói một lời, Vu Cát lại có chút không nhịn được, nuốt nước bọt tiến lại gần, tha thiết hỏi.

"Cứ xem dưới đáy quan tài có gì đã…" Ngô Lương gắng sức lắc lắc đầu, trên mặt nặn ra một nụ cười cực kỳ khó coi.

Phía dưới lớp lót trong quan tài chính là nơi kích hoạt cơ quan này, biết đâu chủ mộ còn để lại cho bọn họ một lối thoát khác ở đó thì sao? --- "..." Thấy Ngô Lương không trả lời thẳng vào vấn đề của Vu Cát, trên mặt lại là một nụ cười gượng gạo như vậy, mọi người đã hiểu ý của hắn.

Ngay cả hắn cũng không có cách thoát thân nào hữu hiệu… Cái gọi là cứ xem quan tài trước, chẳng qua chỉ là lời nói theo kiểu còn nước còn tát mà thôi.

Theo lẽ thường, chủ mộ và hậu nhân của ông ta đã tốn bao tâm tư và tiền của để thiết lập một cơ quan như vậy nhằm giam cầm đạo mộ tặc, tất đã có ý định đuổi cùng giết tận, sao có thể để lại đường sống nào nữa?

Trên thực tế, Ngô Lương quả thực cũng đã hết cách.

Hắn đã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất, nếu thực sự không có lối thoát nào khác, e rằng vẫn phải mạo hiểm ra tay từ vòm trần của mộ thất.

Đến lúc đó chỉ có thể để mọi người lật úp quan tài lại, trốn vào bên trong, sau đó ra lệnh cho Điển Vi lấy tấm gương đồng kia xuống, đội lên đầu làm khiên, trong tình huống cố gắng bảo vệ bản thân hết mức có thể để phá hủy vòm trần.

Loại vòm trần hình cung này sau khi bị phá hủy nhất định sẽ sụp đổ.

Khi đó chỉ có thể cầu nguyện tình hình sụp đổ không quá nghiêm trọng, nếu có thể sống sót sau vụ sụp đổ, bọn họ có lẽ còn một chút cơ hội đào đường thoát ra ngoài.

Còn nếu vòm trần sụp đổ quá nghiêm trọng, e rằng bọn họ sẽ bị chôn sống trực tiếp.

Nhưng trước đó, Ngô Lương vẫn quyết định tìm hiểu rõ cơ quan huyền cơ trong quan tài trước.

Giống như Dương Vạn Lý đã nói lúc trước, dù thật sự khó thoát khỏi kiếp nạn này, hắn cũng phải làm một con quỷ minh bạch.

"Điển Vi, Dương Vạn Lý, hai người các ngươi cùng ta dời những vật phẩm trong quan tài ra trước, phải hết sức cẩn thận, đừng làm hỏng những thứ này." Trở lại trước quan tài, Ngô Lương hạ lệnh cho Điển Vi và Dương Vạn Lý.

Thực ra bây giờ trong quan tài cũng không có nhiều đồ, chẳng qua chỉ là một bộ áo bào tơ lụa, một đôi giày, vài món ngọc khí đi kèm quần áo, một chiếc chuông chiêu hồn, và một cái đầu gốm đội mũ.

Nghe vậy, Điển Vi và Dương Vạn Lý lập tức tiến lên hành động.

Chỉ trong vài tuần trà, hai người đã chuyển hết những thứ này ra ngoài quan tài, và trải bộ áo bào tơ lụa ra đất làm thảm, cẩn thận đặt những vật phẩm này lên trên.

Ngô Lương thì nhảy vào trong quan tài.

Sau đó dùng dao găm đồng rạch một đường dài trên lớp lót dưới đáy quan tài.

Vạch lớp lót ra, đập vào mắt là một mảng màu kim loại vàng óng.

Phía dưới là một tấm kim loại có bề mặt phẳng mịn, trên đó không có bất kỳ hoa văn nào, chỉ có chín cơ quan huyền cơ hình tròn gần vị trí trung tâm mà Ngô Lương đã ấn xuống trước đó.

Những cơ quan huyền cơ này cũng là kim loại, nhưng không phải màu vàng kim, mà là kim loại màu trắng bạc.

"Vàng?" Mọi người nhìn thấy kim loại trong lớp lót quan tài, mắt đều bất giác sáng lên.

Ngô Lương thì dùng chuôi dao găm đồng gõ mạnh một cái lên tấm kim loại màu vàng óng này, thấy trên đó không xuất hiện bất kỳ vết lõm rõ ràng nào, lúc này mới lắc đầu nói: "Xem ra không phải, vàng có chất liệu khá mềm, gõ như vậy nhất định sẽ có vết hằn, còn tấm kim loại này chất liệu cứng rắn, chắc là đồng thanh chưa bị ăn mòn nghiêm trọng." "Tiếc quá…" Mọi người lập tức lộ vẻ thất vọng.

Dù biết rằng có thể không thể sống sót rời khỏi đây, nhưng điều đó vẫn không ngăn cản được sự khao khát của con người đối với vàng.

Chỉ có Bạch Tinh Tinh ngay sau đó có chút thất vọng nói: "Dựa vào âm thanh để phán đoán, tấm kim loại này vẫn rất dày, phía dưới không giống như rỗng ruột." "Nói như vậy, e rằng phía dưới không có ngăn tối nào rồi." Vu Cát lắc đầu nhíu mày nói.

"..." Ngô Lương thì không nói nhiều, lại dùng dao găm đồng cắt toàn bộ lớp lót dưới đáy quan tài, khiến cho tấm kim loại dưới đáy quan tài hoàn toàn hiện ra trước mắt mọi người.

Lúc này mọi người mới chú ý tới.

Tấm kim loại này ngoài chín cơ quan huyền cơ màu trắng bạc mà Ngô Lương đã ấn trước đó, ở vị trí góc đông nam, nơi khuất nhất, lại còn giấu một cơ quan huyền cơ màu trắng bạc nữa.

Và tấm kim loại này cũng không phải là một khối hoàn chỉnh.

Ở gần cơ quan huyền cơ này còn có một khe hở ngang cực nhỏ.

Khe hở này rất ngay ngắn, giống như bị một vật sắc bén nào đó cắt ra, phân chia đáy quan tài hình chữ nhật ban đầu thành một hình chữ nhật nhỏ hơn.

"Cốc!

Cốc!" Ngô Lương lại dùng chuôi dao găm gõ hai cái lên hình chữ nhật nhỏ này.

"Âm thanh của tấm kim loại này nghe rất mỏng, phía dưới chắc chắn là rỗng!" Bạch Tinh Tinh lập tức nói.

"Nhưng chỗ này cũng nhỏ quá rồi, nhiều nhất chỉ có thể là một ngăn tối để giấu đồ, quyết không thể là một lối đi bí mật giúp chúng ta thoát khỏi đây được." Vu Cát vẫn như thường lệ, lập tức dội một gáo nước lạnh vào mọi người.

Lão đồng tử này chính là cái nết đó, hễ gặp vấn đề là mở miệng nói những lời bi quan làm loạn quân tâm.

Đây là còn ở Phường Nhân Quân, nếu đổi sang đơn vị chiến đấu khác, chắc chắn đã sớm bị tướng lĩnh lôi ra chém đầu rồi.

"Lão đồng tử, ngươi không nói không ai bảo ngươi câm đâu!"

Dương Vạn Lý lập tức phản bác.

"Lão phu chẳng qua chỉ nói thật…" Vu Cát còn muốn tranh cãi, nhưng thấy những người khác cũng ném ánh mắt không thiện cảm về phía mình, ông ta cuối cùng cũng thức thời ngậm miệng lại, tránh cho tuổi già sức yếu còn bị ăn đòn, bộ xương già này của ông ta làm sao chịu nổi?

"Sự đã đến nước này, mọi người chắc không còn ý kiến gì nữa chứ?" Ngô Lương liếc nhìn cơ quan huyền cơ kia một cái, quay đầu hỏi.

"Hữu Tài ca ca, hay là vẫn để đệ…" Gia Cát Lượng hăm hở nói.

"Tuyệt đối không được!" Lời còn chưa dứt, Vu Cát đã lập tức nghiêm nghị từ chối, tiện tay ôm Gia Cát Lượng vào lòng ghì chặt, miệng lẩm bẩm không ngớt như đang trừ tà: "Tiểu tổ tông của ta ơi, với cái vận khí thối không ngửi nổi của ngươi, tùy tiện ấn một cái đã ấn ra cho chúng ta một cái nhà tù kiên cố không thể phá vỡ, nếu còn để ngươi ấn nữa, không chừng lại ấn ra yêu ma quỷ quái gì.

Sau này loại chuyện này ngươi đứng xa lão phu ra, lão phu dù mạng có cứng đến đâu cũng không chịu nổi ngươi hành hạ như vậy!" "Phụt!" Thấy phản ứng của Vu Cát như vậy, Bạch Tinh Tinh cuối cùng cũng không nhịn được mà bật cười thành tiếng.

"Ha ha ha…" Ngô Lương, Điển Vi và Dương Vạn Lý cũng cười phá lên.

Cũng may bọn họ là dân chuyên nghiệp, nếu là người khác, trong tình cảnh này dù có xem hài kịch của Đức Vân Xã cũng chưa chắc đã nhếch mép nổi.

"Vận khí của đệ vẫn luôn rất tốt, vừa rồi… đó chỉ là một tai nạn bất ngờ thôi.

Hữu Tài ca ca, huynh cho đệ thêm một cơ hội để chứng minh vận khí của mình đi mà.

Đệ đảm bảo lần này sẽ ấn cẩn thận, ấn nghiêm túc, ấn bằng cả trái tim, tuyệt đối sẽ không phụ lòng mong đợi của mọi người." Gương mặt nhỏ nhắn của Gia Cát Lượng lập tức đỏ bừng, vừa giãy giụa cố thoát khỏi vòng tay của Vu Cát, vừa lớn tiếng xin Ngô Lương cho phép.

"Lần sau nhất định." Ngô Lương cũng sợ "vận khí" của Gia Cát Lượng, dứt khoát cho qua chuyện, sau đó để dập tắt ý nghĩ của Gia Cát Lượng, hắn giành trước một bước ấn lên cơ quan huyền cơ màu trắng bạc kia.

Cảm giác chất liệu của thứ này chắc là sắt, vì những kim loại mềm như vàng hay bạc chỉ cần chịu một lực nhẹ là sẽ biến dạng, thực sự không thể đảm nhận trọng trách của một cơ quan huyền cơ.

Hơn nữa, đầu thời Xuân Thu quả thực đã xuất hiện đồ sắt.

Chỉ là lúc này Thiên triều vẫn chưa có kỹ thuật luyện sắt hoàn chỉnh, sản lượng thấp đến đáng thương, đồng thanh vẫn là kim loại chiến lược quan trọng và phổ biến nhất mà thôi.

"Tách!" Khi Ngô Lương ấn xuống cơ quan huyền cơ này, bên dưới lập tức truyền đến một tiếng kêu nhỏ của máy móc.

"?!" Mọi người cũng theo đó căng thẳng tinh thần, vẻ mặt lo lắng nhìn xung quanh.

Cú ấn này của Ngô Lương khá đột ngột, bọn họ vẫn chưa có đủ sự chuẩn bị tâm lý, thực sự lo lắng trên đỉnh đầu lại rơi xuống thứ gì đó linh tinh, đây không phải chuyện đùa.

Tuy nhiên, sau khi chờ đợi một lúc, trên đỉnh đầu dường như không có động tĩnh gì.

Đặc biệt là tiếng "két két" chói tai khi tám bức tường kia rơi xuống… Không có chuyện gì xảy ra sao?

Mọi người nhìn nhau kinh ngạc.

Tất nhiên là không phải!

Ngay khoảnh khắc Ngô Lương ấn xuống cơ quan huyền cơ đó, tấm kim loại nhỏ hình chữ nhật bị phân chia kia đã bật lên một bên, giống như ngăn kéo hoặc cửa tủ ở hậu thế chỉ cần ấn nút là sẽ tự động bật ra.

Bên bật lên này liền nhô cao tạo thành một khe hở rộng khoảng một ngón tay, xem như một cơ quan nhỏ không mấy cao minh trong mắt Ngô Lương.

Chỉ là sự thay đổi này quá nhỏ, những người bên ngoài quan tài lại có chút phân tâm, nên không chú ý tới.

Tuy nhiên, Ngô Lương cũng không dám lơ là.

Sau khi thấy bên ngoài quan tài không có động tĩnh gì đặc biệt, Ngô Lương giữ khoảng cách, từ từ đưa lưỡi dao găm đồng vào khe hở của tấm kim loại nhỏ, sau đó lại từ từ bẩy nó lên.

"Két—" Tấm kim loại nhỏ chắc hẳn được thiết kế có thứ gì đó giống như bản lề, khi Ngô Lương lật nó lên, bên dưới phát ra tiếng ma sát nhẹ.

Chương 253

“Bên trong này là…” Sự chú ý của mọi người lại bị thu hút trở lại.

Khi Ngô Lương dần dần lật tấm kim loại nhỏ lên, bên trong lộ ra một ngăn tối khoảng nửa mét khối.

Bên trong ngăn tối cũng được đúc bằng đồng thanh màu vàng óng, sâu khoảng nửa mét.

Thứ đầu tiên đập vào mắt là một cái vò gốm hình bầu dục cao khoảng một thước.

Miệng vò hơi nhỏ hơn ở đỉnh được niêm phong bằng một lớp bùn dày, và trên lớp bùn còn đặt một cái ấn vuông bằng đồng thanh có kích thước không lớn lắm.

Cái ấn vuông này có sự khác biệt rất lớn với những đồ đồng thanh gần như không bị oxy hóa bên trong quan tài.

Trên đó chỉ có một phần nhỏ các chi tiết lồi ra dễ bị mài mòn còn lộ ra chút màu vàng kim, phần lớn các vị trí khác đã chuyển sang màu xanh lục và đen do bị oxy hóa nghiêm trọng, thậm chí mức độ oxy hóa còn nặng hơn cả tám bức tường bên ngoài.

Và các góc cạnh của ấn vuông đã không còn vuông vức sắc bén, nhưng trên đó lại không có vết tổn hại rõ ràng.

Cho nên… “Đây e rằng là một cái ấn cũ đã được người ta sử dụng, hơn nữa còn dùng trong nhiều năm, vì vậy mới xuất hiện sự mài mòn và oxy hóa như vậy.” Ngô Lương trong lòng đưa ra một suy luận như vậy, sau đó liền cẩn thận cúi người, đưa tay lấy cái ấn đồng này ra.

Lật ấn đồng lại, bốn chữ cổ Tề trên mặt ấn lập tức chứng thực

suy đoán của Ngô Lương—Mục Công Lữ Ấn!

Đây chính là ấn chương mà Khâu Mục Công đã dùng.

Mộ của Khâu Mục Công theo sự di dời của hậu nhân mới đến nơi này, vì vậy ấn tín của Khâu Mục Công nhất định có niên đại xa xưa hơn ngôi mộ này.

Hơn nữa, sau khi Khâu Mục Công qua đời chắc chắn sẽ được hạ táng, ấn tín dùng lúc sinh thời cũng nhất định sẽ được chôn theo.

Điều đó có nghĩa là trước khi đến đây, chiếc ấn này chắc chắn đã được bồi táng trong quan tài trước đó của Khâu Mục Công một hai trăm năm, sau đó mới bị hậu nhân đào lên mang đến đây để bồi táng lại.

Do đó, việc chiếc ấn đồng này có tình trạng oxy hóa nghiêm trọng hơn tám bức tường bên ngoài cũng là điều hợp lý.

Chỉ là… cái vò gốm dưới ấn đồng này dùng để làm gì, bên trong rốt cuộc chứa thứ gì?

Ngô Lương lập tức nghĩ đến một khả năng khác.

Được đặt cùng với ấn đồng của Khâu Mục Công, chẳng lẽ trong vò này chứa thi thể của Khâu Mục Công sao?

Hậu thế chủ trương hỏa táng, sau khi người chết, thi thể đều sẽ được thiêu thành tro cốt, đựng trong hũ tro cốt hoặc vò tro cốt để cất giữ, cho hậu nhân thờ cúng.

Theo ghi chép trong văn hiến lịch sử, thời Xuân Thu tuy cũng có một số nơi có tục hỏa táng, nhưng đó chỉ là số rất ít, nước Tề không có tục lệ này, đặc biệt là dòng dõi chư hầu Lữ thị của nước Tề càng không có.

Vì vậy, sau khi Khâu Mục Công qua đời quyết không thể dùng hỏa

táng.

Do đó, suy đoán này cơ bản cũng có thể loại trừ.

Trừ phi… Khâu Mục Công sau khi chết gặp phải một số sự kiện ngẫu nhiên cực kỳ đặc biệt, khiến cho thi thể của ông ta không được bảo quản tốt, nếu không dù là một hai trăm năm sau tiến hành di dời mộ, hài cốt của ông ta cũng không đến mức không thể dùng phương pháp thông thường để liệm.

Đúng lúc này.

"Công tử, nơi này đã có ấn tín của Khâu Mục Công, vậy thì những vật chứa trong ba cái hộp gỗ bồi táng kia chắc chắn không phải là vật tầm thường, mau mở ra cho bọn ta mở mang tầm mắt!" Vu Cát nghển cổ nhìn một lúc, thấy động tác của Ngô Lương rất chậm, cuối cùng không nhịn được chỉ vào ba cái hộp gỗ trong ngăn tối nói.

Ngoài chiếc vò gốm này, trong ngăn tối quả thực còn có ba chiếc hộp gỗ bồi táng.

Bề ngoài của ba chiếc hộp gỗ này được phủ một lớp sơn mài đen, lớp sơn mài do năm tháng lâu đời nên bề mặt đã xuất hiện những vết nứt, nhưng những chữ cổ Tề được viết bằng sơn trắng trên nắp hộp vẫn còn rõ ràng.

Một trong những chiếc hộp có ghi hai chữ "Yếm Hặc".

Chiếc thứ hai ghi ba chữ "Kim Cương Toản".

Chiếc cuối cùng, cũng là chiếc nhỏ nhất, thì ghi hai chữ "Như Ngộ".

Đây là tất cả những đồ bồi táng trong ngăn tối, một vò gốm, một ấn đồng, ba hộp gỗ.

"Như Ngộ?" Hai từ "Yếm Hặc" và "Kim Cương Toản" tuy cũng

rất khó hiểu, nhưng thứ khiến Ngô Lương có ham muốn mở ra nhất lại là chiếc hộp thứ ba có ghi hai chữ "Như Ngộ".

Đây là một thuật ngữ dùng trong thư tín thời cổ đại của Thiên triều, có nghĩa là "như được gặp mặt".

Ở hậu thế, trong thời đại mạng lưới chưa phát triển, khi người ta chỉ có thể liên lạc qua thư tín cũng thường dùng hai chữ này, phần mở đầu của thư thường là "Mỗ mỗ mỗ kính khải, kiến tín như ngộ", mang lại cảm giác hoài niệm và trang trọng.

Chính vì vậy, hai chữ trên chiếc hộp gỗ này cũng mang lại cho Ngô Lương cảm giác tương tự.

Cứ như thể thứ trong chiếc hộp này chính là để lại cho hắn vậy.

Hoặc có thể nói, khi hậu nhân của Khâu Mục Công xây dựng lăng mộ này, đã lường trước được rằng một ngày nào đó sẽ có người tiến vào đây, vì vậy đã cố ý để lại một số thứ, chờ đợi sự ghé thăm của người đó.

"Hai chữ 'Yếm hặc' thì lão phu còn có thể hiểu được, nhưng 'Kim Cương Toản' và 'Như Ngộ' này lại khiến lão phu mù tịt...

Công tử có biết ý nghĩa của chúng không?" Vu Cát đã sớm tò mò ghé lại gần, sau khi nhìn rõ chữ trên hộp thì mặt lộ vẻ nghi hoặc, háo hức nhìn Ngô Lương hỏi.

"Yếm hặc" rốt cuộc có ý gì, Ngô Lương dĩ nhiên cũng biết.

Đây là một loại phương thuật, hay nói đúng hơn là một nhánh phương thuật.

Nếu phải tìm một từ đồng nghĩa dễ hiểu cho hậu thế, Ngô Lương nguyện gọi nó là "bạch ma pháp" cổ xưa của phương Đông.

Bởi vì "Yếm Hặc chi thuật" là một loại phương thuật chuyên dùng

để đối phó với tà thuật cổ xưa.

Tuy nhiên, nếu phân loại theo phương thức và phương pháp, "bạch ma pháp" cổ xưa của phương Đông còn nên chia làm hai nhánh, một nhánh gọi là "Yếm Hặc chi thuật", nhánh còn lại nên gọi là "Kỳ Nhương chi thuật".

"Kỳ Nhương chi thuật" là một loại phương thuật phòng ngự tương đối ôn hòa.

Kỳ đảo là để chúc phúc, nhương trừ là để xua đuổi tai họa.

Tức là thông qua việc cử hành các hoạt động tế tự, đồng thời dâng lên cống phẩm thì dùng các phương thức như vũ đạo và ngôn ngữ văn tự để thỉnh cầu thượng thiên ban xuống phúc báo, giúp bản thân miễn khỏi tai họa, từ đó đạt được mục đích chống lại tà thuật tai ương.

Còn "Yếm Hặc chi thuật" thì hoàn toàn ngược lại.

Thường có câu: "Phòng ngự tốt nhất chính là tấn công." "Yếm Hặc chi thuật" thường áp dụng phương thức chủ động trấn nhiếp hoặc mang tính công kích để trực tiếp ức chế, trừ bỏ tai họa hoặc thế lực đối địch, từ đó đạt được mục đích bảo toàn bản thân.

Đương nhiên, điều này không có nghĩa là "Yếm Hặc chi thuật" ưu việt hơn "Kỳ Nhương chi thuật", thực ra cả hai nên nói là đều có ưu nhược điểm riêng, trường hợp và tình huống vận dụng tuy có một số chỗ trùng lặp, nhưng cũng có những chỗ không thể thay thế được.

Ví dụ: "Kỳ Nhương chi thuật" có thể cầu phúc trừ họa cho cả một khu vực, hoặc một tộc người, còn "Yếm Hặc chi thuật" thì không làm được.

Trong khi đó, "Yếm Hặc chi thuật" có thể trực tiếp ức chế, thậm chí trừ bỏ tà thuật hoặc cá nhân, tổ chức thi triển tà thuật hại người, từ đó đạt hiệu quả vĩnh viễn trừ hậu họa, còn "Kỳ Nhương chi thuật"

lại không làm được, chỉ có thể lựa chọn phòng ngự bị động.

Nếu phải dùng cách mà đa số game thủ hậu thế có thể hiểu để so sánh: thì "Kỳ Nhương chi thuật" là kỹ năng quần thể, còn "Yếm Hặc chi thuật" là kỹ năng đơn thể.

"Kỳ Nhương chi thuật" là kỹ năng dạng buff chuyên về phòng ngự, còn "Yếm Hặc chi thuật" là kỹ năng dạng sát thương phản thủ vi công.

Mỗi người có suy nghĩ khác nhau.

Nếu để Ngô Lương lựa chọn, hắn nhất định sẽ hứng thú hơn với "Yếm Hặc chi thuật", hắn thích kiểu làm việc "lấy răng trả răng, lấy mắt đền mắt", chỉ nghĩ thôi đã thấy "máu lửa" rồi.

"Kỳ Nhương chi thuật" thì phù hợp hơn với kiểu thánh nhân "cắt thịt cho chim ưng, xả thân cho hổ".

Ngô Lương biết mình không làm thánh nhân được, thậm chí còn chẳng được coi là người tốt, dưa ép thì không ngọt, vẫn là không nên miễn cưỡng bản thân thì hơn.

Đương nhiên, chỉ dựa vào hai chữ "Yếm hặc" không thể khiến Ngô Lương đoán ra được thứ đựng trong hộp gỗ đó, mọi thứ vẫn phải đợi sau khi mở hộp ra xem xét mới nói được.

Còn về "Kim Cương Toản", theo Ngô Lương biết thì đó là một loại công cụ.

Thiên triều có câu nói cũ: "Không có kim cương thì đừng ôm việc đồ sứ." Ở đây nói đến một loại công cụ mà thợ sửa đồ sứ thường dùng.

Thời nhà Minh, Lý Thời Trân khi nghiên cứu kim cương thạch đã phát hiện ra loại đá quý cứng rắn này không chỉ có thể cắt ngọc thạch, mà còn có thể khoan lỗ trên ngọc khí hoặc đồ sứ, vì vậy mới gọi nó là

“kim cương toản”.

Mà thợ sửa đồ sứ thường khi phục chế đồ sứ, hay cần khoan lỗ trên những món đồ vừa giòn vừa cứng, ngọc khí cũng vậy, thế nên trong dân gian mới lưu truyền câu nói cũ đó.

Nhưng câu nói này chắc chắn là bây giờ mới xuất hiện, càng không thể xuất hiện vào thời Xuân Thu, thời Xuân Thu ngay cả đồ sứ còn chưa có, chỉ có đồ gốm, lấy đâu ra “việc đồ sứ”, hơn nữa thời Xuân Thu dường như thiên triều cũng chưa phát hiện và sử dụng thứ gọi là “kim cương thạch”...

Vì vậy, Ngô Lương có lý do để nghi ngờ ba chữ “Kim Cương Toản” viết trên đây, vốn dĩ không phải chỉ loại “kim cương toản” mà hắn biết, mà là một thứ mà ngay cả hắn cũng chưa chắc đã hiểu được.

Nhưng điều này vẫn không ảnh hưởng đến sự hứng thú của Ngô Lương đối với chiếc hộp gỗ có ghi hai chữ “Như Ngộ”.

“Khó nói lắm.” Ngô Lương lắc đầu, đưa tay vào ngăn tối, ưu tiên lấy chiếc hộp gỗ có ghi hai chữ “Như Ngộ” ra trước.

Cầm trên tay có hơi nặng, xem ra thứ bên trong không phải là đồ nhỏ.

Ngô Lương cẩn thận xem xét hộp gỗ, trên hộp này không có khóa gì cả, ngoài hai bản lề bằng đồng nhỏ ra thì trông nó chỉ là một chiếc hộp gỗ rất bình thường, không giống dùng để cất giữ vật phẩm quý giá gì.

Trước ánh mắt tò mò của mọi người, Ngô Lương cuối cùng cũng nhẹ nhàng mở nắp hộp gỗ ra.

Bên trong hộp gỗ cũng không có lớp lót tinh xảo, chỉ có một cuộn thẻ tre trông còn được bảo quản khá tốt, thậm chí sợi dây gai buộc thẻ tre vẫn chưa đứt, chỉ hơi ngả vàng một chút mà thôi.

“Đây là…” Mọi người không rời mắt nhìn chằm chằm vào cuộn thẻ tre trong hộp.

Dưới ảnh hưởng ngấm ngầm của Ngô Lương, bọn họ bây giờ cũng có thêm không ít hứng thú đối với những thứ có ghi chép văn tự trong mộ, ít nhất còn có thể từ đó thấy được nhiều lịch sử và bí mật không ai biết, đây cũng là một việc rất thú vị.

Đương nhiên, nếu trong mộ còn có lượng lớn vàng bạc châu báu có thể mặc sức lấy đi, vậy thì càng tuyệt vời hơn.

“Vu Cát, ông xem xét trước những thứ ghi chép bên trong, giải mã nội dung của nó đi.” Ngô Lương lại kiểm tra cẩn thận một lượt, phát hiện trong hộp gỗ này quả thực chỉ có một cuộn thẻ tre như vậy, bèn đứng dậy đưa cả hộp gỗ cho Vu Cát đang mong ngóng đến mòn cả mắt.

Đương nhiên không phải Ngô Lương hoàn toàn không đọc được những chữ cổ của nước Tề này.

Dù sao hắn cũng là thạc sĩ khảo cổ học, nếu hắn muốn, chỉ cần bình tĩnh nhận diện từng chữ một, ít nhất cũng có thể hiểu được chín mươi phần trăm nội dung trong đó.

Nhưng nếu để Vu Cát đã từng nghiên cứu kỹ “Tề sử” xem, chắc chắn sẽ hiệu quả hơn nhiều, có thể tiết kiệm được không ít thời gian.

Bây giờ bị kẹt ở nơi này, thời gian của bọn họ không dồi dào như tưởng tượng.

“Được rồi!” Vu Cát như cầu còn không được, vội vàng vui vẻ nhận lấy, rồi ngồi xuống đất cẩn thận mở cuộn thẻ tre ra bắt đầu đọc. … Trong lúc này Ngô Lương tự nhiên cũng không rảnh rỗi.

Chương 254

Hắn lần lượt lấy hai chiếc hộp gỗ có ghi "Yếm hặc" và "Kim Cương Toản" từ trong ngăn tối ra cẩn thận xem xét.

Hai chiếc hộp gỗ này cũng không có khóa, cũng không có gì đặc biệt, sau khi mở ra, bên trong cũng là những cuộn thẻ tre được bảo quản khá tốt.

Chỉ có điều hai chiếc hộp gỗ này hơi lớn hơn một chút, số thẻ tre bên trong cũng biến thành hai cuộn.

Hơn nữa ở bên ngoài các cuộn thẻ tre, còn được đánh dấu chữ "thượng" và "hạ", để phân biệt các quyển, tiện cho hậu nhân đọc theo thứ tự chính xác.

Ngô Lương lại kiểm tra kỹ một lượt, bên trong cũng không có vật phẩm nào khác.

Mà lúc này, trong ngăn tối chỉ còn lại chiếc vò gốm hình bầu dục được niêm phong kín.

Trước khi xem xét những cuộn thẻ tre này, đặc biệt là trước khi Vu Cát giải mã được nội dung trong hộp "Như Ngộ", Ngô Lương không định lập tức lấy chiếc vò gốm hình bầu dục này ra, càng không có ý định tùy tiện mở nó.

Hắn luôn cảm thấy trong "Như Ngộ" ẩn chứa một số thông tin vô cùng quan trọng, ít nhất nên cho chủ mộ một cơ hội tự thuật, cũng là cho chính mình một cơ hội.

"Công tử, có cần chúng tôi giúp một tay không?" Dương Vạn Lý lại tưởng Ngô Lương không nhấc được chiếc vò gốm kia ra nên mới không động thủ, vội vàng ghé lại hỏi.

Ở phương diện này, Dương Vạn Lý và Điển Vi có hơi khác nhau.

Điển Vi chưa bao giờ suy đoán ý của Ngô Lương, hay nói đúng hơn là dù có suy đoán cũng tuyệt đối không tùy tiện mở miệng hỏi, chỉ cần là trong tình huống không liên quan đến an nguy của Ngô Lương, hắn đều chỉ lẳng lặng đứng một bên bảo vệ, trừ phi Ngô Lương đưa ra yêu cầu.

Làm vậy có thể sẽ có vẻ hơi thiếu tinh ý, nhưng lại tuyệt đối khiến người ta yên lòng, an tâm.

Còn Dương Vạn Lý thì khéo léo hơn một chút, điều này có liên quan không nhỏ đến chức trách trước đây của y, nếu không đủ khéo léo thì chắc chắn không có cách nào làm công tác tình báo được.

Tóm lại hai người đều có đặc sắc riêng, chỉ cần dùng đúng chỗ, đều là những nhân tài quan trọng không thể thiếu của Phường Nhân Quân.

"Không cần." Ngô Lương lắc đầu, quay lại nhìn Vu Cát.

Vu Cát vẫn đang chuyên tâm giải mã văn tự trong "Như Ngộ", nhìn biểu cảm của ông ta thì càng xem càng đặc sắc, phảng phất như đã phát hiện ra thứ gì đó kinh người.

Thấy tình hình này, Ngô Lương cũng không lên tiếng làm phiền.

Chỉ là một cuộn thẻ tre thôi, cho ông ta thêm chút thời gian là có thể giải mã xong toàn bộ, chi bằng đợi ông ta xem xong rồi dịch ra hết một lượt, cũng không vội một chốc một lát này.

Rảnh rỗi không có việc gì, Ngô Lương cũng dứt khoát ngồi xuống trong quan tài, lấy ra một cuộn thẻ tre để xem xét.

Cuộn hắn xem chính là quyển thượng của "Kim Cương Toản".

Vừa mới mở quyển thượng ra, Ngô Lương liền thấy một con —

chuột?

được vẽ ở đầu thẻ tre.

Con "chuột" này chiếm tổng cộng bốn thẻ tre, tuy giữa các thẻ tre có một chút khoảng trống, nhưng nối lại với nhau vẫn rất liền mạch, hình tượng "con chuột" rất sinh động.

Đuôi dài ngoằng hiện lên hình chữ "S" hơi cong, đầu thì nghiêng về bên phải, đang nằm trên một tảng đá đen thui, hai bên tảng đá còn vẽ thêm một vài đường vân có lẽ là đại diện cho dòng nước chảy… "Đây là thứ gì?" Ngô Lương càng nhìn thứ này càng giống chuột, thân giống, đuôi giống, đầu cũng giống, chỉ là hai bên mép không vẽ bộ râu dài mà chuột nên có.

Mang theo nghi vấn này, Ngô Lương tiếp tục mở thẻ tre xem về phía sau.

Phía sau cuối cùng cũng xuất hiện một vài văn tự: "Kim Cương Toản, là một kỳ vật, hình dáng như chuột, phân màu xanh đen, sinh sống trên bàn thạch dưới đáy nước trăm trượng ở Tây Vực, người bản địa lặn xuống nước tìm được nó, dùng nó để điêu khắc thì không gì cứng không phá được, chỉ có dùng sừng linh dương đập vào là vỡ…" Cái quái gì vậy?

Đây chính là "Kim Cương Toản" thời Xuân Thu sao?!

Ngô Lương lập tức đọc lại đoạn văn này từ đầu đến cuối một cách cẩn thận.

Thời Xuân Thu còn chưa có dấu câu, giữa các câu tuy có một chút khoảng cách nhỏ, nhưng đôi khi cũng không rõ ràng lắm, cộng thêm chữ cổ của nước Tề còn cần phải cẩn thận nhận diện, khiến Ngô Lương có chút nghi ngờ mình có phải đã ngắt câu sai, hay là hiểu sai ý của một vài chữ cổ nào đó không.

Nhưng sau khi đọc lại một lần nữa như vậy, Ngô Lương vẫn xác định mình không nhìn nhầm.

"Kim Cương Toản" trong ghi chép quả thực là một kỳ vật, hơn nữa còn là một sinh vật sống sờ sờ có thể đi ngoài.

Nơi sinh sống của sinh vật kỳ lạ này rất đặc biệt, đáy nước sâu trăm trượng ở Tây Vực, trong điều kiện không có công cụ lặn hỗ trợ, con người căn bản không thể lặn xuống độ sâu như vậy, trừ phi buộc đá vào người nhảy xuống tự vẫn… Mà điều khiến Ngô Lương kinh ngạc nhất là, sinh vật này lại còn có thuộc tính không gì không phá được?

Hai chữ "tuyên lũ" trong tiếng Trung cổ có nghĩa là điêu khắc, đục đẽo.

Trong đoạn văn này không nói rõ dùng "Kim Cương Toản" để điêu khắc, đục đẽo thứ gì.

Ngọc thạch?

Kim loại?

Gỗ?

Hay là những thứ linh tinh khác, nhưng không thể phủ nhận rằng, trong các tác phẩm nghệ thuật của thời Xuân Thu được hậu thế phát hiện, hay thậm chí là thời kỳ sớm hơn, bất kể là ngọc thạch, kim loại, hay gỗ, đều có một số tác phẩm áp dụng công nghệ điêu khắc hoặc đục đẽo, điểm này là không thể nghi ngờ.

Mà bốn chữ "vô kiên bất tồi" (không gì cứng không phá được), lại cho Ngô Lương một không gian suy ngẫm rất lớn.

Thứ này nghe có vẻ đã có thể sánh ngang với loại đá quý cứng nhất được hậu thế công nhận — kim cương thạch, thậm chí có thể còn cứng hơn cả kim cương thạch.

Dù sao thì ngay cả kim cương thạch của hậu thế cũng không phải là "vô kiên bất tồi".

Một chi tiết khác, cũng lập tức phân biệt "Kim Cương Toản" và "kim cương thạch", khiến Ngô Lương không thể quy chụp rằng do trình độ khoa học của người xưa không đủ, dẫn đến hiểu biết sai lệch, từ đó nhân hóa mô tả về "kim cương thạch".

Chính là câu "duy dĩ linh dương giác kích chi tức toái" (chỉ có dùng sừng linh dương đập vào là vỡ).

Mọi người đều biết, "kim cương thạch" là sản vật được tạo ra do phân tử carbon sắp xếp đặc biệt dưới điều kiện đặc thù, tức là bản chất của "kim cương thạch" chính là carbon.

Vì vậy "kim cương thạch" sợ nhất là lửa, nhiệt độ cao có thể khiến nó tan thành tro bụi.

Mà nhược điểm của "Kim Cương Toản" lại có vẻ vô cùng thần kỳ, lại chỉ cần dùng sừng linh dương chạm vào là vỡ, ngay cả Ngô Lương cũng không có cách nào giải thích đây rốt cuộc là nguyên lý và hiện tượng gì, nhưng điều này rõ ràng không thể là nhược điểm của "kim cương thạch", và có sự khác biệt vô cùng rõ rệt… Đang lúc Ngô Lương còn đang tiêu hóa và suy ngẫm về nội dung liên quan đến "Kim Cương Toản" vừa đọc được.

"Công tử!" Vu Cát đột nhiên kích động kêu lên, mặt mày hồng hào hưng phấn nói: "Công tử!

Chúng ta có lẽ không cần phải chết dí ở đây nữa rồi, chủ mộ lại còn để lại cho chúng ta một con đường sống!" "Ông nói gì?" Ngô Lương lập tức hoàn hồn, trừng lớn mắt đứng dậy hỏi.

"Trong cuộn thẻ tre này nói, nếu chúng ta có thể sống sót đến được chủ thất, chứng tỏ chúng ta đã phá giải được Bát Trận Đồ và Thiên

Công Tỏa bên ngoài, điều này đủ để chứng minh bản lĩnh của chúng ta, dù có thiết lập thêm bao nhiêu cơ quan cạm bẫy nữa cũng chắc chắn không thể cản được chúng ta." Vu Cát nói tiếp: "Nếu chúng ta còn có thể thấu hiểu được huyền cơ của Cửu Khúc Châu, thì cũng nhất định có thể tìm được di cốt của ông ấy, đến bước này, ông ấy tự biết đã không thể thoát khỏi kiếp nạn, vì vậy cũng chỉ đành chịu thua…" "Nếu đã chịu thua, tại sao còn phải đặt tám bức tường đồng này để nhốt chúng ta ở đây, đây là thái độ chịu thua sao?" Lời còn chưa dứt, Dương Vạn Lý đã không nhịn được chất vấn.

"Lão phu chưa nói xong, ngươi đừng có chen miệng!" Vu Cát liếc mắt quát. *** Dương Vạn Lý tuy là oan gia với Vu Cát, nhưng biết rõ chuyện này liên quan đến sinh tử.

Vì vậy lần này bị Vu Cát quở mắng, y cũng không dám tranh cãi, mà ngoan ngoãn ngậm miệng đứng sang một bên.

Vu Cát lúc này mới lộ vẻ đắc ý, tiếp tục nói: "Trong thẻ tre còn nói, trước đó trong mộ còn có một thử thách nhỏ, nếu chúng ta đào mộ không có giới hạn, không chỉ tùy tiện phá hoại đồ vật trong quan tài, đặc biệt là làm hỏng cái đầu lâu bằng gốm đó, vậy thì chúng ta đã tự tuyệt đường sống, chủ mộ cũng không dám hy vọng chúng ta có thể tha cho ông ấy, đành phải giữ chúng ta lại đây chôn cùng." "Nếu chúng ta không làm hỏng cái đầu lâu gốm đó trước, chứng tỏ trong lòng chúng ta đối với chủ mộ hẳn vẫn còn một chút kính ý, không phải chủ mộ tha cho chúng ta, mà là chính chúng ta đã tha cho chính mình…" "Đầu lâu gốm?" Nghe đến đây, mọi người đều bất giác quay đầu nhìn về phía cái đầu lâu gốm đã được dời ra ngoài quan tài.

Chẳng lẽ cái đầu lâu này còn có huyền cơ gì khác sao?

Đặc biệt là Điển Vi.

Vừa rồi cái đầu lâu gốm này là do chính tay hắn dời ra khỏi quan

tài, thứ này tuy có hơi nặng một chút, nhưng cảm giác cũng không khác biệt mấy so với đồ gốm thông thường, vì vậy hắn cũng không để tâm.

Nhưng dưới sự dẫn dắt của Ngô Lương, Phường Nhân Quân đào mộ quả thực tương đối có giới hạn.

Ít nhất bất luận chủ mộ lúc sinh thời đã làm chuyện táng tận lương tâm gì, Ngô Lương trước nay đều không để thi thể chủ mộ phơi thây nơi hoang dã, càng không tùy tiện phá hoại lăng mộ, thậm chí sau khi lấy đi những thứ mình cần, còn sẽ giúp chủ mộ phong lại mộ, và đặt một biện pháp chống trộm nhỏ còn hiệu quả hơn trước.

Mà bọn trộm mộ hiện tại thì hoàn toàn khác.

Lấy Lữ Bố làm ví dụ, kẻ này đào mộ không hề câu nệ những thứ này, năm xưa khi theo Đổng Trác, hắn liền trực tiếp một mồi lửa đốt trụi hoàng cung Lạc Dương, đào sạch một lượt các lăng mộ hoàng thất nhà Hán nổi tiếng ở khu vực Lạc Dương, hơn nữa thủ đoạn vô cùng thô thiển, không gì khác ngoài việc suất lĩnh đại quân dùng sức người đào bới, hủy thi san gò, vơ vét của cải, không chừa một thứ gì, thực hiện chính sách "ba sạch".

Vì vậy đối với chủ mộ bị đào mộ mà nói, Ngô Lương và Phường Nhân Quân so với bọn trộm mộ thông thường không biết nhân hậu hơn bao nhiêu lần.

Chỉ là… cái đầu lâu gốm này rốt cuộc có huyền cơ gì nhỉ?

Trong lòng mọi người đã bắt đầu âm thầm suy đoán.

Chẳng lẽ bên trong giấu độc vật hại người, một khi bị phá hỏng thì độc vật sẽ rò rỉ ra độc chết tất cả bọn họ?

Hay là giấu cơ quan lợi hại gì, bị phá hỏng thì cơ quan bên trong sẽ kích hoạt, có thể bắn ra những mũi tên sắc bén có lực đạo cực mạnh

để giết chết bọn họ?

Mọi người nghĩ mãi không ra.

Quan trọng nhất là, bất kể bên trong giấu thứ gì, chẳng lẽ còn có thứ gì có thể phá vỡ những bức tường đồng dày đặc này sao?

Nếu không thể phá vỡ những bức tường đồng này, bọn họ vẫn sẽ bị nhốt chết ở đây chôn cùng chủ mộ thôi?

"Lão tiên sinh, ông cứ nói tiếp đi." Ngô Lương cũng có chút không hiểu, vì vậy trước khi Vu Cát dịch xong toàn bộ nội dung trong thẻ tre, hắn quyết định không tiếp tục suy nghĩ lung tung nữa.

"Trong thẻ tre không nói rõ chúng ta nên thoát thân như thế nào, chỉ đề cập đến hai cuộn 'Kim Cương Toản' trong tay công tử." Vu Cát khẽ gật đầu nói: "Nói là đợi chúng ta xem xong nội dung bên trong 'Kim Cương Toản', tự nhiên sẽ tìm được cách thoát thân, đến lúc đó có thể tự mình rời đi." "!" Lời này vừa nói ra, Ngô Lương lập tức có phương hướng.

Trong "Kim Cương Toản" của hắn có đề cập đến loại kỳ vật hình dáng giống chuột này, và nói rằng kỳ vật này "dùng nó để điêu khắc thì không gì cứng không phá được", mà trong "Như Ngộ" lại nói muốn thoát thân thì phải tìm đáp án trong "Kim Cương Toản"...

Chẳng lẽ là nói, trong ngôi mộ này có giấu "Kim Cương Toản", và thuộc tính "vô kiên bất tồi" của "Kim Cương Toản" có thể công phá những bức tường đồng dày đặc này sao?

Nếu nghĩ như vậy, chẳng lẽ thứ giấu trong cái đầu lâu gốm kia chính là "Kim Cương Toản" sao?

Đồng thời với ý nghĩ này, trong lòng Ngô Lương lập tức lại xuất hiện mấy nghi vấn: "Kim Cương Toản" được ghi chép trong thẻ tre trông có vẻ là một loại sinh vật vô cùng kỳ lạ.

Vừa rồi Ngô Lương đã quan sát kỹ cái đầu lâu gốm đó, nó được nung thành một khối, trên đó không có bất kỳ lỗ hổng hay kẽ nứt nào, dù không phải chân không thì cũng nhất định là hoàn toàn kín mít.

Ngô Lương thực sự rất khó tưởng tượng, một sinh vật làm sao có thể sống trong một cái đầu lâu gốm hoàn toàn kín mít gần một nghìn năm, bản thân điều này đã là một chuyện không thể tưởng tượng nổi.

Vậy nếu trong cái đầu lâu gốm đó quả thực có giấu một con "Kim Cương Toản", nó còn sống không?

Cho dù "Kim Cương Toản" thật sự có tác dụng, vậy thì "Kim Cương Toản đã chết" còn có tác dụng không?

Còn nữa, đồ gốm phải được nung ở nhiệt độ cao, mà loại đồ gốm được nung thành một khối thế này, hẳn là phải bọc "Kim Cương Toản" vào trong đất sét rồi mới tiến hành nung mới có thể tạo thành một cái đầu lâu gốm như vậy, điều này không nghi ngờ gì lại càng làm tăng khả năng "Kim Cương Toản" đã chết.

Dù trong thẻ tre có nói "Kim Cương Toản" chỉ có một nhược điểm: "chỉ có dùng sừng linh dương đập vào là vỡ", Ngô Lương vẫn rất khó tưởng tượng một sinh vật sống sờ sờ có thể sống sót gần một nghìn năm trong hoàn cảnh như vậy.

Chuyện này có lẽ cũng ngang ngửa với Tôn Ngộ Không trong thần thoại hậu thế "Tây Du Ký", con khỉ bị lò luyện đan đốt không chết, bị núi Ngũ Hành đè năm trăm năm vẫn bình an vô sự… Có lẽ còn có cách giải thích khác, đáp án đều nằm trong cuộn thẻ tre trong tay hắn.

Chương 255

Nhưng Ngô Lương cũng không vội đi tìm đáp án, mà ổn định tâm trạng lại nhìn về phía Vu Cát, mở miệng hỏi: "Trên đó còn nói gì khác không?" "Trên này còn nói, chủ mộ lúc sinh thời đã nghiên cứu rất nhiều phương thuật, nhưng thứ ông ấy đắc ý nhất, cũng giỏi nhất chính là 'Yếm Hặc chi thuật'." Vu Cát dừng một chút, nói tiếp: "Năm xưa chủ mộ chính là dựa vào 'Yếm Hặc chi thuật' này để đối kháng với Lữ Tá bị Khương Thái Công đuổi đến nước Oa, bảo toàn tính mạng cho Tề Đinh Công Lữ Cấp, đáng tiếc vẫn có mấy huynh đệ bị Lữ Tá sát hại, đối với việc này chủ mộ cho đến lúc qua đời vẫn lòng ôm áy náy, vì vậy trước khi qua đời ông ấy lại dựa vào thiên phú của mình để cải tiến 'Yếm Hặc chi thuật', khiến công hiệu của nó trở nên mạnh mẽ hơn, nếu Lữ Tá có quay trở lại, chắc chắn có thể khiến hắn phải bỏ mạng." "Đáng tiếc hậu nhân của chủ mộ không kế thừa được thiên phú của ông, dù đời đời tu tập 'Yếm Hặc chi thuật', không những không có chút tiến bộ nào, thậm chí ngay cả ảo diệu trong đó cũng không thể lĩnh ngộ, từ sau khi chủ mộ qua đời, 'Yếm Hặc chi thuật' này đã gần như thất truyền." "Vì vậy hậu nhân họ Khâu vẫn luôn tìm kiếm dị sĩ có thể kế thừa y bát của chủ mộ." "Cho đến khi tộc trưởng của dòng họ Khâu là Khâu Lâu Già vì để bảo toàn tộc nhân, đã dời cả tộc đến nước Sở, lúc đó hoàn cảnh của họ không tốt lắm, để tránh cho 'Yếm Hặc chi thuật' bị thất truyền trong tay họ, Khâu Lâu Già đành phải khi xây dựng lại lăng mộ cho chủ mộ, đã đặt bản chính của 'Yếm Hặc chi thuật' vào trong lăng mộ để chôn cùng, trong tộc chỉ giữ lại một bản sao để hậu nhân nghiên cứu hoặc tiếp tục tìm kiếm dị sĩ có thể kế thừa y bát của chủ mộ." "Trong thẻ tre còn nói, nếu chúng ta có thể nhìn thấy cuộn 'Như Ngộ' này, đã chứng minh được bản lĩnh của chúng ta, vậy thì xin chúng ta cũng hãy nghiên

cứu ‘Yếm hặc’, nếu xem xong có sở ngộ, vậy thì ‘Yếm Hặc chi thuật’ của chủ mộ sẽ là của chúng ta, nếu giống như hậu nhân họ Khâu không thể lĩnh hội được ảo diệu trong đó, cũng xin chúng ta hãy bảo tồn ‘Yếm Hặc chi thuật’, tìm kiếm dị sĩ có thiên phú để truyền lại, đừng phụ lòng khổ tâm của chủ mộ.” “Ngoài ra, trong thẻ tre còn có một thỉnh cầu.” “Trong vò gốm này đựng di thể của chủ mộ, năm xưa nước Oa từng có người vượt biển đến nước Tề tìm mộ Khâu Mục Công, ý đồ phá hoại lăng mộ của ông, hậu nhân họ Khâu nhất thời không phòng bị, lại để cho đám người Oa đó đắc thủ, không chỉ lấy đi châu báu trong mộ, còn đem thi thể chủ mộ đốt thành tro.” “Họ nghi ngờ đây là bút tích của Lữ Tá, năm xưa Khâu Mục Công dựa vào ‘Yếm Hặc chi thuật’ cứu Tề Đinh Công Lữ Cấp, cũng khiến Lữ Tá bị tà thuật phản phệ, đến nỗi nửa người mất đi tri giác, phương thuật cũng phế đi quá nửa, Lữ Tá tự nhiên căm hận trong lòng, còn từng lớn tiếng nói sẽ nghiền xương Khâu Mục Công thành tro, chỉ có điều sau này Lữ Tá bị Khương Thái Công đày đi nước Oa thì không còn tin tức gì nữa.” “Vì vậy chuyện này chắc chắn không thoát khỏi liên quan với Lữ Tá, e rằng lúc đó hắn ở nước Oa đã có chút thế lực, mới có thể phái người vượt biển đến báo thù.” “Nhưng đây đều là chuyện nhà của dòng họ Lữ, không cần những người không liên quan như chúng ta để ý, hậu nhân họ Khâu chỉ hy vọng chúng ta đừng chạm vào cái vò gốm đó nữa, đừng làm phiền sự thanh tịnh của chủ mộ, họ đã bày tỏ lời cảm tạ trong thẻ tre.” “Chỉ có bấy nhiêu thôi.” Nói đến đây, Vu Cát cuối cùng cũng dừng lại, một đôi mắt già lại tha thiết nhìn về phía chiếc hộp gỗ có ghi hai chữ “Yếm hặc”.

Rõ ràng “Yếm Hặc chi thuật” này đối với lão đồng tử một lòng hướng đạo này có sức hấp dẫn không nhỏ, nếu Ngô Lương chịu đưa cho ông ta nghiên cứu một phen, ông ta tự nhiên cầu còn không được.

“Thì ra là vậy.” Ngô Lương gật đầu.

Điều này cuối cùng cũng giải thích rõ ràng tại sao di hài của Khâu Mục Công lại được đựng trong vò, thì ra thực sự đã bị thiêu thành tro cốt, nhưng không phải là tự nguyện hỏa táng, mà là bị ép buộc.

Ngô Lương cũng khá đồng tình với suy đoán của hậu nhân họ Khâu, nếu mộ Khâu Mục Công trước đây bị người Oa phá hoại, vậy thì khả năng liên quan đến Lữ Tá quả thực rất lớn.

Thậm chí Ngô Lương còn nghi ngờ nữ vương "Ti Di Hô" cực kỳ bí ẩn của nước Tà Mã Đài ở Oa quốc hiện tại, e rằng cũng có liên quan đến Lữ Tá.

"Ti Di Hô" là người sáng lập ra "Quỷ Đạo giáo" - tôn giáo cổ đại của nước Oa.

Mà nguyên hình của "Quỷ Đạo giáo" lại là "Đạo giáo" thời kỳ đầu của thiên triều, dù nói "Quỷ Đạo giáo" không phải là do nước Oa tự sáng tạo ra, thì thứ này cũng phải có một nguồn gốc, không thể tự nhiên xuất hiện.

Thêm vào đó, Lữ Tá hiện là dị sĩ mà Ngô Lương biết sớm nhất đã đến nước Oa, và rất giỏi về "phương thuật", đồng thời ngay từ thời Xuân Thu đã có thể sai khiến người Oa vượt biển đến nước Tề để báo thù Khâu Mục Công, điều này đủ để nói rõ Lữ Tá sau khi đến nước Oa không lâu đã tạo ra được một sức ảnh hưởng nhất định ở địa phương.

Ngay cả Từ Phúc đông độ thời nhà Tần, cũng muộn hơn Lữ Tá mấy trăm năm.

Tuy nhiên trong lịch sử nước Oa lại không có ghi chép gì về "Lữ Tá", còn Từ Phúc thì nổi tiếng hơn nhiều, thậm chí một số dã sử còn ghi chép khá chi tiết về gia thế của Từ Phúc.

Cho nên "Quỷ Đạo giáo" xuất hiện vào thời kỳ này, cũng có khả

năng liên quan đến Từ Phúc.

Ngô Lương tạm thời chưa có bằng chứng xác thực để chứng minh điểm này, vì vậy cũng không thể kết luận được, chỉ có thể đợi sau này nếu có cơ hội đến nước Oa gặp được nữ vương "Ti Di Hô" trong truyền thuyết rồi mới định đoạt… Mà hiện tại, việc quan trọng nhất vẫn là làm sao để thoát thân.

Thấy tâm tư của Vu Cát đã hoàn toàn đặt vào "Yếm hặc", Ngô Lương cũng không ngạc nhiên, tiện tay đưa chiếc hộp gỗ đựng "Yếm hặc" cho ông ta: "Ông nếu muốn xem thì cứ xem qua một chút, có lẽ cũng có thể giúp ích cho chúng ta, tôi xem 'Kim Cương Toản' là được." Trong "Như Ngộ" đã nói rất rõ ràng, không phải ai cũng có thể lĩnh ngộ được ảo diệu của "Yếm Hặc chi thuật".

Ngô Lương vốn dĩ không biết gì về những phương thuật này, tự nhiên không ôm hy vọng gì vào bản thân, nếu Vu Cát có thể từ đó nhận được một chút gợi ý cũng không tồi, ít nhất trong đội đào mộ của hắn lại có thêm một người có thể chống lại tà thuật, nghĩ thế nào cũng không thiệt.

"Tốt!" Vu Cát đã sớm không thể chờ đợi được nữa, một tay giật lấy "Yếm hặc", như đói khát mà nghiên cứu.

Còn Ngô Lương thì tiếp tục xem "Kim Cương Toản" trong tay mình. … Đừng thấy "Kim Cương Toản" được chia làm hai quyển thượng hạ, nhưng thực ra nội dung ghi chép bên trong không có gì thâm sâu, có thể coi nó như một bộ sách mang tính khoa học phổ thông.

Quyển thượng chủ yếu giới thiệu về đặc trưng, tập tính và phương pháp nuôi dưỡng của "Kim Cương Toản", cảm giác cũng không khác mấy so với xem "Chăm sóc lợn nái sau sinh"; còn quyển hạ thì chủ yếu giới thiệu về các phương diện huấn luyện và chỉ huy

“Kim Cương Toản”.

Ở đây không thể không nhắc đến một vật vô cùng quan trọng — chuông đồng!

Chính là cái mà Ngô Lương và mọi người đã thấy trước đó, được gọi là “chuông chiêu hồn”, thứ đó chính là công cụ mà hậu nhân họ Khâu dùng để huấn luyện và chỉ huy “Kim Cương Toản”.

Trong quyển hạ, đã giới thiệu vô cùng chi tiết về cách dùng của “chuông chiêu hồn”, ví dụ như: lắc liên tục hai lần là triệu hồi, lắc ba lần là nghỉ ngơi, lắc bốn lần là nghe lệnh chỉ huy… Đúng vậy, nghe lệnh chỉ huy!

“Kim Cương Toản” lại còn có thể nghe hiểu một số mệnh lệnh đơn giản của con người như một con chó, đây là một loại phản xạ có điều kiện được hình thành qua quá trình huấn luyện lâu dài, bảo nó làm gì nó sẽ làm nấy, quả thực không thể thông minh hơn!

Đương nhiên, không phải là thực sự nghe hiểu, chủ yếu là phản ứng tương ứng với một số phát âm cụ thể.

“Lão tiên sinh, ông xem thế nào rồi?” Gần như xem xong “Kim Cương Toản”, Ngô Lương quay đầu nhìn Vu Cát.

Lão đồng tử này đã có không ít nghiên cứu về chữ cổ của nước Tề, lại rất quen thuộc với ngữ pháp cổ của thiên triều, vì vậy xem những cuộn thẻ tre này chắc chắn nhanh hơn Ngô Lương không ít.

Mà hai cuộn “Yếm hặc” cũng không nhiều lắm, nghĩ chắc ông ta cũng đã xem xong rồi.

“Ngô, lão phu e là thiên phú không đủ…” Vu Cát nhăn nhó mặt mày khổ sở rên một tiếng, xem ra thu hoạch rất có hạn.

“Vậy thì đợi ra ngoài rồi nghiên cứu tiếp, đến lúc đó mọi người đều có thể đến xem, biết đâu có người có thiên phú về phương diện

này.” Ngô Lương cũng không ngạc nhiên, gật đầu nói: “Bây giờ tôi thử cái ‘Kim Cương Toản’ này xem, mọi người chú ý xung quanh, tránh xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, cũng xem xem ở đây có thực sự có kỳ vật như vậy không.” “Vâng.” Mọi người đồng thanh đáp.

Ngô Lương liền bước lên phía trước cầm lấy chiếc chuông đồng, nhẹ nhàng lắc hai cái, rồi yên tĩnh chờ đợi.

Hình như không có gì xảy ra… Đúng lúc này.

“Chú ý!

Bên trong có động tĩnh!” Bạch Tinh Tinh đột nhiên nhắc nhở một tiếng, một đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm vào cái đầu lâu gốm cách đó không xa!

Trong «Kim Cương Toản» cũng không hề nhắc đến tung tích của "Kim Cương Toản", chỉ giải thích tường tận về nó, còn trong «Như Ngộ» thì nói rằng con đường sống mà mộ chủ để lại cho Ngô Lương và mọi người nằm chính trong «Kim Cương Toản».

Dựa vào đây có thể suy đoán, con đường sống của họ có lẽ chính là "Kim Cương Toản".

Thêm nữa, trong «Như Ngộ» còn nhắc đến cái đầu lâu gốm này, và nhấn mạnh rằng thứ này thực ra cũng là một thử thách mộ chủ để lại, nếu Ngô Lương và mọi người không phá vỡ cái đầu lâu gốm này trước, thì vẫn còn đường sống, còn không thì chính là tự tuyệt đường sinh cơ.

Do đó, Ngô Lương rất dễ dàng liên hệ cái đầu lâu gốm này với "Kim Cương Toản". "Chẳng lẽ… ‘Kim Cương Toản’ thật sự được giấu trong cái đầu lâu gốm này?" Ngô Lương trong lòng hơi kinh ngạc, tập trung nhìn vào chiếc đầu lâu bằng gốm.

Hắn vẫn còn nhiều điều không thể lý giải, nếu thật sự như vậy,

"Kim Cương Toản" quả thực đã trải qua quá trình nung gốm ở nhiệt độ cao, và còn ngủ say trong chiếc đầu lâu gốm hoàn toàn kín mít gần một nghìn năm, vậy chẳng phải đã đạt đến trình độ bất tử bất diệt rồi sao?

Cho nên, thứ này e rằng sớm đã không còn thuộc phạm trù sinh vật bình thường, mà là một loại kỳ vật hiếm thấy trên đời… "Đây…" Mọi người lập tức trở nên căng thẳng.

Mặc dù trước đó họ đã nghe Ngô Lương nhắc đến "Kim Cương Toản", nhưng lại chưa xem nội dung trong thẻ tre, do đó vẫn chưa có nhận thức rõ ràng về thứ này, vẫn đang đoán xem đây rốt cuộc là một loại kỳ vật gì.

Đặc biệt là khi nghe Bạch Tinh Tinh nhắc nhở rằng bên trong cái đầu lâu gốm vốn đã có phần quỷ dị này lại có động tĩnh, trong lòng họ càng thêm không yên… Ngay lúc này. "Cạch!" Cái đầu lâu gốm đột nhiên như bị một sức mạnh bí ẩn nào đó điều khiển, khẽ rung lên một cái. "!" Mọi người lập tức bất giác lùi lại một bước.

Điển Vi và Dương Vạn Lý thì cầm xẻng công binh chắn trước mặt mọi người, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

Không ai biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, chỉ có thể cẩn thận phòng bị.

Trong lòng Ngô Lương cũng thấp thỏm không yên, tuy trong «Như Ngộ» có đặc biệt nhắc đến thứ này chính là đường sống của họ, nhưng trước khi được chứng thực, hắn cũng không dám quá tự đại. "Cạch cạch!" Cái đầu lâu gốm đột nhiên lại rung lắc dữ dội hai cái, chiếc đầu lâu vốn đang ngửa mặt đặt trên đất, sau hai lần rung lắc này đã biến thành úp mặt xuống. "Chú ý, động tĩnh bên trong lớn hơn rồi, tốc độ cũng nhanh hơn, dường như có thứ gì đó đang liều mạng gặm cắn và cào cấu từ trong ra ngoài!" Bạch Tinh Tinh cau mày, một lần

nữa nhắc nhở. "Soạt soạt soạt… sột soạt sột…" Theo lời nhắc của Bạch Tinh Tinh, Ngô Lương và mọi người cũng đã nghe thấy âm thanh đó.

Tuy âm thanh vẫn còn hơi trầm đục, nhưng mọi người cũng nghe ra được, âm thanh này có phần giống với tiếng chuột đang gặm nhấm rất thường thấy vào thời này.

Trong lòng Ngô Lương càng thêm khẳng định, thứ giấu bên trong hẳn là "Kim Cương Toản".

Bởi vì trong «Kim Cương Toản» miêu tả về nó, trông giống như một loài chuột rất đặc biệt, không chỉ hình dáng mà nhiều tập tính cũng cực kỳ tương tự.

Cuối cùng. "Rắc!" Kèm theo một tiếng động khẽ.

Mọi người thấy rõ, phía sau đầu lâu gốm đột nhiên nứt ra một khe hở, một mảnh gốm nhỏ lập tức bị đẩy lên, bên dưới lộ ra một cái đầu nhỏ màu xám đen!

Cảnh tượng này, giống như gà con trong trứng phá vỏ chui ra, trông lại có chút đáng yêu.

Đặc biệt là cái đầu nhỏ màu xám đen kia còn đang hết sức cảnh giác quay trái quay phải quan sát môi trường xung quanh, một đôi mắt nhỏ như ngọc thạch đen láy không ngừng đảo quanh, một đôi móng vuốt nhỏ thì ôm một mảnh gốm vụn đặt trước ngực, hai má phồng lên còn không ngừng động đậy… Dễ thương!

Không hiểu sao lại có chút dễ thương!

Ngô Lương cảm thấy hình dáng của nó rất giống với loài chuột hamster mà người đời sau nuôi làm thú cưng, không hề khiến người ta cảm thấy ghê tởm, mà lại có chút đáng yêu, rất muốn nâng trong lòng bàn tay để đùa nghịch. "Lại là một con chuột?" Mọi người cũng nhìn

thấy con vật nhỏ này, họ chỉ biết Ngô Lương từng nói ba chữ "Kim Cương Toản", chứ không biết "Kim Cương Toản" rốt cuộc trông như thế nào, do đó trong lòng không khỏi có chút thất vọng.

Nhưng họ cũng không dám lơ là cảnh giác.

Ngô Lương và Vu Cát trước đó đã nói với họ về bối cảnh của lăng mộ này, lăng mộ này e rằng đã tồn tại gần nghìn năm, con chuột có thể sống sót ở đây lâu như vậy, lại còn trốn trong cái đầu lâu gốm này, tuyệt đối không thể là một con chuột bình thường, e rằng sớm đã thành tinh!

Ngay lúc này. "!" Cái đầu đang quay trái quay phải của con vật nhỏ đột nhiên dừng lại, đôi mắt nhỏ như ngọc thạch đen chăm chú nhìn về phía mọi người.

Sau đó, chiếc đầu lâu gốm bên dưới nó bỗng nhiên vỡ tan, con vật nhỏ cũng buông mảnh gốm vụn trong hai móng vuốt, đội mảnh gốm trên đầu đột ngột nhảy ra, rồi bất chấp tất cả lao về phía mọi người! "Cẩn thận!" Dương Vạn Lý lập tức vung xẻng công binh lên trước ngăn cản. "Nghiệt súc, muốn chết!" Động tác của Điển Vi thì nhanh hơn một chút, đã dồn sức vung xẻng bổ về phía con vật nhỏ. "…" Cảnh tượng này xảy ra quá đột ngột, Ngô Lương muốn ngăn cản cũng đã hơi muộn.

Nhưng hắn cũng không biết có nên ngăn cản hay không, trời mới biết con vật nhỏ này rốt cuộc định làm gì, lỡ như nó muốn gây bất lợi cho mọi người, hắn lại lên tiếng ngăn cản chẳng phải sẽ hỏng chuyện sao?

Hơn nữa.

Nếu con vật nhỏ này thật sự là "Kim Cương Toản", trong «Kim Cương Toản» nói rằng nó cực kỳ cứng rắn và không gì không phá được, điểm yếu duy nhất chính là sừng linh dương, nghĩa là cú bổ

xẻng này của Điển Vi chưa chắc đã làm gì được nó.

Như vậy, cũng vừa hay nhân cơ hội này để thử xem "Kim Cương Toản" chất lượng thế nào.

Nếu Điển Vi thật sự một xẻng bổ chết nó, vậy chứng tỏ nó chắc chắn không phải là "Kim Cương Toản" mà mộ chủ để lại, cũng chẳng có gì đáng tiếc… Khoảnh khắc tiếp theo. "Keng!" Tia lửa bắn ra tung tóe.

Cú bổ xẻng này của Điển Vi uy lực mười phần, tia lửa bắn ra khắp nơi, mọi người thậm chí còn bị chấn động đến ù cả tai.

Mà con vật nhỏ kia thì vừa vặn bị đập trúng dưới lưỡi xẻng, lập tức không còn động tĩnh gì. "Chết… rồi?" Ngô Lương có chút ngẩn ngơ.

Dường như không phải vậy, với uy lực cú bổ xẻng này của Điển Vi, nếu là một con chuột bình thường… cho dù là một con chuột tinh sống gần nghìn năm, chỉ cần vẫn là xác thịt phàm trần, tuyệt đối chỉ có một kết cục là biến thành đống thịt nát, máu thịt e rằng sẽ bắn tung tóe ra từ dưới lưỡi xẻng.

Nhưng trước mắt lại không hề xuất hiện cảnh tượng như vậy.

Ngược lại, chiếc xẻng công binh đã bị biến dạng, chiếc xẻng vốn hơi cong giờ đã bị Điển Vi một đòn bổ cho thẳng băng, mà trên đầu xẻng lại nổi lên một hình con chuột nhỏ sống động như thật, giống như những chiếc khuôn thường thấy ở đời sau… "Đây…" Mọi người thấy cảnh này cũng không khỏi hít một ngụm khí lạnh.

Chương 256

Họ đều biết ít nhiều về xẻng công binh của Phường Nhân Quân, thứ này là do Ngô Lương đặc biệt dùng thép tinh luyện trong Tào doanh chế tạo, chỉ có quân đội tinh nhuệ thực sự của Tào quân mới được dùng loại binh khí làm từ thép tinh luyện này.

Hơn nữa, để làm cho xẻng công binh càng thêm chắc chắn bền bỉ, Ngô Lương còn cho làm dày hơn, vật liệu phải nói là cực kỳ tốt.

Có thể nói như vậy, nếu không phải vì cán xẻng công binh được làm bằng gỗ tại chỗ để tiện cho việc cất giấu, thì cho dù là binh khí của nhiều võ tướng đối đầu trực diện với nó, cũng chưa chắc chiếm được bao nhiêu lợi thế.

Nhưng cú bổ xẻng này của Điển Vi, lại bị con chuột nhỏ này húc cho thành một cái khuôn?

Rõ ràng, con chuột nhỏ không hề bị đập thành một đống thịt nát, thật khó tưởng tượng đây rốt cuộc là loại gân cốt gì?

Cùng lúc đó. "Soạt soạt soạt… sột soạt sột…" Tiếng gặm cắn và cào cấu lại vang lên, âm thanh phát ra chính từ dưới lưỡi xẻng công binh. "Rắc!" Chỉ trong nháy mắt, trên chiếc xẻng công binh đã xuất hiện một lỗ thủng nhỏ.

Qua lỗ thủng đó có thể thấy, theo chuyển động của cặp răng nanh và đôi móng vuốt trông có vẻ yếu ớt của con chuột nhỏ, tia lửa liên tục bắn ra.

Nó vậy mà lại trực tiếp khoan thủng một cái lỗ trên chiếc xẻng công binh làm từ thép tinh luyện?! "Đây rốt cuộc là quái vật gì!" Đồng tử mọi người co rút, trong lòng kinh hãi.

Trong số những người này, ngoại trừ Ngô Lương, không ai từng thấy con Hống trong lăng mộ Lương Hiếu Vương khi đó.

Tuy nhiên, Điển Vi, Bạch Tinh Tinh và Vu Cát thì đã thấy những con đằng trùng trong lăng mộ Tề Ai Công, rõ ràng so với những con đằng trùng đó, con vật nhỏ trông có vẻ vô hại này còn đáng sợ hơn nhiều, một đòn mạnh như vậy cũng không giết được, quả thực đã vượt quá sức tưởng tượng của họ. "Ha ha ha, Kim Cương Toản!

Đây chính là Kim Cương Toản được ghi lại trong thẻ tre!

Khâu Mục Công thành không lừa ta, lần này chúng ta được cứu rồi!" Ngô Lương lại đột nhiên phá lên cười lớn. "Kim Cương Toản?" Mọi người quay đầu nhìn Ngô Lương, vẻ mặt đầy khó hiểu. "Leng keng leng keng!" Ngô Lương không vội giải thích, mà trước tiên lắc chiếc chuông đồng trong tay, không nhiều không ít, vừa đúng bốn tiếng, sau đó đưa tay ra, miệng niệm một chữ: "Lại đây!" "!" "Kim Cương Toản" đang tàn phá chiếc xẻng công binh bỗng khựng lại, sau đó lập tức tăng tốc độ gặm cắn và cào cấu.

Cứ như vậy, chỉ trong một hơi thở đã khoan ra một cái lỗ đủ để nó ra vào, rồi chui ra khỏi lỗ, nhanh chóng lao về phía Ngô Lương. "Công tử!" Điển Vi và Dương Vạn Lý thấy vậy trong lòng vẫn còn có chút e dè, vội vàng cố gắng ngăn cản. "Không cần lo lắng." Ngô Lương cười lắc đầu với hai người.

Khoảnh khắc tiếp theo. "Kim Cương Toản" đã lao đến bên cạnh Ngô Lương, rồi men theo chân hắn nhanh chóng leo lên, một mạch leo đến vai hắn rồi mới chuyển sang cánh tay, cuối cùng men theo cánh tay đến tận lòng bàn tay Ngô Lương.

Sau đó.

Con vật nhỏ lập tức ngoan ngoãn trở lại, nằm trong lòng bàn tay Ngô Lương, đối mặt với hắn, hai móng trước co lại trước ngực, cái

đầu nhỏ thì không ngừng gật lên gật xuống, miệng phát ra tiếng "chít chít", phảng phất như đang lấy lòng hắn. "Đây…" Nhìn cảnh tượng thần kỳ trước mắt, mọi người lại một lần nữa kinh hãi, đồng thời trái tim đang treo lơ lửng cũng cuối cùng được đặt xuống. "Con vật nhỏ này đã có thể khoan thủng xẻng công binh làm từ thép tinh luyện, thì tự nhiên cũng có thể khoan thủng tường đồng đúc, đây chính là con đường sống mà Khâu Mục Công để lại cho chúng ta." Ngô Lương nhẹ nhàng vuốt ve cái đầu nhỏ của "Kim Cương Toản", thấy con vật nhỏ cũng khá hưởng thụ mà nheo mắt lại, lúc này mới cười ha hả nói, "Bây giờ ta cuối cùng cũng hiểu được cách nói trong «Như Ngộ» rồi, nếu chúng ta sớm phá vỡ cái đầu lâu gốm đó, 'Kim Cương Toản' sẽ tỉnh lại trước, cho dù nó không làm hại chúng ta, e rằng cũng sẽ chạy mất tăm mất tích, lúc đó dù chúng ta tìm được những cuốn cổ tịch này, e rằng cũng không thể tìm lại được 'Kim Cương Toản', không có 'Kim Cương Toản' thì không thể nào phá vỡ những bức tường đồng này, tự nhiên là tự tuyệt đường sống." "Công tử nói có lý." Vu Cát suy nghĩ một lúc, gật đầu nói, "Nhưng 'Kim Cương Toản' này rốt cuộc là thần thánh phương nào, lại thần kỳ như vậy?

Chúng ta lại phải làm thế nào để ra lệnh cho nó giúp chúng ta phá tường đồng?" "Các ngươi xem qua bộ cổ tịch này sẽ biết." Vừa nói, Ngô Lương lại chỉ vào một bức tường đồng, khẽ quát một tiếng, "Gặm!" "Chít chít!" "Kim Cương Toản" kêu hai tiếng coi như đáp lại, sau đó lập tức từ lòng bàn tay Ngô Lương nhảy xuống, thẳng tiến về phía bức tường đồng kia. "Soạt soạt soạt… sột soạt sột…" Kèm theo âm thanh này, mọi người cuối cùng cũng lần đầu tiên được chứng kiến sự lợi hại của "Kim Cương Toản".

Đừng nhìn nó nhỏ bé, nhưng răng miệng và hai móng trước lại vô cùng sắc bén, lao đến trước tường đồng liền vung má bắt đầu gặm lấy gặm để.

Kèm theo những tia lửa không ngừng bắn ra, chỉ trong nháy mắt, dưới chân tường đồng đã xuất hiện một cái hố nhỏ bằng quả táo.

Nhưng những mảnh đồng bị nó gặm ra hoặc cào ra, nó lại không ăn hết, mà vương vãi đầy đất.

Dường như phá hoại mới là niềm vui lớn nhất của nó. "Thần kỳ!

Thật quá thần kỳ!

Thiên hạ lại có kỳ vật như vậy!" Thấy cảnh này, Vu Cát đã vui mừng nói, "Chúc mừng công tử, có được kỳ vật như vậy, không chỉ hôm nay chúng ta có thể thoát chết, mà sau này đi trộm mộ cũng sẽ không gì cản nổi, còn có thứ gì có thể ngăn được chúng ta nữa?" "Nào chỉ có thế, vật này cứng rắn như vậy, móng vuốt lại sắc bén như vậy, ngay cả Điển Vi huynh đệ cũng không làm gì được nó, công dụng của nó còn nhiều lắm." Dương Vạn Lý lại bắt đầu đấu khẩu với Vu Cát.

Lời hắn nói thực ra cũng có chút đạo lý, thứ này trong mắt đa số người đã là vô địch, e rằng dùng để giết người cũng không thành vấn đề.

Nhưng Ngô Lương lại biết, mọi chuyện không đơn giản như vậy.

Trong «Kim Cương Toản» có viết, "Kim Cương Toản" tuy chỉ có sừng linh dương là thiên địch, nhưng còn có một điều vô cùng đáng chú ý, đó là "không thể thấy máu". "Máu" ở đây không chỉ là máu người, mà còn bao gồm máu của các loài động vật, sinh vật.

Đương nhiên, "Kim Cương Toản" thấy "máu" không phải là sẽ vỡ tan ngay lập tức như khi gặp sừng linh dương, mà sẽ lão hóa cực nhanh, trong vòng ba ngày sẽ chết, sau đó bắt đầu thối rữa như động vật bình thường, cuối cùng rơi vào vòng luân hồi của tự nhiên.

Nhưng đặc điểm này Ngô Lương không định công bố cho mọi người.

Không phải là không tin tưởng mấy người đã cùng mình vào sinh ra tử này, mà theo hắn thấy, loại bí mật không ảnh hưởng đến lợi ích chung này, không cần quá nhiều người cùng gánh chịu.

Quay đầu nhìn lại, "Kim Cương Toản" đang chuyên tâm đào tường.

Xem ra còn cần không ít thời gian mới có thể đào ra một lối đi đủ cho Ngô Lương và mọi người ra vào, Ngô Lương trong lòng đã yên tâm, đồng thời lại quay đầu nhìn Vu Cát, cười nói: "Lão tiên sinh, «Yếm Hặc» này ngài đã tạm thời không có thu hoạch gì, không bằng trước tiên đưa ta xem qua." "«Yếm Hặc» này lão hủ đọc nửa buổi, tuy có thể hiểu được chữ trong đó, cũng biết ý nghĩa của những chữ này, nhưng đọc xong lại như nhai sáp, thực sự không thể lĩnh hội được ảo diệu trong đó." Vu Cát vừa đưa quyển thượng «Yếm Hặc» đã đọc xong qua, vừa cau mày có chút phiền muộn nói, "Có lẽ là do lão hủ ngộ tính không đủ, với 'Yếm Hặc chi thuật' này có duyên không phận rồi, thiên phú của công tử còn hơn lão hủ, có lẽ công tử có cơ duyên này, mời." Lão đồng tử này đã đọc không ít cổ tịch.

Trước đây lão đã có thể từ cổ tịch mà ngộ ra ảo diệu của "Kham dư chi thuật", tự nhiên có kinh nghiệm về phương diện này, rốt cuộc có cơ duyên này hay không tự nhiên là nhìn một cái liền biết.

Bây giờ lão nói mình với "Yếm Hặc chi thuật" có duyên không phận, chắc hẳn cũng là sau khi đã nỗ lực một phen mới đi đến kết luận, nếu không sao lại dễ dàng từ bỏ một môn phương thuật vừa nghe đã rất lợi hại như vậy?

Đây chính là sự tự biết mình của lão.

Nhưng đối với Ngô Lương, lão lại nhìn nhầm.

Không chỉ Vu Cát, tất cả mọi người trong Phường Nhân Quân đều cho rằng Ngô Lương là một truyền nhân Kê thuật cực kỳ có thiên phú,

tuy Ngô Lương luôn nói Kê thuật của hắn không mấy linh nghiệm, nhưng chỉ cần khởi kê thì tuyệt đối sẽ không xảy ra sai sót.

Do đó trong mắt mọi người, thiên phú và ngộ tính của hắn, tuyệt đối không dưới bất kỳ ai.

Nhưng chỉ có Ngô Lương tự mình biết, hắn làm gì biết những thuật pháp liên quan đến huyền học này.

Cái gọi là "Kê thuật", thực ra chẳng qua chỉ là một trò lừa bịp vận dụng một số kiến thức lịch sử học được từ đời sau để lừa người, ngoài những chuyện về phương diện này, hắn chính là một người bình thường không thể bình thường hơn, nếu không có cái gọi là "Kê thuật", vai không vác nổi tay không xách nổi, hắn làm sao có thể sống sót đến ngày hôm nay, không chừng sớm đã chết ở một xó xỉnh nào đó hóa thành dưỡng chất cho mẹ đất rồi.

Vì vậy, hắn cũng không tin mình có thiên phú và ngộ tính gì.

Sở dĩ xin Vu Cát «Yếm Hặc», chẳng qua chỉ là nhân lúc "Kim Cương Toản" đang phá tường, rảnh rỗi không có việc gì làm tiện tay lật xem giải khuây mà thôi, lỡ như từ trong đó thấy được thông tin khảo cổ hữu dụng nào, cũng không uổng phí chút thời gian này. "Lão tiên sinh quá khen rồi, ta chỉ xem qua loa thôi, đợi sau khi ra ngoài những người khác cũng đến xem, lỡ như trong số các người có ai có thể lĩnh ngộ được ảo diệu của 'Yếm Hặc chi thuật', Phường Nhân Quân của chúng ta lại có thêm một bản lĩnh an thân lập mệnh." Ngô Lương nhận lấy quyển thượng «Yếm Hặc», cười ha hả nói với mọi người. "Nếu công tử và lão đồng tử này đều không thể lĩnh hội được ảo diệu trong đó, chúng ta lại có đức có tài gì?

Hơn nữa… công tử người biết đấy, ta chữ bẻ đôi cũng không biết." Dương Vạn Lý cười hắc hắc nói, nhưng không quên liếc xéo Vu Cát một cái.

Thực ra Dương Vạn Lý không phải hoàn toàn không biết chữ, hắn ngày thường gánh vác trách nhiệm do thám tin tức, thấy nhiều cũng nhận biết được một số chữ viết thông thường, nhưng cổ Tề văn tự này thì thực sự có chút làm khó hắn.

Điển Vi và Bạch Tinh Tinh cũng không khác mấy.

Trong ba người này, Bạch Tinh Tinh là người có văn hóa nhất, dù sao tổ tiên của nàng cũng được coi là sĩ tộc, trong tộc vẫn có một số truyền thừa văn hóa, chỉ là bảo nàng nhận biết cổ Tề văn tự, cũng thực sự có chút khó khăn, nhưng nếu xem từ từ, đoán từ từ chắc cũng có thể hiểu được một chút ý nghĩa trong đó. "Hữu Tài ca ca, sách này ta có thể xem không?" Gia Cát Lượng thì chớp mắt, háo hức hỏi. "Tất nhiên là được, đợi sau khi ra ngoài rồi từ từ xem." Ngô Lương cười gật đầu.

Nhưng hắn cũng không đặt quá nhiều hy vọng vào Gia Cát Lượng.

Gia Cát Lượng trong lịch sử tuy nắm giữ Bát trận đồ, Khổng Minh tỏa, Mộc ngưu lưu mã và Chư Cát liên nỗ các loại vật thần kỳ trong lăng mộ Gia Đa, nhưng "Yếm Hặc chi thuật" này lại chưa từng được ghi lại, càng không có ghi chép về "Kim Cương Toản".

Theo lý mà nói, bất luận là "Yếm Hặc chi thuật" hay "Kim Cương Toản" cũng đều là kỳ vật hiếm thấy trên đời, thậm chí có thể còn bắt mắt hơn cả những thứ như Khổng Minh tỏa, Chư Cát liên nỗ, nếu ông ta quả thực nắm giữ kỳ vật như vậy, đáng lẽ không thể nào không có bất kỳ ghi chép nào.

Nhưng lại không hề có dù chỉ là một lời.

Do đó Ngô Lương suy đoán, nguyên nhân gây ra tình huống này: hoặc là Gia Cát Lượng trong lịch sử tuy phát hiện ra lăng mộ Khâu Mục Công, nhưng lại không phát hiện ra huyền cơ của Cửu khúc châu, căn bản không phát hiện ra ngăn tối giấu "Yếm Hặc chi thuật"

và "Kim Cương Toản"; hoặc là "Kim Cương Toản" bị Gia Cát Lượng giấu đi chưa từng dùng qua, còn "Yếm Hặc chi thuật" ông ta cũng không lĩnh ngộ được ảo diệu trong đó, nên giữ làm của riêng.

Nhưng sau khi ra ngoài để Gia Cát Lượng thử một chút cũng không sao, lỡ như thì sao? "Đa tạ Hữu Tài ca ca." Gia Cát Lượng vui vẻ đáp.

Nói đến đây, Ngô Lương đã trải quyển thượng «Yếm Hặc» ra, cổ Tề văn tự trong đó đập vào mắt: "Yếm hặc chi vu, dân nhập xuyên trạch sơn lâm, bất phùng bất nhược, loa mị võng lưỡng, mạc năng phùng chi…" Những cổ Tề văn tự này không khó hiểu như tưởng tượng, chỉ là cách dùng một số chữ trong đó có sự khác biệt rất lớn so với chữ giản thể đời sau, có những chỗ chỉ có thể thông qua chữ trước và sau để suy đoán, nhưng đối với người học chuyên ngành khảo cổ như Ngô Lương, độ khó không quá lớn.

Ngô Lương rất thích nghiên cứu về phương diện này, tự nhiên không cảm thấy khó khăn chút nào.

Nhưng đọc được vài câu, không biết vì sao, mắt Ngô Lương lại dần dần hoa lên, càng nhìn những chữ này càng không giống chữ. "Sao vậy?" Ngô Lương dùng sức dụi mắt.

Chữ viết của Thiên triều vốn rất đặc biệt, ngay cả chữ giản thể đời sau cũng vậy, nếu có người nhìn chằm chằm một chữ hơi lâu một chút, chữ đó sẽ càng nhìn càng không giống chữ, thậm chí càng ngày càng không nhận ra chữ đó nữa.

Những chữ cổ Tề vốn đã phức tạp, hình thái cũng đặc sắc này lại càng như vậy.

Dù Ngô Lương đã dụi mắt, vẫn cảm thấy những chữ này càng ngày càng xa lạ, không thể nhận ra được nữa.

Nhưng tình huống này vẫn có chút không bình thường.

Bởi vì vừa rồi khi Ngô Lương xem «Kim Cương Toản» thì không gặp phải tình huống tương tự, chữ viết trên đó và trong «Yếm Hặc» cơ bản không có gì khác biệt, bút tích viết cũng rất giống nhau, lúc đó hắn không gặp phải trở ngại đọc hiểu về phương diện này, nếu không sao biết được tập tính và cách dùng của "Kim Cương Toản"? "Ngô Hữu Tài, ngươi không khỏe ở đâu à?" Bạch Tinh Tinh tâm tư tinh tế, chú ý đến sự bất thường của Ngô Lương đầu tiên, giọng điệu quan tâm hỏi.

Nhưng không phải vì Ngô Lương dụi mắt mấy lần.

Chương 257

Mà là vì sắc mặt Ngô Lương bây giờ cũng không tốt lắm, không biết từ lúc nào trán và thái dương của hắn đã rịn mồ hôi, da dẻ cũng tái nhợt, thậm chí môi cũng hơi trắng bệch, trông như đang phải chịu đựng một nỗi đau nào đó. "Không có, ta rất khỏe." Ngô Lương vẫn chưa ý thức được sự khác thường của mình, cười lắc đầu, lại dùng sức dụi đôi mắt đã bị dụi đỏ, tiếp tục xem nội dung trong «Yếm Hặc».

Lần này dường như tốt hơn một chút, mắt hắn đã không còn hoa như trước.

Nhưng không lâu sau lại xuất hiện một cảm giác chóng mặt khó tả, và cảm giác chóng mặt này chính là đến từ những chữ cổ Tề trên thẻ tre, dường như những chữ cổ Tề trông có vẻ bình thường đó lại có sức hút khổng lồ, muốn hút hắn vào trong.

Ngô Lương lắc đầu.

Hắn đã ý thức được «Yếm Hặc» này có chút kỳ quái, chỉ là sự kỳ quái này đối với hắn rốt cuộc là tốt hay xấu thì không nói chắc được… "Công tử…" Điển Vi và Dương Vạn Lý cũng chú ý đến sự bất thường của Ngô Lương, vì sắc mặt hắn bây giờ so với lúc trước lại khó coi hơn nhiều, hơn nữa bước chân cũng đã loạng choạng, như thể bất cứ lúc nào cũng có thể ngã. "Đừng làm phiền hắn!" Chỉ có Vu Cát lại lộ vẻ kinh ngạc và ngưỡng mộ, vội vàng đưa tay ngăn Điển Vi và Dương Vạn Lý đang định tiến lên đỡ lại. "Lão đồng tử nhà ngươi, công tử rõ ràng là có chuyện, ngươi tại sao lại ngăn chúng ta, nếu công tử có mệnh hệ gì ngươi gánh nổi không?" Dương Vạn Lý trừng mắt mắng. "Thất phu nhà ngươi biết cái gì, công tử đây là sắp nhập định

rồi!" Vu Cát lên tiếng mắng lại, "Lão phu năm xưa lĩnh ngộ 'Kham dư chi thuật' cũng như vậy, trước tiên là mắt mờ không nhận ra chữ, tiếp đó thần trí cũng trở nên hoảng hốt, nếu kiên trì xem tiếp là có thể thần du huyền cơ, mọi ảo diệu ghi trong cổ tịch đều thu hết vào mắt!

Bây giờ nếu công tử nhập định, 'Yếm Hặc chi thuật' này e rằng sẽ là của hắn, ngươi nếu lúc này làm phiền hắn, cơ duyên này không biết đến khi nào mới có lại, có hiểu không?" "Thật hay giả?

Công tử lại thật sự có cơ duyên như vậy?

Không hổ là công tử a, so với lão đồng tử nhà ngươi không biết mạnh hơn bao nhiêu." Dương Vạn Lý cũng lộ vẻ kinh ngạc vui mừng, nhưng lúc này nói chuyện đã cố ý đè giọng xuống, cố gắng hạ thấp âm lượng hết mức. "Nếu không ngươi nghĩ vì sao lão phu lại một lòng một dạ đi theo công tử?" Vu Cát lần này lại không phản bác, ngược lại vẻ mặt đầy khao khát nói, "Lão phu sớm đã nhìn ra công tử tuyệt phi phàm nhân, hắn nếu có được 'Yếm Hặc chi thuật' này tu vi nhất định sẽ tiến thêm một bước, đến lúc đó cũng có thể chỉ điểm cho lão phu một phen, không chừng có thể giúp lão phu có được ngộ đạo khác." Trong lúc hai người nói chuyện.

Mọi người lại thấy đôi mắt Ngô Lương tuy vẫn nhìn chằm chằm vào thẻ tre, nhưng đồng tử trong mắt lại là một mảnh hỗn độn, sau đó như bị mộng du, bàng quan vô nhân mà ngồi xuống, đặt thẻ tre lên đùi tiếp tục xem.

Không ai biết Ngô Lương lúc này đang trải qua những gì.

Ngay cả chính Ngô Lương cũng không biết.

Hắn chỉ biết, mình không biết từ lúc nào đã ở trên một mặt nước phẳng lặng như gương, khi hắn từ từ ngồi xuống, mặt nước gợn lên từng vòng từng vòng sóng lăn tăn.

Nhưng nước lại không làm ướt giày và quần áo của hắn, ngồi trên đó cũng không có dấu hiệu chìm xuống, phẳng phất như mặt nước chính là mặt đất bằng phẳng.

Ngô Lương kinh ngạc cúi đầu, nhìn thấy bóng mình phản chiếu trong nước.

Bóng hình đó lại chính là gương mặt của hắn!

Chính xác mà nói, là dung mạo của kiếp trước.

Chứ không phải là gương mặt thuộc về "Hữu Tài huynh" bây giờ.

Nói ra, hắn và "Hữu Tài huynh" tuy cùng tên cùng họ, nhưng dung mạo hai người vẫn có sự khác biệt không nhỏ.

Dung mạo của "Hữu Tài huynh" tuy hơi gầy, nhưng trông lại thô kệch hơn một chút, da dẻ cũng thô ráp hơn một chút, và hơi ngăm đen hơn một chút, còn hắn ở kiếp trước so với đó, càng giống một tiểu bạch kiểm có dung mạo tinh xảo… Ngô Lương không biết điều này có ý nghĩa gì.

Nhưng hắn có một cảm giác, thứ hắn đang nhìn thấy lúc này rất có thể là hồn phách của chính mình, chính là hồn phách đã xuyên qua gần hai nghìn năm chiếm lấy thân thể của "Hữu Tài huynh", đây mới là con người thật của hắn.

Có lẽ… hắn đang thần du? … Mấy canh giờ sau. "Ngô Hữu Tài, ngươi cuối cùng cũng tỉnh lại rồi!" Ngô Lương mở mắt ra liền thấy gương mặt tươi cười đầy quan tâm của Bạch Tinh Tinh, những người còn lại cũng vây quanh hắn, vẻ mặt đầy căng thẳng và mong đợi. "…" Ngô Lương nhìn quanh một vòng, hắn đã quay trở lại mật thất trước đó.

Mọi thứ đều không thay đổi, mọi người cũng đều bình an vô sự, tiếng "soạt soạt soạt… sột soạt sột…" cũng vẫn còn đó.

Ngô Lương nhìn theo tiếng động, chỉ thấy "Kim Cương Toản" vẫn đang miệt mài gặm tường đồng, bức tường đồng dày và cứng rắn đó đã bị nó gặm ra một cái lỗ tròn có đường kính hơn ba thước, đủ để họ rời khỏi "nhà tù" này.

Mà bên dưới cái lỗ tròn, những mảnh đồng nhỏ đã chất thành một ngọn núi nhỏ… "Công tử, thế nào rồi, 'Yếm Hặc chi thuật' này ngài đã nắm được chưa?" Vu Cát vẻ mặt ngưỡng mộ ghé lại hỏi. "Chắc là… cũng gần rồi." Ngô Lương nhìn hai quyển thượng và hạ của «Yếm Hặc» được trải hoàn toàn trên đùi, bất tri bất giác hắn đã đọc xong toàn bộ «Yếm Hặc», cuối cùng mới mấp máy môi, dùng giọng khản đặc phát ra âm thanh khàn khàn.

Hắn cũng không nói rõ được nguyên lý trong đó.

Chỉ nhớ mình đã liên tục thay đổi cảnh tượng, thấy được đủ loại người, đủ loại chuyện, và những người, những chuyện này đều có mối quan hệ mật thiết với "Yếm Hặc chi thuật", phảng phất như có người đã diễn luyện từng loại vu thuật trong đó trước mặt hắn.

Lúc đó trong mắt hắn không có cổ Tề văn tự trên «Yếm Hặc».

Nhưng bây giờ nhìn lại hai quyển «Yếm Hặc» này, nội dung trong đó lại quen thuộc đến vậy, thậm chí Ngô Lương cảm thấy mình đã có thể đọc ngược làu làu những thứ bên trong, giống như có người đã khắc nó vào trong đầu hắn. "Xem đi!

Thất phu nhà ngươi xem đi!

Lão phu vừa mới nói gì, lão phu đã nói công tử thiên phú hơn người, vừa rồi chính là tâm có sở ngộ mà nhập định, nếu không phải lão phu ngăn ngươi, e rằng ngươi đã làm hỏng chuyện tốt của công tử rồi." Vu Cát lập tức đắc ý nói với Dương Vạn Lý, nhưng người tinh mắt đều có thể nhìn ra, trong giọng điệu và thần sắc của gã này đều tràn đầy sự ngưỡng mộ, gã thực sự quá ngưỡng mộ Ngô Lương.

"Lần này coi như ngươi ngăn đúng, ta nhận sai là được." Dương Vạn Lý cũng vui mừng, rất hiếm khi không đấu khẩu với Vu Cát. "Thế còn tạm được." Vu Cát kiêu ngạo cười, lại ghé sát vào Ngô Lương, vẻ mặt ân cần hỏi, "Công tử, ngài mau nói cho lão hủ nghe sự kỳ diệu của Yếm Hặc chi thuật, có lẽ cũng có thể giúp lão hủ tâm có sở ngộ." "Một hai câu nói không rõ được, chúng ta vào đây cũng đã lâu rồi, không bằng ra ngoài rồi từ từ nói cho ngài nghe?" Ngô Lương đứng dậy uống một ngụm nước lớn cho đỡ khát, đầu óc cũng lập tức tỉnh táo hơn nhiều, liền lắc chiếc chuông đồng bên cạnh bốn lần, nói với "Kim Cương Toản" vẫn đang hăng hái gặm tường đồng một tiếng, "Lại đây!" "Kim Cương Toản" lập tức run lên rồi dừng lại, sau đó lập tức từ trên tường đồng nhảy xuống, trong nháy mắt đã quay trở lại lòng bàn tay Ngô Lương. "Ha ha ha ha, Kim Cương Toản, Yếm Hặc chi thuật…" Ngô Lương trong lòng sảng khoái không tả xiết, chuyến đi này lời to rồi!

Từ hôm nay trở đi, hắn cuối cùng không còn chỉ là một người bình thường không có kỹ năng nào khác ngoài kiến thức lịch sử nữa… Thực ra Ngô Lương cũng không chắc chắn mình đã lĩnh hội được bao nhiêu ảo diệu của "Yếm Hặc Chi Thuật".

Hắn chỉ biết rằng khi thần du, hắn đã thấy rất nhiều người và sự việc, và những người cùng sự việc đó dường như đều được khắc sâu vào trong tâm trí, ấn tượng cực kỳ sâu sắc, cứ như thể chính mình đã tự thân trải qua.

Hiện tượng này lại trở nên vô cùng huyền học.

Ngô Lương nghĩ đến hai chữ "thiên thư", hiện tượng này giống như "thiên thư" được miêu tả trong tiểu thuyết võ hiệp, tất cả mọi người đều có thể xem, nhưng người có thể lĩnh hội được sự huyền diệu trong đó lại chỉ có vài người ít ỏi, những người còn lại dù có xem cũng không có tác dụng gì.

Ngô Lương thực sự không hiểu rõ hiện tượng này.

Điều này không nghi ngờ gì lại một lần nữa làm mới thế giới quan của hắn, khiến thế giới này trở nên kỳ quái lạ lùng hơn.

Nhưng trạng thái mà Vu Cát biểu hiện ra lại khiến hắn không thể không tin, lão đồng tử này không phải lần đầu nhắc đến thuyết "thiên phú" và "cơ duyên", còn lấy cảm nhận khi chính mình lĩnh hội "Kham Dư Chi Thuật" ra so sánh với trạng thái vừa rồi của Ngô Lương, hai bên lại tương tự đến như vậy.

Nhưng đối với một thế giới như vậy, Ngô Lương lại chẳng hề xa lạ.

Ngay cả ở hậu thế nơi hắn sống cũng vẫn còn rất nhiều thứ liên quan mật thiết đến các phương thuật này, ví như "Kham Dư Chi Thuật" của Vu Cát, chẳng lẽ ở tân thiên triều đã hoàn toàn biến mất sao?

Không những không có, mà không chỉ trong dân gian, ngay cả tầng lớp thượng lưu vẫn đang ngầm sử dụng.

Chuyện nhỏ không nói, cứ lấy ví dụ như Phố Tài chính ở đế đô, gọi nó là trung tâm tài chính của cả thiên triều cũng không quá lời, các cơ quan giám quản tài chính lớn, ngân hàng, chứng khoán, hiệp hội quỹ, công ty quản lý tài sản đều đặt trụ sở tại đây.

Phong cách kiến trúc và việc chọn địa điểm của những trụ sở này đều có những lý giải riêng, có cái xây giống một cỗ quan tài lớn, có cái cố ý giữ lại một cái giếng cổ giữa những tòa nhà cao tầng, có cái lại đặc biệt xây một con sông nhân tạo sau tòa nhà...

Nếu có người tìm hiểu sâu về điều này, sẽ phát hiện ra những công trình hiện đại hóa này tuyệt không đơn giản như mọi người tưởng tượng, trong đó đều có dấu vết và lý giải của "Kham Dư Chi

Thuật".

Thậm chí, ngay cả việc chọn địa điểm của chính "Phố Tài chính" cũng tuyệt không đơn giản.

Đó là nơi được Nguyên Thế Tổ Hốt Tất Liệt chọn lựa sau khi khảo sát kỹ lưỡng.

Đúng như câu "Quan Trung chi cố, kim thành thiên lý, tử tôn vạn sự đế vương chi nghiệp dã.", từ sau khi nơi này được Hốt Tất Liệt chọn làm "Kim Thành Phường", qua thời Nguyên, Minh đến Thanh, nơi đây đầy rẫy các hiệu cầm đồ, tiệm vàng, thương nhân giàu có và hoàng thân quốc thích đa số đều phát tài ở đây, tuyệt đối là một nơi phong thủy bảo địa đúng với tên gọi.

Còn "Yếm Hặc Chi Thuật" của Ngô Lương ở hậu thế cũng vẫn được lưu giữ.

Tuy nhiên, các triều đại đều trừng phạt tà thuật rất nghiêm khắc, một khi bị phát hiện nhẹ nhất cũng bị xử tử hình, nặng hơn thậm chí còn tru di cửu tộc, dưới chính sách áp bức như vậy, tà thuật dần trở nên hiếm thấy, và đại bộ phận "Yếm Hặc Chi Thuật" dùng để đối kháng với nó cũng ít có đất dụng võ, tự nhiên ngày càng ít xuất hiện trên mặt bàn.

Hơn nữa, "Yếm Hặc Chi Thuật" lưu truyền trong dân gian quá vụn vặt, thậm chí còn luôn bị những kẻ chỉ biết giả thần giả quỷ dùng làm thủ đoạn lừa gạt, sớm đã hình thành hiện tượng xấu lấn át tốt, thường dân làm sao có thể phân biệt được thật giả, bị lừa nhiều như vậy, tự nhiên chỉ có thể coi tất cả là "mê tín phong kiến".

Đương nhiên, trong đó chắc chắn cũng có nguyên nhân về sự truyền thừa.

Nếu loại phương thuật, vu thuật này đều phải truyền thừa theo

cách mà Ngô Lương vừa trải nghiệm, thì độ khó truyền thừa tự nhiên không thể so sánh với các kỹ nghệ truyền thống, việc dần dần bị chôn vùi trong dòng chảy lịch sử cũng là chuyện sớm muộn.

Nhưng nói nhiều như vậy, Ngô Lương vẫn không có cách nào dùng khoa học để lý giải kinh nghiệm vừa rồi, thậm chí hắn cảm thấy, có lẽ tấm thẻ tre nhìn như bình thường này, hoặc là cổ văn nước Tề trên thẻ tre, hoặc là bản thân "Yếm Hặc Chi Thuật", vốn ẩn chứa một loại sức mạnh không thể giải thích bằng khoa học, vì vậy mới xuất hiện hiện tượng như vậy.

Chuyện này nhất thời không thể nghĩ thông, Ngô Lương dứt khoát không nghĩ nữa.

Thời gian ở trong lăng mộ đã không ngắn, mọi người vừa mệt vừa đói vừa khát, vẫn nên rời khỏi đây trước thì hơn.

Tuy nhiên, trước khi ra ngoài, Ngô Lương vẫn theo lệ cũ khôi phục lại ngăn tối và quan tài về nguyên dạng, đồ tùy táng cũng đặt lại như cũ, chỉ lấy những thứ mình đã quyết định mang đi.

Có thể nói, thu hoạch của Ngô Lương lần này tuyệt đối là lần bội thu nhất kể từ khi bắt đầu làm nghề này.

Bát Trận Đồ, Khổng Minh Tỏa, Mộc Ngưu Lưu Mã, Chư Cát Liên Nỗ, Cửu Khúc Châu, Kim Cương Toản, Yếm Hặc Chi Thuật, còn có một Gia Cát Lượng tiên sinh Ngọa Long tương lai, những thứ này tùy tiện lấy ra một món đều có thể tỏa sáng rực rỡ ở thời Đông Hán mạt niên.

Điều duy nhất chưa hoàn hảo là tài vật thu được trong chuyến đi này.

Ngô Lương đã xem qua, tất cả vàng bạc ở đây cộng lại cũng chỉ có mấy chục cân, số vàng này chắc chắn không thể thỏa mãn khẩu vị

của lão bản Tào Tháo.

Nhưng trộm mộ cũng như đánh trận, không ai có thể đảm bảo lần nào cũng thu hoạch đầy đủ, điều này còn phải xem gia thế của chủ mộ cũng như tập tục mai táng thời đó, lão bản Tào Tháo chắc chắn cũng có thể hiểu.

Nếu trộm mộ Hán, thì tuyệt đối không thể chỉ có chút vàng này.

Ngô Lương cũng đã nghĩ sẵn lời giải thích, quay về sẽ giao "Cửu Khúc Châu" và "Khổng Minh Tỏa" cho lão bản Tào Tháo cho đủ số, sau đó lại dâng thành quả nghiên cứu Mộc Ngưu Lưu Mã cho ông ta, chắc chắn cũng là đại công một kiện.

Còn về Chư Cát Liên Nỗ, xem tình hình rồi nói sau, thứ này muốn sản xuất hàng loạt còn cần một thời gian nghiên cứu, đến lúc đó trang bị cho Phường Nhân Quân trước rồi tính.

Còn Bát Trận Đồ, Kim Cương Toản, Yếm Hặc Chi Thuật, những thứ vô cùng thực dụng và huyền diệu này, sẽ trở thành thu hoạch cá nhân của Ngô Lương.

Thực ra cũng không thể nói hoàn toàn như vậy, "Bát Trận Đồ" thì không giống lắm, Ngô Lương chỉ là có được một Gia Cát Lượng hiểu "Bát Trận Đồ", thứ này hắn chưa chắc đã có thể biến thành của mình, chỉ có thể giữ Gia Cát Lượng bên cạnh.

Dù sao mỗi lần lão bản Tào Tháo có thể đều lãi lớn, nhưng Ngô Lương tuyệt đối sẽ không lỗ. … Sau khi ra khỏi mộ Khâu Mục Công, Ngô Lương và mọi người đầu tiên nghỉ ngơi một chút.

Sau đó, công việc hậu kỳ của lăng mộ được giao cho Dương Vạn Lý và Gia Cát Lượng, Gia Cát Lượng chủ yếu phụ trách dẫn đường ra vào "Bát Trận Đồ", còn Dương Vạn Lý thì chủ yếu phụ trách dẫn binh vận chuyển những vật phẩm mà Ngô Lương đã chọn.

Chương 258

Sau một ngày như vậy, nguyên mẫu của "Mộc Ngưu Lưu Mã" đã được Phường Nhân Quân vận chuyển ra ngoài nguyên vẹn, mấy chục cân vàng và «Mục Công Truyện» cũng được mang ra cùng.

Về phần "Chư Cát Liên Nỗ", thì đã sớm được Gia Cát Lượng mang theo bên mình nghiên cứu.

Xong xuôi những việc này, Ngô Lương lại cho Phường Nhân Quân dùng gạch đá bịt kín lối vào lăng mộ, và lấp luôn cả con đường mà Gia Cát Huyền đã đào trước đó, không để lại bất kỳ kẽ hở nào.

Lần này, hắn không còn giúp chủ mộ làm cơ quan chống trộm nữa.

Chỉ riêng cái "Bát Trận Đồ" đó cũng đã đủ cho bọn trộm mộ uống một bình rồi, hắn có làm thêm gì cũng không thể lợi hại hơn thứ này, thực sự không cần phải vẽ vời thêm chuyện. "Công tử, tiếp theo chúng ta chuẩn bị lên đường trở về chứ ạ, yêm bảo anh em thu dọn hành lý trước nhé?" Dương Vạn Lý sau khi sắp xếp ổn thỏa những thứ vận chuyển từ trong mộ ra, lại chạy đến trước mặt Ngô Lương xin chỉ thị.

Trước đây, mỗi lần Ngô Lương trộm mộ xong đều lập tức trở về, rất ít khi ở lại lâu tại địa điểm trộm mộ, Phường Nhân Quân cũng đã quen với điều đó, thậm chí bên dưới đã có binh sĩ bắt đầu thu dọn đồ đạc. "Không vội, trước khi đi ta còn muốn đến Tương Dương một chuyến." Ngô Lương suy nghĩ một chút rồi nói.

Đây là kế hoạch hắn đã định sẵn từ trước, Tương Dương còn có một cô gái xấu xí tài hoa không kém Gia Cát Lượng là "Hoàng Nguyệt Anh", Ngô Lương tự nhiên muốn đi xem người thật.

Ngoài ra, còn có một người khác dường như cũng có thể sánh vai với Gia Cát Lượng.

Đó chính là Phượng Sồ tiên sinh trong truyền thuyết - Bàng Thống. "Ngọa Long Phượng Sồ, đắc nhất khả an thiên hạ!" Câu nói này ở hậu thế gần như không ai không biết, thậm chí đã trở thành một loại tín ngưỡng.

Thực ra Ngô Lương biết, câu nói này trong chính sử không hề xuất hiện, mà là do «Tam Quốc Diễn Nghĩa» lưu truyền ra, không được lịch sử chứng minh.

Nhưng điều đó không ảnh hưởng đến hứng thú của Ngô Lương.

Dù sao đi nữa, Bàng Thống cũng là người từng ngồi ngang hàng với Gia Cát Lượng, hai người đều được Lưu Bị trọng dụng, cùng làm "Quân sư Trung lang tướng" của Lưu Bị.

Chỉ riêng điểm này cũng đủ để chứng minh, Bàng Thống tuyệt không phải hữu danh vô thực.

Chỉ tiếc là chết quá sớm, làm được việc không nhiều bằng Gia Cát Lượng, vì thế điển cố lưu truyền lại cũng kém xa Gia Cát Lượng, kinh nghiệm này có phần giống với mưu sĩ Hí Chí Tài bên cạnh Tào Tháo, trời cao đố kỵ anh tài. "Vậy... chúng ta dẫn người cùng đến Tương Dương?" Dương Vạn Lý có chút lo lắng hỏi.

Mặc dù lần này Phường Nhân Quân chỉ có năm mươi binh sĩ đi theo, hẳn sẽ không gây ra quá nhiều sự chú ý, nhưng thành Tương Dương dù sao cũng là nơi đông người lắm mắt, lại có một số gia tộc lớn luôn chú ý đến mọi động tĩnh trong thành, nói chung vẫn không an toàn bằng một huyện thành nhỏ như Đặng Huyện. "Không cần, chỉ mấy người chúng ta đi là được, dù sao cũng không làm chuyện gì lớn, chỉ là đi xem phong thổ nhân tình ở đây thôi, ngươi bảo những người còn lại vẫn ở Đặng Huyện chờ lệnh, đợi chúng ta trở về sẽ lập tức lên

đường." Ngô Lương cười lắc đầu. "Tiểu nhân đi sắp xếp ngay." Thấy Ngô Lương nói vậy, Dương Vạn Lý đành đáp một tiếng rồi lui xuống truyền lệnh. "Gia Cát hiền đệ, ngươi qua đây một chút." Ngô Lương lại vẫy tay với Gia Cát Lượng đang loay hoay với "Liên phát nỗ" ở không xa. "Hữu Tài ca ca, có chuyện gì vậy?" Từ sau khi ra khỏi mộ, Gia Cát Lượng đã nhận định Ngô Lương là đại ca, trước mặt Ngô Lương đã không còn cái vẻ tiểu tử ngông cuồng coi trời bằng vung như trước, lời nói trở nên thân cận hơn, trong thân cận lại có thêm một phần kính sợ.

Người nhà của cậu cũng vậy.

Mấy ngày nay tuy bị Phường Nhân Quân bắt giữ, nhưng Phường Nhân Quân không hề làm khó họ chút nào, ăn uống càng không hề chậm trễ, ngay cả khi ngủ, cũng là Phường Nhân Quân ngủ bên ngoài, cả nhà họ ngủ trong nhà, bình thường nói chuyện làm việc cũng rất giữ lễ tiết, không hề có chút vượt quá giới hạn.

Thời buổi này phu tù làm gì có đãi ngộ tốt như vậy, nếu là quân đội khác, e rằng đám nữ quyến nhà cậu đã sớm bị làm hại hết rồi.

Vì thế Gia Cát Huyền và những người nhà này cũng đã buông bỏ cảnh giác, chuẩn bị sẵn sàng theo Phường Nhân Quân rời khỏi Đặng Huyện. "Ta nghe người ta nói, trước đây đệ thường đến thành Tương Dương phải không?" Ngô Lương cười hỏi. "Trước đây đúng là thường đi, nhưng nửa năm gần đây ta đã rất ít khi đi rồi, thấy những kẻ tầm thường mắt ngắn lại tự cho là phi phàm đó ta liền thấy phiền lòng, thà không đi còn hơn, mắt không thấy tâm không phiền." Gia Cát Lượng vẻ mặt khinh thường bĩu môi. "Trong thành Tương Dương có một Hoàng gia, gia chủ hình như tên là Hoàng Thừa Ngạn, người này đệ có biết không?" Ngô Lương lại hỏi. "Tự nhiên là biết, ta nghe người ta nói, người này là con rể của danh sĩ Thái Phúng, mà Thái Phúng lại từng là em vợ của cố Thái úy Trương Ôn, có tầng quan hệ

này nên Hoàng gia mấy năm trước ở thành Tương Dương cũng coi như có chút danh vọng và thế lực, sau này Thái úy Trương Ôn bị Đổng Trác giết, các sĩ tộc môn phiệt trong thành Tương Dương vì không muốn bị liên lụy liền lần lượt xa lánh Hoàng gia, Hoàng gia từ đó gia đạo sa sút, bây giờ đã không còn như xưa nữa." Gia Cát Lượng cực kỳ tường tận giới thiệu cho Ngô Lương.

Về vị Thái úy Trương Ôn này, Ngô Lương cũng biết.

Thái úy thời Hán chính là chức quan quân sự cao nhất trong triều đình, năm đó Đổng Trác, Tôn Kiên, Đào Khiêm đều từng là thuộc hạ của Trương Ôn, có tầng quan hệ này, chỉ cần Trương Ôn một ngày chưa đổ, Hoàng gia tuyệt đối là môn phiệt hàng đầu trong thành Tương Dương.

Đáng tiếc, vận mệnh của Hoàng gia không tốt, phú quý không được dài lâu. "Ừm." Ngô Lương gật đầu, lại nói, "Vậy đệ có biết Hoàng gia ở đâu trong thành Tương Dương không?

Ta muốn đến bái kiến một phen, đệ cũng đi cùng ta." "Biết ạ, nếu Hữu Tài ca ca muốn đi, ta sẽ dẫn đường cho ca ca." Gia Cát Lượng vỗ ngực nói. "Ngoài ra, lần này đến thành Tương Dương ta còn muốn gặp một người, người này tên là Bàng Thống." Ngô Lương tiếp tục nói. "Bàng Thống?" Gia Cát Lượng sững sờ, ngay sau đó trên mặt lộ ra vẻ ghét bỏ nồng đậm, lại còn văng tục, "Hữu Tài ca ca, huynh gặp kẻ đó làm gì, loại người chỉ biết nịnh nọt bợ đỡ lại tự cho là phi phàm như hắn, Hữu Tài ca ca nếu gặp kẻ đó, truyền ra ngoài e rằng chỉ làm nhục thân phận mà thôi!" "Nghiêm trọng đến thế sao?" Ngô Lương cũng sững sờ.

Về tài "nịnh nọt bợ đỡ" của Bàng Thống, Ngô Lương cũng có chút hiểu biết. «Tam Quốc Chí» ghi chép về Bàng Thống như sau: "Tính hảo nhân luân, cần vu trường dưỡng.

Mỗi sở xưng thuật, đa quá kỳ tài, thì nhân quái nhi vấn chi, thống đáp viết: 'Đương kim thiên hạ đại loạn, nhã đạo lăng trì, thiện nhân thiếu nhi ác nhân đa.

Phương dục hưng phong tục, trường đạo nghiệp, bất mỹ kỳ đàm tức thanh danh bất túc mộ xí, bất túc mộ xí nhi vi thiện giả thiếu hĩ.

Kim bạt thập thất ngũ, do đắc kỳ bán, nhi khả dĩ sùng mại thế giáo, sử hữu chí giả tự lệ, bất diệc khả hồ?'" Đoạn này nói rằng Bàng Thống bình thường thích bình phẩm nhân vật, bồi dưỡng danh tiếng cho người khác, những người được ông ta bình phẩm, thường vượt quá tài năng thực tế của người đó.

Điều này quả thực có chút nghi ngờ là "nịnh nọt bợ đỡ".

Nhưng cũng có thể hiểu là EQ cao, dù sao là người thì ai cũng thích nghe lời thuận tai, ai lại không thích được người khác khen ngợi chứ?

Vì vậy có thể suy đoán, Bàng Thống ở thành Tương Dương nhất định được lòng người hơn Gia Cát Lượng.

Gia Cát Lượng đánh giá Bàng Thống như vậy, cũng rất có thể là vì chưa được Bàng Thống khen ngợi, nên trong lòng rất không vui...

Ngoài ra, hai người thực ra cũng có mâu thuẫn tự nhiên.

Vương bất kiến vương.

Gia Cát Lượng từ nhỏ đã tự ví mình với Quản Trọng, Nhạc Nghị, những danh tướng như vậy.

Còn Bàng Thống lại luôn tự xưng có tài phò tá đế vương.

Cả hai đều là những thiếu niên cuồng ngạo tự cho là phi phàm, lại cùng tụ tập trong một thành Tương Dương nhỏ bé, có câu một núi không dung hai hổ, hai người trước đó chắc chắn không ít lần xảy ra

xung đột vì chuyện này.

Nhưng sau khi trưởng thành hẳn sẽ tốt hơn, dù sao sau này hai người còn đồng tâm đồng đức phò tá Lưu Bị. ---------- "Chẳng lẽ chỉ là nghiêm trọng thôi sao?

E rằng sẽ trở thành vết nhơ cả đời của Hữu Tài ca ca đấy!" Gia Cát Lượng nói một cách nghiêm túc. "Vậy đệ có biết nhà Bàng Thống ở đâu không?" Ngô Lương vẫn hỏi. "Biết thì biết, Hữu Tài ca ca chắc chắn muốn gặp mặt người này sao?" Gia Cát Lượng nhíu mày trên gương mặt còn non nớt, nhưng thấy Ngô Lương dường như không có ý định thay đổi, cuối cùng vẫn nói, "Ta có thể dẫn đường cho Hữu Tài ca ca, nhưng loại người đó ta khinh thường không thèm gặp, đến lúc đó Hữu Tài ca ca tự mình đi gặp là được, đừng mang theo ta, kẻo làm bẩn mắt ta." "Hiền đệ yên tâm, ta cũng chỉ là đi gặp người này thôi, không có ý định kết giao với hắn, trong lòng ta nếu luận về tài hoa, thiên hạ không ai có thể hơn hiền đệ." Ngô Lương cười hì hì gật đầu, tiếp tục nói, "Nhưng mà Gia Cát hiền đệ, ta có một gợi ý nhỏ cho đệ, nếu đệ có thể tiếp thu, có lẽ sẽ được lợi cả đời." "Ồ?

Hữu Tài ca ca xin cứ nói, nếu thật sự có ích cho ta, ta nhất định sẽ khiêm tốn tiếp thu." Gia Cát Lượng tuy là một thiếu niên cuồng ngạo, nhưng sau khi bị Ngô Lương rèn giũa trong mộ, lại được chứng kiến bản lĩnh của Ngô Lương, bây giờ đã nảy sinh lòng bội phục, tự nhiên sẵn lòng nghe hắn nói thêm vài câu.

Huống chi Ngô Lương vừa mới khen cậu "tài hoa thiên hạ đệ nhất", câu này thực sự nói trúng tim đen của cậu, bây giờ Ngô Lương dù có ra tay đánh cậu một trận, đứa trẻ này e rằng cũng có thể vui vẻ chấp nhận.

Thiếu niên tuổi nổi loạn mà, phải vuốt lông thuận chiều, vuốt xuôi được cái tâm lý phản nghịch đó, ngươi nói gì thì là nấy... "Dễ nói

thôi." Ngô Lương khẽ gật đầu, cười hỏi, "Hiền đệ cũng là người thông thạo sử sách, chắc chắn đã xem không ít điển cố lịch sử, dọc theo lịch sử người tài dị sĩ nhiều không kể xiết, nhưng tại sao có những người rõ ràng tài hoa hơn người cuối cùng lại chẳng làm nên trò trống gì, ngược lại còn rơi vào kết cục tan nhà nát cửa, còn có những người lại có thể phong hầu bái tướng, lập nên công nghiệp, hiền đệ có biết vì sao không?" "Theo ta thấy, đây chính là thời thế tạo anh hùng, chẳng qua là thời và mệnh mà thôi." Gia Cát Lượng suy nghĩ một lát, nghiêm túc đáp. "Nhưng có những người cùng thời cùng mệnh, tại sao kết cục vẫn khác nhau?

Giống như bây giờ, cùng trong thời loạn thế, những người có tài hoa lần lượt chọn cây lành mà đậu, học thức, gia thế, kỳ ngộ, chúa công... những người này đều có cơ hội như nhau, tại sao có người có thể lên được hàng quan cao, có người lại rơi vào kết cục đầu lìa khỏi cổ?" Ngô Lương lại hỏi. "Cái này..." Vấn đề này quả thực đã làm khó Gia Cát Lượng, đứa trẻ này nhíu mày suy nghĩ hồi lâu, vẫn không nghĩ ra được câu trả lời hợp lý, đành phải chắp tay thành khẩn cầu cứu Ngô Lương, "Ngu đệ không biết, xin Hữu Tài ca ca chỉ điểm." "Trong đó tuy có thể có yếu tố vận mệnh trêu ngươi, nhưng thường có câu 'mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên', theo vi huynh thấy, những người này sở dĩ kết cục khác nhau, vấn đề lớn nhất e rằng nằm ở một chữ 'Tình'." Ngô Lương cười nói. "Tình?" Gia Cát Lượng nghe mà mơ hồ.

Mấy vị cốt cán của Phường Nhân Quân bên cạnh cũng mặt đầy nghi hoặc, sau đó lại bất giác cùng quay đầu nhìn Bạch Tinh Tinh cũng đang mặt đầy nghi hoặc, thầm nghĩ "lẽ nào đây mới là nguyên nhân công tử khác với chúng ta?" Đặc biệt là Vu Cát.

Lão đồng tử này khi nghe đến chữ này, thậm chí bắt đầu hoài nghi cả đời mình có phải đã kiên trì một cách sai lầm, vì vậy mới tầm thường vô vị như vậy... "Các người nhìn ta làm gì?

Không liên quan đến ta!" Gương mặt xinh đẹp của Bạch Tinh Tinh hơi ửng hồng, vội vàng cúi đầu tránh ánh mắt của mọi người.

Ngô Lương cũng chịu thua khả năng lý giải của đám người này, đành phải giải thích cặn kẽ hơn cho mọi người: "'Tình' mà ta nói, là 'EQ', không phải tình yêu nam nữ." "EQ?" Đây lại là một từ mà mọi người không thể hiểu. "Hữu Tài ca ca, hai chữ 'EQ' này lại có nghĩa là gì?" Gia Cát Lượng thu hồi ánh mắt, vội vàng truy vấn. "Nói đơn giản, ý nghĩa của 'EQ' chính là, ta biết ta giỏi hơn ngươi, nhưng ta sẽ không bao giờ nói ta giỏi hơn ngươi, ta biết ta là thiên hạ đệ nhất, nhưng ta sẽ mãi mãi chỉ nói ta là đệ nhị." Ngô Lương thản nhiên cười, từ từ dẫn dắt, "Gia Cát hiền đệ, đợi khi đệ lĩnh hội được ý nghĩa của câu nói này, đệ cũng sẽ có đủ EQ, lúc đó chính là lúc đệ phong hầu bái tướng." "Ta biết ta là thiên hạ đệ nhất, nhưng ta sẽ mãi mãi chỉ nói ta là đệ nhị..." Gia Cát Lượng hơi sững sờ, cẩn thận nghiền ngẫm lời của Ngô Lương, lông mày lại dần dần giãn ra, dường như đã bắt đầu lĩnh hội được ý nghĩa trong mấy câu nói này. "..." Mọi người trong Phường Nhân Quân nghe thấy câu này, đã nhìn nhau cười tâm đắc.

EQ của Điển Vi, Bạch Tinh Tinh có lẽ hơi kém một chút, nhưng Dương Vạn Lý và Vu Cát đều là những tay lão luyện trong việc đối nhân xử thế, tự nhiên trong nháy mắt đã hiểu được dụng ý của Ngô Lương.

Không thể không thừa nhận, để dẫn dắt một tiểu quỷ đang trong thời kỳ nổi loạn coi trời bằng vung thế này, Ngô Lương tự xưng đệ nhị, e rằng thiên hạ không ai dám xưng đệ nhất... … Việc không nên chậm trễ.

Sau khi giao cho binh sĩ Phường Nhân Quân tiếp tục xử lý công việc hậu kỳ của mộ Khâu Mục Công, Ngô Lương liền dẫn theo Điển Vi, Bạch Tinh Tinh, Vu Cát, Dương Vạn Lý, Gia Cát Lượng năm người rời khỏi Đặng Huyện, thẳng tiến đến thành Tương Dương

không xa.

Gia Cát Lượng dẫn đường, nơi đầu tiên đến thăm tự nhiên là Hoàng gia nơi Hoàng Nguyệt Anh ở.

Ngô Lương biết tên thật của Hoàng Nguyệt Anh nhất định không phải là Hoàng Nguyệt Anh, vì sĩ tộc thời này coi trọng tên đơn, chỉ có bình dân bách tính có địa vị xã hội đặc biệt thấp mới đặt tên hai chữ.

Chương 259

Hoàng gia dù bây giờ gia đạo sa sút, cũng nhất định sẽ không đặt cho Hoàng Nguyệt Anh loại tên hai chữ này.

Nếu đoán không sai, "Nguyệt Anh" hẳn là tự của nàng sau khi cập kê, tên thật vẫn cần phải khảo chứng.

Vì vậy tên thật của cha Hoàng Nguyệt Anh cũng không phải là "Hoàng Thừa Ngạn", ông cũng có một tên đơn chính thức, tuy lịch sử cũng không ghi lại, nhưng tên thật của ông Ngô Lương đã biết được thông qua Gia Cát Lượng.

Hoàng Thừa Ngạn tên thật là Hoàng Sảng, tự Thừa Ngạn.

Đáng tiếc tên thật của Hoàng Nguyệt Anh thì Gia Cát Lượng lại không biết.

Dù sao hiện tại Hoàng Nguyệt Anh vẫn là một cô nương chưa xuất giá, tuy thời này không có phong tục bắt buộc phụ nữ không được ra khỏi cửa lớn, nhưng Hoàng gia dù sao cũng từng là một sĩ tộc có máu mặt, cô nương chưa xuất giá tự nhiên sẽ không thường xuyên lộ diện, vì vậy một đứa trẻ như Gia Cát Lượng căn bản không có cơ hội tiếp xúc, không biết cũng là chuyện thường tình.

Khoảng hơn một canh giờ sau, Ngô Lương và mọi người cuối cùng cũng vào được thành Tương Dương.

Thành Tương Dương hiện tại tuy không dám nói là người thưa cửa vắng, nhưng cũng phồn hoa hơn đại đa số những nơi Ngô Lương đã đi qua, người đi lại trên đường không ít, thanh niên trai tráng cũng nhiều hơn thành Trần Lưu một chút.

Đó là vì vùng đất Kinh Sở thời Đông Hán quy tụ rất nhiều môn

phiệt sĩ tộc lớn.

Các lộ chư hầu tuy đã khởi binh, nhưng để không đắc tội với những sĩ tộc môn phiệt này, tránh bị thiên hạ chửi bới, tạm thời chưa có ai dám châm ngòi chiến tranh đến nơi này...

Chính vì vậy, sau khi Gia Cát Huyền qua đời, Gia Cát Lượng không quyền không thế mới có thể thoải mái ẩn cư ở đây cho đến năm 27 tuổi, cuộc sống trôi qua cũng không tệ.

Đương nhiên, việc cưới Hoàng Nguyệt Anh, làm con rể của Hoàng gia hẳn cũng có liên quan.

Nhưng chuyện này Ngô Lương chắc chắn sẽ không nói trước với Gia Cát Lượng, không chừng sau khi gặp mình, vận mệnh của Gia Cát Lượng đã lặng lẽ thay đổi, cậu và Hoàng Nguyệt Anh có còn nhân duyên lịch sử hay không đã không thể nói chắc được.

Ngô Lương tự nhiên sẽ không ép buộc Gia Cát Lượng, càng không có tư cách ép buộc Hoàng Nguyệt Anh.

Dù sao hai người tuổi còn nhỏ, đều chưa đến tuổi kết hôn.

Chuyến đi này của Ngô Lương chỉ có một mục đích, đó là tận mắt nhìn thấy Hoàng Nguyệt Anh trong truyền thuyết, xem nàng có xấu và có tài như trong sử sách ghi lại hay không, thỏa mãn lòng hiếu kỳ của mình...

Đi qua những con đường đá xanh của thành Tương Dương, không lâu sau Ngô Lương và mọi người đã đến trước một dinh thự khá lớn.

Dinh thự này trông cũng lớn tương đương với dinh thự của Ngô Lương ở Trần Lưu, nhưng lại cũ kỹ hơn một chút, lớp sơn son trên cửa đã xuất hiện những vết nứt, nhiều chỗ đã lộ ra màu gỗ bên dưới, một số đinh cửa bằng sắt cũng đã xuất hiện những vết gỉ lốm đốm, chỉ có vòng cửa thường xuyên sử dụng là còn tương đối sáng bóng.

Ngoài ra, tấm biển trên cửa cũng đã có phần phai màu, hai chữ "Hoàng Phủ" khắc trên đó xám xịt càng thêm vẻ tang thương.

Xem ra Gia Cát Lượng nói không sai, Hoàng gia quả thực đã gia đạo sa sút, ngay cả bộ mặt mà sĩ tộc coi trọng nhất cũng đã không còn lo được nữa.

Có lẽ cũng vì vậy, Hoàng Thừa Ngạn mới gả Hoàng Nguyệt Anh cho Gia Cát Lượng, để Hoàng Nguyệt Anh theo Gia Cát Lượng lên sườn núi ngoại ô Đặng Huyện sống cuộc sống khổ cực nam cày nữ dệt. "Hữu Tài ca ca, ta vào thông báo trước một tiếng nhé?" Gia Cát Lượng quay đầu hỏi.

Thực ra cửa của Hoàng phủ lúc này chỉ khép hờ, và không có gia nhân canh giữ, Ngô Lương và mọi người hoàn toàn có thể nghênh ngang đi vào.

Nhưng theo lễ tiết, vẫn nên cử một người vào thông báo trước thì thỏa đáng hơn. "Đi đi, cứ nói ta là Giáo úy dưới trướng Lưu Biểu Lưu tướng quân, đặc biệt phụng mệnh Lưu tướng quân đến thăm hỏi." Ngô Lương ném ấn tín màu đen của mình cho Gia Cát Lượng, cười hì hì nói.

Theo Ngô Lương biết, Hoàng Thừa Ngạn và Lưu Biểu thực ra cũng có chút quan hệ.

Sử sách ghi lại cha vợ của Hoàng Thừa Ngạn là Thái Phúng có tổng cộng hai người con gái, con gái lớn gả cho Hoàng Thừa Ngạn, con gái nhỏ thì gả cho Lưu Biểu, và được Lưu Biểu hết mực sủng ái.

Nói như vậy, Hoàng Thừa Ngạn và Lưu Biểu tự nhiên được coi là thân thích.

Nhưng từ tình hình trước mắt mà xem, quan hệ giữa Hoàng Thừa Ngạn và Lưu Biểu dường như cũng chỉ đến thế, nếu không nếu Lưu

Biểu giúp đỡ một chút, tùy tiện sắp xếp cho Hoàng Thừa Ngạn một chức quan, Hoàng gia dù gia đạo sa sút, cũng không đến nỗi suy tàn đến mức độ này.

Đương nhiên, điều này hẳn cũng có liên quan đến tập tục hôn nhân thời bấy giờ.

Lúc này con gái gả đi như bát nước đổ đi, hai người con gái của Thái Phúng gả cho Hoàng Thừa Ngạn, liền phải đổi họ thành Hoàng, gọi là Hoàng thị, gả cho Lưu Biểu liền phải đổi họ thành Lưu, gọi là Lưu thị, đã vạch rõ giới hạn với nhà mẹ đẻ, huống chi ở giữa còn cách một tầng quan hệ như vậy.

Nhưng trong lịch sử, Lưu Biểu vì sủng ái con gái nhỏ của nhà họ Thái, đối với nhà họ Thái vẫn rất tốt.

Tướng lĩnh cuối thời Hán "Thái Mạo" chính là em vợ của Lưu Biểu, ông ta trong phe Lưu Biểu quyền cao chức trọng, thậm chí sau khi Lưu Biểu chết còn có quyền phế trưởng lập ấu.

Mà trùng hợp là "Thái Mạo" này còn là bạn cũ của lão bản Tào Tháo.

Khi lão bản Tào Tháo nam chinh, chính là Thái Mạo đã ép cháu ngoại mình, Kinh Châu mục Lưu Tông, người mà ông ta phế trưởng lập ấu, chủ động đầu hàng.

Nhưng đó đều là chuyện sau này.

Ngô Lương bây giờ chỉ hứng thú với Hoàng Nguyệt Anh, những chuyện khác đều không liên quan đến hắn. "Hiểu rồi." Nghe lời Ngô Lương, Gia Cát Lượng gật đầu rồi đẩy cửa đi vào.

Khoảng một tuần trà sau, bên trong cửa liền truyền đến tiếng bước chân vội vã.

Hai cánh cửa sơn son đã bong tróc trước mặt lập tức mở rộng,

một người đàn ông trung niên tuổi tác tương đương Gia Cát Huyền xỏ vội đôi giày cỏ chưa ngay ngắn chạy ra, thấy Ngô Lương liền cúi người hành lễ: "Không biết Ngô giáo úy đến thăm, có thất lễ không ra đón từ xa, mong Ngô giáo úy lượng thứ." "Hoàng tiên sinh mau đứng lên, mạt tướng sao dám nhận, xin được bái kiến." Ngô Lương đoán người này chính là Hoàng Thừa Ngạn, cũng vội vàng đưa tay đỡ ông ta dậy, vừa hoàn lễ vừa cười nói. "Dám nhận chứ, sao lại không dám nhận?" Hoàng Thừa Ngạn vẫn giữ vẻ mặt được sủng ái mà kinh ngạc, liên tục nói, "Không ngờ Lưu tướng quân vẫn còn nhớ đến một người họ hàng xa như ta, là ta không biết lễ số rồi, bao năm nay không dẫn người đến thăm hỏi, thực sự hổ thẹn quá...

Ngô giáo úy mau vào trong, ta sẽ cho nội nhân chuẩn bị chút trà nước điểm tâm để chiêu đãi các vị." "Hoàng tiên sinh không cần khách sáo, mời!" Ngô Lương nói rồi liền nắm lấy tay Hoàng Thừa Ngạn, tỏ ra rất thân thiết, cùng ông ta sánh vai đi vào trong sân.

Mọi người trong Phường Nhân Quân thì nhìn nhau cười, không nói một lời đi theo sau họ.

Họ trước đó không biết giữa Hoàng Thừa Ngạn và Lưu Biểu còn có một tầng quan hệ họ hàng xa, Gia Cát Lượng cũng chưa từng nói, nhưng nghĩ lại lời Ngô Lương bảo Gia Cát Lượng vào thông báo lúc nãy, chi tiết lập tức hiện ra.

Họ hiểu Ngô Lương, gã này chưa bao giờ đánh trận không chuẩn bị.

Chắc hẳn hắn đã cố ý chạy đến thành Tương Dương thăm Hoàng gia, lại vừa đến đã tự xưng là Giáo úy dưới trướng Lưu Biểu, chắc chắn đã biết trước điều gì đó, hoặc lại đang giấu ý đồ xấu gì đây.

Cứ như vậy, cả nhóm được Hoàng Thừa Ngạn dẫn vào phòng khách ngồi xuống.

Hoàng Thừa Ngạn lại vội vã chạy ra ngoài sắp xếp trà nước điểm tâm để chiêu đãi họ, lúc này Vu Cát mới tìm được cơ hội nháy mắt ra hiệu nói nhỏ với Ngô Lương: "Công tử, lát nữa cần lão hủ phối hợp thế nào, ngài báo trước một tiếng, lão hủ cũng chuẩn bị trước, kẻo bị lộ thì không hay đâu." "?" Ngô Lương phản ứng một chút, mới hiểu ra tại sao Vu Cát lại nói vậy, lập tức vừa tức vừa buồn cười, đảo mắt mắng: "Nghĩ gì thế hả, chẳng lẽ trong mắt ông ta là loại người lúc nào cũng đi lừa đảo hay sao?" "Không phải!

Công tử trước nay quang minh lỗi lạc, đương nhiên không phải loại người này!" Vu Cát lập tức lắc đầu thật mạnh, nhưng lại tiếp tục nháy mắt hỏi, "Vậy, lần này công tử cần lão hủ phối hợp thế nào?" "Khụ khụ..." Vai của mọi người lập tức rung lên, nén cười vô cùng khó chịu. "Lười để ý đến ông..." Ngô Lương lườm một vòng để trấn áp mọi người, lúc này mới bất đắc dĩ nói, "Lần này ta chỉ đến gặp một người, không có mục đích gì khác, nên ông cứ yên tâm ăn uống là được." "Lão hủ hiểu rồi." Vu Cát gật đầu, tiếp đó lại nghiêm mặt nói, "Nhưng mà công tử, lão hủ sau khi vào dinh thự này đã nhìn ra một số vấn đề, bố cục phong thủy của dinh thự này đã phạm phải 'Ngũ Quỷ Sát Vị' trong 'Bát Trạch Pháp', là một ngôi nhà không may đúng nghĩa đó ạ." ---------- "Ngũ Quỷ Sát Vị?" Nghe Vu Cát nói, mọi người không khỏi lộ vẻ kinh ngạc.

Ngô Lương cũng nhíu mày nhìn Vu Cát, có phần khó hiểu hỏi: "Lão tiên sinh, thế nào là Ngũ Quỷ Sát Vị?" "Ngũ Quỷ, các nhà tinh mệnh thời xưa xem nó là ác sát, cho rằng nó ảnh hưởng đến thời gian và địa điểm mà nó ngự trị." Vu Cát bấm đốt ngón tay, nghiêm nghị nói: "Nếu bố cục của dương trạch phạm phải Ngũ Quỷ Sát Vị, gia đạo của người sống trong nhà sẽ dần dần suy bại.

Chuyện này thực ra còn dễ nói, điều đáng chú ý nhất là trong nhà còn có một vị trí đại hung, vị trí này tuyệt đối không thể dùng làm nhà

bếp hay phòng ngủ!" "Nếu dùng làm nhà bếp, cả nhà trên dưới đều không được yên ổn, lâu dần thân thể mỗi ngày một sa sút, dương thọ cũng bị ảnh hưởng." "Nếu dùng làm phòng ngủ, người ở trong đó sẽ quanh năm bị sát khí quấy nhiễu, ngày tháng lâu dần sẽ trở nên người không ra người, quỷ không ra quỷ, tính tình, dung mạo, thể hình đều sẽ biến dạng, cuối cùng làm một con quỷ đoản mệnh chết trong uất ức." "Chính gọi là 'Càn Lục Thiên Ngũ Họa Tuyệt Diên Sinh, Khảm Ngũ Thiên Sinh Diên Tuyệt Họa Lục.

Cấn Lục Tuyệt Họa Sinh Diên Thiên Ngũ, Chấn Diên Sinh Họa Tuyệt Ngũ Thiên Lục.

Tốn Thiên Ngũ Lục Họa Sinh Tuyệt Diên, Ly Lục Ngũ Tuyệt Diên Họa Sinh Thiên.

Khôn Thiên Diên Tuyệt Sinh Họa Ngũ Lục, Đoái Sinh Họa Diên Tuyệt Lục Ngũ Thiên.' Lão phu vừa rồi đi trong viện đã tính ra căn nhà này chính là phạm phải 'Ngũ Quỷ Sát Vị', mà vị trí suy bại nhất kia xem ra chính là một gian phòng ngủ!" "Công tử, nếu trong gian phòng ngủ đó quả thực có người ở, ắt hẳn là một người có dung mạo xấu xí.

Không tin lát nữa ngài cứ nghiệm chứng một phen là biết lời lão phu nói thật hay giả." "Chuyện này..." Nghe đến đây, Ngô Lương lập tức có một nhận thức hoàn toàn mới về "Kham Dư chi thuật" của Vu Cát.

Mặc dù bây giờ vẫn chưa thể nghiệm chứng lời Vu Cát nói là thật hay giả, nhưng Ngô Lương rất có lòng tin vào "Kham Dư chi thuật" của ông ta, hơn nữa hắn sớm đã biết, hiện tại Hoàng phủ quả thực có một người dung mạo xấu xí, chính là Hoàng Nguyệt Anh mà lần này hắn đặc biệt đến để diện kiến.

Nếu lát nữa trò chuyện với Hoàng Thừa Ngạn, khéo léo hỏi dò để

xác định Hoàng Nguyệt Anh ở chính là gian phòng ngủ đó, thì thuyết "Ngũ Quỷ Sát Vị" của Vu Cát coi như đã được chứng thực.

Nói cách khác, dung mạo ban đầu của Hoàng Nguyệt Anh có thể không hề xấu xí, chính vì bố cục phong thủy này mà hậu thiên đã xảy ra biến hóa.

Nếu giải thích chuyện này theo góc độ thuyết âm mưu, thì lại có thể rút ra một kết luận cần được nghiệm chứng gấp: có thể có kẻ muốn ám hại Hoàng gia, hoặc là ám hại Hoàng Nguyệt Anh.

Cá nhân Ngô Lương thiên về vế sau hơn.

Bởi vì nếu thực sự có kẻ muốn ám hại Hoàng gia, thì nên dẫn dắt hoặc xúi giục Hoàng gia dùng vị trí đại hung đó làm nhà bếp, chứ không phải dùng làm phòng ngủ chỉ hại một người.

Đương nhiên, bây giờ tất cả chỉ là suy đoán của Ngô Lương, mọi thứ vẫn phải dựa trên cơ sở gian phòng ngủ đó chính là khuê phòng của Hoàng Nguyệt Anh. "Công tử, chuyện này có cần nói ra để nhắc nhở Hoàng Thừa Ngạn không?" Thấy Ngô Lương đang trầm tư, Vu Cát lại hạ thấp giọng hỏi. "Cứ giữ trong bụng đã, nếu cần nói, ta tự sẽ bảo lão tiên sinh nói." Ngô Lương trầm ngâm một lát, cười lắc đầu. "Vậy lão phu không nhiều lời nữa." Vu Cát khẽ gật đầu, ngồi thẳng người lại chờ đợi.

Ngô Lương thì vẫn tiếp tục suy nghĩ về chuyện này.

Chính sử không hề đề cập đến tình hình của Hoàng Nguyệt Anh sau khi gả cho Gia Cát Lượng, nhưng dã sử lại nhắc đến rằng Hoàng Nguyệt Anh qua đời sau Gia Cát Lượng, và cuộc sống hôn nhân của hai người vô cùng hạnh phúc.

Sau này Gia Cát Lượng theo Lưu Bị xuất sơn, suốt ngày nam chinh bắc chiến, Hoàng Nguyệt Anh ở nhà cần cù chăm lo việc nhà,

nuôi dưỡng con cái trưởng thành, thậm chí khi Gia Cát Lượng nam chinh, bà còn giúp đỡ ông và quân Thục không ít, là một tài nữ xứng đáng.

Mặc dù dã sử không xác thực và đáng tin cậy bằng chính sử, nhưng trong trường hợp không có ghi chép, nó vẫn có giá trị tham khảo nhất định.

Ví dụ như việc Hoàng Nguyệt Anh qua đời sau Gia Cát Lượng, tức là bà không hề đoản mệnh hơn Gia Cát Lượng, điều này có thể cung cấp cho Ngô Lương một số thông tin tham khảo.

Hoàng Nguyệt Anh bị ảnh hưởng bởi vị trí đại hung trong "Ngũ Quỷ Sát Vị", theo lý thì ngoài dung mạo xấu xí ra, lẽ ra phải sống không được lâu.

Nhưng cũng có một khả năng.

Sau khi Hoàng Nguyệt Anh gả cho Gia Cát Lượng, bà đã dọn ra khỏi Hoàng phủ, tự nhiên cũng không còn ở trong phòng ngủ tại vị trí đại hung này nữa, do đó không còn bị sát khí ảnh hưởng, cơ thể dần dần hồi phục, sau này sống cũng khá tốt.

Ngoài ra, theo Ngô Lương được biết, hậu thế ngay tại quê hương của Hoàng Nguyệt Anh ở Tương Dương, trong ngôi miếu mà người dân địa phương xây dựng cho vị tài nữ này, tượng của bà không hề khó coi, và dân gian địa phương còn lưu truyền rất nhiều câu chuyện cảm động về bà.

Cho nên, biết đâu sau khi rời khỏi Hoàng phủ, Hoàng Nguyệt Anh không chỉ cơ thể hồi phục, mà có thể cả dung mạo cũng dần dần phục hồi.

Chỉ là chính sử không ghi chép chuyện này, nên sau này xảy ra chuyện gì cũng không được hậu nhân biết đến, chỉ để lại một số

truyền thuyết dân gian không thể kiểm chứng.

Nhưng có một điểm có thể xác định.

Hoàng Nguyệt Anh khi chưa xuất giá, chắc chắn giống như lúc Hoàng Thừa Ngạn đến nhà Gia Cát Lượng làm mai đã nói, "thân có xú nữ, hoàng đầu hắc diện" (có con gái xấu, tóc vàng mặt đen), chuyện nhỏ này không ảnh hưởng đến thể diện và sự thống trị của các nhà cai trị qua các thời đại, sử sách đương nhiên hoàn toàn không có lý do để sửa đổi, do đó chắc sẽ không có thành phần tác giả tự thêm vào. "Lão tiên sinh, 'Ngũ Quỷ Sát Vị' mà ông nói có cách nào hóa giải không?" Ngô Lương đột nhiên hỏi lại. "Tất nhiên là có.

Chương 260

Bố cục phong thủy trên thế gian trừ long mạch chân chính khởi nguồn từ Côn Luân, đều có thể dùng nhân lực để thay đổi, đặc biệt là bố cục phong thủy bên trong dương trạch, thường chỉ cần một hai vật nhỏ là có thể chuyển hung thành cát." Vu Cát vuốt râu, khá đắc ý nói. "Ồ?

Xin lão tiên sinh không ngại chỉ giáo." Ngô Lương lập tức phấn chấn tinh thần, nghiêng người nói. "Đơn giản, chỉ cần tìm người đúc một chiếc 'Tiên Sơn Đồng Giám' đặt ở vị trí Ngũ Quỷ trong phòng ngủ, là có thể tiêu trừ sát khí, vĩnh bảo bình an." Vu Cát cười ha hả nói. "Tiên Sơn Đồng Giám?" Ngô Lương tự nhiên biết đồng giám là thứ gì.

Đây thực ra là một loại gương đồng cổ, nhưng sự khác biệt lớn nhất giữa giám và kính là, gương đồng sau khi được mài giũa có thể trực tiếp soi ra hình ảnh, còn đồng giám theo một nghĩa nào đó thì gần giống với một cái "chậu".

Bởi vì khi sử dụng đồng giám, cần phải đổ một ít nước vào trong, sau đó thông qua sự phản chiếu của mặt nước để soi ra hình ảnh.

Chỉ là "Tiên Sơn Đồng Giám" này... e rằng lại có ý nghĩa khác.

Theo ý của Vu Cát, đây hẳn là một loại vật trừ tà được chế tạo đặc biệt, quy cách và hoa văn chắc chắn đều có quy định, tuyệt đối không phải một chiếc đồng giám tùy tiện là có thể có tác dụng tiêu trừ sát khí, vĩnh bảo bình an. "Chuyện này dễ thôi, nếu công tử thực sự có ý giúp Hoàng phủ hóa giải sát khí này, lão phu có thể cung cấp phương pháp chế tạo 'Tiên Sơn Đồng Giám', không cần công tử phải bận tâm." Vu Cát tự tin nói. "Dễ nói, nếu cần thì phiền lão tiên sinh

rồi." Ngô Lương gật đầu. "Công tử không cần khách sáo." Trong lúc hai người đang nói chuyện, mọi người cũng đang lắng nghe say sưa.

Hoàng Thừa Ngạn cuối cùng cũng quay lại phòng khách, phía sau còn có hai thị nữ trung niên.

Hai thị nữ đều khá gầy gò, nhưng trông cũng trắng trẻo sạch sẽ, trước đây chắc chắn đã từng sống những ngày sung sướng, có sự khác biệt không nhỏ so với những phụ nữ lao động vất vả bên ngoài. "Chào Ngô giáo úy, mời các vị quý khách dùng trà." Hoàng Thừa Ngạn gật đầu ra hiệu, hai thị nữ vội vàng tiến lên hành lễ với Ngô Lương và mọi người, sau đó bày biện bộ trà cụ lên bàn án trước mặt từng người rồi rót trà cho họ.

Xem ra tình hình của Hoàng gia quả thực không tốt lắm...

Chỉ qua những chi tiết nhỏ trên người hai thị nữ, Ngô Lương đã càng thêm chắc chắn về tình hình của Hoàng gia.

Hai thị nữ này e rằng là thị nữ bồi giá của phu nhân trong phủ.

Thời này, con gái nhà quyền quý xuất giá, ngoài của hồi môn còn mang theo một đến hai thị nữ đồng phòng làm của hồi môn.

Nếu không gặp phải tình huống đặc biệt, thị nữ đồng phòng là chế độ trọn đời, không chỉ phải hầu hạ phu nhân nhà mình, mà những ngày phu nhân không tiện trong tháng, còn phải dùng thân thể của mình để hầu hạ cô gia, vì vậy đãi ngộ của họ trong trường hợp thông thường đều tốt hơn nhiều so với đám gia nhân bình thường.

Bây giờ Hoàng phủ ngay cả việc bưng trà rót nước cũng đã phải dùng đến thị nữ đồng phòng.

Thêm vào đó, trong phủ dường như không thấy gia nhân nào khác đi lại, nhà cửa cũng đã có dấu hiệu cũ kỹ, xuống cấp, từ đó có thể thấy được phần nào. "Hoàng tiên sinh không cần khách sáo, là chúng

tôi đã làm phiền." Ngô Lương đáp lễ, đợi Hoàng Thừa Ngạn ngồi xuống rồi mới thong thả nói tiếp: "Hoàng tiên sinh, lần này tại hạ đến bái kiến là do Lưu tướng quân dặn dò.

Trước khi đi, Lưu tướng quân đặc biệt dặn dò tại hạ thay ngài ấy gửi lời hỏi thăm đến gia quyến trong phủ, không biết Hoàng tiên sinh có thể mời gia quyến cùng ra đây một lát không?" "Có gì mà không được?" Hoàng Thừa Ngạn không nghi ngờ gì, lập tức vẫy tay với hai thị nữ, nói: "Đi mời hai vị phu nhân đến đây, cũng gọi cả Hoàn Nhi đến dâng trà cho Ngô giáo úy." "Vâng." Hai thị nữ vội vàng đáp lời rồi lui ra.

Hoàn Nhi?

Ngô Lương lúc này lại đang suy nghĩ một vấn đề, hiện tại Hoàng Nguyệt Anh chắc chắn chưa đến tuổi cập kê, vì vậy chưa có tên tự, gọi nàng đương nhiên phải dùng tên thật.

Vậy thì...

Hoàn Nhi trong lời Hoàng Thừa Ngạn có phải là Hoàng Nguyệt Anh không?

Chẳng lẽ tên thật của Hoàng Nguyệt Anh là Hoàng Hoàn?

Chẳng bao lâu, hai phu nhân trung niên dẫn theo một cô bé khoảng mười tuổi bước vào phòng khách. "Kính chào Ngô giáo úy." Ba người cùng hành lễ với Ngô Lương. "Xin chào." Ngô Lương đáp lễ, sau khi ra hiệu với hai phu nhân trung niên, ánh mắt nhanh chóng dừng lại trên người cô bé mười tuổi kia.

Hai phu nhân trung niên, một người hơi mập mạp, người kia trông gầy hơn, xem ra được bảo dưỡng cũng khá tốt, nhưng trọng điểm lại là cô bé tên Hoàn Nhi này.

Cô bé này mặt mày thanh tú, da dẻ trắng nõn, tóc cũng đen dày óng

ả, dù không phải là mỹ nhân hiếm có trên đời, cũng mang dáng vẻ của một thiếu nữ thanh xuân, đâu có chút nào giống với miêu tả "tóc vàng da đen" trong chính sử?

Chẳng lẽ sử sách ghi chép sai?

Ngô Lương trong lòng nghi hoặc, nhưng miệng lại hỏi: "Trong nhà Hoàng tiên sinh chỉ có một cô con gái thôi sao?" "..." Hoàng Thừa Ngạn rõ ràng do dự một chút, sau đó như có điều gì khó nói, cười khổ đáp: "Cũng không phải, ta thực ra có hai người con gái, Hoàn Nhi là con gái út." "Chẳng lẽ đại tiểu thư không có ở nhà sao?" Ngô Lương cố ý nói tiếp: "Thực không dám giấu, lần này Lưu tướng quân đặc biệt sai tại hạ mang theo một ít lễ vật, muốn tại hạ tự tay trao cho các vị gia quyến.

Nếu đại tiểu thư cũng ở đây, có thể phiền Hoàng tiên sinh mời nàng ra gặp mặt được không?" Ngô Lương đã đến bái kiến, tự nhiên đã chuẩn bị từ trước.

Chẳng qua là chọn vài món kim khí nhỏ từ mộ Khâu Mục Công mang đến, chút vàng nhỏ này không lọt vào mắt Tào lão bản, càng không lọt vào mắt Ngô Lương, người hoàn toàn không coi vàng là gì, mượn hoa dâng Phật tự nhiên không hề tiếc nuối. "Chuyện này..." Hoàng Thừa Ngạn vẫn có chút do dự, bất đắc dĩ nói: "Ngô giáo úy không biết đó thôi, đại nữ nhi của ta dung mạo xấu xí, để tránh bị người ta dị nghị, ngày thường không bao giờ ra ngoài gặp người, Ngô giáo úy không gặp cũng được, miễn cho bẩn mắt." Đại nữ nhi này chắc chắn là Hoàng Nguyệt Anh rồi!

Mục đích chuyến đi này của Ngô Lương chính là gặp nàng, tự nhiên sẽ không dễ dàng từ bỏ, lập tức nói tiếp: "Hoàng tiên sinh nói quá lời rồi, tại hạ đã nhận lời dặn của Lưu tướng quân, dù thế nào cũng phải gặp mặt từng người, tự tay dâng lễ vật thì mới có thể về

báo cáo với Lưu tướng quân, xin Hoàng tiên sinh thành toàn." "Nếu đã như vậy...

đi gọi Hôn Nhi đến đây, nếu nó không chịu, cứ bảo với nó nhà có khách quý, không đến không được." Hoàng Thừa Ngạn cuối cùng cũng gật đầu nói với thị nữ.

Hôn Nhi?

Tên thật của Hoàng Nguyệt Anh là Hoàng Hôn?

Ngô Lương âm thầm ghi nhớ trong lòng.

Không lâu sau, lại có một thiếu nữ bước vào phòng khách.

Thiếu nữ này quả nhiên có một mái tóc vàng khô, còn hơi xoăn tự nhiên, da mặt cũng quả thực có chút ngăm đen, nhưng không phải là màu đen của người châu Phi, mà giống như màu nâu của người Đông Nam Á.

Côn Luân Nô?

Trong đầu Ngô Lương đột nhiên hiện ra từ này.

Thực ra từ "Côn Luân Nô" phải đến đời Đường mới xuất hiện, chủ yếu chỉ những nô bộc đến từ vùng Nam Dương.

Đương nhiên trong đó cũng có một số người châu Phi da đen thuần chủng được người Ả Rập đưa đến Thiên triều, nhưng loại "Côn Luân Nô" này rất hiếm, ngoài ra còn có một bộ phận là nô bộc đến từ "Thân Độc" (Thiên Trúc).

Hình tượng của thiếu nữ trước mắt rất phù hợp với nhận thức của Ngô Lương về "Côn Luân Nô".

Tuy nhiên, quan sát ngũ quan của nàng thì vẫn rất đoan trang, nếu loại bỏ mái tóc vàng khô xoăn tự nhiên kia, cùng với làn da màu nâu không hợp với người Hán này, thì thực ra vẫn khá hợp với thẩm mỹ

phương Đông...

Giây phút này, Ngô Lương thậm chí còn nảy ra một suy đoán táo bạo, Hoàng gia trước đây có khi nào từng dùng "Côn Luân Nô", hoặc từng có tiếp xúc với "Côn Luân Nô", cho nên...

đây là tin tức lớn đấy, lát nữa phải hỏi Hoàng Thừa Ngạn để nghiệm chứng một phen! "Chào, chào Ngô giáo úy..." Bước vào phòng khách, Hoàng Nguyệt Anh tỏ ra rất gượng gạo, cũng có thể nói là tự ti, luôn cúi đầu không dám ngẩng lên, ngay cả nói chuyện cũng lí nhí như muỗi kêu. "Không cần đa lễ." Ngô Lương đứng dậy, quay đầu ra hiệu cho Gia Cát Lượng, nói: "Lưu tướng quân đặc biệt sai tại hạ chuẩn bị một ít lễ vật nhỏ, xin các vị đừng chê." Gia Cát Lượng hiểu ý, cũng đứng dậy bước lên, dâng mấy món kim khí nhỏ được gói riêng trong vải lụa cho hai vị phu nhân và hai cô con gái.

Đây tự nhiên là sự sắp đặt đặc biệt của Ngô Lương.

Hắn muốn xem Gia Cát Lượng gặp Hoàng Nguyệt Anh sẽ có phản ứng thế nào, biết đâu lại giống như trong lịch sử, vương bát nhìn đậu xanh thì sao?

Đôi khi, chuyện như vậy thật sự là do số mệnh. --- "Tạ ơn Lưu tướng quân, tạ ơn Ngô giáo úy." Nhận lấy lễ vật từ tay Gia Cát Lượng, hai vị phu nhân đều là tiểu thư khuê các hiểu lễ nghi, tự nhiên sẽ không mở ra xem trước mặt Ngô Lương và mọi người, chỉ vội vàng hành lễ cảm tạ.

Nhưng cô bé tên "Hoàn Nhi" kia lại không kìm được lòng hiếu kỳ, nhận được lễ vật liền lập tức mở lớp vải lụa bên ngoài. "Cha, mẹ, hai người xem đây là gì này?" Hoàn Nhi giơ một món đồ trang trí nhỏ bằng vàng óng ánh lên quá đầu, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn lại có chút thất vọng.

Trong mắt một cô bé ở độ tuổi này, đồ ăn ngon và đồ chơi vui mới

là thứ nàng quan tâm nhất, những món đồ trang trí bằng vàng như thế này thực sự khó mà thu hút được hứng thú của nàng.

Đương nhiên, chủ yếu vẫn là vì Hoàng gia nay đã sa sút, cô nhóc này từ khi biết chuyện đến nay chưa từng thấy vàng, càng không có cơ hội sử dụng vàng, nên không biết giá trị thực sự của nó.

Cũng chính lúc này, Hoàng Thừa Ngạn và hai vị phu nhân mới cuối cùng hiểu ra lễ vật Ngô Lương tặng là thứ gì, trong phút chốc có phần hoảng hốt, vội nói: "Không được đâu Ngô giáo úy, ngài phụng mệnh đến thăm chúng tôi đã là nhân nghĩa tận cùng, nay lại tặng lễ vật quý giá như vậy, chúng tôi làm sao dám nhận?" Đối với họ, đây chẳng khác nào than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.

Kể từ khi Thái úy Trương Ôn bị Đổng Trác giết hại, Hoàng gia mất đi chỗ dựa liền bị các sĩ tộc môn phiệt ở Tương Dương gạt ra rìa, cuộc sống của họ ngày càng sa sút.

Mấy năm nay, Hoàng Thừa Ngạn không thể không cho giải tán gia nhân, sản nghiệp của gia đình cũng phải lần lượt bán rẻ đi, như vậy mới có thể duy trì cuộc sống.

Bây giờ gia sản có thể bán cũng đã bán gần hết.

Có thể nói, hiện tại Hoàng gia chỉ còn lại tòa nhà này để miễn cưỡng giữ thể diện, tòa nhà này thật sự không thể bán nữa, nếu bán đi cả nhà họ sẽ không còn nơi để về.

Để duy trì cuộc sống, Hoàng Thừa Ngạn vào mùa xuân năm nay đã phải dựa vào mười mấy mẫu đất còn lại trong nhà để tự lực cánh sinh, tiếc là vẫn còn không ít trở ngại, vì Hoàng Thừa Ngạn có hai người con gái, trong nhà không có đàn ông nào khác, lại không có tiền thuê gia súc của nhà khác, những công việc đồng áng đó về cơ bản đều do một mình ông làm, thực sự có chút không kham nổi.

Số vàng mà Ngô Lương mang đến, vừa hay giải quyết được cái khó trước mắt của Hoàng gia, không chỉ có thể kịp gieo trồng vụ xuân, mà còn có thể cho họ sống những ngày thoải mái một thời gian.

Cứ như vậy chỉ cần cầm cự đến mùa thu hoạch, dù cuộc sống có vất vả hơn một chút, cũng vẫn có thể sống qua ngày. "Đây là ý của Lưu tướng quân, Hoàng tiên sinh và hai vị phu nhân không cần từ chối." Ngô Lương cười ha hả nói. "Không ngờ nhiều năm không gặp, tiểu muội của ta vẫn còn nhớ đến người chị này, nó cũng thật có lòng." Một vị phu nhân hơi mập mạp nói với đôi mắt đỏ hoe.

Nếu đoán không lầm, vị phu nhân này chính là con gái lớn của Thái Phúng, còn "tiểu muội" trong miệng bà, tự nhiên chính là con gái nhỏ của Thái Phúng đã gả cho Lưu Biểu.

Hoàng Thừa Ngạn và Lưu Biểu, chính là có quan hệ thông gia như trong lịch sử ghi lại.

Nói xong, vị phu nhân lại có chút oán trách nói với Hoàng Thừa Ngạn: "Ta đã sớm khuyên chàng đi đầu quân cho Lưu tướng quân, chàng ấy dù sao cũng là em rể của ta, có tình nghĩa của tiểu muội, Lưu tướng quân chắc chắn sẽ sắp xếp cho chàng một chức quan, như vậy cả nhà chúng ta cũng có thể sống những ngày tốt đẹp, hà cớ gì phải chịu khổ thế này?" "Phụ nữ các người thì biết gì..." Sắc mặt Hoàng Thừa Ngạn hơi thay đổi, có lẽ vì ngại thân phận của Ngô Lương nên không tiện nói nhiều, ông cũng không nói tiếp, chỉ chuyển lời, có chút khí thế anh hùng suy sụp nói với Ngô Lương: "Xin Ngô giáo úy về chuyển lời lại với Lưu tướng quân, món quà hậu hĩnh này của Lưu tướng quân... ta đành mặt dày nhận lấy, ân tình hôm nay vĩnh viễn không dám quên, đợi sau khi Hoàng gia vượt qua khó khăn, nhất định sẽ hoàn trả đủ số." "Hoàng tiên sinh nói quá lời rồi." Ngô Lương có thể nhìn ra, Hoàng Thừa Ngạn chắc là có nỗi khổ tâm khó nói, không muốn dính dáng gì đến Lưu Biểu, chỉ là bị tình thế ép buộc mới phải

nhận số vàng này.

Còn nguyên nhân là gì?

Thì có thể có rất nhiều, có thể là lập trường chính trị khác nhau, có thể là không muốn cuốn vào chiến loạn, cũng có thể là có kế hoạch khác...

Chương 261

Ngô Lương không mấy hứng thú với chuyện này, tự nhiên cũng không dây dưa vào vấn đề mà Hoàng Thừa Ngạn rõ ràng không tiện nói với hắn.

Mà ở một bên khác, vị phu nhân có thân hình hơi mập mạp đã đi đến bên cạnh cô bé tên "Hoàn Nhi", cười nói: "Hoàn Nhi, món quà này rất quý giá, hay là để mẫu thân cất giữ giúp con nhé, đợi khi con xuất giá sẽ làm của hồi môn trả lại cho con." Cảnh tượng này lập tức khiến Ngô Lương nhớ lại cảnh mẹ mình lừa tiền lì xì từ tay mình hồi nhỏ. "Mẫu thân, con bây giờ cũng rất thích món quà này, con có thể tự cất giữ." Vị phu nhân không đòi thì thôi, vừa đòi liền lập tức khiến Hoàn Nhi cảnh giác, vội vàng giấu món đồ vàng nhỏ ra sau lưng. "Nếu con giao món quà này cho mẫu thân bảo quản, ngày mai mẫu thân sẽ may cho con một bộ quần áo mới." Vị phu nhân lại nhẹ nhàng dụ dỗ. "Thật không ạ?" Hoàn Nhi lập tức lộ vẻ mong đợi. "Mẫu thân lừa con bao giờ chưa?

Hoàn Nhi ngoan nào." Phu nhân cười nói. "Mẫu thân phải giữ lời đó!" Hoàn Nhi lúc này mới vui vẻ giao nộp món đồ vàng nhỏ.

Quá chân thực.

Mà ở một bên khác, sau tiểu khúc nhạc đệm này, Gia Cát Lượng cũng đã chờ đợi một lát, cuối cùng cầm lễ vật đến trước mặt Hoàng Nguyệt Anh. "Giao, giao cho mẫu thân bảo quản đi..." Hoàng Nguyệt Anh dù sao cũng lớn hơn một chút, hiểu chuyện hơn, hoặc là biết rằng món quà này cuối cùng cũng không đến tay mình, chưa đợi Gia Cát Lượng dâng lễ vật lên, đã khẽ ngẩng đầu lên, rồi lại vội cúi xuống lí nhí nói.

Cũng chính là cái ngẩng đầu khẽ này. "Sao lại là ngươi?" Gia Cát Lượng lập tức sững sờ, mặt lộ vẻ vui mừng nói. "Ngươi, ngươi là..." Hoàng Nguyệt Anh dường như không hiểu tại sao Gia Cát Lượng lại có phản ứng như vậy, cũng có chút tò mò ngẩng đầu lên lần nữa, lúc này nàng mới cuối cùng nhìn rõ dung mạo của Gia Cát Lượng, sau đó cũng khẽ sững sờ, kinh ngạc nói: "Là ngươi?" Gia Cát Lượng đã không kìm được niềm vui mà cười lớn: "Ha ha, sau ngày hôm đó ta vẫn luôn tìm ngươi, muốn đích thân bày tỏ lời cảm tạ, tiếc là tìm mấy tháng liền cũng không gặp lại ngươi, còn tưởng ngươi chỉ là khách qua đường ở Tương Dương, không ngờ hôm nay lại gặp được ngươi ở đây!" "Ta, ta rất ít khi ra ngoài, ngày hôm đó, ngày hôm đó chỉ là tình cờ..." Hoàng Nguyệt Anh ngược lại có chút ngại ngùng, lại khẽ cúi đầu nói nhỏ.

Ối chà?!

Ngô Lương trong lòng kinh ngạc, xem ra hai người này trước đây đã gặp nhau, hơn nữa còn cùng nhau trải qua một số chuyện.

Thật là trùng hợp quá đi chứ?

Nếu đã như vậy, thì chuyện trong lịch sử Hoàng Thừa Ngạn giới thiệu "xú nữ" Hoàng Nguyệt Anh cho Gia Cát Lượng, mà một người kiêu ngạo như Gia Cát Lượng lại vui vẻ đồng ý cũng không có gì lạ, hóa ra hai người này đã có nền tảng tình cảm! "Hôn Nhi, con đã gặp vị công tử này rồi sao?" Hoàng Thừa Ngạn và hai vị phu nhân cũng ngạc nhiên nhìn sang.

Bây giờ Gia Cát Lượng tuy "tiếng xấu đồn xa", nhưng vì tuổi còn nhỏ, suốt ngày giao du cũng chỉ là đám trẻ con của các sĩ tộc môn phiệt, những người lớn tuổi như Hoàng Thừa Ngạn, trong trường hợp bình thường sẽ không tiếp xúc với Gia Cát Lượng, không nhận ra cậu ta tự nhiên cũng là chuyện hợp tình hợp lý. "Chỉ gặp một lần..." Hoàng

Nguyệt Anh không phải là người thích nói nhiều, nên nói rất ngắn gọn và mơ hồ. "Gia Cát hiền đệ, rốt cuộc là chuyện gì vậy?" Ngô Lương biết muốn để Hoàng Nguyệt Anh nói rõ chuyện e rằng phải tốn chút sức, nên không hỏi nàng, mà trực tiếp hỏi Gia Cát Lượng. "Hữu Tài ca ca, chuyện này phải nói từ năm ngoái." Gia Cát Lượng nói một cách thẳng thắn: "Còn nhớ ngày trung thu năm ngoái, ta đến thành Tương Dương chơi, gặp mấy vị công tử đang dùng cờ Lục Bác để cá cược rượu trong thành.

Ta đứng bên cạnh xem một lúc, thấy kỳ thuật của họ thực sự không ra gì, liền không nhịn được lên tiếng chỉ điểm cho họ vài câu, nào ngờ họ không những không cảm ơn ta, mời ta uống rượu, mà còn nói cái gì mà xem cờ không nói mới là chân quân tử.

Ta cãi với họ vài câu, họ liền kéo bè kết phái muốn đánh ta." "Ta tự nhiên không thể chịu thiệt, thế là co cẳng chạy, nhưng họ đông người, làm sao cũng không thoát được." "Ngay lúc đường cùng, một người đột nhiên kéo ta một cái, lôi ta vào bụi cỏ trốn, như vậy mới cuối cùng thoát được một kiếp, mà người kéo ta, chính là vị này đây.

Anh nói xem cô ấy có phải là ân nhân của ta không, ta có nên cảm tạ cô ấy đàng hoàng không... tiếc là sau ngày hôm đó ta không bao giờ gặp lại cô ấy nữa, không ngờ cô ấy lại ở đây." "Thì ra là vậy." Ngô Lương cuối cùng cũng hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện, gật đầu cười nói: "Ngươi phá vỡ ván cược của người ta, quả thực đáng bị đánh." "Chuyện này không thể trách ta được, chỉ trách mấy vị công tử đó kỳ thuật quá kém, kém như vậy mà cũng dám đem ra cược rượu, nếu họ đánh cờ với ta, ta có thể thắng đến mức họ không bao giờ dám nhắc đến cờ Lục Bác nữa." Gia Cát Lượng vênh váo nói. "Lại tự mãn rồi!" Ngô Lương lườm cậu ta một cái, quay đầu lại cố ý nói với Hoàng Thừa Ngạn: "Hoàng tiên sinh, không ngờ hiền đệ của tại hạ và lệnh thiên kim lại có một đoạn quá khứ như vậy, đây cũng coi như là một

loại duyên phận." "Đúng là như vậy, nhưng vị công tử này họ Gia Cát... theo ta được biết, họ Gia Cát sống ở khu vực Tương Dương dường như chỉ có một nhà, vị công tử này chẳng lẽ là?" Hoàng Thừa Ngạn dường như nghĩ đến điều gì, thăm dò hỏi. "Cậu ấy họ Gia Cát, tên một chữ Lượng." Ngô Lương cười nói. "Chuyện này...

đã lâu nghe danh mà chưa gặp mặt, nay gặp quả là một biểu nhân tài, quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên a." Trí tuệ cảm xúc của Hoàng Thừa Ngạn cũng không thấp, rõ ràng sững sờ một chút, liền đổi giọng cười nói.

Tuy nhiên, làm sao Ngô Lương không nghe ra ông ta đang nói lời khách sáo, với danh tiếng trước đây của Gia Cát Lượng ở thành Tương Dương, Hoàng Thừa Ngạn có thể nói ra những lời này quả thực đã làm khó ông ta rồi.

Nhưng Ngô Lương không hề cảm thấy ngại ngùng, cười cười rồi nói tiếp: "Đúng là như vậy, Gia Cát hiền đệ của tại hạ tuy bây giờ có chút sa sút, nhưng dòng dõi Gia Cát cũng từng là vọng tộc ở vùng Lang Gia.

Tổ tiên Gia Cát Phong từng làm Tư Lệ Giáo úy ở tiền kinh, phụ thân Gia Cát Khuê mấy năm trước lại từng nhậm chức Thái Sơn Quận thừa, thúc phụ Gia Cát Huyền còn từng làm Dự Chương Thái thú, nay cậu ấy tuy tuổi trẻ ngông cuồng, nhưng nếu được dạy dỗ cẩn thận, tiền đồ cũng là không thể hạn lượng." Những chuyện gia thế này ta chưa từng nói với Hữu Tài ca ca, thúc phụ cũng chưa từng nhắc đến với huynh ấy, huynh ấy làm sao mà biết được?

Nghe lời Ngô Lương nói, Gia Cát Lượng lại có chút mơ hồ.

Phải rồi, Hữu Tài ca ca biết bấm độn tính toán, thiên hạ không có chuyện gì huynh ấy không biết, những chuyện nhỏ này tự nhiên cũng không qua được mắt huynh ấy...

Sẽ có một ngày, ta cũng sẽ thông hiểu thiên hạ sự như Hữu Tài ca ca. "Ồ?

Nói như vậy, vị công tử này cũng là danh môn chi hậu." Hoàng Thừa Ngạn lập tức nhìn Gia Cát Lượng từ trên xuống dưới, coi như trong phút chốc đã nhìn cậu ta bằng con mắt khác, ngay cả hai vị phu nhân cũng đã bắt đầu đánh giá Gia Cát Lượng.

Chuyện này cũng không có gì đáng trách.

Thời này địa vị xã hội của sĩ tộc chính là siêu việt như vậy.

Ngay cả sĩ tộc sa sút cũng thế.

Quan trọng nhất là ngoại hình của Gia Cát Lượng cũng rất ưa nhìn, tuy bây giờ tuổi còn nhỏ, chưa đạt đến "thân cao tám thước" như trong sử sách ghi lại, nhưng dù mặc một bộ quần áo vải cũ rách, vẫn là một chàng trai trẻ đẹp trai "dung mạo thậm vĩ, diện như quan ngọc" (dung mạo rất oai vệ, mặt như ngọc quan).

Trừ đi danh tiếng trước đây của cậu ta ở thành Tương Dương, chỉ nhìn ngoại hình, thực ra cũng rất ưa nhìn... dù là cuối thời Đông Hán, vẫn là một thế giới trọng nhan sắc a. "Đúng rồi, Hữu Tài ca ca." Bốn chữ "danh môn chi hậu" đối với Gia Cát Lượng tự nhiên là rất hữu dụng, cậu ta đắc ý cười một tiếng, đồng thời lại đột nhiên nghĩ đến điều gì, tiếp tục nói: "Vừa rồi lão tiên sinh không phải vừa vào cửa đã nói, ông ấy liếc mắt đã nhìn ra tòa nhà này là một hung trạch phạm phải 'Ngũ Quỷ Sát Vị' sao?

Hơn nữa ta nghe lão tiên sinh nói ông ấy có cách hóa giải sát khí, vị cô nương này từng có ơn với ta, anh hãy cùng lão tiên sinh ra tay một lần giúp họ hóa giải sát khí này, thay ta trả món ân tình này đi, món nhân tình này tính vào đầu ta, sau này ta nhất định sẽ tìm cách báo đáp hai người." "Ngũ Quỷ Sát Vị?

Hung trạch?" Vừa nghe những lời này, Hoàng Thừa Ngạn và mấy vị gia quyến lập tức lại căng thẳng lên.

Thời này người ta tin vào những thứ này, họ tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Nhưng cũng không phải ai cũng có thể lừa được họ, chủ yếu là những lời này của Gia Cát Lượng không có ý đồ chiếm đoạt gì từ họ, hơn nữa Hoàng gia bây giờ cũng thực sự không có gì đáng để lừa...

Hơn nữa, có ai đi lừa người mà lại tặng vàng trước không, chắc đây là lừa người, chứ không phải là giúp người nghèo làm từ thiện? ...Thực ra Ngô Lương cũng có ý giúp Hoàng gia hóa giải sát khí này.

Ai bảo trong lịch sử Hoàng Thừa Ngạn chính là nhạc phụ của Gia Cát Lượng, mà Hoàng Nguyệt Anh lại là thê tử của Gia Cát Lượng cơ chứ?

Mặc dù từ khi hắn đến đây, chiều hướng lịch sử đã có một số thay đổi, nhưng hắn vẫn sẵn lòng tác thành cho mối nhân duyên này với điều kiện tôn trọng ý nguyện của đôi bên, dù sao thì "thà phá mười ngôi miếu, không phá một cuộc hôn nhân" mà.

Quan trọng nhất là Ngô Lương còn muốn kích phát tài năng của Gia Cát Lượng hơn nữa, mà truyền thuyết dân gian nói Hoàng Nguyệt Anh chính là người vợ hiền trợ giúp Gia Cát Lượng, rất nhiều chuyện nếu không có sự giúp đỡ của bà, Gia Cát Lượng cũng gặp nhiều khó khăn, cho nên, Ngô Lương cũng muốn xem hai người này ở bên nhau rốt cuộc sẽ tạo ra phản ứng hóa học như thế nào.

Tuy nhiên, trước khi giải thích "Ngũ Quỷ Sát Vị" cho Hoàng Thừa Ngạn và hai vị phu nhân, Ngô Lương vẫn hỏi trước một vấn đề liên quan đến sự tha thứ và màu xanh lá cây: "Hoàng tiên sinh, 'Ngũ Quỷ Sát Vị' tạm gác sang một bên, trước đó, tại hạ muốn tìm hiểu một sự thật, tóc và màu da của lệnh thiên kim là bẩm sinh đã vậy, hay là do

hậu thiên mà dần dần biến thành thế này?" Hắn đương nhiên không thể hỏi thẳng là nhà các vị trước đây có từng có Côn Luân Nô không?

Vấn đề này quá thẳng thắn.

Hoàng Thừa Ngạn chỉ cần không phải kẻ ngốc, e rằng sẽ lập tức nhận ra vấn đề nằm ở đâu. "Hôn nhi lúc mới sinh da dẻ trắng nõn, tóc tơ tuy hơi thưa thớt nhưng cũng là một đầu tóc đen nhánh, chỉ là không biết vì sao dần dần lại mọc thành bộ dạng này." Hoàng Thừa Ngạn khẽ lắc đầu, nói với vẻ vô cùng bất đắc dĩ.

Hai vị phu nhân cũng không ngừng gật đầu, tỏ ý đồng tình với lời của Hoàng Thừa Ngạn.

Xem ra có thể cơ bản loại trừ khả năng người nhà họ Hoàng từng tiếp xúc với Côn Luân Nô, ít nhất trong chuyện này Hoàng Thừa Ngạn không nên nói dối, cũng không cần thiết phải nói dối. "Nếu đã như vậy, ta xin nói thẳng." Ngô Lương gật đầu, nói: "Hoàng tiên sinh, vị lão tiên sinh đi cùng ta đây là một vị phong thủy đại sư, đúng như Gia Cát hiền đệ đã nói, ngài ấy vừa vào quý phủ đã chú ý đến cách cục phong thủy của tòa trạch viện này phạm phải 'Ngũ Quỷ Sát Vị'. 'Ngũ Quỷ Sát Vị' này không chỉ khiến gia đạo họ Hoàng dần suy bại, nếu vị trí đại hung dùng làm hỏa phòng hoặc ngọa phòng, thì cũng sẽ ảnh hưởng không nhỏ đến sức khỏe của các vị." "Lại có chuyện này sao?

Cái này… vậy phải làm sao đây?" Trước đó nghe lời của Gia Cát Lượng, Hoàng Thừa Ngạn và hai vị phu nhân tuy đã có chút chuẩn bị tâm lý, nhưng bây giờ nghe Ngô Lương nói ra những lời này vẫn lộ vẻ hoảng hốt, vội vàng truy vấn. "Lão tiên sinh, mời ngài." Ngô Lương cười cười, rồi làm một cử chỉ mời với Vu Cát, giao quyền phát ngôn cho người chuyên nghiệp.

Vu Cát khẽ gật đầu, tiến lên nói: "Vị trí đại hung này nếu dùng làm hỏa phòng, sẽ bất lợi cho cả nhà ngài; nếu dùng làm ngọa phòng, sẽ

bất lợi cho người ở trong đó.

Vì vậy, trước khi đưa ra kết luận, lão phu cần xác nhận với Hoàng tiên sinh một chuyện, căn ngọa phòng phía tây ở viện thứ hai, có phải là ngọa phòng của vị Hôn nhi cô nương này không?" "Lão tiên sinh thật là thần cơ diệu toán!

Đúng vậy, căn ngọa phòng đó chính là nơi Hôn nhi ở." Hoàng Thừa Ngạn rất chắc chắn trước đây chưa từng gặp qua Ngô Lương và những người khác, tự nhiên cũng không thể nào gặp qua Vu Cát, vì vậy họ cũng không có cơ hội vào Hoàng phủ quan sát.

Nhưng Vu Cát lại nói trúng phóc chủ nhân của căn ngọa phòng đó, điều này khiến ông vô cùng kinh ngạc. "Ý của lão tiên sinh là, gia đình họ Hoàng chúng ta ra nông nỗi này, chính là vì phạm phải 'Ngũ Quỷ Sát Vị' sao?

Còn Hôn nhi bây giờ biến thành bộ dạng này, là vì ngọa phòng của nó lại vừa hay nằm ở vị trí đại hung?" Vị phu nhân có thân hình hơi đầy đặn cũng bất giác hỏi. "Chính xác là như vậy." Vu Cát gật đầu. "Nói như vậy, ta cũng có chút ấn tượng rồi.

Khi chúng ta dọn vào tòa trạch viện này được ba tháng, người cậu ta là Thái úy đã bị Đổng Trác sát hại, đó chính là lúc gia đình chúng ta bắt đầu suy bại." Vị phu nhân này lại nhíu mày, mặt mày kinh hãi nhớ lại: "Còn nhớ lúc Hôn nhi còn nhỏ là một tiểu mỹ nhân da trắng tóc đen, ai thấy cũng phải khen vài câu.

Sau này Hôn nhi lớn dần, chúng ta bèn sắp xếp cho nó ở căn ngọa phòng đó, cũng từ lúc đó, Hôn nhi thường xuyên giật mình tỉnh giấc giữa đêm, cứ vài tháng lại ốm nặng một trận, dần dần da cũng đen đi, tóc cũng vàng đi.

Chúng ta còn tưởng là bệnh tật hủy hoại thân thể nó, nên mới thành ra bộ dạng này, nghe vị lão tiên sinh đây nói, e rằng những

chuyện này không đơn giản như vậy!" "Xin lão tiên sinh cứu lấy gia đình ta, ơn này hôm nay tuyệt không dám quên!" Những chuyện phu nhân nói, Hoàng Thừa Ngạn tất nhiên rất rõ.

Nghe đến đây, ông đã tin vào bản lĩnh của Vu Cát, lập tức vô cùng thành khẩn cúi người thỉnh cầu. "Công tử đã lệnh cho lão phu nói rõ chuyện này với các vị, tất nhiên là có ý ra tay giúp đỡ, chỉ là chuyện này phải giúp như thế nào, còn phải do công tử quyết định." Vu Cát, con cáo già này, có EQ rất cao, trong lòng khá đắc ý nhưng cũng không lấn át chủ, mà lại đẩy Ngô Lương ra phía trước, để Hoàng Thừa Ngạn ghi nhận tấm lòng của Ngô Lương.

Quan trọng nhất là, Vu Cát đến giờ vẫn chưa hiểu ý đồ của Ngô Lương trong chuyến đi này.

Không chỉ ông ta, mà Điển Vi, Bạch Tinh Tinh, Dương Vạn Lý và Gia Cát Lượng cũng không hiểu.

Chương 262

Theo phong cách hành sự trước đây của Ngô Lương, gặp phải chuyện thế này hắn chắc chắn sẽ nhân cơ hội sư tử ngoạm, Hoàng Thừa Ngạn này dù không chết cũng phải lột một lớp da.

Ví như Thái thú Trần Lưu là Trình Dục.

Ngô Lương chỉ giúp ông ta một việc nhỏ mà đã lừa được mười cân vàng, khiến vị Thái thú một quận cao cao tại thượng này đến giờ vẫn không ngóc đầu lên nổi trước mặt hắn.

Lần này, Ngô Lương đã chịu giúp nhà họ Hoàng, chắc hẳn cũng có mưu đồ.

Nhưng tình hình lần này lại khác, Ngô Lương không những khá hào phóng tặng mấy món đồ vàng nhỏ làm quà gặp mặt, mà còn không hề nói rõ muốn nhận được gì từ nhà họ Hoàng.

Điều này hoàn toàn không phải tính cách của Ngô Lương, tự nhiên khiến đám bạn cũ đã khá hiểu hắn có chút bối rối.

Cho nên, rốt cuộc phải làm thế nào, vẫn nên xem ý của Ngô Lương trước thì hơn. "Xin Ngô giáo úy cứu lấy gia đình ta!" Hoàng Thừa Ngạn cũng rất biết điều, vội vàng cúi người nói với Ngô Lương. "Chỉ là cái nhấc tay, không cần khách sáo." Ngô Lương cười gật đầu.

Hoàng Thừa Ngạn đang định cảm tạ lần nữa, thì nghe Ngô Lương nói tiếp, nhíu mày: "Có điều, chuyện này e là không đơn giản như vậy, cần phải bàn bạc kỹ hơn." Tới rồi!

Quả nhiên Ngô Lương không tốt bụng như vậy, đây chẳng phải là bắt đầu làm giá rồi sao?

Mọi người trong Phường Nhân Quân lập tức phấn chấn hẳn lên.

Chỉ có Gia Cát Lượng vừa mới nhập bọn là có chút thầm nghĩ: Vừa rồi lão tiên sinh chẳng phải nói chuyện này rất dễ giải quyết sao?

Tại sao Hữu Tài ca ca lại nói cần phải bàn bạc kỹ hơn?

Còn nữa, tại sao đám thuộc hạ của Hữu Tài ca ca sắc mặt bỗng nhiên có chút hưng phấn, giống như chồn chúc Tết gà vậy… Ngay cả Tinh Tinh tỷ tỷ trông qua là người lương thiện cũng như thế? "Ý của Ngô giáo úy là…" Hoàng Thừa Ngạn có vẻ không hiểu, ngạc nhiên hỏi. "Tòa trạch viện này của Hoàng tiên sinh chắc là mời người xây cất nhỉ, chẳng lẽ Hoàng tiên sinh không hề nghi ngờ mục đích của người xây dựng tòa trạch này sao?" Ngô Lương cười nói: "Theo ta được biết, thời này hễ động thổ là phải mời người xem phong thủy, đặc biệt là tòa trạch của Hoàng tiên sinh quy mô lớn như vậy, chuyện này lại càng không thể thiếu.

Mà người chỉ điểm phong thủy cho Hoàng tiên sinh khi đó, nếu không phải là người không biết gì về phong thủy, thì e là cố ý làm vậy?" Đây là một sự thật không thể chối cãi, người xưa ở Thiên triều đặc biệt coi trọng chuyện này.

Không chỉ động thổ phải xem phong thủy, mà chuyển nhà, đi xa, cưới hỏi ma chay… thậm chí rất nhiều việc vặt không quan trọng cũng phải chọn ngày lành tháng tốt để cầu mọi sự thuận lợi.

Hoàng gia là dân bản địa thời Đông Kinh, tự nhiên cũng không thể thoát khỏi tục lệ này. "…" Nghe lời Ngô Lương, Hoàng Thừa Ngạn trầm ngâm một lát, cuối cùng nghiêm túc nói: "Ngô giáo úy nói có lý.

Năm đó khi ta xây tòa trạch này, quả thực có tìm người xem phong thủy.

Người chọn đất và xây cất cho ta chính là Lưu Tư, một kham dư

tiên sinh có tiếng trong thành Tương Dương.

Lưu Tư này không chỉ có nghiên cứu về thuật kham dư, mà còn là thợ thủ công giỏi nhất trong thành.

E rằng một nửa số trạch viện của các danh gia trong thành đều do tay ông ta xây dựng.

Nhưng ta và Lưu Tư đó xưa nay không thù không oán, ông ta không có lý do gì để hại ta cả, hơn nữa… ông ta bây giờ đã không còn trên đời rồi." "Không còn trên đời nữa?" Ngô Lương ngẩn ra, nếu vậy, người chết đèn tắt, chuyện này cũng chẳng có gì để truy cứu nữa. "Đúng vậy, ba năm trước Lưu Tư đột ngột qua đời, ta còn đích thân đến dự tang lễ, tận mắt thấy ông ta được chôn cất." Hoàng Thừa Ngạn nói. "Nếu đã vậy, chuyện này không cần nhắc lại nữa, ta sẽ hóa giải sát khí này cho ngài." Ngô Lương cuối cùng không còn bận tâm vấn đề này nữa, chuyển sang nói: "Mời Hoàng tiên sinh dẫn lão tiên sinh đến khuê phòng của lệnh thiên kim xem qua, để lão tiên sinh chỉ điểm cách hóa giải… Gia Cát hiền đệ, ngươi qua đây một chút." ...

Ngô Lương dẫn Gia Cát Lượng đến một góc phòng khách, đợi mọi người ra ngoài. "Hữu Tài ca ca, huynh gọi ta ở lại có việc gì?" Gia Cát Lượng tò mò hỏi. "Gia Cát hiền đệ, ngươi có biết hôm nay ta đến đây vì sao không?" Ngô Lương cười tủm tỉm hỏi lại. "Hữu Tài ca ca cao thâm khó lường, ta làm sao biết được." Gia Cát Lượng lắc đầu. "Nói cho ngươi một bí mật." Ngô Lương thân mật khoác vai Gia Cát Lượng, ghé tai nói nhỏ: "Mấy ngày gần đây ta có lên đồng, lúc lên đồng thì thần du đến nơi này, gặp được vị Hôn nhi cô nương đã từng cứu ngươi một mạng." "Lại có chuyện này sao?" Gia Cát Lượng ngẩn ra, nhưng vẫn không hiểu ý đồ của Ngô Lương. "Đúng vậy.

Theo huynh được biết, Hôn nhi cô nương này tuy bị 'Ngũ Quỷ Sát Vị' làm hại nên dung mạo khác thường, nhưng lại là một tài nữ hiếm

thấy trong thiên hạ, tài hoa có thể sánh ngang với ngươi." Ngô Lương nói tiếp.

Chỉ là lời này nghe sao quen quá… Đúng rồi, trong lịch sử Hoàng Thừa Ngạn gả con gái cho Gia Cát Lượng cũng nói như vậy, tuy không phải nguyên văn, nhưng ý tứ gần như y hệt. "Không thể nào?

Tài hoa của ta đã là thiên hạ đệ… đệ nhị, nàng ấy sao có thể sánh ngang với ta được?" Gia Cát Lượng lại có chút không phục.

Tuy đứa trẻ này đã biết học đi đôi với hành, nhưng phản ứng này có chút không đúng. "Gia Cát hiền đệ nếu không tin, lát nữa có thể tìm cơ hội giao lưu riêng với nàng một phen, chắc hẳn chứng thực chuyện này không khó." Ngô Lương tỉnh bơ giao nhiệm vụ này cho Gia Cát Lượng, rồi lại nói: "Thực ra huynh thấy, Hôn nhi cô nương này tuy màu da và chất tóc khác người thường, nhưng ngũ quan dung mạo của nàng thực ra rất đoan trang, nếu bỏ qua màu da và chất tóc, cũng có thể coi là một mỹ nhân, không biết hiền đệ thấy thế nào?" "Ta thấy, nàng không đẹp bằng Tinh Tinh tỷ tỷ… Hữu Tài ca ca, huynh có ý gì đây, chẳng lẽ huynh?" Gia Cát Lượng lập tức kinh ngạc nhìn Ngô Lương: "Hữu Tài ca ca, nàng ấy còn chưa cập kê đâu, hơn nữa Tinh Tinh tỷ tỷ có thể chấp nhận chuyện này không?

Lại nói, huynh đã có mỹ nhân như Tinh Tinh tỷ tỷ rồi, sao còn để ý đến nàng ấy được, ta thực sự không hiểu lắm." "Cút!" Ngô Lương vừa tức vừa buồn cười, liền vỗ một phát vào gáy Gia Cát Lượng, mắng: "Nói thẳng ra nhé, lần này ta đến đây chính là vì Hôn nhi, nhưng không phải vì ta, mà là vì ngươi!

Mấy hôm trước ta lên đồng thấy ngươi và Hôn nhi còn có một đoạn tiền thế nhân duyên chưa dứt, đến nỗi ngươi bây giờ tam hồn thất phách thiếu mất một phách, đời này dù tài hoa hơn người e cũng khó thành đại sự.

Muốn bù lại một phách đã mất, cách duy nhất chính là kết làm phu phụ với Hôn nhi.

Ngươi tự mình lo liệu đi!" "Ách…" Nghe Ngô Lương nói bừa, Gia Cát Lượng xoa gáy, mặt đờ đẫn: "Hữu Tài ca ca, ta không hiểu ý huynh lắm, hơn nữa ta còn nhỏ mà." "Ta tất nhiên không bảo ngươi thành hôn bây giờ, nhưng có thể định trước hôn sự này, sau khi thành niên thì quay về thành hôn là được." Ngô Lương nói: "Sao, chẳng lẽ tên nhóc nghèo như ngươi còn chê Hôn nhi à?" "Cũng không phải, nếu tài hoa của nàng quả thực có thể sánh ngang với ta, ta cũng không để ý, hơn nữa nàng còn từng cứu ta… Chỉ là cảm thấy chuyện này quá đột ngột, ta vẫn còn hơi mơ hồ." Gia Cát Lượng nhăn khuôn mặt non nớt nói. "Nếu đã vậy, chuyện này cứ quyết định thế đã.

Bây giờ ta đi xem bên Vu Cát hóa giải sát khí thế nào, ngươi cũng nhân cơ hội giao lưu với Hôn nhi một phen, kiểm chứng tài hoa của nàng rồi nói riêng với ta, ta sẽ sắp xếp sau." Ngô Lương vỗ vai Gia Cát Lượng, đẩy cậu ta về phía Hoàng Nguyệt Anh đang đứng trong sân. ...

Cứ thế để Gia Cát Lượng lại trong sân giao lưu với Hoàng Nguyệt Anh, Ngô Lương đi vào khuê phòng của nàng.

Chỉ thấy Vu Cát đã xem xét xong bài trí trong phòng, chỉ vào vị trí phía đông bắc hơi lệch về phía bắc của ngọa phòng nói: "Để hóa giải sát khí này, cần phải tìm người đúc một chiếc 'Tiên Sơn Đồng Giám' đặt ở đây, như vậy mới có thể kê cao gối mà ngủ.

Nhưng đúc đồng giám cần tốn chút công sức, cũng có một cách có thể tạm thời áp chế sát khí." Nói đoạn, Vu Cát lại hỏi Hoàng Thừa Ngạn sinh thần bát tự của Hoàng Nguyệt Anh, tính toán một lúc rồi nói: "Hoàng tiên sinh, vừa rồi vào viện ta thấy trong sân nhà ngài có đặt mấy quả bầu khô, xin hãy lấy một quả đến đây, ta sẽ y theo phép

thêm 'Nhật Túc kết ấn, Tịch Thành kết ấn, Băng Điệp kết ấn' ba ấn vào trong phòng cho lệnh thiên kim, có thể đảm bảo trước khi 'Tiên Sơn Đồng Giám' đúc xong, lệnh thiên kim không còn bị ảnh hưởng bởi hung vị của 'Ngũ Quỷ Sát Vị'.

Nhưng muốn xoay chuyển thế suy của Hoàng gia, vẫn cần 'Tiên Sơn Đồng Giám' trấn áp." "Lão tiên sinh đợi một chút, còn không mau đi lấy?" Hoàng Thừa Ngạn tuy nghe như vịt nghe sấm, nhưng càng như vậy lại càng cảm thấy Vu Cát cao thâm khó lường, liền vội lệnh cho hai thị nữ làm theo.

Vu Cát thì từ trong chiếc túi nhỏ mang theo bên người lấy ra một tờ giấy vàng, cắt thành ba mảnh đều nhau, lại mài chút chu sa, dùng bút lông thấm đẫm rồi vẽ bùa lên trên.

Vẽ xong lại gấp chúng thành hình chữ "L".

Vừa lúc đó thị nữ cũng mang bầu khô tới, Vu Cát liền lấy ra một dụng cụ nhỏ hình mũi khoan, đục một lỗ nhỏ trên quả bầu, nhét ba tờ giấy gấp hình chữ "L" vào trong, sau đó lại tính toán một hồi, chỉ vào một phiến đá lát trên sàn ngọa phòng nói: "Chôn quả bầu này dưới phiến đá này, sát khí sẽ tạm thời được áp chế.

Cứ làm theo đi." Chuỗi hành động này của Vu Cát, Ngô Lương cũng xem mà chẳng hiểu gì.

Chuyện này cũng đành chịu, về "thuật kham dư" hắn quả thực không biết gì, nhưng điều đó không ảnh hưởng đến sự tin tưởng của hắn đối với Vu Cát, bản lĩnh của lão đạo sĩ này ở phương diện này tuyệt đối không phải là giả.

Nhưng cùng lúc đó. "Không đúng!" Ngô Lương đột nhiên chú ý đến xà nhà trên đầu.

Xà nhà này xem ra được làm bằng gỗ du, loại gỗ này chất gỗ cứng

chắc, không chỉ bền lâu, mà còn có ngụ ý "dư dả", được xem là một lựa chọn khá phổ biến cho xà nhà trong kiến trúc cổ đại của Thiên triều.

Nhưng điều hắn chú ý lại là một hình vẽ nhỏ được khắc bên hông xà nhà… Thứ này rất không ổn.

Nếu không phải vừa nắm được "Yếm Hặc chi thuật", Ngô Lương căn bản không thể nhìn ra dụng ý hiểm ác của hình vẽ nhỏ này, đây lại là một loại đồ án liên quan đến tà thuật!

Nói cách khác, tòa trạch viện này e rằng không chỉ có vấn đề "Ngũ Quỷ Sát Vị"! ---------- Nhưng cũng chính vì Ngô Lương chỉ vừa mới nắm được "Yếm Hặc chi thuật".

Hắn vẫn còn chút không tự tin vào "Yếm Hặc chi thuật" của mình, luôn cảm thấy mình chỉ là một người mới học, vì vậy trước khi xác định hình vẽ nhỏ kỳ quái kia chính là tà thuật, hắn không lập tức nói ra điều mình nhìn thấy.

Thấy Điển Vi và Dương Vạn Lý nghe lời Vu Cát đã bắt tay vào giúp Hoàng Thừa Ngạn nạy phiến đá lát trên sàn, chuẩn bị đào hố chôn quả bầu khô có ba kết ấn giấy vàng xuống dưới, Ngô Lương liền lẳng lặng lui ra khỏi ngọa phòng này, quay trở lại phòng khách để kiểm tra.

Hắn chắc chắn rằng tà thuật mà hắn nghĩ đến cần phải bố trí như một trận pháp mới có hiệu lực.

Vì vậy, trong tòa trạch viện này tuyệt đối không thể chỉ có một nơi tồn tại hình vẽ như vậy, những nơi quan trọng khác chắc chắn cũng có, tìm kỹ một phen nhất định sẽ thấy.

Lúc đi qua sân.

Ngô Lương lại thấy Gia Cát Lượng, cậu nhóc này đang cùng

Hoàng Nguyệt Anh ngồi trên ghế đá dưới gốc cây dâu, trò chuyện đến mức múa tay múa chân.

Hoàng Nguyệt Anh lúc này cũng cởi mở hơn nhiều so với khi ở phòng khách, ít nhất khi nói chuyện với Gia Cát Lượng không còn cúi gằm mặt, trên khuôn mặt nhỏ nhắn cũng nở nụ cười tự nhiên hơn nhiều, thậm chí còn thỉnh thoảng gật đầu đáp lại Gia Cát Lượng. "Xem ra hai đứa trẻ này có hi vọng, chẳng trách trong lịch sử có thể thuận lợi kết thành vợ chồng." Ngô Lương khẽ gật đầu, trên mặt lộ ra nụ cười vui mừng như một người cha già.

Với tính cách của nhóc Gia Cát Lượng, người có thể trò chuyện hợp với cậu ta thực sự không nhiều, Hoàng Nguyệt Anh tất nhiên phải tính là một.

Đương nhiên, điều này cũng phản ánh từ một khía cạnh khác, Hoàng Nguyệt Anh chắc hẳn cũng có tài năng, dù sao Gia Cát Lượng cũng đang mang nhiệm vụ đi thử tài nàng.

Nếu Hoàng Nguyệt Anh không đối đáp được, Gia Cát Lượng chắc chắn cũng không thể trò chuyện vui vẻ như vậy… Dù sao thì EQ của cậu nhóc này hiện tại thực sự có hạn, một khi Hoàng Nguyệt Anh không bắt được lời làm không khí chùng xuống, e rằng Gia Cát Lượng cũng không cứu vãn nổi.

Tuy nhiên, khi Ngô Lương nhìn về phía hai đứa trẻ.

Hoàng Nguyệt Anh cũng chú ý đến Ngô Lương, cô bé vẫn có chút rụt rè, nụ cười trên mặt lập tức cứng lại, sau đó lại rất gượng gạo cúi đầu, lộ ra vẻ lúng túng. "Hữu Tài ca ca?" Thấy bộ dạng của Hoàng Nguyệt Anh, Gia Cát Lượng tự nhiên cũng nhận ra, quay đầu lại thì thấy Ngô Lương, rồi đứng dậy bỏ mặc Hoàng Nguyệt Anh một mình chạy tới, mặt mày hớn hở nói: "Hữu Tài ca ca, Hôn nhi muội muội quả nhiên không phải nữ tử tầm thường, ta chỉ nói với nàng vài câu đã

thấy nàng đọc nhiều thi thư, kiến thức cũng tuyệt không phải đám sĩ tộc tử đệ vô học trong thành có thể so sánh, nàng quả là một tài nữ hiếm thấy, nhiều nhất cũng chỉ kém ta một chút xíu thôi!" "…" Ngô Lương lại không nhịn được muốn đánh Gia Cát Lượng.

Trước đó hắn đã đặc biệt nhắc nhở cậu nhóc này kiểm chứng tài hoa của Hoàng Nguyệt Anh xong thì đến nói riêng với mình, kết quả cậu nhóc này lại nói những lời này ra ngay trước mặt Hoàng Nguyệt Anh, mà còn nói rất to.

Đấy!

Hoàng Nguyệt Anh nghe xong những lời này đã xấu hổ đến mức càng thêm lúng túng, còn đứng dậy định bỏ chạy.

May mà bây giờ trong sân không có ai khác, và lời của Gia Cát Lượng cũng không nói quá lộ liễu ý đồ "thử tài", nên cũng không đến mức gây ra hiểu lầm khác.

Chương 263

"Hôn nhi cô nương, xin dừng bước." Ngô Lương vội vàng lên tiếng gọi nàng lại. "Gặp, gặp qua Ngô giáo úy…" Hoàng Nguyệt Anh lúc này mới bất đắc dĩ dừng bước, quay người lại vô cùng rụt rè, gần như vùi đầu vào ngực mà hành lễ với Ngô Lương một cách cung kính.

Dù sao cũng là đứa trẻ được giáo dục tốt, trong tình huống này cũng không quên lễ số. "Hôn nhi cô nương, ta muốn quan sát kỹ hơn cách cục phong thủy của các sảnh đường trong quý phủ, có thể phiền Hôn nhi cô nương dẫn ta đi tham quan một chút không." Ngô Lương hoàn lễ, cười nói.

Là một người ngoài, hắn chỉ thích hợp đến phòng khách xem xét, những phòng khác nếu một mình tự ý đi vào, ít nhiều đều không thích hợp.

Nếu do Hoàng Nguyệt Anh dẫn đi, thì có thể tránh được sự nghi ngờ.

Dù sao cũng đã làm phiền đến hai vợ chồng này rồi, Ngô Lương cũng không ngại đích thân tiếp xúc với Hoàng Nguyệt Anh một chút, để hiểu thêm về nàng. "Tự, tự nhiên có thể." Hoàng Nguyệt Anh trông vẫn có vẻ muốn trốn, nhưng ngại thân phận của Ngô Lương, cuối cùng vẫn đồng ý. "Ngươi còn đứng ngây ra đó làm gì?" Ngô Lương quả quyết đá một cước Gia Cát Lượng về phía Hoàng Nguyệt Anh.

Đứa trẻ này thật không có mắt nhìn, thấy người ta ngại ngùng mà không mau qua nói chuyện điều tiết không khí, chỉ biết đứng bên cạnh toe toét cười ngây ngô. ...

Thế là dưới sự dẫn dắt của Hoàng Nguyệt Anh, đoàn ba người bắt đầu đi xem từng phòng một.

Trong lúc đó, Ngô Lương thỉnh thoảng hỏi Hoàng Nguyệt Anh một vài câu hỏi không quan trọng, Hoàng Nguyệt Anh tuy vẫn có chút không tự nhiên, nhưng đều trả lời nghiêm túc.

Sau khi nói chuyện với nàng vài câu, Ngô Lương cũng đã phát hiện ra.

Đừng thấy cô nương này còn nhỏ tuổi, nói chuyện lại rất có logic, và vô cùng thông minh, luôn có thể dùng những lời lẽ đặc biệt ngắn gọn để biểu đạt ý tứ rất rõ ràng.

Thêm vào đó, Ngô Lương vốn không có vẻ ta đây, lại có Gia Cát Lượng ở bên cạnh.

Cô nương này dần dần cũng không còn gượng gạo như vậy nữa, ít nhất khi nói chuyện không phải lần nào cũng ngập ngừng.

Vừa nói chuyện câu được câu không, Ngô Lương tự nhiên cũng không quên mục đích của mình.

Chẳng bao lâu sau.

Khi quay trở lại sân, Ngô Lương đã nắm rõ tình hình của tất cả các phòng trong tòa trạch viện này.

Đúng như hắn suy đoán trước đó, toàn bộ trạch viện có tổng cộng năm chỗ có hình vẽ nhỏ tương tự, và đều nằm ở bên hông xà nhà.

Những hình vẽ này đều rất nhỏ, chỉ cỡ đồng xu một tệ đời sau, người bình thường rất khó chú ý, dù vô tình nhìn thấy cũng sẽ không nhận ra vấn đề trong đó.

Lần này Ngô Lương cuối cùng cũng có thể xác định.

Trạch viện của nhà họ Hoàng ngoài vấn đề về cách cục phong thủy, còn bị kẻ có tâm hạ "Ngũ Tiên Nhập Trạch Pháp" tương ứng!

Đây là một loại tà thuật cổ xưa điển hình mang tính chất hại

người lợi mình, có thể vô hình trung đánh cắp phúc vận con cháu của chủ nhân trạch viện để kẻ hạ thuật sử dụng, từ đó thay đổi vận thế mệnh lý của chính mình, hoặc đạt được một số mục đích không thể cho người khác biết.

Chỉ là bây giờ còn một vấn đề.

Tà thuật này đã được giấu trên xà nhà, vậy thì chắc chắn không thể thoát khỏi liên quan với người thợ xây dựng tòa trạch viện năm đó.

Nhưng Hoàng Thừa Ngạn vừa nói, người thợ tên Lưu Tư giúp nhà họ Hoàng xây dựng tòa trạch viện này đã qua đời từ ba năm trước.

Theo Ngô Lương được biết, "Ngũ Tiên Nhập Trạch Pháp" này còn có một đặc điểm cực kỳ rõ ràng: nếu kẻ hạ thuật giữa chừng gặp bất trắc, phúc vận con cháu bị đánh cắp không có nơi để đi, tà thuật này tự nhiên sẽ tự động bị phá giải.

Nhưng Ngô Lương hiện tại vẫn có thể cảm nhận rõ ràng, "Ngũ Tiên Nhập Trạch Pháp" này vẫn chưa mất hiệu lực.

Tức là kẻ hạ thuật e rằng vẫn còn sống.

Suy luận như vậy, người hạ "Ngũ Tiên Nhập Trạch Pháp" trong trạch viện nhà họ Hoàng năm đó căn bản không phải là Lưu Tư, mà là người khác… Ngoài ra.

Vẫn còn một số chi tiết cần được xác minh, cần phải trao đổi thêm với Hoàng Thừa Ngạn. "Hữu Tài ca ca, huynh lại nhìn ra điều gì rồi sao?" Chú ý thấy sắc mặt Ngô Lương trở nên nghiêm trọng, Gia Cát Lượng tò mò hỏi.

Hoàng Nguyệt Anh cũng nhìn về phía Ngô Lương, nàng cũng cảm nhận được một dự cảm không lành qua biểu cảm của hắn, chờ đợi

câu trả lời. "Trước tiên đi xem chuyện của Vu Cát làm đến đâu rồi đã." Ngô Lương không trả lời, quay người đi về phía ngọa phòng nơi Vu Cát và những người khác đang ở. ...

Trong ngọa phòng.

Với sự giúp sức của Điển Vi và Dương Vạn Lý, quả bầu khô đã được chôn thuận lợi vào vị trí chỉ định, phiến đá bị nạy lên cũng đã được đặt lại, chỉ cần dùng thêm chút vữa bùn lấp kẽ hở là có thể khôi phục nguyên trạng.

Tuy nhiên lúc này, khuôn mặt già nua của Vu Cát lại nhăn tít lại, bấm đốt ngón tay tính toán một hồi lâu, dường như tự nói với mình, lại như nói với mọi người: "Hít — không ổn lắm, theo lý mà nói, sau khi chôn quả bầu đã kết ấn này vào đây, đại hung sát khí trong ngọa phòng này đáng lẽ phải được trấn áp tạm thời rồi mới phải.

Nhưng lão phu bây giờ xem xét cách cục phong thủy của căn phòng này, vẫn có một cảm giác cực kỳ không hài hòa." "Xin lão tiên sinh tốn thêm chút tâm sức, nhất định phải giúp ta hóa giải sát khí này." Hoàng Thừa Ngạn tuy không hiểu phong thủy, nhưng cũng biết cái gọi là "cảm giác cực kỳ không hài hòa" này vấn đề không nhỏ, vội vàng nói. "Nếu trong khả năng của lão phu, lão phu tự nhiên không thể chối từ…" Vu Cát nhìn khắp lượt mọi thứ trong phòng ngủ từ trên xuống dưới, nhưng lông mày lại càng nhíu chặt hơn, "Chỉ là căn ngọa phòng này nếu xét theo quy tắc của thuật kham dư, lão phu đã không tìm ra được bất kỳ chỗ nào trái ngược.

Nếu vậy, e rằng đây không chỉ đơn thuần là vấn đề của thuật kham dư nữa, e rằng lão phu cũng đành bất lực." "Cái này… ý của lão tiên sinh là, căn ngọa phòng này ngoài vấn đề phong thủy, còn có vấn đề khác?" Hoàng Thừa Ngạn mặt lộ vẻ hoảng sợ, vội vàng truy vấn.

Hai vị phu nhân cũng lo lắng nhìn quanh, nếu còn có vấn đề khác,

mà Vu Cát lại không có cách nào giúp họ giải quyết, thì tòa trạch viện này họ thật sự không dám ở nữa.

Nhưng hiện tại Hoàng gia đã sa sút đến mức này, nếu không ở đây, họ cũng không có nơi nào khác để đi, vậy phải làm sao đây?

Đúng lúc này. "Hoàng tiên sinh đừng hoảng, có lẽ ta đã tìm ra vấn đề rồi." Giọng Ngô Lương vang lên ở cửa. "Ngô giáo úy, lời này là thật sao?" Hoàng Thừa Ngạn quay đầu lại, vội vàng hành lễ với Ngô Lương.

Mọi người trong Phường Nhân Quân cũng tò mò nhìn về phía Ngô Lương.

Trước đó, tuy có người chú ý thấy Ngô Lương lặng lẽ đi ra ngoài, nhưng lại không biết hắn ra ngoài làm gì. "Trước đó, Hoàng tiên sinh cần phải trả lời ta mấy câu hỏi, tuyệt đối không được giấu giếm." Ngô Lương gật đầu, nghiêm nghị nói. "Hoàng mỗ nhất định sẽ biết gì nói nấy." Hoàng Thừa Ngạn chắp tay nói. "Năm đó khi Hoàng tiên sinh xây dựng tòa trạch viện này, người tham gia thi công chắc chắn không chỉ có một mình Lưu Tư phải không?" Ngô Lương hỏi. "Tự nhiên không chỉ có một người, năm đó đến giúp việc có khoảng hai ba mươi người." Hoàng Thừa Ngạn đáp. "Vậy hai ba mươi người đó Hoàng tiên sinh có biết lai lịch không?

Hoặc là còn giữ danh sách thi công năm đó?" Ngô Lương lại hỏi. "Cái này… những người này đều do Lưu Tư chiêu mộ, ta không hề hỏi đến, cũng không có danh sách thi công." Hoàng Thừa Ngạn lắc đầu nói: "Ngô giáo úy, ý của ngài là có kẻ khác đã động tay động chân trong trạch viện của ta?

Vậy phải làm sao đây, nhiều năm trôi qua như vậy, cho dù có danh sách thi công, những người đó cũng đã không biết đi đâu về đâu rồi." "Cũng không sao." Ngô Lương điềm nhiên cười, rồi lại hỏi: "Hoàng

tiên sinh, những năm qua, Hoàng gia chắc không thể nào chỉ sinh được hai bé gái thôi chứ?

Có phải còn có những đứa con khác không?" "…" Vừa nghe câu này, thân hình Hoàng Thừa Ngạn rõ ràng run lên một cái, ngay cả sắc mặt cũng tái đi rất nhiều.

Hai vị phu nhân cũng sắc mặt kịch biến, đặc biệt là vị phu nhân có thân hình hơi đầy đặn còn có chút đứng không vững, dường như sắp ngã.

May mà vị phu nhân gầy hơn đỡ lấy bà, hai người vịn vào nhau mới không ngã xuống đất.

Câu hỏi này vừa nghe đã biết là rất nghiêm trọng.

Mọi người trong Phường Nhân Quân đều đã ý thức được điều gì đó, đưa mắt nhìn nhau. "Ai…" Im lặng một lát, Hoàng Thừa Ngạn phảng phất như già đi mấy chục tuổi, ngẩng đầu lên lộ ra một nụ cười cay đắng còn khó coi hơn cả khóc, thở dài một tiếng nói: "Không giấu gì Ngô giáo úy, Hoàng gia quả thực không chỉ sinh được hai bé gái, mà còn từng có bốn bé trai, đều đã sớm yêu chiết." "Trên Hôn nhi và Hoàn nhi, đáng lẽ còn có một người anh, là trưởng tử của ta." "Năm đó trưởng tử ba tuổi, sau khi chuyển vào tòa trạch này khoảng một tháng, không biết làm sao bỗng nhiên đổ bệnh nặng.

Ta đã tìm hết các y sư có tiếng trong thành Tương Dương, nhưng không một ai có thể chữa khỏi, cuối cùng không giữ được mạng sống của nó." "Sau này, sau Hôn nhi và Hoàn nhi, hai vị phu nhân của ta lại lần lượt sinh thêm ba bé trai nữa." "Đứa bé trai thứ hai khi bà đỡ đỡ ra đã không còn hơi thở." "Đứa bé trai thứ ba tuy sinh ra bình an, nhưng chưa đầy nửa năm lại bỗng nhiên không thể ăn uống, y sư vẫn bó tay, cầm cự được vài ngày rồi cũng ra đi." "Đứa bé trai thứ tư là do phu nhân của ta bỗng nhiên bị cảm lạnh dẫn đến sinh non ba tháng, vừa

sinh ra đã tứ chi không toàn vẹn, chỉ nuôi được một tháng…" "Ai — nếu không phải Ngô giáo úy hỏi đến, chuyện này ta cả đời cũng không muốn nhắc lại." "Ban đầu ta còn tưởng mình đã tạo nghiệp gì, nên trời cao muốn Hoàng Thừa Ngạn ta tuyệt hậu, bây giờ Ngô giáo úy bỗng nhiên hỏi đến, chẳng lẽ chuyện này còn có ẩn tình khác?" Nói đến đây, đôi mắt Hoàng Thừa Ngạn đã hằn đầy tơ máu, đôi nắm tay cũng siết chặt đến trắng bệch, có thể thấy trải nghiệm bi thảm này đã gây ra cho ông vết thương lớn đến mức nào.

Hai vị phu nhân cũng ôm nhau khóc nức nở.

Mọi người trong Phường Nhân Quân cũng dành cho gia đình này ánh mắt đồng cảm.

Thời đại này trong nhà không có con trai tức là tuyệt hậu.

Hoàng gia có tổng cộng bốn đứa con trai, cả bốn đều yêu chiết, chuyện này đặt lên người ai cũng chắc chắn là một vết sẹo không bao giờ lành. "Như vậy là hoàn toàn khớp rồi." Ngô Lương khẽ gật đầu, cuối cùng nói: "Hoàng tiên sinh, chuyện này quả thực có ẩn tình khác, là có kẻ đã hạ 'Ngũ Tiên Nhập Trạch Pháp' trong trạch viện của ngài.

Hiện tại nhà ngài đã yêu chiết bốn bé trai, nếu gom đủ năm bé trai, 'Ngũ Tiên Nhập Trạch Pháp' này coi như thành công, khi đó Hoàng gia chắc chắn sẽ gặp tai họa diệt vong, đến lúc đó dù thần tiên đến e cũng khó cứu." "Hãy đi lấy một cái thang đến đây, ta sẽ phá giải pháp thuật này cho ngài, trong vòng ba ngày nhất định sẽ khiến kẻ hạ thuật phải đến cửa tạ tội!" ---------- Trong vòng ba ngày.

Đây là một thời hạn tương đối dư dả mà Ngô Lương đưa ra.

Theo hắn biết, bố trí cái "Ngũ tiên nhập trạch pháp" này chỉ là tiền đề, trọng điểm còn nằm ở việc duy trì lâu dài về sau, như vậy mới có thể hoàn thành một nghi thức hiến tế hoàn chỉnh, mưu cầu phúc lợi cho kẻ hạ thuật.

Nếu người nhà họ Hoàng gặp bất trắc khi chưa "hiến tế" đủ năm nam đồng, hoặc giữa đường dọn đi nơi khác, hoặc là tòa trạch viện này bị tổn hại mang tính hủy diệt, thì "Ngũ tiên nhập trạch pháp" này đều sẽ không thể phát huy tác dụng tương ứng, bố cục mà kẻ hạ thuật khổ tâm bày ra tự nhiên cũng sẽ không công mà phá.

Do đó, trong tình huống bình thường, kẻ hạ thuật sẽ ở lại gần đó quan sát, để tiện nắm bắt tình hình và ứng phó bất cứ lúc nào, nếu thật sự xuất hiện tình huống tương tự không thể xoay chuyển, cũng phải nhanh chóng giải trừ một số bố trí trong đó.

Nếu không, kẻ hạ thuật sẽ bị phản phệ.

Thực ra điều này cũng khá dễ hiểu, phần lớn tà thuật tồn tại ở Thiên triều đều là nghịch thiên hành sự, kẻ hạ thuật trong quá trình thi thuật cũng phải trả một cái giá tương ứng, nếu hại người không thành hoặc bị phá giải, tự khắc sẽ mất cả chì lẫn chài.

Giống như "Yếm mị chi thuật" mà Ngô Lương từng gặp trước đây.

Lại ví như những thứ tà môn như "Cổ mạn đồng", "Tiểu quỷ" mà một số kẻ tâm địa xấu xa ở hậu thế nuôi dưỡng.

Những thứ này cũng có đủ loại tác dụng phụ, tuy rằng tương truyền nhiều lúc quả thực có thể giúp chủ nhân mưu cầu một số phúc lợi, nhưng hơi bất cẩn mà gặp phải phản phệ thì hậu quả cũng vô cùng nghiêm trọng.

Đương nhiên, trước khi xuyên việt, Ngô Lương vẫn luôn chỉ xem những thứ linh tinh này là truyền thuyết dân gian và mê tín phong kiến.

Chương 264

Sau khi xuyên việt, cùng với kinh nghiệm vào cổ mộ ngày càng nhiều, lại thêm việc đột nhiên nắm giữ một môn "Yếm hặc chi thuật" một cách khó hiểu, Ngô Lương muốn không tin cũng không được.

Những thứ này không nghi ngờ gì đều đã từng tồn tại thật sự.

Chỉ là phần lớn đều đã bị nhấn chìm trong dòng chảy lịch sử dài đằng đẵng, cho dù thỉnh thoảng trồi lên một góc của tảng băng chìm, những thứ này cũng tuyệt đối không phải người bình thường có thể tiếp xúc được, sự truyền thừa đã sớm bị cắt đứt.

Cũng vì vậy, Ngô Lương đoan chắc kẻ hạ thuật kia vẫn còn ở trong thành Tương Dương, hơn nữa còn đang sống sờ sờ, tuyệt không thể là Lưu Tư đã được chôn cất từ ba năm trước.

Kẻ này có thể vẫn đang làm nghề cũ, vừa che giấu bản thân, vừa quan sát nhất cử nhất động của phủ họ Hoàng.

Chỉ còn một bước nữa thôi.

Chỉ cần nhà họ Hoàng "hiến tế" thêm một nam đồng, hắn ta liền có thể đạt được mục đích của mình.

Hoàng Thừa Ngạn và hai vị phu nhân tuổi tác cũng không lớn, chưa đến bốn mươi tuổi, vẫn còn đủ khả năng sinh dục, cộng thêm thời này chẳng có biện pháp tránh thai hiệu quả nào, hắn ta vẫn còn nhiều cơ hội.

Nhưng hắn ta nhất định đã không đợi được nữa rồi, chỉ hận không thể tự mình giám sát Hoàng Thừa Ngạn và hai vị phu nhân đêm đêm hành sự phòng the.

Dù sao thì bây giờ cách lúc tòa trạch viện này xây xong đã hơn

mười năm, trừ đi trưởng tử mà nhà họ Hoàng đã có sẵn khi chuyển vào, bao nhiêu năm qua nhà họ Hoàng mới sinh được ba nam đồng, hiệu suất này thực sự có hơi thấp, bây giờ chỉ còn thiếu cú sút cuối cùng này, đổi lại là ai cũng sắp mất hết kiên nhẫn. "Xin Ngô giáo úy nhất định phải giúp nhà ta phá giải pháp thuật này, bởi vì ta… ta…" Vị phu nhân có thân hình hơi gầy yếu đột nhiên trở nên kích động, "phịch" một tiếng quỳ xuống trước mặt Ngô Lương khổ sở van xin, nhưng nói đến nửa chừng lại không biết vì sao lại ngập ngừng. "Phu nhân, người đây là?" Hoàng Thừa Ngạn có chút không hiểu nhìn qua.

Ngô Lương rõ ràng đã hứa sẽ giúp nhà họ Hoàng giải quyết cái "Ngũ tiên nhập trạch pháp" trời đánh này, tại sao bà ấy còn kích động như vậy.

Vị phu nhân có vẻ đầy đặn hơn vừa tiến lên đỡ bà dậy, vừa bất đắc dĩ giải thích: "Quân tử thật là chậm chạp rồi, muội muội nay đã mang thai ba tháng có lẻ, muội ấy sợ quân tử nhớ lại chuyện trước kia mà đau lòng, lại sợ đứa trẻ trong bụng cũng chịu chung số phận, nên cứ giấu không chịu nói ra.

Nếu không phải dạo gần đây ta phát hiện muội muội khẩu vị không tốt, lại đột nhiên tắt kinh nguyệt, e là cũng bị muội muội giấu trong trống rồi." "Chuyện này…" Hoàng Thừa Ngạn ngẩn ra, cũng "phịch" một tiếng quỳ xuống trước mặt Ngô Lương khổ sở cầu xin: "Xin Ngô giáo úy nhất định phải giúp nhà ta phá giải pháp thuật này, chỉ cần có thể để lại cho nhà họ Hoàng một người nối dõi, Hoàng mỗ kiếp này nguyện làm trâu làm ngựa cho Ngô giáo úy!" Chuyện này quả thực nằm ngoài dự liệu của Ngô Lương.

Bởi vì chỉ nhìn ngoại hình của vị phu nhân kia, thật khó nhận ra bà đã mang thai ba tháng.

Nhưng điều này cũng vừa hay chứng minh Ngô Lương và nhà họ

Hoàng quả thực có chút duyên phận, nếu không hắn sớm không đến, muộn không đến, lại cứ nhằm lúc này đến đây, cứ như thể là ông trời cố ý sắp đặt hắn đến cứu giúp nhà họ Hoàng một cách vừa vặn.

Còn về việc nếu không có sự xuất hiện của hắn, nhà họ Hoàng sẽ có kết quả thế nào… chính sử không có ghi chép liên quan khác, sự tích về Hoàng Thừa Ngạn trong 《Tam Quốc Diễn Nghĩa》 lại không thể xem là thật, do đó Ngô Lương cũng không thể biết được. "Hoàng tiên sinh mau mau đứng dậy, ta đã đến đây thì tuyệt không có lý do khoanh tay đứng nhìn, chuyện này cứ giao cho ta, mau đi lấy thang tới đây, ta sẽ lập tức ra tay giúp Hoàng tiên sinh." Ngô Lương đỡ Hoàng Thừa Ngạn dậy, trong lòng lại thầm tính toán, bây giờ có chuyện này, người nhà họ Hoàng càng thêm cảm kích hắn, lát nữa chỉ cần đơn giản nhắc một câu, hôn sự của Gia Cát Lượng và Hoàng Nguyệt Anh coi như đã thành. … Không lâu sau, thang được mang đến.

Đó là một chiếc thang ngô công bằng tre cao hơn một trượng, loại thang này kết cấu khá đơn giản, nhược điểm là không vững lắm, nhưng cũng đủ dùng rồi.

Đặt thang ngô công lên xà nhà, Điển Vi còn muốn trèo lên thay Ngô Lương, kết quả bị Ngô Lương từ chối.

Ngô Lương tuy trong lòng đã biết rõ trên đó rốt cuộc có thứ gì, nhưng cũng muốn tự mình xem xét cách bố trí cụ thể của "Ngũ tiên nhập trạch pháp", tăng thêm hiểu biết về loại tà thuật này.

Cứ thế men theo thang ngô công trèo lên chỗ xà nhà.

Ngô Lương trước tiên xem xét một hình vẽ nhỏ được khắc bên cạnh xà nhà, hình vẽ này rất trừu tượng, là một loại văn tự tượng hình chỉ có trong giáp cốt văn.

Nếu không nắm vững "Yếm hặc chi thuật", chữ tượng hình này e rằng hắn còn phải dựa vào hình dáng và nét bút để đoán mò một hồi,

nhưng bây giờ hắn dù không cần nhìn cũng biết đó thực ra là chữ "Thổ" trong ngũ hành.

Mà trong "Ngũ tiên nhập trạch pháp", tương ứng với chữ "Thổ", chính là "Hôi tiên" trong Ngũ đại gia tiên.

Sau khi xem xong hình vẽ nhỏ này, Ngô Lương lại quan sát kỹ trên xà nhà.

Không lâu sau, hắn phát hiện một tấm gỗ vuông chưa đến nửa thước ở mặt trên của xà nhà, đối diện với hình vẽ nhỏ.

Tấm gỗ này được đóng bằng tám chiếc đinh đồng nhỏ ở mặt trên xà nhà, nếu đứng bên dưới thì căn bản không thể nhìn thấy, thậm chí dù có trèo lên, nếu không để ý thì e rằng cũng sẽ không quá chú ý.

Nhưng Ngô Lương là người có chuẩn bị mà đến. "Hắn là ở đây rồi." Ngô Lương rút dao găm đồng từ bên hông cắm vào khe hở giữa tấm gỗ và xà nhà, lần lượt nạy từng chiếc đinh đồng nhỏ lên, rất nhanh đã lộ ra một cái rãnh vuông nhỏ bị che dưới tấm gỗ.

Trong rãnh vuông đặt một cái hũ gốm nhỏ được bịt kín bằng vải đỏ và bùn.

Tất cả những điều này giống hệt như cảnh tượng Ngô Lương nhìn thấy khi lĩnh ngộ "Yếm hặc chi thuật", tức là một trong Ngũ đại gia tiên, "Hôi tiên", được đặt trong chiếc hũ gốm nhỏ này.

Ngô Lương liền lấy chiếc hũ gốm nhỏ ra quan sát kỹ một hồi.

Đây là một cái hũ gốm cực kỳ bình thường, bùn và vải đỏ cũng không có gì đặc biệt, hơn nữa vì đã hơn mười năm, vải đỏ đã phai màu rất nghiêm trọng.

Thứ này đối với Ngô Lương hiện tại không có giá trị khảo cổ gì.

Nhưng hắn cũng không lập tức phá hủy nó, để cho "Hôi tiên" bên

trong thấy lại ánh mặt trời, mà đặt lại tấm gỗ lên trên rãnh vuông, ôm chiếc hũ gốm nhỏ từ từ leo xuống. "Ngô giáo úy, đây là…" Thấy Ngô Lương xuống thang, Hoàng Thừa Ngạn và hai vị phu nhân vội vàng vây lại hỏi. "Bên trong này đựng chính là 'Hôi tiên' trong 'Ngũ tiên nhập trạch pháp', hãy đặt nó cẩn thận trong sân." Ngô Lương đưa chiếc hũ gốm nhỏ cho Hoàng Thừa Ngạn, cười nói: "Ngoài ra, còn có bốn tiên nữa phải bắt, đợi ta tìm ra hết rồi sẽ xử lý một thể." Người đời sau có thể có một số người không hiểu rõ lắm về "Ngũ đại gia tiên".

Nhưng người thời này lại không hề xa lạ với cách nói này, đặc biệt là trong dân gian, thỉnh thoảng lại có "đệ tử xuất mã" của "Ngũ đại gia tiên" hiện thế làm phép, đại đa số giống như "Thọ Tào đạo" từng gặp ở Lạc An quốc trước đây, đều là làm những việc mê hoặc bá tánh, lừa gạt khắp nơi.

Mà "Ngũ đại gia tiên" này, chính là "Hồ tiên" hồ ly, "Bạch tiên" nhím, "Liễu tiên" rắn, "Hoàng tiên" chồn hoàng yến và "Hôi tiên" chuột. "Được." Hoàng Thừa Ngạn cẩn thận nhận lấy chiếc hũ gốm nhỏ, trong lòng lại rất căng thẳng, vội duỗi thẳng cánh tay cố gắng giữ khoảng cách với nó.

Lúc này Vu Cát lại không nhịn được xen vào: "Công tử, ngài vừa nhìn đã ra 'Ngũ tiên nhập trạch pháp' này, là dựa vào 'Kê thuật' của ngài, hay là 'Yếm hặc chi thuật' mới lĩnh hội gần đây?" Đám người Phường Nhân Quân cũng có cùng thắc mắc.

Trước đây tuy họ đã chứng kiến nhiều "bản lĩnh" đặc biệt của Ngô Lương, nhưng dường như chưa từng thấy hắn tinh thông loại thuật pháp này như vậy, nhưng nếu là do "Kê thuật" chỉ dẫn thì cũng không phải không có khả năng. "Cả hai." Ngô Lương mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, ra vẻ cao thâm nói. "…" Vu Cát bất giác nuốt nước bọt, khá là ghen tị nói: "Công tử tuổi còn trẻ đã có thành tựu như vậy, tám

phần chính là người mang thiên mệnh vạn người có một rồi… Nếu công tử sau này đắc đạo thành quả, nhất định đừng quên kéo lão hủ này một tay nhé." … Nửa canh giờ sau.

Năm chiếc hũ gốm nhỏ tìm thấy từ trong xà nhà đã được đặt đầy đủ trong sân.

Dưới sự chứng kiến của mọi người, Ngô Lương lần lượt phá vỡ lớp bùn và vải đỏ trên những chiếc hũ gốm nhỏ, một luồng mùi hôi thối nồng nặc lập tức tràn ngập khắp sân. "Cạch cạch cạch!" Ngô Lương lắc chiếc hũ gốm nhỏ, bên trong liền truyền ra những tiếng động trầm đục. "Muốn bố trí 'Ngũ tiên nhập trạch pháp', phải lần lượt mời Ngũ đại gia tiên đến, phong ấn chúng sống sờ sờ vào năm cái hũ gốm, rồi theo ngũ hành chi pháp giấu trong nhà." Ngô Lương kiên nhẫn giải thích cho mọi người: "Chỉ cần tìm đúng phương vị tương ứng, hũ gốm giấu ở đâu thực ra không quan trọng, miễn là không bị phát hiện là được.

Mà những hũ gốm này giấu trong xà gỗ, hẳn là do thợ mộc khi xưa xây dựng ngôi nhà này làm, chỉ có thợ mộc mới có sự tiện lợi như vậy, mới có thể thần không hay quỷ không biết mà hạ pháp thuật này." "Ngũ đại gia tiên có sức sống cực kỳ mạnh mẽ, sau khi kẻ hạ thuật bố trí pháp thuật này, những gia tiên này ít thì phải vài ngày sau mới chết dần, nhiều thì có thể sống sót vài tháng, trải qua sự hành hạ này, oán khí tự nhiên không phải gia tiên bình thường có thể sánh được, năm oán hợp thành một oán, oán khí lại càng phi thường, như vậy pháp thuật này mới coi như bố trí hoàn thành." "Cũng vì vậy, 'Ngũ tiên nhập trạch pháp' này mới lợi hại như thế, khiến cho nhà họ Hoàng phải chịu cảnh tuyệt tự." Vừa nói, Ngô Lương vừa lần lượt dốc ngược năm chiếc hũ gốm nhỏ, đổ ra những thứ giấu bên trong.

Đó là năm bộ xác động vật đã khô quắt.

Chính là năm đại gia tiên: hồ ly, nhím, rắn, chồn hoàng yến và chuột.

Nhưng diện mạo của những xác khô này lại vô cùng dữ tợn, mỗi con đều há to miệng, lộ ra hàm răng sắc nhọn trắng ởn, dường như muốn xé nát thứ gì đó.

Ngoài ra, động tác của chúng tuy khác nhau, nhưng tất cả đều giữ tư thế tấn công sống động như thật, ngay cả kỹ thuật làm tiêu bản tiên tiến của đời sau cũng chỉ có thể làm được đến mức này.

Cảnh tượng như vậy mang lại cho người ta cảm giác lạnh sống lưng, giống như sau khi bị phong ấn vào hũ gốm, những con vật này lại gặp phải chuyện gì đó kinh khủng, tuyệt đối không chỉ đơn giản là chết ngạt hay chết đói một cách bình tĩnh… "Hữu Tài ca ca, sao có chút lạnh…" Gia Cát Lượng bất giác rùng mình, ôm vai lẩm bẩm.

Thực tế không chỉ hắn có cảm giác tương tự, và không chỉ là cảm giác tâm lý, mà khi Ngô Lương mở hết những chiếc hũ gốm này ra, cả sân giống như đột nhiên bị một luồng khí lạnh tràn vào, mỗi người có mặt đều cảm thấy từng cơn lạnh buốt, cái lạnh đến từ sinh lý, da gà da vịt nổi hết cả lên. "Quả thực có chút lạnh, đây chính là mời thần dễ tiễn thần khó a." Ngô Lương gật đầu nói: "Cho nên… đem những thứ này đốt đi." "Đốt, đốt đi?" Hoàng Thừa Ngạn giật mình.

Sự lạnh lẽo không rõ nguồn gốc này đã khiến mọi người hoảng sợ, Ngô Lương cũng đã nói "mời thần dễ tiễn thần khó", sao vừa quay miệng đã bảo đốt thi thể của "Ngũ đại gia tiên" này, như vậy cũng quá bất kính rồi? "Đem chúng lần lượt đốt thành tro rồi bỏ lại vào hũ gốm, lát nữa ta sẽ chỉ cho ông năm vị trí ngũ hành trong sân để chôn xuống tại chỗ, ông lại chuẩn bị năm bài vị trống đặt trong nhà chính, mỗi mùng một, ngày rằm thắp hương cúng bái, hành lễ một lạy ba vái, cũng coi như cho chúng một nơi an nghỉ, sau này không những không

gây khó dễ cho nhà ông nữa, nói không chừng còn trở thành gia tiên bảo hộ cho nhà ông." Ngô Lương nghiêm mặt nói.

Vừa nói, Ngô Lương đã lấy "Thái Công Ấn" trong ngực ra, thong thả mở lớp vải đỏ bọc bên ngoài.

Ngay khoảnh khắc vải đỏ được mở ra, khí lạnh trong sân lập tức giảm đi mấy phần. "Đa tạ Ngô giáo úy chỉ điểm, Hoàng mỗ lập tức làm theo!" Khí lạnh trong sân vừa giảm, Hoàng Thừa Ngạn dường như lập tức tin lời Ngô Lương, vội vàng gọi hai vị phu nhân cùng làm.

Đám người Phường Nhân Quân cũng cùng nhau giúp đỡ, chẳng mấy chốc, năm bộ xác động vật mặt mày dữ tợn đã bị ngọn lửa hừng hực nuốt chửng.

Còn Ngô Lương thì lặng lẽ nhìn về phía cánh cửa lớn sơn đỏ đã nứt nẻ.

Bây giờ "Ngũ tiên nhập trạch pháp" này đã bị hắn dùng phương thức lấy độc trị độc này hóa giải, kẻ hạ thuật ắt bị khí hại, chắc là sắp đến rồi! --- Đốt xong thi thể của Ngũ đại gia tiên, bỏ lại vào hũ gốm rồi chôn ở vị trí tương ứng.

Hoàng Thừa Ngạn không rành nghề mộc, tự nhiên không cách nào làm bài vị trống để cúng bái, lại không thể sai bảo đám người Ngô Lương, do đó đành phải tự mình ra ngoài mua. "Hay là để ta làm cho?

Bình thường ở nhà lúc rảnh rỗi ta cũng có làm một số việc mộc, làm mấy cái bài vị chắc là không thành vấn đề." Vừa rồi lúc cùng Hoàng Nguyệt Anh, Ngô Lương đi tìm kiếm trong các phòng, Gia Cát Lượng đã phát hiện một gian nhà củi có đặt một số công cụ mộc và nông cụ, trong sân cũng còn một ít gỗ thừa, thế là lúc này lại đứng ra chủ động xin nhận việc.

Đứa trẻ này tiến bộ thần tốc nha, đã biết phải thể hiện tốt trước

mặt lão trượng nhân rồi, rất có mắt nhìn. "Như vậy sao được?" Hoàng Thừa Ngạn nhất thời có chút hoảng sợ nói: "Gia Cát công tử là khách quý trong phủ, lại là con cháu danh môn vọng tộc, sao có thể đi làm việc vặt không hợp thân phận này, vạn vạn không thể a." "Hoàng tiên sinh không cần khách sáo, cứ để nó đi làm đi." Ngô Lương lại hài lòng nhìn Gia Cát Lượng một cái, cười ha hả nói: "Hiếm khi Gia Cát hiền đệ có ý này, lại còn giúp Hoàng tiên sinh tiết kiệm được một ít sức lực và tiền bạc, đúng là một công đôi việc." "Chuyện này…" Hoàng Thừa Ngạn nhất thời cũng không biết nên nói gì cho phải.

Từ chối thì người ta đã chủ động đề xuất, nếu lúc này cố chấp không chịu thì có phần làm mất mặt người ta.

Nhưng chấp nhận thì lại thực sự có chút không ổn, nào có lý nào để khách giúp làm việc vặt thế này, huống hồ còn là đại ân công có ơn cứu mạng với nhà họ Hoàng.

Ngay lúc ông đang cảm thấy tiến cũng không được, lùi cũng không xong, thì Hoàng Nguyệt Anh lại chủ động đứng bên cạnh Gia Cát Lượng, giọng nói nhỏ nhẹ: "Phụ thân, nữ nhi đi phụ giúp Gia Cát ca ca." "Cũng tốt." Gia Cát Lượng gật đầu, sau đó hai người hành lễ với mọi người, rồi sánh vai đi về phía nhà củi. "…" Hoàng Thừa Ngạn nhất thời càng thêm không nói nên lời, chỉ đành ngượng ngùng cười với Ngô Lương một cái để tỏ ý xin lỗi.

Còn Ngô Lương thì nhìn bóng lưng của Gia Cát Lượng và Hoàng Nguyệt Anh, lời nói có ý chỉ nhưng lại cố tỏ ra lơ đãng: "Không ngờ hai đứa trẻ này lại có thể chơi chung với nhau, lẽ nào đây chính là duyên phận?" Nghe câu này, tâm tư của Hoàng Thừa Ngạn lập tức liền theo vào tròng của Ngô Lương, phụ họa gật đầu lia lịa: "Ngô giáo úy nói phải, hôn nhi vì duyên cớ thân thể, từ nhỏ đến lớn đều không thích nói nhiều với người khác, trừ người nhà ra, gần như chưa từng nói chuyện gì với người ngoài, càng không có bạn bè đồng trang lứa

nào hợp cạ, nhưng bây giờ với vị Gia Cát công tử này lại khá thân cận, nếu không phải trong mệnh có duyên phận này, ta cũng thực không nghĩ ra còn có gì có thể giải thích được." "Hoàng tiên sinh nói vậy, ta lại cẩn thận nghĩ lại, lại thấy hai người này có tướng phu thê, đây thật đúng là chuyện lạ." Ngô Lương lại cố ý nói. "Chuyện này… Gia Cát công tử là con cháu danh môn vọng tộc, tổ tiên nhà họ Hoàng ta tuy cũng có người vào triều làm quan, nhưng so với nhà Gia Cát chung quy vẫn kém một chút, lại thêm hôn nhi sinh ra cái bộ dạng này…" Hoàng Thừa Ngạn thở dài, khá là tự biết mình mà nói: "Ngô giáo úy tuy nói như vậy, nhưng Hoàng mỗ lại không dám nghĩ như vậy, chỉ sợ làm nhục Gia Cát công tử a." "Cái gì mà nhục hay không nhục, ta là người tin vào thiên mệnh, nếu hai người này thật có nhân duyên trời ban, ta với tư cách là huynh trưởng của Gia Cát hiền đệ, nhất định sẽ hết lòng tác thành cho nó.

Hơn nữa Gia Cát hiền đệ của ta cũng là người hiểu chuyện, tin vào thiên mệnh, nếu thật sự là duyên phận đã đến, nó sao lại để ý những chuyện khác?" Ngô Lương hơi nhíu mày, quay đầu nhìn Hoàng Thừa Ngạn, nghiêm túc nói. "Ngô giáo úy nói phải, là Hoàng mỗ thiển cận rồi." Hoàng Thừa Ngạn vội vàng gật đầu nói.

Chương 265

Ngô Lương trầm ngâm một lát, đột nhiên lại nói: "Hoàng tiên sinh, không biết ông có phiền không nếu lấy sinh thần bát tự của hôn nhi cô nương ra, để cho lão tiên sinh xem thử nhân duyên của Gia Cát hiền đệ ta và hôn nhi cô nương, nếu hai người có duyên không phận, chuyện này sẽ không nhắc lại nữa, nếu quả thực là thiên tác chi hợp, ta sẽ phải thuận theo thiên mệnh, mặt dày thay Gia Cát hiền đệ ta đến hỏi cưới Hoàng tiên sinh." "Sao lại phiền được chứ?" Chưa đợi Hoàng Thừa Ngạn nói, vị phu nhân có thân hình hơi đầy đặn đã nhanh miệng nói trước, tiếp đó lại vui mừng khuyên Hoàng Thừa Ngạn: "Quân tử, vị Gia Cát công tử này tướng mạo hơn người lại khá hiểu chuyện, cử chỉ hành động cũng không có chút kiêu căng nào, ta gặp nó cũng rất vừa ý, xem ra những lời đồn trước đây về Gia Cát công tử ở thành Tương Dương, phần lớn là do những công tử sĩ tộc kia tam sao thất bản, thực sự không đáng tin.

Nếu hôn nhi có thể gả cho Gia Cát công tử làm vợ, chúng ta cũng bớt đi một nỗi lo, đây là chuyện tốt trời ban a!" "Những công tử sĩ tộc kia đa phần là phường bất học vô thuật, quả thực có nghi ngờ ba người thành hổ, ta thấy Gia Cát công tử cũng quả thực không như lời đồn tệ hại như vậy…" Dưới sự dẫn dắt cẩn thận của Ngô Lương, Hoàng Thừa Ngạn sớm đã có suy nghĩ tương tự, nay vị phu nhân này khuyên bảo, tuy không dám nói là hoàn toàn nhất trí, nhưng cũng là không hẹn mà gặp, liền đáp: "Ngô giáo úy nói quá lời rồi, Ngô giáo úy vừa cứu mạng cả nhà ta, đừng nói là sinh thần bát tự của hôn nhi, cho dù là muốn ta dâng hết toàn bộ gia sản, Hoàng mỗ cũng tuyệt không có một chút do dự, huống hồ chuyện này đối với nhà họ Hoàng mà nói còn là chuyện cầu còn không được, Ngô giáo úy thật là quý nhân của

nhà họ Hoàng, Hoàng mỗ hà đức hà năng mà lại gặp được quý nhân như Ngô giáo úy." Vừa nói, Hoàng Thừa Ngạn đã thúc giục phu nhân của mình đi lấy sinh thần bát tự của Hoàng Nguyệt Anh.

Không lâu sau, phu nhân lấy ra một thẻ tre được bọc trong vải, trên thẻ tre ghi chép chính là sinh thần bát tự của Hoàng Nguyệt Anh.

Thực ra nói đến đây, có hay không có sinh thần bát tự này cũng không còn quan trọng nữa, Ngô Lương thông qua biểu hiện của Hoàng Thừa Ngạn và hai vị phu nhân liền có thể nhận ra, chỉ cần hắn chịu hỏi cưới cho Gia Cát Lượng, họ sẽ không do dự mà đồng ý hôn sự.

Nhưng để chốt hạ hoàn toàn chuyện này, tránh sau này lại có biến cố gì, Ngô Lương vẫn quyết định diễn một màn kịch.

Dù sao thì Gia Cát Lượng bây giờ vẫn chưa đến tuổi kết hôn, Hoàng Nguyệt Anh cũng còn thiếu vài tuổi, cho dù cuối thời Đông Hán chiến loạn không ngừng, trong dân gian không thiếu hiện tượng mười mấy tuổi đã kết hôn sớm, Ngô Lương vẫn muốn đợi thêm một chút.

Chỉ vì trong mắt hắn hai người vẫn còn là trẻ con, tuổi nhỏ như vậy đã kết hôn sinh con, e rằng sẽ gây ra một số ảnh hưởng không tốt không lường trước được đối với sự trưởng thành về thể chất và tinh thần của hai người.

Dù là nhập gia tùy tục, ít nhất cũng nên qua mười lăm tuổi, đợi Hoàng Nguyệt Anh hành lễ cập kê xong rồi hãy nói.

Còn chuyện của chính mình, thì vẫn sẽ kẹt ở ngưỡng mười tám tuổi, không chỉ là tâm lý không thể vượt qua, mà cái nhìn chằm chằm của con quái vật Hà Giải sau lưng cũng khiến hắn không dám vượt rào. "Lão tiên sinh, giao cho ngài đấy." Ngô Lương đưa thẻ tre cho Vu Cát, một ánh mắt đã đủ để ông ta tâm lĩnh thần hội.

Vu Cát lập tức như được tiêm máu gà, mặt mày hồng hào, cuối

cùng đã đến thời khắc ông ta mong chờ từ lâu, sao ông ta có thể làm Ngô Lương thất vọng được?

Thế là lão đồng tử này ra vẻ thâm trầm bấm đốt ngón tay tính toán một hồi, khi mở mắt ra đã là một vẻ kinh hỉ, liên tục tặc lưỡi khen ngợi: "Thiên tác chi hợp!

Đây mới là thiên tác chi hợp đúng nghĩa a!

Lão phu xem tướng đoán mệnh hơn tám mươi năm, vẫn là lần đầu tiên thấy mệnh lý hài hòa đến vậy, đây chính là thiên ý sao…" … Cứ như vậy, trong lúc Gia Cát Lượng và Hoàng Nguyệt Anh không hề hay biết, vận mệnh của hai người đã thuận theo quỹ đạo lịch sử mà gắn kết với nhau.

Dù cho sự xuất hiện của Ngô Lương đã lặng lẽ thay đổi những gì Gia Cát Lượng sẽ gặp phải từ nay về sau, nhưng vẫn không thay đổi được nhân duyên giữa cậu và Hoàng Nguyệt Anh.

Chủ yếu là lần này lão đồng tử Vu Cát vẫn như thường lệ thích tự thêm kịch bản cho mình.

Ông ta không chỉ thuận theo ý Ngô Lương nói rõ Gia Cát Lượng và Hoàng Nguyệt Anh là thiên tác chi hợp, mà còn đặc biệt chỉ ra trong mệnh lý của hai người đều thiếu các ngũ hành khác nhau, nếu hai người thành tựu nhân duyên này, sẽ bổ sung cho nhau ngũ hành còn thiếu trong mệnh lý, có thể khiến vợ chồng hai người được lợi không nhỏ.

Nếu ngược lại, thì tai họa không ngừng, gia sự không thuận… Nói đến mức này, e rằng Hoàng Thừa Ngạn và hai vị phu nhân không tác thành chuyện này cũng không được.

Ngô Lương thật sự sợ lão đồng tử nói tiếp, sẽ liên hệ nhân duyên của Gia Cát Lượng và Hoàng Nguyệt Anh với việc Trái Đất có bị hủy

diệt hay không, nên lại phải ngắt lời khi cảm thấy đã đủ. "Hoàng tiên sinh, hai vị phu nhân, nếu các vị không có ý kiến gì, chuyện này cứ quyết định như vậy, đợi đến khi hôn nhi cô nương cập kê, ta sẽ đưa Gia Cát hiền đệ đến hạ sính hỏi cưới, không biết các vị thấy thế nào?" Ngô Lương thấy Hoàng Thừa Ngạn và hai vị phu nhân căn bản không thể có ý kiến gì nữa, liền rèn sắt khi còn nóng. "Toàn bộ đều do Ngô giáo úy sắp xếp." Hoàng Thừa Ngạn tự nhiên là một mực đồng ý. "Chỉ là chuyện này đều là chúng ta nói, lại chưa hỏi ý kiến của Gia Cát công tử, không biết Gia Cát công tử có vừa mắt hôn nhi không…" Vị phu nhân thân hình gầy gò lại có chút không tự tin nói. "Xin phu nhân yên tâm, hôn sự của Gia Cát hiền đệ ta có thể làm chủ." Ngô Lương điềm nhiên cười nói.

Công tác tư tưởng của Gia Cát Lượng hắn đã làm trước rồi, còn Hoàng Nguyệt Anh, có thể thấy bây giờ cô bé cũng có chút thiện cảm với Gia Cát Lượng, cộng thêm thời này lệnh cha mẹ lớn hơn trời, phương diện này chắc sẽ không có gì bất ngờ.

Tiếp theo chỉ còn lại chuyện của kẻ hạ thuật.

Để nghênh đón kẻ hạ thuật đến, đám người Ngô Lương dứt khoát ở tạm lại nhà họ Hoàng, Ngô Lương còn sai Dương Vạn Lý ra ngoài mua một ít rượu thịt, ngầm tổ chức một bữa tiệc ăn mừng thành công đào được mộ Khâu Mục Công.

Cứ thế đến sáng ngày thứ hai. "Bành bành bành!" Cửa lớn phủ họ Hoàng cuối cùng cũng vang lên tiếng gõ cửa trầm đục.

Người nhà họ Hoàng và đám người Phường Nhân Quân nghe thấy tiếng động liền cùng nhau ra sân, mọi người nhìn nhau một cái, sau đó do Điển Vi và Dương Vạn Lý ra mở cửa xem xét.

Nào ngờ vừa mới mở cửa. "Phịch!" Một người liền ngã thẳng vào trong.

May mà Điển Vi và Dương Vạn Lý mắt tinh tai thính, tinh thần cũng không quá căng thẳng, nếu không gặp phải tình huống đột ngột như vậy, không chừng giật mình một cái đã vung xẻng công binh chém thẳng xuống lấy mạng người này rồi.

Nhưng hai người cũng không hề lơi lỏng cảnh giác, chỉ trong một thoáng đã một trái một phải dùng xẻng công binh chặn người này lại.

Kết quả người kia sau khi ngã xuống đất, không những không kêu đau, ngược lại còn nằm bất động như một xác chết, dường như đã không còn sinh khí. "Đây… Công tử?" Điển Vi dùng xẻng công binh vỗ nhẹ vào gáy người này, vẫn không có phản ứng gì, liền nghi hoặc nhìn về phía Ngô Lương. "…" Ngô Lương cũng không chắc đây rốt cuộc là tình huống gì.

Hôm qua hắn dùng thủ đoạn trong "Yếm hặc chi thuật" để phá trừ "Ngũ tiên nhập trạch pháp", tuy quả thực sẽ gây ra phản phệ khá lợi hại cho kẻ hạ thuật, nhưng chắc là không đến mức mất mạng.

Ít nhất là không nhanh mất mạng như vậy, cho nên nếu người này thật sự dễ dàng chết như vậy, chắc là không có quan hệ lớn lắm với hắn.

Đúng lúc này. "Khụ khụ…" Người kia đột nhiên co giật hai cái, trong miệng phát ra hai tiếng ho cực kỳ trầm đục.

Xem ra là chưa chết.

Điển Vi và Dương Vạn Lý lập tức lại dùng xẻng công binh chặn người kia lại.

Người kia thì từ từ co tay lại, hai tay chống xuống đất run rẩy chống người dậy, một khuôn mặt cũng dần dần rời khỏi mặt đất, trông có vẻ rất yếu ớt.

Mà điều khiến người ta tê cả da đầu là, trên đất lại để lại một

vũng máu và một con ngươi đen trắng rõ ràng ngâm trong vũng máu?!

Tiếp đó người này từ từ ngẩng đầu lên, lộ ra một khuôn mặt xám xịt.

Khuôn mặt này cũng khá là đáng sợ.

Ngoài việc mũi và miệng đang chảy máu, đã nhuộm đỏ nửa khuôn mặt, chỉ thấy mắt trái của người này lại không có nhãn cầu, chỉ có thể thấy một cái hốc đen ngòm?! "A…" Hai tiểu nha đầu nhà họ Hoàng thấy cảnh này không nhịn được hét lên một tiếng, vội vàng núp sau lưng hai vị phu nhân.

Ngay cả Hoàng Thừa Ngạn và hai vị phu nhân cũng khá căng thẳng, theo bản năng lùi lại một bước.

Đám người Ngô Lương quanh năm đào mộ đã thấy qua không biết bao nhiêu thi thể đáng sợ, ngay cả những con quái vật kinh người cũng đã gặp không ít, bây giờ lại là giữa ban ngày ban mặt, trời quang mây tạnh, ngay cả biểu hiện của Vu Cát cũng bình tĩnh hơn nhiều. "Ngươi là ai?" Ngô Lương ngược lại tiến lên một bước mở miệng hỏi. "Khụ khụ…" Người kia lại ho hai tiếng, đưa tay nhặt con ngươi ngâm trong máu nhét lại vào hốc mắt trái, lại dùng tay áo lau vết máu trên mặt, con mắt phải còn có thể nhìn thấy được lướt qua đám người Ngô Lương một lượt, dường như đã hiểu ra điều gì, sau đó mới dùng giọng khàn khàn và tự giễu nói: "Ta còn tưởng là chuyện gì, ra là Hoàng phủ có một đám cao nhân đến, chính là các ngươi đã phá trừ 'Ngũ tiên nhập trạch pháp' của ta phải không?

Ha ha ha, rõ ràng chỉ còn một bước nữa là thành rồi, đây là ý trời, xem ra ta định sẵn là không thoát được báo ứng của 《Công Thâu Kinh》 a." "Chính là ngươi đã bố trí 'Ngũ tiên nhập trạch pháp', hại chết con ta, khiến nhà họ Hoàng ta suýt nữa tuyệt hậu?!" Thấy cảnh tượng trước mắt, lại nghe những lời này, Hoàng Thừa Ngạn lập tức

đã nhận ra trước mặt là một người sống, con ngươi rơi ra kia chẳng qua là một con mắt giả, còn những vệt máu kia cũng chỉ là do người này ngã vào làm bị thương miệng mũi, liền xông lên giận dữ mắng. "Hoàng tiên sinh tạm thời nguôi giận, giao cho ta." Ngô Lương lại kéo Hoàng Thừa Ngạn ra sau, có chút nghi hoặc hỏi người kia: "《Công Thâu Kinh》 mà ngươi nói rốt cuộc là vật gì?" "Ha ha, ngươi có từng nghe qua Công Thâu Ban chưa?" Người kia cười khổ hỏi lại. "Lỗ Ban?" Ngô Lương trong lòng kinh ngạc.

Lẽ nào 《Công Thâu Kinh》 trong miệng người này chính là 《Lỗ Ban Thư》 có vô số truyền thuyết ở hậu thế?!

Hậu thế không có cuốn nào tên là 《Công Thâu Kinh》, chỉ có 《Lỗ Ban Thư》.

Tương truyền 《Lỗ Ban Thư》 là do thuỷ tổ của giới thợ thuyền Lỗ Ban viết ra, trong đó không chỉ bao gồm kiến thức về phương diện kiến trúc thổ mộc, mà còn chứa đựng một số phương thuật và y thuật vô cùng kỳ dị, có thể gọi là một trong những kỳ thuật huyền diệu nhất của thiên triều cổ đại.

Thậm chí, ở hậu thế, cuốn sách này còn có một tên gọi khác là "Khuyết Nhất Môn".

Cách gọi này cũng bắt nguồn từ truyền thuyết dân gian không thể kiểm chứng, kể rằng Lỗ Ban tổ sư gia từng chế tạo một con diều gỗ thần kỳ.

Con diều gỗ này chỉ cần niệm vài câu chú ngữ là có thể bay lên trời, giúp ông đoàn tụ với người vợ mới cưới ở nơi xa ngàn dặm.

Kết quả là người vợ đang mang thai của ông vì tò mò nên đã lén cưỡi diều gỗ bay lên trời.

Đúng lúc đó, bà đột nhiên chuyển dạ, huyết ô chảy ra khiến bí

pháp của diều gỗ mất hiệu lực, cuối cùng người vợ cùng đứa con chưa chào đời trong bụng không may rơi xuống đất mà chết.

Sau khi biết chuyện, Lỗ Ban hối hận không nguôi, bèn nguyền rủa tất cả những người học 《Lỗ Ban Thư》 trên thiên hạ đều không được chết lành, sẽ phải gánh chịu nỗi khổ của năm cái tệ "quan, quả, cô, độc, tàn".

Biệt danh "Khuyết Nhất Môn" cũng từ đó mà ra.

Tuy nhiên, bản 《Lỗ Ban Thư》 sớm nhất được hậu thế phát hiện là vào thời Vạn Lịch của nhà Minh, lại được giới khảo cổ gọi là "bản Sùng Trinh".

Vì vậy, cuốn 《Lỗ Ban Thư》 được in ra sau hai nghìn năm kể từ thời Xuân Thu Chiến Quốc này, tác giả thực sự có phải là Lỗ Ban hay không vẫn còn cần khảo chứng, nội dung có phải là bản gốc hay không cũng không thể biết được.

Bây giờ nghe người trước mắt nói ba chữ 《Công Thâu Kinh》, lại nhắc đến tên Công Thâu Ban, Ngô Lương lại có một vài suy nghĩ mới. 《Công Thâu Kinh》 có lẽ mới là tên thật của 《Lỗ Ban Thư》, còn 《Lỗ Ban Thư》 mà hậu thế phát hiện ra có lẽ đúng là không phải bản gốc, mà là do người đời sau cải biên.

Bởi vì theo những gì Ngô Lương biết, Lỗ Ban họ Cơ, thị Công Thâu, tên Ban, tự Y Trí.

Nói cách khác, tên gốc của ông phải là Công Thâu Ban.

Trong các cổ tịch thời Chiến Quốc cũng gọi ông là Công Thâu Bàn, Công Thâu Ban, Ban Thâu, hoặc là Công Thâu Tử.

Chỉ vì ông là người nước Lỗ, hậu thế mới có cách gọi "Lỗ Ban".

Nếu một người tự xưng, tuyệt đối sẽ không lấy chữ "Lỗ" làm họ.

Giống như Khương Thái Công "Lữ Thượng" sẽ không tự xưng mình là "Tề Thượng" vậy.

Cho nên Lỗ Ban cũng tuyệt đối không thể đặt tên sách mình viết là 《Lỗ Ban Thư》, ngược lại cái tên 《Công Thâu Kinh》 lại hợp lý hơn.

Còn về việc có "lời nguyền của Lỗ Ban" hay không, Ngô Lương không dám nói bừa.

Bởi vì gã quái nhân trước mắt luôn miệng nói "không thoát khỏi báo ứng của 《Công Thâu Kinh》", dường như đang nói cho hắn biết rằng chuyện đó là có thật.

Hơn nữa, "Ngũ Tiên Nhập Trạch Pháp" này cũng đã phát huy tác dụng một cách chân thực, khiến Hoàng gia liên tiếp chết yểu bốn nam đồng.

Cộng thêm việc Ngô Lương hiện tại còn sở hữu "Yếm Hặc Chi Thuật" huyền diệu hơn, những chuyện này đã sớm làm mới lại thế giới quan của hắn, dù cho mọi chuyện có huyền bí hơn nữa thì cũng hoàn toàn nằm trong phạm vi chấp nhận của hắn.

"Ngươi cũng coi như có chút kiến thức, nhận ra lão tổ nhà ta." Gã quái nhân thấy Ngô Lương nói ra hai chữ "Lỗ Ban" thì trên mặt lộ vẻ kinh ngạc, khẽ gật đầu, rồi lại nhìn Hoàng Thừa Ngạn đang nghiến răng ken két, thản nhiên nói: "Nếu 'Ngũ Tiên Nhập Trạch Pháp' mà ta bố trí năm đó đã bị vị cao nhân này phản chế, vậy thì báo ứng của ta cũng sắp đến rồi.

Chương 266

Ngươi muốn báo thù rửa hận cho những đứa con chết yểu, ta cũng không còn gì để nói.

Nhưng tốt nhất ngươi nên ra tay sớm một chút, bởi vì ta đã… khụ khụ… sống không được mấy ngày nữa, khụ… khụ khụ!" "Ngươi tưởng ta không dám sao?!

Ta sẽ băm ngươi thành vạn mảnh ngay bây giờ!" Hoàng Thừa Ngạn trợn mắt muốn nứt ra, lập tức lại muốn lao lên liều mạng với gã.

"Hoàng tiên sinh, xin hãy bình tĩnh một chút.

Ngài muốn báo thù rửa hận ta sẽ không ngăn cản, nhưng xin hãy cho phép ta làm rõ ngọn ngành sự việc trước rồi động thủ cũng không muộn." Ngô Lương đành phải kéo Hoàng Thừa Ngạn lại một lần nữa, rồi ra hiệu cho Dương Vạn Lý qua trông chừng ông ta.

Gã quái nhân này đã gọi "Lỗ Ban" là lão tổ, vậy chứng tỏ mối quan hệ giữa gã và "Lỗ Ban" không hề đơn giản, không chừng có thể thông qua miệng gã mà biết được một vài bí mật lịch sử.

Ngô Lương tự nhiên không muốn bỏ qua cơ hội này.

Nhưng người này trông có vẻ đã ôm lòng quyết chết, muốn từ miệng một người như vậy hỏi ra những điều Ngô Lương thực sự hứng thú e là không dễ, ít nhất những thủ đoạn như tra tấn ép cung, lấy tính mạng ra uy hiếp rất khó có tác dụng.

Thế là, sau một hồi trầm ngâm, Ngô Lương sắp xếp lại lời lẽ rồi mở miệng hỏi: "Vị tiên sinh này, oan có đầu nợ có chủ.

Ngươi đã sắp chết, có thể giải đáp mấy vấn đề để giải tỏa khúc

mắc cho Hoàng tiên sinh, cũng để những đứa con chết yểu của Hoàng gia bao năm qua được ra đi minh bạch không?" "Khụ khụ…" Gã quái nhân ho khan, liếc nhìn Ngô Lương một cái, rồi lại nhìn Hoàng Thừa Ngạn, cuối cùng lắc đầu nói: "Ngươi hỏi đi, nhưng điều có thể nói ta sẽ nói, điều không thể nói ngươi có hỏi cũng vô ích." "Ngươi họ tên là gì?

Rốt cuộc thân phận ra sao?" Ngô Lương hỏi từ dễ đến khó.

"Hoàng tiên sinh, ngài còn nhận ra ta không?" Gã quái nhân không trực tiếp trả lời câu hỏi của Ngô Lương, mà một lần nữa ngẩng đầu nhìn Hoàng Thừa Ngạn.

Chỉ thấy trong đôi mắt hận ý ngút trời của Hoàng Thừa Ngạn thoáng qua một tia nghi hoặc, gã quái nhân lại lắc đầu cười khổ, nói: "Cũng phải, bây giờ ta biến thành bộ dạng này, sao ngài có thể nhận ra được?

Nhưng ta vẫn nhớ rất rõ, năm đó khi ta làm thợ mộc ở nhà ngài, không cẩn thận làm bị thương tay.

Sau đó vết thương mưng mủ hoại tử suýt chút nữa mất mạng, chính là ngài đã tìm thầy thuốc suốt đêm để chữa trị cho ta.

Sau đó không những không tính toán chi phí, mà còn sai gia nhân hàng ngày nấu thuốc sắc canh, mở bếp riêng cho ta, bảo ta dưỡng thương cho tốt." Nói đoạn, gã quái nhân giơ tay phải lên cho mọi người xem.

Chỉ thấy ngón trỏ và ngón giữa tay phải của gã đã bị cụt đến tận gốc, trên đó vẫn còn thấy rõ vết sẹo do bị cắt đứt.

"Là ngươi?!" Nhìn thấy bàn tay này, đồng tử trong đôi mắt vốn đã trợn đến sắp nứt ra của Hoàng Thừa Ngạn lập tức co rút lại, môi run lên không ngừng, run giọng hỏi với vẻ khó tin: "Tại sao lại như vậy?

Ta tự hỏi lúc đó đã đối xử với ngươi không tệ, tại sao ngươi lại lấy oán báo ân, hại Hoàng gia ta tuyệt tự?!" "Bởi vì ngài là người lương thiện." Câu trả lời của gã quái nhân càng khiến người ta khó hiểu.

"?!" Câu nói này không chỉ Hoàng Thừa Ngạn không hiểu, mà ngay cả đám người Ngô Lương cũng tưởng mình nghe nhầm.

Nếu Hoàng Thừa Ngạn hành sự độc ác, gã quái nhân bị thương rồi ôm hận trong lòng nên tìm cơ hội báo thù, thì còn nằm trong phạm vi lý giải của người thường.

Nhưng nếu chỉ vì Hoàng Thừa Ngạn là người lương thiện mà gã quái nhân lại lấy oán báo ân, gây ra tai họa như vậy cho ông, thì thực sự có chút đi ngược lại lẽ thường, chỉ khiến gã quái nhân này càng thêm đáng hận, càng đáng chết.

Gã quái nhân không để ý đến phản ứng của Hoàng Thừa Ngạn và đám người Ngô Lương, lại tự mình nói tiếp: "Chắc Hoàng tiên sinh cũng không biết ta họ tên là gì nhỉ?

Ta họ Tôn, tên một chữ Nghiệp.

Cha ta chính là Lưu Tư, ba năm trước Hoàng tiên sinh còn từng tham gia tang lễ của ông ấy, chuyện này chắc Hoàng tiên sinh chưa quên đâu nhỉ." "Ngươi, ngươi nói bậy!

Theo ta biết Lưu Tư cả đời không lấy vợ, ngoài mấy đứa đồ tử đồ tôn ra thì làm gì có con cái?" Hoàng Thừa Ngạn lập tức mắng to: "Nếu ngươi thật sự là con của Lưu Tư, tại sao ông ta họ Lưu mà ngươi lại họ Tôn?

Ngươi sắp chết đến nơi rồi mà vẫn nói năng hồ đồ trêu đùa ta, thật sự nghĩ ta không dám giết ngươi sao?!" "Hoàng tiên sinh không biết đó thôi." Gã quái nhân Tôn Nghiệp lại lắc đầu, không nhanh không chậm

nói tiếp: “Đây là quy củ do tổ tiên nhà ta truyền lại, con cháu trong nhà không được kế thừa họ, cũng không được xưng hô cha con, mục đích là để né tránh báo ứng của 《Công Thâu Kinh》, có thể lưu lại một chút huyết mạch trên đời.

Cha ta như vậy, ta cũng như vậy.

Còn về cha ta… thực ra ông ấy có lấy vợ, nhưng mẹ ta đã qua đời khi sinh ta ra, vì vậy không ai biết đến.

Phụ nữ gả vào nhà ta đều khó thoát khỏi kiếp nạn này.” “Ngươi… ngươi nhiều lần nhắc đến 《Công Thâu Kinh》, đó rốt cuộc là thứ gì?” Nghe đến đây, Hoàng Thừa Ngạn dù hận không thể lập tức băm Tôn Nghiệp thành vạn mảnh, nhưng vẫn bị khơi dậy lòng hiếu kỳ, không nhịn được nghiến răng hỏi.

“《Công Thâu Kinh》 là sách do tổ sư gia của thợ mộc là Công Thâu Ban viết ra.

Cuốn sách này liên quan đến phạm vi cực rộng, được xem là kỳ thư hiếm có trên đời.

Ai mà có được cuốn sách này, nhất định có thể làm rạng danh tổ tông.” Tôn Nghiệp nghiêm mặt nói.

Chẳng lẽ người này là hậu nhân của Lỗ Ban?!

Nghe đến đây, Ngô Lương trong lòng đã thầm kinh hãi.

Khả năng này rất lớn.

Mặc dù Tôn Nghiệp không mang họ Công Thâu, nhưng gã cũng vừa nói, quy củ của tổ tiên họ là con cháu không được kế thừa họ, càng không được xưng hô cha con.

Tức là nếu đây là tổ huấn do Lỗ Ban để lại, thì việc hậu nhân của ông bây giờ mang họ gì cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Điều duy nhất khiến Ngô Lương không hiểu là, tại sao hậu nhân của Lỗ Ban lại phải gánh chịu báo ứng từ 《Công Thâu Kinh》 do Lỗ Ban viết ra?

Chẳng lẽ lời đồn dân gian về "Khuyết Nhất Môn" mà hắn biết ở hậu thế là thật, bất kể là ai, dù là hậu nhân của chính Lỗ Ban cũng khó thoát khỏi lời nguyền của ông?

Đang nghĩ như vậy, thì nghe Tôn Nghiệp lại nói tiếp: "Khi tổ sư gia Công Thâu Ban còn tại thế, địa vị của thợ thuyền còn thấp kém hơn bây giờ rất nhiều, vì vậy thường xuyên bị những kẻ vô đức vô tín ức hiếp.

Làm xong việc không những không nhận được tiền công, nếu đi đòi còn có thể bị đánh đập, thậm chí vì thế mà bị thương mất mạng." "Tổ sư gia xuất thân trong gia đình thợ thuyền, đã sớm nếm trải đủ mọi khổ sở.

Đúng lúc ông có thiên phú hơn người, lại gặp cơ duyên xảo hợp được cao nhân chỉ điểm học được một số dị thuật, bèn dốc hết tâm cơ dung hợp kỹ nghệ thợ thuyền với dị thuật đó lại với nhau, cuối cùng viết thành 《Công Thâu Kinh》." "Có 《Công Thâu Kinh》 này, thợ thuyền có thể khi làm việc cho người khác cố ý để lại hậu thủ.

Nếu người thuê có lời giữ tín, đúng hẹn trả tiền công, thợ thuyền sẽ âm thầm gỡ bỏ hậu thủ là được, đôi bên cùng vui vẻ.

Nhưng nếu người thuê vô đức vô tín không chịu trả tiền công, sau khi vào ở tự nhiên sẽ bị những hậu thủ này quấy nhiễu, đến lúc đó không sợ hắn không ngoan ngoãn mang tiền công đến cửa để cầu miễn trừ tai họa.

Thợ thuyền từ đó có thể không còn phải chịu những uất ức đó nữa." "Năm đó tổ sư gia còn lập ra quy củ, theo ông học nghề ba năm được xem là công tượng, chỉ dạy kỹ năng cơ bản.

Học nghề sáu năm mới là tượng sư, mới được truyền thụ kỹ nghệ tinh thâm và 《Công Thâu Kinh》.

Thời đó, đệ tử dưới trướng tổ sư gia lúc đông nhất có thể lên đến mấy trăm người, ai ai cũng vì 《Công Thâu Kinh》 này mà đến bái sư." "Đáng tiếc ngày vui ngắn chẳng tày gang, tổ sư gia cuối cùng vẫn đã đánh giá thấp lòng người, 《Công Thâu Kinh》 này vẫn gây ra chuyện." "Có một số tượng sư sau khi học được 《Công Thâu Kinh》 từ tổ sư gia, lại dần dần nảy sinh ý đồ xấu, bất kể người thuê có đúng hẹn trả tiền công hay không, đều lợi dụng hậu thủ để tống tiền. 《Công Thâu Kinh》 lại trở thành thủ đoạn để những kẻ đó thu lợi bất chính, chủ nhà chỉ cần hơi không tuân theo là ngược lại phải chịu cảnh nhà tan cửa nát." "Sau khi những chuyện như vậy truyền ra, danh tiếng của tượng sư tự nhiên sa sút không phanh, rất nhanh đã trở thành đối tượng bị người đời phỉ nhổ và đề phòng.

Thậm chí có nơi đã bắt đầu công khai truy bắt tượng sư, theo nguyên tắc thà giết lầm còn hơn bỏ sót, rất nhiều tượng sư vô tội cũng vì thế mà gặp tai họa ngập đầu." "Tổ sư gia biết chuyện này không phải chuyện nhỏ, chỉ cần 《Công Thâu Kinh》 còn tồn tại một ngày, thì sẽ không ai dám thuê thợ thuyền nữa, cứ thế này thì dòng dõi tượng sư nhất định sẽ bị đứt đoạn." "Khi đó 《Công Thâu Kinh》 đã truyền cho cả ngàn người, ngàn người này tuy không nói là có mặt khắp thiên hạ, nhưng cũng đã phân tán khắp nơi, tuyệt không phải là điều tổ sư gia có thể khống chế." "May mà ông cũng đã để lại hậu thủ trong 《Công Thâu Kinh》, vì sự truyền thừa của dòng dõi này, ông đành phải sử dụng hậu thủ đó." "Bấy giờ tổ sư gia đang là khách khanh của Sở vương, còn từng tạo ra vân thê để chuẩn bị giúp Sở vương tấn công nước Tống.

Tuy sau đó bị Mặc Tử ngăn cản, nhưng Sở vương vẫn vô cùng trọng dụng tổ sư gia.

Nhưng sau khi xảy ra chuyện này, Sở vương cũng sinh lòng nghi ngờ với tổ sư gia, dần dần xa lánh ông." "Vì đại cục, tổ sư gia không thể không tìm đến Sở vương, giải thích cho ông ta về hậu thủ mà mình để lại trong 《Công Thâu Kinh》, và đốt cuốn 《Công Thâu Kinh》 do chính tay mình biên soạn trước mặt Sở vương, thỉnh cầu Sở vương thông báo hậu thủ đó cho thiên hạ.

Sau đó, ông nhảy từ trên thành lầu xuống tự vẫn, dùng tính mạng của mình để nói cho thiên hạ biết, 《Công Thâu Kinh》 từ nay không còn tồn tại, tượng sư đã không còn bản lĩnh hại người nữa." "Mà hậu thủ do tổ sư gia để lại chính là: Phàm là tượng sư học được 《Công Thâu Kinh》, đều sẽ phải gánh chịu nỗi khổ của năm cái tệ 'quan, quả, cô, độc, tàn', vĩnh viễn không có ngày yên ổn!" "Từ đó về sau, dù các thợ thuyền vẫn phải tiếp tục chịu sự áp bức của những kẻ vô đức vô tín, nhưng sự truyền thừa của dòng dõi tượng sư cuối cùng cũng không bị đứt đoạn." "Và trên thực tế, 《Công Thâu Kinh》 cũng không hoàn toàn thất truyền." "Các tượng sư học được 《Công Thâu Kinh》 tuy phải gánh chịu nỗi khổ của năm cái tệ, nhưng cuối cùng vẫn có một bộ phận nhỏ dùng một số thủ đoạn né tránh để sống sót lay lắt, và truyền miệng cho hậu nhân." "Tổ tiên nhà ta chính là một tượng sư từng theo tổ sư gia học nghề, và là một trong số nhỏ những tượng sư đó." "Nhưng đến đời của ta, rất nhiều kỹ nghệ và phương thuật trong 《Công Thâu Kinh》 đã thất truyền, bản lĩnh ta học được không đến một phần mười trong đó, nhưng vẫn khó thoát khỏi lời nguyền của tổ sư gia." "Đợi đến khi cha ta truyền thụ 《Công Thâu Kinh》 cho ta, ta mới biết được sự lợi hại trong đó, nhưng lúc đó dù ta có hối hận cũng không kịp nữa." "Ta tuy oán hận cha ta, nhưng không có cách nào, trong lòng chỉ có sự không cam tâm." "Mỗi năm vào ngày giỗ của tổ sư gia, khi theo cha ta đến Công Thâu Trủng tế bái, ta đều quỳ trước mộ rất lâu không dậy, thề với tổ sư gia tuyệt đối sẽ không dùng 《Công Thâu Kinh》 để hại người, cầu xin tổ sư gia

đừng giáng tội cho ta, cho đến khi…” Khoan đã!

Nghe đến đây, Ngô Lương lập tức tỉnh táo gấp mười vạn lần.

Mọi người trong Phường Nhân Quân cũng theo đó mà tinh thần phấn chấn, đưa mắt nhìn nhau.

Công Thâu Trủng?

Đó chẳng phải là lăng mộ của Công Thâu Ban sao?!

Quan trọng nhất là, Tôn Nghiệp nói rằng gã và cha là Lưu Tư mỗi năm đều đến Công Thâu Trủng để tế bái tổ sư gia!

Từ đó có thể suy đoán, Công Thâu Trủng của Lỗ Ban chắc chắn không ở quá xa nơi này.

Dù sao với điều kiện giao thông của thời đại này, đi đến một nơi hơi xa một chút có thể mất mấy tháng đi về, hai cha con họ căn bản không thể nào làm được việc mỗi năm đều đến Công Thâu Trủng tế bái, cuộc sống như vậy thật sự không thể chịu nổi.

Ngoài ra, trong lời nói của Tôn Nghiệp còn có một chi tiết tương ứng.

Gã nhắc đến việc Lỗ Ban từng làm khách khanh của Sở vương, Lỗ Ban cuối cùng vì để dòng dõi tượng sư được truyền thừa, cũng đã nhảy từ trên thành xuống tự vẫn trước mặt Sở vương.

Sở vương nên ở đâu?

Tự nhiên là ở cố đô Dĩnh Thành của nước Sở!

Mà Dĩnh Thành lại ở đâu?

Tự nhiên là ở gần đây.

Lần này đám người Ngô Lương đến khai quật mộ Khâu Mục Công, chính là do hậu nhân của Khâu Mục Công khi di cư đến nước

Sở, đã cùng lúc dời mộ về chôn cất gần Dĩnh Thành, hai việc này không hề mâu thuẫn.

Cho nên, đây là vận may sao?

Ngô Lương cảm thấy mình quả thực quá may mắn, chẳng qua là hứng lên chạy đến Tương Dương thành gặp Hoàng Nguyệt Anh trong truyền thuyết, lại có thể gặp phải chuyện như vậy, thu được một món hời bất ngờ như thế, còn có chuyện gì kích thích hơn không?

Về những câu chuyện liên quan đến Lỗ Ban mà Tôn Nghiệp kể lại, Ngô Lương cũng bằng lòng tin tưởng.

Trong chính sử thực ra ghi chép về Lỗ Ban không nhiều.

Chi tiết nhất chính là việc Lỗ Ban chế tạo vân thê cho Sở vương để tấn công nước Tống.

Khi đó đại phu nước Tống là Mặc Tử nghe nói chuyện này liền chạy đến hòa giải, sau đó hai người đã diễn tập chiến cục trước mặt Sở vương.

Cuối cùng Mặc Tử khiến Lỗ Ban hết cách, Sở vương đành từ bỏ kế hoạch tấn công nước Tống.

Đoạn lịch sử này rõ ràng là lịch sử đen tối của Lỗ Ban, là công trạng vẻ vang của Mặc Tử.

Nhưng điều này không ảnh hưởng đến uy quyền của Lỗ Ban trong giới kiến trúc và thợ thuyền.

Những công cụ thực dụng mà ông phát minh ra như đục, bào, xẻng, thước vuông, dây mực… đã kéo dài hàng nghìn năm, đủ để chứng minh thực lực của ông, tuyệt không phải là một vết đen lịch sử có thể che lấp hoàn toàn.

Lời kể của Tôn Nghiệp không hề che giấu đoạn lịch sử không

mấy tốt đẹp này của Lỗ Ban, điều này cũng ở một mức độ nào đó làm tăng thêm tính xác thực của những câu chuyện về cuộc đời Lỗ Ban trong lời kể của gã.

Hơn nữa, những câu chuyện này còn liên quan đến một số vấn đề nóng hổi mà ngay cả ở hậu thế cũng khó giải quyết: "công nhân đòi nợ lương", "để lại hậu thủ trong quá trình thi công", "chủ nhà không tin tưởng đơn vị thi công", "cuối cùng thỏa hiệp vẫn là giai cấp vô sản"...

Những vấn đề này quả thực quá chân thực, hơn nữa những mâu thuẫn như vậy vốn dĩ là do bản tính con người gây ra, đã tồn tại từ ngày loài người xuất hiện, giống như đối lập giai cấp vậy, là những vấn đề xã hội vĩnh viễn không thể chữa trị tận gốc, hợp lý hơn biết bao nhiêu so với cách nói Lỗ Ban vì vợ và đứa con chưa chào đời qua đời mà nguyền rủa tất cả những người tu tập 《Công Thâu Kinh》 phải chịu năm cái tệ. … Tuy nhiên, Ngô Lương cũng không lên tiếng cắt ngang lời Tôn Nghiệp vào lúc này.

Chương 267

Làm vậy quá dễ để lộ mục đích của mình.

Qua lời nói của Tôn Nghiệp, làm sao hắn có thể không nghe ra, dù Tôn Nghiệp lòng có không cam, nhưng đối với vị tổ sư gia Lỗ Ban này vẫn vô cùng tôn trọng.

Một khi để gã cảm thấy mình đang nhòm ngó lăng mộ của tổ sư gia, thì việc muốn hỏi ra vị trí cụ thể của Công Thâu Trủng từ miệng gã gần như là không thể.

Vì vậy, chuyện này vẫn cần phải bàn bạc kỹ hơn, từng bước tìm ra điểm đột phá thích hợp hơn.

"…cho đến khi bị thương lúc làm việc ở Hoàng gia, tuy khó khăn lắm mới giữ được mạng sống, nhưng lại mất đi hai ngón tay." Tôn Nghiệp tự mình nói tiếp: "Đây chính là ứng với cái tệ 'tàn' trong năm cái tệ.

Phải biết đó rõ ràng chỉ là một tai nạn vô cùng bình thường, chẳng qua là lúc ta đóng đinh sắt không cẩn thận đâm vào ngón tay, chỉ để lại một vết thương nhỏ không đáng kể.

Nhưng chính vết thương nhỏ đó lại khiến ta ăn không ngon ngủ không yên, toàn thân co giật suýt mất mạng, dù sau này sống lại được, cũng vẫn phải cắt đi hai ngón tay." "Các ngươi có biết hai ngón tay này có ý nghĩa gì với ta không?

Ta là một tượng sư, thiếu hai ngón tay này, ta không thể làm những việc tinh xảo nữa, rất nhiều kỹ nghệ tinh thâm đã tu luyện ít nhất cũng phế đi một nửa.

Cứ thế này, đây là muốn cắt đứt đường sống của ta mà!" Chắc

không phải là bệnh uốn ván chứ?

Nghe đến đây, Ngô Lương lại không nhịn được mà chen vào trong lòng.

Nghe Tôn Nghiệp miêu tả tình hình bị thương, cũng như những triệu chứng xuất hiện sau đó, quả thực rất giống với bệnh uốn ván trong các ca bệnh y học hậu thế.

Nếu đúng là như vậy, Tôn Nghiệp có thể sống sót trong điều kiện y tế hiện tại đã là một điều vô cùng may mắn, chỉ mất hai ngón tay tuyệt đối có thể nói là lời to.

Nhưng hắn cũng chỉ nghĩ trong lòng một chút.

Tuy rằng tình huống Tôn Nghiệp gặp phải có thể chính là bệnh uốn ván, nhưng cũng không thể chứng minh rằng điều này không liên quan đến lời nguyền của Lỗ Ban.

Rất nhiều chuyện trên đời không thể hoàn toàn giải thích bằng khoa học đã biết.

Ví dụ về cùng người khác mệnh nhiều vô kể.

Cùng một loại bệnh, có người sống mấy chục năm vẫn khỏe mạnh, có người lại trong vòng vài ngày ngắn ngủi đã mất mạng.

Cùng một vụ tai nạn xe, có người không hề hấn gì, có người lại chết ngay tại chỗ.

Cùng khởi nghiệp, dù là cùng một ngành, có người kiếm được đầy bồn đầy bát, có người lại thua lỗ đến cả quần lót cũng không còn.

Trong đó chưa chắc không có thành phần do con người gây ra, nhưng ai có thể loại trừ thành phần thiên tai chứ?

Trùng hợp, bất ngờ, may mắn, ý nghĩa ẩn chứa đằng sau những từ này vốn dĩ đã là huyền diệu khó lường.

“Từ đó trở đi, ta thực sự sợ rồi!” “Mặc dù từ khi biết về lời nguyền của tổ sư gia, ta vẫn luôn tìm cách giải trừ lời nguyền, mặc dù ta cũng đã đưa ra rất nhiều ý tưởng, nhưng cuối cùng vẫn chưa thực hiện, bởi vì ta biết đó đều là những tà thuật hại người lợi mình, ta không muốn hại người, chỉ muốn tự cứu mình.” “Nhưng sau chuyện này, ta cuối cùng không dám chờ đợi nữa.” “Ta biết Hoàng tiên sinh là người lương thiện, mà ‘Ngũ Tiên Nhập Trạch Pháp’ này chính là muốn đánh cắp âm đức mà người lương thiện tích lũy được để ta sử dụng, có lẽ mới có khả năng giúp ta hóa giải lời nguyền của tổ sư gia.

Đúng lúc mấy ngày đó cha ta lại nhận việc của nhà khác không có thời gian phân tâm, giao toàn bộ việc xây dựng Hoàng trạch cho ta.” “Thế là ta ma xui quỷ khiến đã thay đổi cách cục của ngôi nhà, tự ý sửa nó thành cách cục ‘Ngũ Quỷ Sát Vị’, sau đó lại lén bố trí ‘Ngũ Tiên Nhập Trạch Pháp’ tương ứng, cuối cùng đã bước ra bước này.” “Sau này, khi ta biết con trai trưởng ba tuổi của Hoàng gia qua đời, ác mộng liền thường xuyên ám ảnh ta.” “Ta hoang mang lo sợ suốt ngày, có mấy lần đã muốn chủ động đến cửa nói rõ sự việc với Hoàng tiên sinh, hủy đi ‘Ngũ Tiên Nhập Trạch Pháp’ đó.

Nhưng lảng vảng ngoài cửa rất lâu, cuối cùng vẫn không dám vào, ta từ đầu đến cuối không có dũng khí đó.” “Cứ thế mà đã hơn mười năm trôi qua.” “Hoàng gia đã có bốn nam đồng lần lượt qua đời, ác mộng của ta cũng ngày càng nhiều, chỉ cần nhắm mắt là có thể thấy những đứa trẻ mặt mày hung tợn đến đòi mạng ta.” “Trong khoảng thời gian này, ta cũng đã nhiều lần có ý định đến cửa tạ tội, nhưng những chuyện lần lượt xảy ra với ta, luôn đánh tan hết dũng khí mà ta khó khăn lắm mới tích góp được: Vợ ta vừa cưới được ba tháng bị con lừa điên hất ngã chết, lúc đó vợ ta đã có thai, một xác hai mạng; ta lúc làm việc cho người khác không cẩn thận bị khúc gỗ rơi xuống đâm mù mắt trái; ba năm trước cha ta hạ táng xong lại mắc phải căn bệnh

lao nguy hiểm đến tính mạng." "Ta biết, đây đều là do lời nguyền của tổ sư gia gây ra." "Mà Hoàng gia đã có bốn nam đồng qua đời, ta dù có làm gì cũng không thể cứu vãn tính mạng của chúng.

Bây giờ chỉ còn một bước nữa là 'Ngũ Tiên Nhập Trạch Pháp' này thành công, ta trong lòng tuy hối hận tự trách, nhưng lại ôm tâm lý may mắn." "Có lẽ đợi khi 'Ngũ Tiên Nhập Trạch Pháp' này thành công, ta sẽ có thể vĩnh viễn né tránh lời nguyền của tổ sư gia, giống như người bình thường cưới vợ sinh con, sống những ngày tháng con cháu đầy đàn." "Nhưng chỉ còn một bước, chỉ còn một bước…" "Chắc chắn là kiếp này ta tạo nghiệt quá nhiều, đây là trời muốn diệt ta, ta nhận mệnh rồi, nhận mệnh rồi…" Nói đến đây, Tôn Nghiệp cuối cùng cũng kể xong câu chuyện của mình, trong con mắt duy nhất còn lại chảy ra một giọt nước mắt vẩn đục.

Trên mặt gã đã không còn chút bất cam nào, mà nhiều hơn là sự hối hận và chấp nhận số phận.

Gã đột nhiên cúi người xuống, dập đầu ba cái thật mạnh về phía Hoàng Thừa Ngạn, tiếng "cốp cốp" vang lên, rất lâu không đứng dậy.

"Ta biết, cái mạng hèn này của ta không đủ để bù đắp tổn hại cho Hoàng gia, nếu có kiếp sau, hãy để ta hóa thành súc sinh, rồi đến trả lại nghiệp chướng đã tạo ra ở kiếp này…" Tôn Nghiệp phát ra giọng nói trầm đục khàn khàn, ẩn chứa chút nức nở.

Không chỉ khóc cho Hoàng gia, mà còn khóc cho chính mình, nhưng đúng như gã nói, lúc này dù có lấy mạng gã cũng không đủ để bù đắp tổn hại cho Hoàng gia.

"Nếu ngươi đã nhận, ta sẽ giết ngươi ngay bây giờ để tế điện bốn đứa con chết oan của ta!" Tôn Nghiệp tuy cũng là người có số phận khổ cực, nhưng lúc này Hoàng Thừa Ngạn đối với gã vẫn chỉ có hận ý, tuyệt đối sẽ không vì thế mà mềm lòng.

Ngô Lương cũng không đồng tình với Tôn Nghiệp, gã tuy là người đáng thương, nhưng càng là người đáng hận.

Dù Hoàng Thừa Ngạn có thật sự động lòng trắc ẩn, Ngô Lương cũng sẽ không để gã sống sót.

Nhưng lúc này, Tôn Nghiệp vẫn chưa thể chết.

"Bốp!" Theo một tiếng động nhẹ, một chiếc mặt nạ da có hình thù kỳ quái rơi xuống trước mặt Tôn Nghiệp.

"?" Hoàng Thừa Ngạn ngơ ngác, kỳ quái nhìn về phía Ngô Lương.

Tôn Nghiệp cũng sững sờ, khó hiểu nhìn Ngô Lương.

Ngay cả những người của Phường Nhân Quân cũng tỏ vẻ nghi hoặc, đây là mặt nạ phòng độc chuyên dụng của cốt cán Phường Nhân Quân, sao Ngô Lương lại ném thứ này cho Tôn Nghiệp, chẳng lẽ Ngô Lương định thu nhận người này vào Phường Nhân Quân?

"Đeo lên mặt, che miệng mũi lại." Ngô Lương nghiêm mặt nói: "Điển Vi, Dương Vạn Lý, hai ngươi trước hết hơ nóng xẻng công binh trên lửa, sau đó ra ngoài tìm ít cỏ ngải cứu, đốt hun khói những nơi người này đã ở qua.

Trước đó, tất cả mọi người qua đây, dùng rượu mạnh của ta ngâm tay và miệng mũi, bệnh lao của hắn không biết là thứ gì, đừng để lây sang chúng ta." Nếu lỡ là bệnh lao phổi hay bệnh truyền nhiễm tương tự, thì thật sự có xác suất lây nhiễm nhất định.

Mà ở thời này nếu không cẩn thận mắc phải bệnh truyền nhiễm như vậy, cũng là bệnh nan y khó chữa.

Ngô Lương tuy thường xuyên vào mộ mạo hiểm, nhưng cũng là người quý mạng, tự nhiên không muốn chết vì chuyện như vậy, thế thì quá thiệt thòi rồi.

“Vâng!” Mọi người lúc này mới hiểu ý đồ của Ngô Lương, vội vàng chạy qua làm theo.

Còn Tôn Nghiệp sau khi do dự một chút, cuối cùng cũng làm theo ý của Ngô Lương, đeo mặt nạ phòng độc lên mặt.

Hành động này cũng có thể chứng minh, gã này tuy đã làm chuyện không thể tha thứ với Hoàng gia, nhưng thực ra cũng không ác đến tận xương tủy.

“Nói đi, ngươi muốn chết thế nào?” Làm xong những việc này, Ngô Lương cuối cùng lại nhìn về phía Tôn Nghiệp, mở miệng hỏi.

“Ta còn có tư cách lựa chọn cách chết sao?” Tôn Nghiệp tự giễu lắc đầu cười nói: “Bất kể Hoàng gia muốn xử trí ta thế nào, ta đều không có bất kỳ lời oán thán nào, dù là thiên đao vạn quả cũng xin nghe theo.” “Vậy trong nhà ngươi còn có ai không?

Không định để lại mấy lời trăng trối sao?” Ngô Lương lại hỏi.

“Sau khi vợ ta chết, ta chưa từng tái hôn.

Học trò cũng đã bị ta giải tán hết sau khi cha ta qua đời, họ không có huyết thống gì với nhà ta, cha ta cũng chưa từng truyền thụ 《Công Thâu Kinh》 cho họ… Bây giờ ta đã là kẻ cô độc, dù có lời trăng trối thật, thì có thể để lại cho ai chứ?” Tôn Nghiệp vẫn chỉ lắc đầu cười khổ.

“Thấy ngươi cũng là người đáng thương, ta hứa với ngươi, sau khi ngươi chết sẽ cho ngươi một cơ hội được chôn cất tử tế.

Ngươi đã truyền thừa một phần 《Công Thâu Kinh》, lại có thể bố trí cách cục ‘Ngũ Quỷ Sát Vị’, chắc cũng có chút hiểu biết về phong thủy.

Ngươi đã chọn được mộ địa cho mình chưa?

Nếu có, ta có thể thành toàn cho ngươi, nếu không, ta sẽ tùy tiện tìm một bãi tha ma nào đó chôn ngươi." Ngô Lương suy nghĩ một chút, rồi trầm ngâm nói.

"Ư…" Nói đến đây, có lẽ Ngô Lương lại chạm đến nơi mềm yếu nhất trong lòng Tôn Nghiệp, thân thể gã khẽ run lên, phát ra một tiếng ngâm khẽ, đồng thời con mắt phải còn lành lặn lại rơi xuống một giọt nước mắt vẩn đục.

"Các hạ cũng là người đức sáng hương thơm, ta thực sự càng lúc càng tự thấy xấu hổ…" Tôn Nghiệp im lặng rất lâu, cuối cùng nhìn sang Hoàng Thừa Ngạn bên cạnh, cúi đầu nói: "Nếu Hoàng tiên sinh cho phép, xin các hạ hãy chôn ta bên cạnh cha ta.

Nếu Hoàng tiên sinh không cho phép, ta cũng không còn gì để nói, cứ vứt ta ở nơi hoang giao dã ngoại cho sói ăn đi, đây là kết cục ta đáng phải nhận, không oán trách ai được." "Ta tuy hận ngươi thấu xương, nhưng…" Hoàng Thừa Ngạn nghiến răng nhìn Tôn Nghiệp, nắm đấm đã siết chặt đến trắng bệch, nhưng cuối cùng vẫn thở dài một tiếng, vô cùng bất đắc dĩ nói: "…vẫn chưa đến mức để ngươi phơi thây nơi hoang dã!" "Nhưng mà Tôn Nghiệp, không biết ngươi có từng nghĩ qua," Ngô Lương lại chen vào, cố ý nói: "Tại sao cha ngươi cũng tu tập 《Công Thâu Kinh》, cũng phải gánh chịu lời nguyền của tổ sư gia, nhưng cuối cùng vẫn để lại được một người con là ngươi, tổ tiên nhà ngươi cũng như vậy, nếu không thì tuyệt đối không thể truyền thừa đến đời ngươi.

Chỉ có ngươi, con cái còn chưa chào đời, vợ đã phải chịu cảnh một xác hai mạng, cuối cùng khiến hương hỏa nhà ngươi ở đời ngươi bị cắt đứt hoàn toàn, không còn nối dõi được nữa?" "Ý của các hạ là?" Tôn Nghiệp đột nhiên ngẩng đầu nhìn Ngô Lương, dường như lòng có sở ngộ.

“Có lẽ tổ sư gia năm đó tuy giáng xuống lời nguyền, nhưng thực ra vẫn để lại một đường sống, chỉ là ngươi không lĩnh ngộ được thâm ý của tổ sư gia, lại nảy sinh ý đồ xấu lợi dụng 《Công Thâu Kinh》 để làm ác, mới phải chịu kết cục bi thảm tuyệt hậu như vậy.” Ngô Lương nghiêm mặt nói.

“…” Tôn Nghiệp sững sờ nhìn hắn, đồng tử không ngừng co rút.

“Cho nên trước khi chết, ngươi không chỉ cần tạ tội với Hoàng gia, mà cũng cần phải tạ tội với cha ngươi và tổ sư gia, nếu không trời đất không dung!” Ngô Lương khẽ gật đầu, nói với vẻ mặt chính khí lẫm liệt.

“Ựa!” Nghe Ngô Lương nói, thân thể Tôn Nghiệp lại run lên bần bật, dường như vừa gặp phải chuyện gì đó kinh khủng lắm, con mắt còn lại cũng trợn to hơn rất nhiều.

“...” Phường Nhân Quân đều im lặng không nói tiếng nào.

Bọn họ tuy biết rõ Ngô Lương nói nhiều như vậy với Tôn Nghiệp, chắc chắn là đang gài bẫy hắn, muốn từ chỗ hắn moi ra vị trí lăng mộ của tổ sư gia Công Thâu Ban, nhưng dù là vậy, bọn họ vẫn cảm thấy những lời Ngô Lương nói cực kỳ có lý, thậm chí còn cho rằng đó có thể chính là sự thật… Đặc biệt là Vu Cát, trong mắt lão đồng tử này đã hiện lên vẻ sùng bái vô cùng mãnh liệt.

Lão tuy rất ham mê việc lừa phỉnh người khác, vui vẻ không biết mệt, nhưng trước mặt Ngô Lương, lão cùng lắm chỉ được coi là “vừa gà vừa ham chơi”, so với Ngô Lương thì chẳng khác nào múa rìu qua mắt thợ, không thể so sánh, thật lòng không thể so sánh, hoàn toàn không cùng một đẳng cấp, có thể làm trợ thủ cho Ngô Lương đã là cất nhắc lão lắm rồi.

“Chuyện này…” Nhà Hoàng Thừa Ngạn lại càng không dám tùy tiện xen vào.

Bọn họ đều là người thường, dính dáng đến những chuyện huyền học này, có thể hiểu được tầng nghĩa nông đã là khá lắm rồi, làm sao lĩnh hội được thâm ý trong đó.

Từ sau khi Ngô Lương và những người khác xuất hiện, một loạt những chuyện huyền bí như "Ngũ Quỷ Sát Vị", "Ngũ Tiên Nhập Trạch Pháp", "Công Thâu Kinh", "lời nguyền của tổ sư gia" bỗng nhiên hiện ra trước mắt họ, sớm đã khiến họ choáng ngợp, chỉ có thể âm thầm cảm thán trong lòng "thiên hạ rộng lớn, không thiếu chuyện lạ", có những chuyện thật sự không phải là thứ họ có thể dính vào.

Nay được Ngô Lương ra tay tương trợ, từ nay gặp dữ hóa lành, sống những ngày yên ổn đã là vạn hạnh trong cái bất hạnh, còn cầu mong gì hơn?

"…" Ngô Lương cũng không nói tiếp, hắn cảm thấy mình đã nói đủ nhiều rồi.

Cái gọi là "nói nhiều ắt có sai sót", lúc này điều nên làm chính là cho Tôn Nghiệp chút thời gian suy nghĩ và tiêu hóa, cứ một mực gây áp lực ngược lại có thể khiến Tôn Nghiệp cảnh giác và phản kháng.

Cứ như vậy, cả sân viện bỗng trở nên yên tĩnh đến đáng sợ.

Ngô Lương đứng một lúc lâu, chân có chút mỏi, bèn nhấc bước định ngồi xuống một chiếc ghế đá gần đó, tiếng bước chân không lớn này cuối cùng đã phá vỡ sự tĩnh lặng trong viện.

"Là ta sai rồi!" Tôn Nghiệp bỗng ngẩng đầu lên, ánh mắt lộ vẻ hối hận sâu sắc: "Xin các hạ và Hoàng tiên sinh phát lòng từ bi, cho phép ta trước khi chết được đến tạ tội với cha ta và tổ sư gia, đây là thỉnh cầu cuối cùng của ta." Nói xong, Tôn Nghiệp lại dập đầu thật mạnh với nhà Hoàng Thừa Ngạn, cúi rạp người nói: "Ta biết tội nghiệt của ta sâu nặng, không có tư cách thỉnh cầu Hoàng tiên sinh lại phát lòng từ bi, Hoàng tiên sinh không cần miễn cưỡng, cho dù Hoàng tiên sinh

không cho phép, ta cũng không có gì để nói, dù có phải chết trong nuối tiếc cũng tuyệt không oán hận, xin Hoàng tiên sinh định đoạt.” Bắt cóc đạo đức!

Lời này đầy mùi vị bắt cóc đạo đức!

Nếu là bình thường, Ngô Lương sẽ chẳng chiều chuộng hắn, tuyệt đối sẽ xúi giục Hoàng Thừa Ngạn lập tức giết chết tên sắp chết đến nơi còn giở trò này, nhưng bây giờ… Ngô Lương chỉ muốn nói, làm tốt lắm huynh đệ!

Như vậy, dù Hoàng Thừa Ngạn thật sự muốn giết hắn ngay lập tức, e rằng cũng sẽ động lòng trắc ẩn, ít nhất cũng cho hắn một cơ hội để tạ tội với tổ sư gia.

“Ngươi!” Hoàng Thừa Ngạn dường như vẫn còn tức giận khó nguôi, nhưng cách nói “tạ tội” này là do Ngô Lương đề xuất, ông hít một hơi thật sâu, rồi từ từ thở ra, cuối cùng nhìn về phía Ngô Lương, đây là đang hỏi ý kiến của hắn.

“Chưa trải qua nỗi khổ của người, đừng khuyên người lương thiện.” Ngô Lương mặt không biểu cảm, nói một cách nước đôi: “Đây là ân oán cá nhân của Hoàng tiên sinh, thỉnh cầu của hắn có nên chấp thuận hay không xin Hoàng tiên sinh tự mình định đoạt, ta chẳng qua chỉ là lên tiếng điểm tỉnh hắn một phen, chứ không hề thiên vị hắn, Hoàng tiên sinh đưa ra quyết định nào cũng hợp tình hợp lý, chớ bị ta ảnh hưởng, người ngoài cũng không có quyền can thiệp.” Lạt mềm buộc chặt!

Đã đến bước này, Ngô Lương vẫn lo Tôn Nghiệp bỗng nhiên đổi ý.

Dù sao tiếp theo là phải đến lăng mộ của tổ sư gia Công Thâu Ban, chuyện này đối với Tôn Nghiệp mà nói là vô cùng hệ trọng, mà Ngô Lương lại chắc chắn sẽ phái người đi cùng hắn, tệ nhất cũng phải bí

mật theo sau, khó đảm bảo sau khi Tôn Nghiệp bình tĩnh lại sẽ không nảy sinh ý nghĩ khác, khiến Ngô Lương công dã tràng.

Thấy Ngô Lương có thái độ này, Hoàng Thừa Ngạn lại rơi vào im lặng.

Chương 268

Ông nhìn Tôn Nghiệp đang phủ phục dưới đất, ánh mắt lúc thì phẫn nộ, lúc thì bất đắc dĩ, lúc thì oán hận, lúc thì thất vọng, vừa nhìn đã biết nội tâm đang trải qua sự giằng xé mà người thường khó có thể tưởng tượng.

Nhưng cuối cùng… "Ai…" Hoàng Thừa Ngạn phảng phất như già đi mấy chục tuổi, còng lưng quay người đi, xua xua tay thở dài nói: "Thôi bỏ đi, thôi bỏ đi, ngươi đã là người sắp chết, đi thì cứ đi đi, ngươi nếu còn chút lương tri, đợi ngươi thỉnh tội với phụ thân và tổ sư gia xong, thì tự mình kết liễu đi, tay ta không muốn dính máu bẩn của ngươi." "Đa tạ Hoàng tiên sinh, ân đức độ lượng của Hoàng tiên sinh, Tôn mỗ đời đời kiếp kiếp không dám quên!" Tôn Nghiệp lập tức lại cúi người, dập đầu thật mạnh, mãi không đứng dậy.

"Hoàng tiên sinh lòng dạ nhân hậu, thực sự khiến ta bội phục." Ngô Lương cũng thuận thế hành lễ với Hoàng Thừa Ngạn để tỏ lòng kính trọng, quay đầu lại lại nhìn Tôn Nghiệp với vẻ mặt nghiêm túc, nghiêm nghị nói: "Nhưng Hoàng tiên sinh tuy cho ngươi cơ hội tạ tội, ta lại vẫn chưa tin ngươi, ngươi đi tạ tội cũng được, nhưng phải có ta đi theo giám sát, nếu ngươi dám giở trò gì, ta sẽ lập tức động thủ giúp ngươi tự vẫn.

Ngoài ra, ngươi muốn tự vẫn cũng phải đợi sau khi trở về, tự vẫn trước mộ của bốn đứa con bị ngươi hại chết của Hoàng tiên sinh, bọn họ mới là người ngươi đáng tạ tội nhất, ngươi có đồng ý không?" Đi theo giám sát tự nhiên không cần nói nhiều, đây là để làm rõ vị trí cụ thể của Công Thâu Trủng.

Còn về việc để Tôn Nghiệp trở về rồi mới tự vẫn, là để tạm thời

giữ lại một nhân chứng sống.

Ngô Lương có thể tưởng tượng được, Công Thâu Trủng này tuyệt đối không phải lăng mộ tầm thường, rất có thể là lăng mộ khó khai quật nhất mà Phường Nhân Quân từng gặp, hơn nữa mức độ nguy hiểm tuyệt không thể so sánh với những lăng mộ thông thường.

Thứ nhất, lời nguyền của Lỗ Ban đã vô cùng huyền bí rồi.

Lỗ Ban đã có thể nguyền rủa những thợ mộc tu tập "Công Thâu Kinh", tự nhiên cũng có năng lực giáng lời nguyền trong mộ, giáng tội lên những kẻ trộm mộ tiến vào Công Thâu Trủng như bọn họ.

Thứ hai, Lỗ Ban đã là tổ sư gia của các công tượng, cơ quan do ông tạo ra chắc chắn không thể xem thường.

Không ai nói chắc được bên trong Công Thâu Trủng rốt cuộc bố trí những cơ quan cạm bẫy gì, cho dù là mộ Khâu Mục Công vừa mới khai quật gần đây e rằng cũng chỉ đáng xách dép, sự nguy hiểm trong đó có thể tưởng tượng được.

Thứ ba, cho dù biết được vị trí của Công Thâu Trủng, việc vào mộ e rằng vẫn là một vấn đề.

Bởi vì theo ghi chép trong "Lễ Ký · Đàn Cung": Lỗ Ban lúc sinh thời từng thiết kế một thứ gọi là "cơ phong", nói trắng ra là dùng phương pháp máy móc để hạ táng mẫu thân của Quý Khang Tử, kỹ xảo khiến người ta thán phục, đáng tiếc vì phương thức hạ táng này trái với lễ tiết đương thời, "cơ phong" cuối cùng không được Quý Khang Tử chấp nhận.

Do đó Ngô Lương có lý do để suy đoán, Công Thâu Trủng chôn cất Lỗ Ban rất có khả năng đã dùng "cơ phong".

Nếu quả thật như vậy, trong tình huống không hiểu rõ "cơ phong" rốt cuộc sử dụng nguyên lý gì, phương pháp khai quật thông thường

rất có khả năng hoàn toàn không hiệu quả, Ngô Lương đối với nó tự nhiên cũng bó tay, mà tổ tiên của Tôn Nghiệp đã từng theo Lỗ Ban học nghề, đồng thời lại là truyền nhân của "Công Thâu Kinh", biết đâu lại có chút hiểu biết về thứ này, lúc cần thiết có thể cung cấp một số trợ giúp.

Nhưng Tôn Nghiệp có chịu giúp hay không lại là chuyện khác.

Đối với một người sắp chết lại đã chết tâm như vậy, những thủ đoạn thông thường như uy hiếp lợi dụ chắc chắn không có tác dụng, cho dù giở những thủ đoạn khác, cũng rất dễ bị hắn phát giác, đến lúc đó không những không lấy được thông tin mình muốn, biết đâu còn bị hắn gài một vố, chết oan uổng mà không biết.

Chỉ trách Tôn Nghiệp này xuất hiện quá đột ngột.

Mãi đến khi Ngô Lương sử dụng "Yếm Hốt Chi Thuật", mới biết được thân phận và bối cảnh cụ thể của hắn, mới dẫn ra những thông tin quan trọng như "Công Thâu Kinh" và "Công Thâu Trủng".

Nếu biết trước, Ngô Lương đã có cơ hội sắp xếp trước, xử lý chuyện này đẹp hơn, ổn thỏa hơn.

Nhưng bây giờ… Sự đã đến nước này, chỉ có thể đi một bước xem một bước, nếu cuối cùng thật sự không có cách nào lấy được sự giúp đỡ hữu ích hơn từ Tôn Nghiệp, hắn cũng đã chuẩn bị tâm lý đầy đủ, sẽ không quá thất vọng.

"Các hạ cũng là người thông tình đạt lý, Tôn mỗ sao lại không đồng ý." Tôn Nghiệp lúc này vẫn chưa nhìn ra mục đích thực sự của Ngô Lương, cũng không biết bộ mặt thật của Ngô Lương, tỏ ra vô cùng cảm kích, cúi đầu đáp lời.

"Nếu đã như vậy, đợi Điển Vi và Dương Vạn Lý trở về, chúng ta cùng nhau đi." Khóe miệng Ngô Lương nhếch lên một đường cong

khó nhận thấy, gật đầu. … Không lâu sau.

Điển Vi và Dương Vạn Lý mang hai bó ngải cứu lớn trở về.

Ngô Lương dặn họ đốt ngải cứu, hun khói khắp những nơi Tôn Nghiệp đã ở trong sân, lại ra lệnh cho mọi người đều xông mình trong làn khói hăng nồng một lúc, ngay cả Tôn Nghiệp cũng không tha, lúc này mới dặn dò nhà Hoàng Thừa Ngạn vài câu, rồi dẫn Tôn Nghiệp ra khỏi phủ họ Hoàng.

Nhưng chuyến đi này họ còn mang theo một người nữa – Hoàng Nguyệt Anh.

Đừng thấy Hoàng Nguyệt Anh còn nhỏ hơn Gia Cát Lượng hơn một tuổi, nhưng biểu hiện lại trưởng thành hơn Gia Cát Lượng không ít.

Nàng cho rằng chuyện này đã là chuyện của nhà họ Hoàng, thì phải có người nhà họ Hoàng đi cùng, một là để làm chứng, hai là để thay những người anh em bị Tôn Nghiệp hại chết làm tròn bổn phận, vì vậy tự mình xung phong.

Hoàng Thừa Ngạn và hai vị phu nhân tự nhiên không muốn nàng đi, dù sao nàng tuổi còn nhỏ, thực sự không nên tham gia vào chuyện này.

Nhưng Ngô Lương lại lập tức đồng ý, còn vỗ ngực cam đoan với Hoàng Thừa Ngạn và hai vị phu nhân sẽ bảo vệ an toàn cho Hoàng Nguyệt Anh, huống hồ chuyến đi này chẳng qua chỉ là dẫn Tôn Nghiệp đi tế tổ tạ tội, hẳn sẽ không xảy ra vấn đề gì.

Thực ra đây hoàn toàn là tư tâm của Ngô Lương.

Tuy trước đó hắn đã để Gia Cát Lượng thử dò xét Hoàng Nguyệt Anh, và đã nhận được câu trả lời khẳng định, nhưng hắn vẫn muốn tự mình giao lưu với nàng một phen, tìm hiểu kỹ hơn về vị Gia Cát phu

nhân trong truyền thuyết này, nay có cơ hội tự nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Ngoài ra, còn có thể xem Gia Cát Lượng và Hoàng Nguyệt Anh ở cùng nhau, rốt cuộc sẽ tạo ra phản ứng hóa học gì.

Tất nhiên, nếu Công Thâu Trủng quả thật vô cùng nguy hiểm, Ngô Lương chắc chắn sẽ không dẫn Hoàng Nguyệt Anh vào cùng, thậm chí để không cho Hoàng Nguyệt Anh biết trước thân phận thật của Phường Nhân Quân, hắn còn sẽ ra lệnh cho người đưa nàng về trước rồi mới tiến hành bước tiếp theo.

Thấy Ngô Lương cam đoan như vậy, Hoàng Thừa Ngạn tự nhiên không có gì để nói, đành phải đồng ý.

Thế là một đoàn người cứ vậy lên đường.

Hôm đó, họ trước tiên theo Tôn Nghiệp đến mộ của cha hắn là Lưu Tư.

Ngôi mộ này không có gì đáng nói, chỉ là một ngôi mộ cô độc được chôn bên cạnh mảnh đất tổ của Tôn Nghiệp, một tấm bia đá một nấm đất là toàn bộ ngôi mộ.

Nhưng điều này vẫn có chút khác biệt so với mộ tổ của các gia đình bình thường.

Mộ tổ của các gia đình bình thường tuy không nói là xây thành một khu, nhưng cũng luôn là mấy nấm mồ được xây gần nhau, rất hiếm khi có ngôi mộ cô độc như vậy.

Nhưng nghĩ lại, tổ tiên của Tôn Nghiệp mỗi đời đều phải đổi họ, cha con lại chỉ có thể xưng hô là sư đồ, điều này vốn đã hoàn toàn khác với các gia đình bình thường, mộ tổ khác biệt với mộ tổ của các gia đình bình thường, dường như cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Ngô Lương không có hứng thú gì với mộ tổ của nhà Tôn Nghiệp,

tự nhiên không hỏi nhiều.

Cứ thế, mọi người đứng một bên chờ Tôn Nghiệp quỳ trước mộ cha mặc niệm hồi lâu, Tôn Nghiệp đứng dậy, coi như đã tạ tội xong, lại theo hắn về nhà lấy một số đồ tế lễ cần thiết, lúc này mới một đường thẳng tiến về phía bắc, đến nơi có Công Thâu Trủng.

Phường Nhân Quân có ngựa hỗ trợ, tốc độ di chuyển tự nhiên nhanh hơn người thường một chút.

Cứ như vậy chỉ qua một ngày công phu, bọn họ đã đến một thị trấn khác ở phía tây bắc thành Tương Dương – Sơn Đô.

Nhưng họ không vào thành Sơn Đô, mà dưới sự dẫn dắt của Tôn Nghiệp, rẽ sang con đường đi đến "Thương Lãng Thủy" ở ngoại thành.

"Thương Lãng Thủy" là một đoạn của "Miện Thủy", nhánh sông lớn nhất của Trường Giang.

"Miện Thủy" chảy qua Tư Lệ Bộ và Kinh Châu ngày nay, thời Đông Hán người ta lấy thành Tương Dương làm một đoạn cắt, thượng nguồn được gọi là "Thương Lãng Thủy", hạ nguồn được gọi là "Tương Thủy".

Ngô Lương dự cảm sắp đến nơi rồi, bèn gọi Vu Cát đến bên cạnh, riêng tư dặn dò: "Lão tiên sinh, ngài để ý nhiều hơn đến cục diện phong thủy xung quanh, nếu có phát hiện gì thì báo cho ta kịp thời." "Lão phu hiểu rồi." Vu Cát tâm lĩnh thần hội đáp.

Cứ như vậy lại qua hai canh giờ, một đoàn người cuối cùng đã đến bờ sông "Thương Lãng Thủy".

Dòng chảy ở đây không xiết lắm, nhưng mặt sông lại rất rộng, ước chừng phải rộng cả trăm mét, người không biết bơi nếu không có thuyền chắc chắn không qua được.

Ngoài ra, địa hình hai bên bờ sông cũng có sự khác biệt lớn.

Một bên là địa thế tương đối bằng phẳng, tạo thành một bãi sông, Ngô Lương và những người khác hiện đang ở trên bãi sông này.

Còn bên kia lại là vách đá gần như thẳng đứng, vách đá đó vươn lên từ mặt sông, cao chừng mấy chục trượng, ngoài vài chỗ lồi ra mọc mấy cây bách đá, có lẽ ngoài chim biết bay ra, hẳn không có sinh vật nào khác có thể hoạt động trên vách đá này.

"Phịch!" Vừa đến bãi sông, Tôn Nghiệp liền lập tức phủ phục xuống đất, thành kính dập đầu về phía vách đá đối diện.

"Công tử, ngài mau nhìn!" Vu Cát lập tức kéo Ngô Lương sang một bên, chỉ vào vách đá phía Tôn Nghiệp đang quỳ, gương mặt già nua vô cùng kích động nói nhỏ: "Sống không chạm đất, chết không vào đất, là Địa tiên vậy, không ngờ nơi đây lại có một tòa Địa tiên chi trạch!" Không cần Vu Cát nhắc nhở, Ngô Lương cũng đã nhìn thấy cảnh tượng chấn động trên vách đá đối diện.

Chỉ thấy trên vách đá thẳng đứng mà ngoài chim bay ra, gần như không thể có sinh vật nào hoạt động được, lại có… Ngô Lương ước tính ít nhất cũng phải có hơn một trăm cỗ quan tài gỗ hình chữ nhật.

Những cỗ quan tài này lơ lửng trên vách đá, một bên áp sát vào vách đá, bên dưới có hai đến ba thanh gỗ tròn một đầu cắm vào vách đá để chống đỡ, trông kết cấu rất đơn giản, có vẻ như sắp rơi xuống.

Nhưng qua lớp gỗ đã lão hóa và mục nát nghiêm trọng trên quan tài có thể thấy, những cỗ quan tài này đã tồn tại rất nhiều năm, vững chắc hơn nhiều so với tưởng tượng.

Đây đều là huyền quan!

Theo những gì Ngô Lương biết, giới khảo cổ học đời sau cũng đã phát hiện nhiều quần thể mộ táng huyền quan, trong đó sớm nhất có

thể truy ngược về thời Xuân Thu Chiến Quốc, những quần thể mộ táng này đa số ở phương nam, nhưng cũng có một bộ phận được phát hiện ở phương bắc, có thể nói là phân bố rất rộng rãi.

Còn về cách nói "Địa tiên chi trạch" của Vu Cát, văn hiến ghi chép sớm nhất mà giới khảo cổ học phát hiện là vào thời Nam Bắc triều, lúc đó Cố Dã Vương khi nhìn thấy quần thể mộ táng huyền quan ở núi Vũ Di đã viết: "Địa tiên chi trạch, bán nhai hữu huyền quan số thiên." (Nhà của địa tiên, lưng chừng vách đá có mấy nghìn huyền quan.) Vì thế giới khảo cổ học đời sau mới có cách nói "Địa tiên chi trạch", đặc chỉ huyền quan.

Cũng vì vậy, từ này được thốt ra từ miệng Vu Cát, lại khiến Ngô Lương có chút kinh ngạc trong lòng.

Cố Dã Vương là người thời Nam Bắc triều sau Ngụy Tấn, cách thời Đông Hán mạt niên hiện tại ít nhất cũng là hơn ba trăm năm sau, giới khảo cổ học đời sau công nhận cách nói "Địa tiên chi trạch" này là do Cố Dã Vương sáng tạo ra, nhưng lại được Vu Cát nói ra trong một khung cảnh gần như tương tự… Vậy có phải điều này có nghĩa là, cách nói "Địa tiên chi trạch" về huyền quan thực ra đã tồn tại từ lâu, chỉ là đời sau không phát hiện được văn hiến liên quan sớm hơn mà thôi.

Còn về những huyền quan này, Ngô Lương lại không quá kinh ngạc.

Đời sau đã phát hiện không ít quần thể mộ táng huyền quan thời Xuân Thu Chiến Quốc, mà Lỗ Ban lại là nhân vật cuối Xuân Thu đầu Chiến Quốc, ở lăng mộ của ông xuất hiện quần thể huyền quan, cũng không coi là nằm ngoài nhận thức khảo cổ của Ngô Lương, tóm lại vẫn nằm trong phạm vi tương đối dễ chấp nhận.

Nhưng hắn lại cảm thấy cần phải nghiên cứu lại tập tục mai táng

thời Xuân Thu Chiến Quốc.

Tuy rằng Thiên triều từ xưa đến nay đều lấy thổ táng làm hình thức mai táng chủ yếu, nhưng quần thể mộ táng huyền quan ở cả nam và bắc Thiên triều đều có phát hiện, hơn nữa thời Xuân Thu Chiến Quốc cũng không ít, điều này rất đáng để tìm hiểu sâu hơn.

Hơn nữa, huyền quan táng bị ảnh hưởng bởi địa hình và khoa học kỹ thuật thời cổ, đặc biệt là thời Xuân Thu Chiến Quốc, khối lượng công trình nhất định không nhỏ, nhân lực vật lực tiêu hao cũng có thể dự kiến, tuyệt không phải thổ táng thông thường có thể so sánh, cũng không phải là thứ mà dân thường có thể tạo ra được, nhưng đời sau lại phát hiện nhiều quần thể mộ táng huyền quan được xây dựng vào thời Xuân Thu Chiến Quốc.

Điều này có thể suy luận từ một khía cạnh khác, huyền quan táng cũng từng thịnh hành một thời gian vào thời Xuân Thu Chiến Quốc, hơn nữa còn là loại được giới quý tộc ưa chuộng, chỉ là do hạn chế về nhân lực vật lực, mới không được phổ biến rộng rãi?

Với suy nghĩ như vậy, Ngô Lương không nói ra những gì mình biết, mà quay đầu nhìn Vu Cát hỏi: "Lão tiên sinh, Địa tiên chi trạch này rốt cuộc có ý gì?" "Công tử hãy nhìn những cỗ quan tài này, chúng treo cao trên vách đá, công tử nghĩ ai đã mang những cỗ quan tài nặng hàng trăm cân này lên đó?" Vu Cát cười cười, không đáp mà hỏi ngược lại.

"…" Ngô Lương giả vờ không biết, lắc đầu.

Đời sau muốn làm được chuyện này quả thực không thể đơn giản hơn, nhưng nếu đặt vào thời Xuân Thu Chiến Quốc, hoặc là thời Đông Hán mạt niên hiện tại, vẫn là rất khó khăn, bởi vì trong khoảng thời gian này, trong văn hiến mà giới khảo cổ học phát hiện vẫn chưa tìm thấy kỹ thuật nâng hạ liên quan đến tời kéo, ròng rọc.

Thực tế, Ngô Lương ở thời Đông Hán mạt niên lâu như vậy, cũng chưa từng thấy trong cuộc sống những vật dụng liên quan đến loại kỹ thuật này.

Tất nhiên, không phải nói không có loại kỹ thuật này, thì huyền quan táng không thể tiến hành được.

Nếu huy động đủ số lượng người, chỉ bằng dây thừng và sức người, Ngô Lương cảm thấy cũng có cơ hội hoàn thành huyền quan táng, chỉ là tính ổn định và hệ số nguy hiểm e rằng sẽ cao hơn không ít, một chút sơ sẩy không những lao công sẽ mất mạng, chủ nhân của ngôi mộ cũng sẽ cùng quan tài rơi xuống vực sâu trăm trượng, nếu bên dưới là một con sông như thế này, quan tài và thi thể có tìm lại được hay không còn là chuyện khác.

Nhưng đồng thời, Ngô Lương lại nghĩ đến một thứ khác có liên quan mật thiết đến Lỗ Ban – cơ phong!

Thứ này tuy trong sử sách chỉ ghi lại vài dòng, đời sau căn bản không có khả năng phục dựng dựa trên ghi chép trong sử sách, nhưng qua miêu tả có thể thấy, đây ít nhất cũng là một loại máy móc hạ táng bán tự động, nếu là máy móc như vậy, thì chắc chắn sẽ liên quan đến kỹ thuật "nâng hạ", như vậy mới có thể nâng quan tài lên, rồi đặt vào vị trí thích hợp.

Hơn nữa, trong ghi chép về "cơ phong" có đề cập: Lỗ Ban thiết kế ra "cơ phong", có thể dùng phương pháp máy móc để hạ táng mẫu thân của Quý Khang Tử, kỹ xảo khiến người ta thán phục, nhưng lúc đó thịnh hành hậu táng, phương pháp này không được chấp nhận.

Đoạn miêu tả này, nếu không nghĩ kỹ thì sẽ không cảm thấy có vấn đề gì.

Nhưng nếu nghĩ kỹ… "phương pháp máy móc" dường như không xung đột với "hậu táng", muốn hậu táng thì chôn theo thêm một ít đồ

tùy táng là được rồi?

Chương 269

Trừ phi "cơ phong" của Lỗ Ban căn bản không phải là thổ táng theo nghĩa truyền thống, mà là một loại phương thức hạ táng không phù hợp với xu hướng chủ đạo, như vậy mới không được chấp nhận.

Lẽ nào "hậu táng" nhất định phải dùng xẻng từng xẻng một đào huyệt mộ, rồi từng xẻng một lấp đất mới tính?

Dùng máy xúc đào một cái huyệt mộ vừa to vừa tròn thì không gọi là "hậu táng" nữa sao?

Có phải là lý này không?

Nếu nghĩ như vậy, "cơ phong" của Lỗ Ban rất có khả năng thực ra là thúc đẩy một loại phương thức hạ táng khác với thổ táng, ví dụ như… huyền quan táng trước mắt, loại phương thức hạ táng này rất cần máy móc trợ giúp, để hoàn thành công việc "nâng hạ".

Tất nhiên, đây vẫn chỉ là suy đoán của Ngô Lương, không thể tính.

"Chỉ có tiên nhân, tiên nhân mới có thể cưỡi mây đạp gió, đặt những cỗ quan tài nặng hàng trăm cân lên đây." Vu Cát lắc đầu đắc ý nói, "Nhưng Địa tiên lại là có chút đề cao người này, chính cái gọi là 'Thượng sĩ cử hình thăng hư, vị chi Thiên tiên; trung sĩ du vu danh sơn, vị chi Địa tiên; hạ sĩ tiên tử hậu thuế, vị chi Thi giải tiên.', Địa tiên đã vào cảnh giới bất tử bất diệt, đâu cần lăng mộ và quan tài gì nữa, do đó chủ nhân được chôn trong 'Địa tiên chi trạch' này, nhiều nhất chỉ có thể coi là Thi giải tiên, vẫn chưa được coi là Địa tiên." Cách nói này lại có chút huyền học rồi.

Ngô Lương tuy là một người xuyên không, trong quá trình đạo mộ lại đã chứng kiến không ít tà vật huyền bí, nhưng vẫn chưa từng thấy Địa tiên bất tử bất diệt này, càng không có một chút ý nghĩ nào giống

như Tần Thủy Hoàng theo đuổi đắc đạo thành tiên, vĩnh sinh bất diệt.

Cho dù Vu Cát cả ngày bên tai hắn lải nhải "Đạo quả" này "Đạo quả" nọ, hắn cũng chỉ coi những lời nói này là sự truyền thừa của đạo học cổ đại của Thiên triều mà thôi, chưa từng coi là thật.

Thế là… "Lão tiên sinh, Thi giải tiên này lại có ý gì?" Ngô Lương hiểu biết về đạo học cổ đại vẫn còn quá ít, chỉ có thể tiếp tục hỏi.

Hắn đang nghĩ xem cách nói này có giúp ích gì cho việc khai quật Công Thâu Trủng lần này không, những thứ khác đều không quan trọng.

"Đúng như tên gọi, sau khi đắc đạo có thể vứt bỏ nhục thể mà thành tiên, hoặc không để lại di thể, chỉ giả thác một vật để lại thế gian mà thăng thiên, gọi là thi giải, là Thi giải tiên vậy." Vu Cát cười cười, lại mặt mày hồng hào nói: "Công tử, nếu chủ nhân của ngôi mộ ở đây quả thật là Thi giải tiên, trong mộ nhất định sẽ để lại một ít dấu tích thi giải thăng tiên, nếu chúng ta có thể thông qua quan sát những dấu tích này mà trong lòng có ngộ, thì lại gần thêm một bước lớn đến việc cầu được Đạo quả, ngày sau làm một Thi giải tiên cũng là một chuyện tốt đẹp a, hắc hắc, lão phu ban đầu quả nhiên không chọn sai người, công tử đích thực là quý nhân trong mệnh của lão phu." "Thì ra là vậy." Ngô Lương gật đầu, đã hiểu Thi giải tiên rốt cuộc là thứ gì.

Còn về nửa sau lời của Vu Cát, hắn lại không để trong lòng, chưa nói đến việc chưa tận mắt nhìn thấy thì hắn quyết không tin chuyện thành tiên, cho dù có thật, hắn cũng không muốn làm cái Thi giải tiên chết tiệt gì đó.

Nếu không có nhục thân, rất nhiều niềm vui sẽ không bao giờ có thể trải nghiệm được nữa, cho dù thật sự thành tiên thì có ý nghĩa gì chứ?

Vừa nghĩ vậy, Ngô Lương còn không quên quay đầu lại nhìn Bạch

Tinh Tinh xinh như hoa như ngọc.

"?" Bạch Tinh Tinh ném tới ánh mắt kinh ngạc.

"Hắc hắc." Ngô Lương mím môi, nháy mắt với nàng một cái rồi cười đểu, sau khi nhận lại một cái liếc mắt đầy e thẹn, lúc này mới tâm mãn ý đủ dẹp bỏ những tạp niệm trong lòng.

Sau đó hắn lại gọi Dương Vạn Lý tới.

"Công tử, có chuyện gì?" Dương Vạn Lý ghé sát lại hỏi nhỏ.

"Cưỡi con lừa Tuyệt Ảnh của ta đi dọc theo sông dò xét một phen, xem gần đây có bến đò nào có thể đưa chúng ta qua bờ đối diện không." Ngô Lương nói.

Gần đây mười mấy dặm là thành Sơn Đô, thành Sơn Đô tuy không phải là thành lớn, nhưng chỉ cần là nơi có người thì sẽ có nhu cầu qua sông, thời đại này đừng nghĩ đến những cây cầu lớn có thể bắc qua con sông lớn như thế này, bến đò vẫn thực tế hơn.

"Vâng!" Dương Vạn Lý đáp một tiếng, sau đó lại ngẩn ra, chỉ vào mũi mình nói: "Công tử, ngài thật sự cho ta cưỡi Tuyệt Ảnh?" Phải biết đây là con ngựa quý mà Tào lão bản thưởng cho Ngô Lương, Dương Vạn Lý nằm mơ cũng không nghĩ tới mình cũng có một ngày có được cơ hội như vậy.

Phải biết ngựa quý thời đại này, còn quý hơn cả siêu xe đời sau rất nhiều.

Ngoài sức chạy vốn đã vượt trội, thứ này không phải có tiền là có thể cưỡi được, nó còn là một biểu tượng của thân phận.

"Sao, không muốn?" Ngô Lương quay đầu quát, để Dương Vạn Lý cưỡi Tuyệt Ảnh, chỉ là để tiết kiệm chút thời gian.

"Muốn, sao lại không muốn!

Tạ ơn công tử, thuộc hạ đi làm việc ngay!" Dương Vạn Lý vội vàng cảm tạ, kích động vô cùng chạy về phía Tuyệt Ảnh.

"Hí—!" Kết quả gã này vừa mới đặt chân lên bàn đạp, Tuyệt Ảnh bỗng nhiên như bị kinh hãi, đột ngột hí lên một tiếng, sau đó điên cuồng đá hậu, trong nháy mắt hất Dương Vạn Lý ngã nhào xuống đất.

"Chuyện này…" Ngô Lương không ngờ sẽ xảy ra tình huống này.

Từ sau khi Tào lão bản cho người đưa Tuyệt Ảnh tới, Tuyệt Ảnh vẫn rất ngoan ngoãn, chưa bao giờ giở tính với hắn, càng chưa từng xảy ra tình huống tương tự.

Lúc đó Ngô Lương còn khen Tuyệt Ảnh được huấn luyện nghiêm chỉnh, quả nhiên là một con ngựa tốt.

"Chẳng lẽ gần đây có thứ gì khiến Tuyệt Ảnh cảm thấy bất an?" Ngô Lương nghi hoặc trong lòng, vội vàng dẫn người qua xem.

"Ái da…" Dương Vạn Lý đã kêu la bò dậy từ dưới đất, may mà cũng không bị thương gì nghiêm trọng, chỉ là khuỷu tay bị trầy một chút da, tên y học gọi là "tổn thương phần mềm".

"Vừa rồi sao vậy?" Ngô Lương thấy Dương Vạn Lý không sao, lúc này mới nghi hoặc hỏi.

"Ta cũng không biết a." Dương Vạn Lý mếu máo tủi thân nói, "Ta chỉ lên ngựa bình thường, cũng không biết Tuyệt Ảnh bị kinh hãi gì, bỗng nhiên lại đá hậu, ta không phòng bị nên ngã." Ngô Lương nhìn quanh một lượt, không phát hiện thứ gì có thể khiến ngựa bị kinh hãi, lúc này mới đi tới vỗ vỗ bờm Tuyệt Ảnh để an ủi.

Lúc này Tuyệt Ảnh lại ngoan ngoãn vô cùng.

Dường như để tiện cho Ngô Lương vuốt ve, sau khi khịt mũi một cái còn cúi đầu xuống, thậm chí còn nhắm mắt lại ra vẻ vô cùng hưởng thụ, đâu có một chút nào bộ dạng hung hăng lúc nãy.

Tiếp đó Ngô Lương lại thử đặt chân lên bàn đạp.

Tuyệt Ảnh vẫn nhắm mắt, không có bất kỳ phản ứng xấu nào.

"Hây!" Mạnh mẽ dùng sức một cái, Ngô Lương đã lật người lên lưng ngựa.

Lúc này Tuyệt Ảnh mới cuối cùng mở mắt ra, đầu cũng theo đó ngẩng lên, mõm ngựa hơi cúi xuống, nhưng ngực lại ưỡn rất cao, cơ bắp săn chắc toàn thân cũng nổi lên những đường nét đầy sức mạnh, khí thế hùng dũng trong nháy mắt hiện ra, phảng phất như chỉ cần một tiếng ra lệnh là sẽ cất cánh bay lên, thật là oai phong!

Thật là một con ngựa tốt!

Nhìn thấy cảnh này, Phường Nhân Quân ai nấy đều thầm cảm thán trong lòng.

"Không có vấn đề gì a." Ngô Lương nghi hoặc trong lòng, lại lật người nhảy xuống ngựa, một bên đưa dây cương trong tay cho Dương Vạn Lý, một bên nói với hắn: "Ngươi thử lại xem, đi nhanh về nhanh, đừng lãng phí thời gian." "Vâng!" Dương Vạn Lý đáp một tiếng, vội vàng nhận lấy dây cương.

Cùng lúc đó, Tuyệt Ảnh cũng quay đầu nhìn Dương Vạn Lý một cái.

"Ực!" Thân thể Dương Vạn Lý theo đó cứng đờ, nắm dây cương nhưng không dám tiến thêm một bước, chỉ nuốt nước bọt một cái, mặt mày hoảng sợ nói với Ngô Lương: "Công, công tử, ngài có thấy không, vừa rồi Tuyệt Ảnh đã lườm ta một cái, nó hình như đang cảnh cáo ta, bảo ta tránh xa nó ra…" "Ngươi đang nói nhảm với ta đấy à?" Ngô Lương nhất thời dở khóc dở cười, suýt nữa đá cho một phát.

"Cái, cái gì gọi là nói nhảm…" Dương Vạn Lý nhất thời không hiểu ý của Ngô Lương, nhưng rất nhanh đã phản ứng lại, vội vàng

nói: “Ta không có a công tử, Tuyệt Ảnh vừa rồi thật sự đã lườm ta một cái, không tin ngài cứ nhìn xem.” Vừa nói, Dương Vạn Lý cứng đầu đi thử một bước về phía Tuyệt Ảnh.

“Hí—!” Tuyệt Ảnh lập tức ngẩng đầu lên, phát ra một tiếng hí vang.

Lần này Ngô Lương cuối cùng cũng nhìn rõ, khuôn mặt ngựa rất dễ gây đồng cảm cho tất cả các con ngựa của Tuyệt Ảnh tuy không thể làm ra những biểu cảm phức tạp như con người, nhưng trong mắt nó quả thực đã xuất hiện sự tức giận giống như con người.

Đó quả thực giống như một lời cảnh cáo, một lời cảnh cáo từ trên cao nhìn xuống!

Nhận chủ?

Ngô Lương nghĩ đến khả năng này.

Nhưng nghĩ lại dường như cũng không đúng, ban đầu khi Tuyệt Ảnh mới được đưa đến chỗ hắn, nó không hề tỏ ra bất kỳ sự kháng cự nào với hắn, nếu là nhận chủ, lúc đó chủ nhân mà nó nhận hẳn phải là Tào lão bản mới đúng, quyết không thể đối xử với hắn ngoan ngoãn như vậy.

Hay là nói… Lẽ nào trên người Dương Vạn Lý lúc này có gì đó không ổn?

Như đã nghĩ, Ngô Lương lại quay đầu nhìn Dương Vạn Lý.

Hắn tuy mang trong mình "Thuật Yếm Hặc", và vừa mới hóa giải "Phép Ngũ Tiên Nhập Trạch" của hoàng gia, nhưng "Thuật Yếm Hặc" này rốt cuộc đã nắm giữ đến trình độ nào, hay có phân biệt thân sơ hay không, chính hắn cũng không nói rõ được.

Nhưng có thể khẳng định là, hiện tại hắn từ trên xuống dưới lại tỉ mỉ quan sát Dương Vạn Lý một lượt, nhưng không hề nhìn ra bất cứ

dấu vết nào liên quan đến tà thuật trên người y.

Vì vậy, phản ứng bất thường của Tuyệt Ảnh rốt cuộc là chuyện gì, Ngô Lương nhất thời cũng có chút không hiểu ra sao. "Điển Vi, ngươi tới thử xem, cẩn thận một chút, đừng để bị thương." Trầm tư một lát, Ngô Lương lại nói với Điển Vi. "Vâng." Điển Vi đáp một tiếng, cũng sải bước lớn đi về phía Tuyệt Ảnh.

Lần này Tuyệt Ảnh trông có vẻ không có phản ứng gì quá khích, cũng không trừng mắt với Điển Vi như đã làm với Dương Vạn Lý.

Nhưng khi Điển Vi nắm lấy dây cương, một chân vừa đặt lên bàn đạp. "Hí ——!" Tuyệt Ảnh lại đột nhiên hí lên một tiếng, đầu ngựa quay ngoắt lại, một đôi mắt ngựa trợn trừng giận dữ nhìn Điển Vi, cơ bắp trên mông cũng trong nháy mắt căng cứng, hai chân sau ngọ nguậy, hoàn toàn là một bộ dạng chuẩn bị tung cước đá hậu bất cứ lúc nào. "Đây...

Công tử?" Điển Vi thô nhưng có lúc cũng tinh tế, dường như ngay lập tức nhận ra điều khác thường, không có hành động gì thêm. "Đây là ý gì?" Ngô Lương càng thêm kinh ngạc.

Lẽ nào Điển Vi cũng giống Dương Vạn Lý, trên người có chỗ nào đó không ổn?

Nhưng không nên như vậy.

Từ lúc khai quật mộ Khâu Mục Công cho đến giờ, hắn và Điển Vi, Dương Vạn Lý gần như chưa từng tách rời, nếu thật sự có vấn đề gì, không thể nào chỉ có Điển Vi và Dương Vạn Lý xuất hiện dị thường, hắn cũng không thể nào không bị ảnh hưởng.

Lẽ nào...

Ngô Lương đột nhiên nghĩ đến, lúc ở phủ họ Hoàng, Điển Vi và Dương Vạn Lý từng một mình ra ngoài tìm cỏ hao, đó là lần duy nhất

họ hành động tách khỏi hắn, lẽ nào vấn đề xuất hiện vào lúc đó? "Tinh Tinh, nàng cũng tới thử xem." Nghĩ vậy, Ngô Lương lại gọi Bạch Tinh Tinh qua.

Kết quả trong quá trình Bạch Tinh Tinh thử, cũng xuất hiện tình huống tương tự, Tuyệt Ảnh dường như đang bài xích tất cả mọi người ngoại trừ hắn, chứ không phải một người hay một nhóm người nào đó...

Chuyện này càng kỳ lạ hơn.

Đến nước này, Ngô Lương cảm thấy tạm thời không nên lãng phí quá nhiều thời gian vào việc này, bèn suy nghĩ rồi nói với Dương Vạn Lý: "Chuyện này tạm thời gác lại một bên, Dương Vạn Lý, ngươi đi cưỡi ngựa của mình trước đi, nếu không có vấn đề gì thì lập tức đi tìm bến đò có thể qua sông ở gần đây." "Vâng!" Dương Vạn Lý đáp một tiếng, vội vàng chạy về phía con ngựa mình cưỡi lúc trước.

Con ngựa của y lại rất hiền lành, không hề có dấu hiệu phản kháng nào, mặc cho Dương Vạn Lý cưỡi lên lưng, chỉ cần khẽ "giá" một tiếng, liền tung vó chạy dọc theo bờ sông ngược lên thượng nguồn. "Công tử, ta đi trước!" Dương Vạn Lý quay đầu hét lớn với Ngô Lương, bóng dáng dần khuất xa.

Ánh mắt của Ngô Lương lại tập trung vào Tuyệt Ảnh, nếu không phải vấn đề của mọi người, những con ngựa khác cũng không có vấn đề, vậy thì... vấn đề rất có khả năng nằm ở chính bản thân Tuyệt Ảnh.

Nhưng hắn quan sát kỹ Tuyệt Ảnh, cũng không hề thấy trên mình nó có điểm nào bất thường.

Mà không có điểm bất thường, lại chính là điểm khiến người ta khó hiểu nhất.

Chương 270

Đúng lúc này, Điển Vi vốn ít nói lại lên tiếng: "Công tử, về việc này, vi có vài suy nghĩ, không biết có nên nói ra không?" "Có gì cứ nói thẳng." Ngô Lương nhìn Điển Vi, người như Điển Vi chưa bao giờ nói lời vô ích, hễ mở miệng là nói chuyện chính. "Vi từng nghe người ta nói, ngựa có linh tính, ngựa quý càng hiếm, sức chân chỉ là một phương diện, mức độ linh tính cũng là một tiêu chuẩn phán đoán cực kỳ quan trọng." Điển Vi nghiêm mặt nói, "Vi còn nghe người ta nói, ngựa càng có linh tính, tính tình lại càng cô ngạo, nếu không phải là chủ nhân mà nó thật lòng khâm phục, người thường căn bản không thể cưỡi lên được, dù có cưỡng ép cưỡi lên, cũng chắc chắn là tự chuốc khổ vào thân.

Con Tuyệt Ảnh của công tử là bảo mã nổi danh thiên hạ, tự nhiên có thừa kiêu ngạo, sao lại cam tâm để cho bọn ta cưỡi...

Hơn nữa, vi vừa rồi quan sát kỹ, thái độ của Tuyệt Ảnh khi đối mặt với công tử và chúng ta hoàn toàn khác nhau.

Nó thấy công tử sẽ lập tức hạ thấp tư thái, nhưng đối với chúng ta lại luôn ra vẻ bề trên, dường như chỉ coi chúng ta là đám đầy tớ chải lông xúc phân." "Có chuyện đó sao?" Ngô Lương cũng từng nghe nói ngựa có linh tính.

Nhưng trước đó, hắn đều coi loại linh tính này là một thói quen được thuần dưỡng lâu ngày, ngựa đã thuần thì tự nhiên dễ cưỡi nghe lời, ngựa chưa thuần thì đủ kiểu lồng lộn, chưa bao giờ nghĩ rằng ngựa còn biết nhìn mặt bắt hình dong, cho dù là loại bảo mã lừng danh thiên hạ này cũng không ngoại lệ.

Chủ yếu là trong chính sử, Tuyệt Ảnh vì là một con ngựa yểu

mệnh, nên cũng không có nhiều miêu tả.

Trong «Tam Quốc Chí», đây là một con ngựa Đại Uyển, khi Tào lão bản gặp phải cuộc tập kích của Trương Tú ở thành Uyển, thân trúng ba mũi tên vẫn có thể phi nước đại, tốc độ cực nhanh, cuối cùng bị tên lạc bắn trúng mắt mới ngã xuống, chung quy cùng Tào Ngang, Tào Bẩm và Điển Vi chết tại thành Uyển.

Do đó, đặc điểm mà hậu thế biết về Tuyệt Ảnh chỉ là "chịu đau giỏi, chạy nhanh" mà thôi, không tìm thấy nhiều ghi chép hơn. "Nhưng mà... lúc Tuyệt Ảnh được đưa đến chỗ ta, lần đầu ta cưỡi cũng không bị nó bài xích, lúc đó Tuyệt Ảnh đáng lẽ chỉ nhận Sử quân mới đúng, vậy là vì sao?" Ngô Lương vẫn có chút nghĩ không thông, kỳ lạ hỏi. "Theo vi thấy, e rằng là do trên người công tử toát ra một số đặc chất không thua kém Sử quân, vì vậy khiến Tuyệt Ảnh vừa gặp đã cam tâm tình nguyện thần phục, không dám dễ dàng làm càn..." Điển Vi nghĩ một lát, lại cực kỳ nghiêm túc nói. "Không thể nào." Ngô Lương vội ngăn Điển Vi lại, cười ha hả cố ý nói: "Tuyệt đối không thể nào, ta chẳng qua chỉ là một tên đào binh vô danh tiểu tốt, sao có thể so sánh với Sử quân?

Theo ta thấy, việc này chắc chắn còn có nguyên nhân nào đó chúng ta chưa tra ra, cần phải bàn bạc kỹ hơn, không thể kết luận vội vàng như vậy." Trong lúc nói chuyện, Ngô Lương đã toát một thân mồ hôi lạnh.

Qua phân tích của Điển Vi, hắn bây giờ đã bắt đầu nghi ngờ mục đích Tào lão bản tặng Tuyệt Ảnh.

Tuyệt Ảnh là ngựa cưỡi chuyên dụng của Tào lão bản, ông ta chắc chắn hiểu rất rõ tính tình của nó.

Nếu những gì Điển Vi nói là thật, vậy thì việc Tào lão bản tặng Tuyệt Ảnh chưa chắc đã là ban thưởng, rất có thể là một sự thăm dò.

Lão già xấu xa này, đúng là ranh ma thật!

Mà với tính cách "thà ta phụ người, chứ không để người phụ ta" của Tào lão bản, nếu để ông ta biết Ngô Lương có thể dễ dàng cưỡi Tuyệt Ảnh, đây đã là tội chết rành rành.

Vậy thì việc Ngô Lương cần làm bây giờ là lập tức cắt đứt với Tào doanh, tìm một thế lực tương đối dễ đầu quân, đồng thời có lợi cho sự nghiệp khảo cổ của mình để nương tựa.

Tất nhiên, trước đó Ngô Lương chắc chắn sẽ chơi Tào lão bản một vố đau.

Dù sao trong lịch sử dù không có Ngô Lương xuất hiện, Tào lão bản cũng mượn danh thiên tử để hiệu lệnh chư hầu, thuận thế đánh bại Viên Thiệu đang lúc không ai bì nổi, cuối cùng thành tựu một phen bá nghiệp Tam Quốc, đặt nền móng thống nhất thiên hạ.

Điều này đối với Ngô Lương, người buộc phải đầu quân cho thế lực khác, chắc chắn không phải chuyện tốt.

Cho nên trước khi đi, chơi Tào lão bản một vố là rất cần thiết.

Nếu có thể ảnh hưởng đến trận Quan Độ sau này, khiến Tào lão bản bị Viên Thiệu tiêu diệt trong trận Quan Độ, mới là phù hợp nhất với lợi ích cá nhân của Ngô Lương.

Vì thế lực của Tào lão bản càng lớn, hoàn cảnh của Ngô Lương càng nguy hiểm, trở ngại cho công việc khảo cổ sau này cũng càng nhiều.

Điều duy nhất đáng mừng bây giờ là, từ khi có được Tuyệt Ảnh đến nay, Ngô Lương chưa từng cưỡi nó trước mặt người ngoài Phường Nhân Quân.

Mà trong Phường Nhân Quân ngoại trừ mấy người cốt cán này, những người còn lại cũng không biết con la cao to mà hắn thường

cưỡi chính là Tuyệt Ảnh.

Cho nên bây giờ chắc vẫn còn chút đường lùi...

Còn về đặc chất không thua kém Tào lão bản, có thể khiến Tuyệt Ảnh cam tâm tình nguyện thần phục mà Điển Vi nói, Ngô Lương lại càng không rõ.

Hắn chỉ biết mình dù đã xuyên không cũng không hề nảy sinh chút dã tâm nào, bình thường cũng cố gắng đối xử tốt với mọi người, dù thỉnh thoảng có chơi xấu cũng không đến mức quá triệt để.

Ngoài việc là một người xuyên không khá đặc biệt ra, hắn thực sự không nghĩ ra trên người mình rốt cuộc có đặc chất gì đáng để Tuyệt Ảnh thần phục.

Đây cũng là một vấn đề đáng suy ngẫm.

Nhưng đến hiện tại, đây vẫn chỉ là suy đoán cá nhân của Ngô Lương sau lời nhắc nhở của Điển Vi, không thể hoàn toàn coi là thật, biết đâu thực ra là do nguyên nhân nào đó chưa biết gây ra.

Nhưng vấn đề này hiển nhiên đã không còn phù hợp để tiếp tục thảo luận trước mặt nhiều người như vậy nữa.

Ngô Lương chỉ có thể tự nhủ phải để tâm hơn đến vấn đề này, sau đó sẽ âm thầm xác minh...

Giây phút này, Ngô Lương đột nhiên cảm thấy mình và Tào lão bản thực ra có rất nhiều điểm chung.

Hắn cũng rất đa nghi, cho dù bây giờ chỉ mới nảy sinh suy đoán như vậy, đã chuẩn bị sẵn sàng để Tào lão bản phải trả giá đắt, thậm chí không định để lại cho Tào lão bản bất kỳ cơ hội lật kèo nào.

Nhưng hai người lại có chút khác biệt.

Ngô Lương cách cảnh giới "thà ta phụ người, chứ không để

người phụ ta" còn một khoảng, trước khi xác định mình sắp rơi vào hiểm cảnh, không còn chút đường lùi nào, hắn sẽ không chỉ vì có nghi ngờ mà lập tức biến suy nghĩ thành hành động.

Thật không biết dưới trướng Tào lão bản có một Mô kim hiệu úy "cừ như vậy", nếu không có gì bất ngờ, tương lai có lẽ còn được nhậm chức Phát khâu trung lang tướng.

Rốt cuộc là may mắn, hay là bất hạnh.

Quyền quyết định vẫn nằm trong tay Tào lão bản. ...

Khoảng nửa canh giờ sau.

Tôn Nghiệp cúng bái xong tổ sư gia, từ trên bãi sông đứng dậy, trên mặt tuy có vết nước mắt rõ ràng, nhưng cũng thêm một phần thanh thản, xem ra đã hoàn thành việc sám hối, trong lòng không còn gì hối tiếc. "Xong rồi?" Ngô Lương đã dẫn mọi người đợi ở bên cạnh. "Xong rồi.

Trước đó đa tạ các hạ đã kiên nhẫn chỉ điểm, nếu không ta đến chết e rằng cũng không thể lĩnh hội được thâm ý của tổ sư gia, đại ân đại đức vĩnh viễn không dám quên." Tôn Nghiệp cúi người nói. "Chỉ là tiện tay thôi, không cần khách sáo." Ngô Lương cười cười, rồi lại nói tiếp: "Nhưng trong lòng ta có chút nghi hoặc, muốn mời Tôn tiên sinh giải đáp giúp." "Các hạ cứ hỏi, tiểu nhân chắc chắn biết gì nói nấy, không giấu giếm điều gì." Tôn Nghiệp vội vàng nói. "Ta thấy Tôn tiên sinh vừa rồi hướng về vách đá cúng bái, chắc hẳn đây chính là lăng Công Thâu rồi nhỉ, nhưng trên vách đá này lại đặt đến hàng trăm cỗ quan tài treo, lẽ nào những cỗ quan tài treo này đều là quách của tổ sư gia?

Hay quách của tổ sư gia thực ra chỉ là một trong số đó?" Ngô Lương cười hỏi. "Các hạ đoán sai rồi, đây đều không phải là quách của tổ sư gia." Tôn Nghiệp không nghi ngờ gì, lắc đầu nghiêm túc nói,

"Thật không dám giấu, thực ra tiểu nhân cũng không biết quách của tổ sư gia rốt cuộc được chôn ở đâu, đối với lăng Công Thâu cũng không biết gì cả.

Tiểu nhân đến đây cúng bái chủ yếu là vì tập tục do tổ tiên nhà ta truyền lại.

Còn nhớ lúc nhỏ lần đầu tiên được cha dẫn đến đây cúng bái, tiểu nhân cũng hỏi cha câu hỏi tương tự, cha cũng trả lời y như vậy." "Ông ấy nói, theo lời tổ tiên nhà ta truyền lại, những cỗ quan tài treo này là sau khi tổ sư gia được hạ táng, trong một đêm đột nhiên xuất hiện, không ai biết là do ai làm, cũng không ai biết những cỗ quan tài này được đặt lên đó như thế nào, cứ như là tiên tích vậy." "Vì vậy, tổ tiên nhà ta còn truyền rằng, những cỗ quan tài treo này thực ra là sau khi tổ sư gia hạ táng thì thi giải đăng tiên, cố ý hiển thị ra tiên tích, để cho đồ tử đồ tôn khắp thiên hạ biết, tổ sư gia vẫn đang ở trên trời phù hộ cho chúng ta, bảo vệ cho dòng dõi tượng sư mãi không đứt đoạn." "Cũng vì vậy, mỗi lần cha ta dẫn ta đến cúng lái lăng Công Thâu, thực ra chính là cách sông quỳ lạy về phía những cỗ quan tài treo này mà cầu nguyện..." "..." Nghe xong những lời này, Ngô Lương ngay lập tức đưa ra hai kết luận: Thứ nhất, lăng Công Thâu chắc chắn tồn tại, và tám phần là ở gần những cỗ quan tài treo này.

Bởi vì tổ tiên của Tôn Nghiệp đã đề cập đến việc hạ táng tổ sư gia, vì những cỗ quan tài treo này xuất hiện đột ngột sau khi ông được hạ táng, lại được cho là tiên tích do Công Thâu Ban thi giải đăng tiên cố ý hiển thị, vậy thì hai việc này tự nhiên có mối liên hệ cực kỳ mật thiết, và tuyệt đối không phải là tin đồn vô căn cứ.

Không thể nào một nơi bất kỳ xuất hiện quan tài treo đều có thể liên hệ với lăng Công Thâu được.

Về vị trí cụ thể của lăng Công Thâu, có thể dựa theo hướng Tôn

Nghiệp cúng bái để tìm kiếm, chắc sẽ không có sai sót lớn.

Thứ hai, Ngô Lương nghi ngờ lăng Công Thâu có thể có người giữ mộ, hoặc một thế lực nào đó có mục đích không rõ ràng.

Bởi vì những cỗ quan tài treo này xuất hiện đột ngột sau khi Lỗ Ban được hạ táng, Ngô Lương không cho rằng đây là cái gọi là tiên tích, mà tin rằng đây là do con người làm ra.

Nếu thực sự là do con người làm, vậy thì đám người này chắc chắn có mối quan hệ sâu sắc với lăng Công Thâu.

Chỉ là rốt cuộc là người giữ mộ, hay là thế lực có mục đích không rõ ràng, tạm thời vẫn chưa thể nói chắc, cần phải điều tra kỹ lưỡng mới có thể kết luận...

Nhưng bất kể là ai, trải qua bao nhiêu năm, thay đổi mấy triều đại, có thể truyền thừa đến hiện tại hay không vẫn là một ẩn số, tóm lại cứ cẩn thận một chút là được.

Đang lúc phân tích như vậy. "Lóc cóc!

Lóc cóc!" Bên tai truyền đến một trận tiếng vó ngựa dồn dập.

Ngô Lương quay đầu nhìn lại, chính là Dương Vạn Lý cưỡi ngựa từ thượng nguồn quay về, vẻ mặt nhẹ nhõm "may mắn không làm nhục mệnh" cho thấy y có lẽ đã tìm được địa điểm qua sông.

Cùng lúc đó. "Oàm ——!" Lại một tiếng động lớn nữa truyền đến.

Âm thanh này phát ra từ mặt sông bên dưới những cỗ quan tài treo!

Ngô Lương và mọi người vội vàng nhìn theo hướng âm thanh.

Nhưng chỉ thấy một vệt nước khổng lồ bắn lên, đó là vệt nước mà chỉ có vật thể khổng lồ mới có thể tạo ra! ---------- "Thứ gì vậy?" Cả đám đều bị tiếng động đột ngột này dọa giật mình.

Thông qua tiếng động và vệt nước khổng lồ vừa bắn lên trên sông, mọi người tuy không bắt được hình ảnh của kẻ gây ra, nhưng đều có thể tưởng tượng ra được kích thước và sức mạnh của thứ đó. "Là... cá lớn chăng?" Gia Cát Lượng ngẩn người một lúc, vô thức hỏi.

Sông Miện Thủy là chi lưu lớn nhất của lưu vực Trường Giang, mà Trường Giang đã tồn tại không biết bao lâu, trong đó tự nhiên không thiếu những loài cá có kích thước khổng lồ.

Ngay cả những loài cá mà người ta thường cho là không thể lớn được, cũng luôn xuất hiện một vài cá thể vượt qua nhận thức thông thường của mọi người.

Trường Giang ở hậu thế bị tàn phá bởi các yếu tố như ô nhiễm công nghiệp và đánh bắt quá mức mà còn như vậy, huống chi là Trường Giang của hai nghìn năm trước.

Dù trong Trường Giang có tồn tại một số loài cá đặc thù đã tuyệt chủng ở hậu thế, Ngô Lương cũng không hề cảm thấy ngạc nhiên. "Không biết, nhưng tốt nhất là đừng xuống nước sông này, kẻo xảy ra chuyện gì." Ngô Lương khẽ lắc đầu.

Chương 271

Nếu là những loài cá thường thấy ở hậu thế, dù có lớn đến mức dài hơn cả quan tài, trong tình hình bình thường cũng sẽ không tấn công con người.

Chỉ sợ là loại cá ăn thịt hung dữ nào đó, thì khó nói.

Dù sao theo như Ngô Lương biết, lưu vực Trường Giang có cá sấu.

Nổi tiếng hơn cả là loài động vật được bảo vệ cấp một đã gần tuyệt chủng ở hậu thế "cá sấu Dương Tử", cá sấu chắc chắn là một loài động vật ăn thịt vô cùng hung dữ. "Cá sấu Dương Tử" ở hậu thế được biết là thường có thể dài đến 1-2 mét, được xem là một loại cá sấu có kích thước khá nhỏ.

Còn ở hai nghìn năm trước, "cá sấu Dương Tử" có kích thước lớn hơn hay không thì khó nói.

Ở Thiên triều, từ thời giáp cốt văn đã phát hiện những ghi chép liên quan đến "cá sấu Dương Tử", thứ này thời cổ đại được gọi là "đà", câu "đà cổ bồng bồng" trong «Thi Kinh» chính là nói về "cá sấu Dương Tử", ý là tiếng kêu của "cá sấu Dương Tử" giống như tiếng trống, phát ra âm thanh "bành, bành".

Nhưng đó là chuyện ngoài lề.

Ngô Lương không thể chỉ dựa vào tiếng động và vệt nước vừa rồi mà phán đoán được sinh vật dưới nước, đồng thời hắn là một kẻ không biết bơi, chắc chắn cũng sẽ không dễ dàng xuống nước.

Vì vậy, bất kể trong nước có thứ gì, chỉ cần không uy hiếp đến tính mạng của Ngô Lương và Phường Nhân Quân, Ngô Lương tự

nhiên cũng sẽ không đi trêu chọc nó. "Công tử nói rất phải, sông Miện Thủy tồn tại hàng vạn năm, bên trong không chừng đã sống một dị vật nào đó.

Dù là một con cá lớn đến mức này e rằng cũng đã thành tinh, vượt qua long môn là có thể hóa rồng, chúng ta đừng nên trêu chọc nó." Vu Cát cũng lẳng lặng đi lùi ra xa khỏi bờ sông vài bước, có chút e dè nói. "Lão tiên sinh, ta thấy rồi nhé, trong số chúng ta ông là người nhát gan nhất đấy." Gia Cát Lượng lại nói một câu rất thiếu EQ. "Thằng nhóc thối, ngươi nói bậy bạ gì đó, lão phu đây gọi là cẩn thận.

Nếu không đủ cẩn thận, lão phu sao có thể sống đến từng này tuổi?

Nhóc con nhà ngươi tốt nhất nên học hỏi lão phu một chút, đừng để đến lúc mất mạng oan uổng mới biết hối hận, lúc đó thì muộn rồi." Vu Cát trợn trừng đôi mắt già mắng, tiện thể còn cậy già lên mặt giáo huấn Gia Cát Lượng một phen.

Trong lúc nói chuyện.

Dương Vạn Lý cuối cùng cũng đã đến gần, ngựa dưới yên từ từ dừng lại.

Nhưng Dương Vạn Lý không lập tức xuống ngựa hành lễ báo cáo với Ngô Lương, mà lại ngơ ngẩn nhìn mặt sông gợn sóng không ngừng, ánh mắt hơi co lại, sắc mặt cũng không được tốt cho lắm. "Dương Vạn Lý, ngươi nhìn thấy thứ trong sông vừa rồi sao?" Ngô Lương tự nhiên nhận ra sự bất thường của Dương Vạn Lý.

Vừa rồi Ngô Lương và mọi người nghe thấy tiếng vó ngựa liền quay lại nhìn Dương Vạn Lý, vì vậy đều quay lưng về phía mặt sông, nhưng Dương Vạn Lý lại đi từ phía đối diện tới, rất có khả năng đã nhìn thấy tình hình dưới sông. "Công tử..." Nghe thấy giọng của Ngô Lương, Dương Vạn Lý lúc này mới hoàn hồn, trước tiên nuốt một

ngụm nước bọt, sau đó vội vàng xuống ngựa báo cáo: "Công tử, ta tuy không thấy rõ toàn bộ, nhưng cũng nhìn được đại khái, thứ đó..." Nói rồi, Dương Vạn Lý điều chỉnh lại tư thế đứng, lúc này mới nói tiếp: "Thứ đó e rằng dài chừng một trượng, toàn thân màu xanh đen, trông giống như một con trùng sông, nhưng dường như có cả tay chân...

Ta cũng không nói được đó rốt cuộc là thứ gì.

Chỉ là vào khoảnh khắc nó rơi xuống nước, ta lờ mờ thấy được mặt nó, trên mặt đó ngũ quan đầy đủ, dường như là một khuôn mặt người.

Quan trọng nhất là, khuôn mặt người đó dường như cũng nhìn thấy ta, còn nhếch miệng tới tận mang tai, nở một nụ cười cực kỳ ghê rợn với ta!" "Ngươi chắc chắn không nhìn lầm chứ?!" Nghe Dương Vạn Lý miêu tả, da gà trên người Ngô Lương bất giác nổi lên, có cảm giác tê dại cả da đầu.

Hắn tự nhiên biết, "trùng sông" trong miệng Dương Vạn Lý, thực ra chính là một cách gọi cá của người xưa ở Thiên triều, chỉ là cách gọi này có tính địa phương, như Gia Cát Lượng đã không dùng cách gọi này, mà trực tiếp gọi là cá.

Nhưng đó không phải là trọng điểm.

Trọng điểm là cái "sinh vật" được miêu tả trong miệng Dương Vạn Lý rốt cuộc là thứ gì?

Nếu chỉ là trùng sông có tay có chân, Ngô Lương còn có thể phát huy trí tưởng tượng, dù sao trên đời này động vật sống dưới nước có bốn chi cũng không phải là hiếm.

Nhưng nếu thêm vào đó là một khuôn mặt người, thậm chí còn biết cười ghê rợn như nữ quỷ miệng rách, thì Ngô Lương rất khó phát huy trí tưởng tượng.

Điều này thực sự đã vượt qua phạm vi nhận thức của Ngô Lương. "Công tử, nếu là chuyện khác, ta có thể còn nhìn lầm, nhưng nụ cười ghê rợn đó, đến tận bây giờ ta vẫn còn thấy tim đập thình thịch, tuyệt đối không thể nhìn lầm!" Dương Vạn Lý cực kỳ chắc chắn gật đầu. "Chẳng lẽ là giao nhân?" Vu Cát lại lẳng lặng đi lùi ra xa khỏi bờ sông thêm mấy bước, lúc này mới nhăn mặt già nua đoán già đoán non.

Bây giờ không chỉ có một mình lão.

Gia Cát Lượng đã dẫn Hoàng Nguyệt Anh đi đến trước mặt Vu Cát, đâu còn vẻ bình tĩnh lúc trêu chọc Vu Cát nữa, khuôn mặt nhỏ nhắn rõ ràng có chút căng thẳng, thế mà vẫn đang cố tỏ ra cứng rắn để an ủi Hoàng Nguyệt Anh còn nhỏ tuổi hơn mình. "Giao nhân?" Mọi người đối với thứ này không hiểu rõ lắm, đều tò mò nhìn về phía Vu Cát. "Truyền thuyết về giao nhân, cũng được gọi là nhân ngư." Vu Cát thích nhất là khoe khoang học thức của mình trước mặt mọi người, thấy lúc này tạm thời không có nguy hiểm gì, bèn vuốt râu khá đắc ý phổ cập kiến thức cho mọi người: "Giao nhân đuôi cá thân người, có phần tương tự với dị vật mà ngươi nhìn thấy.

Tương truyền giao nhân giỏi dệt vải, có thể dệt ra lụa Long Tiêu xuống nước không ướt, và nước mắt của chúng hóa thành ngọc trai.

Nhưng quý giá nhất vẫn là dầu giao nhân được luyện chế từ thân thể của chúng, loại dầu này chỉ một giọt là có thể cháy rất lâu không tắt.

Tương truyền trong lăng mộ Tần Thủy Hoàng có những ngọn trường minh đăng được làm từ dầu giao nhân, e rằng đến tận bây giờ vẫn chưa từng tắt." "Bây giờ vẫn chưa tắt?

Tần Vương Doanh Chính mất đến nay đã hơn bốn trăm năm, vậy ngọn trường minh đăng làm từ dầu giao nhân kia chẳng phải đã cháy liên tục hơn bốn trăm năm rồi sao?" Gia Cát Lượng hiển nhiên chưa

từng nghe qua truyền thuyết này, vẻ mặt khoa trương nói.

Từ đó có thể thấy được cậu nhóc Gia Cát Lượng này đọc sách có lẽ không được kỹ lưỡng cho lắm, đoạn về lăng Tần Thủy Hoàng này được ghi trong «Sử Ký», mà «Sử Ký» là một kiệt tác lịch sử được viết vào thời Tây Hán, có ảnh hưởng cực lớn đến hậu thế, vào thời Đông Hán, bất cứ sĩ tộc nào tự cho là đọc nhiều sách rộng, không thể nào chưa từng xem qua. "Chính là như vậy." Vu Cát khẽ gật đầu, nhân cơ hội lại giáo huấn Gia Cát Lượng một phen, "Thế gian kỳ văn dị sự nhiều không đếm xuể, nhóc con nhà ngươi còn phải học lão phu nhiều lắm." "Nhưng mà..." Ngô Lương lại chau mày, đưa ra ý kiến của mình: "Dương Vạn Lý nói thứ này có tay có chân, còn giao nhân thì đuôi cá thân người, đáng lẽ không có chân mới đúng.

Ngoài ra, theo những sách ta từng đọc, giao nhân dường như xuất xứ từ Nam Hải, nơi này cách Nam Hải không xa vạn dặm, giao nhân dù có bản lĩnh thông thiên, e rằng cũng không bơi đến được sông Miện Thủy này đâu nhỉ?" "Cái này..." Vu Cát nhất thời không nói nên lời, mặt đầy vẻ lúng túng cười ha hả, "Công tử nói cũng có mấy phần đạo lý.

Xem cái trí nhớ của lão phu này, giao nhân đúng là xuất xứ từ Nam Hải, cũng đúng là không có hai chân.

Vì vậy thứ mà Dương Vạn Lý nhìn thấy chưa chắc đã là giao nhân.

Ha ha ha, lão phu chẳng qua là cung cấp cho mọi người một hướng suy nghĩ, không cần coi là thật, tập hợp ý kiến mà, ha ha ha ha." Tiếp đó, Vu Cát dường như còn muốn gỡ gạc lại chút thể diện trước mặt Gia Cát Lượng, lại vắt óc bổ sung: "Nhưng trong «Kinh Sơn Hải» còn có một loại kỳ vật tương tự, gọi là Xích Nhu, con Xích Nhu này cũng có một khuôn mặt người, tiếng kêu như chim uyên

ương, tương truyền ăn thịt nó có thể chữa bệnh, còn có tay chân hay không thì lão phu không dám chắc.

Ngoài ra, trong «Kinh Sơn Hải» còn có Lăng Ngư, Để Nhân, đều có một khuôn mặt người, con Để Nhân đó thì rất giống giao nhân, chắc là nói về cùng một loại kỳ vật." "Lão tiên sinh quả nhiên kiến thức rộng rãi." Ngô Lương cũng không tiếp tục làm mất mặt Vu Cát, gật đầu nói.

Nhưng những thứ lão nói đều có chút khác biệt so với thứ mà Dương Vạn Lý nhìn thấy, không thể hoàn toàn áp dụng vào được, cho nên tạm thời vẫn chưa có cách nào đưa ra kết luận. "Đâu có đâu có, công tử quá khen rồi." Vu Cát có chút ngượng ngùng cười khan.

Gia Cát Lượng lần này lại khá tinh ý nói: "Lão tiên sinh tuy kiến thức rộng rãi, nhưng Hữu Tài ca ca cũng không hề kém cạnh.

Chẳng qua ta tuổi còn nhỏ, theo các người học vài năm, rồi sẽ trò giỏi hơn thầy." "Cố lên." Ngô Lương cười khích lệ.

Tuy tạm thời chưa làm rõ được trong sông rốt cuộc là thứ gì, nhưng Ngô Lương cũng không định lãng phí quá nhiều thời gian vào vấn đề này, quay sang hỏi Dương Vạn Lý: "Dương Vạn Lý, ngươi đã tìm được bến đò có thể qua sông chưa?" "Tìm được rồi, cách đây khoảng tám dặm có một bến đò, ở đó còn có mấy chiếc thuyền, chúng ta cùng với đám ngựa này đều có thể qua sông." Dương Vạn Lý vội vàng nói. "Vậy qua sông trước đã, đến bên kia rồi nói sau." Ngô Lương gật đầu nói. ...

Khoảng một canh giờ sau.

Ngô Lương và mọi người đã đến trên vách đá ở bờ bên kia sông.

Tuy mọi người đã không còn nhắc đến con quái vật khổng lồ nhìn thấy dưới sông lúc trước, nhưng thứ này rốt cuộc vẫn phủ một lớp

mây mù lên chuyến đi đào mộ lần này, trong lòng chung quy có thêm chút bất an.

Vì vậy lúc qua sông vừa rồi, Dương Vạn Lý còn đặc biệt hỏi thăm người lái đò địa phương về chuyện con quái vật trong sông.

Vừa hỏi thì quả thực có thu hoạch.

Người lái đò địa phương nói với y, trong con sông này quả thực có một vị thần sông ngụ, mỗi khi đến mùa khô hạn, thành Sơn Đô sẽ tổ chức người dân chọn một thiếu nữ xinh đẹp để gả cho thần sông, rồi chuẩn bị rất nhiều đồ cúng tế ném xuống sông để cúng bái thần sông.

Mà vị thần sông này cũng là có cầu tất ứng.

Mỗi lần nhận được tân nương và lễ vật, không đầy một tháng, chắc chắn sẽ giáng mưa lớn giúp mùa màng của người dân bội thu.

Ở thành Sơn Đô cũng từng có người tận mắt nhìn thấy thần sông.

Vị thần sông đó nếu cười với ai, tức là đã để ý người đó, chỉ cần đem người này hiến tế cho thần sông, là có thể bảo đảm gia đình người đó vạn sự thuận lợi, đại cát đại lợi, là phúc vận trời ban, vạn lần không được trái ý thần sông... "Dương Vạn Lý, ngươi có người nhà không?" Nghe xong những lời đồn này, Ngô Lương cười ha hả nhìn Dương Vạn Lý.

Hắn vốn chẳng ưa gì những chuyện kiểu "thần sông lấy vợ", giống như sự kiện "đánh cọc sống" mà con của Doãn Kiện gặp phải lúc mới đến thành Trần Lưu, loại chuyện này căn bản là thủ đoạn của một số kẻ có ý đồ để lừa tiền hại người.

Nếu thật sự để hắn bắt gặp, không tránh khỏi sẽ ra tay trừng trị một phen.

Nhưng Dương Vạn Lý lại đã tin là thật, vội vàng nói: "Thưa công tử, vị thần sông đó tuy đã cười với ta, nhưng ta là một kẻ cô độc, dù

có đem ta hiến tế cho thần sông, e rằng cũng không có ai được hưởng cái phúc vận trời ban này.

Cho nên nó để ý ta, chứ ta còn chưa muốn làm mồi cho nó.

Nếu nó thật sự muốn ăn ta, ta đây cũng phải liều mạng với nó một phen!" "Ha ha ha ha..." Nghe vậy, mọi người đều bật cười, không khí cuối cùng cũng có chút thoải mái hơn.

Nhưng Ngô Lương lại nhìn ra, Dương Vạn Lý thực ra vẫn có chút bất an, dù sao đối với y mà nói, đây không phải là điềm tốt gì.

Không chỉ người xưa tin vào "điềm báo", mà cả hậu thế cũng không tránh khỏi, rất nhiều phong tục dân gian đều là để cầu một điềm tốt, ít nhất cũng có thể khiến bản thân an tâm hơn một chút.

Thực tế, ngay cả trong lòng Ngô Lương cũng có chút bất an. "Nụ cười của thần sông".

Chuyện này vốn đã rất quỷ dị, cộng thêm nơi này lại có một lăng Công Thâu không biết nông sâu, Ngô Lương luôn bất giác liên hệ hai việc này lại với nhau, cho dù tạm thời trông có vẻ như không có mối liên hệ tất yếu nào...

Nhưng rất nhanh, Ngô Lương đã đè nén sự bất an này xuống.

Sau đó, hắn lấy ra "Tàm Thần Bảo Ti" mang theo bên mình, thắt một nút leo núi rất chuẩn trên người, rồi quay lại đưa đầu kia của "Tàm Thần Bảo Ti" vào tay Điển Vi.

Vừa rồi hắn đã ước lượng bằng mắt, những cỗ quan tài treo trên vách đá cách đỉnh vách khoảng vài chục mét, độ dài của "Tàm Thần Bảo Ti" chắc vẫn còn thừa. "Công tử, người định..." Điển Vi ngay lập tức nhận ra điều gì đó, vội vàng đứng chắn trước mặt Ngô Lương, nghiêm mặt nói: "Công tử, người tuyệt đối không được lấy thân mạo hiểm, hay là để ta xuống xem xét!" "Với thân hình của ngươi, ngươi

nghĩ ở đây có ai kéo nổi ngươi không?" Ngô Lương hỏi lại. "Cái này..." Điển Vi nhất thời nghẹn lời, nhưng rất nhanh lại nói: "Vậy thì để Dương Vạn Lý xuống." "Đúng đúng đúng, nếu muốn xem xét những cỗ quan tài treo đó, hay là để ta xuống đi.

Chương 272

Ta bây giờ cũng là người có dị thuật rồi, chút chuyện nhỏ này hoàn toàn có thể một mình đảm đương, đâu cần công tử phải tự mình ra tay." Dương Vạn Lý cũng cuối cùng phản ứng lại, vội vàng tiến lên tự đề cử. "Các người định làm gì?" Tôn Nghiệp lúc này mới bừng tỉnh, lập tức gấp gáp nói: "Các người lẽ nào muốn đi phá hoại tiên tích mà tổ sư gia để lại sao?!" ---------- Nghe vậy, sắc mặt đám người Phường Nhân Quân đều trầm xuống.

Bọn họ là đội trộm mộ chuyên nghiệp, lão tiểu tử này đã phát hiện ra ý đồ của họ, lại vốn là kẻ đáng chết đã hại bốn mạng nam đồng, bọn họ đương nhiên không ngại cho lão một bài học, để lão biết cái giá của việc nói năng lung tung. "Tôn tiên sinh, lời này của ngươi là sai hoàn toàn rồi." Ngô Lương lại nở một nụ cười nói, "Thật không dám giấu, chúng ta làm vậy không phải để phá hoại tiên tích của tổ sư gia, mà là để bảo vệ mộ Công Thâu của tổ sư gia khỏi sự xâm hại của kẻ khác." Lại bắt đầu rồi… Nghe câu này, đám người Phường Nhân Quân liền nhìn nhau cười.

Xem ra Ngô Lương đã sớm nghĩ xong lời lẽ, bọn họ đều đã chứng kiến tài ăn nói của Ngô Lương, với cái miệng lưỡi sắt thép kia, tuy không dám nói là có thể biến vuông thành tròn, nhưng tuyệt đối có thể biến đen thành trắng.

Tôn Nghiệp trông có vẻ không được thông minh cho lắm, e rằng sẽ nhanh chóng bị Ngô Lương lừa phỉnh.

Ngoài ra, mọi người cũng nhìn ra ý đồ của Ngô Lương muốn tạm thời giữ lại Tôn Nghiệp, nếu không với phong cách làm việc cẩn thận không kẽ hở của hắn, nếu không muốn cho Tôn Nghiệp biết chuyện

này, chắc chắn đã sớm đuổi lão đi hoặc xử lý rồi, tuyệt đối không thể đưa lão đến đây.

Nói cách khác, Ngô Lương có lẽ cảm thấy lão tiểu tử này vẫn còn chỗ hữu dụng… "Lời ngươi nói là có ý gì?

Nếu ngươi thật sự định bảo vệ mộ của tổ sư gia khỏi bị xâm hại, vì sao còn muốn động vào tiên tích mà ngài đã hiển hiện?" Tôn Nghiệp tỏ vẻ không tin, con mắt duy nhất còn lại trừng trừng nhìn Ngô Lương hỏi lại. "Ta nghi ngờ những huyền quan này không phải là tiên tích." Ngô Lương khẽ nheo mắt, nghiêm mặt nói, "Ngươi trước đó cũng đã nói, những huyền quan này là sau khi tổ sư gia hạ táng mới đột nhiên xuất hiện.

Nếu tổ sư gia thật sự thi giải đăng tiên, việc những huyền quan này xuất hiện cũng không có gì đáng trách.

Nhưng ngươi có từng nghĩ, chuyện tổ sư gia thi giải đăng tiên chẳng qua chỉ là suy đoán của tổ tiên ngươi sau khi nhìn thấy những huyền quan này, thực chất không hề tận mắt chứng kiến.

Nếu tổ tiên ngươi đoán sai, vậy những huyền quan này là sao?" "Chuyện này… Ý của ngươi là?" Tôn Nghiệp sững sờ, đã bắt đầu suy diễn theo lời của Ngô Lương. "Đó là do con người gây ra!" Ngô Lương nói thẳng, rồi lại hỏi, "Ngươi cũng là tượng sư kế thừa một phần của 《Công Thâu Kinh》, kinh nghiệm và kỹ nghệ không phải thợ thủ công bình thường có thể sánh được.

Ngươi hãy dựa vào kinh nghiệm của mình trả lời ta, việc đặt huyền quan tuy cực kỳ khó khăn, nhưng sức người thật sự hoàn toàn không thể làm được sao?" "…" Tôn Nghiệp há miệng, rồi lại từ từ ngậm lại, lặp đi lặp lại mấy lần, cuối cùng đành bất đắc dĩ gật đầu, thở dài nói: "Tổ sư gia cả đời sáng tạo vô số cơ quan, tuy đã có nhiều thứ thất truyền, nhưng nếu dùng cơ quan của ngài để làm việc này thì

không thành vấn đề.

Thật ra, dù không có cơ quan của tổ sư gia, chỉ cần tìm thêm nhiều thợ thủ công không sợ chết, cũng có thể làm được, chỉ là e phải tốn nhiều công sức hơn, có khi còn phải mất mấy mạng người." "Nếu đã như vậy, ngươi trả lời ta thêm một câu nữa." Ngô Lương khẽ gật đầu, tiếp tục hỏi, "Nếu tiên tích này thật sự là do con người làm ra, ngươi nghĩ sẽ là ai làm, và mục đích là gì?" "Ý ngươi là, người xây những huyền quan này có thể có ý đồ với mộ Công Thâu?" Tôn Nghiệp buột miệng nói. "Khó nói, ta cũng chỉ là suy đoán." Ngô Lương lần này lại lắc đầu, nói một cách đầy tâm cơ, "Nhưng ta cho rằng có người tồn tại động cơ như vậy.

Ví như những người thừa kế 《Công Thâu Kinh》 giống như nhà ngươi.

Ngươi có thể vì để tránh lời nguyền của tổ sư gia mà làm ra chuyện ác độc như vậy, tàn hại một gia đình vô tội, chẳng lẽ sẽ không có người vì mục đích tương tự mà làm ra chuyện khi sư diệt tổ, cố gắng tìm cách giải quyết từ trong lăng mộ của tổ sư gia, hóa giải triệt để lời nguyền của gia tộc mình sao?" Nghe những lời này, trong mắt Tôn Nghiệp quả nhiên lóe lên một tia áy náy, ánh mắt lấp lóe nhìn Hoàng Nguyệt Anh ở cách đó không xa.

Gã này cũng coi như là người lương tâm chưa mất hết, sau một lúc im lặng, cuối cùng nói: "Ngươi nói quả thật cũng có vài phần đạo lý, nhưng rốt cuộc ngươi định làm thế nào?" "Tất nhiên là trước tiên phải khảo sát những huyền quan này, ít nhất phải xác định xem chúng có phải là tiên tích của tổ sư gia hay không, như vậy mới có thể đưa ra phán đoán tiếp theo.

Nếu ngươi thật sự áy náy với tổ sư gia, thì nên dốc toàn lực ủng hộ ta, phụ trợ ta.

Tổ sư gia dù ở trên trời hay dưới suối vàng thấy được, hiểu được tấm lòng của ngươi, cũng sẽ vô cùng vui lòng." "Các ngươi rốt cuộc là ai?

Vì sao lại quan tâm đến chuyện của tổ sư gia nhà ta như vậy, chẳng lẽ các ngươi không có mục đích gì sao?" Tôn Nghiệp cuối cùng cũng bắt đầu nghi ngờ thân phận của Ngô Lương và những người khác, nhìn Ngô Lương và đám người Phường Nhân Quân hỏi.

Tuy nhiên, ngữ khí nghe ra cũng không coi bọn Ngô Lương là người xấu, dù sao ngay từ đầu Ngô Lương đã thể hiện trước mặt lão một hình tượng vô cùng chính diện. "Là những người nhập thế tu luyện đạo tâm." Ngô Lương chỉ vào chiếc xẻng công binh mọi người mang theo bên mình, vẻ mặt chính khí nói, "Cái xẻng này gọi là Phục Ma Sạn, trong lòng một cây Phục Ma Sạn, san bằng mọi chuyện bất bình trên đời!

Chúng ta tuy và Hoàng gia chẳng quen biết, nhưng ngươi dùng tà thuật tàn hại Hoàng gia, chúng ta gặp phải thì không thể ngồi yên không quản, nếu không đạo tâm không trong sạch, không san không được!

Công Thâu Ban xả thân thủ nghĩa, đã là người yên nghỉ dưới đất, nếu có kẻ nghịch thiên hành sự quấy rầy sự thanh tịnh của ngài, chúng ta đã gặp phải cũng không thể ngồi yên không quản, nếu không đạo quả không vững, cũng không thể không san!" "Ngươi đã là người sắp chết, không cần biết tên họ chúng ta, chỉ cần nhớ trên đời có một đám người hành giả không sợ hãi như chúng ta, tà ma chưa diệt, chúng ta sẽ mãi mãi trên đường!" Hay cho một câu trong lòng một cây Phục Ma Sạn!

Hay cho một câu san bằng mọi chuyện bất bình trên đời!

Hay cho một màn lừa bịp mở miệng là tuôn!

Nghe những lời lẽ đầy căm phẫn của Ngô Lương, đám người Phường Nhân Quân suýt nữa đã tin là thật, lại cảm thấy máu nóng sôi trào một cách khó hiểu, dường như thứ trong tay họ không còn là xẻng công binh nữa, mà chính là Phục Ma Sạn "san bằng mọi chuyện bất bình trên đời", thậm chí còn cảm thấy hình tượng của mình cũng trở nên cao lớn trong phút chốc.

Cái miệng này của Ngô Lương, đám người Phường Nhân Quân tuy sớm đã biết sự lợi hại, nhưng lần này lại có nhận thức sâu sắc hơn.

Cái miệng này đã không còn là miệng lưỡi sắt thép gì nữa.

Cái miệng này e rằng chính là một môn tà thuật!

Tà thuật thiên hạ không ai sánh bằng, công tâm vô cùng lợi hại… "Thật uy phong… Hóa ra họ lại là những người đi ngược dòng trong thời loạn thế!" Hoàng Nguyệt Anh không biết sự thật đã lộ vẻ sùng bái, lần lượt nhìn Ngô Lương và những người khác, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Gia Cát Lượng bên cạnh, người đã chìm đắm trong màn "khẩu pháo" của Ngô Lương mà có chút không phân biệt được hiện thực.

Giờ phút này, Hoàng Nguyệt Anh cảm thấy Gia Cát Lượng còn tuấn tú hơn trước rất nhiều, trên người toát ra khí khái mà những người cùng tuổi không thể sánh bằng.

Bởi vì, bây giờ chàng đã cùng với Ngô Lương và những người khác, tự nhiên cũng là người mang trong mình "Phục Ma Sạn".

Chàng tuổi còn nhỏ lòng đã mang chính đạo, những người cùng tuổi kia làm sao hiểu được những điều này, đặc biệt là đám công tử ca ở Tương Dương thành, làm sao có thể so sánh với Gia Cát Lượng!

Con người ta, chỉ cần biết dát vàng lên mặt mình, chỉ cần biết đội

hào quang lên đầu mình, muốn không đẹp trai cũng không được… "So với các hạ… tiểu nhân thật không có chỗ dung thân." Nói đến đây, Tôn Nghiệp không còn lời nào để nói, lắc đầu tỏ thái độ, "Nếu đã như vậy, nếu các hạ có chỗ nào cần dùng đến tiểu nhân, tiểu nhân nhất định sẽ toàn lực tương trợ.

Nếu trước khi chết có thể cống hiến một chút sức mọn cho tổ sư gia, cũng coi như tiểu nhân đã tận hiếu, có thể mỉm cười nơi chín suối… Tiểu nhân suy đi nghĩ lại, hay là để tiểu nhân thay các hạ xuống đó dò xét đi, dù sao tiểu nhân cũng là người sắp chết, dù gặp phải hiểm nguy gì, cái mạng quèn này cũng chết không đáng tiếc." "…" Đám người Phường Nhân Quân triệt để khâm phục, năm vóc sát đất.

Chỉ bằng một cái miệng, Tôn Nghiệp không những không còn phản đối hành động của Phường Nhân Quân, mà còn tự nguyện xung phong đi trước dò mìn cho Ngô Lương, ngươi có tin được không?

Tà thuật!

Nhất định là tà thuật, đã trúng tà thuật từ cái miệng của Ngô Lương!

But… thinking back, why did we join the Funerary Corps in the first place, and why were we willing to follow Wu Liang into one dangerous place after another?

Có phải chúng ta cũng đã trúng tà của hắn không?

Nhưng đến hôm nay, nếu hỏi chúng ta có hối hận vì đã làm những việc này không?

Không hối hận!

Không những không một chút hối hận, ngược lại càng thêm cam tâm tình nguyện, cho dù ngày nào đó thật sự mất mạng cũng không hối hận… Dường như cuộc đời này nếu rời khỏi Ngô Lương, cuộc sống

sẽ hoàn toàn mất đi màu sắc, điều này dường như không còn đơn giản là trúng tà nữa rồi, mà là một sự đi theo xuất phát từ sự đồng thuận sâu trong linh hồn. "Không cần." Ngô Lương biết đã hoàn toàn thu phục được Tôn Nghiệp, bèn lại lắc đầu, nói một cách không cho phép nghi ngờ, "Ngươi không biết nông sâu trong đó, dù có xuống cũng e là không dò ra được gì.

Chuyện này vẫn cần ta tự mình làm.

Điển Vi, Dương Vạn Lý, hai người kéo chặt dây thừng, ta phải xuống đây." Nói rồi, Ngô Lương đã đi đến bên vách núi. "Tuân lệnh!" Điển Vi dĩ nhiên không dám nói thêm gì nữa, lập tức kéo chặt 'Tàm Thần Bảo Ti', Dương Vạn Lý cũng vội vàng qua, trực tiếp buộc đầu kia của sợi dây vào eo mình, không dám có chút lơ là, chỉ sợ không cẩn thận hại chết Ngô Lương.

Ngô Lương thấy hai người đã chuẩn bị xong xuôi, cuối cùng quay người lại, dùng hai chân chống vào vách đá, từng chút một men theo vách núi thẳng đứng mà đi xuống.

Động tác của hắn có phần vụng về, cũng là chuyện thường tình, dù vừa mới nắm giữ một môn "Yếm Hốt Chi Thuật" không mấy bình thường, hắn vẫn chỉ có thể chất của người thường, càng chưa từng luyện qua kỹ năng leo núi, tự nhiên không thể nào thuận lợi, huống chi còn là trên vách núi mà chỉ cần nhìn xuống là hai chân đã mềm nhũn.

Nhưng hắn tin tưởng Điển Vi và Dương Vạn Lý, cũng tin tưởng 'Tàm Thần Bảo Ti' vô cùng chắc chắn, hai thứ này kết hợp lại, rất khó xảy ra sự cố gì.

Và chuyện này quả thực chỉ có hắn tự mình làm mới được.

Đám người Phường Nhân Quân tuy đã theo hắn đổ đấu không ít mộ, nhưng đối với kỹ xảo và kiến thức khảo cổ lại biết rất ít, nếu không phải hắn tự mình kiểm tra, chỉ thông qua lời kể của người

khác, khó tránh khỏi sai sót, từ đó ảnh hưởng đến một số phán đoán của hắn. … Khoảng mười mấy phút sau, Ngô Lương cuối cùng cũng từ từ xuống được đến giữa vách núi.

Bên dưới chính là một dãy huyền quan mà người thường tránh không kịp, những thứ liên quan mật thiết đến cái chết này, luôn khiến người ta có cảm giác bất an. "Thả thêm ba thước nữa!" Ngô Lương nhìn xuống dưới, ngẩng đầu lên trên hét một tiếng. 'Tàm Thần Bảo Ti' rất nhanh liền được thả xuống một cách ổn định, chân của Ngô Lương cuối cùng đã thành công đạp lên nắp của một chiếc huyền quan.

Ngô Lương vịn vào vách đá từ từ cúi người xuống, cẩn thận quan sát huyền quan dưới chân.

Quan tài này không dùng cách buộc "ba dài hai ngắn" thường thấy thời Xuân Thu Chiến Quốc, mà dùng đinh đồng để đóng nắp.

Điều này cũng hợp lý, khác với những quan quách chôn dưới lòng đất, những quan tài này quanh năm phơi ngoài trời, dù dây buộc quan tài được làm bằng da đặc chế, cũng không chịu nổi sự tàn phá của gió thổi nắng chiếu, chẳng cần đến mấy trăm năm, có khi chỉ vài năm là những loại dây da đó đã hoàn toàn hư hỏng.

Cũng theo lẽ đó, trải qua mấy trăm năm gió thổi nắng chiếu, gỗ của những quan tài này tự nhiên đã xuất hiện hiện tượng mục nát cực kỳ nghiêm trọng.

Lấy chiếc quan tài dưới chân hắn làm ví dụ, tuy được làm bằng gỗ đoạn tương đối chắc chắn và bền, nhưng trên đó đã xuất hiện nhiều vết nứt khô, có những vết nứt thậm chí đã đủ để nhét ngón tay vào, và trên mặt cắt ngang của gỗ, còn có thể thấy nhiều lỗ nhỏ do khô và mục nát tạo ra.

Ngô Lương khẽ dịch chân, liền dễ dàng làm văng ra một ít vụn gỗ

bị hắn giẫm nát trên nắp quan tài.

Điều này cho thấy lớp ngoài của quan tài đã mục nát, cái gọi là gỗ mục cũng chỉ đến thế mà thôi.

Nhưng bên trong xem ra vấn đề vẫn không lớn, nếu không nắp quan tài e là khó mà chống đỡ được trọng lượng của hắn.

Ngô Lương tiếp tục xem xét, rất nhanh hắn đã phát hiện ra một chi tiết đáng chú ý.

Hắn phát hiện một lượng nhỏ đất còn sót lại trong một vài khe nối gỗ và một vài góc chết bên ngoài quan tài.

Chút đất này không giống như bụi bặm tích tụ lâu ngày mà thành.

Loại đất đó rất tơi xốp, lại rất đều, tuyệt đối không thể tạo thành những cục cứng như vậy, càng khó có thể xuất hiện trong những khe hở không thể tích bụi của quan tài.

Ngoài ra thành phần dường như cũng có chút vấn đề… Ngô Lương dùng xẻng công binh khều ra một chút đất cứng, dùng tay vo nát cẩn thận quan sát.

Rất cứng, đã hình thành trạng thái tương tự như bê tông, trong đó dường như có chứa một ít hạt cát nhỏ, trông có vẻ còn có một chút đất sét đỏ có độ dính cao.

Điều này tuyệt đối không thể là do bụi bặm tích tụ lâu ngày mà thành! "Đây…" Ngô Lương trong lòng kinh ngạc.

Theo hắn biết, đây dường như là thành phần chính của lớp đất nện thường dùng trong các ngôi mộ hồi điền thời Xuân Thu Chiến Quốc.

Nhưng chỉ dựa vào phát hiện này, vẫn chưa thể đưa ra kết luận chính xác.

Ngô Lương cũng không vội, tiếp tục cẩn thận xem xét chiếc quan

tài này, không bỏ qua bất kỳ ngóc ngách nào.

Xem xét một hồi, không phát hiện thêm điều gì đáng chú ý.

Ngô Lương được 'Tàm Thần Bảo Ti' buộc vào người, bèn thò nửa người ra nhìn vào mặt bên của quan tài… Vừa nhìn một cái, chân lập tức mềm nhũn, dù Ngô Lương không sợ độ cao, nhưng cúi đầu nhìn xuống dòng sông bên dưới như vậy, vẫn rất kích thích.

Chương 273

Nhưng lần này, Ngô Lương lập tức lại phát hiện ra điểm bất thường!

Chỉ thấy trên các cạnh đáy của quan tài, Ngô Lương lại thấy được vài vết mài mòn cực kỳ rõ ràng, dù bên ngoài quan tài đã bị hư hại nghiêm trọng, những vết tích này vẫn có thể thấy rõ.

Đó chắc chắn là những vết mài mòn do dùng dây thừng cẩu quan tài một cách thô bạo mới có!

Tiên tích gì chứ?

Những huyền quan này chắc chắn là do con người làm ra!

Hơn nữa lai lịch của những huyền quan này, e là cũng có vấn đề rất lớn… Những huyền quan này quả nhiên là do con người làm ra.

Mà trên những quan tài này còn dính một chút dấu vết của đất nện dùng trong mộ hồi điền.

Kết hợp hai điều này lại suy nghĩ kỹ, Ngô Lương đã mơ hồ đưa ra một suy luận khó hiểu: Chẳng lẽ có người đã đào những quan tài đã nhập thổ lên, sau đó lại cố ý di chuyển đến đây làm thành huyền quan táng?

Đối với suy luận này, Ngô Lương không mấy tự tin.

Bởi vì hắn thực sự không thể hiểu được cách làm này.

Phải biết rằng nhập thổ vi an là tập tục mai táng chủ yếu của Thiên triều từ xưa đến nay, nếu không có yếu tố cực kỳ đặc biệt, rất hiếm khi tiến hành việc di dời mộ, hơn nữa dù thật sự phải di dời mộ, người trước đó đã tiến hành thổ táng, cũng nên rất khó chấp nhận hình thức mộ táng không mấy phổ biến như huyền quan táng.

Giống như dù hậu thế đã thực hiện hỏa táng, vẫn có một bộ phận không nhỏ người già vẫn kiên trì thổ táng, dù thế nào cũng không chịu chấp nhận hỏa táng cũng là cùng một đạo lý.

Tư tưởng và tập tục của con người, thường là thứ khó thay đổi nhất.

Ngoài ra, Ngô Lương còn đưa ra một kết luận tương đối đáng tin cậy: Nếu trong chiếc quan tài này quả thực có chôn thi thể, thì địa vị xã hội của chủ nhân quan tài e là không cao lắm.

Bởi vì nếu là người chết có địa vị tương đối cao, có tư cách xây dựng lăng mộ, quan tài thông thường sẽ không tiếp xúc trực tiếp với đất nện.

Ít nhất Ngô Lương trước đó đã khai quật rất nhiều lăng mộ lớn, chưa từng thấy quan tài của ai trực tiếp chôn trong đất, quan tài của những người đó không có cái nào không được đặt trong mộ thất cực kỳ rộng rãi.

Hơn nữa dù là trực tiếp chôn trong đất, theo tập tục lưu truyền từ rất sớm của Thiên triều, bên ngoài quan tài của người có địa vị xã hội cao còn có mấy lớp quan quách, cũng sẽ không tiếp xúc trực tiếp với lớp đất nện.

Do đó cũng sẽ không để lại dấu vết đất nện trong khe gỗ của quan tài.

Với suy nghĩ này, Ngô Lương tiếp tục điều tra chiếc quan tài dưới chân.

Đến lúc này, chỉ từ kết cấu bên ngoài, hắn đã không thể tìm thấy thêm thứ gì có giá trị, chỉ có thể mở nắp quan tài để xác định thân phận người chết bên trong, và thông qua đồ tùy táng để suy đoán niên đại của người chết.

Kết luận rút ra như vậy, sẽ chính xác hơn nhiều so với việc chỉ suy đoán qua một chút tro đất trong khe quan tài.

Chiếc quan tài này đã trải qua mưa gió.

Không chỉ lớp gỗ bên ngoài đã mục nát, ngay cả những chiếc đinh đồng dùng để đóng nắp cũng đã bị oxy hóa nghiêm trọng.

Lúc này trên mũ đinh lộ ra bên ngoài đã hình thành một lớp oxy hóa lồi lõm, và cùng với việc một phần lớp oxy hóa tự nhiên bong ra, kích thước ban đầu của mũ đinh và độ chắc chắn của đinh đồng cũng đã thay đổi ở một mức độ nhất định.

Cũng vì vậy, Ngô Lương chỉ cần được "Tàm Thần Bảo Ti" treo lơ lửng di chuyển đến mặt bên của quan tài, đạp lên thanh gỗ tròn cắm vào vách đá để chống đỡ quan tài, sau đó cắm xẻng công binh vào khe hở giữa nắp quan tài và thân quan tài rồi dùng sức bẩy lên.

Chỗ tiếp nối giữa gỗ và đinh đồng liền xuất hiện một mức độ hư hại nhất định, nắp quan tài liền bị hắn dễ dàng cạy mở ra một khe hở.

Từ trong khe hở lập tức xộc ra một luồng khí mục nát.

Tuy mùi này rất khó ngửi, nhưng vì qua năm tháng quan tài vốn đã không còn kín, nên cũng không quá nồng nặc.

Từ từ đẩy nắp quan tài lên một nửa, ánh nắng chiếu vào bên trong.

Ngô Lương cuối cùng cũng nhìn rõ tình hình bên trong quan tài.

Bên trong quả thực có một bộ xương người.

Chỉ có điều do môi trường bảo quản và thời gian, xương cốt đã hoàn toàn biến thành những khúc xương khô giòn, thậm chí bộ xương khô này cũng đã không còn nguyên vẹn, ngoài một số xương chính tương đối to chắc hoặc có mật độ lớn được bảo tồn lại, đã có một phần đáng kể xương nhỏ hơn không còn tồn tại.

Ngoài ra, xương cốt bên trong còn rất lộn xộn, không được sắp xếp theo hình dạng cơ thể người.

Nếu không nhìn thấy chiếc đầu lâu khô tương đối hoàn chỉnh, Ngô Lương thật không dám chắc chắn những khúc xương khô bên trong là thi thể của một người.

Điều này cho thấy chiếc quan tài trước mắt quả thực đã trải qua quá trình vận chuyển khá thô bạo, và còn là vận chuyển sau khi các tổ chức thịt của người chết đã mục nát nghiêm trọng, hoặc đã hoàn toàn mục nát biến mất, nếu không những xương cốt này tuyệt đối không thể ở trong trạng thái lộn xộn như vậy.

Ngoài ra, Ngô Lương còn thấy trong quan tài một ít mảnh vải lanh và mảnh chiếu tre đã không còn nhận ra hình dạng, vài mảnh gốm vỡ hình hồ chỉ còn lại mảnh vụn, và hàng chục miếng đồng nhỏ hình bầu dục cũng bị oxy hóa nghiêm trọng.

Những thứ này cũng nằm rải rác rất lộn xộn ở một góc quan tài, lẫn lộn với những khúc xương khô lộn xộn.

Trường hợp này cũng đã chứng minh đầy đủ cho suy đoán của Ngô Lương, nếu không trải qua quá trình vận chuyển khá thô bạo, những thứ này chắc chắn sẽ không rơi xuống một góc quan tài, ít nhất cũng nên có một quy luật sắp xếp nhất định, như vậy mới phù hợp với tập tục mai táng cổ đại của Thiên triều, nếu không thì quá không coi người chết ra gì.

Những mảnh vải lanh vỡ nát đó, rất có thể là liễm y của người chết.

Mảnh chiếu tre, thì có thể là lớp lót dưới thân người chết khi nhập liệm.

Mảnh gốm, thì có thể là đồ gốm tùy táng, những mảnh vỡ hình hồ

này, thường là tàn dư của các loại vò gốm, bát gốm hoặc hũ gốm sau khi vỡ.

Còn về mấy chục miếng đồng nhỏ hình bầu dục kia… Ngô Lương dùng cán gỗ của xẻng công binh chống nắp quan tài, cúi người vào lấy một miếng ra xem xét kỹ.

Một đầu của miếng đồng hình bầu dục có một lỗ nhỏ, một mặt không có hoa văn gì, dường như chỉ là một miếng đồng bình thường.

Nhưng khi lật nó lại, Ngô Lương lại thấy ở mặt kia một "mặt quỷ" có phần giống với hình tượng người ngoài hành tinh ở hậu thế?

Đó quả thực là một "mặt quỷ".

Trên đó có hai con mắt to, bên dưới còn có một cái miệng rộng hình tứ giác, kết hợp với miếng đồng nhỏ hình bầu dục này, quả thực rất giống một khuôn mặt.

Nếu Ngô Lương không học qua khảo cổ, có lẽ đã bị "mặt quỷ" này dọa sợ, không chừng sẽ suy diễn lung tung một hồi.

Nhưng người học qua khảo cổ ít nhiều cũng sẽ có chút hiểu biết.

Thứ này không phải là mặt quỷ gì cả, mà là một loại tiền tệ từng được phát hành thời Xuân Thu Chiến Quốc, hậu thế đã sớm phát hiện, nhiều sách chuyên ngành khảo cổ cũng có hình ảnh minh họa.

Nó được gọi là "Nghĩ Tị Tiền", là một loại tiền tệ nhỏ do nước Sở phát hành thời Xuân Thu Chiến Quốc.

Mà "mặt quỷ" được khắc trên một mặt của loại tiền tệ này, cũng không phải là mặt quỷ, chỉ là một chữ "chú", đến nỗi thoạt nhìn có phần giống với khuôn mặt mà thôi.

Nhưng vì nước Sở đương thời phát hành khá nhiều loại "Nghĩ Tị Tiền", văn tự khắc trên tiền có đến gần mười loại, để tiện phân biệt

những loại tiền này, giới khảo cổ hậu thế cũng rất hình tượng mà gọi nó là "Quỷ Kiểm Tiền".

Phát hiện này không nghi ngờ gì đã chứng thực đầy đủ thời đại của chủ nhân quan tài, chính là thời Xuân Thu Chiến Quốc.

Tức là, những gì Tôn Nghiệp nói trước đó không phải là nói bừa, những huyền quan này hẳn là đã xuất hiện ở đây từ thời Xuân Thu Chiến Quốc, về cơ bản khớp với thời gian Lỗ Ban qua đời.

Đồng thời, điều này cũng chứng thực một suy đoán khác của Ngô Lương — địa vị xã hội của chủ nhân quan tài quả thực không cao, nhiều nhất chỉ có thể nói là gia đình có chút tiền.

Bởi vì nước Sở thời Xuân Thu Chiến Quốc còn phát hành một loại tiền tệ có giá trị cao.

Loại tiền tệ này gọi là "Dĩnh Viên". "Dĩnh Viên" là loại tiền tệ vàng sớm nhất của Thiên triều, loại tiền tệ này tuy không phải là độc quyền của hoàng thất quý tộc, nhưng thông thường cũng chỉ có hoàng thất quý tộc mới dùng đến, dù sao sức mua của vàng và đồng thau hoàn toàn không cùng một đẳng cấp, dân thường chỉ mua chút lương thực vải vóc, lượng giao dịch cũng không lớn, tiền nhỏ như "Nghĩ Tị Tiền" đã đủ để đáp ứng nhu cầu hàng ngày, thực sự không cần thiết phải dùng "Dĩnh Viên".

Nhưng hạ táng thời xưa là chuyện đại sự.

Nếu chủ nhân quan tài có địa vị xã hội cao, gia sản lại tương đối sung túc, trong trường hợp thông thường tuyệt đối sẽ không dùng "Nghĩ Tị Tiền" để tùy táng, trừ phi con cháu trong nhà không có chút hiếu tâm nào.

Bởi vì trong cổ đại "nghĩ tị" cũng là đại từ chỉ sự nhỏ bé. "Dĩ nghĩ tị chi khuyết quyên vô giới chi thuần câu", có nghĩa là chỉ vì một

khuyết điểm nhỏ mà vứt bỏ thanh bảo kiếm vô giá, có thể thấy "Nghĩ Tị Tiền" quả thực là tiền lẻ, không so sánh sức mua, chỉ hiểu theo nghĩa mặt chữ, địa vị tiền tệ hẳn là tương đương với đồng xu trong hệ thống tiền tệ hậu thế.

Mà nếu gia cảnh của chủ nhân quan tài bình thường, dù không xét đến tập tục hạ táng đương thời, cũng nên không có khả năng tiến hành huyền quan táng cho chủ nhân quan tài.

Huyền quan táng thời Xuân Thu Chiến Quốc độ khó không nhỏ, nhân lực vật lực tiêu tốn tuyệt không phải gia đình có gia cảnh bình thường có thể gánh vác… Phân tích như vậy, việc chủ nhân quan tài được di chuyển đến đây có thể không phải do gia đình họ làm, cộng thêm quá trình di dời lại rất bạo lực, hoàn toàn không thấy một chút tôn trọng nào đối với chủ nhân quan tài, khả năng này không nghi ngờ gì lại cao hơn rất nhiều.

Nếu không phải gia đình của chủ nhân quan tài xây dựng huyền quan, mà mọi dấu vết lại cho thấy, những huyền quan này cũng không phải là "tiên tích" của tổ sư gia, vậy thì ai sẽ đi làm chuyện tốn công vô ích này chứ?

Ngô Lương trong lòng càng lúc càng nghi hoặc.

Tiếc là trong quan tài ngoài những thứ này, đã không tìm thấy thêm thứ gì có giá trị hơn, hoặc có thể chứng minh thân phận thực sự của chủ nhân quan tài, ví dụ như ấn chương.

Ngô Lương đành phải đậy nắp quan tài lại, trong lòng suy tư… Ngay lúc này, "Công tử, ngươi đã hồi lâu không có động tĩnh, có phát hiện gì không?" trên vách núi truyền đến tiếng của Vu Cát.

Ngô Lương ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy lão đồng tử này lúc này đang bò ở mép vách núi thò một cái đầu ra nhìn xuống.

Nhìn vẻ mặt của lão, hẳn là cũng có chút căng thẳng, làn da lỏng lẻo trên mặt đang run lên từng hồi, nhưng phía sau hẳn là có người kéo lại để lão không bị rơi xuống, nếu không với kẻ tham sống sợ chết như lão đồng tử, sao dám bò ở mép vách núi nói chuyện với hắn. "Lát nữa lên rồi nói." Người ngoài nghề xem náo nhiệt, người trong nghề xem môn đạo, phát hiện của Ngô Lương không phải một hai câu là có thể nói rõ, tự nhiên sẽ không phí lời với lão trong tình huống này. "Công tử, không phải lão phu không biết nặng nhẹ, cố ý làm phiền ngươi lúc này, chỉ là lão phu vừa rồi đột nhiên nhớ ra một chuyện, cảm thấy rất cần thiết phải nói trước cho ngươi nghe, có lẽ có thể cung cấp cho ngươi một vài hướng suy nghĩ khi tra xét huyền quan." Vu Cát lại hét lớn. "Ồ?

Nói nghe xem?" Ngô Lương lập tức hứng thú, cuối cùng kiên nhẫn nói. "Lão phu từng đọc trong một bộ cổ tịch vô danh, huyền quan của 'địa tiên chi trạch' này còn được gọi là 'hồng kiều', những thanh gỗ tròn cắm vào vách đá để chống đỡ huyền quan thì được gọi là 'hồng kiều bản'.

Hồng kiều bắc qua không trung nối liền trời đất, có thể khiến hồn phách của tiên nhân cư ngụ ở đây tự do ra vào, quay về thiên phủ." Vu Cát dường như không dám chậm trễ, vội vàng nói với Ngô Lương, "Vì vậy lão phu nghĩ, nếu công tử không tìm thấy manh mối quan trọng gì trong những huyền quan này, có lẽ có thể đổi một hướng suy nghĩ, bắt đầu từ cách bố trí của huyền quan, biết đâu những huyền quan này thực chất là tạo thành một trận pháp cổ quái hoặc một cơ quan nào đó khó nhận ra, dù sao Công Thâu Ban cũng không phải người thường, mộ Công Thâu của ngài tự nhiên cũng sẽ không quá bình thường." "Chuyện này…" Những lời này của Vu Cát quả thực đã cung cấp cho Ngô Lương một hướng suy nghĩ mới.

Nhưng vừa rồi khi quan sát những huyền quan này từ phía đối

diện, hắn cũng không nhìn ra điều gì khác thường từ cách bố trí của chúng.

Mà nói đến những thứ như trận pháp, Gia Cát Lượng mới là người xuất sắc nhất trong Phường Nhân Quân, đứa trẻ đó vừa rồi ở dưới nhìn hồi lâu, dường như cũng không đưa ra ý kiến mang tính xây dựng nào.

Còn nói đến cơ quan, đây chính là sở trường của Tôn Nghiệp, người đã kế thừa một phần 《Công Thâu Kinh》.

Nhưng gã này dường như cũng không nhìn ra được gì từ đó, dù sao hắn từ nhỏ đã cùng cha mỗi năm đến đây tế bái tổ sư gia, nếu thật sự có phát hiện gì, chắc chắn đã sớm phát hiện rồi, sao lại đợi đến bây giờ? "Biết rồi, ta sẽ lưu ý đến tình hình này…" Trong lòng nghĩ vậy, Ngô Lương đáp lại Vu Cát, rồi lấy ra một tấm vải lụa và một cây bút than từ trong túi công cụ nhỏ mang theo bên mình.

Chương 274

Trên vách đá này có gần một trăm chiếc huyền quan.

Nếu chỉ dựa vào trí nhớ, e là rất khó nhớ rõ vị trí của từng chiếc.

Mà bây giờ cử người quay lại bờ đối diện để ghi chép, lại phải tốn không ít công sức, vì vậy Ngô Lương quyết định vừa điều tra những quan tài này, vừa vẽ một bản phác thảo bố trí của huyền quan, như vậy nếu mình không có phát hiện gì, cũng có thể mang bản phác thảo lên rồi để Gia Cát Lượng và Tôn Nghiệp phân tích một phen.

Đang nói chuyện thì, "A a a!" Vu Cát lại đột nhiên phát ra một loạt tiếng kêu kinh hãi, khuôn mặt già nua hiện lên vẻ kinh hoàng tột độ, chỉ vào dòng sông bên dưới Ngô Lương liên tục kêu lên, "Hà, Hà Thần, công tử cẩn thận, Hà Thần đó đang ở ngay dưới ngươi, lúc này đang ở trong nước nhìn chúng ta kìa!

A!

Nó, nó còn cười với ta, nó để ý ta rồi, nó muốn ăn ta!" "Hà Thần?" Ngô Lương giật mình, vội vàng cúi đầu nhìn xuống dưới vách núi.

Vừa nhìn một cái, Ngô Lương cũng thấy da đầu tê dại!

Chỉ thấy trong dòng sông không mấy trong trẻo ở dưới chân hắn, có một sinh vật khổng lồ dài khoảng bốn năm mét đang nhìn chằm chằm vào mình.

Sở dĩ phải dùng từ "khoảng" để mô tả chiều dài của sinh vật khổng lồ này, là vì lúc này nó chỉ nhô một cái đầu khổng lồ lên khỏi mặt nước, phần lớn thân thể vẫn ẩn dưới dòng sông, chỉ có thể thấy một bóng đen dài khoảng bốn năm mét.

Điều này rõ ràng còn lớn hơn một chút so với mô tả của Dương

Vạn Lý trước đó.

Mà cái đầu khổng lồ nhô lên khỏi mặt nước đó, trên đó thật sự là một khuôn mặt người phù thũng xấu xí.

Lúc này khuôn mặt đó đang nhếch miệng, để lộ ra với hắn nụ cười kinh khủng như của "liệt khẩu nữ"!

Chẳng lẽ thật sự có Hà Thần sao?!

Giờ phút này, Ngô Lương chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh từ lòng bàn chân xông thẳng lên đỉnh đầu, vội vàng nắm chặt lấy "Tàm Thần Bảo Ti" buộc trên người.

Bất cứ ai trong tình huống này cũng không thể không gợn sóng trong lòng.

Giờ khắc này, Ngô Lương cảm thấy mình giống như một miếng thịt thiên nga buộc trên sợi dây, còn con quái vật dưới sông có gương mặt người kỳ dị kia thì lại như một con cóc ghẻ đang kiên nhẫn chờ được cho ăn.

Nếu không phải vị trí hiện tại của hắn cách mặt sông một khoảng thẳng đứng chừng trăm mét, thì dù con cóc ghẻ kia có to lớn đến đâu cũng không thể mọc ra cái lưỡi dài như vậy, vả lại con quái vật chưa biết tên này dường như cũng không có khả năng leo trèo vách đá, bởi vì nó không hề chủ động bò lên tìm mồi mà chỉ lẳng lặng để gương mặt người kỳ dị nổi trên mặt nước, nở nụ cười như "Liệt Khẩu Nữ" với Ngô Lương.

Nếu không, Ngô Lương chắc chắn đã lập tức hét lên bảo Điển Vi kéo mình lên vách đá với tốc độ nhanh nhất.

Sau khi điều chỉnh lại tâm trạng một chút, cố gắng để bản thân bình tĩnh lại.

Ngô Lương nhìn xuống con quái vật bên dưới, tuy vẫn còn chút sợ

hãi, nhưng ít nhất cũng không còn cảm giác tê dại da đầu như lúc nãy.

Gương mặt người đáng sợ của con quái vật hơi dẹt, to hơn cả nắp cống thời sau.

Đây tất nhiên không thể là mặt người thật, vì trên đời làm gì có gương mặt người nào to như vậy.

Nhưng ngũ quan và cách phân bố của nó lại cực kỳ giống với ngũ quan của con người.

Mắt ra mắt, mũi ra mũi, miệng ra miệng.

Qua cái miệng rộng đang duy trì nụ cười ghê rợn như "Liệt Khẩu Nữ", Ngô Lương thậm chí còn lờ mờ nhìn thấy một hàng răng nhọn hoắt bên trong.

Ngô Lương tuy vẫn không tin trên đời này tồn tại cái gọi là "Hà thần", nhưng thật sự không tài nào hiểu nổi con quái vật này rốt cuộc là thứ gì, bó tay toàn tập… Trong lúc Ngô Lương nhìn con quái vật, nó cũng đang nhìn hắn.

Nhưng từ đầu đến cuối nó không có bất kỳ hành động quá khích nào, chỉ lẳng lặng nổi trên mặt nước, phần thân thể chìm dưới nước chỉ thấy một bóng đen thỉnh thoảng khẽ lay động.

Ngô Lương cũng không hiểu con quái vật này cứ cười với mình như vậy là có ý gì.

Nhưng nếu nó cứ giữ nguyên bộ dạng này, Ngô Lương chắc chắn sẽ không tiếp tục nán lại, hắn còn có việc quan trọng hơn phải làm.

Cho nên… "Điển Vi!" Ngô Lương gân cổ hét lớn lên đỉnh vách đá. "Công tử có việc gì?" Giọng của Điển Vi lập tức vọng xuống, nhưng hắn ta không thò đầu ra khỏi vách đá như Vu Cát, chỉ nói chuyện với Ngô Lương từ xa, dù sao bây giờ trong tay hắn còn đang giữ "Tàm Thần Bảo Ti", thứ này hiện cũng là mạng sống của Ngô Lương.

"Thấy con quái vật ở dưới không?

Trước tiên bảo Vu Cát, Tinh Tinh và Dương Vạn Lý tạm thời giữ Bảo Ti giúp ngươi, ngươi đi tìm mấy tảng đá to một chút, nhắm thẳng vào đầu nó mà nện cho ta!" Ngô Lương hét lên đầy khí phách.

Hắn tuy trước đó đã suy đoán với độ cao thế này, con quái vật kia chắc không làm gì được mình, nhưng suy đoán chung quy cũng chỉ là suy đoán, vẫn không thể xem thường, bởi nó liên quan đến tính mạng của hắn.

Cho nên hắn phải thử một phen.

Điển Vi ra tay tấn công trước, hắn sẽ rất dễ chọc giận nó, nếu như vậy mà con quái vật này vẫn không làm gì được mình, thì chứng tỏ suy đoán của hắn là đúng, tự nhiên có thể yên tâm tiếp tục thăm dò huyền quan.

Còn nếu con quái vật bị chọc giận liền lập tức thể hiện ra bản lĩnh có thể gây bất lợi cho mình, Ngô Lương dĩ nhiên cũng không dám tiếp tục thăm dò huyền quan nữa, vừa lúc lập tức bảo Điển Vi kéo hắn lên, sau đó nghĩ cách xử lý con quái vật này trước rồi mới có thể tiến hành bước tiếp theo. "Công tử, đây chính là Hà thần có thể hô phong hoán vũ a, chúng ta đối với ngài ấy không có lòng kính sợ như vậy, chính là hành động nghịch thiên, lỡ như mang đến tai họa cho chúng ta thì sao, xin công tử nghĩ lại!" Lời vừa dứt, trên vách đá lại vang lên tiếng kinh hô của Vu Cát.

Lão đồng tử này tuy từng trải nhiều, nhưng đồng thời cũng là người mê tín nhất trong Phường Nhân Quân, cũng vì thế mà mỗi lần xuống mộ, lão là người hay làm to chuyện nhất, bất kể hoàn cảnh nào cũng kể mấy truyện dân gian làm người ta sợ hãi, khiến tinh thần mọi người cũng trở nên căng thẳng. "Thì đã sao?" Ngô Lương lại đáp lời một cách ngang ngược, "Chúng ta vốn là những kẻ hành động nghịch

thiên, nếu lời của mấy người lái đò kia không sai, nó cười với ta chính là muốn ăn thịt ta, không có lý nào nó muốn ăn ta mà ta còn phải nể mặt nó, nện chết mẹ nó, nện cho đến khi nó không cười nổi nữa thì thôi!" "Vâng!" Điển Vi trước nay chưa bao giờ trái lệnh Ngô Lương, đâu có quản Vu Cát vừa nói gì, đáp một tiếng, chưa đầy một hơi thở sau, chỉ nghe một tiếng "vù", một tảng đá to bằng quả bóng đá từ trên vách đá rơi xuống, nhắm thẳng vào con quái vật vẫn đang nhe miệng cười quái dị dưới sông mà ném tới. "OÀM!" Một tiếng động lớn vang lên, nước bắn tung tóe.

Tiếc là tảng đá này ném không chuẩn lắm, rơi xuống cách con quái vật chỉ nửa mét.

Con quái vật hiển nhiên không ngờ đám người Ngô Lương lại hung hãn như vậy, cũng bị tiếng động và nước bắn làm giật mình, vội vàng quẫy một cái rồi lặn xuống nước.

Nhưng nó cũng không rời đi, mà lặn đến một nơi cách đó hơn mười mét rồi lại nổi mặt người lên, tiếp tục nhìn Ngô Lương nhe miệng cười quái dị.

Ngay giây tiếp theo, "OÀM!" Lại một tảng đá to tương tự rơi xuống, tiếc là còn lệch hơn lúc trước, rơi xuống cách con quái vật khoảng hai mét.

Điều này cũng không thể trách Điển Vi.

Vách đá này cao gần hai trăm mét, với độ cao và khoảng cách như vậy, dù có luyện tập chuyên môn cũng chưa chắc đã ném trúng, huống chi mục tiêu còn không ngừng di động.

Giống như môn bóng rổ thời sau, những vận động viên đó ai cũng có kỹ năng cơ bản rất tốt, không biết đã luyện tập ném rổ bao nhiêu lần, nhưng vẫn thường xuyên ném trượt những quả ném phạt không bị ai cản trở.

Chuyện này không chỉ cần sức mạnh, mà cảm giác tay cũng rất quan trọng.

Huống chi Điển Vi ném là đá chứ không phải quả bóng rổ rỗng ruột, tảng đá to như vậy ít nhất cũng nặng mấy chục cân, người yếu một chút khiêng lên còn khó khăn, đừng nói là ném đi.

Nhưng lần này vẫn khiến con quái vật kia kinh hãi.

Nó lại một lần nữa quẫy mình lặn xuống nước, sau đó lại nổi mặt người lên ở một nơi xa hơn, lại nhe miệng cười quái dị với Ngô Lương. "OÀM!" Tảng đá thứ ba rơi xuống, lần này rơi cách nó khoảng năm mét.

Xem ra đây đã gần như là giới hạn sức mạnh của Điển Vi, tuy sức của hắn vượt xa người thường, nhưng vẫn là người, mà người thì có giới hạn.

Nhưng con quái vật này lại rất nhanh nhẹn.

Dù vậy, nó vẫn lặn xuống, bơi đi một đoạn xa hơn rồi mới nổi lên. "Điển Vi huynh đệ, được rồi." Ngô Lương cuối cùng cũng lên tiếng ngăn Điển Vi lại.

Con quái vật này liên tục nhượng bộ, đã khiến Ngô Lương có một nhận thức rõ ràng, vì vậy cũng yên tâm hơn nhiều, không quá lo lắng nó có thể uy hiếp đến tính mạng của mình. "Vi không thể đánh trúng Hà thần, xin công tử trách phạt!" Phía trên lập tức truyền đến giọng nói áy náy của Điển Vi. "Điển Vi huynh đệ không cần tự trách, ta vốn dĩ cũng không có ý định lấy mạng nó, vì vậy có trúng hay không cũng không quan trọng, ngược lại nhờ sự trợ giúp của ngươi, ta đã thăm dò được thông tin mình muốn biết, tiếp theo ta phải tiếp tục kiểm tra những huyền quan này, xin Điển Vi huynh đệ ra tay giúp đỡ." Ngô Lương lại nói với vẻ mãn nguyện. … Tiếp theo, Ngô Lương cuối cùng cũng không còn e dè "Hà thần" và "nụ cười của Hà thần" nữa.

Phía trên có người kéo sợi dây an toàn "Tàm Thần Bảo Ti" với độ bền cao như vậy, Ngô Lương trong lòng có chỗ dựa, vì vậy rất nhanh đã thích ứng được với chứng sợ độ cao, thoăn thoắt nhảy nhót trên các huyền quan trên vách đá như một con khỉ.

Những huyền quan này đều na ná nhau.

Sau khi mở vài cỗ quan tài xem xét, Ngô Lương không tiếp tục mở nữa, mà tập trung chú ý vào việc ghi lại cách sắp xếp của chúng.

Trong quá trình này, Ngô Lương còn phát hiện ra một vài chi tiết nhỏ.

Có những nơi trên vách đá không đặt huyền quan, cũng không cắm những khúc gỗ tròn để chống đỡ huyền quan, nhưng trên đó vẫn có những lỗ hổng sâu đến một mét và to bằng bắp đùi.

Những lỗ hổng này đều do con người đục đẽo mà thành.

Bất kể là miệng lỗ hay bên trong, đều có thể tìm thấy những dấu vết đục đẽo rất rõ ràng.

Qua những dấu vết này có thể suy đoán, công cụ dùng để đục là một loại đục dẹt không quá lớn, chiều rộng của loại đục này chắc không quá 5 centimet.

Còn loại đục này làm bằng chất liệu gì thì không dễ nói.

Thời Xuân Thu Chiến Quốc thực ra đã xuất hiện đồ sắt và tương đối phổ biến, giới khảo cổ thời sau đã phát hiện rất nhiều nông cụ dân gian thời Xuân Thu Chiến Quốc đều là đồ sắt.

Nhưng nếu là đồ sắt thông thường thời đó, muốn đục vỡ loại vách đá trông rất cứng rắn này, công cụ chắc chắn sẽ bị hao mòn rất nghiêm trọng, độ khó thi công tự nhiên cũng không hề nhỏ.

Thậm chí ngay cả loại thép tinh luyện dùng làm xẻng công binh

của Phường Nhân Quân hiện nay, đối phó với loại vách đá này cũng rất không dễ dàng. "Chẳng lẽ những lỗ hổng này đã từng cắm gỗ tròn, trên đó cũng đặt huyền quan, chỉ là thời gian lâu dài, những huyền quan và gỗ tròn này cuối cùng không chịu nổi sự tàn phá của mưa gió, gãy vỡ rồi rơi xuống?" Nhìn những lỗ hổng trống rỗng này, Ngô Lương thầm suy đoán.

Những di tích huyền quan mà giới khảo cổ thời sau phát hiện không thiếu những trường hợp rơi rụng như vậy.

Nhưng nghĩ kỹ lại, suy đoán này dường như lại không đứng vững.

Bởi vì những lỗ hổng này sâu đến cả mét, gỗ tròn cắm vào trong đó, dù cuối cùng không chống đỡ nổi huyền quan mà cùng rơi xuống, cũng nên còn một đoạn gãy lại trong lỗ, chứ không thể rút ra hoàn toàn, vì vậy tuyệt đối không thể không để lại bất cứ thứ gì.

Trừ phi ban đầu những lỗ hổng này vốn không dùng để bố trí huyền quan, mà có công dụng khác.

Hoặc là sau này có người đến đây, dùng sức người rút những khúc gỗ ra… Trong tình huống không có manh mối nào khác để chứng thực, Ngô Lương nhất thời cũng không thể thông qua những lỗ hổng này mà suy đoán ra thêm điều gì, vì vậy đành tạm thời gác lại, tiếp tục kiểm tra những huyền quan còn lại.

Không lâu sau, Ngô Lương cuối cùng lại có phát hiện mới.

Đó là một cỗ huyền quan thoạt nhìn không có gì đặc biệt, chỉ khi quan sát kỹ mới phát hiện, nắp quan tài của cỗ huyền quan này không dùng đinh đồng đóng lại, mà chỉ đơn giản đậy lên trên.

Chương 275

Cũng vì thế, khi Ngô Lương nhảy lên cỗ huyền quan này, nắp quan tài lại bị dịch chuyển một chút, khiến Ngô Lương bị trượt chân, suýt chút nữa không giữ được thăng bằng mà rơi thẳng từ trên huyền quan xuống.

Nhưng vì đã buộc "dây an toàn", tình huống này chỉ có thể coi là hữu kinh vô hiểm.

Vì vậy Ngô Lương chỉ thở dốc một lúc, tim đập nhanh mấy nhịp, rất nhanh đã bình tĩnh lại. "Cỗ quan tài này là sao?" Ngô Lương có chút nghi hoặc.

Những huyền quan hắn xem trước đó đều bị đóng chết bằng đinh đồng, chỉ có cỗ này được đối xử khác biệt, Ngô Lương đương nhiên phải kiểm tra một phen.

Huống hồ nắp quan tài này vì cú trượt chân của hắn mà đã hé ra một khe hở nhỏ, gần như không tốn chút sức lực nào cũng có thể nhấc lên xem tình hình bên trong.

Nhưng khi nhấc nắp quan tài lên một nửa, Ngô Lương lại sững sờ.

Bởi vì bên trong cỗ quan tài này không có gì cả.

Không một mảnh xương khô, không dấu vết đồ tùy táng.

Thậm chí cỗ quan tài này nếu nói một cách nghiêm ngặt, còn không thể coi là một cỗ quan tài hoàn chỉnh.

Bởi vì nó thiếu mất một mặt ván, chỉ là một kết cấu hình hộp chữ nhật không hoàn chỉnh, giống như một sản phẩm bán thành phẩm.

Mà mặt bị thiếu, chính là mặt áp sát vào vách đá.

Điều khiến Ngô Lương kinh ngạc hơn là, chính vì thiếu mất tấm ván này, vách đá phía sau huyền quan đã hiện ra không chút che giấu trước mắt Ngô Lương, trên đó lại có một thông đạo hình tròn tối om đường kính gần một mét!

Thông đạo này giống hệt những lỗ nhỏ mà hắn thấy trước đó, bất kể là miệng hay vách trong đều có thể thấy những dấu vết đục đẽo rất rõ ràng.

Hơn nữa qua những dấu vết này có thể phán đoán, dụng cụ sử dụng hẳn là cùng một loại. "Đây là…" Ngô Lương cũng không chắc chắn thông đạo này rốt cuộc dùng để làm gì.

Nhưng hắn có thể nhìn ra, đường kính của thông đạo này có thể chứa một người trưởng thành có thân hình bình thường bò qua, và sẽ không cảm thấy chật chội, thậm chí có thể dễ dàng lùi lại.

Ngô Lương cảm thấy mình cần phải chui vào xem thử.

Tuy hành động này có chút mạo hiểm, nhưng hắn cảm thấy mạo hiểm lần này sẽ không thiệt.

Dù sao, cỗ quan tài bán thành phẩm khác thường này được đặt ở đây, trông như là để che đậy thông đạo này, nhằm mục đích che mắt người khác.

Thậm chí sau khi phát hiện thông đạo này, những huyền quan treo đầy vách đá trong mắt Ngô Lương cũng đã trở thành một loại chướng nhãn pháp được cố ý bố trí, mục đích chính là để che giấu cỗ quan tài bán thành phẩm giấu thông đạo này, thậm chí có khả năng là để che giấu cả những lỗ nhỏ được đục trên vách đá.

Kết hợp với sự thật nơi này có thể ẩn giấu một "Công Thâu Trủng", cùng với lời miêu tả của tổ tiên Tôn Nghiệp, Ngô Lương thậm chí còn nghi ngờ, những lỗ nhỏ kia thực ra là dùng để thăm dò

mộ, giống như những lỗ hổng do "Lạc Dương sạn" của hắn để lại sau khi thăm dò.

Còn thông đạo này chính là một đường hầm đã được đào thông, Công Thâu Trủng có thể đã bị một đám trộm mộ cướp phá rồi!

Nghĩ như vậy, Ngô Lương cuối cùng hạ quyết tâm, nhấc hẳn nắp quan tài ra.

Sau đó lại lấy Tùy Hầu Châu ra, một tay cầm châu, một tay rút đoản kiếm đồng, nhảy vào trong cỗ quan tài bán thành phẩm, cúi người xuống, dùng ánh sáng của Tùy Hầu Châu nhìn vào trong thông đạo.

Nhìn một cái không sao, nhưng… "Vãi?!" Ngô Lương lập tức hít một hơi khí lạnh.

Chỉ thấy nơi cách lối vào thông đạo khoảng hai mét, có một xác khô mặt mũi đáng sợ đang nằm sấp trên đất, một cánh tay khô quắt cố gắng vươn ra ngoài, như thể đang cố hết sức để bò ra khỏi thông đạo này! ---------- Tình trạng bảo quản của xác khô này cũng không tốt lắm.

Thay vì nói là một xác khô, chi bằng nói là một bộ xương khô chỉ còn sót lại một phần nhỏ da khô quắt, phần lớn xương cốt đều đã không còn da bọc, lộ ra ngoài.

Nhưng so với chủ nhân của những cỗ quan tài trong huyền quan, bộ xương này vẫn còn giữ được hình người.

Điều này cho thấy sau khi chết, xác khô này có thể không bị di chuyển, tư thế hiện tại có thể chính là tư thế lúc tử vong.

Chỉ là nhìn bộ dạng của nó… Sau khi xác định trước mắt chỉ là một xác khô không còn dấu hiệu sinh mệnh hay thi biến, Ngô Lương sau cơn kinh ngạc đã dần bình tĩnh lại, dùng ánh sáng của Tùy Hầu

Châu quan sát kỹ xác khô trong thông đạo.

Trên mặt xác khô còn sót lại một phần da khô quắt.

Tuy qua chút da khô không hoàn chỉnh này không thể phán đoán chính xác biểu cảm của xác khô, nhưng qua cái miệng há to đến mức khoa trương của nó, vẫn có thể đưa ra một vài suy luận.

Con người sẽ há miệng to đến mức khoa trương như vậy trong tình trạng nào?

Chẳng qua cũng chỉ có vài loại: hắt hơi không kiểm soát, trạng thái kinh hãi tột độ, kinh ngạc trước một việc gì đó, hoặc là buồn ngủ ngáp.

Hắt hơi và ngáp cơ bản có thể loại trừ, vì tư thế hiện tại của xác khô không phù hợp lắm, đó rõ ràng là tư thế lúc sắp chết, mà khi con người đối mặt với hiểm nguy tính mạng, cơ thể thường tiết ra rất nhiều chất khiến cơ thể tỉnh táo thậm chí là hưng phấn, ngáp chắc chắn là không thể, khả năng hắt hơi cũng rất nhỏ.

Vậy thì, rất có khả năng là kinh hãi và kinh ngạc.

Chỉ là rốt cuộc thứ gì đã khiến xác khô kinh hãi hay kinh ngạc?

Đây lại là một vấn đề đáng tìm hiểu.

Nghĩ sâu hơn, nhìn vào thông đạo tối om phía sau xác khô, trong lòng Ngô Lương lại dâng lên một tia lạnh lẽo.

Tư thế của xác khô này rất có thể là đang bò ra ngoài.

Tức là, thứ khiến nó cảm thấy kinh hãi hoặc kinh ngạc, rất có khả năng đến từ sâu bên trong thông đạo này… mà Ngô Lương bây giờ lại sắp phải vào thông đạo để thăm dò, trong lòng tự nhiên có chút không chắc chắn.

Quan trọng nhất là, tình huống hiện tại rõ ràng không thể giống

như những lần trộm mộ trước, mang theo vài cốt cán của Phường Nhân Quân làm bạn, nếu không lỡ như bên trong thật sự có thứ gì đó, trong con đường hầm chỉ đủ cho một người trưởng thành bò qua này, muốn rút ra trong chốc lát là không thể, thậm chí không có cả chỗ để phản kháng, chỉ khiến tất cả mọi người rơi vào tử cảnh.

Nói cách khác, lần này e rằng chỉ có thể dựa vào chính mình, ít nhất là việc thăm dò thông đạo này chỉ có thể dựa vào chính mình.

Mà biết rõ "Công Thâu Trủng" trong truyền thuyết ở ngay gần đây, thậm chí thông đạo này có thể là con đường duy nhất, Ngô Lương tự nhiên không thể dễ dàng từ bỏ… Vì vậy sau khi suy nghĩ, Ngô Lương trước tiên chuyển chiếc trống nhỏ bí ẩn ra trước ngực, lại xác nhận Thái Công Ấn đang ở trong lòng mình, sau đó cất đoản kiếm đồng, đổi sang cây xẻng công binh dài hơn một chút, lúc này mới ngẩng đầu hét lên trên: "Điển Vi!" "Thuộc hạ có mặt!" Trên vách đá lập tức có tiếng đáp lại của Điển Vi. "Báo cho mọi người biết, ta phát hiện một thông đạo phía sau huyền quan, bây giờ phải một mình vào đó thăm dò, ta tạm thời buộc Tàm Thần Bảo Ti vào huyền quan này bằng một nút thòng lọng, đợi ta nửa thời thần, nếu sau nửa thời thần ta vẫn chưa ra, ngươi hãy thu Tàm Thần Bảo Ti về, cho Dương Vạn Lý xuống thử tìm ta, nếu lúc đó phát hiện ta đã chết, các ngươi liền từ bỏ hành động lần này, không cần để ý đến thi thể của ta, chỉ cần lấy lại Tùy Hầu Châu giao cho Bạch Tinh Tinh, những thứ còn lại tự mình chia nhau là được, sau đó cùng nhau trở về Đặng huyện thống lĩnh người của chúng ta, giải tán tại chỗ hay trở về thì các ngươi tự quyết định, nghe rõ chưa?" Ngô Lương lớn tiếng dặn dò Điển Vi.

Chỉ là không biết tại sao, nói những lời này, ngay cả chính hắn cũng có chút tự cảm động, cảm thấy mình thực ra cũng là một người lãnh đạo không tồi, ít nhất đối với người của mình cũng coi như là tử tế. "…" Nghe xong những lời này, mọi người trong Phường Nhân

Quân đều chìm vào im lặng.

Xem ra thông đạo này cũng không phải là một thông đạo đơn giản.

Họ đã không phải ngày đầu tiên theo Ngô Lương, đối với hắn tự nhiên đã có đủ hiểu biết, biết rõ chuyện hắn đã quyết định, khuyên chắc chắn là không được.

Mà những lời sến sẩm kia tự nhiên cũng không cần nói nhiều, Ngô Lương cơ bản không thích nghe những thứ đó, thậm chí có lúc còn tỏ ra phản cảm, dù cho đó là những lời sến sẩm xuất phát từ thật tâm. "Điển Vi?" Ngô Lương biết những người ở trên chắc chắn đã nghe rõ lời dặn dò của mình, chỉ là có thể lại bắt đầu mắc bệnh sến sẩm nên không trả lời, vì vậy liền gọi thêm một tiếng. "Xin công tử nhất định phải cẩn thận, vi ở đây cung kính chờ công tử bình an trở về." Điển Vi do dự một lúc, cuối cùng cắn răng đáp lời. "Họ Ngô!" Bạch Tinh Tinh lại không biết tại sao đột nhiên gọi một tiếng. "Hả?" Ngô Lương vừa định trả lời, lại nghe nàng nói tiếp, "Ngươi nghe cho kỹ đây, lần này nếu ngươi có thể bình an vô sự trở ra, sau khi trở về ta sẽ đồng ý với ngươi vi phạm tổ huấn của Bạch gia một lần, quyết không nuốt lời!" "?!" Nghe những lời này, mọi người trong Phường Nhân Quân đều ngẩn ra, quay đầu lại nhìn Bạch Tinh Tinh với vẻ mặt nghi hoặc.

Họ chỉ biết Ngô Lương thường xuyên ở cùng phòng với Bạch Tinh Tinh vào đêm khuya, nhưng không biết hai người rốt cuộc đã đến mức độ nào, càng không biết tổ huấn của Bạch gia rốt cuộc có nội dung gì, vì vậy không thể hiểu được ý nghĩa của lời nói này của Bạch Tinh Tinh.

Kết quả là bên dưới lại truyền đến giọng nói đã có chút hưng phấn, thậm chí hơi có vẻ đùa cợt của Ngô Lương: "Đây là do chính ngươi nói đó nha, mọi người làm chứng cho ta, chỉ vì câu nói này… Điển Vi, bây giờ kéo ta lên đi, ta quyết định không thăm dò thông đạo

này nữa, đổi Dương Vạn Lý xuống cho ta!" "Ai?!" Mọi người trong Phường Nhân Quân lại ngẩn ra.

Hai người này rốt cuộc đang nói ám hiệu gì, tại sao càng nghe càng mơ hồ. "?!" Gương mặt xinh đẹp của Bạch Tinh Tinh cũng trong nháy mắt đơ ra, sau đó lập tức đỏ bừng một mảng, giữa hai hàng lông mày hiện lên vẻ căng thẳng.

Rõ ràng nàng cũng không ngờ Ngô Lương lại có phản ứng như vậy, hoàn toàn không nói võ đức, không có một chút giới hạn nào của con người, chẳng trách lúc đầu chỉ bị văn nhân của Nhạc An quốc ngoắc tay một cái, đã dễ dàng để người ta lên giường của mình, hạ lưu! "Ngô Hữu Tài, ngươi cái đồ vô sỉ hạ lưu!

Ngươi tốt nhất là chết ở trong đó vĩnh viễn đừng ra, không ai quan tâm đến sống chết của ngươi!" Sau khi xấu hổ, Bạch Tinh Tinh lại nổi giận, lập tức dậm chân, tức giận mắng xuống dưới, trước mặt mọi người tuy không dám nói là lật mặt còn nhanh hơn lật sách, nhưng cũng đã như hai người khác nhau.

Mọi người tự nhiên càng lúc càng không hiểu. "Đây… lão tiên sinh, Tinh Tinh tỷ tỷ và Hữu Tài ca ca rốt cuộc đang nói gì vậy, sao ta một câu cũng không hiểu?" Gương mặt còn chút non nớt của Gia Cát Lượng đã đầy vẻ mê hoặc, len lén chạm vào Vu Cát bên cạnh, yếu ớt hỏi. "Tâm tư của nữ tử, há phàm nhân chúng ta có thể đoán ra được sao?" Vu Cát vuốt râu khẽ lắc đầu, ra vẻ người từng trải than thở, "Nếu ngươi còn lý trí, hãy nghe lão phu khuyên một câu, vẫn nên giống như lão phu một lòng hướng đạo đi, đạo quả này tuy khó cầu, nhưng lại rõ ràng hơn tâm tư của nữ tử nhiều lắm a." "…" Gia Cát Lượng nửa hiểu nửa không, theo bản năng nhìn Hoàng Nguyệt Anh bên cạnh một cái.

Bên kia, nghe lời của Ngô Lương, tuy cũng không hiểu Ngô

Lương và Bạch Tinh Tinh đang nói gì, nhưng mệnh lệnh của Ngô Lương ở chỗ Điển Vi sẽ không bị giảm giá, lập tức lớn tiếng đáp: "Vâng!

Xin công tử bám chắc dây thừng, vi sẽ kéo công tử lên ngay!" Dương Vạn Lý cũng vội vàng kiểm tra trang bị của mình, chuẩn bị sẵn sàng thay thế Ngô Lương xuống thăm dò thông đạo dường như tồn tại nguy hiểm cực lớn kia. "Không cần đâu." Ngô Lương lại đột nhiên đổi ý nói, "Đừng lãng phí thời gian, các ngươi cứ ở trên đó chờ là được, nhớ kỹ lời dặn của ta vừa rồi, còn nữa, nhớ kỹ lời của Tinh Tinh vừa nói giúp ta, quay về ta sẽ tìm nàng đòi nợ!" Nói xong, Ngô Lương đã chuẩn bị xong xuôi mọi thứ, cuối cùng cúi người chui vào trong thông đạo. … Chẳng mấy chốc, Ngô Lương đã đến bên cạnh xác khô kia.

Trên người xác khô còn sót lại vài mảnh vải lanh rách, đây hẳn là tàn dư của quần áo trước đây của xác khô.

Mà bên cạnh xác khô, Ngô Lương còn phát hiện vài món công cụ khá đặc biệt.

Trong đó có một cây đục bằng kim loại dài khoảng nửa mét.

Thứ này trông như sắt mà không phải sắt, so với chất liệu của đoản kiếm đồng của Ngô Lương cũng có chút khác biệt.

Bề mặt cây đục này tuy đã mọc một lớp rỉ sét, nhưng lớp rỉ này lại rất mỏng, thay vì nói là rỉ sét, chi bằng nói là lớp men bóng do sử dụng lâu ngày.

Mà phần đầu dẹt của cây đục này, vừa khéo có thể khớp với những vết đục trên thông đạo này và những lỗ nhỏ trước đó… Xem ra, những lỗ nhỏ kia và thông đạo này chính là dùng loại đục này đục ra, tức là, xác khô này chính là người đã xây dựng nên khu huyền quan này, hoặc là một trong số họ.

Ngô Lương tạm thời giắt cây đục này sau lưng.

Chất liệu của thứ này trong môi trường như vậy trải qua trăm năm vẫn còn bảo quản tốt, và có thể đục lỗ trên vách đá cứng rắn, hơn nữa mũi đục cũng không thấy có dấu hiệu bị mẻ, điều này đủ để nói rằng đây là một thứ tốt, bất kể là mang ra ngoài dùng làm đục, hay là nấu chảy ra chế tạo thành công cụ khác, đều là một lựa chọn không tồi.

Ngoài ra, Ngô Lương còn tìm thấy một la bàn bằng đồng thanh và một cái mặc đấu làm bằng gỗ.

La bàn đồng thanh này trông không khác mấy so với la bàn của Vu Cát, tiếc là mức độ rỉ sét lại nghiêm trọng hơn cây đục kia nhiều, những ký hiệu khắc trên đó gần như đã không nhìn rõ nữa.

Mà cái mặc đấu này lại được bảo quản tương đối tốt.

Chương 276

Bề mặt phần gỗ được sơn một lớp sơn mài đen, tạm thời vẫn chưa xuất hiện vết nứt, bản thân gỗ cũng không mục nát như những cỗ quan tài bên ngoài.

Chỉ có sợi dây gai trang bị trong mặc đấu thì không được như vậy.

Những sợi dây gai này đã đứt rời ra, toàn thân có màu đỏ đã phai, chỉ cần chạm nhẹ là sẽ biến thành bột khô… nghĩ lại thì trước đây những sợi dây gai này chắc đã được nhúng qua chu sa hoặc loại màu đỏ tương tự.

Về mặc đấu, loại công cụ mộc này, dân gian thời sau cũng lưu truyền rất nhiều truyền thuyết linh dị.

Tương truyền thứ này có tác dụng trừ tà, nhiều đại sư đạo giáo thậm chí còn dùng thứ này để trừ quỷ làm phép, một số tác phẩm điện ảnh về đề tài cương thi cũng có thể hiện, thường xuất hiện cùng với kiếm đồng tiền, kiếm gỗ đào và các loại đạo cụ trừ quỷ khác.

Ngô Lương cũng không chắc thứ này rốt cuộc có công dụng đó hay không.

Nhưng có thể khẳng định, mặc đấu chính là một trong những phát minh của Lỗ Ban, dân gian thời sau sở dĩ có những truyền thuyết như vậy, phần lớn có lẽ không thoát khỏi mối liên quan với Lỗ Ban và cuốn «Công Thâu Kinh» huyền bí của ông.

Vì vậy, Ngô Lương cũng nhét cái mặc đấu nhỏ này vào túi vải mang theo, lát nữa ra ngoài có thể đưa cho Vu Cát và Tôn Nghiệp xem, còn cái la bàn đồng thanh rỉ sét nghiêm trọng kia… cũng mang theo đi, dù sao thể tích cũng không lớn, trọng lượng cũng không nặng, không tốn sức mấy.

Làm xong những việc này, Ngô Lương dùng xẻng công binh gạt xác khô sang một bên, định tiếp tục đi sâu vào thông đạo thăm dò.

Kết quả là vừa gạt, hắn lại phát hiện một tình huống đáng sợ: xác khô này vốn không phải là một thi thể hoàn chỉnh!

Nó đã bị đứt ngang lưng, bây giờ chỉ còn lại nửa thân trên, còn nửa thân dưới đã không biết đâu mất!

Lần này Ngô Lương không bị giật mình.

Hắn chỉ có chút kinh ngạc trong lòng.

Dùng ánh sáng của Tùy Hầu Châu, Ngô Lương nhìn sâu vào trong, trong phạm vi ánh sáng có thể chiếu tới, hoàn toàn không có bóng dáng của nửa thân dưới của xác khô.

Ngô Lương tiếp tục quan sát kỹ xương ở phần eo của xác khô.

Ở đó có những vết nứt vỡ rõ ràng, và vết nứt này cũng rất cũ, đây rất có thể mới là nguyên nhân chính khiến xác khô này giữ tư thế như vậy, chết ở nơi này… Đây không nghi ngờ gì là một cái chết vô cùng đau đớn, không khác gì bị yêu trảm tàn khốc!

Ngoài ra, Ngô Lương dùng tay áo quét sạch bụi bặm trên mặt đất phía sau xác khô, sau khi quan sát kỹ, rất nhanh đã phát hiện trên mặt đá những vết kéo màu đen đã không còn rõ ràng.

Đây tám phần là vết máu do xác khô để lại lúc bò đi trước khi chết.

Tức là, trước khi đến nơi này, xác khô này đã chỉ còn lại nửa thân trên.

Trong tình huống này, người ta sẽ không chết ngay lập tức, vẫn có thể giữ được ý thức và khả năng hành động một thời gian, mà xác khô chính là lợi dụng ý thức và khả năng hành động cuối cùng, dưới sự

thôi thúc của ham muốn sống sót, đã cố gắng bò đến đây, sau đó trút hơi thở cuối cùng… Đưa ra kết luận này, dưới chân Ngô Lương lại một lần nữa dâng lên cảm giác lạnh lẽo.

Điều này cho thấy bên trong thông đạo này có thể tồn tại thứ gì đó còn đáng sợ hơn, và thứ đó có thể sở hữu sức mạnh có thể dễ dàng chém người ngang lưng! "Hù ——!" Hít một hơi thật sâu, Ngô Lương ép mình bình tĩnh lại.

Sự việc đến nước này, hắn tuyệt đối không chịu dễ dàng từ bỏ, vì vậy hắn vẫn sẽ cứng rắn đi sâu vào thông đạo thăm dò.

Nhưng bây giờ hắn sẽ cẩn thận hơn, đề phòng mình rơi vào kết cục bi thảm tương tự.

Sau khi trấn tĩnh lại một chút, Ngô Lương cuối cùng cũng ổn định lại tâm tư, men theo thông đạo tiếp tục đi sâu vào.

Lúc này chỉ mới bò về phía trước được khoảng bốn, năm mét, đã đến cuối thông đạo, ánh sáng của Tùy Hầu Châu cũng theo đó lặng lẽ lan tỏa ra, tầm nhìn trở nên rộng mở.

Đây rõ ràng là một hang động vô cùng rộng lớn, khắp nơi đầy những nhũ đá có hình thù kỳ quái. "Tí tách!" Tiếng nước nhỏ giọt từ đâu đó không xa.

Theo tiếng động nhìn lại, Ngô Lương nhìn thấy một con sông ngầm uốn lượn kéo dài.

Thực ra, cái gọi là sông ngầm chỉ là nói tương đối mà thôi.

Nếu lấy vách đá cao làm vật tham chiếu, đây quả thực là một con sông ngầm.

Nhưng nếu lấy nước sông và bãi sông bên ngoài làm vật tham chiếu, con sông này phải được tính là sông trên mặt đất, mực nước chắc chắn cao hơn dòng sông bên ngoài không ít.

Ngô Lương ước tính ít nhất cũng phải chênh lệch khoảng trăm mét.

Bởi vì đường hầm nơi ta đang đứng có khoảng cách thẳng đứng với mặt sông và bãi sông bên ngoài khoảng hơn trăm mét, mà mực nước của con sông ngầm này chỉ thấp hơn đường hầm này vài mét.

Chỉ là không biết nước của con sông ngầm này rốt cuộc chảy về đâu.

Ít nhất trong mắt Ngô Lương lúc này, mặt nước sông ngầm vô cùng bình lặng, mắt thường không thấy dấu hiệu dòng chảy rõ rệt, có lẽ chỉ là một vũng nước đọng ẩn trong nham thạch mà thôi.

Ngoài ra, Ngô Lương còn nhìn thấy một lối mòn nhỏ bên bờ sông ngầm, rõ ràng có dấu vết hoạt động của con người.

Lối mòn này được làm rất sơ sài, dường như chỉ được đục đẽo đơn giản ở những nơi khó đi, đá vụn đục ra cũng không được xử lý, cứ thế tùy ý chất đống sang một bên.

Trên vách đá cạnh con đường nhỏ, cứ cách một đoạn lại đục ra một lỗ nhỏ.

Trong lỗ cắm một khúc gỗ, đầu khúc gỗ có vết cháy xém rõ ràng.

Đây hẳn là nơi từng dùng để cắm đuốc chiếu sáng.

Sau khi chất trợ cháy tẩm trên đầu đuốc cháy hết, cây đuốc dựng đứng như vậy rất khó cháy tiếp xuống dưới, nên mới để lại một đoạn gỗ thế này.

Ngô Lương quan sát kỹ môi trường xung quanh trong phạm vi có thể nhìn thấy.

Sau khi xác nhận không có nguy hiểm gì rõ rệt, ta mới bò ra khỏi đường hầm.

Nối liền với đường hầm là một cầu thang đá dốc xuống, cầu thang này chỉ dài vài mét, kỹ thuật chế tác cũng rất thô sơ, chỉ vừa đủ để đi lại.

Đá vụn đục ra cũng tùy tiện đổ sang bên cạnh.

Ngô Lương vừa đi xuống vừa quan sát vết đục trên bậc đá, những dấu vết này xem ra cũng do cái đục mà ta tìm thấy bên cạnh cái xác khô chỉ có nửa thân trên trong đường hầm kia để lại.

Vì vậy, lối mòn thô sơ dưới chân này đại xác suất cũng là kiệt tác của cái xác khô kia.

Tuy nhiên, khối lượng công việc này không hề nhỏ, nếu chỉ một người hoàn thành thì không biết phải làm đến bao giờ, nên Ngô Lương cảm thấy cái xác khô kia tám phần là có đồng bọn, chỉ là những đồng bọn này rốt cuộc đang ở đâu thì thật khó nói.

Xuống hết bậc thang, Ngô Lương nhanh chóng đi tới bên một lỗ nhỏ khác có cắm nửa đoạn gỗ.

Đúng như dự đoán, vết đục để lại trên lỗ nhỏ này cũng khớp với cái đục, đây cũng là do cái xác khô và đám đồng bọn mà Ngô Lương nghĩ tới làm ra.

Đến nước này, Ngô Lương càng thêm nghi ngờ đường hầm dẫn vào hang động này chính là một mộ đạo, còn cái xác khô kia cũng là một kẻ đồng hành.

Bởi vì một người thợ chân chính làm việc thô sơ thế này, thậm chí đá vụn đục ra cũng không xử lý, chắc chắn không có cách nào bàn giao cho chủ thuê, càng đừng nói đến chuyện muốn lấy tiền công.

Trừ khi đây là một công trình dang dở mà chủ thuê căn bản chưa từng đến nghiệm thu.

Với suy nghĩ đó, Ngô Lương tiếp tục đi dọc theo lối mòn bên bờ

sông vào sâu bên trong.

Đi được khoảng mười mấy mét, sau khi leo lên một đoạn bậc thang ngoằn ngoèo hướng lên trên, Ngô Lương lại phát hiện một thi thể người không còn nguyên vẹn.

Thi thể này không thể gọi là xác khô được nữa.

Bởi vì môi trường ở đây không hề khô ráo, tuy thi thể cũng chỉ còn trơ xương nhưng những khúc xương này không hề khô, ngược lại trên bề mặt còn phủ một lớp rêu xanh, nhìn giống như một bộ xương người được quét một lớp sơn xanh vậy.

Ngô Lương không tùy tiện chạm vào, chỉ tiến lại gần quan sát một chút.

Cái chết của người này vô cùng thảm khốc, toàn bộ vai phải và cánh tay đều không thấy đâu, thậm chí lồng ngực bên phải cũng mất đi hơn nửa.

Ngoài ra có thể thấy rõ, mặt cắt của phần xương bị đứt lìa hiện ra hình bán nguyệt.

Cảm giác này giống như bị một cái miệng khổng lồ cắn một miếng vậy...

Bên cạnh thi thể này, Ngô Lương không phát hiện đồ đạc linh tinh nào khác, chỉ có một cái đục.

Cái đục này gần như giống hệt cái đục ta lấy được trước đó, chỉ là vết rỉ sét trên đó nghiêm trọng hơn một chút, nhưng vẫn có thể sử dụng bình thường.

"Xem ra đây chính là đồng bọn rồi..." Ngô Lương thầm suy đoán, đứng dậy tiếp tục thăm dò phía trước.

Nhưng lần này, ta cẩn thận hơn vài phần.

Bởi vì trạng thái chết của thi thể này khiến ta càng nghi ngờ bên trong có thứ gì đó vô cùng đáng sợ, thứ đó không chỉ có sức mạnh kinh người mà thể hình chắc cũng rất to lớn...

Ngô Lương liên tưởng đến "Hà thần" đã thấy trên vách đá trước đó.

Thể hình của "Hà thần" rất lớn, khuôn mặt nở nụ cười quỷ dị to bằng cái nắp cống, miệng có thể ngoác tận mang tai, một phát cắn đứt nửa thân người lớn chắc không thành vấn đề.

Nhưng vấn đề là, "Hà thần" có thể vào được hang động này không?

Ngô Lương tỏ ra nghi ngờ điều này.

Bởi vì chỉ nói riêng con sông ngầm này, theo lẽ thường không thể thông với sông Thương Lãng bên ngoài được, nếu không mực nước hai bên sẽ duy trì ngang nhau, không thể có sự chênh lệch độ cao lớn như vậy.

Nhưng nếu không phải "Hà thần", đối với Ngô Lương mà nói cũng không phải tin tốt lành gì.

Điều này chứng tỏ trong hang động còn có một thứ khác nguy hiểm hơn, ở phương diện nào đó thì đây cũng tính là nội ưu ngoại hoạn.

Quan trọng hơn là Ngô Lương hoàn toàn không biết gì về thứ nguy hiểm hơn trong hang động này.

Điều này chắc chắn sẽ làm tăng khả năng ta vô ý rơi vào nguy hiểm...

"Ực..." Ngô Lương cũng là người bằng xương bằng thịt, phàm là con người đều sẽ biết sợ, đặc biệt là khi đối mặt với những thứ chưa biết và đầy nguy hiểm.

Nhưng chuyện đã đến nước này, dù thế nào ta cũng không thể từ bỏ.

Công Thâu Trủng!

Đây chính là lăng mộ của ông tổ thợ thủ công Lỗ Ban trong truyền thuyết, dù nhìn khắp lịch sử Thiên Triều mấy ngàn năm, vị tổ sư gia này cũng là đại nhân vật lừng lẫy tên tuổi.

Quan trọng hơn là giới khảo cổ hậu thế căn bản chưa từng tìm thấy lăng mộ này.

Chương 277

Mọi hiểu biết về nó chỉ bắt nguồn từ vài câu chữ ít ỏi trong chính sử, còn lại đều là những truyền thuyết dân gian không căn cứ nhưng lại được thêu dệt thần kỳ.

Nội tâm Ngô Lương khao khát tìm thấy Công Thâu Trủng để hiểu rõ hơn về Lỗ Ban.

Đây chính là nguyên nhân chủ yếu khiến kiếp trước ta chọn chuyên ngành khảo cổ, sau khi xuyên không lại cam tâm tình nguyện làm việc cho Tào lão bản, gia nhập Phường Nhân Quân liên tục dấn thân vào nguy hiểm.

Ta muốn tìm hiểu lịch sử chân thực nhất, nghiên cứu chân tướng lịch sử.

Chứ không phải rõ ràng có cơ hội tìm hiểu đến cùng mà lại trơ mắt nhìn chân tướng lịch sử bị mai một trong dòng chảy thời gian, điều đó sẽ khiến ta hối hận cả đời.

Thế là ta định thần lại một chút, cưỡng ép đè nén sự bất an trong lòng, bước qua thi thể này tiếp tục đi vào sâu bên trong. ...

Càng tiến sâu vào, Ngô Lương lần lượt gặp thêm vài thi thể.

Những thi thể này cũng trong tình trạng không nguyên vẹn, người mất tay, kẻ mất chân, có người mất nửa thân mình, thậm chí có kẻ mất luôn cả đầu.

Họ hẳn là cùng một nhóm người, trên thân đều mang theo ít nhiều công cụ, nhiều nhất chính là loại đục cùng quy cách.

Điều này chứng minh phán đoán trước đó của Ngô Lương không sai.

Họ lập đội đến nơi này, xây dựng những quan tài treo trên vách đá kia, rồi đào ra con đường ẩn sau quan tài treo, cùng nhau tiến vào hang động này, rồi lại chết sạch bên trong.

Ngô Lương hiện tại vẫn chưa thể xác định thân phận của họ.

Cũng không biết nhóm người này liệu có chết hết ở đây không, dù sao cũng có người chết ở đường hầm lối vào, nên hoàn toàn có khả năng trước đó đã có kẻ chạy thoát được ra ngoài.

Nhưng có một điều Ngô Lương càng lúc càng chắc chắn.

Mục đích của họ e rằng chính là Công Thâu Trủng ẩn giấu gần đây, bởi vì thủ pháp và công cụ họ mang theo cực kỳ giống với những kẻ trộm mộ, đặc biệt là cái la bàn phát hiện lúc trước, cùng với hộp mực dùng chu sa...

Cứ thế, Ngô Lương đi dọc lối mòn bên sông khoảng vài chục mét thì đã đi đến cuối con sông ngầm.

Sông ngầm bị một dải nham thạch trơn trượt có địa thế cao hơn một chút chặn lại, nhìn phía trước dường như đã hết đường đi.

Nhưng lối mòn bên sông không vì thế mà đứt đoạn.

Con đường nhỏ tiếp tục kéo dài, một cầu thang đá cũng thô sơ không kém dẫn lên dải nham thạch trơn trượt đang chặn dòng sông ngầm, không biết dẫn đi đâu.

Ngô Lương cẩn thận leo lên bậc thang đá.

Rất nhanh đã tới đỉnh dải nham thạch trơn trượt, rồi...

đôi mắt chợt trợn tròn!

Phạm vi chiếu sáng của Tùy Hầu Châu mạnh hơn đuốc rất nhiều, dù trong môi trường tối đen như mực, nếu không có địa hình cản trở cũng có thể chiếu xa vài chục mét.

Nhưng lúc này, trong mắt Ngô Lương, ngoài vách đá trơn trượt xung quanh, hiện ra trước mặt là một con dốc khổng lồ dốc xuống.

Độ dốc của con dốc này nhìn qua phải chừng sáu mươi độ, trên đó ngoài vách đá lồi lõm trơn trượt thì chỉ có một cầu thang đá hẹp chỉ đủ một người đi!

Con đường này còn khó đi hơn nhiều so với một số danh lam thắng cảnh ở hậu thế.

Tuy Ngô Lương lúc ở hậu thế đi tham quan danh sơn không phải chưa từng thấy cầu thang dốc gần sáu mươi độ, nhưng những cầu thang như vậy hai bên thường có lan can và xích sắt để vịn, hơn nữa một số khu du lịch vì an toàn của du khách còn cung cấp cả dây bảo hiểm.

Loại cầu thang vừa dốc vừa hẹp, lại chẳng có lấy một chỗ để vịn thế này, ta đúng là lần đầu gặp phải.

Trên cầu thang trơn trượt này, chỉ cần sơ sẩy một chút là sẽ lăn xuống dưới, e là không có cả cơ hội cứu vãn.

Điều khiến Ngô Lương kinh ngạc nhất là dưới ánh sáng của Tùy Hầu Châu, con dốc khổng lồ và cầu thang đá hẹp này dường như không thấy điểm cuối, cầu thang cứ thế kéo dài vào bóng tối mênh mông nằm ngoài phạm vi chiếu sáng.

Bóng tối đó giống như một cái miệng máu đang há rộng đón chờ Ngô Lương tới.

Lúc này, Ngô Lương chợt có chút khâm phục những cái xác đã thấy trước đó.

Mọi dấu hiệu cho thấy, cầu thang đá không biết dài bao nhiêu này hẳn cũng do họ đục ra, chỉ tính khối lượng công việc hiện tại, nếu đổi lại là Phường Nhân Quân, Ngô Lương cảm thấy dù có đào bới ngày

đêm thì ít nhất cũng phải mất vài tháng.

Nếu những thi thể kia quả thực là tiền bối trộm mộ, Ngô Lương phải chân thành cảm ơn họ, nếu không có họ từng nhát đục một mở ra lối mòn này, Ngô Lương e rằng dù biết Công Thâu Trủng ở đây cũng phải tốn bao công sức mới vào được.

Đây không phải công trình nhỏ, huy động toàn bộ năm mươi binh sĩ mang theo lần này e rằng cũng không đủ dùng.

Nghĩ thầm như vậy, Ngô Lương rốt cuộc vẫn cắn răng bước lên cầu thang đá hẹp dẫn vào bóng tối.

Cầu thang dốc thế này, lại không có chỗ vịn, ta không thể đi bộ chính diện như bình thường, làm vậy quá nguy hiểm, nên chỉ đành dùng cả tay chân, quay lưng bò lùi xuống dưới một cách chậm rãi. ...

Không lâu sau, thắt lưng Ngô Lương đã đau nhức, lòng bàn tay cũng rịn mồ hôi.

Vậy mà lúc này ngước đầu nhìn lên, ta mới đi được khoảng hai ba mươi mét, quay đầu nhìn xuống dưới, cuối bậc thang vẫn là bóng tối mịt mùng như muốn nuốt chửng tất cả.

Ngô Lương thực sự lo lắng cầu thang này không có điểm cuối.

Nếu vậy ta sẽ vĩnh viễn không đi tới đích, giống như cầu thang Huyền Hồn được mô tả trong truyện trộm mộ hậu thế, càng đi xuống càng tiến thoái lưỡng nan, cuối cùng bị vây chết trên cầu thang này.

Nhưng nghĩ đến những thi thể thấy phía trước, Ngô Lương lại cảm thấy không thể nào, những người kia đã đục được cầu thang này thì dù bóng tối bên dưới không có tận cùng, cầu thang đá này cũng phải có điểm kết thúc.

Vì thế chỉ khi đi đến tận cùng cầu thang đá mà vẫn chưa thoát khỏi bóng tối, Ngô Lương mới buộc phải chọn từ bỏ.

Dù sao hiện tại ta cũng không chắc chắn bên dưới là nơi đặt Công Thâu Trủng, không có lý do gì để liều mạng với một "hố đen không đáy" mà các tiền bối cũng bó tay, thà quay ra ngoài tiếp tục thăm dò, tìm cách khác để tìm kiếm Công Thâu Trủng còn hơn.

Xoa xoa cái lưng già tội nghiệp của mình, thầm nghĩ sau khi ra ngoài lần này, chắc phải nghỉ ngơi ít nhất một tuần mới có thể cùng Bạch Tinh Tinh làm chuyện "vi phạm tổ huấn Bạch gia" được.

Ngô Lương coi như đã nghỉ ngơi xong, tiếp tục bò xuống dưới.

Lần bò này kéo dài tới nửa canh giờ.

Tuy Ngô Lương không có đồng hồ để xem thời gian, nhưng cũng biết thời gian hẹn với mọi người trong Phường Nhân Quân đã quá rồi.

Nhưng chuyện đã đến nước này, ta tuyệt đối không thể quay lại lối cũ để báo bình an cho họ, nếu không công sức leo bậc thang nãy giờ đổ sông đổ biển hết.

May là lát nữa Điển Vi sẽ cho Dương Vạn Lý xuống tìm.

Dương Vạn Lý tuy tay chân không bằng Điển Vi nhưng dù sao cũng có súc cốt công phòng thân, chắc vào trong hang động cũng có năng lực tự vệ nhất định, hơn nữa con đường mình vừa đi qua tạm thời không gặp mối đe dọa đặc biệt nào, tương đối an toàn nên Ngô Lương cũng không quá lo lắng.

Biết đâu Dương Vạn Lý vào còn giúp được ta chút việc.

Ngay khi Ngô Lương đang nghĩ như vậy thì...

"Xoẹt!" Bàn chân phải dẫm trên bậc đá trơn trượt bỗng trượt mạnh một cái!

"Hỏng bét!" Ngô Lương mất trọng tâm, kinh hãi thất sắc, vội vàng dùng hai tay cố gắng bám lấy bậc thang phía trên.

Nhưng lúc này, hai tay trên bậc thang trơn tuột cũng không có chỗ nào để bấu víu, cả thân người đã mất kiểm soát bắt đầu trượt xuống dưới!

Trong tình cảnh này, bảo không hoảng sợ chắc chắn là nói dối.

Trong chớp mắt, Ngô Lương đã toát mồ hôi lạnh, hai tay vội vàng quờ quạng trên bậc thang, cố tìm một thứ gì đó có thể ngăn đà trượt lại, bất cứ thứ gì cũng được.

Nhưng điều tuyệt vọng là trên bậc thang trục lốc và vách đá trơn trượt này, lấy đâu ra thứ gì để bám?

Thậm chí trong quá trình trượt, quỹ đạo trượt của Ngô Lương dần dần bị lệch đi, cơ thể đã trượt khỏi cầu thang hẹp, rơi vào vách đá còn trơn hơn cả bậc thang.

Tuy tạm thời tránh được những va đập liên tục trên bậc thang có thể gây thương tích, nhưng cũng chính vì không có những va đập đó mà tốc độ trượt xuống lại tăng nhanh hơn nhiều.

Cứ đà này, dù không đâm phải đá loạn trong quá trình trượt thì khi trượt xuống đáy chắc cũng tan xương nát thịt.

"Mẹ kiếp, chẳng lẽ hôm nay lại phải chết ở nơi này sao?" Ngô Lương không nhịn được thốt ra một câu chửi thề kinh điển.

Nếu chết dưới tay một vật tà ác đáng sợ trong mộ, hay chết vì một cơ quan lợi hại nào đó thì ta còn có thể chấp nhận, dù sao cũng coi như chết đúng chỗ.

Nhưng nếu vì một tai nạn nhỏ xíu thế này mà dễ dàng ngã chết, Ngô Lương chỉ thấy chết như vậy thực sự quá uất ức, làm nhục danh hiệu "Mô Kim Hiệu Úy" của ta, càng không xứng đáng làm một người xuyên không thường có hào quang nhân vật chính ở hậu thế.

Mặc dù sau khi xuyên không, Ngô Lương đã sớm phát hiện mình

không hề có hào quang nhân vật chính như trong truyện, cũng không có siêu năng lực nào phòng thân, càng không có hệ thống giúp thần chặn sát thần Phật chặn sát Phật, tất cả những gì ta có được lúc này đều dựa vào kiến thức lịch sử đã học ở kiếp trước, cùng bản lĩnh tùy cơ ứng biến và nhìn mặt đoán ý luyện được sau nhiều năm làm hướng dẫn viên mà có được.

Nói ra đúng là có chút làm mất mặt cộng đồng người xuyên không.

Nhưng sự đã rồi, Ngô Lương không còn cách nào khác, chỉ có thể cố gắng làm một chút giãy dụa cuối cùng, ngộ nhỡ ông trời còn chút chiếu cố, mạng ta chưa tận thì sao?

Cực chẳng đã, Ngô Lương đành cố gắng nằm ngửa trên vách đá trơn trượt, nỗ lực giữ tư thế sao cho hai chân luôn duỗi ra phía trước cơ thể.

Đây là kỹ năng sinh tồn ta học được từ một chương trình thám hiểm có sức ảnh hưởng lớn ở hậu thế.

Khi trôi dạt trên dòng sông nước chảy xiết phải cố gắng giữ tư thế này, như vậy nếu thực sự gặp chướng ngại vật hay đá ngầm không thể tránh khỏi, hai chân sẽ đâm vào trước, đóng vai trò giảm chấn.

Dù có vì thế mà bị thương thì cũng đảm bảo không bị thương ngay lập tức vào phần cơ thể và đầu quan trọng nhất, phế hai chân ít nhất vẫn giữ được mạng sống.

Ngô Lương lúc này tuy không phải đang ở giữa dòng nước, nhưng tình hình cũng chẳng khác là bao, bên dưới mà có đá loạn hay rơi xuống đáy, nơi đầu tiên chịu tổn thương sẽ là hai chân...

Tóm lại, chết vinh không bằng sống nhục, tận nhân sự thiên mệnh thôi.

“Đúng rồi, còn một cách nữa!” Trong tình huống này, Ngô Lương ngược lại bình tĩnh hơn lúc trước một chút, tiếp đó nhanh chóng nhớ ra một thứ — cái đục.

Ngô Lương lập tức rút cái đục dắt sau lưng ra.

Lúc này tuy đang nằm ngửa trên vách đá nhưng ta vẫn có thể dùng cái đục.

“Keng!” “Keng!” Ta dùng lực đục hai nhát vào vách đá, mưu toan cắm cái đục vào vách đá để ngăn đà trượt.

Nhưng điều đáng tiếc là sức mạnh của ta dường như hơi yếu.

Chương 278

Tuy cái đục thực sự tạo ra một lỗ nhỏ trên vách đá, nhưng lỗ đó căn bản không giữ nổi cơ thể ta, càng không thể chịu được lực quán tính sinh ra từ tốc độ rơi.

Vì vậy chỉ trong nháy mắt, cái đục đã trượt ra khỏi lỗ nhỏ, mang theo vài mảnh đá vụn cùng ta rơi xuống.

Cách này không xong, Ngô Lương vẫn không bỏ cuộc.

Ta lại vội vàng tì thật mạnh cái đục lên vách đá, coi nó như một thiết bị phanh đơn giản, không cần dừng ngay được đà trượt, chỉ cần có thể giảm bớt tốc độ.

Như vậy dù có đâm vào chướng ngại vật hay rơi xuống dưới cũng có thể tăng thêm chút xác suất sống sót.

"Kít kít kít ——" Tiếng ma sát giữa cái đục và vách đá vô cùng chói tai.

Lửa điện không ngừng bắn ra, trong hang động u ám dưới ánh sáng của Tùy Hầu Châu vạch ra một quỹ đạo cực kỳ nổi bật, lại mang một vẻ đẹp kỳ lạ.

Tiếc là lúc này Ngô Lương không có tâm trí đâu mà thưởng thức.

Ta sớm cảm thấy cái đục trong tay bắt đầu nóng rát, nhưng trong tình cảnh này, ta đâu còn quản được nhiều như vậy, dù biết cánh tay này chắc chắn sẽ bị hỏng nhưng tuyệt đối không thể buông tay.

Điều duy nhất đáng mừng là vách đá này quanh năm trong trạng thái ẩm ướt, bề mặt đã có một số chất trơn nhớt, trong quá trình trượt không gây tổn thương quá lớn cho cơ thể, nếu không trượt kiểu này, y phục của ta sớm đã rách nát, mông chắc cũng mòn mất một nửa rồi.

Cuối cùng.

“Bên dưới là...” Bóng tối vô tận cuối cùng cũng có điểm kết thúc.

Dưới ánh sáng của Tùy Hầu Châu, Ngô Lương rốt cuộc đã nhìn thấy mặt đất tương đối bằng phẳng bên dưới dốc, cầu thang đá cách đó không xa cũng kết thúc sau khi kéo dài xuống chân dốc!

Đây chắc chắn là tin tốt.

Điều này ít nhất chứng minh bên dưới không phải là hố không đáy, chỉ cần không phải hố không đáy, Ngô Lương vẫn còn cơ hội sống sót.

Ngô Lương lập tức phấn chấn hẳn lên.

Giờ đã thấy tia hy vọng, ta tự nhiên phải nỗ lực hết mình để đảm bảo mình chịu ít thương tổn nhất, như vậy cơ hội sống sót sẽ lớn thêm một chút.

Ngô Lương dốc toàn lực vùng vẫy.

Khó khăn lắm mới lật được người lại, chuyển sang dùng hai tay giữ cái đục, dùng hết sức bình sinh tì cái đục vào vách đá.

Vật lý học dạy ta rằng, áp lực càng lớn thì ma sát càng lớn.

Hiện tại dùng sức càng nhiều, hiệu quả phanh của cái đục càng tốt, thương tổn khi tiếp đất cũng sẽ càng nhỏ.

“Kít kít kít ——!” Tiếng ma sát giữa cái đục và vách đá không chỉ còn là chói tai, một lượng lớn đá vụn nhỏ và lửa điện đã bắt đầu bắn tung tóe lên mặt ta.

Ngô Lương buộc phải nhắm mắt né tránh.

Ta hối hận vì sao mình không mang theo mặt nạ phòng độc từ trước, như vậy tuy không bảo vệ được mắt nhưng cũng có thể giảm bớt cảm giác đau đớn khi đá vụn và lửa điện bắn vào mặt, ít nhất

không khó chịu như hiện tại.

Nhưng bây giờ nghĩ lại những chuyện đó đều là vô nghĩa.

Ta chỉ muốn sống, bất luận phải trả giá thế nào, chỉ cần không biến thành người thực vật sống không bằng chết hay bị liệt nửa người là ta có thể chấp nhận, yêu cầu này không quá đáng chứ? ...

Cuối cùng.

"Vút!" Ngô Lương trượt khỏi con dốc.

Điều kỳ lạ là hai chân ta không hề cảm nhận được nỗi đau khi tiếp đất sớm, ngược lại cả cơ thể trong nháy mắt rơi vào khoảng không.

"Chuyện gì thế này?!" Tim Ngô Lương lạnh toát.

Chẳng lẽ mặt đất ta vừa nhìn thấy không nối liền trực tiếp với con dốc khổng lồ này, mà giữa hai bên còn có một đoạn hụt không thể nhìn thấy từ phía trên?!

Đây là một loại bẫy thị giác, cũng có thể coi là sự lệch góc nhìn.

Chỉ cần độ dốc của đoạn hụt này lớn hơn con dốc trước đó, nhìn từ phía trên dốc xuống sẽ không thể thấy đoạn hụt này, người bình thường đều sẽ tưởng con dốc nối liền trực tiếp với mặt đất bên dưới.

Đối với Ngô Lương, đây rõ ràng là tình huống nguy hiểm hơn nhiều!

Bởi vì hiện tại ta hoàn toàn rơi tự do, cái đục trong tay không còn tác dụng giảm tốc nào nữa, và tiếp theo đây, ta sẽ phải chịu gia tốc trọng trường thuần túy.

Cộng thêm tốc độ trượt lúc trước.

Trong tình huống này, đừng nói đoạn hụt này cao bao nhiêu, dù chỉ hai ba mét cũng có thể lấy mạng ta, vì trong trạng thái rơi tự do thế này, ta không còn cách nào giữ được tư thế có xác suất sống sót cao

nhất lúc trước, hơn nữa hiện tại ta đang quay lưng về phía sau, sơ sẩy một chút là có thể đập gáy xuống đất.

"Chết tiệt thật...

Tử Tinh Tinh!

Sửu Tinh Tinh!

Tinh Tinh khốn khiếp!

Cô nói xem vừa rồi cô tự dưng lập cái FLAG gì thế không biết, nếu ta mà chết ở đây, không có cơ hội ra ngoài làm chuyện 'vi phạm tổ huấn Bạch gia' với cô thì cô chính là tội đồ, đáng đời cô mất chồng, thủ tiết cả đời!" Trước cơn nguy biến, Ngô Lương vậy mà còn không quên đổ lỗi.

Sau đó ta ném cái đục đi, dùng hai cánh tay ôm chặt lấy đầu...

Mẹ nó, nếu có thể sống sót ra ngoài, ta nhất định phải làm mũ bảo hiểm cho Phường Nhân Quân!

Ai đời đi xe máy không đội mũ bảo hiểm?

Ai đời đi câu cá không đội mũ bảo hiểm?

Ai đời lái mô tô không đội mũ bảo hiểm?

Trộm mộ lại càng nên đội mũ bảo hiểm, lúc mấu chốt biết đâu có thể bảo mạng...

Chuyện tiếp theo chỉ có thể giao cho ông trời thôi.

Ngô Lương cũng không biết bên dưới còn gì đang chờ mình, càng không biết cuối cùng sẽ rơi xuống chỗ nào, tất cả chỉ đành phó mặc cho số phận...

Giây tiếp theo.

"Bành!" Kèm theo một tiếng động lớn, Ngô Lương cảm thấy mình

đập mạnh vào một không gian hẹp.

Ta biết khi gặp tình huống đột xuất, cảm giác đau của con người luôn có sự chậm trễ, thậm chí ngay cả tổn thương của cơ thể cũng vậy, nhiều người bị trọng thương sau đó vài giây thậm chí vẫn có thể đứng dậy chạy được mấy bước...

Cho nên, ta không cử động loạn.

Ta đang đợi cảm giác đau ập đến như thủy triều, có vậy ta mới có thể phán đoán mình bị thương ở đâu, bị nặng đến mức nào, còn khả năng sống sót hay không.

Một lát sau.

"Khụ khụ!" Cảm giác tức ngực ập đến, Ngô Lương không nhịn được ho khụ khụ hai tiếng.

Nhưng ta có thể cảm nhận được trong cổ họng không có máu trào lên, trong lồng ngực ngoài cảm giác hơi ngột ngạt cũng không thấy đau đớn, dường như không nghiêm trọng như tưởng tượng.

Còn về tứ chi.

Ngô Lương cử động cánh tay, có vẻ vẫn hoạt động bình thường, chỉ có lòng bàn tay đau rát như bị bỏng.

Ngô Lương biết chuyện gì đã xảy ra, tám phần là do cái đục lúc nãy gây ra, sắt thép ma sát sinh nhiệt đúng là không phải nói chơi, đó là loại đau đớn mà dù có đau đến mấy cũng tuyệt đối không thể buông tay nếu muốn sống.

Ngô Lương lại cử động hai chân.

Có vẻ ngoài việc hơi tê ra thì cũng không có vấn đề gì lớn, thậm chí còn có thể xoay tròn theo chiều ngược kim đồng hồ.

Chỉ có sau lưng...

Một mùi hôi thối nồng nặc bốc lên, lưng áo Ngô Lương đã bị thấm ướt, đó là một cảm giác nhớp nháp, ẩm ướt, trơn tuột và mềm nát.

Ngửi thấy mùi hôi thối muốn nôn này, cảm giác này giống như cách người hậu thế dùng để mô tả về trẻ con — cảm giác như dẫm phải phân, ực...

Ngô Lương lúc này hơi khác một chút, ta cái này phải gọi là cảm giác nằm trên đống phân, vậy mà lại có chút thoải mái kỳ lạ.

Nếu không vì mùi vị này thực sự khiến ta không thể chịu nổi, ta thực sự muốn nằm thêm lát nữa để nghỉ ngơi tử tế, dù sao lúc này cả người ta cũng đang bủn rủn.

"Ài..." Nỗ lực vùng vẫy một chút, Ngô Lương rốt cuộc cũng điều khiển được cơ thể mỏi nhừ ngồi dậy.

Ta hiện đang ngồi trong một cái hộp vuông bằng gỗ, hộp này không có nắp, trên dưới đều là ván gỗ chắc chắn, nhưng hai bên trái phải lại có hai cái hốc hình vuông giống như cửa sổ nhỏ.

Trên hai hốc tường này còn treo một tấm lụa đỏ chưa hề phai màu, trông vẫn còn khá mới, bên trên dùng chỉ vàng thêu một chữ "Hỷ" rất lớn.

Kỳ lạ nhất chính là chữ "Hỉ" này.

Dù là những quan tài treo bên ngoài hay những thi thể phát hiện trong hang động, rõ ràng đều mang dấu vết của thời Xuân Thu Chiến Quốc, nhưng chữ "Hỉ" này không nghi ngờ gì lại là chữ Triện được sử dụng vào thời Tần Hán, điều này rõ ràng không hợp lý.

Suy luận ngược lại sẽ thấy, hai tấm vải đỏ thêu chữ "Hỉ" này cũng tuyệt đối không thể là đồ vật thời Xuân Thu Chiến Quốc.

Trong môi trường này, hai tấm vải đỏ căn bản không thể mới như

vậy, thậm chí còn chưa thấy dấu hiệu phai màu, càng không nói đến việc bị mục nát như những thi thể kia.

Để kiểm chứng điều này, Ngô Lương còn đặc ý giật giật hai tấm vải đỏ, thấy rất chắc chắn, không hề kém cạnh so với y phục trên người Ngô Lương.

Cứ như vậy, Ngô Lương lại chú ý thấy chất liệu gỗ của cái hộp vuông này cũng còn rất mới.

Ngoài việc có một số dấu hiệu bị mục rữa do ngấm nước, những tấm gỗ này chưa hề xuất hiện một chút dấu vết mục nát nào, cứ như vừa mới được chế tạo gần đây vậy...

"Chuyện này rốt cuộc là thế nào?" Ngô Lương vô cùng kinh ngạc, mang theo những nghi vấn đó nhìn về phía sau lưng.

Cái nhìn này khiến ta rụng rời.

Chương 279

"Á!" Ngô Lương lập tức hét lên một tiếng kinh hãi, trong nháy mắt như có thêm sức lực, giống như bàn chân trần dẫm phải than hồng mà bật nhảy dựng lên, lăn lộn bò toài ra khỏi cái hộp gỗ.

Thứ ta nhìn thấy chính là một thi thể mặc bào đỏ!

Thi thể này còn khá tươi, tổ chức cơ thể vẫn chưa biến mất hoàn toàn, chỉ là bắt đầu xuất hiện trạng thái thối rữa sưng phồng, hay còn gọi là "hiện tượng người khổng lồ", đây là hiện tượng tử thi ở giai đoạn đầu.

Nghĩa là theo lẽ thường, thời gian người này chết có lẽ không quá lâu.

Chỉ là lúc này thi thể này có hình thù đặc biệt thê thảm, lồng ngực hoàn toàn lõm xuống, phần lớn thịt thối và nội tạng thối rữa trên người đã nát bét, trào ra khỏi lớp bào đỏ, trộn lẫn với nước xác nhìn cực kỳ buồn nôn.

Thậm chí cả khuôn mặt cũng đã lõm vào, hai con ngươi bắt đầu tự hoại bắn ra ngoài, lăn lóc bên cạnh đầu, còn từ thất khiếu chảy ra một lượng lớn nước xác và chất giống như đậu phụ nát, đó chắc là óc...

Ngô Lương có chút không đành lòng nhìn tiếp.

Bởi vì những phần thịt thối, nội tạng và chất nghi là óc này trông vẫn còn khá "tươi"... dường như vừa mới bị cú ngã của ta ép lòi ra vậy.

Tội lỗi, đúng là tội lỗi thiên đình mà!

Nhưng giá cả không phải vấn đề mấu chốt.

Mấu chốt là tại sao ở nơi như thế này lại có một thi thể tươi mới

đến vậy?!

Còn về cái hộp gỗ vuông vừa văng ra, Ngô Lương đã nhìn thấu bản chất của nó, đó thực chất là một chiếc kiệu, thời Đông Hán thường được gọi là kiên dư.

Chỉ là không biết vì nguyên nhân gì, hai thanh đòn gỗ trước sau để phu kiệu khiêng lên vai đã bị gãy đoạn.

Tuy bên cạnh không thấy đòn gỗ gãy, nhưng tại vết đứt có thể thấy rõ dấu vết nứt vỡ không quy tắc, đây rõ ràng không phải vấn đề kỹ thuật thủ công, mà là kết quả của việc chiếc kiệu này từng bị lực tác động mạnh mẽ làm hư hại.

Kết hợp với tấm rèm đỏ thêu chữ "Hỉ" trên kiệu, cùng với bộ y phục màu đỏ trên người thi thể, Ngô Lương không khó để đưa ra kết luận: Đây là một chiếc kiệu hoa, còn thi thể kia chính là tân nương ngồi trong kiệu...

Ngoài ra, thông qua các chi tiết quan sát được trước đó cho thấy, chiếc kiệu hoa này cùng thi thể bên trong chắc chắn không phải sản vật thời Xuân Thu Chiến Quốc, mà là sản vật cuối thời Đông Hán, cũng chính là thời kỳ gần đây.

Nhưng tại sao sản vật gần đây lại xuất hiện ở nơi này?

Một lời giải thích tương đối hợp lý là, gần đây có người sống từng vào đây, để lại kiệu hoa và thi thể tân nương, có thể là để phối minh hôn, cũng có thể là do kẻ ác nào đó làm để hủy thi diệt tích.

Nhưng Ngô Lương cảm thấy sự việc không đơn giản như thế.

Đầu tiên, con đường hầm mà ta đi vào trước đó chắc chắn không thể lọt qua một chiếc kiệu hoa quy cách thế này, cho dù có lọt qua được, muốn đi xuống cái dốc dài khổng lồ lúc nãy để vận chuyển tới đây cũng cực kỳ khó khăn, trừ phi... nơi này còn có một lối ra vào khác

mà ta chưa phát hiện ra; thứ hai, trạng thái của thi thể này không giống quy củ phối minh hôn cho lắm.

Thời đại này, kẻ phối nổi minh hôn cơ bản đều là các sĩ tộc môn phiệt gia đạo sung túc.

Giống như thiên tài Tào Xung của Tào lão bản sau khi chết, Tào lão bản liền phối cho hắn một mối minh hôn.

Do đó, việc phối minh hôn lúc này vẫn khá là cầu kỳ, mọi người đều là nhân vật có máu mặt, tuyệt đối không thể ném tân nương đến nơi này mặc cho thối rữa, ít nhất cũng phải nhập thổ vi an mới đúng; thứ ba, nếu là kẻ ác hủy thi diệt tích thì càng không cần phiền phức thế này.

Thời buổi này khắp nơi đều có người chết, tùy tiện tìm một chỗ chôn đại đi, hoặc là một mồi lửa thiêu sạch, thậm chí ném giữa quan đạo thì người của phủ nha cũng chưa chắc đã truy tra.

Huống hồ thời này lại không có những thủ đoạn truy hung lợi hại như hậu thế, cơ bản chỉ cần hủy hoại khuôn mặt người chết là đã rất khó nghiệm chứng thân phận rồi, cần gì phải tốn sức lực lớn như vậy, hao phí tâm tư đến thế?

Trong lúc đang suy tư... "Cái đệch?!" Ngô Lương nghiêng mình một cái, rồi lập tức trợn tròn mắt, da đầu lại một lần nữa tê dại.

Bởi vì khoảnh khắc này ta chợt phát hiện, ngoài chiếc kiệu trước mắt ra, dưới vách đá phía sau còn đặt nằm la liệt... hàng chục chiếc kiệu cùng quy cách!

Những chiếc kiệu này mức độ hư hại khác nhau, cách đặt cũng khác nhau.

Nhưng trên hai cửa sổ nhỏ bên trái bên phải chiếc kiệu đều treo những tấm rèm đỏ thêu chữ "Hỉ"!

Mà bên trong những chiếc kiệu này, có cái đã trống rỗng, có cái cũng nằm hoặc ngồi một cụ thi thể mặc áo đỏ.

Ngô Lương chợt nhớ tới một câu vè trong giới đạo mộ hậu thế: "Áo đỏ hung, xác mặt cười, quỷ cười chẳng bằng nghe quỷ khốc." Không phải Ngô Lương thích suy nghĩ lung tung để tự hù dọa mình.

Nếu không, trước đó ta sao dám mạo hiểm tiến vào những lăng mộ kỳ quái kia, nhưng ngay cả ta lúc này cũng không thể không thừa nhận, ở nơi thế này đột nhiên thấy nhiều sắc đỏ hỉ khánh như vậy, sự tương phản khổng lồ tự bản thân nó đã tràn ngập hơi thở kinh dị, muốn không nghĩ lung tung cũng cực kỳ khó khăn, huống chi hiện tại ta còn chẳng có lấy một người bạn đồng hành, cảm giác kinh sợ tự nhiên tăng lên gấp bội.

Hơn nữa, lượng biến tạo nên chất biến.

Nhiều kiệu hoa và thi thể tân nương như vậy, đã khiến việc này trở nên cực kỳ bất thường, tuyệt đối không thể chỉ đơn giản là phối minh hôn hay kẻ ác hủy thi diệt tích được... "Chẳng lẽ là những tân nương mà 'Hà Thần' cưới?" Ngô Lương bỗng nhớ lại chuyện gã phu thuyền từng kể.

Mỗi khi mùa màng hạn hán, thành Sơn Đô sẽ tổ chức cho bách tính tuyển chọn một thiếu nữ tuổi xuân thì để gả cho Hà Thần, dùng phương thức ngu muội này để cầu xin Hà Thần ban mưa.

Nếu những tân nương bị Hà Thần "cưới" đi cuối cùng đều tập trung ở chỗ này, thì mới có khả năng hình thành quy mô như vậy.

Chỉ là trước đó Ngô Lương luôn mặc định cái gọi là "Hà Thần" là một loại sinh vật tàn bạo có kích thước khổng lồ, cho rằng những vị "tân nương" đáng thương kia một khi bị ném xuống sông sẽ trở thành thức ăn cho nó, dù không bị ăn thịt thì e rằng cũng sẽ trôi theo dòng sông Thương Lãng bên ngoài, căn bản không thể tụ tập lại được.

Thêm vào đó, mực nước của con sông ngầm trên đoạn dốc kia chênh lệch quá lớn so với sông Thương Lãng bên ngoài, Ngô Lương phán đoán cả hai căn bản không thông với nhau, nên càng không liên tưởng đến chuyện này.

Nhưng hiện tại, Ngô Lương sớm đã phát hiện, dưới đoạn dốc cũng có một con sông ngầm không nhỏ.

Vừa rồi ta vô ý trượt từ trên dốc xuống, cảm giác khoảng cách thẳng đứng giữa đỉnh và đáy dốc phải cao tầm trăm mét, vậy thì con sông ngầm bên dưới này có khả năng sẽ thông với sông Thương Lãng bên ngoài.

Nếu đúng là như thế...

Ngô Lương bỗng nhiên lại kiêng dè Hà Thần thêm vài phần.

Điều này có phải nói lên rằng, Hà Thần không đơn giản như ta tưởng tượng trước đó, nó có lẽ đã có trí tuệ ở mức độ nhất định, chính nó đã vận chuyển những "tân nương" này tới đây?

Nói cách khác, vị trí hiện tại ta đang đứng, cực kỳ có khả năng chính là sào huyệt của Hà Thần?!

Ngô Lương nhìn quanh một chút, vách đá gần đây tạo thành một khu vực bán nguyệt nửa kín, tiếp giáp với con sông ngầm bên dưới, hơn nữa bờ sông gần đó vừa thấp vừa bằng phẳng, rất thích hợp để từ dưới nước bò lên...

Khảnh khắc này, Ngô Lương cảm thấy tình cảnh của mình vô cùng nguy hiểm.

Nếu suy luận của ta là đúng, thì những thi thể tàn khuyết không toàn vẹn thấy ở phía trên cực kỳ có thể là kiệt tác của Hà Thần.

Rõ ràng, tính tình Hà Thần không tốt chút nào.

Nó tuy có vẻ không thèm ăn những "tân nương" này, nhưng đối với những kẻ không mời mà đến thì hoàn toàn không có chút lòng thương hại nào.

Nếu vô tình đụng phải nó, Ngô Lương e rằng cũng phải chịu chung số phận.

Nghĩ đến đây, Ngô Lương chỉ muốn lập tức rời khỏi nơi giống như sào huyệt của Hà Thần này, như vậy khả năng vô tình đụng độ nó sẽ thấp đi một chút.

Tuy nhiên trước đó, ta vẫn đánh bạo tiến lại gần những chiếc kiệu kia kiểm tra một phen, mưu đồ làm rõ thân phận của các vị "tân nương".

Giữa những chiếc kiệu và thi thể tân nương có sự chênh lệch niên đại không nhỏ.

Những cái mới thì chắc chỉ trong vòng vài năm, gỗ kiệu trông vẫn chưa mục nát, tân nương bên trong tuy đã thối rữa nghiêm trọng nhưng xương cốt vẫn được bao phủ bởi một lớp da người khô héo nhăn nheo, rèm vải đỏ treo trên kiệu và y phục trên người tân nương vẫn còn khá nguyên vẹn.

Còn những cái cũ thì trông có vẻ đã có lịch sử vài chục, thậm chí có thể là hàng trăm năm.

Gỗ kiệu đã mục nát nghiêm trọng, thậm chí không giữ nổi kết cấu ban đầu, tân nương bên trong chỉ còn lại xương khô, cũng chỉ khá hơn những di hài ta thấy ở phía trên một chút.

Còn rèm vải đỏ và y phục thì đã rách nát không chịu nổi.

Tuy nhiên những tấm vải này chưa biến mất hoàn toàn, có thể thấy chắc chắn chúng được đưa tới đây sau những di hài ta thấy trên kia, và khoảng thời gian chênh lệch chắc không ngắn.

Từ sự chênh lệch niên đại của những chiếc kiệu và thi thể này, Ngô Lương càng thêm khẳng định chúng có liên quan đến Hà Thần.

Tuy không biết tập tục "Hà Thần cưới vợ" ở đây bắt đầu từ khi nào, nhưng cũng chỉ có loại nghi thức tổ chức định kỳ thế này mới xuất hiện hiện tượng như vậy. "Phải đi thôi..." Ngô Lương càng nhìn thấy nhiều chi tiết, càng không dám lưu lại đây lâu.

Sau khi quan sát sơ qua, ta liền vội vàng đi theo một con đường nhỏ ven bờ sông có dấu vết đục đẽo của con người để tiếp tục dò dẫm về phía trước.

Đến nước này, ta vẫn không dự định rút lui.

Bây giờ mà rút lui thì không phải tính cách của ta, đã đến nơi này rồi, ít nhất cũng phải đi đến tận cùng hang động này, xác nhận xem nơi này có liên quan đến Công Thâu Trủng hay không mới được.

Nếu không, sau này ta nhất định sẽ mất ăn mất ngủ. ...

Tiếp tục tiến bước theo con đường nhỏ.

Lần này ta còn cẩn thận hơn trước, cố gắng không phát ra bất kỳ tiếng động nào, đề phòng Hà Thần sau khi trở về nghe thấy tiếng động mà bám theo.

Còn về vấn đề mùi vị, Ngô Lương cũng không quá lo lắng.

Thông thường loại sinh vật thủy sinh này không nhạy cảm lắm với mùi trong không khí, chắc là không có vấn đề gì lớn.

Đi tiếp được khoảng vài chục mét, Ngô Lương lại thấy thi thể.

Lại không chỉ là một xác, mà là đúng bảy xác.

Bảy thi thể này nằm la liệt trên và bên cạnh con đường nhỏ ta đang đi, giữ những tư thế khác nhau.

Bảy thi thể này rõ ràng không liên quan đến đám "tân nương",

thông qua mức độ thối rữa mà đoán, chắc là cùng một nhóm với những thi thể ta thấy trên kia.

Quan trọng nhất là, Ngô Lương cũng tìm thấy loại đục đặc biệt kia bên cạnh họ, đồng thời còn phát hiện một ít công cụ thợ thủ công hay dùng, trong đó có hai cái búa, một cây thước đồng bị mục nát nghiêm trọng.

Thước đồng này chính là thước đo góc do Lỗ Ban phát minh, gồm cán thước và cánh thước vuông góc với nhau, trên đó còn có những vạch chia độ không còn rõ nét lắm.

Chương 280

Nhưng điểm khác biệt là bảy thi thể này còn khá nguyên vẹn, không bị thiếu tay thiếu chân.

Nếu những thi thể trên kia thực sự bị Hà Thần làm hại, thì cái chết của những người này lại khá đáng suy ngẫm.

Không có lý gì Hà Thần lại hạ thủ tàn độc với đám người trên kia, mà lại nương tay với những kẻ ở gần sào huyệt hơn thế này, lẽ ra họ càng không thể để lại toàn thây mới đúng...

Nói cách khác, bảy thi thể này có lẽ không phải chết vì Hà Thần, mà là gặp phải chuyện khác.

Nguyên nhân cái chết của họ đối với Ngô Lương cũng quan trọng không kém, nếu có thể làm rõ trước thì có thể giúp ta biết trước sắp tới sẽ phải đối mặt với loại nguy hiểm gì.

Thế là Ngô Lương ghé lại gần quan sát kỹ những thi thể này.

Rất nhanh ta đã phát hiện ra một điểm chung trên người họ.

Ngay đỉnh đầu họ đều có một vết khuyết hình khuếch tán không quy tắc, ở giữa vết khuyết để lại một cái lỗ nhỏ khoảng 2-3 cm.

Tuy rằng xương cốt để lâu ngày, theo sự thất thoát canxi và mục hóa dần dần, thường sẽ xuất hiện một số hư tổn và nứt vỡ tự nhiên, nhưng cả bảy thi thể này đều xuất hiện vết khuyết ở cùng một vị trí, bản thân điều này đã nói lên vấn đề.

Ngô Lương có lý do để nghi ngờ rằng bảy người này đều bị đâm thủng não mà chết.

Hơn nữa nhìn vết khuyết hình khuếch tán này, thứ tấn công họ chắc không phải binh khí cùn mà là một loại lợi khí sắc bén tương tự

như giáo mác. "Cái này..." Ý thức được điểm này, Ngô Lương lập tức ngẩng đầu nhìn lên trên.

Khả năng những thi thể này bị di chuyển sau khi chết là không lớn, nói cách khác, rất có thể họ đã bị lợi khí từ trên đỉnh đầu đâm xuyên não ngay tại đây.

Nhưng xung quanh không để lại vật gì có thể gây ra loại tổn thương này, những chiếc đục đặc biệt kia cũng không thể tạo ra vết thương như thế, cơ bản có thể loại trừ khả năng bảy người này từng nội chiến.

Cho nên...

Sau khi rơi xuống dốc lớn, ánh sáng từ Tùy Hầu Châu đã không thể chiếu sáng tới tận đỉnh hang động nữa, quá cao, Ngô Lương chỉ có thể thấy một vùng bóng tối mịt mờ.

Ngô Lương có chút chột dạ.

Ta thực sự lo lắng trên đỉnh đầu đột nhiên rơi xuống thứ gì đó kỳ quái, chẳng hạn như thạch nhũ hình chóp, trong nháy mắt sẽ lấy mạng mình.

Nhưng như Ngô Lương thấy, bên cạnh bảy thi thể này không có dấu vết của thạch nhũ, ngay cả mảnh vụn cũng không, khả năng sau khi họ chết còn có người chuyên môn đến dọn dẹp hiện trường cũng không lớn, vì vậy việc những người này bị đâm xuyên não từ trên xuống dưới như thế nào vẫn là một câu hỏi chưa có lời giải.

Chỉ là nơi thị phi này thực sự không nên ở lâu.

Sau khi kiểm tra mấy cái xác này, Ngô Lương lập tức bước qua họ tiếp tục đi về phía trước.

Lần này ta lại có thêm một tầng cảm giác khủng hoảng, không chỉ phải lo lắng về Hà Thần có thể về nhà bất cứ lúc nào, mà còn phải lo

lắng về nguy hiểm không rõ từ trên trời rơi xuống.

Nếu nơi này đúng là Công Thâu Trủng, thì không thể loại trừ khả năng tồn tại cơ quan cạm bẫy.

Loại cơ quan lấy mạng từ trên trời rơi xuống thế này còn dễ thiết lập hơn các loại cơ quan khác, vì lực sát thương chủ yếu của nó đến từ trọng lực.

Trong quá trình di chuyển, thông qua ánh sáng chiếu rọi của Tùy Hầu Châu, Ngô Lương còn phát hiện một số điểm không bình thường trong con sông ngầm bên cạnh.

Trước đó trong sông ngầm ngoài làn nước u tối thì chẳng thấy gì khác.

Nhưng khi càng đi sâu vào, ta lại phát hiện trong sông có một số... thực vật thủy sinh đang trôi lững lờ?

Ngô Lương thà tin rằng đó là thực vật thủy sinh bình thường, nhưng thực tế chúng rất bất thường, trên đó không có lá, chỉ là từng chùm sợi mỏng manh như sợi tóc đứng sừng sững trong nước, màu sắc cũng là màu đen tương tự như tóc.

Ngô Lương rất không muốn nghĩ thứ này theo hướng kinh dị, nhưng bây giờ mà bảo ta xuống nước, ta chắc chắn sẽ khăng khăng từ chối.

Ngay lúc này, "Lạch cạch!" Một tiếng động khẽ vang lên từ phía không xa.

Người Ngô Lương run lên, vội vàng nhìn theo hướng tiếng động, cùng với một viên đá nhỏ rơi xuống con đường nhỏ phía trước không xa, ta lại thấy một bóng đen lom khom rất giống con người nhanh chóng chui tọt vào vùng bóng tối mà ánh sáng Tùy Hầu Châu không chiếu tới! "Ai đó?" Trong cơn kinh hãi, Ngô Lương buột miệng gọi

một tiếng.

Tuy nhiên tiếng của ta không lớn, một là sợ kinh động đến Hà Thần có thể về bất cứ lúc nào, hai là trong bầu không khí cực kỳ căng thẳng này, người ta thường có thói quen nén giọng mà nói, Ngô Lương cũng không ngoại lệ. "..." Đáng tiếc, không có ai đáp lại ta, thậm chí đến một chút động tĩnh cũng không có, cái bóng lom khom trông giống người kia dường như chính là bóng tối, dễ dàng hòa làm một với màn đêm. "Này, nếu các hạ nghe thấy lời ta nói, hy vọng các hạ hiểu cho, ta không có bất kỳ ác ý nào, thực ra ta chỉ là một khách qua đường vô tình lạc tới nơi này, nếu tìm được lối ra, ta sẽ tự mình rời đi ngay." Chờ đợi một lát, Ngô Lương tiếp tục thử nói với vùng bóng tối nơi bóng người vừa biến mất. "..." Vẫn không có bất kỳ phản hồi nào.

Nhưng Ngô Lương không nghĩ là mình nhìn lầm.

Viên đá nhỏ rơi trên con đường phía trước là có thật, trong tình huống bình thường, nếu không có ai vô ý chạm vào nó, sao nó có thể tự dưng lăn xuống được?

Nghĩ vậy, Ngô Lương lại chờ thêm một lúc, rồi mới tiếp tục hành lễ với bóng tối phía trước, chính sắc nói: "Nếu các hạ không muốn ta tiếp tục đi tới, xin hãy hiện thân chỉ giáo, nếu không đáp lại, ta sẽ coi như được các hạ ngầm đồng ý, ta sẽ tiếp tục đi tới để tìm lối ra, nếu có chỗ nào đắc tội xin hãy lượng thứ cho." "..." Vẫn không nhận được bất kỳ phản hồi nào. "Ha ha ha, đừng trốn nữa, ta đã phát hiện ra ngươi rồi!" Ngô Lương bỗng nhiên lại cao giọng dọa dẫm. "..." Vẫn không có phản hồi.

Cái này mà cũng không mắc lừa sao...

Lòng Ngô Lương có chút rờn rợn, sau lưng đã rịn ra mồ hôi lạnh.

Đến nước này, ta thực sự không thể xác định cái bóng người vừa

thoáng qua kia rốt cuộc có hiểu được những lời này không, cũng không biết bóng người đó có phải là người hay không, càng không biết bóng người đó rốt cuộc có ý gì.

Trong tình huống này, ta đúng là rơi vào cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Nhưng có một điểm ta có thể xác định: Bóng người này chắc chắn không phải Dương Vạn Lý, kẻ đã đợi nửa canh giờ không thấy ta rồi tuân lệnh vào tìm.

Khoan hãy nói Dương Vạn Lý có thể vô duyên vô cớ chạy đến phía trước ta hay không, nếu thực sự là Dương Vạn Lý, gã này cũng tuyệt đối không dám bày trò đùa ác ý với ta trong tình cảnh này, vì sau đó ta chắc chắn sẽ nện chết hắn.

Trầm ngâm một lát như vậy, Ngô Lương tuy trong lòng không có căn cứ, nhưng vẫn quyết định phát huy truyền thống tốt đẹp là gan lớn tâm chi tiết, mặt dày của mình, tiếp tục nói với bóng tối: "Nếu các hạ thủy chung không đáp lại, xem ra các hạ đã ngầm đồng ý cho ta tiếp tục tiến lên, đã như vậy, ta cũng không khách sáo với các hạ nữa." Vừa nói, Ngô Lương vừa thực sự nhấc chân thử bước tới hai bước.

Hai bước này ta đi đặc biệt cẩn thận, như thể đang khiêu vũ trên mũi dao, mắt và tai đều ở trạng thái cực kỳ tập trung, chỉ cần phát hiện một chút bất thường nhỏ nhất, ta nhất định sẽ lập tức né tránh để tránh khỏi những cuộc tập kích có thể xuất hiện bất cứ lúc nào.

Tuy nhiên, ta không phát hiện ra bất kỳ sự bất thường nào.

Cái bóng thoáng qua kia dường như thực sự biến mất hoàn toàn, hoặc thực sự đã ngầm đồng ý cho hành động của ta, không hề đưa ra bất kỳ cảnh báo hay cuộc tập kích nào. "Cái này..." Như vậy, ngược lại trong lòng Ngô Lương càng thêm không có căn cứ.

Đồng ý thì đồng ý, không đồng ý thì không đồng ý.

Ít ra cũng cho một câu nói dứt khoát chứ?

Đồng ý thì đương nhiên là vui vẻ cả làng.

Không đồng ý thì Ngô Lương hiện tại sẽ quay về đường cũ, sau đó nghĩ cách dẫn đám người Phường Nhân Quân vào cùng, xem có thể dựa vào ưu thế đông người mà thương lượng lại với cái bóng này không, cuối cùng vẫn đạt được kết quả vui vẻ cả làng.

Không phản hồi gì thế này, ngược lại khiến Ngô Lương không biết quyết định thế nào cho phải...

Chẳng lẽ, cái bóng vừa nhìn thấy kia căn bản không phải người sống, mà là sinh vật không xác định khác không hiểu tiếng người, thậm chí là tà vật nguy hiểm?

Thực ra lúc thấy thứ giống như những sợi tóc đen trong sông ngầm, trong lòng Ngô Lương đã sớm nảy sinh một số suy nghĩ lung tung.

Điều này hoàn toàn nhờ vào những truyền thuyết kinh dị dân gian được lan truyền rộng rãi ở hậu thế, thậm chí không ít phim ảnh và sách báo cũng từng xuất hiện những thứ tương tự.

Thủy thi quỷ (Ma xác nước).

Có nơi còn gọi là rái cá nước, thủy quỷ, hoặc là Cấm Bà.

Loại tà vật này vốn là do oan hồn chết đuối không được đầu thai chuyển thế hóa thành, nó thường lảng vảng dưới đáy nước, những lớp tóc dài rậm rạp như đám rong biển dập dờn trong nước, nếu có người xuống nước, những sợi tóc này sẽ quấn chặt lấy người sống, dìm xuống nước cho đến chết để làm kẻ thế thân cho nó, sau đó bản thân mới có thể đầu thai chuyển thế.

Ngoài ra, loại tà vật này thỉnh thoảng cũng lên bờ hại người, nhưng không thể đi xa, thường chỉ ở ven bờ sông...

Nếu con sông ngầm này thông với sông Thương Lãng bên ngoài, người ở thành Sơn Đô thường xuyên tổ chức nghi thức "Hà Thần cưới vợ" ở đây, dân gian còn có tập tục gặp lúc Hà Thần "vui vẻ" thì phải hiến tế người sống để cầu phúc, quanh đây chắc chắn có không ít người chết oan dưới nước.

Điều này đã cung cấp những điều kiện thuận lợi cho sự ra đời của "Thủy thi quỷ".

Cho nên khi Ngô Lương thấy những thứ mọc trong nước trông giống như tóc đen, việc nảy sinh những suy nghĩ lung tung như vậy tự nhiên cũng có căn cứ lý luận nhất định.

Đương nhiên, khi chưa thực sự thấy loại tà vật này, Ngô Lương vẫn sẽ không dễ dàng khẳng định "suy nghĩ lung tung" của mình là đúng.

Bởi vì cho đến hiện tại, ta vẫn chưa thực sự gặp phải tà vật hại người nào liên quan mật thiết đến "oan hồn".

Con "Hống" gặp lúc đầu, đó giống như một sự dị biến của thi thể, dường như không có một chút "nhân tính" nào mà một "oan hồn" nên có.

Còn "Khổng lồ trùng mây" gặp cách đây không lâu, thứ đó tuy về lý luận quả thực có chút liên quan đến "oan hồn", nhưng cũng chỉ có thể tạo thành hình người mà thôi, không hề thể hiện "nhân tính" thực sự. "Nhân tính" mà Ngô Lương nghĩ oan hồn nên có, chủ yếu là những thứ thuộc về cảm xúc tiêu cực, chẳng hạn như thù hận, oán niệm, phẫn nộ, đau khổ... vân vân.

Từ cảm nhận cá nhân mà nói, "Hống" và "Khổng lồ trùng mây" lúc đó tuy đều muốn dồn ta vào chỗ chết, nhưng Ngô Lương không cảm nhận được "nhân tính" từ họ, chỉ cảm nhận được bản năng sát lục tương tự như động vật, bản năng này khác xa với hiểu biết của ta về

"oan hồn", thậm chí Ngô Lương cảm thấy họ còn không thể coi là có "hồn".

Nhưng nói thật, bây giờ mà bảo Ngô Lương xuống nước, ta chắc chắn vẫn chột dạ không dám.

Ta đến đây để đạo mộ, chứ không phải tìm tà vật để biên soạn bách khoa toàn thư về tà vật, nếu có thể, ta mới không muốn đụng vào mấy thứ xui xẻo đó.

Hơn nữa, trong con sông ngầm này cho dù không có "Thủy thi quỷ", thì cũng không chắc là không có sinh vật nguy hiểm nào khác, ví như cá rỉa thịt, đỉa nước, hay là "Hà Thần", mấy thứ đó cũng đủ đáng sợ rồi...

Tuy có chút tiến thoái lưỡng nan, nhưng cái bóng người thoáng qua kia vẫn thủy chung không đáp lại, sau khi điều chỉnh tâm trạng, Ngô Lương vẫn quyết định tiến tới.

Nếu đối phương là người sống, Ngô Lương dù không có võ lực siêu quần như Điển Vi, nhưng cũng không phải là không có sức chiến đấu, đoản kiếm đồng mang theo bên mình và chiếc đục tạm nhặt được đều có thể dùng để phòng thân.

Nếu đối phương không phải người sống mà là một loại tà vật không tên nào đó, Ngô Lương vẫn còn Thái Công Ấn và Thần Bí Tiểu Cổ bên người, cũng không đến nỗi hoàn toàn không có sức đánh trả.

Chương 281

Đây gọi là "có chỗ dựa nên không sợ", dù trong lòng Ngô Lương không hẳn là không sợ hãi, nhưng tóm lại vẫn còn chút điểm tựa để chống đỡ cho ta tiếp tục tiến lên, không dễ dàng bị dọa lui như vậy.

Cứ thế tiếp tục đi tới, ta không thấy bóng người quỷ dị kia nữa, nhưng lại lục tục phát hiện thêm một số thi thể rải rác quanh con đường nhỏ.

Những thi thể này cũng giống như những cái xác thấy lúc nãy, đều bị đâm xuyên não từ trên xuống dưới, tự nhiên cũng cùng một hội, và điểm chung là Ngô Lương cũng không tìm thấy thứ gì nghi là hung khí bên cạnh họ.

Do sự hiện diện của bóng người quỷ dị kia, Ngô Lương không dám quá phân tâm, nên chỉ nhanh chóng kiểm tra qua những thi thể này rồi tiếp tục thăm dò phía trước.

Nhưng cũng từ sau đó, ta không còn thấy bóng người kia nữa, cũng không nghe thấy động tĩnh gì bất thường.

Đến mức Ngô Lương thực sự hơi nghi ngờ có phải lúc nãy mình nhìn lầm hay không, và viên đá nhỏ lăn xuống đường trước đó thực ra cũng chỉ là một tai nạn nhỏ tình cờ...

Cứ giữ cảnh giác như vậy, đi liên tục trên con đường nhỏ này khoảng hơn mười phút, Ngô Lương đã đi đến cuối đường.

Chắn trước mặt là một vách đá gần như dựng đứng, không biết vách đá này cao bao nhiêu, ánh sáng của Tùy Hầu Châu căn bản không chiếu tới đỉnh.

Lúc này, trước mặt Ngô Lương là vách đá cao không rõ bao nhiêu,

bên phải cũng là vách đá tương tự, chỉ có bên trái và đường cũ sau lưng là có thể đi.

Nhưng hướng bên trái của ta thực ra không thể gọi là "đường".

Đó là con sông ngầm đã kéo dài liên tục tới đây.

Lúc này trong sông ngầm loại "thực vật thủy sinh" cực giống tóc đen kia còn nhiều hơn trước, thậm chí có một bộ phận đã nổi lên mặt nước, trông như từng mảng, từng mảng bèo tấm màu đen, càng tỏ ra quỷ dị khó lường.

Điều may mắn duy nhất là con sông ngầm tới đây không còn rộng như trước, chỉ khoảng 3 mét.

Ngô Lương tuy không phải kình ngư bơi lội, nhưng cũng không phải là kẻ mù tịt về nước, nếu trong sông không có thứ gì đáng sợ thì muốn qua sông cũng không quá khó.

Vấn đề là có cần thiết phải qua sông không?

Ngô Lương trước tiên kiểm tra kỹ xung quanh đây, không phát hiện lối ra nào khác, hoặc là ám đạo có thể bị ẩn giấu, ta tự nhiên không muốn tin rằng con hang động mà một nhóm người từng phí hết tâm tư vào đây thăm dò lại chỉ dừng lại ở đây, và điều này cũng không thể giải thích hoàn toàn cái chết của những người có lẽ từ thời Xuân Thu Chiến Quốc kia.

Đặc biệt là những thi thể bị đâm thủng một lỗ trên đầu từ trên xuống dưới.

Đó rõ ràng không nên là kiệt tác của Hà Thần, cho dù lúc ở bên ngoài không nhìn rõ toàn mạo Hà Thần, nhưng Ngô Lương cũng có thể tưởng tượng được, trên người nó rất khó tồn tại loại công cụ gây án như vậy.

Không còn cách nào khác, Ngô Lương đành nhìn sang bờ sông bên

kia.

Không gian có thể hành động ở đối diện trông có vẻ rộng hơn bên này của Ngô Lương, ánh sáng Tùy Hầu Châu cũng không thể chiếu sáng hoàn toàn đến vách đá tận cùng.

Chỉ là mờ mờ có thể thấy trong bóng tối một số đường nét vách đá mấp mô.

Ngô Lương cảm thấy mình nên đến gần hơn một chút, như vậy ánh sáng Tùy Hầu Châu có thể chiếu sáng vách đá đối diện.

Trước đó, vì đã nảy sinh một số suy nghĩ lung tung, ta luôn cố gắng giữ khoảng cách với con sông ngầm mọc đầy thực vật thủy sinh không xác định này.

Một là có thể giúp mình bớt phân tâm, hai là nếu trong sông thực sự có thứ gì đó, cũng không dễ dàng làm hại được mình.

Nhưng hiện tại Ngô Lương đã đi vào ngõ cụt, buộc phải tìm con đường khác. "..." Hơi định thần lại, nhìn con sông ngầm mọc đầy "tóc đen" cách vài mét, dù chỉ là đến gần nhưng Ngô Lương vẫn thấy chột dạ.

Tuy nhiên lần này ta không quên pháp bảo mang theo bên mình.

Ngô Lương sớm đã chuyển Thần Bí Tiểu Cổ tới trước ngực, tiện tay lấy Thái Công Ấn giấu trong ngực ra, mở lớp vải bọc bên ngoài.

Sau đó, "Tùng tùng tùng!" Ngô Lương nhìn chằm chằm con sông ngầm, gõ vang chiếc trống nhỏ bí ẩn trước ngực.

Những "sợi tóc đen" trong sông không có bất kỳ thay đổi nào, vẫn khẽ đung đưa trong làn nước trông có vẻ rất bình lặng như trước.

Điều này thực ra có thể coi là một hiện tượng bình thường, mặt nước trông có vẻ bình lặng đến mấy thì dưới mặt nước vẫn có thể

tồn tại những dòng chảy không quá mãnh liệt.

Chỉ là tình huống này trong mắt một kẻ đã có "ma" trong lòng như Ngô Lương, thì khó tránh khỏi cảm thấy không bình thường cho lắm. "Tùng tùng tùng!" Để xác nhận an toàn hơn nữa, Ngô Lương một lần nữa gõ vang chiếc trống nhỏ trước ngực.

Lần này vẫn không có thay đổi đặc biệt nào xuất hiện, dường như đây chỉ là một con sông ngầm bình thường, trong sông mọc một số thực vật thủy sinh hình dạng giống như tóc, yên tĩnh, không tranh với đời. "Quả nhiên là ta tự dọa mình sao?" Đến bước này, Ngô Lương cũng cuối cùng yên tâm hơn một chút.

Thái Công Ấn và Thần Bí Tiểu Cổ đều coi như một loại lợi khí khắc chế tà vật, đặc biệt là Thần Bí Tiểu Cổ, tuy không biết có vô địch trước mọi loại tà vật hay không, nhưng Ngô Lương từ đầu đến giờ cũng chỉ gặp hai loại tà vật thực sự là "Hống" và "Khổng lồ trùng mây", cả hai đều ít nhất bị tiếng trống của Thần Bí Tiểu Cổ trấn áp, tỷ lệ thành công là thấy rõ.

Giờ đây Thần Bí Tiểu Cổ gõ liên tiếp hai lần, trong sông ngầm đều không có bất kỳ thay đổi nào, cũng có thể nói lên một số vấn đề.

Dù biết nước thực ra không thể truyền âm thanh, nhưng những "sợi tóc đen" ở đây cũng có một phần lộ trên mặt nước, nếu bên dưới thực sự có tà vật, chắc là cũng có thể gây ra chút ảnh hưởng với nó.

Cho nên, chắc là mình nghĩ nhiều rồi, bên dưới này không có tà vật đâu nhỉ?

Trong lòng nghĩ như vậy, Ngô Lương cuối cùng cũng lấy hết can đảm bước thêm vài bước về phía bờ sông, rồi lại giơ Tùy Hầu Châu trong tay lên chiếu sáng.

Phạm vi chiếu sáng của Tùy Hầu Châu theo đó dời về phía trước

vài bước.

Lần này, Ngô Lương cuối cùng có thể nhìn thấy lờ mờ, đối diện chính là một mảng vách đá mấp mô không bằng phẳng, nhưng tại một chỗ dưới chân vách đá, lại có một đường nét hình chữ nhật rất quy tắc, trông giống như một cánh cửa khảm trên vách đá? "?!" Ngô Lương tinh thần phấn chấn, vội vàng đi thêm vài bước nữa, đến tận sát bờ sông ngầm, lại một lần nữa giơ Tùy Hầu Châu lên.

Đó dường như thực sự là một cánh cửa lớn hai cánh đen ngòm!

Ngay lúc này, "Ào!" Một lùm "tóc đen" trong sông ngầm bỗng nhiên chuyển động.

Ngay sau đó khi Ngô Lương còn chưa kịp đưa ra bất kỳ phản ứng nào, từ dưới lớp "tóc đen" đó đột ngột thò ra một đôi bàn tay trắng bệch như giấy, hình dạng như xương khô, móng tay nhọn hoắt, chộp lấy hai cổ chân Ngô Lương, dùng sức mạnh kinh người kéo mạnh ta xuống sông ngầm. "A——!" Ngô Lương đại kinh thất sắc, trong đầu trong nháy mắt trống rỗng, Tùy Hầu Châu cũng cầm không chắc rơi xuống đất.

Bản năng khiến ta liều mạng vùng vẫy đôi chân, định thoát khỏi đôi bàn tay lạnh lẽo kia, nhưng đôi tay đó lại bám chặt lấy cổ chân ta như hai gọng kìm thép, căn bản không tài nào thoát ra được!

“Ào ——!” Không kịp đưa ra thêm bất kỳ phản ứng nào, cả người Ngô Lương đã bị cưỡng ép kéo vào trong ám hà.

Dòng nước lạnh băng lập tức ngập quá đỉnh đầu, Ngô Lương không thể nhìn thấy gì cả, bên tai chỉ có tiếng nước kêu “ục ục”, kinh hãi đến mức suýt chút nữa là bị sặc nước.

Tuy nhiên hắn không hề từ bỏ việc giãy giụa, một bên ra sức vùng vẫy, một tay đã theo thói quen mò xuống sau hông, rút ra thanh đồng

chủy thủ lận ở thắt lưng.

Bất kể thứ đang tóm lấy mình rốt cuộc là cái gì, hắn đều phải làm điều gì đó cho mình mới được.

Tuy mắt không thấy, tai không nghe, nhưng hắn biết cổ chân mình đang bị một đôi tay khủng khiếp nắm chặt.

Muốn sống sót thì trước tiên phải thoát khỏi đôi tay này, rời khỏi dòng ám hà mới xong.

Thế là hắn chỉ có thể tận lực co người lại, vung vẩy đồng chủy thủ loạn xạ theo cảm giác về phía đôi tay kia.

"Xoẹt!" Ngay khoảnh khắc đồng chủy thủ vung ra, Ngô Lương bỗng cảm thấy cổ chân nới lỏng, đôi tay kia lại đột nhiên buông hắn ra đúng lúc này.

Thanh đồng chủy thủ dường như đã đâm vào không khí.

Tuy nhiên, hiện tại hắn cuối cùng cũng tạm thời thoát khỏi sự trói buộc, vội vàng vung vẩy tay chân, cố gắng sử dụng kiểu "bơi chó" sở trường nhất để giúp mình nổi lên mặt nước, sau đó tìm cách nhanh chóng trở lại bờ.

Lúc này hắn đâu còn tâm trí nào mà cân nhắc xem thứ kéo mình xuống nước rốt cuộc là cái gì, niềm tin duy nhất chính là nhanh chóng lên bờ, nếu không nếu lại bị thứ đó bắt được hoặc quấn lấy, liên tục lôi kéo xuống đáy nước, hắn sẽ sớm bị chết đuối thôi!

Kết quả là sau một hồi vùng vẫy.

"Cái gì nữa đây?!" Chân Ngô Lương lại đạp trúng một thực thể cứng rắn.

Trong hoàn cảnh này, Ngô Lương còn tưởng mình đạp phải tà vật không tên dưới nước, sợ đến mức vội vàng co chân lại.

Nhưng theo cơ thể tiếp tục chìm xuống đáy nước, hắn lại không thể không tiếp tục dùng chân đạp nước.

Kết quả cú đạp này lại một lần nữa đạp trúng thực thể cứng rắn kia.

Nhưng giờ hắn đâu còn quản được nhiều như vậy, bất kể dưới nước rốt cuộc có thứ gì, để giữ mạng hắn chỉ đành phát tàn lực đạp mạnh một cái, hòng nhờ vào sức phản chấn để bản thân nhanh chóng lao ra khỏi mặt nước.

Và rồi.

"Hử?!" Nửa thân trên của Ngô Lương đột ngột lao ra khỏi mặt nước.

Thực tế, hắn chỉ là từ dưới nước đứng thẳng lên mà thôi, dưới chân dường như không có thứ gì lộn xộn, cảm giác dường như chỉ là lòng sông vô cùng vững chãi.

Lúc này đây, nước sông chỉ mới ngập qua thắt lưng hắn.

"Nước nông thế này sao?" Ngô Lương có chút không dám tin, nhưng cũng không dám nán lại lâu, vội vàng đưa tay gạt nước trên mặt, chỉ muốn nhìn rõ phương hướng để nhanh chóng lên bờ, những chuyện khác tính sau.

Và cũng ngay khi hắn vất vả lắm mới mở mắt ra được.

"Đù!" Ngô Lương lại không tự chủ được mà thốt lên một tiếng.

Bởi vì lúc này ngay trước mặt hắn cách không tới nửa mét dưới nước, đang đứng một quái vật hình người tóc tai bù xù, không ra người không ra quỷ.

Tóc của quái vật này vừa dài vừa dày, che khuất nửa khuôn mặt và một phần cơ thể không mảnh vải che thân, phần lớn tóc vẫn còn

trôi lềnh bềnh trong làn nước đục ngầu, y hệt như những "sợi tóc đen" mà Ngô Lương nhìn thấy trong sông trước đó.

Xuyên qua lớp tóc đó, lờ mờ nhìn thấy khuôn mặt của nó.

Đó là một khuôn mặt trắng bệch không còn một tia huyết sắc, có ngũ quan giống hệt con người, đáng sợ nhất là đôi mắt của nó, con ngươi rất lớn, tròng đen chiếm gần hết hốc mắt, chỉ có rất ít lòng trắng.

Lúc này biểu cảm của nó cực kỳ vặn vẹo, đó là một loại dữ tợn pha trộn giữa phẫn nộ và oán hận.

Thật sự có thủy quỷ?!

Ngô Lương da đầu tê rần.

Hình tượng của quái vật này so với "Thủy thi quỷ" hay "Cấm bà" xuất hiện trong truyền thuyết dân gian và các tác phẩm văn nghệ hậu thế, tuy không dám nói là giống hệt không chút sai biệt, nhưng cũng có thể nói là đúc từ một khuôn ra!

Ngô Lương không mảy may nghi ngờ quyết tâm muốn giết mình của nó.

Chương 282

Bởi vì cùng lúc Ngô Lương khôi phục thị lực, một vật thể hình que trong tay nó đã không nói hai lời đâm thẳng vào ngực hắn.

Ngô Lương biết vật thể hình que đó là cái gì, đó chính là loại đục mà hắn đã thấy nhiều nhất bên cạnh các thi thể dọc đường đi.

Thứ này tuy không thuộc phạm trù binh khí, nhưng muốn đâm chết một người cũng là chuyện dễ như trở bàn tay.

Quan trọng nhất là.

Hiện tại Ngô Lương căn bản không kịp né tránh, thậm chí việc giơ tay lên ngăn cản cũng đã chậm một bước!

"Chẳng lẽ mình cứ thế này mà chết trong tay một con quái vật không rõ lai lịch sao?" Trong lòng Ngô Lương tràn ngập tuyệt vọng.

Nhưng bảo hắn bó tay chịu chết thì tuyệt đối không khả năng, trong tuyệt vọng, hắn vẫn theo bản năng giơ tay lên, đâm thanh đồng chủy thủ trong tay về phía đối phương.

Tuy chậm một bước, nhưng nếu quái vật này nhất quyết muốn làm hắn bị thương, dù cho chủy thủ này có chậm một nhịp thì vẫn có cơ hội trúng đối phương.

Chỉ là quái vật này rốt cuộc có bị sát thương vật lý làm bị thương hay không, thì đó lại là chuyện khác.

Ngô Lương hiện tại chỉ có thể coi như đang tận nhân sự...

"Keng!" Cái đục trong tay quái vật đến trước một bước.

Ngô Lương đã chuẩn bị sẵn tâm lý đón nhận đau đớn và cái chết, nhưng lại nghe thấy một âm thanh nằm ngoài dự liệu, dường như

không cảm nhận được đau đớn rõ rệt, chỉ là sau khi chịu va chạm thì xuất hiện cảm giác tức ngực.

Giây tiếp theo.

"Xoẹt!" Đồng chủy thủ của Ngô Lương cũng sượt qua cánh tay quái vật.

"Á!" Con quái vật kia trái lại phát ra một tiếng kêu đau đớn trước, cái đục trong tay rơi tõm xuống nước, tiếp theo một dòng máu tươi đỏ thẫm chảy ra từ cánh tay trắng bệch như giấy của nó.

"?!" Ngô Lương ngẩn người.

Không kịp nghĩ xem tại sao cái đục kia không đâm xuyên ngực mình, câu hỏi đầu tiên nảy ra trong đầu hắn là: "Thủy quỷ mà cũng biết chảy máu, máu còn là màu đỏ?" Giống như đa số mọi người, theo hiểu biết của hắn, bất kể là Thủy thi quỷ hay Cấm bà, thứ này căn bản không phải là một loại sinh vật, mà là một loại tà vật ở trạng thái đặc biệt.

Binh khí tầm thường căn bản không thể làm tổn thương loại tà vật này, huống chi là khiến loại sinh vật này bị thương và chảy ra dòng máu đỏ giống như con người bình thường.

Chẳng lẽ...

Thanh đồng chủy thủ này của ta thực ra cũng là một món pháp khí có thể đối phó với tà vật, chỉ là trước đây ta chưa phát hiện ra?

Những suy nghĩ này chỉ lóe lên trong đầu Ngô Lương.

Trong tình cảnh này, hắn tự nhiên không dám quá phân tâm, thấy mình không bị cái đục kia làm bị thương, mà một đao này dường như lại gây ra chút tổn thương cho tà vật, tự nhiên tinh thần phấn chấn hẳn lên, vội vàng vung đồng chủy thủ đâm về phía quái vật trước mặt, dù không giết được nó thì cũng phải ép nó lùi lại cái đã.

Tuy nhiên phản ứng của quái vật kia cũng cực nhanh.

"Ào!" Ngô Lương vừa mới định bồi thêm một đao, quái vật kia đã lặn mạnh xuống nước, giống như một con cá lặn sâu xuống dưới làn nước sâu khoảng một mét, sau đó nhanh chóng bơi ra xa.

Lúc này nước trong ám hà rất đục, Ngô Lương không nhìn thấy bóng dáng quái vật.

Chỉ có thể thấy một búi tóc đen dài vẫn trôi trên mặt nước dần dần đi xa, nhanh chóng biến mất trong bóng tối vô tận.

"Phù ——!" Thấy cảnh này, Ngô Lương cuối cùng cũng thở phào một hơi.

Tiếp sau đó là cảm giác hư thoát mãnh liệt, chân hắn có chút bủn rủn, dù ở trong nước cũng có chút đứng không vững.

Nhưng nhìn lại làn nước không xa vẫn còn không ít "tóc đen dài" đang khẽ trôi nổi, Ngô Lương đâu còn dám ở lại trong nước lâu, vội vàng gồng mình với tốc độ nhanh nhất trở lại trên bờ.

Trở lại bờ, nhặt lấy Tùy hầu châu lúc trước bị rơi xuống đất.

Ngô Lương lăn mấy vòng đến lối nhỏ cách ám hà vài mét, lúc này mới nằm ngửa mặt lên thở hồng hộc.

Quá kinh hiểm...

Lần này có thể sống sót, đúng là một kỳ tích, kỳ tích trong các kỳ tích.

Trong lòng Ngô Lương tràn ngập niềm vui sướng sau khi thoát chết, đến lúc này mới có thời gian hồi tưởng lại những chi tiết vừa rồi.

Đúng rồi?

Tại sao cái đục của quái vật đó không làm mình bị thương?

Ngô Lương vừa rồi nhìn thấy rất rõ, cái đục quái vật dùng chính là loại đục mà những thi thể phía trước mang theo, loại đục đó tuy không tính là sắc bén lắm, nhưng vật liệu sử dụng lại khá đặc biệt, đục xuyên núi cũng không thành vấn đề, thân xác phàm trần của hắn sao lại có thể không mảy may thương tổn?

Ngô Lương theo bản năng sờ lên ngực mình.

Lúc này, hắn mới chợt nhận ra nguyên nhân mình không hề hấn gì —— Tử đồng tỏa tử giáp!

Chính là bộ Tử đồng tỏa tử giáp mà Văn Nhân Chiêu đã "phiêu" (tặng) cho hắn hai lần lúc ở Nhạc An quốc!

Bộ giáp này tuy có hơi cũ kỹ, nhưng chất liệu lại khá nhẹ và mỏng, rất thích hợp mặc bên trong quần áo để ẩn giấu.

Ngô Lương tuy không chắc chắn bộ giáp này rốt cuộc có khả năng phòng ngự cao bao nhiêu, nhưng một người trân quý mạng sống như hắn, bình thường xuất chinh đều mặc sát thân, không vì gì khác, chỉ vì tâm lý có thêm một tầng cảm giác an toàn.

Ngô Lương thuận tay vạch lớp áo trước ngực ra.

Quả nhiên trên tấm hộ tâm kính của Tử đồng tỏa tử giáp sờ thấy một vết lõm hình chữ "nhất" nông choèn, đây chính là do mũi đục dẹt đặc trưng của cái đục kia gây ra.

"Ha ha ha ha..." Ngô Lương yếu ớt cười lên, người run bần bật.

Người tính không bằng trời tính.

Xem ra mình và Văn Nhân Chiêu kia đúng là có chút duyên phận, lần này coi như được Văn Nhân Chiêu cứu mạng rồi.

Còn về ơn cứu mạng này... nếu có cơ hội gặp lại, đành chịu thiệt cho nàng "phiêu" thêm vài lần coi như báo đáp vậy, thật là hời cho

nàng ta quá.

Vừa cười, Ngô Lương lại nhớ lại con thủy quỷ đã tập kích mình.

Hiện tại nghĩ kỹ lại, Ngô Lương bỗng thấy trên người con thủy quỷ đó có thêm mấy điểm nghi vấn.

Chuyện biết kêu đau, biết chảy máu tạm thời không nói tới.

Nó thậm chí còn biết sử dụng công cụ!

Trong nhận thức của Ngô Lương, loại tà vật kiểu này thông thường đều không biết dùng công cụ, đặc biệt là khi hại người, bản thân nó đã là vũ khí mạnh nhất rồi, đâu cần dùng đến công cụ của con người?

Hơn nữa.

Ngô Lương trước đó rõ ràng đã gõ trống nhỏ bí ẩn hai lần, Thái Công Ấn cũng đã phát sáng.

Theo kinh nghiệm trước đây, hiệu quả khắc chế tà vật của hai thứ này khá rõ ràng, vì sao lại không có bất kỳ tác dụng nào đối với con thủy quỷ đó?

Chẳng lẽ...

Con thủy quỷ đó thực ra không phải tà vật gì cả, mà là một con người giống như hắn?

Vừa rồi Ngô Lương đã nhìn rõ hình dáng của thủy quỷ đó, ngoại hình của nó đã có sự khác biệt rất lớn so với con người bình thường.

Tuy nhiên theo Ngô Lương biết, ngay cả người bình thường sống trong hang động không có ánh sáng này nhiều năm, con ngươi cũng sẽ dần giãn ra, da dẻ cũng dần trở nên trắng bệch, do đó khả năng này không phải là hoàn toàn không thể xảy ra.

Chỉ là Ngô Lương nghĩ không thông.

Một người sống làm sao có thể sinh hoạt trong hang động vừa không có ánh sáng vừa không có thức ăn này suốt nhiều năm như vậy, huống chi nơi này có lẽ còn có một con "Hà thần" ăn thịt người, cùng với "Quái vật nổ đầu" chưa biết tên?

Huống hồ lại còn là một người phụ nữ?

Đúng vậy.

Con thủy quỷ đó có đặc điểm giới tính rõ ràng.

Dù có tóc che chắn cũng không thể che hết hai lạng thịt trước ngực, Ngô Lương vừa rồi đã nhìn thấy.

Với trình độ kỹ thuật của thời đại này chưa có kỹ thuật chuyển giới, sẽ không xuất hiện tình tiết máu chó "ai hay ta là gái hay trai", con thủy quỷ đó tuyệt đối là một giống cái thực thụ.

Vì vậy, suy đoán này của Ngô Lương vẫn còn không ít lỗ hổng, không thể khẳng định diện mạo chân thực của thủy quỷ.

Hắn chỉ cảm thấy.

Thủy quỷ thực sự làm sao có thể yếu thế này được.

Ít nhất không phải là một thanh đồng chủy thủ có thể đối phó được, dù sao trong truyền thuyết dân gian, những người bị thủy quỷ kéo xuống nước chưa từng nghe thấy ai có thể sống sót trở về... ...Nằm trên mặt đất lạnh lẽo khoảng chừng mấy phút, Ngô Lương mới cuối cùng hồi phục lại sức lực.

Lúc này quần áo trên người hắn đã ướt đẫm, từng cơn lạnh lẽo xâm chiếm làn da, khiến hắn không nhịn được mà rùng mình mấy cái.

Đứng dậy lần nữa.

Tuy hắn vẫn còn chút kiêng dè với những "tóc đen dài" trong nội hà, nhưng vẫn không cách nào thuyết phục mình quên đi cánh cửa đôi

đen kịt ở bờ bên kia...

Nơi này cư nhiên lại có một cánh cửa như vậy, Ngô Lương có lý do nghi ngờ sau cánh cửa có một không gian khác, nói không chừng chính là Công Thâu Trủng mà hắn đang tìm kiếm trong chuyến đi này.

Do dự một lát như vậy.

Ngô Lương lại một lần nữa cứng đầu đi tới bên cạnh ám hà.

Hắn tự nhủ, hiện tại hắn đã biết được độ sâu của dòng ám hà này.

Mà lúc nãy khi gặp phải "thủy quỷ" đột kích, những "tóc đen dài" khác không hề xông lên tấn công tập thể, khả năng cao hai thứ này không phải là một loại.

Chương 283

Hơn nữa, ám hà ở đây chỉ rộng hơn ba mét, nếu lợi dụng kỹ thuật xuất phát khi bơi, một cú nhảy vọt là có thể dựa vào quán tính bơi đến bờ bên kia, toàn bộ quá trình đại khái chỉ cần vài giây, dù trong sông thật sự có thứ gì thì e là cũng không kịp làm gì hắn.

Đây gọi là "lành sẹo quên đau".

Lợi dụng tâm lý may rủi như vậy để an ủi mình, Ngô Lương tiến thêm một bước phát huy đầy đủ mỹ đức ưu tú "gan lớn tâm chi tiết da mặt dày", cuối cùng vẫn thuyết phục được bản thân, cắn răng đưa ý tưởng vào hành động.

"Ào ——!" Từ lúc xuống nước đến khi lên bờ, thật sự chỉ mất chưa đầy ba giây.

Lần này quả nhiên không còn gặp phải sự tập kích của "thủy quỷ", cũng không gặp phải bất ngờ nào khác.

Ngô Lương thuận lợi lên bờ xong, tim cũng coi như được thả về lồng ngực, lau mặt và tóc, rũ nước trên người, một bên đi thẳng về phía cánh cửa kia, một bên giơ Tùy hầu châu cẩn thận quan sát môi trường xung quanh.

Gần cánh cửa này dưới đất lại có không ít thi thể.

Ngô Lương đếm sơ qua một lượt, tổng cộng mười bảy cái xác.

Khác với phía trước, cách sắp xếp mười bảy thi thể này rất có quy luật.

Chúng tuy không được đặt ngay ngắn, nhưng vẫn giữ tư thế đầu hướng ra ngoài, hai chân hướng về phía cửa, tạo thành một hình quạt không mấy hoàn chỉnh tỏa ra xung quanh.

Cảm giác này giống như bên trong cánh cửa kia tồn tại một thứ gì đó khủng khiếp.

Mà những thi thể này trước khi chết đang tản ra chạy trốn khỏi hướng cánh cửa.

Nhìn thấy tình trạng này, Ngô Lương tự nhiên không dám buông lỏng cảnh giác.

Thận trọng đi tới bên cạnh những thi thể này để kiểm tra tình hình.

Rất nhanh hắn đã phát hiện ra nguyên nhân cái chết của những thi thể này, cũng là bị một loại lợi khí không rõ tên đâm xuyên đầu từ trên xuống dưới mà chết, không có quá nhiều khác biệt so với những thi thể phát hiện trước đó.

Tương tự như vậy, Ngô Lương cũng phát hiện ra một số cái đục và công cụ thợ thủ công bên cạnh bọn họ.

Có thể thấy những người này và những thi thể thời Xuân Thu Chiến Quốc phát hiện dọc đường là cùng một nhóm.

Còn về việc nhóm người này rốt cuộc bị thứ gì hại?

Ngô Lương trước tiên loại trừ "thủy quỷ" vừa mới tập kích mình.

Con "thủy quỷ" đó tuy sức mạnh cũng khá lớn, nhưng cảm giác vẫn chưa đạt đến mức có thể đâm xuyên sọ người chỉ bằng một kích, dù sao sọ người cũng được coi là một trong những phần xương cứng nhất của cơ thể, sức mạnh cần thiết để đâm xuyên trực tiếp bằng một kích tuyệt đối không thể xem thường.

Hơn nữa chiều cao của "thủy quỷ" kia cũng khá hạn chế, thấp hơn hắn khoảng một cái đầu, dù có nhảy lên e rằng cũng không cách nào thực hiện được đòn tấn công từ trên xuống dưới vào đầu những thi thể này.

Lại nữa, "thủy quỷ" vừa rồi sử dụng là cái đục do những thi thể này để lại.

Mũi đục có dạng dẹt, mà những lỗ thủng để lại trên đầu những thi thể này rõ ràng là do một loại lợi khí như giáo mác gây ra, hai thứ rõ ràng có sự khác biệt không nhỏ.

Quan trọng nhất là.

Những thi thể này trông giống như tử vong trong một khoảng thời gian ngắn, dù cho con "thủy quỷ" kia trước đây thực sự sở hữu binh khí chuyên dụng thuận tay, hơn nữa khả năng bật nhảy và sức mạnh cũng rất kinh người, cảm giác cũng rất khó làm được việc này.

Trừ phi.

Ở đây không chỉ có một con "thủy quỷ"...

Nhưng khả năng này cảm giác cũng không lớn, nếu như ở đây có nhiều hơn một con "thủy quỷ", hắn không thể nào đến đây mới gặp phải, càng không thể thoát thân từ dưới sông, còn thuận lợi vượt sông đến bờ bên kia lần nữa.

Cho nên Ngô Lương vẫn nghiêng về phía.

Những thi thể này đã gặp phải thứ đáng sợ hơn "thủy quỷ", hơn nữa thứ này sở hữu lực bộc phát cực kỳ mạnh mẽ, trước mặt nó những người này căn bản không có chút sức phản kháng nào, dù là chạy trốn cũng là một sự xa xỉ.

Mà thứ này.

Rất có thể liên quan đến cánh cửa đen ngòm trước mặt, nếu không phải có người cố ý sắp xếp lại những thi thể này, thì trạng thái lúc chết của bọn họ không nghi ngờ gì chính là đang chạy xa khỏi cánh cửa lớn này...

Hít sâu một hơi.

Ngô Lương cuối cùng với sự cẩn trọng vạn phần đi tới trước cánh cửa lớn này.

Hắn phát hiện màu đen thực ra không phải là màu nguyên bản của cánh cửa, đó chẳng qua là một lớp sơn đen, không biết rốt cuộc là dùng để chống rỉ hay dùng để trang trí.

Trên cửa có không ít chỗ để lộ ra một màu kim loại, nhìn kỹ lại dường như là đồng xanh khá phổ biến thời Xuân Thu Chiến Quốc, nhưng lại không hoàn toàn giống, dường như còn có các thành phần hợp kim khác, giống như những cái đục Ngô Lương phát hiện trước đó, không xuất hiện tình trạng rỉ sét đặc biệt nghiêm trọng.

Ngoài ra, trên cửa còn đúc một số hoa văn động vật khá khoa trương.

Trong hoa văn có thể thấy rõ các bộ phận như đầu, sừng, mắt, mũi, miệng, móng của động vật, vì ưu thế chuyên môn, Ngô Lương còn có thể phân biệt được một số động vật trong đó, có hươu, có hạc, còn có ngựa, đây đều là những hoa văn động vật có ngụ ý tốt, đều được coi là những họa tiết trang trí khá thịnh hành trong dân gian thời Xuân Thu Chiến Quốc.

Ngoài ra.

Ngô Lương còn thấy ở vị trí chính giữa đại môn có một hốc tròn nhỏ không mấy quy tắc.

Hốc này sâu khoảng hai cm, đường kính chỉ có năm cm.

Bên trong hốc cũng khắc một số văn lộ lồi lõm không bằng phẳng, nhưng những văn lộ này trông có vẻ không tạo thành bất kỳ họa tiết nào mang ý nghĩa tượng trưng, chỉ là vòng qua vòng lại cuối cùng kết nối bốn lỗ nhỏ không rõ nông sâu có đường kính tuyệt đối không quá

một cm lại với nhau.

Bên trong bốn lỗ nhỏ đen kịt một mảnh, ánh sáng mờ của Tùy hầu châu cũng không cách nào chiếu rọi hoàn toàn vào được.

Ngô Lương tuy không biết hốc tròn nhỏ này cùng bốn lỗ nhỏ trong hốc rốt cuộc là dùng để làm gì, nhưng hắn lờ mờ cảm thấy, đây có lẽ mới là mấu chốt để mở cánh cửa này, nguyên lý tương tự như ổ khóa.

Dù sao ngay từ những di chỉ văn hóa Ngưỡng Thiều của Thiên triều từ ba nghìn năm trước Công nguyên, đã phát hiện ra khóa gỗ lắp trên kiến trúc khung gỗ.

Mà nếu nơi này là Công Thâu Trủng, Lỗ Ban với tư cách là ông tổ thợ thủ công, tạo ra một bộ khóa tinh vi để bảo vệ lăng mộ của chính mình tự nhiên là chuyện hoàn toàn bình thường.

Chỉ là nếu món đồ này thật sự là một cái khóa, thì cần có "chìa khóa" tương ứng mới có thể mở được.

Chìa khóa, Ngô Lương khẳng định là không có.

Thậm chí ngay cả manh mối tìm ở đâu cũng không có...

Như vậy, Ngô Lương trước tiên dùng sức đẩy cánh cửa một cái.

Quả nhiên không nhúc nhích.

Kéo thì không cần thử, trên cánh cửa này căn bản không có thiết kế vòng kéo các loại, ngay cả một chỗ để đặt tay vào cũng không có, làm sao có thể kéo ra được.

Còn về khả năng cửa đẩy cũng nhanh chóng bị Ngô Lương loại trừ.

"..." Trầm ngâm một lát, Ngô Lương lại quay đầu nhìn về phía những thi thể xếp thành hình quạt không quy tắc sau lưng.

Những thi thể này ban đầu ở trạng thái tản ra chạy trốn, nhất định

là đã gặp phải thứ gì đó ghê gớm, mà lúc này Ngô Lương không hề phát hiện ra điểm hiểm độc nào trên cánh cửa này.

Nói cách khác, lý do những thi thể này chạy trốn có lẽ không phải vì cánh cửa này, mà là vì thứ bên trong cửa.

Nếu là thứ bên trong cửa.

Vậy thì chứng tỏ những thi thể này ban đầu có lẽ đã mở được cánh cửa này.

Phân tích như vậy, một suy luận lập tức nảy ra trong đầu Ngô Lương —— trên người những thi thể này có lẽ mang theo "chìa khóa" có thể mở cửa!

Nghĩ như vậy.

Ngô Lương tự nhiên vội vàng quay trở lại, một lần nữa tìm kiếm cẩn thận trên những thi thể này.

Nhưng điều gây thất vọng là.

Tìm khắp mười bảy thi thể này, Ngô Lương không hề tìm thấy trên người bọn họ bất cứ thứ gì có thể khớp với hốc nhỏ trên cánh cửa.

Mà nhớ lại những thi thể gặp trên đường lúc trước.

Ngô Lương tự nhận thấy mình kiểm tra cũng khá tỉ mỉ, hơn nữa thứ có thể khớp với hốc này không hề nhỏ, nên cũng không có khả năng để sót.

Cho nên.

"Chìa khóa" căn bản không ở đây sao?

Hay nói cách khác, bị ai đó giấu đi rồi?

Ngô Lương nghĩ tới con "thủy quỷ" kia, tuy không chắc chắn đó

rốt cuộc là thứ gì, nhưng nó cũng được coi là một trong những vật sống trong hang động, không hẳn là không có khả năng giấu "chìa khóa" đi.

Ngoài ra.

Ngô Lương cũng không chắc những thi thể vĩnh viễn ở lại đây còn có đồng bọn nào trốn thoát được hay không.

Dù sao cái xác chỉ còn lại một nửa có thể chết ở cửa ra của đường hầm, thì có khả năng có người đã sống sót chạy thoát, đồng thời mang theo "chìa khóa" cất giấu vĩnh viễn.

"Thủy quỷ".

Ngô Lương khẳng định không muốn gặp lại lần nữa, càng không có cách nào đòi nó "chìa khóa".

Mà dù có người chạy thoát được.

Hiện tại đã trôi qua mấy trăm năm cũng đã sớm xanh cỏ, bất kể có truyền "chìa khóa" lại cho hậu nhân hay không, Ngô Lương muốn tìm thấy cũng chẳng khác nào mò kim đáy bể, không cần nhắc tới nữa.

Suy đi tính lại như vậy.

Ngô Lương đã hoàn toàn từ bỏ ý định tìm kiếm "chìa khóa", tâm tư khẽ động một hồi, liền dứt khoát lấy ra từ trong túi công cụ nhỏ mang theo bên mình hai món đồ cũng được bao bọc từng lớp bằng vải gai.

Vải gai đã hoàn toàn bị thấm ướt.

Tuy nhiên sẽ không ảnh hưởng đến đồ vật bên trong.

Theo vải gai từng lớp được mở ra, hai món đồ hiện ra trước mặt Ngô Lương.

Chương 284

Một món chính là "Chiêu hồn linh" tìm thấy trong mộ Khâu Mục Công cách đây không lâu.

Món còn lại là một hộp gỗ nhỏ lót mấy lớp lụa quyên bên trong, mà thứ đựng trong hộp gỗ nhỏ chính là con "Kim cương toản" vô kiên bất tồi kia.

Lúc trước "Kim cương toản" có thể phá vỡ vách đồng trong mộ Khâu Mục Công, tưởng chừng đối phó với cánh cửa đồng xanh này chắc cũng không thành vấn đề.

Cảm ơn "Kim cương toản" do Khâu Mục Công tài trợ.

Đây mới thật sự là đồ tốt, có nó thì gần như không có thứ gì có thể ngăn cản hắn vào lăng mộ.

"Linh linh!" Ngô Lương trước tiên lắc chuông hai cái, "Kim cương toản" vốn đang ngủ say trong hộp gỗ lập tức nhảy nhót hoạt bát hẳn lên, nhoáng một cái đã vọt ra khỏi hộp gỗ, leo lên vai hắn.

"Linh linh linh linh!" Ngô Lương lại lắc thêm bốn cái, chỉ vào cánh cửa đồng xanh trước mặt khẽ quát một tiếng: "Phệ!" "Chí chí!" "Kim cương toản" đáp lại hai tiếng, sau đó lập tức nhảy xuống từ lòng bàn tay Ngô Lương, lao thẳng về phía cánh cửa đồng xanh kia.

"Sạt sạt sạt —— xoẹt xoẹt xoẹt ——" Anh thợ mỏ nhỏ chăm chỉ lập tức đi vào trạng thái làm việc, đi kèm với những tia lửa không ngừng bắn ra, vụn kim loại nhanh chóng rắc đầy một đất, quả nhiên là kỳ vật hiếm có trên đời.

Thấy tình trạng này, tâm trạng Ngô Lương tự nhiên rất tốt.

Tiện tay tìm một chỗ bên cạnh ngồi xuống nghỉ ngơi, vừa rồi lại

từ sườn dốc trượt xuống, lại gặp phải "thủy quỷ" đột kích, những chuyện ngàn cân treo sợi tóc này đều mang lại gánh nặng cực lớn cho thể lực và tinh thần của Ngô Lương.

Nói không mệt mỏi thì chắc chắn là lừa người.

Nhưng hiện tại hắn cũng nhân cơ hội này chỉ có thể khôi phục thể lực một chút, vẫn không dám buông lỏng cảnh giác.

Con "thủy quỷ" bỏ chạy kia có thể quay lại bất cứ lúc nào, mà sau cánh cửa này có lẽ còn có thứ gì đó đáng sợ hơn cả "thủy quỷ", những thứ này đều là khả năng đe dọa đến tính mạng của Ngô Lương.

"Giờ đã quá thời gian hẹn, Dương Vạn Lý chắc đã vào tìm ta rồi chứ?" Ngô Lương thầm nghĩ trong lòng.

Chuyện đã đến nước này, Ngô Lương chỉ có thể nghĩ theo hướng tốt.

Võ lực của Dương Vạn Lý mạnh hơn hắn một chút, lại có "Súc cốt công" hộ thân, Ngô Lương cũng không đặc biệt lo lắng cho y, thậm chí còn đang mong chờ Dương Vạn Lý đến.

Nếu Dương Vạn Lý tìm được đến đây, Ngô Lương coi như có thêm một trợ thủ và bạn đồng hành, hoàn cảnh chắc chắn sẽ tốt hơn hiện tại nhiều, nhỡ sau cánh cửa này thật sự có thứ gì đáng sợ, trong lòng cũng thêm phần tự tin. ...Chất liệu của cánh cửa đồng xanh này quả nhiên không phải là vách đồng trong mộ Khâu Mục Công lúc trước có thể so sánh được.

Ngô Lương ở một bên quan sát, "Kim cương toản" gặm nhấm nửa ngày trời, cũng chỉ mới gặm ra trên cửa đồng xanh một hốc nhỏ bằng quả nhãn, hơn nữa còn chưa gặm xuyên qua cánh cửa này.

Xem ra muốn dựa vào sức mạnh của "Kim cương toản" để vào trong cửa, còn phải tốn thêm chút công phu nữa.

Tuy nhiên thể chất của "Kim cương toản" cũng cực kỳ đặc biệt.

Trong tình huống bình thường, dù là mũi khoan của hậu thế liên tục khoan lâu như vậy, chắc chắn cũng đã không chịu nổi nhiệt độ cao sinh ra mà bắt đầu đỏ rực mềm nhũn, nhưng "Kim cương toản" dường như không có bất kỳ thay đổi nào, vẫn giữ vẻ ngoài màu xám đen, vẫn miệt mài lắc cái má phúng phính và đôi móng nhỏ.

"Ta vào đây đã được một lúc rồi, trên đường lại tiêu tốn không ít công phu, giả sử Dương Vạn Lý đi xuống tìm ta sau khi ta vào đường hầm nửa canh giờ, ước chừng thời gian chắc cũng xấp xỉ đến đây rồi." Ngô Lương thầm tính toán thời gian, tuy hắn không có đồng hồ để xem giờ, nhưng trong lòng cũng có một ước tính đại khái.

Nghĩ đến những điều này, Ngô Lương không khỏi bắt đầu lo lắng cho Dương Vạn Lý.

Tên nhóc này không phải sơ ý cũng lăn từ sườn dốc xuống, vận khí không tốt mà ngã chết tươi rồi chứ?

Hay là sau khi xuống liền gặp phải "Hà thần", trở thành vong hồn dưới miệng "Hà thần"?

Hay là cũng ở bên bờ ám hà gặp phải sự tập kích của "thủy quỷ", không được anh dũng, không được may mắn như mình mà thoát được một kiếp?

Ngay khi đang nghĩ như vậy.

"Lộp bộp... lộp bộp..." Ngô Lương bỗng nghe thấy tiếng bước chân lẹt xẹt.

"Đến rồi!" Ngô Lương trong lòng thắt lại, vội vàng hạ thấp giọng, khẽ quát một tiếng với "Kim cương toản".

Con vật nhỏ cũng rất nghe lời, lập tức dừng công việc, quay người chạy lại leo lên vai Ngô Lương.

Phải thừa nhận rằng, thể chất của "Kim cương toản" quả thực vô cùng đặc biệt, làm việc lâu như vậy mà trên người không hề truyền ra một chút nhiệt lượng nào, ít nhất là qua lớp quần áo Ngô Lương không có bất kỳ cảm giác nào.

Nhưng đó không phải trọng điểm!

Trọng điểm là Ngô Lương nghe thấy tiếng bước chân lẹt xẹt, đó căn bản không phải tiếng bước chân của một người, mà rõ ràng là tiếng bước chân của một nhóm người!

Ngô Lương không có thính lực siêu phàm như Bạch Tinh Tinh, không nghe ra rốt cuộc là bao nhiêu người, cũng không nghe ra những người này cách đây còn bao xa, tuy nhiên hắn nhớ rất rõ, trước khi vào hắn chỉ nói để Dương Vạn Lý vào tìm mình một mình sau nửa canh giờ.

Trong tình huống bình thường, những thuộc hạ này vẫn rất nghe lời, sẽ không tự ý làm chủ trái lệnh mình.

Cho nên những tiếng bước chân mà hắn nghe thấy.

Rất có thể căn bản không phải người mình!

Sau khi gọi "Kim cương toản" về, Ngô Lương lại nhanh chân đến sau một tảng đá có thể ẩn thân, sau đó cởi bỏ y phục bên trên bọc Tùy hầu châu thật chặt, khiến mình hoàn toàn hòa vào bóng tối, tĩnh quan kỳ biến.

Làm như vậy cũng có chút nguy hiểm.

Bởi vì không có Tùy hầu châu, nơi này liền rơi vào trạng thái tối đen như mực đúng nghĩa, Ngô Lương dù mắt có mở to đến mấy cũng không nhìn thấy gì.

Nhỡ lúc này gặp phải sự tập kích của "thủy quỷ", hoặc có thứ gì đó âm thầm tiếp cận, Ngô Lương căn bản không thể phòng bị.

Nhưng trước khi làm rõ danh tính của người tới, Ngô Lương chỉ có thể dùng cách này để ẩn mình.

"Hù —— hấp ——" Trong bóng tối Ngô Lương chỉ có thể nghe thấy tiếng thở yếu ớt của chính mình.

Tuy nhiên mắt hắn vẫn luôn nhìn về hướng tiếng bước chân truyền tới, hướng đó chính là lối nhỏ bên bờ ám hà mà hắn đã đi qua trước đó, chỉ có điều hiện tại, thứ hắn có thể nhìn thấy chỉ là bóng tối vô tận.

Khoảng chừng mấy phút sau.

Trong bóng tối cuối cùng cũng xuất hiện một tia sáng.

Đó là tia sáng màu vàng cam chiếu ra từ sau góc rẽ của lối nhỏ, tia sáng không ngừng nhảy nhót, trông có vẻ rất không ổn định, chắc là vật chiếu sáng như đuốc.

Và trong tia sáng này.

Ngô Lương nhìn thấy một cái bóng có chút trừu tượng.

Cái bóng này thân hình còng xuống, tóc tai bù xù, cư nhiên cực kỳ giống với con "thủy quỷ" mà hắn đã thấy trước đó!

"Giá……" Ngô Lương lùi người lại theo bản năng.

Nếu cái bóng kia thật sự là "thủy quỷ", mà nơi này lại có một đám đồng bọn của nó thì…… tình cảnh của ta không nghi ngờ gì sẽ trở nên vô cùng nguy hiểm.

Lúc trước khi dùng "Kim Cương Toản" khai quật đại môn bằng đồng, Ngô Lương đã quan sát tình hình phụ cận.

Nơi này đã là tận cùng của hang động, xung quanh không còn đường nào khác để đi.

Nói cách khác, ta đã bị vây khốn ở đây.

Nếu "thủy quỷ" cùng đám đồng bọn tìm đến chỗ này, cho dù ta có trốn sau tảng đá thì cũng sẽ sớm bị phát hiện, đến lúc đó đúng là lên trời không lộ, vào đất không cửa, chẳng biết sẽ phải nhận lấy kết cục thế nào.

Ngô Lương âm thầm rút đoản đao bằng đồng sau lưng ra.

Sau đó lại lấy ra "Thất Hồn Hương" và "Hồi Hồn Hương" mang theo bên người, bôi "Hồi Hồn Hương" xuống dưới mũi, rồi mở nút thắt của "Thất Hồn Hương", để hương khí tự do khuếch tán trong không khí.

Trong hang động hầu như không có gió.

Nghĩa là muốn tìm hướng gió để mượn luồng không khí giúp "Thất Hồn Hương" khuếch tán nhanh ra ngoài là chuyện không tưởng, nhưng lại có thể lợi dụng sự khuếch tán tự nhiên để tạo ra một "kết giới hương khí".

Ta cũng không chắc "Thất Hồn Hương" có hiệu quả với những thứ như "thủy quỷ" hay không.

Nhưng trước đó đã thử qua "Trống bí ẩn" và "Thái Công Ấn", hiện giờ thứ duy nhất ta có thể nghĩ tới có khả năng ứng phó với tình huống này chỉ có "Thất Hồn Hương".

Vạn nhất có tác dụng thì sao?

Dù sao bảo ta ngồi chờ chết là điều tuyệt đối không thể.

Làm xong những việc này, Ngô Lương lại nhìn về phía vệt sáng hắt ra từ góc cua lối nhỏ.

Cái bóng của "thủy quỷ" bị kéo dài thêm, in trên mặt đất đá ẩm ướt và mặt sông ngầm tĩnh lặng, trông càng thêm dữ tợn đáng sợ.

Nhưng Ngô Lương chỉ thấy bóng của một con "thủy quỷ".

Không thể chỉ có một mình nó, hiện giờ ta vẫn còn nghe thấy tiếng bước chân khá hỗn loạn, tuy tiếng động rất nhẹ nhưng tuyệt đối không chỉ có một người.

Phân tích như vậy, "thủy quỷ" chắc là đi trước bó đuốc.

Còn đám đồng bọn đi phía sau bó đuốc, nên bóng của nó sẽ hắt về phía trước, còn bóng của lũ đồng bọn sẽ hắt về phía sau, thế nên ta mới không thấy được.

Trừ phi…… lũ đồng bọn còn lại căn bản không có bóng!

"Ực!" Ngô Lương không nhịn được nuốt một ngụm nước bọt.

Nhưng ngay sau đó ta lại cảm thấy có chút không hợp lý.

Dân gian hậu thế luôn lưu truyền truyền thuyết quỷ hồn không có bóng, nếu quả thực như vậy, "thủy quỷ" vốn là thứ do oan hồn dưới nước hóa thành, cũng không nên có bóng mới đúng.

Không lý nào "thủy quỷ" có bóng, mà đồng bọn của nó lại không có.

Cho nên, Ngô Lương lập tức hoài nghi có phải mình đã nghĩ quá nhiều hay không, hay là suy đoán ban đầu của mình mới là hợp lý nhất.

Nhưng "thủy quỷ" rốt cuộc là thứ gì?

Tại sao nó lại có bóng, là bản thân nó có vấn đề, hay là thuyết pháp lưu truyền trong dân gian hậu thế có vấn đề?

Trong bầu không khí căng thẳng này, não bộ của Ngô Lương hoạt động cực nhanh, nhưng cũng giống như đại đa số người bình thường, trong lòng có chút lo sợ được mất, rơi vào vòng xoáy của sự nghi ngờ và tự nghi ngờ chính mình…… Trong quá trình đó, Ngô Lương có thể nhìn thấy rõ ràng cái bóng khom khom của "thủy quỷ" đang không

ngừng di chuyển về phía trước.

Chương 285

Chỉ vài bước nữa thôi, nó sẽ bước ra từ góc cua của lối nhỏ.

"Phù ——" Ngô Lương hít một hơi thật sâu, cố gắng điều chỉnh nhịp thở chậm lại, giảm thiểu khả năng bị phát hiện.

Gần rồi!

Đã ngày càng gần rồi!

Ngô Lương trừng lớn mắt, đôi đồng tử không chớp lấy một cái chằm chằm nhìn vào góc cua.

Góc cua đó cách vị trí của Ngô Lương khoảng chừng năm mươi mét, cho dù ánh sáng của Tùy Hầu Châu cũng không chiếu xa được đến vậy, nhưng Ngô Lương đang ở trong bóng tối nên có thể nhìn rõ tình hình nơi có ánh sáng.

Địch ở ngoài sáng, ta ở trong tối!

Cuối cùng, một thân ảnh khom khom, lảo đảo bước ra từ sau góc cua.

Thân ảnh kia tóc rất dài, xõa tung lộn xộn che khuất phân nửa khuôn mặt, một con mắt lộ ra rõ ràng không giống người bình thường…… "Thủy quỷ"!

Quả nhiên là "thủy quỷ"!

Tim Ngô Lương thắt lại một nhịp.

Nhưng rõ ràng đây không phải con "thủy quỷ" ta gặp lúc trước!

Tóc của con thủy quỷ này tuy cũng dài nhưng không phải màu đen thuần túy mà là màu hoa tiêu đen trắng xen kẽ, có lẽ đây là một con "thủy quỷ" có tuổi rồi.

Ngoài ra, nó còn mặc một bộ bào tử khá rộng, che kín gần hết thân người.

Qua làn tóc rối, Ngô Lương lờ mờ nhìn thấy mặt nó, đó là một khuôn mặt còn dữ tợn hơn cả con "thủy quỷ" gặp trước đó.

Da mặt màu nâu đen, hình dáng miệng vô cùng cổ quái, trên da mặt còn có dấu vết của những mũi khâu ghép nối…… Khoan đã!

Ngô Lương ngẩn ra.

Đây…… chẳng phải là mặt nạ phòng độc ta đặc chế cho đám người Phường Nhân Quân sao?

Đúng lúc này.

"Không sai đâu." Phía sau góc cua truyền đến một giọng nữ khẽ khàng bị cố ý nén xuống: "Tại hạ vừa nghe thấy tiếng động, tiếng động ngay phía trước thôi, chắc không xa lắm đâu.

Nếu tại hạ không nhớ nhầm thì đó là tiếng 'Kim Cương Toản' đang đục khoét thứ gì đó. 'Kim Cương Toản' còn ở đây thì Ngô Hữu Tài nhất định vẫn chưa chết, chàng từng nói qua, loại người xấu như chàng không dễ chết như vậy đâu……" Là giọng của Bạch Tinh Tinh!

Tuy Bạch Tinh Tinh đã cố gắng hạ thấp giọng, nhưng trong hang động trống trải thế này, bất kỳ âm thanh nào cũng sẽ truyền đi rất xa, muốn ẩn giấu cũng không dễ dàng.

"Sao Bạch Tinh Tinh lại ở đây?" Ngô Lương hơi ngẩn người.

Ta có chút hoài nghi mình có phải lại vô tình bị trúng tà hay không, hậu thế truyền thuyết "thủy quỷ" là loại oan hồn giỏi nhất bản lĩnh mê hoặc lòng người, lợi dụng nhược điểm của nhân tính để tạo ra ảo giác, dụ dỗ người ta vô thức làm ra những hành vi đáng sợ trái với ý nguyện bản thân.

Ví dụ như dụ ta chủ động lộ diện từ trong bóng tối.

Nhưng dường như không phải vậy.

Nếu "thủy quỷ" có thể cổ hoặc ta, hẳn phải biết ta đang ở đâu, cần gì phải thi triển thủ đoạn như thế này?

Hơn nữa con "lão thủy quỷ" kia…… Ngô Lương càng nhìn càng thấy quen mắt.

Cách ăn mặc của lão hình như…… hình như là truyền nhân của《Gia Cát Kinh》 - Tôn Nghiệp, người dẫn bọn ta đến đây?

Chỉ là trước đó Tôn Nghiệp luôn búi tóc gọn gàng, không xõa tung như hiện giờ, còn con mắt kia, Tôn Nghiệp đúng là có một con mắt giả hoàn toàn khác biệt với mắt người.

Quan trọng nhất là cái mặt nạ phòng độc kia.

Ngô Lương đúng là có đưa lão một cái mặt nạ phòng độc, mục đích là để đề phòng bệnh lao của lão có tính lây nhiễm sang người nhà họ Hoàng và Phường Nhân Quân, căn bệnh này ở thời đại này không dễ trị.

Chỉ là Ngô Lương không hiểu nổi.

Trước khi vào đây ta rõ ràng đã dặn dò Điển Vi và Dương Vạn Lý, nếu nửa canh giờ ta chưa ra thì chỉ để một mình Dương Vạn Lý xuống tìm kiếm là được.

Nhưng theo tình hình hiện tại, Tôn Nghiệp, Bạch Tinh Tinh dường như đều đã xuống đây, hơn nữa nghe tiếng bước chân chắc còn có những người khác, cảm giác như tất cả mọi người đều đã xuống hết rồi.

Điển Vi không giống những người khác.

Với khả năng chấp hành của hắn, không lẽ nào lại làm trái mệnh

lệnh của ta mới đúng.

Cho nên…… Ngô Lương không hấp tấp hành động, vẫn nấp trong bóng tối im lặng quan sát, ít nhất phải làm rõ tình hình rồi mới quyết định. …… Một lát sau.

Một nhóm người nối đuôi nhau bước ra khỏi góc cua.

Đi sau Tôn Nghiệp là Dương Vạn Lý đang cầm bó đuốc, tiếp đó là Bạch Tinh Tinh, Vu Cát, Gia Cát Lượng, Hoàng Nguyệt Anh, Điển Vi đi cuối cùng, tay cầm một cây nến nhỏ đã thắp sáng.

Đúng là xuống hết thật rồi, bên trên chẳng còn lấy một người ở lại canh giữ.

"Tinh Tinh tỷ tỷ, tỷ không phải nói Hữu Tài ca ca ở cách chúng ta không xa sao?

Tại sao phía trước vẫn là một mảnh đen kịt?

Viên châu kia của Hữu Tài ca ca sáng như vậy, chúng ta đáng lẽ phải thấy từ xa rồi chứ?" Gia Cát Lượng nhăn khuôn mặt nhỏ lại, gặng hỏi.

"Nếu tại hạ vừa rồi không nghe lầm thì chắc chắn ở loanh quanh đây thôi……" Bạch Tinh Tinh nhìn quanh quất, cũng có chút nghi hoặc nói.

"Công tử phúc lớn mạng lớn, đoạn tuyệt không thể xảy ra chuyện." Vu Cát tiếp lời: "Nếu Tinh Tinh cô nương nói nghe thấy động tĩnh thì tất nhiên sẽ không sai.

Lão phu trộm nghĩ, với tính cách của Công tử, chắc hẳn ngài ấy cũng đã nhận ra chúng ta tới, chẳng qua là khi chưa nắm rõ tình hình thì tạm thời ẩn nấp quan sát biến động thôi.

Ngài ấy lươn lẹo lắm, chẳng lẽ các người không biết sao?" "Lão

đồng tử, lão dám nói xấu sau lưng Công tử, mọi người đều nghe thấy hết rồi đấy." Dương Vạn Lý lập tức vặn lại: "Mà vừa rồi lão đâu có nói thế, nếu không phải lão cứ lẩm bẩm Công tử có khi nào gặp chuyện rồi không, thì Tinh Tinh cô nương cũng chẳng lấy cái chết ra ép buộc đòi xuống bằng được.

Nếu Tinh Tinh cô nương không sống chết đòi xuống, tiểu tử Gia Cát Lượng này cũng chẳng đòi tới góp vui, còn có nha đầu họ Hoàng này nữa, thấy Gia Cát Lượng đòi đi mới khóc lóc đòi đi theo cho bằng được, cuối cùng chỉ còn Tôn Nghiệp với Điển Vi huynh đệ, Điển Vi huynh đệ cũng muốn xuống lại không yên tâm để Tôn Nghiệp một mình ở trên, nên dứt khoát lôi lão xuống luôn, chuyện này đều tại lão hết!" "Hừ hừ, có công sức oán trách lão phu thì ngươi nên nghĩ xem lát nữa gặp Công tử sẽ ăn nói thế nào đi." Vu Cát vuốt râu, vẻ mặt bất cần: "Công tử mà biết ngươi dám kháng lệnh, quay về nhất định sẽ cho ngươi biết tay, biết đâu cái chức Đô bá này của ngươi cũng không giữ nổi đâu." "Lão thất phu nhà ngươi……" Dương Vạn Lý tức nổ đom đóm mắt, quay sang nói với Điển Vi: "Điển Vi huynh đệ, chúng ta kháng mệnh Công tử đều là do cái miệng thối của lão thất phu này hại, nếu lát nữa chúng ta bị Công tử trách phạt, hay là xé cái miệng lão ra cho bõ ghét?" "Kháng mệnh là quyết định của chính ta, không liên quan đến người khác, nếu Công tử muốn phạt, ta chịu là được, tuyệt không oán hận." Điển Vi mặt không đổi sắc, vừa nói vừa đảo mắt nhìn quanh.

Đám người này dường như đã đinh ninh Ngô Lương vẫn còn sống sờ sờ.

Có lẽ vì Bạch Tinh Tinh nghe thấy tiếng "Kim Cương Toản", hoặc là có lòng tin mù quáng vào Ngô Lương, nhưng nếu bọn họ thật sự tin chắc Ngô Lương không chết thì đã chẳng kéo cả đoàn xuống đây.

Đặc biệt là Bạch Tinh Tinh, còn "lấy cái chết ra ép buộc", cô nàng này chơi lớn thật…… "Đám hỗn chướng này……" Nghe thấy những giọng nói quen thuộc, lòng Ngô Lương cũng dần bình tĩnh lại.

Xác định rồi, đám người này chính là người của Phường Nhân Quân.

Bởi vì về phương diện này Ngô Lương đã có kinh nghiệm, nếu là trúng tà thì ta chỉ có thể thấy hoặc nghe thấy những gì trong nội tâm mình đã biết.

Mà ta chắc chắn không biết lão đồng tử Vu Cát sẽ nói xấu sau lưng ta là "lươn lẹo", tuy đây là sự thật không cần bàn cãi, nhưng một kẻ lươn lẹo nhất Phường Nhân Quân như Vu Cát lại có mặt mũi nói người khác lươn lẹo, chuyện này đúng là ta hoàn toàn không ngờ tới, lão già này có dám mặt dày hơn nữa không?

Thầm mắng một tiếng như vậy.

Ngô Lương cuối cùng cũng lấy viên Tùy Hầu Châu được bọc kín ra.

Ánh sáng dịu nhẹ lập tức lan tỏa, soi sáng tầm mắt của đám người Phường Nhân Quân.

"Công tử?!" Mọi người vừa thấy người cầm bảo châu chính là Ngô Lương, lập tức lộ vẻ mừng rỡ, vội vàng chạy về phía ta.

Không lâu sau.

Họ bị con sông ngầm kia chắn mất lối đi, đứng bên kia sông nhìn Ngô Lương.

"Nước sông này chỉ sâu khoảng ba thước, Điển Vi, Dương Vạn Lý xuống nước, đưa những người khác qua đây." Ngô Lương nghĩ tới con "thủy quỷ" lúc trước, nhưng nghĩ đến sức chiến đấu của nó thì chắc khó mà đe dọa được Điển Vi và Dương Vạn Lý, nên ta không cố

ý nhắc tới.

Còn những suy nghĩ vẩn vơ khác, để tránh gây ra hoảng loạn không đáng có, tự nhiên cũng không cần nói nhiều.

Dù sao Ngô Lương lúc trước qua sông, ngoại trừ bị con "thủy quỷ" kia tập kích thì cũng không gặp phải thứ gì khác.

Tuy nhiên lúc cuối, ta vẫn không quên bổ sung một câu: "À đúng rồi, không cần quan tâm đến Vu lão tiên sinh, Vu lão tiên sinh bảo đao chưa lão, nói chuyện lại rất sung mãn, cứ để lão tự lội qua là được." "Hì hì……" Nghe thấy vậy, Vu Cát lập tức mặt đầy ngượng ngùng, cười xòa nói: "Công tử, cái đó…… những lời lão hủ vừa nói ngài đều nghe thấy hết rồi sao?

Hiểu lầm, tất cả đều là hiểu lầm!

Thực ra đó không phải ý định của lão hủ, lão hủ chỉ là muốn trấn an mọi người thôi, thật sự không có ý gì khác." "Lão tiên sinh không cần lo lắng, ta sao có thể vì chút chuyện nhỏ này mà làm khó lão chứ." Ngô Lương cười hì hì nói: "Thực ra con người ta ấy mà, không chỉ lươn lẹo, mà lòng dạ cũng hẹp hòi lắm." Vu Cát là hạng người gì?

Lão là con yêu tinh già đã sống gần trăm tuổi, cảnh tượng gì mà chưa từng thấy qua, tự nhiên không cần nghĩ ngợi gì lập tức mặt dày nhận sai: "Lão hủ biết lỗi rồi, lão hủ không dám nữa, Công tử tha cho lão hủ lần này đi." "Ha ha ha ha……" Mọi người cười rộ lên, bầu không khí nặng nề và căng thẳng lúc trước cũng vơi đi không ít.

Cứ như vậy vượt qua sông ngầm, quả nhiên không xảy ra bất kỳ sự cố nào.

Chỉ có Bạch Tinh Tinh sau khi qua sông vẫn đỏ hoe mắt trừng Ngô Lương hồi lâu, thấy Ngô Lương đi tới, đôi nắm đấm lập tức nện vào ngực ta, oán trách mắng: "Cái đồ xấu xa này, đã bình an vô sự sao

không theo giao ước ra báo tin, tại hạ…… mọi người cứ tưởng chàng chết ở trong này rồi!" "Chuyện này trách ta, không ngờ bên trong này lại là một vùng trời khác, chỉ riêng đi một mạch tới đây đã tốn bao nhiêu công sức, lúc muốn ra báo tin thì đã quá thời gian giao ước rồi." Ngô Lương nắm lấy bàn tay nhỏ của Bạch Tinh Tinh bóp nhẹ để an ủi, cười hì hì nói.

Đang nói chuyện.

Ánh mắt Ngô Lương chợt thấy Tôn Nghiệp từ lúc nào đã tự ý đi tới trước cánh cửa đồng kia, nhìn vào cái hốc tròn không mấy quy tắc ở giữa cửa, vẻ mặt như thể đã phát hiện ra điều gì đó.

Ngô Lương đang định đi tới hỏi thăm.

Lại thấy Tôn Nghiệp đã thò tay vào trong áo, lôi ra một miếng đĩa kim loại tròn treo trên cổ, mặt đầy vẻ kinh ngạc!

Chìa khóa mở cửa đồng?!

Ngô Lương lúc trước đã quan sát cái hốc tròn trên cửa đồng, nay thấy Tôn Nghiệp đột nhiên lôi từ trong áo ra một cái đĩa kim loại có kích thước và hình dáng cực kỳ tương đồng với cái hốc kia, kết hợp với biểu hiện của lão, lập tức nảy sinh suy đoán như vậy.

Tuy nhiên ta không lập tức đi tới làm phiền Tôn Nghiệp.

Mà âm thầm quan sát biểu hiện tiếp theo của lão.

Nếu cái thứ Tôn Nghiệp lấy ra đúng là chìa khóa của cánh cửa đồng này, thì ít nhất có thể chứng minh, tổ tiên của Tôn Nghiệp từng tới nơi này, hơn nữa còn có quan hệ cực sâu với nơi này, chìa khóa cửa đồng mới truyền đến tay lão.

Chương 286

Chỉ là bản thân Tôn Nghiệp rốt cuộc hiểu biết được bao nhiêu thì khó mà nói được.

Một số bí mật chỉ dựa vào bức vấn e là chưa chắc đã hỏi ra được, huống chi đối phương còn là một người biết mình không còn sống được bao lâu, nếu lão nhất quyết mang bí mật xuống mồ thì Ngô Lương cũng chẳng có cách nào.

Trong tình huống này, chú tâm quan sát biểu hiện lúc này của Tôn Nghiệp trở nên vô cùng quan trọng.

Luôn có một số chi tiết có thể làm lộ ra vấn đề, dựa trên những chi tiết và vấn đề đó để suy luận cũng có thể tiếp cận chân tướng hơn là bị người khác dắt mũi.

"……" Tôn Nghiệp dường như không chú ý đến Ngô Lương đang quan sát mình.

Lão nâng cái đĩa kim loại treo trên cổ, không ngừng ngẩng đầu cúi đầu, dường như đang đem cái đĩa này so sánh với cái hốc trên cửa đồng.

"Ngô Hữu Tài, chàng lại đang nhìn cái gì thế?" Bạch Tinh Tinh rất nhanh đã chú ý đến sự thất thần đột ngột của Ngô Lương, có chút kỳ quái nhìn về phía Tôn Nghiệp, không nhịn được hỏi.

"Suỵt……" Ngô Lương làm thủ thế im lặng, mắt không rời mục tiêu.

Đợi một lát như vậy.

Tôn Nghiệp dường như đã hoàn thành việc so sánh cả hai, nhưng trên mặt vẫn đầy vẻ nghi hoặc.

Cuối cùng, lão định tháo cái đĩa kim loại trên cổ xuống, từ từ đưa nó về phía cái hốc trên cửa đồng, trông bộ dạng là muốn đặt cái đĩa vào để thử nghiệm.

"Tôn tiên sinh hãy khoan!" Đến lúc này, Ngô Lương cuối cùng không thể tiếp tục giữ im lặng, vội vàng đi tới ngăn lại.

"Rào rào!" Đám người Phường Nhân Quân cũng lập tức có hành động.

Vừa rồi khi Ngô Lương quan sát Tôn Nghiệp, họ theo tầm mắt của Ngô Lương cũng đã chú ý đến biểu hiện dị thường của lão, chỉ vì Ngô Lương không lên tiếng nên họ cũng chọn cách im hơi lặng tiếng quan sát.

Nay thấy Ngô Lương lên tiếng ngăn cản.

Điển vi và Dương Vạn Lý đã có chuẩn bị từ trước lập tức lao tới, đặt xẻng công binh lên cổ Tôn Nghiệp, trong nháy mắt khống chế lão lại, tránh để lão có hành động gì thêm.

"Ngô giáo úy, chư vị, cái này…… ta……" Tôn Nghiệp tay cầm đĩa tròn, dường như đến tận bây giờ mới sực nhận ra xung quanh còn có nhiều người như vậy, bị dọa cho giật mình, vội vàng muốn giải thích nhưng lại không biết mở lời thế nào.

"Không cần căng thẳng." Ngô Lương vẫy vẫy tay ra hiệu cho Điển Vi và Dương Vạn Lý bỏ xẻng công binh xuống, lúc này mới cười nói: "Chuyện cái đĩa tròn này lão cứ từ từ nói ra, ta tự có phán đoán." "Ngô giáo úy lượng thứ, cái đĩa này thực ra là do cha ta lúc bệnh tình nguy kịch truyền lại cho ta, nhưng ông chỉ dạy ta truyền cái đĩa này lại cho đời sau, không hề nói rõ rốt cuộc nó dùng để làm gì, cũng không có dặn dò gì khác." Tôn Nghiệp liếm liếm môi, nhăn mặt nói: "Sau này ta luôn mang cái đĩa này bên người, hôm nay biết được 'Ngũ Tiên Nhập Trạch Pháp' của ta bị cao nhân phá giải, tự biết ngày

rộng chẳng còn bao nhiêu, ta còn từng nghĩ mình không có con nối dõi, cũng không có đệ tử đáng tin cậy, e là phải nghịch lại lời dặn của cha trước lúc lâm chung, không thể truyền cái đĩa này lại được nữa…… Không dám giấu Ngô giáo úy, thực ra lúc trước ở Hoàng phủ, ta còn từng nghĩ có nên trước lúc chết đem đĩa này giao cho họ, bảo họ thay ta truyền lại cho hậu bối Hoàng phủ, như vậy cũng coi như không nghịch lời cha dặn, nhưng nghĩ đến những việc mình đã làm lúc trước, ta thật không mở miệng nổi, thế là cứ mang theo tới tận đây." Nói tới đây, Tôn Nghiệp áy náy nhìn Hoàng Nguyệt Anh ở cách đó không xa một cái, rồi nói tiếp: "Vừa rồi ta thấy cánh cửa này, lại thấy cái hốc trên cửa, chợt nhận ra cả hai có nhiều điểm tương đồng, sau đó lấy đĩa ra so kỹ một phen, càng nhìn lại càng thấy khớp." "Thế là ta ma xui quỷ khiến muốn thử một lần, may được Ngô giáo úy quát dừng…… Hành động này là ta tự ý làm, ta thật không có ý đồ gì khác, xin Ngô giáo úy lượng thứ." "……" Nghe xong những lời này của Tôn Nghiệp, đám người Phường Nhân Quân mới hiểu rõ ý đồ vừa rồi của lão, cũng hiểu Ngô Lương tại sao lúc nãy lại chằm chằm nhìn lão.

Hóa ra đĩa tròn trong tay Tôn Nghiệp lại khớp với cái hốc trên cánh cửa đồng này!

Đương nhiên, họ bây giờ mới chú ý thấy trên cửa đồng còn có một cái hốc tròn không mấy quy tắc.

Dù sao họ cũng vừa mới qua sông, chưa có cơ hội quan sát kỹ môi trường xung quanh, càng chưa có cơ hội nghiên cứu cánh cửa đồng ẩn trong hang động này.

Chỉ là cái hốc này cho dù có khớp với đĩa tròn thì có tác dụng gì chứ?

Trong lòng mọi người vẫn có chút nghi hoặc.

Đồng thời họ cũng nảy sinh nghi hoặc về thân phận của Tôn

Nghiệp, nếu cả hai thực sự khớp nhau thì không khó để tưởng tượng Tôn Nghiệp hoặc tổ tiên của lão có liên quan đến nơi này.

Vậy nên, lời lão cứ khăng khăng nói mình hoàn toàn không biết gì về đĩa tròn này rốt cuộc là thật hay giả?

Nghĩ vậy, mọi người lại nhìn về phía Ngô Lương.

Những chuyện cần dùng đến đầu óc thế này từ trước đến nay đều do Ngô Lương quyết định, họ rất an phận với thân phận "công cụ chạy việc" của mình, mọi việc cứ tuân theo ý của Ngô Lương mà làm.

"Ta tin lão." Ngô Lương gật gật đầu, cười nói: "Nhưng ta còn một việc muốn thỉnh giáo Tôn tiên sinh, đi suốt đoạn đường vừa qua, chắc hẳn Tôn tiên sinh đã thấy không ít thi thể, có rất nhiều thi thể bị đâm xuyên từ trên đỉnh đầu xuống mà chết, phụ cận cánh cửa này cũng có mười bảy cái xác, cũng đều chết theo cách tương tự, Tôn tiên sinh dù sao cũng là truyền nhân của 《Gia Cát Kinh》, không biết lão có cao kiến gì về cách chết của những cái xác này không?" Qua quan sát Tôn Nghiệp vừa rồi, Ngô Lương thực sự tin lời lão.

Nếu lão thực sự biết công dụng của đĩa tròn kia, lại càng hiểu rõ thứ sau cánh cửa đồng là gì, e rằng sẽ không đường hoàng lấy đĩa ra như vậy, càng không thản nhiên thử đặt đĩa vào hốc ngay trước mặt mọi người, đây tuyệt đối không phải việc mà một kẻ có tật giật mình có thể làm ra được.

Thậm chí khả năng muốn dùng hành động này để hại chết bọn họ cũng có thể loại trừ.

Đối với một người bình thường mà nói, vừa rồi rõ ràng không phải thời cơ tốt nhất, ngược lại còn làm ý đồ của mình bị lộ ra sớm.

"Chuyện này……" Tôn Nghiệp rõ ràng lại bị làm khó, suy nghĩ một lát mới nói: "Ta cũng không nói chắc được, nhưng cách chết này

rõ ràng là do lợi khí từ trên trời rơi xuống gây ra, hơn nữa lợi khí này còn cực kỳ chuẩn xác, cường độ cũng không nhỏ, vì vậy ta nghi ngờ nơi này có thể chính là mộ của Tổ sư gia Công Thâu, e rằng chỉ có Tổ sư gia mới tạo ra được những cơ quan tinh diệu lợi hại như vậy, ta tuy học được một ít nội dung trong 《Gia Cát Kinh》 nhưng tuyệt đối không thể tạo ra được." "Vậy loại đục không rỉ sét qua hàng trăm năm, lại có thể khai sơn phá thạch mà không hư hại bên cạnh những thi thể này lão đã từng thấy qua chưa?" Ngô Lương lại cầm một cái đục lên hỏi.

"Loại đục này ta lại biết, trong nhà ta có cất giữ một cái, là bảo vật gia truyền của nhà ta." Tôn Nghiệp gật đầu nói: "Vừa rồi trên đường thấy loại đục này ta cũng vô cùng kinh ngạc, còn nhặt một cái lên giải thích với mấy vị quân gia này, nhưng vị quân gia này tưởng ta muốn giở trò gì nên đã đoạt lấy thu đi rồi, không tin Ngô giáo úy có thể hỏi vị quân gia này." Tôn Nghiệp giơ tay chỉ về phía Dương Vạn Lý.

Hiển nhiên cái đục là do Dương Vạn Lý thu giữ, nhưng Dương Vạn Lý làm vậy cũng không có gì sai, chỉ là không biết nhìn hàng, không nhận ra được đồ tốt thực sự.

"Công tử, thuộc hạ sợ lão lấy đục làm điều bất lợi cho chúng ta, chúng ta còn không ít người già trẻ nhỏ mà." Dương Vạn Lý lập tức lườm Tôn Nghiệp một cái, mặt đầy ủy khuất giải thích với Ngô Lương: "Sau khi hạ lão xuống, thuộc hạ luôn để lão đi phía trước, lúc nào cũng đề phòng lão làm việc bất chính, lão có thể làm ra chuyện đó với Hoàng gia, biết đâu còn giấu yêu pháp gì, nếu làm bị thương người của chúng ta thì thuộc hạ không gánh nổi đâu." "Ngươi làm đúng lắm." Ngô Lương mỉm cười tán thưởng, trong lòng lại bắt đầu suy luận về mối quan hệ giữa tổ tiên Tôn Nghiệp với những cái xác này, cũng như cánh cửa đồng trong hang động.

Tổ tiên Tôn Nghiệp cũng có loại đục như vậy, lại còn có đĩa kim loại khớp với cái hốc này, vậy thì cực kỳ có khả năng cùng một phe với những cái xác kia.

Có lẽ chính là khả năng mà ta luôn nghi ngờ: người duy nhất may mắn thoát khỏi đây.

Như vậy mới giải thích được tại sao đĩa kim loại lại nằm trong tay Tôn Nghiệp.

Có lẽ năm xưa tổ tiên Tôn Nghiệp đã cùng nhóm người này tới đây, xây dựng những quan tài treo bên ngoài để che mắt thiên hạ, lại trải qua muôn vàn nguy hiểm tìm thấy và mở được cánh cửa đồng này, tiếc là sau khi cửa mở họ đã gặp phải chuyện kinh khủng, tổ tiên Tôn Nghiệp buộc phải mang theo đĩa kim loại bỏ chạy, cuối cùng truyền lại cho hậu nhân.

Chỉ là động cơ tổ tiên Tôn Nghiệp tới đây lại khiến người ta mê muội.

Nếu lão thực sự vì muốn vào sau cửa đồng để tìm thứ mình muốn, thì chỉ có hai kết quả: một là đã lấy được.

Nhưng nếu đã lấy được, cái đĩa kim loại này nếu là chìa khóa thì chắc cũng không còn tác dụng gì nữa, hoàn toàn không cần thiết phải truyền lại cho hậu nhân, mà nên truyền lại thứ đã lấy được để thay đổi vận mệnh đời sau mới đúng; một loại khác chính là chưa lấy được.

Như vậy mới cần thiết truyền lại đĩa kim loại cho hậu nhân.

Nhưng điều này cũng có chút không thông, nếu tổ tiên Tôn Nghiệp chưa lấy được thứ mình muốn, cho dù bản thân không còn cơ hội quay lại thì cũng nên để lại di ngôn bảo hậu nhân tiếp tục tới thám hiểm chứ.

Tại sao Tôn Nghiệp chỉ nhận được đĩa kim loại mà không nhận được bất kỳ di ngôn chỉ dẫn nào.

Cha lão có lẽ cũng vậy, nếu không lúc sinh thời sẽ không năm nào cũng đưa Tôn Nghiệp tới đây bái tế mộ Công Thâu, nhưng lại chưa từng nhắc tới chuyện này…… Đợi đã!

Nghĩ tới đây, Ngô Lương chợt nhận ra một vấn đề —— cha lão biết mộ Công Thâu ở ngay gần đây nên mới đưa Tôn Nghiệp tới bái tế.

Điều này nghĩa là, tổ tiên Tôn Nghiệp tuy không để lại di ngôn chỉ dẫn nhưng lại truyền lại vị trí mộ Công Thâu cho đời sau, chỉ là có lẽ không chi tiết bằng, đồng thời còn dặn hậu nhân năm nào cũng phải tới bái tế!

Đây là bái tế?

Hay là tạ tội?

Ngô Lương theo hướng suy nghĩ này tiếp tục suy luận: Nếu là bái tế, vậy thì tổ tiên Tôn Nghiệp vào đây rồi mang đĩa kim loại ra ngoài, có lẽ không phải có ác ý gì với mộ Công Thâu.

Có lẽ là bị ép buộc, bất đắc dĩ mà làm.

Còn những thi thể kia có lẽ là do tổ tiên Tôn Nghiệp dùng thủ đoạn hại chết, dù sao lão cũng từng là thợ thủ công dưới trướng Lỗ Ban, học được 《Gia Cát Kinh》, có lẽ hiểu biết nhất định về những thứ trong mộ Công Thâu, làm được chuyện này cũng là có khả năng; Còn nếu là tạ tội, thì lại là chuyện khác.

Tổ tiên Tôn Nghiệp có lẽ đã có ý đồ xấu với mộ Công Thâu, chỉ là sau khi vào trong những người đồng hành chết thương thảm trọng, chỉ có lão may mắn nhặt lại được một cái mạng.

Từ đó về sau, lão luôn mang lòng hối hận với Tổ sư gia, lại sợ Tổ

sư gia báo ứng, nên hàng năm tới bái tế tạ tội, rồi truyền thói quen này lại cho đời sau, dùng cách này để hy vọng nhận được sự tha thứ và khoan dung của Tổ sư gia…… Đáng tiếc những chuyện cũ này đã trôi qua hàng trăm năm.

Mọi biểu hiện của Tôn Nghiệp cho thấy lão cũng chẳng biết gì nhiều về những chuyện này, thậm chí có khi còn không biết nhiều bằng Ngô Lương, muốn biết chân tướng e là không dễ dàng.

Ngô Lương biết tiếp tục chất vấn Tôn Nghiệp cũng sẽ không có phát hiện gì lớn hơn.

Thế là trầm ngâm một lát.

Ngô Lương cuối cùng bước lên phía trước, lấy đĩa kim loại từ tay Tôn Nghiệp, quay lại nói với mọi người: "Tất cả tránh ra một chút, cẩn thận đề phòng, đặc biệt là trên đỉnh đầu, sau cánh cửa này có thể tồn tại thứ khiến chúng ta mất mạng đấy, giống như những thi thể này vậy." "……" Nghe thấy vậy, mọi người vội vàng lui sang một bên.

Vu Cát còn đem cái la bàn mang theo bên người đội lên đỉnh đầu, muốn dùng cách này để tránh khỏi kết cục bị đập nát đầu.

Còn Điển Vi và Dương Vạn Lý thì che chắn cho mọi người phía sau, bảo họ tất cả ngồi xuống, giơ xẻng công binh lên nghiêm phòng tử thủ.

Thấy mọi người đã chuẩn bị xong.

Ngô Lương lại sai "Kim Cương Toản" bám trên đỉnh đầu mình, lúc này mới tới trước cửa đồng, cầm đĩa kim loại từ từ ướm vào cái hốc trên cửa.

Không lâu sau, Ngô Lương đã khảm cái đĩa kim loại vừa khít vào trong hốc.

“Cạch!” Kèm theo một tiếng động nhẹ phát ra từ trong đĩa kim loại.

Ngô Lương chợt cảm nhận được một lực hút khá mạnh, không biết lực hút đó đến từ cửa đồng hay đến từ bản thân cái đĩa kim loại.

Tóm lại căn bản không cần ta phải dùng sức đẩy, đĩa kim loại đã tự động lún sâu vào trong hốc.

“Cái này?!” Thấy tình huống này, Ngô Lương có lý do nghi ngờ đĩa kim loại và một cơ quan nào đó trong cửa đã được khởi động.

Trong lòng vừa mừng vừa vội vàng lùi sang một bên cẩn thận phòng bị.

“Lạch cạch lạch cạch……” Theo đĩa kim loại lún vào trong hốc, bên trong cửa cũng truyền đến những tiếng động giòn giã.

Tiếng động đó nghe giống như có rất nhiều hạt thép nhỏ đang nảy bật và lăn đi cực nhanh, Ngô Lương tuy có chút kiến thức hậu thế nhưng cũng không thể tưởng tượng được cơ quan bên trong cánh cửa này đang vận hành như thế nào.

Một lát sau.

Tiếng hạt thép nảy bật lăn tròn biến mất.

“Răng rắc ——” Bên trong cửa lại bắt đầu truyền đến những tiếng động lớn.

Cuối cùng.

“Ầm!” Cánh cửa đồng này dịch chuyển ra phía ngoài một chút, giữa hai cánh cửa hé ra một khe hở rộng khoảng mười phân. "Mở rồi!" Mọi người đều phấn chấn tinh thần.

Ngô Lương thì đã sớm lùi sang một bên, đôi mắt nhìn vào khe cửa đã mở, nín thở lặng lẽ quan sát.

Mọi người trước đó đã nhận được lời cảnh báo của Ngô Lương, tinh thần phấn chấn nhưng cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ có Điển Vi hơi tiến về phía trước hai bước, đứng ở vị trí có thể che chở cho cả Ngô Lương và mọi người, nghiêm trận chờ lệnh.

Cứ như vậy chờ đợi khoảng vài phút.

Bên trong cánh cửa đồng không hề có thêm bất kỳ động tĩnh nào.

Chương 287

Tuy nhiên, Ngô Lương vẫn không hề thả lỏng cảnh giác, y từ từ đi đến vị trí đối diện với khe cửa, giữ khoảng cách và cố gắng dùng ánh sáng của Tùy Hầu Châu để quan sát tình hình bên trong.

Ánh sáng của Tùy Hầu Châu chiếu vào khe cửa, chỉ để lại một vệt sáng hẹp dài trên mặt đất.

Ngoài ra không thấy được gì khác.

Nhưng điều này đã khiến Ngô Lương yên tâm hơn một chút, điều y sợ nhất chính là nhìn thấy một con mắt cũng đang nhìn ra từ khe cửa, hoặc là nửa khuôn mặt, đó mới là cảnh tượng rợn người nhất. "Điển Vi huynh đệ, ngươi đến mở cửa, ta hộ pháp cho ngươi, cẩn thận một chút." Sau một lúc trầm ngâm, Ngô Lương nắm chặt thanh chủy thủ bằng đồng trong tay, quay đầu nói với Điển Vi. "Nặc!" Điển Vi đáp một tiếng, một mình đi đến trước cửa đồng, hai tay vịn vào mép cửa rồi dần dần dùng sức. "Kéttt——!" Một tiếng động cực kỳ chói tai vang lên từ trục cửa.

Âm thanh này không nằm ngoài dự liệu của Ngô Lương, cánh cửa đồng này dù sao cũng đã tồn tại mấy trăm năm, lại còn phơi mình trong hang động ẩm ướt này, ít nhiều cũng sẽ bị ăn mòn, trục cửa tự nhiên không thể trơn tru như lúc ban đầu.

Nhưng xem ra Điển Vi cũng không tốn quá nhiều sức lực.

Sau tiếng động chói tai đó, cánh cửa đồng như thể đã được giải trừ cấm chế, chỉ cần kéo nhẹ là có thể tự nhiên mở ra hai bên.

Điều kỳ diệu là hai cánh cửa này lại được liên kết với nhau.

Điển Vi chỉ kéo một cánh, cánh cửa còn lại cũng chuyển động

theo, và duy trì trạng thái đóng mở đồng nhất.

Đến khi Điển Vi mở toang cánh cửa, cánh cửa còn lại cũng đã mở hoàn toàn, cảnh tượng bên trong cứ thế hiện ra không chút che giấu trước mắt mọi người.

Đó là một hang động có đường kính tương đương với diện tích của cánh cửa đồng.

Vách đá và mặt đất của hang động cũng có những dấu vết đục đẽo rất rõ ràng, nhưng lại tốt hơn nhiều so với con đường nhỏ mà Ngô Lương đã đi qua, ít nhất mọi nơi đều được sửa sang rất bằng phẳng, vừa nhìn đã biết lúc xây dựng đã tốn không ít tâm tư. "Bắt đầu từ bây giờ, chúng ta có lẽ sắp tiến vào Công Thâu Trủng rồi." Ngô Lương quay người lại nói với mọi người, "Nếu nơi này thật sự là Công Thâu Trủng, mọi người càng phải cẩn thận hơn.

Công Thâu Ban lúc sinh thời giỏi về cơ quan khí cụ, lại có thể kết hợp khéo léo cơ quan với thuật pháp, chế tạo ra những thứ vượt xa lẽ thường, lăng mộ của ông ta chắc chắn cũng không hề đơn giản, những thi thể kia chính là bài học nhãn tiền cho chúng ta." Trước đó, "Ngũ Tiên Nhập Trạch Pháp" mà Tôn Nghiệp thi triển với nhà họ Hoàng chính là thứ trong 《Công Thâu Kinh》, điều này đã chứng minh đầy đủ tính xác thực và huyền diệu của 《Công Thâu Kinh》.

Mà 《Công Thâu Kinh》 chính là do Lỗ Ban viết lúc sinh thời, lăng mộ của ông ta sao có thể bình thường được? "Ngô giáo úy, nếu nơi này là lăng mộ của tổ sư gia, chúng ta tự tiện xông vào e là sẽ quấy rầy sự yên nghỉ của ngài, thế chẳng phải là bất kính sao?" Thấy Ngô Lương nói vậy, Tôn Nghiệp không khỏi nhíu mày, có chút do dự nói.

Gã này đã là truyền nhân của Tượng sư, lại kế thừa một phần nhỏ bản lĩnh trong 《Công Thâu Kinh》, tự nhiên là nhận Lỗ Ban làm tổ

sư gia. "Muốn quấy rầy thì đã có người quấy rầy rồi, chúng ta chẳng qua là đến đây thu dọn tàn cuộc cho tổ sư gia thôi." Ngô Lương chỉ vào những thi thể cách đó không xa.

Trong hang động phía sau cánh cửa đồng cũng có mấy cỗ thi thể nằm rải rác, nhìn mức độ mục rữa thì không khác mấy so với những thi thể bên ngoài, hẳn cũng là cùng một đám người.

Điều này đủ để nói rõ đám người kia đã tiến vào trong cửa, chỉ là không có kết cục tốt đẹp mà thôi.

Nhưng mà...

Ngô Lương bỗng nhiên lại ý thức được một điểm mâu thuẫn khó nhận ra.

Bên trong cửa có thi thể, bên ngoài cửa cũng có thi thể, hơn nữa những thi thể này đều chết trong tư thế đang chạy trốn ra ngoài.

Điều này đủ để cho thấy tình hình lúc đó nguy cấp đến mức nào.

Trong tình huống như vậy, căn bản không thể có người nào còn tâm trí để đóng cánh cửa đồng này lại, mà xem tình hình thì đúng là không ai lo đến chuyện đóng cửa, nếu không thì bên ngoài đã không có nhiều thi thể như vậy.

Trừ phi, lúc đóng cửa đồng, con quái vật nổ đầu tạm thời chưa biết là gì kia cũng đã theo ra ngoài.

Nhưng nếu như vậy, người phụ trách đóng cửa e rằng sẽ khó thoát thân hơn những người khác, càng đừng nói đến việc mang được tấm kim loại tròn kia ra ngoài, đây quả thực là một kỳ tích không thể xảy ra.

Mặt khác.

Nếu con quái vật nổ đầu không biết là gì kia cũng đã theo ra ngoài,

thì trên đường đi Ngô Lương và mọi người đáng lẽ đã gặp phải rồi...

Con "thủy quỷ" kia rõ ràng không phải là quái vật nổ đầu, "Hà Thần" xem ra cũng chỉ là một loài sinh vật lưỡng cư, không thể nào làm người ta nổ đầu từ trên xuống dưới được.

Cho nên, bọn họ hẳn là vẫn chưa gặp phải nó.

Tại sao chưa gặp phải?

Con quái vật nổ đầu kia rõ ràng là thứ trấn giữ lăng mộ này, nếu không có tình huống đặc biệt gì xảy ra, nó sẽ vĩnh viễn canh giữ ở đây, tuyệt đối không dễ dàng rời đi, cho dù bị nhốt ở bên ngoài...

Chẳng lẽ là vì trải qua mấy trăm năm, đã sống đến cuối đời, mục nát hoặc hư hỏng ở một góc tối nào đó trong hang động, chỉ là Ngô Lương và mọi người chưa phát hiện ra?

Ngô Lương thì lại hy vọng đây là sự thật.

Bởi vì như vậy, chuyến đi này của bọn họ có thể không cần phải đối mặt với một thứ đáng sợ như thế, mức độ nguy hiểm của hành động lần này tự nhiên cũng giảm đi không ít. "Chuyện này..." Nghe lời Ngô Lương nói, Tôn Nghiệp vẫn còn hơi do dự, nhưng cuối cùng vẫn thở dài, dùng giọng thương lượng nói: "Nếu đã như vậy, có thể để tiểu nhân lại phát nguyện thỉnh tội với tổ sư gia, xin lão nhân gia ngài đừng chấp nhất tội bất kính của chúng ta được không." "Xin mời, phiền Tôn tiên sinh cũng thay chúng ta phát nguyện thỉnh tội." Ngô Lương gật đầu.

Thế là Tôn Nghiệp đi đến trước cửa đồng, quỳ xuống đối diện với cánh cửa đang mở rộng, hai tay bắt mấy cái thủ ấn kỳ quái, miệng vừa niệm những câu chú mà Ngô Lương và mọi người không hiểu rõ, vừa thành kính dập đầu vào trong. "Công tử!" Thấy bộ dạng thần thần bí bí của Tôn Nghiệp, gương mặt già nua của Vu Cát lại nhăn lại, lão

lặng lẽ kéo Ngô Lương sang một bên, ghé tai nói nhỏ: "Thủ ấn và chú ngữ của kẻ này lão hủ tuy không hiểu rõ, nhưng cũng nhìn ra tuyệt không phải thứ tầm thường, công tử cần phải để ý một chút, kẻo kẻ này giở trò hãm hại chúng ta." "Ý của ngươi là..." Ngô Lương khẽ nhíu mày, lời nói của Vu Cát đã nhắc nhở y. 《Công Thâu Kinh》 của Lỗ Ban ẩn chứa rất nhiều thuật pháp, hại người có, cứu người cũng có, vậy thì Tôn Nghiệp đã kế thừa một phần 《Công Thâu Kinh》, những câu chú và thủ ấn mà gã nắm giữ rất có khả năng sẽ có tác dụng nào đó đối với Công Thâu Trủng.

Nếu như cái gọi là "phát nguyện" của gã bây giờ, thực chất là đang kích hoạt một thứ gì đó trong Công Thâu Trủng, vậy thì gã chính là nội gián khó lòng đề phòng.

Nghĩ đến đây.

Ngô Lương bất giác kết hợp khả năng này với điểm mâu thuẫn mà y đã nhận ra trước đó.

Trước đây y cho rằng việc có người có thể đóng cánh cửa đồng này lại, còn có thể mang "chìa khóa" ra ngoài và truyền lại cho hậu nhân quả thực là một kỳ tích không thể xảy ra.

Nhưng nếu kết hợp với khả năng này, thì "kỳ tích" có thể xảy ra.

Tổ tiên của Tôn Nghiệp đã nắm giữ thủ ấn và chú ngữ để kích hoạt Công Thâu Trủng, cùng với đám trộm mộ xui xẻo kia tiến vào Công Thâu Trủng, sau đó tìm cơ hội kích hoạt một thứ gì đó đáng sợ bên trong, giết chết toàn bộ đám trộm mộ này, rồi lại dùng chú ngữ và thủ ấn khiến thứ đáng sợ kia ngủ yên, sau đó ung dung đóng cửa đồng, mang "chìa khóa" ra ngoài truyền lại cho hậu nhân.

Cho nên, Tôn Nghiệp và tổ tiên của gã thực chất là những người thủ mộ của Công Thâu Trủng với thân phận ẩn giấu.

Hơn nữa còn là loại thủ mộ thích "giăng bẫy"?

Đây có lẽ mới là nguyên nhân Tôn Nghiệp chủ động nhắc đến "Công Thâu Trủng" trước mặt Ngô Lương, thực chất đây là mồi câu mà gã cố ý tung ra?

Chỉ là vẫn còn một vấn đề.

Tôn Nghiệp và Ngô Lương vốn không quen biết, gã làm sao biết được thân phận của bọn họ, lại làm sao biết tung ra "Công Thâu Trủng" thì nhất định có thể câu được bọn họ, điều này lại có chút khó giải thích.

Chẳng lẽ trên người Ngô Lương và mọi người tỏa ra khí chất và hơi thở đặc trưng của phường trộm mộ?

Đùa gì thế...

Đương nhiên.

Cũng có khả năng Tôn Nghiệp vốn dĩ không biết vị trí cụ thể của Công Thâu Trủng, càng không biết thân phận thật sự của Ngô Lương và mọi người, chỉ là kế thừa một phần 《Công Thâu Kinh》 và mấy lời tổ huấn liên quan đến Công Thâu Trủng do tổ tiên truyền lại.

Sau khi bị "Yếm Hốt Chi Thuật" của Ngô Lương phản chế, Tôn Nghiệp biết mình không còn sống được bao lâu, cũng thực sự là dưới sự "dẫn dắt" của Ngô Lương mà thật tâm muốn đến tạ tội với tổ sư gia trước khi chết.

Kết quả không ngờ Ngô Lương lại tìm được Công Thâu Trủng, và mục đích cũng ngày càng rõ ràng.

Thế là thấy không thể ngăn cản Ngô Lương và mọi người tiến vào Công Thâu Trủng, gã mới lấy ra "chìa khóa" vẫn luôn treo trên ngực, định dùng một chiêu tương kế tựu kế thả bọn họ vào, rồi vĩnh viễn giữ bọn họ lại trong Công Thâu Trủng để bồi táng cùng tổ sư gia.

Đây chỉ có thể coi là cơ duyên trùng hợp, không thể coi là "giăng bẫy".

Nhưng những điều này hiện tại đều là suy đoán của Ngô Lương, trước khi có đủ bằng chứng, Ngô Lương vẫn chưa thể đưa ra kết luận, càng không thể vì những suy đoán này mà trực tiếp ra tay với Tôn Nghiệp.

Thế là. "Dương Vạn Lý, ngươi qua đây một chút." Ngô Lương suy nghĩ một lát, rồi ra hiệu cho Dương Vạn Lý. "Công tử, có chuyện gì?" Dương Vạn Lý vội vàng lại gần hỏi nhỏ. "Từ bây giờ ngươi phụ trách theo dõi Tôn Nghiệp, không được lơ là dù chỉ một chút, nếu phát hiện gã có hành động nhỏ như lén lút bắt ấn hay niệm chú, lập tức bắt giữ gã, không được chậm trễ!" Ngô Lương nghiêm mặt nói. "Nặc." Dương Vạn Lý đáp một tiếng, rồi lại hỏi, "Công tử, ta sớm đã đề phòng gã rồi, loại người vì chút lợi ích cá nhân mà có thể hãm hại cả một gia đình như gã, mỗi một chữ gã nói ra ta đều không tin." "Ừm, canh chừng cho kỹ, lúc cần thiết có thể bẻ gãy tay, đập rụng răng gã, không cần nương tay." Ngô Lương gật đầu. ...

Một lát sau.

Tôn Nghiệp cuối cùng cũng hoàn thành lời thỉnh nguyện, đứng dậy cảm tạ Ngô Lương.

Ngô Lương cũng không tỏ vẻ gì, khách sáo với gã vài câu, sau đó liền dẫn mọi người bước vào trong cửa.

Y không giống như Dương Vạn Lý, bắt Tôn Nghiệp đi trước "dò mìn", vì theo y thấy, nếu Tôn Nghiệp thật sự đang giở trò gì, làm như vậy ngược lại càng dễ bị gã dắt mũi, thà rằng tự mình nắm quyền chủ động trong tay.

Cứ như vậy, Ngô Lương đi rất chậm.

Hầu như mỗi bước chân y đều quan sát kỹ lưỡng mọi phía rồi mới đặt chân xuống, mọi người cũng đều hiểu ý của Ngô Lương, vì vậy đều im lặng đi theo sau cùng quan sát, không bỏ qua bất kỳ chi tiết đáng ngờ nào.

Khoảng hơn mười phút sau.

Mọi người không hề gặp phải cơ quan cạm bẫy nào, vô cùng thuận lợi đi ra khỏi hang động tương đối rộng rãi này, sau đó đến một không gian còn rộng rãi hơn.

Tầm mắt bỗng nhiên thoáng đãng!

Nơi này trông giống như một đại sảnh, không chỉ diện tích rất lớn mà chiều cao cũng khá đáng kể, nhưng chắc chắn không cao bằng hang động bên ngoài.

Bởi vì ở bên trong đây, ánh sáng của Tùy Hầu Châu có thể chiếu tới vách đá trên đỉnh.

Như vậy cảm giác an toàn hơn nhiều so với khi ở trong hang động trước đó, ít nhất cũng biết mình đang ở đâu, cũng biết trên đỉnh đầu mình rốt cuộc có thứ gì kỳ quái hay không, để tiện phản ứng trước.

Chương 288

Điểm này vô cùng quan trọng.

Dựa vào tình trạng tử vong của những thi thể kia, Ngô Lương bây giờ lo lắng nhất chính là trên đỉnh đầu.

Đại sảnh này cũng vô cùng lớn, trông cũng không phải hình dạng quy tắc gì, Ngô Lương và mọi người hẳn là đang ở một góc nào đó của đại sảnh, ánh sáng của Tùy Hầu Châu vẫn không thể chiếu sáng toàn bộ đại sảnh, chỉ có thể thông qua phạm vi nhìn thấy được mà đoán mò. "Hữu Tài ca ca, cái thứ vừa cao vừa to kia dùng để làm gì vậy?" Gia Cát Lượng là người đầu tiên chỉ vào một vật khổng lồ cao khoảng bảy tám trượng cách đó không xa, tò mò hỏi.

Thứ đó là một "tòa lầu cao" được dựng bằng gỗ. "Tòa lầu cao" này có tổng cộng sáu tầng, giữa mỗi tầng có thang để đi lên xuống, trông rất giống những tòa nhà bỏ hoang ở đời sau chỉ mới xây xong phần khung.

Đứng trên tòa lầu cao này, chỉ cần nhón chân một chút là gần như có thể chạm tới nóc đại sảnh.

Và điều đáng chú ý là, phía dưới "tòa lầu cao" này còn có tám bánh xe khổng lồ, dường như có thể di chuyển tự do... "Đây hẳn là một loại chiến xa." Ngô Lương quan sát kỹ một lúc rồi nghiêm mặt nói. "Chiến xa?" Mọi người kỳ quái nhìn sang, dường như đang nghĩ xem thứ này làm chiến xa thì nên phát huy tác dụng như thế nào. "Loại chiến xa này chủ yếu dùng để công thành, khi công thành trên xe có thể chở hàng chục thậm chí hàng trăm binh sĩ, người ta sẽ đẩy chiến xa đến chân thành, tầng cao nhất của chiến xa này sẽ ngang với mặt thành, lúc đó binh sĩ trên xe có thể liên tục xông lên tường thành giao

chiến với địch, các binh sĩ khác cũng có thể thông qua loại chiến xa này mà dễ dàng xông lên tường thành." Ngô Lương giới thiệu sơ qua cho mọi người, trong lòng lại vô cùng kinh ngạc.

Loại chiến xa công thành cỡ lớn này, trong giới khảo cổ học đời sau được gọi là "Lâm Xung Lữ Công Xa".

Tuy trong tên có hai chữ "Lữ Công", xem ra có liên quan đến Khương Tử Nha thời Thương Chu, nhưng nghiên cứu lịch sử cho thấy, loại chiến xa này thành hình sớm nhất chỉ có thể truy ngược về thời Tống, còn được ứng dụng rộng rãi thì phải đến thời Minh, không hề liên quan gì đến Khương Tử Nha.

Hơn nữa loại chiến xa này còn có quỹ đạo phát triển rất rõ ràng, nguyên mẫu xuất phát từ "Vân Lương chiến xa" xuất hiện vào thời Đường.

Nói cách khác, thời Đường mới xuất hiện "Vân Lương chiến xa", mà đó cũng chỉ là hình thái ban đầu của "Lâm Xung Lữ Công Xa" mà thôi, hoàn toàn không phải cùng một đẳng cấp.

Nhưng "Lâm Xung Lữ Công Xa" cao cấp hơn lại xuất hiện trong một ngôi mộ cổ thời Xuân Thu Chiến Quốc.

Điều này rất đáng để nghiên cứu một phen! "Nhưng mà Hữu Tài ca ca, ta nghe huynh giải thích, cũng cảm thấy loại chiến xa này quả là tuyệt diệu, khi công phá thành trì độ khó sẽ giảm đi rất nhiều, nhưng tại sao lại chưa từng thấy ai dùng qua?" Gia Cát Lượng nghiêng đầu, vẻ mặt đầy nghi hoặc.

Đây là một vấn đề tương đối khó giải thích.

Nếu "Lâm Xung Lữ Công Xa" đã được phát minh và chế tạo ra từ thời Xuân Thu Chiến Quốc, ưu thế tường thành của bên phòng thủ sẽ giảm đi rất nhiều, chỉ cần rơi vào tay một nước mạnh có ý đồ với

nước khác, khả năng cao là sẽ được sản xuất hàng loạt và đưa vào chiến trường.

Nhưng hiện tại đã là Đông Kinh mấy trăm năm sau, trên chiến trường lại không hề thấy bóng dáng của loại chiến xa này.

Hơn nữa trong lịch sử chiến tranh từ thời Xuân Thu Chiến Quốc cho đến trước thời Đường, cũng không hề có ghi chép nào về loại chiến xa này, điều đó cũng đã nói lên một số vấn đề. "Có lẽ...

đã thất truyền rồi chăng." Ngô Lương suy nghĩ một chút rồi nói ra suy đoán của mình.

Theo những gì y biết, ghi chép trong chính sử về Lỗ Ban rất ít, trong số các khí giới công thành do ông chế tạo, thứ được giới khảo cổ đời sau biết đến nhiều nhất là "Vân Thê".

Mà ngay cả đoạn ghi chép lịch sử liên quan đến Lỗ Ban này, thực chất cũng là xuất phát từ truyện ký của một đại sư công tượng khác là "Mặc Tử".

Đoạn sử liệu này kể rằng thời Chiến Quốc, Sở Vương chuẩn bị tấn công nước Tống, thế là Lỗ Ban đã thiết kế và chế tạo cho Sở Vương một loại khí giới công thành gọi là "Vân Thê", Mặc Tử sau khi biết được tin này đã lập tức đến nước Sở để khuyên can.

Sở Vương và Lỗ Ban đều không nỡ từ bỏ khí giới công thành mới chế tạo, đang muốn thử uy lực khi tấn công nước Tống, sao có thể dễ dàng từ bỏ?

Thế là Mặc Tử cởi thắt lưng ra làm tường thành, dùng mảnh gỗ làm vũ khí, để Lỗ Ban cùng ông ta diễn tập đại diện cho hai phe công thủ, Lỗ Ban nhiều lần dùng các phương pháp công thành khác nhau đều bị Mặc Tử chặn đứng, khí giới công thành của Lỗ Ban đã dùng hết, mà thủ đoạn thủ thành của Mặc Tử vẫn còn dư dả.

Cuối cùng Sở Vương cảm thấy dù có dùng khí giới công thành của Lỗ Ban cũng không chắc thắng, bèn quyết định từ bỏ việc tấn công nước Tống.

Trong đoạn sử liệu này tuy chỉ nhắc đến "Vân Thê", không đề cập đến các khí giới công thành khác.

Nhưng khi Mặc Tử và Lỗ Ban diễn tập đấu pháp, Lỗ Ban đã sử dụng nhiều phương pháp công thành khác nhau, phải đến khi dùng hết toàn bộ khí giới công thành mới chịu thua.

Nếu suy xét sâu hơn.

Có thể suy đoán rằng, những khí giới công thành mà Lỗ Ban phát minh và sáng tạo ra hẳn không chỉ có một loại "Vân Thê", nếu không Mặc Tử và ông ta căn bản không cần phải diễn tập nhiều lần.

Hơn nữa vì sự cản trở của Mặc Tử, những khí giới công thành này e rằng còn chưa từng được đưa ra chiến trường.

Đây có lẽ mới là nguyên nhân "Lâm Xung Lữ Công Xa" bị thất truyền?

Dù sao theo ghi chép lịch sử, Lỗ Ban là vào khoảng năm 450 TCN đến nước Sở, năm 444 TCN qua đời, nhiều nhất cũng chỉ ở nước Sở trong 6 năm.

Chỉ trong 6 năm, Lỗ Ban trước tiên là thiết kế và chế tạo khí giới công thành cho Sở Vương, chưa kịp xuất quân đã bị Mặc Tử đánh bại bằng phương thức văn đấu.

Sau đó lại như lời Tôn Nghiệp nói, vì đệ tử Tượng sư học được 《Công Thâu Kinh》 gây họa cho thiên hạ, khiến danh tiếng của Tượng sư sa sút không phanh, Sở Vương cũng vì thế mà nảy sinh nghi ngờ đối với ông, dần dần xa lánh.

Trong tình huống này, Sở Vương lo sợ bị 《Công Thâu Kinh》

làm hại, e rằng càng không dám sử dụng những khí giới công thành do Lỗ Ban thiết kế và chế tạo.

Cuối cùng Lỗ Ban lòng nguội lạnh, từ trên tường thành Dĩnh Thành nhảy xuống.

Mà những khí giới công thành ông thiết kế và chế tạo cho Sở Vương lúc sinh thời, cũng chỉ có thể cùng ông xuống mồ, mai một trong bụi trần của lịch sử.

Có lẽ...

đây mới là nguyên nhân "Lâm Xung Lữ Công Xa" xuất hiện sớm hơn cả nghìn năm ở đây.

Trong lòng suy đoán những chuyện này, Ngô Lương bỗng cảm thấy một tia bi thương.

Y cảm nhận được nỗi bi thương và tiếc nuối của Lỗ Ban khi nhảy xuống tường thành.

Đó là một loại bất cam và uất ức tựa như "trời đã sinh Du sao còn sinh Lượng", nếu không có sự xuất hiện của Mặc Tử, cuộc đời của Lỗ Ban có lẽ sẽ rực rỡ hơn nhiều, ít nhất sẽ không phải nhận một kết cục bi thảm như vậy... "Các hạ cũng là hậu nhân của Tượng sư?" Nghe lời Ngô Lương nói, Tôn Nghiệp kinh ngạc nhìn y, không nhịn được hỏi. "Không phải, chỉ là biết sơ qua một chút." Ngô Lương hoàn hồn, cười nói. "Các hạ quá khiêm tốn rồi, nếu không phải các hạ giải thích cặn kẽ công dụng của vật này, ngay cả ta cũng chưa nhận ra đây lại là một cỗ chiến xa công thành." Tôn Nghiệp rõ ràng không tin lời Ngô Lương, nhíu mày nói, "Người bình thường không thể có kiến thức như vậy, nếu các hạ chỉ biết sơ qua một chút, vậy chẳng phải ta đây là dốt đặc cán mai sao?" "Tôn tiên sinh không cần tự hạ thấp mình, ta cũng chỉ là có nhiều kiến thức hơn một chút thôi, không giấu gì Tôn tiên sinh, tuy ta có thể nhìn ra công dụng của vật này, nhưng lại

không có bản lĩnh chế tạo ra nó, vì vậy ta chính là kẻ ngoại đạo, cùng lắm chỉ có thể coi là nói suông trên giấy." Ngô Lương khẽ lắc đầu, rồi bỗng nhiên lại nghĩ đến điều gì đó, nhìn Tôn Nghiệp hỏi: "Nói đến đây, Tôn tiên sinh chính là chuyên gia trong lĩnh vực này, cho dù trước đây chưa từng thấy loại chiến xa này, bây giờ quan sát một phen hẳn là cũng có thể vẽ ra bản vẽ chế tạo, sao chép lại toàn bộ tinh túy trong đó mà không sai một ly chứ?" "Chuyện này..." Tôn Nghiệp bị hỏi đến ngây người, lại nhìn về phía "Lâm Xung Lữ Công Xa" một cái mới nói: "Nếu việc chế tạo chiến xa này không cần đến thuật pháp độc môn của tổ sư gia gia trì, ta có thể thử một lần, nghĩ chắc cũng không quá khó." "Vậy phiền Tôn tiên sinh rồi." Ngô Lương mặt lộ vẻ vui mừng, lập tức quay đầu nói với Vu Cát: "Lão tiên sinh, còn không mau lấy ra một tấm vải lụa, mời Tôn tiên sinh vẽ lại bản vẽ chế tạo của loại chiến xa này cho chúng ta?" "Tới đây!" Vu Cát nhanh nhẹn chạy tới, vừa dâng vải lụa cho Tôn Nghiệp, vừa nhét cả cây bút than mà Phường Nhân Quân thường dùng khi vào mộ vào tay gã. "?" Tôn Nghiệp lại một lần nữa ngây người, rõ ràng có chút không hiểu được đường đi nước bước của Ngô Lương. "Tôn tiên sinh đừng lo, ta đối với tổ sư công tượng Công Thâu Ban cũng là kính nể và tôn trọng từ tận đáy lòng." Ngô Lương cười hì hì nói: "Nếu không phải phát hiện trước đó đã có kẻ xấu vào Công Thâu Trủng, e rằng lão nhân gia ngài đã bị xâm hại, lăng mộ này ta dù thế nào cũng sẽ không vào.

Ngươi cứ yên tâm, một khi xác nhận Công Thâu Ban lão nhân gia ngài vẫn bình an vô sự, chúng ta sẽ lập tức lui ra, tuyệt không phá hoại một ngọn cỏ cành cây.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại... chúng ta dù sao cũng đã vào đây rồi, học một hai nghề của lão nhân gia ngài ấy cũng không quá đáng chứ?

Ta nghĩ tâm nguyện ban đầu khi lão nhân gia ngài thiết kế và chế

tạo những thứ này, cũng là để tạo phúc cho thế nhân mà phải không?

Mà việc chúng ta cần làm, chính là cố hết sức để những thứ do lão nhân gia ngài thiết kế và chế tạo được tái hiện trên đời, khiến thế nhân phải thán phục và ngưỡng mộ, chứ không phải để tác phẩm của ngài bị chôn vùi mãi mãi, dần bị thế nhân lãng quên trong dòng chảy lịch sử.

Như vậy mới không phụ lòng khổ tâm của lão nhân gia ngài, ngươi thấy sao?" "Ta thấy... những đạo lý lớn lao mà ngươi nói ta không hiểu rõ lắm, nhưng với tư cách là một truyền nhân của Tượng sư, chuyện ta vui mừng nhất chính là những thứ mình chế tạo ra được người đời trọng dụng, phát huy hết công hiệu vốn có.

Nếu chỉ có thể đặt ở một góc ăn bụi, vậy chứng tỏ thứ ta làm ra chẳng qua chỉ là một tác phẩm thất bại, không đáng nhắc tới." Nghe lời Ngô Lương nói, Tôn Nghiệp cũng buông một tiếng cảm khái, cuối cùng gật đầu nói: "Được thôi, nếu chỉ cần ta giúp ngươi vẽ bản vẽ, ta sẽ làm theo, nhưng cũng xin hãy nhớ lời hứa của ngươi, một khi xác nhận tổ sư gia bình an vô sự, các ngươi phải lập tức lui ra, tuyệt đối không được phép phá hoại một ngọn cỏ cành cây nào trong mộ." "Đó là tự nhiên, chúng ta lại không phải phường trộm mộ." Ngô Lương nhếch mép cười nói.

Lần này trở về lại có thứ để báo cáo với Tào lão bản rồi.

Mục tiêu chính tiếp theo của Tào lão bản chính là mở rộng địa bàn, mà muốn mở rộng địa bàn thì không thể tránh khỏi việc công phá thành trì, lúc này nếu dâng lên cho Tào lão bản một bản vẽ chế tạo "Lâm Xung Lữ Công Xa" cực kỳ chi tiết, tự nhiên có thể giảm bớt độ khó khi công thành chiếm đất ở một mức độ nào đó, tự nhiên lại là đại công một lần nữa.

So với nó, vàng tuy trực tiếp liên quan đến vấn đề lương hướng,

nhưng do chiến loạn liên miên khiến năng suất xã hội suy giảm, thời đại này đã xuất hiện lạm phát vô cùng nghiêm trọng, ngay cả sức mua của vàng cũng không ngừng giảm xuống.

Thêm vào đó, Ngô Lương đã thí điểm "chế độ đồn điền" ở Ung Khâu, lại có thu nhập từ "Tào Thị Diêm Hành" hỗ trợ, dự kiến nhiều nhất là nửa năm sẽ thấy hiệu quả, đến lúc đó chỉ cần Tào lão bản thực thi "chế độ đồn điền" trên quy mô lớn ở những địa bàn đã ổn định, vàng sẽ không còn quan trọng như trước nữa.

Ngược lại.

Những khí giới chiến thuật có thể trực tiếp ảnh hưởng đến cục diện chiến trường như "Lâm Xung Lữ Công Xa" sẽ rất nhanh chóng thể hiện công hiệu, giúp Tào lão bản mở rộng và củng cố phạm vi thế lực của mình với tốc độ nhanh hơn.

Với sự hiểu biết của Ngô Lương về Tào lão bản, giả như phải để ông ta chọn một trong hai giữa "vạn cân vàng" và "bản vẽ chế tạo Lâm Xung Lữ Công Xa", ông ta nhất định sẽ không do dự mà chọn cái sau.

Dù sao lương hướng là tài nguyên tái tạo, mỗi năm đều có sản lượng, mua không được thì có thể cướp, cướp không được ông ta thậm chí không ngại ăn thịt người.

Nhưng loại khí giới công thành chiến thuật đi trước thời đại này, không phải cứ động chút tâm tư là có thể làm ra được, bỏ lỡ cơ hội này thì không còn lần sau.

Đây cũng là "con đường chuyển mình" mà Ngô Lương đã sớm hoạch định.

Ngô Lương thực hiện "chế độ đồn điền" và "buôn muối" là để chuyển dời sự chú ý của Tào lão bản, nói cho ông ta biết lương hướng

có thể dùng cách khác để thu thập, chứ không phải ngày nào cũng chỉ trông chờ Phường Nhân Quân đi trộm mộ.

Dù sao mộ cổ trên đời cũng chỉ có bấy nhiêu, lại không phải mộ nào cũng có đồ tùy táng phong phú như mộ Hán.

Giống như lần này, Ngô Lương không chắc có thể mang về nhiều vàng như trước nữa.

Tình huống "đầu voi đuôi chuột" này rất dễ khiến độ hảo cảm của Tào lão bản đối với y giảm xuống, thậm chí bắt đầu hoài nghi sự cần thiết của y, từ đó dần dần không còn trọng dụng y nữa.

Nếu đến bước đó, Ngô Lương sẽ phải bắt đầu suy nghĩ cho hoàn cảnh của mình.

Dù sao y và Phường Nhân Quân chắc chắn có thể coi là một vết đen trong cuộc đời của Tào lão bản, bài hịch trong lịch sử vạch trần hành vi của "Mô Kim Hiệu Úy" và "Phát Khâu Trung Lang Tướng" đã trở thành cái cớ để Viên Thiệu công phạt Tào lão bản, càng khiến Tào lão bản trở thành đối tượng công kích của sĩ tộc môn phiệt trong thiên hạ.

Người trưởng thành chỉ quan tâm đến lợi ích và quyền hành.

Chim bay hết, cung tốt cất.

Nếu có một ngày Tào lão bản cảm thấy sự tồn tại của Ngô Lương và Phường Nhân Quân đã trở thành một việc hại nhiều hơn lợi, với tính cách của ông ta cũng sẽ không do dự mà đưa ra lựa chọn.

Ngô Lương tuyệt đối sẽ không ngồi chờ ngày đó đến.

Y muốn trong lúc "chế độ đồn điền" và "buôn muối" giải quyết được vấn đề lương hướng của Tào lão bản ở một mức độ nào đó, sẽ lặng lẽ thay đổi định vị của y và Phường Nhân Quân.

Chương 289

Y và Phường Nhân Quân sẽ không còn là những "kẻ trộm mộ" không thể ra ánh sáng, mà là "đội khảo cổ chuyên nghiệp" chính thức của đế quốc Tào Ngụy!

Thứ mà y và Phường Nhân Quân có thể mang về cho Tào lão bản cũng sẽ không còn là vàng bạc châu báu, mà là từng hạng mục kiến thức và khoa học kỹ thuật đủ để thay đổi thế giới được khai quật qua khảo cổ!

Đương nhiên.

Mỗi lần Ngô Lương chắc chắn vẫn sẽ giữ lại một tay.

Y phải giống như nàng hậu trong Nghìn Lẻ Một Đêm, mỗi lần đều mang đến cho Tào lão bản một bất ngờ khác nhau, khiến ông ta không thể dứt ra được, đây mới là căn bản để y an thân lập mệnh.

Ngoài ra.

Còn có một số thứ của đời sau, Ngô Lương thực chất có thể làm ra được.

Ví dụ như thuốc súng.

Công thức của thứ này thực ra rất đơn giản, tìm kiếm các loại dược liệu tương ứng cũng không khó, nhưng thứ này Ngô Lương tuyệt đối sẽ không dễ dàng lấy ra, thậm chí sẽ không cho người của Phường Nhân Quân biết.

Y coi nó như một lá bài tẩy.

Nếu ngày nào đó thật sự đến bước đường cùng, đây chính là con át chủ bài của y.

Đến lúc đó, y không ngại để cho những nhân vật lớn sống trong thời đại vũ khí lạnh này, cảm nhận một chút thế nào gọi là "Đông Kinh có chút nóng". ...

Hiện tại Tôn Nghiệp xem ra cũng không có tâm tư gì khác.

Sau khi nghe lời Ngô Lương nói, gã quả thật cầm vải lụa đến dưới "Lâm Xung Lữ Công Xa", vô cùng chuyên chú phân tích kết cấu và thiết kế của cỗ chiến xa này.

Không bao lâu sau, trên bản vẽ đã có rất nhiều kết cấu được phác họa.

Gã còn khá tỉ mỉ thêm chú thích bên cạnh các bản vẽ kết cấu, thậm chí còn thêm cả số hiệu, có chút giống bản vẽ lắp ráp đồ nội thất mua trên mạng đời sau, lại có chút giống bản thảo mà Gia Cát Lượng đã vẽ khi tháo giải khóa Lỗ Ban mấy ngày trước. "Dương Vạn Lý." Ngô Lương không để lộ cảm xúc, ra hiệu cho Dương Vạn Lý, lệnh cho hắn ở lại trông chừng Tôn Nghiệp.

Bản vẽ này rõ ràng không thể hoàn thành trong một sớm một chiều, Ngô Lương tự nhiên không thể ở đây chờ đợi mãi, thà rằng nhân cơ hội này tiếp tục khám phá địa cung, xem có thứ gì tốt đáng chú ý khác không.

Dương Vạn Lý hiểu ý.

Sau đó lấy ra một cây đuốc đốt lên, đứng bên cạnh Tôn Nghiệp tiếp tục canh chừng.

Ngô Lương lại gọi Gia Cát Lượng sang một bên, nghiêm mặt nói: "Gia Cát hiền đệ, đệ cũng ở lại đây học hỏi Tôn tiên sinh cho tốt, sau khi về chuyện nghiên cứu Mộc Ngưu Lưu Mã và Liên Phát Nỗ đệ cũng phải tham gia, đến lúc đó đừng để tẩu tẩu của đệ xem thường." "Tẩu tẩu?" Gia Cát Lượng ngẩn người, theo bản năng nhìn về phía

Bạch Tinh Tinh, trên mặt lại lộ ra vẻ nghi hoặc.

Hắn không hiểu rõ lắm, nghiên cứu Mộc Ngưu Lưu Mã và Liên Phát Nỗ, với việc bị Bạch Tinh Tinh xem thường thì có liên quan gì đến nhau? "Là một tẩu tẩu khác tinh thông mộc công, à đúng rồi, trước đó quên nói cho đệ biết, ngoài Tinh Tinh tẩu tẩu ra, đệ còn có mười một tẩu tẩu khác nữa, lát nữa ta sẽ giới thiệu cho đệ làm quen từng người một." Ngô Lương cười hì hì nói. "Hữu Tài ca ca, huynh cũng quá là..." Gia Cát Lượng lập tức cứng họng, kinh ngạc như gặp thiên nhân khi nhìn Ngô Lương. "Đi đi, mang cả Hôn Nhi cô nương đi cùng." Ngô Lương phất tay, nói xong liền dẫn Điển Vi, Bạch Tinh Tinh và Vu Cát ba người đi sâu vào trong lăng mộ.

Địa hình bên trong nơi này không tính là phức tạp, chỉ là không được quy chỉnh cho lắm.

Cảm giác nơi này nguyên bản vốn là một động huyệt dưới lòng đất khá hùng vĩ, chỉ là được nhân công tu chỉnh lại mặt đất một chút, lắp thêm đại môn là có thể trực tiếp đưa vào sử dụng.

Còn về loại "Lâm xung lữ công xa" lúc nãy, hiển nhiên không phải được vận chuyển qua phiến thanh đồng đại môn kia.

Mà là trước tiên đem các bộ phận linh kiện phân tán vận chuyển vào, sau đó mới tiến hành lắp ráp bên trong địa cung, bởi vì phiến thanh đồng đại môn kia căn bản không đủ rộng để "Lâm xung lữ công xa" đi qua.

Cứ như thế tiếp tục tiến về phía trước thăm dò, rất nhanh bọn người Ngô Lương lại nhìn thấy những khí giới lớn mới.

Đây cũng là một chiếc chiến xa có sáu bánh xe, các bánh xe cùng nhau chống đỡ một cái giường gỗ lớn, trên sàn gỗ là một cái thang lớn cao mười mấy mét được chế tạo bằng các cây cột trụ.

Trên thang còn có một đoạn thang nhỏ có thể hoạt động, cuối thang nhỏ lắp hai cái móc bằng kim loại.

Đây chắc hẳn chính là "Vân thê" trong truyền thuyết rồi.

Thực tế, "Vân thê" loại đồ vật này chưa từng bị thất truyền, lịch triều lịch đại đánh trận đều không thiếu được loại khí giới công thành này.

Có điều theo Ngô Lương biết, hiện giờ bọn Tào lão bản đánh trận vẫn chưa dùng loại "Vân thê" như thế này, mà là một loại thang dài giản dị chế tạo thuần túy bằng tre.

Mỗi khi công thành, những tiểu binh như hắn phải khiêng thang giản dị, đội mưa tên đá tảng bạt mạng xông đến dưới tường thành, sau đó bắc thang lên, rồi còn phải ở dưới giữ thang cho chắc, đợi binh sĩ phía sau đạp lên vai và thang mà leo lên.

Đây tuyệt đối là chuyện cửu tử nhất sinh, cho dù bản thân Ngô Lương chưa từng thân chinh trải nghiệm, nhưng sau khi xuyên không cũng đã thông qua ký ức của "Hữu Tài huynh" mà có cảm nhận sâu sắc.

Vì vậy Ngô Lương cũng vô cùng hiểu rõ sự tàn khốc của chiến tranh.

Nhất tướng công thành vạn cốt khô.

Bất luận là làm tướng quân hay là một tên tiểu binh, hắn tuyệt đối sẽ không lên chiến trường.

Nếu Tào lão bản kề dao vào cổ ép hắn đi, vậy người hối hận chắc chắn sẽ là Tào lão bản...

Quay lại chuyện chính.

Chiếc "Vân thê" trước mắt này có nhiều điểm tương đồng với Vân

thê của quân đội đời Đường được ghi chép trong lịch sử, giữa hai bên có lẽ có chút liên hệ nào đó.

Nhưng theo Ngô Lương thấy, công dụng của "Vân thê" và "Lâm xung lữ công xa" thực chất có chút chồng chéo.

Không nghi ngờ gì nữa, "Lâm xung lữ công xa" nên được coi là bản nâng cấp của "Vân thê", thứ đó vừa có thể đưa người lên tường thành, hơn nữa một lần có thể đưa lên mấy chục thậm chí hàng trăm người, mà binh sĩ ngồi trên đó nếu cầm vũ khí tấn công tầm xa, nó lại trở thành một bộ chiến xa di động có hệ thống vũ khí.

Khuyết điểm là, nhân lực vật lực cần thiết để chế tạo "Lâm xung lữ công xa" vượt xa "Vân thê", hơn nữa bị hạn chế bởi địa hình khá lớn, có thể đưa vào chiến trường hay không còn tùy tình hình thực tế.

Chính là câu nói "Ngoại đạo xem náo nhiệt, người trong nghề xem môn đạo".

Ngô Lương là kẻ ngoại đạo đến đây, giống như bước vào một viện bảo tàng khí giới quân sự cổ đại, sự thán phục trong lòng tự nhiên không cần nói nhiều, chỉ là về công nghệ và cấu tạo cụ thể, hắn thực sự chỉ có thể coi là biết sơ sơ, nếu muốn phục chế hoàn mỹ, thậm chí là cải tiến trên cơ sở này, vẫn phải đợi Tôn Nghiệp vẽ ra bản vẽ rồi mới tính tiếp.

Cứ thế đi quanh "Vân thê" cưỡi ngựa xem hoa một vòng. "Chúng ta đi thôi." Ngô Lương nhìn ba người đi cùng một cái, định tiếp tục tiến lên.

Lúc này Điển Vi vốn luôn phụ trách cảnh giới lại hơi nhíu mày, khá cảnh giác nói: "Công tử, Vi tổng cảm thấy có thứ gì đó đang giám sát chúng ta, nhưng đứng đây quan sát nửa ngày cũng không phát giác ra có gì dị thường, không biết có phải là do ảo giác của Vi hay không." "Ồ?" Nghe thấy lời này, trong lòng Ngô Lương lập tức dâng lên một

luồng khí lạnh.

Vu Cát và Bạch Tinh Tinh cũng theo bản năng nhích lại gần Ngô Lương và Điển Vi một chút, rõ ràng trong lòng cũng có chút phát hoảng. "Cảm giác này của ngươi bắt đầu từ khi nào?" Ngô Lương nhìn quanh một lượt, cũng không phát hiện ra điểm gì bất thường, đành phải mở miệng truy vấn.

Điển Vi khác với Vu Cát.

Hắn thuộc loại hán tử cứng rắn trời không sợ đất không sợ, nếu không thực sự cảm nhận được điều gì, hắn tuyệt đối sẽ không dễ dàng nói ra những lời nguy ngôn tủng thính làm ảnh hưởng đến sĩ khí của mọi người. "Chính là từ sau khi tách khỏi Dương Vạn Lý và Gia Cát Lượng một lúc, không biết rốt cuộc là làm sao, Vi rất nhanh đã bồn chồn không yên một cách khó hiểu, tổng cảm thấy trong bóng tối có một đôi mắt đang rình rập chúng ta, chuẩn bị chờ thời cơ mà hành động." Điển Vi nghiêm sắc mặt nói. "Ừm..." Ngô Lương gật đầu, phát ra một tiếng trầm ngâm.

Hắn đối với Điển Vi không phải ngày một ngày hai, hắn tuy quái lực siêu quần võ nghệ kinh nhân, nhưng không có bản sự đặc biệt nào khác, đặc biệt là khả năng tâm linh cảm ứng có thể báo trước nguy hiểm như thế này, nếu không trước đó đã xuống bao nhiêu mộ, gặp bao nhiêu nguy hiểm, không lý nào lại không biểu hiện ra chút nào.

Cũng chính vì vậy, Ngô Lương mới cảm thấy không thể giải thích nổi.

Một người trời không sợ đất không sợ và không có năng lực đặc biệt nào, bỗng nhiên bắt đầu tâm thần bất ninh không lý do, chẳng lẽ đây chính là trực giác mà hậu thế cũng không cách nào đưa ra giải thích hợp lý?

Hoặc cũng có thể gọi nó một cách chính thức hơn là "giác quan

thứ sáu".

Nhưng loại "giác quan thứ sáu" nảy sinh một cách khó hiểu này rốt cuộc nên tin hay không nên tin?

Ngô Lương cũng không nói rõ được, có đôi khi con người nên tin vào trực giác, nhưng có đôi khi lại không nên, cuối cùng vẫn phải do chính mình quyết định. "Nếu không tìm thấy chứng cứ trực tiếp, có lẽ chỉ là ảo giác của ngươi thôi." Trong lòng Ngô Lương vẫn không nắm chắc, giống như đang nói với Điển Vi, cũng giống như đang tự nói với chính mình: "Tuy nhiên trong mộ tình huống nào cũng có thể tồn tại, ngươi hãy để tâm hơn một chút, một khi phát hiện có gì dị thường lập tức báo cho ta, ta tự có phán đoán." "Nặc." Điển Vi đáp một tiếng, lấy thêm một chiếc xẻng quân dụng xuống, tiến vào trạng thái cuồng chiến sĩ song trì, hiển nhiên lời của Ngô Lương không hoàn toàn khiến hắn yên tâm, cảm giác đó vẫn tồn tại, thậm chí có thể còn mãnh liệt hơn...

Tiếp tục đi về phía trước.

Bọn người Ngô Lương lại gặp mấy thi thể mang theo đục và công cụ.

Mấy thi thể này cũng nằm la liệt trên mặt đất, hơn nữa nguyên nhân tử vong cuối cùng cũng có chút khác biệt.

Trong đó có hai thi thể bị nổ đầu từ trên xuống dưới, ba thi thể còn lại thì khá hoàn chỉnh, không thấy trên hài cốt có tổn thương rõ rệt nào, cũng không có dấu hiệu trúng độc, như thể là chết tự nhiên vậy.

Nhưng Ngô Lương biết rõ. "Chết tự nhiên" là không thể nào, ba thi thể này nhất định là đột tử tại đây, chỉ là chết vì một phương thức tử vong nào đó mà không thể nhìn ra được qua bộ hài cốt còn sót lại.

Nói cách khác.

Trong này ngoài "quái vật nổ đầu" ra, có lẽ còn tồn tại những yếu tố lấy mạng chưa biết khác.

Những thứ chưa biết chắc chắn là khó phòng bị nhất... "Các vị, từ bây giờ trở đi, ngoài việc phòng bị trên đỉnh đầu, những phương diện khác cũng phải chú ý nhiều hơn." Ngô Lương không thể không đưa ra cảnh báo trước cho ba người đồng hành. "Rõ." Mọi người gật đầu đáp ứng.

Có thể thấy, vẻ mặt của mọi người đều dần trở nên ngưng trọng, còn hơi có chút khẩn trương.

Cứ như thế lại cẩn thận từng li từng tí tiến về phía trước một đoạn.

Một chiếc cung nỗ khổng lồ cũng được đặt trên một cái giường gỗ bốn chân hiện ra trước mặt mọi người.

Chính xác mà nói, nên là ba chiếc cung nỗ khổng lồ rộng chừng một trượng.

Có điều ba chiếc cung lớn này được hợp lại với nhau, đặt xếp chồng lên chiếc giường gỗ bốn chân kia, trên tay nỗ có ba rãnh tên, trong rãnh tên lần lượt đặt ba mũi tên khổng lồ dài hơn cả trường thương thông thường, to bằng cánh tay người lớn.

Chương 290

Đầu của mũi tên khổng lồ này đúc bằng kim loại, ngay cả lông tên cũng là những phiến sắt, trông uy lực cực lớn.

Mà ở phía sau chiếc cung nỗ khổng lồ này, còn lắp một cái trục tròn tương tự như tời, trên trục tròn quấn những sợi dây thừng bện bằng gai chắc chắn... "Tam cung sàng nỗ?" Ánh mắt Ngô Lương lại sáng lên.

Thứ tương tự mà hắn có thể nghĩ đến chính là "Tam cung sàng nỗ" xuất hiện vào thời nhà Tống.

Loại nỗ này đã có thể gọi là "Nỗ pháo" rồi, đây là một loại nỗ phức hợp thời kỳ đầu, lực đạo lớn đến kinh người, nếu dùng để công thành, cho dù không bắn trúng quân nhu của đối phương, cũng có thể trực tiếp bắn cung nỗ vào trong tường thành, binh sĩ công thành còn có thể nhờ vào những mũi tên cắm vào tường thành này mà leo lên.

Mà nếu đặt vật này trên tường thành để phòng thủ, ngoại trừ loại xe bọc thép đời sau có nguyên liệu và độ dày kinh người, thời buổi này hầu như không có thứ gì có thể chống đỡ được.

Cũng chính vì vậy, sức mạnh cần thiết để kéo loại nỗ pháo này cũng rất kinh người.

Thế nên mới cần thiết kế cái "tời" ở phía sau cung nỗ.

Đó coi như là một loại ròng rọc tiết kiệm sức lực, có thể giảm bớt phần nào nhân lực cần thiết để phát xạ "Tam cung sàng nỗ".

Lại là khí giới chiến tranh vốn chỉ xuất hiện vào thời nhà Tống trong lịch sử, lại xuất hiện trong tòa địa cung thời Xuân Thu Chiến Quốc này...

Ngô Lương thậm chí có chút hoài nghi.

Tòa địa cung này vào thời nhà Tống cuối cùng đã bị kẻ nào đó đào trộm, nên "Lâm xung lữ công xa" và "Tam cung sàng nỗ" mới xuất hiện ở đời, mà tòa địa cung này có lẽ cũng đã bị hủy hoại vào lúc đó.

Dù sao giới khảo cổ hậu thế chắc chắn chưa từng phát hiện và khai quật Công Thâu mộ này, nếu không đây nhất định sẽ là tin tức lớn nhất của giới khảo cổ cận đại hậu thế.

Vàng ròng phát hiện ở "Mộ Hải Hôn Hầu", những phát hiện khảo cổ mới nhất liên tục xuất hiện ở "Tam Tinh Đôi", cũng như "Mã Vương Đống" phát hiện xác nữ ngàn năm không mục nát, trước một "Công Thâu mộ" tồn tại lượng lớn khí giới chiến tranh hạng nặng thành phẩm này, thực sự có chút cảm giác "múa rìu qua mắt thợ".

Ngoài ra.

Theo Ngô Lương được biết, phiên bản 《Lỗ Ban Thư》 phát hiện ở hậu thế, sớm nhất cũng là sản vật thời nhà Tống...

Quá nhiều sự trùng hợp, e rằng chưa chắc đã là trùng hợp.

Đang lúc suy tư như vậy. "Cẩn thận!" Không biết tại sao, Bạch Tinh Tinh bỗng nhiên kinh hãi thét lên một tiếng, sau đó lại bất chấp thân mình lao về phía Ngô Lương. "Rầm!" Kèm theo một tiếng động.

Ngô Lương không kịp phòng bị, trực tiếp bị Bạch Tinh Tinh đè ngã xuống đất, khuỷu tay còn trầy da, cảm giác đau rát truyền đến. "?!" Thấy tình cảnh này, hàm răng Vu Cát cũng run lên, thuận thế nằm rạp xuống đất.

Còn Điển Vi thì bước một bước dài nhảy đến trước mặt Ngô Lương, nắm chặt hai chiếc xẻng quân dụng, đôi mắt hổ nhanh chóng đảo quanh quan sát tình hình xung quanh.

Tuy nhiên chờ đợi một lát.

Lại chẳng có chuyện gì xảy ra... "Tê..." Ngô Lương không kịp cảm nhận sự mềm mại ấm áp đang áp trong lòng, vừa phát ra tiếng rên rỉ vì đau, vừa vẻ mặt kinh ngạc hỏi: "Tinh Tinh, rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Nàng phát hiện ra điều gì, tại sao bỗng nhiên lại đè ta ngã xuống?" Bạch Tinh Tinh lúc nãy nằm trên người Ngô Lương, trong khi ôm chặt hắn, đôi mắt cũng nhắm nghiền, hàng mi không ngừng run rẩy.

Giờ nghe thấy giọng nói của Ngô Lương, nàng mới cuối cùng mở mắt ra.

Sau đó cực kỳ quan thiết kiểm tra trên người Ngô Lương một lượt, lại tự kiểm tra trên người mình một lượt, lúc này mới thở phào một cái thật dài, mở miệng nói: "Ta... ta thấy chiếc nỗ lớn kia đang hướng thẳng về phía chàng, dường như sắp bắn về phía chàng, chàng nếu bị chiếc nỗ lớn này bắn trúng định là không sống nổi, trong lúc tình cấp, ta mới không thể không đè chàng ngã xuống." "?" Ngô Lương vẻ mặt mờ mịt.

Điển Vi và Vu Cát cũng có biểu cảm tương tự.

Mũi tên của "Tam cung sàng nỗ" quả thực đang hướng thẳng về phía Ngô Lương không sai, nhưng cái gọi là "dường như sắp bắn về phía chàng" thì phải nói từ đâu, "trong lúc tình cấp" lại phải nói từ đâu?

Im lặng một lát, Ngô Lương vặn vẹo thân hình, có chút bất lực nói: "Tinh Tinh, hay là nàng đứng dậy trước đã, để ta đi kiểm tra xem sao?" "Ồ..." Bạch Tinh Tinh lúc này mới nhận ra trạng thái hiện tại của mình có chút không nhã nhặn, vội vàng đỏ mặt đứng dậy.

Ngô Lương cũng xoa xoa cánh tay đứng dậy đi đến bên cạnh "Tam cung sàng nỗ" quan sát kỹ lưỡng.

Hiện tại tất cả dây cung trên "Tam cung sàng nỗ" đã mất đi tính

đàn hồi, đứt đoạn rủ xuống đất, ngay cả dây thừng trên cái "tời" phía sau cũng đã mục nát không chịu nổi, chạm nhẹ một cái là nát vụn.

Ngoài ra.

Trên này cũng hoàn toàn không thấy dấu vết tồn tại của bất kỳ cơ quan tự động nào.

Đừng nói là ở đây căn bản không có người thao tác "Tam cung sàng nỗ", cho dù có người thao tác, với trạng thái này "Tam cung sàng nỗ" cũng đoạn nhiên không thể bắn ra mũi tên.

Vậy nên.

Bạch Tinh Tinh tại sao bỗng nhiên cảm thấy "Tam cung sàng nỗ" sắp bắn vào hắn chứ? "Tinh Tinh, nàng dựa vào tình huống gì mà cảm thấy ta sẽ bị chiếc nỗ lớn này bắn chết?" Ngô Lương có chút khó hiểu hỏi. "Hay cho Ngô Hữu Tài nhà chàng, chàng còn có lương tâm hay không!" Bạch Tinh Tinh cũng cùng hắn kiểm tra tình hình của "Tam cung sàng nỗ", kết quả nghe thấy lời này, lập tức trừng đôi mắt hạnh giận dữ mắng, "Ta liều mạng cứu chàng, chàng lại đi nghi ngờ ta, chàng có thái độ gì vậy?

Chẳng lẽ ta cứu chàng còn cứu sai rồi sao?" "Hành động liều mạng cứu giúp vừa rồi của nàng khiến ta vô cùng cảm động, chuyện này ta bảo đảm nhất định sẽ ghi nhớ cả đời, sau bữa ăn trước khi ngủ đều phải luôn tự nhắc nhở mình, từng có một người phụ nữ vì cứu ta mà liều mạng, trên đời tuyệt đối không có bất kỳ ai có thể thay thế vị trí của nàng trong lòng ta." Ngô Lương đành phải kiên nhẫn, đổi một cách hỏi chính xác hơn, cũng phù hợp với mạch não của phụ nữ, "Cho nên, ta tuyệt đối không phải đang nghi ngờ nàng, ta chỉ là muốn hỏi cho rõ, lúc nãy nàng rốt cuộc đã phát giác ra điều gì, phán đoán rằng lúc đó ta sẽ bị chiếc nỗ này bắn chết, từ đó mới bất chấp thân mình liều mạng cứu ta." Hắn mơ hồ cảm thấy sự việc có chút không bình

thường.

Đầu tiên là Điển Vi vốn bình tĩnh dũng mãnh luôn cảm thấy trong bóng tối có thứ gì đó đang giám sát bọn họ, tiếp theo là Bạch Tinh Tinh có thính lực khác người bỗng nhiên lại cho rằng hắn sắp bị "Tam cung sàng nỗ" bắn chết, hơn nữa còn đến mức khẩn cấp phải lao tới cứu.

Cả hai việc này đều không có căn cứ đáng tin cậy, thậm chí hoàn toàn không đứng vững được.

Nói cách khác, phán đoán của bọn họ đều bắt nguồn từ chủ quan, tức là trực giác của mỗi người...

đặc biệt là chuyện của Bạch Tinh Tinh, đã có thể chứng minh trực giác vừa rồi của nàng là sai lầm.

Xem ra, hai người bọn họ dường như đều có gì đó không ổn...

Về phần Vu Cát, Ngô Lương vẫn chưa phát hiện lão có điểm nào không ổn.

Theo lý mà nói, lão đồng tử này mới là kẻ dễ nghi thần nghi quỷ, gây chuyện nhất trong các cốt cán của Phường Nhân Quân, có lẽ cũng là vì hiện tại vẫn chưa gặp phải chuyện gì quỷ dị trong địa cung.

Dù sao, trước đó chỉ có một mình Ngô Lương gặp phải sự tấn công của "Thủy quỷ", và để không ảnh hưởng đến tâm trạng của mọi người, hắn còn cố ý không nói chuyện này ra.

Còn về những thi thể nhìn thấy phía trước, bao gồm cả những thi thể tân nương tương đối mới kia.

Những thứ này vẫn chưa đến mức gây ra ảnh hưởng quá lớn đối với cốt cán Phường Nhân Quân, dù sao mọi người cũng không phải ngày một ngày hai đi đổ đấu, các loại thi thể đều đã thấy ít nhiều, không nói là thấy lạ mà không lạ, nhưng trong lòng cũng không dâng

lên ba đào quá lớn. "Chàng nói thật chứ?" Bạch Tinh Tinh quả nhiên ăn chiêu này, nghe thấy những lời này của Ngô Lương, sắc mặt lập tức giãn ra không ít, thậm chí còn khá quan tâm nắm lấy cánh tay hắn, xót xa vừa thổi phù phù vừa nói, "Đều trầy da hết rồi, chàng không đau chứ?

Chuyện này đều trách ta, lúc nãy lao tới quá mạnh, chiếc nỗ kia không làm thương chàng, ngược lại là ta làm chàng bị thương." "Không sao, nàng cũng là vì cứu ta." Ngô Lương định thần lại, mỉm cười lắc đầu, lại tiếp tục câu hỏi trước đó: "Có thể nói cho ta biết lúc nãy nàng dựa vào tình huống gì mà cảm thấy ta sẽ bị chiếc nỗ kia bắn chết không, nàng có nghe thấy động tĩnh gì không?" "Cái này thì không có." Bạch Tinh Tinh có chút thẹn thùng nói, "Ta lúc nãy cũng không biết là làm sao, chỉ là trong lòng bỗng nhiên thắt lại một cái, cảm thấy chàng có lẽ lập tức sẽ chết dưới mũi tên của chiếc cung nỗ khổng lồ kia, cho nên lúc đó cũng không kịp nghĩ ngợi gì nhiều, đầu óc nóng lên chỉ muốn cứu chàng." "Hóa ra là như vậy..." Ngô Lương gật đầu, trong lòng đã có một chút phán đoán.

Bạch Tinh Tinh quả nhiên đã xuất hiện một số vấn đề.

Vấn đề này dường như nằm ở trong ý thức, cũng có thể gọi là "trực giác", "trực giác" của nàng dường như đã chịu một sự can thiệp không rõ ràng nào đó, đến nỗi ngay cả khi đang ở trong môi trường an toàn, trong lòng cũng sẽ nghĩ ngợi lung tung.

Thậm chí sẽ vì "trực giác" sai lầm mà làm ra một số hành động có vẻ rất hợp lý, nhưng thực chất lại có chút phản thường.

Điển Vi dường như cũng gặp vấn đề tương tự.

Vì luôn cảm thấy có thứ gì đó đang giám sát bọn họ, trạng thái tinh thần của hắn hiện tại căng thẳng hơn bình thường rất nhiều, đây cũng không phải là hiện tượng tốt, không biết lúc nào sẽ vì một số vấn đề

nhỏ không đáng kể mà làm ra những hành động quá khích.

Chuyện này rốt cuộc là thế nào?

Ngô Lương cũng không nói rõ được, hắn vẫn chưa xuất hiện loại "trực giác" tương tự, không có cách nào đưa ra phán đoán chính xác.

Tuy nhiên cảm giác vấn đề dường như cũng không quá lớn.

Ít nhất cho dù là Bạch Tinh Tinh hay Điển Vi, mọi hành động của bọn họ đều hoàn toàn xuất phát từ bản tâm, không hề xuất hiện trạng thái bị mê hoặc, cho dù có nhạy cảm một chút về mặt "trực giác", nhưng về mặt chủ quan đoạn nhiên sẽ không làm ra chuyện gây hại cho đồng bạn...

Nghĩ như vậy.

Ngô Lương lại dẫn ba người tiếp tục tiến lên thăm dò.

Tiếp theo bọn họ lại thấy một số khí giới công thành và công cụ thực dụng khác.

Trong đó có một loại khí giới mà hậu thế gọi là "Hào kiều" (Cầu vượt hào), đây cũng là một loại đồ vật tương tự như chiến xa.

Tuy nhiên thứ này thông thường được sử dụng phối hợp với "Lâm xung lữ công xa" và "Vân thê" đã phát hiện trước đó.

Bởi vì dưới một số tường thành có đào sông hộ thành hoặc hào rãnh để ngăn địch, như vậy những khí giới công thành cần đẩy đến dưới tường thành mới có thể sử dụng như "Lâm xung lữ công xa" và "Vân thê" sẽ không thể phát huy tác dụng.

Lúc này chính là lúc "Hào kiều" phát huy sở trường. "Hào kiều" không có tính tấn công, nhưng lại có thể đẩy vào sông hộ thành hoặc hào rãnh, cưỡng ép bắc ra một cây cầu có thể lưu thông trên đó, từ đó giúp khí giới công thành và binh sĩ xông đến dưới thành.

Mà "Hào kiều" phát hiện ở đây còn có một số thiết kế khá tâm huyết.

Nó tổng cộng bao gồm ba chiếc "Hào kiều" có thể tháo rời và tự do tổ hợp, nếu sông hộ thành hoặc hào rãnh hẹp, một chiếc "Hào kiều" là đã đủ, còn nếu sông hộ thành hoặc hào rãnh rộng, nó lại có thể thông qua trục chuyển động dễ dàng kết nối lại với nhau, vẫn có thể bắc ra một cây cầu đủ dài.

Theo Ngô Lương biết.

Cách chơi này dường như cũng chỉ xuất hiện ghi chép vào thời nhà Tống, trong các văn hiến về loại hào kiều này được giới khảo cổ phát hiện, đã đặt tên cho loại "Hào kiều" này là "Trường đoản hào kiều", mang ý nghĩa "có thể dài có thể ngắn".

Sự trùng hợp thực sự ngày càng nhiều...

Dường như tất cả những phát hiện đều đang chứng thực suy đoán trước đó của Ngô Lương.

Nếu không có sự xuất hiện của hắn, tòa Công Thâu mộ này có lẽ thực sự có khả năng đến thời nhà Tống mới lộ diện, và cuối cùng bị hủy hoại trong một sớm một chiều, khiến hậu thế không còn phát hiện ra nữa.

Ngay lúc này. "Công tử, Công Thâu Ban lúc sinh tiền có thể kết hợp thuật pháp với kỹ nghệ thợ thủ công, sáng tạo ra những điển tịch tà môn như 《Công Thâu Kinh》, ngài nói xem lão có khả năng khi xây dựng tòa địa cung này cũng đặc ý đặt ra một số bí pháp lợi hại, khiến những kẻ mạo hiểm tiến vào địa cung phải táng thân tại đây không?" Vu Cát bỗng nhiên như nghĩ ra điều gì đó, cũng có chút khẩn trương nói, "Năm thi thể lúc nãy, có ba thi thể trên người không hề có vết thương rõ rệt, cũng không có dấu hiệu trúng độc, lão hủ trộm nghĩ, tám phần là bọn họ đã chết dưới bí pháp do Công Thâu Ban bố trí, mất

mạng một cách âm thầm không ai hay biết." Được rồi!

Chương 291

Lão đồng tử này rốt cuộc cũng bắt đầu xuất hiện triệu chứng nghi thần nghi quỷ rồi!

Chỉ là không biết có phải do lão đã lớn tuổi hay không, phản ứng thực sự chậm một chút, lúc này nói ra những lời này, có chút mùi vị kiểu "ta mới vừa ngẫm nghĩ lại, chuyện cười tiểu kê kể thực sự quá buồn cười".

Ngô Lương lúc này lại không cười nổi chút nào, chỉ đành ngưng thần hỏi: "Ngươi cho rằng đó là bí pháp gì?" "Lão hủ cũng không biết, nhưng bí pháp này định không đơn giản, hơn nữa vô cùng trí mạng, thậm chí lão hủ có một loại cảm giác, chúng ta chắc hẳn đã thân ở trong bí pháp rồi, nếu không sớm giải quyết, e rằng tính mạng đáng lo ngại a." Cái mặt già của Vu Cát lại nhăn như mướp đắng, tâm thần bất định nói. "..." Ngô Lương lúc này đã không biết nên nói gì cho phải.

Ngoại trừ hắn ra, ba người kia đều có ít nhiều sự phản thường.

Trong đó người bình thường nhất ngược lại là Vu Cát, lão đồng tử này bình thường vốn đã thích nghi thần nghi quỷ, hiện tại lộ ra biểu hiện như vậy trái lại không làm cho người ta cảm thấy đột ngột.

Thậm chí so với Điển Vi và Bạch Tinh Tinh, lão trông còn có vẻ bình thường hơn một chút.

Cứ thế dừng bước suy tư một lát, Ngô Lương lại hỏi: "Vậy ngươi có căn cứ gì không?" "Cái này... lão hủ cũng không nói rõ được, nhưng lão hủ nghĩ, ngay cả kẻ truyền nhân nửa mùa của 《Công Thâu Kinh》 như Tôn Nghiệp còn có thể bố trí 'Ngũ tiên nhập trạch pháp', âm thầm hại người tính mạng, Công Thâu Ban này là tổ sư gia, lão có

bố trí bí pháp gì lão phu cũng sẽ không cảm thấy kỳ quái." Vu Cát vẫn giống như Bạch Tinh Tinh, không nói ra được vấn đề cụ thể, cũng đều là phán đoán dựa trên "trực giác".

Mà Vu Cát càng như vậy, trong lòng Ngô Lương trái lại càng thêm không nắm chắc.

Hiện tại Điển Vi, Bạch Tinh Tinh và Vu Cát đều xuất hiện trạng thái tương tự một cách khó hiểu, khiến Ngô Lương có chút đồng tình với "trực giác" của Vu Cát, có lẽ bọn họ thực sự đã chịu ảnh hưởng của một loại "bí pháp" nào đó.

Chờ đã!

Ngô Lương bỗng nhiên nhận ra một việc.

Hắn từ lúc đầu đã nghi ngờ Điển Vi không ổn, tiếp theo lại cảm thấy Bạch Tinh Tinh không ổn, hiện tại lại cảm thấy Vu Cát cũng cuối cùng bắt đầu không ổn.

Tuy nhiên tất cả những điều này đều có căn cứ mà hắn cho là đáng tin cậy.

Nhưng hãy nghĩ theo một góc độ khác, những căn cứ này chẳng lẽ không phải là phán đoán về mặt "trực giác" hay sao?

Lại chờ đã!

Ngô Lương bỗng nhiên lại có chút hoảng hốt.

Hắn hiện tại không những cảm thấy Điển Vi, Bạch Tinh Tinh và Vu Cát không ổn, cảm thấy tòa địa cung này có chỗ không ổn, thậm chí còn nảy sinh nghi ngờ đối với chính phán đoán của mình?!

Điều này thì có gì khác biệt với Điển Vi, Bạch Tinh Tinh, Vu Cát? "..." Ngô Lương vội vàng lắc lắc đầu, đem những vấn đề không thể nghĩ sâu thêm này rũ ra khỏi đầu, rồi cưỡng ép kìm nén sự "trực giác"

bất an trong lòng, để trống tâm trí tiếp tục thăm dò về phía trước.

Không lâu sau, bọn họ lại đi tới trước một chiếc "Phao thạch cơ" (Máy bắn đá). "Lại là 'Toàn phong cơ' chỉ xuất hiện vào thời nhà Tống?" Sau khi quan sát kỹ một lượt, trong lòng Ngô Lương càng thêm chấn kinh, gần như đã xác thực suy đoán trước đó của mình.

Theo Ngô Lương biết, cuối thời Đông Hán là có máy bắn đá.

Trong 《Tam quốc chí · Ngụy chí · Viên Thiệu truyện》 có ghi chép cụ thể: "Thiệu làm lầu cao, đắp núi đất, bắn vào trong doanh, trong doanh đều phải dùng khiên che, mọi người rất sợ hãi.

Thái tổ (Tào Tháo) bèn làm xe bắn đá, đánh lầu của (Viên) Thiệu, đều bị phá sạch.

Quân của Thiệu gọi đó là Phích lịch xa." Cái gọi là "Phích lịch xa" trong đó chính là máy bắn đá được sử dụng vào thời gian này.

Loại máy bắn đá này còn rất lạc hậu, chủ yếu là lợi dụng nguyên lý đòn bẩy để vận hành, khi bắn cần mấy chục, thậm chí là hàng trăm người cùng kéo dây thừng buộc ở đầu kia của đòn bẩy, dựa vào sức mạnh cơ bắp để bắn tảng đá lớn đi, cái nó dựa vào không phải tốc độ phát xạ, mà là quán tính trọng lực của tảng đá lớn tạo ra sức phá hoại.

Do đó loại máy bắn đá này, hậu thế còn gọi là "Nhân lực cơ".

Nhưng chiếc "Toàn phong cơ" trong này thì không giống lắm.

Cánh tay phát xạ của nó kết nối trực tiếp với một cái tời, sau khi dây thừng trên tời được xoắn chặt, cánh tay phát xạ sẽ đạt tới vị trí gần như nằm ngang, lúc này đem những thứ như khối đá đặt vào "thìa" của cánh tay phát xạ, rồi thả dây thừng tời ra, cánh tay phát xạ sẽ dưới xu thế của lực xoắn mà bật trở lại trạng thái thẳng đứng, thuận tiện bắn luôn "đạn dược" bên trong "thìa" đi.

Do đó loại máy bắn đá tiên tiến hơn này còn được hậu thế gọi là

"Nữu lực cơ" (Máy dùng lực xoắn).

Ngoài ra. "Toàn phong cơ" còn có một thiết kế rất khéo léo khác, khiến giá pháo bên dưới có thể tự do xoay chuyển, tùy lúc nhắm vào các mục tiêu ở những hướng khác nhau.

Thứ này so với loại "Nhân lực cơ" đang được sử dụng hiện nay không biết tiên tiến hơn bao nhiêu, cơ bản đã thực hiện được bán tự động hóa, nhân lực cần thiết để phát xạ trở nên ít hơn, sức phá hoại tạo ra lại lớn hơn, hoàn toàn là hai thứ không thể vơ đũa cả nắm. "Công tử, ngài mau xem đó là cái gì?" Đang lúc Ngô Lương quan sát "Toàn phong cơ", Điển Vi bỗng nhiên lại khẩn trương, che chắn mọi người ở phía sau, chỉ tay vào một thứ nhìn không rõ lắm ở tận cùng ánh sáng của hạt Tùy Hầu châu mà nói.

Ngô Lương vội vàng định thần lại nhìn theo hướng Điển Vi chỉ. "Đó là..." Hắn nhìn thấy một khuôn mặt người quỷ dị!

Mí mắt của khuôn mặt này khép lại thành một khe hở cong cong, trông giống như đang cười, là kiểu cười mắt híp nhìn qua đã biết không phải thứ tốt lành gì.

Ngoài ra, trên khuôn mặt này còn có hai màu đen đỏ.

Hai màu sắc này đan xen vào nhau, khiến các ngũ quan trên khuôn mặt này hiện lên rõ nét hơn, tạo hình hơi giống với mặt nạ sân khấu của hậu thế. "Đừng hoảng loạn, Tinh Tinh và Vu Cát đứng đợi tại chỗ, Điển Vi theo ta lại gần một chút, xem rõ tình hình rồi hãy nói." Thấy ba người còn lại đều có chút kinh hoàng, Ngô Lương trước tiên trấn an bọn họ một chút, sau đó mới dưới sự bảo vệ của Điển Vi từ từ tiến lại gần khuôn mặt người quỷ dị kia.

Thực ra hắn cũng có chút hoảng hốt một cách khó hiểu.

Nhưng muốn làm rõ bí mật của tòa địa cung này, thì phải tiếp tục

thăm dò.

Mà muốn tiếp tục thăm dò, thì đoạn nhiên không thể tránh khỏi khuôn mặt quỷ dị này, nếu không thể làm rõ khuôn mặt này rốt cuộc là thứ gì, ai cũng không thể yên lòng.

Theo sự di chuyển của Ngô Lương, ánh sáng của hạt Tùy Hầu châu cũng dần soi rõ tình hình xung quanh khuôn mặt người kia.

Đó dường như là một tòa... tượng gỗ?

Nhưng toàn mạo của tòa tượng gỗ này, lại còn quỷ dị hơn cả khuôn mặt kia.

Khuôn mặt người mà bọn họ nhìn thấy lúc đầu, thực chất là một cái đầu, mà cái đầu này lại được nâng trong một đôi bàn tay.

Phía sau đôi bàn tay này kết nối với một thân thể phụ nữ rõ ràng là được điêu khắc từ gỗ, thân thể này thì không có đầu, dường như đôi bàn tay kia đang nâng chính cái đầu vì nguyên nhân nào đó mà tách khỏi thân thể của mình.

Mà ở phía sau tòa tượng gỗ này, còn rải rác rất nhiều con rối gỗ đã bị tháo rời, các bộ phận thân thể, cánh tay, chân, đầu của những con rối này hoàn toàn được tách ra, xếp chồng rải rác trên mặt đất giống như một đống gỗ phế thải.

Ngô Lương quan sát kỹ một lượt.

Chỉ có cái đầu được tòa tượng gỗ phụ nữ không đầu này nâng trong lòng bàn tay là được sơn màu đen đỏ xen kẽ, những con rối còn lại, bao gồm cả tòa tượng gỗ không đầu này đều vẫn giữ nguyên màu gỗ ban đầu.

Như vậy khiến cho cái đầu này hiện lên cực kỳ nổi bật, cực kỳ thu hút sự chú ý, và cũng cực kỳ quỷ dị. "Cái này..." Ngô Lương càng nhìn càng thấy thứ này rợn người.

Trong khoảnh khắc này, hắn không khỏi nhớ tới cảnh tượng trong một bộ phim đã xem trước khi xuyên không, đó là ở trong một công xưởng chế tạo mô hình, trong kho hàng đâu đâu cũng thấy các bộ phận mô hình người rải rác, những bộ phận này sau khi bị ma hóa lại kết hợp thành một con quái vật cực kỳ khủng khiếp, nó cứ cầm cái đầu trên tay như vậy... "Công tử, những thứ này liệu có vấn đề gì không?" Điển Vi hiển nhiên cũng bị cảnh tượng trước mắt làm cho rợn người, nhưng hắn không nói rõ ra, chỉ tỏ ra càng thêm cẩn thận, theo bản năng hỏi ý kiến Ngô Lương. "Chắc là... không có vấn đề gì chứ?" Sự bất an trong lòng Ngô Lương ngày càng mãnh liệt.

Hắn mơ hồ cảm thấy những con rối và bộ phận rối gỗ này có vấn đề rất lớn, nhưng lại không nói ra được rốt cuộc có vấn đề gì, chỉ là cảm thấy nếu không giải quyết được vấn đề này, nếu tiếp tục thăm dò về phía trước thì chỉ có con đường chết.

Chờ đã!

Sao mình cũng xuất hiện loại "trực giác" tương tự?

Và loại "trực giác" này ngày càng mãnh liệt, đến nỗi hắn đã nảy sinh ý thoái lui mạnh mẽ...

Ngay lúc này. "Á!" Từ trong địa cung phía sau bỗng nhiên truyền đến một tiếng kinh hãi thét lên.

Đó là giọng nói non nớt đặc trưng của Hoàng Nguyệt Anh. "Không xong, bọn Dương Vạn Lý dường như đã xảy ra chuyện, mau theo ta quay về cứu viện!" Sắc mặt Ngô Lương thay đổi, vội vàng dẫn lĩnh ba người theo đường cũ quay về.

Mà ngay khi hạ đạt mệnh lệnh này.

Trong lòng Ngô Lương lại bỗng nhiên thở phào một cái một cách khó hiểu, như thể nhờ vậy mà vừa thoát được một kiếp vậy.

Cảm giác này thực sự là quá quỷ dị, hắn cũng không ổn rồi...

Trên đường gấp rút trở về, Ngô Lương vẫn không ngừng suy đoán rốt cuộc ở phía sau đã xảy ra tình huống đột phát gì.

Chẳng lẽ là "Hà Thần" hoặc "Thủy Quỷ" đã bám theo vào địa cung, tập kích bọn Dương Vạn Lý?

Khả năng này không phải là không có.

Lúc nãy sau khi Ngô Lương mở cửa đồng tiến vào địa cung đã không đóng lại, thậm chí còn đặc ý bê hai tảng đá chặn ở mép cửa, mục đích là để đề phòng cửa đồng vô cớ khép lại, vạn nhất bên trong có gì nguy hiểm thì lúc chạy trốn cũng bớt đi một tầng trở ngại.

Trong tình huống này, "Hà Thần" và "Thủy Quỷ" tự nhiên có khả năng bám theo vào.

Tất nhiên, cũng có thể là con "quái vật nổ đầu" mà Ngô Lương vẫn luôn đoán bừa bấy lâu nay cuối cùng đã lộ diện.

Nếu đúng là vậy, vấn đề sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Con "quái vật nổ đầu" kia có thể trong thời gian cực ngắn từ trên cao đâm xuyên đầu hơn mười người, chiến đấu lực không hề tầm thường, chỉ bằng một mình Dương Vạn Lý, đừng nói là đồng thời bảo vệ Tôn Nghiệp, Gia Cát Lượng cùng Hoàng Nguyệt Anh, ngay cả bản thân hắn có tự vệ được hay không vẫn còn là dấu hỏi...

Nghĩ đến những điều này, cảm giác bất an trong lòng Ngô Lương càng lúc càng mãnh liệt, thậm chí có thể gọi là tuyệt vọng.

Ta cảm thấy khi mình đến nơi, bọn Dương Vạn Lý tám phần đã gặp nạn, ngay cả bản thân bọn ta cuối cùng cũng chẳng có kết cục tốt đẹp gì...

Chương 292

"Khốn kiếp..." Ngô Lương vội vàng lắc đầu, cưỡng ép tống khứ những ý nghĩ đó ra ngoài.

Ta có thể cảm nhận được, vấn đề đa nghi và hay suy nghĩ tiêu cực của mình ngày càng nghiêm trọng.

Nếu là bình thường gặp phải tình huống khẩn cấp thế này, ta căn bản sẽ không có tâm trí nghĩ ngợi linh tinh, điều duy nhất nghĩ đến là nhanh chóng trở về, dù thế nào cũng phải bảo vệ thuộc hạ chu toàn, được mất của cá nhân đều có thể gác lại một bên.

Đặc biệt là sẽ không cảm thấy việc mình quay lại cứu người lúc này chẳng khác nào thắp đèn trong nhà vệ sinh — tìm cái chết (tìm cứt).

Điều này rất không đúng!

Làm gì có đạo lý đó, hiện tại còn chưa thấy gì, tình huống thế nào còn chưa rõ, mà đã đinh ninh bọn Dương Vạn Lý toàn bộ đã gặp nạn, mình quay về cũng chỉ để nộp mạng.

Đây không phải tính cách của Ngô Lương ta, và cũng chẳng phải tính cách của đa số mọi người.

May mà bất kể thế nào, Ngô Lương tuyệt đối sẽ không bỏ mặc bọn Dương Vạn Lý, vì vậy dù trong lòng nảy sinh "trực giác" gì, ta cũng không chút do dự, ngược lại càng tăng nhanh bước chân.

Điển Vi, Bạch Tinh Tinh, Vu Cát ba người cũng vậy.

Đặc biệt là Vu Cát, trên đường chạy về, có thể thấy rõ khuôn mặt già nua như mướp đắng của lão đầy vẻ lo âu và kinh sợ, thậm chí mấy lần lão định nói gì đó với Ngô Lương, nhưng mỗi lần lời đến

cửa miệng lại nghiến răng nuốt ngược trở vào, gồng mình đuổi theo bước chân mọi người.

Không lâu sau, nhóm Ngô Lương đã có thể nghe rõ tiếng nói vừa tiêu cấp vừa tức giận của Dương Vạn Lý: "Nhanh!

Gia Cát Lượng, nha đầu kia, kéo Tôn Nghiệp vào trong chiến xe!" "Đừng quản ta, các ngươi trốn trước đi..." "Các ngươi còn đứng ngây ra đó làm gì, động tác nhanh lên!

Thứ này ta chống đỡ không nổi, không trụ được lâu đâu, đừng lý đến lão nói gì, cứ kéo vào trước!" "Vô dụng thôi, đây là của Tổ sư gia..." "Ngậm cái miệng thối của ngươi lại!

Ngoan ngoãn cút vào trong cho lão tử, Công tử nhà ta cần ngươi vẽ bản đồ, vẽ chưa xong ngươi không được chết, ngươi chết rồi lão tử ăn nói thế nào với Công tử!" Toàn bộ quá trình đều là Dương Vạn Lý cùng Tôn Nghiệp đối thoại, Gia Cát Lượng và Hoàng Nguyệt Anh không hề xen mồm, chắc là đang nghe theo chỉ huy của Dương Vạn Lý để làm việc.

Có vẻ chỉ có Tôn Nghiệp là không quá phối hợp, khiến Dương Vạn Lý cuống lên mà chửi bới.

Nhưng sự không phối hợp của Tôn Nghiệp dường như còn nguyên nhân khác, Ngô Lương nghe giọng lão đứt quãng, thiếu đi khí lực cần thiết, tóm lại là rất khác lúc trước, trạng thái có vẻ không ổn.

Chẳng lẽ bị trọng thương?

Nếu không Dương Vạn Lý cũng chẳng cần bảo hai đứa trẻ như Gia Cát Lượng và Hoàng Nguyệt Anh kéo Tôn Nghiệp vào chiến xe, hoặc là lão chết sống không chịu vào, hoặc là lão đã mất khả năng tự di chuyển.

Ngoài ra, Ngô Lương đã nghe rõ câu nói bị Dương Vạn Lý ngắt

lời của Tôn Nghiệp — "Vô dụng thôi, đây là của Tổ sư gia..." Của Tổ sư gia cái gì?

Đây mới là vấn đề then chốt.

Nếu bọn Dương Vạn Lý thực sự bị tập kích, e rằng thứ này không phải quái vật thông thường, mà là kỳ vật mang đậm phong cách chế tác của Công Thâu Ban.

Nếu là những thứ kỳ quái đó, e rằng không dùng thủ đoạn tầm thường mà đối phó được.

Trong tình huống này, Ngô Lương rất muốn quát to một tiếng bảo Tôn Nghiệp nói cho rõ ràng.

Nhưng ta không làm vậy.

Chỉ qua ngữ khí nói chuyện, Ngô Lương đã nghe ra áp lực của một mình Dương Vạn Lý lúc này chắc chắn không nhỏ, nếu lúc này ta gọi lớn sẽ khiến hắn phân tâm, không khéo lại gây ra hậu quả tệ hơn.

Dù sao cũng không còn xa nữa, chi bằng cứ xông đến tìm hiểu tình hình rồi tính, cũng không chênh lệch bao nhiêu thời gian.

Cuối cùng, sau khi cuồng bôn thêm khoảng hai ba mươi mét, Ngô Lương rốt cuộc đã nhìn thấy chiếc "Lâm Trùng Lữ Công Xa".

Lúc này, Gia Cát Lượng, Hoàng Nguyệt Anh và Tôn Nghiệp đã vào được tầng một của chiến xe, Dương Vạn Lý cũng đang lùi dần về phía cạnh xe, chỉ cần xoay người là có thể nhảy vào bên trong.

Trên mặt đất có một đoạn vết máu tươi kéo dài.

Vết máu này kéo thẳng lên chiến xe, xem ra vừa rồi quả thực có người bị thương, mà dựa theo nội dung đối thoại giữa Dương Vạn Lý và Tôn Nghiệp, người bị thương tám phần chính là lão.

Đúng lúc này, một âm thanh quái dị vang lên.

Dương Vạn Lý vốn đã chuẩn bị nhảy vào chiến xe, bỗng sắc mặt căng thẳng, buộc phải quay người lại vung chiếc xẻng công binh trong tay để đối phó.

Cùng lúc đó, từ trong bóng tối không xa lao ra một con quái điểu rộng chừng một mét.

Tốc độ bay của nó rất nhanh, từ trên cao lao xuống phủ đầu Dương Vạn Lý.

Một tiếng "Keng!" vang lên, mỏ chim va chạm với xẻng công binh, một tia lửa lập tức bắn ra.

Lực đạo của cú đánh này vô cùng kinh nhân, chiếc xẻng công binh trong tay Dương Vạn Lý bị đánh văng xuống đất.

Còn con quái điểu kia sau một cú lướt qua lại nhanh chóng bay lên cao, lặn mất hút vào bóng tối nơi ánh đuốc không chiếu tới, không biết đã đi đâu. "Tê —" Dương Vạn Lý phát ra một tiếng rên đau đớn, vội vàng ôm lấy tay phải, nhân lúc này lộn một vòng leo lên chiến xe.

Thấy con quái điểu xuất hiện, Ngô Lương cũng vô cùng tán thành quyết định của Dương Vạn Lý.

Con quái điểu này giỏi không kích, mà chiếc "Lâm Trùng Lữ Công Xa" có tổng cộng sáu tầng, mỗi tầng đều có ván ngăn, khoảng cách giữa các tầng tầm ba bốn mét, như vậy vừa hay có thể phòng ngự hiệu quả những cú lao xuống của nó, ít nhất trì hoãn một thời gian là không thành vấn đề.

Chỉ có điều... con quái điểu này rốt cuộc là thứ gì?

Tuy thời gian nó lao ra từ bóng tối rất ngắn ngủi, nhưng Ngô Lương vẫn kịp nhìn rõ hình dạng của nó.

Đó dường như là một con "Cơ quan thú"?

Thân thể nó dường như hoàn toàn được chế tạo bằng gỗ, bao gồm cả đôi cánh và cái đuôi có thể cử động, chỉ có đầu mỏ và đầu móng vuốt là ánh lên sắc màu đặc trưng của kim loại.

Cho nên thứ này rõ ràng không phải sinh vật, chỉ có thể là "Cơ quan thú" trong truyền thuyết.

Ngoài ra, Ngô Lương nghĩ đến những xác chết bị nổ đầu từ trên xuống dưới.

Phương thức tấn công của con quái điểu này cũng là từ trên cao lao xuống, hơn nữa mỏ và móng vuốt của nó trông sắc nhọn như trường mâu, khá trùng khớp với những vết thương trên đỉnh đầu các thi thể kia.

Chẳng lẽ nó chính là "quái vật nổ đầu" mà ta đã suy đoán bấy lâu? "Công tử, giờ phải làm sao đây?" Điển Vi hiển nhiên cũng thấy con quái điểu, liền hỏi theo bản năng. "Tiên tiến vào 'Lâm Trùng Lữ Công Xa' hội hợp với bọn Dương Vạn Lý, làm rõ tình hình rồi tính tiếp.

Nếu con quái điểu đó thừa cơ đột kích, ngươi dốc toàn lực ngăn cản, nếu có thể đánh hủy nó thì càng tốt." Ngô Lương nghiêm sắc mặt nói: "Những người còn lại theo ta xông qua đó!" Hiện tại nhóm Dương Vạn Lý tạm thời an toàn, người không an toàn chính là bọn ta — những kẻ không có vật che chắn.

Ta không biết loại quái điểu này có bao nhiêu con, tần suất không kích nhanh thế nào, nhưng chắc chắn nó sẽ sớm phát hiện ra bọn ta. "Rõ!" Mọi người đáp lời, lập tức bám sát sau lưng Ngô Lương chạy về phía chiến xe.

Lúc này khoảng cách chỉ còn chưa đầy hai mươi mét, dù là đôi chân già nua của Vu Cát thì chỉ vài giây cũng có thể tới nơi. "Công tử?" "Hữu Tài ca ca?" Nghe tiếng bước chân, Dương Vạn Lý và Gia Cát Lượng đang bất an lập tức nhận ra Ngô Lương, vui mừng reo lên.

Nhưng đúng lúc đó, một tiếng vỗ cánh lại vang lên, con quái điểu kia từ trong bóng tối lao xuống một lần nữa. "Công tử cẩn thận!" Dương Vạn Lý vội hét lớn cảnh báo.

May mà Điển Vi đã sớm chuẩn bị, thấy quái điểu lao tới liền trừng mắt, vung hai chiếc xẻng công binh lên nghênh chiến.

Hai tiếng "Keng!

Keng!" vang lên, con quái điểu bị Điển Vi đánh lệch hướng, rơi mạnh xuống mặt đất không xa, lăn lộn trượt đi mấy mét.

Tiếng rơi và lăn lộn này quả thực không giống sinh vật, rõ ràng là tiếng gỗ và kim loại va chạm trên đất, chẳng có chút cảm giác của máu thịt nào.

Điển Vi thấy thế tưởng đã đắc thủ, định xông lên bồi thêm nhát nữa. "Điển Vi, quay lại!

Lên xe!" Ngô Lương vội vàng quát dừng.

Ta thấy con quái điểu sau khi rơi và lăn lộn vẫn chưa tan xác, vả lại còn không chắc có con khác hay không, nên trước khi làm rõ tình hình, ta không muốn Điển Vi mạo hiểm một mình.

Điển Vi dù có chút chưa thỏa mãn nhưng lời của Ngô Lương đối với hắn như thánh chỉ, nghe vậy liền thu chiến ý, sải bước chạy về phía chiến xe.

Còn con quái điểu kia sau khi lăn vài vòng lại tung mình bay lên không trung, một lần nữa ẩn nhập vào bóng tối.

Hai nhát xẻng đầy bạo lực của Điển Vi quả nhiên không làm nó bị thương nặng, ít nhất là không gây ra tổn hại thực chất nào làm giảm chiến đấu lực của nó.

Lên đến "Lâm Trùng Lữ Công Xa", Ngô Lương mới nhìn rõ vết

thương của Tôn Nghiệp.

Lão bị thương ở lưng, gần vai phải, máu không ngừng thấm ra cả phía trước lẫn phía sau, xem chừng đã bị đâm xuyên qua.

May mà không phạm vào tim phổi, nếu không lão đã sớm xong đời rồi. "Chuyện gì thế này?" Ngô Lương cau mày hỏi.

Hoàng Nguyệt Anh đôi mắt đỏ hoe, môi hơi run rẩy sợ hãi nói: "Ông ấy... là vì cứu muội nên mới bị thương..." Dương Vạn Lý bổ sung chi tiết: "Lúc nãy chúng ta đang vẽ bản đồ cho Công tử, con quái điểu kia đột nhiên từ trên cao lao xuống, mục tiêu lại chính là Hôn Nhi cô nương.

Lúc đó ta đang tuần tra bên cạnh, muốn cứu không kịp, đang lúc tuyệt vọng thì Tôn Nghiệp bất ngờ lao lên che chắn cho cô nương, mỏ chim liền đâm xuyên lưng ông ấy." "Hóa ra là vậy." Ngô Lương khẽ gật đầu, nhìn Tôn Nghiệp hỏi: "Tại sao ngươi lại sẵn sàng liều mạng cứu con bé?" "Khụ khụ... kẻ sắp chết này, coi như làm chút việc chuộc lỗi với Hoàng gia, như vậy chết cũng không uổng..." Tôn Nghiệp khó khăn nhấc người, nở một nụ cười khổ.

Lúc này lão đã mất quá nhiều máu, sắc mặt và môi đều trắng bệch, rõ ràng đã yếu đi nhiều, giọng nói cũng không còn chút khí lực nào.

May là miệng không trào máu, có thể đoán định vết thương chưa phạm nội tạng. "Ta nghe ngươi nói, con quái điểu này là cái gì của Tổ sư gia?" Ngô Lương dừng một lát rồi hỏi tiếp. "Mộc Thước..." Tôn Nghiệp cuối cùng không trụ nổi nữa, nằm vật xuống, yếu ớt nói: "Thực ra tiểu nhân cũng là lần đầu nhìn thấy.

Chương 293

Tương truyền Tổ sư gia từng làm ra một con chim gỗ (mộc thước), dù ở nơi xa nghìn dặm làm việc cũng có thể cưỡi nó bay về nhà sum họp với vợ mỗi ngày.

Tổ sư nương vô cùng hiếu kỳ, một lần thừa lúc Tổ sư gia đang ngủ đã lén cưỡi mộc thước bay lên trời.

Nhưng đang lúc bay lượn, Tổ sư nương đang mang thai đột ngột trở dạ, máu bẩn chảy ra làm ô uế mộc thước, khiến pháp lực của nó biến mất, bà ấy liền từ không trung rơi xuống, cả người lẫn đứa trẻ trong bụng đều tử vong.

Sau đó, Tổ sư gia hối hận khôn nguôi, để bi kịch không lặp lại, ông đã hủy bỏ phương pháp chế tạo mộc thước trong 《Công Thâu Kinh》, nghề này từ đó vĩnh viễn thất truyền... khụ khụ, không ngờ trong Công Thâu Trủng lại còn giấu một con, chỉ là con này có vẻ không phải để người cưỡi, mà được tạo ra để giết người." Nghe xong những lời này, Ngô Lương thầm kinh ngạc.

Câu chuyện này cũng xuất hiện trong truyền thuyết về 《Lỗ Ban Thư》 ở hậu thế, chỉ có vài chi tiết khác biệt.

Ở hậu thế, chính vì đòn kích này quá lớn nên Lỗ Ban mới nguyền rủa tất cả những ai tu tập quyển sách đó.

Nhưng trong câu chuyện của Tôn Nghiệp, nó chẳng liên quan gì đến lời nguyền.

Tuy nhiên, trước đây lão cũng từng nói nguyên nhân thực sự Lỗ Ban hạ lời nguyền là để khôi phục niềm tin giữa thợ mộc và gia chủ, giúp mạch tượng sư lưu truyền lại.

Điều này cũng có thể giải thích được.

Vậy nên, loại mộc thước này quả thực tồn tại?

Hơn nữa đã qua cải tiến của Lỗ Ban, cuối cùng trở thành một loại "quái vật nổ đầu" cực kỳ tàn nhẫn để canh giữ mộ phần vĩnh viễn?

Đang lúc nói chuyện, một âm thanh vỗ cánh quen thuộc lại vang lên.

Con mộc thước kia lại từ trong bóng tối lao ra, đâm thẳng về phía nhóm Ngô Lương.

Một tiếng "Ầm!" chấn động, mộc thước đâm sầm vào chiếc "Lâm Trùng Lữ Công Xa", chiếc xe khổng lồ cũng rung chuyển mạnh một cái, bụi bặm rơi lã chã.

Tuy nhiên vì đang trốn bên trong xe, con mộc thước không gây thêm uy hiếp thực tế nào, hành động này trông giống như đang hả giận vậy.

Nhưng một con chim bằng gỗ và kim loại thực sự biết thế nào là "hả giận" sao?

Theo Ngô Lương, hành vi của mộc thước hoàn toàn là bản năng máy móc, tương tự như các chương trình cố định của robot hậu thế, và "chương trình" của nó rõ ràng không tuân theo "ba định luật của robot".

Nhiệm vụ của nó rất có thể là tiêu diệt mọi sự sống xâm nhập lăng mộ bằng bất cứ giá nào. "Công tử, cứ thế này cũng không phải cách, giờ chúng ta phải làm sao?" Phủi đi lớp bụi trên đầu, Vu Cát lại nhăn nhó lo lắng hỏi.

Dù đã qua hàng trăm năm nhưng gỗ dùng cho chiến xe vẫn rất chắc chắn, kết cấu ổn định, bị đâm mạnh một cú vẫn không có hư hại rõ rệt.

Nhưng cứ tiếp tục thế này quả thực không ổn.

Con mộc thước kia dù gì cũng chắc chắn hơn chiến xe, nhận hai nhát xẻng toàn lực của Điển Vi rồi lại đâm sầm vào xe mà vẫn ra vào tự nhiên, trên thân không hề có dấu vết tổn thương, đủ thấy nó cường hãn thế nào.

Thứ này tuyệt đối không thể dùng thủ đoạn thường mà đối phó!

Nếu nó cứ liên tục lao vào xe, rung lắc dữ dội nhiều lần, Ngô Lương không dám chắc chiếc xe này sẽ không có vấn đề.

Quan trọng nhất là ta vẫn muốn tiếp tục khám phá địa cung.

Nhưng tình cảnh hiện giờ rất rõ ràng, nếu không giải quyết được mộc thước, đừng nói là tiến thêm một bước, ngay cả việc dẫn mọi người rời đi an toàn cũng là cả vấn đề, những thi thể kia chính là tấm gương trước mắt. "Ta biết." Ngô Lương gật đầu, nhìn về phía Tôn Nghiệp đang ngày càng yếu ớt.

Ta biết lão sắp không trụ được nữa, tiếp tục hỏi lão thì hơi bất nhân, nhưng cũng chỉ còn cách gồng mình hỏi tiếp: "Tôn tiên sinh, ông đã thừa kế một phần 《Công Thâu Kinh》, cũng coi như nửa cái truyền nhân, có cách nào đối phó với mộc thước này không?" Nói đến đây, Ngô Lương lại nghĩ ra điều gì, vội bổ sung một câu không chút sơ hở: "Có con mộc thước này canh giữ, chắc chắn không ai vào được mộ Lỗ Ban, cho nên giờ bọn ta không định đi sâu vào địa cung nữa, chỉ mong có thể an nhiên rút lui, xin Tôn tiên sinh chỉ giáo." Với trạng thái của Tôn Nghiệp hiện nay, nếu lão không muốn bọn ta đi sâu quấy nhiễu lăng mộ, dù biết gì chắc chắn lão cũng không hé răng nửa lời.

Dù sao lão cũng là người sắp chết, mọi thủ đoạn tra tấn đều vô dụng.

Cho nên Ngô Lương thấy nên lấy lùi làm tiến, lừa lão nói ra trước

đã, dù việc lừa dối một người sắp chết quả thực không được đạo đức cho lắm. "Khụ khụ... không... không phải tiểu nhân không muốn giúp các hạ rời đi... tiểu nhân đã nói lúc nãy, Tổ sư gia sau bi kịch đó đã hủy hết nội dung về cách chế tạo mộc thước.

Đừng nói hạng nửa vời không học được bao nhiêu như tiểu nhân, ngay cả những truyền nhân thân thiết bấy giờ cũng không ai được học... khụ khụ, vì vậy tiểu nhân thực sự không biết..." Tôn Nghiệp nói rất có lý, khiến người ta tin phục, Ngô Lương không còn gì để nói.

Ta nghĩ lại, Tôn Nghiệp chắc thực sự không biết gì, lão cũng không có ý định hại bọn ta, ít nhất là không muốn hại Hoàng Nguyệt Anh.

Nếu không lão đã chẳng liều chết cứu con bé, để rồi bây giờ lại để nó bị kẹt chết ở đây, chẳng phải là làm chuyện thừa thãi sao?

Nghe xong, mọi người đều im lặng.

Tôn Nghiệp không cung cấp được thông tin hữu dụng, bọn ta lại mù tịt về Lỗ Ban và 《Công Thâu Kinh》, mộc thước dường như đã trở thành một thứ tồn tại không có lời giải.

Một tiếng vỗ cánh nữa lại vang lên, "Ầm!".

Mộc thước lại từ bóng tối lao ra đâm vào xe.

Trong màn bụi rơi, độ rung lắc của chiếc xe dường như lớn hơn, tầng hai đã bắt đầu có dấu hiệu rạn nứt.

Mọi người bó tay hết cách nhưng không ai hỏi Ngô Lương nữa.

Họ thấy lông mày ta đã nhíu chặt lại thành một cục, rõ ràng đang khổ sở suy nghĩ, nên ai cũng không muốn gây thêm áp lực cho ta lúc này.

Một lát sau, Ngô Lương bỗng nói: "Tôn tiên sinh, ông tự hiểu rõ

thương thế của mình, ta không biết lần này ông có qua khỏi không, ông hiểu ý ta chứ?" "Khụ khụ... tiểu nhân hiểu..." Môi Tôn Nghiệp run rẩy không còn chút huyết sắc, ánh mắt lại cực kỳ bình tĩnh: "Tiểu nhân chỉ có một thỉnh cầu, nếu các hạ có cơ hội ra ngoài... xin hãy mang theo nha đầu này.

Con bé nếu sống được, tiểu nhân coi như cũng đã chuộc được chút tội nghiệp cho Hoàng gia, chết cũng... an tâm phần nào." Nói rồi, Tôn Nghiệp dốc sức nâng bàn tay đầy máu lên, khẽ vỗ vai Hoàng Nguyệt Anh đang túc trực bên cạnh.

Cô nương ở độ tuổi này vốn không có chấp niệm quá sâu về thù hận, huống chi những đứa em bị lão hại đều chưa từng mặt, tình cảm không quá sâu đậm.

Ngược lại, việc lão liều chết cứu mạng lúc nãy lại đem đến sự xúc động trực quan hơn.

Cũng chính vì thế, Hoàng Nguyệt Anh vẫn luôn ở bên chăm sóc Tôn Nghiệp, tiếc là con bé không có kinh nghiệm, hoàn toàn không biết phải làm sao.

Nhưng sự quan tâm và lo lắng trên gương mặt con bé là vô cùng rõ rệt.

Ít nhất là vào lúc này, Tôn Nghiệp đã hoàn thành việc chuộc tội trong lòng Hoàng Nguyệt Anh. "Ta sẽ cố hết sức." Ngô Lương gật đầu, hỏi tiếp: "Vậy nên, tiếp theo bất luận ta làm gì với ông, nếu cuối cùng ông có tắt thở thì cũng không thể tính là lỗi của ta, chỉ có thể trách mệnh ông ngắn, ông đồng ý chứ?" "Huynh... huynh định làm gì ông ấy?" Nghe vậy, Hoàng Nguyệt Anh vốn không dám nói chuyện bỗng vô thức hỏi lớn. "Hả?" Con mắt duy nhất còn lại của Tôn Nghiệp cũng kinh nghi nhìn Ngô Lương.

Lời này nghe... lão có một dự cảm chẳng lành, cảm giác Ngô

Lương sắp làm điều gì đó cực kỳ đáng sợ trên người mình, không khéo lại sống không bằng chết.

Thậm chí Tôn Nghiệp cảm thấy mình nên tranh thủ tắt thở ngay bây giờ, tuyệt đối không cho Ngô Lương cơ hội.

Kháng cự lại việc tắt thở không phải việc lão nói là được, lão tuy rất yếu và buồn ngủ nhưng hơi thở này vẫn cứ nghẹn ở lồng ngực không chịu rời đi...

Những người còn lại cũng nghi hoặc nhìn Ngô Lương.

Ngay cả họ cũng không biết Công tử định làm gì Tôn Nghiệp, lấy thân xác lão làm mồi dụ mộc thước sao?

Có vẻ không khả thi, vì ngay cả Điển Vi dốc hết sức cũng không làm nó bị thương, họ cũng chẳng có công cụ nào ra hồn, dẫn dụ nó đến cũng không cách nào bắt được. "Có lẽ ông nên thử cái này, như vậy ông sẽ không đau nữa." Ngô Lương không trả lời trực tiếp mà nói một câu còn đáng sợ hơn, khiến Tôn Nghiệp run lên theo bản năng.

Kết quả... thấy ta lôi từ trong ngực ra một cái bình sứ nhỏ.

Đó là gì?

Người của Phường Nhân Quân nhận ra nó.

Hoặc là "Thất Hồn Hương", hoặc là "Hồi Hồn Hương", mà nghe ý tứ của Ngô Lương thì tám phần là thứ làm người ta mất tri giác — Thất Hồn Hương.

Ngô Lương không phí lời nữa, lập tức giật nút bình, nhanh chóng quơ qua dưới mũi Tôn Nghiệp rồi đậy lại.

Chỉ vẻn vẹn hai giây sau, tứ chi đang căng cứng của Tôn Nghiệp lập tức mềm nhũn, xem ra Thất Hồn Hương đã phát huy tác dụng. "Huynh rốt cuộc muốn làm gì ông ấy?

Ông ấy đã cứu mạng muội, muội không cho huynh làm ác!" Thấy thế, Hoàng Nguyệt Anh không biết lấy dũng khí từ đâu lao lên định ngăn cản Ngô Lương. "Tránh ra." Ngô Lương lấy từ thắt lưng ra một chiếc hồ lô nhỏ, nhìn Hoàng Nguyệt Anh nghiêm giọng nói: "Lão hiện tại chưa bị thương vào nội tạng, có lẽ còn một phần mười xác suất sống sót.

Nếu muội không muốn trơ mắt nhìn một phần mười xác suất đó cũng tan biến thì hãy tránh ra một bên." Hồi ở Hoàng phủ, Hoàng Nguyệt Anh đã thấy chiếc hồ lô này.

Lúc đó Ngô Lương nghe Tôn Nghiệp nói mình bị lao phổi nên đã đổ thứ "rượu" trong veo như nước ra cho mọi người rửa tay miệng, con bé cũng không biết hành động đó có ý nghĩa gì.

Nhưng nghe lời Ngô Lương, con bé có chút do dự không biết có nên tránh ra không. "Hôn Nhi muội muội, Hữu Tài ca ca của ta là người thiện lương nhất thiên hạ, ta có thể bảo đảm với muội, huynh ấy tuyệt đối không phải muốn hại người, muội đừng căng thẳng." Gia Cát Lượng càng lúc càng có mắt nhìn, thấy thế liền kéo Hoàng Nguyệt Anh sang một bên.

Chương 294

Ngô Lương bước tới, xé toạc y phục trên người Tôn Nghiệp.

Sau đó ta đổ rượu mạnh (Thiêu Tửu) lên vết thương nhỏ trước ngực, rồi lật lão lại, dội thêm rượu vào cái lỗ lớn sau lưng.

Cảnh này khiến Điển Vi nhìn mà đau lòng, rượu ngon như thế hắn đã lâu không được uống, giờ lại dội lên người một kẻ sắp chết như không cần tiền, thật là phí của trời.

Nhưng hắn cũng biết một công dụng khác của rượu mạnh — tiêu độc.

Công tử đang tiêu độc cho vết thương.

Trước đây Điển Vi thỉnh thoảng trầy xước nhẹ, Ngô Lương cũng kiên trì dùng rượu tiêu độc cho hắn.

Cái cảm giác xé lòng đó...

Điển Vi lập tức hiểu ra tại sao Ngô Lương phải dùng Thất Hồn Hương làm mê lão trước, với trạng thái này, nếu dội rượu trực tiếp... chắc lão không chịu nổi mà đi đời nhà ma ngay lập tức.

Làm xong, Ngô Lương quay lại nhìn Bạch Tinh Tinh, xòe tay cười nói: "Tinh Tinh, nếu ta không lầm thì cái 'Ái tâm nguyệt sự đái' (băng vệ sinh tự chế) ta tặng nàng, nàng vẫn luôn mang theo bên mình chứ, cho ta một miếng." "Ái Tâm Nguyệt Sự Đái"?

Mọi người lại tò mò nhìn Bạch Tinh Tinh.

Lại là thứ cổ quái gì đây, sao lại đặt cái tên lạ hoắc thế này?

Khuôn mặt xinh đẹp của Bạch Tinh Tinh đỏ bừng lên ngay lập tức, nhưng nàng biết Ngô Lương đang làm chính sự nên không nổi

cáu, chỉ lườm ta một cái rồi ngượng nghịu lôi từ túi nhỏ mang theo ra một miếng vải dài hơi dày, ấn mạnh vào tay Ngô Lương. "Lát nữa đền nàng mười miếng, nàng lời rồi." Ngô Lương cười hì hì, dùng đoản kiếm rạch một đường trên miếng vải, sau đó rắc lớp bột xám đen bên trong đều đặn lên vết thương của Tôn Nghiệp.

Lớp bột xám đen này thực chất là tro thảo mộc.

Theo Ngô Lương biết, tro thảo mộc có tính kiềm, không chỉ có tác dụng diệt khuẩn mà còn phản ứng hóa học với các yếu tố đông máu, có hiệu quả cầm máu rất tốt.

Hơn nữa dù là dị vật đối với cơ thể, nhưng một phần nhỏ đọng lại cũng không gây ảnh hưởng lớn, cùng lắm sau khi cầm được máu thì dùng rượu rửa lại là xong.

Tình huống của Tôn Nghiệp lúc này chẳng thể quản nhiều thế được, cầm máu là ưu tiên hàng đầu.

Còn việc lão có sống được hay không, phải xem mệnh số của lão rồi.

Trong quá trình vết thương tự chữa lành, cơ thể sẽ xuất hiện nhiều loại biến chứng, cái đó lão phải tự gánh, Ngô Lương ta chỉ có thể tận nhân sự nghe thiên mệnh.

Sở dĩ Tôn Nghiệp nhận được đãi ngộ này từ Ngô Lương, chủ yếu là do hành động của lão sau khi gặp mặt, lão không phải hạng ác nhân lương tâm tuyệt diệt, vẫn luôn mang lòng hổ thẹn với Hoàng gia, thậm chí liều mình cứu Hoàng Nguyệt Anh, điều đó đủ chứng minh bản tính của lão.

Ngoài ra, lão cũng có chút bản lĩnh, chí thiếu cũng là nửa cái truyền nhân của 《Công Thâu Kinh》.

Nếu thực sự tìm được quyển kinh đó trong mộ, và nếu nó có lời

nguyền thật, Ngô Lương chắc chắn sẽ không học, cũng không muốn cốt cán Phường Nhân Quân học.

Nhưng thứ thần kỳ như vậy ta cũng không muốn lãng phí.

Nếu lão may mắn sống sót thì chỉ đành cho lão hưởng thôi, dù sao lão cũng đã dính lời nguyền rồi, học thêm hay bớt đi cũng chẳng khác gì nhau.

Tất nhiên, mọi tiền đề đều phải dựa trên việc có giải quyết được con mộc thước kia hay không.

Thực ra, sau khi suy ngẫm kỹ từng chữ trong lời kể của Tôn Nghiệp nãy giờ, Ngô Lương đã phát hiện ra một chi tiết cực kỳ khó nhận ra.

Sau khi sơ cứu cho lão xong, có lẽ ta có thể lấy đó làm đột phá khẩu để thử một phen, vạn nhất thành công thì sao?

Hết thảy đều theo kế hoạch, tro thảo mộc trong tay áo được rắc lên vết thương đáng sợ trên người Tôn Nghiệp.

Một lát sau, vết thương vốn không ngừng rỉ máu quả nhiên đã dịu đi nhiều, tình trạng xuất huyết cuối cùng cũng được khống chế, Tôn Nghiệp cũng dần dần nhắm mắt lại.

Ngô Lương tiến lên kiểm tra hơi thở của Tôn Nghiệp.

Hơi thở tuy có chút yếu ớt nhưng vẫn coi là đều đặn, chắc không phải vì mất máu quá nhiều mà rơi vào trạng thái hôn mê.

Tuy nhiên nếu Tôn Nghiệp thực sự không cầm cự được, Ngô Lương cũng không còn cách nào khác tốt hơn, hắn đã làm tất cả những gì có thể, tiếp theo gã này có thể sống sót hay không chỉ còn trông chờ vào tạo hóa của bản thân gã.

Làm xong những việc này, Ngô Lương lại dùng quần áo xé ra từ

trên người Tôn Nghiệp để băng bó vết thương, lúc này mới quay người nhìn về phía mọi người. "Công tử, ngài xem..." Vừa rồi mọi người thấy Ngô Lương đang chuyên tâm cứu chữa Tôn Nghiệp nên không quấy rầy, lúc này thấy hắn đã làm xong việc, tự nhiên vội vàng chỉ vào một cây cột trụ quan trọng của "Lâm Trùng Lữ Công Xa" mà nói.

Trong quá trình Ngô Lương cứu chữa cho Tôn Nghiệp, con Mộc Thước kia không hề ngừng tập kích.

Nó hết lần này đến lần khác đâm sầm vào Lâm Trùng Lữ Công Xa, thậm chí đã cưỡng ép đâm gãy một cây cột trụ.

May mà Lâm Trùng Lữ Công Xa tổng cộng có bốn cây cột trụ quan trọng, lúc này gãy mất một cây vẫn chưa đến mức lập tức đổ sụp, nhưng trong tình huống này, mỗi khi xe chiến chịu cú va chạm của Mộc Thước, độ rung lắc đã lớn hơn rất nhiều, cảm giác có thể ầm ầm đổ sụp bất cứ lúc nào.

Đến lúc đó, chưa nói đến việc bọn người Ngô Lương có phải chịu tai họa "diệt đỉnh" hay không, dẫu không bị xe đè thương thì cũng sẽ mất đi vật che chắn có thể chống lại sự tập kích của Mộc Thước, tình cảnh sẽ vô cùng nguy hiểm. "Công tử, ngài phải mau nghĩ cách đi thôi, nếu không xe chiến này sẽ sập mất." Vu Cát càng thêm hoảng hốt nói, cứ như thể giây tiếp theo sẽ mất mạng vậy. "Hiện tại e rằng chỉ có một cách..." Ngô Lương hơi nhíu mày, lại có vẻ muốn nói lại thôi. "Công tử, lúc này ngài đừng có lấp lửng nữa, có cách gì thì ngài mau nói ra đi, được hay không chúng ta cũng phải thử một lần chứ?" Vu Cát lập tức tỉnh táo lại, ánh mắt mong chờ nhìn về phía Ngô Lương.

Mọi người cũng có phản ứng tương tự. "Cách này e rằng cần có người phải hy sinh một chút..." Ngô Lương tiếp tục nói. "..." Vu Cát lập tức im bặt, theo bản năng né tránh ánh mắt của Ngô Lương. "Hy

sinh cái gì?" Điển Vi lập tức truy hỏi, Dương Vạn Lý cũng vội vàng bổ sung từ bên cạnh: "Công tử, nếu hy sinh một mình ta có thể giúp đại gia thoát khỏi hiểm cảnh, ta khẳng định không có vấn đề gì, ngài cứ việc nói." "Sự hy sinh này..." Kết quả Ngô Lương lại ra vẻ không biết nên mở lời thế nào, nhìn về phía Bạch Tinh Tinh. "Ta cũng không vấn đề gì." Thấy Ngô Lương nhìn mình, Bạch Tinh Tinh dường như đã ý thức được điều gì, vẻ mặt thản nhiên ưỡn ngực, chính sắc nói. "..." Mọi người thấy vậy cũng cảm thấy khó xử trong lòng.

Như Điển Vi và Dương Vạn Lý, nếu người phải hy sinh là họ, hoặc giả là hy sinh lão đồng tử tham sống sợ chết Vu Cát kia thì lòng họ có lẽ còn dễ chịu một chút.

Nhưng nếu là Bạch Tinh Tinh...

Họ rất rõ quan hệ giữa Bạch Tinh Tinh và Ngô Lương, càng biết rõ địa vị của nàng trong lòng hắn.

Nếu để Bạch Tinh Tinh ở lại đây, cũng đồng nghĩa với việc Ngô Lương phải dùng tính mạng của người thân cận nhất để đổi lấy con đường sống cho họ.

Bất kể Bạch Tinh Tinh có đồng ý hay không, Ngô Lương có đồng ý hay không, trong lòng họ đều cảm thấy có vấn đề rất lớn.

Im lặng một hồi lâu sau. "Vi nguyện tiếp tục tử chiến với con Mộc Thước kia, dẫu có chảy cạn giọt máu cuối cùng cũng sẽ dốc toàn lực liều mạng mở ra một con đường sống cho mọi người, duy chỉ có việc này là vạn vạn không thể, xin Công tử tam tư!" Điển Vi bỗng nhiên quỳ một gối xuống đất, ôm quyền lớn tiếng khẩn cầu Ngô Lương, thậm chí còn bày ra bộ dáng nếu Ngô Lương không đáp ứng thì sẽ kháng lệnh. "Mạt tướng cũng nguyện cùng Điển Vi huynh đệ tử chiến với Mộc Thước, xin Công tử đừng nhắc lại chuyện này nữa!" Dương Vạn Lý cũng vội vàng quỳ xuống, lớn tiếng nói. "Công tử..." Thậm chí

ngay cả Vu Cát trước đó nghe thấy hai chữ "hy sinh" liền lập tức né tránh ánh mắt Ngô Lương, sau khi do dự một chút cũng bước tới chắn trước mặt Bạch Tinh Tinh, cười khổ lắc đầu hỏi: "Chẳng lẽ không còn cách nào khác sao?

Lão hủ tuy muốn giữ mạng, nhưng cũng không thể chấp nhận dùng Bạch cô nương để đổi lấy mạng của lão hủ, hay là ngài xem Dương Vạn Lý có thể thay thế được không, hắn tuy không ra dáng cho lắm nhưng dẫu sao cũng là đàn ông con trai?" "Lão đồng tử, lão tử kiếp trước đắc tội gì với ngươi sao?" Dương Vạn Lý tâm trạng vốn đã không tốt, nghe thấy lời này lập tức phá phòng, không nhịn được mà chửi đổng lên. "Hữu Tài ca ca, hay là chúng ta cùng xông ra ngoài đi?" Gia Cát Lượng cũng đứng ra đưa ra ý kiến của mình: "Sống chết có số, có thể cắt đuôi được Mộc Thước để thoát thân hay không thì mỗi người tự dựa vào bản năng, không có lý do gì phải hy sinh một mình Tinh Tinh tỷ tỷ để đổi lấy sinh cơ cho chúng ta, huynh làm vậy là không công bằng, không giống Hữu Tài ca ca mà đệ quen biết." Mọi người mỗi người một câu, hiện trường bỗng chốc trở nên hơi mất khống chế.

Không ngờ địa vị của Bạch Tinh Tinh trong lòng mọi người lại cao đến vậy. "Được rồi được rồi, tất cả im miệng cho ta!" Ngô Lương đành bất đắc dĩ xua tay ra hiệu cho mọi người im lặng, sắp xếp ngôn từ rồi hỏi ngược lại: "Các ngươi có lẽ đã hiểu lầm ý của ta, thực ra ta muốn nói là, mọi người còn nhớ những gì Tôn Nghiệp từng kể về con Mộc Thước này không?" "Nhớ thì có nhớ..." Nghe vậy mọi người cuối cùng cũng tạm thời bình tĩnh lại, sau đó theo bản năng hồi tưởng lại những lời Tôn Nghiệp đã nói trước đó, nhưng lại không tài nào nghĩ ra ý của Ngô Lương là gì, trên mặt lập tức lộ vẻ kinh ngạc. "Vậy mọi người có còn nhớ trong lời kể của Tôn Nghiệp, con Mộc Thước kia cuối cùng làm sao mà mất đi hiệu lực không?" Ngô Lương

tiếp tục hỏi. "Vợ của Công Thâu Ban đột ngột sinh con khi đang ở trên không, ô huyết chảy ra làm vấy bẩn Mộc Thước, khiến pháp lực của nó đột nhiên biến mất..." Trí nhớ của Gia Cát Lượng quả thực rất tốt, thuật lại lời của Tôn Nghiệp không sai một chữ. "Ý của Công tử là..." Vu Cát lập tức tiếp lời Gia Cát Lượng, ngay sau đó lộ ra vẻ bừng tỉnh đại ngộ, nhưng rất nhanh lại lộ vẻ thất vọng, liên tục lắc đầu thở dài: "Công tử, chuyện này e rằng không thông đâu.

Tinh Tinh cô nương tuy đã có thực tế phu thê với Công tử, nhưng vẫn chưa mang thai, càng đừng nói đến việc đúng lúc này lại sinh nở.

Không thông, không thông đâu Công tử, cách ngài nói chắc chắn không phải cái này chứ?" Người của Phường Nhân Quân đều chỉ biết Ngô Lương và Bạch Tinh Tinh thường xuyên chung phòng, chứ không biết giữa họ thực ra vẫn chưa làm chuyện phu thê, Bạch Tinh Tinh đương nhiên cũng không thể mang thai, chuyện sinh nở lại càng không cần phải bàn.

Tuy nhiên, việc Vu Cát bàn luận chuyện riêng tư này trước mặt mọi người vẫn khiến khuôn mặt nhỏ của Bạch Tinh Tinh đỏ bừng một mảng, hận không thể tìm cái lỗ nào chui xuống. "Ta tự có tính toán, chuyện tiếp theo không tiện nói trước mặt các ngươi.

Tinh Tinh, nàng đi theo ta qua đây một chút, chúng ta thảo luận riêng." Ngô Lương cũng chỉ nói đến đó, sau đó nháy mắt với Bạch Tinh Tinh, đi về phía đầu kia của tầng này trong xe chiến.

Thực ra xe chiến cũng chẳng rộng rãi gì, lúc này cách mọi người chỉ có vài mét, vì vậy để không cho mọi người nghe thấy cuộc đối thoại, hai người chỉ có thể hạ thấp giọng thì thầm trao đổi. "Tinh Tinh, hiện tại là lúc phải làm trái tổ huấn Bạch gia rồi, lần này nàng cũng là bất đắc dĩ, tưởng rằng dẫu tổ tiên Bạch gia có biết chuyện này cũng tuyệt đối không trách tội nàng đâu." Ngô Lương khum tay che

bên tai Bạch Tinh Tinh, lúc nói chuyện ghé rất gần, còn cố ý phả ra hai luồng nhiệt khí, nhưng biểu cảm trên mặt lại không hề có chút ý tứ khinh nhờn nào.

Quả là một chính nhân quân tử Ngô Hữu Tài. "Ưm..." Bạch Tinh Tinh theo phản ứng có điều kiện mà né tránh một chút, ngay cả vành tai cũng đỏ bừng lên trong nháy mắt, lại lườm hắn một cái sắc lẹm, hờn dỗi mắng: "Hiện tại là lúc nào rồi mà chàng còn đang nghĩ đến những chuyện dơ bẩn này!" Nàng cũng có cùng suy nghĩ với Vu Cát.

Dẫu Ngô Lương đã nói đến mức này, nàng vẫn chưa thể hiểu chính xác ý đồ của hắn, chỉ tưởng hắn vẫn còn vương vấn câu nói của nàng khi ở dưới vách núi trước đó, trong lòng lại nảy sinh tâm tư xấu xa.

Tuy nhiên lần này nếu đã chắc chắn phải chết, thực ra trong lòng Bạch Tinh Tinh cũng không quá kháng cự chuyện đó.

Ít nhất trước khi chết, nàng hoàn thành sự lột xác từ thiếu nữ thành phụ nữ, thực sự trở thành người của Ngô Lương theo đúng nghĩa, cũng coi như giải tỏa được một nỗi tiếc nuối.

Vì vậy nếu Ngô Lương cứ tiếp tục mặt dày mày dạn, nàng có lẽ cũng sẽ xuôi theo.

Chỉ là ở cái nơi thế này, bên cạnh còn có bao nhiêu người, nàng tuyệt đối không thể chấp nhận được, nếu không chưa bị con Mộc Thước kia mổ chết, nàng đã xấu hổ mà chết trước rồi... "Chính vì tình huống hiện tại nên ta mới không đắc dĩ phải thương lượng với nàng việc này, hy vọng nàng sẽ hy sinh một chút." Ngô Lương ánh mắt trong trẻo tiếp tục nói: "Chúng ta có thể lên tầng hai, như vậy sẽ không có ai nhìn thấy, thực sự không được thì lên tầng ba, tầng bốn.

Chỉ cần chúng ta nhỏ tiếng một chút, động tác nhanh một chút, họ có lẽ nghe cũng không nghe thấy đâu.

Nhưng việc này là việc bắt buộc phải làm, có chế ngự được con Mộc Thước kia hay không đều trông chờ vào lần này." "Chàng...

Chương 295

rốt cuộc chàng có ý gì?" Thấy Ngô Lương nhắc đến việc chế ngự Mộc Thước, Bạch Tinh Tinh lúc này mới rốt cuộc tin chắc Ngô Lương không phải đang đùa giỡn, mà là đang rất nghiêm túc thương nghị với nàng. "Lấy máu." Ngô Lương lời ít ý nhiều nói: "Nàng vẫn là thân xử nữ, lần đầu hành phòng sự nhất định sẽ ra máu, nếu có thể thu thập được số máu này, có lẽ sẽ giống như lời Tôn Nghiệp nói, khiến pháp lực của Mộc Thước biến mất." "Chàng chắc chắn chứ?

Tôn Nghiệp nói là ô huyết chảy ra khi sinh nở, khác với máu này chứ?" Bạch Tinh Tinh lúc này cuối cùng không còn nghi ngờ ý đồ của Ngô Lương nữa, cũng rất nghiêm túc thảo luận với hắn. "Chuyện này nàng hẳn phải rõ hơn ta mới đúng." Ngô Lương hơi lắc đầu, tận tâm phổ cập kiến thức cho Bạch Tinh Tinh: "Cổ nhân từ trước đến nay vốn rất kiêng kỵ chuyện huyết sự của nữ tử, ngày nay cũng vậy.

Máu sinh nở được gọi là ô huyết, máu nguyệt sự cũng là ô huyết, máu đêm đầu tiên đồng dạng cũng là ô huyết.

Tóm lại, chỉ cần là... máu chảy ra từ chỗ đó thì đều là ô huyết, đều là vật bất tường, xưa nay đều quy về một loại, bất kể là luyện đan hay thi thuật đều có ghi chép, cũng đều có tác dụng, không có ranh giới rõ ràng." "Cho nên..." Bạch Tinh Tinh chau mày liễu. "Cho nên..." Ngô Lương thì tỏ ra cực kỳ kiên nhẫn, cũng có thể gọi là lạt mềm buộc chặt. "Hù lạt——!" "Bành!" Con Mộc Thước kia lại tập kích xe chiến rất không đúng lúc.

Xe chiến rung lắc dữ dội, sau đó vang lên tiếng gãy đổ "tách ba".

Ngô Lương thuận thế nói: "Tinh Tinh, thời gian của chúng ta không còn nhiều nữa, nàng phải sớm đưa ra quyết định." "..." Bạch

Tinh Tinh cũng biết tình hình hiện tại, vì vậy chỉ qua một hồi giằng xé ngắn ngủi, cuối cùng vẫn đỏ mặt thẹn thùng nói: "Theo ta lên tầng hai." Nói xong, nàng vùi đầu vào ngực, né tránh ánh mắt của mọi người, đỏ mặt tía tai quay đầu đi về phía thang dẫn lên tầng hai của xe chiến. "Tới đây!" Ngô Lương trong lòng vui mừng, vội vàng đi theo, tiện thể quay đầu dặn dò một câu: "Điển Vi huynh đệ, ngươi giữ chặt thang cho ta, tiếp theo bất luận nghe thấy động tĩnh gì cũng tuyệt đối không cho phép bất cứ ai lên xem xét!" "Nặc!" Điển Vi đáp một tiếng, chắn trước thang.

Nhìn theo bóng lưng hai người, mọi người lại càng thêm tò mò. "Cái này...

Công tử và Bạch cô nương lên đó làm gì vậy?" Vu Cát không nhịn được mở miệng hỏi, đôi mắt giao lưu với mọi người, không biết là đang lầm bầm lầu bầu hay đang tìm kiếm câu trả lời từ người khác. "Chắc là có liên quan đến sự 'hy sinh' của Tinh Tinh tỷ tỷ chăng?" Gia Cát Lượng cũng nhăn khuôn mặt nhỏ nhắn còn vương nét trẻ thơ, có phần căng thẳng nói: "Xem ra Hữu Tài ca ca đã thương nghị xong với Tinh Tinh tỷ tỷ rồi, tỷ ấy cũng đã quyết định vì chúng ta mà 'hy sinh', chuyện này làm sao bây giờ, các người mau nghĩ cách đi chứ?

Chẳng lẽ cứ đứng nhìn trân trân thế này sao?" "Chư vị không cần lo lắng." Điển Vi lại mặt không cảm xúc nói: "Vi đi theo Công tử cũng đã được một thời gian, vừa rồi khi Công tử quay đầu nhìn Vi, trong ánh mắt không có vẻ bi thống hay quyết tuyệt, vì vậy Vi có thể khẳng định, dẫu phải thực hiện 'hy sinh' thì Tinh Tinh cô nương nhất định cũng tính mệnh vô ưu." Thực ra Điển Vi còn nhận ra, trong ánh mắt của Ngô Lương còn ẩn chứa một tia đắc ý khó nhận ra.

Nhưng loại chi tiết này Điển Vi chắc chắn sẽ không đề cập với mọi người, điều đó có lẽ sẽ làm tổn hại đến hình tượng của Ngô Lương trước công chúng, bất kể Ngô Lương có cần mặt mũi hay

không, Điển Vi vẫn rất giữ thể diện cho hắn. ...

Đợi khi Ngô Lương đến tầng hai của xe chiến.

Bạch Tinh Tinh đã cúi đầu cởi dây thắt lưng quần, Ngô Lương vốn dĩ tưởng với tính cách của Bạch Tinh Tinh có lẽ nàng sẽ muốn lên thêm hai tầng nữa, nhưng nàng không những không làm vậy mà còn chủ động hơn nhiều so với tưởng tượng. "..." Nhìn thấy cảnh này, Ngô Lương rùng mình một cái, tay cũng lập tức chạm vào thắt lưng bắt đầu cởi quần mình.

Kết quả Bạch Tinh Tinh lập tức trợn trừng đôi mắt đẹp quát dừng hắn: "Chàng cởi dây quần làm gì?" "Không phải chứ, mặc quần thì làm sao làm chuyện đó được?" Ngô Lương ngẩng đầu lên, cạn lời hỏi. "Quay lưng đi, đừng nhìn ta!" Bạch Tinh Tinh lại không chịu bỏ qua, tiếp theo lại nói một câu khiến Ngô Lương không ngờ tới: "Coi như vận khí của chàng tốt, hôm qua ta vừa vặn tới kỳ nguyệt sự, hôm nay chính là lúc chảy nhiều nhất, chẳng phải chàng nói máu nguyệt sự cũng giống vậy sao?" "Này muội nó..." Nghe lời Bạch Tinh Tinh, khuôn mặt đang cố tỏ ra chính khí của Ngô Lương trong nháy mắt hóa thành một chữ "Quýnh" khổng lồ.

Hắn nghiêm trọng nghi ngờ Bạch Tinh Tinh có hiểu lầm gì về ba chữ "vận khí tốt".

Tuy nhiên sau khi nhìn thấy nét giảo quyệt và tự đắc thoáng qua trên khuôn mặt xinh đẹp của Bạch Tinh Tinh, hắn liền hiểu ra, cô nàng này trong lòng rõ như gương ấy chứ, đây là đang cố ý trêu chọc hắn đây mà.

Đang kỳ nguyệt sự quả thực không tiện hành phòng, dẫu Ngô Lương hiện tại muốn dùng biện pháp mạnh để trừng phạt nàng thì cũng hoàn toàn không hợp thời điểm.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại.

Đây thực ra cũng không hẳn là chuyện xấu, Bạch Tinh Tinh vẫn còn là một hoàng hoa đại cô nương, trao đi thứ quý giá nhất của mình ở cái nơi thế này, nghĩ thì thấy kích thích thật đấy nhưng cũng quá thiếu cảm giác nghi thức, đúng là có chút bạc đãi nàng.

Vả lại.

Theo Ngô Lương biết, máu đêm đầu và máu nguyệt sự thực ra vẫn có chút khác biệt.

Theo nghĩa nghiêm ngặt mà nói, hai loại máu này thực ra không xuất phát từ cùng một nơi.

Máu đêm đầu chủ yếu là máu chảy ra khi gây ra tổn thương rách màng, so với máu chảy ra khi đứt tay thực ra không có khác biệt bản chất; còn máu nguyệt sự mới thực sự là máu đến từ cơ quan nuôi dưỡng sinh mệnh, hoàn toàn cùng một nơi với ô huyết khi sinh nở, thậm chí có thể nói là cùng một loại máu cũng không quá lời.

Vì vậy nếu đơn thuần chỉ cân nhắc việc đối phó với Mộc Thước mà không xen lẫn tư dục cá nhân khác.

Ngô Lương chắc chắn sẽ không ngần ngại chọn máu nguyệt sự.

Cho nên.

Đây thực ra chưa chắc đã là chuyện xấu, từ một ý nghĩa nào đó mà nói, cũng đúng là vận khí của Ngô Lương tốt, thử nghĩ xem lúc cần đối phó Mộc Thước lại vừa vặn gặp đúng mấy ngày Bạch Tinh Tinh tới kỳ nguyệt sự, chuyện này so với việc buồn ngủ gặp chiếu manh cũng chẳng khác nhau là mấy. "Chàng đừng có mà giở trò, vừa rồi lời chàng nói ta nghe rõ mồn một, chính miệng chàng nói máu nguyệt sự cũng là ô huyết, lần này đừng hòng dùng lời ngon tiếng ngọt lừa gạt ta nữa." Thấy khuôn mặt "Quýnh" của Ngô Lương vẫn còn chút vẻ suy tư, Bạch Tinh Tinh tưởng Ngô Lương lại đang nảy ra ý xấu gì nên lập

tức bổ sung thêm một câu. "Tinh Tinh nàng nói gì vậy, ta hành sự xưa nay vốn quang minh lỗi lạc, người đời tôn xưng là Trung Nghĩa Vô Song Tiểu Tống Ngọc, ta lừa gạt nàng khi nào chứ?" Ngô Lương đã buộc phải chấp nhận thực tế phũ phàng này, cười hì hì nói. "Hiện tại chính là đang dùng lời ngon tiếng ngọt đó, chàng không chỉ lừa ta, mà lúc ác lên còn lừa cả chính mình." Bạch Tinh Tinh đảo mắt một cái nói. "Lừa cả chính mình?" Ngô Lương nhất thời không phản ứng kịp, có chút kinh ngạc hỏi. "Chàng có Trung Nghĩa Vô Song hay không thì khó nói, nhưng việc đem mình so sánh với 'Tống Ngọc' chính là đang lừa mình dối người đó, có cần sau này ta tìm gương đồng cho chàng soi không, để chàng nhìn cho kỹ cái bộ dạng tặc mi thử nhãn này của mình, đừng có lừa mình dối người nữa, hừ!" Bạch Tinh Tinh hừ một cái, không khách khí mỉa mai. "..." Ngô Lương nhất thời không nói nên lời.

Bạch Tinh Tinh trước kia đâu có như thế này, ít nhất lúc nói chuyện còn giữ chút khẩu đức, đâu có lanh mồm lanh miệng, có thể đấu khẩu qua lại với hắn như hiện giờ?

Ngô Lương rốt cuộc nhận ra một sự thật.

Bạch Tinh Tinh học hư rồi.

Chỉ là không biết học theo tên khốn kiếp nào, đáng ghét thật, hại người mà, tức chết ta mất, đừng để ta biết là ai! "Còn không mau quay đi, chàng rốt cuộc có muốn đối phó với con Mộc Thước kia nữa không?" Thấy Ngô Lương chịu thua dưới tay mình, Bạch Tinh Tinh lấy làm đắc ý, lại không ngừng thúc giục. "Đừng có mà kiêu ngạo, ta đây là nam tử hán đại trượng phu không chấp nhặt nữ nhi thường tình, về nhà rồi sẽ thu phục nàng sau!" Ngô Lương cũng biết tình cảnh này không tiện trì hoãn thời gian, đành phải trừng mắt nhìn Bạch Tinh Tinh một cái, buông một câu đe dọa rồi quay lưng đi. ...

Từ tầng hai của xe chiến đi xuống.

Trong tay Ngô Lương đã có thêm một mảnh vải gần như đã bị ô huyết thấm đẫm - gọi vui là "Khăn nguyệt sự đầy tâm ý".

Dù sao cũng là đồ của người phụ nữ của mình, Ngô Lương cũng không quá kiêng kỵ, lại gọi Điển Vi đem xẻng công binh ra, tháo đầu xẻng phía trên, sau đó dùng một đoạn dây thừng nhỏ buộc mảnh khăn này lên cán gỗ. "Hữu Tài ca ca, đây chính là ô huyết mà huynh nói chỉ khi sinh nở mới có sao?

Trong thời gian ngắn như vậy huynh làm sao lấy được?

Tinh Tinh tỷ tỷ thực sự sinh cho đệ một đứa cháu nhỏ rồi sao?

Đệ bây giờ đã sắp làm thúc phụ rồi sao?" Thấy vậy, tính hiếu kỳ của cậu bé Gia Cát Lượng lại bùng phát, hăm hở tiến lại gần Ngô Lương hỏi dồn dập như súng liên thanh. "Chuyện của người lớn trẻ con đừng có xen mồm vào!" Vu Cát nhanh tay lẹ mắt, túm cổ áo Gia Cát Lượng kéo sang một bên.

Ngô Lương quay đầu nhìn Gia Cát Lượng một cái, tự nhiên không giải thích kiến thức vệ sinh sinh lý cho cậu bé, mà gọi Điển Vi lại, giao cán gỗ đã buộc khăn vào tay hắn, chính sắc nói: "Điển Vi huynh đệ, trông cậy vào ngươi cả đấy, nhất định phải bôi số ô huyết này lên người Mộc Thước, nhưng cũng phải lấy an toàn của bản thân làm trọng, tuyệt đối đừng để nó làm bị thương." "Nặc!" Điển Vi nhận lấy cán gỗ, ưỡn ngực đáp.

Trong khoảnh khắc này, không khí lập tức trở nên căng thẳng.

Lúc này vận mệnh của mọi người đã bị buộc chặt với mảnh khăn nhỏ kia, cũng ký thác cả lên người Điển Vi, không ai có thể đứng ngoài cuộc.

Ngô Lương thực ra cũng không có tự tin mười phần.

Dù sao ý tưởng này của hắn cũng là suy đoán dựa trên lời kể của Tôn Nghiệp trước đó, tuy chi tiết này trong "Sử Ký" cũng có ghi chép tương tự, nhưng ghi chép chung quy cũng chỉ là ghi chép, không ai có thể đảm bảo đó nhất định là sự thật, càng không thể đảm bảo việc này chắc chắn thành công. ...

Vài hơi thở sau.

Điển Vi đã chuẩn bị sẵn sàng, một tay cầm xẻng công binh, một tay cầm cán gỗ buộc khăn, sải bước đi ra khỏi xe chiến.

Con Mộc Thước kia trông tuy không phải sinh vật, nhưng cảm quan lại vô cùng nhạy bén, hơn nữa tính công kích cực mạnh, thấy người là sẽ lập tức xông tới giết ngay.

Vừa rồi bọn người Ngô Lương đã được nếm trải, vì vậy Điển Vi chỉ cần bước ra khỏi xe chiến, căn bản không cần phải khiêu khích gì cả, chỉ cần chuẩn bị đối phó với sự tập kích sẽ giáng xuống trong chớp mắt mà thôi.

Quả nhiên. "Hù lạt——!" Điển Vi vừa mới đặt chân lên bãi đất trống ngoài xe chiến, cơ bắp trên cánh tay vừa mới thả lỏng một chút thì tiếng động của Mộc Thước đã vang lên từ trong bóng tối. "Sau lưng ngươi!" Bạch Tinh Tinh thính lực hơn người, nghe thấy tiếng động liền lập tức phán đoán ra phương vị của Mộc Thước, cất tiếng nhắc nhở. "Đến đây!" Điển Vi quát lớn một tiếng, quay ngoắt người lại, toàn thân cơ bắp lại một lần nữa căng cứng, từng sợi gân xanh nổi lên trên bề mặt cơ thể, các khớp xương toàn thân càng kêu răng rắc.

Đi cùng nhau lâu như vậy, đây là lần đầu tiên Ngô Lương thấy Điển Vi có tư thái như thế này.

Có lẽ cuộc sống trộm mộ trước đây quá nhàn hạ, kẻ địch gặp phải đa phần đều không chịu nổi một đòn, khiến Điển Vi cơ bản không có cơ hội kích phát ý chí chiến đấu như vậy.

Khoảnh khắc này, Ngô Lương bỗng cảm thấy có chút ủy khuất cho Điển Vi.

Có lẽ hắn vốn thuộc về chiến trường binh khí lạnh máu thịt be bét kia, chỉ có ở đó hắn mới có thể phát huy tối đa thực lực của mình, trở thành một "Cổ chi Ác Lai" được người đời ngưỡng mộ trong sử sách.

Mà đi theo mình, cuối cùng hắn có lẽ sẽ chỉ trở thành một "Mô kim hiệu úy" không lưu lại danh tính, thậm chí có khả năng vùi thây trong mộ tổ nhà người ta. "Ta đối với Điển Vi mà nói, có phải là tương lai tốt nhất không?" Trong lòng Ngô Lương không tự giác nảy sinh nghi vấn như vậy.

Đây không phải là ủy mị, mà là sau khi thực tâm coi Điển Vi là người nhà, không tự giác đứng vào vị trí của hắn mà suy nghĩ.

Tuy nhiên hiện tại rõ ràng không phải lúc để suy nghĩ vấn đề này...

Cùng với tiếng quát lớn của Điển Vi, chỉ nghe thấy tiếng "vút" một cái, bóng dáng Mộc Thước đã từ trong bóng tối lao xuống.

Chương 296

Lần này mục tiêu của nó không còn là chiếc xe chiến đang lung lay sắp đổ nữa, mà chính là Điển Vi đang dàn trận sẵn sàng ngoài xe.

Mộc Thước hiển nhiên không có khả năng tư duy độc lập, vì vậy không biết đạo lý "việc lạ tất có yêu", nó chỉ có một ý thức cực kỳ đơn giản, đó là xuyên thủng đầu của sinh vật hai chân dám cả gan tiến vào nơi này, khiến kẻ đó vĩnh viễn nằm lại nơi đây. "Cẩn thận!" Mọi người thấy vậy đều thắt tim lại, toát mồ hôi hột thay cho Điển Vi.

Mặc dù trước đó Điển Vi đã từng giáp mặt với con Mộc Thước này một lần, lúc đó trông Điển Vi không chịu thiệt thòi gì, nhưng tốc độ và sức mạnh của Mộc Thước vẫn khiến mọi người không thể lạc quan được.

Dù sao dẫu là vết thương khủng khiếp của Tôn Nghiệp, hay đôi bàn tay bị chấn rách của Dương Vạn Lý, đều đang nhắc nhở mọi người tuyệt đối không được xem thường nó, nếu không nhất định sẽ chịu thiệt thòi lớn. "Hắc——!" Điển Vi cũng không hề tỏ ra yếu thế.

Một chân mạnh mẽ lùi về sau, xẻng công binh đỡ ở phía trước, cán gỗ buộc khăn chuẩn bị sẵn sàng ở phía sau, khí thế như thể đã nắm chắc phần thắng.

Giây tiếp theo. "Keng!" Một người một chim đã giáp chiến.

Điển Vi đúng là Điển Vi.

Chỉ thấy hắn nhanh tay lẹ mắt, khi con Mộc Thước lao tới, hắn mạnh mẽ lách sang một bên, sau đó dùng hết sức quất một xẻng vào đầu nó, cưỡng ép khiến thân hình nó bị chệch đi một chút.

Cùng lúc đó, tay kia cầm cán gỗ cũng tiếp ứng theo sau, mạnh mẽ

đâm tới một cái liền trúng vào mặt bên của Mộc Thước. "Vút!" Một người một chim gần như chạm vào là tách ra ngay.

Con Mộc Thước kia dường như còn có chút khả năng tổng kết kinh nghiệm chiến đấu, lần này bị Điển Vi đánh trúng, nó lại rất khéo léo dùng cánh chống mạnh xuống đất, sau đó mượn lực phản chấn đó nhanh chóng bay ngược lại lên không trung, không còn thảm hại lăn lộn trên mặt đất như lần trước nữa.

Tuy nhiên, phía bên phải của nó đã xuất hiện thêm một vệt đỏ cực kỳ rõ nét, cứ như thể có ai đó dùng sơn đỏ quyệt lên một đường vậy, trông vô cùng rực rỡ và nổi bật. "Ồ—— thành công rồi!

Thành công rồi!

Không hổ là Điển Vi huynh đệ, chiến lực mạnh nhất của Phường Nhân Quân chúng ta!" Thấy tình cảnh này, Dương Vạn Lý và Vu Cát hai người đã phấn khích reo hò, thậm chí quên mình mà ôm chầm lấy nhau, nhảy cẫng lên như hai đứa trẻ. "Im lặng!" Ngô Lương vẫn không dám có chút buông lỏng nào, đôi mắt vừa nhìn chằm chằm vào con Mộc Thước vẫn đang bay trên không trung, vừa lớn tiếng quát Điển Vi: "Điển Vi huynh đệ, nhiệm vụ của ngươi đã hoàn thành, lập tức quay lại, không được ham chiến!" Suy đoán chung quy vẫn chỉ là suy đoán.

Vì vậy trước khi con Mộc Thước kia thực sự hoàn toàn bị phế bỏ thì tuyệt đối không được lơ là, nếu không nếu suy đoán sai lầm sẽ khiến Điển Vi rơi vào cảnh hiểm nghèo. "Nặc!" Điển Vi hiển nhiên vẫn chưa thỏa mãn.

Nhưng hắn vốn là người thô trung hữu tế, sớm đã thấu hiểu tâm tư của Ngô Lương, vì vậy cũng vừa nhìn chằm chằm con Mộc Thước vẫn đang bay, vừa nhanh chóng lùi về phía xe chiến.

Cuối cùng, Điển Vi đã rút lui an toàn.

Mà con Mộc Thước kia cũng như không chịu ảnh hưởng gì, vẫn bay ổn định rồi ẩn hiện vào bóng tối. "Chuyện này..." Nhìn trân trân con Mộc Thước bay đi, lòng Ngô Lương cũng dần dần chùng xuống.

Đây đối với họ không phải là một kết quả tốt lành gì.

Trong dự liệu của Ngô Lương, Mộc Thước chính là một loại cơ quan thú được thúc đẩy bằng thuật pháp, nếu ô huyết thực sự có thể phá trừ thuật pháp, Mộc Thước xác suất lớn là ngay khi dính phải ô huyết sẽ lập tức vì bị vấy bẩn mà mất đi động lực.

Giống như máy bay vậy, chỉ cần hệ thống động lực gặp sự cố là sẽ lập tức rơi xuống, tuyệt đối không thể tiếp tục bay ổn định được.

Loại thứ này không phải là sinh vật phức tạp, không thể giống như sinh vật dẫu có bị thương cũng có thể dưới sự thôi thúc của bản năng cầu sinh mà cố gắng gượng làm một số việc.

Cho nên, cảnh tượng trước mắt có xác suất lớn cho thấy ô huyết có lẽ căn bản không có tác dụng đối với Mộc Thước... "Công tử, Mộc Thước lại bay đi mất rồi..." Mọi người cuối cùng cũng nhận ra tình hình có chút không ổn, theo bản năng nhìn về phía Ngô Lương, dường như muốn nhận được một thông tin trấn an nào đó từ hắn. "Cái này... có phải là nói ô huyết của chúng ta không có tác dụng không?" Vu Cát cuối cùng cũng hỏi ra câu hỏi mà mọi người muốn hỏi nhưng không dám hỏi. "..." Ngô Lương có phần bất lực nhìn mọi người, không gật đầu cũng không lắc đầu, thực sự không biết trả lời thế nào.

Lúc này quan trọng nhất là phải mau chóng nghĩ ra cách khác.

Thực sự không được thì e rằng chỉ có thể cưỡng ép đột phá vòng vây, nếu có thể dùng tốc độ nhanh nhất chạy ra ngoài cửa đồng xanh, sau đó đóng cánh cửa đó lại thì có lẽ vẫn còn người có cơ hội sống sót.

Ngô Lương bỗng nhiên nghĩ đến những cái xác bị nổ nát đầu ngoài cửa đồng xanh.

Họ trước đây có lẽ cũng đã trải qua tình cảnh tương tự, và đưa ra lựa chọn bất lực tương tự, cuối cùng lại không có kết cục tốt đẹp gì...

Đây liệu có phải là kết cục của bọn người Ngô Lương không?

Ngô Lương cũng không nói chắc được, nhưng có một điều có thể khẳng định là, dẫu có ai đó may mắn sống sót thì chắc chắn cũng phải dựa trên cơ sở của việc có nhiều người hơn phải bỏ mạng. "..." Lúc này sự im lặng còn đáng sợ hơn ngàn lời nói.

Mọi người làm sao không hiểu ý của Ngô Lương, sau đó tất cả đều rơi vào trầm mặc. "Chẳng lẽ không còn cách nào khác sao?" Khuôn mặt già của Vu Cát một lần nữa nhăn nhó như quả mướp đắng, cực kỳ không cam tâm nói: "Công tử, ngài là bậc lục địa thần tiên không gì không biết không gì không làm được, một con Mộc Thước nhỏ bé chắc chắn không làm khó được ngài đâu, đúng không?

Ngài nhất định vẫn có thể nghĩ ra cách khác mà?" "..." Ngô Lương vẫn chỉ bất lực nhìn lão.

Hắn đang nghĩ, vẫn luôn vắt óc suy nghĩ, nhưng có một số việc không phải chỉ dựa vào suy nghĩ là có thể nghĩ ra được.

Ngay lúc này. "Hù lạt——!" Tiếng động của Mộc Thước lại vang lên lần nữa.

Dường như đang giễu cợt, đang tuyên cáo vận mệnh của bọn người Ngô Lương.

Giây tiếp theo, Mộc Thước một lần nữa lao ra từ trong bóng tối, vẫn kiêu ngạo bất khả chiến bại như vậy.

Nhưng giây tiếp theo. "Cạch... cạch cạch!" Cánh của Mộc Thước bỗng nhiên như bị kẹt, rung động một cách cực kỳ bất thường, sau đó

mất kiểm soát đâm sầm xuống mặt đất. "Lại là cái gì nữa đây?!" Nhìn thấy cảnh này, mọi người tức khắc ngây dại.

Vừa rồi bọn họ cứ ngỡ chiến pháp "ô huyết" của Ngô Lương hoàn toàn không gây ra được bất kỳ ảnh hưởng nào cho con Mộc Thước kia, trong lòng đã vô cùng tuyệt vọng, kết quả vừa ngoảnh mặt đi thì con Mộc Thước lại diễn cho mọi người xem màn này, thật sự khiến người ta không lường trước được. "Thành rồi sao?" Tâm tình Ngô Lương lúc này cũng giống như đang đi tàu lượn siêu tốc vậy, thăng trầm thất thường.

Tận mắt thấy con Mộc Thước kia rơi mạnh xuống đất, nửa ngày trời không có bất kỳ động tĩnh gì, nhưng Ngô Lương vẫn không dám có chút sơ suất, càng không dám tùy tiện phái người qua đó kiểm tra tình hình.

Mặc dù hắn cảm thấy con Mộc Thước này căn bản sẽ không lừa lọc, hoặc giả căn bản không cần thiết phải lừa lọc.

Cứ như thế tĩnh lặng quan sát một hồi.

Con Mộc Thước nằm dưới đất kia trước sau vẫn không có động tĩnh, Ngô Lương cuối cùng mới thử thăm dò, đi tới rìa "xe công xa Lâm Trùng Lữ", nhặt từ dưới đất lên một viên đá nhỏ, nhắm chuẩn con Mộc Thước cách đó không xa ném tới. "Bộp!" Viên đá nhỏ rơi trúng vào thân thể bằng gỗ của con Mộc Thước, phát ra một tiếng vang giòn giã, sau đó nảy nhẹ ra ngoài.

Mộc Thước vẫn không có động tác gì. "Thật sự thành rồi?" Trong lòng Ngô Lương dần dần trở nên phấn chấn.

Xem ra, chiến pháp "ô huyết" mà hắn suy diễn dựa trên truyền thuyết rốt cuộc vẫn có tác dụng, chẳng qua không biết vì nguyên nhân gì mà xuất hiện sự trì hoãn, hoặc vốn dĩ nó sẽ có sự trì hoãn nên mới không lập tức có hiệu lực ngay.

Mà giờ đây giải quyết được con Mộc Thước này, bọn họ không chỉ giành được sinh cơ cho chính mình, mà còn giành được tư cách tiếp tục thăm dò Công Thâu trủng. "Không động đậy nữa!

Quả nhiên vẫn bị Công tử nói trúng, con Mộc Thước này sợ nhất chính là ô huyết!" Mọi người thấy vậy cũng kích động reo hò, tâm tình sống sót sau tai nạn lộ rõ trên mặt mỗi người.

Nhân sinh đại hỉ đại bi đến quá nhanh, thật sự là quá kích thích!

Có điều lần sau tốt nhất đừng chơi kiểu thót tim như thế này.

Mọi người tuy đã đổ không ít mộ, đều đã luyện ra một trái tim chịu đựng tốt hơn người thường, nhưng cứ chơi trò thót tim thế này mãi thì cũng khó mà chịu nổi.

Ngay lúc đó. "Rắc rắc!" Phía con Mộc Thước bỗng nhiên lại truyền đến động tĩnh. "?!" Tim mọi người lại thắt lại, vội vàng nhìn qua.

Chỉ thấy con Mộc Thước kia đã phân băng ly tích, tan tác thành những bộ kiện rời rạc, ngay cả cái đầu chim có mỏ bằng kim loại cũng rơi ra khỏi cái cổ dài ngoẵng, lăn đến vị trí cách thân mình khoảng một mét. "Mẹ kiếp, cái thứ này chết rồi còn phải hù người thêm một vố nữa!" Cơ mặt Dương Vạn Lý giật giật, lập tức vừa mừng vừa sợ mà chửi thề một tiếng.

Vui mừng là vì đã đến bước này, con Mộc Thước kia đã có thể tuyệt đối xác định là sẽ không bộc khởi hại người nữa, không thể nào xảy ra chuyện ngoài ý muốn được nữa.

Còn chửi thề là vì hắn thật sự lại bị dọa cho giật bắn mình, suýt chút nữa tưởng rằng con Mộc Thước này chỉ giả chết một lát, làm một vòng lớn như vậy rồi lại quay về cảnh địa tuyệt vọng vừa rồi. "Chửi hay lắm, chửi thêm vài câu nữa đi, ha ha ha." Tiếng chửi này đã

nói lên nỗi lòng của mọi người, Vu Cát cũng hiếm khi khen ngợi Dương Vạn Lý một câu, cười ha hả giống như một đóa hoa cúc nở rộ.

Phù —— Mãi đến lúc này, Ngô Lương mới hoàn toàn buông lỏng tâm tình, thở phào một hơi dài.

Con Mộc Thước này nếu xét theo nghĩa nghiêm ngặt, tuy không tính là tà vật, nhưng lại khó đối phó hơn tà vật nhiều.

Hắn phải thừa nhận rằng, có thể chế phục được nó, trong đó mang theo không ít thành phần may mắn.

Những lời kể của Tôn Nghiệp, kỳ kinh nguyệt của Bạch Tinh Tinh, còn có chiến đấu lực của Điển Vi đều đóng vai trò chí mạng trong cả quá trình này, thiếu một thứ cũng không xong.

Chương 297

Yên tâm bước ra khỏi "xe công xa Lâm Trùng Lữ", Ngô Lương đi tới bên cạnh con Mộc Thước để kiểm tra di hài của nó.

Trước đó những bộ kiện của Mộc Thước liên kết chặt chẽ với nhau, giờ đây gần như toàn bộ đều rời ra theo các khớp nối.

Phải biết rằng trước đó, ngay cả cú đánh toàn lực của Điển Vi cũng không thể đánh tan nó, cảm giác này giống như trước đó trong thể nội Mộc Thước có một luồng "khí" giữ lại, giờ đây "luồng khí" này tan mất, thân thể cũng theo đó mà rã ra.

Ngô Lương chỉ tiến lại gần quan sát kỹ một chút, không hề tùy tiện chạm vào những di hài này.

Hắn cần những bộ kiện của Mộc Thước giữ nguyên vị trí, đây chính là một sơ đồ cấu trúc có thể truy nguyên, tuy bản thân hắn chưa chắc đã có thể thông qua những di hài này mà phục nguyên được nó, nhưng trong Phường Nhân Quân vẫn có một số nhân tài chuyên nghiệp có thể tiếp tục nghiên cứu.

Ví dụ như Bách Lý Hương, cô nàng này chính là một "cổ phiếu tiềm năng" đã nhận được không ít "chân truyền" của hắn.

Lại ví dụ như Gia Cát Lượng, hắn ở phương diện này cũng có thiên phú, ít nhất trong lịch sử có ghi chép hắn đã thành công phục nguyên các cơ quan khí giới trong mộ Khâu Mục Công.

Còn có gã truyền nhân "nửa mùa" của 《Công Thâu Kinh》 là Tôn Nghiệp, hắn cũng nắm giữ một số thứ vô cùng kỳ lạ, nếu lần này hắn có thể vượt qua mà không chết, sau khi tỉnh lại cũng có thể tiến hành nghiên cứu di hài Mộc Thước.

Ngoài ra còn có một vị nhạc phụ hờ không biết có cơ hội tìm được hay không, chính là phụ thân của Bách Lý Hương.

Thủ nghệ của Bách Lý Hương đều là do phụ thân dạy cho, ngay cả Bách Lý Hương còn có thể làm ra Quỷ Công Cầu, vậy thì thủ nghệ của vị nhạc phụ hờ này định nhiên cũng không đơn giản.

Ngô Lương tuy đại khái biết ông ấy bị thế lực nào bắt đi làm phu phen, hơn nữa đã xanh cỏ dưới trướng Tào lão bản, nhưng thời buổi loạn lạc này, người bị bắt đi lính rất nhanh sẽ bị tống ra chiến trường, bộ đội bị đánh tan rồi lại tái tổ chức, đánh thua rồi lại bị bắt làm tù binh trưng dụng, muốn tìm được ông ấy vẫn chẳng khác nào mò kim đáy bể.

Do đó, đây cũng chỉ có thể coi là một tâm niệm, không thể ôm hy vọng quá lớn. "Hóa ra mình đã có nhiều nhân tài chuyên nghiệp ở phương diện này đến thế..." Nghĩ đến đây, Ngô Lương chợt nhận ra vấn đề này.

Cứ đà này, trong Phường Nhân Quân của hắn rất có thể sẽ tập hợp được một nhóm nghiên cứu và phát triển nắm giữ công nghệ tiên phong nhất thời đại này, làm rạng danh nhiều thuật cơ quan cổ đại của Thiên triều vốn khiến giới khảo cổ hậu thế say mê nhưng lại bó tay không lời giải...

Nếu đúng như vậy, dù hắn luôn ẩn mình không lộ diện, cũng rất có thể sẽ trở thành tồn tại siêu nhiên nhất trong loạn thế này, một tồn tại mà bất kỳ thế lực nào cũng không thể đụng vào.

Do đó, Ngô Lương càng cảm thấy cần thiết phải thu nạp Tôn Nghiệp vào Phường Nhân Quân.

Gã này sở hữu những thứ mà người khác không thể thay thế, thậm chí nhiều thuật cơ quan nếu không có hắn và 《Công Thâu Kinh》 thì rất có thể căn bản không thể thực hiện được.

Nhưng tiền đề là, người này phải sống sót được sau vết thương nghiêm trọng như vậy đã...

Không lâu sau đó.

Ngô Lương đã lần lượt kiểm tra qua các bộ kiện của Mộc Thước.

Cách thức kết hợp giữa các bộ kiện bằng gỗ và kim loại kia rất kỳ lạ, trông có vẻ giống cấu trúc mộng và lỗ đặc sắc nhất của Thiên triều cổ đại, nhưng lại có những điểm khác biệt rõ rệt.

Đó nên là một loại chốt hoạt động có thể chuyển động.

Loại chốt này trông tuy có vẻ không quá chắc chắn, nhưng thông qua trận chiến vừa rồi có thể thấy, thực tế liên kết giữa các bộ kiện vô cùng kiên cố, ngay cả Điển Vi cũng không có cách nào làm lung lay.

Trong đó chắc hẳn còn có một số thứ khác hỗ trợ, chỉ là Ngô Lương, một kẻ ngoại đạo, không nhìn ra được.

Ngoài ra, Ngô Lương còn phát hiện trong thân thể rã ra của Mộc Thước có nhiều thứ giống như bánh răng kim loại, điều này có phần tương tự với hệ thống truyền động động lực ở hậu thế.

Chỉ là động lực của Mộc Thước rốt cuộc đến từ đâu?

Làm sao có thể duy trì suốt mấy trăm năm mà không biến mất, đây vẫn là một điều bí ẩn mà Ngô Lương không giải được.

Đâu chỉ Ngô Lương không giải được, khoa học hậu thế cũng không cách nào thực hiện được điểm này, thậm chí đây căn bản là một vấn đề vi phạm định luật bảo toàn năng lượng của hậu thế.

Và trong đống bánh răng kim loại lớn nhỏ đó.

Ngô Lương lại phát hiện ra một số thứ có thể liên quan đến cốt lõi của Mộc Thước.

Đó là một đống bột phấn đã hoàn toàn cháy thành tro, đen thui căn

bản không phân biệt được diện mạo ban đầu.

Ngô Lương lần này cuối cùng cũng đưa tay qua cảm nhận một chút, đống tro đen thui này thế mà vẫn còn tồn tại một tia nhiệt dư?

Điều này có phải nói lên rằng... sau khi Mộc Thước dính phải ô huyết của Bạch Tinh Tinh, thứ cuối cùng bị hủy diệt thực chất chính là thứ này, cũng vì thứ này bị hủy nên Mộc Thước mới từ cơ quan thú biến thành một đống gỗ và kim loại vô dụng?

Mà người vợ đang mang thai của Lỗ Ban, cũng chính vì thế mới xảy ra bi kịch nhân gian như vậy?

Trong xác chết Mộc Thước này vẫn còn quá nhiều bí ẩn chưa lời giải.

Ngay lúc này, Ngô Lương hy vọng hơn bao giờ hết rằng Tôn Nghiệp, gã truyền nhân nửa mùa của 《Công Thâu Kinh》 kia có thể trụ vững và sống sót, có lẽ chỉ có hắn mới có khả năng giải khai những bí ẩn này.

Còn về cái đầu chim kia.

Ngô Lương để ý đến cái mỏ bằng kim loại trên đó.

Hắn cảm thấy chất liệu của thứ này có lẽ còn cứng hơn cả những cái đục kia, quay về nếu Mộc Thước không phục nguyên được, tháo riêng cái mỏ này ra làm cho Điển Vi một cây trường thương, thì đó cũng là một món thần binh lợi khí hiếm có, tuyệt đối có thể nâng cao đáng kể chiến đấu lực của Điển Vi.

Nhưng hiện tại, hắn không hề di chuyển cái đầu chim đó, mà sau khi kiểm tra xong di hài Mộc Thước, hắn quay đầu nói với Dương Vạn Lý: "Dương Vạn Lý, vất vả cho ngươi cõng Tôn Nghiệp, những người còn lại đi cùng ta tiếp tục tiến sâu vào trong, chuyến này nhất định phải khám phá cho ra ngọn ngành Công Thâu trủng này." ...

Khi Ngô Lương và những người khác tiếp tục tiến sâu vào, loại "trực giác" quái đản kia nhanh chóng quay trở lại.

Hắn luôn vô thức nhớ tới con rối có tư thế quỷ dị đã thấy trước đó, sau đó tâm thần liền không yên, luôn cảm thấy đó là một loại điềm báo vô cùng bất tường, tiếp tục đi sâu vào nhất định sẽ gặp phải chuyện đáng sợ hơn cả Mộc Thước.

Cũng chính vì vậy, trong lòng hắn đã nhiều lần nảy sinh ý định rút lui.

Cũng may hắn là loại người kiên trì mắt thấy mới tin, vả lại chưa đạt mục đích thì chưa từ bỏ, nghiến răng vẫn có thể cưỡng ép áp chế loại "trực giác" quái đản này xuống.

Thực tế là Bạch Tinh Tinh, Điển Vi, cùng với Vu Cát cũng đang cưỡng ép nén sự bất an trong lòng.

Ba người bọn họ trước đó đã trải nghiệm qua cảm giác này, cũng đã trao đổi với Ngô Lương, lúc này tự nhiên không cần phải nhắc lại một lần nữa.

Nhưng Gia Cát Lượng mới đến, vẫn cứ phải nhắc qua một câu. "Hữu Tài ca ca, đệ có một cảm giác vô cùng không tốt..." Gia Cát Lượng nhìn quanh quất, có chút căng thẳng nói.

Hoàng Nguyệt Anh khẳng định cũng đã xuất hiện tình huống tương tự, lúc này luôn đi sát sau lưng Gia Cát Lượng, đôi bàn tay nhỏ nắm chặt lấy vạt áo hắn không buông. "Có phải luôn cảm thấy chỗ nào đó không ổn, đâu đâu cũng toát lên một vẻ quỷ dị, cảm giác đi tiếp vào trong nhất định sẽ gặp phải chuyện không hay, nhưng lại không nói rõ được rốt cuộc tại sao lại có cảm giác này?" Không đợi Gia Cát Lượng nói xong, Ngô Lương đã tiếp lời, hỏi ngược lại liên thanh. "Ách...

đúng vậy!" Gia Cát Lượng bị Ngô Lương hỏi cho ngẩn người, sau đó gật mạnh đầu một cái, vội vàng hỏi lại: "Hữu Tài ca ca, sao huynh biết đệ định nói gì, chẳng lẽ huynh còn có bản lĩnh đọc được tâm tư người khác?" "Bởi vì chúng ta đều có cảm giác tương tự." Đang nói chuyện, Ngô Lương lại nhìn về phía Dương Vạn Lý đang cõng Tôn Nghiệp trên lưng, hỏi: "Dương Vạn Lý, ngươi có phải cũng đã xuất hiện cảm giác tương tự không?" "Đúng vậy...

Công tử, chuyện này rốt cuộc là vì sao?" Dương Vạn Lý tò mò hỏi. "Ta cũng không nói rõ được." Ngô Lương lắc đầu, trịnh trọng nói, "Nhưng nếu chỉ có một hai người trong chúng ta có cảm giác này thì còn có thể bỏ qua, nhưng nếu tất cả mọi người đều xuất hiện tình huống giống nhau, ta có lý do nghi ngờ đây có thể là do một loại cấm chế hoặc tà thuật nào đó gây ra, chỉ là rốt cuộc là thứ gì thì tạm thời vẫn chưa biết được." Thực tế, hiện tại Ngô Lương đã có một phần năng lực kháng cự tà thuật.

Dẫu sao hắn không chỉ mang theo bảo vật như "Thái Công Ấn" bên người, mà còn nắm giữ "Yếm Hặc chi thuật" được coi là khắc tinh của tà thuật, một phần lớn tà thuật trước mặt hắn đã trở nên vô dụng.

Nhưng đối mặt với tình huống quái dị như hiện nay, hắn lại không nhìn ra được gì, chỉ là bản năng cảm thấy không ổn. "Nếu đây thật sự là một loại cấm chế hoặc tà thuật, cứ để mặc như vậy e là cũng không ổn đâu nhỉ?" Vu Cát không khỏi có chút lo lắng nói. "Tuy có chút không ổn, nhưng cũng là vạn bất đắc dĩ." Ngô Lương bất lực nói, "Tiếp theo ta sẽ càng thêm cẩn thận lưu ý, mọi người cũng để mắt kỹ hơn, bất kể xuất hiện cảm giác gì, cũng bất kể cảm giác đó có chính xác hay không, đều nhất định phải nói ra không được giấu giếm, như vậy mọi người ít nhiều cũng có thể cùng nhau bàn bạc đưa ra phán đoán, thà nói sai chứ tuyệt đối không thể sơ suất, chỉ cần một lần sơ

suất có thể sẽ là vạn kiếp bất phục." "E rằng cũng chỉ có thể như vậy thôi." Mọi người cũng bất lực gật đầu nói.

Thế là cả nhóm tiếp tục tiến lên.

Không lâu sau, bọn họ lại đi ngang qua con rối gỗ quỷ dị mà Ngô Lương đã thấy trước đó và từng nảy sinh ý định rút lui.

Lúc này nhìn lại con rối này, Ngô Lương vẫn xuất hiện cảm giác hồi hộp, hơn nữa cảm giác đó ngày càng mãnh liệt, chỉ muốn lập tức rời khỏi địa cung này ngay bây giờ, mãi mãi không bao giờ quay lại nữa.

Dưới sự thôi thúc của cảm giác này, lưng Ngô Lương đã rịn ra mồ hôi lạnh.

Sau đó hắn theo bản năng ngoảnh lại nhìn mọi người phía sau, hy vọng tìm kiếm một chút cảm giác an toàn từ họ.

Kết quả vừa ngoảnh lại.

Ngô Lương hốt nhiên phát hiện, Tôn Nghiệp đang bị Dương Vạn Lý cõng trên lưng không biết từ lúc nào đã mở con mắt bình thường còn lại duy nhất ra. "Tỉnh lại rồi sao?" Ngô Lương trong lòng mừng rỡ, lập tức dừng bước.

Lúc này Tôn Nghiệp trúng "Thất Hồn Hương", toàn thân đều không có bất kỳ tri giác nào, cũng hoàn toàn không thể cử động hay nói chuyện, điều kiện để phán đoán hắn có tỉnh lại hay không chính là xem hắn có mở mắt ra hay không.

Nói đi cũng phải nói lại, sức sống của gã này đúng là đủ mạnh.

Vừa rồi mất nhiều máu như vậy, người bình thường e là phải ngủ mê mệt rất lâu mới tỉnh được, gã này thế mà chỉ mới hôn mê một lát.

Nghe lời Ngô Lương nói.

Mọi người mới nhận ra Tôn Nghiệp đã tỉnh, vội vàng dưới sự chỉ dẫn của Ngô Lương mà đặt Tôn Nghiệp xuống.

Còn Ngô Lương sau khi Tôn Nghiệp nằm phẳng ra, liền lấy "Hồi Hồn Hương" ra, rút nút bấc đưa tới dưới mũi hắn.

Hắn cảm thấy trong Công Thâu trủng này, rất cần thiết để Tôn Nghiệp tỉnh táo.

Gã này ít nhiều cũng được coi là một nửa truyền nhân của 《Công Thâu Kinh》, nếu Lỗ Ban bố trí cơ quan hay thuật pháp kỳ quái gì trong địa cung, gã này chính là người có tiếng nói nhất, biết đâu chừng có thể phát huy tác dụng không ngờ tới. "A... hự!" Tôn Nghiệp khi hít vào "Hồi Hồn Hương", thân thể run lên bỗng nhiên hít sâu một hơi, sau đó liền đưa tay bịt vai trái kêu đau, vừa kêu vừa kinh ngạc hỏi: "Các người sao còn dám thâm nhập vào đây, 'Tâm Tác Quái Pháp' do Tổ sư gia bố trí thế mà cũng không dọa lui được các người sao?" "Tâm Tác Quái Pháp?" Nghe lời Tôn Nghiệp nói, Ngô Lương trong lòng kinh hãi.

Trước đó hắn đã luôn cảm thấy địa cung này có lẽ tồn tại một số cấm chế hoặc tà thuật, có thể âm thầm ảnh hưởng đến "trực giác" của bọn họ, khiến cho mỗi người có mặt đều trở nên nghi thần nghi quỷ.

Chẳng qua loại cấm chế hoặc tà thuật này vô cùng đặc thù, với bản lĩnh của hắn hoàn toàn không có cách nào nhìn ra manh mối.

Giờ đây Tôn Nghiệp tỉnh lại nói ra bốn chữ này, liền lập tức xác thực những suy đoán trước đó của Ngô Lương, có thể thấy khả năng quan sát và phán đoán của hắn vẫn khá tốt. "Đây là một loại pháp môn tương đối hòa nhã trong 《Công Thâu Kinh》." Tôn Nghiệp cũng không hề giấu giếm, kể lại rành mạch, "Ngày thường nếu thợ mộc gặp phải những chủ thuê bớt xén khẩu phần ăn hoặc tiền công bạc bẽo, có thể khi xây dựng nhà cửa hoặc kiến trúc mà bố hạ pháp môn

này, đợi sau khi kiến trúc hoàn thành chủ nhân vào ở, sẽ bắt đầu nghi thần nghi quỷ, lo sợ không yên, cũng chính là 'tâm lý tác quái', đến lúc đó chủ nhân không chịu đựng nổi, chỉ còn cách quay lại thỉnh cầu thợ mộc giúp đỡ giải quyết, thợ mộc cũng có thể nhân cơ hội đó dễ dàng đòi lại khẩu phần ăn hoặc tiền công bị bớt xén." Giờ đây giọng nói của Tôn Nghiệp vẫn còn hơi khàn và yếu ớt, nhưng đã mạnh hơn lúc trước khi hôn mê không ít, ít nhất nói chuyện không còn đứt quãng, tần suất ho cũng giảm đi.

Chương 298

Phải thừa nhận rằng, cái mạng rách này của gã đúng là rất cứng.

Cảm giác dường như thực sự có khả năng vượt qua được vết thương lần này.

Tất nhiên cũng có thể là hồi quang phản chiếu? "Nói như vậy, chúng ta vừa rồi nghi thần nghi quỷ, tám phần là do chịu ảnh hưởng của 'Tâm Tác Quái Pháp' này, nếu đổi lại là người bình thường, rất có thể đã bị những ma quỷ trong lòng chính mình dọa cho bỏ chạy rồi." Ngô Lương đã đại khái hiểu được tác dụng của "Tâm Tác Quái Pháp" này, kết hợp với tình huống hiện tại mà phân tích. "Chính là như vậy, nhưng mà..." Tôn Nghiệp khẽ gật đầu, bỗng nhiên lại nhớ ra điều gì, vội vàng rướn người dậy, vẻ mặt kinh nghi hỏi: "Các người làm sao bước ra khỏi bộ chiến xa đó được?

Con Mộc Thước đâu rồi?" "Chết rồi." Vu Cát tiếp lời nói. "Chết... rồi sao?!" Tôn Nghiệp tức khắc trợn tròn mắt, vẻ mặt đầy khó tin, ngay cả tông giọng cũng cao lên không ít.

Rõ ràng kết quả này không nằm trong dự liệu của hắn, nếu Ngô Lương và những người khác nói với hắn là "cắt đuôi được rồi", chắc hắn còn dễ tiếp nhận hơn một chút.

Dẫu sao, con Mộc Thước đó là thần vật mà Tổ sư gia căn bản không hề truyền lại, hắn với tư cách là một nửa truyền nhân của 《Công Thâu Kinh》, không chỉ không biết nên chế tạo thế nào, mà ngay cả cách hủy đi cũng không có chút manh mối nào.

Mà Ngô Lương và những người khác chỉ là những kẻ ngoại đạo không chuyên về môn này, cư nhiên có thể giết chết nó, đây chẳng phải là chuyện đùa sao? "Nói chính xác thì, chúng ta đã phá giải được

thuật pháp trên người Mộc Thước, khiến nó biến thành một đống gỗ và kim loại không biết bay cũng không thể hại người." Ngô Lương cười bổ sung, "Mộc Thước sau khi mất đi thuật pháp đã tự hành rã ra, có điều chúng ta không hề tùy tiện di chuyển nó, sau này ngươi vẫn có thể thông qua vị trí của các bộ kiện này để tiến hành nghiên cứu, có lẽ có thể giúp ích cho việc nâng cao kỹ nghệ của ngươi, thậm chí giải khai kỹ nghệ độc môn đã thất truyền trong con Mộc Thước đó." "..." Nghe lời Ngô Lương nói, Tôn Nghiệp đã không thể không tin, cứ như vậy khẽ há hốc mồm ngây ra một lát, mới thở dài nói với Ngô Lương: "Các hạ quả nhiên không phải nhân vật tầm thường, trước đó phá giải được 'Ngũ Tiên Nhập Trạch Pháp' của tôi đã khiến tôi tâm phục khẩu phục, giờ đây ngay cả bí pháp không hề truyền ra của Tổ sư gia mà cũng có thể dễ dàng phá giải, e rằng chỉ có người mang thiên mệnh mới có bản lĩnh như vậy." Tôn Nghiệp không hề truy hỏi Ngô Lương rốt cuộc đã dùng cách gì để phá giải thuật pháp của Mộc Thước.

Với tư cách là một nửa truyền nhân của 《Công Thâu Kinh》, hắn tự nhiên cũng hiểu rõ quy củ trong nghề, đặc biệt là những chuyện liên quan đến phương diện thuật pháp, mỗi người đều có bí mật không thể tiết lộ.

Thứ không nên nhìn thì không nhìn.

Thứ không nên hỏi thì không hỏi.

Đó là lễ nghi cơ bản nhất khi giao thiệp với những cao nhân kiểu này, những gì cần ngươi biết thì cao nhân tự nhiên sẽ nói, những gì không cần ngươi biết thì ngươi có hỏi cũng bằng thừa. "Tôn tiên sinh quá khen rồi, thực tế ta cũng không phải thuật pháp nào cũng phá trừ được, thuật nghiệp hữu chuyên công, ví dụ như 'Tâm Tác Quái Pháp' do Tổ sư gia bố trí, ta tuy có nhận ra nhưng lại hoàn toàn không có manh mối." Ngô Lương thuận thế chắp tay nói, "'Tâm Tác Quái Pháp' này nghe Tôn tiên sinh nói tuy không chết người, nhưng vào thời khắc

mấu chốt lại có thể ảnh hưởng đến phán đoán của chúng ta, không biết Tôn tiên sinh có thể giúp chúng ta hóa giải pháp này không, thật cảm kích không thôi." "Chuyện này..." Tôn Nghiệp rõ ràng có chút do dự, nhưng trầm ngâm một lát cuối cùng vẫn nói: "Thôi vậy, các hạ có thể tới được nơi này e là mệnh số của Tổ sư gia rồi, nếu tôi đã đi theo vào đây thì còn nói chuyện kính hay không kính gì nữa đều là lời hão huyền, vả lại các hạ quả thực là người biết giữ lời hứa, sau khi vào địa cung không hề làm xằng làm bậy, dù bất đắc dĩ phải phá trừ thuật pháp của Mộc Thước nhưng cũng không tùy tiện làm càn, suy cho cùng vẫn để lại một tâm niệm cho Tổ sư gia và đứa truyền nhân này của ngài, từ đó có thể thấy các hạ làm việc có chương có tiết, có lẽ chuyện này đối với Tổ sư gia mà nói cũng chưa chắc đã là chuyện xấu, tôi sẽ giúp các hạ hóa giải pháp này, là công hay tội thì cứ để Tổ sư gia định đoạt đi." "Vẫn là Tôn tiên sinh nghĩ thông suốt, xin chỉ điểm cho." Ngô Lương trong lòng mừng rỡ, mỉm cười nói. "Trước đó, tiểu nhân còn cần tìm hiểu với các hạ một chuyện, các hạ còn nhớ sau khi đi qua bộ chiến xa chúng ta ẩn nấp lúc trước, chúng ta đã đi qua tổng cộng bao nhiêu khúc cua gắt không?" Tôn Nghiệp trịnh trọng hỏi. "Chuyện này..." Ngô Lương nhíu mày nhớ lại con đường đã đi qua, loại chuyện này hắn thực sự không để ý. "Ba khúc cua." Vu Cát lại lập tức đưa ra đáp án chính xác.

Lão đồng tử này giỏi nhất chính là thuật kham dư, do đó cho dù Ngô Lương không đặc biệt an bài, lão đối với địa hình địa thế cũng cực kỳ chú ý, đặc biệt là khi vào trong mộ, sợ rằng không cẩn thận một chút là đi vào cảnh tuyệt lộ. "Xin đưa tiểu nhân quay trở lại tìm ba khúc cua gắt đó, 'Tâm Tác Quái Pháp' này e là một thuật pháp liên hoàn, cần phải phá giải từ khúc cua đầu tiên mới là chính xác, nếu không cứ qua thêm một khúc cua, pháp lực này sẽ tăng thêm một tầng, càng đi vào sâu càng thấy kinh hồn bạt vía." Tôn Nghiệp gật đầu nói tiếp. "Đến giúp một tay, đỡ Tôn tiên sinh lên lưng Dương Vạn Lý,

chúng ta quay lại xem thử." Ngô Lương vội vàng hô hào mọi người.

Xem ra cách bố trí "Tâm Tác Quái Pháp" này nhất định có liên quan rất lớn đến ba khúc cua gắt đó.

Hơn nữa hắn cũng quả thực có thể cảm nhận rõ ràng, cái "trực giác" bất an kia của hắn chính là đang tăng tiến không ngừng theo việc thâm nhập sâu hơn, mà lúc trước khi quay lại chỗ bộ "xe công xa Lâm Trùng Lữ" kia, loại "trực giác" này lại biến mất không còn tăm hơi, có thể thấy phán đoán của Tôn Nghiệp về "Tâm Tác Quái Pháp" này quả thực không sai. ...

Không lâu sau đó.

Mọi người quay lại khúc cua gắt đầu tiên sau khi qua khỏi "xe công xa Lâm Trùng Lữ".

Tôn Nghiệp chỉ đơn giản liếc nhìn một cái, liền chỉ vào vách đá đối diện khúc cua này nói: "Vách đá này cản trở đường đi, thợ mộc chúng tôi gọi nó là 'lộ trùng', được coi là vị trí hung hiểm trong kiến trúc, là nơi dễ tụ tập sát khí bất tường nhất, do đó chúng tôi khi xây dựng nhà cửa thường phải đặt một pho 'Thạch Nương Nương' để trấn áp, nhằm hóa giải điềm xấu." "Cho nên..." Ngô Lương nhìn vào khoảng đất trống không mà Tôn Nghiệp chỉ, thuận miệng hỏi: "Chúng ta nên đặt một pho 'Thạch Nương Nương' ở đây để trấn áp sao?" Còn về "Thạch Nương Nương" là gì, Ngô Lương cảm thấy có lẽ tương tự như kiểu "Thái Sơn Thạch Cảm Đương".

Theo hắn biết, nhiều kiến trúc cổ dân gian đều có hình bóng của "Thái Sơn Thạch Cảm Đương", thậm chí một số vùng nông thôn hậu thế khi xây nhà cũng sẽ đặt một pho "Thái Sơn Thạch Cảm Đương" ở ngã ba đường hoặc một số bức tường quan trọng, mục đích là để "bảo bình an, khu yêu tà".

Tập tục này có từ lâu đời, ghi chép sớm nhất có thể truy nguyên từ

cuốn 《Cấp Tựu Chương》 của thời Tây Hán.

Và trong danh mục di sản văn hóa phi vật chất cấp quốc gia đợt đầu tiên do Thiên triều công bố hậu thế, tập tục "Thái Sơn Thạch Cảm Đương" cũng có tên trên bảng. "Phải, nhưng cũng không hoàn toàn phải." Tôn Nghiệp trước tiên gật đầu, sau đó lại lắc đầu, nói: "Căn nguyên của 'Tâm Tác Quái Pháp' này không phải là có lập 'Thạch Nương Nương' hay không, mà là lập như thế nào?

Lập đúng thì tự nhiên có thể khu tà tị hung, nhưng nếu lập không đúng thì sẽ thành 'Tâm Tác Quái Pháp'." Nói xong, Tôn Nghiệp lại nói với Dương Vạn Lý dưới thân: "Làm phiền đưa tôi lên phía trước kiểm tra, tôi sẽ chỉ ra vị trí chôn 'Thạch Nương Nương' cho các hạ, lúc đó đào lên xem là biết ngay." Cứ thế đi đến dưới vách đá.

Tôn Nghiệp quan sát một lát, rất nhanh liền chỉ ra một vị trí.

Điển vi lập tức tiến lên vung xẻng quân dụng bắt đầu đào bới, cứ thế chỉ đào xuống chưa đầy nửa thước đất, liền đào ra được một pho tượng đá khắc có chút giống với tượng bùn Quan Âm Bồ Tát ở hậu thế.

Đây chắc hẳn chính là "Thạch Nương Nương" rồi.

Nhưng điều khá kỳ lạ là, pho "Thạch Nương Nương" này không được đặt đứng bình thường mà lại bị chôn lộn ngược xuống đất, điều này xem chừng rất không phù hợp với lẽ thường. "Đào tiếp xuống dưới, bên dưới chắc hẳn còn có một mảnh tre." Tôn Nghiệp lại tỏ vẻ chẳng có gì lạ, tiếp tục nói.

Điển Vi làm theo lời, quả nhiên lại từ bên dưới đào lên một mảnh tre, mảnh tre tuy chôn dưới đất trải qua mấy trăm năm, bề mặt đã có chút mục nát, nhưng những dấu vết vẽ như bùa chú bằng mực đen khắc trên đó vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng.

Ngô Lương tự nhiên là không hiểu ý nghĩa của cái "bùa vẽ quỷ" này, chỉ cảm thấy có chút tương tự với đạo bùa ở hậu thế. "Đốt mảnh tre này đi, sau đó đặt pho 'Thạch Nương Nương' này đứng thẳng lại rồi chôn xuống, 'Tâm Tác Quái Pháp' ở đây liền được phá giải." Tôn Nghiệp cũng không đưa ra lời giải thích gì thêm về thứ này, chỉ gật đầu nói với Ngô Lương: "Tiếp theo mỗi khi đi qua một khúc cua, các hạ chỉ cần làm y như vậy, mọi người tự nhiên sẽ không còn chịu ảnh hưởng của 'Tâm Tác Quái Pháp' nữa." "Làm theo đi." Ngô Lương gật đầu ra hiệu với Điển Vi, trong lòng đối với "Tâm Tác Quái Pháp" này vẫn còn chút tò mò, muốn tìm hiểu thêm nội dung.

Nhưng nghĩ lại thứ này là bí truyền trong 《Công Thâu Kinh》, khoan hãy nói hỏi ra có tốt cho mình hay không, hỏi trực tiếp như vậy e là cũng không được lịch sự lắm, do đó cũng không vội vàng nhất thời.

Dù sao hắn đã quyết định chiêu mộ Tôn Nghiệp vào Phường Nhân Quân, sau này có khối cơ hội để từ từ tìm hiểu.

Tất nhiên, tiền đề là Tôn Nghiệp trước tiên phải vượt qua được kiếp nạn này đã. ...

Làm theo chỉ dẫn của Tôn Nghiệp xong.

Ngô Lương và những người khác lại thâm nhập sâu vào địa cung, quả nhiên không còn nghi thần nghi quỷ nữa, áp lực trong lòng mỗi người theo đó mà nhỏ đi không ít.

Cứ thế đi qua tổng cộng chín khúc cua.

Mọi người lại nhìn thấy thêm nhiều khí giới chiến tranh và công cụ nông nghiệp.

Trong đó đại bộ phận Ngô Lương đều có hiểu biết nhất định, thậm chí có những thứ ngay cả thế kỷ 21 vẫn còn cơ hội nhìn thấy,

chẳng hạn như cối đá, dây bật mực, cưa... các loại.

Ngô Lương còn nhìn thấy một cây dù tre, cây dù tre này tuy chưa được chế tạo theo hình thức đóng mở bán tự động như hậu thế, nhưng đã có thể đóng mở thủ công, khi không dùng đến có thể tiết kiệm không gian.

Rõ ràng, những thứ lưu giữ trong địa cung không hoàn toàn là những thứ đã thất truyền, cũng không hoàn toàn là khí giới chiến tranh, mà trông giống như một nhà triển lãm những phát minh cá nhân suốt đời của Lỗ Ban vậy.

Qua khỏi khúc cua thứ chín, không gian địa cung lập tức trở nên rộng rãi hơn.

Lần này mọi người nhìn thấy một vùng lớn những hộp gỗ hình vuông có cùng chế thức, những hộp gỗ hình vuông này cao khoảng nửa mét, dài rộng khoảng một mét, toàn bộ được sơn màu đen, được bày biện rất có quy luật trên mặt đất, khoảng cách giữa chúng bằng nhau.

Một vùng lớn như vậy hiện ra trước mắt, cảnh tượng này trông có vẻ khá hùng vĩ.

Mà ở giữa những hộp gỗ hình vuông này, lại đặt một chiếc rương lớn có hình dạng và thể tích tương tự như những chiếc container ở bến cảng hậu thế.

Chiếc rương lớn này được bảo quản khá hoàn hảo, toàn thân toát lên sắc vàng óng ánh của kim loại.

Kinh nghiệm cho Ngô Lương biết, đây không phải là vàng ròng, mà là một loại hợp kim đồng thau khá phổ biến thời Xuân Thu Chiến Quốc, thoạt nhìn qua còn phú quý hơn cả vàng.

Ngoài ra, trên chiếc rương lớn này còn có thể thấy nhiều khớp nối,

những khớp nối này không hề đúc liền vào nhau, nhờ đó chia chiếc rương lớn này thành nhiều khối nhỏ không hoàn toàn giống nhau, khiến nó trông như được lắp ghép từ nhiều bộ phận lại vậy. "Thứ này liệu có phải là 'Cơ phong' do Lỗ Ban phát minh không?" "Cơ phong" do Lỗ Ban phát minh tuy vì lý do tập tục tang lễ mà không được mọi người tiếp nhận, nhưng điều này chắc hẳn không cản trở việc bản thân Lỗ Ban sử dụng.

Thường thì những thứ nhà phát minh tạo ra, người dùng thử đầu tiên đều là chính họ.

Chẳng qua có những nhà phát minh không cẩn thận liền trở thành Edison, có những nhà phát minh lại không cẩn thận liền trở thành vị "Thượng thư Bộ Hình" danh tiếng lẫy lừng.

Mà sở dĩ suy đoán như vậy, là vì Ngô Lương dùng Tùy Hầu Châu soi một vòng, phát hiện nơi này dường như không còn lối ra nào khác, dường như cuối cùng đã đến tận cùng của địa cung, cho nên thi thể của Lỗ Ban cũng nên có một nơi chốn để đặt rồi.

Ngay lúc đó. "Đây... thế mà toàn bộ đều là pháp táng sao?" Vu Cát bỗng nhiên lộ vẻ kinh nghi, nói một cách khá khoa trương. "Pháp táng?" Mọi người nghi hoặc nhìn về phía Vu Cát. "Cái gọi là pháp táng, nói trắng ra chính là táng đứng, tức là đem quan tài chôn thẳng đứng xuống, chứ không phải phương thức hạ táng bình thường." Vu Cát tiến lại gần những chiếc hộp gỗ hình vuông xếp hàng ngay ngắn kia một chút, nhưng lại không chịu đến quá gần, đứng từ xa dừng lại, rướn cổ vừa quan sát vừa nói: "Phương thức hạ táng này chỉ được sử dụng trong một loại huyệt bảo phong thủy gọi là 'Tinh Đình Điểm Thủy', 'Tinh Đình Điểm Thủy' dài ba trượng bốn, chỉ có bốn thước có thể dùng, rộng một trượng ba, chỉ có ba thước có thể dùng, cho nên quan tài nếu muốn táng vào trong huyệt bảo này thì chỉ có thể tiến hành pháp táng." "Nhưng tôi thấy cục diện phong thủy ở đây bình

thường không có gì đặc biệt, không hề có nửa điểm xu thế của 'Tinh Đình Điểm Thủy', huống hồ cho dù thực sự là 'Tinh Đình Điểm Thủy', cũng tuyệt nhiên không thể táng xuống nhiều quan tài như thế này được..." Nghe đến đây, Ngô Lương cuối cùng cũng phản ứng lại được: Hóa ra những chiếc hộp gỗ hình vuông kia, đều là những cỗ quan tài được táng đứng ở đây, chỉ để lộ ra một đoạn ngắn trên mặt đất thôi sao?!

Nơi này... phải có bao nhiêu cỗ quan tài đây?

Ngô Lương còn chưa kịp đếm kỹ, chỉ cảm thấy trước mắt san sát một vùng rộng lớn, quy mô này thực sự khiến hắn chấn động, ngay cả bãi mộ đao tử từng thấy trong mộ Tề Ai Công trước kia e rằng cũng phải cam bái hạ phong.

Chỉ là một vùng quan tài táng đứng lớn như vậy rốt cuộc có ý nghĩa gì, là hung hay cát?

Ngô Lương đang suy nghĩ trong lòng, liền nghe Vu Cát vuốt râu tiếp tục nói: 'Hơn nữa táng pháp này cũng hoàn toàn không đúng, pháp táng Thanh Đình Điểm Thủy Huyệt còn có rất nhiều quy củ, quan trọng nhất là phía trên quan tài nhất định phải dùng hoàng thổ bao phủ, nếu sử dụng chất đất khác sẽ trở thành bại huyệt, không cách nào phát huy được cái hay của Thanh Đình Điểm Thủy Huyệt, mà những quan tài này toàn bộ đều lộ nửa đoạn ra bên ngoài, hiển nhiên cũng là thập phần không phù hợp thường lý...

Khoan đã!' Nói đến đây, Vu Cát dường như lại phát hiện thêm tin tức quan trọng gì đó, thế mà cứng da đầu tiến lên phía trước vài bước, rướn cổ nhìn kỹ những cỗ quan tài kia hơn.

Sau đó lại đột nhiên đại kinh thất sắc, vội vàng nhảy dựng lùi về, vẻ mặt kinh hãi nói với Ngô Lương: 'Công tử, những quan tài này thế mà đều lộn ngược nhập thổ, như vậy đoạn nhiên không thể là táng

pháp Thanh Đình Điểm Thủy Huyệt, pháp táng này phải là đầu trên chân dưới, như vậy mới có thể thông qua hai chân hấp thu phong thủy bảo khí, mà nếu như thế này, chân ở trên đầu ở dưới, chính là điên đảo âm dương phản phục, nãi là đại hung táng pháp, chẳng những đối với con cháu đời sau cực kỳ bất lợi, ngay cả thi thủ cũng cực dễ sinh biến, nếu không phải đối đãi với tử địch không đội trời chung, tuyệt đối sẽ không hạ táng như thế!' 'Vừa rồi ta thấy trên những quan tài này còn quấn xích sắt, tưởng chừng người hạ táng những quan tài này nhất định cũng biết sự hung hiểm của táng pháp này, vì thế mới đặc biệt quấn thêm xích sắt, phòng khi thi thủ bên trong phát sinh dị biến thoát ra ngoài!' Nghe xong lời Vu Cát, mọi người đều lập tức căng thẳng.

Vu Cát tuy rằng đôi khi có chút không đáng tin, nhưng đối với những thứ chuyên môn thì chưa bao giờ làm việc lấp liếm, do đó mọi người không dám nghi ngờ phán đoán của lão.

Hơn nữa có thể khẳng định là hiện tại mọi người đã không còn chịu ảnh hưởng của Tâm Tác Quái Pháp nữa.

Vì thế cho dù là thứ Vu Cát nhìn ra, hay là trạng thái căng thẳng xuất hiện theo đó của mọi người, đều là cảm giác chân thực đáng tin cậy nhất, tương tự không cần phải nghi ngờ. 'Lão tiên sinh, nếu trên những quan tài này đều quấn xích sắt, vậy thì dù thi thủ bên trong có phát sinh dị biến, chắc cũng không thể dễ dàng thoát ra ngoài chứ?' Ngô Lương trầm ngâm một lát rồi cất tiếng hỏi.

Chương 299

Ít nhất tình huống hiện tại thấy được là những quan tài táng đứng này vẫn giữ trạng thái hoàn chỉnh, nghĩa là không có thứ kỳ quái nào từ bên trong quan tài đi ra.

Nhưng hắn cũng không dám loại trừ các khả năng khác.

Nếu những thi thủ này dị biến thành Hống trong mộ Lương Hiếu Vương, thì chỉ dựa vào những quan tài gỗ và xích sắt kia đoạn nhiên không thể vây khốn được, chỉ cần nó muốn ra là có thể ra bất cứ lúc nào.

Bất quá tình huống thi biến loại này còn chưa đủ để dọa sợ Ngô Lương.

Chiếc trống nhỏ huyền bí kia của hắn tuy không thể trực tiếp giết chết Hống nhưng cũng có thể dọa nó lui, lúc mấu chốt tóm lại vẫn có thể phát huy chút tác dụng, cũng coi như có chỗ dựa nên không sợ hãi. 'Chuyện này... lão phu cũng không nói chắc được, còn phải xem dị biến đến mức độ nào, nên biết thi biến không chỉ có một loại biến hóa, có những biến hóa đã vượt ra ngoài thường lý, dù là quan tài sắt cũng chưa chắc vây khốn được.' Vu Cát lắc đầu, nhăn nhó mặt già nói.

Ngay lúc này, phảng phất như để phối hợp với Vu Cát. 'Đông đông!' Trong địa cung đột nhiên vang lên hai tiếng đập cực kỳ trầm đục.

Âm thanh này cực giống tiếng đốt ngón tay gõ trên cửa gỗ, cộng thêm hiệu ứng âm thanh trầm đục, lập tức khiến mọi người ý thức được nguồn gốc của âm thanh này.

Rất có thể chính là...

đến từ bên trong một cỗ quan tài táng đứng nào đó! 'A...' Hoàng Nguyệt Anh nhỏ tuổi nhất sợ đến mức phát ra một tiếng kinh khiếu, vội vàng ôm chặt cánh tay Gia Cát Lượng. 'Đừng sợ, có chuyện gì xảy ra Hữu Tài ca ca nhất định sẽ bảo vệ chúng ta, ta cũng nhất định sẽ bảo vệ muội.' Gia Cát Lượng tuy mặt nhỏ cũng có chút trắng bệch nhưng vẫn nhỏ giọng an ủi Hoàng Nguyệt Anh, thuận thế ôm lấy bả vai nàng vào lòng mình.

Thằng nhóc này... có phong phạm của ta năm đó đấy!

Nhìn thấy cảnh này, Ngô Lương trong lòng thầm tán thưởng, bất quá lúc này không phải là lúc chú ý những chi tiết đó.

Hắn tuy không quá muốn làm rõ thi thủ trong quan tài rốt cuộc phát sinh biến hóa gì, nhưng lại phải làm rõ thứ bên trong có đe dọa đến an toàn tính mạng của họ hay không. 'Hình như là đằng kia, hàng thứ hai, cỗ quan tài thứ ba!' Bạch Tinh Tinh lập tức chỉ ra nguồn gốc âm thanh cho Ngô Lương, chính sắc nói. 'Ừm...' Ngô Lương gật đầu, vừa định gọi Điển Vi cùng lên trước xem xét một phen để đảm bảo quan tài đó không xuất hiện hư hỏng, thứ không xác định bên trong không thể ra ngoài trong thời gian ngắn, như vậy mới có thể yên tâm thăm dò những thứ khác.

Tuy nhiên hắn còn chưa kịp mở miệng.

Âm thanh kia giống như tiếng sói hú đầu tiên vang lên trong bầy sói vậy. 'Đông đông!' 'Đông đông!' 'Đông đông!' Càng nhiều âm thanh tương tự cùng lúc vang lên.

Tiếng này chưa dứt tiếng kia đã khởi!

Lần này không cần Bạch Tinh Tinh đưa ra phán đoán, mọi người cũng có thể nghe ra được, những âm thanh này đến từ cả vùng quan tài táng đứng trước mặt, tuy không dám nói mỗi một cỗ quan tài đều có động tĩnh, nhưng chí ít tuyệt đại đa số đều đang kêu.

Cảm giác này giống như một đội trống chưa được huấn luyện kỹ đang biểu diễn trước mặt, tiếng gõ nghe loạn thất bát tao.

Bất quá đội trống biểu diễn như vậy nghe còn có chút buồn cười.

Còn đội trống trước mặt Ngô Lương lúc này lại khiến người ta da đầu tê dại!

Mà điều khiến người ta kinh hoàng hơn là những tiếng đập này rõ ràng đang theo thời gian trôi qua mà không ngừng gia tốc, càng gõ càng nhanh, càng gõ càng gấp, giống như đang thúc giục tính mạng của mọi người vậy.

Mọi người thậm chí có thể tưởng tượng được mỗi một cỗ quan tài táng đứng này bên trong đều có một tà vật đáng sợ khát máu, chúng đã ngày càng cuồng táo, ngày càng không kiềm chế được.

Chúng giống như một đám thực khách đang đợi cơm, không ngừng gõ bát đũa xuống bàn thúc giục tiểu nhị mau chóng dâng món.

Chỉ cần chúng từ trong quan tài xông ra, hoặc giả Ngô Lương và mọi người đi tới, chúng sẽ như bầy châu chấu bất chấp tất cả vồ về phía mọi người, xé xác mọi người thành từng mảnh, uống máu ăn thịt... 'Chuyện này...' Ngay cả Điển Vi cũng đã thấy khó khăn, hơi nhíu mày nhìn về phía Ngô Lương.

Nếu có nhiều thứ có khả năng đã phát sinh thi biến như vậy từ trong quan tài đi ra, đừng nói bảo vệ tốt tất cả mọi người tại đây, ngay cả chỉ bảo vệ một mình Ngô Lương e rằng cũng rất chật vật.

Điển Vi còn như thế, những người khác tự nhiên cũng chẳng khá hơn.

Vu Cát đã lặng lẽ lui ra sau lưng Ngô Lương, chỉ từ sau lưng hắn thò ra một khuôn mặt già bất an.

Gia Cát Lượng thì ôm Hoàng Nguyệt Anh càng chặt, đến mức trên

mặt nhỏ của Hoàng Nguyệt Anh đã xuất hiện vẻ đau đớn, chắc là bị cậu làm đau.

Ngô Lương tự nhiên cũng cảm nhận được một luồng hàn ý, toàn thân không thoải mái.

Thế là hắn nhất không làm hai không nghỉ, trực tiếp di chuyển chiếc trống nhỏ huyền bí đến trước ngực, giơ tay gõ liên tiếp ba cái vào mặt trống. 'Bùm!

Bùm!

Bùm!' Tiếng trống hòa vào vùng âm thanh gõ kia.

Khắc sau...

Những tiếng đập tạp loạn mà ngày càng dồn dập im bặt.

Cả địa cung lại trở về tĩnh lặng.

Nhưng sự tĩnh lặng tuyệt đối này cũng khiến tâm thần không yên, cảm giác bên trong đang tiềm tàng nguy cơ lớn hơn, tựa như bóng tối trước lúc bình minh vậy. 'Quả nhiên có tác dụng!' Thấy tình trạng này, Ngô Lương trong lòng đã có phán đoán.

Đây thực ra không phải hiện tượng tốt gì, bởi vì từ một khía cạnh nào đó chứng minh, những thứ trong quan táng này tám phần chính là tà vật do thi biến tạo thành.

Bởi vì chiếc trống nhỏ huyền bí của hắn mấy lần phát huy tác dụng đều là lúc gặp phải tà vật.

Ngược lại khi đối mặt với những thứ khác thì không có bất kỳ hiệu quả nào.

Cho nên...

Trong lòng Ngô Lương cũng có chút bất an.

Bỏ qua vô số đằng trùng trong mộ Tề Ai Công không bàn tới, đây chắc là lần hắn gặp phải tà vật nhiều nhất, hơn nữa xác suất lớn toàn bộ đều là tà vật trực tiếp dị biến từ thi thể người, lý luận Thung Lũng Kỳ Lạ đã đưa ra kết luận, loại thứ này thường mới là đáng sợ nhất, rợn người nhất.

Ngoài ra, Ngô Lương còn đang suy nghĩ một vấn đề khó hiểu khác.

Thông qua mô tả của Tôn Nghiệp và những thứ thấy được sau khi vào địa cung có thể chứng minh, tòa địa cung này tuyệt đối chính là Công Thâu Trủng trong truyền thuyết không nghi ngờ gì nữa.

Mà Công Thâu Trủng tự nhiên chính là lăng mộ của Lỗ Ban.

Các dấu hiệu cho thấy Lỗ Ban ban đầu khi xây dựng Công Thâu Trủng cho mình chắc chắn đã tốn không ít tâm tư, nếu không không thể đem những phát minh sáng tạo cả đời của mình trưng bày ở đây theo hình thức triển lãm, đặc biệt là những khí giới lớn kia, muốn bày biện vào trong này không hề dễ dàng.

Nhưng đã như vậy, tại sao lại phải đặt nhiều quan tài táng đứng theo kiểu lộn ngược ở đây?

Từ xích sắt gia cố bên ngoài quan tài có thể thấy, Lỗ Ban nhất định cũng biết cách hạ táng này thập phần hung hiểm, vậy mà thiên thiên lại muốn bố trí thứ hung hiểm như vậy trong lăng mộ của mình, chuyện này nhìn thế nào cũng có chút không hợp thường lý.

Hoặc giả nói, những quan tài táng đứng lộn ngược này thực ra còn có công dụng khác đối với Lỗ Ban mà lợi nhiều hơn hại?

Nếu không phải như vậy thì thực sự không cách nào giải thích được...

Chính lúc Ngô Lương đang suy nghĩ như vậy. 'Khụ khụ...' Tôn Nghiệp phục trên lưng Dương Vạn Lý bỗng nhiên ho khan hai tiếng,

dùng một loại ngữ khí không quá chắc chắn nói: 'Chỗ này có phải Thanh Đình Điểm Thủy Huyệt hay không tôi không rõ, nhưng tôi nghi ngờ những quan tài táng đứng lộn ngược này có thể là Tuyệt Hộ Thung do tổ sư gia cố ý bố trí.' 'Tuyệt Hộ Thung?' Nghe vậy, mọi người đều nghi hoặc quay đầu nhìn về phía Tôn Nghiệp.

Cái tên này nghe đã thấy không phải thứ gì tốt, nhưng cụ thể ý nghĩa thế nào còn phải đợi truyền nhân Công Thâu Kinh như Tôn Nghiệp giải thích cho nghe. 'Cái gọi là Tuyệt Hộ Thung, vốn là một hình thức của Đả Sinh Thung.' Tôn Nghiệp nói khá tường tận: 'Thực ra tổ sư gia đối với cục diện phong thủy cũng có chút nghiên cứu, trước đây tượng sư xây cầu dựng nhà thường xảy ra chuyện ngoài ý muốn thương người, tổ sư gia cho rằng đó là do thợ thủ công khi động thổ ở một nơi nào đó đã phá hoại phong thủy nơi đó, dẫn đến xúc phạm quỷ thần nơi đó, quỷ thần sinh lòng bất mãn báo thù gây ra, vì thế để bình định phẫn nộ của quỷ thần, tổ sư gia liền đề xuất nghi thức Đả Sinh Thung, đem đồng nam đồng nữ chôn sống tại công trường để hiến tế, sau khi hành sự như vậy, chuyện ngoài ý muốn quả nhiên ít đi nhiều, sau này nghi thức này liền được lưu truyền trong giới tượng sư.' 'Thực ra Đả Sinh Thung cũng không nhất thiết phải dùng người sống, nếu là những công trình nhỏ hơn, ví dụ như chỉ là xây dựng một ngôi nhà, thì không đến mức gây ra tổn hại lớn cho phong thủy nơi đó, sử dụng gà sống chó sống để Đả Sinh Thung cũng được, như ngôi nhà của Hoàng gia kia, cha tôi cũng chỉ hiến tế hai con gà sống, nhưng nếu muốn xây đại kiều, cung điện, đê đập, thành trì và các kiến trúc lớn khác thì không thể thiếu việc dùng đến người sống.' 'Mà khi Đả Sinh Thung phải dùng người nào, người phải hạ táng thế nào, táng ở đâu cũng có không ít chỗ cần lưu ý.' 'Thông thường, tế phẩm đều sẽ chọn đồng nam đồng nữ, đồng nam đồng nữ ngoan ngoãn đáng yêu, hơn nữa thuần khiết vô hà, chẳng những là niềm yêu thích của con người mà còn là tế phẩm quỷ thần ưa thích nhất, làm ra

sự hy sinh như vậy cũng là cách tốt nhất để bày tỏ thành ý với quỷ thần.' 'Phương thức hạ táng thì có rất nhiều loại, có loại có thể sử dụng quan tài tiến hành bình táng, có loại cần buộc vào thạch thung trầm xuống nước tiến hành thủy táng, có loại thì phải tiến hành thụ táng... tóm lại mỗi loại đều có một cách nói riêng.' 'Táng ở địa phương nào cũng có nhiều giảng cứu, khi xây cầu có cái phải táng ở hai đầu cầu, có cái phải táng dưới mố cầu, khi xây nhà có cái phải táng dưới chính trạch, có cái phải táng ở nơi lộ trùng, còn có cái phải táng dưới đá quá môn... cũng là tùy nơi mà định.' 'Mà trong đó lợi hại nhất, cũng huyền bí nhất chính là loại Tuyệt Hộ Thung này.' 'Thực ra tôi cũng chưa từng thấy qua, chỉ nghe cha tôi nhắc tới, loại Tuyệt Hộ Thung này cần tìm bảy bảy bốn mươi chín cặp đồng nam đồng nữ, toàn bộ sử dụng phương thức táng đứng lộn ngược cực kỳ hiếm thấy này để chôn sống, lại phối hợp với phương thức sắp xếp tương ứng, đồng thời thi triển bí pháp mới có thể thành thung.' 'Mà những đồng nam đồng nữ bị hạ táng này sẽ vĩnh viễn không được siêu sinh, tộc nhân của họ cũng sẽ bị ảnh hưởng, tối đa duy trì thêm ba đời nữa là phải tuyệt hộ, từ đó trên thế gian không còn huyết mạch người sống này nữa, đây chính là nguồn gốc của cái tên Tuyệt Hộ Thung.' 'Còn Tuyệt Hộ Thung này rốt cuộc dùng để làm gì...' 'Tôi cũng nói không rõ lắm, ngay cả thông tin cha tôi biết cũng thập phần mơ hồ, ông ấy chỉ nói Tuyệt Hộ Thung này dường như có liên quan đến một nơi gọi là Hoàng Tuyền, nhưng Hoàng Tuyền này rốt cuộc là cái gì, ông ấy cũng không nói rõ được ngọn ngành.' Nói đến đây, Tôn Nghiệp cuối cùng thở dốc ngừng phát ngôn.

Với trạng thái hiện tại của hắn, một lúc nói nhiều như vậy cũng là một gánh nặng không nhỏ. 'Lại là cái Đả Sinh Thung mẹ kiếp kia...' Ngô Lương rất không thích từ ngữ tàn nhẫn này, càng không thích câu chuyện đằng sau từ ngữ đó.

Nhưng hắn thực sự không nghi ngờ lời giải thích của Tôn Nghiệp, truyền thuyết dân gian tập tục Đả Sinh Thung này chính là do Lỗ Ban một tay sáng tạo ra, hơn nữa còn lưu truyền mãi đến đời sau, thậm chí có những nơi vẫn còn đang sử dụng.

Ngay trước khi Ngô Lương xuyên không không lâu, còn từng thấy một tin tức: một công trường xây dựng xảy ra sự cố ác tính, bốn đứa trẻ chơi đùa gần đó mất tích bí ẩn, sau khi điều tra hóa ra bị chôn vào trong hố đất của công trường, toàn bộ bất hạnh tử vong.

Tuy rằng những người chịu trách nhiệm và nhân viên thi công liên quan đã phục pháp.

Nhưng quá trình vụ án vẫn tồn tại nhiều điểm nghi vấn, có người nghi ngờ đó có thể chính là Đả Sinh Thung.

Cùng lúc đó, Ngô Lương bỗng nhiên lại nhớ đến vị 'cao nhân' gặp được ở thành Trần Lưu năm xưa.

Vị 'cao nhân' này giả danh Giao Long đại tiên suýt chút nữa đã đem nam đồng nhà Doãn Kiện đi Đả Sinh Thung, đáng tiếc đụng phải Ngô Lương bóc mẽ, cuối cùng hại người không thành lại hại mình.

Ngô Lương nhớ rõ, lúc ấy hắn đã bảo Vương Khánh đem vị 'cao nhân' đó chôn ngược ở đầu cầu...

Như vậy đâm lao phải theo lao, e rằng cũng đã biến vị 'cao nhân' kia thành Tuyệt Hộ Thung rồi nhỉ?

Một người làm một người chịu, Ngô Lương không có ý muốn để tộc nhân của vị 'cao nhân' kia bị liên lụy, vì thế hiện tại nhớ lại, hình như sau khi về nên bảo Vương Khánh một tiếng, để hắn đào thi thể vị 'cao nhân' đó lên hạ táng lại, tránh làm hại đến người vô tội.

Đang nghĩ như vậy. 'Hoàng Tuyền?

Ngươi nói Hoàng Tuyền là Hoàng Tuyền nào?' Vu Cát dường như

đối với vấn đề phương diện này có hiểu biết sâu sắc hơn, liền truy vấn tiếp.

Chương 300

'Hoàng Tuyền chính là Hoàng Tuyền, cái gì gọi là Hoàng Tuyền nào?' Tôn Nghiệp vẻ mặt nghi hoặc hỏi ngược lại.

Ngô Lương và mọi người cũng tò mò nhìn về phía Vu Cát, lão đồng tử này nói đến đây chắc là vì cái gọi là Hoàng Tuyền cũng có phân loại, do đó mới có câu hỏi như vậy.

Thứ bên trong này chắc chắn sâu xa hơn, tuyệt đối không phải người bình thường có thể nói ra được. 'Hoàng Tuyền thực sự lão hủ cũng chưa từng thấy qua, nhưng nếu là cách cục Hoàng Tuyền do nhân công tạo ra thì tổng cộng có hai loại, một loại gọi là Sát Nhân Hoàng Tuyền, một loại gọi là Cứu Bần Hoàng Tuyền.' Vu Cát chính sắc nói: 'Sát Nhân Hoàng Tuyền cũng có mấy cách bố trí, chính là Canh Đinh Khôn hướng thị Hoàng Tuyền, Ất Bính tu phòng Tốn thủy tiên, Giáp Quý hướng thượng ưu kiến Cấn, Tân Nhâm Càn lộ tối nghi kỵ, Khôn hướng Canh Đinh thiết mạc ngôn, Tốn hướng kỵ hành Ất Bính thượng, Cấn phùng Giáp Quý họa liên liên, Càn hướng Tân Nhâm họa diệc nhiên.

Trong này chỉ cần có một loại phương vị bố trí phù hợp liền thành Sát Nhân Hoàng Tuyền, nãi là đại hung chi tượng.' 'Mà Cứu Bần Hoàng Tuyền cũng có khẩu quyết, chính là Tân nhập Càn cung bách vạn trang, Quý quy Cấn vị hoán văn chương.

Ất hướng Tốn lưu thanh phú quý, Đinh Khôn chung thị vạn tư tương.

Nãi là bảo cảnh đại cát đại lợi, có thể bảo vệ con cháu phú quý song toàn, phúc lộc miên trường.' 'Vì thế lão hủ mới có câu hỏi này.' 'Nếu là Sát Nhân Hoàng Tuyền, chúng ta thân ở nơi này chắc chắn

hung hiểm trùng trùng, đặc biệt phải tiểu tâm thứ bên trong quan quách của mộ chủ nhân, có thể không mở quan tài thì tuyệt đối không mở, nếu không chỉ cần dính phải chút thi khí trong quan cũng có thể mất mạng tại đây.' 'Còn nếu là Cứu Bần Hoàng Tuyền, chúng ta chỉ cần lưu ý nhiều hơn những thứ trong những quan tài táng đứng này, thi thủ của người trong mộ chắc sẽ không có dị biến gì, có thể nói là khai quan đại cát.' Vu Cát nói về cách cục phương vị phong thủy kia tuy khiến Ngô Lương và mọi người nghe mà vân lý vụ lý.

Nhưng lời kết lão đưa ra lại thập phần thông tục dễ hiểu, tương đương với việc cho Ngô Lương hai lựa chọn, mà hai lựa chọn này phải dựa trên hai tiền đề khác nhau. 'Chuyện này...' Nghe lời Vu Cát, Tôn Nghiệp cũng có chút ngẩn ngơ, sững sờ hồi lâu mới cảm thán nói: 'Dưới trướng Ngô giáo úy quả nhiên tàng long ngọa hổ, toàn là những năng nhân dị sĩ không thế xuất, tiểu nhân bội phục vô cùng, đáng tiếc tiểu nhân đối với phong thủy cách cục chỉ có thể coi là trình độ nhập môn, thực sự không biết các cách nói khác nhau về Hoàng Tuyền này, do đó cũng không biết tổ sư gia bố hạ rốt cuộc là Sát Nhân Hoàng Tuyền hay Cứu Bần Hoàng Tuyền.' 'Thuật nghiệp hữu chuyên công, Tôn tiên sinh không cần tự khiêm.' Ngô Lương lại lắc đầu cười cười, rồi hỏi Vu Cát: 'Lão tiên sinh, ngài nhìn cách cục phong thủy nơi này, cảm thấy nên là Sát Nhân Hoàng Tuyền hay Cứu Bần Hoàng Tuyền?' 'Lão hủ hiện tại cũng không nói chắc được.' Vu Cát nhíu mày lắc đầu: 'Dựa theo tình huống hiện có mà nhìn, nơi này không phải Sát Nhân Hoàng Tuyền, cũng không phải Cứu Bần Hoàng Tuyền, hoặc giả là địa mạo theo thời gian trôi qua đã phát sinh thay đổi, lại hoặc giả Tuyệt Hộ Thung này còn có những điểm tinh diệu khác, vì thế lão phu mới phải thỉnh giáo vị Tôn tiên sinh này.' Được rồi.

Vu Cát hỏi Tôn Nghiệp, Tôn Nghiệp không biết.

Tôn Nghiệp nói không ra, Vu Cát cũng nhìn không thấu.

Vấn đề này dường như rơi vào một vòng lặp chết chóc tạm thời không tìm ra đáp án.

Bất quá Ngô Lương cũng có suy nghĩ của riêng mình, trầm ngâm một lát rồi nói: 'Theo ta thấy, nơi này nếu là lăng mộ Công Thâu Ban dày công thiết kế, chắc sẽ cố gắng hết sức bố trí theo hướng có lợi cho bản thân và hậu đại, cho nên ta nghiêng về khả năng Cứu Bần Hoàng Tuyền lớn hơn một chút.' 'Nhưng nếu là người khác giúp hạ táng, hoặc giả Công Thâu Ban không để lại con nối dõi, do đó không quan tâm đến chuyện con cháu đời sau, chỉ muốn đem những kẻ xâm nhập mộ trảm tận sát tuyệt, vì thế đặc biệt bố trí thành Sát Nhân Hoàng Tuyền, cũng không hẳn là không có khả năng đó.' Vu Cát phản bác.

Lần này Ngô Lương lại bị Vu Cát hỏi vặn lại.

Hắn không hề cảm thấy Vu Cát công nhiên phản bác mình có gì không tốt, hắn đã thu nạp nhiều năng nhân dị sĩ như vậy vào Phường Nhân Quân chính là hy vọng họ có thể quần sách quần lực, từ đó hạ thấp rủi ro khai quật cổ mộ, vì thế quá trình thảo luận này là tất yếu, cũng là điều không thể trách cứ.

Hắn phải thừa nhận vấn đề của Vu Cát không phải không có đạo lý.

Sử sách chỉ nhắc đến bi kịch của người vợ sắp sinh của Lỗ Ban, không hề nói rõ ông còn có người vợ khác hay không, có để lại con nối dõi khác hay không, nhưng dựa vào trạng thái đau lòng muốn chết của Lỗ Ban sau khi mất vợ, người vợ đó cực kỳ có khả năng vô cùng quan trọng đối với ông, thậm chí là duy nhất trong đời cũng không biết chừng.

Ngoài ra.

Tất cả các mộ chủ nhân đều là sau khi chết kinh qua tay người

khác hạ táng, trong quá trình này cũng không phải không có khả năng xuất hiện một số chuyện ngoài ý liệu của mộ chủ nhân.

Cứ nói Lỗ Ban, ông ta nhảy xuống thành tường Dĩnh Thành mà chết.

Vậy thì sau khi chết chắc chắn phải có người mang thi thể ông ta đến Công Thâu Trủng, rồi theo di nguyện của ông ta tiến hành an táng, nếu người đó có oán niệm với Lỗ Ban, làm ra bất cứ chuyện gì cũng đều có thể.

Cho nên...

Ngô Lương nhìn về phía vùng quan tài táng đứng đang vây quanh cái container kim loại nghi là cơ phong kia.

Trước khi làm rõ Hoàng Tuyền này rốt cuộc là Hoàng Tuyền nào, rốt cuộc có mở hay không, đây thực sự là một vấn đề đáng bàn bạc.

Hắn biết Vu Cát sẽ không nói dối.

Do đó trong lòng cũng có chút nghi lự.

Khác với trước đây khi còn là nghé mới không sợ cọp, hiện tại hắn khai quật cổ mộ càng nhiều, gặp phải sự vật cổ quái càng nhiều, chuyện lo lắng trái lại cũng ngày càng nhiều lên.

Dù sao một quyết định của hắn hiện tại ảnh hưởng không chỉ là vận mệnh của một mình hắn.

Tương tự cũng là vận mệnh của những người đã thành chí thân của hắn ở thế giới này, đội ngũ ngày càng lớn, thứ Ngô Lương cần gánh vác cũng ngày càng nhiều.

Cứ như thế quyết định hồi lâu. 'Mọi người đi theo ta đối với những quan tài táng đứng và môi trường xung quanh tiến hành kiểm tra kỹ lưỡng, xem có tìm được manh mối khác hay không, lão tiên sinh

tốn chút tâm trí, cố gắng hết sức đưa ra phán đoán chính xác nhất, sau đó chúng ta mới quyết định có mở quan tài hay không.' Ngô Lương cuối cùng nói. 'Lão hủ sẽ tận lực.' Vu Cát gật đầu đáp.

Tiếp theo, Ngô Lương và mọi người cùng hành động.

Trước tiên là tiến hành kiểm đếm kỹ lưỡng vùng quan tài táng đứng trước mắt.

Quả nhiên đúng như lời Tôn Nghiệp nói, không thiếu không thừa vừa vặn chín mươi tám cỗ, ứng với số bảy bảy bốn mươi chín cặp đồng nam đồng nữ.

Tiếp đó mọi người lại lần lượt kiểm tra những quan tài táng đứng này.

Lúc này họ mới phát hiện, những quan tài táng đứng này tuy không lập bia, nhưng đều khắc một cái tên ở đỉnh đầu phần quan tài lộ ra bên ngoài.

Phương pháp viết những cái tên này xem ra toàn bộ đều là phông chữ nước Sở thời Xuân Thu Chiến Quốc.

Loại chữ này hình thể thuôn dài, nét vẽ mảnh mai mà từ đầu đến cuối như một, bút thế tròn trịa trôi chảy, coi như là một loại chữ viết khá đặc sắc thời Xuân Thu Chiến Quốc, chính vì khá độc đáo nên đọc lên có chút khó hơn cổ văn nước Tề. 'Những cái tên này chắc đều là của người chết trong quan tài.' Ngô Lương thầm suy đoán.

Theo hắn biết, thông thường loại người bị hiến tế này thân phận không cao, thường sẽ không để lại tên tuổi, có kẻ thậm chí còn không xứng có một cỗ quan tài.

Mà những người chết bị làm Tuyệt Hộ Thung ở đây đãi ngộ lại rõ ràng cao hơn nhiều.

Đây cũng coi như một chi tiết nhỏ không bình thường.

Thế là Ngô Lương nói chi tiết này cho Vu Cát và Tôn Nghiệp nghe, hy vọng được nghe ý kiến của họ. 'Chuyện này... lão phu đối với Đả Sinh Thung thực ra không có nghiên cứu, nên không biết chi tiết trong đó.' Vu Cát lắc đầu nói. 'Tôn mỗ thì biết một chút, đúng như công tử nói, thông thường người bị Đả Sinh Thung đều chỉ có thể coi là vật tế sống, không cần thiết để lại danh tính, ngay cả trong chúc văn tuyên đọc khi cử hành nghi thức cũng sẽ không đề cập đến danh tính, chỉ gọi chung là đồng nam đồng nữ, coi như các tế phẩm khác mà thôi.' Tôn Nghiệp nói khá tường tận.

Nói xong, Tôn Nghiệp lại đưa ra một vấn đề bị mọi người bỏ qua: 'Không biết các vị có phát hiện ra, những quan tài táng đứng này tuy chế thức và quy cách y hệt nhau, lớp ngoài cũng đều dùng sơn đen bao phủ, nhưng thực ra loại gỗ sử dụng lại ngũ hoa bát môn, có cái là gỗ bách và gỗ thông thường thấy, có cái lại là gỗ sam và gỗ đoạn tốt hơn một chút, thậm chí còn có cái dùng gỗ dầu đồng không thích hợp để làm quan tài.' 'Ồ?

Lại có chuyện đó sao?' Ngô Lương nghe xong sững sờ, vội vàng tiến sát đến một cỗ quan tài gần nhất để nhìn kỹ.

Thực ra đây không phải do hắn sơ suất đại ý, chủ yếu vẫn là vì lớp sơn đen bên ngoài quan tài cản trở sự quan sát của hắn, cộng thêm việc hắn hiểu biết về các loại gỗ vốn chỉ ở trình độ nhập môn, tự nhiên không dễ nhìn ra được.

Kết quả hắn tiến sát lại nhìn kỹ như vậy vẫn không nhìn ra được gì.

Điều này khiến Ngô Lương phải nhìn Tôn Nghiệp bằng con mắt khác, không hổ là chuyên gia trong lĩnh vực này, cách một lớp sơn đen, thậm chí được Dương Vạn Lý cũng giữ một khoảng cách với những quan tài đó mà vẫn có thể dễ dàng nhìn ra loại gỗ bên dưới.

Bất quá điểm chú ý của Ngô Lương hiện tại càng nhiều hơn vào vấn đề nảy sinh từ đó.

Những quan tài táng đứng này chế thức và quy cách y hệt nhau nhưng gỗ sử dụng lại ngũ hoa bát môn, điều này rốt cuộc nói lên vấn đề gì?

Theo lý thường mà nói.

Nếu là sản xuất thống nhất, thông thường sẽ thu mua một loại gỗ với số lượng lớn, quan tài làm ra tự nhiên sẽ không có sự khác biệt.

Mà nếu là sản xuất theo đợt thì lại có cách nói khác.

Cứ lấy binh mã dũng trong lăng Tần Thủy Hoàng mà nói, những binh mã dũng đó là do các thợ thủ công khác nhau chế tác theo từng đợt, do đó bất luận là ngoại mạo, công nghệ, vật liệu v.v...

đều có sự tồn tại của những cái khác biệt, như vậy mới tạo nên cảnh tượng hình thái khác nhau, phảng phất như mỗi một binh mã dũng đều là một cá thể độc nhất vô nhị.

Cho nên... 'Tôn tiên sinh, ngoài loại gỗ ra, ngài xem thử công nghệ của những quan tài này có sai biệt gì không?' Ngô Lương suy nghĩ một chút rồi hỏi tiếp. 'Tuân mệnh, làm phiền huynh đệ này đỡ tôi lại gần một chút để xem xét.' Tôn Nghiệp gật đầu nói với Dương Vạn Lý bên dưới.

Dương Vạn Lý lập tức đặt Tôn Nghiệp xuống, đỡ hắn lần lượt xem xét những quan tài gần đó.

Cứ như vậy sau khi xem qua tổng cộng sáu cỗ quan tài, Tôn Nghiệp cuối cùng mới nhìn lại Ngô Lương, cực kỳ nghiêm túc nói: 'Tôi đã xem kỹ rồi, những quan tài này chắc chắn toàn bộ đều từ tay đại sư mà ra, đại sư tuy công nghệ đã vô cùng tinh xảo, nhưng các vị chắc cũng biết, bất kỳ kỹ nghệ nào cũng có một quá trình từ mô phỏng

đến sáng tạo, đại sư đã có kỹ năng cơ bản cực kỳ vững chắc, trên cơ sở này sẽ bắt đầu xuất hiện phong cách cá nhân khá rõ rệt, kỹ nghệ của tôi tuy khoảng cách với đại sư còn rất xa nhưng vẫn có thể nhìn ra được, sáu cỗ quan tài này tuyệt đối xuất phát từ sáu vị đại sư khác nhau, hơn nữa là những đại sư mà người ngoài không thể dễ dàng mô phỏng được!' 'Sáu cỗ quan tài lần lượt từ sáu thợ thủ công, hơn nữa toàn bộ đều là thợ thủ công cấp đại sư?' Nghe lời Tôn Nghiệp, Ngô Lương trong lòng càng thêm kinh ngạc.

Tuy Tôn Nghiệp không xem xét tất cả quan tài, nhưng từ tình huống trên sáu cỗ quan tài này cũng có thể tưởng tượng được, chín mươi tám cỗ quan tài này e rằng đều là tình huống tương tự... 'Chính xác.' Tôn Nghiệp vô cùng khẳng định gật đầu. 'Tôn tiên sinh, ngài có từng nghe thân phụ nói qua Tuyệt Hộ Thung đối với quan tài còn có yêu cầu đặc biệt gì khác không?' Ngô Lương truy vấn. 'Không có nghe nói, theo tôi biết, chuyện này quan trọng nhất là đồng nam đồng nữ và nghi thức tế tự hợp quy hợp củ, những phương diện còn lại hầu như không có bất kỳ yêu cầu nào.' Tôn Nghiệp hơi nhíu mày nói. 'Ừm...' Ngô Lương rơi vào trầm tư.

Quan tài xuất từ những đại sư khác nhau, đồng nam đồng nữ có tên tuổi, cùng chế thức quy cách nhưng gỗ lại khác nhau...

Điều này cho Ngô Lương một cảm giác kỳ quái.

Dường như mỗi một cái trong chín mươi tám Tuyệt Hộ Thung đều do một thợ thủ công đại sư khác nhau chuẩn bị, sau đó nhận được sự điều phối thống nhất, cùng được đưa đến đây chôn xuống, cùng nhau tạo thành Hoàng Tuyền trong địa cung này.

Cảm giác này rất quỷ dị, mang lại cảm giác như thể các thành viên của một tổ chức tà giáo nào đó cùng tụ tập ở đây để tổ chức một buổi lễ tà ác vậy.

Đang nghĩ như vậy. 'Công tử, ngài mau lại đây xem này!' Điển Vi đang đi phía trước dẫn đường đột nhiên căng thẳng hẳn lên, quay đầu hét gọi Ngô Lương. 'Đi!' Ngô Lương vội vàng dẫn mọi người chạy tới xem xét.

Cái nhìn này thật không đơn giản.

Chỉ thấy hướng Điển Vi chỉ, thế mà là một cỗ quan tài táng đứng đã mở ra!

Cỗ quan tài này không bị hư hại do bạo lực, chỉ là ngay đối diện nắp quan tài bị đào ra một rãnh hào có chiều rộng bằng với quan tài.

Quan tài vẫn đứng thẳng tắp, chỉ là nắp quan tài đã bị hất mở, nằm phẳng trong rãnh hào, khiến tình huống bên trong quan tài hiện ra rõ mồn một.

Mà lúc này bên trong quan tài lại trống không không có vật gì!

Chương 301

Cùng lúc đó. 'Đông đông!' 'Đông đông!' 'Đông đông!' Tiếng đập quan tài lại vang lên một lần nữa, vô cùng cấp bách và dày đặc, tựa như tiếng trống trận vang lên trước khi khai chiến!

“Thình!

Thình!

Thình!” Ngô Lương lập tức vỗ mạnh vào chiếc trống nhỏ thần bí để tiến hành trấn áp.

Lần này tiếng trống thần bí vẫn có hiệu quả, những tiếng gõ kia lập tức tiêu tan, không còn dấu vết.

Nhưng trong lòng Ngô Lương đã thoáng hiện lên chút lo âu.

Bởi vì hắn có thể cảm nhận rõ ràng, tiếng gõ vừa rồi hiển nhiên dồn dập và dày đặc hơn trước rất nhiều, tức là thứ bên trong thụ táng quan đang dần trở nên cuồng táo hơn, đây chẳng phải hiện tượng tốt lành gì.

Dù sao bất luận là những cỗ quan tài kia, hay là những sợi xích sắt đang khóa chặt chúng, đều đã trải qua hàng mấy trăm năm, trời mới biết còn có thể chống chọi được bao lâu.

Quan trọng nhất là, thứ bên trong thụ táng quan dường như có thể cảm nhận được mọi cử động của bọn họ, từ đó đưa ra những phản ứng khác nhau.

Ở trong một nơi đầy rẫy những tà vật vị tri ngày càng cuồng bạo như thế này, Ngô Lương luôn cảm thấy mình như đang khiêu vũ trên đầu mũi kim, hay bơi lội trong con suối đầy cá ăn thịt người, thật lòng chẳng ai có thể giữ được tâm thái bình hòa cho nổi.

“Công tử, lão hủ cảm thấy nơi này không nên nán lại lâu, bất luận ngài định làm gì, tốt nhất hãy tốc chiến tốc thắng...” Vu Cát còn lo lắng hơn cả Ngô Lương, giọng nói run rẩy lên tiếng.

“Ân.” Ngô Lương gật đầu.

Hắn cũng nghĩ vậy, nhưng có những việc không thể vội vàng được.

Giống như lúc này, cỗ quan quách bằng đồng vàng nghi là ‘Cơ Phong’ của Lỗ Ban đang ở ngay phía trước, tuy hắn cũng muốn lập tức mở ra xem xét, nhưng phải nhẫn nại làm rõ tình hình rồi mới quyết định.

Đặc biệt là phải tìm hiểu xem cỗ thụ táng quan đã mở sẵn trước mặt này rốt cuộc là chuyện thế nào.

Dù sao thứ này cũng có quan hệ không nông với các thụ táng quan khác, biết đâu có thể thông qua nó để hiểu được thứ bên trong những cỗ quan tài kia, thay vì cứ phải mò đá qua sông như hiện tại, mà lại là một con sông đầy cá ăn thịt người.

Ngoài ra còn một chi tiết, Ngô Lương cảm thấy rất cần thiết phải nghiên cứu kỹ lưỡng.

Phương thức mở nắp của cỗ thụ táng quan này, đặc biệt là rãnh đào hướng về phía nắp quan tài, nhìn qua đã biết là do nhân công làm ra, tuyệt đối không thể là thứ gì đó từ bên trong cưỡng ép phá quan mà ra.

Thêm vào đó, quan tài và nắp quan tài được bảo tồn khá hoàn hảo, không thấy dấu vết hư hại nào, chỉ là bên trong quan tài và nắp quan tài có lưu lại một số vết cào khá nông.

Những vết cào này...

“Điển Vi, ngươi hộ pháp cho ta, ta xuống dưới xem thử.” Ngô

Lương cũng thật gan dạ, thấy bên trong quan tài trống rỗng, trong rãnh cũng không có gì kỳ quái, liền chủ động nhảy xuống rãnh, tiến sát cỗ quan tài để xem xét.

"Ngô Hữu Tài... cẩn thận!" Bạch Tinh Tinh thấy vậy không nhịn được thốt lên một tiếng, nhưng cuối cùng cũng không ngăn cản Ngô Lương.

"..." Mọi người đều nín thở, tĩnh lặng quan sát từng cử động của hắn.

Ngô Lương trước tiên đi tới chỗ nắp quan tài đang nằm ngang trong rãnh, ngồi xổm xuống xem xét những vết cào lưu lại.

Những vết cào này rất hỗn loạn, nhưng cơ bản đều do bốn đường gần như song song tạo thành, điều này khá giống với bàn tay người, bởi vì con người tuy có năm ngón tay, nhưng khi thật sự cào cấu thì thường chỉ dùng được bốn ngón.

Hơn nữa có thể thấy, móng tay tạo ra những vết cào này không mấy sắc bén, nếu không vết cào không thể nông và rộng như thế.

Điều này cũng tương đồng với tay người, vì người bình thường chẳng ai để móng tay sắc nhọn, việc đó không những chẳng giúp ích gì cho sinh hoạt mà còn gây ra không ít phiền toái.

Điểm khác biệt duy nhất là màu sắc của những vết cào này.

Có vết màu sậm, có vết màu nhạt hơn.

Đây tuyệt đối không phải do chất liệu gỗ, nếu không thì không thể chỉ những nơi có vết cào mới có màu sắc đậm nhạt bất nhất như vậy...

Cho đến khi Ngô Lương nhìn thấy một vật, hắn mới có suy đoán về nguyên nhân khiến màu sắc vết cào khác nhau.

Ở cuối một vết cào màu sậm, hắn thấy một miếng vảy mỏng hình vòng cung.

Miếng vảy mỏng này khảm sâu vào thớ gỗ của nắp quan tài, trông vừa giòn vừa cứng.

Ngô Lương tạm thời chưa rõ đây là thứ gì, sợ vô ý làm hỏng nên không dám dùng tay chạm vào, chỉ đành rút đoản đao bằng đồng ra, từng chút từng chút đào phần gỗ xung quanh miếng vảy để tìm hiểu.

May mà miếng vảy này khảm không sâu, chỉ đào vài nhát, nó đã rơi ra khỏi thớ gỗ.

Ngô Lương lần này đã nhìn rõ hình dạng hoàn chỉnh của nó...

Đây dường như là một chiếc móng tay người bị bong tróc!

Và nhìn kích cỡ miếng vảy, đây hẳn là móng tay của một đứa trẻ còn nhỏ hơn cả Hoàng Nguyệt Anh!

Đáp án đã quá rõ ràng.

Những vết cào kia e rằng chính là do đứa trẻ bị đóng 'Tuyệt hộ thung', còn sống mà đã bị tống vào quan tài cào cấu ra.

Còn sự khác biệt về màu sắc, cực kỳ có khả năng là do dính phải máu chảy ra từ đầu ngón tay bị mài rách, móng tay bị bật ra khi đứa trẻ liều mạng cào cấu!

"..." Ngô Lương tức thì cảm thấy trong ngực có một luồng khí nghẹn lại, muốn nôn không nôn được, muốn nuốt không nuốt trôi.

Cảnh tượng lúc đó hắn hoàn toàn có thể tưởng tượng ra, huống chi đời sau còn có vài bộ phim nước ngoài về góc nhìn 'chôn sống', khiến hắn chẳng cần động não cũng cảm nhận được sự tuyệt vọng và áp lực tột cùng của một người sống bị khóa trong quan tài, vùi sâu dưới đất, gọi trời trời không thấu, gọi đất đất chẳng hay.

Nhưng hiện tại rõ ràng không phải lúc để chìm đắm vào cảm giác đó.

Ngô Lương hít sâu vài hơi, cuối cùng cũng thấy dễ chịu hơn một chút, rồi bước lên nắp quan tài, tiếp tục đi vào bên trong quan tài để xem xét.

Bên trong không có lớp lót, cũng không sơn phết, trực tiếp là màu của thớ gỗ.

Trên đó vẫn có những vết cào đậm nhạt khác nhau, nhưng ít hơn trên nắp một chút, đây cũng là hiện tượng bình thường, nếu là ai bị nhốt vào quan tài cũng sẽ dồn sự chú ý vào nắp quan tài nhiều hơn, vì đó là hướng có khả năng thoát ra nhất.

Ngoài những vết cào đó, Ngô Lương lại phát hiện thêm một số vết đốm loang lổ có màu sẫm hơn màu gỗ một chút, chỉ có điều hiện tại ngay cả trong quan tài cũng đã phủ một lớp bụi bặm, che lấp những vết tích này, khiến chúng không rõ ràng.

Ngô Lương tự nhiên sẽ không bỏ qua bất kỳ manh mối nào.

Hắn trước tiên lấy mặt nạ phòng độc mang theo bên người ra, sau đó hít một hơi thật sâu, thổi mạnh một cái vào những nơi thấy có vết tích.

Nhất thời trong quan tài bụi tung mù mịt.

Ngô Lương vừa lùi lại phía sau, vừa áp mặt nạ phòng độc lên mũi miệng để tránh hít phải đống bụi này.

Thổi một hơi tự nhiên là không đủ.

Cứ lặp lại như vậy vài lần, rồi dùng khăn lụa lau sạch lớp bụi còn sót lại, những vết tích sẫm màu loang lổ bên trong quan tài mới hoàn toàn hiện ra.

Tuy nhiên vẫn không mấy rõ nét.

Hơn nữa những vết này rất hỗn loạn, chỗ này một nét chỗ kia một vạch, ngoằn ngoèo không có hàng lối, muốn nhìn ra ý nghĩa bên trong vẫn khá khó khăn.

Nhưng căn cứ vào màu sắc của chúng, so với màu của những vết cào sẫm màu thì không khác biệt mấy, Ngô Lương có lý do để nghi ngờ rằng những thứ này cũng là dùng máu tươi viết ra.

Nếu đã như vậy, thì nhất định là muốn biểu đạt ý nghĩa gì đó, chỉ là Ngô Lương tỉ mỉ nhận diện một hồi, cũng chỉ lờ mờ nhìn ra một chữ 'Ngô' (Ta/Tôi) cực kỳ không chuẩn xác.

Cho nên, những vết tích này rất có thể là chữ viết.

"Vu Cát, ông xuống đây giúp ta xem thử, những vết tích trong quan tài này rốt cuộc có phải là chữ không, hay là chữ gì." Ngô Lương nhìn không mấy hiểu, đành phải cầu cứu chuyên gia trong lĩnh vực này.

Lão đạo sĩ này quả không sống uổng ngần ấy năm, lúc trước giúp hắn tu chỉnh 《Tề Sử》, hắn đã biết Vu Cát đọc rất nhiều điển tịch Đạo học và phương thuật cổ, dù không thể nhờ đó mà đắc đạo thăng tiên, nhưng nghiên cứu về cổ văn tự thì vượt xa người thường.

"Điển Vi, đỡ lão hủ một tay." Vu Cát thấy Ngô Lương ở bên dưới bình an vô sự, tự nhiên cũng không có gì lo lắng, vội quay đầu cầu cứu Điển Vi.

Thế là Điển Vi ở trên kéo, Ngô Lương ở dưới đỡ, cuối cùng cũng đưa được Vu Cát chân cẳng không mấy linh hoạt xuống dưới.

Vào trong quan tài, Vu Cát cũng nhíu mày bò trên đó nhìn hồi lâu, dường như cũng không nhìn ra manh mối gì, tiếp đó lại lùi lại vài bước, giữ khoảng cách để quan sát.

Cho đến lúc này, lão mới rốt cuộc cười lên, vuốt râu vẻ đắc ý nói:

“Công tử, những vết tích trên này đúng thật là chữ, hơn nữa chính là cổ văn nước Sở, chỉ có điều có lẽ khi viết những chữ này, người viết chấm máu quá đẫm, khiến vết máu loang thẳng xuống dưới, mặt chữ có chút mờ nhòe, vì thế mới không dễ phân biệt.” “Ngoài ra, người viết những chữ này e là học nghệ chưa tinh, có vài chỗ nét vẽ bị viết sai, còn có một số chỗ lược bỏ các bộ thủ quan trọng, điều này lại càng tăng thêm độ khó cho việc giải mã.

May mà lão hủ kiến đa thức quảng, chút khó khăn này không làm khó được lão hủ.

Lão hủ chỉ cần nhìn tổng thể là có thể đoán được ý nghĩa của những chữ này, ít nhất cũng đoán được tám chín phần mười.” Nghe lời này, Ngô Lương tức thì lại có thêm suy nghĩ mới.

Phân tích của Vu Cát có lẽ đúng, nếu sử dụng máu tươi để viết chữ trên tấm ván quan tài dựng đứng và thấm hút kém như thế này, đương nhiên rất dễ chảy xuống, khiến vết tích mờ nhòe.

Ngoài ra, ‘Tuyệt hộ thung’ đều dùng đồng nam đồng nữ, mà đồng nam đồng nữ thông thường vẫn đang trong giai đoạn học tập, rất nhiều kiến thức chưa học hết, về văn tự cũng vậy, viết ra một số nét sai hoặc thiếu bộ thủ cũng là hiện tượng bình thường.

Cho nên, những chữ này tám phần mười chính là do đồng nam hoặc đồng nữ bị táng sống vào cỗ quan tài này để lại.

Trên cơ sở đó, Ngô Lương lại nhận ra một chi tiết khác minh chứng cho điều này.

Những vết cào và chữ viết kia đều nằm ở phần dưới của thụ táng quan, độ cao không quá một mét hai... tức là khi đứa trẻ này bị táng vào, e rằng khi giơ tay lên cũng chỉ cao khoảng một mét hai mà thôi.

“Không hổ là lão tiên sinh, mời ông giải độc những văn tự này cho

ta.” Ngô Lương trước tiên tâng bốc Vu Cát một câu, sau đó nghiêm sắc mặt nói.

“Công tử xem này.” Vu Cát khá hưởng thụ mà mỉm cười, sau đó như một người thầy chỉ vào một cụm vết tích nhỏ bên trong quan tài nói: “Đây trong cổ văn nước Sở là một chữ ‘Ngô’ (Ta), chữ này không viết sai, chỉ là viết hơi nhỏ nên trông như một cụm.

Còn chữ bên dưới là chữ ‘Cụ’ (Sợ), chỉ là khi viết lại thừa một nét, khiến nó trông chẳng ra sao, nhưng liên kết lại thì có thể thấy hai chữ này đọc là ‘Ngô Cụ’ (Ta sợ).” “Công tử lại xem bên này, đây cũng là một chữ ‘Ngô’, chữ này thì lớn hơn một chút, trông cũng rõ ràng hơn...” Vu Cát trước đó tuy nhắc nhở Ngô Lương “tốc chiến tốc thắng”, nhưng đến khi được khoe khoang học vấn, lão dường như lại rơi vào cảnh giới quên mình, nói năng cực kỳ tường tận, hận không thể đem cách viết chính xác và điển tích của mỗi chữ ra nói một lượt.

May mà Ngô Lương cũng khá thích nghe những thứ này, vả lại cũng chỉ mất vài phút, nên không thúc giục.

Nghe một lúc lâu, Ngô Lương cuối cùng cũng hiểu hết ý nghĩa của tất cả các vết tích bên trong quan tài: “Phụ thân”, “Mẫu thân”, “Ta sợ”, “Cứu ta”, “Ta oán hận”, “Ta muốn về nhà”, “Ta nguyền rủa các người”.

Những từ ngữ và đoản cú này rất dễ dàng liên kết lại với nhau, mang theo sắc thái tình cảm cực kỳ nồng đậm.

Chương 302

Nghe Vu Cát giảng giải, ngay cả mọi người cũng bất giác thấy ngực nghẹn lại, liên hệ với sự thực về 'Tuyệt hộ thung', bọn họ tự nhiên cũng có thể hình dung ra những chuyện đã xảy ra trong cỗ thụ táng quan này.

So với thảm kịch người vợ mang thai của Lỗ Ban từ trên không rơi xuống chết thảm, đây mới thực sự là thảm kịch nhân gian.

Một thảm kịch được tạo ra bởi mặt ác độc nhất của nhân tính!

"Điển Vi, đưa lão tiên sinh và ta lên trên đi." Đến nước này, Ngô Lương đã tiến hành kiểm tra toàn diện nhất đối với cỗ thụ táng quan này, thấy không còn gì đáng chú ý nữa, cuối cùng mới nói với Điển Vi ở trên.

Cỗ thụ táng quan này tuy cung cấp cho hắn một số thông tin, nhưng thực ra không mang lại manh mối then chốt nào cho quyết định tiếp theo của Ngô Lương, cũng không tìm thấy tung tích cuối cùng của thi thể.

Khi đã lên khỏi rãnh, Ngô Lương lại nhìn cỗ thụ táng quan kia một lần nữa.

Trên đỉnh của nó cũng có khắc một cái tên.

"Hắn tên là Vũ Văn Kỵ..." Có lẽ vì đồng cảm, hoặc có lẽ muốn dành cho đứa trẻ từng bị táng ở đây chút tôn trọng tối thiểu, Ngô Lương dùng giọng điệu trịnh trọng đọc cái tên này lên.

Tên này, xem ra hẳn là một bé trai...

Tuy nhiên, chính hành động vô tâm này lại khiến Tôn Nghiệp đang trong trạng thái suy yếu cực độ chợt rùng mình một cái, trừng lớn mắt

nhìn Ngô Lương, kinh ngạc hỏi: "Các hạ vừa nói chủ nhân cỗ quan tài này tên là gì?" "Vũ Văn Kỵ... có chuyện gì sao?" Ngô Lương hơi nghi hoặc hỏi lại.

Mọi người cũng kỳ quái nhìn Tôn Nghiệp, không hiểu vì sao lão lại có phản ứng như vậy.

"Chữ 'Kỵ' đó, có phải là chữ 'Kỵ' trong 'Kỵ húy' không?" Tôn Nghiệp lập tức xác nhận lại lần nữa.

"Đúng vậy, lẽ nào ngươi biết người này?" Ngô Lương gật đầu, theo bản năng hỏi.

"Trong tộc phổ nhà ta có cái tên này, trong từ đường cũng có bài vị của cái tên này.

Hơn nữa theo tộc phổ ghi chép, 'Vũ Văn Kỵ' này chính là vị tiên tổ cuối cùng mang họ Vũ Văn của gia tộc ta.

Sau đời của ngài, nhà ta liền lập thêm một điều tổ huấn, con cháu sau này đều không được kế thừa họ cha, cũng không được lấy họ 'Vũ Văn' làm họ nữa." Tôn Nghiệp cũng không thể tin nổi mà nói, "Ngoài ra, trong tộc phổ nhà ta ghi chép, vị tiên tổ tên 'Vũ Văn Kỵ' này dường như chỉ sống đến bảy tuổi đã bạo bệnh mà chết, năm đó chính là cùng năm với khi Tổ sư gia hạ táng!" ---------- "Ý của Tôn tiên sinh là..." Nghe lời Tôn Nghiệp, Ngô Lương trong lòng không khỏi kinh ngạc, đồng thời cũng tự não bổ ra một số thứ.

Có lẽ người trùng tên trùng họ này chính là một trong những vị tiên tổ của Tôn Nghiệp!

Và nếu đúng là như vậy, sự việc trở nên vô cùng thú vị.

Kể từ khi Tôn Nghiệp, một hậu nhân, còn biết những đứa trẻ bị táng vào thụ táng quan này cuối cùng đều trở thành 'Tuyệt hộ thung' trong Công Thâu Trủng, và biết được ảnh hưởng nặng nề của 'Tuyệt

hộ thung' đối với một gia tộc, thì tiên tổ của Tôn Nghiệp chắc chắn cũng hiểu rõ tác hại của nó.

Vì thế, nếu tiên tổ của Tôn Nghiệp không muốn vì nguyên nhân này mà dẫn đến việc gia tộc bị 'tuyệt hộ' trong vòng ba đời, cực kỳ có khả năng đã làm gì đó với 'Tuyệt hộ thung'.

Ví dụ như... bí mật lẻn vào Công Thâu Trủng, mang đứa trẻ của nhà mình vốn bị đóng thành 'Tuyệt hộ thung' đi.

Nếu không phải vậy, cỗ thụ táng quan này chắc chắn không thể mở ra theo kiểu hiển nhiên là đào bới từ bên ngoài như thế, thi thể bên trong cũng không lý nào biến mất không dấu vết, trong khi những cỗ thụ táng quan khác vẫn còn nguyên vẹn.

Đây rõ ràng là có mục đích từ trước.

Có lẽ cũng chính nhờ vậy, dòng họ của Tôn Nghiệp mới kéo dài được đến đời của lão, mặc dù vẫn phải chịu đựng một số lời nguyền rủa cực kỳ lợi hại.

Ngoài ra, kết hợp với kết luận mà Tôn Nghiệp đưa ra trước đó sau khi quan sát những thụ táng quan này: chúng đều do các đại sư chế tạo, nhưng nhìn vào chi tiết thủ nghệ thì dường như đến từ các đại sư khác nhau, gần như không có sự trùng lặp, và những cái tên, họ tên khắc trên quan tài cũng khác nhau...

Ngô Lương tức thì lại não bổ thêm nhiều thứ nữa.

Có lẽ... những thụ táng quan này đều do các truyền nhân của《Công Thâu Kinh》 tạo ra, nghĩa là bọn họ đều là đệ tử đắc ý của Lỗ Ban.

Còn những đứa trẻ bị táng bên trong có lẽ chính là con cháu trong nhà của những đệ tử đắc ý đó, và hẳn là bọn họ đã tự nguyện giúp Lỗ Ban hoàn thành nơi 'Tuyệt hộ thung' này.

Còn về nguyên nhân, có lẽ vì bọn họ kế thừa 《Công Thâu Kinh》, mà 《Công Thâu Kinh》 lại gây ra những ác hạnh có thể khiến mạch tượng sư vĩnh viễn đoạn tuyệt trong thiên hạ, Lỗ Ban vì muốn chính danh cho mạch tượng sư mà có thể tung mình nhảy xuống thành để tỏ rõ chí hướng, thì việc yêu cầu đệ tử chân truyền của mình dùng phương thức này để dần cắt đứt sự kế thừa của 《Công Thâu Kinh》 cũng là một cách khá tốt.

Đây có lẽ mới là lời nguyền của 《Công Thâu Kinh》!

Tuy nhiên, những đệ tử chân truyền này khi tuân theo di nguyện của Tổ sư gia để thực hiện việc này, liệu có biết trước rằng cuối cùng con cái mình sẽ bị đóng thành 'Tuyệt hộ thung' hay không, thì không thể biết được.

Ngô Lương thiên về giả thuyết "không biết".

Bởi vì thông thường việc 'đóng shengthung' (hiến tế người) không những không làm hương hỏa gia đình đoạn tuyệt, mà còn có truyền thuyết nói rằng con cháu từ đó sẽ được quỷ thần ưu ái, sau này còn quay lại phù hộ cho gia đình phúc lộc song toàn.

Cộng thêm đây là yêu cầu của Tổ sư gia, những đệ tử chân truyền này dù không nỡ bỏ con mình thì cũng chỉ đành cắn răng mà làm theo.

Nhưng nếu biết con cái mình cuối cùng thực chất bị đóng thành 'Tuyệt hộ thung', thì có lẽ chẳng mấy ai cam tâm tình nguyện làm theo đâu, con người vốn dĩ thực tế như thế, dù cổ nhân đôi khi có ngu trung, cũng không đến mức ngu trung đến độ vì một câu nói của sư phụ mà đem toàn bộ tính mạng gia đình và vận mệnh gia tộc ra đánh đổi, điều này liên quan đến nhân tính.

Cho nên Ngô Lương cảm thấy, có lẽ Lỗ Ban đã lấy lý do lăng mộ của mình cần 'đóng shengthung', yêu cầu mỗi đệ tử chân truyền đã kế thừa 《Công Thâu Kinh》 hiến tế một đứa con, tự đóng quan tài mang

tới đây, cuối cùng lại giấu giếm bọn họ mà bố trí thành 'Tuyệt hộ thung'.

Từ đó thực hiện được truyền thuyết về lời nguyền 《Công Thâu Kinh》, cảnh báo kẻ đến sau đừng tu tập nó nữa, càng đừng lợi dụng nó để làm việc bất chính, nhờ vậy mà giữ cho mạch tượng sư vĩnh viễn không đoạn tuyệt.

Tiếc là trên đời không có bức tường nào không lọt gió.

Chuyện này cuối cùng vẫn sẽ có người biết, ví dụ như... tiên tổ của Tôn Nghiệp.

Tiên tổ của Tôn Nghiệp cũng theo yêu cầu của Tổ sư gia mà hiến tế quan tài và con cái, sau này biết được hóa ra là bị đóng 'Tuyệt hộ thung', vì để hương hỏa gia tộc không dứt, mới không tiếc huy động lực lượng tiến vào Công Thâu Trủng, tìm mọi cách mang cái 'Tuyệt hộ thung' của nhà mình đi.

Vì thế, tiên tổ của Tôn Nghiệp chắc chắn đã phải trả một cái giá cực kỳ thảm khốc.

Những đống xương khô trong hầm mộ chắc hẳn là do họ để lại.

Như vậy có thể giải thích được vì sao trên người Tôn Nghiệp lại có 'chìa khóa' địa cung, vì sao lão biết về chuyện 'Tuyệt hộ thung'.

Tiếc là hành động này dường như không hoàn toàn đảo ngược được ảnh hưởng mà 'Tuyệt hộ thung' mang lại cho gia tộc Tôn Nghiệp, họ tuy miễn cưỡng giữ được một tia hương hỏa, nhưng cũng chỉ là lay lắt, mới truyền được đến đời Tôn Nghiệp.

Cũng vì đã làm chuyện này, nên hằng năm gia đình Tôn Nghiệp mới đến đây tế tự Tổ sư gia.

Bởi vì đào lăng mộ của Tổ sư gia là một việc đại nghịch bất đạo, thế thế đại đại đến đây bồi tội cầu xin tha thứ cũng là điều dễ hiểu.

Cho nên... lời nguyền của 《Công Thâu Kinh》 thực chất có thể là lời nguyền của 'Tuyệt hộ thung'.

Trước đó Tôn Nghiệp từng nói đệ tử chân truyền của Lỗ Ban năm đó lên tới hàng nghìn người, tức là trên thế gian chắc chắn có những truyền nhân của 《Công Thâu Kinh》 không bị trúng lời nguyền.

Nhưng khi những lời đồn đại như vậy, thậm chí là những ví dụ 'tuyệt hộ' sống sờ sờ xuất hiện, cũng đủ để chấn nhiếp bọn họ, khiến họ không dám truyền 《Công Thâu Kinh》 cho con cháu, thậm chí chính mình cũng không dám dùng nữa để tránh gia tộc mình cũng gặp phải lời nguyền tương tự, cuối cùng là 'tuyệt hộ'.

Như vậy 《Công Thâu Kinh》 cuối cùng thất truyền cũng là chuyện đương nhiên.

Nếu quả thật như thế...

Ngô Lương bất giác có chút khâm phục Lỗ Ban.

Bất luận việc lão làm có đáng kính trọng hay không, nhưng có thể thiết kế ra một bàn cờ lớn như vậy, lão đã là một mưu sĩ cực kỳ đáng sợ, ít nhất Ngô Lương cho rằng mình chưa đủ bản lĩnh để bày ra đại kế như thế.

Nghĩ đến đây, Ngô Lương bỗng nhiên lại nảy ra một vấn đề.

Nếu đứa trẻ tên 'Vũ Văn Kỵ' năm xưa đã bị người ta đào đi, vậy thì 'Hoàng Tuyền' được bố trí ở đây liệu còn linh nghiệm không?

Dù sao theo lý thường, nếu một 'trận pháp' đã thiếu đi một mắt xích, thì nó không thể vận hành bình thường được nữa.

Còn nữa, thi thể của đứa trẻ tên 'Vũ Văn Kỵ' đó rốt cuộc đã đi đâu?

Được mang ra ngoài cải táng?

Hay là khi mở quan tài đã xảy ra biến dị nào đó, không những phối hợp với Mộc Thước và Hà Thần gây tổn thương cực lớn cho kẻ quật mộ, mà chính nó cũng vĩnh viễn ở lại nơi này?

Khả năng này không phải không có.

Nhìn những thụ táng quan khác, những tiếng gõ "đùng đùng" kia tuyệt đối không phải giả, trời mới biết bọn họ đã biến thành thứ đáng sợ gì, sẽ gây ra đe dọa thế nào cho nhóm Ngô Lương.

Nếu vậy, thứ mà Ngô Lương và mọi người cần lo lắng lại tăng thêm một cái.

Ngô Lương không khỏi nhớ lại 'Thủy Quỷ' đã gặp trước đó.

Liệu đó có phải là do người tên 'Vũ Văn Kỵ' này hóa thành không...

Đang mải suy nghĩ như vậy.

"Tiểu nhân cũng không dám chắc." Tôn Nghiệp trầm ngâm, nhưng lại không khẳng định: "Chỉ là cái tên khắc trên quan tài này thực sự quá trùng hợp, thời gian và việc tổ huấn nhà ta đột ngột thay đổi cũng có thể liên hệ với nhau, luôn mang lại cho người ta một cảm giác khó tả." Qua giọng điệu của Tôn Nghiệp, Ngô Lương nghe ra được gã này hẳn cũng đã nảy sinh những liên tưởng nhất định.

Chỉ là vì tôn kính tiên tổ và Tổ sư gia, khi chưa có bằng chứng xác thực, lão không muốn tiếp tục nghĩ sâu thêm, càng không muốn nói những liên tưởng đó cho đám người ngoại tộc như Ngô Lương.

Ngô Lương hoàn hồn, hỏi tiếp: "Vậy nhà ngươi có tổ phần không, trong tổ phần có lăng mộ mai táng thi thể 'Vũ Văn Kỵ' không?" "Cái này tiểu nhân không rõ." Tôn Nghiệp khẽ lắc đầu nói, "Nghe cha tôi nói, nhà tôi cũng từ sau khi điều tổ huấn đó xuất hiện là không còn lập tổ phần nữa, mỗi đời một họ khác nhau, đều giống như cha tôi cứ

thấy chỗ nào hợp là chôn thôi, ngay cả cha tôi cũng không biết tổ phần của tiên tổ nhà mình ở đâu, có lẽ đã bị hủy từ lâu rồi." "Hóa ra là vậy." Xem ra muốn từ chỗ Tôn Nghiệp dò hỏi tung tích của cái xác kia là không thể, Ngô Lương cũng không thất vọng, liền nói với Điển Vi và Dương Vạn Lý: "Hai người lại đi thăm dò những thụ táng quan này xem còn cỗ quan tài nào đã mở nữa không." "Nặc!" Hai người đáp một tiếng, lập tức đi làm.

Kết quả không lâu sau đó đưa lại là —— không có.

Tổng cộng chín mươi tám cỗ thụ táng quan, chỉ có duy nhất một cỗ này là mở ra theo cách đó, những quan tài khác đều được chôn cẩn thận dưới đất, thậm chí không có dấu vết hư hại rõ ràng.

Tức là, năm xưa kẻ tiến vào lăng mộ này có lẽ chỉ có tiên tổ của Tôn Nghiệp, nhưng xét việc có nhiều người chết như vậy, những người chết hẳn phần lớn là con cháu đệ tử của Tôn Nghiệp, thậm chí có thể là thợ được thuê tới giúp việc.

"Nếu đã vậy, chúng ta qua xem thứ kia trước đi." Ngô Lương gật đầu, cuối cùng dẫn mọi người đi về phía chiếc 'thùng container' khổng lồ nghi là 'Cơ Phong' nằm phía sau những 'Tuyệt hộ thung' kia.

"..." Nhìn theo bóng lưng Ngô Lương, Tôn Nghiệp dường như muốn ngăn cản.

Nhưng có lẽ do những gì đã thấy sau khi vào địa cung, đặc biệt là sau khi thấy cỗ thụ táng quan trùng tên trùng họ với tiên tổ, lão cuối cùng vẫn không lên tiếng, mà để người ta dìu lẳng lặng đi theo phía sau.

Đến gần chiếc hòm kim loại lớn này, Ngô Lương vẫn cảm thấy chấn kinh vô cùng.

Công nghệ chế tác thứ này cực kỳ cao siêu, trên đó ngoài nhiều hoa văn có lẽ là dùng để trang trí khiến người ta khó hiểu, thì ở những mặt phẳng lại có một cảm giác giống như công nghệ kéo sợi kim loại của đời sau, kết hợp với những đường nối cực kỳ chuẩn xác, không nghi ngờ gì nữa đã mang lại một cảm giác công nghệ khiến người ta phải thán phục.

Chương 303

Ngô Lương thậm chí còn nghi ngờ không biết thứ này có giống Transformers mà đứng thẳng dậy không.

Nếu không phải hắn đang ở cuối thời Đông Hán, hắn suýt chút nữa đã tưởng mình lạc vào một 'nhà ma' được xây dựng ở đời sau để mua vui cho mọi người.

"Tôn tiên sinh, ông có biết đây rốt cuộc là thứ gì không?" Ngô Lương cố ý nhìn Tôn Nghiệp hỏi.

"Việc này..." Tôn Nghiệp cũng đầy chấn kinh nhìn chiếc thùng khổng lồ trước mắt, sau đó lắc đầu: "Không biết, tôi chưa từng thấy thứ gì như thế này bao giờ, nhưng nếu đây là quan quách của Tổ sư gia, tôi nghi ngờ nó có thể là một loại khí giới huyền diệu dùng để khâm liệm hạ táng do Tổ sư gia chế tạo, hình như gọi là 'Cơ Phong'.

Tất nhiên, cái tên 'Cơ Phong' huyền diệu này tôi cũng chỉ nghe cha tôi nhắc tới thôi, chỉ có thể coi là suy đoán của tôi, các hạ không cần để ý." Ngô Lương lần này lại có ý thử xem Tôn Nghiệp có thành thật không.

Tôn Nghiệp đã có thể nói ra suy đoán của mình, hơn nữa không hề kiêng dè mà chỉ rõ đây có thể là 'Cơ Phong', điều này chứng minh lão thực sự không giở trò gì với Ngô Lương, cũng chứng minh những gì Ngô Lương tìm hiểu được qua sử sách là có thật.

"Đã là 'Cơ Phong' trong truyền thuyết, ta cũng không có ý gì khác, chỉ muốn thử mở ra để lĩnh giáo sự huyền diệu bên trong, thuận tiện chiêm ngưỡng trí tuệ của Tổ sư gia, Tôn tiên sinh chắc không có ý kiến gì chứ?" Ngô Lương lại hỏi.

"Tiểu nhân tuy không hy vọng Tổ sư gia bị xâm phạm, nhưng

đúng như các hạ nói trước đó, lăng tẩm của Tổ sư gia đã bị xâm phạm từ trước rồi.

Là một truyền nhân không ra gì, tiểu nhân cũng cảm thấy chúng ta đã tới đây thì thực sự không có lý do gì mà không xác nhận xem Tổ sư gia hiện giờ có bình an hay không rồi mới đi." Thái độ của Tôn Nghiệp đã âm thầm thay đổi, thậm chí còn đồng ý với ý tưởng của Ngô Lương, lão nói tiếp: "Nhưng các hạ nếu muốn mở thứ này thì cần phải sử dụng phương pháp chính xác, chớ có lỗ mãng hành sự làm hỏng quan quách của Tổ sư gia.

Ngoài ra các hạ còn có một việc cần đa tạ phòng phạm, nơi này bố trí 'Tuyệt hộ thung', đã hình thành thế 'Hoàng Tuyền', tiểu nhân tuy không hiểu rõ thế 'Hoàng Tuyền' là gì, nhưng vị lão tiên sinh này vừa rồi đã nói 'Hoàng Tuyền' cũng có tốt xấu, các hạ nếu có ý định mở vật này, liệu có nên cân nhắc thêm một chút, tránh để mất mạng uổng phí." "Tôn tiên sinh nói đúng lắm." Ngô Lương khẽ gật đầu, lại quay đầu chỉ vào cỗ thụ táng quan đã mở hỏi: "Nhưng Tôn tiên sinh này, khoan hãy nói 'Hoàng Tuyền' ở đây tốt hay xấu, ông cứ nói xem thế 'Hoàng Tuyền' này nếu thiếu mất một cái 'thung' (cọc), hiệu dụng liệu có còn như cũ không?" "Việc này..." Tôn Nghiệp ngẩn ra một lúc, nói: "Nếu là 'đóng shengthung' mà thiếu mất một cọc thì vô hiệu, nhưng 'Hoàng Tuyền' này có như vậy không thì tiểu nhân cũng không dám chắc." "Lão tiên sinh, ông nhìn từ góc độ kham dư thuật thì thấy sao?" Ngô Lương lại nhìn về phía Vu Cát.

"Kham dư thuật vốn dĩ sai một ly đi một dặm, tự nhiên không thể quơ đũa cả nắm được." Vu Cát cũng trầm ngâm nói.

"Gia Cát hiền đệ, đệ nhìn nhận việc này từ góc độ trận pháp như thế nào?" Ngô Lương lại nhìn sang Gia Cát Lượng.

"Trận pháp chú trọng mắt xích chặt chẽ, như vậy mới có thể thiên

biến vạn hóa, dù chỉ thiếu một chút ít cũng là kẽ hở cực lớn.” Gia Cát Lượng cũng nghiêm nghị nói.

“Xem ra ý kiến của mọi người đều thống nhất với ta, việc này dường như không cần thảo luận thêm nữa.” Ngô Lương gật đầu, sau đó đi vòng quanh chiếc hòm lớn xem xét tỉ mỉ, cố gắng tìm ra cách để mở cái món đồ khổng lồ này.

Giống như lời Tôn Nghiệp nói, hắn cũng hy vọng dùng phương pháp chính xác để mở nó, thay vì dùng bạo lực phá hoại.

Dù sao thứ này không giống những khí giới đã gặp trước đây, nếu nó thực sự là ‘Cơ Phong’, thì đó chính là vật truyền thuyết chỉ xuất hiện trong sử sách.

Hơn nữa sử sách cũng chỉ nhắc đến tên và công dụng một cách chung chung, hoàn toàn không có mô tả chi tiết.

Vì thế giới khảo cổ đời sau ngay cả cơ sở để tưởng tượng cũng không có, nói gì đến phục nguyên, đây mới thực sự là kỹ nghệ đã thất truyền triệt để đúng nghĩa.

Sau khi tỉ mỉ kiểm tra một lượt, Ngô Lương nhanh chóng phát hiện ra một vấn đề vô cùng cổ quái.

Cái "Cơ phong" này tuy nhìn qua là do nhiều bộ phận ghép lại mà thành, nhưng trên bề mặt lại không tìm thấy bất kỳ một mộng đinh hay ốc vít nào để cố định, càng không có bất kỳ bộ phận nào giống như "lỗ khóa" hay "cơ quan điều khiển".

Có thể nói như thế này, bề mặt của cái "Cơ phong" này, ngoại trừ những hoa văn dùng để trang trí ra, hoàn toàn được ghép lại từ nhiều mặt phẳng đơn giản một cách khít khao không tì vết, nhìn qua giống như một khối Rubik khổng lồ. "Chẳng lẽ thứ này chỉ là do một số khối kim loại khổng lồ đơn giản xếp chồng lên nhau mà thành sao?"

Ngô Lương khẽ cau mày, trong lòng có chút nghi hoặc.

Tuy rằng không phải không có khả năng này, nếu dùng cách này bao vây quan quách của mộ chủ nhân lại, giống như mặc cho quan quách một lớp giáp dày, cũng có thể phát huy tác dụng phòng trộm nhất định, ít nhất không phải vài tên đạo mộ tặc là có thể làm gì được, nhưng Ngô Lương cảm thấy sự việc chắc chắn sẽ không đơn giản như vậy.

Dù sao đây cũng là lăng tẩm của ông tổ thợ thủ công Lỗ Ban, hơn nữa thứ này có khả năng chính là "Cơ phong" do đích thân ông ta nghiên cứu chế tạo.

Nếu thật sự chỉ dùng thủ đoạn phòng trộm đơn giản và sơ cấp như thế này, chính mình có thất vọng hay không thì không quan trọng, chủ yếu là thật lòng cảm thấy không xứng với danh tiếng của Lỗ Ban.

Cho nên Ngô Lương cảm thấy, thứ này tuyệt đối không đơn giản như vẻ bề ngoài... "Điển Vi, Dương Vạn Lý, hai người đeo mặt nạ chống độc vào, qua đây cùng ta thử một chút, xem có thể đẩy được thứ này hay không." Ngô Lương quay đầu nói với Điển Vi và Dương Vạn Lý. "Nặc!" Hai người lập tức bước lên phía trước.

Dưới sự chỉ thị của Ngô Lương, họ cùng nhau đẩy một khối kim loại theo một hướng.

Nếu thứ này thực sự chỉ là xếp chồng đơn giản, với sức mạnh phi thường của Điển Vi, cộng thêm Ngô Lương và Dương Vạn Lý hỗ trợ, nghĩ đến ít nhất cũng có thể khiến nó di chuyển đôi chút. "Nghe khẩu lệnh của ta, cùng nhau phát lực, một, hai, ba, đẩy!" "Hắc!" Quả nhiên như Ngô Lương dự liệu, nó không hề lay chuyển...

Điều này cũng chứng thực suy đoán trước đó của Ngô Lương, bên trong "Cơ phong" này nhất định ẩn chứa huyền cơ.

Có lẽ là giống như "Lỗ Ban tỏa", mỗi khối kim loại đều hoàn hoàn tương khấu, giống như cái Lỗ Ban tỏa trong mộ Khâu Mục Công vậy, cuối cùng tạo thành một chỉnh thể.

Hoặc có lẽ bên trong bố trí cơ quan ẩn giấu nào đó mà người ngoài không biết.

Nếu là "Lỗ Ban tỏa", điểm đột phá phải là khối kim loại cuối cùng được lắp vào, lắp ráp hoàn thành thì "Lỗ Ban tỏa" chỉ còn bộ phận cuối cùng là có thể di động, các bộ phận còn lại đều đã bị khóa chặt.

Nhưng sau khi suy nghĩ kỹ, Ngô Lương lại loại trừ khả năng này.

Bởi vì "Lỗ Ban tỏa" dựa trên phương thức tổ hợp đặc thù của nó, căn bản không thể tạo thành một khối hình hộp chữ nhật vuông vức như thế này.

Hơn nữa độ khó khi lắp ráp "Lỗ Ban tỏa" thực tế còn lớn hơn độ khó khi tháo dỡ, nếu thứ này thật sự là một cái "Lỗ Ban tỏa" bằng kim loại khổng lồ, thì căn bản không phải là đang làm khó đám đạo mộ tặc bọn họ, mà là đang làm khó chính Lỗ Ban, dù sao mỗi một bộ phận trước mắt nhìn qua cũng phải nặng vài tấn, lắp ráp như vậy, cho dù dùng đến thiết bị nâng hạ cỡ lớn cũng tuyệt đối không phải chuyện đùa.

Nhưng nếu không phải "Lỗ Ban tỏa"... thì sẽ là loại cơ quan gì khiến thứ này liên kết chặt chẽ đến vậy?

Ngô Lương tiếp tục quan sát "Cơ phong" trước mặt, trong đầu không ngừng đưa ra giả thuyết, sau đó lại bác bỏ.

Tuy nhiên có một điểm Ngô Lương có thể khẳng định.

Thứ trước mặt này chỉ cần dùng đúng phương pháp, nhất định là có thể tháo rời ra, nếu không trên đó sẽ không tồn tại những khe hở này, trực tiếp đúc vật bên trong vào một khối kim loại lớn chẳng phải

tốt hơn sao? "Lại lần nữa!

Một, hai, ba, đẩy!" Ngô Lương vẫn có chút không cam lòng, gọi Điển Vi và Dương Vạn Lý thử lại một lần nữa. "Hắc ——!" Lần này ba người càng thêm ra sức, mặt đỏ bừng, gân xanh nổi lên như những con giun đất. "Sạt..." Điều Ngô Lương không ngờ tới là, lần này cùng với tiếng động khẽ đó, khối kim loại kia thật sự xuất hiện một chút lệch vị trí, hở ra một khe nhỏ khoảng một centimet. "Dừng lại trước!" Ngô Lương trong lòng vui mừng, tuy nhiên lúc này cả ba người đều đã có chút kiệt sức, Ngô Lương đành phải hô dừng, bảo mọi người nghỉ ngơi một chút rồi mới tiếp tục.

Tuy nhiên, ba người vừa mới nới lỏng sức lực. "Bạch!" Lại là một tiếng vang giòn dã, khe hở khó khăn lắm mới hở ra được không biết vì sao lại lập tức khép lại ngay lập tức!

Nhìn thấy cảnh này, mọi người kinh hãi, vội vàng lùi lại mấy bước.

Cảm giác vừa rồi rất cổ quái, giống như có thứ gì đó từ bên trong đang lôi kéo khối kim loại này vậy, trừ khi có một lực liên tục đẩy khối kim loại đó ra một hơi, nếu không sẽ công cốc.

Nhưng nếu không nhờ vào máy móc, chỉ dựa vào mấy người Ngô Lương, đẩy nó ra một khe hở đã dùng hết sức bình sinh rồi, căn bản không thể phát lực liên tục không ngừng được.

Quan trọng nhất là, vừa rồi rốt cuộc là thứ gì đã kéo khối kim loại lớn kia trở lại vị trí cũ?

Cơ hoàng (lò xo)?

Cơ quan thú?

Hay là thứ gì đó kỳ quái khác?

Khe hở mà ba người Ngô Lương đẩy ra vừa rồi vẫn quá nhỏ, họ

căn bản không có cơ hội nhờ vào khe hở đó để quan sát tình hình bên trong khối kim loại. "Tinh Tinh, nàng vừa rồi có nghe thấy động tĩnh gì khác thường không?" Ngô Lương cau mày chặt, cố gắng từ các phương diện khác để phân tích tình hình bên trong "Cơ phong". "Ngoại trừ tiếng khe hở bị các người đẩy ra khép lại, ta cái gì cũng không nghe thấy." Bạch Tinh Tinh lắc đầu nói. "..." Ngô Lương trong lòng càng thêm kỳ quái.

Nếu là thứ như "Cơ hoàng", vừa rồi nhất định sẽ vì chịu lực mà phát sinh biến hình, như vậy mới có thể sinh ra lực kéo khối kim loại nặng nề kia trở lại, như vậy đáng lẽ phải phát ra một chút âm thanh mới đúng.

Còn nếu là "Cơ quan thú" tương tự như mộc thước...

Ngô Lương cũng không nói chắc được có phát ra động tĩnh hay không.

Tuy nhiên lúc này, hắn đã não bổ ra một hình ảnh đáng sợ.

Cái "Cơ phong" này có khả năng chính là một cơ quan thú cỡ lớn, nó có khả năng tùy lúc hoàn thành biến thân rồi đứng dậy như "Người máy biến hình" (Transformers), mà khối kim loại họ vừa đẩy, có lẽ chính là một bộ phận cơ thể của thứ này.

Họ đẩy nó ra một chút, và nó lập tức rụt lại...

Nhưng điều này cũng có điểm không hợp lý.

Bởi vì từ con mộc thước trước đó có thể thấy, cơ quan thú nên ở trạng thái không nghỉ không nghỉ, nếu nó cảm nhận được đám người Ngô Lương đến, thậm chí còn bị đám người Ngô Lương "sờ" một cái, làm sao nó còn có thể ngồi yên được, chẳng phải đã sớm nhảy dựng lên chém sạch những kẻ tiểu nhân bọn họ rồi sao?

Trừ khi, bản thể của cơ quan thú này chính là một cái thùng

container lớn như vậy.

Nó chỉ có thể giống như một con rùa, vĩnh viễn tồn tại ở đây thu thành một đoàn, dùng cơ thể kiên cố không thể phá vỡ và sức mạnh thường nhân không thể địch lại để canh giữ thứ bên trong... "Hoặc là..." Trong lúc mở mang trí tưởng tượng, Ngô Lương bỗng nhiên nghĩ đến điều gì đó, lập tức nhìn về phía Điển Vi giơ tay nói: "Điển Vi huynh đệ, đưa thứ đó cho ta." Thứ hắn muốn là cái "đai nguyệt sự ái tâm" của Bạch Tinh Tinh.

Sau khi đối phó với mộc thước, để đề phòng gặp phải những thứ tương tự mộc thước khác, Điển Vi vẫn luôn không vứt bỏ cán gỗ buộc cái "đai nguyệt sự ái tâm" đó.

Dựa trên kinh nghiệm đối phó với con mộc thước trước đó, hắn quyết định sử dụng phương pháp loại trừ, trước tiên loại trừ một vấn đề mà mình lo lắng nhất.

Nếu thứ này không liên quan gì đến cơ quan thú, bôi máu bẩn lên tự nhiên sẽ không có thay đổi gì, nhưng nếu thứ này chính là một cơ quan thú có phong cách riêng biệt, bôi máu bẩn lên tự nhiên cũng sẽ bị phế bỏ, không cần phải lo lắng về vấn đề này nữa, biết đâu cái "Cơ phong" này còn tự động mở ra nữa. "Hộ pháp cho ta." Tay cầm cán gỗ buộc "đai nguyệt sự ái tâm", Ngô Lương giữ sự cẩn thận vạn phần từ từ tiến lại gần "Cơ phong".

Hành động này dù sao cũng có đe dọa chí mạng đối với loại cơ quan thú, nếu thứ này thật sự là một cơ quan thú, cảm nhận được sự đe dọa không chừng sẽ làm ra chuyện gì.

Ngay lúc này. "Thùng thùng!" "Thùng thùng!" "Thùng thùng!"...

Những tiếng gõ trong thụ táng quan bỗng nhiên lại vang lên, lại dồn dập và nóng nảy hơn trước không ít. "Kháo!" Ngô Lương vốn đang toàn thần quán chú, tự nhiên bị âm thanh im hơi lặng tiếng đã lâu

bỗng nhiên lại vang lên làm cho giật mình một cái, thân hình run lên không nhịn được thầm mắng một câu.

Chương 304

Tuy nhiên mắng xong, hắn vẫn phải một lần nữa gõ vang cái trống nhỏ thần bí của mình để tiến hành trấn áp. "..." Mọi người cũng tương tự bị động tĩnh hốt nhiên xuất hiện này kinh sợ một chút, có chút không tự nhiên mà dựa sát vào nhau hơn.

Âm thanh này giống như một đạo bùa đòi mạng ngày càng gấp gáp, lúc nào cũng nhắc nhở đám người Ngô Lương, ngay xung quanh họ đang có một đám tà vật đã đỏ mắt đang nhìn chằm chằm, khiến trong lòng họ luôn căng như dây đàn, không dám thả lỏng cảnh giác một chút nào.

Sau khúc nhạc đệm làm ảnh hưởng sĩ khí này, Ngô Lương chỉnh đốn lại tinh thần, hít sâu một hơi lần nữa tiến lại gần "Cơ phong".

Đợi đến khi cách "Cơ phong" chỉ còn vài mét, hắn lại đột ngột xông lên phía trước, trong nháy mắt đã vọt đến trước mặt "Cơ phong", sau đó thừa lúc "Cơ phong" không chú ý, vung cán gỗ trong tay lên dùng lực vạch một đạo vết máu đỏ sẫm lên trên "Cơ phong".

Trong quá trình này, Ngô Lương không khỏi nảy sinh một loại cảm giác xấu hổ như đang đấu trí đấu dũng với không khí.

Bởi vì cho đến khi hắn bôi máu bẩn lên thân "Cơ phong", tiếp đó lại lui ra với tốc độ sét đánh không kịp bịt tai, "Cơ phong" căn bản không hề có bất kỳ phản ứng nào.

Sau đó Ngô Lương lại đứng từ xa chờ đợi khoảng một phút đồng hồ.

Thời gian này dài hơn thời gian mộc thước bị máu bẩn làm ô uế mất đi pháp lực, nhưng "Cơ phong" vẫn không có bất kỳ động tĩnh nào. "Xem ra thứ này đại xác suất không liên quan đến loại cơ quan

thú, vậy thì chỉ có thể là vật chết như 'Cơ hoàng' thôi sao?" Ngô Lương cũng không thất vọng, dù sao đi nữa, hắn cũng đã loại trừ được một đáp án sai.

Chỉ là nếu sức mạnh khép lại vừa rồi thực sự là "Cơ hoàng", thứ này e rằng cũng không dễ xử lý.

Bởi vì nó hiện tại là một khối hình hộp chữ nhật tổ hợp mà thành, không có cửa ra vào, cũng không phát hiện ra cơ quan có thể điều khiển, có chỉ là cái "Cơ hoàng" lực đạo rất mạnh bên trong kia.

Như vậy muốn mở thứ này ra, không phải là một chuyện dễ dàng.

Thậm chí cho dù dùng đến "mũi khoan kim cương" không gì không phá nổi, đối mặt với bức tường kim loại dày cộp như vậy, e rằng ít nhất cũng phải mất vài canh giờ mới có khả năng đào xuyên qua.

Mà để đào đến mức có thể cho họ đi vào trong thám hiểm, có lẽ còn lâu hơn nữa.

Ngô Lương quay đầu nhìn lại dãy thụ táng quan phía sau, hắn tổng cảm thấy những thứ bên trong những cái thụ táng quan kia, sẽ không cho họ nhiều thời gian như vậy. "Điển Vi, Dương Vạn Lý, chúng ta lại tới đẩy thử xem." Ngô Lương cân nhắc một chút, cuối cùng vẫn quyết định thử lại một lần nữa, ngộ nhỡ thứ này chính là một thứ có tính chất cơ quan thú, hiện tại chắc hẳn cũng đã bị máu bẩn lặng lẽ phá hủy rồi, biết đâu đã có thể từng chút từng chút đẩy ra rồi cũng nên.

Tuy nhiên hắn còn để lại một chiêu, lâm thời lại dặn dò Bạch Tinh Tinh: "Tinh Tinh, cầm lấy cái đục này, một khi ba người chúng ta đẩy ra một khe hở, nàng hãy lập tức cắm cái đục vào trong đó." Chỉ cần cái đục có thể cắm vào, cho dù bên trong thật sự có sức mạnh kéo lại, cũng sẽ bị cái đục chặn lại.

Ngoài ra cái đục còn sẽ biến thành một cái đòn bẩy tiết kiệm lực, nậy khối kim loại như vậy, chắc chắn sẽ tiết kiệm lực hơn nhiều so với việc đám người Ngô Lương đẩy khối kim loại.

Thuận tiện, Ngô Lương cũng có thể nhân cơ hội tỉ mỉ xem xét cấu tạo nội bộ của "Cơ phong", từ đó tìm ra phương pháp phá giải chính xác. "Mình bạch." Bạch Tinh Tinh đáp một tiếng, tay cầm đục đi theo sau ba người.

Thế là ba người Ngô Lương lặp lại chiêu cũ, dốc hết toàn lực cuối cùng lại đẩy khối kim loại kia ra một khe hở. "Keng!" Bạch Tinh Tinh cũng nhanh mắt nhanh tay, nắm lấy cơ hội trong nháy mắt cắm cái đục vào. "Làm tốt lắm!" Khi ba người Ngô Lương buông tay ra, cái đục lập tức bị kẹp chặt trong khe hở, lực kéo lại lần này vẫn tồn tại, nhưng lại không có cách nào làm khép khe hở lại được nữa. "Ngô Hữu Tài, có một việc huynh cần phải chú ý." Bạch Tinh Tinh lại tiếp tục nhíu mày nói, "Ta vừa rồi cầm đục đứng đợi bên cạnh, không biết vì sao lại cảm nhận được một luồng lực đạo cổ quái, dường như muốn đoạt lấy cái đục từ trong tay ta vậy, ta phải nắm thật chặt mới không bị tuột tay." "Lực đạo cổ quái?" Nụ cười của Ngô Lương khựng lại, vội vàng truy vấn: "Lực đạo này đến từ đâu?" Sống lưng mọi người cũng hơi lạnh lẽo.

Họ vừa rồi rõ ràng không nhìn thấy gì, vậy mà Bạch Tinh Tinh lại nói có một luồng sức mạnh cổ quái định đoạt lấy cái đục trong tay nàng, điều này... chẳng lẽ trong địa cung này thật sự có oan hồn ác quỷ trong truyền thuyết sao?

Và cái oan hồn ác quỷ đó chính là vì nhận ra ý đồ của bọn họ, mới định đoạt lấy cái đục trong tay Bạch Tinh Tinh, nhằm ngăn cản bọn họ? "Chính là đến từ bên trong này..." Bạch Tinh Tinh chỉ vào "Cơ phong" mà nói. "Cái này..." Trong đầu Ngô Lương nhanh chóng phân tích tình hình, hy vọng có thể tìm được một lời giải thích hợp lý.

Cùng lúc đó. "Công tử, đây không phải là điềm báo tốt lành gì đâu!" Vu Cát đã nhảy ra, nhăn nhó khuôn mặt già nua sợ hãi nói, "Truyền ngôn phàm là quan tài xảy ra dị biến, bên trong sẽ tràn ngập thi khí nồng đậm, mà thi khí này cùng âm khí tương thân, do đó chỉ có qua giờ cực âm trong đêm mới có thể mở quan tài, nếu đến ban ngày, cái quan tài đó sẽ bị thi khí hút chặt, dù là Bá Vương Hạng Vũ đích thân tới, cũng tuyệt đối không mở được quan!" "Nay huynh cùng Điển Vi, Dương Vạn Lý hợp lực đều đẩy không ra cái kim quan cổ quái này, dù có vất vả lắm mới đẩy được một khe hở cũng sẽ lập tức khép lại ngay, mà Tinh Tinh cô nương lại suýt chút nữa bị đoạt mất đục trong tay..." "Đây không nghi ngờ gì đều là điềm cực hung, hay là chúng ta đi thôi, kim quan này không mở cũng được, còn xanh núi lo gì thiếu củi đốt hả công tử!" "Hút chặt..." Những lời này của Vu Cát lại gợi ý cho Ngô Lương.

Khối kim loại của "Cơ phong" sau khi bị họ đẩy ra sẽ lập tức khép lại, mà cái đục trong tay Bạch Tinh Tinh lại có cảm giác muốn bị "Cơ phong" đoạt mất, loại lực đạo quỷ dị này không phải chính là "lực hút" sao?

Nếu là "lực hút"...

Ngô Lương bỗng nhiên nghĩ đến một khả năng, chẳng lẽ là "từ lực" (lực từ tính)?

Cái "Cơ phong" này rốt cuộc được chế tạo bằng loại kim loại gì, Ngô Lương còn chưa biết được, nhưng cái đục kia Ngô Lương lại biết rất rõ, chắc chắn chủ yếu làm từ sắt.

Bởi vì trước đó đã thấy không ít cái đục như vậy trong hang động, trên những cái đục này ít nhiều đều sinh ra một ít rỉ sét.

Loại rỉ sét màu nâu đỏ đó, dù Ngô Lương có không có thường thức đến mấy cũng biết là rỉ sắt.

Mà lực từ tính lại chính là có thể sinh ra lực hút đối với các sản phẩm bằng sắt.

Cho nên Bạch Tinh Tinh mới cảm thấy có một loại lực đạo quỷ dị muốn đoạt lấy cái đục trong tay nàng?

Đồng thời, khác với Ngô Lương.

Những lời này của Vu Cát lập tức khiến mọi người trở nên căng thẳng hơn.

Ông ta gần như đã khẳng định thi thể trong "Cơ phong" này đã xảy ra một loại dị biến đáng sợ nào đó, mà hiện tại mọi người không mở được "Cơ phong" cũng là vì loại dị biến này.

Theo đó, mọi người tự nhiên lại thêm mấy phần kiêng dè đối với thứ bên trong "Cơ phong".

Do đó lúc này tất cả đều dồn ánh mắt về phía Ngô Lương, hy vọng hắn có thể đưa ra quyết định.

Đón nhận ánh mắt của mọi người, Ngô Lương lại không đưa ra phản hồi trực diện đối với Vu Cát, mà nói với ông ta: "Lão tiên sinh, hãy lấy cái la bàn ta đã cải tiến cho ông ra đây." "Công tử đây lại là ý gì?" Vu Cát nhất thời đầy mặt nghi hoặc.

Hiện tại đã là lúc nào rồi, còn muốn tiến hành khảo sát địa hình và phương hướng ở đây sao?

Huống hồ nếu muốn xem phong thủy địa lý, lão phu trước đó đã xem kỹ, cũng đã tiến hành thuyết minh chi tiết, chỗ này chẳng có gì quá đặc biệt, cũng không phải là nơi cùng sơn ác thủy gì, đâu cần phải xem lại? "Bảo ông lấy thì ông cứ lấy." Ngô Lương nói với giọng không cho phép nghi ngờ.

Vu Cát tự nhiên không dám nói thêm gì nữa, vội vàng lấy từ trong túi vải nhỏ của mình ra cái la bàn, sau đó đi đến trước mặt Ngô

Lương dùng hai tay dâng lên.

Ngô Lương đón lấy la bàn, liếc mắt nhìn vào cái kim chỉ nam đơn giản lắp ở trung tâm la bàn, thấy kim chỉ nam quả nhiên đang chỉ thẳng về hướng "Cơ phong". "Mọi người nói xem, đây có phải là hướng chính Bắc không?" Ngô Lương chỉ vào "Cơ phong" ngẩng đầu hỏi. "..." Mọi người nhìn nhau, sau đó lại hơi lắc đầu.

Sau khi vào hang động tối om không thấy ánh mặt trời, trong tình huống không có bất kỳ vật tham chiếu nào, họ thực tế đã mất phương hướng.

Tuy nhiên bên trong này vốn dĩ chỉ có một con đường nhỏ dẫn thẳng đến địa cung này, phương hướng cũng trở nên không còn quan trọng như vậy, tự nhiên không có ai để ý đến vấn đề này.

Thực tế Ngô Lương cũng vậy, hắn hiện tại cũng không phân biệt rõ đông tây nam bắc.

Tuy nhiên hắn bảo Vu Cát lấy la bàn ra, cũng không phải để phân biệt đông tây nam bắc, mà là để chứng thực phán đoán của mình.

Thế là, hắn lập tức bưng la bàn đi quanh "Cơ phong" một vòng.

Đi hết vòng này, sự việc đã trở nên ngày càng rõ ràng, bởi vì kim chỉ nam trên la bàn cũng đang không ngừng biến đổi phương hướng theo bước chân của hắn.

Mà hướng chỉ vĩnh viễn đều là cái "Cơ phong" này.

Như vậy có thể thấy được, kim chỉ nam đến nơi này, đã hoàn toàn mất đi chức năng chỉ phương hướng.

Mà nguyên lý làm việc của kim chỉ nam, chính là lực từ tính.

Đáp án đã quá rõ ràng.

Ngô Lương trong lòng đã định, tiếp đó lại nói với Điển Vi: "Điển

Vi huynh đệ, hãy ném cái xẻng quân dụng của huynh về phía 'Cơ phong'." "Nặc." Tuy rằng vẫn không hiểu Ngô Lương rốt cuộc có ý gì, nhưng Điển Vi vẫn thuận tay ném cái xẻng quân dụng qua. "Keng!" Cùng với một tiếng vang giòn, một màn thần kỳ xuất hiện.

Cái xẻng quân dụng kia không những không bị bật ra, càng không bị rơi xuống, ngược lại giống như kẹo mạch nha dính chặt trên bề mặt phẳng nhẵn và cứng rắn của "Cơ phong".

Quả nhiên là lực từ tính!

Những thứ khác Ngô Lương có lẽ còn không thể hoàn toàn xác định, nhưng đầu xẻng quân dụng của Phường Nhân Quân thì tuyệt đối được chế tạo từ tinh thiết, không thể làm giả được.

Mà vừa rồi Ngô Lương còn tháo đầu xẻng ra, chỉ dùng cán gỗ buộc một miếng "đai nguyệt sự ái tâm" chạm vào "Cơ phong".

Lúc đó "Cơ phong" đã không hút lấy cán gỗ của Ngô Lương. "?!" Mọi người thấy vậy thì tim lại thắt lại một cái.

Vừa rồi Vu Cát vừa mới nói truyền ngôn về việc "thi khí hút quan", nay cái "Cơ phong" này lại có thể hút chặt cả xẻng quân dụng, việc này có phần quá hãi hùng.

Không phải là họ không có kiến thức.

Chủ yếu là thời đại này tuy đã phát hiện ra đá nam châm thiên nhiên, gọi nó là "từ thạch", đối với lực từ tính của từ thạch cũng đã có một số nhận thức, nhưng nguyên lý cụ thể thì vẫn còn mơ hồ, mà sở dĩ gọi nam châm là "từ thạch" (đá từ ái), là vì người ta cho rằng đây là một loại đá có lòng từ ái, chỉ có hòn đá từ ái mới có thể thu hút sắt thép, cách giải thích này vốn dĩ đã mang chút màu sắc huyền bí.

Hơn nữa đối với tuyệt đại đa số người bình thường mà nói, càng là cơ bản cả đời đều không có cơ hội nhìn thấy đá nam châm, do đó

đối với nó không hiểu rõ lắm cũng là chuyện hợp tình hợp lý. "Mọi người không cần hoảng hốt, ta nghi ngờ đây không phải do thi khí gì gây ra, mà là do lực từ tính, nguyên liệu dùng để kiến tạo cái 'Cơ phong' này e rằng không phải kim loại thông thường, mà còn có một phần là 'từ thạch', cho nên mới có thể thu hút sắt thép." Cuối cùng Ngô Lương cũng đem kết luận mà mình đúc kết được nói ra bằng một phương thức tương đối dễ hiểu đối với mọi người, "Không tin các vị có thể thử những thứ không phải sắt thép, cái 'Cơ phong' này chắc chắn không thể sinh ra lực đạo cổ quái nữa." "Hữu Tài ca ca, huynh nói có thật không?" Gia Cát Lượng đúng là có chút khí thế của nghé mới đẻ không sợ hổ, nghe lời Ngô Lương nói, quả nhiên nhặt một hòn đá dưới đất ném về phía "Cơ phong". "Bộp!" Hòn đá đập trúng "Cơ phong", quả nhiên không giống như xẻng quân dụng bị hút chặt, mà trực tiếp bật sang một bên, lăn xuống đất. "Hóa ra là thật!" Thấy tình trạng này, Gia Cát Lượng lập tức thả lỏng xuống, còn bày ra bộ mặt vênh váo khoe khoang với Hoàng Nguyệt Anh ở phía sau: "Ta đã nói gì rồi, Hữu Tài ca ca của ta đây không phải người tầm thường đâu, huynh ấy biết nhiều thứ lắm, ta bây giờ đi theo Hữu Tài ca ca mưa dầm thấm đất, sau này chắc chắn cũng sẽ trở thành tài năng làm tướng làm soái." "..." Mọi người cũng thở phào nhẹ nhõm.

Thực tế họ cũng có chút hiểu biết về "từ thạch", hồi đó khi tìm thấy con rối gỗ trong quan quách của Tề Ai Công, Ngô Lương đã tìm thấy một số bột phấn có màu sắc khác nhau trong cơ thể nó.

Những bột phấn đó có chứa một phần thành phần của "từ thạch", hiện tại đang để chỗ Bách Lý Hương nghiên cứu.

Ngay cả cái kim chỉ nam lắp trên la bàn của Vu Cát, cái kim trên đó cũng là do Ngô Lương lợi dụng một ít bột từ tính chế tạo thành.

Chương 305

Chẳng qua họ thực sự không ngờ tới, lại còn có người dùng "từ thạch" để tạo ra một cái "Cơ phong" lớn như vậy, hơn nữa lực hút của "từ thạch" này lại có thể lớn đến thế, thậm chí đến mức đoạt lấy binh khí của người khác.

Điều này thực sự có chút khoa trương. "Các hạ quả nhiên kiến đa thức quảng, lại có thể đưa ra phán đoán như vậy." Tôn Nghiệp hiển nhiên cũng có hiểu biết về "từ thạch", tỏ vẻ khá kính phục nói, "Bản sự của tổ sư gia cũng khiến tôi than phục không thôi, lại có thể nghĩ đến việc sử dụng 'từ thạch' huyền diệu như vậy để kiến tạo 'Cơ phong', từ đó đạt được mục đích miễn bị xâm nhiễu." "Cá nhân ta khá bội phục là tổ sư gia lại có thể tìm được khối 'từ thạch' lớn như vậy, nếu không phải phát hiện ra 'mỏ từ thạch', lại nắm rõ đặc tính của 'từ thạch' như lòng bàn tay, e rằng vô luận thế nào cũng không thể kiến tạo ra một cái 'Cơ phong' lớn như thế, lại có lực từ tính như vậy đâu." Ngô Lương gật đầu.

Thời buổi này không có ai có thể tạo ra nam châm nhân tạo, càng không có ai có thể lợi dụng điện lực để tạo ra lực từ tính, nguồn từ thạch duy nhất là đến từ đá nam châm thiên nhiên trong các mỏ từ thạch.

Mà đá nam châm khai thác từ mỏ từ thạch hoàn toàn đều là những vật vĩnh cửu không bao giờ mất từ tính.

Thứ này đừng nói để vài trăm năm, dù có để vài ngàn năm, nếu không xảy ra tình huống ngoài ý muốn, vẫn có thể phát huy tác dụng.

Ngoài ra, điều càng đáng quý hơn là Lỗ Ban còn có thể chế tác những khối kim loại có từ tính này thành hình dạng như thế này, đồng

thời tổ hợp chúng thành một khối hình hộp chữ nhật khít khao không tì vết.

Phải biết từ thạch vì có từ tính, mỗi một khối đều có hai cực âm dương.

Người đời sau từng đi học đều biết, hai cực âm dương này có đặc tính "khác cực hút nhau, cùng cực đẩy nhau".

Nghĩa là, muốn đem những khối từ thạch có từ tính này hợp lại với nhau để chúng hút chặt lấy nhau, biến thành một chỉnh thể cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Cơ bản mỗi một mặt tiếp xúc của mỗi khối từ thạch đều phải phù hợp với đặc tính "khác cực hút nhau", đồng thời còn phải cân nhắc đến tình trạng các cực âm dương của những khối từ thạch tiếp xúc trực tiếp khác...

Chuyện này nói thì dễ.

Nhưng theo Ngô Lương biết, sử sách ghi lại phải đến niên đại Tây Kinh, mới có người dần dần nghiên cứu ra đặc tính này của từ thạch, còn thời kỳ Xuân Thu Chiến Quốc mấy trăm năm trước thì hoàn toàn không có ghi chép liên quan về phương diện này.

Mà có phát hiện này, có phải có thể nói, thực tế ngay từ thời kỳ Xuân Thu Chiến Quốc, Lỗ Ban thực tế đã nghiên cứu rõ ràng đặc tính này của từ thạch, do đó mới có thể tạo ra loại "Cơ phong" như thế này.

Chẳng qua vì một số nguyên nhân nào đó, không để lại truyền thừa và văn hiến tương ứng, giới khảo cổ đời sau cũng không có cách nào phát hiện ra mà thôi. "Chuyện này nhất định phải ghi lại, khắc vào truyện ký của ta." Ngô Lương thầm ghi nhớ ý tưởng này trong lòng.

Khảo cổ bản thân nó là để giải mã chân tướng lịch sử, nhưng vì

một số truyền thừa và văn hiến bị thất lạc, đời sau thường vẫn sẽ đánh giá thấp năng lực và trí tuệ của người xưa.

Rất nhiều thứ không phải là không có, chỉ là đời sau vẫn chưa phát hiện ra mà thôi... "Công tử, nếu cái 'Cơ phong' này được chế từ từ thạch, thủ đoạn thông thường e rằng không thể mở ra được chứ?" Vu Cát lại bước lên phía trước, có chút lo lắng hỏi, "Vừa rồi huynh cùng Điển Vi, Dương Vạn Lý hai người cùng nhau đẩy mà vẫn không lung lay nổi, dù có đẩy ra một khe hở, chỉ cần buông tay là nó lập tức khép lại ngay, nay tuy đã cắm một cái đục vào để giữ khe hở đó, nhưng dù có nậy khe hở rộng hơn một chút, kết quả cũng vẫn vậy, chỉ cần không thể khiến từ thạch này mất đi lực hút, cái 'Cơ phong' này e rằng vẫn không cách nào mở ra được." "Ông không biết rồi, hiểu rõ đây là từ thạch thì đối phó lại dễ dàng hơn nhiều." Ngô Lương lại nở nụ cười tự tin đầy tính toán. "Ồ?" Vu Cát vội hỏi, "Công tử rốt cuộc có biện pháp gì?" "?" Tôn Nghiệp cũng không tự giác nhìn qua, con mắt duy nhất còn lại tràn đầy vẻ hiếu kỳ.

Mọi người cũng vậy.

Trong số họ dù có người hiểu chút ít về từ thạch, cũng bị ảnh hưởng sâu sắc bởi những luận điệu như "Đá là mẹ của sắt, nhưng đá có hai loại là từ tính và không từ tính, hòn đá từ ái có thể thu hút con cái của nó, hòn đá không từ ái thì không thể thu hút được".

Mà Ngô Lương nói có thể dễ dàng tiêu trừ lực hút của việc này, thì tương đương với việc tiêu trừ lòng "từ ái" đã được nhân hóa trong khối từ thạch kia, chuyện này ít nhiều đều có chút màu sắc huyền học. "Lão tiên sinh, Dương Vạn Lý, hãy lấy hỏa du (dầu lửa) chúng ta mang theo ra đây." Ngô Lương không trả lời ngay, mà nói với Vu Cát và Dương Vạn Lý.

Tuy rằng Ngô Lương có Tùy Hầu Châu làm công cụ chiếu sáng,

nhưng mỗi lần đều sẽ bảo vài người trong số các cán bộ nòng cốt của Phường Nhân Quân mang theo vài bình nhỏ hỏa du để dự phòng những lúc cần thiết, cho dù lúc nào cần chia ra hành động cũng có thể tùy thời chế tác đuốc. "Được rồi." Hai người tự nhiên vội vàng làm theo.

Tiếp đó Ngô Lương lại nhìn về phía Tôn Nghiệp, cười hì hì nói: "Tôn tiên sinh, chúng ta thương lượng một chuyện nhé?" "Các hạ cứ nói." Tôn Nghiệp ngẩn ra, cũng vội vàng nói. "Cái thụ táng quan nghi là quan tài tiên tổ nhà ông ở bên kia, nếu ông không phiền, ta muốn đập vỡ nó ra để làm củi đốt, chắc không vấn đề gì chứ?" Ngô Lương chỉ vào cái quan tài trống không có khắc ba chữ "Vũ Văn Kỵ" mà nói. "Cái này..." Tôn Nghiệp quay đầu nhìn quan tài một cái, trong lòng tuy có chút không tình nguyện, chủ yếu là không hy vọng Ngô Lương làm loạn trong Công Thâu Trũng, nhưng cuối cùng sự hiếu kỳ trong lòng vẫn chiếm ưu thế, không nhịn được gật đầu nói: "Chỉ là một cái quan tài trống, các hạ phá thì cứ phá, cũng không can hệ gì, chỉ xin các hạ nhớ kỹ lời hứa trước đó, đừng phá hoại Công Thâu Trũng trên diện rộng." "Đó là đương nhiên." Ngô Lương khẽ gật đầu, cuối cùng ra lệnh cho Điển Vi và Dương Vạn Lý: "Hai vị đi đi, đập cái quan tài đó thành củi, xếp một vòng xung quanh 'Cơ phong', sau đó tưới hỏa du lên trên." "Các hạ đây là muốn thiêu hủy 'Cơ phong' của tổ sư gia sao?!" Nghe lời này, Tôn Nghiệp cuối cùng cũng nhận ra điều gì đó, kinh hãi vội vàng hỏi. "Yên tâm đi, chút hỏa lực cỏn con này sao có thể thiêu hủy được 'Cơ phong' làm bằng kim loại đó, ta chẳng qua là muốn sưởi ấm cho 'Cơ phong' một chút, thuận tiện xua tan lực hút của từ thạch mà thôi." Ngô Lương ấn vai Tôn Nghiệp cười nói. "Như vậy là có thể xua tan lực hút từ ái của từ thạch sao?" Tôn Nghiệp đương nhiên không tin sự việc lại có thể đơn giản như vậy. "Tự nhiên là không được, còn cần ta vận dụng một chút pháp lực, làm một cái pháp sự không tiện nói cho người ngoài biết." Ngô Lương dứt khoát nói

dối.

Thực tế đúng là chỉ đơn giản là gia nhiệt như vậy.

Chuyện này phải nhắc đến "điểm Curie" do bà Curie phát hiện ra ở đời sau.

Đây là một đặc tính vật lý của từ thạch, khi gia nhiệt từ thạch đến một nhiệt độ nhất định, từ tính trong từ thạch sẽ hoàn toàn biến mất.

Nhiệt độ này phụ thuộc vào các yếu tố như chất liệu, mật độ, lực từ tính của bản thân từ thạch.

Mà dù cuối cùng không gia nhiệt đến "điểm Curie", trong quá trình gia nhiệt, bên trong từ thạch cũng sẽ phát sinh chuyển động nhiệt của mạng tinh thể kim loại, từ đó ảnh hưởng và làm giảm lực từ tính của từ thạch.

Ngô Lương có hiểu biết đại khái về vấn đề này. "Điểm Curie" của phần lớn đá nam châm thiên nhiên thực tế chỉ khoảng một hai trăm độ, đốt một đống củi rất dễ dàng có thể đạt đến nhiệt độ như vậy, hơn nữa còn tuyệt đối không làm cho "Cơ phong" bị nung chảy biến dạng, hay là thiêu hủy thứ bên trong "Cơ phong" qua một lớp từ thạch dày như vậy.

Nhận được mệnh lệnh của Ngô Lương, Điển Vi và Dương Vạn Lý lập tức làm theo.

Chẳng mấy chốc, chỉ trong khoảng thời gian một tuần trà, hai người đã đập nát khẩu quan tài kia thành củi khô, sau đó vây quanh "Cơ Phong" xếp thành một vòng, tiện tay đổ thêm vài hũ hỏa dầu mang theo lên trên.

Châm lửa.

“Hô —— Tách ba tách ba...” Quan tài đặt ở nơi này dù sao cũng hơi ẩm ướt, khi cháy phát ra tiếng nổ lốp bốp, đồng thời sinh ra một

lượng lớn khói đặc.

May mà tòa địa cung này đủ rộng rãi, không khí lưu thông cũng khá tốt, nên chưa đến mức ảnh hưởng đến việc hô hấp của đám người Ngô Lương.

Mà Ngô Lương lại bày ra bộ dạng giả thần giả quỷ, nhảy một điệu nhảy đồng cốt, coi như hoàn thành cái gọi là "pháp sự không thể tiết lộ cho người ngoài".

Đợi đến khi đống củi cháy hết, Ngô Lương một lần nữa tiến đến trước mặt "Cơ Phong", dùng xẻng công binh thử nghiệm một chút.

Từ lực tuy chưa biến mất hoàn toàn, nhưng đã giảm yếu đến mức không thể hút chặt xẻng công binh được nữa.

Loại từ lực này đối với bọn họ mà nói, cơ bản có thể bỏ qua không tính.

“Xong rồi.” Ngô Lương quay đầu cười nói với mọi người.

“Chúc mừng công tử, công tử đúng là thần nhân vậy.” Vu Cát quả đoạn dâng lên một lời nịnh hót.

Mọi người cũng không giấu giếm sự khâm phục trong lòng, họ tuy không biết "điểm Curie" là cái gì, nhưng bản sự của Ngô Lương thì họ đã tận mắt chứng kiến.

Những sự vật và nguyên lý mà người thời đại này không thể hiểu được chính là chỗ dựa lớn nhất của Ngô Lương – kẻ xuyên không, cũng là tư bản để hắn giả thần giả quỷ.

Giống như lúc này, Ngô Lương ngay cả sức mạnh từ ái thiên sinh giữa đá và sắt cũng có thể cắt đứt, đây chẳng phải là nghịch thiên mà hành sao?

Tuy nhiên, lần này hắn không đơn thuần là để khoe khoang, mà là

để làm tiền đề thu nạp Tôn Nghiệp vào Phường Nhân Quân.

Người tìm chỗ cao, nước chảy chỗ thấp.

Chỉ có kẻ mạnh khác thường mới tỏa ra đủ sức hút, mới có thể tạo ra lực hấp dẫn đủ lớn đối với những năng nhân dị sĩ này, khiến bọn họ tràn đầy tin tâm vào tương lai khi đi theo mình, tâm cam tình nguyện phủ phục xưng thần.

Đặc biệt là cách đây không lâu, Tôn Nghiệp vừa ra tay giúp bọn họ phá giải "Tâm Tác Quái Pháp" do Lỗ Ban bố trí, điều này ít nhiều sẽ khiến gã có chút tự đắc trong lòng.

Mà Ngô Lương đã phá giải "Ngũ Tiên Nhập Trạch Pháp" của Tôn Nghiệp, vừa rồi lại dùng kiến thức cấp cứu của mình để cầm máu cho gã, giờ lại lộ ra chiêu này, đủ để xóa tan chút tự đắc trong lòng Tôn Nghiệp, khiến gã càng lúc càng không nhìn thấu được nông sâu của Ngô Lương.

Như vậy sẽ dễ dàng danh chính ngôn thuận mời gã gia nhập Phường Nhân Quân hơn.

Thực tế, những cốt cán của Phường Nhân Quân cũng vậy, bọn họ đều là những dị sĩ hiếm có trong thiên hạ, trong lòng ít nhiều đều có sự ngạo khí, không phải ai cũng có thể khiến họ cam tâm tình nguyện chịu khuất phục dưới trướng.

Ngô Lương có thể khiến họ quy tụ chặt chẽ bên cạnh mình, ngoài những thủ đoạn ân uy song hành, thì bản sự thỉnh thoảng lại bày ra những trò mới khiến họ lóa mắt và không phục không được cũng là một yếu tố vô cùng quan trọng.

Nếu không có tiền đề này, ngay cả Điển Vi năm xưa e rằng cũng chưa chắc đã một lòng một dạ đi theo hắn.

Dù sao một người không có bản sự, e rằng ngay cả vấn đề cơm no

áo ấm của Điển Vi cũng không giải quyết nổi, chẳng lẽ bắt hắn đi theo để cùng chết đói sao?

"Đợi khi nhiệt độ của 'Cơ Phong' hạ xuống, Điển Vi, Dương Vạn Lý cùng ta mở nó ra một lần nữa, lần này chắc chắn sẽ dễ dàng hơn nhiều." Ngô Lương khẽ gật đầu với mọi người, ung dung nói.

Lúc này, Tôn Nghiệp bỗng nhiên tiến lên, khẽ cúi người nói với Ngô Lương: "Thủ đoạn của các hạ thực sự khiến tiểu nhân khâm phục.

Trước khi gặp các hạ, tiểu nhân chưa từng nghĩ trên đời này lại có người có thể chế phục được Mộc Thước trong truyền thuyết của Tổ sư gia, ngay cả 'Cơ Phong' do Tổ sư gia thiết kế cũng không thể làm các hạ chùn bước, thật đúng là thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân." "Tôn tiên sinh có lời gì xin cứ nói thẳng." Ngô Lương nghe ra gã tựa hồ có ẩn ý trong lời nói, chính sắc nhìn gã.

"Tiểu nhân trước đây đã đánh giá thấp các hạ, vì thế đã ẩn giấu một số chân tướng về Công Thâu chủng và gia tộc tiểu nhân, đặc biệt xin tạ tội với các hạ và chư vị!" Nào ngờ Tôn Nghiệp bỗng nhiên quỳ một chân xuống đất, phục xuống thấp đầu nói.

"Hử?" Nghe lời này, mọi người đều lộ vẻ nghi hoặc nhìn qua, không hiểu Tôn Nghiệp rốt cuộc đang nói gì.

"Ồ?" Ngô Lương cũng kinh ngạc trong lòng, nhưng hắn không đưa tay ra đỡ Tôn Nghiệp, trên mặt cũng không lộ ra biểu cảm gì, chỉ bình thản hỏi: "Ngươi rốt cuộc đã che giấu những gì, nói nghe chút xem?" "Thực ra tiểu nhân đã sớm biết tình hình của Công Thâu chủng.

Những huyền quan trên vách đá bên ngoài, cũng như đạo động giấu sau huyền quan đều là do tiên tổ tiểu nhân làm ra.

Còn những cổ thi lưu lại trong hang động và địa cung cũng đều

liên quan đến tiên tổ tiểu nhân." Tôn Nghiệp vẫn cúi đầu, giọng khàn khàn nói: "Cái huyệt thụ táng quan đã mở ở nơi này, năm đó đúng là táng tiên tổ của tiểu nhân, mà thi thể của vị tiên tổ này cũng đã sớm được dời đi, mục đích là để tránh bị ảnh hưởng của 'Tuyệt Hộ Thung' mà đoạn tuyệt hương hỏa gia tộc." "Nhưng mục đích của tiên tổ nhà tiểu nhân không chỉ có thế." "Thứ tiên tổ muốn có được nhất, thực ra là toàn bộ bộ sách 'Công Thâu Kinh' tùy táng của Tổ sư gia." "Khi Tổ sư gia còn tại thế, đúng là đã thu nhận không ít đệ tử, tiên tổ tiểu nhân khi đó cũng là một trong số đó.

Tuy nhiên, đệ tử của Tổ sư gia cũng phân ra năm bảy loại, tiên tổ tiểu nhân thiên phú kém một chút, không lọt vào hàng ngũ môn sinh đắc ý được Tổ sư gia ưu ái nhất, vì thế Tổ sư gia không truyền thụ toàn bộ 'Công Thâu Kinh', chỉ dạy cho một phần nhỏ.

Chuyện này đã trở thành điều nuối tiếc lớn nhất đời của tiên tổ tiểu nhân." "Sau này Tổ sư gia hiệu triệu đệ tử hiến dâng con cái trong nhà để giúp ông đóng cọc kiến lăng, tiên tổ tiểu nhân vì muốn lấy lòng Tổ sư gia nên đã tự nguyện dâng lên trưởng tử, cũng chính là 'Vũ Văn Kỵ'." "Đáng tiếc hành động này cũng không giúp tiên tổ có được tư cách tu tập toàn bộ 'Công Thâu Kinh'.

Ngược lại, không lâu sau đó, Tổ sư gia đã công bố lời nguyền hạ xuống tất cả những đệ tử tu tập 'Công Thâu Kinh' cho thiên hạ biết, rồi sau đó nhảy từ trên thành Dĩnh Thành xuống để lấy cái chết minh chí." "Biết được chuyện này, tiên tổ tiểu nhân cũng không ngờ tới." "Những đệ tử học được toàn bộ 'Công Thâu Kinh' bị Tổ sư gia nguyền rủa thì thôi đi, tiên tổ tiểu nhân chỉ học có một phần nhỏ mà cũng phải chịu lời nguyền như vậy, trong lòng tự nhiên không cam tâm.

Thật trùng hợp, khi Tổ sư gia bí mật xây dựng Công Thâu chủng, tiên tổ tiểu nhân có một lần đi đưa cơm cho ông, vô tình nhìn thấy một

tấm bản đồ và một bản vẽ thiết kế cổng đồng, lờ mờ đoán được đó có thể liên quan đến lăng tẩm mà Tổ sư gia đang bí mật xây dựng, thế là lén lút sao chép lại một bản rồi giấu đi." "Sau khi Tổ sư gia bí mật hạ táng, tiên tổ tiểu nhân càng nghĩ càng không cam lòng, lại có hai tấm bản đồ trong tay, dần dần sinh ra ý niệm khi sư diệt tổ." "Sau này tiên tổ tiểu nhân dựa theo bản vẽ thiết kế cổng đồng chế tạo ra chìa khóa này, sau đó dẫn theo một số tộc nhân và đệ tử đến đây âm thầm khai quật, đồng thời chế tạo huyền quan để che đậy dấu vết.

Hao tốn nhiều ngày cuối cùng cũng đục ra một lối thông đạo, thành công tìm được Công Thâu chủng của Tổ sư gia, và dùng chìa khóa thuận lợi mở được cánh cổng đồng bên ngoài." "Lúc đó những khí giới bên trong này chắc hẳn cũng y hệt như bây giờ, tiên tổ tiểu nhân sau khi vào Công Thâu chủng không dám cử động loạn xạ, cũng giống như chúng ta, một mực đi tới nơi này." "Cho đến lúc này, tiên tổ tiểu nhân mới phát hiện ra, hóa ra con cái mà các đệ tử hiến dâng đều bị Tổ sư gia đóng thành 'Tuyệt Hộ Thung'.

Lão nhân gia ông ấy sao mà nhẫn tâm đến thế, đây là muốn khiến những đệ tử này đoạn tử tuyệt tôn a!" "Tiên tổ tiểu nhân đại kinh thất sắc, vội vàng sai người đào 'Vũ Văn Kỵ' từ trong thụ táng quan bị đóng ngược lên.

Lúc đó mới bàng hoàng phát hiện, 'Vũ Văn Kỵ' này đã bị táng ở đây hơn vài tháng, hai bàn tay trước khi chết đã cào cấu đến máu thịt be bét, bên trong quan tài cũng dùng máu khô viết đầy những lời nguyền rủa.

Nhưng khi đào lên, sắc mặt vẫn hồng nhuận như người sống, thậm chí bắt mạch vẫn còn cảm nhận được mạch đập mạnh mẽ, giống như chỉ đang ngủ vậy!" "Trưởng tử mất đi lại tìm thấy được, tiên tổ tiểu nhân thấy vậy thì mừng rỡ quá đỗi, vội vàng sai người khiêng ra, sau đó lại muốn mở tòa 'Cơ Phong' của Tổ sư gia để kiểm

tra, biết đâu trong quan quách của Tổ sư gia lại có toàn bộ bộ sách 'Công Thâu Kinh' bồi táng.

Dù sao đó cũng là thứ Tổ sư gia đắc ý nhất, lẽ ra phải theo ông ấy đi mới đúng." "Đáng tiếc là cái 'Cơ Phong' này cực khó mở, cho dù mấy chục người cùng lúc phát lực cũng chỉ miễn cưỡng đẩy ra được một chút, nhưng chỉ cần nới tay là nó sẽ lập tức đóng sập lại, hơn nữa mở càng rộng, lực phản hồi càng lớn, bấy nhiêu người nhất thời cũng không làm gì được nó." "Khi đó tiên tổ tiểu nhân không biết đây là nam châm, còn tưởng là cơ quan lợi hại do Tổ sư gia chế tạo, vò đầu bứt tai cũng không nghĩ ra cách đối phó." "Đúng lúc này, con Mộc Thước chuyên ăn não người kia đột nhiên từ trên trời rơi xuống." "Mọi người bị đánh cho bất ngờ, nhất thời loạn thành một đoàn, đến khi phản ứng lại thì đã có mấy người bị nó hại chết." "Tiên tổ tiểu nhân biết Mộc Thước này tuyệt đối không phải sức người có thể địch nổi, chỉ đành lập tức dẫn người tháo chạy ra ngoài, mà Mộc Thước kia thì truy đuổi không buông, cứ thế truy sát đến tận ngoài cổng đồng." "Và trong quá trình này, còn có một số người không biết vì sao bỗng nhiên sắc mặt trở nên xanh mét, thân thể cứng đờ ngã xuống đất, cứ thế mất mạng một cách không minh bạch, giống như bị trúng độc vậy." "Sau đó tiên tổ tiểu nhân cùng một nhóm nhỏ khó khăn lắm mới thoát khỏi Mộc Thước, chưa kịp thở phào thì từ dưới sông lại vọt lên một con hung thú bốn chân, chính là 'Hà Thần' mà chúng ta đã thấy trước đó. 'Hà Thần' kia một miếng cắn xuống đã ngoạm đứt nửa người của một người." "Tiên tổ tiểu nhân đại kinh thất sắc, chỉ đành tiếp tục dẫn người hoảng hốt bỏ chạy." "Cứ thế chạy đến đoạn thông đạo hẹp kia mới thoát khỏi sự truy kích của con hung thú bốn chân đó.

Chương 306

Lúc ấy mấy chục người sống giờ chỉ còn lại vài người còn thở." "Dù vậy, tiên tổ tiểu nhân vẫn mang theo 'Vũ Văn Kỵ' cùng ra ngoài." "Về sau, tiên tổ tiểu nhân không dám vào Công Thâu chủng nữa, càng không dám nghĩ đến chuyện mở quan quách của Tổ sư gia, chỉ đành dẫn theo số ít người còn sống rời khỏi đây." "Nguyên bản, tiên tổ tiểu nhân tưởng rằng mang thi thể của 'Vũ Văn Kỵ' ra khỏi 'Tuyệt Hộ Thung' là có thể bình an vô sự." "Nhưng ai mà ngờ được, đó mới chỉ là bắt đầu của cơn ác mộng." "Từ đó về sau, những người cùng ông ấy vào Công Thâu chủng lần lượt qua đời, khi chết đều sắc mặt xanh mét, thân thể cứng đờ, thậm chí không có lấy một tia dự triệu." "Sau đó, ngay cả những gia quyến chưa từng vào Công Thâu chủng trong nhà tiên tổ tiểu nhân cũng xuất hiện tình trạng tương tự.

Chỉ trong vòng hai ba tháng ngắn ngủi, đại bộ phận đã qua đời một cách kỳ lạ, giống như bị nhiễm phải căn bệnh quái ác lấy mạng vậy." "Tiên tổ tiểu nhân lập tức nghĩ đến 'Vũ Văn Kỵ'." "Kể từ khi ông ấy mang 'Vũ Văn Kỵ' ra khỏi Công Thâu chủng, dù có chăm sóc thế nào 'Vũ Văn Kỵ' cũng chưa từng tỉnh lại, giống như một người chết sống, tuy không thở nhưng bên trong cơ thể vĩnh viễn có mạch đập nhảy động." "Tiên tổ tiểu nhân nghi ngờ vấn đề nằm ở 'Vũ Văn Kỵ', vội vàng bỏ ra trọng kim mời một vị lão thần tiên đến giúp đỡ kiểm tra." "Lão thần tiên vừa gặp tiên tổ tiểu nhân đã đoạn ngôn rằng ông mạng chẳng còn bao lâu nữa.

Khi nhìn thấy 'Vũ Văn Kỵ', ông lại càng đại kinh thất sắc, vội hỏi tiên tổ tiểu nhân rằng cái 'vô hồn chi nhân' này rốt cuộc tìm thấy ở đâu." "Tiên tổ tiểu nhân tuy không nói với lão thần tiên về Công Thâu chủng, nhưng cũng chỉ đành nói thật rằng 'Vũ Văn Kỵ' này đào được

từ trong ‘Tuyệt Hộ Thung’.” “Lão thần tiên nghe xong liên tục lắc đầu.” “Ông nói với tiên tổ tiểu nhân rằng, ‘Tuyệt Hộ Thung’ này định sẵn là cục diện ‘Hoàng Tuyền’ do cao nhân thiết lập.

Một khi đã đóng xuống, người đó sẽ phải chịu nỗi khổ ly tán nhục thân và hồn phách mà người thường khó lòng tưởng tượng nổi.

Sau đó, hồn phách của người này sẽ vĩnh viễn bị nhốt trong ‘Hoàng Tuyền’, còn nhục thân thì biến thành một cái xác không có hồn phách, cũng không bị thối rữa, gọi là ‘vô hồn chi nhân’.” “Thứ nhảy động trong cơ thể ‘vô hồn chi nhân’ này đâu phải là mạch đập gì, đó là thi khí cuồn cuộn mãnh liệt đang nhảy động.

Thi khí này tích lũy ngày qua ngày, sẽ có một ngày khiến ‘vô hồn chi nhân’ này hóa thành hoạt thi.” “Chỉ cần là người sống đã từng tiếp xúc với ‘vô hồn chi nhân’ đều sẽ bị thi khí xâm nhập vào cơ thể, cuối cùng bạo tử mà vong.” “Mà nếu ‘vô hồn chi nhân’ hóa thành hoạt thi, nó sẽ càng trở nên đáng sợ hơn.

Hoạt thi tuy mắt không thể nhìn, mũi không thể ngửi, nhưng lại tràn đầy khát khao đối với hồn phách.

Một khi có người sống đến gần, hoạt thi sẽ lập tức bừng tỉnh, khi đó tà vật hung hãn đầy thi khí này sẽ vượt qua mọi khó khăn mà xông tới, dù chỉ là khẽ chạm vào một chút cũng sẽ bị thi khí xâm nhập, dù có chạy thoát cũng tuyệt đối không có khả năng sống sót...” Nghe đến đây, mọi người một lần nữa cảm thấy sống lưng lạnh toát, thậm chí có người đã vã mồ hôi lạnh, nhìn về phía những thụ táng quan không xa kia với vẻ vô cùng kiêng dè.

Hiện tại những thụ táng quan này đã một hồi lâu không truyền ra tiếng đập quan tài nữa.

Nhưng nếu lần này Tôn Nghiệp nói thật, thì những "Tuyệt Hộ Thung" bên trong đã có lịch sử mấy trăm năm, chắc chắn đã hóa thành

cái gọi là "hoạt thi".

Cái loại "hoạt thi" này ngay cả chạm cũng không được chạm vào, không nghi ngờ gì nữa, đó là một loại lợi khí thủ mộ còn đáng sợ hơn cả cơ quan thú, chỉ cần một cái bò ra khỏi thụ táng quan thôi cũng đã đủ đau đầu rồi.

"Ngươi cái đồ hỗn chướng này, vì sao không nói ra sớm hơn, định hại chết chúng ta sao?!" Vu Cát lập tức cuống lên, túm lấy Tôn Nghiệp lớn tiếng chất vấn.

"Thả hắn ra, để hắn nói tiếp!" Giọng Ngô Lương trầm xuống.

"Hừ!" Thấy Ngô Lương biểu thái như vậy, Vu Cát chỉ đành hậm hực buông Tôn Nghiệp ra, hừ lạnh một tiếng rồi lùi sang một bên.

"Đa tạ các hạ." Tôn Nghiệp nhìn Ngô Lương với vẻ cảm kích, rồi mới tiếp tục nói: "Tiên tổ tiểu nhân khi đó đã không dám vào Công Thâu chủng nữa, vì thế cũng không dám mơ tưởng đến 'Công Thâu Kinh' nữa, chỉ cầu có thể hóa giải được 'Tuyệt Hộ Thung', rồi xử lý sạch sẽ chuyện của 'Vũ Văn Kỵ' để bảo vệ hương hỏa gia tộc, thế là khẩn cầu lão thần tiên giúp đỡ." "Lão thần tiên nói rằng, 'Tuyệt Hộ Thung' này đã bố thành 'Hoàng Tuyền', hồn phách của 'Vũ Văn Kỵ' đã sớm ở lại trong đó, vĩnh thế không thể luân hồi, dù có đào thi thể bên trong ra cũng vô ích, vì thế đã thành thế vô giải." "Tuy nhiên lão thần tiên cũng chỉ cho tiên tổ tiểu nhân một con đường sống tạm bợ." "Thế là có cái tổ huấn đó, từ nay về sau hậu nhân nhà tiểu nhân không được mang họ 'Vũ Văn', cũng không được theo họ cha, người chết không vào mộ tổ, mỗi đời chỉ giữ lại một con nối dõi, hơn nữa trước mặt hay sau lưng đều không được gọi nhau là cha con, chỉ dùng lễ nghi thầy trò đối đãi." "Còn thi thể của 'Vũ Văn Kỵ' thì được lão thần tiên dùng 'Cản thi chi thuật' mang đi xử lý." "Tiên tổ tiểu nhân không còn cách nào khác, thi thể của 'Vũ Văn Kỵ' lại không thể chạm vào,

chỉ đành tuân theo ý của lão thần tiên mà làm.

Nhờ vậy hương hỏa nhà tiểu nhân mới lay lắt kéo dài đến đời của tiểu nhân." "Đó chính là chân tướng mà tiểu nhân đã che giấu, lần này tuyệt đối không có nửa lời gian dối, xin các hạ minh giám." Nói đến đây, Tôn Nghiệp thản nhiên nhìn Ngô Lương, trong con mắt duy nhất còn lại thoáng qua một tia nhẹ nhõm, giống như cuối cùng đã trút bỏ được một gánh nặng cực lớn.

"Nói như vậy, Công Thâu chủng này chắc cũng là do ngươi cố ý tiết lộ, dẫn chúng ta tới đây chứ gì?" Ngô Lương ngưng thần hỏi lại.

"Tiểu nhân đã có lòng riêng." Tôn Nghiệp khẽ gật đầu, có chút áy náy nói: "Tiểu nhân từ nhỏ đã nghe cha kể về chuyện của gia đình, vì thế đối với Công Thâu chủng vừa kính sợ vừa tò mò, trong lòng đã nhiều lần huyễn tưởng vào trong chủng khám phá một chuyến, đi con đường mà tiên tổ đã đi.

Vạn nhất tìm được 'Công Thâu Kinh' của Tổ sư gia thì cũng coi như hoàn thành di nguyện của tiên tổ, nếu may mắn hóa giải được lời nguyền 'Tuyệt Hộ Thung' đeo đẳng suốt đời thì lại càng viên mãn." "Đáng tiếc tiểu nhân tự biết bản sự còn kém xa, tự tiện tới đây chẳng khác nào tìm đường chết, vì thế trước đây cũng chỉ dám nghĩ mà thôi." "Cho đến khi tiểu nhân đột nhiên bị 'Ngũ Tiên Nhập Trạch Pháp' phản phệ, lại gặp được các hạ ở Vương phủ..." "Lần đầu gặp các hạ, tiểu nhân đã thấy các hạ tuyệt phi thường nhân, huống hồ các hạ còn là người đầu tiên tiểu nhân thấy có thể dễ dàng hóa giải bí pháp trong 'Công Thâu Kinh' dù là kẻ ngoại đạo.

Điều này đã chứng minh đầy đủ bản sự của các hạ, có lẽ các hạ có tư cách để khám phá Công Thâu chủng, thế là tiểu nhân nảy sinh lòng riêng, cố ý tiết lộ thông tin về 'Công Thâu Kinh' và Công Thâu chủng cho các hạ." "Không ngờ các hạ quả nhiên có hứng thú với

những thông tin này, tiểu nhân bèn dùng kế 'loạt dục trả nghênh' (muốn nhưng giả vờ từ chối) để đưa các hạ tới đây." "Các hạ cũng thực sự phi đồng phàm hưởng, không chỉ tìm thấy thông đạo mà tiên tổ tiểu nhân đã đào, còn tìm được đến tận cổng đồng, thậm chí chỉ trong chốc lát đã chế phục được Mộc Thước mà ngay cả tiên tổ tiểu nhân cũng bó tay, giờ lại dùng diệu pháp giải khai được quái lực của 'Cơ Phong', thực khiến tiểu nhân thán phục không thôi." "Tiểu nhân thực sự không ngờ, đời này mình lại có cơ hội vào được Công Thâu chủng, hơn nữa còn làm được những việc mà tiên tổ tiểu nhân cũng chưa từng làm được, tất cả đều nhờ ơn các hạ." "Nhưng xin các hạ tin tưởng, tiểu nhân tuyệt không có ác ý." "Trước khi vào Công Thâu chủng, tiểu nhân đã chuẩn bị sẵn tinh thần xả thân bảo vệ chư vị.

Chết trong Công Thâu chủng cũng coi như là túc mệnh của tiểu nhân, và trước khi chết tiểu nhân nhất định sẽ nói ra toàn bộ chân tướng cho chư vị, để chư vị tìm cơ hội đào thoát." "Chỉ có điều trong quá trình này xuất hiện nhiều ý ngoại ngoài tầm kiểm soát của tiểu nhân." "Khởi đầu là các hạ chấp ý muốn một mình vào thông đạo thám thính, may mà thời gian các hạ đi hơi lâu, các vị dị sĩ này lo lắng cho an nguy của các hạ nên mới mang tiểu nhân vào theo." "Tiếp đó là Mộc Thước đột kích, tiểu nhân không kịp suy nghĩ chỉ đành xả thân bảo vệ nha đầu nhà họ Hoàng, khi đó trốn trong chiến xa, tiểu nhân đã chuẩn bị nói rõ chân tướng cho các hạ, ai ngờ chỉ vài câu nói các hạ đã đánh ngất tiểu nhân, đến khi tỉnh lại thì Mộc Thước đã bị các hạ giải quyết xong." "Tiểu nhân thấy các hạ ngay cả Mộc Thước cũng có cách đối phó, trong lòng kinh hãi không thôi, lòng tin đối với các hạ cũng đại tăng, thế là lại nhịn xuống không nói, muốn mượn bản sự của các hạ để tiếp tục đi sâu vào, biết đâu còn có cơ hội chiêm ngưỡng 'Cơ Phong' trong truyền thuyết, dù các hạ không mở được thì tiểu nhân cũng đã mãn nguyện rồi." "Ai mà ngờ được, các hạ cứ như là khắc tinh của Công Thâu chủng này vậy, ngay cả quái lực của 'Cơ

Phong' cũng có thể hóa giải dễ như trở bàn tay, thực là kinh vi thiên nhân." "E rằng dù Tổ sư gia có tại thế cũng phải kinh thán trước bản sự của các hạ thôi." Nói đến đây, Tôn Nghiệp cuối cùng cũng dừng lại, khẽ thở hắt ra một hơi.

"Mấy lời nịnh hót hoa mỹ đó thì miễn đi, ta không bao giờ ăn cái bộ đó đâu." Ngô Lương mặt không biểu cảm nói, chỉ là khóe miệng bất giác khẽ nhếch lên.

"Tiểu nhân tự biết tội nghiệt thâm trọng, lại vì lòng riêng mà lợi dụng các hạ và chư vị, tội không thể tha." Tôn Nghiệp cũng phản ứng lại một chút mới hiểu được ý của Ngô Lương, sau đó lại cúi đầu nói: "Nay tiểu nhân đem chân tướng nói ra hết, chỉ là muốn trước khi mở 'Cơ Phong' cảnh báo các hạ một câu.

Năm đó vị lão thần tiên còn từng nói với tiên tổ tiểu nhân một chuyện, ông nói cái 'Hoàng Tuyền' này phi đồng tiểu khả, tuy chỉ là mảnh đất vuông tấc, nhưng cũng có thể chấp chưởng luân hồi.

Chỉ có điều, cái luân hồi này không phải là chuyển thế, mà là di hồn.

Tuy nhiên hồn phách chỉ có thể di nhập vào vật chết, vật không hủy hồn không diệt, cũng có thể đạt được hiệu quả trường sinh bất tử nghịch thiên đạo." "Vật không hủy hồn không diệt?" Ngô Lương nghe xong không khỏi ngẩn ra.

Cái này mẹ nó xác định không phải là Lich King và mệnh hạp (phylactery) trong game đời sau sao?

"Chính xác." Tôn Nghiệp tiếp tục nói: "Tuy nhiên vật này không thể rời khỏi 'Hoàng Tuyền', nếu không sẽ không thể tránh khỏi thiên đạo luân hồi, cũng sẽ phải chịu kết cục hồn phi phách tán.

Vì thế... nếu Tổ sư gia năm đó đã làm việc này, hiện giờ chắc chắn

vẫn còn ở trong Công Thâu chủng, chỉ là không biết đang ở nơi nào nhìn chằm chằm chúng ta thôi.” “...” Mọi người lập tức lại cảm thấy một luồng hơi lạnh, bất giác đưa mắt nhìn quanh.

Nói như vậy, Điển Vi trước đó tuy bị ảnh hưởng của "Tâm Tác Quái Pháp", nhưng trực giác của hắn vẫn không sai, có lẽ thực sự có thứ gì đó đang bí mật quan sát bọn họ.

Chỉ là cái "vật chết" này rốt cuộc là cái gì, ai cũng không nói rõ được.

Có thể là một khí giới nào đó đã đi qua, có thể là một thụ táng quan gần đó, có thể là cái "vô hồn chi nhân" trong quan tài, thậm chí có thể chính là cái "Cơ Phong" trước mặt này...

Chỉ là không biết cái "vô hồn chi nhân" đó có được tính là "vật chết" hay không.

Nếu cũng được tính, thì hồn phách của mộ chủ nhân phối hợp với cái xác không có hồn phách, không bị thối rữa này, ở một mức độ nào đó, đúng là đã thực hiện được trường sinh bất tử trong truyền thuyết.

Nhưng nếu là như vậy, những thụ táng quan đó không cần thiết phải thêm xích khóa làm gì, chẳng phải là tự khóa chính mình sao?

Ngô Lương bỗng lại nghĩ đến con "thủy quỷ" trước đó.

Liệu đó có phải là một cái xác "vô hồn chi nhân" bị di hồn hay không?

Nếu đúng như vậy, Ngô Lương từng tiếp xúc gần với nó, nói là có "quan hệ da thịt" cũng không ngoa, rất có khả năng đã bị thi khí của nó xâm nhập vào cơ thể...

Không đến mức đó chứ!

Đâu có xui xẻo vậy?

Huống hồ cái gọi là thuyết pháp về "Hoàng Tuyền" và "vô hồn chi nhân" cũng chỉ là truyền ngôn của gia tộc Tôn Nghiệp mà thôi.

Chuyện từ mấy trăm năm trước, trong đó có thành phần thêu dệt hay không, có thật hay không vẫn còn chưa chắc chắn, không cần thiết phải tự dọa chính mình!

Ngô Lương quả đoạn gạt bỏ ý nghĩ đó ra khỏi đầu, nhìn về phía Tôn Nghiệp, vẫn không để lộ biểu cảm gì, chỉ trầm giọng nói: "Ngươi tuy lúc này đã nói ra chân tướng, nhưng chuyện lợi dụng chúng ta trước đây vẫn chưa xong đâu, tạm thời ghi nợ đó, đợi sau khi ra ngoài sẽ tính sổ với ngươi sau." Ân uy song hành.

Ngô Lương tuy đã sớm có ý định thu nạp Tôn Nghiệp vào Phường Nhân Quân, nhưng hành vi này vẫn phải chịu một hình phạt nhất định.

Không chỉ để cho Tôn Nghiệp một bài học, mà còn để cảnh báo cho các cốt cán Phường Nhân Quân đang có mặt ở đây.

Cái nghề của họ là phải giao phó cả tấm lưng cho đồng đội, tuyệt đối không thể để xảy ra tình trạng như vậy.

Nhưng trên thực tế, Ngô Lương thực sự không vì chuyện này mà ghi hận Tôn Nghiệp.

Hắn hiểu rõ bản thân mình hơn bất cứ ai, bất kể Tôn Nghiệp trước đó có nói ra chân tướng hay không, hắn vẫn sẽ mạo hiểm vào Công Thâu chủng để tìm hiểu cho bằng được, cùng lắm chỉ là phòng bị kỹ hơn một chút thôi, sự khác biệt cũng không lớn.

Hơn nữa, ngay cả bản thân hắn nếu đặt vào hoàn cảnh tương tự, có lẽ cũng sẽ đưa ra quyết định như vậy.

"Tiểu nhân tự biết đã phạm tội không thể tha, các hạ có thể đưa tiểu nhân đến nơi này đã là hoàn thành tâm nguyện cả đời của tiểu nhân, tiểu nhân cảm ân đức này, có chết cũng không hối tiếc." Tôn

Nghiệp cũng rất thản nhiên nói: “Vì thế tiếp theo nếu gặp phải hiểm cảnh gì, chỉ cần dùng đến nửa cái mạng tàn này của tiểu nhân, các hạ cứ việc quyết định, tiểu nhân tuyệt không oán ngôn, cam nguyện hiến dâng tính mạng hết sức giúp các hạ và chư vị thoát thân, cũng coi như chết đúng chỗ rồi.” “Hãy nhớ lấy lời này của ngươi.” Ngô Lương gật gật đầu, quay đầu nhìn lại "Cơ Phong", đưa tay ra thăm dò, thấy nhiệt độ của Cơ Phong trong quá trình nói chuyện đã hạ xuống, ít nhất bây giờ đã không còn bỏng tay nữa, lúc này mới nói với Điển Vi và Dương Vạn Lý: “Hai người các ngươi cùng ta đẩy ‘Cơ Phong’ một lần nữa, lần này chắc sẽ đỡ tốn sức hơn.” “Nặc!” Hai người đáp một tiếng, cũng không thèm để ý đến Tôn Nghiệp nữa, vội vàng tiến lên cùng Ngô Lương thi triển sức lực.

“Hắc!” Lần này, Ngô Lương và Dương Vạn Lý thậm chí còn chưa kịp dùng lực, chỉ nghe thấy một tràng tiếng động “cắc rắc”, cái khối kim loại mà trước đó ba người hợp lực cũng không đẩy nổi, lại bị một mình Điển Vi đẩy nhích đi.

Tiếp theo chỉ nghe một tiếng “oàng” cực lớn.

Mặt đất cũng theo đó rung chuyển một cái, chính là khối kim loại nặng nề kia đã rơi xuống đất, cái “Cơ Phong” vốn kín kẽ không kẽ hở nay đã lộ ra một khoảng trống.

“Lùi lại!” Để phòng bên trong còn giấu cơ quan cạm bẫy gì, Ngô Lương vội quát một tiếng, gọi Điển Vi và Dương Vạn Lý lùi ra sau, bản thân thì đợi một lát sau mới cẩn thận bò tới kiểm tra.

Qua khoảng trống của “Cơ Phong”, Ngô Lương nhìn thấy một khoảng trống nhỏ bên trong.

Trên khoảng trống có một tấm bia đá dựng đứng.

Phía sau bia đá là một gò đất nhỏ hình nón cao khoảng hai thước, gò đất này trông vô cùng tầm thường, dường như chẳng khác gì

những ngôi mộ cô quạnh ở ngoại thành.

Đáng tiếc là khoảng trống này hơi nhỏ, bia đá lại không hướng mặt về phía khoảng trống, nên Ngô Lương tạm thời chưa nhìn rõ trên đó có khắc bia văn hay không.

Nhưng cảnh tượng trước mắt đã khiến Ngô Lương hơi thất vọng.

Nếu "Cơ Phong" chỉ là sử dụng những khối nam châm này bao quanh để chống trộm, mà bên trong thực ra vẫn là phương thức hạ táng cực kỳ tầm thường, thì đúng là "đầu voi đuôi chuột", chẳng thể hiện được chút cao minh nào của Lỗ Ban cả.

"Chỉ thế thôi sao?

Chắc chắn sẽ không đơn giản như vậy chứ?" Ngô Lương lại tỉ mỉ hồi tưởng lại những ghi chép về "Cơ Phong" trong sử sách: "Mẹ của Quý Khang Tử chết, Công Thâu Nhược còn nhỏ, Lỗ Ban xin dùng Cơ Phong để táng.

Người thợ mộc là Công Kiên nói: Không được.

Nước Lỗ có lệ cũ, nhà quan Đại phu dùng bia Cơ Phong, nhà quan Tam gia dùng Hoàn Doanh.

Nhà ngươi định dùng sự khéo léo để táng mẹ người ta, chẳng lẽ những người khác không biết khéo léo sao?

Làm vậy là trái lệ.

Cuối cùng không dùng." Nguyên văn sử sách đúng là có nhắc đến "Cơ Phong", giới khảo cổ đời sau tuy giải thích "Cơ Phong" là "hạ táng bằng phương thức cơ giới", nhưng nguyên văn đúng là không nhắc đến "Cơ Phong" có gì cao minh.

Tuy nhiên cảnh tượng trước mắt đúng là dường như chẳng liên quan gì mấy đến "hạ táng bằng phương thức cơ giới"...

“Tôn tiên sinh, ngươi lại đây xem thử.” Ngô Lương quan sát nửa ngày vẫn không thấy thứ gì liên quan đến cơ giới, thế là lại nghĩ đến Tôn Nghiệp – truyền nhân học mót của “Công Thâu Kinh”.

“Nặc!” Tôn Nghiệp vốn đã vô cùng tò mò về “Cơ Phong” của Tổ sư gia, sớm đã đứng phía sau nghển cổ nhìn ngó, chỉ vì e ngại thân phận mình nên không dám tiến lên, giờ nghe Ngô Lương gọi, trong lòng đại hỷ, vội vã chạy tới.

Kết quả nhìn xong.

“Cái này...” Tôn Nghiệp cũng là vẻ mặt khó tin, không biết nên nói gì cho phải.

“Ngươi xem xong có suy nghĩ gì không?” Ngô Lương hỏi.

“Tiểu nhân thấy ‘Cơ Phong’ của Tổ sư gia tuyệt đối không thể sơ sài như vậy, hơn nữa tiểu nhân nghe cha nói, những thứ Tổ sư gia làm ra món nào cũng khiến người đời kinh thán không thôi, ‘Cơ Phong’ này cũng là một trong những tác phẩm đắc ý của ông, sao có thể thảo suất thế này được?” Tôn Nghiệp vội vàng nói ra suy nghĩ thật của mình.

“Ta cũng nghĩ vậy, trong này chắc chắn có điều gì mờ ám, hoặc là...

đây có lẽ căn bản không phải mộ của Tổ sư gia, vì thế không sử dụng ‘Cơ Phong’.” Ngô Lương gật đầu, quay người lại bảo Điển Vi và Dương Vạn Lý: “Làm phiền hai người các ngươi đẩy hết những thứ bên ngoài này ra, chúng ta thám thính cho kỹ ngôi mộ nhỏ bên trong này.” “Nặc!” Điển Vi và Dương Vạn Lý nghe vậy lập tức bận rộn tay chân.

Không còn từ lực gia trì, những khối kim loại này tuy vẫn nặng nề, nhưng chỉ để đẩy chúng ra thì Điển Vi làm chủ lực, Dương Vạn

Lý hỗ trợ bên cạnh là đã đủ.

Và ngay lúc đó.

“Chú ý, có tiếng bước chân, ở phía sau!” Tai của Bạch Tinh Tinh bỗng động đậy một cái, lập tức lên tiếng cảnh báo. "Điển Vi!

Chương 307

Dương Vạn Lý!" Sắc mặt Ngô Lương căng thẳng, lập tức quát khẽ một tiếng. "Nặc!" Điển Vi và Dương Vạn Lý đã hiểu ý Ngô Lương, tức khắc buông công việc trong tay quay trở lại.

Điển Vi đi theo Ngô Lương hướng về phía Bạch Tinh Tinh chỉ mà lần mò tới, còn Dương Vạn Lý thì canh giữ bên cạnh những người còn lại, nhanh chóng thắp lên một ngọn đuốc.

Phía "sau lưng" mà Bạch Tinh Tinh chỉ chính là hướng mà đám người Ngô Lương vừa đi vào.

Hướng đó ngoại trừ một mảng lớn thụ táng quan chứa những "vô hồn chi nhân" có khả năng đã biến dị, nhìn xa hơn nữa đã là vùng bóng tối nằm ngoài phạm vi chiếu sáng của Tùy Hầu Châu.

Theo bước tiến của Ngô Lương và Điển Vi, ánh sáng của Tùy Hầu Châu dần di động, phạm vi chiếu sáng cũng từ từ đẩy về phía trước.

Cứ thế lần mò về trước khoảng ba bốn mươi mét, hai người vẫn không phát hiện ra bất kỳ điểm khả nghi nào.

Lúc này phạm vi chiếu sáng của Tùy Hầu Châu và đuốc của Dương Vạn Lý đã sắp tách rời, giữa Ngô Lương và mọi người phía sau sẽ xuất hiện một vùng tối rõ rệt.

Mà vùng tối này chính là nơi đám thụ táng quan lúc trước không ngừng phát ra tiếng đập nện. "Quay về trước đã." Ngô Lương cuối cùng quyết định không tiếp tục mò mẫm nữa.

Tiếng bước chân đột ngột xuất hiện này tuy khiến người ta rợn tóc gáy, nhưng đám thụ táng quan kia cũng chẳng phải thứ hiền lành

gì.

Phim kinh dị đời sau đã dạy Ngô Lương một đạo lý: trong tình huống này mà tách rời đám đông hành động tuyệt đối không phải quyết định sáng suốt, ngộ nhỡ trúng kế điệu hổ ly sơn, cuối cùng bị đánh bại từng người một thì lúc đó hối hận cũng không kịp.

Thế là hai người lại băng qua đám thụ táng quan, hội họp lại với mọi người.

Vừa rồi tình huống đột ngột, Ngô Lương muốn thăm dò xem rốt cuộc là thứ gì, ít nhất cũng phải phòng bệnh hơn chữa bệnh, nên chưa kịp hỏi kỹ Bạch Tinh Tinh đã lập tức dẫn Điển Vi hành động.

Giờ đây tay trắng trở về, Ngô Lương mới hỏi nàng: "Tinh Tinh, tiếng bước chân đó xuất hiện cách chúng ta khoảng bao xa?" "Nếu ta không nghe lầm thì chắc khoảng mười trượng." Bạch Tinh Tinh nghiêm túc nói.

Mười trượng... tức là tầm ba mươi mét, vừa vặn là giới hạn chiếu sáng của Tùy Hầu Châu.

Mà vừa rồi Ngô Lương và Điển Vi đã lần mò về trước khoảng ba bốn mươi mét, cộng thêm phạm vi chiếu sáng của Tùy Hầu Châu, khoảng cách họ nhìn thấy ít nhất đã đạt đến sáu bảy mươi mét.

Nếu Bạch Tinh Tinh không nghe lầm, mà thứ phát ra tiếng bước chân kia cũng không di động, thì họ đáng lẽ phải nhìn thấy đối phương rồi.

Thế nhưng lại không có... "Vậy sau đó khi ta và Điển Vi lên trước thăm dò, ngươi còn nghe thấy tiếng bước chân không?" Ngô Lương trầm ngâm giây lát rồi hỏi lại. "Cái đó thì không, tiếng bước chân chỉ khẽ vang lên hai tiếng như thế, sau khi ta cảnh báo cho ngươi thì không thấy xuất hiện nữa." Bạch Tinh Tinh đáp. "Tê...

đây đúng là chuyện quái lạ nha." Nghe đến đây, Vu Cát lập tức tiếp lời, giữ nguyên vẻ mặt khổ qua đặc trưng, đầy kinh nghi nói: "Thính lực của Bạch cô nương mọi người đều biết, động tĩnh gì cũng khó thoát khỏi tai nàng, vừa rồi nàng có thể nghe thấy tiếng bước chân, sau đó tiếng bước chân lại đột nhiên biến mất không dấu vết, công tử và Điển Vi lên trước kiểm tra cũng không thu hoạch được gì, chẳng lẽ chúng ta gặp phải thứ có thể súc địa thành xích, hay là giỏi dùng chướng nhãn pháp chăng?" Ngô Lương hiểu ý của Vu Cát.

Câu nói cuối cùng của lão nếu đặt ở đời sau, chắc là muốn nói chẳng lẽ thứ này biết dịch chuyển tức thời hay ẩn thân sao?

Trong lòng Ngô Lương thực ra cũng nghĩ như vậy.

Tiếng bước chân đã đột nhiên xuất hiện rồi lại biến mất không dấu vết, còn có thể tránh được thính lực của Bạch Tinh Tinh, xem ra định là có bản lĩnh đặc thù nào đó.

Nhưng có phải dịch chuyển hay ẩn thân hay không thì khó mà nói trước.

Ngoài ra, âm thanh này không sớm không muộn, vừa vặn xuất hiện khi đám người Ngô Lương mở "cơ phong", chuẩn bị tiếp tục khám phá, xem ra cũng không hoàn toàn là ngẫu nhiên.

Ngô Lương không khỏi nhớ tới cách nói về "Hoàng Tuyền" của Tôn Nghiệp trước đó.

Gã nói bản chất của "Hoàng Tuyền" có thể là một loại "di hồn chi thuật", có thể đem hồn phách của con người di nhập vào vật chết, vật không hủy thì hồn không diệt, khiến cho nó đạt được trường sinh bất tử theo một ý nghĩa nào đó.

Nếu cách nói này không sai... tiếng bước chân Bạch Tinh Tinh nghe thấy có khả năng là một loại âm thanh khác không?

Nơi vừa phát ra tiếng bước chân, tuy họ lên trước kiểm tra không thấy gì dị thường, nhưng lại bày biện một số công cụ mộc tượng và khí cụ nông nghiệp do Lỗ Ban phát minh khi còn sống.

Giả sử một món đồ trong đó chính là pháp khí được thi triển "di hồn chi thuật", mà hồn phách ẩn trong pháp khí thấy đám người Ngô Lương định mở quan tài nên cố ý phát ra âm thanh như vậy để dọa họ lui?

Khả năng này không phải không có.

Cần biết bản thân Ngô Lương ở một phương diện nào đó cũng là người được hưởng lợi từ một loại "di hồn chi thuật" đặc thù.

Thân xác của "Hữu Tài huynh" có thể coi là một món pháp khí, còn hồn phách Ngô Lương thì thông qua một loại "di hồn chi thuật" không thể diễn tả bằng lời mà chuyển sang món pháp khí này, trở thành một người xuyên không vinh quang.

Nhưng kẻ hưởng lợi từ "di hồn chi thuật" như hắn chắc không thể trường sinh bất tử.

Bởi vì tuy mới tới đây hơn nửa năm, nhưng theo thời gian trôi đi, Ngô Lương vẫn cảm giác được trên người mình có một tia dấu hiệu đang dần già đi.

Rõ rệt nhất chính là nếp nhăn trên trán, có lẽ do thường xuyên dầm mưa dãi nắng, hoặc do thường xuyên phải đối mặt với hiểm cảnh chỉ cách cái chết một bước chân, nên nhíu mày nhiều, trên trán hắn đã lặng lẽ hiện thêm một nếp nhăn.

Tuy nhiên điều này không ảnh hưởng đến cảm giác nhập vai của khuôn mặt này, ngược lại còn thêm một tia khí chất trưởng thành, Ngô Lương thấy vẫn có thể chấp nhận được.

Cho nên... nếu loại "di hồn chi thuật" nhân tạo này thực sự tồn tại,

Ngô Lương có lý do nghi ngờ hồn phách di chuyển vào vật chết kia vẫn giữ được ý thức nhất định, có thể cảm nhận được sự thay đổi của thế giới bên ngoài.

Ví dụ như: nhận ra cử động của đám người Ngô Lương, lúc cần thiết phát ra chút động tĩnh để cảnh cáo.

Nhưng nếu chỉ là loại "cảnh cáo" cấp độ này, Ngô Lương vốn dĩ gan lớn tâm tỉ mỉ, da mặt lại dày, nếu không đưa ra chút thứ thật sự thì đúng là không dễ dàng dọa lui hắn được.

Suy tính một lát. "Điển Vi, Dương Vạn Lý, hai ngươi tiếp tục." Ngô Lương nghiêm nghị nói, "Tinh Tinh nghe cho kỹ, nếu lại có động tĩnh thì báo ta ngay." "Nặc!" Điển Vi và Dương Vạn Lý đáp một tiếng, lại muốn lên trước dời những khối kim loại bên ngoài gò mộ nhỏ kia.

Kết quả vừa mới có chút động tác. "Lại xuất hiện!" Bạch Tinh Tinh bỗng nhiên lại cảnh báo, "Lần này tuy xa hơn lần trước một chút, nhưng vẫn là tiếng bước chân đó, hướng không đổi!" "Xa hơn lần trước một chút?" Ngô Lương trong lòng chấn kinh.

Điều này không nghi ngờ gì tương đương với việc lật đổ giả thiết trước đó của Ngô Lương.

Nếu là những công cụ mộc tượng và khí cụ nông nghiệp kia thì chắc không thể dễ dàng thay đổi vị trí, chưa nói đến việc chúng không chân không cẳng, cho dù có thì loại vật chết này thay đổi vị trí cũng rất dễ bị người ta nhìn ra manh mối.

Dĩ nhiên, nhìn ra manh mối là một chuyện, không thể phủ nhận là tình huống này khẳng định còn đáng sợ hơn cả việc trực tiếp chạm mặt một thứ tà vật biết chạy biết nhảy.

Thử tưởng tượng một chút.

Một đêm khuya, khi bạn đang ở nhà ôm điện thoại.

Đèn trong nhà nháy hai cái rồi đột nhiên tắt ngóm, bạn ngỡ là bóng đèn cháy hay cầu chì đứt nên đứng dậy kiểm tra.

Đúng lúc này, đèn lại bình thường trở lại. "Chắc vừa rồi khu chung cư mất điện một lát chăng?" Bạn nghĩ như vậy, quay đầu lại thì hãi hùng phát hiện, cô bạn gái búp bê của mình không biết từ lúc nào đã di chuyển từ trên giường ra ghế sofa, một chiếc tất trắng trên chân cũng tuột ra, lúc này đang quấn trên cổ cô nàng, bộ tóc giả màu đỏ rượu cũng đổi thành màu xanh lá mà bình thường bạn tuyệt đối sẽ không giúp cô ấy đeo!

Có đáng sợ không?!

Có rợn tóc gáy không?!

Lúc này bạn nên làm gì?

Đúng rồi!

Nếu bạn có bạn cùng phòng là nam giới, nên lập tức chất vấn hắn có phải lén lút cắm sừng bạn, làm chuyện xằng bậy với cô bạn gái búp bê của bạn hay không.

Nếu không có... vậy bạn cũng có thể cân nhắc một chút, có phải dạo này quá buông thả dẫn đến trí nhớ giảm sút không. "Tinh Tinh, đưa hết nến mật mà ngươi mang theo cho ta." Ngô Lương trầm ngâm rồi nói với Bạch Tinh Tinh: "Điển Vi, ngươi lại cùng ta đi kiểm tra một phen." "Đây." Bạch Tinh Tinh dứt khoát đưa qua một túi vải nhỏ.

Bên trong đựng mười mấy cây nến mật, toàn bộ là nến làm từ sáp côn trùng phát hiện trong mộ Hải Hôn Hầu năm xưa, nguồn gốc dược liệu của món đồ này tuy ít nhiều có chút không may mắn, nhưng cũng là vật phẩm đám người Ngô Lương luôn mang theo khi vào mộ, nhiều lúc sẽ thay thế đuốc để kiểm tra tình trạng không khí trong mộ.

Nhận lấy túi vải nhỏ, Ngô Lương và Điển Vi một lần nữa lần mò

tiến về hướng Bạch Tinh Tinh chỉ.

Chẳng mấy chốc, hai người đã tới vị trí trước đó.

Lúc này một số công cụ mộc tượng và khí cụ nông nghiệp không xa cũng một lần nữa hiện ra từ bóng tối. "Công tử, ngài xem..." Điển Vi cẩn thận cảnh giới, lần này cuối cùng đã phát hiện ra điểm dị thường, sắc mặt ngưng trọng chỉ vào một chiếc máy dệt quay tay nhỏ cách đó mười mấy mét nói với Ngô Lương.

Chiếc máy dệt quay tay nhỏ này rõ ràng đã thay đổi vị trí!

Ban đầu nó đáng lẽ phải ở bên phải gần vách đá, nhưng giờ lại chễm chệ đặt ngay giữa lối đi vốn dĩ trống trải, tuy không đến mức chắn đường lui của đám người Ngô Lương, nhưng lại có khí thế của hổ cản đường.

Hơn nữa nơi đặt ban đầu còn để lại một vết bụi rất rõ ràng... "Cẩn thận đề phòng, chúng ta qua đó xem sao." Trong lòng Ngô Lương tuy có chút kinh ngạc, nhưng sau khi quan sát xung quanh không thấy thứ gì khác có thể cử động, vẫn quyết định cứng da đầu áp sát kiểm tra.

Ngoài sự nghi ngờ về "di hồn chi thuật", giờ hắn lại hơi nghi ngờ đây là có người nào đó đang giở trò quỷ.

Bởi vì cái máy dệt quay tay nhỏ này không chân không cẳng, bên dưới cũng không lắp bánh xe, cộng thêm trên đất hoàn toàn không có bất kỳ dấu vết kéo lê nào, nhìn thế nào cũng không giống như tự mình chạy tới đây.

Quan trọng nhất là, Ngô Lương hiểu rất rõ trong địa cung này ngoại trừ bọn họ ra còn có một "thủy quỷ" không rõ thân phận, sau khi họ mở cửa đồng, "thủy quỷ" này tự nhiên cũng có thể tự do ra vào lăng mộ.

Do đó không thể loại trừ khả năng "thủy quỷ" cố ý giở trò dọa

người.

Còn về mục đích thì phải xem thân phận thực sự và lập trường của gã rồi.

Đi tới trước máy dệt quay tay nhỏ, ý định của Ngô Lương là muốn xem trên món đồ này có dấu tay hay thứ gì tương tự không để đưa ra phán đoán.

Chương 308

Dù sao thứ này đặt ở đây đã mấy trăm năm, tưởng chừng sớm đã phủ đầy bụi bặm, nếu có người chạm vào nó chắc chắn sẽ để lại vết tích trên lớp bụi.

Nhưng nhìn qua một cái, lòng Ngô Lương lại càng thêm không chắc chắn.

Bởi vì chiếc máy dệt quay tay này lại sạch bong không chút bụi, làm sao có thể để lại dấu tay? "Cái này..." Lúc đi ngang qua trước đó, Ngô Lương không để ý xem trên máy dệt này có bụi hay không, nếu trên đó có tích bụi thì chắc chắn không phải trong thời gian ngắn có thể lau sạch đến mức này, hơn nữa trong quá trình lau dọn tuyệt đối không thể không phát ra bất kỳ động tĩnh nào.

Nơi này cách "cơ phong" không quá xa, nếu có động tĩnh gì cũng tuyệt đối không thể tránh khỏi tai của Bạch Tinh Tinh.

Ngoài ra, nếu thứ này thực sự là có người cố ý giở trò dọa bọn họ, tâm cơ này cũng hoàn toàn không thua gì Ngô Lương, khiến hắn không khỏi cảm thấy một tia áp lực.

Tâm cơ này nếu dùng để tính kế bọn họ, lúc họ rời đi tuyệt đối sẽ hung hiểm hơn nhiều so với lúc đi vào... "Công tử, xử trí thế nào?" Điển Vi thấy Ngô Lương trầm tư, nhịn không được hỏi. "Tạm thời đừng động vào nó." Ngô Lương định thần lại, đưa túi vải đựng nến mật cho Điển Vi, nghiêm nghị nói: "Ta ở đây soi đèn cho ngươi, ngươi hãy thắp hết số nến mật này lên, bố trí rải rác ở gần đây, nếu nơi này lại có động tĩnh gì, ánh sáng của những cây nến này có lẽ có thể giúp chúng ta bắt được chút manh mối." "Nặc." Điển Vi nhận túi vải nhỏ, lập tức làm theo ý Ngô Lương.

Không lâu sau, mười mấy cây nến sáp đã được bố trí xong xuôi, lúc này cho dù Ngô Lương cầm Tùy Hầu Châu quay lại bên cạnh "cơ phong" cũng có thể tùy thời nhìn thấy tình hình phụ cận.

Bất kể là thứ gì đang tác quái, ít nhất cũng có tác dụng hạn chế phạm vi hoạt động của nó, khiến nó không thể lặng lẽ tới nơi chỉ cách đám người Ngô Lương mười trượng làm ra trò quỷ gì gây nhiễu loạn hành động của họ nữa.

Cứ thế quay lại bên cạnh "cơ phong".

Ngô Lương quay đầu giám sát tình hình phía sau, rồi bảo Điển Vi và Dương Vạn Lý tiến lên tháo dỡ "cơ phong".

Lần này cuối cùng cũng thái bình hơn nhiều.

Mãi cho đến khi Điển Vi và Dương Vạn Lý hoàn toàn đẩy những khối kim loại kia ra, tiếng bước chân quái dị kia cũng không xuất hiện lần nữa, càng không có công cụ mộc tượng và khí cụ nông nghiệp nào khác phát sinh biến động. "Công tử, việc ngài dặn đã làm xong rồi, ngài tới xem thử?" Dương Vạn Lý thở hổn hển lại báo cáo. "Đổi ngươi canh chừng tình hình phía sau, có thể không chớp mắt thì đừng chớp mắt, đừng bỏ lỡ bất cứ thứ gì." Ngô Lương nói. "Công tử yên tâm." Dương Vạn Lý ưỡn ngực, mắt nhìn chằm chằm về phía ánh nến không xa, không thèm ngoảnh đầu lại nói.

Ngô Lương gật đầu, quay người đi tới trước gò mộ nhỏ bên trong "cơ phong".

Lúc này hắn đã có thể nhìn thấy rõ ràng văn tự khắc trên bia đá. "Công tử, những chữ này có nhiều điểm tương tự với cách viết của cổ Tề văn, nhưng tuyệt đối không phải cổ Tề văn mà là cổ Lỗ văn." Vu Cát đã xem qua, vội vàng nói với Ngô Lương, "Trên này viết: Mộ của trưởng tử Ban, họ Cơ thị Công Thâu nước Lỗ.

Xem ra Công Thâu Ban quả thực mai cốt tại đây." Vu Cát nói không sai, cổ Lỗ văn trên bia đá này xác suất lớn là do chính tay Lỗ Ban viết.

Bởi vì Công Thâu Ban vốn là người nước Lỗ nên mới được người đời gọi là "Lỗ Ban".

Mà thiên triều xưa nay luôn coi trọng việc lá rụng về cội, Lỗ Ban tuy không đưa thi hài về cố hương, cuối cùng táng tại vùng Dĩnh Thành nước Sở, nhưng điều này không ngăn cản lão sử dụng cổ Lỗ văn trên bia mộ của mình để bày tỏ nỗi lòng nhớ quê hương.

Ngô Lương gật gật đầu, thấy lần này phía sau cuối cùng không xuất hiện động tĩnh kỳ quái nào quấy rầy, vả lại sự tình đã đến bước này, bất kể phía sau có thứ gì quái dị đang nhìn chằm chằm, dù lúc này trời có mưa dao đi chăng nữa, hắn cũng phải mở quan tài xem cho rõ, như thế mới không cảm thấy hối hận. "Điển Vi, động thủ đào mộ." Ngô Lương quan sát một lượt xung quanh bia mộ và gò đất nhỏ, không phát hiện điều gì đáng chú ý, liền dứt khoát cầm lấy một chiếc xẻng công binh tiến lên, gật đầu ra hiệu với Điển Vi.

Gò đất nhỏ này được đắp bằng một loại đất sét vàng khá phổ biến.

Không hề qua nén chặt, cũng không có phương thức xử lý đặc thù nào khác, nên việc khai quật không hề tốn sức, chỉ chừng một tuần trà, gò đất nhỏ đã bị Ngô Lương và Điển Vi hợp lực đào đi một nửa.

Trong quá trình này, "tiếng bước chân" khiến lòng người bất an trước đó lại không xuất hiện nữa, ngay cả đám thụ táng quan gần đó cũng im lặng đến lạ kỳ, dường như mọi thứ đã trở lại bình thường, hoặc giống như cả địa cung đang thực hiện một sự thỏa hiệp không lời trước một "tên trộm mộ gan lớn tâm tỉ mỉ da mặt dày" như Ngô Lương.

Nhưng càng như thế, lòng Ngô Lương càng không yên.

Hắn thà rằng "tiếng bước chân" không rõ nguồn gốc kia phản ứng mạnh mẽ hơn chút nữa, như vậy ít nhất có thể chứng minh đối phương khi thấy bọn họ đang quật mộ đã rơi vào trạng thái nôn nóng điên cuồng.

Chứ không phải như bây giờ, luôn cảm giác đối phương không hề bất ngờ trước cử động của bọn họ, và đang ủ mưu một điều gì đó đáng sợ hơn.

Đám thụ táng quan kia cũng vậy.

Nếu chúng vẫn như trước, cứ cách một khoảng thời gian lại đập nện, dù có càng lúc càng dồn dập, càng lúc càng tạo áp lực, thì ít nhất đó vẫn là biểu hiện bình thường của những "vô hồn chi nhân" kia, Ngô Lương cũng sẽ tương đối yên tâm hơn một chút.

Đằng nào cũng tốt hơn là như hiện tại, đột nhiên không còn bất kỳ động tĩnh nào nữa.

Điều này hoàn toàn không bình thường, giống như sự yên tĩnh trước cơn bão hơn...

Đang lúc suy nghĩ như vậy. "Keng!" Một tiếng vang giòn truyền đến.

Xẻng công binh của Điển Vi dường như chạm phải vật cứng gì đó, không thể thuận lợi đào xuống như trước nữa. "Phía dưới có đồ, đừng tiếp tục đào xuống, trước tiên dọn sạch đất xung quanh, đợi ta kiểm tra xong rồi hãy tính tiếp." Ngô Lương tinh thần phấn chấn, vội nói với Điển Vi.

Thực tế hắn và Điển Vi đào không sâu lắm, hiện giờ mới chỉ đào đi hơn nửa đống mộ, đào xuống dưới mặt đất chưa đầy hai thốn.

Nhanh như vậy đã đào được đồ, rõ ràng cũng không hợp lẽ

thường.

Nếu là quan quách chôn dưới đất, thông thường sẽ không chôn nông như vậy, nếu đã thế thì thà giống như những ngôi mộ lớn khác, trực tiếp xây dựng một chủ mộ thất rồi đặt quan quách vào đó cho xong, trông còn cao cấp hơn một chút. "Nặc!" Điển Vi đi theo Ngô Lương đã được một thời gian, tự nhiên hiểu ý hắn, tiếp tục khai quật đã cố ý thu lại lực khí, tránh vô tình làm hỏng thứ bên dưới.

Ngô Lương cũng theo đó mà trở nên cẩn thận hơn.

Mỗi xẻng đều nhẹ nhàng nâng lên đặt xuống, những khối đất nguyên vẹn đào ra còn dùng xẻng công binh ép nát, tỉ mỉ kiểm tra xem bên trong có thứ gì khác đáng chú ý không.

Chú ý đến chi tiết này, Tôn Nghiệp không khỏi có chút nghi hoặc, nhịn không được huých huých Vu Cát bên cạnh, nhỏ giọng nói: "Ta càng nhìn các ngươi càng không giống những tên trộm mộ thông thường, ta không nói đến thủ đoạn của các ngươi, mà là thủ pháp." "Thủ pháp của chúng ta làm sao?

Tên mộc tượng độc nhãn ngươi chớ có không biết nhìn hàng, nói câu không phải tự khen chứ, thiên hạ hiện nay bọn ta nhận trộm mộ thứ hai thì không ai dám nhận thứ nhất...

Chờ đã!" Vu Cát hơi nhíu mày, trợn mắt khó chịu phản vấn, kết quả nói được một nửa, lão lại nhận ra mình có chút lỡ lời, lập tức trợn mắt muốn lấp liếm: "Ai là trộm mộ chứ?

Ngươi chớ có ngậm máu phun người, dùng lời của công tử mà nói, bọn ta đây gọi là khảo cổ, vì tìm kiếm chân tướng lịch sử mà tiến hành khai quật bảo hộ, ngươi không hiểu thì đừng nói bậy, cẩn thận công tử nhà ta nghe thấy không vui, lúc đó khó tránh khỏi phải giết người diệt khẩu ngươi!" "Khai quật bảo hộ?" Tôn Nghiệp vẫn là lần đầu nghe thấy từ ngữ như vậy, dường như ngẩn ra một lúc, nghiền

ngẫm giây lát mới hiểu ra, gật đầu nói: "Thì ra là thế, hèn chi ta càng nhìn càng thấy các người không giống trộm mộ thông thường, nếu là giặc cướp tầm thường, vào cổ mộ trong mắt chỉ có kim ngọc trân bảo trị giá nghìn vàng, vì một miếng ngọc khí mà hủy hoại cả lăng mộ cũng chẳng tiếc, đâu có ai cẩn thận tỉ mỉ như các người, thứ gì cũng không nỡ làm hỏng, thậm chí đến chạm cũng cố gắng không chạm vào, cứ như đang đào mộ tổ tiên nhà mình vậy." "Hơn nữa, từ khi vào Công Thâu trủng đến nay, đi một quãng đường dài như vậy, tuy chưa từng thấy món đồ nào đáng tiền, nhưng các người lại không hề thất vọng, thậm chí chẳng có ai đề cập đến chuyện này, những người không màng đến tiền tài châu báu như các người quả thực không phải hạng trộm mộ tầm thường có thể sánh được.

Đặc biệt là công tử nhà ngươi...

Mọi hành động của ngài ấy đều giống như đang nghiên cứu ngôi cổ mộ này, tìm hiểu mọi phương diện của nó, nếu không lúc trước đã không ra lệnh cho ta vẽ bản thiết kế chiến xa kia.

Ta nhìn ngài ấy thế nào cũng giống một học sĩ đang chuyên tâm nghiên cứu học vấn, chứ không phải kẻ trộm mộ hám lợi." Nghe những lời này, Vu Cát có chút bất ngờ đánh giá Tôn Nghiệp, tặc lưỡi nói: "Tên mộc tượng ngươi tuy mù một mắt nhưng tâm lại sáng suốt lắm, mới đi theo công tử nhà ta chưa đầy một ngày mà đã nhìn ra được những thứ này, nhãn lực của ngươi khiến lão phu không thể không nhìn bằng con mắt khác." "Lão tiên sinh quá khen rồi, thực ra không phải tiểu nhân nhãn lực hơn người, mà là các người thực sự khác biệt với đám đông." Tôn Nghiệp vội vàng khiêm tốn. "Ngươi nói đúng trọng tâm rồi đấy." Vu Cát khá đắc ý cười lên, ưỡn ngực vuốt râu nói, "Hay là ngươi nhìn lại lão phu xem, trên người lão phu thực ra cũng có nhiều điểm hơn người, nếu ngươi có thể nói đúng một điểm, đợi sau khi ra ngoài công tử tính sổ với ngươi chuyện Hoàng gia, cũng

như tội che giấu sự thật vừa rồi, lão phu có thể vì ngươi mà nói tốt vài câu trước mặt công tử.

Chắc ngươi cũng đã nhìn ra rồi, trong đám người chúng ta, công tử coi trọng nhất chính là lão phu, lời của lão phu công tử vẫn sẵn lòng nghe theo." "Cái này..." Tôn Nghiệp ngẩn ra, vắt óc suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng thốt ra một câu: "Lão tiên sinh đừng làm khó tiểu nhân nữa, tiểu nhân tự biết làm nhiều việc bất nghĩa, thực sự không xứng để lão tiên sinh vì tiểu nhân mà nói tốt." "Tên mộc tượng độc nhãn nhà ngươi, thật là chẳng ra làm sao!" Vu Cát cũng ngẩn ra, ngẫm nghĩ hồi lâu mới hiểu hàm ý trong lời nói, tức thì tức xì khói mắng mỏ. "Phụt!" Hoàng Nguyệt Anh đứng bên cạnh đang căng thẳng đến mặt trắng bệch, nghe đối thoại của hai người cũng nhịn không được che miệng cười khẽ, túm tay áo Gia Cát Lượng ghé tai nói: "Gia Cát ca ca, điểm hơn người nhất của lão tiên sinh này chắc là da mặt dày nhỉ?" Chừng vài tuần trà sau.

Ngô Lương và Điển Vi cuối cùng đã san phẳng cả gò mộ nhỏ, đất dưới gò mộ cũng được Ngô Lương vô cùng cẩn thận dọn dẹp sạch sẽ, cuối cùng hiện ra trước mặt mọi người là hai tấm bản đồng bằng phẳng.

Hai tấm bản đồng này ghép lại với nhau, khe hở ở giữa cực kỳ rõ ràng, trông giống như một cánh cửa đôi lắp trên mặt đất.

Mà bên cạnh hai tấm bản đồng... cũng chính là vị trí trung tâm nhất của gò mộ nhỏ vừa rồi, Ngô Lương còn đào ra một cái vòng xoay kim loại liền với mặt đất.

Trên vòng xoay kim loại này còn có nhiều tay cầm nhỏ tỏa ra xung quanh, tay cầm nhỏ chắc chỉ dài khoảng mười mấy phân.

Hình dáng như vậy, trông có chút tương tự với bánh lái của tàu thuyền cận đại đời sau. "Đây là cái gì?" Vu Cát sớm đã không còn

hứng thú tán dẫu với Tôn Nghiệp, sáp lại gần, thấy cái "bánh lái" này liền kỳ quái hỏi. "Có lẽ là một cơ quan..." Ngô Lương cũng đang tỉ mỉ quan sát cái "bánh lái" này, chính giữa bánh lái có một trục đỡ, trục đỡ còn nối với một thanh trụ kim loại, kéo dài xuống tận dưới đất.

Ngay cả cái "bánh lái" này cũng có một phần nhỏ ẩn dưới mặt đất.

Cho dù xoay thế nào, ít nhất cũng sẽ có hai tay cầm luân chuyển xuống dưới...

Ngô Lương cảm thấy cái "bánh lái" này một phương diện có thể là thiết bị truyền động lực, một phương diện cũng có thể đóng vai trò như bánh răng, khi xoay chuyển, tay cầm chắc có thể kẹt vào thứ gì đó để kéo nó theo. "Cơ phong!

Đây nhất định chính là cơ phong do tổ sư gia thiết kế!" Nhìn thấy cái "bánh lái" này, Tôn Nghiệp bỗng nhiên trở nên kích động, liên tục hưng phấn reo hò, "Ta tuy chưa từng thấy cơ phong, nhưng cũng nghe cha ta nói qua, phát minh đắc ý nhất của tổ sư gia chính là 'Chuyển tâm trục', nhiều phát minh sáng tạo khiến thế gian kinh động của ngài đều được chế tác lấy 'Chuyển tâm trục' làm nòng cốt, thứ này không nghi ngờ gì chính là một cái 'Chuyển tâm trục', lại ở ngay bên cạnh phần mộ của tổ sư gia, đây định là một bộ phận trong cơ phong rồi!" Lời của Tôn Nghiệp càng thêm chứng thực suy đoán của Ngô Lương.

Tuy nhiên nói đến "Chuyển tâm trục", món đồ này thực ra ở đời sau còn có một cái tên khác —— Bát bảo chuyển tâm loa ti.

Cái gọi là Bát bảo chuyển tâm loa ti, theo Ngô Lương được biết, giới khảo cổ đời sau công nhận là do người Hy Lạp cổ đại phát minh, mãi đến thời nhà Minh mới truyền vào thiên triều, còn có được một cái tên nghe rất cao sang như vậy.

Vậy "Bát bảo chuyển tâm loa ti" là gì?

Nói trắng ra chính là bánh răng cực kỳ phổ biến ở đời sau.

Bánh răng tổ hợp lại với nhau có thể tạo ra nhiều loại đòn bẩy tiết kiệm lực, dĩ nhiên cũng có thể là đòn bẩy tốn lực, mục đích là để hoàn thành việc truyền động lực, từ đó hình thành một bộ máy móc có thể liên động, ở thiên triều cổ đại, loại thiết bị máy móc liên động này cũng được gọi là "cơ quan".

Nhưng "Bát bảo chuyển tâm loa ti", cũng chính là "Chuyển tâm trục" mà Tôn Nghiệp nói, thực sự chỉ có thể là người Hy Lạp cổ đại phát minh sao?

Lịch sử văn minh mấy ngàn năm của thiên triều chẳng lẽ không có lấy một người tiến hành nghiên cứu phương diện này?

Công Thâu trủng đã cho Ngô Lương một đáp án rõ ràng.

Vừa rồi ở bên trong con "chim gỗ" kia, hắn đã nhìn thấy một số tổ hợp bánh răng do "Chuyển tâm trục" cấu thành.

Mà hiện tại Tôn Nghiệp lại đích thân nói ra ba chữ "Chuyển tâm trục", khẳng định đây là phát minh đắc ý nhất của Lỗ Ban...

Lỗ Ban sống ở thời đại nào?

Thời Xuân Thu Chiến Quốc, năm 507 TCN —— 444 TCN.

Chương 309

Vậy Hy Lạp cổ đại tồn tại ở thời đại nào?

Năm 800 TCN —— 146 TCN.

Tuyến thời gian dường như có chút trùng hợp.

Tính ra thì cái "Chuyển tâm trục" hay "Bát bảo chuyển tâm loa ti" này, thực sự không biết là ai phát minh ra trước.

Dù sao "Chuyển tâm trục" có người phát minh rõ ràng, vả lại hiện giờ bày ra trước mặt Ngô Lương còn có nhân chứng vật chứng phong phú.

Còn "Bát bảo chuyển tâm loa ti" dường như không rõ ràng đến thế.

Tuy nhiên Ngô Lương không định dựa vào cảm xúc cá nhân mà đưa ra kết luận "Chuyển tâm trục" có trước hay "Bát bảo chuyển tâm loa ti" có trước, như vậy sẽ chẳng khác gì đám người "quốc gia vũ trụ".

Hắn sẽ ghi chép sự thật này lại, để lại cho giới khảo cổ đời sau phán đoán.

Dĩ nhiên, nếu đời này có cơ hội, hắn cũng không ngại đi vạn dặm xa xôi, thậm chí tiêu tốn mấy năm hay mấy chục năm chạy tới vùng Địa Trung Hải dạo một vòng, đích thân đưa ra phán đoán chính xác nhất.

Nhưng có một điểm có thể khẳng định. "Chuyển tâm trục" ở thiên triều từ sớm vào thời Xuân Thu Chiến Quốc đã có rồi, chỉ là trong quá trình truyền thừa xuất hiện sự cố, thứ tổ tông sáng tạo ra cuối cùng bị thất truyền, cuối cùng thành tựu nên cái gọi là "Tây dương bát bảo chuyển tâm loa ti"...

Đặc biệt là hai chữ "Tây dương" kia, ít nhiều có chút chướng mắt.

Đây là một sự thật khiến người ta đau lòng biết bao, Ngô Lương cảm thấy hắn đã có được cơ hội như thế này thì có nghĩa vụ phải truyền thừa những thứ này xuống. "Nếu là 'Chuyển tâm trục', lại có liên quan đến 'Cơ phong', vậy xoay chuyển vòng xoay này chắc là có thể mở ra hoặc đóng lại 'Cơ phong' rồi." Nghĩ vậy, Ngô Lương đã đi tới trước cái "bánh lái", đặt tay lên đó. "Các hạ khoan đã!" Tôn Nghiệp bỗng nhiên lại gọi Ngô Lương lại, gắng gượng bước nhanh tới, sắc mặt trịnh trọng nói: "'Cơ phong' do tổ sư gia để lại, có thể cho tiểu nhân đích thân mở ra không?

Việc này đối với tiểu nhân mà nói có ý nghĩa vô cùng phi phàm." "Mời." Ngô Lương làm một cử chỉ mời, sau đó lùi sang một bên.

Chuyện đã đến nước này, Tôn Nghiệp và bọn họ đã coi như châu chấu buộc chung một sợi dây, hơn nữa Ngô Lương cũng có hiểu biết nhất định về cái gọi là "Chuyển tâm trục", nên cũng không lo lắng Tôn Nghiệp có ý đồ xấu hay bày ra trò gì. "Đa tạ!" Tôn Nghiệp cảm kích gật đầu.

Đôi bàn tay lau đi lau lại trên người mấy lần, lúc này mới mang theo vẻ mặt đầy nghi thức đặt lên tay cầm của cái "bánh lái". "Hắc ——!" Vai Tôn Nghiệp vốn có vết thương, lần dùng sức này định là đã động đến vết thương khiến gã không tự chủ được mà co giật khóe miệng.

Tuy nhiên gã cũng không dễ dàng bỏ cuộc, vẫn kiên trì dùng sức xoay cái "bánh lái".

Có lẽ niên đại thực sự đã quá lâu, cơ quan bên dưới cũng đã có chút khô rít, xoay chuyển quả thực không dễ dàng, Tôn Nghiệp tiêu tốn không ít thời gian. "Có phải xoay nhầm hướng không?" Ngô Lương vừa định nhắc nhở một câu.

Chỉ nghe bên dưới truyền đến tiếng "Quang đương", cái "bánh lái" cuối cùng cũng gian nan xoay chuyển được. "Mở rồi?!" Mọi người đều tinh thần chấn động.

Tôn Nghiệp càng thêm kích động, hai tay run rẩy, ngẩng đầu đối thị với Ngô Lương một cái, sau khi nhận được ánh mắt khẳng định, lúc này mới tiếp tục dốc sức xoay chuyển "bánh lái".

Theo chuyển động chậm rãi của "bánh lái", dưới đất cũng truyền ra những tiếng "cạch cạch" dày đặc, nghe qua có vẻ như nhiều "trục xoay" đang liên động.

Cùng lúc đó, hai tấm bản đồng mà trước đó Ngô Lương cùng Điển Vi đào ra cũng giống như hai cánh cửa, mở ra một cách bình ổn hướng ra phía ngoài, khe hở ở giữa càng ngày càng lớn.

Thông qua khe hở ấy, đám người Ngô Lương đã nhìn thấy thứ bên dưới, đó là một chiếc quan tài bằng gỗ hơi lớn hơn những chiếc quan tài thụ táng bên ngoài một chút.

Tuy nhiên nhìn kích thước này, nó cũng chỉ vừa vặn với thể hình người trưởng thành bình thường, nên có lẽ không sử dụng nhiều lớp quan quách như những lăng mộ vương công quý tộc mà Ngô Lương từng khai quật trước đó.

Bên ngoài quan tài cũng được phủ một lớp sơn đen, với nhãn lực của Ngô Lương, hắn không thể trực tiếp phán đoán ra loại gỗ.

Tuy nhiên nhìn từ vẻ bề ngoài, chiếc quan tài này không có gì đặc biệt, cũng không thấy trang sức độc đáo nào, cảm giác không khác biệt lắm với những cỗ thụ táng quan bên ngoài.

Cuối cùng, hai tấm bản đồng hoàn toàn dựng đứng lên, phần đỉnh quan tài đã hiện ra trọn vẹn trước mặt mọi người.

Nhưng thế vẫn chưa xong, khi Tôn Nghiệp tiếp tục xoay "bánh

lái", hai tấm bản đồng đã dựng đứng bắt đầu chậm rãi thu vào lòng đất, còn cỗ quan tài kia lại từng chút một được nâng lên cao.

Cảnh tượng này thực sự khiến mắt Ngô Lương sáng lên.

Tuy là một người xuyên không đến từ hậu thế, sự liên động cơ quan này không đến mức khiến hắn chấn kinh, nhưng đây là sản vật từ thời Xuân Thu Chiến Quốc, nếu bị giới khảo cổ hậu thế phát hiện, định sẽ trở thành một phát hiện khảo cổ kinh thiên động địa.

Ngoài ra, Ngô Lương còn liên tưởng đến một khả năng khác.

Nếu động lực thần bí của con chim gỗ trước đó kết hợp với loại cơ quan liên động này, thì việc xây dựng một "Cơ Quan Thành" chỉ có trong các tác phẩm điện ảnh hậu thế cũng không phải là không thể.

Đáng tiếc là, Ngô Lương vẫn chưa biết gì về loại động lực thần bí kia.

Hơn nữa, Lỗ Ban chỉ sử dụng loại động lực đó trên chim gỗ, chứ không dùng cho các khí giới công thành hay dân dụng do ông phát minh, ngay cả "Cơ Phong" này dường như cũng không sử dụng loại động lực ấy mà vẫn giữ ở mức bán tự động, điều này khiến Ngô Lương có chút khó hiểu.

Hắn cảm thấy trong đó chắc chắn tồn tại nguyên nhân nào đó chưa được biết đến.

Hoặc là sử dụng loại động lực thần bí đó đòi hỏi điều kiện khắc nghiệt, dẫn đến không thể phối hợp với các khí giới này; hoặc là sức mạnh thần bí đó là thứ vô cùng khan hiếm, khiến Lỗ Ban buộc phải đánh đổi, chọn lựa vận dụng nó vào những thứ tuyệt diệu nhất.

Ngoài ra, loại động lực thần bí đó có lẽ còn thuộc tính khác.

Nếu chỉ đơn thuần cung cấp động lực, con chim gỗ cũng chỉ có thể bay mà thôi, nhưng để bay tự do và tấn công kẻ đột nhập địa cung,

cần phải có con người có ý thức tự chủ thao tác, giống như máy bay hậu thế vậy, dù tiên tiến đến đâu cũng phải có phi công hoặc cơ trưởng.

Mà con chim gỗ kia lại giống như một người máy sở hữu nhiều chương trình và logic phức tạp, có thể phản ứng và điều chỉnh theo kích thích bên ngoài.

Điều này thật đáng sợ.

Như mọi người đã biết, hậu thế thực tế đã xuất hiện nhiều trí tuệ nhân tạo (AI) và bắt đầu đi vào vạn gia đình.

Nhưng những trí tuệ nhân tạo đó vẫn còn nhiều chỗ chưa đủ "nhân tính", bị hạn chế bởi chương trình và logic, khi đối mặt với kích thích bên ngoài, chỉ sơ sẩy chút thôi là biến thành "trí tuệ nhân... tệ" (trí chướng).

Mà "chương trình và logic" của con chim gỗ kia, cảm giác còn tiên tiến hơn cả AI hậu thế...

Ngay khi Ngô Lương đang nghĩ ngợi, một tiếng "loảng xoảng" lại vang lên từ dưới đất.

Hai tấm bản đồng đã rút về mặt đất, cỗ quan tài gỗ đen cũng được một chiếc đài kim loại giống như "cỗ máy" nâng lên mặt đất.

Lúc này, Tôn Nghiệp cuối cùng cũng không thể tiếp tục xoay chuyển "bánh lái".

Xem ra, cơ quan này đã hoàn thành sứ mệnh của mình. "Tôn tiên sinh, ông nghỉ ngơi một chút đi." Ngô Lương bước lên phía trước, vừa quan sát kỹ cỗ quan tài gỗ đen, vừa ra lệnh cho Dương Vạn Lý đỡ Tôn Nghiệp đang thở hồng hộc sang một bên. "Các hạ, quan tài này được làm từ gỗ tử, tuy nhìn không có gì đặc biệt, nhưng tay nghề ở những chi tiết nhỏ lại chính thống hơn hẳn những cỗ thụ táng quan

kia, nên cực kỳ có khả năng là do Tổ sư gia đích thân chế tạo." Tôn Nghiệp đã nhìn qua quan tài, gượng nói với Ngô Lương: "Các hạ nếu muốn mở quan tài, xin hãy dùng phương pháp của tiểu nhân, một là để đảm bảo quan tài không bị tổn hại, hai là thứ tự nhổ 'đinh tử tôn' này cũng có chút cầu kỳ, đừng làm hỏng quy củ của Tổ sư gia." "Đinh tử tôn?" Nghe lời Tôn Nghiệp, Ngô Lương nhìn kỹ lại quan tài.

Lúc này mới phát hiện cỗ quan tài trước mặt không sử dụng phương thức "ba dài hai ngắn" phổ biến thời Xuân Thu Chiến Quốc để quấn buộc phong quan, mà sử dụng đinh đồng để đóng nắp quan tài một cách khá vượt thời đại.

Không thừa không thiếu, vừa vặn bảy chiếc đinh đồng.

Điều này lại giống với tập tục "đinh tử tôn" của hậu thế, nghe nói cách đóng đinh này có thể khiến con cháu đời sau hưng vượng phát đạt.

Nói như vậy, chẳng lẽ tập tục nhập liệm bằng "đinh tử tôn" cũng là do Lỗ Ban đề xuất đầu tiên và đưa vào thực tế sao?

Khả năng này thực sự không phải là không có.

Dù sao chế tác quan tài cũng thuộc về nghề mộc, mà Lỗ Ban lại là tổ sư của nghề mộc, nhiều quy tắc ngành nghề kéo dài ngàn năm cơ bản đều có quan hệ không thể tách rời với ông.

Tuy nhiên nhìn kỹ, Ngô Lương lại phát hiện một điểm đáng chú ý.

Trong bảy chiếc đinh đồng trên quan tài, có một chiếc không biết vì sao lúc này chỉ có một nửa đóng vào nắp quan, một nửa còn lại lộ ra ngoài một cách khá đột ngột. "Tôn tiên sinh, ông nhìn xem đây là..." Ngô Lương không khỏi lo lắng.

Đây liệu có phải là một cơ quan, hoặc là... chẳng lẽ bên trong quan tài thực sự có biến cố gì, khiến chiếc đinh này bị đẩy ngược ra khỏi

nắp?

Liệu đây có phải là hung triệu không? "Các hạ chớ lo." Tôn Nghiệp mỉm cười, giải thích tường tận cho Ngô Lương: "Chiếc đinh đồng này là cố ý chỉ đóng một nửa, đây cũng là quy củ do Tổ sư gia lập ra.

Ông nói làm việc gì cũng không nên làm tuyệt, làm tuyệt sợ sẽ bất lợi cho con cháu, cho nên việc nhập liệm hạ táng này cũng nên giữ lại chút chừng mực, ngụ ý là để lại vài phần đất cho con cháu canh tác, để lại 'đinh tử tôn' cho con cháu đóng tiếp, vì vậy chiếc đinh cuối cùng cũng phải cố ý chỉ đóng một nửa, biểu thị sau này vẫn sẽ có người đến đóng, tự nhiên cũng có nghĩa là nhân đinh hưng vượng." "Hóa ra là vậy..." Ngô Lương nghe xong khẽ gật đầu, trong lòng cũng nhẹ nhõm hơn đôi chút.

Nói như vậy quả thực có vài phần đạo lý, cũng giống như hậu thế ăn cơm tất niên phải cố ý để lại cơm thừa, đốt pháo phải cố ý để lại vài tờ giấy mới quét dọn vậy.

Ngô Lương cảm thấy khảo cổ hậu thế chắc cũng có phát hiện tương tự, chỉ là trong những cuốn giáo khoa khảo cổ hắn học không thuyết minh chi tiết mà thôi.

Đương nhiên, cũng có thể là do khi xem sách hắn đã bỏ qua chi tiết này, cộng thêm việc ngoài kiến thức trên sách vở, trước khi xuyên không hắn chưa từng tham gia công tác khảo cổ nào, kinh nghiệm thực tiễn gần như bằng không, quả thực vẫn còn nhiều thiếu sót, nhiều chỗ cần tiếp tục mày mò.

Dưới sự chỉ dẫn của Tôn Nghiệp, Ngô Lương cùng mọi người bắt đầu công việc mở quan tài một cách bài bản.

Trừ chiếc đinh đồng cố ý để lại một nửa kia, sáu chiếc còn lại đều được đóng rất chặt.

Nhưng Tôn Nghiệp lại nắm rõ phương pháp nhổ những chiếc đinh này như lòng bàn tay, khiến bọn người Ngô Lương không tốn bao nhiêu sức lực đã lần lượt lấy chúng ra.

Theo lời ông ta, những chiếc đinh đồng này cũng do Tổ sư gia thiết kế.

Người thường nếu không biết sự tinh diệu của thiết kế này, ắt hẳn phải tốn không ít công sức, thậm chí phải đục thủng quan tài vài chỗ mới mở được nắp.

Mà sở dĩ Tổ sư gia thiết kế như vậy, chủ yếu là để đáp ứng một số nhu cầu di dời phần mộ đặc thù.

Thời Xuân Thu Chiến Quốc có một số nơi lưu hành tập tục thiên phần (dời mộ), đặc biệt là sau khi tư tưởng Nho gia bắt đầu thịnh hành, đề xướng hậu táng, một số gia đình có gia cảnh thay đổi lớn, sau khi khấm khá hơn liền muốn dời tổ tiên đến một nơi phong thủy bảo địa.

Một là để tổ tiên dưới kia sống thoải mái hơn chút, giải tỏa lòng hiếu thảo không nơi nương tựa của mình; hai là để cầu mong tổ tiên phù hộ, khiến bản thân và con cháu đời sau hưng thịnh hơn, nhân đinh sung túc hơn.

Chương 310

Thế là thiết kế này của Tổ sư gia ra đời, dù sao khi nhập liệm đóng quan tài là thợ mộc, mà khi thiên phần mở quan tài cũng là thợ mộc.

Như vậy trước mặt những kẻ ngoại đạo, vừa có thể thể hiện sự chuyên nghiệp của thợ mộc, lại vừa có thể tiết kiệm được nhiều sức lực, quả là một công đôi việc.

Loại đinh đồng này vẫn chưa thất truyền, đến nay nhiều thợ mộc chuyên đóng quan tài vẫn đang sử dụng.

Truyền nhân của 《Công Thâu Kinh》 như Tôn Nghiệp tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Sau khi nhổ toàn bộ đinh đồng, cuối cùng cũng đến thời khắc "mở hộp mù" mà mọi người mong chờ và căng thẳng nhất. "Phù ——" Ngô Lương thở ra một hơi dài, cố gắng kiềm chế nhịp tim đang dần tăng tốc. "Hộp mù" này khác hẳn với "hộp mù" hậu thế, "hộp mù" hậu thế cùng lắm chỉ mất tiền, nhưng "hộp mù" trước mặt này chỉ cần sơ sẩy một chút là mất mạng.

Huống chi, đây còn là Công Thâu Trủng trong truyền thuyết.

Với sự hỗ trợ của "Tuyệt Hộ Thung" và "Hoàng Tuyền", không ai dám chắc sau khi mở cỗ quan tài này sẽ gặp phải chuyện gì.

Do đó trước khi làm việc, Ngô Lương đã lệnh cho tất cả mọi người đeo "mặt nạ phòng độc".

Tất cả những vật dụng có thể làm binh khí cũng đều cầm sẵn trong tay, sẵn sàng đối phó với mọi tình huống bất ngờ. "Mở đi!" Sau khi đã chuẩn bị xong xuôi, Ngô Lương gật đầu với Điển Vi. "Hây

——!" Điển Vi đột nhiên phát lực, một cái đã hất văng nắp quan sang một bên, sau đó không thèm nhìn vào trong quan tài mà nhanh chóng nhảy ra xa hai trượng, tay cầm xẻng quân dụng trận thế sẵn sàng.

Quan tài bên trong rất yên tĩnh.

Ngay cả khi đám người Ngô Lương im lặng chờ đợi nửa phút cũng không có bất kỳ động tĩnh nào, càng không có thứ gì kỳ quái nhảy ra hay bò ra.

Ngô Lương dùng ánh mắt xác nhận với Bạch Tinh Tinh, sau đó nhẹ nhàng vỗ vai Điển Vi.

Điển Vi hiểu ý đi lên phía trước, từng chút một tiếp cận cỗ quan tài.

Ngô Lương thì ấn vào chiếc trống nhỏ thần bí trước ngực, bám sát sau lưng Điển Vi, hễ có bất kỳ tình huống nào, hắn sẽ lập tức gõ trống, cùng Điển Vi đưa ra lựa chọn an toàn nhất.

Cứ thế đi đến nơi chỉ cách quan tài khoảng hai ba mét.

Điển Vi với chiều cao gần hai mét đã có thể nhìn thấy phần lớn tình huống bên trong quan tài.

Hắn rướn cổ nhìn vào trong vài lần, quay lại khẽ lắc đầu với Ngô Lương: "Công tử, ngoài một tử thi cổ quái không phải của người, thì chỉ có một chiếc hộp gỗ khảm vàng nhìn rất tinh xảo thôi." "Tử thi không phải của người?" Nghe vậy, mọi người đều kinh ngạc, nhìn nhau ngơ ngác.

Ngô Lương cũng đầy nghi hoặc, nhưng qua biểu cảm của Điển Vi lúc này có thể thấy, tử thi này tuy có chút cổ quái nhưng có lẽ không xảy ra dị biến đáng sợ nào, ít nhất là không tính là hung hiểm.

Trong lòng suy đoán như vậy, Ngô Lương đã đến trước mặt Điển Vi, cũng rướn cổ nhìn vào trong quan tài.

Thi thể nằm bên trong quả thực không phải xác người...

Đó là một hình nhân bằng bùn loang lổ như bị mối mọt tấn công, nhiều chỗ đã thủng lỗ chỗ, thậm chí có nơi đã sụp xuống, nhưng nhìn chung vẫn ra hình người.

Bên cạnh hình nhân bùn cổ quái đó, quả thực đặt một chiếc hộp gỗ khảm vàng khá bắt mắt, không biết bên trong rốt cuộc đựng thứ gì.

Ngô Lương dưới sự bảo vệ của Điển Vi lại gần hơn một chút, sau khi quan sát kỹ lưỡng không phát hiện nguy hiểm gì mới quay đầu nói với Tôn Nghiệp: "Tôn tiên sinh, ông cũng qua xem xem?" Nghe vậy, ngoài Dương Vạn Lý phụ trách cảnh giới và Hoàng Nguyệt Anh không dám lại xem, những người còn lại đều tò mò xúm lại. "Cái này..." Sau khi nhìn qua, Tôn Nghiệp càng thêm vẻ nghi hoặc, "Trong quan tài của Tổ sư gia sao lại liệm một hình nhân bùn thế này?

Chưa nói đến việc không có truyền văn nào về việc thi thể Tổ sư gia bị thất lạc, dù thật sự muốn dùng người giả thay thế, với bản lĩnh của Tổ sư gia, tạo ra một bức tượng gốm sống động như thật, hay dùng ngọc thạch điêu khắc một di tượng cũng là chuyện dễ như trở bàn tay, sao lại dùng hình nhân bùn thủ công thô kệch thế này, thật kỳ quái quá?" "Ông nói xem có khả năng này không?" Ngô Lương sau khi nhìn kỹ lại, mới chỉ vào vài chỗ bị sụp trên hình nhân bùn mà nói: "Ta thấy hình nhân bùn này đa số các chỗ đều rỗng ruột, vả lại bên trong còn có một số mẩu xương vụn rải rác.

Ông từng nói Tổ sư gia nhảy xuống thành Dĩnh tự sát, liệu có khả năng khi nhảy xuống bị va đập nghiêm trọng, nên khi hạ táng cần dùng bùn để cố định hoặc tạo hình lại thi thể, qua bao nhiêu năm, thi thể được cố định bằng bùn dần thối rữa biến mất, nên mới trở thành bộ dạng như chúng ta thấy đây?" Hắn nói vậy không phải là đoán mò không căn cứ.

Trong lịch sử Thiên triều có rất nhiều ví dụ như vậy, nếu thi thể bị hư hại nghiêm trọng, thông thường sẽ sử dụng một số thủ pháp để tái tạo thân thể rồi mới nhập liệm hạ táng, như vậy mới coi là viên mãn.

Chỉ có điều có nơi dùng bột mì, có nơi dùng tượng gỗ, có nơi dùng tượng đá tượng ngọc...

Ví dụ như Quan Nhị gia trong lịch sử, khi Tào lão bản hạ táng ông, vì chỉ có thủ cấp do nước Ngô gửi đến, nên đã dùng gỗ điêu khắc một thân mình cho ông. "Các hạ nói..." Nghe lời Ngô Lương, Tôn Nghiệp đầu tiên là sững sờ, tiếp theo lại đầy kinh ngạc nhìn Ngô Lương, "...lại hợp tình hợp lý đến thế.

Nếu không phải nhìn các hạ thế nào cũng không giống người đã sống mấy trăm năm, tiểu nhân suýt nữa tưởng các hạ từng tận mắt chứng kiến Tổ sư gia nhảy xuống từ thành Dĩnh, lại tận mắt nhìn Tổ sư gia được nhập liệm, nếu không tuyệt đối không thể nói rõ ràng như vậy." "Nói như vậy, ông cũng đồng tình với cách nói của ta, cho rằng đây chính là thi thể của Tổ sư gia?" Ngô Lương trầm ngâm hỏi.

Trước đó hắn đã phát hiện Tôn Nghiệp này khá giỏi nịnh hót, lợi hại hơn đám lính Phường Nhân Quân bên cạnh hắn nhiều, nhưng hiện tại lời nịnh này hơi lộ liễu và sơ cấp, nên dù bị Tôn Nghiệp nói vậy, Ngô Lương cũng không mấy vui vẻ, hắn bây giờ chỉ muốn tìm kiếm chân tướng.

Tôn Nghiệp cũng không vội trả lời, mà cúi người xuống quan sát hình nhân bùn thêm lần nữa, lúc này mới khẳng định gật đầu nói: "Chắc là không sai đâu, những mẩu xương vỡ trong hình nhân bùn này nhìn qua không phải là vết nứt xảy ra sau khi mục nát, mà giống như đã bị gãy từ trước khi nhập liệm, điều này thực sự khớp với tình cảnh của Tổ sư gia lúc đó." "Ừm..." Ngô Lương khẽ gật đầu, tiếp tục quan sát tình hình bên trong quan tài.

Ngoài hình nhân bùn và chiếc hộp gỗ khảm vàng ra, bên trong quan tài không còn thứ gì khác, nên cũng không phát hiện ra ấn chương nào có thể chứng minh thân phận.

Còn về chiếc hộp gỗ khảm vàng.

Ngô Lương thấy nó dài khoảng 30cm, rộng khoảng 20cm, cao cũng tầm 20cm, không tính là quá lớn nhưng cũng không quá nhỏ.

Thứ thu hút nhất chính là kỹ nghệ khảm vàng trên đó, đây đúng là vàng thật giá thật.

Chiếc hộp gỗ này không những dùng vàng bao bọc toàn bộ tám góc cạnh, mà khe hở giữa nắp hộp và thân hộp cũng được khảm một đường chỉ vàng, hơn nữa còn được mài rất phẳng phiu, như thể để bịt kín khe hở vậy.

Ngô Lương lót một miếng vải, đưa tay vào bưng chiếc hộp gỗ này ra, quan sát kỹ hơn.

Sau khi bưng ra hắn mới thấy.

Mặt bên của hộp gỗ còn dùng vàng điểm xuyết thành một khuôn mặt quỷ rất cổ quái.

Mũi, mắt, lông mày, miệng, thậm chí là râu ria, tuy không thể nói là sống động như thật nhưng cũng đầy đủ cả.

Không hiểu sao, Ngô Lương thấy khuôn mặt quỷ này hơi quen mắt, nhưng lại không nói rõ được là quen ở chỗ nào...

đại khái là vì đều dùng phương thức biểu đạt khá khoa trương và trừu tượng của thời Xuân Thu Chiến Quốc chăng?

Hoa văn trên đồ đồng và đồ vàng thời Xuân Thu Chiến Quốc cơ bản kế thừa phong cách thời Thương Chu, rất thích dùng hoa văn mặt thú để trang trí, đôi khi hoa văn mặt thú này cũng xuất hiện trên đồ

ngọc. "Thao Thiết?" Ngô Lương thấy dường như có chút tương tự, nhưng văn Thao Thiết được coi là một loại hoa văn đồ đồng khá phổ biến, giới khảo cổ hậu thế phát hiện không ít.

Do đó nhận thức của Ngô Lương về văn Thao Thiết vẫn khá sâu.

Mà khuôn mặt quỷ này tuy có chỗ tương tự với văn Thao Thiết, nhưng cũng có nhiều điểm khác biệt, dường như không phải văn Thao Thiết...

Chính lúc đang suy tư như vậy. "Bảo hạp Tịch Tà?" Tôn Nghiệp nhìn thấy khuôn mặt quỷ trên hộp gỗ khảm vàng, liền thốt lên tên của nó, "Đây lại là Bảo hạp Tịch Tà do Tổ sư gia chế tác?

Thứ đựng bên trong nhất định phi đồng tiểu khả!" "Chiếc hộp này gọi là Bảo hạp Tịch Tà?" Ngô Lương cùng mọi người một lần nữa tò mò nhìn về phía Tôn Nghiệp. "Chính xác." Tôn Nghiệp gật đầu thật mạnh, tận tâm giải thích cho mọi người: "Bảo hạp Tịch Tà là tên do Tổ sư gia đặt cho loại hộp gỗ này, một là vì mặt thú trên hộp gỗ được lấy từ con Tịch Tà, hai là vì chiếc hộp này có đặc tính giống như thần thú cát tường Tịch Tà, lấy tài lộc bốn phương tám hướng làm thức ăn, nuốt vạn vật mà không nhả ra, chỉ cần là thứ đã cho vào trong thì không cách nào lấy ra được." "Đây chẳng phải là Tỳ Hưu sao?" Ngô Lương nghe xong sững sờ.

Lại theo lời Tôn Nghiệp quan sát kỹ khuôn mặt quỷ trên chiếc hộp gỗ khảm vàng, quả nhiên trên đỉnh đầu khuôn mặt quỷ này phát hiện hai chiếc sừng nhỏ... vì hai chiếc sừng này vừa ngắn vừa cong, vừa nãy Ngô Lương còn tưởng đó là lông mày của khuôn mặt quỷ.

Cho nên nói, đây căn bản không phải mặt quỷ gì cả, mà là văn Tỳ Hưu?

Chỉ có điều những văn vật hình Tỳ Hưu hay văn Tỳ Hưu hậu thế phát hiện đa số đều là tạo hình nằm nghiêng, có con ngậm tiền ngọc,

có con nằm trên tiền ngọc, rất ít tạo hình chính diện khuôn mặt Tỳ Hưu như thế này, đây mới là nguyên nhân khiến một nghiên cứu sinh khảo cổ như Ngô Lương không nhìn ra manh mối.

Thực tế xét theo nghĩa nghiêm ngặt, Tôn Nghiệp gọi thứ này là "Tịch Tà" mới là cách gọi chính xác.

Nhiều người không biết, thực tế trong truyền thuyết Tỳ Hưu phân ra đực và cái, con đực gọi là "Tỳ", con cái gọi là "Hưu", ngoài ra Tỳ Hưu còn có sự phân biệt một sừng và hai sừng, con một sừng gọi là "Thiên Lộc", con hai sừng gọi là "Tịch Tà".

Mà Tỳ Hưu trên hộp gỗ này rõ ràng có hai chiếc sừng, chính xác phải gọi là "Tịch Tà".

Chỉ có điều vấn đề đáng quan tâm nhất hiện giờ không phải chuyện này, mà là đặc tính của cái gọi là "Bảo hạp Tịch Tà".

Thứ này chẳng lẽ thực sự giống "Tỳ Hưu", thứ đã cho vào là không thể lấy ra?

Ngô Lương cảm thấy chắc không đến mức khoa trương như vậy, "Bảo hạp Tịch Tà" này chỉ cần là do nhân lực tạo ra, chất liệu sử dụng xem ra cũng chỉ là gỗ và vàng, đều không phải là những thứ kiên cố không thể phá vỡ, dù dùng phương pháp thiếu kỹ thuật nhất là trực tiếp đập nát nó cũng chẳng tốn bao nhiêu sức lực, sao có thể chỉ vào không ra.

Hoặc giả, đây thực chất là một phiên bản cổ đại của ống tiết kiệm, chỉ là lúc nhét đồ vào thì dễ, mà lúc muốn lấy ra thì phải tốn chút công sức, nói không chừng còn phải trực tiếp đập vỡ "ống tiết kiệm" mới được.

Điều này cũng khá phù hợp với đặc tính của "Bảo hạp Tịch Tà". "Cũng có thể nói là Tỳ Hưu, nhưng Tổ sư gia đã đặt tên cho nó là 'Bảo

hạp Tịch Tà', tự nhiên có đạo lý của ông." Tôn Nghiệp không phản bác Ngô Lương, chỉ tiếp tục giải thích cho mọi người: "Cha tôi trước đây từng kể với tôi về 'Bảo hạp Tịch Tà' này, ông nói chiếc hộp này thực ra không phải hoàn toàn không thể lấy đồ bên trong ra, chỉ là bên trong có ẩn chứa huyền cơ, cần dùng đúng phương pháp mới có thể thuận lợi mở ra, hơn nữa chỉ có duy nhất một cơ hội, nếu không sẽ chạm vào cơ quan bên trong, từ trong ra ngoài sinh ra một luồng vô danh nghiệp hỏa, thiêu hủy thứ đựng bên trong cùng với chiếc hộp, ai cũng đừng hòng lấy được." "Ban đầu 'Bảo hạp Tịch Tà' này là do Tổ sư gia đặc biệt thiết kế cho Sở vương, để đảm bảo các quân cơ chính lệnh quan trọng không bị tiết lộ trong quá trình truyền tin, sau này còn được Sở vương dùng để đựng di chiếu." "Không ngờ trong quan tài của Tổ sư gia cũng có 'Bảo hạp Tịch Tà', thứ đựng trong này chắc chắn là thứ Tổ sư gia khi còn sống coi trọng nhất, nhưng cũng không hy vọng rơi vào tay kẻ khác nhất, trong những thứ liên quan đến Tổ sư gia mà tôi biết, chỉ có 《Công Thâu Kinh》 là phù hợp nhất, bên trong này tám phần chính là 《Công Thâu Kinh》 rồi!" Nói đến đây, Tôn Nghiệp vốn đang rất suy yếu bỗng hồng quang đầy mặt, giống như vừa được tiêm một mũi adrenaline vào tim vậy, kích động đến mức hai tay và bờ môi đều không ngừng run rẩy.

Cái này... chẳng phải là vali mật mã tự hủy thường thấy trong các bộ phim đặc vụ hậu thế sao?

Nghe lời Tôn Nghiệp, Ngô Lương lập tức hiểu ra nguyên lý làm việc của "Bảo hạp Tịch Tà" này, thậm chí còn vẽ ra được vật tham chiếu tương tự.

Tuy nhiên, Ngô Lương bưng chiếc hộp quan sát kỹ trước sau trái phải một lượt.

Trên chiếc hộp này không có thiết trí nào kiểu như "khóa mật mã", ngoài khe hở được dát vàng mài phẳng phía trên ra, nhìn không thấy có

gì đặc biệt khác.

Trong tình hình này, Ngô Lương thực sự không biết làm sao để mở chiếc hộp này một cách "chính xác".

Đương nhiên, đối với cách nói của Tôn Nghiệp, hắn cũng giữ thái độ "thà tin là có, không tin là không", không hề có ý định thử cưỡng ép mở ra.

Vạn nhất bên trong thực sự ẩn giấu huyền cơ, đến lúc đó từ trong ra ngoài thiêu sạch, bất kể bên trong đựng có phải là 《Công Thâu Kinh》 hay không, đối với cá nhân hắn mà nói, đều là một tổn thất khó lòng bù đắp, đồng thời cũng sẽ trở thành một niềm tiếc nuối không thể xóa nhòa. "Ông đã chắc chắn đây là 'Bảo hạp Tịch Tà', vậy ông có mở được không?" Ngô Lương quay đầu hỏi.

Hắn cũng không hoàn toàn loại trừ khả năng Tôn Nghiệp đang giở trò, nhằm không cho hắn mở hộp gỗ, sau đó tìm cách lừa lấy chiếc hộp này để độc chiếm thứ bên trong.

Vì vậy hiện tại, Ngô Lương chắc chắn sẽ không dễ dàng giao nó vào tay Tôn Nghiệp. "Không thể." Tôn Nghiệp lắc đầu, sau đó lập tức bổ sung với vẻ khá mong đợi: "Nhưng nếu các hạ tin tưởng tiểu nhân, tiểu nhân có thể dốc hết khả năng thử một lần, dù không thành cũng sẽ không dễ dàng làm hỏng thứ bên trong." "Đợi ra ngoài rồi tính." Ngô Lương cười không rõ ý tứ, quay người giao "Bảo hạp Tịch Tà" vào tay Bạch Tinh Tinh, thứ này bưng lên không nặng, chưa đến mức trở thành gánh nặng cho nàng.

Chương 311

Còn về Điển Vi, hắn và Dương Vạn Lý còn gánh vác nhiệm vụ bảo vệ nhiều người như vậy, không thể để chiếc hộp này làm vướng tay.

Tôn Nghiệp thấy vậy định nói lại thôi, con mắt duy nhất còn lại cứ dán chặt theo "Bảo hạp Tịch Tà", không nỡ chớp lấy một cái, có thể thấy trong lòng lão khát khao chiếc hộp này đến nhường nào.

Ngô Lương và đám người Phường Nhân Quân đều nhìn thấy, âm thầm trao đổi ánh mắt, tự nhiên không khỏi đề phòng người này thêm một tầng.

Đến nước này, Ngô Lương lại xem xét địa cung một lượt, xác nhận nơi này không còn ám đạo hay bí cảnh nào khác, điều này báo hiệu bọn họ đã thám hiểm xong tòa Công Thâu Trủng này.

Tuy nhiên hắn hiểu rõ, hành động lần này thực ra vẫn chưa xong, thậm chí có thể nói hiện tại mới chỉ hoàn thành một nửa.

Tiếp theo làm sao dẫn mọi người rút lui an toàn có lẽ mới là thử thách thực sự.

Hà thần, thủy quỷ, còn cả linh hồn Lỗ Ban có khả năng đã dùng "di hồn chi thuật" không biết nhập hồn vào thứ gì, đều có thể trở thành những yếu tố khiến bọn họ mãi mãi ở lại đây chôn cùng.

Nhưng trước đó, Ngô Lương vẫn như trước đây, cùng Điển Vi đóng nắp quan tài của Lỗ Ban lại, và đóng bảy chiếc đinh tử tôn vào vị trí cũ.

Đương nhiên, bọn họ cũng không làm tuyệt, chiếc đinh tử tôn cuối cùng vẫn chỉ đóng xuống một nửa.

Làm xong những việc này, Ngô Lương đích thân đến trước chiếc "bánh lái" điều khiển nâng hạ quan tài, định xoay "bánh lái" theo hướng ngược lại với lúc trước, như vậy chắc là có thể để quan tài của Lỗ Ban trở lại lòng đất.

Đúng lúc này. "Thình thình!" "Thình thình!" "Thình thình..." Trong những cỗ thụ táng quan lập tức lại truyền ra những tiếng va đập cuồng loạn.

Tiếng động này lớn hơn bất kỳ lần nào trước đó, trong đó còn kèm theo tiếng cào cấu nắp quan chói tai.

Thứ bên trong dường như đã rơi vào trạng thái cuồng bạo, có thể tưởng tượng một khi thả chúng ra, hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Ngô Lương chỉ đành một lần nữa gõ vào chiếc trống nhỏ thần bí để trấn áp.

Nhưng lần này, hiệu quả trấn áp của chiếc trống nhỏ dường như yếu đi nhiều, Ngô Lương gõ trước ba tiếng, chỉ khiến tiếng va đập giảm bớt một chút chứ không hoàn toàn biến mất.

Tiếp đó hắn lại gõ liên tiếp ba hồi, tính ra tổng cộng chín tiếng.

Những tiếng va đập này mới cuối cùng bị trấn áp xuống, địa cung mới khôi phục lại sự tĩnh lặng. "Nơi này không nên ở lâu..." Ngô Lương thầm nghĩ, đây tuyệt đối không phải hiện tượng tốt, nếu còn nán lại thêm một thời gian nữa, không chừng sẽ xảy ra chuyện rắc rối gì.

Nghĩ vậy, Ngô Lương định lập tức hạ quan tài xuống, sau đó lập tức đưa mọi người rời khỏi đây.

Dù trên đường rút lui có thể còn đụng độ Hà thần, thủy quỷ và gã Lich King Lỗ Ban không xác định có tồn tại hay không, càng không rõ đang ở phương nào kia, thì cũng tốt hơn nhiều so với việc đối mặt với

những thứ rõ ràng thuộc phạm trù "tà vật" ở trong này.

Còn về những khí giới thần kỳ trong địa cung mà chưa kịp vẽ lại bản thiết kế, Ngô Lương cũng đã tính kỹ, hắn bảo Tôn Nghiệp khi đi ngang qua hãy ghi nhớ những điểm tinh diệu của chúng vào lòng, đợi ra ngoài rồi vẽ lại bản thiết kế cũng không muộn, dù sao "Bảo hạp Tịch Tà" đang nằm trong tay mình, lão già này không dám không tận tâm, cũng không sợ lão không vẽ cho mình.

Huống hồ, nếu cuối cùng xác định Tôn Nghiệp không có vấn đề, Ngô Lương còn định thu nạp lão vào Phường Nhân Quân.

Đúng lúc này. "Loảng xoảng!" Dưới đất bỗng nhiên lại vang lên một tiếng động.

Ngô Lương còn chưa xoay chuyển "bánh lái", chiếc "bánh lái" đó không biết vì sao lại tự hành xoay chuyển.

Theo sự xoay chuyển của "bánh lái", cỗ quan tài của Lỗ Ban đã bắt đầu chậm rãi chìm xuống đất, hai tấm bản đồng đậy phía trên thu vào lòng đất trước đó cũng đang chậm rãi hiện lên. "Chẳng lẽ linh hồn Lỗ Ban nằm ngay trong cơ quan của 'Cơ Phong' này?" Ngô Lương vội vàng lùi lại mấy bước, kinh ngạc trong lòng.

Đây đã không còn là "bán tự động" nữa rồi, mà là "toàn tự động", cảm giác giống như Lỗ Ban đang tự mình đưa mình chìm lại xuống đất vậy, mang lại một cảm giác khá "nhân tính".

Tuy nhiên cùng lúc đó. "Ầm ầm ầm ——!" Tiếng động lớn hơn truyền đến, toàn bộ mặt đất đều đang rung chuyển nhẹ. "Công tử, ngài mau nhìn những cỗ quan tài kia!" Dương Vạn Lý theo đó kêu lên kinh hãi.

Chỉ thấy cùng lúc quan tài của Lỗ Ban chậm rãi chìm xuống, vùng đất xung quanh những cỗ thụ táng quan đang lộ ra một đoạn bên ngoài

bỗng xuất hiện sự lỏng lẻo, chúng đang chậm rãi được nâng lên! "Rắc!" "Rắc!" "Rắc..." Theo sự nâng lên không ngừng của những cỗ thụ táng quan, xiềng xích sắt quấn bên ngoài dường như còn kết nối với một nơi nào đó dưới đất.

Xiềng xích càng kéo càng căng, có chỗ đã bị đứt đoạn, có chỗ lại siết chặt khiến quan tài nứt ra những vết rạn! "Lập tức rút lui!" Thấy tình trạng này, Ngô Lương không hề do dự lấy một giây, lập tức hạ lệnh: "Điển Vi đi tiên phong, Dương Vạn Lý cõng Tôn Nghiệp, những người còn lại bám sát bên ta, không được chậm trễ!" Hiện tại bọn họ coi như đã hoàn thành công tác khai quật tòa Công Thâu Trủng này, không đáng và cũng hoàn toàn không cần thiết phải dây dưa với những thứ bên trong thụ táng quan kia.

Thậm chí đối với những kẻ gọi là "vô hồn chi nhân" này, Ngô Lương chẳng có lấy một tia hiếu kỳ.

Ta chẳng muốn biết rốt cuộc chúng giờ ra sao, chỉ cần biết chắc chắn chúng là lũ tà vật có thể hại chết chúng ta, thế là đủ rồi. "Rõ!" Mọi người cũng đã sớm nhận ra tính nghiêm trọng của vấn đề, lập tức ứng tiếng rồi đi theo Ngô Lương.

May mà người của Phường Nhân Quân đều có ý thức đồng đội rất cao, dù cộng thêm Tôn Nghiệp mới đến, cùng Gia Cát Lượng và Hoàng Nguyệt Anh, nhưng Tôn Nghiệp bị trọng thương cần người cõng, hai người kia cũng chỉ là những đứa trẻ khá nghe lời, nên không gây ảnh hưởng gì đến hành động chung.

Vì vậy, chỉ trong một hơi thở, mọi người đã thu dọn xong đồ đạc, do Điển Vi tay cầm xẻng quân dụng đi đầu, những người khác đi giữa, Ngô Lương đảm nhận trách nhiệm đoạn hậu.

Cả nhóm với tốc độ cực nhanh xuyên qua dãy thụ táng quan sắp mất kiểm soát kia, men theo đường cũ hướng ra ngoài địa cung.

Hiện tại tình cảnh của bọn họ có thể nói là bụng lưng thụ địch.

Lũ tà vật trong thụ táng quan tuy đáng sợ, nhưng bên ngoài còn có Hà Thần, thủy quỷ có thể phát nạn bất cứ lúc nào, cùng với thứ không xác định vừa mới gây chuyện lúc trước, tất cả đều có thể trở thành nhân tố cản trở bọn họ rời khỏi đây.

Cùng lúc đó. "Hù ——!" Không biết từ đâu thổi tới một luồng âm phong.

Mười mấy ngọn nến mật mà Ngô Lương lệnh cho Điển Vi thắp lúc nãy điên cuồng lay động, trong nháy mắt đã bị thổi tắt một nửa.

Người thắp nến, quỷ thổi đèn!

Ngô Lương bỗng nhiên nhớ tới thuyết pháp ở hậu thế: Đây là ước định giữa người sống và người chết, nghĩa là khi vào cổ mộ phải thắp một ngọn nến ở góc đông nam rồi mới được mở quan tài, nếu nến tắt thì phải mau chóng rút lui, không được lấy bất cứ thứ gì, nếu không chắc chắn sẽ không thể sống sót rời mộ.

Hồi mới xuyên không, Ngô Lương còn dùng thuyết pháp này để lòe Tào Bẩm và Chu Phong, khiến hai người kia sợ đến ngây người.

Nhưng giờ đây khi thực sự đối mặt với cảnh tượng này, trong lòng Ngô Lương cũng có chút rợn tóc gáy, tổng cảm thấy đây là một điềm hung chẳng lành, liệu có phải nó dự báo... "Nghĩ bậy bạ cái khỉ gì không biết!" Ngô Lương vội vàng lắc đầu, xua tan ý nghĩ đó, cưỡng ép mình bình tĩnh lại để tiếp tục rút lui. "Rắc!" "Rắc!" "Tạch tạch..." Cuối cùng cũng xuyên qua dãy thụ táng quan, Ngô Lương theo bản năng ngoái đầu nhìn lại một cái.

Một số thụ táng quan bị xích sắt siết nứt đã hư hại ngày càng nghiêm trọng, mà từ trong những khe nứt đó, đã thò ra rất nhiều bàn tay nhỏ bé máu thịt be bét!

Ngón tay của những bàn tay này đã không còn da thịt, lộ ra xương trắng hếu bên trong, chỉ cần nhìn một cái là thấy ê buốt tận chân răng.

Thông qua cảnh tượng trong chiếc quan tài khắc ba chữ "Vũ Văn Kỵ" lúc trước có thể tưởng tượng, lũ tà vật bên trong chắc chắn sinh thời cũng có trải nghiệm tương tự, dưới sự thôi thúc của bản năng sinh tồn, khi còn nhỏ tuổi bọn họ đã liều mạng cào cấu ván quan tài, khiến móng tay và da thịt trên ngón tay nát bét hết, nhưng cũng vô dụng.

Bọn họ từ sợ hãi đến tuyệt vọng, từ tuyệt vọng đến phẫn nộ, rồi từ phẫn nộ hóa thành oán hận... cuối cùng biến thành những quái vật đầy tử khí và lệ khí này. "Đó là..." Ngô Lương nhìn thấy một khuôn mặt khủng khiếp trong khe nứt của một chiếc thụ táng quan.

Khuôn mặt đó tuy chưa thối rữa, thậm chí còn mang chút nét ngây thơ, nhưng da dẻ đã hoàn toàn biến thành màu xanh xám, đôi mắt bị đồng tử đen kịt lấp đầy chứa đựng lệ khí và oán hận khó lòng xóa nhòa, biểu cảm trên mặt cũng là sự dữ tợn nghiến răng nghiến lợi.

Tổng thể mà nói, ngoại trừ đôi mắt và màu da quỷ dị kia, nó trông chẳng khác gì người sống.

Nhưng chỉ cần đối mắt một cái, sống lưng Ngô Lương đã dâng lên một luồng hàn ý thấu xương.

Ta tì hào không nghi ngờ rằng, chỉ cần lũ này chui ra khỏi thụ táng quan, chúng nhất định sẽ hủy diệt mọi sự sống mà chúng nhìn thấy bằng một phương thức cực kỳ tàn nhẫn! "Nhanh hơn nữa đi, không ai được ngoái đầu lại!" Ngô Lương rùng mình một cái rồi thu hồi tầm mắt, thấy Gia Cát Lượng cũng không nhịn được muốn quay đầu xem xét tình hình phía sau, lập tức quát lớn.

Đừng nói là Gia Cát Lượng - một đứa nhóc cơ bản chưa có kinh nghiệm trộm mộ, ngay cả lão già từng trải như Vu Cát, sợ rằng thấy

cảnh này cũng phải sợ đến nhũn chân.

Bởi vì trước đó, lũ tà vật mà nhóm Ngô Lương gặp có sự khác biệt bản chất với đám này, dựa trên "thuyết thung lũng kỳ lạ", loại tà vật vẫn giữ nguyên ngoại hình nhân loại như thế này mới là đáng sợ nhất. "Dạ!" Nghe thấy lời Ngô Lương, người Gia Cát Lượng khẽ run lên một cái.

Có điều vì Ngô Lương đang đoạn hậu phía sau, đứa trẻ này không biết là sợ bị Ngô Lương phát hiện hay đã lĩnh hội được ý tứ của Ngô Lương, cuối cùng vẫn không quay đầu lại, dắt Hoàng Nguyệt Anh chạy thục mạng về phía trước.

Cùng lúc đó. "Đùng!" "Đùng!" "Đùng đùng đùng..." Dường như đã nhận ra "con mồi" của mình đang chạy trốn, tiếng va đập trong thụ táng quan trong nháy mắt đạt đến mức độ ồn ào chói tai.

Một số "vô hồn chi nhân" thậm chí đã gắng sức bám vào những chiếc quan tài vốn đã hư hỏng, cưỡng ép chui ra ngoài.

Ngay khi ánh sáng của tùy hầu châu sắp rời khỏi khu vực thụ táng quan, Ngô Lương ngoái lại lần nữa, lập tức bị một màn hung tàn máu me làm cho da đầu tê dại.

Chỉ thấy một "đứa trẻ" cao chừng hơn một mét, nửa thân trên đã chui ra khỏi thụ táng quan, nhưng nửa thân dưới lại bị những mảnh gỗ sắc nhọn sinh ra khi quan tài gãy vỡ kẹt lại, gai gỗ đã đâm vào phần bụng vốn là nơi yếu ớt nhất của con người.

Vậy mà "đứa trẻ" này chẳng hề có ý thối lui, hai tay vẫn bám xuống đất gắng sức bò về phía bọn họ.

Theo đà tiến lên không ngừng, cuối cùng nó cũng chui ra khỏi quan tài.

Nhưng đồng thời cái gai gỗ kia cũng kéo theo đoạn ruột đẫm máu

dài tới hơn hai mét, vậy mà "đứa trẻ" đó cứ như không thấy, vẫn trừng trừng nhìn nhóm Ngô Lương, không ngừng bò tới... "Ực!" Ngô Lương biết mình không phải là kẻ sợ máu, cũng không phải kẻ không chịu nổi những cảnh tượng máu me, nhưng màn này vẫn khiến ta thấy rợn người, không nhịn được mà nuốt một ngụm nước bọt.

Lần này ta cuối cùng cũng nhận thức rõ ràng lũ tà vật trong thụ táng quan này là thứ gì.

Nói thật lòng, ta thà đối mặt với con Hống trong mộ Lương Hiếu vương, hay đám người khổng lồ đằng trùng trong mộ Tề Ai công, còn hơn đối mặt với loại tà vật tương tự như cương thi hay tang thi này.

Không phải vì không nỡ ra tay, mà vì về mặt cảm quan, nó làm người ta thấy kinh hãi hơn những tà vật phi nhân loại kia nhiều. "Sẽ không bao giờ gặp lại nữa đâu..." Ngô Lương thầm nói với chính mình như vậy, sải bước tiếp tục chạy về hướng rời địa cung, bỏ lại "đứa trẻ" đang nỗ lực bò tới kia vào trong bóng tối phía sau...

Chương 312

Không lâu sau.

Mọi người đã trở lại bên cạnh chiếc "Tam cung sàng nỗ", cạnh đó là đống mộc ngẫu kỳ quái từng khiến Ngô Lương nảy sinh ý định rút lui mạnh mẽ dưới ảnh hưởng của thuật "Tâm Tác Quái". "Công tử, ngài xem này..." Vừa đến đây, mọi người đã phát hiện ra một điểm vô cùng quỷ dị.

Chỉ thấy con mộc ngẫu vốn hai tay bưng đầu lâu, lúc này đôi tay đã trống không, mà cái đầu kia cũng chẳng hề mất đi, chỉ là được đặt lại lên cổ mộc ngẫu.

Điều quỷ dị hơn là, cái đầu tuy đã được đặt đúng chỗ, nhưng hướng lại bị đảo ngược.

Vì thế hình thành trạng thái thân thể mộc ngẫu đối diện với mọi người, nhưng cái đầu lại quay lưng về phía họ. "..." Ngô Lương khẽ cau mày, cũng không biết giải thích tình huống trước mắt ra sao.

Dựa trên cái máy quay tơ quay tay đột nhiên thay đổi vị trí lúc trước, Ngô Lương có lý do nghi ngờ sự thay đổi trước mắt có liên hệ nhất định với cái máy quay tơ đó.

Bởi vì chúng có điểm chung là đều xảy ra sự thay đổi vị trí.

Nhưng dựa trên việc Tôn Nghiệp đề cập đến chuyện "Hoàng Tuyền" và "di hồn chi thuật", Ngô Lương bỗng cảm thấy con mộc ngẫu này toát ra vẻ quỷ dị từ trên xuống dưới.

Vừa nãy ta nghi ngờ hồn phách của Lỗ Ban có thể đã chuyển di vào trong "Cơ Phong".

Giờ ta lại nghi ngờ hồn phách Lỗ Ban liệu có đang trốn trong con

mộc ngẫu này không, vì thứ này trông giống con người hơn, vả lại các khớp xương trông cũng có vẻ hoạt động được, nếu ông ta quyết định "di hồn", nhất định sẽ chọn con mộc ngẫu này chứ không phải cái "Cơ Phong" không thể tự do hoạt động kia.

Ngoài ra.

Việc cái máy quay tơ kia đột ngột di dời cũng cần một lời giải thích hợp lý, "Cơ Phong" hiển nhiên không có năng lực và điều kiện đó, còn con mộc ngẫu này thì phải xem xét lại.

Cho nên... "Kệ nó đi, chúng ta đi!" Ngô Lương nhanh chóng đưa ra quyết định.

Nghĩ đến phía sau còn một đám "vô hồn chi nhân" đang đuổi tới, chỉ cần con mộc ngẫu quỷ dị này không chặn đường, ta đương nhiên chẳng cần lãng phí thời gian với nó làm gì.

Thế là cả nhóm tiếp tục gấp rút rời địa cung.

Kết quả không lâu sau họ lại gặp một tình huống đứng tim — con "Mộc Thước" cư nhiên cũng biến mất không sủi tăm, ngay cả một linh kiện cũng không còn.

Khác với "máy quay tơ quay tay" và "đầu mộc ngẫu", con "Mộc Thước" này không phải là một món nhỏ.

Hơn nữa trước đó nó đã bị Ngô Lương phá giải pháp thuật, tự phân rã thành một đống linh kiện rời rạc, muốn dời nó đi mà không thiếu món nào, dù không bị giới hạn thời gian thì cũng chẳng phải chuyện dễ dàng.

Nhưng điều khiến Ngô Lương lo lắng nhất vẫn là hướng đi của "Mộc Thước".

Nếu chỉ đơn thuần biến mất thì thật ra chỉ là thiếu đi một thực lệ để nghiên cứu sâu, tuy làm Ngô Lương thấy tiếc nuối nhưng chưa đến

mức kinh nghi.

Điều ta lo nhất là liệu "Mộc Thước" có "tử nhi phục sinh" hay không.

Nỗi lo này vẫn dựa trên "di hồn chi thuật", nếu tất cả chuyện này đều do hồn phách Lỗ Ban làm ra, vậy Lỗ Ban đã là người sáng tạo ra "Mộc Thước", chắc chắn cũng có năng lực phục nguyên con Mộc Thước vốn chẳng chịu tổn thương vật lý gì đáng kể này.

Nếu đúng như vậy.

Cuộc rút lui của nhóm Ngô Lương lại thêm một tầng trở ngại.

Dù bọn họ vẫn chưa vứt bỏ "băng vệ sinh ái tâm", hơn nữa hôm nay Bạch Tinh Tinh đang lúc nguyệt sự dạt dào nhất, cái "băng vệ sinh ái tâm" mới thay chắc hẳn đã dính đầy ô huyết.

Nhưng đối mặt với sự không kích nhanh chóng và đột ngột của "Mộc Thước", muốn bảo đảm an toàn cho mỗi người, đặc biệt là trong tình huống không có vật che chắn, vẫn không phải là chuyện dễ dàng. "Công tử..." Mọi người đương nhiên cũng chú ý tới tình huống này.

Tuy họ vẫn chưa biết chuyện "thủy quỷ", nhưng cũng đã qua lời Tôn Nghiệp mà biết sự hung hiểm của Hà Thần, đồng thời cũng có hiểu biết cơ bản về "di hồn chi thuật".

Vì vậy càng đi ra ngoài, gặp những tình huống quỷ dị này càng nhiều, nỗi lo trong lòng cũng dần tăng lên. "Đừng nghĩ nhiều, tiếp tục đi, chỗ này cách đại môn thanh đồng không còn xa nữa, chỉ cần chạy ra ngoài đóng cửa lại, lũ phía sau sẽ không đuổi kịp chúng ta!" Ngô Lương nghiêm mặt nói.

Con "Mộc Thước" này lúc trước "chết" ở gần chiếc "Lâm Trùng Lữ công xa", qua khỏi đó, rồi băng qua một đoạn đường hầm thông

với đại môn thanh đồng, bọn họ sẽ có cơ hội cắt đuôi hoàn toàn đám "vô hồn chi nhân" kia.

Khoảng cách này thật ra chỉ chừng vài chục mét, nếu động tác nhanh một chút là có thể xông ra ngoài được.

Tuy nhiên lời còn chưa dứt. "Vù vù ——!" Âm thanh quen thuộc vang lên từ bóng tối phía trước. "Là Mộc Thước!" Mọi người run lên, nháy mắt trở nên căng thẳng, không tự giác lùi lại một bước.

Tuy con "Mộc Thước" này từng là bại tướng dưới tay Ngô Lương, nhưng chiến lực khủng khiếp của nó vẫn để lại ấn tượng cực kỳ sâu sắc cho mọi người, dù có "băng vệ sinh ái tâm" trong tay, lần này chưa chắc đã gặp may như trước.

Quan trọng nhất là.

Mỗi khi âm thanh này vang lên, chính là lúc "Mộc Thước" phát động tập kích.

Ngô Lương cũng kinh hãi trong lòng, xem ra nỗi lo của ta cuối cùng cũng thành hiện thực, cái hồn phách Lỗ Ban không biết ẩn náu nơi nào kia đã đích thân thi triển để phục nguyên "Mộc Thước".

Biết thế này, lúc vừa đánh bại "Mộc Thước" xong nên dùng một mồi lửa đốt trụi nó cho rồi, triệt để cắt đứt ẩn họa này.

Nhưng giờ rõ ràng không phải lúc để kinh hãi và hối hận. "Điển Vi, dùng lại kế cũ!" Đầu óc Ngô Lương xoay chuyển cực nhanh, giây tiếp theo đã hạ lệnh cho Điển Vi, sau đó lập tức nói với những người còn lại: "Những người khác đi theo ta xông thẳng tới chiếc chiến xa kia, trước khi giải quyết xong 'Mộc Thước' đừng có dại mà ló đầu ra!" "Rõ!" Điển Vi ứng tiếng, một mặt ngẩng đầu nhìn quanh tìm kiếm tung tích "Mộc Thước", một mặt yểm hộ mọi người rút lui về phía "Lâm Trùng Lữ công xa".

Những người khác không dám lên tiếng, vội vàng đi theo Ngô Lương chạy thục mạng.

Cùng lúc đó.

Trong bóng tối phía trước hiện ra một cái bóng khổng lồ.

Vật này không phải thứ gì khác, chính là con Mộc Thước đã chết đi sống lại kia.

Có điều lần này Mộc Thước không lập tức lao tới tấn công, mà chỉ vỗ cánh, thong dong dừng lại giữa không trung.

Ngoài ra.

Trên lưng Mộc Thước còn cưỡi một bóng người gầy đét.

Bóng người đó có một mái tóc đen dày và dài ướt sũng, trên người không mảnh vải che thân, làn da trắng bệch lộ ra ngoài.

Nó có ngũ quan giống như con người, nhưng điều làm người ta rợn tóc gáy nhất chính là đôi mắt, đồng tử của nó rất lớn, tròng đen gần như chiếm hết hốc mắt, chỉ còn lại rất ít tròng trắng. "Đây là... con thủy quỷ đó?!" Ngô Lương kinh hãi trong lòng.

Lần này gặp lại, Ngô Lương cuối cùng đã có thể khẳng định.

Con "thủy quỷ" này thật ra là một nữ tử, ít nhất sinh thời là một nữ tử, bởi vì trên cơ thể nó có những đặc trưng giới tính rõ ràng, những đặc trưng này không giống hậu thế, không thể làm giả được.

Nhưng đó không phải trọng điểm.

Trọng điểm là hiện tại "Mộc Thước" không những đã sống lại, mà còn đạt được một loại quan hệ hợp tác nào đó với con "thủy quỷ" từng tập kích Ngô Lương lúc trước, điều này khiến Ngô Lương có chút bất ngờ.

Lúc này ta cũng không xác định được điều đó có ý nghĩa gì.

Nhưng nhìn tình hình trước mắt. "Mộc Thước" không hề xông lên tấn công cường bạo thiếu sách lược như trước, mà giống như một con tọa kỵ đã được thuần hóa, khá nghe lời và ổn định chở "thủy quỷ" dừng ở giữa không trung, giữ tư thế hổ rình mồi nhìn nhóm Ngô Lương...

Nó rõ ràng đã không còn là một cỗ máy giết chóc đơn thuần nữa.

Mà sở dĩ xảy ra sự thay đổi như vậy, vấn đề chắc hẳn nằm ở con "thủy quỷ" kia.

Ngô Lương từng giao thủ với "thủy quỷ", nên biết võ lực của nó không tính là mạnh mẽ, ngay cả ta cũng có thể thoát khỏi tay nó, thậm chí suýt chút nữa còn phản sát được.

Nhưng đồng thời ta cũng biết. "Thủy quỷ" có trí tuệ nhất định, biết dùng một số sách lược, việc nó trốn trong nước giả làm đám cỏ thủy sinh không tên để tập kích ta lúc trước đã phản ánh rõ điểm này.

Vậy nên...

Là con "thủy quỷ" kia đã phục nguyên "Mộc Thước" thành công, sau đó dùng nó làm tọa kỵ của mình?

Vậy mục đích của "thủy quỷ" khi làm vậy rốt cuộc là gì?

Để bảo vệ Công Thâu Trủng?

Hay để cướp đi "Hộp bảo vật trừ tà" mà nhóm Ngô Lương mạo hiểm mang ra?

Ngô Lương nghiêng về giả thuyết đầu tiên hơn.

Nếu là để đóng vai "bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sau", "thủy quỷ" đã không tập kích ta từ trước khi vào Công Thâu Trủng, làm vậy không những bị lộ sớm mà còn chẳng phù hợp với lợi ích của nó.

Nghĩa là, xác suất cao là "thủy quỷ" đang bảo vệ Công Thâu

Trủng.

Nếu là vậy, Ngô Lương lại phải xem xét lại thân phận của "thủy quỷ".

Trong tình huống chưa chắc chắn "thủy quỷ" rốt cuộc là người hay quỷ, Ngô Lương vận dụng tối đa trí tưởng tượng của mình, nhanh chóng đưa ra hai suy đoán có cảm giác hợp lý nhất: Một là, "thủy quỷ" là người, là hậu đại của thủ mộ nhân.

Giống như gia đình võ mạch cùng là thủ mộ nhân với nhà Bạch Tinh Tinh năm xưa, với tư cách là người canh mộ, bọn họ hoàn toàn vứt bỏ nhân luân, vốn là con người nhưng cuối cùng lại sống như quái vật bất nhân bất quỷ, tuy nhiên vẫn không quên sứ mệnh của mình.

Bọn họ không nghi ngờ gì nữa là những kẻ vừa đáng thương vừa bi thảm...

Hai là, "thủy quỷ" không phải người, mà là một loại sản vật không tên, giống như "Mộc Thước" vậy.

Chương 313

Mà sở dĩ "thủy quỷ" có thể khiến "Mộc Thước" cải tử hồi sinh, lại có thể cưỡi nó, cực kỳ có khả năng liên quan đến thuật "di hồn" mà Tôn Nghiệp nói lúc trước.

Nghĩa là, "thủy quỷ" rất có thể chính là nơi ẩn thân của hồn phách Lỗ Ban.

Thế nên nó mới sở hữu kỹ nghệ khiến "Mộc Thước" sống lại, lại có thể ngự trị "Mộc Thước", vây khốn nhóm Ngô Lương ở đây.

Tuy nhiên.

Bất kể "thủy quỷ" là cái gì, lập trường của hai bên vốn dĩ đã mâu thuẫn, nó chắc chắn sẽ không dễ dàng để nhóm Ngô Lương yên lành rời đi, thậm chí nhất định phải đấu một trận sinh tử.

Chỉ có một chi tiết khiến Ngô Lương vẫn thấy nghi hoặc.

Lúc trước khi Tôn Nghiệp kể về thảm cảnh của tiên tổ, chỉ nhắc đến "Mộc Thước" và "Hà Thần", chứ không hề nhắc tới bất cứ tình huống nào liên quan đến "thủy quỷ", điều này cũng thật kỳ quái.

Nếu không phải những chuyện này sau khi trải qua nhiều thế hệ truyền miệng đã xuất hiện sơ sót về chi tiết, thì chính là tiên tổ của Tôn Nghiệp năm đó căn bản không nhìn thấy con "thủy quỷ" này.

Điều này lại càng kỳ quái hơn.

Theo lời Tôn Nghiệp, năm đó tiên tổ nhà ông ta tuy tổn thất thảm trọng, nhưng cuối cùng vẫn có một bộ phận nhỏ trốn thoát khỏi Công Thâu Trủng.

Mà "Mộc Thước" và "Hà Thần" năm đó rõ ràng là muốn đuổi tận giết tuyệt, hoàn toàn không có ý nương tay, trong tình huống đó, chẳng

có lý do gì mà "thủy quỷ" không lộ diện ra tay mới đúng, bởi vì bất cứ kẻ nào thoát ra cũng có thể khiến Công Thâu Trủng bị bại lộ trước mắt người đời.

Mà nếu "thủy quỷ" lúc đó đã ở trong Công Thâu Trủng, lại còn ẩn chứa hồn phách Lỗ Ban bên trong, để bảo vệ lăng mộ của mình không bị xâm hại, ông ta nên kiệt tận toàn lực không để bất cứ ai sống sót rời đi, chứ không phải nấp trong chỗ tối không thèm lộ diện, cuối cùng dẫn đến việc một số người trốn thoát được, để lại ẩn họa lớn như thế.

Vậy rốt cuộc chuyện này là thế nào?

Ngô Lương bách tư bất đắc kỳ giải.

Cùng lúc đó.

Con "thủy quỷ" và "Mộc Thước" kia cũng không có động tác gì lớn, chúng cứ tĩnh lặng dừng trên không trung, vừa nhìn Điển Vi vừa nhìn nhóm Ngô Lương.

Lúc này nhóm Ngô Lương đã lùi vào trong chiếc "Lâm Trùng Lữ công xa".

Có điều chiếc xe này hiện giờ đã lung lay sắp đổ, Ngô Lương không nghi ngờ gì việc chỉ cần con "Mộc Thước" kia bất chấp tất cả va chạm thêm vài lần nữa, là có thể trực tiếp làm nó sụp đổ.

Đến lúc đó nhóm Ngô Lương không những mất đi vật che chắn, mà thậm chí còn có thể bị thương bởi đống đổ nát của chiến xa.

Nhưng "thủy quỷ" và "Mộc Thước" không làm thế, chỉ lặng lẽ giám thị bọn họ... có lẽ là không muốn phá hủy chiếc "Lâm Trùng Lữ công xa" chăng, dù sao đây cũng là một trong những tác phẩm của chính Lỗ Ban.

Còn việc không tấn công Điển Vi, thì có khả năng là e dè cái "băng

vệ sinh ái tâm" trong tay ông ta. "Mộc Thước" tuy chưa chắc đã hiểu chính thứ đó đã đánh bại mình, nhưng "thủy quỷ" chắc hẳn trong lòng đã có tính toán. "..." Cứ như vậy, hai bên cư nhiên rơi vào một trạng thái đối trì hết sức hòa bình.

Nhóm Ngô Lương không dám khinh cử vọng động.

Còn "thủy quỷ" và "Mộc Thước" cũng không chủ động tấn công.

Nhưng Ngô Lương hiểu rõ, trạng thái này rất bất lợi cho bọn họ, vì phía sau còn một đám lớn "vô hồn chi nhân", nếu cứ kéo dài thế này, dù "thủy quỷ" và "Mộc Thước" không ra tay, thì khi đám kia tới nơi, nhóm Ngô Lương cũng sẽ gặp họa diệt thân, mà đám đó có lẽ còn khó đối phó hơn "thủy quỷ" và "Mộc Thước".

Hiện tại, Ngô Lương lại rất hy vọng con "thủy quỷ" kia nói gì đó với bọn họ.

Như thế Ngô Lương cũng có thể hiểu thêm về nó, từ đó tìm ra đột phá khẩu mới, tạo điều kiện có lợi cho cuộc rút lui của mọi người.

Nhưng con "thủy quỷ" kia trước sau vẫn không nói lời nào, giống như "Mộc Thước", căn bản không biết nói chuyện.

Ngô Lương lại không nghĩ thế.

Nó đã rõ ràng có tư duy và sách lược không khác gì người bình thường, vậy nhất định phải có năng lực biểu đạt, dù không nói được cũng có thể thông qua ngôn ngữ cơ thể để truyền đạt ý nghĩ.

Nghĩ vậy.

Không cam lòng ngồi chờ chết, Ngô Lương đành thử giao lưu với "thủy quỷ": "Các hạ rốt cuộc là người phương nào?

Chúng ta tình cờ tới đây, nếu vô ý mạo phạm đến các hạ, xin các hạ hãy nói rõ, chúng ta nguyện ý xin lỗi, đồng thời đưa ra bồi thường

và cam kết tương ứng." "..." Nghe thấy tiếng Ngô Lương, "thủy quỷ" khẽ quay đầu lại, đôi mắt rợn người nhìn qua.

Nhưng nó không phát ra âm thanh nào, cũng chẳng có cử động gì, chỉ bình thản nhìn Ngô Lương, cứ như thể căn bản chẳng hiểu ta đang nói cái gì vậy. "Nếu các hạ không tiện nói chuyện, có thể dùng phương thức khác để truyền đạt ý tứ, chúng ta nguyện rửa tai lắng nghe, và sẽ cố hết sức tuân theo ý các hạ mà làm việc." Ngô Lương dừng lại một chút, lại nói lớn. "..." "Thủy quỷ" vẫn không có phản ứng gì. "Các hạ đã không nói chuyện, cũng chẳng có biểu hiện gì, thế thì thật khiến chúng ta khó hiểu." Ngô Lương chờ một lát, lại được nước lấn tới: "Ta có một đề nghị không tồi, chúng ta gần đây không oán xa không thù, xem ra các hạ dường như cũng không có ý làm khó chúng ta, nếu đã vậy, chi bằng nước sông không phạm nước giếng, chúng ta sẽ không quấy rầy nữa, giờ sẽ rời đi ngay, trả lại sự thanh tĩnh cho các hạ." Kết quả lời còn chưa dứt. "Vù vù ——!" Con "Mộc Thước" kia bỗng nhiên động đậy, áp sát về phía chiếc "Lâm Trùng Lữ công xa" nơi nhóm Ngô Lương đang ẩn nấp, lượn lờ trên không trung, hoàn toàn là tư thế "ngươi thử động một cái xem".

Và trong quá trình đó, Ngô Lương cũng chú ý đến một chi tiết.

Phản ứng này thật ra không phải do tự thân "Mộc Thước" làm ra, mà là phản ứng của "thủy quỷ".

Bởi vì "thủy quỷ" đã nghiêng người rất rõ ràng, hai chân kẹp chặt lấy "Mộc Thước", đồng thời một bàn tay còn vỗ nhẹ vào gáy nó.

Ngô Lương tuy không rõ những động tác nhỏ đó ảnh hưởng tới "Mộc Thước" thế nào, nhưng đây chắc chắn là một phương thức điều khiển để "Mộc Thước" thực hiện cử động tương ứng, xác định là "thủy quỷ" đang ngự trị "Mộc Thước".

Ngoài ra.

Ngô Lương cũng xác định được một việc khác. "Thủy quỷ" có thể nghe hiểu lời ta nói, bởi vì khi ta nói những lời đó, ta không hề làm động tác tương ứng nào, mà "thủy quỷ" trong tình huống đó vẫn hiểu được ý tứ của ta, lại còn đưa ra phản ứng kiểu như "đe dọa", chuyện này không cần phải đoán nữa.

Rõ ràng là vậy. "Thủy quỷ" tuyệt đối sẽ không để bọn họ yên ổn rời đi.

Mà một khi bọn họ rời khỏi chiếc xe này, dù dựa vào sức chiến đấu của Điển Vi cộng thêm Ngô Lương và Dương Vạn Lý là hai thanh niên còn chút sức lực, e rằng cũng rất khó đảm bảo an toàn cho tất cả mọi người dưới sự không kích của "Mộc Thước".

Cùng lúc đó. "Những thứ phía sau sắp đuổi tới rồi, rất đông, cách chúng ta chưa đầy ba mươi trượng!" Bạch Tinh Tinh lại báo cáo một tin tức càng thêm tuyệt vọng cho Ngô Lương.

Thứ cô ấy nhắc tới đương nhiên là đám "vô hồn chi nhân" kia.

Ba mươi trượng là khoảng một trăm mét, nghĩa là lũ "vô hồn chi nhân" khủng khiếp kia cách bọn họ chưa đầy trăm mét, chẳng mấy chốc sẽ tới đây, cùng với "thủy quỷ" và "Mộc Thước" hình thành thế gọng kìm.

Mà xem ý của "thủy quỷ".

Nó dường như không định xung đột trực diện với nhóm Ngô Lương, mà chỉ muốn vây khốn bọn họ ở đây, chờ lũ "vô hồn chi nhân" tới để dồn bọn họ vào chỗ chết. "Công tử, ngài mau nghĩ cách đi chứ, cứ thế này thì không ổn đâu!" Vu Cát lúc đó đã cuống cuồng, mếu máo cái bản mặt già liên tục nói với Ngô Lương. "..." Ngô Lương không đáp lời lão, vì đầu óc ta đang vận chuyển với tốc độ tối đa.

Trước có "thủy quỷ", "Mộc Thước", sau có "vô hồn chi nhân", đây

mới thực sự là tiến thoái lưỡng nan.

Trong đầu Ngô Lương hiện ra nhiều hướng đi, nhưng chẳng có hướng nào có thể tuyệt đối đảm bảo an toàn cho mọi người, thế là đều bị ta lần lượt bác bỏ.

Ta hiểu thời gian còn lại không nhiều, do dự không quyết chỉ khiến tình hình tồi tệ hơn.

Cuối cùng. "Tinh Tinh, nàng cần phải cung cấp thêm một ít ô huyết, càng nhiều càng tốt!" Ngô Lương ghé sát tai Bạch Tinh Tinh nói cực nhanh.

Trong cảnh ngộ này, Bạch Tinh Tinh cũng biết không phải lúc để nũng nịu hay xấu hổ, lập tức gật đầu với ta, nói nhỏ: "Cái băng vệ sinh ái tâm thiếp mới dùng cũng dính không ít, thiếp đi lấy ra ngay đây." "Ừm." Ngô Lương khẽ gật đầu, quay lại trầm giọng nói với mọi người: "Các vị, tiếp theo chúng ta phải cùng nhau đột phá ra ngoài, do Vu Cát, Gia Cát Lượng và Hôn Nhi cô nương ba người hợp lực dìu đỡ Tôn Nghiệp, Điển Vi, Dương Vạn Lý và ta tận lực chống trả sự tập kích của 'Mộc Thước', toàn lực bảo vệ an toàn cho mọi người, tuy nhiên hành động này cực kỳ mạo hiểm, cuối cùng chưa chắc tất cả đều có thể sống sót rời đi, các vị cần chuẩn bị tâm lý." Giữa hai cái hại, chọn cái nhẹ hơn.

Đây là cách làm hợp lý nhất mà Ngô Lương nghĩ ra.

Số lượng "vô hồn chi nhân" phía sau quá đông, dù sức chiến đấu có thấp hơn một chút thì cũng là tồn tại mà nhóm Ngô Lương không thể chiến thắng.

Nếu lũ kia thật sự đầy tử khí, chỉ cần chạm vào là mất mạng, thì Ngô Lương lại càng không có cách nào đối phó.

Còn tổ hợp "thủy quỷ" và "Mộc Thước" tuy sức chiến đấu tăng

lên rõ rệt, nhưng Ngô Lương lại hiểu rõ nhược điểm của "Mộc Thước", đối với sức chiến đấu thực tế của "thủy quỷ" cũng có nhận thức tương đối rõ ràng, vì vậy chỉ cần có thể thu dọn được "Mộc Thước", thì con "thủy quỷ" bên trên sẽ trở thành tướng không quân, với sức chiến đấu mà ngay cả Ngô Lương cũng có thể chống đỡ được kia, đương nhiên khó mà gây ra mối đe dọa thực chất nào cho mọi người. "Công tử, chẳng lẽ không còn cách nào khác sao, lão hủ vẫn chưa sống đủ mà?" Nghe quyết định của Ngô Lương, Vu Cát suýt chút nữa bật khóc, ánh mắt đáng thương nhìn Ngô Lương than vãn. "Không còn cách nào cả." Ngô Lương bất lực lắc đầu, nghiêm sắc mặt nói: "Nếu ông thực sự muốn sống, vậy hãy liều cái mạng già này mà chạy, chỉ cần chạy tới ngoài cửa thanh đồng, đóng cánh cửa lớn đó lại là có thể cắt đuôi được 'Mộc Thước' và lũ 'vô hồn chi nhân' phía sau." "Ôi, lão hủ hối hận rồi, biết sớm chưa đắc đạo quả mà đã phải chết, lão hủ khổ sở giữ cái thân đồng tử này hơn chín mươi năm làm gì, chẳng thà nhân lúc thân cường lực tráng mà phóng túng một lần..." Vu Cát vẻ mặt tuyệt vọng thở dài. "Bỏ... bỏ tôi lại đi... các vị không cần mang theo tôi, tôi đã là cái thân tàn ma dại rồi, ra ngoài hay không cũng chẳng khác gì nhau, đừng để liên lụy đến mọi người." Tôn Nghiệp lại vùng vẫy nói, sau đó lại khổ tâm dặn dò Hoàng Nguyệt Anh: "Con bé này, gắng sức mà chạy, nhất định phải sống sót, ta nợ Hoàng gia, kiếp này e là không trả được rồi, không ngờ lúc lâm chung lại kéo cháu vào đây, chỉ cần cháu được bình an vô sự, ta chết đi mới có thể nhắm mắt." "..." Đôi mắt Hoàng Nguyệt Anh sáng lấp lánh, cư nhiên không biết nói gì, nhưng trong mắt cô bé đã sớm không còn hận ý, trái lại còn quay đầu nhìn Ngô Lương với vẻ mặt đầy cầu khẩn.

Cô bé... cư nhiên đang cầu xin Ngô Lương đừng bỏ rơi kẻ từng hãm hại gia đình mình.

Vào giây phút cuối cùng của cuộc đời, Tôn Nghiệp dường như đã

hoàn thành sự cứu rỗi của chính mình, ít nhất thế gian bớt đi một cô bé hận ông ta, mà cô bé này, từ nay về sau cũng không cần chịu ảnh hưởng bởi thù hận trong lòng mà biến thành loại người mà mình căm ghét nhất. "Bớt nói nhảm đi!" Ngô Lương lúc này không có thời gian để cùng họ sướt mướt, lập tức nói: "Chúng ta vào đây thế nào thì phải ra thế ấy, trừ phi ai bị con 'Mộc Thước' kia xuyên thủng đầu..." Kết quả lời còn chưa dứt, giọng Ngô Lương đã thấp xuống.

Bởi vì ta chợt nhìn thấy, trong bóng tối ở hướng đại môn thanh đồng, cư nhiên hiện ra một khuôn mặt quỷ khổng lồ quỷ dị, cái miệng của khuôn mặt đó cười toe toét tận mang tai!

Hà Thần!

Khuôn mặt cười quỷ dị và thục tất (quen thuộc) này chính là thứ mà đám người Ngô Lương đã nhìn thấy trong dòng sông bên ngoài địa cung.

Muốn quên đi khuôn mặt này thật chẳng dễ dàng chút nào.

Chương 314

Bởi vậy... khoảnh khắc này, Ngô Lương cảm nhận được một sự tuyệt vọng chưa từng có.

"Vô hồn chi nhân" bám đuổi phía sau, "Thủy quỷ" và "Mộc Thước" nhìn chằm chằm trên không trung, hiện tại lối thoát duy nhất lại bị "Hà Thần" chẳng biết đã vào đây từ lúc nào chặn đứng.

Đây đã không còn là vấn đề bụng dạ thọ địch nữa, mà bọn họ trực tiếp bị bao vây toàn diện từ thủy, lục đến không trung, không một kẽ hở.

Lục địa và không trung tự nhiên không cần bàn cãi.

Còn "Hà Thần" cùng "Thủy quỷ" vốn là thứ dưới nước, nếu thực sự xuống nước thì đó vẫn là sân nhà của chúng, bọn Ngô Lương có khi còn chết nhanh hơn.

"Xong rồi, hoàn toàn xong đời rồi, lão hủ hôm nay định sẵn phải bỏ mạng tại nơi này sao..." Nhìn thấy "Hà Thần", Vu Cát liền ngồi bệt xuống đất, dáng vẻ tuyệt vọng như đã nhận mệnh.

Lần này biểu hiện của lão không còn bị coi là làm loạn quân tâm nữa.

Kể cả Ngô Lương, mọi người có mặt tại đây đều hiểu rõ, Vu Cát chỉ đang trần thuật lại sự thật mà thôi, vì thế không ai tỏ ra bất mãn hay trách mắng lão.

Dù sao thì, biện pháp duy nhất mà Ngô Lương có thể nghĩ ra vừa nãy chính là bất chấp cái giá phải trả để đột phá vòng vây dưới sự tập kích của "Thủy quỷ" và "Mộc Thước".

Thế nhưng bây giờ, sự xuất hiện của "Hà Thần" đã chặn đứng lối

thoát duy nhất của bọn họ.

Chứng kiến thảm trạng của những cái xác trước đó, Ngô Lương hoàn toàn có thể tưởng tượng được, ngay cả một mãnh tướng bất thế như Điển Vi, khi đồng thời đối mặt với sự tấn công của "Mộc Thước" và "Hà Thần", e rằng cũng không cách nào bảo toàn tính mạng mà rút lui được.

"Mộc Thước" thì khỏi phải bàn.

Thân thủ mẫn tiệp, sức mạnh kinh người, lại vô cùng kiên cố!

Đồng thời nó còn chiếm giữ ưu thế tuyệt đối trên không, trong khi Điển Vi chỉ là một con người có giới hạn về sức mạnh và sức chịu đựng.

Nếu không có thủ đoạn đặc biệt, dù cả hai đơn đả độc đấu trong tình huống công bằng tuyệt đối, kẻ thất bại cuối cùng vẫn sẽ là Điển Vi.

Mà hiện tại, lại thêm một "Hà Thần".

Tuy nó không biết bay như "Mộc Thước", nhưng chiến đấu lực chưa chắc đã kém hơn, nổi bật nhất có lẽ chính là lực cắn của nó, không phải thứ gì cũng có thể bị nó ngoạm một phát đứt làm đôi như vậy...

Lúc này không còn là vấn đề công bằng hay không nữa.

Mà là vấn đề đám người Ngô Lương muốn chết trong tay thứ nào.

"Vô hồn chi nhân", "Mộc Thước", "Hà Thần", hay "Thủy quỷ".

Nếu phải chọn một cách chết, Ngô Lương thầm nghĩ, chết trong tay "Mộc Thước" không nghi ngờ gì là lựa chọn sảng khoái nhất, một kích nát đầu, thậm chí chưa kịp cảm thấy đau đớn đã biến thành một cái xác không hồn...

“Phì!” Nghĩ đến đây, Ngô Lương mạnh tay vỗ vào đầu mình một cái, vội vàng xua tan những ý nghĩ loạn thất bát tao trong não.

Thế nhưng không thể phủ nhận rằng, ngay cả hắn cũng đã rơi vào tuyệt vọng, cho rằng lần này khó còn khả năng sống sót, nếu không sao hắn lại bắt đầu cân nhắc xem chết thế nào thì thoải mái hơn.

“Công tử, xin ngài cho lão hủ ngửi chút 'Thất hồn hương' đi, lão hủ cũng không còn mong cầu gì khác, chỉ cầu được chết tại đây trong trạng thái vô tri vô giác.” Vu Cát đang ngồi dưới đất bỗng nhiên lại ôm chặt lấy chân Ngô Lương, níu lấy vạt áo hắn van nài với ánh mắt mong đợi.

Ta kháo, cách chết hay như vậy sao ta lại không nghĩ ra nhỉ?!

Ngô Lương ngẩn ra.

Trong lòng vừa tán thưởng sự cơ trí của lão đồng tử, hắn vừa quả quyết trừng mắt nhìn lão, gạt tay lão ra: “Hết rồi!” “Không thể nào, vừa rồi ngài còn dùng 'Thất hồn hương' để cầm máu cho Tôn Nghiệp mà, lão hủ nhìn thấy rõ ràng, sao chớp mắt một cái đã hết được.” Vu Cát khổ sở cầu xin, “Công tử, ngài cứ cho lão hủ ngửi một chút đi, lão hủ đi theo ngài lâu như vậy, không có công lao cũng có khổ lao, ngài hãy thành toàn cho lão hủ đi.” “...” Ngô Lương im lặng không nói, hiện tại hắn thực sự không có bất kỳ cách nào thoát khỏi khốn cảnh, nhưng lại không cam lòng cứ thế từ bỏ.

Hắn đang nghĩ.

Hắn vẫn đang điên cuồng nghĩ cách.

Giả sử... hắn nói là giả sử, nếu cuối cùng thực sự phải ở lại nơi này, hắn vẫn sẽ chọn dùng “Thất hồn hương” thành toàn cho Vu Cát, cũng là thành toàn cho tất cả mọi người ở đây, bao gồm chính hắn.

Đó quả thực là một cách chết không tồi, không cảm thấy bất kỳ

đau đớn nào...

"Lão đồng tử ngươi sao lại không hiểu chuyện như vậy, Công tử đã không đáp ứng ngươi, chẳng lẽ ý tứ còn chưa đủ rõ ràng sao?

Công tử nhất định là còn cách khác để đưa chúng ta rời khỏi đây." Dương Vạn Lý tiến lên cưỡng ép kéo gã Vu Cát đang ăn vạ sang một bên.

Miệng thì nói vậy, nhưng hắn cũng nhìn Ngô Lương với ánh mắt đầy hy vọng, cố ý tỏ vẻ nhẹ nhõm cười hỏi: "Công tử, ta nói không sai chứ, ngài nhất định đã nghĩ ra cách khác rồi đúng không?" "..." Ngô Lương không lắc đầu cũng chẳng gật đầu, chỉ nở một nụ cười khổ không rõ ý tứ.

"..." Nụ cười gượng gạo trên mặt Dương Vạn Lý dần dần sụp đổ.

Đúng lúc đó.

"Khuông!

Khuông!" Tiếng động trầm đục vang lên cách đó không xa.

Là "Hà Thần" đang bước tới hai bước.

Đến lúc này, đám người Ngô Lương mới nhìn rõ bộ mặt thật của nó.

Nó hóa ra cũng là một đầu cơ quan thú!

Hơi khác với "Mộc Thước", cơ thể "Hà Thần" dường như được tạo thành hoàn toàn từ kim loại, nhưng vì ở dưới nước quanh năm, bề mặt kim loại đã mọc lên một lớp rêu xanh thẫm, nhìn qua như khoác một lớp lông màu xanh lục vậy.

Ngoại hình của nó hơi giống cá sấu hoặc kỳ giông khổng lồ, bốn cái vuốt có hình dạng như cái quạt dẹt, cấu tạo này rất giúp ích cho

việc di chuyển dưới nước.

Một cái đuôi dài khoảng hai mét, ở cuối còn gắn một vật hình chùy tròn, lúc này vật đó đang giơ lên giữa không trung, nhẹ nhàng đung đưa theo nhịp vẫy của đuôi.

Cấu tạo này hơi giống loại khủng long gọi là "Ankylosaurus" (Khủng long bọc giáp), có thể tưởng tượng một chùy này đập xuống, đừng nói là con người yếu ớt, ngay cả vỏ xe tăng thời hậu thế e rằng cũng bị đập cho móp một mảng lớn.

Điều khiến người ta không nói nên lời nhất chính là những chiếc răng trong cái miệng rộng đang nở nụ cười cố ý kia.

Bây giờ đám người Ngô Lương đã có thể nhìn rõ chúng.

Qua năm tháng, những chiếc răng này đã hoàn toàn bị rỉ sét thành màu đen, trông có vẻ không sắc bén như tưởng tượng, thậm chí có chỗ còn sứt mẻ.

Nhưng không ai nghi ngờ rằng nó có thể cắn một người sống đứt làm đôi.

Dù sao, đây không phải là cái miệng máu bình thường, mà là một cỗ máy nghiền thịt bằng kim loại với lực cắn kinh hồn...

Quan trọng nhất là, kích thước của nó còn lớn hơn tưởng tượng.

Đoạn đường dẫn tới cửa đồng xanh rộng khoảng ba mét, mà "Hà Thần" đã rộng tới hai mét rưỡi, chiều dài đạt tới năm sáu mét.

Chỉ cần nó muốn, nó hoàn toàn có thể bịt kín đường hầm này!

"Cơ quan thú!

Hóa ra cũng là cơ quan thú!" Nhìn thấy cảnh này, Ngô Lương đột nhiên dấy lên một tia hy vọng.

Tuy hắn không dám khẳng định hoàn toàn, nhưng nếu thực sự là

cơ quan thú thì rất có khả năng nó cũng có điểm yếu giống như "Mộc Thước", có lẽ sử dụng "ô huyết" (máu bẩn) cũng có thể tạo ra đòn đánh chí mạng cho nó!

Đúng lúc này, Bạch Tinh Tinh cũng từ tầng hai trở về, trong tay cầm một miếng "băng vệ sinh ái tâm" đã thấm đẫm ô huyết, đưa cho Ngô Lương và nói: "Chỉ có chừng này thôi." "Cho ta thêm một miếng sạch nữa." Ngô Lương định thần lại, thấy miếng băng kia đã đầy, liền hỏi mượn Bạch Tinh Tinh thêm miếng nữa.

Nàng không hỏi gì nhiều, nhanh chóng lấy từ túi vải nhỏ bên mình ra một miếng đưa cho hắn.

Ngô Lương đem hai miếng ép chặt vào nhau, khiến miếng sạch cũng thấm đầy ô huyết, lúc này mới nói với Điển Vi và Dương Vạn Lý: "'Hà Thần' này cũng là cơ quan thú, biện pháp trước đó của chúng ta có lẽ vẫn hiệu quả, nghĩa là chúng ta vẫn còn vốn liếng để liều mạng một phen.

Hiện tại cả ba chúng ta đều trang bị ô huyết, Điển Vi võ lực siêu quần, chuyên tâm đối phó 'Hà Thần', ta và Dương Vạn Lý sẽ ở bên cạnh hỗ trợ, khiến 'Mộc Thước' không thể quấy nhiễu huynh, hai người có ý kiến gì không?" Hậu thế có câu nói về các võ tướng Tam Quốc: Điển Vi dưới đất vô địch, Lữ Bố trên ngựa vô địch, nếu để Lữ Bố cưỡi Điển Vi thì thiên hạ vô địch.

Tuy đây chỉ là câu nói đùa, nhưng nó phản ánh phần nào chiến lực cường đại của Điển Vi.

"Hà Thần" kia trông có vẻ khó nhằn, nhưng trên mặt đất, Điển Vi chưa chắc đã không có sức chiến đấu, đặc biệt là chỉ cần bôi được ô huyết lên người nó, việc này hẳn không quá khó.

"Dương Vạn Lý nguyện ý liều mạng một lần!" Dương Vạn Lý lập tức chắp tay nói, vết nứt nơi hổ khẩu do "Mộc Thước" gây ra

trước đó vẫn còn rướm máu chói mắt.

"Nặc!" Điển Vi không nói nhảm, chỉ đáp một tiếng gọn lỏn.

Thế là ba người nhanh chóng chuẩn bị xong xuôi, kiên trì xông ra khỏi "Lâm Xung lữ công xa".

"Hô lạp ——!" Trên đỉnh đầu truyền đến tiếng động của "Mộc Thước".

"Sát!" Điển Vi chẳng thèm quan tâm, lúc này gân xanh khắp người hắn nổi lên, từng khớp xương kêu răng rắc, từng lỗ chân lông đều phun trào chiến ý, sải bước lớn lao vào "Hà Thần"!

Đây chính là trạng thái mạnh nhất của "Cổ chi Ác Lai" Điển Vi, chỉ trong một lần tiến vào Công Thâu Trủng mà đã liên tục bộc phát hai lần.

Đây có lẽ là cuộc khủng hoảng lớn nhất mà Điển Vi từng gặp phải từ trước tới nay!

"Tới đây!" Ngô Lương và Dương Vạn Lý cũng theo sát phía sau, vừa bảo vệ bên cạnh Điển Vi, vừa ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào con "Mộc Thước" đang vỗ cánh điên cuồng, tăng tốc bay lượn sẵn sàng lao xuống tập kích.

Ngay lúc đó.

"Tui ——!" "Hà Thần" bỗng nhiên ngẩng cái đầu khổng lồ lên, phát ra một tiếng gầm trầm đục và kỳ lạ.

Ân?

Ngô Lương không khỏi ngẩn ra, đây chẳng lẽ là tiếng kêu của "Hà Thần"?

Trước đây tuy hắn từng đứng từ trên cao nhìn thấy nó từ xa, nhưng chưa từng nghe nó phát ra tiếng kêu, nên không biết tiếng kêu

của nó như thế nào.

Có điều, kèm theo tiếng gầm đó, con "Mộc Thước" vốn đang hạ thấp độ cao vào trạng thái bổ nhào bỗng nhiên lượn một vòng trên không, bay ngược lại độ cao cũ và bắt đầu tuần tiễu một cách thong thả.

Đây rõ ràng là do "Thủy quỷ" đang thao túng, Ngô Lương luôn nhìn chằm chằm vào gã, xác định rằng ngay sau khi nghe tiếng gầm của "Hà Thần", gã lập tức thực hiện vài động tác nhỏ.

Đồng thời, Ngô Lương còn chú ý tới một chi tiết.

Gã "Thủy quỷ" khi nghe tiếng gầm của "Hà Thần", trên mặt lộ rõ vẻ kinh ngạc và lo lắng, thậm chí còn hơi ngẩn ra một chút rồi mới phản ứng.

Chương 315

Vậy nên... tiếng gầm đó thực chất là đang giao tiếp với "Thủy quỷ"?

Hắn chắc chắn rằng "Thủy quỷ" nghe hiểu tiếng người.

Vậy thì, tiếng phát âm kỳ quái "Tui ——!" kia, nếu phải đối chiếu với hài âm tiếng người, thì hoàn toàn giống với âm "Thối" (Lui) vậy...

"Cái này..." Ngô Lương lờ mờ nhận ra điều gì đó, nhưng trong tình cảnh này, hắn đâu có thời gian để suy nghĩ sâu xa, huống hồ đó cũng chỉ là suy đoán không có chứng cứ xác thực.

Việc hắn cần làm hiện tại là dốc toàn lực tạo điều kiện cho Điển Vi đơn đả độc đấu với "Hà Thần".

Nếu "Thủy quỷ" và "Mộc Thước" thực sự không tới giúp sức, hắn cũng không ngại tìm cơ hội đánh lén, nhân lúc "Hà Thần" không chú ý bồi thêm một mũi tên lạnh.

Dù sao thân là người hiện đại, không nói võ đức cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Trong lúc suy nghĩ, Điển Vi đã giáp chiến với "Hà Thần".

"Ông!" Không đợi Điển Vi kịp phản ứng, "Hà Thần" đã tận dụng ưu thế chiều dài cơ thể, đột ngột xoay người, chiếc chùy lớn nơi đuôi xé gió quật thẳng vào mặt Điển Vi.

"Hắc!" Điển Vi không hổ danh là Điển Vi, đối mặt với cú đập sấm sét đáng sợ này, hắn vẫn bình tĩnh lạnh lùng, đang chạy bỗng nhảy vọt lên cao, chiếc chùy chỉ trong gang tấc lướt qua dưới chân hắn.

Và chỉ trong khoảnh khắc đó, cơ hội đã bị Điển Vi nắm lấy.

Khi chiếc chùy lướt qua dưới chân, một bàn chân của hắn bỗng đạp mạnh xuống, mượn lực của chiếc chùy để thực hiện một cú nhảy hai lần trên không trung khiến Ngô Lương và mọi người sững sờ.

Khi cơ thể đang ở điểm cao nhất, hắn vung xẻng công binh và miếng "băng vệ sinh ái tâm" từ trên cao chém xuống "Hà Thần".

"!!!" Ngô Lương lúc này thực sự muốn hét lên với Bạch Tinh Tinh câu thoại kinh điển: "Tinh Tinh, mau ra xem thượng đế kìa...".

Hắn phát hiện ra trước đây mình tuy rất coi trọng Điển Vi, nhưng rốt cuộc vẫn đánh giá thấp chiến lực của vị mãnh tướng này.

Trong lịch sử, tuy Điển Vi tử trận tại Uyển Thành dưới sự vây công của quân Trương Tú, nhưng những ghi chép đó chưa phản ánh thực tế chiến lực của hắn.

Với những gì Ngô Lương hiểu về binh sĩ bình thường thời đại này, Điển Vi tuyệt đối có thể lấy một địch trăm!

Vậy nên... giữ Điển Vi bên cạnh mình, liệu có thực sự là tương lai tốt nhất cho huynh ấy?

Trong lòng Ngô Lương không tự chủ được lại hiện lên ý nghĩ lúc trước, một mãnh sĩ như vậy, một danh tướng như vậy mà đi theo hắn làm một kẻ vô danh, thật sự quá đáng tiếc.

Cùng lúc đó.

"Bất tự lượng lực ——!" Con "Hà Thần" kia lại phát ra một tiếng gầm.

Lần này Ngô Lương và mọi người đều nghe rõ mồn một, hắn chắc chắn rằng "Hà Thần" không đơn thuần là gầm thét, mà nó đang nói chuyện, và nói bằng tiếng người!

Trong khi nói, thân hình "Hà Thần" dưới quán tính của chiếc chùy

đuôi đã thực hiện một cú xoay người 360 độ cực nhanh, há cái miệng rộng đầy máu nghênh đón Điển Vi!

"Bành!" Dưới sự chứng kiến của bọn Ngô Lương, hai luồng sức mạnh phi thường va chạm vào nhau.

Theo tiếng nổ lớn, Điển Vi như con diều đứt dây bị đánh văng ngược trở lại.

Còn con "Hà Thần" cũng không chịu nổi lực va chạm cực đại đó, không khống chế được mà trượt lùi lại khoảng một thước, những cái vuốt như cái quạt cào xuống đất tạo thành hai rãnh sâu.

"Điển Vi huynh đệ!" Ngô Lương và Dương Vạn Lý vội vàng lao lên ứng cứu.

Dù Điển Vi có mạnh đến đâu thì cũng vẫn là thân xác phàm trần, phản lực là tương đương nhau.

Con "Hà Thần" mình đồng da sắt chịu lực va chạm bao nhiêu thì Điển Vi cũng phải chịu bấy nhiêu, điều này thật không công bằng với hắn.

"Vi không sao, Công tử mau tránh ra!" Thấy Ngô Lương và Dương Vạn Lý định dùng thân mình đỡ lấy, Điển Vi lập tức hét lớn.

"Lui!" Ngô Lương không phải kẻ do dự, hắn biết Điển Vi lúc này còn có thể quát lên như vậy chứng tỏ chưa gặp thương thế chí mạng, ít nhất vẫn giữ được ý thức tỉnh táo.

Với thân thủ của Điển Vi, chỉ cần còn tỉnh táo và có khả năng hành động thì trong lúc rơi xuống sẽ biết cách ứng phó tốt nhất, không đến mức ngã gãy xương.

Ngược lại, nếu Điển Vi đã mất ý thức, bọn họ có liều mạng cũng phải đỡ lấy để tránh thương tổn lần hai, nhưng nếu hắn còn tự lo được mà bọn họ lao vào đỡ thì chẳng khác nào "mua một tặng hai".

Thế là hắn dứt khoát kéo Dương Vạn Lý lại, dành không gian cho Điển Vi.

"Phanh!" Điển Vi quả nhiên là Điển Vi.

Ngã văng ngược ra như thế mà hắn vẫn có thể dùng hai chân đạp mạnh xuống đất, sau đó nhanh nhẹn lộn nhào hai vòng.

Tuy trông có hơi chật vật nhưng đã triệt tiêu được phần lớn lực đạo, cuối cùng quỳ một gối xuống đất một cách vững chãi.

Lúc này cái xẻng công binh và cán gỗ buộc miếng "băng vệ sinh ái tâm" đều đã gãy làm đôi.

Ngay cả cán gỗ bị gãy cũng đã tuột khỏi tay, rơi ở một nơi không xa "Hà Thần".

Hắn đã cố hết sức rồi.

Ngô Lương nhìn thấy rõ đôi bàn tay Điển Vi đang run rẩy không ngừng, đó tuyệt không phải vì sợ hãi, mà là di chứng sau khi chịu đựng một sức mạnh quá lớn.

"Công tử, may mắn không làm nhục mệnh!" Ngô Lương đỡ lấy Điển Vi định nói gì đó, nhưng Điển Vi đã thở hắt ra một hơi, nở một nụ cười đầy ý vị.

"Thành công rồi sao?" Ngô Lương ngẩn người, vội quay đầu nhìn về phía "Hà Thần".

Chỉ thấy bên phải khuôn mặt cười quỷ dị của nó quả nhiên xuất hiện một vệt đỏ thẫm tươi mới, đó chính là ô huyết!

Có nghĩa là nếu "Hà Thần" và "Mộc Thước" có cùng nguyên lý hoạt động, chỉ cần vài nhịp thở nữa thôi, nó sẽ chịu chung số phận với con "Mộc Thước" trước đó: không chỉ mất khả năng hành động mà còn tự động rã ra thành một đống linh kiện.

“Làm tốt lắm, chúng ta rút về chiến xa!” Ngô Lương mừng rỡ, lập tức bảo Dương Vạn Lý hộ pháp, còn mình dìu Điển Vi nhanh chóng rút lui về phía “Lâm Xung lữ công xa”.

Hiện tại chỉ cần đợi ô huyết phát huy tác dụng, “Hà Thần” sẽ tự tan rã.

Việc họ cần làm là cẩn thận phòng thủ, giữ mạng trước sự rình rập của “Thủy quỷ”, “Mộc Thước” và sự điên cuồng cuối cùng của “Hà Thần”.

Vậy “Hà Thần” có biết ô huyết có ảnh hưởng chí mạng đối với nó không?

Ngô Lương tin là nó biết.

Nó biết nói tiếng người, và gã “Thủy quỷ” kia lại nghe lệnh nó, có thể đoán được hai bên cùng một hội, thậm chí là quan hệ cấp trên cấp dưới.

Việc “Mộc Thước” có thể chết đi sống lại chắc chắn là do chúng làm.

Vậy thì sao “Hà Thần” lại không biết “Mộc Thước” đã bại dưới tay thứ gì được?

Nghĩ đến đây, Ngô Lương vừa rút lui vừa cảm thấy bất an... vì hắn phát hiện ra một vấn đề.

Con “Hà Thần” vẫn còn khả năng hành động không hề tiến vào trạng thái “điên cuồng cuối cùng” dù mặt đã dính ô huyết, thậm chí nó vẫn giữ nguyên nụ cười quỷ dị đó, không hề có ý định truy kích bọn họ.

Điều này không đúng với lẽ thường!

“Hà Thần” đã biết nói tiếng người, logic lại rõ ràng, chứng tỏ trí

thông minh của nó không kém gì người thường.

Vậy khi nhận ra mình đã lâm vào đường cùng, sao nó có thể điềm tĩnh và bình thản như thế?

Quả nhiên.

“A a a a...” “Hà Thần” không những không truy kích mà còn phát ra những tiếng cười trầm đục, thậm chí còn dùng một thành ngữ để chế giễu bọn Ngô Lương: “Điêu trùng tiểu kỹ!” (Trò vặt mọn!).

“...” Tim Ngô Lương chùng xuống.

Câu nói này rõ ràng là dành cho hắn, và rõ ràng là đang bình phẩm về hành vi và mưu đồ vừa rồi của bọn họ.

Nhưng để đề phòng có bẫy, Ngô Lương vẫn kiên trì dìu Điển Vi vào trong “Lâm Xung lữ công xa” trước, sau đó mới quay người lại nhìn con “Hà Thần” vẫn đang chặn đứng lối vào đường hầm không hề nhúc nhích.

“Nếu ta không đoán sai, ngươi chính là Công Thâu Ban!” Ngô Lương bỗng nhiên lên tiếng.

“?” Mọi người nghe vậy đều kinh ngạc nhìn Ngô Lương.

Nhưng sau đó hồi tưởng lại những gì đã thấy đã nghe trong Công Thâu Trủng, cộng thêm biểu hiện không hề giống một cơ quan thú bình thường của “Hà Thần”, trên mặt mọi người dần hiện lên vẻ bừng tỉnh đại ngộ.

“Thế nào?” “Hà Thần” nhe cái miệng rộng, hỏi ngược lại với nụ cười như có như không.

“Ngươi dùng con cháu trong nhà đệ tử để đóng 'Cọc Tuyệt Hộ', bố trí thế trận 'Hoàng Tuyền', cuối cùng thi triển thành công 'Di hồn chi thuật', đưa hồn phách của chính mình vào trong đầu cơ quan thú đặc

chế này.

Suốt mấy trăm năm qua vẫn luôn thủ hộ lăng mộ của mình khỏi sự xâm nhập của người ngoài, đồng thời cũng thực hiện được mục đích trường sinh." Ngô Lương nghiêm sắc mặt nói tiếp.

"Sai rồi!" "Hà Thần" lập tức phủ nhận lời Ngô Lương, thu lại nụ cười quỷ dị, giọng nói trầm đục và nghiêm túc: "Ngô (Ta) vốn không muốn nói nhiều với các ngươi, nhưng giờ các ngươi đã tuyệt không còn khả năng thoát thân, ngô sẽ nói thêm vài câu vậy, các ngươi nghe cho kỹ: Hành động này của ngô tuyệt đối không phải vì trường sinh, mà chỉ là thực hiện một cuộc thử nghiệm vĩ đại chưa từng có tiền lệ.

Còn các ngươi có hiểu được ý nghĩa câu nói này không, đó là chuyện của các ngươi." "Thử nghiệm?" Mọi người đưa mắt nhìn nhau, thực sự không hiểu được hàm ý trong lời nói của Lỗ Ban.

Chỉ có Ngô Lương trầm ngâm một lát rồi ngẩng đầu lên, suy luận tiếp: "Nếu ngươi coi 'Di hồn chi thuật' là một cuộc thử nghiệm... thì đây hẳn là một cuộc thí nghiệm kết hợp giữa cơ quan thuật và thuật pháp.

Ngươi đã sáng tạo ra 'Mộc Thước'.

Tuy 'Mộc Thước' có hệ thống động lực đặc biệt và khả năng thực hiện các chỉ lệnh đơn giản, nhưng theo ngươi, 'Mộc Thước' vẫn quá ngu xuẩn, vẫn cần sự thao túng của con người biết tùy cơ ứng biến mới có thể đối phó mọi tình huống.

Đặc biệt là sau khi người vợ sắp sinh của ngươi gặp thảm kịch, lòng ngươi hối hận, đồng thời càng thêm bất mãn với 'Mộc Thước', thế là mới nghĩ đủ mọi cách để cải tiến nó, cuối cùng mới có cuộc thử nghiệm 'vĩ đại' này, ta nói có đúng không?" Sách vở và phim ảnh hậu thế rất chú trọng khám phá nhân tính, trong đó có nhiều câu chuyện và nhân vật tương tự, nên việc Ngô Lương dựa vào lời Lỗ Ban để suy

luận ra một câu chuyện như vậy cũng không quá khó khăn.

Tuy nhiên, suy đoán vẫn chỉ là suy đoán.

Ngô Lương nói ra những lời này chủ yếu là để "ném gạch dẫn ngọc", khơi gợi để Lỗ Ban tự kể ra câu chuyện của mình, dù có chết cũng phải làm một con ma hiểu biết.

Chương 316

“A, ngươi quả nhiên khác biệt, hèn chi có thể nghĩ ra cách đối phó với 'Mộc Thước' của ngô.” Nghe lời Ngô Lương, “Hà Thần” cũng hơi bất ngờ, nhưng nhanh chóng lấy lại vẻ mặt cười quỷ dị: “Trong quá trình cải tiến 'Mộc Thước', ngô đã tìm ra biện pháp tương ứng để tránh sự khắc chế chí mạng của ô huyết đối với cơ quan thú, và đã áp dụng lên đầu 'cơ quan thú' mà ngô đang ký thác này.

Thế nên, các ngươi có liều mạng bôi ô huyết lên người ngô cũng vô dụng thôi.” “Quả nhiên!

Vậy là chúng ta không cần hy vọng dùng cách đó đối phó ngươi nữa, và ngươi cũng sẽ không để chúng ta sống sót rời đi.” Ngô Lương tiếp tục dò xét.

“Đúng vậy!

Các ngươi không cần hy vọng vào cái pháp tử đó, ngô cũng không để các ngươi sống sót.” “Hà Thần” nói đoạn, quay đầu nhìn về phía Tôn Nghiệp đang đứng cách Ngô Lương không xa, “Ngươi mang theo chìa khóa phương đó, có quan hệ gì với Vũ Văn Hòa?” “Bái, bái kiến tổ sư gia, Vũ Văn Hòa chính là tiên tổ nhà tiểu nhân...” Tôn Nghiệp vội vàng quỳ xuống lạy lục một cách cẩn trọng.

“Ha ha ha...” “Hà Thần” bỗng ngửa đầu cười lớn, “Năm xưa Vũ Văn Hòa gan to bằng trời, dám dẫn người tới đào trộm lăng tẩm của ngô.

Tuy ngô không thể giết sạch bọn chúng, không ngờ mấy trăm năm sau hậu duệ của hắn lại chủ động dẫn xác tới cửa, coi như cũng giải tỏa được một mối tâm sự canh cánh trong lòng ngô.

Từ nay về sau, thế gian sẽ không còn ai biết đến chuyện của Công

Thâu Trủng nữa, thiện tai thiện tai." "..." Nghe vậy, Tôn Nghiệp không hề biện bạch cho mình, chỉ dập đầu thấp hơn nữa, như thể đang triều thánh, hoàn toàn là dáng vẻ nhận mệnh "chết cũng xứng đáng".

"Công Thâu tiền bối, mạo muội tới quấy rầy quả thực là chúng ta không đúng, nhưng chúng ta có thể thương lượng một chút không?" Ngô Lương không bỏ cuộc, chắp tay nói tiếp.

"Thương lượng?" "Hà Thần" ngừng cười, nhìn Ngô Lương với vẻ chế giễu.

"Trước tiên ta muốn khẳng định một điểm, chúng ta lần này tiến vào đây tuyệt đối không tự ý làm hư hại đồ vật trong mộ của tiền bối.

Cái chiến xa này ngươi cũng biết đấy, thực tế là do 'Mộc Thước' làm hỏng, còn cả đống hỗn độn kia, nếu không phải những cái 'Cọc Tuyệt Hộ' kia bỗng dưng mọc lên, chúng ta thực sự không có thời gian xử lý, nếu không nhất định sẽ tìm cách khôi phục lại cho tiền bối." Ngô Lương dày mặt đứng ra thương lượng với Lỗ Ban, "Chúng ta thực sự không có ác ý, hơn nữa ta còn có thể bảo đảm, sau khi ra ngoài tuyệt đối không nhắc tới vị trí của Công Thâu Trủng với bất kỳ ai, đảm bảo tiền bối sẽ không vì chúng ta mà bị quấy rầy thêm lần nữa.

Thế nên... tiền bối có thể đại phát từ bi tha cho chúng ta một con đường sống không?

Xin tiền bối hãy tin chúng ta, việc này đối với tiền bối chỉ có lợi chứ không có hại." "Ngươi nghĩ sao?" "Hà Thần" hỏi ngược lại đầy vẻ mỉa mai.

"Tiền bối có biết mục đích chính của ta khi vào Công Thâu Trủng là gì không?" Ngô Lương tiếp tục: "Thực ra ta là một sử quan, chuyên viết truyện ký.

Mục đích chính của chuyến đi này là để hiểu rõ hơn, toàn diện hơn về tiền bối, để viết lại truyện ký cho tiền bối, xóa bỏ những hiểu lầm và phỉ báng của hậu thế.

Tiền bối có thể không biết, từ sau khi Đại Việt (nhầm lẫn với Đại Tần/Nhà Hán) thống nhất lục quốc, sử sách các nước đều bị tổn thất nghiêm trọng.

Vì thế hiện nay những truyện ký về tiền bối trên thế gian chỉ còn lại vài dòng ngắn ngủi, mà những dòng đó hoàn toàn là những ghi chép bất lợi cho danh tiếng của tiền bối." "Thực ra ấn tượng sâu sắc nhất của ta chính là việc tiền bối bị Mặc Tử đánh bại.

Trong đó thậm chí còn viết rằng những phát minh của tiền bối là vô giá trị, ngược lại còn tâng bốc Mặc Tử lên vị trí cực cao, như thể tiền bối về mọi mặt đều kém xa Mặc Tử vậy." "Ban đầu ta cũng tưởng sử sách chép là thật." "Nhưng khi ta tiến vào Công Thâu Trủng, tận mắt chứng kiến từng phát minh sáng tạo của tiền bối, mới biết tài năng của tiền bối là nghịch thiên đến thế nào.

Đám sử quan kia lại dám bôi nhọ, hạ thấp tiền bối như thế để nâng cao danh tiếng của Mặc Tử, thật chẳng có chút tinh thần thực sự cầu thị nào của người viết sử cả, hoàn toàn là nói láo!" "Ta không biết tính khí tiền bối thế nào, nếu là ta, dù có chôn dưới đất mấy trăm năm cũng phải bật nắp quan tài lên để nói cho thế nhân biết đâu mới là chân tướng, đâu mới là sự thật!" "Vì thế xin tiền bối yên tâm." "Nếu tiền bối tha cho ta một mạng, ta nhất định sẽ soạn lại sử sách, đem những công lao vĩ đại của tiền bối kể lại cho thế nhân không thiếu một chữ, để họ hiểu ai mới thực sự là bậc thầy, ai mới là kẻ hư danh!" Ngô Lương càng nói càng tỏ vẻ phẫn khái, dáng vẻ bất bình đó như thể người chịu oan ức không phải là Lỗ Ban mà là chính hắn vậy, khiến mọi người nghe mà sững sờ.

Tuy nhiên, những điều hắn nói cũng là sự thật, việc khôi phục chân tướng lịch sử chính là mục đích chính của hắn.

Và những tư liệu lịch sử này cũng là thật, vì Ngô Lương không biết hồn phách tồn tại bao năm của Lỗ Ban có cách nào tìm hiểu về sử sách hậu thế không, nếu nói dối bị lật tẩy thì coi như hết đường đàm phán.

Tất nhiên, về chuyện "Cọc Tuyệt Hộ", Ngô Lương một chữ cũng không nhắc tới.

Tuy Lỗ Ban và người thời xưa có lẽ không thấy việc đóng cọc là chuyện gì xấu, nhưng hậu thế thực sự cực kỳ phản cảm với tập tục này.

Khi chưa biết thái độ của Lỗ Ban ra sao, hắn tự nhiên sẽ không chủ động nhắc tới "vết đen" đó.

"A..." Nghe lời Ngô Lương, "Hà Thần" lại phát ra một tiếng cười lạnh, nhàn nhạt nói: "Những chuyện ngươi nói, ngô đã sớm nghe qua, nhưng ngô không có hứng thú với việc thế nhân bình phẩm thế nào...

Thời gian của các ngươi không còn nhiều nữa, ngô khuyên ngươi đừng kháng cự vô ích, không ai trong các ngươi hòng rời khỏi đây." "Ô ô ô..." Theo lời của "Hà Thần", đám người Ngô Lương đã nghe thấy những tiếng rên rỉ rục rịch phía sau.

Quay đầu nhìn lại, đám "Vô hồn chi nhân" đã tiến vào phạm vi chiếu sáng của viên tùy hầu châu, lúc này đang giữ những tư thế quỷ dị khác nhau tiến về phía bọn họ.

Tốc độ của chúng không nhanh, nhưng lại mang đến áp lực cực lớn.

Đặc biệt đó lại là một đám trẻ con da thịt be bét, màu da quỷ dị, gương mặt lại hung tợn và khát máu, hình ảnh đó thực sự khiến

người ta kinh hãi.

Thời gian của họ, thực sự không còn nhiều nữa...

Hiển nhiên, "Hà thần" với tư cách là một lão yêu quái đã sống mấy trăm năm, tâm tính tuyệt đối không phải người thường có thể so bì.

Chủy độn chi thuật của Ngô Lương trước mặt nó rất khó có tác dụng, ngược lại còn bị sự chuẩn bị đầy đủ của "Hà thần" dễ dàng chiếu tướng.

"Công tử…" Mọi người tự nhiên cũng đã chú ý tới những "kẻ vô hồn" đang ngày càng đến gần, lập tức tuyệt vọng nhìn về phía Ngô Lương.

"Lên tầng hai trước!" Ngô Lương cũng thực sự không có biện pháp nào đặc biệt hữu hiệu.

Những "kẻ vô hồn" này rõ ràng không phải thứ mà "trống nhỏ thần bí" có thể dễ dàng tiêu diệt, dù sao trước đó hắn đã không chỉ một lần sử dụng tiếng trống để áp chế lũ tà vật này, tối đa cũng chỉ có thể khiến chúng tạm thời yên tĩnh lại.

Cho nên tạm lánh mũi nhọn là lựa chọn duy nhất lúc này.

Những "kẻ vô hồn" này thoạt nhìn không có khả năng leo trèo đặc biệt, nếu mọi người toàn bộ lên tới tầng hai của "Lâm Trùng Lữ Công xa" thì sẽ chiếm giữ được địa hình dễ thủ khó công, đám quái vật kia chỉ có thể thông qua cầu thang duy nhất để leo lên mới đe dọa được họ, tự nhiên có thể cầm cự được lâu hơn.

Nhưng đây cũng chỉ là kế hoãn binh.

Ngô Lương và mọi người muốn an nhiên rời khỏi mộ Thâu Trúc, nhân tố quyết định quan trọng nhất vẫn là "Hà thần", "Thủy quỷ" và "Mộc thước", đặc biệt là "Hà thần" đang chắn ở lối ra vào đường hầm, nếu không giải quyết được nó thì việc rời khỏi địa cung này căn

bản là chuyện không tưởng.

"Rõ!" Mọi người tức khắc hiểu ý Ngô Lương, đáp lời một tiếng rồi vội vàng dìu dắt nhau rút lui lên tầng hai xe công thành.

"Ngao oa ——" Cũng chính lúc này, đám "kẻ vô hồn" vốn đang lững thững tiến tới bỗng nhiên như chịu phải kích thích gì đó, lập tức trở nên kích động, nhe răng trợn mắt xông về phía xe công thành nơi Ngô Lương đang đứng.

Hai bên vốn chỉ cách nhau vài chục mét, đám "kẻ vô hồn" này tuy mang thân xác hài đồng nhưng tốc độ lao tới lúc này lại cực kỳ kinh người.

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi đã xông tới trước mặt, bất chấp tất cả bò lên xe.

Tuy nhiên lúc này, phía Ngô Lương mới chỉ có Hoàng Nguyệt Anh và Gia Cát Lượng nhỏ tuổi nhất là được mọi người nâng lên thang, những người còn lại căn bản không kịp làm gì thêm.

"Phanh phanh phanh!" Ngô Lương không kịp suy nghĩ nhiều, lập tức vỗ vang chiếc trống nhỏ trước ngực.

Đám "kẻ vô hồn" này rốt cuộc vẫn bị tiếng trống khắc chế, phảng phất bị hóa đá trong nháy mắt, đứng ngây như phỗng tại chỗ.

Tạ thiên tạ địa!

"Nhanh lên!" Ngô Lương hơi thở phào một hơi, vội vàng thúc giục mọi người.

May mà "trống nhỏ thần bí" vẫn còn tác dụng nhất định với lũ này, nếu không để chúng bò lên xe trong khi mọi người chưa kịp lên tầng hai, họ sẽ chẳng còn chút dư địa nào để xoay xở.

"Công tử, hay là ngài dùng 'Thất Hồn Hương' làm lão hủ mê man

đi…” Vu Cát lại một lần nữa kéo chân sau, tuy đã bị Ngô Lương và Dương Vạn Lý cưỡng ép đẩy tới trước thang nhưng tay chân lão cứ run rẩy không nghe theo điều khiển.

“Cút!” Ngô Lương lúc này làm gì có thời gian nói nhảm, chẳng cần biết lão đồng tử này có bò nổi hay không, hắn cùng Dương Vạn Lý ấn lão xuống chân thang, đẩy mông cưỡng ép tống lão lên trên.

Tiếp theo là Bạch Tinh Tinh, Tôn Nghiệp, Điển Vi, Dương Vạn Lý.

Sau khi cả nhóm đã lên tầng hai, Ngô Lương mới là người cuối cùng leo lên.

“Ngao oa ——” Lúc này đám “kẻ vô hồn” đã khôi phục lại, chớp mắt đã tràn vào bên trong xe, sau đó lập tức lao về phía cầu thang dẫn lên tầng hai.

“Chát!” May mà Điển Vi và Dương Vạn Lý hợp lực kéo Ngô Lương lên.

Chân hắn vừa mới rút lên, mấy bàn tay nhỏ máu thịt be bét đã chộp vào vị trí chân hắn vừa đứng.

Chỉ chậm một giây thôi là hắn đã bị tóm chặt, chưa nói đến việc có bị thi khí đáng sợ xâm nhập cơ thể như lời Tôn Nghiệp nói hay không, chỉ riêng việc bị thương ngoài da từ cú vồ của những xác chết mấy trăm năm này, trong thời đại y tế lạc hậu, e rằng cũng là một vấn đề chí mạng.

“Phanh phanh phanh!” Ngô Lương đổ mồ hôi lạnh, vội vàng vỗ tiếp trống nhỏ.

Đám “kẻ vô hồn” lại đờ đẫn như gỗ, đứng im như tượng.

Chúng quả thực không còn là người sống, có sự khác biệt bản chất với người sống, ít nhất người sống không cách nào giữ được

trạng thái tĩnh lặng tuyệt đối như vậy, dù có cưỡng ép cũng sẽ run rẩy nhẹ hoặc không thể ngừng hô hấp.

Còn sự bất động của chúng là sự bất động đúng nghĩa.

Không run rẩy, không hô hấp, không phập phồng… không có gì cả, thậm chí đồng tử cũng hoàn toàn tĩnh chỉ, vô thần nhìn chằm chằm về hướng cũ.

Nhưng điều này không làm Ngô Lương cảm thấy nhẹ nhõm.

Bởi vì hắn cảm giác rõ ràng hiệu quả khắc chế của tiếng trống đang giảm dần, đặc biệt là thời gian duy trì ngày càng ngắn.

Nếu không, hắn đã không phải trải qua một màn kinh hiểm vừa rồi.

Khoảng cách từ lúc chúng khôi phục sức sống đến lần vỗ trống trước chỉ vỏn vẹn mười mấy giây.

"Điển Vi huynh đệ, ngươi thế nào rồi?" Ngô Lương vội vàng hỏi thăm tình hình Điển Vi.

Sau khi giao phong trực diện với "Hà thần", Điển Vi tuy không chịu thương hại chí mạng nhưng đôi tay cứ run rẩy không ngừng.

"Vi vẫn có thể chiến đấu, xin công tử hạ lệnh!" Điển Vi lập tức siết chặt nắm đấm thép, cưỡng ép ổn định đôi tay, nghiêm sắc mặt nói với Ngô Lương.

Cùng lúc đó, lũ "kẻ vô hồn" lại khôi phục hoạt lực, tụ tập dưới chân thang, xô đẩy nhau leo lên, bộ dạng hung tàn như muốn uống máu ăn thịt nhóm Ngô Lương.

Lần này hiệu quả khống chế của trống nhỏ rõ ràng lại ngắn đi không ít, đại khái chỉ khiến chúng bình tĩnh được vài giây.

"Khoan đã…" Cũng chính lần này, Ngô Lương chợt nhận ra một

chi tiết mà trước đây hắn chưa từng nghĩ tới.

“Phanh phanh phanh!” Ngô Lương dứt khoát vỗ trống một lần nữa.

Đám quái vật lại hóa thành tượng đá.

Sau đó Ngô Lương quay đầu ra hiệu im lặng cho mọi người, rồi nhẹ tay nhẹ chân nhặt một mảnh gỗ nhỏ bị “Mộc thước” tông gãy rơi dưới chân, phẩy tay ném về phía “Hà thần”.

“Cộp… cộp!” Miếng gỗ rơi xuống vị trí cách “Hà thần” khoảng hai trượng, nảy lên rồi rơi xuống, phát ra hai tiếng động rõ rệt.

“Ngao oa ——” Ngay khoảnh khắc này, đám “kẻ vô hồn” đang đứng im lập tức run rẩy kịch liệt, sau đó ùa nhau nhảy xuống xe công thành, lao thẳng về phía miếng gỗ vừa phát ra tiếng động.

Tốc độ của chúng vẫn rất nhanh, chỉ trong chớp mắt đã xông đến bên miếng gỗ.

Mấy đứa đi đầu chuẩn xác chộp lấy miếng gỗ, há cái miệng với hàm răng khấp khểnh, “rắc rắc” vài tiếng đã cắn nát vụn.

Chương 317

Đám phía sau không tranh được miếng gỗ cũng không bỏ qua những mảnh vụn, nhặt lên bỏ vào miệng nhai ngấu nghiến, vẻ mặt hung tợn mà thỏa mãn như đang thưởng thức cao lương mỹ vị.

"…" Chứng kiến cảnh này, mọi người đều dựng tóc gáy.

Đám quỷ nhi này đối xử với một miếng gỗ còn hung tàn như vậy, huống chi là thân xác bằng xương bằng thịt của họ, e rằng rơi vào tay chúng thì đến xương cũng chẳng còn.

Tuy nhiên lúc này, Ngô Lương lại tinh thần đại chấn.

"Không phải là cảm ứng hồn phách gì cả, đám 'kẻ vô hồn' này e rằng cảm ứng bằng âm thanh!" Ngô Lương hạ thấp giọng nói với mọi người.

"Âm thanh?" Mọi người ngẩn ra.

Cùng lúc đó, có lẽ nghe thấy tiếng của Ngô Lương, đám quỷ nhi đang nhai mảnh gỗ đột ngột dừng lại, động tác cực kỳ nhất trí quay đầu về phía này.

Có điều lần này chúng không lập tức ùa tới, mà đứng yên tại chỗ, cái đầu cứng ngắc không ngừng xoay chuyển nhẹ nhàng, dường như đang điều chỉnh góc độ của tai để nghe được nhiều hơn.

Cảnh tượng này giống hệt một bộ phim kinh dị mà Ngô Lương từng xem ở hậu thế.

Chỉ khác là trong phim đó, lũ tà vật thính tai là một đám y tá, còn trong mộ Thâu Trúc này lại là một đám hài đồng đáng sợ.

Lúc này Ngô Lương không thể nói chuyện được nữa.

Hắn ra hiệu cho Vu Cát, tự tay móc từ túi của lão ra một tấm lụa và bút lông, sau đó nhẹ nhàng viết lên đó: "Đám 'kẻ vô hồn' này không thể cảm ứng vị trí của chúng ta qua hồn phách, nếu không sao chúng lại bỏ mặc chúng ta để đuổi theo miếng gỗ ta ném ra?

Ta nghi ngờ thứ chúng nhạy cảm nhất chính là âm thanh, chỉ cần là thứ phát ra tiếng động đều sẽ bị chúng tấn công không phân biệt." Mọi người nhìn thấy nội dung Ngô Lương viết, càng không dám lên tiếng, chỉ lộ ra thần sắc phức tạp.

Duy chỉ có Bạch Tinh Tinh là lộ vẻ hiểu ra, nàng cầm lấy bút từ tay Ngô Lương, viết tiếp xuống dưới: "Khả năng Ngô Hữu Tài nói rất lớn.

Ta nhớ lại, mỗi lần đám quỷ nhi này bạo động dường như đều liên quan đến âm thanh.

Ngoài ra ta chú ý thấy, từ khi chúng xuất hiện, 'Hà thần' không còn lên tiếng và cũng không di chuyển nửa bước, nó dường như cũng đang cố gắng tránh phát ra tiếng động để không làm kinh động chúng." Bạch Tinh Tinh nói đúng là sự thật.

Ngoại trừ câu nhắc nhở cuối cùng "thời gian của các ngươi không còn nhiều", "Hà thần" quả thực đã nửa ngày không có động tĩnh gì, chỉ tĩnh lặng quan sát từ xa.

Khác với "Mộc thước", khi bay lượn trên không trung về cơ bản không phát ra tiếng động, hoặc dù có tiếng thì nó ở trên cao, đám quỷ nhi không chạm tới được.

Nhưng "Hà thần" vì thể hình và trọng lượng, dù không nói chuyện thì mỗi bước di chuyển đều phát ra tiếng động nặng nề, khi vận động mạnh tiếng động sẽ càng lớn hơn.

Nó hiện tại im hơi lặng tiếng, bất động như vậy, rõ ràng là cố ý.

Có điều nhìn bộ dạng mình đồng da sắt của nó, đám quỷ nhi bằng xương thịt này chắc cũng khó gây ra thương hại thực chất.

Nó làm vậy, nếu không phải sợ bị thương thì đơn thuần là muốn mượn lực lượng của chúng để tiêu diệt nhóm Ngô Lương, ngồi mát ăn bát vàng.

Điều này hoàn toàn có lý.

Nó chỉ cần canh giữ lối ra là có thể tuyệt đường sống của họ.

Dù có dây dưa, cuối cùng người chết đói chết khát cũng chỉ có nhóm người sống như Ngô Lương, như vậy trái lại còn khiến cuộc sống vô vị của nó thêm chút gợn sóng, trăm lợi mà không một hại… Trầm ngâm giây lát, Ngô Lương lại cầm bút viết: "Điển Vi, cánh tay ngươi còn có thể ném chuẩn không?" Trong lịch sử ghi chép Điển Vi từng dùng trường thương làm lao ném giết địch, khi ra trận thường mang theo mười mấy cây lao, độ chính xác rất đáng gờm.

Điển Vi khẽ gật đầu, dành cho Ngô Lương một ánh mắt khẳng định.

"Hãy ném hai cái cán gỗ gãy của ngươi về phía 'Hà thần', một là để kiểm chứng suy đoán của ta và Tinh Tinh, hai là để quan sát xem 'Hà thần' đối phó đám quỷ nhi này thế nào." Ngô Lương vung bút viết.

Điển Vi xem xong lặng lẽ đứng dậy, chuẩn bị một chút rồi ném một cán gỗ về phía "Hà thần".

"Cốp… cốp!" "Hà thần" dường như không ngờ đến lúc này bọn Ngô Lương còn dám giở trò, không biết là không phòng bị hay lười né tránh, nửa khúc gỗ ném trúng chính xác vào trán nó rồi rơi xuống đất.

"Ngao oa ——" Đám "kẻ vô hồn" đứng gần đó nghe thấy tiếng động lập tức bị kích thích, biểu tình trở nên hung tợn, ùa về phía "Hà

thần".

Kết cục của cái cán gỗ không cần nói cũng biết.

"Hà thần" cũng vì thế mà bị đám quỷ nhi quấy nhiễu.

Nhưng cũng chỉ là quấy nhiễu, chúng cào cấu cắn xé trên người nó mà không gây thương tổn gì, chỉ rứt xuống được một phần rêu xanh đậm, lộ ra lớp đồng xanh phía dưới.

"Hà thần" chẳng hề bận tâm, vẫn im lặng không nhúc nhích.

Đám quái nhi cào cấu một lúc rốt cuộc cũng nhận ra đây không phải con mồi, một vài đứa bắt đầu bỏ cuộc, lảng vảng xung quanh một cách chậm chạp và vô định.

Tuy nhiên, "Thủy quỷ" đang cưỡi "Mộc thước" trên không trung không biết vì sao bỗng trở nên phẫn nộ, khuôn mặt trắng bệch vì giận dữ mà càng thêm vặn vẹo.

"Hù ——!" Hắn cưỡng ép điều khiển "Mộc thước" lao về phía xe công thành, dường như muốn đòi lại thể diện cho "Hà thần".

"Đừng kích động, chúng đã là đường cùng rồi!" Thấy tình trạng đó, "Hà thần" rốt cuộc không nhịn được mà lên tiếng lần nữa.

"Chính là lúc này!" Ngô Lương nhanh tay lẹ mắt, lập tức nhét cán gỗ có buộc "băng vệ sinh ái tâm" vào tay Điển Vi.

Để đề phòng thất thủ, hắn còn buộc thêm "tơ tằm thần bảo" vào cuối cán gỗ, ném đi vẫn có thể nhanh chóng thu hồi. ---------- Phá cục.

Ngô Lương biết, trong tình huống đã là tử cục đối với họ, điều duy nhất có thể làm là tìm cách khuấy động cục diện thật hỗn loạn, tìm kiếm một tia cơ hội phá cục trong sự hỗn loạn đó.

Bây giờ không phải lúc chơi trò "địch bất động ta bất động", mà

phải chơi bài "địch bất động ta loạn động".

"Hà thần" hiển nhiên rất khó trở thành đột phá khẩu.

"Thủy quỷ" và "Mộc thước" cũng không dễ đối phó, nhưng may là Ngô Lương đã hiểu sơ qua chiến lực của "Thủy quỷ" và nhược điểm của "Mộc thước".

Còn về đám "kẻ vô hồn", chúng là nhân tố bất ổn nhất trong tử cục này.

Qua thử nghiệm vừa rồi, hắn phát hiện chúng không bị "Hà thần" khống chế, mà chỉ bị dẫn dắt và kích thích bởi âm thanh.

Nghĩa là, ai có thể khéo léo lợi dụng yếu tố âm thanh thì coi như đã khống chế được chúng ở mức độ nào đó, có thể khiến cục diện phát triển theo hướng có lợi cho mình.

Cho nên việc hắn lệnh cho Điển Vi ném gỗ vào "Hà thần" không đơn thuần là thử nghiệm, mà là muốn khuấy đục nước, dựa vào phản ứng của các bên để tìm cơ hội.

Nhưng phản ứng kịch liệt của "Thủy quỷ" và "Mộc thước" vẫn nằm ngoài dự liệu của Ngô Lương.

Hắn không ngờ "Thủy quỷ" thấy "Hà thần" bị đám quỷ nhi tấn công vì hành động của họ lại trở nên giận dữ lôi đình như thế.

Trong đó rõ ràng có yếu tố cảm xúc.

Nghĩa là quan hệ giữa "Thủy quỷ" và "Hà thần" không hề đơn giản, ít nhất đã vượt qua quan hệ cấp trên cấp dưới thông thường.

Không chỉ "Thủy quỷ" có hành vi cảm tính, mà ngay cả "Hà thần" cũng vậy, nếu không thì kẻ vốn im như hầm sau khi đám quỷ nhi xuất hiện như nó sao lại đổi tính, lập tức dùng giọng điệu khuyên nhủ để ngăn cản "Thủy quỷ"?

Giọng điệu đó rõ ràng không chỉ là mệnh lệnh khô khan của cấp trên đối với cấp dưới, mà ít nhiều pha trộn những cảm xúc khó gọi tên.

Tuy nhiên, sự hỗn loạn này lại mang đến cơ hội cho Ngô Lương.

Đầu óc hắn xoay chuyển cực nhanh, lập tức nhận ra manh mối, định nắm lấy cơ hội hiếm có này để khuấy cục diện rối thêm, bắt đầu từ "Thủy quỷ" và "Mộc thước" trước.

Phản ứng của Điển Vi cũng không chậm, khoảnh khắc cán gỗ vào tay đã hiểu ý Ngô Lương.

Đúng lúc "Thủy quỷ" đang ở gần nghe thấy lời khuyên của "Hà thần", ngẩn ra một chút rồi lập tức điều khiển "Mộc thước" phanh gấp trên không, khiến thân hình nó vì quán tính mà khựng lại trong thoáng chốc.

"Vút!" Điển Vi nhanh tay lẹ mắt, vung tay ném cán gỗ đi.

"Bốp!" Cán gỗ buộc "băng vệ sinh ái tâm" chuẩn xác bắn trúng bụng "Mộc thước", phần nặng nhất đập vào trước nên phát ra tiếng trầm đục.

Sau cú va chạm, cán gỗ rơi xuống, nhưng phần bụng của "Mộc thước" đã xuất hiện một vết đỏ sẫm, chính là vết máu bẩn trên vật phẩm kia.

"Đẹp lắm!" Ngô Lương phấn chấn hẳn lên.

Chỉ trong chốc lát nữa, "Mộc thước" sẽ vì bị máu bẩn làm ô uế mà hóa thành một đống linh kiện rơi xuống, họ sẽ bớt đi một mối đe dọa.

Còn tên "Thủy quỷ" trên đó đương nhiên cũng phải rơi xuống theo.

Ngô Lương hiểu rõ thực lực của hắn, một khi mất đi vật cưỡi, dù

không ngã chết thì nếu không có năng lực đặc biệt nào khác, e rằng cũng khó đe dọa được họ.

Hơn nữa động tĩnh cực lớn khi rơi xuống chắc chắn sẽ kinh động đám "kẻ vô hồn", lúc đó "Thủy quỷ" sẽ thành con mồi mới, để xem hắn đối phó thế nào!

Cùng lúc đó, vì lên tiếng khuyên nhủ mà bị đám quỷ nhi vây công, "Hà thần" cũng chú ý tới tình huống này, nụ cười quái dị trên mặt biến mất, vội vàng dùng giọng thúc giục chưa từng có hét lên với "Thủy quỷ": "Bay xuống đi, mau hạ cánh!

Con 'Mộc thước' kia dính máu bẩn rồi, sắp rơi rồi!" Vừa hét với "Thủy quỷ", "Hà thần" cuối cùng cũng thể hiện chiến lực cường đại của mình.

"Bành bành bành!" Nó không còn lặng lẽ chịu đựng đám quỷ nhi quấy nhiễu nữa, mạnh mẽ rướn thân người, xoay tròn 360 độ, vung chiếc chùy lớn nơi đuôi lên.

Những đứa trẻ quỷ bám trên người nó lập tức bị hất văng hoặc đánh bay.

Có đứa xui xẻo bị chùy đập trúng, nửa thân người biến thành đống thịt nát bấy trên đất.

Dù vậy, phần thân còn lại vẫn ngoan cường bò về phía "Hà thần".

Thậm chí có đứa bị phạt mất đầu, nhưng dù mất đầu chúng vẫn có thể tự do hành động, chỉ là đúng như Ngô Lương suy đoán, chúng dùng tai nghe tiếng để định vị, mất đầu tức là mất cơ quan thính giác nên phương hướng loạn xạ, thậm chí đâm sầm vào tường.

"Đừng hoảng, lại đây với ta!" Sau khi thoát khỏi đám quỷ nhi, "Hà thần" vừa bò nhanh về phía trước vừa hét với "Thủy quỷ".

Nó đã di chuyển!

Tạm thời rời khỏi vị trí chắn kín lối vào đường hầm!

Có lẽ vì năm tháng rệu rã, hoặc bản thân cấu tạo đã vậy, trong quá trình bò, tứ chi nó phát ra những tiếng "loảng xoảng" rất lớn, đủ sức át đi mọi âm thanh khác, biến nó thành mục tiêu lớn nhất của đám "kẻ vô hồn".

Nhưng điều đó không quan trọng, quan trọng là nó đã nhường ra con đường thoát khỏi địa cung.

"…" Chỉ là hiện tại Ngô Lương vẫn không thể khinh cử vọng động.

Tốc độ bò của "Hà thần" cực nhanh, đám quỷ nhi tuy gây nhiễu nhưng không làm gì được nó.

Chương 318

Nếu họ muốn nhân cơ hội này chạy trốn thì vẫn rất khó khăn.

Bởi trong nhóm có người già, trẻ nhỏ, lại thêm một Tôn Nghiệp bị thương nặng, cả đám không đời nào chạy nhanh bằng "Hà thần".

Chưa kể họ còn phải lách qua đám đông "kẻ vô hồn" mà không được gây ra tiếng động.

Cùng lúc đó, Ngô Lương nhận ra một vấn đề khác.

Tên "Thủy quỷ" kia dường như có thể bị ngã chết, mà còn là rơi từ độ cao hơn ba mươi mét là có thể chết, nên "Hà thần" mới khẩn trương như vậy.

Vậy tên đó rốt cuộc là thứ gì?

Nếu là tà vật như đám quỷ nhi kia thì dù mất đầu vẫn hoạt động được, muốn "chết" còn khó hơn "sống".

Ngô Lương không khỏi nghi hoặc.

Hắn bất giác nhớ lại lúc giao đấu với hắn trước đó.

Càng nghĩ càng thấy tên này quá yếu, yếu đến mức không giống một tà vật chút nào… Nhưng giờ không phải lúc xoáy sâu vào chuyện này.

"Tất cả mọi người cởi giày ra, chuẩn bị đào tẩu bất cứ lúc nào!" Ngô Lương trầm ngâm ngắn ngủi rồi lập tức đưa ra quyết định.

Đi chân trần phát ra tiếng động nhỏ hơn, khi chạy trốn khó làm kinh động đám quỷ nhi, nhất là trong môi trường ồn ào hỗn loạn thế này.

"Rõ!" Mọi người hiểu ý, vội vàng làm theo.

Khi họ mới cởi giày được một nửa.

"Hù ——!" Theo một tiếng động quen thuộc, tư thế bay của "Mộc thước" xuất hiện dị thường, đột ngột khựng lại rồi như diều đứt dây bắt đầu rơi xuống.

Lúc này nó đang bay về phía "Hà thần", cách mặt đất chỉ khoảng mười mét.

Tuy nhiên vì sự cố bất ngờ, phương hướng bay lập tức có vấn đề, dưới ảnh hưởng của góc cánh, tuy không bằng phẳng nhưng nó vẫn lượn một vòng lớn trên đầu "Hà thần", sau đó loạng choạng lao về phía xe công thành của nhóm Ngô Lương.

"Cái này…" Ngô Lương kinh hãi.

Thứ này tuy mất động lực nhưng dưới tác dụng của quán tính và trọng lực mà tông vào chiếc xe vốn đã lung lay sắp đổ này, không chừng sẽ làm nó sụp đổ hoàn toàn.

Dù không sụp… Ngô Lương thấy rõ khi "Mộc thước" lao tới, "Hà thần" sau thoáng ngẩn ngơ cũng đang dốc sức bò về phía này.

Đây chẳng phải điềm lành gì.

Nếu không phải trước đó "Hà thần" mang tâm thái vờn chuột, hoặc không muốn có kẻ lọt lưới nên mới mượn tay đám quỷ nhi để chơi chết họ, thì với chiến lực của nó, dù cả nhóm có liều chết cũng chưa chắc là đối thủ.

Lần này nó xông tới sẽ không còn nể nang gì nữa.

Nó nhất định sẽ thuận tay diệt gọn họ, mà Ngô Lương hiện tại vẫn chưa biết nó có nhược điểm gì, càng không cách nào đối phó hiệu quả.

Huống hồ sau lưng nó còn cả một đám "kẻ vô hồn" đang đuổi theo

tiếng động… "Công tử…" Mọi người đã nhận ra tình hình nghiêm trọng, nín thở siết chặt xẻng công binh.

Không ai ngờ cuối cùng lại là cục diện gậy ông đập lưng ông thế này.

Bây giờ muốn trốn cũng chẳng còn chỗ nào để trốn, chỉ có thể liều mạng chiến một trận với "Hà thần", kết quả ra sao… tóm lại không thể chết một cách uất ức, làm mất mặt Phường Nhân Quân! … "Rầm!" Trước sự chứng kiến của mọi người, "Mộc thước" rốt cuộc không đâm trực diện vào xe.

Nó đã tan rã trước đó, hóa thành đống linh kiện rơi tản mác cách xe khoảng một trượng, rồi theo quán tính trượt dài trên đất, nhiều mảnh trượt đến khi chạm vào xe mới dừng lại.

Tên "Thủy quỷ" cũng vậy.

Sắc mặt hắn rõ ràng hoảng loạn, cùng đống linh kiện trượt tới trước, dừng lại ngay cạnh xe công thành.

Nhưng xem ra hắn không chịu thương tích gì nghiêm trọng, chỉ có vài vết xước trên tay chân rỉ máu đỏ tươi, ngoài ra có vẻ bị hoảng sợ nên khi dừng lại chỉ ngồi bần thần dưới đất.

Cùng lúc đó.

"Loảng xoảng loảng xoảng…" "Hà thần" vẫn đang lao tới hung hãn, móng vuốt kim loại mỗi lần chạm đất đều cào ra một hố nhỏ, sau lưng cuốn theo cát bụi đá vụn.

Đám "kẻ vô hồn" nghe thấy tiếng động lớn lại càng kích động, gương mặt non nớt trở nên vặn vẹo, múa may tay chân đuổi theo sau.

"Ực!" Vu Cát bất giác nuốt nước miếng.

Không chỉ lão, mọi người đều tưởng tượng được, chỉ cần "Hà

thần" xông tới, dù là chiếc xe này hay mạng sống của họ đều sẽ gặp tai họa ngập đầu.

Thế nhưng họ lại chẳng có cách nào… Nhưng ngay khoảnh khắc nghìn cân treo sợi tóc đó.

"Ngô Hữu Tài, chàng định làm gì?!" Bạch Tinh Tinh bỗng kinh hãi hét lên, theo bản năng lao về phía trước.

Mọi người giật mình, lúc này mới phát hiện Ngô Lương đang leo qua lan can gỗ của xe công thành.

Lần này hắn không ra lệnh cho ai, cũng không yêu cầu trợ giúp, nên không ai biết hắn định làm gì.

"Công tử?!" Những người còn lại cũng vội lao tới.

Nhưng họ vẫn chậm một bước, ngay cả Bạch Tinh Tinh phát hiện sớm nhất cũng không kịp kéo hắn lại, chỉ trong chớp mắt Ngô Lương đã nhảy khỏi xe chiến.

May mà tầng hai chỉ cách mặt đất khoảng một trượng.

Ngô Lương nhảy xuống có chuẩn bị chứ không phải ngã, nên không bị thương chí mạng.

"Bịch!" Khoảnh khắc tiếp đất, Ngô Lương lập tức lăn lộn để giảm lực, nhưng vì đã cởi giày nên đôi chân vẫn cảm thấy đau thấu xương.

Nhưng lúc sinh tử, hắn đâu còn tâm trí lo tiểu tiết, cường nhẫn cơn đau đứng dậy, lao như hổ đói về phía "Thủy quỷ" cách đó không xa.

"?!" Mọi người càng không hiểu Ngô Lương định làm gì.

Tên kia là tà vật, Ngô Lương nghĩ gì mà định liều mạng với hắn?!

"?!" "Hà thần" cũng chú ý tới tình huống này, khuôn mặt hiện rõ

vẻ hoảng loạn.

Khắc sau.

“Đứng lại!” Ngô Lương đã một tay bóp cổ “Thủy quỷ”, tay kia lăm lăm chủ thủ kề vào cổ hắn, quát lớn với “Hà thần”: “Dám tiến thêm bước nữa, hắn sẽ phải chôn thây cùng chúng ta!” “Xoẹt ——!” Lời vừa dứt, “Hà thần” thực sự dừng phắt lại.

Móng vuốt trượt dài trên đất nửa mét, dừng lại ở vị trí cách Ngô Lương chưa đầy một trượng. "Thình thịch!

Thình thịch!

Thình thịch!..." Ngô Lương cảm thấy trái tim mình đang đập kịch liệt, máu theo từng nhịp đập ấy dồn lên, va đập vào não bộ.

Đây không nghi ngờ gì là một bước đi mạo hiểm.

Từ khi nảy ra ý tưởng cho đến lúc thực thi, cả quá trình chỉ có vài giây ngắn ngủi để suy nghĩ.

Ngô Lương chưa kịp tính toán kỹ mọi chi tiết, hắn chỉ cảm thấy đây có lẽ là cơ hội duy nhất để phá cục, nếu bỏ lỡ thì sẽ không bao giờ xuất hiện cơ hội tốt như vậy nữa.

Dĩ nhiên, hành động này đi kèm với rủi ro cực lớn.

Giả sử phán đoán của hắn sai lầm, không khiến "Hà Thần" phải ném chuột sợ vỡ đồ, thì hành động này sẽ hoàn toàn kích nộ "Hà Thần", từ đó đẩy nhanh cái chết của hắn và những người phía sau...

Nhưng điều đó đã không còn quan trọng nữa.

Đằng nào cũng là chết, chết sớm hay chết muộn đối với Ngô Lương chẳng có gì khác biệt.

Bất cứ lúc nào hắn cũng tuyệt đối không hối hận khi bước ra bước này, trong lòng cũng không vì thế mà thấy có lỗi với mọi người.

Người duy nhất hắn cần chịu trách nhiệm và xin lỗi chính là lúc trước đã đưa những người này vào Phường Nhân Quân, rồi dẫn họ vào Công Thâu Trủng...

Nhưng hiện tại, nhìn thấy "Hà Thần" vì hành động của mình mà phanh gấp, trên gương mặt khổng lồ kia đồng thời lộ ra vẻ kinh hoàng tột độ. "Hù...!" Ngô Lương cuối cùng cũng trút được một hơi dài.

Điều này chứng minh... hắn đã đánh cược đúng!

Con "Thủy Quỷ" này quả thực vô cùng quan trọng đối với "Hà Thần", quan trọng đến mức trở thành "điểm yếu" để hắn có thể uy hiếp.

Đây chính là kết quả tốt nhất mà Ngô Lương bất chấp hiểm nguy muốn đạt được.

Thực ra kết quả này sớm đã có manh mối.

Vừa rồi khi Điển Vi dưới sự ra hiệu của Ngô Lương, một lần nữa bôi máu đen lên thân "Mộc Thước", biểu hiện khẩn trương của "Hà Thần" đã nói lên nhiều vấn đề.

Nếu không phải là người vô cùng quan trọng, thì một "Hà Thần" cực kỳ kiên nhẫn trước đó sao có thể đột ngột loạn phân thốn như vậy?

Dĩ nhiên, chi tiết đó không phải nhân tố quyết định khiến Ngô Lương thực hiện hành vi mạo hiểm này.

Bởi khi đó hắn còn đang chỉ huy mọi người cởi giày, cố gắng tránh thu hút sự chú ý của đám "Kẻ không hồn", tìm cơ hội lẻn ra ngoài khi "Hà Thần" nhường đường.

Vì vậy, nhân tố quyết định thực ra chính là con "Thủy Quỷ"!

Khi "Mộc Thước" vỡ tan và rơi xuống, Ngô Lương phát hiện trên

thân "Thủy Quỷ" xuất hiện vết thương.

Những vết thương đó rỉ ra những giọt máu đỏ tươi, nhìn không khác gì người bình thường...

Chi tiết này làm hắn nhớ lại cảm giác khi chiến đấu với "Thủy Quỷ" trước đó.

Con "Thủy Quỷ" này thực sự quá yếu, thực lực của nó hoàn toàn không làm hắn liên tưởng được tới hạng "tà vật" nào.

Chương 319

Trên cơ sở đó, Ngô Lương lại liên hệ tới các chi tiết khác: Khi "Mộc Thước" còn chưa rơi xuống, "Hà Thần" đã bắt đầu khẩn trương.

Thứ hắn lo lắng hiển nhiên không phải "Mộc Thước", đó trong mắt hắn chỉ là một đống gỗ và kim loại, dù bị máu đen làm ô uế hay rơi vỡ thì cũng sớm sửa chữa được thôi.

Như vậy có thể đoán định, thứ "Hà Thần" lo lắng tuyệt đối không phải cái máy, mà là con "Thủy Quỷ".

Tiếp tục suy luận, có thể rút ra một kết luận: "Thủy Quỷ" có sự khác biệt bản chất với đám tà vật như "Kẻ không hồn", nó bị ngã cũng có khả năng sẽ chết!

Thế là Ngô Lương lập tức nảy ra một câu hỏi: Nếu bị ngã sẽ chết, vậy bị giết... liệu có chết không?

Khi nghĩ đến đây, "Thủy Quỷ" đã ngã xuống dưới Lâm Trùng Lữ Công xa, "Hà Thần" cũng đang hung hăng lao tới, Ngô Lương không còn thời gian để suy nghĩ tiếp, hắn phải lập tức đưa ra quyết định.

Tình huống không kịp biến hóa.

Thế là, không kịp thương lượng hay giải thích với bất kỳ ai, thậm chí chưa kịp nghĩ thông suốt mọi chi tiết, Ngô Lương vẫn lập tức biến ý tưởng thành hành động.

Dù mạo hiểm, hắn cũng phải liều mạng đánh cược một lần.

Không thành công cũng thành nhân.

Bởi vì hắn thực sự không còn cách nào khác để đưa mọi người rời khỏi đây, muốn giải quyết vấn đề thì phải dùng thủ đoạn phi thường.

Và thực tế trước mắt chứng minh, hắn dường như đã cược đúng.

Hà Thần không phải gấu lớn, cho nên Thủy Quỷ cũng chẳng phải con tin nguy hiểm nhất... "Buông nó ra!

Ngươi nếu dám động đến một sợi lông của nó, ta nhất định sẽ băm vằm bọn ngươi thành muôn mảnh!" Hà Thần hiển nhiên hoàn toàn không ngờ sự việc lại phát triển đến mức này.

Sau khi cưỡng ép dừng lại, vẻ kinh hoàng trên mặt hắn dần chuyển hóa thành chấn nộ, trong miệng phát ra những âm thanh trầm đục mà phẫn nộ. "Chuyện này biết làm sao đây?

Ta đã động chạm không chỉ một sợi lông rồi, xem ra chúng ta khó mà thoát nạn rồi." Nghe thấy lời đe dọa của Hà Thần, Ngô Lương không những không lùi bước, ngược lại càng dùng sức bóp chặt cổ Thủy Quỷ, đồng thời ép lưỡi dao găm đồng xanh vào da cổ nó.

Dao găm đồng xanh vốn sắc bén hơn binh khí thông thường, lúc này đã khứa rách da của Thủy Quỷ.

Máu đỏ tươi thuận theo lưỡi dao thấm ra ngoài.

Ngoài ra, trong lòng Ngô Lương cũng có chút cảm giác lạ lùng.

Khác với lần trước, lần này khi bóp cổ Thủy Quỷ, hắn lại cảm nhận được một chút hơi ấm từ cơ thể nó.

Nhiệt độ này không khác nhiệt độ cơ thể hắn là bao.

Mà lần trước ở bên bờ sông ngầm khi bất ngờ bị Thủy Quỷ tóm lấy cổ chân, thứ hắn cảm nhận được là một sự lạnh lẽo thấu xương, hai cảm giác khác biệt rõ rệt.

Ngô Lương cũng không giải thích được tại sao.

Tuy nhiên nhiệt độ cơ thể người sẽ thay đổi tạm thời theo môi trường, lúc trước ngâm trong nước, nhiệt độ bề mặt tự nhiên sẽ giảm

xuống, giờ rời khỏi sông ngầm, nhiệt độ bề mặt sẽ duy trì ổn định với thân nhiệt.

Càng như vậy, Ngô Lương càng thêm nghi hoặc về bản chất của Thủy Quỷ.

Tà vật hắn thấy không ít, nhưng tà vật hình người như thế này thì đây là lần đầu tiếp xúc, đặc biệt là tiếp xúc ở cự ly gần thế này...

Vậy nên, tà vật hình người cũng có thân nhiệt sao?

Đám "Kẻ không hồn" kia liệu có thân nhiệt tương tự không? "Ngươi!" Thấy Ngô Lương chẳng những không sợ lời đe dọa của mình, ngược lại còn to gan lớn mật thật sự dám động dao với Thủy Quỷ, Hà Thần nhất thời cứng họng, vội vàng nghiến răng quát: "Ngươi chớ có làm càn!

Những gì ngươi làm trước đây ta có thể không truy cứu, nhưng nếu ngươi dám làm tổn thương nó thêm nữa, ta định không tha cho bọn ngươi..." "Ái chà!" Lời còn chưa dứt, Ngô Lương đột nhiên lại kêu lên một tiếng kinh ngạc.

Hóa ra hắn lại "lỡ tay", khiến dao găm đồng xanh rạch thêm một vết thương nhỏ trên cổ Thủy Quỷ?

May mà cái sự "lỡ tay" này của hắn cũng khá có chừng mực, vết thương rất nhỏ và nông, cùng lắm chỉ là rạch nhẹ lớp da dài khoảng 1cm, nếu ở người bình thường thì hôm sau đã đóng vảy lành lặn rồi.

Thấy cảnh này, giọng của Hà Thần nhỏ đi hẳn, khí thế cũng yếu đi nhiều. "Xin lỗi xin lỗi, ta thật sự không cố ý, họ đều hiểu ta mà, ta là kẻ gan thỏ đế, đặc biệt không chịu nổi bị người khác dọa nạt, cứ hễ bị dọa là tay lại run không khống chế được, nên là..." Ngô Lương liên tục cười bồi xin lỗi, rồi lại trưng ra vẻ mặt sợ hãi nhìn Hà Thần, cẩn thận hỏi: "...

Lần này có phải ta thật sự chết chắc rồi không, hoàn toàn hết cứu rồi phải không?" "..." Hà Thần ngẩn người hồi lâu, cuối cùng cực kỳ miễn cưỡng nói: "Nếu ngươi không phải cố ý, ta cũng không phải kẻ hoàn toàn không nói lý lẽ, lần này cũng không truy cứu nữa, nhưng nếu ngươi còn dám..." "Nếu ta còn dám gì cơ?" Ngô Lương lập tức lắc lắc con dao găm trong tay, dường như tay lại bắt đầu không nghe lời nữa. "!" Hà Thần lập tức im bặt, vội vàng đổi giọng: "Không có gì, chỉ cần ngươi không làm tổn thương nó, ta sẽ không làm khó bọn ngươi nữa, như vậy ngươi đã hài lòng chưa?" "Emmm...

Để ta cân nhắc một chút." Ngô Lương khẽ gật đầu, lại chỉ tay về phía sau Hà Thần: "Đám thứ kia sắp kéo tới rồi, ta không có mình đồng da sắt như các hạ, trong lòng không khỏi sợ hãi, hay là các hạ tiên phong xử lý chúng giúp ta một chút?" "Lũ sâu kiến mà thôi." Hà Thần ngoái đầu nhìn lại, không nói hai lời liền vung đại chùy nơi đuôi, quay người lao về phía đám "Kẻ không hồn".

Đám tà vật đó sao có thể là đối thủ của Hà Thần.

Chuyến này giống như sói lạc vào bầy cừu, lập tức bị hắn húc văng, đập nát, giết cho tan tác, căn bản không có lấy một kẽ hở để phản kháng. ... "Chuyện này..." Chứng kiến cảnh tượng thần kỳ trước mắt, mọi người trên Lâm Trùng Lữ Công xa đều trố mắt ngoác mồm, dường như vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, đang cố gắng tiêu hóa cú lội ngược dòng đột ngột này.

Đặc biệt khi thấy Ngô Lương vừa rồi còn dám mặc cả với Hà Thần, thậm chí đến cuối cùng, Hà Thần còn bị Ngô Lương ép đến mức không dám nói một câu mang tính đe dọa nào, trong lòng họ vốn đang tuyệt vọng cùng cực nay lại cuộn lên sóng gió kinh hoàng.

Màn thao túng này thực sự đã chấn động họ.

Đồng thời cũng khiến mấy người mới gia nhập đội ngũ, chưa hiểu

rõ về Ngô Lương như Tôn Nghiệp, Gia Cát Lượng và Hoàng Nguyệt Anh lĩnh giáo được sự "vô sỉ" của hắn.

Làm sao họ không nhìn ra được, việc Ngô Lương "lỡ tay" trước đó hoàn toàn là cố ý.

Hắn đang không ngừng thăm dò giới hạn của Hà Thần, ép buộc Hà Thần phải từng bước nhượng bộ.

Mà đến nước này, Hà Thần không chỉ đồng ý để họ an toàn rời khỏi Công Thâu Trủng, thậm chí còn bị hắn uy hiếp đi giúp thu thập đám tà vật mà họ căn bản không biết đối phó thế nào.

Cục diện xoay chuyển 360 độ này chỉ xảy ra trong vài giây ngắn ngủi vừa rồi.

Hoặc có thể nói, nó xảy ra ngay khi Ngô Lương hiên ngang nhảy xuống xe, bất chấp tất cả bắt giữ Thủy Quỷ làm con tin.

Phải biết rằng trước đó, họ đã chuẩn bị tâm lý sẽ vĩnh viễn nằm lại nơi này, thậm chí giống như Vu Cát, muốn xin Ngô Lương "Thất Hồn Hương" để được chết một cách thanh thản...

Chuyến xe cảm giác mạnh này thực sự khiến người ta không lường trước được.

Đến tận bây giờ, trong số họ vẫn có người chưa hiểu tại sao Ngô Lương biết Thủy Quỷ là nhược điểm của Hà Thần, sao lại dám nhảy xuống bắt giữ nó, sao lại biết Thủy Quỷ có thể bị bắt làm con tin?

Đó là Thủy Quỷ cơ mà!

Người bình thường thấy tà vật chỉ muốn trốn thật xa!

Bắt giữ một tà vật?

Chỉ có Ngô Lương mới nghĩ ra được, trên đời lại có kẻ to gan lớn mật đến thế.

Quan trọng nhất là, hành động này cư nhiên lại thành công, ai mà tin nổi chứ?!

Cùng lúc đó, "A ba a ba a ba!" Con Thủy Quỷ kia đột nhiên vùng vẫy, hướng về phía Hà Thần mà la hét, trên mặt lộ ra vẻ nôn nóng và áy náy, dường như muốn diễn đạt điều gì đó nhưng không thốt nên lời. "Bị câm?" Ngô Lương thấy lạ, bóp cằm Thủy Quỷ nhìn vào trong miệng.

Lúc này hắn mới phát hiện, trong miệng nó không có lưỡi, hay đúng hơn là chỉ còn một mẩu cụt ở gốc, và mẩu lưỡi đó có một vết cắt rất bằng phẳng.

Điều này chứng tỏ nó không phải bẩm sinh bị câm, mà là bị người ta cắt lưỡi. "Chuyện này rốt cuộc là..." Ngô Lương càng thấy thân phận của Thủy Quỷ này kỳ lạ.

Thân hình gầy yếu, máu chảy bình thường, thân nhiệt không nên tồn tại, lưỡi bị cắt đứt, sự khẩn trương của Hà Thần...

Những chi tiết này liên kết lại, Ngô Lương càng thấy Thủy Quỷ không giống tà vật chút nào.

Nhưng diện mạo của nó lại khác xa người thường, đặc biệt là đôi mắt và màu da, đó tuyệt đối không phải dáng vẻ mà một người bình thường nên có. "Im miệng!" Nghe thấy tiếng của Thủy Quỷ, Hà Thần vừa dẫm nát đầu một "Kẻ không hồn", vừa lớn tiếng quát mắng Thủy Quỷ: "Ngươi và ta là phu thê một đời, lại ở trong địa cung này bầu bạn với ta mười bảy năm, ta tuy không thể cùng ngươi đồng sinh cộng tử, nhưng cũng muốn thấy ngươi thọ chung chính tẩm!" "Mười bảy năm?" Ngô Lương nghe xong lại kinh ngạc.

Khi nghe hai chữ "phu thê", Ngô Lương còn tưởng Thủy Quỷ này chính là người vợ bị nạn trên "Mộc Thước" của Lỗ Ban trong sử sách, cũng bị Lỗ Ban dùng "Di hồn chi thuật" để giữ lại hồn phách.

Nhưng khi nghe thấy "mười bảy năm" và "thọ chung chính tẩm", Ngô Lương chợt nhận ra điều gì đó.

Thủy Quỷ này hiển nhiên không phải người vợ mà Ngô Lương nghĩ, rất có thể chính là một người sống!

Còn về đôi mắt và màu da dị thường kia... nếu một người bình thường sinh tồn trong môi trường tối đen như mực suốt mười bảy năm, mắt và da chắc chắn sẽ phát sinh biến hóa cực lớn, đây là tính thích nghi mà mọi sinh vật đều có!

Vậy nên... chuyện này rốt cuộc là thế nào? "Bành!" Hà Thần vung đuôi một nhát, dễ dàng đập nát một tên không hồn thành bùn thịt, nhưng dường như vẫn muốn giữ lại một tay, hắn không tiêu diệt toàn bộ đám tà vật, chỉ diệt đi gần một nửa rồi quay người lại trước mặt Ngô Lương. "Lập tức thả nó ra, ta thả bọn ngươi đi là được, quyết không nuốt lời!" Một đôi mắt trong vắt không biết được chế từ loại dược liệu nào đang chằm chằm nhìn Ngô Lương, Hà Thần lạnh lùng nói: "Chớ có tiếp tục thách thức ta, điều đó chẳng tốt đẹp gì cho các ngươi đâu." "Ta tin tưởng vào uy tín của các hạ." Ngô Lương vẫn không vội vã nói: "Nhưng còn phải phiền các hạ hộ tống chúng ta một đoạn, tới lúc đó ta tự khắc sẽ hoàn trả 'thê tử' của các hạ nguyên vẹn, quyết không nuốt lời." "Ngươi đừng có được đằng chân lân đằng đầu, thật sự cho rằng ta không làm gì được bọn ngươi sao?" Hà Thần nghiến răng quát.

Ngô Lương thì như không nghe thấy, lại cười tủm tỉm nói: "Ngoài ra ta còn một việc chưa rõ, vừa rồi nghe ý tứ trong lời của các hạ, vị 'thê tử' này so với các hạ thì dường như trẻ hơn nhiều, vả lại thọ mệnh cũng rất hữu hạn, không thể cùng các hạ vĩnh sinh vĩnh thế bên nhau, điều này quả là kỳ quái, có thể xin các hạ giải đáp thắc mắc, vị thê tử này của các hạ rốt cuộc là thân phận gì?" "Chuyện này không can hệ gì tới ngươi, đừng quản chuyện bao đồng!" Hà Thần bực bội

trầm giọng quát. "Chuyện này đúng là không can hệ gì tới ta." Ngô Lương khẽ gật đầu, nhưng lại nói: "Nhưng ta có một đề nghị không tồi, tuy không thể khiến các hạ cùng vị 'thê tử' này vĩnh sinh vĩnh thế bên nhau, nhưng cũng có thể khiến tình nghĩa giữa hai vị lưu truyền vĩnh thế.

Ta nghĩ, như vậy khi vị 'thê tử' này của các hạ thọ chung chính tẩm, cũng là một loại bầu bạn, có thể bớt đi chút tiếc nuối." "Thế nào?" Hà Thần dường như đã nhận ra Ngô Lương muốn nói gì, nhưng thấy Thủy Quỷ sau khi nghe lời Ngô Lương đã lặng lẽ ngừng vùng vẫy, còn có chút ý tứ nghiêm túc lắng nghe, rốt cuộc vẫn hỏi ra miệng.

Chương 320

"Hay là để ta lập cho nàng một truyện ký." Ngô Lương cười hì hì nói, "Các hạ đã biết ta là một sử quan, sử quan giỏi nhất chính là lập truyện cho người và việc, chẳng qua chỉ là việc nhỏ mà thôi." Nói xong hắn còn nghiêng đầu, như muốn trêu chọc con Thủy Quỷ trong lòng mình: "Tẩu phu nhân, nàng thấy sao?

Chỉ cần nàng có ý này, quân tử nhà nàng nếu thực lòng quan tâm nàng, định nhiên cũng sẽ không phản đối, ta nói đúng chứ?

Huống hồ chỉ là lập một truyện ký, có thể khiến tình nghĩa của hai vị lưu truyền muôn đời, ngoài việc khiến thế nhân ngưỡng mộ ra, sẽ không có bất kỳ ảnh hưởng nào tới hai vị, sao lại không làm chứ?" Nghe cuộc đối thoại thần sầu giữa Ngô Lương với Hà Thần và Thủy Quỷ, mọi người vốn tưởng đã khó thoát nạn nay dần dần không còn khẩn trương nữa.

Bởi vì cục diện đã hoàn toàn bị lật ngược dưới sự "làm càn" của Ngô Lương.

Trong tuyệt cảnh này, Ngô Lương không chỉ tạo ra sinh cơ mà họ không dám nghĩ tới, mà còn thông qua việc không ngừng uy hiếp để ngầm khống chế cả Hà Thần và Thủy Quỷ.

Ít nhất từ tình hình hiện tại mà nói, người chủ đạo cục diện không còn là Hà Thần nữa, mà là Ngô Lương. "Cái miệng của công tử nhà ta đúng là..." Vu Cát cũng đã không còn nghĩ tới chuyện xin Thất Hồn Hương để chết cho xong nữa, mà là vẻ mặt bội phục xen lẫn chút tiếc nuối lắc đầu tự than: "Lão hủ chỉ cần có được một nửa công phu mồm mép của hắn, cũng không đến mức sống đến từng tuổi này vẫn vô tích sự, có khi từ nhiều năm trước đã cầu được đạo quả rồi..." Nói

đến đây, Vu Cát như chợt nhận ra mình lỡ lời nói hớ điều gì quan trọng, liền vội vàng ngậm miệng không nói thêm nữa.

May mà bình thường lão cũng hay treo những thứ như "đạo quả" hay "thiên đạo" trên miệng, cộng thêm tình hình hiện tại căn bản không ai còn tâm trí để ý tới những chi tiết nhỏ nhặt này, nên cũng không ai nghĩ nhiều. "Chỉ bằng lão?

Ta thấy thôi đi cho xong." Dương Vạn Lý liếc Vu Cát một cái, thuận thế tiếp lời theo thói quen mà đâm chọc: "Công tử đâu chỉ có công phu mồm mép giỏi, ngài ấy là bậc tài năng có dũng có mưu, nếu đổi lại là lão, trong cục diện vừa rồi, lão có gan nhảy xuống đây bắt con Thủy Quỷ kia không?

Chứ đừng nói công tử đã nhìn thấu tất cả từ lúc nào, biết khống chế Thủy Quỷ là có thể khiến Hà Thần ném chuột sợ vỡ đồ, lão có bản lĩnh đó không?

Chẳng biết là ai vừa nãy khóc lóc đòi công tử cho Thất Hồn Hương để sớm tự tận, lão đừng có dát vàng lên mặt mình nữa." Lần này Vu Cát hiếm khi không cãi lại, ngược lại còn gật đầu đồng tình, vẻ mặt đầy tin phục: "Ngươi nói không sai, lão hủ so với công tử còn kém xa lắm, thế nên công tử mới là công tử, lão hủ chỉ có thể là lão hủ, sao có thể đánh đồng được." "Coi như lão còn chút tự biết mình." Dương Vạn Lý hừ hừ nói, đối mặt với một Vu Cát dễ dàng đầu hàng như vậy, hắn cũng mất đi động lực cãi vã, rốt cuộc không tiếp tục châm chọc nữa. "Công tử các ngươi không phải thật sự định tu sửa cổ sử làm sử quan đấy chứ?" Tôn Nghiệp ở bên cạnh pha chút nghi hoặc hỏi, "Nếu là người khác có được cơ hội này, chắc chắn chỉ mong sớm rời khỏi nơi thị phi này, công tử các ngươi không những không vội đi, ngược lại còn tốn bao tâm tư dò hỏi tư sự của tổ sư gia, đây quả thực là điều ta hoàn toàn không ngờ tới." "..." Mọi người nhất thời cũng không biết đáp lại thế nào.

Họ đi theo Ngô Lương đã lâu, sớm đã biết Ngô Lương không phải là một tên trộm mộ tầm thường.

Nhưng mục tiêu cuối cùng của hắn rốt cuộc là gì, Ngô Lương chưa bao giờ thảo luận trực diện, họ cũng chưa từng hỏi thẳng, vì thế thật sự không ai nói rõ được.

Còn về cách nói "sử quan", hôm nay cũng là lần đầu Ngô Lương nói ra, đây là lời nói dối để lừa gạt Hà Thần, hay là suy nghĩ chân thực trong lòng, hiện tại vẫn chưa thể biết được.

Nhưng có đôi khi, họ cũng thấy Ngô Lương thực sự giống một sử quan.

Hắn không mấy mặn mà với vàng bạc châu báu trong mộ, thứ hắn hứng thú nhất chính là các ghi chép văn hiến, chẳng những dốc lòng tra cứu đối chứng, mà còn ghi lại những thứ có giá trị.

Hiện tại trong phủ của Ngô Lương nhiều nhất chính là đám thẻ tre đến từ các ngôi mộ cổ khác nhau.

Những lúc bình thường không có mộ để đào, hắn sẽ cùng Vu Cát ngồi lì trong căn phòng chứa thẻ tre, xem cả ngày trời, đúng là có chút ý tứ quên ăn quên ngủ...

Nghe những lời mang tính trêu chọc của Ngô Lương, trên mặt Thủy Quỷ thoáng qua một nét khao khát.

Tuy nhiên khi nàng nhìn lại phía Hà Thần, không biết vì sao lại đột nhiên vùng vẫy lắc đầu, hoàn toàn là ý từ chối "thiện ý" của Ngô Lương.

Cư nhiên không có tác dụng?

Ngô Lương ngẩn người, ý đồ trong những lời này của hắn quả thực khá lộ liễu, hắn chính là muốn làm rõ thân phận của Thủy Quỷ cũng như mối quan hệ với Hà Thần.

Nhưng đồng thời hắn cũng thực sự không có ý xấu gì.

Làm vậy bất kể là đối với Hà Thần hay Thủy Quỷ đều không có hại gì, trái lại còn tăng thêm chút cảm giác nghi thức cho tình nghĩa của họ.

Dù sao theo hắn biết, phụ nữ vẫn khá chú trọng cảm giác nghi thức.

Giống như hậu thế có ngày kỷ niệm quen nhau, ngày kỷ niệm yêu nhau, kỷ niệm ngày cưới, sinh nhật... những ngày thường bị cánh đàn ông thô lỗ quên béng hoặc xem nhẹ, hay những chuyện đặc biệt từng xảy ra giữa hai người, gần như cô gái nào cũng có thể kể vanh vách, qua đó đủ thấy tầm quan trọng của nó.

Nhưng Thủy Quỷ này dường như hơi khác.

Nếu không phải do quan niệm khác biệt của thời đại, thì có lẽ là do trải nghiệm và thân phận của Thủy Quỷ khác biệt với người bình thường mà sinh ra biến đổi.

Ngô Lương nghiêng về vế sau hơn.

Bởi lẽ những người cùng thời đại này như Bạch Tinh Tinh và Văn Nhân Chiêu, hay mười mỹ nhân trong phủ, trên người họ ít nhiều vẫn biểu hiện sự chú trọng đến nghi thức, chỉ là có lẽ vì địa vị xã hội nên không rõ ràng như hậu thế mà thôi.

Vậy nên...

Ngô Lương đang nghĩ xem nên tiếp tục nói gì để Thủy Quỷ và Hà Thần ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ. "Lập!" Hà Thần không biết vì sao đột nhiên đổi ý. "Hả?" Ngô Lương tưởng mình nghe nhầm, ngẩng đầu kinh ngạc nhìn Hà Thần.

Nhưng Hà Thần không nhìn hắn, mà với vẻ mặt trịnh trọng nhìn Thủy Quỷ, chính sắc nói: "Ta nói lập truyện!

Nàng ở trong địa cung tối tăm này bầu bạn với ta mười bảy năm, mười bảy năm này là những ngày duy nhất trong mấy trăm năm qua ta còn cảm giác được mình còn sống.

Sẽ có ngày nàng đi trước ta, ta chẳng có gì cho nàng, cũng chẳng cho nàng được cái gì, dù thế nào cũng phải cho nàng một danh phận, để đám tặc nhân và thế nhân này làm chứng cho chúng ta đi." "Nha ——" Lời vừa dứt, Ngô Lương rõ ràng cảm nhận được thân thể Thủy Quỷ trong lòng run bắn lên một cái, trong miệng phát ra một tiếng kêu khàn đặc mà run rẩy.

Ngô Lương không hiểu ý của Thủy Quỷ, nhưng từ tiếng kêu này, hắn cảm nhận được sâu sắc những cung bậc cảm xúc chứa đựng trong đó. "Lộp bộp!" Một giọt chất lỏng ấm nóng nhỏ xuống tay Ngô Lương đang bóp cổ Thủy Quỷ.

Ngô Lương nghiêng đầu nhìn sang mặt Thủy Quỷ.

Không biết từ lúc nào, trên khuôn mặt trắng bệch gầy gò của nó đã phủ đầy vệt nước mắt, những giọt lệ lớn như hạt đậu không ngừng trào ra từ đôi mắt có con ngươi đen cực lớn kia.

Nếu là trước kia, Ngô Lương nhìn thấy khuôn mặt này chỉ thấy sợ hãi và bất an.

Nhưng lúc này đây, trong lòng Ngô Lương lại là một cảm xúc khác.

Điều này tuyệt đối không phải vì Thủy Quỷ rất yếu, yếu đến mức ngay cả hắn cũng dễ dàng chế phục... mà là hắn càng ngày càng thấy Thủy Quỷ có lẽ chính là một con người, một người có thân phận vô cùng đáng thương, nếu không nàng đã chẳng xuất hiện trong cái địa cung tối tăm này. "Nha..." Vừa khóc, Thủy Quỷ vừa vùng vẫy, vẫn không ngừng lắc đầu với Hà Thần. "Không cần nói nữa, ý ta đã quyết." Hà Thần với vẻ mặt nghiêm túc nói, "Tên mâu tặc này nói

không sai, lập truyện cho nàng đối với ta mà nói chẳng có gì xấu, nhưng với nàng lại rất quan trọng.

Từ khi ta thành ra bộ dạng này, trí nhớ ngày càng kém đi, đợi khi nàng không còn trên cõi đời này nữa, có lẽ chẳng bao lâu sau ta sẽ hoàn toàn quên mất nàng, có người thay ta nhớ kỹ nàng, chưa hẳn không phải chuyện tốt." "..." Lần này Thủy Quỷ vẫn lắc đầu, nhưng biên độ nhỏ hơn một chút.

Đồng thời đôi chân nàng có chút nhũn ra, khiến Ngô Lương vừa phải bóp vừa phải tốn chút sức để đỡ lấy nàng, may mà thân thể Thủy Quỷ cũng không nặng lắm. "Mâu tặc, tiếp theo những lời ta nói ngươi phải nhớ cho kỹ từng chữ một, nếu dám sai sót một câu, hay sau khi ra ngoài bịa đặt lung tung, ta định không tha cho ngươi!" Hà Thần cuối cùng lại dùng giọng điệu vô cùng cường ngạnh nói với Ngô Lương. "Không dám không dám, việc này liên quan đến đạo đức nghề nghiệp của tiểu nhân, tiểu nhân tự nhiên phải đối đãi nghiêm túc." Ngô Lương vội vàng gật đầu cười bồi.

Trong lòng hắn hiểu rõ, Hà Thần đồng ý để hắn lập truyện cho Thủy Quỷ là chuyện một mũi tên trúng hai đích.

Một là có thể thỏa mãn tính tò mò của mình; hai là càng đảm bảo an toàn cho hắn và Phường Nhân Quân, suy cho cùng việc lập truyện là chuyện sau khi ra ngoài mới thực hiện được.

Tuy nhiên hắn cũng sẽ không vì thế mà nới lỏng cảnh giác, càng không dễ dàng thả Thủy Quỷ ra, đây là chỗ dựa lớn nhất của họ hiện tại, chỉ cần không có nó, Hà Thần có thể nuốt lời bất cứ lúc nào.

Nói xong, Ngô Lương quay đầu nháy mắt với Lâm Trùng Lữ Công xa: "Lão tiên sinh, ghi chép lại từng chữ một, đừng phụ sự tin tưởng của Công Thâu tiên sinh đối với chúng ta." "Được rồi." Vu Cát đáp một tiếng, vội vàng lấy giấy bút ra chuẩn bị sẵn sàng. "Ngươi mà

cũng có đạo đức để nói sao?" Hà Thần đột nhiên mỉa mai Ngô Lương một câu. "Phụt!" Không ngờ Hà Thần lại có thể nói ra lời này, Bạch Tinh Tinh không nhịn được mà bật cười thành tiếng.

Khoảnh khắc này bầu không khí căng thẳng lại dịu đi không ít.

Ngô Lương quay đầu lườm Bạch Tinh Tinh một cái, vẫn cố gắng biện minh cho mình: "Công Thâu tiên sinh, lời không thể nói thế được, ta đây ấy mà..." "Không cần giải thích với ta, đúng sai tự có thế nhân phán xét, huống hồ ta cũng chẳng phải bậc có đức gì..." Hà Thần đã ngắt lời hắn, trực tiếp hồi tưởng đi vào chủ đề chính, "Tên mâu tặc gian trá như ngươi chắc hẳn đã đoán ra rồi, nàng thực ra không thuộc về Công Thâu Trủng, nàng cũng giống như bọn ngươi, là một con người bằng xương bằng thịt, nếu không ngươi sao dám bắt giữ nàng để uy hiếp ta." "Nàng tên là Triệu Bình, chữ Bình trong bèo trôi (phù bình)." "Ngươi cũng thấy rồi đó, nàng mất lưỡi nên không thể nói chuyện, lại không biết chữ, khi đến Công Thâu Trủng còn không viết nổi tên mình cho tử tế, cái tên này là ta dựa trên những nét chữ sai sót be bét của nàng mà suy đoán ra." "Ngươi đã đến từ bên ngoài, chắc hẳn cũng nghe danh về việc hiến tế cho Hà Thần chứ?" "Nàng chính là một trong những thê tử được đám người tự cho là đúng ngoài kia gửi tới để hiếu kính ta.

Những thê tử còn lại chắc lúc vào đây ngươi đã thấy rồi, đều đặt cùng đám kiệu khiêng kia, có kẻ đã hóa thành xương khô, kẻ gần nhất cũng đã thành xác thối...

Ta kéo thi thể của những tân nương và kiệu khiêng này vào đây, không phải thật sự coi họ là thê tử, chỉ là thấy những nữ tử này cũng là kẻ đáng thương, muốn cho họ một nơi an nghỉ, đừng để làm mồi cho tôm cá, cũng coi như thêm chút hơi người cho địa cung, tiêu khiển những ngày tháng vô vị của ta." "Chỉ có nàng, sau khi ta kéo nàng cùng chiếc kiệu chìm xuống đáy sông vào địa cung, nàng cư nhiên lại sống

lại một cách kỳ tích." "Lúc mới thấy nàng sống lại, ta cũng từng lo lắng nếu nàng trốn thoát sẽ làm lộ bí mật của địa cung, vì thế lập tức nảy sinh ý định giết nàng." "Tuy nhiên nàng thấy ta, lại tưởng đã xuống âm phủ, ta chính là sứ giả của âm ty, thấy ta muốn giết nàng, nàng vừa không sợ hãi cũng chẳng chạy trốn, trái lại biểu hiện vô cùng thản nhiên, như thể đã chấp nhận số phận." "Ta vốn dĩ đang buồn chán, thế là nảy sinh ý định cố ý thử nàng, đặc biệt giải thích cho nàng biết sự thật nàng chưa chết, và nói cho nàng biết ta có thể giúp nàng rời khỏi đây.

Nếu nàng thực sự muốn đi, ta sẽ lập tức dập tắt hy vọng của nàng rồi giết chết nàng." "Ngờ đâu nàng biết mình chưa chết, đặc biệt biết ta muốn đưa nàng ra ngoài, nàng trái lại sợ đến mức run cầm cập, ôm chặt lấy ta không ngừng lắc đầu.

Nàng tuy không thể nói, nhưng ta biết ý nàng, nàng cư nhiên đang khẩn cầu ta đừng đưa nàng ra ngoài..." "Đây là người sống đầu tiên thấy ta mà không những không sợ, trái lại còn khẩn cầu ta cho ở lại địa cung này." "Ta biết địa cung này ngoài con sông ngầm này ra thì không còn lối thoát nào khác, còn lối đi mà Vũ Văn Nghiệt Đồ đào phía trên kia, nếu không có người ngoài tiếp ứng, chỉ dựa vào mình nàng tuyệt đối không thể trốn thoát.

Thế là, chắc do lâu ngày không gặp người nên có chút phiền muộn, ta cư nhiên ma xui quỷ khiến thế nào lại đồng ý để nàng ở lại." "Từ đó về sau, nàng liền ở lại nơi này." "Ngày thường ta bắt ít cá tôm mang lên bờ cho nàng ăn, nàng cũng rất nghe lời, không bao giờ chạy lung tung trong địa cung.

Nếu thỉnh thoảng ta lên bờ, nàng còn đến bên cạnh ta, tận tâm nhổ đi những lớp rong rêu, tảo và trai hến bám trên thân ta quanh năm suốt tháng." "Dần dần, ta lại quen với sự bầu bạn của nàng." "Lúc rảnh rỗi, ta còn gọi nàng đến bên cạnh, vì ngôn ngữ bất đồng, mà ta thì

thực sự buồn chán, thế là bắt đầu từ từ dạy nàng biết chữ.

Như vậy nàng có thể diễn đạt cho ta những ý tứ phức tạp, và ta cũng có thể hiểu về quá khứ của nàng...

Không biết từ lúc nào, ta cư nhiên nảy sinh lòng hiếu kỳ về quá khứ của nàng, muốn tìm hiểu mọi thứ về nàng." "Cứ như thế bình an vô sự trôi qua vài năm, chính vì sự xuất hiện của nàng, những ngày tháng vô vị của ta cũng dần trở nên thú vị hơn." "Dần dần, nàng rốt cuộc cũng học được cách viết chữ." "Ta liền hỏi nàng, tại sao lúc đầu không chịu rời khỏi cái địa cung tối tăm này?" "Nàng nói, nơi này tuy hắc ám, nhưng lại quang minh hơn bên ngoài nhiều, bên ngoài mới thực sự là nơi tối tăm không thấy ánh mặt trời." "Ta lại hỏi nàng, lúc đầu tại sao nàng không sợ ta?" "Nàng nói, ta tuy tướng mạo hung ác đáng sợ, nhưng so với sự hung ác của đám dân làng ngoài kia thì chẳng thấm tháp gì.

Nàng đã thấy sự hung ác thực sự, so với ta thì đám dân làng đó mới thực sự là ác quỷ.

Nàng thà già chết trong địa cung này cũng vĩnh viễn không muốn gặp lại đám ác quỷ đó, không muốn quay lại nhân gian tối tăm kia nữa." Đó là câu chuyện giữa "Hà Thần" và "Thủy Quỷ".

Hóa ra Thủy Quỷ quả thực giống như những gì Ngô Lương dự đoán trước đó, căn bản không phải tà vật gì, mà chỉ là một cô gái đáng thương bị dân làng hiến tế cho "Hà Thần" trong nghi thức "Hà Thần thú thân".

Đối với quyết định của Thủy Quỷ thà nguyện ở lại trong địa cung làm bạn với Hà Thần vốn chẳng thể coi là người tình, cũng tuyệt đối không muốn quay lại thế giới bên ngoài, Ngô Lương bày tỏ sự thấu hiểu, đồng thời trong lòng cũng có chút bùi ngùi.

Ta hoàn toàn có thể tưởng tượng được Thủy Quỷ đã từng trải qua

những gì.

Cắt lưỡi, tế sông...

đó là những việc mà đám dân làng kia đã làm với nàng.

Trong thời đại mạng người như cỏ rác này, là một nữ tử yếu đuối, nếu không có gia thế và chỗ dựa đủ mạnh, nàng chắc chắn không có năng lực phản kháng lại những hành vi bạo ngược đó.

Giống như đứa trẻ trong nhà Doãn Kiện trước đây.

Doãn Kiện dù sao cũng là một binh tốt dưới trướng Tào lão bản, vậy mà cũng không có năng lực ngăn cản con mình bị bắt đi "đóng cọc sinh mạng", thậm chí ngay cả tính mạng của chính mình cũng sớm tối khó bảo toàn.

May mắn là khi gặp chuyện đó, Doãn Kiện đã gặp được Ngô Lương.

Chương 321

Còn Thủy Quỷ lại chỉ có thể bị ép buộc gánh chịu tất cả.

Sau khi chịu đựng những hành vi bạo ngược phi nhân tính đó, đối với Thủy Quỷ mà nói, chọn ở lại địa cung này bầu bạn với Hà Thần không nghi ngờ gì chính là nơi quy túc tốt nhất. "..." Nghe xong lời của Hà Thần, mọi người cũng lần lượt chìm vào im lặng.

Là những người bản địa của thời đại này, những chuyện tương tự chắc chắn họ đã nghe qua không ít, thậm chí có người có lẽ còn tận mắt chứng kiến.

Cũng chính vì thế, họ càng dễ dàng thấu hiểu vì sao Thủy Quỷ lại đưa ra lựa chọn như vậy, vì sao nàng có thể viết ra những lời như thế với Hà Thần.

Thiên địa bất nhân, dĩ vạn vật vi sô cẩu.

Đối mặt với những chuyện như vậy, đa số họ cũng không thể phản kháng, càng không có năng lực giúp đỡ những người đáng thương kia, thậm chí đôi khi còn không đắc dĩ phải trở thành một thành viên trong đám dân làng đó, giả vờ như mình không quan tâm, giả vờ như mình gia nhập vào cuộc cuồng hoan, để tránh bạo hành giáng xuống đầu mình.

Lúc này đây, ngực mỗi người đều ít nhiều thấy ngột ngạt. "Nơi này tuy hắc ám, nhưng lại quang minh hơn bên ngoài rất nhiều..." Câu nói này của Thủy Quỷ tuy thông tục dễ hiểu, so với văn tài của những văn nhân mặc khách thì còn kém xa, nhưng lại sâu sắc hơn hẳn những lời rên rỉ vô bệnh của kẻ nhàn hạ, đánh thẳng vào tâm linh mỗi người.

Ở thời đại thế này, họ và gia nhân cũng không cách nào giữ mình trong sạch, chỉ có thể cố ảnh tự liên... "Hóa ra là vậy." Trong lúc im

lặng, Ngô Lương bỗng nhiên lại chỉ vào những "người không hồn" bị Hà Thần chắn ở phía sau một cách không hợp thời, ném ra một vấn đề có thể khiến đối phương khó xử: "Có thể thấy Công Thâu tiên sinh cũng có lòng trắc ẩn, điều này khiến ta tò mò, những 'cọc tuyệt hộ' mà tiên sinh đóng năm đó lại là chuyện thế nào?" "Ta đã nói trước đó, đây là một cuộc thử nghiệm vĩ đại chưa từng có!" Đối mặt với câu hỏi này, trên mặt Hà Thần không hề có vẻ hối lỗi, mà vô cùng nghiêm túc nói: "Vì cuộc thử nghiệm này, ta sẵn sàng trả bất cứ giá nào.

Những 'cọc tuyệt hộ' này đều là đệ tử môn hạ của ta tự nguyện hiến thân, tuyệt không có ai bị ép buộc.

Ngay cả chính ta cũng không chút do dự nhảy xuống tường thành, cam nguyện làm tiên phong cho cuộc thử nghiệm vĩ đại này...

Như ngươi thấy đó, cuộc thử nghiệm của ta đã thành công, vì vậy dù là ta hay những 'cọc tuyệt hộ' này, đều chết rất xứng đáng!" "Đó chẳng qua là ý nguyện của ngươi và những đệ tử đó mà thôi, còn ý nguyện của những 'cọc tuyệt hộ' kia ngươi đã từng hỏi qua chưa?" Ngô Lương nhìn thẳng vào Hà Thần vặn hỏi: "Trước đó ta đã thấy một số chữ viết trong một chiếc quan tài thụ táng, nội dung của những chữ viết đó chắc hẳn Công Thâu tiên sinh cũng nên xem qua chứ?" "..." Hà Thần tức thì không nói được lời nào, một lát sau bỗng trở nên não nề, trừng mắt quát lớn: "Ngươi thì hiểu cái gì!

Bất cứ cuộc thử nghiệm nào cũng cần phải trả giá tương ứng, ngay cả việc tạo ra một món đồ mộc hoàn mỹ cũng phải tốn bao nhiêu gỗ để thử nghiệm mới hoàn thành được.

Vì vậy ta tuyệt đối không hối hận về quyết định năm đó, ngươi đừng nói nhiều nữa!" Đây là thẹn quá hóa giận rồi.

Ngô Lương có thể tưởng tượng được tâm cảnh của Hà Thần lúc này, nếu không phải trong thâm tâm vẫn còn một chút áy náy về

chuyện này, biểu hiện của Hà Thần sẽ lý trực khí tráng hơn nhiều, ít nhất không cần phải bỗng nhiên kích động như vậy, cứ như bị ta vạch trần nhược điểm. "Có lẽ vậy." Ngô Lương cười không có ý kiến gì, có những việc chỉ cần nói đến đó là được, không cần thiết phải tiếp tục đào sâu kích thích lão ta trong tình huống này, chuyển sang hỏi một vấn đề khác mà mình hứng thú hơn: "Công Thâu tiên sinh, ta còn một việc chưa rõ, dân gian truyền thuyết ngươi đã hạ lời nguyền lên 'Công Thâu Kinh', bất cứ ai tu tập 'Công Thâu Kinh' nhất định phải gánh chịu lời nguyền, chuyện này là thật hay giả?" "Ngươi không tin?" Hà Thần không đáp mà hỏi ngược lại. "Cá nhân ta thiên về hướng đây là màn sương mù ngươi tung ra để kéo dài sự truyền thừa của tượng sư.

Ngươi tiên công khai phát biểu đã hạ lời nguyền lên 'Công Thâu Kinh', sau đó lệnh cho một bộ phận đệ tử hiến dâng con cái để đóng 'cọc tuyệt hộ', từ đó khiến thuyết 'lời nguyền' trở thành sự thực, làm cho những kẻ có tâm địa bất chính không dám tu tập 'Công Thâu Kinh' nữa, càng không dám dùng 'Công Thâu Kinh' để hại người." Ngô Lương nói thẳng ra suy đoán của mình. "Ngươi nghĩ rằng, chỉ thiết lập một màn sương mù như vậy là có thể ngăn cản những kẻ có tâm địa bất chính lợi dụng 'Công Thâu Kinh' để cầu danh trục lợi sao?" Hà Thần bỗng cười rộ lên, vặn hỏi Ngô Lương một câu quan hệ đến nhân tính. "..." Ngô Lương tức thì á khẩu.

Ta không khỏi nhớ tới một đoạn trong cuốn 'Tư bản luận' ở hậu thế: "Nếu có 10% lợi nhuận, nó sẽ đảm bảo được sử dụng khắp nơi; có 20% lợi nhuận, nó sẽ trở nên năng nổ; có 50% lợi nhuận, nó sẽ mạo hiểm; có 100% lợi nhuận, nó dám chà đạp lên mọi luật lệ nhân gian; có 300% lợi nhuận, nó dám phạm bất cứ tội ác nào, thậm chí cả nguy cơ bị treo cổ." Chữ "nó" ở đây hoàn toàn có thể dùng để chỉ "Công Thâu Kinh" và những kẻ tâm địa bất chính kia.

Không nghi ngờ gì, nếu "Công Thâu Kinh" bị lợi dụng để tống tiền

và ép buộc người khác, lợi nhuận tạo ra chắc chắn vượt quá 300%, điều này đủ khiến một số người vì lợi ích trước mắt mà phớt lờ ảnh hưởng của "lời nguyền".

Cho nên, nếu lời nguyền của "Công Thâu Kinh" chỉ là sương mù, thì e rằng nó đã không bị thất truyền, mà qua hàng trăm năm, tám phần là đã sớm bị người ta nhìn thấu, một lần nữa trở thành "võ lâm bí tịch" được thợ thủ công săn đón.

Nghĩa là lời nguyền của "Công Thâu Kinh" cực kỳ có khả năng là thật sự tồn tại, những suy luận của Ngô Lương dựa trên "cọc tuyệt hộ" có lẽ mới chính là rơi vào "màn sương mù". "Vậy nên, lời nguyền của 'Công Thâu Kinh' rốt cuộc có tồn tại hay không?" Ngô Lương đã lĩnh hội được ý tứ trong lời của Hà Thần, nhưng vẫn muốn nhận được một câu trả lời chính xác từ miệng lão. "Ha ha, đây chẳng giống lời của một người tài năng có thể tiến vào mộ Công Thâu, suy luận ra nhược điểm của 'Mộc Thước', lại còn phá giải được 'Cơ phong' của ta hỏi ra chút nào." Hà Thần vẫn nhe răng cười, nói một cách lấp lửng. "Công Thâu tiên sinh giáo huấn phải, là ta quá chấp niệm rồi." Ngô Lương cuối cùng cũng lĩnh hội sâu sắc, cùng lão nhìn nhau cười, thi lễ rồi không hỏi thêm nữa.

Tuy nhiên cuộc đối thoại của hai người lại khiến mọi người trên xe Lâm Trùng Lữ Công nghe mà mịt mờ như sương khói. "Lão tiên sinh, vậy Hữu Tài ca ca và Công Thâu Ban đánh đố nửa ngày trời, cái lời nguyền đó rốt cuộc là có hay không?" Gia Cát Lượng vẻ mặt tò mò ghé sát bên người Vu Cát, hạ thấp giọng hỏi nhỏ. "Công Thâu Ban tuy không nói rõ, nhưng theo hiểu biết của lão phu, chắc là có." Vu Cát vuốt râu, cau mày nói. "Nếu thực sự có, lão cứ nói thẳng là được, việc gì phải cùng Hữu Tài ca ca bày trò huyền bí, chẳng phải là cởi quần đánh rắm sao?" Gia Cát Lượng lại hỏi. "Cái này... ngươi phải hỏi Công Thâu Ban chứ, lão phu sao biết lão rốt cuộc nghĩ gì, hoặc giả lão

chính là thích cởi quần đánh rắm thì sao?" Vu Cát rất có tư tưởng mà giáo đạo Gia Cát Lượng: "Nhưng nếu đổi lại là lão phu, lão phu cũng sẽ không nói rõ, như vậy chẳng những không làm mất khí thế, mà còn khiến lão phu có vẻ cao thâm mạc trắc, ngươi học hỏi thêm chút đi, sau này chắc chắn dùng tới." "Ồ, đa tạ lão tiên sinh chỉ điểm..." Gia Cát Lượng như có điều suy nghĩ gật đầu, rõ ràng là đã nghe lọt lời của Vu Cát vào tâm trí. "Cái lão đồng tử nhà ngươi, dạy thì phải dạy điều tốt, sao lại truyền thụ cho nó những thuật lừa gạt giang hồ đó, thật là lão không đứng đắn." Nghe thấy cuộc đối thoại của Gia Cát Lượng và Vu Cát, Dương Vạn Lý tức thì lại lên tinh thần, theo thói quen mà công kích. "Thất phu ngươi thì biết cái gì, đây đều là đạo sinh tồn của lão phu, nếu là người khác thì dù có quỳ xuống cầu xin lão phu, lão phu cũng chưa chắc nguyện ý truyền thụ đâu." Vu Cát mỉa mai ngược lại: "Hơn nữa, hạng thất phu bất học vô thuật như ngươi, e rằng ngay cả thâm ý trong lời nói giữa Công tử và Công Thâu Ban cũng chưa chắc nghe hiểu chứ?" "Ai nói ta không hiểu, ta đã sớm nghe hiểu rồi!" Dương Vạn Lý ưỡn ngực, chính sắc nói: "Theo ta thấy, đã là Công Thâu Ban và Công tử đều không nói rõ, thì lời nguyền này chắc chắn là hư ảo, nhất định là có ẩn tình khác không tiện công bố cho mọi người biết." Ngay lúc này. "Hóa ra là thế..." Tôn Nghiệp, truyền nhân nửa mùa của 'Công Thâu Kinh' bỗng nhiên như hiểu ra điều gì, lộ ra vẻ bừng tỉnh đại ngộ, lẩm bẩm tự nói.

Sau đó hắn không biết tại sao lại gượng gạo bò xuống từ xe Lâm Trùng Lữ Công, bước đi lảo đảo đến trước mặt Hà Thần, "bịch" một tiếng quỳ xuống đất, phủ phục sám hối: "Hậu duệ nghiệt đồ Tôn Nghiệp, đa tạ tổ sư gia chỉ điểm!" "Chuyện này..." Mọi người thấy vậy lại ngẩn ra, nhìn nhau ngơ ngác.

Hà Thần chỉ điểm hắn từ lúc nào, và rốt cuộc hắn đã ngộ ra được gì từ những lời lấp lửng kia mà bỗng nhiên hướng Hà Thần quỳ lạy

cảm tạ.

Cho nên, bây giờ có phải nên đề phòng hắn một chút không?

Tránh việc hắn cùng Hà Thần đồng lòng, làm ra chuyện bất lợi cho Công tử và chúng ta?

Nghĩ vậy, Điển Vi, người trước đó đã nhảy xuống xe đứng bên cạnh Ngô Lương để hộ vệ, đã theo bản năng đứng chắn giữa Ngô Lương và Tôn Nghiệp.

Cuối cùng, Ngô Lương cũng đạt được thỏa thuận với Hà Thần.

Nhóm Ngô Lương sẽ được Hà Thần hộ tống một quãng đường để rời khỏi địa cung, đợi đến khi tới đoạn thông đạo ban đầu nằm sau bức bình phong, khi Hà Thần do thể hình hạn chế không thể vào được nữa, Ngô Lương mới trả Thủy Quỷ lại cho lão.

Hà Thần hiểu được sự lo ngại của Ngô Lương, nên cũng không đưa ra dị nghị.

Trong quá trình này, Ngô Lương không đề xuất ý định đưa Thủy Quỷ cùng ra ngoài để giúp nàng trở về xã hội loài người.

Ta đồng cảm với ngộ của Thủy Quỷ, cũng hoàn toàn có năng lực cung cấp cho nàng một cuộc sống ổn định.

Sở dĩ không đề cập tới, không phải vì sợ Hà Thần không tình nguyện rồi lật mặt, mà là đứng ở góc độ của Thủy Quỷ mà thiết thân suy nghĩ.

Cuộc sống ám vô thiên nhật quanh năm đã khiến cơ thể và tâm lý của nàng phát sinh biến hóa cực lớn.

Một người như vậy đã rất khó thích nghi với cuộc sống bên ngoài, thậm chí ngay cả ánh mặt trời vốn bình thường nhất đối với người thường, e rằng cũng sẽ trở thành lưỡi dao sắc bén giết chết nàng, chứ

đừng nói đến những yếu tố tâm lý khác do ngoại hình dị thường hiện tại gây ra mà ngay cả Ngô Lương cũng không cách nào kiểm soát.

Hậu thế không thiếu những ví dụ tương tự, những người rời xa xã hội loài người nhiều năm, kết cục cuối cùng đều không mấy tốt đẹp.

Đồng thời, Hà Thần cũng không nhắc đến chuyện "Hộp báu Tỳ Hưu".

Lão đã sớm nhìn thấy chiếc hộp được Bạch Tinh Tinh ôm trong tay, thứ này kích cỡ không quá lớn nhưng cũng tuyệt đối không nhỏ, căn bản không thể giấu đi được.

Mà đó vốn là đồ tùy táng của Hà Thần, hơn nữa là món đồ tùy táng duy nhất trong quan quách, rõ ràng đó là thứ lão coi trọng nhất khi còn sống, không thể nào không nhận ra.

Nhưng lão cũng chỉ lướt qua, không hề đặc biệt nhắc tới, cũng không yêu cầu bọn họ để lại hộp báu.

Về điểm này, trong lòng mọi người tự nhiên có chút kỳ quái.

Tuy nhiên họ cũng không chủ động hỏi Hà Thần, đây là thứ duy nhất bọn họ có thể mang đi được từ mộ Công Thâu, tốn bao nhiêu sức lực, họ tự nhiên không muốn dễ dàng từ bỏ, vạn nhất Hà Thần vốn không chú ý tới, họ hỏi ra lại khiến lão nhận thấy và cưỡng ép đòi lại thì sao?

Thế là mọi người mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, thống nhất giữ im lặng trong ăn ý.

Trong lúc đó, Tôn Nghiệp cũng không có hành động gì bất thường, quá trình rút lui diễn ra vô cùng hài hòa.

Khoảng một canh giờ sau.

Cả nhóm đã một lần nữa quay lại trước đoạn thông đạo hẹp lúc đầu tiến vào địa cung.

Ngô Lương lệnh cho mọi người vào thông đạo trước, mình thì khống chế Thủy Quỷ ở lại cuối cùng.

Đợi đến khi người cuối cùng đã vào thông đạo, Ngô Lương mới ném chiếc chìa khóa cửa đồng lớn lấy từ Tôn Nghiệp ra trước mặt Hà Thần. "Duang!" Hà Thần nhấc một chân trước lên dẫm mạnh một cái, chiếc chìa khóa hình đĩa đó liền biến thành một miếng sắt dẹt: "Ta đã tuân thủ cam kết, ngươi cũng nên thực hiện lời hứa rồi." "Ta còn một vấn đề cuối cùng." Ngô Lương vẫn chưa thả Thủy Quỷ ra, mà vẻ mặt xảo quyệt hỏi: "Cái 'Hộp báu Tỳ Hưu' đó phải mở thế nào?

Chỉ cần các hạ nói ra, ta lập tức hoàn trả nàng ấy." "Hộp báu Tỳ Hưu chỉ có một cơ hội mở duy nhất, nếu sai thì thứ bên trong sẽ lập tức bị tiêu hủy.

Ta có nói cho ngươi biết, ngươi có dám dễ dàng thử không?" Hà Thần không hề nổi giận, mà nở nụ cười hỏi ngược lại. "..." Ngô Lương á khẩu.

Ta quả thực không dám dễ dàng tin tưởng Hà Thần, càng không dám dễ dàng thử nghiệm, vì Hà Thần có đủ động cơ để hủy đi thứ bên trong. "Nhưng ta có thể cho ngươi biết, thứ tồn tại trong hộp báu đó chính là 'Công Thâu Kinh' do ta sáng tạo ra, bên trong chẳng những ghi lại những kỹ nghệ ta truyền thụ cho các đệ tử năm xưa, còn có không ít kỹ nghệ ta chưa từng dạy cho ai.

Nếu ngươi thực sự có bản lĩnh mở ra, vậy chứng minh 'Công Thâu Kinh' không nên bị thất truyền, đó là thiên ý mà ta cũng không cách nào kháng cự." Hà Thần dường như đã nhìn thấu Ngô Lương, cười ha hả nói: "Đi đi, ngươi tuy không phải hạng người nhân từ gì, nhưng đã đến nước này, người của ngươi đều đã sinh hoàn cả, ngươi

chắc chắn sẽ không ra tay với nàng ấy nữa, còn dùng nàng ấy uy hiếp ta làm gì?" Ngô Lương cũng kinh ngạc trước bản lĩnh nhìn người của Hà Thần, nhưng nghĩ lại, đây là một lão yêu quái đã sống mấy trăm năm, khi còn sống lại đạt được thành tựu to lớn như vậy, nếu không có chút bản lĩnh này mới là lạ.

Thế là: "Công Thâu tiên sinh, 'Công Thâu Kinh' ngay trước mắt, ta còn không biết mình sẽ vì muốn có được nó mà làm những gì đâu, tiên sinh có vẻ quá tự tin rồi đó?" Ngô Lương vẫn quyết định dọa dẫm Hà Thần một chút. "Hay là chúng ta đánh cược đi, nếu ngươi có thể lập tức ra tay giết nàng, ta sẽ nói cho ngươi cách mở đúng của 'Hộp báu Tỳ Hưu'.

Còn nếu ngươi không làm được, thì đừng có múa rìu qua mắt thợ trước mặt ta nữa, mau mau rời đi, ta không muốn nhìn ngươi thêm lần nào nữa." Hà Thần trái lại trở nên cứng rắn, vẻ mặt không hề quan tâm quay người đi. "Ha ha ha, không hổ là Công Thâu tiên sinh, xin từ biệt tại đây!" Ngô Lương cuối cùng không còn ôm tâm lý cầu may nữa, lập tức buông Thủy Quỷ ra rồi chắp tay với Hà Thần, quay người không thèm ngoảnh lại chui vào thông đạo bò ra ngoài.

Ra đến bên ngoài.

Điển Vi leo lên đỉnh vách đá theo sợi dây Tàm Thần Bảo Ti trước.

Sau đó những người khác lần lượt buộc dây, dưới sự trợ giúp của Điển Vi được kéo lên từng người, mọi chuyện đều vô cùng thuận lợi, không cần nói thêm.

Trên đường quay về thành Tương Dương, mọi người vẫn ít nói, đều đang hồi tưởng lại những gì vừa trải qua trong mộ Công Thâu, đặc biệt là những chi tiết mà Hà Thần không nói rõ.

Cuối cùng, vẫn là Gia Cát Lượng tiên phong không kìm được sự tò mò, ghé sát Ngô Lương hỏi: "Hữu Tài ca ca, đệ vẫn không nghĩ thông

suốt, lời nguyền của 'Công Thâu Kinh' rốt cuộc là thật hay giả?" "Thật." Ngô Lương khẳng định gật đầu. "Vậy đúng như Vu Cát lão tiên sinh nói, vừa rồi Công Thâu Ban chỉ là bày trò huyền bí để khiến mình có vẻ cao thâm mạc trắc hơn một chút sao?" Gia Cát Lượng tiếp tục hỏi.

Chương 322

"Cũng không hoàn toàn là vậy." Ngô Lương cười nói: "Theo hiểu biết của ta, thực ra cái gọi là lời nguyền của 'Công Thâu Kinh', nguyền rủa không phải bản thân cuốn kinh, mà là nhân tâm." Trong lúc nói chuyện, Ngô Lương lại nhìn sang Tôn Nghiệp ở cách đó không xa.

Khi ở trong mộ Công Thâu, hắn cũng có vẻ mặt bừng tỉnh đại ngộ, dường như đã ngộ ra hàm nghĩa trong lời của Lỗ Ban, chỉ là không biết có giống với cách hiểu của Ngô Lương hay không. "Đa tạ các hạ, nếu sớm gặp được ngài, sớm gặp được tổ sư gia, tiểu nhân đã không lầm đường lạc lối, hại người cuối cùng lại là hại mình..." Tôn Nghiệp cười khổ thi lễ với Ngô Lương, vừa cảm thán vừa có chút hối hận nói.

Điều này rõ ràng đã khẳng định cách nói của Ngô Lương. "Ồ..." Gia Cát Lượng như có điều suy nghĩ gật đầu, nhưng ngay sau đó lại hỏi một vấn đề sâu hơn: "Nhưng nếu cái bị nguyền rủa chỉ là nhân tâm, thì tại sao 'Công Thâu Kinh' vẫn bị thất truyền?" "Vì lòng người khó đoán." Ngô Lương biết Gia Cát Lượng đang ở tuổi thích hỏi đến cùng, cũng không thấy phiền mà kiên nhẫn giải thích: "Giàu không quá ba đời, câu nói này tuy không tuyệt đối nhưng cũng không phải là vô lý.

Tài phú cầm trong tay còn như vậy, lòng người cách một lớp da lại càng khó nắm bắt.

Mấy trăm năm thời gian đủ để truyền mười mấy thậm chí vài chục đời người, chỉ cần trong một đời có kẻ tâm thuật bất chính, 'Công Thâu Kinh' sẽ không thể truyền thừa tiếp được nữa, việc thất truyền chỉ là chuyện sớm muộn thôi." "Hóa ra là vậy, đệ hình như

hiểu rồi." Gia Cát Lượng cuối cùng cũng không hỏi thêm nữa, lẳng lặng lui sang một bên để tiêu hóa.

Ngô Lương thì chủ động đến bên cạnh Tôn Nghiệp, tiếp tục nói: "Xem dáng vẻ của Tôn tiên sinh, dường như tâm sự rất nặng nề nhỉ." "Các hạ không cần phải an ủi tiểu nhân." Tôn Nghiệp vẫn cười khổ lắc đầu, giọng khàn khàn nói: "Giờ đây tiểu nhân đã hiểu, tuy tổ tiên tiểu nhân bị tổ sư gia đóng 'cọc tuyệt hộ', nhưng sau đó tổ tiên đã đào cọc lên, lại được cao nhân chỉ điểm, cái 'cọc tuyệt hộ' này đã không đến mức khiến nhà ta tuyệt tự, nhờ thế mới truyền được đến đời tiểu nhân." "Mặt khác, tổ tiên tiểu nhân tuy có ý đồ xấu với 'Công Thâu Kinh', dẫn đến việc sau khi tổ sư gia chết đã làm một số việc bất kính, nhưng lại chưa từng lợi dụng 'Công Thâu Kinh' để hại người khác, ít nhất cũng không tính là tâm thuật bất chính, nhờ vậy mới tránh được lời nguyền của 'Công Thâu Kinh', truyền được hương hỏa và kinh sách đến đời tiểu nhân." "Hai yếu tố đó thiếu một cái đều không được." "Duy chỉ đến đời tiểu nhân, tiểu nhân vì tư lợi cá nhân, rốt cuộc vẫn dùng 'Công Thâu Kinh' để làm điều ác, khiến lời nguyền giáng xuống đầu mình, trở thành tội nhân lớn nhất của gia tộc suốt mấy trăm năm qua." "Tự làm tự chịu, tiểu nhân không đáng để các hạ đồng tình, càng không dám xa cầu gia đình Hoàng gia lượng thứ, chỉ cầu trước khi chết có thể đích thân đến trước mộ những đứa trẻ vô tội bị tiểu nhân hại chết để tạ tội, như vậy chết đi mới có thể an tâm đôi chút." Nỗi đau lớn nhất là lòng đã chết.

Trạng thái của Tôn Nghiệp lúc này chính là như vậy, hắn giờ chỉ cầu một cái chết, bất kể Hoàng gia có nguyện ý xá miễn cho hắn hay không, hắn cũng khó thoát khỏi nỗi khổ của lời nguyền ngũ tệ tam khuyết, định sẵn là cô khổ linh đinh, cô độc đến già.

Mà một người chết đối với Ngô Lương thì chẳng có ích gì cả.

Chuyến đi này tiếp xúc với Tôn Nghiệp, Ngô Lương cũng có chút

hiểu biết về gã này, có thể thấy hắn thực ra không phải kẻ ác triệt để, cộng thêm lại là dị sĩ nắm giữ 'Công Thâu Kinh', nên ta đã sớm nảy sinh ý định chiêu mộ.

Không hy vọng gã này cứ thế dễ dàng chết đi.

Vì vậy, Ngô Lương còn cần tạo cho hắn một lý do để sống tiếp...

Khi trở lại Hoàng gia ở Tương Dương, đã là chuyện của ngày thứ hai.

Hoàng Thừa Ngạn và hai vị phu nhân tự nhiên đón tiếp họ vô cùng nhiệt tình, duy chỉ đối với Tôn Nghiệp vẫn còn oán niệm rất sâu, mỗi lần nhìn thấy hắn là sắc mặt lập tức trở nên lạnh lùng.

Tôn Nghiệp cũng thấy thẹn trong lòng, lẳng lặng đứng trong sân chờ đợi phán quyết.

Ngô Lương giả vờ như không thấy, sau khi khách sáo với Hoàng Thừa Ngạn vài câu liền đi thẳng vào chủ đề: "Hoàng tiên sinh, chuyến đi này Gia Cát hiền đệ và Hôn Nhi cô nương đã cùng nhau trải qua nhiều chuyện, hai người so với trước kia lại thân cận hơn nhiều, nhưng không biết tại sao lại ẩn ẩn cảm thấy có chút không điều hòa, nên ta đặc biệt mời lão tiên sinh bói cho hai người một quẻ, ngài đoán xem thế nào?" "Thế nào?" Hoàng Thừa Ngạn vội vàng hỏi.

Hai vị phu nhân cũng tức thì căng thẳng.

Trước đó Ngô Lương cầu hôn, họ rất hài lòng với gia thế của Gia Cát Lượng, cộng thêm ngoại hình của Hoàng Nguyệt Anh thực sự không mấy phù hợp với thẩm mỹ đương thời, nên đã hân hoan đồng ý hôn sự này.

Giờ đây Ngô Lương lại nói ra những lời như vậy, trông có vẻ như định đổi ý, tự nhiên khiến họ cảm thấy bất an. "?" Ngay cả Gia Cát Lượng và Hoàng Nguyệt Anh cũng đều lộ vẻ ngạc nhiên.

Đặc biệt là Gia Cát Lượng, trước đó người tác hợp hắn và Hoàng Nguyệt Anh là Ngô Lương, giờ đây nói ra những lời này cũng là Ngô Lương, hắn cũng không hiểu rõ Ngô Lương rốt cuộc có ý gì.

Quan trọng nhất là sau khi cùng nhau trải qua những chuyện này, Gia Cát Lượng đã phát hiện Hoàng Nguyệt Anh ngày càng hợp khẩu vị của mình, giờ bảo hắn rời xa Hoàng Nguyệt Anh, hắn cũng không nguyện ý đâu. "Lão tiên sinh, vẫn là để ngài nói đi." Ngô Lương cười cười, quay người giao sân khấu cho Vu Cát.

Mà Vu Cát cũng không phụ sự mong đợi, sau khi mỉm cười hiểu ý liền bước lên phía trước vuốt râu thao thao bất tuyệt: "Chuyến đi này lão phu đã quan sát kỹ cốt tướng của Gia Cát công tử và lệnh ái để suy luận ra mệnh cách của hai người, cả hai đều là mệnh Kiếm Phong Kim trong bát tự gặp Kim." "Kiếm Phong Kim, là do Bạch Đế nắm quyền, tôi luyện trăm lần mà thành, ánh hồng quang chiếu đến sao Đẩu, sao Ngưu, lưỡi kiếm trắng ngưng tụ trong sương tuyết." "Kiếm Phong Kim là kim mạnh nhất trong các loại kim, là tinh cương trăm lần tôi luyện, mà Kiếm Phong Kim gặp Kim trong bát tự lại càng là mệnh cách cứng nhất trong những cái cứng, dù kết hợp với mệnh cách nào cũng sẽ hình thành cục diện khắc chế.

Vì vậy hôn sự tuyệt đối không thể thảo suất, nếu không tất sẽ gặp phải các hung sát như Bình Đầu, Đại Bại, Phương Hại, Lung Ách, Phá Tự, Huyền Châm, tai họa chuyện hung liên tiếp không ngừng, chẳng những bất lợi cho bản thân, mà đối với tử tôn hậu đại và trưởng bối trong nhà cũng có ảnh hưởng." "Tuy nhiên..." "Đại để Kiếm Phong là kim sắc bén nhất, chỉ nghi gặp Đại Khê Thủy trong bát tự gặp Thủy.

Nếu trong cuộc hôn nhân này thêm loại nước này vào để điều hòa, thì lại là nhân duyên đại cát." "Như vậy cả hai đều là kim đã qua tôi luyện, lại có Đại Khê Thủy ở giữa điều hòa, mới có thể hình thành thế

cường cường liên thủ, chẳng những có thể phùng hung hóa cát, hanh thông không trở ngại, mà đối với tử tôn hậu đại và các bậc trưởng bối cũng có rất nhiều lợi ích, đây mới thực sự là lương duyên trời ban vậy." Nhìn xem!

Đây chính là công lực thâm hậu của lão đồng tử, đơn giản là mở miệng ra là nói được ngay, mà lại nói đâu ra đó khiến người ta tin phục, chưa bao giờ làm Ngô Lương thất vọng.

Chỉ có một điểm, Ngô Lương lại có chút kinh nghi.

Cái gọi là mệnh "Kiếm Phong Kim" và "Đại Khê Thủy" này, Ngô Lương ở hậu thế cũng đã từng nghe qua.

Ở một số địa phương trong dân gian vẫn còn truyền thống xem bói cho tân nhân trước khi kết hôn, trong đó sẽ dùng đến những cách nói mệnh lý tương tự.

Ngoài "Kiếm Phong Kim" và "Đại Khê Thủy", đây là một học thuyết mệnh lý ngũ hành, trong đó còn có một loạt các phân loại mệnh lý như "Lộ Bàng Thổ", "Lư Trung Hỏa"... tinh vi hơn nhiều so với "Mười hai con giáp" và "Mười hai cung hoàng đạo".

Nhưng theo ta được biết, thứ này hình như xuất phát từ cuốn 'Tam mệnh thông hội' xuất hiện vào triều Minh, tác giả là một tiến sĩ tên là Vạn Dân Anh, thời triều Thanh cuốn sách này còn được biên soạn vào 'Tứ khố toàn thư', nhờ vậy mà lưu truyền đến hậu thế.

Vì vậy Ngô Lương thực sự khó có thể tưởng tượng, những từ ngữ tương tự làm sao có thể thốt ra từ miệng Vu Cát vào cuối thời Đông Hán?

Nghĩ đi nghĩ lại dường như chỉ có một cách giải thích hợp lý.

Đó là loại học thuyết mệnh lý này thực chất xuất hiện rất sớm, chỉ là đến triều Minh mới được vị tiến sĩ tên "Vạn Dân Anh" đó viết thành

sách và lưu truyền rộng rãi trong dân gian.

Nhưng hiện tại rõ ràng không phải là lúc để xoáy sâu vào vấn đề này.

Đợi chuyện trước mắt xong xuôi, hỏi kỹ lại Vu Cát một phen, tự nhiên sẽ có đáp án. "Chuyện này..." Mọi người nghe xong những lời này của Vu Cát lại càng thêm mịt mờ.

Tuy nhiên họ cũng không phải là không hiểu gì cả, tóm tắt lại một chút sẽ phát hiện ra, ý của Vu Cát là hôn sự của Gia Cát Lượng và Hoàng Nguyệt Anh trong đó còn tồn tại một số hung sát, nhất định phải có một người mệnh "Đại Khê Thủy" đứng ra điều hòa, như vậy mới có thể phùng hung hóa cát, đại cát đại lợi.

Chỉ là hôn nhân vốn là chuyện của hai người, chẳng lẽ còn có thể đổi thành ba người không thành? "Ách... ta tuy đại khái hiểu được ý của lão tiên sinh, nhưng lại nghĩ không ra cách thao tác, cái 'Đại Khê Thủy' này cần phải điều hòa nhân duyên của hai đứa trẻ như thế nào?" Hoàng Thừa Ngạn nghĩ nửa ngày, cuối cùng cũng nắm bắt được điểm mấu chốt. "Thực ra nói khó cũng không khó." Vu Cát gật đầu, ra vẻ đạo mạo nói: "Chỉ cần tìm một người mệnh Đại Khê Thủy gặp Thủy trong bát tự đến làm chứng hôn cho hai người là được." "Hóa ra là thế." Chân mày Hoàng Thừa Ngạn cuối cùng cũng giãn ra đôi chút, trầm ngâm nói: "Hiện tại cách lúc Hôn Nhi cập kê còn ba năm nữa, hôn sự cũng là chuyện của ba năm sau, vẫn còn cơ hội để tìm kiếm người mệnh Đại Khê Thủy này." "Người mệnh Đại Khê Thủy thì dễ tìm, nhưng người mệnh Đại Khê Thủy gặp Thủy trong bát tự thì lại là số ít, nói là vạn người có một cũng không ngoa, e rằng cần phải tốn rất nhiều công sức.

Nếu thực sự không thể tìm được, hôn sự này chỉ có thể bãi bỏ, vạn lần không thể cố chấp làm liều." Vu Cát lập tức lại dội cho lão

một gáo nước lạnh.

Thực ra về vấn đề xử trí Tôn Nghiệp như thế nào, trước khi tới mộ Công Thâu, Hoàng Thừa Ngạn, Ngô Lương và Tôn Nghiệp đã sơ bộ đạt thành nhận thức chung.

Tôn Nghiệp sẽ bị đưa đến trước mộ ba đứa con trai nhà họ Hoàng để tạ tội, đền mạng.

Giờ đây Ngô Lương, vị ân nhân này lại đưa vấn đề này ra, Hoàng Thừa Ngạn còn tưởng Ngô Lương đã quên, đành phải trịnh trọng nhắc lại một lần nữa: "Sát nhân đền mạng, kẻ này cần phải tạ tội trước mộ ba đứa trẻ nhà ta, sau đó nếu hắn nguyện ý tự sát, ta cũng có thể chấp nhận, nếu không nguyện ý thì để ta tự tay động thủ.

Còn về hậu sự, ta có thể theo di nguyện của hắn, táng hắn bên cạnh phụ thân hắn là được." Lời này của Hoàng Thừa Ngạn nói rất hợp tình hợp lý, hậu sự của Tôn Nghiệp cũng được thu xếp nhân chí nghĩa tận.

Mọi người nghe xong nhao nhao gật đầu, đối với lồng ngực và con người của Hoàng Thừa Ngạn lại thêm vài phần kính trọng. "Đa tạ Hoàng tiên sinh thành toàn, tiểu nhân tạ tội xong cam nguyện tự sát!" Hoàng Thừa Ngạn biểu thái như vậy, ngược lại khiến Tôn Nghiệp càng thêm áy náy, lập tức quỳ sụp xuống đất bái lạy Hoàng Thừa Ngạn: "Nếu có kiếp sau, tiểu nhân nguyện làm trâu làm ngựa cho Hoàng tiên sinh để bù đắp lỗi lầm tiểu nhân đã phạm phải." Một kẻ nguyện đánh, một kẻ nguyện chịu.

Nhà họ Hoàng và Tôn Nghiệp cũng coi như đạt thành một loại hòa giải vào phút cuối, tuy không thể nói là vui vẻ cả làng, nhưng cũng là một kết cục tương đối viên mãn. "....." Chỉ có Hoàng Nguyệt Anh đứng bên cạnh, gương mặt non nớt thoáng hiện vẻ xoắn xuýt, đôi môi mấp máy như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn mím chặt môi

không xen vào.

Tôn Nghiệp là kẻ thù của nhà họ Hoàng không sai, hắn lý ra phải đền mạng cho ba người em trai đáng thương của nàng.

Thế nhưng những chuyện xảy ra trong mộ Công Thâu lần này đã khiến nàng có cảm giác hơi khác về Tôn Nghiệp.....

Hắn không những liều mạng cứu nàng, mà còn luôn dốc sức bảo vệ nàng chu toàn.

Cho nên hiện tại, Hoàng Nguyệt Anh không biết mình nên hận hắn, hay nên nói cho phụ thân biết những việc Tôn Nghiệp đã làm trong mộ Công Thâu để cầu tình cho hắn.

Vấn đề này đối với một Hoàng Nguyệt Anh còn nhỏ tuổi mà nói, quả thực có chút quá tầm.....

Đúng lúc này. "Hoàng tiên sinh, như vậy có phải là quá hời cho kẻ này không?" Ngô Lương đột nhiên lại lên tiếng hỏi. "?" Mọi người sững lại, lập tức nhìn Ngô Lương với vẻ mặt đầy kinh ngạc.

Trừ Vu Cát đã thông đồng trước đó, không ai biết suy nghĩ của Ngô Lương, do đó cũng không thể hiểu nổi vì sao Ngô Lương lại nói ra những lời như vậy.

Cách nhìn của họ đối với Tôn Nghiệp cũng rất phức tạp, hắn trước đó tuy lầm đường lạc lối gây ra bi kịch, nhưng trong mộ Công Thâu lại dốc sức bảo vệ Hoàng Nguyệt Anh để chuộc tội, dù những việc đó không đủ để xóa sạch mọi tội lỗi hắn đã phạm phải, nhưng nay cam nguyện tự sát tạ tội, cũng coi như đã dốc hết khả năng để bù đắp.

Mọi người tuy không đồng tình hay cầu tình cho hắn, nhưng trong lòng cũng không còn thống hận như trước.

Thế nên, mọi người không hiểu rõ Ngô Lương lúc này rốt cuộc có

ý gì.

Họ cũng coi như hiểu rõ con người Ngô Lương, hắn đôi khi tuy có chút vô sỉ, nhưng chuyện đại sự thì rất rạch ròi, đối với những người và việc tương tự luôn để lại một đường lui, không làm đến mức tuyệt đường. "Ngô giáo úy nói vậy là ý gì?" Hoàng Thừa Ngạn cũng khó hiểu hỏi. "Nhà họ Hoàng không những bị hắn hại mất ba mạng người, mà còn suýt chút nữa tuyệt hậu hoàn toàn, Hôn nhi cô nương cũng biến thành bộ dạng này, nếu chỉ để hắn lấy cái chết tạ tội, rõ ràng là quá hời cho hắn." Ngô Lương liếc nhìn Tôn Nghiệp một cái, nhe răng cười lộ ra hàm răng trắng hếu, nụ cười có phần tàn nhẫn: "Nhân từ với kẻ thù chính là tàn nhẫn với chính mình, vì vậy theo ý ta, Hoàng tiên sinh cần phải lấy răng đền răng, lấy mắt trả mắt, dùng hết mọi khốc hình trong thiên hạ lên người hắn, tóm lại tuyệt đối không thể để kẻ này chết quá thoải mái, như vậy mới có thể đòi lại công đạo cho ba đứa trẻ, để an ủi linh hồn của chúng trên trời!" "?" Mọi người trong lòng càng thêm kinh nghi.

Họ đột nhiên cảm thấy Ngô Lương trước mắt có chút xa lạ, thậm chí hoài nghi Ngô Lương có phải bị thứ bẩn thỉu nào nhập thân không, nên mới đột nhiên tính tình đại biến, nói ra những lời máu lạnh như vậy. "Hữu Tài ca ca?" Gia Cát Lượng càng không tự giác lùi lại một bước, cậu đi theo Ngô Lương thời gian ngắn nhất, hiểu biết về Ngô Lương cũng nông cạn nhất, lúc này nhìn thấy nụ cười trên mặt Ngô Lương, nghe thấy lời Ngô Lương nói, sau lưng bỗng dâng lên một luồng khí lạnh. "Chuyện này.....

Hoàng mỗ không am hiểu về khốc hình cho lắm, còn xin Ngô giáo úy chỉ giáo chi tiết." Hoàng Thừa Ngạn cả đời chưa từng làm chuyện gì tàn nhẫn, nghe Ngô Lương nói vậy, toàn thân cũng có chút không tự nhiên, nhưng lại không dám làm mất mặt Ngô Lương, đành phải nuốt nước miếng, cứng đầu ôm quyền nói. "Cái này ông hỏi đúng người

rồi đấy." Ngô Lương lập tức mặt mày hớn hở, hồng quang đầy mặt nói: "Chúng ta bắt đầu từ cái nhẹ nhất trước, trước tiên nhổ sạch móng tay của hắn, chính gọi là mười đầu ngón tay nối với tim, hành động này tuyệt đối có thể khiến hắn đau đến chết đi sống lại, tiếp đó lại đập nát từng ngón tay của hắn, để hắn biết thế nào là đau đớn nhân đôi, cứ thế sau một ngày, lại tìm thợ rèn đúc một cái bàn chải sắt, trên bàn chải cắm đầy đinh sắt sắc nhọn, quẹt một cái trên người hắn là có thể kéo xuống rất nhiều da thịt, nhưng lại không đến mức lấy mạng hắn ngay lập tức, ân.....

để ta nghĩ thêm xem, đúng rồi, chúng ta còn có thể....." "Ngô Hữu Tài!

Huynh rốt cuộc bị làm sao vậy, có phải bị ma ám rồi không?" Nghe đến đây, Bạch Tinh Tinh cuối cùng không thể nghe nổi nữa, nhịn không được lên tiếng ngăn cản, trên gương mặt xinh đẹp đầy vẻ không hiểu và lo lắng. "Ực!" Ngay cả Tôn Nghiệp trước đó đã chuẩn bị tâm lý chờ chết lúc này cũng mặt cắt không còn giọt máu.

Hắn đang nghĩ mình có nên không đợi đến lúc đến trước mộ ba đứa trẻ nhà họ Hoàng tạ tội nữa, tốt nhất hiện tại tìm cơ hội đâm đầu chết quách cho xong, nếu không tiếp theo sẽ là cảnh sống không bằng chết. "Tinh Tinh, nàng không hiểu đâu." Ngô Lương lại hùng hồn nói: "Chưa trải qua nỗi đau của người khác, chớ khuyên người ta thiện lương.

Tôn Nghiệp đã phạm tội ác như vậy với nhà họ Hoàng, đó là ba mạng người đấy, nếu không phải tình cờ gặp chúng ta, e rằng còn phải chịu nhiều khổ nạn hơn, gia phá người vong đều là chuyện sớm muộn, do đó bất kể Hoàng tiên sinh làm gì với Tôn Nghiệp đều không hề quá đáng." Nói xong, Ngô Lương lại lập tức nắm chặt lấy tay Hoàng Thừa Ngạn đang đầy vẻ hoảng sợ, cực kỳ nhiệt tình nói: "Hoàng tiên sinh, ta biết ông lòng dạ nhân hậu, chưa chắc đã hạ thủ

được, không sao, nếu ông thực sự không hạ thủ được, có thể giao việc này cho ta xử lý, loại chuyện này ta thạo nhất, xử trí hắn như thế nào chỉ cần ông nói một câu, là thông gia ta tự nhiên không thể chối từ trách nhiệm." "Ách....." Hoàng Thừa Ngạn thậm chí không dám rút tay mình ra khỏi tay Ngô Lương, ấp úng nửa ngày mới ngập ngừng nói: "Thực ra Hoàng mỗ đối với kẻ này cũng....." "Hiểu rồi, nếu Hoàng tiên sinh cũng có ý này, vậy thì bắt đầu từ việc nhổ móng tay trước đi!" Ngô Lương căn bản không cho Hoàng Thừa Ngạn cơ hội nói hết lời, lập tức lại quát Điển Vi: "Điển Vi, ngươi tới giữ chặt kẻ này, đừng để hắn vùng vẫy loạn xạ!" ".....

Tuân lệnh." Dẫu Điển Vi chưa bao giờ kháng mệnh, lúc này cũng hơi do dự một chút mới xắn tay áo tiến về phía Tôn Nghiệp.

Chương 323

"Khoan đã!" Sự tình đến nước này, Hoàng Nguyệt Anh cuối cùng không thể nhịn được nữa, vội vàng chạy lên phía trước vừa ngăn Ngô Lương, vừa cầu khẩn Hoàng Thừa Ngạn: "Cha ơi, cha mau nói một câu cứu ông ấy đi, ông ấy trước đó tuy bị mỡ heo che mắt hại gia đình ta, nhưng chuyến đi lần này lại liều mạng cứu con, vết thương trên vai kia chính là chịu thay con, nếu không phải ông ấy liều chết cứu giúp, con e là không về được nữa rồi." "Chuyện này..... lại có chuyện như vậy sao?

Con kể chi tiết xem nào." Hoàng Thừa Ngạn sững lại, vội vàng nói. "Sự việc là như vầy....." Hoàng Nguyệt Anh lập tức kể lại những trải nghiệm trong mộ Công Thâu, đặc biệt là những lời Tôn Nghiệp nói vào lúc tuyệt vọng nhất, Hoàng Nguyệt Anh càng là thuật lại không sót một chữ, sau khi nói xong lại bảo: "Cha, ông ấy tuy đã làm những hành vi ác độc đó với nhà ta, nhưng giờ đây cũng là chân tâm hối cải, con không cầu cha tha mạng cho ông ấy, chỉ cầu cha đừng hành hạ ông ấy." "....." Nghe xong những chuyện này, Hoàng Thừa Ngạn đã lộ vẻ lưỡng lự.

Trước đó Ngô Lương muốn Tôn Nghiệp không được chết tử tế, ông đã động lòng trắc ẩn.

Nay chính miệng Hoàng Nguyệt Anh nói ra những chuyện này, tự nhiên có hiệu quả hơn những người ngoài như Ngô Lương khuyên nhủ nhiều, Hoàng Thừa Ngạn lại càng không nỡ hạ thủ. "Quân tử, hay là....." Hai vị phu nhân cũng đi tới bên cạnh Hoàng Thừa Ngạn, thần sắc phức tạp nói nhỏ.

Một lát sau. "Haiz——" Hoàng Thừa Ngạn lại nhìn Tôn Nghiệp

đang mặt xám như tro một cái, cuối cùng thở dài một tiếng, nói với Ngô Lương: "Ngô giáo úy, theo ta thấy cái vụ khốc hình này cứ miễn đi, chỉ cần hắn tự sát tạ tội trước mộ con ta, Hoàng mỗ cũng an lòng rồi." "Nếu đã như vậy thì theo ý Hoàng tiên sinh đi." Ngô Lương lại tỏ vẻ tiếc nuối lắc đầu, ra hiệu cho Điển Vi lùi lại, quay đầu lại nói với Vu Cát: "Lão tiên sinh, việc tự sát tạ tội này có lẽ cũng nên có bài bản một chút, nếu không chết người trước mộ cũng là chuyện không cát lợi." "Đúng vậy." Vu Cát vội vàng tiến lên nói: "Vẫn cần kẻ này giao ra sinh thần bát tự cho lão hủ, lão hủ làm một buổi pháp sự, báo cáo trước với trời đất và vong hồn xem ai là người làm chuyện gì, như thế rồi mới bảo hắn tự sát, mới là thượng sách." "Tôn Nghiệp, ngươi có nguyện ý giao ra sinh thần bát tự không?" Ngô Lương nhìn Tôn Nghiệp hỏi. "Nguyện, nguyện ý." Tôn Nghiệp hiện tại chỉ cầu được chết một cách thoải mái, đâu dám trái ý Ngô Lương, vội vàng gật đầu xưng vâng.

Vu Cát thuận thế dâng giấy vàng và bút lông mang theo, bảo Tôn Nghiệp viết sinh thần bát tự và các thông tin khác lên đó.

Kết quả vừa mới viết xong. "Tê.....

Ngươi là mệnh Đại Khê Thủy?" Vu Cát nhìn nét chữ trên giấy vàng, gương mặt già nua lộ ra vẻ kinh nghi, sau đó lại nhắm mắt lại, một bàn tay đặt trước mặt tỉ mỉ bấm tính.

Cùng lúc đó, biểu cảm trên mặt lão cũng không ngừng biến hóa.

Lúc thì nhíu mày.

Lúc thì nghi hoặc.

Lúc thì kinh ngạc.

Lúc thì chấn kinh.

Một lát sau, khi Vu Cát mở mắt ra lần nữa, đã là vẻ mặt khó mà tin

nổi, nói với Ngô Lương một cách khá khoa trương: "Chuyện này.....

Công tử, lão hủ sống gần trăm năm, đây là lần đầu tiên gặp được chuyện trùng hợp như vậy, giản trực là quá bất khả tư nghị!" "Ý của lão tiên sinh là sao?" Ngô Lương khó hiểu hỏi. "Kẻ này lại chính là người mệnh Đại Khê Thủy có bát tự hợp thủy, nếu để hắn đứng ra chứng hôn cho Gia Cát công tử và Hôn nhi cô nương, có thể điều hòa cuộc hôn nhân của hai người, cậu nói xem chuyện này có phải trùng hợp cực kỳ không?" Vu Cát trịnh trọng nói. "Quả thực như vậy sao?" Ngô Lương sững lại.

Mọi người cũng sững sờ.

Kẻ thù không đội trời chung của nhà họ Hoàng, lại là quý nhân vạn người có một của Gia Cát Lượng và Hoàng Nguyệt Anh, bất kỳ ai cũng không ngờ tới lại có chuyện như vậy, đây đúng là chuyện lạ đời nhất thiên hạ! "Lão hủ xem mệnh cho người ta cả đời, chưa từng sai sót bao giờ." Vu Cát cực kỳ khẳng định nói. "Đây đúng là tạo hóa trêu ngươi, thiên hạ sao lại có chuyện trùng hợp như vậy....." Ngô Lương im lặng một hồi, cuối cùng lộ vẻ bất đắc dĩ lẩm bẩm một mình.

Ở phía bên kia.

Hoàng Thừa Ngạn và hai vị phu nhân cũng đầy vẻ kinh ngạc.

Họ hoàn toàn không ngờ sự việc lại biến thành thế này, một bên là hạnh phúc cả đời của con gái, một bên là kẻ thù đã hại gia đình mình.

Hạnh phúc cả đời của con gái, họ đương nhiên cực kỳ coi trọng.

Nhưng đối với kẻ thù Tôn Nghiệp này, từ thái độ trước đó của Hoàng Thừa Ngạn có thể thấy, ông tuy sau khi nghe về cảnh ngộ của Hoàng Nguyệt Anh đã hơi động lòng trắc ẩn, nhưng vẫn không thể tha thứ cho Tôn Nghiệp, vẫn hy vọng Tôn Nghiệp đền mạng cho ba đứa

con yểu mệnh của mình.

Chuyện này đối với Hoàng Thừa Ngạn mà nói, không nghi ngờ gì là một quyết định lưỡng nan. "Hoàng tiên sinh đừng quá khó xử." Ngô Lương thấy vẻ xoắn xuýt của Hoàng Thừa Ngạn, ngược lại đi lên phía trước an ủi: "Cóc ba chân khó tìm, chứ người hai chân thì đầy rẫy, Hôn nhi cô nương không phải còn ba năm nữa mới đến tuổi cập kê sao, chúng ta vẫn còn không ít thời gian để tìm người mệnh Đại Khê Thủy hợp bát tự này, biết đâu đến lúc đó lại tìm được." "Nếu đến lúc đó vẫn không tìm được thì sao?" Hoàng Thừa Ngạn theo bản năng hỏi. "Chuyện này..... nếu thực sự không tìm được thì hủy bỏ hôn ước đi, không thể biết rõ hôn nhân của hai đứa phạm phải hung sát mà vẫn đẩy chúng vào hố lửa được." Ngô Lương bất đắc dĩ lắc đầu. "Hữu Tài ca ca, đệ và Hôn nhi muội muội vừa gặp đã như quen từ lâu, đời này đệ không phải nàng không cưới, dù phía trước có núi đao biển lửa đệ cũng tuyệt đối không chùn bước." Lời còn chưa dứt, Gia Cát Lượng lại nổi cơn bướng bỉnh, đứng ra nhìn Hoàng Nguyệt Anh nói lớn như đánh cược. "Hỗn xược!" Ngô Lương trợn mắt cố ý mắng: "Ngươi tuổi còn nhỏ thì biết cái gì, còn dám bày trò thề non hẹn biển trước mặt ta, vả lại dù ngươi nguyện ý, ý nghĩ của Hôn nhi cô nương ngươi đã cân nhắc qua chưa, đừng vì sự bốc đồng nhất thời của tuổi trẻ mà hại chính mình, còn hại cả người khác!" "Muội....." Nghe thấy lời này, Hoàng Nguyệt Anh cũng lập tức đáp lại Gia Cát Lượng, tuy tiếng không lớn nhưng lại vô cùng kiên định: "Muội cũng không phải Gia Cát ca ca không gả, nếu vì vậy mà phải chịu khổ nạn, muội không có nửa câu oán hận." "Dù hai đứa không sợ, thế còn gia đình hai đứa thì sao?

Họ cũng sẽ bị liên lụy, chẳng lẽ hai đứa cũng có thể mặc kệ không quan tâm sao?" Ngô Lương vẫn tiếp tục dội gáo nước lạnh vào hai người. "....." Hai người lập tức im bặt.

Trong phút chốc, phủ họ Hoàng lại trở nên tĩnh lặng không tiếng động, tất cả mọi người đều rơi vào im lặng.

Một hồi lâu sau. "Hay là....." Hoàng Thừa Ngạn sau khi đấu tranh và cân nhắc, cuối cùng đúng như Ngô Lương đã thiết kế, chủ động đứng ra nhìn thẳng vào Tôn Nghiệp, trịnh trọng nói: "Tôn Nghiệp, ngươi trước đó liều mạng cứu Hôn nhi, lại lấy tính mệnh bảo vệ nó, Hoàng mỗ ghi nhận cái tình này của ngươi, nhưng bấy nhiêu vẫn còn xa mới đủ để xóa sạch những việc ngươi đã làm với nhà họ Hoàng, chỉ là vì đại sự cả đời của Hôn nhi, nếu ngươi chứng hôn cho nó vào ba năm sau, ta nguyện ý xóa bỏ mọi ân oán giữa chúng ta, ngươi có nguyện ý không?" "Tuy nhiên ta còn một điều kiện, trước khi chứng hôn cho Hôn nhi, ngươi cần phải do Ngô giáo úy quản thúc, chỉ có do ngài ấy giám quản ngươi, ta mới có thể tin tưởng ngươi sẽ giữ lời hứa!" Hoàng Thừa Ngạn biết với năng lực của mình, căn bản không có cách nào khống chế Tôn Nghiệp, thời gian ba năm, nếu Tôn Nghiệp vẫn còn dị tâm, chỉ cần sơ sẩy một chút là có thể khiến nhà họ Hoàng vạn kiếp bất phục lần nữa.

Nhưng Ngô Lương thì khác.

Vừa rồi ông đã tận mắt chứng kiến thủ đoạn tàn nhẫn của Ngô Lương, nếu Tôn Nghiệp dám làm bậy, Ngô Lương định sẽ lập tức khiến hắn hối hận vì đã sinh ra trên đời, như vậy mới có sự bảo đảm.

Nghe được lời mình muốn nghe.

Trong lòng Ngô Lương đương nhiên đại hỷ.

Như vậy, Tôn Nghiệp vốn đã chết tâm cuối cùng cũng có một lý do đầy đủ để tiếp tục sống, có thể dùng cho Phường Nhân Quân.

Chỉ là kết quả tính toán như vậy đối với nhà họ Hoàng mà nói, ít nhiều vẫn có chút thiệt thòi và bất công.

Ngô Lương trong lòng cũng có chút áy náy, do đó hắn đã nghĩ kỹ, món nợ Tôn Nghiệp nợ, hắn sẽ dùng phương thức khác để bồi hoàn và bù đắp gấp bội cho họ..... "Chuyện này....." Tôn Nghiệp vốn dĩ đã là kẻ cô độc một mình, sau lại được "Hà Thần" chỉ điểm, biết được chân tướng "lời nguyền" trong 《Công Thâu Kinh》, sớm đã không còn niềm tin để sống tiếp, lấy cái chết tạ tội đối với hắn mà nói chính là quy túc tốt nhất.

Ngờ đâu lúc sắp chết lại gặp phải chuyện trùng hợp như vậy, hắn xoay người một cái lại trở thành nhân vật then chốt liên quan đến hạnh phúc cả đời của Hoàng Nguyệt Anh.....

Tôn Nghiệp cũng không ngờ tới.

Đối mặt với lời "thỉnh cầu" không mấy thân thiện nhưng cực kỳ thành khẩn của Hoàng Thừa Ngạn, Tôn Nghiệp theo bản năng nhìn về phía Hoàng Nguyệt Anh, cô bé mà hắn từng liều mạng cứu mạng.

Cả đời này, hắn chỉ vì duy nhất một người này mà liều mạng.

Cũng chính vì vậy, hắn đối với Hoàng Nguyệt Anh đã nảy sinh một loại tình cảm không thể gọi tên.....

Nàng chính là sự cứu rỗi cuối cùng của hắn, là mảnh đất tịnh thổ duy nhất trong lòng hắn, thậm chí có chút cảm giác như con đẻ của mình.

Cho nên, hắn thực tâm thực ý từ tận đáy lòng hy vọng Hoàng Nguyệt Anh phần đời còn lại hạnh phúc mỹ mãn, như vậy việc hắn liều mạng cứu nàng trước đó mới càng thêm ý nghĩa. "....." Hoàng Nguyệt Anh cũng đang nhìn hắn, ánh mắt tràn đầy kỳ vọng và khẩn cầu.

Im lặng một hồi, Tôn Nghiệp cuối cùng gật đầu, nhưng lại kiên trì nói: "Nếu đã là ý của Hoàng tiên sinh, tiểu nhân chỉ đành mặt dày sống

tạm thêm ba năm, nhưng chuyện nào ra chuyện đó, tiểu nhân không dám xa vọng Hoàng tiên sinh không truy cứu chuyện cũ, sau khi Gia Cát công tử và Hôn nhi cô nương đại hôn, tiểu nhân sẽ tự sát tạ tội trước mặt người nhà họ Hoàng, quyết không nuốt lời!" "Hoàng mỗ đã nói rõ là xóa bỏ mọi nợ nần với ngươi, nhưng đến lúc đó nếu ngươi vẫn muốn tự sát tạ tội, đó là việc của ngươi, Hoàng mỗ cũng không ngăn cản." Hoàng Thừa Ngạn lạnh nhạt nói.

Oán khí trong lòng ông không dễ xóa bỏ như vậy, quyết định này chẳng qua là vì hạnh phúc cả đời của Hoàng Nguyệt Anh mà bất đắc dĩ đưa ra mà thôi. "Tiểu nhân hiểu rồi." Tôn Nghiệp hơi cúi đầu, không nói gì thêm nữa. "Nếu đã như vậy, Tôn Nghiệp ta sẽ đưa đi, đến ngày Hôn nhi cô nương cập kê, ta sẽ đưa Gia Cát hiền đệ và Tôn Nghiệp cùng quay lại, cùng Hoàng tiên sinh và hai vị phu nhân thành toàn cho mối hôn sự này." Ngô Lương thuận thế tiếp lời, quay đầu lại ra hiệu cho Điển Vi một cái.

Điển Vi hiểu ý dâng lên một chiếc hộp gỗ đã chuẩn bị sẵn, hộp gỗ nặng trịch, bên trong chứa chính là một phần kim khí mang ra từ mộ Khâu Mục Công trước đó, nặng chừng hơn mười cân. "Đây là sính lễ đính hôn ta chuẩn bị cho Gia Cát hiền đệ, xin Hoàng tiên sinh và hai vị phu nhân vui lòng nhận cho." Ngô Lương cười hì hì nói.

Hiện nay khu vực thành Tương Dương cục diện vẫn coi là ổn định, lạm phát nhẹ hơn nhiều so với những nơi chiến loạn liên miên, do đó số vàng này không những có thể giải quyết khốn cảnh hiện tại của nhà họ Hoàng, mà còn có thể cung cấp một lượng vốn khởi nghiệp nhất định, cải thiện mức sống của gia đình họ.

Đây coi như là phần bồi thường đầu tiên Ngô Lương dành cho nhà họ Hoàng. "Chuyện này....." Hộp gỗ vừa vào tay, Hoàng Thừa Ngạn đã cảm nhận được sức nặng của nó, thế là nhịn không được mở ra xem thử, cái nhìn này khiến ông giật mình một cái, vội vàng từ chối:

"Ngô giáo úy, không được đâu, cái này vạn vạn lần không được, ngài cho thực sự quá nhiều rồi....." Dẫu nhà họ Hoàng từng có gia cảnh sung túc, Hoàng Thừa Ngạn cũng không phải người thiếu hiểu biết, nhưng một lúc thấy nhiều vàng như vậy cũng không phải chuyện tùy tiện có thể thấy được. "Hoàng tiên sinh cảm thấy thành ý của Gia Cát hiền đệ nhà ta không đáng, hay là Hôn nhi cô nương không xứng?" Ngô Lương cười hỏi ngược lại. "Đương nhiên đều không phải.....

Nếu Ngô giáo úy đã kiên trì như vậy, Hoàng mỗ đành cung kính không bằng tuân mệnh vậy." Hoàng Thừa Ngạn bị hỏi đến mức ngẩn người, lời đã nói đến mức này, lại thấy Ngô Lương mang nụ cười của một gã trùm sò dễ mến, ông cũng chỉ đành vừa mừng vừa sợ thu lấy. "Dương Vạn Lý, ngươi đi mua sắm ít rượu thịt về, đêm nay chúng ta nghỉ lại tại phủ họ Hoàng, nhất định phải cùng Hoàng tiên sinh và hai vị phu nhân uống một bữa thịnh soạn, chúc mừng Gia Cát hiền đệ và Hôn nhi cô nương đính hôn, sáng sớm mai khởi hành." Ngô Lương quay người lại nói với Dương Vạn Lý. "Tuân lệnh!" Dương Vạn Lý đáp một tiếng, vội vàng chạy đi sắp xếp.

Mọi người cũng khá vui mừng, chuyến đi này đã tốn không ít thời gian, mọi người cùng nhau trải qua không ít hiểm cảnh, giờ cũng đến lúc nên thư giãn một chút. "Sao có thể để Ngô giáo úy tốn kém thêm nữa, đáng ra phải để Hoàng mỗ làm tròn nghĩa vụ chủ nhà mới phải....." Hoàng Thừa Ngạn phản ứng lại vội vàng đi ngăn Dương Vạn Lý. "Đã là người một nhà rồi, Hoàng tiên sinh không cần khách sáo." Ngô Lương đã nắm lấy tay ông kéo sang một bên, hạ thấp giọng trịnh trọng nói: "Hoàng tiên sinh, ta còn có một việc cần nói rõ với ông, việc này không phải chuyện nhỏ." "Chuyện gì?" Hoàng Thừa Ngạn mặt đầy nghi hoặc, cũng vội vàng thu lại nụ cười nhỏ giọng hỏi. "Ta chuyến này tới thành Tương Dương là phụng mệnh Lưu tướng quân làm việc bí mật, cho nên binh sĩ đi theo đều ở lại ngoài

thành, chỉ mang theo mấy thân tín này." Ngô Lương nói như thật: "Do đó tuy Lưu tướng quân lệnh ta tới bái hội Hoàng tiên sinh, nhưng cũng hy vọng Hoàng tiên sinh đừng rêu rao chuyện này, càng đừng thăm dò lung tung, nếu không nếu bại lộ hành tung, e rằng hỏng đại kế của Lưu tướng quân, đến lúc đó ngay cả ta cũng không biết giải trình thế nào với Lưu tướng quân, Hoàng tiên sinh hiểu ý ta chứ?" "Hóa ra là vậy, Hoàng mỗ hiểu rồi!" Hoàng Thừa Ngạn vội vàng gật đầu, chính sắc nói: "Chút nữa ta sẽ dặn dò phu nhân cùng Hoàn nhi, Hôn nhi, tuyệt đối không nhắc tới chuyện này trước mặt người ngoài, cả nhà chúng ta đều chưa từng gặp qua Ngô giáo úy." "Chính là như vậy." Ngô Lương cười lên.

Như vậy mối lo ngại cuối cùng cũng được loại bỏ, làm vậy tự nhiên cũng là vì cân nhắc cho nhà họ Hoàng.

Qua đêm nay, Ngô Lương và Phường Nhân Quân sẽ phủi mông bỏ đi, dù sau này có ai nhắc tới hắn, cũng tuyệt đối không thể làm gì được hắn.

Nhưng nhà họ Hoàng thì khác.

Nếu nhà họ Hoàng đem chuyện này đi nói khắp nơi, lại có người điều tra ra lai lịch của hắn và Phường Nhân Quân, thì nhà họ Hoàng coi như đã dính dáng tới Tào lão bản, trong khi nơi này lại không phải địa bàn của Tào lão bản, đến lúc đó khó tránh khỏi sẽ mang lại phiền phức cho nhà họ Hoàng, thậm chí là họa sát thân.

Chương 324

Ngô Lương làm việc luôn cố gắng có thủy có chung, chu toàn mọi mặt.

Nếu không chuyện tốt cuối cùng biến thành chuyện xấu, thì lợi bất cập hại. "Chuyện không nên chậm trễ, Hoàng mỗ giờ sẽ cùng phu nhân đi thu dọn phòng khách cho các vị, thuận tiện dặn dò họ chuyện này." Hoàng Thừa Ngạn cũng là người cẩn trọng, liền nói tiếp.

Ngô Lương chắp tay cười nói: "Vậy thì làm phiền Hoàng tiên sinh rồi." .....

Ngày thứ hai.

Ngô Lương dẫn theo các cán bộ nòng cốt của Phường Nhân Quân cộng thêm một Tôn Nghiệp tàn phế quay về Đặng huyện, tiếp đó hạ lệnh cho binh sĩ Phường Nhân Quân thu dọn hành lý, không lâu sau đã lên đường trở về.

Đương nhiên, gia đình Gia Cát Lượng cũng cùng đi trong quân.

Chuyến trở về lần này là lần nhẹ nhàng nhất của Phường Nhân Quân, bởi vì trong đoàn xe của họ không mang theo thứ gì đặc biệt đáng tiền.

Ít nhất là trên bề mặt, những thứ như "Trâu gỗ ngựa máy" và giản độc mang ra từ mộ Khâu Mục Công, cùng những cái đục đã rỉ sét thu thập được từ mộ Công Thâu, những thứ này trong mắt người ngoài đều không phải hàng hóa đáng giá, nếu thực sự có kẻ nào tới cướp, đại xác suất cũng chỉ cướp lương thực và ngựa đi kèm, ngược lại sẽ bỏ qua những món đồ tốt không bắt mắt này.

Trong đó thứ dễ gây chú ý nhất cho người ngoài chính là "Bảo hạp

Tỳ Hưu".

Nhưng bảo hạp này thể tích không lớn, rất dễ dàng giấu đi, ngay cả binh sĩ Phường Nhân Quân đi theo cũng không biết sự tồn tại và giá trị của nó.

Mà binh sĩ Phường Nhân Quân càng không biết là.

Đừng nhìn lần này Ngô Lương không thể dẫn dắt Phường Nhân Quân chở đầy vàng bạc châu báu trở về, nhưng thực tế hắn đã kiếm được đầy bồn đầy bát, sướng không gì bằng.

Trâu gỗ ngựa máy, thuật yếm hặc, kim cương thạch, nỗ liên phát thời Chiến Quốc, bảo hạp Tỳ Hưu chứa 《Công Thâu Kinh》, không ít giản độc đã thất truyền.....

Còn có Gia Cát Lượng đã đọc làu binh pháp và nắm vững "Bát Trận Đồ", Tôn Nghiệp là truyền nhân nửa mùa của 《Công Thâu Kinh》 và từng quan sát những khí giới chiến tranh hạng nặng đã thất truyền trong mộ Công Thâu.....

Ngô Lương đây căn bản là âm thầm phát tài lớn, trong vô hình đã hoàn thành thao tác đút túi riêng.

Tuy nhiên cũng chính vì vậy, tâm tình của binh sĩ Phường Nhân Quân khi trở về không được đẹp đẽ như những lần trước: "Lần này có chút xuất sư bất lợi nha, chúng ta đi ra ngoài nhiều ngày như vậy, tốn bao nhiêu công sức, chẳng những không đào được bao nhiêu vàng, cũng không mang về bảo bối đáng tiền nào, coi như là đi một chuyến không công." "Cứ tay trắng trở về như vậy, Giáo úy e là không dễ ăn nói với Sứ quân đâu....." "Sứ quân chắc sẽ không trách tội Giáo úy chứ?

Việc trộm mộ này không giống việc khác, có đào được đồ đáng tiền hay không hoàn toàn xem lúc đầu mộ chủ chôn theo bao nhiêu,

đây không chỉ là việc kỹ thuật, mà còn là việc may mắn, ngay cả Giáo úy cũng không thể bảo đảm lần nào cũng chở đầy mà về, Sứ quân chắc không đến mức không hiểu chứ?" "Ta thấy tâm tình Giáo úy cũng không tệ, ngài ấy chắc đã nghĩ ra đối sách rồi." "Hy vọng là vậy, có điều lần này chúng ta đừng trông mong Sứ quân có phần thưởng gì nữa, không khấu trừ quân lương của chúng ta là may rồi." "Hừ, ngươi còn dám nghĩ tới chuyện khen thưởng cơ đấy....." "....." .....

Thành Trần Lưu, phủ họ Chu, từ đường. "Thứ ăn cây táo rào cây sung, còn không mau quỳ xuống!" Gia chủ Chu Tốn đá một cái, liền đá Chu tam công tử Chu Lỗ, người đã kết nghĩa huynh đệ khác họ với Ngô Lương, quỳ rạp xuống trước bài vị tổ tông, giận dữ mắng mỏ. "Phụ thân tha mạng, con biết sai rồi....." Chu Lỗ vừa run rẩy, vừa khóc lóc cầu xin tha thứ. "Nói!

Ngươi sai ở đâu?" Chu Tốn lại đá vào mông hắn một cái, nghiêm giọng hỏi. "Con sai ở..... sai ở.....

ách....." Chu Lỗ vội vàng xoay chuyển đại não, đáng tiếc ấp úng nửa ngày, vẫn không nói ra được lời Chu Tốn muốn nghe, ngược lại lộ ra vẻ mặt mờ mịt. "Xem ta có đánh chết nghịch tử ngươi không!" Thấy bộ dạng này của Chu Lỗ, Chu Tốn càng tức không chịu nổi, cơ mặt giật giật, quay người cầm lấy một cây roi định thi hành gia pháp. "Quân tử bớt giận, đừng để tức giận làm hại thân thể!" Một người phụ nữ trung niên thấy vậy vội vàng chạy lên giữ lấy Chu Tốn khổ sở khuyên nhủ, "Vĩnh Khang từ nhỏ đôn hậu thật thà, tính tình có chút nhu nhược, nó chắc chắn là bị lời lẽ cổ hoặc và uy hiếp của gã huyện lệnh mới đến kia, nên mới làm ra những chuyện hồ đồ này, xin Quân tử nể tình Vĩnh Khang còn nhỏ tuổi vô tri mà tha cho nó lần này đi." "Nhỏ tuổi vô tri?" Không nhắc chuyện này còn đỡ, nhắc tới Chu Tốn càng thêm tức giận, hất văng người phụ nữ trung niên ra, dùng sức quất mạnh roi lên án kỷ bên cạnh như để phát tiết, lại nghiêm giọng

mắng: "Nghịch tử này nay đã hai mươi mốt tuổi, ta ở tuổi nó đã sớm độc đương nhất diện, ngay cả mấy người huynh đệ cùng trang lứa của nó nay cũng làm việc chu đáo, sự vụ nhà họ Chu giao cho chúng đều có thể khiến ta yên tâm, sao đến lượt nó lại là nhỏ tuổi vô tri?

Chuyện này bà cũng có trách nhiệm, thường ngôn rằng 'mẹ hiền sinh con hư', nếu không phải bà ngày thường quá mức sủng ái nó, chuyện gì cũng bao che cho nó, nghịch tử này sao dám làm ra loại chuyện ăn cây táo rào cây sung thế này, bà cũng quỳ xuống trước bài vị tổ tông cho ta!" "Quân tử, a....." Người phụ nữ trung niên bị hất ngã mất đà, liền ngã mạnh xuống đất, có vẻ vô tình va phải khuỷu tay, nhịn không được ôm tay phát ra một tiếng kêu đau. "Mẫu thân!" Chu Lỗ thấy vậy sắc mặt biến đổi, người vừa rồi chỉ dám quỳ trên mặt đất run rẩy, lúc này đột nhiên lấy đâu ra dũng khí, mạnh mẽ đứng dậy nhào tới bên cạnh người phụ nữ trung niên, đỏ mắt quan tâm hỏi: "Mẫu thân, người không sao chứ?" "Không sao, Vĩnh Khang, mau quỳ xuống nhận lỗi với cha con đi!" Người phụ nữ trung niên lại lập tức nắm lấy tay Chu Lỗ ấn hắn quỳ xuống đất, vừa kéo vừa nói: "Con đúng là bị gã huyện lệnh kia cổ hoặc đúng không?

Con đã biết sai rồi đúng không?

Con hiện giờ hãy bảo đảm với cha con, từ nay về sau, con tuyệt đối không qua lại với gã huyện lệnh kia nữa, không nghe lời hồ ngôn loạn ngữ của hắn, con sẽ chăm sóc tốt sản nghiệp của nhà họ Chu ở Ung Khâu, khiến cha con yên tâm, con mau nói đi chứ!" Thực ra lúc này trong từ đường ngoại trừ ba người họ, còn có không ít tộc nhân nhà họ Chu.

Chỉ có điều Chu Tốn, vị gia chủ này, đang nổi trận lôi đình, những người khác đều rất minh trí chọn cách im lặng để tránh rước họa vào thân.

Nay thấy Chu Lỗ và mẹ ruột của hắn thảm hại như vậy, một số người không những lạnh lùng đứng xem, mà ít nhiều còn có tâm tư xem kịch vui, thậm chí trong lòng còn đang thầm sướng.

Trong đó sướng nhất phải kể đến hai người anh trai, một người em trai của Chu Lỗ, cùng mẹ ruột của họ.

Giữa các huynh đệ và các vị đại tiểu phu nhân vốn đã là quan hệ cạnh tranh tự nhiên, đặc biệt thời đại này, "mẹ quý nhờ con" tuyệt đối không phải nói suông, nay những huynh đệ này đều đã trưởng thành, tuy theo lễ tiết nhà Hán, trưởng tử thông thường sẽ là người thừa kế gia tộc không cần bàn cãi, nhưng chuyện không có gì là tuyệt đối, một số việc vẫn là do con người tạo ra.

Chu Lỗ, gã ngốc này, tự nhiên là người ít hy vọng nhất trong mấy huynh đệ.

Mấy huynh đệ cũng chưa bao giờ để hắn vào mắt.

Tuy nhiên mẹ ruột của Chu Lỗ thì có chút khác, bà lúc trẻ tư sắc hơn người, lại giỏi điệu múa tay áo uốn lưng, rất được gia chủ Chu Tốn sủng ái, do đó Chu Lỗ mới có cơ hội chưởng quản sản nghiệp của nhà họ Chu ở Ung Khâu.

Cũng vì vậy, bà đã sớm bị các đại tiểu phu nhân khác đố kỵ, và sự đố kỵ này còn được các phu nhân truyền dạy lại cho thế hệ sau.

Do đó nay thấy Chu Lỗ và mẹ ruột bị Chu Tốn trừng phạt, trong lòng họ đa phần là cười trên nỗi đau của người khác.

Thậm chí có người đã sớm nhếch mép, chỉ chực cười thành tiếng. "Vĩnh Khang, con mau nói đi chứ!" Thấy Chu Lỗ vậy mà còn do dự, người phụ nữ trung niên sốt ruột như lửa đốt, hận không được xé miệng Chu Lỗ ra, ép hắn nói lời nhận lỗi.

Bà hiểu tính tình chồng mình, nếu Chu Lỗ chủ động nhận sai hối

cải, họa chăng còn có một tia cơ hội xoay chuyển.

Nếu không, Chu Tốn e rằng sẽ phạt hắn tội chồng thêm tội, hậu quả cực kỳ nghiêm trọng.

Kết quả điều ai cũng không ngờ tới là. "Mẫu thân, con cũng muốn nhận sai, nhưng con đâu có làm sai đâu....." Chu Lỗ, gã ngốc cứng đầu này vậy mà vẫn kiên trì nói: "Năm nay điền sản nhà ta có hơn phân nửa đều hoang phế, chỉ có địa sản ở huyện Ung Khâu là toàn bộ thuận lợi hoàn thành vụ xuân, thu hoạch năm nay chắc chắn cũng không tệ, như vậy tốt cho nhà ta, cũng không tệ cho điền hộ, những việc này đều là Hữu Tài huynh giúp con hoàn thành, huynh ấy chính là quý nhân của con, do đó con nghĩ thế nào cũng không thông, rốt cuộc con đã sai ở đâu?" "Cái thằng nghịch tử này...

đồ khốn nạn!" Câu nói này thốt ra, không nghi ngờ gì nữa là đổ thêm dầu vào lửa đối với Chu Tốn đang lúc cơn giận lôi đình.

Chu Tốn tức đến mức toàn thân run rẩy, giơ tay quất mạnh một roi về phía Chu Lỗ. "Chát!" một tiếng giòn giã, bên má phải của Chu Lỗ da thịt đã rách toác, một vết máu rộng bằng hai ngón tay xuất hiện, máu tươi theo gò má chảy dài xuống. "Vĩnh Khang!" Người phụ nữ trung niên giật nảy mình, trong cơn tình cấp vội dùng thân mình che chắn cho Chu Lỗ. "Bà tránh ra cho ta, hôm nay ta nhất định phải đánh chết thằng nghịch tử này, dạy cho nó biết thế nào là cái giá của kẻ ăn cây táo rào cây sung!" Chu Tốn vốn định đánh tiếp, nhưng rốt cuộc bị người phụ nữ kia ngăn cản nên không hạ thủ được, tức giận gầm lên như một con sư tử điên cuồng. "..." Chu Lỗ cũng bị một roi này quất cho ngơ ngác.

Tuy trước đây hắn không mấy được Chu Tốn yêu thích và trọng dụng, nhưng dưới sự che chở của mẹ, ngày tháng trôi qua cũng coi là khá nhàn nhã, ít nhất ở Chu gia sẽ không bị người khác bắt nạt.

Bình thường phạm phải mấy lỗi nhỏ không đáng kể, Chu Tốn cũng chưa từng động tay động chân với hắn, thậm chí còn lười truy cứu hay trách mắng.

Chỉ có lần này, dù hắn có ngốc đến mấy cũng biết phụ thân đã thực sự nổi giận, chuyện lần này định là phi đồng tiểu khả.

Thế nhưng... hắn vẫn không hiểu nổi mình rốt cuộc sai ở đâu.

Hữu Tài huynh của ta tuy tính tình không tốt lắm, ta và huynh ấy cũng là không đánh không quen biết.

Nhưng huynh ấy đối xử với ta thực sự vẫn rất tốt, không những giúp ta hoàn thành xuân canh, cũng không hề giảm đi tỷ lệ thu hoạch điền sản của gia đình ta ở Ung Khâu.

Ngoài ra, "nữ thần" nhà huynh ấy lúc xuân canh còn vô thường giúp ta sửa sang "guồng nước", giúp cho thu hoạch năm nay được bảo đảm.

Nghĩ thế nào thì đây cũng là chuyện tốt cho gia đình ta, tại sao cha ta lại nổi trận lôi đình với ta như vậy, ai có thể nói cho ta biết, ta rốt cuộc sai ở đâu không? "Quân tử bớt giận, Vĩnh Khang phạm phải lỗi lớn như thế, phận làm mẹ như thiếp cũng có trách nhiệm không thể thoái thác, sau này thiếp nhất định sẽ nghiêm khắc quản giáo nó, xin quân tử nể mặt thiếp mà tha cho nó lần này đi!" Người phụ nữ trung niên thấy Chu Lỗ vẫn ôm mặt ngẩn ngơ, biết không thể trông mong nó tự cứu mình, đành quay sang ôm lấy chân Chu Tốn khổ sở van nài. "Hừ!" Chu Tốn vùng vằng hai cái, nhưng người phụ nữ kia càng ôm chặt hơn, tiếng van nài ngày một lớn.

Chu Tốn rốt cuộc vẫn nghĩ đến tình nghĩa phu thê, cuối cùng thở hắt ra một hơi dài, dùng lực ném mạnh cây roi xuống đất, sau đó cố ép cơn giận trong lòng xuống, trầm giọng nói: "Kể từ hôm nay, ngoại trừ ba bữa cơm, thằng nghịch tử này không còn được hưởng bổng lộc

hàng tháng của phủ nữa, lập tức dọn đến ở tại Trạch Tú viên, không được bước ra ngoài nửa bước.

Bất cứ ai trong phủ không được âm thầm tiếp tế cho nó, không được tư giao với nó, kẻ vi phạm sẽ bị phạt nặng!

Còn về sản nghiệp ở Ung Khâu, giao cho Vĩnh Thịnh đại diện tiếp quản, không ai được phép cầu tình cho nó nữa!" "Quân tử?" Nghe thấy lời này, người phụ nữ trung niên lập tức như đưa đám, thậm chí không biết phải khóc thế nào nữa.

Xong rồi!

Toàn bộ xong đời rồi!

Việc giao lại quyền quản lý sản nghiệp ở Ung Khâu còn là chuyện nhỏ, nhưng việc dọn đến Trạch Tú viên ở thì thực sự là xong đời rồi!

Trong Trạch Tú viên đó ở những loại người nào?

Đó là một người thúc phụ của Chu Lỗ, từng cấu kết với người ngoài tranh đoạt vị trí gia chủ với Chu Tốn, sau khi thất bại liền bị Chu Tốn cưỡng lệnh cư ngụ tại Trạch Tú viên, quanh năm phái thân vệ trong tộc canh giữ, giờ sống như một xác không hồn, không thấy ánh mặt trời.

Vì vậy có thể nói, Trạch Tú viên tương đương với nhà lao của Chu gia.

Chỉ có những tộc nhân phạm trọng tội, Chu Tốn muốn giết nhưng lại không muốn để người ngoài xem trò cười mới bị nhốt vào Trạch Tú viên giam lỏng, vĩnh viễn không bao giờ có cơ hội bước ra ngoài nữa.

Thực ra vừa rồi khi Chu Tốn chất vấn Chu Lỗ "sai ở đâu", ông ta vẫn chưa quyết định trừng trị hắn như thế này.

Không ai lại đi hỏi câu đó với một người mà mình không định cho bất kỳ cơ hội nào.

Đáng tiếc Chu Lỗ thực sự quá ngốc, không những không nắm bắt được cơ hội cuối cùng để nhận ra lỗi lầm, mà còn dám công nhiên cãi lại Chu Tốn, đây chẳng khác nào tự tìm đường chết...

Tuy nhiên, có người u sầu thì cũng có người vui mừng. "Vĩnh Thịnh tuyệt đối không phụ sự kỳ vọng của phụ thân!" Trưởng tử Chu Việt lập tức bước ra, hớn hở nhận lấy đống hỗn độn ở Ung Khâu này. "Quân tử..." Mẹ của Chu Lỗ dường như không cam lòng thấy con mình rơi vào kết cục như vậy, vội vàng ôm chặt lấy chân Chu Tốn, khóc lóc muốn cầu tình cho Chu Lỗ.

Nào ngờ Chu Tốn lúc này đã hạ quyết tâm sắt đá, ngữ khí lạnh lùng quát: "Ta đã nói rồi, ai cũng không được cầu tình cho nó nữa!

Chương 325

Nếu bà còn dây dưa không dứt, thì hãy cùng thằng nghịch tử này dọn vào Trạch Tú viên mà ở đi!" "..." Mẹ của Chu Lỗ lập tức im bặt.

Đây tương đương với lời tối hậu thư, kết cục của Chu Lỗ đoạn nhiên không thể thay đổi.

Tuy nhiên, đây vẫn chưa phải là điều khiến bà đau lòng nhất.

Cho dù Chu Lỗ có lỗi trước, chuyện này có thể tạm thời không bàn tới, nhưng phu thê bao nhiêu năm nay, Chu Tốn lại chẳng thèm nể nang chút tình phân nào giữa hai người, muốn đánh bà vào "lãnh cung" cùng một lúc.

Nghĩ đến đây, trong lòng bà trào dâng một luồng khí lạnh lẽo chưa từng có!

Tức giận!

Run rẩy!

Lạnh lẽo!

Thế là, ngay khi mọi người trong từ đường đều tưởng chuyện này dừng lại ở đây. "Thiếp đi!" Mẹ của Chu Lỗ bỗng nhiên nói. "?!" Chu Tốn cùng mọi người kinh ngạc nhìn về phía người phụ nữ trung niên này. "Thiếp giờ đây đã già nua xấu xí, ở lại trong nhà e là làm chướng mắt người.

Đã như vậy, thiếp cùng Vĩnh Khang dọn đến Trạch Tú viên ở là được, vừa vặn toại ý người, như vậy người đã mãn nguyện chưa!" Mẹ Chu Lỗ lau nước mắt trên mặt, nghiến răng đứng dậy nhìn thẳng Chu Tốn, trước mặt mọi người lớn tiếng nói.

Nhân vật ngốc nghếch số hai chính thức lên sàn.

Cũng may là Ngô Lương không có mặt tại đó, nếu có mặt, hắn nhất định phải suy nghĩ kỹ xem tại sao Chu Lỗ lại vừa lỳ vừa ngốc như vậy, suy cho cùng nghiên cứu đời sau chỉ ra rằng, ngoài ảnh hưởng của môi trường hậu thiên, tính cách con người thực ra có một phần khá lớn là di truyền từ cha mẹ.

Phải chi chuyện này rơi vào tay hắn, trong tình cảnh này, hắn chắc chắn sẽ chọn cách cứu quốc đường vòng, như vậy coi như để lại một tia hy vọng cho Chu Lỗ.

Đợi qua một thời gian, khi cơn giận của Chu Tốn nguôi bớt, lại dùng thân phận người đầu ấp tay gối thổi chút gió bên tai, không cầu Chu Lỗ có thể sống phóng khoáng như trước, nhưng ít nhất vẫn có cơ hội vớt hắn ra khỏi Trạch Tú viên.

Dù sao Chu Lỗ có khốn nạn đến mấy cũng là cốt nhục thân sinh của Chu Tốn, huống hồ Chu Tốn cũng chẳng phải ngày đầu mới biết Chu Lỗ là kẻ ngốc, sau khi nguôi giận nghĩ lại chuyện này, khả năng cao sẽ cảm thấy dù Chu Lỗ có làm gì không thỏa đáng thì cũng là bị "người ngoài xúi giục", cũng không tính là chủ quan phản bội ông ta và Chu gia, định tội như vậy thực sự là hơi nặng, cùng lắm sau này không giao trọng trách cho hắn nữa là được.

Thậm chí nếu tệ hơn, dựa vào thân phận phu nhân Chu gia, bà cũng có cơ hội giúp Chu Lỗ sống dễ chịu hơn một chút trong Trạch Tú viên.

Còn bây giờ, nếu bà cũng dọn vào Trạch Tú viên, thì thực sự là một chút cơ hội cũng không còn...

Quan trọng nhất là, bây giờ có bao nhiêu tộc nhân đang đứng bên cạnh nhìn, bà cứng đối cứng như vậy thì mong chờ kết quả gì, chẳng lẽ mong Chu Tốn trước mặt mọi người phải phục tùng bà sao?

Điều này hiển nhiên là không thực tế, thể diện của một gia chủ

chẳng lẽ không quan trọng sao?

Nếu Chu Tốn lúc này quả thực thỏa hiệp, sau này còn quản thúc các phu nhân và con cái khác thế nào?

Cho nên, hành động này định sẵn là một nước cờ dở, chẳng thông minh hơn Chu Lỗ là bao.

Thế là... im lặng một lát, ánh mắt Chu Tốn ngày càng lạnh lẽo, cuối cùng mở miệng quát: "Người đâu, đưa nghịch tử này và Trần thị đến Trạch Tú viên!" "Vâng!" Lời vừa thốt ra, mẹ Chu Lỗ lập tức hỏa công tâm, hai mắt trợn ngược ngất đi. "Mẫu thân!" Chu Lỗ vội lao đến đỡ lấy mẹ. ...

Sau khi Chu Lỗ và mẫu thân là Trần thị bị đưa đi, Chu Tốn cho mọi người giải tán, chỉ giữ lại trưởng tử Chu Việt vào thư phòng huấn thị. "Vĩnh Thịnh, con trước tiên hãy nói xem thằng khốn đó rốt cuộc sai ở đâu?" Chu Tốn bưng chén trà trên bàn lên uống cạn, cơn giận trong lòng cuối cùng cũng bị dập tắt bớt một chút, bấy giờ mới thở dài nhìn Chu Việt hỏi. "Bẩm phụ thân, Vĩnh Khang sai ở ba điểm." Chu Việt vội đứng dậy, thấp giọng cung kính đáp: "Thứ nhất, nó không nên nghe lời sàm ngôn của tên huyện lệnh kia, giảm tô thuế của điền hộ từ sáu phần xuống còn hai phần.

Hành động này đã gây ra ảnh hưởng xấu đến các huyện lân cận, khiến không ít điền hộ ở đó bỏ ruộng mà chạy sang Ung Khâu trồng trọt.

Chu gia chúng ta cũng có không ít điền sản ở các huyện lân cận, làm vậy không những ảnh hưởng đến lợi ích của Chu gia tại Trần Lưu, mà còn ảnh hưởng không nhỏ đến các gia tộc khác, khiến họ đã nảy sinh bất mãn với Chu gia ta.

Vĩnh Khang tưởng rằng trước đây chúng ta thu về không đủ hai phần tô thuế, nhưng nó đâu biết hiện nay chính cục động loạn, triều

đình sớm đã mất quyền kiểm soát thiên hạ.

Do đó khi chúng ta nộp địa thuế cho triều đình, đã có nhiều cách để nộp ít đi hoặc không nộp, các gia tộc khác cũng đều vận tác như vậy, chẳng qua mọi người đều ngầm hiểu với nhau mà thôi.

Ngoài ra, tô thuế giảm còn ảnh hưởng đến giá trị của bản thân đất đai, mà đất đai là sản nghiệp chính của chúng ta, nếu giá trị đất giảm thì tương đương với tài sản của chúng ta bị sụt giảm.

Cũng chính vì thế, chúng ta thà nhìn lương điền biến thành hoang địa vì không có người cày cấy, chứ tuyệt đối không hạ thấp tô thuế.

Vì vậy Vĩnh Khang tự cho là hành động này không có gì sai, thực chất lại là thật sự đem lợi ích của nhà mình dâng cho người khác, thật quá ngu xuẩn.

Thứ hai, nó không nên đồng ý để tên huyện lệnh kia tự ý khai khẩn nông điền ở Ung Khâu, còn cung cấp tiện nghi cho hắn.

Nhìn bề ngoài, tên huyện lệnh đó không xâm chiếm điền sản của Chu gia ta, thậm chí còn phân định rõ ràng điền sản của Chu gia, tưởng như đang bảo vệ sản nghiệp của ta, nhưng thực tế cũng là đang hạn chế chúng ta.

Nhưng thời thế hiện nay, Hán thất đã dần suy vi, sớm đã không rảnh để tâm đến sự vụ các địa phương, chỉ cần là nơi thuộc phạm vi thế lực của Chu gia ta, có phải điền sản của ta hay không không còn quan trọng, toàn bộ đều do chúng ta tự quyết định.

Mà tên huyện lệnh kia khai khẩn nông điền ở Ung Khâu, tương đương với việc đang xâm chiếm điền sản của chúng ta.

Chúng ta có thể không khai khẩn, nhưng hắn không được tùy ý sử dụng.

Điểm này cũng có tác hại giống điểm trên, nông điền trên thị

trường nhiều lên, đất đai của chúng ta cũng không còn giá trị nữa.

Ngoài ra, nếu các phương thế lực đều học theo, lâu dần chắc chắn sẽ làm suy yếu sự phụ thuộc của các hào cường đối với chúng ta, từ đó làm giảm đi quyền định đoạt của chúng ta, đây không phải chuyện tốt lành gì.

Thứ ba, nó không nên tự tiện làm chủ, giấu giếm không báo.

Chuyện này hệ trọng, bản thân Vĩnh Khang phán đoán thiếu sót, lại không kịp thời về bàn bạc với phụ thân, khiến cho giờ đây gạo đã nấu thành cơm, xử lý đã trở nên vô cùng hóc búa.

Nếu là con, chuyện nhất định sẽ không phát triển đến bước này." Nói đến đây, Chu Việt cũng không quên âm thầm bồi thêm cho Chu Lỗ một cú, để tỏ vẻ mình cao nhân một bậc, nâng cao điểm ấn tượng trong lòng Chu Tốn. "Con nói tuy không phải toàn diện, nhưng cũng đã nêu được vài điểm trọng yếu." Chu Tốn gật đầu, tiếp tục hỏi: "Nay ta lệnh cho con tiếp quản sản nghiệp ở Ung Khâu, theo ý con, nên xử trí chuyện này thế nào cho thỏa đáng nhất?" "Trước tiên đưa tô thuế trở lại mức sáu phần, nếu đám điền hộ kia không tình nguyện, liền lấy việc thu hồi đất đai ra uy hiếp, sau đó ép đám lưu dân phải hoàn trả số lương thực đã ứng trước để duy trì sinh kế và gieo giống.

Kẻ nào không trả được thì ép chúng ký khế ước bán thân thành nô dịch cho nhà ta, trái lại còn có thêm được một ít nhân lực miễn phí.

Dù sao hiện giờ xuân canh đã hoàn thành, đại đa số điền hộ đều không thể từ bỏ, dù có đi thuê đất khác thì cũng đã lỡ mất mùa vụ, con chỉ cần giải quyết vài tên cầm đầu không biết điều là có thể khiến chúng buộc phải thỏa hiệp." Chu Việt khẽ mỉm cười, tự tin nói. "Còn tên huyện lệnh và đám ruộng hắn khai khẩn ra thì sao?" Chu Tốn không biểu lộ ý kiến gì, hỏi tiếp. "Hắn là biến số lớn nhất." Chu Việt suy nghĩ một lát, cau mày nói: "Nghe nói hắn là huyện lệnh do đích

thân Tào Mạnh Đức chỉ định, nếu chúng ta đụng vào hắn, tức là làm mất mặt Tào Mạnh Đức.

Hiện nay Tào Mạnh Đức ở Duyện Châu và Từ Châu có thể nói là đang như mặt trời ban trưa.

May mà trước đó khi Trương Mạc phản bội ông ta, chúng ta không hưởng ứng, nên cũng lấy được chút thiện cảm.

Cộng thêm danh vọng của gia đình ta trong giới sĩ tộc ở Trần Lưu, ông ta chắc cũng không dễ dàng làm khó chúng ta.

Tuy nhiên nếu làm mất mặt ông ta thì khó nói lắm, vì vậy... chuyện này con vẫn chưa nghĩ kỹ, xin phụ thân chỉ giáo." "Buông bỏ." Chu Tốn cười cười, nói hai chữ cực kỳ giản khiết. "Cái này..." Chu Việt vẻ mặt nghi hoặc, lần nữa chắp tay nói: "Vĩnh Thịnh không hiểu, xin phụ thân giải hoặc." "Chính là câu 'Có bỏ mới có được'." Chu Tốn đổi một tư thế ngồi thoải mái, nhấp một ngụm trà, không vội không vàng nói: "Nghe nói gần đây Tào Mạnh Đức đang tập kết nhân mã trù bị quân lương, nhắm thẳng vào Từ Châu, Quảng Lăng để đánh Trương Mạc và quân phản loạn Lữ Bố.

Mà Trương Mạc, Lữ Bố đã cùng Đào Khiêm đang cố thủ Quảng Lăng thông đồng một khí, cho nên đây chắc chắn là một trận ác chiến." "Ý của phụ thân là..." Chu Việt vẫn có chút không hiểu, đôi mày càng nhíu chặt hơn. "Ta đã phái người liên hệ với các gia tộc khác ở Trần Lưu, định cùng nhau đưa ra năm nghìn thạch lương thực tặng cho Tào Mạnh Đức, trợ giúp ông ta một tay trong trận chiến này.

Mà riêng Chu gia chúng ta đã phải gánh vác trong đó hai nghìn thạch." Chu Tốn cười nói. "Phụ thân, đây không phải là một con số nhỏ đâu ạ!" Chu Việt nghe vậy kinh hãi nói. "Sau khi Trương Mạc, Lữ Bố bại trận, cục diện ở Duyện Châu đã trở nên rõ ràng, chúng ta cũng đến lúc phải chọn phe rồi." Chu Tốn nắm chắc phần thắng nói:

"Ngược lại mà nói, Tào Mạnh Đức cũng phải chọn phe.

Ông ta muốn lấy lương thực của chúng ta, thì nên đứng về phía chúng ta, hay là đứng về phía tên huyện lệnh nhỏ nhoi kia?

Ha ha ha ha..." ...

Trong Trạch Tú viên.

Chu Lỗ và Trần thị đã bị áp giải tới từ trước.

Đám gia nhân đang dọn dẹp một căn nhà đã lâu không có người ở.

Hai người tuy bị tống vào "lãnh cung", nhưng vẫn là người của Chu gia, những việc nặng nhọc bẩn thỉu này không cần họ tự tay làm, gia nhân cũng không dám bất kính với họ, ít nhất là ngoài mặt không dám.

Nhưng cũng chỉ đến thế mà thôi. "Hức hức hức..." Ngồi bệt trong một ngôi đình giữa viện, Trần thị khóc không thành tiếng.

Bà chưa bao giờ nghĩ mình có ngày lại rơi vào cảnh ngộ này, trong lòng một mảnh thê lương. "Mẫu thân, nhi tử..." Quỳ bên cạnh Trần thị, Chu Lỗ cũng hoàn toàn không biết phải an ủi mẹ thế nào.

Lúc này hắn vẫn chưa nghĩ thông suốt mình rốt cuộc sai ở đâu.

Nếu nói hắn có lỗi gì, thì đó là lỗi không nên kéo mẹ vào theo, khiến mẹ phải cùng bị nhốt vào Trạch Tú viên với mình... "Cái thằng phá gia chi tử không biết nặng nhẹ này, rõ ràng biết đầu óc mình không đủ linh hoạt, tại sao lại đi qua lại với tên tân huyện lệnh đó, tại sao lại nghe theo lời sàm ngôn của hắn, giờ hại hai mẹ con ta bị nhốt vào đây, giờ thì con vừa lòng chưa?" Trong lòng Trần thị có không ít oán khí, vừa rơi nước mắt vừa tức giận mắng nhiếc. "Mẫu thân, nhi tử biết lỗi rồi." Chu Lỗ chỉ biết không ngừng dập đầu, nhưng miệng vẫn nói: "Nhưng nhi tử cũng là đứng trên lập trường của Chu gia mà suy nghĩ kỹ lưỡng, cảm thấy những việc Hữu Tài huynh đề nghị đều

là chuyện tốt, mới đồng ý liên thủ với huynh ấy trị lý Ung Khâu.

Phụ thân nếu cảm thấy nhi tử làm không đúng, cũng nên nói rõ cho nhi tử quan hệ lợi hại trong đó, sao có thể vừa lên đã bắt nhi tử nhận lỗi, bảo nhi tử biết nhận lỗi thế nào đây?" "Con còn nhắc đến tên huyện lệnh đó nữa!" Thấy Chu Lỗ vẫn nói như vậy, Trần thị tức đến mức đấm ngực giậm chân, đáng tiếc đối diện với cốt nhục thân sinh, bà không nỡ đánh cũng chẳng nỡ mắng nặng lời, chỉ biết vỗ bàn đá tự oán tự trách: "Tạo nghiệt mà, cả đời ta sống oán phong quang như thế, chưa bao giờ phải chịu uất ức như vậy, sao lại sinh ra cái đứa trẻ ngốc nghếch không biết gì như con, cuối cùng rơi vào kết cục thế này, đúng là tạo nghiệt mà!" Chu Lỗ cũng coi là một đứa con hiếu thảo, giờ lại liên lụy mẹ cùng chịu tội, tự nhiên không dám cãi lại.

Nhưng chuyện này hắn càng nghĩ càng không hiểu, càng nghĩ càng thấy mê hoặc.

Im lặng một lát như vậy, cuối cùng vẫn nhịn không được hỏi: "Mẫu thân, phụ thân đến lúc cuối cũng không nói cho nhi tử biết rốt cuộc sai ở đâu, có thể xin mẫu thân giải hoặc cho nhi tử, để nhi tử được chết hiểu lòng." "Con hỏi ta thì ta biết hỏi ai?" Nào ngờ Trần thị lại thốt ra câu đó, sau đó lại hậm hực nghiến răng mắng: "Ta nghe con kể lại những chuyện đó, cũng không thấy con làm sai cái gì.

Chương 326

Ai biết được lão Chu Hữu Khanh kia dây thần kinh nào bị chập, cứ bắt con phải nói ra trước mặt mọi người là sai ở đâu, đây rõ ràng là đang làm khó hai mẹ con ta!

Ta cuối cùng cũng nghĩ thông rồi, lão Chu Hữu Khanh đó đâu phải muốn trừng trị con, rõ ràng là nghe lời sàm ngôn của con tiện nhân kia, mượn cơ hội này tống ta vào Trạch Tú viên!

Nếu không ông ta đã báo trước cho ta một tiếng, ta cũng có thể nhắc nhở con, hai mẹ con ta làm sao rơi vào kết cục thê lương thế này?

Hảo cho lão Chu Hữu Khanh nhà ông, tôi hầu hạ ông bao nhiêu năm nay, sinh con đẻ cái cho ông, không có công lao cũng có khổ lao, ông lại không niệm chút tình cũ mà chà đạp tôi như vậy, đồ lòng lang dạ thú!

Số hai mẹ con ta sao mà khổ thế này..." Nói đoạn Trần thị lại ôm lấy Chu Lỗ khóc rống lên, nhưng lần này bà dường như cuối cùng đã nghĩ thông suốt ngọn ngành sự việc, thù hận đã hoàn toàn chuyển sang Chu Tốn. "Mẫu thân..." Chu Lỗ để mặc Trần thị ôm mình khóc lóc, trên mặt đầy vẻ xót xa, bỗng nhiên hắn nghĩ ra điều gì đó, lập tức tỉnh táo lại, ngẩng đầu nói với Trần thị: "Mẫu thân, bây giờ chưa phải lúc tự trách, chuyện này có lẽ vẫn còn chuyển cơ!" "Chuyển cơ?

Chuyển cơ gì?" Trần thị ngừng khóc, vội lau nước mắt hỏi. "Chuyển cơ này chính là vị Hữu Tài huynh kia của nhi tử..." Chu Lỗ mở miệng nói. "Con còn dám nhắc đến người này!" Nghe thấy vậy, Trần thị lập tức nổi giận, suýt nữa giơ tay tát cho Chu Lỗ một cái.

Bất kể bà cho rằng Chu Tốn mượn đề bài này để phát huy thế nào,

nhưng Ngô Lương chính là kẻ khởi xướng, nếu không có kẻ này đưa dao, hai mẹ con bà làm sao có kiếp nạn này.

Cho nên bây giờ nói đến oán hận, bà còn oán hận Ngô Lương hơn. "Mẫu thân, người hãy nghe nhi tử nói hết đã." Chu Lỗ vội nói tiếp: "Lúc trước nhi tử quen biết Hữu Tài huynh, còn quen biết một vị lão thần tiên đã sống được một trăm hai mươi tuổi.

Vị lão thần tiên này không những biết thuật trường thọ, thôi trắc cát hung, mà còn biết một môn thuật xem xương sát nhân mệnh lý.

Cuối cùng nhi tử khổ sở cầu xin, vị lão thần tiên đó mới đồng ý xem xương cho nhi tử, người đoán xem thế nào?" "Thế nào?" Sự hiếu kỳ của Trần thị bị khơi dậy, bà sụt sịt hỏi. "Ông ấy nói nhi tử thiên đình đầy đặn có thể hưởng lộc quan, địa các vuông vức có thể nắm đại quyền, đầu tròn mắt lớn lông mày đậm, phục tê cốt cắm thẳng thiên đình, khóe miệng hướng lên pháp lệnh dài, xương quyền đầy đặn ngũ chỉ dung, mũi thẳng miệng vuông không lệch lạc, bất luận chỗ nào cũng hiển thị nhi tử chú định là người đại phú đại quý, tuyệt đối không thể chỉ làm một tên huyện thừa nhỏ nhoi!" Chu Lỗ bình thường bất học vô thuật, chủ yếu là học không vào, nhớ không nổi, nhưng lại có thể học thuộc lòng không sót một chữ những lời Vu Cát dùng để hù dọa mình khi xưa, có thể thấy cũng đã thực sự bỏ ra chút công phu. "Lại có chuyện như vậy sao?" Trần thị nghe xong ngẩn người.

Bà tuy biết đức hạnh của đứa con này thế nào, nhưng với tư cách là một người mẹ, dù biết rõ là tự lừa mình dối người, bà vẫn luôn tin tưởng con mình có thể hóa rồng hóa phượng.

Giờ nghe thấy những lời này, trong lòng bà cũng có chút kinh hỉ. "Thực sự có chuyện như vậy." Chu Lỗ trịnh trọng gật đầu, nói: "Lão thần tiên còn nói nhi tử hiện nay phải chịu khuất nhục ở đây, chủ yếu

là trong mệnh còn thiếu một vị quý nhân, nếu có thể cùng vị quý nhân này hỗ tương phù trì, bổ túc những gì còn thiếu trong mệnh, thì có thể một lần đột phá xiềng xích, từ đó trở thành người đại phú đại quý, đừng nói là một huyện Ung Khâu nhỏ bé, e rằng ngay cả Trần Lưu cũng không nhốt nổi nhi tử!" Nghe đến đây, tim Trần thị không khỏi thót lên một cái, dường như đã nghĩ đến điều gì đó, cau mày nhìn Chu Lỗ: "Vị quý nhân trong miệng ông ấy, có phải chính là tên tân huyện lệnh kia không?" "Mẫu thân sao biết được?" Chu Lỗ vẻ mặt ngạc nhiên hỏi. "Vậy vị lão thần tiên đó, cũng có quan hệ với tên tân huyện lệnh kia chứ gì?" Sắc mặt Trần thị đã trầm xuống, tiếp tục hỏi. "Ông ấy chính là đi cùng Hữu Tài huynh đến đây, mẫu thân thật là nói một cái trúng ngay." Chu Lỗ lại vội nói tiếp: "Lão thần tiên còn nói, nhi tử cũng là quý nhân của Hữu Tài huynh, hai người chúng ta chia ra thì cùng tổn hại, hợp lại thì cùng vinh hiển.

Do đó nhi tử trong lòng đã có tính toán, hiện giờ chỉ là Hữu Tài huynh đi nơi khác công tác, vẫn chưa biết chuyện của nhi tử và mẫu thân, nếu biết chuyện này, huynh ấy nhất định sẽ nghĩ cách giúp chúng ta.

Mà chỉ cần hai người chúng ta tinh thành hợp tác, thì có thể xu cát tị hung, cùng giàu cùng sang, chuyện này định nhiên không phải là vấn đề..." "Chát!" Cái tát này rốt cuộc vẫn rơi xuống mặt Chu Lỗ, nước mắt Trần thị không kìm được lại trào ra, đấm ngực giậm chân khóc vang trời: "Thương thiên ơi, kiếp trước tôi đã tạo cái nghiệt gì, mà ông lại trừng phạt tôi như thế này!" ...

Nửa tháng sau.

Một đội nhân mã lặng lẽ tiến vào huyện Ung Khâu, sau đó chia làm hai.

Một bộ phận lớn tiến về doanh trại của Phường Nhân Quân xây

dựng ở Ung Khâu, một bộ phận nhỏ chạy thẳng vào trong thành Trần Lưu.

Bộ phận nhỏ này chính là Ngô Lương cùng những cán bộ nòng cốt của Phường Nhân Quân.

Ngô Lương mỗi lần trở về đều phải về phủ mình trước để báo bình an, thuận tiện tìm hiểu thời sự gần đây.

Sau đó.

Hắn nhận được một tin tốt.

Trước khi đi lần này, hắn chỉ đưa ra một ý tưởng về chiếc "Kim Cương Tán" cho Bách Lý Hương, vậy mà nó đã được phục nguyên ra rồi!

Tuy hiện tại mới chỉ là một mẫu vật làm bằng tre và gỗ, nhưng Bách Lý Hương đã thông qua vài cơ quan nhỏ thực hiện được chức năng đóng mở bằng một nút bấm.

Ngô Lương cầm trong tay thử một chút, tốc độ đóng mở rất nhanh, ở thời đại vũ khí lạnh không có súng pháo này, chỉ cần hắn phản ứng đủ nhanh, hoàn thành việc đóng mở trước khi nguy hiểm ập đến tuyệt đối không thành vấn đề! "Tôn tiên sinh, ông lại thử xem, xem có chỗ nào cần cải tiến không." Sau khi thử xong, Ngô Lương trong lòng đã khá hài lòng, nhưng vẫn gọi Tôn Nghiệp lại, hy vọng ông ta có thể đưa ra một số ý kiến có giá trị. "Cạch!" "Cạch!" Cầm lấy mẫu "Kim Cương Tán", Tôn Nghiệp cũng vô cùng kinh ngạc.

Tuy nhiên ông ta có tạo nghệ khá cao trong lĩnh vực này, không cần Ngô Lương nhắc nhở đã tìm thấy cơ quan trên tay cầm, nhẹ nhàng ấn hai cái, "Kim Cương Tán" theo đó tự động đóng mở. "Cái này..." Thấy sự thay đổi của "Kim Cương Tán", Tôn Nghiệp lập tức phấn chấn hẳn lên.

Sau đó liền ngồi thụp xuống, cẩn thận đặt "Kim Cương Tán" lên mặt đất, rồi thế mà bắt đầu động tay động chân tháo dỡ. "Gia chủ?" Bách Lý Hương thấy vậy có chút sốt ruột. "Không sao, cứ để ông ta tháo xem, nếu ông ta tháo hỏng, ta bảo ông ta đền cho muội mười cái." Ngô Lương cười xoa đầu Bách Lý Hương, phát từ nội tâm khen ngợi: "Hương nhi nhà ta quả nhiên phi phàm, nhanh như vậy đã làm ra được 'Kim Cương Tán' ta muốn, nói đi, muội muốn phần thưởng gì?" "Tỳ tử không dám, tỳ tử chỉ mới làm ra được 'Kim Cương Tán', 'Phi Hổ Trảo' gia chủ yêu cầu tỳ tử vẫn chưa hoàn thành, xin gia chủ cho tỳ tử thêm chút thời gian." Bách Lý Hương vội vàng thành hoàng thành khủng nói.

Nhìn hai quầng thâm trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Bách Lý Hương, Ngô Lương hiểu tính cách con bé này, đã đoán được thời gian mình rời đi đứa trẻ này nhất định lại thức đêm thức hôm để nghiên chế "Kim Cương Tán" và "Phi Hổ Trảo".

Trong lòng Ngô Lương không khỏi có chút xót xa, tiếp tục nói: "Mọi việc đều cần tuần tự tiệm tiến, sao có thể một sớm một chiều mà xong được?" "Gia chủ giáo huấn phải lắm..." Bách Lý Hương vội cúi đầu nhận lỗi.

Đúng lúc này. "Tâm tư linh lung, sáng ý phi phàm, thứ này tuyệt thật!" Tôn Nghiệp đang tháo dỡ "Kim Cương Tán" bỗng nhiên hét lên một tiếng, vẻ mặt đầy kinh hỉ nói: "Mấy cơ quan này tuy đơn giản một chút, nhưng kết hợp lại với nhau lại tạo ra một thứ tuyệt diệu như vậy, thật khiến lão phu mở mang tầm mắt!" Sử sách ghi lại, ô (dù) là công cụ do vợ của Lỗ Ban phát minh ra để che nắng che mưa cho chồng.

Mà với tư cách là truyền nhân của 《Công Thâu Kinh》, dù chỉ là nửa mùa, Tôn Nghiệp cũng không lạ lẫm gì với cái ô, huống hồ trước đây khi mọi người ở trong mộ Công Thâu cũng đã thấy một chiếc ô

tre.

Chiếc ô gỗ đó có thể tự do đóng mở, nhưng không thu hút được quá nhiều sự chú ý của mọi người.

Mà chiếc "Kim Cương Tán" này có chút khác biệt với chiếc ô tre kia, đây không hẳn là khoảng cách về tay nghề, mà là khoảng cách về sáng ý.

Giống như nhiều bằng sáng chế đời sau, không phải chế tác khó khăn thế nào, mà là trước đó chưa có ai nghĩ ra sáng ý đó mà thôi... "Kim Cương Tán" cũng giống như chiếc ô tre của Lỗ Ban.

Với trình độ kỹ nghệ của Lỗ Ban, ngay cả những cơ quan thú phức tạp như thế còn tạo ra được, lẽ nào không tạo ra được một chiếc ô bán tự động tương tự như "Kim Cương Tán".

Thậm chí ngay cả một kẻ nửa mùa như Tôn Nghiệp, nói không chừng cũng có thể tạo ra được.

Nhưng nếu trước đây họ căn bản không nghĩ theo hướng này, thì hình thái và phương thức đóng mở của ô sẽ không có sự đổi mới, chỉ có thể dừng lại ở trạng thái ban đầu, chiếc ô bán tự động như "Kim Cương Tán" tự nhiên cũng sẽ không xuất hiện.

Cho nên, Tôn Nghiệp nói là "tâm tư linh lung, sáng ý phi phàm", chứ không phải tán dương các cơ quan trong "Kim Cương Tán". "Xem ra chiếc ô này khiến Tôn tiên sinh rất hài lòng?" Ngô Lương cười hỏi. "Chiếc ô này là tác phẩm của cô nương đây?" Tôn Nghiệp không đáp mà hỏi ngược lại. "Đúng vậy." Ngô Lương gật đầu. "Dạ không... chiếc ô này là do gia chủ thiết kế, tỳ tử chẳng qua chỉ dưới sự chỉ dẫn của gia chủ mà góp chút sức lực mà thôi." Bách Lý Hương lại vội vàng lắc đầu. "Không phải làm tiểu nhân hài lòng, mà là khiến tiểu nhân chiết phục." Tôn Nghiệp vẻ mặt kích động, chỉ vào mấy cơ quan vừa tháo ra nói: "Tuy nhiên chiếc ô này ở phương diện chi tiết vẫn có

chỗ cần cải tiến.

Hai vị nhìn xem, mấy chỗ thiết kế cơ quan này tuy khá kỳ công, nhưng nếu có thể tối ưu hóa vài bộ kiện trong đó, đổi sang dùng trục tâm xoay, thì sẽ trở nên ổn định và bền bỉ hơn." "Nhưng như vậy sẽ trái với định luật Hooke!" Nghe lời Tôn Nghiệp, Bách Lý Hương vốn cực kỳ ngoan ngoãn bỗng lập tức phản bác: "Tôi đã tiến hành thử nghiệm rất nhiều lần, nếu muốn cung cấp đủ lực đạo để chống đỡ 'Kim Cương Tán' đóng mở nhanh chóng, thì phải đảm bảo mấy cơ quan này có đủ lực đàn hồi.

Nếu cải tiến như ông nói, nhất định sẽ khiến lực đàn hồi nhỏ đi, sau này gia chủ muốn làm chiếc ô này bằng sắt, có thể tự động đóng mở được hay không còn chưa biết chừng!" "Hả?" Truyền nhân 《Công Thâu Kinh》 lập tức ngơ ngác: "Cái... cái gì gọi là định luật Hooke?" "Là nguyên lý lực đạo mà gia chủ dạy tôi, ông ngay cả những nguyên lý lực đạo cơ bản này cũng không biết, sao dám chỉ tay năm ngón vào thứ tôi làm ra?" Bách Lý Hương bỗng nhiên trở nên kiêu ngạo, tay nhỏ chống nạnh, hừ lạnh một tiếng nói. "?" Tôn Nghiệp lại vẻ mặt kinh nghi nhìn về phía Ngô Lương.

Ông ta thực sự càng ngày càng không nhìn thấu Ngô Lương nữa rồi.

Trước đây khi ở trong mộ Công Thâu, Ngô Lương có thể liếc mắt một cái nhận ra những phát minh sáng tạo và công dụng cụ thể của Lỗ Ban, điều đó đã khiến ông ta cảm thấy Ngô Lương không hề đơn giản.

Giờ đây ngay cả một cô bé chưa trưởng thành trong nhà Ngô Lương, mở miệng ngậm miệng đều là "nguyên lý lực đạo" mà ông ta chưa từng nghe qua, nghe có vẻ rất cao siêu.

Thậm chí còn tỏ vẻ khinh bỉ đối với truyền nhân 《Công Thâu

Kinh》 như ông ta...

Tôn Nghiệp không cảm thấy mất mặt, mà cảm thấy mình giống như ếch ngồi đáy giếng, có chút hổ thẹn, đồng thời càng cảm thấy Ngô Lương thâm bất khả trắc. "..." Ngô Lương thì kinh ngạc nhìn Bách Lý Hương.

Con bé này trước mặt hắn luôn là dáng vẻ khép nép, ngay cả thở mạnh cũng không dám, không ngờ trước mặt người ngoài lại sắc sảo như thế, thực sự khiến người ta phải nhìn bằng con mắt khác xưa.

Tuy nhiên thấy Tôn Nghiệp đã hoàn toàn bị á khẩu, Ngô Lương vẫn thuận thế cho hắn một bậc thang, cười ha hả nói: "Tôn tiên sinh đừng trách, thực ra cũng chẳng phải nguyên lý cao siêu gì, chỉ là ta từ trong cổ tịch tổng kết ra một số thứ mà thôi, nếu ngươi thấy hứng thú, quay đầu ta bảo Hương Nhi tổng kết lại đưa cho ngươi xem." "Chuyện này... có hợp thích không?" Tôn Nghiệp rõ ràng cực kỳ hứng thú với những thứ này, nhưng với tư cách là truyền nhân tượng sư, hắn cũng biết có những thứ cốt lõi không tiện truyền ra ngoài, vì thế còn có chút ngại ngùng. "Chẳng có gì không hợp thích cả." Ngô Lương cười nói một cách không hề để tâm, "Hương Nhi, Tôn tiên sinh là người mình, nghe thấy chưa, lát nữa ngươi đem những thứ ta dạy sắp xếp lại cho Tôn tiên sinh xem, nếu có thể giúp ích cho ông ấy thì đó là tốt nhất." "Vâng, gia chủ." Bách Lý Hương từ trước đến nay luôn nhất mực nghe lời Ngô Lương, thấy hắn nói vậy liền gật đầu đồng ý. "Vậy đa tạ Ngô giáo úy, cũng đa tạ vị cô nương này, tiểu nhân cảm kích khôn cùng." Tôn Nghiệp vội vàng chắp tay tạ ơn. "Không cần đa lễ." Ngô Lương gật đầu, lại nói: "Ngoài ra, Hương Nhi, Tôn tiên sinh cũng là truyền nhân tượng sư hiếm có, nắm giữ không ít kỹ nghệ đã thất truyền, sau này hai người các ngươi cần chân thành hợp tác, nếu gặp phải nan đề không giải quyết được thì cùng nhau bàn bạc, có lẽ sẽ khắc phục được.

Lát nữa ngươi cũng đem ý tưởng về 'Phi Hổ Trảo' và những khó khăn đang gặp phải nói cho ông ấy nghe, lắng nghe ý kiến của ông ấy, điều này cũng có lợi cho ngươi." "Tỳ tử tuân mệnh." Bách Lý Hương liếc nhìn Tôn Nghiệp thêm một cái, lúc này mới thi lễ đáp lời.

Hiển nhiên nàng vẫn còn chút thành kiến với Tôn Nghiệp, nhưng lại không dám trái ý Ngô Lương, nên mới đành phải đồng ý.

Ngô Lương nhìn thấy rõ nhưng cũng không để tâm.

Những nhân tài kỹ thuật như họ ít nhiều đều có sự chấp nhất, sau này làm việc cùng nhau chắc chắn sẽ nảy sinh nhiều phân kỳ, không thể tránh khỏi những tranh luận và va chạm về kỹ thuật.

Nhưng theo Ngô Lương, đây không phải chuyện xấu, ngược lại còn tránh được kết quả đóng cửa làm xe.

Cho nên hắn cũng không định can thiệp quá nhiều.

Chương 327

Huống hồ Tôn Nghiệp là người trưởng thành, tính tình tương đối ổn trọng và khiêm nhường, Ngô Lương đối với hắn vẫn khá yên tâm, nhất là khi đối mặt với một cô nương nhỏ như Bách Lý Hương, cơ bản không thể xảy ra mâu thuẫn gì không thể điều hòa. "Đi đi." Nghĩ đoạn, Ngô Lương phẩy tay với hai người, lại hỏi thêm Bách Lý Hương một câu: "Trần Kim Thủy và Doãn Kiện có ở trong phủ không?" "Doãn truân trưởng dạo gần đây đều ở Ung Khâu, Trần đô bá thì có ở đây." Bách Lý Hương nói. "Vậy thì gọi Trần Kim Thủy vào đây." Ngô Lương khẽ gật đầu. ...

Không lâu sau đó.

Ngô Lương đã thông qua Trần Kim Thủy để tìm hiểu tình hình hiện tại ở Ung Khâu.

Công tác truân điền hiện tại tiến hành khá thuận lợi, đã hoàn thành vụ gieo mùa xuân, chỉ là bên điền sản của Chu gia mà Ngô Lương nhận thầu lại xảy ra chút vấn đề.

Nguyên bản đã bàn bạc là thuế ruộng hai phần, giờ lại đòi tăng lên sáu phần.

Thái độ của Chu gia hiện tại rất cứng rắn, không đồng ý thì sẽ thu hồi điền sản, còn yêu cầu hoàn trả số lương thực và hạt giống đã mượn trước đó, ngoài ra còn thu thêm phí thuê nông cụ và súc vật. "Chu Lỗ cư nhiên dám giở trò này với ta sao?" Chân mày Ngô Lương lập tức nhíu lại. "Cái này không phải quyết định của Chu Lỗ, hiện tại phụ trách điền sản Ung Khâu không còn là Chu Lỗ nữa, nửa tháng trước đột nhiên đổi thành trưởng công tử Chu gia là Chu Việt, những chuyện này đều do Chu Việt tới mới bắt đầu nảy sinh." Trần Kim

Thủy vội vàng giải thích. "Ta hiểu rồi." Ngô Lương chợt nhận ra, trầm ngâm nói: "Xem ra Chu gia rốt cuộc vẫn rất bất mãn với những việc ta làm ở Ung Khâu, đây là chuẩn bị phản chế ta đây mà, nhưng cũng là chuyện trong dự liệu...

Việc này ngươi đã đi tìm Trình Dục chưa?" "Tìm rồi, Trình thái thú nói đây là nội vụ của Chu gia, ông ấy tối đa chỉ có thể tận lực hòa giải, thực sự không có cách nào cưỡng ép can dự, nếu không nếu đắc tội với đám sĩ tộc Trần Lưu, ông ấy cũng không biết ăn nói thế nào với Sứ quân." Trần Kim Thủy gật đầu, thành thực nói. "Ừm..." Ngô Lương tỏ vẻ thấu hiểu.

Thái độ của Trình Dục cũng nằm trong dự tính, thời buổi này tầm ảnh hưởng của sĩ tộc vẫn không thể xem thường.

Đôi khi ngay cả Tào lão bản cũng không muốn đắc tội họ quá mức, để đổi lấy danh chính ngôn thuận và sự ổn định của cục diện...

Việc Trương Mạc phản bội trước kia chính là một bài học, chính vì Tào lão bản đem danh sĩ Biên Nhượng có lời lẽ bất kính ra đánh chết, khiến sĩ tộc Duyện Châu ai nấy tự nguy, khi Trương Mạc phản bội, Trần Cung nhân cơ hội thuyết phục một phen, liền khiến cả Duyện Châu loạn lên, làm Tào lão bản trong lịch sử suýt nữa thì thua trắng tay.

Đương nhiên, Tào lão bản tuyệt đối không phải người để mặc cho đám sĩ tộc đó nhào nặn.

Sau này ông vẫn giết không ít danh sĩ không coi mình ra gì, trong đó bao gồm cả Khổng Dung - vị danh sĩ trong điển tích "Khổng Dung nhường lê" mà hậu thế ai cũng biết.

Nhưng Tào lão bản có thể giết đám sĩ tộc này, không có nghĩa là Trình Dục hay người khác có thể thay ông đắc tội họ.

Ngô Lương hiểu rõ, Trình Dục cũng hiểu rõ.

Tào lão bản sở dĩ đưa Trình Dục đến Trần Lưu làm Thái thú là vì coi trọng sự lão luyện và ổn trọng của ông, mục đích là để ổn định và lôi kéo đám sĩ tộc đó, tránh gây ra những chuyện rắc rối như Trương Mạc.

Cho nên khi xảy ra chuyện này, người khó xử nhất chắc hẳn là Trình Dục... "Trình thái thú còn đặc biệt dặn dò, nếu công tử quay về thì bảo yêm lập tức phái người đi thông báo cho ông ấy, ông ấy muốn đích thân tới cửa bàn bạc việc này với công tử." Trần Kim Thủy bổ sung đúng lúc. "Vậy ngươi đã phái người đi báo cho ông ấy chưa?" Ngô Lương hỏi. "Vẫn chưa, vạn nhất công tử không muốn tiếp ông ấy thì sao, nên yêm chỉ nghe lệnh công tử, công tử bảo yêm phái người thì yêm mới phái." Trần Kim Thủy mặt đầy vẻ anh minh nói. "Vậy thì phái người đi đi, ta cũng muốn nghe xem ý tưởng của ông ấy thế nào." Ngô Lương gật đầu tán thưởng, Trình Dục vẫn nên gặp trước, nhiều chuyện, nhất là quân cơ yếu vụ liên quan đến quân Tào, Trình Dục chắc chắn không tiện nói với Trần Kim Thủy, chỉ có thể tiết lộ cho mình.

Mà những chuyện này Ngô Lương cũng cần tìm hiểu trước một phen mới có thể đưa ra đối sách thích hợp.

Tuy nhiên trước khi đi, hắn vẫn hỏi thêm một câu: "Còn Chu Lỗ thì sao, hắn thế nào rồi?" "Cái này yêm cũng không rõ lắm, yêm chỉ nghe nói hắn hình như vì chuyện này mà bị gia chủ Chu gia là Chu Tốn nhốt lại rồi, có vẻ khá nghiêm trọng, đời này chưa chắc đã ra được, cũng chẳng biết có thật không nữa." Trần Kim Thủy đáp. "Vậy thì tám phần là thật rồi." Ngô Lương khẽ gật đầu, "Tên này khá hợp khẩu vị của ta, hơn nữa đã nói là đôi bên là quý nhân của nhau, nếu thuận tay thì không thể không kéo hắn một phen." ...

Nửa canh giờ sau. "Ngô giáo úy lần này xuất chinh chắc hẳn là mãn tải nhi quy chứ?

Không biết mang về được bao nhiêu hoàng kim?" Gặp Ngô Lương xong, Trình Dục không lập tức bàn bạc chuyện huyện Ung Khâu mà lại cười tủm tỉm quan tâm đến thu hoạch chuyến này của Ngô Lương. "E rằng phải khiến Trình thái thú thất vọng rồi, lần này Phường Nhân Quân tham dò hai tòa cổ mộ Tiền Tần, cổ mộ Tiền Tần này không giống mộ Hán, trong đó không hề bồi táng hoàng kim." Ngô Lương nói thẳng không hề che giấu. "Một chút cũng không có sao?" Trình Dục lập tức sững sờ. "Cũng không thể nói là một chút cũng không có, ta từ trong đó thu lượm được một số đồ bằng vàng, cộng lại chắc cũng được vài chục cân chăng?" Ngô Lương nói.

Thực ra vài chục cân vàng đó phần lớn đã được hắn tặng cho gia đình Hoàng Nguyệt Anh, nhưng chuyện đó không thành vấn đề, những lần hành động trước Tào lão bản chia cho Ngô Lương một phần hoa hồng, dư sức bù vào.

Nhưng đó không phải là mấu chốt của câu hỏi của Trình Dục.

Vài chục cân vàng đối với một số gia đình hàn môn thì đã là một khoản tiền khổng lồ, nhưng đối với đại quân của Tào lão bản thì chẳng thấm vào đâu, so với "không có gì" cũng chẳng khác biệt là mấy. "Chuyện này e là khó giải quyết rồi đây..." Nghe vậy, Trình Dục đã nhíu mày, mặt đầy vẻ lo lắng nói với Ngô Lương: "Sứ quân từ lâu đã chuẩn bị xuất quân đến Từ Châu, thề phải quét sạch tàn dư Trương Mạc, Lữ Bố, sau đó chém đầu kẻ thù giết cha là Đào Khiêm, Ngô giáo úy có biết vì sao Sứ quân vẫn luôn chờ đến tận bây giờ mà chưa xuất binh không?" "Chờ ta sao?" Ngô Lương như hiểu ý Trình Dục nhưng lại cố tình nói: "Không lẽ nào, sau năm mới ta mới từ Nhạc An quốc mang về cho Sứ quân một lô trân châu, Sứ quân nếu muốn xuất chinh, thiết nghĩ lỗ hổng lương thảo hẳn là không quá lớn

mới phải." "Đánh trận không gì khác, phải chuẩn bị vạn toàn, chẳng có ai chê lương thảo sung túc cả phải không?" Trình Dục lắc đầu nói. "Cho nên..." Ngô Lương nhíu mày dẫn dắt. "Đây chính là mấu chốt để hóa giải sự việc ở Ung Khâu." Trình Dục cũng không coi Ngô Lương là người ngoài, nói thẳng tuột ra: "Nay Chu gia đã rất bất mãn với những gì Ngô giáo úy làm ở Ung Khâu, để nhận được sự ủng hộ của Sứ quân, Chu gia cầm đầu đám sĩ tộc Trần Lưu gom góp được năm ngàn thạch lương thực, chuẩn bị hiến cho Sứ quân để bày tỏ lòng trung thành, sẵn tiện tố cáo những hành động của ngươi ở Ung Khâu, bãi chức Ung Khâu lệnh của ngươi, nói không chừng còn muốn hạch tội ngươi nữa." "Do đó, nếu chuyến này Ngô giáo úy thu hoạch phong phú, Sứ quân tám phần sẽ không thèm để ý đến họ, dù sao Ngô giáo úy trước đó cũng lập nhiều công lao hiển hách, nặng nhẹ thế nào trong lòng Sứ quân tự có tính toán." "Nhưng lần này Ngô giáo úy đi tay không về, Sứ quân đối với năm ngàn thạch lương thực kia hứng thú sẽ lớn hơn nhiều..." "Nhưng theo lão phu thấy, Ngô giáo úy cũng không cần quá lo lắng, xét đến công lao trước đây, Sứ quân chắc cũng không trừng phạt Ngô giáo úy đâu, chỉ là để có được năm ngàn thạch lương thực và sự ủng hộ của sĩ tộc Trần Lưu, Sứ quân phải lấy đại cục làm trọng, không tránh khỏi việc phải làm bộ làm tịch trước mặt họ, chức Ung Khâu lệnh này và sản nghiệp ngươi gây dựng ở Ung Khâu e là không giữ được nữa, cần chuẩn bị tâm lý trước." Ý của Trình Dục rất dễ hiểu, ngữ khí cũng rất chân thành, một tràng phân tích đã chỉ rõ lợi hại cho Ngô Lương, đồng thời cũng có ý khuyên nhủ hắn.

Tránh để lúc Tào lão bản "diễn kịch" trước mặt sĩ tộc Trần Lưu, Ngô Lương lại không chịu nổi mà có những hành động không sáng suốt.

Nhưng Ngô Lương cũng nghe ra được.

Đây chắc hẳn không phải là Tào lão bản chỉ thị Trình Dục đến báo trước cho mình, mà là kiến giải của riêng Trình Dục, nếu không khi nói những lời này, Trình Dục nên là an ủi nhiều hơn là gợi ý.

Ngoài ra.

Trong mắt Trình Dục, việc Ngô Lương làm "chế độ truân điền", khai khẩn những vùng đất hoang vô chủ thành ruộng vườn, chính là đang mưu cầu tư lợi cho bản thân, giờ lợi ích bị tổn hại, chắc chắn sẽ bất mãn.

Kết quả là. "Lại còn có chuyện tốt như vậy sao?" Ngô Lương không những không lộ vẻ bất mãn, ngược lại còn lộ ra khuôn mặt đầy kinh hỉ. "Chuyện tốt?" Trình Dục có chút nghi hoặc. "Sĩ tộc Trần Lưu công khai ủng hộ Sứ quân, còn chủ động đưa lương thảo cho Sứ quân, mà ta chỉ cần phối hợp với Sứ quân làm bộ làm tịch trước mặt họ, chuyện này chẳng lẽ không phải chuyện tốt sao?" Ngô Lương hỏi ngược lại. "Phải!

Tự nhiên là chuyện tốt!

Sứ quân anh minh thần võ, đám sĩ tộc này ủng hộ Sứ quân chỉ là chuyện sớm muộn." Trình Dục bản năng sinh tồn cực mạnh, vội vàng gật đầu lia lịa, "Không ngờ Ngô giáo úy lại thâm minh đại nghĩa như vậy, là lão phu lấy lòng tiểu nhân đo lòng quân tử rồi, vậy thì chắc hẳn Ngô giáo úy cũng hiểu, chuyện này tuyệt đối không phải lão phu không muốn giúp Ngô giáo úy, mà thực sự là lực bất tòng tâm chứ?" "Tự nhiên rồi." Ngô Lương ngạo nhiên cười một tiếng, nhướn mày nói: "Chỉ cần Trình thái thú còn nhớ chuyện nợ ta mười cân vàng là được, chúng ta vẫn mãi là chí giao hảo hữu." "..." Nụ cười trên mặt Trình Dục bỗng cứng đờ, "Lão phu nhớ ra còn có một số công vụ cần xử lý gấp, cáo từ!

Đúng rồi, đêm nay ta sẽ dùng bồ câu đưa tin báo cáo việc ngươi đã

quay về cho Sứ quân, Sứ quân đại ước hai ngày sau sẽ tới Trần Lưu, một là để đích thân gặp Chu Tốn và các sĩ tộc khác, hai là để tiếp phong tẩy trần cho ngươi, vì thế hai ngày này ngươi tốt nhất đừng có đi lung tung, sẵn tiện nghĩ kỹ xem lúc gặp Sứ quân nên nói thế nào để không khiến ông ấy quá thất vọng." ...

Sau khi tiễn Trình Dục đi.

Ngô Lương không hề nghĩ đến việc phục mệnh Tào lão bản thế nào, những điều đó hắn đã nghĩ thông suốt từ lâu, và cũng đã chuẩn bị trước.

Hắn cũng không nghĩ đến việc đối phó với sự làm khó dễ của sĩ tộc Trần Lưu ra sao.

Việc đám sĩ tộc Trần Lưu sắp gây khó dễ cho hắn chính là quân cờ mà Ngô Lương đã dàn xếp từ rất sớm, những chuyện này không những không khiến Tào lão bản phản cảm, ngược lại từng kiện từng kiện đều là đại công.

Cho nên.

Hiện tại điều hắn đang cân nhắc là làm thế nào lợi dụng "nguy cơ" lần này để tiến thêm một bước giành lấy sự tín nhiệm và trọng dụng của Tào lão bản, từ đó khiến con đường chuyển mình của Phường Nhân Quân bước những bước lớn về phía trước.

Thực ra khung sườn đại thể Ngô Lương đã xây dựng hoàn tất, chỉ là một số vấn đề chi tiết cần được tối ưu hóa thêm mới có thể tạo ra hiệu quả 'quân bài tẩy' cực mạnh...

Trầm ngâm hồi lâu. "Trần Kim Thủy." Ngô Lương gọi một tiếng ra ngoài cửa. "Công tử, có chuyện gì?" Trần Kim Thủy vội vàng chạy nhỏ từ bên ngoài vào, chắp tay hỏi. "Nếu ta nhớ không lầm, vụ truân điền ở Ung Khâu vẫn luôn do Doãn Kiện phụ trách đúng không?" Ngô

Lương hỏi. "Chính xác." Trần Kim Thủy đáp. "Thả bồ câu đưa tin, thông báo cho hắn lập tức quay về báo cáo tiến độ truân điền hiện tại cho ta." Ngô Lương gật đầu nói. "Nặc!" Trần Kim Thủy đáp. "Ngươi lại sai người đến Vương phủ một chuyến, bảo Vương Khánh là ta đã về rồi, lệnh cho hắn mang theo sổ sách sau khi tiệm muối họ Tào chính thức kinh doanh tới gặp ta, ta có việc quan trọng cần bàn với hắn." Ngô Lương chính sắc nói. "Nặc!" Trần Kim Thủy ứng một tiếng rồi định ra ngoài. "Còn nữa." Ngô Lương lại gọi hắn lại, nói tiếp: "Đi xem Tôn Nghiệp ta mang về lần này đã sắp xếp chỗ ở xong chưa, nếu đã xong xuôi thì cũng gọi ông ấy đến gặp ta." Nửa canh giờ sau, Vương Khánh đến phủ.

Cũng mới có vài tháng không gặp, trạng thái của Vương Khánh so với trước kia lúc đưa hai tấm thị quyển cuối cùng của tiệm muối cho Ngô Lương đã một trời một vực, cả người mặt mày hồng hào, xuân phong đắc ý, ngay cả thân hình cũng béo lên một vòng.

Gặp Ngô Lương, Vương Khánh chắp tay bái kiến: "Hữu Tài hiền đệ về sao không phái người báo trước một tiếng, ngu huynh cũng chuẩn bị sắp xếp, đích thân ra khỏi thành đón hiền đệ mới phải." "Huynh đệ chúng ta không làm mấy cái thứ hư lễ đó." Ngô Lương đứng dậy đáp lễ, sau đó đi thẳng vào vấn đề: "Dư Niên huynh, những thứ ta đề cập ngươi đều mang đến chứ?" "Ngoại trừ sổ sách tháng này chưa thu về, còn lại đều đã mang tới, mấy tên người làm đang dùng xe đẩy ở trong viện, lát nữa sẽ khiêng vào cho hiền đệ xem qua." Thấy Ngô Lương trực tiếp nói chuyện chính sự, Vương Khánh cũng không dám lơ là, vội vàng chính sắc đáp. "Xe đẩy?" Ngô Lương sải bước ra sân.

Chỉ thấy Vương Khánh cư nhiên mang tới hai chiếc xe ngựa, trên xe ngựa chất mấy cái rương gỗ lớn, trên rương có khắc phân loại theo tháng tương ứng, bên trong đựng toàn là những cuộn thẻ tre. "..." Ngô

Lương lúc này mới sực nhớ ra, thời này giấy vẫn là vật tư khan hiếm, hơn nữa vì công nghệ chế tác nên không dễ bảo quản lâu dài.

Cho nên hiện tại các thương hàng vẫn dùng thẻ tre để ghi chép, ngay cả Vương Khánh - người lúc mới gặp từng vênh váo trưng ra "Giấy Tả Bá" - cũng đoạn nhiên không có dũng khí dùng giấy để ghi sổ sách.

Huống hồ Vương gia trước đó suýt chút nữa phá sản vì cái tang lễ của cha hắn, Vương Khánh cũng rút ra được không ít bài học, cộng thêm bây giờ làm chủ gia đình mới biết củi gạo quý giá, dù hiện tại tình hình tiệm muối rất tốt, hắn cũng không dám xa hoa như trước, chỗ nào tiết kiệm được vẫn phải tiết kiệm.

Giống như hiện tại, cảnh ngộ của Vương gia hiện giờ sung túc hơn nhiều so với thời cha hắn còn sống, vậy mà hắn lại giống Ngô Lương chỉ mặc một bộ y phục vải thô sơ, không còn mặc gấm vóc lụa là nữa... "Hữu Tài hiền đệ." Vương Khánh làm kinh doanh một thời gian nên giờ cũng ngày càng trưởng thành, không đợi Ngô Lương nói gì, liền rút từ trong ngực ra một cuộn thẻ tre, hai tay dâng lên, "Đây chỉ là sổ chi tiết hàng tháng của các tiệm muối, ta ở đây còn có sổ tổng hợp do đích thân ta thống kê, xin hiền đệ xem qua trước." "Dư Niên huynh làm việc ngày càng tỉ mỉ rồi, mời vào trong, chúng ta vừa xem vừa nói chuyện." Ngô Lương nhe răng cười, nắm tay Vương Khánh quay lại khách đường.

Chương 328

Thực ra tiệm muối họ Tào từ lúc khai trương đến giờ cũng mới chỉ qua chưa đầy bốn tháng.

Do đó sổ tổng hợp theo tháng này không có nhiều nội dung, chỉ là ghi chép tổng hợp số lượng tiệm muối khai trương và tình hình thu chi các tháng.

Ngô Lương cũng không hứng thú với mấy cái sổ chi tiết kia, thứ hắn cần là con số tổng quát.

Đương nhiên.

Hắn sẽ không nói cho Vương Khánh biết mình căn bản không định kiểm tra sổ chi tiết, lát nữa chắc chắn sẽ bảo hắn để lại sổ chi tiết, để ở trong phủ vài ngày rồi mới bảo hắn sai người đến chở đi.

Đây coi như là một kiểu "giám sát".

Tiền bạc làm động lòng người, tránh để Vương Khánh tưởng không ai kiểm tra sổ sách mà lâu dần nảy sinh ý đồ xấu, cuối cùng ảnh hưởng đến tình cảm "huynh đệ", còn có khả năng đe dọa đến sự tín nhiệm của Tào lão bản dành cho hắn. "Tháng thứ nhất, tổng thu nhập ba trăm hai mươi thạch lương thực, một trăm mười bảy xấp vải, mười sáu cân vàng, đây là lợi nhuận ròng sau khi trừ chi phí rồi sao?" Lật sổ tổng hợp xem một lát, Ngô Lương ngẩng đầu hỏi. "Chính xác." Vương Khánh vội vàng gật đầu, "Lúc mới khai trương, theo ý hiền đệ, ngu huynh trước tiên chế ra một lô Muối Tuyết Hoa, mang theo muối đi viếng thăm từng nhà sĩ tộc ở Trần Lưu, mỗi nhà tặng một cân làm lễ vật, còn đặc biệt giải thích cho họ lợi ích của Muối Tuyết Hoa, từ đó về sau Muối Tuyết Hoa của tiệm muối họ Tào chúng ta trở thành lựa chọn hàng đầu của các sĩ tộc, vài ngày sau liền nhận được

rất nhiều đơn đặt hàng, có thể nói là một tiếng vang lớn, chỉ tiếc lúc đó quy mô xưởng muối của chúng ta còn nhỏ, dù có làm muối cả đêm cũng không đủ đáp ứng nhu cầu, do đó thu nhập vẫn còn hơi ít." "Ồ..." Ngô Lương khẽ gật đầu.

Trong lòng lại nghĩ, thế này mà còn ít sao?

Đã nhiều lắm rồi đấy!

Phải biết trong quan chế nhà Hán, ngay cả Tam Công đứng dưới một người trên vạn người, không tính những khoản thu nhập mờ ám, bổng lộc một năm cũng chỉ có 5000 thạch lương thực mà thôi.

So sánh như vậy, thu nhập của tiệm muối này đã cực kỳ khả quan rồi.

Trước đó hắn giao toàn bộ việc kinh doanh tiệm muối cho Vương Khánh, chỉ có lần trước từ Nhạc An quốc trở về, dặn dò Vương Khánh việc liên kết với nhà Văn Nhân thu mua muối biển mới hỏi qua một câu, chỉ biết tiệm muối phát triển khá tốt chứ cũng không tìm hiểu sâu.

Đúng là "vạn sự khởi đầu nan".

Cho nên theo hắn thấy, tiệm muối mới bắt đầu, không những phải mở rộng quy mô xưởng muối, mà còn phải mở rộng phạm vi kinh doanh, thiết lập các chi nhánh ở khắp nơi, đầu tư như vậy chắc chắn không nhỏ, nên giai đoạn đầu có thể đạt đến thu chi cân bằng đã là không tệ rồi.

Kết quả không ngờ tháng đầu tiên đã thực hiện được mức lợi nhuận khả quan như vậy.

Điều này thực sự đem lại cho Ngô Lương một bất ngờ không nhỏ. "Tháng thứ hai, tổng thu nhập bảy trăm sáu mươi thạch lương thực, năm trăm mười bảy xấp vải, một trăm cân vàng..." Đây không chỉ là

gấp đôi, mà là gấp mấy lần...

Ngô Lương trong lòng càng lúc càng kinh hỉ.

Thời gian này các cửa tiệm của tiệm muối họ Tào đã thuận lợi mở rộng ở Trần Lưu, cũng chính là lúc Ngô Lương từ Nhạc An quốc trở về, khi đó Vương Khánh còn từng nhắc với Ngô Lương về một trở ngại thực tế khi mở rộng kinh doanh sang mấy quận xung quanh quận Trần Lưu —— chính là thị quyển.

Dù sao ra khỏi quận Trần Lưu, Trình Dục không thể cung cấp thuận lợi cho tiệm muối họ Tào nữa, muốn tiếp tục mở chi nhánh thì cần thông qua mua bán hoặc các phương thức khác để có được thị quyển do triều đình ban phát.

Kết quả lúc đó Ngô Lương chỉ mỉm cười thản nhiên, hỏi ngược lại Vương Khánh một câu: "Ngươi quên biển hiệu của tiệm muối chúng ta rồi sao?" "Tào... thị?" Vương Khánh ngẩn ra. "Cứ yên tâm mà mở đi, đó chính là thị quyển vàng của chúng ta, thấy biển hiệu này, ngoại trừ chính Sứ quân, không ai dám tới tìm chúng ta gây rắc rối đâu." Thế là, tiệm muối họ Tào chính thức bước vào chế độ mở rộng điên cuồng.

Đúng như Ngô Lương nghĩ, dù có cướp đi mối làm ăn của các tiệm muối khác, những tiệm muối đó cũng chỉ đành ngậm bồ hòn làm ngọt, mà Huyện lệnh, Thái thú các nơi thấy vậy cũng giả vờ như không thấy, căn bản không có ai tới hỏi về chuyện thị quyển của tiệm muối họ Tào, dường như mặc định vậy, cũng không có ai dám nhắc chuyện này trước mặt Tào lão bản.

Đến nỗi Tào lão bản hiện tại chắc vẫn chưa biết chuyện tiệm muối họ Tào.

Nếu không Tào lão bản chắc chắn không thể không hỏi han, tiệm muối họ Tào cũng không thể kinh doanh yên ổn đến bây giờ...

Nhưng dù có hỏi cũng chẳng sao, Ngô Lương trước đó đã sớm ký với Vương Khánh một bản hợp đồng, Tào lão bản chính là người hưởng lợi lớn nhất, nếu Tào lão bản có hỏi, chỉ cần đưa bản hợp đồng đó cho ông là xong, không những không có lỗi mà còn có công.

Đại công!

Có ông chủ nào lại không thích một nhân viên "chủ động tăng ca" nỗ lực vì chiếc Lamborghini của mình chứ? "Tháng thứ ba, lương thực một ngàn hai trăm thạch, vải vóc bảy trăm năm mươi xấp, vàng một trăm sáu mươi cân..." Thu nhập vẫn đang tăng vọt.

Nhưng nghĩ lại, lúc này tiệm muối họ Tào ở Duyện Châu đã có quy mô khá lớn, mà một cái Duyện Châu so với một tỉnh hành chính sau này (trừ các vùng biên viễn) còn lớn hơn, dù lúc này dân số không bằng hậu thế, sức sản xuất xã hội cũng cực thấp, nhưng định giá của Muối Tuyết Hoa vốn dĩ nhắm vào đám sĩ tộc đang chiếm giữ đại bộ phận tài nguyên xã hội, nên thu nhập này cũng là hợp tình hợp lý. "Sổ sách tháng này vẫn chưa thu về, nhưng theo tình hình ngu huynh nắm được, thu nhập tháng này còn có đột phá lớn hơn nữa, riêng lương thực hình như đã vượt qua hai ngàn thạch, những thứ khác còn phải tính riêng." Vương Khánh bổ sung đúng lúc, "Nhưng tốc độ tăng trưởng tiếp theo chắc sẽ chậm lại, các cửa tiệm của chúng ta ở Duyện Châu đã gần bão hòa, tuy Sứ quân đã khống chế hơn nửa địa khu Từ Châu, nhưng Từ Châu giáp biển, nguồn muối biển ở đó rất phong phú, mở tiệm muối bán Muối Tuyết Hoa thu hoạch không bằng nội lục, cho nên ta không định tiếp tục mở thêm tiệm muối ở Từ Châu." "Ý tưởng của ngươi là đúng, dù muốn mở thêm tiệm muối ở Từ Châu cũng phải đợi Sứ quân hoàn toàn chiếm được Từ Châu, cục diện ổn định lại rồi hãy tính." Ngô Lương gật đầu nói.

Chỉ trong vòng ba tháng ngắn ngủi, tổng cộng thu hoạch được hai ngàn một trăm chín mươi thạch lương thực, một ngàn ba trăm bảy

mươi xấp vải, hai trăm bảy mươi sáu cân vàng...

đây mới chỉ là khởi đầu.

Dù Tào lão bản được chia bốn phần, hắn và Vương Khánh mỗi người ba phần.

Đó cũng là một khoản thu nhập cực kỳ khả quan, trong thời loạn lạc lạm phát nghiêm trọng như hiện nay, quy đổi ra vàng thì kiểu gì cũng phải được vài ngàn kim.

Cái này thế nào cũng tương đương với một lần đào được mộ hoàng thất nhà Hán đầy vàng như núi rồi.

Quan trọng nhất là, cái này không giống như đạo mộ chỉ là chuyện làm ăn một lần, sau này sẽ còn liên tục tạo ra thu nhập, hoàn toàn có thể phát triển bền vững.

Tào lão bản dù có ngốc đến đâu chắc chắn cũng phân biệt được nặng nhẹ.

Đặc biệt so với năm ngàn thạch lương thực mà Chu gia liên kết với sĩ tộc Trần Lưu gom góp được, quả thực là một trời một vực! "Nếu không có hiền đệ đề bạt, ngu huynh làm sao có được cảnh tượng như hôm nay, Vương gia e rằng vĩnh viễn không có ngày xoay mình." Vương Khánh mặt đầy cảm kích thở dài. "Tiền tài vẫn là chuyện nhỏ, ta thấy lần này Sứ quân tới, Dư Niên huynh nói không chừng có thể giống như ta, kiếm cái chức Giáo úy mà làm, có lẽ là chuyện trong vài ngày tới thôi." Ngô Lương cười hì hì nói. "Hiền đệ muốn bảo cử ta sao?" Vương Khánh ngẩn ra, mừng rỡ hỏi.

Thời này vẫn còn rất thịnh hành thuyết giai cấp "Sĩ nông công thương", sĩ tộc sở dĩ gọi là sĩ tộc, chính là vì đặc biệt coi trọng chức quan cao thấp, dù có tán gia bại sản cũng phải liều mạng leo lên trên, đó mới thực sự là quang tông diệu tổ. "Dư Niên huynh cứ yên tâm chờ

tin tốt đi." Ngô Lương mặc định nói.

Nhưng thực tế, hắn căn bản sẽ không tiến cử Vương Khánh.

Thậm chí nếu Tào lão bản có ý định đó, hắn còn sẽ bày tỏ thái độ phản đối cực kỳ rõ ràng.

Dù sao thời đại nào thì việc kéo bè kết phái cũng là vảy ngược của người cai trị, Ngô Lương sẽ không đi chạm vào cái xui xẻo đó, mãi mãi sẽ chỉ là "người mình" của một mình Tào lão bản mà thôi.

Chỉ là dựa vào sự hiểu biết của hắn về Tào lão bản, Tào lão bản chắc chắn sẽ dùng phương thức ít tốn kém nhất này để khống chế và lôi kéo Vương Khánh.

Cho nên.

Việc phong cho Vương Khánh một chức quan gần như là chuyện chắc chắn rồi. ...

Tiếp theo, Ngô Lương lần lượt gặp Doãn Kiện và Tôn Nghiệp.

Sau khi tìm hiểu và giao một số nhiệm vụ trước cho họ, coi như đã sắp xếp xong xuôi chuyện gặp Tào lão bản lần này.

Đợi Tào lão bản tới.

Ngô Lương vốn dĩ "đi tay không về" sẽ lập tức đem lại cho Tào lão bản mấy cái bất ngờ cực lớn, hợp lại sẽ trở thành quân bài tẩy chí mạng, từ đó dẫn dắt Tào lão bản hoàn thành việc chuyển mình cho mình và cả Phường Nhân Quân.

Nhưng trước đó, vẫn còn một số chi tiết buộc phải đề phòng... "Doãn Kiện, trong doanh trại của chúng ta vẫn còn một số phòng trống phòng khi cần thiết chứ?" Ngô Lương mở miệng hỏi. "Có." Doãn Kiện chắp tay nói, "Ngoài ra, huynh đệ chúng ta còn hợp lực xây dựng cho Giáo úy một biệt viện riêng, tuy có chút đơn sơ nhưng khi Giáo úy

đến doanh trại cũng có một nơi ở yên tĩnh để nghỉ ngơi." "Có tâm rồi, thay ta cảm ơn các huynh đệ." Ngô Lương trước đó lúc sắp xếp xây dựng doanh trại cũng không nghĩ tới chuyện này, không ngờ mấy gã thô kệch trong Phường Nhân Quân lại có tâm như vậy, tự nhiên khá kinh hỉ nói: "Ngươi về bảo mọi người, mấy ngày nữa Sứ quân tới Trần Lưu, ta nhất định sẽ mưu cầu thêm phúc lợi cho mọi người, dẫn mọi người đi hưởng vinh hoa phú quý." "Chuyện này...

Giáo úy, có một câu ta không biết có nên hỏi hay không." Doãn Kiện lại đột nhiên lộ vẻ khó xử. "Giáo úy tuy không nhắc tới, nhưng ta nghe những binh sĩ trở về lần này nói, chuyến đi Kinh Châu lần này thu hoạch rất nghèo nàn, chỉ sợ Sứ quân biết sẽ đại thất vọng...

Do đó, nếu Sứ quân có giáng tội xuống, huynh đệ chúng ta đều nguyện ý cùng gánh chịu trách phạt, Giáo úy vạn lần đừng có giấu chúng ta mà một mình gánh vác, thực sự không được thì huynh đệ chúng ta có thể cùng quỳ trước mặt Sứ quân cầu tình cho Giáo úy, đây là ý của mọi người!" Doãn Kiện đột nhiên quỳ một chân xuống đất, ngữ khí khẩn thiết nói. "Ngươi nói vậy..." Ngô Lương trong lòng ấm áp, nhưng một khuôn mặt lại lập tức thói quen lộ vẻ khổ sở, miệng cũng thói quen thở ngắn than dài: "Haiz, khó quá, đội ngũ này khó dẫn dắt quá, không nói nữa, cái gì cũng đừng nói nữa, ta đã làm Giáo úy của các ngươi thì phải có trách nhiệm với tất cả mọi người, có phúc cùng hưởng, có nạn ta tự một mình gánh vác là được, làm gì có lý nào lại làm khó các ngươi, ngươi về bảo mọi người đừng lo lắng cho ta, ta tự có kế hoạch." "Giáo úy, ta..." Mắt Doãn Kiện đỏ lên, sụt sịt mũi nghẹn ngào định nói gì đó. "Đừng nói nữa, bảo tất cả huynh đệ, không có lệnh của ta ai cũng không được tự ý hành động, nếu không sẽ không còn là người của Phường Nhân Quân nữa!" Ngô Lương mặt đầy sầu não nhưng lại "cố tỏ ra kiên cường" xua tay một cái.

Thấy hiệu quả đã gần đủ, hắn mới dịu giọng lại, nói tiếp: "Làm

cho ta một việc, lát nữa ngươi đưa Bạch Tinh Tinh và gia quyến của ta đến doanh trại ở vài ngày, phái thêm mấy tên hỏa phu biết nấu ăn qua đó, trước khi Sứ quân rời khỏi Trần Lưu tuyệt đối không cho phép họ quay về, hiểu chưa?" "Chuyện này là vì sao?" Doãn Kiện ngẩng đầu lên, có chút nghi hoặc hỏi. "Không có vì sao cả, tóm lại việc này giao cho ngươi, ngươi chỉ cần nhớ kỹ, dù thế nào đi nữa Bạch Tinh Tinh và những gia quyến này của ta tuyệt đối không được phép xuất hiện trước mặt Sứ quân, tuyệt đối!

Đây là quân lệnh, nghe rõ chưa?" Ngô Lương chính sắc nói. "Nặc!" Doãn Kiện tự nhiên không dám hỏi nhiều, vội vàng chắp tay đáp lệnh. "Không được, ta vẫn thấy có chút không yên tâm." Ngô Lương nghĩ đoạn lại nói: "Hay là ngươi lập quân lệnh trạng trước mặt ta đi, loại nào mà phải ác hơn cả 'đưa đầu đến gặp' ấy." Hai ngày sau, Tào lão bản cuối cùng cũng đến Trần Lưu.

Ngô Lương tự nhiên đã nhận được tin tức từ Trình Dục trước đó, cùng y đi ra ngoài thành nghênh tiếp.

Ngoài ra, đi cùng còn có một đám gia chủ sĩ tộc trong thành Trần Lưu do Chu Tốn đứng đầu.

Tuy bọn họ có ý ép Tào lão bản phải chọn phe, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra trung thành, những bài văn vẻ xã giao này tự nhiên phải làm cho đủ.

Thế là, Ngô Lương đã gặp mặt đám sĩ tộc này lần đầu tiên trong hoàn cảnh như vậy.

Trình Dục với tư cách là Thái thú Trần Lưu, kẹt ở giữa tự nhiên không tránh khỏi việc phải giới thiệu đôi bên.

Tuy nhiên, khi giới thiệu Ngô Lương với các gia chủ, y vẫn hơi thiên vị, nói một cách không để lại dấu vết: "Vị này bên cạnh lão phu chính là Huyện lệnh Ung Khâu hiện nay, Ngô huyện lệnh.

Các vị chớ có coi thường hắn, hắn trước đây đi theo Sứ quân lập được hãn mã công lao, sớm đã được phong làm Giáo úy.

Ban đầu nếu không phải hắn quá mức khiêm nhường, chức Thái thú Trần Lưu này đã là của hắn rồi, e là cũng không đến lượt lão phu đâu."Giáo úy?

Nghe Trình Dục giới thiệu, Chu Tốn cùng nhiều gia chủ lập tức có thêm một tầng nhận thức về Ngô Lương.

Trước đó bọn họ rốt cuộc vẫn coi thường Ngô Lương, tưởng rằng hắn chỉ là một quan lại nhỏ bé không đáng kể, xem ra, năng lượng của Ngô Lương lớn hơn bọn họ tưởng tượng, ít nhất không phải là nhân vật tùy ý nhào nặn.

Chương 329

Đặc biệt là những sĩ tộc có thế lực nhỏ hơn, lúc này trong lòng đã không khỏi có chút thấp thỏm, quay đầu nhìn về phía Chu Tốn."Kiến qua Ngô giáo úy, Ngô giáo úy trông tuổi còn nhỏ, thật đúng là tuổi trẻ tài cao, trăm nghe không bằng một thấy nha." Chu Tốn sắc mặt không đổi chắp tay với Ngô Lương, cười ha ha nói."Kiến qua Chu gia chủ, trước đây ta cũng thường nghe Vĩnh Khang hiền đệ nhắc tới Chu gia chủ, chỉ là chưa tìm được cơ hội đến bái phỏng, nay thấy Chu gia chủ quả nhiên anh tư bừng bừng, tuyệt đối không phải người thường có thể so sánh." Ngô Lương cũng vừa chắp tay đáp lễ, vừa cười híp mắt nói."Vĩnh Khang..." Nghe Ngô Lương nhắc tới Vĩnh Khang, ánh mắt Chu Tốn thoáng lạnh lùng một cách khó nhận ra, nhưng miệng vẫn khách sáo như cũ: "Ngô giáo úy quá khen, hạnh hội hạnh hội." "Hạnh hội." Cuộc đối thoại đầu tiên của hai người cứ thế kết thúc chóng vánh.

Ngô Lương đã có ấn tượng ban đầu về Chu Tốn, người này về ngoại hình mà nói, chỉ có thể coi là kỳ mạo bất dương (vẻ ngoài bình thường), mang một khuôn mặt đại trà không dễ gây chú ý, trên người cũng không có khí chất gì khác thường.

Nếu thay bằng một bộ quần áo vải thô, Ngô Lương có đi lướt qua trên phố e là cũng không để lại ấn tượng đặc biệt gì.

Nhưng với tư cách là gia chủ nhà họ Chu, e là phải nói cách khác.

Người này trông bình phàm như vậy, lại có thể khiến nhà họ Chu vốn không có quan chức trong triều trở thành người đứng đầu sĩ tộc Trần Lưu, thiết lập uy vọng cực cao, đủ để nói lên tâm cơ và thủ đoạn của y.

Đặc biệt là vừa rồi, sau khi Trình Dục đưa ra thân phận Giáo úy của Ngô Lương, không ít gia chủ có mặt đều đồng loạt lộ vẻ ưu lự, chỉ có y vẫn thản nhiên chào hỏi Ngô Lương, khiến Ngô Lương chỉ qua những biểu hiện này không thể phán đoán được suy nghĩ nội tâm của y, đây đã có thể thấy được manh mối."Ngài cố ý!" Đứng cùng Trình Dục ở phía trước nhất, Ngô Lương liếc y một cái, hạ thấp giọng nói."Lão phu cũng là một lòng tốt thôi." Trình Dục cũng hạ thấp giọng, lộ ra nụ cười xảo quyệt như một con cáo già: "Nếu bọn họ biết được quan chức của Ngô giáo úy mà tự giác tri nan nhi thối (biết khó mà lui), Sứ quân đến đây thấy Trần Lưu một mảnh hòa hợp, dù đối với lão phu hay đối với Ngô giáo úy đều là chuyện tốt, Ngô giáo úy thấy sao?""Nhưng ngài đã tước đi cơ hội 'làm màu vả mặt' của ta!" Ngô Lương cố ý nói.

Thật ra hắn còn rõ ràng hơn Trình Dục, Tào lão bản chuyến này đến Trần Lưu, một là muốn xem thu hoạch của hắn khi từ Kinh Châu trở về, hai là chắc chắn đã nghe được tin tức gì đó, muốn nhân cơ hội này hòa hoãn quan hệ với sĩ tộc địa phương, như vậy mới có thể yên tâm dẫn quân đi đánh Từ Châu.

Dù sao cũng vừa trải qua sự việc Trương Mạc phản bội, vết sẹo của Tào lão bản còn chưa lành, không thể nào quên được nỗi đau, đặc biệt Trương Mạc trước đây còn là một trong những người bạn hắn tin tưởng nhất, điều này không nghi ngờ gì đã để lại bóng ma khó phai mờ, nên đối với những chuyện này chắc chắn sẽ để tâm hơn.

Thậm chí dù tiếp tục đánh Từ Châu, thề phải diệt sạch bộ hạ của Trương Mạc, Lữ Bố, thì ở mức độ nào đó cũng có ý muốn làm gương cho đám sĩ tộc Trần Lưu, thậm chí là cả Duyện Châu này xem.

Cho nên, lúc này Tào lão bản mà giao ác với sĩ tộc Trần Lưu thì tuyệt đối là một lựa chọn cực kỳ thiếu khôn ngoan.

Ngô Lương hiểu rõ, Tào lão bản chắc chắn cũng hiểu rõ.

Cũng vì thế, Ngô Lương căn bản chưa từng nghĩ sẽ so cao thấp với Chu Tốn và đám sĩ tộc Trần Lưu kia về chuyện này.

Hắn chỉ muốn mượn cơ hội này đạt được mục đích của mình..."Làm màu vả mặt?" Từ ngữ chưa từng nghe qua này khiến Trình Dục lộ vẻ nghi hoặc."Tóm lại ngài phải nhớ kỹ, ta coi ngài là bạn vong niên, ngài lại vì tư lợi mà tính kế ta, mối thù này ta ghi hận rồi.

Từ giờ trở đi, ngoài mười cân vàng kia, ngài lại nợ ta một cái nhân tình nữa." Ngô Lương vẻ mặt đầy ngạo kiều nói."..." Trình Dục lập tức có cảm giác bị tống tiền, nhưng thấy vẻ mặt không chịu bỏ qua của Ngô Lương, cũng chỉ đành bất đắc dĩ gật đầu: "Chỉ cần lần này Ngô giáo úy đáp ứng lão phu lấy đại cục làm trọng, nhân tình này lão phu nhận, sau này nhất định sẽ tận lực bù đắp, thấy sao?" Ý của y cũng rất rõ ràng, chẳng qua là bảo Ngô Lương nhịn chút tính khí, chịu chút ủy khuất, đừng có cứng đối cứng với đám sĩ tộc kia, đừng làm y khó xử, càng đừng làm Tào lão bản khó xử, như vậy mới có kết quả "người khỏe ta cũng khỏe".

Kết quả, câu trả lời của Ngô Lương lại lập tức khiến Trình Dục căng thẳng, chỉ thấy hắn cười cười, lấp lửng nói: "Vậy thì phải xem bản lĩnh của bọn họ thế nào đã." Cùng lúc đó, Chu Tốn và các sĩ tộc Trần Lưu cũng đang bàn tán riêng: "Chu gia chủ, vị huyện lệnh kia lại là Giáo úy do Tào Mạnh...

Sứ quân đích thân phong, chuyện này e là không nên hành động quá khích, cần phải bàn bạc kỹ lưỡng lại." Có người đã bắt đầu thiếu tự tin. "Chỉ cần chúng ta đồng lòng, Trần Lưu loạn hay không là do chúng ta quyết định, một Giáo úy thì tính là cái gì?" Chu Tốn lộ vẻ khinh thường, cố gắng ổn định quân tâm. "Nhưng Trình Thái thú nói

hắn từng lập hãn mã công lao, ta nghe nói Tào Mạnh Đức vốn rất hộ đoản, e là chưa chắc sẽ vì vậy mà thiên vị chúng ta đâu." Một người khác nói nhỏ. "Các ngươi đừng quên, chúng ta còn sắp hiến lên năm nghìn thạch lương thực.

Tào Mạnh Đức sắp xuất quân, lúc này thiếu nhất chính là lương thảo, nặng nhẹ thế nào trong lòng hắn tự có tính toán!" Chu Tốn lại hùng hồn nói: "Có điều..." "Có điều gì?" Mọi người vội vàng hỏi. "Có điều người này đã không chỉ là một huyện lệnh mà còn là một Giáo úy có công, chúng ta cũng nên thích đáng tăng thêm lợi ích để tăng trọng lượng trong lòng Tào Mạnh Đức, khiến hắn không thể không thiên vị chúng ta." Chu Tốn nói. "Tăng thêm?

Tăng thế nào?" Mọi người vẻ mặt nghi hoặc hỏi. "Tăng lương thực lên một vạn thạch, nhà họ Chu ta ban đầu đóng góp hai nghìn thạch, nay nguyện tự nhận bốn nghìn thạch, các ngươi cũng dựa trên cơ sở ban đầu mà gấp đôi lên!" Chu Tốn tự tin nói: "Một vạn thạch lương thực, đừng nói là một Tào Mạnh Đức, ngay cả Viên Bản Sơ thế lực lớn hơn, binh lính nhiều hơn thấy cũng không thể từ chối, Tào Mạnh Đức sao có thể không động tâm?

Thiên hạ rộn ràng đều vì lợi mà đến, thiên hạ nhốn nháo đều vì lợi mà đi.

Chỉ cần chúng ta cho đủ nhiều, sẽ không có ai có thể từ chối chúng ta." "Cái này..." Nói đến đây, đã có một số gia chủ nhíu mày.

Bọn họ không phải ai cũng gia đại nghiệp đại như Chu Tốn, tùy tiện là có thể đem lương thực quyên góp gấp đôi lên, không tránh khỏi phải cân nhắc được mất.

Đặc biệt chuyện này còn do nhà họ Chu cầm đầu, e là đến lúc đó Tào Tháo nhớ kỹ nhất vẫn là nhà họ Chu.

Đám góp nhặt số lượng như bọn họ lỡ đâu lại biến thành "mỗ mỗ

mỗ nào đó ủng hộ Tào lão bản", ngay cả cái tên cũng chưa chắc được Tào lão bản nhớ tới.

Thấy vậy, Chu Tốn dường như đã thấu hiểu tâm tư của bọn họ, tiếp lời: "Đương nhiên, số lương thực dư ra này tự nhiên không thể cho không.

Chỉ cần mọi người sẵn lòng phối hợp với ta, đến lúc đó ta nhất định sẽ xin lệnh với Tào Mạnh Đức, mưu cầu một chút thực quyền cho các nhà trong phạm vi thế lực của mình, từ nay về sau không còn sợ cái gì mà Ngô huyện lệnh, Lý huyện lệnh, Trương huyện lệnh chi lưu nữa, chư vị thấy thế nào?" "Nếu được như vậy, chúng ta có thể một lao vĩnh dật (làm một lần hưởng mãi mãi), kê cao gối mà ngủ rồi." Nghe lời này, lập tức có người gật đầu hưởng ứng.

Vẫn là câu nói kia, những người này một khi đã là sĩ tộc, dù có người đã trở thành hàn môn, nhưng đối với quyền lực vẫn có khát vọng gần như điên cuồng, càng hiểu sâu sắc tầm quan trọng của quyền lực.

Cho nên bộ lý lẽ này của Chu Tốn rất có sức thuyết phục...

Hành động này tuy có chút giống như mua quan, nhưng mua quan thì sao chứ, quan mua được cũng là quan, chỉ cần được thừa nhận thì chẳng có gì xấu hổ cả!

Người đi đón Tào lão bản có thể nói là mỗi người một ý.

Và trong những tiếng xầm xì của đám đông, một đội nhân mã giương cao lá cờ chữ "Tào" cuối cùng cũng xuất hiện trong tầm mắt, đó chính là nhân mã tùy tùng của Tào lão bản.

Thị lực của Ngô Lương không tệ, từ xa đã thấy Tào Ngang và Tào Bẩm cưỡi ngựa cao to đi ở phía trước nhất.

Tào Ngang không cần phải nói, Tào Bẩm từ khi rời khỏi Phường

Nhân Quân đã luôn làm tì tướng theo sát bên cạnh Tào Ngang đánh trận, cũng coi như thỏa mãn tâm nguyện của y, lúc này tinh thần phấn chấn hơn hẳn hồi ở Phường Nhân Quân.

Trình Dục và đám sĩ tộc tự nhiên không dám đứng yên chờ đợi, vội vàng thúc ngựa đón lên.

Ngô Lương cũng đi theo trong đó.

Tuy nhiên Ngô Lương lại cố ý không cưỡi con Tuyệt Ảnh mà Tào lão bản ban thưởng.

Trước đó ở bên ngoài mộ Công Thâu, hắn vô tình phát hiện ra tính khí đặc thù của Tuyệt Ảnh, nên đã lưu tâm, bất kể đây có phải là sự thử thách của Tào lão bản đối với mình hay không, hắn cũng tuyệt đối không để Tào lão bản biết Tuyệt Ảnh đã cam tâm làm thần tử dưới háng mình.

Không lâu sau, hai nhóm người đã gặp nhau.

Tào lão bản lần này quả thật khá chú trọng phô trương, bước ra từ một cỗ xe ngựa xa hoa trang trí bằng lụa là, dưới sự hộ tống của Trình Dục lần lượt gặp mặt các sĩ tộc, tỏ ra khá thân thiện.

Chỉ có điều duy nhất không nói chuyện với Ngô Lương, nhạt nhẽo liếc hắn một cái rồi đi lướt qua.

Thậm chí ngay cả Tào Ngang và Tào Bẩm cũng mang vẻ mặt lạnh lùng, cứ như chưa từng gặp Ngô Lương bao giờ.

Cảnh này tự nhiên lọt vào mắt Chu Tốn và đám sĩ tộc.

Thấy tình hình này, trong mắt bọn họ nhìn Ngô Lương đã mang theo một chút khinh miệt và giễu cợt: "Giáo úy cái nỗi gì?" "Lập được hãn mã công lao gì chứ?" "Tào Mạnh Đức căn bản không coi người này ra gì, uổng cho chúng ta còn lo lắng bồn chồn nửa ngày!" "Có khi căn bản không cần đến một vạn thạch lương thực, năm nghìn thạch là

đủ rồi, có nên thương nghị lại với Chu gia chủ không, đừng tăng thêm nữa..." Ngô Lương trong lòng lại chẳng hề phiền muộn, càng không nói đến lo lắng.

Tào lão bản không nghi ngờ gì là một người thông minh.

Ngô Lương có thể coi việc "hiến lễ" của Chu Tốn và đám sĩ tộc là chuyện tốt, Tào lão bản tự nhiên cũng có suy nghĩ tương tự.

Giống như Trình Dục đã nói, đánh trận không giống những việc khác, không ai chê lương thảo quá dồi dào, Tào lão bản cũng không có lý do gì để từ chối năm nghìn thạch lương thực này.

Do đó trước khi Tào lão bản đến, hắn đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng.

Lần này bất kể thu hoạch của hắn thế nào, cũng chắc chắn phải chịu chút "ủy khuất", mà lần này chịu "ủy khuất" càng lớn thì công lao lập được cũng càng cao, Tào lão bản nhất định sẽ tìm cách bù đắp cho hắn.

Đang lúc nghĩ như vậy thì: "Ngô giáo úy, Hí Tư mã mời ngài ra xe phía sau nói chuyện." Một binh sĩ đã lặng lẽ đến bên cạnh Ngô Lương, bóp giọng nói nhỏ. "Dẫn đường." Ngô Lương khẽ gật đầu, đây là Tào lão bản phái Hí Chí Tài đến để câu thông với hắn, chuẩn bị diễn một màn song hoàng trước mặt Chu Tốn và đám sĩ tộc này. "Mời." Dưới sự dẫn dắt của binh sĩ này, Ngô Lương một mình đến bên cạnh một cỗ xe ngựa ở cuối đội ngũ.

Hí Chí Tài đã vén rèm lên, vẻ mặt tươi cười nghênh tiếp: "Ngô giáo úy bị Sứ quân lạnh nhạt, trong lòng không có bất mãn chứ?" "Mạt tướng sao dám." Ngô Lương cũng xoay người xuống ngựa, giao dây cương cho binh sĩ bên cạnh xong liền đại phong đại dạng bước lên xe của Hí Chí Tài, lúc này mới cười nói: "Hí Tư mã sai người gọi mạt tướng đến đây, chắc chắn là sắp xếp của Sứ quân.

Sứ quân văn thành võ đức, bày mưu lập kế, lần này lạnh nhạt với ta định là có đạo lý của ngài, mạt tướng phối hợp là được." "Ngô giáo úy e là sớm đã đoán ra rồi, đừng có giả vờ nữa." Hí Chí Tài trực tiếp vạch trần hắn, tiếp lời: "Đây chính là ý của Sứ quân, lần này để nhận được sự ủng hộ của những người kia, ngài ấy sẽ công khai thu hồi chức Huyện lệnh của ngươi.

Ngoài ra, những việc ngươi làm ở Ung Khâu, Sứ quân cũng đã nghe nói ít nhiều, chỉ cần ngươi trung thành làm việc cho Sứ quân, ngài ấy cũng không phản đối việc ngươi mượn cơ hội mưu cầu tư lợi, nhưng ngươi vẫn cần nắm bắt chừng mực, đừng có làm hỏng đại kế của Sứ quân mới phải." Đã biết chuyện ở Ung Khâu, lại còn muốn thu hồi chức Huyện lệnh.

Ý tứ trong lời nói là những "điền sản" ở Ung Khâu kia cũng đừng hòng nghĩ tới nữa, hoặc là thu quy công hữu, hoặc là có thể làm lễ vật tặng cho nhà họ Chu để lung lạc nhân tâm.

Tuy nhiên qua những lời này cũng có thể thấy, Tào lão bản đối với Ngô Lương vẫn vô cùng thiên vị.

Ý ngoài lời chính là bảo hắn, chỉ cần nắm bắt chừng mực không ảnh hưởng đến sự ổn định hậu phương, những chuyện như mưu cầu tư lợi Tào lão bản vẫn sẽ nhắm mắt làm ngơ.

Đây đâu chỉ là thiên vị, căn bản là túng túng (dung túng) luôn rồi!

Thử nghĩ đến Hòa Thân thời Càn Long sau này, cũng chỉ được đãi ngộ đến thế này thôi. "Sứ quân và Hí Tư mã e là hiểu lầm mạt tướng rồi." Ngô Lương nghe vậy lại cười lên, sau đó thong thả từ trong ngực lấy ra một quyển thẻ tre đưa vào tay Hí Chí Tài: "Mời Hí Tư mã quá mục (xem qua), với thông minh tài trí của Hí Tư mã, chắc chắn xem một cái là biết ngay." "Cái này là..." Hí Chí Tài nhất thời dường như không rõ hành động này của Ngô Lương là có ý gì, nghi hoặc liếc

hắn một cái xong cuối cùng cũng nhận lấy thẻ tre, mở ra xem.

Trên thẻ tre này ghi chép chính là chi tiết về việc Ngô Lương thực thi "Truân điền chế" tại Ung Khâu.

Trong đó bao gồm đã khai khẩn được bao nhiêu đất hoang vô chủ, an trí bao nhiêu lưu dân, thu hoạch dự kiến khi thu hoạch vụ mùa cũng được viết rõ mười mươi.

Mà cơ cấu thu hoạch lại chia làm ba phương diện: Phương diện thứ nhất, tự nhiên là vấn đề lương thực mà Tào lão bản quan tâm nhất.

Những vùng đất khai khẩn được này dù có thu thuế đất theo phương thức bốn-sáu (chia 4-6) thì khi thu hoạch cũng có thể thu được gần vạn thạch lương thực, mà đây mới chỉ là thu hoạch của một huyện; Phương diện thứ hai, là thu hoạch về mặt nhân khẩu.

Trong thời loạn thế hiện nay, nguồn binh cũng là vấn đề nan giải mà các lộ chư hầu phải đối mặt, Tào lão bản cũng vậy, mỗi lần trưng binh gần như đều là bắt lính cưỡng chế, mà bách tính địa phương một khi nhận được tin tức loại này, đặc biệt là những thanh tráng niên, hễ chạy được là chạy ngay, thà làm lưu dân chứ tuyệt đối không đi lính.

Mà "Truân điền chế" lại tập trung những lưu dân này lại một chỗ, việc trưng binh tự nhiên sẽ dễ dàng hơn trước; Phương diện thứ ba, là vấn đề chính sách của "Truân điền chế".

Ở đây, Ngô Lương đã âm thầm đánh tráo khái niệm, đổi nó thành "Quân điền chế" xuất hiện ở đời sau.

Đây là loại chính sách đất đai xuất hiện sau khi "Truân điền chế" trong lịch sử bị sụp đổ, nói trắng ra thực chất là đem đất đai vô chủ chia cho những người không có ruộng đất canh tác theo số lượng nhân khẩu, đất đai thuộc sở hữu nhà nước, đây chính là "Truân điền chế"

mà Ngô Lương đang thực thi hiện nay, nhưng sau khi canh tác một số năm nhất định có thể thuộc sở hữu của người canh tác, hơn nữa nhà cửa ruộng đất có được còn có thể truyền lại cho hậu nhân, điều này biến thành "Quân điền chế".

Chế độ này không những ở mức độ nhất định có thể khiến bần dân thoát khỏi sự khống chế của hào cường đại tộc, mà còn không cần tiến hành hạn chế cứng nhắc cũng có thể khiến lão bách tính tự nguyện canh tác và bám trụ tại một mảnh ruộng, sản sinh ra sức sản xuất không ngừng nghỉ.

Như vậy cuộc sống của lão bách tính ổn định, sức sản xuất xã hội bắt đầu khôi phục, vấn đề lương thảo của Tào lão bản cũng có thể được giải quyết thực chất.

Đương nhiên, chế độ này cũng không phải hoàn mỹ, thời thế thay đổi, sự tha hóa của con người dẫn đến bất kỳ chế độ nào cũng không thể tránh khỏi việc cuối cùng đi đến bước kiêm tính đất đai nghiêm trọng, rồi cũng có ngày sụp đổ.

Nhưng đây đã là lựa chọn tốt nhất mà Ngô Lương có thể nghĩ ra để vừa tốt cho lão bách tính, vừa có lợi cho Tào lão bản.

Lão bách tính có ruộng để cày, có cơm để ăn, quan trọng nhất là trong lòng có hy vọng.

Dù sau này có bị Tào lão bản trưng binh đi đánh trận, bọn họ cũng có thêm một niềm tin rằng mình đang bảo vệ tài sản đất đai của chính mình và hậu nhân, điều này đối với bọn họ có lẽ không phải chuyện xấu.

Mà Tào lão bản cũng từ đó có được thứ mình cần nhất.

Ngô Lương không phải thánh nhân, hắn cũng không làm nổi thánh nhân.

Chương 330

Lấy sử làm gương, hắn chỉ biết rằng bất kỳ cuộc cải cách và chế độ cấp tiến nào không cân nhắc đến lợi ích của kẻ cai trị đều định sẵn sẽ không có kết quả tốt, kẻ cai trị phải đạt được "song doanh" (hai bên cùng thắng) mới có thể hài lòng, chế độ mới có thể thuận lợi thúc đẩy, mà "song doanh" ở đây không phải là có lợi cho cả hai bên, mà là kẻ cai trị phải thắng hai lần.

Còn về phần lão bách tính, có ruộng để cày, có cơm để ăn, thuận tiện có thể sở hữu một chút hy vọng tưởng chừng như trong tầm tay, và có thể vì tia hy vọng có thể chạm tới đó mà phấn đấu, thì đã là chuyện hạnh phúc nhất rồi.

Mà những gì hắn có thể làm cho bọn họ, cũng chỉ có bấy nhiêu thôi... "Hí Tư mã thấy thế nào?" Thấy Hí Chí Tài tỉ mỉ đọc nội dung trong thẻ tre, không lâu sau cuối cùng cũng đọc đến cuối, vẻ kinh ngạc trên mặt cũng càng thêm mãnh liệt, Ngô Lương cười hỏi."Ngươi cái này... cái này đều là ý tưởng của một mình ngươi sao?" Hí Chí Tài không nhịn được hỏi."Tự nhiên không phải, ta làm sao có bản lĩnh này?" Ngô Lương quả đoạn phủ nhận, bịa chuyện nói: "Đây là ta phát hiện từ văn tự khắc trên lối đi vào của một ngôi cổ mộ nước Tề, trên đó nói thuở xưa nước Tề chính là dùng chế độ này, nhờ đó lương thảo dồi dào, chính cục ổn định, từ đó bắc kích Sơn Nhung, nam phạt nước Sở, cuối cùng thành tựu một phen bá nghiệp." "Lại có chuyện này sao?" Hí Chí Tài hơi nhíu mày, y cũng là người đọc rộng hiểu nhiều, nhưng chưa bao giờ nghe qua chuyện này."Trước có Thủy Hoàng Đế đốt sách chôn nho, đốt sạch sử sách sáu nước, sau có Sở Bá Vương hỏa thiêu cung A Phòng, khiến cho những cô bản giấu trong cung A Phòng bị hủy sạch trong chớp mắt, dẫn đến đa số sử ký trước đó đã

thất truyền, e là 《Thái Sử Công Ký》 có thể thấy hiện nay cũng chỉ là chắp vá đông tây mà thành, không có ghi chép tương ứng cũng là chuyện hợp tình hợp lý." Ngô Lương cười hì hì nói."Ừm..." Hí Chí Tài gật gật đầu, dường như công nhận lời giải thích của Ngô Lương, tiếp lời: "Vì vậy, ngươi ở Ung Khâu làm huyện lệnh chính là để thực thi thí điểm 'Truân điền chế' này, để chia sẻ nỗi lo với Sứ quân?""Hí Tư mã lại hiểu lầm ta rồi, ta làm gì có tầm nhìn xa trông rộng như vậy?" Ngô Lương lại lắc đầu nói: "Thật ra ta chỉ là làm tròn bổn phận huyện lệnh thôi, tân quan nhậm chức đốt ba ngọn lửa, nhờ ơn Sứ quân hậu ái cho ta làm Ung Khâu lệnh, ta tự nhiên không muốn phụ sự kỳ vọng của Sứ quân.

Ai ngờ đến Ung Khâu ta mới phát hiện, trong huyện Ung Khâu đâu đâu cũng là đất đai hoang phế, nhưng lại khắp nơi đều là lưu dân đói khát, không chỉ là bách phế đãi hưng (trăm việc chờ hưng khởi), mà có thể nói là vô dược khả cứu (không thuốc nào cứu nổi) rồi." "Lúc đó ta mới chợt nhớ tới 'Truân điền chế' được ghi chép trong cổ mộ nước Tề.

Trong lòng nghĩ Ung Khâu đã là cục diện vô phương cứu chữa như vậy, mà 'Truân điền chế' này lại vừa khéo có thể tận dụng đất đai hoang phế và lưu dân, thế nên mới tâm huyết dâng trào đem nó ra thực thi thí điểm.

Sau này Hí Tư mã cũng biết đấy, ta không ở đó bao lâu đã đi ra ngoài làm việc cho Sứ quân, hai ngày trước mới vừa quay lại, lúc này biết được tình hình thực thi 'Truân điền chế', mới chợt nhận ra chế độ này lại có hiệu quả như vậy.

Chế độ này đã có thể thực thi được ở Ung Khâu, vậy nếu báo cáo lên Sứ quân, Sứ quân lại triển khai cho toàn bộ Duyện Châu, chẳng phải sẽ giải quyết được vấn đề lớn sao?

Cho nên lần này Sứ quân đến Trần Lưu, ta đang định đem chuyện này bẩm báo với ngài ấy, xin ngài ấy định đoạt." Nghe Ngô Lương nói xong, Hí Chí Tài lại toét miệng cười, nhìn lên nhìn xuống Ngô Lương nói: "Ngô giáo úy lần này e là lại lập được đại công rồi, nhưng theo ta thấy, Ngô giáo úy chưa chắc đã không có tầm nhìn xa, chỉ là không muốn thừa nhận mà thôi.""Hí Tư mã quá khen, chẳng qua là chó ngáp phải ruồi mà thôi." Ngô Lương hắc hắc cười.

Thật ra Ngô Lương cũng hiểu rõ, cái hình tượng nhân vật mà thỉnh thoảng hắn cố ý xây dựng chưa chắc đã qua mắt được Tào lão bản và Hí Chí Tài, nhưng chỉ cần không nhảy ra khỏi phạm vi "biết đủ" và "trung thành", Tào lão bản tuyệt đối sẽ không vạch trần hắn, càng không nảy sinh suy nghĩ khác đối với hắn.

Ít nhất là khi hắn còn có giá trị lợi dụng thì sẽ không.

Như vậy là đủ rồi. "Đúng rồi, Sứ quân đã nhận được tin tức của Trình Thái thú, nghe nói Phường Nhân Quân lần này đi Kinh Châu trắng tay trở về?" Hí Chí Tài cũng không nói thêm về chuyện kia, tiếp lời cố ý hỏi."Về mặt tiền bạc đúng là gần như trắng tay, nhưng nếu nhất định phải nói thì cũng không phải là không tìm thấy gì cả..." Ngô Lương chính sắc nói."Ngô giáo úy không cần lo lắng." Hí Chí Tài dường như nhận được sự dặn dò của Tào lão bản, đặc biệt đến để an ủi Ngô Lương, tiếp đó lại tươi cười nói: "Sứ quân lúc đến đã nói rồi, đây vốn dĩ không phải là chuyện chắc chắn mười mươi, chuyện này không trách ngươi, có trách cũng chỉ có thể trách chủ nhân ngôi cổ mộ kia quá mức keo kiệt, ngươi không cần có gánh nặng tâm lý." "Sứ quân vẫn luôn thấu hiểu lòng người như vậy, mạt tướng cảm kích khôn nguôi." Ngô Lương vội vàng biểu thị thái độ."Vì vậy, lần này ngài ấy nếu bãi chức Ung Khâu lệnh của ngươi, hay là mắng nhiếc ngươi trước mặt mọi người, cũng chỉ là vì muốn lấy lương thực và sự ủng hộ của sĩ tộc Trần Lưu mà thôi, tuyệt đối không có ý định

trách tội ngươi, ngươi cần phải thấu hiểu." Hí Chí Tài lại nói."Tự nhiên thấu hiểu, có điều..." Ngô Lương ngoan ngoãn gật đầu, nhưng dường như vẫn còn lời muốn nói."Có điều cái gì?" Hí Chí Tài nghi hoặc hỏi."Có điều đám sĩ tộc Trần Lưu này hợp sức lại mà mới chịu bỏ ra có năm nghìn thạch lương thực rách nát mà đã muốn đổi lấy chức Ung Khâu lệnh của ta, còn muốn mượn đó ép Sứ quân phải mắng chửi ta trước mặt bọn họ." Ngô Lương làm bộ đau lòng đấm ngực dậm chân nói: "Ta là kẻ mặt dày mày dạn thì không sao, chỉ là trong lòng không khỏi cảm thấy bất bình thay cho Sứ quân nha.

Bọn họ tính là cái thá gì, dám ép Sứ quân phải làm theo ý mình!

Chuyện này quyết không thể bỏ qua như vậy được, Hí Tư mã thấy sao?" "Thời kỳ phi thường thì phải có ứng đối phi thường, Sứ quân cũng là lấy đại cục làm trọng." Hí Chí Tài lấp lửng nói: "Nhưng ta thấy ngươi dường như còn có ý tưởng nào khác, hay là nói ra nghe thử xem?""Ta là kẻ tiểu nhân vật, không hiểu đại cục hay không đại cục gì cả, cũng không dám tự tiện suy đoán ý nghĩ của Sứ quân, tóm lại ta cứ nhận định một đạo lý cứng nhắc, tiền nào của nấy.

Bọn họ nếu muốn chèn ép ta, năm trăm thạch lương thực ta cũng nhận, nhưng Sứ quân là hạng người nào chứ?" Ngô Lương bĩu môi, làm ra bộ mặt của kẻ tiểu nhân thị tỉnh (chợ búa) nói: "Trong mắt ta, Sứ quân chính là vầng nhật nguyệt trên trời, năm nghìn thạch lương thực mà muốn che khuất nhật nguyệt, e là quá hời cho bọn họ rồi, thế nào cũng phải bắt bọn họ tăng giá thêm chút nữa mới được!" "Phụt!

Tăng giá?

Ha ha ha ha...

Ngô Hữu Tài, ngươi đúng là một người thú vị hiếm thấy!" Nghe lời này, ngay cả Hí Chí Tài cũng không thể giữ được vẻ ung dung nho nhã thường ngày, không nhịn được ôm bụng cười ha ha, cười đến

nghiêng ngả.

Cười như vậy một hồi lâu, khó khăn lắm mới nén được tiếng cười, vừa lau nước mắt ở khóe mắt, Hí Chí Tài lại hạ thấp giọng ghé tai nói: "Sứ quân nếu biết ngươi lại đem ngài ấy ra định giá niêm yết, không biết sẽ có cảm tưởng gì nữa...

Nhưng ta thấy ngươi nói cực kỳ có lý, ngươi đã nói ra ý tưởng này với ta, chắc chắn đã nghĩ ra đối sách, nói đi, ngươi muốn làm thế nào, chỉ cần không làm hỏng đại kế của Sứ quân, ta cũng sẵn lòng phối hợp với ngươi." ...

Một canh giờ sau, trong quận phủ."Chát!" Quăng sớ tấu của đám người Chu Tốn lên án kỷ, sắc mặt Tào lão bản đã trầm xuống, giọng lạnh lùng hỏi: "Ngô Hữu Tài, ngươi có biết tội không?" Trên sớ tấu đó liệt kê ra vài tội trạng của Ngô Lương sau khi nhậm chức Ung Khâu lệnh, nhỏ thì là bê trễ chức trách không màng chính vụ, lớn thì là hiếp đáp tam lão chiếm đoạt đất đai, kiện nào kiện nấy đều có nhân chứng, những tội trạng này theo Hán luật cách chức điều tra đều là nhẹ.

Còn về nhân chứng ư, với thế lực của nhà họ Chu ở Trần Lưu, dễ dàng là có thể tìm ra, huống chi đám tam lão kia vốn là tay sai của nhà họ Chu, bảo bọn họ nói cái gì thì bọn họ phải nói cái đó. "Thuộc hạ biết tội." Ngô Lương đứng dậy đi ra giữa sảnh, khom người nói: "Thuộc hạ có một số việc làm quả thật không thỏa đáng, phụ lòng tin của Sứ quân, làm tổn thương tình cảm của bách tính Ung Khâu, thuộc hạ tự nguyện từ bỏ chức Ung Khâu lệnh, đi theo Sứ quân về chịu phạt.""Hắc hắc." Thấy mọi chuyện dường như còn thuận lợi hơn tưởng tượng, đám người Chu Tốn đã thầm cười thầm.

Kết quả bọn họ cũng chỉ vui mừng được hai giây, đã nghe Ngô Lương nói tiếp: "Nhưng trước đó, xin Sứ quân cho phép thuộc hạ tiến

hành thuật chức về những việc đã làm gần đây, làm quan mấy tháng cũng coi như đầu xuôi đuôi lọt." "Ngươi thuật chức đi!" Tào lão bản không cho Ngô Lương sắc mặt tốt, hờ hững nói."Nặc." Ngô Lương thi lễ một cái, sau đó lại lấy ra quyển thẻ tre đã đưa cho Hí Chí Tài xem trước đó, hai tay dâng lên nói: "Đây là phần tư lợi mà thuộc hạ lợi dụng chức vụ để thu gom lưu dân khai khẩn đất hoang ở Ung Khâu có được, nguyện hiến toàn bộ xin Sứ quân mở lượng khoan hồng, mời Sứ quân quá mục." "Lại đây!" Tào lão bản liếc hắn một cái, lại ra hiệu cho Hí Chí Tài.

Hí Chí Tài vội vàng tiến lên nhận lấy thẻ tre từ tay Ngô Lương, vừa định quay người đưa cho Tào lão bản, Tào lão bản lại tỏ vẻ không mặn mà hừ lạnh một tiếng: "Đọc cho ta nghe!" "Nặc!" Hí Chí Tài vội vàng dừng lại, quay người lại trước mặt mọi người đọc to: "Từ tháng Giêng đến nay, thu gom hơn hai nghìn bốn trăm lưu dân, khai khẩn hơn sáu nghìn mẫu đất hoang vô chủ, đều đã hoàn thành vụ xuân, ước định tô thuế bốn phần với đám lưu dân, dự kiến mấy tháng nữa thu hoạch vụ mùa, có thể thu hồi hơn vạn thạch tô thuế..." "Ngươi nói thu hồi bao nhiêu tô thuế?" Tào lão bản cuối cùng cũng ngồi thẳng người dậy một chút, cao giọng hỏi."Trên này viết là hơn vạn thạch." Hí Chí Tài vội vàng đáp."Hơn vạn thạch..." Tào lão bản làm vẻ trầm ngâm, dường như đang suy nghĩ điều gì."Cái này..." Đám người Chu Tốn nghe đến đây cũng kinh hãi.

Bọn họ tuy đều có biết chút ít về chuyện truân điền ở Ung Khâu, nhưng thực chất chưa tìm hiểu sâu, cộng thêm Ngô Lương và Phường Nhân Quân hành sự rất thấp điệu, khiến bọn họ đều coi hành động này là chuyện vặt vãnh, không ngờ một huyện Ung Khâu nhỏ bé lại bị Ngô Lương vét ra được nhiều mỡ như vậy.

Khoảnh khắc này, ngay cả bọn họ cũng bắt đầu cân nhắc có nên học theo cách làm của Ngô Lương, thu gom lưu dân xung quanh để

khai khẩn thêm đất đai trên địa bàn của mình để mưu lợi hay không.

Ngoài ra, hơn vạn thạch!

Bọn họ nghiến răng tăng giá cũng chỉ định hiến cho Tào lão bản một vạn thạch lương thực mà thôi, vậy mà một huyện Ung Khâu nhỏ bé đã có thể vét ra được bấy nhiêu mỡ, mà lại là tô thuế bốn phần...

Bọn họ có thể nghĩ thông, Tào lão bản sao có thể không nghĩ thông?

Bọn họ thấy Tào lão bản lúc này đã bắt đầu trầm ngâm, định nhiên cũng đang cân nhắc vấn đề này.

Mà nếu Tào lão bản nhận ra điểm này rồi cũng chọn cách nhúng tay vào, thì không dễ đối phó như tên Ung Khâu lệnh nhỏ bé Ngô Lương này đâu.

Cho nên, bây giờ phải làm gì mới có thể giữ được những món lợi chưa từng thấy trước đây này trong tay mình?

Có món lợi lớn như vậy, một vạn thạch lương thực muốn làm động lòng Tào lão bản, khiến ngài ấy cam tâm nhường tay từ bỏ, hiển nhiên đã có chút không đủ nhìn rồi...

Đúng lúc này: "Chu gia chủ, trước đây ngươi nói sĩ tộc Trần Lưu nguyện hiến bao nhiêu lương thực để giúp ta công đánh Từ Châu ấy nhỉ?" Tào lão bản bỗng nhiên hỏi một câu rất đúng lúc.

"Ta……" Chu Tốn vốn định trả lời, nhưng không ngờ Tào lão bản lại đột ngột hỏi vấn đề này vào đúng lúc này, thật là trực diện, chẳng chút khách sáo.

Quan trọng nhất là đến lúc này, Chu Tốn và những người khác đã định tăng mức lương thực đóng góp từ năm nghìn thạch lên một vạn thạch, nhưng chuyện này mới chỉ có đám sĩ tộc Trần Lưu biết, Tào lão bản và Ngô Lương đều hoàn toàn không hay biết gì.

Mà Tào lão bản khi nghe thấy lợi ích dự kiến của "Truân điền chế", trong lòng vừa chấn động vừa kinh hỷ, đồng thời dường như đã chẳng còn coi năm nghìn thạch lương thực kia ra gì nữa.

Nhất định phải tăng thêm tiền!

Hơn nữa cho dù có tăng thêm, Tào lão bản cũng tuyệt đối không thể đem lợi ích khổng lồ này nhường lại cho kẻ khác, cùng lắm là vì muốn có được sự ủng hộ của họ mà chia cho chút canh thừa thịt cặn, mà đó còn phải là nhượng lợi kèm theo điều kiện.

Thế nên Tào lão bản hỏi câu này chính là đang tống tiền đám sĩ tộc Trần Lưu.

Chuyện này đã không còn liên quan đến việc có nể mặt sĩ tộc Trần Lưu hay có cách chức Ngô Lương nữa, mà là một chiếc bánh ngọt lớn bày ra trước mắt, phải phân phối thế nào để bản thân hài lòng nhất.

"……" Đám sĩ tộc Trần Lưu lúc này cũng đưa mắt nhìn nhau.

Khi đột nhiên nhận thức được vấn đề này, họ cũng bắt đầu nghi ngờ về phân lượng của một vạn thạch lương thực mà mình vừa cắn răng quyết định góp ra.

Liệu có nên tăng thêm chút nữa không?

Họ cân nhắc vấn đề này, cuối cùng ánh mắt đồng loạt tập trung lên người Chu Tốn.

Chu gia mới là kẻ dẫn đầu ở Trần Lưu, chuyện này cuối cùng vẫn phải để Chu Tốn thay họ quyết định.

Tuy nhiên, lúc này mà bàn bạc trước mặt Tào lão bản thì chắc chắn không hợp lý, họ chỉ còn cách đồng loạt khẽ gật đầu với Chu Tốn, biểu thị sẵn sàng tăng thêm tiền cược.

Còn tăng bao nhiêu, tự nhiên do Chu Tốn toàn quyền quyết định,

cái gật đầu này chính là ý tứ ủy quyền và phụ họa.

"A hắc, ta cứ ngỡ chỉ có mình ta tuổi tác cao dần, trí nhớ kém đi, hóa ra Chu gia chủ cũng gặp vấn đề tương tự à?" Thấy Chu Tốn ngẩn người hồi lâu không nói lời nào, Tào lão bản lại nửa đùa nửa thật nói, trong đó ít nhiều mang theo ý vị gây áp lực.

"Bẩm báo Sứ quân, chúng ta định đưa ra hai……" Chu Tốn nuốt một ngụm nước bọt, cuối cùng hạ quyết tâm, nghiến răng nhưng mặt không đổi sắc nói.

Kết quả chữ "hai" này vừa mới thốt ra.

"Sứ quân, phía sau vẫn còn những ghi chép khác." Hí Chí Tài lại lập tức ngắt lời ông ta một cách rất hợp thời điểm, chỉ vào thẻ tre mà Ngô Lương vừa trình lên nói.

"Ồ?

Lại còn nữa sao?" Tào lão bản lập tức chau mày, vẻ mặt nghiêm túc lướt nhìn Ngô Lương, lớn tiếng quát tháo, "Hay cho tên Ngô Hữu Tài ngươi, ta mới phong ngươi làm Huyện lệnh có mấy tháng, ngươi rốt cuộc đã làm bao nhiêu chuyện tham tang uổng pháp, thật tưởng ta không dám chém ngươi sao?

Chí Tài, ngươi đọc tiếp đi, ta muốn xem tên này to gan lớn mật đến mức nào!" Tào lão bản đã không còn quan tâm đến số lượng lương thực Chu Tốn hiến tặng nữa, chỉ cần nghe thấy nửa âm tiết của chữ "hai" là ông đã giới hạn được phạm vi rồi.

Tào lão bản trong lòng đã có tính toán, Hí Chí Tài lại càng rõ hơn, nếu không sao ông ta lại ngắt lời Chu Tốn đúng lúc này?

Mà người sớm thông đồng với Ngô Lương cũng chỉ có mình Hí Chí Tài, Tào lão bản không kịp thông đồng nhưng lại phối hợp tự do phát huy cực tốt trong tình trạng không hề hay biết.

Qua đó có thể thấy, Tào lão bản cũng là một nhân vật diệu kỳ hiếm thấy.

"Tuân lệnh." Hí Chí Tài đáp một tiếng, tiếp tục đọc: "Cũng từ tháng trước đến nay, y giả danh Sứ quân mở tiệm muối Tào thị, chưa từng làm thủ tục đăng ký, tự ý đem muối Tuyết Hoa luyện chế bằng bí pháp ra tiêu thụ.

Hiện nay tiệm muối Tào thị đã có mặt khắp Duyện Châu, ba tháng cộng kế hoạch thu lợi được hai nghìn một trăm chín mươi thạch gạo túc, một nghìn ba trăm bảy mươi xấp vải, hai trăm bảy mươi sáu cân hoàng kim……" "Bành!" Nghe đến đây, ngay cả bản thân Tào lão bản cũng không tự chủ được mà trợn tròn mắt, một tay đập mạnh xuống án kỷ, mắng lớn: "Ngô Hữu Tài, ngươi to gan lắm!" Những lợi nhuận này gộp lại e rằng cũng đã tương đương hơn năm nghìn thạch lương thực, mà đây mới chỉ là thu hoạch của ba tháng đầu khởi nghiệp.

Hơn nữa khác với "Truân điền chế", lương thực mỗi năm chỉ trồng được một vụ, còn con người thì quanh năm bốn mùa đều phải dùng muối, nghĩa là mười hai tháng trong năm đều sinh ra lợi nhuận không gián đoạn, con số này vô cùng khả quan!

Chu Tốn và đám sĩ tộc Trần Lưu cũng ăn một vố kinh ngạc, không nhịn được nhỏ giọng nghị luận: "Không thể nào?

Tiệm muối Tào thị kia cũng là do tên Huyện lệnh này tự ý mở sao?" "Ta cứ tưởng đó là bút pháp của Tào Mạnh Đức, Vương gia lần này vớ được thuyền lớn rồi……" "Lại dám lấy danh nghĩa Tào Mạnh Đức để túi riêng, tên Huyện lệnh này đúng là lòng tham không đáy, lần này thì hay rồi, Tào Mạnh Đức e rằng phải tru di cửu tộc hắn?" "Hắn vừa rồi đem tất cả hiến cho Tào Mạnh Đức, chính là để cầu xin Tào Mạnh Đức mở cho một con đường sống." "E rằng công không bù nổi tội đâu……" "Vương gia cũng sẽ vì thế mà bị liên lụy, như vậy thì

việc kinh doanh tiệm muối sẽ không còn ai quản lý.

Mà Tào Mạnh Đức lại phải ra ngoài chinh chiến, định là không có thời gian quản lý tiệm muối, chắc chắn phải tìm người đại diện, chúng ta tự nhiên sẽ có cơ hội." "Ý của ngươi là……" "Nếu có thể chia một chén canh thì tự nhiên là tốt nhất, nhưng chuyện này phải dựa vào thế lực của Tào Mạnh Đức, nếu không khó mà lâu dài." "……" Nói đoạn, có vài vị gia chủ sĩ tộc Trần Lưu có sức ảnh hưởng đã lặng lẽ ghé sát vào Chu Tốn, thì thầm to nhỏ.

Không phải không có ai nghĩ đến việc độc chiếm tiệm muối, nhưng chuyện này vừa cần bí pháp luyện muối Tuyết Hoa, vừa cần sự ủng hộ của Tào lão bản, cho dù là Chu gia cũng chưa chắc có cái hàm răng tốt để nuốt trôi một mình.

"Thuộc hạ biết tội!" Ngô Lương bị cái đập bàn làm cho sợ hãi vội vàng phủ phục xuống đất, run rẩy tạ tội, "Thuộc hạ nguyện đem tất cả tiệm muối và bí pháp luyện muối Tuyết Hoa hiến cho Sứ quân, chỉ cầu Sứ quân giữ lại cho thuộc hạ một mạng chó!

Ngoài ra, thuộc hạ vẫn còn giá trị sử dụng, bí pháp muối Tuyết Hoa và Truân điền chế này đều do một tay thuộc hạ lo liệu, thuộc hạ đã có kinh nghiệm, vẫn có thể giúp Sứ quân làm việc!" "Ngươi muốn làm việc cho ta, nhưng ta lại chẳng dám dùng ngươi nữa!" Ánh mắt Tào lão bản lạnh lùng, phất tay lớn, "Người đâu!

Bắt tên này lại cho ta, đợi ta rảnh tay sẽ thẩm vấn sau!" "Tuân lệnh!" Hai tên thân vệ tiến lên, giữ chặt vai Ngô Lương định lôi ra ngoài sảnh.

"Sứ quân tha mạng!

Sứ quân tha mạng a……" Ngô Lương sợ hãi hét lớn.

Ngay lúc này.

“Sứ quân bớt giận.” Hí Chí Tài cuối cùng lại bước lên rất đúng lúc, chắp tay can gián Tào lão bản: “Sứ quân, theo thần thấy, người này tuy tâm thuật bất chính nhưng làm việc lại rất có bài bản, cũng coi như là một quỷ tài nội chính hiếm thấy.

Nếu cử người giám sát bên cạnh, chưa chắc đã không thể để Sứ quân sử dụng.” “Ý của ngươi là……” Tào lão bản nhíu mày hỏi.

“Nếu ‘Truân điền chế’ của hắn có thể thực thi toàn diện trong lãnh địa của Sứ quân, lại kết hợp với lợi ích từ tiệm muối và các phương diện khác, Sứ quân sau này công thành đoạt đất sẽ không còn nỗi lo về lương hướng nữa.” Hí Chí Tài chính sắc nói.

“……” Nghe đến đây, Chu Tốn và đám sĩ tộc Trần Lưu bắt đầu lo lắng.

Xong rồi!

Lần này hỏng bét rồi!

Nếu Tào Mạnh Đức thực sự nghe theo kiến nghị của Hí Chí Tài, quyết định thực hiện Truân điền chế tại Trần Lưu và toàn bộ Duyện Châu, họ sẽ không cần phải nghĩ đến chuyện nhúng tay vào miếng bánh lợi ích này nữa.

Chương 331

Cảm giác này thật giống như tự bưng đá đập vào chân mình.

Trước đó chỉ là một Huyện lệnh Ung Khâu nhỏ nhoi, "Truân điền chế" cũng chỉ thực hiện ở một huyện, ảnh hưởng đến lợi ích của họ chưa lớn.

Nếu họ không làm ầm lên đến chỗ Tào lão bản mà âm thầm bắt chước theo, biết đâu còn thu lợi được nhiều.

Giờ thì hay rồi, náo loạn một trận khiến Tào Mạnh Đức cũng biết luôn.

Chuyện này sẽ không còn do họ quyết định nữa…… "Tuy nhiên……" Chú ý thấy Chu Tốn và đám sĩ tộc đã lộ vẻ lo âu, Hí Chí Tài bỗng nhiên đổi giọng, lộ vẻ khó xử.

"Tuy nhiên cái gì?" Tào lão bản thuận thế hỏi.

"Tuy nhiên 'Truân điền chế' muốn thực thi được thì nhất định phải an trí lượng lớn lưu dân trước, việc này cần một khoản vật tư khổng lồ, cộng thêm chi phí khai khẩn ruộng nương, gieo hạt, cũng không phải con số nhỏ." Hí Chí Tài tiếp tục nói, "Mà Sứ quân gần đây đang dự định xua quân về hướng Đông, e rằng không có đủ vật tư để chống đỡ chuyện này, cần phải suy nghĩ kỹ rồi hãy làm nột…… Thần trộm nghĩ, Ngô Hữu Tài đã có kinh nghiệm, nếu để hắn phụ trách chuyện này để lấy công chuộc tội, tưởng rằng hắn cũng chẳng dám không tận lực, nếu hắn không làm thành công chuyện này, lúc đó Sứ quân xử lý cũng chưa muộn." "Sứ quân, thuộc hạ nguyện vì Sứ quân làm trâu làm ngựa, cầu Sứ quân cho thuộc hạ thêm một cơ hội!" Ngô Lương lại khóc lóc thảm thiết, gọi là tình chân ý thiết.

Cùng lúc đó.

Chu Tốn và đám sĩ tộc Trần Lưu cũng nhận được ám thị từ lời của Hí Chí Tài.

Nói không sai, "Truân điền chế" muốn thực thi không phải chuyện ngày một ngày hai, đặc biệt là Tào Mạnh Đức trước giờ chỉ chú trọng quân sự, vật tư nông nghiệp dự trữ chắc chắn rất thiếu thốn, lại thêm sắp đánh trận, muốn thực hiện cùng lúc thì càng khó chồng khó.

Nhưng thứ Tào Mạnh Đức thiếu, họ có mà!

Ngô Lương trước đó cũng là nhờ dụ dỗ được Chu Lỗ, có được sự ủng hộ của hắn mới có thể thí điểm thành công "Truân điền chế" ở Ung Khâu.

Thế là…… "Chu gia có thể phân ưu cùng Sứ quân!" Chu Tốn nhanh chóng nghĩ thông suốt các mấu chốt, kinh hãi tranh lên nói trước.

Trong chớp mắt, một hòn đá ném xuống làm dậy sóng ngàn tầng: "Triệu gia cũng có thể phân ưu cùng Sứ quân, nông cụ, gia súc và lương thực của Triệu gia đều có thể để Sứ quân sử dụng!" "Trần gia cũng vậy, Trần gia ở huyện Ngữ (Vũ Thành) vẫn còn chút vật tư, nếu Sứ quân định thực thi truân điền toàn diện, Trần gia nguyện trợ Sứ quân một tay!" "Điền gia nghĩa bất từ nan……" "……" Họ không phải đang bày tỏ lòng trung thành với Tào lão bản, họ đang thực sự tranh thủ lợi ích cho chính mình.

Là sĩ tộc, họ không phải ngày đầu tiên giao thiệp với "bề trên", nhiều lúc hai bên là quan hệ hợp tác cùng có lợi, chính sách của cấp trên muốn thực hiện xuống dưới thì họ thường là những người hưởng lợi trực tiếp nhất, ngoài các khâu trung gian, hậu kỳ cũng có nhiều dư địa để thao tác.

Mà chuyện này lợi ích khổng lồ, Tào lão bản tám phần là sẽ thực hiện.

Hiện tại lựa chọn tốt nhất là lùi một bước để tiến.

Nếu ông ta chọn bỏ qua họ, trực tiếp phái người của mình dẫn binh đến làm, thì những "dư địa thao tác" kia chắc chắn sẽ bị thu hẹp, đó mới là thực sự động chạm đến lợi ích của họ.

Cho dù trong số sĩ tộc này có vài gia chủ chưa chắc đã nghĩ thông suốt, nhưng thái độ của gia chủ Chu gia Chu Tốn đã đủ để lay động họ, nếu không có lợi thì Chu Tốn sao lại sốt sắng như vậy, còn chưa thèm bàn bạc với họ đã lập tức bày tỏ thái độ?

Nghĩ có thông hay không không quan trọng, cứ quyết đoán theo sau là đúng, chắc chắn không sai được!

"Chuyện này……" Tào lão bản sao lại không hiểu họ đang nghĩ gì, nhưng hiện tại ông cũng cần sự ủng hộ của đám sĩ tộc này, thế là giả bộ trầm tư một lát, bỗng nhiên lại hỏi: "Chuyện lúc nãy vẫn chưa nói xong, Chu gia chủ, khi nãy ông nói định đưa ra bao nhiêu lương thực để giúp ta đông chinh?" "Hai vạn thạch." Lần này Chu Tốn trả lời cực kỳ dứt khoát, hào khí nói, "Chu gia ta nguyện đưa ra hai vạn thạch lương thực để trợ giúp Sứ quân đánh dẹp nghịch tặc!" ???

Các sĩ tộc Trần Lưu khác lập tức ngây người.

Lão tặc vô liêm sỉ!

Chưa từng thấy kẻ nào mặt dày như vậy!

Trước lợi ích, lão tặc này lại dám trực tiếp gạt họ ra, muốn một mình chiếm vị trí đứng đầu trước mặt Tào Mạnh Đức sao?

"Sảng khoái!" Tào lão bản lập tức đập bàn đứng dậy cười lớn, "Chu gia chủ quả nhiên là người sảng khoái, việc truân điền ở Trần Lưu này tự nhiên nên do Chu gia dẫn đầu, ta định lập thêm chức Điển nông giáo úy tại quận Trần Lưu, quản lý độc lập với quận huyện, nhân tuyển Trung lang tướng sẽ chọn từ Chu gia!" "Sứ quân, Trần gia

ta nguyện đưa ra một vạn thạch lương thực!" Gia chủ Trần gia ở huyện Ngữ thấy thế cũng vội vàng lớn tiếng bày tỏ.

"Ân…… Chí Tài giúp ta ghi lại, các huyện cũng thực sự cần lập thêm chức Điển nông đô úy, Giáo úy phân thân bất hả, nên có Đô úy chia sẻ gánh nặng." Tào lão bản gật đầu nói.

"Sứ quân, Điền gia ta cũng nguyện xuất một vạn thạch lương thực!" "Sứ quân, Tôn gia ta……" "Triệu gia ta……" "……" Trong nhất thời, các gia chủ sĩ tộc Trần Lưu như thể đang ở ngoài chợ, từng người tranh nhau quyên góp lương thực, chỉ sợ sơ ý bị Tào lão bản phớt lờ.

Cảnh tượng này trông có vẻ hơi ấu trĩ và buồn cười.

Hoàn toàn không còn cái vẻ ôn văn nhĩ nhã và cao cao tại thượng mà bá tánh vẫn thường hình dung về sĩ tộc.

Nhưng đây chính là hiện thực, một hiện thực còn ma mị hơn cả tiểu thuyết.

Ngô Lương không thấy lạ, kiếp trước khi làm hướng dẫn viên du lịch vàng, anh cũng từng tiếp đãi một số phú thương và các loại thiếu gia lừng lẫy, trước mặt người khác họ cũng chẳng khác gì đám sĩ tộc này, nhưng những chuyện họ làm sau lưng, đặc biệt là khi liên quan đến lợi ích thì những lời nói và việc làm của họ, Ngô Lương chỉ có thể dùng từ "cay mắt" để hình dung.

Nhưng chuyện tiếp theo Ngô Lương không định xen vào nữa.

Tào lão bản là ai chứ?

Ông ấy chắc chắn sẽ không làm ăn thua lỗ, ông ấy chỉ đang cân bằng giữa cục diện và lợi ích, nên đám sĩ tộc này cuối cùng e rằng chẳng chiếm được bao nhiêu hời từ chỗ Tào lão bản, không rơi vào cảnh tiền mất tật mang đã là may rồi.

Mà đó vẫn chưa phải là điều đáng sợ nhất, điều đáng sợ nhất là "thực sự mất vợ"…… "Huynh đệ, còn không mau đưa ta xuống, lẽ nào còn đợi Sứ quân phải nói lần thứ hai sao?" Ngô Lương huých hai tên thân vệ đang giữ mình, cười hì hì nói.

"?" Hai tên thân vệ ngẩn người.

Tuy họ có gặp Ngô Lương nhưng thực ra không thân lắm, nên họ không hiểu Ngô Lương rốt cuộc có ý gì, sao vẫn cười nổi, lẽ nào không định nỗ lực thêm chút nữa vì "mạng chó" của mình sao?

"Đi thôi, ta hết cứu rồi." Ngô Lương miệng nói vậy nhưng trong lòng vẫn nghĩ, Tào lão bản đã hứa cho Chu gia một chức "Điển nông giáo úy"…… Vậy thì bản thân mình là "huynh đệ" và "quý nhân" của Chu Lỗ, kiểu gì cũng không thể để cái gã đáng thương kia vừa đổ máu lại vừa rơi lệ được, dù sao lúc đầu khi truân điền, hắn đã thực sự giúp đỡ rất nhiều.

Còn về "Lâm trùng lữ công xa", "Tam cung nỗ xa", và cả "Mộc ngưu lưu mã" truyền thuyết.

Đó mới là bất ngờ lớn mà Ngô Lương chuẩn bị cho Tào lão bản.

Ngô Lương đã lệnh cho Tôn Nghiệp vẽ ra các bản thiết kế liên quan, còn làm vài cái mô hình nhỏ.

Tuy nhiên, những thứ liên quan đến chiến sự này chắc chắn không thể đưa ra trước mặt đám sĩ tộc, đợi Tào lão bản xử lý xong chuyện trước mắt rồi tính.

Khoảng hai canh giờ sau.

Trước gót vừa tiễn Chu Tốn và các gia chủ sĩ tộc Trần Lưu đi, sau gót Tào lão bản và Hí Chí Tài đã đến gian buồng củi tạm thời giam giữ Ngô Lương.

"Sứ quân!" Hai tên thân vệ canh cửa vội đứng dậy hành lễ.

“Ngô Hữu Tài đâu?

Gọi hắn ra đây.” Khóe miệng Tào lão bản không kìm được mà nhếch lên, nhưng vẫn cố gắng giữ vẻ mặt nghiêm nghị, giọng nói cứng nhắc.

Hiện tại tâm trạng ông cực tốt, thậm chí có chút kích động.

Chỉ cần khua môi múa mép một hồi đã moi được từ tay sĩ tộc Trần Lưu chín vạn thạch lương hướng, so với năm nghìn thạch trước đó thì đúng là một trời một vực, đổi lại là ai thì cũng chẳng thể không kích động.

Tất nhiên, ông cũng đã nhượng bộ một số lợi ích.

Không chỉ hứa chia hoa hồng cho sĩ tộc, mà còn giao công tác “Truân điền chế” ở các nơi cho người của họ phụ trách, một cuộc giao dịch rạch ròi mà cứ phải diễn thành một buổi gặp mặt thắt chặt tình cảm với sĩ tộc địa phương, nghĩ lại cũng thật buồn cười.

Đây cũng là việc cực chẳng đã.

Tào lão bản sao lại không biết, “Truân điền chế” nếu giao cho sĩ tộc chủ đạo thì chẳng bao lâu sau sẽ mất quyền kiểm soát, cuối cùng biến thành một cuộc hoan lạc chia chác lợi ích của đám sĩ tộc, mà sau khi ông tiêu hết số lương hướng tống tiền được này thì vẫn sẽ phải đau đầu vì chuyện lương thảo như cũ, đúng là trị ngọn không trị gốc, hoàn toàn đi ngược lại ý định ban đầu của “Truân điền chế”.

Nhưng tạm thời chỉ có thể như vậy.

Tóm lại cứ ổn định đám sĩ tộc này đã, đợi ông diệt được bọn Trương Mạc, Lữ Bố và Đào Khiêm, ổn định lại cục diện Duyện Châu và Từ Châu thì mới có thể rảnh tay can thiệp vào chuyện này.

Đến lúc đó hãy ra tay.

Sĩ tộc Trần Lưu chắc hẳn đã hoàn thành giai đoạn đầu của "Truân điền chế" ở vùng này, không chỉ tiết kiệm được lượng lớn tài nguyên đầu tư ban đầu mà còn được hưởng thành quả có sẵn, khiến đám sĩ tộc Trần Lưu này biến thành người làm thuê cho ông, đó cũng là một lựa chọn không tồi.

Tất nhiên, việc can thiệp này cũng phải có chiến lược, cưỡng ép can thiệp chắc chắn sẽ phản tác dụng, gây ra sự phản kháng mãnh liệt của sĩ tộc, cách ổn thỏa nhất chính là trị một bộ phận, bảo hộ một bộ phận, khiến nội bộ họ rối loạn trước, sau đó mới tìm cớ để đánh tan từng bộ phận, vừa có thể chặn miệng họ, vừa có thể chặt đứt tay họ.

Nhưng đó đều là chuyện sau này rồi…… Tào lão bản đang mải mê hưởng thụ cảm giác sướng thầm.

Hai tên thân vệ đã mở cửa buồng củi, thò đầu nhìn vào trong thì thấy Ngô Lương đã chìm vào giấc mộng từ lúc nào, không chỉ chảy nước miếng đầy đất mà còn đang ôm một đống cỏ khô sờ soạng, không biết là đang mơ thấy giấc mộng đẹp gì…… "Tên này tim lớn thật, đúng là mẹ nó không sợ chết mà……" Hai tên thân vệ cạn lời, vội chạy vào lay tỉnh anh: "Ngô Giáo úy!

Ngô Giáo úy!

Sứ quân đến rồi, mau tỉnh lại!" "Hả?

Sứ quân?" Ngô Lương mở đôi mắt ngái ngủ, quả nhiên thấy Tào lão bản và Hí Chí Tài đã đứng ở cửa.

Lúc này Tào lão bản đã nhíu mày, còn Hí Chí Tài thì lộ vẻ cười cợt đầy hứng thú nhìn anh.

"Bái kiến Minh công, thuộc hạ thất lễ." Ngô Lương vội vàng lăn một vòng đứng dậy, thuận tiện lau nước miếng trên mặt.

"Ngô Hữu Tài, ngươi vừa rồi chắc chắn là mơ thấy giấc mộng

đẹp, nói ra cho ta và Chí Tài cùng mở mang tầm mắt xem nào?" Tào lão bản nghiêm mặt hỏi.

"Minh công nói đùa rồi, thuộc hạ chỉ là ngủ không yên giấc, thực ra không có nằm mơ." Ngô Lương hạ mày thấp mắt nói.

"Thế sao?" Tào lão bản liếc nhìn phần thân dưới của Ngô Lương, đầy ý chỉ trỏ.

Hí Chí Tài thì lặng lẽ quay đầu đi, tuy đều là đàn ông nhưng cảnh tượng này thực sự không được nhã nhặn cho lắm.

"……" Hai tên thân vệ nhìn qua một cái cũng vội vàng thu hồi ánh mắt, cố nén để không lỡ miệng cười ra tiếng, tránh mang họa vào thân.

"Minh công hiểu lầm rồi, cái này là do nhịn tiểu thôi, xin Sứ quân cho phép thuộc hạ đi tiểu tiện một lát, tiểu xong sẽ xuống ngay." Ngô Lương chẳng thấy xấu hổ chút nào, hơi khó khăn khom người, cười hì hì nói.

"Ta và Chí Tài đợi ngươi ở khách đường, nếu không quản được cái đó thì thiến đi rồi hãy đến gặp ta!" Tào lão bản cuối cùng không thèm nói nhảm với anh nữa, hừ lạnh một tiếng rồi dắt Hí Chí Tài quay người đi.

Khi đã ra khỏi tầm mắt của Ngô Lương, ông mới chợt quay mặt sang nói khẽ với Hí Chí Tài: "Chí Tài, người này trông tuy có vẻ bất tam bất tứ, hành vi điên rồ, nhưng lại luôn làm được những việc ngoài dự liệu của ta, ta thấy mình càng ngày càng không nhìn thấu hắn rồi……" "Sứ quân cảm thấy có một số việc không thể hoàn toàn kiểm soát được hắn đúng không?" Hí Chí Tài tâm đầu ý hợp hỏi.

"Ta tuy biết đạo lý dùng người thì không nghi, nhưng những thứ hắn tạo ra như 'Truân điền chế' và tiệm muối Tào thị đều là đại sự

liên quan đến mạch sống của quân ta…… Hắn nếu cam tâm vì ta sử dụng thì tốt, nếu sang chỗ kẻ khác, hoặc chính hắn giấu giếm dã tâm thì lại thành một đại họa.” Tào lão bản trầm ngâm nói.

“Vậy ý của Sứ quân là?” Hí Chí Tài lộ vẻ lo lắng, vội chắp tay thành khẩn nói: “Xin Sứ quân nhất định phải suy nghĩ kỹ, Ngô Hữu Tài là thiên túng kỳ tài mà thần cũng phải bội phục, ít nhất Chí Tài quan sát hành vi hiện tại của hắn đều là tận tâm làm việc cho Sứ quân, hơn nữa chưa từng nhúng tay vào quân sự và chính sự, huống hồ ‘Truân điền chế’ và tiệm muối này cũng đều hiến cho Sứ quân không chút bảo lưu, chứ không phải đợi giá cao mới bán, vì thế thần cho rằng Ngô Hữu Tài là người có thể tin cậy.

Dù Sứ quân trong lòng có lo ngại thì tuyệt đối cũng không được để hắn nhìn ra, càng không nên khinh suất thử thách hắn, vạn nhất làm hắn lạnh lòng thì hối hận không kịp.” “Điều này ta tự nhiên biết.” Tào lão bản khẽ gật đầu, “Chỉ là…… Nếu hắn là người của Tào gia ta thì tốt, đây chính là điều khiến ta lo lắng nhất.

Nếu đổi lại là kẻ khác, ta muốn gả Nỉ nhi cho hắn, hắn chắc chắn cầu còn không được, nhưng Ngô Hữu Tài lại dùng một lý do mà ta khá tán đồng để khéo léo từ chối ta, thực sự khiến ta không thể an tâm nột.” “Lý do mà Ngô công khá tán đồng?

Là lý do gì?” Hí Chí Tài hơi nghi hoặc hỏi.

“Ân…… Nói ra ngươi cũng chưa chắc hiểu.” Tào lão bản sững lại, như thể lỡ lời liền lập tức nhảy qua chủ đề này, tiếp tục nói: “Tóm lại hắn có cơ hội mà không chịu làm con rể ta, dù lý do có thuyết phục đến mấy thì chuyện này vẫn khiến ta canh cánh trong lòng, mỗi khi nghĩ đến lại thấy bất an.” Ngoài ra, Tào lão bản không nói với Hí Chí Tài rằng ông thực ra đã dùng một phương thức cực kỳ bí mật để thử thách Ngô Lương rồi, kết quả của cuộc thử thách này

không hề nhỏ chút nào.

"Nếu Sứ quân chỉ vì chuyện này mà canh cánh, Chí Tài có một kế, có thể khiến Ngô Hữu Tài không thể không phục tùng, chỉ là e rằng phải để nữ công tử chịu thiệt thòi một chút." Hí Chí Tài ngẫm nghĩ rồi nói.

Chương 332

"Không cần!" Ai ngờ sắc mặt Tào lão bản đột nhiên biến đổi, lạnh lùng nói: "Tên Ngô Hữu Tài đó cho dù có bản lĩnh đến đâu thì cuối cùng cũng chỉ là một hạng thứ dân, mà Tào gia ta dù thế nào cũng từng là đại gia tộc liệt vào hàng Tam công.

Ta muốn nhận hắn làm con rể mà còn phải dày công thiết kế một phen thì thật là quá đề cao hắn rồi.

Chuyện này nếu truyền ra ngoài lại làm trò cười cho những kẻ thường xuyên công kích ta, lúc đó ta biết giấu mặt vào đâu!" "Sứ quân nói cực phải, là thần lỡ lời." Hí Chí Tài thấy Tào lão bản phản kháng như vậy, tự nhiên không dám nói thêm.

"……" Tào lão bản cũng không nói gì nữa, chỉ là trong lòng vẫn không ngừng suy nghĩ xem mưu kế của Hí Chí Tài rốt cuộc là gì.

Gần đây ông không ra ngoài chinh chiến nên cũng hiểu biết không ít chuyện trong nhà, đặc biệt là đứa con gái khiến ông đau đầu Tào Nỉ.

Chính phòng Đinh phu nhân đã không dưới một lần nói với ông chuyện Tào Nỉ mê luyến Ngô Lương, yêu cầu ông đi quản giáo đứa con gái không hiểu chuyện này.

Thậm chí, Đinh phu nhân còn cho ông xem một số đồ nữ công và chữ viết gần đây của Tào Nỉ, trong đó có rất nhiều thứ liên quan đến Ngô Lương.

Vì vậy nếu thực sự để Tào Nỉ "chịu thiệt" một chút, cái con bé chẳng biết giữ kẽ là gì này e rằng không những không thấy thiệt thòi mà có khi còn vui mừng khôn xiết, nhảy cẫng lên ấy chứ.

Đúng là con gái lớn không giữ được trong nhà mà…… Nhưng mà,

Tào Nỉ sẵn sàng chịu "thiệt", còn Tào Mạnh Đức ông lại không muốn chịu cái thiệt này!

Đây là đạo lý gì chứ?

Hay cho tên Ngô Hữu Tài nhà ngươi, hy vọng ngươi đừng có không biết điều, lẽ nào ta bằng lòng gả con gái bảo bối cho ngươi mà còn phải đem mặt mũi của ta ra làm trang sức cho ngươi sao?

Không đời nào!

Cửa sổ cũng không có luôn! …… Trong khách đường.

"Ngô Hữu Tài, nghe nói lần này ngươi đi Kinh Châu cuối cùng lại tay trắng trở về?" Đợi Ngô Lương bước vào đứng vững, Tào lão bản không hiểu sao mặt đen như nhọ nồi, lập tức đi thẳng vào vấn đề, lời lẽ mang đầy ý vị hỏi tội.

Ngô Lương không biết Tào lão bản sao lại bỗng nhiên như vậy, chỉ đành cười bồi nói: "Bẩm báo Minh công, chuyến đi này của thuộc hạ đúng là không tìm thấy vàng bạc châu báu, nhưng thực ra cũng không phải là không thu hoạch được gì, chỉ là trước đó không tiện phô trương trước mặt người ngoài, nên chưa từng nhắc tới với Sứ quân."
"Ồ?

Ngươi rốt cuộc có thu hoạch gì?" Tào lão bản hơi sững lại, tên này lại không ra bài theo quy luật, bộ lời thoại ông chuẩn bị sẵn tự nhiên không dùng được nữa.

"Xin Minh công sai người ra ngoài đưa mấy binh sĩ Phường Nhân Quân đang đợi trước cửa quận phủ vào đây, Sứ quân nhìn qua sẽ biết ngay." Ngô Lương hạ mày thấp mắt nói.

Vừa rồi anh ở trong buồng củi ngủ mơ giấc mộng đẹp, còn bọn Trần Kim Thủy thì thực sự đã đợi ở ngoài nắng mấy canh giờ, đúng là làm khó họ rồi.

“Sai người đưa họ vào đây!” Tào lão bản lập tức lại nghiêm mặt, vừa hạ lệnh vừa lườm Ngô Lương nói, “Nếu thứ ngươi mang về khiến ta hài lòng, ta sẽ không tính toán với ngươi, nếu thứ ngươi mang về khiến ta thất vọng, ta nhất định sẽ cho ngươi biết tay!” “?” Nghe lời này, Ngô Lương vô thức liếc nhìn Hí Chí Tài một cái.

Hiện tại Tào lão bản rõ ràng có chút bất bình thường.

Theo lý mà nói, ông ấy vừa mới tống tiền được nhiều lương hướng hơn từ sĩ tộc Trần Lưu, lại có thêm tiệm muối Tào thị, đáng lẽ tâm trạng phải tốt nhất mới đúng, sao giờ lời nói ra câu nào câu nấy cứ như ăn phải thuốc súng vậy?

Hơn nữa, hôm nay anh rõ ràng đã lập đại công, bất kể là tiệm muối hay Truân điền chế, anh đều đã thông khí với Hí Chí Tài, dù Tào lão bản trước đó không biết thì giờ cũng đã rõ.

Thế nên Ngô Lương không hiểu nổi Tào lão bản rốt cuộc đang tính toán cái gì với mình, tại sao lại đòi cho anh biết tay, cảm giác như Tào lão bản đang nói một đằng mà anh nghĩ một nẻo vậy?

“……” Hí Chí Tài thì tỏ vẻ bất lực nhún vai.

Ngô Lương cũng phục rồi.

Vấn đề là hiện tại anh không thể trực tiếp đặt nghi vấn với Tào lão bản, nếu không sẽ thành cãi bướng và chất vấn, bất kể Tào lão bản vì sao như vậy thì cũng chỉ là đổ thêm dầu vào lửa.

Nhưng may thay, Ngô Lương biết thứ anh sắp đưa ra gần như không thể khiến Tào lão bản thất vọng.

Thế nên tâm trạng anh cũng nhanh chóng ổn định lại.

Một lát sau.

Trần Kim Thủy và những người khác, mặt mày đỏ bừng vì nắng,

cuối cùng cũng "lùa" hai chiếc "Mộc ngưu lưu mã" đã được tu sửa hoàn chỉnh vào trong khách đường.

Nhìn thấy quá trình hai chiếc xe có hình thù kỳ quái này tiến vào khách đường, Tào lão bản và Hí Chí Tài đều kinh ngạc đứng bật dậy.

"Ngô Hữu Tài, đây…… đây là thứ gì?" Tào lão bản không rời mắt hỏi.

Ông vừa rồi nhìn thấy rất rõ, cửa khách đường của quận phủ có bậc đá cao năm bậc, trên cửa chính còn có một bậc cửa bằng đá xanh cao hơn một xích.

Xe ngựa thông thường nếu không có người khiêng thì căn bản không thể đi vào được, vậy mà hai chiếc xe kỳ quái này lại có thể đi như trên đất bằng, hơn nữa suốt quá trình chỉ có một binh sĩ đứng sau điều khiển hai sợi dây thừng, chẳng tốn chút sức lực nào đã "lùa" được hai chiếc xe vào.

"Đây là 'Mộc ngưu lưu mã' (Trâu gỗ ngựa máy), nói trắng ra là xe vận chuyển lương thực, có thể chở được một 'tuế' lương thực, đương nhiên cũng có thể dùng để vận chuyển các quân nhu khác." Ngô Lương cười hì hì tiến lên, lật nắp trên lưng "Trâu gỗ" ra.

Tào lão bản và Hí Chí Tài lúc này mới phát hiện ra, hóa ra xe này không hề rỗng, bên trong đã chất đầy một xe gạo túc?!

"?!" Nhìn thấy cảnh này, mắt Tào lão bản và Hí Chí Tài trợn tròn.

Chở được một tuế lương…… mà không cần sức súc vật?

Một binh sĩ có thể lùa đi một cách không tốn sức?

Đây là điều mà Tào lão bản và Hí Chí Tài trước khi nhìn thấy "Mộc ngưu lưu mã" hoàn toàn không dám nghĩ tới.

"Cái 'Mộc ngưu lưu mã' này một ngày đi được bao nhiêu lý?" Hí

Chí Tài dù sao cũng là người mưu lược, lúc này đầu óc vẫn rất tỉnh táo, mở miệng hỏi ngay một vấn đề trọng yếu.

"Một ngày đi ba mươi lý không thành vấn đề." Ngô Lương nói ra con số bảo thủ nhất.

"Ực!" Hí Chí Tài vô thức nuốt nước bọt, trong mắt nhanh chóng hiện lên sự kinh hỷ khó tả, lập tức chắp tay bái Tào lão bản: "Chúc mừng Sứ quân, đại hỷ cho Sứ quân!

Ngô Hữu Tài thực sự là một phúc tướng của Sứ quân, có được thần vật như 'Mộc ngưu lưu mã', quân ta sẽ không còn nỗi lo vận chuyển lương hướng nữa, số lượng quân lương thảo ít nhất có thể cắt giảm bảy thành, ngựa và gia súc cũng có thể giải phóng để dùng vào những việc quan trọng hơn!" "Ha ha…… ha……" Tào lão bản cuối cùng không nhịn nổi nữa, lỡ miệng cười thành tiếng, nhưng khi thấy khuôn mặt đẹp trai của Ngô Lương, ông lại lập tức ho khan hai tiếng, mặt đổi sắc lạnh lùng nói: "Cái 'Mộc ngưu lưu mã' này tuy thực sự không tệ, nhưng vẫn chưa đạt đến mức khiến ta hài lòng, cùng lắm chỉ được coi là không gây thất vọng, tạm tính cho ngươi lấy công bù tội vậy……" Lời còn chưa dứt.

"Xin Sứ quân xem tiếp!" Ngô Lương lại lập tức lật mở tấm vải thô mà Doãn Kiện đang ôm trên tay, chỉ vào một mô hình nhỏ đặt dưới tấm vải nói: "Đây là 'Tam cung sàng nỗ' (Nỏ giường ba cung), hiện tại thuộc hạ mới chỉ làm một mô hình nhỏ, vật này có thể phóng to gấp mười lần để sử dụng, dùng thân cây làm cán tên, dùng sắt làm cánh tên và đầu tên, lực đạo đủ để bắn đinh thẳng vào tường thành, dù là công thành chiếm đất hay cố thủ thành trì đều là lợi khí khắc địch khó tìm!" Vừa nói, Ngô Lương lại đẩy Doãn Kiện một cái, điều chỉnh hướng mũi tên của mô hình "Tam Cung Sàng Nỗ", sau đó vươn tay bắt đầu xoay hai trục tời nhỏ được thiết kế phía sau sàng nỗ.

Theo chuyển động của trục tời, dây thừng nối bên trên bị cuộn lại, ba cánh cung nhỏ ghép sát vào nhau dần dần được kéo căng.

Khi đã quay đến một mức độ nhất định, ba cánh cung nhỏ đã ngậm đủ lực.

Lúc này Ngô Lương mới cố định trục tời lại, cầm lấy ba mũi tên phối hợp, đặt vào trong ba rãnh tên.

Sau đó. "Bàng!" Ngô Lương mạnh tay gạt cơ quan cố định trục tời, ba mũi tên đồng loạt bắn ra.

Tào lão bản và Hí Chí Tài đồng tử co rụt lại, vội vàng nhìn theo hướng mũi tên.

Chỉ thấy ba mũi tên kia đã dễ dàng cắm phập vào tường gạch của khách đường quận phủ, chỉ còn lại một đoạn đuôi ngắn đang rung lên bần bật.

Thấy cảnh này...!!!

Tào lão bản và Hí Chí Tài đều lộ vẻ chấn kinh, mắt trợn to hơn lúc nãy không ít, miệng cũng hơi há ra.

Thời này không phải không có cung tên uy lực cường hãn.

Ví dụ như "Thiết Thai Cung", hay còn gọi là Thiết Tích Cung.

Nhưng Tào lão bản và Hí Chí Tài đều hiểu rất rõ, Thiết Thai Cung căn bản không phải người thường có thể sử dụng!

Thứ đó không chỉ bản thân trọng lượng kinh người, mà muốn kéo căng còn cần lực cánh tay khác thường, vì vậy đôi khi việc có thể kéo nổi và sử dụng Thiết Thai Cung hay không đã dần trở thành tiêu chuẩn để đo lường lực cánh tay của một võ tướng.

Còn cung tên mà binh lính bình thường sử dụng, lực đạo thực ra cũng chỉ có vậy.

Thế nên cung thủ thời này khi đánh trận cơ bản sẽ không nhắm thẳng vào kẻ địch mà bắn trực diện, mà thường đứng từ trên cao hoặc bắn vồng lên không trung, tạo thành mưa tên lợi dụng gia tốc trọng trường khi mũi tên rơi xuống theo đường parabol để tăng thêm uy lực.

Nếu chọn bắn thẳng... tuy bắn vào gỗ, vào bù nhìn hay vào người không có giáp trụ bảo vệ thì không thành vấn đề, nhưng tuyệt đối không thể bắn thẳng vào tường gạch, chưa nói đến việc một lần bắn ba mũi, mà toàn bộ đều cắm ngập vào tường...

ít nhất là hai ba thốn?

Lực đạo này, tự nhiên không cần bàn cãi!

Đúng như Ngô Lương nói.

Nếu phóng to mô hình này lên gấp mười lần, rồi thay ba cánh cung kia bằng những chiếc Thiết Thai Cung khổng lồ, uy lực của mũi tên bắn ra chắc chắn sẽ cực kỳ kinh người!

Hơn nữa.

Vừa rồi khi Ngô Lương xoay trục tời nhỏ kia, trông có vẻ không tốn quá nhiều sức lực, nhưng lực đạo bắn ra lại vượt xa cung tên bình thường, thậm chí có thể sánh ngang với Thiết Thai Cung...

Đây mới là điểm khiến Tào lão bản và Hí Chí Tài chấn kinh nhất.

Đây không còn là vấn đề làm nửa công được gấp bội, mà là làm nửa công được gấp mười lần! "Cái này... là ngươi làm ra sao?" Tào lão bản vô thức hỏi. "Minh công quá khen tại hạ rồi." Ngô Lương khiêm tốn cười một tiếng, cố ý úp mở, xoay người lại lật mảnh vải gai trong tay Lý Nguyên ra, chỉ vào cái mô hình giống như một tòa lầu nhỏ phía dưới tiếp tục giới thiệu: "Mời Minh công nhìn xem, đây là 'Lâm Trùng Lữ Công Xa'." "Thứ này cũng có thể phóng đại mười lần để sử dụng, cao ngang với tường thành, bên trong xe chia làm năm

tầng, cũng có thể tùy nhu cầu mà thêm tầng, mỗi tầng đều có thang để lên xuống, trong xe có thể chở hàng trăm binh sĩ, trang bị cung nỗ, thương kích, đao mâu.

Khi công thành chỉ cần đẩy xe đến sát tường thành, binh sĩ thông qua cầu treo ở tầng đỉnh xông lên thành giáp chiến với quân địch, chứ không phải như trước kia đồng loạt tụ tập dưới thành để chịu sự đồ sát đơn phương của địch quân bên trên." Nghe đến đây.

Chân mày Hí Chí Tài dần nhíu lại, mấp máy môi như muốn nói điều gì đó. "Ngoài ra." Ngô Lương lại căn bản không cho lão cơ hội mở miệng, vươn tay lật tiếp mảnh vải gai trong tay một binh sĩ khác: "Đây là 'Hào Kiều'." "Nhiều thành trì dưới thành đều đào hào sâu và sông hộ thành để ngăn địch, 'Lâm Trùng Lữ Công Xa' tuy tinh diệu, nhưng gặp phải hào sâu và sông hộ thành thì không cách nào tiếp cận tường thành, mà 'Hào Kiều' có thể giải quyết vấn đề này." "Mời Minh công xem, 'Hào Kiều' này do ba lượng chiến xa hợp thành, có thể tự do tháo rời hoặc lắp thêm, thông qua trục quay bên trên để dễ dàng kết nối với nhau.

Như vậy, bất luận hào sâu dưới thành rộng hay hẹp, 'Hào Kiều' đều có thể dựng lên một mặt phẳng giúp 'Lâm Trùng Lữ Công Xa' thông hành không trở ngại trong thời gian cực ngắn, từ đó khiến quân ta không lâm vào thế yếu khi công thành." "Hí tư mã, ngài dường như có kiến giải khác?" Nói đến đây, Ngô Lương mới nhìn về phía Hí Chí Tài, cười hì hì hỏi. "..." Lúc này chân mày Hí Chí Tài đã giãn ra, mặt đầy vẻ kinh hỉ, chắp tay tán thưởng: "Thiết kế của Ngô giáo úy cực kỳ tinh diệu, cân nhắc cũng thập phần toàn diện, Chí Tài bội phục còn không kịp, làm sao có kiến giải khác được." "Sứ quân!" Vừa nói, Hí Chí Tài lập tức quay sang Tào lão bản vẫn còn đang ngẩn người: "Có 'Lâm Trùng Lữ Công Xa' và 'Hào Kiều' này, lại thêm 'Mộc Ngưu Lưu Mã' vận chuyển lương thảo, quân ta lần này đánh Từ Châu nhất định

là nắm chắc trong lòng bàn tay.

Trương Mạc, Lữ Bố, còn cả Đào Khiêm kia, ngày chết đã tận, thù giết cha của Sứ quân báo được chỉ trong sớm tối!" "Vì vậy xin Sứ quân sớm hạ lệnh bắt tay vào kiến tạo những kỳ vật này, lại lệnh cho các thành trì biên cảnh ở Duyện Châu, Dự Châu bố trí 'Tam Cung Sàng Nỗ', khiến quân địch xung quanh không dám manh động!" Tào lão bản nghe vậy cuối cùng cũng hồi thần, nhưng lại hơi cau mày nhìn Ngô Lương, hỏi tiếp vấn đề trước đó: "Ta hỏi ngươi thứ này có phải do ngươi sáng tạo không, ngươi lại nói mình không có bản sự đó, ý là thế nào?

Chẳng lẽ còn có cao nhân khác?" "Minh công không biết đó thôi." Ngô Lương chính là muốn dẫn Tào lão bản hỏi câu này để thực hiện mục đích của mình, liền vội chắp tay nói: "Lần này thuộc hạ dẫn người đến Kinh Châu, vốn là để khai quật một ngôi cổ mộ nước Tề, kết quả duyên số đưa đẩy lại tiến vào lăng mộ của một kỳ nhân thời Chiến Quốc, những thứ này chính là phát hiện được trong mộ vị kỳ nhân đó." "Kỳ nhân?

Chương 333

Kỳ nhân nào?" Tào lão bản tò mò hỏi. "Minh công đã từng nghe qua một vị kỳ nhân tên là 'Công Thâu Ban' chưa?" Ngô Lương hỏi ngược lại. "Công Thâu Ban..." Tào lão bản lặp lại cái tên này, tức thì nghĩ ra điều gì, vô thức hỏi: "Có phải vị Công Thâu Ban thời Chiến Quốc từng phát minh ra vân thê để giúp Sở Vương đánh nước Tống không?" "Minh công thật là bác học đa tài, chính là người này!" Ngô Lương dứt khoát đưa một phát nịnh hót, nói tiếp: "Thuộc hạ liều chết tiến vào lăng mộ Công Thâu Ban, liền nhìn thấy những thứ này trong mộ.

Tiếc là chúng quá to lớn không thể mang ra, thuộc hạ lại biết đây đều là kỳ vật hiếm thấy, thế là liền tháo dỡ tại chỗ, vẽ lại bản vẽ thiết kế chi tiết, chờ về đến Trần Lưu mới tìm thợ thủ công phục nguyên." Vừa nói, Ngô Lương vừa từ trong ngực lôi ra mấy xấp lụa được gấp gọn, hai tay dâng lên trước mặt Tào lão bản, cúi đầu nói: "Đây chính là bản vẽ thiết kế thuộc hạ vẽ lại, trong đó có ghi chép chi tiết từng bộ phận, Sứ quân chỉ cần sai người dựa theo bản vẽ mà kiến tạo là được." "Ngô Hữu Tài, ngươi thật sự có tâm rồi, ha ha ha ha!" Nhận lấy bản vẽ xem qua một lượt, Tào lão bản cuối cùng không nhịn được nữa, sảng khoái cười lớn: "Lần này ngươi lại lập công lớn như thế, tiếc là ta đã thưởng 'Tuyệt Ảnh' cho ngươi rồi, lần này thật chẳng biết nên thưởng gì cho ngươi nữa." "Nhắc đến 'Tuyệt Ảnh', thuộc hạ lại có chuyện muốn nói." Ngô Lương lập tức nghĩ đến việc gì đó, bỗng nhiên nói. "Ồ?

Có chuyện gì ngươi cứ nói đừng ngại." Trong mắt Tào lão bản thoáng qua một tia "căng thẳng" khó nhận ra, nhưng ngoài mặt vẫn cười hì hì hỏi. "Minh công có thể thu hồi 'Tuyệt Ảnh' lại, đổi cho

thuộc hạ một phần thưởng nào thực dụng hơn được không?" Ngô Lương cười hắc hắc, vẻ mặt cầu khẩn nói. "Phóng tứ!" Tào lão bản nghe vậy sắc mặt bỗng nhiên lạnh lẽo, chỉ tay vào mũi Ngô Lương quát lớn: "Tuyệt Ảnh đó theo ta chinh chiến nhiều năm, sức bền và tốc độ đều là vua trong loài ngựa, từng nhiều lần cứu ta thoát khỏi vòng vây thiên quân vạn mã.

Ta nhịn đau ban thưởng cho ngươi, ngươi dám nói nó vô dụng!

Tuyệt Ảnh tuy không biết nói, nhưng ta không thể dung thứ cho ngươi nói nó như vậy!" "Minh công thứ tội!" Ngô Lương ra vẻ "hết hồn", vội vàng mếu máo cúi mình giải thích: "Thuộc hạ không nói Tuyệt Ảnh vô dụng, chỉ là thuộc hạ thật sự dùng không nổi nha.

Không dám giấu giếm Minh công, từ khi ngài sai người đưa Tuyệt Ảnh đến chỗ thuộc hạ, thuộc hạ cũng mừng rỡ không thôi, nhưng chẳng biết thế nào, Tuyệt Ảnh cứ nhất quyết không cho thuộc hạ cưỡi, còn suýt chút nữa làm thuộc hạ ngã gãy xương.

Đến nỗi bây giờ thuộc hạ bị ám ảnh tâm lý luôn rồi, ra ngoài chẳng dám cưỡi ngựa nữa, chỉ dám cưỡi lừa thôi.

Không tin Minh công cứ hỏi mấy tên binh sĩ này của thuộc hạ xem, thuộc hạ bây giờ đi đâu cũng phải cưỡi lừa hết á~~~" "Phụt!" Bên cạnh bỗng truyền đến một tiếng cười không mấy hài hòa.

Hóa ra là Hí Chí Tài thực sự không nhịn được, lỡ miệng phì cười.

Cùng lúc đó, Hí Chí Tài cũng hoàn toàn hiểu rõ trọng lượng của Ngô Lương trong lòng Tào lão bản.

Là người thân tín nhất của Tào lão bản, lão cũng hiểu rõ đặc tính của "Tuyệt Ảnh".

Chẳng qua chuyện này Tào lão bản không nói với lão, trên đường đến Trần Lưu lão còn thắc mắc sao Tào lão bản không cưỡi "Tuyệt

Ảnh", không ngờ là đem đi thử lòng Ngô Lương.

Người có thể khiến Tào lão bản dùng "Tuyệt Ảnh" để thử lòng là hạng người gì, hoặc giả trước đó Tào lão bản đã coi hắn là hạng người gì, đáp án đã quá rõ ràng.

Cũng vì vậy mà Hí Chí Tài lúc này mới cười nổi.

Bởi vì Ngô Lương không cưỡi được "Tuyệt Ảnh", nghĩa là đã vượt qua bài kiểm tra cuối cùng của Tào lão bản.

Sắp tới Tào lão bản sẽ tín nhiệm Ngô Lương hơn nhiều, như vậy quân Tào cũng không mất đi một thiên tài hiếm có thế này, quả là chuyện vui vẻ cho cả đôi bên. "Ngươi cười cái gì?" Tào lão bản trừng mắt quát. "Sứ quân thứ tội, thần vừa nghĩ đến cảnh Ngô giáo úy đường đường là một giáo úy mà lại phải cưỡi lừa, nhất thời không kiềm chế được." Hí Chí Tài vội thu lại nụ cười, cúi mình nói. "Ta còn tưởng Chí Tài đã đạt đến cảnh giới vui buồn không hiện ra mặt, xem ra còn kém xa lắm." Tào lão bản vừa nói, lại vô tình nhìn thấy bản mặt khổ sở đầy ủy khuất của Ngô Lương, sau đó... "Phụt —— Ngô Hữu Tài, còn không mau thu lại cái bộ dạng sắp chết đó đi!" "Phụt ha ha ha ha..." Sau khi cười xong.

Đuổi hết đám binh sĩ Phường Nhân Quân ra khỏi khách đường, Tào lão bản cuối cùng lại hỏi Ngô Lương: "Ngô Hữu Tài, lăng mộ Công Thâu Ban đó giờ sao rồi?" "Khởi bẩm Minh công, Công Thâu Ban lúc sinh thời tinh thông cơ quan thuật, lăng mộ của ông ta cũng đầy rẫy cơ quan." Ngô Lương lập tức đưa ra lời giải thích đã chuẩn bị sẵn: "Sau khi thuộc hạ tháo dỡ và ghi chép lại những thứ này, lúc định mở quan quách của Công Thâu Ban thì cuối cùng vẫn chạm phải cơ quan chống trộm.

Khi đó cả địa cung rung chuyển như động đất, mặt đất lập tức xuất hiện những vết nứt phun ra địa hỏa.

Thuộc hạ chỉ kịp dẫn người tháo chạy thục mạng, vất vả lắm mới giữ được cái mạng nhỏ, còn địa cung đó đã bị chôn vùi trong đất đá và lửa dữ rồi.

Giờ có sai người đào lên, e rằng cũng chỉ thấy một đống tàn tích vô dụng mà thôi." "Tức là, đã không còn ai có thể tiến vào lăng mộ đó, càng không thể lấy được những thứ này từ trong mộ nữa sao?" Tào lão bản lại hỏi. "Chính xác là như vậy." Ngô Lương gật đầu nói. "Tốt!

Tốt!

Như vậy thì tốt quá!" Tào lão bản không chút nghi ngờ, liên tục gật đầu khen hay: "Ngươi làm rất tốt.

Ta vừa rồi đã suy nghĩ kỹ, nay ta đã có Tào Thị Diêm Hành, nếu 'Truân điền chế' thực thi thuận lợi, cũng có thể bù đắp phần nào thâm hụt lương hướng...

Trước đó Tử Tu và An Dân đều theo ngươi xuống cổ mộ, bọn chúng có kể với ta rằng trong mộ thường có tà vật mà sức người khó lòng chống lại, sơ sảy một chút là mất mạng như chơi.

Trước đây ngươi đã lập công lớn cho ta, nay tình thế đang tốt đẹp, ngươi vất vả nhiều rồi, cũng đến lúc hưởng phúc thanh nhàn, không cần phải đến những nơi hung hiểm đó nữa.

Theo như ý nguyện của ngươi, ta định phong ngươi làm 'Lâm Trùng Trung Lang Tướng', toàn quyền phụ trách việc kiến tạo các chiến xa này.

Đây là một chức quan nhàn hạ không phải chịu trách nhiệm nặng nề, ngươi có hài lòng không?" Cuối cùng cũng được phong tướng rồi!

Nhưng chẳng phải đã nói là "Mô Kim Trung Lang Tướng" sao, cái "Lâm Trùng Trung Lang Tướng" này là cái quỷ gì?

Tuy Ngô Lương biết hai chữ "Lâm Trùng" chỉ chiến xa, nhưng

hắn thực sự chẳng có hứng thú gì với việc đóng cửa tạo xe đâu nha.

Mô kim, ta muốn mô kim mà...

Có điều.

Chỉ riêng ba chữ "Trung Lang Tướng" thôi đã nói lên địa vị siêu nhiên của Ngô Lương trong lòng Tào lão bản hiện nay.

Bởi lẽ ngay cả Hạ Hầu Đôn, người Tào lão bản tín nhiệm và dựa dẫm nhất, hiện tại quân hàm cũng chỉ mới là Giáo úy — Chiết Trùng Giáo úy kiêm Thái thú Đông Quận.

Nếu đoán không lầm, Ngô Lương hẳn là vị "Tướng" đầu tiên mà Tào lão bản phong sau khi khởi binh! "Minh công nghĩ cho thuộc hạ như vậy, thuộc hạ vô cùng cảm kích!" Ngô Lương vội vàng cúi mình tạ ơn, sau đó lại lôi ra một quyển thẻ tre do Vu Cát chép lại, hai tay dâng lên: "Nhưng Minh công xem đây là cái gì?" "Tề Sử?" Tào lão bản thấy hai chữ lớn ở trang đầu, lộ vẻ nghi hoặc. "Minh công, đây chính là cổ sử truyện ký mà thuộc hạ tìm được trong mộ khi khai quật.

Minh công hẳn biết, trước có Thủy Hoàng đế đốt sách chôn nho, sau có Sở Bá Vương hỏa thiêu cung A Phòng, khiến cổ sử truyện ký thời Tiền Tần sớm đã mười phần không còn nổi một.

Những ghi chép trong bộ 'Thái Sử Công Ký' của Kinh Sở tuy đang là chính thống hiện nay, nhưng thực ra có nhiều nội dung đều là nghe phong phanh mà có, không thể tin hoàn toàn.

Đặc biệt sau khi thuộc hạ thấy một số cổ tịch Tiền Tần trong cổ mộ, càng phát hiện ra nhiều sai lệch giữa hai bên." Ngô Lương bỗng trở nên cực kỳ nghiêm túc, chính sắc nói: "Vì vậy thuộc hạ dần nảy sinh một ý tưởng táo bạo.

Thuộc hạ muốn tầm phóng các cổ tích trong thiên hạ, tìm kiếm những cổ tịch đã thất truyền để biên soạn lại một bộ sử thư gần với

chân tướng lịch sử nhất!" "Ngoài ra." "Bí pháp muối tuyết hoa dùng để mở Tào Thị Diêm Hành, Truân điền chế đang thí điểm ở Ung Khâu, và cả những chiến xa đầy kỳ tư diệu tưởng này đều là những thứ thuộc hạ có được khi tìm kiếm cổ tích.

Trí tuệ của cổ nhân khiến thuộc hạ vô cùng thán phục, thuộc hạ tin rằng trong quá trình tìm kiếm, thuộc hạ còn mang về cho Sứ quân nhiều thứ chấn kinh thế nhân hơn nữa, giúp Sứ quân vĩnh viễn đứng ở thế bất bại!" "Và bộ sử thư thuộc hạ định biên soạn cũng sẽ lấy tên của Sứ quân mà đặt, đây là tráng cử tạo phúc muôn đời, Sứ quân chắc chắn sẽ danh lưu thanh sử." "Xin Sứ quân thành toàn!" "..." Nghe lời Ngô Lương, Tào lão bản một lần nữa sững người.

Suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng ngài mới mở lời: "Ý tưởng này của ngươi quả thực rất táo bạo, nhưng ta rất thích..." Màn nịnh hót này của Ngô Lương quả thực đã gãi đúng chỗ ngứa của Tào lão bản.

Biên soạn một bộ sử thư chân thực và chính xác hơn cả "Thái Sử Công Ký" chắc chắn sẽ có ảnh hưởng cực kỳ sâu rộng đến hậu thế.

Nếu bộ sách này hoàn thành và lấy tên ngài đặt cho nó, thì việc ngài danh lưu thanh sử là chuyện chắc như đinh đóng cột.

Tào lão bản thực ra là người cực kỳ coi trọng danh tiếng.

Trước đó vì xuất thân là con cháu hoạn quan mà ngài không ít lần bị đám sĩ tộc danh sĩ khinh thị và công kích.

Để khóa miệng lũ người đó, ngài cũng đã hạ lệnh giết không ít người, nhưng kết quả không những không có tác dụng tích cực mà còn mang lại một số ảnh hưởng xấu.

Ví dụ như lần Trương Mạc phản bội này, dù miệng Tào lão bản không thừa nhận, nhưng tâm lý ngài hiểu rõ hơn ai hết, đó chính là tác động tiêu cực sau khi giết người mà ra.

Còn việc biên soạn sử thư thì lại hoàn toàn khác.

Bộ sử thư chân thực và chính xác hơn cả "Thái Sử Công Ký" này có giá trị không thể thay thế, sau này nhất định sẽ được sĩ tộc thiên hạ săn đón và truyền tụng, mà tên của ngài cũng sẽ cùng với bộ sử thư này được sĩ tộc thiên hạ biết đến.

Đây là công tích tạo phúc muôn đời, đến lúc đó còn mấy ai để ý đến xuất thân con cháu hoạn quan của ngài nữa?

Huống hồ.

Tư Mã Thiên, người viết nên "Thái Sử Công Ký", hồi trẻ từng bị thi cung, sớm đã trở thành hoạn quan, hậu thế có mấy ai để ý đến thân phận hoạn quan của ông ta đâu?

Huống chi ta chỉ là con cháu hoạn quan thôi, đó đâu phải là thứ ta có thể chọn...

Nghĩ đến đây, Tào lão bản cũng hơi xúc động, tươi cười nói: "Ngươi đã có hoài bão như vậy, ta vốn nên dâng sớ lên triều đình phong ngươi làm 'Thái Sử Lệnh'.

Năm xưa Tư Mã Tử Trường (Tư Mã Thiên) cũng giữ chức vị này, trong mắt ta ngươi chính là Tử Trường của ta.

Nhưng trước đó ngươi đã nói rõ không muốn vào triều làm quan, ta cũng không tiện miễn cưỡng, nhưng lại không thể để ngươi danh không chính ngôn không thuận.

Như vậy đành tạm thời ủy khuất ngươi, phong ngươi làm 'Ti Sử Trung Lang Tướng' vậy." Mẹ kiếp!

Sao lại thành "Ti Sử Trung Lang Tướng" rồi?

Chẳng phải đã nói là "Phát Khâu Trung Lang Tướng" sao, "Phát Khâu Ấn" đâu rồi?

Tuy sau khi có được "Thái Công Ấn", Ngô Lương đã nghi ngờ thứ này chính là "Phát Khâu Ấn" trong truyền thuyết, nhưng trong lòng vẫn còn giữ lại một chút mong đợi.

Mà nay Tào lão bản liên tục đưa ra hai quân hàm Trung Lang Tướng tạp hiệu, đều thủy chung không nhắc đến "Phát Khâu Trung Lang Tướng".

Ngô Lương không khỏi có chút thất vọng, thậm chí hơi sốt ruột.

Liệu có phải vì sự xuất hiện và những việc làm của mình đã làm thay đổi tiến trình lịch sử không?

Nếu mình không cưỡng ép Phường Nhân Quân chuyển đổi mô hình, Tào lão bản bây giờ vẫn phải dựa vào vàng bạc châu báu đào được từ cổ mộ để duy trì quân nhu, liệu kết quả có khác đi không?

Bởi vì cái gọi là "Phát Khâu", "Phát" nghĩa là "phát quật" (khai quật), "Khâu" nghĩa là "phần mộ".

Hai chữ liền nhau chính là "khai quật phần mộ".

Mà hiện tại dưới sự nỗ lực của Ngô Lương, Tào lão bản cuối cùng đã tuyên bố muốn Phường Nhân Quân trở nên "danh chính ngôn thuận", thì từ ngữ không được thế nhân chấp nhận như "Phát Khâu" tự nhiên không thể gắn liền với Phường Nhân Quân và hắn được, nếu không e rằng lại gây ra điều tiếng không nhỏ.

Cho nên... "Sao thế, ngươi không hài lòng à?" Thấy Ngô Lương hơi cau mày, hồi lâu không tạ ơn, Tào lão bản nghi hoặc hỏi.

Chương 334

"Thuộc hạ không dám!" Ngô Lương hồi thần, vội vàng bái tạ: "Minh công cất nhắc thuộc hạ như vậy, thuộc hạ sao có thể không hài lòng, chỉ là vừa rồi chợt nghe quân hàm này thấy hơi lạ tai. 'Ti Sử' nghe như văn quan, mà 'Trung Lang Tướng' nghe lại là võ quan, hai thứ đặt cạnh nhau có cảm giác hơi mâu thuẫn." "Ha ha ha, đó là ta cố ý làm vậy." Tào lão bản liếc nhìn hắn cười lớn: "Ngươi vừa có thể thay ta khai quật những ngôi cổ mộ cửu tử nhất sinh, lại vừa có thể biên soạn sử thư cho ta, chẳng phải là văn võ song toàn sao?

Ngoài ra... ngươi phải nghĩ cho kỹ, chức 'Thái Sử Lệnh' của Tư Mã Tử Trường đã là đỉnh cao của sử quan rồi, thuộc quyền quản lý của Thái Thường, niên bổng chỉ có sáu trăm thạch.

Còn bất kỳ một Trung Lang Tướng nào niên bổng cũng là hai nghìn thạch, nếu chức quan này để ngươi tự chọn, ngươi chọn cái nào?" "Vẫn là Trung Lang Tướng tốt hơn, bái tạ Minh công." Ngô Lương vội vàng cúi người tạ ơn. "Thế mới đúng chứ.

Từ nay về sau ngươi cứ chuyên tâm tầm phóng cổ tích và cổ tịch khắp nơi, cố gắng ghi chép lại chân thực mọi sự việc từ xưa đến nay.

Không ai được phép can thiệp vào việc của ngươi, trước khi hoàn thành bộ sách này cũng không cần công khai cho ai biết, ngay cả ta cũng không ngoại lệ." Tào lão bản hài lòng gật đầu, nói tiếp: "Còn việc khai quật cổ mộ có đào ra vàng bạc châu báu hay không, ta cũng không cưỡng cầu nữa, ngươi cứ tận lực mà làm là được." "Thuộc hạ đã rõ, nhất định không phụ kỳ vọng của Minh công!" Ngô Lương đáp.

Sự đã đến nước này, hắn tạm thời cũng không biết làm sao để dẫn dụ Tào lão bản nói ra năm chữ "Phát Khâu Trung Lang Tướng", đành

tự an ủi mình rằng "Thái Công Ấn" chính là "Phát Khâu Ấn" trong truyền thuyết.

Hiện giờ hắn đã sở hữu "Phát Khâu Ấn", lại thăng chức lên "Trung Lang Tướng", coi như là tái hiện lịch sử một cách miễn cưỡng vậy.

Nào ngờ Ngô Lương vừa mới an ủi mình xong, Tào lão bản bỗng nhiên lại cười hì hì tự ngôn tự ngữ: "Nghĩ lại từ khi ta khởi binh tới nay, có thể nói là chỗ nào cũng gặp trở ngại, việc gì cũng không thuận.

Duy chỉ có hơn nửa năm nay, tức là từ lúc bí mật thành lập Phường Nhân Quân khai quật mộ Lương Hiếu Vương, không những có được một viên phúc tướng như Hữu Tài, mà mọi việc gặp phải đều gặp dữ hóa lành, cầu được ước thấy, mới có được cảnh tượng như ngày hôm nay.

Gần đây ta chợt nghĩ, tất cả những gì ta có hiện nay đều là phát tích từ gò đất (khâu), gọi tắt là 'Phát Khâu' đi." ?!

Nghe thấy lời này, tim Ngô Lương đập mạnh một cái.

Xuất hiện rồi!

Hai chữ "Phát Khâu" cuối cùng vẫn xuất hiện!

Vậy nên cái danh hiệu "Phát Khâu Trung Lang Tướng" mà hắn hằng mong đợi không hẳn là hoàn toàn vô vọng sao?

Mà cái gọi là "Phát Khâu" thực ra không phải là "khai quật cổ mộ", mà mang nghĩa là "phát tích từ gò đất" sao? "Hữu Tài, ngươi cứ chịu thiệt thòi thêm chút nữa." Tào lão bản quay người lại, vỗ vỗ vai Ngô Lương, chân thành nói: "Đợi đến một ngày ta bình định thiên hạ loạn lạc, không còn ai dám đàm tiếu về ta nữa, ta nhất định sẽ không quên công lao của ngươi.

Ta sẽ phong ngươi làm 'Phát Khâu Đại Tướng Quân', quan cư nhất phẩm!

Ta còn sẽ công khai hoài bão của ngươi cho thiên hạ biết, lập ra pháp lệnh cho ngươi, quy định cổ mộ trong thiên hạ chỉ có ngươi mới có đặc quyền khai quật, bất kỳ kẻ nào tự ý khai quật đều là tội chết.

Ta sẽ giúp ngươi sớm hoàn thành bộ sử thư tạo phúc muôn đời này!" Phát Khâu...

Đại Tướng Quân?

Ngô Lương ngây người.

Điểm quan trọng là quan cư nhất phẩm!

Thời Hán từng xuất hiện những vị Đại tướng quân nhất phẩm nào?

Kiến Uy Đại tướng quân, Phiêu Kỵ Đại tướng quân, Trung Quân Đại tướng quân, Trấn Đông Đại tướng quân, Phủ Quân Đại tướng quân...

Trong số này ngoại trừ Phiêu Kỵ Đại tướng quân ra, những vị Đại tướng quân nhất phẩm còn lại địa vị đều trên cả Tam Công, nghĩa là gần như chỉ dưới Hoàng đế, thực sự là dưới một người trên vạn người!

Còn nữa.

Lập pháp?

Quy định cổ mộ thiên hạ chỉ có ngươi mới có đặc quyền khai quật, kẻ nào tự ý khai quật là tội chết.

Điều này đã hơi giống với các pháp lệnh được ban bố ở hậu thế, chỉ là chi tiết vẫn còn khá thô sơ, hơn nữa mang đậm sắc thái lập pháp của chế độ quân chủ phong kiến.

Khoảnh khắc này.

Ngô Lương cuối cùng đã xác định được dã tâm của Tào lão bản.

Ngài muốn xưng đế!

Nếu không làm hoàng đế, sao có thể phong cho hắn chức quan như vậy?

Mà trong lịch sử Tào lão bản sở dĩ không xưng đế, chỉ làm đến Thừa tướng, không phải ngài không muốn, mà e là thời cơ chưa tới.

Bởi lẽ tuy trong lịch sử Tào lão bản đã "hiệp thiên tử dĩ lệnh chư hầu", nắm hoàn toàn Hán thất suy nhược trong tay, nhưng thực tế vẫn tồn tại nhiều nội ưu ngoại hoạn. "Xưng đế" tuyệt đối không phải chuyện một sớm một chiều, cũng không phải trò chơi con trẻ.

Nó sẽ động chạm đến lợi ích của rất nhiều người, đặc biệt là những sĩ tộc lâu đời bám rễ sâu xa.

Một khi Tào lão bản xưng đế, rất có khả năng sẽ diễn biến thành một cuộc nội hao khó giải quyết, từ đó ảnh hưởng đến đại kế của ngài.

Huống chi, Tào lão bản vẫn là người trực tiếp hưởng lợi từ việc "hiệp thiên tử dĩ lệnh chư hầu".

Hành động này tương đương với việc kiểm soát tiếng nói của thiên hạ, nắm giữ dư luận.

Những kẻ trước đây không biết lượng sức mình mà dám xưng đế, ví dụ như Viên Thuật cầm cái Truyền Quốc Ngọc Tỷ là dám xưng đế, đều chẳng có kết cục tốt đẹp gì, ngược lại còn trở thành mục tiêu công kích của mọi người.

Có tấm gương tàng khốc đi trước như vậy, Tào lão bản trong chuyện này càng phải vô cùng cẩn trọng...

Nhưng Ngô Lương thực ra không quá bận tâm đến vấn đề này.

Dù sao trong lịch sử việc Hán thất diệt vong cũng là điều không

thể tránh khỏi.

Tào lão bản tuy chưa từng xưng đế, nhưng Tào Phi đã xưng đế, sau đó Lưu Bị cũng xưng đế, Tôn Quyền cũng tương tự.

Hắn chủ yếu đang suy nghĩ về một vấn đề khác.

Phát Khâu...

Đại Tướng Quân.

Nhất phẩm.

Có thể khẳng định là trong lịch sử Tào lão bản tuyệt đối không thiết lập chức quan "Phát Khâu Đại Tướng Quân" này, nếu không trên sử sách không thể chỉ là một dòng lướt qua sơ sài như vậy.

Bởi theo lời Tào lão bản bây giờ, chức quan này sẽ là đại quan vị cư nhất phẩm, dậm chân một cái cũng khiến cả triều đình rung chuyển ba cái.

Sao có thể không có bất kỳ ghi chép nào?

Trái lại trong chính sử chỉ viết thành một cái "Phát Khâu Trung Lang Tướng" nhỏ bé?

Ngoài ra.

Tào lão bản chắc chắn cũng chưa từng ban bố pháp lệnh "phụng chỉ đạo mộ".

Thời đại này ban bố pháp lệnh như vậy chẳng khác nào làm chuyện đại nghịch bất đạo với thiên hạ, chắc chắn sẽ nhận lấy vô số lời phê bình và nghi kỵ.

Nên biết ngay cả khảo cổ hậu thế cũng chỉ làm "khai quật mang tính cứu vãn", nghĩa là chỉ khi cổ mộ đã lộ ra và chịu hư hại không thể cứu vãn mới tiến hành khảo cổ, còn không thì đều lấy bảo tồn làm trọng.

Do đó, loại pháp lệnh này nếu từng xuất hiện, đoạn tuyệt không thể không để lại dấu vết trong lịch sử.

Tuy nhiên.

Không thể phủ nhận là trong lịch sử thời Đông Hán mạt niên cũng chưa từng xuất hiện kẻ xuyên không như Ngô Lương, có lẽ chính vì sự xuất hiện và quấy nhiễu của hắn mà Tào lão bản mới nảy sinh ý tưởng như vậy...

Thực tế.

Ngô Lương không nghi ngờ gì việc Tào lão bản biểu lộ thái độ lúc này là xuất phát từ lòng thành.

Nhưng hắn cũng sẽ không nhẹ nhàng tin là thật.

Nếu một ngày Tào lão bản thực sự làm hoàng đế, thực sự trở thành cửu ngũ chí tôn nhìn xuống thiên hạ, hắn lại càng không dám tin.

Lúc đó khác, bây giờ khác.

Vị trí ngồi sẽ quyết định cái đầu.

Người ngồi trên vị trí đó chưa chắc đã có thể thực sự tùy tâm sở dục, ngược lại sẽ nảy sinh nhiều lo ngại và ý đồ hơn.

Lấy lịch sử làm gương, lời hứa của Tào lão bản bây giờ, đến lúc đó có lẽ sẽ trở thành một đạo bùa đòi mạng của hắn.

Dù sao chuyện "chén rượu giải binh quyền" trong lịch sử cũng chẳng phải chuyện gì mới mẻ.

Các vị hoàng đế khai quốc qua các triều đại, có mấy người chưa từng làm chuyện tương tự?

Đang ở thời Hán cũng chẳng cần nói đâu xa, cứ nhìn những công thần khai quốc bên cạnh Hán Cao Tổ Lưu Bang, mấy người có kết cục tốt đẹp?

Thế nên.

Nếu một ngày thực sự đến lúc đó.

Tào lão bản nhất quyết phong thưởng, hắn đương nhiên sẽ không từ chối.

Nhưng nếu Tào lão bản không nhắc tới nữa, hắn cũng tuyệt đối sẽ không mở miệng đòi hỏi, thậm chí còn cố gắng giữ thái độ khiêm nhường hết mức, cùng lắm thì cáo lão hoàn hương rời xa thị phi...

Nghĩ vậy. "Được Minh công ái mộ, thuộc hạ sinh ra vốn là dân đen, đã quen khổ cực, đối với danh tiếng và quyền thế thực ra không có quá nhiều ý nghĩ, chỉ cầu có thể vì Minh công mà làm chút chuyện nhỏ, đổi lại một đời cơm áo không lo là đã mãn nguyện rồi, thực không dám nghĩ gì khác." Ngô Lương vừa cúi mình tạ ơn, vừa thấp mày thuận mắt nói. "Ta ý đã quyết, chuyện này không cần bàn thêm!" Tào lão bản phất tay đại thụ, giọng nói không cho phép nghi ngờ.

Chương 335

"Tạ ơn Minh công." Ngô Lương chỉ đành nhận lời, một lần nữa tạ ơn.

Trong lòng hắn hiểu rõ, từ giờ phút này hắn coi như chính thức bước vào phe cánh cốt cán của Tào lão bản, là cốt cán thực sự, có tư cách được biết dã tâm cuối cùng của ngài.

Hí Chí Tài đương nhiên cũng là một trong số đó, nếu không lúc nãy Tào lão bản nói những lời kia, lão đã không có tư cách ở lại, cũng chẳng thể bình thản đến thế.

Mà Thái thú Trần Lưu hiện nay là Trình Dục hiển nhiên không nằm trong số này.

Lần này Tào lão bản đến Trần Lưu, với tư cách Thái thú, Trình Dục thực ra chỉ là cùng với đám sĩ tộc Trần Lưu đi lướt qua một lượt mà thôi... "Đúng rồi Minh công, thuộc hạ chợt nhớ tới một chuyện, muốn cầu Minh công thành toàn." Ngô Lương bỗng nhiên lại nói. "Chuyện gì vậy?" Tào lão bản tâm trạng đang tốt, sảng khoái hỏi. "Thuộc hạ muốn nhờ Minh công giúp cứu lấy một người bạn." Ngô Lương cúi đầu nói: "Người này là tam công tử Chu Lỗ của Chu gia ở Trần Lưu.

Lúc trước khi thuộc hạ nhậm chức Ung Khâu lệnh, muốn thử nghiệm hiệu quả của 'Truân điền chế' ở Ung Khâu, thế là liền dùng lời lẽ khéo léo lừa gạt Chu Lỗ, khiến hắn không những không ngăn cản thuộc hạ khai khẩn điền địa, mà còn cung cấp lương thực, nông cụ và gia súc cho dân lưu lạc mà thuộc hạ chiêu mộ được.

Nhờ có sự giúp đỡ nhiệt tình của hắn, thuộc hạ mới có thể thuận lợi hoàn thành vụ xuân.

Tiếc là sau đó chuyện này bại lộ, gia chủ Chu gia là Chu Tốn nổi trận lôi đình, đã giam lỏng Chu Lỗ, e là đời này không ra ngoài được nữa.

Trong lòng thuộc hạ thực sự thấy áy náy, vì vậy muốn xin cho hắn." "Lại có chuyện này sao?" Nghe vậy, Tào lão bản lập tức lộ vẻ kinh ngạc. "Hèn gì Chu Tốn kia hận ngươi thấu xương, ta cũng rất tò mò, ngươi rốt cuộc đã dùng thủ đoạn gì mà có thể lừa gạt được hắn đến mức đó..." Hí Chí Tài cũng hơi ngẩn người, không nhịn được mà bật cười hỏi. "Hí tư mã quá khen rồi, không phải thủ đoạn của tại hạ cao minh, chủ yếu là đầu óc người này không được lanh lẹ lắm." Ngô Lương chỉ chỉ vào thái dương mình, nở một nụ cười "ngài hiểu mà" với hai người rồi nói: "Cũng vì vậy mà trong lòng thuộc hạ càng thêm áy náy, đánh bạo cầu Minh công giúp đỡ." "Chuyện này cũng không phải việc gì lớn, chỉ là dù sao cũng là việc riêng của Chu gia, ta lên tiếng can thiệp e là danh không chính ngôn không thuận." Tào lão bản hơi nhíu mày nói. "Sứ quân, thần có một chủ ý." Hí Chí Tài bỗng trầm ngâm nói. "Ồ?

Ngươi nói thử xem." Tào lão bản nhìn lão. "Sứ quân trước đó chẳng phải đã hứa cho Chu gia một chức Điển nông Giáo úy sao?" Hí Chí Tài cười nói: "Người này đã là người của Chu gia, Sứ quân cứ bổ nhiệm hắn làm Điển nông Giáo úy.

Như vậy coi như thực hiện lời hứa với Chu gia, Chu gia cũng không thể làm khó hắn được nữa." "Vạn vạn không thể!" Ngô Lương nghe vậy lập tức phản đối: "Hí tư mã có lẽ chưa hiểu ý tại hạ, tại hạ nói là đầu óc người này không được lanh lẹ, e là không gánh vác nổi chức Điển nông Giáo úy đâu." "Chính vì vậy, ta mới ra sức tiến cử người này." Hí Chí Tài lại lộ ra nụ cười gian xảo như một con cáo già, tận tâm giải thích: "Đây là kế một mũi tên trúng hai đích.

Thứ nhất, thỏa ý nguyện của Ngô tướng quân; thứ hai, người ở vị

trí này không cần quá thông minh, đầu óc hắn không linh quang ngược lại càng dễ kiểm soát, Sứ quân vừa hay lợi dụng hắn để nắm giữ việc truân điền ở Trần Lưu, chẳng phải quá tuyệt sao?" Con người đôi khi không nên quá thông minh.

Chính vì Hí Chí Tài quá thông minh nên Ngô Lương mới có thể dùng cách ngớ ngẩn nhất để dễ dàng thực hiện một mục tiêu khác trong chuyến đi này.

Đến nay, hắn đã hoàn thành bước chuyển mình hoa lệ từ kẻ trộm mộ thành một sử quan.

Ít nhất là ở chỗ Tào lão bản là như vậy.

Chỉ cần tư tưởng của Tào lão bản thay đổi, hắn và Phường Nhân Quân sẽ không còn là công cụ làm việc bẩn thỉu cho Tào lão bản nữa.

Trước khi bộ sử thư mang tên Tào lão bản này hoàn thành, họ cũng không còn sợ bị Tào lão bản vạch rõ ranh giới hay thanh trừng lịch sử đen tối mỗi khi có vấn đề.

Đây chính là hiệu quả mà Ngô Lương muốn đạt được.

Còn đối với "hảo huynh đệ" Chu Lỗ, Ngô Lương quả thực đã phát huy tác dụng "hổ vi quý nhân", không chỉ giúp Chu Lỗ được ăn cơm quan, mà bát cơm này còn rất chắc chắn.

Từ một Huyện thừa không đủ tư cách ghi danh vào quan tịch triều đình, nháy mắt đã trở thành Giáo úy cao cao tại thượng, lại còn là Giáo úy không phụ thuộc vào quận huyện, lập tức có tư cách ngồi ngang hàng với Thái thú Trần Lưu là Trình Dục.

Trở thành Điền nông giáo úy, Chu gia đương nhiên không dám nhốt Chu Lỗ trong Trạch Tú viên nữa.

Theo Ngô Lương biết, trong toàn bộ tộc nhân Chu gia hiện nay chưa có ai giữ chức quan cao hơn Giáo úy, lại còn là quân quan do

đích thân Tào lão bản bổ nhiệm.

Gia pháp của Chu gia có cao đến đâu cũng không cao bằng quân pháp của Tào lão bản.

Đừng nhìn Ngô Lương suốt ngày bắt chước Hạ Hầu Đôn nịnh hót, nói nào là chỉ nguyện làm quan của Tào lão bản, không nguyện làm quan của Hán thất, thực tế thì đại đa số bổ nhiệm nhân sự của Tào lão bản bây giờ vẫn báo cáo lên triều đình để nhập sổ sách, chẳng qua Hán thất đã suy vi, chỉ có thể phê một chữ "chuẩn" mà thôi.

Các hào cường chiếm đất xưng vương khác cũng vậy.

Đây chỉ là đi theo quy trình để thể hiện cái gọi là "danh chính ngôn thuận".

Lại nói, ngay cả bản thân Tào lão bản hiện nay cũng đang giữ chức Duyện Châu thứ sử, đối ngoại vẫn tự nhận là thần tử Hán thất, chức Giáo úy do Thứ sử một châu bổ nhiệm đương nhiên cũng là quan viên triều đình "danh chính ngôn thuận".

Chu gia dù là sĩ tộc, có không sợ chết, không phục quân pháp của Tào lão bản thì cũng phải phục quốc pháp của triều đình.

Về công hay tư đều không thể làm gì Chu Lỗ nữa, thậm chí có chuyện còn phải trông cậy vào hắn.

Nói chuyện thêm một lúc, Trình Dục đích thân vào khách đường báo tin Tào lão bản đã chuẩn bị xong tư yến, hỏi khi nào khai tiệc.

Tào lão bản lúc này mới thôi bàn luận những chuyện không thích hợp cho người ngoài nghe, bảo Trình Dục mời mấy vị quan viên quan trọng của Trần Lưu đến dự tiệc để giao lưu thân mật.

Sau bữa tiệc, Ngô Lương thấy hơi mệt nên thuận thế rời đi cùng các quan viên đó.

Khi trong đường chỉ còn lại Tào lão bản và Hí Chí Tài, Tào lão bản hơi có men say mới đi tới bên cạnh Hí Chí Tài, khoác vai nói nhỏ: "Chí Tài à, chẳng phải trước đó ngươi còn một kế chưa nói cho ta nghe sao?" "Kế gì cơ?" Hí Chí Tài ngẩn ra, nghi hoặc hỏi. "Còn kế gì nữa, tự nhiên là mưu kế khiến Ngô Hữu Tài không thể không phục tùng đó." Tào lão bản gợi ý. "Hả?

Sứ quân, chẳng phải ngài trước đó đã nói..." Hí Chí Tài lập tức hiểu ra, nhưng vẫn hơi khó hiểu. "Ta bỗng nhiên nghĩ thông suốt rồi, Ngô Hữu Tài nhất định phải là con rể của Tào Mạnh Đức ta.

Bất luận dùng thủ đoạn gì, dù có kề đao vào cổ ép hắn, tóm lại người này ta chọn định rồi, tuyệt đối không thể để hời cho kẻ khác!" Tào lão bản sâu xa nói.

Tại trú địa Phường Nhân Quân, huyện Ung Khâu. "Phu nhân, gia chủ sao vẫn chưa về?" Một đám tiểu mỹ nhân của Ngô Lương vây quanh Bạch Tinh Tinh, vừa cung kính vừa nôn nóng hỏi nhỏ. "Đã bảo rồi mà, đừng gọi ta là phu nhân, ta không phải phu nhân của các người." Bạch Tinh Tinh bị xưng hô này làm cho đỏ mặt, chỉ đành bất lực đính chính.

Nàng không biết mình đã đính chính bao nhiêu lần rồi.

Kể từ khi Ngô Lương bế nàng vào phòng ngủ một đêm trước mặt đám tiểu mỹ nhân này, họ đã mặc định nàng là phu nhân, không chỉ gọi cửa miệng mà bình thường gặp nàng cũng hành lễ phu nhân, không dám chậm trễ. "Tuân lệnh phu nhân, nhưng mà gia chủ sao vẫn chưa về ạ?

Ngài ấy không bị Sứ quân trách phạt chứ?" Đám tiểu mỹ nhân vẫn rụt rè truy vấn. "Trách phạt?

Tại sao hắn lại bị Sứ quân trách phạt?" Bạch Tinh Tinh khó hiểu hỏi. "Bẩm phu nhân, là tỳ tử nghe nói." Bảo Nhu hành lễ, cẩn thận

nói: "Gia chủ hai ngày này bỗng lệnh chúng ta chuyển đến Ung Khâu, bản thân chỉ để lại vài binh sĩ ở Trần Lưu hầu hạ, việc này vốn đã bất thường.

Tỳ tử trong lòng không yên, tình cờ khi nãy ra ngoài nghe thấy mấy binh sĩ tụ tập nghị luận, nói gia chủ lần này xuất chinh không thu hoạch được gì, Sứ quân chắc chắn rất bất mãn, sợ là sẽ bị trách phạt.

Mà hai ngày này Sứ quân lại vừa vặn đến Trần Lưu...

Thế là tỳ tử mới lo lắng." "Đúng vậy phu nhân, giờ chúng ta đã đến đây được hai ngày, công tử vẫn trì trì không lộ diện, tỳ tử càng nghĩ càng lo, nên không nhịn được đến quấy rầy phu nhân..." Bách Lý Hương cũng cúi đầu, mặt đỏ bừng nói.

Thực tế không chỉ có họ, binh sĩ Phường Nhân Quân cũng đang bồn chồn lo lắng.

Ngô Lương ngày thường đối xử với binh sĩ rất tốt, lại còn mưu cầu không ít phúc lợi cho họ, những binh sĩ này đương nhiên tâm phục khẩu phục.

Dù không phải ai cũng sẵn sàng dâng mạng cho Ngô Lương, nhưng ít nhất họ cũng chân thành mong hắn bình an vô sự.

Có điều lần này khác với trước kia.

Thu hoạch từ chuyến xuất chinh này trong mắt họ thực sự kém xa mấy lần trước.

Do đó họ phổ biến cho rằng Tào lão bản nhất định sẽ bất mãn, Ngô Lương lần này dù không bị phạt nặng thì cũng sẽ bị khiển trách nghiêm khắc.

Mọi người cứ bàn tán qua lại, cảm xúc bi quan đã lan rộng trong trú địa Phường Nhân Quân.

Thậm chí vài quân quan đã bàn bạc với binh sĩ, đợi khi Ngô Lương về sẽ dùng cách gì để sưởi ấm trái tim bị tổn thương của hắn.

Cùng hô khẩu hiệu?

Cùng bày tỏ quyết tâm?

Hay cùng chủ động yêu cầu giảm lương hướng để lấy công chuộc tội?

Thậm chí có người chủ trương cả lũ cùng kéo đến Trần Lưu thỉnh tội với Tào lão bản, cầu xin ngài ấy khai ân cho Ngô Lương...

Nhưng ý tưởng này lập tức bị các quân quan bác bỏ.

Lúc này mà tự ý rời bỏ trú địa là trọng tội!

Họ không lo cho mình mà lo rằng hành động này không những không giúp được Ngô Lương thoát tội mà còn thêm tội danh mới, khiến hắn bị phạt nặng hơn.

Cuối cùng các quân quan chỉ có thể tìm Điển Vi và Dương Vạn Lý để thương nghị.

Sau đó, chuyện này bị Điển Vi và Dương Vạn Lý cưỡng chế đè xuống.

Binh sĩ đi theo chỉ biết Ngô Lương vào mộ Khâu Mục Công, còn chuyện Công Thâu Trủng thì hoàn toàn không hay biết.

Hai người họ thì rõ mười mươi nên chẳng hề lo lắng.

Chỉ là việc này liên quan đến nhiều bí mật, Ngô Lương không nói thì họ đương nhiên không rêu rao. "Đừng có suy nghĩ lung tung, mạng Ngô Hữu Tài cứng lắm, hắn chẳng hay nói người tốt không sống thọ, kẻ ác sống ngàn năm sao?

Loại người như hắn nhất định sẽ sống lâu trăm tuổi, sao có thể xảy ra chuyện gì được?" Bạch Tinh Tinh nghe xong thì cười, khá bình

tĩnh nói: "Ta có thể bảo đảm với các người, Ngô Hữu Tài hiện giờ chưa xuất hiện chắc chắn là đi xử lý công việc khác rồi.

Chương 336

Khi hắn về, nhất định lại được Sứ quân khen thưởng, biết đâu còn thăng quan nữa kìa." "Thật không phu nhân?" Đám tiểu mỹ nhân bán tín bán nghi. "Đã bảo đừng gọi ta là phu nhân rồi..." Bạch Tinh Tinh bất lực đỡ trán, nàng thật sự chịu đủ xưng hô này rồi.

Dù có muốn gọi thì cũng phải đợi đến... sau này hãy gọi chứ, lúc đó mới đúng sự thật.

Có điều, lời nói bên ngoài Công Thâu Trủng trước đó, tên xấu xa kia chắc không tưởng thật đâu nhỉ?

Cho nên bây giờ hắn mới chưa rảnh tay, chỉ cần rảnh tay là sẽ tìm nàng để thực hiện lời hứa sao?

Biết làm sao đây?

Chuyện này phải tính sao bây giờ?

Tổ huấn Bạch gia không thể vượt qua, nếu không nàng sẽ thành đứa con bất hiếu, cha tuyệt đối không tha thứ cho nàng...

Đúng lúc này, bên ngoài bỗng truyền đến tiếng ồn ào, khác hẳn với tiếng nô đùa bình thường của binh sĩ Phường Nhân Quân. "Lại có chuyện gì nữa đây?" Bạch Tinh Tinh nghi hoặc đứng dậy, ra khỏi phòng xem xét.

Căn nhà của quyến thuộc Ngô Lương tuy nằm trong trú địa Phường Nhân Quân nhưng để bảo vệ quyền riêng tư, nó vẫn cách trú địa một khoảng sân.

Đi xuyên qua sân, đẩy cổng ra, chỉ thấy một đoàn xe ngựa rầm rộ tiến vào trú địa.

Trên xe ngựa chở đầy vật tư, đặc biệt là những xe đi đầu chở đầy

rượu thịt cực kỳ hấp dẫn đối với binh sĩ.

Người áp tải đoàn xe này trông có vẻ là binh sĩ quận Trần Lưu.

Dẫn đầu là một người mặc đồng giáp, cổ thắt vải lục, cưỡi ngựa cao lớn, khí thế hơn hẳn đám binh lính. "Ta thấy rồi, trang phục này chắc chắn là thân vệ của Sứ quân!" Có người lập tức nhận ra.

Bởi trước đó khi Trương Mạc phản bội, một bộ phận binh sĩ Phường Nhân Quân dưới sự chỉ đạo của Ngô Lương đã cùng quyến thuộc và thân vệ của Tào lão bản chạy từ Trần Lưu đến Quyên Thành nên không hề xa lạ với bộ đồ này. "Thế này... là ý gì đây?" Có người lòng đầy nghi hoặc, không nhịn được hỏi người bên cạnh. "Ách..." Nhìn thấy cảnh này, toàn bộ binh sĩ Phường Nhân Quân đều ngơ ngác, không ai trả lời được.

Nhưng viên thân vệ kia nhanh chóng cho mọi người đáp án.

Hắn dừng ngựa, nhìn quanh một lượt rồi hét lớn: "Còn không mau có người ra tiếp nhận thưởng ban của Sứ quân?" Ngô Lương không ở đây, Điển Vi là người có chức vụ cao nhất.

Lúc này Điển Vi đã bước lên phía trước, chắp tay nói: "Quân hậu Phường Nhân Quân Điển Vi, tới tiếp nhận thưởng ban của Sứ quân!" "Sứ quân có lệnh, Phường Nhân Quân lần này lập đại công, đặc cách cho toàn quân đại yến ba ngày!" Viên thân vệ lại hét lớn. "Đa tạ Sứ quân!" Điển Vi khom người tạ ơn. "Đa tạ Sứ quân ——" Binh sĩ Phường Nhân Quân tuy giờ vẫn chưa hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chuyến đi này rõ ràng không thu hoạch được gì, rốt cuộc đã lập đại công gì, nhưng thấy Điển Vi đã bái tạ nên cũng vội vàng làm theo.

Cho nên... vấn đề họ quan tâm hơn lúc này là Ngô Lương rốt cuộc thế nào rồi?

Thưởng ban đã tới, tại sao Ngô Lương không xuất hiện cùng?

Nhưng mà chắc không sao đâu nhỉ?

Vì đã có thưởng ban thì Ngô Lương không nên bị phạt mới phải... "Đây là danh sách thưởng ban lần này, ngươi kiểm kê xong thì nhanh chóng bảo người khiêng đi, ta còn phải về báo cáo với Sứ quân." Viên thân vệ đương nhiên không biết họ đang nghĩ gì, chỉ đưa một quyển thẻ tre cho Điển Vi rồi nói. "Nặc." Điển Vi đáp một tiếng, tuy trong lòng vốn không hoảng hốt nhưng vẫn ngẩng đầu hỏi thêm một câu: "Dám hỏi vị huynh đệ này, Ngô giáo úy tại sao không cùng về?" "Đã không còn Ngô giáo úy nữa rồi." Viên thân vệ xong việc chính nên cũng lập tức bỏ vẻ oai phong, ngữ khí bình hòa nói với Điển Vi. "???!!!" Nghe thấy lời này, binh sĩ Phường Nhân Quân đang xắn tay áo chuẩn bị khuân đồ lập tức đứng ngây ra như phỗng, như bị sét đánh ngang tai.

Không, không còn nữa?!

Cứ thế dễ dàng... mà mất mạng rồi sao?!

Tại sao lại như vậy?!

Chẳng phải chỉ là một lần xuất chinh không thu hoạch được gì thôi sao, người có họa phúc sớm chiều, trăng có lúc tròn lúc khuyết, việc trộm mộ này của họ cũng không giống việc khác, ai mà dám chắc lần nào cũng đầy ắp vàng bạc châu báu?!

Sứ quân sao có thể nhẫn tâm như vậy, trực tiếp trừ khử Ngô Lương?!

Cùng lúc đó. "A ——!" Đám tiểu mỹ nhân đi theo sau Bạch Tinh Tinh nghe thấy câu này thì thân hình run rẩy dữ dội, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy vẻ không thể tin nổi, đồng tử không ngừng co rụt.

Bách Lý Hương nghe xong trực tiếp trợn trắng mắt, ngã ngửa ra sau.

Còn Bảo Nhu thì sắc mặt trắng bệch ngay tức khắc, dường như toàn bộ máu trong người đều đông cứng lại, đứng chết trân như tượng, người hơi lảo đảo.

Trời đất đảo lộn!

Đối với những cô gái khổ mệnh này, Ngô Lương chính là bầu trời của họ, theo Ngô Lương rồi họ mới có trời.

Nhưng giờ đây, bầu trời của họ sụp đổ rồi! "?!" Ngay cả những người biết nội tình như Điển Vi, Bạch Tinh Tinh, Dương Vạn Lý, Vu Cát, Tôn Nghiệp, Gia Cát Lượng khi nghe thấy câu này cũng giật mình.

Họ không tin Ngô Lương lại dễ dàng mất mạng như vậy...

Xét cho cùng, Ngô Lương trông không giống kẻ sẽ tìm cái chết trước mặt Tào lão bản, và nếu không phải phạm tội tày đình, Tào lão bản chắc chắn sẽ không dễ dàng xử lý hắn.

Nhưng lời của viên thân vệ rốt cuộc có ý gì, cũng khiến họ vô cùng khó hiểu. "Các ngươi bị làm sao vậy?" Viên thân vệ thấy biểu cảm như đưa đám của mọi người thì cũng vô cùng khó hiểu, không nhịn được lại mở miệng hỏi: "Chẳng lẽ các ngươi không nên reo hò nhảy múa mới đúng sao?

Ngô giáo úy của các ngươi tuy không còn nữa, nhưng lại có thêm một Ngô tướng quân.

Ngài ấy hiện đã được Sứ quân phong làm 'Ti Sử Trung Lang Tướng', đây còn là Trung lang tướng đầu tiên được Sứ quân phong tặng.

Ngô tướng quân lần này mới thực sự gọi là một bước lên mây, từ nay chức quan của các ngươi cũng theo đó mà nước lên thuyền nổi." "?!" Binh sĩ Phường Nhân Quân lại ngẩn ra lần nữa.

Trung lang tướng!

Thậm chí còn được phong tướng!

Không thu hoạch được gì mà vẫn phong tướng, hắn nhất định đã dùng yêu pháp gì đó mê hoặc Sứ quân rồi?!

Nhìn biểu cảm của họ, kết quả này dường như còn khiến họ khó hiểu hơn cả việc Ngô Lương mất mạng... "Huynh đệ, sau này cố gắng đừng có nói ngắt quãng như thế, thật sự sẽ chết người đấy." Điển Vi chỉ chỉ đám nữ quyến ở cổng viện, chính sắc khuyên viên thân vệ.

Lời này thực tế bao hàm mấy tầng ý nghĩa.

Trong Trạch Tú viên của Chu gia. "Mẫu thân, lão tiên sinh thực sự đã nói với hài nhi rằng, hài nhi và quý nhân Hữu Tài huynh là quan hệ chia thì cùng tổn mà hợp thì cùng vinh.

Chúng ta gặp kiếp nạn này chủ yếu là vì huynh ấy gần đây không ở Trần Lưu.

Mẫu thân chỉ cần nhẫn nại thêm ít thời gian, đợi Hữu Tài huynh về, chúng ta nhất định có thể lập tức hóa hiểm thành lành.

Mẫu thân phải tin hài nhi chứ." Thấy mẫu thân Trần thị lại không nhịn được thút thít lau nước mắt, Chu Lỗ thở dài một tiếng, đi tới bên cạnh nắm lấy tay nàng hết lời khuyên nhủ. "Đừng có nhắc đến cái tên quý nhân đáng chém ngàn đao đó với ta nữa!" Trần thị lập tức nổi giận, hất tay Chu Lỗ ra, kích động mắng: "Ta đã nói với con bao nhiêu lần rồi, Ngô Hữu Tài và lão thần tiên đó căn bản là cùng một giuộc, bọn chúng hợp sức lừa gạt con.

Nếu không có hắn, mẹ con ta sao lại rơi vào cảnh ngộ này!" "Mẫu thân, Hữu Tài huynh mặt mũi sáng sủa, vị lão thần tiên kia cũng hiền từ đức độ, họ trông thế nào cũng không giống kẻ lừa gạt hài nhi đâu." Chu Lỗ vẫn kiên trì nói. "Ngươi đúng là nghịch tử...

Chẳng lẽ kẻ ác lại viết chữ lên mặt chắc?!" Trần thị tức đến run rẩy, nói không nên lời.

Cuộc tranh luận thế này hầu như hai ngày lại diễn ra một lần, Trần thị cũng không biết Chu Lỗ đã uống phải bùa mê thuốc lú gì mà sống chết không nghe lời nàng, vẫn tràn đầy tin tưởng vào Ngô Lương, tin chắc chỉ cần hắn về là mẹ con họ có thể chuyển nguy thành an, dễ dàng bước ra khỏi Trạch Tú viên. "Thường ngôn có câu 'tướng tự tâm sinh', dù trên mặt không viết chữ cũng có thể qua diện tướng mà thấy được đôi chút chứ?

Họ nếu thực sự là kẻ ác, nhất định sẽ sinh ra vẻ mặt tặc mi thử nhãn, ai nhìn cũng thấy khó chịu mới phải." Chu Lỗ cố chấp tranh luận. "..." Trần thị nhất thời không nói được gì, nhìn chằm chằm đứa con trai ruột này, hồi lâu sau mới ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng, ngữ khí tuyệt vọng nói: "Vĩnh Khang à, mẫu thân có thể cầu con một chuyện được không?" "Mẫu thân cứ nói, đừng nói một chuyện, dù là mười chuyện trăm chuyện hài nhi cũng không từ nan." Chu Lỗ vội vàng nói.

Trần thị giơ tay chỉ vào một cái đình nhỏ cách đó mười trượng: "Cách xa ta một chút!

Con ra đình bên kia ngồi một lát đi, ta không gọi thì con đừng có lại đây, cũng đừng nói chuyện với ta, ta muốn yên tĩnh một mình." "Mẫu thân, nếu mẫu thân muốn yên tĩnh thì hài nhi không nói chuyện là được, hài nhi còn có thể bóp vai quạt mát cho mẫu thân, tại sao phải cách xa mẫu thân ra?

Hài nhi muốn ở bên cạnh mẫu thân." Chu Lỗ khó hiểu nói. "Ngô!" Trần thị cau mày ôm ngực, lồng ngực vừa bí vừa đau. "Mẫu thân, người sao vậy?" Chu Lỗ vội vàng quan tâm hỏi. "Đi!

Còn không mau đi!" Trần thị phát điên, hai chân giậm huỳnh huỵch

trên đất, nàng thật sự chịu đủ rồi, lão thiên sao lại bất công như vậy, sao lại trừng phạt nàng thế này.

Chương 337

"Được, hài nhi đi, hài nhi đi ngay, mẫu thân đừng phiền lòng." Chu Lỗ cuối cùng không dám nói nhiều, vội vàng đứng dậy.

Đúng lúc này, một thân ảnh quen thuộc xuất hiện trong tầm mắt của hai người.

Người này không phải ai khác, chính là gia chủ Chu gia Chu Tốn, lão đang dẫn theo bốn tên gia bộc rảo bước đi về phía mẹ con họ, trên mặt nở một nụ cười không được tự nhiên cho lắm. "Phụ thân?" Đột nhiên thấy Chu Tốn, những vết roi trên mặt Chu Lỗ lại ẩn ẩn đau, theo bản năng nấp sau lưng mẫu thân. "Quân tử?" Trần thị cũng ngẩn người, nàng còn tưởng mình nhìn nhầm, dụi dụi mắt, thất thần hỏi: "Vĩnh Khang, ta thấy cha con đến thăm ta, ta không phải nhìn hoa mắt chứ?" "Mẫu thân, người không nhìn nhầm đâu, đúng là phụ thân đến thăm người rồi." Chu Lỗ có chút kỵ dạn nhìn Chu Tốn, nói nhỏ. "Biết ngay ông ấy không bỏ rơi mình mà..." Trần thị lập tức lộ vẻ mừng rỡ, vội chỉnh lại cổ áo nói: "Vĩnh Khang, mau, con mau xem tóc tai ta đã gọn gàng chưa, y phục có đắc thể không!" "Mẫu thân trang điểm lúc nào chẳng đắc thể, không cần lo lắng." Chu Lỗ quan sát rồi gật đầu nói. "Vậy thì tốt..." Trần thị lúc này mới yên tâm, hắng giọng một cái, cái lưng vốn đang khom xuống lập tức ưỡn thẳng tắp, nhưng ánh mắt không còn nhìn về phía Chu Tốn nữa mà cố ý làm ra vẻ lạnh lùng nhìn đi chỗ khác, như thể hoàn toàn không thấy Chu Tốn vậy.

Một lát sau, Chu Tốn đã đến gần. "Hừ!" Trần thị còn giở chút tính tiểu thư, lại quay mặt đi chỗ khác, mũi phát ra một tiếng hừ nhẹ hờn dỗi.

Thực ra trong lòng nàng đang thầm nghĩ: Chỉ cần Chu Hữu Khanh

gọi mình một tiếng, mình sẽ lập tức rơi nước mắt nhào tới tỏ vẻ yếu đuối ngay, tuyệt đối không được làm quá...

Tính khí bình thường của Chu Tốn thế nào nàng là người rõ nhất, nghe được lời nói dịu dàng từ miệng lão cơ bản là không thể.

Lão nay có thể đích thân đến Trạch Tú viên thăm nàng đã là một sự nhượng bộ cực lớn, chứng tỏ chuyện này đã có chuyển biến, nàng hơi làm mình làm mẩy một chút cũng có thể tăng thêm tình cảm phu thê, nhưng nếu không biết điều thì chính là mình không thức thời, lúc đó có khi phải ở lì trong Trạch Tú viên cô độc cả đời thật.

Thậm chí ngay cả hành động giận dỗi nhỏ nhặt lúc này, trong lòng nàng cũng có chút thỏ thẻ, sợ Chu Tốn vì thế mà quay người bỏ đi...

Trong khi nàng đang lo lắng bất an. "Phu nhân, Vĩnh Khang, chuyện mấy ngày trước là ta quá nghiêm trọng hóa vấn đề, khiến mẫu tử hai người chịu ủy khuất rồi." Chu Tốn lại cười hì hì nói như vậy.

Đây hiển nhiên là một câu nói dịu dàng, một câu mà cả đời này nàng chưa từng dám nghĩ tới, lão đã phá thiên hoang chủ động xin lỗi! "Quân tử?!" Trần thị nghe vậy lập tức quay đầu lại, mặt đầy vẻ kinh nghi.

Nàng đã quên béng chuyện rơi lệ, cũng quên luôn chuyện nhào tới yếu đuối, chỉ cảm thấy Chu Tốn trước mặt có chút xa lạ, dường như không phải là phu quân trong nhận thức của nàng.

Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời!

Hôm nay Chu Tốn rõ ràng đã đổi tính, điều này không bình thường chút nào, cực kỳ không bình thường! "?" Chu Lỗ cũng có chút kinh ngạc.

Tuy nhiên có bài học từ những ngày trước, lúc này hắn không dám nói bừa nữa, vẫn nấp sau lưng mẫu thân lặng lẽ nhìn Chu Tốn. "Hai

người nhìn ta như vậy làm gì, chẳng lẽ mặt ta có chữ?" Chu Tốn vẫn giữ vẻ mặt tươi cười, khá ôn hòa nói, sau đó quay đầu quát mấy tên gia bộc phía sau: "Mấy đứa các ngươi còn không mau vào phòng thu dọn đồ đạc cho phu nhân và Vĩnh Khang, đón họ về phủ?" "Nặc!" Mấy tên gia bộc vội vàng chạy đi làm theo. "?!" Trần thị và Chu Lỗ trong lòng càng thêm kinh nghi.

Chu Tốn không chỉ chủ động xin lỗi mà còn chủ động đón họ về phủ, chuyện này càng tỏ ra không bình thường.

Chẳng lẽ chuyện trước đó cứ thế bỏ qua sao?

Nhưng đây dường như không chỉ là vấn đề không truy cứu chuyện cũ, mà giống như mẹ con họ đã lập đại công gì đó vậy, thật không thể tin nổi... "Vĩnh Khang, vết thương trên mặt còn đau không?" Chu Tốn tiếp tục nói: "Hôm đó là ta ra tay hơi nặng, con đừng để bụng, lần này về ta nhất định sẽ bồi thường xứng đáng cho con...

Chẳng phải con luôn nói Nam viện của đại ca Vĩnh Thịnh đón nắng tốt nhất sao?

Lần này về con cứ ở Nam viện đi, ta sẽ tuyển thêm cho con hai mươi tỳ nữ xinh đẹp để họ chăm sóc sinh hoạt cho con, con thấy thế nào?" Thụ sủng nhược kinh!

Lúc này Trần thị mới thực sự thấu hiểu ý nghĩa của từ này.

Nàng giờ đây trong lòng bắt đầu hoảng sợ.

Luôn cảm thấy Chu Tốn lúc này căn bản không phải đang thể hiện thiện ý với họ, mà là đang cho họ ăn "bữa cơm đoạn đầu", ăn xong "bữa cơm đoạn đầu" này chắc là định tống tiễn họ luôn... "Quân tử, ông thế này là..." Trần thị thành hoàng thành khủng hỏi. "Không đau, không đau nữa, phụ thân giáo huấn nhi tử là lẽ đương nhiên, hài nhi sao dám ôm hận trong lòng." Tuy nhiên Chu Lỗ sau khi nghe những lời

này thì đã kích động hẳn lên, thậm chí còn vui vẻ hỏi: "Nhưng mà phụ thân, người nói thật chứ?

Nam viện của Vĩnh Thịnh đại ca người định cho hài nhi ở thật sao, còn tặng thêm hai mươi tỳ nữ tuyển chọn kỹ lưỡng nữa?

Vĩnh Thịnh đại ca không có ý kiến gì chứ?" "Đương nhiên là thật." Chu Tốn cười gật đầu: "Con giờ là Giáo úy đầu tiên của Chu gia chúng ta trong gần hai mươi năm qua, xứng đáng có đãi ngộ như vậy, Vĩnh Thịnh sao dám có ý kiến?" "Giáo úy?" Chu Lỗ lại giật mình lần nữa. "?!" Trần thị cũng trợn tròn mắt.

Đầu óc Chu Lỗ không được nhạy bén, Trần thị tuy hơn hắn một chút nhưng cũng chẳng hơn là bao, nhưng hai người không phải kẻ đần độn, cũng biết "Giáo úy" rốt cuộc là chức quan thế nào.

Đây là một quân hàm độc lập, ngang cấp với Thái thú của một quận và Đô úy phụ trách phòng vụ.

Nghĩa là giờ hắn đã có thể ngồi ngang hàng với Thái thú Trần Lưu là Trình Dục rồi sao? "Đúng vậy, con đã được sách phong làm 'Điền nông giáo úy', chuyên trách việc đồn điền trong địa giới quận Trần Lưu, không phụ thuộc quận huyện, lệnh bổ nhiệm đã được gửi lên, ấn thụ vài ngày tới sẽ được đưa đến." Chu Tốn gật đầu nói.

Thực ra hôm qua lão đã nhận được tin này, lúc đó ý nghĩ đầu tiên của lão là Tào lão bản tuyệt đối cố ý.

Ngài ấy chắc chắn đã âm thầm điều tra Chu gia mới cố ý đặt chức "Điền nông giáo úy" lên người đứa con bất tài nhất của Chu gia là Chu Lỗ.

Tào lão bản không định để Chu gia nắm giữ quyền lực quá lớn trong việc "đồn điền".

Vì chuyện này lão đã suy nghĩ cả đêm, thậm chí từng nảy ra ý định

ác độc là khiến Chu Lỗ... biến mất, để yêu cầu Tào lão bản thay đổi nhân tuyển.

Nhưng Chu Lỗ dù sao cũng là con trai ruột của lão, hổ dữ không ăn thịt con, lão không nỡ hạ quyết tâm đó.

Hơn nữa Tào lão bản đã có ý này, lão có làm vậy thì sợ rằng cũng chưa chắc toại nguyện, biết đâu còn gợi lên sự nghi kỵ của Tào lão bản, thu hồi chức "Điền nông giáo úy" giao cho người khác làm, lúc đó mới đúng là mất cả chì lẫn chài.

Cuối cùng Chu Tốn chỉ có thể chọn phương án thứ hai.

Chu Lỗ dù kém cỏi đến đâu cũng là người của Chu gia, chỉ cần là người Chu gia, với tư cách là cha, lão vẫn có thể xúi giục Chu Lỗ hành sự theo ý mình, còn tốt hơn là chức "Điền nông giáo úy" rơi vào tay kẻ khác.

Cho nên Chu Lỗ và Trần thị chắc chắn không thể nhốt trong Trạch Tú viên nữa.

Lão còn phải đối tốt với Chu Lỗ một chút, để hắn cảm nhận được sự ấm áp của gia tộc, tránh để thằng nhóc ngốc nghếch này lại bị kẻ khác xúi giục lợi dụng mà không biết...

Nào ngờ nghe thấy lời này, Chu Lỗ lại hơi nhíu mày, rơi vào trầm tư khiến Chu Tốn không hiểu nổi.

Một lát sau. "Phụ thân, Hữu Tài huynh có phải đã về Trần Lưu rồi không?" Chu Lỗ bỗng ngẩng đầu hỏi. "Con còn dám nhắc đến người này!

Hắn tuy đã về Trần Lưu nhưng giờ không còn là Ung Khâu lệnh nữa, con sau này không được qua lại với hắn, nghe rõ chưa!" Nghe thấy cái tên này, Chu Tốn lập tức không nén nổi cơn giận.

May mà Tào lão bản đã bãi chức Huyện lệnh của Ngô Lương

trước mặt lão, giờ huyện Ung Khâu bớt đi một con sâu làm rầu nồi canh như vậy, mà việc đồn điền ở quận Trần Lưu cũng do người Chu gia kiểm soát, họ cũng không chịu thiệt thòi quá lớn từ phía Ngô Lương... "Quả nhiên!" Chu Lỗ bừng tỉnh đại ngộ, nắm lấy tay Trần thị hớn hở nói: "Mẫu thân, người nghe thấy chưa?

Hài nhi đã bảo vị lão thần tiên kia không gạt hài nhi mà, ngài ấy bảo hài nhi thiên đình đầy đặn có thể ăn cơm quan, địa các phương viên có thể nắm đại quyền, vả lại hài nhi và Hữu Tài huynh là quý nhân của nhau.

Chẳng phải sao, Hữu Tài huynh vừa về là hài nhi được làm Giáo úy ngay, cái này lợi hại hơn Huyện thừa trước kia nhiều.

Người xem đi, chỉ cần Hữu Tài huynh còn đó, hài nhi còn thăng tiến nữa, phong hầu bái tướng là chuyện nhỏ!" "Ta... cái thằng nghịch tử này!" Chu Tốn lập tức thấy hoa mắt chóng mặt, huyết áp tăng cao không chịu nổi.

Cái thằng ngu này thực sự hết thuốc chữa rồi, chức quan này rõ ràng là cha ngươi dùng hai vạn thạch lương thực mua về, thế mà ngươi lại đi cảm ơn kẻ khác!

Một đời anh minh của ta sao lại sinh ra đứa con ngốc nghếch thế này.

Biết thế hồi mới đẻ ra dìm quách vào chậu nước cho xong, giờ cũng chẳng phải bực mình thế này, đúng là tạo nghiệp mà... "Đừng nói bậy bạ nữa!" Trần thị mấy ngày nay nghe hắn lẩm bẩm vốn đã không tin, lại thấy biểu cảm của Chu Tốn lúc này vô cùng khó coi, vội vàng nói: "Đây chẳng qua là trùng hợp thôi, con nghĩ xem, hai người nếu là quý nhân của nhau, tại sao chỉ có con lên chức Giáo úy mà hắn lại mất chức Huyện lệnh, cái này con giải thích thế nào?" "Mẫu thân, người không biết đó thôi, Hữu Tài huynh vốn dĩ đã là Giáo úy rồi,

huynh ấy đến Ung Khâu làm cái chức Huyện lệnh quèn này chẳng qua là vì hứng thú thôi." Chu Lỗ nghĩ ngợi một lát rồi lại bừng tỉnh nói: "Cha chỉ bảo huynh ấy bị bãi chức Huyện lệnh chứ không nói bị bãi chức Giáo úy, nghĩa là huynh ấy ít nhất vẫn là Giáo úy.

Cái chức Huyện lệnh đó không làm cũng chẳng ảnh hưởng gì đến huynh ấy, biết đâu lần này huynh ấy thực chất là 'minh hàng ám thăng', đã trở thành Trung lang tướng còn lợi hại hơn cả chức Giáo úy của hài nhi không chừng.

Dù sao chúng ta cũng là quý nhân của nhau, chia thì cùng tổn mà hợp thì cùng vinh, hài nhi đã thăng chức thì sao huynh ấy lại không thăng chứ?" "Đừng nói nữa, đừng nói nữa..." Nghe hắn nói nhảm, lại nhìn sắc mặt ngày càng khó coi của Chu Tốn, Trần thị trong lòng càng hoảng, sợ Chu Tốn nổi giận lại nhốt mẹ con nàng lại, nên vội vàng tiến lên định bịt miệng Chu Lỗ, không cho hắn nói nhăng nói cuội tiếp. "Mẫu thân, chúng ta thực sự là quý nhân của nhau mà, người nhất định phải tin hài nhi..." Chu Lỗ vẫn chưa hiểu ý của Trần thị, cứ cứng cổ kiên trì nói.

Cùng lúc đó. "..." Sắc mặt Chu Tốn lại âm thầm thay đổi, dường như chợt nhận ra điều gì đó mà rơi vào trầm tư.

Một lát sau lão nhìn về phía Chu Lỗ, nghiêm giọng nói: "Vĩnh Khang, lát nữa con mang theo ít lễ vật đi gặp Ngô Hữu Tài này một chuyến, xác thực xem hắn có phải là 'minh hàng ám thăng' hay không.

Nếu quả thực như vậy, ta sẽ tin hai người là quý nhân của nhau, sau này không những không ngăn cản con qua lại với hắn, mà ta còn đích thân đến chúc mừng hắn thăng quan tiến chức." Lão sao có thể dễ dàng tin vào chuyện nhảm nhí "hỗ vi quý nhân"?

Nhưng lão không thể không tin vào bản lĩnh "minh hàng ám thăng", điểm này vô cùng quan trọng, thậm chí liên quan đến vận mệnh của

Chu gia!

Dù sao nhà cửa và quyến thuộc của Ngô Lương đều ở Trần Lưu, sau này nhất định sẽ thường trú tại đây, nếu quả thực trong hoàn cảnh này mà vẫn có thể "minh hàng ám thăng" thì vạn vạn lần không thể kết oán với hắn...

Tại trú địa của Phường Nhân Quân, đoàn xe đưa phần thưởng của Tào Tháo vừa rời đi không lâu thì Ngô Lương cũng trở về.

Cùng đi với hắn còn có hai anh em Tào Ngang và Tào Bẩm.

Cả hai đều có tình giao hữu vào sinh ra tử với Ngô Lương, nên lần này mặt dày mày dạn đòi theo về để chúc mừng hắn thăng chức...

Nhưng Ngô Lương thừa biết, hai gã này thực chất chỉ đến để ké rượu.

Chương 338

Mục đích của Tào Ngang có lẽ còn chưa quá lộ liễu, nhưng Tào Bẩm thì chắc chắn một trăm phần nghìn là vì rượu!

Đã lâu rồi họ không được nếm loại rượu mạnh nồng độ cao do Ngô Lương chưng cất, hơn nữa ngày thường đi theo Tào lão bản vốn là người kỷ luật nên họ cũng phải thu liễm, nay khó khăn lắm mới có cơ hội tự nhiên phải phóng túng một phen.

Kết quả là ba người vừa về tới nơi chưa được bao lâu thì lại có thêm một người phong phong hỏa hỏa chạy đến, người này không phải ai khác mà chính là Vương Khánh, người bấy lâu nay thay Ngô Lương kinh doanh Tào thị diêm hành.

Trước đó, khi Ngô Lương giao việc mở tiệm muối cho Vương Khánh, hai bên đã ký hợp đồng phân chia lợi nhuận: Vương Khánh hưởng ba thành, Ngô Lương ba thành, Tào lão bản bốn thành.

Lần này Ngô Lương đã dâng bản hợp đồng đó cho Tào lão bản, đồng thời chuyển toàn bộ ba thành của mình sang tên Tào lão bản, khiến ông ta độc chiếm tới bảy thành lợi nhuận.

Tào lão bản dĩ nhiên đại hỷ, tiện tay phong cho Vương Khánh — gã "người làm thuê" này — một chức quan gọi là Diêm Tào Duyện.

Chức quan này không thuộc quản lý của quận huyện mà trực tiếp báo cáo cho một mình Tào lão bản, quản lý toàn bộ hoạt động kinh doanh muối trong lãnh địa của ông ta.

Đây chính là sự độc quyền, một sự độc quyền được quân đội hậu thuẫn.

Ở mức độ nào đó, việc này tương đương với việc cải tổ ngành

muối thành "quốc hữu hóa", để chính quyền của Tào lão bản nắm giữ toàn bộ ngành này.

Dù với tình hình phát triển hiện tại của Tào thị diêm hành, kể cả không có quyền lực này, chỉ dựa vào ưu thế kỹ thuật của Tuyết Hoa Diêm thì họ cũng đã hình thành nên hình thái độc quyền sơ khai tại Duyện Châu rồi.

Nhưng có sự bảo chứng của đích thân Tào lão bản thì hiển nhiên mọi việc sẽ danh chính ngôn thuận và thuận tiện hơn nhiều.

Vì thế, Vương Khánh đến đây ngoài việc chúc mừng Ngô Lương thăng quan, còn có mục đích khác là bàn bạc chiến lược kinh doanh tiếp theo cho Tào thị diêm hành, cũng như phương châm đối phó với các tiệm muối khác sau khi nhậm chức Diêm Tào Duyện.

Bởi lẽ sau khi phong chức, Tào lão bản còn đặc biệt dặn dò hắn: không được dùng quyền lực này để công khai đối phó với các tiệm muối khác, vì hiện tại đa số các tiệm muối ở Duyện Châu đều nằm trong tay các sĩ tộc.

Nếu dùng quyền lực cưỡng đoạt sẽ gây ra sự phản kháng của họ, tốt nhất là dùng thủ đoạn ôn hòa khiến họ tự mình không làm ăn nổi mà phải đóng cửa, như vậy sẽ có lợi cho sự ổn định của cục diện.

Vương Khánh tự nhiên không dám làm trái ý Tào lão bản, nhưng nhất thời lại chưa nghĩ ra cách gì, cũng không dám vì chuyện nhỏ này mà quấy rầy Tào lão bản, nên đành chạy đến tìm Ngô Lương thỉnh giáo.

Đến nay, Ngô Lương cũng có thể coi là "một người đắc đạo, gà chó lên tiên" rồi.

Tại quận Trần Lưu, chỉ cần là người có quan hệ khá tốt với hắn, bất kể là bị hắn lừa gạt hay chủ động đầu quân, giờ đây đều đã trở

thành những nhân vật có thực quyền, đủ sức làm chấn động giới sĩ tộc Trần Lưu hay thậm chí cả Duyện Châu.

Ở một khía cạnh nào đó, hắn cũng đã thực hiện được tâm nguyện quang tông diệu tổ.

Tréo ngoe thay, những người này đều không phải do Ngô Lương chủ động cầu xin Tào lão bản bổ nhiệm, mà là quyết định của chính Tào lão bản.

Thế nên dù Tào lão bản tính khí đa nghi cũng khó lòng liên tưởng đến việc Ngô Lương kéo bè kết phái, huống hồ Ngô Lương lại "vô tư" dâng hiến "toàn bộ" những gì mình nắm giữ, từ bí phương đến bản vẽ thiết kế đều không giữ lại chút gì.

Tào lão bản nhìn thấu điều đó, sự tín nhiệm dành cho hắn đã đạt đến đỉnh điểm...

Kết quả là Vương Khánh vừa vào cửa thấy Tào Ngang và Tào Bẩm thì lập tức trở nên câu nệ, hành lễ xong liền khép nép đứng sang một bên, thậm chí cảm thấy mình đến không đúng lúc, ngượng ngùng muốn cáo từ. "Bất tất phải câu nệ, chúng ta đều đến để chúc mừng Hữu Tài hiền đệ thăng quan tiến chức, vì vậy hôm nay Hữu Tài hiền đệ mới là chủ nhà.

Khách khứa chúng ta ngoài nói vài lời tốt đẹp thì cứ việc ăn ngon uống say là được." Tào Bẩm tỏ ra rất biết mượn hoa dâng Phật, lớn tiếng hô hào: "Hữu Tài hiền đệ, đệ còn không mau bảo người mang rượu lên, chẳng lẽ sợ chúng ta uống hết của đệ sao?" "An Dân huynh nói gì vậy, chỉ là rượu của ta quá mạnh, bụng đói mà uống vào thì chỉ vài chén là say thôi." Ngô Lương cười hì hì đáp: "Đừng nóng vội, ta đã bảo người làm thịt nấu lên rồi, lát nữa làm thêm vài món nhắm, hôm nay chúng ta nhất định phải không say không về, chỉ sợ An Dân huynh một lát nữa lại say quá nhanh thôi." Thực tế thì hôm nay cả Phường

Nhân Quân đều sẽ uống một bữa đã đời.

Sau khi Tào lão bản sai người mang rượu thịt và lương thực đến ban thưởng, binh sĩ Phường Nhân Quân đều đã khuân vào kho rồi đứng đợi.

Đợi đến khi Ngô Lương về ra lệnh khai hỏa, mọi người mới chính thức bắt đầu chế độ cuồng hoan. "Hữu Tài hiền đệ, ta nghi là đệ đang khích tướng ta, nhưng ta không mắc bẫy đâu nhé.

Ta là người văn nhã, uống rượu luôn dùng chén nhỏ." Tào Bẩm có chút chột dạ nói. "An Dân, đệ nói ngược rồi phải không?

Sao ta chưa từng thấy đệ dùng chén khi uống rượu bao giờ nhỉ?" Tào Ngang liếc mắt hỏi. "Đệ...

đó là trước kia, giờ đệ sửa rồi!" Mặt già Tào Bẩm hơi đỏ lên, đang định tìm chuyện khác để lảng tránh thì đúng lúc này. "Công tử!

Công tử!

Xảy ra chuyện rồi, ngài mau ra xem đi!" Bên ngoài viện chợt truyền đến tiếng gọi hớt hải, chẳng mấy chốc Dương Vạn Lý đã xông vào phòng khách, vẻ mặt đầy kinh hãi. "Rốt cuộc là có chuyện gì?" Ngô Lương cau mày, vừa đi ra ngoài vừa hỏi. "Thịt!

Số thịt lần này có vấn đề, công tử ra nhìn một cái là biết ngay!" Dương Vạn Lý đi theo phía sau, không rõ là không biết mô tả thế nào hay không tiện nói trước mặt người khác, nên trả lời có phần ấp úng. "Chúng ta cũng ra xem sao." Thấy vậy, Tào Ngang cũng đứng dậy, gọi cả Tào Bẩm và Vương Khánh cùng đi ra ngoài. ...

Ra đến khoảng sân giữa trú địa, nơi đây đã dựng sẵn mười mấy cái nồi lớn, củi lửa bên dưới cháy rừng rực, nước canh thịt trong nồi sôi sùng sục, hương thịt tỏa ra ngào ngạt.

Nhưng lúc này, đám binh sĩ Phường Nhân Quân đang đợi ăn thịt

đều mang vẻ mặt cổ quái.

Trên mặt họ không thấy một chút mong đợi hay vui mừng nào, thậm chí phía xa còn có người không ngừng nôn mửa, vẻ mặt đau khổ như muốn nôn sạch cả cơm từ tối qua ra ngoài. "Rốt cuộc là thế nào?" Nhìn biểu hiện của mọi người, Ngô Lương càng thêm thắc mắc.

Dương Vạn Lý dẫn hắn đến bên một cái nồi lớn, chỉ vào nước canh thơm phức bên trong nói: "Công tử, ngài nhìn xem." Lúc này nước canh đã được hầm đến trắng đục, bên trên nổi một lớp bọt mỡ.

Ngoài ra... "Dương Vạn Lý, ngươi..." Ngô Lương tạm thời chưa phát hiện ra điều gì bất thường, định mắng Dương Vạn Lý đừng có úp úp mở mở nữa, nhưng ngay giây tiếp theo, hắn không thốt nên lời.

Theo sự sôi trào của nước canh, một khối thịt lớn hình tròn từ từ nổi lên, sau đó lộn một vòng rồi nhanh chóng chìm xuống.

Chỉ một cái nhìn đó, Ngô Lương lập tức nhận ra bản chất của khối thịt kia.

Đó hóa ra là một cái đầu người!

Trên đầu vẫn còn thấy rõ mớ tóc đen quấn quýt, ngũ quan tuy đã bị nấu đến sưng phù nhừ nát, nhưng Ngô Lương vẫn có thể phân biệt được, đó không phải đầu của loài gia súc thông thường, mà là một cái đầu người thực thụ?!

Khi Ngô Lương quan sát, ba người Tào Ngang, Tào Bẩm và Vương Khánh cũng ghé mắt nhìn vào. "Oẹ..." Chỉ một cái liếc mắt, Vương Khánh lập tức không chịu nổi, che miệng nôn thốc nôn tháo.

Hắn vốn là công tử bột, lại chưa từng ra chiến trường, cảnh tượng máu me thấy được rất ít, không thể so sánh với đám người Ngô Lương.

Hơn nữa, ngay cả binh sĩ Phường Nhân Quân từng trải qua trận

mạc cũng có người không chịu nổi.

Bởi lẽ, đống thi thể bị nấu nát trong nồi suýt chút nữa bị họ ăn vào bụng hoàn toàn khác hẳn với xác chết trên chiến trường hay trong cổ mộ, sự chấn động tâm lý mang lại dĩ nhiên không thể đánh đồng. "Số thịt này ở đâu ra?" Ngô Lương nhíu chặt đôi lông mày, quay đầu hỏi Dương Vạn Lý.

Thực ra hắn đã đại khái đoán ra lai lịch số thịt này, Phường Nhân Quân không phải hộ gia đình được ăn thịt mỗi bữa, dự trữ thịt rất ít, mà Tào lão bản thì vừa mới sai người mang rượu thịt đến ban thưởng... "Cái này..." Dương Vạn Lý nhìn Tào Ngang và Tào Bẩm, có chút do dự. "Cứ nói thẳng không sao!" Ngô Lương trầm giọng. "Bẩm công tử, đây chính là số thịt mà Sứ quân sai người mang tới hôm nay..." Dương Vạn Lý đành phải cứng đầu đáp. "..." Nghe vậy, sắc mặt Tào Ngang và Tào Bẩm đều biến đổi, bất giác nhìn nhau.

Sau đó Tào Ngang cũng cau mày, nhìn Dương Vạn Lý nói: "Không thể nào!

Phụ thân ta thương dân như con, minh đức duy hinh, tuyệt đối không làm chuyện bại hoại nhân luân như thế này, chắc chắn trong đó có điều gì sai sót!" Nói xong, Tào Ngang nghiêm sắc mặt bảo Ngô Lương: "Ngô tướng quân, phiền ngài triệu tập tất cả những người trong quân đã trực tiếp xử lý lô thịt này lại đây, ta muốn đích thân thẩm vấn.

Nhất định phải làm rõ kẻ nào đã nhúng tay vào, dám làm ra chuyện tẫn thiên lương như vậy, ta định không tha thứ!" "Dương Vạn Lý, cứ theo lời Trường công tử mà làm." Ngô Lương gật đầu, bảo Dương Vạn Lý đi gọi người.

Phải thừa nhận rằng năng lực ứng biến của Tào Ngang thực sự rất xuất sắc, hèn gì Tào lão bản lại đặt nhiều kỳ vọng vào hắn.

Xảy ra chuyện như vậy, việc đầu tiên hắn làm là gạt bỏ mọi liên can cho Tào lão bản để bảo vệ danh dự, sau đó mới công khai thể hiện quyết tâm điều tra đến cùng, đây không nghi ngờ gì là cách làm thỏa đáng nhất.

Nếu chuyện này thực sự không liên quan đến Tào lão bản thì dĩ nhiên sẽ không có ảnh hưởng gì.

Còn nếu thật sự có liên quan, trong quá trình điều tra cũng có thể dùng thủ đoạn kín đáo, dù là tìm kẻ thế thân hay bằng cách khác, luôn có thể xử lý sạch sẽ chuyện này, khiến những kẻ không biết chuyện không thể nói ra điều gì.

Đây cũng là thao tác thường thấy ở hậu thế, đặc biệt là trong chốn quan trường.

Tuy nhiên, cùng lúc đó, Ngô Lương cũng suy ngẫm về tính khả thi: Hắn không tin chuyện này có liên quan đến Tào lão bản.

Trong lịch sử, Tào lão bản tuy từng đồ sát thành trì, cũng từng nghe theo lời Trình Dục cho binh sĩ ăn lương khô làm từ thịt người, nhưng đó đều là khi thiếu lương thực đến mức đường cùng mới phải làm chuyện bất khả kháng.

Hiện tại Tào lão bản không hề thiếu lương, hơn nữa lại vừa tống tiền được một khoản lớn từ các sĩ tộc Trần Lưu, chuyến xuất chinh đánh Từ Châu lần này chưa chắc đã dùng hết.

Huống hồ Phường Nhân Quân chỉ có vài trăm người, dù cho họ ăn thịt đến phát nôn mỗi ngày thì Tào lão bản cũng không phải là không nuôi nổi.

Cho nên, theo Ngô Lương, Tào lão bản hoàn toàn không có động cơ và sự cần thiết để làm việc này.

Nếu thật sự làm vậy, cũng không đời nào đến tận bây giờ mới bị

phát hiện, chẳng lẽ binh sĩ Phường Nhân Quân đều mù cả sao?

Tương tự, hắn cũng không cho rằng người trong Phường Nhân Quân làm chuyện này.

Phường Nhân Quân vốn là một tập thể nhỏ khá đoàn kết, cuộc sống của mọi người bây giờ cũng ổn định, ít nhất là không lo cái ăn cái mặc, thật sự không đáng để mạo hiểm như vậy.

Hơn nữa dù có kẻ làm thật, đã có thể thần không biết quỷ không hay tráo đổi số thịt thưởng của Tào lão bản, thì tại sao lại không xử lý cái đầu người đi, chẳng lẽ lại đợi bị bắt sao?

Quan trọng hơn là có bao nhiêu người đang chực chờ bên nồi thịt, làm sao có thể ném một cái đầu người vào nồi trước mắt bao nhiêu người mà không ai hay biết?

Đầu người chưa nấu chín chắc chắn dễ nhận ra hơn đầu người đã nấu nhừ nhiều...

Chương 339

Vì vậy, chuyện này chắc chắn có uẩn khúc, chỉ là vấn đề nằm ở đâu thì nhất thời Ngô Lương cũng chưa nghĩ ra. ...

Một lát sau, Ngô Lương, Tào Ngang, Tào Bẩm và Vương Khánh quay lại trong sảnh.

Điển Vi, Vu Cát, Bạch Tinh Tinh, Gia Cát Lượng, Dương Vạn Lý cùng hơn hai mươi binh sĩ Phường Nhân Quân cũng có mặt.

Họ hoặc là người phụ trách vận chuyển thịt, hoặc là kho quản quản lý vật tư và hỏa phu trực tiếp nấu nướng. "Ngô tướng quân, đây là địa bàn Phường Nhân Quân của ngài, lý nên do ngài thẩm vấn, mời!" Tào Ngang không hề lấn lướt mà chủ động đứng sang một bên, làm cử chỉ mời Ngô Lương.

Ngô Lương cũng không khiêm nhường, gật đầu nhìn mọi người rồi hỏi thẳng: "Ai là người tiếp nhận phần thưởng của Sứ quân trước đó?" "Là thuộc hạ." Điển Vi bước ra hành lễ. "Lúc ngươi tiếp nhận phần thưởng, có kiểm tra kỹ số thịt bên trong không?" Ngô Lương hỏi tiếp. "Đã kiểm tra." Điển Vi nghiêm túc đáp, "Lô hàng ban thưởng này có tổng cộng năm mươi con cừu, đều là cừu đã mổ sẵn, lột sạch da lông.

Thuộc hạ đã kiểm tra từng con một, không phát hiện điều gì bất thường rồi mới cho người khuân đi." Ngô Lương gật đầu, lại hỏi: "Ai là người vận chuyển?" Lần này có mười mấy người bước ra, một gã Thập trưởng đại diện lên tiếng: "Là thuộc hạ cùng anh em.

Bẩm tướng quân, khi vận chuyển, thuộc hạ cũng có thể khẳng định số thịt đó đều là thịt cừu nguyên con." "Kho quản đâu?" Ngô Lương lại hỏi.

Hai tên kho quản cũng vội bước ra: "Bẩm tướng quân, đúng là đã nhập kho năm mươi con cừu nguyên con, đều có ghi chép rõ ràng.

Vừa nãy xuất kho hai mươi con, cũng đã vào sổ." "Hỏa phu?" "Bẩm tướng quân, thuộc hạ đúng là đã nhận hai mươi con cừu từ kho, cũng chặt ra rồi bỏ vào nồi trước mặt mọi người, chuyện này các anh em có mặt đều có thể làm chứng, tuyệt đối không thể làm giả." Hỏi đến đây, mọi người trong sảnh đều cau mày, ngay cả Ngô Lương cũng hoàn toàn mất phương hướng.

Chuyện này thực sự quá kỳ quái, nếu mọi người đều thấy đó là thịt cừu thì trước hết có thể loại trừ nghi ngờ cho Tào lão bản, vì rõ ràng ông ta gửi đến là thịt cừu thật, lính Phường Nhân Quân đều tận mắt chứng kiến.

Mà sau khi số thịt đó về tới Phường Nhân Quân, từ khâu nhận hàng, nhập kho, rồi lại xuất kho, thậm chí đến tận lúc chặt thịt bỏ vào nồi, cả quá trình đều diễn ra công khai trước mắt bao nhiêu người, từng mắt xích đều chặt chẽ, không thể có sự gian trá.

Tại sao bỗng dưng lại mọc ra đầu người được?

Kỳ quái nhất là không chỉ có một cái.

Vừa nãy Ngô Lương đã bảo hỏa phu kiểm tra từng nồi một, trong mười mấy cái nồi lớn thế mà tìm ra tổng cộng bốn cái đầu người, tức là bốn mạng người.

Nếu chỉ có một cái thì còn có thể nói là có kẻ thừa dịp mọi người không chú ý ném trộm vào.

Nhưng bốn cái đầu thì thật sự không có cách nào giải thích hợp lý, không đời nào bao nhiêu binh sĩ đang nhìn chằm chằm vào nồi đợi ăn thịt lại không phát hiện ra...

Đúng lúc mọi người đang bế tắc. "Công tử, lão hủ bỗng nhớ đến

một loại tà thuật cực kỳ hiếm gặp, họa chăng chỉ có loại thuật này mới làm được việc đó." Vu Cát bỗng nhiên bước ra chủ động lên tiếng. "Tà thuật gì?" Nghe Vu Cát nói, mọi người đều tò mò nhìn về phía lão. "Thuật này gọi là 'Yểm Muội Thuật'.

Loại tà thuật này không những có thể mê hoặc tâm trí, khiến người ta bị sai khiến như gia súc, mà kẻ có pháp thuật cao thâm còn có thể ngụy trang người bị trúng thuật thành gia súc để che mắt thế gian, từ đó mưu cầu lợi lộc." Vu Cát nói, "Theo lão hủ được biết, từng có kẻ dùng thuật này biến người thành chó và khỉ, sai khiến chúng biểu diễn trò lạ ở nơi phố xá sầm uất để kiếm tiền.

Cũng có kẻ dùng nó biến người thành lừa, ngựa để bắt làm những công việc nặng nhọc cho đến chết.

Nhưng dùng thuật này biến người thành cừu để bán thịt thì lão hủ quả thực chưa từng nghe, cũng chưa từng thấy bao giờ." "Thiên hạ lại có loại tà thuật như vậy sao!" Nghe đến đây, mọi người đều lộ vẻ kinh hãi, trợn tròn mắt hỏi.

Ngô Lương thì chợt nhớ đến một vài truyền thuyết dân gian ở hậu thế dường như cũng tương tự loại thuật này.

Những truyền thuyết đó thường liên quan đến những kẻ buôn người tàn nhẫn.

Nghe nói những kẻ này sau khi bắt cóc trẻ em sẽ dùng thủ đoạn mê hoặc tâm trí, sau đó bôi một loại độc dược thần bí lên người chúng.

Đợi khi da thịt lở loét hết, chúng lấy lông chó hoặc lông khỉ đốt thành tro, phối hợp với một loại độc dược khác đắp lên phần thịt non của đứa trẻ.

Khi đó đứa trẻ sẽ mọc ra một lớp da mới có lông chó hoặc lông

khỉ, rồi lại dùng thêm tà dược khác để mọc ra đuôi.

Như vậy là hoàn thành quá trình "biến người thành chó" hoặc "biến người thành khỉ".

Chỉ có điều thuật này rất khó thành công, trong mười đứa trẻ thì chín đứa không chịu nổi cái đau đớn khi thay da mà chết thảm.

Vì thế không biết bao nhiêu đứa trẻ phải chết thì mới thành công được một ca.

Nhưng một khi thành công, kẻ buôn người coi như nắm được bát cơm vàng, từ đó đi khắp nơi biểu diễn chuyện lạ, tuy không thể nói là hái ra tiền mỗi ngày nhưng cũng đủ để nhiều năm cơm áo không lo...

Truyền thuyết này tuy có vài chi tiết khác biệt so với "Yểm Muội Thuật" của Vu Cát, nhưng về bản chất thì có những điểm tương đồng, chỉ là không biết cái Vu Cát nói và cái Ngô Lương biết có phải là một hay không. "Nếu đúng là vậy, kẻ nào nắm được loại tà thuật này chẳng phải sẽ không bao giờ lo thiếu ngựa sao, có thể dễ dàng lập ra một đội kỵ binh hùng hậu, hơn nữa còn dùng mãi không hết?" Tào Ngang trầm ngâm một lát, bỗng hỏi một câu với góc độ vô cùng hiểm hóc. "?" Ngô Lương nghe vậy kinh nghi nhìn về phía Tào Ngang.

Đây quả thực là một vấn đề đáng suy ngẫm nhưng cũng khiến người ta rùng mình, quan trọng nhất là câu nói này lại thốt ra từ miệng con trai trưởng của Tào lão bản — Tào Ngang.

Ngô Lương bỗng cảm thấy, sự hiểu biết của hắn về vị Trường công tử này vẫn còn quá ít.

Tuy nói là "nhất tướng công thành vạn cốt khô", bất cứ ai làm nên đại nghiệp trong lịch sử thì tay đều ít nhiều nhuốm máu, nhưng khi nghe về "Yểm Muội Thuật", việc đầu tiên Tào Ngang nghĩ đến lại là vấn đề này, đây là một chi tiết đáng để Ngô Lương chú ý và cảnh giác.

Nhân tính vốn rất phức tạp, tồn tại nhiều khía cạnh khác nhau.

Đại đa số mọi người khi giao tiếp chỉ bộc lộ một vài khía cạnh, từ đó tạo nên một hình ảnh có vẻ phổ thông.

Đó là một chiếc mặt nạ, cũng là một kiểu ngụy trang.

Còn bản chất ẩn sau mặt nạ đó chỉ bộc lộ trong những tình huống đặc thù.

Trước đây, Ngô Lương vốn biết Tào Ngang là người có tâm cơ sâu sắc, nhưng Tào Ngang bấy lâu nay đối xử với hắn vẫn rất tốt, thậm chí trong mộ Tề Ai Công khi đối mặt với lựa chọn sinh tử cũng không hề lộ ra biểu hiện bất nhất nào, nên Ngô Lương vẫn luôn có ấn tượng tốt về hắn.

Nhưng giờ đây Tào Ngang buột miệng hỏi một câu như vậy, khiến lòng Ngô Lương chợt nảy sinh một tia cảnh giác.

Tào Ngang rốt cuộc là hạng người gì?

Có lẽ với tư cách bạn bè, hắn là một người nhiệt tình, hào sảng, đáng tin cậy, thậm chí có thể coi thường sinh tử.

Nhưng với tư cách một tướng lĩnh, hay người kế thừa của Tào lão bản, một người nắm quyền chính trị... e rằng phải đặt một dấu hỏi lớn.

Bởi vì câu hỏi vừa rồi đã để lộ một tia manh mối: khi đối mặt với những quyết sách loại này, mô thức tư duy của hắn có khả năng sẽ thiên về công lợi nhiều hơn, những phương diện khác đều có thể vì công lợi mà nhượng bộ, thậm chí bao gồm cả tình bạn, tình yêu, tình thân, tín ngưỡng, thậm chí là nhân luân...

Cũng vì thế, Ngô Lương nảy sinh một cảm giác: nếu một ngày nào đó Tào lão bản không còn, người thay thế là Tào Ngang, thì mỗi hành động của hắn lại càng cần phải cẩn trọng hơn nữa, không được phép

sai sót một ly, nếu không chắc chắn sẽ gặp tai họa ngập đầu.

Đang mải suy nghĩ như vậy thì... "Không hẳn vậy." Vu Cát lắc đầu, nói tiếp: "Thuật này tuy lợi hại nhưng theo lão hủ biết thì không phải là không có cách giải.

Khắc tinh lớn nhất của nó chính là nước." "Người trúng thuật này không được chạm vào nước, ngay cả uống nước cũng không xong, ngày thường chỉ có thể cho uống nước pha lẫn bí dược để duy trì sự sống và tà thuật.

Nếu chạm vào nước, bất kể là nước mưa, nước biển, nước sông hay nước giếng, chỉ trong thoáng chốc sẽ hiện lại nguyên hình người, dễ dàng bị lật tẩy." "Cũng vì thuật này quá thất đức, một khi bị lộ thì kẻ thi triển khó tránh khỏi cực hình, nên kẻ luyện thường chỉ dùng cho mục đích riêng, rất ít khi dám mang đi giao dịch với người khác." "Hóa ra là vậy." Lúc này Tào Ngang dường như cũng nhận ra câu hỏi vừa rồi của mình đã làm lộ điều gì đó, hắn bất động thanh sắc nhìn mọi người một lượt.

Thấy mọi người không có phản ứng gì đặc biệt, hắn cũng không hỏi thêm nữa mà chỉ gật đầu: "Ý của vị lão tiên sinh này là, vì số thịt cừu này được bỏ vào nồi nước nên mới hiện lại hình người, cái đầu người trong nồi có thể giải thích như vậy...

Nói thế thì muốn kiểm chứng thêm chuyện này, chỉ cần dội nước lên số thịt cừu còn lại trong kho là biết ngay, có đúng không?" "Trường công tử tâm tư chẩn mật, lão hủ bội phục." Vu Cát chắp tay nói. "Ngô tướng quân, ngài thấy sao?" Tào Ngang lại nhìn Ngô Lương. "Chúng ta cùng đi kiểm chứng, thử một lần là biết ngay." Ngô Lương gật đầu. ...

Trong kho của Phường Nhân Quân. "Ào...

Ào..." Ba mươi con cừu còn lại đã được xếp thành hàng, binh sĩ

Phường Nhân Quân xách những thùng nước giếng dội hết lên số thịt đó.

Ngô Lương cùng mọi người đứng yên quan sát, không ai nói lời nào.

Lúc đầu, những con cừu đã lột da này không có phản ứng gì, nước giếng chảy dọc theo xương thịt, trong kho chỉ nghe thấy tiếng nước chảy tí tách.

Qua khoảng ba phút như vậy. "Bạch!

Bạch!" Hai chân sau của một con cừu bỗng đá mạnh hai cái, động tác rất cứng nhắc, giống như xác chết vùng dậy. "?!" Thấy cảnh tượng đó, mọi người đều giật mình, bất giác lùi lại vài bước.

Ngay sau đó. "Bạch...

Bạch..." Lại có thêm mấy con cừu nữa đá chân sau, cả thân hình chúng không ngừng co giật, càng giật càng mạnh, như thể có thứ gì đó muốn thoát ra khỏi lớp vỏ bên trong.

Trong sự co giật kịch liệt đó, hình thể của những con cừu này dần dần sụp xuống, xương cốt trên người vươn dài ra với tốc độ mắt thường cũng thấy được.

Chỉ trong vài nhịp thở, chúng đã hóa thành những thi thể người trần truồng! "..." Mọi người đều trợn tròn mắt, chưa ai từng thấy cảnh tượng cổ quái và hãi hùng như vậy, cảm thấy nhận thức của mình đang bị thử thách cực hạn.

Tuy nhiên không phải con cừu nào cũng biến hóa như vậy.

Ngô Lương đếm thầm.

Trong ba mươi con cừu còn lại, có bảy con hóa thành người, còn hai mươi ba con còn lại không hề biến đổi, nghĩa là chúng là cừu thật.

Chương 340

Bảy thi thể hiện ra có cả nam lẫn nữ, sau khi biến đổi xong thì đều nằm im bất động.

Ngô Lương bước lên kiểm tra kỹ, xác nhận họ đều đã chết từ lâu.

Vết thương chí mạng nằm ở cổ, đều là những vết chém dứt khoát, gọn gàng.

Vết thương này hoàn toàn đồng nhất với vết mổ của những con cừu thật, nghĩa là họ chết dưới tay cùng một người, cùng một loại dao và cùng một thủ pháp.

Qua chi tiết này, Ngô Lương đã đoán được họ chết dưới tay ai — đồ tể.

Đây không phải thế giới võ hiệp mà ai cũng là cao thủ đao pháp, nếu không phải là đồ tể có thủ pháp mổ xẻ điêu luyện đến một mức độ nào đó thì khó lòng tạo ra những vết thương chí mạng dứt khoát và đồng nhất như vậy.

Nhưng đồ tể lúc giết họ có biết họ không phải cừu thật hay không thì khó nói... "Trường công tử, ngài nhìn xem." Ngô Lương chỉ chi tiết này cho Tào Ngang thấy. "Hiện giờ qua kiểm chứng, trong số thịt cừu này quả thực có lẫn một phần người bị trúng 'Yểm Muội Thuật'." Tào Ngang trầm ngâm nói, "Theo ta biết, số cừu này là do phụ thân ta lâm thời sai người thu mua tại Trần Lưu.

Người phụ trách thu mua và vận chuyển là thân vệ trung thành của nhà ta, ta dĩ nhiên không nghi ngờ hắn.

Phường Nhân Quân chỉ phụ trách tiếp nhận, các khâu đều minh bạch, cộng thêm vết thương trên người và cừu đồng nhất, nên cũng có

thể loại trừ nghi ngờ cho Phường Nhân Quân.

Vậy nếu muốn truy cứu chuyện này, phải tra từ nguồn gốc của số cừu này, trọng điểm là đồ tể và tiệm thịt." "Trường công tử nói phải." Ngô Lương chắp tay, "Chuyện này cần điều tra gấp, kẻ làm việc này chắc chắn biết chuyện sớm muộn cũng bại lộ, tám phần là kiếm chác được một mẻ xong sẽ lập tức tẩu tán." "Đúng là vậy." Tào Ngang gật đầu, quay sang bảo Ngô Lương: "Hữu Tài hiền đệ, gặp phải chuyện này ta cũng không còn tâm trí uống rượu vui vẻ nữa, đành khất dịp khác lại tới làm phiền vậy...

An Dân, đệ lập tức theo ta về Trần Lưu, chúng ta cùng tên thân vệ thu mua tới tiệm thịt đối chất, nhất định phải tra cho ra ngô ra khoai!" "Rõ!" Thấy vẻ mặt nghiêm nghị của Tào Ngang, Tào Bẩm vốn định xin Ngô Lương một vò rượu mang về nhưng cuối cùng đành ngậm ngùi nén lại, gật đầu đáp ứng. "Hữu Tài hiền đệ, hẹn ngày tái ngộ, không cần tiễn đâu." Tào Ngang chắp tay với Ngô Lương, rồi dẫn Tào Bẩm nhanh chóng bước ra ngoài.

Chẳng mấy chốc, hai người cùng toán lính tùy tùng đã lên ngựa, cuốn theo một làn bụi mịt mù rời khỏi trú địa của Phường Nhân Quân, biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.

Nhìn theo bóng lưng của họ, Vu Cát hạ thấp giọng nói: "Chuyện này đáng lẽ phải để chúng ta đi tra mới đúng.

Nói về đối phó với tà thuật, Phường Nhân Quân chúng ta mới là chuyên gia, huống hồ công tử còn tinh thông Yếm Hặc chi thuật, đó mới là khắc tinh của tà thuật." "Lão tiên sinh đừng có tâng bốc ta nữa, Yếm Hặc chi thuật của ta đối với Yểm Muội Thuật này chưa chắc đã có tác dụng, vừa rồi chính ta cũng không nhìn ra vấn đề của mấy con cừu đó." Ngô Lương lắc đầu cười hì hì: "Vả lại, có người bao thầu chuyện này rồi, chúng ta việc gì phải nhúng tay vào vũng nước đục

này, cứ yên ổn ở nhà uống rượu ăn thịt không phải sướng hơn sao?" Hắn nói thật. "Yếm Hặc chi thuật" mà hắn nắm giữ thực sự không phát hiện ra vấn đề gì trong chuyện này.

Tuy nhiên điều này cũng không có gì đáng trách, vì bản thân thuật đó vốn chỉ là sản phẩm tranh đấu giữa hai phái hắc bạch của hậu duệ Khương Tử Nha, chứ không phải là thứ khắc chế được mọi tà thuật trên đời, nên không thể kỳ vọng nó vạn năng.

Dĩ nhiên đó không phải nguyên nhân chính khiến Ngô Lương không muốn xen vào.

Nguyên nhân chính là hắn thấy Tào Ngang có tính toán riêng, chủ quan không muốn hắn nhúng tay vào.

Kết hợp với câu hỏi trước đó của Tào Ngang, Ngô Lương có lý do để nghi ngờ Tào Ngang nảy sinh hứng thú không nhỏ với "Yểm Muội Thuật".

Lần này hắn quay về có lẽ không chỉ đơn giản là để điều tra rõ ngọn ngành, mà khả năng cao là muốn tìm cho ra thuật sĩ có thể thi triển loại thuật này.

Mặc dù Vu Cát đã nói "Yểm Muội Thuật" có những khuyết điểm khó bù đắp như bị nước khắc chế, cần dùng bí dược duy trì, nhưng không thể phủ nhận rằng nó vẫn có thể phát huy tác dụng nhất định trong cục diện chiến tranh hiện nay, chỉ cần chi phí thấp hơn việc mua chiến mã thì không phải là không thể sử dụng trong những tình huống đặc thù. "Sướng!

Rất sướng!

Cực kỳ sướng!" Dương Vạn Lý gật đầu lia lịa, nhân tiện không quên khịa Vu Cát một câu: "Này lão đồng tử, từ bao giờ ngài lại thích lo chuyện bao đồng thế?

Chẳng giống ngài chút nào cả." "Lão phu chỉ nói thế thôi, ai thèm quản chuyện bao đồng chứ?" Vu Cát bĩu môi, tỏ vẻ bất cần. "Được rồi." Ngô Lương ngắt lời hai người, rồi bảo tiếp: "Truyền lệnh của ta, đem mấy cái xác này cùng mấy cái nồi đó ra ngoài trú địa đào hố chôn đi.

Dùng nồi mới nấu lại số thịt cừu không có vấn đề kia, chúng ta tiếp tục ăn thịt uống rượu...

Ái chà, hỏng rồi!" Nói đến đây, Ngô Lương chợt vỗ trán, như thể quên mất chuyện gì cực kỳ quan trọng. "Sao vậy công tử?" Mọi người giật mình hỏi. "Ta lại quên mất chuyện này!" Ngô Lương đau xót nói, "Xảy ra chuyện này, số thịt Sứ quân thưởng cho chúng ta tự dưng bị thiếu mất mười mấy con.

Chuyện này vừa nãy ta quên nhắc Trường công tử để hắn bẩm báo Sứ quân, đừng quên sau này bù lại cho chúng ta.

Nếu không tổn thất này chúng ta phải tự gánh chịu, lỗ rồi, lỗ to rồi.

Không được, lần sau gặp Sứ quân ta nhất định phải bóng gió nhắc nhở ông ta mới được." "..." Mọi người nhất thời cạn lời.

Công tử à, ngài có thể có chút khí chất hơn được không, Ngô tướng quân của ta ơi, Sứ quân mà nghe thấy chắc muốn vả chết ngài mất... ...

Hai ngày sau, Ngô Lương đột ngột nhận được một tin tức chấn động — Tào Ngang và Tào Bẩm mất tích!

Tào lão bản ở lại Trần Lưu vài ngày, sau khi xử lý xong mọi sự vụ thì chuẩn bị khởi hành về Quyên Thành để tập kết binh mã, chẳng mấy ngày nữa sẽ xua quân đánh Từ Châu.

Nhưng lúc sắp đi thì mới phát hiện không thấy Tào Ngang và Tào

Bẩm đâu.

Không chỉ hai người họ, mà mấy tên tinh binh tùy tùng và một tên thân vệ của Tào phủ cũng cùng biến mất không dấu vết, sống không thấy người, chết không thấy xác!

Khi Ngô Lương nhận được tin này, Trần Lưu đã phong tỏa thành trì.

Hơn nữa ông chủ Tào còn nghiêm mật phong tỏa tin tức, nếu không phải thân vệ của ông chủ Tào phụng mệnh tới truyền tín, hắn đến giờ vẫn sẽ giống như đại đa số người trong thành Trần Lưu, hoàn toàn không rõ nguyên nhân của đợt phong thành này. "Mất tích thần bí... cụ thể là tình huống gì?" Ngô Lương tự nhiên liên tưởng tới "Yểm muội thuật" đã phát hiện trước đó.

Hai ngày trước khi Tào Ngang và Tào Bẩm rời khỏi trú địa Phường Nhân Quân, rõ ràng là định đi điều tra sự tình về "Yểm muội thuật".

Cho nên, lẽ nào hai gã này không cẩn thận đã trúng chiêu rồi? "Ngô tướng quân lượng thứ, Sứ quân đã hạ cấm lệnh đối với chuyện này, đừng nói tiểu nhân biết rất ít, dù có thực sự nghe được gì cũng không dám tự tiện đa ngôn." Thân vệ chắp tay nói, "Tuy nhiên Sứ quân đã phái tiểu nhân tới triệu kiến Ngô tướng quân, định là muốn cùng Ngô tướng quân thương nghị việc này, Ngô tướng quân vạn lần không được chậm trễ, xin lập tức theo tiểu nhân khởi hành." "Được." Ngô Lương gật đầu, lập tức đứng dậy gọi người chuẩn bị ngựa.

Lần này, hắn không gọi cốt cán Phường Nhân Quân đi cùng, ông chủ Tào đã hạ cấm lệnh, tự nhiên là không hy vọng chuyện này truyền ra ngoài.

Dù sao không lâu nữa ông chủ Tào sẽ huy sư đánh Từ Châu, mà Tào Ngang lại là trưởng công tử mà lão ỷ trọng nhất.

Hiện tại đột nhiên xảy ra chuyện này, bất kể Tào Ngang và Tào Bẩm có tìm lại được hay không, đối với những người tương đối mê tín thời đại này mà nói, đều mang hàm ý "xuất sư bất lợi", tất nhiên sẽ gây ảnh hưởng đến sĩ khí quân Tào.

Mà những người trong Phường Nhân Quân ngoại trừ hắn ra, đối với ông chủ Tào mà nói đều thuộc diện "người ngoài", ông chủ Tào tự nhiên không hy vọng những "người ngoài" này có mặt.

Đồng thời, Ngô Lương cũng đang suy xét cảnh ngộ của Tào Ngang và Tào Bẩm.

Hiện tại hắn vẫn chưa xác định được hai gã này rốt cuộc đã mất tích bao lâu, nhưng có thể khẳng định là, thời gian mất tích càng lâu, khả năng tìm về càng mong manh, cảnh ngộ của cả hai cũng càng thêm hung hiểm.

Dù sao, bọn họ có khả năng là đã trúng kế "Yểm muội thuật", chẳng may đã biến thành loại gia súc nào đó bị giấu đi, thậm chí là... giết người diệt khẩu!

Nếu thời gian đã lâu, kẻ thi thuật sẽ có đủ thời gian rời khỏi thành Trần Lưu, hoặc là hoàn thành việc giết người diệt khẩu và hủy thi diệt tích.

Như vậy truy tra sẽ khó khăn biết nhường nào.

Nếu thời gian ngắn một chút, kẻ thi thuật còn kẹt lại trong thành, thì vẫn còn một tia hy vọng.

Nhưng dù là thế, Tào Ngang và Tào Bẩm cũng chưa chắc còn sống.

Dù sao cùng mất tích với hai người này còn có mấy tên tinh binh và thân vệ Tào phủ, điều này không nghi ngờ gì đã làm tăng khả năng bọn họ bại lộ thân phận.

Những kẻ làm chuyện này đều là phường liều mạng, nếu kẻ thi thuật biết được thân phận thực sự của hai người bọn họ, để tự vệ và tránh những rủi ro hậu quả sau này, tự nhiên giết người diệt khẩu là ổn thỏa nhất.

Nếu thật sự xảy ra chuyện đó, ông chủ Tào quả thực quá bi thảm.

Nghĩ xem năm ngoái vừa mất cha, giờ đây công đánh Đào Khiêm vẫn chưa thành công, đại cừu chưa báo được, nay con trai trưởng lại mất tích không minh bạch, đúng là một tấn bi kịch.

Tuy nhiên chuyện này lại liên động đến lịch sử thực tế ở một mức độ nào đó.

Bởi vì trong lịch sử, Tào Ngang và Tào Bẩm cũng cùng chết một lúc, chỉ có điều là chết ở Uyển Thành, vả lại là vào hơn hai năm sau so với hiện tại.

Ngoài ra, cùng chết với hai người này còn có Điển Vi và ngựa Tuyệt Ảnh...

Nhưng hiện tại Điển Vi và Tuyệt Ảnh rõ ràng vẫn chưa cuốn vào chuyện này, mục tiền cũng không có nguy hiểm gì, dường như lại có khác biệt lớn so với quỹ đạo lịch sử.

Khi Ngô Lương theo thân vệ đến khách đường trong cựu trạch Tào gia, Hí Chí Tài và Trình Dục đang đứng một bên, ông chủ Tào thì không ngừng đi tới đi lui, chân mày đã nhíu chặt như quai chèo, hệt như kiến bò trên chảo nóng. "Hữu Tài, ngươi cuối cùng cũng tới rồi!" Thấy Ngô Lương, chân mày ông chủ Tào vẫn không giãn ra, mà không màng thân phận bước nhanh tới nghênh đón hỏi: "Nghe nói hai ngày trước Tử Tu và An Dân từ chỗ ngươi trở về liền đi điều tra một chuyện quái dị, ngươi mau nói cho ta biết mấy ngày qua Tử Tu và An Dân rốt cuộc là làm việc gì, lại có thể đi đến những đâu?" Tào Ngang và Tào Bẩm thế mà căn bản không hề nói chuyện về "Yểm muội

thuật" cho ông chủ Tào biết?

Ngô Lương hơi ngẩn ra.

Tào Bẩm không có tâm cơ, một lòng chỉ muốn đánh trận lập công, chắc hẳn sẽ không cố ý ẩn giấu chuyện này.

Cho nên người nén chuyện này lại không báo hẳn là Tào Ngang, còn về mục đích, Ngô Lương thà tin rằng y muốn làm tốt chuyện này để dành cho ông chủ Tào một sự bất ngờ, hoặc là không muốn ông chủ Tào phải phí tâm vì chuyện "nhỏ nhặt" này, chứ không phải giấu giếm tư tâm gì...

Dù sao chuyện này Ngô Lương và binh sĩ Phường Nhân Quân đều biết, chưa chắc đã giấu nổi ông chủ Tào, mà Tào Ngang không chỉ là con ruột của ông chủ Tào, còn là người kế thừa thích hợp nhất hiện nay của lão, thực sự không cần phải động tâm tư quá nhiều.

Ngoài ra, trước đó hắn đã thấy Tào Ngang có chút ý tưởng với "Yểm muội thuật", mà nếu y thực sự muốn biến tà thuật này thành thứ cho quân Tào sử dụng, lại phải tránh bị người đời phỉ nhổ, tự nhiên cũng phải chú ý công tác bảo mật. "Thực sự đã xảy ra một chuyện quái dị, trưởng công tử khi rời khỏi trú địa Phường Nhân Quân có nói rõ là phải điều tra chuyện này cho ra lẽ, sự tình là như thế này..." Ngô Lương cũng không giấu giếm, tường thuật đầu đuôi sự việc ngày hôm đó một lượt, những lời đồn về "Yểm muội thuật" cũng nói rõ ràng rành mạch. "Thế gian lại có tà thuật lợi hại đến thế sao?" Nghe Ngô Lương mô tả, ông chủ Tào và Hí Chí Tài đều chưa nói gì, Trình Dục đã không kìm được mà kinh thán.

Rõ ràng lão già này cũng giống như Tào Ngang, nảy sinh hứng thú nồng đậm với "Yểm muội thuật".

Nhưng Ngô Lương lại chẳng thấy lạ chút nào.

Trong lịch sử lão già này còn có thể dùng thịt người làm thịt khô để đối phó với vấn đề thiếu lương hướng, vậy thì nghĩ đến việc dùng "Yểm muội thuật" để bổ sung chiến mã tự nhiên cũng không có gì khó khăn, hơn nữa có lẽ còn ít gánh nặng tâm lý hơn cả Tào Ngang.

Chương 341

Chỉ là... lúc này không phải nên quan tâm đến sự an nguy của Tào Ngang và Tào Bẩm đầu tiên sao? "..." Nghe vậy, ông chủ Tào và Hí Chí Tài đều quay đầu nhìn Trình Dục với vẻ mặt cổ quái. "Sứ quân thứ tội, lão thần thất ngôn." Trình Dục rốt cuộc cũng phản ứng lại, vội vàng cẩn thận khom người hành lễ. "Nói như vậy, Tử Tu và An Dân hai ngày nay tám phần là đang điều tra chuyện này...

Bọn họ giờ đây mất tích bí ẩn, e rằng cũng có quan hệ mật thiết với việc đó." Ông chủ Tào ngưng thần nói. "Nếu đã như thế, Sứ quân càng không thể chậm trễ thêm nữa!" Hí Chí Tài tiếp lời ngay lập tức: "Thỉnh Sứ quân lập tức hạ lệnh, thứ nhất, mệnh Trình Thái thú dẫn lĩnh thủ quân Trần Lưu tiến hành lục soát toàn thành, xét từng nhà từng hộ các loại gia súc, mỗi một con gia súc đều phải dùng nước dội qua để kiểm chứng, nếu nhà ai có số gia súc nhiều lên hoặc ít đi, đều phải đưa về thẩm vấn, kẻ nào lời lẽ hàm hồ và kháng cự đều có thể dùng nghiêm hình tra khảo; Thứ hai, mệnh thân vệ trong phủ tới tiệm thịt đã thu mua thịt lần trước bắt người, bất kể là chưởng quỹ, hỏa kế hay người hầu, cho tới các sĩ tộc đứng sau tiệm thịt, một kẻ cũng không được bỏ sót, toàn bộ đưa về thẩm vấn chi tiết; Thứ ba, thỉnh Sứ quân giao việc điều tra cho Ngô tướng quân toàn quyền phụ trách, Ngô tướng quân là dị sĩ thường xuyên tiếp xúc với tà thuật, không nghi ngờ gì là nhân tuyển tốt nhất!" Tốc độ nói của Hí Chí Tài lần này rất nhanh, hơn nữa ngữ khí vô cùng quả quyết, hoàn toàn không phải khẩu khí thương lượng thường ngày với ông chủ Tào mà là một thỉnh cầu mang tính yêu cầu.

Có thể thấy ông ta cũng đã ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề.

Tuy nhiên chỉ số EQ của ông ta cũng không thấp, không hề nói thẳng ra cảnh ngộ nguy hiểm của Tào Ngang và Tào Bẩm.

Đương nhiên, ông chủ Tào vốn cũng là một tay sừng sỏ, chuyện này trong lòng lão cũng đã sớm hiểu rõ, cần gì Hí Chí Tài phải nói quá minh bạch, vì thế sau khi nghe lời Hí Chí Tài, ông chủ Tào cũng không chút do dự, lập tức gật đầu bảo Trình Dục: "Trọng Đức, lời của Chí Tài ngươi đều nghe thấy rồi, mau đi làm ngay!" "Nặc!" Trình Dục vội vã đáp lời, sải đôi chân đã không còn nhanh nhẹn chạy vội ra ngoài. "Chí Tài, ngươi đi sắp xếp thân vệ trong phủ, cứ theo ý ngươi mà làm, phải nhanh!" Ông chủ Tào lại bảo Hí Chí Tài. "Nặc!" Hí Chí Tài cũng rảo bước chạy ra.

Cuối cùng ông chủ Tào đến bên cạnh Ngô Lương, nhấn mạnh lên vai hắn, chính sắc nói: "Hữu Tài, chuyện này giao cho ngươi, bất kể thủ quân Trần Lưu hay thân vệ phủ ta, ngươi đều có thể tùy ý điều động, ngay cả ta, ngươi cũng có thể tùy ý sai bảo, ta chỉ có một yêu cầu, chính là đào sâu ba thước cũng phải tìm về Tử Tu và An Dân cho ta!" Lần này tay của ông chủ Tào rất nặng, ép Ngô Lương hơi có chút đứng không vững.

Đó chính là biểu hiện ngoại tại của tâm cảnh ông chủ Tào lúc này, Tào Bẩm thì chưa nói, nhưng Tào Ngang đối với lão mà nói thực sự quá quan trọng, tuyệt đối không cho phép có bất kỳ sai sót nào! "Nặc!" Ngô Lương chắp tay đáp lời.

Trong lòng lại không khỏi cười khổ.

Chuyện này không phải chuyện đùa, ông chủ Tào tuy không ép hắn lập quân lệnh trạng, nhưng cũng gây cho hắn áp lực khổng lồ...

Nếu có thể tìm lại Tào Ngang và Tào Bẩm, đây tất nhiên lại là một đại công, nhưng nếu không tìm được, ông chủ Tào tuy chưa chắc sẽ trực tiếp giận lây sang hắn, nhưng trong lòng chắc chắn sẽ cực kỳ

thất vọng.

Gánh nặng này đúng là không nhẹ chút nào...

Tuy nhiên dù ông chủ Tào không gây áp lực, hắn cũng sẽ tận lực mà làm, tạm gác Tào Ngang qua một bên, Tào Bẩm cũng được coi là một hảo hữu có thể cùng Ngô Lương chia ngọt sẻ bùi, Ngô Lương cũng không hy vọng y gặp phải bất trắc gì.

Chưa đầy nửa canh giờ sau, thân vệ Tào phủ đã đưa toàn bộ những người liên quan đến lô thịt dê đó về Tào phủ. "Sứ quân, trong chuyện này liệu có hiểu lầm gì không, Điền gia ta đời đời ở Trần Lưu, chưa từng làm chuyện gì trái pháp luật...

Điền gia ta đối với Sứ quân cũng là trung thành tận tụy, mấy ngày trước vừa mới hiến tặng một vạn thạch lương thực, xin Sứ quân minh giám cho!" Một trung niên nam tử thân hình phát phúc dẫn đầu, vừa thấy ông chủ Tào liền mếu máo kêu gào, mắt cũng hơi ửng hồng, trông vô cùng chân thành thiết tha.

Người này tên gọi Điền Ông, chính là gia chủ của Điền gia ở Trần Lưu.

Thế lực của Điền gia ở Trần Lưu tuy không bằng Chu gia, nhưng cũng khá có tiếng tăm.

Mà tiệm thịt nơi ông chủ Tào thu mua thịt dê mấy ngày trước chính là một trong những sản nghiệp dưới danh nghĩa Điền gia. "Ta không có ý làm khó ngươi, lần này gọi ngươi tới chỉ là để hỏi chuyện." Ông chủ Tào nhìn ông ta một cái đầy ẩn ý, chỉ vào Ngô Lương mà nói: "Ta nói trước, lát nữa Ngô tướng quân hỏi gì ngươi hãy trả lời nấy, không được có nửa câu dối trá, nếu không đó là ngươi tự chuốc lấy khổ, đừng trách ta." "Tiểu nhân nhất định biết gì nói nấy, thỉnh Ngô tướng quân hỏi." Điền Ông sao lại không nhìn ra ông chủ Tào không phải đang nói đùa, vội vã gật đầu lia lịa. "Mấy ngày trước

Tào phủ từng mua một lô thịt dê mổ sẵn tại tiệm thịt nhà ngươi, tổng cộng năm mươi tảng, chuyện này ngươi có biết không?" Ngô Lương hỏi thẳng vào vấn đề. "Tiểu nhân có biết, lúc đó thân vệ phủ Sứ quân đến thu mua, trong tiệm thịt không có nhiều hàng tồn như vậy, chưởng quỹ còn chạy đến xin chỉ thị của ta, ta đã duyệt một số tiền lệnh chưởng quỹ tạm thời thu mua một lô dê sống, giết mổ xong lại bảo hắn đích thân đưa tới." Điền Ông cẩn thận nói, sau đó lại thuận miệng hỏi: "Ngô tướng quân, liệu có phải lô thịt đó có vấn đề gì không?" "Đúng vậy, trong đó có gần hai mươi tảng không thể dùng được." Ông chủ Tào đã phong tỏa tin tức, Ngô Lương tự nhiên cũng không nói rõ, chỉ gật đầu lấp liếm, thuận tiện thử phản ứng của Điền Ông. "Ngươi làm ăn kiểu gì vậy, thịt Sứ quân cần mà cũng dám lấy đồ kém giả làm đồ tốt!" Nghe thấy vậy, Điền Ông cũng không hỏi tại sao không dùng được, lập tức đi tới trước mặt một gã tráng hán đầu trọc vạm vỡ, mình mẩy đầy dầu mỡ, giơ tay tát mạnh một cái. "Gia chủ, tôi..." Gã tráng hán đầu trọc đó tuy cao hơn Điền Ông một cái đầu, nhưng bị tát cái này cũng không dám có hành động gì, chỉ có vẻ mặt đầy uất ức định biện giải cho mình. "Từ hôm nay trở đi ngươi không còn là chưởng quỹ tiệm thịt nữa, ngươi cút về phủ khiêng kiệu cho ta!" Điền Ông căn bản không cho gã cơ hội giải thích, quay đầu lại khom người cười bồi với ông chủ Tào và Ngô Lương, "Sứ quân, Ngô tướng quân, chuyện này là do tiểu nhân quản giáo không nghiêm, lát nữa tiểu nhân sẽ sai người gửi tới năm mươi tảng thịt dê loại hảo hạng để tạ lỗi." "Số thịt đó là Sứ quân ban thưởng cho Phường Nhân Quân chúng ta, không cần gửi tới đây, hãy gửi trực tiếp đến trú địa Phường Nhân Quân ở Ung Khâu là được." Ngô Lương vừa thản nhiên nói, vừa âm thầm suy ngẫm một từ khóa trong lời của Điền Ông — "lấy đồ kém giả làm đồ tốt".

Hàm nghĩa của từ này thì nhiều lắm.

Hoặc là loại "lấy đồ kém giả làm đồ tốt" thông thường, ví dụ như thịt biến chất để lâu ngày, hoặc dùng loại thịt gầy yếu, thịt rẻ tiền khác để thay thế, thương gia đời sau cũng có người dùng chiêu trò này.

Hoặc là... thứ mà Ngô Lương đang tra, loại "lấy đồ kém giả làm đồ tốt" có liên quan đến "Yểm muội thuật".

Tuy nhiên Điền Ông đã có thể nói thẳng ra như vậy, xác suất cao là vế trước, dù sao vế sau một khi bại lộ không phải chuyện nhỏ, nhẹ nhất cũng đầu rơi máu chảy, lão ta chắc không ngu đến mức đó chứ?

Cùng lúc đó. "..." Nghe thấy Ngô Lương cư nhiên trực tiếp bảo Điền Ông gửi thịt bồi thường tới trú địa Phường Nhân Quân, ông chủ Tào và Hí Chí Tài không nhịn được mà liếc nhìn nhau, hai người vốn không phải quan hệ quân thần bình thường, cực kỳ hiểu nhau, trong chớp mắt đã tiến hành một phen trao đổi bằng ánh mắt: Chí Tài, ta muốn vả chết cái tên này quá!

Lúc này Sứ quân xin đừng chấp nhặt với hắn, tên này bình thường đức tính thế nào Sứ quân chẳng lẽ không biết...

Có biết thì lúc này cái tên khốn kiếp này thế mà vẫn còn tơ tưởng đến mấy miếng thịt chết tiệt kia, đúng là không biết nặng nhẹ, không phân biệt chính phụ, vì thế ta mới càng muốn vả chết hắn!

Sứ quân bớt giận, xin Sứ quân lấy đại cục làm trọng, tên này đôi khi có những mưu mẹo khôn lỏi, biết đâu đây là một phần kế mưu của hắn cũng nên.

Kế mưu gì?

Cái này... thần cũng không biết, hãy cứ xem tên này hành sự tiếp theo thế nào đã.

Thấy ông chủ Tào không đưa ra ý kiến gì, Điền Ông tự nhiên

không dám nghịch ý Ngô Lương, vội cười bồi nói: "Tiểu nhân tuân mệnh, lát nữa tiểu nhân sẽ sai người gửi tới cho Ngô tướng quân." Đồng thời, Điền Ông cũng không phải kẻ không có não và EQ.

Qua chi tiết nhỏ này lão có thể cảm nhận được, Ngô Lương hiện tại không chỉ đơn thuần là người phát ngôn của ông chủ Tào, mà là nhân vật nắm quyền sinh sát trong chuyện này, tự nhiên càng không dám có tâm khinh thị...

Dù vài ngày trước ông chủ Tào vừa bãi chức Ung Khâu lệnh của Ngô Lương ngay trước mặt nhiều sĩ tộc Trần Lưu, lúc đó lão cũng có mặt, nhưng một chức huyện lệnh nhỏ bé so với "Tướng quân", khoảng cách đúng là không biết bao nhiêu tầng lớp.

Đây e rằng là một đại lão giả heo ăn thịt hổ, tuyệt đối không được coi thường.

Lão đã ý thức được việc trước đây các sĩ tộc Trần Lưu cùng nhau đàn hặc Ngô Lương là một nước đi cực kỳ ngu xuẩn, may mà...

Điền gia không phải kẻ cầm đầu, Chu gia mới đúng, Ngô Lương nếu thực sự có tâm trả thù, cũng có kẻ cao hơn chống đỡ.

Tuy nhiên, trong lòng Điền Ông lúc này đã bắt đầu đánh trống ngực.

Lão cảm thấy sự tình chắc chắn không đơn giản như vậy, nếu chỉ là thịt thu mua từ tiệm nhà lão có vấn đề, chẳng qua chỉ là một câu nói là xong, ông chủ Tào hoàn toàn không cần phải huy sư động chúng như thế này... "Ân." Ngô Lương hài lòng gật đầu, nhưng không tiếp tục hỏi Điền Ông nữa mà nhìn về phía gã chưởng quỹ đầu trọc vừa bị Điền Ông tát một cái, mở miệng hỏi một câu không đâu vào đâu: "Vị huynh đệ này, ngươi đã nhìn rõ tình thế hiện tại chưa?" "Dạ?" Chưởng quỹ đầu trọc bị hỏi đến ngẩn người, ngây ra một lúc mới vội vàng chắp tay đáp: "Tiểu nhân ngu muội, chưa lĩnh hội được ý của

tướng quân, xin tướng quân chỉ rõ." "Vậy ta nói rõ hơn một chút, ngươi nghe cho kỹ, lô thịt đó không đơn giản chỉ là không ăn được, mà là đã xảy ra chuyện lớn, chuyện lớn liên quan đến nhân mạng." Ngô Lương nhìn vào mắt gã chưởng quỹ đầu trọc nói, "Cho nên, hiện tại cũng không chỉ là vấn đề bồi thường, không khéo là phải đầu rơi máu chảy đấy, Điền gia chủ không những không bảo vệ được ngươi, mà ngay cả ông ta và Điền gia hiện giờ cũng tự thân khó bảo toàn, lần này ta nói chắc đã đủ rõ rồi chứ?" "Bộp!" Nghe thấy vậy, gã chưởng quỹ đầu trọc trông khá vạm vỡ kia sợ đến mức mặt cắt không còn giọt máu, chân nhũn ra quỳ sụp xuống đất, khổ sở cầu xin: "Tướng quân minh giám, tiểu nhân có thể thề với trời, tiểu nhân tuyệt đối không động tay động chân gì vào lô thịt dê đó, đó là đồ gửi tới phủ Sứ quân, dù có mượn tiểu nhân mười cái... một trăm cái lá gan tiểu nhân cũng vạn lần không dám ạ." Ở phía bên kia. "..." Điền Ông và người nhà Điền gia cũng không khỏi rùng mình một cái.

Dẫu cho Điền Ông trước đó đã ý thức được sự việc không đơn giản như vậy, nhưng cũng tuyệt đối không ngờ tới lại nghiêm trọng như Ngô Lương nói, nghe ý của hắn, không chỉ lão có thể bị liên lụy, mà cả Điền gia cũng có khả năng sẽ gặp họa diệt môn.

Nhưng cho đến hiện tại, Ngô Lương vẫn chưa nói rõ sự việc cụ thể.

Điều này khiến bọn họ vừa mù mờ vừa càng thêm nơm nớp lo sợ. "Ta tin ngươi không có lá gan đó." Ngô Lương lại vỗ vỗ vai gã chưởng quỹ đầu trọc, cười nói: "Cho nên ta có thể cho ngươi một cơ hội thanh minh, chỉ cần ngươi thành thật khai báo tất cả những gì ngươi biết, ta tự nhiên sẽ bảo đảm ngươi không mất một sợi lông." "Tướng quân cứ việc hỏi, tiểu nhân nhất định biết gì nói nấy, tuyệt đối không dám có nửa điểm giấu giếm!" Chưởng quỹ đầu trọc nào dám nói nửa chữ không, vội vàng cảm ơn rối rít dập đầu. "Nhưng ở

đây đông người tạp loạn, để tránh ngươi chịu những can nhiễu không đáng có, ta quyết định thẩm vấn riêng ngươi, theo ta vào trong." Nói đoạn, Ngô Lương lại cố ý liếc nhìn Điền Ông và người nhà Điền gia đang có vẻ mặt căng thẳng, rồi mới quay người đi vào một căn phòng tối nằm phía sau khách đường. "..." Chưởng quỹ đầu trọc đã bị Ngô Lương dọa cho hồn xiêu phách lạc, vội vàng bò dậy lồm cồm chạy theo vào trong. "Đi, chúng ta cũng vào xem sao." Ông chủ Tào và Hí Chí Tài thấy vậy cũng dẫn theo hai tên hộ vệ thân tín theo sát phía sau. "Rầm!" Theo tiếng cửa phòng tối đóng lại, Điền Ông và người nhà Điền gia lại không kìm được run rẩy, từng người mặt mày còn trắng bệch hơn cả gã chưởng quỹ đầu trọc lúc nãy, vẻ căng thẳng hiện rõ trên mặt.

Trong phòng tối. "Ta hỏi ngươi, Điền Ông vừa rồi nói tiệm thịt của các ngươi lấy đồ kém giả làm đồ tốt, chuyện này là ý gì?" Ngô Lương đi thẳng vào vấn đề. "Hồi bẩm tướng quân, thời buổi này, người có thể ăn thịt đã ít đi nhiều, trong tiệm thịt thường có một số thịt tồn đọng lâu ngày, đôi khi thịt đã biến mùi hoặc sinh dòi, tiểu nhân sẽ dùng chút thủ đoạn để át mùi đi, hoặc là trừ dòi, dùng chút hương liệu và phẩm màu gia công lại rồi bán như thịt tươi." Chưởng quỹ đầu trọc vội vàng thành thật khai báo, "Nhưng loại thịt này ăn vào cùng lắm cũng chỉ khiến người ta đau bụng thôi, không chết người đâu ạ, vả lại loại thịt như vậy tiểu nhân chỉ bán cho những kẻ vô quyền vô thế, những kẻ đó dù có phát hiện ra manh mối tìm đến cửa, chỉ cần tiểu nhân và hỏa kế trong tiệm ra tay dạy dỗ một trận là xong, không gây ra sóng gió gì được.

Còn đối với những đại nhân vật như Sứ quân và tướng quân, cùng các sĩ tộc quen mặt trong thành, tiểu nhân tuyệt đối không bao giờ dám làm trò lấy đồ kém giả làm đồ tốt như vậy." "Nói như vậy, lô thịt dê Sứ quân mua lần này, ngươi không hề làm trò đó?" Ngô Lương lại

hỏi. "Không có!

Tiểu nhân thề với trời là tuyệt đối không có!

Những con dê đó đều là đích thân tiểu nhân đến chợ gia súc phía nam thành thu mua về, trong ngày mổ xong là sai người đưa ngay đến phủ Sứ quân, một khắc cũng không dám chậm trễ, tiểu nhân dù có gan bằng trời cũng tuyệt nhiên không dám động tay động chân vào thịt Sứ quân cần, tiểu nhân còn muốn sống mà!" Chưởng quỹ đầu trọc lắc đầu lia lịa, thành khẩn thề thốt. "Được rồi, ta lại hỏi ngươi, hai ngày gần đây có ai đến tiệm thịt hỏi về lô thịt này không?" Ngô Lương gật đầu, hỏi tiếp. "Có ạ." Chưởng quỹ đầu trọc nói, "Chiều tối hôm kia vị quân gia đã đặt lô thịt này tại tiệm thịt đã dẫn theo vài người tới, vị quân gia đó vào cửa chẳng nói chẳng rằng đã đẩy tiểu nhân và hỏa kế sang một bên, sau đó xách xô đổ nước dội hết một lượt lên thịt và gia súc trong tiệm, tiểu nhân không biết có chuyện gì, lại không dám kháng cự, chỉ đành cười bồi tiến lên hỏi thăm." "Vị quân gia đó cũng không đáp lời, chỉ đứng nhìn đống thịt và gia súc đó hồi lâu, dường như đang tìm kiếm thứ gì đó vậy." "Sau đó đợi đến khi nước trên thịt và gia súc khô hết, mới có một vị quân gia trẻ tuổi mà tiểu nhân chưa từng thấy mặt lên tiếng, lúc đó hỏi chính là những chuyện liên quan đến lô thịt này.

Tiểu nhân đã thành thật trả lời từng câu một, mấy vị quân gia đó cũng không làm khó tiểu nhân, lát sau liền cùng nhau rời đi." Nói đến đây, chưởng quỹ đầu trọc lại mếu máo cầu xin, "Tướng quân minh giám, lời tiểu nhân nói câu nào cũng là thật, tiểu nhân trên có mẹ già dưới có con thơ, tướng quân khai ân ạ." "..." Ông chủ Tào hơi động dung, dường như muốn mở miệng truy hỏi, bởi vì vị quân gia trẻ tuổi đó rất có khả năng là Tào Ngang.

Kết quả không đợi lão lên tiếng, Ngô Lương đã tiếp tục hỏi: "Vị quân gia trẻ tuổi mà ngươi nói lúc đó có phải mặc một bộ y phục màu

xám, thắt đai đen, đeo hai thanh bảo kiếm một dài một ngắn, trên đầu còn đội một dải luân cân màu xanh không?" "Đúng vậy!

Đúng vậy!

Vị quân gia đó khí độ bất phàm, trông tuyệt đối không phải quân gia bình thường." Chưởng quỹ đầu trọc liên tục gật đầu. "Minh công, đúng là y rồi." Ngô Lương quay đầu gật đầu xác nhận với ông chủ Tào, sau đó lại hỏi: "Vị quân gia trẻ tuổi đó đã hỏi ngươi những câu gì, và ngươi đã trả lời thế nào?" "Dạ." Chưởng quỹ đầu trọc lại vội vã nói, "Vị quân gia đó cũng nói lô thịt đó có vấn đề, nhưng lại không chịu nói rõ là vấn đề gì, chỉ bảo tiểu nhân đưa ra lời giải thích.

Tiểu nhân biết rõ số thịt đó không phải đồ kém, còn tưởng vị quân gia đó đến để tống tiền mình, thế là liền báo danh tính chủ nhân nhà mình ra, rồi lại kể rõ việc đích thân tiểu nhân giết mổ lô dê đó một lượt." "Vị quân gia đó nghe xong lại hỏi chi tiết lai lịch của lô dê này, yêu cầu tiểu nhân phải nói rõ lai lịch của từng con dê một." "Cái này tiểu nhân sao mà nói được, chỉ bảo y là số dê này đều thu mua từ chợ gia súc ở phía nam thành.

Sau đó vị quân gia đó không hỏi thêm gì nữa, cũng không truy cứu chuyện này nữa, cùng nhau rời đi." "Tiểu nhân lúc đó còn tưởng mấy vị quân gia đó là đến để tống tiền, chỉ là sau khi nghe danh tính chủ nhân nhà mình thì không dám làm càn, chuyện đến đó là chấm dứt, vì thế cũng không nghĩ nhiều, đâu có ngờ lô thịt này lại thực sự xảy ra chuyện lớn, thậm chí còn kinh động đến Sứ quân và tướng quân, tiểu nhân thực sự không biết tại sao lại như vậy ạ." Chợ gia súc phía nam thành?

Nghe đến đây, Ngô Lương đã đại khái đoán được hướng đi của Tào Ngang và Tào Bẩm, y nhất định sẽ đến đó để tiếp tục điều tra, nhưng rốt cuộc đã tra ra được gì, hiện giờ đang ở đâu thì chưa biết

được.

Chương 342

Cho nên, hiện tại muốn điều tra tung tích của Tào Ngang và Tào Bẩm, e rằng phải bắt đầu từ chợ gia súc phía nam thành.

Nhưng trước đó vẫn cần nắm bắt thêm nhiều tình huống, nếu không chợ gia súc phía nam thành chắc chắn không chỉ có một nhà buôn, mà thời buổi này, đứng sau những nhà buôn đó đa số đều có bối cảnh, nếu chỉ dùng thủ đoạn thông thường e rằng không thể làm chuẩn xác được, lại còn có khả năng đánh rắn động cỏ.

Nhỡ đâu kẻ thi thuật đoán được người mất tích là Tào Ngang và Tào Bẩm, nếu hai người hiện giờ vẫn còn sống, ngược lại sẽ lập tức rơi vào cảnh ngộ càng thêm nguy hiểm, giết người diệt khẩu hủy thi diệt tích chắc chắn là cách làm ổn thỏa nhất.

Trầm ngâm một lát như vậy.

Ngô Lương bỗng nhiên lại hỏi: "Ngươi đã nói không thể nêu rõ lai lịch của từng con dê, vậy thì lô dê này chắc chắn không phải thu mua từ một người duy nhất chứ?" "Tướng quân anh minh." Chưởng quỹ đầu trọc tiếp lời, "Trong đó phần lớn là mua từ ba tay buôn thường xuyên ở chợ, tiểu nhân thường xuyên giao dịch với họ, chỉ có mười mấy con là mua từ một tay buôn chưa từng thấy bao giờ.

Nếu không phải tên lái buôn này ra giá thấp hơn những nhà khác một chút, tiểu nhân chưa chắc đã mua dê của hắn...

Chuyện này tiểu nhân cũng đã thành thật nói cho vị quân gia trẻ tuổi kia biết, vị quân gia đó còn đặc biệt hỏi về diện mạo của tên lái buôn này." "Ồ?

Diện mạo thế nào?" Ngô Lương vội vàng hỏi.

Tên lái buôn chưa từng thấy mặt này chắc chắn là kẻ tình nghi lớn nhất hiện nay, Tào Ngang định nhiên cũng là sau khi hỏi ra manh mối này mới không truy vấn thêm nữa, rồi đi đến chợ gia súc. "Tên lái buôn đó mặt đầy râu quai nón, dài chừng một đốt ngón tay, mắt bên phải hình như bị mù, đeo một miếng che mắt bằng da, ngoài ra... tóc trông khá dày và đen, nhưng không hiểu sao lại không búi thành búi tóc mà dùng một mảnh vải quấn chặt lại.

Tiểu nhân chỉ nhìn thấy vài lọn tóc lộ ra sau gáy hắn, dựa vào đó mà đoán thôi, không dám chắc chắn.

Chi tiết này giờ tiểu nhân mới nhớ ra, lúc đó chưa nói với vị quân gia trẻ tuổi kia." Chưởng quỹ đầu trọc gãi gãi cái đầu hói của mình bùi ngùi nói, "Chỉ vì tiểu nhân thời trẻ cũng được mệnh danh là mỹ nam tử trong thôn, thế mà năm mười bảy tuổi bỗng nhiên bị rụng tóc, sau đó càng rụng càng nhiều, chưa đến hai mươi đã thành ra bộ dạng này, không những mất đi danh xưng mỹ nam tử mà còn thường xuyên bị người ta cười nhạo, vì thế mới khá để ý chuyện này...

Tướng quân đừng trách, là tiểu nhân nói nhiều rồi, tiểu nhân biết tội." "..." Ngô Lương bỗng thấy buồn cười, hóa ra không chỉ người đời sau mới coi trọng đường chân tóc, người thời này cũng có chấp niệm tương tự về mái tóc.

Tuy nhiên chưa đến hai mươi đã hói đầu thì e rằng là một loại bệnh...

Đương nhiên.

Chi tiết mà gã cung cấp cũng rất đáng chú ý, thời này người Hán không thích quấn khăn trùm đầu, bất kể nam nữ bần phú, chỉ cần tóc tai còn ổn thì bình thường sẽ không quấn tóc lại, điều này giống như cách làm của người Tây Vực, đương nhiên cũng có thể là một cách để che giấu thân phận. "Người này vóc dáng thế nào?" Ngô Lương lại

hỏi. "So với nam tử trưởng thành thì hơi gầy một chút, dáng người không cao lắm, đi đứng dưới chân nhẹ bẫng, lúc nói chuyện cũng hệt như vừa ăn phải cát vậy, vừa nhỏ vừa khàn, nghe rất khó chịu." Chưởng quỹ đầu trọc tiếp tục nói.

Một hình ảnh cực kỳ đặc trưng đã hiện ra trong não Ngô Lương.

Đừng nói đến những chi tiết phía sau, chỉ riêng bộ râu quai nón và miếng che mắt đó, chỉ cần người này còn ở chợ gia súc, thậm chí còn ở trong thành Trần Lưu thì rất khó để lẩn trốn. "Minh công, có thể phái người đi tìm rồi." Ngô Lương quay lại nói với ông chủ Tào, "Đến chợ gia súc hễ thấy người này, lập tức bắt giữ đưa về thẩm vấn, ngoài ra... phái thêm một số binh sĩ cải trang canh giữ ở chợ, giám sát các tay buôn khác, nếu phát hiện có biểu hiện gì bất thường cũng phải bắt ngay về, thà bắt lầm còn hơn bỏ sót." "Chí Tài, ngươi đi sắp xếp đi!" Ông chủ Tào gật đầu bảo Hí Chí Tài. "Nặc!" Hí Chí Tài vội vàng thoái lui để thực hiện.

Tuy nhiên Ngô Lương biết, cơ hội tìm thấy người này hiện tại thực ra cũng không lớn lắm, giống như hắn đã nghĩ trước đó, đây vốn là một vụ làm ăn một lần rồi thôi, nếu hắn là kẻ thi thuật, kiếm xong vố này chắc chắn sẽ lập tức đổi chỗ khác chứ không đợi sự việc bại lộ bị tìm đến tận cửa.

Chỉ là kẻ thi thuật này dường như còn có chút tư duy ngược.

Bởi vì khi Tào Ngang và Tào Bẩm đi thám thính chuyện này thì việc mua bán đã xong xuôi rồi, thế mà hai gã này vẫn mất tích, điều đó chứng tỏ kẻ thi thuật đó thế mà vẫn chưa lập tức rời đi sau khi làm xong vụ mua bán...

Rốt cuộc là nguyên nhân gì?

Hay là kẻ thi thuật rốt cuộc có ý đồ gì?

Vẫn khiến Ngô Lương cảm thấy bế tắc.

Đương nhiên.

Hắn cũng không hoàn toàn tin lời chưởng quỹ đầu trọc, cũng chưa loại trừ nghi ngờ đối với Điền Ông và người nhà Điền gia.

Vì thế. "Ngươi ở lại đây." Ngô Lương giữ gã chưởng quỹ đầu trọc lại trong mật thất, sau đó điều chỉnh biểu cảm, hằm hằm nét mặt cùng ông chủ Tào đi ra ngoài, vừa thấy Điền Ông liền cười lạnh nói: "Điền gia chủ, đúng là biết người biết mặt không biết lòng nha, ta cho ngươi cơ hội cuối cùng, hy vọng ngươi đừng đem tính mạng của cả nhà già trẻ Điền gia ra làm trò đùa." "?" Nghe lời này, Tào lão bản trước tiên là ngẩn người một chút.

Bất quá hắn rất nhanh liền minh bạch qua đây, Ngô Lương thực tế là đang lợi dụng tâm lý để dọa nạt Điền ông, thế là giây tiếp theo hắn cũng đem cái mặt vốn đã không mấy dễ nhìn sa sầm xuống, hướng về Điền ông ném tới một ánh mắt uy áp mười phần. "A?" Điền ông dường như lại bị lời của Ngô Lương dọa cho nhảy dựng, lại nhìn thấy ánh mắt tùy thời chuẩn bị động đao kia của Tào lão bản, dù tâm lý tố chất của hắn có tốt đến mấy, lúc này cũng là tâm đảm câu chiến, quai hàm run rẩy theo bản năng hỏi: "Sứ, Sứ quân, Ngô tướng quân, có phải tên chưởng quỹ hỗn trướng kia đã nói hươu nói vượn gì trước mặt các vị không?" "Ngươi nghĩ sao?" Ngô Lương không đáp mà hỏi ngược lại. "Sứ quân, Ngô tướng quân, các ngài chớ nghe tên hỗn trướng kia nói bậy bạ, tiểu nhân chưa từng làm chuyện gì có lỗi với Sứ quân, ngay cả lô dê Thành Dương này xảy ra vấn đề, tiểu nhân cũng là vừa mới nghe Ngô tướng quân nhắc tới mới biết, xin Sứ quân cùng Ngô tướng quân minh giám!" Sắc mặt Điền ông lo lắng, sợ hãi vội vàng lớn tiếng nói.

Bất quá hắn cũng không giống như tên chưởng quỹ đầu trọc kia

quỳ rạp xuống đất, triều Hán vốn không lưu hành quỳ lễ, dù có quỳ cũng chỉ quỳ Thiên tử và phụ mẫu, Điền ông vốn là sĩ tộc tự thị thậm cao, lại là nhất gia chi chủ, chưa đến mức vạn bất đắc dĩ đoạn nhiên sẽ không giống như bình dân bách tính tự tiện quỳ lạy. "Hừ!" Nghe lời này, Tào lão bản rất đúng lúc lạnh hừ một tiếng.

Ngô Lương trong lòng thầm khen sự phối hợp ăn ý của Tào lão bản, nhưng miệng lại âm dương quái khí nói: "Điền gia chủ quả nhiên là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ nha, ta có thể nói cho ông biết một chút, cái gì nên nói, cái gì không nên nói, chưởng quỹ tiệm thịt đều đã khai hết rồi, Điền gia chủ nếu định tiếp tục chống cự đến cùng, vậy ta cũng không hỏi nhiều nữa, bất quá lát nữa Điền gia chủ chớ nói ta không cho ông cơ hội." Trong lúc nói chuyện, Ngô Lương còn không ngừng đánh giá đám tộc nhân phía sau Điền ông, trong ánh mắt xen lẫn chút tàn nhẫn cùng trêu đùa, dường như đã nóng lòng muốn ra tay với bọn họ vậy. "……" Bị Ngô Lương nhìn như vậy, tộc nhân Điền gia nhất thời ai nấy đều sởn gai ốc, một loại cảm giác đại nạn sắp lâm đầu dâng lên trong lòng. "Oa ——!" Một đứa trẻ nhỏ tuổi đã bị dọa đến phát khóc, phu nhân bên cạnh vội vàng bịt miệng đứa bé lại, không ngừng dỗ dành.

Nhưng trên mặt vị phu nhân này cũng tràn đầy vẻ khẩn trương. "Ư hử ……" Một số thiếu nữ và phu nhân thì không nhịn được khẽ sụt sịt.

Thân là gia quyến sĩ tộc thời đại này, bọn họ tuy không nói là sống trong nhung lụa, nhưng cũng không giống người nghèo khổ phải lưu lạc khắp nơi, đâu đã từng chịu qua chuyện như thế này, tự nhiên là đã sợ hãi đến cực điểm. "Cái này ……" Bị Ngô Lương dọa như vậy, lại nghe thấy tiếng khóc của gia quyến, não bộ của Điền ông dường như ong ong vang dội, thân hình không tự chủ được mà hơi lảo đảo.

Hắn không xác định tên chưởng quỹ kia rốt cuộc đã nói gì với Ngô

Lương và Tào lão bản, nhưng lúc này hắn cũng không dám tiếp tục từ miệng Ngô Lương thăm dò hay ôm hy vọng may mắn gì nữa …… Cuối cùng. "Sứ quân, tiểu nhân tri thác rồi, khẩn cầu Sứ quân tha cho tiểu nhân một lần!" Điền ông cuối cùng cũng không chống đỡ nổi nữa, buông bỏ thân phận "phịch" một tiếng quỳ xuống trước mặt Tào lão bản, phục trên mặt đất khổ sở ai cầu.

Người này quả nhiên có vấn đề?

Ngô Lương nhất thời tinh thần chấn động.

Tào lão bản cũng lập tức nhíu mày, trầm giọng quát: "Ta muốn nghe ngươi chính miệng nói ra!" "Tiểu nhân không nên ở sau lưng nghị luận Sứ quân, càng không nên ở sau lưng phỉ báng Sứ quân." Điền ông không dám ngẩng đầu lên, chỉ phục trên mặt đất giọng khàn khàn nói: "Tiểu nhân từng vọng ngôn Sứ quân không khác gì cường đạo, một Điển nông Đô úy bổng lộc năm chưa đầy hai trăm thạch mà dám thu một vạn thạch lương thực, thật là không biết điều …… thực ra tiểu nhân lúc đó chỉ là tùy miệng oán hận mấy câu, trong lòng thực sự vẫn cực kỳ tôn kính Sứ quân, xin Sứ quân thứ tội!" "……" Sắc mặt Tào lão bản hơi biến đổi.

Đây rõ ràng không phải đáp án mà Tào lão bản và Ngô Lương muốn nghe, bọn họ hiện tại quan tâm hơn là chuyện của Tào Ngang và Tào Bẩm, cũng có thể nói là chuyện liên quan đến "Yểm muội thuật".

Bất quá, đây cũng coi như là một thu hoạch ngoài ý muốn, chỉ là Tào lão bản hiện tại không có tâm trí xử lý loại chuyện nhỏ này. "Còn nữa!" Ngô Lương quả đoạn tiếp tục lừa gạt. "Không còn nữa, thực sự một chút cũng không còn nữa!" Điền ông lần này không còn do dự hay trì nghi, lắc đầu liên tục nói: "Tiểu nhân trước đây với Sứ quân không hề có ân oán, ngay cả khi Trương Mạc dẫn đầu phản bạn Sứ quân, tiểu nhân cũng không hề ủng hộ hắn, càng chưa từng nghị luận

qua Sứ quân, chỉ có lần này nhất thời sướng miệng nói những lời không nên nói, thực sự không còn gì nữa Sứ quân, tiểu nhân nguyện lấy đầu trên cổ đảm bảo!" "Vẫn không chịu nói phải không?" Ngô Lương vẫn không buông tha, quay đầu lại chắp tay với Tào lão bản nói: "Sứ quân, kẻ này ngoan cố khư khư, xin Sứ quân quyết đoán." "Sứ quân, tiểu nhân thực sự chỉ có lần này, thời gian khác tuyệt đối không mạo phạm Sứ quân, cũng chưa từng làm chuyện gì thương thiên hại lý, xin Sứ quân minh đoạn nha!" Thấy "cái chết cận kề", Điền ông vội vàng lớn tiếng cầu xin, mắt cũng đã đỏ lên, nhưng vẫn không nói ra được thứ gì có giá trị. "Người đâu!" Tào lão bản cũng biết ý tứ của Ngô Lương là đã hỏa hầu đủ rồi, cuối cùng không còn phí lời với Điền ông nữa, đại thanh quát: "Đem Điền ông cùng tộc nhân đi xuống trông coi cẩn thận!" "Nặc!" Một đội binh sĩ nghe lệnh xông vào.

Chẳng hề để ý đến tiếng khóc lóc om sòm của Điền ông và tộc nhân Điền gia, đẩy tới ép buộc đem bọn họ đi, trong khách đường cuối cùng cũng khôi phục sự yên tĩnh. "Hữu Tài ……" Thấy trên người Điền ông không thu được manh mối hữu dụng nào, Tào lão bản cuối cùng lại lộ ra vẻ tiêu cấp, nhìn về phía Ngô Lương. "Sứ quân chờ một chút." Ngô Lương hành lễ với Tào lão bản, quay đầu lại đi vào trong phòng tối, đối với tên chưởng quỹ đầu trọc đã khai báo trước đó quát lệ: "Ngươi lại dám có điều giấu giếm ta, Điền ông đã khai báo toàn bộ rõ ràng rồi, ta cho ngươi cơ hội cuối cùng, sống hay chết tự ngươi quyết định!" …… Theo tên chưởng quỹ đầu trọc thân hình mềm nhũn, tiểu cả ra đất bị kéo ra khỏi phòng tối.

Cuộc thẩm vấn của Ngô Lương cuối cùng đã kết thúc.

Ngoài những tình huống mà tên chưởng quỹ này đã khai báo trước đó, sự dọa dẫm của Ngô Lương không thu được thêm manh mối nào khác. "Sứ quân, tình thế lúc này chỉ có thể kiên nhẫn đợi tin tức của

Hí Tư mã thôi, nếu có thể tìm được gã bán dê kia, liền có khả năng tìm được Trường công tử và An Dân huynh." Ngô Lương rũ mắt nói với Tào lão bản, "Còn có Trình Thái thú, ông ấy hiện đang dẫn người lục soát toàn thành, nếu Trường công tử và An Dân huynh còn ở trong thành, vẫn có khả năng lớn được tìm thấy, xin Sứ quân chớ quá lo lắng, ta cũng sẽ lập tức dẫn theo ít nhân thủ đến chợ gia súc tra xét, tận lực đem Trường công tử và An Dân huynh trở về." Tào lão bản thở dài một hơi dài, lại giống như rút hết thọ nguyên vậy, khuôn mặt vốn dĩ trông rất có tinh thần nháy mắt trở nên đồi bại đi nhiều, thắt lưng cũng theo đó khom xuống, trông già đi ít nhất mười mấy tuổi.

Hắn nhìn Ngô Lương với ánh mắt mệt mỏi, giọng nói khàn khàn: "Hữu Tài, ngươi có biết Tử Tu đối với ta mà nói có ý nghĩa gì không?" "……" Ngô Lương không nói gì, chỉ tĩnh lặng lắng nghe, hắn nghe ra được Tào lão bản hiện tại không phải đang hỏi mình, mà là đang tự thuật. "Ta đặt kỳ vọng rất lớn vào nó, từ nhỏ đến lớn đều có mục đích bồi dưỡng nó, nó cũng chưa từng làm ta thất vọng …… cơ nghiệp ta đánh hạ hôm nay, có một ngày sẽ truyền lại cho nó." Tào lão bản quả nhiên tự mình tiếp tục nói: "Nó hôm nay nếu có sơ sót gì, chính là tổn thất lớn nhất đời ta, ta đã không còn tâm lực để bồi dưỡng thêm một Tử Tu thứ hai nữa.

Vì vậy hôm nay bất luận là ai, bất kể dùng thủ đoạn gì, chỉ cần có thể đem Tử Tu bình an trở về cho ta, kẻ đó chính là ân nhân mà Tào gia ta đời đời cảm niệm." Nói đến đây.

Tào lão bản dường như không muốn nói thêm gì nữa, lại dường như biết hiện tại không phải lúc trì hoãn thời gian, cuối cùng phẩy tay với Ngô Lương: "Đi đi, ta chờ tin tốt của ngươi ……" "Nặc!" Ngô Lương chắp tay đáp một tiếng, xoay người đi ra ngoài.

Khi đi ra, Ngô Lương vẫn còn đang suy đoán những lời Tào lão bản vừa nói.

Hắn tuy không rõ trong lịch sử khi Tào Ngang chết tại Uyển Thành đã gây ra đả kích lớn thế nào cho Tào lão bản, nhưng sự việc lần này lại thể hiện rõ trọng lượng của Tào Ngang trong lòng Tào lão bản.

Đương nhiên, đồng thời cũng thể hiện trọng lượng của Ngô Lương hiện tại đối với Tào lão bản.

Đây coi như là một lần giao tâm khá sâu sắc, ít nhất trong nhận thức của Ngô Lương, người ở vị trí như Tào lão bản, nếu đối với ai nói rõ ứng cử viên "lập tự" (lập người kế vị), thì người đó đã thực sự tiến vào trung tâm quyền lực, hơn nữa là quyền thần thân tín nhất rồi.

Điều này tương đương với việc chỉ cho hắn một con đường sáng.

Sau này hắn căn bản không cần giống như những thần tử khác phải lựa chọn đứng đội, kiên định bất di hỗ trợ Tào Ngang là đoạn nhiên không sai được, đối với một thần tử mà nói, đây không nghi ngờ gì chính là phần thưởng lớn nhất.

Bất quá suy nghĩ của Tào lão bản thực sự đơn thuần như vậy sao?

Cũng không hẳn.

Nếu lần này Tào Ngang thực sự không tìm thấy, lời này của Tào lão bản cũng sẽ biến thành lời nói suông.

Từ một phương diện nào đó, đây cũng là đang gây sức ép lên Ngô Lương, tương đương với việc bảo hắn rằng, hiện tại hắn tìm lại Tào Ngang không chỉ vì Tào lão bản, mà còn vì chính hắn.

Vì lợi ích của bản thân, mỗi một người đều nhất định sẽ dốc toàn lực.

Nhân thế đây cũng có thể là thuật ngự người của Tào lão bản.

Bởi vì dính dáng đến duyên cớ của "Yểm muội thuật", Tào lão bản hiện tại hiển nhiên cũng đã coi Ngô Lương - một "nhân sĩ chuyên

nghiệp" là hy vọng lớn nhất, hắn cần Ngô Lương dốc toàn lực vì việc này, cho nên chủ động đưa cho Ngô Lương một số mồi nhử cực kỳ mê hoặc theo cách nhìn của hắn.

Tiếc rằng, hắn nhìn lầm Ngô Lương rồi.

Ngô Lương tuy sẽ dốc toàn lực, nhưng lại không phải vì "mồi nhử" mà Tào lão bản đưa.

Chương 343

So với Tào Ngang, hắn quan tâm đến an nguy của Tào Bẩm hơn.

Ngoài ra, nếu hắn có thể thuận tay cứu lấy một số người vô tội, cũng sẽ ra tay thực hiện …… hắn có thể tưởng tượng, nếu Tào Ngang lần này thực sự vì chuyện này mà mất mạng lại không tìm thấy hung thủ, thì với tính cách của Tào lão bản, Trần Lưu tám phần sẽ có một đám người vô tội phải chôn cùng.

Điền gia.

Đám môi giới ở chợ gia súc thậm chí là bách tính.

Trong lịch sử Tào lão bản vì báo thù cho cha mà công đánh Từ Châu có thể hạ lệnh đồ thành, vậy thì Điền gia, đám môi giới, thậm chí bách tính liên quan chút ít đến chuyện này, e rằng cũng sẽ bị liên lụy.

Hắn có thể nhìn ra được.

Điền gia xác suất lớn là không liên quan đến chuyện này, hắn tuy đối với sĩ tộc không có mấy hảo cảm, nhưng cũng không muốn nhìn bọn họ chết oan rồi vỗ tay khen hay.

Đám môi giới và bách tính thường trú ở chợ gia súc càng không thể làm ra chuyện này, bọn họ thuộc loại nhóm người chạy được hòa thượng không chạy được miếu, nếu vì chuyện này mà bị liên lụy thì càng oan uổng.

Ngoài chuyện đó ra.

Còn có "Yểm muội thuật".

Thú thực, Ngô Lương thực ra không có mấy hứng thú với "Yểm muội thuật", bất quá hắn cũng không hy vọng "Yểm muội thuật" rơi

vào tay Tào lão bản hay Tào Ngang.

Hắn hoàn toàn có thể tưởng tượng được sau khi bọn họ có được "Yểm muội thuật" sẽ làm những gì.

Thời đại này chết người đã là chuyện thường như cơm bữa, trước khi thiên hạ thống nhất, Ngô Lương biết mình vô lực ngăn cản, nhưng chết trận, chết đói và chết dưới sự hành hạ của "Yểm muội thuật" vẫn có sự khác biệt rất lớn.

Ngô Lương có thể đem "Lâm trùng lữ công xa", "Tam cung sàng nỗ", "Hào kiều" …… cùng các loại khí giới chiến tranh dùng để giết người này giao cho Tào lão bản, trợ giúp hắn sớm ngày thống nhất thiên hạ, kết thúc cục diện chinh chiến liên miên này, nhưng chỉ cần có thể, hắn vẫn sẽ tận lực ngăn cản hắn đạt được "Yểm muội thuật". …… Khi Ngô Lương triệu tập nhóm nòng cốt Phường Nhân Quân từ nơi đóng quân ở Ung Khâu đến, Tào phủ đã truyền tới tin tức.

Hí Chí Tài đích thân dẫn người tới chợ gia súc tìm người nhưng không đạt được kết quả dự kiến.

Hắn không tìm thấy gã bán dê có đặc điểm tiên minh kia, sai người cải trang thăm dò trong chợ, cũng thực sự chứng thực lời khai của tên chưởng quỹ đầu trọc: Mấy ngày trước trong chợ đúng là có một người như vậy, bất quá bán xong lô dê đó liền rời đi, từ đó không thấy xuất hiện lại.

Ngoài ra.

Đám môi giới trong chợ còn chứng thực, đúng là có mấy vị quân gia nghi là Tào Ngang và Tào Bẩm từng tới chợ, thời gian chính là khoảng nửa canh giờ sau khi bọn họ gặp chưởng quỹ tiệm thịt.

Khi đó trời đã bắt đầu tối, chợ gia súc cũng sắp đóng cửa rồi.

Về phần phía Trình Dục.

Công tác lục soát vẫn đang tiếp tục, khối lượng công việc này không nhỏ, trong thời gian ngắn ứng là không thể kết thúc, bất quá hiện tại vẫn chưa thu hoạch được gì, thậm chí đến một tia manh mối cũng không có. "Công tử, chuyện này e rằng không dễ làm nha, nếu cuối cùng làm không thành, nếu Trường công tử …… Sứ quân sẽ không trách tội cả chúng ta luôn chứ?" Vu Cát trái lại rất thực tế, ngay lập tức nghĩ tới tình cảnh của Phường Nhân Quân. "Tận lực mà làm thôi, chuyện còn lại có ta gánh vác." Ngô Lương không cho là đúng nói. "Nhưng mà …… nơi nên tra đều đã bị người ta tra qua rồi, người nên hỏi cũng đều đã bị người ta hỏi qua rồi, chúng ta hiện tại phải bắt đầu tra từ đâu đây?" Vu Cát lại nhăn cái mặt già nua hỏi. "Chỗ không có gì thì bắt đầu từ đó, trước tiên tới chợ gia súc." Ngô Lương dẫn đầu đi phía trước.

Với tình hình hiện tại, manh mối cơ bản đã bị đứt đoạn toàn bộ.

Tình huống duy nhất có thể xác định là, đêm hôm kia chính là lúc Tào Ngang và Tào Bẩm mất tích, hộ vệ Tào phủ xác định đêm đó Tào Ngang và Tào Bẩm không quay về Tào phủ, bọn họ còn tưởng rằng hai gã này ở lại nơi đóng quân Phường Nhân Quân uống rượu, vì vậy cũng không có ai hỏi han.

Nhưng vấn đề là.

Theo lời đám môi giới ở chợ gia súc, Tào Ngang và Tào Bẩm hôm đó tới chợ cũng không tìm thấy gã bán dê kỳ quái kia, sau đó liền hậm hực rời đi, từ đó mất đi tung tích.

Đây chính là vấn đề cổ quái nhất.

Chẳng lẽ bọn họ trên đường rời đi lại cơ duyên xảo hợp gặp được mục tiêu hay sao?

Nếu là như vậy, đoạn đường từ chợ gia súc tới Tào phủ nên là trọng điểm điều tra …… Không bao lâu, một nhóm người đã tới chợ

gia súc.

Ngô Lương không tiến vào trong chợ tra xét, cũng không tìm đám môi giới trong chợ hỏi han tình hình.

Bởi vì Hí Chí Tài đã dẫn người tới tra xét qua rồi, Ngô Lương cảm thấy với năng lực của Hí Chí Tài định nhiên sẽ không có sơ sót gì, vì vậy hắn dù có tra lại một biến phỏng chừng cũng không thu được thêm tin tức gì.

Cho nên khi tới cửa chợ gia súc, hắn liền xoay người lại, quay lưng về phía chợ nhìn về hướng phủ của Tào lão bản. "Từ chỗ này quay về phủ Sứ quân, tổng cộng có mấy con đường có thể đi?" Ngô Lương quay đầu hỏi Điển Vi.

Điển Vi chính là người Trần Lưu, không những từ nhỏ đã sinh hoạt ở đây, còn từng phục dịch trong quân thủ thành Trần Lưu một thời gian dài, tự nhiên là nắm rõ tình hình trong thành như lòng bàn tay. "Ba con đường." Điển Vi chính sắc đáp, "Một con đường là đại đạo, bất quá lộ trình hơi xa một chút, hai con đường còn lại tuy cần xuyên qua một số ngõ hẻm chật hẹp, nhưng lộ trình hơi gần hơn một chút …… thực ra cũng không chênh lệch bao nhiêu, từ đây tới phủ Sứ quân tổng cộng cũng chỉ có lộ trình ba bốn dặm đường, dù có gần hơn cũng không gần được bao nhiêu." "Ân." Ngô Lương gật đầu, trầm ngâm tiếp tục nói: "Tào Ngang và Tào Bẩm rời khỏi chợ gia súc lúc đã là giờ Tuất (7 giờ tối), sau khi sang xuân ngày đã dài ra, tới giờ Tuất vẫn chưa tối hẳn, các ngươi cảm thấy lúc này Tào Ngang và Tào Bẩm nếu không về phủ, sẽ đi nơi nào?" "Tiệm ăn chăng?" Dương Vạn Lý tiếp lời nói, "Hai người họ không dùng cơm tại nơi đóng quân Phường Nhân Quân, tiếp đó thời gian tới tiệm thịt và chợ gia súc lại khá gấp gáp, tính ra chắc là chưa nghỉ ngơi giữa đường, càng không có thời gian dùng cơm, tới lúc này e rằng đã đói đến mức bụng dán vào lưng rồi, nếu là ta, nhất định phải tìm nơi nào đó lót bụng cái đã."

"Không sai, hơn nữa theo ta được biết, Tào Bẩm là người cực kỳ ham hố vật trong chén (uống rượu)." Ngô Lương lần nữa gật đầu, "Hắn ở chỗ ta không được uống rượu, e rằng đã sớm không nhịn được con sâu rượu trong bụng, nhưng ở trước mặt Sứ quân lại không dám thoải mái thống ẩm, vì vậy ta đoán hắn cực kỳ có khả năng lôi kéo Tào Ngang đi dùng cơm ở ngoài, như vậy mới có thể vỗ về con sâu rượu trong bụng được." "Ý của công tử là ……" Mọi người nhất thời tinh thần chấn động, lời của Ngô Lương không nghi ngờ gì đã mở ra một hướng điều tra hoàn toàn mới. "Điển Vi, ngươi có biết trên ba con đường này có tổng cộng bao nhiêu chỗ có thể uống rượu không?" Ngô Lương lại hỏi Điển Vi. "Nếu như không nhớ nhầm, ứng là có tổng cộng bốn chỗ, trong đó có hai tửu tứ, còn có hai tửu gia mà bách tính tầm thường chỉ dám nhìn từ bên ngoài, toàn bộ đều nằm trên đại đạo." Điển Vi hồi ức một chút rồi nói. "Tốt, chúng ta liền bắt đầu tra từ những chỗ này." Ngô Lương đã sải bước đi phía trước.

Thực ra hắn hiện tại cũng không có mười phần lòng tin, chỉ có thể coi là làm theo phán đoán của mình, tận nhân sự thính thiên mệnh.

Dù sao thời đại này không giống hậu thế có hệ thống giám sát khắp nơi, căn bản là không thể xác định vị trí cụ thể cuối cùng mất đi tung tích của Tào Ngang và Tào Bẩm, chỉ có thể dựa trên tin tức hiện có để thu hẹp phạm vi tìm kiếm hết mức có thể, sau đó lại thông qua việc suy diễn để phân tích tình huống lúc đó, từng bước điều tra thu thập chứng cứ. …… Không lâu sau.

Ngô Lương và những người khác đã tới cửa tửu gia đầu tiên mà bách tính tầm thường chỉ dám nhìn từ bên ngoài.

Đây là một tòa lầu gác tổng cộng hai tầng, kết cấu chủ yếu là gỗ, ở giữa sử dụng một số gạch đá làm vật liệu lấp đầy, cửa treo một bức biển chữ vàng, trên viết ba chữ lớn "Vọng Nguyệt Lâu".

Mặc dù giới khảo cổ hậu thế từng phát hiện một mô hình kiến trúc bằng đồng cao nhất bảy tầng, ngoài ra còn có một lượng lớn mô hình kiến trúc bằng đồng hai tầng, từ đó chứng thực triều Hán đã xuất hiện lầu phòng.

Nhưng theo những gì Ngô Lương thấy khi sinh hoạt ở Đông Kinh mạt niên bấy lâu nay, thực ra lầu phòng ở dân gian triều Hán vẫn khá hiếm gặp, ngay cả nhiều đại hộ nhân gia xây nhà, thông thường sử dụng cũng là phương thức kiến trúc hợp viện nhiều lớp, chú trọng vào diện tích kiến trúc chứ không phải độ cao kiến trúc.

Vì vậy tòa lầu gác hai tầng này đứng giữa những kiến trúc đơn tầng xung quanh trông đã như hạc giữa bầy gà, cũng không làm nhục ba chữ "Vọng Nguyệt Lâu".

Trước cửa "Vọng Nguyệt Lâu" đang có hai gia nhân đứng đó, thấy bọn người Ngô Lương đi tới, lại thấy bọn họ không phải lưu dân rách rưới, tự nhiên là vội vàng tươi cười chào đón: "Kiến quá mấy vị khách quan, khách quan có phải muốn đặt tiệc không?" Thời đại này tới loại tửu gia khá cao cấp này mời khách ăn cơm, không giống hậu thế bày một bàn rượu ngon thức ăn tốt, tân khách vây quanh bàn ăn uống là được.

Mà là đồng dạng cần bao một gian phòng riêng, các tân khách mỗi người trước mặt bày một chiếc án kỷ, mỗi án kỷ đều bày món ăn và mỹ tửu giống nhau, mọi người tự ăn của mình, tự uống của mình, tửu gia tự có gia nhân đứng bên hầu hạ, vì vậy cũng gọi là "trí tịch" (đặt tiệc).

Nếu muốn mấy người bạn bè vây lại một chỗ, bá vai bá cổ uống rượu ăn thịt, thì phải tới những tửu tứ hơi thấp cấp hơn một chút.

Ở đó mới có những án kỷ khá lớn cung cấp cho nhiều người ngồi lại cùng nhau ăn uống.

Lần trước Ngô Lương cùng Điển Vi, Dương Vạn Lý và Bạch Tinh Tinh tới tiệm rượu ở Quyên Thành chính là tửu tứ, bất quá dù tửu tứ có thấp cấp hơn tửu gia một chút, cũng đồng dạng không phải bách tính phổ thông có thể đi nổi, nói thế này đi, thời đại này tuyệt đại đa số bách tính phổ thông căn bản là không uống nổi rượu cũng không ăn nổi thịt, vì vậy tới tửu tứ đa phần là một số hàn môn sĩ tộc hoặc là các công tử nhỏ tuổi trong sĩ tộc, có người thì bị hạn chế về tiền bạc, có người thì đơn thuần là thích không khí náo nhiệt không cần tuân theo quy củ này, giống như hậu thế nhiều người rõ ràng nhà có máy tính, cũng vẫn nhiệt tình cùng bạn bè tới tiệm internet vậy. "Không sai, đúng là muốn đặt tiệc." Ngô Lương gật đầu, cười hỏi, "Chỉ là không biết 'Vọng Nguyệt Lâu' của các ngươi thông thường mở đến giờ nào?" "Mấy ngày gần đây Sứ quân tới Trần Lưu làm việc, quận phủ Trần Lưu đã hạ lệnh cấm, sau giờ Tuất Chính (8 giờ tối) liền không cho phép ai đi lại trên phố nữa, vì vậy khách quan nếu muốn đặt tiệc, cũng không thể quá giờ Tuất Chính, nếu không khách quan e là không tiện đi lại, chúng ta cũng không biết giải trình thế nào với quận phủ." Một tên gia nhân chắp tay nói với Ngô Lương.

Ngô Lương đây là lần đầu nghe nói về việc lệnh giới nghiêm ở Trần Lưu, thế là hắn lại hạ thấp giọng hỏi nhỏ: "Chẳng lẽ không có cách nào khác?

Ta muốn cùng mấy người bạn thân uống thâu đêm." "Khách quan, không phải chúng ta không chịu, mà là Trình Thái thú đích thân hạ tử lệnh, chúng ta nếu vi phạm lệnh cấm chính là phạm tội giữa lúc căng thẳng, nhất định phải chịu Thái thú trách tội nha." Tên gia nhân kia không hề lỏng miệng, cười bồi nói, "Bất quá nghe nói Sứ quân mấy ngày này liền rời đi, hay là khách quan đổi ngày khác hãy tới?" "Ngươi đừng lừa ta!" Ngô Lương lại sầm mặt xuống, tiếp đó nói, "Ta sao nghe nói hôm kia 'Vọng Nguyệt Lâu' các ngươi vẫn kinh doanh tới giờ

Tý (11 giờ đêm), bên trong đèn đuốc sáng trưng náo nhiệt lắm mà?" "Khách quan định nhiên là nghe lầm rồi!" Tên gia nhân kia nghe xong ngẩn ra, lập tức nói tiếp, "Hôm kia trừ buổi trưa có một ít khách đến, buổi chiều cho đến lúc mặt trời lặn cũng không thấy có người tới nữa, tới giờ Tuất chưởng quỹ nhà ta thấy dù có người tới cũng không làm ăn gì được nữa, liền sớm sai chúng ta đóng cửa nghỉ ngơi rồi, sao có thể kinh doanh tới giờ Tý được?

Nếu không tin, khách quan có thể đi hỏi các hộ kinh doanh lân cận." "Hóa ra là thế ……" Ngô Lương hơi gật đầu, lời nói tới đây, hắn đã có được đáp án mình muốn.

Tào Ngang và Tào Bẩm xác suất lớn không tới tửu gia này, bọn họ giờ Dậu mới rời khỏi chợ gia súc, tới đây sớm nhất cũng phải khoảng giờ Dậu nhất khắc (6 giờ 15 tối), mà lúc đó tửu gia này đã đóng cửa rồi, sao có thể tiếp đãi bọn họ?

Bất quá hắn cũng từ miệng tên gia nhân này có được một tin tức quan trọng mà trước đó đã bỏ lỡ —— lệnh giới nghiêm.

Thời gian giới nghiêm gần đây của thành Trần Lưu là "giờ Tuất Chính".

Mà Tào Ngang và Tào Bẩm rời khỏi chợ gia súc vào "giờ Tuất", vậy nếu bọn họ muốn ăn cơm uống rượu, thì chỉ còn lại nửa canh giờ nữa thôi, cộng thêm thời gian đi trên đường, dù có tới tửu tứ lên món nhanh nhất, thời gian cũng cực kỳ khẩn trương.

Càng huống hồ để đối phó với lệnh giới nghiêm, các tửu tứ và tửu gia này tất nhiên sẽ chọn kết thúc kinh doanh sớm, để lại cho khách một chút thời gian về nhà, cũng để lại cho mình một chút thời gian dọn dẹp đóng cửa.

Cho nên.

Tào Ngang và Tào Bẩm dù có thực sự muốn tìm nơi uống rượu như Ngô Lương nghĩ, e rằng những tửu tứ và tửu gia này cũng không có cách nào tiếp đãi bọn họ.

Dù sao, loại tửu gia quy mô như "Vọng Nguyệt Lâu" tất phải do một sĩ tộc có bối cảnh nào đó ở Trần Lưu mở ra.

Ngay cả "Vọng Nguyệt Lâu" cũng không dám vi phạm lệnh giới nghiêm, vậy thì các tửu tứ và tửu gia khác xác suất lớn cũng không dám vi phạm …… Như vậy.

Ngô Lương bỗng nhiên nghĩ mình có phải đã suy diễn sai hướng hay không, chẳng lẽ hai người này căn bản không đi ăn cơm uống rượu, mà là trên đường quay về gặp phải tình huống ngoài dự liệu khác?

Giống như sự kiện xác suất nhỏ mà hắn đã tạm thời gác lại trước đó —— thực sự trên đường tình cờ gặp kẻ thi thuật?

Nhưng chuyện này cũng không hợp lý.

Ngô Lương trước đó đã đặc biệt tìm hiểu kỹ chi tiết về "Yểm muội thuật" từ Vu Cát, theo Vu Cát nói, thi triển "Yểm muội thuật" chủ yếu dựa vào một loại tà dược lợi hại không rõ tên, chỉ khi lừa người ta uống loại tà dược này mới có thể sinh hiệu lực.

Nếu là như vậy, trong tình huống tình cờ gặp gỡ Tào Ngang và Tào Bẩm tất nhiên rất khó trúng chiêu.

Hơn nữa hai người bọn họ vốn dĩ sở hữu chiến lực không tồi, bên cạnh còn mang theo mấy tên tinh binh cũng không kém, nếu kẻ thi thuật muốn sử dụng võ lực với bọn họ, cũng cực khó đạt được hiệu quả, càng không thể nào im hơi lặng tiếng như vậy.

Điều này càng khiến Ngô Lương nghĩ không thông.

Giây phút này, đầu Ngô Lương to ra, tất cả manh mối dường như

lại bị đứt đoạn toàn bộ. "Thật là mất hứng, chẳng lẽ trong thành Trần Lưu không có lấy một nơi có thể uống rượu thâu đêm sao?" Ngô Lương dường như có chút không cam lòng, lại cố ý nói trước mặt hai tên gia nhân. "Khách quan, thực ra cũng không phải hoàn toàn không có ……" Một tên gia nhân trong đó lại đột nhiên hạ thấp giọng, nhìn chằm chằm vào mấy túi vải nhỏ phồng căng treo bên hông Ngô Lương, nháy mắt ra hiệu nói.

Hắn hiển nhiên coi Ngô Lương là công tử ca từ nơi khác tới, dù sao nếu là công tử ca trong thành Trần Lưu, đoạn nhiên sẽ không hỏi những câu hỏi như vậy, bọn họ cũng sẽ không phải không biết tên.

Cũng chính vì thế.

Tên gia nhân này mới dám đòi hỏi trắng trợn như vậy, một là cậy Ngô Lương chân ướt chân ráo tới đây, hai là thực ra cũng dựa vào thế lực của chủ nhân đứng sau tửu gia này mà cáo mượn oai hùm.

Chương 344

"Tên hỗn trướng ngươi!" Thấy tên gia nhân này dám vô lễ với Ngô Lương như vậy, Điển Vi sao chịu để yên, mắt trợn lên định lên tiếng thu xếp hắn, Dương Vạn Lý cũng đã xắn tay áo lên. "Muốn nghe chi tiết." Ngô Lương lại đã ngăn trước mặt hai người, sau đó nháy mắt với Vu Cát.

Vu Cát hiểu ý, nhưng cũng không tình nguyện móc từ trên người ra hai mẩu vàng nhỏ nặng khoảng một tiền ném vào lòng hai tên gia nhân. "Đa, đa tạ khách quan, khách quan quả nhiên không phải người tục!" Hai tên gia nhân bình thường đoạn nhiên chưa từng nhận được phần thưởng như vậy, nhất thời hỷ xuất vọng ngoại, liên tục nói, "Không giấu gì khách quan, nếu ngài thực sự muốn tìm nơi uống rượu thâu đêm, ta lại biết một nơi tốt, khách quan chỉ cần dọc theo con phố này đi tiếp về hướng đông khoảng một dặm đường, ở đó có một tòa đại trạch gọi là 'Phẩm Hương Các', bên trong không những có thể uống thâu đêm, còn có những cô nương trẻ tuổi xinh đẹp để hưởng dụng, khách quan muốn chơi thế nào nhất định cũng có thể thỏa mãn." "Ồ?

Đó không phải là Chương Đài (kỹ viện) sao?" Ngô Lương đã hiểu rõ bản chất của "Phẩm Hương Các". "Chính là Chương Đài." Hai tên gia nhân hí hửng giấu vàng vào lòng, gật đầu cười nói. "Vậy Chương Đài đó không sợ vi phạm lệnh giới nghiêm sao?" Ngô Lương lại hỏi. "Khi tới giờ giới nghiêm, Chương Đài cũng phải đóng cửa, bất quá khách tới đó tìm hoa vấn liễu đều là để qua đêm, tới lúc đó đại môn đóng chặt không ai ra vào, tự nhiên cũng không can hệ tới lệnh giới nghiêm nữa." Một tên gia nhân với vẻ mặt bỉ ổi nói, "Những năm qua Trần Lưu không biết đã giới nghiêm bao nhiêu lần, mỗi khi tới lúc

này, nơi đó liền trở thành nơi chơi bời duy nhất trong thành vào ban đêm, làm ăn trái lại rất hỏa nhiệt, khách quan nếu muốn tới thì phải tranh thủ, tới muộn e là không còn chỗ đâu." "Đa tạ chỉ điểm." Ngô Lương trầm ngâm bái biệt hai tên gia nhân.

Chẳng lẽ Tào Ngang và Tào Bẩm quả thực đã tới Chương Đài có tên "Phẩm Hương Các" này?

Khả năng này cũng không phải không có.

Trước đó Tào phủ vốn ở Trần Lưu, vì vậy mọi thứ trong thành đối với hai gã này không hề xa lạ chút nào, "Phẩm Hương Các" này tự nhiên cũng không ngoại lệ, tưởng chừng không cần nghe ngóng cũng có thể trực tiếp tìm được …… "Công tử, sao ngài lại thưởng cho hai tên vô lại đó, với cái hạng người như bọn chúng, chỉ cần bảo Điển Vi và Dương Vạn Lý dạy cho bọn chúng một trận, còn sợ bọn chúng không nói sao?" Vu Cát vẫn còn vì chuyện lúc nãy mà hậm hực, không nhịn được càm ràm với Ngô Lương. "Đều không dễ dàng gì, coi như là một vụ làm ăn đi, ta bỏ tiền, bọn họ bỏ tin tức hữu dụng, công bình hợp lý." Ngô Lương lại không cho là đúng nói. "Dù công tử lười so đo với bọn chúng, cũng có thể lượng minh thân phận, nếu bọn chúng biết thân phận công tử, e là mật cũng phải bị hất ra rồi, tự nhiên sẽ biết gì nói nấy." Vu Cát lại nói, sau đó dường như chợt nhận ra điều gì đó, bỗng nhiên đại ngộ nói: "Ồ —— ta hiểu rồi, công tử thực ra sớm đã có tính toán, hiện tại tuy xem ra chịu chút thiệt thòi, nhưng sau này gặp được gia chủ đứng sau tửu gia kia, định nhiên sẽ lại lấy chuyện này ra uy hiếp, đem những gì bỏ ra hôm nay đòi lại gấp mười gấp trăm lần!

Ha ha ha …… lão hủ liền biết công tử sẽ không làm ăn lỗ vốn, chiêu này thực là diệu nha, diệu không thể tả!" "……" Ngô Lương ngẩn ra, hắn thực tâm chưa từng nghĩ như vậy, nếu hắn thực sự làm thế, hai tên gia nhân kia e là không chết cũng phải lột một tầng da …… chút chuyện nhỏ này thực không đến mức đó.

Cái lão đồng tử này …… trước đây lão chỉ là một tên thần côn, nhưng Ngô Lương cũng không phát hiện trong bụng lão còn chứa nhiều nước xấu (ý tưởng xấu) như vậy, cũng không biết rốt cuộc học từ tên hỗn trướng nào.

Xem ra sau này công tác xây dựng tư tưởng cho Phường Nhân Quân cũng không thể lơ là nha.

Bất quá hiện tại thì. "Dương Vạn Lý, hiện tại thời gian còn sớm, ngươi mau tới 'Phẩm Hương Các' đặt trước bốn chỗ cho tối nay, đêm nay chúng ta sẽ dạ thám 'Phẩm Hương Các'." Ngô Lương quả đoạn không thèm để ý tới Vu Cát nữa, xoay người nói với Dương Vạn Lý. "Bốn chỗ?" Dương Vạn Lý có chút kinh ngạc, bọn họ lần này tuy không mang theo Gia Cát Lượng, nhưng cũng tổng cộng có năm người, có phải nhầm lẫn gì không? "Bốn chỗ, Tinh Tinh không đi." Ngô Lương gật đầu xác nhận. "Ồ ……" Dương Vạn Lý lúc này mới phản ứng lại, đúng thế, Bạch cô nương thực sự không thể tới loại nơi đó, cô ấy lại không có trang bị (ý nói là nữ) …… Lúc này bên tai cuối cùng cũng truyền tới một tiếng sư tử hống: "Ngô Hữu Tài, rốt cuộc ngươi định tâm tư gì?!" "Đương nhiên là tìm người rồi." Ngô Lương quay đầu nhìn về phía Bạch Tinh Tinh, nói một cách cực kỳ tự nhiên.

Bạch Tinh Tinh đương nhiên biết Chương Đài là nơi nào, cũng biết đám đàn ông đến đó để làm gì.

Vốn dĩ Ngô Lương thực sự là đang tìm người, nàng vốn chẳng có gì để nói, nhưng giờ đây Ngô Lương lại đột nhiên loại nàng ra ngoài, theo nàng thấy thì mục đích e rằng chẳng đơn thuần như vậy, thế nên mới hỏi một câu.

Tuy nhiên nàng đâu biết rằng, Ngô Lương tuy có chút háo sắc, nhưng đồng thời cũng là kẻ cực kỳ tích mệnh.

Cái thời buổi này lại không có loại 'áo mưa' (vũ y) có tác dụng

bảo vệ, cho dù Ngô Lương có chút ý đồ xấu, cũng tuyệt đối không dám làm loạn với đám phong trần nữ tử kia.

Cùng lắm hắn chỉ là muốn thưởng thức phong cách Chương Đài thời đại này với tư cách phê phán mà thôi, bằng không vạn nhất dính phải căn bệnh lây qua đường tình dục quái quỷ nào đó, thì đúng là được chẳng bù mất.

"Tìm người tại sao không thể mang ta theo?

Chẳng lẽ sợ ta làm hỏng chuyện tốt của ngươi!" Bạch Tinh Tinh lại trừng đôi mắt hạnh quát.

"Đâu có, chủ yếu là loại nơi này mà tự mang theo 'nước uống' thì thật sự quá kỳ quặc, không tiện che giấu thân phận." Ngô Lương chính sắc nói.

"Ngươi đang ăn nói hồ đồ gì vậy, tự mang nước uống thì có liên quan gì đến ta?" Bạch Tinh Tinh hiển nhiên chưa phản ứng kịp, hơi ngẩn ra.

"..." Những người khác lại đã hiểu được ý tứ trong lời của Ngô Lương, muốn cười nhưng lại ngại trước mặt Bạch Tinh Tinh, đành phải che miệng cúi đầu che giấu.

"Ngươi!" Thấy bộ dạng của mọi người, Bạch Tinh Tinh rốt cuộc cũng hiểu ra, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên, dậm chân nghiến răng nói: "Tóm lại, Ngô Hữu Tài ta nói cho ngươi biết, đêm nay ngươi muốn đến đây thì nhất định phải mang ta theo, cùng lắm là ta thay y phục nam nhân của các ngươi, chỉ cần không tùy tiện mở miệng nói chuyện là được, người ngoài cũng chẳng dễ nhìn ra đâu.

Ngươi nếu dám không mang ta đi, ta liền... ta liền... ta liền truyền tin gọi cha ta đổi người Tùy Châu mới đến!" Ngô Lương nghĩ thầm chắc Bạch Tinh Tinh định nói 'ta liền không cho ngươi chạm vào

nữa', chỉ là trước mặt nhiều người nên không nói ra được lời lộ liễu như vậy, nên mới tạm thời đổi giọng.

"..." Ngô Lương nghĩ lại thấy cách của Bạch Tinh Tinh cũng ổn, cộng thêm bản thân hắn 'cây ngay không sợ chết đứng', thế là suy nghĩ một lát, cuối cùng gật đầu nói: "Dương Vạn Lý, đi đi, đặt năm vị trí." "Rõ!" Dương Vạn Lý đáp một tiếng, bước chân nhẹ nhàng chạy đi sắp xếp.

Ngô Lương lại sực nhớ ra điều gì, quay đầu cười tủm tỉm với Bạch Tinh Tinh, hỏi: "Đúng rồi Tinh Tinh, chuyện ta bảo nàng chuẩn bị trước đó thế nào rồi?" "Chuyện gì?" Bạch Tinh Tinh vừa ép được Ngô Lương đổi ý, cũng coi như gián tiếp chứng minh được sức nặng của mình, trong lòng đang thầm vui, nên tùy ý hỏi một câu.

"Dĩ nhiên là hành trình của đám nha đầu trong nhà rồi, vài ngày nữa chắc là đến tết Thượng Tị." Ngô Lương cười nói.

"Ngươi không nói ta cũng quên mất, chuyện này dễ thôi, cứ giao cho ta." Bạch Tinh Tinh không nghi ngờ gì, gật đầu nói.

"Emmm..." Khóe miệng Ngô Lương hơi nhếch lên, tuy không nói thêm gì nhưng nụ cười trên mặt lại dần lan rộng, dần hiện ra vài phần mong đợi và bỉ ổi.

"Ngươi tuy không phải người tốt, nhưng lại chưa bao giờ hà khắc với bọn họ, đối với chuyện của bọn họ cũng rất để tâm.

Thời buổi này, bọn họ gặp được gia chủ như ngươi, cũng coi như có nơi nương tựa, rốt cuộc cũng được sống những ngày yên bình rồi." Bạch Tinh Tinh không chú ý đến biểu cảm của Ngô Lương, càng không rõ suy nghĩ của hắn, vẫn ở đó tự cố cảm thán.

"Ai nói không phải chứ." Ngô Lương tặc lưỡi, hắc hắc cười rộ lên. ...

Gần đến chập tối.

Ngô Lương cuối cùng cũng nhận được tin tức truyền đến từ phía Tào lão bản.

Công tác tìm kiếm của Trình Dục cho đến nay vẫn chưa có tiến triển mang tính đột phá, dù có tìm được mấy nhà có vật nuôi biến động, qua thẩm vấn cũng không phát hiện manh mối nào rõ ràng liên quan đến việc này.

Cho nên hành động 'Đêm thám Phẩm Hương Các' vẫn phải tiến hành.

Ngô Lương thấy thời gian đã hòm hòm, liền triệu tập Điển Vi, Dương Vạn Lý, Vu Cát và Bạch Tinh Tinh lại, sau đó... suýt chút nữa thì phì cười thành tiếng.

Bạch Tinh Tinh tuy đã thay nam trang, nhưng nàng lại là người trông bình thường nhất trong số bốn người.

Không tin ngươi cứ nhìn ba người còn lại xem: Điển Vi thay một bộ y phục cực kỳ bó sát, bộ này nhìn là biết nhỏ hơn size bình thường của y một cỡ.

Nhưng cũng chính vì thế, trái lại càng làm hiện rõ mồn một khối cơ bắp phát đạt rắn chắc của y, khắp người tỏa ra một loại 'xung kích lực' có thể khiến nữ tử bủn rủn chân tay; Dương Vạn Lý ăn mặc thì coi như đắc thể, chỉ có tóc và râu là hiển nhiên được chải chuốt tỉ mỉ.

Búi tóc trên đầu chải chuốt không một sợi thừa, chắc còn bôi chút mỡ lợn, bóng loáng đến chói mắt, hàng râu chữ bát bên mép cũng thế, đoạn cuối còn đặc biệt uốn cong một nửa, thoạt nhìn lại có thêm một chút phong cách dị vực; Vu Cát thì càng khoa trương hơn!

Lão đồng tử này mặc một bộ hoa bào rộng thùng thình, lại thắt một dải lụa xanh ở thắt lưng, bước đi hoa bào tung bay theo gió, trông

khá là tiêu sái.

Ngoài ra, đại khái là để che đi cái 'Địa Trung Hải' (hói đầu) khá nghiêm trọng của mình, Vu Cát còn đặc biệt đội một cái 'cân trách' màu xanh lá.

Cái gọi là 'cân trách' thực chất là loại khăn bao đầu đặc sắc thời Hán, đặc điểm là phải để lộ ra hai cái 'tai' hình vuông sau tai, rủ xuống trông như hai bím tóc.

Khoa trương hơn là, cũng chẳng biết Vu Cát nghĩ gì, còn cài một bông hoa vàng nhỏ đã hơi héo bên phải cái khăn...

"Phụt —— khụ khụ..." Nhìn thấy trang phục của ba người này, Ngô Lương nhịn không được phun cả nước trà trong miệng ra, "Các vị, ta nói hành trình lần này của chúng ta là ám sát, à không, là mật vụ, bộ dạng này của các ngươi có phải... hơi bị lố quá không?" "Đúng thế lão đồng tử, bộ dạng này của ông đâu chỉ là lố, mà là làm mù mắt người ta." Dương Vạn Lý vẻ mặt khinh bỉ nhìn Vu Cát từ trên xuống dưới, rồi đưa tay gẩy nhẹ bông hoa vàng nhỏ trên đầu Vu Cát, trào phúng: "Ông có thể nói cho tôi biết rốt cuộc ông nghĩ gì không, tại sao lại mặc thành thế này, còn bông hoa nhỏ này là sao, người ta là cắm rơm bán thân, chẳng lẽ ông cắm hoa bán mình sao?" "Tránh ra, ngươi biết cái thá gì!" Vu Cát gạt phắt tay Dương Vạn Lý ra, trợn trắng mắt mắng: "Đây là bộ y phục lão phu chỉ khi làm pháp cho đại hộ gia đình mới nỡ mặc đấy, nếu không phải đêm nay đến nơi đó sợ làm mất mặt công tử, lão hủ còn chẳng nỡ mang ra mặc đâu." "Thế bông hoa nhỏ này thì sao, ông định giải thích thế nào?" Dương Vạn Lý lại nheo mắt hỏi.

"Cái này...

à, liên quan gì đến ngươi?" Vu Cát nghẹn họng, khuôn mặt già hơi ửng đỏ, tiếp đó lão cũng khinh bỉ nhìn Dương Vạn Lý, "Cái tên thất

phu ngươi còn có mặt mũi chỉ trích lão phu?

Tóc tai ngươi thế kia là thế nào, lão phu đứng xa hai trượng đã ngửi thấy mùi mỡ lợn nồng nặc, chắc ngươi bôi cả cân mỡ lên đầu đấy hả?" "Thì đã sao?" Dương Vạn Lý lại khá tự đắc vuốt ve tóc mai, nói giọng âm dương quái khí: "Ta giờ đang độ tráng niên, thân cường thể kiện, tóc tai rậm rạp, tiếc là ngày thường dãi dầu mưa gió thực sự không có thời gian chăm chút hình tượng, giờ khó khăn lắm mới có chút rảnh rỗi, không tút tát bản thân cho tốt thì sao xứng với khuôn mặt này?" "Ha ha ha ha..." Vu Cát cũng cười lớn đầy khinh miệt, cười xong vuốt râu liếc xéo: "Ngươi tưởng lão phu không biết ngươi đang nghĩ gì chắc?

Ngươi chỉ sợ là biết công tử đêm nay dẫn ngươi đến Chương Đài tiêu dao, nên mới giống như lũ súc sinh kỳ động đực, không kìm nén nổi sự rạo rực trong lòng chứ gì?" "Lão đồng tử, ông mắng Dương Vạn Lý thì mắng mình hắn thôi, đừng có lôi cả người khác vào!" Kết quả Dương Vạn Lý còn chưa kịp cãi lại, Điển Vi đã đột nhiên xen vào, vẻ mặt khó chịu nhìn Vu Cát mắng.

"Điển Vi huynh đệ, lão phu đâu có nói ngươi..." Vu Cát vẫn hơi sợ Điển Vi, khí thế lập tức yếu hẳn.

"Nhưng lời đó của ông, Điển mỗ nghe không lọt tai." Điển Vi đen mặt nói.

"..." Nghe đến đây, Ngô Lương đã hoàn toàn hiểu rõ tâm tư của ba tên này.

Hóa ra ba tên này đã chuẩn bị sẵn tâm lý đêm nay sẽ 'đánh chén' một bữa bằng công quỹ...

Điển Vi và Dương Vạn Lý thì không nói, hai người này đang độ tráng niên, ngày thường cứ thấy Ngô Lương và Bạch Tinh Tinh liếc mắt đưa tình, thỉnh thoảng còn có mấy chuyện phong lưu, chắc chắn

là đã ‘ăn cơm chó’ đến phát ngán rồi, là một nam nhân bình thường, ít nhiều gì cũng sẽ có chút rục rịch.

Nhưng Vu Cát thì có vẻ không đúng lắm nha.

Lão đồng tử này bình thường toàn treo câu ‘giữ thân như ngọc, một lòng hướng đạo’ bên miệng, chỉ sợ sểnh chân một cái là hỏng mất đạo hạnh, sao cũng nảy sinh tâm tư như vậy được?

Hơn nữa, ở cái tuổi của lão, e rằng đã sớm ‘có tâm không có lực’ rồi chứ?

Tuy nhiên theo Ngô Lương biết, dường như cũng không tuyệt đối.

Hậu thế có một hiện tượng y học gọi là ‘lão niên tính hưng phấn’, ngay cả những cụ già đã trúng phong vẫn có thể dựa vào hiện tượng y học này mà trọng chấn hùng phong.

Cho nên...

“Được rồi được rồi.” Ngô Lương cuối cùng cũng lên tiếng cắt ngang ba người, chính sắc nói: “Ta nói rõ trước, chúng ta đêm nay đi làm việc chính sự, các ngươi có thể diễn kịch, nhưng quyết không cho phép diễn giả làm thật.” Hắn dĩ nhiên không cho phép mấy tên này làm bậy với đám phong trần nữ tử kia, ai dính bệnh cũng không tốt, đều là tổn thất của hắn.

Nhưng Ngô Lương cũng hiểu họ có nhu cầu sinh lý bình thường.

May mà giờ Phường Nhân Quân đã có trú địa riêng, tại huyện Ung Khâu thực thi chế độ đồn điền cũng thu nạp không ít lưu dân, trong đó ngoài một số người già yếu bệnh tật, số còn lại đa phần là nữ tử, có người vì chiến tranh mà mất chồng thành góa phụ, cũng có người vẫn còn là thiếu nữ nhà lành.

Vì vậy nếu có cơ hội thích hợp, họ cũng có đối tượng phù hợp, Ngô Lương cũng không ngại làm ông mai một lần, cho họ và đám độc

thân trong Phường Nhân Quân thành gia lập thất, một là có thể giải tỏa lượng hormone không nơi trú ngụ, hai là cũng cho họ một lý do để phấn đấu.

Còn về Vu Cát.

Ngô Lương thực sự không hiểu nổi, sau này cứ xem ý định của lão đồng tử này thế nào đã...

Chương 345

Nghĩ đoạn, Ngô Lương lại tiếp tục nói: "Còn nữa, các vị chắc chưa bao giờ đến Chương Đài, ta có thể nói một cách đầy trách nhiệm với các ngươi, chúng ta đến Chương Đài là để tiêu tiền tìm vui, không phải đến để hiến ân tình nịnh hót đàn bà.

Chỉ cần chúng ta chi đủ tiền, bất luận chúng ta mặc y phục gì, tướng mạo ra sao, tuổi tác lớn thế nào, những nữ tử đó đều phải đối xử công bằng với chúng ta, các vị không cần phải để tâm như vậy, cứ mặc y phục bình thường là được..." Đây cũng là sự thật.

Theo Ngô Lương biết, phong trần nữ tử thời Hán thực ra cũng giống hậu thế thôi, đều là kinh doanh xác thịt, chỉ nhìn vào tiền.

Chỉ đến sau thời Đường, mới dần xuất hiện những 'Thanh quan nhân' và 'Hồng quan nhân' tinh thông cầm kỳ thi họa, mọi 'Chương Đài' biến thành 'Thanh lâu' cao cấp hơn, trở thành nơi dung tục nhưng lại thích khoác áo phong nhã, những 'Thanh quan nhân' và 'Hồng quan nhân' đó chính là những danh viện thời bấy giờ.

Cũng từ lúc đó, muốn trở thành khách quý của họ, chỉ có tiền thôi là chưa đủ, thường còn phải có chút tài hoa, phải cùng một đám lsp (lão sắc phôi) đấu văn đấu trí, được họ để mắt tới mới có cơ hội gần gũi.

Nhưng bây giờ, chắc không cần phải lo lắng vấn đề này, Ngô Lương tự nhiên cũng không cần giống như nhiều nhân vật chính trong tiểu thuyết hậu thế, phải dùng thủ đoạn bỉ ổi là 'chép thơ' để giành vị trí đầu bảng...

Đâu ngờ lời còn chưa dứt.

Bên cạnh đã truyền đến giọng nói u u của Bạch Tinh Tinh: "Ta

thấy ngươi nói đạo lý rành rọt quá nhỉ, chắc trước kia ngươi là khách quen của Chương Đài hả?" ...

Bên trong Phẩm Hương Các.

Đây là một khu tứ hợp viện bốn lớp.

Nhóm Ngô Lương vì đã đặt trước, vào viện là được dẫn trực tiếp vào sương phòng phía tây của lớp viện thứ ba.

Sương phòng này bố trí cũng cực kỳ đặc sắc, chính giữa là một đại đường với màu sắc vải vóc rất ái muội, mà ở hai phía nam bắc của đại đường tổng cộng có bốn cửa nhỏ, sau cửa là bốn gian phòng ngủ khá kín đáo.

Nhưng đặc sắc nhất vẫn là cái đại đường này.

Ngoài chủ vị và hai bên bày biện một số án kỷ và tọa tháp, chính giữa đại đường sừng sững đặt một cái giường tròn có đường kính khoảng hai mét.

Nói cách khác, các án kỷ và tọa tháp ở đây đều được sắp xếp theo thế 'chúng tinh củng nguyệt' bao quanh cái giường tròn này...

Nhìn thấy cách bài trí kỳ lạ như vậy, trong lòng Ngô Lương lập tức hiện lên một số hình ảnh khá tà ác.

Thật không nhận ra, dân bản địa thời Hán chơi cũng gắt thật, mà Phẩm Hương Các này lại càng vô cùng nhân văn, có thể độc lạc lạc (vui một mình), cũng có thể chúng lạc lạc (vui cùng nhau).

Đợi nhóm Ngô Lương ngồi định chỗ.

Một người đàn ông trung niên ăn mặc đắc thể nhanh bước đi vào, thấy nhóm Ngô Lương lập tức thi lễ, lộ ra nụ cười ôn hòa như gió xuân nói: "Mấy vị khách quan trông lạ mặt quá, chắc không phải người Trần Lưu, chắc cũng là lần đầu ghé thăm Phẩm Hương Các

của chúng ta phải không?" Khác với hậu thế và các tác phẩm điện ảnh, 'tú ông' ở đây vậy mà không phải là một mụ đàn bà lòe loẹt.

"Chính xác." Ngô Lương gật đầu.

Đây là thân phận họ đã định sẵn trước khi đến, vì những ngày gần đây trong thành Trần Lưu không có tin đồn mất tích của những người có khả năng lui tới nơi này, mà nếu thuật sĩ thi triển 'Yểm Muội Thuật' vẫn luôn ở trong thành, mục tiêu của hắn hẳn là những người phương xa không dễ gây rắc rối.

"Nếu đã như vậy, mấy vị khách quan chắc cũng chưa có cô nương quen thuộc, hay là để tiểu nhân dẫn những cô nương đêm nay chưa có khách vào cho mấy vị khách quan chọn lựa nhé?" Người đàn ông trung niên lại nói.

Tiết mục tuyển phi à.

Ta thích...

"Tốt!" Ngô Lương gật đầu.

Nghe thấy lời này.

Điển Vi, Dương Vạn Lý và Vu Cát ba người cũng lập tức phấn chấn hẳn lên, lưng thẳng hơn trước nhiều.

"Khách quan đợi lát, tiểu nhân đi sắp xếp ngay." Tên chưởng quỹ cười thi lễ với đám người Ngô Lương, sau đó quay người đi ra ngoài.

Khoảng chừng vài phút sau.

Khi chưởng quỹ trở vào, phía sau đã đi theo năm cô nương mặc 'khúc cư thâm y'. 'Khúc cư thâm y' là một kiểu lễ phục tiêu chuẩn thời Hán, chú trọng việc tà áo quấn quanh người, cổ áo giao nhau không hề lộ liễu, trông có vẻ khá trang trọng.

Thế nhưng những cô nương này lại mặc loại khúc cư ngắn, bên

dưới không phối với váy dài hay quần lót, mà để lộ hai bắp chân trắng trẻo mịn màng ra ngoài, điều này khiến bộ trang phục vốn trang trọng lại thêm một chút phong cách và sự quyến rũ riêng của Chương Đài.

Ngoài ra.

Năm cô nương này mỗi người bưng một cái hũ gốm nhỏ, từng làn hương thịt từ trong hũ tỏa ra, bên trong đựng thịt gà đã hầm kỹ.

"Chư vị khách quan, món ngon và mỹ tửu sẽ do các cô nương của Phẩm Hương Các lần lượt dâng lên, các vị có thể vừa thưởng thức mỹ thực vừa tuyển chọn, nếu vị cô nương nào lọt vào mắt xanh của chư vị, chỉ cần bảo nàng ở lại hầu hạ là được." Chưởng quỹ cười hì hì giới thiệu quy trình 'tuyển phi' cho đám Ngô Lương.

"..." Không ai đáp lời, bởi lúc này mắt mọi người đều đã đổ dồn vào các cô nương này, bao gồm cả Bạch Tinh Tinh.

Nàng chỉ muốn biết những nữ tử Chương Đài này rốt cuộc có gì tốt, tại sao lại có sức hấp dẫn lớn như vậy đối với đám đàn ông thối tha kia, dù sao thời buổi này những kẻ có tiền đến nơi này đa phần gia cảnh sung túc, dù trong nhà không thê thiếp thành đàn thì tuyệt đối cũng không thiếu thê thiếp được cưới hỏi đàng hoàng.

Kết quả sau khi quan sát kỹ.

Trong lòng Bạch Tinh Tinh dâng lên một chút khinh miệt: Cái gì chứ, những nữ tử Chương Đài này tuy đều có thể coi là mỹ nhân, nhưng cũng chỉ là mức đó thôi, chẳng qua là tô thêm chút phấn son, kẻ thêm chút chân mày, đánh thêm chút môi đỏ, lại còn khá táo bạo để lộ một đoạn bắp chân mà thôi.

Nếu nói là đẹp, những nữ tử đẹp hơn họ cũng không thiếu, chỉ là bình thường hiếm có ai làm những việc phiền toái này, nếu thực sự trang điểm lên, ai đẹp hơn ai còn chưa biết chừng.

Cứ lấy Nhạc An Quốc văn nhân Chiêu kia mà nói.

Ả ta lúc trước đến phòng Ngô Hữu Tài quyến rũ hắn đã cố ý trang điểm một chút, trông đã mạnh hơn mấy cô nương Chương Đài này nhiều rồi, ta là nữ tử còn tự thấy không chống lại nổi sự dụ hoặc của ả...

Đúng là hời cho Ngô Hữu Tài.

Bạch Tinh Tinh đang nghĩ như vậy.

"Thì, thì là cô đấy." Người mở miệng trước lại là lão đồng tử Vu Cát.

Mới lượt đầu tiên Vu Cát đã khá vội vàng chọn được cô nương mình ưng ý, nhưng dù da mặt lão rất dày, lúc này cũng thấy hơi ngượng ngùng, khuôn mặt già hơi ửng đỏ, đặc biệt là khi thấy mọi người nhìn qua, lão cũng đầy lúng túng tránh né ánh mắt mọi người.

Chỉ thấy người lão chọn là một cô nương có 'tâm hồn' khá đồ sộ.

Cô nương này trông tuổi tác tuy không lớn, dung mạo trong năm người cũng không phải đẹp nhất, nhưng không ngăn nổi sự 'hùng dũng' mà lớp áo thâm y bảo thủ kia cũng chẳng che giấu hết được.

"Lão tiên sinh, đúng là nhìn người không thể nhìn mặt mà bắt hình dong nha, không ngờ ông lại thích kiểu này." Dương Vạn Lý lại theo thói quen trào phúng Vu Cát một câu.

Nhưng ở chốn này hắn cũng nể mặt Vu Cát, không mở miệng đóng miệng gọi lão là 'lão đồng tử' như thường ngày.

"Ngươi đừng có nói bậy, lão phu chỉ thấy vị cô nương này có duyên, nên muốn giao lưu một phen, đâu có xấu xa như ngươi nói." Vu Cát mặt dày ánh mắt lóe lên tranh biện, "Lão phu lại muốn xem ngươi chọn kiểu nào, xem ngươi thích cái gì?" Hai người đang nói chuyện.

Cô nương kia lại chẳng hề e thẹn, trái lại còn mỉm cười quyến rũ thi lễ với Vu Cát, nhu mì nói: "Đa tạ khách quan đã để mắt tới, tỳ tử đêm nay nhất định sẽ hầu hạ khách quan chu đáo, xin khách quan thương xót." "Thương xót!

Nhất định thương xót!

Lại đây lại đây, ngồi xuống nói chuyện." Vu Cát lập tức lại cười nịnh nọt, vừa ngượng ngùng vừa khẩn trương mời cô nương ngồi xuống bên cạnh.

"Đa tạ khách quan." Cô nương kia lại thi lễ, nhẹ nhàng đến bên cạnh Vu Cát, nhẹ tay nhẹ chân quỳ ngồi xuống vị trí gần lão, cầm lấy tửu cụ đã bày sẵn trên án kỷ rót rượu cho Vu Cát.

"Cô bao nhiêu tuổi?" Đợi rượu đã rót đầy chén, Vu Cát vẫn có chút chưa buông thả được, bưng chén rượu lên vừa giả bộ nhâm nhi, vừa lén lút nhìn vào ngực cô nương tìm chuyện để nói.

"Khách quan có muốn sờ thử không, sờ một cái là biết ngay." Cô nương kia đã nghe quá nhiều lời tán tỉnh chốn phong nguyệt, lại càng nắm thấu tâm tư đám đàn ông, nghe vậy lại mỉm cười quyến rũ, sau đó rướn người chủ động ưỡn ngực về phía Vu Cát.

"Phụt!

Khụ khụ..." Lão đồng tử đâu đã thấy qua cảnh tượng này, một ngụm rượu vừa mới hớp vào miệng lập tức phun ra, còn có không ít sặc vào khí quản, ho liên hồi khiến người ta lo lắng liệu lão có giao nộp cái mạng già này ra đây luôn không.

"Ha ha ha ha...

Lão tiên sinh, ông cũng không ổn rồi." Mọi người cũng cười lớn ha hả.

Trong tiếng cười, sự khẩn trương của lần đầu đi kỹ viện cũng tan

biến bớt, trái lại dần thả lỏng hơn nhiều.

Đợt cô nương đầu tiên đi ra.

Đợt cô nương thứ hai lại mỗi người bưng món ngon đi vào, vẫn lần lượt đi qua trước án kỷ của năm người, cẩn thận bày món ăn xuống.

Lần này, Dương Vạn Lý rốt cuộc không khách khí nữa.

Hắn chọn một cô nương trông tuổi tác hơi lớn một chút, hông cũng rộng hơn vai không ít...

Nhưng những thứ này đều không quan trọng.

Đám Ngô Lương vốn dĩ là đang diễn kịch, những chi tiết này ngoại trừ việc để lộ một chút sở thích cá nhân, sẽ không mang lại ảnh hưởng gì cho mục đích của họ đêm nay.

Thấy mọi người đã dần thích nghi, mà tên chưởng quỹ vẫn đang đứng đợi một bên.

Ngô Lương cố ý bưng chén rượu đứng dậy, theo đúng kịch bản đã bàn trước, cười nói với mọi người: "Các vị huynh đệ, dạo này đi đường vất vả rồi, nay Trần Lưu phong thành khiến chúng ta bị kẹt ở đây, chúng ta vừa hay mượn cơ hội này nghỉ ngơi vài ngày, đợi thành Trần Lưu giải phong rồi tiếp tục lên đường cũng chưa muộn, đêm nay ta mượn mỹ tửu và mỹ nhân để khao các vị, chúng ta không say không về!" "Đa tạ công tử, không say không về!" Mọi người đồng loạt đứng dậy, sau khi đáp lễ Ngô Lương, nâng chén uống cạn.

Sau khi uống xong, đợi mọi người ngồi định chỗ.

Ngô Lương liền hỏi tiếp: "Dương Vạn Lý, hôm nay ta bảo ngươi ra ngoài dò hỏi nguyên do phong thành, ngươi có nghe ngóng được tin tức gì không?" "Tôi đã hỏi rồi, dường như là vì hai ngày nay thành Trần Lưu xảy ra một chuyện quái dị." Dương Vạn Lý chính sắc nói.

“Ồ?

Chuyện quái gì?” Mọi người đều vờ vịt nhìn qua.

“Gần đây Tào Mạnh Đức đang làm việc tại Trần Lưu, ai ngờ đúng lúc này, trong thành Trần Lưu lại có người ăn ra đầu người từ trong thịt dê, khiến người dân trong thành hoang mang tột độ, Tào Mạnh Đức cũng rất tức giận, bèn lệnh cho Thái thú Trình Dục phong thành để điều tra kỹ việc này, nhất định phải cho bách tính Trần Lưu một lời giải thích.” Dương Vạn Lý vừa xé một cái đùi gà nhét vào miệng, vừa nói giọng ú ớ.

“Lại có chuyện quái đản như vậy?” Nhóm Ngô Lương cùng tỏ vẻ kinh ngạc, Ngô Lương tiếp lời với vẻ không hiểu: “Nhưng chuyện này e là lời đồn thất thiệt chăng?

Thịt dê là thịt dê, đầu người là đầu người, nếu chỉ là lấy thịt người giả làm thịt dê đem bán thì còn nghe được, chứ ăn ra đầu người trong thịt dê thì không hợp lý rồi, một cái đầu người to như thế, chẳng lẽ không ai nhìn ra, còn phải ăn rồi mới phân biệt được sao?” “Cái này... tôi cũng không rõ lắm, tôi cũng là nghe người khác nói lại thôi, không biết có đúng không.” Dương Vạn Lý nhún vai nói.

Nói đến đây.

“Cũng chưa hẳn là không thể.” Vu Cát kịp thời xen vào, tiếp đó như đang phổ cập kiến thức: “Lão phu lại biết một loại thuật pháp, thuật pháp này dường như được gọi là ‘Yểm Muội Thuật’, có thể biến người thành dê, cũng có thể biến thành các loại gia súc khác, loại thuật pháp này người thường không nhìn ra được đâu, nhưng nếu gặp nước, gia súc đó sẽ lại biến thành hình người.

Nếu dùng thuật này, có thể đem đầu người giả làm đầu dê đem bán, vào nồi rồi mới phát hiện ra được.” “Tê...” Ngô Lương hít một hơi khí lạnh, “Nói như vậy, Trần Lưu giờ đúng là chốn thị phi rồi, đợi

cửa thành giải phong, chúng ta tốt nhất nên sớm rời đi là hơn, tránh rước phải loại thuật pháp rợn người này." Trong khi nói chuyện, ánh mắt lướt qua của Ngô Lương vẫn luôn chú ý đến phản ứng của tên chưởng quỹ kia.

Chương 346

Mà tên chưởng quỹ đó thì như chẳng nghe thấy gì, trên mặt vẫn luôn giữ nụ cười cực kỳ chuyên nghiệp, không nhìn ra có bất kỳ điểm nào bất thường.

"Lão tiên sinh, lời của ông có thật không?" Dương Vạn Lý lại nhìn về phía Vu Cát.

"Sao thế?" Vu Cát nghiêng mắt hỏi.

"Nếu là thật, chúng ta có lẽ có thể nhân đây kiếm một món hời." Dương Vạn Lý tiếp lời với vẻ vui mừng: "Tôi còn nghe nói Thái thú Trình Dục bị Tào Mạnh Đức trách lệnh điều tra việc này, hiềm nỗi Trình Dục tra một ngày vẫn chưa có tiến triển gì, trước áp lực đang dự định công khai treo thưởng, ai có thể cung cấp manh mối hữu hiệu sẽ được thưởng mười cân hoàng kim.

Nếu lời lão tiên sinh nói không sai, số vàng này nói không chừng sẽ thuộc về chúng ta, tội gì không làm chứ?" "Tin tức này có đáng tin không?" Mọi người rướn người tới trước, đồng thanh hỏi.

"Tất nhiên đáng tin, tin này là hôm nay tôi vô tình nghe được từ một nhóm thủ quân Trần Lưu, đại khái ngày mai sẽ công bố thôi, lúc đó các người sẽ biết ngay." Dương Vạn Lý gật đầu nói, "Thế nào công tử, vạn nhất chuyện này thực sự liên quan đến cái gọi là 'Yểm Muội Thuật' kia, dùng nước là có thể nghiệm chứng được, vàng này coi như là dâng tận tay chúng ta rồi." "Nhưng ta không muốn dính vào vũng nước đục này, mấy cân vàng bõ bèn gì chứ, các ngươi đừng quên, món bảo vật ta mang theo bên mình lần này trị giá vạn kim, không cho phép có nửa điểm sơ suất, đừng vì cái nhỏ mà mất cái lớn." Vừa nói, Ngô Lương vừa đặc biệt vỗ vỗ vào lồng ngực mình, sau đó

lộ ra biểu cảm yên tâm, như đang xác nhận bảo vật vẫn còn đó.

"Yên tâm đi công tử, chúng tôi tự biết chừng mực." Điển Vi lúc này lại tiếp lời, "Ngày mai ngài chỉ cần bảo Dương Vạn Lý một mình đi lĩnh thưởng là được, lấy được mười cân vàng đó thì tốt nhất, cho dù không lấy được, ngài cũng không cần lộ mặt, tự có thể bảo đảm bảo vật vạn vô nhất thất.

Hơn nữa, nếu tin tức này có thể giúp Trình Dục sớm tra sáng tỏ việc này, cửa thành có thể sớm giải phong, chúng ta cũng sớm lên đường được chứ sao?" "Nếu đã như vậy..." Ngô Lương vẫn có chút do dự, nhưng cuối cùng vẫn gật đầu, "Ngươi nói cũng có lý, cứ quyết định vậy đi, nhưng phải cố gắng tránh rước thêm rắc rối." "Tôi làm việc, công tử cứ việc yên tâm!" Dương Vạn Lý lập tức hớn hở, lại bưng rượu đứng dậy kính Ngô Lương: "Công tử, tôi kính ngài một chén!" Đúng là 'tài bất lộ phú'.

Đặc biệt là trong thời loạn thế này, lại còn đang ở bên ngoài, đây chắc chắn là một hành động cực kỳ nguy hiểm.

Thế nhưng Ngô Lương lại cố ý làm vậy để 'dẫn xà xuất động'.

Trước đó hắn đã thu hẹp phạm vi nạn nhân của 'Yểm Muội Thuật' vào những người phương xa đến, mà hành vi ác độc nhắm vào người phương xa này, tám phần là giết người đoạt của.

Đồng thời thông qua những tin tức trước đó có thể rút ra một kết luận: Kẻ thi thuật thực ra rất hứng thú với tiền, thậm chí ngay cả tiền lẻ cũng không tha, nếu không sao lại chọn phương thức dễ bại lộ nhưng lại có thể đổi chút tiền tài này là bán những nạn nhân cho tiệm thịt, chứ không phải thủ tiêu nạn nhân.

Nếu 'Phẩm Hương Các' này thực sự có vấn đề, sau khi biết hắn mang theo trân bảo, rất có khả năng sẽ lộ ra đuôi cáo.

Huống chi.

Họ còn hiểu biết về 'Yểm Muội Thuật', hơn nữa còn dự định đem thủ đoạn phá giải 'Yểm Muội Thuật' kể cho Trình Dục đang điều tra việc này...

Điều này chắc chắn lại tăng thêm một lý do để kẻ thi thuật ra tay với họ.

Trong lúc nói chuyện.

Đợt cô nương thứ ba đã đi vào.

Ngô Lương vẫn đang bất động thanh sắc quan sát phản ứng của tên chưởng quỹ kia.

Chỉ thấy hắn vẫn là nụ cười chuyên nghiệp đó, dường như chẳng hề nghe thấy lời của nhóm Ngô Lương, hoàn toàn không phản ứng.

Chẳng lẽ 'Phẩm Hương Các' này không liên quan gì đến việc đó?

Trong lòng Ngô Lương thầm nghĩ, nhưng hắn cũng không thấy bất ngờ, dù sao hành trình lần này vốn dĩ chẳng có manh mối hay căn cứ thực chất nào, chỉ là suy đoán và rà soát như mò kim đáy bể mà thôi.

Đúng lúc này.

"Chư vị khách quan cứ thong thả chọn, tiểu nhân ra hậu trù xem món ăn chuẩn bị thế nào, rồi gọi người mang thêm mấy vò rượu ngon lên, kẻo làm hỏng nhã hứng của chư vị khách quan." Tên chưởng quỹ bước tới thi lễ với mọi người, cười hì hì nói.

"Ông cứ bận việc của ông đi." Ngô Lương cười xua tay, tiếp tục cùng mọi người uống rượu.

"Tiểu nhân cáo lui." Tên chưởng quỹ sau đó lui ra ngoài.

"..." Ngô Lương tiếp đó cực kỳ kín đáo nháy mắt ra hiệu với Điển Vi.

Thực tế hắn và Điển Vi cho đến giờ vẫn chưa chọn cô nương chính là cố ý, như vậy dù họ không dùng món ăn và rượu nước ở đây cũng có thể che mắt người khác.

Vì Vu Cát trước đó từng nói qua, tiền đề để thi triển 'Yểm Muội Thuật' là trước tiên phải lừa người ta uống một loại tà dược không tên.

Mà Vu Cát và Dương Vạn Lý thì ăn thật uống thật... sờ thật, để mê hoặc và làm tê liệt đối phương, tránh bị nhìn ra họ không phải là khách thật sự.

Tuy nhiên cho đến tận bây giờ, hắn vẫn chưa thể khẳng định 'Phẩm Hương Các' có vấn đề gì, càng không chắc chắn tên chưởng quỹ kia rốt cuộc là đi làm việc thật, hay là nảy sinh ác niệm gì với họ, muốn làm trò gì đó.

Hiện giờ việc họ phải làm.

Chính là kiên nhẫn tĩnh quan kỳ biến, câu cá chấp pháp...

Cứ như thế, lại có thêm hai tốp cô nương đi lên, Ngô Lương, Điển Vi và Bạch Tinh Tinh vẫn không hề tuyển chọn.

Lúc này, gã chưởng quỹ cuối cùng cũng lộ diện trong đại đường, phía sau còn dẫn theo mấy tên đầy tớ khiêng vò rượu, chỉ huy bọn họ mở niêm phong, đặt bên cạnh án kỷ của mỗi người một vò.

Đợi đám đầy tớ này lui ra ngoài, chưởng quỹ mới nở nụ cười tươi rói nhìn bọn Ngô Lương, thi lễ nói: "Mấy vị khách quan nhãn quang hơn người, đám dung chi tục phấn kia chỉ sợ khó lọt vào pháp nhãn của quý vị.

Cũng là mấy vị vận khí tốt, đêm nay Phẩm Hương Các không nhiều khách, trong các chính lúc này có mấy vị hồng nhân đang rảnh rỗi, hay là để tiểu nhân gọi bọn họ qua đây cho mấy vị khách quan

xem thử?" Nghe thấy lời này, Ngô Lương lập tức nâng cao cảnh giác.

Vừa dâng rượu mới, lại muốn đưa hồng nhân lên...

Chuyện này bình thường trông thì có vẻ xuôi tai, nhưng trong mắt những kẻ đang đi "câu cá chấp pháp" như bọn Ngô Lương, đây lại là một tín hiệu phù hợp với dự đoán.

Nếu Phẩm Hương Các thực sự có ý đồ với bọn họ, e rằng chuẩn bị hành động rồi. "Nếu chúng ta chẳng may nhìn trúng hồng nhân của ngươi, có phải là phải thêm tiền không?" Ngô Lương giống như một gã háo sắc tinh minh, hỏi một câu cực kỳ có trình độ. "Nếu là ngày thường thì tự nhiên phải thêm tiền, nhưng đêm nay mấy vị hồng nhân không tiếp khách, tiểu nhân gọi họ qua hầu hạ mấy vị khách quan cũng là bổn phận, sao có thể để khách quan thêm tiền được?" Chưởng quỹ cười hì hì đáp, ra dáng một thương nhân lão luyện. "Vậy chúng ta có thể đổi người nữa không?" Dương Vạn Lý lập tức tỏ ra tinh quái hơn: "Hồng nhân của các ngươi chắc chắn là có hương vị hơn, không thể vì chúng ta chọn trước mà bên trọng bên khinh chứ?" "Chính xác là như vậy, không thể bên trọng bên khinh." Vu Cát cũng ở bên cạnh phụ họa.

Đây là một trong số ít lần hai người đứng cùng chiến tuyến, đúng là chẳng có kẻ thù nào vĩnh hằng, rõ ràng chỉ có lợi ích là vĩnh cửu. "Ai nha khách quan, tỳ tử tuy không phải hồng nhân, nhưng so với hồng nhân càng biết cách hầu hạ đàn ông hơn, người đừng có mới nới cũ nha~~" Nghe vậy, nữ tử bên cạnh Vu Cát lập tức ưỡn ngực dính chặt lấy lão nũng nịu, hàm lượng đường trong ngữ khí tăng vọt. "Nếu hai vị khách quan cũng nhìn trúng hồng nhân thì tự nhiên có thể đổi, hoặc là... cũng có thể thêm người." Gã chưởng quỹ tỏ ra khá hào phóng: "Đổi người không cần thêm tiền, nhưng nếu thêm người thì phải thêm tiền, khách quan hẳn là hiểu rõ chứ?" "Hiểu rồi, hiểu rồi!

Mau gọi lên đi, cũng để chúng ta mở mang tầm mắt xem hồng nhân ở chỗ ngươi rốt cuộc có gì hơn người." Dương Vạn Lý và Vu Cát nhìn nhau cười, tỏ vẻ vô cùng mãn nguyện. "Như khách quan mong muốn." Gã chưởng quỹ gật đầu, sau đó vỗ tay hai cái. "Bạch!

Bạch!" Tiếng vỗ tay vừa dứt, chỉ khoảng mười giây sau đã có năm nữ tử nhẹ nhàng bước vào trong đường.

Đây rõ ràng không phải là quyết định nhất thời mà là sự chuẩn bị từ trước khi chưởng quỹ đi ra ngoài.

Chi tiết này nếu ở bình thường thì có thể xem là một thủ thuật kinh doanh, nhưng hiện tại trong mắt bọn Ngô Lương, hành tung này lại tăng thêm một tầng nghi vấn.

Tuy nhiên, năm nữ tử này quả thực có điểm khác biệt lớn so với những cô nương trước đó.

Trên tay họ không bưng khay thức ăn mà mỗi người cầm một chiếc quạt làm bằng lông vũ diễm lệ, khi vào đường còn dùng quạt che mặt, tạo ra một cảm giác thần bí theo kiểu "ôm đàn tỳ bà che nửa mặt".

Ngoài ra, cách ăn mặc của họ cũng khá táo bạo.

Tuy vẫn là loại khúc cư thâm y, nhưng thâm y trên người họ rõ ràng đã được cải tiến, cổ áo phía trước xẻ rộng và sâu hơn, tà váy phía dưới cũng được kéo cao lên không ít, không chỉ vứt bỏ hoàn toàn phong cách "đi không lộ chân" của Hán phục mà còn để lộ ra một đoạn đùi trắng ngần bóng loáng.

Quá hiểu luôn!

Quá đỉnh luôn!

Ngô Lương cảm thấy những người làm nghề liên quan ở hậu thế cũng nên tham khảo một chút, tuy có hơi chà đạp văn hóa truyền thống

Hán phục, nhưng lại mang đến một sức hấp dẫn khó tả, có nét tương đồng với sự cám dỗ của Coser hoặc đồng phục... "Ực!" Ngô Lương đã nghe thấy tiếng ai đó nuốt nước miếng, người này không phải ai khác chính là Điển Vi đang ngồi gần hắn nhất.

Ngô Lương biết Điển Vi không phải người thường, ngoài chiến lực ra thì định lực và khả năng chấp hành của gã là mạnh nhất Phường Nhân Quân, vậy mà lúc này ngay cả gã cũng rục rịch khó yên, đủ thấy sức hút thế nào.

Thế nhưng lúc này, sự chú ý của Ngô Lương lại đặt trên người nữ tử cuối cùng.

Bởi vì trang phục của nữ tử này trong số năm người có thể coi là khác biệt nhất.

Không phải vì nàng mặc ít lộ nhiều, mà là nàng không chỉ bảo thủ hơn bốn người kia mà còn bảo thủ hơn bất kỳ ai, mặc một bộ trực cư thâm y chính thức và tiêu chuẩn nhất.

Phía trên không thấy cổ, phía dưới ngay cả chân cũng không thấy.

Tuy nhiên, dải thắt lưng nơi vòng eo vẫn thể hiện ra vòng eo thon gọn không đầy một cái nắm tay, đồng thời chia cơ thể thành hai phần trên dưới hoàn hảo...

Ngô Lương tuy không phải "lão tài xế" gì, nhưng đối với thân hình cực phẩm của mỹ nữ cũng có không ít hiểu biết, đặc biệt là kiếp trước rảnh rỗi vẫn thường lên các trang mạng giải trí học cách phối đồ, sớm đã đạt đến cảnh giới đại sư "trong lòng không mã, tự nhiên rõ nét".

Vì vậy, hắn chỉ nhìn một cái liền đoạt ra được tỷ lệ cơ thể của nữ tử này.

Vô cùng hoàn mỹ!

Cánh tay trái không cầm quạt buông thõng tự nhiên, cổ tay vừa vặn chạm đến vị trí xương mu, đây là tiêu chuẩn chân dài mà ngay cả những siêu mẫu thế giới ở hậu thế cũng chưa chắc đạt được.

Chỉ là không biết tướng mạo ra sao...

Ngoài ra, nữ tử này mặc kín mít như vậy, không lẽ là một "thanh quan nhân"?

Nhưng theo Ngô Lương biết, cuối thời Đông Kinh chưa có khái niệm "thanh quan nhân", chỉ cần là nữ tử chốn chương đài thì đều làm cùng một loại công việc, không ai có thể làm được chuyện bán nghệ không bán thân. "Cho mấy vị khách quan ngắm nhìn vóc dáng một chút." Sau khi năm nữ tử đã đứng định vị trong đường, gã chưởng quỹ liền tiếp lời.

Lời vừa dứt, tuy không có bất kỳ âm nhạc nào nhưng động tác của năm nữ tử lại vô cùng thống nhất.

Họ đồng loạt hạ chiếc quạt lông vũ đang che mặt xuống, hai cánh tay ngọc vươn về phía trước, sau đó eo liễu gập sang một bên, chậm rãi xoay người một vòng...

Đây chính là tư thế của điệu nhảy "kiều tụ chiết yêu" thịnh hành trong cung đình nhà Hán, trông cực kỳ đặc sắc và nhã nhặn, đồng thời cũng đòi hỏi không ít kỹ năng và thân hình tuyệt mỹ để diễn xuất.

Đặc biệt là vòng eo.

Eo nếu không đủ thon, không đủ mềm thì trông không những chẳng có chút mỹ cảm nào mà nói không chừng còn gây khó chịu cho người xem.

Chương 347

May mắn là thân hình của năm nữ tử này tuy có chút khác biệt, nhưng với tư cách là "hồng nhân" thì tự nhiên đã qua tuyển chọn kỹ lưỡng, vẫn có thể phô diễn được vẻ đẹp của điệu múa này.

Lúc này nhìn lại bọn Ngô Lương.

Điển Vi, Vu Cát, Dương Vạn Lý ba người đã không nhịn được mà rướn cổ lên, mắt không chớp lấy một cái.

Có điều vị trí tiêu điểm của họ thì hơi...

Nói thế nào nhỉ, trong năm nàng "hồng nhân" này có bốn người xẻ cổ áo khá sâu, đi kèm với tư thế múa như vậy, một số bộ phận vốn dĩ không được nhã nhặn cho lắm tự nhiên lại thoắt ẩn thoắt hiện, thực sự khiến người ta khó lòng chống đỡ. "Đổi người, lão phu muốn đổi người!" Vu Cát trong nháy mắt đã chẳng còn bận tâm đến cô nương đang nũng nịu bên cạnh mình nữa, dứt khoát làm một gã bạc tình lang có mới nới cũ. "Ta cũng muốn đổi!" Dương Vạn Lý cũng không chịu kém cạnh.

Còn ánh mắt của Ngô Lương thì vẫn luôn dừng lại trên khuôn mặt của nàng "hồng nhân" ăn mặc khác biệt cuối cùng kia.

Dung mạo của nàng này quả thực vô cùng xuất chúng, lại mang nét đặc sắc riêng: mũi cao, mắt sâu, cằm thon dài...

Đặc biệt là đôi mắt kia, con ngươi đen lánh xuyên thấu, trông rất thâm thúy, giống như mang theo móc câu vậy, dù chỉ là cái liếc mắt nhẹ qua cũng khiến người ta tâm ngứa khó nhịn.

Nữ tử Tây Vực?

Hậu thế có một thời gian giới giải trí bỗng dưng xuất hiện mấy

nữ minh tinh Tây Vực, ai nấy đều là mỹ nữ hiếm thấy, nhất thời người hâm mộ vô số, mà dung mạo của nàng "hồng nhân" này so với những minh tinh Tây Vực mà Ngô Lương từng thấy cũng không hề kém cạnh.

Còn về bốn nàng "hồng nhân" còn lại thì là người Hán tiêu chuẩn, tuy chắc chắn cũng được coi là mỹ nữ nhưng so với nàng này thì lại thiếu đi một chút phong tình dị vực. "Chọn ngươi vậy." Ngô Lương cuối cùng cũng giơ tay chỉ trúng nàng nữ tử Tây Vực đầy phong tình này. "Khách quan quả nhiên có nhãn quang, Quỳnh nhi chính là trấn điếm chi bảo của Phẩm Hương Các chúng ta, nhiều khách nhân chỉ cần thấy nàng là chẳng còn muốn nhìn những cô nương khác nữa." Gã chưởng quỹ lập tức tươi cười giới thiệu, đồng thời khẽ gật đầu với nàng hồng nhân tên gọi "Quỳnh nhi" kia. "Kiến quá khách quan." Quỳnh nhi chủ động tiến lên thi lễ với Ngô Lương, sau đó nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh hắn, rất tự giác cầm lấy bầu rượu trên án kỷ rót đầy một chén cho hắn.

Thế nhưng trong quá trình này, trên mặt Quỳnh nhi lại không hề lộ ra bất kỳ nụ cười nào, thủy chung toát ra một loại khí chất lãnh mạc như muốn xua đuổi người ta ra xa ngàn dặm.

Đây chẳng giống dáng vẻ mà một "hồng nhân" nên có, hay là một loại thủ thuật kinh doanh ngược?

Để kích phát dục vọng chiếm hữu và chinh phục của đàn ông?

Nhưng phải thừa nhận chiêu này thực sự hiệu quả, ít nhất là với một kẻ lãng tử như Ngô Lương, nhìn thấy dáng vẻ này của nàng, trong lòng đã dâng lên một tia tà niệm và dục vọng. "Vậy ta chọn nàng này!" "Ta muốn nàng kia!" "Vậy cô này để cho ta..." Thấy Ngô Lương đã ra tay trước, Điển Vi, Dương Vạn Lý và Vu Cát cũng tranh nhau đưa ra lựa chọn, cuối cùng chỉ còn lại một mình Bạch Tinh Tinh ngồi

im không động đậy.

Trong lòng Bạch Tinh Tinh có chút không vui.

Đã nói là chỉ diễn kịch thôi mà, Ngô Lương lại rất chủ động ra tay, nhìn thế nào cũng thấy có chút ý đồ giả kịch làm thật...

Quan trọng nhất là, nàng chương đài nữ tử tên "Quỳnh nhi" kia quả thực rất đỉnh, ngay cả nàng là nữ nhân nhìn vào cũng không nhịn được nảy sinh ý nghĩ muốn gọi về bên cạnh mình, thậm chí còn có chút tự ti mặc cảm. "Vị khách quan này..." Thấy bọn Ngô Lương đều đã chọn xong cô nương, chỉ có Bạch Tinh Tinh một mình ngồi buồn bực, gã chưởng quỹ trong lòng cũng hơi bất ngờ, nhưng vẫn mỉm cười nhìn nàng. "Chưởng quỹ chớ trách, không phải hồng nhân ở chỗ ngươi không vào được mắt, mà là vị huynh đệ này của ta mấy năm trước không cẩn thận bị thương ở chỗ hiểm, vì vậy không thể gần nữ sắc được nữa, cứ để hắn tự uống rượu đi." Ngô Lương đã sớm nghĩ ra lời thoái thác, chỉ chỉ vào râu quai nón trên mặt mình, cười giải thích với chưởng quỹ. "À..." Gã chưởng quỹ nhìn kỹ Bạch Tinh Tinh, quả nhiên thấy môi nàng khá sạch sẽ, trong lòng lập tức hiểu ý của Ngô Lương, sau đó tự nhiên bỏ qua chủ đề này, cười nói: "Vậy tiểu nhân không ở đây làm phiền nữa, bên ngoài lúc nào cũng có người túc trực, khách quan nếu có nhu cầu gì cứ gọi một tiếng, tự khắc sẽ có người vào hầu hạ." Nói đoạn, gã chưởng quỹ lại thi lễ với bọn Ngô Lương, dẫn theo nàng hồng nhân bị bỏ lại đang có chút xụ mặt đi ra ngoài, thuận tay còn khép cửa phòng lại. ... "Ta muốn mời Quỳnh nhi cô nương uống trước một chén, không biết Quỳnh nhi cô nương có nể mặt không?" Đối mặt với chén rượu mà nàng hồng nhân Tây Vực chủ động dâng lên, Ngô Lương không hề đưa tay đón lấy mà cười hì hì nói.

Hắn thực sự không phải bị tinh trùng lên não, mà là vẫn luôn âm thầm lưu ý từng cử động của đám "hồng nhân" này.

Hiện tại bọn họ có một hành động cực kỳ thống nhất nhưng lại khiến Ngô Lương sinh nghi, đó là bọn họ đều rót đầy chén rượu mời uống, hơn nữa loại rượu được dùng đều là rượu trong vò mà chưởng quỹ vừa sai người mang vào...

Rõ ràng trong bình rượu trước đó vẫn còn dư rượu, nhưng họ lại làm như không thấy.

Quỳnh nhi hơi khựng lại một chút, nhưng biểu tình vẫn rất tự nhiên, vẫn giữ nguyên thần thái lãnh nhược băng sương, khẽ gật đầu nói: "Nếu khách quan đã ban rượu, tỳ tử sao dám không biết điều." Nói xong, nàng thu chén rượu về, cũng không tuân theo lễ nghi nhà Hán là dùng ống tay áo che chắn, mà ngửa cổ uống cạn ngay trước mặt Ngô Lương.

Uống xong còn đặc biệt dốc ngược chén rượu cho hắn xem.

Hành động này trông thì rất bình thường.

Tuy nhiên trong lòng Ngô Lương lại càng thêm nghi ngờ, bởi vì biểu hiện của Quỳnh nhi trong mắt hắn có vẻ hơi cố ý, đặc biệt là theo hắn thấy, những "hồng nhân" như nàng đáng lẽ phải là những người làm dịch vụ cao cấp, lẽ ra phải chú trọng lễ nghi hơn mới đúng.

Đương nhiên, Ngô Lương cũng không phải nói bừa.

Hắn nhớ rõ trước đó những nàng "phi hồng nhân" hầu hạ Dương Vạn Lý và Vu Cát khi uống rượu đều tuân theo lễ nghi dùng tay áo che mặt, đó chính là sự tương phản.

Vì vậy, biểu hiện "hào phóng" này của Quỳnh nhi càng giống như đang cố ý chứng minh điều gì đó với hắn. "Ha ha, Quỳnh nhi cô nương thật tốt tửu lượng!" Ngô Lương lập tức ha ha đại tiếu, vỗ tay nói tiếp: "Không biết Quỳnh nhi cô nương là người phương nào?" "Bẩm khách quan, tỳ tử tổ tịch Lương Châu, người huyện Lộc Phúc

quận Tửu Tuyền." Quỳnh nhi cúi đầu vừa rót rượu cho Ngô Lương vừa khẽ nói. "Lương Châu à, vậy thì xa lắm đấy.

Theo ta được biết, phía tây quận Tửu Tuyền giáp với quận Đôn Hoàng ở biên giới đại Hán, ra khỏi Ngọc Môn Quan và Dương Quan của Đôn Hoàng thì cũng chẳng còn cách nước Thiện Thiện (Lâu Lan cổ quốc) bao xa nữa phải không?" Ngô Lương hỏi. "Khách quan kiến thức kinh người, tỳ tử bội phục." Thần sắc Quỳnh nhi cuối cùng cũng có chút thay đổi, sau khi nhìn Ngô Lương với vẻ đầy bất ngờ, nàng lại bưng chén rượu dâng qua: "Mời khách quan uống cạn chén này." "Không vội." Ngô Lương lại lắc đầu, vẻ mặt háo sắc đánh giá Quỳnh nhi từ trên xuống dưới, nhe răng cười: "Quỳnh nhi cô nương dung mạo quá người, hồn phách của ta đều bị nàng câu mất rồi, so với mỹ tửu trong chén này, hiện tại ta càng muốn nếm thử hương vị của Quỳnh nhi cô nương trước..." Đang nói chuyện, Ngô Lương bỗng nhiên chẳng thèm giảng võ đức, đột ngột giơ tay dùng lực bóp mạnh lên ngực Quỳnh nhi một cái. "Ngươi!

Tìm c..." Quỳnh nhi hiển nhiên không lường được Ngô Lương lại tập kích bất ngờ, một tay đẩy phắt hắn ra đồng thời hộ trụ lồng ngực, khuôn mặt lãnh mạc trong nháy mắt trở nên dữ tợn, sát ý cuồn cuộn trong mắt.

Nàng vốn định nói là "tìm chết".

Chỉ có điều khi lời chuẩn bị thốt ra lại đột nhiên nhận ra mình đã nói hớ, chỉ kịp phát ra nửa âm tiết của chữ "chết" liền im bặt. "?!" Những nàng "hồng nhân" khác cũng rùng mình một cái, trên khuôn mặt vốn đầy ý cười đồng thời hiện lên sát ý, thậm chí có người đã tì tay lên án kỷ nhổm người dậy một nửa.

Tĩnh lặng!

Cuối cùng cũng lộ đuôi rồi...

Nếu họ thực sự là "hồng nhân" hằng ngày bồi khách, đối với chuyện bị sàm sỡ định là đã sớm quen thuộc như cơm bữa, dù trong lòng không tình nguyện thì cũng sẽ giả vờ đẩy đưa cho qua chuyện, sao có thể có phản ứng bất thường như vậy?

Giây tiếp theo.

Chỉ nghe thấy tiếng "rắc" một cái.

Điển Vi đã dứt khoát ra tay, một bàn tay lớn túm chặt lấy đầu nàng "hồng nhân" bên cạnh ấn mạnh xuống án kỷ trước mặt, cái bàn trà trong chớp mắt hóa thành đống củi vụn, còn nàng "hồng nhân" kia đã nhũn người nằm bẹp dưới đất, không rõ sống chết. "Bàng!" Dương Vạn Lý cũng đã hành động, tung một cú đá cực mạnh hất văng nàng "hồng nhân" bên cạnh xuống đất, tiếp đó đứng bật dậy bưng lấy cái án kỷ định đập thẳng vào mặt nàng ta.

Nhưng gã này rõ ràng không quyết đoán bằng Điển Vi, có lẽ là nảy sinh tâm lý "liên hương tích ngọc", lúc chuẩn bị ra tay trên mặt gã thoáng qua một nét tiếc nuối, cuối cùng lâm thời đổi hướng đập cái án kỷ vào bụng nàng ta chứ không phải vào mặt.

So với Điển Vi và Dương Vạn Lý thân thủ bất phàm, hành động của Vu Cát có phần biết lượng sức mình hơn, lão tuổi đã cao nên không mạo hiểm đánh tay đôi với nàng "hồng nhân" kia, mà từ trong túi vải nhỏ bên hông móc ra một nắm cát đã chuẩn bị sẵn, thừa lúc nàng ta chưa kịp phản ứng, "xoạt" một tiếng rắc thẳng vào mặt. "Á!" Nàng "hồng nhân" kia hiển nhiên không ngờ Vu Cát cư nhiên già mà không kính, lại dùng thủ đoạn hạ tam lạm như vậy, lập tức trúng chiêu, ôm mắt kêu thét lên.

Còn Vu Cát đã sớm thừa cơ lùi ra một bên.

Cùng lúc đó, trận chiến bên phía Ngô Lương cũng bùng nổ.

Tuy nhiên, phản ứng của "Quỳnh nhi" bên cạnh hắn rõ ràng nhanh hơn mấy nàng kia không ít.

Khi nhận thấy tình hình bất ổn, tay nàng đã đưa ra sau gáy, rút chiếc trâm trên đầu xuống.

Chiếc trâm kia nhìn qua đã biết không phải vật thường, trên đầu nhọn vẩn lên một vệt đen bất thường, có lẽ đã được tẩm qua loại kịch độc nào đó!

Tuy nhiên, khi nàng ta còn chưa kịp có hành động tiếp theo. "Tạch!" Đi kèm với một tiếng động nhẹ, bên tai Quỳnh nhi nghe thấy hai tiếng xé gió "hưu hưu", tiếp đó trên cột gỗ phía sau vang lên hai tiếng "bập bập", là tiếng mũi tên cắm sâu vào thớ gỗ.

Lúc này một vật kỳ quái đã nhắm thẳng vào trán nàng. "Nếu dám động đậy một cái, trên đầu ngươi sẽ có thêm hai cái lỗ thủng đấy!" Chằm chằm nhìn chiếc trâm trong tay Quỳnh nhi, Ngô Lương hơi lùi lại hai bước kéo dài khoảng cách, lạnh giọng quát.

Vật trong tay hắn chính là chiếc "nỗ liên phát thời Chiến Quốc" phát hiện trong mộ Khâu Mục Công trước đó.

Gia Cát Lượng đã tháo rời nó ra, sau đó phối hợp cùng Bách Lý Hương và Tôn Nghiệp hoàn thành việc cải tiến và phục nguyên.

Thứ Ngô Lương đang cầm chính là thành phẩm vừa mới chế tạo xong, uy lực mạnh hơn nỗ gốc một chút, thể tích lại nhỏ hơn, rất thuận tiện giấu trên người phòng thân.

Trên cơ sở này, Ngô Lương lại có thêm linh cảm, hy vọng bọn họ có thể cải tiến thêm chút nữa, thu nhỏ thể tích xuống để biến thành tụ tiễn giấu trong tay áo.

Nếu cốt cán của Phường Nhân Quân mỗi người trang bị một cái, chiến lực tự nhiên sẽ tăng lên một bậc. "..." Đến lúc này, Quỳnh nhi đã

đầy mặt kinh ngạc.

Nàng cuối cùng cũng nhận ra mình đã đụng phải thứ dữ, mà còn là thứ cực kỳ dữ dằn.

Nhưng rất nhanh, sự kinh ngạc trên mặt nàng chuyển hóa thành vẻ kinh hoàng, toàn thân run rẩy, khóc lóc sợ hãi: "Khách quan sao lại thế này?

Tiểu nữ cùng tỷ muội nếu có chỗ nào làm không đúng khiến khách quan không hài lòng, người cứ việc nói ra, chúng ta nhất định sẽ hầu hạ chu đáo, tại sao lại ra tay tàn nhẫn như vậy...

Á!" Kết quả lời mới nói được một nửa. "Bàng!" Điển Vi vừa xông tới bên cạnh Ngô Lương đã không nói hai lời, tung một cú đá bay người, Quỳnh nhi đang khóc lóc không hề phòng bị, cả người giống như diều đứt dây văng xa mấy mét, chiếc trâm trong tay cũng tuột ra rơi xuống đất.

Tiếp đó Điển Vi nhanh chân bước tới, cúi người nhặt chiếc trâm lên, đồng thời ngẩng đầu quét mắt một vòng trong phòng, thấy những nàng "hồng nhân" khác đều đã mất khả năng phản kháng, lúc này mới vô cảm quay lại bên cạnh Ngô Lương. "..." Đừng nói là Quỳnh nhi hoàn toàn không kịp phản ứng, ngay cả bọn Ngô Lương cũng bị cú đá đột ngột này của Điển Vi làm cho giật mình, từng người ánh mắt phức tạp nhìn gã.

Trong đó người cảm thán nhất chính là Bạch Tinh Tinh.

Chương 348

Nàng không nhịn được nhớ lại lúc mang theo kéo đi theo Ngô Lương làm người Tùy Châu, khi đó Điển Vi đoạt lấy cái kéo trong tay nàng đã từng cảnh cáo: "Sau này nếu còn dám để lộ lợi khí trước mặt Tư mã, đừng trách ta không nể tình, đừng bảo là không báo trước!" Tuy sau này mọi người cùng nhau vào sinh ra tử, ngày càng thân thiết, Bạch Tinh Tinh sớm đã quên chuyện đó, dần xem Điển Vi là chiến hữu đáng tin cậy nhất.

Nhưng bây giờ nhớ lại, nàng mới hiểu ra: Lúc đó Điển Vi thực lòng không hề nói đùa với nàng, gã e rằng căn bản không biết thế nào là thương hoa tiếc ngọc, mà nếu có biết thì chữ "hoa" và "ngọc" đó cũng chỉ dành cho Ngô Lương, không dành cho ai khác.

Nhưng lần này Điển Vi rốt cuộc vẫn nương tay.

Bởi vì gã hiểu rõ mục đích của lần này là đến tìm người, trước khi tìm thấy Tào Ngang và Tào Bẩm, tự nhiên phải để lại một người biết tung tích của họ như Quỳnh nhi một con đường sống.

Huống chi thông qua biểu hiện của những nàng kia, có thể thấy địa vị của Quỳnh nhi không thấp.

Nếu không, với toàn lực của một cú đá, một nữ tử như Quỳnh nhi e rằng không chỉ đơn giản là bay ra ngoài như vậy...

Hồi thần lại, Ngô Lương cũng yên tâm thu nỗ liên phát lại, sau đó tiến lên hai bước đến trước mặt Quỳnh nhi, ngồi xổm xuống cười như không cười nói: "Cũng chẳng biết 'Quỳnh nhi' có phải tên thật của ngươi không, ta cứ tạm gọi ngươi là Quỳnh nhi vậy.

Quỳnh nhi cô nương, ta là người không thích vòng vo, tin rằng ngươi cũng không muốn tự chuốc lấy khổ cực, vậy nên chúng ta đừng

diễn trò hư ảo nữa, tin tưởng nhau một chút, thành thật với nhau hơn được không?" "Tỳ, tỳ tử không biết khách quan đang nói gì, tin tưởng thế nào, thành thật ra sao, xin khách quan minh thị." Quỳnh nhi gian nan bò dậy từ dưới đất, ngẩng đầu nhìn vào mắt Ngô Lương nói.

Lúc này nàng ta đâu còn hình ảnh nữ thần cao ngạo lúc trước, không chỉ đầu tóc rối bù mà trên quần áo cũng dính đầy vết bẩn do lăn lộn trên sàn, có chỗ còn bị rách, khuôn mặt và bàn tay trắng trẻo ban đầu cũng lấm lem đen đỏ, trông vô cùng thảm hại. "Ngươi xem những tỷ muội kia của ngươi đối với chúng ta khá là tin tưởng, cũng khá là thành thật.

Những chính nhân quân tử như chúng ta, dù các ngươi có mặc ít lộ nhiều đi nữa thì chúng ta cũng hiểu đạo lý 'phi lễ vật thị', chỉ có ngươi là dường như luôn đề phòng chúng ta, đây đâu phải đạo đãi khách." Ánh mắt Ngô Lương đánh giá Quỳnh nhi một lượt, cười híp mắt nói.

Quỳnh nhi nghe xong lại hơi ngẩn ra, dường như đã hiểu ý của Ngô Lương, lại dường như chưa hiểu hoàn toàn.

Trầm ngâm một lát, trên mặt nàng cuối cùng hiện lên một tia quyết tuyệt theo kiểu "tráng sĩ chặt tay", nhìn Ngô Lương mỉm cười quyến rũ: "Tỳ tử ngu muội, khách quan là muốn tỳ tử cởi sao?" "Đó chỉ là một phương diện, phương diện khác thì... nói thẳng ra, lần này ta tới chủ yếu là muốn tìm ngươi đòi mấy người." Ngô Lương cười nói. "Không biết khách quan muốn tìm ai?" Đồng tử Quỳnh nhi co rụt lại một cách khó nhận ra, nhưng vẫn mặt không đổi sắc hỏi. "Đừng giả ngu nữa, ngươi thực ra là đang kéo dài thời gian chờ cứu viện phải không?" Ngô Lương đã nghe thấy tiếng bước chân hỗn loạn từ ngoài cửa vọng lại, nhưng vẫn bình tĩnh nói.

Lời vừa dứt. "Rầm!" Cánh cửa gỗ đã bị đá văng một cách thô bạo, mười mấy tên đầy tớ cầm binh khí hung hăng xông vào, đi theo phía

sau chính là gã nam chưởng quỹ đã tiếp đón bọn họ lúc trước.

Ngoài ra, trong sân ngoài cửa còn có mười mấy tên đầy tớ khác đang dàn trận sẵn sàng, đã bao vây nơi này kín mít như nêm cối. "Không ngờ được, mấy vị khách quan lại thích chơi lớn như vậy." Vào cửa, gã chưởng quỹ liếc nhìn đám hồng nhân đang nằm la liệt dưới đất, trong mắt thoáng qua một tia ngạc nhiên, nhưng vẫn giữ nụ cười trên môi, cung kính thi lễ nói: "Nhưng những nàng hồng nhân này đều là trụ cột của Phẩm Hương Các, giờ bị khách quan chơi đùa thành ra thế này, e là phải nghỉ tiếp khách một thời gian rồi, mấy vị khách quan tổng phải cho tiểu nhân một lời giải thích chứ?" "Ngươi là kẻ chủ mưu?" Ngô Lương hỏi thẳng thừng. "Tiểu nhân không hiểu khách quan đang nói gì, nhưng làm bị thương cô nương của Phẩm Hương Các thì không thể không bồi thường." Gã chưởng quỹ cũng giống như Quỳnh nhi, vờ vịt cười nói: "Nếu là cô nương bình thường thì có lẽ còn có giá, nhưng hồng nhân của Phẩm Hương Các thì khác, khách quan e rằng phải đền bằng mạng thôi!" Nói đến đây, sắc mặt chưởng quỹ bỗng lạnh sầm xuống, phất tay trầm giọng quát: "Ra tay!

Giết không tha!" Rõ ràng, gã chưởng quỹ này đã biết chuyện bị bại lộ, vì vậy không định tiếp tục phí lời với bọn Ngô Lương, chuẩn bị giết người diệt khẩu. "Tạch!

Tạch!

Tạch!..." Tiếng động nhẹ quen thuộc liên tục vang lên.

Thấy mệnh lệnh ban ra, đám đầy tớ đã giơ binh khí chuẩn bị lao tới.

Ngô Lương tự nhiên sẽ không khách sáo với bọn chúng, trút hết số thiết tiễn còn lại trong hộp tiễn của chiếc nỗ liên phát ra ngoài.

Chiếc nỗ này tuy đã được cải tiến nhưng vẫn chưa đạt đến trình độ "bán tự động", mỗi lần bắn đều phải kéo cần gạt phía sau để lên

dây.

Tuy nhiên, lược bỏ được công đoạn lắp tên, tốc độ bắn vẫn vô cùng đáng nể, tuyệt đối không phải cung tên bình thường có thể so sánh được.

Còn gã chưởng quỹ và đám đầy tớ hiển nhiên chưa từng thấy nỗ liên phát, thấy Ngô Lương cầm một vật kỳ quái không ngừng thao tác, trong lòng tuy có chút nghi hoặc nhưng không biết đó là cái gì, chẳng thèm tránh né mà cứ thế xông lên.

Trong phút chốc. "Á!

Á!

Ối!..." Tiếng thét thảm trong đại đường vang lên liên hồi, những tên xông lên trước nhất còn chưa hiểu chuyện gì đã đau đớn ngã vật ra đất lăn lộn.

Thực tế chứng minh, cường độ của loại nỗ liên phát này vẫn cần được nâng cao, chắc chắn không đạt tới mức có thể bắn thủng người như lời Ngô Lương đe dọa Quỳnh nhi lúc nãy, cùng lắm chỉ đâm sâu vào da thịt một hai tấc.

Đương nhiên, loại sát thương này chỉ cần trúng chỗ hiểm vẫn có thể lấy mạng người.

Cho dù không trúng chỗ hiểm, thời buổi này vết thương do tên bắn có chữa khỏi được không hoàn toàn dựa vào vận khí, uốn ván, nhiễm trùng vi khuẩn... những biến chứng này dưới trình độ y tế hiện nay một khi xuất hiện thì chẳng khác gì tuyệt chứng.

Cùng lúc đó, Điển Vi và Dương Vạn Lý tự nhiên cũng không ngồi yên.

Ngô Lương vừa bắn hết mười mấy mũi thiết tiễn, hai người đã một trước một sau vọt tới, thuận tay nhặt lấy binh khí rơi vãi của đám

đầy tớ lao vào địch trận.

Đám đầy tớ này vốn chỉ là một lũ ô hợp, bình thường cậy đông hiếp yếu bắt nạt người thường thì không sao, nhưng giờ chưa kịp giao thủ đã bị món sát khí thần bí trong tay Ngô Lương đả thương mấy người, trong lòng đã nảy sinh sợ hãi.

Đặc biệt là thấy Điển Vi tay cầm song binh xông tới, khí thế như "một người chặn cửa vạn người khó qua", bọn chúng tự loạn trận tuyến.

Sau khi bị Điển Vi chém ngã mấy người như gió quét lá rụng, đám đầy tớ còn lại trong đường đã bị Điển Vi và Dương Vạn Lý dồn ra bên ngoài. "Lũ vô dụng!

Lên, tất cả lên cho ta, chúng ta đông người thế này chẳng lẽ lại sợ bọn chúng!" Gã chưởng quỹ tức tối nghiến răng nghiến lợi mắng mỏ, nhưng thực tế gã chính là người đầu tiên chạy ra khỏi đường.

Đúng lúc này. "Hưu——" Bạch Tinh Tinh thổi một tiếng sáo rất đanh.

Ngô Lương cuối cùng cũng bước tới, nhìn đám đầy tớ đang tiến thoái lưỡng nan bên ngoài, lớn tiếng quát: "Ai không muốn mình chết rồi còn bị chu di cửu tộc thì bỏ binh khí xuống, trói gã chưởng quỹ này lại đưa đến trước mặt ta!

Không giấu gì các ngươi, ta đêm nay tới đây là phụng mệnh Tào thứ sử bí mật tra án, bên ngoài đang có mấy trăm binh mã Tào quân tiếp ứng, hiện tại tín hiệu đã phát đi, chỉ trong chốc lát đại quân sẽ xông vào đây.

Lúc đó các ngươi có mọc cánh cũng khó thoát, nhưng nể tình các ngươi chỉ là lũ lâu la nghe lệnh làm việc, ta có thể bảo toàn tính mạng cho các ngươi, nếu không định sẽ giết sạch cả nhà già trẻ không chừa

một con gà con chó!" "Chuyện này..." Nghe thấy lời này, đám đầy tớ lập tức càng thêm hoảng loạn, nhìn nhau không biết phải làm sao. "Ta chỉ đếm đến ba, nếu vẫn chưa thấy gã chưởng quỹ này bị trói quỳ trước mặt ta, cả nhà các ngươi cứ việc chôn cùng lão ta đi.

Một!" Ngô Lương giơ một ngón tay, vô cảm nói. "Hắn nói bậy đấy, đừng nghe hắn, xông lên cho ta, giết hắn mỗi người thưởng mười thạch thóc!" Gã chưởng quỹ thấy đám thủ hạ do dự, trong lòng bắt đầu sợ hãi, vội vàng hứa hẹn trọng thưởng. "Hai!" Ngô Lương vẫn thản nhiên đếm tiếp, khuôn mặt càng thêm lạnh lùng, thần thái lạnh nhẽo như băng.

Lúc này tâm lý bị giày vò nhất tự nhiên là đám đầy tớ kia.

Bọn chúng chỉ là người làm công lấy tiền, mà tiền công lại chẳng đáng là bao, vốn định chỉ phô trương thanh thế thì thôi, giờ đã có người mất mạng, đối mặt lại là một hung thần liều mạng như Điển Vi, còn mười thạch thóc so với tính mạng cả nhà...

Bất luận lời Ngô Lương nói có thật hay không, bọn chúng tuyệt nhiên không dám đem tính mạng cả gia đình ra đánh cược. "Mỗi người hai mươi thạch!" Gã chưởng quỹ đã cảm thấy tình hình không ổn, vừa lớn tiếng tăng giá vừa theo bản năng lùi lại phía sau, cố gắng tránh xa đám đầy tớ dưới trướng mình.

Đúng lúc này. "Rầm!

Rầm!

Rầm!" "Mở cửa!" "Trình thái thú tại đây, còn không mau mau mở cửa!" "Phẩm Hương Các đã bị bao vây tầng tầng lớp lớp, các ngươi có chắp cánh cũng khó bay, nếu còn không mở cửa thì chỉ có con đường chết!" "Chuẩn bị phá cửa!" Cửa lớn kỹ viện đột nhiên vang lên những tiếng động cực kỳ hỗn loạn, chính là Trình Dục sau khi nghe thấy tiếng sáo của Bạch Tinh Tinh, đã dẫn theo thủ quân Trần Lưu

phục kích gần đó đến chi viện cho Ngô Lương.

Trong tình huống có thể, Ngô Lương tuyệt nhiên sẽ không đánh trận mà không có chuẩn bị, tự nhiên đã có an bài vạn vô nhất thất.

Kỳ thực ngay từ lúc hắn chế ngự Quỳnh Nhi và mấy gã "đầu bài" kia, đã có thể bảo Bạch Tinh Tinh thổi sáo, điều động thủ quân Trần Lưu của Trình Dục đến đối phó với đám gia bộc này, như vậy tự nhiên càng thêm vạn vô nhất thất, thậm chí chẳng cần phải làm bẩn tay mình.

Nhưng Ngô Lương không làm vậy, chỉ vì trong lòng hắn còn có tính toán riêng...

Cuối cùng. "Xin lỗi chưởng quỹ, tiểu nhân tuy chết không đáng tiếc, nhưng vô luận thế nào cũng không thể liên lụy đến mẹ già ở nhà." Sự xuất hiện của thủ quân Trần Lưu đã hoàn toàn đánh sập tia hy vọng cuối cùng trong lòng đám gia bộc, một kẻ phản ứng nhanh nhất đã ra tay trước, vươn tay chộp lấy gã chưởng quỹ đang định bỏ chạy. "Đừng để lão chạy mất, nếu không kẻ chết chính là chúng ta!" "Còn đợi gì nữa, bắt lấy lão!" "Tiểu nhân đầu hàng, xin quan gia tha cho tiểu nhân một mạng..." Một hòn đá ném xuống mặt nước yên ả, đám gia bộc biết đại thế đã mất lập tức phản chiến, tranh nhau xông tới vồ lấy gã chưởng quỹ, chỉ sợ chậm một bước sẽ khiến Ngô Lương không vui, rước họa sát thân.

Một bộ phận gia bộc khác vội vàng buông binh khí quỳ xuống, phủ phục dưới đất cầu xin Ngô Lương tha mạng. "Bọn phản đồ!

Lũ ăn cây táo rào cây sung!" Thấy đám gia bộc đã vây quanh mình, gã chưởng quỹ tức đến nổ mắt, quát mắng xối xả.

Nhưng đến lúc này lão vẫn không chịu thúc thủ chịu trói, ngược lại lao thẳng về phía một tên gia bộc, húc mạnh một cái đoạt lấy thanh Hoàn Thủ đao trong tay kẻ đó, rồi vung đao chém loạn xạ không chút

bài bản. "Á!" Đám gia bộc sợ bị thương nên vội lùi lại, nhường ra một khoảng trống cho chưởng quỹ.

Gã chưởng quỹ lăm lăm thanh đao trước thân, nhưng đột ngột quay đầu nhìn về phía Ngô Lương, khóe miệng nhếch lên một nụ cười quỷ dị, ngạo mạn cười lớn: "Ngươi tới đây vì 'Yểm muội thuật' phải không?

Không sai, 'Yểm muội thuật' này chính là bí thuật độc môn của ta, những chuyện kia cũng đều do ta làm.

Ngươi có thể tra được tới đây quả thực có chút bản lĩnh, nhưng nếu ngươi nghĩ như vậy có thể khiến ta phục pháp thì đại sai đặc sai rồi, ha ha ha ha, ngươi không giết được ta đâu!" Dứt lời. "Xoẹt!" Hoàn toàn không cho Ngô Lương thời gian phản ứng, gã chưởng quỹ mạnh mẽ đặt ngang thanh đao lên cổ, sau đó dùng sức kéo mạnh! "Phập ——" Cổ họng gã chưởng quỹ đã bị rạch một đường sâu chừng hai thốn, nếu không phải bên trong còn có xương cột sống chống đỡ, chỉ sợ cái đầu đã rơi xuống đất.

Máu tươi như suối phun trào ra từ vết thương, trong khoảnh khắc đã nhuộm đỏ cả một vùng đất dưới chân lão.

Lão nói không sai chút nào, Ngô Lương quả thực không giết được lão, bởi vì trước khi Ngô Lương kịp ra tay, lão đã tự kết liễu chính mình. "Á..." Đám gia bộc cũng chưa từng thấy cảnh tượng đẫm máu như vậy, từng kẻ sợ hãi lùi lại mấy bước, đồng tử không ngừng co rụt.

Chương 349

"Chuyện này...

Công tử?" Điển Vi thấy thế vội nhìn sang Ngô Lương.

Đêm nay trước khi hành động Ngô Lương đã đặc biệt dặn dò bọn họ, yêu cầu trước khi tìm thấy Tào Ngang và Tào Bẩm thì phải cố gắng bắt sống, không ngờ gã chưởng quỹ này ra tay quyết đoán như vậy, khiến Điển Vi muốn ngăn cản cũng không kịp. "Đầu sắp rơi ra rồi, thần tiên tới cũng không cứu được." Ngô Lương lắc đầu, thở dài một tiếng.

Chuyện rút kiếm tự vẫn Ngô Lương tuy chưa thấy nhưng cũng nghe qua không ít, nếu muốn tự tận thì thực ra không cần ra tay tàn nhẫn thế này, chỉ cần cắt đứt động mạch cổ là kỹ thuật y tế thời đại này đã vô phương cứu chữa rồi.

Hơn nữa Ngô Lương cảm thấy, dù là người thực lòng muốn chết đi nữa, cũng rất ít ai có thể ra tay độc ác với chính mình như thế.

Hắn nghi ngờ chuyện này còn có ẩn tình, thậm chí nghi ngờ hành vi tự sát của chưởng quỹ có lẽ không phải ý chí của chính lão, mà giống như bị diệt khẩu hơn...

Mà căn cứ của sự nghi ngờ này chính là nụ cười quỷ dị cuối cùng mà chưởng quỹ dành cho hắn.

Hắn cảm nhận được một tia khiêu khích trong nụ cười đó. "Nhưng công tử, chúng ta còn chưa kịp thẩm vấn tung tích của Tào Ngang và Tào Bẩm, chuyện này phải làm sao bây giờ?" Vu Cát tiếp lời với vẻ lo lắng, đây mới là mục đích... một trong những mục đích chính của hành động lần này. "Chẳng phải vẫn còn kẻ sống đó sao?" Ngô Lương quay đầu nhìn về phía Quỳnh Nhi và mấy gã "đầu bài"

đang ngã gục trong sảnh, nhếch miệng cười.

Chẳng bao lâu sau.

Khi Trình Dục dẫn binh xông vào, nhìn thấy cảnh tượng trong viện thì ngẩn người.

Hơn hai mươi tên gia bộc đều đã buông vũ khí quỳ dưới đất run lẩy bẩy, bên cạnh là một cái xác với cái cổ bị rạch quá nửa, máu chảy lênh láng.

Còn trong khách đường, ngoại trừ bốn nữ tử lầu xanh đang nhũn người, tóc tai rũ rượi, còn có chín tên gia bộc khác.

Chín kẻ này kẻ thì trúng tên nằm dưới đất rên rỉ đau đớn, kẻ thì bị chém bị thương mất khả năng phản kháng, trong đó có ba gã không may mắn trúng chỗ hiểm đã tắt thở hoàn toàn.

Cảnh tượng này nhìn qua là biết vừa trải qua một trận đại chiến.

Nhưng nhìn lại đám người Ngô Lương.

Nhóm năm người, trong đó còn có một nữ tử yếu đuối, thế mà tất cả đều bình an vô sự đứng trong sảnh, đừng nói là bị thương, ngay cả một tia chật vật cũng không có, cùng lắm chỉ là trên thân dính chút vết máu bắn lên... "Chuyện này..." Trình Dục ngẩn ra, vội rảo bước đến trước mặt Ngô Lương, nhìn lên nhìn xuống quan thiết hỏi: "Lão hủ đến muộn một bước, Ngô tướng quân không bị thương chứ?" Ông ta không chỉ quan tâm Ngô Lương, mà thực tế cũng là đang quan tâm chính mình.

Ngô Lương bây giờ là người tâm phúc trước mặt Tào lão bản, nếu hắn vì chuyện này mà bị thương, trong khi Trình Dục và thủ quân Trần Lưu lại không sứt mẻ một mảy may, Tào lão bản nhất định sẽ trách tội. "Nhờ có Trình thái thú hộ vệ kịp thời, tại hạ vẫn bình an vô sự." Ngô Lương cười đáp.

Trình Dục lập tức yên tâm hơn nhiều, quay đầu nhìn lại đám gia bộc đang nằm và quỳ dưới đất, cùng mấy cái xác chết thối kia, lại không nhịn được nói: "Vậy chuyện này..." "Đa tạ Trình thái thú đã kịp thời đến chi viện, chúng ta cùng Trình thái thú hợp lực ngự địch, cuối cùng đã bắt gọn đám gian tặc, giết địch mấy tên, làm bị thương mấy kẻ.

Trình thái thú lần này lao khổ công cao, thủ quân Trần Lưu cũng công không thể mất, Sứ quân quay về nhất định sẽ ban thưởng." Ngô Lương nháy mắt với Trình Dục, cười hì hì nói. "Hả?" Trình Dục hơi ngẩn ra, nhưng rốt cuộc vẫn phản ứng rất nhanh, vội hạ thấp giọng, nháy mắt ra hiệu với Ngô Lương: "Ngô tướng quân ngày thường thật sự quá khiêm tốn...

Lần này lão hủ lại nợ nhân tình của Ngô tướng quân rồi, cộng thêm mười cân vàng trước đó, lão hủ nguyện viết thêm một tờ giấy nợ nữa cho Ngô tướng quân, từ nay về sau nợ Ngô tướng quân tổng cộng hai mươi cân vàng." "Khi nào thì trả?" Ngô Lương quay đầu hỏi. "Ách...

Sớm nhất có thể.

Ngô tướng quân cũng biết lương bổng hàng năm của lão hủ không nhiều, đợi khi nào lão hủ gom đủ nhất định sẽ chủ động mang tới cửa." Trình Dục cười ngượng ngùng, vội vàng đánh trống lảng như một kẻ quỵt nợ, sau đó nhìn quanh hỏi: "Ngô tướng quân, Sứ quân vẫn đang đợi tin tức của chúng ta, không biết chuyến này ngươi đã điều tra rõ tung tích của Trường công tử chưa?" "Gã chưởng quỹ chủ mưu vẫn chưa khai gì đã tự sát." Ngô Lương chỉ tay vào xác gã chưởng quỹ ngoài sân, hơi nhíu mày nói, "Còn về những kẻ còn lại, ta vẫn chưa kịp thẩm vấn, xin Trình thái thú lập tức hạ lệnh cho thủ quân Trần Lưu lục soát Phẩm Hương Các, không được bỏ sót một ngóc ngách nào, sau đó xin Trình thái thú cùng ta thẩm vấn, có lẽ sẽ

hỏi ra được tung tích của Trường công tử." "Thiện!" Trình Dục tự nhiên không có ý kiến, lập tức ra lệnh trói đám gia bộc lại, đồng thời sắp xếp một bộ phận binh sĩ lục soát trong Phẩm Hương Các, bản thân thì cùng Ngô Lương tiến vào trong sảnh. "Quan gia tha mạng..." "Tiểu nhân đã làm theo ý của quan gia rồi, quan gia từng hứa sẽ tha cho tiểu nhân..." "Xin quan gia khai ân..." Đám gia bộc thấy mình vẫn bị trói, vội vàng dập đầu cầu xin. "Cứ thành thật ở đó, làm xong việc tự khắc sẽ có người xử lý các ngươi." Ngô Lương liếc nhìn bọn chúng một cái, rồi bảo Trình Dục sai người khiêng xác và những kẻ bị thương ra ngoài, chỉ để lại Quỳnh Nhi và mấy gã "đầu bài" kia.

Còn về kết cục của đám gia bộc này, Ngô Lương thực ra có thể tưởng tượng được, đám này đều là thanh tráng niên có thể dùng được, Tào lão bản đa phần sẽ biên chế bọn họ vào quân doanh rồi tống ra chiến trường...

Đây cũng chưa hẳn là chuyện xấu, nhìn cử động của bọn họ trước đó, đám gia bộc này ngày thường chắc chắn không ít lần làm chuyện ỷ thế hiếp người, trợ trụ vi ngược, đã có sức lực như vậy thì thà ra chiến trường mà vung vẩy, đỡ phải ở đây gây họa cho người khác.

Sau khi cửa khách đường đóng lại.

Ngô Lương cùng mọi người và Trình Dục ngồi định chỗ, bấy giờ mới nhìn Quỳnh Nhi đang đổ gục dưới đất, lên tiếng hỏi: "Quỳnh Nhi cô nương, ta đã nói rõ mục đích chuyến này, nay chưởng quỹ đã tự sát, nếu cô biết điều gì tốt nhất hãy thành thực khai ra, đừng ép ta và Trình thái thú phải dùng hình với cô." "Tướng quân thứ tội, tỳ, tỳ tử thân là nữ tử lầu xanh, chẳng qua chỉ là nô tỳ bị người sai bảo mà thôi, nhiều chuyện cũng là vì bị ép buộc nên mới không còn cách nào khác..." Quỳnh Nhi rướn người lên, những giọt lệ đã lăn dài trên má, khẽ thút thít tự than thân. "Ta hiểu cô, nhưng cô cũng phải hiểu cho ta." Lúc này vẻ uy nghiêm trên mặt Ngô Lương đã biến mất, thậm chí

còn gật đầu ra vẻ đồng cảm, như một lão liếm chó bị tinh trùng lên não mà thương xót: "Ta lần này cũng là phụng mệnh hành sự, nói thẳng ra nhé, đêm hôm kia có phải các ngươi đã dùng cái 'Yểm muội thuật' kia để bắt mấy nam tử không?

Chẳng giấu gì cô, thân phận của những người đó không hề đơn giản, nếu ta có thể tìm thấy họ bình an trở về thì đương nhiên là hỉ hả cả làng, còn nếu không tìm thấy, chẳng những tính mạng các ngươi khó bảo toàn, mà ngay cả ta cũng phải chịu phạt, cô hiểu ý ta chứ?" "Tỳ tử hiểu." Quỳnh Nhi khẽ gật đầu, đưa tay lau nhẹ vệt nước mắt trên má, cuối cùng mới nói: "Không dám giấu giếm tướng quân, đêm hôm kia tỳ tử quả thực bị chưởng quỹ sai khiến, khuyên tám nam tử uống thứ rượu thuốc đặc chế của chưởng quỹ, tám người đó uống xong rượu thuốc không lâu sau thì hôn mê bất tỉnh, sau đó chưởng quỹ dẫn theo mấy người chưa từng thấy mặt đến đưa họ đi nơi khác." "Cô có biết đưa đi nơi nào không?

Liệu có bị hại không?!" Nghe đến đây, Trình Dục đã lo lắng ra mặt, vội nhoài người về phía trước gặng hỏi. "Bẩm quan gia, tỳ tử chẳng qua chỉ là một nô tỳ, ngày thường hơi có ý không tuân là bị chưởng quỹ đánh đập mắng chửi, chưa từng coi tỳ tử là con người, tỳ tử sao có thể biết được chuyện của chưởng quỹ." Quỳnh Nhi cúi đầu nói khẽ, rồi lại thút thít tự thương cho phận mình, đôi mắt đỏ hoe, bả vai run bần bật, dù trên mặt có chút vết bẩn vẫn tỏ ra vô cùng đáng thương. "Ôi, chuyện này biết làm sao đây?" Trình Dục lập tức mặt mày ủ dột, đứng bật dậy vỗ tay đi lại quanh sảnh, miệng lẩm bẩm không ngớt: "Nếu không tìm thấy Trường công tử, hoặc là Trường công tử đã bị hại, Sứ quân nhất định sẽ lôi đình đại nộ..." Cứ thế lẩm bẩm một hồi, Trình Dục đột nhiên đứng khựng lại nói với Ngô Lương: "Ngô tướng quân, đám gia bộc ngoài kia có lẽ biết chuyện, lão hủ đề nghị cũng phải dùng hình thẩm vấn từng đứa một, không tin là

không hỏi ra được gì!" Nói xong ông ta lại nhìn sang Quỳnh Nhi, ánh mắt dần trở nên lạnh lẽo: "Ngươi cũng hãy nghĩ cho kỹ vào, chỉ cần là manh mối nào ngươi nghĩ tới có thể liên quan đến chuyện này, tất thảy đừng bỏ sót, nếu không thì đừng trách lão hủ dùng hình để giúp ngươi nhớ lại!" Trình Dục cũng không phải hạng người dễ bị lừa, nếu Quỳnh Nhi không cung cấp được manh mối nào, mà thủ quân Trần Lưu cũng không tìm thấy Tào Ngang và Tào Bẩm trong Phẩm Hương Các, ông ta tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha cho nàng ta, dù có phải cạy miệng cũng phải cạy ra được thứ gì đó, dùng hình tự nhiên là chuyện đương nhiên.

Dẫu sao trong lịch sử khi quân Tào rơi vào đường cùng, ông ta còn là kẻ tàn nhẫn dám dùng thịt người để làm lương thực cơ mà. "Tỳ tử thực sự không biết..." Quỳnh Nhi vội vàng phục xuống đất, nhưng nói được nửa câu, nàng ta như sực nhớ ra điều gì, ngẩng đầu lên hơi do dự bổ sung: "Tỳ tử nhớ rõ, mỗi lần tỳ tử bị ép dùng rượu thuốc chuốc mê người ta, chưởng quỹ và những người lạ mặt kia vào khiêng người ra ngoài đều chạy thẳng về phía hậu viện của Phẩm Hương Các, chỉ là rốt cuộc đi đâu thì tỳ tử không nói chắc được." "Đúng rồi, còn một lần nữa, tỳ tử cùng mấy chị em lén chạy ra vườn sau Phẩm Hương Các ngắm hoa, vô ý nghe thấy mấy tiếng súc vật kêu rất trầm đục gần hòn giả sơn trong vườn, ngày thường chưởng quỹ không cho bọn tỳ tử ra vườn sau, biết chuyện này xong đã dùng roi phạt bọn tỳ tử rất nặng, tỳ tử thậm chí nửa tháng không thể nằm nghỉ, từ đó về sau không bao giờ dám ra vườn đó nữa." "Giả sơn?" Nghe thấy manh mối này, Trình Dục lập tức tinh thần chấn hấn, gấp gáp nói: "Ngô tướng quân, lão hủ sẽ dẫn người tới vườn sau thám thính ngay, cứ đào xới hòn giả sơn đó lên đã rồi tính sau, ngươi tiếp tục thẩm vấn, có lẽ vẫn hỏi thêm được manh mối đấy!" "Vậy làm phiền Trình thái thú rồi." Ngô Lương gật đầu, tiễn Trình Dục ra ngoài.

Mãi đến lúc này.

Hắn mới quay lại nhìn Quỳnh Nhi vẫn đang thút thít với vẻ đáng thương, nhếch môi cười: "Quỳnh Nhi cô nương, vừa rồi hai ta phối hợp cũng khá đấy chứ, như vậy là đã tẩy sạch can hệ cho cô rồi." "?" Quỳnh Nhi hơi ngẩn ra, rồi lại vội lau nước mắt khổ sở nói: "Những lời tỳ tử nói tuyệt không có nửa chữ dối trá, xin tướng quân minh giám!" "Yên tâm đi, ta sẽ không giao cô ra đâu, cô chỉ có thể đi theo ta thôi, nhưng tới chỗ của ta rồi, tốt nhất cô nên nói ra điều gì đó khiến ta thấy hứng thú." Ngô Lương cười hì hì nói. "Tướng quân đừng dọa tỳ tử, những gì tỳ tử biết đều đã nói sự thật rồi...

Tướng quân rốt cuộc muốn làm gì?" Quỳnh Nhi lộ vẻ hoảng hốt, lại khẩn trương hỏi. "Trong lòng cô tự hiểu mà." Ngô Lương lại nháy mắt với nàng ta, lộ ra biểu cảm "ta hiểu cô quá mà". "Hức..." Đồng tử Quỳnh Nhi co rụt lại một cái khó nhận ra, rồi lại cúi đầu thút thít, hoàn toàn là dáng vẻ của một nhược nữ vô trợ và vô tội, thể hiện hoàn mỹ hình ảnh một người con gái yếu đuối mặc người định đoạt trong thời loạn, khiến người ta thấy mà thương.

Còn Ngô Lương cũng không nói thêm gì với nàng ta, càng không thẩm vấn ở đây, quay đầu sang tán dóc với đám người Phường Nhân Quân.

Hắn có lý do để nghi ngờ gã chưởng quỹ đã chết kia chỉ là một con rối thế mạng, còn "nhược nữ tử" tên Quỳnh Nhi trước mặt này rất có thể mới là kẻ chủ mưu thực sự.

Bởi vì địa vị của Quỳnh Nhi trong số các kỹ nữ "đầu bài" này rất siêu nhiên.

Khi hắn thực hiện hành vi sàm sỡ với Quỳnh Nhi, biểu hiện của những gã "đầu bài" kia đã chứng minh địa vị của nàng ta, lúc đó họ không phải đang bất bình thay nàng ta, mà giống như đang trung thành

bảo vệ chủ tử hơn.

Huống hồ chỉ là một kỹ nữ thôi, chuyện sàm sỡ là quá bình thường, trong tình huống bình thường, các "đầu bài" khác cùng lắm chỉ đứng xem, căn bản không nên có phản ứng lớn đến vậy.

Lại nói tiếp.

Bản thân Quỳnh Nhi cũng không nên có phản ứng lớn như thế, như vậy thực sự là rất thiếu chuyên nghiệp, căn bản không giống một người có thể trở thành trụ cột của Phẩm Hương Các.

Do đó Ngô Lương đã nảy sinh nghi ngờ cực lớn về thân phận thực sự của nàng ta.

Huống chi trên người Quỳnh Nhi còn giấu một chiếc trâm cài nghi là tẩm kịch độc, và lúc đó rõ ràng nàng ta định ra tay với hắn, đây đã không còn là vấn đề chuyên nghiệp hay không chuyên nghiệp nữa rồi...

Ngoài ra.

Cái chết của gã chưởng quỹ cũng rất kỳ quái.

Những lời lão nói trước khi chết không chỉ đổ hết mọi chuyện lên đầu mình, mà nhát đao đó hạ xuống cũng quyết đoán và mạnh bạo một cách phi lý, cứ như sợ mình chết không nhanh vậy.

Những hành động này đủ để khiến Ngô Lương nghi ngờ lão có lẽ đang bảo vệ một ai đó...

Dù có gạt bỏ hết những điều trên đi chăng nữa.

Vừa rồi Quỳnh Nhi đã khai ra một manh mối quan trọng, nếu Trình Dục thực sự thông qua lời khai của Quỳnh Nhi mà tìm thấy Tào Ngang và Tào Bẩm gần hòn giả sơn vườn sau, điều này cũng đủ nói lên vấn đề.

Cho dù cách nói của Quỳnh Nhi rất khéo léo, Ngô Lương vẫn có lý do để nghi ngờ Quỳnh Nhi và gã chưởng quỹ tuyệt đối không phải quan hệ chủ tớ như nàng ta mô tả, nàng ta rất có thể đã trực tiếp tham gia vào chuyện này.

Một người mà trên thân có nhiều điểm nghi vấn như vậy, nếu Ngô Lương có thể dễ dàng bỏ qua thì đã không phải là Ngô Lương, hắn cũng là một kẻ rất đa nghi, có đôi khi thậm chí còn đa nghi hơn cả Tào lão bản, càng không dễ dàng tin tưởng một ai.

Cứ thế trôi qua chừng một khắc. "Tìm thấy rồi, Ngô tướng quân, ha ha ha, lão hủ tìm thấy Trường công tử rồi!" Bên ngoài rốt cuộc vang lên tiếng hét đầy phấn khích của Trình Dục.

Cùng với tiếng hét, cửa khách đường nhanh chóng bị đẩy mạnh ra, Trình Dục vừa đi vừa nhảy vào trong, mặt mày hớn hở, rạng rỡ niềm vui.

Và đằng sau ông ta là tám người đang được thủ quân Trần Lưu dìu vào, tám người này toàn thân sũng nước, biểu cảm trên mặt vẫn còn hơi cứng nhắc, ánh mắt cũng vẫn còn chút hoảng hốt.

Đi đầu không phải ai khác, chính là Tào Ngang và Tào Bẩm.

Lúc này hai gã này đang quấn trên người một chiếc chăn hoa không biết tìm ở đâu ra, nhìn qua thì cùng kiểu dáng với chăn trong mật thất quanh khách đường của bọn Ngô Lương. "Tử Tu huynh?

An Dân huynh?" Ngô Lương vội bước tới gọi hai người. "?" Hai người nghe thấy tiếng động thì cũng có phản ứng, nhưng chỉ nhìn Ngô Lương một cách mơ màng, như thể chưa từng quen biết hắn. "Trình thái thú, Trường công tử thế này là..." Ngô Lương lại nhíu mày nhìn Trình Dục, trong lòng thì thầm nghĩ, đây chắc là di chứng của "Yểm muội thuật" chăng?

Chỉ không biết có thể khôi phục lại không, nếu không khôi phục được thì hỏng... "Ngô tướng quân không cần lo lắng." Trình Dục lại cười hì hì nói: "Vừa rồi khi lão hủ tìm thấy Trường công tử trong căn hầm dưới hòn giả sơn đó, bọn họ vẫn còn mang hình hài dê, lão hủ sai người dội nước lên thân bọn họ mới dần biến lại thành người.

Lúc đó Trường công tử cũng không nhận ra lão hủ, nhưng đợi khi lão hủ sai người tìm mấy chiếc chăn quấn cho Trường công tử thì ngài ấy đã có thể nhận ra lão hủ, chỉ là nói năng còn hơi chậm chạp, phản ứng cũng chậm đi nhiều, tin rằng chỉ cần nghỉ ngơi vài ngày là Trường công tử sẽ bình phục như cũ thôi." "Hóa ra là vậy, thế thì tốt, thế thì tốt." Ngô Lương rốt cuộc cũng yên tâm.

Xem ra cái "Yểm muội thuật" kia tuy lợi hại nhưng lại không thể biến hóa cả người lẫn quần áo cùng lúc.

Do đó khi Trình Dục tìm thấy Tào Ngang và Tào Bẩm rồi dội nước khiến họ hiện nguyên hình, họ chắc chắn là đang trần như nhộng, thế nên Trình Dục mới sai người đi tìm chăn cho họ khoác lên.

Chương 350

Chuyện này mới hợp tình hợp lý chứ.

Quần áo là vật chết, vốn dĩ không có liên quan gì đến cơ thể người, sao có thể giống như trong phim ảnh hay hoạt hình mà biến đổi theo hình dạng nhân vật được? "Sứ quân đang sốt ruột chờ đợi, nay chúng ta đã tìm thấy Trường công tử, theo lão phu thấy, chúng ta tốt nhất nên lập tức đến phủ Sứ quân phục mệnh, cũng để Sứ quân yên tâm phần nào, kẻo lại lo lắng đến sinh bệnh mất." Trình Dục tiếp lời với vẻ khá nôn nóng. "Trình thái thú nói rất phải, đi thôi." Ngô Lương khẽ gật đầu cười. "Người đâu!" Trình Dục lập tức quát lớn với binh sĩ ngoài sảnh: "Bắt hết tất cả những người liên quan đến Phẩm Hương Các, bất kể nam nữ đều trói lại, ngay cả đám người bị thương và xác chết cũng mang đi hết, áp giải đến phủ Sứ quân, chờ Sứ quân đích thân xử lý!" "Rõ!" Các binh sĩ đồng thanh đáp.

Phẩm Hương Các lập tức rơi vào cảnh gà bay chó sủa.

Mấy binh sĩ cũng xông vào khách đường này, lao về phía Quỳnh Nhi và mấy gã "đầu bài", định bắt bọn họ đi cùng. "Khoan đã." Ngô Lương cuối cùng cũng lên tiếng: "Người ở đây không cần các ngươi quản, cứ bắt đám người bên ngoài là được." "Chuyện này..." Mấy binh sĩ dừng bước, nhưng lại không dám vì một câu nói của Ngô Lương mà kháng lệnh Trình Dục, dù sao Trình Dục mới là cấp trên trực tiếp của bọn họ. "?" Trình Dục cũng nghi hoặc nhìn Ngô Lương một cái, nhưng vẫn lập tức xua tay với mấy binh sĩ kia: "Các ngươi điếc hết rồi à?

Lời Ngô tướng quân nói các ngươi không nghe thấy sao?" "Rõ!" Mấy binh sĩ đâu dám nói nhiều, vội vàng lui ra ngoài.

Lúc này Trình Dục mới tiến lại gần Ngô Lương, hạ thấp giọng hỏi: "Ý của Ngô tướng quân là..." "Nay chủ mưu chuyện này đã phục pháp, Trình thái thú lại cứu được Trường công tử, đã lập được công lao bất thế, quay về nhất định sẽ được Sứ quân phong thưởng trọng dụng." Ngô Lương lại lộ ra một vẻ cười dâm đãng, khoác vai Trình Dục, nháy mắt nói: "Trình thái thú xem, mấy nữ tử lầu xanh này chẳng qua chỉ là mấy nô tỳ không quan trọng, nhưng khổ nỗi lại... chẹp chẹp... sinh ra một bộ dạng khiến người ta động lòng, càng trùng hợp hơn là phủ của ta dạo này đang thiếu mấy thị nữ giặt đồ xếp chăn, ngài xem chuyện này có khéo không?" "Ách..." Trình Dục hơi ngẩn ra, rồi nhanh chóng phản ứng lại, nhìn Ngô Lương cười hiểu ý: "Khéo!

Thật là khéo!

Đây e rằng là ý trời, mấy nữ tử này quả thực nên giao cho Ngô tướng quân xử lý mới gọi là vật tận kỳ dụng, lão hủ chưa từng thấy bọn họ bao giờ, phía Sứ quân cũng chẳng thiếu mấy người này, vả lại Sứ quân đối với Ngô tướng quân vô cùng coi trọng, dù Ngô tướng quân có mở miệng xin Sứ quân mấy người này thì Sứ quân chắc chắn cũng sẽ không từ chối, lão hủ chẳng qua chỉ làm một cái ơn huệ thuận nước đẩy thuyền mà thôi." "Đa tạ Trình thái thú thành toàn, sau này ta sẽ mời Trình thái thú cùng uống rượu." Ngô Lương cười tít mắt không thấy tổ quốc đâu. "Đâu có, phải là lão hủ yến thỉnh Ngô tướng quân mới đúng!" Trình Dục lắc đầu, nghiêm sắc mặt nói: "Lần này nhờ có Ngô tướng quân xoay chuyển tình thế, nếu không phải Ngô tướng quân bất chấp hiểm nguy dấn thân vào hang cọp thám thính, Trường công tử mà gặp nạn trên địa bàn của lão hủ thì lão hủ không bị Sứ quân trách phạt đã là điều xa xỉ rồi, làm sao có thể hưởng không một cái công lao lớn thế này.

Lão hủ có được ngày hôm nay hoàn toàn là nhờ phúc của Ngô

tướng quân...

Chẳng giấu gì Ngô tướng quân, lão hủ sống đến chừng này tuổi hôm nay mới sống hiểu ra được, thứ thực sự khiến lão hủ quang tông diệu tổ không phải là cái chữ 'Dục' này, mà là gặp được quý nhân như Ngô tướng quân, lão hủ hiện tại đã bắt đầu mong chờ lần sau lại được cộng sự với Ngô tướng quân rồi." Đây tuyệt đối là lời lòng của Trình Dục, bởi vì Ngô Lương vừa rồi đã vô cùng hào phóng chia cho ông ta không ít công lao, một người đồng nghiệp tốt như vậy thì ai mà không thích? "Trình thái thú quá lời rồi..." Ngô Lương gãi đầu cười, quay đầu nháy mắt với Quỳnh Nhi vẫn đang giữ vẻ mặt vô tội. "..." Quỳnh Nhi tuy không nói gì, nhưng trong lòng không khỏi thót lên một cái, đã bắt đầu cân nhắc xem có nên cầu xin Trình Dục đưa mình đi không, bởi vì Ngô Lương hiện tại trong mắt nàng ta, không giống con người cho lắm...

Ngô Lương cùng Trình Dục đến phủ Tào phục mệnh.

Đám người Phường Nhân Quân thì chia làm hai ngả với bọn họ, áp giải Quỳnh Nhi và mấy gã "đầu bài" về phủ của mình, chỉ đợi ngày mai cổng thành mở sẽ đưa về trú địa Phường Nhân Quân.

Khi Ngô Lương và Trình Dục đến phủ Tào, Tào Ngang và Tào Bẩm đã khôi phục được một chút thần trí, nói năng tuy vẫn còn hơi lộn xộn nhưng cũng đã lưu loát hơn nhiều.

Thấy Tào Ngang và Tào Bẩm bình an trở về, Tào lão bản vui mừng khôn xiết.

Đến khi hỏi kỹ diễn biến sự việc, Ngô Lương đem những lời đã chuẩn bị sẵn từ từ kể lại, còn trận chiến ở Phẩm Hương Các thì bị hắn mô tả thành cuộc vây quét đơn phương của Trình Dục, ngay cả Ngô Lương và đám người Phường Nhân Quân cũng nhờ có sự cứu trợ kịp thời của Trình Dục mới có thể thoát thân. "..." Trình Dục đứng

bên cạnh nghe mà cảm động muốn rơi nước mắt.

Ngô tướng quân đây đâu chỉ là chia cho ông ta một ít công lao, rõ ràng là có tâm muốn nâng đỡ ông ta một tay mà, người đồng nghiệp như thế này sao có thể không kết giao sâu sắc cho được! "Trọng Đức, ngươi làm tốt lắm!" Tào lão bản nghe xong cũng hiếm khi đặt tay lên vai Trình Dục, nghiêm sắc mặt nói: "Kể từ hôm nay ngươi thăng làm Kiến Trung giáo úy, kiêm chức Thái thú Trần Lưu, từ nay chính sự và quân sự ở Trần Lưu đều phải trông cậy vào ngươi rồi!" "Đa tạ Sứ quân, thuộc hạ tuyệt không để Sứ quân thất vọng!" Trình Dục vội bái tạ.

Phần thưởng này quả không hề nhỏ, tuy quan chức của Trình Dục không có sự thay đổi về bản chất, nhưng "Giáo úy" đã là quan chức tuyến một trong doanh trại họ Tào hiện nay, tương đương với việc chính thức bước vào vòng tròn cốt lõi của Tào lão bản.

Đương nhiên, Ngô Lương là "Trung lang tướng" thì thuộc hàng siêu tuyến một, hiện là quan chức cao nhất mà Tào lão bản từng phong, và cũng chỉ có mình hắn. "Ừm." Tào lão bản gật đầu, rồi lại nhìn sang Ngô Lương, ngưng thần nói: "Hữu Tài, lần này ngươi lại lập công, nhưng ta lại không biết nên ban thưởng cho ngươi cái gì nữa, ngươi nói xem thế nào thì tốt?" "Thuộc hạ chỉ làm đúng chức trách, Minh công đừng bận tâm." Tim Ngô Lương thót lên một cái, vội khom người nói.

Chuyện lần này tuy không tính là công cao lấn chủ, nhưng những lời như vậy thốt ra từ miệng Tào lão bản vẫn khiến Ngô Lương kinh nghi, không tránh khỏi nghĩ ngợi nhiều. "Thưởng phạt phân minh mới là đạo lập quân, làm sao có thể cho qua được, nếu truyền ra ngoài thì còn ai nguyện ý theo ta nam chinh bắc chiến nữa?" Tào lão bản đã nghiêm mặt lại, làm vẻ nghiêm túc trầm ngâm một hồi, cuối cùng ông ta mới nói tiếp: "Hay là thế này đi, ta hiện tại thực sự chẳng còn gì để

thưởng cho ngươi nữa, bèn gả Nỉ nhi cho ngươi vậy, như vậy ngươi trở thành con rể Tào gia ta, sau này là làm việc cho chính nhà mình, trong lòng ta cũng có thể an tâm hơn nhiều." "?!" Ngô Lương run bắn lên, đầu óc có chút mụ mẫm.

Tào lão bản của tôi ơi, mấy hôm trước tôi chẳng phải đã nói với ngài là tôi 'thích vợ người ta' rồi sao, giờ ngài lại cứ nhất quyết ban hôn Tào Nỉ cho tôi, tôi có thể hiểu đây là ngài đang lấy oán trả ơn không? "?" Hí Chí Tài đứng bên cạnh cũng ngẩn người.

Ông ta cũng hơi mộng, mấy ngày nay ông ta vừa hiến kế cho Tào lão bản, một mặt có thể giúp Tào lão bản thu phục Ngô Lương làm con rể, mặt khác cũng có thể giữ vững thể diện cho Tào lão bản.

Nhưng nội dung kế mưu đó đâu có phải thế này, Tào lão bản đây rõ ràng là đang tự do phát huy theo ý mình mà! "..." Trình Dục cũng sững sờ.

Từ một tên nô dịch thăng lên Trung lang tướng, giờ lại thoắt cái biến thành người nhà của Tào lão bản...

Ngô Lương đây là đã biểu diễn hoàn mỹ cho ông ta thấy thế nào gọi là thăng tiến thần tốc theo hình xoắn ốc đấy!

Cái đùi này thật sự là càng ngày càng lớn rồi, hèn gì Ngô Lương chẳng thèm để ý đến mấy cái công lao kia, người ta sớm đã trở thành người ở tầng lớp đỉnh cao nhất rồi. "Hữu Tài, ngươi qua đây!" Thấy Ngô Lương mặt mày ngơ ngác, Tào lão bản tiếp tục nghiêm mặt gọi hắn lại gần, rồi đưa tay khoác vai hắn đi vào góc khuất, bấy giờ mới hạ thấp giọng nói: "Ta hiểu ngươi có chút sở thích kỳ quái, nhưng ngươi phải biết, con người rồi cũng phải lớn lên chứ, ngươi chỉ cần đợi thêm năm mười năm nữa, lúc đó Nỉ nhi sẽ hợp khẩu vị của ngươi thôi, ngươi nói xem có phải đạo lý này không?" "Ách..." Ngô Lương thấy Tào lão bản nói cái lý lẽ quái đản gì đâu, giống như có người

thích tình chị em, chẳng lẽ tìm một cô em gái rồi đợi mấy năm là có thể biến thành chị mình được sao?

Huống hồ, vợ người khác mới gọi là nhân thê, vợ mình thì tính là cái gì?

Tào lão bản chắc chắn hiểu rõ hơn hắn, sành sỏi hơn hắn...

Nhưng hắn không dám tranh luận với Tào lão bản.

Bởi vì hắn thấy rõ, Tào lão bản lần này dường như đã quyết tâm nhét Tào Nỉ cho mình, thắng trận biện luận này chưa chắc đã không mất mát thứ gì... "Ngươi hiểu ý ta rồi đúng không, vậy thì cứ vui vẻ quyết định như thế đi, nào, gọi một tiếng Nhạc trượng nghe thử xem!" Tào lão bản lại dùng lực ôm vai Ngô Lương một cái, ánh mắt đầy mong đợi nói. "..." Ngô Lương thấy nghẹn ở cổ họng, chỉ muốn chết quách cho xong. "Chưa quen sao, thực ra ta cũng là lần đầu làm nhạc trượng mà, nhưng vạn sự khởi đầu nan, gọi nhiều là quen thôi, mau mau mau, nào nào nào!" Tào lão bản thúc giục.

“Nhạc…… nhạc trượng.” Cuối cùng, Ngô Lương vẫn hướng về phía Tào lão bản mà gọi ra một tiếng “nhạc trượng”.

Đây cũng được coi là một kế hoãn binh, hắn biết Tào Nỉ còn phải hai năm nữa mới đến tuổi cập kê, càng chưa đạt đến độ tuổi “nhân thê”, cho nên hôn sự này hắn cứ tạm thời nhận lời thì có lẽ cũng không đến mức quá cấp bách, bên trong vẫn còn chút dư địa để xoay xở.

Thực ra tướng mạo của Tào Nỉ không hề tệ, tuyệt đối phù hợp với thẩm mỹ của Ngô Lương.

Nếu không phải vì tính cách quá quắt của nàng ta thực sự khiến Ngô Lương không thích, thậm chí đôi khi hành vi còn có chút đáng ghét và phiền phức, Ngô Lương cũng chẳng đến mức bài xích nàng

như vậy.

Hiện tại Tào lão bản đã dùng phương thức này để đề cập, Ngô Lương cũng chỉ có thể trái lòng mà nhận lời, dù sao Tào lão bản cũng là người trọng thể diện, trước mặt Hí Chí Tài và Trình Dục mà bác bỏ mặt mũi của ông ta thì chung quy không phải chuyện tốt lành gì.

"Cáp cáp cáp, thế mới đúng chứ!" Tào lão bản thấy Ngô Lương đã ứng thuận, tự nhiên là vui đến mức không khép được miệng, ôm lấy Ngô Lương cười lớn nói: "Tìm cơ hội ta sẽ đưa Nỉ nhi đến chỗ ngươi, bảo nó đi theo ngươi học hỏi chút bản lĩnh, hai đứa cũng có thể làm quen, bồi đắp tình cảm." "Vậy đa tạ Minh công." Ngô Lương chắp tay tạ ơn.

"Hử?

Sao vẫn gọi là Minh công?" Tào lão bản lập tức lại bản mặt xuống, cố ý nói.

"……" Ngô Lương ngẩn ra, chỉ đành vô cùng gian nan mà đổi khẩu: "Nhạc trượng." "Cáp cáp cáp, hiền tế tốt!" Tào lão bản tức thì cười càng thêm vui vẻ.

Khoảnh khắc này, trong lòng Ngô Lương lại nảy sinh một tia cảm giác thuộc về nơi này một cách kỳ lạ.

Chỉ có trong lòng hắn là rõ ràng nhất, từ khi xuyên không đến nay, hắn luôn tìm mọi cách giữ khoảng cách thích đáng với Tào lão bản, thậm chí luôn âm thầm thực thi kế hoạch minh triết bảo thân, để đảm bảo một ngày nào đó trong tương lai khi Tào lão bản nảy sinh nghi ngờ và muốn thanh lý hắn, hắn có thể toàn thân nhi thối.

Trong lịch sử, Quan Nhị gia là "thân tại Tào doanh tâm tại Hán", nhưng với Ngô Lương, đây không chỉ đơn giản là vấn đề "tâm tại Hán", mà là hắn luôn coi Tào lão bản như một mối đe dọa tiềm tàng

và kẻ địch giả tưởng.

Cho nên rất nhiều lúc, Ngô Lương đều âm thầm chừa cho mình một đường lui.

Một khi nhận thấy Tào lão bản có ý đồ gì với mình, hắn sẽ lập tức ra tay trước khiến ông ta cả đời này khó lòng xoay chuyển.

Nhưng lần này, nhìn nụ cười sảng khoái và thân cận trên mặt Tào lão bản, giống như một vị trưởng bối hiền từ, khiến Ngô Lương – kẻ vốn luôn nâng cao tinh thần đề phòng – không khỏi có chút thẫn thờ.

Trước khi xuyên không, hắn chỉ là một người bình thường, có một gia đình cực kỳ phổ thông.

Trong nhà có cha mẹ luôn coi hắn là đứa trẻ, có trưởng bối quan tâm đến công tác và tình trạng hôn nhân của hắn, tuy rằng ngày lễ tết đôi khi hơi phiền phức, nhưng đó mới chính là cuộc sống của một người bình thường.

Thế nhưng sau khi xuyên không, hắn bỗng chốc trở thành một kẻ cô độc không người thân thích.

Lúc bắt đầu cảm giác này không rõ rệt, nhưng theo thời gian trôi đi, Ngô Lương đôi khi cũng cảm thấy cô độc và thê lương, tuy rằng cảm giác này khi ở bên cạnh những cốt cán của Phường Nhân Quân sẽ giảm bớt, nhưng cũng chỉ là giảm bớt mà thôi, không thể nào hoàn toàn thay thế được…… Ta đang nghĩ vẩn vơ cái gì thế này?!

Đang nghĩ, Ngô Lương bỗng giật mình tỉnh táo lại, vội vàng lắc đầu xua đi những ý nghĩ đó.

Điều cấm kỵ nơi công sở: vĩnh viễn đừng bao giờ coi lãnh đạo là bạn bè.

Hiện tại hắn hiển nhiên không chỉ phạm vào điều cấm kỵ này mà thậm chí còn tiến xa hơn, suýt chút nữa coi lãnh đạo thành người thân,

đây không nghi ngờ gì là một cử động rất thiếu lý trí, tuyệt đối không được!

Ngô Lương âm thầm cảnh cáo chính mình: Bất luận Tào lão bản đối xử với hắn thế nào, hắn đều phải lúc nào cũng giữ được sự tỉnh táo và cảnh giác, cho dù một ngày nào đó thực sự trở thành con rể của Tào lão bản thì cũng không được lơ là, đường cần đi, mưu cần giữ, một thứ cũng không thể thiếu.

Con người là sinh vật dễ thay đổi.

Vận mệnh của mình, nhất định phải nắm chắc trong tay mình! …… Những việc còn lại Ngô Lương tự nhiên không quản nữa.

Tìm một cái cớ rời khỏi Tào phủ, Ngô Lương lại bắt đầu suy nghĩ về tất cả những gì vừa trải qua tại Phẩm Hương Các.

Thực ra hắn không có bằng chứng trực tiếp nào chứng minh Quỳnh nhi chính là kẻ chủ mưu đứng sau, càng không có bằng chứng chứng minh Quỳnh nhi nắm giữ "Yểm muội thuật", những phán đoán trước đó đều dựa trên những chi tiết hắn biết mà suy luận ra.

Cho nên, dù tạm thời khấu lưu Quỳnh nhi lại, hắn cũng không chắc mình có thể cạy miệng nàng ta để hỏi ra thông tin chân thực nhất hay không.

Dù sao Quỳnh nhi này hiển nhiên là một nữ tử có đầu óc.

Nàng rất biết thẩm thời độ thế, vào lúc thích hợp nhất, dùng phương thức thích hợp nhất để cung khai ra hành tung của Tào Ngang và Tào Bẩm, từ đó tránh được những hậu quả khó lường, đồng thời lại rũ bỏ sạch sành sanh liên quan của bản thân, đây đã là điều mà rất nhiều người không làm được.

Điều này đủ để chứng minh sự giảo hoạt của nàng.

Chương 351

Với một nữ tử giảo hoạt như vậy, dù sau này Ngô Lương có hỏi ra được gì từ miệng nàng, hắn cũng đoạn tuyệt không dám tin hoàn toàn, e rằng vẫn cần dùng đến vài thủ đoạn để chứng thực, nếu không nói không chừng sơ sẩy một chút là sập bẫy của nàng ngay.

Ngoài ra, nếu nàng thực sự là kẻ chủ mưu đứng sau thì không chỉ là giảo hoạt, mà còn mang thuộc tính tàn nhẫn.

Bởi vì hễ là người còn một chút lương tri, hay có thể nói là nhân tính, thì rất khó làm ra chuyện dùng "Yểm muội thuật" hại người, đặc biệt là biến một người sống sờ sờ thành súc vật đem bán cho người ta mổ thịt…… Ngô Lương thừa nhận Quỳnh nhi dung mạo hơn người, tuyệt đối là một mỹ nhân hiếm có.

Ngay cả hạng chính nhân quân tử như hắn khi lần đầu nhìn thấy trong lòng cũng nảy sinh chút tà niệm.

Nhưng nếu nàng thực sự là kẻ chủ mưu, Ngô Lương đã tự hỏi lòng mình, hắn vẫn sẽ sau khi thẩm vấn xong xuôi thì tiễn nàng về thế giới mà nàng nên về, có lẽ đó mới là quy túc của nàng.

Trở về đến nhà, Điển Vi, Vu Cát, Dương Vạn Lý và Bạch Tinh Tinh đang đợi ở trong viện, cùng với họ còn có Trần Kim Thủy và một số binh sĩ Phường Nhân Quân.

Còn về những gia quyến khác, bao gồm Gia Cát Lượng và Dương Nghiệp, đều vẫn đang ở tại trú địa của Phường Nhân Quân.

Đây là tử lệnh mà Ngô Lương đã hạ trước đó, trước khi Tào lão bản rời khỏi Trần Lưu, những gia quyến trong nhà hắn một người cũng không được phép trở về Trần Lưu, vì việc này Doãn Kiện còn lập cả quân lệnh trạng.

“Công tử, phía Sứ quân không có vấn đề gì chứ?” Thấy Ngô Lương, mấy vị cốt cán lập tức vây lại hỏi.

“Có ta ở đây, có thể có vấn đề gì?” Ngô Lương cười ha hả hỏi ngược lại, “Mấy nàng kỹ nữ ở Chương Đài đâu?” “Đã bị nhốt ở hậu viện, do binh sĩ Phường Nhân Quân canh giữ cẩn mật.” Điển Vi nói.

“Trên đường về, Quỳnh nhi kia có từng nói gì với các ngươi không?” Ngô Lương lại hỏi.

“……” Mọi người nghe vậy đồng loạt nhìn về phía Bạch Tinh Tinh, xem ra Bạch Tinh Tinh đã có chút giao lưu với Quỳnh nhi kia.

Tuy nhiên với sự hiểu biết của Ngô Lương về Bạch Tinh Tinh, nàng chắc chắn sẽ không chủ động bắt chuyện với Quỳnh nhi, tám phần là Quỳnh nhi chủ động nói gì đó với nàng.

“Trên đường về, nàng ta nhận ra ta là nữ tử, bỗng nhiên nói với ta rằng nàng rất ngưỡng mộ ta.” Bạch Tinh Tinh tự nhiên sẽ không che giấu, chính sắc nói, “Ta không thèm để ý đến nàng, nàng lại tự thân tự diệt kể về cuộc đời mình.

Nàng nói nàng sinh ra ở Tửu Tuyền Lộc Phúc, thuở nhỏ từng có một đoạn cuộc sống mỹ mãn, cha yêu thương mẹ nuông chiều, nhưng cảnh đẹp không dài, năm nàng gần mười hai tuổi, Thứ sử Lương Châu khi đó tin dùng gian lại, ức hiếp bá tính, khiến cho dân chúng địa phương và người Khương không thể không liên hợp lại phản kháng.” “Nhà nàng vốn là người Khương, vì thế cha nàng cũng tự nguyện gia nhập quân phản loạn do Vương Quốc người Hán Dương thống lĩnh, thề sẽ giành lại một mảnh đất cho người Khương địa phương.

Sau này Thứ sử Lương Châu đó cuối cùng cũng bị thuộc hạ giết chết, nào ngờ Vương Quốc lại không còn đả động gì đến những lời hứa với người Khương trước khi khởi binh, quay người đạt thành đồng minh với Mã Đằng, Hàn Toại ở Lương Châu, tự xưng là Hợp

Chúng tướng quân kiểm soát Lương Châu, từ đó ngược lại càng thêm áp bức người Khương quá quắt hơn cả Thứ sử Lương Châu trước kia.

Cha nàng cùng một số binh sĩ người Khương thấy Vương Quốc nuốt lời, nhiều lần can gián không được màng tới, bèn tâm xám ý lạnh định rời khỏi doanh trại về quê dưỡng lão.

Kết quả Vương Quốc biết được sau đó lại định tội cha nàng và những người Khương đó là đào binh rồi tàn nhẫn sát hại, sau đó còn phái binh đến thôn trại của người Khương để đuổi tận giết tuyệt gia quyến.

Mẹ nàng vì cứu nàng trốn thoát, cuối cùng cùng với mấy anh chị em đều chết trong đợt vây quét đó, chỉ có mình nàng trốn dưới gầm lò lò mà thoát được một kiếp.

Sau này nàng phiêu bạt nhiều nơi, dọc đường ăn xin đến tận Thăng Long, kết quả không bao lâu lại bị người lừa gạt lâm vào cảnh nô tỳ, qua tay nhiều lần cuối cùng bị bán vào Phẩm Hương Các trở thành nữ tử Chương Đài." Nói đến đây, Bạch Tinh Tinh cuối cùng dừng lại, ngước mắt nhìn Ngô Lương một cái: "Ngô Hữu Tài, chàng thấy những lời nàng ta nói có đáng tin không?" "Kẻ giảo hoạt khi nói dối thường là chín câu thật kẹp một câu giả, mà cái câu giả đó mới là thông tin quan trọng nhất." Ngô Lương trầm ngâm một lát, không cho là đúng cũng không phản đối mà nói.

"Nàng ta còn hỏi ta chàng có phải người tốt không, lần này bị chàng đưa về đây, cảnh ngộ từ nay về sau có thảm hại hơn không?" Bạch Tinh Tinh lại nói.

"Nàng nói thế nào?" Ngô Lương hỏi.

"Ta bảo nàng ta: Nếu nàng là kẻ ác, hắn sẽ là kẻ còn ác hơn; nếu nàng là người tốt, thì hắn chính là một nửa người tốt." Bạch Tinh

Tinh nói như đang đọc vè.

"……" Ngô Lương theo bản năng muốn phản bác, cái gì gọi là một nửa người tốt?

Nhưng nghĩ lại, mình quả thực cũng chẳng tính là người tốt lành gì, được Bạch Tinh Tinh gọi là một nửa người tốt đã coi là đánh giá vô cùng cao rồi, thế là cũng hân hoan chấp nhận.

"Ta còn bảo nàng ta, chàng là một tên sắc phôi không hề kén chọn." Bạch Tinh Tinh tiếp tục nói.

"Hắc!

Cái này thì ta không nhịn được đâu nhé!" Ngô Lương lúc đó liền không bằng lòng, ngay khi mọi người tưởng hắn định thanh minh cho bản thân thì lại nghe hắn cao giọng biện hộ cho mình: "Ta sao lại không kén chọn chứ, về phương diện này ta rõ ràng rất có nguyên tắc cơ mà, nàng tưởng ai cũng có thể lọt vào mắt xanh của ta sao!" "……" Mọi người tức thì không còn lời nào để nói.

Thực ra Ngô Lương nói cũng chẳng sai, những người họ biết cũng chỉ có Bạch Tinh Tinh và Văn Nhân Chiêu, hai nữ tử này đều là mỹ nhân hiếm gặp.

Về phương diện này, Ngô tướng quân quả thực rất có nguyên tắc, thủy chung như một.

"Nói như vậy, Quỳnh nhi này chắc là có thể lọt vào mắt xanh của chàng rồi nhỉ?" Bạch Tinh Tinh lại liếc hắn một cái, nói giọng âm dương quái khí, "Nếu không sao chàng lại phí hết tâm tư mang nàng ta về nhà?" "Tinh Tinh, nàng không phải là đang ghen đấy chứ?" Ngô Lương hắc hắc cười đạo.

"Người Tùy Châu không bao giờ ghen." Bạch Tinh Tinh mặt hơi ửng hồng, nhưng lại nói năng rất nghiêm chỉnh. …… Chẳng bao lâu

sau, Ngô Lương đi tới một căn sương phòng ở hậu viện.

Quỳnh nhi và mấy nàng "Hồng nhân" kia đều bị canh giữ riêng biệt, và căn sương phòng này chính là nơi giam giữ riêng Quỳnh nhi.

Lúc này đêm đã về khuya, trong phòng đã thắp lên hai ngọn đèn dầu, ánh sáng lại vẫn có chút âm u.

Vào thời khắc này, Quỳnh nhi đang quỳ ngồi ở một góc, hai tay hai chân đều bị dây thừng trói chặt, tóc tai xõa xượi sang một bên, quần áo trên người cũng lộn xộn không chịu nổi.

"Tướng quân, tỳ tử cái gì cũng sẵn lòng nói, chỉ cầu tướng quân cho tỳ tử một con đường sống!" Thấy Ngô Lương, Quỳnh nhi lập tức quỳ bò về phía trước một chút, vẫn là dáng vẻ lê hoa đái vũ, giống như một chú hươu nhỏ bị kinh hách.

"Vậy nàng nói đi." Ngô Lương cười cười, thong dong nói.

"……" Quỳnh nhi hơi ngẩn ra, Ngô Lương không hỏi thì nàng không biết nên bắt đầu từ đâu, nhưng rất nhanh đã kể từ đầu, "Tỳ tử tổ tịch ở Tửu Tuyền Lộc Phúc, vốn là người Khương……" "Những thứ này ta đã biết rồi." Ngô Lương lên tiếng ngắt lời nàng, tiếp tục nói, "Nói điểm gì đó ta chưa biết đi, để ta nhắc nhở nàng nhé, ta căn bản không tin nàng là một nữ tử Chương Đài bình thường.

Ta mơ hồ nhớ rằng, lúc ở Phẩm Hương Các nàng từng nói vì tự ý xông vào hậu viện nên bị chưởng quỹ dùng roi dạy dỗ một trận tơi bời, khiến nàng nửa tháng không thể nằm xuống, đó là sự thật sao?" "Là sự thật, tỳ tử sao dám lừa gạt tướng quân." Quỳnh nhi vội vàng gật đầu.

"Nói như vậy ngày thường chắc chắn nàng cũng thường xuyên bị chưởng quỹ trách phạt, trên người hẳn là sẽ để lại một vài vết sẹo chứ nhỉ?" Ngô Lương nhìn ngắm thân thể Quỳnh nhi từ trên xuống

dưới, cười như không cười nói, “Ngoài ra, nếu đã chịu hình phạt roi đến mức nửa tháng không thể nằm xuống, dù vết thương có lành thì trong vòng mấy năm dấu vết cũng rất khó xóa sạch hoàn toàn.

Nếu nàng thực sự không lừa ta, chắc hẳn sẽ không ngại cởi bỏ xiêm y trên người để ta kiểm tra thân thể một chút chứ?” “……” Quỳnh nhi tức thì sững sờ, hơi há hốc miệng như vẫn còn muốn nói điều gì đó, nhưng lại hoàn toàn không thốt nên lời.

“Nàng đã là nữ tử Chương Đài, chỉ là cởi bỏ xiêm y chắc không có trở ngại gì lớn chứ?” Ngô Lương lại tiếp tục, “Yên tâm, ta sẽ không giống như những khách nhân thường xuyên ghé thăm Chương Đài mà động tay động chân với nàng, chỉ cần nàng chứng minh được mình thực sự thường xuyên bị trách phạt, ta sẽ tin lời nàng nói.” “……” Quỳnh nhi cắn chặt môi, vẫn trầm mặc không nói.

Nàng đại khái cũng không ngờ Ngô Lương lại nắm lấy một chi tiết nhỏ như vậy trong lời nói…… “Nếu nàng đã không nguyện ý, ta cũng không cưỡng ép nàng, có điều……” Ngô Lương trong lòng đã có tính toán, tiếp tục cười ha hả nói: “Quỳnh nhi cô nương, nàng chắc hẳn vẫn chưa sinh con chứ?” “……” Quỳnh nhi ngẩng đầu lên kinh ngạc nhìn Ngô Lương, không hiểu vì sao hắn lại có câu hỏi như vậy.

Ngô Lương lại nhếch miệng nở một nụ cười quái dị, tiếp tục nói: “Chưa có là tốt rồi, ta biết một loại hình phạt, tên của loại hình phạt này gọi là 'sinh con', để ta nói kỹ cho nàng nghe……” Cái gọi là “sinh con”, chính là một loại âm hình bức cung mà tên trùm mật vụ Đới Lạp thời dân quốc thường xuyên sử dụng.

Cho dù là nữ đặc vụ có ý chí kiên định đến đâu, được huấn luyện bài bản thế nào, chỉ cần chịu loại hình phạt này, thậm chí chỉ nghe thôi cũng không còn ai có thể giữ kín miệng được nữa.

“Cái trò 'sinh con' này ấy à, thực ra chính là nhét một đoạn ruột

cừu vào chỗ nàng sinh con, sau đó dùng ống thổi khí vào đoạn ruột cừu đó, khiến nó không ngừng phình to ra cho đến khi đạt tới giới hạn mới thôi.

Lúc này lại kéo đoạn ruột cừu đã phình to đó ra, nó sẽ từng chút từng chút rời khỏi cơ thể nàng, cả quá trình giống hệt như sinh con vậy, nhưng lại đau đớn hơn sinh con gấp bội……" Ngô Lương với ngữ khí nhẹ nhàng miêu tả quá trình "sinh con" cho Quỳnh nhi, cứ như đang kể một chuyện vô cùng tầm thường.

Nhưng hắn càng thản nhiên bao nhiêu, trong mắt Quỳnh nhi lại càng hiện lên vẻ biến thái tàn nhẫn bấy nhiêu.

Dù sao nếu không phải hạng cầm thú mất hết nhân tính, thì có mấy ai có thể điềm nhiên như không đối với chuyện này, thậm chí lời lẽ còn có chút vẻ như thuộc làu từng chi tiết.

"Ực!" Nghe Ngô Lương kể, sắc mặt Quỳnh nhi cuối cùng cũng biến đổi, trong đôi mắt đẹp xuất hiện một tia sợ hãi, không nhịn được nuốt nước miếng.

Lúc này nàng cuối cùng đã thấu hiểu lời Bạch Tinh Tinh nói trước đó: "Nàng là kẻ ác, hắn còn là kẻ ác hơn……" Cái trò "sinh con" này đã vượt xa mọi cực hình mà nàng từng biết.

Trước Ngô Lương, ngay cả bạo quân tàn bạo nhất cũng chưa từng phát minh ra loại hình phạt như vậy, đúng là chưa từng thấy chưa từng nghe.

Mà kẻ có thể nghĩ ra loại hình phạt này e rằng không còn là người nữa, còn hơn cả cầm thú.

Nhưng cũng chính vì vậy, Quỳnh nhi sợ rồi.

Nàng lúc này mới coi như nhìn rõ "bản mặt thật" của Ngô Lương, hắn e rằng căn bản không phải là người, trước mặt hắn mọi cái ác e

rằng đều phải cúi đầu nhận thua.

“A-tu-la……” Nhìn khuôn mặt Ngô Lương lúc ẩn lúc hiện dưới ánh lửa lập lòe, sắc mặt Quỳnh nhi dần trở nên tái nhợt, giọng nói yếu ớt thốt ra ba âm tiết.

“Cái gì?” Ngô Lương kỳ lạ hỏi.

“'A-tu-la' là tiếng Phạn, nếu dịch sang Hán văn thì có nghĩa là 'Ma'.” Nhịp thở của Quỳnh nhi hơi loạn, nỗi sợ hãi trong lòng khiến nàng mất đi phần nào bình tĩnh, theo bản năng trả lời câu hỏi của Ngô Lương.

“A ha ha, xưng hô này khá là có phong thái đấy, ta rất thích.” Ngô Lương không giận mà còn cười, nhưng cười xong sắc mặt lại lạnh xuống, lần nữa mở miệng hỏi: “Cho nên hiện tại nàng đã nghĩ kỹ xem nên trả lời câu hỏi của ta thế nào chưa?

Đây là cơ hội cuối cùng.” Lúc này ngữ khí của Ngô Lương tuy vẫn vô cùng bình thản, nhưng lọt vào tai Quỳnh nhi lại tràn đầy cảm giác áp bức.

Một tên biến thái lý trí và ưu nhã thường còn đáng sợ và gây rùng mình hơn cả một tên biến thái điên cuồng mất kiểm soát.

Hannibal trong các tác phẩm điện ảnh hậu thế chính là một ví dụ điển hình.

“Tỳ tử…… nguyện thoát.” Quỳnh nhi cúi đầu, như thể nội tâm đang đấu tranh dữ dội, sau vài giây như vậy, khi nàng ngẩng đầu nhìn Ngô Lương, cuối cùng cũng bặm môi nói: “Nếu tướng quân đã chấp ý muốn kiểm tra vết sẹo trên người tỳ tử, tỳ tử sao dám không tòng, chỉ là hiện tại tỳ tử tay chân không thể cử động, có thể thỉnh tướng quân cởi trói cho tỳ tử trước không.” Cô nàng này trên người có vết thương thật sao?

Ngô Lương hơi ngẩn ra.

Điều này nằm ngoài dự liệu của hắn.

Theo suy đoán của hắn, Quỳnh nhi tám phần là kẻ chủ mưu đứng sau Phẩm Hương Các, và chuyện về "Yểm muội thuật" tám phần cũng là do nàng làm.

Nói trắng ra, hắn cảm thấy Quỳnh nhi chính là đại ca đứng sau Phẩm Hương Các.

Cho nên hắn đã đinh ninh Quỳnh nhi căn bản sẽ không bị roi vọt, vì thế vết sẹo đó cũng căn bản không thể tồn tại.

Nhưng biểu thái của Quỳnh nhi hiện tại lại dường như là thật…… "Cởi trói thì không cần đâu, ta tự có cách." Ngô Lương cũng không nói nhảm, lập tức tiến lên để chứng thực.

Vừa nói hắn đã đi tới phía sau Quỳnh nhi, rút ra đoản chủy thủ rồi tóm lấy lớp áo sau lưng nàng nhẹ nhàng rạch vài đường, tấm lưng trần của Quỳnh nhi đã hoàn toàn hiện ra trước mắt.

Lưng của nàng trắng nõn như khuôn mặt đã đánh phấn chi kia, ngược lại càng làm nổi bật những vết sẹo sẫm màu đan xen ngang dọc phía trên.

Ngô Lương vươn tay nhẹ nhàng chạm vào những vết sẹo đó.

"Ưm!" Thân thể Quỳnh nhi rõ ràng run rẩy một cái, không rõ là vì căng thẳng hay là vì nhớ lại nỗi đau đớn lúc ban đầu.

Ngô Lương đã chứng minh được, những vết sẹo này không phải giả, nhưng điều này không có nghĩa là Quỳnh nhi không nói dối, nàng có lẽ thực sự đã chịu ngược đãi, nhưng rốt cuộc là chịu ngược đãi khi nào và do ai làm thì vẫn rất khó nói.

Giả sử Quỳnh nhi thực sự nói dối, và ngay từ lúc ở Phẩm Hương

Các trước mặt Ngô Lương và Trình Dục khi nói về chuyện bị chưởng quỹ trách phạt nàng đã tính đến bước này, thì tâm cơ của nàng quá sâu rồi, sâu hơn nhiều so với tưởng tượng của Ngô Lương, giản trực là kín kẽ không kẽ hở.

Ngoài ra, dáng người của Quỳnh nhi thực sự rất đẹp, dù có những vết sẹo này thì đó vẫn là một tấm lưng mỹ miều, khiến người ta sinh ra sự hướng vọng, thậm chí có một hương vị khác biệt.

"Những chỗ khác còn vết sẹo không?" Ngô Lương đứng dậy, nhìn Quỳnh nhi từ trên xuống dưới, nghiêm túc nói, "Ví dụ như đùi, trước ngực, hay phần mông chẳng hạn, ta cần kiểm tra thêm xem rốt cuộc nàng đã phải chịu bao nhiêu ngược đãi." "?" Quỳnh nhi quay đầu lại kinh ngạc nhìn Ngô Lương, những chỗ Ngô Lương vừa nêu ra nghe sao mà không hề đơn thuần chút nào.

Tuy nhiên hơi do dự một chút, nàng vẫn thẹn thùng cúi đầu, khá là thuận tùng nói khẽ: "Hiện giờ tỳ tử đã rơi vào tay tướng quân, sau này chính là người của tướng quân rồi, tướng quân muốn xem chỗ nào thì cứ xé ra là được, tỳ tử sao dám không tòng." "Nàng đang cố ý câu dẫn ta!" Ngờ đâu Ngô Lương lại lập tức lật mặt, đứng dậy nói: "Lúc trước ta bắt lấy ngực nàng, phản ứng của nàng dị thường kịch liệt, thậm chí rút ra độc châm ý đồ hại tính mệnh của ta, hiện giờ lại bỗng nhiên đối với ta thuận tùng như vậy.

Biểu hiện trước sau bất nhất như thế, nàng lại giải thích thế nào đây?" "……" Quỳnh nhi tức thì mặt đầy ngơ ngác.

Nàng lớn ngần này, do kinh nghiệm cá nhân cũng đã gặp không ít người, nhưng chưa từng thấy gã nào thay đổi thất thường như Ngô Lương.

Chương 352

Cũng không biết là ai đang câu dẫn ai?

Nếu không có sắc tâm, ai lại muốn kiểm tra ngực, đùi và mông của một nữ tử chứ?

Tuy nhiên, biểu hiện của Ngô Lương tuy có chút phân liệt, mang lại cảm giác hoàn toàn không đánh bài theo lộ số, nhưng quả thực lại làm khó được Quỳnh nhi.

Biểu hiện của nàng đúng là có chút trước sau bất nhất, phải đưa ra một lời giải thích hợp lý nữa mới có thể triệt để xóa tan nghi ngờ của Ngô Lương đối với nàng.

Chỉ là vấn đề này trả lời sẽ phải càng thêm cẩn thận, bởi vì Ngô Lương hiển nhiên sẽ nắm lấy từng chữ trong lời nói của nàng mà nghiền ngẫm tỉ mỉ, dù chỉ có một chút sơ hở nhỏ nhất tuyệt đối cũng sẽ bị Ngô Lương xé nát ra mà thẩm vấn, phải cân nhắc thật kỹ mới được.

Thế nhưng ngay khi Quỳnh nhi chuẩn bị mở miệng, Ngô Lương bỗng nhiên lại vỗ trán một cái, dáng vẻ như sực nhớ ra điều gì đó, tự lẩm bẩm: "Đúng rồi, mấy nàng 'Hồng nhân' đi cùng nàng lúc đó cũng có phản ứng, dường như định đứng ra bảo vệ nàng, chắc hẳn họ cũng biết một số chuyện.

Không biết nếu ta dùng trò 'sinh con' đối phó với bọn họ thì có thể hỏi ra được gì từ miệng họ không nhỉ?" Nói xong, Ngô Lương lại ngước mắt nhìn Quỳnh nhi: "Nàng nói trước đi, lát nữa ta sẽ đi đối chứng với họ, tự khắc sẽ biết lời nàng nói là thật hay giả, nói đi." "……" Quỳnh nhi nghe vậy lại lần nữa sững sờ.

Nàng sao lại không nghe ra được đây là Ngô Lương đang cảnh cáo

nàng hãy nghĩ kỹ rồi hãy nói?

Quan trọng nhất là, mấy nàng "Hồng nhân" đó đúng là đã đi theo nàng được một thời gian, biết rất nhiều chuyện mà người ngoài không biết, ngày thường họ tuy trung thành với nàng nhưng sự trung thành đó chưa chắc đã địch lại nổi cái trò "sinh con" phi nhân tính của Ngô Lương.

Mà nếu Ngô Lương cuối cùng cạy được miệng của mấy nàng "Hồng nhân" đó, thì người phải chịu cảnh "sinh con" sẽ chính là bản thân nàng.

Nghĩ đến "sinh con", Quỳnh nhi liền có cảm giác rợn tóc gáy, nàng có chết cũng tuyệt không muốn nếm thử.

Cuối cùng, sau một hồi đấu tranh tư tưởng quyết liệt, Quỳnh nhi rốt cuộc không chống đỡ nổi nỗi sợ hãi mà trò "sinh con" mang lại, cũng không chống đỡ nổi áp lực từng tầng từng lớp của Ngô Lương, phủ phục xuống đất khổ sở cầu xin: "Tướng quân thứ tội, tỳ tử trước đó đã nói một vài lời dối trá, tỳ tử biết lỗi rồi, tỳ tử nguyện ý khai báo trung thực tất cả, chỉ cầu tướng quân phát lạc nhẹ tay cho……" Quỳnh nhi họ Phương, tên gọi Phương Quỳnh.

Nàng quả thực là một người Khương, nhà ở Tửu Tuyền, Lương Châu.

Chịu ảnh hưởng của văn hóa Đại Hán, đa số người Khương địa phương đã dùng tên Hán, nhà nàng cũng vậy.

Những trải nghiệm trước đó nói với Bạch Tinh Tinh quả thực có tám chín phần là sự thật.

Cha mẹ và anh chị em nàng đúng là đều đã chết trong cuộc chiến ở Lương Châu do người Hán chủ đạo, Vương Quốc, Mã Đằng, Hàn Toại và những người khác đều có quan hệ trực tiếp hoặc gián tiếp

đến cái chết của họ.

Có điều sau đó, nàng không phải trực tiếp ăn xin đến Thăng Long, mà là vì muốn tránh xa phân tranh nên đã đi suốt về phía Tây, đến vương quốc Thiện Thiện ở ngoài lãnh thổ nhà Hán.

Vương quốc Thiện Thiện này chính là cổ quốc Lâu Lan lừng danh thế giới sau này.

Cổ quốc Lâu Lan từ xưa đã là trạm trung chuyển quan trọng trên Con đường Tơ lụa, nơi đó hội tụ đủ mọi chủng người đến từ Đông Á, Tây Á, Nam Á, Bắc Á.

Khi đó nàng còn chưa trưởng thành, một tiểu nha đầu mới vào đời thì ở cái nơi vàng thau lẫn lộn này làm sao có kết quả tốt đẹp gì được?

Không lâu sau nàng đã bị người ta bán vào một nhà người Thổ Hỏa La làm nô lệ, suốt ngày làm những công việc không phù hợp với lứa tuổi, chỉ cần chậm trễ một chút là bị đánh chửi, nhịn đói lại càng là chuyện cơm bữa.

Cuộc sống như vậy tuy không bằng loài vật, nhưng nàng vẫn kiên cường sống sót như một con gián.

Sau này dần trưởng thành, Phương Quỳnh cũng dần trổ mã thành một mỹ nhân, ngay cả lớp áo rách rưới và vết bẩn trên mặt cũng không thể che giấu nổi.

Gã nam chủ nhân trong nhà người Thổ Hỏa La đó đã nảy sinh hứng thú với nàng, bắt đầu động tay động chân.

Phương Quỳnh không thể phản kháng, cũng không thể trốn tránh, cuối cùng vào một đêm bị gã nam chủ nhân chặn lại trong nhà củi.

Ngay khi gã nam chủ nhân lột bỏ quần áo của nàng, nàng không biết lấy đâu ra dũng khí, trong lúc tình thế cấp bách đã vớ lấy một con dao bổ củi, một đao cứa đứt cổ họng gã.

Trơ mắt nhìn gã nam chủ nhân ngã gục xuống đất, máu từ trong cổ họng không ngừng phun ra.

Phương Quỳnh biết mình tiếp tục ở lại đây chỉ có con đường chết, thế là nhân lúc đêm tối trốn ra ngoài.

Nàng sợ bị người ta bắt lại, cũng không biết nên đi về đâu, cuối cùng ma xui quỷ khiến thế nào lại chạy vào đại mạc không người.

Nàng ở trong đại mạc chạy suốt một ngày một đêm thì tinh bì lực tận.

Khi màn đêm lại buông xuống, vừa mệt vừa đói nàng nằm gục trên đồi cát nhìn những vì tinh tú và vầng trăng sáng trên bầu trời, không khỏi nhớ về cha mẹ và anh chị em đã khuất.

Nàng từng có một đoạn tuổi thơ vô ưu vô lự, tuy không giàu có nhưng lại hạnh phúc mỹ mãn.

Từ khi làm nô lệ ở Thiện Thiện, nàng đã không còn nhớ nổi mình đã bao lâu không được ngắm nhìn bầu trời đêm như thế này, mỗi ngày nàng đều có công việc làm không hết, những trận đòn roi chửi bới không dứt, thậm chí đã lâu lắm rồi nàng không có lấy một chút nhàn hạ để hoài niệm người thân.

Sắp được đoàn tụ với người thân rồi sao?

Khoảnh khắc này, Phương Quỳnh không hề bi thương, ngược lại cảm thấy nhẹ nhõm chưa từng có.

Đúng lúc này, một trận bão cát bỗng nhiên nổi lên.

Trận bão đêm này tuy không thể "tế nhật" (che mặt trời) nhưng lại có thể "già nguyệt" (che mặt trăng), đây chính là bão Hắc Long nổi tiếng nhất trong đại mạc, ngay cả lạc đà cũng không có cách nào sống sót trong bão Hắc Long.

Trong nháy mắt, mặt trăng và tinh tú trên trời đều mờ mịt không còn ánh sáng.

Đại mạc về đêm dường như lại bị phủ thêm một tấm vải đen khổng lồ biến thành nơi giơ tay không thấy năm ngón.

Phương Quỳnh không bỏ chạy, cũng không giãy dụa, chỉ tiếp tục nằm trên mặt đất cảm nhận những khoảnh khắc cuối cùng của sinh mệnh.

Nàng nhanh chóng bị cuốn vào trong cơn bão, cát đá đập vào mặt đau như dao cắt.

Dần dần, nàng mất đi ý thức.

Đợi đến khi tỉnh lại thì đã là ban ngày, nàng không hề chết như dự tính, mà đang nằm trong một đám cọc gỗ kỳ quái.

Những cọc gỗ đó chỉ cao khoảng một thước, xếp thành nhiều vòng tròn lớn nhỏ khác nhau chồng lên nhau, nhìn qua giống như một mặt trời đang tỏa sáng.

Giữa những cọc gỗ này, Phương Quỳnh nhìn thấy rất nhiều mảnh gốm vỡ, đồ đá, đồ xương…… và rất nhiều xác người khô héo cùng những tấm ván gỗ vụn vặt.

Nàng đứng dậy, cố gắng tìm hiểu xem mình rốt cuộc đang ở nơi nào.

Tuy nhiên trước mắt là một vùng đại mạc vô tận, và rất nhiều trận đồ cọc gỗ tròn giống hệt cái bên cạnh nàng.

Nàng sống ở Thiện Thiện nhiều năm, trong thành có nhiều thương đội từ phương xa tới lui, nhưng chưa từng nghe ai nói trong đại mạc bên ngoài Thiện Thiện lại có một nơi kỳ quái như thế này, thậm chí đến một chút tin tức cũng không có.

Nàng nhổ bỏ cát đá trong miệng, gượng dậy bước đi vài bước.

Ở trung tâm của trận đồ cọc gỗ đó, nàng nhìn thấy một chiếc quan tài gỗ hình thuyền còn khá nguyên vẹn.

Chiếc quan tài gỗ đó cắm xiên trên cát, nắp quan tài phía trên đã xuất hiện vài khe hở mới, đây có lẽ là do cơn bão Hắc Long đêm qua gây ra.

Phương Quỳnh trong lòng nghĩ ngợi, chậm rãi đi tới trước quan tài gỗ.

Qua khe hở của quan tài, nàng nhìn thấy một tia sáng xanh lục rực rỡ phản chiếu ra, đó có lẽ là bảo thạch.

Nàng từng thấy bảo thạch, đôi khi các thương đội đi lại ở Thiện Thiện sẽ dùng bảo thạch để giao dịch, đó là thứ rất đáng giá, tiền đồng Đại Hán cũng không so nổi.

Nàng lập tức phấn chấn hẳn lên, không biết lấy đâu ra sức lực và dũng khí, lập tức men theo mấy khe hở đó mà dùng sức cạy chiếc quan tài hình thuyền ra.

Bên trong quan tài là một xác chết được bọc bằng da thú.

Phương Quỳnh không nhìn thấy hình dạng xác chết dưới lớp da thú, nàng chỉ nhìn thấy một bàn tay thò ra khỏi lớp da, đó là một bàn tay khô héo nhưng chưa hoàn toàn thối rữa.

Mà tia sáng xanh lục vừa rồi chính là đến từ chiếc nhẫn trên bàn tay này, trên nhẫn có một viên bảo thạch xanh biếc.

Ngoài ra, trước ngực xác chết còn đặt một cái mai rùa, nàng lấy mai rùa xuống xem xét, trên đó khắc rất nhiều văn tự mà nàng không hiểu nổi.

Và ngay khi nàng cất mai rùa đi, định thò tay lấy chiếc nhẫn đó, thì

bàn tay khô héo kia bỗng nhiên cử động!

Bàn tay khô héo đó đột nhiên giơ lên chụp về phía Phương Quỳnh.

Cùng lúc đó, thi thể quấn trong tấm da thú cũng theo động tác này mà ngồi dậy từ trong quan tài hình thuyền.

Tấm da thú tuột xuống, Phương Quỳnh nhìn thấy một khuôn mặt mà cả đời nàng không thể nào quên.

Khuôn mặt đó không hề thối rữa, chỉ là khô héo đi giống như bàn tay kia, da dẻ cũng mang một màu nâu đỏ tương tự.

Nhưng đôi mắt của "nó" lại tinh anh minh lượng, còn long lanh hơn cả mắt người sống, đang linh động nhìn chằm chằm Phương Quỳnh, trong mắt tràn đầy phẫn nộ cùng bất mãn.

Phương Quỳnh kinh hãi thất sắc, vội vàng lui về phía sau, cuối cùng mới hiểm hóc tránh được bàn tay kia.

Nàng lờ mờ nhận ra, mục tiêu của thứ đó dường như không phải nàng, mà là cái mai rùa cổ quái nàng vừa nhét vào lòng… Gặp phải chuyện đáng sợ như vậy, Phương Quỳnh không dám lưu lại nơi này lâu thêm chút nào, càng không dám có ý đồ gì với chiếc nhẫn bảo thạch kia nữa, lập tức quay người chạy ra xa.

Kết quả lần này không qua bao lâu, nàng lại thần kỳ chạy ra khỏi đại mạc, đến ngoại thành Thiện Thiện.

Nàng không dám vào thành, bởi vì ở thành Thiện Thiện, một nô lệ dám phản kháng chủ nhân đều chỉ có con đường chết, mà loại nô lệ làm hại tính mạng chủ nhân như nàng, bất luận vì lý do gì, kết cục cũng chỉ thảm hại hơn.

Nàng cũng không dám tiếp tục đi theo con đường tơ lụa về phía Tây, vì phía Tây đối với nàng là một thế giới càng thêm nguy hiểm.

Những thương đội từ phía Tây đến thường gặp phải thiên tai còn đáng sợ hơn cả "Hắc Long Bạo", đồng thời còn có nhân họa có thể mất mạng bất cứ lúc nào.

Một nữ tử yếu đuối như nàng, tám phần là không cách nào sống sót được.

Cuối cùng, nàng quyết định đi về phía Đông, trở lại Lương Châu, trở về nơi mà nàng tương đối quen thuộc là Đại Kinh.

Cho dù là Đại Kinh trong thời loạn, cũng sẽ ổn định hơn Tây Vực đầy rẫy những điều chưa biết, đó có lẽ là con đường sống duy nhất của nàng.

Nhưng đường về vẫn muôn vàn khó khăn.

Trên con đường này nguồn nước cực kỳ hiếm hoi, thảm thực vật cây cối cũng ít đến thảm thương, thường xuyên đi liên tục hàng trăm dặm cũng không tìm thấy nguồn nước, thức ăn càng khỏi phải nói, đến cả rễ cây cũng khó tìm.

Do đó, các thương đội qua lại đều phải chuẩn bị đầy đủ vật tư mới dám lên đường.

Mới đi được nửa ngày nàng đã không cầm cự nổi.

May mà không biết là ông trời rủ lòng thương, hay nàng mạng chưa tận, một chi thương đội đang trở về Đại Kinh đã cứu mạng nàng khi đang thoi thóp bên đường.

Chủ thương đội là người tốt, ông ta cho Phương Quỳnh nước và thức ăn, còn hảo tâm cho phép nàng đi cùng thương đội.

Thậm chí sau khi hiểu qua một phần tình cảnh của nàng, ông ta còn định nhận nàng làm nghĩa nữ, đưa về Tịnh Châu để cho nàng một cuộc sống ổn định.

Chương 353

Đúng vậy, chủ thương đội này đến từ phía bắc Tịnh Châu.

Khi đó, phía bắc Tịnh Châu đã bị người Hung Nô kiểm soát, và thương đội này chính là của người Hung Nô, chủ thương đội cũng là người Hung Nô.

Phương Quỳnh không quan tâm đến những điều đó, nàng vốn không có cảm giác đồng điệu với Đại Kinh, cha mẹ và anh chị em của nàng đều chết dưới tay người Hán.

Bất kể là người Hung Nô hay người Hán, chỉ cần cho nàng con đường sống thì đều là người tốt do ông trời phái đến.

Đối với việc này Phương Quỳnh vô cùng cảm kích, chọn nghe theo sự sắp xếp của nghĩa phụ.

Cứ thế trải qua vài tháng, thương đội bình an trở về Tịnh Châu.

Ban đầu Phương Quỳnh thực sự đã có một đoạn thời gian cơm áo không lo, nàng ngỡ rằng ngày lành của mình cuối cùng đã đến, cũng dốc sức báo đáp nghĩa phụ đã ban cho nàng mạng sống thứ hai, mỗi ngày đều tự nguyện tranh làm việc với người hầu trong nhà.

Đáng tiếc thiên công bất tác mỹ, chỉ ngắn ngủi vài tháng sau lại xảy ra biến cố.

Thiền vu Hung Nô ở Tịnh Châu là Ưu Phù La có ý định làm loạn, Viên Thiệu và Trương Dương biết chuyện liền đại chiến với ông ta.

Cuối cùng Ưu Phù La bại trận bỏ chạy, Trương Dương trở thành kẻ thắng lớn nhất ở Tịnh Châu.

Những người Hung Nô tại đó chỉ đành chạy trốn trong đêm.

Kết quả trong quá trình chạy trốn, Phương Quỳnh và gia đình nghĩa phụ không cẩn thận lạc mất nhau, tìm kiếm hồi lâu vẫn bặt vô âm tín, Phương Quỳnh lại trở thành đứa trẻ mồ côi không nơi nương tựa.

Nàng không biết mình nên đi đâu, chỉ đành trà trộn vào dòng lưu dân khắp nơi chạy trốn.

Cứ thế chạy mãi, không biết từ lúc nào đã chạy đến Đông Quận thuộc Duyện Châu.

Lưu lạc ở Đông Quận một thời gian, nàng lại bị một đám gian nhân chuyên ra tay với lưu dân nhắm trúng, cuối cùng cùng với mười mấy thiếu nữ bị bắt đến Trần Lưu, bán vào Phẩm Hương Các.

Trong thời gian này, cái mai rùa cổ quái kia luôn được nàng dùng một sợi dây buộc trước ngực.

Nàng không biết đó rốt cuộc là thứ gì, đám gian nhân lại càng không hứng thú với thứ trông không đáng tiền này, nên chung quy vẫn không bị ai cướp mất.

Tại Phẩm Hương Các, Phương Quỳnh cùng vài thiếu nữ tuổi tác tương đương vì có nhan sắc nên được chọn để tiến hành huấn luyện đặc biệt.

Nàng học được cách ăn diện, học được một số lễ nghi đãi khách, học được cách làm vui lòng đàn ông… Trinh tiết của họ luôn được bảo vệ rất tốt, bởi vì chưởng quỹ muốn dùng trinh tiết của họ để bán lấy tiền.

Một số đạt quan quý nhân rất coi trọng trinh tiết, nếu không còn thì sẽ không bán được giá tốt.

Quá trình huấn luyện rất khổ cực, chỉ cần lười biếng một chút là sẽ bị chưởng quỹ đánh đập độc ác.

Trong quá trình đó, Phương Quỳnh và vài thiếu nữ cùng chịu huấn luyện đã kết giao được tình hữu nghị không tệ.

Nhưng chẳng bao lâu sau, có một tỷ muội lớn tuổi hơn một chút bị chưởng quỹ bức bách đi tiếp khách.

Thế nhưng sau đêm đó, tỷ muội kia không bao giờ trở lại nữa.

Có một cô nương lúc dậy đêm đã lén nhìn thấy thi thể của nàng ta bị khiêng ra vườn phía sau chôn cất.

Chưởng quỹ ngày hôm sau lại bảo với họ rằng tỷ muội đó được một vị khách nhìn trúng mua về, từ nay về sau sẽ được sống cảnh cẩm y ngọc thực.

Phương Quỳnh trong lòng hiểu rõ, chưởng quỹ đang lừa dối họ.

Kết cục của họ nhất định sẽ giống như tỷ muội kia, chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Bởi vì những nữ tử chốn chương đài như họ trong mắt những người đó chẳng qua chỉ là một công cụ dùng xong là có thể vứt bỏ, ai lại đi trân trọng loại công cụ như họ chứ.

Nàng muốn bỏ trốn, các tỷ muội khác cũng vậy.

Nhưng kế hoạch của họ cuối cùng vẫn thất bại.

Nàng chủ động nhận hết mọi tội lỗi, bị chưởng quỹ trói vào cột dùng roi quất một trận tàn nhẫn, lại bị bỏ đói ba ngày mới thả xuống.

Đó chính là nguồn gốc của những vết sẹo roi trên lưng nàng.

Cũng chính vì nàng nhận tội, các tỷ muội cuối cùng mới thoát được nạn.

Từ đó những người này đối xử với nàng cực kỳ chu đáo, có đồ ăn ngon, đồ chơi đẹp, đồ dùng tốt đều dành cho nàng trước, việc tốt cũng ưu tiên nàng, nàng lờ mờ trở thành người được cả nhóm sủng ái.

Tuy nhiên điều họ không biết là, Phương Quỳnh lần này lại nhân họa đắc phúc.

Khi nàng chịu hình phạt roi bị chưởng quỹ trói vào cột bỏ đói ba ngày, cái mai rùa cổ quái kia vẫn treo trước ngực.

Ngay lúc nàng đầu váng mắt hoa gần như hôn mê, nàng lại từ cái mai rùa cổ quái đó nhìn thấy những thứ cực kỳ thần kỳ.

Vào giờ phút ấy, nàng dường như đặt mình vào một thế giới khác, thậm chí có thể nhìn thấy chính mình từ một góc độ bên ngoài cơ thể.

Ở thế giới đó, nàng nhìn thấy một nghi thức vô cùng đặc biệt.

Nàng đem một số loại thảo dược và tạp vật cực kỳ thường thấy bỏ vào bát nghiền nát, sau đó cắn rách ngón tay nhỏ máu của mình vào trong rồi dùng nước hòa tan, bóp cằm một nam tử xa lạ quán xuống.

Không lâu sau, nam tử xa lạ đó liền răm rắp nghe lời nàng.

Nàng thầm niệm một đoạn chú ngữ trong lòng, nam tử xa lạ kia lại thần kỳ thay đổi hình dạng, theo những chú ngữ khác nhau mà lúc thì hóa thành dê, lúc hóa thành ngựa, lúc hóa thành bò, lúc lại hóa thành lừa… Đến khi khôi phục thần trí, nàng kinh hãi phát hiện, nàng chưa từng học qua y lý nhưng lại am hiểu những loại thảo dược và tạp vật đó như lòng bàn tay.

Nàng cũng chưa từng nghe qua những chú ngữ đó, nhưng lại có thể đọc làu làu, dường như chúng đã được khắc sâu vào tim.

Nàng cũng chưa từng tiếp xúc qua những thứ như phương thuật, nhưng lại biết thuật pháp mình học được gọi là "Yểm muội thuật".

Cùng lúc đó, cái mai rùa cổ quái kia đã biến mất không thấy đâu, chỉ để lại trước ngực nàng một đống bột xám, thổi một hơi là tan biến trên đất, dường như chưa từng tồn tại.

Tuy không biết rốt cuộc là chuyện gì, nhưng nàng biết, có được "Yểm muội thuật" này, nàng có thể làm được rất nhiều việc, có quyền lực để thay đổi vận mệnh của chính mình.

Từ đó về sau, nàng lợi dụng mọi cơ hội thu thập thảo dược và tạp vật để chế tạo loại kỳ dược này.

Tuy đó đều là những thứ khá tầm thường, nhưng với một người bị chưởng quỹ canh giữ nghiêm ngặt như nàng, muốn có được chúng vẫn phải tốn không ít công sức.

May mà… nàng còn có các tỷ muội bên cạnh giúp đỡ.

Có những tỷ muội đã bị chưởng quỹ cưỡng ép đi tiếp khách, lần đầu tiên tuy đau đớn, nhưng không phải ai cũng chết thảm như tỷ muội đầu tiên kia, thậm chí tuyệt đại đa số đều sống sót.

Khi họ tiếp xúc với những vị khách đó, liền có cơ hội cầu xin khách mang đến cho họ những thứ trông cực kỳ tầm thường kia.

Cuối cùng Phương Quỳnh cũng gom đủ đồ, và ngày hôm đó cũng đến lượt nàng lần đầu tiên bị chưởng quỹ đưa vào phòng khách nhân.

Nàng đã nhỏ máu mình vào chế ra liều kỳ dược đầu tiên, nhân lúc khách không chú ý đã pha kỳ dược vào rượu của hắn.

Chỉ trong chốc lát, vị khách đó đã trở thành một con rối răm rắp nghe lời nàng.

Nàng lại sai hắn gọi chưởng quỹ vào, ban cho chưởng quỹ một ly rượu đó.

Chưởng quỹ không tiện từ chối, chỉ đành uống cạn… Từ ngày đó, mọi thứ đều thay đổi, nàng trở thành chủ nhân thực sự của Phẩm Hương Các.

Để che mắt người đời, nàng không giết chưởng quỹ đó, mà để mụ

ta đã thành con rối tiếp tục thay mình làm chưởng quỹ Phẩm Hương Các, ứng phó với mọi chuyện.

Vị khách kia nàng cũng không giết, mà sáng sớm hôm sau dội một chậu nước để giải trừ "Yểm muội thuật" đánh thức hắn, sau đó sai chưởng quỹ lấy lý do uống say để đưa hắn về.

Bởi vì hắn chính là đại công tử Chu Việt của nhà họ Chu ở Trần Lưu, người này lai lịch không nhỏ, nếu mất tích ở Phẩm Hương Các nhất định sẽ dẫn đến rắc rối.

Nàng mệt mỏi rồi.

Giữa thế đạo này, cho dù nắm giữ "Yểm muội thuật", một nữ tử yếu đuối như nàng vẫn không thể nắm giữ vận mệnh của chính mình.

Nhưng ở Phẩm Hương Các, dùng chưởng quỹ kia làm bia đỡ phía trước, nàng có lẽ có thể sống an ổn hơn nhiều, ít nhất không cần phải bôn ba giữa loạn thế này nữa, các tỷ muội của nàng cũng có thể sống an ổn hơn.

Nhưng cho dù như thế, muốn sống ổn định thì tiền tài vẫn là thứ không thể thiếu.

Nàng không hy vọng các tỷ muội đã cùng tiến cùng lùi với mình tiếp tục bán thân.

Sống ở Phẩm Hương Các lâu như vậy, nàng đã thấy nhiều nữ tử chương đài nhiễm bệnh bẩn thỉu mà chết trong đau đớn, nàng không muốn họ chết theo cách đó.

Nhưng nếu không bán thân, họ sẽ không còn con đường nào khác để kiếm tiền.

Thế là Phương Quỳnh quyết định sử dụng biện pháp khác.

Chỉ cần là khách qua đường vào Phẩm Hương Các, nàng sẽ dùng

kỳ dược mê hoặc họ, sau đó chiếm đoạt tài vật của họ để duy trì sinh kế cho nàng và các tỷ muội.

Còn những vị khách này đương nhiên không thể thả đi, nếu không chuyện sẽ bại lộ.

Nàng cũng không nỡ giết họ, nàng không xuống tay được, chỉ đành nhốt họ lại trước.

Trong số người bị giam giữ còn có vài nữ tử chương đài bình thường.

Những chuyện này chỉ có những tỷ muội thân thiết nhất với nàng biết, tức là mấy vị "đào hát nổi danh" ngoài nàng ra.

Mỗi lần ra tay với khách đều là họ cùng hành động, cố gắng che giấu những nữ tử chương đài khác còn đang bị mông muội.

Còn vài nữ tử chương đài bị nhốt lại kia là vì vô tình nhìn thấy những gì họ làm.

Dần dần số người bị giam giữ đông lên.

Phương Quỳnh biết không thể cứ nuôi họ mãi, lại không nỡ giết người, càng không thể thả đi… Cuối cùng, nàng đành ác hướng đảm biên sinh, nghĩ ra kế mượn đao giết người, sai một vị "đào hát" cải trang, lùa những người đã hóa thành hình dê này đến chợ gia súc bán cho lò mổ, và bí mật theo dõi xác định những con "dê" này đều bị đồ tể giết thịt mới yên tâm.

Như vậy người không phải do nàng giết, tự nhiên cũng không có quá nhiều cảm giác tội lỗi.

Mà sau đó cho dù những con "dê" này dính nước biến lại thành hình người thì người chết không biết nói, cũng gần như không thể tra được đến đầu Phẩm Hương Các.

Kết quả điều nàng không ngờ tới là mới qua vài ngày đã có một toán binh sĩ kéo đến.

Phương Quỳnh vốn không muốn trêu vào toán binh sĩ này, do đó phái một số nữ tử chương đài bình thường ra ứng phó.

Chương 354

Kết quả toán binh sĩ này trên bàn tiệc lại nói về chuyện "Yểm muội thuật" như không có ai bên cạnh, đặc biệt còn có thể nói rõ mồn một phương pháp hóa giải "Yểm muội thuật", điều này khiến Phương Quỳnh bất an.

Thế là nàng lập tức cùng mấy tỷ muội đích thân ra mặt để dò hỏi, biết được họ đêm đó đến đây là nhất thời nảy ý, không có ai khác biết chuyện.

Phương Quỳnh quả quyết ra tay với toán binh sĩ này.

Kết quả là lại qua hai ngày, thành Trần Lưu bị phong tỏa, binh sĩ thủ thành bắt đầu lùng sục toàn thành.

Phương Quỳnh lờ mờ nhận ra những chuyện này có lẽ liên quan đến toán binh sĩ mà nàng đã bắt, chỉ là chưa thể hoàn toàn xác định.

Nàng vốn định thu liễm một chút, đợi sóng gió qua đi rồi tính.

Sau đó Ngô Lương liền ngụy trang thành thân phận "cừu béo" tìm đến tận cửa, khiến nàng thực sự không cách nào bỏ qua, thế là chuyện mới phát triển đến bước này… "Trận pháp cọc gỗ tròn?" Nghe xong câu chuyện của Phương Quỳnh, Ngô Lương tuy vẫn bảo lưu ý kiến với một phần lời kể của nàng, nhưng lúc này lại chú ý hơn đến một số chi tiết mà hắn có thể dùng kiến thức của mình để kiểm chứng.

Chẳng hạn như cái "trận pháp cọc gỗ tròn" này.

Từ vị trí Phương Quỳnh miêu tả và tình hình hiện trường, "trận pháp cọc gỗ tròn" này dường như chính là di chỉ Thái Dương Mộ nổi tiếng mà giới khảo cổ hậu thế phát hiện được.

Theo nghiên cứu khảo cổ hậu thế, Thái Dương Mộ cách hậu thế

đã 3800 năm, cách thời kỳ Đông Hán mạt niên này cũng đã hơn hai nghìn năm.

Đó là nghĩa địa của dân tộc nào, bộ lạc nào?

Vì sao táng ở đây?

Nhóm người này cư trú phương nào?

Họ coi mặt trời là đồ đằng để xây dựng mộ này hay còn có ý nghĩa khác?

Đây vẫn là một trong những bí ẩn chưa có lời giải của giới khảo cổ hậu thế.

Thế là Ngô Lương chợt nghĩ, những bí ẩn mà hậu thế không cách nào giải khai, giả sử hắn đi thăm dò sớm hơn hai nghìn năm, liệu có thu hoạch gì khác biệt không?

Ngoài ra, nhiều người ngoài giới khảo cổ không biết rằng, cổ thành Lâu Lan thực chất chia làm hai giai đoạn văn minh.

Giới khảo cổ sử dụng đồng vị cacbon-14 đo đạc, phát hiện thời gian xây dựng Thái Dương Mộ là khoảng 3800 năm trước hậu thế, nhưng trong một số di chỉ văn minh nhân loại cổ đại gần Thái Dương Mộ còn phát hiện rất nhiều dao đá, giáo đá, đầu tên đá, phiến đá nhỏ, hạch đá… những hiện vật thời đồ đá của 5000-6000 năm trước.

Nghĩa là từng có một nền văn minh nhân loại cách hậu thế khoảng 3800-6000 năm từng sinh sôi nảy nở ở khu vực này, và nền văn minh này đã vượt qua thời đồ đá và thời đồ gốm.

Giai đoạn này được giới khảo cổ gọi là "văn minh La Bố Bạc".

Và sau Thái Dương Mộ, nơi này xuất hiện một thời kỳ chân không văn minh kéo dài hơn 2000 năm, dấu vết hoạt động của con người hoàn toàn biến mất trong hơn 2000 năm đó.

Mãi cho đến năm 176 trước Công nguyên, nơi này mới thiết lập một "vương quốc Kroraina (Cổ quốc Lâu Lan)", sau này được Đại Kinh ghi chép là "nước Thiện Thiện", nơi này mới xuất hiện lại dấu vết của văn minh nhân loại.

Điều gây kinh ngạc là "nước Thiện Thiện" chỉ kéo dài 800 năm rồi lại biến mất thần bí vào năm 630 sau Công nguyên.

"Nước Thiện Thiện" chỉ tồn tại 800 năm rồi lại biến mất thần bí lần nữa này được giới khảo cổ gọi là "văn minh Lâu Lan".

Đồng thời cả hai nền văn minh đều khai quật được những xác nữ bất hủ khiến giới khảo cổ hậu thế chấn động.

Xác nữ phát hiện trong di chỉ "văn minh Lâu Lan" được gọi là "Công chúa Lâu Lan"; còn xác nữ bất hủ phát hiện trong Thái Dương Mộ thuộc về "văn minh La Bố Bạc" thì được gọi là "Mỹ nữ Lâu Lan".

Hai cái xác bất hủ này chết ở độ tuổi khác nhau, thời gian chết cũng cách nhau hơn 2000 năm, thậm chí chủng tộc cũng có một số khác biệt, nhưng khi được khai quật chúng đều được bảo quản cực kỳ hoàn hảo.

Không chỉ da dẻ còn đàn hồi mà ngay cả cơ bắp và các tổ chức cơ thể cũng không thối rữa, thậm chí có thể nhìn rõ nụ cười nơi khóe miệng, dường như chỉ bị ma pháp phong ấn mà ngủ say vậy… Điều này khiến giới khảo cổ hậu thế nảy sinh rất nhiều đồn đoán.

Có người cho rằng môi trường địa lý đặc thù đã tạo nên hai cái xác bất hủ cách nhau 2000 năm nhưng đều được bảo quản hoàn hảo như vậy; cũng có người cho rằng đó là do áp dụng các biện pháp chống thối rữa thi thể chưa được biết đến; thậm chí còn có người cho rằng hai cái xác bất hủ này có liên quan đến thuật pháp thần bí cổ đại… Tuy nhiên những giả thuyết này cho đến trước khi Ngô Lương xuyên

không vẫn không cách nào đưa ra lời giải thích khiến người ta hoàn toàn tin phục, trong đó có rất nhiều chi tiết mâu thuẫn lẫn nhau, do đó nó cũng là một bí ẩn chưa có lời giải.

Ngoài ra, giới khảo cổ hậu thế khi điều tra di chỉ La Bố Bạc cũng gặp phải nhiều sự kiện linh dị mà khoa học hậu thế khó giải thích.

Trong đó truyền tụng huyền hoặc nhất là "bí ẩn ngọc bội Song Ngư".

Nghe nói miếng ngọc bội này có thể tiến hành "sao chép" vật sống, vật sống được "sao chép" ra hoàn toàn tương phản với bản thể, giống như bản thể và hình ảnh trong gương vậy.

Hơn nữa vật sống được sao chép ra lại là một cá thể độc lập, không biến mất theo cái chết của bản thể, thậm chí có thể tồn tại độc lập.

Có người nói "ngọc bội Song Ngư" này là đồ trang sức đặc biệt thời thượng cổ.

Lại có người nói "ngọc bội Song Ngư" thực chất là một loại công nghệ ngoài hành tinh… Tóm lại là đủ loại đồn đoán, điểm chung là tất cả đều chỉ là phỏng đoán, không có bất kỳ căn cứ nào thuyết phục.

Thậm chí ngay cả việc "ngọc bội Song Ngư" có tồn tại hay không vẫn còn là một ẩn số.

Dẫu sao thứ này chưa từng được triển lãm, nhân viên tham gia công tác khảo cổ cũng chưa từng thừa nhận đã phát hiện "ngọc bội Song Ngư".

Truyền thuyết về nó không biết bắt đầu từ đâu đã trở thành một trong những chủ đề nóng hổi về La Bố Bạc trên mạng.

Ngoài "bí ẩn ngọc bội Song Ngư", lời đồn còn có một loại thực vật sa mạc khủng khiếp có thể thao túng tinh thần khiến người ta điên

loạn… cũng chưa được chứng thực.

Kiếp trước Ngô Lương tuy không trở thành một nhà nghiên cứu khoa học trong biên chế nhưng cũng sở hữu tinh thần nghiên cứu khoa học vô cùng nghiêm túc, những việc chưa được chứng thực hắn đều sẽ không dễ dàng tin tưởng.

Nhưng một chuyện quái dị khác xảy ra ở La Bố Bạc thì hắn không tin cũng không được.

Đó chính là "bí ẩn nhà khoa học mất tích nổi tiếng" vẫn không có lời giải cho đến khi hắn xuyên không.

Chuyện này quả thực là một vụ việc kỳ quái đã được phía chính thức chứng thực.

Nhà khoa học này là một nhà thực vật học và địa chất học.

Trong quá trình khảo sát, ông không giao lưu với các nhân viên khác mà để lại một mảnh giấy tuyên bố muốn ra ngoài tìm giếng nước, cuối cùng dẫn đến mất tích thần bí.

Đồng thời mất tích theo còn có một loại mẫu thực vật đặc biệt mà đội nghiên cứu phát hiện… Sau khi nhà khoa học này mất tích, đội khảo sát đã tiến hành tìm kiếm trên phạm vi rộng, sau này thậm chí huy động cả quân đội địa phương tìm kiếm nhiều năm nhưng đều vô công rỗi nghề.

Trong tình cảnh có tài nguyên cung cấp, tại sao nhà khoa học này lại kiên trì muốn tìm giếng nước?

Khu vực sa mạc có giếng nước tồn tại sao?

Cho dù thực sự đi tìm giếng nước, nhưng tại sao nhất định phải đi một mình?

Lại tại sao phải mang theo mẫu "thực vật" đó đi?

Hàng loạt nghi vấn này theo sự mất tích của nhà khoa học đó đã trở thành bí ẩn vĩnh hằng… Tóm lại, về "văn minh La Bố Bạc", về "văn minh Lâu Lan", hậu thế tồn tại rất nhiều bí ẩn không thể giải khai.

Hiện tại Ngô Lương đang ở thời Đông Hán mạt niên.

Lúc này "nước Thiện Thiện" vẫn còn tồn tại, và bởi vì vào những năm Tây Hán đã dao động bất định giữa Hán triều và Hung Nô nên từng bị Kinh Vũ Đế và Hán Chiêu Đế thu phục vài lần, từ lâu đã trở thành thuộc quốc của Đại Kinh, cho đến hiện tại cũng chưa từng thay đổi.

Chỉ là nước Thiện Thiện còn thừa nhận hay không lại là chuyện khác.

Dẫu sao sau này Hán triều trải qua "Vương Mãng tân chính", rồi đến hiện tại quần hùng cát cứ thiên hạ đại loạn, Hán thất đã ngày càng suy vi, các phương thế lực lại ai nấy tự trị, Đại Kinh đã là quần long vô thủ, lấy đâu ra tâm trí mà đi để ý đến chuyện của nước Thiện Thiện.

Cho nên Ngô Lương đã có cơ hội tận mắt chứng kiến "văn minh Lâu Lan", cũng có cơ hội hơn các nhà khảo cổ học hậu thế để đi nghiên cứu "văn minh La Bố Bạc".

Chỉ có điều chuyến đi này định sẵn sẽ hung hiểm hơn nhiều so với những hành trình trước đó, dễ bị tác động bởi ngoại giới hơn, và thời gian cũng sẽ dài hơn nhiều.

Cho nên có nên khởi hành ngay lúc này không, Ngô Lương vẫn chưa hạ quyết tâm… "Cái mai rùa cổ quái, Yểm muội thuật…" Về quá trình Phương Quỳnh nói mình vô tình nắm giữ "Yểm muội thuật", Ngô Lương lại có xu hướng tin tưởng.

Bởi vì "Yếm hặc chi thuật" của hắn cũng là có được như vậy, Vu Cát lúc đó cũng kể lại quá trình mình nắm giữ "Kham dư chi thuật", quả thực là y hệt.

Dường như sự kế thừa của những thuật pháp thượng cổ này đều cùng một bài bản, chú trọng vào một chữ cơ duyên và thiên phú, không phải ai có được cũng có thể học được.

Tuy nhiên điểm khác biệt là sau khi nắm giữ "Yếm hặc chi thuật", quyển giản độc đó của hắn lại không hề biến mất hay hư hỏng, cho đến giờ vẫn còn cất giữ trong kho của phủ.

Cho nên việc Phương Quỳnh nói miếng mai rùa nàng có được hóa thành bột xám, Ngô Lương vẫn giữ ý kiến riêng.

Dẫu sao cô nương này nếu muốn đảm bảo "Yểm muội thuật" của mình là độc nhất vô nhị thì có động cơ để hủy đi hoặc giấu miếng mai rùa đó đi.

Tuy nhiên bản thân Ngô Lương thực chất không có mấy hứng thú với "Yểm muội thuật", do đó cũng không vội truy tra tung tích của cái mai rùa.

Còn về những trải nghiệm của Phương Quỳnh những năm qua.

Ngô Lương biết những chiến sự của Vương Quốc, Mã Đằng, Hàn Toại ở Lương Châu trong lịch sử, cũng biết chiến sự của Ưu Phù La với Viên Thiệu, Trương Dương ở Tịnh Châu.

Miêu tả của Phương Quỳnh về thời gian và địa điểm xảy ra những chiến sự này đều khớp, có thể phán đoán nàng ta không nói dối về những việc này.

Còn về các chi tiết thêm thắt trong đó ư… Con người khi miêu tả một số việc ít nhiều đều có thành phần làm đẹp cho bản thân, thậm chí đôi khi không cần cố ý nói dối, ký ức trong não bộ con người vốn đã

tự mang hiệu ứng bộ lọc, đến ngay cả chính mình cũng bị lừa gạt.

Cho nên Ngô Lương cũng không định tiếp tục đi sâu vào những chi tiết không quan trọng đó.

Điều hắn quan tâm nhất hiện tại là một việc khác, thế là mở miệng hỏi: "Bây giờ nếu bảo ngươi đến khu vực sa mạc gần nước Thiện Thiện một lần nữa, ngươi liệu có còn tìm thấy những trận pháp cọc gỗ tròn đó không?" "Không thể." Phương Quỳnh lập tức lắc đầu, không chút do dự nói: "Tỳ tử lạc vào trong những trận pháp cọc gỗ tròn đó là sau khi 'Hắc Long Bạo' xảy ra, lúc đó đã không còn tri giác.

Sau này tỳ tử từ trong trận pháp cọc gỗ chạy ra, khi xuyên qua đại mạc quay về nước Thiện Thiện cũng là đâm đầu chạy loạn không rõ phương hướng, vừa không nhớ lộ trình, cũng chẳng nhớ phương hướng." "?" Ngô Lương có chút bất ngờ nhìn về phía Phương Quỳnh.

Nguyên bản hắn cho rằng với năng lực ứng biến của cô nương này, nàng ta chắc hẳn đã đoán được mục đích mình hỏi như vậy.

Do đó bất kể có còn tìm thấy Thái Dương Mộ hay không, từ góc độ của cô nương này mà nói, nàng ta nhất định sẽ cho hắn một câu trả lời khẳng định để khiến hắn không thể không tạm thời giữ lại mạng sống cho nàng ta, cũng coi như là một kế hoãn binh.

Nhưng giờ đây Phương Quỳnh lại làm ngược lại.

Như vậy Ngô Lương chỉ có thể hiểu theo hai hướng: Hoặc là cô nương này đã chấp nhận số phận, và thực sự không cách nào tìm lại Thái Dương Mộ nữa, cũng không định giở trò gì với hắn; hoặc là cô nương này thực chất có thể tìm thấy Thái Dương Mộ, chỉ là lúc đó nàng ta còn gặp phải thứ gì đó đáng sợ khác ở đó đến mức thà chết cũng không muốn quay lại một chuyến, cho nên dứt khoát phủ nhận sạch trơn.

Cũng chính vì vậy, trong lòng Ngô Lương trái lại càng thêm ngứa ngáy, càng muốn nhanh chóng đi thăm dò "văn minh La Bố Bạc" và "văn minh Lâu Lan" trong truyền thuyết này.

Ngô Lương sau đó lại cố ý hỏi: "Nhưng nếu chỉ là đi đến nước Thiện Thiện, ngươi vẫn có thể làm dẫn đường cho ta chứ?" "Ở Ngọc Môn Quan và Dương Quan thuộc Lương Châu có nhiều thương đội qua lại với nước Thiện Thiện, nếu tướng quân sẵn lòng bỏ ra chút tiền tài còn có thể tìm được những người địa phương tinh thông nhiều loại ngôn ngữ để làm dẫn đường, những người đó chỉ có thể thích hợp hơn tỳ tử." Phương Quỳnh lại trả lời không đúng vào câu hỏi.

"Ngươi trông có vẻ vô cùng kháng cự việc quay lại nước Thiện Thiện?" Ngô Lương tiếp tục hỏi.

"Đó là nơi đầu tiên tỳ tử giết người…" Phương Quỳnh cúi đầu nói khẽ.

"Đó cũng là chuyện của nhiều năm trước rồi, giờ đây cho dù ngươi quay lại nước Thiện Thiện cũng chưa chắc còn có người nhận ra ngươi, càng không hẳn có người truy cứu ngươi." Ngô Lương tiếp tục nói: "Cho nên lý do này không thành lập, rốt cuộc ngươi đang kháng cự điều gì?" "Tướng quân e rằng muốn đi tìm những trận pháp cọc gỗ tròn đó phải không?" Phương Quỳnh do dự một chút, ngẩng đầu nhìn vào mắt Ngô Lương hỏi, ngay sau đó lại đổi một cách khác để trốn tránh câu hỏi của Ngô Lương: "Tỳ tử tuy không biết tướng quân rốt cuộc là vì điều gì, nhưng tướng quân nếu hứng thú với 'Yểm muội thuật', tỳ tử có thể giao lại tất cả những gì tỳ tử nắm giữ cho tướng quân, bao gồm cả phương thuốc kỳ dược và chú ngữ biến hình.

Chỉ là nếu tướng quân muốn đi tìm những trận pháp cọc gỗ tròn đó thì tỳ tử thực sự không giúp được gì rồi.

Chương 355

Tỳ tử cũng khuyên tướng quân tốt nhất nên từ bỏ ý định nguy hiểm này đi, vùng đại mạc đó thường xuyên nổi lên những trận bão cát ăn thịt người, ngay cả những thương đội kinh nghiệm phong phú tiến vào trong đó cũng là cửu tử nhất sinh.

Tướng quân hiện giờ cơm áo không lo lại thân cư cao vị, xin đừng làm khó tính mạng mình." "Rốt cuộc ngươi đang kháng cự điều gì?" Ngô Lương lại hoàn toàn không bị ảnh hưởng, sắc mặt biến đổi quát trầm giọng: "Ta có lý do nghi ngờ ngươi vẫn còn điều gì giấu giếm ta, ngươi ở trong những trận pháp cọc gỗ tròn đó chắc chắn còn gặp phải chuyện khác, đúng không?" "Tỳ tử sao dám!" Trong mắt Phương Quỳnh thoáng qua một tia sợ hãi khó nhận ra, cuối cùng lại đổi giọng: "Tỳ tử chỉ là hảo ngôn khuyên bảo, nếu tướng quân chấp ý muốn đi, tỳ tử muốn cản cũng không cản được.

Tuy nhiên tỳ tử thực sự không cách nào tìm lại được những trận pháp cọc gỗ tròn đó, xin tướng quân thứ tội." Nàng hiện tại đã có chút hối hận.

Hối hận vừa rồi tại sao lại nói chi tiết với Ngô Lương như vậy.

Nguyên bản nàng chỉ muốn kể ra trải nghiệm bi thảm của mình, đồng thời giải thích rõ lai lịch của "Yểm muội thuật".

Một mặt có thể bày tỏ thành ý với Ngô Lương, mặt khác cũng thử xem liệu có thể kích phát lòng trắc ẩn có lẽ cực kỳ thiếu thốn của Ngô Lương hay không, từ đó thoát khỏi hình phạt "sinh con" đáng sợ kia… nhỡ đâu thì sao?

Kết quả không ngờ Ngô Lương căn bản không hề giống một người bình thường chú trọng vào trải nghiệm bi thảm của nàng, mà

hoàn toàn không có chút lòng trắc ẩn nào, cứ bám lấy chuyện "trận pháp cọc gỗ tròn" mà hỏi cho bằng được, quả thực không phải người.

Huống chi những gì gặp phải ở "trận pháp cọc gỗ tròn" chính là cơn ác mộng mà nàng vĩnh viễn không muốn nhớ lại.

Càng không nói đến việc quay lại chốn cũ, nàng thà chết cũng không muốn quay lại cái nơi đáng sợ đó… Ngoài ra, Phương Quỳnh cũng cuối cùng nảy sinh nghi vấn cực lớn về thân phận của Ngô Lương.

Nàng thực sự không nghĩ ra Ngô Lương rốt cuộc là làm nghề gì mà lại nảy sinh hứng thú lớn đến vậy với "trận pháp cọc gỗ tròn"?

Nơi đó cách đây ít nhất cũng phải mấy nghìn dặm, lại nằm giữa đại mạc thiên tai không ngớt, còn có thứ đáng sợ như ác mộng kia… Tóm lại, bất kỳ người bình thường nào nghe miêu thuật trước đó của nàng chắc hẳn đều sẽ không biểu hiện ra ý muốn đi đến đó rõ rệt như Ngô Lương chứ?

Trên đời này chẳng lẽ còn có người chê ngày tháng của mình sống quá an ổn hay sao?

"Xem ra không sinh một lần con, ngươi chắc chắn sẽ không thẳng thắn với ta rồi…" Ngô Lương biết nếu không tạo thêm chút áp lực cho nàng ta thì e rằng rất khó hỏi thêm được điều gì có giá trị.

Thế là cuối cùng không thèm nói nhảm với nàng ta nữa, ánh mắt lạnh băng quát lên: "Nếu đã vậy, người đâu!" "…" Nghe vậy, thân hình Phương Quỳnh khẽ run rẩy một chút.

Tuy nhiên lần này nàng không hề giống như trước kia phủ phục trên đất khổ sở cầu xin, mà ngẩng đầu lên yên tĩnh nhìn Ngô Lương.

"Két ——" Kèm theo một tiếng động khẽ, Điển Vi đẩy cửa bước vào: "Công tử, có chuyện gì?" Cùng lúc đó.

“Phựt!” Phương Quỳnh không biết từ lúc nào đã cởi được sợi dây thừng buộc ở chân, cánh tay đột nhiên đứng bật dậy, dốc hết toàn lực đâm sầm đầu vào tường!

Ngô Lương không hề phòng bị.

Điển Vi cũng vừa mới tiến vào, đồng dạng cũng không kịp trở tay.

Thế là. "Bàng!" Chỉ nghe một tiếng động trầm đục vang lên, Phương Quỳnh đã đâm đầu vào tường gạch, sau đó thân hình mềm nhũn ngã quỵ xuống, đôi mắt nhắm nghiền, tươi huyết từ trên đỉnh đầu chảy xuống ròng ròng. "..." Ngô Lương ngẩn người.

Ta thật lòng không ngờ Phương Quỳnh cư nhiên quyết tuyệt như thế, vừa nói không hợp ý liền muốn đâm đầu tự tử.

Cùng lúc đó, hành động của Phương Quỳnh cũng khiến ta có thêm một tầng nhận thức về "Thái Dương mộ", xem ra nơi đó tuyệt đối không đơn giản như tưởng tượng.

Nếu không, một Phương Quỳnh vốn có ý chí cầu sinh như trước đó, sao lại dứt khoát chọn con đường thứ ba là cái chết khi đối mặt giữa việc "sinh con" và "quay lại Thái Dương mộ".

Có thể thấy hai việc này trong mắt nàng ta đã được đánh dấu bằng, đều đáng sợ hơn cả cái chết. "Xem xem nàng ta thế nào rồi." Hồi phục tinh thần, Ngô Lương bình tĩnh nói.

Ta có chút đồng tình với Phương Quỳnh, nhưng cũng không hoàn toàn đồng tình.

Thân thế cô nàng này tuy thê thảm đáng thương, nhưng sau khi có được năng lực có thể thay đổi vận mệnh, nàng ta lại lập tức chọn vung đao đồ tể hướng về những người vô tội khác.

Thiếu niên diệt rồng quay mình một cái đã biến thành ác long mà chính mình căm ghét nhất, thậm chí còn tàn khốc hơn cả ác long.

Đây có lẽ không hoàn toàn là lỗi của nàng ta, mà là lỗi của thế giới này, một người bình thường muốn sống sót và sống tốt trong thời loạn thế này, định sẵn phải thuận theo dòng nước.

Nhưng mỗi người đều phải chịu trách nhiệm về lựa chọn của mình, không ai ngoại lệ, Phương Quỳnh cũng vậy.

Có điều hiện tại, Ngô Lương không hy vọng nàng ta chết, dù có chết cũng phải đợi sau khi ta tìm hiểu về những chuyện liên quan đến "Thái Dương mộ", nếu cần thiết, có lẽ ta thật sự cần nàng ta làm người dẫn đường.

Dù sao Thiện Thiện quốc thì dễ tìm, nhưng "Thái Dương mộ" lại không chắc ai cũng có thể tìm thấy, nếu không sao có thể lưu truyền đến hậu thế?

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, thực ra về vị trí của "Thái Dương mộ", trong lòng Ngô Lương sớm đã có một phạm vi khái quát.

Bởi vì giới khảo cổ hậu thế đã xác nhận, "Thái Dương mộ" nằm ở bờ bắc ngạn của cổ đạo sông Khổng Tước, chờ ta đến Thiện Thiện quốc, nếu có thể nghe ngóng từ miệng người địa phương vị trí của cổ đạo sông Khổng Tước, phạm vi sẽ thu hẹp lại không ít.

Vấn đề ở chỗ Ngô Lương hiện tại không có bản đồ chi tiết của Thiện Thiện quốc và vùng lân cận, cũng không chắc người địa phương biết bao nhiêu về cổ đạo sông Khổng Tước, dù sao trong lịch sử dòng sông này đã nhiều lần đổi dòng, cộng thêm "Thái Dương mộ" lại thuộc về nền văn minh "La Bố Bạc" đã đứt gãy hơn hai ngàn năm trước, ngay cả hiện tại ta cũng không dám chắc còn để lại bao nhiêu thông tin và tư liệu hữu dụng, không dám quá tự tin.

Cho nên, Phương Quỳnh đối với ta có lẽ vẫn còn giá trị sử dụng.

Càng không cần nói đến trận bão rồng đen đưa nàng ta vào "Thái

Dương mộ" mà nàng ta mô tả trước đó, trận bão cát đó dường như cũng không đơn giản, có lẽ cũng có mối liên hệ mà ta hiện tại chưa thể giải thích được với "Thái Dương mộ"... "Công tử, vẫn còn hơi thở, chắc chỉ là ngất đi thôi..." Điển Vi tiến lên kiểm tra hơi thở của Phương Quỳnh, quay đầu nói với Ngô Lương. "Không chết là tốt rồi." Ngô Lương khẽ gật đầu, tiếp đó lại hướng ra ngoài cửa gọi, "Tinh Tinh, ta biết nàng vẫn luôn nghe lén ở ngoài, đừng trốn nữa, vào đi thôi." "Xì, ai nghe lén chứ, ngươi đừng có nói bừa..." Bạch Tinh Tinh đỏ mặt từ bên ngoài bước vào, lại hư trương thanh thế trừng mắt nhìn Ngô Lương một cái, tức giận nói, "Gọi ta vào làm gì?" "Nàng tinh thông y thuật, giúp nàng ta cầm máu và băng bó đơn giản, rồi thay cho nàng ta một bộ quần áo, tóm lại đừng để nàng ta chết, ta còn có chuyện muốn hỏi." Ngô Lương không thèm cãi lý với nàng, cười hì hì nói, "Điển Vi, lát nữa ngươi hãy trói nàng ta chặt hơn một chút, đừng để nàng ta thoát ra lần nữa, rồi hạ lệnh cho mấy binh sĩ trông chừng kỹ, nếu tỉnh lại thì lập tức đến báo cho ta." "Nặc!" Điển Vi đáp.

Bạch Tinh Tinh bĩu môi, mỉa mai nói: "Hôm nay mặt trời không mọc đằng Tây đấy chứ, lúc nãy ta còn nghe ngươi muốn bảo nàng ta cởi sạch quần áo để kiểm tra thân thể cơ mà, sao giờ lại nỡ để ta đến thay đồ, việc tốt thế này mà ngươi cũng nỡ bỏ qua sao?" "Còn bảo nàng không nghe lén?" Ngô Lương nhẹ nhàng bóc mẽ. "Ta đó không gọi là nghe lén, gọi là giám quân, ngươi phải biết ta là vì tốt cho ngươi, tránh để ngươi làm ra những chuyện mặt dày không biết xấu hổ, làm nhục thân phận tướng quân cao cao tại thượng của ngươi." Bạch Tinh Tinh sửng sốt một chút, nhưng lập tức lý trực khí tráng nói. "Đa tạ phu nhân quan tâm." Ngô Lương chắp tay tạ ơn, "Chỉ là giờ đêm đã khuya, trường dạ đằng đẵng mà ta lại không có tâm trí ngủ nghê, không biết phu nhân đêm nay có rảnh rang, đến phòng ta chúng ta cùng đánh cờ vây xuyên đêm không?" "..." Mặt Bạch Tinh Tinh trong nháy mắt đỏ bừng, nhổ một ngụm rồi mắng khẽ, "Ai là phu

nhân của ngươi!

Ai muốn đánh cờ với ngươi!" "Làm chuyện khác cũng được, phu nhân đừng quên lời hứa ở Miện Thủy là được." Ngô Lương lại cười nhắc nhở. "Ta từng hứa với ngươi sao?

Sao ta không nhớ nhỉ." Bạch Tinh Tinh dứt khoát giả ngu. "Không quan trọng, ta đi tắm nước nóng trước đã." Ngô Lương cười xấu xa, nháy mắt với Bạch Tinh Tinh một cái, bộ dáng tình tứ như nước nói: "Đợi nàng đó." ...

Đêm đó.

Bạch Tinh Tinh rốt cuộc vẫn như kẻ trộm, thừa lúc đêm khuya vắng người mà đến đúng hẹn.

Sau đó dùng một câu "Ta vẫn chưa chuẩn bị tốt, lần sau nhất định" để giữ vững tổ huấn của tiên tổ Bạch gia, cùng Ngô Lương "phát hồ tình chỉ hồ lễ" một phen.

Sau đó nép vào lòng Ngô Lương, Bạch Tinh Tinh dùng ngón tay ngọc vừa vẽ vòng tròn trên ngực hắn, vừa hỏi về chuyện "nghe lén" được trước đó: "Lần này ngươi đã chuẩn bị đi Thiện Thiện quốc rồi sao?" "Vẫn chưa xác định, nhưng tổng có một ngày phải đi." Ngô Lương cũng vẽ vòng tròn trên lưng Bạch Tinh Tinh, trầm ngâm nói, "Xem tình hình đã, nàng cứ lo liệu kê lễ cho mấy cô nương kia trước, nếu sau khi làm lễ xong mà chúng ta vẫn không tìm thấy mục tiêu thích hợp, e rằng chỉ có thể lên đường đi Thiện Thiện quốc sớm hơn, nhân sinh khổ ngắn, rảnh rỗi cũng là rảnh rỗi." Tào lão bản đã tìm lại được Tào Ngang và Tào Bẩm, chắc hẳn sớm muộn cũng sẽ quay về Quyên Thành.

Theo Hí Chí Tài nói, Tào lão bản đã cơ bản hoàn thành việc tập kết quân đội, cộng thêm lương thực mà các sĩ tộc Trần Lưu "chủ động" quyên góp, lương thảo cũng cực kỳ đầy đủ, lần này về chắc chắn

không bao lâu sẽ dẫn quân đông chinh.

Cục diện chiến trường thay đổi khôn lường, huống chi đối thủ còn là Lã Bố, và Lưu Bị cũng có thể nhúng tay vào, điều này chắc chắn sẽ mở rộng chiến trường sang Từ Châu và Thanh Châu, cho dù Tào lão bản chuẩn bị đầy đủ, trận chiến này cũng không biết sẽ đánh bao lâu.

Dù sao trong lịch sử, Tào lão bản quả thực đã giằng co ở đây với Lã Bố và Lưu Bị rất lâu, thậm chí đến cuối cùng Viên Thuật cũng gia nhập chiến đoàn.

Mà việc đánh trận không liên quan đến Ngô Lương, ta tự nhiên là hoàn toàn rảnh rỗi.

Ngoài ra, từ lịch sử mà Ngô Lương biết kết hợp với cục diện hiện tại để phân tích, trận đánh này của Tào lão bản dù có thuận lợi, tốc độ khuếch trương sau đó cũng phải tạm hoãn lại, bởi vì không lâu sau ông ta sẽ có cơ hội nghênh đón Hán Hiến Đế, từ đó "hiệp Thiên tử dĩ lệnh chư hầu".

Khoảng thời gian này tốc độ mở rộng địa bàn của Tào lão bản đều không quá nhanh.

Chỉ đến sau khi đại quyết chiến với Viên Thiệu tại Quan Độ, mới thực sự nắm giữ vùng đất rộng lớn ở phương Bắc và Thăng Long, khi đó Ngô Lương mới có thể dưới sự che chở của Tào lão bản mà phụng chỉ trộm mộ, nếu không chỉ cần ra khỏi Duyện Châu, vẫn là tiến vào địa bàn của người khác, vẫn tồn tại một số rủi ro.

Hơn nữa, Tào lão bản sau đó còn một khoảng thời gian dài không thể thu xếp được bộ hạ của Mã Đằng ở Lương Châu.

Đến mức mỗi lần Tào lão bản chuẩn bị đánh trận với Lưu Bị, Gia Cát Lượng đều phái tế tác đến các thành trấn nơi Tào lão bản đóng quân để lan truyền tin tức "Mã Đằng sắp phản rồi", nhằm làm nhiễu

loạn tai mắt Tào lão bản, kìm hãm thế công của quân Tào.

Cho nên muốn trông chờ Tào lão bản lấy được Lương Châu sau đó đi ngang qua Lương Châu để đến Thiện Thiện quốc chắc chắn là không thực tế, lúc đó Ngô Lương đã già rồi, thật sự không chắc còn thể lực để chạy quãng đường xa như vậy, chưa nói đến việc chống chọi với môi trường khắc nghiệt của La Bố Bạc và những nguy hiểm chưa biết mà Phương Quỳnh thà chết cũng không muốn đối mặt thêm lần nữa.

Cho nên...

Thay vì thụ động ngồi đây đợi Tào lão bản đánh chiếm địa bàn, nếu gần đây thực sự không có mục tiêu nào đáng đi, chẳng thà thừa lúc cục diện hỗn loạn này mà ám độ trần sương, làm trước những việc muốn làm, sau này không cần phải suy nghĩ nữa.

Còn nữa, Ngô Lương nhớ trong các bộ truyện trộm mộ hậu thế còn có một "Tinh Tuyệt cổ thành", và một "Tinh Tuyệt nữ vương" lừng lẫy.

Mà hiện tại cuối thời Đông Hán, "Tinh Tuyệt quốc" này đã bị "Thiện Thiện quốc" kiêm tính.

Nghĩa là đến được "Thiện Thiện quốc" cũng tương đương với đến được "Tinh Tuyệt quốc", Ngô Lương cũng có thể nhân cơ hội này đi chiêm ngưỡng một phen.

Dù sao trong lịch sử, "Tinh Tuyệt quốc" này là cổ quốc biến mất sớm hơn cả "Thiện Thiện quốc", khi Huyền Trang đời Đường thỉnh kinh về phía Đông đi ngang qua, "Tinh Tuyệt quốc" đã biến thành cảnh tượng "đất đai nóng ẩm, khó lòng lội qua, cỏ sậy hoang vu, không còn đường xá".

Nghĩa là "Tinh Tuyệt quốc" thời đó thực chất đã biến thành một

đầm lầy, chứ không phải sa mạc khô hạn như hậu thế vẫn tưởng.

Điểm này thực ra cũng rất đáng để nghiên cứu kỹ lưỡng, có lẽ việc "Thiện Thiện quốc" và "Tinh Tuyệt quốc" biến mất trên con đường tơ lụa không phải do khai thác quá mức dẫn đến sa mạc hóa như nhiều người lầm tưởng, mà là do nguyên nhân khác. "Nếu thật sự muốn đi Thiện Thiện quốc, lần này e rằng phải đi rất lâu, vả lại đường xá xa xôi, Phi nô sợ là cũng không dùng được nữa." Bạch Tinh Tinh thầm thì nói.

Đúng là như vậy, Phi nô đối với Phường Nhân Quân bọn họ chủ yếu dùng để truyền tin cầu cứu.

Nhưng quãng đường xa xôi thế này, ở giữa lại có các hào cường cát cứ mà Tào lão bản không thể lập tức giải quyết, cho dù Ngô Lương có thể truyền tin về, Tào lão bản cũng xa tận chân trời. "Nàng nói đúng, cho nên chúng ta nếu thật sự đi, phải chuẩn bị thật đầy đủ." Ngô Lương gật đầu, vuốt ve mái tóc của Bạch Tinh Tinh ngửi ngửi, rồi vừa ấn đầu nàng xuống dưới, vừa nở nụ cười xấu xa đầy đê tiện, "Tinh Tinh, ta cảm thấy ta lại hành rồi..." ...

Ngày hôm sau.

Khi Ngô Lương tỉnh dậy liền bảo Điển Vi đi hậu viện kiểm tra, biết được Phương Quỳnh đến tận bây giờ vẫn chưa tỉnh lại, xem ra lần này bị thương không nhẹ, hy vọng không ảnh hưởng đến não bộ, nếu không có lẽ sẽ vĩnh viễn không tỉnh lại được nữa.

Nhưng chuyện này không phải hắn có thể quyết định, chỉ có thể tiếp tục chờ đợi.

Nhân lúc rảnh rỗi này, Ngô Lương lại bảo Điển Vi chuẩn bị ngựa, đi một chuyến đến nơi đóng quân của Phường Nhân Quân trong huyện Ung Khâu.

Trước đó hắn đã dặn dò Tôn Nghiệp, Bách Lý Hương và Gia Cát Lượng, bảo bọn họ hợp lực cải tiến thiết kế của "Kim Cương Tán" và "Phi Hổ Trảo", cố gắng chế tạo ra càng sớm càng tốt để đạt đến trình độ có thể đưa vào sử dụng.

Ngoài ra, lần này Ngô Lương mang về từ Công Thâu trủng không ít đục sắt có chất liệu đặc thù, những chiếc đục đó trải qua ngàn năm không gỉ mục, cường độ lại đạt đến mức khai sơn đục đá, nung chảy chúng chính là nguyên liệu tốt để chế tác "Kim Cương Tán" và "Phi Hổ Trảo", tuyệt đối bền bỉ.

Đương nhiên, đó cũng là nguyên liệu tốt để rèn thần binh lợi khí.

Chương 356

Cho nên sau khi hỏi qua ý kiến của Điển Vi, Ngô Lương đã giao cho bọn họ thiết kế và tìm người dùng loại nguyên liệu này rèn cho Điển Vi hai chiếc thủ kích (kích cầm tay).

Chính là "ngựa tốt phải đi kèm yên tốt".

Mãnh tướng như Điển Vi, cầm được lợi khí như vậy chẳng khác nào hổ mọc thêm cánh, tuyệt đối không phải mấy cái xẻng công binh thông thường có thể so bì.

Khi trở lại nơi đóng quân của Phường Nhân Quân, Ngô Lương vừa đi đến cửa công xưởng dành riêng cho ba người Tôn Nghiệp, Bách Lý Hương và Gia Cát Lượng, đã nghe thấy tiếng tranh cãi khá quyết liệt: "Ta đã nói rồi, trục tâm xoay này của ngươi tuy kỳ diệu nhưng lại thiếu tính thực dụng, ngươi xem, vẫn không được đúng không?" "Đó là vì cái trục này tạm thời được điêu khắc bằng gỗ, lại còn nhỏ như vậy, tự nhiên không chịu nổi lực lớn, răng trục không gãy mới là lạ, nếu thay gỗ bằng tinh thiết, độ kiên cố tự nhiên sẽ khác!" "Đừng cãi nhau nữa, lần này ta đứng về phía Hương nhi tỷ tỷ, vừa rồi ta quan sát kỹ vận hành của trục tâm xoay này, chỉ cần vòng bi chuyển động, răng trục phía trên sẽ bị khựng lại một cái, chỉ cần vài lần là gốc răng trục sẽ bị mài lõm một lỗ, cho dù thay bằng tinh thiết cũng khó tránh khỏi, không dùng được bao lâu vẫn có khả năng gãy răng." "Vậy các ngươi nói xem phải làm thế nào?

Chẳng lẽ dùng gân bò và dây thừng của nàng ta sao?

Những thứ đó càng không đáng tin, chỉ cần dính chút nước là ảnh hưởng đến việc sử dụng ngay!" "..." Đang tranh luận đến đây, Ngô Lương đã đẩy cửa bước vào. "Công tử!" "Gia chủ." "Hữu Tài ca ca."

Ba người lập tức ngừng tranh cãi, đồng thanh hành lễ với Ngô Lương. "Các ngươi tranh luận cái gì thế?" Ngô Lương cười hì hì hỏi. "..." Tôn Nghiệp và Bách Lý Hương nhìn nhau, không trả lời. "Hữu Tài ca ca, huynh xem, chuyện là thế này..." Gia Cát Lượng thì cầm một cái trục tâm xoay đã bị gãy răng đến trước mặt Ngô Lương, giải thích chi tiết vấn đề bọn họ đang gặp phải. "Cái này..." Ngô Lương vốn không phải dân kỹ thuật, đối với máy móc cơ khí lại càng mù tịt, vốn không có quyền phát ngôn.

Tuy nhiên khi nhìn thấy cái trục mà Gia Cát Lượng đưa tới, đặc biệt là quan sát kỹ vết lõm nhỏ do mài mòn ở gốc răng trục khiến răng trục trở nên yếu ớt, hắn bỗng nhiên nhớ lại một video khoa học thường thức đã xem ở kiếp trước.

Trong đó có nhắc đến một hiện tượng liên quan đến vận hành bánh răng gọi là "căn thiết" (undercutting).

Chẳng phải trùng hợp quá sao?

Hắn nhớ mang máng tên video đó dường như là "Tại sao số răng của bánh răng không được ít hơn 17?

Nếu ít hơn sẽ thế nào?".

Chính cái tên có vẻ là "giật tít" này đã khơi gợi trí tò mò của hắn, nên mới bấm vào xem một cái.

Kiến thức trong video đó khá chuyên sâu, thậm chí còn đưa ra một công thức tính toán mà với Ngô Lương chẳng khác nào thiên thư.

Nhưng thông qua video đó, kẻ ngoại đạo như Ngô Lương vẫn nhớ được một nội dung mấu chốt nhất: "Điều kiện để bánh răng tiêu chuẩn không xảy ra hiện tượng căn thiết là số răng của bánh răng được gia công phải lớn hơn hoặc bằng 17." Ngô Lương là ai chứ?

Cảm giác mình một lần nữa nắm giữ chân lý, hắn lập tức ưỡn

ngực lên, lộ ra phong thái cao nhân mỉm cười điềm đạm, nhìn ba người cười nói: "Chút chuyện nhỏ này mà cũng phải ầm ĩ sao?" "Công tử đừng coi thường cái trục nhỏ bé này, những cơ quan tinh diệu tuyệt luân của Công Thâu tổ sư đều dựa vào vật này mà thành, chuyện này không thể có nửa điểm cẩu thả, đương nhiên là việc lớn rồi." Là một truyền nhân của 《Công Thâu Kinh》, Tôn Nghiệp tự nhiên vô cùng sùng bái trục tâm xoay do Lỗ Ban phát minh, lập tức nghiêm túc nói. "Việc lớn thì việc lớn, nhưng ngươi học nghệ không tinh làm không được, nói những lời này thì có ích gì?" Bách Lý Hương ở trước mặt Ngô Lương cực kỳ ngoan ngoãn, nhưng đối mặt với Tôn Nghiệp lại không chút lưu tình, chống nạnh sốt ruột lẩm bẩm: "Những ngày qua ta đã dốc lực phối hợp với ngươi, thử tổng cộng không dưới mấy chục lần, lần nào cũng không thành công, cứ tiếp tục thử thế này là đang làm lỡ dở việc của gia chủ ta, ngươi gánh vác nổi không?" "Gật gật!" Gia Cát Lượng sau khi theo Ngô Lượng thì EQ thăng tiến vượt bậc, dứt khoát đứng về phía Bách Lý Hương liên tục gật đầu, nhưng lại nói lời không mất lòng ai: "Hương nhi tỷ tỷ nói cực kỳ có lý, nhưng Tôn tiên sinh gần đây cũng tận tâm tận lực, chỉ là có thể phương hướng thử nghiệm của chúng ta gặp chút vấn đề, vì thế mãi không thành công, có lẽ chúng ta nên đổi một tư duy khác." Không hổ là Gia Cát thôn phu...

Ngô Lương trong lòng không khỏi cảm thán, rốt cuộc ta cũng nhìn ra rồi, thứ đáng sợ nhất của đứa trẻ Gia Cát Lượng này e rằng không phải là sức sáng tạo và năng lực quân chính mà hậu thế ca tụng, mà là năng lực học hỏi và thích ứng mới đúng.

Mới có mấy ngày thôi, đứa trẻ này đã hoàn thành cuộc chuyển biến kinh người từ một đứa trẻ nghịch ngợm thành một đại sư EQ.

Cứ nhìn chuyện trước mắt mà xem.

Đứa trẻ này chắc chắn nhìn ra Bách Lý Hương thân cận với Ngô

Lương hơn, hơn nữa trạng thái khi nghiên cứu còn mạnh mẽ hơn Tôn Nghiệp, cho nên dứt khoát đứng về phía Bách Lý Hương để ủng hộ, tránh rước họa vào thân.

Sau đó, nó lại không muốn đắc tội Tôn Nghiệp, sau khi chọn phe xong lập tức không lộ dấu vết đẩy vấn đề sang "phương hướng thử nghiệm", cũng coi như nói đỡ cho Tôn Nghiệp.

Mấu chốt nhất là.

Trong quá trình này, nó lại khéo léo diễn đạt ý tưởng của mình theo cách mà cả hai bên đều có thể chấp nhận, không chỉ chuyển dời sự chú ý của hai bên, không để tranh chấp leo thang, mà còn đảm bảo công việc tiếp theo diễn ra thuận lợi, lại còn theo đúng ý tưởng của mình.

Đây cũng là một loại thiên phú vô cùng mạnh mẽ.

Ngô Lương không mảy may nghi ngờ, đừng nhìn Gia Cát Lượng hiện tại là thành viên nhỏ tuổi nhất, kỹ thuật thấp nhất trong đội ngũ nghiên cứu này, nhưng không bao lâu nữa, nó sẽ trở thành thủ lĩnh không thể tranh cãi của đội, Bách Lý Hương và Tôn Nghiệp đều sẽ cam tâm tình nguyện bị nó dắt mũi.

Trong đội ngũ nhỏ bé này, Gia Cát Lượng đã bộc lộ năng lực lãnh đạo khác người, đây có lẽ mới là yếu tố mấu chốt khiến ông có thể trở thành Thừa tướng Thục Hán trong lịch sử.

Quả nhiên.

Nghe lời Gia Cát Lượng, Bách Lý Hương không còn phàn nàn Tôn Nghiệp nữa, mà quay người lại với vẻ mặt áy náy thỉnh tội với Ngô Lương: "Đều tại tỳ tử quá ngu muội, phụ lòng mong đợi của gia chủ, khẩn xin gia chủ giáng tội trách phạt." "Cái này..." Thấy Bách Lý Hương như vậy, Tôn Nghiệp một đại nam nhân sao có thể ngồi yên,

cũng vội vàng nói đỡ cho nàng: "Công tử, chuyện này sao có thể trách Bách Lý cô nương được, việc nghiên cứu vốn không thể một sớm một chiều mà xong, phải trải qua vô số lần thử nghiệm mới có thể thu hoạch, huống hồ những ngày qua Bách Lý cô nương đã tận tâm tận lực, ta đều nhìn thấy rõ, đây căn bản không phải trách nhiệm của cô ấy, có trách thì trách ta quá cố chấp, làm nhiều công cốc." "Hữu Tài ca ca, chuyện này đệ cũng có trách nhiệm, những ngày qua đệ thực ra cũng không giúp được gì nhiều..." Ngay cả Gia Cát Lượng cũng vội chạy lại góp vui.

Câu chuyện cứ thế lệch hướng một cách kỳ lạ, biến thành một đại hội thỉnh tội, Ngô Lương không thể không ra vẻ, đành phải bất lực hỏi: "Ta có nói lần này ta đến để vấn tội sao?

Trước đó ta dường như không đặt ra thời hạn cho các ngươi mà?" "Chẳng lẽ gia chủ bận rộn trăm công nghìn việc mà vẫn đặc biệt đến để chỉ điểm chúng ta?" Bách Lý Hương ngẩn ra, nhưng vừa mở miệng đã đưa câu chuyện đi đúng hướng, hớn hở hỏi: "Gia chủ vốn hiểu biết nhiều nguyên lý lực đạo lợi hại, chỉ điểm chúng ta chắc chắn là chuyện nhỏ!" "..." Nghe vậy, Tôn Nghiệp cũng vô thức nhìn về phía Ngô Lương.

Y cũng có nhận thức như vậy, bởi vì bất luận là trước đó ở Công Thâu trủng hay sau này đến nơi đóng quân của Phường Nhân Quân, Ngô Lương đều thể hiện trước mặt y những kiến thức và học vấn mà người thường không thể chạm tới.

Đặc biệt là những nguyên lý lực đạo đó, sau khi Bách Lý Hương truyền đạt lại, đã giúp y thu hoạch không ít.

Thế mới đúng chứ...

Ngô Lương mãn nguyện gật đầu, đưa cái trục bị gãy răng trong tay cho Tôn Nghiệp, sau đó dưới ánh mắt mong đợi của mọi người lộ ra

một nụ cười thâm sâu khó lường, nói: "Hãy làm số răng của cái trục này lên từ 17 cái trở lên rồi thử lại xem." "17 cái trở lên?" Mọi người ngẩn ra, Tôn Nghiệp vốn say mê nghiên cứu trục xoay vội hỏi: "Công tử, điều này rốt cuộc có ý nghĩa gì?" "Ngươi cứ thử đi sẽ biết, không cần nói nhiều." Ngô Lương mỉm cười điềm đạm, không lộ dấu vết bỏ qua khâu lý luận mà chính mình cũng không giải thích rõ được, tiếp đó lại nói, "Vũ khí bảo các ngươi tìm người rèn cho Điển Vi lần trước thế nào rồi?" "Mấy ngày trước đã rèn xong, lại còn mài sắc, giờ đã đưa về trạch viện giao cho Doãn đô bá bảo quản, chỉ chờ Điển Vi đại ca về thử đao thôi." Gia Cát Lượng vẫn còn đang suy nghĩ về cái vụ 17 răng mà Ngô Lương vừa nói, nghe vậy giật mình tỉnh lại, vội vàng trả lời. "Được rồi, các ngươi cứ ở đây nghiên cứu, cố gắng sớm ngày làm ra 'Kim Cương Tán' và 'Phi Hổ Trảo', lần sau xuất chinh mang theo hai thứ này chắc chắn sẽ giúp ta làm ít công to." Ngô Lương gật đầu, "Ta và Điển Vi đi thử đao đây." ...

Hai chiếc thủ kích, một mẹ một con.

Toàn thân sử dụng loại hợp kim nung chảy từ những chiếc đục kia rèn thành.

Mẫu kích dài ba thước ba, nặng hai mươi tám cân.

Tử kích dài hai thước hai, nặng mười tám cân.

Ba cạnh đều có lưỡi sắc, cuối cán có mũi nhọn, có thể dùng để chém như rìu, đâm như thương, hoặc móc như qua.

Đây chính là thủ kích đặt làm riêng theo ý muốn của Điển Vi, trên thân kích còn đặc biệt thiết kế một số vân mây trang trí và rãnh dẫn máu, vừa đẹp mắt vừa thực dụng, có thể coi là một tác phẩm nghệ thuật.

Đừng nói là Điển Vi, Ngô Lương nhìn thấy vật thật cũng thích mê đi được.

Nếu không phải hắn cầm không nổi, hắn cũng muốn sở hữu một món binh khí có nhan sắc và thực lực song hành thế này, niềm vui của đàn ông vĩnh viễn đơn giản như vậy. "Bá bá!

Hô hô!" "Điển giáo úy quả nhiên bất phàm!" "Thật may mắn là ta cùng ở trong Phường Nhân Quân với Điển giáo úy, nếu gặp trên chiến trường, dù giám quân có cầm đao đứng ngay sau lưng, ta chắc chắn cũng lập tức đầu hàng, tuyệt không do dự..." "Tốt!

Tốt lắm!" Trong sân nhỏ, Điển Vi đã bắt đầu thao diễn, đôi thủ kích được y múa lên hổ hổ sinh uy, không ít binh sĩ Phường Nhân Quân tụ tập trước cửa viện, vẻ mặt thán phục nhìn Điển Vi, thỉnh thoảng lại vang lên tiếng reo hò.

Một lát sau.

Điển Vi đã múa một trận sảng khoái rốt cuộc cũng dừng lại, sải bước lớn đến trước mặt Ngô Lương, dắt đôi kích sau lưng, chắp tay bái: "Đa tạ tướng quân ban thưởng, Vi từ nay về sau sẽ dùng đôi kích này hộ vệ tướng quân, dù có thiên quân vạn mã xông đến, cũng phải giết cho chúng người ngã ngựa đổ, tuyệt không lùi một bước!" "Đừng đừng đừng, thấy thế không ổn chúng ta cứ chạy được thì chạy, chạy không được thì cố mà dùng mưu, dùng mưu không xong mới tính đến chuyện đó." Ngô Lương liên tục xua tay. "Ha ha ha ha..." Đám binh sĩ đứng xem bên ngoài lập tức cười rộ lên.

Đa số bọn họ đã từng thấy thủ đoạn của Ngô Lương, hắn nói được làm được, cũng hầu như chưa từng đánh trận ác liệt nào theo kiểu chính quy.

Cũng chính vì thế, binh sĩ Phường Nhân Quân đi theo hắn ngược lại cảm thấy cực kỳ an toàn.

Bọn họ xuất chinh nhiều lần, trừ lúc ban đầu theo Tào Bẩm ở mộ Lương Hiếu Vương, sau đó chưa từng có ai thương vong, thời buổi

này thật không có quân đội nào an toàn được như thế.

Tuy nhiên điều đó không có nghĩa Ngô Lương là người tâm từ thủ nhuyễn.

Lần trước ở Nhạc An quốc, chuyện Ngô Lương khiến đám âm binh đó chết cóng toàn bộ, binh sĩ Phường Nhân Quân đều biết rõ, cái đó còn tàn nhẫn hơn giết trực tiếp nhiều.

Hắn chỉ là yêu quý binh sĩ, cố gắng tránh để bọn họ mạo hiểm mà thôi.

Nếu không mỗi lần xuống mộ, sao hắn lại luôn đi đầu?

Thay vì như Tào Bẩm và Chu Phong lúc đầu, toàn bắt bọn họ đi tiên phong, có gặp chuyện không may phải chết thì cũng là bọn họ chết trước...

Ai tốt với mình, trong lòng bọn họ đều rõ như gương.

Đang nói chuyện thì. "Báo!" Một binh sĩ chạy vào trong viện, chắp tay bái Ngô Lương: "Tướng quân, Vương Khánh từ phủ Trần Lưu Vương cầu kiến!" "Được rồi, giải tán hết đi, ai việc nấy làm." Ngô Lương đứng dậy xua tay với đám đông đứng xem bên ngoài, lại nói với binh sĩ kia, "Mời vào đi, ta đợi ở khách đường." "Nặc!" Binh sĩ đáp một tiếng, đi ra tiếp khách.

Ngô Lương nói với Bảo Nhu đang đứng chờ không xa: "Nhu nhi, nàng đi chuẩn bị ít trà bánh mang đến khách đường, cái gì tiện thì chuẩn bị, Vương Dư Niên không phải người ngoài, không cần quá trịnh trọng." "Vâng." Bảo Nhu cũng vội vàng đi làm.

Nhìn bóng lưng tràn đầy sức sống của nàng, Ngô Lương chép miệng tự nhủ: "Tuổi trẻ thật là tuyệt vời, qua mấy ngày nữa làm lễ xong, mọi chuyện sẽ nước chảy thành dòng thôi, hì hì..." "..." Điển Vi im lặng, coi như không nghe thấy gì. "Đúng rồi." Ngô Lương lại nói

với y, "Điển Vi huynh đệ, lát nữa ngươi đứng canh ngoài khách đường, không có chuyện gì quan trọng đừng để bất cứ ai vào, ta có chuyện trọng đại cần bàn với Vương Dư Niên." "Nặc!" Điển Vi đáp.
...

Không lâu sau, trong khách đường. "Ngu huynh gần đây đặc biệt chuẩn bị ít quà mừng định tìm lúc nào đó đến chúc hạ hiền đệ thăng quan tiến chức, người của hiền đệ lại vừa hay tìm đến, huynh đệ chúng ta quả thật là tâm ý tương thông nha." Vương Khánh vừa gặp mặt đã cười rạng rỡ khách sáo. "Huynh đệ với nhau không cần mấy thứ tục tĩu đó." Ngô Lương cười đáp lễ, nhưng mắt chưa từng rời khỏi hộp gấm trong tay Vương Khánh, nghển cổ hỏi: "Quà mừng gì thế, đưa đệ xem nào?" "Hiền đệ xem đi." Vương Khánh vội đưa hộp gấm đến trước mặt Ngô Lương, mở nắp cho hắn xem.

Bên trong là một món đồ trang trí bằng ngọc được lót lụa, món đồ này toàn thân xanh biếc trong suốt, được điêu khắc thành hình một con dê núi cách điệu, tay nghề vô cùng tinh mỹ, nhìn qua là biết thứ đáng tiền. "Thứ này tốn không ít tiền đâu nhỉ?

Sao có thể để Dư Niên huynh phá phí như vậy." Ngô Lương lập tức mất hứng thú, nhưng vẫn cười nhận lấy hộp gấm đặt sang một bên, tuy là vật tục tĩu hắn không mấy coi trọng, nhưng quay đi quay lại vẫn có thể đổi thành rượu thịt cải thiện bữa ăn cho anh em. "Nói gì vậy chứ, nếu không có Hữu Tài hiền đệ nâng đỡ, ngu huynh làm sao có được cơ đồ như ngày nay." Vương Khánh chân thành nói, tiếp đó lại hỏi, "Trước đó người của hiền đệ đến phủ nói hiền đệ có chuyện cần bàn, không biết là việc gì, nếu ngu huynh giúp được, định sẽ dốc hết sức mình?" "Vậy đệ nói thẳng luôn." Ngô Lương ngồi thẳng người, đi thẳng vào vấn đề, "Đệ muốn một ít địa sương (diêm tiêu), Dư Niên huynh quen biết rộng, chắc chắn sẽ dễ tìm hơn đệ." "Địa sương?" Vương Khánh ngẩn ra, "Có phải là vị địa sương trong dược

liệu không?" "Chính là nó." Ngô Lương khẽ gật đầu, "Đệ đã sai người đi hỏi, các tiệm thuốc ở Trần Lưu không có nhiều hàng tồn, nên chỉ đành phiền Dư Niên huynh liên hệ các thương hành muối ở các nơi thu thập giúp đệ." Cái gọi là địa sương, thực ra chính là tiêu thạch (nitrat).

Mỗi khi đến mùa thu khô ráo, thứ này sẽ kết tinh thành dạng vảy hoặc hoa muối, phủ trên mặt đất, chân tường gần chuồng lợn, chuồng ngựa, nhà vệ sinh, cho nên mới gọi là địa sương.

Thực ra thiên triều có rất nhiều mỏ tiêu thạch, chỉ là cuối thời Đông Hán hỏa dược vẫn chưa xuất hiện, nên tiêu thạch vẫn chỉ là một loại dược liệu, các mỏ tiêu thạch hoàn toàn chưa được khai thác quy mô lớn, cho nên hiện tại tiêu thạch trên thị trường không nhiều, nếu có cũng chỉ tìm thấy lượng nhỏ trong tiệm thuốc.

Mà Ngô Lương không biết mỏ tiêu thạch ở đâu, cũng không biết phải khai thác và tinh luyện mỏ tiêu thạch thế nào, tự nhiên chỉ có thể thu mua tiêu thạch thành phẩm. "Chuyện này dễ thôi, ngu huynh sẽ sai người đi làm ngay, chỉ là không biết hiền đệ có cần gấp không?" Vương Khánh không biết Ngô Lương cần thứ này làm gì, nhưng cũng không hỏi nhiều, chỉ gật đầu hỏi. "Càng nhanh càng tốt." Ngô Lương cười nói, "Ngoài ra, đệ còn cần một ít lưu huỳnh, phiền Dư Niên huynh tìm giúp đệ luôn, thứ này chắc cũng chỉ có ở tiệm thuốc." "Dễ nói..." Vương Khánh một lần nữa đồng ý, cuối cùng vẫn không kìm được, hỏi một câu, "Hỏi câu không nên hỏi, sao hiền đệ bỗng dưng thu mua những dược liệu này, phải chăng cơ thể không khỏe, hay là định luyện chế đan dược gì?" "À, gần đây khi làm 'chuyện đó' luôn cảm thấy lực bất tòng tâm, nên muốn theo cổ pháp thử luyện ít đan dược để điều dưỡng thân thể." Ngô Lương mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, hạ thấp giọng nháy mắt nói.

Chương 357

Cũng may là ở thời này, nếu là hậu thế chắc chắn đã có người đoán ra ý đồ của hắn rồi, hắn là định chế ra thuốc súng đen để phòng thân trên đường đi Tây Vực. "Ồ—" Vương Khánh lập tức hiểu ý, sau đó vội ghé lại gần thần sắc kích động nói, "Hiền đệ nếu luyện thành loại đan dược này thì đừng quên ngu huynh nhé, chẳng giấu gì hiền đệ, ngu huynh từ nhỏ cơ thể đã yếu ớt, mỗi lần hành phòng đều không trụ quá một hơi thở, chuyện này đã làm khó ngu huynh nhiều năm rồi, nếu hiền đệ có thể giúp ngu huynh cải thiện, thì đúng là cha mẹ tái sinh của ngu huynh vậy!" Úi chà!

Còn có thu hoạch ngoài ý muốn sao?

Ngô Lương nhìn Vương Khánh với ánh mắt vừa ngạc nhiên vừa đồng cảm.

Dư Niên huynh của ta ơi, huynh đâu phải cơ thể yếu ớt, huynh là có bệnh...

Tẩu phu nhân thật là đáng thương. "Dễ nói, dễ nói." Tấm chi phiếu khống này Ngô Lương tự nhiên sẽ không keo kiệt, liên tục gật đầu nói: "Nếu đan dược này quả thực có thể luyện chế thành công, ta sao có thể quên mất Dư Niên huynh, tự nhiên sẽ bao quản cho huynh dùng đủ thì thôi." "Vậy thì đa tạ hiền đệ rồi." Vương Khánh đại hỉ, vẻ mặt đầy mong đợi chắp tay tạ ơn: "Nếu đã như vậy, việc không nên chậm trễ, nếu hiền đệ không còn gì dặn dò khác, ngu huynh xin cáo từ về chuẩn bị việc này ngay." "Làm phiền Dư Niên huynh rồi." Ngô Lương cười nói.

Chuyện về "Hắc hỏa dược" coi như đã sắp xếp xong.

Thứ này là một trong bốn phát minh lớn của Thiên triều cổ đại,

hậu thế phát hiện ghi chép chính xác sớm nhất là trong cuốn "Thái Thượng Thánh Tổ Kim Đan Bí Quyết" thời Đường, trong đó phương pháp "Phục hỏa phàn pháp" đã ghi chép khá chi tiết về nó.

Tuy nhiên, "Phục hỏa phàn pháp" thời đó còn khá lạc hậu, vẫn còn lẫn nhiều thành phần vô dụng, tỷ lệ phối trộn như vậy khiến dung dịch dễ bị ẩm, nhiều tạp chất và uy lực nhỏ, nên lúc đó "Hắc hỏa dược" chủ yếu dùng để giải trí, như đốt pháo hoa, nghe tiếng nổ cho vui.

Hậu thế cũng có học giả nghiên cứu các cổ tịch phương thuật, từ những mảnh chữ rời rạc mà suy đoán rằng "Hắc hỏa dược" đã được một số phương sĩ luyện đan chế ra từ thời Tần Hán, chỉ có điều lúc đó các phương sĩ muốn luyện ra linh đan diệu dược trường sinh bất lão, thứ này đối với họ chẳng có tác dụng gì, sơ sẩy một chút còn gây nổ lò, ngược lại khiến họ sứt đầu mẻ trán.

Sau này qua nhiều lần cải tiến, uy lực của hắc hỏa dược dần tăng lên, cuối cùng mới được đưa vào chiến tranh.

Theo Ngô Lương biết, tỷ lệ phối trộn tối ưu được cải tiến từ thời Minh và duy trì đến tận hậu thế hiện đại nên là: Lưu huỳnh 10%, than củi 15%, tiêu thạch 75%.

Vì vậy chỉ cần có được nguyên liệu, Ngô Lương có thể dễ dàng chế ra "Hắc hỏa dược" với tỷ lệ tối ưu nhất.

Tất nhiên, dù vậy thì "Hắc hỏa dược" Ngô Lương làm ra chắc chắn vẫn không thể đạt được uy lực như hậu thế.

Bởi vì công nghệ tinh luyện thời đại này còn rất lạc hậu, dược liệu hắn nhờ Vương Khánh tìm giúp độ thuần khiết chắc chắn sẽ không cao, tuyệt đối sẽ chứa không ít tạp chất, những thứ này đều sẽ ảnh hưởng đến uy lực của hắc hỏa dược.

Nhưng đối với hắn bấy nhiêu là đủ dùng rồi.

Lúc then chốt dùng để phòng thân, khi gặp chướng ngại vật thì phá núi mở đá tuyệt đối không thành vấn đề, không cần thiết phải quá khắt khe.

Hơn nữa hắn suy nghĩ rất rõ ràng. "Hắc hỏa dược" thuộc loại hàng nguy hiểm, trong quá trình vận chuyển sơ suất một chút là có thể hại ngược lại chính mình, nên hắn quyết định sẽ không làm sẵn "Hắc hỏa dược", mà sẽ mang riêng các nguyên liệu này theo, đợi đến khi cần thiết mới trộn lẫn phối chế, vừa an toàn lại vừa có thể gây bất ngờ.
.....

Sau khi Vương Khánh rời đi, trong thành Trần Lưu có phi nô truyền tới tin tức: Phương Quỳnh đã tỉnh.

Cũng may là nàng đã tỉnh, thời đại này không thể giống như hậu thế dùng dịch truyền dinh dưỡng để duy trì sự sống, tối đa chỉ có thể đổ chút nước cháo vào miệng cho có lệ, nếu nàng cứ hôn mê mãi không tỉnh, e rằng qua vài ngày nữa sẽ tắt thở.

Nếu vậy, Ngô Lương làm sao từ miệng nàng khai thác thêm những thứ mình quan tâm được nữa? "Canh chừng nàng ta, đợi ta về sẽ thẩm vấn sau." Ngô Lương lệnh người dùng phi nô truyền về một tin tức như vậy.

Đến lúc này, việc của hắn lần này cũng đã lo liệu hụt hẫng hụt hẫng hụt hẫng xong xuôi, chỉ còn "Kim Cương Tán" và "Phi Hổ Trảo" vẫn là nỗi bận tâm của hắn.

Lần này nếu thực sự phải đi Thiện Thiện quốc, đường xá xa xôi, lại chịu ảnh hưởng của chiến sự và địa hình, xác suất gặp phải hiểm cảnh tuyệt đối sẽ nhiều hơn những chuyến đạo mộ trước đó.

Nếu lúc xuất phát có thể mang theo "Kim Cương Tán" và "Phi Hổ

Trảo", tự nhiên sẽ có thêm một tầng bảo đảm.

Nghĩ đoạn, Ngô Lương trước khi rời khỏi trú địa lại ghé qua công phường một chuyến.

Lúc nãy hắn đã truyền thụ bí quyết giải quyết hiện tượng "gãy răng trục" cho Tôn Nghiệp, Bách Lý Hương, Gia Cát Lượng, không biết họ có lĩnh hội được không, và liệu có giải quyết được vấn đề căn bản nhất chưa.

Kết quả vừa bước vào cửa. "Công tử!" Tôn Nghiệp dường như bị kích động điều gì, xách vạt áo lao thẳng về phía Ngô Lương. "?!" Điển Vi thấy thế đã nắm chặt thủ kích trong tay, nếu gã "độc nhãn long" này dám có hành động nguy hiểm gì, e rằng đầu gã sẽ lìa khỏi cổ trước khi chạm được tới người Ngô Lương.

Tuy nhiên. "Phịch!" Khi gần đến trước mặt Ngô Lương, Tôn Nghiệp bất chợt quỵ gối, phủ phục dưới đất dập đầu với Ngô Lương, vừa dập đầu vừa hô lên cực kỳ chính thức và thành khẩn: "Công tử tại thượng, xin nhận của tiểu nhân ba lạy, khẩn cầu công tử thu nhận tiểu nhân làm đồ đệ để truyền thụ, tiểu nhân nguyện dâng trà viết môn sinh thiếp, ba năm làm không công, ba năm học nghề, một ngày làm thầy, cả đời phụng dưỡng!" "....." Ngô Lương ngẩn người, gã này lại muốn bái mình làm thầy?

Cùng lúc đó. "Gia chủ, thành công rồi!" Bách Lý Hương cũng mang khuôn mặt nhỏ nhắn đầy kích động tiến lên, hân hoan nói với Ngô Lương: "Gia chủ vừa rồi chỉ tùy miệng chỉ điểm một câu, đã giúp chúng ta giải quyết được vấn đề gãy trục của bánh xe tâm vốn đã bế tắc nhiều ngày.

Tôn tiên sinh nói gia chủ là đại sư công tượng thâm tàng bất lộ, kỹ nghệ e rằng không dưới tổ sư gia của ông ấy đâu." "Hữu Tài ca ca, huynh xem, đây chính là kết quả chúng ta thử nghiệm theo phương

pháp của huynh." Gia Cát Lượng cười hì hì đưa một mô hình trục tâm nhỏ giản dị cho Ngô Lương xem.

Một đầu của mô hình này nối với một túi cát nhỏ để mô phỏng áp lực khi vận hành, Gia Cát Lượng dùng lực xoay tay cầm ở đầu kia, mấy cái trục tâm nối với nhau bắt đầu chuyển động, túi cát nhỏ nhanh chóng được kéo lên, vận hành vô cùng trơn tru. "Chúng ta dựa theo lời Hữu Tài ca ca nói, chế tạo các răng trục này thành 17 cái, sau đó cho vận hành thử nghiệm nhiều lần, phần gốc của răng trục không những không bị hỏng, mà ngay cả một vệt mòn cũng không có, Hữu Tài ca ca đúng là thần nhân!" Vừa diễn thử, Gia Cát Lượng vừa dùng giọng điệu kính phục nói. "Công tử không chỉ nói ra được những nguyên lý lực đạo kinh thiên động địa, lại còn có tạo nghệ thâm hậu như vậy, một lời đã phá vỡ huyền bí của trục tâm, từng việc từng việc đều là bản lĩnh của bậc tông sư, tiểu nhân cho rằng dù Công Thâu tổ sư có ở đây, e rằng cũng phải ngồi ngang hàng với công tử." Tôn Nghiệp thuận thế lại nói: "Vì thế tiểu nhân to gan khẩn cầu công tử thu tiểu nhân làm đồ đệ, chỉ cầu mong trong đời này kỹ nghệ có thể tiến thêm một bước, xin công tử thành toàn!" Chuyện này... vừa rồi dường như mình diễn hơi lố, dọa cho mấy gã này sợ khiếp vía rồi.

Nhưng thế này cũng tốt, có thể khiến mấy người này, đặc biệt là Tôn Nghiệp dốc lòng làm việc cho mình hơn, đối với mình cũng chẳng có tổn thất gì. "Ngươi đứng dậy đi, môn sinh thiếp thì không cần viết đâu.

Thực ra ta cũng không phải chuyện gì cũng biết, nhưng nếu là chuyện ta biết, ta tự nhiên sẽ không tiếc mà chia sẻ với ngươi, chỉ là kỹ nghệ của ngươi có tinh tiến được hay không thì phải xem thiên phú của ngươi nữa." Ngô Lương cười cười, khiêm tốn để lại cho mình một đường lui, vạn nhất sau này bị hỏi bí thì cũng không đến nỗi quá mất mặt. "Đa tạ sư phụ." Nghe Ngô Lương nói vậy, Tôn Nghiệp vội

vàng bái thêm một cái, ngay cả xưng hô cũng đã âm thầm thay đổi.

Sư phụ ở thời đại này khác xa với hậu thế, ở hậu thế từ này đã trở thành cách gọi cửa miệng, tài xế có thể gọi là sư phụ, công nhân có thể gọi là sư phụ, người lạ lớn tuổi một chút cũng gọi là sư phụ, chỉ được coi là một kính ngữ thông thường.

Còn "sư phụ" thời này, thực chất chính là "người thầy như người cha".

Một ngày làm thầy cả đời làm cha.

Cái danh xưng này không phải ai cũng gánh nổi, bất kể tuổi tác lớn nhỏ, xưng hô này trực tiếp liên quan đến vai vế, mà ở triều Hán trị thiên hạ bằng đạo hiếu, địa vị của "sư phụ" vô cùng siêu nhiên. "Gia chủ, tỳ tử cũng nguyện bái sư, phụng gia chủ làm sư phụ!" Thấy Tôn Nghiệp bỗng chốc trở thành đồ đệ của Ngô Lương, Bách Lý Hương cảm thấy địa vị của mình bị ảnh hưởng, cũng vội vàng quỳ xuống lạy. "Hương nhi, nàng đừng có góp vui nữa, nàng phụng ta làm cha... phi, làm gia chủ là được rồi, ta tự sẽ đối xử công bằng." Ngô Lương cười hì hì nói.

Cũng chẳng biết là do hắn lỡ miệng, hay là do sở thích quái đản cố ý làm vậy.

Bách Lý Hương nghe vậy thẹn thùng đỏ mặt, cúi đầu vội nói: "Vâng, cha...

à, không phải không phải, gia chủ." "Ừ." Ngô Lương thế mà còn tươi cười rạng rỡ đáp lại một tiếng, cũng chẳng biết là đang đáp lại danh xưng nào. "....." Chỉ có Gia Cát Lượng là không bái sư, cậu và Ngô Lương đã xưng huynh gọi đệ, hiện tại xét về vai vế còn cao hơn Tôn Nghiệp một bậc, làm gì có lý nào lại tự hạ vai vế của mình xuống.

Tuy nhiên khi nghe thấy cách xưng hô phức tạp hỗn loạn giữa Bách Lý Hương và Ngô Lương, khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu lộ ra một vẻ nghi hoặc, nhìn Ngô Lương rồi lại nhìn Bách Lý Hương, đôi mày hơi nhíu lại, không biết trong lòng đang nghĩ gì.

Ngô Lương mím môi cười một hồi mới hỏi tiếp: "Giờ vấn đề trục tâm đã giải quyết xong, việc chế tác 'Kim Cương Tán' và 'Phi Hổ Trảo' của ta còn có vấn đề gì không giải quyết được không?" "Tạm thời là không ạ." Ba người vội vàng đáp. "Vậy thì khẩn trương chế tác đi, càng nhanh càng tốt, ít ngày nữa ta phải đi xa một chuyến, hy vọng lúc đó có thể mang theo 'Kim Cương Tán' và 'Phi Hổ Trảo' phòng thân." Ngô Lương gật đầu dặn dò. "Mười ngày chắc là xong ạ." Tôn Nghiệp tập trung tính toán một lát rồi nói: "Hiện tại phần lớn khuôn mẫu đã được thiết kế xong bằng gỗ, chỉ cần dùng đất mịn in ra khuôn đúc, nung chảy sắt đổ vào khuôn là thành hình, sau đó chúng ta tỉ mỉ mài dũa một phen... tính ra thời gian đó cũng hòm hòm rồi." "Ta lại thấy bảy ngày là đủ, nếu gia chủ cần gấp, năm ngày cũng không phải là không thể hoàn thành." Bách Lý Hương lập tức nói thêm. "....." Nghe lời này, cả Tôn Nghiệp và Gia Cát Lượng đều nhìn Bách Lý Hương với vẻ mặt cường điệu.

Rõ ràng, nha đầu này ép thời gian quá chặt, dọa cho hai người kia sợ rồi. "Vậy thì mười ngày." Ngô Lương đương nhiên cũng nhìn thấu tâm tư của Bách Lý Hương, nha đầu này bình thường vốn dĩ như vậy, mỗi lần giao việc gì nàng đều coi đó là việc trọng đại thiên kinh địa nghĩa, Ngô Lương đã không chỉ một lần thấy nàng mang đôi mắt gấu trúc rồi, thực sự lo lắng không biết lúc nào nha đầu này sẽ làm việc quá sức mà ngã bệnh, đó cũng là tổn thất của hắn. "Đúng rồi Hương nhi, qua mấy ngày nữa là tết Thượng Tỵ, ta sẽ làm lễ cài trâm (kê lễ) cho các nàng, chắc nàng cũng biết rồi, mấy ngày tới nàng cứ chuẩn bị cho buổi lễ đi, xong xuôi rồi tính tiếp." Ngô Lương lại tìm một cái cớ

nói. "Vâng." Bách Lý Hương chưa bao giờ làm trái ý Ngô Lương, khẽ vâng lời. "Được rồi, các ngươi cứ bận việc đi, ta đi trước đây, vài ngày nữa sẽ quay lại xem, nếu có chuyện gì quan trọng thì dùng phi nô truyền thư." Xoa xoa đầu Bách Lý Hương, Ngô Lương quay người rời khỏi công phường. "....." Đợi đến khi bóng lưng Ngô Lương biến mất, Gia Cát Lượng mới chớp chớp mắt nhìn Bách Lý Hương, cười hi hi hỏi: "Hương nhi tỷ tỷ, làm lễ cài trâm xong là có thể lấy chồng rồi, trong lòng tỷ đã có ý trung nhân chưa?" "!" Không hiểu sao, Bách Lý Hương bị câu hỏi này làm cho giật mình, quay lại lườm Gia Cát Lượng một cái, mắng: "Cái đồ con nít miệng còn hôi sữa như đệ thì biết cái gì, đừng có nói bậy!" "Sao đệ lại không biết?" Gia Cát Lượng vẻ mặt đắc ý nói: "Đừng nhìn đệ nhỏ tuổi, thực ra Hữu Tài ca ca đã định sẵn hôn sự cho đệ rồi, đợi cô nương kia làm lễ cài trâm xong, đệ có thể theo Hữu Tài ca ca đến nhà rước dâu, không tin tỷ cứ hỏi Tôn tiên sinh, ông ấy còn là người làm chứng cho hôn lễ của đệ nữa kìa." "....." Tôn Nghiệp ngẩn ra nhưng không nói gì.

Chỉ vì ngày cưới của Gia Cát Lượng, có lẽ cũng chính là ngày giỗ của ông, đó là lời hứa của ông với Hoàng gia. "Hương nhi tỷ tỷ không nói, vậy là đã có người trong lòng rồi, không biết ai lại có phúc khí như vậy, có thể lọt vào mắt xanh của nữ thần Ung Khâu chúng ta nhỉ?" Gia Cát Lượng lại cười hi hi cố ý trêu chọc. "Đệ còn dám nói bậy nữa!" Bách Lý Hương bỗng đanh mặt lại, nghiêm túc nói: "Từ ngày ta được ban thưởng cho gia chủ, ta đã là người của gia chủ rồi, làm sao còn có người trong lòng nào khác nữa." "Nhưng lễ cài trâm không phải là để gả đi sao?" Gia Cát Lượng không hiểu hỏi: "Hữu Tài ca ca trong lòng chắc chắn cũng hy vọng Hương nhi tỷ tỷ có một chốn về tốt đẹp, nếu Hương nhi tỷ tỷ đã có người trong lòng, theo như đệ hiểu về Hữu Tài ca ca, huynh ấy nhất định sẽ thành toàn cho tỷ mới đúng." "....." Nghe lời này, người Bách Lý Hương lại run lên một cái, dường như bị Gia Cát Lượng thức tỉnh điều gì, khuôn mặt nhỏ nhắn

dần trở nên u ám, trong mắt hiện lên một màn sương nước, mím chặt đôi môi đã mất đi sắc máu hồi lâu không nói nên lời. .....

Trần Lưu quận, Ngô phủ. "Ngô Hữu Tài, người đàn bà này sau khi tỉnh lại dường như không được bình thường cho lắm." Thấy Ngô Lương, Bạch Tinh Tinh vừa mới kiểm tra tình hình của Phương Quỳnh xong lập tức bước tới nhíu mày nói. "Không bình thường thế nào?" Ngô Lương kỳ quái hỏi. "Nàng ta tỉnh lại xong cứ luôn rúc vào góc phòng run bần bật, ta chỉ cần lại gần một chút là nàng ta la hét om sòm, giống như bị kinh hãi điều gì đó, ngoài ra... nàng ta dường như hoàn toàn không nhận ra ta nữa, mỗi lần nhìn ta ánh mắt đều rất xa lạ, trong miệng còn không ngừng nói những lời kỳ quái." Bạch Tinh Tinh mô tả chi tiết nhất có thể. "Có chuyện đó sao?" Ngô Lương ngẩn người.

Đầu bị chấn động mạnh quả thực có thể dẫn đến một số biến chứng: chóng mặt, mất trí nhớ, điên loạn, ảo giác... vân vân, hậu thế cũng khó tránh khỏi những tình trạng này.

Chương 358

Nhưng cũng không loại trừ khả năng giả điên giả dại, vả lại chuyện này từ cổ chí kim đều có, thời Chiến Quốc có Tôn Tẫn chính là nhờ giả điên mới trốn thoát khỏi nước Ngụy ngay dưới mắt Bàng Quyên, sau này tìm được cơ hội giết ngược lại Bàng Quyên.

Cho nên những người biết giả điên thường là những người thông minh nhất, và cũng là những kẻ tàn nhẫn nhất.

Còn về Phương Quỳnh.

Ngô Lương hiện tại cũng không nói chắc được là tình huống gì, còn phải tận mắt xem mới biết.

Vừa nói chuyện, Ngô Lương đã bước vào tiểu viện nơi giam giữ Phương Quỳnh.

Trước đó Ngô Lương đã lần lượt tra hỏi mấy hồng nhân khác được hắn mang về, xác định những hồng nhân này đều quen biết Phương Quỳnh sau khi nàng bị bắt tới Phẩm Hương Các, nên cũng chỉ biết những chuyện sau đó, vả lại những chi tiết biết được cũng rất hạn chế.

Vì vậy Ngô Lương cảm thấy không cần thiết phải tốn công sức lên những hồng nhân kia nữa, trọng tâm vẫn phải đặt lên người Phương Quỳnh.

Trong phòng. "A!" Phương Quỳnh đầu tóc rũ rượi rúc trong góc, vừa nghe thấy tiếng Ngô Lương đẩy cửa bước vào đã sợ hãi thét lên một tiếng kinh hãi, sau đó toàn thân run rẩy tiếp tục rúc vào góc tường, hận không thể thu mình vào hẳn trong tường.

Phương Quỳnh lúc này đâu còn vẻ rạng rỡ như lúc mới gặp ở

Phẩm Hương Các.

Ngoài những vết bầm tím trên mặt ra, trên đầu vẫn còn một vết thương sưng tấy, may mà đã đóng vảy không còn chảy máu nữa, hình tượng này thậm chí còn không bằng những lưu dân đang chạy nạn khắp nơi, thứ duy nhất còn đáng xem có lẽ chỉ còn thân hình khá thanh mảnh của nàng ta. "Phương Quỳnh." Ngô Lương tiến lên hai bước. "Đừng qua đây!

Đừng qua đây!" Phương Quỳnh lập tức trở nên kích động, vừa điên cuồng lắc đầu vừa cố sống cố chết rúc sâu vào góc tường.

Trong quá trình này nàng cũng không dám ngẩng đầu, chỉ dùng dư quang liếc nhìn Ngô Lương, vẻ kinh sợ trong mắt hiện rõ mồn một, dường như Ngô Lương chính là "A Tô Lạp" giáng thế thật sự.

Ngô Lương tự nhiên sẽ không dễ dàng bỏ cuộc, tiếp tục tiến tới. "Đừng qua đây nữa!

Nô tỳ không dám nữa đâu!

Nô tỳ nguyện thề với trời, vĩnh viễn không bao giờ quay lại đây, cũng vĩnh viễn không nói những gì nô tỳ thấy cho người khác biết!

Cầu xin ngài, đừng qua đây nữa, nô tỳ biết sai rồi!" Phương Quỳnh sau đó càng kinh hãi thét chói tai, hai chân ra sức đạp trên mặt đất, người thì xoay lưng lại cố gắng chui sâu vào góc tường, giống như một con hoẵng đang hoảng loạn. "Muốn sống thì nhìn ta, nhìn cho kỹ ta là ai!" Ngô Lương cuối cùng cũng dừng bước, đôi mắt lạnh lùng chằm chằm nhìn Phương Quỳnh, trầm giọng quát. "?" Nghe thấy lời này, tâm trạng Phương Quỳnh cuối cùng cũng bình tĩnh lại một chút, thân thể run rẩy từ từ quay đầu lại nhìn Ngô Lương.

Nhưng giây tiếp theo, trong mắt nàng lại lập tức hiện lên vẻ kinh sợ vô cùng mãnh liệt, vội vàng quỳ xuống dập đầu lia lịa với Ngô

Lương, giọng run rẩy khổ sở van nài: "Nô tỳ biết sai rồi, nô tỳ cái gì cũng không thấy, nô tỳ thực sự cái gì cũng không thấy, thực sự cái gì cũng không thấy..." "Bộp!" "Bộp!" "Bộp!" .....

Tiếng dập đầu này không phải giả, không những rất mạnh, mà mỗi lần đều dập trúng vào vết thương vẫn còn sưng tấy trên đầu nàng, mới dập vài cái mà lớp vảy khó khăn lắm mới kết lại đã nứt ra, máu tươi một lần nữa xuôi theo trán nàng chảy xuống. "....." Ngô Lương nhìn cũng thấy đau, nhưng vẫn không dễ dàng tin tưởng Phương Quỳnh.

Hơn nữa dù nàng ta có thực sự điên loạn, xem ra dường như cũng là coi hắn thành một người nào đó khác, mà những lời nàng ta nói vẫn tồn tại một số thứ đáng để đào sâu, thế là Ngô Lương thuận thế lạnh lùng nói: "Nếu muốn ta tha cho ngươi, hãy nói hết những gì ngươi đã thấy ra!" "Nô tỳ không dám!

Nô tỳ cái gì cũng không thấy, nô tỳ thực sự cái gì cũng không thấy, thực sự cái gì cũng không thấy..." Phương Quỳnh nghe vậy càng ra sức dập đầu, chỉ có điều lần này nàng nhắm tịt mắt lại, ngay cả một cái liếc mắt cũng không dám nhìn Ngô Lương nữa, dường như hắn là một loại cấm kỵ nào đó không thể chạm vào. "Mở mắt ra nhìn ta, nói!" Ngô Lương lại tăng thêm ngữ khí, nghiêm giọng quát. "Nô tỳ không dám!

Nô tỳ biết sai rồi..." Thân thể Phương Quỳnh theo đó run lên một cái dữ dội, cuối cùng không dập đầu nữa, nhưng khi nàng ngẩng đầu lên không những không mở mắt ra, ngược lại còn nhắm chặt hơn, đến mức cả khuôn mặt đều nhăn nhúm lại.

Khắc sau. "Xoẹt!" Phương Quỳnh bỗng nhiên giơ tay lên, hai ngón tay quắp lại như móc câu đâm mạnh vào mắt mình! "?!" Cũng may là sau kinh nghiệm lần trước Phương Quỳnh bất ngờ tự sát, Ngô Lương

đã có chuẩn bị từ trước, thấy Phương Quỳnh lại định tự tàn, lập tức đá một cái vào cánh tay nàng rồi hất lên, khiến động tác của cánh tay nàng bị chệch đi đôi chút, không để nàng tự móc mù mắt mình. "Điền Vi!" Ngô Lương thuận thế tiến lên đè chặt Phương Quỳnh, quát lớn một tiếng.

Điển Vi nghe thấy động tĩnh vội vàng xông vào, đã thấy Phương Quỳnh một lần nữa đầu rách máu chảy, vẫn đang kinh hãi giãy giụa kịch liệt, còn Ngô Lương thì đè chặt trên người nàng khiến nàng không thể động đậy. "Công tử, chuyện này là..." Điển Vi vội vàng hỏi. "Tìm sợi dây thừng tới cố định cánh tay nàng ta lại, đề phòng nàng ta tự móc mắt!" Ngô Lương nói.

Thực ra bây giờ Phương Quỳnh cũng đang bị trói, chỉ có điều giống như xiềng xích trói chặt tay chân, vẫn có thể thực hiện một số động tác biên độ không lớn, ví dụ như tự móc mắt. "Rõ!" Điển Vi đáp một tiếng rồi vội vàng làm theo.

Một lúc sau.

Hai người hợp lực trói Phương Quỳnh vẫn đang ra sức giãy giụa đến mức không thể thực hiện hành vi tự tàn nào nữa, Ngô Lương mới nói với Phương Quỳnh đang điên điên khùng khùng: "Xem ra ngươi rất muốn chết nhỉ, ta cho ngươi một cơ hội, nếu ngươi không muốn nói ta cũng có thể không ép ngươi nữa, chỉ cần ngươi có thể dẫn chúng ta tìm thấy những trận đồ cọc gỗ đó, ta sẽ cho ngươi được toại nguyện chết một cách thanh thản." "Nô tỳ biết sai rồi, nô tỳ không dám nữa, nô tỳ nguyện thề với trời, vĩnh viễn không bao giờ quay lại đây, cũng vĩnh viễn không nói những gì nô tỳ thấy cho người khác biết..." Tuy nhiên Phương Quỳnh dường như không nghe thấy lời Ngô Lương nói, vẫn một khuôn mặt kinh sợ không ngừng run rẩy, lặp đi lặp lại những lời đã nói trước đó, lảm nhảm không dứt. "....." Là một kẻ sành sỏi trong việc quan sát nét mặt, Ngô Lương từ đầu đến cuối

không hề thấy một chút dấu vết diễn kịch nào trên người Phương Quỳnh.

Hoặc là kỹ năng diễn xuất của nàng ta đã đạt đến cảnh giới hóa cảnh, hoàn toàn lừa được mắt Ngô Lương; hoặc là nàng ta thực sự vì cú va chạm đó mà rơi vào điên loạn.

Trầm ngâm một lát như vậy, Ngô Lương quay đầu gọi một tiếng: "Tinh Tinh, nàng cũng vào đây đi." Bạch Tinh Tinh quả nhiên lại đang nghe lén bên ngoài, nghe thấy tiếng Ngô Lương gọi liền giả bộ dáng vẻ không quan tâm chạy vào: "Lại gọi ta làm gì nữa?" "Làm phiền nàng xử lý vết thương cho nàng ta một chút." Ngô Lương chỉ chỉ Phương Quỳnh trong góc nói. "Huynh rốt cuộc đã làm gì nàng ta, sao nàng ta lại muốn tìm cái chết nữa vậy?" Bạch Tinh Tinh lúc này mới chú ý đến Phương Quỳnh đang đầu rách máu chảy, nhíu mày hỏi. "Chỉ hỏi vài câu thôi." Ngô Lương lắc đầu nói.

Bạch Tinh Tinh tự nhiên tin lời Ngô Lương, nàng vừa rồi chẳng phải đang nghe lén bên ngoài sao.

Nhưng điều khá kỳ lạ là, lần này Bạch Tinh Tinh tiến lên lau máu trên mặt cho Phương Quỳnh, Phương Quỳnh quay đầu nhìn Bạch Tinh Tinh một cái, nhưng không hề la hét kinh hãi như trước nữa, ngược lại khá bình tĩnh và đờ đẫn tựa vào tường bất động, mặc cho Bạch Tinh Tinh thao tác cũng không có phản ứng gì. "Tinh Tinh, nàng chẳng phải nói nàng ta thấy nàng cũng vô cùng kinh hãi sao?" Ngô Lương lập tức chú ý đến chi tiết này, kỳ quái hỏi. "Đúng vậy, lúc nãy trước khi huynh về nàng ta còn không cho ta lại gần, bây giờ lại ngoan ngoãn như vậy, ta cũng không biết là chuyện gì, chẳng lẽ khuôn mặt huynh quá hung ác nên nàng ta cảm thấy ta còn tốt chán?" Được Ngô Lương hỏi vậy, Bạch Tinh Tinh cũng lộ vẻ không hiểu. "....." Ngô Lương lười đôi co với Bạch Tinh Tinh, tiếp tục quan sát Phương Quỳnh.

Cô nàng này lúc này ánh mắt vừa không có tiêu điểm vừa vô thần, tuy không phải người chết nhưng trông cũng giống như một cái xác không hồn, không có chút sức sống nào. "Ta nói này Ngô Hữu Tài, cứ thế này cũng không phải cách." Bạch Tinh Tinh lau vết thương vừa mới nứt ra trên đầu cho Phương Quỳnh, cuối cùng cũng có chút không nhẫn tâm nói: "Nàng ta hại người bị huynh bắt, huynh nếu muốn giết nàng ta cũng là tội đáng chịu, ta tự nhiên sẽ không cầu tình cho nàng ta, nhưng cũng không cần thiết phải hành hạ nàng ta như vậy, chi bằng cho nàng ta một cái kết cục thanh thản cho xong." "Hành hạ nàng ta không phải là ta, mà là thứ giấu trong lòng nàng ta." Ngô Lương lắc đầu nói. "Nếu huynh không ép hỏi thì chẳng phải sẽ không sao sao?" Bạch Tinh Tinh lại nói: "Với bản lĩnh của huynh, dù nàng ta cái gì cũng không chịu nói, nếu huynh thực sự muốn tìm thấy cái thứ 'trận đồ cọc gỗ' quái quỷ gì đó, tốn chút công sức chắc cũng tìm được thôi, hà tất phải ép hỏi từ miệng nàng ta." "Đó chỉ là một phương diện thôi, thực ra điều ta quan tâm hơn bây giờ là những chuyện xảy ra sau khi tìm thấy." Ngô Lương tiếp tục lắc đầu nói: "Mọi biểu hiện của nàng ta đã khiến ta ngày càng kính sợ nơi đó, đương nhiên cũng ngày càng tò mò, ngày càng hướng tới.

Chính là biết người biết ta trăm trận trăm thắng, ta cũng thấy ngày càng cần thiết phải biết trước đến đó sẽ gặp phải chuyện gì, như vậy mới có thể chuẩn bị trước, từ đó giảm thiểu rủi ro cho chuyến đi này, đảm bảo mỗi người chúng ta đều bình an trở về, còn về sự sống chết của người khác... ta cũng chỉ là con người thôi, thực sự không quản được nhiều như vậy, huống hồ ta cũng không phải là người tốt gì." "....." Bạch Tinh Tinh á khẩu không trả lời được, Ngô Lương rất hiếm khi bộc lộ tâm tình như hôm nay.

Đúng lúc này. "Chính mình..." Phương Quỳnh đang tựa vào tường bỗng nhiên lại mở miệng.

Lúc này mắt nàng vẫn vô thần và không có tiêu điểm, dường như chỉ là một phản xạ tự nhiên nói ra những lời mê sảng vô ý thức. "Nàng ta nói gì?" Ngô Lương không nghe rõ, lập tức hỏi Bạch Tinh Tinh người ở gần nhất và có thính lực tốt nhất. "Nàng ta chỉ nói hai chữ 'chính mình', ta cũng không biết là ý gì..." Bạch Tinh Tinh có chút mơ hồ nói.

Lời vừa dứt, lại nghe Phương Quỳnh bỗng nhiên phát ra âm thanh yếu ớt và khàn đặc: "Chính mình, chỉ có giết chết chính mình... mới có thể sống sót bước ra khỏi nơi đó... giết chết chính mình... chính mình..." "....." Lần này Ngô Lương cuối cùng đã nghe rõ, nhưng trong lòng lại càng thêm mê hoặc.

Giết chết chính mình?

Mới có thể sống sót bước ra khỏi nơi đó?

Đây hoàn toàn là một nghịch mệnh đề tự mâu thuẫn, đã giết chết chính mình thì làm sao có thể sống sót rời đi, phân tích thế nào cũng không thể hợp lẽ thường.

Vậy nên.

Đây rốt cuộc là lời nói sảng vô ý thức vô nghĩa của Phương Quỳnh, hay là tiềm thức đang tiết lộ thông tin quan trọng nào đó cho Ngô Lương? "Ngươi nói rõ hơn một chút đi." Ngô Lương vội vàng truy hỏi, hiếm khi thấy Phương Quỳnh hiện tại còn khá bình tĩnh, hoặc giả thực sự có thể thu hoạch thêm điều gì.

Tuy nhiên giây tiếp theo. "A!" Phương Quỳnh lại bất ngờ thét lên một tiếng kinh hãi, toàn thân run rẩy ra sức rúc vào góc tường, trong miệng một lần nữa lặp lại những lời trước đó: "Đừng qua đây nữa!

Nô tỳ không dám nữa đâu!

Nô tỳ biết sai rồi..." .....

Cuối cùng Ngô Lương cũng không thể hỏi thêm được ý nghĩa cụ thể của câu nói đó từ miệng Phương Quỳnh.

Nàng ta dường như thực sự đã điên rồi, nhưng lại không hoàn toàn điên hẳn, ít nhất trong não vẫn còn sót lại một số ký ức, hơn nữa là những ký ức sâu đậm nhất liên quan đến mộ Thái Dương.

Ngô Lương quyết định không ép nàng ta nữa, chỉ sắp xếp để Bạch Tinh Tinh mỗi ngày đến nói chuyện với Phương Quỳnh.

Từ tình hình hiện tại mà xem, Bạch Tinh Tinh có lẽ là người duy nhất có thể tiếp cận Phương Quỳnh, có lẽ trong quá trình giao tiếp, Phương Quỳnh còn có thể nói ra một vài lời rời rạc có ý nghĩa nào đó, như vậy cũng không tính là hoàn toàn không có thu hoạch.

Nếu thực sự không được.

Hắn có lẽ còn mạo hiểm mang theo Phương Quỳnh cùng đi, biết đâu đến Thiện Thiện quốc, nhìn thấy những sự vật quen thuộc đó cũng có thể gây ra một số kích thích cho nàng ta, từ đó nói ra những thông tin giúp ích hơn cho bọn họ.

Chương 359

Ngày hôm sau.

Tào lão bản lại đặc ý triệu kiến Ngô Lương, mang theo Tào Ngang và Tào Bẩm đã hồi phục gần xong yến thỉnh Ngô Lương để tỏ lòng cảm tạ, sau đó liền dẫn người rời khỏi Trần Lưu, quay về Quyên Thành chuẩn bị cho nghi thức đông chinh.

Ngô Lương cũng thuận thế lệnh người đón gia quyến của mình từ trú địa Ung Khâu về trạch tử ở Trần Lưu.

Tết Thượng Tỵ sắp đến rồi, Bạch Tinh Tinh cũng đã lo liệu hòm hòm lễ cài trâm cho các tiểu mỹ nhân, chỉ đợi đến ngày lành tháng tốt là tổ chức nghi thức.

Thực ra lễ cài trâm thời đại này cũng không mấy long trọng, chỉ là một nghi thức gia đình cực nhỏ mà thôi, không cần mời khách khứa.

Người chủ trì và lo liệu lễ cài trâm cũng chủ yếu là bậc nữ trưởng bối có đức có tài trong nhà, bố trí bãi trường, thực hiện một phen rửa tay bằng nước thơm đầy nghi thức cảm, sau đó vấn tóc cho hậu bối, cài lên cây trâm đã chuẩn bị sẵn là coi như lễ thành.

Những tiểu mỹ nhân này đào đâu ra trưởng bối, chứ đừng nói là nữ trưởng bối.

Cho nên Ngô Lương tạm thời sửa đổi một chút, bảo Bạch Tinh Tinh là "phu nhân" đứng ra chủ trì nghi thức.

Các cốt cán của Phường Nhân Quân đảm nhiệm vai trò khách mời.

Còn Ngô Lương thì phụ trách đích thân cài trâm cho các tiểu mỹ nhân, cũng không uổng công thỉnh thoảng có người gọi hắn một tiếng "cha", luôn khiến hắn tâm thần xao động nghĩ ngợi lung tung.

Kết quả đến đêm trước tết Thượng Tỵ, Ngô Lương lại bị một tràng tiếng khóc làm phiền sự thanh tĩnh.

Đẩy cửa bước ra, Ngô Lương kinh ngạc thấy mười tiểu mỹ nhân thế mà quỳ thành một hàng thẳng tắp trước mặt hắn, từng người một khóc lóc nức nở như hoa lê trong mưa, dường như trời sắp sập đến nơi. "Các nàng... chuyện này là sao vậy?" Trong lòng Ngô Lương tất nhiên thấy vô cùng kỳ lạ. "Gia chủ, tỳ tử không muốn làm lễ cài trâm, xin gia chủ khai ân miễn cho buổi lễ ngày mai đi." Các mỹ nhân lập tức khóc càng thương tâm hơn, từng người một phủ phục dưới đất khổ sở khẩn cầu. "Tại sao vậy?" Trong lòng Ngô Lương càng thêm kỳ quái: "Làm lễ cài trâm xong tức là biểu thị các nàng đã trưởng thành, ta có thể... khụ, tóm lại đây là chuyện tốt mà, sao các nàng lại không muốn làm?" "Hức hức hức..." Các mỹ nhân dập đầu càng thấp, nhưng lại không dám trả lời câu hỏi của Ngô Lương. "Nhu nhi, nàng nói đi." Ngô Lương chỉ đích danh Bảo Nhu người lớn tuổi nhất trong số các mỹ nhân này, cô nàng này năm nay đã tròn mười tám tuổi, hơn nữa đã qua hai tháng, chính là lứa tuổi mà Ngô Lương mong đợi nhất. "Gia chủ... tỳ tử đời này chỉ nguyện phục thị một mình gia chủ, nếu gia chủ làm lễ cài trâm cho tỳ tử là để bắt tỳ tử gả cho người khác, thì xin gia chủ ban cho tỳ tử một cái chết đi." Bảo Nhu lau nước mắt ngẩng đầu lên, nhưng nước mắt lại lập tức không tự chủ được mà trào ra.

Mấy cô nương này không đoán được ý đồ của Ngô Lương, chủ yếu là vì căn bản họ chẳng dám nghĩ tới.

Họ hiểu rõ thân phận của mình hơn bất cứ ai, họ chẳng qua chỉ là những nô tỳ được ban thưởng cho Ngô Lương mà thôi.

Nô tỳ vốn không có tự do, thậm chí đến tính mạng cũng chẳng phải là "vật tư hữu" của chính mình, còn ti tiện hơn nhiều so với những người làm thuê nhận chút tiền công ít ỏi để bán mạng.

Cũng may là họ gặp được người chủ như Ngô Lương, không những chẳng bị xem như vật phẩm để chơi đùa nhục mạ như các nô tỳ khác, mà thậm chí còn cảm nhận được niềm vui tuổi thơ và sự ấm áp của gia đình vốn đã rời xa từ lâu, sống một cuộc đời no đủ, yên ổn mà trước đây nằm mơ cũng chẳng dám nghĩ tới.

Trong lòng họ chỉ có sự cảm kích, lấy đâu ra những mong cầu xa vời khác? "Gả các ngươi đi sao?" Ngô Lương tức khắc hiểu ra nguyên nhân khiến những mỹ nhân này lại bật khóc, liền cười rộ lên: "Ta giống hạng người hào phóng thế sao?

Nói thẳng nhé, các ngươi đã theo ta thì chính là người của ta.

Việc tổ chức Kê lễ chủ yếu là để kéo gần quan hệ giữa chúng ta lại, các ngươi hiểu ý ta chứ?" "Kéo gần quan hệ..." Thấy Ngô Lương phủ nhận việc gả họ đi, các mỹ nhân lập tức ngừng khóc, nhưng lại ngơ ngác nhìn hắn với vẻ mặt đầy nghi hoặc, dù sao cũng đều là những tiểu nha đầu chưa từng trải sự đời. "..." Ngô Lương cười hắc hắc, cười mà không nói.

Theo hắn thấy, nói đến nước này đã là đủ lộ liễu rồi, ai hiểu sẽ tự hiểu.

Tuy nhiên, thấy hắn không giải thích thêm, các mỹ nhân lại nhìn nhau ngơ ngác, cuối cùng ánh mắt mọi người đều đồng loạt đổ dồn về phía Bách Lý Hương, trên gương mặt nhỏ nhắn dần hiện ra vẻ bừng tỉnh đại ngộ.

Sau đó... "Cha... cha..." Tuy ngữ khí còn chút chần chừ và không mấy quen thuộc, nhưng các mỹ nhân vẫn đồng loạt phục xuống đất, gọi ra một xưng hô mà đã nhiều năm họ không hề gọi, đến mức có chút xa lạ. "Trời đất ơi!" Ngô Lương bất giác đỡ trán bất lực.

Loạn rồi!

Loạn hết cả rồi!

Mạch não của những nha đầu này thật khiến người ta mở mang tầm mắt.

Ngô Lương hiện giờ mới ngoài đôi mươi, mà những nha đầu này nhỏ nhất cũng đã mười ba mười bốn tuổi, lớn như Bảo Nhu thì đã tròn mười tám.

Dù thời đại này tuổi sinh sản phổ biến là thấp, nhưng có vẻ hắn cũng khó mà sinh ra được những đứa con gái lớn thế này.

Hơn nữa, Ngô Lương nghi ngờ không biết trong lòng những nha đầu này có đang hiểu lầm hắn có sở thích quái đản nào không, kiểu như sở thích làm cha người khác chẳng hạn.

Thiên địa chứng giám, hắn thực sự chẳng có chút ý định đó, thậm chí đến tận bây giờ hắn vẫn cảm thấy mình còn là một đứa trẻ.

Ngay cả ở hậu thế, dù cha mẹ không ngừng thúc giục, sắp xếp xem mắt, hắn cũng chẳng có ý định kết hôn, chứ đừng nói đến việc làm cha sớm thế này.

Hắn cùng lắm chỉ có thể chấp nhận coi từ ngữ này như một loại "tình thú" đặc biệt nào đó thôi. "Đứng lên!

Đều đứng lên cho ta!" Ngô Lương dứt khoát gọi các mỹ nhân dậy, nghiêm túc dặn dò: "Xưng hô này không được gọi bừa bãi, đặc biệt là không được gọi trước mặt người ngoài, chỉ khi nào ta dạy các ngươi gọi thì mới được gọi, nghe rõ chưa?" "Đã rõ." Các mỹ nhân không dám trái lời, gật đầu vâng dạ rồi lồm cồm bò dậy. "Còn nữa, sau khi làm lễ Kê lễ ngày mai, các ngươi đã là người lớn rồi, có một số việc cũng nên tìm hiểu." Ngô Lương suy nghĩ một chút, rồi lo xa tiếp lời: "Tiện thể dạo này ta cũng rảnh, nên bắt đầu từ ngày kia, mỗi ngày vào giờ Tỵ (9 giờ sáng) các ngươi hãy tới khách đường tập hợp.

Ta sẽ đích thân truyền thụ cho các ngươi một môn học gọi là 'Kiến thức vệ sinh sinh lý', các ngươi phải học cho tốt, học cho nghiêm túc, sau này nhất định sẽ có lợi ích không nhỏ." "Đa tạ gia chủ, tỳ tử nhất định không phụ kỳ vọng của gia chủ." Các mỹ nhân lại vội vàng bái tạ, trên gương mặt nhỏ nhắn tràn đầy vẻ kinh hỉ.

Những ngày trước Ngô Lương chỉ truyền thụ riêng cho Bách Lý Hương "Nguyên lý lực học", chẳng bao lâu sau nàng đã chế tạo ra bao nhiêu thứ hữu dụng, trở thành một nữ thần danh tiếng lẫy lừng khắp huyện Ung Khâu.

Giờ đây Ngô Lương chịu đích thân truyền thụ cho họ, tuy không biết khóa học "Kiến thức vệ sinh sinh lý" này rốt cuộc dạy cái gì, nhưng họ tin tưởng tuyệt đối vào lời Ngô Lương nói là sẽ "có lợi ích không nhỏ", ai nấy lập tức phấn chấn tinh thần, mong chờ khóa học bắt đầu. "Được rồi, các ngươi lui ra đi, nghỉ ngơi sớm đi, ngày mai còn phải tổ chức Kê lễ." Ngô Lương ngáp một cái, hài lòng xua tay đuổi các mỹ nhân đi.

Đến lúc này, các mỹ nhân dường như đã trút bỏ được sự lo âu và đau buồn trước đó, ai nấy đều kích động thi lễ rồi lui xuống.

Ngô Lương cũng định về phòng đi ngủ. "Ngô Hữu Tài!" Bách Lý Hương thính tai bỗng đẩy cửa phòng mình đi ra, vừa gọi vừa sải bước tới, gương mặt nhỏ nhắn lộ rõ vẻ nghiêm nghị. "Đêm dài đằng đẵng, Tinh Tinh đêm nay lại mất ngủ sao?

Vậy thì hay quá, ta cũng đang muốn vận động một chút để giải khuây đây." Ngô Lương trưng ra bộ mặt phù phiếm, đưa tay định ôm lấy eo thon của Bách Tinh Tinh. "Chớ có làm loạn, ta có chính sự muốn nói với ngươi." Bách Tinh Tinh nghiêng mình né tránh, chính sắc nói: "Ngô Hữu Tài, ta biết ngươi đang tính toán điều gì.

Những nha đầu kia đều là những người đáng thương, tâm tính

thuần phác, trong mắt họ giờ chỉ có mình ngươi.

Nếu ngươi định... 'ăn hiếp' họ, ta e là muốn cản cũng không cản được.

Nhưng ta nói trước, nếu ngươi chỉ xem họ như món đồ chơi, có mới nới cũ thì ta nhất định sẽ tìm mọi cách ngăn cản ngươi." Là một người của thời đại này, Bách Tinh Tinh vốn đã quen với chuyện thê thiếp, có sự bao dung khác hẳn với hậu thế.

Nhưng nàng cũng có sự kiên trì và lập trường của riêng mình, điều này trong thời đại này quả là đáng quý. "Trong mắt phu nhân, ta là hạng người như vậy sao?" Ngô Lương cười hì hì hỏi, lại dày mặt đưa tay ra, cuối cùng cũng ôm được Bách Tinh Tinh vào lòng. "Phòng bệnh hơn chữa bệnh." Bách Tinh Tinh lần này không tránh nữa, chỉ liếc xéo một cái đầy ẩn ý: "Ta thà rằng ngươi dồn hết tinh lực vào những nha đầu này, dù sao nước béo không chảy ruộng ngoài, còn hơn là cứ thấy nữ tử xinh đẹp nào là lại không kìm lòng được, đi khắp thiên hạ gieo giống lưu tình." "Chuyện của Văn Nhân Chiêu thực sự không trách ta được, là nàng ta cưỡng ép ta, ta chỉ là bị ép buộc thôi.

Vả lại, ta cũng đâu phải hạng người bạ ai cũng được, phương diện này ta rất có nguyên tắc." Ngô Lương không đánh mà tự khai. "Nguyên tắc của ngươi e là chỉ cần xinh đẹp là tới luôn chứ gì?" Bách Tinh Tinh mỉa mai. "Đâu có, thiên hạ này ta chỉ có một người là không thể kháng cự, đó chính là Tinh Tinh nàng rồi.

Văn Nhân Chiêu chỉ là ngoài ý muốn thôi.

Đi đi đi, theo ta vào phòng, chúng ta thức đêm tâm sự, đánh cờ vây cũng được." Ngô Lương cười hắc hắc, ôm lấy Bách Tinh Tinh đang không hề có ý phản kháng đi vào trong phòng. ...

Ngày hôm sau.

Nghi thức Kê lễ diễn ra thuận lợi, các mỹ nhân rất vui vẻ, Ngô Lương cũng rất hài lòng.

Tuy nhiên hắn không lập tức ra tay với Bảo Nhu, phàm việc gì cũng cần có quá trình, chuyện này cũng vậy.

Ngô Lương biết mình là một tên tra nam, nhưng điều đó không ngăn cản hắn hy vọng chuyện này phải là lưỡng tình tương duyệt, tốt nhất là nước chảy thành mương.

Đến buổi chiều.

Ngô phủ bỗng nhiên đón tiếp một vị khách hiếm thấy.

Người này không ai khác chính là gia chủ Chu gia - thế lực lớn nhất trong thành Trần Lưu, Chu Tốn.

Dĩ nhiên lão không tới một mình, đi cùng lão còn có Chu tam công tử Chu Lỗ, người vốn có quan hệ quý nhân tương trợ với Ngô Lương.

Thực ra trước đó Chu Lỗ đã tới một lần, nói là để cảm tạ Ngô Lương, kết quả lại uống say mèm rượu cất của Ngô Lương rồi được gia nhân khiêng về, chẳng nói năng được gì nhiều.

Chuyện này khiến Chu Tốn tức phát điên.

Cái thứ không nên thân này!

Chương 360

Lão rõ ràng bảo Chu Lỗ đến thăm dò xem Ngô Lương có phải là "minh hàng ám thăng" (bề ngoài giáng chức nhưng thực chất thăng chức) hay không, kết quả tên này chẳng hỏi được gì đã uống say bí tỉ, trong đầu chẳng có tí chính sự nào.

Đáng tiếc là Chu Lỗ sắp trở thành "Điển nông giáo úy", thân phận đã khác.

Chu Tốn dù muốn đánh cho một trận nhưng cũng đành nhẫn nhịn, tránh để quan hệ vốn chưa hoàn toàn hàn gắn lại càng thêm rạn nứt.

Sau đó, thành Trần Lưu xảy ra sự kiện phong thành.

Chu Tốn nhanh chóng nhận được một tin tức khiến lão kinh hồn bạt vía: Toàn bộ già trẻ lớn bé nhà họ Điền đều bị đưa vào Tào phủ một cách bí ẩn, may mà sau khi bị nhốt suốt hai ngày vẫn được thả ra toàn bộ.

Bình thường Chu Tốn có quan hệ khá tốt với Điền lão gia tử, nghe tin người nhà họ Điền được thả, lão lập tức mượn danh nghĩa thăm hỏi để đến dò xét tình hình.

Lần dò xét này quả thực kinh thiên động địa.

Ngô tướng quân!

Ngô Lương hóa ra từ lâu đã không còn là Giáo úy gì đó nữa, mà trực tiếp thăng lên Trung lang tướng.

Ngay cả Thái thú Trần Lưu là Trình Dục đứng trước mặt hắn cũng chẳng là cái đinh gì.

Chu Tốn lập tức càng thêm kinh hãi!

Chuyện dâng sớ đàn hặc Ngô Lương ở chức Huyện lệnh Ung Khâu, Chu gia chính là kẻ cầm đầu.

Nếu Ngô Lương ôm hận muốn trả thù, Chu gia tự nhiên sẽ là mục tiêu hàng đầu.

Lúc này Chu Tốn càng đứng ngồi không yên.

Đáng tiếc lão và Ngô Lương vốn không có qua lại, đường đột tìm đến cửa bái phỏng, dù là để bồi tội xin lỗi cũng danh bất chính ngôn bất thuận, tốt nhất là nên để Chu Lỗ làm người dẫn dắt.

Kết quả là cái đồ không nên thân kia còn nói mấy câu vớ vẩn kiểu như "Mấy hôm trước vừa làm phiền Hữu Tài huynh, e là không tiện lắm", cứ lần khê mãi không chịu đi ngay, kéo dài thêm mấy ngày, lại chuẩn bị thêm một số lễ vật mà hắn tự cho là có thể lọt vào mắt xanh của Ngô Lương, lúc này mới dưới sự thúc giục không ngừng của Chu Tốn mà dẫn lão đến gặp Ngô Lương. "Vĩnh Khang hiền đệ, đệ đến thì cứ đến, mang nhiều đồ thế này làm gì, khách sáo quá rồi phải không?" Thấy Chu Lỗ, lại thấy đám gia nhân phía sau tay xách nách mang, Ngô Lương làm sao thèm khách sáo với hắn.

Không đợi Chu Lỗ trình bày ý định, hắn đã rất tự giác quay đầu nói với Trần Kim Thủy: "Mau mau mau, đem đồ vào trong cất kỹ hết đi, đừng để gia nhân của Vĩnh Khang hiền đệ mệt nhọc, đến lúc đó Vĩnh Khang hiền đệ lại trách ta không biết lễ số." "..." Chu Tốn lập tức có thêm một tầng nhận thức về Ngô Lương - người mà lão chỉ nghe danh chứ chưa thấy mặt.

Sợ gia nhân mệt?

Lão đúng là mở mang kiến thức, lại có người nói lời nhận lễ một cách thanh tân thoát tục đến thế này, đây rõ ràng cũng là một nhân tài hiếm thấy, hèn gì có thể cùng một giuộc với Vĩnh Khang nhà mình.

Đúng là ngưu tầm ngưu, mã tầm mã mà... "Hữu Tài huynh nói gì vậy, để mấy tên gia nhân này mệt chút còn hơn là để binh sĩ dưới trướng huynh phải mệt..." Chu Lỗ vội vàng khách khí, nhưng lời chưa nói xong đã thấy Trần Kim Thủy và đám thuộc hạ tay chân nhanh nhẹn khiêng lễ vật vào trong viện, cuối cùng không khách khí nổi nữa, đành đổi giọng: "Hôm nay tiểu đệ lại phải dày mặt đến xin rượu ngon của Hữu Tài huynh rồi, huynh đừng trách nhé." "Ha ha ha, được chứ, được chứ." Ngô Lương đại phương cười rộ lên, cuối cùng mới nhìn sang Chu Tốn đang đứng cạnh Chu Lỗ.

Chu Lỗ và Chu Tốn khi vào cửa đã đi ngang hàng, hơn nữa Chu Lỗ còn ẩn ẩn có tư thế đứng né sang một bên.

Kết hợp với tuổi tác của Chu Tốn và nét giống nhau trên lông mày hai người, Ngô Lương lờ mờ đoán được thân phận và mục đích chuyến đi này của lão.

Nhưng khi Chu Tốn thấy hắn nhìn sang, mặt vừa lộ ra ý cười định tự giới thiệu và hàn huyên vài câu. "Vĩnh Khang huynh, chỗ này không phải nơi đàm luận, mời vào trong." Ngô Lương lại dứt khoát dời mắt, nắm tay Chu Lỗ đi thẳng vào khách đường, để mặc Chu Tốn đứng trơ ra đó.

Nhãi con.

Trước đây dám ở trước mặt Tào lão bản đàn hặc ta, nếu ta không cho ngươi nếm mùi bị ngó lơ thì không phải là ta nữa rồi.

Tất nhiên, Ngô Lương tuy không sợ đắc tội với Chu Tốn, nhưng cũng lười giao ác với lão.

Một là vì việc này liên quan đến đại kế của Tào lão bản, hai là nếu có thể dằn mặt được Chu gia, khiến họ đủ kính sợ và dựa dẫm vào mình, sau này Chu gia sẽ tự giác làm việc cho hắn.

Như vậy hắn và gia quyến ở Trần Lưu sẽ sống thoải mái hơn, chỉ có lợi chứ không có hại. "..." Thấy Ngô Lương xem mình như không khí, Chu Tốn lập tức lộ vẻ lúng túng, tiến lên không được mà đứng lại cũng không xong.

May mà Chu Lỗ tuy bình thường hơi đần độn nhưng cũng không phải hạng ngốc tử chẳng biết gì, thấy tình cảnh này liền chủ động giới thiệu Chu Tốn với Ngô Lương: "Hữu Tài huynh, lần đầu gặp mặt chắc huynh chưa biết, vị đứng cạnh đệ đây thực ra là phụ thân đệ..." "Ồ." Ngô Lương lúc này mới nhìn thẳng Chu Tốn một cái, nhưng lại lạnh nhạt nói: "Thất lễ rồi, vậy thì cùng mời vào trong." "Đa tạ..." Thấy thái độ của Ngô Lương như vậy, Chu Tốn trong lòng không khỏi bất mãn.

Nhưng lão là người đã trải qua sóng gió, sớm đã thành thạo kỹ năng năng khuất năng thân, huống hồ lần này mục đích chính là cầu hòa, nếu Ngô Lương không làm quá đáng, lão cũng đành phải dùng mặt nóng dán mông lạnh thôi.

Cứ thế, ba người tiến vào khách đường.

Trừ Chu Lỗ ra, Ngô Lương và Chu Tốn đều mang tâm tư riêng.

Kết quả ba người vừa ngồi xuống, trà còn chưa kịp bưng lên, Ngô Lương đã bỗng nhiên cau mày nhìn Chu Lỗ, đôi mắt không ngừng đảo quanh trên mặt hắn. "Hữu Tài huynh, trên mặt đệ có dính bẩn gì sao?" Chu Lỗ bị Ngô Lương nhìn đến mức lạnh sống lưng, không nhịn được đưa tay lên mặt quẹt một cái, kỳ quái hỏi. "Ừm." Ngô Lương gật đầu, vẻ mặt nghiêm trọng nói: "Quả thực có thứ không sạch sẽ.

Gần đây ta theo lão tiên sinh học được chút thuật xem tướng, trước đây luôn không mấy linh ứng, nhưng nay nhìn đệ lại thấy ra một vài thứ.

Thực không giấu gì đệ, giữa hai lông mày đệ ẩn hiện một luồng

hối khí, luồng khí này lúc thì ánh xanh lúc thì đen kịt, e là hung triệu.

Nếu không được xử lý thỏa đáng, cái chức 'Điển nông giáo úy' này của đệ sợ là không làm nổi mấy ngày đâu." "Hữu Tài huynh nói có thật không?" Nghe thấy vậy, Chu Lỗ lập tức hoảng loạn, vội vàng ngồi thẳng dậy chắp tay cầu khẩn Ngô Lương: "Hữu Tài huynh cứu đệ với, tiểu đệ khó khăn lắm mới leo lên được cái chức quan vẻ vang thế này, nếu mới làm mấy ngày đã mất thì tiểu đệ lỗ vốn to rồi!" Tên này có độc!

Lại dám ở trước mặt ta mà giở cái trò lừa bịp giang hồ không ra gì này! "..." Chu Tốn trong lòng không nói nên lời, đây rốt cuộc là hạng người gì vậy.

Tào Mạnh Đức xong đời rồi.

Chức Điển nông giáo úy quan trọng thế này lại bổ nhiệm một kẻ ngốc, Trung lang tướng đường đường chính chính lại là một tên lừa đảo.

Tào Mạnh Đức đến nhìn người còn không xong, thế mà còn muốn làm đại sự, chẳng lẽ thiên hạ hết người rồi sao?

Chu Tốn tuy trong lòng chửi thầm nhưng cũng là một kẻ lọc lõi, tự nhiên sẽ không nói ra những suy nghĩ đó, vẫn giữ vẻ mặt tươi cười ngồi một bên lắng nghe.

Lão xác định rõ mục đích chuyến đi này.

Hiện giờ bất kể Ngô Lương là hạng người gì, hắn đã có thế, hơn nữa là cái thế mà Chu gia tuyệt đối không thể chống lại, Chu Tốn có thể hạ mình không chút do dự, đồng thời đưa ra một số lợi ích để bù đắp cho những "hiểu lầm" trước đó.

Vì vậy bây giờ dù biết chắc Ngô Lương đang dùng trò lừa bịp để dắt mũi Chu Lỗ, chỉ cần không quá đáng, không động chạm đến lợi

ích cốt lõi của Chu gia, Chu Tốn tuyệt đối sẽ không dễ dàng vạch trần.

Thậm chí trong lòng lão còn ẩn ẩn mong chờ, muốn xem Ngô Lương rốt cuộc có thể diễn ra những trò hoa mỹ khác người nào. "Hiền đệ chớ có hoảng hốt." Thấy Chu Lỗ đã cuống cuồng, Ngô Lương lại thản nhiên cười, thong dong nói: "Ta đã chịu nói ra, tự nhiên sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

Huống hồ hai huynh đệ ta là quý nhân tương trợ lẫn nhau, vinh cùng vinh, nhục cùng nhục, về công hay tư ta đều có nghĩa vụ kéo hiền đệ một tay, giúp hiền đệ vượt qua cửa ải khó khăn này." "Hữu Tài huynh nói đúng lắm, nếu huynh có thể giúp đệ qua được kiếp này, tiểu đệ nhất định có trọng lễ tạ ơn!" Chu Lỗ vội vàng đứng dậy chắp tay thi lễ với Ngô Lương, vẻ mặt đầy mong đợi. "Hiền đệ mau ngồi xuống, huynh đệ ta hà tất phải khách sáo như vậy." Ngô Lương mỉm cười, lần này lại lạ lùng không hề tống tiền Chu Lỗ, mà đưa tay vào lòng lấy ra một chiếc túi gấm nhỏ căng phồng ném cho Chu Lỗ, lúc này mới nói: "Thực ra ta đã có chuẩn bị từ trước, trong túi gấm này có một diệu kế.

Nếu một ngày nào đó hiền đệ gặp phải cảnh khốn cùng không thể giải quyết, có khả năng ảnh hưởng đến quan chức của mình, chỉ cần mở túi gấm này ra làm theo kế sách, ta đảm bảo hiền đệ không những giữ được chức mà nói không chừng còn được thăng quan tiến chức.

Đến lúc đó, hiền đệ tạ ơn ta cũng chưa muộn." "..." Thấy cảnh này, Chu Tốn ngồi bên cạnh hoàn toàn ngây người.

Lão cứ tưởng Ngô Lương có thủ đoạn cao minh gì, đâu ngờ thủ đoạn của Ngô Lương lại sơ đẳng đến thế, dùng từ "trò trẻ con" e là còn chưa đủ để mô tả sự thô thiển này, đơn giản là giả đến mức không thể giả hơn, chỉ là lừa đảo trắng trợn.

Bất cứ ai có chút não đều có thể nhìn ra được.

Ngô Lương vừa gặp Chu Lỗ đã phán mặt hắn có "đại hung chi triệu", ngay sau đó liền rút từ trong túi áo ra một chiếc túi gấm đã chuẩn bị sẵn, đây chẳng phải rành rành là đang lừa phỉnh kẻ ngốc sao?

Ít ra cũng phải diễn cho giống một chút chứ, dù là tại chỗ viết một cái gọi là "cẩm nang diệu kế" cũng được, đây rõ ràng là khinh bỉ bộ não của Chu Lỗ, đến mức lười cả diễn kịch luôn sao? "Đa tạ Hữu Tài huynh, đại ân không lời nào tả xiết!" Chu Lỗ đón lấy túi gấm, chẳng mảy may nghi ngờ, lập tức tươi cười rạng rỡ, cứ như thể "đại hung chi triệu" đã không còn tồn tại nữa mà liên tục cảm ơn. "..." Nhìn bộ dạng này của con trai mình, Chu Tốn không chỉ ngây người mà còn vô cùng u uất.

Ta tuy không thể làm rạng rỡ Chu gia, nhưng cũng giữ vững được gia nghiệp trong thời loạn thế, cũng gọi là có chút nhãn quan và đầu óc, sao lại sinh ra một thằng con ngốc nghếch chẳng hiểu sự đời thế này cơ chứ?

Biết thế ngày xưa thà dìm nó vào hố phân cho xong, đỡ phải đi khắp nơi làm mất mặt Chu gia.

Nhưng mà, Chu Lỗ trước đây tuy có hơi đần nhưng đâu đến mức ngốc thế này?

Chẳng lẽ tên này đã dùng tà thuật gì khiến nó trúng tà mới biến thành thế này?

Nếu đúng là vậy...

Chu Tốn bắt đầu tính toán xem có nên tìm một lão tiên sinh đạo mạo nào đó, rồi lừa nó rằng lão với nó cũng là quý nhân tương trợ, hơn nữa còn là quý nhân lớn hơn cả Ngô Lương.

Như vậy vừa có thể tránh việc Ngô Lương tiếp tục lừa gạt nó, lại có thể khiến chế độ "đồn điền" ở Trần Lưu hoàn toàn tuân theo ý

mình, quả là nhất cử lưỡng tiện.

Đang lúc suy nghĩ như vậy. "Chu bá phụ." Ngô Lương cuối cùng cũng nhìn sang Chu Tốn, chắp tay cười hì hì nói: "Ta và lịnh lang vừa gặp đã thân, mấy hôm trước đã kết bái làm huynh đệ khác họ.

Đáng tiếc vì công sự quấn thân nên đến tận bây giờ vẫn chưa tìm được cơ hội đến bái kiến bá phụ, thực sự là thất lễ quá, mong bá phụ đừng để tâm." "Ngô tướng quân nói quá rồi, phải nói là ta thất lễ trước mới đúng.

Ngô tướng quân đến Trần Lưu đã nhiều ngày, ta mới chỉ biết tin gần đây, hôm nay mới đến bái hội, hy vọng Ngô tướng quân đừng trách tội." Chu Tốn hoàn hồn, cũng chắp tay cười đáp lễ. "Đâu có, đâu có, là ta thất lễ." Ngô Lương khách khí. "Quá lời rồi, là ta thất lễ trước." Chu Tốn cũng tỏ ra khách khí, sau đó lão chủ động đứng dậy, từ trong lòng lấy ra mấy cuộn giản độc đi tới trước mặt Ngô Lương, mở ra cho hắn xem, rồi nói: "Đây là công văn điền sản của Chu gia ta tại Ung Khâu.

Nay Ngô tướng quân đã đóng quân tại Ung Khâu, sau này chắc chắn sẽ luyện binh mở rộng quân đội, lúc đó đất đai e là không đủ dùng.

Chu gia một lòng hướng về Tào Thứ sử, tự nhiên cũng không thể để Ngô tướng quân và Phường Nhân Quân chịu thiệt thòi.

Vì vậy, những điền sản này chính là sự ủng hộ của ta đại diện cho Chu gia dành cho Ngô tướng quân và Phường Nhân Quân, xin Ngô tướng quân nhận cho." Ồ?

Ngô Lương sững người.

Tuy biết Chu Tốn lần này tới là để cầu hòa, nhưng hắn không ngờ lão lại có thể hào phóng đến thế, đem toàn bộ sản nghiệp ở Ung Khâu

ra hiến tặng, nước đi này thực sự nằm ngoài dự kiến của hắn.

Chương 361

Thế là... "Không được, không được, lễ vật này quá quý trọng, ta sao có thể nhận một cách an nhiên như vậy được!" Ngô Lương liên tục lắc đầu, tay thì đè mấy cuộn giản độc xuống, tỏ vẻ thụ sủng nhược kinh: "Huống hồ hiện nay quân dân Ung Khâu thiếu thốn gia súc và nông cụ, dù bá phụ có tặng hết số điền sản này cho ta, ta e là 'khéo tay không bột khó nặn nên hồ', đến lúc đó những ruộng tốt này đều bị hoang phế thì thật là tạo nghiệp...

Chu bá phụ xin cứ yên tâm, tuy trước đây bá phụ từng dẫn đầu sĩ tộc Trần Lưu đàn hặc ta, nhưng ta là người hay quên lắm, mấy chuyện nhỏ đó đã sớm quên sạch rồi.

Cho dù chưa quên, nể tình giao tình với Vĩnh Khang hiền đệ, ta cũng tuyệt đối không làm to chuyện đâu, bá phụ không cần phải làm thế này." "..." Chu Tốn vốn định không nhắc lại chuyện cũ, mọi người đều là người thông minh, lão tặng hậu lễ, Ngô Lương vui vẻ nhận lấy, như vậy tự nhiên là hóa giải "hiểu lầm", hiểu là được, không cần nói ra.

Kết quả Ngô Lương lại cố ý nhắc lại, hơn nữa trước đó còn bày tỏ "khó khăn" mà quân dân Ung Khâu đang đối mặt.

Chuyện này rốt cuộc là ý gì, Chu Tốn làm sao không nghe ra được?

Đây rõ ràng là đang tống tiền!

Chu Tốn lập tức có thêm một tầng nhận thức về Ngô Lương: Tên này là một kẻ cực kỳ tham lam, hơn nữa tuyệt đối là kẻ tái phạm chuyên nghiệp!

Nếu không phải chuyên nghiệp, sao có thể nói ra những lời đầy

trình độ như thế?

Mấy năm nay Trần Lưu đã thay mấy đời Thái thú, Chu Tốn đều qua lại mật thiết với họ, những người đó tuy đều ít nhiều dính dáng đến chữ "tham", nhưng hạng người có trình độ và vô sỉ như Ngô Lương thì thực sự không nhiều...

Tuy nhiên "yêu cầu" Ngô Lương đưa ra có hơi quá đáng, khiến Chu Tốn cảm thấy xót xa, nhưng suy cho cùng vẫn chưa vượt quá giới hạn mà lão có thể chấp nhận.

Thế là... "Ngô tướng quân thông tình đạt lý như vậy, ta sao có thể để Ngô tướng quân phải tạo nghiệp được?" Chu Tốn nghiến răng, lại gượng cười nói: "Ngô tướng quân và Vĩnh Khang đã là huynh đệ khác họ, vậy thì là người nhà cả rồi.

Ngô tướng quân cứ yên tâm, gia súc và nông cụ của Chu gia tại Ung Khâu tự nhiên cũng thuộc về Ngô tướng quân.

Ngày mai ta sẽ sai người sắp xếp, Ngô tướng quân cứ cử người tới tiếp nhận là được." "Cái này..." Ngô Lương thậm chí còn cười có chút ngại ngùng, hắc hắc nói: "Bá phụ nói đúng, đã là người nhà, nếu ta cứ đùn đẩy mãi thì thật là khách sáo quá.

Đã vậy... ta xin phép không khách khí nữa.

Chút nữa xin bá phụ cũng đừng khách sáo, nhất định phải uống thêm vài chén, sự cảm tạ của ta đều nằm trong rượu cả." "Ha ha ha, đương nhiên rồi." Chu Tốn nghiến chặt răng hàm cười ha hả, lão có thể thề, đời này lão chưa bao giờ cười một cách trái lương tâm như hôm nay, đúng là đau lòng không thốt nên lời. ...

Một canh giờ sau.

Chu Tốn và Chu Lỗ bụng no rượu say, lảo đảo bước ra khỏi Ngô trạch.

Rượu cất của Ngô Lương nồng độ cao, Chu Lỗ đã uống đến mức đi không thành đường thẳng.

Chu Tốn vì thân phận nên uống ít hơn, chỉ hơi lâng lâng, đầu óc vẫn còn rất tỉnh táo.

Chủ yếu là Chu Tốn không cảm thấy rượu của Ngô Lương ngon đến mức nào.

Lão không phải hạng người ham rượu, tự nhiên vẫn thích uống loại rượu gạo có vị ngọt thanh bình thường hơn.

Cho nên mới nói, trong mấy truyện lịch sử hậu thế hay có tình tiết dùng mấy chai rượu trắng nồng độ cao mà làm người xưa thèm đến nhỏ dãi, hoàn toàn chỉ là tưởng tượng.

Ngay cả thực tế ở hậu thế cũng đâu phải ai cũng thích uống rượu trắng.

Vừa ra tới ngoài, Chu Tốn liền nhìn sang Chu Lỗ đang đi đứng xiêu vẹo, mở miệng nói: "Vĩnh Khang, đưa cái túi gấm hắn đưa cho con đây ta xem nào." "Ợ——" Chu Lỗ ợ hơi một cái rõ to, gương mặt đỏ bừng lập tức trở nên cảnh giác, vội vàng ôm chặt ngực nói: "Phụ... phụ thân, Hữu Tài huynh đã dặn túi gấm diệu kế này phải đợi đến khi gặp cảnh khốn cùng ảnh hưởng tới chức quan của con mới được mở ra." Chu Tốn sững người, đảo mắt một cái rồi nói tiếp: "Con nghĩ kỹ lại xem, hắn chỉ dặn con đến lúc đó mới được mở ra làm theo kế, chứ đâu có bảo con không được xem trước.

Đã không bảo không được xem thì có nghĩa là có thể xem trước.

Vả lại, xem trước để còn chuẩn bị, tránh đến lúc đó ứng phó không kịp mà hỏng việc đại sự." "Ừm..." Chu Lỗ nghe xong trầm ngâm hồi lâu, rồi quay người lảo đảo đi ngược về phía Ngô trạch, vừa đi vừa lẩm bẩm: "Phụ thân đợi chút, con vào hỏi Hữu Tài huynh,

huynh ấy mà bảo xem được thì chúng ta xem cũng không muộn." "Con... quay lại cho ta!" Thấy Chu Lỗ thật thà đến mức này, Chu Tốn hoàn toàn cạn lời, vội vàng gọi giật lại.

Kết quả là Chu Lỗ vẫn cứ thế lảo đảo bước vào cổng Ngô trạch, Chu Tốn gọi mấy tiếng cũng coi như không nghe thấy, đành phải thấp thỏm đứng chờ ngoài cửa...

Một lát sau.

Khi Chu Lỗ trở ra, mặt mày đã rạng rỡ, hào phóng đưa túi gấm cho Chu Tốn: "Hữu Tài huynh bảo túi gấm này có thể xem trước.

Huynh ấy còn bảo nếu phụ thân có hứng thú thì cũng có thể xem cùng, đến lúc đó phụ thân cũng có thể trợ giúp con một tay, giúp con vượt qua khó khăn." "?" Nghe thấy vậy, Chu Tốn lại càng thêm mờ mịt.

Trong lời của Ngô Lương rõ ràng còn có một tầng ý nghĩa sâu xa hơn, nhưng rốt cuộc là ý gì thì lão hoàn toàn không hiểu, đành vội vàng mở túi gấm, trải miếng vải lụa bên trong ra xem kỹ.

Nhìn qua, Chu Tốn mới phát hiện trong túi gấm của Ngô Lương thực sự có kế, hơn nữa là hai điều diệu kế: Điều thứ nhất gọi là "Hỏa dụ sát pháp" (Phép dùng lửa nhử giết), nội dung chỉ có vài câu ngắn ngủi: "Châu chấu biết bay, đêm thấy lửa tất sẽ bay tới; đặt lửa giữa ruộng, bên cạnh đào hố, vừa đốt vừa chôn, định sẽ diệt sạch." Điều thứ hai gọi là "Dĩ hoàng dịch túc pháp" (Phép lấy châu chấu đổi lương), nội dung cũng chỉ có mấy câu: "Ra lệnh cho dân bắt châu chấu, mỗi một thăng châu chấu đổi một đấu lương thực, càng nhiều càng tốt." "Cái này là?" Chu Tốn trong lòng càng thêm hoắc loạn.

Lão đương nhiên hiểu hai điều diệu kế này nghĩa là gì, đây là đang truyền thụ cho Chu Lỗ phương pháp đối phó với nạn châu chấu.

Nạn châu chấu thì Chu Tốn biết, cứ cách vài năm ở Đông Kinh lại bùng phát một nạn châu chấu quy mô lớn, lão cả đời này đã trải qua không biết bao nhiêu lần, lần nào cũng là cảnh trắng tay, xác chết đói khắp đồng, thảm cảnh nhân gian.

Nhưng chuyện "diệt châu chấu" này lão lại chưa từng nghe qua.

Bởi vì người thời này vẫn chưa có nhận thức rõ ràng về nạn châu chấu, đúng như câu nói "hình phạt bạo ngược, tham lam vô độ, động binh huy động chúng dân, xây thành đắp lũy mà mất lòng dân, tất sinh trùng tai".

Người ta đều coi nạn châu chấu là một loại trừng phạt của ông trời, là "thiên tai" không thể kháng cự, không những không tích cực trị lý mà thậm chí còn chọn cách buông xuôi.

Tình trạng này kéo dài mãi đến thời Đường mới được phá bỏ, Tể tướng Diêu Sùng lần đầu tiên đề xuất "Hỏa dụ sát pháp" như Ngô Lương viết trong túi gấm, cuối cùng mới đạt được một số hiệu quả.

Tuy nhiên phương pháp này chỉ có thể thực hiện vào ban đêm, tuy có hiệu quả nhưng vẫn có lượng lớn hoa màu bị tàn phá.

Đến thời Tống, lại xuất hiện một phương pháp diệt châu chấu hiệu quả không kém, đó chính là "Dĩ hoàng dịch túc pháp" mà Ngô Lương nhắc tới, thông qua việc huy động tính tích cực diệt châu chấu của người dân để đối phó thiên tai.

Sức mạnh của toàn dân tích cực diệt châu chấu là vô cùng đáng sợ, cũng giống như việc thực khách ở hậu thế có thể ăn đến mức tuyệt chủng một loài sinh vật trong thời gian ngắn vậy.

Hiện nay đâu đâu cũng là dân đói bụng đói cồn cào, "Dĩ hoàng dịch túc pháp" tự nhiên sẽ càng có sức hiệu triệu.

Những dân đói đó làm sao còn màng tới cái gọi là "thiên tai",

phỏng chừng sẽ lao vào giết sạch, đây coi như là một sự bổ sung cực mạnh cho "Hỏa dụ sát pháp".

Đây chính là diệu kế mà Ngô Lương để lại cho Chu Lỗ.

Hắn biết nếu đổi lại là người khác, việc này chưa chắc đã thành.

Một là do ảnh hưởng tư tưởng thời này chưa chắc đã chịu làm theo, hai là phỏng chừng cũng chẳng ai chịu bỏ lương thực ra để triển khai "Dĩ hoàng dịch túc pháp".

Nhưng Chu Lỗ thì khác.

Hắn vốn nghe lời Ngô Lương răm rắp, lại là kẻ bướng bỉnh không biết biến thông, nhất định sẽ kiên định làm theo túi gấm, không sai một chữ.

Còn về lương thực cần cho "Dĩ hoàng dịch túc pháp".

Thực ra người có chút viễn kiến chỉ cần suy nghĩ là thông suốt, chỉ cần giữ được hoa màu, đến lúc đó thu hoạch chắc chắn sẽ nhiều hơn gấp bội số lương thực bỏ ra để diệt châu chấu.

Đặc biệt là mức định giá "mỗi thăng châu chấu đổi một đấu lương" của Ngô Lương, tính trung bình ra e là chưa đến một phần năm tiền thuê ruộng phải thu bình thường.

Đối với địa chủ mà nói, đây vẫn là một kết quả chắc chắn có lời không lỗ.

Dù sao cũng tốt hơn nhiều so với việc điền hộ mất trắng cả năm, địa chủ có dùng vũ lực cũng chẳng thu được tô thuế, cuối cùng ép điền hộ phải bỏ ruộng đi tha hương, như thế chẳng khác nào mất cả chì lẫn chài. "Tê..." Xem xong nội dung túi gấm, Chu Tốn nhíu chặt mày, lẩm bẩm: "Hắn trước đó nói cái chức Giáo úy của con sợ là không làm nổi mấy ngày, lại tặng cho con túi gấm thế này, chẳng lẽ hắn dám khẳng định Trần Lưu sắp xảy ra nạn châu chấu?

Nếu cả thiên tai thế này mà cũng tính ra được, tên này chẳng lẽ đã trở thành Địa tiên có thể quan sát thiên ý rồi sao?" "Phụ thân, hai túi cẩm nang diệu kế này có ý nghĩa gì?" Chu Lỗ cũng ghé sát lại xem nội dung trên tấm lụa, nhưng lại líu cả lưỡi, vẻ mặt đầy nghi hoặc hỏi.

Tên này đầu óc tương đối đơn giản, hắn tuy biết trên đó viết phương pháp phòng chống nạn châu chấu, nhưng nếu nạn dịch chưa thực sự giáng xuống, hắn chưa chắc đã hiểu hết thâm ý của Ngô Lương.

"Ta hỏi ngươi, nếu năm nay gặp nạn châu chấu khiến Trần Lưu hạt thóc không thu được, Tào Mạnh Đức không thu được lương hướng, thì cái chức Điển nông giáo úy quản lý 'chế độ đồn điền' tại Trần Lưu của ngươi sẽ có kết cục thế nào?" Chu Tốn liếc xéo Chu Lỗ một cái, vốn dĩ không muốn phí lời với đứa con ngốc nghếch này, nhưng nghĩ lại dù sao cũng là con mình, nay lại bám được vào đại thuyền của Tào lão bản và Ngô Lương, đặc biệt còn được Ngô Lương coi trọng, cuối cùng lão thở dài một tiếng, bất đắc dĩ hỏi.

"Chuyện này... nếu quả thật như vậy, Tào Mạnh Đức tám phần sẽ định tội ta thất chức...?" Chu Lỗ suy nghĩ kỹ càng, men say trong nháy mắt tan biến một nửa, có chút hoàng sợ đáp.

"Đó chỉ là thứ nhất." Chu Tốn lại lắc đầu, trầm ngâm nói: "Thứ hai, Tào Mạnh Đức cần là lương hướng, trị tội ngươi thì có lấy lại được lương hướng không?

Nếu ta là Tào Mạnh Đức, ta sẽ lấy đó làm cái cớ để trói ngươi về gặp gia tộc chúng ta hưng sư vấn tội, đến lúc đó để tự vệ, ta không thể không lấy lương thực dự trữ của gia tộc ra để bù đắp tổn thất cho Tào Mạnh Đức, như vậy mới có thể dẹp yên chuyện này." "Như vậy chẳng những ta mất chức quan, mà ngay cả gia tộc cũng chịu tổn thất to lớn, phụ thân, chuyện này phải làm sao cho tốt đây?" Nghe lời Chu

Tốn, Chu Lỗ càng hoảng sợ vô cùng, như kiến bò trên chảo nóng đi tới đi lui, mặt mếu máo nói: "Phụ thân, làm quan này cũng quá nguy hiểm rồi, hễ một tí là hại mình không nói, còn liên lụy cả tộc nhân, ta bỗng nhiên không muốn làm quan nữa, ta đi nhờ Hữu Tài huynh cầu tình giúp, chức quan này cứ để người khác làm đi." Vừa nói, Chu Lỗ quả thật xoay người chạy về hướng Ngô trạch, chân không còn bủn rủn, đầu không còn choáng váng, dường như rượu đã tỉnh hoàn toàn.

"Thằng nghịch tử này, quay lại cho ta!" May mà Chu Tốn trải qua chuyện lúc nãy đã sớm có dự liệu, Chu Lỗ mới chạy được vài bước đã bị Chu Tốn cưỡng ép kéo lại, lão rũ rũ tấm lụa trên tay mắng: "Hoảng cái gì, Hữu Tài huynh của ngươi không phải vừa đưa cẩm nang diệu kế sao?" "Ồ ——" Chu Lỗ bừng tỉnh đại ngộ, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm liên tục gật đầu cười nói: "Đúng đúng đúng, cẩm nang diệu kế của Hữu Tài huynh là dùng để ứng phó nạn châu chấu, cho dù nạn dịch có đến thật, ta cũng không phải không có kế sách, nhưng mà..." Nói đến đây, Chu Lỗ mới nhận ra mấu chốt vấn đề, sau đó gãi gãi sau gáy khó hiểu hỏi: "Nhưng hiện tại khắp nơi đang hưng thịnh, nhìn thế nào cũng không giống như sắp gặp nạn châu chấu, Hữu Tài huynh vì sao lại đưa cẩm nang này cho ta, lẽ nào... huynh ấy nhìn tướng mạo của ta mà đoán ra?" "..." Đây cũng là vấn đề Chu Tốn không rõ, lão tự nhiên không biết giải thích thế nào, chỉ trầm ngâm nói: "Nếu nạn châu chấu thật sự đến, đó không còn là việc riêng của quận Trần Lưu chúng ta nữa, e rằng cả Duyện Châu, thậm chí Dự Châu, Thanh Châu, Ti Lệ bộ, thậm chí Ký Châu đều bị ảnh hưởng, lúc đó nửa cái giang sơn chắc chắn lại là cảnh chết đói khắp nơi.

Những nơi khác thế nào không liên quan đến chúng ta, Tào Mạnh Đức cũng chẳng bận tâm, nhưng nếu cẩm nang diệu kế này có thể phát huy thần hiệu trong nạn dịch, Tào Mạnh Đức nhất định sẽ hạ

lệnh các quận ở Duyện Châu học tập theo để giảm thiểu tổn thất, lúc đó ngươi chính là công thần lớn nhất, Chu gia chúng ta cũng vẻ vang vô cùng...

Tào Mạnh Đức vui vẻ, không chừng còn thăng quan tiến chức cho ngươi." "Vậy ta có thể giống như Hữu Tài huynh, làm tới chức Trung lang tướng không?" Chu Lỗ lập tức phấn chấn hẳn lên, mặt đầy kinh hỉ nói.

"Tào Mạnh Đức nếu muốn thôi hành 'chế độ đồn điền' ở Duyện Châu, tự nhiên sẽ sắp xếp chức quan lớn hơn, điều này không phải không thể." Chu Tốn suy nghĩ một chút rồi nói: "Nếu là vậy, thế lực Chu gia ta có thể khuếch trương khắp Duyện Châu, lợi ích trong đó có thể tưởng tượng được...

Vĩnh Khang, những lời này chỉ là chuyện riêng của hai cha con ta, ngươi vạn lần không được ra ngoài nói lung tung, biết chưa?" "Vậy còn Hữu Tài huynh?" Chu Lỗ lại hỏi.

"Hắn nếu quả thật tính được nạn châu chấu, những chuyện này chắc chắn cũng nằm trong tầm kiểm soát của hắn, ngươi dù không nói e rằng cũng không giấu được hắn." Chu Tốn lấp lửng nói, nhưng trong lòng đã hiện lên một tia kính sợ.

Lão cảm thấy phải nhìn nhận lại Ngô Lương.

Nếu nạn châu chấu không xuất hiện trong thời gian tới, thì cẩm nang này cũng chẳng thừa, dù sao thời đại này vài năm lại nổ ra một lần thiên tai, tổng có ngày dùng đến, đối với một nông quan chuyên quản đồn điền như Chu Lỗ, đây luôn là chuyện tốt để chuẩn bị trước.

Còn nếu gần đây quả thực có nạn châu chấu, thì không còn gì để nói nữa.

Từ đó về sau, Ngô Lương trong mắt Chu Tốn chính là lục địa thần

tiên liệu sự như thần, sau này nhất định phải coi trọng như thượng tân.

Dù sao, hành động này của Ngô Lương không chỉ giúp Chu Lỗ một tay, mà còn giúp cả Chu gia một tay vững chắc, chẳng những giúp Chu gia thoát khỏi kiếp nạn này, mà còn có thể khiến Chu gia tiến bước trong nghịch cảnh, mượn cơ hội mở rộng thế lực và sản nghiệp của gia tộc...

"Ha ha ha, phụ thân nói rất đúng, Hữu Tài huynh của ta không phải người thường." Chu Lỗ cũng tự đắc cười rộ lên, vừa cười vừa nói: "Thế nào phụ thân, con đã nói con và Hữu Tài huynh là quý nhân của nhau mà, huynh ấy làm tướng quân trước, giờ con cũng sắp thành tướng quân rồi, lúc trước phụ thân không tin, giờ thì tin rồi chứ?" "..." Chu Tốn liếc hắn một cái rồi không nói gì.

Lão thầm nghĩ, nếu chuyện này là thật, thì đâu phải quý nhân gì của ngươi, rõ ràng là tổ tiên Chu gia tích đức mới bám được vào vị quý nhân này.

Chương 362

May mà những chuyện trước đây không làm quá tuyệt, không đắc tội Ngô Lương quá mức, lại bồi lễ xin lỗi kịp thời, nếu không e rằng chẳng những lỡ mất cơ duyên to lớn này, mà còn là tai họa diệt môn.

Có điều...

Chu Tốn là người vô cùng cẩn trọng, đặc biệt là trong thời loạn thế này lại càng phải cẩn thận hành sự, cho nên lão bắt đầu thầm suy xét mục đích hành động của Ngô Lương.

Chuyện trên đời đều vì lợi mà làm.

Nhưng nếu chuyện này xảy ra và thành công, đối với Ngô Lương mà nói dường như cũng không có lợi ích gì quá lớn, ngược lại là Chu Lỗ và Chu gia được hưởng lợi lớn.

Đương nhiên, người hưởng lợi nhiều nhất vẫn là Tào lão bản, hậu phương ổn định lương hướng đầy đủ đối với hắn lúc này vô cùng quan trọng.

Vì vậy, Chu Tốn càng nghĩ càng thấy mình không nhìn thấu được Ngô Lương.

Kẻ lừa đảo?

Thiên hạ làm gì có kẻ lừa đảo nào như vậy?

Thế nhưng Chu Tốn làm sao nghĩ tới, hành động này của Ngô Lương thực chất là nhất cử tam đắc: Thứ nhất, biến tướng khẳng định thuyết pháp hắn và Chu Lỗ là 'quý nhân của nhau', có lẽ người Chu gia vẫn chưa hẳn tin, nhưng sẽ phải kính sợ bản lĩnh của hắn, sau này khi hắn không ở Trần Lưu, Chu gia sẽ tự giác bảo vệ gia quyến cho hắn, hắn tự nhiên không còn lo lắng gì sau lưng; thứ hai,

giúp Tào lão bản một tay, đẩy nhanh tốc độ khuếch trương lãnh thổ, thực ra cũng là đang mở đường cho công tác khảo cổ của chính mình; thứ ba, thành công chống lại nạn châu chấu cũng có thể khiến bách tính bớt khổ sở, mỗi lần thiên tai đến, người nhà tan cửa nát là bách tính, Ngô Lương không cứu tế nổi họ, cũng sẽ không đi cứu tế họ, vì có những thứ 'bệnh' không phải cứu tế là chữa khỏi được, nhưng nếu chỉ là tiện tay mà giảm bớt khổ nạn cho họ, Ngô Lương cũng sẵn lòng làm. …… Những ngày tiếp theo.

Ngô Lương cuối cùng cũng khôi phục cuộc sống bình tĩnh mà an dật.

Mỗi ngày đều dạy cho các mỹ nhân khóa học 'kiến thức vệ sinh sinh lý', nhìn các tiểu nha đầu từng người bị dạy đến đỏ mặt tía tai thẹn thùng khó nhịn, trong đó cũng có nhiều niềm vui khó tả.

Ngoài ra, Ngô Lương vẫn tiếp tục dùng công cụ nấu rượu tự chế của mình để tinh luyện rượu mạnh.

Ngoài phần để uống, Ngô Lương đem một phần khác tiến hành tinh luyện nhiều lần, cố gắng nâng cao hàm lượng cồn trong rượu.

Thứ hắn cần là cồn y tế.

Tuy rằng bằng những công cụ này gần như không thể tinh luyện ra cồn y tế có độ tinh khiết trên 95%, nhưng càng gần mức đó thì tác dụng sát trùng chắc chắn càng tốt, nếu người trong Phường Nhân Quân có ai bị thương ngoài da, dùng loại cồn này lau rửa vết thương, xác suất nhiễm trùng chắc chắn sẽ giảm đi không ít.

Ngô Lương không hiểu y thuật, không thể cứu người, chỉ có thể thông qua cách này để bảo vệ người của mình một cách tốt nhất.

Ngoài ra, Bạch Tinh Tinh mấy ngày gần đây có chút không bình thường, nàng cứ như uống phải thuốc vậy, đúng là 'mãnh như hổ'.

Khiến Ngô Lương hiện tại có chút sợ nàng.

Thử nghĩ một cô nương như hoa như ngọc mỗi đêm đều chạy vào phòng ngươi, vào xong không nói hai lời liền cởi quần áo, tiếp đó là một tràng thao tác mãnh như hổ khiến ngươi phải tước vũ khí đầu hàng, vậy còn chưa xong, xong việc còn ở bên cạnh trêu chọc không ngừng, trêu chọc xong lại tiếp tục một tràng thao tác khác...

Cứ như vậy tuần hoàn lặp lại mỗi đêm ít nhất ba hiệp, dường như muốn vắt kiệt ngươi không còn một giọt, đó là trải nghiệm thế nào?

Đó chính là điều Ngô Lương đang phải chịu đựng mấy ngày gần đây.

Khiến hắn gần đây rõ ràng có cảm giác đi tiểu nhiều lần, tiểu không hết, thậm chí có một lần còn tiểu ra chút máu, chứ đừng nói đến chuyện động lòng hoa lá gì khác...

Khổ nỗi Bạch Tinh Tinh vẫn vui vẻ không biết mệt, mỗi đêm đều đến đúng giờ, căn bản không cho hắn cơ hội từ chối.

Thậm chí đêm kia Ngô Lương đã nói rõ ý định từ chối, Bạch Tinh Tinh thế mà còn dùng cường với hắn!

Nàng cư nhiên dám dùng cường với hắn?!

Đây là điều Ngô Lương trước đây nằm mơ cũng chưa từng thấy!

Đến mức đêm qua, Ngô Lương buộc phải ôm chăn đi sang phòng Điển Vi trước, cưỡng chiếm một nửa giường của Điển Vi để đối phó một đêm, hôm nay đi đường mới không còn bủn rủn chân tay như trước, lúc đi tiểu cũng thấy dễ chịu hơn hẳn.

Nhưng đêm nay, Ngô Lương sẽ không sang phòng Điển Vi nữa.

Hắn định sang... phòng Bảo Nhu.

Chỉ vì đêm qua đang ngủ ngon, Điển Vi vô ý trở mình suýt chút

nữa đè hắn lòi ruột, hắn liền quyết định sau này sẽ không bao giờ ngủ chung giường với Điển Vi nữa.

Đúng vậy, chính là như thế.

Sang phòng Bảo Nhu tuyệt đối không có ý nghĩ tạp nham nào khác, chủ yếu là hắn thực sự có chút có lòng mà không có sức, phải nghỉ ngơi thật tốt vài ngày, nếu không cứ thế này mãi chắc là phế mất.

Khi màn đêm buông xuống.

"Cộc cộc cộc!

Cộc cộc cộc!

Nhu nhi, Nhu nhi..." Ngô Lương ôm chăn lén lút gõ cửa phòng Bảo Nhu.

"Két ——" Nghe thấy tiếng của Ngô Lương, Bảo Nhu vội vàng khoác tạm bộ quần áo rồi mở cửa phòng, vẻ mặt khẩn trương chạy ra đón tiếp: "Kiến quá gia chủ, không biết gia chủ..." "Suỵt!" Ngô Lương bịt miệng Bảo Nhu, nghiêng người lách vào trong phòng, vừa lách vừa nói: "Nhu nhi, ta ở nhờ chỗ nàng một đêm, chớ để Bạch Tinh Tinh phát hiện." "Ưm..." Bảo Nhu nghe vậy thân hình run rẩy, khẩn trương đến mức không nói nên lời.

Trải qua khóa học 'kiến thức vệ sinh sinh lý' của Ngô Lương mấy ngày qua, Bảo Nhu đã hiểu rất nhiều thứ, tự nhiên trong thoáng chốc liền nghĩ đến chuyện nên nghĩ.

Cho nên, qua đêm nay, ta chính là nữ nhân của gia chủ rồi sao...

Bảo Nhu chỉ thấy toàn thân nóng ran, thẹn thùng khép chặt hai chân, bị Ngô Lương bịt miệng cảm nhận hơi thở trên người hắn, đứng cũng không vững nữa.

Cùng lúc đó, cái đầu đang ù ù của nàng còn nghĩ đến một vấn đề

khác: Gia chủ muốn lén lút hành sự không để phu nhân phát hiện, chắc chắn là sợ phu nhân, nhưng giấy không gói được lửa, hơn nữa chuyện này lại xảy ra ngay dưới mí mắt phu nhân, sau này phu nhân nhận ra, ta biết giải thích thế nào đây...

Dù sao phu nhân ngày thường đối xử với ta cực tốt, ta làm thế này có tính là làm chuyện có lỗi với phu nhân không?

Đúng lúc này.

"Ngô Hữu Tài!" Kèm theo một tiếng quát khẽ, một bóng người xuất hiện trong viện rất đúng lúc.

Chính là Bạch Tinh Tinh.

Nhưng lúc này trên mặt Bạch Tinh Tinh không hề có vẻ tức giận, ngược lại còn hứng thú nhìn Ngô Lương, mỉm cười đầy mê hoặc nói: "Hiếm khi chàng có nhã hứng như vậy, hay là để ta cùng Nhu nhi hầu hạ nhé?" "Tinh Tinh?" Mặt Ngô Lương trong nháy mắt biến thành quả mướp đắng.

Trời đất chứng giám, một mình Bạch Tinh Tinh hắn đã không chống đỡ nổi rồi, làm sao chịu nổi Bạch Tinh Tinh cộng thêm một trợ thủ, đêm nay hắn thực lòng chỉ muốn ngủ một giấc thật ngon thôi mà.

"Ưm..." Bảo Nhu nghe vậy thân hình lại kịch liệt run rẩy, đôi mắt trợn tròn.

Cùng nhau?!

Phu nhân cư nhiên hào phóng như vậy, lại còn chơi lớn thế này, thật sự có thể như vậy sao?

Thật sự có thể như vậy sao?

Thật sự có thể như vậy sao, phu nhân?

"Tinh Tinh, giữa chúng ta có thể bớt chút tâm cơ, thêm chút chân

thành được không, coi như ta cầu xin nàng có được không?" Ngô Lương bất đắc dĩ thở dài, nghiến răng hỏi.

"Nghe không hiểu chàng đang nói gì, ta làm gì có tâm cơ gì chứ?" Bạch Tinh Tinh bước tới áp sát Ngô Lương, mím môi cười nói.

"Đừng tưởng ta không biết nàng đang nghĩ gì, nàng chính là muốn vắt kiệt tinh lực của ta, khiến ta... khiến ta có lòng mà không có sức, ta sớm đã nhìn thấu rồi!" Ngô Lương quả quyết vạch trần.

"Đâu có, ta chẳng qua là làm những việc chàng thích thôi mà." Bạch Tinh Tinh lại cười một cách quyến rũ, bước tới xốc Ngô Lương ra khỏi phòng Bảo Nhu, cưỡng ép lôi hắn về phòng mình.

"Tha cho ta đi Tinh Tinh, đêm nay chúng ta đánh cờ ca-rô được không?" Ngô Lương khó khăn di chuyển bước chân, khổ sở cầu xin.

"Được thôi." Bạch Tinh Tinh nháy mắt với hắn, đáp ứng một cách dứt khoát nhưng chẳng có chút thành ý nào.

"Nàng thế này là lừa người." "Hi hi, là thật mà." "Ta không tin, nàng đưa ta về là được rồi, nàng đừng vào." "Vào cho ta!" "..." "Rầm!" Trơ mắt nhìn cửa phòng Ngô Lương bị đóng sầm lại, Bảo Nhu ngẩn người kinh ngạc, trước đây phu nhân đâu có như vậy...

Vậy phu nhân ơi, còn tôi, tôi phải làm sao, rốt cuộc có cần cùng nhau không ạ? ---------- Hai tháng sau.

Ti Lệ bộ, Mi huyện.

Một đoàn thương đội hơn hai mươi người từ đông sang tây chậm rãi tiến lại, mỗi người đều mang dáng vẻ phong trần mệt mỏi, nhưng trên mặt không có quá nhiều vẻ mệt mỏi.

"Hữu Tài ca ca, huynh xem kìa, phía trước có một tòa đại thành, dường như còn lớn hơn cả thành Trường An chúng ta đi qua mấy hôm trước nữa!" Trong đoàn thương đội, một thiếu niên khoảng mười tuổi

chỉ vào một tòa thành trì đổ nát không xa phía trước, nhảy nhót reo hò.

Thiếu niên này không phải ai khác, chính là 'Gia Cát thôn phu' trong truyền thuyết.

"Đó chắc hẳn là Mi ổ của Đổng Trác." Ngô Lương gật đầu cười nói.

Chuyến đi này Ngô Lương không mang theo quá nhiều người, ngoài Điển Vi, Vu Cát, Bạch Tinh Tinh, Dương Vạn Lý là bốn cốt cán ra, thì chỉ thêm một Gia Cát Lượng, ngoài ra còn có hai mươi tinh binh Phường Nhân Quân và Phương Quỳnh đang tinh thần thất thường.

Bởi vì đường đến Thiện Thiện quốc xa xôi, dù có phát hiện lượng lớn vàng bạc châu báu ở đó, Ngô Lương cũng không có ý định vận chuyển về cho Tào lão bản.

Thứ nhất là lộ trình quá xa cực kỳ tốn nhân lực; thứ hai là cục thế phức tạp, rủi ro tăng bội phần.

Trong tình huống không có đại quân hộ tống mà cưỡng ép vận chuyển lượng lớn tài vật tuyệt đối không phải hành động minh trí, chỉ cần sơ sẩy một chút là sẽ mất mạng nhiều người, không đáng.

Dù sao mục đích chuyến này của hắn không phải là đống vàng bạc châu báu đó, chỉ cần Tào lão bản bên kia không gây áp lực, hắn tự nhiên không cần tốn sức như vậy.

"Không ngờ Mi ổ từng được người đời gọi là 'thiên hạ đệ nhất bảo lũy', giờ đây đã trở thành bộ dạng này." Vu Cát cũng nhìn tòa thành trì đổ nát tan hoang trước mặt, vuốt râu không khỏi cảm thán.

"Sông có khúc, người có lúc, Đổng Trác e rằng đã sớm dự cảm được cục bại, chỉ là không ngờ sẽ rơi vào kết cục như vậy mà thôi." Ngô Lương thản nhiên nói.

Theo lịch sử ghi lại, Mi ổ này là do Đổng Trác xây dựng khi hiếp

đáp Thiên tử dời đô về Trường An, tường cao hào sâu đều tới bảy trượng, sánh ngang với thành Trường An, gọi là "Vạn Tuế ổ", trong ổ tích tụ vô số trân bảo, lương thực dự trữ đủ dùng trong ba mươi năm.

Đổng Trác từng tự vân: "Việc thành, hùng cứ thiên hạ; không thành, thủ nơi này cũng đủ hưởng tuổi già." Có thể thấy Mi ổ chính là đường lui Đổng Trác để lại cho mình, nhưng lúc đó hắn chắc chắn đã nhụt chí anh hùng, nếu không sao có thể nói ra lời như vậy...

Nghĩ lại cũng đúng, đổi lại là ai vừa nếm mùi thất bại, bị quân liên minh đánh cho tan tác, buộc phải bỏ Lạc Dương chạy về Trường An, sĩ khí cũng sẽ giảm sút nhiều.

"Nhưng xem chừng bên trong dường như vẫn có trú quân, không biết quân đội của ai đóng trại ở đây, công tử, hay là để thuộc hạ đi thám thính một phen?" Dương Vạn Lý lại nhìn về phía những lá cờ dựng lên trên tường thành đổ nát, tự cáo phấn dũng nói.

Chương 363

"Không cần thám thính đâu, chắc là Mã Đằng." Ngô Lương nhìn chữ 'Mã' trên lá cờ, lại lắc đầu nói: "Chúng ta chỉ đứng ngoài nhìn một cái thôi, mau chóng rời khỏi nơi thị phi này, tránh chuốc lấy rắc rối." Theo lịch sử ghi lại, Hàn Toại và Mã Đằng trước đó nhận lời mời của Đổng Trác đến Trường An cùng kháng cự quân liên minh.

Kết quả khi Hàn Toại và Mã Đằng đến Trường An, Đổng Trác đã chết, người nắm quyền đổi thành Lý Giác, Quách Dĩ, thế là Hàn Toại được phong làm 'Trấn Tây tướng quân', lại dẫn binh về Lương Châu.

Còn Mã Đằng thì được phong làm 'Chinh Tây tướng quân', đóng quân tại Mi huyện.

Do đó, nếu hiện tại Mi huyện có binh mã đóng giữ, lại còn treo cờ chữ 'Mã', thì chỉ có thể là binh mã của Mã Đằng.

Còn về Mi ổ, tuy cũng là một di tích lịch sử khá nổi tiếng, lại vừa mới bị hủy hoại một năm, chắc vẫn còn vài thứ để xem, nhưng nếu bảo hắn mạo hiểm đi tiếp xúc với quân của Mã Đằng bên trong, hắn vẫn chọn đứng ngoài nhìn là được.

Dù sao hậu thế cũng đã phát hiện ra di chỉ Mi ổ, sơ đồ phục dựng cũng đã có, thậm chí hắn còn từng xem qua sơ đồ đó, thực sự không cần thiết phải mạo hiểm.

Dù sao Mi ổ đã hủy, trong thời gian ngắn cũng không biến mất được, đợi Tào lão bản chiếm được nơi này rồi xem kỹ cũng không muộn...

"Công tử quả thực là không ra khỏi cửa mà biết chuyện thiên hạ, bản lĩnh này lão hủ không khâm phục không được." Vu Cát thuận thế nịnh hót một câu.

Nhưng lần này mọi người không ai khinh bỉ lão, vì lời lão nói đúng là sự thật không thể chối cãi.

Ngô Lương không hề có cố nhân giữ liên lạc ở vùng này, cũng chưa từng cử người đến đây thám thính, vậy mà có thể nói rõ mười mươi cục thế nơi đây, trong mắt họ đây đúng là bản lĩnh có muốn học cũng không học được.

Hơn nữa bản lĩnh này không phải bây giờ mới thể hiện ra, bất kể là những chuyến trộm mộ trước đây hay trên đường tây tiến lần này, Ngô Lương đều dùng bản lĩnh này để tránh dữ tìm lành, đã không dưới một lần khiến họ kinh ngạc, mà kinh ngạc mãi rồi họ cũng dần quen. …… Thế là Ngô Lương và mọi người dừng lại ở nơi cách cổng thành khoảng một dặm.

Sau đó vòng qua phía sườn Mi ổ một vòng, rồi không ngoảnh đầu lại tiếp tục tiến về phía tây.

Dù sao khoảng cách một dặm cũng chỉ khoảng năm trăm mét, lúc họ nhìn thấy cờ chữ 'Mã' thì binh sĩ canh gác trong thành chắc chắn cũng đã nhìn thấy họ, nếu dừng lại quá lâu, không chừng sẽ bị coi là gian tế, lúc đó muốn đi cũng không dễ dàng như vậy.

Cứ thế đi thêm khoảng hai canh giờ, khi trời bắt đầu sầm tối.

"Lộc cộc!

Lộc cộc! ..." Một tràng tiếng vó ngựa hỗn loạn từ phía trước truyền đến.

Chưa thấy người đâu, đã thấy bụi cuốn lên theo gió do vó ngựa dẫm phải.

"Nhường đường." Ngô Lương quay đầu nói với mọi người trong Phường Nhân Quân.

"Mau!

Mau!

Động tác nhanh lên!" Binh sĩ Phường Nhân Quân đã quen với việc này, lập tức đánh xe ngựa dạt sang một bên đường.

Suốt quãng đường này họ đều làm như vậy, tuy có hơi hèn nhát một chút, nhưng cũng chính vì thế mà hành trình của họ rất thuận lợi, hầu như chưa từng xảy ra xung đột với ai.

Chẳng bao lâu sau.

Một toán quân nhỏ khoảng năm mươi người hiện ra sau con dốc phía trước, toán người này không treo cờ, mặc thường phục nhẹ nhàng, nhưng trên người vẫn có vài mảnh giáp đơn giản, rất có thể thuộc về một đạo quân gần đó.

Mấy người cưỡi ngựa đi đầu đeo cung khoác túi tiễn, những người phía sau mang theo một số xác thú rừng đang chảy máu.

Con lớn thì có vẻ là hai con sói và một con hươu, con nhỏ thì là những xâu thỏ rừng treo lủng lẳng.

Xem ra đám người này vừa đi săn về, hơn nữa thu hoạch khá phong phú, qua đó cũng thấy được chiến lực của họ khá tốt.

Nhưng gây chú ý nhất vẫn là con ngựa dưới mông một người trong đám đó.

Đó là một con tuấn mã thuần trắng, thân hình cường tráng uy phong lẫm lẫm, lông lá cũng rất bóng mượt, nhìn qua là biết một con ngựa tốt hiếm có, chỉ là cưỡi ra ngoài có chút bắt mắt, đặc biệt là khi đánh trận, rất dễ trở thành mục tiêu bị tập kích.

Đương nhiên, con ngựa này nếu so với Tuyệt Ảnh thì vẫn kém một chút.

Có điều cách đây không lâu Ngô Lương đã trả Tuyệt Ảnh cho Tào

lão bản rồi, thứ đó dù có giả làm lừa cũng quá nổi bật, dù sao thân hình dũng mãnh đó không giấu đi đâu được, không nhắc đến cũng thôi.

"Lộc cộc!

Lộc cộc!" Đám người này cưỡi ngựa nhanh chóng đến gần Ngô Lương và mọi người, bọn họ cũng lần lượt cúi đầu không quan sát đối phương nữa, cố gắng tránh xảy ra loại xung đột kiểu 'nhìn cái gì' 'nhìn mày thì sao'.

Nhưng lần này sự việc lại không như mong muốn.

"Hí ——" Một thanh niên khoảng hai mươi tuổi đi đầu đám người không biết vì sao bỗng nhiên ghì cương ngựa, sau đó giơ tay ra hiệu cho những người phía sau cũng dừng lại hết.

"Này, các ngươi làm nghề gì?" Thanh niên đó cũng không xuống ngựa, dùng roi ngựa chỉ vào Ngô Lương và mọi người quát hỏi.

Cùng lúc đó, đám quân mã phía sau hắn lập tức tản ra, nhanh chóng bao vây Ngô Lương và mọi người lại, xem ra được huấn luyện rất bài bản.

"..." Thấy tránh không được, Ngô Lương đành ngẩng đầu lên, cười xòa nhìn thanh niên đó, chắp tay bước tới nói: "Kiến lễ với quân gia, chúng tôi là thương buôn lữ hành vận chuyển dược liệu đến 'Hô Yết'." 'Hô Yết quốc' cũng là một quốc gia nhỏ ở Tây Vực, nằm ở phía bắc Thiện Thiện quốc, hơn nữa còn cách khá xa về phía bắc.

Ngô Lương đương nhiên không thể nói thật, nếu không lỡ may xảy ra xung đột mà không thể diệt khẩu sạch sẽ, chẳng khác nào chỉ đường cho truy binh đuổi theo.

"Buôn dược liệu?" Thanh niên hơi nhíu mày, sau đó lại vung roi nói với thuộc hạ của mình: "Đi kiểm tra xem hắn có nói thật không." "Rõ!" Vừa dứt lời, đã có bốn người xuống ngựa, sải bước lao về phía

bốn chiếc xe ngựa đi cùng Phường Nhân Quân.

Trong đó có ba chiếc xe chở một số vật tư Ngô Lương chuẩn bị cho chuyến đi này, bao gồm cả diêm tiêu và lưu huỳnh nhờ Vương Khánh thu thập trước đó, hai thứ này được đựng trong các thùng gỗ khác nhau để tránh phát nổ ngoài ý muốn, lại có thể che mắt người khác.

Còn về than củi, Ngô Lương cũng đã chuẩn bị sẵn một thùng để dùng khi cần.

Chiếc xe ngựa còn lại dùng để chở người.

Vu Cát, Bạch Tinh Tinh, Gia Cát Lượng, còn có cả Phương Quỳnh điên khùng thường ngày ngồi bên trong, trông có già có trẻ, cũng giống như một gia đình bình thường.

"..." Thấy tình cảnh này, Dương Vạn Lý, Điển Vi đã siết chặt nắm đấm, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía Ngô Lương, ý là đang xin chỉ thị của hắn.

"..." Ngô Lương thì bất động thanh sắc lắc đầu với họ.

Thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện.

Có lẽ chỉ là kiểm tra lệ thường đơn giản thôi, nếu có thể lừa qua được thì tốt nhất, nếu không lừa được thì lúc đó phản ứng lại cũng chưa muộn.

Trong lúc nói chuyện.

Bốn tên lính đã đi tới trước xe ngựa, chỉ vào những thùng gỗ lớn trên xe hỏi: "Bên trong này đựng thứ gì?" "Bẩm quân gia, trong này đựng là diêm tiêu." Ngô Lương vẫn rất thấp kém cười xòa, chủ động bước tới mở nắp thùng gỗ cho chúng kiểm tra.

Một tên lạnh mặt nhảy lên xe ngựa, rút loan đao bên hông đâm

mạnh một nhát vào đống bột trắng trong thùng, sau đó lại quát Ngô Lương: "Mở ra, mở hết ra cho ta, ta phải kiểm tra từng cái một!" "Rõ." Ngô Lương vẫn làm theo, mở từng thùng gỗ khác ra, còn rất phối hợp giới thiệu: "Quân gia, đây cũng là diêm tiêu, ngài xem... thùng này là lưu huỳnh...

đây là than củi, dùng để nhóm lửa hàng ngày...

đây là lương khô và nước uống chúng tôi mang theo trên đường, đều là những thứ tầm thường thôi." Bốn tên đó đi theo Ngô Lương kiểm tra hết các thứ trên xe ngựa một lượt, cuối cùng đi tới trước chiếc xe ngựa Bạch Tinh Tinh và những người khác đang ngồi.

"Bên trong có người?" Một tên lạnh lùng hỏi.

"Tổng cộng có bốn người, là gia quyến đi cùng tiểu nhân." Ngô Lương gật đầu cười nói: "Quân gia xin cẩn thận một chút, trong đó có một người bị bệnh điên, hễ một tí là gào thét ầm ĩ, có lúc còn nói năng điên khùng chẳng đâu vào đâu, ta còn bị bà ta cắn cho một phát đây này." "Bớt lời vô ích đi!" Tên lính lườm hắn một cái, rồi nhảy lên xe ngựa dùng loan đao hất rèm xe ra.

Bạch Tinh Tinh ngồi bên trong đã bôi một lớp tro lên mặt, quần áo cũng mặc kiểu thô sơ cục mịch, trông giống hệt một thôn phụ bình thường, nên không dễ gợi lên tà niệm của người khác.

Vu Cát và Gia Cát Lượng thì tự nhiên không cần bàn cãi.

Còn Phương Quỳnh thì đầu tóc rũ rượi, vết thương trên đầu tuy đã lành quá nửa nhưng vẫn chưa hoàn toàn khôi phục, cộng thêm sau khi điên thì chẳng còn hình tượng gì, trông cũng không có mấy sức hấp dẫn.

"A —— A ——" Thấy tên lính đó, Phương Quỳnh liền lập tức gào thét ầm ĩ, co chân dạt vào góc xe trốn tránh.

Thực ra thời gian gần đây Phương Quỳnh đã đỡ hơn nhiều, ít nhất thấy bọn Ngô Lương thì không còn sợ hãi la hét nữa, chỉ khi gặp người lạ mới như vậy.

"À..." Tên lính thấy người bên trong giống như Ngô Lương nói, liền không kiểm tra tiếp, loan đao run nhẹ thả rèm xuống, rồi nhảy xuống xe chạy về phía gã thanh niên cầm đầu, chắp tay báo cáo: "Công tử, không có gì đặc biệt, chắc là một đám buôn dược liệu bình thường thôi." "..." Ngô Lương thở phào nhẹ nhõm, mọi người trong Phường Nhân Quân cũng thở phào.

Nếu đã không phát hiện vấn đề gì, vậy chắc là không có xung đột gì xảy ra nữa nhỉ.

Thế nhưng bọn họ vừa mới nảy ra ý nghĩ đó.

"Được rồi, để ngựa và lương thực lại, các ngươi có thể đi rồi." Thanh niên đó lại dùng roi ngựa chỉ một cái, đứng trên cao nhìn xuống nói với Ngô Lương.

"?!" Sắc mặt mọi người Phường Nhân Quân lập tức thay đổi.

"Tướng quân tha mạng!" Ngô Lương lại là người đầu tiên gào khóc cầu xin: "Tướng quân, chuyến đi Hô Yết này xa xôi vạn dặm, tướng quân nếu lấy đi ngựa và lương thực của chúng tôi, chẳng khác nào lấy mạng chúng tôi vậy, cầu xin tướng quân để lại cho chúng tôi một đường sống!" "Không có ngựa, các ngươi có thể dùng người kéo xe, không có lương thực, các ngươi có thể săn thú rừng dọc đường, sao lại nói là đoạn đường sống?" Thanh niên đó ánh mắt hơi lạnh, đứng trên cao nhìn xuống nói với Ngô Lương: "Trong đám các ngươi không ít tráng niên, ta không giữ lại hàng hóa của các ngươi, không bắt các ngươi đi tòng quân, đã là đại phát từ bi để lại đường sống cho các ngươi rồi, ngươi đừng có mà không biết điều." "Tướng quân, tiểu nhân..." Ngô Lương còn muốn thử lại lần nữa.

“Ngươi mà nói thêm một câu nữa thì không cần đi nữa đâu!” Thanh niên lập tức ngắt lời hắn, lạnh giọng quát một cách không khoan nhượng.

Ngô Lương thấy chuyện này không thể thương lượng, lại không muốn rước lấy phiền phức, đặc biệt là thanh niên này tuổi còn trẻ mà địa vị xem chừng không thấp, rất có thể là công tử của một quân phiệt nào đó, đụng vào hắn e rằng sẽ rước lấy phiền phức lớn hơn, đành phải nghiến răng nhẫn nhịn, quay đầu ra lệnh cho mọi người Phường Nhân Quân: “Mau chóng làm theo lời tướng quân, chớ tự rước họa vào thân!” “...” Mọi người Phường Nhân Quân tức giận đến mức răng sắp nghiến nát, nhưng Ngô Lương chính là thủ lĩnh của họ, ý tứ của hắn bọn họ tuyệt nhiên không thể làm trái, dù trong lòng uất ức cũng phải phục tùng.

Thế nhưng ngay khi họ chuẩn bị tháo xe ngựa ra.

“Khoan đã!” Thanh niên đó lại dùng roi chỉ vào Điển Vi, được đằng chân lân đằng đầu nói: “Hai món binh khí sau lưng ngươi trông có vẻ thú vị đấy, cũng để lại cho ta xem thử luôn.” “?!” Ngô Lương đang quay lưng về phía thanh niên, sắc mặt trong nháy mắt lạnh lùng hẳn đi, trong mắt hiện lên sát ý nồng đậm.

Cùng lúc đó.

Mọi người Phường Nhân Quân cũng trong nháy mắt dừng mọi động tác trên tay, ánh mắt một lần nữa hội tụ trên người Ngô Lương.

“Các ngươi điếc rồi sao?” Thanh niên đó dường như vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, tiếp tục gây sức ép với Ngô Lương và mọi người.

“Giết!

Một tên cũng không được để thoát!” Ngô Lương cuối cùng cũng

nói ra câu mà mọi người Phường Nhân Quân đã mong chờ từ lâu.

"Xoát!" Nghe được mệnh lệnh của Ngô Lương, chúng nhân Phường Nhân Quân đều tinh thần chấn hưng, lập tức lấy cái hộp sắt hình chữ nhật đeo sau thắt lưng xuống.

Chiến quốc liên phát nỗ!

Đây là loại nỗ liên châu thời Chiến quốc đã được đám người Tôn Nghiệp, Bách Lý Hương và Gia Cát Lượng hợp lực tu sửa và cải tiến.

Chương 364

Thể tích của nó còn nhỏ hơn chiếc nỗ tìm thấy trong mộ Khâu Mục Công, ngoại hình cũng được điều chỉnh đôi chút, trong mắt những kẻ chưa từng thấy qua, nó căn bản không giống một thứ vũ khí nguy hiểm, mà chỉ giống như một cái hộp dùng để đựng đồ.

Trước khi xuất chinh lần này, Ngô Lương đặc ý bảo ba người Tôn Nghiệp, Bách Lý Hương cùng Gia Cát Lượng giám sát chế tác một lô nỗ liên châu như vậy, mục đích là để nâng cao sức chiến đấu cho binh sĩ Phường Nhân Quân trong những trận giáp lá cà phạm vi nhỏ, từ đó đảm bảo an toàn tối đa.

Cũng chính vì thế, gã thanh niên kia thấy mình đông người thế mạnh, lại thấy nhóm Ngô Lương không mang theo binh khí gì bên mình nên mới dám kiêu ngạo cướp bóc như vậy.

"?!" Đám người kia chú ý tới động tác của Phường Nhân Quân, lập tức ý thức được nguy hiểm.

"Cẩn thận!" "Nguy hiểm!" "Địch tập!" "Giết!" Gã thanh niên sắc mặt biến đổi, vội vàng lớn tiếng hạ lệnh.

Đám người nghe lệnh lập tức thúc ngựa xông về phía Ngô Lương, bọn chúng đều là tinh binh được huấn luyện bài bản, hơn nữa còn là kỵ binh vô cùng dũng mãnh, không chỉ tốc độ phản ứng kinh người, mà còn lờ mờ tạo thành chiến trận xung kích.

Nếu là bình thường, e rằng bộ binh đông gấp mấy lần bọn chúng cũng phải loạn trận tuyến.

Còn mấy kẻ đeo cung tên dẫn đầu bởi gã thanh niên kia cũng lập tức rút trường cung xuống, muốn giương cung đáp tiễn bắn vào binh sĩ Phường Nhân Quân.

Tuy nhiên, ngay khi đám người kia vừa mới có phản ứng.

"Cạch!

Cạch!

Cạch!..." Kèm theo một loạt tiếng động khẽ, những chiếc hộp sắt cổ quái trong mắt chúng đã tiên phát chế nhân, mấy chục mũi tên sắt ngắn nhỏ tinh hãn đồng loạt bắn ra.

"Hưu hưu hưu..." Tuy rằng hiệu quả rung chấn còn xa mới đạt tới mức vạn tiễn tề phát, nhưng thứ này thắng ở chữ "Kỳ" và chữ "Khoái".

Đám người kia thậm chí còn chưa kịp chuẩn bị xong, đã có hơn mười người bị tên nhỏ bắn trúng, thảm khiết một tiếng ngã nhào xuống ngựa.

Ngoài ra, còn có một số chiến mã cũng trúng tên.

Những con ngựa này bị đau liền kinh sợ, lập tức như phát điên mà hí vang nhảy dựng lên, không chỉ hất văng binh sĩ trên lưng xuống, còn làm vạ lây đến người và ngựa xung quanh, đám người kia thoáng chốc đã loạn trận tuyến.

Cứ như thế, toán nhân mã hơn năm mươi người này chỉ trong nháy mắt đã có hơn hai mươi người hoặc chết hoặc bị thương mất đi sức chiến đấu, cục diện vốn có vẻ cực kỳ ưu thế nháy mắt biến thành năm ăn năm thua.

"A?!" Gã thanh niên hiển nhiên không ngờ sẽ xảy ra chuyện như vậy, vô thức kinh kêu một tiếng.

"Đừng để mấy kẻ mang cung kia bắn tên ra, giết!" Ngô Lương lập tức gào lên một tiếng.

Ưu thế của nỗ liên châu Chiến quốc nằm ở chỗ bán tự động, tức

là “liên phát”.

Có thể nói không ngoa rằng, thời gian một chiếc trường cung thông thường hoàn thành việc giương cung đáp tiễn đã đủ để nỗ liên châu Chiến quốc bắn sạch hộp tên.

Tất nhiên, nếu so về uy lực và tầm bắn, trường cung thông thường tự nhiên vẫn thắng một bậc.

Chỉ có điều trong kiểu giáp lá cà cự ly ngắn thế này, đây chính là sân nhà của nỗ liên châu Chiến quốc, ngoại trừ những binh chủng có giáp trụ dày đặc, hầu như không ai có thể chống đỡ nổi.

“Rõ!” Binh sĩ Phường Nhân Quân hiểu ý Ngô Lương, lập tức có mấy người hướng nỗ liên châu về phía mấy kẻ dẫn đầu là gã thanh niên kia, những người còn lại vẫn tiếp tục bắn vào các binh sĩ khác.

“Cạch cạch cạch cạch...” Lời còn chưa dứt, tên sắt đã bắn ra.

Mấy kẻ kia thậm chí còn chưa kịp rút vũ tiễn trong bao ra đã thấy mười mấy mũi tên sắt bắn về phía mình, chỉ đành vội vàng né tránh, thậm chí có kẻ còn phải kéo dây cương dùng tọa kỵ của mình để đỡ tên.

“Hú——” “A a nha...” Kèm theo tiếng chiến mã rên rỉ và tiếng người thảm thiết, lại có không ít chiến mã bị đau kinh sợ, không ít người ngã xuống ngựa.

Ngay cả chiến mã dưới thân gã thanh niên cũng trúng hai mũi tên nhỏ, một mũi còn trúng ngay mắt ngựa, khiến con chiến mã cường tráng kia không chịu nổi đau đớn mà lồng lộn điên cuồng, chỉ hai cái đã hất gã thanh niên xuống.

Tuy nhiên thân thủ gã thanh niên này rất khá, trong tình huống đó vẫn có thể giữ vững thân hình, khi chạm đất kịp thời thực hiện một cú lộn mèo đẹp mắt để triệt tiêu lực đạo, tuy nhìn có vẻ phong trần lôi

thôi, nhưng chắc hẳn không bị thương gì.

Nhưng ngươi tưởng thế là xong sao?

"Cạch cạch cạch cạch..." Mỗi lần nỗ liên châu Chiến quốc bắn ra hai mũi tên, trong hộp tên có tổng cộng mười tám mũi, đủ sức bắn liên tục chín lần, giờ mới bắt đầu thôi.

Ngô Lương đã hạ lệnh giết sạch, binh sĩ Phường Nhân Quân trong lòng vốn đang nghẹn một cục tức, lúc này tự nhiên sẽ không nương tay, hận không thể trong nháy mắt bắn sạch hộp tên.

Chỉ trách đám người này không có mắt!

Dám cướp đến tận đầu bọn ta?

Huống hồ cướp thì cứ cướp đi, Công tử vì muốn yên chuyện đã thỏa hiệp nhiều bước, ngươi lại còn được đằng chân lân đằng đầu, dám đánh ý đồ lên binh khí mà Công tử dày công chế tạo cho Điển Vi.

Tự mình cầm đèn lồng vào nhà xí tìm phân, vậy thì đừng trách chúng ta tâm ngoan thủ lạt!

"Cạch cạch cạch cạch..." "Cạch cạch cạch cạch..." "..." Như để phát tiết, binh sĩ Phường Nhân Quân liên tục bóp cò, nỗ liên châu liên tục phát uy, đánh cho đám binh mã đông gấp đôi bọn họ không còn sức đánh trả.

Chỉ mất khoảng mười giây đồng hồ, hộp tên cuối cùng đã hoàn toàn trống không.

Nhưng không sao, những mũi tên sắt đó có thể thu hồi để tái sử dụng, chỉ cần bắn chết hết đám người này, bọn họ nhanh chóng dọn dẹp chiến trường một chút là có thể hoàn thành bổ sung.

Trong tình hình này, đám người kia coi như đen đủi.

Đặc biệt là những binh sĩ bị bắn ngã xuống ngựa sớm nhất, hoặc

là bị những con ngựa khác dẫm đạp, hoặc là bị những mũi tên sắt sau đó bồi thêm.

Mấy gã thảm nhất trong sân đã bị bắn thành con nhím, e là thần tiên hạ phàm cũng không cứu nổi.

Nhưng vẫn có người bình an vô sự.

Một trong số đó là gã thanh niên dẫn đầu.

Võ công của kẻ này thực sự lợi hại, sau khi ngã ngựa, hắn đơn thương độc mã trái lại linh hoạt hơn nhiều, né tránh giữa làn mưa tên, lại dùng đoản đao gạt hoặc đỡ, vậy mà tránh được tất cả mũi tên.

Ngoài ra, còn một trung niên nam tử cũng đứng vững vàng.

Người này chính là chủ nhân của con tuấn mã màu trắng thuần cực kỳ bắt mắt mà Ngô Lương đã chú ý từ đầu.

Hắn không chỉ không trúng tên, mà ngay cả con bạch mã kia cũng bình an vô sự.

Bởi vì sau khi Ngô Lương hạ lệnh tấn công, thấy gã thanh niên ngã ngựa, hắn cũng đã xoay người xuống ngựa, thuận tiện đá con bạch mã một cái, đuổi nó ra xa mấy chục mét, nhờ đó giúp con bạch mã tránh được mưa tên.

Đây cũng là một nhân vật võ nghệ cao cường, vừa rồi trong làn mưa tên, hắn và gã thanh niên hợp lực chống đỡ, phối hợp ăn ý đến mức thiên y vô phùng, đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến hai người họ bình an vô sự.

"Các ngươi..." Đến lúc này, gã thanh niên nhìn thấy xác chết và thương binh đầy đất, trên khuôn mặt kiêu ngạo cuối cùng cũng hiện lên một tia sợ hãi, nghiến răng hỏi: "Các ngươi rốt cuộc là hạng người gì?" "Vù——" Trả lời hắn là một kích của Điển Vi.

Yêu cầu của Ngô Lương là không để xổng một ai, trước khi đám người này hoàn toàn ngã xuống, Điển Vi tự nhiên sẽ không dễ dàng thu tay.

"Giết!" Ngô Lương cũng chỉ đáp lại bằng một chữ ngắn gọn mà quả quyết.

Đã làm thì làm cho trót.

Sự nhẫn nhịn trước đó là để không gây chuyện, sự tàn độc lúc này cũng là để không gây chuyện, hai điều này không hề mâu thuẫn.

Vừa nói, Ngô Lương đã cùng chúng nhân Phường Nhân Quân tiến lên, hoàn toàn chặn đứng đường lui của hai người này, tuyệt đối không để lại bất kỳ cơ hội thoát thân nào cho bọn chúng.

"Keng!" Gã thanh niên buộc phải giơ đoản đao trong tay lên chống đỡ đòn sấm sét của Điển Vi.

Trong chớp mắt hỏa tinh bắn tứ tung.

Đỡ thì đỡ được, nhưng cực kỳ miễn cưỡng, không chỉ thanh đoản đao trong tay hắn bị thủ kích của Điển Vi chém ra một vết sứt lớn, mà ngay cả gã thanh niên cũng bị chấn lui mấy bước mới đứng vững được.

Ngoài ra, bàn tay cầm đoản đao của hắn đã run rẩy không ngừng như thể mất hết sức lực.

"?!" Thanh niên kinh ngạc nhìn về phía Điển Vi, trong mắt loé qua một tia kinh hãi.

Hắn hẳn là cực kỳ tự tin vào chiến lực của mình, nếu không sẽ không có biểu cảm như vậy.

"Công tử!" Người đàn ông trung niên cưỡi bạch mã thấy vậy lập tức lao đến cứu viện, một thanh tiệt đầu đại đao nặng hàng chục cân

trong tay mang theo tiếng gió chém về phía Điển Vi.

"Cắm tiêu bán đầu!" Điển Vi quay người bồi thêm một kích nghênh đón.

"Keng!" Lần giao phong này Điển Vi vẫn thắng một bậc, hắn chỉ lùi một bước, còn người đàn ông trung niên kia lùi tận ba bước, "địa diện vô địch" thật sự không phải chỉ là nói suông.

"Ha ha ha, thống khoái!

Đã lâu không gặp được đối thủ như các ngươi!" Lúc này gân xanh trên người Điển Vi nổi lên, các khớp xương toàn thân phát ra tiếng răng rắc, ngay cả da thịt cũng đỏ rực lên, rõ ràng đã tiến vào trạng thái toàn diện cực kỳ hưng phấn, cuồng phóng đại tiếu: "Nếu không phải nhà ta Công tử không muốn trì hoãn, ta chẳng ngại đại chiến với các ngươi ba trăm hiệp để luyện tay, nhưng hiện tại, lấy thủ cấp các ngươi mới là chính sự!" Vừa nói, Điển Vi còn định lao vào giết người đàn ông trung niên kia.

Nhưng người nọ dường như đã nhận ra sự đáng sợ của Điển Vi, không còn đối kháng trực diện nữa mà quay người chạy ra xa, tựa như đã nhận thua.

Điển Vi thấy trong thời gian ngắn có lẽ không hạ được hắn, không muốn lãng phí thêm thời gian, quay người lại giết về phía gã thanh niên đang có chút ngây người.

Nhưng người đàn ông trung niên kia thấy Điển Vi không đuổi theo, lập tức dừng lại, xoay người cầm cung, nhanh chóng rút một mũi vũ tiễn từ bao tên ra.

Kéo cung!

Kẻ này vậy mà định tạm tránh mũi nhọn, rồi rình cơ hội dùng cung tên ám toán Điển Vi!

Cùng lúc đó.

Ngô Lương cuối cùng đã đuổi kịp đến bên cạnh Điển Vi, những binh sĩ Phường Nhân Quân còn lại tuân theo mệnh lệnh của hắn, hoặc bao vây từ ngoài vào trong, hoặc leo lên ngựa trước, đảm bảo hai người này không có cơ hội sống sót.

"Vút——!" Mũi tên này lực đạo rất mạnh, tiếng xé gió còn sắc bén hơn nhiều so với nỗ liên châu Chiến quốc của Phường Nhân Quân.

"Xoạt!" Ngô Lương không chút do dự nhấn nút trên tay cầm "Kim Cương Tán".

Ngay sau đó, một chiếc ô lớn bằng kim loại lập tức xòe ra, che chắn cho lưng của Ngô Lương và Điển Vi.

"Keng!" Chỉ nghe một tiếng vang giòn giã.

Hai tay Ngô Lương cảm nhận được lực đạo trầm trọng, mũi tên này nếu bắn trúng cơ thể người yếu ớt, dù không trực tiếp tạo ra một cái lỗ thủng thì cũng đủ để bắn xuyên thấu.

Nhưng bắn vào "Kim Cương Tán" vốn được đúc từ những mũi đục khai sơn phá thạch thì chỉ để lại một vết lõm nhỏ, ngược lại thân tên bằng gỗ của mũi vũ tiễn kia lập tức chẻ đôi như tre nứa, hóa thành mảnh gỗ rơi xuống đất.

"Đây lại là cái quỷ gì thế này?!" Người đàn ông trung niên bị "Kim Cương Tán" làm cho giật mình, tức giận mắng nhiếc.

Chương 365

Khắc tiếp theo.

"Phập!" Một mũi vũ tiễn từ xa bắn tới đã xuyên qua cổ hắn.

Lực đạo của mũi tên này thậm chí còn mạnh hơn cả mũi tên của chính hắn vừa rồi, lại càng không phải loại nỗ liên châu Chiến quốc mà binh sĩ Phường Nhân Quân đang cầm có thể so bì được.

"Trúng rồi!

Trúng rồi!" Phía xe ngựa truyền đến tiếng reo hò của một già một trẻ.

Ngô Lương nhìn theo hướng đó, quả nhiên thấy Vu Cát và Gia Cát Lượng đang thò đầu ra từ cửa sổ xe ngựa, trong tay cầm chính là mô hình "Tam cung sàng nỗ" từng triển thị cho Tào lão bản xem trước đây.

Thứ đó không chỉ đơn thuần là một mô hình, nó thực sự có lực sát thương.

Trước khi xuất phát Gia Cát Lượng khăng khăng đòi mang theo, vì cậu ta đã thêm vào mô hình đó một cái "vọng sơn" dùng để ngắm bắn, còn biến ba rãnh tên thành một rãnh, từ đó nâng cao hơn nữa lực sát thương và độ chính xác của mô hình, chỉ là lúc bắn không được tiện lợi như nỗ liên châu Chiến quốc mà thôi, cần phải lên dây trước.

Nếu nói nỗ liên châu Chiến quốc là súng trường tấn công, thì mô hình "Tam cung sàng nỗ" đã qua cải tiến của Gia Cát Lượng hẳn là súng bắn tỉa.

"Thình thịch!" Người đàn ông trung niên từ từ ngã xuống đất, bọt máu không ngừng trào ra từ cổ, đôi mắt trợn trừng, trên mặt đầy vẻ

không thể tin nổi.

Chiến lực của hắn hiển nhiên không tầm thường, thậm chí có thể đấu với Điển Vi vài hiệp, chắc hẳn chưa bao giờ nghĩ mình sẽ lật thuyền trong mương ở một nơi thế này...

"Lệnh Minh thúc!" Thấy người đàn ông trung niên trúng tên ngã xuống, gã thanh niên đại kinh thất sắc, vội vàng hét lớn một tiếng.

"Vù——" Điển Vi chẳng thèm khách sáo với hắn, cặp thủ kích liên tục chém xuống, như thể có sức lực dùng hoài không hết, ép gã thanh niên mệt lử chống đỡ, liên tục bại lui.

Chỉ nghe tiếng "Rắc" một vang.

Thanh đoản đao của thanh niên cuối cùng không chịu nổi áp lực, bị Điển Vi chém gãy làm hai đoạn.

Cùng lúc đó.

"Lệnh Minh?!" Ngô Lương trong lòng chấn động.

Theo hắn biết, trong số những người có tên tuổi thời Tam Quốc, chỉ có một người lấy "Lệnh Minh" làm tự, kẻ đó chính là Bàng Đức.

Ngoài ra, Bàng Đức còn được gọi là Bạch Mã tướng quân, vì hắn luôn cưỡi một con ngựa trắng.

Thêm vào đó, tiễn thuật của kẻ này có vẻ vô cùng liễu đắc.

Cho nên!

Ngô Lương nhìn về phía con ngựa trắng thuần cách đó mấy chục mét, người đàn ông trung niên mà hắn vừa giết chẳng lẽ chính là Bạch Mã tướng quân từng bắn trúng trán Quan Vũ —— Bàng Đức?

Nếu người đàn ông trung niên này là Bàng Đức, vậy thì thân phận của gã thanh niên kia chính là...

Dựa vào tuổi tác của gã thanh niên này, cùng với mối quan hệ thân thiết với Bàng Đức, Ngô Lương nghĩ ngay đến một người.

Ngũ hổ thượng tướng của Thục Hán trong tương lai —— Mã Siêu!

Nhưng Mã Siêu hiện tại vẫn chưa lộ diện, ngược lại Bàng Đức còn có chút danh tiếng hơn, hắn trước đây theo Mã Đằng tấn công quân nổi loạn Khương, Để và các ngoại tộc khác đã lập nhiều chiến công, giờ chắc hẳn đã giữ chức Giáo úy.

Thực ra nói về Mã Siêu, đây cũng là một kiêu hùng có nhiều ý kiến khen chê trái chiều.

Nếu chỉ luận về võ nghệ và mưu lược, hắn hoàn toàn xứng đáng với danh hiệu "Ngũ hổ thượng tướng".

Khi còn trẻ, hắn đã đánh bại liên quân Viên Thượng và Hung Nô tại Hà Đông, dù chân bị trúng tên cũng chỉ dùng một miếng vải quấn lại rồi tiếp tục dẫn quân tác chiến, không hề lùi bước.

Sau này liên hợp với Hàn Toại phản bội Tào lão bản, Tào lão bản đích thân dẫn quân chiến đấu với hắn tại Vị Hà, không chỉ mấy lần gặp nguy hiểm, mà còn suýt chút nữa trúng kế "bán độ kích chi" của Mã Siêu mà táng thân dưới sông, sau đó không khỏi cảm thán: "Mã Siêu tiểu nhi không chết, ta e rằng sau khi chết ngay cả chỗ chôn thân cũng không có." Một người có thể nhận được đánh giá như vậy từ Tào lão bản, sao có thể là hạng người tầm thường?

Thậm chí sau này Lưu Bị có thể thuận lợi lấy được Ích Châu (Tứ Xuyên) đặt nền móng cho chính quyền Thục Hán, Mã Siêu cũng có công không nhỏ.

Nhưng đồng thời, Mã Siêu cũng là người có nhiều vết đen nhất trong số Ngũ hổ thượng tướng.

Hậu thế đều trêu chọc Lã Bố là "Tam tính gia nô", chỉ vì hắn mấy lần nhận người làm cha, lại mấy lần vì lợi ích mà mưu hại nghĩa phụ, hành vi thực sự khác xa hai chữ "trung hiếu" mà thiên triều từ cổ chí kim luôn đề cao, do đó bị người đời coi thường.

Nhưng thực tế, Mã Siêu cũng chẳng khá hơn là bao.

Để liên kết với Hàn Toại cùng phản bội Tào lão bản, Mã Siêu cũng đã nói với Hàn Toại những lời khiến người ta khinh bỉ: "Nay, Mã Siêu bỏ cha, lấy Hàn tướng quân làm cha.

Hàn tướng quân cũng nên bỏ con, lấy Mã Siêu làm con." Nên biết lúc này, cha đẻ của Mã Siêu là Mã Đằng vẫn còn sống.

Hơn nữa trước đó, Hàn Toại vừa mới giết vợ con của Mã Đằng, tức là mẹ và anh chị em của Mã Siêu...

Sau này chính vì Mã Siêu liên tục đối đầu với Tào lão bản, Tào lão bản nổi trận lôi đình, cuối cùng đã giết chết Mã Đằng vốn được mình phong làm Tiền tướng quân, cùng với hai người em trai của Mã Siêu là Mã Hưu và Mã Thiết cũng được phong làm Đô úy, diệt cả tam tộc.

Tuy Tào lão bản bản thân cũng chẳng phải hạng hiền lành gì.

Nhưng hạng người như Mã Siêu, trước có ngôn luận "bỏ cha", sau lại nói được làm được thực hiện hành động đó đến cùng, nhìn khắp lịch sử năm ngàn năm của thiên triều cũng chẳng tìm được mấy người.

Đến sau này, Lưu Bị xưng vương, Mã Siêu được phong làm Tả tướng quân.

Lúc này Mã Siêu lại làm một việc không mấy quang minh chính đại, hắn có một người bạn tên là "Bành Dạng", người này khi đó bị giáng chức đi nhậm chức ở xa, trước khi đi tìm Mã Siêu uống rượu, lúc đang tức giận đã nói một số lời hạ thấp Lưu Bị, kết quả Bành

Dạng vừa bước chân ra khỏi cửa, Mã Siêu đã đi báo mật với Lưu Bị, khiến cho Bành Dạng nhanh chóng bị Lưu Bị hạ ngục chém đầu.

Thực ra Bành Dạng này cũng chưa chắc đã là hạng tốt lành gì, khi hạ thấp Lưu Bị, hắn đồng thời cũng lộ ra ý đồ mưu phản, Lưu Bị giết hắn là chuyện hợp tình hợp lý.

Nhưng hành vi "mách lẻo" của Mã Siêu cũng hoàn toàn khác xa với hình tượng đại tướng của hắn.

Chuyện này nếu đổi lại là Quan Nhị gia, có lẽ sẽ nể tình từng là bạn tốt mà cắt áo đoạn nghĩa, đuổi hắn đi và cảnh cáo không được quay lại đất Thục, cũng coi như cho hắn một con đường sống.

Còn nếu đổi lại là Trương Dực Đức, có lẽ sẽ tuốt đao chém đầu hắn tại chỗ, xách thủ cấp đến giải thích tình hình với Lưu Bị.

Chỉ riêng hành vi "mách lẻo" này, nhìn thế nào cũng thấy có chút tiểu nhân, thực sự không xứng với danh hiệu và thân phận Ngũ hổ thượng tướng...

Vì vậy hậu thế cũng có người phân tích.

Lưu Bị là người khá coi trọng danh tiếng, ông ta thu nhận Mã Siêu cũng là vì đại cục.

Dù sao Mã Siêu và Tào lão bản đã sớm ở thế nước lửa bất dung, hơn nữa Mã Siêu trước đó đã kinh doanh nhiều năm ở Lương Châu, quan hệ mật thiết với các dân tộc thiểu số khó thu phục xung quanh, nếu có Mã Siêu đứng ra phát động những người đó đâm sau lưng Tào lão bản, đây tự nhiên là chuyện tốt đối với Lưu Bị, đúng như câu nói kẻ thù của kẻ thù chính là bạn.

Sự thực cũng đúng như vậy, trong trận Hán Trung, Mã Siêu liên tục phát động người Khương, người Nguyệt Thị gây rối cho Tào lão bản, thực sự đã đem lại không ít phiền toái cho Tào lão bản.

Nhưng thực tế Lưu Bị lại luôn chỉ cho Mã Siêu chức cao lộc hậu, chưa từng giao cho hắn thực quyền cầm quân, cũng là vì hoài nghi nhân phẩm của hắn.

Thậm chí có người đoán rằng, nếu cuối cùng Lưu Bị lấy được thiên hạ, hoặc là lúc Lưu Bị chết mà Mã Siêu chưa chết, Mã Siêu rất có thể là người đầu tiên Lưu Bị muốn tiêu diệt.

Nhưng chuyện đó đã không xảy ra.

Vì Mã Siêu cuối cùng đã bệnh chết trước Lưu Bị, những suy đoán của mọi người rốt cuộc cũng chỉ là suy đoán...

Ngay trong lúc Ngô Lương đang thất thần.

"Keng!" Điển Vi và gã thanh niên lại giao thủ thêm vài hiệp.

Gã thanh niên tuổi tác nhỏ hơn một chút, sức mạnh vốn không bằng Điển Vi, lại bị Điển Vi chiếm tiên cơ, đoản đao trong tay chỉ còn lại một nửa, rõ ràng càng khó chống đỡ thế công mãnh liệt của Điển Vi ở trạng thái toàn diện.

Cuối cùng.

Chỉ nghe tiếng "Keng" một vang.

Hổ khẩu của gã thanh niên toé máu, không còn cách nào cầm chắc thanh đoạn đao kia nữa.

Bại cục đã định!

Điển Vi xông lên, chỉ cần một kích hạ xuống là có thể lấy thủ cấp kết thúc trận đấu.

Đúng lúc này.

"Dừng tay!" Ngô Lương bỗng nhiên khẽ quát một tiếng.

Điển Vi nghe vậy liền dừng chắc thủ kích, lưỡi đao xoay lại đặt

lên cổ gã thanh niên, khiến hắn không dám cử động mảy may.

"Ngươi có phải là Mã Siêu?" Ngô Lương bước tới, mặt không cảm xúc hỏi.

Hắn vẫn muốn xác định danh tính đối phương một chút, ngộ nhỡ cũng có khả năng là em trai của Mã Siêu là Mã Hưu hoặc Mã Thiết, sử sách không ghi lại năm sinh của hai người em này, nhưng thiết nghĩ tuổi tác chắc không chênh lệch nhiều, hơn nữa đàn ông thời này trông đều già dặn, chênh nhau vài tuổi nhìn cũng xấp xỉ như nhau.

"Ngươi nhận ra ta?" Gã thanh niên hơi ngẩn ra, nhìn thủ kích trên cổ, lại có chút không phục hỏi: "Ngươi lại là ai?" "Xem ra ngươi chính là Mã Siêu rồi..." Ngô Lương khẽ gật đầu, quan sát kỹ gã thanh niên thêm lần nữa.

Người này có đường nét thô quánh đặc trưng của người phương Bắc, lông mày rậm mắt to trông có vài phần chính khí, chỉ tiếc hai hàng ria mép bát tự chưa mọc đều lại làm giảm đi mấy phần chính khí đó, nhưng điều này cũng không ảnh hưởng đến nhan trị tổng thể.

Cộng thêm chiều cao khoảng một mét bảy mươi lăm của hắn, ở thời đại này thực sự xứng với hai chữ "tuấn lãng".

Nhưng so với Ngô Lương, tự nhiên vẫn kém xa, dù sao tướng mạo của Ngô Lương còn liên quan đến "độ nhập vai" của rất nhiều người, làm sao có thể qua loa được?

"Ngươi đã nhận ra ta, vậy chắc cũng nhận ra cha ta, thế thì dễ rồi, biết điều thì lập tức thả ta ra, chuyện này họa chăng còn có chỗ để thương lượng, nếu không cha ta nhất định sẽ không tha cho ngươi!" Gã thanh niên thấy Ngô Lương nhìn mình như đang suy nghĩ, còn tưởng Ngô Lương sợ mình, đặc biệt là sợ Mã Đằng đang đóng quân ở Mi Ổ chỉ cách đó vài chục dặm, trong cảnh này vậy mà lại nghênh ngang trở lại.

“Ta đã giết Bàng Đức, chuyện này e là đã không còn khả năng thương lượng nữa rồi.” Ngô Lương cười khổ lắc đầu nói.

“Ngươi cũng biết Lệnh Minh thúc?” Gã thanh niên lộ vẻ nghi hoặc, đồng thời cũng cảm nhận được hàm ý trong lời nói của Ngô Lương, vội vàng nói tiếp: “Ngươi rốt cuộc muốn thế nào?

Lệnh Minh thúc tuy chết dưới tay ngươi, nhưng ta còn chưa biết ngươi là ai, ngươi thả ta ra cứ việc đi đường của ngươi, chỉ cần ta không nói, cha ta dù sau này muốn tìm ngươi báo thù cũng không biết phải đi đâu, càng không biết phải tìm ai.” “Ngươi không nói?” Ngô Lương lại nói một câu lấp lửng với gã thanh niên mà không ai hiểu được: “Mã Siêu, ngươi yên tâm, từ hôm nay trở đi ngươi trong chính sử sẽ có một diện mạo cụ thể, nhưng tên của ngươi sẽ không còn vang dội như vậy nữa, có lẽ sẽ không còn ai quan tâm ngươi rốt cuộc trông như thế nào nữa đâu...” Hậu thế thường nói: “Mỹ Chu Lang, Cẩm Mã Siêu.” Tuy nhiên thực tế, trong chính sử chưa từng ghi chép về hình tượng của Mã Siêu, ngay cả nửa lời cũng không có, còn cái gọi là “mặt như quan ngọc, mắt như lưu tinh, mình hổ tay vượn, bụng báo thắt lưng sói, tiếng hùng lực mạnh” thực chất chỉ là do tác giả La Quán Trung của 《Tam quốc diễn nghĩa》 tưởng tượng ra.

Ngay cả thuyết “Ngũ hổ thượng tướng” cũng không có, nhưng 《Tam quốc chí》 đã liệt Quan Vũ, Trương Phi, Triệu Vân, Mã Siêu, Hoàng Trung năm người thành một truyện, sau đó trải qua diễn biến lịch sử lâu dài, năm người này mới được đắp nặn thành Ngũ hổ tướng.

Nhưng từ một khía cạnh khác cũng có thể rút ra kết luận, Mã Siêu đích thực sở hữu thực lực hơn người, nếu không sao có thể đứng ngang hàng với Quan Vũ, Trương Phi, Triệu Vân, Hoàng Trung?

Chỉ tiếc là.

Nay Mã Siêu lông cánh chưa cứng, lại gặp nhầm người vào nhầm thời điểm, điều này định sẵn sẽ có một kết cục khác.

"Trảm!" Trong khi Mã Siêu còn đang suy nghĩ câu nói kia của Ngô Lương rốt cuộc có ý gì, Ngô Lương đã quay người đi, khẽ quát một tiếng.

Chương 366

"Ta..." Mã Siêu lộ vẻ sợ hãi, định nói thêm gì đó.

Nhưng chỉ nghe thấy một tiếng "Xoát".

Sau đó hắn chỉ cảm thấy cả đất trời xoay chuyển, rồi tầm nhìn của mình càng lúc càng thấp, cuối cùng ngang bằng với mặt đất, và trước mặt hắn là một cái xác không đầu đang phun máu xối xả chưa kịp ngã xuống, sao mà quen thuộc quá...

Hắn muốn nói chuyện, nhưng đã chẳng thể thốt ra lời nào.

Hắn muốn mở mắt, nhưng tầm nhìn đã tối sầm lại trong nháy mắt.

Hắn đã không còn có thể suy nghĩ được nữa rồi...

"Nơi này không nên ở lâu, bồi thêm đao cho tất cả đám này, chúng ta mau chóng rời đi, đêm nay tranh thủ bóng tối mà lên đường!" Ngô Lương liếc nhìn thi thể của Mã Siêu, lập tức hạ lệnh: "Dương Vạn Lý dẫn vài người đoạn hậu, nếu phát hiện có truy binh đuổi tới, lập tức về báo cho ta." "Rõ!" Chúng nhân Phường Nhân Quân lập tức hành động.

Chẳng bao lâu sau đã diệt sạch không để lại người nào sống sót, đồng thời thu hồi luôn những mũi tên sắt nhỏ của nỗ liên châu Chiến quốc, sau đó nhanh chóng đánh xe ngựa tiếp tục tiến về phía Tây.

Còn về thi thể của Mã Siêu, Bàng Đức và đám người kia, Phường Nhân Quân không tiến hành chôn cất, cũng không xử lý gì, vì nơi này cách Mi Ổ nơi Mã Đằng đóng quân chỉ khoảng hai canh giờ đường bộ, đây là tính theo sức đi của bọn họ, nếu là kỵ binh phi ngựa nhanh thì e rằng chỉ một canh giờ là tới nơi.

Bọn họ không có thời gian để xử lý những việc này.

Cũng may là lúc vừa chạm trán Mã Siêu và Bàng Đức trời đã chạng vạng tối, giờ sau trận chiến này, trời đã hoàn toàn tối hẳn, trong tình hình này muốn tìm ra hành tung của bọn họ không phải chuyện dễ dàng.

Huống hồ Ngô Lương đã cố gắng hết sức để nhổ cỏ tận gốc.

Toán người của Mã Siêu không một ai sống sót, đợi đến khi bộ hạ của Mã Đằng nhận được tin và tìm thấy xác bọn họ, sớm nhất cũng phải mất vài canh giờ, nói không chừng đến tận ngày mai.

Và trong tình huống không có nhân chứng, không có bất kỳ manh mối nào, Mã Đằng dù có giận dữ muốn băm vằm kẻ giết người ra muôn mảnh, cũng phải điều tra cho rõ Mã Siêu rốt cuộc chết dưới tay ai, việc này chắc chắn lại tốn không ít thời gian, mà dù có như vậy cũng chưa chắc đã thu hoạch được gì, lúc đó Phường Nhân Quân đã đi xa rồi.

Đó chính là lý do Ngô Lương hạ lệnh chém giết Mã Siêu.

Bất kể Mã Siêu là hạng người gì, một khi hắn đã ra tay thì tuyệt đối không thể để Mã Siêu đi, nếu không Mã Siêu sau khi về Mi Ổ lập tức điều động nhân mã đuổi theo báo thù...

Hắn đã biết cách chiến đấu của Phường Nhân Quân, cũng đã có nhận thức về thực lực của bọn họ.

Đến lúc đó, chúng nhân Phường Nhân Quân sẽ rơi vào tuyệt cảnh.

Ngô Lương phải triệt tiêu khả năng này, hắn phải chịu trách nhiệm về tính mạng của chính mình và tính mạng của Phường Nhân Quân, tuyệt đối không thể để xảy ra sai sót nào trong chuyện này!

Chuyện này chỉ có thể trách Mã Siêu vận khí không tốt, chọc vào người không nên chọc...

Cùng lúc đó.

Ngô Lương bỗng nhiên nghĩ đến một việc, hắn dường như lại vô tình hố Lưu Hoàng thúc một vố.

Lưu Hoàng thúc thực sự đã đủ đáng thương rồi, hiện tại ông ta vốn nên nhập chủ Từ Châu mới đúng, tiếc là vì sự xuất hiện của Ngô Lương, Đào Khiêm bị đánh thẳng tới Quảng Lăng, trong thời gian đó Lưu Hoàng thúc đến cứu viện cũng bị đánh bật về Thanh Châu, mất đi cơ hội nhập chủ Từ Châu.

Giờ đây một trong Ngũ hổ thượng tướng là Mã Siêu lại chết sớm dưới tay Ngô Lương, sau này Lưu Hoàng thúc muốn đoạt lấy Ích Châu có phải sẽ lại gặp thêm nhiều khó khăn không?

Tất nhiên.

Điều này cũng biến tướng giúp Tào lão bản một tay.

Không có Mã Siêu phản bội, Tào lão bản sau này tranh đoạt Hán Trung với Lưu Hoàng thúc cũng bớt đi một thế lực đâm sau lưng, e rằng sẽ càng thêm thuận lợi.

Điều đáng tiếc duy nhất là Bàng Đức cũng chết rồi.

Nên biết Bàng Đức sau này theo Tào lão bản, cũng là một hãn tướng thà chết không chịu khuất phục... ...

Đêm đó, vào lúc canh ba.

Giữa đống đổ nát của Mi Ổ.

"Mạnh Khởi——!" Nhìn thấy cái xác đầu lìa khỏi cổ của Mã Siêu, Mã Đằng toàn thân run rẩy gào lên một tiếng, suýt chút nữa thì ngất đi, may nhờ gia tướng bên cạnh kịp thời dìu mới không ngã xuống đất.

Sau khi mặt trời lặn, ông ta mãi không thấy Mã Siêu và Bàng Đức trở về, lúc đầu cũng không nghĩ nhiều, dù sao võ nghệ của Mã Siêu và Bàng Đức đều không tầm thường, người thường căn bản không làm

gì được bọn họ.

Nhưng đợi đến giờ Tuất vẫn không thấy người đâu, cũng không nhận được tin tức gì, ông ta cuối cùng cũng bồn chồn không yên, đành không nhịn được mà phái người ra ngoài tìm kiếm.

Kết quả tìm kiếm hơn một canh giờ, lại tìm thấy thi thể của hai người ở nơi chỉ cách Mi Ổ vài chục dặm.

Việc này không khác gì có kẻ đã giết con trai ông ta ngay dưới mí mắt, làm sao ông ta có thể không cuống?

Làm sao có thể không giận?

"Hù——" Thở dài một hơi thật dài, Mã Đằng cố gắng kìm nén nỗi bi thống trong lòng, nghiến răng quát: "Con ta mệnh khổ, tuổi còn trẻ đã bị tặc nhân độc thủ, ta nếu không thể tự tay giết chết tên tặc nhân thiên đao vạn quả đó, sao có thể làm người?!

Người đâu, chuẩn bị ngựa!" "Rõ!" Một danh thân vệ đáp lời rồi vội vàng đi làm theo.

"Tướng quân trong lòng chắc hẳn đã có manh mối về tặc nhân?" Một võ tướng vô thức hỏi.

"Không có!" Mã Đằng đỏ hoe mắt, trầm giọng mắng: "Nhưng bản tướng biết rõ, với võ nghệ của Mạnh Khởi và Lệnh Minh, lại mang theo năm mươi tinh binh đi cùng, nếu không phải gặp phải phục binh lớn thâu tập, đoạn nhiên không thể có kết quả như thế này.

Mà trong vòng ngàn dặm kẻ có thể làm được việc này lại có hiềm khích với bản tướng thì chỉ có một người, không phải lão phu Hàn Toại thì còn ai vào đây nữa?!

Ngoài hắn ra còn có thể là ai?!" Lại qua hai tháng.

Ngô Lương cùng thuộc hạ men theo sườn núi phía nam dãy Kỳ

Liên Sơn mà đi, lần lượt đi qua quận Thiên Thủy, quận An Định, quận Võ Uy, quận Trương Dịch, quận Tửu Tuyền, cuối cùng cũng tới một trấn nhỏ ở ốc đảo tên là Uyên Tuyền.

Kể từ sau khi vượt qua quận Võ Uy, những nơi Phường Nhân Quân đi qua ngày càng hoang lương, khoảng cách giữa các thành trấn cũng ngày một xa xôi, có khi thậm chí cả ngày trời không thấy bóng người.

Vì vậy, để tránh xảy ra bất trắc mà chết khát giữa đường hoang không mông quạnh, mỗi khi đi qua một thành trấn, bọn họ đều phải nghỉ ngơi chỉnh đốn một phen, chuẩn bị lương thực và nước uống thật đầy đủ rồi mới tiếp tục xuất phát.

Thực tế, sau khi qua quận Võ Uy, trừ một vài thành trấn lớn, những nơi nhỏ bé khác đã rất ít khi thấy được bóng dáng quan phủ của triều đình nhà Hán.

Cho dù một số nơi vẫn còn thiết lập quan phủ, viên chức cũng cực hiếm khi thấy được dáng vẻ thanh liêm trị quốc của quan lại Đại Kinh.

Những nơi này đa số do thủ lĩnh các dân tộc thiểu số địa phương hoặc những người già đức cao vọng trọng đảm nhiệm, cơ bản nằm trong trạng thái tự trị lỏng lẻo nhưng lại vô cùng đoàn kết.

Đây là kết quả tất nhiên của việc cục diện chính trị triều Hán bất ổn.

Hiện nay triều đình Hán thất đến ngay cả Thăng Long còn chẳng quản nổi, thậm chí chính hoàng đế cũng đã trở thành bù nhìn cho kẻ khác bài bố, làm gì còn dư lực để cai trị những nơi trời cao hoàng đế xa này.

Ngay từ mấy năm trước khi cục diện Lương Châu động đãng,

đám quan lại và thương gia Đại Kinh ngày thường hay chèn ép dân tộc thiểu số đã sớm dắt díu gia quyến chạy về Thăng Long.

Kẻ nào chạy nhanh thì giữ được tính mạng, kẻ chạy chậm thì đã bị dân tộc thiểu số địa phương giết sạch, sau đó không còn ai dám tới những nơi này làm quan nữa.

Thời buổi này là vậy, giết một huyện lệnh chẳng là gì, thậm chí giết một thái thú cũng chưa chắc có người truy cứu.

Tuy nhiên, dân chúng người Hán ở đây sống khá an ổn, bởi lẽ từ thời Hán Vũ Đế trở đi, nhiều người Hán di cư tới đã cùng lao động, thông hôn với dân tộc thiểu số địa phương.

Trải qua hàng trăm năm, huyết mạch và văn hóa của người Hán và dân tộc thiểu số nơi đây đã sớm hoàn thành sự dung hợp, nói trong anh có tôi, trong tôi có anh cũng không quá lời, tự nhiên chung sống hòa bình.

May mắn là dân địa phương không mấy thù địch với thương đoàn đi ngang qua.

Có lẽ sống trên Con đường Tơ lụa đã quen với sự tồn tại của hành thương, đôi khi họ muốn đi đâu đó còn bàn bạc đi cùng thương đoàn.

Như vậy không chỉ được thương đội che chở trên đường, mà còn có thể ăn chực một chút, vừa tiện vừa an toàn, coi như là một mối quan hệ đôi bên cùng có lợi.

Ngoài ra, đôi khi họ cũng nhờ hành thương mang hộ một số hàng hóa địa phương không mua được, hoặc nhắn một lời nhắn, gửi một lá thư.

Với những yêu cầu như vậy, hành thương đi ngang qua thường không từ chối, giúp người chính là giúp mình mà.

Giống như lần này, có một gia đình bốn người từ Ngọc Môn đã đi

nhờ thương đoàn của Ngô Lương.

Họ muốn tới Uyên Tuyền để nương nhờ thân thích, vừa khéo thuận đường với Phường Nhân Quân.

Ngô Lương sau khi thăm dò trò chuyện, nhận thấy gia đình bốn người này quả thực là bách tính thuần phác, đặc biệt còn dẫn theo một nam một nữ hai đứa trẻ đang tuổi lớn, cơ bản không thể gây ra đe dọa gì, nên cũng vui vẻ cung cấp đồ ăn thức uống và bảo vệ để đổi lấy dịch vụ dẫn đường miễn phí.

Ngoài ra, trong quá trình này cũng xảy ra một vài việc.

Theo tin tức Dương Vạn Lý thám thính được, không lâu sau khi binh sĩ Phường Nhân Quân giết chết Mã Siêu và Bàng Đức, hai phe Mã Đằng và Hàn Toại đã xảy ra mấy trận chiến quy mô khá lớn.

Chiến trường nằm ngay tại quận Thiên Thủy, giữa quận Kim Thành và huyện Mi.

Về nguyên nhân cụ thể, đương nhiên là vì cái chết của Mã Siêu.

Mã Đằng khăng khăng cho rằng chính Hàn Toại đã phái phục binh giết chết con trai mình, còn Hàn Toại chưa từng làm việc đó nên đương nhiên chết cũng không nhận.

Mã Đằng bèn yêu cầu Hàn Toại lập thệ độc để chứng minh trong sạch, nhưng Hàn Toại dù gì cũng là một vị tướng quân, sao có thể chịu cúi đầu trước Mã Đằng, cộng thêm hai bên vốn có hiềm khích cũ, thế là cứ vậy mà đánh nhau một trận không minh không bạch.

Còn có lời đồn rằng, Lý Giác và Quách Dĩ hiện đang nắm giữ triều chính đã phái người tới điều đình chiến sự, cũng không biết kết quả cuối cùng sẽ ra sao.

Đối với việc này, Ngô Lương giữ thái độ 'mắt không thấy tâm không phiền', biểu thị ta chỉ là một người qua đường Giáp, ngay cả họ

tên ta cũng chẳng muốn để lại, các vị anh hùng cứ việc đánh nhau thoải mái đi.

Còn có Phương Quỳnh.

Trên đường đi Ngô Lương còn đặc biệt đưa Phương Quỳnh tới Lộc Phúc, Tửu Tuyền một chuyến, hy vọng thông qua phương thức 'cố địa trọng du' (thăm lại chốn xưa) để kích thích nàng ta, biết đâu có thể giúp nàng khôi phục một chút ký ức và thần trí, từ đó mới có thể moi ra được nhiều tin tức giá trị hơn.

Kết quả là vô ích, không thu hoạch được gì... "Đến rồi đến rồi, đằng kia chính là trang viện của thúc phụ tôi!" Người đàn ông trung niên tên là Khách Bố Nhĩ đi cùng Phường Nhân Quân chỉ vào một nông trang nhỏ có những hàng liễu đỏ bao quanh ở phía ngoài trấn mà reo lên.

Sau khi vào địa giới Uyên Tuyền, gia đình này khăng khăng muốn đưa Ngô Lương và mọi người tới gặp thân thích, nói là trên đường đi Phường Nhân Quân đã chiếu cố họ tận tình, họ cũng muốn tận tình địa chủ để bày tỏ lòng cảm kích.

Thực chất đây là mượn hoa hiến Phật mà thôi, vì họ cũng là đi nương nhờ người khác, nói trắng ra chẳng khác gì đi chạy nạn.

Tuy nhiên Ngô Lương vẫn chấp nhận đề nghị của họ.

Không phải vì hắn muốn chiếm chút lợi nhỏ này, chủ yếu là ở nơi đất khách quê người, có một 'đại lý' nói được tiếng địa phương thì mới dễ làm việc.

Chương 367

Dù sao không lâu trước đó khi đi qua Ốc Lan, bách tính địa phương cực kỳ không tin tưởng người ngoại bang như họ, việc bổ sung vật tư gặp không ít khó khăn, cuối cùng Dương Vạn Lý phải tốn tiền thuê một người đồng hương bản địa đứng ra lo liệu mới thoát khỏi cảnh lúng túng đó. "Thúc phụ nhà ngươi cũng thật hào phóng, nhìn qua là thấy cuộc sống rất dư dả." Nhìn nông trang nhỏ xanh mướt, Ngô Lương cười nói. "Đó là đương nhiên, thúc phụ tôi là vu y (thầy thuốc phù thủy) có tiếng ở vùng này, đã cứu mạng không biết bao nhiêu người, đặc biệt là trong tộc Nguyệt Thị chúng tôi, ông ấy có uy tín rất cao." Khách Bố Nhĩ ưỡn ngực, khá tự hào nói. "Thầy thuốc có lòng nhân ái, thúc phụ ngươi nhất định là người tốt." Ngô Lương cười hì hì phụ họa. "Vẫn là công tử có kiến thức, thúc phụ tôi cũng là người hay làm việc thiện, đôi khi có những người Hán như các người gặp nạn chạy tới đây, thúc phụ tôi cũng tặng chút đồ ăn để giúp đỡ một tay.

Cho nên tôi mới đưa các người tới, nếu thúc phụ biết công tử không những chiếu cố chúng tôi suốt dọc đường mà còn là một dị sĩ có năng lực biến nước thành băng, ông ấy nhất định sẽ rất vui lòng kết giao, tự nhiên cũng sẽ khoản đãi các người." Khi Khách Bố Nhĩ nói chuyện, trên khuôn mặt đen sạm luôn nở nụ cười đôn hậu phác tố, khiến người ta không tài nào liên tưởng lão với kẻ ác được.

Còn vợ và hai đứa con lão tuy không nói nhiều như lão, nhưng cử chỉ bình thường cũng chẳng thấy một chút tâm cơ nào, cười lên cũng y hệt như lão, nhìn là biết ngay một nhà.

Còn về việc 'biến nước thành băng' mà Khách Bố Nhĩ nói... thực ra đó chỉ là một thủ đoạn nhỏ của Ngô Lương.

Vì mấy ngày nay thời tiết quá nóng bức, Ngô Lương thấy thuộc hạ Phường Nhân Quân thực sự chịu không nổi cái nóng, bèn lấy tiêu thạch mang theo để chế ra một ít đá lạnh cho mọi người giải nhiệt.

Người thời đại này hiểu biết về tiêu thạch còn quá ít, đương nhiên không biết khi tiêu thạch hòa tan trong nước sẽ hấp thụ một lượng nhiệt lớn.

Lợi dụng kiến thức hóa học cực kỳ phổ biến ở hậu thế này, ngay cả mùa hè nóng nực cũng có thể tạo ra băng đá giải thử.

Thế nên khi thấy Ngô Lương lấy đá từ trong nước ra, Phường Nhân Quân và gia đình bốn người kia kinh ngạc đến ngây người, từng ánh mắt nhìn Ngô Lương như nhìn thấy thần tiên hạ phàm.

Sau đó, họ bắt đầu tận hưởng những ngày 'thần tiên' mà ngay cả hoàng thất thời đại này có thực lực dùng hầm ngầm trữ đá mùa đông có lẽ cũng chẳng dám mơ tới.

Giữa mùa hè rực lửa mà được ăn một bát đá bào mát lạnh ngon lành, còn gì sung sướng hơn nữa không?

Cũng từ đó, gia đình bốn người kia tuy miệng không nói, nhưng trong lòng đã sớm coi Ngô Lương như một vị Shaman cao quý trong mắt người Nguyệt Thị, mỗi cử chỉ đều tràn đầy sự tôn kính và sùng bái. "Ta cũng hy vọng được kết giao với những người như thúc phụ ngươi, vậy phiền ngươi dẫn đường." Ngô Lương khẽ gật đầu, trong lòng cũng nảy sinh chút hứng thú với vị 'vu y' danh tiếng xa gần này.

Kết quả sau khi tiến vào trang viện nhỏ, đi sâu vào một đoạn cho tới trước một dãy nhà xây bằng gạch làm từ bùn trộn cỏ phơi khô. "Hữu Tài ca ca, mùi gì thế, thối quá đi mất!" Gia Cát Lượng bịt mũi trước tiên, nhăn mặt nói giọng nghẹt mũi với Ngô Lương. "Đúng thế, thối thật, còn có mùi tanh nữa!" Mọi người cũng không hiểu nổi mà lên tiếng.

Thực ra họ không phải bây giờ mới ngửi thấy mùi thối này, chỉ là trước đó mùi không nồng nặc như vậy, ít nhất còn nằm trong giới hạn có thể chịu đựng, nên mọi người đều không nói gì.

Dù sao thời này có những nơi đã dùng phân làm phân bón, có chút mùi thối cũng là bình thường, mọi người lại chẳng phải tiên nữ không ăn khói lửa nhân gian, đâu phải chút mùi thối cũng không chịu nổi, nói ra chỉ tổ khiến người ta thấy mình kiêu kỳ. "Không biết tại sao, lão hủ lại cảm thấy mùi thối này có chút quen thuộc..." Vu Cát hít mũi hai cái, rồi ném cho Ngô Lương một ánh mắt kinh nghi. "Là mùi thi thối?" Ngô Lương trong lòng giật mình, hắn cũng thấy mùi này cực kỳ quen thuộc, chỉ là nhất thời chưa nói rõ được là mùi gì, giờ đây ánh mắt của Vu Cát cuối cùng đã khiến hắn sực tỉnh. "Công tử, ngài xem đó là cái gì." Dương Vạn Lý đi tiên phong cũng nhanh chóng dừng bước, quay đầu chỉ vào một hàng chiếu cỏ cuộn tròn như hình ống đặt ngay ngắn trước dãy nhà kia, sắc mặt đầy nghi hoặc.

Không chỉ Ngô Lương, tất cả mọi người đều nhìn theo ngón tay của Dương Vạn Lý.

Chỉ thấy dưới mấy tấm chiếu cỏ đang lộ ra mấy bàn chân trần có nước da trắng bệch pha chút sắc xanh, đó rõ ràng là chân người!

Cho nên, bên trong hàng chiếu cỏ kia cuộn tròn là thi thể sao?!

Cũng chính vì vậy, bọn họ mới ngửi thấy mùi thối nồng nặc như thế, hơn nữa còn là loại mùi thi thối mà những người từng xuống mộ có thể khẳng định chắc nịch! "Khách Bố Nhĩ, chuyện này là sao?!" Ngô Lương mặt lạnh lùng, liếc mắt nhìn Khách Bố Nhĩ cũng đang mặt đầy kinh ngạc, thậm chí là sợ hãi ở bên cạnh.

Điển Vi cũng thuận thế rút đôi đoản kích xuống.

Còn binh sĩ Phường Nhân Quân lập tức tiến vào trạng thái cảnh giới, đồng thời không để lại dấu vết mà chặn đứng đường lui của gia

đình bốn người kia.

Họ có lý do để nghi ngờ gia đình này ôm lòng ác ý, đưa họ tới đây cũng là mang theo ý đồ không sáng sủa...

Nếu quả thực như vậy, họ đã sa bẫy rồi, hiện tại điều đáng chú ý không chỉ là gia đình này, mà e rằng còn có những kẻ địch có thể nhảy ra bất cứ lúc nào để gây bất lợi cho họ, và số lượng có lẽ không ít. "Công... công tử, tôi cũng không biết ở đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì nữa!" Khách Bố Nhĩ đã quen với cách thuộc hạ gọi Ngô Lương là công tử, cũng vội vàng nhăn nhó giải thích với Ngô Lương, "Tôi rời khỏi Uyên Tuyền đã sáu năm rồi, sáu năm qua chưa từng gặp lại thúc phụ A Vượng, cũng là mấy ngày trước thúc phụ A Vượng nhờ người nhắn lời cho tôi, bảo tôi dẫn gia đình quay về đây giúp ông ấy làm một số việc, tôi mới đi theo thương đoàn của các người trở về.

Tôi có thể thề với dãy Kỳ Liên Sơn, tôi thực sự không biết gì cả công tử ơi!" "Công tử, chúng tôi thực sự không biết gì cả..." Vợ của Khách Bố Nhĩ cũng ôm chặt hai đứa con, vừa sợ hãi vừa cố gắng thanh minh với Ngô Lương.

Đúng lúc đó. "Khách Bố Nhĩ?" Một giọng nói già nua hơi khàn truyền ra từ dãy nhà kia.

Mọi người quay đầu nhìn lại, thấy một lão giả tóc đã hoa râm không biết từ lúc nào đã từ trong nhà bước ra.

Lão giả này khoác một chiếc bào treo đầy các loại dải vải ngũ sắc, trên cổ đeo một chuỗi vòng làm từ răng thú, hai dái tai còn đeo hai cái khuyên bạc hình tròn khá thời thượng. "Ta vừa mới nghe loáng thoáng tiếng của ngươi, ra xem thử quả nhiên là ngươi đã về." Lão giả còn chưa hiểu chuyện gì, lộ vẻ vui mừng nói, "Ngươi về đúng lúc lắm, lại còn mang theo nhiều phụ tá thế này, Khách Bố Nhĩ, ngươi khá lắm." "Thúc A Vượng, chuyện... chuyện những người chết này là sao?"

Khách Bố Nhĩ lúc này đâu còn tâm trí để ôn chuyện với lão giả, vội vàng chỉ vào những thi thể cuộn trong chiếu cỏ mà hỏi.

Lão đại khái nhẩm tính, chỗ này ít nhất cũng có bốn năm mươi người chết.

Uyên Tuyền là nơi thế nào lão rõ hơn Ngô Lương, nơi này đất rộng người thưa, đột nhiên chết nhiều người như vậy tuyệt đối là đại sự kinh thiên động địa. "Đây chính là lý do ta gọi ngươi về giúp đỡ." Lão giả nhìn về phía những tử thi kia, cuối cùng thở dài bất lực, nói, "Nghe nói ở Thăng Long có một thần y tên là Trương Trọng Cảnh, ông ấy gọi cách chết này là 'Hồ Hoặc', nghe bảo bệnh này là do dâm khí quá nặng gây ra." Vừa nói, lão giả vừa lật một tấm chiếu cỏ lên, thản nhiên phô bày tử trạng của thi thể bên trong cho Khách Bố Nhĩ và mọi người xem.

Đó là thi thể của một người đàn ông trưởng thành.

Thi thể không một mảnh vải che thân, trừ làn da trắng bệch pha xanh và những vết tử ban đã hiện lên, điều khiến người ta kinh hãi và buồn nôn nhất chính là những vết loét đầy mủ trên người thi thể.

Những vết loét này chủ yếu tập trung ở mắt, miệng và vùng kín.

Đặc biệt là sự thối rữa ở vùng kín là nghiêm trọng nhất, khiến cái thứ đó nhìn như một con hải sâm lớn đã thối rữa, ngay khi lão giả lật chiếu cỏ ra, còn có nước mủ nhỏ từ trên đó xuống, kéo theo một sợi tơ bán trong suốt dính dấp... "Oẹ!" Bạch Tinh Tinh không nhịn được mà nôn khan một tiếng, vội vàng quay mặt đi không dám nhìn tiếp, thuận tay bịt luôn mắt của Gia Cát Lượng.

Nhìn thấy cảnh này, Ngô Lương cũng cảm thấy hạ thân lạnh toát, vô thức kéo kéo ống quần.

Tuy nhiên, đối với lời giải thích của lão giả tên 'A Vượng' này,

Ngô Lương trong lòng lại có chút ý kiến.

Không sai!

Cuốn 'Kim Quỹ Yếu Lược' của danh y Trương Trọng Cảnh hiện vẫn còn sống thực sự có ghi chép về loại bệnh này, nguyên văn đại khái là: 'Bệnh Hồ Hoặc, trạng thái giống như thương hàn, lờ đờ muốn ngủ, mắt không nhắm được, nằm ngồi không yên, loét ở họng là Hoặc, loét ở hạ bộ là Hồ, không muốn ăn uống, ghét ngửi mùi thức ăn, mặt mũi lúc đỏ, lúc đen, lúc trắng.

Loét ở phần trên thì tiếng khàn'.

Ở đây đã nêu rõ các triệu chứng lâm sàng của bệnh này, chủ yếu là mắt, miệng và phần giữa hai chân xảy ra lở loét nghiêm trọng, cuối cùng dẫn đến tử vong, cực kỳ giống với thi thể mà A Vượng cho họ xem.

Ở thời đại này, mọi người cũng phổ biến cho rằng bệnh này có liên quan đến hành vi không kiểm điểm, là một loại bệnh bẩn khó chữa trị.

Nhưng Ngô Lương có hiểu biết về bệnh này không phải vì cuốn 'Kim Quỹ Yếu Lược' của Trương Trọng Cảnh.

Hắn là người học khảo cổ, chứ không phải học y.

Tuy 'Kim Quỹ Yếu Lược' là một cổ tịch, chắc chắn có liên quan đến khảo cổ, nhưng điều đó không có nghĩa là Ngô Lương có thể nhớ hết toàn bộ nội dung trong đó, dù sao hắn cũng là người có năng lực có hạn, đúng như câu nói 'thuật nghiệp hữu chuyên tinh', đây không phải là hướng chuyên sâu của hắn.

Ngô Lương biết loại bệnh này là bởi vì nó còn có một cái tên khác khiến hắn rất hứng thú, gọi là 'Bệnh con đường tơ lụa'.

Sở dĩ có cái tên này là vì phạm vi phát bệnh của nó cơ bản trùng

khớp với tuyến đường Tơ lụa cổ đại, và hậu thế vẫn tồn tại căn bệnh này.

Dưới sự thu hút của cái tên đó, Ngô Lương cũng từng nghiên cứu sâu tài liệu về loại bệnh này, từ đó rút ra một kết luận không giống với ghi chép trong cổ thư: Loại bệnh này thực ra không phải là bệnh truyền nhiễm gì cả, thậm chí cũng chẳng liên quan mấy đến hành vi sống không kiểm điểm, chủ yếu là một loại bệnh hệ thống miễn dịch, là một hình thức bệnh biến do viêm mạch máu gây ra.

Trung y hậu thế vẫn gọi bệnh này là 'bệnh Hồ Hoặc', còn Tây y gọi là 'Hội chứng Behcet'.

Ngoài ra theo Ngô Lương biết, trước khi hắn xuyên không, Tây y vẫn chưa có phương pháp điều trị hội chứng Behcet thực sự hiệu quả, nhưng Trung y đã bào chế ra một loại thuốc bột đặc hiệu, tên cụ thể là gì thì Ngô Lương đương nhiên không nhớ, vả lại dù có nhớ tên cũng chẳng ích gì, lẽ nào thời này có chỗ bán hay sao?

Tự mình phối chế đương nhiên cũng không thực tế, thứ này có bằng sáng chế, Ngô Lương không thể thấy được công thức, mà dù có thấy đi chăng nữa, kỹ thuật chiết xuất trung dược hậu thế đã đạt tới trình độ vô cùng tiên tiến, chắc chắn không phải kẻ ngoại đạo như hắn có thể dùng tay không mà phối chế ra được.

Tuy nhiên qua đó cũng có thể thấy, bệnh này ở hậu thế đã không còn là tuyệt chứng.

Điều khiến Ngô Lương khá thắc mắc và nảy sinh nghi ngại trong lòng là: Cái thứ này rốt cuộc có phải là 'Hồ Hoặc' hay không, hay là 'Hồ Hoặc' của hậu thế và 'Hồ Hoặc' hiện tại có điểm gì khác biệt, dù sao theo hắn biết, một số bệnh chứng và virus cũng sẽ thay đổi và tiến hóa theo thời gian.

Nghiên cứu hậu thế chỉ ra rằng 'bệnh Hồ Hoặc' không có tính

truyền nhiễm, phương thức lây lan duy nhất có lẽ liên quan đến di truyền, mà cũng chỉ là 'có lẽ' thôi!

Nhưng tình hình trước mắt dường như không đơn giản như vậy.

Một lúc chết nhiều người thế này, lại còn tử vong trong cùng một thời kỳ, điều này hiển nhiên đã vượt ra ngoài phạm vi của bệnh không truyền nhiễm.

Nếu bệnh chứng này thực sự là 'bệnh Hồ Hoặc', nói không chừng còn có ẩn tình khác. "Nhưng mà... thúc A Vượng, cho dù những người này đều chết vì bệnh Hồ Hoặc, thúc gọi con về thì giúp được gì chứ, thúc cũng biết con chỉ biết trồng trọt làm việc nặng, đâu biết chữa bệnh cho người ta." Khách Bố Nhĩ nghe vậy càng thêm thắc mắc, nhăn mặt hỏi không hiểu. "Bởi vì ta cũng đã nhiễm phải bệnh Hồ Hoặc rồi..." A Vượng cười khổ một tiếng, nói ra một đáp án khiến người ta kinh ngạc.

Vừa nói, A Vượng vừa đặc biệt vạch môi dưới của mình ra, để lộ khoang miệng đã bắt đầu lở loét cho Khách Bố Nhĩ và mọi người xem, sau đó lại nghiêm giọng nói tiếp: "Phía dưới còn nghiêm trọng hơn, ta không cho các ngươi xem nữa.

Tóm lại, ta chẳng còn sống được bao lâu nữa đâu.

Khách Bố Nhĩ, ngươi biết cả đời này ta không cưới vợ sinh con, hiện tại người thân còn liên lạc được chỉ có đứa cháu ngoại như ngươi thôi.

Ta chỉ cần ngươi đáp ứng, sau khi ta chết hãy chôn di thể của ta trên dãy Kỳ Liên Sơn, còn trang viện và nhà cửa này sẽ do ngươi xử lý, ngươi có đồng ý không?" "Thúc A Vượng..." Nghe những lời này, Khách Bố Nhĩ hiển nhiên ngây người.

Lão làm sao ngờ được vị thúc phụ vu y danh tiếng xa gần này, lần

này gọi lão về lại là để an bài hậu sự...

Chương 368

Tuy nói thầy thuốc thường không tự chữa được cho mình, nhưng trước mắt chết nhiều người như vậy, đến cả A Vượng cũng nhiễm bệnh, đây rõ ràng không còn là vấn đề tự chữa hay không nữa, mà là một loại dịch bệnh đáng sợ và nghiêm trọng. "Dương Vạn Lý, mau đưa người ra khỏi trang viện, dùng rượu mạnh lau sạch hai tay, mũi và miệng!" Ngô Lương lập tức ra lệnh cho Dương Vạn Lý. "Rõ, đi theo ta!" Dương Vạn Lý nhận lệnh đưa người ra ngoài.

Những thành viên cốt cán còn lại của Phường Nhân Quân theo ám hiệu của Ngô Lương cũng lấy rượu mạnh ra sát trùng, rồi lấy mặt nạ phòng độc ra để đề phòng. "Các vị muốn đi cũng được, nhưng tuyệt đối đừng tới gần nguồn nước, đặc biệt là đừng lại gần Minh Trạch!" Thấy binh sĩ Phường Nhân Quân quay người bỏ đi, lão giả tên A Vượng kia lại vội vàng gào lên dặn dò một câu. "Minh Trạch..." Uyên Tuyền và Đôn Hoàng không xa nhau lắm, nên Ngô Lương cũng có hiểu biết nhất định về bản đồ cổ kim của vùng này.

Theo hắn biết, thời Đông Kinh (Hán), gần Uyên Tuyền quả thực có một vùng nước với diện tích khá lớn nối liền với sông Sơ Lặc gọi là hồ nội lục, cái hồ này chính là 'Minh Trạch'.

Tuy nhiên đến hậu thế, 'Minh Trạch' đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là 'Hồ chứa nước Song Tháp' với diện tích chưa đầy một phần mười, và gần hồ chứa nước đó còn có một 'Bảo tàng Song Tháp Qua Châu'.

Đáng tiếc là vị trí địa lý của bảo tàng này quá hẻo lánh, ít người biết đến và cũng ít người từng ghé thăm.

Vậy nên, lão giả tên A Vượng này bỗng nhiên đưa ra cảnh báo

như vậy rốt cuộc là có ý gì?

Các thuộc hạ Phường Nhân Quân nghe thấy lời của A Vượng cũng dừng bước quay đầu lại.

Tuy nhiên họ không nhìn lão già mà nhìn về phía Ngô Lương, đây là đang xin ý kiến của Ngô Lương.

Chỉ có Ngô Lương mới có thể ra lệnh cho họ, bao gồm cả các cảnh báo. "Tạm thời đợi ở ngoài trang viện, đừng đi lung tung." Ngô Lương gật đầu với thuộc hạ, khi chưa làm rõ tình hình, hắn vẫn chọn nghe theo lời cảnh báo của A Vượng.

Sau khi binh sĩ Phường Nhân Quân lui ra ngoài.

A Vượng và gia đình Khách Bố Nhĩ đều nhìn Ngô Lương và những người ở lại với vẻ mặt kỳ quái.

Bởi vì thủ đoạn khử độc và chiếc mặt nạ phòng độc hình thù kỳ dị kia khiến họ cảm thấy kinh ngạc, đơn giản là chưa từng thấy bao giờ.

Quan trọng nhất là những thủ đoạn này mang lại cho họ một cảm giác cực kỳ lợi hại dù không hiểu rõ. "Những người này là..." A Vượng nhìn Khách Bố Nhĩ với ánh mắt chất vấn, rõ ràng là muốn tìm kiếm một lời giải thích, hòng làm rõ thân phận của nhóm Ngô Lương. "Thúc A Vượng, vị công tử này không phải người thường đâu." Khách Bố Nhĩ vội vàng giới thiệu Ngô Lương một cách trịnh trọng, "Thúc không biết đâu, vị công tử này tuy là một hành thương qua đường, nhưng ngài ấy có thể biến nước thành băng tuyết ngay dưới trời nắng gắt.

Nếu không phải chính mắt con trông thấy, dù có bị đánh chết con cũng không dám tin trên đời lại có thần nhân như vậy...

Đúng rồi!" Nói đến đây, Khách Bố Nhĩ bỗng nhận ra điều gì đó, ngẩn người một lát rồi reo lên mừng rỡ: "Thúc A Vượng, công tử là

thần nhân, biết đâu ngài ấy có thể chữa khỏi bệnh Hồ Hoặc mà thúc mắc phải, nếu vậy thúc không cần phải chết như những người kia nữa!" "Lời này có thật không?" Nghe thấy thế, A Vượng lập tức phấn chấn hẳn lên, vội vàng đánh giá Ngô Lương từ trên xuống dưới, trong mắt hiện lên một tia hy vọng. "Không thể tin là thật được!" Ngô Lương lại lập tức ngắt lời, nhìn thẳng vào mắt A Vượng mà dội một gáo nước lạnh, nghiêm mặt nói, "Xin lỗi, ta tuy biết chút dị thuật nhưng không phải y sư, đối với y lý lại càng chỉ biết lờ mờ, thúc A Vượng tốt nhất đừng ôm hy vọng gì vào ta." Đúng như câu nói hy vọng càng lớn, thất vọng càng nhiều.

Bệnh này nếu đúng là 'Hồ Hoặc' mà hắn biết, thì hắn thực sự không có cách nào cứu chữa, nên tốt nhất đừng cho A Vượng bất kỳ hy vọng nào, kẻo vạn nhất lợn lành chữa thành lợn què, khó tránh khỏi dẫn đến những hiềm khích không đáng có. "Ồ..." Nghe lời Ngô Lương, sắc mặt A Vượng lại tối sầm xuống. "Tuy nhiên thúc A Vượng vừa rồi có nhắc nhở chúng ta đừng tới gần nguồn nước, còn dặn không được lại gần Minh Trạch, chuyện này rốt cuộc là có ý gì, chẳng lẽ có liên quan đến bệnh Hồ Hoặc này?" Ngô Lương hỏi tiếp. "Thực ra ta cũng không dám chắc." A Vượng lắc đầu nói, "Nhưng những người chết này trước khi chết đều được đưa tới chỗ ta chữa trị.

Ta tuy bất tài không cứu được, nhưng cũng đã thống kê lại hành vi của họ trước khi mắc bệnh.

Cuối cùng ta phát hiện ra một điểm chung, đó là những người này đều từng tới Minh Trạch, và đã tắm ở đó.

Ngay cả ta, tháng trước cũng đã tắm ở Minh Trạch một lần.

Phân tích như vậy, bệnh Hồ Hoặc này quả thực có khả năng rất lớn liên quan đến Minh Trạch, chỉ là tạm thời ta vẫn chưa thể kiểm

chứng, đó chỉ là suy đoán cá nhân thôi.

Ngoài ra, nghe nói bệnh này do dâm khí dẫn tới, người ở đây chúng ta tới Minh Trạch tắm rửa đều là nam nữ tắm chung không phân biệt, dâm khí tự nhiên có thể lây lan, đây có lẽ cũng là một trong những nguyên nhân phát bệnh, chỉ là ta cũng không cách nào kiểm chứng được." "Không phải chứ, các người bình thường đàn ông đàn bà đều tắm chung một chỗ sao?!" Ngô Lương ngẩn người, đây chẳng lẽ là thiên đường trong truyền thuyết? "Cũng không hẳn vậy, đàn ông ra đàn ông, đàn bà ra đàn bà, chỉ là phân chia thời gian và địa điểm thôi.

Nhưng dù vậy, vẫn là tắm trong cùng một nguồn nước, nước là nước chảy, tự nhiên có thể lây lan dâm khí." A Vượng cũng bị cách nói của Ngô Lương làm cho giật mình, vội vàng tận tâm giải thích. "À." Ngô Lương hơi thất vọng khẽ gật đầu, "Nếu vậy, khả năng này cơ bản có thể loại trừ mới đúng..." Ít nhất có thể loại trừ việc lây lan trực tiếp giữa người với người.

Cần biết rằng Minh Trạch không phải là một cái ao nhỏ, trên bản đồ Đông Kinh đây tuyệt đối là một hồ nội lục lớn có thể sánh ngang với hồ Bà Dương.

Cộng thêm vùng này đất rộng người thưa, người tới hồ tắm rửa vô cùng hữu hạn, nếu như vậy mà cũng có thể lây lan cái gọi là 'dâm khí', thì e rằng đã quá coi thường khả năng tự làm sạch của tự nhiên rồi.

Trừ phi, nước của Minh Trạch vốn dĩ đã có vấn đề.

Nhưng Minh Trạch không phải là hồ nước đọng, sông Sơ Lặc quanh năm chảy qua đây, khả năng sinh ra siêu cấp vi khuẩn là cực thấp...

Nếu nước thực sự có vấn đề, thì tức là cả dòng sông Sơ Lặc đều có vấn đề.

Mà sông Sơ Lặc được mệnh danh là con sông lớn thứ hai ở Hành lang Hà Tây, uốn lượn xuyên suốt cả Lương Châu, như vậy thì không chỉ vùng Uyên Tuyền xảy ra tình trạng tương tự, mà cả Lương Châu e rằng đều phải chịu thảm cảnh, Thăng Long chắc chắn cũng bị ảnh hưởng.

Nhưng suốt dọc đường đi, nhóm Ngô Lương thực sự không gặp phải bệnh chứng tương tự ở nơi nào khác, tưởng như nếu có thì cũng chỉ là số ít không ai biết tới.

Vậy vấn đề rốt cuộc nằm ở đâu?

Ngô Lương bách tư bất đắc kỳ giải, trầm ngâm hồi lâu như vậy mới tiếp tục truy vấn: "Thúc hãy nghĩ kỹ lại xem, khi thúc đi tắm ở Minh Trạch có từng gặp chuyện gì khác thường không?

Hay là Minh Trạch dạo gần đây có thay đổi gì mà trước kia chưa từng thấy?" "Cái này..." A Vượng tập trung hồi tưởng rất lâu, cuối cùng nói, "Nếu bảo lúc tắm rửa thì ta không gặp chuyện gì khác thường cả, nhưng nói về Minh Trạch...

Minh Trạch thực ra so với trước đây cũng không có thay đổi gì rõ rệt, chỉ là gần đây có người bắt được trong Minh Trạch một loại cà cuống nước (thủy miết) chưa từng thấy bao giờ." "Loại cà cuống nước chưa từng thấy sao?" Ngô Lương bắt đầu thấy phấn chấn. "Đúng vậy." A Vượng gật đầu, trầm ngâm nói, "Loại này bảo là cà cuống nhưng thực ra giống một loại sâu bay hơn, không những có lớp vỏ cứng có thể tách đôi từ giữa ra, dưới vỏ còn có hai cặp cánh không khác gì sâu bay, chỉ là có cánh mà lại sống dưới đáy nước, chưa từng thấy ai bảo nó dùng cánh bay đi cả.

Sau đó người trong tộc bắt được loại này đem giết đi, bên trong nó cũng không chảy ra máu đỏ như cà cuống thường, mà chảy ra nước mủ màu vàng, chẳng ai nói được đó rốt cuộc là thứ gì." Có cánh mà

không bay, trái lại sống dưới đáy nước?

Cấu tạo cơ thể và thể dịch cũng giống một loại côn trùng cánh cứng hơn, khác xa với cà cuống nước?

Đây đúng là một loại sinh vật khá kỳ quái.

Ngô Lương thực sự không nói chắc được đó là thứ gì, nhưng nếu liên hệ với bệnh chứng 'Hồ Hoặc'...

Ngô Lương chợt nghĩ tới điều gì đó.

Đây chẳng lẽ là con 'Vực' trong truyền thuyết sao?!

Đây là một loại sâu hại người chỉ xuất hiện trong các thư tịch cổ đại Thiên triều, còn có tên là Đoản Hồ, Thủy Hồ, Thủy Nỗ, Xạ Công.

Một số sách nói nó 'hình dáng giống con ba ba, có ba chân', một số sách khác lại nói nó thực ra là một loại bọ cánh cứng có cánh.

Hậu thế chưa từng phát hiện loại sinh vật này, nên hình thái cụ thể không có định luận.

Tuy nhiên, trong cuốn 'Chu Lễ' được viết từ thời Tây Chu, lại đặc biệt thiết lập một chức quan cho loại côn trùng truyền thuyết 'vốn không tồn tại ở hậu thế' này.

Tên chức quan đó gọi là 'Hồ Trác Thị', chuyên trách phụ trách xua đuổi con 'Vực' – loại côn trùng gây hại sống dưới nước này.

Thậm chí trong 'Chu Lễ' còn ghi chép cực kỳ chi tiết phương pháp xua đuổi con 'Vực', cứ như thể trên đời thực sự từng tồn tại loại côn trùng đáng sợ này vậy.

Nói tới "Vực", thì không thể không nhắc đến một thành ngữ cực kỳ phổ biến ở hậu thế — Hàm sa xạ ảnh (Ngậm cát phun bóng).

Ở hậu thế, thành ngữ này đã trở thành một loại ám khí lợi hại trong võ hiệp, đồng thời cũng được người ta dùng để ví von cho hành

vi công kích ngầm, hãm hại người khác.

Còn trong truyền thuyết cổ đại của Thiên triều, "Hàm sa xạ ảnh" xác thực là thủ đoạn mà loài "Vực" dùng để tấn công con người.

Nghe nói loài "Vực" sở hữu một cơ quan khoang miệng cực kỳ đặc biệt, mỗi khi có người đi ngang qua bờ hoặc trên mặt nước, "Vực" sẽ ngậm cát trong miệng bắn về phía con người hoặc bóng của họ, người bị bắn trúng thân thể sẽ nhiễm phải chứng "Hồ hoặc" sinh mụn nhọt mà chết, cho dù chỉ bị bắn trúng bóng cũng sẽ phát bệnh. "Trong mười người, sáu bảy người chết." Câu nói này chính là để chỉ tỉ lệ tử vong sau khi con người bị "Vực" bắn trúng bản thể hoặc bóng, tỉ lệ này đã đủ để sánh ngang với một số loài độc vật lợi hại nhất.

Nhưng điểm khác biệt là, thủ đoạn tấn công của "Vực" hiển nhiên huyền bí hơn nhiều.

Ít nhất là chuyện chỉ bị bắn trúng bóng mà cũng phát bệnh, khoa học hậu thế căn bản không cách nào giải thích nổi, trừ phi trực tiếp quy nó vào phạm trù "vật lý lượng tử".

Cho nên loài "Vực" vốn chỉ xuất hiện trong truyền thuyết thượng cổ này, thật sự khó nói là có thật hay không.

Dù sao hiện tại Ngô Lương cũng không dám tùy tiện hạ kết luận.

Bởi lẽ từ khi hắn xuyên không đến nay, bất kể là trong mộ hay ngoài mộ, hắn đều đã gặp không ít sự vật không thể dùng khoa học hậu thế để giải thích, nếu không tự mình kiểm chứng mà đã vội kết luận thì xác suất bị vả mặt là rất lớn. "A Vượng thúc, con 'thủy miết' đó ông và tộc nhân có còn giữ không?" Nghĩ đến đây, Ngô Lương bất giác hỏi. "Thứ đó vừa không ăn được vừa không nuôi được, sớm đã không biết vứt đi đâu rồi." A Vượng lắc đầu, nhưng từ giọng điệu của Ngô Lương mà nhận ra điều gì đó, bèn nhíu mày hỏi tiếp, "Chẳng lẽ vị công tử đây biết con 'thủy miết' đó rốt cuộc là thứ gì sao?" "Ta

cũng không dám chắc, chỉ là trong lòng có một suy đoán, vẫn cần phải thấy tận mắt mới có thể phán đoán." Ngô Lương cũng khẽ lắc đầu. "Ân..." A Vượng trầm ngâm một lát, bỗng nhiên lại hỏi, "Suy đoán của công tử liệu có liên quan đến chứng 'Hồ hoặc' mà chúng ta đang mắc phải không?" "Nếu suy đoán của ta là đúng, thì thứ đó e rằng chính là kẻ gieo rắc chứng 'Hồ hoặc'." Ngô Lương cũng không giấu giếm, chính sắc nói, "Vì vậy ta hy vọng A Vượng thúc có thể cung cấp một con 'thủy miết' như vậy để ta kiểm tra.

Vì trước đó tộc nhân của ông đã có kinh nghiệm bắt được chúng, tưởng chừng việc bắt thêm một con nữa cũng không phải chuyện gì khó khăn chứ?" Loại sinh vật kỳ lạ vốn chỉ tồn tại trong truyền thuyết thượng cổ này đã chạm đúng vào dây thần kinh tò mò của Ngô Lương, khiến hắn không thể dứt ra được.

Tuy nhiên hắn vẫn rất lý trí, không định tự mình dấn thân vào nguy hiểm.

Bởi nếu truyền thuyết thượng cổ là thật, và thứ này đúng là loài "Vực", thì chỉ cần hắn sơ suất một chút thôi cũng rất dễ trúng chiêu, mà một khi đã trúng chiêu, chính Ngô Lương cũng không biết phải cứu mình thế nào.

Cho nên hắn dứt khoát đẩy việc này cho A Vượng thúc và tộc nhân của ông ta.

Làm như vậy tuy có hơi ích kỷ, nhưng Ngô Lương cũng không thấy quá cắn rứt, vì nếu thứ này thực sự là "Vực", hắn vốn có hiểu biết về phương pháp trừ khử loài này của chức quan "Hồ Trác Thị" trong cuốn 《Chu Lễ》, có lẽ sẽ giúp bọn họ vĩnh viễn đuổi được loài "Vực" đi.

Như vậy cũng coi như giúp bọn họ một việc lớn, khiến những tộc nhân còn lại có thể an cư lạc nghiệp tại đây, thay vì bị buộc phải di cư

thành lưu dân không nơi nương tựa.

Đây hoàn toàn là đôi bên cùng có lợi mà.

Dù sao thứ hắn thực sự hứng thú chỉ có loài "Vực", những chuyện khác đều là giúp đỡ nghĩa vụ, không có lý do gì một chuyện liên quan đến phúc lợi của dân làng địa phương mà lại bắt một người ngoài như hắn phải mạo hiểm mạng sống đi giải quyết, chẳng lẽ định bắt một "đại thiện nhân" như hắn phải vừa đổ máu vừa đổ lệ sao, thế thì không công bằng! "Công tử nói thật sao?" Nghe lời Ngô Lương, A Vượng tức khắc phấn chấn hẳn lên.

Chương 369

"Đương nhiên là thật, nhưng phải nói rõ trước, hiện tại ta chỉ có một vài suy đoán, còn đoán đúng hay sai thì phải kiểm tra mới biết được." Ngô Lương tiêm trước một mũi vắc-xin phòng ngừa. "Vậy... nếu suy đoán là đúng, công tử có cách giải quyết không?" A Vượng lập tức truy vấn. "Ta chỉ có thể thử một phen, thành hay không còn phải xem ý trời." Ngô Lương lại trả lời nước đôi.

Phương pháp của chức quan "Hồ Trác Thị" mà hắn biết chỉ là để xua đuổi hoặc tiêu diệt "Vực", chứ không nói rõ những người đã mắc chứng "Hồ hoặc" như A Vượng có thể nhờ đó mà được cứu hay không, nên Ngô Lương dứt khoát không nhắc tới chuyện này.

A Vượng suy nghĩ một chút, lại tò mò hỏi: "Nói nhiều như vậy, suy đoán của công tử rốt cuộc là gì, có thể chỉ rõ cho chúng ta biết không?" "Đã là suy đoán, nếu đúng thì tự nhiên các ông sẽ biết, còn nếu không đúng thì nói ra cũng vô ích, A Vượng thúc không cần phải chấp nhất như vậy." Ngô Lương cười cười, bày ra dáng vẻ cao nhân thế ngoại để thoái thác câu hỏi.

Không phải hắn không muốn nói, mà là sau khi nói ra, ngỡ đâu A Vượng và tộc nhân sợ hãi không dám đi bắt nữa thì sao, chẳng lẽ lại bắt vị "đại thiện nhân" cứu khổ cứu nạn là hắn đây đích thân đi bắt à?

Mơ đẹp đấy... "Công tử nói cũng phải, nếu đã vậy, ta đi triệu tập tộc nhân gần đây để bàn bạc chuyện này ngay." Nói đoạn, A Vượng chỉ tay vào một khu rừng liễu đỏ bên ngoài trang viên nhỏ rồi nói, "Có thể thấy công tử khá kiêng dè chứng 'Hồ hoặc' trên người chúng ta, thần y Trương Trọng Cảnh cũng từng nói loại bệnh nghi ngờ có tính truyền nhiễm này nên được điều trị riêng biệt, để tránh làm liên lụy

đến công tử, ta cũng không làm tròn lễ nghĩa chủ nhà nữa.

Phía sau khu rừng đó có mấy gian nhà, trước đây ta từng ở đó, sau này tộc nhân giúp ta xây trang viên này thì không còn ở nữa, công tử nếu không chê thì có thể tạm thời tới đó nghỉ chân, tuy hơi đơn sơ nhưng cũng đủ che mưa chắn gió, nếu có chuyện gì ta cũng có thể nhanh chóng báo cho công tử." "Vậy đa tạ A Vượng thúc, ta đợi tin của ông." Ngô Lương gật đầu cảm ơn, sau đó dứt khoát dẫn các trụ cột Phường Nhân Quân ra khỏi trang viên.

Khi ra ngoài trang, hắn đã giải thích các quy tắc vừa đặt ra cho Điển Vi để anh ta truyền đạt lại cho các binh sĩ Phường Nhân Quân: Thứ nhất, gần đây bất kể là nước uống hay nước dùng khác đều phải đun sôi trước khi sử dụng; thứ hai, bất kỳ ai cũng không được tự ý rời khỏi nơi trú quân, càng không được lại gần sông hồ phụ cận; thứ ba, bất kỳ ai cũng không được tiếp xúc với dân làng ở Uyên Tuyền, nếu dân làng đến gần phải giữ khoảng cách trên ba trượng và xua đuổi họ đi.

Khi chưa làm rõ tình hình, Ngô Lương buộc phải đặc biệt coi trọng chuyện này, nếu không thì có lẽ không chỉ là một cá nhân gặp nạn, mà rất có thể sẽ trở thành một thảm họa ảnh hưởng đến tất cả mọi người. .....

Nhìn theo bóng lưng Phường Nhân Quân rời đi, ánh mắt A Vượng dần trở nên phức tạp. "Khách Bố Nhĩ, người này thật sự có bản lĩnh biến nước thành băng sao?" Không biết là do không tin tưởng Ngô Lương hay có cách nhìn khác về hắn, A Vượng lại hỏi Khách Bố Nhĩ để xác nhận. "Xác thực như vậy!" Khách Bố Nhĩ gật đầu lia lịa, khẳng định chắc nịch, "Hơn nữa không chỉ một lần, cả nhà chúng tôi đi theo họ suốt dọc đường đều sống rất tốt, lúc trời nắng nóng còn có đá bào để giải nhiệt, A Y và Khuê Ni không biết là vui đến mức nào!" A Y và Khuê Ni lần lượt là tên của con gái và con thứ của Khách Bố

Nhĩ.

Anh ta từng giới thiệu với Ngô Lương, A Y trong ngôn ngữ của họ có nghĩa là mặt trăng, còn Khuê Ni có nghĩa là mặt trời, lúc đó Ngô Lương còn hết lời khen ngợi anh ta đặt tên rất có trình độ. "Hóa ra là vậy." Nghe lời Khách Bố Nhĩ, sắc mặt A Vượng lại dấy lên một tia hy vọng, thành kính hướng về phía dãy núi Kỳ Liên, nhìn về phía mặt trời sắp lặn, từ từ quỳ xuống cầu nguyện: "Hỡi Thiên thần trên núi Kỳ Liên, người này có phải là sứ giả mà ngài đặc biệt phái đến để giải cứu tộc nhân không?

Nếu đúng như vậy, xin ngài hãy cho con một chút chỉ dẫn, con nguyện hiến dâng mạng sống để phụng thờ sứ giả của ngài..." Ngay lúc này. "Vút!" A Vượng mơ hồ cảm thấy mặt trời bắn ra một luồng cường quang, chói đến mức lão không mở mắt ra được.

Khi mở mắt ra lần nữa, mặt trời đã lặng lẽ ẩn dưới những dãy núi xa xôi, chỉ để lại một vùng mây ráng đỏ rực như lửa, như đang không tiếng động mà kể lể điều gì. "Ta hiểu rồi!" A Vượng kích động đứng phắt dậy, sau đó chạy bước nhỏ ra phía ngoài trang viên, vừa chạy vừa quay đầu dặn dò Khách Bố Nhĩ: "Khách Bố Nhĩ, Thiên thần đã truyền đạt ý chỉ cho ta rồi, ta đi triệu tập tộc nhân bàn bạc chuyện này, ngươi cứ tìm tạm căn phòng nào đó mà thu xếp cho gia đình đi!" Nếu Ngô Lương có ở đây, nhất định sẽ cố gắng dùng khoa học để giải thích hiện tượng vừa rồi, luồng cường quang đó thực chất là hiện tượng hồi quang phản chiếu cuối cùng trước khi mặt trời lặn, không có gì đáng ngạc nhiên.

Tuy nhiên trong đó cũng có những vấn đề mà khoa học không thể giải thích.

Ví như tại sao A Vượng lại cầu nguyện đúng lúc này, tại sao mặt trời lại hồi quang phản chiếu đúng lúc này, tuy có thể giải thích là một

sự trùng hợp, nhưng ai có thể khẳng định đây không phải là một loại ý trời? .....

Sáng sớm hôm sau, Khách Bố Nhĩ đã xuất hiện bên ngoài doanh trại Phường Nhân Quân.

Do mệnh lệnh Ngô Lương ban ra ngày hôm qua, Khách Bố Nhĩ cũng đã trở thành người không được tiếp xúc trực tiếp, vì vậy anh ta vừa mới đến ngoài rừng liễu đỏ đã bị binh sĩ Phường Nhân Quân chặn lại. "Ngươi đến làm gì?" Dương Vạn Lý đứng cách đó năm sáu trượng hỏi vọng qua. "A Vượng thúc bảo tôi đến thông báo cho công tử, con 'thủy miết' mà ngài ấy tìm, tộc nhân đã đi tìm ở Minh Trạch cả đêm, cuối cùng cũng bắt được rồi, hơn nữa còn bắt được một lúc hai con, tộc nhân đều đang đợi ở trong trang, xin mời công tử dời bước tới kiểm chứng." Khách Bố Nhĩ kích động nói. "Ngươi đợi ở đây, để ta đi bẩm báo." Dương Vạn Lý nghe vậy liền vội vàng quay người chạy về phía doanh trại.

Một lát sau.

Ngô Lương đeo mặt nạ phòng độc đã thay lõi lọc than củi đi ra, nhìn Khách Bố Nhĩ hỏi: "Nhanh vậy sao, công việc săn bắt đêm qua chắc hẳn khá thuận lợi chứ?" "Nhờ phúc của công tử, tuy có chút trắc trở nhưng mọi chuyện đều thuận lợi." Khách Bố Nhĩ gật đầu nói.

Xem chừng có vẻ không có thương vong gì xảy ra, có thể thấy sức chiến đấu thực tế của loại "thủy miết" này không cao lắm, nhưng rốt cuộc có phải là loài "Vực" trong truyền thuyết hay không thì chưa biết được.

Ngô Lương gật đầu, sau đó hỏi tiếp: "Mấy con thủy miết các ngươi bắt được còn sống không?" "Chắc là chết rồi." Khách Bố Nhĩ thành thật nói, "Tôi nghe những tộc nhân đi bắt kể lại, loại thủy miết này hễ ra khỏi nước là không động đậy gì nữa, dù có dùng dao đâm

vào nó cũng không có phản ứng, tám phần là loại rời nước sẽ chết." "Nếu đã vậy, làm phiền ngươi quay về bảo tộc nhân về nhà nghỉ ngơi trước đi, đừng tụ tập trong trang nữa, sau đó đem chặt đầu lũ thủy miết đó đi, ta sẽ tới ngay." Ngô Lương thầm ghi nhớ tập tính này vào lòng, rồi dặn dò như vậy.

Đám tộc nhân đó chỉ dùng một đêm đã bắt được loại thủy miết này, chứng tỏ số lượng của chúng ở Minh Trạch rất nhiều, do đó sau này hắn còn nhiều cơ hội để nghiên cứu thêm tập tính của chúng, hiện tại quan trọng nhất là xác định xem nó có phải là "Vực" hay không.

Mà trong quá trình xác định, chắc chắn việc chặt đầu để đảm bảo nó đã chết sẽ an toàn hơn, nếu không lỡ đúng là "Vực" thật, trong lúc kiểm tra chẳng may bị nó phun cho một bãi thì mới thực sự là lỗ vốn.

Ngô Lương tuy là người có thể vì lý tưởng mà mạo hiểm, nhưng cũng là một kẻ còn cẩn trọng và đa nghi hơn cả Tào lão bản, hai điều này thực ra không hề mâu thuẫn. "Đã biết, tôi đi làm ngay đây." Khách Bố Nhĩ đáp một tiếng, rồi lại chạy về phía trang viên. .....

Một lát sau.

Khi Ngô Lương và Điển Vi bước vào trang viên, cả hai đều đã vũ trang đầy đủ.

Hai người không chỉ đeo mặt nạ phòng độc như lệ thường, mà còn đeo thêm đôi găng tay da trâu chống nước đã chuẩn bị từ trước khi khởi hành, đến cả tóc cũng dùng một mảnh khăn trùm kín mít, chỉ để lộ ra đôi mắt.

Cũng chỉ tại thời đại này Ngô Lương không tìm đâu ra kính bảo hộ, nếu không chắc chắn hắn cũng phải làm một bộ, phòng bệnh hơn chữa bệnh.

Mà lúc này đây, những tộc nhân tụ tập lúc nãy cũng đã bị Khách

Bố Nhĩ xua đi.

Cả trang viên chỉ còn lại A Vượng và gia đình bốn người của Khách Bố Nhĩ.

Về phần những thi thể thấy hôm qua nay cũng không thấy tăm hơi đâu, chắc là đã được xử lý xong với sự hỗ trợ của tộc nhân, ngoài ra, chỗ đặt thi thể trước đó còn có một vài dấu vết cháy đen rõ rệt, xem ra A Vượng này cũng không phải là người không biết gì, ít nhất cũng biết dùng lửa để tiêu độc diệt khuẩn. "Công tử, ngài cuối cùng cũng đến rồi, mời đi theo tôi." Thấy Ngô Lương, A Vượng đầu tiên là hơi kinh ngạc nhìn trang phục của hắn, sau đó thần sắc lập tức cung kính hơn hôm qua rất nhiều, lão trịnh trọng thực hiện một lễ áp tay lên ngực, rồi mới khom người ra hiệu mời.

Cứ thế, cả nhóm đi tới một chỗ râm mát phía sau dãy nhà kia.

Trên một chiếc bục được ghép từ những phiến đá và khối đá, chính là hai con thủy miết đã bị chặt đầu, đúng như A Vượng đã nói trước đó, tại vết cắt ở cổ và đầu thủy miết đang chảy ra chất dịch nhầy màu vàng, đã loang ra trên phiến đá hơn nửa thước. "Mời công tử kiểm chứng." Dẫn Ngô Lương tới trước bục đá, A Vượng khiêm nhường lùi sang một bên. "Ân." Ngô Lương cũng không khách khí với lão, trước tiên cầm thân con thủy miết lên quan sát kỹ một lượt.

Con thủy miết này mất đầu tự nhiên là đã chết hẳn, đến mức đôi mai hơi hé mở trên lưng cũng lỏng lẻo đi nhiều, chỉ cần khẽ tách ra là có thể thấy hai cặp cánh bán trong suốt xếp gọn dưới lớp vỏ cứng.

Còn dưới bụng nó mọc ra ba cặp chân nhỏ gầy như côn trùng tiết túc, duỗi ra chắc cũng phải dài nửa thước.

Trên chân còn có một ít lông nhung nhỏ, dính theo một ít rêu xanh đặc trưng dưới nước.

Thú thực, Ngô Lương cũng giống như đại đa số mọi người, về mặt tâm lý vẫn khá ghê tởm các loại động vật tiết túc.

Nếu không phải muốn làm rõ thứ này có gì đặc biệt, bình thường thấy những thứ tương tự, tuy hắn không đến mức la hét như con gái nhưng cũng sẽ chọn cách tránh thật xa, nếu thực sự không tránh được thì sẽ trực tiếp đập chết...

Quan sát sơ qua cơ thể con "thủy miết" này, Ngô Lương đã có thể hoàn toàn khẳng định, thứ này và loài "miết" (ba ba) theo nghĩa truyền thống chắc chắn không có quan hệ gì, tám phần là một loại côn trùng khá đặc biệt.

Còn hậu thế có phát hiện ra loài này hay không...

Ngô Lương không phải là nhà côn trùng học, hiểu biết về côn trùng còn quá ít, hiện tại chưa thể đưa ra kết luận.

Tuy nhiên theo ấn tượng cá nhân của hắn, những loài côn trùng thường thấy ở hậu thế không có con nào to đến thế này, ngay cả trong các chương trình phổ biến khoa học cũng rất ít thấy, bởi kích thước của thứ này đã sánh ngang với một con ba ba nặng mười cân, nhìn từ phía lưng qua thì to gần bằng khuôn mặt của một người trưởng thành, tuyệt đối có thể gọi là côn trùng khổng lồ.

Ngoài ra, thứ này cầm trên tay cũng không hề nhẹ, cảm giác tuy không đến mười cân nhưng năm sáu cân thì chắc chắn là có dư.

Đương nhiên, cũng có thể là do chính Ngô Lương kiến thức nông cạn, hậu thế thực ra đã sớm phát hiện ra loại côn trùng có kích thước này rồi, chỉ là hắn chưa từng tìm hiểu qua mà thôi.

Sau khi quan sát kỹ cơ thể con trùng lớn này, Ngô Lương không phát hiện được điểm gì đáng chú ý, đành cẩn thận đặt nó về chỗ cũ, rồi cầm cái đầu hình tam giác bẹt bẹt giống như đầu ba ba đã bị chặt

xuống lên.

Cái đầu hình tam giác này bên ngoài cũng không phải là lớp da thịt giống như ba ba, mà là lớp giáp cứng màu sẫm đồng bộ với cơ thể.

Mắt nó không có mí, giống như đại đa số các loài côn trùng khác là lộ trực tiếp ra ngoài, nhưng dường như có khả năng thu duỗi và xoay chuyển, trông hơi giống mắt cua.

Tiếp đến là cái miệng của nó.

Miệng nó lại hơi giống miệng ba ba, là một cái mỏ nhọn khép mở trên dưới giống như "mỏ chim", chỉ vì cái đầu bẹt hơn nên cái miệng này cũng rộng hơn một chút, mức độ có thể mở ra tự nhiên cũng lớn hơn.

Ngô Lương không cách nào thông qua những đặc trưng ngoại bộ này để khẳng định thứ này có phải là "Vực" trong truyền thuyết hay không.

Tuy nhiên theo truyền thuyết mà hắn biết, loài "Vực" thực ra có một cơ quan đặc biệt khác hẳn với các loài khác, mà cơ quan đặc biệt đó nằm chính trong miệng nó.

Sau khi quan sát vẻ ngoài của con trùng lớn này, Ngô Lương cuối cùng cũng rút dao găm ra, lựa theo khe hở của cái miệng đang khép chặt mà đâm vào. "Rắc!" Một cú bẩy mạnh, hàm dưới của cái miệng này đã bị Ngô Lương bẩy cho gãy lìa.

Cùng lúc đó. "Sưu!" Cảm giác như có một cơ quan nào đó bị kích hoạt, bên trong cái miệng đột ngột phát ra một tiếng động khẽ, tiếp đó một vài thứ nhỏ li ti bắn ra từ bên trong, rơi xuống mặt đất phía xa phát ra những tiếng "sột soạt" nhẹ nhàng.

Âm thanh đó nghe giống như một nắm đá nhỏ hoặc cát sạn bị bắn xuống đất vậy.

May mà Ngô Lương khi bẩy cái miệng này đã sớm đề phòng, không chỉ luôn hướng nó về phía không người, mà ngay cả bóng của mọi người cũng được hắn cẩn thận né tránh.

Bởi nếu thứ này đúng là loài "Vực", người bị chiêu "Hàm sa xạ ảnh" của nó bắn trúng, thậm chí chỉ là trúng bóng, đều có khả năng mang lại một thảm họa khôn lường.

Tóm lại, thà tin là có còn hơn không.

Nếu thực sự xảy ra chuyện thì hối hận cũng chẳng kịp. "..." Chứng kiến cảnh này, tim Ngô Lương thắt lại một cái, đồng thời tinh thần cũng phấn chấn hẳn lên.

Bởi vì trong truyền thuyết thượng cổ mà hắn biết, loài "Vực" chính là bắn cát ra hại người như vậy, điều này cho thấy hướng suy đoán trước đó của hắn rất có khả năng là chính xác!

Nhưng với thái độ nghiên cứu khoa học nghiêm túc, Ngô Lương vẫn quyết định tiến thêm một bước để xác nhận.

Chương 370

Hắn đã bẩy gãy hàm dưới của con trùng lớn, rất dễ dàng lấy được đoạn hàm dưới đó ra, sau đó lật cái đầu này lại để kiểm tra cấu tạo bên trong khoang miệng.

Khác với các loài động vật thông thường, Ngô Lương không tìm thấy cơ quan nào giống như lưỡi trong khoang miệng của con trùng này.

Tuy nhiên hắn lại phát hiện ở phần hàm trên có một dải thịt ngang cực kỳ dai, và ở phía sau dải thịt này còn kết nối với một cột trụ nhỏ cứng có chất liệu như xương, cột trụ này vừa nối với hàm trên của con trùng, vừa nối với phần giữa của dải thịt ngang đó, tạo thành một cấu tạo hình chữ "T".

Cấu tạo này hơi giống với súng cao su, lại cũng hơi giống một chiếc cung nỏ đơn giản... "Vực!

Đúng là loài Vực trong truyền thuyết thượng cổ!" Ngô Lương cuối cùng đã xác định được.

Khảo cổ hậu thế phát hiện, bất kể là cổ tịch từ thời Thượng cổ nhà Hạ hay cổ tịch thời nhà Đường, đều từng có ghi chép về cấu tạo cơ quan đặc biệt này của loài "Vực", và nội dung ghi chép gần như y hệt nhau.

Tuy hậu thế không tìm thấy vật thật hay mẫu vật của loài côn trùng truyền thuyết này, nhưng trong khoảng thời gian mấy nghìn năm từ nhà Hạ đến nhà Đường, ghi chép này không có sai lệch gì lớn, trong một chừng mực nào đó cũng có thể dùng làm tài liệu tham khảo, giúp Ngô Lương đưa ra một phán đoán tương đối chính xác. "Vực?" Mọi người nhìn Ngô Lương với vẻ mặt đầy nghi hoặc, hiển nhiên những

người có mặt đều không biết đây rốt cuộc là thứ gì.

Ngô Lương cũng không giấu giếm, nhìn A Vượng chính sắc nói: "Theo phán đoán hiện tại của ta, tám phần chính là loại hại trùng dưới nước có tên là 'Vực' này rồi.

Loại hại trùng này cực kỳ nguy hiểm, cái gọi là 'Hàm sa xạ ảnh' chính là nói về thủ đoạn hại người của nó.

Cát bắn ra từ miệng nó bất kể là trúng người hay chỉ trúng bóng của người, đều có thể khiến người đó phát bệnh mọc mụn nhọt, vô hình trung hại chết tính mạng con người.

Nếu phán đoán của ta không lầm, chứng 'Hồ hoặc' mà A Vượng thúc và tộc nhân mắc phải e rằng cũng do loài 'Vực' mà ra..." Nói đến đây, Ngô Lương lại nhớ đến định luận y học hậu thế về "bệnh Con đường tơ lụa", phương Tây gọi căn bệnh này là "hội chứng Behcet".

Đây là một loại bệnh hệ thống miễn dịch.

Bệnh hệ thống miễn dịch là gì?

Y học hậu thế vốn có những lời giải thích rất khoa học và chủ lưu về vấn đề này, nhưng những lời giải thích khoa học đó thực ra đa số chỉ giải thích được bệnh lý, còn về nguồn gốc sâu xa của căn bệnh thì mỗi người một ý, nói trắng ra là không đưa ra được bằng chứng xác thực, chỉ có thể thông qua trình độ khoa học đã biết để suy đoán.

Lấy một ví dụ, hậu thế có một loại bệnh hệ thống miễn dịch khiến người ta nghe tên đã biến sắc, gọi là AIDS.

Đối với loại bệnh hệ thống miễn dịch đáng sợ này, các nhà khoa học chuyên khoa có thể nói rõ mồn một về triệu chứng, biểu hiện lâm sàng, phương thức lây truyền, cách chẩn đoán, cũng như các phương pháp phòng ngừa và nỗ lực điều trị.

Thế nhưng nếu bảo họ nói ra nguồn gốc của căn bệnh này, họ

cũng chỉ có thể mập mờ bảo ngươi rằng, "có thể khởi nguồn từ một nam giới châu Phi nào đó có quan hệ với loài linh trưởng", vì có "nghiên cứu cho rằng", loại bệnh hệ thống miễn dịch này "có thể" đến từ châu Phi.

Còn có chứng "Prion" mà Ngô Lương gặp cách đây không lâu, gọi là "tổ nhục phản phệ" (thịt tổ tiên phản tác dụng).

Theo một nghĩa nào đó, loại bệnh này thực ra cũng có thể xếp vào phạm trù bệnh hệ thống miễn dịch.

Nhưng nguồn gốc của ca bệnh "Prion" đầu tiên rốt cuộc là gì, tại sao người ăn thịt người lại bị nhiễm và lây truyền loại virus này, liệu trong cơ thể người đầu tiên bị ăn thịt đã có sẵn "Prion" chưa, vậy thì "Prion" trong cơ thể người đầu tiên đó từ đâu mà có?

Vấn đề này nếu đào sâu xuống, sẽ rất dễ trở thành vấn đề triết học "có gà trước hay có trứng trước", không ai có thể giải thích rõ ràng.

Mà vấn đề không ai giải thích rõ ràng được, liệu có phải chỉ có thể dùng "vật lý lượng tử" để giải thích?

Mà "vật lý lượng tử", hiển nhiên là một loại sức mạnh cực kỳ thần bí, là loại sức mạnh mà con người không nhìn thấy cũng không chạm vào được, dùng văn hóa Thiên triều cổ đại mà nói thì có thể là "Huyền học", cũng có thể là "Thiên đạo".

Cho nên, một số "bệnh hệ thống miễn dịch" liệu có liên quan đến "Huyền học" hay không.

Bởi nếu tiến hành phân loại đại khái các bệnh nhân mắc loại bệnh này sẽ rất dễ phát hiện ra, quá trình lây truyền và phát triển của căn bệnh này ít nhiều đều do con người thực hiện những hành vi tương tự như việc "khai thác lỗi BUG" trong trò chơi.

Chẳng hạn như phương thức duy trì nòi giống của đa số các loài

đều là sinh sản hữu tính, cũng chính là cái mà người ta thường gọi là giao phối khác giới, và để ngăn chặn việc loạn giữa các loài khác nhau, giữa các loài còn tồn tại sự cách ly sinh sản rất rõ ràng, nhưng lại có những loài thích vi phạm quy tắc mà "khai thác lỗi BUG", loạn giới tính đồng giới đã đành, đến cả khác loài cũng loạn.

Lại ví dụ như chuỗi thức ăn mà ai cũng biết.

Bất kể một loài nằm ở tầng đáy hay tầng đỉnh, đều là một phần không thể thiếu trong vòng khép kín của cả chuỗi thức ăn, nếu cùng một loài chọn cách tự tiêu thụ lẫn nhau, thì tất nhiên sẽ gây ra ảnh hưởng to lớn đến cả chuỗi thức ăn, đây cũng là một hành vi "khai thác lỗi BUG".

Các game thủ thường chơi game hậu thế đều biết, trong trò chơi thì "khai thác lỗi BUG" là một hành vi vi phạm quy định, sẽ bị phía nhà phát hành trừng phạt.

Vậy thì trong thế giới hiện thực này, việc "khai thác lỗi BUG" sẽ dẫn đến hậu quả gì, những căn bệnh mà hắn lấy ví dụ liệu có khả năng cũng là do chịu sự trừng phạt của một loại sức mạnh thần bí nào đó không?

Điều này lại phải nhắc đến hai chữ "Thiên đạo". "Thiên đạo" là gì?

Trong văn hóa Thiên triều cổ đại, Thiên đạo chính là "pháp tắc thiên địa" ẩn giấu giữa vạn vật thế gian, đó là một loại sức mạnh thần bí chí cao vô thượng, không thể vượt qua, từ cổ chí kim đã có vô số người nhắc đến sức mạnh này, nó dường như căn bản không tồn tại, lại dường như có mặt ở khắp mọi nơi, lặng lẽ xoay chuyển vạn vật thế gian...

Hình như hơi xa rời thực tế rồi.

Quay trở lại với loài "Vực" và chứng "Hồ hoặc", y học hậu thế tuy đã có một định luận tương đối rõ ràng về chứng bệnh "Hồ hoặc" này, nhưng loài "Vực" trước mắt lại tàn nhẫn đập tan những nhận thức trước đây của Ngô Lương.

Những kiến thức hắn học được ở hậu thế đã tạo dựng cho hắn một thế giới quan khó thay đổi.

Cho nên sau khi xuyên không, bất kể gặp chuyện gì, dù trông có vẻ huyền bí đến đâu, hắn cũng sẽ cố gắng dùng phương thức khoa học để tiến hành giải thích và thấu hiểu, dù có liên tục bị vả mặt vẫn vui vẻ không thôi.

Nhưng lần này, hắn không nghi ngờ gì nữa, lại một lần nữa gặp phải nan đề mà khoa học không giải thích nổi.

Loài "Vực" ngậm cát bắn trúng cơ thể người, khiến người đó phát bệnh, điều này còn dễ hiểu một chút, nhưng nếu đúng như mô tả trong ghi chép rằng chỉ cần bắn trúng bóng cũng khiến người ta phát bệnh mọc mụn nhọt, thì điều này thực sự không có cách nào dùng khoa học để giải thích.

Thậm chí nó còn khó giải thích hơn cả việc nước tiểu của "Hống" có thể khiến người ta thối rữa hóa thành xương khô trong thời gian ngắn, còn "nước tiểu đồng tử" của con người lại có thể gây sát thương cho "Hống"... "Chuyện này... chuyện này biết làm sao bây giờ?" Nghe lời Ngô Lương, đôi mày của A Vượng đã nhíu chặt lại, trong mắt hiện lên vẻ sợ hãi và lo âu, là một thổ dân chính gốc, lão hoàn toàn không gặp trở ngại gì trong việc hiểu những lời Ngô Lương diễn đạt, chứ không phải nảy sinh nhiều quan điểm biện chứng như Ngô Lương, thậm chí đến cả thế giới quan cũng một lần nữa bị lung lay.

Cứ thế giằng co một lát, A Vượng bỗng nhiên quỳ sụp xuống

trước mặt Ngô Lương, khổ sở cầu xin: "Công tử đã có thể nói ra chuyện về loại hại trùng này, có phải cũng đã nắm giữ cách giải quyết không?

Nếu đúng như vậy, ta thay mặt tộc nhân khẩn cầu công tử ra tay tương trợ, chúng ta nguyện ý toàn lực phối hợp với công tử!" "Xin công tử rủ lòng thương giúp đỡ chúng tôi, nếu không tộc nhân chỉ còn nước bỏ xứ mà đi, A Vượng thúc để lại cho tôi trang viên này tôi chắc chắn cũng chẳng dám ở." Khách Bố Nhĩ thấy vậy cũng vội vàng quỳ xuống cầu xin.

Có điều người này vẫn chân chất như những gì Ngô Lương được biết, vậy mà lại đem cả suy nghĩ thật lòng của mình nói ra ngay trước mặt A Vượng không chút che đậy, cứ như thể A Vượng đã chết và trang viên này đã thuộc về anh ta rồi vậy...

May mà A Vượng chắc cũng khá hiểu Khách Bố Nhĩ nên không vì thế mà nổi giận lôi đình, chỉ cúi đầu quỳ trên mặt đất tiếp tục khẩn cầu. "Hai vị mau đứng lên." Ngô Lương chỉ nói bằng miệng chứ không mạo muội tiến lên tiếp xúc với họ, gật đầu rồi nói tiếp, "Ta đúng là có biết một phương pháp khá cổ xưa, chỉ là có tác dụng hay không thì chưa dám chắc, nhưng xin hai vị cứ yên tâm, ta sẽ cố gắng hết sức." Phương pháp hắn nói chính là cổ pháp trừ khử "Vực" của chức quan "Hồ Trác Thị" được ghi lại trong cuốn 《Chu Lễ》: "Hồ Trác Thị trông coi việc trừ thủy trùng.

Dùng tiếng trống nung đất để xua đuổi, dùng đá nung nóng để đuổi chúng đi.

Nếu muốn giết thần của nó, thì dùng gỗ du mộc làm cọc, ngà voi làm thập tự mà dìm xuống, thì thần của nó sẽ chết, vực sâu sẽ biến thành đồi." Phương pháp này hiển nhiên lại trở nên "huyền bí" rồi.

Dùng tiếng trống và đá nung nóng có thể xua đuổi "Vực", điều này

còn dễ hiểu, vì thủ đoạn này có thể khiến đa số động vật hoang dã khiếp sợ.

Nhưng dùng cọc gỗ du và ngà voi chế tạo ra một "pháp khí" đơn sơ mà lại có thể tiêu diệt được "Vực"...

Thậm chí còn có thể biến cả một vùng hồ sâu thành những ngọn đồi nhô cao, đây chẳng phải còn khoa trương hơn cả truyền thuyết "bãi bể nương dâu" hay sao?

Ngô Lương cực kỳ hoài nghi về điều này.

Tự nhiên cũng không dám nói chắc chắn với A Vượng và Khách Bố Nhĩ.

Tuy nhiên trong thâm tâm, hắn lại hy vọng mình bị vả mặt.

Như vậy, chưa nói đến việc giải quyết triệt để cảnh khốn cùng của cư dân địa phương, chủ yếu là hắn cũng có thể tận mắt chứng kiến kỳ quan nghịch thiên chỉ tồn tại trong thần thoại truyền thuyết này, chỉ nghĩ thôi đã thấy kích thích không thôi rồi.

Dù sao thì thử một phen cũng đâu có chết ai.

Vấn đề hiện tại là, biết tìm đâu ra cọc gỗ du và ngà voi cần thiết bây giờ?

Côn gỗ du thì dễ nói hơn một chút, điểm khó nhất chủ yếu nằm ở ngà voi.

Sự yêu thích của Thiên triều đối với các chế phẩm từ ngà voi có thể truy nguyên từ thời đại đồ đá mới, các nhà khảo cổ từng phát hiện một chế phẩm ngà voi mang tên "Song điểu triều dương" tại di chỉ văn hóa Hà Mỗ Độ.

Mà đến cuối thời Đông Hán hiện nay, ngà voi vẫn là trân bảo vô cùng quý giá, chỉ những sĩ tộc thực sự có tiền có quyền mới đủ tư

cách và thực lực để cất giữ.

Ngô Lương có thể tưởng tượng được, tại một nơi hẻo lánh như Uyên Tuyền, muốn tìm thấy ngà voi khó khăn đến mức nào.

Nếu là ở những trung tâm thương mại trên Con đường tơ lụa như Đôn Hoàng hay nước Thiện Thiện thì họa may còn có chút hy vọng, nhưng dù có tìm thấy, chi phí cần thiết e rằng cũng là một con số mà hắn hiện tại căn bản không gánh nổi.

Lần này ra ngoài để tránh lộ giàu gặp hiểm, Ngô Lương cũng chỉ mang theo một ít vàng để dự phòng lúc cần kíp.

Nghĩ đến đây, Ngô Lương lại cảm thấy bị làm khó.

Thế là hắn vẫn giữ tâm thái "còn nước còn tát" đem nan đề này ném cho A Vượng: "A Vượng thúc, ta tuy hứa với ông sẽ tận lực, nhưng khéo tay hay làm cũng khó nấu cơm khi không có gạo, nếu muốn giải quyết triệt để 'Vực' trong Minh Trạch thì cần phải dùng côn gỗ du và ngà voi để chế tác pháp khí, bằng không ta cũng vô năng vi lực." Thực ra hắn cũng không ôm hy vọng quá lớn vào A Vượng.

Nếu ở đây không tìm được ngà voi, hắn đành phải tạm thời gác chuyện này sang một bên, dẫn theo Phường Nhân Quân tiếp tục lên đường, đến nước Thiện Thiện tìm kiếm Thái Dương mộ mà Phương Quỳnh từng đi qua.

Nếu may mắn, biết đâu trên đường đi qua Đôn Hoàng và Thiện Thiện sẽ có cơ hội kiếm được những nguyên liệu này, khi đó đợi lúc quay về mới nghiệm chứng phương pháp thần kỳ của "Hồ Trác thị" để xua đuổi "Vực".

Còn nếu ở Đôn Hoàng và Thiện Thiện cũng không kiếm được... thì đành để lần sau vậy.

Kết quả, lời vừa mới nói xong, khi Ngô Lương đã chuẩn bị tâm lý

mang theo vẻ áy náy để từ biệt nhóm A Vượng và Khách Bố Nhĩ, thì A Vượng lại hỏi một câu ngoài dự kiến: "Công tử, chỉ cần côn gỗ du và ngà voi là được sao?" "Hả?" Ngô Lương sửng sốt, theo bản năng nhìn về phía A Vượng: "A Vượng thúc, chẳng lẽ ông có thể tìm được?" "Trong trang viện có hai cây du do chính tay ta trồng, còn về ngà voi đó..." A Vượng gật đầu nói: "Hai năm trước có một thương nhân bị cướp, đánh xe ngựa trốn đến Uyên Tuyền, lúc đó ông ta đã trọng thương, ta tuy tận lực cứu chữa nhưng rốt cuộc vẫn không giữ được tính mạng, trước khi chết ông ta đã tặng số hàng hóa trong xe cho ta, chỉ cầu ta có thể để ông ta mồ yên mả đẹp.

Trong số hàng hóa đó tình cờ có mấy chiếc ngà voi, hiện giờ đang được ta treo trên tường trong nhà làm vật trang trí, công tử nếu dùng được thì cứ việc lấy đi." "Cái này..." Chẳng phải quá trùng hợp sao?

Khoảnh khắc này, Ngô Lương thậm chí cảm thấy việc hắn kết thức với gia đình Khách Bố Nhĩ ở Ngọc Môn, rồi đến Uyên Tuyền kết thức với A Vượng, lại tình cờ gặp phải cảnh cư dân nơi đây chịu khổ vì "Hồ hoặc", tất cả những chuyện này dường như minh minh chi trung đều có thiên ý.

Đặc biệt là bộ ngà voi này.

Đúng là đi mòn gót sắt tìm chẳng thấy, đến khi có được chẳng tốn công, cứ như thể là một ván cờ đã được thượng thiên sắp đặt sẵn vậy. "A Vượng thúc, ông không lẽ không biết ngà voi này là vật hiếm quý đáng tiền sao?" Ngô Lương không nhịn được hỏi.

A Vượng lại lộ ra nụ cười hiền hậu, như thể đã nhìn thấu hồng trần: "Sao lại không biết, nhưng cậu nhìn trang viện của ta xem, ta bây giờ muốn ruộng có ruộng, muốn gia súc có gia súc, ngày thường chẳng lo ăn uống, chiến sự cũng hiếm khi lan đến đây, tộc nhân đối với ta cũng rất chiếu cố.

Ta tự thấy mình đang sống những ngày phú túc mãn nguyện, thế nên ngà voi này dù có đáng tiền hay hiếm lạ đến đâu, cũng chỉ là vật chết không thể ăn không thể uống, đối với ta chẳng qua cũng chỉ là một khúc xương mà thôi." Đỉnh cấp khoe mẽ (Versailles)!

Gã này thâm đắc tinh túy của văn học Versailles, nói chuyện tuy thái độ khiêm tốn, nhưng lọt vào tai Ngô Lương lại đầy mùi vị khoe của!

Chương 371

Có điều...

ông lại mắc phải "Hồ hoặc", có lẽ mạng chẳng còn lâu nữa.

Nghĩ đến đây, Ngô Lương cuối cùng cũng rộng lượng bỏ qua hành vi khoe giàu trước mặt mình của A Vượng, gật đầu nói: "Nếu đã như vậy, ta cũng không khách sáo với A Vượng thúc nữa, mời thúc đem mấy chiếc ngà voi đó ra đây, đợi ta chuẩn bị một chút, chúng ta sẽ tiến về Minh Trạch thử giải quyết họa 'Vực' xem sao?" "Rất tốt." A Vượng hào phóng gật đầu. ...

Nửa canh giờ sau.

Pháp khí của Ngô Lương đã thuận lợi chế tác xong.

Hoàn toàn y theo ghi chép trong "Chu Lễ", đem hai chiếc ngà voi bắt chéo hình chữ thập xuyên qua một đầu của côn gỗ du, tạo hình này trông giống như một chiếc anten tivi thường thấy trên nóc nhà những thập niên 80-90 ở hậu thế.

Còn về quá trình nung nóng đá thả vào nước để xua đuổi "Vực", Ngô Lương chọn cách bỏ qua.

Hắn dự định dùng tiếng trống từ chiếc trống nhỏ thần bí kia để xua đuổi "Vực", chỉ cần đảm bảo khi mình ném "pháp khí" này vào Minh Trạch sẽ không bị "Vực" tấn công là được.

Sau khi chuẩn bị thỏa đáng, Ngô Lương cùng nhóm A Vượng xuất phát hướng về Minh Trạch.

Chuyến đi này tổng cộng chỉ có bốn người, ngoài Ngô Lương và Điển Vi, thì chỉ có A Vượng và Khách Bố Nhĩ đi cùng.

Dù sao đây cũng không phải chuyện đông người là có thể giải

quyết, đi thêm một người có khi còn thêm phần rủi ro, nên Ngô Lương cảm thấy tốt nhất là mọi thứ nên tinh giản. ...

Uyên Tuyền cách Minh Trạch không bao xa.

Tuy nhiên giữa hai nơi lại ngăn cách bởi một đoạn Trường Thành cổ.

Uyên Tuyền nằm ở phía nam Trường Thành cổ, còn Minh Trạch nằm ở phía bắc.

Nếu đặt vào thời nhà Tần, đoạn Trường Thành này có binh mã trấn thủ, chắc chắn là một thiên hiểm không thể vượt qua, dù gần ngay trước mắt cũng chỉ có thể đứng nhìn.

Nhưng từ sau khi Hán Vũ Đế trục xuất Hung Nô, toàn bộ Lương Châu đã trở thành khu vực hành chính của nhà Hán, đoạn Trường Thành cổ này cũng dần mất đi tác dụng ban đầu, không còn đồn quân cũng không còn duy tu, bắt đầu đổ nát hoang phế.

Nhóm Ngô Lương đến Minh Trạch là đi xuyên qua một lỗ hổng lớn ở giữa đoạn Trường Thành cổ này.

Lỗ hổng này không biết là do đánh trận trước kia tạo thành, hay là do bách tính Uyên Tuyền sau này vì muốn tiện thông sang Minh Trạch mà tự ý phá hoại, tóm lại trên mặt đất đã hình thành một con đường nhỏ, đúng như câu nói của Lỗ Tấn: "Người đi mãi thì thành đường thôi".

Vừa bước ra khỏi lỗ hổng lớn kia, một hồ nước lớn vô cùng tráng lệ đã hiện ra trước mắt Ngô Lương.

Trường Thành được xây dựng trên sườn núi, mà Minh Trạch nằm ngay dưới chân núi, đứng ở vị trí của Ngô Lương có thể thu hết toàn bộ Minh Trạch vào tầm mắt.

Nơi này quả thực đúng như Ngô Lương đã biết, là một hồ nước

nội lực có quy mô khá lớn.

Trên mặt hồ đang có những đàn chim nước tụ tập, lúc thì bay lên lượn vòng, lúc thì thong thả bơi lội trên mặt nước, tạo nên một bức tranh thủy thiên nhất sắc tuyệt đẹp.

Ít nhất từ tình huống này mà nhìn, thật khó tưởng tượng trong hồ này lại ẩn chứa loại côn trùng hại người đáng sợ như "Vực".

Nếu không có Khách Bố Nhĩ cùng đi đến Uyên Tuyền trước, và thông qua lời A Vượng biết được sự nguy hiểm ở đây, thì khi Ngô Lương dẫn theo Phường Nhân Quân đi ngang qua nơi này, e rằng cũng sẽ đóng quân bên bờ Minh Trạch vài ngày để nghỉ ngơi gột rửa bụi trần, khi đó chắc chắn sẽ bị trúng chiêu một cách không minh bạch. "Đây chính là Minh Trạch, ta và tộc nhân thường đến bờ nam bên này tắm rửa, nếu muốn sang bờ bắc thì phải đi vòng một quãng rất xa." A Vượng không nghi ngờ gì là một người dẫn đường đủ tư cách, nhân lúc Ngô Lương dừng chân quan sát, liền kịp thời giới thiệu tình hình. "Khi các ông tắm rửa, cụ thể là ở khu vực nào?" Ngô Lương quay đầu hỏi. "Chỗ bãi đá kia." A Vượng giơ tay chỉ về phía một bãi đá không xa, tận tâm nói: "Chỗ đó ngoài mấy tảng đá lớn ra, dưới đất đa số là những viên đá cuội cứng nhưng tròn trịa, không dễ làm xước chân, vạch nước cũng không sâu.

Bình thường tộc nhân đều có quy định, đàn ông tắm ở bên trái tảng đá lớn có khắc đồ án kỳ lạ ở giữa kia, phụ nữ thì tắm ở bên phải tảng đá đó, như vậy có thể tránh xảy ra xung đột." "Đồ án kỳ lạ?" Ngô Lương trong lòng thắc mắc, A Vượng đã nói là đồ án kỳ lạ, vậy thì chắc hẳn là không hiểu nội dung trong đó, nghĩa là những đồ án này tuyệt đối không phải do A Vượng và tộc nhân khắc lên, thậm chí chẳng liên quan gì đến người Nguyệt Thị bọn họ.

Nghĩ vậy, Ngô Lương hỏi tiếp: "A Vượng thúc, ông có biết những

đồ án đó xuất hiện từ khi nào không?" "Không biết." A Vượng lắc đầu nói: "Theo ta biết, bộ tộc chúng ta cư trú ở đây đã mấy trăm năm rồi, hình như trước đó đồ án kỳ lạ trên tảng đá đã tồn tại rồi, có điều tổ tiên chúng ta chưa từng nhắc đến lai lịch của chúng, cũng chẳng ai quan tâm làm gì." "Hóa ra là vậy, xuống xem thử đã." Ngô Lương khẽ gật đầu, bắt đầu nảy sinh hứng thú nồng nhiệt với những đồ án kia.

Những đồ án đó nếu đã tồn tại trước khi người Nguyệt Thị đến, thì rất có khả năng là dấu tích do một nền văn minh cổ xưa hơn để lại, mà đây chính là thứ Ngô Lương luôn tìm kiếm. ...

Chẳng bao lâu sau, nhóm Ngô Lương đã theo con đường nhỏ xuống chân núi. "Tùng!

Tùng!

Tùng!..." Khi tiến gần Minh Trạch, Ngô Lương đã đánh vang chiếc trống nhỏ thần bí bên hông trước, hắn vừa không ngừng đánh trống, vừa đi về phía tảng đá lớn mà A Vượng chỉ lúc nãy.

Nước trong Minh Trạch cực kỳ trong vắt, đặc biệt là gần tảng đá nước nông, có thể nhìn thấu tận đáy.

Trong quá trình chậm rãi tiến lại gần, Ngô Lương thậm chí có thể lờ mờ thấy dưới mặt nước xa xa có một số thứ màu sắc ảm đạm đang lặng lẽ rụt về phía lòng hồ sâu hơn, cũng không biết có phải là "Vực" hay không, hoặc là những sinh vật dưới nước bình thường khác, dù sao tiếng trống không phải chỉ làm kinh động mỗi mình "Vực".

Cũng vì vậy, Ngô Lương cảm thấy yên tâm hơn một chút.

Ít nhất điều này chứng minh tiếng trống vẫn có tác dụng, và nước hồ trong vắt này cũng khó mà che giấu thứ gì có thể trực tiếp đe dọa đến hắn.

Cuối cùng, nhóm Ngô Lương thuận lợi đi tới dưới tảng đá lớn kia.

Tảng đá cao khoảng năm sáu mét, mặt cắt ngang chắc phải rộng sáu bảy mét vuông, trông giống như một cột đá dẹt không quy tắc hình bầu dục.

Ở phía dưới tảng đá có khắc một dòng chữ Hán triện thể không mấy chuẩn xác, viết rằng: "Nam đi trái, nữ đi phải, không làm phiền nhau, đôi bên yên ổn." "Dòng chữ này chắc là do tộc nhân của ông khắc chứ?" Ngô Lương quay đầu hỏi A Vượng.

Theo hắn biết, người Nguyệt Thị cũng giống như người Khương cổ, không có văn tự và ngôn ngữ riêng chuyên biệt, ban đầu họ sử dụng Phạn ngữ thường thấy ở Tây Vực, sau này tùy theo sự thay đổi thế lực và di cư, một bộ phận người Nguyệt Thị chọn hướng tây tiến, một bộ phận quy thuận nhà Hán, cứ thế nhập gia tùy tục, hệ thống ngôn ngữ và văn tự cũng dần thay đổi.

Mà Lương Châu từ thời Hán Vũ Đế đã trở thành lãnh thổ của Đại Hán, hơn nữa Vũ Đế để củng cố cai trị còn phái nhiều binh sĩ người Hán và gia quyến đến Lương Châu đồn điền, vì vậy nhiều dân tộc thiểu số ở đây từ lâu đã bị Hán hóa.

Ngô Lương hiện tại có thể giao lưu không chút trở ngại với A Vượng, và với thân phận thương nhân người Hán mà không bị xâm nhiễu quá nhiều, chính là kết quả của việc văn hóa Hán đã đồng hóa nơi này suốt mấy trăm năm. "Chính xác, đây là để quy định hành vi của tộc nhân, tránh xảy ra hiểu lầm và xung đột." A Vượng gật đầu nói. "Vậy những đồ án phía trên kia chính là đồ án kỳ lạ mà ông nói sao?" Ngô Lương lại ngẩng đầu nhìn lên phía trên tảng đá.

Những đồ án này không chỉ A Vượng và tộc nhân không hiểu, mà ngay cả Ngô Lương cũng không nhìn ra được gì nhiều, hắn chỉ cảm thấy một vòng tròn khắc trên đó có lẽ đại diện cho mặt trời, còn dưới

mặt trời là một ngọn núi...

đầy những hang động?

Dưới chân núi còn có một dòng sông?

Bên cạnh dòng sông lại có một số đồ án hình tròn kỳ lạ, những hình tròn này nhỏ hơn vòng tròn mà Ngô Lương coi là "mặt trời", nhưng cách sắp xếp dường như có quy luật, giống như đang bao quanh ngọn núi kia?

Thực ra cái gọi là "mặt trời", "hang động", "ngọn núi" đều là cách hiểu cá nhân của Ngô Lương dựa trên đồ án, còn có đúng hay không thì hắn đương nhiên không dám chắc, biết đâu hướng hiểu hoàn toàn sai lầm. "Đúng vậy, công tử kiến đa thức quảng, có thể nhìn ra ngụ ý trong hình không?" A Vượng hỏi. "Không nhìn ra được." Ngô Lương lắc đầu, nhưng lại lấy ra tấm vải lụa và bút than, chép lại những đồ án kỳ lạ trên đó một lượt để dự phòng.

Sau khi chép xong. "Tiếp theo ta sẽ ném pháp khí này xuống hồ, thành hay bại là ở lần này, nếu phương pháp cổ xưa này không hiệu quả thì ta cũng thật sự hết cách, ông và tộc nhân tốt nhất nên dời đi nơi khác, tránh để xảy ra thương vong vô ích." Ngô Lương lại tiêm một liều thuốc dự phòng cho A Vượng, nghiêm sắc mặt nói. "Chuyện này vốn không liên quan đến công tử, dù thành hay không, ta và tộc nhân đều ghi nhận tấm lòng của cậu." A Vượng trịnh trọng gật đầu. "Điển Vi." Nói xong, Ngô Lương đã cởi giày tất, khẽ quát một tiếng.

Điển Vi hiểu ý đưa pháp khí ngà voi lên, bản thân thì rút đôi thủ kích cầm trong tay để hộ vệ cho Ngô Lương.

Cứ thế vác pháp khí ngà voi, Ngô Lương đi phía trước, Điển Vi hộ vệ bên cạnh, hai người đã từ từ xuống nước.

Trong quá trình này, Ngô Lương vẫn liên tục gõ chiếc trống nhỏ

thần bí, cố gắng tránh bị "Vực" tấn công.

Đi được khoảng hơn mười mét.

Ngô Lương đã không còn nhìn rõ tình cảnh dưới đáy hồ, đi tiếp nữa sẽ là một vùng bóng tối sâu thẳm không xác định, mà lúc này, nước hồ cũng mới chỉ ngập đến đùi Ngô Lương. "Công tử đừng đi tiếp nữa!" A Vượng kịp thời hét lên với hắn: "Dưới đó không biết sâu bao nhiêu, dù người bơi giỏi đến đâu lỡ sa chân vào đó cũng không thấy lên được đâu!" ... "Dừng!" Nghe lời cảnh báo của A Vượng, Ngô Lương và Điển Vi cùng dừng bước.

Thực ra không cần A Vượng nói, Ngô Lương cũng sẽ không chọn tiến tiếp, vì khả năng bơi lội của hắn không tốt lắm, ngay cả kiểu bơi chó đơn giản nhất cũng hơi vụng về, ngoài ra hắn còn hơi mắc chứng "sợ biển sâu", vì vậy đối với loại nước đen không thấy đáy này, bình thường hắn sẽ không bao giờ khinh suất tiến vào. "Ở đây vậy." Không chút do dự, Ngô Lương nói.

Vừa nói, hắn đã ném pháp khí ngà voi đang vác trên vai vào vùng nước đen sâu không thấy đáy phía trước, sau đó nhanh chóng dẫn theo Điển Vi lội nước quay lại bờ.

Thực ra theo phương pháp tiêu diệt "Vực" của "Hồ Trác thị" mà hắn biết, chỉ cần ném loại pháp khí ngà voi này xuống nước là được.

Chỉ là Ngô Lương thấy nước ven bờ quá nông, lo rằng làm vậy sẽ không đạt hiệu quả tốt nhất, nên mới đặc biệt đi xuống nước hy vọng có thể ném nó vào nơi sâu hơn.

Nhưng khi Ngô Lương quay lại bờ, pháp khí ngà voi kia vẫn còn một nửa nổi trên mặt nước.

Điều này có lẽ vì mật độ của gỗ du vốn thấp hơn nước một chút, ném xuống nước dễ bị ảnh hưởng bởi lực nổi, cộng thêm ngà voi

cũng không phải thứ có mật độ quá cao, lại còn để trong nhà A Vượng mấy năm, nước trong ngà mất đi sẽ khiến mật độ càng thấp, lực nổi càng lớn. "..." Quay đầu nhìn pháp khí ngà voi vẫn đang nổi nửa đoạn trên mặt nước, không chút biến đổi, Ngô Lương một lần nữa nảy sinh hoài nghi đối với phương pháp của "Hồ Trác thị".

Trong ấn tượng của hắn, quan hệ giữa pháp khí và tà vật phải là nước với lửa mới đúng.

Giống như nước tiểu đồng tử dội lên người "Hống", "Hống" lập tức sẽ bị thương, chứ không phải bình tĩnh như hiện tại.

Thậm chí hiện giờ nhìn qua, cái pháp khí ngà voi kia căn bản chẳng có chút dáng vẻ pháp khí nào, giống hệt một món đồ làm từ ngà voi và gỗ du bình thường, không khác gì một khúc gỗ mục rơi xuống nước. "Cái này..." A Vượng và Khách Bố Nhĩ cũng không chớp mắt nhìn chằm chằm pháp khí ngà voi đang nổi trên nước, trong lòng thấp thỏm không yên.

May mà Ngô Lương đã thực sự ném "pháp khí ngà voi" xuống nước chứ không phải biển thủ vật liệu quý giá, nếu không e rằng họ đã bắt đầu nghi ngờ Ngô Lương lừa lấy bộ ngà voi đáng tiền của mình.

Thế là cả nhóm bốn người đều không nói gì, chỉ kiên nhẫn tĩnh lặng quan sát mặt hồ trước mắt.

Chương 372

Cuối cùng. "Ực ——!" Khoảng một khắc sau, khi pháp khí ngà voi theo dòng nước mắt thường không thấy được dần trôi ra xa bờ hơn, trong hồ cuối cùng cũng có phản ứng.

Chỉ thấy phía dưới pháp khí ngà voi bỗng nổi lên một bong bóng khí lớn bằng quả bóng rổ.

Bong bóng khí dâng lên cực nhanh, trong chớp mắt đã lao khỏi mặt nước, vừa đẩy nhẹ pháp khí ngà voi vừa tạo nên những vòng sóng lăn tăn trên mặt nước vốn tĩnh lặng.

Cùng lúc đó.

Không biết là do pháp khí ngà voi cuối cùng cũng bị nước hồ thấm vào, hay do sự xuất hiện của bong bóng kia đã phá vỡ sự cân bằng lực nổi ban đầu, hoặc giả bị một sức mạnh thần bí nào đó tác động, pháp khí ngà voi kia bỗng không nổi được nữa, từ từ chìm xuống đáy nước u ám.

Một lát sau, hoàn toàn mất dạng. "Công tử, thế này là thành rồi sao?" A Vượng thần sắc căng thẳng, cuối cùng không nhịn được nhìn về phía Ngô Lương. "..." Ngô Lương không đáp, chỉ khẽ lắc đầu, biểu thị mình cũng không rõ lắm. "Vậy... tiếp theo chúng ta nên làm gì?" A Vượng lại có chút không cam tâm hỏi. "Những gì ta biết chỉ có bấy nhiêu, tiếp theo việc chúng ta cần làm chỉ là chờ đợi, còn kết quả rốt cuộc thế nào, e rằng phải xem thiên ý." Ngô Lương tiếp tục lắc đầu nói: "Nhưng ta có thể khẳng định là ngà voi của ông chắc chắn không lấy lại được rồi, giờ có hối hận cũng không kịp nữa." "Công tử nói đùa rồi." A Vượng biết Ngô Lương đang trêu mình, nhưng lúc này ông chẳng thể nào cười nổi, tiếp tục vẻ mặt căng thẳng và kỳ vọng nhìn ra

giữa hồ. ...

Nửa canh giờ sau.

Ngô Lương ngậm một cọng cỏ ngồi trên tảng đá cách bờ hồ khoảng mười trượng, buồn chán dùng cành cây trong tay trêu chọc mấy con kiến dưới đất.

Điển Vi đã sớm thu đôi thủ kích sau lưng, khoanh tay tựa vào một gốc cây cong vẹo, ngáp một cái đến chảy cả nước mắt.

Khách Bố Nhĩ thì chăm chú nghịch mấy món đồ nhỏ mình tết bằng cỏ dại, cái thì hình con chó, cái hình con dê, lại có cái hình con chim, những món đồ nhỏ này trông rất sống động, cũng coi như là một nghệ nhân bị vùi lấp giữa cõi tục.

Duy chỉ có A Vượng vẫn vươn cổ, mắt không rời mặt hồ, mong chờ "kỳ tích" xuất hiện.

Cuối cùng. "A ——" Ngô Lương vươn vai một cái thật dài rồi đứng dậy, chính thức tuyên bố với ba người còn lại: "Nửa canh giờ rồi mà chẳng có động tĩnh gì, xem ra phương pháp ta nghe lỏm được này e rằng cuối cùng vẫn không chuẩn xác.

Theo ý ta, chúng ta cứ đứng canh mãi ở đây cũng không phải cách, hay là tạm thời rút về, sau này phái người đến quan sát từ xa, trong vòng ba ngày nếu có biến hóa gì chúng ta lại đến xử lý cũng chưa muộn, nếu sau ba ngày vẫn không có gì thay đổi, A Vượng thúc đừng trách ta thực sự vô năng vi lực." "Công tử nói phải đó, A Vượng thúc, hay là chúng ta về trước đi, sau này ông bảo tộc nhân đến xem là được." Nghe lời Ngô Lương, Khách Bố Nhĩ cuối cùng cũng có tinh thần, vội vàng khuyên nhủ A Vượng: "Ông cũng lớn tuổi rồi, lại còn không may mắc phải 'Hồ hoặc', giờ nên nghỉ ngơi cho tốt, cũng nên để tộc nhân góp chút sức chứ, đây đâu phải việc của riêng ông." "Hazzz..." A Vượng cuối cùng thở dài một tiếng, khó khăn quay đầu

lại, nhưng lại loạng choạng đưa tay về phía Khách Bố Nhĩ, phát ra âm thanh khàn đặc: "Khách Bố Nhĩ, mau mau mau, mau lại đỡ ta một tay, cái cổ của ta không cử động được nữa rồi, chân cũng tê cứng không đi nổi nữa!" "..." Nhóm ba người Ngô Lương không thốt nên lời.

Té ra nãy giờ lão này không phải không muốn động, mà là đã không động đậy nổi rồi sao?

Nhưng nghĩ lại cũng đúng, vị đồng chí già này tuổi tác không nhỏ, lại đứng im một tư thế suốt cả tiếng đồng hồ, đừng nói là ông, ngay cả nhóm Ngô Lương e rằng cũng đã tê dại chân tay rồi.

Thế là đợi Khách Bố Nhĩ vội vàng tiến lên đỡ lấy, rồi xoa bóp hồi lâu cho máu huyết lưu thông, vị đồng chí già này mới dần hồi phục, lại thở dài nói với Ngô Lương: "Xem ra đây là mệnh số của chúng ta, không trách được ai, nhưng lần này công tử sẵn lòng ra tay giúp đỡ, cái tình này ta vẫn ghi nhận, về nhà ta nhất định sẽ trọng lễ cảm tạ công tử, chúng ta về thôi." "A Vượng thúc khách khí quá, nếu đã vậy ta cũng cung kính không bằng tuân mệnh, chỉ là..." Đã có trọng lễ tặng kèm, Ngô Lương tự nhiên sẽ không từ chối, nhưng lời mới nói được một nửa, tốc độ nói của hắn đột nhiên chậm lại, đôi mắt lần nữa hướng về phía hồ, trong mắt hiện lên vẻ kinh nghi. "?!" Nhận ra sự bất thường của Ngô Lương, mọi người trong lòng thắt lại, cũng vội vàng quay đầu nhìn về phía hồ.

Nhìn một cái là thấy biến!

Chỉ thấy ngay trong lúc họ đang nói chuyện nãy giờ, trên mặt hồ đã lặng lẽ nổi lên rất nhiều vật thể hình tròn màu xanh đậm.

Những thứ này không phải thứ gì khác, chính là loài hại trùng dưới nước nghi là "Vực" mà nhóm Ngô Lương đã xem xét kỹ lưỡng, chỉ có điều hiện tại những con trùng này đều lật ngửa bụng như cá chết, để lộ phần chi tiết liên kết với nhiều rêu xanh và phần bụng lên

mặt nước, thậm chí có vài cái chân còn đang co giật như thể đang giãy chết. "Công tử, chuyện này là sao?" A Vượng kinh ngạc hỏi. "Ta cũng không biết." Ngô Lương vẫn lắc đầu: "Có lẽ pháp khí kia rốt cuộc đã phát huy tác dụng, lúc này đang dần tước đi tính mạng của những con 'Vực' này, hoặc là... ta cũng không nói chắc được, nhưng hiện giờ nhìn qua thì hẳn là chuyện tốt, chúng ta cứ đợi xem sao." "Nếu đúng là như vậy thì tốt quá rồi!" A Vượng khá là kích động nói, khoảnh khắc này, vị đồng chí già này hết mỏi cổ, hết tê chân, thậm chí còn đẩy Khách Bố Nhĩ ra tiến lên phía trước mấy bước, cố gắng nhìn cho rõ hơn. ...

Dưới sự chú ý của nhóm Ngô Lương.

Số lượng "Vực" nổi lên ngày càng nhiều, hơn nữa càng lúc càng nhanh, có xu thế muốn lấp đầy cả mặt hồ.

Mà điều kỳ lạ hơn là, trong phạm vi tầm mắt của Ngô Lương, thứ nổi lên mặt nước chỉ có duy nhất loại "Vực" này, những loài cá thường thấy nhất trong nước thậm chí không xuất hiện lấy một con.

Chuyện này lại càng huyền bí.

Loại hồ nước ngọt nội lục quy mô thế này, đừng nói là cá nhỏ, ngay cả cá lớn nặng hàng trăm cân cũng không thiếu, mà một khi nước hồ có vấn đề, loài chết đầu tiên phải là những loài cá tương đối yếu ớt này.

Thế nhưng hiện giờ không thấy một con cá chết nào, chỉ có "Vực" liên tục nổi lên.

Đây rõ ràng là một cuộc thanh trừng cực kỳ có mục đích.

Như vậy có thể hiểu là, chính phương pháp của "Hồ Trác thị" đã phát huy tác dụng, tuy có hơi chậm một chút nhưng ghi chép trong "Chu Lễ" không hề sai sao?

Nếu đúng như vậy.

Thì những ghi chép liên quan khác có tính không?

Ví dụ như ghi chép về "Uyên vi lăng"... "Ực —— ực —— ực ——" Theo số lượng "Vực" nổi lên ngày càng nhiều, dưới đáy nước cũng bốc lên nhiều bong bóng khí lớn hơn, bong bóng nhỏ vẫn bằng quả bóng rổ, bong bóng lớn thậm chí to như một căn phòng ngủ mười mét vuông, cực kỳ khoa trương.

Khi những bong bóng khổng lồ như vậy lao khỏi mặt nước, thậm chí có thể nghe thấy tiếng nổ lớn, những cột nước khổng lồ cuộn trào trong hồ.

Khoảnh khắc này.

Cả Minh Trạch dường như biến thành một nồi nước sôi, vô cùng náo nhiệt.

Ngay cả Ngô Lương cũng có thể cảm nhận rõ ràng, mặt đất dưới chân hắn đang run rẩy nhẹ.

Một số viên đá nhỏ thậm chí đã bắt đầu dịch chuyển theo sự rung chấn... "!" Ngô Lương bỗng nhớ đến sự kiện "Linh hồ hấp hồn" từng gặp ở mộ Hải Hôn Hầu.

Dưới nước đột nhiên bốc lên nhiều bong bóng lớn như vậy, Ngô Lương cũng không thể xác định khí thoát ra từ bong bóng đó rốt cuộc là loại khí gì, trong lòng nảy sinh thêm một tầng lo ngại. "Nơi này không nên ở lâu, trước tiên rút lui xa một chút rồi quay lại xem sau!" Trong đầu lóe lên ý nghĩ đó, Ngô Lương lập tức đưa ra một quyết định vô cùng thận trọng.

Ý định của hắn là rút về đoạn Trường Thành cổ trên sườn núi, nơi đó là điểm cao nhất gần đây, không chỉ có thể quan sát toàn cảnh tình hình trong Minh Trạch, mà còn có thể tránh được những nguy hiểm vô

hình không chạm tới được. "Đi!" Vừa nói, Ngô Lương đã đi trước.

Điển Vi bám sát theo sau, Khách Bố Nhĩ cũng lập tức dìu A Vượng, nhanh chân bước theo. ...

Khi lên đến Trường Thành cổ quay đầu nhìn lại Minh Trạch.

Minh Trạch rõ ràng đã xảy ra biến đổi lớn, những con "Vực" lật ngửa đã phủ kín nửa mặt hồ, bong bóng khí dưới đáy vẫn tranh nhau lao lên mặt nước, khiến cả mặt hồ trông có vẻ trắng xóa.

Ngô Lương thấy Minh Trạch bây giờ giống như một bát lớn "nước ngọt hạnh phúc" (Coca) vừa mới mở nắp, chính là lúc nhiều ga và cảm giác sảng khoái nhất.

Tiếc là hắn không có cái bụng to như thế, cũng không có dũng khí để nếm thử một phen. "Ầm ầm ầm..." Dưới đất bỗng truyền đến một trận chấn động mãnh liệt hơn, như thể có động đất, khiến nhóm Ngô Lương đứng không vững.

Ngô Lương cảm thấy trận động đất này ít nhất cũng phải cỡ năm độ, cũng may đoạn Trường Thành cổ dưới chân họ đủ kiên cố, ngoài những chỗ vốn đã hư hỏng có vài viên gạch rơi xuống, thì không xảy ra tình trạng sụp đổ.

Cùng lúc đó.

Nhiều nơi gần bờ hồ cũng có nhiều tảng đá lớn trượt từ sườn núi xuống, nghiền nát cây cối và đá tảng trên sườn núi, ầm ầm lăn xuống bờ hồ.

Mà nơi đó chính là chỗ họ vừa đứng lúc nãy, may mà họ đã rút lui sớm một chút.

Bằng không những tảng đá lăn này cũng đủ để bốn người bọn họ "ăn hành" rồi.

Ngay khi mọi người đang cảm thấy may mắn. "Công tử, cậu nhìn kìa!" Điển Vi lại chỉ về phía sau lưng nhóm Ngô Lương, vẻ mặt kinh ngạc nói. "Cái gì..." Ngô Lương quay đầu nhìn lại, lập tức cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Chỉ thấy phía sau họ chính là Uyên Tuyền lúc đi tới, đứng ở đây có thể nhìn thấy rõ ràng thôn làng nơi nhóm A Vượng cư trú dưới chân núi, còn có vài thôn nhỏ khác cách đó vài dặm, đó đều là nơi người Nguyệt Thị sinh sống.

Mà phía bên kia lại yên tĩnh một cách dị thường.

Không hề thấy có chấn động lớn, hay cảnh tượng hùng vĩ đá lăn, thậm chí ngay cả những cây thấp đặc hữu của vùng Tây Bắc trên núi cũng ở trạng thái tương đối tĩnh lặng, đến một chút gió cũng không có, lá cây và cành cây đều không hề rung động. "Thế này là sao?" Ngô Lương lại quay đầu nhìn về hướng Minh Trạch.

Chấn động bên này lại càng lúc càng kịch liệt, tất cả cây cối đều rung chuyển điên cuồng như đang sàng gạo, thậm chí có cây đã bật rễ theo những tảng đá lăn xuống.

Trong Minh Trạch lại càng nổi lên sóng dữ ngất trời, những con "Vực" lật ngửa sơ sẩy là bị hất tung lên cao hơn mười mét...

Chỉ cách nhau một bức tường.

Lại là hai thế giới hoàn toàn khác biệt?!

Điều này tuyệt đối vượt xa sự hiểu biết của Ngô Lương về giới tự nhiên.

Trong nhận thức của hắn, đại địa vốn do những tầng đá và đất đai liền mạch tổ hợp thành, dù giữa đó có tồn tại nhiều đới đứt gãy động đất thì cũng tuyệt đối không thể ngăn cản sự truyền dẫn của cảm giác rung chấn.

Nhưng ở đây.

Phía bắc và phía nam của Trường Thành cổ dường như hoàn toàn bị chia cắt thành hai thế giới chẳng liên quan gì đến nhau...

Chương 373

Rốt cuộc chuyện này là thế nào!

Thế giới quan của Ngô Lương một lần nữa bị đả kích mạnh mẽ, như thể đang trải qua một cuộc bùng nổ kiến thức đảo lộn trời đất.

Cùng lúc đó. "Công tử, cậu mau nhìn kìa, mực nước bắt đầu dâng lên rồi!" Khách Bố Nhĩ tiếp đó lại hét lên.

Chỉ thấy tảng đá lớn có khắc đồ án kỳ lạ mà Ngô Lương từng tự tay kiểm tra lúc trước, giờ đây đã bị nước hồ nhấn chìm, chỉ còn một đoạn ngắn lộ ra ngoài.

Mực nước ít nhất đã dâng lên ba bốn mét!

"..." Nhìn sự biến hóa trước mắt, Ngô Lương cũng không thể xác định chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo.

Chẳng lẽ thật sự sẽ giống như ghi chép trong 《Chu Lễ》, xuất hiện cảnh tượng hùng vĩ "uyên vi lăng" (vực sâu biến thành gò núi) vốn chỉ tồn tại trong thần thoại truyền thuyết sao?

Thật khó mà nói trước được.

Hồ nước to lớn như thế, mực nước có thể trong thời gian ngắn ngủi dâng cao tới ba bốn mét, vả lại còn trong tình huống trời quang mây tạnh, không hề có lũ lụt đổ vào, chuyện này đặt ở bất cứ thời điểm nào cũng tuyệt đối được coi là một việc khó có thể tưởng tượng, chỉ có biến động địa chất mới có thể giải thích được.

Cùng lúc đó, trong lòng Ngô Lương cũng xẹt qua một tia lo âu.

Nếu Minh Trạch thật sự trong thời gian ngắn nhô cao hóa thành sơn lăng, vậy lượng nước hồ khổng lồ này sẽ đi đâu về đâu?

Lượng nước khổng lồ này đột ngột không còn chỗ chứa, tất yếu sẽ thuận theo lòng sông chảy xuống hạ du, cảnh tượng này tuyệt đối còn hùng vĩ hơn nhiều so với việc mở đập xả lũ của các hồ chứa nước và trạm thủy điện lớn ở hậu thế, thậm chí có khả năng mang đến cho hạ du một trận hồng thủy gây ảnh hưởng cực rộng.

Đáng tiếc, trước sức mạnh không rõ là của đại tự nhiên hay là một loại sức mạnh thần bí vô danh nào đó, Ngô Lương chỉ có thể giương mắt nhìn, chẳng thể làm gì được...

Nghĩ đến đây, lòng Ngô Lương lại hiện lên một tia áy náy.

Hắn tuy không phải hạng người tốt lành gì, cực ít khi vô tư đưa tay giúp đỡ người khác, nhưng cũng tuyệt đối không hy vọng vì một hành động nào đó của mình mà mang đến tai nạn cho những bá tính vô tội ở hạ du sông Sơ Lặc.

Mà theo hắn thấy, những biến hóa đang xảy ra ở Minh Trạch lúc này, sợ rằng chín mươi chín phần trăm có quan hệ mật thiết với pháp khí bằng ngà voi mà hắn đã ném xuống kia.

Chính lúc đang suy nghĩ như vậy.

"Công tử, những biến hóa này nằm trong dự liệu của ngài sao?" A Vượng lên tiếng hỏi với vẻ khá lý trí.

"..." Ngô Lương quay đầu nhìn lão, khẽ lắc đầu.

Nếu cứng nhắc yêu cầu hắn đưa ra câu trả lời trực diện, Ngô Lương cũng chỉ có thể đưa ra một đáp án lấp lửng: Vừa đúng, mà cũng vừa không đúng.

"Có điều những con 'vực' kia giờ đây đều giống như cá chết nổi lên mặt nước, chắc chắn là pháp khí công tử ném xuống đã phát huy tác dụng, hoặc giả sau chuyện này, 'vực' trong Minh Trạch sẽ không còn tồn tại nữa." A Vượng không biết Ngô Lương đang nghĩ gì, lại

nói trúng vào vấn đề mà hắn đang băn khoăn.

"Hoặc giả Minh Trạch cũng sẽ không còn tồn tại nữa..." Ngô Lương thầm nghĩ trong lòng, nhưng miệng lại không nói ra câu đó, bởi vì cho đến hiện tại hắn vẫn không dám chắc chắn rốt cuộc chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo.

Thế là đoàn người bốn người lại rơi vào im lặng.

Tất cả đều tĩnh lặng cảm nhận những rung chấn ngày càng kịch liệt dưới chân, nhìn chằm chằm vào làn nước hồ ngày càng xao động, trong lòng cảm thán sự nhỏ bé của con người.

Trước loại sức mạnh kiểu thương hải tang điền này, con người vĩnh viễn không thể phản kháng, chỉ có thể thích ứng.

Cuối cùng, mặt hồ không ngừng dâng cao đã hoàn toàn nhấn chìm tảng đá lớn có khắc đồ án thần bí kia, tức là mực nước của Minh Trạch đã tăng lên ít nhất năm sáu mét.

Cũng chính vào lúc này.

"Công tử, ngài hãy nhìn chỗ kia kìa!" Điển Vi lại chỉ tay vào giữa hồ, nơi đó xuất hiện một dị tượng khác.

Chỉ thấy từ bao giờ, giữa hồ bỗng xuất hiện một vòng xoáy khổng lồ, đường kính vòng xoáy này chừng bốn năm mươi mét, đang quay nhanh theo chiều kim đồng hồ.

Mà trung tâm vòng xoáy lại lõm sâu xuống, xuất hiện một lỗ hổng đường kính năm sáu mét.

"Nước hồ đang chảy thoát xuống một cái lỗ vô danh nào đó dưới đáy hồ sao?" Chân mày Ngô Lương lại nhíu chặt.

Vòng xoáy như vậy chỉ xuất hiện trong tình huống này, mà Minh Trạch lúc này trông giống như một cái bể bơi khổng lồ đang xả nước.

Ngô Lương thật sự càng lúc càng không nhìn thấu nổi.

Nước trong Minh Trạch tuyệt đối có thể dùng hai chữ "hải lượng" để hình dung, cho dù dưới đáy hồ có một dòng sông ngầm thì cũng tuyệt đối không thể chứa nổi bấy nhiêu nước hồ, huống chi vì chịu ảnh hưởng của áp lực vỏ trái đất, sông ngầm thông thường đều chảy ra bên ngoài vỏ trái đất, rất hiếm khi xuất hiện hiện tượng nước chảy ngược mãnh liệt như vậy.

Trừ phi, theo cơn động đất đang ngày càng dữ dội, dưới đáy hồ xuất hiện một cái động không đáy sâu thẳm...

Hậu thế xác thực tồn tại những cái động không đáy theo đúng nghĩa đen, ví dụ như cái động không đáy nằm bên bờ biển thành cổ Argostoli ở Hy Lạp, đó chính là một cái động không đáy mà nước biển dâng bao nhiêu cũng không lấp đầy được.

Mỗi khi thủy triều lên, nước biển sẽ tràn vào trong động không đáy này, tạo thành một dòng chảy xiết cuồn cuộn, theo đo đạc, lượng nước biển chảy vào động mỗi ngày đạt tới hơn 3 vạn tấn, thế nhưng điều kỳ lạ là, lượng nước biển khổng lồ chảy vào động như vậy mà chưa bao giờ lấp đầy được nó.

Từng có đội ngũ nghiên cứu khoa học cho rằng cái động này không phải là không có đáy, mà có khả năng thông với những nơi có địa thế thấp hơn khác.

Vì vậy đội ngũ nghiên cứu đặc ý đổ nước biển đã hòa tan phẩm màu đậm vào đó, sau đó lại giám sát các dòng sông và hồ nước trên mặt biển và hải đảo lân cận.

Kết quả thí nghiệm khiến người ta thất vọng, người ta không tìm thấy nước biển có màu.

Sau đó họ lại ném một lượng lớn các hạt nhựa vào trong, những

hạt nhựa này cũng đi mà không thấy trở về.

Vì vậy cho đến trước khi Ngô Lương xuyên không, vẫn chưa có ai tìm thấy lối ra của cái hang động này, cũng không có ai có thể đo được độ sâu của nó, dường như thật sự không có điểm dừng vậy.

Những cái động không đáy thần bí như thế luôn khiến người ta say mê.

Nếu bên dưới quả nhiên xuất hiện một cái động không đáy như vậy...

Ngô Lương thầm nghĩ, liệu có phải nước hồ trong Minh Trạch sẽ không tràn xuống hạ du gây lũ lụt, mà sẽ bị động không đáy hấp thụ toàn bộ, lặng lẽ rời đi mà không mang theo chút gợn mây nào?

"Công tử, ngài xem, mặt hồ dường như không tăng cao nữa, ngược lại bắt đầu chậm rãi hạ xuống?" Khách Bố Nhĩ tiếp lời.

Ngô Lương nhìn theo hướng gã chỉ, quả nhiên từ bao giờ, tảng đá lớn khắc đồ án thần bí vốn dĩ đã bị nhấn chìm hoàn toàn kia, giờ đây lại thấp thoáng lộ ra.

Tất nhiên, đây có lẽ không chỉ là công lao của cái động không đáy có khả năng xuất hiện dưới lòng hồ kia.

Cùng với việc mặt hồ dâng cao, lòng sông hạ du chắc chắn cũng phải chịu áp lực không nhỏ, có điều lúc mực nước hồ cao nhất cũng chỉ dâng lên năm sáu mét, cộng thêm thời gian kéo dài không quá lâu, cho dù có gây ra chút ảnh hưởng cho hạ du thì chắc cũng không quá lớn, dù sao sông Sơ Lặc cũng chẳng phải là một con sông nhỏ. ...

Khoảng một canh giờ sau.

Mặt hồ cuối cùng cũng khôi phục về độ cao ban đầu, tảng đá lớn mà nhóm người Ngô Lương dùng làm vật tham chiếu đã hoàn toàn lộ ra, nhưng đồng thời, cảm giác rung chấn dưới chân lại trở nên kịch

liệt hơn.

May mà nhóm người Ngô Lương không bị ảnh hưởng quá lớn.

Giống như lúc ban đầu, trận động đất này có một ranh giới cực kỳ rõ ràng, và đường ranh giới đó chính là đoạn cổ trường thành.

Phía Bắc cổ trường thành thì đất rung núi chuyển, phía Nam cổ trường thành lại bình tĩnh như xưa.

Mà nhóm Ngô Lương lại vừa vặn đứng trên cổ trường thành, vừa có thể cảm nhận được chấn động rõ rệt truyền từ dưới chân lên, nhưng lại không bị rung chấn ảnh hưởng đến mức không đứng vững được, ngay cả đoạn cổ trường thành cũng đứng vững sừng sững, không hề có tình trạng rạn nứt hay sụp đổ nào xảy ra.

Giây phút này.

Ngô Lương thậm chí bắt đầu hoài nghi Tần Thủy Hoàng dốc sức cả thiên hạ để xây dựng Trường Thành không phải là để chống lại sự tập kích của các dân tộc du mục phương Bắc, mà là để chống lại sự xâm nhập của một loại sự vật còn đáng sợ hơn.

Hoặc giả, cổ trường thành đối với cả vùng Thăng Long mà nói, có tác dụng giống như "Định Hải Thần Châm" đối với "Đông Hải" vậy.

"Nó" có lẽ không chỉ đơn thuần là để phòng ngự cái gì, mà là để trấn áp cái gì đó.

Dù sao thiên triều từ xưa đã không ngừng xây dựng "Trường Thành", hành vi này sớm nhất có thể truy nguyên đến thời kỳ Tây Chu, thời Xuân Thu Chiến Quốc cũng vậy, đến thời Tần Thủy Hoàng cuối cùng đã đạt tới đỉnh cao, xây thành "Vạn Lý Trường Thành" khiến toàn thế giới hậu thế vẫn phải thán phục, các triều đại sau đó cũng không ngừng tu sửa và xây dựng thêm trường thành, hành vi này vẫn luôn tiếp diễn cho đến tận triều Minh.

“Trường Thành” là một công trình phòng ngự quả không sai, Thăng Long cũng xác thực từ xưa đến nay vẫn luôn phải hứng chịu sự tập kích của các dân tộc du mục phương Bắc cũng không sai.

Nhưng nếu chỉ coi “Trường Thành” là một công trình phòng ngự thông thường, thì phải giải thích thế nào về tình trạng trước mắt, tại sao hai bên Nam Bắc Trường Thành lại hoàn toàn là hai thế giới khác biệt, cứ như thể tầng đá ngầm dưới lòng đất đã bị Trường Thành một đao cắt đứt, không cảm nhận được chút liên quan nào?

Huống chi, trong khảm dư thuật (phong thủy) có từ thời cổ đại của thiên triều, vốn đã có thuyết pháp thông qua việc xây dựng các kiến trúc đặc thù hoặc cải tạo địa thế để thay đổi hoặc trấn áp phong thủy hiểm ác...

Đáng tiếc lần hành động này Ngô Lương không mang theo Vu Cát - người am hiểu khảm dư thuật, nếu không bây giờ đã có thể hỏi ý kiến của lão.

Có điều cũng không vội, nếu nơi này thật sự xảy ra biến hóa gì đáng để nghiên cứu, Phường Nhân Quân nhất định sẽ ở lại đây một thời gian để tra thám, Vu Cát tự khắc sẽ tới đây.

Chính lúc Ngô Lương đang nghĩ những điều này.

“Ầm ầm ầm ——” Một trận rung chấn kịch liệt hơn bỗng nhiên truyền đến.

Ngay cả những người đứng trên trường thành như Ngô Lương cũng không đứng vững nổi, phải dìu dắt lẫn nhau mới giữ được thăng bằng.

Cùng lúc đó.

Vòng xoáy khổng lồ giữa hồ trước đó trong nháy mắt mở rộng ra khoảng ba bốn lần, đường kính đạt tới gần hai trăm mét.

Nhưng điều khiến người ta nghi hoặc là, lần này mặt nước Minh Trạch không những không tiếp tục hạ xuống chậm rãi, trái lại một lần nữa bùng phát dâng cao, hơn nữa tốc độ dâng rất nhanh, chỉ trong nháy mắt đã lại một lần nữa nhấn chìm hoàn toàn tảng đá khắc đồ án thần bí kia.

Ngoài ra.

Nước hồ Minh Trạch cũng cuộn lên những đợt sóng kinh thiên động địa, những con sóng đó thậm chí có thể nhảy vọt lên cao hơn mười mét, đập mạnh vào những khối đá và cây cối bên bờ hồ, lực đạo khổng lồ thậm chí có thể trực tiếp nhổ tận gốc những cái cây to bằng vòng eo người lớn!

Càng khiến người ta khó hiểu là, đây là sóng nổi lên khi không có gió!

Tức là lực đạo khổng lồ này không đến từ bên ngoài, mà đến từ chính bản thân Minh Trạch, thật khó tưởng tượng được dưới làn nước đã sớm đục ngầu kia đang xảy ra những biến đổi to lớn như thế nào.

"Công tử, nơi này e rằng có nguy hiểm, chúng ta có nên rút lui trước không?" Nhìn mặt hồ càng lúc càng dâng cao, sóng nước cũng càng ngày càng gần, Điển Vi lo lắng sóng nước sẽ đánh lên cổ trường thành gây nguy hiểm cho Ngô Lương, cuối cùng không nhịn được mà hỏi.

"Nếu nước hồ thật sự có thể dâng lên tới đây, thì nơi này cao nhất, ngược lại sẽ là nơi an toàn nhất." Ngô Lương lắc đầu, nghiêm sắc mặt nói.

Cổ trường thành vốn được xây dựng trên các dãy núi, đi về phía Nam là các dãy núi thấp dần, do đó nơi họ đang đứng hiện tại chính là điểm cao duy nhất ở lân cận, nếu nước hồ thực sự dâng lên, chạy

xuống núi ngược lại là hành vi nguy hiểm hơn.

Có điều mặc cho phía Bắc cổ trường thành đã như ngày tận thế, phía Nam vẫn là một cảnh tượng bình tĩnh như cũ...

Chương 374

"Công tử nói phải." Điển Vi không nói nữa, nhưng hai nắm đấm đã siết chặt, hiển nhiên vẫn còn chút lo lắng.

A Vượng và Khách Bố Nhĩ càng lộ vẻ mặt căng thẳng, vừa dìu nhau vừa bám chặt vào tường chắn của cổ trường thành, như thể chẳng mấy chốc nước hồ và sóng dữ sẽ tràn lên vậy.

Sự thực cũng đúng là như thế.

Trong khi nói chuyện, mặt hồ đã dâng lên cách chỗ đám người Ngô Lương không đầy trăm mét, theo tốc độ hiện tại, tràn lên cổ trường thành quả thực không cần quá nhiều thời gian.

Ngay lúc này.

"Công tử, ngài mau nhìn xem!" Khách Bố Nhĩ dường như nhìn thấy thứ gì đó kinh khủng lắm, một lần nữa chỉ vào giữa hồ gào thét ầm ĩ.

"!" Sự chú ý của Ngô Lương vốn luôn đặt ở Minh Trạch, không cần Khách Bố Nhĩ nhắc nhở cũng đã nhìn thấy dị tượng.

Chỉ thấy ở giữa hồ, cách vòng xoáy khổng lồ kia không xa, đã xuất hiện một bóng đen khổng lồ đen kịt.

Diện tích của bóng đen khổng lồ đó đại khái bằng một sân bóng rổ, có hình bầu dục không quy tắc, khiến người ta chỉ nhìn qua một cái là sẽ không tự chủ được mà liên tưởng đến những quái vật nước thần bí thường xuất hiện trong các bản tin thời sự ở hậu thế, những mô tả về quái vật nước trong các bản tin đó phần lớn cũng chỉ là một bóng đen khổng lồ đột nhiên xuất hiện dưới đáy nước, nhưng không ai có thể nói rõ rốt cuộc đó là thứ gì.

Nhưng hiện tại, Ngô Lương sẽ không coi nó là quái vật nước.

Có truyền thuyết về "uyên vi lăng" làm nền, điều đầu tiên Ngô Lương nghĩ đến chính là biến động địa chất.

Có lẽ nơi này thật sự sắp từ một hồ nước biến thành một dãy núi, cái bóng đen khổng lồ đột ngột xuất hiện kia, cực kỳ có khả năng chính là đỉnh của dãy núi đó.

Mà mực nước đột ngột dâng cao nhanh chóng này, cực kỳ có khả năng cũng là bởi vì một dãy núi đang nhanh chóng trồi lên!

Đang nói chuyện thì.

"Ào ——" Kèm theo tiếng nước cực lớn.

Bóng đen khổng lồ cuối cùng đã vọt ra khỏi mặt hồ, Ngô Lương nhìn thấy một vùng đất lục địa không quy tắc bám đầy rêu xanh, bùn loãng và tảo biển.

Nước hồ và bùn loãng đang thuận theo bốn phía của vùng đất này chảy xuống nhanh chóng, giống như một chiếc tàu ngầm đang nổi lên mặt nước vậy, khiến người ta chấn động không thôi.

"..." Ngay lúc này.

Điển Vi, A Vượng, Khách Bố Nhĩ đều bị cảnh tượng trước mắt làm cho chấn động đến mức không nói nên lời.

Mỗi người đều trợn tròn mắt, một giây cũng không nỡ chớp, ai cũng không muốn bỏ lỡ cảnh tượng không thể tin nổi nhất thế gian này, dù chỉ bỏ lỡ một khoảnh khắc cũng là tổn thất lớn nhất trong đời.

"Ầm ầm ầm ——" "Ào ——" Tiếng động càng lúc càng lớn, vùng đất kia vẫn không ngừng nhô cao, những chi tiết hiện ra trước mắt Ngô Lương cũng ngày càng nhiều.

Đó quả thực giống như một gò núi, càng nhìn xuống dưới càng

thấy rộng lớn, sườn núi bao quanh không quá dốc, nhìn như vậy quy mô của gò núi này càng hiển hiện vẻ hùng vĩ.

Khi nó nhô ra khỏi mặt nước được hơn mười mét.

"Ào ——" Vài cột nước từ bốn phía gò núi phun ra.

Nhưng những cột nước này cũng chỉ duy trì được một hai giây, sau đó lưu lượng nhanh chóng giảm bớt, dần dần biến thành những dòng sông uốn lượn chảy xuống theo thế núi.

Mà đằng sau những cột nước đó, lộ ra từng cái hang động đen ngòm không quy tắc, lớn nhỏ không đều.

Theo đà nhô lên không ngừng của gò núi, những hang động tương tự xuất hiện ngày càng nhiều, thậm chí có thể thấy rõ ràng, giữa một số hang động còn tồn tại mối liên hệ nào đó.

"Cái này..." Ngô Lương theo bản năng lấy đồ án thần bí mà hắn đã chép lại từ tảng đá lớn trước đó ra đối chiếu.

Thật sự có chút giống!

Hiện tại Ngô Lương vẫn chưa thể nhìn thấy toàn mạo của gò núi trồi lên từ Minh Trạch này, đưa ra bất cứ kết luận nào bây giờ cũng còn quá sớm.

Điển Vi, A Vượng, Khách Bố Nhĩ cũng đều đang toàn thần quán chú quan sát biến cố lớn ở Minh Trạch, không ai có thể nói rõ được rốt cuộc Minh Trạch sẽ biến thành hình dạng gì.

Cứ thế tĩnh lặng quan sát.

Ròng rã hai canh giờ, nhóm người Ngô Lương trừ việc vì chân bị tê mà hơi điều chỉnh tư thế đứng một chút, thế mà không có ai ngồi xuống lấy dù chỉ là một khoảnh khắc nghỉ ngơi.

Ngay cả A Vượng - người lớn tuổi nhất và đang mang bệnh trong

người cũng không hề nghỉ ngơi.

Ngô Lương không những không cảm thấy mệt mỏi, thậm chí còn có chút kích động.

Phải biết rằng cho dù là ở hậu thế ngồi trong rạp chiếu phim xem một bộ phim kéo dài tiếng rưỡi, dù phim có lôi cuốn đến đâu, khi rời khỏi chỗ ngồi bước ra ngoài, hắn vẫn cảm thấy đầu óc lùng bùng, thân tâm đều mệt mỏi không nói nên lời.

Mà hiện tại, hai canh giờ tức là tròn bốn tiếng đồng hồ, tinh thần hắn vẫn vô cùng sung mãn...

Đến lúc này.

Cảm giác rung chấn mà nhóm người Ngô Lương có thể cảm nhận được đã giảm bớt rất nhiều, sự biến hóa của Minh Trạch cũng dần trở nên bình hoãn lại, thậm chí có thể bỏ qua không tính đến.

Mà hiện tại, Minh Trạch đã không thể gọi là hồ nước được nữa.

Thay thế cho nó là một gò núi khổng lồ cao ngang tầm với cổ trường thành nơi Ngô Lương đang đứng, mà nước trong Minh Trạch cũng vì sự xuất hiện bất thình lình của gò núi khổng lồ này mà hóa thành hai dòng sông lớn uốn lượn chảy dọc theo chân núi ở hai phía Nam Bắc.

Mặt sông cũng đã bị dâng cao lên rất nhiều, Ngô Lương ước chừng phải cao tới hai ba mươi mét.

Tuy nhiên đây đã là độ cao sau khi mặt hồ dâng lên rồi lại dần hạ xuống, trước đó khi nước hồ trào lên còn cao hơn thế này nhiều, đã tràn qua cả sườn núi nơi cổ trường thành tọa lạc.

Vòng xoáy khổng lồ kia cũng theo đó biến mất không thấy tăm hơi.

Ngô Lương chú ý tới, thực ra vòng xoáy trước đó kết nối với mấy hang động thông vào bên trong dãy núi ở chân gò núi vừa mới nhô lên, theo việc gò núi nhô lên hoàn toàn, cho đến khi cao hơn mặt nước, nước hồ tự nhiên không thể tràn vào trong đó nữa, vòng xoáy tự nhiên cũng không còn tồn tại.

Còn về tảng đá lớn có khắc đồ án thần bí mà hắn thấy trước đó, cũng đã hoàn toàn bị mặt hồ dâng cao nhấn chìm.

May mà Ngô Lương đã chép lại đồ án trên đó từ trước, cho dù không tìm thấy tảng đá đó nữa cũng sẽ không có ảnh hưởng gì quá lớn.

"Công tử, gò núi này... trông có nhiều điểm tương đồng với đồ án thần bí trên tảng đá kia quá..." Rướn cổ nhìn cảnh tượng trước mắt, A Vượng cuối cùng cũng không nhịn được mà nói.

Đáng tiếc vừa mở miệng phát ra đã là giọng nói khàn đặc xé rách, ngay cả nói chuyện bình thường cũng có chút khó khăn, dù sao đứng liên tục ở đây xem cảnh "thương hải tang điền" suốt hơn hai canh giờ, mọi người đều chưa có giọt nước nào vào bụng, thậm chí còn quên cả việc dùng nước miếng nhuận cổ họng.

"Không phải tương tự, mà là giống hệt." Ngô Lương gật đầu.

Ký ức của A Vượng có lẽ sẽ xuất hiện một vài sai lệch chủ quan, nhưng bản sao chép của Ngô Lương thì tuyệt đối không.

Hắn cầm tấm vải lụa vẽ đồ án thần bí lên đối chiếu cẩn thận, phát hiện ra những hang động đen ngòm trên gò núi kia lại có thể đối ứng từng cái một với những hình vẽ nghi là hang động trên đồ án thần bí!

Không chỉ có vậy.

Ngay cả "dòng sông" trong đồ án thần bí cũng trùng khớp hoàn toàn với hướng chảy của dòng sông vừa mới hình thành trước mắt.

Còn những hình tròn kỳ quái duy nhất bên bờ sông trong đồ án thần bí, cũng đã tìm thấy vật tham chiếu tương ứng, đó là những khối đá khổng lồ hình cầu, những khối đá này dường như còn được khắc ra một vài tạo hình kỳ lạ, đáng tiếc vị trí hiện tại của Ngô Lương cách những khối đá đó quá xa, tạm thời vẫn chưa thể nhìn rõ chi tiết trên đó.

Tuy nhiên, nhìn từ xa, Ngô Lương cảm thấy những tạo hình đó rất giống một khuôn mặt người, cũng có thể nói là một cái đầu khổng lồ...

Hơn nữa.

Không thừa không thiếu, vừa vặn có bảy cái, bất luận là vị trí đặt hay số lượng đều giữ được sự nhất trí với đồ án thần bí.

Giờ đây thứ duy nhất còn thiếu, chính là vòng tròn nghi là mặt trời hoặc mặt trăng ở phía trên gò núi.

"Ầm ầm ầm..." Cảm giác rung chấn dưới chân ngày càng nhỏ, tiếng động cũng ngày càng nhỏ, dần dần đã đến mức khó mà nhận ra được.

Nếu không phải tận mắt chứng kiến biến động kinh hoàng vừa xảy ra ở đây, một người phương xa như Ngô Lương, e rằng còn tưởng nơi này vốn dĩ đã là cảnh tượng như trước mắt.

Hiện tại bằng chứng duy nhất có thể chứng minh gò núi này thực chất trồi lên từ dưới nước, có lẽ chỉ có một phần bùn loãng, rêu xanh và tảo biển còn sót lại trên gò núi và những khối đá kia, nhưng điều kinh ngạc là lượng bùn loãng, rêu xanh và tảo biển còn sót lại hiện tại không nghiêm trọng như tưởng tượng, ít nhất hoàn toàn không giống dáng vẻ lẽ ra phải có sau khi bị nhấn chìm dưới nước không biết bao nhiêu năm, dường như chỉ là vừa bị nước lớn xả qua một lượt vậy.

Ngoài ra.

Ngô Lương cũng không thấy một lượng lớn cá tôm... các loại sinh vật thủy sinh lẽ ra phải có trong hồ nước bị mắc cạn, ngay cả những con "vực" bị lật bụng trước đó giờ đây cũng cực kỳ hiếm khi thấy dấu vết, không biết là bị cuốn trôi xuống hạ du hay là đã chảy vào cái vòng xoáy khổng lồ kia, tóm lại là đại bộ phận đều đã biến mất không dấu vết.

Mang theo nhiều nghi vấn, Ngô Lương vẫn đứng trên cổ trường thành đợi một lát.

Mãi cho đến khi xác định rung chấn đã hoàn toàn biến mất, cảm thấy bên dưới đại khái sẽ không phát sinh thêm biến cố gì nữa, Ngô Lương mới quay đầu nói với Điển Vi: "Điển Vi huynh đệ, đi xuống cùng ta xem thử." "Tôi cũng đi!

A Vượng thúc, thúc có đi không?" Không đợi Điển Vi đáp lời, Khách Bố Nhĩ đã vội vàng tranh nói.

"Tất nhiên là phải đi!" A Vượng cũng vội vàng nói.

Lúc này hai gã này cũng tràn đầy hiếu kỳ đối với gò núi kia, dù biết rõ có khả năng vẫn tồn tại một số nguy hiểm, nhưng cũng không nỡ dễ dàng bỏ qua.

"Vậy thì Khách Bố Nhĩ, A Vượng thúc giao cho ngươi đấy, hãy dìu thúc ấy cho tốt, sau khi xuống dưới phải nghe theo mệnh lệnh của ta mà hành sự." Ngô Lương cũng không từ chối hai người, gật đầu nói.

"Chuyện đó là đương nhiên." Khách Bố Nhĩ vội vàng đáp lời.

Thế là đoàn người bốn người không kìm lòng nổi nữa, trèo xuống từ cổ trường thành, men theo con đường xuống núi trước đó nhanh chóng tiến về phía gò núi kia. ...

Khi tới bên bờ sông, đường đi của họ đã bị chặn lại.

Con sông lớn mới sinh ra này rộng tới hai mươi mét, rốt cuộc sâu bao nhiêu vẫn còn là một ẩn số, bên trong còn có "vực" hay không cũng là một ẩn số.

Do đó Ngô Lương vẫn không ngừng gõ vào chiếc trống nhỏ thần bí để phòng vạn nhất.

Tầm mắt hắn lại sớm đã hướng về phía bảy khối đá khổng lồ nghi là một loại điêu khắc thần bí nào đó ở bờ sông đối diện.

Trong đó khối gần nơi này nhất được Ngô Lương nhìn thấy rõ ràng nhất, tuy vẫn không thể nhìn rõ mọi chi tiết trên đó, nhưng hắn đã có thể xác định đó không phải là một khuôn mặt hay một cái đầu, mà nên là một tượng người đang quỳ ngồi.

Chỉ có điều hình tượng của loại tượng người này thực sự có chút trừu tượng.

Chương 375

Trên đỉnh đầu nó được khắc ra những rãnh lồi lên từng rãnh một, trông giống như mái tóc chải ngược ra sau kiểu đầu đinh (Pompadour), mà ở phần đỉnh của kiểu tóc đó lại cong ngược trở lại tạo thành một khối nhô cao nghi là búi tóc cao.

Mà điều càng khiến người ta cảm thấy kỳ quái và quỷ dị hơn chính là khuôn mặt của loại tượng người này.

Khuôn mặt này tuy rằng cũng có ngũ quan giống như nhân loại bình thường, hơn nữa ngũ quan cũng được khắc đúng vị trí, nhưng chi tiết của từng bộ phận ngũ quan lại vô cùng cổ quái.

Khuôn mặt của nó rất gầy và dài, xương gò má nhô cao, có hai hàng lông mày rất dày, phía dưới lông mày là hai con mắt lớn nhô ra rõ rệt và một cái mũi vừa to vừa rộng, phía dưới mũi còn có một cái miệng rộng dẹt và khép chặt, cái miệng này gần như chạy ngang qua cả cằm.

Ngoài ra.

Tứ chi của loại tượng người này cũng vừa ngắn vừa thô, trông mang lại cho người ta một cảm giác cực kỳ không hài hòa, hơn nữa tuy rằng giữ tư thế quỳ ngồi, nhưng tư thế này lại giống kiểu bán ngồi xổm hơn, đầu gối dang rất rộng, có sự khác biệt rõ rệt với tư thế quỳ ngồi tiêu chuẩn trong lễ nghi của thiên triều.

"Đây... là tượng người sao?" Cũng cách dòng sông quan sát bức tượng đá đối diện, A Vượng theo bản năng hỏi.

Giọng điệu của lão rõ ràng mang theo sự nghi vấn.

Bảo là tượng người đi, thì đúng là nên gọi là tượng người, dù sao

bức tượng đá này có mũi có mắt, có tay có chân, các đặc trưng cơ bản đều khá phù hợp với dáng vẻ con người.

Nhưng khuôn mặt cổ quái và thân hình kỳ dị kia, lại có sự khác biệt rất lớn với hình tượng trong nhận thức của lão.

A Vượng cũng không phải là người không có kiến thức, sống trên Con đường Tơ lụa, những chủng tộc người mà lão từng thấy tuyệt đối nhiều hơn nhiều so với những người sống ở Thăng Long, thế nhưng lão chưa từng thấy chủng tộc người nào phù hợp với khuôn mặt và thân hình như vậy.

"Hả?

Thúc nói gì cơ?" Ngô Lương không hiểu vì sao lại thất thần, nghe thấy tiếng của A Vượng mới sực tỉnh, nghi hoặc nhìn về phía lão.

"Không có gì, chỉ là tôi thấy hình dạng của bức tượng đá này vô cùng cổ quái, bảo giống tượng người đi thì lại không giống lắm, bảo không giống đi thì lại có không ít điểm tương đồng." A Vượng cảm thấy mình đã làm phiền Ngô Lương, vội vàng có chút thiếu tự tin nói.

"À, ta cũng nói không rõ lắm." Ngô Lương hơi gật đầu, nhưng lại đưa ra câu trả lời mập mờ.

Thực ra ngay từ cái nhìn đầu tiên thấy loại tượng đá này, hắn đã cảm thấy vô cùng quen mắt, sau khi nhìn kỹ thêm vài lần, hắn đã hiểu tại sao mình lại thấy quen mắt.

Mặt nạ Tam Tinh Đôi!

Di chỉ Tam Tinh Đôi ở hậu thế được mệnh danh là một trong những phát hiện khảo cổ vĩ đại nhất của nhân loại thế kỷ 20, di chỉ đó có lịch sử cách hậu thế chừng 3000-5000 năm, tức là cách thời Đông Kinh hiện tại cũng đã có 1000-3000 năm lịch sử.

Mà trong những phát hiện ở di chỉ Tam Tinh Đôi, thứ khiến thế

nhân chú ý nhất trừ cây thần bằng đồng cao gần bốn mét kia, chính là những chiếc mặt nạ thần bí mà vô số nhà khảo cổ học hậu thế đều không thể đưa ra lời giải mã hợp lý!

Bởi vì những chiếc mặt nạ đó thực sự quá cổ quái.

Không những không phù hợp với đặc trưng khuôn mặt của chủng tộc Đông Á, mà dù có nhìn khắp các chủng tộc khác nhau trên toàn thế giới, vẫn không thể tìm thấy đặc trưng khuôn mặt nào có thể khớp với nó.

Nhưng điều thần kỳ mà cũng quỷ dị là.

Loại mặt nạ này lại cực kỳ tương đồng với hình tượng người ngoài hành tinh được sáng tạo ra trong nhiều tác phẩm điện ảnh truyền hình hậu thế, đến mức hậu thế luôn có người đem Tam Tinh Đôi ra bàn luận cùng với người ngoài hành tinh...

Ngô Lương không tin vào học thuyết người ngoài hành tinh gì đó.

Trong vũ trụ có lẽ thực sự tồn tại người ngoài hành tinh, dù sao cho đến nay nhân loại vẫn chưa khám phá hết tận cùng của vũ trụ, mà trong vũ trụ vô cùng vô tận này, ai có thể khẳng định rằng không có một hành tinh nào có môi trường tương tự Trái Đất, văn minh tương tự, thậm chí vượt xa văn minh nhân loại sao?

Nhưng cho đến trước khi Ngô Lương xuyên không, trên thế giới vẫn chưa có một bằng chứng đáng tin cậy nào có thể chứng minh người ngoài hành tinh từng hoặc có khả năng đã đến Trái Đất.

Cho nên thay vì tin vào học thuyết người ngoài hành tinh gì đó, Ngô Lương thà tin vào nền văn minh và lịch sử thượng cổ thần bí trên Trái Đất hơn.

Chỉ là bức tượng đá có khuôn mặt giống hệt mặt nạ Tam Tinh Đôi xuất hiện trước mắt này lại khiến hắn có chút không nhìn thấu được...

Hắn biết rất rõ Tam Tinh Đôi ở hậu thế nằm ở đâu, đó là ở vùng Thục địa cách nơi này rất xa, muốn tới được đó không những phải vượt qua núi Kỳ Liên, mà còn phải vượt qua vùng Thanh Hải đất rộng người thưa và hiện tại căn bản không thuộc lãnh địa Hán triều, mà là lãnh địa của người Hung Nô, nói là thiên nan vạn hiểm cũng không quá.

Nếu nhất định phải liên hệ Thục địa với nơi này.

Thứ duy nhất Ngô Lương có thể nghĩ tới chính là người Khương.

Theo hắn biết, ban đầu người Khương sinh sống ở vùng cao nguyên Thanh Tạng và cao nguyên Hoàng Thổ, trong đó có một bộ phận rất lớn nằm ở vùng Cam Túc - nơi Ngô Lương đang đứng hiện tại, thậm chí có rất nhiều họ lớn trong lịch sử đều là người Khương, ví dụ như họ "Cơ" của Thiên tử Tây Chu, còn có họ "Khương", ngay cả Đại Vũ trị thủy cũng là người Khương.

Sau này cùng với sự bành trướng của Hung Nô, môi trường sinh tồn của người Khương bị chèn ép, thế là có nhiều bộ tộc người Khương đã vượt qua núi Kỳ Liên, xuôi Nam thiên di tới Thục địa định cư.

Cũng chính vì vậy, nếu nhất định phải nói Tam Tinh Đôi ở Thục địa có liên hệ tất yếu nào đó với tượng đá ở nơi này, Ngô Lương sẽ nghĩ ngay đến người Khương đầu tiên.

Thế nhưng nếu nói loại mặt nạ Tam Tinh Đôi cực kỳ tương đồng mà cũng thần bí này có liên quan đến người Khương hay không, thì vẫn chưa có định luận gì, ít nhất theo Ngô Lương biết, những tư liệu khảo cổ phát hiện được ở hậu thế kết hợp với nghiên cứu của nhiều học giả về văn hóa người Khương vẫn chưa thấy tồn tại mối liên hệ tất yếu nào giữa hai bên, đồng thời trong nhiều cổ vật và tập tục của người Khương cũng không phát hiện ra thứ gì tương tự.

“A Vượng thúc?” Ngẫm nghĩ một lát như vậy, Ngô Lương bỗng quay đầu lại hỏi A Vượng, “Ta nhớ dưới chân trường thành có đặt vài chiếc thuyền gỗ nhỏ, những chiếc thuyền gỗ đó còn dùng được không?” “Dùng được, đó chính là thuyền mà tộc nhân thường dùng khi xuống hồ bắt cá, để phòng trường hợp nước dâng cuốn trôi mất, tộc nhân mỗi lần dùng xong đều khiêng thuyền lên trên đó.” A Vượng gật đầu, hỏi, “Công tử, chẳng lẽ ngài định qua sông?” “Quả thực muốn đi tới gần nhìn cho kỹ một chút.” Ngô Lương gật đầu nói.

“Để an toàn, hay là đợi tôi quay về gọi tộc nhân tới rồi hãy qua sông?” A Vượng lần này lại trở nên cẩn trọng, lên tiếng khuyên nhủ, “Nơi này đầy rẫy sự cổ quái và quỷ dị, công tử mạo muội qua sông e là không ổn, đông người một chút cũng thấy yên tâm hơn.” “Không cần.” Ngô Lương khẽ lắc đầu, tiếp đó lại nói, “Khách Bố Nhĩ, làm phiền ngươi hãy đưa A Vượng thúc về trước, thuận tiện gọi những người đi cùng ta tới đây, chúng ta tự có cách xử trí, còn về những tộc nhân của các ngươi, trước khi ta tra rõ tình hình, tốt nhất đừng để bọn họ mạo muội tới đây, tránh xảy ra chuyện gì bất trắc.” “Được rồi, công tử cẩn thận, A Vượng thúc, chúng ta đi về trước thôi, nếu có chuyện gì công tử tự khắc sẽ tới thông báo cho chúng ta.” Xuất phát từ sự tôn kính và sùng bái đối với Ngô Lương, Khách Bố Nhĩ tự nhiên nghe lời hắn răm rắp, tuy vẫn có chút không nỡ và hiếu kỳ, nhưng vẫn nhanh nhẹn dìu A Vượng cũng đang đầy hiếu kỳ, vừa đi vừa ngoái đầu nhìn lại tiến về phía xa.

Không lâu sau đó.

Ngô Lương đã cùng Điển Vi hợp lực khiêng một chiếc thuyền gỗ xuống nước, sau đó thuận lợi vượt qua con sông lớn kia.

Mà khi hắn cuối cùng cũng đến được phía sau bức tượng đá, hắn lập tức chú ý tới một chi tiết còn khác biệt hơn nữa so với nhân loại thông thường, trong lòng kinh ngạc khôn xiết: “Cái này... chẳng lẽ là

người Qua Cơ (Gojibe) vốn chỉ xuất hiện trong những bản sử thi cổ xưa của người Khương sao?!" Nguồn gốc của Qua cơ nhân bắt nguồn từ sử thi truyền thuyết «Khương Qua đại chiến» lưu truyền trong dân gian người Khương cho đến tận hậu thế.

Truyền thuyết kể rằng trên thảo nguyên nơi tổ tiên người Khương sinh sống, có một bộ tộc gọi là Qua cơ nhân.

Qua cơ nhân thân hình thấp bé nhưng vô cùng kiện tráng, gò má cao, mắt lồi, sau lưng còn có một cái đuôi ngắn, tính tình cực kỳ hung mãnh, thường xuyên vì tranh đoạt đồng cỏ mà xảy ra chiến tranh với nhau.

Một đêm nọ, người Khương bất ngờ bị Qua cơ nhân cướp bóc.

Để tránh chiến tranh, người Khương buộc phải dời sang phía Tây tìm nơi an cư, nhưng Qua cơ nhân vẫn đuổi theo không buông, nhiều lần dồn người Khương vào tuyệt lộ.

Dù người Khương phấn khởi phản kháng nhưng vẫn không thể thủ thắng.

Cuối cùng, thiên thần của người Khương đã ra tay trợ giúp, sử dụng pháp lực và trí tuệ đánh bại hoàn toàn Qua cơ nhân, từ đó người Khương mới có được cuộc sống an ổn, sung túc.

Ngô Lương từng đọc qua nguyên văn «Khương Qua đại chiến» do các học giả hậu thế điền dã chỉnh lý.

Tuy sử thi có những chỗ khó hiểu, thậm chí phi lý, nhưng mô tả về Qua cơ nhân lại rất rõ ràng.

Loại người này dường như vượt ngoài trí tưởng tượng của người hiện đại, giới khảo cổ cũng chưa từng phát hiện ra di hài của chủng tộc nào tương tự.

Điều đáng kinh ngạc hơn là tại Tam Tinh Đôi, người ta đã khai

quật được những mặt nạ đồng có lịch sử từ 3000 đến 5000 năm, mà đặc trưng ngũ quan lại có nhiều điểm tương đồng với Qua cơ nhân trong sử thi của người Khương.

Mà Tam Tinh Đôi vốn là một trong những nơi tụ tập chính của cổ tộc người Khương.

Do đó, nhiều học giả khảo cổ hậu thế suy đoán rằng hình tượng mặt nạ đồng giống người ngoài hành tinh này có nguyên hình chính là Qua cơ nhân.

Tiếc là cho đến khi Ngô Lương xuyên không, vẫn chưa có bằng chứng trực tiếp nào chứng thực suy đoán này.

Nhưng bức tượng đá bày ra trước mặt Ngô Lương lúc này lại giống như một minh chứng trực quan.

Bởi vì ở vị trí xương cụt sau lưng bức tượng, hắn nhìn thấy một cái đuôi ngắn được điêu khắc rõ ràng.

Cái đuôi này hơi giống đuôi thỏ, vểnh lên trên cuộn thành một khối tròn nhỏ trông không mấy cân đối với tỷ lệ bức tượng.

Ngô Lương tiến lên phía trước, cẩn thận gạt bỏ lớp bùn đất bám trên cái đuôi nhỏ, có thể thấy rõ trên đó còn có những văn lộ tinh tế được khắc theo chiều xoáy của đuôi.

Thông thường, những văn lộ này là để thể hiện trạng thái có lông mao. "Cái này..." Trong đầu Ngô Lương hiện lên một vài hình ảnh mang tính "thân sĩ".

Ở một vài hội nhóm tại hậu thế, những chủng tộc có đuôi thế này thường xuất hiện dưới danh nghĩa nữ giới và được một bộ phận người yêu thích cuồng nhiệt, thậm chí hình thành nên một loại văn hóa tiểu chúng.

Ngô Lương không phải là hạng thân sĩ gì, mà là một LSP (Lão Sắc

Phôi) chính hiệu, nên dù không nằm trong hội nhóm đó nhưng hắn cũng chẳng bài xích văn hóa này.

Tuy nhiên, bức tượng thấp lùn nhưng thô tráng trước mắt hiển nhiên không phù hợp với thẩm mỹ của hội đó, hơn nữa trên tượng còn điêu khắc những cơ quan đặc trưng rõ rệt, phân minh là một tôn tượng nam giới.

Với tỷ lệ khiến bất cứ người đàn ông nào cũng phải mặc cảm thế này, thật khó để người ta nảy sinh ý tưởng gì khác.

Huống hồ, là một người làm khảo cổ chuyên nghiệp và nghiêm túc, Ngô Lương có đạo đức nghề nghiệp của mình.

Vậy, nơi này rốt cuộc là đâu?

Ngô Lương nhìn về phía những hang động chằng chịt trên sườn núi, trầm ngâm suy nghĩ.

Hậu thế chưa từng phát hiện di hài nghi là Qua cơ nhân, mà cổ tộc người Khương liên quan đến họ lại luôn tôn sùng tập tục hỏa táng, coi đó là một tín ngưỡng cao cả. «Lãnh Thị Xuân Thu» có chép: "Người Đê Khương bị bắt làm tù binh, không lo bị xiềng xích, chỉ sợ chết mà không được thiêu." Ý nghĩa câu này rất rõ ràng, nói rằng người Khương cổ sau khi bị bắt làm nô lệ, không sợ lao dịch nặng nề, chỉ sợ sau khi chết không được hỏa táng.

Do đó, những hang động này tuyệt đối không thể là lăng mộ của người Khương cổ.

Cộng thêm việc người Khương cổ thường không có thói quen cư trú trong hang động, nên quy mô hang động thế này cũng khó lòng là di chỉ cư trú của họ...

Ngô Lương nhớ tới một thôn trại người Khương ở hậu thế tên là Khắc Khô Hương.

Trên sườn núi gần thôn đó có rất nhiều hang động thần bí không rõ được xây dựng từ bao giờ, người Khương địa phương gọi là "Kim Động Tử".

Theo người dân địa phương, những Kim Động Tử này cũng có những truyền thuyết khó tin, họ nói chủ nhân của những hang động này thực chất là một loại người lùn thấp bé.

Tiếc là chủng tộc người lùn này đã biến mất từ lâu, nên hang động bị bỏ trống cho đến tận hậu thế.

Dựa trên truyền thuyết đó, cũng có học giả nghi ngờ hang động có liên quan đến Qua cơ nhân, nhưng vẫn không tìm thấy bằng chứng đáng tin cậy.

Mang theo những suy đoán này, Ngô Lương lấy ra một miếng vải đay, tiếp tục cẩn thận lau chùi bùn đất và rêu xanh trên tượng đá.

Điển Vi im lặng đứng phía sau cảnh giới, đồng thời theo chỉ thị của Ngô Lương, cứ cách một khoảng thời gian lại gõ vào cái trống nhỏ thần bí để đề phòng lũ "Vực" đã biến mất trong nước quay lại.

Sau khoảng một khắc chung, Ngô Lương cuối cùng cũng lau sạch tôn tượng này.

So với trước khi lau chùi, ngoài việc các văn lộ điêu khắc rõ nét hơn thì thực tế không có khác biệt hay chi tiết nào quá đặc biệt.

Chương 376

Tuy nhiên, lúc này Ngô Lương đã có thể khẳng định một điều: chi tiết khuôn mặt của tượng đá này đúc từ một khuôn với mặt nạ đồng xuất thổ ở Tam Tinh Đôi sau này.

Thậm chí có thể nói không chút nghi ngờ rằng cả hai thực chất là cùng một thứ, chỉ là địa điểm xuất hiện cách nhau hàng nghìn dặm mà thôi.

Nhưng khoảng cách hàng nghìn dặm đó không phải là không liên quan.

Đó chính là lộ trình di cư của người Khương cổ, mà trong sử thi Khương Qua đại chiến, Qua cơ nhân cũng luôn truy kích người Khương, rất có khả năng đã theo chân họ đến tận đó. "Điển Vi, đi theo ta thám thính xung quanh một phen." Ngô Lương không tiếp tục lau chùi những bức tượng khác mà men theo chân núi tương đối bằng phẳng để thám thính.

Những hang động thần bí trên sườn núi kia vẫn chưa biết chứa đựng thứ gì, để tránh gặp nguy hiểm mà lâm vào cảnh cô lập không người giúp, hắn dự định đợi Phường Nhân Quân tới rồi mới cùng các cán bộ nòng cốt tiến vào khảo sát.

Dưới chân núi có một khu vực bằng phẳng rộng khoảng hai mét, khác biệt hẳn với những nơi khác.

Khu vực này kéo dài dọc theo chân núi, trông như một con đường nhân tạo.

Ngô Lương sinh nghi, bèn dừng bước, dùng xẻng công binh mang theo gạt lớp bùn trơn trượt bên trên ra.

Lớp bùn này không dày, chưa đầy năm phân.

Sau khi gạt sạch một khoảng, Ngô Lương phát hiện bên dưới lớp bùn thực chất là một lớp sỏi nhỏ được nén chặt.

Những viên sỏi này rất đều nhau, giữa các kẽ hở có pha trộn một loại chất kết dính giống như bùn cát, có tác dụng cố định sỏi, hơi giống đường rải sỏi thường thấy trong các công viên ở hậu thế.

Tuy nhiên nói về độ kiên cố thì kém hơn một chút, dù sao đường sỏi hậu thế đều phải đổ một lớp bê tông dày chứ không phải loại bùn cát mà xẻng công binh có thể xúc ra được.

Ngô Lương dùng xẻng đào xuống thêm một lúc để tìm hiểu độ dày của lớp sỏi này.

Mất khoảng một khắc mới đào thủng được.

Lớp sỏi này dày tới hai mươi phân, hơn nữa nguyên liệu sử dụng rất đồng đều, từ trên xuống dưới không thấy dấu hiệu ăn bớt nguyên liệu nào.

Đây chắc chắn là con đường do nhân công lát ra, và còn nữa...

Ngô Lương nhìn xa theo khu vực bằng phẳng này, phát hiện con đường này không chỉ có ở dưới chân núi mà còn xuất hiện nhiều ngã rẽ kéo dài lên tận sườn núi.

Đây tuyệt đối không phải công trình nhỏ!

Đặc biệt đối với cổ nhân không có máy móc, chỉ riêng việc thu thập những viên sỏi có kích thước tương đồng thế này và vận chuyển chúng đến vị trí tương ứng đã tiêu tốn một lượng nhân lực khổng lồ.

Ngay lúc này, nhìn những con đường được xây dựng quy chỉnh này, Ngô Lương lại ngước nhìn những hang động trên đỉnh núi, thậm chí hắn nghi ngờ đây căn bản không phải là một ngọn núi, mà từng là

một thành thị náo nhiệt, hoặc giả là một pháo đài khổng lồ dễ thủ khó công.

Cứ thế đi tiếp theo con đường này, không lâu sau Ngô Lương đã đến ngã rẽ đầu tiên, đó là một ngã tư.

Ngoài ngã rẽ mà Ngô Lương vừa đi qua, một ngã rẽ khác dẫn lên phía trên sườn núi, hai ngã rẽ còn lại thì một cái tiếp tục men theo chân núi đi tới, cái còn lại hướng về phía con sông lớn vừa xuất hiện.

Ngã rẽ lên núi thông với hai hang động ở địa thế thấp nhất và gần Ngô Lương nhất, đồng thời còn chia ra các ngã khác dẫn đi nơi khác; ngã rẽ men theo chân núi thì nhìn không thấy điểm dừng; còn ngã rẽ hướng về phía sông lớn... nó không dẫn xuống nước mà thông tới một cái hố kỳ quái cách Ngô Lương chỉ hơn mười mét.

Cái hố đó có hình dạng vuông vức, diện tích khoảng mười mét vuông, độ sâu ước chừng nửa mét, lúc này trong hố phủ một lớp bùn sậm màu, không biết bên dưới lớp bùn đang chôn giấu thứ gì. "Qua bên kia xem trước, cẩn thận một chút." Ngô Lương dặn dò Điển Vi một câu, rồi vừa dùng xẻng công binh dò đường, vừa cẩn thận tiến về phía cái hố cổ quái kia.

Trong hố phát hiện hai con "Vực" nằm ngửa bụng.

Chúng nằm bất động trong bùn, những cái chân cũng rũ rượi sang một bên, dường như đã chết hẳn. "Đùng đùng đùng!" Điển Vi vội vàng chặn Ngô Lương lại phía sau, lập tức gõ vang chiếc trống nhỏ.

Hai con Vực kia vẫn không có bất kỳ phản ứng nào.

Như vậy cơ bản có thể xác định chúng không gây đe dọa cho Ngô Lương, nhưng ngay khi Điển Vi định giải thích với Ngô Lương thì nghe thấy mấy tiếng "pạch pạch".

Chẳng biết từ lúc nào Ngô Lương đã lấy ra chiếc «Chiến Quốc

liên phát nỗ» phiên bản cải tiến, bắn liên tục vào hai con Vực kia, trong chớp mắt đã bắn sạch hộp tiễn. "Xem ra là chết thấu rồi." Đối mặt với ánh mắt có phần ngơ ngác của Điển Vi, Ngô Lương cười cười, thu hồi nỏ rồi ung dung tiến đến trước miệng hố.

Bên cạnh hai con Vực đã bị bắn thành con nhím là một thanh côn to bằng cổ tay cắm xéo trong bùn, phần lộ ra ước chừng dài ba thước, một đầu vừa vặn chạm tới mép hố.

Ngô Lương cúi người quan sát kỹ, phát hiện thanh côn này đã bị một lớp tảo xanh bao phủ kín mít, bèn dùng vải đay cẩn thận lau sạch.

Kết quả sau khi lau hết lớp tảo trơn tuột bên ngoài, bên trong vẫn là một lớp dấu vết màu xanh thô ráp. "Thanh đồng?" Ngô Lương đã đổ bao nhiêu ngôi mộ, thấy qua không biết bao nhiêu khí cụ bằng đồng, đối với loại dấu vết màu xanh thô ráp này đương nhiên vô cùng quen thuộc, đây rõ ràng là vết rỉ đặc trưng của đồng xanh.

Xác nhận xong chất liệu của thanh côn này, Ngô Lương trầm ngâm một lát, rồi đưa tay nắm lấy thanh côn đồng định rút ra khỏi bùn.

Kết quả. "Hử?" Nặng thật đấy.

Ngô Lương dù từ từ phát lực, nhưng cho đến khi dùng hết sức bình sinh, thanh côn đồng này cũng chỉ hơi lung lay một chút chứ không hề được rút ra như ý muốn.

Và theo sự lung lay của thanh côn, lớp bùn trong hố cũng hơi xao động.

Diện tích bùn xao động không nhỏ, cho cảm giác như bên dưới thanh côn này còn nối với một thứ gì đó lớn hơn đang chôn dưới lớp bùn. "Điển Vi, ngươi thử xem." Ngô Lương là người có tự biết mình, dứt khoát nhường vị trí cho Điển Vi.

Thứ này hẳn không sợ bị hỏng, dù sao với mức độ mục nát và môi

trường hiện tại, dù hắn có bảo hộ thì cũng gần như không thể lưu truyền lại.

Việc hắn cần làm là làm rõ giá trị khảo cổ của nó, sau đó ghi chép lại những thông tin hữu dụng nhất có thể, điều này có lẽ còn ý nghĩa hơn việc cưỡng cầu lấy đi vật này. "Nặc!" Điển Vi đáp một tiếng rồi bước lên, dùng bàn tay to tướng với ngón cái thô gần bằng cổ tay Ngô Lương chộp lấy thanh côn đồng. "Hây ——" Chỉ dùng một tay, hắn mạnh mẽ phát lực, trực tiếp nhấc bổng thanh côn đồng ra khỏi bùn. "Ào ào ——!" Theo thanh côn đồng được rút ra, những thứ dưới lớp bùn cũng bị kéo theo vài món, lật nhào rồi rơi trên mặt bùn. "Đây là..." Ngô Lương vội vàng nhìn qua.

Những thứ bị kéo ra dưới lớp bùn hóa ra là mấy món binh khí nặng trịch bằng đồng xanh!

Trong đó có một chiếc chùy đầu vuông dài khoảng ba thước, từ đầu chùy đến cán chùy đều là chất liệu đồng xanh, nhìn qua là biết trọng lượng không hề nhẹ.

Còn có hai chiếc rìu lớn dài khoảng hai thước, chiếc rìu đó cũng toàn thân bằng đồng, đầu rìu trông còn to một cách khoa trương hơn cả đầu chiếc chùy kia, Ngô Lương ước tính ít nhất cũng phải nặng ba bốn mươi cân.

Ngay cả thứ trong tay Điển Vi cũng là một món binh khí.

Ngoài phần tay cầm khá dài phía sau, đầu nó là một khối hình bầu dục giống hạt trám.

Trên khối hình bầu dục này còn phân bố dày đặc nhiều cái gai nhọn nhô ra, những cái gai này tuy không mấy sắc bén nhưng trông thực sự rất nguy hiểm. "Đây chẳng phải là Lang Nha bổng sao?" Ngô Lương hơi ngẩn người.

Loại binh khí này đã tồn tại từ thời sử dụng chữ Giáp Cốt, chỉ là khi đó nó không được gọi là "Lang Nha bổng" mà được gọi là "Thù". "Đưa ta xem thử." Trong lòng nghĩ vậy, Ngô Lương đưa tay ra hiệu cho Điển Vi đưa món "Thù" vừa rút được ra cho mình xem. "Công tử cẩn thận, thứ này rất nặng, nặng hơn thủ kích của ta không ít..." Điển Vi vừa đưa qua vừa trịnh trọng nhắc nhở.

Lời còn chưa dứt. "Rầm!" Dù Ngô Lương đã chuẩn bị tâm lý, rất cẩn thận dùng cả hai tay để đón lấy, nhưng vẫn không thể chống đỡ nổi thanh "Thù" đầu nặng chân nhẹ này, lỡ tay khiến đầu chùy nặng nề đập mạnh xuống đất.

Phải thừa nhận rằng, hắn rốt cuộc vẫn đánh giá thấp trọng lượng thực tế của nó.

Thứ này tuyệt đối không phải ba bốn mươi cân như ước tính ban đầu, ít nhất cũng phải nặng năm sáu mươi cân.

Điển Vi có thể cầm bằng một tay là vì người ta có thần lực.

Thứ nặng năm sáu mươi cân Ngô Lương tuy không phải là không xách nổi, nhưng trong tình trạng đầu nặng chân nhẹ thế này, chỉ riêng việc nắm lấy cán chùy đã là một đòn bẩy tốn sức điển hình, tự nhiên phải tốn thêm nhiều lực hơn. "Mẹ kiếp, binh khí này chắc chắn là cho người dùng sao?" Ngô Lương suýt chút nữa vì thế mà trẹo cả bả vai, không nhịn được thầm chửi một câu trong lòng.

Thực ra hắn chửi cũng không phải không có lý, binh khí nặng năm sáu mươi cân đối với hạng lực sĩ có thần lực như Điển Vi thì có lẽ chẳng là gì, nhưng đối với tuyệt đại đa số người bình thường thì tuyệt đối là quá mức, thậm chí là quá nhiều.

Dù sao binh khí chế tạo ra là để sử dụng, có thể sử dụng và cầm nổi là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Chỉ có trọng lượng phù hợp mới khiến người sử dụng thu phóng tự như, mới có thể phát huy chiến đấu lực ứng có.

Nếu quá nặng, không những lãng phí quá nhiều thể lực mà khi thi triển cũng vô cùng vụng về, thậm chí căn bản không khống chế nổi.

Cho nên loại trọng lượng binh khí này quả thực không phải cho người dùng, ít nhất không phải cho người bình thường dùng. "Điển Vi huynh đệ, làm phiền ngươi vớt nốt mấy món binh khí kia lên." Vứt thanh "Thù" xuống đất, Ngô Lương lại rất không cam tâm nhìn về phía chiếc chùy vuông và rìu lớn vừa được kéo ra khỏi bùn trong hố, chúng cũng nằm ngay mép hố, Điển Vi với tay vớt chắc không khó. "Nặc!" Điển Vi đáp một tiếng, lập tức làm theo.

Chẳng mấy chốc, một chiếc chùy vuông và hai chiếc rìu lớn cũng đã đặt trước mặt Ngô Lương.

Ngô Lương tiến lên nhấc thử, quả nhiên cũng nặng trịch như vậy, thậm chí cảm giác còn nặng hơn thanh "Thù" vừa rồi một chút, khiến người ta không nói nên lời. "Phía dưới này chắc chắn còn không ít binh khí tương tự." Ngô Lương lẩm bẩm một mình.

Lúc nãy khi Điển Vi rút thanh "Thù" ra, không chỉ kéo theo chùy vuông và rìu lớn mà phía dưới còn đồng thời truyền đến những tiếng kim loại va chạm lạch cạch, có thể thấy số lượng chắc chắn không ít.

Từ đó phán đoán, cái hố này cực kỳ có khả năng là một kho vũ khí dùng để đặt binh khí.

Chỉ là trong kho vũ khí lại toàn cất giữ loại binh khí có trọng lượng thế này thì thật khó hiểu.

Chương 377

Dù sao hạng lực sĩ như Điển Vi trên đời này chung quy là cực hiếm, mà binh khí chế tạo riêng cho hạng võ tướng cực phẩm thế này thường sẽ được bảo quản kỹ lưỡng, không lý nào lại được lưu trữ hàng loạt như binh khí thông thường của binh sĩ.

Trừ khi, đây chính là binh khí thông thường mà binh sĩ của họ sử dụng...

Nhưng nếu loại trọng lượng này chỉ được coi là binh khí thông thường, thì điều này quả thực quá khoa trương, trực tiếp vượt xa phạm trù nhân loại mà Ngô Lương hiểu biết.

Trừ phi chủng tộc này hoặc đội quân này đều là những lực sĩ có thể sánh ngang với Điển Vi.

Một chủng tộc hay đội quân như vậy, chiến đấu lực chắc chắn vô cùng khủng khiếp.

Qua cơ nhân...

Ngô Lương lập tức liên hệ loại binh khí này với những suy đoán trước đó. "Thân hình thấp bé nhưng vô cùng kiện tráng" là một trong những đặc trưng quan trọng của Qua cơ nhân được mô tả trong sử thi «Khương Qua đại chiến».

Mang theo ý nghĩ này, Ngô Lương lại đi phân tích mấy món binh khí này.

Dài nhất chính là "Thù", trong ấn tượng của Ngô Lương, "Thù" đều là loại binh khí dài tương tự thương hoặc mâu.

Mà thanh "Thù" trước mặt chỉ dài hơn bốn thước, độ dài như vậy đối với một người đàn ông trưởng thành bình thường quả thực hơi

khó xử, không tính là binh khí dài, cũng không tính là binh khí ngắn.

Ngô Lương không tính là quá cao nhưng cũng tuyệt đối không lùn, mà thanh "Thù" này dựng lên chỉ vừa vặn đến vị trí thắt lưng của hắn.

Độ cao như vậy khiến hắn không mấy thuận tiện khi cầm cán chùy chống bên người như trường mâu hay thương, sử dụng cũng không mấy thuận tay.

Mà chiếc chùy vuông kia chỉ dài ba thước, rìu lớn còn chỉ có hai thước.

Hai loại binh khí này đối với nam tử trưởng thành hiển nhiên phải xếp vào phạm trù binh khí ngắn.

Độ dài của rìu lớn thì còn tạm được, nhưng chiếc chùy vuông kia vẫn cho người ta cảm giác không dài không ngắn, loại chùy nặng này cảm giác căn bản không cần cán dài như vậy mới thuận tay.

Nhưng nếu Ngô Lương ngồi xổm xuống, giả thiết mình chỉ cao khoảng bốn năm thước, rồi đem so sánh với độ dài của những binh khí này, cảm giác lại thuận tay hơn nhiều...

Vậy nên, đây phải chăng là binh khí được thiết kế riêng cho "Qua cơ nhân" trong sử thi?

Họ "thân hình thấp bé nhưng vô cùng kiện tráng", sức mạnh của nam giới trưởng thành thậm chí sánh ngang với danh tướng như Điển Vi, nên sử dụng binh khí nặng nề thế này vẫn dễ dàng như không?

Ngoài ra, trong «Khương Qua đại chiến», người Khương liên tục thất bại trong cuộc chiến với Qua cơ nhân, phải rút lui từng bước, cuối cùng nhờ thiên thần giúp đỡ mới thắng lợi, liệu có phải cũng vì lý do này không?

Dù sao tố chất cơ thể người Khương và người Hán về cơ bản là cùng một trình độ.

Nếu chiến đấu với Qua cơ nhân mà toàn dân đều là đại lực sĩ, thì chẳng khác nào một đội binh sĩ thông thường đối đầu trực diện với một đội quân toàn Điển Vi, dùng ngón chân nghĩ cũng biết chắc chắn sẽ là cục diện bị áp đảo hoàn toàn.

Chỉ là, chủng tộc như vậy thực sự tồn tại sao?

Ngô Lương trầm tư suy nghĩ, liên tưởng đến một chủng tộc cũng chỉ tồn tại trong truyền thuyết xuất hiện trong cả văn hiến khảo cổ Đông và Tây —— tộc Người Lùn (Dwarf).

Ghi chép của phương Tây về tộc Người Lùn bắt nguồn từ thần thoại Bắc Âu.

Trong thần thoại Bắc Âu, tộc Người Lùn thân hình thấp bé, ngoại hình thô kệch, cường tráng dũng mãnh, đặc biệt giỏi khai thác khoáng thạch, từ khi sinh ra đến khi chết đi đều cư ngụ trong hang động, lấy dê núi làm vật cưỡi.

Nhiều nhân vật người lùn trong văn học và trò chơi kỳ ảo hậu thế đều lấy tư liệu từ thần thoại Bắc Âu, không hoàn toàn là hư cấu.

Mà trong văn hiến cổ đại của Thiên triều cũng từng xuất hiện ghi chép về "Nước Người Lùn".

Nguyên văn là: "Người trong nước nam nữ chỉ dài một xích, năm tuổi sinh con, tám tuổi đã già.

Thường bị chim quán (cò) ăn thịt, người phải ở hang để tránh.

Mỗi khi đợi chim đẻ trứng vào tháng ba thì ra ngoài phá trứng của chúng.

Nói rằng lấy dê làm vật cưỡi." Ghi chép về tộc người lùn ở đây hơi khác một chút so với thần thoại Bắc Âu, nhưng có một điểm lại trùng hợp thần kỳ, đó là đều "lấy dê làm vật cưỡi".

Ngoài ra, hậu thế còn từng phát hiện một số hóa thạch di hài nghi là của "tộc Người Lùn".

Một nơi là người Neanderthal phát hiện ở Đức, di hài người Neanderthal khá thấp bé nhưng xương cốt thô tráng, một số học giả phương Tây cho rằng người Neanderthal có thể là nguyên hình của người lùn trong thần thoại Bắc Âu.

Một nơi khác là người Flores phát hiện ở Indonesia, người Flores chỉ cao khoảng 1 mét, là một loại người tinh khôn ăn tạp, ghi chép liên quan đến "tộc Người Lùn" cũng tương tự.

Tuy nhiên, họ vẫn có điểm khác biệt với Qua cơ nhân được chép trong «Khương Qua đại chiến».

Đó chính là cái đuôi.

Dù là truyền thuyết thần thoại hay ghi chép lịch sử, thậm chí cả hóa thạch di hài nghi là tộc người lùn phát hiện ở hậu thế, đều không nhắc đến thông tin liên quan đến "đuôi".

Vì vậy, việc Qua cơ nhân trong truyền thuyết có liên quan đến tộc người lùn hay không vẫn còn là một dấu hỏi.

Tuy nhiên, các kết luận khảo cổ học nhân loại chủ lưu ở hậu thế chỉ ra rằng, nhân loại cũng phải trải qua hàng triệu năm tiến hóa mới diễn hóa thành con người hiện đại, trong đó lần lượt trải qua các giai đoạn: vượn cổ, người khéo léo, người đứng thẳng, người tinh khôn và người hiện đại muộn...

Giống như mọi loài trên Trái Đất, trong quá trình tiến hóa dài đằng đẵng, để thích nghi với những môi trường sinh tồn khác nhau, nhân loại cũng có khả năng xuất hiện nhiều nhánh khác nhau, và tốc độ tiến hóa ở các khu vực khác nhau cũng chưa chắc đã đồng nhất.

Trong quá trình đó, chắc chắn sẽ có một bộ phận quần thể nhân

loại dần dần biến mất, bị thế giới lãng quên như thể chưa từng tồn tại.

Đương nhiên, đôi khi tình trạng này cũng không hẳn hoàn toàn do môi trường và sinh thái, mà còn có thể là nhân tai triệt đầu triệt đuôi.

Đối với Ngô Lương đến từ hậu thế, ví dụ gần nhất chính là người da đỏ ở Mỹ châu.

Nực cười là đám sát nhân vô liêm sỉ đó cho đến tận khi hắn xuyên không vẫn tự xưng là "đấu sĩ nhân quyền", hở ra là lấy cớ nhân quyền để bóp méo sự thật công kích người khác.

Hiện tại Gia Cát thôn phu vừa gia nhập Phường Nhân Quân chắc chắn vẫn chưa thấy qua kẻ nào mặt dày vô sỉ đến thế, lại còn dám ở đó sủa bậy ngông cuồng, đúng là chẳng còn chút liêm sỉ nào.

Đang lúc Ngô Lương mải suy nghĩ những chuyện đó. "Ầm ầm ầm ——" Những rung chấn quen thuộc lại từ dưới đất truyền lên, nhưng lần này biên độ rung chấn không lớn, ngược lại tiếng động lại lớn hơn trước một chút. "Công tử, nơi này e là không ổn, chúng ta hay là cứ rút về trước, đợi viện quân đến rồi hãy tiếp tục thám thính cũng chưa muộn!" Điển Vi lập tức bảo vệ Ngô Lương, nghiêm sắc mặt khuyên nhủ. "Ừm..." Ngô Lương khẽ gật đầu.

Từ nơi đóng quân của Phường Nhân Quân đến đây mất khoảng nửa canh giờ, mà A Vượng và Khách Bố Nhĩ quay về báo tin rồi quay lại đây tổng cộng cũng mất khoảng một canh giờ.

Ngô Lương ước tính thời gian cũng sắp đủ rồi, nên cũng không vội nhất thời.

Chủ yếu là hắn đến đây cũng đã lâu, nãy giờ ngoài uống chút nước sạch thì vẫn chưa ăn gì, bụng quả thực cũng đã thấy đói, chi bằng lùi lại bổ sung năng lượng trước, trong khi nói chuyện thì Phường Nhân

Quân cũng sẽ tới nơi.

Nhưng hắn vừa mới gật đầu.

Lại nghe thấy một tiếng "đoàng" vang dội chấn động màng nhĩ.

Theo tiếng nổ lớn đó, vô số mảnh đá vụn từ trong những hang động trên sườn núi bay ra, rơi xuống đất lộp bộp như một cơn mưa đá.

Trong đó những mảnh đá lớn ước chừng bằng nắm tay.

Nếu trúng phải cơ thể người yếu ớt, dù không thương tổn đến chỗ hiểm thì e rằng cũng phải chịu không ít đau đớn. "Oa sát ——!" May mà Ngô Lương phản ứng đủ nhanh, lập tức ấn cơ quan Kim Cương Tán, một chiếc ô kim loại lớn bán kính khoảng 1 mét tức thì che chắn cho hắn và Điển Vi.

Mấy khối đá đập vào Kim Cương Tán kêu "keng keng", nhưng không làm họ bị thương mảy may. "Công tử, cái Kim Cương Tán này của ngài quả nhiên là đồ tốt." Dưới tán ô, Điển Vi hiếm khi lên tiếng tán thưởng.

Trước đó hắn tuy đã thấy Kim Cương Tán của Ngô Lương, nhưng đây là lần đầu tiên thấy nó phát huy tác dụng, trải nghiệm hôm nay khiến hắn lập tức yêu thích món binh khí bán tự động này. "Đó là đương nhiên." Ngô Lương đắc ý cười một tiếng rồi xoa xoa mũi, đợi cơn mưa đá ngừng lại mới từ sau tán ô ló đầu ra nhìn về phía sườn núi.

Lúc này rung chấn dưới đất đã biến mất, xung quanh cũng trở lại tĩnh lặng.

Mà những hang động trên sườn núi kia lại đang tuôn ra một lượng lớn sương khói trắng xóa.

Nhiệt độ của lớp sương khói đó tuyệt đối không thấp, vì dù lúc

này đang đứng dưới chân núi, Ngô Lương cũng cảm nhận được một luồng hơi nóng hầm hập.

Nhiệt độ xung quanh ít nhất đã tăng lên vài độ, hơn nữa trong không khí còn có cảm giác ẩm ướt.

Ngoài ra.

Ngô Lương còn ngửi thấy một mùi trứng thối đặc thù lan tỏa trong không khí... "Lưu huỳnh điôxít (SO2)?" Ngô Lương trong lòng kinh hãi, vội vàng quay đầu nói với Điển Vi: "Mau đeo mặt nạ chống độc vào, đừng ngửi nhiều, chúng ta rút khỏi đây trước rồi tính!" "Nặc!" Điển Vi chưa bao giờ nghi ngờ Ngô Lương, lập tức làm theo.

Chẳng mấy chốc, hai người đã ngồi lại lên chiếc thuyền gỗ nhỏ, do Điển Vi khua mái chèo hướng về bờ bên kia.

Ngô Lương ngồi trên thuyền, trong lòng vẫn còn chút lo âu.

Bởi vì hắn hiểu rõ hơn ai hết, mùi "trứng thối" lan tỏa trong không khí vừa rồi, xác suất lớn là có liên quan đến hoạt động núi lửa đáng sợ.

Nói cách khác, ngọn núi vừa mới dường như trồi lên này, cực kỳ có khả năng là một ngọn núi lửa.

Thậm chí, còn là một ngọn núi lửa đang hoạt động có thể thức giấc bất cứ lúc nào.

Ngô Lương đương nhiên không có cách nào đối kháng với núi lửa, dù là hậu thế cũng không ai làm được, cách tốt nhất là tìm cách tránh đi.

Bởi vì núi lửa không chỉ gây hại khi phun trào, mà khí gas thoát ra bình thường cũng rất có hại cho cơ thể người, hơn nữa loại khí này còn có khả năng tạo thành mưa axit, gây tổn hại nghiêm trọng cho động thực vật, da, mắt và hệ hô hấp của con người, các công trình

kiến trúc, vòng tuần hoàn nước và độ phì nhiêu của đất, trường hợp nghiêm trọng còn dẫn đến sinh vật chết hàng loạt.

Nếu sườn núi này thực sự là một ngọn núi lửa đang hoạt động, thì chắc chắn nó đã làm tăng đáng kể độ khó và nguy hiểm của việc khám phá những hang động thần bí kia.

Ngô Lương hiểu rõ.

Chỉ dựa vào mặt nạ chống độc mà hắn trang bị cho các cán bộ nòng cốt của Phường Nhân Quân thì căn bản không thể chống lại được nồng độ SO2 đạt đến mức độ nhất định, chưa kể trong khí gas phun ra từ núi lửa còn có thể chứa các khí độc khác có thể làm chết người trong thời gian ngắn.

Vì vậy, việc tiếp theo có nên tiếp tục thám thính hay không vẫn cần phải cân nhắc kỹ lưỡng.

Chương 378

Đúng lúc này. "Công tử, ngài xem kia lại là cái gì?" Điển Vi khua mái chèo, lại chỉ tay về phía sườn núi làm gián đoạn dòng suy nghĩ của hắn. "Cái gì?" Ngô Lương quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy lúc này làn khói trắng tuôn ra từ các hang động trên sườn núi đã nhạt đi ít nhiều, mà tại cửa của một số hang động lại xuất hiện thêm mấy tôn... nhân tượng không rõ chất liệu?

Tuy nhiên Ngô Lương cảm thấy những nhân tượng này không giống tượng người điêu khắc cho lắm, mà giống với quan tài của các Pharaoh Ai Cập được phát hiện ở hậu thế hơn.

Bởi vì phần trên của chúng tuy có một cái đầu tương tự như mặt nạ thần bí của Tam Tinh Đôi, nhưng phần dưới lại là một chiếc hộp gỗ vuông vức, không có cánh tay, cũng không có chân.

Rõ ràng, bên trong ngọn núi này còn ẩn chứa những thứ khiến Ngô Lương hứng thú, tuyệt đối không chỉ là một ngọn núi lửa bình thường.

Thực tế, những dấu vết trước đó đã biểu lộ điều này, từ con đường rải sỏi rõ ràng là do nhân công bồi đắp cho đến những binh khí bằng đồng xanh trong hố trũng, tất cả đều là vết tích hoạt động của nền văn minh nhân loại.

Còn những "nhân tượng" đột nhiên xuất hiện này, có lẽ là do dư chấn bên trong núi lúc nãy, cùng với việc phun trào khí gas đã vô tình đưa chúng từ trong hang động ra ngoài.

Còn rốt cuộc chúng là thứ gì, e rằng cần phải kiểm tra thêm một bước nữa mới biết được.

Tuy nhiên, trước tình hình hiện tại, để tránh bị ảnh hưởng bởi những khí độc phun ra, Ngô Lương không định lập tức đi thám hiểm ngay. "Qua sông trước đã, đợi người của chúng ta đến rồi tính sau." Ngô Lương vẫn nhìn chằm chằm vào những "nhân tượng" kia, nhưng miệng lại nói với Điển Vi như vậy. "Rõ." Điển Vi đáp một tiếng, tiếp tục cúi đầu chèo thuyền.

Chốc lát sau, hai người trở lại bờ đối diện, kéo con thuyền nhỏ lên bờ, rồi đốt lửa đun một ít nước sạch mang theo, vừa uống nước nóng vừa ăn ít lương khô lót dạ, chờ đợi sự chi viện của Phường Nhân Quân.

Khi ăn xong lương khô cũng là lúc Phường Nhân Quân vừa kịp đến nơi. "Công tử, những gì Khách Bố Nhĩ nói có thật không?" Vừa thấy Ngô Lương, Vu Cát đã vẻ mặt chấn kinh tiến lại gần, mở miệng hỏi ngay: "Ngài vừa rồi thực sự đã khiến một ngọn núi lăng vọt lên từ lòng hồ sao?" "Kẻ khiến ngọn núi lăng vọt lên không phải là ta, mà là bí pháp được ghi chép trong cổ tịch." Ngô Lương cười khá khiêm tốn. "Hữu Tài ca ca, chính là ngọn núi lăng ở bờ đối diện kia sao?" Gia Cát Lượng cũng đã tiến lại gần, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy vẻ kinh ngạc, chỉ tay vào ngọn núi lăng đầy hang hốc ở bờ bên kia mà hỏi.

Lúc này, trên ngọn núi vẫn còn nhiều chỗ phủ đầy bùn nhão, rêu xanh và tảo nước, hơn nữa những thứ này vẫn chưa khô hẳn, liếc mắt là có thể nhận ra ngay. "Không sai." Ngô Lương khẽ gật đầu. "Hữu Tài ca ca, đây chính là lỗi của huynh rồi." Gia Cát Lượng bỗng nhiên nhíu mày, có chút uất ức xen lẫn oán trách lẩm bẩm: "Chuyện thần kỳ như vậy mà huynh lại không mang đệ theo, làm đệ mất đi cơ hội tận mắt chứng kiến cảnh tượng hùng vĩ này, huynh có nghĩ tới việc này sẽ trở thành nỗi tiếc nuối cả đời của đệ không hả?" "Gia Cát tiểu tử nói không sai, lão hủ tuổi tác đã cao, cảnh tượng khai mở nhãn giới thế này thấy một lần là ít đi một lần, thế nên khó tránh khỏi lòng dạ bồn

chồn, ngực đau âm ỉ đây này." Vu Cát cũng nhăn nhó mặt già, ôm ngực than thở đầy đau lòng. "Được rồi được rồi, việc này cũng là bất ngờ, ta không cố ý không mang các người theo, lần sau nhất định sẽ gọi, được chưa?" Ngô Lương thấy một già một trẻ này dám diễn kịch trước mặt mình, lập tức đá nhẹ vào mông Gia Cát Lượng một cái, sau đó mới dỗ dành vài câu, rồi quay đầu nói với Dương Vạn Lý đi cùng: "Dương Vạn Lý, ngươi đưa người của chúng ta lên cổ trường thành trên kia dựng trại, chúng ta có lẽ phải dừng lại đây vài ngày, làm rõ tình hình nơi này rồi mới tiếp tục tiến về phía Tây." "Rõ!

Mọi người đi theo ta." Dương Vạn Lý không hề chậm trễ, lập tức vẫy tay ra hiệu cho binh sĩ, đưa người hướng về phía cổ trường thành trên đỉnh núi phía sau mà đi. "Đúng rồi, lão tiên sinh." Ngô Lương lại nhìn về phía Vu Cát, chính sắc nói: "Ta thấy địa thế nơi này có chút bất thường, còn phải phiền ngài thi triển thuật kham dư quan sát phong thủy nơi đây một chút, để chúng ta còn biết đường mà tính toán." "Không cần công tử nhắc nhở, lúc nãy từ trên núi xuống lão hủ đã xem qua rồi." Vu Cát khẽ mỉm cười, vuốt râu nói: "Không giấu gì công tử, lão phu quan sát thấy sơn thế nơi này trồi sụt quanh co, uốn lượn như huyền cầm, tinh phong lỗi lạc, hình thế hiên ngang, ẩn chứa thế chân long, nhìn qua vốn dĩ nên là một vùng cường long bảo địa đại phú đại quý, uy danh thiên hạ, chỉ tiếc là giờ đây đã thành một con tử long." "Tử long?" Ngô Lương hơi ngẩn người.

Hắn tuy không hiểu phong thủy, nhưng thuyết long mạch trong phong thủy thì cũng từng nghe qua.

Hậu thế bất kể là người hiểu hay không hiểu phong thủy đều công nhận núi Côn Luân là "Vạn sơn chi tổ, long mạch chi nguyên".

Ngoài núi Côn Luân, nghe nói thiên hạ vẫn còn tồn tại nhiều long mạch khác, và bố cục cát hung của mỗi loại long mạch đều có sự khác biệt.

Có long mạch tàng phong tụ thủy là bảo địa phong thủy đại phú đại quý, nhưng cũng có loại long mạch khiến tuyệt diệt con cháu, nhiều kiếp sát là đất bất tường, do đó long mạch cũng có tốt xấu.

Chỉ nghe qua ý nghĩa trên mặt chữ, Ngô Lương đã có phán đoán sơ bộ về lời nói của Vu Cát. "Cường long" chắc chắn là bảo địa phong thủy, còn "tử long" e rằng là đất bất tường rồi. "Chính thế." Vu Cát gật đầu, chỉ vào ngọn núi đầy hang hốc bên kia sông giải thích tỉ mỉ: "Công tử xem, ngọn núi này giờ đây đỉnh núi mờ nhạt không còn thế, trồi sụt biến hóa không lớn, thiếu hẳn sinh khí, lại thêm thân rồng thô cứng sưng phù, trông giống như cá mất nước, cây không lá, lại như trôi theo dòng nước, giống như xác thu xác lươn, hiện ra một vẻ tử khí trầm trầm.

Đây là bố cục hung nhất trong các long mạch, không thể kết thành huyệt vị.

Dù có hình huyệt thì chắc chắn cũng là giả, nếu ai vô tình lầm táng vào đó, e rằng sớm muộn cũng sẽ như con tử long này mà đoạn tuyệt con cháu hậu đại." "..." Ngô Lương nghe mà ngơ ngác.

Hắn có thể thề là mình rất tập trung nghe Vu Cát nói, cũng rất nghiêm túc theo chỉ dẫn của Vu Cát để quan sát hình thái của ngọn núi, nhưng rốt cuộc chẳng nhìn ra được cái gì cả.

Tuy nhiên, hắn đã nghe hiểu được một điều, đây là một long mạch đại hung, không thích hợp để hạ táng. "Nhưng mà..." Vu Cát lại tiếp tục nói: "Như lão hủ vừa nói, con tử long này vốn dĩ phải là một con cường long mới đúng, chỉ là bị người ta cố ý chặt đứt nên mới dần mất đi sinh cơ, cuối cùng hóa thành một con tử long." "Có phải bị dải cổ trường thành kia chặt đứt không?" Ngô Lương lập tức hỏi theo bản năng.

Trước đó hắn đã nghi ngờ cổ trường thành không đơn thuần chỉ là

một công trình phòng ngự, có lẽ còn có ý nghĩa khác không được thế nhân biết đến, giờ nghe Vu Cát nói vậy, hắn lập tức nghĩ ngay đến việc này. "Không phải, không phải đâu." Vu Cát lại lắc đầu, giọng nói trầm xuống: "Công tử không biết đó thôi, muốn chặt đứt một long mạch, đặc biệt là khiến một con cường long biến thành tử long, đây tuyệt đối không phải chuyện một sớm một chiều.

Khi long mạch bị chặt đứt, linh khí của nó sẽ không biến mất ngay, rồng cũng không chết ngay lập tức, quá trình này ngắn nhất cũng cần đến cả nghìn năm, mà cổ trường thành này... chung quy vẫn còn quá trẻ, cả hai chắc chắn không thể có liên quan." "Ồ..." Ngô Lương tiêu hóa lời của Vu Cát, lại có chút không cam tâm hỏi dồn: "Vậy cổ trường thành này không còn tác dụng đặc biệt nào khác sao?" "Công tử thứ tội, chuyện này lão hủ thực sự không nói chắc được." Vu Cát bất lực lắc đầu, "Cổ trường thành dài đến thiên lý vạn lý, ngoại trừ thần tiên trên trời, làm gì có ai nhìn bao quát được toàn mạo cổ trường thành?

Nếu không thể quan sát toàn cục, ai dám nói cổ trường thành có tác dụng khác hay không?" "Nhưng cổ trường thành chung quy vẫn là thứ mà thế nhân nhìn thấy." Ngô Lương tiếp tục nói.

Ở hậu thế, con người đã có khả năng nhìn bao quát toàn bộ trường thành, nhưng vẫn không ai có thể nói ra được điều gì khác biệt, chẳng lẽ là vì cổ trường thành lưu truyền đến hậu thế đã không còn là dáng vẻ ban đầu? "Nhưng có những huyền bí chỉ có cực ít người thông hiểu trời đất mới biết được, rõ ràng lão hủ không phải hạng người đó, nhưng lão hủ lại cảm thấy công tử là người có khả năng chạm tới những huyền bí đó nhất." Trong mắt Vu Cát hiện lên vẻ mong đợi, lời này rõ ràng không phải là xu nịnh thường ngày mà là suy nghĩ thật lòng. "Lão tiên sinh quá khen rồi..." Ngô Lương trầm tư gật đầu.

Đang lúc nói chuyện. "Ngô Hữu Tài, chàng có nghe thấy tiếng rên

rỉ nào không?" Bạch Tinh Tinh nhìn về phía ngọn núi bên kia sông, vẻ mặt nghiêm túc hỏi. "Tiếng rên rỉ?

Ngay lúc này?" Ngô Lương lại ngẩn ra, quay lại nhìn mọi người xung quanh hỏi: "Ta chẳng nghe thấy gì cả, các người có nghe thấy động tĩnh gì không?" Mọi người đồng loạt lắc đầu. "Rốt cuộc là tiếng rên rỉ thế nào, nàng nói rõ xem." Việc này không ảnh hưởng đến sự tin tưởng của Ngô Lương vào thính giác của Bạch Tinh Tinh, hắn hỏi tiếp. "Thiếp cũng không thể miêu tả chi tiết được..." Bạch Tinh Tinh khẽ nhắm mắt, nghiêng đầu tập trung lắng nghe thêm một lúc mới thử miêu tả: "Âm thanh này lúc đứt lúc nối, nghe giống như có rất nhiều người đang ngâm xướng trầm thấp, lại giống như rất nhiều người đang phát ra tiếng gầm gừ và tiếng thét thảm thiết, rất hỗn loạn và cũng rất hư không." "Có khả năng là tiếng gió tạo ra trong các hang hốc không?" Ngô Lương phỏng đoán. "Chắc là không phải." Bạch Tinh Tinh lắc đầu, "Nếu là tiếng gió thì thiếp hẳn phải nhận ra.

Còn nhớ trước đây ở Bất Quy Cốc, mỗi đêm thiếp đều nghe thấy tiếng gió thê lương vọng ra từ trong cốc, tiếng gió đó khiến người không biết chuyện phải kinh hồn bạt vía, nhưng thiếp đã sớm quen rồi." Bất Quy Cốc chính là nơi Ngô Lương và Bạch Tinh Tinh gặp nhau lần đầu.

Khi đó Ngô Lương là kẻ trộm mộ, còn Bạch Tinh Tinh là người giữ mộ cho lăng Quảng Xuyên vương Lưu Khứ.

Ngọn núi đó vào ban đêm quả thực phát ra những âm thanh thê lương như tiếng phụ nữ khóc lóc ngâm xướng, nghe thực sự rất đáng sợ. "Nói như vậy, ngọn núi này e là càng không đơn giản rồi..." Nghe lời Bạch Tinh Tinh, Ngô Lương nhìn về phía ngọn núi đầy hang hốc bên kia sông, lòng thầm dấy lên một tia ớn lạnh, nhưng đồng thời cũng càng thêm nôn nóng muốn hành động.

Khi binh sĩ Phường Nhân Quân dựng xong doanh trại tạm thời, khói trắng tỏa ra từ các hang hốc trên núi đã biến mất từ lâu, mọi thứ đều trở lại bình tĩnh, ngay cả tiếng "rên rỉ" mà chỉ Bạch Tinh Tinh nghe thấy cũng hoàn toàn biến mất.

Thế là Ngô Lương hạ lệnh cho binh sĩ Phường Nhân Quân khiêng thêm vài chiếc thuyền gỗ nhỏ ở dưới chân cổ trường thành xuống.

Tiếp đó, các thành viên cốt cán của Phường Nhân Quân cùng đeo mặt nạ phòng độc, mang theo hai con gà trống lớn vốn luôn mang theo mỗi khi xuất quân, vượt sông sang bờ bên kia.

Khi đến nơi, mùi trứng thối nồng nặc lúc trước cũng đã biến mất.

Điều này ít nhất chứng tỏ không khí độc hại trong khu vực lân cận đã tan bớt, Ngô Lương bèn gọi thêm binh sĩ Phường Nhân Quân qua sông, rồi dẫn họ đến cái hố trũng mà hắn và Điển Vi đã thám thính sơ qua trước đó, bảo họ dọn sạch bùn nhão trong hố, lấy hết mọi thứ bên dưới lên.

Còn hắn cùng các thành viên cốt cán thì trực tiếp lên núi để xem xét những "nhân tượng" rơi ra từ hang động.

Cả nhóm đi tới trước một bức "nhân tượng" gần nhất.

Ngô Lương cúi người xem xét kỹ lưỡng, về cơ bản đã có thể xác định, loại "nhân tượng" này chính là quan tài như dự đoán.

Đây là một loại quan tài được chế tác từ loại gỗ không rõ tên, do niên đại đã lâu nên bề mặt quan tài đã chuyển sang màu xám đậm, nhưng không hề thấy dấu hiệu bị mục nát như xốp dù vốn dĩ nó nằm dưới lòng hồ, ngược lại còn tỏ ra rất khô ráo, tay đặt lên thậm chí còn dính cả lớp bụi khô.

Ngoài ra, loại quan tài này sử dụng những chiếc đinh đồng xanh thô lớn để đóng kín.

Trên đầu một chiếc, hai bên sườn mỗi bên hai chiếc, dưới chân hai chiếc, tổng cộng là bảy chiếc.

Lại là số bảy...

Số lượng tượng đá dưới chân núi cũng là bảy.

Theo Ngô Lương biết, người Khương cổ ngoài sùng bái mặt trời thì cũng sùng bái con số "bảy", không biết có liên quan gì đến số lượng tượng đá và đỉnh quan tài này hay không.

Ngoài ra, Ngô Lương còn đặc biệt kiểm tra mặt sau quan tài, không phát hiện thấy hoa văn hay điêu khắc hình đuôi liên quan đến người Qua Cơ, và trên quan tài ngoài khuôn mặt quái dị giống mặt nạ Tam Tinh Đôi ra thì không còn bất kỳ hoa văn nào khác. "Điển Vi, chuẩn bị khai quan." Ngô Lương cuối cùng không còn do dự, quay đầu nói với mọi người: "Dương Vạn Lý cũng lại đây giúp một tay, trước tiên nhổ hết đinh đồng trên quan tài ra, do Điển Vi ra tay lật nắp quan tài, những người khác cố gắng đứng xa ra." "Rõ!" Điển Vi và Dương Vạn Lý đáp lời, lập tức tiến lên cùng Ngô Lương ra tay.

Trên xẻng công binh của họ vốn đã thiết kế rãnh nhổ đinh, làm việc này đương nhiên là thuận tay, chỉ trong chốc lát đã nhổ sạch những chiếc đinh đồng xanh rỉ sét loang lổ. "Vi chuẩn bị mở đây." Điển Vi nắm lấy khe hở nắp quan tài, quay đầu xác nhận với Ngô Lương. "Xoạt!" Ngô Lương thuận thế mở Kim Cương Tán, đứng cạnh Điển Vi canh chừng để sau khi Điển Vi mở quan tài có thể lập tức nấp sau tán, như vậy có thể tránh được đa số các loại cơ quan cạm bẫy. "Mở!" Làm xong những việc này, Ngô Lương khẽ quát. "Hây..." Điển Vi mạnh mẽ phát lực, chỉ nghe một tiếng "loảng xoảng", nắp quan tài đã bị hất tung xuống đất.

Bên trong quan tài không có bất kỳ động tĩnh nào, Ngô Lương từ sau tán thò đầu ra nhìn vào trong...

Cái nhìn này không hề đơn giản.

Bên trong nằm đó lại là một xác chết không hề mục nát, trông vẫn như lúc còn sống.

Thi thể này tuy nhắm nghiền hai mắt nhưng da thịt trên người vẫn còn nguyên vẹn, thậm chí trên mặt còn thấy được một tia huyết sắc, cứ như vừa mới qua đời, hay chỉ đơn giản là đang ngủ say vậy!

Còn về ngoại hình của thi thể này, lại giống hệt bảy bức tượng đá dưới chân núi, cũng có thân hình cực kỳ cường tráng, hốc mắt lồi ra ngoài, lông mày rậm rạp, gò má cao, miệng rộng và đôi tai vừa to vừa dài.

Chương 379

Ngoài ra, dưới dái tai còn đục hai cái lỗ, treo hai vòng vàng rất nặng.

Từ các đặc điểm có thể thấy, đây là một thi thể giống đực, dùng từ "giống đực" chính xác hơn là "nam giới", vì Ngô Lương hiện giờ cũng không dám khẳng định thi thể này thuộc chủng tộc nào.

Ngô Lương hơi ghé sát vào một chút, còn muốn xem thi thể này rốt cuộc có đuôi hay không...

Đúng lúc này, Ngô Lương bàng hoàng phát hiện da thịt trên thi thể đang héo quắt lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được, lớp da cũng bắt đầu nứt nẻ và cuộn lại cực nhanh! "Đây là thế nào?!" Cảnh tượng này Ngô Lương chỉ từng thấy trong mộ Lương Hiếu Vương năm xưa, mấy binh sĩ tội nghiệp bị "Hống" tiểu trúng là quá trình hủ hóa diễn ra trong thời gian rất ngắn, chỉ một loáng đã biến thành xác khô.

Nhưng tốc độ và quá trình biến chuyển của thi thể trước mắt này rõ ràng là khác biệt.

Chỉ trong nháy mắt, Ngô Lương đã thấy lớp da bề mặt thi thể biến trực tiếp thành những mảnh vụn như phấn.

Thêm một nháy mắt nữa, cả cái xác đã biến thành một đống bột xám chỉ còn miễn cưỡng giữ được đường nét hình người, nằm bẹp trong quan tài, xem chừng ngay cả phần xương cứng nhất trong cơ thể cũng không còn tồn tại.

Loại bột này rất nhẹ và khô.

Chỉ cần một luồng không khí nhẹ nhất cũng thổi động được lớp

bột này, giờ đây trong quan tài có một ít bụi mịn đang lơ lửng, dưới ánh mặt trời rạng rỡ có thể nhìn thấy rõ mồn một...

Ngô Lương không chắc chuyện này là thế nào.

Nhưng hắn biết, có những thứ để lâu trong môi trường kín, một khi tiếp xúc lại với không khí sẽ xảy ra hiện tượng oxy hóa cực nhanh, các nhà khảo cổ hậu thế đã gặp chuyện tương tự không chỉ một lần, đặc biệt là những bức bích họa chôn vùi nghìn năm dưới đất, khi mở lăng mộ ra, màu vẽ sẽ nhanh chóng bị oxy hóa và hư hại, thậm chí do hiện tượng oxy hóa nhanh mà xuất hiện những hình ảnh hư ảo như ảo ảnh trên sa mạc.

Do đó hắn có lý do để nghi ngờ thi thể này có lẽ cũng gặp phải tình huống tương tự.

Tất nhiên, cũng không thể loại trừ những khả năng bí ẩn khác, dù sao thì ngọn núi vọt lên từ lòng hồ và những "Vực" kia vốn dĩ không thể giải thích bằng khoa học, những thứ giấu bên trong tự nhiên cũng không thể hoàn toàn nhìn nhận bằng con mắt khoa học. "Sao lại có thể như vậy?" Các thành viên cốt cán của Phường Nhân Quân cũng chứng kiến cảnh này, trên mặt đều lộ rõ vẻ kinh nghi. "Tạm thời đừng chạm vào đống bột này!" Trước khi chưa làm rõ tình hình, Ngô Lương đương nhiên phải giữ thái độ thận trọng, sau đó hắn ngước mắt nhìn những quan tài hình người tương tự còn lại, cuối cùng nói: "Cũng đừng chạm vào những quan tài này, Dương Vạn Lý, Gia Cát Lượng, hai người hãy buộc hai con gà trống lớn thả vào các hang động khác nhau, để xác định xem chúng ta có thể vào thám hiểm hay không, có lẽ câu trả lời chúng ta muốn nằm ở bên trong." Hắn đã quan sát kỹ tình hình trong quan tài.

Đáng tiếc là ngoài thi thể giống đực nhanh chóng hóa thành tro bụi này ra, bên trong chẳng có lấy một món đồ tùy táng nào, mặt trong

quan tài cũng không có bất kỳ minh văn hay điêu khắc gì, trong tình huống này Ngô Lương đương nhiên cũng không thể phán đoán thân phận cũng như bối cảnh xã hội của thi thể này, thậm chí cả thời gian tử vong áng chừng cũng không thể đoán định. "Rõ!" Hai người lập tức xách lồng gà đi lên núi.

Cùng lúc đó. "Báo!" Hai binh sĩ Phường Nhân Quân từ dưới núi chạy đến, đi thẳng tới trước mặt Ngô Lương rồi khom người hành lễ: "Công tử, chúng tôi theo ý ngài tiếp tục thám thính dọc theo con đường dưới chân núi, ở nơi cách đây khoảng hai trăm trượng lại phát hiện thêm vài hố trũng lớn hơn, và quanh những hố trũng đó, chúng tôi còn phát hiện nhiều thạch khí (đồ đá) có kích thước khổng lồ!" "Ồ? Đã thám thính rõ tình hình trong hố chưa?" Ngô Lương tinh thần phấn chấn, vội vàng hỏi. "Hai người chúng tôi chưa đi sâu vào thám thính, nhưng chúng tôi phát hiện bên cạnh hố có loại đá màu sắc rực rỡ này, mời công tử xem qua." Một người vừa nói vừa dâng lên một khối đá to bằng nắm tay, bề mặt rất thô ráp.

Đây quả thực là một loại đá có màu sắc cực kỳ rực rỡ, bề mặt lấp lánh một lớp màu chuyển sắc xanh tím đan xen, trông hơi giống màu lông chim công, thậm chí còn có thể phản xạ ánh sáng. "Đá này đẹp quá." Bạch Tinh Tinh không kìm được than thở. "Công tử, đây không lẽ là loại bảo thạch giá trị liên thành nào đó chứ?" Vu Cát cũng ghé mắt lại, ánh mắt sáng rực hỏi. "Đây là quặng đồng." Ngô Lương quan sát kỹ một hồi, nhưng lại đưa ra một đáp án gây thất vọng: "Nếu ta không nhìn lầm, đây chắc là loại quặng đồng Bornite khá hiếm thấy, qua phương pháp luyện chế cổ xưa có thể chiết xuất được đồng đỏ." Cùng lúc đó, Ngô Lương đã bắt đầu dựa vào đây để suy đoán khoảng thời gian của nền văn minh nhân loại này.

Thiên triều từ rất sớm đã bắt đầu sử dụng quặng đồng, nhưng lúc đầu là sử dụng những khối đồng hình thành tự nhiên, mãi đến thời

nhà Thương mới bắt đầu sử dụng phương pháp hỏa luyện với số lượng lớn để tinh luyện quặng thành đồng xanh, sau đó nhanh chóng phổ biến, kéo dài hơn một nghìn năm cho đến thời Chiến Quốc, đồ đồng xanh luôn là kim loại chủ lưu của Thiên triều.

Còn đồ sắt tuy sớm nhất đã xuất hiện từ thời Thương, nhưng thực sự phổ biến cũng phải đến thời Chiến Quốc mới dần thay thế đồ đồng xanh trở thành kim loại chủ lưu.

Giờ đây binh sĩ báo cáo rằng phía trước ngoài vài hố trũng lớn hơn còn có một số đồ đá khổng lồ... kết hợp với khối quặng Bornite này, và cái hố có thể chứa lượng lớn binh khí đồng xanh phát hiện trước đó, có thể đưa ra kết luận: nền văn minh nhân loại này chắc hẳn đã nắm vững kỹ thuật tinh luyện quặng đồng.

Vì vậy Ngô Lương suy đoán, nền văn minh này rất có khả năng nằm trong khoảng thời gian từ đời Thương đến đời Chiến Quốc, tức là cách đây từ 400 đến 2000 năm.

Ngoài ra, nếu kết hợp với miêu tả của Vu Cát về "Tử long", một con "Cường long" dù có bị chặt đứt cũng phải mất hàng nghìn năm mới biến thành "Tử long", vậy thì phạm vi thời gian của nền văn minh này có thể thu hẹp thêm một bước, ít nhất phải là một thời điểm nào đó cách đây từ 1000 đến 2000 năm... "Dẫn đường phía trước." Nghĩ vậy, Ngô Lương lập tức nói với hai binh sĩ.

Hắn phải tiến hành khảo sát hiện trường mới có thể xác định công dụng của những hố trũng và đồ đá khổng lồ mà hai binh sĩ phát hiện, từ đó chứng thực thêm suy đoán của mình.

Quả nhiên đúng như Ngô Lương dự đoán, đây là một căn cứ luyện đồng xanh đã thành hình.

Những đồ đá khổng lồ trong miệng binh sĩ chính là lò đứng dùng để nấu chảy quặng đồng, dọn sạch bùn nhão bên trong và dưới đáy lò

là có thể thấy những mảnh đồng xanh khá tinh khiết còn sót lại trong quá trình luyện.

Như đã biết, đồng xanh là hợp kim được luyện từ hỗn hợp đồng đỏ, thiếc và chì.

Nói cách khác, đến bước này đã hoàn thành quá trình hợp kim hóa, tức là nền văn minh này cũng đã nắm vững kỹ thuật phân biệt và luyện quặng thiếc và quặng chì.

Điều này không làm Ngô Lương thấy kinh ngạc.

Bởi vì đồ đồng xanh sớm nhất mà giới khảo cổ hậu thế phát hiện được là một con dao đồng xanh có niên đại khoảng 4800 năm so với hậu thế, được chế tác từ đồng xanh pha thiếc, thời điểm này thực tế còn xa hơn thời đại nhà Thương phổ biến đồ đồng khoảng 1000 năm.

Và địa điểm phát hiện... chính là Cam Túc!

Nơi Ngô Lương đang đứng hiện nay là Uyên Tuyền, cũng nằm trong địa phận Cam Túc, nên giới hạn trên của phạm vi thời gian mà Ngô Lương suy đoán có lẽ còn có thể mở rộng thêm 1000 năm nữa về trước.

Ngoài những thứ này, Ngô Lương còn phát hiện tại hiện trường nhiều khuôn đá (thạch phạm) và khuôn gốm (đào phạm), thực chất là những khuôn mẫu được chế tác từ đá nham thạch và đất nung, những khuôn này có thể làm nước đồng nóng chảy sau khi nguội đi sẽ thành hình dạng mong muốn, như các loại binh khí, lò đỉnh, mặt nạ, nhân tượng, hay các loại đồ ăn cần thiết bằng đồng xanh.

Ngô Lương quan sát kỹ thì thấy những khuôn này đa số là khuôn binh khí, xen lẫn một ít khuôn đồ ăn và khuôn động vật.

Sau khi Ngô Lương kiểm tra xong những thứ này, mấy binh sĩ đi theo cũng đã dọn dẹp sơ bộ ba cái hố lớn gần đó, trong ba cái hố này

có hai cái chứa chính là loại quặng Bornite mà Ngô Lương đã thấy.

Theo Ngô Lương biết, loại quặng có ngoại hình đặc trưng này chủ yếu là khoáng vật sunfua, nghĩa là...

Ngô Lương theo bản năng nhìn về phía ngọn núi đầy hang hốc phía sau.

Chẳng lẽ ngọn núi này vốn là một mỏ quặng?

Và những hang hốc kia chính là các hầm mỏ được đào ra?

Khả năng này thực sự rất lớn.

Vì Ngô Lương trước đó đã đoán ngọn núi này có xác suất cao là một ngọn núi lửa đang hoạt động, mà núi lửa thì dễ hình thành khoáng vật sunfua nhất, cộng thêm việc nơi này còn có một căn cứ luyện đồng xanh, rất dễ khiến người ta liên tưởng những quặng Bornite có thể làm nguyên liệu này với ngọn núi lửa kia.

Dù sao thời cổ đại không có máy móc lớn, vận chuyển quặng rất tốn thời gian công sức, nên thông thường các căn cứ luyện quặng sẽ được xây dựng gần mỏ quặng.

Còn trong cái hố còn lại chứa một loại đá dạng tinh thể màu xám đen.

Ngô Lương không phải nhà địa chất học nên đương nhiên không thể biết hết mọi loại đá, nhưng hắn nghi ngờ đây chính là quặng thiếc dùng để pha với đồng đỏ luyện thành đồng xanh.

Vì theo hắn biết, quặng thiếc thường tồn tại trong tự nhiên dưới dạng tinh thể.

Đến nước này, Ngô Lương rốt cuộc đã có thêm những suy đoán mới về ngọn núi này.

Lượng lớn binh khí đồng xanh, căn cứ luyện đồng với công cụ tuy

thô sơ nhưng rất đầy đủ, lượng lớn quặng Bornite, một ngọn núi lửa có thể vẫn đang vận động...

Ngọn núi này cực kỳ có khả năng là một khu mỏ từ vài nghìn năm trước, chuyên luyện binh khí và đồ đồng cho một chủng tộc nào đó, ví dụ như "người Qua Cơ".

Nhưng nếu chỉ là một khu mỏ đồng bình thường, tại sao khu mỏ này lại bị giấu dưới lòng hồ, mãi đến khi Ngô Lương ném pháp khí "Hồ Trác Thị" dùng để dọn dẹp "Vực" vào mới được lộ diện?

Còn nữa, theo miêu tả của A Vượng, "Vực" trong Minh Trạch cũng mới chỉ xuất hiện vài tháng gần đây, và "bệnh hồ hoặc" của hắn cùng tộc nhân cũng mới xuất hiện trong vài tháng qua.

Nghĩa là Minh Trạch hoặc khu mỏ đồng này gần đây chắc chắn đã xảy ra những dị biến không ai biết đến, dẫn đến việc "Vực" bị rò rỉ ra ngoài gây hại cho bách tính đến Minh Trạch.

Vậy những "Vực" đó rò rỉ từ đâu, hoặc có thể hỏi theo cách khác, những "Vực" đó rốt cuộc được tạo ra như thế nào?

Ngoài ra, nếu nơi này đúng là một khu mỏ, thì những chiếc quan tài kỳ quái rơi ra từ các hang động kia là thế nào?

Từ tình hình hiện trường, khu mỏ này khi chìm xuống Minh Trạch rõ ràng vẫn chưa ngừng sản xuất.

Một khu mỏ chưa ngừng sản xuất mà đã được táng quan tài vào, hơn nữa số lượng xem chừng còn không ít, điều này dường như cũng rất không hợp lý.

Bởi vì ngoài những người giữ mộ bảo vệ vương lăng, Thiên triều từ xưa đến nay luôn phân biệt rất rõ ràng giữa dương trạch và âm trạch, ít nhất Ngô Lương chưa bao giờ nghe nói ở Thiên triều cổ đại có nơi nào, thời đại nào, dân tộc nào tồn tại truyền thống người sống

và người chết dùng chung một địa điểm cả...

Một ngày trôi qua như vậy, nhiều nghi vấn trong lòng Ngô Lương vẫn chưa tìm được lời giải.

Công việc khai quật của Phường Nhân Quân tuy thuận lợi nhưng cũng không phát hiện thêm thứ gì giá trị, do đó Ngô Lương vẫn quyết định tiến vào các hang động thám thính một phen.

Có điều việc này không thể vội vàng.

Khi màn đêm buông xuống, hắn lập tức hạ lệnh cho Phường Nhân Quân vượt sông trở lại cổ trường thành nghỉ ngơi.

Cứ thế chờ đến sáng sớm ngày thứ hai, hắn mới dẫn Phường Nhân Quân vượt sông lần nữa, bảo các binh sĩ tiếp tục khảo sát dưới chân núi để tìm những thứ chưa phát hiện trước đó.

Còn chính hắn cùng các thành viên cốt cán đi tới trước hang động mà hôm qua Dương Vạn Lý và Gia Cát Lượng đã thả gà trống lớn vào.

Con gà trống vẫn bình an vô sự.

Bởi vì ngay khi mặt trời vừa mọc, Bạch Tinh Tinh đã cho biết nghe thấy tiếng gà gáy, chỉ là tiếng gáy hơi trầm đục, nghe chừng vẫn còn ở trong hang động.

Giờ đây đi tới trước hang động, sợi dây gai nhỏ buộc vào một chân con gà vẫn kéo dài vào trong hang tối om.

Dương Vạn Lý lập tức tiến lên kéo dây, chỉ mới giật hai cái dây đã căng ra, và từ trong hang lại một lần nữa vọng ra tiếng gà kêu.

Đây đối với Ngô Lương mà nói tự nhiên là một tin tốt.

Ít nhất có thể chứng minh tình trạng không khí trong hang hiện tại vẫn khá tốt, họ tiến vào chắc cũng không đến mức bị ngạt thở hay

trúng độc, điều này chắc chắn tạo điều kiện thuận lợi cho cuộc thám hiểm tiếp theo của Ngô Lương.

Chốc lát sau, con gà trống lớn đã xuất hiện trước mặt Ngô Lương và mọi người.

Trừ việc lông dính chút bụi bặm ra, trông nó vẫn rất khỏe mạnh nhảy nhót lung tung, lòng Ngô Lương càng thêm an tâm.

Chương 380

Tuy nhiên Ngô Lương không vội vàng vào hang ngay mà quay đầu hỏi Bạch Tinh Tinh: "Tinh Tinh, từ hôm qua đến giờ, những tiếng rên rỉ kỳ quái mà nàng nghe thấy có xuất hiện lại không?" "Không xuất hiện nữa." Bạch Tinh Tinh chính sắc đáp. "Nếu đã vậy, chúng ta đành phải vào xem một chuyến thôi." Ngô Lương khẽ gật đầu, tiếp đó lại dặn dò mọi người một cách trọng điểm: "Sau khi vào hang, mọi người nhất định phải đeo mặt nạ phòng độc cho kỹ, không có tình huống đặc biệt không được tự ý tháo xuống.

Ngoài ra, Tinh Tinh, nếu nghe lại tiếng rên rỉ kỳ quái hay âm thanh gì khác, hãy cố gắng phân biệt nguồn gốc âm thanh và báo cho ta kịp thời." "Rõ!" Mọi người đồng thanh đáp.

Đến lúc này, Ngô Lương mới lấy Tùy Hầu Châu ra, cả nhóm lần lượt tiến vào trong hang động tối om.

Sau khi vào hang khoảng mười mấy mét, họ lại nhìn thấy loại quan tài kỳ quái giống như "nhân tượng" kia.

Những quan tài này ngoại trừ một số ít chiếc bị đổ nằm giữa đường trong hang, số còn lại đều được dựng đứng trong các hốc đá hai bên vách hang, các hốc này có đường nét rất vừa vặn với hình dáng quan tài.

Loại hốc này đại khái chỉ sâu khoảng hai mươi phân, tuy có tác dụng cố định nhất định đối với quan tài nhưng tác dụng thực tế lại rất hạn chế, nếu không đã không có quan tài bị đổ xuống.

Tuy nhiên, khoảng cách giữa mỗi hốc lại rất thống nhất, không chỉ đối xứng hai bên mà khoảng cách cũng đều khoảng một mét, dường như đã được đo đạc kỹ lưỡng. "Hữu Tài ca ca, huynh xem đó là cái

gì?" Ngô Lương cùng mọi người đang xem xét các hốc và quan tài gỗ thì nghe Gia Cát Lượng bỗng nhiên chỉ tay lên đỉnh đầu mọi người mà nói.

Nghe thấy lời Gia Cát Lượng, Ngô Lương lập tức ngẩng đầu nhìn lên đỉnh động.

Hắn nhìn thấy một vệt ánh vàng kim, đó là một đoạn thanh kim loại dài chừng ba thốn, hơi cong queo, vươn ra từ vách đá bên trong đỉnh động.

Đoạn kim loại này chỉ to bằng ngón tay trỏ của Ngô Lương, phần cuối thon dần, trông giống như một chiếc đuôi nhỏ từ thô đến mảnh mọc ra từ trong núi. "Công tử, vật này liệu có phải là hoàng kim?" Nhìn thấy sắc vàng rực rỡ hiện trên đoạn kim loại, đôi mắt già nua của Vu Cát tức thì sáng lên, lão vội vàng tiến lại gần với vẻ mặt mong đợi hỏi. "Khó nói lắm." Ngô Lương không khẳng định cũng không phủ định, lập tức nói với Điển Vi: "Điển Vi huynh đệ, làm phiền ngươi nâng ta lên, ta muốn lại gần kiểm tra một chút." "Rõ." Điển Vi đáp một tiếng rồi bước lên phía trước.

Chỉ bằng một cú khom lưng rồi đứng thẳng dậy, y đã dễ dàng vác Ngô Lương lên vai, khiến đỉnh đầu Ngô Lương gần như sắp chạm vào vách đá trên đỉnh động.

Mọi người từ lâu đã quen với sức mạnh quái dị khác thường này của Điển Vi nên không có gì ngạc nhiên.

Ngô Lương lập tức bắt đầu xem xét kỹ lưỡng đoạn kim loại kia, nhìn thêm vài lần hắn đã rút ra kết luận, khẳng định chắc chắn với mọi người: "Đây không phải hoàng kim, mà là thanh đồng bình thường." Thực tế, rất nhiều người có hiểu lầm về thanh đồng.

Dựa trên tên gọi "thanh đồng", không ít người tự mặc định thanh đồng phải có màu xanh xám hoặc xanh lục.

Nhưng thực tế, thanh đồng khi vừa mới luyện chế xong lại có màu vàng kim, sắc trạch cực kỳ giống với hoàng kim.

Cũng chính vì thế, thanh đồng trong thời cổ đại luôn được gọi là "kim" hoặc "cát kim".

Dựa trên cách gọi này, giới khảo cổ hậu thế đối với những ghi chép của triều đình nhà Hán như "thưởng kim mấy nghìn kim", "gia quyến trữ mấy vạn cân hoàng kim" luôn tồn tại một giả thuyết khác: đó là "kim" mà triều đình nhà Hán ban thưởng chưa chắc đã là hoàng kim, và số "hoàng kim" mà các thổ hào tích trữ cũng có thể là thanh đồng.

Giả thuyết này không phải là vô lý.

Bởi lẽ những ngôi mộ Hán mà giới khảo cổ hậu thế khai quật thực sự chưa từng phát hiện lượng hoàng kim tùy táng nào có thể dùng đơn vị "vạn kim" để đo lường.

Ngay cả ngôi mộ Hải Hôn Hầu vốn nổi tiếng với số lượng vàng khai quật được nhiều nhất trước khi Ngô Lương xuyên không, giới khảo cổ chuyên nghiệp cũng chỉ tìm thấy hơn một trăm kilôgam vàng, thực sự khác xa so với con số "mấy vạn cân hoàng kim" trong sử sách.

Ban đầu, Ngô Lương cũng cảm thấy suy đoán này của giới khảo cổ có phần hợp lý.

Mãi cho đến khi Ngô Lương đích thân tham gia khai quật ba ngôi mộ Hán là Lương Hiếu Vương, Quảng Xuyên Vương và Hải Hôn Hầu, suy đoán này mới hoàn toàn bị lật đổ.

Với tư cách là người trải nghiệm trực tiếp, hắn có thể khẳng định chắc chắn rằng, việc "tích trữ mấy vạn cân hoàng kim" đối với những vị chư hầu vương gia thời Hán thực sự không phải chuyện hiếm lạ.

Còn lý do giới khảo cổ hậu thế không tìm thấy số vàng đó, chủ

yếu là vì trải qua hai nghìn năm, mộ Hán cơ bản đều đã bị trộm sạch rồi.

Lã Bố từng trộm, Phát Khâu Trung Lang Tướng và Mô Kim Hiệu Úy dưới trướng Tào lão bản từng trộm, cộng thêm việc triều đại thay đổi liên tục, ngay cả những tên trộm vặt vô danh chắc chắn cũng đã từng ghé thăm, mà e là không chỉ một lần, không chỉ một nhóm.

Đến nỗi tới hậu thế, các chuyên gia khảo cổ cơ bản đến nước canh cũng không có mà húp, tìm được chút mẩu vụn sót lại đã được coi là vận khí bùng nổ rồi.

Dù sao thì vàng trong mộ Lương Hiếu Vương, Quảng Xuyên Vương và Hải Hôn Hầu đã biến đi đâu, không ai rõ hơn Ngô Lương.

Thậm chí vì sao mộ Hải Hôn Hầu lại chìm xuống đáy nước, vì sao lại để lại chút vụn vặt cho hậu thế để nó trở thành mộ Hán có nhiều vàng nhất từng được phát hiện, Ngô Lương cũng nắm rõ như lòng bàn tay.

Cũng vì vậy, Ngô Lương càng hiểu rõ rằng, hắn và Phường Nhân Quân thực sự không thích hợp để lại danh tính trong lịch sử, cứ gọi họ là Mô Kim Hiệu Úy và Phát Khâu Trung Lang Tướng là đủ rồi.

Còn Tào lão bản với tư cách là người hưởng lợi và chỉ thị lớn nhất, cái nồi này đương nhiên nên để lão gánh, dù sao Ngô Lương cũng không gánh.

Mải nghĩ hơi xa, Ngô Lương vội vàng lắc đầu quay lại thực tại.

Lại nghe Vu Cát có chút không cam lòng hỏi: "Công tử, cho dù đây là thanh đồng, e rằng cũng không thể là thanh đồng phổ thông chứ?

Nếu không sắc trạch sao có thể tươi mới như vậy?" "Lão tiên sinh quả nhiên có chút kiến thức, lần này coi như nói đúng trọng tâm rồi." Ngô Lương nhìn Vu Cát với vẻ tán thưởng, gật đầu nói: "Thanh đồng

là loại kim loại cực kỳ dễ bị ăn mòn, vì vậy những khí cụ thanh đồng có niên đại mà chúng ta thường thấy thường có một lớp oxy hóa màu xanh xám hoặc xanh lục, cơ bản không thể giữ được màu vàng kim như khi vừa luyện xong." Vừa nói, Ngô Lương vừa quan sát đoạn thanh đồng nhỏ này, đồng thời chỉ tay vào những quan tài hình người hai bên động, tiếp tục: "Ở trong cùng một môi trường, những chiếc đinh đồng dùng cho các quan tài kia đã bị ăn mòn khá nghiêm trọng, nhưng đoạn thanh đồng này lại hoàn hảo như mới, đây mới là điểm kỳ lạ nhất, cũng là điểm đáng để chúng ta nghiên cứu sâu thêm." "Hữu Tài ca ca nói vậy, chắc hẳn đã nhìn ra manh mối gì rồi!" Gia Cát Lượng lập tức lên tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy vẻ sùng bái và mong chờ, chỉ thiếu nước lấy cuốn sổ nhỏ ra để ghi chép ngay tại chỗ. "Chưa có." Ngô Lương lại lắc đầu, thẳng thắn nói: "Theo ta được biết, ngoại trừ vũ trụ bao la, trong tự nhiên chúng ta đang sống vẫn chưa tồn tại bất kỳ phương pháp nào có thể ngăn chặn thanh đồng bị oxy hóa, đặc biệt là trong môi trường như thế này.

Thế nên, ta cũng không nói rõ được chuyện này rốt cuộc là thế nào." "..." Hiện trường lập tức trở nên lạnh lẽo, mọi người không biết tiếp lời thế nào, chỉ có thể giữ im lặng.

Ngô Lương cũng không nói thêm lời thừa thãi, dưới sự giúp đỡ của Điền Vi, hắn tiến lại gần hơn, sau đó đưa bàn tay đeo găng ra nhẹ nhàng chạm vào đoạn thanh đồng nhỏ.

Chất địa cứng rắn.

Có thể xác định chắc chắn là chất liệu thanh đồng.

Nhưng đoạn thanh đồng này trông không giống như món đồ trang trí do con người khảm vào núi, trên đó không có bất kỳ hoa văn trang trí nào, hình dáng cũng chẳng hề đẹp mắt.

Ngược lại, nhìn từ cách đá xung quanh đoạn kim loại bị nứt vỡ,

nó giống như bị cưỡng ép đâm xuyên từ bên trong núi ra ngoài.

Cân nhắc đến việc Ngô Lương và mọi người hiện đang ở hang động thuộc vị trí trung hạ của ngọn núi này, phía trên vẫn còn không ít hang động ở độ cao lớn hơn.

Ngô Lương có lý do để nghi ngờ đoạn thanh đồng này có thể là do khi đặt một khí cụ thanh đồng nào đó ở hang động tầng trên, giống như việc sửa sang hậu thế làm thủng sàn nhà xuyên xuống tầng dưới, nên mới xuất hiện tình trạng này.

Tuy nhiên, điều này vẫn không thể giải thích tại sao đoạn kim loại này lại không hề có dấu hiệu bị oxy hóa...

Thế là Ngô Lương đưa tay nắm chặt lấy đoạn kim loại, sau đó từ từ dùng lực kéo xuống, hy vọng qua đó có thể tìm hiểu thêm về cấu trúc và tình hình của phần kim loại ẩn sâu bên trong núi.

Kết quả là... nó không hề lay chuyển.

Xem ra, đoạn thanh đồng này đúng như hắn dự đoán, không phải là một cá thể độc lập, mà là liên kết với một thứ gì đó bên trong núi hoặc ở tầng trên.

Nhưng Ngô Lương không định dùng biện pháp mạnh.

Dù là vì mục đích bảo vệ hay nghiên cứu, hắn đều không muốn tiến hành bất kỳ cuộc khai quật mang tính phá hoại không thể cứu vãn nào khi chưa làm rõ tình hình.

Đúng lúc này. "Ngô Hữu Tài, có động tĩnh!" Bạch Tinh Tinh bỗng nhiên nghiêm mặt nói. "Lại là tiếng rên rỉ mà lúc trước cô nghe thấy sao?" Ngô Lương thót tim, buột miệng hỏi. "Không phải." Bạch Tinh Tinh lắc đầu nói: "Là bên trong núi có động tĩnh.

Vừa rồi theo động tác kéo đoạn thanh đồng của chàng, ta nghe thấy một vài tiếng động cực kỳ nhỏ.

Tiếng động này không chỉ xuất phát từ một nơi, mà giống như một đường dây lan tỏa trong vách đá trên đầu chúng ta, kéo dài mãi vào sâu trong động." "Kéo dài mãi vào sâu trong động?" Ngô Lương nhíu mày.

Hắn hiểu ý tứ trong lời nói của Bạch Tinh Tinh, nhưng lại không nghĩ ra điều này rốt cuộc có ý nghĩa gì.

Chẳng lẽ đoạn thanh đồng này thực chất chỉ là một đầu dây không đáng kể, trực tiếp dẫn đến một thứ gì đó ở sâu trong động, và có thể chỉ cần động vào một sợi tóc là ảnh hưởng đến toàn thân?

Điều này không nghi ngờ gì nữa khiến Ngô Lương càng thêm nghi hoặc.

Hắn không chắc mình có nên tiếp tục kéo đoạn thanh đồng này hay không, lo lắng nếu không cẩn thận sẽ gây ra một vấn đề lớn, cuối cùng chôn vùi chính mình và các cán bộ cốt cán của Phường Nhân Quân dưới ngọn núi này.

Trầm ngâm một lát. "Điển Vi, thả ta xuống đi." Ngô Lương cuối cùng chọn cách tạm thời gác đoạn thanh đồng này lại, không dám manh động, trước tiên phải thám thính hoàn toàn tình hình bên trong hang động rồi mới quyết định. ...

Mang theo bí ẩn chưa lời giải này, Phường Nhân Quân tiếp tục đi sâu vào hang động.

Kết quả chỉ mới đi được chừng chưa đầy ba mươi mét, Ngô Lương lại gặp phải một tình huống đáng nghi khác.

Chỉ thấy trên nắp của một cỗ quan tài hình người nằm bên phải hang động, cũng có một đoạn thanh đồng vàng kim đâm ra từ bên trong.

Khác với đoạn thanh đồng trước đó.

Đoạn thanh đồng này có thể khẳng định chắc chắn là đâm xuyên từ trong quan tài ra ngoài.

Bởi vì quan tài bằng gỗ khác với đá, khi gỗ bị cưỡng ép đâm thủng một lỗ, các dằm gỗ và vụn gỗ bị phá vỡ cấu trúc sẽ không rơi rụng trực tiếp như đá cứng mà sẽ vểnh lên theo một hướng trên nắp quan tài. "Chuyện này..." Nhìn thấy cảnh này, mọi người lại càng thêm nghi hoặc. "Điển Vi, Dương Vạn Lý, hai người hỗ trợ ta mở quan tài kiểm tra!" Ngô Lương sẽ không khách khí với cỗ quan tài này, lập tức lấy dụng cụ ra ra lệnh cho Điển Vi và Dương Vạn Lý: "Đừng làm đổ cỗ quan tài này, chỉ cần giữ nguyên trạng thái ban đầu, tháo từng chiếc đinh đồng ra, rồi từ từ mở nắp quan tài là được, ta phải làm rõ đoạn thanh đồng này rốt cuộc từ đâu mà tới." "Rõ!" Hai người đáp một tiếng rồi lập tức bước lên giúp đỡ.

Chỉ trong chốc lát.

Điển Vi và Dương Vạn Lý đã hợp lực tháo nắp quan tài xuống một cách ổn thỏa, và đoạn thanh đồng nhỏ kia tự nhiên cũng rút ra khỏi nắp quan tài một cách êm thấm.

Nhưng lần này, hiện ra trước mặt Ngô Lương không phải là một xác chết bất hủ sống động như thật, mà là một bộ xương khô quắt hoàn toàn, chỉ có thể nhìn rõ đường nét xương cốt.

Khi Ngô Lương nhìn thấy bộ xương khô này, hắn còn đặc biệt đợi một lúc ngắn, muốn xem liệu nó có giống như xác chết trong cỗ quan tài họ mở trước đó, sẽ hóa thành tro bụi trong thời gian cực ngắn hay không.

Tuy nhiên, điều đó không xảy ra.

Bộ xương khô này không hề có bất kỳ dị biến nào, trông giống như một xác khô bình thường.

Còn đoạn thanh đồng kia, lại xuyên thẳng qua vị trí lồng ngực của bộ xương này, rồi mới xuyên qua nắp quan tài mà Ngô Lương và mọi người vừa tháo xuống.

Chương 381

Nói cách khác, nguồn gốc của đoạn thanh đồng này phải nằm ở phía sau bộ xương kia...

Ngô Lương quan sát kỹ bộ xương.

Đây cũng là một xác nam, vóc dáng cũng không cao, ước chừng tối đa không quá một mét ba, nhưng dù đã thành xương khô, xương cốt trông vẫn thô tráng hơn người thường rất nhiều, riêng độ dày của xương cánh tay đã tương đương với xương đùi của một người đàn ông trưởng thành.

Ngoài ra, Ngô Lương còn đặc biệt ghé sát vào, muốn xem phần xương cụt của xác chết này có phù hợp với mô tả về người Qua Cơ trong "Khương Qua Đại Chiến" hay không, nói trắng ra là muốn xem hắn rốt cuộc có đuôi hay không.

Tiếc là xác chết này giữ tư thế đứng thẳng mặt hướng ra ngoài, cộng thêm xương chậu cũng thô tráng và còn một lớp da khô che chắn, nếu không lật ngược lại thì căn bản không thể thấy được tình hình phía sau. "Điển Vi, Dương Vạn Lý, cùng ta khiêng cả cỗ quan tài ra ngoài giống như lúc tháo nắp quan tài ban nãy, cũng đừng làm hỏng đoạn thanh đồng này, và cố gắng không làm tổn hại đến xác chết." Ngô Lương suy tính một chút rồi lại nói.

Thế là ba người lại hợp lực từ từ di chuyển cỗ quan tài ra khỏi hốc đá vừa khít kia.

Khi di chuyển được một nửa, Ngô Lương đã phát hiện đoạn thanh đồng này cũng đâm ra từ vách đá, sau đó xuyên suốt qua đáy quan tài, xác chết và nắp quan tài, xâu cả ba thứ lại với nhau như một xiên thịt dê.

Ngoài việc đó ra.

Đoạn thanh đồng này cuối cùng cũng không còn hoàn hảo như mới nữa.

Trong quá trình di chuyển quan tài, Ngô Lương phát hiện phần đoạn thanh đồng xuyên qua lồng ngực xác chết đã xảy ra một kiểu dung hợp khó tả với xác chết đó.

Đến nỗi khi đoạn thanh đồng từ từ rút ra khỏi lồng ngực xác chết, nó thậm chí còn kéo theo một lỗ thủng bất định hình có đường kính khoảng 10 cm.

Khi Ngô Lương nhận ra xác chết này đã chịu tổn thương không thể cứu vãn, thì đã không kịp nữa rồi.

Vì vậy hắn chỉ đành ra lệnh cho Điển Vi và Dương Vạn Lý tiếp tục hành động.

Khi quan tài và xác chết hoàn toàn tách khỏi đoạn kim loại và được đặt nằm ngang trên mặt đất, Ngô Lương mới tranh thủ thời gian tiến lên kiểm tra kỹ lưỡng.

Nhìn kỹ hắn mới phát hiện, nơi đoạn thanh đồng từng nối liền với lồng ngực xác chết đã không còn là màu vàng kim hoàn hảo nữa, mà biến thành màu đỏ sẫm cực kỳ giống với máu tươi.

Hơn nữa bề mặt đoạn thanh đồng nhỏ đó còn mọc ra rất nhiều nốt sần nhỏ giống như da gà, dù nhìn hay chạm vào đều thô ráp hơn nhiều so với những chỗ khác, nhưng độ cứng thì không khác biệt mấy so với thanh đồng bình thường, gõ nhẹ vẫn có thể nghe thấy âm thanh va chạm kim loại đặc trưng của đồng.

Tất nhiên, Ngô Lương cũng không dám dùng lực quá mạnh.

Bởi vì đoạn thanh đồng này đâm thẳng ra từ vách đá, nhô ra dài tới hơn ba xích, có như vậy mới xuyên thấu được cỗ quan tài kia, giờ đây

không còn quan tài chống đỡ, nó đã hơi rung rinh.

Ngô Lương biết thanh đồng dù sao cũng là kim loại khá giòn, trong tình huống này rất dễ bị gãy ngang. "Công tử, lão hủ có câu này không biết có nên nói hay không..." Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, Vu Cát nhíu khuôn mặt già nua đầy vẻ suy tư nói. "Cứ nói đừng ngại." Ngô Lương nhìn lão nói. "Vậy lão hủ xin thẳng thắn, công tử chớ trách lão hủ lại nói những lời ảnh hưởng đến sĩ khí." Trong mắt Vu Cát hiện lên một vẻ lo âu đậm nét, hơi hạ thấp giọng nói: "Khi lão hủ nhìn thấy đoạn thanh đồng đâm ra từ vách đá này, đặc biệt là cảnh nó xuyên qua lồng ngực xác chết, không tự chủ được mà nhớ tới cây 'Vân Dương' mà chúng ta đã cùng thấy ở Nhạc An quốc mấy ngày trước, cứ cảm thấy giữa hai thứ này có chút tương đồng." Vân Dương... chính là cái cây quái dị có khả năng làm loạn tâm trí người mà nhóm Ngô Lương gặp phải khi khai quật mộ Tề Ai Công.

Khi đó Dương Vạn Lý suýt chút nữa đã trở thành phân bón cho "Vân Dương", còn Ngô Lương và mọi người sau khi vào mộ Tề Ai Công không lâu cũng bị ảnh hưởng bởi "Vân Dương" mà nảy sinh những ảo giác như ác mộng.

Tuy nhiên sau đó Dương Vạn Lý lại nhờ họa đắc phúc, nắm bắt được một môn "Súc cốt công" khá lợi hại, dù cho đến tận bây giờ "Súc cốt công" của y vẫn chưa phát huy tác dụng một cách chính quy lần nào. "Ý ông là, đoạn thanh đồng này có lẽ không phải là vật chết như chúng ta vẫn tưởng?" Chân mày Ngô Lương tức thì xoắn lại thành một cục. "Chính xác, theo lão hủ được biết, trong cuốn 'Sơn Hải Kinh' thời Tiên Tần có ghi chép rất nhiều sự vật huyền bí kỳ diệu, trong đó không thiếu những thứ vượt xa nhận thức của người đời, và cũng có không ít vật chết nhưng lại mang linh khí, khiến người ta khó lòng phòng bị." Vu Cát nghiêm nghị nói. "Ừm..." Ngô Lương khẽ gật đầu, lòng thầm suy nghĩ. "Sơn Hải Kinh" hẳn đương nhiên biết rõ,

thậm chí có thể kể tên đại đa số các sự vật kỳ diệu trong đó.

Quả thực như Vu Cát nói, trong "Sơn Hải Kinh" đúng là có ghi chép về một số vật chết mang linh khí.

Tuy nhiên đồng thời, Ngô Lương cũng có thể khẳng định, trong "Sơn Hải Kinh" tuyệt đối không có bất kỳ thứ gì tương tự như đoạn thanh đồng trước mắt này...

Tuy không có, nhưng lời của Vu Cát không phải vô dụng, ít nhất nó đã mở ra cho Ngô Lương một hướng tư duy mới.

Chuyện gì cũng không có gì là tuyệt đối, vạn nhất thì sao?

Dù sao những kỳ thư dị chí như "Sơn Hải Kinh", trong lịch sử Thiên triều có thể nói là nhiều vô số kể, và Ngô Lương có thể chắc chắn rằng, những cổ tịch loại này mà hậu thế khảo cổ phát hiện được chỉ là một góc của tảng băng trôi trong nền văn minh năm nghìn năm của Thiên triều, những cổ tịch bị hủy hoại hoặc thất truyền vì nhiều lý do khác nhau chắc chắn còn nhiều hơn thế.

Cổ tịch đã vậy, những sự vật huyền bí kỳ diệu kia tự nhiên cũng tương tự.

Ngoài ra, Ngô Lương còn đồng thời nhớ tới một bộ truyện tranh kinh dị của Nhật Bản mà hắn từng xem ở kiếp trước.

Trong bộ truyện tranh đó mô tả một "ngôi làng sống", dưới lòng đất của ngôi làng chằng chịt những mạch máu thô to, dân làng và ngôi làng này tồn tại mối quan hệ cộng sinh.

Cứ cách một khoảng thời gian, lỗ chân lông trên khắp cơ thể dân làng sẽ rỉ máu để tưới tắm cho đất đai của ngôi làng, còn nước múc lên từ giếng trong làng lại có thể giúp dân làng bổ sung lượng máu đã rỉ ra, cứ thế hình thành một vòng khép kín cung cầu cân bằng, suốt mấy trăm năm vẫn bình an vô sự.

Chuyện mô tả trong bộ truyện tranh kinh dị đó tự nhiên là do hư cấu.

Nhưng nó cũng có thể cung cấp cho Ngô Lương một hướng suy nghĩ.

Từ xưa đến nay, Thiên triều luôn có một quan niệm gọi là "vạn vật hữu linh".

Suy nghĩ kỹ lại, quan niệm này rõ ràng mâu thuẫn với cách mọi người vẫn thường phân chia vạn vật thế gian thành "vật sống" và "vật chết"...

Vậy liệu có khả năng ngọn núi này chính là một thực thể "sống"?

Và những đoạn thanh đồng này thực chất chính là "mạch máu" hoặc "rễ cây" bên trong cơ thể ngọn núi này chăng? "..." Ngô Lương lắc lắc đầu.

Ý tưởng này quá mức huyền ảo, chính Ngô Lương cũng thấy có chút hoang đường, hắn cảm thấy mình có lẽ đã bị ảnh hưởng bởi Vu Cát hoặc bộ truyện tranh kia nên mới nảy sinh suy nghĩ như vậy.

Tuy nhiên, hắn cũng không hoàn toàn loại trừ giả thuyết này.

Hiện tại bản thân hắn đang tìm kiếm và giải mã những sự vật mà người đời không biết tới, cộng thêm việc sau khi xuyên không hắn đã trải qua quá nhiều chuyện huyền bí, đến nỗi khả năng tiếp nhận những sự vật chưa biết của hắn đã được nâng cao hơn rất nhiều.

Là một người làm nghiên cứu khoa học có tính kỷ luật, khi chưa có bằng chứng xác thực, hắn cũng sẽ không dễ dàng vứt bỏ bất kỳ suy đoán nào, cùng lắm là bảo lưu ý kiến. "Công tử lúc thì gật đầu, lúc thì lắc đầu, rốt cuộc là có ý gì?" Nhìn những động tác cơ thể có chút kỳ quặc của Ngô Lương, Vu Cát nhịn không được hỏi. "Không có gì, chỉ là đang suy tư thôi, tiếc là chưa nghĩ ra được điều gì hữu ích." Ngô

Lương lắc đầu cười nói, "Tuy nhiên điều lão tiên sinh nói không phải hoàn toàn vô lý, tiếp theo mọi người vẫn nên cẩn thận một chút, tuyệt đối không được lơ là chủ quan." Vừa nói, Ngô Lương đã xoay người đi tới bên cạnh cỗ quan tài vừa được Điển Vi và Dương Vạn Lý tháo xuống, cúi người quan sát kỹ lưỡng bộ xác khô bên trong.

Trọng tâm là xương cụt của xác khô, đây là căn cứ quan trọng để chứng thực suy đoán lúc trước của Ngô Lương.

Sau khi cẩn thận lật ngược bộ xác khô này lại.

Ngô Lương bàng hoàng phát hiện, phần cuối xương cụt của bộ xác khô này quả nhiên có chút khác biệt so với người bình thường.

Xương cụt của nó thực sự dài hơn một chút, dài hơn người bình thường khoảng mười cm, nếu dùng trí tưởng tượng để khôi phục lại, thực sự có thể coi đó là một chiếc đuôi ngắn chưa hoàn toàn thoái hóa. "Hóa ra đúng là người Qua Cơ trong truyền thuyết sao?!" Ngô Lương tức thì trở nên kích động.

Cho dù là cổ tịch Thiên triều hay trong các nghiên cứu khảo cổ về di hài hóa thạch, đều chưa từng phát hiện chủng người có đặc điểm thể chất đặc thù này, vì vậy giới khảo cổ hậu thế luôn nghi ngờ tính chân thực của sự xuất hiện của người Qua Cơ trong "Khương Qua Đại Chiến".

Thậm chí có chuyên gia suy đoán rằng người Qua Cơ căn bản không tồn tại, hoặc người Qua Cơ thực chất cũng là chủng người bình thường, chỉ vì "Khương Qua Đại Chiến" là bản sử thi lưu truyền trong người Khương, nên khi người Khương biên soạn bộ sử thi này khó tránh khỏi xen lẫn một số yếu tố tình cảm dân tộc, thế là tiến hành bôi xấu kẻ thù ở một mức độ nào đó, nên mới xuất hiện chủng người Qua Cơ có diện mạo kỳ dị như vậy.

Nhưng hiện tại nhìn thấy xác chết này, đặc biệt là đoạn xương cụt

dài hơn hẳn người bình thường kia, kết hợp với những đặc điểm độc đáo về ngũ quan và thể hình, mọi dấu hiệu đều cho thấy, người được chôn cất trong ngọn núi này rất có thể chính là người Qua Cơ trong truyền thuyết.

Chỉ là vì một lý do nào đó, ngọn núi này và những hang động này vẫn chưa bị hậu thế phát hiện mà thôi.

Thực tế Ngô Lương cũng không chắc hậu thế ngọn núi này còn tồn tại hay không.

Bởi kiếp trước hắn chưa từng đến Cam Túc, càng chưa từng đến Qua Châu ở Tửu Tuyền, nên thực sự không có cách nào xác định nơi này đến hậu thế cuối cùng đã biến thành hình dạng gì.

Ngoài ra, sau khi chứng thực nơi này chôn cất chính là người Qua Cơ trong truyền thuyết, trong lòng Ngô Lương lại trỗi dậy một nghi vấn khác.

Người Qua Cơ tuy vóc dáng có hơi thấp bé, nhưng sau khi nhìn thấy những món binh khí thanh đồng nhẹ nhất cũng nặng mấy chục cân trong những hố đá bên ngoài, Ngô Lương đã có nhận thức khá rõ ràng về sức chiến đấu của họ.

Vì vậy hắn có chút không hiểu, một tộc người Qua Cơ có sức mạnh cường hãn như vậy, lại còn sở hữu kỹ thuật đúc đồng có thể nói là dẫn đầu thời bấy giờ, tại sao họ lại rơi vào kết cục tuyệt diệt?

Theo Ngô Lương được biết, sức chiến đấu của người Khương cổ tuy không yếu nhưng tuyệt đối không thể mạnh hơn người Qua Cơ như thế này được.

Thậm chí trong các chủng tộc có dấu tích trong lịch sử Thiên triều, không có tộc nào cường hãn hơn người Qua Cơ...

Tất nhiên, loại dị biệt thiên phú dị bẩm như Điển Vi là ngoại lệ, y

là kiểu thiểu số cực đoan mang tính hiện tượng, chắc chắn không thể đem ra so sánh với người Qua Cơ vốn toàn dân đều là lực sĩ.

Vậy nên, người Qua Cơ rốt cuộc đã biến mất như thế nào?

Ngô Lương chắc chắn sẽ không dễ dàng tin vào câu chuyện trong "Khương Qua Đại Chiến", nơi đó đổ lỗi cho sự tuyệt diệt của người Qua Cơ là do sự can thiệp của thiên thần mà người Khương tín phụng.

Cách nói này không thể khiến Ngô Lương thuyết phục được. ...

Sau khi kiểm tra tình hình ở đây, Ngô Lương đã chứng thực được một số thứ, nhưng kết quả là trong lòng lại nảy sinh thêm nhiều nghi vấn.

Mang theo những nghi vấn đó, Ngô Lương không dễ dàng làm hỏng đoạn thanh đồng kia.

Sau khi kiểm tra kỹ bộ xác khô và quan tài chứa nó, không phát hiện thêm thứ gì đáng chú ý hay đồ tùy táng, Ngô Lương quyết định dẫn dắt mọi người tiếp tục đi sâu vào trong.

Càng đi sâu vào hang động, Ngô Lương và mọi người càng gặp nhiều đoạn thanh đồng đâm ra từ trong quan tài, tất nhiên, những đoạn đâm ra từ vách đá cũng ngày càng nhiều, chiều dài và độ dày cũng không hoàn toàn thống nhất.

Càng như vậy, mọi người lại càng nghiêng về giả thuyết mà Vu Cát đưa ra lúc trước.

Những đoạn thanh đồng này thực sự nhìn thế nào cũng không giống thứ do con người chế tạo ra, mà giống như sản vật xuất hiện trong trạng thái sinh trưởng tự nhiên, khiến lòng người sinh nghi.

Những đoạn thanh đồng này tự nhiên cũng hoàn hảo như mới, sắc vàng rực rỡ.

Ngô Lương trong lòng cũng ngày càng kinh hãi.

Chương 382

Hắn dần liên tưởng tới một số thứ trên cơ thể người — móng tay, tóc, răng.

Những thứ này tuy mọc ra từ cơ thể người, nhưng cũng được người đời định nghĩa rộng rãi là "vật chết", bởi vì khi cắt móng tay, tóc hay nhổ răng, chỉ cần không chạm vào da thịt, thông thường đều không cảm thấy chút đau đớn nào.

Nhưng có một sự thật không thể chối cãi, khi những "vật chết" đó còn mọc trên cơ thể người thì chúng là "vật sống", và chỉ cần con người còn sống, chúng sẽ không "chết đi", móng tay sẽ rất dai, tóc sẽ bóng mượt, răng cũng sẽ rất chắc khỏe.

Nhưng nếu những thứ đó rời khỏi cơ thể người, dù chỉ trải qua một đêm, móng tay bị cắt xuống cũng sẽ trở nên khô và giòn, bẻ là gãy.

Tóc cắt xuống sau một thời gian cũng sẽ khô vàng, kéo là đứt.

Răng nhổ ra cũng vậy, chỉ cần để một thời gian sẽ trở nên giòn và xốp, dễ dàng bị vỡ vụn, hoàn toàn không cùng một loại với chiếc răng đang mọc trong miệng.

Vì vậy, Ngô Lương đã bắt đầu nghi ngờ lý do những đoạn thanh đồng này có thể hoàn hảo như mới, có lẽ thực sự là vì chúng đều đang "sống", chỉ là chúng "sống" theo kiểu giống như móng tay, tóc và răng, hay "sống" theo một phương thức khác thì vẫn chưa thể biết được.

Càng có suy đoán như vậy, Ngô Lương càng không dám dễ dàng làm hỏng những đoạn thanh đồng này, cho dù thực sự cần lấy chúng để nghiên cứu thì cũng phải đợi đến lúc chuẩn bị rời khỏi hang động mới là thỏa đáng nhất, nếu không vạn nhất vì thế mà kinh động đến

"thứ gì đó", cảnh ngộ của họ sẽ rất tồi tệ. ...

Cứ thế đi trong môi trường này thêm chừng một khắc đồng hồ. "Công tử, đi tiếp nữa là sắp ra khỏi hang động rồi, thứ phía trước... vẫn là để công tử tự mình xem đi." Điển Vi đi đầu tiên cuối cùng cũng dừng bước, quay đầu lại nói với Ngô Lương. "..." Không đợi Điển Vi nói hết, Ngô Lương đã bước tới hai bước, phóng mắt nhìn đi.

Ngay sau đó miệng hắn không tự chủ được mà há hốc ra một chút, đôi mắt mở to, trên mặt tràn đầy vẻ chấn kinh.

Lúc này trong mắt hắn tràn ngập sắc vàng kim.

Hắn nhìn thấy trong khoảng không bên trong núi phía trước, có hai cột đồng khổng lồ đường kính khoảng hơn hai mét đang xoắn vào nhau dựng đứng ở giữa.

Trên hai cột đồng này còn có nhiều nhánh đồng hơi nhỏ hơn tủa ra.

Có những nhánh hơi thô tráng dường như chịu ảnh hưởng của trọng lực mà rủ xuống dưới, có những nhánh lại vươn ra đâm vào trong vách núi, giống như dệt nên một mạng nhện bằng đồng đồ sộ đan xen dọc ngang.

Những khối đồng này cũng có màu vàng kim hoàn hảo như mới, thậm chí bề mặt trông còn nhẵn bóng hơn, dưới ánh sáng mờ ảo của hạt Tùy Hầu, thấp thoáng có chút chói mắt.

Tuy nhiên đến nơi này cũng không phải là không thể tiếp tục đi tiếp.

Trước mặt Ngô Lương tuy không còn là hang động, nhưng lại xuất hiện một cây cầu đá rộng khoảng hai mét, cầu đá kéo dài tới tận vách đá đối diện, nơi đó cũng có một hang động đối xứng với hang động của nhóm Ngô Lương.

Chỉ có điều cây cầu đá này trông rất thiếu cảm giác an toàn.

Bởi vì phía trên và phía dưới nó không có bất kỳ điểm tựa hay điểm treo nào, chỉ là một cây cầu đá thẳng tắp thông sang phía đối diện, thân cầu nhìn cũng chỉ dày khoảng nửa mét, hơn nữa toàn bộ được cấu tạo từ loại đá giống với ngọn núi...

Nếu bên trong cây cầu đá này không có vật liệu gia cố đặc biệt, thì đây rõ ràng là một công trình nguy hiểm không phù hợp với kỹ thuật kiến trúc cực độ, cực kỳ thiếu ổn định.

Vì vậy Ngô Lương cũng không chắc mình có nên bước lên hay không để quan sát kỹ hơn vật tạo tác bằng đồng đồ sộ và kinh nhân trước mặt này...

Đúng lúc hắn đang phân vân chưa quyết định được. "Hữu Tài ca ca huynh mau nhìn xem, đằng kia có một con chim đen lớn!" Gia Cát Lượng bỗng nhiên chỉ vào một nhánh đồng đang rủ xuống ở phía đối diện hơi thấp một chút và nói.

Nhóm Ngô Lương nhìn theo hướng tay Gia Cát Lượng chỉ, quả nhiên thấy một con chim khổng lồ màu đen đang đậu trên nhánh đồng.

Con chim này to bằng đà điểu hậu thế, nhưng chân lại không dài bằng đà điểu, cổ cũng vậy, nhưng đầu và mỏ chim thì to hơn đà điểu rất nhiều.

Thân hình nó giống chim bay hơn là loài chim chạy như đà điểu.

Tuy nhiên đây rõ ràng không phải là một con chim sống.

Dù toàn thân nó màu đen, nhưng hình ảnh của nó lại được cấu thành từ nhiều đường nét điêu khắc thô và sâu, thậm chí có một số bộ phận còn được xử lý chạm rỗng khá phức tạp, để khiến nó trông chân thực và có chiều sâu hơn. "Kim Ô!" Vu Cát rất nhanh đã kích động reo lên, đôi mắt già nua lấp lánh ánh sáng hưng phấn, "Nếu con chim này là Kim Ô, vậy thì hai cột đồng xoắn vào nhau chống đỡ lẫn nhau này

chính là thần thụ kết nối ba giới nhân thần minh — Phù Tang Thụ!" "Cây Phù Tang?" Nghe Vu Cát nói vậy, Ngô Lương lập tức liên tưởng hai điều này với nhau.

Là một trong những thần thụ nổi tiếng nhất trong thần thoại cổ đại Thiên triều, hắn tự nhiên có hiểu biết nhất định.

Trong «Hải Nội Thập Châu Ký» có chép: "Phù Tang ở bờ đông biển Đông, đi từ bờ một vạn dặm, phía đông lại có biển bích, rộng hẹp mênh mông, ngang bằng biển Đông.

Phù Tang ở trong biển bích, đất nhiều rừng rậm, lá đều như dâu, cao mấy ngàn trượng, lớn hơn hai ngàn ôm.

Cây cứ hai gốc cùng sinh, nương tựa lẫn nhau, nên gọi là Phù Tang." Đoạn này đã miêu tả rõ ràng đặc trưng ngoại hình của cây Phù Tang.

Tuy nhiên, vị trí địa lý trong sử liệu lại khác xa so với vị trí hiện tại của Phường Nhân Quân, há chỉ cách biệt vạn dặm?

Phương vị và môi trường cũng khác biệt to lớn. «Hải Nội Thập Châu Ký» viết rõ cây Phù Tang nằm trong biển bích ở phía đông biển Đông, mà theo Ngô Lương biết, nơi đó chỉ có một nước Nhật Bản, chính là quốc gia lùn (Oa quốc) vốn chẳng được lòng dân chúng Thiên triều từ xưa đến nay.

Thực tế, Oa quốc quả thực tồn tại một nơi có liên quan đến "cây Phù Tang" — núi Phú Sĩ.

Nghe nói nguồn gốc cái tên Phú Sĩ cũng rất thú vị, nguyên bản nó vốn được gọi là "Cây Phù Tang".

Trong tiến trình năm ngàn năm của Thiên triều, trừ một số ít thời khắc nhục nhã, phần lớn thời gian đều là trung tâm thế giới danh xứng với thực, và Oa quốc từ rất sớm đã bắt đầu sang triều cống xưng

thần, không ngừng phái sứ giả đến học tập tinh túy văn hóa.

Trong đó tự nhiên bao gồm cả thần thoại về "cây Phù Tang".

Chỉ có điều giống như các loại phương ngôn hình thành tại các địa phương của Thiên triều, sau khi sứ giả Oa quốc mang thần thoại "cây Phù Tang" về, phát âm tự nhiên nảy sinh một số biến hóa trong tình lý, thế là "Phù Tang thụ" được gọi thành "Phú Sĩ sơn" và lưu truyền đến hậu thế.

Còn về việc núi Phú Sĩ có phải là cây Phù Tang trong thần thoại hay không, điều này còn cần khảo cứu.

Ngô Lương cảm thấy thực ra không phải.

Bởi vì Oa quốc đã chịu ảnh hưởng của văn hóa Thiên triều, nên thần thoại cây Phù Tang chắc chắn xuất hiện trước núi Phú Sĩ.

Tình huống mà Ngô Lương suy đoán có lẽ là thế này: Núi Phú Sĩ vốn là ngọn núi cao nhất Oa quốc, ban đầu chắc hẳn có tên riêng, nhưng khi sứ giả mang thần thoại cây Phù Tang về, người Oa nhẩm tính thấy mình đang ở phía đông biển Đông, mà trong vòng vạn dặm chẳng tìm thấy đảo quốc nào khác, càng không thấy vật gì cao hơn núi Phú Sĩ...

Thế là vỗ đùi một cái: "Ôi chao!

Nhất định là vậy rồi!

Cây Phù Tang trong thần thoại Thiên triều thượng quốc chắc chắn là ngọn núi cao nhất chỗ chúng ta.

Còn việc tại sao Phù Tang là một cái cây hai gốc cùng sinh, mà núi Phú Sĩ của mình lại là ngọn núi lửa trọc lóc thỉnh thoảng phun khói đen nham thạch...

điều đó không quan trọng!

Tóm lại về mặt tinh thần đã tìm thấy cảm giác của cây Phù Tang rồi.” Oa ha ha ha, hóa ra Oa quốc chúng ta đã sớm xuất hiện trong thần thoại của thượng quốc, Oa quốc quả nhiên nhân kiệt địa linh, vậy thì không cần do dự nữa, đổi tên thôi!

Đây không phải núi, đây chính là cây, là thần thụ liên thông ba giới nhân thần minh mà thượng quốc cũng phải ngước nhìn!

Còn chúng ta, chính là thiên tuyển tử dân “sinh ở biển Đông, lớn dưới gốc thần thụ”!

Đói bụng quá, lại một ngày không bắt được cá...

Thôi thì khẩn trương phái thêm một nhóm sứ giả đến thượng quốc tiến cống vậy.

Thượng quốc đất rộng vật dày lại thích thể diện, mỗi lần tiến cống đều có thể dùng cá mặn ăn không no mà ăn no cũng chẳng cao thêm được của chúng ta để đổi lấy lương thực hiếm, hạt giống và khí cụ, trang sức đáng giá liên thành đem về cho các Ti Nội.

Vì sinh kế thôi mà, không có gì đáng xấu hổ cả.

Với danh nghĩa tử dân của thần thụ Phù Tang.

Hết chuyện!

Tuy nhiên, việc cây Phù Tang nằm ở biển bích phía đông biển Đông chỉ là một cách nói trong thần thoại, cách nói khác là nằm ở “Thang Cốc phía đông đại mạc”.

Thang Cốc chính là hồ nước.

Nếu chiếu theo cách nói này, vị trí của Phường Nhân Quân hiện tại lại trùng khớp.

Nơi này chính xác là ở phía đông đại mạc, hơn nữa trước khi dãy núi nhô lên, nơi này cũng từng là một hồ nước nội lục lớn, cho nên...

«Sơn Hải Kinh - Hải Ngoại Đông Kinh» có vân: "Trên Thang Cốc có cây Phù Tang, là nơi mười mặt trời tắm, ở trong nước.

Chín mặt trời ở dưới, một mặt trời ở trên." «Sơn Hải Kinh - Đại Hoang Đông Kinh» lại viết: "Trên Thang Cốc có cây Phù mộc, một mặt trời vừa đến, một mặt trời vừa đi, đều cưỡi trên lưng quạ (ô)." Nói là trên cây Phù Tang có tổng cộng mười mặt trời, những mặt trời này được "Kim Ô" cõng trên lưng bay trên trời, ngày qua ngày, mười ngày một vòng tuần hoàn.

Và phần tiếp theo của thần thoại này chính là câu chuyện "Hậu Nghệ bắn mặt trời" được hậu thế biết đến rộng rãi.

Có một ngày, mười mặt trời trên cây Phù Tang cùng bay lên không trung, ánh nắng gay gắt và nhiệt độ cao khiến mặt đất khô cằn, dẫn đến đại hạn thiên hạ, dân không sống nổi, bách tính khổ sở muôn vàn.

Hậu Nghệ tâm niệm dân sinh, bèn lấy cung thần tên trắng bắn mặt trời, một hơi bắn hạ chín cái, bắn chết Kim Ô cõng mặt trời, chỉ để lại một mặt trời duy nhất.

Từ đó về sau, đại địa cuối cùng mới khôi phục sức sống.

Cho nên, nếu đúng như Vu Cát nói, con chim khổng lồ màu đen trên cành cây kia là "Kim Ô", thì nó phải có một đặc trưng khác biệt với loài chim thông thường.

Nghĩ đoạn, Ngô Lương quan sát kỹ con chim đen khổng lồ kia.

Dưới thân chim quả nhiên có ba cái chân!

Chỉ có điều đứng từ vị trí của bọn Ngô Lương nhìn lên, hai cái chân trong đó có sự chồng chéo sai lệch một chút, nếu không nhìn kỹ sẽ rất dễ bỏ qua.

Mà một cách gọi khác của Kim Ô chính là "Tam Túc Ô", chính là loài thần điểu có ba chân trong truyền thuyết!

Vậy nên...

Ngô Lương kinh hãi trong lòng, thứ này lẽ nào thật sự là cây Phù Tang trong truyền thuyết?

Nhưng vấn đề là, phần lớn cổ tịch mà hắn biết miêu tả cây Phù Tang đều là một cây dâu khổng lồ trên nối trời đất, dưới thông suối vàng, chỉ là có nơi miêu tả chi tiết lá và quả, có nơi lại bảo Phù Tang chỉ có thân cây không có cành lá.

Chương 383

Tuy chi tiết trong cổ tịch có ít nhiều sai biệt, nhưng có một điểm rất thống nhất, đó là bản chất của cây Phù Tang là "mộc" (gỗ).

Chứ không phải bằng đồng xanh như bọn Ngô Lương đang thấy.

Tuy nhiên nói đến cây đồng xanh, các chuyên gia khảo cổ hậu thế quả thực đã phát hiện ba cây đúc bằng đồng xanh trong di chỉ Tam Tinh Đôi, giới khảo cổ gọi chúng là "Cây thần đồng xanh".

Chỉ có điều ba cây ở Tam Tinh Đôi rất nhỏ, cây cao nhất cũng chỉ khoảng bốn mét.

Hơn nữa tư thế ba cây khác nhau, có cây đúc lá, quả và nụ hoa, có cây đúc một con thần long uốn lượn quanh thân, có cây cũng đúc những con chim nhỏ ngẩng đầu vểnh đuôi.

Nhưng những con chim đó chỉ là loài chim bình thường, chứ không phải "Tam Túc Ô" như Ngô Lương đang thấy.

Ngoài ra, ba cây thần ở Tam Tinh Đôi đều bị xâm thực và hư hại ở mức độ nhất định, lớp đồng bên ngoài đều biến thành màu xám xanh mục nát, thậm chí có một cây cho đến trước khi Ngô Lương xuyên không việc tu sửa vẫn chưa hoàn thành...

Và các nhà khảo cổ hậu thế dựa trên tạo hình của ba cây thần này, kết hợp với cổ tịch Thiên triều để đối chiếu, cũng đưa ra một số suy đoán về nguyên hình của chúng.

Chỉ vì sai biệt ở một số chi tiết nên các suy đoán không thống nhất: Có người cho rằng nguyên hình là "Cây Phù Tang", có người lại cho là "Kiến Mộc", người khác lại nghĩ là "Nhược Mộc"...

Thậm chí có người đoán đây có thể là "Cây vũ trụ" mà người

Thục cổ đại tín ngưỡng, phản ánh thế giới quan của họ.

Ngô Lương từng có lúc nghi ngờ người đoán nguyên hình là "Cây vũ trụ" thực chất là fan của một trò chơi trực tuyến kinh điển nào đó, nên đã mượn thiết lập "Cây thế giới" trong game rồi nghiêm túc đóng giả chuyên gia nói bừa.

Nhưng không thể phủ nhận rằng, Tam Tinh Đôi và những phát hiện của Ngô Lương trong lăng mộ này có rất nhiều điểm tương đồng, ví dụ như những chiếc mặt nạ nghi là hình ảnh "người ngoài hành tinh", hay như cái cây đồng xanh khổng lồ trước mặt này...

Chỉ có điều đồ vật ở Tam Tinh Đôi đều nhỏ hơn ở đây không chỉ một cấp độ.

Nếu dùng cách nói của dân mê văn hóa nhị thứ nguyên, Ngô Lương cảm thấy những thứ ở Tam Tinh Đôi thực sự trông giống như phiên bản mô hình thu nhỏ của nơi này...

"Điển Vi huynh đệ, giữ chặt ta." Nghĩ vậy, Ngô Lương đã tháo "Phi Hổ Trảo" gắn trên cánh tay mình xuống, buộc một đầu "Tơ Bảo Tằm" lên người bằng nút thắt leo núi, sau đó đưa đầu kia vào tay Điển Vi.

"Công tử, ngài định..." Điển Vi nghi hoặc hỏi.

"Ta phải lên cây cầu đá kia thám thính một phen." Ngô Lương thản nhiên nói.

Lần này Điển Vi không tự nguyện xin đi nữa, vì trước đó ở Công Thâu Trủng hắn đã biết tự lượng sức mình, trong Phường Nhân Quân không ai có thể kéo nổi hắn.

Những người khác tuy mấp máy môi nhưng cuối cùng cũng không nói gì.

Bởi vì họ biết mình không có kiến thức như Ngô Lương, dù có

xung phong đi thám thính cũng e rằng không thể chú ý được những thứ thực sự cần quan tâm.

"Chàng hãy cẩn thận một chút." Chỉ có Bạch Tinh Tinh khẽ khàng dặn dò một câu.

"Ta thấp thoáng nhớ rằng, lời hứa lần trước ở Công Thâu Trủng nàng vẫn chưa thực hiện, lần này có muốn cho ta thêm lời hứa thú vị nào không?" Ngô Lương lại quay đầu cười hì hì.

"Chàng muốn ta hứa điều gì?" Mặt Bạch Tinh Tinh đỏ bừng, nhưng đi theo Ngô Lương lâu ngày da mặt cũng dày lên, còn có thể đáp lại lời hắn.

"Ta muốn nàng đích thân hứa với ta, lần này trở về, chỉ cần ta không tìm nàng, nàng tuyệt đối không được tự ý vào phòng ta, nhất là ban đêm...

Tinh Tinh, hứa với ta được không?" Khi nói câu này, giọng Ngô Lương thậm chí còn mang chút khẩn cầu, chỉ vì cái thắt lưng già của hắn lại bắt đầu đau âm ỉ ngoài tầm kiểm soát, chuyện cũ thật không nỡ ngoái đầu nhìn lại.

"..." Mọi người nhất thời không nói nên lời, chép miệng.

"Chàng!" Thấy Ngô Lương dám nói chuyện riêng tư thế này giữa bàn dân thiên hạ, Bạch Tinh Tinh thẹn quá hóa giận dậm chân một cái, lại hung tợn trừng mắt nhìn hắn, nghiến răng nói: "Được, ta hứa với chàng, hôm nay nếu chàng ngã chết ở đây, ta sẽ không bao giờ tìm chàng nữa, chàng toại nguyện chưa?" "Kháo, coi như nàng ác..." Ngô Lương thấy Bạch Tinh Tinh càng học càng hư, hiện tại đã rất khó chiếm được tiện nghi từ nàng, đành phải hậm hực bỏ qua, sau đó hít sâu một hơi, dưới sự chú ý của mọi người sải bước đi về phía trung tâm cầu đá.

Ngô Lương chắc chắn mình không sợ độ cao.

Kiếp trước hắn còn từng chơi nhảy Bungee hai lần, lúc đó trước khi nhảy tuy thấy da đầu tê rần, nhưng nhảy xuống rồi lại thấy vô cùng kích thích, thậm chí còn có chút dư vị.

Nhưng khi đi một mình trên cây cầu đá không có lan can, trông cũng chẳng có gì chống đỡ này, trái tim hắn lại đập thình thịch không ngừng, cảm giác nhịp tim chắc chắn đã vượt quá một trăm năm mươi.

Đặc biệt là khi hắn nhìn xuống dưới cầu.

"Nhảy xuống đi — nhảy xuống đi — nhảy xuống đi!" Một ý niệm cực kỳ nguy hiểm xuất hiện trong đầu hắn, giống như có thứ gì đó đang không ngừng xúi giục, cố gắng chi phối tư tưởng của hắn.

Điều này khiến Ngô Lương cảm thấy bất an.

Hắn đành lấy "Hương Hồi Hồn" mang theo bên mình bôi lên nhân trung, hy vọng nhờ đó duy trì thần trí tỉnh táo.

Cách làm này dường như có chút hiệu dụng, nhưng tác dụng lại cực kỳ hữu hạn, bởi vì ý niệm kia không vì thế mà biến mất hoàn toàn, chỉ hơi giảm bớt một chút mà thôi.

Trong tình huống đó, Ngô Lương vẫn kiên trì đi đến được một phần ba cây cầu đá.

Lúc này hắn cuối cùng cũng coi như miễn cưỡng lĩnh hội được một phần toàn cảnh của cột đồng xanh khổng lồ nghi là "cây Phù Tang" này.

Lấy hắn làm điểm tham chiếu, phía trên là hai cột đồng xanh xoắn vào nhau như quai chèo vươn thẳng lên, đáng tiếc vì vị trí hiện tại của hắn nằm ở phần trung hạ của núi lăng, mà phạm vi chiếu sáng của hạt châu Tùy Hầu có hạn, nên hắn vẫn chưa xác định được cột đồng cao bao nhiêu.

Còn ở phía dưới hắn, hai cột đồng xanh trông cao khoảng hơn ba mươi mét, dưới nữa đã đến đáy, có thể nhìn thấy mặt đất nham thạch thấp nhất.

Ở cuối hai cột đồng này là ba cột đồng xanh thô đại hơn rẽ ra ba ngả.

Ba cột đồng này cắm chéo vào nham thạch dưới đất, trông rất giống "giá đỡ ba chân" của cây Phù Tang, lại giống như rễ cây, vì bề mặt của chúng rõ ràng thô ráp hơn "thân cây" phía trên, có nhiều chỗ lồi lõm khổng lồ, và nơi tiếp xúc với mặt đất còn có nhiều nhánh nhỏ, rất giống với rễ cây thường thấy.

Mà ngay bên dưới "giá đỡ ba chân" này, Ngô Lương nhìn thấy một hố đen khổng lồ.

Hố đen đó không biết sâu bao nhiêu, cũng chẳng biết thông đến đâu, nhưng lại khiến Ngô Lương cảm thấy rùng mình.

Bởi vì khi nhìn vào hố đen đó, hắn lại cảm nhận được một lực hút khổng lồ chưa từng có, như muốn hút hắn vào trong.

Nhưng lực hút này thực chất không phải lực hút vật lý.

Cơ thể Ngô Lương không cảm nhận được ngoại lực nào, chỉ là về mặt tinh thần nảy sinh một cảm giác không thể tự dứt ra được, dường như hố đen này mới là điểm đến cuối cùng của mình.

Đột nhiên!

"Nhảy xuống đi — nhảy xuống đi — nhảy xuống đi!!!" Ý niệm này bỗng nhiên mãnh liệt hẳn lên, ý thức Ngô Lương vẫn giữ được tỉnh táo, nhưng cơ thể hắn lại đang mất kiểm soát mà từ từ nghiêng về phía trước!

"Công tử?!" May mà Điển Vi luôn chú ý từng cử động của Ngô Lương, thấy tình trạng này liền vội vàng kéo căng "Tơ Bảo Tằm",

ngăn chặn xu thế nghiêng người của Ngô Lương.

"Hù —" Khoảnh khắc vùng eo bị siết chặt, Ngô Lương bỗng cảm thấy quyền chủ động cơ thể đã trở về tay mình.

Lúc này đây tay chân hắn đã tê rần, lưng túa ra bao nhiêu mồ hôi lạnh.

Có thể tưởng tượng, nếu hắn không chuẩn bị trước, mà Điển Vi lại không kéo kịp thời, thì hiện tại có lẽ hắn đã nhảy xuống từ cầu đá ngay trước mặt những cán bộ nòng cốt của Phường Nhân Quân rồi.

Và thứ đón chờ hắn chính là cái hố khổng lồ không biết nông sâu ngay bên dưới cây Phù Tang.

Ngô Lương nghi ngờ, lượng nước hồ lớn lúc trước, cùng với hàng vạn thi thể của "Vực" trong nước hồ, có lẽ đều đã rơi vào cái hố khổng lồ này.

Nếu đúng như vậy, cái hố này chính là một hố không đáy danh xứng với thực, rơi vào đó tuyệt không có hy vọng sống sót.

Quan trọng nhất là, hắn có thể cảm nhận rõ ràng cái hố này có một loại "ma lực" khó diễn tả bằng lời.

Loại "ma lực" này sẽ tạo ra một sức "dẫn lực" mạnh mẽ không thuộc về tầng mặt vật lý, nếu không thì vừa rồi sao hắn lại nảy sinh xung động nhảy xuống mãnh liệt dù trong lòng vẫn tỉnh táo, thậm chí đến cả hành vi cũng mất kiểm soát dưới ảnh hưởng của xung động đó.

Nhưng hiện tại, nhờ sự can thiệp ngoại lực của Điển Vi, Ngô Lương cuối cùng đã thoát khỏi loại "dẫn lực" khó tả ấy...

"Ngô Hữu Tài, vừa rồi cử chỉ của chàng bất thường, chẳng lẽ là trúng tà muốn nhảy xuống sao?" Thấy Ngô Lương cuối cùng đã đứng vững, trên mặt còn vương chút biểu cảm sợ hãi, Bạch Tinh Tinh khá

quan thiết hỏi.

Nàng và mọi người không biết vừa rồi Ngô Lương đã trải qua sự giằng xé thế nào, cũng không cảm nhận được sức "dẫn lực" kia, nên tự nhiên không thể nói rõ chuyện gì vừa xảy ra.

"Đừng hoảng sợ." Ngô Lương đã âm thầm điều chỉnh tâm tư, quay đầu lại cười với mọi người, thản nhiên nói: "Ta vừa rồi chỉ là muốn nhìn rõ tình hình bên dưới hơn một chút nên hơi rướn người về phía trước, không cần lo lắng." Trước khi chưa làm rõ tình hình cụ thể là gì, hắn cảm thấy không cần thiết phải nói ra những chi tiết này, tránh làm tăng thêm sự hoảng loạn cho mọi người.

Tuy nhiên hắn cũng có một cảm giác, đó là sức "dẫn lực" khó tả vừa rồi có lẽ liên quan đến đôi mắt của mình.

Khi hắn nhìn chằm chằm vào cái hố khổng lồ, ý niệm "nhảy xuống" sẽ trở nên mãnh liệt, và thời gian nhìn càng lâu, ý niệm đó càng trở nên mạnh mẽ, cho đến khi nó bắt đầu ảnh hưởng đến hành vi cử chỉ.

Còn bây giờ, khi hắn không nhìn vào cái hố đó nữa, ý niệm ấy lại bắt đầu từ từ yếu đi.

Chỉ là cho đến hiện tại ý niệm này vẫn chưa hoàn toàn biến mất, vẫn còn ẩn hiện quấy nhiễu trong đầu...

"Chàng cũng đừng lơ là, nếu phát hiện có gì bất thường thì lập tức quay lại, cùng chúng ta bàn bạc rồi mới quyết định, đừng có cậy mạnh biết chưa?" Bạch Tinh Tinh không cười nổi, vẫn nghiêm túc dặn dò.

Ngô Lương vừa gật đầu vừa nói xàm: "Nàng cứ yên tâm đi, người như ta đây đến Minh phủ cũng chưa chắc muốn nhận, chỉ sợ nhận ta rồi sẽ ảnh hưởng đến công tác xây dựng văn minh tinh thần của Minh phủ thôi." "..." Những lời này đối với mọi người trong Phường Nhân

Quân có chút lạ lẫm, nhưng đi theo Ngô Lương lâu rồi, họ đã quen với việc thỉnh thoảng trong miệng hắn lại thốt ra mấy từ ngữ và câu nói kỳ quặc, nên chỉ cần miễn cưỡng nghe hiểu là không ai đi truy hỏi đến cùng.

"Công tác xây dựng văn minh tinh thần là gì vậy?" Chỉ có Gia Cát Lượng mới gia nhập là có chút kinh ngạc nhìn Vu Cát hỏi.

"Là... là..." Vu Cát hiểu trong lòng nhưng không biết hình dung thế nào.

"Vấn đề này đệ phải hỏi ta, có lần ta nghe công tử lẩm bẩm, hình như nói gì mà 'thuyết kê bất thuyết bát, văn minh nhĩ ngã tha', chắc là ý này đấy." Dương Vạn Lý chen vào nói, mắt nháy liên hồi.

"Thế 'kê' là cái gì..." Gia Cát Lượng lại càng thêm nghi hoặc.

"Đệ xem, hiện tại đệ đã rất 'văn minh tinh thần' rồi, không hổ là thiếu niên có triển vọng được công tử nhà ta chọn trúng đưa vào hội, ngộ tính của đệ mạnh đấy." Dương Vạn Lý vỗ vai Gia Cát Lượng cười vẻ tán thưởng.

Sau một hồi giao lưu ngắn ngủi, không để ý đến việc các nòng cốt Phường Nhân Quân đang nói gì, Ngô Lương tìm thấy một hòn đá lởng lẻo to bằng nắm tay trên cầu đá, sau đó cũng không dám tiếp tục nhìn xuống cái hố khổng lồ bên dưới, liền trực tiếp ném hòn đá xuống.

Một phút.

Hai phút...

Phía dưới không hề truyền lại tiếng đá rơi xuống đất.

Tuy nhiên trong quá trình chờ đợi, Ngô Lương cũng không nhàn rỗi mà tiếp tục quan sát kỹ tình hình cây Phù Tang.

Ngoài thân chính của cây Phù Tang, Ngô Lương nhìn thấy bốn

cành chính, cả bốn cành này đều giữ độ cong rủ xuống, rất giống với "Cây thần đồng xanh" phát hiện ở Tam Tinh Đôi sau này.

Và trên bốn cành này, Ngô Lương tổng cộng phát hiện bốn con "Tam Túc Ô" bằng đồng xanh, bao gồm cả con mà họ đã thấy trước đó.

Tất nhiên đây mới chỉ là tình hình trong phạm vi ánh sáng của hạt châu Tùy Hầu có thể chiếu tới.

Chương 384

Theo sử liệu ghi chép, nếu cái cây đồng khổng lồ này thực sự là cây Phù Tang trong truyền thuyết, thì trên cây này phải có tổng cộng mười con Tam Túc Ô, như vậy mới có thể cõng mười mặt trời luân phiên vận chuyển mười ngày một vòng, và Hậu Nghệ trong thần thoại mới có thể bắn hạ chín cái mặt trời trong số đó.

Nhưng ngoại trừ bốn con Tam Túc Ô này, trên cây Phù Tang chỉ còn lại những cành cây trơ trụi.

Ngô Lương không phát hiện thứ gì nghi là lá hay nụ hoa, cũng không phát hiện thứ gì khác...

Đến nước này, Ngô Lương coi như đã hoàn thành việc quan sát sơ bộ, và sau khi thực sự nhìn được toàn mạo cây Phù Tang từ trên xuống dưới, hắn tạm thời chưa định khinh suất hành động, tránh gây ra những hư hại không thể cứu vãn, từ đó bỏ lỡ những thứ giá trị hơn.

Và cho đến lúc này, kể từ khi Ngô Lương ném hòn đá xuống cầu đá, ít nhất cũng đã qua mười phút, nhưng Ngô Lương vẫn không nghe thấy tiếng đá chạm đất.

"Tinh Tinh!" Để xác định vấn đề này, Ngô Lương đặc biệt quay người hỏi Bạch Tinh Tinh: "Sau khi ta ném hòn đá đó xuống, nàng có nghe thấy bất kỳ âm thanh phản hồi nào từ bên dưới không?" "Lúc đầu còn nghe thấy tiếng xé gió khi hòn đá rơi xuống nhanh chóng, dần dần tiếng rơi càng lúc càng nhỏ, cũng càng lúc càng xa, cuối cùng mất hẳn âm thanh, càng không nghe thấy bất kỳ phản hồi nào." Bạch Tinh Tinh nghiêm sắc mặt nói.

Lúc thấy Ngô Lương ném đá xuống, nàng đã tâm lĩnh thần hội nên

luôn nghiêng tai lắng nghe.

Kết hợp lại, nàng hơi nhíu mày hỏi ngược lại: "Ngô Hữu Tài, bên dưới này không phải là một vực sâu không đáy đấy chứ, nên hòn đá đó đến giờ vẫn đang rơi, mãi không truyền lại tiếng chạm đất?" Nếu hòn đá cuối cùng đã chạm đất, dù có rất sâu đi chăng nữa, âm thanh trong hang động thế này vẫn có thể không ngừng vang vọng truyền đi rất xa, cho nên không nghe thấy phản hồi thì chỉ có hai tình huống: Một là hòn đá hiện tại vẫn đang rơi; hai là bên dưới tồn tại thứ gì đó cực kỳ mềm mại và dày đặc, ví dụ như vật đệm kiểu bông hoặc xốp, như vậy mới có khả năng khiến hòn đá chạm đất một cách lặng lẽ.

Ngô Lương nghiêng về giả thuyết thứ nhất hơn.

Bởi vì từ hôm qua đến giờ, hắn đã lệnh cho binh sĩ Phường Nhân Quân kiểm tra địa hình và địa thế của dãy núi này, không phát hiện nơi nào có thể nuốt chửng lượng nước hồ khổng lồ cùng hàng vạn con "Vực" mà không để lại dấu vết, cũng chỉ có cái hố khổng lồ nghi là hố không đáy bên dưới này mới có thể thỏa mãn điều kiện đó.

"Ừm." Ngô Lương gật đầu, cuối cùng bắt đầu men theo cầu đá quay trở lại.

Ngô Lương cảm thấy nơi này tạm thời không còn sự vật nào cần quan sát nữa, việc nghiên cứu sâu thêm cũng phải đợi sau khi xem qua toàn mạo cây Phù Tang và ghi chép lại trước.

Cho nên hắn định trước tiên dẫn mọi người rút khỏi hang động này, sau đó lần lượt chọn một hang động ở phần giữa và phần đỉnh để tiến vào bên trong núi lăng, e rằng chỉ có quan sát theo từng giai đoạn như vậy mới có thể chắp vá được hình ảnh hoàn chỉnh của cây Phù Tang này. ...

Trong một hang động được chọn ngẫu nhiên ở phần giữa núi lăng.

Bọn Ngô Lương nhìn thấy cảnh tượng tương tự, bên trong vẫn có nhiều quan tài gỗ hình người, cũng vẫn có nhiều thanh đồng đâm ra từ vách đá hoặc sau quan tài gỗ còn nguyên vẹn như mới.

Và khi đi đến cuối hang động, trước mặt vẫn là một cây cầu đá trông rất không chắc chắn.

Một đầu cầu đá cũng nối với một hang động đối diện.

Đi đến giữa cầu đá, Ngô Lương quan sát kỹ và tìm thấy năm con "Tam Túc Ô".

Năm con này có kích thước tương đương với bốn con tìm thấy trước đó, tạo hình cũng không có sai biệt lớn, trông như được đúc ra từ cùng một khuôn.

Năm cộng bốn, vừa vặn chín con.

Điều này đã khớp với cây Phù Tang trong thần thoại, cái gọi là "chín mặt trời ở dưới, một mặt trời ở trên", nói chính là trong mười mặt trời có chín cái bình thường ở bên dưới, chỉ có một cái chuẩn bị đi làm việc là ở trên đỉnh cao nhất.

Cho nên, con Tam Túc Ô cuối cùng chắc chắn nằm ở đỉnh cao nhất của cây Phù Tang. ...

Lại từ hang động ở phần giữa núi đi ra, bọn Ngô Lương đi đến trước một hang động gần đỉnh núi lăng nhất.

Hang động này rõ ràng khác với hai hang động họ từng vào trước đó.

Trên vách đá hai bên hang động không có loại quan tài gỗ hình người khảm vào trong.

Đồng thời suốt dọc đường đi vào, bọn Ngô Lương cũng không phát hiện thanh đồng nào đâm ra từ vách đá xung quanh.

Nơi này trông giống như một hang đá bình thường không thể bình thường hơn.

Nhưng càng như thế, Ngô Lương lại càng cảm thấy hang động này rất không bình thường, bởi vì giữa các hang động khác, cái hang trông bình thường nhất này mới thực sự là kẻ dị biệt.

Sự việc bất thường tất có yêu ma!

"Mọi người đều phải cẩn thận một chút." Ngô Lương buộc phải càng thêm cẩn trọng, mỗi bước chân đều đi rất khẽ khàng.

May mà càng gần đỉnh núi lăng, mặt cắt ngang của núi càng hẹp, nên chiều dài của hang động này cũng theo đó ngắn lại nhiều.

Cứ thế, mọi người đi trong hang khoảng năm phút là đã đến điểm cuối.

Trước mặt vẫn là một cây cầu đá không có bất kỳ sự chống đỡ nào.

Tuy nhiên phía đối diện cây cầu đá này lại là vách đá thực thụ, không có hang động thông nhau, đây là một con đường một chiều không lối thoát.

Thế nhưng lúc này, sự chú ý của bọn Ngô Lương đã sớm bị thu hút bởi một sự vật khác bắt mắt hơn.

Đối diện với điểm cuối của hang động là một quả cầu đồng xanh chạm rỗng treo ở đầu cành trên đỉnh cao nhất của cây Phù Tang.

Quả cầu đồng chạm rỗng này to khoảng bằng quả bóng đá, nói là quả cầu đồng nhưng thực chất là một khối hình bầu dục cực kỳ không quy tắc, trên to dưới nhỏ không nói, bề mặt chạm rỗng trông cũng lồi lõm không bằng phẳng, nếu phải nói nó giống thứ gì, Ngô Lương cảm thấy thực ra nó giống hình dạng hoàn chỉnh của một chùm nho hơn.

Và xuyên qua lớp vỏ chạm rỗng của quả cầu đồng kia, có thể nhìn thấy phần lõi bên trong hiện lên sắc đỏ tươi.

Phần lõi đỏ tươi kia rốt cuộc là gì, Ngô Lương cũng không nói rõ được.

Hắn chỉ cảm thấy thứ đó vô cùng rực rỡ và trong suốt, trông giống như một khối hồng ngọc lung linh, rất đẹp và thuận mắt, nhìn qua đã biết không phải vật phàm.

"Đây e không phải là quả dâu do cây Phù Tang kết ra chứ..." Trên gương mặt già nua của Vu Cát hiện lên vẻ kinh ngạc, ánh mắt rực rỡ nói.

"Quả dâu?" Nghe Vu Cát nhắc đến, tim Ngô Lương thắt lại.

Quả dâu cũng gọi là tang thầm.

Đó chính là quả của cây dâu, loại quả này tuy nhỏ nhưng hình dáng bên ngoài trông giống như một chùm nho thu nhỏ.

Ngô Lương không chỉ từng thấy tang thầm mà hồi nhỏ còn thường hái ăn, có điều chỉ riêng quả dâu đỏ thì chưa tính là chín, ăn vào vẫn có vị chua chát, chỉ khi quả dâu hoàn toàn biến thành màu tím đen mới là lúc cảm giác và hương vị tốt nhất...

Đang mải suy nghĩ như vậy.

"Hữu Tài ca ca, huynh mau nhìn xem, màu sắc của thứ đó thay đổi rồi!" Gia Cát Lượng bỗng nhiên kêu kinh ngạc.

Sự chú ý của Ngô Lương vốn đã đặt trên quả cầu đồng chạm rỗng này, nghe thấy tiếng Gia Cát Lượng liền hoàn hồn lại, quả nhiên thấy vật chất màu đỏ bên trong quả cầu đồng đang âm thầm nảy sinh thay đổi.

Chỉ thấy một vệt vật chất màu tím đen nghi là chất lỏng đã âm

thầm luân chuyển trong khối màu đỏ, trông giống như một giọt mực đen nhỏ vào mực đỏ vậy.

Và theo sự luân chuyển của khối màu tím đen này, khối màu đỏ cũng dần trở nên vẩn đục.

Màu sắc tổng thể đang diễn ra sự chuyển biến âm thầm không một tiếng động.

"..." Mọi người không biết đây là tình huống gì, chỉ nín thở quan sát.

Cứ thế đại khái chưa đầy một phút đồng hồ, khối màu đỏ đã biến thành màu đỏ sẫm đậm hơn lúc nãy, nhưng ngược lại trông càng trong suốt hơn.

"Cái này..." Mọi người không hiểu ra sao.

"Điển Vi, giữ cho chặt, ta phải lại gần xem xét!" Ngô Lương muốn nhìn rõ hơn một chút, thế là sau khi dặn Điển Vi một câu, hắn lấy "Kim Cương Tán" ra, cẩn thận từng li từng tí bước lên cầu đá.

Tuy hành động này có chút mạo hiểm, nhưng hắn càng không muốn bỏ lỡ kỳ quan mà có lẽ cả đời khó lòng gặp lại này.

Và quả cầu đồng này vừa vặn treo ngay vị trí trung tâm cầu đá.

Cây cầu đá này cũng không dài, cứ thế từng bước rón rén lại gần, chỉ vài hơi thở Ngô Lương đã đến vị trí cách quả cầu đồng khoảng hai mét.

Lúc này vật chất màu đỏ bên trong quả cầu đồng đã đỏ đến phát tím...

Ở khoảng cách gần như thế, Ngô Lương rốt cuộc cũng nhìn rõ hình thái của đoàn vật chất bên trong khối cầu đồng xanh rỗng này.

Nó trông giống như một đoàn dịch lỏng lơ lửng trong môi trường

chân không, theo sự thay đổi của màu sắc, bề mặt của nó thi thoảng xuất hiện một tia gợn sóng nhỏ, nhưng rất nhanh sau đó lại khôi phục thành hình cầu tiêu chuẩn.

Trong quá trình Ngô Lương cẩn thận quan sát, màu sắc của đoàn dịch lỏng này vẫn đang chậm rãi thay đổi, cứ thế trôi qua chừng hai phút, màu đỏ rốt cuộc dần bị thay thế, triệt để biến thành màu đen tím trong suốt. "Cái này..." Nếu thứ này là một quả dâu tằm, màu sắc này đại diện cho việc nó đã đến trạng thái chín muồi thích hợp nhất để ăn.

Nhưng thứ trước mắt hiển nhiên không phải dâu tằm, ít nhất không phải dâu tằm bình thường, huống hồ bên ngoài nó còn bọc một lớp vỏ đồng xanh rỗng, nhìn thế nào cũng không giống thứ có thể ăn được.

Đừng nói là ăn, Ngô Lương hiện tại thậm chí còn không dám tiếp tục lại gần, tránh để xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì đó mà tự dâng xác mình vào. "Công tử đã nhìn rõ chưa, vật này rốt cuộc có phải là dâu quả không?" Phía sau truyền đến giọng nói mang chút mong đợi của Vu Cát. "Dâu quả nhà lão làm bằng đồng xanh à?" Ngô Lương quay đầu liếc lão đồng tử một cái.

Vu Cát lại nghiêm túc nói: "Trên đời này vốn có một số kỳ trân dị thú không hợp lẽ thường, công tử vạn lần không thể quơ đũa cả nắm, cứ lấy 'Kim Cương Toản' của công tử mà nói, bảo nó là vật sống đi, nó không cốt không nhục trông như tảng đá, bình thường không ăn không uống không bài tiết, nhưng lại không đói không khát không chết đói, có mấy người từng thấy vật sống như vậy?

Nhưng bảo nó là vật chết đi, nó lại có thể bị linh đang đánh thức, gặm nhấm đồng xanh như nhai gỗ mục, còn có thể bị sừng linh dương và tiên huyết giết chết...

Thế nên lão hủ cho rằng, nếu vật này quả thực là dâu quả do 'cây

Phù Tang' truyền thuyết kết ra, thì có chút khác biệt với dâu quả tầm thường cũng là chuyện tình lý chi trung." "Emmm..." Phải thừa nhận, lời này của Vu Cát quả thực có chút đạo lý, chỉ là...

Ngô Lương ngưng thần suy tư một hồi, cuối cùng lại nói: "Nếu cây cự thụ đồng xanh này chính là cây Phù Tang, vật này là dâu quả do cây Phù Tang kết ra, thì nên làm thế nào?" "Công tử hồ đồ rồi, đã là quả thực, đương nhiên phải hái xuống để dùng chứ!" Vu Cát lập tức lộ vẻ hưng phấn, lão xoa tay nói, "Quả thực do thần thụ kết ra chính là tiên quả, phàm nhân dùng vào định sẽ nhận được lợi ích không nhỏ!" "Lão tiên sinh làm sao biết dâu quả của cây Phù Tang dùng vào sẽ có ích, có căn cứ gì không?" Ngô Lương tiếp tục nhíu mày hỏi.

Hắn không phải đang gây hấn với Vu Cát, mà là thành tâm thực ý thỉnh giáo.

Dẫu sao chưa bàn đến việc cái thứ nghi là "quả thực" có lớp vỏ đồng xanh rỗng này có thể ăn được hay không, dù thật sự ăn vào bụng được, chuyện gì xảy ra sau đó vẫn là một ẩn số.

Theo Ngô Lương biết, những kỳ trân dị thú ghi lại trong «Sơn Hải Kinh», phần lớn đều viết rõ sau khi dùng sẽ nảy sinh hiệu quả thần kỳ gì.

Nhưng điều đó không có nghĩa là những hiệu quả thần kỳ này đều có ích cho con người, còn có một phần lớn là có hại.

Giống như mấy con "Tam túc miết" hắn tìm thấy trong mộ Hải Hôn Hầu trước đó, đó cũng là kỳ trân dị thú trong «Sơn Hải Kinh», ăn vào sẽ khiến cơ thể hóa lỏng mà chết.

Mà trong tất cả cổ tịch văn hiến về "cây Phù Tang" mà Ngô Lương biết, không có bất kỳ dòng nào đề cập đến việc quả của nó có thể ăn được hay không.

Càng không có ai nhắc đến việc ăn quả Phù Tang sẽ nảy sinh hiệu quả gì.

Cho nên, khi chưa làm rõ hiệu quả cụ thể, Ngô Lương tuyệt đối sẽ không coi nó là "quả ngọt", bằng không thật sự xảy ra vấn đề gì thì hối không kịp.

Chương 385

"Cái này..." Vu Cát bị Ngô Lương hỏi đến ngớ người, nhăn mặt trầm ngâm một lát mới lại nói, "Lão hủ cũng không có căn cứ gì, có điều 'cây Phù Tang' này là thần thụ độc nhất vô nhị thiên hạ, quả nó kết ra định nhiên cũng là thần vật độc nhất vô nhị, giờ đã được công tử tìm thấy, dù không biết công dụng ra sao, công tử cũng nên hái nó mang đi, sau này từ từ nghiên cứu công hiệu cụ thể cũng là kế hay." "Lão đồng tử, lão làm sao biết hái quả này xuống sẽ không dẫn phát nguy hiểm khó lường, có căn cứ gì không?" Dương Vạn Lý cũng chen vào một câu. "Cái này..." Vu Cát lại bị hỏi đến á khẩu. "Hay là thế này, chúng ta mời công tử quay lại, để ta buộc Tàm Thần Bảo Ti lên người lão rồi lão đi hái nhé?" Dương Vạn Lý có chút ý vị cà khịa, liếc xéo hỏi vặn lại. "Vạn vạn bất khả!" Vu Cát tức thì sợ hãi lùi lại mấy bước, đầu lắc như trống bỏi, liên thanh nói, "Lão hủ đã già yếu, đừng nói có thể hành động tự nhiên trên thạch kiều này hay không, dù có qua đó hái được quả xuống, quả này kích cỡ không nhỏ, bên ngoài còn có lớp vỏ đồng nặng nề, lão hủ e là không cầm chắc, nếu sơ sẩy để quả rơi xuống dưới kiều, lão hủ gánh vác sao nổi?" "Được rồi được rồi, đừng có cưỡng từ đoạt lý nữa, mọi người đâu phải ngày đầu quen lão, lão chính là không dám." Dương Vạn Lý bĩu môi, lộ vẻ khinh bỉ. "Ngươi cái đồ thất phu này...

Ngươi dám thì ngươi đi đi?" Vu Cát khá không phục hỏi lại. "Đi thì đi, ta không giống như lão." Dương Vạn Lý cũng không hàm hồ, lập tức xoay người chắp tay thỉnh mệnh Ngô Lương: "Công tử là trụ cột của Phường Nhân Quân, vạn lần không thể thân phạm hiểm cảnh, khẩn thỉnh công tử quay về trước, Dương Vạn Lý nguyện thay công tử hái quả này!" "Được rồi, đều đừng tranh nữa." Ngô Lương xua tay

nói, "Ta và các ngươi chỉ cách nhau vài trượng, nếu ta thực sự gặp hiểm cảnh, các ngươi cũng chưa chắc có thể độc thiện kỳ thân, ai đến cũng vậy thôi." Sau một hồi trao đổi ngắn ngủi, nội tâm hắn đã chấp nhận đề nghị của Vu Cát.

Dù không mạo nhiên ăn loại "quả thực" này, hắn cũng tuyệt đối không để nó lại chỗ cũ, dù sao cũng phải hái xuống mang về nghiên cứu một phen, nếu không lòng dạ chẳng yên nổi.

Nếu không phải vì tính cách này, với những gì đang có, hắn cơ bản đã có thể ở lại Tào doanh dưỡng lão rồi, hà tất phải chạy ra ngoài làm cái nghề trộm mộ đầy rẫy nguy hiểm này?

Ngoài ra, kể từ khi đoàn dịch lỏng bên trong quả thực biến thành màu đen tím, nó đã hoàn toàn bình tĩnh lại, trong suốt quá trình mọi người trò chuyện không có thêm bất kỳ thay đổi nào.

Do đó Ngô Lương càng có xu hướng muốn hái nó xuống.

Nghĩ đoạn, Ngô Lương nắm chặt "Kim Cương Tán" trong tay, kiểm tra trang bị trên người, đặc biệt là đôi găng tay siêu cấp có thể cách tuyệt phần lớn độc vật, rồi chậm rãi bước về phía quả thực kia. "...!" Khoảnh khắc này, những người khác đều nín thở, căng thẳng nhìn theo bóng lưng Ngô Lương.

Họ muốn nhắc Ngô Lương cẩn thận, nhưng với một người vốn dĩ vô cùng cẩn trọng như Ngô Lương, đó chỉ là lời thừa thãi vô nghĩa, nói ra ngược lại còn gây nhiễu loạn.

Điển Vi nắm chặt "Tàm Thần Bảo Ti" hơn.

Nếu xuất hiện một chút tình huống nghi ngờ nguy hiểm, hắn sẽ lập tức kéo Ngô Lương trở lại để tránh gây thương hại.

Gia Cát Lượng và Vu Cát nâng mô hình "Tam Cung Sàng Nỗ", nhắm chuẩn quả thực đó.

Dương Vạn Lý cầm xẻng công binh chắn trước ngực, cơ thể giữ tư thế hơi hạ thấp, dường như sẵn sàng lao lên bất cứ lúc nào.

Bạch Tinh Tinh thì nắm chặt nắm tay nhỏ, răng cắn chặt môi dưới, lòng bàn tay sớm đã ướt đẫm mồ hôi...

Bàn tay đeo găng xịn chậm rãi đưa về phía quả thực.

Ngô Lương trong lòng cũng có chút căng thẳng, hắn không biết điều gì sẽ xảy ra tiếp theo, nhưng biết rõ việc này không làm không được, chỉ đành đâm lao phải theo lao.

Cuối cùng. "...!" Mí mắt mọi người đều giật nảy một cái.

Bởi vì ngón giữa của Ngô Lương đã chạm vào quả thực, quả thực đó khẽ lay động một chút, dịch lỏng đen tím bên trong cũng xuất hiện gợn sóng nhẹ.

Kết quả là... vô sự phát sinh.

Ngô Lương không cảm thấy bất kỳ sự khó chịu nào, cũng không thấy quả thực và "cây Phù Tang" có biến hóa gì rõ rệt, mọi thứ đều thật bình lặng. "Hù ——" Ngô Lương thở hắt ra một hơi dài, định thần lại một chút, tay mới dám tiếp tục tiến sát quả thực. "..." Mọi người cũng thở phào một hơi dài, trái tim đang treo lơ lửng cuối cùng cũng hạ xuống, cơ thể hơi đổ về phía trước cũng thả lỏng đôi chút, xem ra sẽ không có vấn đề gì... thế thì tốt, thế thì tốt.

Cuối cùng.

Lòng bàn tay Ngô Lương hoàn toàn đỡ lấy phần đáy quả thực, sau đó hơi nhấc lên một chút.

Hình như không nặng như tưởng tượng, nhưng cũng không tính là nhẹ, chắc khoảng tầm hai ba cân.

Vấn đề bây giờ là làm sao hái nó xuống khỏi "cây Phù Tang".

Ngô Lương đã nhìn qua chỗ kết nối giữa quả thực và cây, cũng là một đoạn thanh đồng nguyên vẹn, to cỡ cổ tay, trông chừng muốn bẻ gãy sẽ tốn không ít sức lực.

Chẳng lẽ phải triệu hoán "Kim Cương Toản" ra?

Nghĩ vậy, Ngô Lương thấy dường như không có nguy hiểm gì, bèn dứt khoát thu Kim Cương Tán lại giắt sau lưng, rồi lại sát gần thêm chút nữa, dùng cả hai tay bưng lấy quả thực, khẽ lay động để thử nghiệm.

Kết quả vừa mới dùng một tẹo sức lực.

Chỉ nghe "tách" một tiếng nhẹ.

Đoạn đồng xanh to cỡ cổ tay kia ứng thanh mà gãy, chỗ nứt vô cùng bằng phẳng gọn gàng, cứ như thể một vết cắt đã được cưa sẵn từ trước, mà trước đó Ngô Lương lại chẳng thấy dấu vết nào.

Theo Ngô Lương biết, quả thực trong tự nhiên sau khi chín sẽ sinh ra vết đứt lìa khỏi thân cây, dù không được hái thì vết đứt đó cũng sẽ dần teo lại rồi rụng xuống để hoàn thành sứ mệnh "duy trì nòi giống".

Không biết quả thực này có phải tình huống tương tự không.

Nhưng có thể dễ dàng hái xuống như vậy đã giúp Ngô Lương đỡ tốn bao nhiêu sức, cũng coi như một bất ngờ nho nhỏ. "Xong rồi!" "Quả thực" đã thuận lợi tới tay, Ngô Lương thuận thế ôm nó vào lòng, xoay người chuẩn bị quay về.

Đúng lúc này. "Rắc... rắc!" Trong lòng quả thực bỗng nhiên phát ra tiếng động nhẹ.

Ngô Lương vội vàng cúi đầu kiểm tra, thì thấy lớp vỏ đồng xanh rỗng bên ngoài quả thực này xuất hiện mấy vết nứt cực kỳ ngay ngắn từ trên xuống dưới, giống như lớp vỏ sầu riêng chín nứt ra vậy. "Cái gì đây?!" Ngô Lương lờ mờ cảm thấy có gì đó không ổn.

Nhưng hắn còn chưa kịp phản ứng, lớp vỏ đồng xanh này đã lập tức vỡ tan từng mảnh!

Dịch lỏng đen tím bên trong cũng không thể duy trì trạng thái hình cầu như trong chân không nữa, tức khắc nổ tung bám vào đôi tay và ngực của Ngô Lương.

Hai tay Ngô Lương có đeo găng tay xịn, nhưng trước ngực hắn chỉ có một lớp áo đơn và áo lót.

Tuy nhiên khi bị dịch lỏng đen tím bám vào, ngực Ngô Lương lại không cảm thấy cái lạnh của sự thấm ướt, ngược lại là một tia ấm áp khá dễ chịu, cứ như thể đang ôm một miếng dán giữ nhiệt trong lòng vậy.

Tiếc là tia ấm áp dễ chịu này không thể xoa dịu trạng thái ngơ ngác của Ngô Lương.

Quá đột ngột.

Không một chút phòng bị, cũng không một chút do dự, quả thực này cứ thế đột nhiên biến thành thế này.

Quan trọng nhất là, hắn còn chưa làm rõ quả thực này rốt cuộc có công hiệu gì thì đã bị dịch lỏng đen tím bên trong làm ướt người, vả lại hiển nhiên đã trực tiếp tiếp xúc thân mật với da thịt hắn.

Cho nên...

Sẽ không có vấn đề gì chứ?

Dẫu sao cũng chỉ là dính lên người, chưa đi vào trong cơ thể, cùng lắm chỉ tính là bôi ngoài da.

Điều duy nhất đáng mừng là dịch lỏng này dường như không giống chất lỏng thông thường, biến thành thế này rồi mà không có lấy một giọt rơi xuống đất, mà giống như một miếng kẹo cao su đã nhai

qua, toàn bộ bám dính lấy người Ngô Lương.

Nghĩa là nếu Ngô Lương muốn nghiên cứu, vẫn có thể thu thập lại được...

Và ngay khi hắn đang nghĩ như vậy. "Tích tích —— sột soạt ——" Những dịch lỏng đen tím đặc quánh này bỗng nhiên như có sự sống và ý thức, bắt đầu cuộn trào.

Ngô Lương có thể cảm nhận rõ ràng dịch lỏng đang nhanh chóng nhu động trên cơ thể mình, chỉ trong chớp mắt đã tụ lại thành một khối thống nhất.

Có điều lần này dịch lỏng không khôi phục trạng thái ban đầu mà dàn phẳng ra như kẹo mạch nha, bám chặt lấy bề mặt cơ thể hắn. "Mẹ nó, rốt cuộc là cái quái gì thế này?!" Ngô Lương cuối cùng bắt đầu hoảng loạn.

Thứ tương tự mà hắn có thể nghĩ tới chính là "Venom" trong phim Marvel đời sau.

Nhưng những dịch lỏng này hiển nhiên không thể là "Venom", vì đó chỉ là vật chất cộng sinh ngoài hành tinh hư cấu, không có căn cứ khoa học, càng chẳng liên quan gì đến thần thoại cổ đại Thiên triều. "Công tử?!" Các cốt cán Phường Nhân Quân cũng nhanh chóng phát hiện tình huống phía Ngô Lương, sắc mặt tức khắc trở nên căng thẳng và lo lắng.

Cùng lúc đó. "Ầm ầm ầm ——" Những tiếng động lớn và chấn động dồn dập kéo đến.

Một luồng hơi nóng nực lẫn mùi trứng thối lập tức từ phía dưới phun trào lên, đây tuyệt đối không phải hiện tượng tốt, báo hiệu nơi này có thể lại xuất hiện biến hóa địa chất mạnh mẽ, thậm chí có khả năng núi lửa phun trào. "Chạy mau, rút ra ngoài trước rồi tính...

ư ư!" Ngô Lương đã không còn tâm trí lo cho dịch lỏng trên người, vừa cất bước cuồng phong, vừa hét lớn với mọi người.

Tiếc là vừa hét được vài chữ, đám dịch lỏng kia đã thuận theo vai và cổ hắn di chuyển lên mặt, nhanh chóng bao bọc kín mít cả đầu hắn.

Sau đó, nó phân thành nhiều ngả điên cuồng chui vào thất khiếu của hắn, ngay cả mặt nạ phòng độc trên mặt cũng không thể ngăn cản được loại dịch lỏng không lỗ nào không chui vào được này! "Công tử!" Thấy trạng thái này, Điển Vi đâu còn quản được nhiều như vậy.

Lập tức mạnh tay kéo "Tàm Thần Bảo Ti", chỉ kéo ba năm cái đã lôi được Ngô Lương từ trên thạch kiều về lại hang động. "Ngô Hữu Tài!" "Công tử!" "Hữu Tài ca ca!" Những người còn lại vội vàng tiến lên luống cuống tay chân đỡ Ngô Lương dậy, cố gắng làm sạch đám dịch lỏng đen tím đang bao phủ khuôn mặt hắn.

Nhưng đám dịch lỏng đó động tác cực nhanh, chỉ trong chớp mắt, đại bộ phận đã chui vào trong thất khiếu của Ngô Lương, khi mọi người đỡ hắn dậy, chỉ còn một phần rất nhỏ ở bên ngoài.

Chương 386

Mọi người đưa tay muốn chộp lấy phần nhỏ này, nhưng dịch lỏng căn bản không có hình thái cố định, hành động đó giống như dùng đũa vớt nước lèo, hoàn toàn vô dụng.

Trong tình huống đó, dù mọi người dùng hết mọi thủ đoạn vẫn không thể ngăn cản toàn bộ dịch lỏng tiến vào cơ thể Ngô Lương.

Nhìn Ngô Lương lúc này. "..." Hiện tại hắn đã nhắm nghiền hai mắt, may mà vẫn còn thăm dò được hơi thở và mạch đập rất yếu ớt, hiện giờ xem ra đã hôn mê bất tỉnh.

Còn việc liệu có tỉnh lại được hay không, đối với các cốt cán Phường Nhân Quân, vẫn là một ẩn số không cách nào biết trước. "Ngô Hữu Tài, ngươi tỉnh lại đi, ngươi mau mở mắt ra cho ta!" Mắt Bạch Tinh Tinh đã đỏ hoe, phủ phục trên ngực Ngô Lương không ngừng lay mạnh, giọng nói đã mang theo tiếng khóc run rẩy. "..." Mọi người lúc này cũng hoàn toàn ngẩn ngơ.

Giống như đại đa số những người gặp tai nạn, dù không muốn tin hay không dám tin, họ cũng không thể tiếp nhận sự thật này trong thời gian ngắn như vậy. "Ầm ầm ầm ——" Tiếng động và chấn động truyền đến từ dưới lòng đất càng thêm kịch liệt, cả hang động đều rung chuyển theo, khiến mọi người duy trì việc đứng vững cũng có chút khó khăn. "Công tử vừa nãy lệnh chúng ta rút ra ngoài trước, đi!" Biết nơi này không nên nán lại lâu, Điển Vi hạ quyết tâm bước tới, vung tay một cái đã vác Ngô Lương lên vai, sải bước chạy ra khỏi hang động.

Hắn hiểu rõ, Ngô Lương đã lệnh mọi người rút ra vào phút cuối, định nhiên đã nhận thấy nguy cơ.

Nếu mọi người tiếp tục ở lại đây, dù cuối cùng gọi tỉnh được Ngô Lương, cũng có khả năng lỡ mất cơ hội đào sinh, đến lúc đó mới thực sự là kêu trời trời không thấu, gọi đất đất chẳng hay.

Lựa chọn tốt nhất là mang Ngô Lương ra ngoài cùng.

Chờ ra được bên ngoài rồi mới từ từ cứu chữa cũng chưa muộn... "Nhanh lên!

Bạch cô nương, chúng ta ra ngoài trước rồi tính!" Những người khác cũng hiểu đạo lý này, vội vàng kéo Bạch Tinh Tinh dậy, bám theo sau Điển Vi cuồng phong ra ngoài động.

Hang động gần đỉnh núi này vốn không dài.

Lại không có những thanh đồng chui ra từ vách núi và tượng người cản trở, nên chỉ một lát sau, mọi người đã thuận lợi xông ra khỏi hang động.

Lúc này chấn động của ngọn núi vẫn rất mạnh mẽ.

Đứng ở vị trí này, có thể nhìn thấy rõ các binh sĩ Phường Nhân Quân đang dọn dẹp dưới chân núi.

Những binh sĩ đó sau khi cảm nhận được chấn động kịch liệt này cũng nảy sinh một chút cảm xúc hoảng loạn, hiện giờ đã ngừng công việc, tất cả đều nghi hoặc tập trung lại một chỗ để đề phòng.

May mà ngọn núi sườn núi dường như được nâng lên từ đáy nước này là một khối thống nhất, trên núi không có thảm thực vật, cũng không có đá vụn lổng lẻo, nên chưa đến mức vì những nhân tố này mà nguy hiểm đến tính mạng họ.

Thấy Điển Vi và những người khác chạy ra từ hang động, cảm xúc của binh sĩ Phường Nhân Quân cũng ổn định hơn một chút, vội vàng ngẩng đầu vẫy tay với họ.

Nhưng rất nhanh họ đã phát hiện ra điều bất thường.

Bởi vì, những người khác đều bình an vô sự, chỉ có Ngô Lương - nhân vật linh hồn của Phường Nhân Quân - là lúc vào thì đứng, lúc ra thì nằm.

Tuy khoảng cách này không thể nhìn rõ tình huống cụ thể của Ngô Lương lúc này, nhưng theo họ biết, đây là lần đầu tiên Ngô Lương rơi vào tình cảnh này...

Chuyện này là sao?

Chẳng lẽ Ngô tướng quân gặp tai nạn?

Binh sĩ Phường Nhân Quân tức thì lại lo lắng và hoàng khủng, không ít người đã không kìm nén được, sải bước chạy lên núi đón nhóm Điển Vi.

Sau khi ra khỏi hang động.

Điển Vi cũng lập tức đặt Ngô Lương xuống từ trên vai, sau đó tìm một chỗ bằng phẳng bên cạnh để hắn nằm ngửa, tiếp đó dùng lực giật mạnh, xé toang áo ngoài và áo lót của hắn, để lộ toàn bộ lồng ngực.

Bạch Tinh Tinh cũng không nhàn rỗi, nàng nhẹ xe quen đường, giải dây thắt lưng của Ngô Lương ra... "Tất cả tản ra, Bạch cô nương, toàn bộ trông cậy vào nàng đấy." Điển Vi lập tức gọi những người khác ra một bên, thần sắc trịnh trọng gật đầu với Bạch Tinh Tinh một cái. "Ân!" Bạch Tinh Tinh trọng trọng gật đầu, đôi ngọc thủ đã đan vào nhau ấn lên ngực Ngô Lương, mượn trọng lượng cơ thể mình để ép lồng ngực hắn.

Sau khi ấn mạnh hơn mười cái như vậy, nàng lại khẽ cạy miệng Ngô Lương, cúi người xuống hôn lên.

Nàng đang thực hiện hồi sức tim phổi cho Ngô Lương.

Kể từ sau sự kiện "linh hồ hút hồn" ở mộ Hải Hôn Hầu, Ngô Lương đã dành thời gian truyền thụ phương pháp hồi sức tim phổi cho từng người bọn họ, mục đích là để tránh khi gặp tình huống tương tự, dù hắn không có mặt tại hiện trường, những người này cũng có thể thực hiện biện pháp cấp cứu hợp lý nhất.

Đương nhiên, đây thực chất cũng là đường lui Ngô Lương để lại cho mình.

Đi đêm lắm có ngày gặp ma, vạn nhất có ngày hắn cũng gặp bất trắc rơi vào hôn mê, các cốt cán Phường Nhân Quân này cũng có thể cứu chữa cho hắn, chứ không phải chỉ biết nằm trên người hắn khóc lóc một hồi rồi trực tiếp đem chôn.

Chẳng phải bây giờ đã có tác dụng rồi sao?

Tuy nhiên. "Hù —— hù ——" "Hắc —— hắc ——" "Ngô Hữu Tài, ngươi tỉnh lại đi, ngươi hãy tỉnh lại cho ta, nếu ngươi bây giờ tỉnh lại, ta sẽ đáp ứng thực hiện lời hứa lần trước với ngươi, ai nuốt lời người đó không được chết tử tế!" "Ngô Hữu Tài, ngươi mở mắt ra đi!" Bạch Tinh Tinh dốc sức ấn ngực Ngô Lương, dốc sức thổi khí vào miệng hắn.

Một vòng.

Hai vòng.

Ba vòng...

Bạch Tinh Tinh đã không nhớ nổi mình đã thực hiện bao nhiêu vòng hồi sức tim phổi, cánh tay nàng đã dần mất đi tri giác, mỗi lần thổi khí hai gò má đều đau mỏi không tả xiết.

Nhưng Ngô Lương vẫn thủy chung nhắm nghiền hai mắt, không có lấy một tia dấu hiệu tỉnh lại. "Ngô tướng quân... chuyện này phải làm sao cho phải đây..." Lúc này binh sĩ Phường Nhân Quân sớm đã

chạy lên, thấy cảnh này trong lòng lo lắng, nhưng lại không dám mạo nhiên tiến lên quấy rầy, chỉ có thể đứng đằng xa bồn chồn ngóng nhìn. "Bạch cô nương, đủ rồi, nàng nghỉ ngơi một lát đi, để ta." Điển Vi cuối cùng cũng bước tới ngăn Bạch Tinh Tinh lại, sắc mặt âm trầm nói.

Hắn vừa mới thăm dò hơi thở và mạch đập của Ngô Lương, tuy vẫn rất yếu ớt nhưng chưa biến mất, Ngô Lương từng nói với họ, chỉ cần là người vẫn còn hơi thở và mạch đập thì vẫn còn khả năng cứu sống bằng hồi sức tim phổi.

Ngay cả khi hoàn toàn mất hơi thở và mạch đập, trong vòng nửa giờ vẫn có thể thực hiện hồi sức tim phổi, vẫn có khả năng cứu sống.

Mà sau nửa giờ, mới có thể... lựa chọn từ bỏ.

Nghĩa là Ngô Lương hiện tại vẫn còn có thể cứu chữa, chỉ là có cứu được hay không, e rằng chỉ có thể giao cho thiên ý.

Điển Vi hiểu Ngô Lương.

Ngô Lương là một tên LSP rất thẳng thắn, do đó cái trò hồi sức tim phổi này, nếu Ngô Lương được chọn, định nhiên chỉ muốn tiếp nhận sự cứu giúp từ phái nữ, nếu bị đồng tính cứu tỉnh, Ngô Lương dù có tỉnh lại e rằng cũng khó tránh khỏi nảy sinh hiềm khích trong lòng.

Nhưng hiện tại trong Phường Nhân Quân ngoài Bạch Tinh Tinh, chỉ còn lại một Phương Quỳnh điên điên khùng khùng không thể giúp được gì.

Hiện giờ cơ thể Bạch Tinh Tinh đã rõ ràng có chút kiệt sức, Điển Vi nghĩ đi nghĩ lại, trong số những người này Ngô Lương duy nhất có thể tiếp nhận e rằng cũng chỉ có chính mình, đây là chuyện bất đắc dĩ, trách nhiệm không thể thoái thác. "Không!

Ta không mệt, không cần nghỉ ngơi!" Bạch Tinh Tinh lại cố chấp đẩy Điển Vi ra, tự mình cúi đầu tiếp tục cứu chữa cho Ngô Lương. "Bạch cô nương..." Điển Vi khẽ nhíu mày, định nói thêm gì đó. "Cầu xin huynh, Điển lực sĩ!" Bạch Tinh Tinh đột ngột ngẩng đầu lên, nước mắt cuối cùng không thể nhịn được nữa, hai dòng lệ nóng như đê vỡ tuôn ra khỏi hốc mắt. "Tách!

Tách!" Những giọt lệ nối tiếp nhau rơi trên lồng ngực Ngô Lương.

Ánh mắt Bạch Tinh Tinh kiên định đến mức đáng sợ, ngay cả Điển Vi cũng nảy sinh một tia sợ hãi không thể diễn tả bằng lời.

Không sai, chính là sợ hãi.

Hắn có thể cảm nhận rõ ràng, hôm nay nếu hắn ngăn cản Bạch Tinh Tinh, nhất định sẽ đổi lại sự oán hận thấu trời của nàng, một sự oán hận bất tử bất diệt.

Hắn không sợ đánh đấm giết chóc, không sợ đối đầu với bất kỳ ai, càng không tham sống sợ chết.

Nhưng hắn lại không biết phải đối mặt với một Bạch Tinh Tinh như thế này thế nào, thậm chí là sợ một Bạch Tinh Tinh như thế này.

Quan trọng nhất là Bạch Tinh Tinh đang thực hiện hồi sức tim phổi cho Ngô Lương, dù có thay hắn vào cũng chưa chắc làm tốt hơn, hắn chỉ lo thể lực Bạch Tinh Tinh không chịu nổi... "Bạch cô nương cứ tự nhiên..." Điển Vi cuối cùng tránh khỏi ánh mắt của Bạch Tinh Tinh, lẳng lặng lùi sang một bên. "..." Mọi người trong Phường Nhân Quân cũng lẳng lặng chứng kiến cảnh này.

Ngoại trừ Ngô Lương, họ chưa từng thấy bất kỳ ai có thể khiến Điển Vi đưa ra sự thỏa hiệp và nhượng bộ như vậy, Bạch Tinh Tinh coi như là người thứ hai, không hổ là người phụ nữ được Ngô tướng quân nhắm trúng.

Nhưng lúc này, họ không còn tâm trí đâu để để ý những điều đó.

Không ít binh sĩ Phường Nhân Quân đã đỏ hoe mắt, họ nắm chặt nắm tay, thành tâm cầu phúc cho Ngô Lương trong lòng. "Ầm ầm ầm ——!" Tiếng động và chấn động dưới lòng đất càng lúc càng dữ dội.

Mọi người lại như không thấy không nghe.

Đối với các cốt cán và binh sĩ Phường Nhân Quân mà nói, Ngô Lương chính là bầu trời của họ, dăm ba cái động đất này thì thấm tháp gì so với việc trời sập?

Một khắc sau.

Ngô Lương vẫn chưa tỉnh lại, sự cứu chữa cố chấp của Bạch Tinh Tinh vẫn đang tiếp tục.

Chương 387

Và trong quá trình này, môi trường nơi Phường Nhân Quân đang đứng cũng dần thay đổi theo sự chấn động của đại địa, thay đổi rõ rệt và trực quan nhất chính là mực nước con sông dưới sườn núi đã dâng lên rất nhiều.

Hiện giờ những con thuyền nhỏ họ kéo lên bờ đã bồng bềnh trong nước, loại thuyền nhỏ này không có mỏ neo, lúc này đang theo dòng nước chảy chậm rãi trôi xa bờ. "Điển giáo úy, huynh xem, mực nước trong sông đang dần dâng cao, thuyền của chúng ta..." Có người chú ý đến tình huống này, cẩn thận báo cáo với Điển Vi - người hiện có chức vụ cao nhất. "Dương Vạn Lý, ngươi dẫn một số người đi kéo thuyền lại, nếu công tử tỉnh lại còn phải dùng những thuyền này qua sông." Điển Vi lúc này tâm trí hoàn toàn không đặt ở đó, liếc nhìn một cái cũng không quá để ý, chỉ mặt không cảm xúc hạ lệnh cho Dương Vạn Lý. "Nặc." Dương Vạn Lý nhìn Ngô Lương thêm một cái, cuối cùng bất lực lắc đầu, đáp một tiếng rồi chuẩn bị xuống kéo thuyền. "Cái này..." Tuy nhiên thấy cảnh này, khuôn mặt già nua của Vu Cát lại một lần nữa nhăn nhúm như quả mướp đắng, vội vàng nói với Điển Vi: "Điển lực sĩ, đây e rằng không phải là điềm lành đâu." "Sao lại nói vậy?" Điển Vi sắc mặt có chút không vui, nhíu mày hỏi.

Trong tình cảnh này, tâm trạng Điển Vi có thể tưởng tượng được, nếu Vu Cát dám vào lúc này nói những lời nguy ngôn tủng thính không có căn cứ, thì tuyệt đối là tự chuốc khổ vào thân. "Không biết có phải lão hủ hoa mắt nhìn lầm không." Loại người tinh khôn như Vu Cát tự nhiên biết không nên chạm vào vảy ngược của Điển Vi lúc này, nhưng vẫn cứng đầu nói tiếp: "Tại sao lão hủ trông không giống mực nước trong sông dâng lên, mà là sườn núi nơi chúng ta đang đứng

đang hạ xuống?

Lão hủ lờ mờ nhớ rằng, lúc nãy chúng ta đứng ở đây có thể nhìn ngang với dải cổ trường thành phía đối diện, nhưng bây giờ đã cần phải ngước nhìn rồi..." "?!" Nghe thấy lời này, Điển Vi tức thì lộ vẻ nghi hoặc, vội vàng nhìn về phía cổ trường thành đối diện.

Vu Cát nói không sai!

Không phải mực nước bên dưới dâng lên, mà là sườn núi họ đang đứng hiện tại đang hạ xuống, hơn nữa đã hạ xuống không ít.

Khoảnh khắc này, Điển Vi chợt nhận ra mức độ nghiêm trọng của vấn đề!

Chẳng lẽ...

Khác với những người có mặt ở đây, Điển Vi ngày hôm qua đã cùng Ngô Lương tận mắt chứng kiến quá trình bãi bể nương dâu ở Minh Trạch, hắn rất rõ ngọn sườn núi này đã được nâng lên từ đáy nước như thế nào, tự nhiên cũng có thể tưởng tượng được nếu sườn núi này chìm xuống trở lại sẽ có kết quả ra sao. "Ầm ầm ầm ——" Lại một trận tiếng động và chấn động còn lớn hơn nữa, nước sông dưới chân sườn núi cũng cuộn lên những con sóng kịch liệt. "Ai —— bám chắc vào!

Đều tương trợ lẫn nhau, đừng để ngã!" Dương Vạn Lý và các binh sĩ đang xuống núi lập tức bị chấn đến mức đứng không vững, một tay vội vàng túm lấy một binh sĩ suýt chút nữa lăn xuống dưới, một tay hét lớn.

Có sự nhắc nhở của Vu Cát, Điển Vi lần này cuối cùng đã nhìn rõ, quả thực không phải nước sông bên dưới đang dâng lên, mà là sườn núi này đang không ngừng hạ xuống.

Chỉ với một trận chấn động này, Điển Vi đã phát hiện sườn núi

dưới chân họ đại ước lại hạ xuống khoảng một trượng.

Họ đứng không vững không chỉ vì chấn động kịch liệt, mà còn vì cảm giác mất trọng lượng vốn luôn bị họ phớt lờ, hèn chi lúc nãy cảm giác chấn động luôn mang theo một tia kỳ quái không nói rõ được thành lời! "Không xong rồi!" Điển Vi biết không thể trì hoãn thêm nữa, cuối cùng tiến lên ngăn Bạch Tinh Tinh lại, sau đó vừa bế Ngô Lương lên, vừa trịnh trọng nói: "Bạch cô nương, nơi này không nên nán lại lâu, chúng ta phải đưa công tử rời đi ngay lập tức, bằng không chẳng những không cứu được công tử, tất cả chúng ta đều sẽ táng thân dưới đáy hồ!" Nói đoạn, Điển Vi lại hét với Dương Vạn Lý đang ở phía dưới: "Dương Vạn Lý, động tác nhanh lên chút nữa, nhất định phải kéo một con thuyền lại để đưa công tử sang bờ đối diện!" "Ầm ầm ầm ——!" Dứt lời, lại là một trận chấn động còn mạnh mẽ hơn.

Tất cả mọi người đều cảm nhận được một sự mất trọng lượng chưa từng có, lần này ngọn sườn núi lại đột ngột chìm xuống rất nhiều.

Thậm chí ngay cả nước sông không lỗ nào không vào được cũng có phần không đuổi kịp tốc độ hạ xuống của sườn núi, xuất hiện một sự đứt đoạn rõ rệt với bờ sông, sau đó mới điên cuồng cuộn trào lên! "Ào ——" Nước sông va đập vào sườn núi, ngay lập tức nhấn chìm hai tầng hang động thấp nhất.

Càng nhiều người không chịu nổi sự va đập như vậy mà ngã nhào xuống đất, ngay cả Điển Vi cũng không thể đứng vững bình thường được nữa.

Mà mấy con thuyền nhỏ bên dưới thì đã trôi dạt càng lúc càng xa...

Lúc này Dương Vạn Lý vừa mới dẫn người tới sườn núi.

Thấy mấy chiếc thuyền gỗ nhỏ càng trôi càng xa, hắn nào dám chậm trễ, một mặt vội vàng gia tăng bước chân, một mặt hỏi quân

lính phía sau: "Trong các ngươi có ai biết bơi không?" "Thuộc hạ biết!" "Còn có ta!" "Ta nữa!" Trong đám binh sĩ Phường Nhân Quân lập tức có ba người chạy ra phía trước, tự cáo phấn dũng nói. "Tốt!" Dương Vạn Lý gật đầu, sắp xếp: "Lát nữa ba người các ngươi buộc dây thừng vào người rồi xuống nước tìm thuyền, sau khi lên được thuyền, người trên bờ sẽ dùng dây kéo các ngươi và thuyền trở lại, ưu tiên đưa Công tử sang bờ đối diện trước!" "Nặc!" Ba tên binh sĩ đồng thanh ứng đáp. "..." Điển Vi đứng trên núi nhìn xuống, mím môi định nhắc nhở Dương Vạn Lý điều gì đó, nhưng thấy hắn đã sắp xếp như vậy, cuối cùng cũng chỉ khẽ gật đầu, không nói gì thêm.

Một lát sau, ngọn núi lại lún xuống rõ rệt vài trượng, Dương Vạn Lý và mọi người cũng đã xuống tới bờ sông.

Ba tên binh sĩ đã buộc sẵn dây thừng ngang hông, không nói hai lời, lập tức lao mình xuống dòng nước, dốc sức bơi về phía mấy chiếc thuyền nhỏ đang trôi xa dần.

Nhìn bóng lưng ba người lướt trên mặt nước, trong mắt mọi người đều tràn đầy kỳ vọng và khích lệ.

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, họ đã bơi ra xa được vài trượng, xem ra thủy tính cũng không tệ.

Tuy hiện tại còn cách mấy con thuyền khoảng mười trượng, nhưng nếu giữ được tốc độ này, tin rằng không bao lâu nữa sẽ thu hồi được chúng.

Dưới sự chú ý của mọi người, ba người lại nhanh chóng bơi về phía trước thêm chừng ba bốn trượng.

Thấy chỉ cần kiên trì thêm một chút nữa là có thể tiếp cận mấy con thuyền đang trôi lững lờ.

Đúng lúc này. "A...

ọc!" Một tên binh sĩ đang bơi bỗng nhiên trở nên hoảng loạn, hai cánh tay mất đi nhịp điệu vốn có, vùng vẫy loạn xạ trên mặt nước.

Tiếng kêu của hắn nghe rõ mồn một dấu hiệu bị sặc nước. "Sao vậy?" Lòng mọi người thắt lại.

Còn chưa kịp phản ứng gì, chỉ thấy tên binh sĩ kia chìm xuống cực nhanh, chỉ trong nháy mắt đã không thấy tăm hơi.

Sợi dây thừng buộc trên người hắn cũng nhanh chóng bị kéo căng, dường như đang bị thứ gì đó lôi đi. "Kéo hắn lại, nhanh lên!" Dương Vạn Lý lập tức hét lớn với binh sĩ đang giữ dây thừng.

Những binh sĩ này không dám chậm trễ, mấy người liền phối hợp thu dây lại.

Nhìn dáng vẻ của họ, quá trình thu dây dường như rất chật vật, nhưng may mà vẫn còn kéo động được.

Cùng lúc đó. "A a...

Ta...

ọc!" "Kéo... kéo ta...

ọc!" Hai tên binh sĩ còn lại dưới nước không hiểu sao cũng xuất hiện tình trạng tương tự, họ chỉ kịp hét lên một tiếng, thậm chí lời còn chưa nói hết đã như thể bị thứ gì đó quấy nhiễu, tay chân vùng vẫy điên cuồng, rồi cũng nhanh chóng chìm nghỉm. "Nhanh kéo!

Kéo tất cả về cho ta!" Thấy tình cảnh này, Dương Vạn Lý chỉ đành vội vàng hạ lệnh kéo cả hai người kia lại.

Chứng kiến cảnh này, trên mặt mọi người không tự chủ được mà lộ ra vẻ sợ hãi.

Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Chẳng lẽ dưới sông còn ẩn giấu thứ gì đáng sợ sao?

Nếu là như vậy, nước không thể xuống, thuyền cũng mất, họ phải làm sao để vượt qua con sông chắn ngang trước mặt này?

Quan trọng nhất là, ngọn núi họ đang đứng bốn phía đều là nước, chẳng khác nào một hòn đảo cô độc không người cứu viện.

Mà ngọn núi này vẫn đang không ngừng lún xuống, với tốc độ hiện tại, e rằng chẳng bao lâu nữa tất cả sẽ bị nước sông nuốt chửng... "Chuyện này... chuyện này biết làm sao bây giờ?" Gương mặt già nua của Vu Cát đã nhăn nhúm như quả mướp đắng, lão vỗ đùi tuyệt vọng lẩm bẩm: "Trời ạ, đúng lúc Công tử lại hôn mê, nếu Công tử còn tỉnh táo, định sẽ có cách dẫn chúng ta thoát hiểm, đây là trời muốn diệt ta mà." "Lão tiên sinh, ngài bớt nói vài câu đi, trong chúng ta ngài là người sống thọ nhất rồi đấy..." Gia Cát Lượng đỡ lấy Vu Cát khuyên nhủ. "Ngô Hữu Tài..." Bạch Tinh Tinh lại tỏ ra không quan tâm đến tình hình trước mắt, sự chú ý của nàng toàn bộ đều đặt trên người Ngô Lương, không rời một khắc, dường như mọi chuyện xung quanh đều không liên quan đến nàng. "Ai, quả nhiên như vậy." Chỉ có Điển Vi là dường như đã dự liệu từ trước, thở dài một tiếng.

Dù sao trước đó chỉ có hắn chứng kiến cảnh Minh Trạch biến đổi, tại hiện trường cũng chỉ có hắn từng nghe người bản địa là A Vượng nói qua, nước trong Minh Trạch dường như ẩn chứa một sức mạnh huyền bí, chỉ cần ai lỡ bơi vào chỗ sâu đều sẽ một đi không trở lại, giờ xem ra quả nhiên không phải là lời đe dọa suông.

Chỉ là không biết ba tên binh sĩ xuống nước lúc nãy có buộc dây thừng thì có cứu lại được không.

Nhưng lúc này, Điển Vi không chỉ quan tâm đến tính mạng của ba người đó.

Điều hắn quan tâm nhất thực chất là tình trạng của Ngô Lương, hắn chỉ biết rằng dù phải trả giá thế nào cũng nhất định phải đưa Ngô

Lương an toàn sang bờ bên kia, đó là chức trách không thể thoái thác, cũng là ý nghĩa tồn tại của hắn!

Thế nhưng, làm sao để qua sông an toàn đây?

Bơi chắc chắn là không được, thuyền nhỏ cũng không lấy lại được rồi.

Phải tìm thứ gì đó có thể nổi trên mặt nước, nhưng ngọn núi này từ trên xuống dưới đều trơ trụi, đến một cái cây cũng không tìm thấy, làm sao tìm được vật thay thế thuyền đây?

Có rồi!

Nghĩ đến đây, Điển Vi chợt lóe lên một tia sáng!

Những chiếc quan tài hình người đó!

Những chiếc quan tài hình người kia đều làm bằng gỗ, chỉ cần mở nắp ra, dọn sạch thi thể bên trong, chẳng phải là một chiếc thuyền gỗ sẵn có sao?!

Hơn nữa trong hang động phía sau không biết có bao nhiêu quan tài hình người, chia cho mỗi người Phường Nhân Quân một chiếc cũng vẫn còn dư dả! "Bạch cô nương, Vu Cát, Gia Cát Lượng, ba người các vị hãy trông nom Công tử trước!" Nghĩ đoạn, Điển Vi liền đặt Ngô Lương xuống giao cho ba người Bạch Tinh Tinh, sau đó vẫy tay với binh sĩ Phường Nhân Quân, quát lớn: "Ai đang rảnh thì đi theo ta, khiêng quan tài trong hang ra làm thuyền, cưỡng bức vượt sông!" "Chát!" Vu Cát lập tức tự tát một cái vào trán mình, vẻ mặt mừng rỡ nói: "Cách hay như vậy sao lão hủ không nghĩ ra, lão hủ đúng là đầu lợn mà!" "Chát!" Gia Cát Lượng cũng tự tát mình một cái, mặt mày u uất: "Ta ngày thường luôn tự phụ tài trí hơn người, cách này lẽ ra phải do ta nghĩ ra mới đúng chứ, sao ta lại không nghĩ ra, sao có thể không nghĩ ra được nhỉ, đúng là 'học mà không suy nghĩ thì mờ mịt,

suy nghĩ mà không học thì nguy hại', vẫn cần phải xem nhiều học nhiều nghĩ nhiều mới được!" "Nặc!" Các binh sĩ trong lòng lập tức bùng lên hy vọng, vội vàng ứng tiếng rồi phân ra một bộ phận đi theo Điển Vi khiêng quan tài.

Khi Điển Vi và mọi người khiêng về mấy chiếc quan tài hình người, ba tên binh sĩ chìm dưới sông trước đó cũng đã được cứu lên.

Ba người lúc này tuy đều nằm rạp dưới đất ho khan, nôn ra nước, sắc mặt rất khó coi, nhưng may mà có buộc dây thừng, lại được Dương Vạn Lý và mọi người cứu chữa kịp thời nên thời gian đuối nước không dài, tính mạng coi như giữ được.

Theo lời kể của một binh sĩ trạng thái khá hơn một chút, nước sông này tuy bề mặt trông bình thường, nhưng càng bơi ra giữa thì ám lưu dưới nước càng đáng sợ.

Chương 388

Ban đầu họ còn có thể chống chọi với ám lưu, nhưng bơi đến giữa thì lập tức không còn làm chủ được thân mình.

Đến mức cơ thể phải chịu đựng mấy luồng lực kéo từ các hướng khác nhau, đừng nói là tiếp tục bơi, ngay cả tay chân cũng không còn điều khiển được, muốn nổi trên mặt nước cũng không làm nổi, tiếp đó có một luồng cự lực kỳ quái cưỡng ép hút họ xuống sâu.

Nếu không phải Dương Vạn Lý và mọi người giữ chặt dây thừng kéo họ ra khỏi dòng nước loạn, lúc này e rằng đã sớm người không thấy xác cũng không còn.

Trong lúc nói chuyện, mọi người đã bị buộc phải rút lui lên phía trên sườn núi thêm khoảng năm sáu trượng.

Sườn núi vẫn không ngừng lún xuống, nước sông cũng không ngừng dâng lên.

Trong tình hình này, vì ba tên binh sĩ kia chưa mất mạng, mọi người tự nhiên cũng không cần lãng phí công sức thêm nữa, liền ùa tới mở nắp những chiếc quan tài mà Điển Vi mang về, đẩy xuống sông chuẩn bị vượt sông.

Ngô Lương đương nhiên là vị khách đợt đầu.

Đi cùng còn có Bạch Tinh Tinh, Vu Cát, Gia Cát Lượng và Điển Vi.

Điển Vi và Gia Cát Lượng phụ trách chèo thuyền, Bạch Tinh Tinh và Vu Cát phụ trách chăm sóc Ngô Lương.

Sau khi chiếc quan tài chở Ngô Lương rời bờ thành công, những binh sĩ còn lại cũng cứ bốn năm người một chiếc quan tài, lấy mảnh

nắp quan tài vỡ làm mái chèo, nhanh chóng xuống nước.

Dương Vạn Lý khá có tinh thần lãnh đạo và đức hy sinh, sau khi chỉ huy binh sĩ trật tự lên quan tài, hắn mới nhảy lên chiếc quan tài cuối cùng rời bờ.

Loại quan tài hình người này tuy không dài nhưng lại khá rộng rãi, bốn năm người ngồi bên trong vẫn còn nhiều không gian dư.

Hơn nữa gỗ làm quan tài khá dày dặn, sức nổi tương đối đủ, tưởng chừng việc vượt sông sẽ không vấn đề gì.

Điểm trừ duy nhất là quan tài rốt cuộc không phải là thuyền, đáy vuông vức sẽ phải chịu lực cản lớn hơn, tốc độ tiến lên tự nhiên chậm hơn thuyền nhiều.

Ngoài ra, hình dáng này cũng khiến việc điều khiển phương hướng không tốt lắm, và cũng không đặc biệt ổn định.

Nhưng trong tình huống này, có thể sống sót sang được bờ bên kia đã là trời ban phước lành rồi, còn gì để mà kén chọn nữa?

Cứ thế, mọi người đã hoàn toàn rời bờ, đang ngồi trên quan tài từ từ di chuyển sang bờ đối diện.

Lúc này theo sự lún xuống của ngọn núi và sự dâng lên của nước sông, con sông trước mặt rõ ràng đã rộng hơn trước nhiều.

Vì vậy phải mất chừng một khắc đồng hồ, quân Phường Nhân Quân mới vượt qua được khoảng nửa quãng đường, đến vị trí trung tâm dòng sông.

Tuy vậy, trong lòng mọi người cũng đã bình tâm lại.

Đã qua được một nửa, nửa còn lại còn xa sao?

Thắng lợi đã ở ngay trước mắt rồi!

Chỉ là...

Khi tâm trạng đã ổn định, mọi người lại không tự giác nhìn về phía chiếc quan tài của Ngô Lương, trong lòng lại không vui nổi.

Ngô Lương hiện tại tuy vẫn còn hơi thở và mạch đập yếu ớt, nhưng mãi vẫn chưa tỉnh lại.

Đa phần họ đều không biết Ngô Lương đã gặp phải chuyện gì trong hang động, nhưng điều đó không quan trọng, họ chỉ hy vọng Ngô Lương không xảy ra bất trắc gì, cả vì công lẫn vì tư đều không muốn, vì thời buổi này họ chắc chắn không thể gặp được một vị tướng quân nào đối đãi tử tế với họ như Ngô Lương.

Đúng lúc này. "Không xong rồi, chúng ta quên mất một người!" Dương Vạn Lý nhìn về phía ngọn núi đang không ngừng lún xuống phía sau, bỗng nhiên kinh hô một tiếng. "?!" Mọi người vội vàng quay đầu lại, thấy trên sườn núi có một bóng người đang thẫn thờ.

Người này không phải ai khác, chính là Phương Quỳnh mà Phường Nhân Quân cố ý mang theo trong đội ngũ lần này.

Để trông chừng người đàn bà này cho tốt, Phường Nhân Quân tự nhiên cũng mang nàng ta theo.

Kết quả lúc nãy hỗn loạn, người đàn bà điên điên khùng khùng này không biết đã chạy đi đâu, thế là bị Dương Vạn Lý quẳng ra sau đầu. "Chuyện này phải làm sao bây giờ?

Chẳng lẽ cất công quay lại đón nàng ta một chuyến?" "E là không ổn, chúng ta đều không biết ngọn núi kia rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì, không cần thiết vì một người đàn bà điên mà dấn thân vào nguy hiểm chứ?" "Người đàn bà điên này đúng là gánh nặng..." "..." Mọi người lập tức bàn tán xôn xao, không ai coi Phương Quỳnh là người của Phường Nhân Quân, cộng thêm việc họ cũng biết chút ít về những việc nàng ta đã làm trước đây, nên đa phần binh sĩ đều nghiêng về phía từ bỏ nàng ta. "Lập tức quay đầu, quay lại đón người!" Dương Vạn

Lý lại lập tức quát những tên binh sĩ trong chiếc quan tài của mình. "Dương đô bá, làm vậy có đáng không?

Chỉ là một người đàn bà điên làm đủ chuyện xấu, chết cũng không tiếc..." Một tên binh sĩ có chút không hiểu hỏi. "Bớt nói nhảm, quay đầu cho ta!" Dương Vạn Lý bỗng nhiên gầm lên giận dữ: "Người đàn bà này có đáng chết hay không phải do Công tử nói mới tính, nàng ta là người Công tử đích thân mang ra, chắc chắn là có thâm ý mà chúng ta không đoán được.

Nếu lát nữa Công tử tỉnh lại tìm nàng ta, chúng ta biết ăn nói thế nào?

Ở trong hang động ta đã không thể bảo vệ Công tử chu toàn, chẳng lẽ bây giờ ta còn vì ham sống sợ chết mà làm trái ý phó thác của Công tử sao?

Quay đầu!" "Nặc..." Thấy Dương Vạn Lý nói vậy, các binh sĩ cùng quan tài tự nhiên không dám và cũng không thể nói thêm gì nữa, đành phải khua mái chèo hướng về phía sườn núi. "..." Nghe thấy động tĩnh, Điển Vi và mọi người quay đầu nhìn thấy hành động của Dương Vạn Lý, lại cúi đầu nhìn Ngô Lương vẫn nhắm nghiền hai mắt, cuối cùng thở dài một tiếng không lên tiếng ngăn cản, chỉ lẳng lặng chèo lái, dốc sức đưa Ngô Lương tới bờ đối diện trong thời gian ngắn nhất.

Hắn hiểu rõ hơn bất cứ ai, chỉ có lên được dải Trường Thành cổ phía đối diện mới thực sự đưa Ngô Lương tới nơi an toàn nhất.

Cùng lúc đó. "Ầm ầm ầm!" Một tiếng động và sự rung chuyển chưa từng có đột ngột truyền đến, ngọn núi kia lại lún xuống thêm chừng bốn năm trượng với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Phương Quỳnh trên núi làm sao đứng vững được nữa, lập tức ngã nhào xuống núi.

Tiếp theo đó. "Ào!" Sự đứt gãy khổng lồ đột ngột xuất hiện khiến nước sông một lần nữa điên cuồng đổ ngược về phía ngọn núi.

Theo những con sóng dữ dâng lên, những chiếc quan tài vốn dĩ không ổn định lập tức chao đảo dữ dội.

Thấy vậy, Điển Vi vội vàng điên cuồng khua mái chèo cố gắng giữ thăng bằng, đáng tiếc sóng nước quá lớn, theo sau những chiếc quan tài khác bị lật úp trong nháy mắt, chiếc quan tài của họ cũng nghiêng đi rồi lật nhào.

Xong đời rồi!

Tất cả xong đời rồi!

Mọi người rơi xuống nước, lập tức cảm nhận được sự đáng sợ của những dòng nước loạn không thể chống lại dưới mặt nước.

Không cách nào vùng vẫy, thậm chí một tiếng kêu cứu cũng không kịp phát ra, họ đã bị mất kiểm soát mà chìm xuống cực nhanh.

Cũng lúc này. "!" Ngô Lương, người dù rơi xuống nước vẫn được Bạch Tinh Tinh ôm chặt trong lòng, trong mũi miệng bỗng nhiên phun ra một chuỗi bọt khí lớn, ngay sau đó bỗng nhiên mở bừng mắt!

Thường đi bên bờ sông, quả nhiên rốt cuộc cũng sẽ có ngày này sao?

Rơi xuống nước, tất cả mọi người đều theo bản năng vùng vẫy, nhưng chuyện này căn bản vô dụng, ám lưu dưới nước kéo mọi người chìm xuống không kiểm soát được.

Không ai kêu cứu, không phải vì không muốn, mà vì miệng vừa mới mở ra đã lập tức bị nước sông hung hãn tràn đầy.

Huống chi họ đã toàn bộ rơi xuống nước, lại ở nơi hoang vu hẻo lánh thế này, dù có kêu cứu thì ai có thể ra tay cứu giúp đây?

Tuyệt vọng.

Thứ tràn vào miệng mũi mỗi người không chỉ có nước sông, mà còn có sự tuyệt vọng sâu sắc.

Không ai từng nghĩ rằng, tính mạng mình cuối cùng sẽ kết thúc theo cách này...

Dần dần, đã có người từ bỏ vùng vẫy, mặc cho nước sông tràn vào miệng mũi, như vậy có lẽ còn có thể chết một cách thanh thản hơn, dù sao mọi sự vùng vẫy đều là công dã tràng.

Tuy nhiên, lúc này lại không có ai hối hận vì đã đi theo Ngô Lương.

Bởi vì kể từ khi Ngô Lương tiếp quản Phường Nhân Quân, mỗi người bọn họ đều được sống một cuộc sống an nhàn trước đây chưa từng dám nghĩ tới, không lo ăn không lo mặc, không cần liều mạng trên chiến trường.

Thậm chí, sau khi Ngô Lương dẫn quân Phường Nhân Quân đồn trú tại Ung Khâu và bắt đầu thực hiện chế độ đồn điền, một số binh sĩ còn tìm được những góa phụ và cô gái tâm đầu ý hợp trong số dân tị nạn, sống một cuộc sống gia đình viên mãn.

Trước khi Ngô Lương xuất hiện, đây tuyệt đối là cuộc sống mà ngay cả nằm mơ họ cũng không dám mơ thấy.

Phường Nhân Quân là một vòng tròn cực nhỏ, tổng cộng chỉ có hơn hai trăm người.

Càng là vòng tròn nhỏ như vậy, con người càng dễ chịu ảnh hưởng của người lãnh đạo, càng dễ đồng tâm đồng đức.

Từ khi Ngô Lương chính thức tiếp quản đến nay, Phường Nhân Quân vẫn chưa từng bổ sung thêm nhân sự, vì vậy binh sĩ hiện tại đều là những người cũ.

Tuy mỗi lần Ngô Lương xuất chinh mang theo không nhiều binh sĩ, nhưng trong quá trình luân phiên, tất cả binh sĩ đều từng có trải nghiệm sinh tử cùng Ngô Lương.

Vì vậy mỗi người có mặt ở đây đều thấu hiểu phong cách hành sự của Ngô Lương.

Trong thời loạn thế mạng người như cỏ rác này, họ chưa từng thấy bất kỳ một vị tướng quân nào đáng kính trọng và yêu mến hơn Ngô Lương.

Hắn trân trọng mạng sống của họ thậm chí hơn cả bản thân, mỗi khi gặp hiểm cảnh, Ngô Lương đều sẽ sắp xếp họ ở nơi an toàn nhất, ngược lại bản thân mình dấn thân vào nguy hiểm.

Cũng chính vì vậy, kể từ sau mộ Lương Hiếu Vương, Phường Nhân Quân chưa từng bị hao hụt quân số.

Không phải vì thế giới này tốt đẹp bao nhiêu, cũng không phải nơi họ đi tốt đẹp bao nhiêu, mà là vì bấy lâu nay Ngô Lương luôn bảo vệ họ rất tốt.

Cho nên.

Họ tuyệt vọng, nhưng không hối hận.

Nếu không có Ngô Lương xuất hiện, họ có lẽ đã sớm mất mạng, giống như những binh sĩ chết không rõ nguyên do trong mộ Lương Hiếu Vương năm đó.

Còn mỗi ngày sau này, cùng với những ngày tháng tốt đẹp không dám nghĩ tới kia, đều là do Ngô Lương ban tặng cho họ.

Chương 389

Họ đã lãi lớn rồi.

Trong lòng họ phần nhiều là sự cảm kích, nếu nói có gì hối hận thì đó là hận Ngô Lương tại sao không xuất hiện sớm hơn, như vậy dù hôm nay họ có chết ở đây cũng có thể sống thêm được một thời gian tốt đẹp như bây giờ. ...

Điển Vi vẫn đang nỗ lực vùng vẫy, lúc này lòng hắn tràn đầy hối hận và tự trách.

Hắn không sợ chết, chỉ hận bản thân không thể bảo vệ Ngô Lương chu toàn.

Sĩ vì người tri kỷ mà chết.

Ngô Lương là người hiểu hắn nhất trên đời này, hắn bất cứ lúc nào cũng có thể không ngần ngại hiến dâng sinh mạng cho Ngô Lương, nhưng lần này thì khác, hắn chưa hoàn thành sứ mệnh của mình.

Nếu Ngô Lương cũng chết ở nơi này, đó chính là sự thất chức lớn nhất của hắn.

Dù xuống dưới kia Ngô Lương có thể tha thứ cho hắn, hắn cũng tuyệt đối không thể tha thứ cho chính mình.

Hắn gắng sức vùng vẫy, mở mắt nhìn quanh tìm kiếm bóng dáng Ngô Lương, còn một hơi thở hắn sẽ không từ bỏ, hắn nhất định phải đưa Ngô Lương tới nơi an toàn, nếu không chết không nhắm mắt.

Thế nhưng, lúc này nước sông quá đục ngầu.

Mở mắt ra Điển Vi chỉ thấy một màn hỗn độn, mà dưới làn nước ám lưu cuồn cuộn, hắn dù có một thân sức mạnh cũng không có đất

dụng võ.

Công tử, mạt tướng đã tắc trách rồi!

Dù có xuống suối vàng, mạt tướng cũng không còn mặt mũi nào nhìn ngài... ...

Ai, đi theo Công tử đào mấy cổ mộ này, cuối cùng cũng ngộ ra chân lý nhân sinh.

Chuyện bi ai nhất đời người không gì hơn là: người đã chết, vàng bạc châu báu tích góp cả đời vẫn chưa dùng hết, mang đi không được, chôn vào mộ còn bị kẻ trộm dòm ngó, ngược lại càng thêm bất an, không tránh khỏi kết quả phơi xác ngoài đồng hoang.

Ta chẳng phải cũng như vậy sao?

Khó khăn lắm mới duyên trời đưa đẩy học được môn Súc Cốt Công lợi hại, kết quả đến chết cũng chưa dùng hẳn hoi được lần nào, chỉ để chui qua một bức tường nát...

Ta rốt cuộc đã đắc tội với ai chứ?

Chẳng lẽ không thể cho ta một cơ hội để trổ tài trước mặt Công tử một lần sao?

Giờ thì hay rồi.

Đến chết e rằng Công tử vẫn coi ta là người không quan trọng nhất trong đám thân tín, đến cả lão đồng tử suốt ngày chỉ biết hốt hoảng, làm loạn quân tâm kia cũng không bằng.

Thật là ấm ức!

Thật thất bại!

Dương Vạn lý vùng vẫy, không ngừng đấm ngực dậm chân. ...

Xem ra lần này đại hạn của lão phu đã tới rồi.

Con đường cầu đạo quả nhiên đầy rẫy chông gai, lão phu quả nhiên không có cái mệnh đó...

Nhưng lúc lâm chung có thể gặp được một chàng trai trẻ thú vị như vậy, đi tới nhiều nơi thú vị, làm nhiều việc thú vị như thế.

Đời này của lão phu coi như cũng đáng rồi.

Vu Cát dần dần cảm thấy thanh thản. ...

Không công bằng, ta vẫn còn là một đứa trẻ mà!

Gia Cát Lượng là người không cam tâm nhất, Hữu Tài ca ca gạt người, huynh ấy từng nói ta có thiên phú và tài hoa phong hầu bái tướng, nhưng thiên phú và tài hoa này của ta vẫn chưa kịp thể hiện mà...

Hữu Tài ca ca, không phải huynh vô sở bất tri, vô sở bất năng sao?

Huynh vùng lên đi chứ!

Ta còn trông chờ huynh dẫn dắt ta phong hầu bái tướng đây, Huân Nhi muội muội vẫn đang ở nhà tại Tương Dương chờ ta đến rước, ta mà chết thì Huân Nhi muội muội chẳng phải sẽ phải thủ tiết sao? ...

Bạch Tinh Tinh vẫn giữ nguyên tư thế lúc rơi xuống nước.

Nàng ôm chặt Ngô Lương trong lòng, từ đầu đến cuối không hề vùng vẫy một chút nào, dù chìm xuống nước, gương mặt xinh đẹp kia vẫn rất bình thản.

Cái tên ác nhân này... sớm biết ngày này đến nhanh như vậy, mấy ngày trước nên thực hiện lời hứa mới phải, như vậy đời này sẽ không còn gì hối tiếc.

Nhưng thế này cũng tốt.

Hôm nay ngươi và ta cùng chết chung huyệt, cũng đỡ cho ngươi đi trêu hoa ghẹo nguyệt những người đàn bà lăng nhăng kia nữa...

Chỉ là không biết Văn Nhân Chiêu ở Nhạc An quốc kia đã có nghiệt chủng của ngươi chưa, nếu có thì cũng là chuyện tốt, ít nhất ngươi vẫn chưa tuyệt hậu, chỉ sợ khổ cho Văn Nhân Chiêu, chỉ có thể một mình nuôi nấng nghiệt chủng của ngươi khôn lớn.

Thời buổi này, mẹ góa con côi bọn họ, những ngày tháng sau này chắc chắn chẳng dễ dàng gì.

Cũng không biết cái tên ác nhân gieo giống khắp nơi như ngươi có chuẩn bị trước cho họ không, ngày thường ngươi làm việc rất chu toàn, có lẽ đã âm thầm sắp xếp rồi, tốt nhất là như vậy.

Nhưng lần này nàng ta không bằng ta được đâu.

Dù sao ta có thể cùng chết với ngươi, nàng ta chỉ có thể dùng thân xác lấy lòng ngươi, ai thắng ai thua tự nhiên không cần nói nhiều.

Hừ!

Bây giờ chắc ngươi đã biết ai là người thật lòng với ngươi rồi chứ?

Chỉ tiếc là sau khi ngươi chết, những cô nương ngoan ngoãn phục tùng, coi ngươi như cha trong phủ e rằng lại phải phiêu bạt lầm than, chỉ hận cái thế đạo ăn thịt người này...

Là một "người nhà họ Tùy", Bạch Tinh Tinh lúc này lại chẳng mảy may nhớ đến chuyện "Tùy Hầu Châu", và sau chuyện này, "Tùy Hầu Châu" e rằng cũng sẽ vĩnh viễn nằm lại dưới đáy nước không ai hay biết này.

Chuyện này mà để cha nàng biết được, e là ông sẽ lập tức xóa tên nàng khỏi gia phả nhà họ Bạch ngay lập tức...

Và ngay lúc Bạch Tinh Tinh đang nghĩ ngợi lung tung. ?!

Động đậy rồi!

Bạch Tinh Tinh rõ ràng cảm nhận được Ngô Lương trong lòng vùng vẫy một cái! "Ngươi...

ọc!" Bạch Tinh Tinh vẫn còn một chút ý thức, trong lúc mừng rỡ định nói chuyện, nhưng không may vừa mở miệng ra, nước sông đã tràn đầy khoang miệng, còn không ít nước tràn vào khí quản.

Bạch Tinh Tinh bị sặc ho khụ khụ, mỗi tiếng ho lại khiến nhiều nước sông tràn vào khí quản hơn.

Chỉ trong nháy mắt, ý thức của nàng đã mờ mịt, tầm nhìn vốn đã đục ngầu cũng bắt đầu tối lại, đen kịt.

Mừng rỡ sao?

Ý thức còn sót lại khiến Bạch Tinh Tinh càng thêm tuyệt vọng, trong lòng nàng đã hiểu ra, bây giờ tỉnh lại thực ra còn không bằng đừng tỉnh.

Nếu không tỉnh, có thể chết đi mà không hay biết gì.

Còn bây giờ, Ngô Lương phải chịu đựng nỗi đau đớn và sợ hãi vốn có thể tránh được, rồi mới lặng lẽ chết đi.

Đây là chuyện tốt sao?

Rõ ràng là không.

May thay, khi ngươi chết đi, cũng sẽ biết ta luôn ôm chặt lấy ngươi, biết chúng ta ôm nhau mà chết, trên đường xuống hoàng tuyền có ta bầu bạn...

Kết quả. ?!

Khi ý thức của Bạch Tinh Tinh sắp tan biến, nàng rõ ràng cảm nhận được Ngô Lương lại vùng vẫy đẩy nàng ra, thậm chí trong lúc hai tay quờ quạng lung tung còn vô tình tát mạnh vào mặt nàng một cái... "Ư...

ư!" Bạch Tinh Tinh cảm thấy vô cùng phẫn nộ, dồn chút hơi tàn cuối cùng cũng muốn lý luận với Ngô Lương.

Tiếc là nàng căn bản không nói được lời nào, lúc này nước sông đã tràn đầy khoang miệng, đừng nói là nói chuyện, chỉ cần hơi hớp một hơi thở là tầm nhìn lập tức rơi vào bóng tối, ý thức cũng biến mất trong nháy mắt...

Trên mặt sông sóng vỗ dạt dào.

Trừ mấy chiếc quan tài hình người lật úp trôi xa dần, đã không còn thấy bất kỳ bóng người nào.

Dường như quân Phường Nhân Quân chưa từng tới đây, không để lại bất kỳ dấu vết nào, dù A Vượng và Khách Bố Nhĩ có quay lại tìm kiếm, e rằng cũng chỉ nghĩ rằng họ đã xong việc và lặng lẽ rời đi.

Đúng lúc này. "Ào!" Mặt sông bỗng nhiên trào lên một con sóng khổng lồ chưa từng có.

Chương 390

Sóng cao tới mười mấy mét, nhưng không phải do ngọn núi lún xuống tạo ra đứt gãy, mà là từ giữa dòng sông tự dưng xuất hiện, dường như cả con sông bị một nhát chém ngang hông, chia làm hai con sóng khổng lồ lần lượt chảy ngược về thượng nguồn và xuôi về hạ nguồn.

Và con sóng tự dưng xuất hiện này không hề yếu đi, ngược lại cuộn dâng ngày càng mạnh, ngày càng cao, liên miên không dứt.

Cùng lúc đó.

Mặt sông cũng theo đó xuất hiện một cảnh tượng vô cùng hùng vĩ, chỉ thấy một khoảng lõm rộng chừng ba bốn trượng, bắc ngang cả con sông dần dần hiện ra, và khoảng lõm này còn đang sâu thêm, rộng thêm theo sự cuộn dâng của sóng nước.

Cảnh tượng này giống như một thanh đao khổng lồ vô hình từ trên trời rơi xuống, cưỡng ép cắt đứt cả dòng sông.

Câu nói "rút đao chém nước nước càng chảy", vào lúc này dường như đã hoàn toàn không còn đúng nữa...

Chỉ trong vài nhịp thở.

Nước sông đã hoàn toàn bị cắt đòng!

Dường như có hai bức tường vô hình cưỡng ép chia đại hà làm đôi, nước thượng nguồn và hạ nguồn không còn lưu thông, ở giữa lộ ra một khoảng trống rộng tới mười trượng.

Và trong khoảng trống này, lòng sông sâu chừng mười trượng cũng đã hiện ra không sót chút nào.

Trên lòng sông là những binh sĩ Phường Nhân Quân nằm la liệt, kẻ

nằm ngửa, người nằm sấp.

Có người đã sặc nước hôn mê, có người chưa hôn mê, lúc này đang đau đớn ho khan và nôn mửa. "Khụ khụ khụ..." "Oẹ...

ọe!" Những âm thanh như vậy vang lên liên tiếp.

Nhưng đồng thời, họ cũng đều lộ vẻ kinh ngạc tột độ, đôi mắt như muốn lồi ra ngoài, kinh kỳ và bất an nhìn quanh kỳ cảnh bên cạnh mình.

Sau đó.

Họ nhìn thấy một bóng người đang đứng sừng sững trong kỳ cảnh đó.

Người này không phải ai khác, chính là Ngô Lương trước đó vẫn luôn hôn mê bất tỉnh.

Lúc này Ngô Lương không những đứng vững vàng, trong lòng còn bế ngang Bạch Tinh Tinh vừa mới sặc nước hôn mê, mà trên gương mặt trắng trẻo xinh đẹp của Bạch Tinh Tinh không biết tại sao lại có một dấu bàn tay đỏ chót. "Khụ khụ!" Bạch Tinh Tinh bỗng nhiên ho khan, trong miệng phun ra một ngụm nước bẩn.

Nàng cũng giống như mọi người, thời gian đuối nước không dài, thời gian hôn mê cũng cực kỳ ngắn ngủi, lúc này tiếp xúc với không khí trong lành, không cần thi triển bất kỳ biện pháp cấp cứu nào cũng có thể tự động tỉnh lại.

Cùng lúc đó.

Càng nhiều người hôn mê bắt đầu ho khan, nước từ mũi và miệng không ngừng trào ra. "Những ai còn tỉnh táo mau chóng đỡ những người hôn mê dậy, làm theo ta để giúp họ nôn nước bẩn trong bụng ra!" Vừa nói, Ngô Lương vừa quỳ một gối xuống, sau đó đặt phần bụng của Bạch Tinh Tinh nằm ngang trên đầu gối mình, để đầu nàng

rủ xuống tự nhiên, rồi liên tục ép mạnh vào lưng Bạch Tinh Tinh.

Đây là "pháp cấp cứu nôn nước" cơ bản nhất, có thể giúp người đuối nước trong thời gian ngắn nôn hết nước trong khoang miệng, đường hô hấp và trong dạ dày ra. "Oẹ!" Chỉ ép hai cái, Bạch Tinh Tinh đã nôn ra một lượng lớn nước sông.

Lúc nãy ở dưới nước nàng liên tục mở miệng hai lần, quả thực đã uống không ít nước sông, nước này nếu không nhanh chóng nôn ra thì chắc chắn còn phải khó chịu một hồi lâu.

Tuy nhiên. "Chuyện này..." Nghe lời Ngô Lương, những binh sĩ Phường Nhân Quân còn tỉnh táo lại lộ vẻ kỳ quái và hồ nghi.

Họ không thể không nghi ngờ mình đang nằm mơ, hoặc là đã chết rồi, hiện tại đang ở minh phủ không thể giải thích bằng lẽ thường, bởi vì nhân gian tuyệt đối không thể xuất hiện cảnh tượng khó tin trước mắt này...

Sông lớn cắt dòng?!

Cho dù là trong truyện thần thoại e rằng cũng không dám viết như thế này chứ? "Các ngươi ngẩn ngơ cái gì?

Còn không mau làm theo!" Ngô Lương đanh mặt quát. "Ái chà!

Đau đau đau!

Lão đồng tử, lúc còn sống ngươi đã thường xuyên đối đầu với lão tử, lão tử nể mặt Công tử mới không chấp nhặt với ngươi, chết rồi mà mẹ nó ngươi còn dám ngắt lão tử, muốn chết à!" Cách đó không xa lập tức truyền đến tiếng kêu đau của Dương Vạn Lý. "Thật này!

Ngươi còn biết đau, đây là thật!

Chúng ta chưa chết, chúng ta cũng không phải đang nằm mơ!" Vu Cát lại kích động reo hò.

Đừng nhìn lão tuổi tác lớn nhất, thân thể yếu nhất, lần này lại giống như con gián, không những không hôn mê mà thậm chí đến nước cũng chẳng sặc mấy ngụm, chuyện này có lẽ liên quan đến tâm thế trực tiếp chọn cách "nằm yên" của lão sau khi rơi xuống nước.

Gặp nạn dưới nước là như vậy, càng căng thẳng vùng vẫy thì càng dễ sặc nước, chết càng nhanh.

Hét một hồi, Vu Cát bỗng nhiên bình tĩnh lại.

Sau đó lão chỉ vào kỳ quan sông cắt dòng, nhìn Ngô Lương với vẻ mặt hồ nghi và kinh ngạc, trịnh trọng mở lời hỏi: "Công tử, chuyện này... chẳng lẽ có liên quan đến ngài sao?" "Ừm." Ngô Lương khẽ gật đầu, hắn tạm thời tuy cũng chưa xác định được đây là đạo lý gì, nhưng lại rất chắc chắn cảnh tượng trước mắt này thực sự có liên quan trực tiếp đến mình. "A!

Công tử ngài đã đắc đạo thành tiên rồi sao?!" Vu Cát lập tức lại kinh hô một tiếng, đôi mắt già nua trợn ngược, đầu gối cũng không tự chủ được mà bắt đầu cong xuống, dường như sắp sửa quỳ lạy hắn. "Tiên cái khỉ gì." Ngô Lương trong lòng hiểu rõ không phải chuyện như vậy, dở khóc dở cười xua tay nói: "Bây giờ không phải lúc nói nhảm, mọi người mau cứu người trước, nhanh chóng đưa tất cả rời khỏi nơi này an toàn rồi mới tính chuyện khác!" Cách giải thích của Ngô Lương rõ ràng không thể khiến Vu Cát tin phục, lão đạo sĩ vẫn dùng vẻ mặt nghi hoặc nhìn hắn.

Đám binh sĩ Phường Nhân Quân cũng có cùng suy nghĩ.

Tin ngươi mới là lạ!

Bản lĩnh nghịch thiên khiến nước sông đoạn lưu này, ngoài tiên thuật của thần tiên ra thì còn ai có thể làm được?

Thật sự coi chúng ta là kẻ ngốc dễ lừa sao?

Lợi hại quá, công tử đã đắc đạo thành tiên rồi!

Tục ngữ có câu 'Một người đắc đạo, gà chó lên trời', chúng ta là binh sĩ dưới trướng công tử, chắc chắn cũng sẽ được hưởng không ít lợi lộc chứ?

Tuy nhiên, thấy Ngô Lương nói vậy, bọn họ cũng không dám chậm trễ, liền vội vàng dựa theo phương pháp của hắn để cứu trị những đồng bạn bị sặc nước hôn mê.

Dương Vạn Lý khó khăn đỡ lấy Điển Vi đang bất tỉnh, còn Vu Cát thì chạy tới đỡ Gia Cát Lượng đang nằm ngửa mặt trên đất không ngừng nôn ra nước.

Hai gã này, một người vừa rồi không ngừng vùng vẫy, chỉ nghĩ đến việc bù đắp 'sơ suất chức phận' của mình; người kia thì trong lòng cực kỳ không cam tâm, còn nghĩ tới vị hôn thê tận Tương Dương xa xôi.

Thế nên sau khi rơi xuống nước, cả hai chẳng lúc nào yên ổn, tình trạng sặc nước chắc chắn nghiêm trọng hơn những người khác.

May mà thời gian không quá dài, tạm thời không có gì nguy hiểm đến tính mạng.

Một lát sau. 'Khụ khụ khụ —— oẹ!' Lại nôn ra một ngụm nước bẩn, Bạch Tinh Tinh là người đầu tiên khôi phục thần trí.

Thấy mình đang nằm trên đùi một người, mà người này không phải ai khác, chính là kẻ vừa rồi hôn mê thế nào cũng không đánh thức được — Ngô Lương, nàng lập tức lộ vẻ kinh nghi. 'Ngô Hữu Tài?' Bạch Tinh Tinh khó khăn giơ tay lên, định chạm vào má Ngô Lương. 'Ta đây.' Ngô Lương chủ động áp mặt tới.

Khi hắn tỉnh lại dưới nước, đã thấy Bạch Tinh Tinh ôm chặt lấy mình, dù biết rõ đã rơi vào tử lộ vẫn không hề buông tay, phần tình

nghĩa này Ngô Lương tự nhiên phải khắc ghi.

Giữa loạn thế xa lạ này, có mấy ai có thể cùng hắn sinh tử có nhau như vậy?

Kết quả. 'Chát!' Bạch Tinh Tinh vung tay tặng cho Ngô Lương một cái tát. '?!' Mọi người nghe thấy động tĩnh, đều kinh ngạc nhìn sang. 'Tinh Tinh, nàng làm gì thế!' Ngô Lương ôm mặt khó hiểu hỏi. 'Đau không?' Bạch Tinh Tinh lạnh lùng hỏi lại. 'Nói nhảm, ta vả nàng một cái xem nàng có đau không?' Ngô Lương bực bội nói. 'Đau là đúng rồi, đau chứng minh ta chưa chết, ngươi cũng đang sống sờ sờ.' Trong mắt Bạch Tinh Tinh thoáng qua một tia mừng rỡ, nhưng lại chỉ tay vào vết tát đỏ hỏn trên mặt hắn, bất mãn mắng: 'Nhưng ngươi đừng tưởng ta sẽ quên những gì ngươi đã làm với ta dưới nước.

Nếu không vì cái tát của ngươi, ta đã không sặc nước.

Nếu ta thật sự chết rồi, đó chính là do ngươi hại, ngươi có nhận nợ không?' '...' Ngô Lương đương nhiên nhớ mình vừa làm gì, dù là vô tâm nhưng đúng là trong lúc vùng vẫy đã quẹt trúng Bạch Tinh Tinh một cái.

Chỉ là không ngờ trong tình cảnh này nàng vẫn còn nhớ rõ, thậm chí có thù là báo ngay tại chỗ. 'Nhận nợ, nhận nợ, coi như chúng ta hòa nhau được chưa?' Ngô Lương liên tục cười bồi gật đầu. 'Thế không được!' Bạch Tinh Tinh lại sa sầm mặt, lườm hắn một cái đầy hờn dỗi: 'Vừa rồi khi ngươi hôn mê, ta luôn không rời không bỏ.

Giờ ta sặc nước toàn thân rã rời vô lực, ngươi cũng phải có chút biểu hiện, như vậy mới tính là hòa.' 'Ách, vậy ta nên...' Ngô Lương đang nghĩ xem Bạch Tinh Tinh muốn hắn làm gì, thì thấy nàng đã chủ động đưa tay quàng qua cổ hắn trước mặt mọi người, mặt tươi cười áp sát vào lồng ngực hắn, rồi cúi đầu khẽ thầm thì: 'Chàng hãy bế ngang ta đi ra ngoài từng bước một, ta sẽ không tính toán chuyện này

nữa.' '...' Thấy cảnh này, không ít binh sĩ Phường Nhân Quân vừa mới tỉnh táo lại lập tức cảm thấy tức ngực, quay mặt đi chỗ khác không ngừng đập tay vào ngực mình, như thể trong bụng vẫn còn nhiều nước bẩn chưa nôn hết ra, không nôn không chịu được.

Kết quả. 'Không được, chuyện này không thể hòa một cách dễ dàng như vậy.' Ngô Lương lại cố ý nói, thấy Bạch Tinh Tinh ngẩng đầu kinh ngạc nhìn mình, mới cười xấu xa một tiếng: 'Lời hứa trước đó của nàng vẫn chưa thực hiện đâu, đừng tưởng ta đã quên, trí nhớ của ta tốt lắm.' 'Chàng đúng là kẻ xấu xa...' Bạch Tinh Tinh thoáng chốc đỏ bừng mặt, rúc đầu vào lòng Ngô Lương không chịu chui ra nữa.

Chương 391

Ở một phía khác. 'Dương Vạn Lý, ngươi chưa ăn cơm à?' Điển Vi cũng vừa tỉnh lại, thấy cảnh kia biết Ngô Lương không sao nên trong lòng đại định, bỗng nhiên quay sang hỏi Dương Vạn Lý đang vỗ lưng mình. 'Hả?

Sáng sớm ăn rồi mà.' Dương Vạn Lý không hiểu mô tê gì, theo bản năng đáp. 'Ăn rồi sao tay chân như đàn bà thế, ngươi dùng chút sức lực xem nào.

Hay là ngươi muốn ta không nôn được nước bẩn mà chết ở đây, để ngươi kế thừa chức Giáo úy của ta?' Điển Vi bực bội mắng. 'Ách...' Dương Vạn Lý không khỏi ngẩn ra, bởi vì Điển Vi bình thường rất ít khi nói mấy lời trêu chọc này, đổi lại là ai cũng sẽ không thích ứng kịp.

Nhưng Dương Vạn Lý phụ trách tình báo, khả năng ứng biến lâm trường không tồi, đơ một chút liền phản ứng lại ngay, sau đó hai tay nắm chặt giơ cao, dùng khuỷu tay nhắm chuẩn lưng Điển Vi, cười nói: 'Hiểu rồi, hiểu rồi, Điển giáo úy cứ chờ đấy, A-đát ——!' ...

Một lát sau.

Binh sĩ Phường Nhân Quân rốt cuộc toàn số vượt qua hà đạo lên bờ, dìu dắt nhau trở về doanh trại tạm thời trên đoạn cổ trường thành.

Không một ai mất tích, không một ai thương vong, ngay cả Phương Quỳnh bị bỏ quên trên sườn núi trước đó cũng đã được đón về.

Cô nương này từ đầu đến cuối không xuống nước, lúc này trên quần áo không dính một giọt nước nào.

Kết quả này coi như là hữu kinh vô hiểm.

Lúc này trong doanh trại đã bốc lên vài luồng khói xanh.

Binh sĩ quây quần bên đống lửa hơ khô quần áo, thuận tiện sưởi ấm và đun nước nóng để làm ấm người.

Đây cũng là yêu cầu của Ngô Lương, sau khi đuối nước phải lập tức giữ ấm, kể cả trong mùa hè nóng nực, nếu không rất dễ bị cảm lạnh.

Ở thời đại này, đó cũng là một loại bệnh có tỷ lệ tử vong cao, vạn vạn không thể đại ý.

Bạch Tinh Tinh và Phương Quỳnh được bố trí riêng trong một túp lều, bên trong cũng đốt một lò than nhỏ cho hai người sử dụng.

Ngô Lương ngồi bên đống lửa, giống như mọi người, lột sạch quần áo trên người.

Cùng nhau xuất chinh bao nhiêu lần, đây là lần đầu tiên đám người Phường Nhân Quân 'thành thật gặp nhau', không phân quan chức, không phân dài ngắn thô tế, tất cả như một, cùng tham gia thịnh sự 'luận kiếm trên trường thành'.

Tiếc là lúc này Ngô Lương không có tâm trí so bì cao thấp với mọi người.

Hắn đang cởi trần chống nạnh, nghênh ngang hướng về phía mặt trời, cũng hướng về phía sườn núi đã hoàn toàn chìm xuống đáy hồ, hướng về phía Minh Trạch đã khôi phục nguyên trạng, vẻ mặt như đang suy tư điều gì.

Hắn đang ngẫm lại tất cả những chuyện vừa xảy ra.

Quả thực thần bí kết ra từ cây Phù Tang kia đã chui vào cơ thể hắn một cách kỳ lạ.

Khi dịch quả bao trùm đầu hắn, tràn vào thất khiếu, lúc đó hắn vô cùng hoảng loạn.

Bởi vì khi ấy hắn đã không thể hô hấp, không nhìn thấy cũng không nghe thấy gì, chỉ có thể bị động tiếp nhận.

Quan trọng nhất là hắn hoàn toàn không rõ dịch quả đó vào cơ thể mình rốt cuộc sẽ gây ra hậu quả gì.

Đối với một người luôn hành sự cẩn trọng, thậm chí có chút đa nghi như hắn mà nói, điều này thật khó chấp nhận, nhưng hắn lại không có quyền lựa chọn.

Nhưng phải thừa nhận rằng, vị của dịch quả đó cũng không tệ, hơi chua chua, lại hơi ngọt ngọt, nước rất nhiều, ít nhất cảm giác trong miệng giống như đang uống một ly nước trái cây.

Chỉ là loại nước quả này có một hương vị đặc biệt khó tả, khác hẳn với bất kỳ loại quả nào Ngô Lương từng nếm qua.

Ngoài ra, dịch quả đó còn mang theo một chút hơi ấm, cao hơn nhiệt độ cơ thể hắn một chút, nhưng chưa đến mức làm bỏng, đây cũng không phải đặc điểm của nước quả bình thường.

Sau đó, Ngô Lương hoàn toàn mất đi ý thức.

Đến khi tỉnh lại, hắn đã rơi xuống nước hồ băng lạnh, Bạch Tinh Tinh đang ôm chặt lấy hắn.

Hắn không hiểu vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, cũng không hiểu sao mình lại ở dưới nước.

Ngay sau đó hắn bị sặc nước, không thể thở được, lập tức cảm nhận được sự đe dọa của cái chết, bắt đầu vùng vẫy kịch liệt như một người đuối nước bình thường.

Nhưng tất cả đều vô dụng.

Trong nước dường như có một sức mạnh vô hình đang kéo thân thể hắn, càng vùng vẫy hắn càng chìm nhanh, nước hồ không ngừng tràn vào miệng, phổi hắn như sắp nổ tung.

Ngay lúc đó, Ngô Lương bỗng cảm thấy trong cơ thể mình trào ra một nguồn sức mạnh thần bí chưa từng thấy.

Sức mạnh này không đến từ một bộ phận nào, mà từ mọi ngõ ngách trong cơ thể, dường như dùng mãi không cạn.

Bên cạnh đó, hắn nhận thức rất rõ ràng, hắn có thể cảm nhận được nguồn sức mạnh thần bí này đang tác động lên dòng nước xung quanh, hay nói cách khác, sức mạnh thần bí kết hợp với ý thức của hắn đang điều khiển nước hồ.

Tuyệt đối không phải ảo giác!

Bởi vì nước hồ quả thực đã nhanh chóng tách ra theo ý niệm của hắn.

Thậm chí, một phần nước hồ còn có thể liên tục biến đổi hình dạng theo ý muốn, khi thì biến thành khối vuông, khi thì hình cầu, khi thì hình tam giác, lúc lại biến thành khuôn mặt của Bạch Tinh Tinh...

Cũng vì vậy, khi Vu Cát hỏi về kỳ quan 'sông đoạn lưu' có liên quan đến hắn không, hắn đã đưa ra câu trả lời khẳng định.

Bởi vì đó chính là việc hắn làm, dù là sức mạnh thần bí hay ý niệm thì đều bắt nguồn từ hắn.

Nhưng nếu nói hắn đã thành thần tiên... câu trả lời tự nhiên là phủ định.

Bởi vì hắn vẫn bị sặc nước, nếu chậm chút nữa hắn cũng sẽ bị sặc đến hôn mê rồi chết đuối trong hồ...

Thần tiên chắc không dễ chết như vậy chứ?

Huống hồ, hắn không cảm thấy cơ thể mình có bất kỳ sự biến hóa nào.

Sức mạnh, tinh thần, thể chất, phản ứng... tất cả các phương diện đều không có thay đổi rõ rệt.

Ngay cả một cái tát bình thường của Bạch Tinh Tinh hắn cũng không tránh được, còn cảm thấy đau rát.

Hiện tại hắn không khác gì người bình thường.

Theo Ngô Lương biết, dù là thần thoại, cổ tịch hay truyền thuyết dân gian, thần tiên tuyệt đối không nên có hình dạng thế này.

Đây tính là thành tiên kiểu gì?

Nhưng nguồn sức mạnh thần bí trong cơ thể, hắn xác thực cảm nhận được một cách chân thực.

Và những việc hắn làm được bằng sức mạnh đó, lại có nét tương đồng với 'dị năng' mà người đời sau thường thảo luận, điều này khiến Ngô Lương băn khoái không dứt.

Hắn cho rằng, quả thực kia và 'dị năng' hắn đạt được có mối quan hệ mật thiết.

Quả thực...

Dị năng...

Ngô Lương không khỏi nhớ đến một bộ anime từng xem ở hậu thế, trong đó có một loại quả thần bí mà con người ăn vào sẽ có dị năng.

Nhưng đó rốt cuộc là anime viễn tưởng, không có nhiều giá trị tham khảo...

Đang lúc suy nghĩ. 'Công tử, y phục của ngài đã hơ khô rồi, mặc vào trước đi, đừng để bị lạnh.' Dương Vạn Lý đi tới sau lưng Ngô

Lương, dâng lên bộ quần áo khô ráo. 'Ừ...' Ngô Lương hồi thần, quay người lại thấy mắt phải của Dương Vạn Lý hơi bầm tím, trên trán còn một vết sưng đỏ, trong lòng nghi hoặc, nhịn không được hỏi: 'Ngươi bị thương à?

Sao mà bị thương thế?' Vết thương này đến thật kỳ quái.

Ngô Lương nhớ mang máng lúc ở dưới lòng sông, mặt Dương Vạn Lý vẫn chưa có những vết này, sau khi lên bờ thì càng không thể nào. 'Chuyện này...' Dương Vạn Lý lén nhìn Điển Vi ở cách đó không xa, nhận lại một ánh mắt cảnh cáo của Điển Vi, cuối cùng vội vàng lắc đầu nói: 'Công tử đừng lo, thuộc hạ vừa rồi lúc lên núi không cẩn thận bị ngã một cái, không có gì đáng ngại đâu.' 'Sau này cẩn thận một chút.' Ngô Lương cũng nhìn về phía Điển Vi, thấy lão Điển vẻ mặt như không liên quan gì đến mình, cũng không truy hỏi thêm nữa, vừa mặc áo vừa nói với hai người: 'Các ngươi lại theo ta ra bờ hồ một chuyến, ta cần kiểm chứng vài chuyện.' 'Rõ.' Hai người vội vàng đáp ứng. ...

Ba người lại xuống núi đi tới ven Minh Trạch.

Lúc này Minh Trạch đã trở lại bình tĩnh, như thể chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Ngô Lương vẻ mặt trang trọng đứng đối diện mặt hồ, sau đó giơ tay lên đầy vẻ nghi thức, khí trầm đan điền, hắc —— phát công! '...' Nhìn bộ dạng nghiêm túc của Ngô Lương, Điển Vi và Dương Vạn Lý không dám thở mạnh, chỉ chờ đợi cảnh tượng hùng vĩ xuất hiện, một lần nữa tận mắt chứng kiến kỳ tích.

Kết quả.

Mặt hồ không hề có phản ứng, không một chút gợn sóng. 'Cái này...' Ngô Lương cũng có chút gãi đầu bối rối.

Hắn biết rõ kỳ quan 'sông đoạn lưu' trước đó là do mình làm, cũng xác định nó có liên quan đến quả cây Phù Tang và ý niệm của hắn, nhưng bản lĩnh đó rốt cuộc dùng ra như thế nào, hắn cũng không nói rõ được.

Chẳng lẽ đó thực sự là một loại tiềm năng, chỉ đến lúc sinh tử tồn vong mới phát huy tác dụng sao? 'Hắc!' Ngô Lương không cam tâm, lại một lần nữa nghiền ngẫm cảm giác lúc trước để thử nghiệm.

Lần này dường như đã tìm thấy chút cảm giác.

Chương 392

Trong cơ thể quả thực cảm thấy có chút sức mạnh thần bí đang rục rịch, nhưng lại không hoàn toàn vận chuyển được, thế nên mặt hồ vẫn không có bất kỳ thay đổi nào.

Đúng lúc này. 'Công tử?' Phía sau truyền đến giọng của Vu Cát, lão đạo sĩ không biết đã đi xuống từ lúc nào, thuận tiện còn dẫn theo Gia Cát Lượng cũng đang đầy tò mò.

Thấy Ngô Lương quay đầu lại, Vu Cát dứt khoát tung ra một câu nịnh hót đã chuẩn bị sẵn: 'Công tử, lão hủ vừa rồi suy nghĩ kỹ rồi, xuyên suốt cổ kim người có thể khiến nước sông đoạn lưu, e rằng ngoài ngài ra thì chỉ có Đại Vũ trị thủy mà thôi!' Đại Vũ?

Nghe Vu Cát nhắc đến cái tên này, Ngô Lương bỗng nhiên lại nghĩ ra điều gì đó!

Ba lần đi ngang cửa nhà mà không vào, trị lý hồng thủy ngút trời cứu giúp thương sinh, đúc Cửu Đỉnh phân chia Cửu Châu...

Đó chính là Đại Vũ trong truyền thuyết, vị thiên tử đầu tiên của nhà Hạ, một vị đế vương thượng cổ có thể sánh ngang với Phục Hy, Hoàng Đế.

Theo hắn biết, Đại Vũ dường như chính là người Cổ Khương.

Vậy thì.

Người Cổ Khương.

Người Qua Cơ.

Khương Qua đại chiến.

Quả cây Phù Tang.

Khả năng khống thủy.

Trị thủy...

Ngô Lương nhanh chóng tóm tắt lại một số từ khóa tưởng chừng độc lập, sau đó đặt chúng lại với nhau, thử suy luận mối liên hệ hợp lý giữa chúng.

Và rồi, Ngô Lương đã suy luận ra một câu chuyện cực kỳ trôi chảy! ---------- Những xác chết trong sườn núi có thể chứng minh người Qua Cơ chắc chắn có tồn tại.

Nói cách khác, truyền thuyết thần thoại của người Khương về 'Khương Qua đại chiến' có lẽ cũng có thật, chỉ vì người Khương từ trước đến nay không có văn tự riêng, nên không được ghi chép tường tận như chính sử, mà qua quá trình truyền miệng đời này sang đời khác đã dần biến thành thần thoại truyền thuyết không thể khảo chứng.

Theo nội dung 'Khương Qua đại chiến', người Qua Cơ chính là bị người Cổ Khương tiêu diệt.

Hơn nữa trong đó còn có một đoạn ca dao: 'Người Qua lưu lạc tản mát, trốn chạy vào hang núi; quân Khương lùng sục khắp núi rừng, soát hết hang đá lại soát núi.' Miêu tả trong đoạn ca dao này rất dễ khiến Ngô Lương nảy sinh hình ảnh cụ thể trong đầu, mà hình ảnh bổ sung này lại có nhiều điểm trùng khớp với tình hình trong sườn núi vừa chìm xuống đáy hồ kia.

Nơi quy tụ cuối cùng khi người Qua Cơ tuyệt diệt chính là hang núi.

Mà trong sườn núi đó chính là nơi lưu giữ những cỗ quan tài gỗ chứa thi thể người Qua Cơ.

Người Cổ Khương không vì người Qua Cơ trốn vào hang núi mà

tha cho họ, 'quân Khương lùng sục khắp núi rừng, soát hết hang đá lại soát núi', trong tình cảnh đó cực kỳ có khả năng đã tìm thấy sườn núi này, từ đó mới khiến người Qua Cơ triệt để tuyệt diệt.

Vậy thì, người Cổ Khương cực kỳ có khả năng đã nhìn thấy cây 'Phù Tang' giấu bên trong sườn núi, thậm chí cực kỳ có khả năng giống như Ngô Lương đã tiếp xúc với quả thần bí mà cây 'Phù Tang' kết ra.

Đương nhiên, chắc chắn không phải là quả mà Ngô Lương hái được.

Quả này sau khi bị hắn hái xuống đã không còn tồn tại nữa.

Mà cây 'Phù Tang' vốn là một cây đồng xanh sống, nên nó có thể giống như cây cối bình thường, cứ cách một thời gian sẽ kết quả, chỉ là cụ thể kết được bao nhiêu quả, hay bao nhiêu năm mới kết một lần thì không ai biết được.

Trong thần thoại và các loại cổ tịch Trung Hoa cổ đại, những linh thụ mấy nghìn năm nở hoa, mấy nghìn năm kết quả không thiếu, chỉ là người đời sau chưa từng thấy, cũng chưa từng phát hiện bất kỳ hóa thạch hay di tích nào liên quan mà thôi.

Nhưng nếu giả thiết theo hướng này...

Người Cổ Khương diệt người Qua Cơ, lùng sục khắp các hang đá và sườn núi nơi họ ẩn náu, nên cực kỳ có khả năng đã thấy cây 'Phù Tang' và quả của nó.

Mà Đại Vũ tình cờ lại là người Cổ Khương.

Từ đó có thể suy đoán, Đại Vũ có khả năng trực tiếp tham gia hoặc lãnh đạo hành động vây quét người Qua Cơ.

Đương nhiên, cũng có khả năng Đại Vũ và cuộc chiến Khương - Qua không cùng thời đại.

Nhưng không thể phủ nhận rằng, người Cổ Khương khi đó cực kỳ có khả năng đã phát hiện ra cây 'Phù Tang' khi lùng bắt người Qua Cơ.

Vì vậy, bất kể Đại Vũ có liên quan đến cuộc chiến Khương - Qua hay không, với tư cách là một người Cổ Khương, lại còn là một người Cổ Khương xuất thân hào môn, ông đều có kênh và cơ hội để biết được thông tin liên quan đến cây 'Phù Tang'.

Ngoài ra, nói về bản lĩnh khiến 'nước sông đoạn lưu' này.

Theo Ngô Lương biết, cha của Đại Vũ là 'Cổn' từng phụng mệnh Nghiêu Đế trị lý hồng thủy, tiếc là 'Cổn' dùng hết mọi thủ đoạn vẫn không thể tiêu trừ họa hồng thủy, ngược lại còn khiến tai họa thêm trầm trọng.

Trong 'Sơn Hải Kinh' cũng có ghi chép về 'Cổn', nguyên văn là: 'Cổn thiết Đế chi tức nhưỡng dĩ nhân hồng thủy, bất đãi Đế mệnh, Đế lệnh Chúc Dung sát vu Vũ Giao.' Ý nói 'Cổn' đã trộm bảo vật 'Tức Nhưỡng' của Thiên Đế để trị hồng thủy, ngay lúc sắp thành công thì Thiên Đế phát hiện, nổi trận lôi đình, phái đao phủ nổi tiếng là Hỏa thần Chúc Dung xuống trần giết Cổn ở Vũ Sơn, đồng thời thu hồi Tức Nhưỡng, khiến đại nghiệp trị thủy của Cổn thất bại.

Tóm lại, dù trong thần thoại hay sử liệu, đại nghiệp trị thủy của 'Cổn' chắc chắn là thất bại.

Sau khi 'Cổn' chết, Đại Vũ kế thừa quan chức của cha, tiếp tục xử lý việc trị thủy.

Thế là sau nỗ lực 'ba lần đi ngang cửa nhà mà không vào', Đại Vũ cuối cùng đã dẫn nước lũ đổ ra biển, tiêu trừ tai họa hồng thủy dâng cao.

Trong lúc tạo nên giai thoại, ông được chư hầu và bách tính thiên

hạ cùng ủng hộ.

Thuấn Đế khi đó thậm chí còn nhường ngôi vị cho Đại Vũ, cuối cùng ông trở thành vị đế vương hiền thánh sánh ngang với Phục Hy, Hoàng Đế.

Về sự thành công trong việc trị thủy của Đại Vũ, Ngô Lương vốn dĩ không có bất kỳ nghi vấn nào.

Chỉ là hiện tại bản thân đột nhiên đạt được một năng lực kỳ lạ có thể gọi là nghịch thiên, tiếp đó Vu Cát lại nhắc đến Đại Vũ một cách rất hợp thời điểm, mới khiến hắn nảy sinh một số nghi ngờ chưa từng có.

Dù sao nếu cứ cố gán ghép thì vẫn có thể kéo quả cây 'Phù Tang' và Đại Vũ lại với nhau.

Hơn nữa, trận hồng thủy mà cha của Đại Vũ là 'Cổn' dùng cả đời cũng không trị nổi, thậm chí trong thần thoại phải dùng đến bảo vật của Thiên Đế mới trị được, vậy mà Đại Vũ lại làm xong.

Trong chuyện này, ngoài thiên phú và sự nỗ lực cá nhân, e rằng cũng chưa chắc không có ngoại lực hỗ trợ...

Bởi lẽ nhiều chuyện trên thế gian này không phải cứ dựa vào thiên phú và nỗ lực là có thể thành công.

Tuy nhiên, đây rốt cuộc vẫn là suy đoán của Ngô Lương.

Thực ra nói là 'tưởng tượng viển vông' cũng không quá lời.

Bởi vì tạm thời hắn vẫn chưa có bất kỳ bằng chứng nào ủng hộ suy đoán này của mình.

Và trong sườn núi đã chìm xuống đáy hồ kia, hắn cũng không phát hiện bất kỳ ghi chép nào có thể gọi là văn tự, thậm chí cả một bức bích họa hay điêu khắc ra hồn cũng không thấy.

Thứ duy nhất còn chút nội dung chính là tảng đá khổng lồ mà hắn thấy bên bờ hồ, trên đó bị những người Nguyệt Thị đang cư ngụ gần đây khắc lên dòng chữ 'Đàn ông đi trái, đàn bà đi phải, không ai làm phiền ai, chung sống hòa bình'...

Chờ một chút!

Ngô Lương bỗng nhiên lại nảy sinh một suy đoán khác.

Hình vẽ nghi là địa mạo sườn núi trên tảng đá đó có lẽ cũng không phải do người Qua Cơ làm ra!

Mọi chủng tộc dưới gầm trời này đều giống nhau, đều có thói quen phô diễn những thứ mình tự hào nhất trong lăng mộ.

Sườn núi đó rõ ràng là một nghĩa trang lớn của người Qua Cơ.

Nếu họ là một bộ tộc yêu thích và giỏi điêu khắc đá, chắc chắn họ sẽ để lại một lượng lớn các bức khắc đá trong hang động.

Tuy nhiên lại không có.

Nói cách khác, người Qua Cơ không có hứng thú với loại khắc đá này.

Vậy thì họ tự nhiên cũng không có lý do gì để khắc hình đó lên tảng đá bên ngoài sườn núi.

Suy nghĩ như vậy thì bức hình khắc trên tảng đá cực kỳ có khả năng không phải do người Qua Cơ làm, mà là do người đã phát hiện và từng tới sườn núi này khắc lên.

Còn về mục đích ư.

Có lẽ là một dấu hiệu, giống như người dân sơn cước khi tìm thấy nhân sâm, nếu lúc đó không thích hợp hái thì sẽ dùng dây đỏ buộc lại làm dấu.

Cách làm này còn có một cách giải thích huyền bí khác là sợ sâm

tinh bỏ chạy, buộc lại như vậy sẽ không chạy được.

Đương nhiên, cũng có thể là một loại gợi ý, để thuận tiện cho người đời sau khi tới tìm sườn núi này có được hiểu biết sơ bộ, đồng thời có thể dùng làm mốc nhận dạng... ...

Trong lúc suy nghĩ như vậy, Ngô Lương vẫn không ngừng thử nghiệm 'dị năng' của mình.

Kết quả thử liên tiếp nhiều lần, 'dị năng' này lại giống như 'thuật khởi kê' mà hắn vẫn dùng để lừa gạt người bên ngoài, dù hắn thi triển thế nào cũng không thể thuận lợi dùng ra được.

Lúc linh lúc không?

Đừng nói là khiến 'sông đoạn lưu' một lần nữa, ngay cả một vũng nước nhỏ hắn cũng không điều khiển nổi.

Nhưng trong quá trình này, Ngô Lương lại cảm nhận rất chân thực nguồn sức mạnh thần bí đang rục rịch trong cơ thể, khiến hắn không tài nào phủ nhận sự tồn tại của 'dị năng' này. 'Có lẽ vẫn chưa tìm được cách sử dụng chính xác?

Hay là dị năng này có thời gian chờ (cooldown)?

Hay đây là một loại tiềm năng, chỉ khi cảm xúc và cảnh ngộ của ta đạt tới điều kiện nhất định mới phát huy được?' Ngô Lương cuối cùng chỉ đành không cam tâm từ bỏ, trong lòng vẫn đang suy nghĩ xem dị năng này rốt cuộc phải sử dụng thế nào.

Nhưng hắn cũng không quá cố chấp.

Thử thêm vài lần vẫn không thấy động tĩnh gì, hắn rốt cuộc chọn cách từ bỏ.

Sau khi suy tính một chút, Ngô Lương quay đầu nói với Dương Vạn Lý: 'Dương Vạn Lý, phiền ngươi cưỡi ngựa quay về một

chuyến, bảo A Vượng tìm thêm cho ngươi hai chiếc ngà voi và một cây gậy gỗ du.

Chương 393

Cứ nói Minh Trạch đã khôi phục nguyên trạng, ta tạm thời chưa thể xác định trong Minh Trạch còn 'Vực' làm loạn hay không, để diệt tận gốc rễ vẫn cần chế tác thêm một món pháp khí để kiểm chứng.' 'Rõ!' Dương Vạn Lý đáp một tiếng, lập tức chạy đi làm việc. 'Hữu Tài ca ca, huynh muốn thám thính cây Phù Tang đó một lần nữa sao?' Gia Cát Lượng đã nhận ra ý đồ của Ngô Lương, những người còn lại cũng vậy, chỉ là không nhanh mồm như Gia Cát Lượng. 'Đúng thế.' Ngô Lương hào phóng gật đầu, nghiêm sắc mặt nói: 'Chúng ta hiểu biết về cây Phù Tang còn quá ít, cần thiết phải thu thập một số mẫu vật để tiếp tục nghiên cứu.

Còn về quan tài của người Qua Cơ và những hang động đó, chúng ta cũng chưa kịp kiểm tra tỉ mỉ, e rằng sẽ bỏ lỡ một số thông tin quan trọng.

Nếu có thể vào lại một lần nữa thì tốt nhất.

Đương nhiên, việc này cũng có lợi cho người Nguyệt Thị.

Nếu không thể xác định trong Minh Trạch đã hết 'Vực', họ có lẽ vĩnh viễn không dám lại gần Minh Trạch nữa, chỉ đành buộc phải di cư.' 'Công tử nói phải, đây là lựa chọn một mũi tên trúng hai đích.' Vu Cát gật đầu phụ họa. 'Chúng ta cũng lên trên nghỉ ngơi một lát đi, dưỡng đủ tinh thần rồi tính.

Chờ Dương Vạn Lý mang ngà voi và gỗ du về, mọi người e rằng lại phải theo ta mạo hiểm một chuyến.' Ngô Lương cười nói.

Thế là dưới sự dẫn dắt của Ngô Lương, mọi người cùng nhau trở lại cổ trường thành.

Và ngay sau khi Ngô Lương cùng những người khác vừa quay đi

không lâu. 'Bõm!' Kèm theo một tiếng động nhẹ, trên mặt hồ bỗng có một khối nước nhỏ từ từ bay lên.

Ban đầu nó là một hình cầu chuẩn xác, sau đó nhanh chóng chuyển hóa thành khối vuông, rồi hình tam giác, hình nón...

Cuối cùng, một tiếng 'pành' hóa thành một làn sương nước, lả tả rơi xuống mặt hồ.

Chỉ tiếc là cảnh tượng này, Ngô Lương và những người khác đã không kịp tận mắt nhìn thấy... ...

Một canh giờ sau.

A Vượng cùng Khách Bố Nhĩ cùng theo Dương Vạn Lý tới gặp Ngô Lương, đương nhiên cũng mang theo dược liệu mà Ngô Lương cần.

Hai người này không phải muốn thấy lại kỳ quan 'thương hải tang điền' lần nữa, mà chủ yếu muốn tận mắt chứng kiến xem 'Vực' trong Minh Trạch đã chết sạch chưa.

Ngoài ra, A Vượng còn mang đến một tin tốt, vừa gặp Ngô Lương đã khá kích động nói: 'Công tử, đêm qua bệnh Hồ Hoặc trên người tôi đã thuyên giảm.

Sáng nay ngủ dậy, những chỗ lở loét cư nhiên đã đóng vảy, đây có phải dự báo bệnh Hồ Hoặc của tôi sắp không chữa mà tự khỏi không?' Vừa nói, A Vượng vừa chủ động vạch môi dưới cho Ngô Lương xem.

Ngô Lương sớm đã xác định chứng bệnh của A Vượng là do 'Vực' gây ra, cũng biết chứng bệnh này không có tính truyền nhiễm, nên hắn chẳng hề sợ hãi, ghé sát vào xem xét kỹ lưỡng.

Vết loét trong khoang miệng tuy không đóng vảy được nhưng những vết thương rõ ràng đã bắt đầu co lại, bên trên còn phủ một lớp

mô trắng.

Đây chính là biểu hiện vết loét đang lành lại.

Cho nên...

điều này có nghĩa là 'Vực' trong Minh Trạch đã bị tiêu diệt triệt để, và cùng với sự biến mất của 'Vực', bệnh Hồ Hoặc do nó gây ra sẽ bắt đầu tự khỏi?

Vậy thì, pháp khí ngà voi chuyên dùng để đối phó với 'Vực' liệu còn phát huy được tác dụng không?

Nghĩ vậy trong lòng, Ngô Lương cười ha hả nói với A Vượng: 'Tạm thời chưa dám khẳng định, nhưng chứng bệnh của ông đúng là đã có dấu hiệu chuyển biến tốt, đó là chuyện mừng.' 'Tất cả là nhờ ơn công tử.

Nếu tôi có thể sống sót qua kiếp nạn này, công tử chính là ân nhân cứu mạng của tôi.' A Vượng vội vàng hành lễ. 'Chuyện nhỏ thôi mà, A Vượng thúc không cần khách sáo.' Ngô Lương khiêm tốn xua tay, sau đó đi thẳng vào chủ đề: 'Thời gian không chờ đợi, để đảm bảo 'Vực' trong Minh Trạch đã hoàn toàn biến mất, không còn đe dọa đến an nguy của ông và tộc nhân, ta thấy vẫn nên sớm chế tác thêm một món pháp khí để kiểm chứng.' 'Công tử nói phải.' A Vượng liên tục gật đầu, quay người thúc giục Khách Bố Nhĩ: 'Ngươi còn đứng ngây ra đó làm gì, còn không mau giao ngà voi và gỗ du cho công tử?

Thật là chẳng có chút tinh ý nào.' 'Tôi chẳng qua là đang đợi hai người nói chuyện xong mà...' Khách Bố Nhĩ hơi bất phục cãi lại một câu, rồi vội vàng dâng đồ lên.

Một lát sau.

Một món pháp khí ngà voi mới tinh đã chế tác hoàn thành.

Ngô Lương đi tới ven Minh Trạch như trước, ném pháp khí xuống

nước hồ tại vị trí gần như cũ.

Pháp khí ngà voi cũng trôi ra xa như trước rồi mới từ từ chìm xuống.

Sau đó mọi người không nán lại ven hồ lâu, nhanh chóng trở lại cổ trường thành an toàn hơn để nghỉ ngơi, chỉ để lại mấy binh sĩ giám sát sự biến đổi của mặt hồ từ trên cao nhìn xuống.

Bởi vì nếu mọi chuyện giống như lần trước, mặt hồ sẽ xảy ra biến đổi sau khi ngà voi chìm xuống đáy khoảng nửa canh giờ.

Và chắc chắn 'Vực' sẽ nổi lên mặt nước trước, sau đó mới liên tục xuất hiện những bọt khí khổng lồ, đại địa mới bắt đầu rung chuyển, từng bước xảy ra biến đổi 'thương hải tang điền'.

Kết quả.

Nửa canh giờ.

Một canh giờ.

Hai canh giờ...

Trời đã dần tối sầm lại, Phường Nhân Quân đã bắt đầu chuẩn bị bữa tối.

Mặt hồ vẫn bình lặng như một tấm gương, không có xác 'Vực' nổi lên, không có bọt khí khổng lồ, đại địa cũng không có chút động tĩnh nào. 'Cái này...' Ngô Lương trong lòng ngày càng thất vọng, nhưng không biết tại sao lại như vậy. 'Công tử, ngài thấy có khả năng này không?' Vu Cát cau mày vẻ mặt suy tư nói: 'Lão hủ từng nghe một giả thuyết, phàm là nơi có linh bảo xuất hiện, xung quanh chắc chắn sẽ sinh ra độc vật thủ hộ linh bảo đó.

Con 'Vực' trong hồ kia có lẽ vì thế mà sinh ra.

Nay linh bảo đã thuộc về ngài, 'Vực' và những dị tượng đó tự

nhiên sẽ biến mất không tăm hơi, chỉ khi nào linh bảo lại kết ra một lần nữa, mọi thứ mới xuất hiện trở lại.' Thuyết pháp này không phải chỉ có Vu Cát từng nghe qua.

Ngô Lương cũng từng nghe nói, hậu thế dân gian càng lưu truyền rất nhiều truyền thuyết liên quan, thậm chí trong một số tác phẩm điện ảnh và văn học cũng thường xuyên được dẫn dụng.

Nghe lời của Vu Cát, Ngô Lương tỉ mỉ suy ngẫm.

Hừ!

Thuyết pháp này xem chừng cũng có lý.

Khi "phù tang thụ" kết quả, sẽ sinh ra "vực" để thủ hộ.

Mà khi sử dụng phương pháp của "Hồ Trác thị" để khu trừ "vực", sơn lăng mới vì phản ứng dây chuyền mà tự đáy hồ Minh Trạch nổi lên, lúc này tòa cổ cơ nhân công mộ tàng dưới đáy hồ cùng "phù tang thụ" mới có thể tái hiện nhân gian.

Mà một khi quả thực của "phù tang thụ" bị hái đi, sơn lăng sẽ lại chìm xuống đáy hồ, lúc này trong hồ đã không còn "vực", do đó phương pháp của "Hồ Trác thị" không còn phát huy tác dụng, sơn lăng cũng sẽ không nổi lên lần nữa.

Nếu là như vậy, muốn gặp lại tòa sơn lăng kia, e rằng chỉ có thể chờ đến lần kết quả tiếp theo của "phù tang thụ", hoặc là sử dụng những thiết bị lặn cao cấp tinh mật của hậu thế mới được.

Thực tế, dù có những thiết bị lặn đó, e rằng cũng chưa chắc đã hữu dụng.

Bởi vì từ tình huống hiện tại mà xem, trong nước hồ Minh Trạch có lẽ tồn tại một số sức mạnh thần bí không ai biết đến, dưới sơn lăng còn có một đại động không đáy dường như có thể mê hoặc tâm trí con người, những thứ này thật sự không phải thiết bị lặn nhân tạo

có thể kháng cự được.

Hiện tại Ngô Lương duy nhất có thể xác định là, đến thời hậu thế, dù sông Sơ Lặc vẫn chảy dài, nhưng Minh Trạch đã sớm không còn tồn tại.

Còn trong suốt một ngàn tám trăm năm sau này, Minh Trạch rốt cuộc đã trải qua những gì, tòa sơn lăng dưới đáy hồ đã trải qua những gì, hậu thế liệu còn cơ hội tìm thấy cây "phù tang thụ" này hay không, điều đó không ai hay biết.

Ngoài ra, trên cơ sở những suy đoán tạm thời chưa thể chứng thực trước đó, Ngô Lương lại đưa ra một giả thiết khá táo bạo: "Giả sử Đại Vũ trị thủy thực sự có liên quan đến việc đạt được 'dị năng' từ quả của 'phù tang thụ'." "Đại Vũ tuy sinh tử bất tường, nhưng triều Hạ do ông thiết lập có một niên hạn đại khái, khoảng chừng năm 2070 TCN đến 1600 TCN, từ đó vẫn có thể suy đoán ra khoảng thời gian Đại Vũ sinh sống." "Khoảng thời gian này cách thời Đông Hán mạt niên của ta bây giờ là khoảng 2200 năm đến 1800 năm." "Vậy thì mạnh dạn giả thiết thêm một chút, nếu lần kết quả trước đó của 'phù tang thụ' là do Đại Vũ đạt được, vậy có thể suy đoán, thời gian để 'phù tang thụ' kết quả một lần nên là 2200 năm đến 1800 năm." "Mà Đông Hán mạt niên cách thế kỷ 21 nơi Ngô Lương sinh sống trước khi xuyên không, cũng đã hơn 1800 năm..." "Cái này..." Nghĩ đến đây, Ngô Lương trong lòng hơi kinh hãi, "Nếu chiếu theo giả thiết này của ta, hậu thế có lẽ đã sắp đến lúc 'phù tang thụ' kết quả, mà trước khi ta xuyên không, trong tin tức đã xuất hiện những báo cáo về việc lượng mưa ở khu vực Tây Bắc khô hạn của thiên triều tăng lên bất thường, thậm chí một số cơ quan truyền thông và thế lực ác ý ở Bắc Mỹ còn vô não đổ lỗi cho hiện tượng mưa nhiều ở thiên triều là nguyên nhân khiến Bắc Mỹ đột ngột đại hạn và nắng nóng, trong khi một số truyền thông trong nước lại gọi tình huống này là điềm báo quốc vận của

thiên triều đang quay trở lại." "Cho nên..." "Trong tình huống lượng mưa ở khu vực Tây Bắc tăng lên bất thường, khí hậu và môi trường ở đây liệu có phát sinh biến hóa?" "Và nước Thiện Thiện từng phồn thịnh trong lịch sử nhưng lại mất tích bí ẩn biến thành một vùng đất cằn cỗi, liệu có lần nữa trở thành một vùng phong thủy bảo địa trù phú?" "Điều này có nghĩa là Minh Trạch sẽ lại lần nữa hình thành?" "Từ đó cung cấp điều kiện có lợi cho cây 'phù tang thụ' khai hoa kết quả, cho đến khi quả chín, chờ đợi người hữu duyên tiếp theo xuất hiện?" "Nhưng hậu thế hiển nhiên không thể lặng lẽ lấy được quả của 'phù tang thụ' như ta lúc này, bất kỳ biến động nào cũng nằm dưới sự giám sát của vệ tinh, tuyệt đối không thể che mắt thế gian, càng không nói đến hiện tượng 'thương hải tang điền' mạnh mẽ và chấn động như vậy, nên cá nhân muốn đạt được cơ duyên này mà không bị phát giác gần như là không thể nào." "Tất nhiên, dẫu cho thực sự đúng như suy đoán, quả nhiên xuất hiện tình huống tương tự, bách tính bình thường cũng không thể biết được, chuyện này tuyệt đối sẽ là tài liệu tuyệt mật cấp cao nhất..." "..." Một lát sau, Ngô Lương cuối cùng ý thức được mình dường như nghĩ hơi nhiều và hơi xa, thế là hồi thần lại, gật đầu với Vu Cát, nói: "Lão tiên sinh nói cũng không vô lý, xem ra trong Minh Trạch đã không còn 'vực', hơn nữa trong một thời gian dài cũng sẽ không xuất hiện lần nữa, thúc A Vượng và tộc nhân của mình có thể tiếp tục an cư lạc nghiệp tại đây, cũng là một kết cục vẹn cả đôi đường." Ngô Lương không định nhắc nhiều đến chuyện quả của "phù tang thụ" trước mặt A Vượng và Kháp Bố Nhĩ, càng không thử nghiệm sử dụng "dị năng" trước mặt họ, tránh rước lấy những phiền toái không đáng có.

Mà sau khi xác định pháp khí ngà voi đã không còn cách nào khiến tòa sơn lăng kia nổi lên, hắn tự nhiên cũng chỉ đành miễn cưỡng gạt bỏ ý niệm tiếp tục thăm dò.

Cho nên, cũng đã đến lúc rời khỏi đây để tiếp tục hướng tới nước Thiện Thiện, có lẽ có thể đợi lúc quay về đi ngang qua thì tra xét lại một phen, hiện tại thực sự không cần thiết tiêu hao quá nhiều thời gian và tinh lực ở đây. "Công tử nói phải, lần này đa tạ công tử nghĩa hiệp ra tay, nếu không ta và tộc nhân e rằng từ nay không được yên ổn." A Vượng vô cùng cảm kích hành lễ với Ngô Lương, trịnh trọng nói, "Công tử nhất định là sứ giả do thiên thần phái tới giải cứu chúng ta, khẩn cầu công tử ở lại đây thêm vài ngày, cho ta và tộc nhân một cơ hội để bày tỏ lòng cảm kích." "Không cần khách sáo." Ngô Lương cười cười, khéo léo từ chối, "Tại hạ và mọi người chuyến này có yếu vụ tại thân, thực sự không tiện chậm trễ quá lâu trên đường, nếu thúc A Vượng thật sự có lòng cảm tạ chúng ta, xin hãy chuẩn bị cho chúng ta một ít lương khô và nước sạch, tại hạ vô cùng cảm kích." "Đây là lẽ đương nhiên, nghe Kháp Bố Nhĩ nói công tử chuyến này là muốn đến nước Thiện Thiện, nước Thiện Thiện cách đây còn hơn ngàn dặm, ra khỏi Dương Quan lại còn phải băng qua 'Bạch Long Đôi' thường có quỷ quái xuất hiện, chuyến đi này chắc chắn rất gian hiểm, sơ sẩy một chút là có thể mất mạng, do đó ta và tộc nhân đã chuẩn bị sẵn một ít quân nhu cho công tử, nguyện thiên thần bảo hộ công tử chuyến này thuận buồm xuôi gió." Nói đoạn, A Vượng lại tháo từ trên cổ xuống một sợi dây chuyền được xâu bằng xương loại động vật nào đó đã bóng loáng lớp bao tương, hai tay bưng đến trước mặt Ngô Lương: "Công tử, sợi dây chuyền này ta đeo mấy chục năm chưa bao giờ rời thân, tuy không phải thứ gì đáng giá, nhưng ta hành y ở đây nhiều năm, cũng quen biết không ít hành thương và tráng sĩ thường qua lại con đường này, họ thấy vật này sẽ nhận ra ngay, nhất định sẽ cung cấp chút thuận lợi cho công tử." "Ngoài ra." "Còn có một đệ tử theo ta học y nhiều năm hiện đang sống trong thành Thiện Thiện, người này tên là A Phổ Khâu, nghe nói hắn ở đó sống cũng không tệ, ngay cả vương tộc cũng thường tìm hắn trị bệnh dưỡng sinh, công tử

đến thành Thiện Thiện có thể tìm hắn, A Phổ Khâu là một đứa trẻ hiếu thuận, hắn thấy sợi dây chuyền này nhất định sẽ tôn kính công tử như ta, tận tâm tận lực khoản đãi công tử." "Ấy, sao có thể, sao có thể!" Ngô Lương lập tức như thói quen cầm lấy sợi dây chuyền nạm trong tay, miệng vẫn không ngừng khiêm nhường, "Dây chuyền này là vật tùy thân của thúc A Vượng, chính là vô giá chi bảo, ta làm sao có thể đoạt đồ người khác yêu thích?

Buông tay đi thúc A Vượng, ta cầm chắc rồi, không rơi được đâu." "..." A Vượng nhất thời ngẩn người, nhìn Ngô Lương bằng ánh mắt khác hẳn.

Ông hành y nhiều năm tuy rằng quả thực gặp qua rất nhiều người nam lai bắc vãng, hạng người nào cũng có, nhưng người có phong cách độc đáo như Ngô Lương thì đúng là xưa nay hiếm thấy, khiến người ta không biết phải ứng phó thế nào. "Nếu thúc A Vượng đã kiên trì như vậy, tại hạ thật sự cung kính không bằng tuân mệnh, đành phải mặt dày nhận lấy vật này vậy." Lấy sợi dây chuyền từ tay A Vượng cất kỹ, Ngô Lương lại cởi một túi nước bằng da bên hông đưa qua, cười ha hả nói: "Ta đã nhận lễ vật của thúc A Vượng, tự nhiên cũng nên có lễ đáp lại, thế mới gọi là lễ thượng vãng lai chứ, thúc A Vượng xem, trong túi nước này chứa rượu mạnh (thiêu tửu) do đích thân ta luyện chế, rượu này không chỉ uống được, mà nếu có người bị thương, mỗi ngày dùng rượu này lau vết thương còn có công dụng phòng ngừa mưng mủ thối rữa, xin thúc A Vượng vui lòng nhận cho." "Cái này, cái này, cái này làm sao được?

Lễ vật này quá quý trọng rồi..." A Vượng nghe vậy, đôi mắt đã nhìn chằm chằm vào túi nước trong tay Ngô Lương, một khắc cũng không thể rời đi, thậm chí nói chuyện cũng có chút không lưu loát.

Là một thầy thuốc, A Vượng dù không có kiến thức y học tiên tiến của hậu thế, nhưng cũng rất rõ ràng vết thương mưng mủ thối rữa ở

thời đại này sẽ dẫn đến hậu quả nghiêm trọng thế nào, do đó tự nhiên cũng hiểu được sự trân quý của loại rượu mạnh này, trong một số tình huống, đây nghiễm nhiên chính là thần đan diệu dược có thể cứu mạng.

Mà đối với lời của Ngô Lương, A Vượng sau khi chứng kiến một loạt sự việc huyền bí vừa rồi, tự nhiên là tin tưởng không nghi ngờ.

Chỉ tiếc ông không có da mặt dày như Ngô Lương.

Tuy trong lòng hận không thể lập tức nhận lấy túi nước kia, nhưng lại không cách nào làm được như Ngô Lương, vừa nói lời khách sáo vừa cưỡng ép "trấn lột" đồ vật, dù sao ông vẫn là người biết giữ thể diện. "Không lấy thì thôi vậy." Ngô Lương thấy bộ dạng này của A Vượng, lập tức làm bộ muốn thu lại túi nước. "Lấy lấy lấy!

Ta lấy!" A Vượng mặt biến sắc, vội vàng chộp lấy túi nước, cười hì hì nói, "Công tử cũng có thể buông tay rồi, ta cầm chắc rồi..." .....

Trở lại sân của A Vượng.

Sau một đêm nghỉ ngơi, các vật phẩm bổ sung mà A Vượng hứa hẹn đều đã đủ cả, thuận tiện còn tặng thêm cho Ngô Lương ba con lạc đà để vận chuyển vật tư.

Bởi vì theo lời A Vượng, khi đi qua "Bạch Long Đôi", lạc đà dùng tốt hơn ngựa nhiều.

Điểm này Ngô Lương khá đồng tình, vì hắn biết rõ "Bạch Long Đôi" rốt cuộc là nơi nào.

Thế nhân chỉ biết câu chuyện cao tăng Huyền Trang đời Đường sang Tây Vực cầu kinh, câu chuyện này sau đó được viết thành Tây Du Ký, trở thành một trong thập đại danh tác ai ai cũng biết.

Nhưng lại có rất nhiều người không biết rằng, thực ra hơn hai

trăm năm trước cả Huyền Trang, còn có một vị cao tăng Đông Tấn tên là "Pháp Hiển" cũng xuất phát từ Trường An, dọc theo con đường tơ lụa cổ đại qua Tây Vực đến Thiên Trúc tìm cầu giới luật, trong thời gian đó du ngoạn hơn 30 quốc gia, thu thập một lượng lớn kinh điển Phạn văn, trước sau tổng cộng kéo dài tới 14 năm.

Chương 394

Vị cao tăng tên là "Pháp Hiển" này đối với lịch sử và văn hóa của thiên triều cũng tạo ra ảnh hưởng rất lớn, cống hiến tuyệt đối không dưới "Huyền Trang".

Mà trong du ký "Phật Quốc Ký" của Pháp Hiển, đã có những ghi chép vô cùng sinh động và chi tiết về "Bạch Long Đôi": "Trên không chim bay, dưới không thú chạy, nhìn khắp tầm mắt, muốn tìm nơi vượt qua thì không biết dựa vào đâu, chỉ lấy xương khô người chết làm dấu mà thôi." "Trong sa hà có nhiều ác quỷ và gió nóng, ai gặp phải đều chết, không một ai vẹn toàn." Chỉ vài câu ngắn ngủi đã miêu tả cảnh tượng và sự đáng sợ của "Bạch Long Đôi" một cách triệt để, gọi là "khu vực cấm của sự sống" cũng không quá lời.

Thực tế, "Bạch Long Đôi" là địa mạo gò đất tích tầng kỷ Đệ Tứ hình thành do sự nâng lên của vỏ trái đất, do tác dụng của nước xói mòn và gió mòn mà dần dần hình thành các cụm gò đất hình dải dài.

Do các gò đất này chủ yếu cấu tạo từ cát sỏi, thạch cao bùn và muối, màu sắc xám trắng, dưới ánh mặt trời chiếu rọi còn phản xạ những điểm sáng bạc như vảy rồng, nên được cổ nhân gọi hình tượng là Bạch Long, cái tên "Bạch Long Đôi" cũng từ đó mà có.

Mà theo Ngô Lương biết, ngay cả ở hậu thế thế kỷ 21, "Bạch Long Đôi" vẫn là một khu vực không người vô cùng nguy hiểm, thậm chí là một bộ phận quan trọng của La Bố Bạc nơi lưu truyền nhiều truyền thuyết kinh dị.

Tuy nhiên điều này không thể ngăn cản bước chân của Ngô Lương tham quan "Lâu Lan cổ quốc" trong truyền thuyết.

Những hành thương kia cũng đi qua "Bạch Long Đôi" để đến

nước Thiện Thiện buôn bán, họ đi được, thì Phường Nhân Quân chuẩn bị đầy đủ hơn, trang bị tinh lương hơn tại sao lại không đi được? .....

Mười ngày sau.

Ngô Lương và mọi người đã thuận lợi ra khỏi Dương Quan. "Khuyên quân uống cạn chén này, Tây ra Dương Quan không cố nhân..." Đi trên vùng qua bích thực vật thưa thớt dần, nhìn đường chân trời bằng phẳng, Ngô Lương bỗng nảy sinh chút thi ý, bất giác ngâm thành tiếng. "Hữu Tài ca ca thật là tài văn chương, tuy không thể uống rượu trợ hứng, hơi thiếu đi chút phong vị, nhưng nếu có thể ăn một ly đá bào giải khát hạ nhiệt thì tuyệt biết mấy." Gia Cát Lượng thuận thế nịnh bợ một câu bên cạnh, sau đó mới lộ ra mục đích thực sự của mình với vẻ mặt mong đợi. "Gia Cát hiền đệ, nếu ca ca không nhớ nhầm thì nửa canh giờ trước ngươi mới vừa ăn xong, đá bào tuy ngon nhưng không được tham lam đâu, nếu không đau bụng thì không ai chùi đít cho ngươi đâu." Ngô Lương liếc mắt nói. "Tinh Tinh tỷ tỷ, tỷ đoán xem sau khi ra khỏi Dương Quan, người bạn cũ mà Hữu Tài ca ca nhớ nhung nhất sẽ là ai?" Gia Cát Lượng cái tốt không học, cái xấu lại học rất nhanh, thấy Ngô Lương không làm đá bào cho mình, liền quay đầu chạy đi tìm Bạch Tinh Tinh mách lẻo, vì cậu bé đã sớm phát hiện, trong nhóm người này Ngô Lương chỉ có thiên vị mỗi Bạch Tinh Tinh, thậm chí đôi khi còn ở thế yếu. "Hắc, thằng nhóc thối, còn dám phản sao!" Ngô Lương cũng chẳng phải hạng hiền lành, lập tức quát gọi Điển Vi: "Điển Vi, bắt tiểu tử này lại cho ta, trói thành hình chữ 'Đại' trên nóc xe ngựa, hôm nay không phơi cho nó chảy ra hai cân mỡ thì ta đổi họ theo nó!" "Nặc!" Điển Vi thân thủ thế nào, vừa vung tay đã tóm lấy Gia Cát Lượng như xách gà con, lôi ra một sợi dây thừng chẳng nói chẳng rằng lôi về phía xe ngựa.

Cùng lúc đó, Bạch Tinh Tinh đã từ trên xe ngựa phía sau nhảy

xuống, sắc mặt ngưng trọng đi về phía Ngô Lương.

Nhưng nàng mở miệng không hề truy cứu vấn đề "cố nhân", mà chính sắc nói: "Ngô Hữu Tài, từ khi ra khỏi Dương Quan, biểu hiện của Phương Quỳnh cực kỳ bất bình thường, chàng mau lại xem đi." "Cực kỳ... bất bình thường?" Nhíu mày nghiền ngẫm từ ngữ của Bạch Tinh Tinh, Ngô Lương trong lòng cũng vô cùng hiếu kỳ, lập tức cùng Bạch Tinh Tinh rảo bước về phía xe ngựa phía sau đoàn thương đội để kiểm tra tình hình.

Lúc này Vu Cát cũng đã từ trong xe ngựa ra ngoài, thấy Ngô Lương liền lập tức đón lấy, nhăn nhó khuôn mặt già nua nói: "Công tử, từ khi ra khỏi Dương Quan, nữ tử kia dường như chịu kích động gì đó, trở nên điên cuồng hơn rồi." "Bát bát... bát bát..." Trong khi Vu Cát nói chuyện, Ngô Lương đã nghe thấy tiếng động truyền ra từ trong xe ngựa.

Tiếng động này giống như thứ gì đó đang ma sát, liên tục không ngừng lại có tiết tấu, đồng thời còn có thể nghe thấy tiếng thở dốc thi thoảng của Phương Quỳnh. "Nàng ta hiện đang làm gì?" Ngô Lương đưa tay vén rèm xe ngựa lên, thò đầu nhìn vào bên trong.

Chỉ thấy lúc này Phương Quỳnh đang khom người quỳ trong xe ngựa, một tay cầm một miếng vải thô hiển nhiên là xé từ trên người mình ra, không ngừng ra sức lau chùi các ngóc ngách trong xe.

Tháng này thời tiết ở đây rất nóng nực.

Mặc dù xe ngựa có thể che chắn bớt ánh nắng, nhưng cũng không thể cách tuyệt cái nóng bên ngoài.

Cộng thêm việc Phương Quỳnh lúc này đang vô cùng nỗ lực lau chùi xe ngựa, mồ hôi không chỉ làm ướt sũng một nửa y phục trên người nàng, mà ngay cả tóc cũng đã bết thành từng lọn, mồ hôi đang theo những sợi tóc rủ xuống không ngừng nhỏ giọt. "Bát bát... bát

bát..." Miếng vải thô trong tay nàng cũng đã bị thấm ướt, bên cạnh còn đặt một túi nước đã mở nắp.

Loại túi nước này mỗi người trong Phường Nhân Quân đều có một cái, mỗi lần xuất chinh đều mang theo bên mình phòng khi cần thiết, và theo yêu cầu của Ngô Lương, trên túi nước còn khắc tên của mỗi người, nghiêm cấm sử dụng chéo, nhằm tránh trường hợp nếu có người nhiễm bệnh truyền nhiễm sẽ hạn chế lây lan.

Phương Quỳnh cũng là người, nên lần này ra ngoài Ngô Lương cũng trang bị cho nàng một cái, bất kể bản thân Phương Quỳnh có thể tự uống nước hay không, khi cho nàng uống cũng phải dùng riêng.

Miếng vải thô này hiển nhiên không phải bị mồ hôi làm ướt, mà là dùng nước sạch trong túi nước thấm ướt.

Nàng đang cực kỳ nghiêm túc, cũng cực kỳ nỗ lực lau chùi xe ngựa.

Ngô Lương cảm thấy, thay vì nói nàng đang phát điên, chẳng thà nói nàng đang liều mạng làm việc... "?!" Khoảnh khắc rèm xe bị vén lên, Phương Quỳnh cũng có chút phản ứng.

Chỉ thấy nàng như bị kinh hãi, thân hình bất giác rụt mạnh về phía sau, nhưng đến đầu cũng không dám ngẩng lên, trái lại càng liều mạng lau chùi xe ngựa nhanh hơn, vừa lau vừa cực kỳ khẩn trương liên tục giải thích với Ngô Lương: "Chủ nhân, nô tỳ không dám lười biếng, nô tỳ đang làm việc đây, ngài xem nô tỳ đã lau chỗ này rất sạch rồi, nô tỳ sẽ còn lau sạch hơn nữa, nô tỳ không có lười biếng, xin đừng trách phạt nô tỳ..." "..." Quả nhiên đúng như Ngô Lương nghĩ, nàng lúc này chính là đang làm việc.

Chỉ là giọng điệu nói chuyện của Phương Quỳnh cũng rất kỳ quái, tuy ngữ tốc rất nhanh nghe có vẻ hoảng loạn, nhưng trong đó dường như còn kẹp lấy một tia ý cười, giống như đang nhếch miệng cười

nói chuyện với Ngô Lương.

Ý cười hoàn toàn có thể nghe ra qua giọng nói của một người, và có thể truyền đạt rõ ràng cho người nghe.

Ở hậu thế, các nhân viên chăm sóc khách hàng qua điện thoại đều có yêu cầu huấn luyện như vậy, dẫu cho cách một đường dây điện thoại căn bản không cần đối mặt với khách hàng, vẫn được yêu cầu phải nở nụ cười rạng rỡ khi nghe điện thoại.

Cho nên, Phương Quỳnh đây là... "Phương Quỳnh, ngẩng đầu lên." Ngô Lương cố gắng dùng giọng điệu tương đối ôn hòa nói. "Chủ nhân..." Nghe vậy, thân hình Phương Quỳnh lại khẽ run lên một cái, sau đó cuối cùng cũng dừng công việc trong tay, từ từ ngẩng đầu lên.

Nàng quả thực đang cười.

Khóe miệng hơi nhếch lên, vừa vặn lộ ra tám chiếc răng, hiện giờ thương thế trên mặt và đầu nàng đã lành nhiều, dẫu cho hình tượng có bẩn thỉu luộm thuộm một chút, trông cũng minh mẫn hơn nhiều so với lúc xuất phát, dù sao nền tảng nhan sắc vẫn còn đó.

Nhưng nụ cười này... lại mang đến cho người ta một cảm giác vô cùng giả tạo.

Mặc dù đã cực lực che giấu, nhưng vẻ sợ hãi trong đôi mắt nàng thì dù thế nào cũng không giấu được.

Ngoài ra, trong ánh mắt nàng còn có ý vị lấy lòng lộ liễu, giống như một con chó nhỏ đang vẫy đuôi cầu xin lòng thương hại.

Cũng chỉ ngẩng lên một thoáng như vậy, Phương Quỳnh lại lập tức cúi đầu xuống, tiếp tục làm việc liều mạng hơn cả trước đó, lau xe ngựa kêu "bát bát", vừa lau vừa không ngừng cầu xin: "Chủ nhân thứ tội, nô tỳ không dám lười biếng, nô tỳ sẽ làm việc tốt, xin chủ nhân đừng trách phạt nô tỳ..." "..." Nhìn thấy bộ dạng lúc này của

Phương Quỳnh, Ngô Lương đã hiểu ra điều gì đó.

Xem ra đi lại chốn cũ vẫn có tác dụng, cô nương này chắc chắn đã nhớ lại một số chuyện chôn giấu sâu trong ký ức.

Ví dụ như trải nghiệm năm xưa ở nước Thiện Thiện.

Nhưng xem ra chắc chắn không phải trải nghiệm hạnh phúc gì, mà là những bi kịch đủ để lại bóng ma tâm lý suốt đời trong lòng một cô bé chưa trưởng thành. "Công tử, theo ý lão hủ, hay là lại trói nàng ta lại để chế ngự, tránh cho nàng ta làm ra chuyện gì gây hại cho chúng ta." Vu Cát ở bên cạnh nhỏ giọng hỏi.

Rất hiển nhiên, lão đồng tử vẫn không mấy tin tưởng Phương Quỳnh, thậm chí giữ thái độ hoài nghi đối với biểu hiện lúc này của nàng, không chừng là cố ý diễn trò để tìm cách mê hoặc mọi người, sau đó mới tìm cơ hội hành động.

Dù sao đến nơi này, cũng tương đương với việc đến nơi mà Phương Quỳnh thân thuộc nhất, đây là sân nhà của nàng.

Nếu nàng thực sự đang giả điên khiêng khờ, thực tế còn ý đồ gì khác, thì đã có chỗ để tùy cơ ứng biến, thực sự không thể không phòng. "Có thể." Ngô Lương cũng khẽ gật đầu, ra hiệu với Điển Vi và Dương Vạn Lý. "Nặc!" Hai người lĩnh mệnh lấy dây thừng tiến lên trói người. "Chủ nhân tha mạng, nô tỳ không dám nữa đâu!" Thấy hai người tiến lại gần, Phương Quỳnh cả người run rẩy, như bị kinh hãi không ngừng cầu xin, giọng nói đã mang theo tiếng khóc.

Nhưng dẫu lúc này nước mắt đã chực trào trong hốc mắt, vẻ sợ hãi và lấy lòng trong đôi mắt càng mãnh liệt hơn, thế nhưng nụ cười giả tạo trên mặt nàng vẫn không hề biến mất.

Không những thế, nàng còn cố sức nhếch miệng rộng hơn, để nụ cười trông rạng rỡ hơn, càng liều mạng dập đầu cầu xin mọi người:

"Chủ nhân, nô tỳ không có khóc, chỉ là mắt không cẩn thận bị cát bay vào, xin chủ nhân đừng đánh nô tỳ nữa, nô tỳ sẽ không khóc nữa đâu, xin chủ nhân tha thứ cho nô tỳ lần này thôi..." "Chuyện này..." Đối mặt với cảnh này, Dương Vạn Lý có chút không biết nên ra tay thế nào, theo bản năng quay đầu nhìn về phía Ngô Lương.

Trong khi Điển Vi vẫn mặt không cảm xúc, tiến lên tam hạ ngũ nhị đã trói xong tay chân Phương Quỳnh, chỉ là lần này không trói quặt tay sau lưng mà trói ở phía trước, tư thế này tự nhiên sẽ thoải mái hơn một chút. "Lão tiên sinh, Gia Cát hiền đệ." Ngô Lương lại nói với hai người thường ngồi xe ngựa, "Hai người thay phiên nhau canh chừng nàng ta, chú ý từng cử động, tốt nhất là nói chuyện với nàng ta nhiều hơn, nếu nghe được từ miệng nàng ta nội dung gì trước đây chưa từng nghe qua, hãy lập tức ghi chép lại báo cáo cho ta." "Đã rõ." Vu Cát và Gia Cát Lượng cũng gật đầu, xoay người lên xe ngựa.

Còn Bạch Tinh Tinh theo Ngô Lương đi đến phía trước đội ngũ, lúc này mới hạ thấp giọng, khẽ nhíu mày nói: "Ngô Hữu Tài, ta thấy Phương Quỳnh không giống đang diễn kịch, nàng ấy có lẽ vì đi lại chốn cũ mà bị kích động, do đó bộc phát tâm trí và trạng thái lúc bị người ta nô dịch khi còn nhỏ...

Cha ta năm xưa từng gặp một bệnh nhân tương tự, nữ tử đó khi còn rất nhỏ bị kẻ xấu cưỡng đoạt, sau đó nhiều năm vẫn cực kỳ bình thường, cho đến tận khi thành hôn động phòng mới đột nhiên phát điên, không những không nhận ra phu quân mình thầm thương trộm nhớ, mà ngay cả cha mẹ và người thân cũng quên sạch sành sanh, từ đó về sau suốt ngày nhốt mình trong phòng, hễ có nam tử bước vào nhất định sẽ kinh hoàng la hét đại khiếu, nếu có nam tử lại gần càng bất chấp đau đớn mà đập đầu vào tường tự tử, cha ta xem qua nói đó là tâm bệnh, không phải sức người có thể chữa trị, sau đó nữ tử đó cuối cùng thừa dịp người ta không chú ý đã chạy ra ngoài nhảy giếng

mà chết, ta cảm thấy, tình huống của Phương Quỳnh lúc này có lẽ cũng giống như nữ tử đó." "Ta cũng cảm thấy vậy." Ngô Lương gật đầu nói, "Cho nên ta hạ lệnh trói nàng ta lại, không hoàn toàn là để phòng bị nàng ta, mà cũng là để bảo hộ nàng ta, tránh cho nàng ta làm ra những cử động thiếu lý trí, lúc này nàng ta cũng coi như đã nhớ lại một số chuyện, càng đến gần thành Thiện Thiện càng có khả năng nhớ ra nhiều chuyện hơn, điều này đối với chúng ta có lẽ sẽ có ích...

Tinh Tinh, nàng cùng phận nữ nhi, có lẽ nàng là người dễ gần gũi với nàng ta nhất, có thể khai thác được gì đó từ miệng nàng ta, nên dạo này nàng hãy để tâm nhiều hơn một chút." "Nàng ấy đã thành bộ dạng này rồi, mà chàng vẫn một lòng chỉ muốn khai thác thông tin từ miệng nàng ấy sao?" Bạch Tinh Tinh nghe xong nhìn Ngô Lương với vẻ khinh bỉ. "Có gì không được?

Nếu không vì nàng ta còn có chút giá trị sử dụng, thì từ lúc ở Trần Lưu nàng ta đã đáng chết rồi." Ngô Lương lý sở đương nhiên nói, "Ta biết rất nhiều cách chết gần như không đau đớn, bất kể lần này nàng ta có giúp ích được cho ta hay không, sau sự việc ta đều có thể cho nàng ta một kết cục giải thoát." "Chàng thật là một người tuyệt tình!" Bạch Tinh Tinh có chút bất mãn nói, nhưng cuối cùng vẫn thở dài một tiếng, lẩm bẩm, "Nhưng đối với nàng ấy, có lẽ đây cũng là một loại giải thoát, thế đạo này quá khổ rồi..." "Có phải giải thoát hay không ta không biết, nhưng quả thực cảm thấy có chút đáng tiếc..." Ngô Lương cũng gật đầu, tỏ vẻ khá tiếc nuối nói. "Tiếc nuối cái gì?" Bạch Tinh Tinh ngước mắt hỏi. "Ách... không có gì, ta chỉ thuận miệng nói vậy thôi." Ngô Lương ậm ừ cho qua chuyện. "Hừ hừ, đừng tưởng ta không biết chàng đang nghĩ gì, chàng đúng là không kén chọn chút nào, đừng trách ta không nhắc nhở trước, cứ như vậy sớm muộn gì chàng cũng chết trên bụng nữ nhân thôi!" Bạch Tinh Tinh nheo mắt vừa cảnh cáo vừa nguyền rủa một cách hờn dỗi. "Tinh Tinh, cơm có thể ăn

bậy, lời không thể nói càn, ta là hạng người tùy tiện vậy sao?" Ngô Lương lập tức nghiêm mặt, chính sắc nói, "Về phương diện này ta xưa nay rất có nguyên tắc, nàng tưởng ai cũng có thể dễ dàng đạt được thân thể của ta sao?

Dẫu cho đôi khi thực sự thân bất do kỷ, may mắn đạt được thân thể của ta, cũng đừng hòng có được trái tim của ta!" .....

Liên tiếp bốn ngày hành tiến trong vùng Bạch Long Đôi miểu không nhân yên.

Không chỉ binh sĩ Phường Nhân Quân, ngay cả bọn người Ngô Lương cũng có chút uể oải.

Có lẽ vì chiến loạn thăng long ảnh hưởng đến mậu dịch, có lẽ vì mùa này đặc biệt nóng nực, con đường tơ lụa cổ đại đã bước vào mùa thấp điểm, hoặc cũng có lẽ họ đã đi chệch hướng, tóm lại mấy ngày qua, họ đến một người sống cũng chưa từng gặp.

Nhưng dẫu có đi chệch hướng, cũng không có nghĩa là đi sai đường.

Bởi vì trên la bàn mà Ngô Lương cải tiến cho Vu Cát có kim chỉ nam, dẫu cho vì phong sa tập kích che lấp đường đi khiến họ đi lệch khỏi thương đạo mà các hành thương thường đi, chỉ cần không chịu sự can nhiễu của từ trường mạnh, hướng hành tiến của họ về cơ bản sẽ không sai sót.

Còn về Phương Quỳnh.

Những ngày này Ngô Lương cũng không thu được thông tin gì giá trị từ miệng nàng ta, chỉ biết nàng ta vẫn như cũ, suốt ngày hoảng hốt bất an, trên mặt luôn treo nụ cười giả tạo đó, thậm chí ngay cả lúc ngủ cũng không dám thả lỏng khóe miệng...

Còn về thần bí "khống thủy thuật".

Chương 395

Ngô Lương tự nhiên lại lén lút tiến hành một số thử nghiệm đơn giản, tuy vẫn không có đột phá gì lớn, nhưng cũng không thể nói là hoàn toàn không thu hoạch được gì.

Hắn đã có thể sử dụng ý niệm khống chế để khiến nước tiểu của mình phân nhánh khi đi vệ sinh.

Tuyệt đối không phải loại phân nhánh do phóng túng quá độ dẫn đến vấn đề tiền liệt tuyến, và cũng không phải chia làm đôi, hắn đã có thể chia nó làm ba dòng rơi ở các vị trí khác nhau, chỉ là khoảng cách không thể quá xa, cuối cùng vẫn phải rơi quanh chân mình mà thôi.

Thế mà lại dùng "dị năng" để làm cái chuyện này, lại còn vui vẻ không biết chán.

Có thể thấy hành trình những ngày qua tẻ nhạt và khô khan đến mức nào.

Tất nhiên, chủ yếu cũng vì Ngô Lương không dám dùng nước sạch mà Phường Nhân Quân mang theo để thử nghiệm, ít nhất là trước khi ra khỏi Bạch Long Đôi đến được thành Thiện Thiện thì không dám, ở cái nơi chim không thèm ị này, nước sạch chính là mạng sống, ai dám đem mạng sống của mình ra làm trò đùa?

Còn về "ác quỷ" và "gió nóng" ghi lại trong "Phật Quốc Ký".

Phường Nhân Quân tạm thời vẫn chưa gặp phải.

Ngô Lương tự nhiên cũng không muốn gặp, mặc dù thực ra hắn vẫn có chút hiếu kỳ đối với những thứ này, nhưng những thứ mà "ai gặp phải đều chết, không một ai vẹn toàn" thì dù có liên quan đến linh dị quỷ quái hay không, cũng chắc chắn là thiên tai mà sức người cực

khó chống lại, vẫn là thuận lợi đến thành Thiện Thiện thì hơn. "Lộc cộc!

Lộc cộc!" Một chuỗi tiếng vó ngựa từ xa lại gần.

Đó là Dương Vạn Lý, người dẫn đầu đi thám lộ phía trước đã quay trở về.

Lần này thời gian thám lộ của hắn rõ ràng ngắn hơn bình thường, rất có khả năng là gặp phải chuyện gì đó không bình thường nên đặc biệt quay về bẩm báo.

Quả nhiên. "Công tử, chúng ta phát hiện một hồ nước nhỏ phía trước, bên bờ hồ còn có mấy người và một con lạc đà!" Thúc ngựa đến trước mặt Ngô Lương, Dương Vạn Lý vừa xoay người xuống ngựa, vừa cấp thiết báo cáo với Ngô Lương, "Nhưng mấy người đó không biết thế nào, cứ giữ tư thế đứng im bất động, con lạc đà cũng vậy, để tránh gây rắc rối ta không dám lại gần, chỉ để lại hai anh em ở đằng xa giám sát." "Bất động?" Ngô Lương trong lòng cũng nảy sinh nghi hoặc, ngẩng đầu nhìn ánh mặt trời chói chang.

Cái nắng này không thích hợp để diễn hành vi nghệ thuật gì đâu, vả lại ở vùng Bạch Long Đôi hoang vu không người này, diễn cho ai xem, chuyện này e rằng có uẩn khúc.

Nghĩ vậy, Ngô Lương lại hỏi: "Hồ nước đó cách đây bao xa?" "Khoảng ba dặm." "Mấy người?" "Bốn người." "Người không nhiều, có thể đi xem thử." Ngô Lương khẽ gật đầu.

Đúng lúc này. "Không được đi!

Vạn lần không được đi!" Từ trong xe ngựa vừa tới bên cạnh Ngô Lương bỗng nhiên phát ra một tiếng hét chói tai lạc cả giọng của Phương Quỳnh, khiến tất cả mọi người có mặt đều giật mình kinh hãi.

Nghe thấy tiếng hét thét bất thình lình của Phương Quỳnh, mọi người đều giật nảy mình, ánh mắt lộ vẻ kinh nghi nhìn nhau.

Ngô Lương lập tức đi tới bên cạnh xe ngựa, vén rèm nhìn vào bên trong.

Chỉ thấy lúc này trong xe, Vu Cát, Gia Cát Lượng và Bạch Tinh Tinh cũng đang đầy vẻ nghi hoặc, còn Phương Quỳnh bị trói chặt tay chân thì đang thu mình trong góc xe, trên mặt vẫn treo nụ cười giả tạo lấy lòng kia, chỉ là trong nụ cười ấy lại thêm vài phần sợ hãi, dường như vừa rồi nàng ta mới chịu kinh hãi điều gì đó.

"Có chuyện gì vậy?" Ngô Lương nhìn về phía ba người Vu Cát, Gia Cát Lượng và Bạch Tinh Tinh hỏi.

"Không biết." Bạch Tinh Tinh đáp lời Ngô Lương rất thẳng thắn, rồi nói tiếp, "Suốt quãng đường này, ngoài việc nàng ta luôn giữ vẻ cười quái dị đó ra, thỉnh thoảng còn run rẩy cầu xin chúng ta như thể coi chúng ta là chủ nhân như trước đây, thời gian còn lại đều rất yên tĩnh, chỉ lo lắng dùng dư quang liếc nhìn chúng ta.

Phát ra tiếng thét kinh hãi như vậy là lần đầu tiên, vừa rồi chúng ta cũng không hề kích động nàng ta, thậm chí còn chưa từng nói chuyện với nàng ta." Vu Cát cũng nhíu khuôn mặt già nua bổ sung: "Bạch cô nương nói không sai, có điều vừa rồi tiếng Công tử nói chuyện với Dương Vạn Lý thì chúng ta lại nghe rất rõ, chắc hẳn Phương Quỳnh cũng nghe thấy, chỉ là không biết tiếng thét của nàng ta có liên quan đến chuyện đó hay không." "Hóa ra là thế..." Ngô Lương khẽ gật đầu, đôi mày dần nhíu chặt.

Vừa rồi cuộc đối thoại giữa hắn và Dương Vạn Lý rất ngắn gọn súc tích, rất dễ để nghe hiểu tình huống cụ thể.

Mà cũng chính tại thời điểm hắn quyết định đi tới cái hồ nhỏ kia để kiểm tra, Phương Quỳnh mới đột nhiên phát ra tiếng thét hãi hùng

kia.

Cho nên, nếu phân tích sự việc theo góc độ của một người bình thường, tiếng thét này tám phần mười là có liên quan đến cái hồ nhỏ vừa phát hiện cùng quyết định của Ngô Lương.

Nhưng hiện giờ Phương Quỳnh rõ ràng không phải là một người bình thường, ít nhất là tinh thần có xác suất cao đã xảy ra vấn đề, trong tình huống này tự nhiên cần phải cân nhắc nhiều hơn mới có thể làm rõ nguyên nhân thực sự.

"Phương Quỳnh, ngẩng đầu nhìn ta." Nghĩ vậy, Ngô Lương nhìn về phía Phương Quỳnh đang cúi đầu run rẩy.

Nghe thấy giọng nói của Ngô Lương, thân hình Phương Quỳnh lập tức kịch liệt run lên một cái, một mặt theo bản năng rụt sâu vào trong góc, mặt khác vẫn run rẩy ngẩng đầu lên, lộ ra gương mặt cười giả tạo nịnh nọt, liên tục cầu xin: "Chủ nhân thứ tội, nô tỳ sẽ ngoan ngoãn nghe lời chủ nhân, nô tỳ sẽ làm việc chăm chỉ, xin chủ nhân đừng trách phạt nô tỳ..." "Nếu đã như vậy, ta hỏi ngươi, nếu ngươi trả lời thành thực, lần này ta sẽ không trách phạt ngươi, ngươi có hiểu không?" Ngô Lương nảy ra ý hay, đột nhiên thay đổi phương thức, nhập vai vào thân phận "chủ nhân", dùng khẩu khí từ trên cao nhìn xuống hỏi.

Trước đó Ngô Lương đã thử dùng cách bình thường để giao tiếp với Phương Quỳnh nhưng đáng tiếc là không nghe được thông tin gì hữu dụng từ miệng nàng ta, đổi lại chỉ là những lời cầu xin lặp đi lặp lại khiến tai Ngô Lương sắp đóng kén.

Ngay khoảnh khắc vừa rồi, hắn chợt nhận ra có lẽ là do phương thức giao tiếp của mình không đúng.

Theo hắn biết, các bác sĩ ở hậu thế khi điều trị cho bệnh nhân tâm thần cũng thường áp dụng cách giao tiếp phối hợp với thế giới của

bệnh nhân.

Nếu bác sĩ cứ dùng tư duy người bình thường thì cả hai sẽ không cùng tần số, chẳng khác nào "đàn gảy tai trâu", không thể đạt được hiệu quả.

Hắn tuy không nghiên cứu sâu về mảng này nhưng cũng chẳng ngại thử một phen, xem như "ngựa chết chữa thành ngựa sống", dù sao cũng không mất gì.

Kết quả là: "Chủ nhân hỏi gì nô tỳ cũng tuyệt đối không dám giấu giếm, nhất định sẽ trả lời thật tốt, chỉ cầu chủ nhân đừng trách phạt nô tỳ..." Phương Quỳnh lập tức gật đầu như gà mổ thóc, nụ cười giả tạo trên mặt càng đậm hơn, nhưng trong đôi mắt rõ ràng đã thêm một tia thần thái khác hẳn trước kia.

Thần thái ấy giống như người chết đuối vớ được cọc, lại giống như đứa trẻ đói bụng được cho kẹo, thấp thoáng hiện lên một tia hy vọng.

"Quả nhiên có tác dụng!

Cuối cùng cũng nói được vài lời khác rồi..." Ngô Lương trong lòng mừng rỡ.

Ngay cả những người khác cũng lộ vẻ kinh ngạc, suốt những ngày qua đây là lần đầu tiên Phương Quỳnh có thể đối đáp thông suốt với người khác, hơn nữa rõ ràng là cùng một "tần số".

"Vậy thì phải xem biểu hiện của ngươi rồi!" Vui mừng là thế nhưng Ngô Lương vẫn giữ vững thân phận "chủ nhân", tiếp tục nghiêm mặt nói: "Ta hỏi ngươi, vừa rồi vì sao ngươi lại thất thanh kinh khiếu, có phải có liên quan đến cái hồ mà ta định đi thám thính không?" "Bẩm chủ nhân, đúng là như thế, là nô tỳ đã làm phiền đến chủ nhân, nô tỳ biết lỗi rồi, xin chủ nhân đừng trách phạt nô tỳ..."

Phương Quỳnh lại vội vàng khẩn trương cầu xin, nhưng rốt cuộc vẫn là đang trực diện trả lời câu hỏi của Ngô Lương.

"Ngươi cứ nói rõ nguyên do, nếu làm ta hài lòng, ta sẽ tha cho ngươi lần này." Ngô Lương lại nói.

"Chủ nhân thứ tội, nô tỳ xin nói thật..." Thân hình Phương Quỳnh hơi run rẩy, nỗ lực nghiêng người về phía trước, trong mắt hiện lên vẻ sợ hãi nồng đậm, run rẩy nói: "Không giấu gì chủ nhân, nô tỳ từng đến nơi này, nước trong hồ kia có thể giết người không thấy hình, người bên hồ kia cũng sớm đã không còn là người, mà là ác quỷ đoạt mệnh.

Vừa rồi nghe văn chủ nhân muốn tới bên hồ thám thính, nô tỳ mới sinh lòng sợ hãi mà không nhịn được hét lên, xin chủ nhân đừng trách tội, những lời nô tỳ nói đều là thật lòng, tuyệt không dám giấu giếm nửa lời!" "Ồ?" Nghe lời này, Ngô Lương lập tức lộ vẻ kinh nghi.

Đám người Phường Nhân Quân cũng bắt đầu căng thẳng, xích lại gần nhau để lắng nghe.

Trầm ngâm một chút, Ngô Lương lại hỏi: "Ngươi thử nói xem nước hồ kia giết người không thấy hình thế nào, ác quỷ bên hồ kia đoạt mệnh ra sao?

Ta tự có định liệu." "Bẩm chủ nhân, nô tỳ từng thấy có người xuống hồ lấy nước, nhưng vừa vào không lâu thì dường như bị thứ gì đó định trụ, không thể cử động được nữa.

Có người chạy vào cứu cũng không đi được bao xa liền toàn bộ bị định lại trong hồ, không lâu sau ngay cả tiếng kêu cứu cũng không phát ra được, cứ thế đứng lặng ở bên trong." Ánh mắt Phương Quỳnh càng thêm sợ hãi, giọng run rẩy đáp: "Mấy ngày sau, những người bị định trụ này có kẻ ngã xuống hồ mất tích, có kẻ lại không biết vì sao mà sống lại, từng bước đi lên bờ, sau đó đứng lặng ở ven bờ, đợi khi

có người đi ngang qua sẽ sống lại một lần nữa, tìm cách kéo người ta xuống hồ dìm chết...

Chủ nhân, đây đều là nô tỳ tận mắt chứng kiến, nếu không phải nô tỳ cẩn thận thì e rằng cũng đã sớm bị kéo xuống hồ, trở thành một oan hồn trong cái hồ quái dị kia rồi." "..." Nghe những lời này, Ngô Lương không khỏi càng thêm kinh nghi, ngay cả trong cái nóng nực của mùa hè mà hắn vẫn cảm nhận được một tia lạnh lẽo chạy từ lòng bàn chân lên đến tận đỉnh đầu.

Một cái hồ quái dị có thể định trụ người sống...

Những "ác quỷ" có thể hồi sinh đi lên bờ rồi kéo người xuống hồ...

Hai thứ này rõ ràng đều không phải là những sự vật có thể giải thích bằng lẽ thường, nghĩ thế nào cũng đã đánh đồng với "tà vật", khiến người ta không rét mà run.

"Chuyện này...

Công tử à." Vu Cát đã vô thức xích lại gần bên cạnh Ngô Lương, nhíu khuôn mặt già nua khuyên nhủ: "Theo lão hủ thấy, cái hồ phía trước e là không đơn giản đâu, chúng ta đã vì Thiện Thiện thành mà đến thì nên đi thẳng tới mục tiêu, thực sự không nên gây thêm rắc rối, xin Công tử tam tư nhi hậu hành." "Lão đồng tử, sao lần nào người đầu tiên bàn lùi cũng là ngươi thế?

Ngươi dù gì cũng sống gần trăm năm rồi, sao càng sống lại càng thụt lùi vậy, ta thực sự khinh thường ngươi." Không đợi Ngô Lương lên tiếng, đối thủ truyền kiếp của Vu Cát là Dương Vạn Lý đã lộ vẻ khinh bỉ mà mỉa mai.

"Ngươi thì hiểu cái gì, lão phu nói vậy chẳng qua là kế quyền nghi, lẽ nào đều phải như cái loại hữu dũng vô mưu như ngươi thì mới

thành sự sao?" Vu Cát cũng chẳng vừa mà phản kích, "Ngươi khinh thường lão phu, lão phu còn khinh thường ngươi hơn ấy chứ.

Lão phu sống được đến tuổi này chính là nhờ đủ cẩn thận, cho nên lão phu gián ngôn với Công tử như vậy cũng là hy vọng Công tử trường mệnh bách tuế, đâu như ngươi chỉ biết xúi giục Công tử dấn thân vào hiểm cảnh, lúc xảy ra chuyện lại chỉ biết lau nước mắt, có tác dụng quái gì!" "Hắc, cái tính nóng nảy của ta, đừng tưởng ngươi lớn tuổi mà ta không dám đánh ngươi nhé!" "Ngươi qua đây, lão phu ở ngay đây này, ngươi đụng vào lão phu một cái xem!" "Ngươi có giỏi thì đừng trốn sau lưng Công tử!" "Ngươi qua đây!" "..." "Đủ rồi!" Ngô Lương cuối cùng cũng quát ngăn hai người lại.

Hai gã này kể từ sau sự cố "hô hấp nhân tạo" thì đã chuyển hóa thành mối quan hệ vừa yêu vừa hận, nhìn nhau không thuận mắt, hạ thấp tranh cãi nhau là chuyện cơm bữa.

Tuy nhiên mỗi khi đến thời khắc mấu chốt, hai gã này lại có thể bất chấp an nguy bản thân mà ra tay tương trợ đối phương, dường như không chỉ đơn giản là ghét nhau.

Do đó bình thường Ngô Lương cũng chẳng để ý đến chuyện họ cãi vã, thậm chí đôi khi còn đứng bên cạnh hào hứng xem kịch, dù sao họ cũng tuyệt đối không thể thực sự ra tay với nhau.

Lần này cũng vậy, Ngô Lương tuy quát dừng nhưng không hề trách mắng, mà trực tiếp bỏ qua hai người họ, lần nữa nhìn về phía Phương Quỳnh, nhíu mày trầm ngâm nói: "Câu trả lời của ngươi khiến ta rất hài lòng, ta quyết định ban thưởng cho ngươi." "Chủ nhân?" Trong mắt Phương Quỳnh thoáng qua một tia kinh ngạc nhưng vẫn giữ nụ cười giả tạo lấy lòng, liên tục cúi người nói: "Nô tỳ không dám xa cầu chủ nhân ban thưởng, chỉ cầu chủ nhân đừng trách phạt nô tỳ là đã mãn nguyện lắm rồi." "Nhưng trước đó, ta còn vài câu hỏi

nữa, nếu ngươi trả lời tốt, ta tất sẽ trọng thưởng.” Ngô Lương tự mình nói tiếp.

“Đa tạ chủ nhân, nô tỳ nhất định sẽ trả lời thật tốt, biết gì nói nấy không dám giấu giếm.” Phương Quỳnh tiếp tục cúi người, mang ơn đội nghĩa mà tạ ơn.

“Được, ngươi nghe đây.” Ngô Lương khẽ gật đầu, mở miệng hỏi: “Ngươi đã từng đến nơi này, vậy lúc rời khỏi Thiện Thiện quốc, ngươi có từng đi qua sa mạc ngoài thành và nhìn thấy những trận pháp bằng cọc gỗ hình tròn thần bí nào không?” “Cọc gỗ hình tròn...” Phương Quỳnh nghe xong dường như đang cố gắng hồi ức, nhưng sau một lúc lâu, nàng ta lại lập tức sợ hãi cầu xin: “Chủ nhân thứ tội, nô tỳ từ khi trở thành nô bộc của chủ nhân, mỗi ngày đều tận tụy làm việc cho chủ nhân, chưa từng rời khỏi Thiện Thiện quốc nửa bước, càng chưa từng đi đến sa mạc ngoài thành.

Nếu nô tỳ lười biếng ra khỏi thành, dù chỉ một canh giờ không có mặt cũng không thể qua mắt được chủ nhân, chủ nhân sao có thể không biết, xin chủ nhân minh giám!” “...” Nghe những lời này, Ngô Lương đột nhiên nhận ra điều gì đó.

Hiện tại ký ức của Phương Quỳnh tuy đã khôi phục một ít, nhưng dường như chỉ khôi phục giai đoạn làm nô lệ ở Thiện Thiện quốc mà thôi.

Bởi lẽ trong những lời miêu tả trước đó của nàng ta, nàng ta đã dùng dao bổ củi rạch cổ họng tên chủ nhân khi bị bạo hành, với trình độ y tế thời này thì tên chủ nhân đó chín phần mười là không sống nổi.

Sau đó, nàng ta tuy trải qua nhiều chuyện nhưng không còn làm nô lệ nữa, dù sau này dạt đến Phẩm Hương Các ở Trần Lưu thì cũng nhờ một phen vận hành mà trở thành chủ nhân thực sự của Phẩm Hương

Các...

Vì để xác định suy đoán của mình, Ngô Lương suy nghĩ một chút rồi lại hỏi: "Phương Quỳnh, năm nay ngươi bao nhiêu tuổi?" "Bẩm chủ nhân, nô tỳ năm nay vừa tròn mười hai..." Phương Quỳnh nụ cười bồi tội, cẩn thận từng li từng tí đáp.

Quả nhiên!

Hiện giờ Phương Quỳnh chỉ có ký ức năm mười hai tuổi, nàng ta cũng chỉ coi mình là một đứa trẻ mười hai tuổi, và trong đoạn ký ức này, nàng ta vẫn chưa rạch cổ họng chủ nhân để bỏ trốn, do đó cũng chưa từng đi ra khỏi sa mạc ngoài Thiện Thiện quốc, càng không thấy qua những "Thái Dương mộ" kia.

"Ngươi trả lời không tệ, nếu đã vậy, từ hôm nay ta sẽ không trói ngươi nữa, nếu ngươi ngoan ngoãn nghe lời, ta cũng sẽ không trách phạt ngươi, nghe rõ chưa?" Ngô Lương cuối cùng không truy hỏi nữa, gật đầu nói.

"Đa tạ chủ nhân, nô tỳ nhất định sẽ ngoan ngoãn nghe lời, nhất định sẽ tận lực làm việc cho chủ nhân, đa tạ chủ nhân, đa tạ chủ nhân..." Phương Quỳnh lập tức mang ơn đội nghĩa mà dập đầu với Ngô Lương, trán đụng vào sàn xe ngựa kêu "bốp bốp", nàng ta dường như không cảm thấy đau đớn chút nào, nụ cười giả tạo lấy lòng trên mặt vẫn y nguyên.

Ngô Lương ra hiệu với Điển Vi.

Điển Vi lập tức hiểu ý, tiến lên cắt đứt dây thừng trên tay chân Phương Quỳnh, trong quá trình này Phương Quỳnh cũng không hề chống cự, ngược lại sau chuyện này, có lẽ vì nhận được lời hứa không trách phạt của "chủ nhân" Ngô Lương, nàng ta không còn lập tức rụt lại vào góc xe run rẩy như trước, ít nhất trông không còn quá căng thẳng và nhát gan, vừa được cởi trói đã lập tức xé một miếng vải

trên người, bắt đầu lau chùi xe ngựa.

Nhìn biểu hiện của Phương Quỳnh hiện tại, Ngô Lương chợt nghĩ, nếu bây giờ hắn lấy thân phận "chủ nhân" mà miễn bỏ nô tịch cho nàng ta, có lẽ nàng ta cũng sẽ tin là thật, từ đó tiến vào trạng thái tốt hơn.

Tuy nhiên sau khi cân nhắc, hắn vẫn quyết định tạm thời không làm vậy.

Bởi vì hắn còn cần Phương Quỳnh với thân phận nô lệ hồi tưởng lại nhiều chuyện hơn, có lẽ sau khi vào Thiện Thiện quốc, đi thăm lại chốn cũ, nàng ta sẽ nhận thêm sự kích thích mà nhớ ra nhiều thông tin hữu dụng.

Mà hắn dùng thân phận "chủ nhân" này cũng dễ dàng tra hỏi nàng ta hơn.

Nếu cách này không thể lấy thêm thông tin, lúc đó hắn mới cân nhắc dùng phương thức khác cũng chưa muộn.

Chương 396

"Dương Vạn Lý, dẫn đường phía trước đi." Tạm thời gác chuyện này sang một bên, Ngô Lương quay đầu nói với Dương Vạn Lý.

Theo những thông tin hiện có, cái hồ nhỏ phía trước thực sự tồn tại nhiều điểm quỷ dị, có thể ẩn chứa những nguy hiểm chưa biết, nhưng càng như vậy, Ngô Lương lại càng tò mò, càng muốn tới thám thính một phen.

Lòng hiếu kỳ tuy có thể hại chết mèo, nhưng đối với một người làm khảo cổ, lòng hiếu kỳ mới là động lực hành động cốt lõi nhất, Ngô Lương chưa bao giờ né tránh, cũng không thèm kìm nén.

Có lời cảnh báo của Phương Quỳnh, đám người Phường Nhân Quân trong lòng ít nhiều cũng có chút thấp thỏm.

Tuy nhiên mọi người đều là những kẻ đã kinh qua sóng gió, cũng không đến mức bị dọa cho chạy mất dép, cùng lắm là lúc làm việc sẽ cẩn thận hơn một chút.

Huống chi còn có Ngô Lương, dưới sự dẫn dắt của hắn, mọi người đã an nhiên vượt qua bao nhiêu hiểm cảnh, chí ít đến nay vẫn chưa từng có thương vong, điều này tự nhiên khiến mọi người có niềm tin tuyệt đối vào Ngô Lương.

Chẳng bao lâu sau, Ngô Lương và những người khác đã tìm thấy hai binh sĩ Phường Nhân Quân được Dương Vạn Lý để lại phụ trách giám sát trước đó.

"Tình hình thế nào?" Đi tới bên cạnh hai binh sĩ, Ngô Lương vừa nhìn về phía cái hồ nhỏ ở chỗ thấp, vừa hỏi.

"Bẩm Công tử, kể từ khi Dương Đô bá rời đi, hai người chúng

thần vẫn luôn giám sát nhất cử nhất động của bốn người bên hồ kia, không dám lơ là chút nào.

Nhưng bốn người đó từ đầu đến cuối chưa từng cử động một lần, thuộc hạ nghi ngờ họ có lẽ không phải là người sống, biết đâu là những bức tượng cố ý dựng ở đây để dọa người." Một binh sĩ vội vàng nói.

Binh sĩ còn lại cũng tiếp lời: "Con lạc đà đứng giữa hồ nước kia cũng chưa từng cử động.

Người không nhúc nhích còn có khả năng là cố ý, nhưng cái loại súc sinh này làm sao biết cố ý hay không, chẳng có lý do gì mà nó lại nhẫn nhịn được như vậy.

Chí ít thuộc hạ chưa từng nghe nói, càng chưa từng thấy súc sinh nhà ai mà có thể ngoan ngoãn đến mức này." Đây đúng là lời thật lòng, đừng nói là lạc đà thông thường, ngay cả Tuyệt Ảnh mà Tào lão bản thưởng cho Ngô Lương trước đó – một con bảo mã cực kỳ linh tính – cũng không cách nào phục tùng mệnh lệnh đứng im như phỗng thế này.

Thiên tính khiến nó luôn vô thức lắc đầu, dậm chân hoặc thở phì phò, tóm lại là không bao giờ ngồi yên được.

"Ừm..." Nghe báo cáo của hai binh sĩ, Ngô Lương khẽ gật đầu.

Lúc này hắn đã nhìn rõ tình hình phía dưới, diện tích cái hồ nhỏ này đại khái tương đương với một sân bóng đá tiêu chuẩn.

Quả thực đúng như lời Dương Vạn Lý và hai binh sĩ nói, phía dưới đang có bốn người giữ những tư thế khác nhau đứng bên bờ hồ, cơ thể đều quay lưng về phía hồ nước, dường như đang đi bộ ra xa khỏi mặt hồ.

Mà phía sau họ, ở trong hồ cách bờ chừng hai ba mét, là một con

lạc đà đang thồ hai thùng gỗ lớn trên lưng.

Con lạc đà giữ tư thế cúi đầu uống nước, bất động như đá.

Lấy con lạc đà này làm vật tham chiếu thì có thể thấy mực nước ở vị trí đó không sâu, e là chưa tới nửa mét, bởi vì đầu gối của con lạc đà vẫn chưa bị nước hồ ngập qua.

Ngoài ra, cái hồ nhỏ này bản thân nó cũng cực kỳ đặc sắc.

Khác với những hồ nước thông thường, nước hồ ở đây không phải màu xanh lục, xanh lam hay màu sẫm thường thấy, mà là một màu đỏ thẫm vô cùng đập vào mắt, thoạt nhìn qua hệt như huyết tương, vô hình trung tạo nên một bầu không khí đẫm máu và kinh dị.

"Công tử, màu sắc của hồ này khiến lòng người bất an, e là không điềm lành đâu." Vu Cát vẫn ở bên cạnh nhíu mày gián ngôn với Ngô Lương, cố gắng ngăn cản hắn tiếp tục mạo hiểm.

"Con lạc đà kia trông có vẻ là đang uống nước, sau đó liền bị định lại bên trong một cách không minh bạch." Ngô Lương lại tự lẩm bẩm: "Ngươi nói xem, loại người nào khi nhìn thấy một cái hồ có màu sắc quái dị như vậy mà vẫn dám dắt lạc đà tới uống nước trong hồ chứ?" "Người bình thường tự nhiên sẽ không làm thế, dù thực sự tò mò về cái hồ này thì cũng chỉ qua kiểm tra một chút, tuyệt đối không khinh suất chạm vào nguồn nước trong hồ, càng không nói đến việc uống nó, lại càng không để gia súc của mình uống, trừ phi..." Vu Cát tuy không hiểu ý đồ trong lời nói của Ngô Lương nhưng vẫn rất nghiêm túc đáp: "Trừ phi là kẻ đã mấy ngày không được uống nước, triệt để rơi vào cảnh tuyệt vọng.

Đến lúc đó đừng nói là nước hồ quái dị này, ngay cả nước tiểu của chính mình cũng phải cắn răng mà uống.

Uống thì còn có khả năng sống, không uống thì chắc chắn chết,

chính là đạo lý chọn cái hại nhẹ nhất trong hai cái hại." "Ngươi nói không sai." Ngô Lương khẽ gật đầu, "Bạch Long Đôi này vốn là vùng đất bị muối và kiềm xâm thực nghiêm trọng, nơi này khô hạn thiếu nước, không có thực vật.

Nếu bị đứt nguồn nước ở Bạch Long Đôi thì chẳng khác nào bị cắt đứt nguồn sống, đến lúc đó thân bất do kỷ, dù thấy cái hồ như thế này cũng buộc phải mạo hiểm uống thử.

Cho nên ta đoán, bốn người này cùng con lạc đà kia có lẽ là những thương nhân gặp nạn.

Còn về lý do họ bị định trụ ở đây, e rằng cũng không nằm ngoài liên quan đến nguồn nước trong hồ..." Thực ra ngay khi nhìn thấy hồ nước màu huyết hồng này, kết hợp với hiện tượng nó có thể khiến người và động vật bị "định trụ", Ngô Lương liền nhớ tới một cái hồ thần kỳ ở hậu thế mà hắn từng tìm hiểu, có rất nhiều điểm tương đồng.

Cái hồ đó ẩn chứa một năng lực chết người: Nó có thể khiến bất kỳ loài động vật nào chạm vào nước hồ đều biến thành đá, vì thế được các nhà khoa học hậu thế gọi là "Hồ hóa thạch".

Cái hồ đáng sợ đó tên là "Hồ Natron", nằm ở Đông Phi, phía nam đường xích đạo.

Dọc bờ hồ Natron thường đứng sừng sững những "pho tượng" động vật vô cùng sống động, có chim nước, có chuột, có dơi, có linh cẩu, thỉnh thoảng còn xuất hiện cả tượng của những loài thú ăn thịt lớn và con người.

Hiện tượng "hóa đá" quỷ dị này không nghi ngờ gì đã phủ lên hồ Natron một bức màn bí ẩn.

Sau này, qua nghiên cứu chuyên sâu của các nhà khoa học, bí mật

về sự hình thành của những "pho tượng" này cuối cùng đã được hé lộ, thủ phạm chính là nước hồ màu đỏ thẫm như huyết tương trong hồ Natron.

Do chứa nồng độ khoáng chất muối tự nhiên cực cao, nước trong hồ Natron có tính kiềm cực mạnh, đồng thời hồ Natron cũng là hồ có tính kiềm cao nhất trong kỷ lục Guinness.

Loại kiềm mạnh như vậy là liều thuốc độc đối với đại đa số động vật.

Một khi động vật bước vào hồ, cơ thể sẽ lập tức bị kiềm mạnh xâm thực, từ đó xuất hiện hiện tượng "vôi hóa" (calcification) khó mà tưởng tượng nổi.

Hiện tượng vôi hóa này cũng khiến động vật khi chết vẫn có thể giữ được tư thế cuối cùng, biến thành một pho tượng sống động như thật.

Mà bốn người bên cạnh cái hồ nhỏ trước mắt này và con lạc đà trong hồ giữ nguyên trạng thái tĩnh lặng lâu như vậy, rất phù hợp với đặc trưng của "pho tượng".

Cộng thêm việc Bạch Long Đôi là một vùng đất muối kiềm mênh mông, nơi này không thiếu nhất chính là các loại khoáng chất muối tự nhiên nồng độ cao tương tự như hồ Natron, tự nhiên cũng tạo điều kiện thuận lợi cho việc hình thành một cái hồ nhỏ có tính kiềm mạnh như thế này, về mặt logic là hoàn toàn thông suốt.

Tuy nhiên, đó không phải là nguyên nhân khiến nước hồ có màu đỏ thẫm.

Thực sự làm cho nước hồ có màu đỏ thẫm chính là một loại "vi khuẩn cổ cực đoan ưa mặn" (Halophile) có thể sinh tồn trong hồ muối kiềm mạnh này.

Loại vi khuẩn cổ thần kỳ này có tính thích ứng và nhu cầu đặc biệt đối với muối, khi chúng tụ tập với số lượng lớn, nước hồ sẽ hiện ra màu đỏ thẫm như huyết tương.

Vì thế, cái hồ nhỏ trước mặt hoàn toàn hội đủ các điều kiện của một hồ nước có tính kiềm mạnh: Xuất hiện "pho tượng" bên bờ và trong hồ, đồng thời còn mang màu sắc đặc thù khi vi khuẩn cổ tụ tập.

Các phương diện đều cực kỳ giống với đặc trưng của hồ Natron...

Ngô Lương cảm thấy mình có lẽ đã giải mã được bí ẩn của cái hồ nhỏ thần bí này, chỉ là vẫn còn một điểm sơ hở không thể bỏ qua: Ác quỷ!

Theo phân tích của Ngô Lương, bốn người trên bờ và con lạc đà dưới hồ không nghi ngờ gì đều đã bị "vôi hóa" thành "tượng", nghĩa là họ không còn sự sống, trở thành những cái xác vôi hóa.

Nhưng theo lời của Phương Quỳnh, khi có người đi ngang qua, những "pho tượng" này lại có thể sống lại và tìm cách kéo người sống xuống hồ dìm chết.

Hơn nữa Phương Quỳnh khẳng định đây là nàng ta tận mắt chứng kiến, thậm chí còn suýt nữa vì thế mà trở thành một oan hồn trong hồ...

Điều này thật là huyền hoặc.

Với trạng thái hiện tại của Phương Quỳnh, Ngô Lương cảm thấy khả năng nàng ta nói dối là không lớn.

Hơn nữa hắn cũng không nghĩ ra mục đích của việc nàng ta bịa chuyện này là gì, dù hắn có tin là thật thì dường như cũng chẳng mang lại lợi ích thực tế nào cho nàng ta...

Khoan đã!

Nếu như Phương Quỳnh đang giả điên giả dại thì e rằng lại là chuyện khác.

Ví dụ như: Trong hồ kia có lẽ cất giấu bí mật mà Phương Quỳnh muốn che giấu, cho nên nàng ta mới dùng cách này để ngăn cản hắn tới kiểm tra?

"..." Nghĩ đến đây, Ngô Lương quay đầu nhìn lại Phương Quỳnh vẫn đang chuyên tâm lau chùi xe ngựa.

Lúc này Phương Quỳnh vẫn giữ nụ cười giả tạo lấy lòng, không hề có dấu hiệu nhìn trộm về phía hắn, cũng không có biểu hiện bất thường nào khác.

Trên người nàng ta, Ngô Lương tạm thời không thấy điểm nào khả nghi.

Thế là: "Điển Vi, Dương Vạn Lý, tuyển năm huynh đệ thân thủ tốt nhất mang theo đồ nghề cùng ta xuống thám thính một phen!" Ngô Lương quay người quát bảo Điển Vi và Dương Vạn Lý, "Tinh Tinh, nàng cũng đi cùng." Thực tế chứng minh, thính lực vượt trội của Bạch Tinh Tinh rất có ích, đặc biệt là khi họ thám hiểm những địa điểm chưa biết, nàng luôn có thể cảnh báo trước.

Còn về Vu Cát và Gia Cát Lượng, một già một trẻ này, mấy việc chân tay đi tiên phong thế này thì thôi bỏ qua.

Đợi sau khi thám thính sơ bộ xác nhận an toàn, để hai người họ xuống sau cũng không muộn. ...

Chẳng bao lâu sau, Ngô Lương và những người khác đã tới bên bờ hồ.

Lúc này Ngô Lương cuối cùng cũng nhìn rõ mọi chi tiết trên cơ thể bốn người kia.

Hắn chắc chắn rằng đây là người thật, hắn có thể nhìn thấy rõ vẻ

kinh hoàng trên khuôn mặt họ, cũng thấy được từng sợi tóc đã cứng lại trên đỉnh đầu, thậm chí ngay cả những mạch máu hơi gồ lên trên mu bàn tay cũng thấy rõ mồn một.

Chỉ khác với người sống là mọi vị trí trên cơ thể họ lúc này đều hiện ra một màu xám trắng không chút sinh khí, trông hệt như được phủ một lớp xi măng cực mỏng bên ngoài.

Màu sắc này khiến họ trông như những bức tượng đá được điêu khắc ra.

Nhưng theo Ngô Lương biết, tượng đá thời đại này không bao giờ đạt tới trình độ như vậy, ngay cả công nghệ điêu khắc hậu thế cũng khó mà chế tác ra những bức tượng chân thực đến mức này.

Ngoài ra, trên cơ thể bốn người này đều đã xuất hiện những lỗ nhỏ li ti ở các mức độ khác nhau.

Những chỗ lỗ nhỏ và dày đặc trông giống như bọt biển, còn những chỗ lỗ lớn và thưa hơn trông giống như đài sen hoặc tổ ong.

Đây hẳn là hiện tượng xâm thực sau khi bị "vôi hóa" rồi chịu ảnh hưởng của môi trường khắc nghiệt.

Điều này từ một khía cạnh khác cũng giải thích rằng những thi thể vôi hóa này không thể bảo tồn quá lâu, cuối cùng sẽ sụp đổ dưới sự xâm thực của tự nhiên, hóa thành một đống cát sỏi muối kiềm nhỏ, trở thành một phần của Bạch Long Đôi.

Cho nên...

"Lẽ nào Phương Quỳnh thực sự giả điên giả dại, nàng ta đang nói dối ta vì không muốn ta thám thính cái hồ này?" Ngô Lương nhíu chặt mày.

Thông qua các chi tiết trên bốn người này, Ngô Lương đã nhận định họ không thể nào "sống" lại được nữa.

Bởi vì xuyên qua một số lỗ hổng lớn, hắn có thể thấy tình hình bên trong, bên trong cũng hiện ra hiện tượng vôi hóa nghiêm trọng.

Nghĩa là bốn người này từ trong ra ngoài đều đã biến thành vật chất vôi hóa vừa cứng vừa giòn.

Cộng thêm việc trên cơ thể phân bố nhiều lỗ hổng như vậy khiến chúng không còn đủ cường độ, Ngô Lương thậm chí nghi ngờ chỉ cần dùng lực bóp nhẹ một cái là có thể bóp nát chúng như bóp một cục đất.

Những thứ như vậy làm sao có thể "sống" lại, dù có sống lại thật, chỉ cần khẽ cử động một cái e rằng cũng sẽ lập tức gãy tay gãy chân, rồi ngã xuống đất vỡ thành tro bụi.

Tuy có phán đoán như vậy nhưng hắn vẫn giữ khoảng cách thích hợp với bốn người này, khi chưa làm rõ tình hình thì không khinh suất chạm vào.

Còn về Phương Quỳnh, hắn cũng tạm thời gác lại một bên, lúc dẫn người xuống đây hắn đã đặc biệt dặn dò Vu Cát, Gia Cát Lượng và những binh sĩ còn lại trông chừng cẩn thận, không sợ nàng ta thừa cơ bỏ chạy.

Chương 397

Sau khi quan sát kỹ bốn người này, Ngô Lương lại lệnh cho hai binh sĩ đi cùng luôn để mắt tới họ, đề phòng họ bất ngờ tấn công, còn mình thì dẫn những người còn lại đi tới bờ hồ cách đó vài mét.

Nơi rìa bờ hồ tiếp giáp giữa đất liền và nước có thể thấy những lớp tinh thể màu trắng đục lẫn tạp chất kết lại.

Điều này một lần nữa chứng minh suy đoán của Ngô Lương: Đây hẳn là một cái hồ "Natron" chứa nồng độ khoáng chất muối tự nhiên cực cao, và những tinh thể kia chính là muối khoáng kết tinh trong quá trình nước hồ bay hơi.

Loại muối này thường có độc, có loại thậm chí là kịch độc, ăn trực tiếp có thể mất mạng.

Vì thế Ngô Lương không định nếm thử, chỉ dùng đoản đao cậy ra vài mẩu nhỏ, dùng một miếng vải bọc kỹ lại để sau này kiểm chứng.

Tiếp đó hắn nhìn về phía nước hồ.

Nơi bờ hồ này là một dải bãi cạn rộng lớn, đứng từ trên cao nhìn xuống thì cả cái hồ là một màu đỏ thẫm, nhưng đứng ở khoảng cách này nhìn bãi cạn, Ngô Lương lại phát hiện nước ở đây cực kỳ trong vắt, có thể nhìn thấu đáy hồ sâu chừng một thước.

Chỉ có nơi xa sâu hơn mới thấy màu đỏ thẫm kia.

Nếu không phải vì bốn cái xác đứng sừng sững kia và những tinh thể trắng đục kết lại bên hồ, Ngô Lương thực sự sẽ tưởng cái hồ này là một nguồn sống hiếm có giữa Bạch Long Đôi.

Đúng lúc này: "Ngô Hữu Tài, có động tĩnh!" Bạch Tinh Tinh bỗng nhiên sắc mặt căng thẳng, đôi mắt cảnh giác nhìn về phía con lạc đà

đang đứng trên bãi cạn không xa chỗ họ!

Nghe được lời cảnh báo của Bạch Tinh Tinh, đám người Ngô Lương cũng thắt chặt tâm can, vội vàng nhìn về phía con lạc đà kia.

Mọi người nín thở, tĩnh lặng lắng nghe động tĩnh mà Bạch Tinh Tinh nhắc tới.

Đáng tiếc bọn họ không có thính lực như nàng, nghe nửa ngày cũng chẳng nghe ra được gì.

Tuy nhiên, Ngô Lương lại chú ý tới một chi tiết.

Chỉ thấy lấy bốn chân con lạc đà làm trung tâm, nước hồ đang không ngừng khuếch tán ra từng vòng gợn sóng cực kỳ nhỏ bé.

Chỉ là nước hồ chỗ đó cũng chỉ sâu khoảng một thước, nhìn qua trong vắt như nhau, cho nên nếu không tĩnh tâm nhìn kỹ thì rất dễ bỏ qua chi tiết này.

Mà chi tiết này có thể chứng minh một việc —— con lạc đà này đang cử động!

Chỉ là biên độ cử động cực kỳ nhỏ, thậm chí còn không được coi là run rẩy nhẹ nhất, vì vậy chỉ bằng mắt thường của con người căn bản không thể nhìn ra manh mối gì trên thân nó.

"Là một loại âm thanh cực kỳ nhỏ, dường như có thứ gì đó đang từ từ nứt ra..." Bạch Tinh Tinh cũng biết bọn người Ngô Lương có lẽ không nghe thấy động tĩnh mà nàng nghe được, nên đặc biệt mô tả cụ thể âm thanh đó, cố gắng hết sức hỗ trợ Ngô Lương đưa ra phán đoán về tình huống hiện tại.

"Cẩn thận đề phòng!" Ngô Lương hơi gật đầu, nói với mọi người: "Thi thể bốn kẻ phía sau cũng cần đề phòng cẩn thận, không được có bất kỳ sơ hở nào, nếu có dị động lập tức báo cho ta." "Nặc!" Mọi người vội vàng đáp ứng.

Nhất thời không khí trở nên ngưng trọng, tất cả đều cầm xẻng quân dụng trong tay, "Chiến quốc liên phát nỗ" mang theo bên người cũng duy trì trạng thái có thể phát xạ bất cứ lúc nào.

Dường như một trận đại chiến sắp sửa lâm đầu.

Mọi người cứ như vậy lẳng lặng chờ đợi, không ai dám khinh cử vọng động, ngay cả hơi thở cũng cố gắng thả chậm không phát ra tiếng động, chỉ có thể nghe thấy tiếng gió rít đặc trưng trong Bạch Long Đôi.

Ở trên cao, Gia Cát Lượng thấy tình hình bên dưới, trong lòng không khỏi lo lắng, kéo tay Vu Cát đang đứng bên cạnh, hơi căng thẳng hỏi: "Lão tiên sinh, Hữu Tài ca ca bọn họ sao bỗng nhiên bất động rồi, chẳng lẽ cái hồ nhỏ này thực sự có gì cổ quái, bọn họ bị trúng tà giống như lời Phương tỷ tỷ nói mà bị định thân rồi sao?" "Cái này..." Vu Cát cũng chú ý tới tình huống này, khuôn mặt già nua đã sớm nhăn nhó như mướp đắng, miệng không khỏi lầu bầu: "Lão phu vừa nãy đã khuyên Công tử đừng có tiết ngoại sinh chi, chẳng ngờ Công tử có ý định riêng, không chịu nghe lão phu nói nhiều, ai, giờ chỉ còn lại một lão già là ta cùng một đứa trẻ như ngươi, vai không gánh nổi tay không xách được, Công tử bọn họ nếu thực sự trúng tà thì biết làm sao đây..." "Lão tiên sinh, lời này cũng không thể nói thế được." Gia Cát Lượng lại không vì lời của Vu Cát mà mất phương hướng, suy nghĩ một chút rồi phản bác: "Ngoại trừ hai ta, ở đây còn có mười mấy binh sĩ cam nguyện đi theo Hữu Tài ca ca vào sinh ra tử, nếu Hữu Tài ca ca thực sự trúng tà, bằng đầu não của ta cùng kiến thức của lão tiên sinh, cộng thêm sức mạnh của các binh sĩ này, cũng không phải là không làm được gì, chỉ là hiện tại chúng ta vẫn chưa thể xác định tình hình bên Hữu Tài ca ca thế nào, nếu tự ý làm chủ chỉ sợ làm loạn kế hoạch của Hữu Tài ca ca, trách nhiệm này ta gánh không nổi đâu." Vu Cát sống đến từng tuổi này, thế gian này chuyện có thể khiến lão hổ

thẹn không còn bao nhiêu, vì vậy bị Gia Cát Lượng phản bác một trận trong lòng cũng không cảm thấy khó chịu chút nào.

Lão vuốt râu trầm ngâm một lát, đôi mắt già bỗng sáng lên, ngưng thần nói: "Nói như vậy, ta lại có cách có thể kiểm chứng tình cảnh hiện tại của Công tử cùng mọi người, đồng thời cũng không đến mức làm loạn kế hoạch của Công tử." "Ồ?

Lão tiên sinh mau nói nghe thử!" Gia Cát Lượng vội vàng ghé sát lại hỏi dồn.

"Đơn giản." Vu Cát quay người đi tới bên cạnh một binh sĩ Phường Nhân Quân, đưa tay nói: "Vị huynh đệ này, làm phiền cho lão phu mượn liên phát nỗ dùng một chút." Vu Cát là thành viên nòng cốt mà Ngô Lương thập phần coi trọng, binh sĩ Phường Nhân Quân tự nhiên không có lý do từ chối.

Nhận lấy "Chiến quốc liên phát nỗ" từ tay binh sĩ, khi Vu Cát nhìn về phía bọn người Ngô Lương bên hồ, lão đã nhắm liên phát nỗ vào mặt đất sỏi dưới chân, sau đó khẽ bóp cò.

"Tạch!" Hai mũi tên sắt ứng thanh bắn ra, cắm ngập vào đất.

Giây tiếp theo.

"?!" Bạch Tinh Tinh vốn đang giữ trạng thái tĩnh lặng lập tức quay đầu lại, vẻ mặt nghi hoặc nhìn về phía gò cao nơi Vu Cát và Gia Cát Lượng đang đứng.

"Bạch cô nương quay đầu lại rồi, Công tử cũng hơi ngoảnh đầu, xem ra không phải trúng tà, mà là Công tử có lẽ đã có phát hiện bất thường gì đó, đang dẫn dắt bọn họ cẩn thận thăm dò." Thấy phản ứng của Bạch Tinh Tinh và Ngô Lương, Vu Cát vội vàng cười phẩy tay với Bạch Tinh Tinh, tỏ ý bên này vẫn bình an vô sự, đồng thời trong lòng cũng nhẹ nhõm đi nhiều, cười ha hả nói với Gia Cát Lượng.

“Thính lực của Tinh Tinh tỷ tỷ thật là nhất tuyệt, khoảng cách xa như vậy mà cũng có thể nghe thấy rõ mồn một.” Gia Cát Lượng cũng chân thành tán thưởng một câu.

Vu Cát thấy Gia Cát Lượng không khen ngợi sự cơ trí của mình mà lại khen thính lực của Bạch Tinh Tinh, trong lòng có chút buồn bực, lập tức văng nước miếng tự khen: “Thuật khâm dư của lão phu cũng là nhất tuyệt, ngươi chỉ là tới muộn một chút, chưa từng thấy qua sự tuyệt diệu của thuật khâm dư thôi, nhớ năm đó khi Công tử tới mộ Hải Hôn Hầu ở Dự Chương, Dương Châu, nếu không có thuật khâm dư của lão phu...” ...

“Phía trên sao thế?” Ngô Lương nhận thấy Bạch Tinh Tinh bỗng nhiên quay đầu, cũng ngoảnh lại nhìn một cái, vừa vặn thấy Vu Cát đang cười ha hả phẩy tay, trong lòng không khỏi có chút kỳ quái hỏi.

“Có người không biết tại sao lại sử dụng liên phát nỗ bắn một tiễn.” Bạch Tinh Tinh chính sắc nói: “Nhưng Vu Cát phẩy tay với chúng ta, chắc là không có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra, tạm thời không cần để ý.” “Chắc là thấy chúng ta nửa ngày không động tĩnh, lo lắng chúng ta xảy ra chuyện gì, lại không dám kinh động, nên mới dùng cách này để thăm dò.” Kết hợp với mô tả của Bạch Tinh Tinh, lại thấy liên phát nỗ trong tay Vu Cát, Ngô Lương đã có phán đoán.

“Ân.” Bạch Tinh Tinh gật đầu đồng tình.

“Âm thanh nhỏ kia còn không?” Ngô Lương lại hỏi.

“Chưa từng ngắt quãng, hơn nữa càng lúc càng thường xuyên, không thể thả lỏng cảnh giác.” Bạch Tinh Tinh đáp.

“Ân.” Ngô Lương hơi gật đầu, những vòng sóng nhỏ xung quanh bốn chân con lạc đà cũng chưa từng dừng lại, xem ra cơ thể nó rất có khả năng đang xảy ra một loại biến hóa vô danh nào đó.

Ngay lúc này.

"Rắc rắc!" Một tiếng động vang lên mà bọn người Ngô Lương cũng có thể nghe rõ mồn một.

Nguồn gốc của âm thanh này cũng chính là con lạc đà kia.

Hơn nữa bọn người Ngô Lương còn nhìn thấy rõ ràng, đầu con lạc đà theo đó hơi nghiêng về phía bên phải một chút, kèm theo cái nghiêng đầu này, vị trí cổ lạc đà thế mà lại rơi xuống một ít mảnh vụn li ti, những mảnh vụn này rơi trên mặt nước trong vắt trông vô cùng nổi bật.

"Cái này là?!" Ngô Lương ánh mắt co rụt lại, trong khi bấm vào cơ quan của Kim Cương Tán, hắn tiếp tục quan sát kỹ con lạc đà.

Chỉ thấy chỗ cổ đã bị vôi hóa thành màu xám xi măng của lạc đà xuất hiện vài vết nứt nhỏ, mà xuyên qua những vết nứt nhỏ này, có thể thấp thoáng thấy một vệt đỏ thẫm dường như đang từ từ rỉ ra...

Vết đỏ thẫm này, là máu sao?

Nếu là máu, vậy con lạc đà này rất có khả năng còn sống, bởi vì bất kể là vôi hóa hay đã chết, máu của lạc đà sẽ nhanh chóng đông lại, rất khó duy trì màu sắc như vậy.

Nếu không phải máu... thì e là không dễ nói rồi, ít nhất hiện tại Ngô Lương vẫn chưa thể đưa ra phán đoán chính xác.

Ngay sau đó.

"Rắc rắc!

Rắc rắc!

Rắc rắc!..." Càng nhiều tiếng động truyền tới, càng nhiều mảnh vụn rơi vào hồ nước, vết nứt cũng theo đó ngày một nhiều thêm, mà đầu con lạc đà cũng không ngừng nghiêng đi, dường như muốn quay

đầu lại nhìn bọn họ.

Cùng lúc đó, các khớp xương ở chân nó cũng bắt đầu xuất hiện vết nứt, đồng thời cũng đang co gập lại cực kỳ chậm chạp.

Nó dường như... thực sự giống như lời Phương Quỳnh nói, đã phục sinh trở lại!

Chỉ là cơ thể đã bị vôi hóa nghiêm trọng này đã trói buộc hành động của nó, trước đó, nó phải thoát khỏi lớp xiềng xích như giáp sắt này mới có thể khôi phục tự do.

Nếu nó còn sống, đây chắc chắn là một quá trình cực kỳ thống khổ, cho dù thoát ra được thì e là cũng chỉ còn đường chết, đây tuyệt đối không chỉ đơn giản là lột một lớp da.

Còn nếu nó đã chết... vậy cái gì đang khống chế cơ thể nó, khiến nó "sống" lại lần nữa?

"Công tử..." Mọi người vẻ mặt đầy kinh nghi nhìn về phía Ngô Lương.

"Giữ vững vị trí!" Ngô Lương khẽ quát.

Nếu chỉ là một con lạc đà thế này, dù là lạc đà "chết đi sống lại", chỉ cần bọn họ đủ cẩn thận, đồng thời không có sức mạnh thần bí nào tác động đến bọn họ, thì tưởng chừng vẫn chưa đến mức tạo thành đe dọa quá lớn.

Mà theo mô tả trước đó của Phương Quỳnh, thứ ở đây ngoại trừ phục sinh rồi kéo người vào hồ, dường như cũng không có sức mạnh thần bí nào không thể hóa giải.

Vì vậy, Ngô Lương muốn nhìn rõ hơn một chút, tìm cách làm sáng tỏ chân tướng lạc đà "phục sinh". ...

Cuối cùng.

Con lạc đà đã quay đầu lại.

Lúc này vẻ ngoài của nó đã xuất hiện rất nhiều vết nứt, trông giống như một món đồ gốm sau khi bị vỡ lại được gắn kết lại.

Mà dưới lớp biểu bì vôi hóa kia, vật chất màu đỏ thẫm lại không thực sự rỉ ra như Ngô Lương nghĩ, lúc này trông giống như một loại vật chất rắn dạng gel.

Ngoài ra, mắt của nó cũng bị vôi hóa nghiêm trọng.

Đã không còn sự linh động mà một sinh vật sống nên có, thậm chí không còn một chút hơi ấm nào, trên nhãn cầu phủ một lớp vỏ cứng màu trắng xám vôi hóa, trông giống như bị đục thủy tinh thể.

Trong lúc quay đầu lại, mấy khớp xương trên bốn chân con lạc đà cũng đã thoát khỏi sự trói buộc của lớp vôi hóa.

Nó chậm rãi xoay người, chính diện hướng về phía bọn người Ngô Lương.

Đây là một con lạc đà rất cường tráng, bản thân nó đã mang lại áp lực không nhỏ, lúc này toàn thân còn bao phủ lớp "khôi giáp" do lớp vôi hóa màu xám xi măng tạo thành, càng tỏ ra đầy sức chiến đấu.

"Mọi người nghe đây." Ngô Lương cảm thấy một tia đe dọa, mắt không rời mục tiêu nói: "Nếu con súc sinh này tấn công chúng ta, không cần nương tay, giết chết không luận tội!" Một con lạc đà nguyên vẹn hay một con lạc đà bị phân thây, đối với Ngô Lương mà nói đều có giá trị nghiên cứu nhất định, bởi vì bất luận thế nào cuối cùng Ngô Lương chắc chắn cũng sẽ mổ xẻ nó, xem kỹ bên trong rốt cuộc đã biến thành hình dạng gì, lại là thứ gì hỗ trợ cho một thân xác thế này mà vẫn có thể "sống" lại.

"Nặc!" Điển Vi đã sớm cầm hai thanh thủ kích trong tay.

Những người khác cũng một tay cầm xẻng quân dụng, một tay

nắm “Chiến quốc liên phát nỗ”, sẵn sàng nghênh chiến bất cứ lúc nào.

Lời còn chưa dứt.

“Bõm!” Bàn chân to rộng của lạc đà nhấc lên khỏi mặt nước, khi hạ xuống đập vào mặt nước phát ra tiếng động cực lớn.

Chương 398

Nó cuối cùng vẫn coi bọn người Ngô Lương là mục tiêu, từng bước từng bước đi về phía bọn họ.

Lúc bắt đầu dường như vẫn đang thích ứng với cơ thể cứng nhắc này, nên mỗi bước đi đều khá chậm chạp, trông lảo đảo cực kỳ không nhịp nhàng.

Nhưng đi được hai ba bước, dường như nó đã hoàn toàn thích ứng.

Tiếp đó tốc độ bỗng nhiên tăng vọt, giẫm lên bọt nước trắng xóa lao thẳng về phía bọn người Ngô Lương.

"Thịt nó cho ta!" Ngô Lương không muốn mạo hiểm trên thân một con gia súc, lập tức ra lệnh.

"Tạch!

Tạch!

Tạch!..." Tiếng lẫy nỗ của "Chiến quốc liên phát nỗ" vang lên không dứt.

Dương Vạn Lý cùng năm binh sĩ trực tiếp bày ra khí thế bắn sạch băng tên, vừa đánh vừa lui, vô số mũi tên sắt nhỏ tạo thành một làn mưa tên tuy không dày đặc nhưng dồn dập, bắn thẳng vào thân con lạc đà.

"Rắc!

Rắc!

Rắc!..." Tuy nhiên hiệu quả không lớn lắm.

Mũi tên sắt nhỏ bắn vào lớp biểu bì vôi hóa của lạc đà, hoặc là vì

vấn đề góc độ mà trực tiếp bị nảy ra, hoặc là bắn vào được nhưng cũng chỉ ngập sâu khoảng một thốn, độ sâu như vậy căn bản không thể gây thương tích đến chỗ hiểm của con lạc đà da dày thịt béo, đừng nói là một con "lạc đà bất tử" thế này, ngay cả lạc đà bình thường e là cũng chẳng hề hấn gì.

Còn có mấy mũi tên sắt nhỏ vừa vặn bắn vào khe hở nứt ra trên lớp biểu bì vôi hóa, thậm chí bắn vào khớp chân lạc đà.

Tuy rằng sâu hơn những mũi tên khác không ít, nhưng điều này cũng không hề có tác dụng ngăn cản hành động của lạc đà...

Con lạc đà này dường như hoàn toàn không cảm thấy đau đớn, vẫn liều mạng lao về phía bọn người Ngô Lương.

Ngay lúc này.

"Vút!

Vút!" Hai tiếng xé gió đầy lực đạo vang lên.

Chỉ thấy Điển Vi vừa đánh vừa lui, không biết từ lúc nào đã vòng ra bên hông lạc đà.

Sau đó hắn đột nhiên hạ thấp người, hai thanh thủ kích một lớn một nhỏ cũng đè xuống rất thấp, canh chuẩn thời cơ với thế sấm sét bổ vào mấy cái chân dưới thân lạc đà.

Thế nào là kinh nghiệm chiến đấu, đây chính là kinh nghiệm chiến đấu!

Trên chiến trường, cách hữu hiệu nhất để đối phó với kỵ binh, đặc biệt là trọng giáp kỵ binh chính là chặt chân ngựa.

Mà đối mặt với con lạc đà toàn thân phủ giáp vôi hóa này, tự nhiên cũng là đạo lý tương tự, bất kể nó hung hãn thế nào, chỉ cần chặt chân, nó có khỏe đến mấy cũng không thể thi triển được.

“Xoàn xoạt!” Theo hai tiếng động, bốn chân lạc đà đã có ba chân ứng thanh mà đứt.

“Rầm!” Con lạc đà mất trụ bộ, thân hình đồ sộ ngã trọng thương xuống đất.

Cùng lúc đó, hai cái hòm gỗ lớn thồ trên lưng nó cũng rơi mạnh xuống đất, trong nháy mắt vỡ tan thành đống mảnh vụn, thứ bên trong theo đó rơi vãi đầy đất.

Ngọc khí?!

Ngô Lương không khỏi trợn to mắt, nhưng điều khiến hắn kinh nghi không phải số lượng ngọc khí, mà là tạo hình của những ngọc khí này, đó dường như đều là “Cửu khiếu ngọc”!

Loại ngọc khí này Ngô Lương đã thấy không ít, nhiều binh sĩ Phường Nhân Quân cũng chẳng xa lạ gì.

Chính là cái gọi là “Kim ngọc tại cửu khiếu, tắc tử nhân vi chi bất hủ”.

“Cửu khiếu ngọc” chính là ngọc khí dùng để phong tỏa chín lỗ trên người kẻ chết trong mộ, loại ngọc này thường có kích thước không lớn, tạo hình đại đồng tiểu dị, nhưng loại ngọc liệu sử dụng chắc chắn đều là cực phẩm được tinh tuyển.

Ngoài ra, Ngô Lương chỉ liếc mắt là có thể nhận ra, những “Cửu khiếu ngọc” này đều là ngọc khí tùy táng đã từng nằm dưới xác chết.

Những vệt màu đỏ hoặc vàng chỉ có thể thấm vào và lan ra sau nhiều năm tiếp xúc thân mật với xác chết trên ngọc khí, Ngô Lương cũng đã quá quen thuộc rồi!

Ngô Lương tuy cảm thấy mê hoặc về việc này, nhưng lúc này rõ ràng không phải lúc ưu tiên quan tâm đến nó.

Con lạc đà kia khi ngã mạnh xuống đất, lớp giáp vôi hóa trên người dường như đã xuất hiện thêm nhiều vết nứt, thậm chí một số chỗ lớp giáp còn bong tróc từng mảng lớn, lộ ra vật chất thần bí màu đỏ thẫm bên trong.

Trạng thái của loại vật chất này trông giống như gel, không những cảm giác có chút đàn hồi mà còn rất trong suốt, lại rất giống với thạch rau câu thường thấy ở hậu thế.

Mà xuyên qua loại gel màu đỏ thẫm gần như thay thế hoàn toàn máu thịt của lạc đà này, thế mà lại có thể nhìn thấy rõ ràng khung xương vẫn còn nguyên vẹn bên trong cơ thể lạc đà.

"Cái này là..." Ngô Lương cũng được coi là người có kiến thức, nhưng chưa từng thấy sinh vật ở trạng thái này, nghe cũng chưa từng nghe qua.

Cùng lúc đó.

"Hây ——" Điển Vi đã nhảy tới bên cạnh lạc đà, thiết kích trong tay giơ cao, chỉ nghe "xoàn xoạt" một tiếng.

Con lạc đà kia căn bản không kịp phản ứng gì, cái cổ dài đã bị chém đứt làm hai đoạn, đầu lâu và thân xác hoàn toàn phân ly, chỉ là không hề giống như bị trảm thủ bình thường là máu tươi bắn tứ tung.

"Không hổ là Điển lực sĩ, ra tay là sát chiêu!" Thấy cảnh này, Dương Vạn Lý chân thành tán thưởng một câu, lập tức dẫn theo mấy binh sĩ khác quây lại, định bồi thêm mấy nhát vào con lạc đà đã đứt đầu này.

Cái thứ này nhìn thế nào cũng không giống động vật tầm thường.

Nếu là động vật tầm thường, chém đầu là có thể tuyên bố tử vong, còn đối mặt với con lạc đà cổ quái thế này, chỉ có phanh thây xẻ thịt nó ra thì mọi người mới thấy an tâm...

Tuy nhiên ngay lúc đó.

“Lui lại!” Ngô Lương lại đột nhiên quát lên một tiếng với mọi người.

“Công tử, cái thứ này phi bỉ tầm thường, biết đâu chừng vẫn chưa chết hẳn, vạn lần không thể đại ý nha.” Mọi người vội vàng dừng bước lui trở lại, Dương Vạn Lý thì tới bên cạnh Ngô Lương, thần sắc trịnh trọng khuyên nhủ.

Hắn tự nhiên không phải muốn kháng lệnh Ngô Lương, mà là đang nhắc nhở Ngô Lương cần cẩn thận hơn.

Bởi vì Ngô Lương từ trước đến nay luôn rất hứng thú với những thứ cổ quái này, giờ không cho bọn họ phanh thây con lạc đà, chắc chắn là định để lại nghiên cứu, mà điều này theo Dương Vạn Lý thấy, đặc biệt là lúc tình hình chưa rõ ràng thế này, chắc chắn là một hành vi khá mạo hiểm.

“Ta trông giống hạng người không tiếc mạng sao?” Ngô Lương lại nhe răng cười, lên tiếng hỏi ngược lại.

Dương Vạn Lý đang nhắc nhở hắn, mà hắn chẳng phải cũng đang nghĩ cho mấy gã này nên mới bảo bọn họ lui lại trước đừng có khinh cử vọng động sao?

Giờ con lạc đà này chỉ còn lại một chân, đầu cũng bị chém xuống, nói là bị bọn họ gọt thành “côn” cũng không quá lời, dù quả thật chưa chết hẳn thì cũng chẳng còn đe dọa gì về mặt vật lý đối với bọn họ nữa.

Vì vậy Ngô Lương gọi bọn họ lại không phải vì lo lắng phương diện này, cũng không phải để giữ con lạc đà nguyên vẹn nhất có thể để nghiên cứu.

Hắn chủ yếu lo lắng trong khoang bụng lạc đà có tồn tại vật chất

không rõ ràng, ví dụ như khí độc, chất lỏng độc hại, thậm chí là một số vi khuẩn chết người chưa biết, nếu mấy gã này xông lên chém loạn xạ, rất có khả năng sẽ vì thế mà chết không minh bạch, không thể không phòng.

"Công tử tự nhiên không phải, là thuộc hạ đa lự rồi." Dương Vạn Lý cũng yên tâm, hắc hắc cười nói.

"Đều đeo mặt nạ phòng độc vào, cứ để nó phơi ở đó một lát đi, các ngươi giữ khoảng cách quan sát kỹ biến hóa của nó, đợi ta xem qua những ngọc khí này xong rồi mới tới kiểm tra kỹ nó cũng chưa muộn." Ngô Lương lại trầm ngâm nói.

Giờ con lạc đà này đã bị trảm thủ, nếu nó còn sống, theo lẽ thường không lâu sau sẽ chết hẳn.

Còn nếu nó đã chết từ lâu, là hành động dưới ảnh hưởng của một loại sức mạnh thần bí không ai biết, vậy thì phơi một thời gian, sức mạnh đó tưởng chừng cũng sẽ giảm đi đôi chút, vả lại dù trong bụng nó có chất lỏng, khí độc hay vi khuẩn, cũng có thể tiêu tán bớt, hệ số nguy hiểm tự nhiên cũng theo đó mà hạ thấp.

"Nặc!" Mọi người lập tức làm theo mệnh lệnh của Ngô Lương, rất nhanh đã chuẩn bị sẵn sàng đề phòng.

Mà Ngô Lương cũng đã đeo mặt nạ phòng độc lên mặt, đi tới bên cạnh hai cái hòm gỗ lớn hư hỏng nặng và đống ngọc khí kia để xem xét kỹ lưỡng.

Thông qua những mảnh gỗ và vụn gỗ vãi trên đất, Ngô Lương phát hiện niên đại của hai cái hòm gỗ này dường như không quá lâu.

Trước đây hắn đã thấy không ít quan tài trải qua ngàn năm, thậm chí là mấy ngàn năm, dù là giấu trong lăng mộ hay đặt ngoài trời dầm mưa dãi nắng đều đã thấy qua, trạng thái của loại gỗ lâu năm đó như

thế nào, hắn rõ hơn bất cứ ai, mà gỗ trên hai cái hòm này rõ ràng có sự khác biệt minh chứng với những loại quan tài kia.

Gỗ này không hề xuất hiện hiện tượng mục nát đặc biệt nghiêm trọng, chỉ là để trong môi trường thế này nên trở nên vừa khô vừa giòn, vì thế mới không được chắc chắn.

Nói cách khác, bốn người này cùng con lạc đà này ở lại nơi này thời gian cũng không quá dài, có thể là vài tháng, cũng có thể là vài năm.

Ngô Lương tuy không thể đưa ra phán đoán chính xác, nhưng dựa theo trạng thái của hòm gỗ, vẫn có thể khẳng định tuyệt đối sẽ không phải là mười mấy năm, hay lâu hơn nữa.

Sau khi đưa ra phán đoán như vậy, Ngô Lương lại nhìn những ngọc khí rơi vãi trên đất.

Những ngọc khí này phần lớn đều là "Cửu khiếu ngọc" dùng trên người kẻ chết, điểm này là không nghi ngờ gì, thậm chí nhiều "Cửu khiếu ngọc" đã qua sử dụng chồng chất lại một chỗ như vậy, Ngô Lương chỉ mới lại gần một chút đã ngửi thấy một mùi hôi thối thoang thoảng xuyên qua mặt nạ phòng độc, đây là mùi vị mà hắn cũng vô cùng quen thuộc.

Không sai được!

Bất kể là những vệt đỏ, vàng thấm vào ngọc thạch, hay là mùi hôi thối đặc thù này, đều khiến hắn càng thêm chắc chắn, đây chính là loại "Cửu khiếu ngọc" bị nước xác chảy ra khi thi thể thối rữa ngâm tẩm lâu ngày.

Ở hậu thế, về loại "Cửu khiếu ngọc" này dân gian còn có một cách nói, gọi là "Tử ngọc".

Những vệt vàng hoặc đỏ thấm vào bên trong được gọi là "Tử khí",

mà ngọc thạch đã thấm "Tử khí" thì không còn là thứ tốt đẹp cao quý nữa, mà là vật bất tường mang lại tai họa cho con người, người ta mang nó lâu ngày bên mình tuyệt đối trăm hại mà không một lợi, thậm chí cuối cùng chính mình chết thế nào cũng không biết.

Trước đây Ngô Lương còn dùng cách nói này để bịp Tào Bẩm, dọa cho hắn một phen khiếp vía.

Nhưng thực ra hắn đối với cách nói này cũng giữ ý kiến bảo lưu.

Bởi vì những người làm công tác khảo cổ ở hậu thế thường xuyên tiếp xúc với những thứ này, thậm chí còn coi chúng là chí bảo, sau khi lau dọn sạch sẽ thì bảo tồn cẩn thận, còn có một bộ phận chuyên gia làm công tác phục chế văn vật, mỗi ngày đều giao thiệp với những thứ này.

Có lẽ là vì kiếp trước hắn chưa từng chính thức làm công tác khảo cổ, cũng chưa từng tiếp xúc với những người làm khảo cổ tuyến đầu thực sự, hoặc là một số sự kiện khảo cổ đặc thù vốn dĩ sẽ không được công khai đi, tóm lại hắn vẫn chưa từng nghe nói về sự kiện thực tế nào liên quan đến cách nói này.

Tạm thời không bàn luận những thứ đó.

Ngô Lương hiện tại chủ yếu đang nghĩ là những "Cửu khiếu ngọc" này rốt cuộc từ đâu mà tới, lại định đi về đâu.

Hắn chỉ sơ bộ xem xét một chút, đã có thể ước lượng số lượng "Cửu khiếu ngọc" này ít nhất phải có mấy trăm miếng, đây không phải là một con số nhỏ, ngay cả đội ngũ trộm mộ chuyên nghiệp như bọn họ, cộng tất cả những ngôi mộ từng đào từ trước tới nay lại e là cũng không tìm ra nhiều "Cửu khiếu ngọc" đến thế.

Mà trước mắt lại có nhiều "Cửu khiếu ngọc" như vậy, hơn nữa còn là loại "Cửu khiếu ngọc" được cạy từ trên người kẻ chết tụ lại

một chỗ, điều này rõ ràng là chuyện không hề nhỏ.

Mà theo hắn được biết, nơi "Cửu khiếu ngọc" thịnh hành nhất chính là Thiên triều cổ đại.

Chương 399

Đây là sự sùng bái ngọc thạch gần như mê tín đặc thù của Thiên triều, người ta cho rằng ngọc có thể khiến người sống bình an, khiến người chết vĩnh viễn không hư nát, cũng chính vì thế, trong tập tục tang lễ triều Hán mới xuất hiện kỳ vật như "Kim lũ ngọc y".

Loại văn hóa ngọc thạch có từ lâu đời này cũng gây ra ảnh hưởng vô cùng sâu rộng cho hậu thế, những chế phẩm ngọc thạch tốt vẫn luôn là một loại xa xỉ phẩm mà người bình thường không tiêu thụ nổi.

Mà một khi ra khỏi Thiên triều, cũng có thể nói là ra khỏi khu vực Đông Á, sự nhiệt ái của người ta đối với ngọc thạch sẽ bị giảm đi nhiều.

Tất nhiên, văn vật lại là chuyện khác, thứ đó không liên quan đến ngọc thạch, thứ trân quý là niên đại và văn hóa, cùng mức độ quý hiếm.

Cho nên, Ngô Lương nghi ngờ những "Cửu khiếu ngọc" này chính là được vận chuyển từ khu vực Thăng Long tới nơi này, còn về mục đích, đương nhiên là mậu dịch.

Tuy rằng văn hóa ngọc thạch là đặc thù của Thiên triều, nhưng Thiên triều từ cổ chí kim đối với cả thế giới đều có sức ảnh hưởng cực kỳ mạnh mẽ, đặc biệt là mức độ lan tỏa văn hóa đối với các quốc gia lân cận, trong toàn bộ lịch sử nhân loại đều là độc nhất vô nhị.

Đặc biệt là trên con đường Tơ lụa cổ đại này.

Nhiều sản vật của Thiên triều đều là mặt hàng được các thương nhân tranh giành, ví dụ như tơ lụa, ví dụ như đồ gốm sứ, những thứ này được giới quý tộc Trung Á và châu Âu cực kỳ yêu thích và săn đón, thậm chí trong một khoảng thời gian khá dài, quý tộc Trung Á và

châu Âu đều lấy việc trong nhà có một món đồ tơ lụa hoặc một món đồ sứ làm vinh dự, phải bày một chiếc đĩa sứ hoặc món đồ tơ lụa vốn đã rất phổ biến ở Thiên triều ở nơi nổi bật nhất, để phô trương sự giàu có của gia đình.

Vì vậy các thương nhân chỉ cần có thể vận chuyển những thứ này tới đó, là hoàn toàn không cần lo lắng về đầu ra và lợi nhuận.

Mà ngọc khí vốn là vật phẩm khá quý giá ở Thiên triều, dù không tạo ra ảnh hưởng gì đối với Trung Á và châu Âu, thì trên con đường Tơ lụa cổ đại, đặc biệt là đoạn gần Thiên triều này cũng sở hữu giá trị nhất định, thậm chí có thể dùng làm tiền tệ để giao dịch với các thương nhân đến từ Thiên triều.

Cho nên ngọc thạch xuất hiện ở đây không khiến Ngô Lương cảm thấy kỳ lạ chút nào.

Ít nhất là ở Thiên triều, loại "Cửu khiếu ngọc" móc từ xác người ra chắc chắn là không có thị trường.

Thời đại này người ta không mấy săn đón "văn vật", cộng thêm việc người thời nay phổ biến tin thờ quỷ thần, đối với loại thứ nghĩ thế nào cũng thấy không cát lợi này càng tránh không kịp, không những cơ bản không có giá trị thị trường gì để nói, mà còn rất dễ rước họa sát thân cho chính mình.

Bởi vì những mộ chủ có thể sử dụng "Cửu khiếu ngọc" hạ táng chắc chắn đều là vương hầu tướng tướng có địa vị sùng cao.

Nói cách khác, tuyệt đại đa số những "Cửu khiếu ngọc" này chắc chắn là được đào ra từ mộ của vương hầu tướng tướng, điều này tương đương với việc quật mộ tổ tiên của giai cấp thống trị, giai cấp thống trị nếu đối với việc này mà thờ ơ, chẳng lẽ lại không sợ sau khi mình chết cũng rơi vào cảnh phơi xác ngoài đồng hoang sao?

Cũng chính vì thế, trộm mộ ở thời đại này là trọng tội, chỉ cần bị bắt là khó thoát khỏi cực hình.

So với đó, luật pháp hậu thế đối với bọn trộm mộ đã vô cùng nhân từ rồi.

Điều thực sự khiến hắn cảm thấy kinh ngạc là, những ngọc thạch này đều là "Cửu khiếu ngọc" cạy từ xác người ra, mà còn là số lượng khổng lồ như vậy, rốt cuộc là hạng người nào lại kiếm được từ đâu ra, chuyện này đặt ở bất kỳ thời điểm nào e là cũng là một đại sự chấn động triều đình, biết đâu chừng còn được ghi vào sử sách ấy chứ...

"Cái này..." Ngô Lương bỗng nhiên nghĩ tới, có lẽ cũng chính vì thế nên những "Cửu khiếu ngọc" này mới được vận chuyển tới nơi này.

Bởi vì thứ này ở Thăng Long không có thị trường, đồng thời còn rất dễ dẫn tới họa sát thân, nhưng nếu vận chuyển lên con đường Tơ lụa, thì có cơ hội lợi dụng chênh lệch thông tin, bán nó cho một số đoàn thương buôn từ nơi khác lặn lội tới, tuy có biết chút ít về ngọc thạch nhưng lại chẳng hiểu "Cửu khiếu ngọc" rốt cuộc là thứ gì.

Nhưng điều này vẫn không thể giải khai một mối nghi hoặc trong lòng Ngô Lương, hắn rất muốn làm rõ kẻ "đồng nghiệp" lợi hại hơn hắn nhiều này rốt cuộc là ai.

Mang theo nghi hoặc như vậy, hắn dùng "Kim Cương Tán" gạt đống "Cửu khiếu ngọc" đổ nát ra, hy vọng có thể tìm thấy thứ gì đó khác biệt từ bên trong, điều này có lẽ có thể cung cấp cho hắn một số manh mối để tham khảo.

Rất nhanh, hắn đã gạt ra được một miếng ngọc bản màu trắng ngà khác biệt với số đông.

Ngọc liệu có lẽ là Dương chi bạch ngọc vô cùng danh quý trong số

ngọc trắng Hòa Điền.

Ngô Lương tuy có hiểu biết đôi chút về ngọc thạch, nhưng thực ra cũng chỉ dừng lại ở mức nhập môn, không sâu sắc như những chuyên gia kia.

Dù sao theo hắn được biết, những khối ngọc trắng danh quý mà giới khảo cổ hậu thế phát hiện được, có một phần lớn đều là Dương chi bạch ngọc, loại ngọc trắng này sản lượng hiếm hoi giá trị rất cao, chỉ có vương công quý tộc thực sự mới có tư cách sử dụng.

Miếng ngọc bản màu trắng ngà này rộng khoảng ba thốn, còn chiều dài thì... có chút khó nói.

Hiện tại nhìn miếng ngọc bản này dài khoảng một thước, nhưng một đầu của nó có vết nứt vỡ vô cùng rõ ràng, nói cách khác miếng ngọc bản mà Ngô Lương nhìn thấy hiện giờ là không hoàn chỉnh.

Tuy nhiên có một điểm có thể khẳng định.

Miếng ngọc bản này tuyệt đối không phải là "Cửu khiếu ngọc".

Bởi vì bất kỳ lỗ nào trên cơ thể người cũng tuyệt đối không dùng tới miếng ngọc bản thế này, vả lại miếng ngọc bản này tinh khiết trắng trẻo mịn màng, toàn thân không phát hiện bất kỳ tạp chất nào, càng không có những vệt đỏ hay vàng thấm vào như trên những miếng "Cửu khiếu ngọc" kia.

"Cái này rốt cuộc là thứ gì?" Ngô Lương nhẹ tay nhẹ chân khều miếng ngọc bản này ra khỏi đống "Cửu khiếu ngọc", cúi người xuống ghé sát lại quan sát kỹ.

Một mặt của miếng ngọc bản không có bất kỳ vết khắc nào, hơn nữa được mài giũa cực kỳ trơn láng, thậm chí có thể phản chiếu khuôn mặt của Ngô Lương, cảm giác kiến bò lên trên cũng có khả năng bị trượt chân.

Mà ở mặt kia của miếng ngọc bản, Ngô Lương cuối cùng đã thấy một chút thứ khác biệt.

Chỉ thấy ở vị trí rìa miếng ngọc bản này, có khắc mấy chữ triện nhỏ không mấy rõ ràng, mấy chữ nhỏ này dường như là: "Trường bình hầu Vệ..." Bên dưới chắc là còn chữ nữa, chỉ tiếc là miếng ngọc bản đã bị đứt gãy ngay tại chỗ này.

"Trường bình hầu Vệ...

Trường bình hầu Vệ...

Trường bình hầu..." Ngô Lương lặp đi lặp lại mấy chữ này, thần sắc dần trở nên ngưng trọng.

Bởi vì theo hắn được biết, dọc theo chiều dài lịch sử các triều đại, dường như chỉ có một người từng được phong "Trường bình hầu", mà người này lại chính là họ "Vệ"!

Vệ Thanh!

Người này chính là một trong những tướng lĩnh nổi danh nhất Tây Kinh — Vệ Thanh, Vệ Trọng Khanh!

Trong mậu lăng của Kinh Vũ Đế, ngôi mộ bồi táng của trọng thần lớn nhất chính là lăng mộ của Vệ Thanh.

Đời sau, trước di chỉ ngôi mộ này có dựng một tấm bia đá, trên bia khắc mười bốn chữ lớn "Hán Đại tướng quân Đại tư mã Trường Bình hầu Vệ công Thanh mộ".

Bất quá theo Ngô Lương biết, tấm bia đá này thực chất được dựng vào thời nhà Thanh, người lập bia chính là Tất Nguyên, tác giả của cuốn «Tư trị thông giám».

Mà trước đó, lăng mộ của Vệ Thanh cũng như toàn bộ Mậu Lăng của Kinh Vũ Đế đều đã phải chịu sự phá hoại cực kỳ nghiêm trọng,

sớm đã mười phần không còn một.

Phải cho đến sau khi Tân Thiên Triều thành lập, Mậu Lăng mới chính thức được định vị là đơn vị bảo tồn văn vật trọng điểm toàn quốc đợt đầu tiên, những di chỉ còn sót lại và một ít văn vật mới được tu sửa và bảo tồn.

Cho nên, miếng ngọc bản bị hư hại này chẳng lẽ là di vật của danh tướng Tây Kinh Vệ Thanh?

Nhưng đây rốt cuộc là thứ gì?

Ngô Lương đăm đăm nhìn miếng ngọc bản, trong não bộ nhanh chóng tìm kiếm những ngọc khí có tạo hình tương tự.

Theo hắn biết, đại đa số ngọc khí của Thiên Triều đều thuộc loại đồ trang sức, ngay cả tửu cụ cũng vậy, trên đó ít nhiều đều phải khắc một số hoa văn trang trí để trông đẹp mắt và quý giá hơn, dù không có hoa văn trang trí thì cũng phải mài giũa thành một loại tạo hình nào đó, chẳng hạn như ngọc trạc, cực kỳ hiếm thấy loại ngọc bản bằng phẳng vuông vức thế này, càng hiếm thấy ai khắc danh hiệu của mình lên ngọc khí, điều này ở cổ đại không chỉ ảnh hưởng đến thẩm mỹ mà còn trực tiếp ảnh hưởng đến giá trị của ngọc khí.

Dựa trên nhận thức này, lại kết hợp với thân phận của Vệ Thanh... "Chẳng lẽ là hốt bản?" Ngô Lương nhanh chóng liên tưởng đến một thứ.

Cái gọi là "hốt bản", chính là công cụ mà thần hạ Thiên Triều cổ đại mang theo khi lên điện diện kiến quân vương.

Thứ này đã xuất hiện từ thời Tiên Tần, sớm nhất có thể truy nguyên đến trước thời Xuân Thu, khi đó chưa có giấy tờ tiện lợi cho việc viết lách, vì thế các văn võ đại thần khi triều kiến quân vương phải mang theo một tấm bản bên mình, không chỉ để ghi lại ý chỉ của

quân vương mà còn có thể ghi lại những lời muốn tấu trình lên quân vương để tránh bị quên.

Nói cách khác, công dụng của "hốt bản" tương đương với sổ ghi chép của hậu thế.

Chính là câu nói "Hốt, hốt dã, bị hốt vong dã" (Hốt là để phòng khi hốt hoảng mà quên mất), chính là ý nghĩa này.

Lúc mới bắt đầu xuất hiện, "hốt bản" thực ra đều làm bằng chất liệu tre gỗ, khi đó chúng tồn tại vì mục đích ghi chép sự việc, là một loại công cụ vô cùng thực dụng.

Nhưng cùng với sự phát triển của xã hội, ngày càng nhiều công cụ ghi chép tiện lợi hơn xuất hiện, "hốt bản" dần mất đi công dụng ban đầu, chỉ là loại nghi lễ cung đình này vẫn được lưu truyền lại, dần biến thành một loại vật phẩm lễ tiết đại diện cho địa vị và chức quan.

Thế là chất liệu của "hốt bản" cũng phát sinh thay đổi.

Ngọc khí, ngà voi và các loại nguyên liệu quý giá đều được dùng để chế tác "hốt bản", các triều đại cũng đưa ra những quy định tương ứng về việc sử dụng chúng, chẳng hạn như quan chức phẩm cấp nào mới được dùng loại chất liệu gì, quy cách ra sao.

Cứ như vậy cho đến thời nhà Thanh, "hốt bản" mới không còn xuất hiện trên triều đường nữa.

Nguyên nhân là vì người Mãn thích cưỡi ngựa, lúc đầu các văn võ quan viên đều cưỡi ngựa lên triều, ngay cả kiệu cũng ít ngồi, như vậy hai tay vừa phải cầm roi vừa phải dắt dây cương, thực sự không rảnh tay để cầm "hốt bản", thế là dứt khoát bỏ đi không dùng.

Mà với chức quan và phẩm giai của Vệ Thanh bấy giờ, đặt ở hậu thế ít nhất cũng là quan viên cấp Bộ trưởng, thậm chí nói là dưới một người trên vạn người cũng không quá lời, việc sử dụng hốt bản bằng

ngọc quý là chuyện không thể hợp lý hơn. "Cho nên đây chính là hốt bản mà Vệ Thanh từng sử dụng?" Ngô Lương tiếp tục dùng "Kim Cương Tán" bới trong đống "ngọc cửu khiếu" kia, hy vọng có thể tìm thấy phần còn thiếu của miếng ngọc bản này, như vậy ghép lại mới có thể đưa ra phán đoán chính xác nhất.

Bởi vì theo hắn biết, trong cuốn «Lễ ký» thời nhà Hán từng ghi chép quy cách của "hốt bản" bấy giờ là: "Hốt dài 2 xích 6 thốn, bề ngang rộng 3 thốn".

Xích thốn thời Hán ngắn hơn hậu thế một chút.

Tuy nhiên điều này không ảnh hưởng đến việc Ngô Lương phán đoán, miếng ngọc bản hắn tìm thấy có bề ngang đúng tầm 3 thốn, chỉ vì đã bị đoạn liệt nên không cách nào đo lường chiều dài cụ thể.

Đáng tiếc, Ngô Lương gần như lật tung từng miếng "ngọc cửu khiếu", đảm bảo mình không có bất kỳ sơ suất nào, nhưng vẫn không phát hiện phần còn thiếu của miếng ngọc bản.

Ngô Lương có chút thất vọng.

Nếu có thể tìm thấy phần còn thiếu, hắn nhất định sẽ giữ gìn cẩn thận, mang về tìm cách gắn lại để trân tàng, trong mắt hắn, thứ này dù có bị hư hại thì giá trị cũng tuyệt đối vượt xa những miếng ngọc tinh mỹ không có chữ kia.

Sau cơn thất vọng, Ngô Lương lại bắt đầu suy luận về nguồn gốc của miếng ngọc bản và đống "ngọc cửu khiếu" này.

Truyền thuyết nói kẻ có khả năng là truyền nhân của Tá Lĩnh Lực Sĩ — Lữ Bố?!

Trước đó hắn đã suy đoán những sản phẩm ngọc thạch này có lẽ đến từ lăng mộ ở Thăng Long, mà nay trong đống ngọc thạch này lại phát hiện vật nghi là "hốt bản" của Vệ Thanh, vậy thì...

Ngô Lương tự nhiên nghĩ đến Mậu Lăng của Kinh Vũ Đế, nơi tọa lạc lăng mộ của Vệ Thanh.

Mấy năm trước Đổng Trác nắm quyền triều chính, các châu quận cùng suy cử Viên Thiệu làm minh chủ tổ thành liên quân xuất binh thảo phạt, Đổng Trác bị thế bức phải dời đô về phía tây là Trường An, trước khi rời Lạc Dương, Đổng Trác còn đặc biệt phái Lữ Bố đào quật quần thể hoàng lăng Đông Kinh cũng như Mậu Lăng của Kinh Vũ Đế, đem vàng bạc trân bảo trong mộ quét sạch sành sanh.

Mậu Lăng đã hủy trong tay Lữ Bố, vậy thì mộ Vệ Thanh nằm trong Mậu Lăng tự nhiên cũng khó tránh khỏi kiếp nạn này...

Nghĩ đến đây, Ngô Lương cảm thấy nhiều nghi hoặc trong lòng đều đã được giải tỏa.

Nếu không phải tiến hành hoạt động trộm mộ quy mô lớn, lại còn nhắm vào lăng tẩm của vương công quý tộc, sao có thể thu gom được số lượng "ngọc cửu khiếu" kinh người như vậy?

Mà cuộc trộm mộ quy mô lớn gần đây nhất được ghi vào sử sách, dường như chỉ có lần này.

Tất nhiên, số vàng bạc châu báu thực sự giá trị đào được từ trong mộ đều thuộc về Đổng Trác, lúc đó Lữ Bố vẫn là nghĩa tử và cấp dưới của Đổng Trác, chắc hẳn không dám tư túi, ít nhất là không dám công khai tư túi.

Chương 400

Còn lại một số vật phẩm rìa ngoài không quá may mắn, ví như những miếng "ngọc cửu khiếu" cậy ra từ người chết này, hay như miếng ngọc bản đã bị hư hại đoạn liệt kia, Đổng Trác chắc chắn sẽ không thèm, ngược lại có khả năng ban thưởng cho Lữ Bố và cấp dưới.

Vậy những thứ này phải xử lý thế nào?

Thời buổi này, bách tính Thiên Triều đến cơm còn không có mà ăn, làm sao tiêu thụ nổi loại xa xỉ phẩm không thể ăn không thể uống này, huống hồ địa vị xã hội của bọn họ cũng không có tư cách hưởng dụng ngọc khí.

Mà giới sĩ tộc Thiên Triều lại quá hiểu về ngọc khí, càng không có hứng thú với "ngọc cửu khiếu" lấy từ người chết.

Cho nên những thứ này chỉ có thể vận chuyển đến Tây Vực, đi lừa gạt những thương nhân ngoại địa vốn chỉ biết nửa vời về ngọc khí là cùng, coi như vật tận kỳ dụng, biết đâu đi một vòng như vậy, qua cải tạo nhất định lại biến thành một hình thái khác quay về Thăng Long, lắc mình một cái thành hàng hiếm đắt khách, giống như hậu thế nhiều món đồ nội địa đi một vòng ra nước ngoài rồi quay về thành hàng nhập khẩu bán giá cao vậy.

Ngô Lương không để ý những chuyện đó, hắn để ý là miếng ngọc bản nghi là của Vệ Thanh.

Theo suy trắc này, miếng ngọc bản cực kỳ có khả năng đã bị hư hại trong lúc Lữ Bố dẫn quân trộm mộ, thế là thành vật bỏ đi, bị vứt vào đống "ngọc cửu khiếu" vận chuyển đến đây.

Như vậy, việc không tìm thấy phần còn thiếu cũng là hợp tình hợp

lý.

Biết đâu phần còn thiếu đã vỡ thành những mảnh nhỏ vụn, cơ bản không còn giá trị, tự nhiên cũng chẳng ai thèm quan tâm, sớm đã không biết vứt đi đâu rồi.

Chẳng phải quá trùng hợp sao?

Là một hậu khởi chi tú trong giới trộm mộ cuối thời Đông Kinh, Ngô Lương đối với "tiền bối" Lữ Bố từng làm nên đại sự này không chỉ là nghe danh từ lâu, mà thực ra còn có nhiều ý niệm khá phức tạp.

Hắn luôn muốn tiếp xúc với Lữ Bố một chút, tốt nhất là có thể giao lưu thân thiện một phen.

Như vậy hắn có thể từ miệng Lữ Bố nghe được một số kiến văn thú vị.

Chẳng hạn như Lữ Bố có quan điểm và kiến giải gì về trộm mộ, lại nắm giữ những kỹ xảo trộm mộ bí truyền nào; hay như lúc Lữ Bố đào hoàng lăng Đông Kinh và Mậu Lăng, liệu có từng tận mắt thấy những kỳ trân dị bảo và bí mật kinh thiên nào mà hậu thế không biết; lại ví như Lữ Bố có từng trộm những lăng mộ khác không, có phát hiện văn hiến lịch sử quan trọng nào không, những văn hiến đó có được bảo tồn lại không...

Những thứ này đều là điều Ngô Lương hứng thú nhất, hắn nhiều lần mạo hiểm trộm mộ cũng chính là để không ngừng tìm kiếm và chứng kiến những sự vật ít người biết đến này.

Ngoài ra, Ngô Lương có thể khẳng định rằng, Lữ Bố tuyệt đối không chỉ trộm hoàng lăng Đông Kinh và Mậu Lăng theo lệnh Đổng Trác.

Y cũng là loại người sống không ngừng nghỉ, trộm mộ không thôi.

Nhớ lại năm ngoái khi Ngô Lương đến Ký Châu đào mộ Quảng

Xuyên vương Lưu Khứ, chẳng phải đã tình cờ gặp bộ tướng Hách Manh phụng mệnh Lữ Bố đến trộm mộ sao?

Mà hiện tại thuộc hạ Dương Vạn Lý của hắn, chẳng phải cũng là một tầm mộ nhân dưới trướng Lữ Bố chuyên đi thăm dò tin tức cổ mộ đó sao?

Đáng tiếc trước đó Dương Vạn Lý chỉ là một kẻ vô danh tiểu tốt, đi theo Lữ Bố thời gian không dài, không có cách nào tiếp xúc được bí mật cốt lõi của Lữ Bố, thậm chí ngay cả tư cách nói chuyện với Lữ Bố cũng không có, nếu không Ngô Lương cũng có thể thông qua Dương Vạn Lý để hiểu thêm về Lữ Bố.

Bất quá những việc này có thể chứng minh, sau khi Đổng Trác quy tây, Lữ Bố ngoài dã tâm tranh bá thiên hạ thì chuyện trộm mộ cũng chưa từng buông lơi, vẫn đang không ngừng tìm kiếm cổ mộ.

Chỉ là Ngô Lương cũng không chắc, Lữ Bố trộm mộ rốt cuộc là giống Tào lão bản chỉ vì trù bị quân lương, hay còn có mục đích bí ẩn nào khác...

Ngoài ra, Ngô Lương đối với Lữ Bố lại có chút kính sợ, không muốn trực tiếp tiếp xúc khi Lữ Bố còn đang thời kỳ sung sức.

Một là vì dũng võ uy danh của Lữ Bố lừng lẫy bên ngoài, tuổi còn trẻ đã được thế nhân gọi là "Phi tướng", lại có câu "Nhân trung Lữ Bố, mã trung Xích Thố", Ngô Lương tự giác nghênh chiến trực diện chắc chắn không phải đối thủ của y, dù có thêm Điển Vi e rằng cũng không có mười phần nắm chắc, vì thế không muốn mạo hiểm; hai là vì phẩm tính của Lữ Bố, người này tuyệt đối không phải hạng tốt lành gì, lại còn lật lọng vô thường, không thể dùng lẽ thường mà đối đãi.

Chẳng gì y cũng đã liên tiếp giết chết hai người nghĩa phụ, sau này hợp tác với Lưu Hoàng thúc cũng vì chút lợi lộc mà dăm bữa nửa

tháng lại đâm sau lưng một nhát, thậm chí bắt giữ thê thiếp nhi nữ của Lưu Hoàng thúc mấy lần, đến nỗi cuối cùng khi Lữ Bố bị Tào lão bản bắt sống, lúc đó Lữ Bố vốn có ý hàng, Tào lão bản cũng có tâm thu phục, Lưu Hoàng thúc lại ở bên cạnh ra sức khuyên can, khiến vị đại danh tướng một thời phải nhận lấy kết cục bi thảm đầu lìa khỏi xác.

Tổng hợp hai điểm trên, khiến tính tình vốn dĩ vô cùng cẩn trọng, thậm chí đa nghi không kém Tào lão bản như Ngô Lương không muốn dễ dàng tiếp xúc trực tiếp với y, kẻ võ lực siêu quần lại không giảng võ đức, thực sự không dễ ở chung, vẫn là chớ nên tự chuốc họa vào thân.

Hy vọng duy nhất của Ngô Lương hiện giờ chính là Tào lão bản.

Nếu phát triển theo tiến trình lịch sử bình thường, Lữ Bố rốt cuộc cũng sẽ bị Tào lão bản bắt sống, đến lúc đó Ngô Lương lại khuyên Tào lão bản tạm thời giữ lại mạng sống của y, rồi mới tiếp xúc cũng chưa muộn.

Chỉ sợ cùng với sự xuất hiện của Ngô Lương, lịch sử đã âm thầm phát sinh nhiều thay đổi, hắn cũng không chắc liệu có còn ngày đó hay không.

Ngay lúc Ngô Lương đang phân tích như vậy. "Công tử, ngài mau nhìn!" Điển Vi bỗng nhiên chỉ vào con lạc đà kia quát lớn.

Ngô Lương đứng dậy nhìn sang.

Chỉ thấy phần thân thể còn lại của con lạc đà đang khô héo đi với tốc độ mắt thường có thể thấy được, và theo sự khô héo đó, bên trong có một số chất lỏng nhầy nhụa màu đỏ thẫm đang tuôn ra ào ạt từ vết thương khổng lồ trên cổ. "Đây là..." Ngô Lương cũng không rõ đây rốt cuộc là tình huống gì.

Nếu đây là máu thì đáng lẽ phải chảy ra từ lúc đầu lìa khỏi cổ, chứ không phải đợi đến bây giờ...

Ngô Lương ước tính quá trình mình kiểm tra "ngọc cửu khiếu" ít nhất cũng mười mấy phút, lúc này chất lỏng mới chảy ra, độ trễ này có hơi cao quá rồi.

Cùng lúc đó.

Ngô Lương lại chú ý thấy, trong cái đầu lạc đà lăn lóc dưới đất cũng có chất lỏng nhầy nhụa màu đỏ thẫm đang chảy ra.

Điều kỳ diệu hơn là, loại chất lỏng nhầy nhụa này chảy trên bãi cát muối cực kỳ khô cằn nhưng lại không hề thấm xuống ngay lập tức, trái lại giống như thủy ngân tinh khiết di động trên mặt đất, thậm chí không dính một chút bụi bặm nào... "Đừng khinh cử vọng động, hãy im lặng quan sát thay đổi!" Ngô Lương khẽ quát.

Hắn cảm thấy loại chất lỏng nhầy nhụa này rất không đơn giản, có lẽ sẽ còn có hành động và biến hóa xa hơn, hiện tại e rằng chưa phải lúc cắt ngang nó.

Quả nhiên!

Dưới sự chú mục của đám người Ngô Lương, chỉ qua một tuần trà công phu, chất lỏng nhầy nhụa chảy ra từ thân thể và đầu lạc đà trong lúc không ngừng di động đã hội tụ lại một chỗ.

Cùng lúc đó, thân thể và đầu lạc đà cũng không còn chảy ra chất lỏng nữa.

Đến lúc này, số chất lỏng nhầy nhụa kia đã hội tụ thành một vũng hình dạng bất quy tắc rộng khoảng một mét vuông, tiếp đó vũng chất lỏng này cũng không hướng về phía bọn Ngô Lương, mà thong thả di động về phía hồ nước nhỏ không xa. "Ngô Hữu Tài, ta cứ cảm giác nó là sinh vật sống..." Bạch Tinh Tinh không nhịn được nói, "Ngoài ra, ta

thấp thoáng nghe thấy trong hồ đang truyền ra những âm thanh không thể diễn tả bằng lời...

Nói chính xác hơn, ta thậm chí căn bản không chắc chắn là có âm thanh truyền lại hay không, chỉ là trực giác cảm thấy bên trong có động tĩnh, giống như có thứ gì đó đang dụ dỗ lỗ tai ta phát ra những rung động nhỏ khó nhận thấy." "Bất kể thế nào, trước tiên tìm cách ngăn nó lại, không thể để nó quay lại hồ, nếu không chúng ta e rằng sẽ không cách nào làm rõ đây rốt cuộc là thứ gì." Ngô Lương nhíu mày nói. "Để ta thử xem!" Điển Vi nghe vậy liền tiên phong xông lên, một chiếc thủ kích kêu "xoảng" một tiếng cắm xuống mặt đất ngay trước vũng chất lỏng kia.

Kết quả vũng chất lỏng đó chạm phải thủ kích liền tự động phân lưu, sau đó không chút trở ngại nào tiếp tục chảy về phía hồ nhỏ. "Việc này...

Công tử" Điển Vi bất lực nhìn về phía Ngô Lương.

Thứ này giống như nước, căn bản không có hình thái cố định, sức lực có lớn đến mấy cũng không có đất dụng võ, làm sao mà ngăn cản?

Chứng kiến cảnh này, Ngô Lương cũng đã nhận thức được phương pháp vật lý thông thường chắc chắn rất khó ngăn cản vũng chất lỏng này "đào tẩu".

Phương thức hữu hiệu nhất có lẽ là cho nó vào một vật chứa hoàn toàn kín mít, bởi vì chất lỏng ngoài việc không có hình thái cố định còn có đặc tính thẩm thấu vạn vật, chỉ cần có một chút kẽ hở là nó có thể đi lại tự như.

Nhưng vấn đề là, dù có một vật chứa như vậy thì làm sao để cho nó vào?

Ngô Lương cũng gặp khó khăn.

Loại chất lỏng này có độc hay không tạm thời chưa biết, nhưng nhìn thảm trạng của con lạc đà kia thì nó hiển nhiên là một thứ cực kỳ trí mạng, thậm chí có khả năng ký sinh, khinh suất chạm vào e rằng không có kết quả tốt đẹp gì.

Ngoài ra, Bạch Tinh Tinh nói trong hồ dường như đang truyền ra một loại âm thanh không thể diễn tả, điều này có lẽ cũng liên quan đến loại chất lỏng này, hoặc giả chính âm thanh mà tai người không thể nghe thấy này đang dẫn dắt chất lỏng quay lại hồ, nói cách khác, trong cái hồ nhỏ cổ quái này có thể còn tồn tại thứ gì đó đáng sợ hơn...

Ngô Lương nghĩ đến thi thể của bốn người kia.

Họ cũng giống như con lạc đà này xuất hiện hiện tượng vôi hóa, rất có thể là gặp phải chuyện tương tự.

Điểm khác biệt là họ chắc hẳn đã quay lại bờ trước khi bị vôi hóa hoàn toàn, còn con lạc đà kia thì ở lại trong hồ, cho nên kết quả mới hơi khác nhau một chút.

Trên người bốn người đó có không ít lỗ hổng to nhỏ không đều như miếng bọt biển hay tổ ong, nhìn qua lỗ hổng vào bên trong, thể nội của họ dường như không có loại chất lỏng nhầy nhụa màu đỏ thẫm này, thậm chí có thể đã biến thành một cái xác rỗng.

Mà con lạc đà này trên người không thấy lỗ hổng...

So sánh như vậy, Ngô Lương có lý do nghi ngờ loại chất lỏng nhầy nhụa màu đỏ thẫm này có lẽ mới là chìa khóa của việc "phục sinh".

Mà những lỗ hổng kia, cực kỳ có khả năng là dấu vết để lại khi loại chất lỏng này ra vào...

Chỉ là hiện tại Ngô Lương vẫn chưa chắc chắn bốn người kia và con lạc đà này có cùng một hội hay không, và có phải cùng thời gian

gặp phải hiện tượng vôi hóa hay không.

Nếu không cùng một hội, vậy con lạc đà kia chắc hẳn là kẻ đến sau, vì chưa đến lúc rời đi nên loại chất lỏng này vẫn còn lưu lại trong cơ thể nó, trên người nó mới không xuất hiện những lỗ hổng kia.

Nhưng nếu là cùng một hội, vậy có thể suy trắc ra một phần tập tính của loại chất lỏng này, chẳng hạn như: vì một loại sức mạnh hay hạn chế nào đó khiến nó không thể hoặc không muốn rời khỏi cái hồ nhỏ cổ quái này, cho nên chất lỏng này mới không xuất hiện trong cơ thể bốn người bên bờ, mà lại xuất hiện trong cơ thể con lạc đà đứng giữa hồ...

Đây cũng có thể là nguyên nhân khiến lúc này vũng chất lỏng như có sinh mạng hội tụ lại một chỗ di động về phía hồ nhỏ.

Chỉ là hiện giờ trong lòng Ngô Lương còn một ẩn số lớn: vũng chất lỏng này hiện giờ trông như có sinh mạng, vậy một loạt hành động của con lạc đà vừa rồi có phải có liên quan đến nó không?

Để giải khai ẩn số này, Ngô Lương cảm thấy lát nữa rất cần thiết phải tiến hành giải phẫu con lạc đà kia, trọng điểm cần kiểm tra xem trong thể nội lạc đà có còn bảo lưu tổ chức đại não và tổ chức cơ nhục hoàn chỉnh hay không.

Hắn tuy hiểu biết về sinh học chỉ dừng ở bề mặt, nhưng cũng biết thứ chỉ huy động tác của động vật là tổ chức đại não, còn thực thi động tác là tổ chức cơ nhục.

Còn về các hệ thống thần kinh, máu huyết... các loại tổ chức khác chắc cũng có quan hệ mật thiết với hành động, nhưng đối với kẻ ngoại đạo sinh học như Ngô Lương thì thực sự là quá tầm, hắn có thể ý thức được việc kiểm tra tổ chức đại não và cơ nhục của con lạc đà đã được coi là rất có ý tưởng trong mắt những kẻ ngoại đạo rồi.

Bất quá hiện tại hiển nhiên không phải lúc suy nghĩ sâu xa những chuyện đó.

Những ý niệm này chỉ thoáng qua trong não. "Thùng thùng thùng!" Ngô Lương đã nhanh chóng vỗ vào chiếc trống nhỏ thần bí mang theo bên mình.

Chiếc trống nhỏ thần bí này một là có thể tạo ra hiệu quả chấn nhiếp nhất định đối với tà vật, hai là nếu trong hồ thực sự có âm thanh không thể diễn tả đang dẫn dắt vũng chất lỏng này thì tiếng trống cũng có thể sản sinh tác dụng can nhiễu nhất định.

Cần thiết phải thử nghiệm một phen.

Theo tiếng trống vang lên, mọi người thấy vũng chất lỏng kia rõ ràng xuất hiện một số phản ứng không bình thường.

Chỉ thấy vũng chất lỏng nhầy nhụa vốn đang hội tụ trông cực kỳ bằng phẳng kia, lúc này trên mặt lại xuất hiện một loạt gợn sóng rung động, cứ như thể đang cộng hưởng theo tiếng trống vậy.

Chương 401

"Công tử, hình như có tác dụng!" Mọi người lập tức tinh thần chấn hưng, pha chút kinh hỉ kêu lên.

Tuy nhiên Ngô Lương lại không vì thế mà vui mừng.

Bởi vì hắn phát hiện vũng chất lỏng kia tuy xuất hiện gợn sóng nhưng tốc độ di động lại không hề giảm bớt, thậm chí thấp thoáng có xu thế gia tốc.

Nơi này cách hồ nhỏ vốn chỉ có mấy mét.

Hiện giờ vũng chất lỏng đó đã đi được một nửa, cứ với tốc độ di động hiện tại, tối đa vài hơi thở nữa là có thể quay lại hồ.

Đến lúc đó dù là vũng chất lỏng đó hòa làm một với nước hồ, hay vẫn tụ tập lại nhanh chóng chạy về phía tâm hồ, đám người Ngô Lương ngay cả nước hồ cũng không thể dễ dàng chạm vào, tự nhiên chỉ có thể đứng nhìn mà thở dài. "Thùng thùng thùng... thùng thùng thùng..." Ngô Lương lúc này cũng không có biện pháp nào khác hữu hiệu hơn, đành phải càng thêm dồn dập vỗ vào chiếc trống nhỏ thần bí.

Dựa theo phân tích tình huống vừa rồi, hiệu quả chấn nhiếp của chiếc trống nhỏ thần bí đối với tà vật có lẽ đã làm vũng chất lỏng này "kinh hãi", cho nên mới khiến nó có xu thế gia tốc, Ngô Lương trong lòng có suy đoán như vậy, nhưng trong tình huống không còn cách nào khác, hắn chỉ có thể ký thác hy vọng vào việc lợi dụng hiện tượng "cộng hưởng" có thể có chút hiệu quả, hoặc giả "cộng hưởng" đủ dồn dập thì có thể định nó tại chỗ.

Đây cũng là bước đường cùng...

Kết quả, quả nhiên không có tác dụng gì lớn.

Vũng chất lỏng kia tuy xuất hiện gợn sóng rõ rệt và dồn dập hơn, nhưng đồng thời tốc độ di động cũng nhanh hơn hẳn, chỉ trong chớp mắt đã đến ven hồ. "Ngô Hữu Tài, nó sắp chạy mất rồi, giờ tính sao?" Bạch Tinh Tinh hiển nhiên cũng rất hiếu kỳ với vũng chất lỏng này, không muốn để nó dễ dàng rời đi, vì thế không nhịn được sốt sắng hỏi. "Ta biết!" Ngô Lương há chẳng phải vậy, nhưng hắn thì có thể làm gì được chứ?

Hiện tại trong lòng hắn còn sốt sắng hơn Bạch Tinh Tinh nhiều, nếu có thể thì hắn đã sớm xông lên đè nó lại rồi...

Ngay lúc này, não bộ Ngô Lương bỗng nhiên nóng lên, một luồng cảm giác cực kỳ quen thuộc đột nhiên từ trong cơ thể trào dâng, khoảnh khắc liền lan tỏa toàn thân! "Cái này là?!" Ngô Lương tâm đầu chấn động.

Đây chính là cảm giác từng xuất hiện khi thoát khỏi Minh Trạch trước đó, cũng chính là lúc hắn thi triển năng lực "khống thủy" kinh vi thiên nhân kia.

Chẳng lẽ năng lực "khống thủy" có thể phát huy tác dụng đối với vũng chất lỏng này sao?

Trước đó, Ngô Lương căn bản không coi vũng chất lỏng này là "nước", vì thế hoàn toàn không nghĩ đến chuyện này.

Càng huống hồ, năng lực "khống thủy" của hắn ngoại trừ lần đối diện với sinh tử phát huy hiệu quả kinh người khiến nước sông đoạn lưu, sau đó liền không cách nào tùy tâm nhi động phát huy kỳ hiệu được nữa, lúc lợi hại nhất cũng chỉ có thể chia dòng nước tiểu của mình thành ba tia, mà cũng chỉ tiểu được ngay cạnh chân...

Năng lực với hiệu quả kiểu này, hiển nhiên là xa xa không đủ

dùng.

Nhưng hiện tại.

Ngô Lương rõ ràng có thể cảm giác được sức mạnh trong cơ thể mình mạnh hơn nhiều so với lúc nghịch nước tiểu... "Đứng lại cho ta!" Thấy vũng chất lỏng sắp sửa tiến vào nước hồ, Ngô Lương đã không kịp nghĩ nhiều, chỉ đành đem ngựa chết làm ngựa sống mà quát thầm một tiếng trong lòng, ý niệm mãnh liệt theo đó phát tán ra ngoài. "Vút!" Ngay trong nháy mắt này, vũng chất lỏng kia giống như đụng phải một bức tường không khí, đột ngột dừng lại ở vị trí cách mặt nước hồ chưa đầy hai thốn! "Có tác dụng!" Ngô Lương trong lòng đại hỉ.

Lúc này hắn có thể cảm giác rõ ràng vũng chất lỏng kia đã nằm trong sự khống chế của mình, thậm chí cứ như là một phần cơ thể được nối dài của hắn, nặn tròn bóp bẹt toàn bộ đều tùy theo tâm ý.

Cảm giác này cực kỳ diệu kỳ.

Trước đây khi khống chế nước tiểu chia làm ba tia, chưa từng xuất hiện cảm giác tương tự, còn khi khiến nước sông đoạn lưu, hắn căn bản không hiểu rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, vả lại lúc đó trong lòng chỉ nghĩ đến việc làm sao cầu sinh trong tuyệt cảnh, cũng không nhớ rõ lúc đó có xuất hiện cảm giác tương tự hay không. "Chuyện gì vậy?" Chứng kiến cảnh này, mọi người cũng lộ vẻ kinh nghi, họ vẫn chưa hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Dẫu sao Ngô Lương cũng chỉ động dụng ý niệm, bề ngoài trông không có gì khác biệt so với bình thường.

Vũng chất lỏng kia vẫn có ý định thoát khỏi sự khống chế, nhất thời gợn sóng trên mặt càng thêm kịch liệt, hình dạng cũng không ngừng biến hóa, trông cực giống một loại quái vật chất nhầy gọi là "Slime" trong các trò chơi hậu thế.

Đáng tiếc dù nó giãy giụa thế nào, vẫn bị đóng đinh ở vị trí chỉ cách nước hồ hai thốn, không thể vượt qua nửa phân. "Lên!" Ngô Lương một lần nữa thúc động ý niệm. "Vút!" Vũng chất lỏng đó lập tức không còn giãy giụa nữa, sau đó với tốc độ mắt thường có thể thấy bắt đầu thu nhỏ lại, chỉ trong chốc lát đã co thành một khối cầu chuẩn xác có kích thước khoảng bằng quả bóng chuyền, và dường như thoát khỏi trọng lực, từ từ bay lên cách mặt đất khoảng 1 mét. "Lại đây!" Ngô Lương tiếp tục hạ lệnh.

Khối cầu ngưng kết từ chất lỏng lại bắt đầu từ từ trôi lửng lơ về phía Ngô Lương... "Công tử cẩn thận!" Điển Vi không hiểu đây rốt cuộc là chuyện gì, còn tưởng chất lỏng này muốn gây bất lợi cho Ngô Lương, lập tức dựng thủ kích chắn trước mặt Ngô Lương cảnh giác đề phòng. "Điển Vi huynh đệ, không sao đâu." Ngô Lương lại nở nụ cười nhẹ nhõm lắc đầu. "Không sao?" Nghe thấy vậy, mọi người lập tức nhìn về phía Ngô Lương, vẻ kinh nghi trên mặt càng đậm. "Ngô Hữu Tài, cái này... chẳng lẽ là ngươi đang thao túng?" Bạch Tinh Tinh phản ứng lại một chút, theo bản năng hỏi. "Chính xác." Ngô Lương hơi gật đầu, "Ta có được sức mạnh thần bí từ quả cây Phù Tang kia, trước đây dù thử nghiệm thế nào cũng không phát huy ra được, vậy mà dường như đối với loại thứ này lại có kỳ hiệu, cũng không biết rốt cuộc là nguyên lý gì." "..." Mọi người nhất thời không biết nói gì cho phải.

Bản lĩnh khiến nước sông đoạn lưu kia đã đủ kinh người rồi, tuy rằng sau khi thoát hiểm Ngô Lương luôn không thể thi triển lại, nhưng bản lĩnh đó đã thành một phần cơ thể hắn, sớm muộn gì cũng là của hắn thôi, cơm ngon không sợ muộn.

Ngờ đâu bản lĩnh này cư nhiên còn có thể khống chế loại chất lỏng thần bí không biết gọi là gì này...

Đây chẳng phải tương đương với việc bản lĩnh đó của hắn lại

được gia cường một lần nữa sao?

Còn về việc gia cường được bao nhiêu, cái đó phải xem chất lỏng thần bí này đáng sợ đến mức nào.

Từ tình huống hiện tại, mọi người tự nhiên cho rằng chất lỏng thần bí này có thể tiến vào cơ thể người và động vật, có thể hóa người và động vật thành tượng đá, còn có thể tiếp quản những cái xác đã thạch hóa đó, khiến chúng biến thành những con rối bọc giáp nặng nề không sợ chết...

Mà nếu Ngô Lương có thể thao túng loại chất lỏng thần bí như vậy, chẳng phải có thể thần cản sát thần, phật cản sát phật sao?

Tuy nhiên, Ngô Lương lại biết rõ loại chất lỏng thần bí này e rằng chưa chắc đã lợi hại như mọi người tưởng tượng.

Kết hợp với nguyên lý hiện tượng vôi hóa của "hồ Natron", Ngô Lương cho rằng hiện tượng vôi hóa mà bốn người kia và con lạc đà gặp phải có lẽ không liên quan đến loại chất lỏng thần bí này, thứ thực sự khiến họ biến thành bộ dạng đó chắc hẳn là nồng độ khoáng chất muối kiềm cực cao trong nước.

Còn việc tiến vào cơ thể người và động vật, tiếp quản thân xác họ thì vẫn cần tiến thêm một bước kiểm chứng mới có thể đưa ra đáp án chính xác.

Hiện tại Ngô Lương có thể xác định chỉ có một điểm: loại chất lỏng thần bí này có ý thức ở một mức độ nhất định, chỉ là ý thức này rốt cuộc là ý thức độc lập của cá thể, hay là loại ý thức bầy đàn giống như kiến và ong, tạm thời vẫn chưa thể khẳng định.

Ngô Lương thực ra nghiêng về giả thuyết sau.

Bởi vì hắn cực kỳ có lòng tin vào thính lực của Bạch Tinh Tinh, nàng vừa rồi nói trong hồ đang truyền ra một loại âm thanh không thể

diễn tả, vậy thì nhất định sẽ không nghe lầm.

Thực tế theo Ngô Lương biết, thế giới này thực sự tồn tại nhiều dải tần âm thanh mà tai người không thể nghe thấy.

Tai người không nghe thấy không có nghĩa là loại âm thanh đó không tồn tại, thực tế những âm thanh như vậy đối với một số sinh vật đặc định lại cực kỳ quan trọng, giống như sóng siêu âm của cá heo và dơi, đó là công cụ không thể thiếu để chúng săn mồi và hành động, liên quan đến sự sinh tử.

Vì thế, loại âm thanh tương tự đương nhiên cũng có thể coi là công cụ truyền đạt thông tin của một tộc quần đặc thù nào đó...

Bất quá không thể phủ nhận rằng, sau khi thăm dò được tập tính cụ thể của loại chất lỏng thần bí này, thứ này thực sự có thể để hắn sử dụng, bởi vì hắn có thể cảm nhận rõ ràng loại chất lỏng thần bí này có sự thân hòa kỳ lạ với năng lực "khống thủy" của mình.

Điều này đương nhiên có thể coi là sự gia cường đối với "Khống Thủy Thuật", chỉ là rốt cuộc gia cường được bao nhiêu thì vẫn còn chờ nghiên cứu thêm... "Điển Vi, đổ hết nước trong cái túi nước lớn của ngươi đi, ta muốn chứa thứ này lại để nghiên cứu dần." Ngô Lương quay đầu nói với Điển Vi.

Điển Vi thể hình dị thường khôi ngô, không chỉ ăn nhiều mà uống cũng không ít, vì thế túi nước hắn mang bên mình cũng là loại đại hào, một cái ít nhất bằng hai cái của bọn Ngô Lương.

Dùng túi nước như vậy để chứa khối chất lỏng thần bí có tổng thể tích tầm 1.5 lít này thì dư sức. "Ực...

ực..." Điển Vi rút nút túi nước ra, nhưng không làm theo lệnh Ngô Lương là đổ nước sạch đi, mà ngửa đầu dốc túi nước làm một hơi mãnh liệt, ba chân bốn cẳng liền uống cạn sạch một túi nước đầy, sau

đó sảng khoái lau mồm rồi mới đưa túi nước qua. "Ngươi cầm cho chắc, đợi chất lỏng thần bí đó chui hết vào túi nước thì lập tức nút chặt lại." Vừa dứt lời, đoàn chất lỏng thần bí đó đã bay về phía Điển Vi, sau đó nhanh chóng chia thành một luồng liên tục chảy dọc theo miệng túi vào bên trong.

Cùng lúc đó, không một ai chú ý thấy, giữa hồ nước nhỏ không biết từ lúc nào có một thứ không xác định thò đầu lên, từng vòng gợn sóng đang từ cái đầu nhỏ đó lan tỏa ra bốn phía...

Trong lúc Ngô Lương đang đổ thứ chất lỏng màu đỏ thắm thần bí kia vào túi nước, Gia Cát Lượng đang đứng đợi ở trên cao nhìn xuống lại phát hiện ra sự dị thường giữa hồ, vội vàng gọi Vu Cát tới nói: "Lão tiên sinh, ngài xem ở giữa hồ kia có phải có thứ gì không?" "Có thứ gì sao?" Vu Cát nghe vậy cũng vội vàng nhìn về phía hồ.

Phải nói rằng Vu Cát tuy tuổi đã cao nhưng nhãn lực vẫn chưa bị thoái hóa rõ rệt, chỉ nhìn một cái liền phát hiện ra điểm bất thường, gương mặt già nua lập tức nhăn lại, có chút kinh nghi nói: "Đúng là có vật gì đó, nhưng lão phu nhớ trước đó trong hồ không hề có tạp vật, thứ này từ đâu mà tới?" "Hình như là vừa mới từ đáy hồ nổi lên." Gia Cát Lượng nói. "Tê... cái này thật kỳ quái nha." Gương mặt Vu Cát hiện lên một vẻ lo lắng, "Thứ này sớm không xuất hiện muộn không xuất hiện, lại cứ sau khi Công tử chém giết con lạc đà kia mới nổi lên, chẳng lẽ giữa hai bên có liên hệ gì chăng?" Đứng ở vị trí này, Vu Cát và Gia Cát Lượng chỉ có thể nhìn thấy những động tác lớn của nhóm Ngô Lương khi giết lạc đà, chứ chưa biết chuyện về vũng chất lỏng thần bí kia.

Ngay trong lúc hai người đang nói chuyện, thứ trong hồ lại nổi lên thêm một chút, lần này cuối cùng không chỉ lộ ra một góc nhỏ, đứng ở vị trí của Vu Cát và Gia Cát Lượng nhìn xuống đã có thể thấy được một đường nét đại khái. "Lão tiên sinh ngài mau nhìn xem, đường nét

của thứ kia trông có giống một người không?" Gia Cát Lượng tâm minh nhãn lượng, nhìn thấy cảnh này khuôn mặt nhỏ cũng hiện lên vẻ lo lắng. "Ngươi nói như vậy...

đúng là cực kỳ giống!" Vu Cát giờ không còn là lo lắng nữa mà là vô cùng căng thẳng, tiếp đó như không dám chậm trễ một khắc nào, cũng không còn lo việc có làm phiền Ngô Lương hay không, lập tức gào to hướng xuống chân núi: "Công tử, trong hồ có tình huống!" ... "Trong hồ nổi lên một thứ hình người?" Ngô Lương vừa mới dẫn vũng chất lỏng màu đỏ thắm kia vào túi nước liền lập tức nhận được cảnh báo của Vu Cát, vội vàng quay người nhìn về phía hồ.

Chỉ tiếc là từ góc độ của hắn nhìn ra, chỉ thấy được những vòng sóng lăn tăn từ giữa hồ khuếch tán tới, cùng với một phần cực kỳ hạn chế lộ trên mặt nước.

Giữa hồ đúng là có thứ gì đó nổi lên.

Nhưng hiện tại hắn vẫn không thể xác định đó rốt cuộc là thứ gì, cũng không thể chắc chắn liệu thứ đó có phải là một hình người như lời Vu Cát nói hay không.

Quan trọng nhất là, nước trong cái hồ nhỏ này chắc chắn có vấn đề, bọn họ căn bản không thể dễ dàng xuống nước.

Chương 402

Tuy nhiên việc này cũng không làm khó được Ngô Lương, hắn trầm ngâm một chút rồi quay đầu nói với Điển Vi: "Điển Vi, phiền ngươi nhấc ta lên cao một chút." "Nặc!" Điển Vi đáp một tiếng liền bế thốc Ngô Lương lên, sau đó nhẹ nhàng nhấc bổng qua đầu, hai tay giữ chặt cổ chân để hắn đứng vững trên vai mình.

Lúc này Ngô Lương lại nhìn ra giữa hồ, rốt cuộc cũng nhìn ra được chút manh mối.

Thứ nổi lên giữa hồ quả thực rất giống một người.

Ít nhất là đường nét dưới mặt nước rất giống, hơn nữa nhìn từ cơ thể có phần thanh mảnh mảnh mai kia, nếu là người thì tám phần phải là một nữ tử.

Còn nhiều chi tiết hơn thì tạm thời không nhìn ra được, trừ khi Ngô Lương có thể vớt thứ đó từ trong hồ lên để quan sát ở cự ly gần.

Nhưng vấn đề là nước trong hồ này không thể chạm vào tùy tiện, loại nước hồ có khả năng chứa khoáng vật canxi và muối cao thế này, cơ thể người chỉ cần chạm vào một lượng nhỏ, dù không bị canxi hóa toàn thân thì e rằng cũng bị lở loét nghiêm trọng, nếu trực tiếp nhảy xuống nước vớt lên, tám phần sẽ giống như bốn người kia và con lạc đà nọ, hóa thành "tượng đá".

Hơn nữa, trong nước hồ có thể còn có thứ chất lỏng thần bí mà hắn vừa thu thập, cùng với những tồn tại chưa biết liên quan đến nó, ngay cả khi Ngô Lương hiện tại thực sự có thuyền để chèo ra đó, hắn cũng không muốn mạo hiểm thử nghiệm.

Hay là... có thể dùng "Khống Thủy Thuật" của mình thử một chút?

Nếu trong hồ vẫn còn tồn tại thứ chất lỏng thần bí kia, "Khống Thủy Thuật" vốn rất thân hòa với nó, biết đâu có thể sai khiến được.

Thậm chí, biết đâu hắn có thể một lần nữa phát huy siêu thường, trực tiếp rẽ nước cái hồ nhỏ cỡ sân bóng đá này ra! "Ân——" Nghĩ như vậy, Ngô Lương đã bắt đầu thử điều động sức mạnh thần bí trong cơ thể, đồng thời phóng thích ý niệm của mình ra ngoài, mũi phát ra tiếng hừ nhẹ, nhìn qua là thấy đang nín thở vận công.

Một giây.

Hai giây.

Ba giây...

Ngô Lương có thể cảm nhận được sức mạnh thần bí trong cơ thể xuất hiện dao động nhẹ.

Thế nhưng mặt hồ trước mắt vẫn lặng yên không một gợn sóng, cũng không có cảm giác thứ chất lỏng thần bí kia bị mình khống chế, năng lực này dường như lại một lần nữa mất hiệu lực.

Bốn giây.

Năm giây.

Sáu giây...

Ngô Lương không cam lòng bỏ cuộc, vẫn tiếp tục nín thở vận công.

Hơn nữa còn dùng sức hơn cả lúc trước, thực tế đến giờ hắn vẫn chưa hoàn toàn nắm rõ cách sử dụng chính xác của "Khống Thủy Thuật", không cách nào điều động nó ra bất cứ lúc nào.

Tuy nhiên Ngô Lương không nản chí, việc gì từ lúc tiếp xúc đến khi làm chủ đều cần một quá trình, quen tay hay việc thôi mà.

Đến khi hắn thực sự tinh thông, hắn sẽ không còn là một con

người bình thường nữa.

Bảy giây.

Tám giây.

Chín giây... "Phốc—— Bổ——" Phía dưới, thân hình Điển Vi khẽ rung lên một cái. "?" Bạch Tinh Tinh đầu tiên là nghi hoặc nhìn sang, sau đó liền lộ vẻ ghét bỏ bịt lấy chiếc mũi dọc dừa rồi quay người đi, bờ vai lại cứ run lên bần bật, hình như nàng đang nén cười. "..." Dương Vạn Lý và năm binh sĩ Phường Nhân Quân cũng nhìn sang, sau đó lập tức lộ ra vẻ mặt "ta không nghe thấy gì hết, ta không thấy gì hết, ta chỉ là một con thỏ trắng nhỏ thuần khiết". "Ách... cái đó." Ngô Lương cũng lập tức phá công, mặt đầy vẻ ngượng ngùng nhìn xuống Điển Vi phía dưới, lộ ra vẻ hối lỗi nói liên hồi: "Điển Vi huynh đệ, ta có thể chỉ thiên thề, ta thực sự không phải cố ý đâu, tại sơ ý nín thở quá đà thôi." "Không sao." Điển Vi chỉ nói ngắn gọn hai chữ, sau đó lập tức ngậm chặt miệng, nín thở hết mức có thể để không phải hít vào nữa.

Thật là mẹ nó thối quá đi mà...

Trong lòng Ngô Lương u uất vô cùng, sao mà cái rắm này lại đặc biệt thối đến thế, ngay cả bản thân hắn cũng có chút ngửi không nổi.

Đúng là xã tử (nhục nhã) mà!

Đường đường là Ngô tướng quân mà rắm sao lại có thể thối như vậy?

Ai không biết lại tưởng Ngô tướng quân dạo này không ăn lương khô của Phường Nhân Quân mà ăn phân ấy chứ.

Thôi xong, hình tượng của ta trong mắt Tinh Tinh chắc chắn không còn hoàn mỹ nữa rồi, sau này khi hưởng thụ lạc thú phòng khuê với nàng, e rằng cũng sẽ có chút ngăn cách. "Hay là chúng ta chuyển

lên phía trên gió trước nhé?" Ngô Lương nghĩ đoạn, dứt khoát đề nghị. "..." Điển Vi không nói hai lời, đội Ngô Lương trên đầu chạy một mạch ven hồ tới nơi cách đó mười mấy mét mới dừng lại, sau đó mới há miệng thở dốc một hồi, thật là sảng khoái. "Ngô Hữu Tài, rốt cuộc huynh nhìn ra cái gì rồi?" Bạch Tinh Tinh có chút nhìn không nổi, đi tới nhìn Điển Vi với ánh mắt đồng cảm xong mới mở miệng hỏi.

Thấy có người đánh trống lảng giúp mình, Ngô Lương cầu còn không được, lập tức nghiêm mặt nói: "Giữa hồ quả thực có một vật hình người, nhìn thể hình có vẻ là một nữ tử, tình huống khác thì khó nói lắm." "Vậy huynh định làm thế nào?" Bạch Tinh Tinh lại hỏi. "Ta muốn vớt nó lên xem sao, nhưng tạm thời chưa nghĩ ra cách nào hiệu quả..." Ngô Lương nói được nửa câu, ánh mắt tình cờ liếc qua cánh tay mình, tiếp đó mắt sáng lên, vỗ trán một cái đầy vẻ ngạc nhiên mừng rỡ rồi tự lẩm bẩm: "Có rồi!

Đây chẳng phải là công cụ có sẵn sao?

Cái đầu của ta thật là!" Phi Hổ Trảo!

Thứ đồ chơi này sau khi chế tạo xong, ngoại trừ mấy lần dùng thử ở doanh trại Phường Nhân Quân thì vẫn chưa từng sử dụng lại.

Sợi dây dùng cho Phi Hổ Trảo này chính là "Tàm thần bảo ti" (Tơ bảo tằm thần) lấy từ chỗ Bạch Tinh Tinh, không chỉ mềm nhẹ thanh mảnh mà còn đao thương bất nhập, vô cùng chắc chắn.

Hiện tại cái hồ nhỏ này chỉ cỡ sân bóng đá, nơi rộng nhất cũng chỉ tầm trăm mét.

Mà "Tàm thần bảo ti" dài tới hơn sáu mươi mét, muốn móc trúng thứ giữa hồ kia tuyệt đối đủ dùng, hơn nữa khoảng cách này cũng hoàn toàn nằm trong tầm bắn của Phi Hổ Trảo.

Trong lúc mừng rỡ, Ngô Lương lập tức dặn dò Điển Vi: "Điển Vi

huynh đệ, giữ chắc đừng cử động, ta muốn bắn thứ kia!" "Nặc!" Điển Vi đáp một tiếng, thân hình lập tức vững như Thái Sơn.

Ngô Lương nhấc tay trái lên, nheo một mắt lại dùng bộ phận "vọng sơn" mà hắn đặc biệt dặn dò Bách Lý Hương và Tôn Nghiệp thiết kế trên Phi Hổ Trảo để ngắm bắn.

Hắn là người biết tự lượng sức mình, biết mình không có bản lĩnh "bắn bừa cũng trúng", tự nhiên sẽ không làm khó bản thân.

Hít vào.

Thở ra.

Hít vào.

Thở ra. "Ba!" Kèm theo một tiếng động nhẹ, Phi Hổ Trảo bung ra đồng thời bắn vút đi.

Cuộn dây dưới sức kéo của Phi Hổ Trảo quay tít mù. "Khách sát!" Phi Hổ Trảo bắn trúng mục tiêu một cách chuẩn xác, tiếp đó cơ quan trên móc bị kích hoạt, lập tức khép lại bấu chặt lấy mục tiêu. "Hoàn mỹ!" Trong lòng Ngô Lương vui mừng khôn xiết, lập tức nhấn nút thu hồi trên Phi Hổ Trảo.

Cuộn dây theo đó quay ngược lại.

Tốc độ không tính là nhanh, thậm chí có thể nói là hơi chậm, mỗi giây chỉ thu hồi được khoảng nửa mét.

Dù sao mục đích chế tạo thứ này cũng chỉ để leo trèo qua những địa hình hiểm trở không thể đi qua một cách an toàn, chứ không phải là đạo cụ chiến đấu như trong phim võ hiệp hay phim người khổng lồ nào đó, tốc độ thu hồi thực sự không nhanh đến thế.

Huống hồ Ngô Lương chỉ là một người bình thường, hắn căn bản không chịu nổi tốc độ thu hồi quá nhanh.

Nếu không sơ sảy một cái đâm sầm vào tường hay vách đá gì đó thì đây không còn là công cụ leo trèo nữa mà là công cụ tự sát hiệu quả, đám Phường Nhân Quân có khi phải cạy xác hắn ra khỏi tường mất. "Không hổ là Công tử, một phát trúng ngay, bách bộ xuyên dương cũng chỉ đến thế mà thôi!" Mọi người thấy vậy cũng vô cùng vui vẻ, Dương Vạn Lý thuận thế dâng lên một câu nịnh hót không mấy cao minh. "Đừng có vui mừng quá sớm, càng không được lơ là cảnh giác." Ngô Lương lại nghiêm mặt nhắc nhở, "Thứ này vẫn chưa biết là cái gì, càng không biết có ẩn giấu nguy hiểm hay không, các ngươi cần cẩn thận phòng bị." "Nặc!" Mọi người nghe vậy vội vàng bày ra thế trận, toàn thần quán chú chằm chằm nhìn thứ đang dần được kéo lại gần. ...

Một lát sau, thứ đó cuối cùng cũng được kéo vào bờ.

Ngô Lương kịp thời tắt cơ quan, khiến cuộn dây ngừng quay.

Như vậy tuy hắn và thứ kia vẫn còn nối với nhau bằng "Tàm thần bảo ti", nhưng ngộ nhỡ có tình huống gì xảy ra, hắn vẫn còn khoảng cách mười mét để xoay xở.

Bởi vì trên Phi Hổ Trảo chỉ có cơ quan bắt mục tiêu, muốn nó nhả ra thì cần phải lại gần thao tác thủ công mới xong.

Đây cũng là chuyện bất đắc dĩ, bởi với trình độ khoa học hiện nay căn bản không thể chế ra kỹ thuật "điều khiển từ xa" như đời sau, thiết kế được một cơ quan chạm vào là bắt dính trên móc đã là không dễ dàng gì rồi.

Cứ thế lùi lại phía sau, mọi người hợp lực kéo thứ kia lên bờ.

Sau đó cẩn thận phòng bị tiến lại gần quan sát.

Đây thực sự là một con người.

Và cũng thực sự giống như phán đoán trước đó của Ngô Lương,

là một nữ tử.

Hơn nữa nữ tử này cũng giống hệt bốn người trên bờ kia, xuất hiện hiện tượng canxi hóa, đã biến thành pho tượng đá cứng ngắc màu xám xi măng.

Điểm khác biệt duy nhất là, trên người nữ tử này dường như không xuất hiện những lỗ hổng như bọt biển hay đài sen kia.

Điểm này lại giống với con lạc đà nọ, dường như sau khi bị canxi hóa, chỉ cần vẫn ở trong hồ thì sẽ không xuất hiện tình trạng đó, cũng không biết rốt cuộc là nguyên lý gì. "Công tử..." Mọi người đứng cách xa bốn năm mét, nghển cổ quan sát nữ tử này, thấy nàng nửa ngày vẫn không có bất kỳ biến hóa nào nhưng vẫn không dám khinh cử vọng động, chỉ có thể chờ đợi mệnh lệnh của Ngô Lương.

Chương 403

"Những người khác lùi lại, Điển Vi, Dương Vạn Lý hỗ trợ hai bên ta, Tinh Tinh đi sau lưng ta cảnh giới, chúng ta lại gần quan sát thêm chút nữa." Ngô Lương trầm giọng quát. "Nặc!" Mọi người lập tức có phản ứng tương ứng.

Sau đó dưới sự dẫn dắt của Ngô Lương, từng bước một cực kỳ cẩn thận tiến về phía nữ tử này. "Kim Cương Tản" đã được Ngô Lương giao cho Dương Vạn Lý cầm, nếu có bất kỳ tình huống đột xuất nào đều có thể kịp thời mở ra phòng hộ.

Còn Điển Vi gánh vác trọng trách giết địch, Ngô Lương đã cho phép hắn khi cần thiết có thể chém chết nữ tử này giống như cách đối phó với con lạc đà kia.

May mắn là, trong quá trình mọi người từng bước tiến lại gần, nữ tử này vẫn không có bất kỳ động tĩnh nào.

Cho đến khi tới khoảng cách tầm hai mét. "Công tử, dung mạo nữ tử này trông vô cùng quen mắt..." Điển Vi bỗng nhiên nhíu mày nói. "Quen mắt?" Mọi người đều không cao bằng Điển Vi, mà đầu của nữ tử này lại nằm hướng về phía hồ, do đó Điển Vi nhìn thấy mặt nàng trước tiên, còn nhóm Ngô Lương thì chưa thấy.

Mọi người trong lòng nghi hoặc.

Sau đó liền nghe thấy Điển Vi bừng tỉnh đại ngộ: "Vi nhớ ra rồi!

Thảo nào Vi thấy dung mạo nữ tử này vô cùng quen mắt, nàng ta cư nhiên cực kỳ giống với nữ tử Chương Đài đi cùng chúng ta, đơn giản như là từ một khuôn đúc ra vậy!" "Phương Quỳnh?" Ngô Lương tự nhiên biết rõ Điển Vi đang nhắc tới ai.

Nghe lời này, trong lòng hắn càng thêm kinh nghi, không tự chủ được bước nhanh tới hai bước lớn, rốt cuộc cũng nhìn rõ diện mạo của nữ tử trước mắt.

Không thể nói là cực kỳ giống, mà phải nói là y đúc!

Hơn nữa không chỉ là dung mạo, chiều cao, béo gầy, ba vòng, thậm chí cả nốt ruồi lệ ở khóe mắt phải... tóm lại, ngoại trừ độ dài tóc có chút khác biệt ra, những chỗ còn lại hoàn toàn giống hệt!

Nếu không phải hắn đã để Phương Quỳnh ở lại phía trên, còn giao cho Vu Cát, Gia Cát Lượng và nhiều binh sĩ trông coi kỹ lưỡng, hắn thực sự phải nghi ngờ có phải Phương Quỳnh thừa lúc bọn họ không chú ý đã rơi xuống hồ, nên mới biến thành bộ dạng này.

Vậy rốt cuộc chuyện này là thế nào? ... "Cái này..." Mọi người cũng lộ vẻ kinh nghi.

Trên đời này lại có người dung mạo giống nhau đến thế sao?

Thậm chí không thể dùng hai chữ "giống nhau" để hình dung nữa, cho dù là song sinh, cho dù ngũ quan dung mạo có thể y đúc, nhưng nốt ruồi trên người vốn xuất hiện hoàn toàn ngẫu nhiên, vậy mà ngay cả nốt ruồi lệ cũng mọc cùng một vị trí, chuyện này nhìn thế nào cũng thấy thật vô lý. "Ngô Hữu Tài, có nên bảo Vu Cát xem xem Phương Quỳnh còn ở trên kia không, hay là họ làm việc tắc trách, lỡ để Phương Quỳnh trốn mất rồi?" Bạch Tinh Tinh nhíu đôi lông mày lá liễu, không nhịn được nói với Ngô Lương. "Chắc là không đâu." Ngô Lương lắc đầu nói, "Vu Cát tuy bình thường hơi nhát gan nhưng làm việc vẫn rất chắc chắn, không đến nỗi ngay cả chút việc này cũng không làm xong; Gia Cát Lượng tuy tuổi còn nhỏ nhưng cũng không phải ai cũng dễ dàng qua mặt được; còn có những binh sĩ đi cùng chúng ta, bấy lâu nay chưa từng xảy ra sai sót gì, không đến mức ngay cả một nữ tử yếu đuối cũng không trông chừng nổi...

Chỗ này tạm thời nhìn qua vẫn còn bình tĩnh, hay là gọi họ cùng xuống đây đi, chúng ta cũng dễ lấy người thật ra so đối." Thực ra nghe Bạch Tinh Tinh nói vậy, lòng Ngô Lương cũng có chút lung lay, nghi ngờ liệu có phải Phương Quỳnh thực sự trốn mất rồi không, chủ yếu là vì nữ tử trước mắt này quá giống Phương Quỳnh, khiến người ta không thể không dao động.

Một lát sau, Vu Cát và Gia Cát Lượng dẫn theo số binh sĩ Phường Nhân Quân còn lại đi đến trước mặt Ngô Lương.

Phương Quỳnh vẫn ngoan ngoãn đi theo sau bọn họ, không hề bỏ trốn. "Công tử, những người này đều đã được kiểm tra, chắc chắn sẽ không sống lại chứ?" Vu Cát rón rén né tránh bốn tượng đá nam tử đứng bên hồ lúc trước, vẫn còn chút e dè hỏi. "Yên tâm đi lão tiên sinh, trời sập xuống vẫn còn người cao chống đỡ, chắc chắn không đè trúng ngài trước đâu." Ngô Lương trêu chọc một câu, đôi mắt lại sớm đã liếc về phía Phương Quỳnh đang khép nép, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên.

Cô nàng này lúc này hoàn toàn ở trong trạng thái của một nô lệ, và coi Ngô Lương là chủ nhân.

Thực tình mà nói, nếu Phương Quỳnh thực sự bỏ trốn, tuy đây không phải chuyện Ngô Lương mong muốn nhưng lại khiến hắn thấy an lòng hơn, vì có lẽ nữ tử họ vớt lên chính là Phương Quỳnh.

Còn hiện giờ Phương Quỳnh vẫn đang đứng đây, việc này ngược lại làm Ngô Lương cảm thấy mông lung, đồng thời khiến sự việc thêm phần quái dị và quỷ dị.

Đặc biệt là bây giờ khi so đối ở cự ly gần giữa Phương Quỳnh và nữ tử vớt lên từ hồ, Ngô Lương càng thêm khẳng định, hai người căn bản không phải đơn giản là "giống nhau", mà hoàn toàn là cùng một người luôn ấy chứ! "..." Điển Vi, Dương Vạn Lý, Bạch Tinh Tinh và

5 binh sĩ vừa xuống cùng cũng có sắc mặt cổ quái đánh giá Phương Quỳnh, càng nhìn vẻ kinh nghi trong mắt càng nồng đậm.

Quá giống!

Thực sự là quá giống!

Thiên hạ lại có người giống nhau như đúc thế này, đúng là chưa từng nghe, chưa từng thấy... "Phương Quỳnh, ngươi qua đây một chút." Ngô Lương vẫy vẫy tay với Phương Quỳnh. "Chủ... chủ nhân, có gì phân phó..." Phương Quỳnh vội vàng cúi đầu chạy tới, thân mình khom xuống cực thấp, cung kính đáp lời. "Ngươi có từng có một người chị em song sinh nào không?" Ngô Lương mở miệng hỏi. "Bẩm chủ nhân, nô tỳ từng có hai người anh trai, một chị gái và một em gái, nhưng chưa từng có chị em song sinh...

Những anh chị em đó của nô tỳ năm xưa đã cùng mẫu thân bị kẻ gian sát hại, giờ chỉ còn mình nô tỳ..." Phương Quỳnh vẫn khom người, cẩn thận đáp lời. "Chắc chắn không có chứ?" Ngô Lương hơi nhíu mày. "Tuyệt đối không có!" Nghe giọng điệu Ngô Lương hơi nặng một chút, Phương Quỳnh lập tức sợ đến mức quỳ rạp xuống đất, nói liến thoắng với tốc độ cực nhanh: "Nô tỳ có thể chỉ thiên thề, lời nô tỳ nói câu câu là sự thật, nếu có nửa lời gian dối, xin cho nô tỳ chết không tử tế, xin chủ nhân minh xét!" "Đứng lên đi." Ngô Lương gật đầu, lại lấp lửng nói: "Ngươi đi xem nữ tử mà chúng ta vừa vớt lên đi, xem xong rồi hãy trả lời lại câu hỏi của ta." Dứt lời, Bạch Tinh Tinh đã rất ăn ý tiến lên, đỡ Phương Quỳnh dậy dắt nàng đi xem thi thể nữ tử kia. "Công tử, thứ giữa hồ quả thực là một người, lại còn là nữ tử sao?" Vu Cát nghe vậy lại nhăn mặt, có chút bất an hỏi. "Hữu Tài ca ca, nữ tử vớt lên kia e là có vấn đề gì đó, và đệ đoán chắc phải có liên hệ tất yếu nào đó với nàng ta đúng không?" Gia Cát Lượng cũng sáp lại gần, vừa đưa ra suy đoán dựa trên những gì vừa nghe thấy, vừa tò mò hỏi. "Không hổ là Gia Cát hiền đệ, tâm tư quả nhiên

rất linh hoạt." Ngô Lương gật đầu, lộ vẻ tán thưởng nói với Gia Cát Lượng, "Các ngươi nếu muốn xem thì cũng cứ đi theo Tinh Tinh qua đó mà xem, xem xong sẵn tiện nói cho ta biết cách nhìn của các ngươi." "..." Nghe vậy, Vu Cát và Gia Cát Lượng càng thêm kỳ quái, nhìn nhau một cái rồi Gia Cát Lượng bước nhanh đi tới, Vu Cát hơi do dự một chút cũng vội vàng đi theo. ... "Á——!" Khoảnh khắc nhìn thấy diện mạo nữ tử kia, Phương Quỳnh như chịu phải một cú sốc cực lớn, sắc mặt kịch biến, phát ra một tiếng kinh khiếu chói tai, đồng thời đột nhiên quay người bất chấp tất cả điên cuồng chạy về phía xa. "Đứng lại!" "Đừng chạy!" Binh sĩ Phường Nhân Quân đã sớm nhận được ý chỉ của Ngô Lương, lập tức xông lên ngăn cản.

Kết quả không ngờ Phương Quỳnh lúc này còn điên cuồng hơn tưởng tượng rất nhiều, mấy binh sĩ nắm lấy nàng đều bị nàng cưỡng ép thoát ra, cuối cùng phải mấy người cùng ra tay mới nhấn được nàng xuống đất.

Cho dù như vậy, Phương Quỳnh vẫn đang liều mạng giãy giụa, hai chân đạp loạn xạ, hai tay cào cấu điên cuồng, ngay cả thần sắc cũng trở nên dữ tợn hơn trước nhiều.

Cho đến khi mọi người luống cuống tay chân trói chặt tay chân nàng lại lần nữa, nàng tuy không thể chạy thoát được nữa nhưng vẫn đang uốn éo thân mình như một con giun, vẻ kinh hoàng trên mặt càng đậm, trông cũng càng thêm dữ tợn. "Cái này...

Công tử, nữ tử này sao lại giống Phương Quỳnh đến thế, lão hủ tuy sống gần trăm năm nhưng chuyện quái dị cỡ này quả thực chưa từng thấy, chưa từng nghe qua." Vu Cát cũng lộ vẻ kinh nghi, hớt hơ hớt hải lùi lại.

Rõ ràng, bộ dạng nữ tử kia cũng dọa lão một phen, chẳng qua không nghiêm trọng như Phương Quỳnh mà thôi. "Chẳng trách Hữu

Tài ca ca lại hỏi nàng ta có chị em song sinh không..." Gia Cát Lượng cũng nhíu mày quay lại bên cạnh Ngô Lương, khuôn mặt còn chút nét trẻ con lại lộ ra vẻ già dặn, đứa trẻ này tuy có mặt ngây ngô nhưng khi làm chính sự cũng có mặt trưởng thành, "Nếu không phải chị em song sinh, e rằng tìm khắp thiên hạ cũng gần như không thể tìm ra người giống nhau đến thế, dù là song sinh cũng chưa chắc giống được mức này, ngoài ra...

Hữu Tài ca ca, đệ thấy biểu hiện của Phương Quỳnh, nàng ta chắc chắn biết điều gì đó, chỉ là trước kia không nói sự thật với huynh, e rằng vẫn cần phải thẩm vấn kỹ càng mới được." Vừa dứt lời. "A Tô Lạp!" Phương Quỳnh bỗng nhiên dồn hết sức lực toàn thân hét lớn một tiếng. "A...

Tô Lạp?

Nghĩa là gì thế?" Mọi người lập tức lộ vẻ nghi hoặc. "Ma (Ác ma)." Ngô Lương lập tức đưa ra lời giải thích.

Từ này là do Phương Quỳnh dạy cho hắn trước đó, lúc hắn giảng giải chi tiết về hình phạt "đẻ con" cho nàng nghe, Phương Quỳnh đã tặng hắn một chữ "A Tô Lạp", gọi hắn là "Ma". "Ma?" Mọi người càng thêm nghi hoặc, kinh nghi nhìn về phía nữ tử đang nằm bất động bên hồ.

Nàng ta đã bị canxi hóa nghiêm trọng thành tượng đá, biểu cảm trên mặt cũng không có vẻ thống khổ hay dữ tợn, thậm chí khóe miệng còn vương một nụ cười nhạt, ít nhất từ hình ảnh điềm tĩnh này mà nói, muốn liên hệ nàng ta với chữ "Ma" thì thật không dễ chút nào.

Ngược lại là Phương Quỳnh hiện tại, trông dữ tợn hơn nhiều, giống "Ma" hơn.

Tuy nhiên điều này từ một khía cạnh cũng phản ánh ra, Phương Quỳnh trước đó chắc chắn đã gặp qua nữ tử này, và hai người chắc

hẳn đã xảy ra một số tiếp xúc không ai biết, thế nên Phương Quỳnh lúc này mới có phản ứng như vậy. "Phương Quỳnh, nhìn ta này." Mang theo sự nghi hoặc trong lòng, Ngô Lương lại đến bên cạnh Phương Quỳnh, ngồi xổm xuống hỏi với khuôn mặt không cảm xúc: "Ngươi và nàng ta rốt cuộc có quan hệ gì, tại sao lại gọi nàng ta là A Tô Lạp, ta hy vọng lần này ngươi có thể thành thật trả lời câu hỏi của ta, đừng để tự chuốc khổ vào thân." "Chủ... chủ nhân, nô tỳ nguyện vì người làm trâu làm ngựa, nô tỳ nguyện hiến dâng tất cả cho người, chỉ cầu chủ nhân đưa nô tỳ rời khỏi nơi này!" Phương Quỳnh lại lộ ra nụ cười giả tạo nịnh nọt kia, chỉ là trong nụ cười này lại có thêm một phần sợ hãi, bị trói chặt tay chân, phủ phục trên đất khó khăn lết thân mình, khổ sở van nài Ngô Lương: "Chủ nhân, nô tỳ khẩn cầu người, nô tỳ không muốn chết, chỉ cần chủ nhân đưa nô tỳ rời khỏi đây, nô tỳ có thể làm bất cứ việc gì cho chủ nhân... cầu xin chủ nhân... cầu xin người..." "Ta có thể đưa ngươi đi, nhưng ngươi phải nói cho ta biết tại sao đã." Ngô Lương thuận theo lời Phương Quỳnh nói tiếp, "Nếu không, ta cũng có thể bỏ mặc ngươi ở đây, cho ngươi làm bạn với nữ tử này và cái hồ này cho đến chết." "Chủ nhân thứ tội!

Chủ nhân thứ tội!" Lời này lập tức dọa Phương Quỳnh sợ mất mật, chỉ thấy mặt nàng xám như tro, vội vàng dập đầu với Ngô Lương, vừa dập đầu vừa run rẩy nói: "Nàng ta là A Tô Lạp, nô tỳ và nàng ta chỉ một người có thể sống, nếu nô tỳ chết, nàng ta sẽ sống lại, nàng ta sẽ lừa gạt tất cả mọi người, kế thừa sinh mệnh và tất cả của nô tỳ, chủ nhân cũng sẽ bị nàng ta lừa...

Chủ nhân, lời nô tỳ nói câu câu là thật, xin mau chóng đưa nô tỳ rời khỏi đây, cầu xin chủ nhân..." "Ngươi chết, nàng ta liền sống lại?" Nghe lời Phương Quỳnh, Ngô Lương lại càng thêm mù mờ, không tự chủ được ngoảnh đầu nhìn thi thể nữ tử nằm trên đất một cái.

Hắn không nghĩ ra được cái gọi là "sống lại" của Phương Quỳnh

rốt cuộc là kiểu "sống" lại thế nào.

Nếu như sống lại kiểu con lạc đà lúc nãy, thì rõ ràng không thể lừa được ai, vì lớp canxi hóa nghiêm trọng bên ngoài kia nhìn thế nào cũng không giống một con người nữa.

Còn nếu lột bỏ lớp canxi hóa đó đi, chắc cũng sẽ giống như phần dưới da lạc đà, triệt để biến thành một cái "huyết thi" đỏ thẫm.

Trừ phi.

Sự "sống lại" của nàng ta hoàn toàn khác với con lạc đà, sau khi sống lại, lớp da bên ngoài cũng có thể dần dần hồi phục, cuối cùng biến trở lại thành làn da con người bình thường...

Nhưng nếu không nghĩ theo hướng huyền huyễn, việc này căn bản không thể thực hiện được.

Chương 404

Ít nhất theo Ngô Lương biết, bất kỳ tổ chức nào của cơ thể người một khi đã hoại tử thì không còn là một phần của cơ thể nữa, tất cả mạch máu, thần kinh, cơ bắp...

ở phần hoại tử đều đã chết, ngay cả với trình độ y tế hiện đại phát triển hơn cũng chỉ có thể phẫu thuật cắt bỏ để bảo toàn tính mạng.

Mà lớp biểu bì bị canxi hóa nghiêm trọng này rõ ràng đã biến thành đá thực sự, để đá biến lại thành xương thịt, theo lẽ thường mà nói căn bản là không thể nào thực hiện được. "Này!

Ngươi nói rõ ràng hơn chút đi!" Gia Cát Lượng thì càng thêm tò mò, không nhịn được tiến lên truy vấn liên hồi: "Tại sao ngươi chết nàng ta lại sống lại, ít nhất phải có cái nguyên nhân chứ?

Trên người ngươi và nàng ta có phải còn bí mật nào khác không?

Ngươi không nói rõ ràng, sao chúng ta tin được lời ngươi?

Lại nói, nếu ngươi chết nàng ta sống lại, có phải chúng ta cũng có thể hiểu là, ngươi đang sống chính là vì nàng ta đã chết, nếu vậy, chúng ta phải phân biệt thế nào ai mới thực sự là A Tô Lạp?

Ai mới thực sự là người sống?

Vạn nhất ngươi mới là A Tô Lạp thì sao?

Ngươi nói đi!" "Cái này... sao ta lại không nghĩ ra những chuyện đó nhỉ?" Nghe một loạt câu hỏi này, mọi người lập tức nhìn Gia Cát Lượng với con mắt khác.

Đừng thấy đứa trẻ này tuổi nhỏ mà lầm, tâm tư thực sự rất linh hoạt, ngay cả những người trưởng thành như họ cũng không nghĩ được toàn diện như thế.

Đặc biệt là câu hỏi cuối cùng——ai mới thực sự là A Tô Lạp?

Chuyện này đúng là không thể nói rõ được.

Giống như câu hỏi có gà trước hay có trứng trước, qua màn suy luận và chất vấn này của Gia Cát Lượng, nó đã biến thành một vấn đề triết học mà chỉ có người trong cuộc như Phương Quỳnh mới có thể nói rõ. "Gia Cát hiền đệ, gần đây đệ tiến bộ thần tốc thật đấy, cách ngày phong hầu bái tướng e là không còn xa nữa đâu." Ngô Lương cười nói với Gia Cát Lượng đầy vẻ an ủi, đây mới đúng là dáng vẻ của Gia Cát thôn phu trong truyền thuyết chứ, "Bát Trận Đồ" chỉ có thể coi là vật ngoài thân, cái đầu óc này mới đúng là bản thể của Gia Cát thôn phu. "Tất cả là nhờ Hữu Tài ca ca dẫn dắt đệ mở mang kiến thức, nếu có ngày đệ thực sự phong hầu bái tướng, Hữu Tài ca ca chính là người dẫn đường cho đệ." Gia Cát Lượng lập tức chắp tay khiêm tốn cười nói, nhưng cũng khó giấu được vẻ đắc ý trong mắt.

Đứa trẻ này đi theo Ngô Lương, thứ tiến bộ nhanh nhất không phải chỉ có trí thông minh, mà cả cái tính cách trước kia bị ghét bỏ nữa, giờ đệ ấy đã có thể giao tiếp khéo léo trước mặt mọi người, nghiễm nhiên đã trở thành cục cưng của Phường Nhân Quân, hầu như không ai là không thích đệ ấy.

Có điều bây giờ rõ ràng không phải lúc để nói chuyện này. "Nói đi, giải thích rõ từng vấn đề này, đừng hòng che giấu điều gì, nếu không đừng trách ta vô tình..." Ngô Lương sa sầm mặt, một lần nữa nhìn về phía Phương Quỳnh, mở miệng ép hỏi.

Nhưng lời còn chưa dứt, Ngô Lương đã lại nhận thấy một điểm bất thường từ trên người Phương Quỳnh.

Chỉ thấy lúc này trong mắt Phương Quỳnh đã mất đi thần thái, biểu cảm trên mặt đồng thời trở nên cứng đờ, cứ thế đờ đẫn nhìn về phía thi thể nữ tử cách đó không xa.

Cùng lúc đó.

Khóe mắt và lỗ mũi của nàng bỗng xuất hiện một vệt màu đỏ.

Đó rõ ràng là máu.

Máu tươi đang không tự chủ được từ khóe mắt và lỗ mũi nàng thấm ra, nhanh chóng hội tụ lại, lặng lẽ trượt xuống đôi gò má và cái cằm trắng nõn.

Chứng kiến cảnh này, mọi người đều theo bản năng lùi lại vài bước.

Một người sống sờ sờ mà mắt và mũi bỗng nhiên cùng lúc chảy máu, tình huống này dù ở thời cổ đại hay hậu thế đều là chuyện cực kỳ bất thường, khiến người ta khó tránh khỏi nảy sinh những tưởng tượng đầy khủng bố và lo âu.

Huống chi, trước đó Phương Quỳnh còn nói những lời quái dị, càng dễ khiến họ liên tưởng đến những điều không lành, lo lắng sẽ ảnh hưởng đến an nguy của bản thân.

Điển Vi và Dương Vạn Lý lập tức vác binh khí hộ vệ Ngô Lương, bộ dạng như lâm đại địch. "Ngô Hữu Tài, làm sao đây?" Thấy lúc này Ngô Lương lại có vẻ như đang trầm tư, không lập tức phản ứng, Bạch Tinh Tinh vừa lo lắng vừa nóng nảy hỏi. "Chớ gấp." Ngô Lương lại tỏ ra khá bình tĩnh.

Hắn vẫn đang nhanh chóng phân tích tình huống trước mắt.

Kết hợp với những lời Phương Quỳnh nói trước đó và biểu hiện hiện tại, Ngô Lương cũng tự nhiên cho rằng tình trạng của Phương Quỳnh có quan hệ mật thiết với thi thể nữ tử vừa vớt lên.

Dù chưa thể phán đoán rốt cuộc là quan hệ gì, thậm chí phương hướng suy đoán cũng rất mơ hồ, nhưng hắn có lý do để nghi ngờ.

Lúc này máu chảy ra từ mắt và mũi của Phương Quỳnh e rằng không đơn giản như vậy...

Kết hợp với cảnh tượng con lạc đà 'phục sinh' trước đó, Ngô Lương thậm chí nghi ngờ máu của Phương Quỳnh lúc này căn bản không phải là máu, mà là thứ dịch thể nhầy màu đỏ sẫm giống như thứ chảy ra từ trong người con lạc đà kia...

Dù máu này trông không đặc quánh bằng thứ dịch thể kia, nếu coi máu là cháo loãng thì thứ kia chính là cháo đặc, nhưng Ngô Lương không bị ảnh hưởng bởi điều đó.

Vì con lạc đà và thi thể nữ này rõ ràng đang ở cùng một trạng thái, nếu muốn 'phục sinh', tình huống cũng nên có điểm tương đồng, dịch thể đỏ sẫm kia có lẽ mới là mấu chốt, chỉ cần thành phần đúng là được, còn loãng hay đặc có lẽ không quan trọng.

Hơn nữa, suy đoán này cũng khá phù hợp với câu nói 'ngươi chết ta sống' của Phương Quỳnh.

Dịch thể chảy ra từ người Phương Quỳnh, Phương Quỳnh chết; sau đó dịch thể vào trong thi thể nữ kia, nàng ta sống.

Chỉ là Ngô Lương vẫn chưa nghĩ thông, dù suy đoán của hắn hoàn toàn chính xác, thì Phương Quỳnh và thi thể nữ này rốt cuộc có quan hệ gì?

Tại sao Phương Quỳnh gặp thi thể này lại chảy máu, rồi khẳng định người chết phải là bà ta chứ không phải cái xác kia?

Nghĩ như vậy, vấn đề trên người Phương Quỳnh không nghi ngờ gì lại càng thêm phức tạp, khó lòng thấu hiểu...

Tuy nhiên lúc này Ngô Lương không phải không làm gì được.

Dựa theo suy đoán của mình, Ngô Lương lập tức thử điều động sức mạnh thần bí trong cơ thể, dùng 'Khống Thủy Thuật' để khống

chế 'máu' đang chảy ra từ mắt và mũi của Phương Quỳnh.

Nếu 'máu' này và thứ dịch thể nhầy đỏ sẫm hắn đã dẫn vào túi nước là cùng một loại, hắn là hắn có thể thao túng được.

Bởi lẽ Khống Thủy Thuật của hắn cực kỳ thân hòa với thứ dịch thể nhầy kia, cảm giác này người ngoài không nhận thấy được nhưng không thể giấu nổi hắn.

Kết quả: '?' Cảm giác hoàn toàn khác biệt, hắn căn bản không thể thiết lập liên hệ với 'máu' của Phương Quỳnh.

Ngược lại, dù cách lớp túi nước dày, hắn vẫn cảm nhận được sức mạnh thần bí trong người mình có liên hệ với đám dịch thể nhầy kia. 'Chẳng lẽ suy đoán của ta sai, hai thứ này căn bản không phải là một?' Ngô Lương lập tức nảy sinh nghi ngờ về bản thân.

Nếu máu của Phương Quỳnh không phải là mấu chốt để thi thể nữ 'phục sinh', cũng không cùng loại với dịch thể nhầy kia, vậy thì... máu này không ngừng chảy ra, chẳng lẽ đơn giản chỉ là để kết thúc mạng sống của Phương Quỳnh?

Nói cách khác, Phương Quỳnh tuy chưa nói rõ ràng nhưng không hề nói dối.

Mạng sống của bà ta chính là mấu chốt để thi thể nữ phục sinh, bà ta chết thì thi thể kia sẽ sống lại? 'Chuyện này...' Ngô Lương ngưng thần nhìn Phương Quỳnh, chuyện này thật không khoa học, nhưng lại khiến Ngô Lương thấy rất thú vị.

Nghĩ vậy, Ngô Lương bước nhanh tới, dùng một cái chén nhỏ hứng lấy một ít 'máu' đang chảy xuống từ cằm của Phương Quỳnh, sau đó hạ lệnh cho binh sĩ Phường Nhân Quân: "Mấy người các ngươi mau đưa bà ta rời khỏi đây, quay lại cao điểm vừa rồi nghỉ chân là được.

Dương Vạn Lý, ngươi đi theo quan sát biến hóa của Phương Quỳnh, bất kể tình hình tốt lên hay xấu đi đều phải báo cáo kịp thời.

Tinh Tinh, nàng sẵn sàng tiếp nhận tin tức từ Dương Vạn Lý, truyền đạt lại cho ta không sai một chữ." "Rõ!" Dương Vạn Lý không dám chậm trễ, lập tức gọi người khiêng Phương Quỳnh đang mất đi thần trí lên một chiếc xe ngựa, sau đó vừa thúc vừa đuổi đánh xe ngựa chạy về hướng cao điểm cũ.

Thực ra nơi đó cách hồ nước nhỏ này không xa, nếu không tính độ dốc của sườn núi mà chỉ tính khoảng cách đường chim bay thì cũng chỉ tầm ba bốn trăm mét.

Khi ở đó, Phương Quỳnh không hề có bất kỳ dị thường nào, chỉ sau khi xuống đây gặp thi thể nữ mới đột nhiên bị kích thích.

Thế nên Ngô Lương cảm thấy khoảng cách như vậy chắc là đủ rồi.

Nếu thế này mà vẫn không ngăn được Phương Quỳnh chảy máu đến chết, thì có lẽ lần 'gặp mặt' này đã kích hoạt một loại sức mạnh thần bí nào đó, bất kể hắn làm gì thì Phương Quỳnh cũng đã định sẵn là phải chết.

Nhìn Dương Vạn Lý và những người khác dần đi xa, Ngô Lương cũng không nhàn rỗi, hắn còn phải tiếp tục làm một số việc trên thi thể nữ kia, dù là để nghiệm chứng hay loại trừ suy đoán của mình thì đều là thu hoạch.

Trong lúc nói chuyện, Ngô Lương dưới sự hộ tống của Điển Vi đã tiến đến gần thi thể nữ.

Đầu tiên hắn cẩn thận gỡ Phi Hổ Trảo đang móc trên xác nữ xuống, sau đó Ngô Lương đổ một ít 'máu' lấy từ người Phương Quỳnh lên đôi môi đang hé mở của xác chết.

Làm như vậy nhất định sẽ có một ít máu thông qua miệng từ từ đi vào cơ thể nữ thi, biết đâu sẽ nhờ đó mà xuất hiện biến hóa gì đó. 'Máu' đỏ lập tức nhuốm hồng đôi môi của xác nữ, khiến làn da xám xịt như xi măng của nàng ta trông có thêm một tia sinh khí, giống như nét bút điểm nhãn.

Làm xong những việc này, Ngô Lương lại đưa Điển Vi lùi lại tĩnh quan kỳ biến.

Kết quả chờ khoảng nửa tuần trà, Ngô Lương không đợi được thi thể nữ xảy ra dị biến gì, trái lại đợi được tin tức từ Dương Vạn Lý trên sườn núi truyền tới — tình trạng chảy máu của Phương Quỳnh đã tự động ngừng lại.

Hơn nữa lúc này Phương Quỳnh tuy đã rơi vào hôn mê nhưng hô hấp và mạch đập đều rất bình thường, trong thời gian ngắn chắc sẽ không nguy hiểm đến tính mạng.

Nhìn lại xác nữ, số máu Ngô Lương đổ lên môi nàng ta chắc chắn đã có một phần thấm vào trong miệng, còn có vào sâu trong cơ thể hay không thì chưa rõ.

Nhưng có một điểm có thể khẳng định: máu của Phương Quỳnh không hề 'sống' lại như thứ dịch thể nhầy đỏ sẫm kia, cũng không xảy ra bất kỳ hình thức lưu động chủ động nào.

Nói cách khác, máu này và dịch thể nhầy kia căn bản không phải là một, và cũng không phải là yếu tố then chốt để 'phục sinh' nữ thi.

Ngô Lương hơi nhíu mày, vẫn đang ngưng thần suy tư.

Nếu máu của Phương Quỳnh không thể khiến nữ thi phục sinh, vậy còn dịch thể nhầy đã khiến lạc đà sống lại thì sao?

Dù sao nàng ta và con lạc đà kia hẳn là đang ở trạng thái giống nhau... "Điển Vi, mở túi nước của ngươi ra." Ngô Lương bỗng quay

đầu nói với Điển Vi. "Rõ!" Điển Vi lập tức làm theo.

Trong chớp mắt, dịch thể nhầy đỏ sẫm dưới sự dẫn dắt của Ngô Lương đã chảy ra khỏi túi nước, sau đó thong thả bay về phía xác nữ.

Chương 405

Đợi khi khối dịch thể đó đến trên mặt xác nữ, Ngô Lương đột ngột giải trừ khống chế.

Khối dịch thể lập tức rơi xuống mặt xác nữ dưới tác động của trọng lực.

Nhưng điều kỳ lạ là nó không hề tìm cách chui vào cơ thể xác nữ như Ngô Lương dự tính, ngược lại ngay khoảnh khắc tiếp xúc với xác nữ, nó như bị kích thích gì đó mà hiện lên những gợn sóng kịch liệt, sau đó nhanh chóng 'chạy' khỏi người nàng ta, trong chớp mắt hội tụ thành một vũng rồi không thèm ngoảnh đầu lại mà bò về phía hồ nước nhỏ.

Thứ dịch thể thần bí này lại không hề có hứng thú với xác nữ, thậm chí dường như còn có chút sợ hãi?!

Chứng kiến cảnh này, trong lòng Ngô Lương càng thêm nghi hoặc.

Thứ dịch thể thần bí này có thể ký sinh trong cơ thể lạc đà, và những hành động trước đó của lạc đà cũng rất có khả năng liên quan trực tiếp đến nó, tại sao đối mặt với xác nữ lại có phản ứng như vậy?

Tuy nhiên qua hai lần thử nghiệm này, Ngô Lương cũng không phải không có thu hoạch.

Ít nhất hiện tại hắn đã có thể khẳng định, xác nữ này dù có thật sự 'phục sinh' như lời Phương Quỳnh nói, thì cũng tuyệt đối không phải do tiếp xúc với máu của Phương Quỳnh, càng không phải do thứ dịch thể nhầy thần bí này.

Kết hợp với những chuyện đã xảy ra trên người Phương Quỳnh...

Hiện tại thứ duy nhất chưa được nghiệm chứng chính là mạng

sống của Phương Quỳnh.

Nhưng hiện tại Ngô Lương không có ý định nghiệm chứng chuyện này, nếu không hắn đã chẳng bảo Dương Vạn Lý đưa Phương Quỳnh rời đi trước.

Hành động này ngoài việc Phương Quỳnh có lẽ còn có chút giá trị sử dụng, còn vì Ngô Lương tạm thời chưa rõ nếu xác nữ này thực sự sống lại thì rốt cuộc chuyện gì sẽ xảy ra.

Tất nhiên, quan trọng hơn là vì lằn ranh cuối cùng trong lòng Ngô Lương.

Tuy hắn đã sớm quyết định sau khi kết thúc chuyến đi Lâu Lan cổ quốc sẽ cho Phương Quỳnh một kết cục dứt khoát, nhưng hắn vẫn sẽ không dùng mạng sống của bà ta để làm thí nghiệm này nhằm thỏa mãn trí tò mò của mình...

Mặc dù lúc nãy việc dùng máu của Phương Quỳnh và dịch thể nhầy có khả năng khiến nữ thi sống lại, từ đó khiến Phương Quỳnh lặng lẽ chết đi như lời bà ta nói, nhưng hai chuyện này về bản chất là khác nhau, không thể đánh đồng làm một.

Ít nhất đối với Ngô Lương, đây hoàn toàn là hai chuyện khác nhau. "Lên!" Thấy vũng dịch thể nhầy kia đã bò lại đến bờ hồ, Ngô Lương lập tức thi triển Khống Thủy Thuật một lần nữa để chế ngự nó, sau đó phối hợp với Điển Vi dẫn nó trở lại túi nước.

Làm xong những việc này, Ngô Lương đứng lại quan sát quanh hồ nước nhỏ, lộ vẻ trầm tư.

Vào Bạch Long Đôi thì đã là địa giới của La Bố Bạc.

Giờ đây hắn vừa không giải khai được hoàn toàn bí mật của hồ nước nhỏ, cũng không làm rõ được vũng dịch thể nhầy kia là thứ gì, trên cơ sở đó lại thêm những ẩn đố chưa giải được liên quan đến

Phương Quỳnh.

Đối với Ngô Lương, đây không nghi ngờ gì là một lần thám hiểm thất bại.

Ngặt nỗi hắn đã dùng hết mọi phương pháp, không thể nghĩ ra cách nào tốt hơn để tiếp tục tìm tòi.

Do đó lúc này e rằng hắn không thể chọn ở lại đây tiếp tục tìm kiếm chân tướng.

La Bố Bạc là nơi thế nào, Ngô Lương rõ hơn bất cứ ai có mặt tại đây, ở lại đây thêm một ngày là thêm một phần rủi ro, rủi ro đến từ mọi phía: môi trường, khí hậu, thức ăn, nguồn nước, thể lực... tất cả mọi thứ đều có thể biến thành bùa đòi mạng, giữ Phường Nhân Quân ở lại đây mãi mãi.

Hắn phải nhanh chóng đưa ra quyết định có trách nhiệm với từng người theo phe mình.

Vì vậy, hắn quyết định dẫn mọi người rời khỏi đây, tiếp tục tiến về nước Thiện Thiện.

Còn về bí mật của hồ nước, dịch thể nhầy, Phương Quỳnh và xác nữ kia, Ngô Lương chỉ có thể đặt hy vọng vào Phương Quỳnh, đợi bà ta tỉnh lại rồi tiếp tục thẩm vấn, đó có lẽ mới là con đường duy nhất để giải khai những bí mật này, ít nhất hiện tại là như thế. "Điển Vi, bảo người dọn ra một chiếc xe ngựa, bọc kín xác nữ này lại và luôn giữ khoảng cách trăm trượng với chúng ta, lệnh cho người luân phiên trông coi suốt mười hai canh giờ, phát hiện bất kỳ tình huống nào lập tức tới báo cho ta." Ngô Lương trầm ngâm giây lát, quay đầu nói với Điển Vi: "Còn nữa, đừng để Phương Quỳnh biết chúng ta mang theo xác nữ này, càng đừng để bà ta nhìn thấy, tránh lại xảy ra tình huống tương tự." Trăm trượng chính là hơn ba trăm mét.

Khoảng cách này đối với Phương Quỳnh mà nói hẳn là khoảng cách tuyệt đối an toàn. ...

Hơn nửa tháng sau.

Phường Nhân Quân cuối cùng cũng thuận lợi đi ra khỏi Bạch Long Đôi, tiến vào ốc đảo dưới sự cai trị của nước Thiện Thiện.

Lúc này cơ thể và tinh thần của Ngô Lương và mọi người đều đã bị hành hạ đến cực hạn, nếu thêm vài ngày nữa, ngay cả khi không gặp phải lốc xoáy cát khiến giới hành thương nghe tên đã mất vía trong Bạch Long Đôi, cũng không chắc sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì.

Trong thời gian này, Phương Quỳnh vẫn chưa tỉnh lại.

Mỗi ngày Ngô Lương đều sai người kiểm tra hô hấp và mạch đập của bà ta, vẫn luôn rất bình thường, nhưng không hiểu sao mãi không tỉnh lại, dù đã dùng đến 'Hồi Hồn Hương' cũng vô dụng.

Kỳ diệu nhất là, suốt thời gian dài như vậy, ngoại trừ việc Bạch Tinh Tinh mỗi ngày cưỡng ép đút cho bà ta một ít nước sạch, Phương Quỳnh hầu như không có lấy một hạt cơm vào bụng, thức ăn mỗi lần đút vào thế nào thì vẫn nằm nguyên trong miệng thế ấy, cuối cùng để tránh bà ta bị nghẹn chết, Ngô Lương chỉ đành sai người lấy thức ăn ra khỏi miệng bà ta.

Điều này cơ bản loại trừ khả năng Phương Quỳnh đang giả vờ hôn mê.

Vì theo Ngô Lương biết, người bình thường không ăn uống trong thời gian dài như vậy, dù có nước uống thì cơ bản cũng phải chết đói rồi, cho dù một số ít người có sức sống cực mạnh miễn cưỡng còn thoi thóp thì cũng nhất định sẽ đói đến mức da bọc xương, gầy đi vài chục cân là chuyện thường.

Nhưng Phương Quỳnh lại giống như nàng công chúa ngủ trong rừng trong truyện cổ tích.

Không nói đến hô hấp và mạch đập cực kỳ bình thường, cơ thể cũng không hề biến đổi, dường như mọi thứ đều bị đóng băng tại khoảnh khắc bà ta hôn mê.

Đồng thời, điều này cũng chứng thực suy đoán của Ngô Lương sau khi gặp xác nữ kia.

Phương Quỳnh tuyệt đối không phải người thường!

Nếu không phải nắm giữ 'Tịch cốc thuật' mà chỉ những bậc năng nhân dị sĩ trong truyền thuyết Thiên triều cổ đại mới biết, thì cơ thể bà ta chắc chắn tồn tại những đặc chất khác biệt với người thường!

Thậm chí... bà ta rốt cuộc có phải là 'người' theo nghĩa hẹp hay không, có lẽ cũng cần phải xem xét kỹ lại!

Càng như vậy, Ngô Lương càng cảm thấy trên người Phương Quỳnh còn ẩn chứa nhiều bí mật chưa ai biết.

Hơn nữa khi hắn đến được Lâu Lan cổ quốc truyền thuyết — nơi Phương Quỳnh từng sinh sống một thời gian rất dài theo lời kể — có lẽ còn gặp phải nhiều chuyện ngoài ý muốn hơn.

Mà chuyến thăm Mộ Mặt Trời truyền thuyết lần này cũng có quan hệ không thể tách rời với Phương Quỳnh, bà ta mới là điểm đột phá và manh mối quan trọng nhất.

Vì vậy, Ngô Lương hy vọng Phương Quỳnh tỉnh lại càng sớm càng tốt, như vậy ít nhất có cơ hội lấy được một số thông tin hữu dụng từ miệng bà ta trước, cũng có thể bớt đi một số đường vòng không cần thiết. "Báo —" Dương Vạn Lý đi thám thính phía trước đã trở lại, cưỡi ngựa chạy đến trước mặt Ngô Lương, tung người xuống ngựa báo cáo: "Công tử, đi thêm hai mươi dặm nữa phía trước chính

là Thiên Nê thành, vương đô của nước Thiện Thiện.

Thành này quy mô không nhỏ, phòng bị trong thành cũng khá lỏng lẻo, người qua lại chỉ cần ghi chép đơn giản dưới cổng thành là có thể tiến vào." "Đã như vậy, chúng ta trực tiếp tiến vào Thiên Nê thành." Ngô Lương khẽ gật đầu, theo lời kể trước đó của Phương Quỳnh, bà ta năm xưa từng sống ở Thiên Nê thành, đây vốn dĩ là nơi nhất định phải đến. "Ngoài ra, ngươi dẫn người vào thành trước thăm dò một người tên là A Phổ Khâu, người này chắc không khó tìm, có lẽ có thể cung cấp cho chúng ta một số tiện lợi về phương diện ăn ở." Vừa nói, Ngô Lương vừa từ trong ngực lấy ra một chuỗi hạt xương đã lên nước bóng loáng đưa cho Dương Vạn Lý, đây chính là tín vật mà A Vượng tặng hắn trước đó.

Còn A Phổ Khâu này chính là người học trò mà A Vượng từng nhắc tới với Ngô Lương.

Theo lời A Vượng, ngay cả vương tộc trong Thiên Nê thành cũng thường xuyên tìm A Phổ Khâu để khám bệnh dưỡng sinh, vậy thì tên A Phổ Khâu này chắc hẳn sống khá tốt, ít nhất cũng phải là nhân vật cấp bậc ngự y.

Với nhân vật cấp bậc như vậy, việc sắp xếp ăn ở cho bọn người Ngô Lương tự nhiên chỉ là chuyện một hai câu nói.

Quan trọng nhất là, bám được vào một nhân vật có chút trọng lượng như vậy, Phường Nhân Quân ở nước Thiện Thiện cũng coi như có người che chở, việc thăm dò tin tức, làm việc tự nhiên cũng sẽ thuận lợi hơn. "Rõ!" Dương Vạn Lý cẩn thận cất chuỗi hạt xương đi, sau đó lại không ngừng nghỉ dẫn người quay trở lại.

Thấy hắn dần đi xa, Ngô Lương lại quay người đi đến bên cạnh xe ngựa của Phương Quỳnh.

Lúc này Phương Quỳnh vẫn chưa tỉnh lại, nhưng cũng vẫn không

có dấu hiệu suy yếu nào, trông cứ như đang ngủ một giấc rất thanh thản. "Lúc trước khi vào Bạch Long Đôi, bà ta đã xuất hiện biến hóa không nhỏ, lần này vào Thiên Nê thành là về lại chốn cũ, có lẽ bà ta sẽ lập tức tỉnh lại." Bạch Tinh Tinh đứng bên cạnh khẽ nói. "Hy vọng là vậy." Ngô Lương cũng có cùng suy nghĩ, chỉ là tình hình lần này của Phương Quỳnh có nhiều điểm khác biệt so với trước, chưa chắc đã giống như lúc vào Bạch Long Đôi.

Còn nếu Phương Quỳnh mãi không thể tỉnh lại như ý muốn, hẳn có lẽ sẽ cầu trợ người tên 'A Phổ Khâu' kia, ông ta đã có thể trở thành 'ngự y' của vương tộc nước Thiện Thiện, hẳn là phải có tài năng thực sự, biết đâu có thể chẩn đoán ra điều gì đó mà bọn họ không thấy được. ...

Khoảng nửa canh giờ sau.

Bọn người Ngô Lương cuối cùng đã đến trước một tòa thành bằng đất khá hùng vĩ.

Tòa thành đất này trông ra dáng hơn nhiều so với Mi Ổ đã bị phá hủy đại nửa mà họ đi ngang qua trước đó, dù nhìn qua chỉ thấy một màu đất xám xịt, nhưng từ những bức tường đất dày cộm kia, ít nhất vẫn chưa thấy dấu hiệu đổ nát nào.

Theo nghiên cứu khảo cổ đời sau, loại tường thành này chủ yếu được xây từ đất nện và gạch đất, trong lớp đất nện có kẹp thêm những cành liễu đỏ dùng để tăng cường độ bền, còn gạch đất bên trên thì sử dụng phương pháp đặc biệt để gia cố.

Tuy chắc chắn không kiên cố bằng tường gạch đá của Trung Nguyên, nhưng dùng để phòng ngự những quân đội không có khí giới công thành lớn thì vẫn có tác dụng không nhỏ, ít nhất quanh đây đa phần là các quốc gia do dân du mục tộc lập nên, có bức tường thành này, kỵ binh của họ không thể xông thẳng vào được.

Khi Ngô Lương và mọi người đến dưới thành, bọn người Dương Vạn Lý đã đợi sẵn ở cổng thành.

Đứng cạnh Dương Vạn Lý còn có một nam tử trung niên mặc Hán phục bình thường nhưng trên vai lại khoác một tấm thảm màu nâu.

Phía sau người đàn ông trung niên đó là ba thanh niên trẻ tuổi hơn một chút.

Ba thanh niên này cũng mặc vải thô như dân thường người Hán, trên người không khoác thảm, nên ngoài kiểu tóc và ngũ quan mang chút phong cách Tây Vực ra, trông họ không khác gì người Hán bình thường.

Tình huống này Ngô Lương cũng không thấy lạ.

Năm xưa khi Kinh Vũ Đế Lưu Triệt chinh phạt Hung Nô, nước Thiện Thiện kẹt ở giữa nên khéo léo lấy lòng cả hai bên, các nước nhỏ lân cận cũng bắt chước theo, cuối cùng khiến đại quân Kinh Vũ Đế áp sát biên giới, khiến các nước nhỏ này đều trở thành thuộc quốc của đại Kinh, và thành lập 'Tây Vực Đô Hộ phủ' tại đây, đặt chức Sứ giả Giáo úy để thống nhất quản lý, cử quân dân đến đóng quân đồn trú.

Từ đó nước Thiện Thiện và các nước nhỏ ở Tây Vực đã bắt đầu tiếp nhận Hán hóa.

Vì vậy người ở những nơi này mặc Hán phục, nói Hán ngữ đều là chuyện hợp tình hợp lý. "Công tử!" Thấy bọn người Ngô Lương, Dương Vạn Lý lập tức chạy lên đón, đồng thời giới thiệu về người đàn ông trung niên đi cùng: "Vị này chính là A Phổ Khâu, sau khi nghe ý định của tôi và nhìn thấy chuỗi hạt xương của A Vượng, ông ấy đã nhất quyết cùng tôi ra ngoài thành đón công tử." Chưa kịp dứt lời, người đàn ông trung niên đã chủ động hành lễ phủ hung với Ngô Lương: "Bái kiến các hạ, thúc thúc A Vượng là bậc tôn giả đức cao

vọng trọng nhất trong tộc chúng tôi, cũng là người dẫn dắt có ảnh hưởng sâu sắc đến tôi.

Các hạ đã có được chuỗi hạt xương của thúc A Vượng, chứng tỏ thúc ấy cực kỳ tôn sùng phẩm hạnh và thân phận của các hạ, tôi sao dám chậm trễ với ngài." "Quá lời rồi, tôi cũng chỉ là lúc đi ngang qua tiện tay giúp một chút việc nhỏ không đáng kể, thật không đáng nhắc tới." Ngô Lương khá khiêm tốn xua tay, cười ha hả đáp lễ: "Chúng ta có lẽ sẽ ở lại Thiên Nê thành ít ngày, trong thời gian đó còn cần tiên sinh A Phổ Khâu chiếu cố nhiều, không phiền chứ?" "Các hạ không cần lo lắng, tôi vừa rồi đã sai người dọn sẵn một tiểu viện cho ngài, các hạ muốn ở lại Thiên Nê thành bao lâu tùy ý, ăn ở đi lại đều do tôi phụ trách." A Phổ Khâu nói rất thật thà: "Đây là lần đầu tiên thúc A Vượng phó thác cho tôi, tôi tự nhiên sẽ dốc hết sức hoàn thành sự ủy thác của thúc ấy.

Nếu chút việc nhỏ này cũng không làm được chu toàn, thì chính là làm mất mặt thúc A Vượng, sau này tôi còn mặt mũi nào đi gặp thúc ấy nữa, chỉ sợ gặp rồi thúc ấy cũng chẳng nhận tôi." "Vậy thì phiền tiên sinh A Phổ Khâu rồi, có chỗ nào quấy rầy xin hãy lượng thứ." Ngô Lương chắp tay cười nói. "Mời!" A Phổ Khâu nghiêng người ra hiệu mời: "Tôi đã sai người chuẩn bị rượu thịt tại gia, trước tiên dẫn các hạ đi ổn định chỗ ở, sau đó mới tiếp phong tẩy trần cho các hạ." ...

Chương 406

Trên tường thành Thiên Nê có hai cổng thành song song.

Cả hai cổng đều rộng chừng năm sáu mét, bên trái là quan đạo, bên phải là lối đi cho bình dân và gia súc.

Dưới sự dẫn dắt của A Phổ Khâu, bọn người Ngô Lương đi lối quan đạo bên trái, binh sĩ canh thành không những không ngăn cản mà còn khá cung kính cúi đầu hành lễ phủ hung với họ...

Qua đó có thể thấy địa vị của A Phổ Khâu ở Thiên Nê thành, ít nhất không phải hạng người tầm thường có thể đắc tội.

Một 'cái đùi' lớn như vậy, Ngô Lương tự nhiên rất thích, thậm chí nó còn to hơn hắn tưởng tượng một chút.

Khi vào trong thành, Ngô Lương nhanh chóng bị choáng ngợp bởi khung cảnh phồn thịnh vượt xa nhiều thành lớn ở Trung Nguyên.

Hai bên đường đâu đâu cũng thấy cửa hàng và sạp hàng, đồ vật bày bán cũng đủ chủng loại, nhỏ thì từ đồ dùng sinh hoạt và nông cụ từ các vùng miền khác nhau, lớn thì đến lạc đà, bò Tây Tạng, ngựa — những loại gia súc lớn như vậy đều có đủ cả.

Thậm chí Ngô Lương còn nhìn thấy những nô lệ với màu da và ngũ quan khác nhau bị dây thừng buộc thành một xâu.

Vì ngay cả giao dịch nô lệ bẩn thỉu cũng có thể công khai thực hiện, nên tự nhiên không thiếu những hình ảnh kém thân thiện.

Nhưng điều đó không ảnh hưởng đến sự phồn thịnh của Thiên Nê thành.

Tuy chưa đến mức đông nghịt người, nhưng vẫn vượt xa sức tưởng tượng của Ngô Lương.

Bởi vì ấn tượng trước đây của Ngô Lương về Thiên Nê thành luôn dừng lại ở ghi chép trong 'Hán Thư - Tây Vực Ký' từ thời Đông Kinh: 'Nước Thiện Thiện, tên cũ là Lâu Lan, vua trị vì tại Thiên Nê thành, cách Dương Quan một ngàn sáu trăm dặm, cách Trường An sáu ngàn một trăm dặm.

Có một ngàn năm trăm bảy mươi hộ, một vạn bốn ngàn một trăm nhân khẩu.' Một ngàn năm trăm bảy mươi hộ.

Tổng cộng một vạn bốn ngàn một trăm người.

Con số này tuy đã có thể coi là một thành lớn trong các thị trấn nhỏ ở Tây Vực, nhưng so với Trung Nguyên thì vẫn còn kém xa, ngay cả so với những thị trấn Trung Nguyên trong thời chiến loạn cũng không thể sánh bằng.

Nhưng tình cảnh Thiên Nê thành hiện nay rõ ràng đã khác xa so với ghi chép trong 'Hán Thư'. "Tiên sinh A Phổ Khâu, ông đã sống ở Thiên Nê thành bao nhiêu năm rồi?" Ngô Lương vừa nhìn ngắm xung quanh như Lưu lão gia vào đại quan viên, vừa lên tiếng hỏi A Phổ Khâu đi bên cạnh. "Khoảng... gần mười lăm năm rồi.

Năm đó khi tôi từ biệt thúc A Vượng đến đây mới mười chín tuổi, giờ đã qua tuổi nhi lập." A Phổ Khâu hồi tưởng lại một chút, nghiêm túc đáp. "Trong mười lăm năm này, Thiên Nê thành luôn phồn thịnh như vậy sao?" Ngô Lương hỏi tiếp.

Thời điểm 'Hán Thư' được viết đến nay cũng chỉ khoảng trăm năm, hơn nữa lúc đó số hộ và nhân khẩu đã được thống kê chính xác đến hàng đơn vị, nghĩ lại chắc không có sai sót gì.

Chỉ trong vòng trăm năm ngắn ngủi mà đã xảy ra biến hóa lớn như vậy... tuy không phải là hoàn toàn không thể, đời sau Tân Thiên Triều không phải cũng chỉ dùng mấy chục năm là hoàn thành kỳ tích kinh tế bay cao, một bước trở thành nền kinh tế lớn thứ hai thế giới sao?

Nhưng kỳ tích sở dĩ được gọi là kỳ tích vì nó hầu như không thể sao chép và lặp lại.

Cho nên sự biến đổi đến mức độ này thực sự không hề dễ dàng thực hiện.

Huống hồ ở thời đại này trong trăm năm qua, sức sản xuất và khoa học kỹ thuật cơ bản không thể có đột phá gì to lớn, lại còn ở một nơi hẻo lánh bị sa mạc và đất mặn bao quanh như thế này. "Cũng không phải vậy." A Phổ Khâu lắc đầu nói: "Thực ra Thiên Nê thành trở nên thế này cũng chỉ mới mấy năm gần đây thôi, tất cả đều nhờ ơn đại Kinh ban cho.

Sau khi đại Kinh xảy ra binh biến, Tây Vực Đô Hộ phủ trở nên danh nghĩa mà không có thực chất, các nước Tây Vực lần lượt tuyên bố độc lập, nước Thiện Thiện cũng thừa cơ thoát khỏi sự kiểm soát.

Sau đó lại có một số thương nhân trốn nạn từ đại Kinh đến định cư tại đây, mang theo nhiều hàng hóa quý hiếm, vật tư của Thiên Nê thành bỗng chốc dồi dào hẳn lên.

Hành thương phương Tây biết chuyện cũng nườm nượp kéo đến làm ăn, thế là thành ra hình dạng như ngày hôm nay." "Hóa ra là vậy." Ngô Lương nghe xong đại ngộ, so với đại Kinh đang chiến tranh liên miên hiện nay thì nước Thiện Thiện nằm cách xa khói lửa này đúng là có thể coi như một chốn đào nguyên không tồi.

Thấy Ngô Lương có vẻ cực kỳ hứng thú với Thiên Nê thành, A Phổ Khâu cũng chủ động đảm nhận vai trò hướng dẫn viên, dọc đường hễ đi ngang qua những công trình hay phong cảnh đặc trưng trong Thiên Nê thành là ông ta lại nhiệt tình giảng giải sinh động cho hắn nghe.

Ngô Lương nghe một cách rất say sưa.

Tuy nhiên điều A Phổ Khâu kể nhiều nhất chính là các ngôi đền trong Thiên Nê thành.

Nước Thiện Thiện vốn là một nút thắt quan trọng trên con đường tơ lụa, thành phần sắc tộc rất phức tạp, do đó tín ngưỡng tôn giáo cũng không thể hoàn toàn thống nhất.

Chỉ mới đi được chưa đầy một dặm đường, họ đã đi ngang qua mấy ngôi đền, lớn nhỏ đều có, thậm chí cùng một tôn giáo còn tồn tại các nhánh và giáo đoàn khác nhau, cực kỳ rộn ràng.

Tuy nhiên A Phổ Khâu chủ yếu giới thiệu hai tôn giáo có quy mô lớn nhất.

Một là Phật giáo Tiểu thừa, hai là Bái Hỏa giáo.

Phật giáo Tiểu thừa là một nhánh quan trọng của Phật giáo Ấn Độ, đây là nhánh Phật giáo đầu tiên truyền vào Thiên triều, sau này Pháp Hiển và Huyền Trang sang Tây Vực thỉnh kinh, lấy về là Phật giáo Đại thừa.

Thực ra Ngô Lương không hiểu sâu lắm về Phật giáo Tiểu thừa và Đại thừa.

Hắn chỉ biết điểm khác biệt lớn nhất về hệ thống học thuyết giữa hai bên là: Phật giáo Tiểu thừa coi Cồ Đàm là bậc thầy dẫn dắt chứ không phải thần, chú trọng giáo huấn luân lý, không thờ thần tượng; còn Phật giáo Đại thừa coi Phật là thần với các hóa thân khác nhau và pháp lực vô biên, tuyên truyền những điều thần dị, tạo ra các loại tượng để thờ cúng.

Cả kiếp trước và kiếp này Ngô Lương đều không theo đạo, nhưng nếu buộc phải chọn giữa Phật giáo Tiểu thừa và Đại thừa thì cá nhân hắn thích Phật giáo Tiểu thừa hơn.

Mà hiện nay Phật giáo Tiểu thừa đã được vương thất nước Thiện

Thiện chọn làm quốc giáo.

Vì vậy trong Thiên Nê thành, các ngôi đền Phật giáo có quy mô và số lượng lớn nhất, và A Phổ Khâu cũng là một tín đồ trung thành của Phật giáo Tiểu thừa.

Quy mô đứng thứ hai là Bái Hỏa giáo.

Theo Ngô Lương biết, Bái Hỏa giáo còn gọi là Hỏa giáo (Zoroastrianism), là quốc giáo của đế quốc Ba Tư cổ đại.

Tôn giáo này khởi nguồn từ khu vực Trung Á, trước khi Cơ Đốc giáo và Hồi giáo ra đời, nó luôn là tôn giáo có ảnh hưởng lớn nhất ở Trung và Tây Á, không ai sánh kịp.

Thậm chí ở đây còn có một ngôi đền nhỏ của Ung Trọng Bản giáo.

Ung Trọng Bản giáo này thì lợi hại rồi, tuy tôn giáo này không có phạm vi truyền bá rộng như Phật giáo và Bái Hỏa giáo, nhưng đó là tôn giáo bản địa do đồng bào Tạng cổ đại sáng lập, là cội nguồn của nền văn hóa cổ xưa lâu đời của dân tộc Tạng.

Ngay cả đến đời sau, Ung Trọng Bản giáo vẫn len lỏi vào mọi phương diện đời sống và văn hóa của đồng bào Tạng, tạo nên phong tình và văn hóa đặc sắc của địa phương đó.

Nói cách khác, ngay từ thời điểm này, đồng bào Tạng đã đến được nước Thiện Thiện và trở thành một phần của con đường tơ lụa cổ.

Và trong số các tôn giáo tồn tại ở nước Thiện Thiện này, tôn giáo khiến Ngô Lương cảm thấy có sự đồng điệu và cảm giác thuộc về nhất, không nghi ngờ gì chính là Ung Trọng Bản giáo này.

Sau khi đã an đốn tại Thiên Nê thành, Ngô Lương nhất định phải tìm cơ hội đến xem qua ngôi chùa của tôn giáo Ung Trọng.

Nếu có thể giao lưu với các đại sư trong chùa, tìm hiểu hiện trạng

và văn hóa của giáo phái này rồi ghi chép thành văn hiến truyền lại đời sau, thì đối với hắn cũng là một việc công đức vô lượng.

Nhưng đó là chuyện sau này.

Hiện tại việc quan trọng nhất là dẫn người của Phường Nhân Quân đến chỗ ở mà A Phổ Khâu đã sắp xếp, để mọi người ăn uống một bữa ra trò, rồi nghỉ ngơi thoải mái hai ngày, nhanh chóng gột rửa sự mệt mỏi về thể chất và tinh thần mới là chính sự.

Đoạn đường này gian nan thế nào, chỉ có những người thực sự đi bộ băng qua Bạch Long Đôi mới thấu hiểu được.

Ngô Lương thực sự lo lắng binh sĩ vốn sống ở Thăng Long sẽ không thích nghi được với môi trường khắc nghiệt nơi đây, chẳng may mắc phải bệnh 'Nhiệt Oa Tử' (Bệnh Nồi Nóng) thịnh hành ở vùng Tây Bắc.

Loại bệnh này đúng như tên gọi, một người mắc là lây cả ổ, nếu xử lý không khéo rất dễ khiến cả đám bị 'bưng' đi sạch.

May mà đến nay trong Phường Nhân Quân vẫn chưa xuất hiện triệu chứng tương tự.

Giờ đã đến Thiên Nê thành, môi trường tốt hơn Bạch Long Đôi nhiều, trái tim đang treo lơ lửng của Ngô Lương cuối cùng cũng được buông xuống.

Trong lúc trò chuyện, dưới sự dẫn dắt của A Phổ Khâu, Ngô Lương và mọi người đã đến một viện lạc nằm ở phía bắc thành.

A Phổ Khâu là một người khá đáng tin, trước đó thông qua Dương Vạn Lý biết được quân số của Phường Nhân Quân, lão đã đặc biệt chọn một viện lạc có quy mô khá lớn để họ ở.

Tường viện này cũng giống như tường thành Thiên Nê, sử dụng các lớp đất nện kẹp cành liễu đỏ và gạch bùn để xây dựng.

Bên trong không có cấu trúc phức tạp như tứ hợp viện, mà là một khoảng sân hình chữ 'Khẩu' vuông vắn.

Các mặt Bắc, Tây, Đông đều là những dãy nhà xây bằng gạch bùn, mái nhà đều là mái bằng.

Bên trên sử dụng những khúc gỗ liễu đỏ to khỏe xếp dày đặc làm khung mái, sau đó đắp gạch bùn lên trên và dùng bùn trát kín các khe hở.

Cách xây mái nhà thế này gần như không thấy ở Thăng Long vì nó hoàn toàn không chống nước.

Một khi trời mưa, nước trên mái không thoát nhanh được, gạch bùn sẽ liên tục hấp thụ nước trở nên cực kỳ nặng và dễ dàng sụp xuống.

Nhưng ở Thiên Nê thành, nó lại cực kỳ phổ biến và thực dụng vì nơi này quanh năm hầu như không có mưa, cơ bản không cần lo vấn đề chống nước hay thoát nước, trái lại thứ cần đề phòng nhất là gió lớn, nhiệt độ cao và rét đậm.

Gió lớn rất khó thổi bay mái nhà dày cui như vậy, dù có chỗ bị gió cát xâm thực, chỉ cần trát thêm chút bùn là có thể dễ dàng sửa chữa.

Đồng thời, mái nhà dày cũng có tác dụng cách nhiệt và giữ ấm.

Ai cũng biết tính dẫn nhiệt của đất bùn khá kém, loại mái nhà này dù bị nắng gắt thiêu đốt cả ngày cũng không có quá nhiều nhiệt lượng truyền vào trong phòng.

Mà khi nhiệt lượng vất vả lắm mới sắp nung nóng cả mái nhà thì mặt trời cũng đã lặn rồi.

Mùa đông cũng vậy, nhiệt độ trong phòng sẽ không bị thất thoát nhanh chóng.

Ngoài ra, kết cấu trong phòng cũng rất đặc sắc.

Khác với Thăng Long, nhà ở đây không xây trực tiếp trên mặt đất mà đào sâu xuống hơn một mét, sau đó mới xây nhà trên cái hố sâu đó.

Nghĩa là nhà ở đây một nửa nằm dưới đất, một nửa trên mặt đất, vào nhà phải đi xuống vài bậc thang.

Như vậy phần kiến trúc lộ trên mặt đất sẽ ít đi nhiều, kết cấu này cũng có thể kháng lại sự xâm thực của gió cát vì diện tích chịu sức gió đã nhỏ đi đáng kể.

Đồng thời, cách kiến trúc này cũng có đặc điểm đông ấm hạ mát, thể hiện đầy đủ trí tuệ độc đáo của cư dân địa phương trong việc chống lại gió cát, nắng nóng và rét buốt.

Khi Ngô Lương và mọi người đến nơi, gia nhân của A Phổ Khâu đã dọn dẹp xong xuôi.

Chương 407

Sau khi dẫn Ngô Lương tham quan sơ qua, A Phổ Khâu lại nhiệt tình sai gia nhân giúp Phường Nhân Quân vận chuyển vật tư trên xe ngựa xuống để họ an ổn định cư.

Ngô Lương cũng không từ chối lòng tốt của lão.

Vật tư hắn mang theo không có hàng cấm hay hàng nguy hiểm, mà dù có thì người thời này cũng không đời nào nhìn ra được, tự nhiên không cần lo xảy ra ngoài ý muốn.

Còn về xác nữ tử phát hiện trong hồ nước bí ẩn trước đó, cũng đã sớm được Ngô Lương dùng vải bố bọc lại ba lớp trong ba lớp ngoài, bên ngoài còn bổ sung thêm các thanh gỗ miếng gỗ để chống va đập, nhìn từ bên ngoài căn bản không biết đó là một cái xác.

Hơn nữa Phường Nhân Quân đông người như vậy, cũng sẽ không để gia nhân của A Phổ Khâu tiếp xúc với cái xác đó.

Riêng về Phương Quỳnh đang hôn mê bất tỉnh, Ngô Lương không có ý định tránh mặt A Phổ Khâu.

Theo lời Phương Quỳnh trước đó, việc nàng làm nô lệ ở Thiên Nê thành đã là chuyện của nhiều năm trước, lỡ tay giết chết chủ nhân cũng đã từ rất lâu, bao nhiêu năm trôi qua, e rằng ngay cả nhà chủ cũ cũng đã quên gần hết dáng vẻ của nàng rồi, người ngoài làm sao nhớ được một kẻ đã bỏ trốn và chưa từng quay lại như nàng?

Ngoài ra, A Phổ Khâu chắc chắn không thể là nhà chủ cũ.

Trên đường tới đây, qua trò chuyện Ngô Lương đã biết hoàn cảnh gia đình lão.

Nhà lão chưa từng mua nô lệ, gia nhân đều là thuê bằng tiền, vả

lại năm đó lão một thân một mình đến Thiên Nê thành, tất cả hiện tại đều là tay trắng lập nghiệp, chuẩn cơm 'phú đời đầu'.

Nếu nhà lão có chủ nhân bị nô lệ lỡ tay giết chết, thì người chết chỉ có thể là chính lão thôi...

Vì thế, Ngô Lương không những không tránh mặt A Phổ Khâu mà còn có ý nhờ lão kiểm tra tình trạng của Phương Quỳnh.

Thuật nghiệp hữu chuyên công, A Phổ Khâu dù sao cũng là một y sư, lại còn được vương tộc Thiện Thiện quốc ưu ái, nhất định phải có thực tài.

Có lẽ lão có thể nhìn ra được điều gì đó trên người Phương Quỳnh mà nhóm Ngô Lương không thấy, từ đó gợi ý cho hắn.

Thế là khi binh sĩ Phường Nhân Quân đặt Phương Quỳnh lên một tấm ván gỗ, khiêng từ trên xe ngựa ra trước mặt A Phổ Khâu, lão quả nhiên lập tức nhíu mày, quay đầu nói với Ngô Lương: "Cái này... không lẽ trong đội ngũ của các hạ có người không cẩn thận bị thương trên đường, hay là mắc phải ác tật gì sao?" "Nhắc đến chuyện này, ta đang muốn thỉnh giáo A Phổ Khâu tiên sinh đây." Ngô Lương thuận thế chắp tay nói, "Thực không dám giấu giếm, người này không bị thương, cũng không có triệu chứng rõ rệt của ác tật nào, chỉ là không biết tại sao lại đột ngột hôn mê bất tỉnh.

Chúng ta đã dùng mọi thủ đoạn vẫn không thể gọi tỉnh được, không biết tiên sinh có diệu pháp gì có thể giúp chúng ta đánh thức người này không?" "Hóa ra là vậy." Chân mày A Phổ Khâu càng nhíu chặt hơn, trong mắt hiện rõ vẻ hiếu kỳ, "Nhưng có những loại ác tật sẽ không biểu hiện ra ngoài, hoặc triệu chứng không nằm ở bề ngoài mà nằm ở lục phủ ngũ tạng, đó là loại bệnh khó chữa nhất thiên hạ.

Nếu các hạ cho phép, chi bằng để ta kiểm tra một phen?" "Sao lại không cho chứ, mời tiên sinh nhanh cho!" Ngô Lương cầu còn không

được, lập tức ra lệnh cho binh sĩ khiêng Phương Quỳnh vào một căn phòng, sau đó dẫn A Phổ Khâu theo sát phía sau.

Sau khi các binh sĩ cẩn thận đặt Phương Quỳnh nằm trên sập, A Phổ Khâu đã lấy từ trong túi áo ra một chiếc khăn tay che kín mũi miệng, chậm rãi tiến lại gần Phương Quỳnh.

Lão không lập tức tiếp xúc ở cự ly gần mà đứng cách khoảng một mét, nghểnh cổ nhìn vào mặt nàng.

Những chi tiết trong cử chỉ này đều thể hiện đầy đủ trình độ chuyên nghiệp của A Phổ Khâu.

Che mũi miệng tương đương với việc đeo khẩu trang.

Giữ khoảng cách trước khi xác nhận bệnh chứng là để tránh lây nhiễm các bệnh truyền nhiễm nếu có, vừa có trách nhiệm với bệnh nhân, vừa có trách nhiệm với chính mình.

Y sư thời đại này biết chú ý những chi tiết đó đều là những người có kinh nghiệm lâm sàng cực kỳ phong phú.

Chỉ mấy động tác này thôi đã khiến Ngô Lương phải nhìn lão bằng con mắt khác.

Nhưng giây tiếp theo. "Á?!" A Phổ Khâu bỗng nhiên phát ra một tiếng kêu kinh hãi.

Cùng lúc đó, thân hình lão bất giác lùi lại liên tiếp ba bước, khuôn mặt đột nhiên tái nhợt đầy vẻ kinh hoàng, thậm chí ngay cả đồng tử cũng không ngừng co rụt lại. "A Phổ Khâu tiên sinh, ông sao vậy?" Ngô Lương cũng kinh nghi trong lòng, vội vàng đỡ lấy A Phổ Khâu.

Biểu hiện của lão vượt xa dự liệu của Ngô Lương.

Khoan hãy nói lão gần như không thể có quan hệ gì với Phương Quỳnh, dù có thật sự từng quen biết và nhận ra nàng ngay từ cái nhìn

đầu tiên thì cũng tuyệt đối không nên có biểu hiện thế này.

Dù sao năm đó Phương Quỳnh cũng chỉ là một nô lệ, dù lỡ tay giết chủ nhân thì cũng vẫn chỉ là một nữ tử yếu đuối không có sức đe dọa.

Nhưng biểu tình lúc này của A Phổ Khâu giống như vừa nhìn thấy một con ác quỷ đáng sợ và kinh tởm nhất trần đời, nhìn thế nào cũng thấy cực kỳ bất thường. "Ách...

Các, các hạ." Nghe thấy tiếng của Ngô Lương, A Phổ Khâu mới nhận thức được sự thất thái của mình, nhưng khi quay đầu lại khuôn mặt vẫn còn vẻ kinh hồn bạt vía, lão nuốt một ngụm nước bọt rồi hỏi một câu không liên quan: "Các hạ, hỏi một câu không nên hỏi, tại sao nữ tử này lại xuất hiện trong thương đội của các hạ, các hạ và nàng ta rốt cuộc có quan hệ gì?" "Cũng chẳng có quan hệ gì đặc biệt cả." Ngô Lương mặt không đổi sắc nói dối, "Mấy ngày trước thương đội của ta đi ngang qua Lương Châu, vì mới đến nơi đất khách quê người, để băng qua Bạch Long Đôi thuận lợi đến được Thiên Nê thành, nên ta muốn thuê một người có kinh nghiệm làm hướng dẫn viên dẫn đường.

Kết quả lúc đó vừa hay gặp được nữ tử này, nàng tự xưng cực kỳ thông thạo Bạch Long Đôi và Thiện Thiện quốc, chỉ cần bao ăn ở là có thể giúp ta.

Thế là sau khi hỏi han vài câu đơn giản, ta liền gọi nàng vào thương đội đi cùng.

Ai ngờ mới đi được nửa đường nàng đã đột ngột hôn mê, suýt nữa khiến chúng ta lạc lối trong Bạch Long Đôi.

Người này tuy đã hôn mê nhưng ta không thể bỏ mặc nàng trong đó, thế là đành mang theo đến đây...

A Phổ Khâu tiên sinh, nhìn dáng vẻ của ông, lẽ nào nữ tử này có bí

mật gì không ai biết sao?" "Ma nữ!" Nghe lời Ngô Lương, A Phổ Khâu trông có vẻ an tâm hơn một chút, nhưng biểu cảm vẫn thập phần quái dị, "Các hạ không biết đó thôi, nàng ta chính là ma nữ đã làm chấn động cả Thiên Nê thành mười năm trước!" "Ma nữ chấn động cả Thiên Nê thành?" Ngô Lương ngẩn ra.

Chẳng lẽ những trải nghiệm ở Thiện Thiện quốc mà Phương Quỳnh kể trước đó toàn là lời nói dối?

Bởi vì nếu chỉ là chuyện một nô lệ lỡ tay giết chủ nhân rồi bỏ trốn, dù chuyện này có được lan truyền trong thành thì cũng chưa đủ để gọi là 'chấn động cả Thiên Nê thành'.

Ngoài ra... ma nữ?

Nghe thấy danh xưng này từ miệng A Phổ Khâu, Ngô Lương lại không cảm thấy quá ngạc nhiên.

Hậu thế thường cho rằng từ 'ma nữ' (witch) là sản vật đặc thù của tôn giáo Trung Cổ châu Âu, dùng để chỉ những phụ nữ có năng lực siêu nhiên và bị coi là dị đoan.

Nhưng thực tế, từ sớm trong Phật giáo truyền vào vùng này đã có chú giải chi tiết về 'Ma nữ'.

Phật giáo chia 'Ma' thành ba loại: Thượng phẩm Ma vương, Trung phẩm Ma dân và Hạ phẩm Ma nữ.

Ma nữ có địa vị thấp nhất trong đám ma.

Cách chúng duy trì ma lực là hấp thụ tinh khí thần của đàn ông, nên thường xuất hiện dưới hình dạng phụ nữ nhân loại để dụ dỗ nam tử khiến họ sa đọa và dẫn đến cái chết, là một loại ma vật vừa tà ác vừa dâm đãng.

Vậy Phương Quỳnh rốt cuộc đã làm ra chuyện kinh thiên động địa gì mà có thể để lại 'uy danh' như vậy ở Thiên Nê thành? "Chính xác!"

A Phổ Khâu trịnh trọng gật đầu, nhưng sau khi nhìn Phương Quỳnh đang hôn mê một cái, lão lại kiêng dè hạ thấp giọng, giống như sợ tai vách mạch rừng mà thần bí bóp nghẹt cổ họng nói: "Nàng ta tên là Phương Quỳnh, từng là một nô lệ.

Một đêm nọ nàng đột nhiên cắt cổ giết chết chủ nhân rồi bỏ trốn.

Lúc đó cả thành đều truy lùng nhưng không tìm thấy tung tích, vốn dĩ chuyện này sắp phải bỏ dở thì không ngờ sau khi biến mất khoảng mười ngày, nàng ta lại một lần nữa quay lại trong thành." "Quan binh thủ thành đã bắt được nàng, qua sự nhận diện của gia quyến khổ chủ, tội trạng giết hại chủ nhân là không thể chối cãi, thế là cuối cùng nàng bị vương tộc phán tội treo cổ trước đám đông tại pháp trường ngoài thành.

Sau đó, sau khi ta nghiệm thi xác nhận đã chết, thi thể liền được chôn cất sơ sài trong bãi cát vàng không xa Thiên Nê thành." "Vốn dĩ mọi người đều nghĩ chuyện này đến đây là kết thúc hoàn toàn." "Nhưng điều không ai ngờ tới là chỉ ngắn ngủi ba ngày sau, nàng ta lại xuất hiện lành lặn trong Thiên Nê thành.

Ban đầu quan binh thủ thành còn tưởng đó chỉ là một người có tướng mạo cực giống Phương Quỳnh, vì Phương Quỳnh đã bị treo cổ trước mặt bàn dân thiên hạ, trong số quan binh thủ thành có không ít người trực tiếp tham gia hành hình có thể làm chứng." "Tuy nhiên quan binh thủ thành vẫn bắt nàng lại và báo cáo chuyện này lên vương tộc." "Vương tộc nghe tin cũng rất kinh ngạc, lập tức phái người đến nơi chôn cất Phương Quỳnh trước đó để tìm thi thể kiểm chứng.

Kết quả dưới gió cát, đống cát đã thay đổi hình dạng, quan binh không tìm thấy thi thể thuận lợi.

Do đó vương tộc nhận định là do lần hành hình trước có sơ sót khiến Phương Quỳnh 'chết đi sống lại', cuối cùng vương tộc hạ lệnh

hành hình Phương Quỳnh lần nữa." "Và lần này, vương tộc yêu cầu sau khi xác nhận Phương Quỳnh đã bị treo cổ chết hẳn, phải tiến hành hỏa táng thi thể, một là để tuân theo tập tục tang lễ của người Khương, hai là để đảm bảo không xảy ra chuyện tương tự nữa." "Kết quả, ba ngày sau..." "Nàng ta lại một lần nữa xuất hiện lành lặn trong thành..." "Chuyện quái dị này cuối cùng đã gây ra sự hoảng loạn cho cư dân trong thành, vương tộc cũng bị chấn động lớn, vội vàng mời Phổ Thiện pháp sư của chùa Kim Dương ra cầu giáo." "Phổ Thiện pháp sư là vị tăng lữ đức cao vọng trọng nhất trong thành.

Sau khi gặp Phương Quỳnh, ngài cho rằng nàng ta chính là ma nữ trong truyền thuyết.

Việc nàng ta xuất hiện năm lần bảy lượt trong Thiên Nê thành là điềm báo không lành, Thiên Nê thành có thể sẽ gặp đại họa.

Muốn hóa giải tai họa thì phải giết chết ma nữ này và xây dựng Phật tự, mượn đại năng Phật pháp vô biên để trấn áp, nếu không chắc chắn họa hoạn sẽ không dứt." "Vương tộc đã chấp thuận ý kiến của Phổ Thiện pháp sư và giao cho ngài đốc thúc việc này." "Không lâu sau, Phương Quỳnh lại bị hạ lệnh xử tử, và dưới sự giám sát của Phổ Thiện pháp sư, thi thể được đúc vào trong một cỗ quan tài sắt, đóng vào nền móng của ngôi chùa mới.

Sau đó, ngôi chùa quy mô lớn nhất Thiên Nê thành bắt đầu được xây dựng, vương tộc đặt tên cho ngôi chùa này là chùa Phục Ma." "Từ đó về sau, Phương Quỳnh quả nhiên không còn phục sinh nữa, cũng không còn xuất hiện trong Thiên Nê thành." "Vương tộc và cư dân trong thành cuối cùng cũng yên tâm, và chùa Phục Ma từ đó cũng trở thành ngôi chùa linh nghiệm nhất, vĩ đại nhất trong thành, người tin theo Phật pháp tranh nhau đến cúng bái, hương hỏa ngày một thịnh vượng." "Đã nhiều năm trôi qua, chuyện này tuy vẫn được người ta bàn tán xôn xao cùng với chùa Phục Ma, nhưng thực tế đã rất ít người

còn nhớ được dung mạo cụ thể của ma nữ này.

Dù sao lúc đó người thực sự tiếp xúc gần với ma nữ chỉ là số ít, và cũng rất ít người muốn dây vào vận rủi của ma nữ." "Mà sở dĩ ta có thể nhận ra ngay là vì năm đó ma nữ này tổng cộng bị xử tử ba lần, cả ba lần đều do đích thân ta nghiệm thi.

Dung mạo của nàng đã khắc sâu vào tâm trí ta, thậm chí bao nhiêu năm qua, nàng vẫn thỉnh thoảng xuất hiện trong ác mộng của ta.

Vì thế ta đã không ít lần đến chùa Phục Ma tế bái cầu nguyện, nhưng vẫn không sao xua tan được." Nói đến đây, A Phổ Khâu cuối cùng cũng thở phào một hơi, lại thần sắc khẩn trương liếc nhìn Phương Quỳnh một cái, rồi kéo Ngô Lương ra xa một chút, lúc này mới nhíu chặt mày, dùng giọng thấp hơn nữa nói: "Nay ma nữ này lại xuất hiện ở Thiên Nê thành, chuyện này chắc chắn sẽ lại gây ra sự hoảng loạn cho vương tộc và cư dân.

Khổ nỗi ma nữ này lại do các hạ mang về, chuyện này nếu truyền ra ngoài, e là ngay cả các hạ và mọi người cũng sẽ bị liên lụy không nhỏ đâu." "Cái này..." Các nòng cốt của Phường Nhân Quân nhìn nhau, ánh mắt nhìn Phương Quỳnh cũng tăng thêm một phần kinh nghi đậm nét.

Ban đầu họ đã xác định trên người Phương Quỳnh ẩn chứa những bí mật không ai biết, nhưng nghe xong những lời của A Phổ Khâu, họ kinh hãi nhận ra bí mật trên người nàng hiển nhiên còn nhiều và kinh người hơn dự liệu.

Ma nữ?

Chẳng lẽ nàng ta thực sự là ma nữ chứ không phải người? "Ân..." Lúc này chân mày Ngô Lương cũng đã nhíu chặt lại, trong mũi phát ra một tiếng ngâm khẽ như đang tư duy.

Ba lần bốn lượt bị giết, rồi lại ba lần bốn lượt 'phục sinh'.

Thậm chí thi thể còn bị thiêu thành tro, bị phong kín trong quan tài sắt và dùng cả một ngôi chùa để trấn áp.

Ngay cả khi đã làm đến mức đó, Phương Quỳnh vẫn còn sống sờ sờ, chỉ là chắc hẳn sau đó nàng đã đến Thăng Long nên mới không quay lại Thiên Nê thành nữa.

Ngô Lương không khỏi nghĩ đến xác nữ tử giống hệt Phương Quỳnh phát hiện ở Bạch Long Đôi.

Kết hợp với những mô tả khá chi tiết của A Phổ Khâu, Ngô Lương nhanh chóng đưa ra một suy đoán táo bạo, có lẽ...

Phương Quỳnh căn bản không phải liên tục 'phục sinh', mà là liên tục 'tái sinh'!

Từ 'phục sinh' trong nhận thức của Ngô Lương, theo nghĩa nghiêm ngặt, nên là hiện tượng chết đi sống lại dựa trên cùng một cơ thể.

Còn 'tái sinh', trong chú giải tiêu chuẩn của thuật ngữ bệnh lý học, được định nghĩa là một quá trình sửa chữa từ hư vô sau khi bị mất đi.

Thi thể của Phương Quỳnh từng bị hỏa táng thành tro bụi, bị phong vào quan tài sắt trấn áp dưới chùa Phục Ma, và bị hồ nước quái dị ở Bạch Long Đôi hóa thành xác chết rồi chìm xuống đáy hồ.

Nhưng vẫn luôn có một Phương Quỳnh khác sống sờ sờ, có thể nói năng, ăn uống, hành động như người bình thường, và có cảm xúc, tư duy độc lập, thậm chí ở mức độ nào đó, Phương Quỳnh này còn kế thừa phần lớn ký ức của những người tiền nhiệm...

Đây rõ ràng là một kỳ sự khó hiểu và khó tưởng tượng.

Chương 408

Điều duy nhất Ngô Lương có thể nghĩ tới có tình huống tương tự chính là 'kỹ thuật nhân bản' (cloning) thường xuất hiện trong các tác phẩm khoa học viễn tưởng đời sau.

Thực tế không chỉ trong khoa học viễn tưởng, nhiều chuyên gia y học hậu thế cũng không ngừng nghiên cứu về 'kỹ thuật nhân bản'. 'Kỹ thuật nhân bản' thuộc về kỹ thuật 'tái sinh'.

Chỉ là cho đến trước khi Ngô Lương xuyên không, kỹ thuật này vẫn chưa hoàn toàn chín muồi, và về mặt thao tác thực tế vẫn còn tồn tại nhiều tranh cãi.

Trái lại, các tác phẩm điện ảnh liên quan đến nhân bản thì nở rộ. 'Đảo vô tính' (The Island), series 'Vùng đất dữ' (Resident Evil)...

đều là những cái tên nổi bật trong lĩnh vực này, đồng thời các tác phẩm đó cũng thảo luận về những vấn đề đạo đức và kỹ thuật liên quan đến nhân bản, nội dung rất đáng suy ngẫm.

Trong chuyện của Phương Quỳnh, những tình huống đã biết hiện nay có nhiều điểm cực kỳ giống với 'kỹ thuật nhân bản'.

Đầu tiên, cả hai đều phải có một bản thể.

Sau khi phân tích kỹ lưỡng, Ngô Lương quyết định tạm thời định nghĩa bản thể là Phương Quỳnh trước khi lỡ tay giết chủ nhân rồi bỏ trốn.

Bởi vì Phương Quỳnh trước đó hẳn không có sự khác biệt rõ rệt với người bình thường, ít nhất là trong những năm nàng làm nô lệ, nhà chủ, gia đình họ, cũng như những nô lệ làm chung... gần như tất cả những người từng tiếp xúc với nàng đều không phát hiện nàng có gì

bất thường.

Nếu không, sau khi Phương Quỳnh trở thành ma nữ khiến mọi người hoảng sợ, dù là nhận ra muộn màng, chắc chắn cũng sẽ có người tiết lộ một số dấu hiệu không bình thường mà nàng đã biểu hiện trước đó.

Tuy nhiên theo mô tả của A Phổ Khâu, dường như không có lời đồn đại nào về phương diện này.

Sau khi xác định được bản thể này, kết hợp với lời tự thuật của Phương Quỳnh trước đó, Ngô Lương thử phác họa ra quỹ đạo hành động và thời gian đại khái.

Sau khi giết chủ nhân trốn khỏi Thiên Nê thành, Phương Quỳnh đi vào sa mạc gặp bão cát đen (Hắc Long Bạo), cơ duyên xảo hợp phát hiện ra Thái Dương Mộ.

Sau khoảng mười ngày như vậy, nàng từ Thái Dương Mộ quay lại Thiên Nê thành và đã trở thành 'ma nữ'...

Nghĩa là, kẻ chủ mưu của tất cả chuyện này có thể là Thái Dương Mộ mà Ngô Lương đang muốn tìm kiếm trong chuyến đi này, và muốn vén bức màn bí mật ẩn giấu trên người Phương Quỳnh thì bắt buộc phải tìm thấy Thái Dương Mộ.

Thứ hai, sự 'tái sinh' của Phương Quỳnh cũng giống như 'kỹ thuật nhân bản', bản chất đều là 'sao chép'.

Nhưng khác ở chỗ, 'kỹ thuật nhân bản' về lý thuyết có thể sao chép vô hạn, còn Phương Quỳnh dường như là một sự sao chép có giới hạn.

Kết hợp với mô tả của A Phổ Khâu và lời của Phương Quỳnh sau khi nhìn thấy xác nữ tử kia, Ngô Lương có lý do để tin rằng dù Phương Quỳnh có thể liên tục 'tái sinh' thì vẫn phải tuân theo quy tắc

thần bí 'trên đời chỉ có thể có một Phương Quỳnh đang sống'.

Bởi vì ở Thiên Nê thành, chưa từng có tình huống hai Phương Quỳnh cùng lúc xuất hiện.

Và Phương Quỳnh khi nhìn thấy cái xác kia cũng từng nói: "Nô tỳ và nàng ta chỉ có một người được sống, nếu nô tỳ chết, nàng ta sẽ sống lại, nàng ta sẽ lừa được tất cả mọi người, kế thừa sinh mệnh và tất cả của nô tỳ, chủ nhân cũng sẽ bị nàng ta lừa..." Lúc đó, đám người Ngô Lương tưởng nàng đang nói về cái xác đó.

Nhưng bây giờ, Ngô Lương nghi ngờ chữ 'nàng ta' mà Phương Quỳnh nói lúc đó chưa chắc đã là cái xác kia, mà là một Phương Quỳnh khác sẽ 'tái sinh' sau khi nàng chết.

Vì sự 'tái sinh' của Phương Quỳnh hiển nhiên không phải là mượn xác hoàn hồn.

Nếu không, thi thể Phương Quỳnh bị hỏa thiêu năm đó ở Thiên Nê thành phải giải thích thế nào?

Xác Phương Quỳnh bị chùa Phục Ma trấn áp cho đến nay phải giải thích thế nào?

Thứ ba, Phương Quỳnh mới 'tái sinh' tuy kế thừa tất cả của bản thể nhưng cũng có thể coi là một cá thể độc lập hoàn toàn mới.

So với xác nữ tử phát hiện trước đó, tuy Phương Quỳnh có dung mạo và vóc dáng giống hệt, nhưng từ nhiều chi tiết vẫn có thể thấy những dấu vết độc lập, chẳng hạn như độ dài tóc và kiểu tóc, hay một số vết thương trên người, hoặc đôi mắt và ngũ quan có vẻ chín chắn hơn một chút...

Đó đều là minh chứng cho thấy Phương Quỳnh đang sống là một cá thể độc lập.

Các cuộc thảo luận về 'kỹ thuật nhân bản' hậu thế cũng từng bàn

luận vấn đề này.

Cá thể được nhân bản ra, dù kế thừa tất cả của bản thể, nhưng theo sự thay đổi của trải nghiệm sống, tình trạng sinh lý và tâm lý của các cá thể nhân bản khác nhau vẫn sẽ phát triển theo những hướng hoàn toàn khác nhau, dần dần biểu hiện ra những khác biệt về cá tính.

Cho nên...

Nội dung suy nghĩ của Ngô Lương tuy ngày càng phức tạp nhưng không vì thế mà bị rối loạn tư duy.

Hiện giờ hắn lại bắt đầu nghiêng về việc những lời khai của Phương Quỳnh khi ở Trần Lưu không phải là lời nói dối tự biên tự diễn, cũng không giấu giếm hắn chuyện gì.

Giả sử định nghĩa về bản thể của hắn là đúng.

Và giả sử mỗi lần Phương Quỳnh 'tái sinh' đều diễn ra ở Thái Dương Mộ, và đều lấy bản thể làm nguyên hình chứ không phải dựa trên Phương Quỳnh trước đó để 'tái sinh', thì ký ức của Phương Quỳnh này chính là những trải nghiệm mà nàng đã khai báo.

Nàng là người cuối cùng, đồng thời cũng là Phương Quỳnh may mắn nhất, sống lâu nhất.

Nàng tỉnh lại với ký ức của bản thể, không nhớ những chuyện các Phương Quỳnh trước đó vào Thiên Nê thành bị coi là ma nữ rồi bị xử tử, cũng không nhớ chuyện bị chết trong hồ nước quái dị ở Bạch Long Đôi, thậm chí có thể còn nhiều trải nghiệm của những Phương Quỳnh đã chết không ai biết khác mà nàng cũng hoàn toàn không nhớ...

Vận may của nàng rất tốt.

Sau khi đi ra từ sa mạc nơi có Thái Dương Mộ, nàng không vào Thiên Nê thành mà đi vào Bạch Long Đôi.

Trong Bạch Long Đôi nàng có thể đã gặp một số hiểm cảnh, cũng có thể đã đến hồ nước quái dị đó nhưng đã thoát chết, cuối cùng trong lúc tuyệt vọng nhất đã tình cờ gặp được thương nhân người Hán tốt bụng mang nàng ra khỏi Bạch Long Đôi, đưa đến Tịnh Châu sinh sống, cuối cùng qua nhiều biến cố lại lưu lạc đến Trần Lưu, trở thành một kỹ nữ Chương Đài...

Nghĩ đến đây, Ngô Lương chợt cảm thấy nhiều chuyện đều đã được giải thích thông suốt.

Chỉ là vẫn còn một số chi tiết quan trọng chưa thể đưa ra lời giải thích hợp lý.

Ví dụ: Tại sao sau khi nhìn thấy xác nữ tử đó, mắt và mũi của Phương Quỳnh lại đột ngột chảy máu không ngừng và hôn mê đến nay?

Hay ví dụ: Phương Quỳnh hẳn phải có nhận thức gì đó về sự 'tái sinh' của chính mình, nếu không tại sao nàng lại nói ra những lời đó khi nhìn thấy cái xác kia? "A Phổ Khâu tiên sinh, việc này phải làm sao mới tốt đây?" Hoàn hồn lại, Ngô Lương đã trưng ra bộ mặt khổ sở, dở khóc dở cười nói với A Phổ Khâu, "Chúng ta thực sự không biết trên người nữ tử này lại giấu kín bí mật kinh người như vậy, nếu sớm biết thế, ta dù có chết cũng không dám mời nàng làm hướng dẫn viên, giờ thì hay rồi, làm ăn chưa xong đã rước vào một đống rắc rối lớn." Ngô Lương đoán chắc A Phổ Khâu đã chịu cảnh báo cho hắn thì nhất định là đứng về phía hắn, nghĩ lại chắc sẽ không dễ dàng bán đứng hắn, chỉ là vẫn cần phải dẫn dắt khéo léo một chút, tránh để lão 'nhiệt tình quá hóa hỏng việc'. "Các hạ đừng hoảng..." A Phổ Khâu trầm ngâm một lát, vuốt cằm nói, "Ta ở trước mặt vương tộc vẫn còn nói được vài lời, nếu thực sự không xong, ta sẽ đi cầu kiến vương tộc, giải thích rõ chuyện này cho các hạ, đó có lẽ cũng là một cách." "Như vậy có được không?" Ngô Lương vẫn giữ vẻ mặt lo âu mếu

máo, "Thứ lỗi cho ta nói thẳng, chuyện này e rằng sẽ liên lụy đến rất nhiều người và nhiều việc.

Ma nữ tái xuất chắc chắn sẽ lại gây ra sự hoảng loạn cho vương tộc và cư dân, đồng thời còn ảnh hưởng trực tiếp đến uy quyền của Phổ Thiện pháp sư và chùa Phục Ma, thậm chí có thể ảnh hưởng đến sự hưng suy của Thiên Nê thành.

Lúc này e rằng tuyệt đối không phải chỉ giải thích rõ ràng là xong chuyện, đến lúc đó chúng ta với tư cách là tội nhân mang ma nữ về, chắc chắn phải chịu thiên nộ, chỉ sợ rốt cuộc khó tránh khỏi tội lỗi, nói không chừng còn vì thế mà liên lụy đến A Phổ Khâu tiên sinh, người đã tiếp đón chúng ta vào thành nữa!" "Cái này... lời các hạ nói cũng không phải không có lý, vậy phải làm sao mới tốt đây?" A Phổ Khâu là người thật thà, lập tức bị lời lẽ của Ngô Lương dọa cho mất phương hướng, cũng thập phần lo lắng hỏi. "Haiz..." Ngô Lương thở dài, lại làm bộ làm tịch suy nghĩ một lát, lúc này mới lộ vẻ bất đắc dĩ nói, "Kế sách hiện giờ, e rằng chỉ có 'ám độ trần thương' (bí mật hành động) là thỏa đáng nhất thôi." "Thế nào là 'ám độ trần thương'?" A Phổ Khâu vội vàng hỏi. "May mà lúc này trong thành vẫn chưa có ai nhìn thấy nữ nhân này, cho phép ta tìm cơ hội thần không biết quỷ không hay đưa nàng ra khỏi thành, tìm đại một nơi không ai biết mà chôn cất, như vậy chuyện này sẽ không còn liên quan nửa điểm đến chúng ta nữa." Ngô Lương nheo mắt nói. "Đây cũng có thể coi là một cách, dù sau này nữ nhân này có tái xuất hiện ở Thiên Nê thành thì cũng hoàn toàn không liên lụy đến chúng ta, cứ quyết định thế đi!" A Phổ Khâu liên tục gật đầu. "Đã như vậy, xin phiền A Phổ Khâu tiên sinh tìm cho ta một tấm bản đồ chi tiết vùng lân cận Thiên Nê thành, ta cần quy hoạch cẩn thận để đảm bảo hành động này vạn vô nhất thất." Ngô Lương nói. "Chính xác là vậy, lát nữa ta sẽ đi làm ngay." A Phổ Khâu lúc này đã hoàn toàn nghe theo lời Ngô Lương. "Ngoài ra, ta

nghe nói ngoài Thiên Nê thành có một vùng sa mạc rộng lớn vô tận, trong sa mạc đó thường nổi lên những trận bão cát đen diệt tuyệt vạn vật, ngay cả những hành thương giàu kinh nghiệm nhất cũng không thể an nhiên băng qua, A Phổ Khâu tiên sinh có biết vùng sa mạc đó nằm ở đâu không?" Ngô Lương thuận thế hỏi thêm.

Trận 'Hắc Long Bạo' đáng sợ kia chính là manh mối duy nhất mà Ngô Lương biết về vùng sa mạc nơi có Thái Dương Mộ.

Trước khi Phương Quỳnh tỉnh lại, hắn chỉ có thể thông qua manh mối này để phán đoán vị trí của vùng sa mạc đó.

A Phổ Khâu tức thì lộ vẻ khẩn trương: "Vùng sa mạc mà các hạ nói, không lẽ là 'Lạc Đà Phần' chứ?" "Lạc Đà Phần?" Dù là trong các thư tịch lịch sử mà Ngô Lương từng biết, hay trong các bản đồ được đánh dấu ở hậu thế, chưa bao giờ xuất hiện một địa danh như vậy. "Dải sa mạc ở phía chính Tây thành Thiên Nê được gọi là Lạc Đà Phần.

Không chỉ những thương đoàn qua lại không thể xuyên qua dải sa mạc đó, mà ngay cả loài lạc đà hoang dã dẻo dai chịu hạn tốt nhất cũng không thể sống sót.

Người ta thường phát hiện vô số xác lạc đà ở rìa sa mạc, vì vậy mà có cái tên này." A Phổ Khâu kiên nhẫn giải thích cho Ngô Lương, "Cơn bão Hắc Long mà các hạ nói tới cũng chỉ xuất hiện ở dải sa mạc đó.

Mỗi khi bão Hắc Long đột kích, đứng trong thành Thiên Nê có thể nhìn thấy cát bụi cuồn cuộn bốc lên từ sa mạc, che trời lấp đất như thiên cẩu thực nhật, ngay cả mặt trời ở thành Thiên Nê cũng trở nên u ám hơn thường ngày.

Các lão nhân nói rằng đó là con hắc long bị nhốt trong biển cát đang oán hận than khóc, vì thế mới có tên gọi bão Hắc Long." "Hóa ra

là vậy..." Ngô Lương khẽ gật đầu, tiếp tục hỏi: "Cơn bão Hắc Long này xuất hiện có quy luật gì không?" A Phổ Khâu lắc đầu nói: "Điều này... chắc là không có, có lúc vài ngày lại tới một lần, có lúc vài tháng cũng chẳng thấy động tĩnh gì.

Cư dân thành Thiên Nê cũng đã sớm quen với việc này, dù sao bão Hắc Long chưa từng lan tới thành Thiên Nê nên cũng chẳng có gì đáng sợ, chỉ là sau mỗi lần bão đi qua, nóc nhà và sân vườn mỗi hộ đều phủ một lớp cát dày, đó mới là điều khiến cư dân thành Thiên Nê phàn nàn nhất." "Ân...

đa tạ A Phổ Khâu tiên sinh đã giải đáp thắc mắc cho ta." Ngô Lương khẽ gật đầu.

Lúc này hắn cơ bản có thể xác định Thái Dương Mộ mà Phương Quỳnh phát hiện nằm trong "Lạc Đà Phần", trong lòng bắt đầu lên kế hoạch tiến vào sa mạc tìm kiếm.

Theo lời Phương Quỳnh, nàng phát hiện ra Thái Dương Mộ sau khi bão Hắc Long xuất hiện, nghĩa là giữa hai thứ này rất có thể có mối liên hệ nào đó, đây có lẽ là một manh mối then chốt.

Thêm vào đó, Phương Quỳnh chỉ là một nữ tử yếu đuối, chạy trốn khỏi thành Thiên Nê rồi đi bộ vào sa mạc, trong môi trường khắc nghiệt như thế, dù có chạy đến kiệt sức thì cũng không đi được bao xa.

Phân tích như vậy, phạm vi tìm kiếm có thể thu hẹp đáng kể...

Vì vậy Ngô Lương cảm thấy, để đạt hiệu quả cao nhất và an toàn nhất là mô phỏng lại tình huống của Phương Quỳnh: chờ đợi một trận bão Hắc Long, ngay sau khi bão kết thúc sẽ lập tức dẫn người vào sa mạc tìm kiếm, tạm thời định vị phạm vi trong vòng 100 dặm, không cần thiết phải dấn thân quá sâu vào sa mạc mạo hiểm.

Vấn đề hiện giờ là khi nào trận bão tiếp theo mới đến?

Nếu vài ngày tới có một trận thì có thể bắt đầu thăm dò sớm, nhưng nếu như A Phổ Khâu nói, vài tháng mới có một lần thì bọn họ không thể cứ đợi mãi được. "Các hạ không cần khách khí." A Phổ Khâu dường như đã đạt được thỏa thuận với Ngô Lương về chuyện của Phương Quỳnh, không nhắc lại nữa, vẻ căng thẳng trên mặt cũng giảm đi nhiều, cười nói: "Các hạ cứ nghỉ ngơi trước, cần sai bảo đám nô tỳ gì cứ tự nhiên.

Nhà của ta ở ngay vách bên, để ta về xem yến tiệc chuẩn bị đến đâu rồi, kẻo lại chậm trễ đãi ngộ các hạ.

Sau khi các hạ thu dọn xong, cứ bảo đám nô tỳ dẫn sang là được." "Được, làm phiền A Phổ Khâu tiên sinh rồi, để ta tiễn tiên sinh." Ngô Lương gật đầu, cùng A Phổ Khâu bước ra khỏi nhà đất, tiễn lão cùng ba thanh niên đi cùng lúc trước ra khỏi viện.

Đúng lúc này, lòng Ngô Lương chợt dâng lên một tia bất an.

Vừa rồi khi đàm luận chuyện Phương Quỳnh, ngoài các nòng cốt của Phường Nhân Quân, ba thanh niên kia cũng có mặt trong phòng.

Thật lòng mà nói, nếu Ngô Lương sớm biết Phương Quỳnh có danh hiệu "ma nữ" lừng lẫy ở thành Thiên Nê, để tránh phiền phức không đáng có, ngay cả A Phổ Khâu hắn cũng không cho gặp nàng.

Chương 409

Nhưng chuyện đã rồi, Ngô Lương chỉ có thể tùy cơ ứng biến.

Dù chỉ tiếp xúc ngắn ngủi, nhưng qua ngôn hành cử chỉ, hắn thấy A Phổ Khâu là người khá đáng tin, ít nhất còn có quan hệ với A Vượng thúc.

Hắn tin rằng nể mặt A Vượng, A Phổ Khâu sẽ không bán đứng mình, vì đó là hành vi khi sư diệt tổ.

Nhưng với ba thanh niên kia, Ngô Lương không có nhiều lòng tin lắm.

Chỉ tiếc lúc đó hắn bị thu hút bởi những lời A Phổ Khâu nói nên không chú ý đến bọn họ.

Bây giờ hắn chỉ có thể hy vọng rằng vì A Phổ Khâu không tránh né bọn họ nên chắc hẳn đã rất tin tưởng nhân phẩm của ba học trò này.

Điều quan trọng nhất là thành Thiên Nê là một tòa cô thành.

Bọn họ đã trải qua muôn vàn gian khổ mới tới đây, dù là trạng thái của thành viên hay vật tư đều cần chỉnh đốn và bổ sung.

Nếu rời đi lúc này, bọn họ chẳng còn nơi nào để đi, tình cảnh sẽ vô cùng nguy hiểm.

Ngoài ra, là một tòa cổ thành Lâu Lan trấn động hậu thế, Ngô Lương còn chưa kịp khảo sát kỹ lưỡng, nếu bị buộc phải trốn chạy lúc này thì có lẽ rất lâu sau mới có thể trở lại, chuyến đi này sẽ vô cùng hụt hẫng, Ngô Lương làm sao cam tâm từ bỏ dễ dàng? "Đã đến thì cứ yên tâm ở lại vậy." Nghĩ thế, Ngô Lương cố gạt bỏ nỗi lo âu, quyết định mạo hiểm ở lại.

Nhưng chuyện này không thể không nghĩ nhiều, nhất là với người

cẩn trọng đa nghi như hắn, một khi lòng đã sinh nghi thì làm sao nói không nghĩ là thôi được? "Dương Vạn Lý!" Trên đường quay lại viện, Ngô Lương bỗng gọi Dương Vạn Lý ra một bên. "Công tử, có chuyện gì vậy?" Dương Vạn Lý nhận ra sự bất an của Ngô Lương, liền hạ thấp giọng hỏi. "Ngươi lập tức dẫn người ra ngoài mua một lượng than củi, dầu hỏa và các bình đồng, bình sắt cổ nhỏ.

Nếu không tìm được bình kim loại thì bình gốm cũng được, nhớ là miệng bình phải nhỏ, than củi phải nghiền hết thành bột mịn, ta có việc đại dụng!" Ngô Lương nghiêm sắc mặt dặn dò. "Nặc!" Dương Vạn Lý tuy không biết Ngô Lương cần những thứ tầm thường đó làm gì nhưng không dám hỏi nhiều, vội vàng dẫn mấy binh sĩ Phường Nhân Quân đi làm ngay. ...

Hơn nửa canh giờ sau, Dương Vạn Lý và thuộc hạ đã tìm đủ bột than, dầu hỏa cùng bình đồng, bình sắt.

Những vật tư này rất dễ mua tại thành Thiên Nê có giao thương phát đạt.

Ngô Lương sau đó chỉ mang theo Điển Vi vào căn phòng để vật tư hành lý.

Sau một hồi hì hục, Ngô Lương và Điển Vi người đầy nhọ nồi đen thui bước ra, gọi người múc nước giếng trong viện tắm rửa sơ qua, rồi mới sang nhà A Phổ Khâu dự tiệc.

Đáng nói là lúc này thành Thiên Nê không thiếu nước.

Dù quanh năm không mưa nhưng thành nằm sát sông Khổng Tước - một nhánh của sông Tarim, chỉ cần đào giếng sâu khoảng ba bốn mét là có thể hưởng nguồn nước ngọt ngào thấm qua tầng đất, đủ cho nhu cầu của cư dân.

A Phổ Khâu cũng rất hiếu khách.

Không chỉ chuẩn bị dưa hấu đặc sản vùng này mà còn mổ hai con cừu, nướng vàng rộm, thơm nức.

Về phần rượu là loại rượu nho hiếm thấy ở Trung Nguyên thời bấy giờ, vừa mở nắp đã tỏa hương thơm ngào ngạt.

Điều này khiến đám nòng cốt Phường Nhân Quân đi cùng Ngô Lương nuốt nước miếng ừng ực, mắt dán chặt vào mâm cỗ. "Chư vị, xin hãy tận tình hưởng dụng." A Phổ Khâu sai người bày biện xong xuôi, cười khà khà ra hiệu mời, rồi nói thêm: "Số rượu thịt này ta đã sai người mang một ít sang vách bên, không để những người đi cùng các hạ phải chịu thiệt thòi." "Đa tạ A Phổ Khâu tiên sinh đã khoản đãi." Ngô Lương không lo lắng việc A Phổ Khâu giở trò đầu độc cả đám.

Vì trước khi tới, hắn đã hạ lệnh cho binh sĩ ở nhà nghiêm trận dĩ đãi (nghiêm chỉnh chờ lệnh), không được tùy tiện ăn uống đồ A Phổ Khâu gửi tới, mọi chuyện đợi hắn về mới tính.

Hơn nữa hắn và đám nòng cốt chắc chắn sẽ quay về trong vòng nửa canh giờ, nếu có gì chậm trễ, binh sĩ Phường Nhân Quân sẽ hành động ngay...

A Phổ Khâu lại từ trong lòng lấy ra một tấm da dê, đưa cho Ngô Lương nói: "Đây là bản đồ các hạ cần, nó không chỉ vẽ vùng quanh thành Thiên Nê mà bao gồm cả toàn bộ nước Thiện Thiện, mời các hạ xem qua." "Làm phiền rồi." Ngô Lương trải tấm da dê ra xem lướt qua.

Đúng như hắn tìm hiểu trước đó, phía Bắc thành Thiên Nê là sông Khổng Tước.

Còn phía Đông Nam thành là vùng La Bố Bạc rộng lớn thông với sông Khổng Tước, nhưng lúc này nó chưa gọi là La Bố Bạc mà vẫn dùng tên trong «Sơn Hải Kinh» là "U Trạch". "U Trạch" lớn hơn Ngô

Lương tưởng tượng nhiều, nhìn tỷ lệ trên bản đồ thì vài chục thành Thiên Nê gộp lại cũng không bằng, ước chừng ít nhất cũng vài nghìn cây số vuông.

Và không giống như La Bố Bạc ở hậu thế, "U Trạch" lúc này là một biển nước mênh mông chứ không phải đầm muối khô cạn.

Thực ra điều này cũng hợp lý.

Theo Ngô Lương biết, vào năm 1931, diện tích mặt nước La Bố Bạc vẫn còn 1900 km2.

Đến năm 1941, diện tích còn tăng lên tới 3006 km2.

Mãi đến năm 1972, La Bố Bạc mới hoàn toàn khô cạn thành vùng đất chết.

Cổ quốc Lâu Lan phồn thịnh một thời vì sao biến mất hoàn toàn vào thời Đường thì Ngô Lương chưa rõ, nhưng vì sao La Bố Bạc hậu thế khô cạn nhanh như vậy thì hắn biết.

Sau khi tân triều thành lập, làn sóng khai khẩn bùng lên, người dân đổ xô đến hạ lưu sông Tarim, xây dựng hơn 130 hồ chứa nước để phục vụ canh tác và khai khoáng, hút cạn nguồn sống này khiến La Bố Bạc biến mất chỉ trong vài thập kỷ...

Trên bản đồ, phía chính Tây thành Thiên Nê chính là "Lạc Đà Phần" mà A Phổ Khâu đã nói.

Bản đồ cho thấy quanh thành chỉ có duy nhất dải sa mạc đó.

Vì thế dù không hỏi A Phổ Khâu, Ngô Lương cũng không có lựa chọn nào khác, năm xưa Phương Quỳnh chỉ có thể đi vào đó, và Thái Dương Mộ cũng chỉ có thể ở nơi đó.

Sau khi xem qua bản đồ, Ngô Lương cẩn thận cất đi.

Ngẩng lên nhìn A Phổ Khâu, hắn nở nụ cười hỏi: "A Phổ Khâu

tiên sinh, sao không thấy ba người học trò cùng ông ra ngoài thành lúc sáng?

Bọn họ cũng giúp được không ít việc, ta còn định cảm ơn họ trong yến tiệc tối nay." "Các hạ không cần bận tâm, ban ngày họ là học trò của ta, đêm xuống họ là con cái, là chồng của người khác, nên đã về nhà bầu bạn với gia đình rồi." A Phổ Khâu cười nói. "A Phổ Khâu tiên sinh là người chính trực hào phóng, chắc hẳn khi thu đồ đệ cũng kén chọn kỹ lắm nhỉ?" Ngô Lương ướm hỏi. "Đó là lẽ đương nhiên, ba người đó đều là truyền nhân ta dày công tuyển chọn, gia cảnh tuy không khá giả nhưng đều là những đứa trẻ lương thiện.

Người thầy thuốc quan trọng nhất là phẩm hạnh, kẻ nhân thiện học y để cứu người, kẻ bất lương học y chỉ hại người hại mình." A Phổ Khâu lộ vẻ tự hào nói: "A Vượng thúc dạy ta như vậy, ta cũng dạy họ như vậy." "A Phổ Khâu tiên sinh cao phong lượng tiết, tại hạ bội phục!" Nghe vậy, Ngô Lương thấy yên tâm hơn về ba người kia, chắp tay bái phục. "Các hạ quá khen, ta kính các hạ một ly." A Phổ Khâu khiêm tốn cười, chủ động mời rượu. ...

Đêm đó, sau khi xác nhận rượu thịt của A Phổ Khâu không có vấn đề, mọi người trong Phường Nhân Quân đều ăn uống thỏa thuê.

Sau những ngày dài hành trình, giờ có nơi che gió chắn mưa, cơn mệt mỏi ập đến, trừ mấy binh sĩ canh gác bên ngoài, những người còn lại vừa quá giờ Tuất đã chìm vào giấc ngủ.

Một đêm không chuyện gì xảy ra.

Sáng hôm sau giờ Thần, Ngô Lương còn đang trong giấc mộng đẹp thì bị tiếng gõ cửa dồn dập làm thức giấc. "Sáng sớm tinh mơ, ai đó?" Ngô Lương dụi mắt, giọng có chút khó chịu vì bị đánh thức. "Công tử, chúng ta bị thủ vệ thành Thiên Nê bao vây rồi!" Bên ngoài vang lên giọng nói lo lắng hiếm thấy của Điển Vi. "Ngươi nói cái

gì?!" Ngô Lương lập tức tỉnh táo, bật dậy lao ra mở cửa.

Trong sân, mọi người Phường Nhân Quân đã tập hợp đông đủ, ai nấy đều như lâm đại địch, binh sĩ thủ chặt cửa viện, giằng co không cho người bên ngoài tiến vào nửa bước. "Rốt cuộc là chuyện gì?" Ngô Lương hỏi. "Công tử, bọn chúng đến bắt ma nữ và đồng đảng của ma nữ." Dương Vạn Lý nghiến răng chửi bới, "Chúng ta rốt cuộc vẫn bị người ta bán đứng rồi!" Không ngờ chuyện lo lắng nhất vẫn xảy ra.

Ngô Lương vốn chỉ muốn lặng lẽ đến rồi đi, chẳng ngờ "ta bản hữu tâm hướng minh nguyệt, minh nguyệt thiên yếu chiếu câu cừ" (ta vốn thật lòng hướng về trăng, trăng lại soi sáng dòng mương).

Lúc này chưa bàn tới ai là kẻ phản bội, nhưng một khi thủ vệ đã đến bắt người thì chắc chắn vương tộc thành Thiên Nê đã bị kinh động và định nghĩa bọn họ là "đồng đảng ma nữ".

Nếu chuyện này không giải quyết ổn thỏa, bọn họ sẽ trở thành kẻ thù của cả thành, không tránh khỏi xung đột đổ máu mà Ngô Lương không muốn thấy.

Tuy nhiên, lúc này Ngô Lương không hề hoảng loạn mà bình tĩnh bảo Điển Vi: "Điển Vi, mau dẫn người lấy những thứ ta chuẩn bị hôm qua ra đây để đề phòng bất trắc!" "Nặc!

Mấy đứa bay, theo ta!" Điển Vi đáp lời, lập tức gọi vài người vào phòng chứa vật tư.

Lát sau, một chiếc xe ngựa đầy những bình gốm hũ sắt được dắt ra trước mặt mọi người, ai nấy nhìn thấy đều lộ vẻ nghi hoặc.

Đây là những bình hũ mà Ngô Lương sai Dương Vạn Lý đi mua hôm qua.

Lúc này, miệng các bình đều được nhét một miếng vải gai tẩm dầu hỏa, không khí nồng nặc mùi dầu, nhưng không ai biết những thứ

này dùng để làm gì, cũng không hiểu sao khi bị quân thủ thành bao vây kín kẽ như vậy mà Ngô Lương vẫn còn tâm trí lo cho mấy cái bình hũ này.

Chẳng lẽ chúng có thể giúp họ thoát vây sao?

Cùng lúc đó, bên ngoài vang lên tiếng quát thô lỗ: "Người bên trong nghe đây, các ngươi đã chắp cánh khó bay, mau buông binh khí mở cửa đầu hàng thì họa chăng còn đường sống, nếu không đợi chúng ta đánh vào thì đã muộn!" Giọng nói bằng tiếng Hán nhưng âm điệu Tây Vực nghe khá khó nghe.

Chưa đợi bọn Ngô Lương trả lời, một giọng nói quen thuộc và đầy lo lắng vang lên: "Tướng quân bớt giận, nể mặt lão phu từng điều dưỡng thân thể cho tôn phu nhân, xin cho lão phu được khuyên nhủ họ thêm lần nữa.

Nếu khuyên được họ đầu hàng, tướng quân cũng đỡ tốn sức động đao binh." Giọng nói này không ai khác chính là A Phổ Khâu - người đã thỉnh tình chiêu đãi họ đêm qua. "Hừ!" Giọng thô lỗ kia hừ lạnh một tiếng, cuối cùng cũng đồng ý, nhưng lại cố ý quát to cho người bên trong nghe thấy: "Đây là cơ hội cuối cùng, nếu đồng đảng ma nữ vẫn không biết điều, bản tướng sẽ hạ lệnh phá cửa, lúc đó đừng trách ta thủ đoạn tàn độc!" "Đa tạ tướng quân khai ân, ơn này lão phu ghi nhớ, sau này nhất định báo đáp." A Phổ Khâu liên tục cảm tạ, rồi tiến sát cửa viện gọi: "Ngô công tử có ở bên trong không, chuyện này hệ trọng vô cùng, xin công tử hãy đích thân ra nói chuyện với lão phu..." "Cút đi!

Đồ súc sinh nhà ngươi bán đứng công tử nhà ta, giờ lại còn giả nhân giả nghĩa làm người tốt trước mặt công tử, tưởng công tử nhà ta mù rồi sao?

Loại súc sinh như ngươi không xứng nói chuyện với công tử!"

Chưa đợi A Phổ Khâu nói hết, Dương Vạn Lý đã mắng chửi té tát.

Nếu không vì tình thế bất lợi không thể mở cửa, hắn đã lao ra cho A Phổ Khâu một nhát xẻng công binh vào đầu rồi.

Ngô Lương đứng bên cạnh không ngăn cản.

Thực ra hắn không ngại nghe A Phổ Khâu giải thích để xem rốt cuộc là chuyện gì và lão đang toan tính điều gì.

Chương 410

Nhưng để Dương Vạn Lý chửi cũng được, đến nước này hắn chẳng sợ đắc tội với lão.

Chuyện này dù không phải A Phổ Khâu trực tiếp bán đứng thì cũng liên quan mật thiết đến lão, vì ngoài lão ra chỉ có ba đồ đệ biết chuyện của Phương Quỳnh.

Bị mắng như tát nước vào mặt, A Phổ Khâu không hề tức giận mà giọng nói đầy vẻ hối lỗi, tự trách: "Tráng sĩ mắng đúng lắm, đây là lỗi của lão phu nhìn người không kỹ, không ngờ bên cạnh lại có kẻ tiểu nhân kiến lợi vong nghĩa, khiến các vị gặp phải tai kiếp này.

Sau này lão phu nhất định sẽ thỉnh tội với các vị, nhưng giờ không phải lúc truy cứu chuyện đó, quan trọng nhất là giải quyết ổn thỏa chuyện này.

Xin tráng sĩ hãy thông báo một tiếng, mời công tử ra nghe lão phu nói một lời, nếu không sẽ không kịp nữa!" Những lời này có nghĩa là kẻ bán đứng không phải A Phổ Khâu, mà quả thực là một trong ba học trò khiến Ngô Lương bất an hôm qua?

Nghe đến đây, thấy Dương Vạn Lý định mắng tiếp, Ngô Lương giơ tay ngăn lại rồi trầm giọng nói: "A Phổ Khâu tiên sinh, ta đang nghe đây, ông có gì muốn nói thì nói đi." "Ngô công tử?

May quá!" Nghe thấy tiếng Ngô Lương, A Phổ Khâu vui mừng khôn xiết, vội vàng nói: "Ngô công tử, chuyện đã xảy ra rồi, kế sách hiện giờ là làm sao để các vị không bị liên lụy.

Sự thật đã rõ, ma nữ tuy do các vị mang về thành nhưng các vị cũng bị nàng ta lừa dối, không biết thân phận thật, vì thế tội trạng này không nên đổ lên đầu các vị.

Xin công tử yên tâm, lão phu vẫn còn chút tiếng nói trước mặt vương tộc, lát nữa lão phu sẽ đích thân cầu kiến để trần tình rõ ràng, xin vương tộc miễn tội cho các vị.

Nhưng trước đó, xin các vị hãy giữ bình tĩnh, tuyệt đối không được xung đột với thủ vệ, nếu có thương vong thì chuyện này sẽ không thể cứu vãn được nữa!" "Ông nói có lý.

Chỉ cần thủ vệ không xông vào bắt người, ta tự khắc sẽ kiềm chế.

Nếu ông muốn đi trần tình với vương tộc thì hãy đi mau về mau, chúng ta sẽ chờ tin của ông ở đây." Ngô Lương trầm ngâm nói.

Đây là giới hạn của hắn, hắn không muốn xung đột với quân thủ thành nên có thể chấp nhận đề nghị tạm thời không manh động, nhưng tuyệt đối không buông vũ khí đầu hàng trước, càng không cam chịu để mặc cho quân thủ thành xông vào bắt người.

Nếu không, vận mạng của bọn họ sẽ hoàn toàn nằm trong tay kẻ khác, mặc cho người ta xẻ thịt lột da.

Kết quả là lời Ngô Lương vừa dứt, giọng thô lỗ kia lại vang lên đầy kiêu ngạo: "Bớt nói nhảm đi!

Bản tướng phụng vương mệnh tới bắt người, các ngươi tưởng đây là chợ búa mà có thể mặc cả sao?

Người bên trong nghe đây, bản tướng chỉ cho các ngươi hai lựa chọn: Một là chủ động buông vũ khí ra đầu hàng, bản tướng có thể tạm tha mạng, dẫn các ngươi về cho vương tộc xử lý.

Nếu A Phổ Khâu có thể cầu tình thành công thì đó là bản lĩnh của lão, không liên quan tới ta.

Hai là bản tướng dẫn quân đánh vào, nếu các ngươi dám phản kháng dù chỉ một chút, giết không tha!" "Chuyện này..." A Phổ Khâu lộ vẻ khó xử.

Ngô Lương rõ ràng không muốn đầu hàng, mà vị tướng quân kia lại yêu cầu đầu hàng ngay lập tức nếu không sẽ tấn công. "Tướng quân, ta..." A Phổ Khâu định cầu xin.

Nhưng vừa mở miệng đã bị vị tướng quân kia cắt ngang đầy cứng rắn: "A Phổ Khâu, bản tướng đã nể mặt ông đủ rồi, đừng có được đằng chân lân đằng đầu!

Huống hồ chuyện này ông cũng không thoát khỏi can hệ, vương mệnh là bắt cả ông theo nữa, ông hiểu ý ta chứ?" "...

Hiểu rồi." A Phổ Khâu lập tức im bặt.

Rõ ràng vương tộc đã nắm được nhiều chi tiết hơn, bao gồm cả việc A Phổ Khâu đích thân đón bọn Ngô Lương vào thành, nên lão cũng nằm trong diện tình nghi.

Thấy không thể thuyết phục tướng quân, A Phổ Khâu quay lại khuyên Ngô Lương: "Ngô công tử, lão phu mặt dày xin công tử nhượng bộ một bước.

Các hạ có lẽ chưa biết tình hình bên ngoài, Hạ Cáp Phủ tướng quân dẫn theo hơn năm trăm quân thủ thành, đã bao vây nơi này kín mít như nêm cối...

Xin các hạ yên tâm, đây chỉ là kế tạm thời, chỉ cần các hạ đầu hàng để tránh sự việc tồi tệ hơn, A Phổ Khâu nguyện lấy tính mạng đảm bảo các vị sẽ bình an vô sự, ta xin thề dưới danh nghĩa Thiên thần Kỳ Liên Sơn!" A Phổ Khâu không phải đang đe dọa mà là đang chỉ rõ tình cảnh cho Ngô Lương thấy.

Hơn hai mươi người đối đầu với hơn năm trăm quân...

A Phổ Khâu tin rằng Ngô Lương không ngốc, chắc chắn phải hiểu ý lão.

Dù có ngốc đến mấy cũng biết thế nào là lấy trứng chọi đá.

Cách duy nhất hiện giờ là tạm thời thỏa hiệp, rồi để lão đi thuyết khách, may ra còn có con đường sống! "A Phổ Khâu, có lẽ ông vẫn chưa hiểu hoàn toàn tình hình hiện tại nhỉ?" Ngô Lương bỗng bật cười lạnh lẽo: "Vương tộc vừa muốn bắt chúng ta, vừa muốn bắt ông.

Ngoài chuyện liên quan đến ma nữ bày ra trước mắt, ông có nghĩ tới nguyên nhân thực sự ẩn giấu đằng sau là gì không?" "Là gì?" A Phổ Khâu ngẩn người. "Đồ đệ của ông muốn khi sư diệt tổ.

Có lẽ là để chiếm vị trí của ông ở thành Thiên Nê, hoặc là vì ân oán và mục đích nào khác.

Tóm lại, kẻ bán đứng chúng ta thực sự muốn loại bỏ chính là ông." Ngô Lương thong thả nói tiếp: "Nếu không, nếu chỉ vì chuyện ma nữ, kẻ đó hoàn toàn có thể giấu nhẹm chi tiết ông đón chúng ta vào thành để ông không bị liên lụy.

Ta nghĩ bất cứ người học trò tôn sư trọng đạo nào cũng sẽ làm vậy, nhưng kẻ đó thì không.

Vì thế... ta đoán đồ đệ của ông muốn trừ khử ông, còn chúng ta chỉ là những kẻ bị lôi vào làm tấm đệm lưng cho ông thôi.

Nếu ta đoán không lầm, những chi tiết trong kế hoạch 'ám độ trần thương' (ngầm đi đường khác) mà chúng ta bàn hôm qua chắc chắn đã bị vương tộc biết hết.

Đặc biệt là những lời lẽ đại nghịch bất đạo của ông đối với vương tộc lúc đó.

Bây giờ vương tộc không còn tin tưởng ông nữa nên mới hạ lệnh bắt cả ông...

Bản thân ông còn khó giữ nổi mình, làm sao đảm bảo được cho chúng ta?

Thú thực, ta tin vào quyết tâm bảo vệ chúng ta của ông, nhưng có những chuyện không chỉ dựa vào quyết tâm là đủ.

Ngay cả Thiên thần Kỳ Liên Sơn mà ông tôn thờ đôi khi cũng có những nơi thần lực không vươn tới được.

Cho nên, rất xin lỗi, ta không thể phó mặc tính mạng của cả đoàn cho ông và Thiên thần của ông.

So với điều đó, ta thà tin vào sức mạnh cầm trong tay mình hơn, đó mới là vốn liếng để ta an thân lập mệnh." Nghe những lời của Ngô Lương, A Phổ Khâu hoàn toàn ngây dại, biểu cảm cực kỳ phức tạp.

Nếu Ngô Lương không chỉ điểm, lão vẫn chưa nhận thức được mức độ nghiêm trọng của sự việc, càng không biết chính mình cũng đang lâm nguy.

Nhưng bây giờ...

Lòng A Phổ Khâu tràn ngập tuyệt vọng.

Nếu Ngô Lương nói đúng, lão chẳng có cách nào phá cục, cách duy nhất vẫn chỉ là cầu xin gặp vương tộc để bày tỏ lập trường, còn vương tộc có tin hay không, có tha cho tội "dị tâm" của lão không thì đành nghe theo thiên mệnh.

Còn những lời của Ngô Lương về "vốn liếng an thân lập mệnh", A Phổ Khâu tự động bỏ qua... nghe thì rất khí thế, rất hào hùng, nhưng chẳng có tác dụng gì.

Đúng như Ngô Lương nói, có những chuyện không chỉ dựa vào quyết tâm là đủ, khí thế và hào hùng cũng vậy thôi.

Chỉ hơn hai mươi người đối mặt với hơn năm trăm quân chính quy bao vây, đây chẳng khác nào bọ ngựa đá xe.

Bọ ngựa không có sức mạnh sao?

Sức mạnh của nó không nằm trong tay nó sao?

Nhưng trước sự nghiền nát của bánh xe thì ích gì?

Tuy nhiên, trong tình cảnh thân mình còn khó bảo toàn, A Phổ Khâu không biết phải khuyên Ngô Lương thế nào nữa, hay đúng hơn là lão không dám khuyên thêm... "Ha ha ha ha, thú vị, thật thú vị!" Vị tướng quân kia cũng nghe thấy lời Ngô Lương, cười nhạo vài tiếng rồi giọng điệu lập tức đanh lại, trầm giọng hỏi: "Nói như vậy, ngươi định dùng 'sức mạnh cầm trong tay' để ngoan cố chống trả đến cùng sao?

Ta chỉ cho các ngươi đếm đến ba để cân nhắc, hãy trả lời nghiêm túc câu hỏi của ta.

Toàn quân chuẩn bị...

Một!" "Tướng quân, ông đã bao giờ thấy sức mạnh hủy thiên diệt địa chưa?" Trong sân vang lên giọng nói trả lời chẳng liên quan của Ngô Lương.

Nước yếu không có ngoại giao, kẻ yếu không có tiếng nói.

Ngô Lương không muốn gây sự, cũng không muốn tùy tiện sát thương người khác, nhưng trong nhiều trường hợp, chỉ khi ngươi phô diễn sức mạnh đủ cường đại khiến người ta phải khuất phục, lúc đó mới có người sẵn sàng bình tĩnh ngồi xuống lắng nghe tiếng nói của ngươi. "Sức mạnh hủy thiên diệt địa?" Tướng quân kia hơi ngẩn ra nhưng không để tâm, tiếp tục giơ ngón tay thứ hai lên: "Ha ha...

Hai!" "Công tử..." Đám Phường Nhân Quân cũng không hiểu câu nói của Ngô Lương có ý gì.

Họ nín thở, nắm chặt xẻng công binh trong tay.

Ai cũng căng thẳng đến tột độ, nói không sợ là dối lòng.

Hai mươi chọi hơn năm trăm, điều này vượt xa nhận thức về việc "lấy ít thắng nhiều" của họ, trong mắt họ đây là một trận chiến nắm chắc cái chết.

Nhưng lúc này, không một ai lùi bước.

Họ là Phường Nhân Quân, ngay cả ác quỷ cũng không sợ, làm sao có thể cúi đầu khuất phục trước những người sống tầm thường này, mất mặt lắm! "A Phổ Khâu tiên sinh, ta khuyên ông nên trốn xa một chút, cúi thấp người xuống, và bịt chặt hai tai lại..." Trước mặt mọi người Phường Nhân Quân, Ngô Lương vừa hướng ra ngoài cảnh báo A Phổ Khâu, vừa nhận lấy ngọn đuốc đã châm sẵn từ tay Điển Vi, cầm lên một hũ sắt trên xe ngựa.

“Cái, cái gì?” A Phổ Khâu nghe mà đầu óc mơ hồ.

Tại sao bỗng nhiên lại bảo ta tránh xa một chút, nằm thấp xuống một chút?

Chẳng lẽ...

Ngô công tử này thực sự định dùng sức của hai mươi mấy người mà đối kháng với sự truy bắt của Hạ Cáp Phủ tướng quân, bảo ta tránh xa, nằm thấp là vì không muốn máu của bọn họ bắn vào người ta?

Nhưng tại sao còn bảo ta bịt chặt hai tai?

Chẳng lẽ... là không muốn ta nghe thấy tiếng thét thảm thiết của bọn họ trước khi lâm chung, để lại cơn ác mộng cả đời không thể hóa giải?

Chương 411

"Ngô công tử, ngài chớ có hành động cảm tính, cho dù ngài không sợ sinh tử, nhưng sau lưng ngài vẫn còn hơn hai mươi tráng sĩ đi theo, bọn họ cũng có thân nhân của mình, thân nhân bọn họ vẫn đang ngóng trông bọn họ bình an trở về, ngài cũng phải vì bọn họ mà suy xét kỹ càng chứ!" Nghĩ đến đây, A Phổ Khâu vội vàng lại gào khản cả giọng khổ sở khuyên nhủ, "Cho dù như các hạ nói, giờ đây ta đã tự thân khó bảo toàn, nhưng ta ở thành Thiên Nê bao năm qua, từng nhiều lần chữa bệnh điều dưỡng cơ thể cho vương tộc, nể tình xưa nghĩa cũ, việc này chưa chắc đã hoàn toàn không có đường xoay chuyển, xin các hạ tam tư nhi hậu hành, đừng để con đường này đi vào ngõ cụt!" "?" Hạ Cáp Phủ tướng quân ở ngoài cửa cũng bị những lời nghe không hiểu của Ngô Lương làm cho ngơ ngác.

Tuy nhiên lúc này nắm giữ ưu thế binh lực tuyệt đối, Hạ Cáp Phủ chẳng lo Ngô Lương sẽ giở trò gì.

Chỉ là thấy A Phổ Khâu lúc này vẫn mặt dày mày dạn canh giữ ở cổng viện không chịu rời đi, một bên khổ khẩu bà tâm khuyên nhủ Ngô Lương đầu hàng, một bên cũng đang dùng thân thể mình ngăn cản thủ quân thành Thiên Nê phát động tấn công.

"A Phổ Khâu, ta đã cho ngươi đủ thể diện, tiếc là người bên trong ngu muội không chịu tỉnh ngộ, việc này không trách ta được." Hạ Cáp Phủ hơi mất kiên nhẫn, phất tay quát lạnh: "Người đâu, lôi A Phổ Khâu sang một bên, đừng để hắn cản trở đại sự!" Y tuy không xác định cái gọi là "sức mạnh hủy thiên diệt địa" của Ngô Lương rốt cuộc là thứ gì, nhưng đã xác định rõ quyết tâm chống đối đến cùng của Ngô Lương.

Đã như vậy, y tự nhiên cũng thấy không có gì hay để nói với Ngô Lương nữa, trực tiếp công sát vào bắt người đem về giao phó là được, còn người bên trong sống hay chết, vương tộc cũng không nhấn mạnh phải giữ miệng sống, y đương nhiên cũng chẳng cần cố kỵ.

Thực tế, nếu không phải A Phổ Khâu trước đó luôn ra sức ngăn cản, y căn bản sẽ không giằng co với đám người Ngô Lương đến bây giờ, càng không lãng phí nhiều nước bọt đến thế...

"Hạ Cáp Phủ tướng quân, xin hãy cho ta thêm chút thời gian!" Ngoài cửa nhanh chóng truyền lại tiếng hét cuồng loạn của A Phổ Khâu, một bên khẩn cầu Hạ Cáp Phủ, một bên lại dốc hết sức khuyên nhủ đám người Ngô Lương bên trong, "Ngô công tử, vạn lần không được hành động cảm tính, nếu các ngài có chuyện gì ở đây, bảo ta ăn nói thế nào với thúc A Vượng?

Ngô công tử, xin ngài hãy lấy đại cục làm trọng, tạm thời chịu ủy khuất một chút, nếu không sẽ không kịp mất!

Hạ Cáp Phủ tướng quân, cầu xin ngài cho ta thêm một cơ hội nữa, lần cuối cùng thôi!" "..." Ngô Lương ở bên trong lại không đưa ra bất kỳ phản hồi nào.

Không nghi ngờ gì nữa, A Phổ Khâu là một người bạn vô cùng đáng tin cậy, thực sự xứng đáng với đánh giá "đứa trẻ ngoan" của A Vượng, ngay cả khi tự thân khó bảo toàn vẫn đang dốc hết sức bảo vệ nhóm người Ngô Lương, phần tình nghị này không thể là giả.

Cho nên, Ngô Lương đương nhiên ghi nhận tấm lòng của y.

Lúc này nghe thấy Hạ Cáp Phủ tướng quân đang lệnh người lôi A Phổ Khâu đi, Ngô Lương trong lòng cũng nhẹ nhõm, như vậy ta có thể buông tay chân quyết đấu với thủ quân thành Thiên Nê mà không cần lo lắng vô ý làm hại tính mạng A Phổ Khâu.

Tiếng kêu la và vùng vẫy của A Phổ Khâu cuối cùng cũng xa dần.

Ngay lúc này, Ngô Lương cũng đã lệnh cho binh sĩ Phường Nhân Quân mỗi người cầm lấy một cái hũ nhỏ, đồng thời thắp vài bó đuốc cùng sử dụng...

Tuy nhiên, "Cái này..." Đám người Phường Nhân Quân đều mang vẻ mặt nghi hoặc và bất an.

Ngay cả bọn họ cũng hoàn toàn không hiểu nổi hành động này của Ngô Lương rốt cuộc có ý gì.

Một trận sinh tử đại chiến đang cận kề, thực tế hiện tại bọn họ càng muốn cầm lấy binh khí có thể lên trận giết địch hơn.

"Nỏ liên châu Chiến quốc", "Xẻng công binh", đó mới là thứ khiến bọn họ an tâm, đặc biệt là nỏ liên châu, uy lực của thứ này bọn họ trước đó đã được nếm trải, nếu thủ quân thành Thiên Nê bên ngoài dám xông vào, hơn hai mươi chiếc nỏ cùng bắn, định có thể gây trọng thương cho đội tiên phong của địch.

Nhưng bọn họ cũng hiểu rõ, nỏ liên châu chỉ có tác dụng trì hoãn công thế.

Bởi vì dù cho tất cả tên trong hộp tên của hơn hai mươi chiếc nỏ này cộng lại cũng chẳng nhiều bằng kẻ địch trước mắt, huống hồ với cường độ và độ chuẩn của nỏ liên châu, căn bản không thể làm được việc mỗi một mũi tên đều bắn chết một kẻ địch.

Mọi người đều là người từng đánh trận, lòng đều hiểu rõ dù có lạc quan ước tính, bắn sạch hộp tên cũng chỉ giết được vài chục người đã là giỏi lắm rồi.

Tiếp theo, chỉ có thể liều mạng, cầm xẻng công binh lên mà cận chiến với kẻ địch đông gấp mười lần mình.

Hơn nữa, đây mới chỉ là kẻ địch hiện hữu.

Cần biết rằng hiện tại bọn họ đang ở sâu trong thành Thiên Nê, thủ quân trong thành Thiên Nê tuyệt đối không chỉ có năm trăm người này, một khi bọn họ phản kháng kịch liệt, chắc chắn sẽ có thêm viện quân từ tứ phía kéo đến, lúc đó không còn là chuyện gấp mười lần nữa rồi...

Thế nên, bọn họ đã dự kiến được kết quả của trận chiến này, lần này phần lớn mọi người e rằng sẽ vĩnh viễn nằm lại Thiên Nê thành.

Hy vọng duy nhất hiện giờ là cưỡng ép đột vây, nếu có thể dùng nỏ liên châu bắn cho đối phương không kịp trở tay, trực tiếp trấn áp đối thủ, biết đâu còn có khả năng để vài kẻ may mắn xông ra khỏi cổng thành khi chưa kịp đóng, đánh cược lấy một tia sinh cơ.

Hiện tại mỗi người trong Phường Nhân Quân đều nén một hơi trong lòng.

Nếu có ai có thể đột vây thành công, bọn họ hy vọng người sống sót thoát ra cuối cùng là Ngô Lương, ngài ấy mới là linh hồn của Phường Nhân Quân, chỉ cần ngài ấy còn sống, Phường Nhân Quân sẽ không tan, dù bọn họ có chết ở đây, gia quyến ở Trần Lưu cũng sẽ được Ngô Lương chăm sóc, chiến hữu trong Phường Nhân Quân cũng sẽ nhớ tên bọn họ.

Như vậy cũng không tính là chết vô ích...

Nhưng hiện tại, Ngô Lương lại lệnh cho bọn họ cất đi nỏ liên châu vốn có thể chiếm tiên cơ khi bắt đầu chiến đấu, cất đi xẻng công binh còn có sức liều mạng, mà cầm lấy những hũ nhỏ nhìn bề ngoài chẳng có chút lực sát thương nào này.

Bọn họ thực sự không hiểu hồ lô của Ngô Lương bán thuốc gì.

Mà thần sắc tự tin lại thản nhiên của Ngô Lương không nghi ngờ gì nữa càng khiến bọn họ không sao đoán được...

Đốt cháy miếng giẻ tẩm dầu hỏa trên miệng hũ nhỏ rồi ném về phía kẻ địch, sau đó lập tức bịt tai nằm xuống, đây rốt cuộc là thao tác thần tiên gì vậy, nhìn thế nào cũng không giống đánh trận, mà giống như đang đùa giỡn với kẻ địch hơn.

Cuối cùng, "Ba!" Bên ngoài truyền đến tiếng nói đã hoàn toàn mất sạch kiên nhẫn của Hạ Cáp Phủ tướng quân.

Y đã cho nhóm người Ngô Lương cơ hội, A Phổ Khâu cũng đã khuyên nhủ hồi lâu, nếu Ngô Lương và những người khác vẫn nhất quyết tìm chết, vậy cũng không trách y được.

"Thủ quân thành Thiên Nê nghe lệnh, tấn công!

Kẻ nào cầm binh khí phản kháng, giết không tha!" Hạ Cáp Phủ tướng quân vung đại đao, quát lớn.

"Sát!" Tiếng giết chóc rung trời bên ngoài vang lên.

Thủ quân thành Thiên Nê bao vây cái sân này lập tức như thủy triều phát động xung kích.

Bọn họ đến từ bốn phương tám hướng, không chỉ tấn công cổng viện chật hẹp, mà từ tứ phía xông đến dưới tường viện, dựng thang người trèo vào bên trong.

Dù sao đây cũng chỉ là một cái sân nhỏ, tường viện cao chưa đầy hai mét.

Tường viện như vậy ngay cả phòng trộm còn chẳng đủ, chưa nói đến đám thủ quân được huấn luyện bài bản này, tối đa chỉ có thể trì hoãn công thế của bọn họ trong chốc lát.

"Công tử?" Thân hình mọi người Phường Nhân Quân đều căng cứng, vô thức nhìn về phía Ngô Lương.

"Châm lửa!" Ngô Lương là người đầu tiên châm ngòi miếng vải

ma tẩm dầu trên cái hũ sắt nhỏ trong tay, sau đó ném mạnh qua tường viện ra ngoài, rồi thuận thế bịt tai nằm rạp xuống đất.

"..." Đám người Phường Nhân Quân không kìm được định cầm nỏ liên châu nghênh địch.

Nhưng Ngô Lương lúc nãy đã đặc biệt nhấn mạnh kỷ luật với bọn họ một lần, khiến bọn họ buộc phải nghiến răng châm lửa hũ nhỏ trong tay, sau đó giống như Ngô Lương, ném hũ nhỏ từ các hướng khác nhau ra ngoài tường viện.

Nhưng bọn họ lại không trực tiếp bịt tai nằm rạp xuống đất như Ngô Lương.

Mà sau khi làm xong việc đó, lập tức lấy nỏ liên châu đã cất đi ra lần nữa, nhắm thẳng vào đầu tường nơi kẻ địch có thể leo vào bất cứ lúc nào và cổng viện có thể bị tông nát.

"Mẹ kiếp, bảo các ngươi bịt tai nằm xuống cho lão tử, lão tử còn chưa chết đâu, lời nói đã không còn tác dụng nữa rồi phải không?!" Thấy đám này cư nhiên không nghiêm túc chấp hành mệnh lệnh, Ngô Lương lập tức gào lên chửi bới.

Không ai hiểu rõ uy lực của thuốc nổ đen hơn hắn.

Trong những cái hũ này, cái nhỏ nhất cũng chứa gần hai cân thuốc nổ đen do hắn và Điển Vi hợp lý phối chế, một khi nổ tung, dù là tiếng động hay lực sát thương đều vô cùng kinh người.

Giống như lựu đạn đời sau vậy.

Lúc đó ngoài lực xung kích của vụ nổ, những cái hũ cũng sẽ bị nổ thành mảnh vụn, những mảnh vụn đó bắn tung tóe khắp nơi, mỗi một mảnh đều là một viên đạn đủ để xuyên thủng cơ thể người yếu ớt, hơn nữa để tăng thêm uy lực, trong hũ còn cho thêm một ít sỏi nhỏ, những thứ bắn ra sẽ nhiều và dày đặc hơn, người trong phạm vi hiệu

quả không có chỗ mà trốn.

Ngoài ra, tiếng động khi nổ cũng không thể xem thường.

Hắn bảo binh sĩ Phường Nhân Quân bịt tai là để bảo vệ màng nhĩ của bọn họ, nếu không sơ ý một chút là có thể bị chấn rách màng nhĩ, khiến thính lực bị tổn thương không thể hồi phục.

"..." Binh sĩ Phường Nhân Quân nghe tiếng mắng của Ngô Lương đều ngẩn ra.

Đã lâu rồi bọn họ chưa từng thấy dáng vẻ này của Ngô Lương, đừng nói là chửi bới, ngay cả bình thường hạ quân lệnh cũng là ngữ khí khách khí, điều này khiến bọn họ có chút không thích ứng.

Nhưng càng không thích ứng, mới càng có thể khiến bọn họ coi trọng.

"Rõ!" Dù trong lòng vẫn vô cùng bất an và nghi hoặc, bọn họ vẫn vội vàng đáp một tiếng, theo ý Ngô Lương mà ngoan ngoãn nằm rạp xuống đất, đặt nỏ liên châu bên cạnh, dùng hai tay bịt chặt tai.

Bỗng nhiên những cái hũ ném ra từ trong viện cũng làm thủ quân thành Thiên Nê giật mình, binh sĩ xung quanh vô thức né sang bên cạnh, không dám dễ dàng lại gần.

Dù sao cái thứ này đang bốc lửa trên miếng vải ma kia mà.

Vốn dĩ những binh sĩ đã chuẩn bị lên tường cũng vội vàng lùi lại, khá thận trọng nhìn chằm chằm cái hũ nhỏ đang bốc lửa chần chừ không tiến.

"Vì sao đình trệ không tiến?" Hạ Cáp Phủ tướng quân thấy thế lập tức rút bội đao, tiến lên phía trước quát hỏi.

"Tướng quân, ngài xem thứ này từ bên trong ném ra..." Binh sĩ vội vàng nhường ra một con đường, để Hạ Cáp Phủ nhìn rõ đó rốt cuộc là

thứ gì.

"Đây chẳng phải là cái hũ đồng tầm thường thôi sao?

Nhét một nắm vải ma tẩm dầu hỏa là cùng, có gì đáng sợ?!" Hạ Cáp Phủ cũng là một dũng sĩ, cánh trực tiếp đến gần dùng loan đao trong tay khều khều cái hũ, không phát hiện có gì bất thường, lập tức nổi trận lôi đình, mắng xối xả: "Khốn khiếp!

Chút hũ nát này đã làm các ngươi kinh sợ đến thế, mặt mũi thủ quân thành Thiên Nê đều bị các ngươi làm mất sạch rồi, tiếp tục xung sát cho ta, kẻ nào dám lùi lại một bước, quân pháp xử trí!" "Rõ!" "Sát ——!" Thấy cảnh này, thủ quân thành Thiên Nê cuối cùng cũng nhận ra dường như bọn họ bị "lừa", trong lòng dâng lên một cơn giận dữ, lập tức chỉnh đốn đội ngũ sát tới viện lạc, sĩ khí còn thịnh hơn lúc nãy.

Đúng lúc này.

"Oành!" Lửa quang rực trời, đại địa chấn động.

Thủ quân thành Thiên Nê đang xông tới viện lạc trong nháy mắt bị hất văng một mảng.

Mấy tên binh sĩ ở trung tâm vụ nổ càng bị xé thành từng mảnh vụn, một làn sương máu và thịt vụn tản lạc trong làn khói đen bốc lên từ thuốc nổ đen.

Nhiều người hơn lấy trung tâm vụ nổ làm tâm vòng tròn bị hất ngã xuống đất.

Người may mắn trực tiếp bị mảnh kim loại và sỏi đá bắn ra trúng chỗ hiểm, trong khoảnh khắc đã mất mạng.

Còn người không may mắn, tuy bị xé rách da thịt nhưng vẫn còn giữ được một hơi thở, nằm dưới đất đau đớn lăn lộn điên cuồng, tiếng thảm thiết không dứt bên tai.

Ngoài ra, còn không ít người trông có vẻ nguyên vẹn, nhưng tai đã rỉ máu...

"Cái này là..." Vụ nổ cách Hạ Cáp Phủ không xa, lúc này y bị chấn động đến mức có chút ngây dại, vẫn chưa phản ứng kịp rốt cuộc là chuyện gì, trong tai cũng kêu lên "u u u" không ngừng, còn có chút ngứa ngáy, phảng phất như đống ráy tai già mấy chục năm chưa từng động tới cũng bị chấn động cho lỏng ra.

Khoảnh khắc tiếp theo.

"Không ổn!

Mau rút!" Ánh mắt rơi trên cái hũ đồng dưới chân, Hạ Cáp Phủ cuối cùng cũng đột nhiên nhận ra điều gì đó, rùng mình một cái định quay đầu chạy.

Chỉ tiếc y vừa mới nhấc một chân lên.

"Oành!" "Oành —— Oành —— Oành ——..." Lửa quang rực trời hết đợt này đến đợt khác, tiếng động cực lớn không dứt bên tai, cả thành Thiên Nê phảng phất như đang chấn động!

Chương 412

Khói đen cuồn cuộn bay thẳng lên trời, người dân toàn thành đều bị chấn động bởi tiếng động cực lớn này, dù xa hay gần tất cả ánh mắt đều quy tụ về hướng cái viện lạc đó.

"..." A Phổ Khâu đang bị đè ở phía xa, đồng tử không ngừng co rút.

Y trân trối nhìn Hạ Cáp Phủ tướng quân bị xé thành từng mảnh vụn, chỉ để lại một vùng chi thể tàn khuyết, mũ giáp bay cao rồi rơi xuống đất cách y không xa, giờ vẫn còn đang xoay tròn không ngừng.

Sức mạnh hủy thiên diệt địa...

A Phổ Khâu chợt nhớ đến câu hỏi Ngô Lương từng hỏi Hạ Cáp Phủ tướng quân: "Ngươi đã từng thấy sức mạnh hủy thiên diệt địa chưa?" Khi đó Hạ Cáp Phủ tướng quân chẳng thèm để ý.

Trong lòng A Phổ Khâu cũng cực kỳ không hiểu, trong nhận thức của y, sức mạnh hủy thiên diệt địa chẳng qua là Hắc Long Bạo trong Lạc Đà Phần, đó mới là thiên tai diệt tuyệt vạn vật.

Sau đó, Hạ Cáp Phủ tướng quân giờ chỉ còn lại cái mũ giáp đang xoay tròn kia.

Là một y sư, A Phổ Khâu đôi khi cũng giúp đỡ bệnh nhân và thương giả thu liễm thi thể, có những thi thể đầu thân mỗi nơi một nẻo, hoặc là chi thể đứt lìa, y đều giúp chắp vá lại, để người chết được an táng trong trạng thái toàn thây.

Mà Hạ Cáp Phủ tướng quân bây giờ, e là thần tiên đến cũng chẳng có cách nào cho y một cái toàn thây.

Bởi vì không chỉ Hạ Cáp Phủ, mà còn nhiều binh sĩ lân cận cùng y

bị xé thành mảnh vụn, máu thịt của tất cả mọi người đã trộn lẫn vào nhau, căn bản không thể nhặt ra được...

Đây chính là sức mạnh hủy thiên diệt địa sao?

Nội tâm A Phổ Khâu chịu đựng một sự chấn hán chưa từng có, y chưa từng thấy sức mạnh nào có uy lực khổng lồ như vậy, ngay cả Hắc Long Bạo trong Lạc Đà Phần, suy cho cùng vẫn sẽ để lại cho con người một cái toàn thây.

Mà A Phổ Khâu càng hiểu rõ hơn là.

Sức mạnh này không chỉ có thể xé xác con người thành từng mảnh trong nháy mắt, cái hố lớn xuất hiện trên mặt đất chính là bằng chứng, nó cũng có thể dễ dàng khai sơn phá thạch.

Không ngoa khi nói rằng, nếu Ngô Lương có tâm tư đó, hắn thậm chí có thể lợi dụng loại sức mạnh này khiến cả thành Thiên Nê hóa thành một đống đổ nát, khiến cả nước Thiện Thiện biến mất trên đời.

Mà những kẻ cố gắng ngăn cản hắn cũng sẽ cùng biến mất với nước Thiện Thiện.

"U ——" Tai A Phổ Khâu vẫn đang kêu o o, y có chút hối hận vì đã không nghe lời khuyên của Ngô Lương, không bịt chặt tai.

Tuy nhiên may mắn là Hạ Cáp Phủ tướng quân đã lệnh người lôi y ra xa, nếu không y có lẽ cũng sẽ đối mặt với kết cục tương tự, theo một nghĩa nào đó, Hạ Cáp Phủ tướng quân cũng coi như là nửa cái ân nhân cứu mạng của y.

Cùng lúc đó, mấy tên thủ quân thành Thiên Nê vừa nãy còn đang khống chế A Phổ Khâu lúc này cũng bị nổ cho ngây dại, tay đang đè A Phổ Khâu dần buông lỏng.

"Tướng quân... chết rồi?" Đến tận bây giờ bọn họ vẫn không dám tin vào sự thật này.

Mặc dù Hạ Cáp Phủ tướng quân bị xé thành từng mảnh ngay trước mắt bọn họ, bọn họ vẫn không dám tin đó là thật.

Bọn họ càng không dám tin vào sức mạnh khủng bố tận mắt nhìn thấy, trừ thiên thần và ma vương, đây căn bản không phải là sức mạnh mà nhân loại nên nắm giữ, nó thực sự quá mạnh mẽ, không ai có thể kháng cự!

Giáp trụ?

Binh khí?

Ngựa chiến?

Chiến xa?

Những khí cụ chiến tranh mà bọn họ biết, trước sức mạnh này căn bản không đáng nhắc tới, thậm chí không có bất kỳ sức phản kháng nào.

Cho nên, những kẻ trong cái sân kia rốt cuộc là thân phận gì?

Chắc chắn... bọn họ là người chứ?

"A ——" "Cứu mạng!" "Chân của ta!

Chân của ta!" "Ta không nghe thấy gì nữa rồi!

Ta không thấy gì nữa rồi!

Cứu mạng với ——" Giữa một vùng quỷ khóc sói gào, tất cả mọi người đều rơi vào nỗi sợ hãi không thể tự chủ.

Chỉ cần là người còn một tia khả năng vận động, đều đang dốc hết sức chạy và bò về hướng xa rời cái sân này, trên mặt đất bị kéo ra những vệt máu rợn người.

Cảnh tượng này, không phải luyện ngục trong Phật pháp, nhưng còn hơn cả luyện ngục!

“Hạ Cáp Phủ tướng quân chết rồi!” Tin tức này càng trong chốc lát chấn nhiếp tất cả mọi người.

Hạ Cáp Phủ tướng quân rốt cuộc là người thế nào, bọn họ rõ hơn ai hết.

Từng dẫn đầu năm nghìn thủ quân nước Thiện Thiện đánh tan vạn binh mã nước Quy Tư, chém giết ba nghìn, bắt làm tù binh bốn nghìn rồi chôn sống hết, khiến nước Quy Tư từ đó không gượng dậy nổi, gần hai mươi năm qua không ai dám phạm nước Thiện Thiện, điều này ở nước Thiện Thiện từ lâu đã thành một đoạn truyền kỳ được người người ca tụng, mà Hạ Cáp Phủ tướng quân tự nhiên cũng là nhân vật truyền kỳ được vương tộc coi trọng nhất trong nước Thiện Thiện.

Vậy mà một vị tướng quân sát phạt quyết đoán, dùng binh như thần như vậy, cư nhiên chưa kịp giáp mặt đã bỏ mạng?

Phút chốc này, tất cả chiến ý còn sót lại trong lòng mọi người đều tan biến sạch sành sanh, bởi vì đối thủ bọn họ đang đối mặt có lẽ thực sự không phải người, mà là một sự tồn tại nào đó mạnh mẽ hơn, đáng sợ hơn rất nhiều...

“Cứu mạng với!” “Giúp ta với, đưa ta rời khỏi đây!” “Ta trên có mẹ già bảy mươi, dưới có con thơ, ta không thể chết được đâu...” Các binh sĩ quỷ khóc sói gào càng thêm kịch liệt, tất cả mọi người đều liều mạng trốn chạy khỏi cái sân nhỏ, thậm chí có người vùng bụng bị thương nặng, ruột đổ ra đầy đất vẫn đang nỗ lực bò đi.

Bên trong viện lạc.

“...” Binh sĩ Phường Nhân Quân cũng mang vẻ mặt ngơ ngác, nhìn nhau trân trối.

Lúc này cách một bức tường viện, bọn họ vẫn hoàn toàn không

biết bên ngoài đã xảy ra chuyện đáng sợ đến thế nào.

Nhưng chấn động và tiếng động cực lớn vừa nãy bọn họ có thể cảm nhận rõ ràng, bọn họ rất may mắn vừa nãy đã nghe theo mệnh lệnh của Ngô Lương, nằm rạp xuống bịt chặt tai.

Bởi vì ngay cả như vậy, bọn họ vẫn có chút ù tai, trên người bám đầy bụi đất bị chấn lên rồi rơi xuống.

Ngoài ra, bọn họ cũng nghe thấy tiếng quỷ khóc sói gào của thủ quân thành Thiên Nê bên ngoài, tiếng kêu đó còn thảm thiết hơn, đau đớn hơn so với lúc bọn họ dọn dẹp kẻ địch còn sống trên chiến trường trước đây, khiến người ta rợn tóc gáy.

Hạ Cáp Phủ tướng quân chết rồi.

Tin tức này càng làm bọn họ chấn động.

"Lấy thủ cấp tướng địch giữa vạn quân", đối với bọn họ chỉ là một truyền thuyết, vì trong chiến tranh thực sự, bọn họ vẫn chưa từng thấy chuyện như vậy, dù cho tướng lĩnh phe mình đã là mãnh sĩ uy chấn tam quân, trừ khi thỉnh thoảng nổi hứng chạy đi đấu tướng tay đôi với tướng địch, còn lại căn bản sẽ không làm chuyện mạo hiểm như vậy, thậm chí không thèm thử.

Nhưng hiện tại, bọn họ đã được chứng kiến, Ngô Lương thậm chí còn chưa mở cửa đã khiến tướng địch bỏ mạng.

Vậy rốt cuộc chuyện này là thế nào?

Những cái hũ nhỏ chúng ta vừa ném ra rốt cuộc là thứ gì, mà có uy lực khủng bố đến thế, đất rung núi chuyển, sét đánh ngang tai, trong khoảnh khắc thương vong vô số?

Bọn họ không hề biết về chuyện "thuốc nổ đen".

Để đảm bảo công thức thuốc nổ đen không bị tiết lộ, quá trình

phối chế Ngô Lương cũng chỉ gọi một mình Điển Vi tham gia, tuyệt đối vạn vô nhất thất.

"Đứng dậy, mở cửa!" Trong ánh mắt nghi hoặc của mọi người, Ngô Lương đã đứng dậy, trầm giọng quát.

"Rõ!" Các binh sĩ nghe vậy lập tức từ dưới đất bò dậy, liền nghe Ngô Lương nói tiếp: "Một nửa nhân mã cầm nỏ liên châu đi phía ngoài đề phòng tàn quân địch, những người còn lại dẫn xe ngựa đi ở giữa, sẵn sàng châm lửa ném hỏa khí bất cứ lúc nào, Dương Vạn Lý, ngươi đi sắp xếp đi!" "Rõ!" Dương Vạn Lý vội vàng làm theo.

Trong chớp mắt, Phường Nhân Quân đã sắp xếp ổn thỏa, Điển Vi bước tới trước, một cước đạp tung cánh cửa viện vốn đã bị thủ quân thành Thiên Nê tông đến lung lay sắp đổ.

"Rầm!" Cùng với việc cánh cửa viện đổ xuống, cảnh tượng trước mặt một lần nữa làm chấn động sâu sắc mọi người trong Phường Nhân Quân.

Luyện ngục!

Thực sự là luyện ngục trần gian!

Ngoài những thứ vật chất không rõ đã bị thiêu cháy đen kịt đầy đất, còn lại đều là những tổ chức cơ thể người tàn phá, thậm chí có người đã mất nửa thân mình, chỉ là tạm thời chưa tắt thở, chỉ có thể nằm dưới đất phát ra tiếng rên rỉ đau đớn.

Còn nhiều binh sĩ hơn, chỉ cần còn có thể cử động, đã sớm chạy khỏi nơi đây, đầu cũng không dám ngoảnh lại một lần.

"..." Ngô Lương tuy có dự liệu, nhưng cảnh tượng thảm khốc trước mặt vẫn khiến hắn chấn động.

Đây chính là lý do hắn không muốn tham gia vào bất kỳ cuộc chiến tranh nào, không phải vì thánh mẫu, một khi gặp phải chuyện có thể

nguy hại đến tính mạng mình, hắn sẽ không ngần ngại chọn cách giết người, và không từ thủ đoạn, giống như lần này, hắn đã trực tiếp sử dụng "thuốc nổ đen" mà trước đó luôn không muốn dễ dàng đụng tới.

Trong thời đại chiến tranh bằng vũ khí lạnh như thế này, thuốc nổ đen không nghi ngờ gì chính là sự tồn tại vô địch.

Hắn chỉ là không muốn để mình trở thành một đồ tể máu lạnh, chỉ cần có khả năng, hắn càng hy vọng giải quyết vấn đề trong hòa bình, chứ không phải thông qua vũ lực và giết chóc.

Mà lần này, đầu hàng hiển nhiên là không thực tế, căn cứ vào sức ảnh hưởng của "ma nữ", dù là vương tộc nước Thiện Thiện hay dân thường đều rất kỵ chuyện này.

Cộng thêm việc trong lịch sử triều Hán, nước Thiện Thiện vốn đã nhiều lần giết sứ giả triều Hán, do đó Hán Vũ Đế mới phải xuất binh chinh phạt, bắt một vương tử làm con tin đưa về Thăng Long ép phải phục tùng.

Ngay cả vậy, nước Thiện Thiện vẫn lập tức gửi một vương tử khác sang Hung Nô để lấy lòng.

Nói cách khác, vương tộc nước Thiện Thiện vốn chẳng có cảm tình gì với người Hán, nay bọn họ lại là thủ phạm đưa "ma nữ" trở lại thành Thiên Nê, chỉ cần nhóm người Ngô Lương chọn cách đầu hàng, chắc chắn sẽ không có kết cục tốt đẹp, bị treo cổ cùng nhau e là còn nhẹ.

Cho nên, tuy có chút tàn nhẫn, có chút dùng văn minh áp chế, có chút bất chấp đạo lý, nhưng hắn thực sự không còn cách nào khác, một bên là tính mạng của mình và mọi người trong Phường Nhân Quân, một bên là tính mạng của thủ quân thành Thiên Nê, Ngô Lương đương nhiên chỉ có thể chọn vế trước.

Thật lòng mà nói, nếu vừa nãy Hạ Cáp Phủ tướng quân có thể thông cảm một chút, chuyện này cũng có khả năng tránh được.

Mà bây giờ, nói gì cũng đã muộn rồi.

"Điển Vi." Ngô Lương ra hiệu cho Điển Vi một cái.

"Rõ!" Điển Vi lập tức hiểu ý, sải bước tiến lên, mắt không chớp lấy một cái đâm mũi thương vào ngực tên thủ quân thành Thiên Nê chỉ còn nửa thân mình kia.

Tiếng rên rỉ im bặt.

Tên thủ quân đó trong mắt xen lẫn nỗi sợ hãi, nhìn chằm chằm nhóm người Ngô Lương, chết không nhắm mắt.

Nhưng theo Ngô Lương thấy, đây thực ra là một sự giải thoát, thương thế như vậy ở thời đại này chắc chắn không thể cứu chữa nổi, chi bằng cho hắn một cái kết thúc thống khoái, để hắn bớt phải chịu đau đớn.

Chương 413

Đây không phải lỗi của hắn, vốn dĩ Ngô Lương và hắn sẽ chẳng có bất kỳ giao điểm nào, sai là sai ở lập trường của cả hai khác nhau, giống như binh sĩ liều mạng trên chiến trường vậy, mọi người chỉ là phe phái khác nhau, thực ra chẳng có thâm thù đại hận gì, tuy nhiên lại không thể không giết kẻ địch trước mắt, vì nếu không giết kẻ địch, chính mình sẽ bị kẻ địch giết chết, đây là một bài toán chọn một trong hai.

"Ngô, Ngô công tử..." Không xa truyền đến tiếng của A Phổ Khâu, y lúc này vẫn đang nằm rạp dưới đất, ánh mắt đầy vẻ phức tạp, còn những tên thủ quân thành Thiên Nê đè y lúc trước thì đã sớm biến đi đâu mất rồi.

"A Phổ Khâu tiên sinh, ngài không sao chứ?" Ngô Lương vội vàng tiến lên xem xét tình hình của A Phổ Khâu.

Kiểm tra một lượt, thấy A Phổ Khâu không sứt mẻ gì, Ngô Lương mới yên tâm, xem ra gã này chỉ là bị cảnh tượng trước mắt dọa cho khiếp vía nên mới không dậy ngay được.

"Đa tạ các hạ quan tâm...

Hazzz, chuyện này... ngài xem thế này sao được đây?" A Phổ Khâu có chút lúng túng, nhìn cảnh tượng như luyện ngục trần gian trước mắt mà không ngừng thở dài lắc đầu, rõ ràng là dáng vẻ không biết phải làm sao, "Hay là... nhân lúc vương tộc và thủ quân chưa kịp phản ứng, các hạ mau đưa ma nữ xuất thành rời khỏi nơi này đi, ta cũng sẽ cùng các hạ xuất thành, thành Thiên Nê này ta e là cũng không ở lại được nữa, chỉ có thể mang theo gia quyến quay về Uyên Tuyền nương nhờ thúc A Vượng..." Chuyện này hiện giờ quả thực náo loạn

rất lớn, vô cùng lớn, có thể nói cả nước Thiện Thiện và nhóm người Ngô Lương nay đã thành thế nước lửa không dung, tuyệt đối không thể êm xuôi được nữa.

Lúc này A Phổ Khâu cũng không hỏi "sức mạnh hủy thiên diệt địa" của Ngô Lương rốt cuộc là thế nào, chủ yếu là không dám hỏi bừa.

Y hiện giờ chỉ muốn bảo nhóm người Ngô Lương mau đi, một mặt là tuân theo lời dặn của thúc A Vượng bảo toàn tính mạng cho họ, mặt khác thực ra cũng là đang bảo vệ cả thành Thiên Nê, bao gồm cả vương tộc và bách tính.

Chứng kiến sức mạnh kinh hồn của Ngô Lương, y hoàn toàn có thể tưởng tượng: nếu vương tộc nước Thiện Thiện cứ nhất quyết truy bắt nhóm Ngô Lương, mà nhóm Ngô Lương lại cứ nhất quyết phản kháng, thì e rằng ít nhất cũng có nửa thành Thiên Nê bị hủy trong chớp mắt, khi đó vô số cư dân sẽ mất nhà cửa, còn có nhiều người chết oan uổng hơn, tuyệt đối là kết quả lưỡng bại câu thương.

Nhưng y đâu có biết, Ngô Lương thực ra còn trân trọng thành Thiên Nê hơn bất kỳ ai, không hy vọng thành này bị hủy hoại hơn bất kỳ ai.

Cho nên, hắn nhất định sẽ đưa ra lựa chọn ít gây hại nhất cho thành Thiên Nê.

Mà hiện tại, Ngô Lương đương nhiên cũng không thể cứ thế "chạy trốn" khỏi thành Thiên Nê, vì hắn còn chưa kịp nghiên cứu kỹ nơi này, mộ Thái Dương cần lấy thành Thiên Nê làm điểm tiếp tế để thăm dò cũng chưa tìm thấy, nếu cứ thế mà đi, công sức lặn lội đường xa của bọn họ mấy tháng qua coi như đổ sông đổ biển.

"A Phổ Khâu tiên sinh, chớ có hoảng loạn, trong lòng ta đã sớm có đối sách." Ngô Lương dùng lực ấn vai A Phổ Khâu, để y bình tĩnh lại

một chút, bấy giờ mới nói bằng ngữ khí cực kỳ tự tin: “A Phổ Khâu tiên sinh, giờ ngài chỉ cần cho ta biết vương cung của vương tộc nước Thiện Thiện ở đâu, những việc còn lại ta sẽ tự mình xử lý.” “Vương... cung?” A Phổ Khâu lập tức lộ vẻ kinh nghi.

“Chính xác.” Ngô Lương hơi gật đầu.

“Các hạ... rốt cuộc định làm gì?” A Phổ Khâu đầy vẻ lo lắng hỏi.

“Ta hy vọng được trực tiếp thương nghị việc này với vương tộc, đương nhiên là dùng phương thức hòa nhã nhất có thể, nếu có thể hóa giải hiểu lầm này như vậy thì là tốt nhất.” Ngô Lương nói.

“Cái này...” A Phổ Khâu khựng lại, nhăn nhó nói: “Các hạ, ngài đã giết Hạ Cáp Phủ tướng quân, việc này chắc chắn không thể êm xuôi được, huống hồ... nhìn điệu bộ này của các ngài, sao cũng chẳng giống như đi hòa đàm cả?” Y chỉ vào những chiếc nỏ liên châu trên tay mọi người, cùng những cái hũ nhỏ chứa “sức mạnh hủy thiên diệt địa” kia, điệu bộ này chỉ còn thiếu mỗi câu hỏi: “Dưa của ngươi có chín không?” “Ta tự có tính toán, A Phổ Khâu tiên sinh, vương cung ở đâu?” Có cảm giác bị bóc trần, Ngô Lương lập tức sa sầm mặt, trầm giọng hỏi. "..." Hiện tại, Ngô Lương trong mắt A Phổ Khâu căn bản không phải là người, mà không chỉ có lão, tất cả người trong Phường Nhân Quân cũng không được coi là người.

Vì vậy thấy Ngô Lương bỗng nhiên đanh mặt lại, tim A Phổ Khâu không khỏi thắt chặt, lão nuốt nước miếng, vội vàng chỉ về phía một kiến trúc mái vòm ở phía bắc thành, cao hơn hẳn các kiến trúc khác, thành thật đáp: "Ở, ở nơi đó...

Đó chính là vương cung của thành Thiên Nê, vương tộc đều ở trong đó, chỉ là các hạ cần lưu ý, trong ngoài vương cung thường trú năm trăm danh thị vệ cấm binh..." Nói đến đây, A Phổ Khâu bỗng nhiên dừng lại.

Không phải vì cảm thấy đã nói điều gì không nên nói, mà là cảm thấy năm trăm danh thị vệ cấm binh cũng chẳng có gì đáng để nhấn mạnh.

Bởi lẽ Ngô Lương vừa rồi đã dễ dàng đánh lui hơn năm trăm thủ quân do "Chiến thần nước Thiện Thiện" Hạ Cáp Phủ tướng quân dẫn đầu, ngay cả bản thân Hạ Cáp Phủ tướng quân cũng chỉ còn lại mỗi cái mũ giáp. "Ân." Ngô Lương hơi gật đầu, tiếp tục hỏi: "Ngoài quốc vương ra, trong vương cung còn nhân vật nào quan trọng không?" "..." Nghe lời này, A Phổ Khâu càng thêm kinh hãi, chẳng lẽ Ngô Lương định giết sạch sành sanh vương tộc?

Như vậy cũng quá tàn nhẫn đi, nếu quả thực như thế, nước Thiện Thiện định sẽ đại thương nguyên khí, rồng mất đầu không khéo sẽ xảy ra nội loạn, quốc gia tiêu vong. "Giả dụ như vương hậu, vương tử, thân vương, trọng thần đại loại vậy, tóm lại là những người có thể gây ảnh hưởng đến nước Thiện Thiện đều tính là..." Nói được một nửa, thấy A Phổ Khâu sắp khóc đến nơi, Ngô Lương mủi lòng, vỗ vỗ vai lão cười nói, "Hay là thôi đi, ngươi vẫn nên cùng ta đi nhận mặt thì hơn.

Dù sao vương tộc nước Thiện Thiện nghe lời sàm ngôn muốn bắt cả ngươi, giờ lại xảy ra chuyện này, sau đó bọn họ e là vẫn sẽ giận lây sang ngươi.

Thành Thiên Nê này sau này ngươi chắc chắn không ở lại được nữa, cũng chẳng sợ đắc tội bọn họ.

Ngươi yên tâm, chuyện này đã do ta mà ra, ta sẽ phụ trách với ngươi đến cùng, nhất định sắp xếp cho ngươi một nơi ở tốt." "Các hạ..." Ngô Lương không nói những lời này còn tốt, vừa nói xong A Phổ Khâu liền rơi nước mắt.

Đây không phải nước mắt cảm động, mà là nước mắt cảm nộ

nhưng không dám nói!

Hoàn cảnh hiện tại của lão đương nhiên là do Ngô Lương hại, thật sự chẳng oan uổng cho hắn chút nào, kết quả Ngô Lương lúc này không những không nghĩ cách giúp lão bù đắp, còn định trực tiếp kéo lão nhập bọn, khiến lão vĩnh viễn không thể quay lại ngày tháng yên ổn trước kia.

Ngô Lương lúc này trong mắt lão chẳng khác nào một tên "tra nam" chính hiệu.

Tên tra nam này vừa mới cưỡng bức lão, sau đó còn ôm lão vào lòng, thổi hơi nóng vào tai lão, nhẹ nhàng nói: "Hay là chúng ta lại tới một lần nữa đi, dù sao ngươi cũng không còn là gái trinh trắng gì nữa, lần này ngươi phải phối hợp với ta cho tốt, như vậy mới sảng khoái...

Yên tâm, ta sẽ phụ trách với ngươi." Đều là do ai hại chứ?!

A Phổ Khâu rất muốn lớn tiếng chất vấn Ngô Lương như vậy, nhưng nhìn thấy cái hũ nhỏ trong tay hắn, lão không dám.

Ngoài ra, trách nhiệm này thực ra cũng không hoàn toàn tại Ngô Lương, lão cũng có trách nhiệm, nếu không phải lão ban đầu có mắt không tròng, thu nhận một tên đồ đệ lòng muông dạ thú, chuyện này đã có thể thần không biết quỷ không hay trôi qua, sao có thể náo loạn đến mức này...

Ôi —— Ta rốt cuộc đã đắc tội với ai chứ, thúc A Vượng, không phải thúc luôn bảo ta người tốt có báo đáp sao, có phải thúc cũng đang hố ta không? "Không cần quá cảm động, đây là việc ta nên làm." Ngô Lương lại vỗ vỗ vai A Phổ Khâu, sau đó dẫn lão bước qua đống thịt nát xương tan, thẳng tiến về phía vương cung cách đó không xa. ... "Hữu Tài ca ca." Trên đường đi, Gia Cát Lượng nhíu khuôn mặt nhỏ chủ động chạy đến bên cạnh Ngô Lương, có chút lo lắng nói, "Hữu Tài ca ca, huynh định dẫn chúng ta đi công đánh vương cung sao?" "Có

thể nói như vậy." Ngô Lương gật gật đầu. "Còn muốn bắt giữ vương tộc nước Thiện Thiện nữa?" Gia Cát Lượng hỏi tiếp. "Chỉ có bắt bọn họ, chúng ta mới có thể chuyên tâm tiếp tục làm việc của mình." Ngô Lương tiếp tục gật đầu. "Hữu Tài ca ca, đệ xin nói thẳng, kế này e là có chỗ chưa ổn, cần phải bàn bạc kỹ hơn." Gia Cát Lượng nhíu chặt khuôn mặt nhỏ, vội vàng khuyên nhủ, "Lần này nhân thủ của chúng ta quá ít, nếu muốn mang vương tộc theo bên mình làm con tin để đảm bảo hành động của chúng ta không bị can nhiễu, thì nhất định phải chia ra nhiều người canh giữ và chăm sóc thành viên vương tộc, như vậy chẳng khác nào tự trói tay chân mình, chưa chắc đã có thể chuyên tâm làm việc." "Huống hồ vương tộc một khi bị chúng ta coi như con tin đưa ra khỏi vương cung, khó tránh khỏi sẽ có kẻ dã tâm bừng bừng thuận thế tiếp quản thành Thiên Nê, đến lúc đó kẻ đó hẳn là mong vương tộc vĩnh viễn không trở về, định sẽ lấy danh nghĩa giải cứu vương tộc mà truy sát chúng ta đến cùng, tiện tay tiêu diệt luôn thành viên vương tộc rồi đổ tội mưu hại cho chúng ta, đúng là nhất cử lưỡng tiện, chúng ta lại thành kẻ làm công không cho người khác, không thể không phòng." "Ngoài ra, hoặc là chúng ta cũng có thể tự mình diệt tuyệt vương tộc, thay thế bọn họ trở thành vua của nước Thiện Thiện." "Nhưng việc này vẫn có chỗ không ổn, trừ vấn đề thiếu nhân thủ, còn cần cân nhắc vấn đề dân tâm.

Đối với bách tính thành Thiên Nê, chúng ta là người ngoài không đáng tin, danh không chính ngôn không thuận, trong thời gian ngắn e là không thể thu phục dân tâm, quân tâm cũng vậy.

Nếu có kẻ bí mật tổ chức phản kháng, chúng ta sẽ rơi vào cảnh khốn đốn, e là cuối cùng sẽ bị kéo chết ở nơi này, đừng nói đến việc chuyên tâm làm việc của mình." "Cho nên." "Tiếp theo rốt cuộc nên làm thế nào, Hữu Tài ca ca vẫn cần suy nghĩ thêm, vạn lần không được hành động lỗ mãng..." Nói đến đây, khuôn mặt nhỏ của Gia Cát

Lượng hơi ửng hồng, có chút ngại ngùng bổ sung một câu, "Hữu Tài ca ca, đây chẳng qua là một chút ý nghĩ chưa chín chắn của đệ, tự nhiên không thể so sánh với tâm tư cẩn mật của ca ca, nếu có chỗ nào nói không đúng, xin ca ca chỉ giáo nhiều hơn." "Gia Cát hiền đệ, gần đây đệ trưởng thành nhanh thật đấy." Ngô Lương nhìn Gia Cát Lượng với ánh mắt đầy an ủi.

Tuy rằng bị Ngô Lương dùng lời ngon tiếng ngọt lừa vào Phường Nhân Quân, nhưng tài năng thiên bẩm của đứa trẻ này vẫn đang từ từ phát triển theo hướng "Gia Cát Thôn Phu", dường như cực kỳ hứng thú với chuyện quân chính, đồng thời có thể căn cứ vào thực tế mà đưa ra những suy luận tương ứng, đây là điều không ai có thể ngăn cản được.

Hơn nữa, những lời Gia Cát Lượng vừa nói cũng chính là những vấn đề mà Ngô Lương đã suy nghĩ trước đó.

Bất kể là bắt vương tộc theo làm con tin hay trực tiếp giết sạch để thay thế, đều tồn tại quá nhiều biến số vượt ra khỏi tầm kiểm soát của hắn.

Cho nên, Ngô Lương không định làm như vậy, hắn đã nghĩ ra đối sách khác... "Tất cả nhờ Hữu Tài ca ca dẫn đệ đi mở mang kiến thức, lại ngôn truyền thân giáo giúp đệ học hỏi được không ít." Gia Cát Lượng gãi gãi sau gáy cười khiêm tốn. "Đệ chưa từng nghĩ qua, chúng ta chỉ có bấy nhiêu người, nếu không công hạ được vương cung thì phải làm sao?" Ngô Lương bỗng nhiên hỏi lại. "Cái này..." Gia Cát Lượng hiển nhiên chưa từng nghĩ đến vấn đề này, tiên là sửng sốt một chút, sau đó lại thập phần tự tin nói, "Hữu Tài ca ca đâu phải người bình thường, ca ca đã muốn đánh vương cung, sao có đạo lý không công hạ được?" "..." Ngô Lương quay đầu nhìn mọi người trong Phường Nhân Quân.

Thần sắc của mọi người cũng cực kỳ thả lỏng, hoàn toàn không thấy một chút căng thẳng nào của việc sắp đánh trận.

Thậm chí Dương Vạn Lý đứng bên cạnh còn cười được, thấy Ngô Lương quay đầu lại, gã lập tức lắc lắc cái hũ nhỏ trong tay, tiếp lời nịnh nọt: "Công tử quả thực phi phàm, sức mạnh hủy thiên diệt địa này tùy ý sử dụng, khu khu một vương cung của tiểu quốc Tây Vực, nếu dám ngoan cố chống cự liền khiến chúng phấn thân toái cốt, sao có thể không đánh hạ được?" Những người của Phường Nhân Quân này đều đã bị Ngô Lương "chiều" hư rồi.

Từ lâu đến nay bất kể đi đến đâu, đối mặt với loại kẻ địch nào, bọn họ chưa từng thất bại, thậm chí ngay cả một ca thương vong cũng không có.

Nói không ngoa, nếu Ngô Lương bây giờ nhảy một điệu lên đồng trước mặt bọn họ, sau đó cầm nhành liễu nhúng chút nước vẩy lên người bọn họ vài cái rồi bảo bọn họ đã đao thương bất nhập, có khi bọn họ thật sự dám dùng thân mình nghênh đón đao thương của quân địch.

Loại trạng thái này đã có chút mù quáng, là sự tin tưởng và sùng bái mù quáng đối với Ngô Lương.

May mà từ trước đến nay, Ngô Lương đều xứng đáng với sự tin tưởng và sùng bái đó... "..." Ngô Lương không nói nên lời.

Bản thân hắn còn không tự tin đến mức đó.

Bởi lẽ "tạc đạn thuốc nổ đen" tuy uy lực cực đại, nhưng không phải không có nhược điểm.

Tốc độ kích nổ chậm khó nắm bắt chính xác, khoảng cách ném bằng sức người có hạn, đồng thời bị hạn chế bởi địa hình.

Nếu vương cung là một tòa pháo đài dễ thủ khó công, không thể

ném tạc đạn vào trong thì sẽ không phát huy được sát thương vốn có.

Nếu đối phương có lượng lớn cung thủ trấn giữ, việc ném tạc đạn cũng sẽ khó khăn hơn, muốn công hạ vương cung chắc chắn phải trả giá đắt.

Cho nên lần này Ngô Lương chọn đánh vương cung thực chất là một canh bạc.

Hắn đặt cược vào việc vương tộc nước Thiện Thiện và năm trăm cấm binh kia vì chưa từng thấy qua "tạc đạn thuốc nổ đen", nên khi đối mặt sẽ tự loạn trận tuyến, như vậy có thể không tốn sức mà tiến vào.

Thắng cược, hắn sẽ là người thắng lớn nhất, ăn sạch tất cả.

Nếu thua cược, gặp phải sự kháng cự kịch liệt của vương tộc và cấm binh, dù chỉ có một tia khả năng rơi vào cuộc chiến giằng co lâu dài, hắn sẽ lập tức từ bỏ, tuyệt đối không nóng nảy.

Sau đó sẽ quả đoạn dẫn theo Phường Nhân Quân, nhờ hiệu ứng trấn nhiếp của thuốc nổ đen mà xông ra khỏi thành Thiên Nê, nhanh chóng đến "nước Tiểu Uyển" không xa để tạm lánh, hoàn thành bổ sung ở đó và chuẩn bị cho việc tìm kiếm Thái Dương Mộ.

Còn việc thăm dò kỹ thành Thiên Nê, chỉ có thể đợi làm xong chuyện Thái Dương Mộ mới tìm cơ hội giả dạng thâm nhập.

Tuy nhiên lúc này, Ngô Lương cũng không nói thêm gì.

Thực sự không cần thiết lúc này làm nhụt chí khí của mọi người, chỉ cần lúc mấu chốt bọn họ có thể vô điều kiện phục tòng mệnh lệnh của hắn, nên tiến thì tiến, nên lùi thì lùi, sẽ không xảy ra sai sót gì.

Về khả năng chấp hành của Phường Nhân Quân, Ngô Lương vẫn khá tự tin. ...

Chẳng bao lâu sau, bọn họ đã không gặp trở ngại nào mà tới được vương cung thành Thiên Nê.

Cửa chính vương cung là một sườn đất lớn hình bậc thang, thực thể vương cung được xây dựng ở phần giữa sườn đất, lấy sườn đất làm nền móng xây lên một tòa thổ lâu ba tầng khổng lồ.

Phần thắt lưng của thổ lâu hơi cao, lối đi duy nhất là một cánh cửa gỗ lớn có gắn nhiều đinh đồng, các góc cửa còn được bọc một tầng sắt, trông khá kiên cố.

Chương 414

Ở vị trí cao khoảng ba bốn mét so với phần thắt lưng mới xuất hiện những ô cửa sổ xếp hàng chỉnh tề.

Sườn đất lớn trước cung... thắt lưng cao vút... những hàng cửa sổ chỉnh tề như tổ ong... "Đây chẳng phải là một phiên bản thu nhỏ của cung điện Potala sao?" Đối với điều này Ngô Lương tuy cảm thấy có chút bất ngờ, nhưng cũng không quá kinh ngạc.

Vì theo hắn biết, trong di chỉ cổ quốc Lâu Lan phát hiện ở hậu thế còn có một nơi gọi là "Di chỉ cổ thành Mễ Lan". "Di chỉ cổ thành Mễ Lan" có ghi chép trong Hán Thư, lúc này hắn gọi là "thành Y Tuần", là một cổ bảo biên giới được xây dựng khi vua nước Thiện Thiện thỉnh cầu triều đình nhà Hán phái quân trú đóng.

Trong "Di chỉ cổ thành Mễ Lan" cũng có một kiến trúc chủ thể rất giống với vương cung thành Thiên Nê trước mắt, cũng cực kỳ tương đồng với cung điện Potala.

Trước đó Ngô Lương đã thấy ngôi chùa của cổ giáo "Ung Trọng Bản giáo" trong thành.

Giờ lại thấy vương cung tương tự cung điện Potala, điều này chứng tỏ văn hóa cổ Tạng đã có ảnh hưởng nhất định đến Con đường tơ lụa cổ đại, ít nhất là đối với nước Thiện Thiện, đây đối với Ngô Lương đương nhiên là một phát hiện khảo cổ đáng ghi lại.

Ngoài ra.

Đây thực sự là một pháo đài dễ thủ khó công...

Hơn nữa, chắc hẳn đã có thủ quân bỏ chạy về báo tin, lúc này bên ngoài vương cung đã tụ tập ít nhất hàng trăm binh sĩ với giáp trụ và

binh khí tinh lương hơn, giữ đội hình phòng ngự nghiêm mật.

Thấy nhóm Ngô Lương đến dưới sườn đất, những binh sĩ này lập tức căng thẳng, đồng loạt chỉ trường thương và trường qua về phía bọn họ. "Điển Vi, với lực cánh tay của ngươi ném thứ này lên chắc không vấn đề gì chứ?

Trước tiên cho bọn họ xem pháo hoa một chút." Ngô Lương cảm thấy những thị vệ cấm binh này chắc đã nghe nói về "sức mạnh hủy thiên diệt địa" của hắn, nên cũng chẳng giấu giếm, lập tức quay đầu nói với Điển Vi.

Theo hắn thấy, đây chính là một cuộc "diễn tập quân sự".

Trưng bày võ lực của mình ra, nếu có thể trấn áp được những cấm binh này, khiến bọn họ không đánh mà hàng thì đương nhiên phù hợp nhất với ý đồ của Ngô Lương. "Nặc!" Điển Vi cũng không chậm trễ, lập tức chọn một cái hũ sắt hơi lớn trên xe ngựa, hơ nhẹ trên đuốc để châm cháy túm vải gai tẩm dầu hỏa phía trên.

Sau đó hai tay ôm lấy hũ sắt mạnh mẽ xoay người, sau hai vòng, hũ sắt đột nhiên rời tay, vẽ nên một đường cung ưu mỹ bay thẳng về phía thị vệ cấm binh ở cửa vương cung. "Được rồi!" Ngô Lương như xem bóng rổ mà vỗ tay tán thưởng.

Tuy nhiên đúng lúc này.

Nhóm cấm binh vây quanh cửa bỗng nhiên dãn ra hai bên, tiếp đó một lão giả đầu trọc mặc tố y xám nhạt thong thả bước ra từ đám đông. "Thích Ca Mâu Ni Phật ——" Lão giả khẽ nheo mắt, trước tiên niệm một câu phật hiệu, sau đó mới mở mắt nhìn về phía bọn Ngô Lương, lớn tiếng quát: "Đảm ma đồ, dám nhiễu loạn...

Ơ?

Thứ gì đang bay tới kia?!" ---------- "Ngô công tử, người đó chính

là Phổ Thiện pháp sư của chùa Phục Ma!" A Phổ Khâu lập tức nhận ra lão giả đầu trọc đang chậm rãi bước ra từ đám cấm binh, vội vàng nói với Ngô Lương.

Chùa Phục Ma chính là ngôi chùa lớn nhất thành Thiên Nê dùng để trấn áp Phương Quỳnh.

Còn Phổ Thiện pháp sư chính là tăng lữ đức cao vọng trọng nhất thành Thiên Nê, người đã định tính Phương Quỳnh là ma nữ.

Hóa ra, sau khi nhận được tố cáo của đồ đệ A Phổ Khâu, Thiện Thiện Vương cực kỳ coi trọng chuyện này, một mặt phái Hạ Cáp Phủ tướng quân dẫn binh đi bắt nhóm Ngô Lương, mặt khác còn mời Phổ Thiện pháp sư, người năm xưa toàn quyền đốc biện chuyện này, đến vương cung.

Năm xưa Phổ Thiện đại sư lời lẽ chắc nịch, khẳng định đem thi thể Phương Quỳnh đổ vào quan tài sắt, rồi xây một ngôi chùa để trấn áp là có thể vĩnh viễn yên ổn.

Kết quả hiện tại ma nữ lại quay lại thành Thiên Nê.

Thiện Thiện Vương đương nhiên phải hỏi tội lão.

Không phải ma vương thì cũng là ma dân!

Phổ thiện đại sư lập tức định tính cho nhóm Ngô Lương, khẳng định bọn họ có thể chính là ma dân trong phật pháp, vì vậy mới thông đồng với ma nữ, chính bọn họ đã hồi sinh ma nữ, đưa ma nữ trở lại để hoàn thành sứ mệnh chưa xong năm xưa, mang lại tai ách cho thành Thiên Nê.

Đồng thời cam đoan chắc nịch, chỉ cần đợi Hạ Cáp Phủ tướng quân bắt nhóm người này tới, lão có thể dùng phật pháp vô biên để trấn áp toàn bộ những kẻ "ma" này, từ đó thành Thiên Nê sẽ không còn họa loạn trong trăm năm tới.

Đang nói đến đây.

Thiện Thiện Vương và Phổ Thiện pháp sư lại nhận được hung tin Hạ Cáp Phủ tướng quân cùng rất nhiều thủ quân thành Thiên Nê đã tử thương, hơn nữa còn chết bởi một loại "sức mạnh hủy thiên diệt địa" chưa từng thấy qua. "Chuyện này là thế nào?" Thiện Thiện Vương đại kinh thất sắc, vội vàng hỏi ý kiến Phổ Thiện pháp sư. "Xem ra bần tăng rốt cuộc vẫn đánh giá thấp bọn chúng, trong số chúng e là đã sinh ra ma vương, đây hẳn là ma pháp mà chỉ ma vương mới có thể sử dụng!" Phổ Thiện pháp sư trong lòng cũng đại kinh, nhưng lại cố tỏ ra trấn định mà nói. "Cái này... phật pháp vô biên của pháp sư có thể đối phó được ma vương này không?" Thiện Thiện Vương vội nói, "Chắc là không vấn đề gì chứ?

Bản vương không những lập phật pháp làm quốc giáo, còn chi tiền khủng xây dựng nhiều chùa chiền, dẫn dắt vạn dân cung phụng Phật tổ, Phật tổ định sẽ bảo hộ bản vương và thần dân nước Thiện Thiện chứ?

Huống hồ trong phật pháp, ma chẳng qua là bàng môn tả đạo không lên được mặt bàn, phật mới là quy tông chi pháp tạo hóa vạn vật, ma định không thể thắng phật, bản vương nói không sai chứ pháp sư?" "..." Phổ Thiện pháp sư ngẩn người, nhưng lời đã nói đến nước này, lão đương nhiên chỉ có thể đâm lao phải theo lao mà đáp: "Đúng là như vậy, ma định không thể thắng phật, Phật tổ nhất định sẽ bảo hộ vương và tất cả thần dân nước Thiện Thiện tín phụng phật pháp..." "Nếu đã như vậy, xin mời pháp sư ra tay, dùng sức mạnh phật pháp vô biên đó trấn áp toàn bộ bọn 'ma' này, giúp thành Thiên Nê qua khỏi kiếp nạn.

Sau chuyện này, bản vương nguyện phong pháp sư làm Giám quốc quốc sư, mọi sự lớn nhỏ pháp sư đều có thể tham dự bàn bạc, lại xuất tư xây dựng kim thân pháp tướng cho pháp sư, để thần dân nước

Thiện Thiện chiêm ngưỡng tế bái!" Thiện Thiện Vương lập tức khẩn thiết cầu xin.

Như vậy, Phổ Thiện pháp sư trực tiếp bị đặt lên vị trí cao không thể xuống.

Lão trong lòng tuy rất thỏm nhưng cũng buộc phải đồng ý, đang nghĩ cách làm sao để lấp liếm qua chuyện này.

Kết quả bên ngoài lại truyền tới tin tức, bọn Ngô Lương lại không biết sống chết mà giết tới vương cung. "Pháp sư, bản vương sẽ ở trên này quan chiêm sức mạnh phật pháp vô biên, bái thác!" Phổ Thiện pháp sư quả nhiên bị đưa ra ngoài.

Thế là xuất hiện cảnh tượng vừa rồi, Phổ Thiện pháp sư từ trong vương cung bước ra, cấm binh chủ động nhường lối cho lão, lão bước lên định áp chế bằng lời nói trước.

Kết quả lời mới nói được một nửa, liền thấy một cái hũ sắt vẽ nên một đường cong ưu mỹ nhắm thẳng mặt lão mà bay tới... "Phổ Thiện pháp sư của chùa Phục Ma?!" Nghe lời A Phổ Khâu, Ngô Lương trong lòng cũng giật nảy mình.

Trước đó hắn đã nghe A Phổ Khâu giới thiệu về chùa Phục Ma và Phổ Thiện pháp sư, tự nhiên cũng biết vị Phổ Thiện pháp sư này là hạng nhân vật gì.

Có thể nói, ở nước Thiện Thiện sùng bái phật pháp, tầm ảnh hưởng của Phổ Thiện pháp sư chưa chắc đã thấp hơn Hạ Cáp Phủ tướng quân vừa chết trong tay hắn, thậm chí địa vị trong lòng cư dân có khi còn trên cả Hạ Cáp Phủ tướng quân.

Tuy nhiên lúc này, cái hũ sắt kia đã như bát nước hắt đi không thể thu lại.

Quan trọng nhất là, theo ước tính của Ngô Lương, túm vải tẩm

dầu hỏa trên hũ sắt hẳn đã cháy gần hết, thuốc nổ đen bên trong có thể bị kích nổ bất cứ lúc nào.

Trong tình huống này.

Vị Phổ Thiện pháp sư này trừ phi có thể tức khắc đào một cái hố sâu chui vào trốn, nếu không tám phần là sẽ rơi vào kết cục phấn thân toái cốt.

Đây đương nhiên là điều Ngô Lương không muốn xảy ra.

Giết một Hạ Cáp Phủ tướng quân đã đủ gây thù chuốc oán rồi, nếu Phổ Thiện pháp sư đức cao vọng trọng nhất thành Thiên Nê cũng chết trong tay hắn, chuyện này nghĩ thế nào cũng không thể kết thúc êm đẹp được.

Dù sao nếu đổi lại là hắn, đừng nói là nhân vật quan trọng này, chỉ là một binh sĩ Phường Nhân Quân bình thường, hắn cũng tuyệt đối sẽ bất chấp mọi giá báo thù rửa hận cho người của mình, làm gì có chuyện nể nang sức mạnh hủy thiên diệt địa gì đó, hoặc là ngươi trực tiếp diệt ta, nếu không ta dù chết cũng phải cắn cho ngươi một miếng thịt, cho ngươi biết thế nào là được không bù mất, thế nào là chọc vào người không nên chọc!

Con người mà, đôi khi chính là song tiêu và hộ đoản như vậy, Ngô Lương là một người bình thường, tự nhiên cũng không ngoại lệ. "Phổ Thiện pháp sư, mau nằm xuống!" Ngô Lương vội vàng gào lên một tiếng.

Tuy rằng Phổ Thiện pháp sư đứng ở phía đối lập, và hắn cũng không tán thành những việc lão đã làm với Phương Quỳnh, nhưng Ngô Lương hiện tại không có ý định giết lão, để tránh việc này phát triển theo hướng không thể kiểm soát. "Cái gì?" Phổ Thiện pháp sư cũng đang theo bản năng né tránh cái hũ sắt đang bay tới trước mặt.

Tiếc là lão tuổi tác đã hơi cao, chân tay không còn linh hoạt, cộng thêm đám cấm binh để nhường đường cho lão đã lùi ra xa, lúc này ngay cả một người dìu lão cũng không có.

Chỉ nghe "Bộp" một tiếng.

Vì theo bản năng lùi lại hai bước, hũ sắt đập trúng ngay ngực Phổ Thiện pháp sư, cái hũ nặng vài cân cộng thêm vài cân thuốc nổ đen, trọng lượng này trực tiếp đập lão ngã ngửa ra đất, suýt chút nữa không thở nổi mà ngất đi.

Đã vậy Phổ Thiện pháp sư còn như một phản xạ có điều kiện, hai tay thuận thế ôm chặt cái hũ sắt đó vào lòng... "Chạy!

Phổ Thiện pháp sư, mau chạy đi!" Ngô Lương bịt tai, một lần nữa tiêu cấp hét lớn.

Tuy nhiên giây tiếp theo. "Oanh ——!" Lửa quang ngút trời, cả vương cung đều rung chuyển theo, vô số khối đất đá rào rào rơi xuống.

Kèm theo một đám khói đen hình nấm bay lên trời, Phổ Thiện đại sư đã không còn tăm hơi, chỉ còn lại một đống tay chân vụn vỡ bắn tung tóe.

Không chỉ lão, còn có hơn hai mươi tên cấm binh đứng gần đó cũng bị vạ lây bởi mảnh vỡ của hũ và đá vụn bên trong, bị thương nặng nhẹ khác nhau nằm la liệt trên đất mất đi khả năng hành động.

Sức sát thương của loại hũ này tuyệt đối không phải lựu đạn của hậu thế có thể so bì.

Bởi lựu đạn hậu thế đâu có nhét tới vài cân thuốc nổ đen, đương lượng bùng nổ căn bản không cùng đẳng cấp. "Á ——!" "Tai của ta!

Ta không nghe thấy gì nữa rồi!" "Cứu mạng!" Còn không ít cấm binh cũng bị chấn thương tai, bịt đôi tai chảy máu không ngừng chạy

loạn xạ, lập tức mất đi dáng vẻ của bộ đội tinh nhuệ.

Vừa rồi dù có thủ quân dưới trướng Hạ Cáp Phủ tướng quân chạy về báo tin, bọn họ vẫn chưa có nhận thức rõ ràng về "sức mạnh hủy thiên diệt địa" này, thậm chí trong lòng còn có chút hoài nghi.

Nhưng hiện tại, bọn họ tin rồi.

Đây thực sự là một loại sức mạnh đủ để "hủy thiên diệt địa".

Chương 415

Trước sức mạnh cường đại như vậy, sức mạnh con người không đáng nhắc tới, không có chút khả năng phản kháng nào.

Thậm chí, ngay cả Phổ Thiện pháp sư thân mang sức mạnh phật pháp vô biên cũng không thể chống đỡ... "Phổ Thiện pháp sư mất rồi!" "Mau chạy đi, thành Thiên Nê không giữ được nữa rồi!" "Thích Ca Mâu Ni Phật, con ngày thường trì giới định tuệ, triệt ngộ duyên, tuy chưa chứng được quả A La Hán, nhưng xin Phật tổ nhìn lòng thành của con mà cứu con thoát khỏi khổ hải..." "Phổ Thiện pháp sư chẳng phải đã sớm chứng quả A La Hán rồi sao, sao có thể nhục thân hủy diệt, ma vương lại mạnh đến thế?" "..." Nếu nói hũ sắt của Ngô Lương đã hủy diệt thể xác của một số cấm binh, thì cái chết của Phổ Thiện pháp sư chính là trực tiếp hủy diệt tinh thần của bọn họ.

Lúc này bọn họ đâu còn chút ý chí chiến đấu nào, chỉ cảm thấy ma vương giáng thế, thành Thiên Nê đã đến tận thế, những kẻ kiến hôi như bọn họ giữa cuộc chiến của phật và ma, hoặc là thành tâm cầu nguyện, hoặc là dốc hết sức chạy trốn, như vậy mới có thể tìm thấy một tia hy vọng sống. "Cái này..." Ngô Lương vốn đã chuẩn bị sẵn tâm lý rằng nếu đám cấm binh này vì cái chết của Phổ Thiện pháp sư mà đỏ mắt liều mạng với mình, thì hắn sẽ lập tức dẫn Phường Nhân Quân vừa đánh vừa lui khỏi thành Thiên Nê.

Kết quả thấy cảnh tượng này, hắn cũng có chút không xác định được lúc này nên tiến hay nên lui.

Đang lúc do dự. "Vì, vì sao... lại như thế?" A Phổ Khâu lại là vẻ mặt kinh hoàng nhìn Ngô Lương.

Lão cũng tín phụng Tiểu thừa phật pháp, cũng coi Phổ Thiện pháp

sư là đại sư duy nhất trong thành Thiên Nê chứng được quả A La Hán, đây là thông tin mà Phổ Thiện pháp sư truyền đạt cho tất cả tín chúng trước đó.

A La Hán hàm nghĩa sát tặc, vô sinh, ứng cung; sát tặc là giết sạch giặc phiền não, vô sinh là giải thoát sinh tử không chịu hậu hữu, ứng cung là xứng đáng nhận sự cúng dường của trời đất và con người, là quả vị cao nhất của đệ tử Phật đắc pháp.

Trong giáo nghĩa Tiểu thừa, La Hán là kẻ đã thoát khỏi sinh tử, chứng nhập Niết Bàn, trú thế gian phạm hạnh ít dục, giới đức thanh tịnh, tùy duyên giáo hóa chúng sinh.

Vì vậy, Phổ Thiện pháp sư lẽ ra phải là tồn tại bất tử bất diệt.

Nhưng Phổ Thiện pháp sư bất tử bất diệt lại bị Ngô Lương đánh cho chỉ còn lại một đống thịt nát.

Sự thật tàn khốc này ngay lập tức đánh sập tín ngưỡng của A Phổ Khâu, lão không thể chấp nhận sự thật này nhưng lại không thể xóa bỏ những gì mình đã thấy tận mắt.

Tín ngưỡng sụp đổ trong chốc lát khiến não bộ A Phổ Khâu rơi vào trạng thái đứng máy, lão không còn hiểu nổi thế giới này nữa, không biết mình đang ở trong hư huyễn hay thực tại, càng không xác định được Ngô Lương rốt cuộc là thân phận gì...

Cùng lúc đó. "Loảng xoảng —— Két!" Kèm theo một hồi tiếng động từ vương cung trên sườn đất truyền tới, cửa lớn vương cung thế mà không đánh tự mở.

Tiếp đó một người nam tử trung niên đội vương miện vàng khảm ngọc, mặc bào tơ lụa hoa lệ, dưới sự vây quanh của một đám cấm binh và thị nữ, mang theo khuôn mặt căng thẳng vội vã chạy ra ngoài. "Tham kiến... tham kiến... tham kiến các hạ, các hạ hạ mình quang lâm

thành Thiên Nê, tiểu vương có lỗi không đón tiếp từ xa, tội đáng muôn chết, xin các hạ đừng chấp nhất, tiểu vương nguyện hết sức bồi thường!" Người nam tử trung niên tham kiến hồi lâu, cuối cùng vẫn không tìm được cách xưng hô thích hợp, đành phải cúi người thực hiện lễ phủ ngực với Ngô Lương, gọi bằng các hạ.

Chẳng lẽ gọi hắn là "Ma vương"?

Như vậy e là quá trực tiếp, sợ rằng sẽ khiến Ngô Lương không hài lòng.

Ngay sau đó.

Chỉ nghe "Cạch" một tiếng.

Theo người nam tử trung niên cúi người cúi đầu, vương miện trên đầu gã thế mà rơi xuống, sau đó lăn dọc theo sườn đất xuống dưới, lăn thẳng đến trước mặt Ngô Lương mới bị Điển Vi đưa chân chặn lại.

Lúc này vương miện đã có chút biến hình, dù sao vàng cũng là loại kim loại mềm có độ dẻo tốt.

May mà ngọc thạch khảm trên đó không vì vậy mà xuất hiện vết nứt, cũng coi là trong cái rủi có cái may.

Cảnh này đúng ứng với câu nói cực kỳ làm màu đời sau: "Đừng cúi đầu, vương miện sẽ rơi." "A Phổ Khâu tiên sinh, người này là Thiện Thiện Vương?" Ngô Lương nhìn sang A Phổ Khâu đang ngẩn người. "Đúng, đúng vậy..." A Phổ Khâu run lên một cái hồi thần lại, vội vàng gật đầu lia lịa.

Hóa ra cảnh tượng Phổ Thiện pháp sư phấn thân toái cốt vừa rồi cũng bị Thiện Thiện Vương đứng ở cửa sổ vương cung nhìn thấy rõ mồn một.

Khoảnh khắc đó, tín ngưỡng của gã cũng sụp đổ trong tích tắc, bị

"ma pháp" thực sự đủ để "hủy thiên diệt địa" của Ngô Lương chấn nhiếp sâu sắc.

Giờ đến Phổ Thiện pháp sư cũng chết rồi, trên đời còn ai có thể chống lại sức mạnh đáng sợ và thần bí này của Ngô Lương?

Mà với tư cách là quốc vương của một tiểu quốc Tây Vực sống trong khe hẹp.

Kỹ năng giỏi nhất của Thiện Thiện Vương chính là co được dãn được.

Nhớ năm xưa khi Vũ Đế mới thông Tây Vực, sứ giả qua lại đều đi qua nước Thiện Thiện, Thiện Thiện Vương nhiều lần làm tai mắt cho Hung Nô, công kích sứ giả nhà Hán, sau đó Vũ Đế nhẫn nhịn không nổi phái binh thảo phạt Lâu Lan, Thiện Thiện Vương liền lập tức đầu hàng, và để làm bằng chứng hàng phục, con trai Thiện Thiện Vương bị đưa đến triều Hán làm con tin.

Kết quả không ai ngờ tới là quân Hán vừa rút đi, Thiện Thiện Vương liền lập tức gửi một vương tử khác sang Hung Nô, để tỏ rõ lập trường trung lập giữa Hung Nô và Hán.

Cho nên đối mặt với những khoảnh khắc quan hệ đến sinh tử tồn vong thế này, các đời Thiện Thiện Vương luôn có thể lập tức đưa ra quyết định phù hợp với lợi ích.

Đây chính là đạo sinh tồn của nước nhỏ, ăn sâu vào xương tủy, vĩnh viễn không đổi. "..." Binh sĩ Phường Nhân Quân nhìn nhau ngơ ngác.

Đầu hàng dễ dàng vậy sao, quá trình công đánh vương cung chẳng phải quá nhẹ nhàng rồi à?

Chẳng lẽ các tiểu quốc Tây Vực đều không chịu nổi một đòn như thế?

Không, tuyệt đối không phải vậy!

Là Ngô tướng quân của chúng ta quá mạnh, chỉ riêng những cái hũ nhỏ tiện tay sử dụng này đã đủ thắng ngàn quân vạn mã, thiên hạ còn ai có thể đối địch với ngài?

Tuy nhiên cùng lúc đó, Gia Cát Lượng lại ghé sát vào Ngô Lương, nhỏ giọng đưa ra dị nghị: "Hữu Tài ca ca, cần đề phòng gã trá hàng..." "Dĩ nhiên rồi." Ngô Lương gật gật đầu, sau đó liền vẫy vẫy tay với Thiện Thiện Vương trên sườn đất, lớn tiếng nói: "Ngươi nếu thực lòng hàng ta, ta cam kết sẽ không làm hại thêm một binh một tốt nào của ngươi, không hủy hoại một cây kim sợi chỉ nào của thành Thiên Nê, có điều mời ngươi trước tiên xuống đây đích thân đệ trình hàng thư cho ta." "Chuyện này... trước chuyện này, chẳng hay có thể thỉnh giáo tôn tính đại danh của các hạ, vì sao lại dẫn quân công đánh nước ta?" Thiện Thiện vương lộ vẻ do dự, không dám tự thân đi xuống đệ hàng thư, nhưng cũng không dám làm trái ý Ngô Lương, cuối cùng có chút mất tự nhiên mà hỏi. "Công đánh?" Ngô Lương cười khẩy một tiếng nói: "Vương của ta, ngài không đến mức quên khởi đầu của chuyện này nhanh như vậy chứ?

Ta chẳng qua là đi ngang qua thành Thiên Nê định tạm trú vài ngày, vốn dĩ chúng ta có thể nước sông không phạm nước giếng, vài ngày sau chúng ta sẽ tự hành rời đi.

Ngờ đâu ngài nghe tin sàm ngôn phái binh truy bắt ta, ta mới không thể không lộ chút bản lĩnh thật sự để tự vệ.

Đương nhiên, sự đã đến nước này, ngài cũng có thể hiểu là công đánh, chỉ là chúng ta mới là bên phản kích thụ động, mọi trách nhiệm và hậu quả đều nên do phía ngài gánh vác." Những lời này tuy có chút hỏi một đằng trả lời một nẻo, hơn nữa còn mang đậm sắc thái ngoại giao, nhưng thực tế trong lòng Ngô Lương cũng đang suy xét ý đồ của

Thiện Thiện vương khi hỏi câu này.

Hắn đại khái là đang thăm dò dã tâm của Ngô Lương...

Ngô Lương không nghi ngờ gì là một cường giả mà nước Thiện Thiện hiện tại không thể kháng cự, hắn đầu hàng một cách cam tâm tình nguyện, thậm chí cho rằng đây có thể là tìm được một chỗ dựa vững chắc cho nước Thiện Thiện, chưa chắc đã là một vụ mua bán lỗ vốn.

Mà nếu Ngô Lương đồng thời còn là một người có đủ dã tâm, đại xác suất sẽ không dễ dàng giết hắn.

Bởi vì nước Thiện Thiện có vị trí địa lý và ý nghĩa chiến lược đặc thù, đối với một kẻ dã tâm, hàng phục hắn tuyệt đối sẽ phù hợp với lợi ích hơn là giết hắn.

Năm đó Kinh Vũ Đế hiểu đạo lý này, kẻ dã tâm chân chính cũng tuyệt nhiên không thể không hiểu, đây mới là nguyên nhân chủ yếu giúp nước Thiện Thiện kẹt giữa các khe hở mà vẫn có thể trường tồn không suy.

Ngược lại, trong lòng hắn có lẽ sẽ có một số suy nghĩ khác, ít nhất phải cân nhắc xem Ngô Lương liệu có giống như hạng mãng phu đơn độc, thừa dịp hắn xuống đệ hàng thư mà ra tay giết hắn cho hả dạ hay không.

Thế nên... trong lòng Ngô Lương bỗng nảy ra một ý tưởng một mũi tên trúng hai đích. "Các hạ nói cực phải, chỉ trách tiểu vương nghe tin tiểu nhân sàm tấu, do đó mới cùng các hạ nảy sinh hiểu lầm lớn như vậy, làm phiền thanh tịnh của các hạ." Thiện Thiện vương lập tức thuận theo lời Ngô Lương mà hành lễ nói, sau đó bỗng nhiên quát to một tiếng với thị vệ cấm binh phía sau: "Người đâu, đem kẻ tiểu nhân sàm ngôn kia tới đây!

Hắn không những vu hãm y sư A Phổ Khâu, còn hại nước Thiện Thiện ta và bằng hữu từ phương xa tới của y sư A Phổ Khâu phải binh nhung tương kiến, tâm địa ấy đáng chết!" "Nặc!" Đám người phía sau lĩnh mệnh ứng tiếng.

Không lâu sau, từ trong vương cung áp giải ra một người trẻ tuổi.

Người này không phải ai khác, chính là một trong ba đồ đệ hôm qua đi cùng A Phổ Khâu ra thành nghênh đón Ngô Lương.

Hắn là kẻ cao nhất trong số đó, diện mạo tuy mang phong cách Tây Vực nhưng lại cho người ta cảm giác thành thật đôn hậu, chỉ nhìn mặt thì thật không nhìn ra hắn lại có thể làm chuyện phản bội sư phụ. "Bệ hạ tha mạng, tiểu nhân tuyệt đối không có nửa lời gian dối, cả gan tới tố cáo cũng là vì nghĩ cho thành Thiên Nê và cơ nghiệp của bệ hạ, tuyệt đối không có tâm riêng, cầu bệ hạ tha mạng!" Tên đồ đệ kia lúc này dường như đã hiểu đại thế đã mất, sớm đã sợ tới mức toàn thân nhũn ra, vừa bị thị vệ cấm binh từ trong vương cung khiêng ra đã lập tức gào khóc van xin Thiện Thiện vương, trên mặt nào còn chút huyết sắc?

Chỉ trách Ngô Lương thực sự không phải người thường.

Bản lẽ hắn đã kế mưu đắc thắng, cầm chắc phần thắng trong tay, ai mà ngờ được bao nhiêu thủ quân thành Thiên Nê lại bị vỏn vẹn hơn hai mươi người của Ngô Lương đánh cho tan tác, ngay cả tướng quân Hạ Cáp Phủ và pháp sư Phổ Thiện cũng tử vong trong nháy mắt, đây mẹ nó có phải chuyện người làm không?

Có phải người không?! "Hừ!" Nghe thấy tiếng kêu la của hắn, Thiện Thiện vương chỉ lạnh hừ một tiếng, không thèm liếc nhìn lấy một cái. "..." Thấy Thiện Thiện vương không thèm để ý đến mình, thậm chí còn có ý định vạch rõ ranh giới, tên đồ đệ kia lòng đầy tuyệt vọng, vội vàng nhìn về phía A Phổ Khâu đang đứng bên cạnh Ngô

Lương dưới gò đất. "Sư phụ ——!" Tên đồ đệ kia như nhìn thấy cọng rơm cứu mạng cuối cùng, vội vàng gọi một tiếng đầy chân tình, tiếp đó vừa không ngừng dập đầu với A Phổ Khâu, vừa khản giọng khóc lóc: "Sư phụ, đồ nhi có thể giải thích, đồ nhi thề việc này tuyệt đối không có nửa điểm ý đồ mưu hại sư phụ, hoàn toàn là vì phúc lợi của vạn dân thành Thiên Nê mà bất đắc dĩ phải làm vậy!

Sư phụ trước đây chẳng phải thường giáo huấn đồ nhi gặp chuyện không thể vì lợi nhỏ mà quên đại nghĩa sao?

Pháp sư Phổ Thiện từng nói, sự xuất hiện của ma nữ kia tất sẽ mang tới tai ương cho thành Thiên Nê, do đó đồ nhi tuy biết việc này có lỗi với sư phụ, nhưng vì đại nghĩa lại không thể không bẩm báo bệ hạ, đồ nhi làm vậy tuyệt không có tư tâm, thỉnh sư phụ minh giám!" "Cái này..." A Phổ Khâu rõ ràng là hạng người nhẹ dạ, nghe thấy những lời này trên mặt đã hiện lên một tia không nỡ.

Ngay cả Ngô Lương cũng có chút bội phục năng lực tùy cơ ứng biến của tên đồ đệ này, lời này nói ra quả thực không có lỗ hổng, thậm chí còn chiếm lĩnh cao điểm đạo đức để ép A Phổ Khâu vào thế bí, khiến Ngô Lương cũng có chút cạn lời.

Tuy nhiên Ngô Lương khẳng định không tin lời hắn nói.

Bất luận Phương Quỳnh có phải là "ma nữ" mang tới tai ương cho thành Thiên Nê hay không, nếu hắn thực sự vì phúc lợi của vạn dân, hoàn toàn có thể sử dụng phương thức khác để làm việc này, chứ không phải ngay cả sư phụ mình cũng không chào hỏi một tiếng đã lén lút chạy đi mật báo với Thiện Thiện vương.

Và một kẻ có thể nói ra những lời có trình độ như thế, tuyệt đối không thể không nghĩ tới cách khác để giải quyết chuyện này, ít nhất trong lúc tố cáo cũng phải tìm cách thoát tội cho sư phụ A Phổ Khâu mới đúng.

Chứ không phải ngồi nhìn Thiện Thiện vương hạ lệnh cho tướng quân Hạ Cáp Phủ dẫn người tới bắt A Phổ Khâu như một đồng đảng... "Các hạ, đồ đệ này của ta..." Quả nhiên nảy sinh lòng trắc ẩn, A Phổ Khâu cuối cùng vẫn hướng ánh mắt cầu trợ về phía Ngô Lương.

A Phổ Khâu tuy nhẹ dạ nhưng cũng hiểu số phận của đồ đệ mình lúc này không nằm trong tay Thiện Thiện vương, mà nằm trong một ý niệm của Ngô Lương. "Vương của ta!" Ngô Lương lại không hề để ý tới lão, ngược lại ngẩng đầu nhìn Thiện Thiện vương trên gò đất, cười như không cười nói: "Bây giờ ta bắt đầu tin rằng giữa chúng ta thực sự tồn tại một số hiểu lầm rồi." "Các hạ quả nhiên là người hiểu lý lẽ!" Thiện Thiện vương lập tức lộ vẻ kinh hỉ, liên tục gật đầu: "Chính là sàm ngôn của kẻ này khiến tiểu vương và các hạ nảy sinh hiểu lầm, tiểu vương lập tức hạ lệnh chém đầu kẻ này để tạ lỗi với các hạ, người đâu, trảm!" Nghe thấy lời này, tên đồ đệ kia lập tức sợ tới mức mặt xám như tro, run như cầy sấy, càng điên cuồng cầu xin A Phổ Khâu, chỉ hy vọng sư phụ mủi lòng nói giúp vài câu với Ngô Lương để hắn mở miệng giữ lại một mạng chó.

Chương 416

Hắn cũng coi như có chút tự tri chi minh, biết mình và Ngô Lương không có giao tình gì, còn suýt hại bọn họ bị bắt, Ngô Lương đại xác suất không thể từ bi với hắn, do đó không có dũng khí và lòng tin để trực tiếp cầu xin Ngô Lương. "Ngô công tử..." Thấy thị vệ cấm binh đã đè tên đồ đệ kia xuống đất, đao phủ giơ cao quá đầu, lòng A Phổ Khâu càng thêm không nỡ, vội vàng muốn nói giúp. "A Phổ Khâu tiên sinh!" Ngô Lương lại lập tức ngắt lời lão, chính sắc nói: "Phản bội giống như thông dâm, có lần thứ nhất sẽ có lần thứ hai, chỉ có càng lúc càng tệ hơn, tuyệt đối không có chuyện lãng tử hồi đầu!" "..." A Phổ Khâu lập tức sững sờ, theo bản năng nghiền ngẫm lời này của Ngô Lương. "Sư phụ —— a..." Tên đồ đệ kia càng thêm tiêu cực đại hảm.

Nhưng giây tiếp theo, chỉ nghe "phập" một tiếng, thanh âm của hắn im bặt, máu tươi từ vết thương lớn như miệng bát phun trào ra, cái đầu lìa khỏi thân thể lăn tròn xuống gò đất. "Bộp!" Khi cái đầu sắp lăn tới bên cạnh Ngô Lương, cuối cùng bị Điển Vi một cước giẫm lại. "Ai..." Sự đã đến nước này, A Phổ Khâu chỉ đành thở dài một tiếng, quay mặt đi chỗ khác.

Lão cũng không phải kẻ chưa từng trải sự đời, trong lòng hiểu rõ lời nói của Ngô Lương không phải không có đạo lý, chỉ là không muốn nhìn thấy thêm sự chém giết mà thôi.

Tên đồ đệ này của lão cũng là kẻ khổ mệnh, cha chết sớm, mẹ một mình nếm trải mọi đắng cay nuôi hắn khôn lớn, may nhờ A Phổ Khâu thưởng thức nhận làm đồ đệ mới có ngày yên ổn, nay hắn chết đi, e rằng người mẹ khổ cực kia sẽ phải đau đớn lắm, do đó A Phổ Khâu mới nảy sinh lòng trắc ẩn.

Thực tế, dù tên đồ đệ này lần này không chết, A Phổ Khâu cũng sẽ đoạn tuyệt quan hệ sư đồ với hắn, loại đồ đệ này lão cũng không dám dùng nữa.

Nay sự đã rồi... thôi vậy, trách chỉ trách hắn bị mỡ lợn làm mờ mắt, tự tác nghiệt thì phải tự gánh. ... "Nễ đã hóa giải được một số hiểu lầm, xin thứ cho tiểu vương mạo muội hỏi lại tôn tính đại danh của các hạ, như vậy tiểu vương mới biết nên viết hàng thư như thế nào, việc này vạn phần không thể xảy ra sai sót." Sau khi chém tên đồ đệ kia, Thiện Thiện vương cảm thấy đã bù đắp được phần nào cho Ngô Lương, nhưng cũng biết chuyện chưa dừng lại ở đó, không dám có chút tâm lý may mắn nào, tiếp tục quay lại chủ đề trước đó.

Đương nhiên, trước khi làm rõ Ngô Lương có phải là kẻ dã tâm hay không, hắn vẫn không dám dễ dàng đi xuống.

Mà lúc nãy Ngô Lương đã đoán được phần nào suy nghĩ của Thiện Thiện vương, tự nhiên cũng đã nghĩ thông suốt đối sách hoàn mỹ một mũi tên trúng hai đích kia, bèn thản nhiên cười, không đáp mà hỏi ngược lại: "Ngài đã nghe qua danh tự Tào Mạnh Đức chưa?" Ngô Lương khẳng định Thiện Thiện vương nhất định đã nghe qua danh của Tào lão bản.

Nước Thiện Thiện vốn là thuộc quốc của Tây Vực đô hộ phủ đại Hán, dù những năm gần đây Trung Nguyên nội loạn, nước Thiện Thiện đã thừa cơ độc lập, nhưng với tư cách là lân bang của đại Hán, nhất định họ phải mật thiết chú ý tới mọi động tĩnh ở Trung Nguyên.

Sau cùng, bất kỳ biến động cục thế nào của đại Hán cũng sẽ mang tới ảnh hưởng cực lớn đối với những nước nhỏ lân cận, và chỉ có thường xuyên nắm bắt cục thế Trung Nguyên, căn cứ tình hình thực tế đưa ra quyết sách chính xác, những nước nhỏ như Thiện Thiện mới có thể tồn tại trong cuộc biến cách khổng lồ này, hoặc thậm chí là thu

được lợi lộc khó tưởng tượng. "Tào Mạnh Đức?" Thiện Thiện vương nghe vậy thần sắc vi diệu, khá chấn kinh nhìn Ngô Lương: "Có phải là Tào Mạnh Đức người đã đánh bại quân Hoàng Cân, hiện nay xưng bá Duyện Châu, Từ Châu không?

Chẳng lẽ các hạ chính là..." Hắn quả nhiên hiểu biết không ít về cục thế Trung Nguyên cách xa hàng nghìn dặm. "Đừng đoán bừa, Tào sứ quân nhật lý vạn cơ, làm gì có thời gian tới nơi này lãng phí công phu, ta chẳng qua chỉ là một viên Trung lang tướng dưới trướng ngài ấy mà thôi." Ngô Lương lắc đầu nói. "Hóa ra các hạ lại là một vị tướng quân, hèn chi lại có bản sự như vậy!" Thiện Thiện vương tặc lưỡi. "Trong số các tướng quân dưới trướng Tào sứ quân, ta chỉ là kẻ có bản sự kém cỏi nhất, nếu đổi lại là tướng quân khác, thành Thiên Nê của ngài e rằng sớm đã bị san bằng rồi." Ngô Lương dứt khoát cực kỳ khiêm tốn nói, trên mặt treo đầy biểu tình vừa hèn vừa yếu.

Thực tế, những thân tín chân chính của Tào lão bản đều biết rõ, cho đến nay Tào lão bản chỉ phong duy nhất một viên Trung lang tướng, đó chính là chức "Ti sử Trung lang tướng" của hắn, ngay cả Hạ Hầu Đôn trước đó được Tào lão bản trọng dụng nhất hiện vẫn chỉ là một viên Giáo úy, khi nào thăng chức vẫn còn là ẩn số. "..." Thiện Thiện vương lập tức á khẩu.

Đây là thật sao?!

Là các hào kiệt Trung Nguyên đều đã lớn mạnh tới mức khủng bố như vậy, hay chỉ có dưới trướng Tào Mạnh Đức mới hội tụ nhiều năng nhân dị sĩ đến thế?

Nhưng không thể phủ nhận rằng chiến tích của Tào lão bản trong một năm gần đây thực sự khiến người ta phải nể phục.

Công đánh Từ Châu đuổi Đào Khiêm tới tận quận Quảng Lăng, sau đó gặp phải Trương Mạc liên hợp Lữ Bố phản bội, trong thế hạ

phong hậu viện bốc cháy như vậy, Tào lão bản vẫn lật ngược thế cờ, đánh cho danh tướng Lữ Bố lừng danh thiên hạ phải chạy trốn thảm hại, nói là chiến vô bất thắng, công vô bất khắc cũng chẳng quá chút nào.

Ngài ấy giống như một con hắc mã, trải qua mấy trận chiến này, giờ đây đã trở thành một thế lực có tư cách tranh hùng Trung Nguyên cùng các hào kiệt khác.

Thế nên... "Bây giờ ngài đã biết viết hàng thư như thế nào chưa?" Ngô Lương bất động thanh sắc nói: "Hàng thư cần viết bằng chữ Hán, trên đó còn phải ấn vương tỷ của ngài.

Mai này Tào sứ quân công hạ Tư Lệ bộ và Lương Châu, thừa thắng xông lên thu phục Tây Vực đô hộ phủ, hàng thư này sẽ đại biểu cho lòng trung thành của ngài, cũng có thể bảo đảm cho nước Thiện Thiện được bình an vô sự." "Tiểu vương đã hiểu, xin các hạ chờ cho giây lát." Thiện Thiện vương hồi thần, đã triệt để không còn suy nghĩ nào khác.

Hắn biết ở Trung Nguyên ngoài Tào lão bản ra còn có nhiều thế lực nằm trên Tào lão bản, hoặc là các hào kiệt ngang hàng với Tào lão bản như anh em Viên Thiệu, Viên Thuật, như bộ hạ cũ của Đổng Trác là Lý Thôi, Quách Dĩ đang chiếm cứ Trường An, như Lưu Biểu ở Kinh Châu và Trương Lỗ ở Hán Trung, thậm chí Mã Đằng, Hàn Toại đều có thể tính tới.

Nhưng gần đây ngoại trừ Viên Thiệu có thực lực hùng hậu nhất, trong hai năm này rất khó tìm thấy hào kiệt nào có chiến tích kinh người, phát triển nhanh chóng như Tào lão bản.

Huống hồ, dưới trướng Tào lão bản còn có hạng tướng quân như Ngô Lương, vừa ra tay đã có năng lực hủy diệt thành Thiên Nê, mà lại còn không chỉ có một người.

Do đó Thiện Thiện vương bỗng cảm thấy, đặt cược vào Tào lão bản cũng là một lựa chọn không tồi...

Cứ như vậy qua chừng một tuần trà công phu.

Thiện Thiện vương đã bưng một quyển lụa trắng đi xuống gò đất, đây chính là hàng thư do hắn tự tay viết, bên trên còn đóng vương tỷ nước Thiện Thiện rất ngay ngắn.

Tào lão bản không nghi ngờ gì là một kẻ dã tâm có đủ dã tâm, mà nước Thiện Thiện đối với Tào lão bản tự nhiên cũng có chút tác dụng, do đó hắn cũng xác định Ngô Lương không phải loại mãng phu hành sự không theo quy tắc, thậm chí hắn cảm thấy trong lòng Ngô Lương nhất định còn có suy nghĩ riêng, tuyệt nhiên sẽ không vì một lời không hợp mà giết hắn.

Tuy nhiên, điều hắn hoàn toàn không ngờ tới là. "Ừm..." Sau khi xem qua hàng thư, Ngô Lương hài lòng gật đầu, nhưng lại cười híp mắt nói: "Vương của ta, ta từ xa tới cũng không chuẩn bị lễ vật gì ra hồn cho ngài, thứ này xin ngài nhất định hãy nhận cho." Lời còn chưa dứt, khi Thiện Thiện vương còn chưa hiểu ý gì thì Điển Vi đã tới bên cạnh hắn.

Sau đó không nói hai lời, đem hai cái bình đồng đựng đầy thuốc nổ đen buộc lên người Thiện Thiện vương... "Vương của ta, vạn lần vạn lần đừng có khinh cử vọng động, sơ sẩy một cái là sẽ tan xương nát thịt giống như pháp sư Phổ Thiện đấy nhé." Ngô Lương nhe răng cười nhắc nhở. "Ma, ma vương..." Thiện Thiện vương vừa mới tin Ngô Lương là một đại tướng dưới trướng Tào lão bản, tin rằng hắn có lẽ, ứng súc, đại khái là một con người, thì lập tức lại phủ định suy đoán này.

Tuyệt đối là thượng phẩm ma vương trong Phật pháp.

Hạng trung phẩm ma dân và hạ phẩm ma nữ căn bản không thể tà

ác như Ngô Lương này!

Còn về uy lực của hai cái bình đồng nhỏ kia, Thiện Thiện vương đã có một nhận thức cực kỳ rõ ràng, Ngô Lương không lừa hắn, cái thứ này trong nháy mắt có thể khiến hắn tan xương nát thịt, tướng quân Hạ Cáp Phủ và pháp sư Phổ Thiện trước đó chính là vết xe đổ.

Đặc biệt là pháp sư Phổ Thiện, một vị đại sư đã chứng đắc quả vị A-la-hán, thậm chí đến một viên xá lợi tử vốn dĩ nên tồn tại cũng chẳng để lại...

Trước đó Thiện Thiện vương đã không dám phản kháng, nay bị buộc thêm hai cái bình đồng có thể hủy thiên diệt địa này, Thiện Thiện vương tự nhiên càng không cách nào phản kháng, ngay cả động tác cũng cứng đờ đi nhiều, dang hai cánh tay ra hết sức tránh chạm vào bình đồng, trên mặt lại còn phải gượng cười thi lễ với Ngô Lương: "Đa tạ các hạ tặng lễ, chỉ có điều lễ vật này quá mức quý trọng, tiểu vương thực sự không dám hưởng dụng đâu." "Không sao, bệ hạ nếu thực sự không muốn, ta đương nhiên sẽ không ép người khác làm việc khó, lúc chúng ta rời đi sẽ mang theo là được." Ngô Lương cười hì hì nói. "Vậy..." Thiện Thiện vương lập tức mấp máy môi muốn nói chuyện, Ngô Lương sớm đã thấu triệt suy nghĩ của hắn, liền cười nói tiếp: "Lần tới khi bão cát Hắc Long xuất hiện ở Lạc Đà Phong chính là lúc chúng ta rời đi, trước đó e rằng còn phải làm phiền bệ hạ thêm vài ngày, bệ hạ chắc không phản đối chứ?" "Ha ha, các hạ từ xa tới, tiểu vương tự phải tận tình chủ nhà, sao dám... sao có thể không hoan nghênh?" Khuôn mặt Thiện Thiện vương diễn tả sinh động cái gọi là biểu tình "ép buộc kinh doanh", rõ ràng là khẩu thị tâm phi mà nói. "Nếu bệ hạ hiếu khách như vậy, ta đành cung kính không bằng tuân mệnh vậy, mời bệ hạ." Nói đoạn, Ngô Lương đưa tay làm động tác mời.

Thiện Thiện vương bị bức phải đi phía trước.

Nhóm người Ngô Lương đi theo phía sau, cứ như vậy trước mặt hàng trăm thị vệ cấm binh mà đàng hoàng bước vào trong vương cung.

Vương cung này nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ.

Tổng diện tích chiếm đất chắc tương đương với một sân vận động thời hậu thế, nhìn từ bên ngoài vương cung này cũng giống như những ngôi nhà dân trong thành, được xây bằng gạch bùn.

Nhưng khi vào bên trong mới phát hiện, đây thực chất là một tòa lâu đài bằng gạch đá kiên cố hơn nhiều, các bức tường đều lộ rõ dấu vết xây bằng gạch đá.

Còn lớp gạch bùn bao bọc bên ngoài lâu đài thực chất chỉ là một lớp cách nhiệt dày mà thôi.

Ngoài ra, trang trí của vương cung cũng thực sự phú lệ đường hoàng.

Bởi vì đường gờ tường của vương cung này rất cao, do đó chiều cao tầng một cũng rất đáng kể, đại khái khoảng bốn năm mét, và trên những bức tường gạch rất cao này có vẽ nhiều bức bích họa ngũ sắc rực rỡ.

Phong cách bích họa cũng vô cùng độc đáo.

Có phần rõ ràng chịu ảnh hưởng của văn hóa Hán, không chỉ sử dụng hoa văn mây khí rất thịnh hành thời Hán, mà còn vẽ một số đồ án thần thú long phượng mang đậm đặc sắc văn hóa cung đình nhà Hán.

Có phần lại mang đậm đặc sắc Tây Vực với các bức bích họa tả thực về thị nữ tấu nhạc, cưỡi ngựa bắn cung hay tuần lễ.

Còn một phần nữa vẽ cảnh yến tiệc tiếp khách, từ cách ăn mặc của các nhân vật trong tranh, đặc biệt là mũ đội đầu của nhân vật có thể thấy rõ nhiều người trong đó là người Hán chính gốc, hơn nữa còn

là quan viên nhà Hán.

Loại bích họa này chắc là để kỷ niệm "tình hữu nghị" giữa đại Hán và nước Thiện Thiện.

Sau cùng việc "nước Lâu Lan" đổi tên thành "nước Thiện Thiện" chính là nhờ đại Hán ban cho, và việc thành lập thành Thiên Nê cũng có quan hệ mật thiết với đại Hán.

Lịch sử ghi chép: Năm 92 TCN, vua Lâu Lan là An Quy lên ngôi, giết sứ giả nhà Hán, quy phụ Hung Nô.

Năm 77 TCN, sứ giả nhà Hán là Phó Giới Tử vâng mệnh Hán Chiêu Đế Lưu Phất Lăng thiết kế ám sát vua Lâu Lan là An Quy, lập em trai thân Hán là Úy Đồ Kỳ làm vua, đổi quốc hiệu thành Thiện Thiện. "Tình hữu nghị" sâu sắc như vậy, Thiện Thiện vương tự nhiên phải có biểu hiện gì đó.

Ít nhất khi sứ giả nhà Hán và quan viên Tây Vực đô hộ phủ tới thị sát, cũng phải có một thái độ mới nói chuyện được.

Và trong những bức bích họa này, thứ thu hút sự chú ý của Ngô Lương nhất chính là bức hình tròn gồm 9 mảnh hình quạt ghép lại ở phần đỉnh vòm. 9 mảnh hình quạt này vẽ tổng cộng 9 chân dung nhân vật, nhưng khác với chân dung nhân vật thông thường là trên lưng 9 nhân vật này đều được vẽ thêm một đôi cánh trắng nhỏ... "Tranh thiên sứ có cánh"?

Trong lòng Ngô Lương kinh hỉ, bởi vì hậu thế cũng từng phát hiện ra "Tranh thiên sứ có cánh", nhưng là ở "thành Y Tuần" cách nơi này một khoảng xa.

Vào thời văn Thanh tang quyền nhục quốc, một người Anh gốc Hungary tên Stein đã mượn danh thám hiểm khảo sát để tới nơi này hành sự cướp bóc, sau khi hắn phát hiện ra "Tranh thiên sứ có cánh"

trong di chỉ hành lang chùa Tây ở thành Y Tuần, hắn đã lập tức bóc những báu vật thuộc về văn minh nhân loại này mang ra hải ngoại.

Hiện tại "Tranh thiên sứ có cánh" đang được lưu giữ trong Bảo tàng Anh Quốc.

Ngô Lương chỉ từng thấy ảnh chụp bức tranh này trong một số sách vở, đó là một nam tử mặc áo đỏ, lông mày rậm mắt to thân hình hơi mập, đỉnh đầu hói nhẵn thín chỉ để lại một chỏm tóc ở giữa, hơi giống kiểu tóc của người Khiết Đan.

Sau này các nhà khảo cổ trong nước khi khảo sát La Bố Bạc cũng phát hiện một phần bích họa "Thiên sứ có cánh", đáng tiếc những bức tranh này phần lớn đã bị hư hỏng và xâm thực nghiêm trọng, độ hoàn chỉnh không thể so sánh với bức bích họa bị Stein đánh cắp.

Ngoài ra, Stein còn sử dụng nhiều phương thức cực kỳ không quang minh chính đại để lấy đi một lượng lớn văn vật quý giá từ Ni Nhã, di chỉ Lâu Lan, Đôn Hoàng, chỉ riêng hai lần năm 1907 và 1914 đã lấy đi hơn một vạn kiện văn vật từ Thiên triều, trong đó bao gồm một lượng lớn cổ thư văn hiến quý giá trong hang tàng kinh Mạc Cao Khuật.

Hơn nữa, do sự khai quật và đánh cắp bừa bãi của Stein, số lượng văn vật và di tích bị hủy hoại nhiều không kể xiết.

Chương 417

Do đó, mặc dù Stein có địa vị cực cao trong giới học thuật phương Tây, nhưng trong mắt Ngô Lương, kẻ này trước hết là một tên cướp và kẻ xâm lược chính cống.

Đánh giá này có lẽ không đủ khách quan, không phù hợp với thái độ khoa học biện chứng mà chủ nghĩa Marx đề xướng, cũng không phù hợp với thái độ trung lập mà nhà khảo cổ nên giữ khi đánh giá nhân vật lịch sử, nhưng Ngô Lương vẫn kiên trì quan điểm này, chấp nhận phản bác nhưng tuyệt không sửa đổi.

Bởi vì nhà khảo cổ trước tiên là một công dân, mà công dân thì có quốc tịch.

Lan man hơi xa rồi, Ngô Lương hít một hơi thật sâu để xua tan nỗi bực dọc trong lòng, tiếp tục quan sát kỹ 9 bức "Tranh thiên sứ có cánh" này.

Khác với những bức tranh hắn từng thấy ở hậu thế, hình ảnh 9 vị thiên sứ này lại là hình tượng nữ giới...

Thực ra Ngô Lương biết rằng trong phần lớn thần học tôn giáo xuất hiện ở phương Tây và Trung Á, "thiên sứ" thực ra không có giới tính, đó là một dạng thực thể tinh thần thuần túy, sở hữu trí tuệ xuất chúng và sức mạnh khổng lồ, có thể tùy nhu cầu mà huyễn hóa thành bất kỳ hình thái vật chất nào.

Và sau khi Stein đánh cắp bức bích họa kia, hắn đã dùng giọng điệu cực kỳ kích động trong tác phẩm của mình để tuyên bố: "Đây thực sự là một phát hiện vĩ đại!

Thiên sứ sớm nhất thế giới đã được tìm thấy ở đây, họ đã bay tới Thiên triều từ khoảng hai nghìn năm trước, bích họa ở cổ thành Mễ

Lan là một trong những bức bích họa lâu đời nhất được bảo tồn trong lãnh thổ Thiên triều, 'Thiên sứ có cánh' ở đây có thể nói là điểm xa nhất mà nghệ thuật La Mã cổ đại truyền bá sang phương Đông!" Tuy nhiên theo Ngô Lương biết, trong các tôn giáo từng xuất hiện ở La Mã cổ đại, "thiên sứ" cũng không có giới tính.

Mà trong bích họa của cổ quốc Lâu Lan lại có sự phân biệt giới tính cực kỳ rõ rệt, điều này vốn dĩ đã có chút mâu thuẫn.

Hơn nữa hiện giờ bích họa thiên sứ nữ đang ở ngay trước mắt, kết hợp với bích họa thiên sứ nam được phát hiện ở hậu thế, hắn có thể coi như đã nắm bắt được một phần bằng chứng.

Ngoài Ngô Lương nghĩ như vậy, học giả nổi tiếng Diêm Văn Nho ở hậu thế cũng từng công khai bác bỏ luận điệu của Stein, cho rằng hắn mang nặng sự "ngạo mạn và thiên kiến" của người phương Tây trong công tác khảo cổ, cưỡng ép lồng ghép thần thoại cổ đại phương Tây vào văn hóa Phật giáo và văn hóa truyền thống của Thiên triều, do đó mới đưa ra kết luận cẩu thả và thiếu căn cứ như vậy.

Hành động này không những khiên cưỡng phụ họa, mà còn làm lẫn lộn nhiều khái niệm, gây ảnh hưởng xấu đến công tác khảo cổ về cổ quốc Lâu Lan.

Ngoài ra, Ngô Lương trong chuyến đi này đã xác định rằng quốc giáo hiện tại của cổ quốc Lâu Lan chính là Phật giáo Tiểu thừa.

Vương tộc và đại đa số cư dân đều tín phụng Phật giáo Tiểu thừa, vậy mà vương tộc tín phụng Tiểu thừa sao lại vẽ những thứ thuộc về giáo phái khác trong vương cung, lại còn vẽ ở đỉnh vòm vương cung, nơi rõ ràng được đối đãi khác biệt với các bức bích họa khác?

Điều này rõ ràng càng không thể giải thích được... "Bệ hạ, những họa tượng nữ tử mọc cánh này thật kỳ lạ, chẳng hay có ý nghĩa gì khác thường không?" Nghĩ vậy, Ngô Lương cố ý lộ ra vẻ mặt mê

hoặc mà hỏi Thiện Thiện vương. "Các hạ không biết đó thôi, đây chính là họa tượng tiên tổ của Lâu Lan." Thiện Thiện vương ngẩng đầu nhìn bức bích họa thiên sứ phía trên, lập tức hành một lễ cung kính trước ngực, nói một cách khá thành kính. "Tiên tổ Lâu Lan?" Ngô Lương sững sờ, cách nói này rõ ràng khác xa với những gì hắn tìm hiểu trước đó. "Chính xác." Thiện Thiện vương khẽ nhíu mày, chính sắc nói: "Thực không giấu gì các hạ, cách đây hơn ba trăm sáu mươi năm, tiên vương tộc ta vì lánh nạn chiến tranh đã dẫn theo tộc nhân trốn tới nơi này, khi đó đã lâm vào đường cùng, lại còn gặp phải một trận bão cát đáng sợ.

Sau trận bão cát, tộc nhân thương vong hơn nửa, tiên vương tộc ta trong lúc tuyệt vọng lại tình cờ phát hiện mình đã tới trước một phế tích tàn phá từ thời xa xưa.

Tiên vương liền dẫn những tộc nhân còn lại vào trong phế tích để lánh gió cát, ngờ đâu sau khi vào trong mới hãi hùng phát hiện, trong đám phế tích này —— lại có người!" "Ái chà!" Thiện Thiện vương nói tới đây bỗng nhiên cao giọng, nắm bắt bầu không khí rất tốt, khiến Vu Cát sợ tới mức vô thức phát ra một tiếng kinh hãi, kết quả tiếng kinh hãi của Vu Cát lại làm đám người đang tập trung nghe kể chuyện giật mình một phen, mọi người đều nhìn sang với vẻ mặt chán ghét. "Cái này không thể trách lão phu được..." Vu Cát lộ vẻ ngượng ngùng, sau đó lại bất mãn lẩm bẩm với Thiện Thiện vương một câu: "Ngươi dù sao cũng là vua một nước, nói chuyện thì cứ nói bình thường, cứ hù dọa như vậy không sợ làm nhục thân phận sao?" Tuy nhiên Ngô Lương lại thấy Thiện Thiện vương này khá hợp gu mình.

Kể chuyện mà, đặc biệt là chuyện nghe có vẻ huyền bí, nếu không hù dọa điều động không khí thì chẳng phải làm câu chuyện vốn dĩ đặc sắc mất đi vài phần dư vị sao? "Không cần để ý lão, bệ hạ xin hãy tiếp tục nói." Ngô Lương cười hì hì nói với Thiện Thiện vương đang

có chút giận mà không dám nói gì, tiếp đó lại liếc Vu Cát một cái, hảo tâm nhắc nhở: "Lão tiên sinh, nếu lão còn ôm chặt cánh tay Dương Vạn Lý không buông, ta đoán hắn sắp ra tay đánh lão rồi đấy..." "Ách?" Vu Cát lúc này mới hoàn thần, lập tức chạm phải khuôn mặt vừa chán ghét vừa vì phẫn nộ mà hơi co giật của Dương Vạn Lý, vội vàng buông hai tay nhảy ra sau lưng Ngô Lương, giả bộ như không có chuyện gì xảy ra.

Mọi người thấy vậy cười mà không nói. "..." Thiện Thiện vương cũng thấy nhóm người Ngô Lương này khá thú vị, lúc này chỉ có thể nén cười tiếp tục nói: "Trong di tích không chỉ có một người, nhìn qua ít nhất cũng phải có hàng chục hàng trăm người, tiên vương tộc ta cứ ngỡ đó là người sống, để tránh xảy ra xung đột nên chỉ đứng từ xa gọi vọng vào, nhưng những người đó lại chẳng mảy may để ý, thậm chí đến động đậy cũng không.

Tiên vương trong lòng nghi hoặc, dẫn tộc nhân lại gần xem xét, lúc này mới phát hiện những người đó đều là những tượng đá sống động như thật, bất luận là tư thế hay dung mạo thần sắc nhìn qua đều chẳng khác gì người sống, hèn chi tiên vương đứng từ xa nhìn lại đã nhận lầm.

Tộc nhân cũng vô cùng kinh ngạc, không ngờ thiên hạ lại có kỹ nghệ điêu khắc tinh xảo đến thế, quả thực là than vi quan chỉ.

Thấy những tượng đá này, tiên vương tộc ta suy đoán nơi này có lẽ là nơi một tộc quần hùng mạnh nào đó từng sinh sống, sau khi dẫn tộc nhân kiểm tra một lượt, cuối cùng cũng yên tâm, tạm thời tìm một nơi có thể che nắng, đợi qua lúc nóng nhất sẽ tiếp tục di cư.

Cứ như vậy không lâu sau, tiên vương và các tộc nhân như bị trúng tà đều lăn ra ngủ say cả.

Sau đó tiên vương mơ thấy một giấc mơ kỳ lạ, trong mơ có một

nhóm người mọc cánh, cả nam lẫn nữ, họ tới trước mặt tiên vương lay tỉnh ngài, chỉ vào những tượng đá trong di tích bảo ngài rằng thứ đó cực kỳ hung hiểm, khuyên ngài mau chóng dẫn tộc nhân rời đi, nếu không sẽ bỏ mạng tại đây.

Trong đó có một nữ tử xinh đẹp còn chỉ cho tiên vương một nơi, bảo ngài dẫn tộc nhân tới đó rồi đào xuống, nơi đó đào lên sẽ có nước, nước này có thể cung cấp cho tộc nhân ăn uống, có thể dùng để chăn nuôi và tưới tiêu.

Nếu tiên vương muốn dẫn tộc nhân sống đời phú túc ổn định thì có thể xây thành định cư tại đó, bảo đảm trong vòng mấy trăm năm tộc vận sẽ không suy.

Giấc mơ tới đó thì tiên vương giật mình tỉnh giấc, tuy biết vừa rồi chỉ là một giấc mơ, nhưng lại không thể nhìn thẳng vào những tượng đá sống động như thật kia nữa, bèn vội vàng gọi tỉnh tộc nhân.

Nào ngờ tộc nhân tỉnh dậy cũng đều lộ vẻ hoàng sợ, hỏi ra mới biết, tất cả mọi người cư nhiên đều mơ thấy một giấc mơ hoàn toàn giống hệt nhau!

Tiên vương tộc ta và các tộc nhân trong lòng đại hãi, đoan chắc khu di tích này có vấn đề lớn, không dám lưu lại lâu nữa, vội vàng đứng dậy chuẩn bị cùng rời đi.

Đúng lúc này... bỗng nhiên!" "..." Ngô Lương không khỏi nhớ lại lúc vừa mới xuyên không, ta cũng dùng cách này dọa sợ Tào Ngang và Chu Phụng, đó quả thực là một đoạn hồi ức đáng nhớ.

Nghĩ lại khi đó ta vẫn còn là một nô dịch đi trước ngựa làm tiên phong.

Giờ đây chưa đầy một năm, ta đã trở thành viên Trung lang tướng đầu tiên và duy nhất trong doanh trại họ Tào, sự thay đổi thân phận và

địa vị này quả thực chẳng khác nào cá chép hóa rồng.

Tuy nhiên, sự tinh quái của Thiện Thiện vương rốt cuộc đã gợi lên sự bất mãn của mọi người trong Phường Nhân Quân.

Tuy không có ai vượt mặt Ngô Lương để trực tiếp quát mắng hắn, nhưng vẻ bất mãn hiện rõ trên mặt mọi người, khiến Thiện Thiện vương sau khi đùa nghịch xong, muốn xem phản ứng của mọi người thì lập tức cảm nhận được luồng khí lạnh lẽo.

"Khụ khụ..." Thiện Thiện vương hơi ngượng ngùng hắng giọng, vội vàng nối tiếp câu chuyện, "...Tiên vương của tộc ta bỗng nhiên phát hiện những bức tượng đá đó đều đang run rẩy nhẹ, đồng thời không ngừng phát ra những tiếng động nhỏ, và kèm theo những rung động cùng tiếng động đó, trên những bức tượng đá bắt đầu xuất hiện những vết nứt li ti.

Tộc nhân ai nấy đều mờ mịt, tiên vương tộc ta cũng không rõ rốt cuộc là chuyện gì, nhưng nghĩ đến lời cảnh cáo của người có cánh trong giấc mộng, tiên vương không dám ở lại nơi đó để tìm hiểu ngọn ngành, vội vàng dẫn mọi người thu dọn đồ đạc rời khỏi di tích.

Khi bước ra khỏi di tích, tiên vương và tộc nhân quay đầu lại nhìn, thì thấy những bức tượng đá đó quả nhiên đã sống lại, đang đánh nhau không phân biệt địch ta trong di tích.

Tiên vương thầm may mắn, nếu họ đi chậm một bước, có lẽ đã bị cuốn vào trong đó, muốn đi cũng chẳng đi được." "Sau khi rời khỏi nơi này, tiên vương và tộc nhân dựa theo sự chỉ dẫn của người phụ nữ thần bí trong mộng, đi đến một vùng đất hoang vu không một ngọn cỏ.

Họ theo lời chỉ dẫn mà đào xuống, quả nhiên chỉ đào sâu khoảng một trượng, trong hố đã chảy ra dòng nước trong vắt.

Tiên vương nếm thử một ngụm, nước này ngọt lịm dễ uống, quả thực là nguồn sống quý giá nhất giữa sa mạc.

Mà thành Thiên Nê các ngươi thấy hiện nay, chính là được xây dựng trên mảnh sa mạc có thể đào ra giếng nước này." Nói đến đây, Thiện Thiện vương hơi khựng lại, vì hắn thấy trên mặt Ngô Lương lộ vẻ nghi hoặc, môi cũng mấp máy như muốn nói gì đó.

Quả nhiên.

"Bệ hạ, ta có một chuyện không hiểu." Ngô Lương thấy Thiện Thiện vương dừng lại đúng lúc, cũng hiểu ý hắn, bèn trực tiếp hỏi, "Ngài nói thành Thiên Nê vốn là một vùng hoang mạc không một ngọn cỏ, nhưng theo lẽ thường, nếu dưới lòng đất sâu một trượng đã có nguồn nước ngọt, thì nơi này lẽ ra không nên là nơi thốn thảo bất sinh mới đúng chứ?

Hơn nữa ta thấy trong thành Thiên Nê hiện nay cũng trồng không ít hồng liễu và hồ dương, nếu trước đây nơi này không có lấy một ngọn cỏ, thì chắc hẳn cũng không thể trồng được hồng liễu và hồ dương chứ?" "Chính là như vậy." Thiện Thiện vương gật đầu, "Đây cũng chính là điều tiên vương tộc ta không hiểu, cho đến tận bây giờ vẫn chưa có một lời giải thích hợp lý nào.

Tuy nhiên lúc đó sự chỉ dẫn của người phụ nữ thần bí trong mộng đã ứng nghiệm, tiên vương không còn nghi ngờ gì nữa, lập tức chia tộc nhân làm hai đường, một nhóm ở lại nơi này xây dựng nhà cửa chuẩn bị định cư, nhóm còn lại mang theo một nửa vật tư tiếp tục tiến về phía đông, đến Đại Kinh trong truyền thuyết để đổi lấy lương thực và vật dụng sinh hoạt cho tộc nhân.

Nhóm người đó đã trải qua gian khổ băng qua Bạch Long Đôi đến Lương Châu, không ngờ ngà voi, ngọc thạch và vàng bạc mà tộc nhân mang theo trên đường chạy nạn lại rất được người Đại Kinh ưa

chuộng, hơn nữa giá trị không hề nhỏ, dễ dàng đổi được một lượng lớn lương thực, vải vóc và gia súc, thậm chí còn có cả lụa là thượng hạng không gì sánh bằng." "Ngoài ra, các thương nhân tại Lương Châu sau khi biết được một phần tình hình của tộc ta, biết chúng ta vẫn còn một lượng hàng hóa chưa mang tới hết, thậm chí còn tỏ ý sẵn sàng cử thợ thủ công mang theo vật tư đến xây dựng nơi ở cho chúng ta, chỉ cần chúng ta chịu trả cái giá tương xứng...

Tộc nhân mới trải qua chiến loạn, tự nhiên không dám dễ dàng tin tưởng, tránh để dẫn sói vào nhà.

Vì thế họ không đồng ý ngay, mà âm thầm thuê mấy thợ thủ công giàu kinh nghiệm ở Lương Châu mang về để hỗ trợ tộc nhân xây dựng nơi trú ẩn.

Sau khi những người này trở về, tiên vương nghe kể những gì họ thấy ở Lương Châu thì trong lòng đại hỷ.

Ngài đã thấy được cơ hội trong đó, bởi lẽ ngà voi, ngọc thạch và vàng bạc ở Tây Vực tuy cũng là vật quý, nhưng không thể đổi được nhiều vật tư như ở Đại Kinh, như vậy chỉ cần qua tay một lần là có thể thu được lợi ích khó mà tưởng tượng." "Thế là tiên vương nảy ra một ý tưởng táo bạo.

Ngài một mặt lệnh cho tộc nhân dưới sự chỉ dẫn của thợ thủ công đẩy nhanh việc xây dựng nhà cửa, mặt khác lại lệnh cho một bộ phận tộc nhân mang theo lương thực và vải vóc đổi được từ Lương Châu quay về Tây Vực, dùng giá thấp để đổi lấy ngà voi, ngọc thạch và vàng bạc vận chuyển về, rồi lại mang những thứ đó đến Lương Châu giao dịch.

Cứ như thế mà không ngừng tích lũy tài phú, kiếm lấy vật tư để tộc nhân an cư lạc nghiệp.

Cuối cùng, sau vài tháng, một tòa thành nhỏ cho tộc nhân cư ngụ

đã mọc lên giữa sa mạc này.

Lúc này lại xảy ra một chuyện, ở một thung lũng bên ngoài tòa thành bỗng nhiên xuất hiện một con sông nhỏ, chỉ trong nửa tháng ngắn ngủi, nước sông ngày càng đầy ắp, nhanh chóng hình thành một con sông lớn rộng tới mấy chục trượng, đó chính là sông Khổng Tước chảy qua ngoài thành hiện nay.

Mà vùng hoang mạc vốn không một ngọn cỏ này lại mọc lên rất nhiều cỏ tranh và cỏ trắng dọc theo bờ sông, tộc nhân thử trồng hoa màu và cây cối bên bờ sông và ngoài thành, những cây cối đó lại có thể sống được, đây quả thực là chuyện không thể tin nổi!" "Tộc vận không suy!

Tiên vương tộc ta chợt nhớ lại lời người phụ nữ có cánh trong mộng đã nói, đây chính là tộc vận của chúng ta.

Họ định cư trên vùng đất cằn cỗi này, giờ đây không chỉ có được nguồn tài phú vô tận thông qua giao dịch, mà ngay cả vùng hoang mạc này cũng bắt đầu trở nên thích hợp để sinh sống, tất cả đều ứng nghiệm với lời của người phụ nữ kia!

Sau này, tiên vương lại phái người đi thám hiểm thượng nguồn và hạ lưu sông Khổng Tước, bấy giờ mới phát hiện ra sông Khổng Tước là một nhánh tách ra từ sông Tarim do nước sông dâng cao gần đây.

Còn ở hạ lưu sông Khổng Tước, nước sông đã tràn vào một vùng đất trũng rộng lớn, hình thành nên một hồ nước mặn khá quy mô...

Tất cả những điều này dường như đều là ý trời, phù hộ cho tộc ta hưng thịnh mãi mãi!

Mà những người có cánh báo mộng cho tộc ta từ đó được tiên vương tôn làm thủy tổ, dựa theo ký ức mà vẽ thành bích họa, đời đời thờ phụng, vĩnh thế không quên." "Sau đó, cùng với việc tộc nhân đi

lại buôn bán giữa Đại Kinh và Tây Vực, ngày càng nhiều người thấy được lợi ích mà gia nhập vào hàng ngũ này, người từ khắp nơi mang hàng hóa đến chỗ chúng ta giao dịch, sau đó lại mang hàng hóa đổi được quay về.

Tộc ta dần có năng lực tự vệ, thành Thiên Nê cũng ngày càng lớn hơn, cuối cùng lập quốc, lấy tên là 'Khố La Lai Na' theo chữ Kharosthi mà tộc ta sử dụng khi đó.

Thương nhân người Hán đến đây không quen phát âm chữ đó, lâu dần 'Khố La Lai Na' được người Hán giản hóa thành 'Lâu Lan', ngay cả thương nhân Tây Vực cũng gọi như vậy.

Còn vì sao bây giờ lại tên là 'Thiện Thiện quốc', đó lại là chuyện khác, các ngươi là người Hán chắc hẳn cũng rõ là thế nào...” Nói đến đây, Thiện Thiện vương không biết vì sao lại thở dài, bổ sung một câu đầy lo lắng: “Chỉ tiếc những năm gần đây, lưu lượng nước sông Khổng Tước đang giảm dần qua từng năm, đã có không ít nơi lộ ra lòng sông, hồ nước mặn khổng lồ ở hạ lưu cũng bị thu hẹp diện tích, không biết đây có phải là một điềm báo xấu nào đó hay không.” “Hồ nước mặn...” Ngô Lương biết rõ hồ nước mặn này hẳn là La Bố Bạc của hậu thế, nhưng Thiện Thiện vương lại luôn gọi nó là hồ nước mặn, đây lại là một vấn đề khiến Ngô Lương cảm thấy nghi hoặc.

Bởi theo Ngô Lương biết, trước khi cổ quốc Lâu Lan thành lập, La Bố Bạc chắc chắn phải tồn tại, ít nhất là từng tồn tại, trong 《Sơn Hải Kinh》 đều có ghi chép, gọi đó là “Ấu Trạch”.

Nhưng đến đời Thiện Thiện vương này, hay nói cách khác là sau khi cổ quốc Lâu Lan thành lập, cư dân Lâu Lan lại không dùng danh xưng trong 《Sơn Hải Kinh》.

Theo Ngô Lương, trong chuyện này nhất định tồn tại nguyên nhân nào đó mà thế nhân không biết.

Hơn nữa nghe Thiện Thiện vương miêu tả, dường như sau khi tổ tiên hắn đến đây, hồ nước mặn khổng lồ đó vẫn chưa tồn tại, sông Khổng Tước ngoài thành cũng chưa có, mãi cho đến khi họ xây dựng thành Thiên Nê, sông Khổng Tước mới từ sông Tarim phân lưu mà xuất hiện, "Ấu Trạch" từng xuất hiện trong 《Sơn Hải Kinh》 mới tái hiện.

"Nghĩa là trước khi các ngươi đến đây lập thành, nơi này căn bản không có sông Khổng Tước, hồ nước mặn khổng lồ kia cũng không tồn tại, phải vậy không?" Ngô Lương đặc biệt xác nhận lại một lần.

"Trong liệt truyện của tiên vương tộc ta quả thực ghi chép như vậy, cách đây cũng chỉ vài trăm năm, chắc hẳn không có sai sót." Thiện Thiện vương gật đầu nói.

"Ừm..." Ngô Lương cau mày trầm tư.

Ta nghĩ đến việc các nhà khảo cổ hậu thế phát hiện ra "văn minh La Bố Bạc" sớm hơn "văn minh Lâu Lan" gần hai nghìn năm.

Hậu thế không ai có thể giải thích rõ ràng cổ quốc Lâu Lan biến mất như thế nào, càng không ai giải thích được văn minh La Bố Bạc đã biến mất ra sao...

Chương 418

Mà Thái Dương Mộ mà Ngô Lương đi tìm lần này chính là thuộc về văn minh La Bố Bạc sớm hơn văn minh Lâu Lan.

Vì vậy, nếu La Bố Bạc đã biến mất một thời gian trước khi cổ quốc Lâu Lan thành lập, thì liệu điều này có liên quan trực tiếp đến sự biến mất của văn minh La Bố Bạc, cũng là nguyên nhân chính dẫn đến sự đứt gãy giữa văn minh Lâu Lan và văn minh La Bố Bạc hay không?

Quan trọng nhất là, với tư cách là một người xuyên không, Ngô Lương đã biết kết cục của cổ quốc Lâu Lan, tức là "Thiện Thiện quốc" trước mặt.

Khoảng bốn trăm năm nữa tính từ bây giờ, cổ quốc Lâu Lan cũng sẽ biến mất một cách thần bí mà không có bất kỳ ghi chép nào, ngoại trừ những di tích và cổ vật được khảo cổ phát hiện ở hậu thế, dường như nó chưa từng tồn tại...

Ngoài ra, Ngô Lương còn chú ý đến một chi tiết nhỏ khó nhận ra trong lời kể của Thiện Thiện vương.

Khi người phụ nữ có cánh xuất hiện trong mộng chỉ dẫn tiên vương Lâu Lan đến đây xây thành, bà ta đã nói: "...Có thể bảo đảm trong vòng vài trăm năm tộc vận không suy." Câu nói này trong tai người bình thường có lẽ không có gì đặc biệt, nhưng trong tai Ngô Lương - người đã biết trước kịch bản - thì lại cực kỳ bất thường.

Cứ như thể người phụ nữ đó lúc bấy giờ đã thấu triệt đại hạn hưng suy của cổ quốc Lâu Lan nên mới đưa ra lời tiên tri như vậy.

Vậy làm sao bà ta thấu triệt được chuyện này?

Sự biến mất của văn minh La Bố Bạc liệu có liên quan đến việc

này không?

Ngô Lương càng nghĩ càng thấy hãi hùng.

Người phụ nữ này, cùng với những người có cánh xuất hiện trong mộng của tiên vương Lâu Lan rốt cuộc là ai, tại sao họ lại báo mộng cho tiên vương Lâu Lan, và họ dùng phương thức cùng sức mạnh gì để báo mộng, liệu tất cả những chuyện này có liên quan đến văn minh La Bố Bạc đã biến mất hay không?

"Vậy sau này, tổ tiên các ngươi có quay lại di tích từng mộng thấy người có cánh đó để thám thính không?" Ngô Lương hỏi tiếp.

"Chuyện này... tiểu vương cũng không rõ." Thiện Thiện vương lắc đầu nói, "Trong liệt truyện về tiên vương của tộc ta, ngoại trừ những chuyện tiểu vương đã kể, không còn thấy ghi chép nào về di tích đó nữa, dường như đã bị tiên vương cố ý che giấu, hoặc cũng có thể là không bao giờ tìm thấy nữa, hậu nhân chúng ta đều mù tịt về chuyện này." "Ra là thế..." Ngô Lương hơi gật đầu, hỏi tiếp: "Vậy đám tượng đá sống lại trong di tích thì sao?

Có ghi chép chi tiết nào cụ thể hơn không?" "Cũng không khác mấy so với những gì tiểu vương đã kể, tuy nhiên..." Thiện Thiện vương hồi tưởng lại, nói: "Trong đó có nhắc đến một chi tiết khác, khi tiên vương dẫn tộc nhân rời khỏi di tích và quay đầu nhìn lại, những bức tượng đá đó đang đánh nhau không phân biệt địch ta, và trong quá trình chiến đấu, chúng thậm chí còn chảy ra máu đỏ như người sống khi bị thương, trông vô cùng quái dị." "Cái gì?!" Nghe thấy vậy, Ngô Lương không nhịn được mà trao đổi ánh mắt với các thành viên nòng cốt của Phường Nhân Quân.

Những bức tượng đá sống lại sống động như thật, lại còn có thể chảy ra máu đỏ...

Đồng thời, họ đều nghĩ đến những xác người và lạc đà bị hóa

thạch mà họ đã thấy trong cái hồ nhỏ kỳ quái trước đó, cùng với một Phương Quỳnh bị hóa thạch khác mà họ mang theo trong quân.

Các chi tiết về mọi mặt đều cực kỳ tương đồng, rất có thể giữa hai bên tồn tại một mối liên hệ bí ẩn nào đó!

"Bệ hạ." Quay đầu lại, Ngô Lương nhìn Thiện Thiện vương, lập tức hành lễ nói: "Liệu có thể cho ta mượn xem liệt truyện của tiên vương và các ghi chép liên quan từ khi lập quốc Thiện Thiện đến nay không?" "Có thể thì có thể, chuyện đó cũng không có gì quan trọng..." Thiện Thiện vương vừa đồng ý, vừa cau mày quan sát Ngô Lương từ trên xuống dưới, "Nói thật với các hạ, các ngươi cho tiểu vương một cảm giác hoàn toàn khác biệt, giờ tiểu vương có chút tin rằng các hạ không phải đặc biệt đến để tấn công Thiện Thiện quốc, mà là có mục đích khác rồi." "Chúng ta quả thực không có ác ý với Thiện Thiện quốc." Ngô Lương gật đầu, chỉ vào cái hũ nhỏ buộc trên người Thiện Thiện vương, cười hì hì nói, "Nhưng để tăng cường sự tin tưởng lẫn nhau giữa chúng ta, bệ hạ chắc hẳn không ngại nếu ta đặt thứ này trong vương cung chứ?" "..." Thiện Thiện vương đứng hình ngay lập tức, há miệng nhưng không phát ra được âm thanh nào.

Hắn rốt cuộc vẫn nghĩ Ngô Lương quá tốt rồi...

Ngô Lương đương nhiên sẽ không thực sự làm như vậy.

Thuốc nổ đen là vật nguy hiểm dễ cháy dễ nổ, mà trong vương cung dùng toàn đèn dầu để thắp sáng, sơ sẩy một chút là có thể san phẳng cả vương cung, đây tự nhiên là chuyện Ngô Lương không muốn thấy.

Vì vậy, đây chỉ là một lời nói dối "thiện ý".

Trên tính mạng của Thiện Thiện vương, ta lại đặt cược thêm cả tòa vương cung và tất cả những người bên trong, như vậy Thiện Thiện vương sẽ càng không dám manh động, Ngô Lương cũng yên

tâm hơn, tốt cho cả đôi bên.

Thấy Thiện Thiện vương đã không nói nên lời, Ngô Lương lại nở một nụ cười hiền hậu, dứt khoát bịa chuyện: “Nếu bệ hạ đã thành thật với chúng ta như vậy, chúng ta cũng sẵn lòng đối xử chân thành với bệ hạ.

Thú thật, tuy ta là một vị tướng dưới trướng Tào sứ quân, nhưng lại rất ít khi tham gia chiến sự, chức trách thực sự của ta là tìm hiểu những chuyện thần bí trên thế gian, tiêu diệt tà ma ngoại đạo, ngài cũng có thể gọi chúng ta là 'Khu ma nhân'.” Đánh một gậy cho một quả táo, vừa đe dọa vừa dụ dỗ mới là thủ đoạn thu phục lòng người tốt nhất.

Một mối quan hệ được thiết lập hoàn toàn bằng áp lực đôi khi sẽ phản tác dụng, thực tâm không bằng việc xác định lợi ích chung, đạt được sự đồng thuận mà đôi bên cùng công nhận sẽ bền vững hơn.

Huống hồ Thiện Thiện vương đã nhận ra Ngô Lương và những người khác đến đây có mục đích khác, Ngô Lương cũng nhân đó mà làm tới.

“Khu... ma nhân?” Thiện Thiện vương lộ vẻ nghi hoặc, danh xưng này quả thực rất đặc biệt, chưa từng thấy chưa từng nghe.

“?” Ngay cả mọi người trong Phường Nhân Quân khi nghe thấy cách gọi mới này cũng lộ vẻ kinh ngạc.

Trước đây ở thành Tương Dương, Ngô Lương đã gọi xẻng công binh của họ là “Phục ma sạn” để “quét sạch mọi bất công trong thiên hạ”, giờ đây chính họ trong miệng Ngô Lương lại trở thành “Khu ma nhân” đi “tìm hiểu những chuyện thần bí trên thế gian”, cả hai danh xưng này nghe qua đều thấy khí chất ngời ngời, vừa cao quý vừa uy nghiêm.

Lợi hại thật, Ngô tướng quân của ta!

Với bản lĩnh mở miệng là thành chương của Ngô tướng quân, chúng ta bỗng chốc trở thành những "Khu ma nhân" oai phong lẫm liệt, thật không biết những từ ngữ thanh cao thoát tục này Ngô tướng quân lấy từ đâu ra... nhưng chúng ta thích.

"Chính xác." Ngô Lương gật đầu, chính sắc nói, "Thực ra Phương Quỳnh kia không phải chúng ta tình cờ gặp ở Lương Châu, mà là bị chúng ta bắt giữ ở Duyện Châu.

Chỉ là trước khi đến thành Thiên Nê, chúng ta không biết Phương Quỳnh từng là ma nữ lừng lẫy trong thành Thiên Nê, chỉ biết trên người thị ẩn chứa một luồng sức mạnh thần bí không ai biết đến, và chuyến đi này của chúng ta là để tìm hiểu bí mật và nguồn gốc của luồng sức mạnh đó.

Trừ ma diệt tà, e rằng trên đời này không ai chuyên nghiệp hơn chúng ta.

Vì vậy, tuy ma nữ đã một lần nữa quay lại thành Thiên Nê, nhưng xin bệ hạ cứ yên tâm, chúng ta đã cùng đến đây thì nhất định sẽ giải quyết ổn thỏa chuyện này, tuyệt đối không để thành Thiên Nê bị liên lụy.

Ngoài ra, bệ hạ vừa nói lưu lượng nước sông Khổng Tước ngoài thành đang giảm dần qua từng năm, hồ nước mặn hạ lưu cũng đang thu hẹp, và bày tỏ sự lo lắng trong lòng, ta xin thẳng thắn rằng chuyện này e là không liên quan gì đến ma nữ, bởi lẽ những năm qua thị không ở trong thành Thiên Nê, thậm chí còn không ở trong lãnh thổ Thiện Thiện quốc.

Nhưng cũng xin bệ hạ yên tâm, chỉ cần bệ hạ sẵn sàng phối hợp vô điều kiện với ta, chúng ta nguyện ý điều tra chuyện này giúp bệ hạ mà không lấy thù lao, giải tỏa lo âu trong lòng bệ hạ, bảo đảm Thiện

Thiện quốc thái bình lâu dài.

Không biết ý bệ hạ thế nào?" Đây không chỉ là nỗi lo của Thiện Thiện vương, mà còn là chuyện Ngô Lương muốn làm cho rõ, vì nó có thể liên quan đến sự biến mất thần bí của cổ quốc Lâu Lan.

Còn việc có thực sự là "vô thường" hay không... thì tùy người nhìn nhận, bởi lẽ năm chữ "phối hợp vô điều kiện" có rất nhiều không gian để thao tác.

Thiện Thiện vương có thể vì một câu nói của Phổ Thiện pháp sư mà không tiếc tiền xây dựng chùa Phục Ma trấn áp ma nữ, thì tự nhiên cũng có thể đáp ứng nhiều yêu cầu hợp lý của Ngô Lương.

"Quả nhiên!" Thiện Thiện vương nghe vậy tinh thần phấn chấn, nắm lấy tay Ngô Lương nói liên tục: "Tiểu vương đã nói các hạ không phải người thường, trông cũng không giống như đặc biệt đến để gây khó dễ cho Thiện Thiện quốc ta, tiểu vương quả nhiên không đoán sai!

Như vậy, chúng ta coi như có chung mục tiêu, điều này đối với Thiện Thiện quốc chỉ có lợi mà không có hại, tiểu vương sao lại không muốn phối hợp với cuộc điều tra của các hạ chứ?" "Vậy thì đa tạ bệ hạ, chúng ta nhất định sẽ cho bệ hạ một kết quả hài lòng." Ngô Lương chắp tay cười nói.

"..." Mọi người trong Phường Nhân Quân cười mà không nói.

Cái miệng khéo léo như hoa như ngọc này của Ngô tướng quân, không phục không được...

Thiện Thiện vương chưa chắc đã hoàn toàn tin tưởng Ngô Lương và những người khác, dù nói là sẵn lòng phối hợp vô điều kiện, nhưng chưa hẳn đã là tâm phục khẩu phục.

Chẳng qua bất kể là vì tình thế ép buộc hay cân nhắc lợi hại, việc

phối hợp với Ngô Lương đã trở thành lựa chọn duy nhất bày ra trước mắt hắn, dù có diễn cũng phải diễn cho giống một chút.

Hơn nữa, "hợp tác" dù sao cũng dễ chịu hơn "ép buộc".

Cứ như thế, mọi người trong Phường Nhân Quân đường hoàng ở lại trong vương cung Thiện Thiện quốc.

Binh sĩ Phường Nhân Quân chia làm nhóm bốn người, cho giải tán thị vệ bên cạnh Thiện Thiện vương, thay phiên nhau canh giữ Thiện Thiện vương suốt mười hai canh giờ, người duy nhất có thể tiếp cận chỉ có thị nữ phục vụ sinh hoạt hằng ngày.

Phi tần này nọ đương nhiên không cần đến thị tẩm nữa, trước khi nhóm Ngô Lương rời đi, Thiện Thiện vương buộc phải cấm dục.

Chưa nói đến chuyện khác, chỉ riêng việc bốn gã to con đứng bên cạnh nhìn chằm chằm, tám phần là hắn chẳng thể nào "lên" nổi, và cũng chắc chắn không chấp nhận được việc người đàn bà của mình bị những gã đàn ông khác nhìn sạch bách.

Còn về cuộc chiến ngắn ngủi một chiều lần này, cùng với sự hy sinh của tướng quân Hạ Cáp Phủ và Phổ Thiện pháp sư, Thiện Thiện vương cũng lập tức ra lệnh cấm khẩu, bất kỳ ai biết chuyện đều bị yêu cầu giữ kín miệng, ít nhất là không được bàn tán công khai.

Vì vậy dù đã gây ra ảnh hưởng không nhỏ nhưng vẫn bị cưỡng ép dìm xuống.

Còn nhóm Ngô Lương thì nhận được một tấm lệnh bài bằng vàng do chính tay Thiện Thiện vương ban tặng.

Về lý thuyết, có tấm kim bài này, toàn bộ Thiện Thiện quốc đối với Ngô Lương không còn vùng cấm nào, dù là Kim Quỹ các lưu trữ cổ tịch sử thư hay binh khí khố trong vương cung, chỉ cần thấy tấm kim bài này là sẽ được cho qua vô điều kiện, cổng thành tự nhiên cũng

thông suốt không kể giờ giấc.

Về mặt lễ tiết, phòng khuê của vương hậu, phi tần và công chúa chắc chắn không thể tùy tiện vào, Ngô Lương là người tự trọng, đương nhiên sẽ không làm bậy.

Trong nửa tháng tiếp theo, "Hắc Long Bạo" trong Mộ Lạc Đà vẫn chưa xuất hiện.

Nhóm Ngô Lương cũng không rảnh rỗi, ta đã cùng Vu Cát và Gia Cát Lượng xem không ít sách lưu trữ trong Kim Quỹ các, bao gồm cả liệt truyện của tiên vương mà Thiện Thiện vương đã kể.

Trong liệt truyện này sử dụng cổ tự được truyền bá từ "Kiền Đà La quốc" cùng với Phật pháp.

Đây là một loại chữ viết theo hình thức mẫu tự âm tiết, chứa 252 ký hiệu khác nhau dùng để biểu thị các tổ hợp phụ âm và nguyên âm.

Tuy kiếp trước Ngô Lương học chuyên ngành khảo cổ nhưng không phải cái gì cũng biết, loại chữ "Kharosthi" khá phức tạp này ta không có cách nào đọc hiểu.

Vu Cát cũng không nghiên cứu gì về loại chữ này, cũng không thể hoàn thành việc phiên dịch.

Do đó Ngô Lương buộc phải yêu cầu Thiện Thiện vương cho một văn quan đến giúp đỡ mới có thể đọc hiểu được nội dung bên trong.

Những nội dung liên quan ghi trong liệt truyện tiên vương này quả thực không khác biệt lắm so với bản mà Thiện Thiện vương đã kể trước đó, chỉ là ghi chép chi tiết hơn về quá trình khởi nghiệp của cổ quốc Lâu Lan và quá trình xây dựng thành Thiên Nê ban đầu, trông giống như một bộ sử khởi nghiệp của đại gia giàu đời đầu phiên bản Con đường Tơ lụa cổ đại.

Trong số những cuốn sách này, điều khiến Ngô Lương ngạc nhiên

nhất là một bộ pháp điển mang tên 《Phạt Túy Lệnh》.

Bộ pháp điển này tuy không nhiều chữ nhưng lại ban bố những sắc lệnh bảo vệ môi trường cực kỳ nghiêm khắc và tàn khốc.

Quy định bất kỳ ai cũng không được chặt phá cây cối trong lãnh thổ Thiện Thiện quốc, không được phá hoại thảm thực vật, không được phát triển chăn nuôi gia súc, tất cả gia súc chỉ được sử dụng cỏ khô "nhập khẩu" từ nước khác để nuôi dưỡng, củi đốt sinh hoạt cũng vậy; không được tùy tiện đổ rác thải sinh hoạt, đặc biệt không được xả rác xuống sông Khổng Tước, phải để tập trung tại các điểm rác trong thành để quan lại chuyên trách xử lý; không được săn bắn gần sông Khổng Tước, không được quăng lưới đánh cá trên sông Khổng Tước...

Những hành vi bị nghiêm cấm trong 《Phạt Túy Lệnh》 này, hình phạt nhẹ nhất cũng là chặt tay chặt chân, nặng hơn một chút là đem đi treo cổ trực tiếp, thậm chí còn liên lụy đến cả gia đình!

Khi xem bộ pháp điển này, Ngô Lương kinh ngạc sững sờ.

Theo ta biết, Thiên triều từ rất sớm đã xuất hiện các sắc lệnh về bảo vệ môi trường.

Ngay từ thời Ân Thương đã có quy định nghiêm ngặt "kẻ đổ tro ra đường bị chặt tay".

Thời Xuân Thu ở nước Tề cũng có ghi chép: "Kẻ phạm lệnh cấm ở núi rừng, tội chết không tha.

Kẻ phạm lệnh, chân trái bước vào thì chặt chân trái, chân phải bước vào thì chặt chân phải".

Còn trong hai ngôi mộ cổ từ thời Chiến Quốc đến nhà Tần được khai quật năm 1975, người ta còn trực tiếp phát hiện ra một bộ "Luật bảo vệ môi trường" đã thành văn tên là 《Điền Luật》.

Trong 《Điền Luật》 không chỉ có quy định cụ thể về bảo tồn cây cỏ, chim muông, cá rùa, mà còn có các biện pháp nghiêm ngặt để kênh rạch không bị tắc nghẽn.

Nó không chỉ là bộ luật bảo vệ môi trường đầu tiên của quốc gia chúng ta, mà còn là bộ luật hoàn chỉnh đầu tiên trên thế giới, có ý nghĩa vô cùng to lớn, sánh ngang với kế hoạch "Non xanh nước biếc" mà Thiên triều đang thực hiện trước khi Ngô Lương xuyên không.

Chương 419

Nhưng so với 《Điền Luật》, bộ 《Phạt Túy Lệnh》 trong Kim Quỹ các của Thiện Thiện quốc rõ ràng có phạm vi điều chỉnh rộng hơn, gần như chạm đến mọi phương diện của đời sống.

Hơn nữa hướng bảo vệ cũng cực kỳ rõ ràng, tất cả đều nỗ lực duy trì sự cân bằng sinh thái của sông Khổng Tước và lãnh thổ Thiện Thiện quốc, kiên định duy trì con đường phát triển bền vững.

"Chuyện này..." Ngô Lương kinh hãi trong lòng.

Về sự biến mất thần bí của cổ quốc Lâu Lan, hậu thế có một giả thuyết cho rằng người Lâu Lan vì lợi ích mà khai khẩn và chặt phá quá mức, cuối cùng khiến thủy lợi và thảm thực vật bị phá hoại nghiêm trọng, dẫn đến suy tàn vì hạn hán, thiếu nước và phá hoại sinh thái.

Mà bộ 《Phạt Túy Lệnh》 trước mắt này đã đủ để bác bỏ giả thuyết đó.

Người Lâu Lan không chỉ rất yêu quý và trân trọng môi trường sinh thái của cổ quốc Lâu Lan, mà thậm chí còn đạt đến mức tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả.

Trừ phi... các sắc lệnh trong 《Phạt Túy Lệnh》 căn bản không được Thiện Thiện vương và quan lại thực hiện nghiêm túc.

Để làm rõ điểm này, Ngô Lương còn đặc biệt hỏi vị văn quan phiên dịch chữ Kharosthi cho mình: "Tiên sinh, ông có biết bộ 《Phạt Túy Lệnh》 này được lập ra khi nào không?" "Các hạ xem đây, chỗ này có ghi lại." Vị văn quan đó trải thẻ tre ra trước mặt Ngô Lương, chỉ vào hàng chữ Kharosthi cuối cùng trên thẻ tre nói: "Năm Khố La Lai Na thứ ba, tức là năm thứ ba sau khi Lâu Lan lập quốc, do Thủy

vương Lâu Lan tự tay đặt ra.” Nghĩa là không lâu sau khi cổ quốc Lâu Lan lập quốc, bộ 《Phạt Túy Lệnh》 này đã được thiết lập, gần như đồng thọ với cổ quốc Lâu Lan!

“Vậy hiện nay bộ 《Phạt Túy Lệnh》 này còn hiệu lực không?” Ngô Lương hỏi tiếp.

“Tất nhiên là có hiệu lực, ngay tháng trước vẫn còn một người vì tự ý thả lạc đà trên vùng đất xanh bên bờ sông Khổng Tước mà bị treo cổ ở pháp trường ngoài thành.

Hiện nay xác của người đó vẫn còn treo ở pháp trường để răn đe cư dân trong thành và thương nhân qua đường, lúc đó ta còn đặc biệt đến pháp trường xem quá trình hành hình.” Vị văn quan chính sắc nói, “Đây là sắc lệnh có hiệu lực nhất của nước ta, Thủy vương từng hạ chiếu, đây là ý chỉ của thủy tổ tộc ta, ngay cả các đời vua Lâu Lan cũng không có quyền xá miễn tội trạng cho kẻ vi phạm 《Phạt Túy Lệnh》.” Thủy tổ, chính là những người có cánh từng xuất hiện trong giấc mộng của tiên vương.

“Ra là thế...” Ngô Lương khẽ gật đầu.

Nếu 《Phạt Túy Lệnh》 được duy trì từ khi lập quốc đến nay, thì giờ đây Ngô Lương càng thêm chắc chắn rằng sự biến mất thần bí của cổ quốc Lâu Lan không phải do người Lâu Lan phá hoại môi trường sinh thái mà tự chuốc lấy diệt vong, chắc chắn còn nguyên nhân phương diện khác.

Như vậy, vấn đề Thiện Thiện vương nói trước đây về việc lưu lượng sông Khổng Tước giảm sút, diện tích hồ La Bố Bạc thu hẹp càng có lý do để đích thân đi xem xét một chuyến.

Đúng lúc Ngô Lương cũng muốn xem La Bố Bạc khi chưa khô cạn trông như thế nào.

Vì ở hậu thế, rất lâu trước khi ta sinh ra, La Bố Bạc đã khô cạn, thậm chí đến một tấm ảnh trước khi khô cạn cũng không để lại, cơ bản không ai có thể nói rõ La Bố Bạc khi có nước trông ra sao.

"Làm phiền tiên sinh giúp ta dịch nốt những cuốn sách kia, ta phải ra ngoài một chuyến, vất vả cho ông rồi." Nghĩ vậy, Ngô Lương lấy từ trong ngực ra một thỏi vàng đưa đến trước mặt vị văn quan, cười khà khà nói.

"A cái này, cái này... sao có thể được?

Các hạ là khách quý của bệ hạ, ta sao dám nhận quà của bệ hạ, nếu để bệ hạ biết được nhất định sẽ trị tội ta!" Vị văn quan đó sợ hãi, liên tục xua tay từ chối.

"Đây là chút lòng thành của ta đối với tiên sinh, dù bệ hạ có biết cũng không nói được gì, tiên sinh không cần lo lắng." Ngô Lương cười nói, vừa nói vừa cưỡng ép nhét thỏi vàng vào tay văn quan, sau đó dẫn Vu Cát và Gia Cát Lượng bước ra khỏi Kim Quỹ các, quay về tập hợp các thành viên nòng cốt khác của Phường Nhân Quân.

"Cung tiễn các hạ!" Nhìn theo bóng lưng nhóm Ngô Lương, vị văn quan đó cuối cùng cũng cất thỏi vàng vào ngực.

Đợi đến khi nhóm Ngô Lương hoàn toàn biến mất, hắn mới lấy ra một thẻ tre mới, dùng loại chữ Kharosthi mà bọn Ngô Lương không hiểu để múa bút viết lách.

Một lát sau, khi mực trên thẻ tre đã khô, văn quan lại cuộn thẻ tre lại, rồi rảo bước đến bên cạnh thị vệ cấm binh ngoài Kim Quỹ các, đưa cuộn thẻ tre đó vào tay thị vệ cấm binh, nói nhỏ: "Đây là danh mục những cuốn sách những người này đã đọc hôm nay, cùng với một số lời nói và hành vi đặc biệt được ghi lại, hãy gửi đến chỗ Vương tử Sát Mộc." Trong vương cung.

Bên trong một căn phòng rộng rãi nằm ở tầng thứ ba, một người trẻ tuổi có ngũ quan vài phần tương tự với Thiện Thiện Vương đang nâng một quyển mộc độc vừa được thị vệ cấm binh đưa vào, tỉ mỉ xem xét.

Người trẻ tuổi này đại khái cũng khoảng mười tám, mười chín tuổi, tóc và râu cũng thừa hưởng kiểu xoăn tự nhiên đặc trưng của Thiện Thiện Vương.

Y chính là nhị vương tử Sát Mộc của Thiện Thiện Quốc, vị vương tử ít được Thiện Thiện Vương yêu mến nhất.

Thiện Thiện Vương tổng cộng có sáu vị vương tử.

Đại vương tử "Giáp Phỉ" thiện xạ, giỏi cưỡi ngựa, bởi vậy đã bái Hạ Cáp Phủ tướng quân vừa mới qua đời làm thầy, học tập binh pháp và võ nghệ, có xu thế lớn sẽ trở thành trụ cột của Thiện Thiện Quốc.

Đến nỗi Hạ Cáp Phủ tướng quân vừa qua đời, Giáp Phỉ liền đã nắm được binh phù của đội quân giữ Thiên Nê thành.

Tứ vương tử "Kim Toàn Trác" tinh thông Phật pháp, cũng đã bái Phổ Thiện pháp sư vừa mới qua đời làm thầy.

Hiện nay tuy mới mười sáu tuổi, nhưng đã có thể giảng kinh thuyết pháp cho tín đồ, có nền tảng quần chúng khá rộng rãi trong Thiên Nê thành.

Giờ đây Phổ Thiện pháp sư không còn, y rất có khả năng sẽ tiếp quản Phục Ma Tự, trở thành pháp sư có ảnh hưởng lớn nhất trong Thiên Nê thành.

Thiện Thiện Vương cũng đặt nhiều kỳ vọng vào hai vị vương tử này.

Người dân Thiên Nê thành đều cho rằng, chỉ cần không xảy ra biến cố, Thiện Thiện Vương kế nhiệm sẽ được sinh ra từ hai vị

vương tử "Giáp Phỉ" và "Kim Toàn Trác".

Điều đáng nói là, thân phận đệ tử Phật môn của Kim Toàn Trác không hề ảnh hưởng đến việc y kế thừa vương vị.

Bởi lẽ Tiểu thừa Phật pháp khác với Đại thừa Phật pháp, đệ tử của Tiểu thừa Phật pháp được phép kết hôn sinh con, được phép ăn thịt, về cơ bản không có bất kỳ khác biệt nào so với đời sống của người bình thường.

Mà nếu Kim Toàn Trác có thể trở thành Thiện Thiện Vương kế nhiệm, với thân phận và ảnh hưởng của y, trái lại càng dễ dàng thực hiện chế độ chính giáo hợp nhất của Thiện Thiện Quốc.

Trong thời đại hiện nay, áp dụng phương thức cai trị như vậy, có thể thực hiện kiểm soát kép cả về tín ngưỡng lẫn pháp luật, không nghi ngờ gì sẽ khiến chính cục càng thêm vững chắc.

Còn về mấy vị vương tử còn lại, so với hai người này thì bình thường hơn nhiều, không cần thiết phải kể chi tiết từng người.

Điều đáng nói chỉ có vị nhị vương tử "Sát Mộc" này.

Y là kẻ dị loại trong vương tộc.

Y không tin theo quốc giáo "Tiểu thừa Phật pháp" của Thiện Thiện Quốc, làm mất mặt Thiện Thiện Vương.

Cũng không tin theo "Bái Hỏa Giáo" còn khá có nền tảng quần chúng trong Thiện Thiện Quốc, lại cố chấp tin theo "Đạo giáo" mãi đến hậu kỳ Đông Kinh mới bắt đầu thịnh hành và phát triển ở Thăng Long.

Tuy nhiên, "Đạo giáo" mà Sát Mộc tin theo lại không phải là "Thái Bình Đạo" do Trương Giác sáng lập và "Ngũ Đấu Mễ Đạo" do Trương Đạo Lăng sáng lập vào cuối thời Đông Kinh.

Y chỉ mượn một số giáo nghĩa trong hai phái này, lấy tư tưởng chính thống của Đạo gia của Lão Tử trong "Đạo Đức Kinh" làm cốt lõi.

Rồi lấy "Hoàng Lão phái" thịnh vượng nhất trong nhiều phái cuối thời Chiến Quốc làm tiền lệ, có chọn lọc mà tin theo những nội dung tư tưởng Đạo giáo mà y cho là có ý nghĩa phi phàm.

Bởi vậy Sát Mộc cho rằng, y chỉ tin theo "Đạo giáo" chính thống và nguyên thủy nhất, chứ không phải là môn phái lộn xộn nào cả.

"Đạo giáo" trong mắt y, vốn không nên có sự phân chia môn phái.

Đúng như lời nói: "Đạo gia khiến người ta tinh thần chuyên nhất, động hợp vô hình, bao trùm vạn vật.

Cái thuật của nó, thuận theo đại thuận của âm dương, thu cái thiện của Nho Mặc, chắt lọc cái yếu của danh pháp, tùy thời biến đổi, ứng vật mà biến hóa, lập tục thi sự, không có gì là không nên, chỉ ước mà dễ thực hành, việc ít mà công nhiều.

Đạo gia vô vi, lại nói vô bất vi, kỳ thực dễ làm, kỳ từ khó biết.

Cái thuật của nó lấy hư vô làm gốc, lấy nhân tuần làm dụng.

Không thành nghệ, không thường hình, nên có thể cứu vạn vật chi tình.

Không vì vật trước, không vì vật sau, nên có thể làm chủ vạn vật." Đạo gia vô vi, lại nói vô bất vi, kỳ thực dễ làm, kỳ từ khó biết.

"Đạo" ẩn chứa tình của vạn vật, lại là chủ của vạn vật.

Trời tạo ra "Đạo", mà con người cũng chẳng qua chỉ là một phần trong "Đạo" mà thôi, như con rùa trong vại, ếch ngồi đáy giếng mà thôi, lại có tư cách gì mà phân biệt, phân loại "Đạo"?

Bởi vậy trong mắt y, cái gọi là môn phái cũng chỉ là hành động hư

vọng của phàm nhân thế gian, chỉ khiến trời phì cười.

Nếu Ngô Lương biết được suy nghĩ này của Sát Mộc, ắt sẽ lập tức nhớ tới một câu nói ở hậu thế có ý tứ tương đồng: "Con người vừa tư duy, Thượng Đế liền bật cười." Xem ra hẳn là cùng một ý tứ...

Mà sở dĩ Sát Mộc kết duyên bất dứt với "Đạo giáo".

Vẫn phải bắt đầu từ "Thái Bình Đạo" do Trương Giác sáng lập, năm đó quân Hoàng Cân khắp Thăng Long, đến nỗi trong số những thương nhân qua lại Thiện Thiện Quốc cũng xuất hiện một bộ phận nhỏ tín đồ "Thái Bình Đạo".

Những tín đồ này một mặt ở đây buôn bán, một mặt không quên truyền giáo, thậm chí còn định xây dựng đạo quán trong Thiên Nê thành.

Thiện Thiện Quốc là một nơi tự do tôn giáo, cho dù đã định Tiểu thừa Phật pháp làm quốc giáo, cũng chưa từng can thiệp vào việc truyền giáo của các giáo phái khác.

Cũng vào lúc này, Sát Mộc mới hơn mười tuổi đã tiếp xúc với Đạo giáo.

Y thấy tín đồ "Thái Bình Đạo" thi chú truyền giáo trong thành, cũng thấy tín đồ "Thái Bình Đạo" dùng "phù thủy" và "chú ngữ" chữa bệnh cho người, thậm chí còn ghi nhớ khẩu hiệu vang vọng đó – "Trời xanh đã chết, Trời vàng sẽ lập!" Sau này, Thăng Long quả nhiên hỗn loạn một phen, Thiện Thiện Quốc dễ dàng hoàn thành độc lập, thoát khỏi sự kiểm soát của Đại Kinh.

Kể từ đó, Sát Mộc liền nảy sinh hứng thú nồng hậu với "Đạo giáo".

Với thân phận vương tử cao quý, y có thể yêu cầu những thương

nhân qua lại Thăng Long mang về cho y những sách vở liên quan đến "Đạo giáo", tìm hiểu kiến thức về "Đạo" từ cổ chí kim của Thăng Long, nghiên cứu chân lý ẩn chứa trong đó.

Cứ thế lâu dần, trong vương tộc liền xuất hiện một vị vương tử dị loại như vậy: Phòng y dán đầy những lá bùa màu vàng mua từ Thăng Long với giá đắt đỏ, trên bùa vẽ đủ loại ký hiệu kỳ lạ khiến người ta không hiểu.

Mẫu hậu thân thể không khỏe, y không lập tức sai người đi tìm thầy thuốc đến chữa trị, mà tự mình vẽ một lá bùa quỷ quái, rồi đốt thành tro trộn vào nước cho mẫu hậu uống, nói là có thể trị bệnh.

Kết quả mẫu hậu không những không khỏi bệnh, trái lại còn nôn mửa, tiêu chảy.

Cuối cùng việc này bị Thiện Thiện Vương biết được, khi sai y quỳ xuống nghiêm khắc quở trách, trong miệng y vẫn còn lẩm bẩm, lại nói có thể là do mình chưa lĩnh hội được tinh túy chân chính của Đạo giáo, lại nói có thể là do mẫu hậu trong lòng vô Đạo, bởi vậy mới có kết quả như vậy.

Sau này y lại phát hiện Đạo gia có một loại lý niệm tu đạo gọi là "thực khí tịnh cốc", đúng như lời nói: "Kẻ ăn thịt thì dũng cảm mà mạnh, kẻ ăn ngũ cốc thì trí tuệ mà khéo léo, kẻ ăn khí thì thần minh mà sống lâu, kẻ không ăn thì bất tử mà thành thần." Để kiểm chứng tính khả thi của loại lý niệm tu đạo này, Sát Mộc quyết định tự mình thử nghiệm.

Thế là y liền sai thị vệ cấm binh nhốt y trong phòng, thật sự bắt đầu tuyệt thực tuyệt thủy, chỉ thực hành phương thức thổ nạp "ăn khí" mà mình tự lĩnh ngộ.

Dù sao Đạo gia có một lý luận tối thượng "Đạo sinh nhất, nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật", vạn vật thế gian vốn tương

thông tương liên, khí đã có thể sinh ra vạn vật thế gian, huống hồ ngũ cốc và thịt mà con người sử dụng, bởi vậy lý thuyết sống bằng cách "ăn khí" mà nói thì hẳn là có thể thực hiện được.

Cứ thế nhịn đói ba ngày, Sát Mộc cũng coi như là người có quyết tâm có nghị lực, đã đói đến nỗi nằm bò trên mặt đất không nhúc nhích nổi, vẫn không chịu mở miệng cầu cứu.

Cuối cùng vẫn là mẫu hậu của Sát Mộc phát hiện mấy ngày không thấy con trai, mới từ miệng thị vệ cấm binh hỏi ra nguyên nhân, đành sai người cưỡng chế kéo Sát Mộc ra khỏi phòng, sau đó lại cưỡng ép cho ăn một đống đồ ăn, đợi y ăn no cảm thấy có thể chống đỡ được thì mới an bài một trận đòn đau điếng.

Những chuyện tương tự không sao kể xiết.

Sát Mộc lại vẫn không biết hối cải, còn đổ lỗi nguyên nhân thất bại cho "ngộ tính" của mình.

Kể từ đó y càng thêm cố chấp nhờ vả các thương nhân đến từ Thăng Long thu thập những lời lẽ, mảnh vụn liên quan đến "Đạo giáo" cho mình, càng thêm chấp niệm truy tìm chân lý của "Đạo", tiến hành mọi thử nghiệm liên quan đến "Đạo".

Lâu dần, y đã trở thành kẻ dị loại của Thiên Nê thành.

Chương 420

Mẫu hậu y nhìn thấy trong mắt, lo lắng trong lòng, nhiều lần thỉnh Phổ Thiện pháp sư đến thuyết pháp dẫn dắt, không những không thể thay đổi tâm ý của y, mà có lúc tên này còn dùng cái bộ "lý lẽ cùn" của mình khiến Phổ Thiện pháp sư á khẩu không nói nên lời, toàn thân run rẩy.

Thiện Thiện Vương thất vọng tột độ về y.

Các vương tử khác cũng coi thường y.

Thậm chí ngay cả dân chúng trong thành lén lút cũng lấy y làm trò cười, đề tài bàn tán.

Sát Mộc lại chẳng hề để ý.

Đúng như lời nói "Người thuận theo Đất, Đất thuận theo Trời, Trời thuận theo Đạo, Đạo thuận theo Tự nhiên", vạn vật thế gian đều nên "tự nhiên mà như vậy", con người cũng thế, y đã lựa chọn con đường này, thì nên thản nhiên tiếp nhận sự biến hóa "tự nhiên mà như vậy", "xử việc vô vi, hành giáo không lời", mới có thể thấy "Đạo tâm".

Cứ thế thoáng cái đã nhiều năm trôi qua.

Các vương tử khác đều đã kết hôn sinh con, dưới sự chỉ thị của Thiện Thiện Vương xử lý một số chính sự, duy chỉ có Sát Mộc tuổi gần hai mươi mà vẫn độc thân, suốt ngày trốn trong phòng nghiên cứu những sách vở liên quan đến "Đạo", vẽ những lá bùa loạn xạ, thử nghiệm những đạo pháp chỉ xuất hiện mẩu lời trong sách.

Mẫu hậu y không phải chưa từng sắp đặt chuyện hôn sự cho y, chỉ là bị Sát Mộc lấy lý do mình còn chưa lĩnh ngộ được "phòng trung

chi thuật" trong đạo pháp, không thể "hoàn tinh bổ não", không xứng hưởng "phu thê chi hoan" mà nghiêm từ cự tuyệt.

Sau chuyện này.

Ngay cả mẫu hậu y cũng cảm thấy Sát Mộc đã "mắc chứng tâm thần", không còn yêu cầu gì ở đứa con trai này, chỉ cầu y có thể vô ưu vô lo sống hết quãng đời còn lại là được...

Đọc xong nội dung trên mộc độc, Sát Mộc cuộn mộc độc lại, đặt vào vách hốc.

Trong vách hốc đã cất giữ hơn mười quyển mộc độc tương tự, bên trong đều ghi chép danh sách sách vở mà Ngô Lương và những người khác đã đọc trong Kim Quỹ Các suốt nửa tháng qua, cùng với lời nói và hành động của họ.

Tựa khuỷu tay lên chiếc giường hồ, Sát Mộc lộ vẻ nghi hoặc, trong miệng lẩm bẩm: "Kỳ lạ thay, sức mạnh thần bí mà những người Hán này dùng để giết Hạ Cáp Phủ tướng quân và Phổ Thiện pháp sư, đa phần hẳn là có liên quan đến đạo pháp.

Sách thuật pháp thời Tiên Tần từng ghi lại sự kiện đan lô băng phôi làm hại người, hai việc này xem ra có điểm tương đồng kỳ diệu.

Song họ đã ở Kim Quỹ Các nửa tháng, những sách vở họ đọc không có gì đặc biệt, lời nói và hành động cũng không thể nhìn ra chút dấu vết của cao nhân đắc đạo nào.

Là họ kín kẽ không lộ, hay là ta đã đoán sai rồi?" "Thật muốn lấy hai cái quán tử bằng đồng xanh trên người phụ vương ra nghiên cứu một phen, có lẽ chỉ có như vậy mới có thể chứng thực thân phận 'đạo hữu' của những người Hán này..." "Đáng tiếc phụ vương chắc chắn sẽ không đồng ý, chỉ sơ sẩy một chút y liền sẽ chết không toàn thây như Hạ Cáp Phủ tướng quân và Phổ Thiện pháp sư." "Hiện tại, e

rằng chỉ có một cách rồi...” ...

Để binh sĩ Phường Nhân Quân lại trong vương cung.

Sau khi rời khỏi Kim Quỹ Các, Ngô Lương chỉ mang theo vài tên cốt cán, cưỡi ngựa nhanh thẳng tiến về La Bố Bạc ở hướng đông nam Thiên Nê thành.

Hiện tại trong tay y tổng cộng có hai bản địa đồ, một bản là bản y mua của người địa phương khi sắp ra khỏi Dương Quan về phía Tây, một bản khác thì sau khi đến Thiên Nê thành, nhờ A Phổ Khâu tìm cho, đồng thời cũng là bản địa đồ được Thiện Thiện Quốc chính thức chứng nhận.

Trên hai bản địa đồ này, vị trí của Thiên Nê thành hoàn toàn nhất trí.

Nhưng so sánh thì vị trí, hình dạng, kích thước của La Bố Bạc lại có chút sai lệch, ngay cả hướng chảy của sông Khổng Tước Hà ở phía bắc Thiên Nê thành cũng có chút khác biệt.

Ngô Lương tạm thời định tính những điểm khác biệt của hai bản địa đồ là sai số.

Dù sao thời đại này không có vệ tinh, địa đồ được vẽ dù là tỷ lệ hay địa hình đều sẽ tồn tại một số sai số, ngay cả địa đồ quân sự mà Tào quân hiện đang sử dụng cũng vậy.

Đương nhiên.

So sánh mà nói, Ngô Lương càng nguyện ý tin vào bản địa đồ được Thiện Thiện Quốc chính thức chứng nhận.

Dù sao bản địa đồ mua của người địa phương ở Dương Quan kia, rốt cuộc là do ai vẽ, phương pháp sử dụng có chuyên nghiệp hay không, đều vẫn là một ẩn số, chỉ có thể coi như một tài liệu tham khảo.

Cứ thế khoảng hai canh giờ sau, Ngô Lương và những người khác đã đến bên bờ La Bố Bạc.

Nói là hồ nước mặn, nhưng thực ra hàm lượng muối trong nước hồ La Bố Bạc không cao lắm, chắc chắn không thể sánh bằng cái hồ nhỏ không tên mà Ngô Lương và những người khác gặp ở Bạch Long Đôi.

Bởi vì La Bố Bạc không phải là nơi cỏ cây không mọc.

Lúc này bên bờ hồ mọc rất nhiều cây lau và cỏ rậm rạp, khi lại gần bờ hồ còn có thể thấy từng đàn cá nhỏ bị kinh động mà bơi tán loạn, còn ở giữa hồ, có một số vịt trời và chim nước đang nhàn nhã bơi lội và kiếm ăn, một khung cảnh tươi đẹp đầy sức sống.

Ngô Lương đi đến bên hồ, duỗi một ngón tay nhúng vào làn nước trong suốt thấy đáy, sau đó đưa vào miệng nếm thử.

Quả nhiên hơi có một chút vị mặn, nhưng vị mặn này gần như có thể bỏ qua, thậm chí còn nhạt hơn nhiều so với vị mặn của nước biển...

Ngoài ra.

"Thiện Thiện Vương trước đây nói mấy năm gần đây diện tích mặt nước La Bố Bạc có phần thu hẹp, các ngươi có thấy dấu hiệu diện tích mặt nước bị thu hẹp không?" Ngô Lương quay đầu hỏi vài tên cốt cán.

Đây chính là một trong những mục đích của chuyến đi này, y muốn xem tình hình diện tích mặt nước La Bố Bạc thu hẹp ra sao, từ đó kiểm chứng xem điều này có tồn tại mối quan hệ trực tiếp với thông tin thần bí của Lâu Lan cổ quốc hay không.

Nhưng tình hình hiện tại là.

Y không hề thấy một chút dấu hiệu bùn cạn lộ ra do diện tích mặt

nước giảm bớt, mà nói một cách bình thường, khi diện tích mặt nước của một hồ thu hẹp, bên bờ hồ nhất định sẽ xuất hiện những bãi bùn cạn lộ ra do mặt hồ hạ thấp. ---------- "Ngay cả hồ nước đầy ắp e rằng cũng chưa chắc có được quang cảnh như thế này." Dương Vạn Lý cũng lập tức tiếp lời, chỉ vào một rừng hồng liễu nhỏ cách đó không xa, với phần thân cây đã hoàn toàn bị ngập trong nước hồ, nói: "Công tử nhìn xem, hồng liễu là loại cây chịu hạn chịu mặn, nếu là do con người trồng thì tuyệt nhiên không thể trồng xuống nước, mà nếu là mọc tự nhiên thì lại càng không thể mọc vào trong nước.

Nay rừng hồng liễu kia lại bị nước hồ nhấn chìm nửa thân, nói hồ này gần đây nước dâng lên ta còn tin, chứ nói hồ này thiếu nước thì chẳng thể nào tin được." Ngô Lương thuận theo hướng Dương Vạn Lý chỉ mà nhìn một cái.

Y biết hồng liễu không chỉ chịu hạn chịu mặn, còn chịu được sóng biển, nhưng chịu được sóng biển là một chuyện, không có nghĩa hồng liễu là thực vật thủy sinh, có thể trực tiếp trồng và sinh trưởng trong nước hồ.

Thế là Ngô Lương khẽ nhíu mày nói: "Dương Vạn Lý nói không sai, hồng liễu không có lý do gì lại mọc sâu vào trong nước hồ.

Điều này không giống như hồ này thiếu nước, trái lại giống như nước dâng lên.

Nhưng chuyện này, Thiện Thiện Vương cũng không cần thiết phải bịa đặt dối gạt chúng ta, ta thật sự không nghĩ ra làm như vậy có lợi ích gì cho y." "Công tử nói phải, chuyện nhỏ nhặt này Thiện Thiện Vương quả thật không cần thiết phải lừa gạt chúng ta, huống hồ cái mạng nhỏ của y vẫn còn nằm trong tay công tử." Vu Cát gật đầu, nói ra quan điểm của mình, "Như vậy mà nói, nếu không phải tình báo của Thiện Thiện Vương có vấn đề, thì có khả năng Ấu Trạch này gần

đây gặp phải tình huống đặc biệt, ví dụ như thượng du đột nhiên mưa bão lớn, băng sơn tuyết thủy tan chảy tăng nhanh v.v...

đến nỗi lượng nước đổ vào gần đây tăng lên, mực nước liền lại phát sinh thay đổi." Ngô Lương lại khẽ lắc đầu, ngưng thần phân tích: "Mực nước của một hồ lớn như vậy mà dâng cao, vậy lượng nước đổ vào nhất định phải vô cùng đáng kể.

Nếu thật sự xảy ra chuyện như vậy, Khổng Tước Hà bên ngoài Thiên Nê thành, là con sông thượng nguồn duy nhất của Ấu Trạch, nước sông tất nhiên cũng sẽ dâng cao đột ngột.

Thiện Thiện Vương không thể nào không hay biết gì chứ?

Dù sao đứng trên vọng tháp trong Thiên Nê thành, đã có thể tùy thời giám sát tình hình Khổng Tước Hà rồi." Lúc này Gia Cát Lượng lại gãi gãi sau gáy, như có điều suy nghĩ mà hỏi: "Vậy Thiện Thiện Vương đã không cần thiết phải bịa đặt dối gạt chúng ta, việc mực nước Ấu Trạch dâng cao có thể lại không liên quan gì đến Khổng Tước Hà ở thượng nguồn, Hữu Tài ca ca của ý chẳng lẽ là... tình hình trước mắt là do chính Ấu Trạch tự phát sinh biến hóa không ai biết?" "..." Nghe lời này, mọi người lập tức lộ vẻ kinh nghi.

Bọn họ không khỏi lại nhớ đến Minh Trạch mà vừa mới thoát chết không lâu trước đó, mực nước của hồ đó cũng không cần lượng nước đổ vào mà vẫn có thể dâng cao, còn có thể hạ xuống, thậm chí trực tiếp biến mất hóa thành sông, hơn nữa toàn bộ quá trình có thể hoàn thành trong một khoảng thời gian rất ngắn.

Nhưng điều đó cũng có nguyên nhân.

Cần có người chiếu theo phương thức khu trừ vùng hồ trạch mà ném vào pháp khí đặc chế, khiến địa hình đáy hồ phát sinh biến hóa tựa như biển xanh hóa nương dâu, mới có thể phát sinh một loạt biến đổi.

Không ai nói rõ được rốt cuộc nguyên lý trong đó là gì, nhưng đó chính là sự việc có thật đã xảy ra trước mắt.

Bởi vậy... chẳng lẽ Ấu Trạch này cũng tồn tại một số điểm kỳ lạ?

Nếu là như vậy, sau này lại đến Tây Vực e rằng phải cố gắng tránh xa hồ nước một chút, chuyến này bọn họ tổng cộng đã đi qua ba hồ nước: Minh Trạch, hồ nhỏ thần bí ở Bạch Long Đôi, và Ấu Trạch trước mắt.

Ba hồ nước đều có vấn đề.

Tỷ lệ này chẳng phải quá cao rồi sao, lẽ nào Tây Vực không có hồ nước bình thường nào ư?

"Ta tạm thời cũng chưa có cách nào kết luận, chỉ là phỏng đoán mà thôi." Ngô Lương cười nói, "Nhưng đã đến rồi thì chúng ta cứ men theo bờ hồ thăm dò kỹ một lượt.

Nếu quả thật tồn tại vấn đề gì, chúng ta tự nhiên phải điều tra đến cùng; nếu không phát hiện vấn đề gì, chúng ta cũng đã có mấy ngày chưa được nghỉ ngơi thoải mái, cứ coi như là đi dạo bên hồ thư giãn vậy." La Bố Bạc lớn đến kinh người.

Mặc dù trước khi đến đây Ngô Lương đã biết, trong lịch sử La Bố Bạc khi lớn nhất, diện tích mặt nước từng vượt quá 3000 kilômét vuông, một hồ nước như vậy đối với vùng nội lục mà nói đã có thể sánh ngang một vùng biển, bởi vậy thời cổ đại La Bố Bạc cũng từng có những tên gọi như "Bồ Xương Hải", "Lao Lan Hải", "Phụ Nhật Hải".

Nhưng chỉ khi thực sự phi ngựa bên bờ hồ, Ngô Lương mới tự mình thể hội được mấy nghìn kilômét vuông là một khái niệm như thế nào.

Nói thật, y cũng không thể xác định diện tích mặt nước hiện tại

của La Bố Bạc rốt cuộc là bao nhiêu kilômét vuông.

Y chỉ biết y và các cốt cán của Phường Nhân Quân một đường phi ngựa, từ sáng sớm cho đến giữa chiều, mới cuối cùng đạt đến một đầu khác của La Bố Bạc.

Theo Dương Vạn Lý ước tính, chuyến này bọn họ ít nhất cũng đã chạy hơn một trăm lý, những con ngựa dưới yên đều đã mệt đến phun bọt trắng, qua đó có thể thấy được.

Kim chỉ nam trên la bàn của Vu Cát hiển thị, bọn họ đã từ chính tây La Bố Bạc, một đường chạy đến chính đông La Bố Bạc.

Mà bờ hồ La Bố Bạc bên này thì đã biến thành một cảnh tượng khác.

Hiện ra trước mắt Ngô Lương và những người khác là những bãi bùn cạn mênh mông mà cũng chỉ có thể dùng kilômét vuông làm đơn vị đo lường.

Có những vùng bùn lớn đã hoàn toàn khô cạn, lộ ra lớp vỏ bùn khô nứt nẻ, mà trên những lớp vỏ bùn này, còn phủ một lớp tinh thể muối khoáng màu vàng trắng.

Cỏ nước vốn tươi tốt, lúc này cũng đã sớm biến thành cỏ khô héo úa, một trận gió thổi qua liền phát ra âm thanh chói tai như tiếng giấy cọ xát vào nhau.

Nơi đây cũng có một số rừng hồng liễu.

Mà những rừng hồng liễu này cũng trông như thiếu dinh dưỡng, không chỉ cành lá bên trên đã thưa thớt đi rất nhiều, ngay cả những cành lá còn sót lại cũng mềm nhũn, ủ rũ, cảm giác như ngọn nến tàn trước gió, e rằng không thể duy trì được quá lâu.

"Đây..." Nếu ngay từ đầu nhìn thấy cảnh tượng này, Ngô Lương chắc chắn sẽ không nghi ngờ lời nói của Thiện Thiện Vương, diện

tích mặt nước La Bố Bạc quả thật đã xuất hiện tình trạng thu hẹp, hơn nữa nhìn có vẻ khiến người ta kinh hãi.

"Điều này không đúng a, cùng là một hồ nước, bờ tây và bờ đông sao lại có sự khác biệt lớn đến thế?" Trong khi mọi người kinh hãi, trong lòng lập tức lại nảy sinh nghi hoặc mới.

Mực nước của một hồ nước, chắc chắn là một mặt phẳng hoàn chỉnh.

Không có lý do gì mực nước phía đông lại hạ xuống nghiêm trọng như vậy, mà mực nước phía tây không những không hạ xuống, trái lại còn có một số dấu hiệu dâng cao.

Điều này nghĩ thế nào cũng đều vô cùng không hợp lẽ thường.

Hơn nữa không chỉ bọn họ không hiểu, ngay cả Ngô Lương cũng không có cách nào dùng kiến thức y biết để đưa ra lời giải thích hợp lý.

Trừ phi...

địa hình bên dưới La Bố Bạc chính là một cái chén đựng nước.

Cái chén này bây giờ đã bị nghiêng, giống như một chén nước không được đặt thăng bằng, trong tình huống lượng nước không đổi, mới xuất hiện tình trạng một bên mực nước dâng lên, một bên mực nước hạ xuống.

Chương 421

Nhưng rất hiển nhiên, La Bố Bạc không phải cái chén, mà là vỏ Trái Đất sẽ không dễ dàng phát sinh biến hóa.

Muốn vỏ Trái Đất phát sinh sự nghiêng lệch giống như cái chén, nhất định sẽ dẫn đến vận động địa chất cực kỳ kịch liệt, đó không phải là chuyện nhỏ nhặt thông thường, đó là trận động đất đáng sợ!

Mà Ngô Lương gần đây nửa tháng ở Kim Quỹ Các trong vương cung cũng không hề nhàn rỗi.

Y ngoài việc đọc lịch sử Thiên Nê thành và Lâu Lan cổ quốc, còn đặc biệt tìm hiểu những sự kiện trọng đại đã xảy ra trong Thiện Thiện Quốc những năm gần đây.

Bởi vậy y có thể khẳng định, mấy chục năm gần đây trong lãnh thổ Thiện Thiện Quốc không hề xảy ra trận động đất nào khá mạnh, càng đừng nói là mấy năm gần đây.

Bởi vậy, cho dù La Bố Bạc đang phát sinh một số biến hóa.

Thì hẳn cũng là biến hóa tiềm ẩn, từ từ, biến hóa mà vương tộc và cư dân Thiện Thiện Quốc hoàn toàn không hay biết...

Nghĩ đến đây, Ngô Lương đột nhiên lại nhớ đến những ghi chép liên quan trong truyện ký Lâu Lan Thủy Vương.

Nơi di tích cổ thành mà bọn họ từng đến, cùng với những "tượng đá" sống động như thật lưu lại trong di tích.

Hiện tại Lâu Lan cổ quốc vẫn chưa biến mất một cách thần bí, vương tộc và cư dân Lâu Lan vẫn đang sống sờ sờ trong Thiên Nê thành, bởi vậy vùng di tích đã tồn tại trước khi Lâu Lan cổ quốc được thành lập, cùng với những "tượng đá" trong di tích, rất có khả năng

thuộc về "văn minh La Bố Bạc" sớm hơn Lâu Lan cổ quốc, thậm chí sớm hơn gần hai nghìn năm.

Theo Ngô Lương được biết, nếu không phải gặp phải tai nạn lớn mang tính đột ngột.

Giống như "Bàng Bối cổ thành" ở phương Tây kia trong khoảnh khắc bị dung nham và tro núi lửa nhấn chìm, người sống tuyệt đối không thể nào bị chết bất đắc kỳ tử, một khi hoàn cảnh không thích hợp sinh tồn, liền sẽ lập tức dắt gia đình di dời, chứ không phải ngoan ngoãn ở lại trong di tích chờ đợi cái chết giáng xuống.

Bởi vậy, những "tượng đá" lưu lại trong di tích kia, rất có khả năng cũng là gặp phải tai nạn kinh khủng mang tính đột ngột nào đó.

Thêm vào đó, nhiều chi tiết của những "tượng đá" kia lại cực kỳ tương tự với tình huống mấy người và con lạc đà mà Ngô Lương từng gặp ở hồ nhỏ thần bí trong Bạch Long Đôi, điều này khiến Ngô Lương rất khó không liên hệ chúng với nhau.

Thậm chí.

Ngô Lương đã bắt đầu hoài nghi giữa La Bố Bạc và cái hồ nhỏ thần bí kia liệu có tồn tại mối liên hệ nào không ai biết hay không: Thứ nhất, cả hai đều là hồ nước mặn, chỉ là La Bố Bạc hiển nhiên không có nồng độ khoáng vật muối cao như hồ nhỏ thần bí kia.

Nhưng nghĩ lại, khoáng vật muối có thể bị pha loãng.

Trước khi Khổng Tước Hà đổ vào La Bố Bạc, trời mới biết La Bố Bạc trông như thế nào, có lẽ cũng chỉ là một cái hồ nhỏ bằng sân bóng đá, nồng độ cũng kinh người như vậy, cũng có thể khiến sinh vật đi vào nhanh chóng bị hóa đá.

Dù sao Khổng Tước Hà không phải sông nước mặn, nhưng sau khi nước ngọt của Khổng Tước Hà chảy vào La Bố Bạc, La Bố Bạc

lại trở thành hồ nước mặn, điều đó chứng tỏ khoáng vật muối trong hồ chính là từ bản thân La Bố Bạc, hơn nữa là khoáng vật muối mà diện tích mặt nước mấy nghìn kilômét vuông cũng không có cách nào pha loãng đến mức không thể nhìn thấy, qua đó có thể thấy được.

Thứ hai, vị trí địa lý của cả hai thực ra rất gần.

Bạch Long Đôi nơi hồ nhỏ thần bí kia tọa lạc và La Bố Bạc đều ở phía đông Thiên Nê thành, chỉ là một cái ở đông bắc, một cái ở đông nam.

Nhìn theo cách này, nếu không có sự đổ vào của Khổng Tước Hà, hai nơi này có lẽ hẳn nên là địa mạo nhã đan "Bạch Long Đôi" tương tự nhau, dù sao sau khi La Bố Bạc hoàn toàn khô cạn ở hậu thế, quả thật cũng không khác nhiều lắm so với địa mạo Bạch Long Đôi.

Vào lúc này.

Ngô Lương đột nhiên lại bắt đầu hoài nghi liệu "văn minh La Bố Bạc" sớm hơn "Lâu Lan cổ quốc" gần hai nghìn năm có phải chính là do chịu ảnh hưởng của loại hồ nước muối nồng độ cao này mà biến mất thần bí, từ đó mới xuất hiện sự đứt đoạn văn minh khó lường ở hậu thế?

Lý do, vẫn là những "tượng đá" nghi là bị hóa đá trong di tích.

Đáng tiếc hiện tại Ngô Lương vẫn chưa tìm thấy vùng di tích đó, nếu không y có thể thông qua tình hình thực tế của di tích và những "tượng đá" kia để đưa ra phán đoán.

Nhưng có một điểm Ngô Lương có thể khẳng định.

Vùng di tích đó và Thái Dương Mộ trong miệng Phương Quỳnh, đều xuất hiện sau bão cát, hơn nữa đều nằm trong vùng sa mạc được gọi là "Lạc Đà Phần" ở phía tây Thiên Nê thành.

Do đó có thể phán đoán, giữa hai nơi này hẳn cũng tồn tại một số

liên hệ tất yếu...

Ngay khi đang suy nghĩ như vậy.

"Công tử, nhìn sự khác biệt giữa bờ tây và bờ đông của Ấu Trạch này, lão hủ lại nảy ra một phỏng đoán, cũng không biết có đúng không..." Vu Cát đột nhiên nhăn nhó một khuôn mặt già, nói với vẻ không mấy tự tin.

"Mời lão tiên sinh cứ nói thẳng." Ngô Lương hoàn hồn lại, nghiêm nghị nói.

"Lão hủ cảm thấy Ấu Trạch này không giống như đang cạn nước, trái lại hơi giống như đang dịch chuyển về phía tây, bởi vậy mới nhấn chìm bờ hồ phía tây, mà lại khiến bãi hồ phía đông lộ ra." Vu Cát vuốt râu chậm rãi nói.

Lời vừa dứt.

Dương Vạn Lý lập tức "phụt" một tiếng, vẻ mặt châm chọc mà cười lớn: "Phụt hahaha, ta thấy lão già ngươi e rằng hồ đồ rồi chăng, chuyện hoang đường như vậy mà ngươi cũng nghĩ ra được, còn dịch chuyển, chẳng lẽ một cái hồ lớn như vậy còn là vật sống hay sao..." "Chát!" Ngô Lương lại một chưởng vỗ vào vai Dương Vạn Lý, mắt lộ vẻ kinh ngạc.

"Dịch chuyển..." Tỉ mỉ nghiền ngẫm từ ngữ của Vu Cát, Ngô Lương mạnh dạn thả lỏng tư duy của mình.

Sau đó.

Y lại đưa ra một giả thuyết kinh người!

Giả như La Bố Bạc quả thật đang dịch chuyển, mà hướng dịch chuyển lại là phía tây, vậy thì cuối cùng sẽ có một ngày nó đi qua Thiên Nê thành ở phía tây, và có thể sẽ di chuyển mãi đến vùng sa mạc được gọi là "Lạc Đà Phần" ở phía tây Thiên Nê thành.

“Lạc Đà Phần” chính là nơi Thái Dương Mộ mà Phương Quỳnh đã đi qua và di tích thần bí mà Lâu Lan Thủy Vương đã đi qua.

Bởi vậy.

Thiên Nê thành cuối cùng sẽ có một ngày bị La Bố Bạc nuốt chửng, và Thái Dương Mộ cùng di tích thần bí nghi là có liên quan đến “văn minh La Bố Bạc” sớm hơn cũng có thể đã từng bị La Bố Bạc nhấn chìm...

Như vậy, sự biến mất của hai nền văn minh liền có nguyên nhân tương đồng.

Mà nếu thiết lập một quy luật thời gian cho La Bố Bạc từ khi xuất hiện đến khi dịch chuyển, rồi đến khi hoàn toàn biến mất, vậy thì quy luật luân hồi 1500 năm - 2000 năm của La Bố Bạc mà Ngô Lương đã suy đoán trước đây cũng có thể được chứng thực, và sự đứt đoạn thần bí giữa hai nền văn minh cũng có lời giải thích.

Chỉ là giả thuyết này vẫn còn tồn tại rất nhiều vấn đề không thể giải thích: ví dụ như vì sao La Bố Bạc lại dịch chuyển, hơn nữa lại còn dịch chuyển có quy luật?

Lại ví dụ như nguyên động lực hỗ trợ La Bố Bạc dịch chuyển là gì, cuối cùng nó rốt cuộc sẽ đi đến nơi nào?

Thậm chí hiện tại.

Ngay cả việc La Bố Bạc có thật sự đang dịch chuyển hay không, cũng vẫn là một ẩn số.

Nhưng đây lại là vấn đề dễ kiểm chứng nhất, Ngô Lương tuy không có công cụ đo lường tương ứng, nhân lực mang theo cũng chưa chắc đủ để tiến hành đo lường khoảng cách xa, nhưng Thiện Thiện Vương chắc chắn có đủ mọi thứ chứ!

Ngô Lương chỉ cần trở về thỉnh Thiện Thiện Vương phái người

đo lường lại khoảng cách giữa Thiên Nê thành và La Bố Bạc, rồi so sánh với số liệu đo lường mấy năm trước, liền có thể có được một kết quả xác thực.

Thực tế, về sự biến mất thần bí của Lâu Lan cổ thành, giới khảo cổ hậu thế từ lâu đã có suy đoán rằng nó có thể liên quan đến sự di chuyển của La Bố Bạc.

Chỉ là trong các suy đoán liên quan, một số học giả dựa trên địa hình, địa mạo và đặc điểm địa thế của vùng La Bố Bạc hậu thế, cho rằng La Bố Bạc di chuyển theo hướng Nam-Bắc, chứ không phải theo hướng Đông-Tây như Ngô Lương hiện tại đang mạnh dạn giả thiết.

Nói cách khác, trong suy đoán về sự di chuyển Nam-Bắc của La Bố Bạc hậu thế, sự biến mất thần bí của Lâu Lan cổ thành và "văn minh La Bố Bạc" là do sau khi La Bố Bạc rời đi, cư dân địa phương đối mặt với cảnh khốn cùng vì hạn hán, thiếu nước và môi trường sinh thái xấu đi, buộc phải di dời khỏi nơi này, khiến nơi đây tự nhiên hoàn toàn hoang phế.

Còn trong giả thiết về sự di chuyển Đông-Tây khá táo bạo của Ngô Lương, Lâu Lan cổ thành và "văn minh La Bố Bạc" có thể đã trực tiếp bị La Bố Bạc nuốt chửng, thậm chí trong quá trình này còn có thể xảy ra những tai họa đột ngột còn đáng sợ hơn cả việc bị nuốt chửng, do đó mới dẫn đến sự biến mất thần bí của Lâu Lan cổ quốc và "văn minh La Bố Bạc".

Rõ ràng, giả thiết của Ngô Lương cực đoan và thảm khốc hơn.

Nhưng giả thiết này của y cũng không phải không có căn cứ: Một là dựa trên liệt truyện của Lâu Lan Thủy Vương, những "tượng đá" mà y nhìn thấy trong di tích kia, nhóm người nghi là cư dân "văn minh La Bố Bạc", sự tồn tại của những "tượng đá" này cần một lời giải thích hợp lý; Hai là dựa trên hiện trạng của La Bố Bạc, ít nhất tình

hình y nhìn thấy hiện tại là, nếu La Bố Bạc đang di chuyển, thì nhất định là đang di chuyển về phía Tây, chứ không phải hướng Nam hay hướng Bắc.Sau khi tra xét tình hình ở phía Đông La Bố Bạc, Ngô Lương cùng những người khác lại nghỉ ngơi khoảng nửa canh giờ, đợi cho ngựa đã hồi sức, bọn họ lập tức quay về Thiên Nê thành.

Khi đến Thiên Nê thành, trời đã hoàn toàn tối, cửa thành đã đóng.

May mắn thay, Ngô Lương cầm kim bài của Thiện Thiện Vương, nên mới thuận lợi vô ngại vào thành, thẳng tiến đến vương cung cầu kiến Thiện Thiện Vương."Đo lại khoảng cách giữa Thiên Nê thành và La Bố Bạc sao?" Nghe yêu cầu của Ngô Lương, Thiện Thiện Vương dường như không mấy bận tâm, ngược lại còn có chút do dự nói: "Lần trước vẽ bản đồ và đo đạc mới chỉ hơn ba năm trước, chắc hẳn không cần thiết phải làm vậy chứ?""Trước đây Thiện Thiện quốc cứ vài năm lại tiến hành đo đạc lãnh thổ một lần sao?" Ngô Lương có chút bất ngờ hỏi. "Đúng là như vậy, trong quốc cảnh của ta đa phần là sa mạc và gò hoang, lại thường xuyên bị phong bạo tấn công, vì thế cứ vài năm địa thế địa hình lại xảy ra biến hóa.

Một cồn cát di động mười mấy dặm, thậm chí mấy chục dặm là chuyện thường tình; một gò hoang chỉ sau vài năm đã biến thành sa mạc cũng chẳng cần phải làm ầm ĩ." Thiện Thiện Vương gật đầu, cười nói: "Cũng chính vì vậy, quốc gia của ta cứ năm năm lại đặc biệt phái người đo đạc và vẽ một bản đồ mới, cung cấp cho các thương nhân qua lại tham khảo, tránh để họ vì sự biến hóa của địa thế địa hình mà lầm vào hiểm cảnh có đi không về, điều này đối với quốc gia của ta cũng là một tổn thất.""Thật quá tốt rồi, xin Bệ hạ cung cấp cho ta tất cả số liệu của các bản đồ đã vẽ trước đây, ta cần tiến hành so sánh mới có thể đưa ra kết luận." Ngô Lương mừng rỡ trong lòng, vội nói.

Bản đồ được đo đạc mỗi năm năm một lần, không chỉ có thể phán

đoán tình hình La Bố Bạc có di chuyển hay không, mà còn có thể hiểu chi tiết về sự biến đổi địa hình, địa thế và môi trường trong quốc cảnh Thiện Thiện, nói không chừng còn có thể tìm ra một số quy luật."Các bản đồ trước đây đều có lưu trữ, được cất giữ trong Kim Quỹ Các, các hạ cứ sai phiên dịch do tiểu vương an bài giúp các hạ tìm ra là được, không cần hỏi tiểu vương." Thiện Thiện Vương gật đầu nói. "Ngoài ra, ta vẫn giữ nguyên thỉnh cầu trước đó." Ngô Lương nghĩ một lát rồi nói: "Bệ hạ chỉ cần phái người đo đạc khoảng cách giữa La Bố Bạc và Thiên Nê thành hiện tại là được, không cần tốn công tốn sức vẽ bản đồ mới, ta nghĩ việc này hẳn cũng không phải là chuyện khó khăn gì chứ?""Vì là ý của các hạ, tiểu vương đương nhiên sẽ làm theo, ba ngày sau sẽ báo kết quả cho các hạ." Thiện Thiện Vương nhanh chóng đồng ý. "Đa tạ Bệ hạ, Bệ hạ sớm nghỉ ngơi, tại hạ xin cáo từ!" Sắp xếp xong việc này, Ngô Lương liền không ngừng nghỉ đi đến Kim Quỹ Các.Lúc này trời đã tối, vị văn quan làm phiên dịch cho Ngô Lương trong Kim Quỹ Các đã về nghỉ ngơi, chỉ còn lại một tiểu lại thư ký phụ trách chỉnh lý và trông coi các cuộn sách.

Tiểu lại nhanh chóng tuân theo yêu cầu của Ngô Lương, tìm ra các bản đồ đo đạc và vẽ của Thiện Thiện quốc những năm trước.

Những bản đồ này đều được làm bằng da dê non quý hiếm, loại da này khá mềm mại và tinh tế, nên bản đồ vẽ ra dễ dàng thể hiện những chi tiết nhỏ, thời hạn bảo quản cũng tương đối lâu hơn.

Tuy nhiên, số lượng bản đồ này chỉ có khoảng hai mươi cuộn.

Ngô Lương hỏi tiểu lại thư ký mới biết, thì ra tập quán định kỳ đo đạc và vẽ bản đồ của Thiện Thiện quốc mới bắt đầu từ hơn một trăm năm trước, vì vậy trong Kim Quỹ Các cũng chỉ có bản đồ lưu trữ trong vòng hơn một trăm năm này, mỗi năm năm một lần, tính ra tự nhiên chỉ có khoảng hai mươi cuộn, không hề có bất kỳ thiếu sót nào.Đã như vậy, Ngô Lương tự nhiên cũng không thể nói gì thêm,

đành phải trải từng tấm bản đồ ra, lệnh cho Vu Cát và Gia Cát Lượng cùng mình tiến hành so sánh.…Thông qua những bản đồ này có thể thấy.

Trong hơn một trăm năm gần đây, La Bố Bạc quả thực đang di chuyển, nhưng hướng di chuyển không phải từ Đông sang Tây, mà là từ Đông Nam sang Tây Bắc.

Tuy nhiên, thực tế biên độ di chuyển không đáng kể, giữa các bản đồ liền kề cơ bản không thấy có biến hóa rõ rệt nào.

Chỉ khi đặt hai bản đồ cách nhau vài chục năm ra để so sánh, mới có thể nhìn thấy một chút khác biệt.

Ngoài ra, diện tích và hình dạng của La Bố Bạc cũng liên tục thay đổi.

Nhưng sự thay đổi này cũng tương tự như biên độ di chuyển, những biến hóa nhỏ nhặt như vậy thậm chí có thể trực tiếp quy kết là sự diễn biến tự nhiên của đại tự nhiên, căn bản không đáng phải làm ầm ĩ.Ngược lại, so với La Bố Bạc, mọi thứ khác đều đang xảy ra những biến đổi lớn có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Đầu tiên là sông Khổng Tước ở phía Bắc Thiên Nê thành, tuy hướng chảy của dòng nước không thay đổi, nhưng hướng đi của dòng sông lại liên tục biến hóa.

Ngay cả giữa hai bản đồ liền kề cũng có thể thấy sự thay đổi rõ rệt, trông giống như một con giun đất không bao giờ chịu ở yên.Kế đến là vùng hoang mạc có diện tích đáng kể ở phía Tây Thiên Nê thành, được gọi là "Lạc Đà Phần".

Trong bản đồ của Thiện Thiện quốc không ghi chép tình hình địa hình bên trong "Lạc Đà Phần", mà chỉ ghi chép khá chi tiết về đường viền bên ngoài của vùng hoang mạc này.

Đường viền này hiển nhiên còn thay đổi và biến động nhiều hơn cả sông Khổng Tước.

Trong suốt hơn một trăm năm của các bản đồ này, nó căn bản không có một hình dạng cố định nào, điều này cũng khá phù hợp với đặc tính của sa mạc, di chuyển theo gió mà.Điều đáng chú ý là.

Tuy La Bố Bạc có di chuyển, nhưng thực tế biên độ di chuyển không lớn lắm.

Còn "Lạc Đà Phần" thì hoàn toàn khác, biên độ di chuyển của nó rõ ràng lớn hơn La Bố Bạc rất nhiều, hơn một trăm năm qua, nó đã mở rộng ra một khoảng cách đáng kể.

Nếu phân tích theo xu thế này. "Lạc Đà Phần" hiển nhiên sẽ đến Thiên Nê thành sớm hơn "La Bố Bạc", thậm chí có thể sớm hơn vài chục hoặc thậm chí vài trăm năm.

Chương 422

Cho nên nếu chỉ thông qua những bản đồ này để so sánh.

Thay vì lo lắng về mối đe dọa mà "La Bố Bạc" có thể gây ra cho Thiên Nê thành, chi bằng hãy lo lắng về "Lạc Đà Phần" trước, cuộc tấn công của vùng hoang mạc này mới là mối đe dọa cấp bách hơn."Chẳng lẽ ta và các học giả nổi tiếng hậu thế đều đã nghĩ quá nhiều?" Ngô Lương nhìn chằm chằm vào tấm bản đồ trước mặt, chìm vào trầm tư.

Có lẽ sự biến mất thần bí của Lâu Lan cổ quốc, không hề thần bí như y nghĩ, thậm chí không mang bất kỳ sắc thái quỷ dị nào, mà chỉ là do sự chọn lọc tự nhiên và biến đổi môi trường sinh thái.

Nhưng cho dù là vậy, có một số việc Ngô Lương vẫn không thể đưa ra một lời giải thích hợp lý.

Ví như: di tích mà Lâu Lan Thủy Vương nhìn thấy, cùng với những điều huyền diệu y đã thấy và nghe trong di tích đó.

Lại ví như: Thái Dương Mộ mà Phương Quỳnh nhìn thấy, cùng với "Yểm Muội thuật" thần bí và tàn nhẫn của Phương Quỳnh, thậm chí ngay cả bản thân Phương Quỳnh cũng là một sự tồn tại không thể giải thích bằng khoa học, Ngô Lương thậm chí còn không chắc y rốt cuộc có phải là một con người theo nghĩa hẹp hay không.

Mà tất cả những điều này.

Đều xảy ra trong "Lạc Đà Phần", vùng đất gần như chiếm một phần ba diện tích quốc thổ của Thiện Thiện quốc, có lẽ chỉ khi mạo hiểm tiến vào "Lạc Đà Phần", mới có thể tìm thấy đáp án.Vậy nên… hiện tại có nên chuyển trọng điểm điều tra từ "La Bố Bạc" sang "Lạc Đà Phần" hay không, thay vì cứ thiên kiến một cách đơn phương mà

gán ghép mọi chuyện vào La Bố Bạc?

Tuy nhiên, dựa trên những điểm chung trong trải nghiệm của Lâu Lan Thủy Vương và Phương Quỳnh, Ngô Lương vẫn kiên trì quyết định chờ đợi "hắc long bạo" xuất hiện rồi mới tiến vào "Lạc Đà Phần".

Sa mạc là nơi như thế nào, Ngô Lương hiểu rất rõ, ngay cả hậu thế với trình độ thông tin liên lạc và vận chuyển đã đạt đến mức độ phát triển đáng kể, vẫn liên tục có người bỏ mạng tại đó.

Vì vậy, nếu có thể, Ngô Lương sẽ cố gắng giảm thiểu số lần tiến vào hoang mạc, cố gắng hành động có mục đích rõ ràng, như vậy mới có thể giảm thiểu tối đa khả năng có đi không về.

Mà trước đó, Ngô Lương ở Thiện Thiện quốc vẫn còn rất nhiều việc có thể làm, không cần phải vội vàng.… Sau một đêm nghỉ ngơi như vậy.

Ngô Lương lại dẫn theo tinh anh Phường Nhân Quân men theo sông Khổng Tước phía Bắc thành, thẳng tiến lên thượng nguồn sông Khổng Tước.

Lần này y đã có mục tiêu rõ ràng.

Theo y được biết, hậu thế vào năm 1979, mấy nhà khảo cổ học đã phát hiện hàng chục ngôi cổ mộ trên bờ Bắc cổ hà đạo sông Khổng Tước.

Mỗi ngôi mộ này đều có một huyệt mộ hình tròn ở giữa được bao quanh bằng cọc gỗ, bên ngoài dùng cọc gỗ cao hơn một xích bao quanh 7 vòng tròn, và tạo thành vài đường tia xạ, trông như ánh sáng mặt trời tỏa ra, đây chính là Thái Dương Mộ nổi tiếng khắp thế giới ở hậu thế.

Hơn nữa, tại những di chỉ Thái Dương Mộ này, còn khai quật

được di thể "Mỹ nữ Lâu Lan" thuộc "văn minh La Bố Bạc" từ hơn 3800 năm trước.

Ngược lại, trong vùng hoang mạc hiện nay gọi là "Lạc Đà Phần", thì không có phát hiện tương ứng nào.Rõ ràng.

Thái Dương Mộ được phát hiện ở hậu thế, và nơi Phương Quỳnh nói nghi là Thái Dương Mộ căn bản không nằm cùng một vị trí, thậm chí không cùng một khu vực.

Tức là, nếu Phương Quỳnh không nói dối y, thì hai Thái Dương Mộ này nên thuộc về hai di chỉ khác nhau.

Chỉ là một nơi ở hậu thế đã được nhìn thấy ánh sáng mặt trời trở lại.

Còn một nơi khác thì vẫn chôn vùi trong cát vàng, chờ đợi người hữu duyên kế tiếp xuất hiện.

Lần này, ngoài việc thăm dò tình hình sông Khổng Tước, một nhiệm vụ khác của Ngô Lương là cố gắng tìm kiếm di chỉ Thái Dương Mộ mà các nhà khảo cổ học hậu thế đã phát hiện, như vậy có thể tìm ra một số điểm chung giữa hai nơi, cũng coi như là chuẩn bị trước cho việc tiến vào "Lạc Đà Phần".Kết quả, Ngô Lương và nhóm người vừa rời khỏi vương cung không lâu, khi vừa đến cửa thành, liền bị một thanh niên tóc xoăn tự nhiên, mang đặc điểm rõ ràng của người Tây Vực chặn đường."Các hạ nhìn lạ mắt quá, e rằng đây là lần đầu đến Thiên Nê thành phải không?

Vậy thì các hạ hẳn là cần một người dẫn đường kinh nghiệm phong phú, như vậy chuyến đi xa lạ này cũng sẽ vui vẻ và thuận lợi hơn nhiều." Thanh niên tóc xoăn tự nhiên lịch sự cúi chào Ngô Lương bằng lễ phủ ngực, trên mặt nở nụ cười tự giới thiệu: "Các hạ có thể gọi ta là Sát Mộc, ta không chỉ quen thuộc từng ngọn cỏ, ngọn cây, từng ngọn núi, tảng đá của Thiện Thiện quốc, mà còn tinh thông Hán

ngữ, Thổ Hỏa La ngữ, Khiếp Lư ngữ và nhiều ngôn ngữ khác.

Nếu các hạ muốn tìm một người dẫn đường, Sát Mộc nhất định là lựa chọn tốt nhất trong Thiên Nê thành, chỉ cần chi trả một Bàn Ma Già kim hồn tệ làm thù lao, Sát Mộc liền có thể đưa các hạ đến bất cứ nơi nào các hạ muốn đi."Bàn Ma Già kim hồn tệ, chính là tiền tệ pháp định thông dụng của Thiện Thiện quốc.

Các thương nhân ở đây đều rất thực tế, họ không chấp nhận Ngũ Thù tiền của Đại Hán, cũng không chấp nhận những tiền tệ lộn xộn của các nước Tây Vực, bởi vì thời đại này chưa có tiền tệ thế giới, những tiền tệ này một khi ra khỏi biên giới quốc gia của mình thì rất khó được công nhận, hoàn toàn không có giá trị giao dịch.

Vì vậy, các thương nhân làm ăn trong Thiện Thiện quốc, thường sẽ dùng phương thức giao dịch trao đổi vật lấy vật, hoặc sử dụng Bàn Ma Già kim hồn tệ do Thiện Thiện quốc phát hành với trọng lượng và độ tinh khiết đều đủ, dù sao vàng bạc ở bất cứ thời điểm nào, bất cứ địa điểm nào cũng là kim loại quý thông dụng trên thế giới, đáng tin cậy hơn nhiều so với những tiền tệ lộn xộn kia.

Tuy nhiên, đó không phải là trọng điểm, trọng điểm là diễn xuất của thanh niên tóc xoăn này rất tệ, giữa lời nói và cử chỉ thiếu đi khí chất chợ búa của người lăn lộn bên ngoài nhiều năm, hơn nữa giá hắn ta đòi lại đắt đến mức phi lý.

Ngay cả Ngô Lương tuy đến Thiên Nê thành chưa lâu, nhưng cũng đã hiểu biết về Bàn Ma Già kim hồn tệ của Thiên Nê thành.

Thứ này là vật phẩm lưu thông cứng rắn nhất trong Thiên Nê thành, một đồng đã đủ cho một gia đình bình thường ăn no nửa năm, bình thường chỉ có những thương nhân lớn với quy mô thương đội đáng kể mới dùng được, còn một người dẫn đường nhỏ nhoi, dù có tài năng đến mấy, cùng lắm cũng chỉ có thể dùng sức lực đổi lấy

lương thực và vải vóc.

Thanh niên tóc xoăn này mở miệng đã dám đòi kim hồn tệ, vừa nhìn là biết chưa từng trải qua sự dạy dỗ của thực tế."Không cần, đa tạ." Thân phận chưa rõ, hành vi cử chỉ đáng ngờ, Ngô Lương đương nhiên sẽ không tùy tiện tiếp xúc với hắn, quả quyết từ chối rồi tiếp tục dẫn mọi người đi ra ngoài thành."Ấy ấy ấy—các hạ đừng vội đi chứ, giá cả có thể thương lượng mà!" Thấy Ngô Lương không thèm đáp lời, thanh niên tóc xoăn liền có chút sốt ruột, vội vàng lại bước ngang một bước cố gắng chặn Ngô Lương để tiếp tục nói chuyện."Tránh ra!" Điển Vi nào có chiều hắn, giơ cánh tay khẽ đẩy một cái, liền khiến thanh niên tóc xoăn này loạng choạng ngã về một bên.

Nhưng hắn rốt cuộc vẫn không ngã.

Bởi vì Thập trưởng quân thủ thành vội vàng xông lên đỡ lấy hắn, kinh hoàng hỏi: "Sát Mộc vương tử, người không sao chứ?" Tiếp đó, Thập trưởng kia lập tức trừng mắt nhìn Ngô Lương và nhóm người, lớn tiếng quát: "Chặn bọn chúng lại, lũ cuồng đồ to gan, dám động thủ với Sát Mộc vương tử… Ơ?!"Đối mặt với kim bài bị dí thẳng vào mặt.

Vị Thập trưởng quân thủ thành này chợt cứng họng, những lời định nói liền không thể nói thêm được nữa.

Kim bài ban tặng của Thiện Thiện Vương rốt cuộc đại diện cho điều gì trong Thiện Thiện quốc, vị Thập trưởng quân thủ thành này tự nhiên rõ ràng hơn ai hết, đồng thời y cũng lập tức hiểu ra thân phận của Ngô Lương và nhóm người.

Gần đây Thiên Nê thành có một nhóm người Hán đến, Hạ Cáp Phủ tướng quân và Phổ Thiện pháp sư đều chết vì bọn họ, kết quả Thiện Thiện Vương không những không bắt giữ họ, mà còn đối đãi

trọng thị, thậm chí trực tiếp mời họ vào vương cung ở, ban cho họ kim bài có thể đi lại thuận lợi vô ngại ở bất cứ nơi nào trong Thiện Thiện quốc… Những chuyện này Thiện Thiện Vương tuy đã hạ lệnh cấm ngôn, nhiều chi tiết trong đó chưa hoàn toàn truyền đến tai mỗi người dân trong Thiện Thiện thành, nhưng thân là quân quan cấp thấp của quân thủ thành Thiên Nê, vị Thập trưởng này dù chưa từng gặp Ngô Lương và nhóm người, chắc chắn cũng đã nghe được một số lời đồn, ít nhất nhất định đã nhận được lệnh không được gây ra bất kỳ xung đột hay mâu thuẫn nào với những người cầm kim bài.Cho nên… vị Thập trưởng quân thủ thành này vô thức nhìn Sát Mộc vương tử bên cạnh một cái, nói gì thì nói, y vừa nãy là đang lên tiếng vì Sát Mộc vương tử mà. "…" Lại thấy Sát Mộc vương tử cũng một vẻ mặt phẫn nộ, dáng vẻ nghiến răng ken két như muốn nuốt sống lột da y vậy.Vị Thập trưởng quân thủ thành này làm sao biết được, Sát Mộc vương tử vì muốn tiếp cận Ngô Lương và nhóm người, đã hao phí bao nhiêu tâm sức mới nghĩ ra được một biện pháp mà mình cho là không có sơ hở như vậy.

Kết quả, vị Thập trưởng quân thủ thành này vừa đỡ vừa gọi, trong nháy mắt đã làm lộ thân phận của hắn.

Gặp phải một "đồng đội heo" giúp đỡ kiểu phá hoại như vậy, làm sao hắn có thể không phẫn nộ?"Ta muốn ra thành, còn có vấn đề gì nữa không?" Thấy vị Thập trưởng quân thủ thành này sau khi nhìn thấy kim bài đã biểu hiện ra trạng thái luống cuống không biết làm sao, Ngô Lương cũng lười tính toán với y, chỉ mặt không biểu cảm hỏi. "Không, không vấn đề gì, cung tiễn các hạ!" Thập trưởng vội vàng cúi chào bằng lễ phủ ngực rồi nhanh chóng lui sang một bên, hơn nữa còn lùi ra rất xa như thể đang chạy trốn.So sánh mà nói, y cũng không phải đang né tránh Ngô Lương, mà là đang né tránh Sát Mộc vương tử, bởi vì Ngô Lương trông có vẻ không có ý kiến gì lớn với y,

ngược lại Sát Mộc vương tử, dáng vẻ kia trông như bất cứ lúc nào cũng có thể bóp chết y, thật sự quá đáng sợ.

Trong lòng Thập trưởng vẫn còn khó hiểu.

Rốt cuộc đây là chuyện gì vậy, ta rõ ràng đang tăng thanh thế cho Sát Mộc vương tử, sao ngược lại lại giống như đã đắc tội hoàn toàn với Sát Mộc vương tử vậy, ta rốt cuộc đã làm sai điều gì chứ?Kết quả, sau khi vị Thập trưởng quân thủ thành kia lùi ra.

Ngô Lương lại không vội vã ra thành nữa, mà nhíu mày nhìn về phía Sát Mộc vương tử vẫn đang trừng mắt nhìn vị Thập trưởng kia, đánh giá từ trên xuống dưới rồi hỏi: "Sát Mộc vương tử… nếu ta không lầm, ngươi hẳn là Nhị vương tử của Thiện Thiện quốc phải không?"Trước đó y tuy chưa từng gặp Sát Mộc vương tử này.

Nhưng sau khi vào vương cung, y cũng đã đại khái tìm hiểu tình hình các thành viên vương thất tương đối quan trọng, mục đích là để biết địch biết ta, để khi cần thiết có thể lập tức nắm được điểm yếu của vương tộc Thiện Thiện quốc, vì vậy y cũng có chút ấn tượng về cái tên này.Tuy nhiên, Sát Mộc vương tử này lại là một trong những thành viên vương thất bị Ngô Lương bỏ qua.

Y tập trung chú ý vào Đại vương tử "Giáp Phỉ" và Tứ vương tử "Kim Toàn Trác", những người có cơ hội lớn nhất kế thừa vương vị.

Còn về "Sát Mộc vương tử" này, tuy trước đó A Phổ Khâu và Thiện Thiện Vương khi nói về hắn đều rất hàm súc, nhưng Ngô Lương vẫn rất mẫn cảm mà rút ra một kết luận từ lời nói của họ — đứa trẻ này đầu óc có lẽ có chút vấn đề!"Các hạ quả nhiên có bản lĩnh, chưa từng gặp mặt mà chỉ thoáng nhìn đã nhận ra ta, bội phục bội phục!" Thấy không thể che giấu thân phận nữa, Sát Mộc vương tử lại làm một lễ nghi kiểu người Hán thường dùng, chắp tay cười nói với Ngô Lương."…" Các thành viên Phường Nhân Quân ngạc

nhiên.

Đây chẳng phải là mở mắt nói dối sao?

Nếu không phải vị Thập trưởng kia một lời đã nói toạc thân phận của ngươi, ai mà biết được ngươi là ai chứ, còn bảo có bản lĩnh gì, thật là vô nghĩa!

Kết quả, không đợi bọn họ nghĩ nhiều, Ngô Lương đã quay đầu lại, khẽ chạm vào thái dương của mình, hạ thấp giọng nói với các thành viên Phường Nhân Quân: "Nghe nói người này đầu óc có lẽ có chút vấn đề, không cần để ý.""À…!" Mọi người chợt hiểu ra, mặt đầy vẻ đồng tình nhìn về phía Sát Mộc vương tử, nghe những lời vô nghĩa như vậy thì thấy hợp lý hơn nhiều.Tiếp đó, Ngô Lương lại nhanh chóng quay đầu lại, nở một nụ cười quan tâm trẻ em thiểu năng, híp mắt nói: "Đã sớm nghe danh Nhị vương tử lừng lẫy, tiếc là chỉ nghe danh mà chưa thấy mặt, không ngờ lại gặp được ngài ở đây… Tiếc là hôm nay không mấy tiện, chúng ta đang cần ra thành làm việc, thật sự không thể thoát thân được, chi bằng đợi khi nào rảnh rỗi, ta sẽ đích thân đến bái hội, cáo từ."Nói xong những lời khách sáo này, Ngô Lương không đợi Sát Mộc vương tử trả lời, liền quay đầu dẫn các thành viên Phường Nhân Quân đi ra ngoài cửa thành.

Thật lòng mà nói, với một người đầu óc có vấn đề, chẳng có gì đáng để giao lưu, không thể đánh, không thể mắng, chỉ cần không cẩn thận là còn bị đội lên cái mũ đạo đức cao vì ức hiếp người tàn tật, đừng để hắn ta quấn lấy mới là việc chính.Kết quả Ngô Lương muốn đi cho nhanh.

Sát Mộc vương tử lại lập tức sốt ruột, vội vàng đuổi nhanh theo, vươn người hỏi: "Ấy ấy ấy, đợi một chút mà!

Các hạ chẳng lẽ không một chút nào tò mò vì sao ta vừa nãy lại phải ẩn giấu thân phận để tiếp cận các ngươi sao?""Vậy rốt cuộc là vì

sao chứ?" Ngô Lương vừa đáp lời một cách khá qua loa, vừa cùng các thành viên Phường Nhân Quân tăng tốc bước chân.

Ra khỏi thành bọn họ sẽ lập tức lên ngựa, sau đó thúc ngựa phi nước đại bỏ rơi tên này hẳn là không thành vấn đề, dù sao tên này đâu có dắt ngựa như bọn họ, hai chân thì làm sao chạy nhanh hơn được ngựa."Bởi vì các ngươi đến từ Đại Hán, nơi đạo pháp phồn thịnh, các ngươi còn nắm giữ sức mạnh thần bí hủy thiên diệt địa, ngoài ra các ngươi dường như không mấy hứng thú với quyền thế và tiền tài, vì vậy ta nghi ngờ các ngươi đều là phương sĩ đã tu thành đạo pháp!" Sát Mộc vương tử vừa chạy nhỏ vừa bám sát theo sau Ngô Lương và nhóm người, lời lẽ dõng dạc nói: "Ngoài ra, đối với loại sức mạnh thần bí hủy thiên diệt địa mà các ngươi nắm giữ, hẳn cũng bắt nguồn từ đạo pháp phải không?

Ta từng thấy ghi chép về sự kiện lò luyện đan bị phá hủy gây thương vong trong các cổ tịch phương thuật đến từ Thăng Long, điều đó vô cùng tương tự với sức mạnh thần bí mà các ngươi nắm giữ, vậy nên ta chắc hẳn không sai chứ, các ngươi nhất định là phương sĩ đã tu thành đạo pháp phải không?""!" Nghe đến đây, Ngô Lương đột nhiên dừng bước quay đầu nhìn Sát Mộc vương tử.

Phát minh ra thuốc nổ, quả thực có mối quan hệ mật thiết với thuật luyện đan của phương sĩ thiên triều, mà thuật luyện đan cũng quả thực có mối quan hệ mật thiết với Đạo giáo của thiên triều.

Chẳng qua ở thời đại này, người biết về Thăng Long Lý còn chưa ra đời.

Mà những lời Sát Mộc vương tử vừa nói, đã vô hạn tiếp cận chân tướng của thuốc nổ.

Đối với người của thời đại này mà nói, suy nghĩ như vậy có sức quan sát và trí tưởng tượng vô cùng siêu việt.

Do đó, Ngô Lương cho rằng có cần thiết phải xem xét xem Sát Mộc vương tử "đầu óc có vấn đề" này rốt cuộc còn biết những gì.

Có lẽ đầu óc hắn chưa hẳn đã thật sự có vấn đề.

Đúng như câu nói "đi trước một bước là thiên tài, đi trước hai bước là kẻ điên", có lẽ chính vì người này có tư tưởng và kiến giải vượt xa thời đại này, nên không được mọi người thấu hiểu, mới bị cho là đầu óc… có vấn đề.

Ngoài ra.

Y hiện tại còn chưa muốn hắc hỏa dược sớm xuất hiện trên đời, cũng hoàn toàn không có ý định giao nó cho Tào lão bản, bởi vì đây là một trong những át chủ bài quan trọng nhất mà y giữ lại cho mình.

Dù giúp Tào lão bản nhanh chóng kết thúc loạn thế này có thể có tác dụng thúc đẩy công việc khảo cổ của y, và trông có vẻ cũng có lợi cho bách tính chịu khổ vì chiến loạn, y cũng đoạn nhiên sẽ không làm vậy.

Bởi vì y hiểu rõ hơn bất kỳ ai, "Hưng thịnh, dân chúng khổ.

Diệt vong, dân chúng khổ." Thực ra loạn thế này có thể kết thúc hay không, đối với bách tính mà nói, cảnh ngộ thực ra không có thay đổi quá lớn, đặc biệt là dưới chế độ phong kiến còn kéo dài gần hai nghìn năm nữa, điều duy nhất thay đổi chỉ là họ của giai cấp thống trị mà thôi.

Ngô Lương không có dã tâm này, cũng không có khả năng này.

Do đó, thực ra y không thể thay đổi được gì, việc có thể làm chỉ là giữ lại cho mình vài quân bài, khiến mình không trở thành con cờ có thể bị Tào lão bản vứt bỏ bất cứ lúc nào, ngược lại còn có thể tự mình quyết định bước tiếp theo nên đi đâu, chỉ có vậy mà thôi."Sao rồi, ta có đoán đúng không?" Thấy Ngô Lương đột nhiên dừng lại,

ngây người nhìn mình, trong lòng Sát Mộc vương tử không khỏi có chút căng thẳng, nhưng hắn vẫn cố làm ra vẻ bình tĩnh, lấy hết dũng khí hỏi. "Vậy rốt cuộc ngươi tiếp cận chúng ta là vì điều gì?" Ngô Lương bỏ qua câu hỏi của Sát Mộc vương tử, nheo mắt không trả lời mà hỏi ngược lại."Ta đối với đạo pháp của các ngươi cực kỳ hứng thú, không giấu các hạ, ta đã bỏ ra mấy năm công phu nghiên cứu đạo pháp rồi, chỉ cần là thư tịch đạo pháp có thể tìm được, ta đều đã nghiền ngẫm không sót một chữ nào." Sát Mộc vương tử dường như cảm thấy đã tìm thấy tiếng nói chung với Ngô Lương, vội vàng khá thành khẩn nói: "Đặc biệt là các pháp thuật được nhắc đến trong Đạo học như: pháp thuật, chiêm bốc, kham dư, yểm hặc, phòng trung, tịch cốc, phù lục, đan dược… Tóm lại, tất cả pháp thuật trong Đạo học, trong mắt ta đều là những báu vật khó mà tưởng tượng được, vì vậy chỉ cần là thứ gì liên quan đến đạo pháp, ta đều sẽ nghĩ mọi cách để tìm hiểu.

Mà các ngươi lại là phương sĩ đã tu thành đạo pháp, ta sao nỡ lòng lướt qua các ngươi?""…" Ngô Lương và nhóm người nhìn nhau.

Xem ra Sát Mộc vương tử này quả thực hiểu biết không ít về Đạo giáo, nếu không thì làm sao có thể nói ra nhiều tên gọi đạo pháp đến vậy không sai một chữ nào, điều này đối với một vương tử của tiểu quốc Tây Vực mà nói, quả thực cần phải tốn chút công phu.

Ngoài ra.

Sát Mộc vương tử nói bọn họ là phương sĩ đã tu thành đạo pháp.

Dường như quả thật là như vậy, Ngô Lương trước đó đã nhân cơ hội tình cờ mà nắm giữ được "yểm hặc chi thuật", còn Vu Cát thì từ rất sớm đã nắm giữ "kham dư chi thuật", điểm này các thành viên cốt cán Phường Nhân Quân đều trong lòng biết rõ.Tuy nhiên, Ngô Lương chắc chắn sẽ không dễ dàng thành thật đối đãi với một vương tử lần

đầu gặp mặt mà nghi là đầu óc có vấn đề như vậy, dù bị nói trúng cũng sẽ không dễ dàng thừa nhận.

Y chỉ cảm thấy.

Vị Sát Mộc vương tử này, ngoài việc hơi có chút đơn thuần ra, thì cũng không giống như A Phổ Khâu và Thiện Thiện Vương miêu tả là đầu óc có vấn đề gì, bởi vì logic lời nói của hắn vẫn khá rõ ràng, chỉ giống một người cuồng nhiệt yêu thích Đạo giáo hơn mà thôi."Rất tiếc, những điều ngươi nói này chúng ta đều không biết làm, chúng ta chỉ là một nhóm thương nhân theo đuổi lợi ích mà thôi." Ngô Lương bình thản nói: "Nói như vậy, không biết Nhị vương tử nghiên cứu Đạo giáo nhiều năm, có đạt được thành tựu gì đáng kể trên phương diện đạo pháp không?" Ngô Lương thậm chí còn lười tranh cãi với Sát Mộc vương tử về cái gọi là "người trừ ma", chuyện đó lừa được Thiện Thiện Vương là đủ rồi, thật sự không cần thiết phải lừa gạt vị Nhị vương tử không có mấy ảnh hưởng ở Thiện Thiện quốc này."Nói ra thật hổ thẹn…" Sát Mộc vương tử khá tiếc nuối lắc đầu, "Ta tuy nghiên cứu Đạo giáo nhiều năm, nhưng đến nay vẫn chỉ biết nửa vời, chưa ngộ được đạo pháp gì cả.

Nếu phải nói có thu hoạch gì, đại khái cũng chỉ có tâm cảnh thuận theo tự nhiên, không buồn không vui này mà thôi."Mẹ kiếp!

Còn nói là chưa ngộ được gì, đây chẳng phải đã đạt đến cảnh giới cao nhất của việc làm màu rồi sao?

Cái sự làm màu của hắn ta, phải gọi là một kiểu già dặn từng trải, một kiểu đạo pháp tự nhiên, ngay cả Vu Cát cũng chưa từng làm màu một cách hoàn hảo như vậy đâu chứ?"Ta tuy không hiểu gì về đạo pháp, nhưng Nhị vương tử tuổi còn nhỏ mà đã có ngộ tính như vậy, thật khiến ta tự thẹn không bằng, ta nghĩ nếu được thêm thời gian, Nhị vương tử nhất định sẽ tỏa sáng rực rỡ trong con đường Đạo

giáo." Nghe đến đây, Ngô Lương quả quyết tâng bốc một câu, liền định nhanh chóng kết thúc cuộc trò chuyện với hắn, tiếp tục đi làm việc chính.

Bởi vì qua vài câu nói, y phát hiện sức tưởng tượng và khả năng quan sát của tên tiểu tử này thực ra không siêu việt như y vừa nghĩ, chỉ là có thể do ảnh hưởng của các thư tịch Đạo giáo, mà mắc phải căn "bệnh trung nhị" vô phương cứu chữa mà thôi.

Bệnh trung nhị cũng là bệnh, cũng phải chữa, cho nên đánh giá của A Phổ Khâu và Thiện Thiện Vương về hắn hẳn cũng không có vấn đề gì lớn."Thật sao?

Chương 423

Ngươi thật sự nghĩ như vậy à?" Sát Mộc vương tử lập tức phấn chấn hẳn lên, vui mừng lộ rõ trên lông mày nói: "Ngươi vẫn là người đầu tiên công nhận ta, đây có lẽ chính là đạo duyên giữa chúng ta.""Nhị vương tử quá khen rồi, ta chẳng qua chỉ là một người phàm tục, vốn dĩ đã vô duyên với đạo, thì làm sao có duyên với Nhị vương tử được?" Ngô Lương cười cười, rồi chắp tay nói: "Nhị vương tử, chúng ta còn có việc gấp cần ra thành xử lý, e rằng không thể ở đây trò chuyện lâu với Nhị vương tử được, đợi chúng ta trở về rồi, ta sẽ đích thân đến bái hội Nhị vương tử sau, cáo từ."Nói xong câu đó, Ngô Lương không đợi Sát Mộc vương tử đồng ý, dẫn các thành viên Phường Nhân Quân liền tiếp tục đi ra ngoài thành, bước chân còn nhanh hơn lúc nãy.

Lần này đi lên thượng nguồn sông Khổng Tước để thăm dò, lộ trình xa hơn La Bố Bạc.

Thêm vào đó Ngô Lương trong lòng còn có một mục tiêu rõ ràng, rất có khả năng sẽ phải dừng lại vài ngày ở một nơi nào đó, vì vậy lần này y đặc biệt mang theo xe ngựa để dựng trại và một số đồ tiếp tế đủ dùng trong một tuần."Ấy ấy, các hạ xin đợi thêm một chút!" Kết quả bọn họ vừa ra khỏi thành, vừa lên ngựa, Sát Mộc vương tử liền một lần nữa không buông tha mà đuổi theo."Nhị vương tử, quá tam ba bận, chúng ta ra thành làm việc là đã được Thiện Thiện Vương đặc biệt cho phép, nếu ngươi còn ngang ngược cản trở mà làm lỡ việc của chúng ta, đừng trách ta đưa ngươi đi thỉnh Thiện Thiện Vương phân xử." Ngô Lương trực tiếp tung ra chiêu sát thủ để đối phó với trẻ con quỷ quái: Ngươi mà còn lì lợm thì đừng trách ta đi tìm phụ huynh của ngươi!"Các hạ hiểu lầm rồi." Sát Mộc vương tử hiển nhiên vẫn rất

sợ Thiện Thiện Vương, nghe Ngô Lương nói vậy liền rõ ràng căng thẳng, vội vàng nói: "Ta chỉ thấy hướng các hạ đi lần này có thể là sông Khổng Tước, nên mới đuổi theo đặc biệt nhắc nhở một câu, bờ Bắc sông Khổng Tước có một nơi vạn vạn lần không thể đi, nếu đi rồi e rằng các hạ sẽ không trở về được nữa…" "Nhị vương tử sao lại nói lời ấy?" Lời của vương tử Sát Mộc một lần nữa khơi dậy sự hứng thú của Ngô Lương, khiến hắn không thể không dừng bước.

Bờ bắc sông Khổng Tước, đó chính là nơi mà nhóm Ngô Lương sắp sửa tiến đến.

Nếu vương tử Sát Mộc có thể cung cấp thêm một vài tin tức khác lạ, Ngô Lương tự nhiên sẵn lòng kiên nhẫn lắng nghe một chút, còn chuyện thật giả thế nào thì không quan trọng, hắn sẽ tự mình đưa ra phán đoán.

"Ta cũng nghe người trong thành kể lại, mấy năm trước nơi đó từng xảy ra một chuyện quái dị." Vương tử Sát Mộc nhếch môi cười, có vẻ rất hài lòng với biểu hiện của Ngô Lương, sau đó mới thong thả nói tiếp: "Một chi thương đội từ nước Quy Tư đến vận chuyển hàng hóa đi ngang qua bờ bắc sông Khổng Tước, trong lúc vô tình thế mà lại đi lạc vào một tòa cổ thành giữa bãi cát vàng mịt mù.

Trên đường phố cổ thành không một bóng người, nhưng khi vào trong nhà dân, lại có thể thấy những chum nước đầy ắp nước sạch, bếp lò đang cháy, thức ăn đang được nấu trên bếp, thậm chí còn có chăn nệm đã xếp gọn gàng trên giường hồ...

Tóm lại, mọi dấu vết trong cổ thành đều cho thấy nơi đây vừa mới có người sinh hoạt, ngay khoảnh khắc họ vào thành thì những người đó đột nhiên biến mất vậy." "Thương đội này quanh năm qua lại giữa nước Quy Tư và nước Thiện Thiện, tâm lý rất rõ ràng tòa cổ thành này tuyệt đối không phải thành Thiên Nê, trước đó cũng chưa từng

thấy tòa cổ thành này trên đường đi.

Trong tình cảnh đó, người của thương đội kinh hoàng bạt vía, vội vàng lùa lạc đà định rút lui ra ngoài thành.

Nhưng khi họ đến cổng thành, mới phát hiện cổng thành lúc trước tiến vào đã không còn nữa, trước mặt chỉ có một bức tường đất cao mấy trượng.

Mà cho dù có leo lên tường thành, cũng chỉ thấy bên ngoài mịt mù bão cát che trời lấp đất, không thấy bất kỳ lối ra nào." "Người của thương đội chỉ đành thối lui, một mặt chia nhau tìm xem có cổng thành nào khác không, một mặt chờ đợi bão cát tan đi.

Cứ đợi như vậy suốt mấy ngày, họ bị bão cát và tòa cổ thành không lối ra này vây khốn.

Họ không dám uống nước sạch trong tòa cổ thành kỳ quái này, cũng không dám ăn những thức ăn không rõ lai lịch kia, ngay cả những giường chiếu chăn nệm chỉnh tề kia cũng không dám chạm vào, chỉ có thể dựa vào lương khô và nước uống mang theo để chống chọi trong thành mấy ngày, đến mắt cũng không dám nhắm lại, chỉ sợ sơ hở một chút là sẽ xảy ra chuyện gì đáng sợ." "Khi lương khô và nước uống ngày càng ít đi, họ cuối cùng cũng chống chọi không nổi nữa.

Có người đề nghị leo qua tường thành, băng qua bão cát mịt mù ngoài kia để tìm lối ra.

Thủ lĩnh thương đội không còn cách nào khác, cuối cùng đành chọn ra hai người có kinh nghiệm nhất để thực hiện.

Kết quả sau khi hai người đó đi ra, mới đến ngày thứ hai, bão cát ngoài thành cư nhiên dừng lại, cổng thành đã biến mất cũng không biết từ lúc nào lại xuất hiện trước mặt họ.

Thủ lĩnh thương đội vội vàng ra lệnh lùa lạc đà chạy ra ngoài

thành, chạy một hơi thật xa.

Kết quả khi quay đầu nhìn lại tòa cổ thành kia, trong mắt chỉ còn lại một vùng hoang mạc, làm gì còn bóng dáng tòa cổ thành nào nữa?" "Mà ở nơi cách họ không xa phía sau, lại nằm ngang hai người.

Hai người này không phải ai khác, chính là hai người họ đã phái đi tìm lối ra trước đó.

Trên người họ không có bất kỳ ngoại thương nào, thức ăn và nước uống mang theo cũng không hề tiêu hao, thậm chí trên người cũng không bám bao nhiêu cát bụi, trông chẳng giống như bị bão cát tấn công chút nào.

Nhưng hai người này đã hoàn toàn tắt thở.

Mắt họ trợn ngược, tứ chi cứng đờ, trên mặt giữ một biểu cảm dữ tợn khó tả, phảng phất như trước khi chết đã nhìn thấy thứ gì đó cực kỳ đáng sợ." "Thương đội kia thấy vậy càng không dám nán lại lâu, vội vàng mang theo thi thể hai người kia chạy thẳng đến thành Thiên Nê.

Chuyện quái dị này cũng theo họ mà truyền đến thành Thiên Nê, sau đó lưu truyền trong thành một thời gian dài, khiến nhiều thương đội cần đi qua vùng đó đều phải đổi lộ trình, cố gắng tránh né." Nói đến đây, vương tử Sát Mộc cuối cùng cũng kết thúc câu chuyện của mình, sau đó đôi mắt đảo liên hồi chằm chằm nhìn vào mặt Ngô Lương, dường như muốn thông qua đó quan sát phản ứng của hắn.

"Thi thể hai người kia ngươi đã tận mắt nhìn thấy chưa?" Ngô Lương vốn giỏi quan sát nét mặt, lập tức chú ý đến hành động nhỏ của vương tử Sát Mộc, vì vậy trong lòng hơi nghi ngờ gã này đang lừa mình chơi, bèn cố ý mở miệng truy vấn.

"Thì chưa thấy qua." Vương tử Sát Mộc lắc đầu, nhưng sau đó lại

khẳng định chắc nịch: “Lúc đó ta tuổi còn nhỏ, cũng là nghe cư dân trong thành truyền tai nhau thôi.

Nhưng ta có thể đảm bảo chắc chắn có chuyện này, không tin ngươi cứ vào thành nghe ngóng, khẳng định còn không ít người nhớ rõ, và cũng thực sự có nhiều thương đội vì chuyện này mà đổi lộ trình.” “Được, ta tin ngươi...

Dương Vạn Lý, đi nghe ngóng xem sao.” Ngô Lương vừa khẽ gật đầu, vừa dứt khoát đưa mắt ra hiệu cho Dương Vạn Lý.

“Nặc.” Dương Vạn Lý đáp một tiếng, lập tức quay trở lại trong thành.

“Các hạ quả nhiên khác người...” Thấy hành động trước sau mâu thuẫn này của Ngô Lương, vương tử Sát Mộc cũng ngẩn người.

Người khác làm việc đều là trước mặt một bộ sau lưng một bộ, đến chỗ Ngô Lương thì hay rồi, trước mặt trực tiếp diễn luôn hai bộ, chẳng thèm che đậy chút nào.

Làm ơn để ý đến cảm thụ của ta một chút đi được không, ta dù sao cũng là một người bằng xương bằng thịt mà?

“Nhị vương tử quá khen rồi.” Ngô Lương mặt không đỏ tim không nhảy, tiếp đó lại lấy từ trong lòng ra một tấm bản đồ, đi thẳng tới bên cạnh vương tử Sát Mộc, cười ha hả nói: “Nhị vương tử có biết địa điểm hoặc khu vực cụ thể xảy ra chuyện này không?

Nếu biết, làm phiền Nhị vương tử chỉ ra trên bản đồ giúp ta, tại hạ vô cùng cảm kích.” “Các hạ quả nhiên định tới đó sao?” Vương tử Sát Mộc lập tức phấn chấn hẳn lên, nhìn Ngô Lương với vẻ đầy hưng phấn: “Ta biết ngay mà, ta sớm đã biết các hạ không phải người thường.

Nếu là người khác, nghe chuyện này chắc chắn sẽ tránh còn không

kịp, rất ít người sẽ hỏi cặn kẽ như các hạ.

Các hạ định thần thông quảng đại nên định thân hành tới đó thám thính phải không?" "Nhị vương tử hiểu lầm rồi." Ngô Lương cười cười, lắc đầu phủ định: "Chúng ta chuyến này là thụ thác của vương Thiện Thiện, điều tra nguyên nhân nước sông Khổng Tước sụt giảm.

Nếu bờ bắc sông Khổng Tước có một nơi hung hiểm như vậy, chúng ta sẽ cố gắng tránh đi để khỏi tự dấn thân vào nguy hiểm." "Thật vậy sao?" Vương tử Sát Mộc không tin lời Ngô Lương, nheo mắt nhìn xéo nói: "Nếu đã vậy, xin các hạ hãy mang theo ta đi.

Nước sông Khổng Tước sụt giảm quan hệ đến vận quốc của nước Thiện Thiện, phận là vương tử ta cũng nên góp chút sức lực.

Sau này nếu phụ vương biết được, cũng sẽ thấy an ủi về ta." "Nhị vương tử vừa rồi cũng nói, chuyện này không phải chỉ mình Nhị vương tử biết, đặc biệt là những hành thương thường xuyên qua lại lộ trình này, e rằng sẽ biết rõ hơn Nhị vương tử.

Cho nên Nhị vương tử muốn chỉ thì chỉ, nếu không muốn chỉ, chúng ta tự mình sẽ nghe ngóng rõ ràng, không dám làm phiền Nhị vương tử nữa." Ngô Lương dứt khoát thu bản đồ lại, không tiếp tục truy vấn nữa.

Không ai có thể câu được hứng thú của hắn.

Huống hồ Dương Vạn Lý là chuyên gia nghe ngóng tin tức, có y ra tay định sẽ mang về tình báo chi tiết nhất, không bỏ sót chút gì, cũng chẳng vội vàng nhất thời nửa khắc này.

Nói xong lời này, Ngô Lương thật sự không thèm lý đến gã nữa, quay người sang tán gẫu với Vu Cát, Gia Cát Lượng và những người khác, phảng phất như vương tử Sát Mộc căn bản không tồn tại vậy.

"Đừng mà!

Ta chỉ!

Ta chỉ là được chứ gì?

Coi như ta cầu xin ngươi đó, cho ta theo với, ta chỉ là muốn tận mắt lĩnh giáo đạo hạnh của các hạ thôi, thật sự không có ý gì khác đâu..." Vương tử Sát Mộc lập tức không nhịn được nữa, vội vàng vác bộ mặt dày sáp lại gần. ...

Không lâu sau.

Dương Vạn Lý nghe ngóng tin tức trở về, cuối cùng đã chứng thực được lời kể của vương tử Sát Mộc.

Bờ bắc sông Khổng Tước quả thực từng xảy ra chuyện như vậy, chỉ có điều kết cục lại chia thành hai giả thuyết.

Một loại chính là loại mà vương tử Sát Mộc đã kể.

Loại còn lại thì nói hai người rời cổ thành tìm lối ra kia không hề được xác nhận là đã chết, mà từ đó mất tích luôn, sống không thấy người chết không thấy xác.

Ngoài ra, chuyện này cư nhiên còn có phần sau.

Nói là người của thương đội đó sau này lại rời khỏi thành Thiên Nê, từ đó đều mất tích một cách bí ẩn, không bao giờ đến thành Thiên Nê vận chuyển hàng hóa nữa.

Có người nói, họ trên đường trở về lại một lần nữa tiến vào tòa cổ thành kỳ quái kia, từ đó không thể ra ngoài được nữa.

Lại có người nói, thực ra trước đó hai người chết kia chính là bị họ hợp lực hại chết, cái gọi là cổ thành chẳng qua là lời nói dối họ thêu dệt để xóa bỏ tội lỗi, sau đó trên đường trở về, họ bị linh hồn của hai người kia đòi mạng...

Tuy nhiên có một điều có thể khẳng định.

Sau đó, các thương đội vốn thường đi con đường thương mại đó quả thực đều đã đổi lộ trình, thà đi đường vòng chứ không chịu mạo hiểm.

Bởi vì hành thương thời này vốn là một nghề nghiệp có độ nguy hiểm cực cao, đặc biệt là trên Con đường Tơ lụa cổ đại với môi trường khắc nghiệt, có thể sống sót đi hết lộ trình hay không nhiều khi chỉ dựa vào vận khí.

Cũng chính vì vậy, những thương đội này thường mê tín hơn người bình thường, bất kể chuyện này là thật hay giả, bên trong có ẩn tình gì, tóm lại đều không muốn vướng vào cái xúi quẩy này.

Đây cũng là chuyện hợp tình hợp lý, phú hào và minh tinh đời sau thậm chí còn mê tín hơn người hiện tại, bởi vì thành công của họ cũng có phần lớn là do may mắn.

Về địa điểm, khu vực mà vương tử Sát Mộc bị ép phải chỉ ra cũng nhất trí với tin tức mà Dương Vạn Lý thám thính được.

Nằm ngay gần một khúc quanh của sông Khổng Tước tiếp cận núi Khố Lỗ Khắc ở phía bắc, đây là một dải hoang mạc độc nhất vô nhị bên bờ sông Khổng Tước.

Bởi vì dải hoang mạc này không quá lớn, chỉ cần đi dọc theo dòng sông, dù đi chậm một chút cũng có thể băng qua trong vòng hai ngày, cộng thêm có dòng sông làm mốc nên rất khó lạc đường, lại hoàn toàn không phải lo vấn đề nguồn nước.

Trước khi xảy ra chuyện này, đây luôn là một trong những con đường thương mại được các thương đội ưa chuộng nhất.

Đồng thời đây cũng là nơi Ngô Lương cho rằng có vấn đề nhất.

Khu vực này lân cận sông Khổng Tước, lẽ ra phải giống như những nơi khác trở thành vùng đất tươi tốt cỏ cây xanh mướt, vậy mà

lại là một dải hoang mạc không một ngọn cỏ, lạc quẻ hoàn toàn với môi trường xung quanh, điều này rất đáng để nghiên cứu sâu.

Ít nhất trong lĩnh vực khảo cổ, nếu trong một di chỉ tồn tại một khu vực khác biệt như vậy, thì dưới khu vực đó có xác suất rất lớn chôn giấu những thứ không ngờ tới, có thể là một lăng mộ, cũng có thể là một địa cung, tóm lại chỉ cần đào xuống là tám phần mười sẽ có thu hoạch lớn.

Nhiều tổ chức trộm mộ có kinh nghiệm đời sau đôi khi cũng dùng phương pháp tương tự để phán đoán vị trí lăng mộ.

Vì vậy Ngô Lương có lý do suy đoán rằng những ngôi Mộ Mặt Trời ở bờ bắc sông Khổng Tước mà giới khảo cổ đời sau phát hiện có lẽ cũng liên quan mật thiết đến dải hoang mạc đột ngột này, mặc dù hắn không thể xác định vị trí cụ thể.

Mà hiện tại điều duy nhất khiến Ngô Lương không hiểu nổi chính là tòa cổ thành quái dị và thần bí kia.

Về tòa cổ thành này, Ngô Lương cảm thấy nó có thể là sản phẩm của ảo giác, con người đi bộ trong môi trường cực đoan như sa mạc quả thực có xác suất nhất định nảy sinh ảo giác, mà trong ảo giác đó lại dung hợp các yếu tố như quỷ đả tường, hải thị thận lâu, từ đó mới hình thành nên một câu chuyện quỷ dị như vậy.

Nhưng nếu hoàn toàn dùng ảo giác để giải thích chuyện này, Ngô Lương lại cảm thấy quá hời hợt, tổng cảm thấy giải thích như vậy về một số chi tiết trong lời đồn có chút khiên cưỡng.

Cho nên đối với lời đồn này, Ngô Lương tạm thời giữ ý kiến bảo lưu...

“Chúng ta đi thôi.” Nghĩ vậy, Ngô Lương cuối cùng cũng xoay người lên ngựa, vẫy tay ra hiệu cho mọi người rời đi.

“Còn ta?

Còn ta nữa?

Còn có ta mà các hạ!” Vương tử Sát Mộc đợi nửa ngày, lại thấy Ngô Lương vẫn không hề có ý định mang theo gã, lúc đó liền cuống lên.

“Nhị vương tử thân phận tôn quý, nếu có sơ suất gì ta không gánh nổi trách nhiệm này đâu, cho nên Nhị vương tử xin mời về cho, mời!” Ngô Lương cười xin lỗi, hai chân khẽ thúc vào bụng ngựa, liền dẫn đầu mọi người phi nước đại đi mất. ...

Ba ngày sau.

Chương 424

Nhóm Ngô Lương cuối cùng cũng tiến vào dải hoang mạc không một ngọn cỏ lân cận sông Khổng Tước này.

Họ đi không nhanh, một mặt là vì trong đội ngũ còn mang theo hai chiếc xe ngựa chở đồ tiếp tế, không cách nào phi nhanh được, mặt khác là vì Ngô Lương dọc đường còn phải khảo sát tình hình sông Khổng Tước, tự nhiên cũng vì thế mà đi đường vòng mất chút thời gian.

Ngoài ra, phía sau họ còn bám theo một cái đuôi.

Cái đuôi này chính là vương tử Sát Mộc, gã này sau khi bị Ngô Lương từ chối thẳng thừng vẫn không chết tâm, cư nhiên cưỡng ép đi theo phía sau nhóm Ngô Lương, bám chặt không buông.

Nhưng gã cũng không ngốc, không phải đi theo một mình, bên cạnh còn mang theo mười mấy quân thủ thành Thiên Nê, một là để đảm bảo an toàn tính mạng trên đường, hai là nếu nhóm Ngô Lương hoàn toàn không thèm để ý đến gã, gã cũng có người chăm sóc, ít nhất không đến mức chết đói chết khát trên đường.

"Hữu Tài ca ca, ta thật chưa từng thấy ai mặt dày vô sỉ như vậy, uổng cho người này còn là vương tử một nước, cũng không sợ làm nhục thân phận." Đi trong hoang mạc, Gia Cát Lượng ngoái đầu lại vô tình liếc thấy nhóm vương tử Sát Mộc vẫn luôn cách họ chừng một dặm suốt mấy ngày qua, đặc biệt khi thấy vương tử Sát Mộc dường như còn đang vẫy tay về phía này, lập tức lộ vẻ chán ghét, không nhịn được mà phàn nàn với Ngô Lương.

"Chân mọc trên người gã, chỉ cần gã không qua đây làm phiền chúng ta thì cứ mặc gã đi." Ngô Lương cười cười, vẻ mặt không quan

tâm.

“Gã cứ đi theo chúng ta đã đủ phiền người rồi!” Gia Cát Lượng nhăn nhó khuôn mặt nhỏ, nghiến răng hung hăng nói: “Hay là để ta thiết lập một cái 'Bát trận đồ' ở đây, nếu họ dám theo tới nữa sẽ bị hãm vào trong trận...

Ơ, người đâu rồi, sao chớp mắt một cái đã không thấy tăm hơi đâu nữa?!” Quả thực là chỉ trong chớp mắt đã không thấy tăm hơi.

Gia Cát Lượng chỉ là trong lúc bày tỏ sự bất mãn với Ngô Lương mà quay đầu đi một cái, khi quay lại thì trong tầm mắt đã không còn bóng dáng nhóm vương tử Sát Mộc nữa.

Quan trọng nhất là, dải hoang mạc nơi họ đang đứng khá bằng phẳng, ngay cả một cồn cát lớn một chút cũng không tìm thấy, mà nơi nhóm Ngô Lương đang đứng địa thế lại hơi cao hơn một chút, vì vậy nhóm vương tử Sát Mộc hiện tại căn bản không đủ điều kiện để trốn đi tránh khỏi tầm mắt của nhóm Ngô Lương.

“...” Mọi người cũng đều ngơ ngác.

Đây không phải là một người, mà là mười mấy người sống sờ sờ, sao lại biến mất được?

“Đi, qua đó xem thử.” Ngô Lương lập tức đưa ra quyết định.

Làm vậy không phải vì lo lắng cho an nguy của nhóm vương tử Sát Mộc, mọi người đều là người trưởng thành, đã dám đi theo thì phải tự chịu trách nhiệm về an toàn của bản thân.

Huống hồ cho dù vương tử Sát Mộc thực sự gặp bất trắc gì, Ngô Lương cũng không hề sợ hãi.

Ngay cả mạng nhỏ của vương Thiện Thiện còn nắm trong tay hắn, chẳng lẽ còn sợ sau này vì chuyện này mà bị liên lụy sao?

Chẳng những không sợ, trong lòng Ngô Lương thậm chí chẳng có chút cảm giác tội lỗi nào, không phải hắn đưa vương tử Sát Mộc ra đây, mà là vương tử Sát Mộc tự mình chủ động bám theo.

Hắn chủ yếu là muốn làm rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Dù sao trước đó vương tử Sát Mộc cũng đã kể một lời đồn khá quỷ dị, mà lời đồn đó lại liên quan đến dải hoang mạc dưới chân này, tuy rằng trong đó tồn tại nhiều điểm không giải thích được, nhưng Ngô Lương cũng chỉ có thể thà tin là có còn hơn không, bởi vì từ khi xuyên không đến nay, hắn gặp không ít những chuyện phi lý.

Thế là nhóm Ngô Lương lại tốn thêm một khắc đồng hồ quay trở lại nơi nhóm vương tử Sát Mộc vừa mới biến mất.

Chưa có gió lớn thổi qua, lúc này trong dải hoang mạc mềm mại phẳng phiu vẫn còn để lại những dấu móng ngựa khá rõ ràng.

Nhóm vương tử Sát Mộc tổng cộng có mười hai người, ngoài cưỡi ngựa ra còn mang theo hai chiếc xe ngựa, trên xe cũng chở một ít đồ tiếp tế, nếu không đám người này căn bản không thể bám theo nhóm Ngô Lương suốt ba ngày ròng.

Vì số lượng người không ít, dấu móng ngựa trên mặt đất hơi hỗn loạn, nhưng vẫn có thể phán đoán được họ không hề thay đổi phương hướng để đi nơi khác.

Đặc biệt là vết bánh xe ngựa để lại.

Xe ngựa đi sau đội ngũ sẽ để lại hai đường thẳng song song cực kỳ rõ nét và không bị phá hoại, nếu có tình huống quay đầu hoặc thay đổi phương hướng chắc chắn sẽ nhìn thấy ngay.

Tuy nhiên không hề có tình huống đó.

Có nghĩa là, trước khi nhóm vương tử Sát Mộc biến mất một cách bí ẩn, họ vẫn đang tiến về phía nhóm Ngô Lương.

Sau đó, tất cả các dấu vết đều dừng lại đột ngột ngay tại nơi nhóm Ngô Lương nhìn thấy họ lúc trước!

Dấu móng ngựa trên mặt đất tuy trông có vẻ loạn hơn vết bánh xe một chút, nhưng so với những dấu vết để lại trước đó không có gì khác biệt rõ rệt, nghĩa là trước khi nhóm vương tử Sát Mộc biến mất bí ẩn, chắc hẳn không có chuyện gì khiến họ hoảng loạn xảy ra, họ cũng không hề có bất kỳ hành động phản kháng hay chạy trốn rõ ràng nào.

Cứ như vậy, trong tình cảnh hoàn toàn không hay biết gì, họ phảng phật như bị bốc hơi trong nháy mắt, biến mất giữa dải hoang mạc này.

"Chuyện này...

Công tử, chẳng lẽ lời đồn về tòa cổ thành kia là thật sao?" Khuôn mặt già nua của Vu Cát lại theo thói quen nhăn nhó lại, có chút căng thẳng hỏi.

"Sao lại nói thế?" Ngô Lương trong lòng cũng có suy đoán, nhưng cũng muốn nghe ý kiến của người khác trước, biết đâu có thể cung cấp thêm hướng suy nghĩ mới, bởi vì có một số chi tiết hắn vẫn chưa hiểu lắm.

"Không có gì, lão hủ cũng chỉ dựa vào lời đồn về tòa cổ thành kia mà suy đoán thôi." Vu Cát lại lắc đầu, nhíu mày nói: "Lão hủ nghĩ rằng, trong lời đồn đó, chi thương đội nọ vô tình vào một tòa cổ thành, mà khi đi ra cổ thành lại biến mất bí ẩn, xem ra tòa cổ thành đó dường như là một phương thế giới kỳ dị cùng tồn tại với dải hoang mạc này, nhưng lại bị cách tuyệt khỏi nó.

Vì vậy một khi có người không cẩn thận bước chân vào tòa cổ thành đó, liền tách khỏi dải hoang mạc này.

Mà khi rời khỏi tòa cổ thành đó, lại sẽ quay về dải hoang mạc.

Nhờ vậy chi thương đội kia mới trải qua một cuộc hội ngộ huyền hoặc như thế.

Còn về đạo lý bên trong rốt cuộc là gì, lão hủ nhất thời cũng không nghĩ thông, nhưng vương tử Sát Mộc cùng những người khác hiện giờ biến mất bí ẩn trước mắt chúng ta, sống không thấy người chết không thấy xác, chính là trùng khớp với chuyện trong lời đồn, giữa hai bên e rằng có mối liên hệ tất yếu nào đó.

Công tử cần phải cẩn thận hơn, tốt nhất đừng khinh suất lại gần nơi này, nếu không biết đâu ngay cả chúng ta cũng sẽ biến mất bí ẩn như nhóm vương tử Sát Mộc, đến lúc đó không biết có còn ra được hay không." Nghe những lời này, Dương Vạn Lý khinh thường bĩu môi, theo thói quen nói kháy một câu: "Lão đồng tử, ông nói bao nhiêu đó cũng chẳng khác gì không nói, loại suy đoán không căn cứ này ta cũng có thể nói ra một hơi mười bản, có thể nói cái gì có ích cho công tử được không?" Tuy nhiên lúc này đây, Ngô Lương đã lộ vẻ kinh nghi, chìm vào trầm tư.

Không gian song song?

Lão đồng tử ở thời đại này chắc chắn không biết đến khái niệm "không gian song song", nhưng câu nói "tòa cổ thành đó dường như là một phương thế giới kỳ dị cùng tồn tại với dải hoang mạc này, nhưng lại bị cách tuyệt khỏi nó" đã đưa ra được khái niệm cơ bản về "thế giới song song" rồi.

Tất nhiên, nó chỉ mới chạm đến khái niệm "không gian", chưa mở rộng và kéo dài sang các tầng thứ sâu hơn như thời gian, vật chất, năng lượng.

Nhưng đối với người ở thời đại này mà nói, có được nhận thức và giả tưởng như vậy đã là cực kỳ đáng quý.

Và những lời của Vu Cát quả thực đã cung cấp cho Ngô Lương một hướng đi mà trước đây hắn chưa từng xem xét.

Bởi vì ngay cả ở đời sau, "không gian song song" cũng chỉ là một khái niệm, một giả thuyết, thường chỉ xuất hiện trong các tác phẩm điện ảnh và văn học, chưa từng có ai chứng minh được sự tồn tại thực sự của nó.

Nhưng thực tế, loại khái niệm và giả thuyết này lại không hoàn toàn là sản phẩm của đời sau.

Ngay từ thế kỷ thứ 5 TCN, triết gia Hy Lạp cổ đại Democritus đã đưa ra khái niệm "vô số thế giới".

Thế kỷ thứ 4 TCN, triết gia Hy Lạp cổ đại Epicurus lại đưa ra tư tưởng về tính đa nguyên của thế giới.

Đến thế kỷ thứ 1 TCN, triết gia thời Cộng hòa La Mã Lucretius còn chỉ ra trên cơ sở tư tưởng của Epicurus rằng ngoài "thế giới hữu hình" của chúng ta còn tồn tại "những thế giới khác", có thể còn có "những chủng tộc nhân loại và dã thú khác" cư ngụ.

Ở Thiên triều cổ đại cũng không thiếu những khái niệm và giả tưởng tương tự.

Tuy có mượn cách nói trong Phật giáo, nhưng cũng có nhiều người cổ đại tin vào thuyết "Đại thiên thế giới", "Trung thiên thế giới" và "Tiểu thiên thế giới", cho rằng: Một ngàn thế giới tập hợp thành một tiểu thiên thế giới; một ngàn tiểu thiên thế giới tập hợp thành một trung thiên thế giới; một ngàn trung thiên thế giới tập hợp thành một đại thiên thế giới.

Và những thế giới này đều cùng tồn tại nhưng lại cách tuyệt nhau, người ở các thế giới khác nhau không thể cảm nhận lẫn nhau, không thể giao lưu, hoàn toàn không biết đến sự tồn tại của các thế giới

khác.

Hơn nữa, những khái niệm như vậy vẫn cực kỳ thịnh hành trong các truyện tiên hiệp đời sau.

Cho nên... nếu coi tòa cổ thành trong lời đồn là một "thế giới song song" quy mô nhỏ, dùng khái niệm "thế giới song song" để giải thích sự mất tích bí ẩn của nhóm vương tử Sát Mộc thì có thể giải thích được không ít chi tiết.

Nhưng "thế giới song song" có thực sự tồn tại không?

Ngô Lương đặt một dấu chấm hỏi lớn trong lòng.

Dựa trên trải nghiệm thực tế của chính mình, hắn hiện đã chấp nhận sự thật rằng thế giới này tồn tại đủ loại tà vật dị tượng, nhưng trước khi có đủ bằng chứng, hắn vẫn khó lòng chấp nhận sự tồn tại của "không gian song song", bởi vì hai thứ đó căn bản không cùng một khái niệm.

Nhưng sự thật về việc nhóm vương tử Sát Mộc mất tích thần bí trước mắt khiến hắn không thể đưa ra lời giải thích nào khác.

Thế là, sau một hồi trầm ngâm, Ngô Lương quay lại nói với mọi người trong Phường Nhân Quân: "Điển Vi, Dương Vạn Lý, hai người cùng ta thám thính kỹ khu vực lân cận, chú ý xem nơi này có tồn tại cát lún, hố sụt hay những hiểm tình khó phát hiện nào không." Đây cũng là một trong những yếu tố có thể dẫn đến tình huống này, đặc biệt là cát lún đáng sợ.

Nếu nhóm vương tử Sát Mộc không cẩn thận lọt vào khu vực cát lún, quả thực có thể biến mất thần bí ngay trước mắt nhóm Ngô Lương mà không để lại bất kỳ dấu vết nào...

Chỉ là nếu gặp cát lún, việc nuốt chửng hoàn toàn nhóm vương tử Sát Mộc luôn cần một quá trình.

Hơn nữa quá trình này không thể nhanh đến thế, nhóm vương tử Sát Mộc cũng có cơ hội kêu cứu, làm sao có thể biến mất không một tiếng động như vậy được.

Tóm lại, cứ điều tra trước đã, bây giờ có đoán thế nào cũng chỉ là nói suông.

Kết quả điều tra là... không có cái gọi là cát lún, cũng không có cái gọi là hố sụt.

Khu vực trong vòng trăm mét xung quanh đây đều là hoang mạc cực kỳ bình thường, nhóm Ngô Lương cẩn thận thám thính một vòng, căn bản không phát hiện ra điều gì bất thường.

Vậy mà nhóm vương tử Sát Mộc lại biến mất không một tiếng động ngay trước mắt nhóm Ngô Lương giữa một vùng hoang mạc tầm thường như vậy.

"Công tử, mười mấy người sống sờ sờ cứ thế biến mất không minh không bạch, xem ra dải hoang mạc này e rằng đúng như lời đồn, còn hung hiểm hơn cả tưởng tượng..." Trong lòng Vu Cát rõ ràng lại nảy sinh ý định rút lui, nhưng lần này ông ta không nói thẳng ra mà chỉ nhăn nhó mặt mày rỉ tai Ngô Lương.

"Giả thiết, ta nói là giả thiết tòa cổ thành trong lời đồn thực sự tồn tại." Ngô Lương vẫn trầm tư nói: "Ta đoán những người đi ngang qua đây muốn vào được bên trong, hoặc nói là mất tích thần bí như nhóm vương tử Sát Mộc, e rằng cũng cần một cái cơ duyên chưa ai biết tới, và người vào được bên trong chưa chắc đã có thể sống sót trở ra như thương đội trong lời đồn kia, nếu không có lẽ sẽ không chỉ có một lời đồn như vậy..." "Ý của Hữu Tài ca ca là, nhóm vương tử Sát Mộc có lẽ đã kích hoạt một cơ duyên mà chúng ta không kích hoạt được?" Gia Cát Lượng thuận theo ý Ngô Lương mà phân tích: "Cho nên nhóm vương tử Sát Mộc biến mất thần bí ở đây, còn chúng ta dù có đứng

ngay nơi họ biến mất cũng không có cách nào vào được tòa cổ thành trong lời đồn, không có cách nào tìm thấy họ?

Không phải là không có khả năng này, nếu là thiên tai nhân họa thông thường, chỉ cần tìm được địa điểm xảy ra chuyện thì không thể không tìm thấy bất kỳ manh mối nào." "Huynh nghĩ đó sẽ là loại cơ duyên gì?" Bạch Tinh Tinh tiếp theo có chút tò mò hỏi.

"Không biết, không rõ, không dám nói chắc." Ngô Lương phủ định ba lần liên tiếp: "Biết đâu chúng ta đã bỏ lỡ cơ duyên này, tòa cổ thành kia đã đóng lại, lần sau mở ra nữa cũng chẳng biết là lúc nào, có phải cùng một loại cơ duyên hay không cũng rất khó nói..." "Vậy ý công tử là?" Vu Cát mong chờ hỏi.

"Trước tiên hãy để lại một ký hiệu ở đây.

Dương Vạn Lý, ngươi lập tức quay về thành Thiên Nê, báo cáo những gì chúng ta thấy và nghe được cùng chuyện của vương tử Sát Mộc cho vương Thiện Thiện biết, bảo ông ta phái người đến đây tìm tung tích vương tử Sát Mộc." Ngô Lương trầm ngâm một lát rồi trịnh trọng nói: "Những người còn lại cùng ta đến bên bờ sông Khổng Tước hạ trại, lấy bờ sông Khổng Tước làm căn cứ để thám thính dải hoang mạc này, cố gắng đừng tách nhau ra hành động." Mục tiêu chuyến này của Ngô Lương vốn không phải là tòa cổ thành trong lời đồn kia, mà là Mộ Mặt Trời cổ đại được giới khảo cổ đời sau phát hiện.

Hiện tại xảy ra chuyện quái dị này, bất kể tòa cổ thành trong lời đồn có thực sự tồn tại hay không, mục tiêu của Ngô Lương cũng theo đó mà thay đổi, chỉ đành gộp chung cổ thành và Mộ Mặt Trời lại để cùng điều tra.

Tất nhiên, trọng tâm vẫn là Mộ Mặt Trời, chứ không phải tòa cổ thành chẳng biết có tồn tại hay không này.

Thực ra Ngô Lương vốn không hy vọng vương Thiện Thiện can thiệp vào.

Nhưng hiện tại liên quan đến an toàn tính mạng của vương tử Sát Mộc, Ngô Lương tuy không sợ vương Thiện Thiện vì chuyện này mà trở mặt với mình, nhưng cũng sẽ cố gắng tránh hiềm nghi, thông báo cho vương Thiện Thiện ngay lập tức dù sao cũng không sai, huống hồ người của vương Thiện Thiện trong lúc tìm kiếm vương tử Sát Mộc cũng có thể hỗ trợ hắn tìm kiếm Mộ Mặt Trời, điều này đối với hắn cũng chẳng có hại gì.

"Nặc!" Dương Vạn Lý đáp một tiếng, lập tức lên ngựa phi về hướng thành Thiên Nê.

Ngô Lương sai Điển Vi cắm một chiếc xẻng công binh xuống đất ngay tại chỗ, còn buộc thêm một miếng vải thô lớn mang theo bên mình lên xẻng để ký hiệu này trông rõ ràng hơn.

Chương 425

Làm xong những việc này, Ngô Lương xem bản đồ, cuối cùng dẫn những người còn lại đi về phía bờ sông Khổng Tước gần nhất.

Ngay sau khi nhóm Ngô Lương rời đi không lâu, những bước chân dừng lại đột ngột của nhóm vương tử Sát Mộc lại bỗng nhiên bắt đầu kéo dài về phía trước, vết bánh xe cũng bám sát theo sau, tốc độ tiến lên rất nhanh.

Nhưng chỉ có thể nhìn thấy những dấu vết này không ngừng kéo dài về phía trước mà không thấy bóng dáng nhóm vương tử Sát Mộc đâu cả, cứ như thể họ đã tàng hình vậy.

Những dấu vết này kéo dài về phía trước khoảng hơn trăm mét thì không biết vì sao lại dừng lại.

Đúng lúc này, "Hô ——", một trận gió nóng không quá lớn thổi qua hoang mạc, một lớp cát vàng mỏng manh theo gió nóng khẽ lay động như những gợn sóng nhỏ trong nước.

Trong nháy mắt, những dấu chân và vết bánh xe mới xuất hiện liền biến mất không tăm hơi, phảng phất như chưa từng xuất hiện.

Mà điều kỳ lạ hơn nữa là, những dấu chân và vết bánh xe mà nhóm Ngô Lương nhìn thấy trước đó lại không hề bị ảnh hưởng, vẫn được giữ lại rõ ràng và hoàn chỉnh...

Cùng lúc đó. "Tại sao chỉ trong chớp mắt đã biến mất không thấy tăm hơi?" Vương tử Sát Mộc cùng thuộc hạ đã đi tới nơi mà trước đó Gia Cát Lượng còn đang càu nhàu nói lời hung hiểm, định dùng "Bát Trận Đồ" để đối phó bọn họ, nhưng rồi bỗng nhiên phát hiện đám người Ngô Lương đã mất dấu tích chỉ trong nháy mắt.

Vương tử Sát Mộc cùng mười tên binh sĩ thủ quân cũng đã kiểm tra kỹ lưỡng dấu chân trên cát.

Bọn họ phát hiện dấu chân của đám người Ngô Lương đến đây thì đột ngột dừng lại, tựa như bốc hơi khỏi nhân gian vậy. "Vương tử Sát Mộc, đám người kia... chẳng lẽ bất cẩn đi lạc vào tòa cổ thành trong truyền thuyết rồi sao?" Tên thập trưởng thần sắc căng thẳng hỏi.

Những binh sĩ khác trong lòng cũng có chút bất an, vô thức đứng sát lại gần nhau, chỉ sợ mình cũng sẽ thần bí biến mất như bọn Ngô Lương, càng không muốn tiến vào tòa cổ thành thần bí đã lưu truyền nhiều năm trong thành Thiên Nê kia.

Dù sao trong truyền thuyết, tòa thành đó nghe thế nào cũng không giống vật của dương gian. "Hưu được nói bậy, đám người kia nhìn là biết không phải hạng tầm thường.

Theo ta được biết, trong đạo pháp Thăng Long có một loại đạo pháp thần kỳ gọi là 'Súc Địa Pháp', pháp này có thể thu hẹp địa mạch, một bước đi xa ngàn dặm, có lẽ đây là đạo pháp bọn họ thi triển để cắt đuôi ta." Vương tử Sát Mộc với trí tưởng tượng cực kỳ phong phú nói. "..." Đám binh sĩ nhất thời đưa mắt nhìn nhau, trên mặt lộ ra một tia biểu tình bất lực.

Chuyện đầu óc Vương tử Sát Mộc có vấn đề tuy là một vụ bê bối luôn bị vương tộc cố ý che giấu, nhưng thành Thiên Nê chỉ nhỏ bằng cái mắt muỗi, chỉ cần là người thường xuyên đi lại trong thành thì ít nhiều đều có nghe qua, đám binh sĩ giữ thành này tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Trước đây bọn họ ít tiếp xúc với Vương tử Sát Mộc, mọi chuyện đều là nghe đồn, nên chưa có nhận thức rõ ràng.

Nhưng hiện tại nghe Vương tử Sát Mộc nói vậy, bọn họ rốt cuộc đã có chút thấm thía... "Huống hồ..." Vương tử Sát Mộc lại không

quan tâm đến phản ứng của binh sĩ, mà hơi nhíu mày tiếp tục nói, "Những người này nắm giữ đạo pháp có sức mạnh hủy thiên diệt địa, cho dù thật sự bất cẩn tiến vào tòa cổ thành trong truyền thuyết, thì đây rốt cuộc là bất hạnh của bọn họ, hay là bất hạnh của cổ thành vẫn còn chưa biết được." "Vương tử Sát Mộc, thuộc hạ đều là lũ thô lậu không biết chữ nghĩa, những gì ngài nói chúng ta thực sự nghe không hiểu lắm, ngài cứ trực tiếp bảo chúng ta tiếp theo nên làm gì đi?" Thập trưởng đã không muốn nghe Vương tử Sát Mộc tiếp tục "nói nhảm", nhưng lại không có cách nào nói thẳng, chỉ đành khổ sở cười trừ nói. "Tiên hãy điều tra kỹ lưỡng ở đây một phen, xem phụ cận có manh mối gì khác không." Vương tử Sát Mộc suy nghĩ một chút, khá nghiêm túc nói, "Nếu không tìm thấy bất kỳ manh mối nào, chúng ta tạm thời đến bờ sông Khổng Tước gần đây cắm trại, mỗi ngày đều tới đây thăm dò.

Ngay cả khi đám người kia thật sự tiến vào cổ thành trong truyền thuyết, khi bọn họ từ bên trong đi ra cũng có thể bị chúng ta kịp thời phát hiện." "Chuyện này..." Đám binh sĩ lộ vẻ khó xử.

Việc đám người Ngô Lương biến mất vô cùng quỷ dị, cực có khả năng liên quan đến tòa cổ thành quái dị trong truyền thuyết kia, bọn họ lại chẳng muốn có bất kỳ dây dưa nào với nó, đương nhiên càng không muốn cùng vị vương tử đầu óc có vấn đề này ở chỗ này vừa chịu tội vừa mạo hiểm.

May mà đầu óc tên thập trưởng còn khá linh hoạt, nghe xong tròng mắt đảo qua liền lập tức lên tiếng khuyên can: "Kế hoạch của Vương tử Sát Mộc quả thực không có gì bất ổn, nhưng lần này Vương tử ra ngoài khá vội vàng, vì thế vật tư tiếp tế chúng ta mang theo có hạn, e rằng không thể ở lại đây lâu được." "Tiếp tế của chúng ta đủ duy trì mấy ngày?" Vương tử Sát Mộc quay đầu hỏi. "Nếu tính cả tiêu hao cho đường về, hiện tại vật tư còn lại đại khái chỉ duy trì được một hai

ngày, đó là trong trường hợp không có bất kỳ sự cố ngoài ý muốn nào mới đủ." Thập trưởng vội vàng nói, "Vì vậy vì an nguy của Vương tử, thuộc hạ mạn phép kiến nghị Vương tử nên quay về thành Thiên Nê chờ tin tức.

Đám người kia vẫn còn nhân thủ và đồ đạc để lại trong thành Thiên Nê, nếu bọn họ có thể bình an trở về, tự nhiên cũng nhất định sẽ quay lại thành Thiên Nê, Vương tử hoàn toàn có thể dĩ dật đãi lao (lấy khỏe đợi mệt).

Ngoài ra, cũng khẩn xin Vương tử hãy nghĩ cho lập trường của thuộc hạ chúng ta, thời tiết trong hoang mạc này vốn khó lường, nếu ở lại đây gặp phải tình huống ngoài ý muốn khiến Vương tử bị tổn thương, thuộc hạ dù có trăm cái mạng cũng không cách nào ăn nói với bệ hạ được?" "Xin Vương tử Sát Mộc hãy lấy đại cục làm trọng, tam tư nhi hậu hành!" Những binh sĩ còn lại đã lĩnh hội được ý chính trong lời của thập trưởng, lập tức đồng thanh hướng Vương tử Sát Mộc hành lễ thỉnh nguyện. "..." Vương tử Sát Mộc hiển nhiên cũng là người nhẹ dạ, lại không có bất kỳ kinh nghiệm cầm quân nào, thấy binh sĩ đều phản ứng như vậy, trên mặt quả nhiên hiện ra vẻ do dự.

Cuối cùng. "Các ngươi nói cũng không phải không có lý... vậy chúng ta về trước?" Vương tử Sát Mộc nhíu mày nói. "Xin Vương tử Sát Mộc yên tâm, sau khi về thuộc hạ sẽ phái người ngày ngày canh giữ ở cổng thành, một khi đám người kia trở lại thành Thiên Nê, thuộc hạ có thể đảm bảo Vương tử Sát Mộc tuyệt đối là người đầu tiên nhận được tin tức!" Tên thập trưởng trong lòng vui mừng, vội vàng vỗ ngực cam đoan. "Nếu đã như vậy, thì chúng ta về trước vậy..." Vương tử Sát Mộc lại không cam tâm liếc nhìn dấu chân đột ngột biến mất của đám người Ngô Lương trên bãi cát, cuối cùng bất đắc dĩ gật đầu. ...

Không lâu sau đó.

Ngô Lương và mọi người đã tới bờ sông Khổng Tước dựng xong lều trại.

Khu vực bờ sông này tuy cũng là hoang mạc không một ngọn cỏ, nhưng gần nguồn nước thì môi trường dù sao cũng tốt hơn một chút, ít nhất cát vàng sau khi hấp thụ một chút độ ẩm thì không dễ bị gió nóng thổi bay tạo thành bão cát.

Hơn nữa bãi sông sát cạnh sông Khổng Tước, vì được nước sông tẩm ướt và gột rửa, đã hình thành một môi trường cực kỳ giống với bãi cát ven biển, nếu mặc đồ bơi nằm ở đây chụp một bức ảnh tự sướng đăng lên vòng bạn bè (friendzone), dù có nói mình đang đi nghỉ mát ở Hải Nam e rằng cũng không ai nghi ngờ.

Đám người Ngô Lương cứ thế tạm thời đóng quân tại đây.

Thực tế môi trường ở đây vẫn tương đối khắc nghiệt, vì không có bất kỳ thảm thực vật nào, ban ngày lúc nóng nhất bọn họ chỉ có thể dựa vào một phiến đá nhỏ che chắn ánh nắng gay gắt để nghỉ ngơi, mà đặc điểm nổi bật nhất của sa mạc là chênh lệch nhiệt độ giữa ngày và đêm lớn, vì vậy đến đêm bọn họ vẫn phải trốn trong lều trại quấn chặt chăn để tránh rét.

May mà nơi này cách thành Thiên Nê cũng không tính là quá xa.

Theo ước tính của Ngô Lương, Dương Vạn Lý quay lại thành Thiên Nê không cần phải vừa đi vừa nghỉ như lúc đến, nếu chạy ngựa không ngừng nghỉ, đại khái hơn hai ngày là có thể đi về một chuyến.

Hơn hai ngày, trong điều kiện nguồn nước đầy đủ, bọn họ vẫn có thể cầm cự được.

Mà trong khoảng thời gian này, nhóm Ngô Lương tự nhiên cũng không nhàn rỗi, mỗi ngày vào lúc sáng sớm mát mẻ nhất, bọn họ đều sẽ tiến vào hoang mạc để thăm dò, hơn nữa mỗi lần đều đặc biệt đi

qua nơi mà đám người Vương tử Sát Mộc biến mất.

Thứ nhất là để đảm bảo những dấu vết dùng xẻng công binh đánh dấu trước đó không bị phong sa phá hủy.

Dù sao sau khi Dương Vạn Lý trở về báo cáo với vua Thiện Thiện, ông ta phái người đến tìm kiếm thì không thể thiếu những đánh dấu này, mà Dương Vạn Lý trở lại hội hợp với bọn họ thì đây cũng là cột mốc quan trọng; thứ hai là để cầu may.

Trong truyền thuyết về tòa cổ thành thần bí kia, người của thương đội sau khi bị vây khốn vài ngày cuối cùng vẫn bước ra khỏi cổ thành, vậy thì cũng không loại trừ khả năng đám người Vương tử Sát Mộc sẽ đột nhiên xuất hiện.

Tuy nhiên, sau hai ngày thăm dò.

Ngô Lương và mọi người vẫn không thu hoạch được gì.

Nhóm Vương tử Sát Mộc vẫn biệt vô âm tín, còn khu mộ Thái Dương mà Ngô Lương muốn tìm kiếm cũng không thấy bất kỳ dấu hiệu nào.

Nhưng trong quá trình này, Ngô Lương lại phát hiện ra một chuyện quái dị.

Trong hai ngày này, những dấu chân mà nhóm Vương tử Sát Mộc để lại trước đó đang dần mờ đi do phong sa tấn công, đã vô hạn tiếp cận với việc biến mất hoàn toàn.

Nhưng dấu chân của chính bọn họ để lại, lại giống như được khắc vào trong bãi cát lỏng lẻo vậy, không hề có bất kỳ sự thay đổi nào, lúc nào nhìn cũng như vừa mới dẫm lên.

Chuyện quái dị này lập tức khiến Ngô Lương cảnh giác.

Vì thế ta còn đặc biệt đi đến nơi có dấu chân của nhóm Vương tử

Sát Mộc để lại trước đó để dẫm thêm một vài dấu vết, muốn xem có phải do khu vực khác nhau nên mới xuất hiện tình huống này hay không.

Nhưng sau một đêm.

Dấu chân của nhóm Vương tử Sát Mộc để lại trước đó lại rõ ràng mờ đi không ít, nhưng dấu vết ta để lại vẫn không hề thay đổi... "Công tử, chuyện này liệu có phải vì đám người Vương tử Sát Mộc quả thực đã tiến vào tòa cổ thành thần bí trong truyền thuyết kia, nếu không thể ra ngoài, dấu vết tồn tại của bọn họ trên thế giới này sẽ dần bị xóa bỏ?" Khi phát hiện ra tình huống này, Vu Cát đã đoán như vậy. "Nhưng lão tiên sinh có từng nghĩ tới, dấu chân trên cát bị phong sa ảnh hưởng dần mờ đi biến mất mới là hiện tượng bình thường, trái lại dấu chân của chúng ta qua lâu như vậy vẫn không hề thay đổi, đây mới thực sự là chỗ bất thường không?" Ngô Lương nhíu mày hỏi ngược lại. "!!!" Câu hỏi của Ngô Lương ngay lập tức làm Vu Cát sực tỉnh.

Đồng thời cũng làm thức tỉnh những nòng cốt của Phường Nhân Quân đi cùng.

Đây mới thực sự là người trong cuộc u mê!

Hai ngày này bọn họ luôn chủ quan cho rằng nhóm Vương tử Sát Mộc thần bí biến mất trước mắt mình, vậy nên điều bất thường nhất định là ở phía nhóm Vương tử Sát Mộc, và sự thay đổi dấu chân của nhóm vương tử cũng chắc chắn là do nguyên nhân đó, trái lại quên mất cái gì mới là sự thay đổi bình thường nên có.

Hiện tại Ngô Lương vừa nhắc tới, bọn họ mới đột nhiên phát hiện, dường như kẻ không bình thường trái lại là dấu chân của chính bọn họ! "Công tử, ngài nói xem rốt cuộc là vì sao?

Chẳng lẽ chúng ta cũng bị trúng tà không thành?" Vu Cát đã bắt

đầu có tâm trạng bất an, khuôn mặt già nua kia sớm đã nhăn nhúm như quả mướp đắng. "Hữu Tài ca ca, huynh nói xem liệu có khả năng người biến mất không phải Vương tử Sát Mộc, mà trái lại là chính chúng ta... nhưng chúng ta cũng không thấy tòa cổ thành thần bí trong truyền thuyết kia, càng không bị bão cát vây hãm mà?" Gia Cát Lượng cũng có chút lo lắng hỏi. "Truyền thuyết dân gian trong quá trình truyền bá luôn xuất hiện một số sai lệch, cũng không thể tin hoàn toàn." Ngô Lương trầm ngâm nói. "Vậy thì... phải làm sao mới có thể chứng thực được rốt cuộc là chính chúng ta bất thường, hay là nhóm Vương tử Sát Mộc bất thường đây?" Bạch Tinh Tinh cau mày suy nghĩ hỏi.

Lời còn chưa dứt, Gia Cát Lượng bỗng nhiên kêu đau thành tiếng: "A!

Đau đau đau, lão tiên sinh ngài bấu cháu làm gì?!" "Còn biết đau, xem ra chúng ta chắc là không bị tà túy mê hoặc thần trí." Vu Cát lúc này mới buông tay đang bấu trên cánh tay Gia Cát Lượng ra, quay đầu lại nói với Ngô Lương, "Công tử, hay là ngài lấy 'Hồi Hồn Hương' ra cho chúng ta tỉnh táo lại một chút, thứ đó đối với tà túy câu hồn chắc cũng có chút tác dụng." "Ngươi thử đi." Ngô Lương thừa biết "Hồi Hồn Hương" chỉ là thuốc giải của "Thất Hồn Hương", không liên quan gì đến tà túy, tuy nhiên vẫn mang tính thử nghiệm ném nó cho Vu Cát.

Vu Cát lập tức mở nút nhỏ trên "Hồi Hồn Hương", hít mạnh một hơi.

Kết quả tự nhiên là không có tác dụng gì rõ rệt, mọi thứ vẫn giữ nguyên trạng thái cũ. "..." Mọi người cứ thế rơi vào im lặng.

Hiện tại bọn họ đã rơi vào vòng xoáy ý thức của sự phủ định và tự phủ định, không phân rõ cái gì là thật cái gì là ảo.

Một lát sau, Ngô Lương trầm ngâm nói: "Bây giờ muốn chứng thực tình cảnh của chúng ta, cách đơn giản trực tiếp nhất chính là quay về thành Thiên Nê một chuyến.

Nếu là chính chúng ta xảy ra vấn đề, e rằng chạy đứt chân cũng chưa chắc có thể thuận lợi quay về, thậm chí có thể ngay cả hoang mạc này cũng không thể đi ra ngoài.

Chương 426

Còn nếu chúng ta mọi sự bình thường, thì việc trở lại thành Thiên Nê tự nhiên là chuyện nhỏ." "Công tử nói có lý!" Vu Cát lập tức giơ hai tay đồng tình, "Trong thành Thiên Nê dân cư đông đúc dương khí nặng nề, cho dù thật sự có tà túy tác oai tác quái, một khi vào thành cũng sẽ bị dương khí xua đuổi, tuyệt đối không thể tiếp tục gây ảnh hưởng đến chúng ta, lão hủ kiến nghị lập tức lên đường!" "Ta hiện tại khá lo lắng cho Dương Vạn Lý, trước đó ta phái một mình hắn quay về thành Thiên Nê, giờ cũng không biết hắn có đến nơi thuận lợi hay không, nếu thực sự gặp phải tình huống bất ngờ nào đó, chúng ta cũng không thể kịp thời cứu trợ." Ngô Lương hơi lo âu nhìn về hướng thành Thiên Nê, "Ngoài ra theo dự tính của ta, nếu mọi chuyện thuận lợi thì hiện tại hắn lẽ ra đã phải bình an trở về rồi mới đúng...

Các ngươi xem đó có phải Dương Vạn Lý không?" Nói được nửa chừng.

Đồng tử của Ngô Lương co rụt lại, bởi vì ta bỗng nhiên nhìn thấy ở hoang mạc xa xa có một điểm đen nhỏ, và theo sự di động của điểm đen đó, bụi cát liên tục bốc lên. ...

Không lâu sau đó. "Công tử!

Công tử!

Đại sự không hay rồi!" Đón tiếp nhóm Ngô Lương là một Dương Vạn Lý thất thần lạc phách.

Hắn cách từ rất xa đã hướng về phía Ngô Lương gào thét, giọng nói khàn đặc như bị khói hun qua, ngay cả con ngựa dưới thân hắn chạy cũng vô cùng yếu ớt, phảng phật có thể gục xuống đất bất cứ lúc nào. "..." Nghe thấy tiếng hét của Dương Vạn Lý, sau lưng mọi

người đã dâng lên một luồng khí lạnh.

Đại sự không hay...

Xem ra tin tức Dương Vạn Lý mang về nhất định không phải là tin tốt, hơn nữa hẳn là tin cực kỳ cực kỳ xấu, nếu không Dương Vạn Lý cũng không phải hạng người chưa từng thấy sóng gió, chuyện tầm thường sao có thể khiến hắn hoảng loạn như vậy?

Đợi Dương Vạn Lý đến gần, xoay người xuống ngựa giật lấy túi nước của Vu Cát uống ực ực mấy ngụm lớn, hắn mới rốt cuộc miễn cưỡng bình tĩnh lại, sau đó lập tức chắp tay nói với Ngô Lương: "Công tử, ta theo ý của ngài trở lại thành Thiên Nê, trong thành mọi sự vật đều như bình thường, nhưng lại giống như tòa cổ thành thần bí trong truyền thuyết kia... không một bóng người!" ---------- "..." Nghe những lời này của Dương Vạn Lý, lòng mọi người lại run rẩy.

Ngô Lương biết lúc này người không thể loạn nhất chính là mình, thế là cưỡng ép bản thân giữ bình tĩnh, mặt không đổi sắc nói: "Đừng hoảng hốt, ngươi hãy kể chi tiết những gì đã thấy đã nghe trong chuyến đi thành Thiên Nê này, đừng để sót bất cứ thứ gì." "Nặc!" Dương Vạn Lý đáp một tiếng, tiếp tục nói, "Ngày đó thuộc hạ phụng mệnh công tử trở về thành Thiên Nê, dọc đường không phát hiện bất kỳ dấu hiệu bất thường nào.

Đến thành Thiên Nê mới thấy cổng thành mở toang, dưới cổng không có lấy một binh sĩ trấn giữ, dân chúng và thương nhân ngày thường ra vào cổng thành cũng chẳng thấy một ai, lúc đó trong lòng thuộc hạ đã nảy sinh nghi hoặc.

Kết quả sau khi vào thành mới phát hiện trong thành cũng không một bóng người, ngay cả những gia súc thường thấy ngày thường cũng hoàn toàn biến mất, đúng như truyền thuyết kể, cả thành Thiên Nê phàm là thứ có thể thở được thì một cái cũng không thấy, nhưng

những thứ khác lại giống như vừa mới có người sống sinh hoạt, chỉ là ngay khoảnh khắc thuộc hạ vào thành mới đột ngột biến mất vậy.

Lúc đó thuộc hạ đã cảm thấy ớn lạnh, nhưng vẫn muốn xem liệu có thể tìm được các huynh đệ Phường Nhân Quân hay không, thế là đánh bạo xông thẳng vào vương cung.

Trong vương cung cũng không một bóng người, ngay cả các huynh đệ Phường Nhân Quân để lại đó cũng không thấy tăm hơi.

Thuộc hạ cắn răng tìm kiếm một vòng lớn bên trong, không ngờ cuối cùng vẫn tìm thấy một người ngoài ý muốn.

Người này không phải ai khác, chính là Phương Quỳnh đã hôn mê từ lúc ở Bạch Long Đôi, nàng vẫn nằm im lìm như trước, vẫn còn mạch đập và hơi thở yếu ớt...

Thuộc hạ biết nữ nhân này có vấn đề lớn, hiện tại mọi vật sống trong thành Thiên Nê đều đã biến mất, chỉ có nàng là vẫn bình an vô sự ở lại, điều này càng có vấn đề hơn.

Vì vậy thuộc hạ cũng không dám tùy tiện mang nàng theo, mà tìm dây thừng trói chặt nàng trên giường hồ (hồ sàng), sau đó không ngừng nghỉ chạy về báo cáo công tử." Nói đến đây, Dương Vạn Lý rốt cuộc dừng lại, lộ vẻ lo âu nói: "Công tử, đó là những gì thuộc hạ thấy ở thành Thiên Nê, xin công tử định đoạt." "Xem ra... người lạc vào thế giới kỳ dị quả nhiên là chính chúng ta, chứ không phải nhóm Vương tử Sát Mộc kia?" Vu Cát cực kỳ không tình nguyện đem kết luận của mình nói ra. "..." Mọi người tuy không tiếp lời, nhưng trên mặt đều là biểu tình mặc định.

Đây là chuyện hiển nhiên, tuy rằng so với tình huống trong truyền thuyết có chút khác biệt, nhưng hiện tại người không bình thường rõ ràng chính là bọn họ. "Nghĩ theo hướng tích cực, ít nhất hiện tại chúng ta không giống như truyền thuyết, bị bão cát vây hãm trong một tòa cổ

thành không có cổng thành, tiến thoái lưỡng nan." Ngô Lương lúc này lại có thể giữ thái độ lạc quan, trầm ngâm nói, "Chưa bị vây khốn hoàn toàn, chúng ta vẫn còn chút dư địa để xoay xở.

Ngoài ra... việc này vẫn còn vài chỗ đáng để suy ngẫm.

Ví dụ như, thế giới kỳ dị đang vây hãm chúng ta này rốt cuộc rộng lớn bao nhiêu?

Trong truyền thuyết, đoàn thương đội kia chỉ bị vây trong một tòa cổ thành, mà chúng ta hiện tại dường như bị vây giữa một khoảng trời đất.

Hiện tại có thể phán đoán là, khoảng trời đất này ít nhất bao gồm từ đây đến thành Thiên Nê, đây mới chỉ là phạm vi đã biết, còn phạm vi cụ thể rộng bao nhiêu, liệu có biên giới hay không, vẫn còn là một ẩn số." "Chuyện này..." Nghe lời Ngô Lương, mọi người không những không cảm thấy được an ủi, trái lại càng thêm tiêu lự.

Gia Cát Lượng nhăn mũi hỏi: "Hữu Tài ca ca, khoan hãy nói thế giới kỳ dị này rộng bao nhiêu, nếu chúng ta mãi không tìm được cách thoát ra, vậy đối với thúc phụ và mẫu thân của cháu, có phải là đã thiên nhân cách biệt, cháu so với chết đi cũng không có gì khác biệt sao?" Ngô Lương cảm thấy đây đã là một vấn đề triết học, tuy nhiên vẫn gật đầu, khá kiên nhẫn đem cách hiểu của mình nói ra: "Đúng là có thể nói như vậy, một người có đang sống hay không là do những người và sự việc xung quanh quyết định.

Nếu không ai có thể nhìn thấy ngươi, ngươi cũng không thể gây ra ảnh hưởng đến bất cứ sự vật nào, vậy thì ngươi chính là không tồn tại, tự nhiên không thể tính là đang sống." "Vậy phải làm sao bây giờ?" Gia Cát Lượng lập tức mếu máo, cực kỳ không cam lòng lẩm bẩm, "Cháu còn chưa thực hiện được hoài bão phong hầu bái tướng, còn chưa để mẫu thân được hưởng phúc, còn chưa chữa khỏi bệnh

thâm căn cố đế cho thúc phụ, còn chưa cưới Hôn Nhi muội muội..." "Bốp!" Vu Cát bỗng nhiên một cái tát vỗ lên đầu Gia Cát Lượng, nghiêm mặt mắng: "Cái thằng nhóc này sao lại chẳng bằng lão phu thế?

Ngươi bây giờ vẫn còn thở được, chúng ta cũng vẫn nhìn thấy ngươi, lão phu cái tát này vẫn làm ngươi thấy đau, ngươi nói mấy lời này làm lão phu nhịn không được muốn đánh ngươi, điều đó chứng minh ngươi vẫn tồn tại, ngươi vẫn chưa chết, gấp rút khóc lóc cái gì?

Xúi quẩy!" "?" Mọi người khá bất ngờ nhìn Vu Cát.

Thường ngày khi gặp hiểm cảnh, lão già này luôn là người đầu tiên thối lui, người đầu tiên khóc lóc, không ngờ lần này lão lại có giác ngộ cao như vậy, có thể nói ra được những lời này.

Mặt trời mọc ở đằng tây rồi sao?

Vu Cát cũng chẳng quan tâm bọn họ, mà lập tức dùng ánh mắt mong chờ nhìn chằm chằm Ngô Lương, nặn ra một nụ cười cực kỳ khó coi hỏi: "Công tử, sự tình đã đến nước này mà ngài vẫn trấn định như vậy, định là đã có cách đưa chúng ta ra ngoài phải không?

Lão hủ đoán không sai chứ?

Tuyệt đối không có vấn đề gì phải không?

Đúng không?" "..." Thực ra chuyện này đã hoàn toàn vượt quá tầm kiểm soát của Ngô Lương, tuy nhiên sau khi trầm ngâm một lát, ta vẫn mở miệng nói: "Về lý thuyết mà nói, đoàn thương đội trong truyền thuyết có thể bước ra khỏi tòa cổ thành thần bí kia, vậy thì chỉ cần dùng đúng phương pháp, chúng ta cũng có thể thoát khỏi thế giới kỳ dị này." Nhưng có một chi tiết trong truyền thuyết mà Ngô Lương cố ý không nhắc tới.

Đoàn thương đội đó thoát ra khỏi tòa cổ thành thần bí, tuy rằng

không ai nói rõ được rốt cuộc đã dùng phương pháp gì, hay là kích hoạt cơ quan huyền bí nào, nhưng nếu truyền thuyết không sai, bọn họ cuối cùng vẫn phải trả giá bằng mạng sống của hai người.

Ngô Lương lo lắng nhất chính là vấn đề này.

Hiện tại ta vẫn chưa thể xác định việc đoàn thương đội thoát ra được có liên quan đến hai mạng người kia hay không, nhưng nếu thực sự phải đối mặt với sự lựa chọn như vậy, đây tuyệt đối sẽ là bài toán khó nhất mà ta từng gặp trong cả hai kiếp người, không có cái thứ hai.

Ngô Lương không muốn nghĩ thêm về vấn đề này, càng không muốn đối mặt với sự lựa chọn đó, vì vậy sau khi trả lời câu hỏi của Vu Cát, ta liền nói tiếp: "Hiện tại tình huống chúng ta gặp phải tuy có nhiều điểm tương đồng với truyền thuyết, nhưng cũng có nhiều chỗ khác biệt hoàn toàn, vì vậy truyền thuyết đó đối với chúng ta e rằng chỉ có một chút giá trị tham khảo, chưa đủ để cung cấp manh mối then chốt cho việc rời khỏi đây.

Theo ta thấy, hiện tại trong tay chúng ta chỉ có một manh mối then chốt, đó chính là Phương Quỳnh...

Nàng là người duy nhất lần này không đi cùng chúng ta, nhưng lại cùng chúng ta tiến vào thế giới kỳ dị này, vì vậy ta có lý do nghi ngờ nàng có mối quan hệ mật thiết với thế giới này.

Nếu có thể vén bức màn quan hệ này, chúng ta có khả năng nắm rõ chân tướng của thế giới kỳ dị này." "Cho nên ý của huynh là, hiện tại chúng ta nên đi tìm Phương Quỳnh..." Bạch Tinh Tinh nghiêm túc hỏi. "Đúng vậy, càng nhanh càng tốt." Ngô Lương gật đầu nói, "Thu dọn đồ đạc, lập tức lên đường!" ...

Mất hơn một ngày thời gian, Ngô Lương và mọi người cuối cùng đã trở lại thành Thiên Nê.

Lúc này thành Thiên Nê quả thực đúng như những gì Dương Vạn Lý mô tả, đã trở thành một tòa tử thành không một bóng người.

Đám người Ngô Lương tự nhiên không tâm trí đâu mà thưởng thức cảnh tượng nồng nặc không khí quỷ dị này, sau khi vào thành liền thẳng hướng vương cung thành Thiên Nê mà đi, cho đến khi thấy Phương Quỳnh vẫn bị Dương Vạn Lý trói chặt trên giường hồ, Ngô Lương mới rốt cuộc thở phào nhẹ nhõm.

Nếu quay lại mà thấy Phương Quỳnh biến mất, Ngô Lương thực sự không biết phải làm sao.

Tạm yên lòng, Ngô Lương bỗng nhiên nghĩ ra điều gì, vội vàng gọi Dương Vạn Lý tới hỏi: "Còn pho 'tượng đá' kia của Phương Quỳnh thì sao, ngươi đã xem pho 'tượng đá' đó còn ở đó không?" "Chuyện này... mạt tướng quả thực không nghĩ tới, mạt tướng đi kiểm tra ngay!" Dương Vạn Lý ngẩn ra một chút, vội vàng xoay người định đi tới chỗ bọn họ cất giữ vật tư để kiểm tra.

Pho "tượng đá" đó trước đó đã được Ngô Lương dùng vải thô bọc kín lại, sau đó luôn được để cùng với vật tư. "Đợi chút, đi cùng nhau, từ giờ trở đi không ai được phép hành động đơn độc." Ngô Lương gọi Dương Vạn Lý lại, sau đó hạ lệnh cho Điển Vi nhấc Phương Quỳnh từ trên giường xuống vác lên vai, cả nhóm mới cùng đi kiểm tra "tượng đá" của Phương Quỳnh.

Tại một gian kho phòng kế bên trước đó luôn do binh sĩ Phường Nhân Quân đích thân canh giữ.

Nhóm Ngô Lương đã nhìn thấy vật tư bọn họ mang theo cho chuyến viễn chinh này, những vật tư đó không thiếu một thứ gì, tất cả đều giữ nguyên trạng thái được xếp ngay ngắn bên nhau.

Còn pho "tượng đá" của Phương Quỳnh thì nằm ngang trên mặt đất, được những vật tư này bao quanh che chắn.

Nhìn thấy những thứ này, Ngô Lương bỗng nhiên lại nghĩ tới một vấn đề: Mọi thứ ở đây rốt cuộc là hình chiếu của thế giới hiện thực, hay là thứ liên thông với thế giới hiện thực và thực sự tồn tại?

Nếu là hình chiếu của thế giới hiện thực, vậy thì có thể coi đó là ảo giác của bọn họ, có động vào tự nhiên cũng không sao, sẽ không gây ra ảnh hưởng gì đến thế giới hiện thực.

Nhưng nếu là thứ liên thông với thế giới hiện thực và thực sự tồn tại, vậy nếu bọn họ động vào những thứ này, thậm chí dù chỉ là mở một cánh cửa, cũng có khả năng bị người ở thế giới hiện thực phát hiện, nói không chừng sẽ dẫn đến một loạt hậu quả ngoài ý muốn, hoặc giống như hiệu ứng bướm gây ra một loạt phản ứng dây chuyền.

Nhưng nghĩ thì nghĩ vậy.

Vấn đề này đối với tình cảnh hiện tại của Ngô Lương căn bản không có ý nghĩa thực tế, lướt qua trong đầu rồi tạm thời gác sang một bên, cùng các nòng cốt Phường Nhân Quân bắt tay vào chuyển những vật tư đó sang một bên, đưa pho "tượng đá" của Phương Quỳnh ra ngoài.

Sau đó Ngô Lương rút đoản chuỷ thủ bằng đồng, nhanh chóng rạch lớp vải thô bên ngoài ra, ngay lập tức kiểm tra xem pho "tượng đá" này có xảy ra thay đổi bất ngờ nào không.

Tuy nhiên không có gì thay đổi cả.

Pho "tượng đá" này lúc vớt lên thế nào, giờ vẫn y như thế.

Ngô Lương có thể khẳng định Phương Quỳnh và thế giới kỳ dị này nhất định tồn tại một loại liên quan nào đó, bởi vì nàng là "vật sống" duy nhất cùng xuất hiện ở đây với bọn họ.

Còn pho "tượng đá" này, thì tạm thời phải đặt một dấu chấm hỏi.

Ít nhất hiện tại mà nói, pho "tượng đá" này không thuộc về "vật sống", mà giống vật chết như những vật tư kia hơn, cho nên nó có thể xuất hiện trong thế giới kỳ dị này có lẽ cũng cùng lý lẽ với những vật tư kia.

Mà Ngô Lương muốn tìm nó, chủ yếu là vì nó có liên quan lớn hơn với Phương Quỳnh, điều này hoặc cũng có khả năng trở thành manh mối then chốt để vén bức màn chân tướng.

Sau khi tìm được Phương Quỳnh và "tượng đá" của nàng một cách thuận lợi.

Ngô Lương tiếp đó cùng mọi người bổ sung thêm vật tư, cùng khiêng ra ngoài chất lên xe ngựa.

Nói ra cũng thật thần kỳ, tất cả gia súc trong thành Thiên Nê đều biến mất không dấu tích, duy chỉ có những con ngựa mà nhóm Ngô Lương cưỡi tới sông Khổng Tước lần này là vẫn luôn ở đây, dường như những con ngựa này cũng đã thiết lập một mối liên hệ nào đó với bọn họ, trở thành cộng đồng vận mệnh danh xứng với thực. "Ngô Hữu Tài, huynh mang theo Phương Quỳnh và 'tượng đá' của nàng, lại đặc biệt chất đầy nước sạch và lương khô lên xe ngựa, đây là lại định đi đâu?" Bạch Tinh Tinh vừa giúp đỡ bên cạnh, vừa tò mò hỏi. "Lạc Đà Phần (Mộ Lạc Đà)." Ngô Lương cúi đầu nói. "Lạc Đà Phần?" Mọi người nghe xong đều ngẩn ra, Bạch Tinh Tinh tiếp tục hỏi, "Không phải huynh nói phải đợi đến khi Phương Quỳnh và vua nước Lâu Lan đều thấy di tích trong Lạc Đà Phần sau trận bão Hắc Long, nên chúng ta cũng phải đợi bão Hắc Long xuất hiện mới tiến vào Lạc Đà Phần thăm dò sao?" "Trước đó ta nói vậy là vì cảm thấy những di tích đó có thể tồn tại mối liên hệ nào đó với bão Hắc Long, chỉ khi bão Hắc Long xuất hiện mới có thể khiến chúng hiện nguyên hình, nghĩa là những di tích đó có thể đang nằm trong một không gian thần bí nào đó mà bình thường không thể tới được." Ngô Lương nghiêm túc nói,

"Hiện tại chúng ta đã bị vây trong một thế giới kỳ dị như thế này, mà Phương Quỳnh người có quan hệ mật thiết với những di tích đó cũng cùng xuất hiện ở đây, cho nên ta có lý do nghi ngờ chúng ta có lẽ đã tới không gian thần bí nơi những di tích đó tọa lạc.

Chi bằng cứ tiến vào Lạc Đà Phần thăm dò một phen, hoặc giả có thể phát hiện ra điều gì đó, và đây có lẽ cũng chính là cách duy nhất để chúng ta rời khỏi thế giới kỳ dị này." "Lão hủ thấy công tử nói có lý." Vu Cát gật đầu, hiếm khi tỏ ra cứng rắn một lần, "Thay vì ngồi chờ chết, chi bằng chủ động xuất kích, biết đâu lỡ may lại xông ra ngoài được." Kết quả Bạch Tinh Tinh lại chỉ về phía Lạc Đà Phần ở phía tây thành Thiên Nê, hơi lo lắng nói: "Nhưng Ngô Hữu Tài, ta đã nghe thấy tiếng gió rít gào ngày càng dữ dội, tiếng gió đó chính là phát ra từ hướng kia." "Hả?" Ngô Lương lập tức dừng tay, quay đầu nhìn về hướng Lạc Đà Phần.

Bầu trời phía trên Lạc Đà Phần quang đãng vạn dặm, mảng xanh biếc tinh khiết như vừa mới được gột rửa bằng nước, nơi đó làm gì có nửa điểm dấu hiệu bão tố sắp ập đến?

Chương 427

Nhưng Bạch Tinh Tinh cũng không phải người thích đùa giỡn, nàng nói bên kia đã có tiếng gió rít ngày càng dữ dội, thì nhất định là có.

Cho nên.

Đây là điềm báo bão Hắc Long sắp ập đến sao?

Đúng lúc này. "Rắc!" Bên tai bỗng nhiên truyền đến một tiếng động khẽ.

Nhóm Ngô Lương đều giật mình, vội vàng nhìn theo hướng âm thanh phát ra.

Chỉ thấy trên mặt pho "tượng đá" của Phương Quỳnh, không biết vì sao lại xuất hiện một vết nứt mà không hề có điềm báo trước! "Rắc!" Dưới sự chứng kiến của nhóm Ngô Lương, tại vị trí trước ngực ngay sau đó lại xuất hiện vết nứt thứ hai. ---------- "Răng rắc..." Mọi người đều bị tiếng động không rõ nguyên do này thu hút sự chú ý.

Dưới sự chú mục của họ, trên thân "tượng đá" Phương Quỳnh xuất hiện ngày càng nhiều vết nứt, giống như mạng nhện bao phủ toàn thân chỉ trong thời gian ngắn. "Mau chóng tản ra!" Ngô Lương lập tức quát lớn.

Cảnh tượng này rất giống với "tượng đá lạc đà" trong cái hồ nhỏ bí ẩn ở Bạch Long Đôi trước đó, nhưng cũng có không ít điểm khác biệt.

Vết nứt trên thân "tượng đá lạc đà" kia chủ yếu và ưu tiên xuất hiện tại các vị trí khớp xương, dường như là để chuẩn bị cho sự "phục sinh" tiếp theo, tạo cảm giác tương tự như đang thực hiện "vận

động làm nóng người".

Còn vết nứt trên "tượng đá" Phương Quỳnh lại xuất hiện ở mọi vị trí trên cơ thể, không phân biệt khớp xương hay thân mình, như thể muốn triệt để vứt bỏ lớp "vỏ đá" này, lại giống như chuẩn bị phá kén mà ra...

Nhưng bất kể thế nào, cũng không thể loại trừ khả năng bên trong "tượng đá" Phương Quỳnh tồn tại loại "dịch nhầy màu đỏ" không rõ tên kia.

Để phòng tránh xảy ra chuyện ngoài ý muốn, tự nhiên không nên đứng quá gần.

Cùng lúc đó, Ngô Lương cũng đang thử điều động luồng sức mạnh thần bí có thể "khống thủy" trong cơ thể, một khi trong "tượng đá" Phương Quỳnh chảy ra "dịch nhầy màu đỏ" và xuất hiện tình huống mất kiểm soát, hắn sẽ lập tức khống chế nó lại, tránh ảnh hưởng đến an toàn tính mạng của mọi người trong Phường Nhân Quân. "..." Mọi người nghe vậy tản ra, đồng thời cũng đề cao cảnh giác, sau đó mắt không chớp lấy một cái nhìn chằm chằm vào "tượng đá" đang nhanh chóng lan rộng vết nứt kia. "Răng rắc rắc..." Tiếng vỡ vụn ngày càng dày đặc, vết nứt trên "tượng đá" Phương Quỳnh cũng ngày càng nhiều, ngày càng chằng chịt, khiến nó trông giống như một sản phẩm chắp vá từ vô số mảnh vỡ.

Trong khe nứt lại không hề thấm ra loại "dịch nhầy màu đỏ" không rõ tên như Ngô Lương đã tưởng tượng.

Hơn nữa, sự vỡ vụn này vẫn đang diễn ra ngày một mãnh liệt, những mảnh vỡ to bằng bàn tay nhanh chóng phân liệt thành những mảnh to bằng móng ngựa, mà mảnh to bằng móng ngựa lại tiếp tục phân liệt với tốc độ mắt thường có thể thấy được, chớp mắt đã thành những mảnh nhỏ như móng tay, dù vậy, những mảnh này vẫn không

ngừng phân liệt tiếp. "Chuyện này...

Công tử, pho tượng này không phải là chuẩn bị tự hủy đấy chứ?" Vu Cát lộ vẻ kinh nghi, vô thức hỏi. "Tinh Tinh, nàng có thể nghe ra bên trong tượng đá có động tĩnh gì khác lạ không?" Ngô Lương không đáp mà nhìn về phía Bạch Tinh Tinh vốn có thính lực hơn người. "Không nghe ra động tĩnh gì khác thường, nhưng dựa vào cảm giác của ta để phán đoán, hẳn là từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài của nó đều đang không ngừng vỡ vụn, chứ không chỉ là lớp vỏ bên ngoài." Bạch Tinh Tinh trịnh trọng đáp. "Từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài sao?" Ngô Lương có chút nhìn không thấu, điều này hiển nhiên cũng khác với tình huống của "tượng đá lạc đà", nhưng rốt cuộc pho "tượng đá" này đang phát sinh biến hóa gì, cuối cùng sẽ biến thành hình dạng thế nào, vẫn là một ẩn số.

Ngay khi mọi người đang dồn toàn bộ chú ý vào pho "tượng đá" này. "Rầm rầm rầm!" Chiếc xe ngựa đặt bản thân Phương Quỳnh ở cách đó không xa bỗng nhiên cũng truyền đến động tĩnh!

Tiếng động này giống như có người đang nhanh chóng đập vào ván gỗ trên xe ngựa, hỗn loạn không theo quy luật nhưng lại khiến người ta thót tim.

Dẫu sao đang ở trong tòa tử thành quỷ dị như thế này, sự chú ý của Ngô Lương và mọi người đều đang tập trung vào pho "tượng đá" có biến hóa quỷ dị kia, lúc này đột nhiên lại vang lên động tĩnh khác, tự nhiên càng dễ khiến người ta kinh hồn bạt vía.

Tâm thần run rẩy, mọi người vội vàng nhìn theo tiếng động. "Rầm rầm rầm...

Rầm rầm rầm..." Tiếng động lập tức trở nên kịch liệt và dày đặc hơn.

Chỉ thấy Phương Quỳnh vốn đang hôn mê, lúc này phần eo đã ưỡn

ngược lên như một cây cầu vòm, đầu, hai tay, hai chân thì không ngừng run rẩy và co giật như bị điện giật, mà tiếng động ngày càng kịch liệt và dày đặc kia chính là do cơ thể không ngừng va chạm với xe ngựa trong quá trình co giật tạo ra.

Ngô Lương và mọi người thậm chí có thể thấy rõ cơ bắp dưới da cánh tay Phương Quỳnh đang vặn vẹo và co rút kịch liệt như giun đất, giống như bị chuột rút vậy. "Hắn đây là bị làm sao vậy?" Gương mặt Vu Cát trong nháy mắt nhăn nhó như quả mướp đắng.

Nếu nói việc "tượng đá" của Phương Quỳnh đột nhiên xuất hiện vết nứt đã là một chuyện vô cùng quỷ dị, thì trạng thái lúc này của Phương Quỳnh không nghi ngờ gì nữa có thể dùng từ kinh dị để hình dung, giống hệt như cảnh tượng ác linh nhập xác trong mấy bộ phim điện ảnh hậu thế. "Tinh Tinh chẳng phải vừa nói nghe thấy tiếng gió rít sao, Hắc Long Bạo có lẽ sắp xuất hiện rồi, mà Phương Quỳnh cùng pho 'tượng đá' này đột nhiên xuất hiện dị tượng, cực kỳ có khả năng có liên quan đến trận Hắc Long Bạo sắp tới." Ngô Lương ngưng thần nói, "Nói cách khác, hướng điều tra của chúng ta hẳn là chính xác, cứ tiếp tục tra theo ý tưởng trước đó, chắc chắn sẽ có thu hoạch." Nói đoạn, Ngô Lương lại quay đầu bảo Điển Vi: "Điển Vi huynh đệ, ngươi lại đây hỗ trợ ta chế ngự Phương Quỳnh, ta thử xem có thể tạm thời khiến hắn bình tĩnh lại không." Sự vỡ vụn của pho "tượng đá" kia Ngô Lương không quản được, cũng không biết phải quản thế nào.

Nhưng sự co giật của Phương Quỳnh thì Ngô Lương còn có thể thử một chút, đối với một người bình thường mà nói, nếu mức độ co giật này kéo dài quá lâu, cũng có khả năng tạo thành tổn thương không thể cứu vãn, mà Phương Quỳnh hiện tại có lẽ còn có chỗ dùng, Ngô Lương tự nhiên không thể ngồi nhìn. "Nặc!" Điển Vi đáp một tiếng, lập tức cùng Ngô Lương đi tới bên cạnh Phương Quỳnh đang co giật

kịch liệt, sau đó dưới sự ra hiệu của Ngô Lương, dùng sức đè chặt vai Phương Quỳnh.

Ngô Lương thì đã lấy ra chiếc bình sứ nhỏ đựng "Thất Hồn Hương", mở nút chai rồi đưa tới dưới mũi Phương Quỳnh.

Một lát sau. "Thất Hồn Hương" phát huy tác dụng, Phương Quỳnh cuối cùng cũng ngừng co giật, chỉ là vẫn không mở mắt ra, mà lại rơi vào hôn mê như trước. "Hô ——" Ngô Lương khẽ thở phào một hơi.

Trước đó hắn đã không chắc chắn Phương Quỳnh rốt cuộc có phải là người hay không, cho dù là người thì cũng tuyệt đối không phải người bình thường, vì vậy không xác định được "Thất Hồn Hương" có tác dụng với hắn không.

Bây giờ có tác dụng, cũng coi như có thêm một phương pháp hữu hiệu để khống chế Phương Quỳnh, đây tự nhiên là chuyện tốt.

Còn ở phía bên kia. "Răng rắc rắc..." Sự vỡ vụn của pho "tượng đá" kia vẫn đang tiếp tục.

Chỉ trong chốc lát, những mảnh vỡ có thể thấy bằng mắt thường kia đã từ kích thước móng tay phân liệt thành kích thước hạt gạo, khiến cả pho tượng biến thành hình thù mà những người mắc chứng sợ lỗ (trypophobia) tuyệt đối không thể nhìn thẳng.

Cuối cùng.

Khoảng chừng thời gian hai chén trà trôi qua. "Hoa..." Pho "tượng đá" kia cứ thế ngay trước mặt Ngô Lương và mọi người, giống như một lâu đài cát bị chấn động lập tức tản ra, hóa thành một đống mảnh vụn như cát sỏi, gượng ép duy trì hình dáng con người. "..." Ngô Lương và mọi người nhìn nhau ngơ ngác.

Trước đó Vu Cát đã đoán pho "tượng đá" này đang tự hủy, Ngô Lương và mọi người tự nhiên cũng sớm có chuẩn bị tâm lý, nhưng

giờ tận mắt nhìn thấy nó triệt để hóa thành mảnh vụn, trong lòng vẫn có một loại cảm giác khó chịu không nói thành lời. "Công tử, giờ tính sao?" Dương Vạn Lý phá vỡ sự im lặng trước nhất. "Nếu Hắc Long Bạo quả thực sắp đến, chúng ta bây giờ tiến vào Lạc Đà Phần thì quá mạo hiểm, chi bằng tạm thời ở lại trong thành nghỉ ngơi, đợi Hắc Long Bạo qua đi rồi mới đi sâu vào điều tra." Ngô Lương suy nghĩ một chút rồi nói, "Xét thấy cảnh ngộ hiện tại của chúng ta, cộng thêm tình hình của Phương Quỳnh và pho 'tượng đá' kia, ta nghi ngờ thế giới kỳ dị mà chúng ta đang ở đây chính là cùng một không gian với Thái Dương Mộ và phế tích trong truyền thuyết kia." ...

Một canh giờ sau.

Bầu trời vạn dặm không mây trước đó giờ đã là một màu xám vàng đen kịt, ngay cả mặt trời cũng giống như bị thiên cẩu ăn mất, ảm đạm không chút ánh sáng.

Lúc này ngay cả Ngô Lương và mọi người cũng đã có thể nghe thấy tiếng gió cát rít gào.

Không chỉ vậy, họ còn có thể nhìn thấy rõ ràng những trận lốc xoáy cát khổng lồ đang hoành hành trong Lạc Đà Phần, giống như một gã khổng lồ cao chạm trời, vung nắm đấm muốn xé toạc cả đất trời.

May mà Thiên Nê thành nơi Ngô Lương đang ở không bị ảnh hưởng quá lớn, chỉ cảm nhận được sức gió mạnh hơn bình thường một chút, ngửi thấy mùi bụi cát khá rõ ràng trong không khí.

PM2.5 tuyệt đối vượt mức nghiêm trọng.

Ngô Lương với tư cách là người xuyên không có hiểu biết về bão cát, tự nhiên lập tức dẫn mọi người trở lại bên trong vương cung, cho dù cần phải lên lầu vọng cảnh trên đỉnh vương cung để quan sát tình hình Lạc Đà Phần, cũng sẽ bảo mọi người dùng một mảnh vải che kín miệng mũi, hoặc trực tiếp đeo mặt nạ phòng độc, lăn lộn trộm mộ bấy

lâu chưa xảy ra vấn đề gì, đừng để lật thuyền trong mương vì mấy chuyện nhỏ này.

Trận Hắc Long Bạo đáng sợ như vậy cứ thế hoành hành suốt cả một ngày trời.

Mãi đến tận gần trưa ngày hôm sau, Hắc Long Bạo mới dần dần tan đi, để lại một tòa Thiên Nê thành xám xịt và cát bụi mịt mù chưa tan hết trên bầu trời. "Xuất phát!" Ngô Lương đợi chính là lúc này, cũng chẳng đợi cát bụi tan hết hẳn, liền cùng mọi người đã chuẩn bị sẵn sàng rời khỏi Thiên Nê thành, không quay đầu lại tiến về phía Lạc Đà Phần.

Lúc này Phương Quỳnh vẫn đang trong trạng thái hôn mê.

Đây đã không còn là do "Thất Hồn Hương" phát huy tác dụng nữa, hiệu lực của "Thất Hồn Hương" thông thường cũng chỉ bốn năm canh giờ, quá thời gian đó cho dù không dùng "Hồi Hồn Hương" thì người bình thường cũng có thể tỉnh lại.

Ngô Lương tự nhiên hy vọng Phương Quỳnh lúc này có thể tỉnh lại, như vậy hắn mới có cơ hội moi ra từ miệng Phương Quỳnh thêm một ít thông tin có thể giúp ích cho hành động lần này.

Hơn nữa hắn lặn lội đường xa mang Phương Quỳnh đến nơi này, vốn dĩ chính là hy vọng Phương Quỳnh khi về thăm chốn cũ sẽ nhận được sự kích thích nào đó, từ đó nhớ lại một số chuyện quan trọng.

Kết quả bây giờ thì hay rồi.

Từ khi vào Bạch Long Đôi đến nay, hắn căn bản chưa từng tỉnh lại.

Trong lòng uất ức như vậy, trên đường Ngô Lương bỗng nhiên quay đầu lại quát lớn với Phương Quỳnh đang nằm hôn mê bất tỉnh trên xe ngựa: "Phương Quỳnh, đừng có giả vờ nữa, ta biết ngươi đã

tỉnh rồi!" Tiếng quát này không làm Phương Quỳnh tỉnh lại, nhưng lại khiến đám người Phường Nhân Quân giật nảy mình.

Mọi người kinh ngạc nhìn Ngô Lương, lại vô thức quay đầu nhìn Phương Quỳnh không chút phản ứng trên xe ngựa, trên đầu đầy dấu hỏi chấm, biểu thị hoàn toàn không hiểu Ngô Lương đang làm cái quái gì? "Không cần bận tâm, ta chỉ thử thôi, vạn nhất hắn đã tỉnh mà vẫn giả vờ hôn mê, tiếng quát này của ta nói không chừng sẽ dọa được hắn." Ngô Lương vẫy vẫy tay với mọi người, dày mặt hắc hắc cười nói. "..." Mọi người càng thêm mờ mịt, nhưng dám giận không dám nói. "Xì —— ấu trĩ hay không chứ?" Chỉ có Bạch Tinh Tinh đảo mắt trắng, đưa ra một lời nhận xét khá thẳng thắn hợp ý mọi người, sau đó lại đi thẳng tới bên cạnh xe ngựa của Phương Quỳnh, đưa ngón cái bấm mạnh vào nhân trung của hắn, vừa bấm vừa nói, "Hắn nếu là giả vờ hôn mê, bị bấm như thế này cho dù hắn nhịn được, ngũ quan nhất định cũng sẽ không khống chế được mà lộ ra phản ứng nhỏ, cho dù không phải giả vờ, làm vậy cũng có khả năng khiến hắn tỉnh lại, ngươi cũng đâu phải chưa từng dùng thủ đoạn này..." Nói đến đây, ngữ khí của Bạch Tinh Tinh bỗng nhiên khựng lại, trên mặt không tự chủ được hiện lên một vệt ửng hồng.

Nàng lại vô thức nhớ tới cảnh tượng lần đầu tiên thành thật đối diện với Ngô Lương, khi đó nàng bị trúng tà cởi sạch không còn mảnh vải, Ngô Lương chính là sử dụng thủ đoạn này để đánh thức nàng.

Nghĩ lại thời gian trôi qua thật nhanh.

Với tư cách là Tùy Châu nhân do Bạch gia phái đến, nàng gánh vác sứ mệnh cao cả của Bạch gia, hiện tại lại đã có thể rất tự nhiên khỏa thân trước mặt Ngô Lương, không chỉ vậy, còn nắm giữ rất nhiều thủ đoạn "ép nước" khiến người ta đỏ mặt tía tai, ngay cả vị sư phụ là Ngô Lương đây cũng thường xuyên không đỡ nổi...

Nghĩ đến những chuyện này, khuôn mặt nhỏ của Bạch Tinh Tinh càng thêm ửng hồng, thậm chí đã ẩn ẩn phát nóng, vội vàng lắc đầu bỏ qua đề tài này, nói tiếp: "Xem ra hắn đúng là không phải giả vờ hôn mê, tạm thời chắc cũng không tỉnh lại được, không cần thử nữa." ...

Chương 428

Ngày đầu tiên tiến vào Lạc Đà Phần, Ngô Lương và mọi người không có bất kỳ thu hoạch nào.

Khác với vùng hoang mạc ở bờ bắc sông Khổng Tước trước đó, Lạc Đà Phần mới đúng là sa mạc chính tông.

Đến mức ngựa của họ khi đi lại ở đây, mỗi một bước chân đều sẽ lún sâu vào trong cát mềm, đi lại vô cùng tốn sức, đã không còn thích hợp để cưỡi ngựa tiếp tục lên đường, nên họ buộc phải xuống đi bộ, tốc độ tiến hành tự nhiên giảm đi đáng kể.

Điều đáng mừng duy nhất là trên xe ngựa của họ thắng lạc đà, vì vậy vật tư cũng không cần tự mình mang theo.

Hai con lạc đà này vẫn là do họ mang theo khi đi thám thính bờ bắc sông Khổng Tước mấy ngày trước, nếu không phải như vậy, từ khi họ "biến mất", tất cả sinh vật sống trong Thiên Nê thành đều đã biến mất, họ muốn đổi cũng không có chỗ mà đổi.

Cứ như vậy đến ngày thứ hai.

Ngô Lương và mọi người dậy thật sớm tận dụng lúc mát mẻ để lên đường, cuối cùng vào lúc nửa buổi sáng đã phát hiện ra hai tấm bia đá khổng lồ nằm nghiêng trong cồn cát, trên bia đá có khắc một số ký hiệu kỳ lạ vượt ra ngoài phạm vi cổ văn Thiên triều trong nhận thức của Ngô Lương. "Lão tiên sinh, ngài có nhận ra loại văn tự này không?" Ngô Lương trước tiên thỉnh giáo Vu Cát.

Loại ký hiệu này cong va cong vẹo, trông có chút giống như nét chữ của trẻ con, nhưng chuyện này hẳn không liên quan gì đến trẻ con, bởi vì không ai lại khắc nét chữ của trẻ con lên bia đá, đặc biệt là hai tấm bia đá lớn như thế này, sức sản xuất có hạn thời cổ đại tuyệt

đối sẽ không lãng phí như vậy.

Ngoài ra, trong những ký hiệu này, còn có vài ký hiệu có điểm tương đồng với văn tự mà Ngô Lương biết.

Trong đó có một chữ "Phong" viết không được ngay ngắn cho lắm, ngoài việc hơi vẹo ra thì ba nét ngang cũng dài y hệt nhau.

Còn có hai ký hiệu tương tự như chữ cái tiếng Anh viết hoa "Z" và "W".

Còn có một ký hiệu giống chữ "k" viết thường bị đổi ngược trái phải.

Trong ấn tượng của Ngô Lương, có một loại cổ văn tự ngoại vực dường như có những ký hiệu như vậy, nhưng lại không thể hoàn toàn xác định, tự nhiên không thể khinh suất hạ kết luận.

Cổ văn tự ngoại vực trong ấn tượng của Ngô Lương có hai loại.

Một loại gọi là "Chữ cái Canaan nguyên thủy", loại còn lại gọi là "Chữ cái Phoenicia". "Chữ cái Canaan nguyên thủy" có sớm hơn "Chữ cái Phoenicia" một chút, là sản vật cùng thời đại với "Giáp cốt văn" của Thiên triều, đều thuộc phạm vi văn tự tượng hình, thông thường sử dụng một số ký hiệu tượng hình đơn giản để đại diện cho một số sự vật cụ thể.

Ví dụ như chữ "Z" mà Ngô Lương vừa nhìn thấy trên bia đá, thông thường được dùng để chỉ "cái rìu" hoặc là "mũi tên".

Còn cái chữ "k" viết thường bị đảo ngược trái phải kia, thì có thể dùng để chỉ "lòng bàn tay" của con người... "Chữ cái Phoenicia" thì là loại văn tự được hoàn thiện trên cơ sở "Chữ cái Canaan nguyên thủy", được coi là kẻ kế thừa sau này của "Chữ cái Canaan nguyên thủy".

Thông qua tên gọi có thể thấy được, hai loại cổ văn tự ngoại vực này và cổ văn tự của Thiên triều từ sau thời đại "Giáp cốt văn" đã đi

theo con đường diễn hóa hoàn toàn khác biệt.

Bởi vì chúng đều được gọi là "chữ cái", chứ không được gọi trực tiếp là "văn tự" như cổ văn tự của Thiên triều.

Hai lộ trình diễn hóa hoàn toàn khác nhau đã dần dần hình thành nên hệ thống ngôn ngữ và văn tự có phong cách khác biệt rõ rệt giữa Đông và Tây ở hậu thế. "Chữ cái Canaan nguyên thủy" và "Chữ cái Phoenicia" đã diễn hóa thành chữ cái Do Thái, chữ cái Ả Rập, chữ cái Hy Lạp, chữ cái Latinh, và trong quá trình diễn hóa không ngừng chỉnh hợp, cuối cùng hình thành nên hệ thống ngôn ngữ và văn tự của phương Tây, những thứ mà hậu thế quen thuộc như tiếng Anh, tiếng Đức, tiếng Pháp, tiếng Nga, tiếng Ả Rập...

đều thuộc về loại hệ thống ngôn ngữ và văn tự này.

Ngay cả tiếng Duy Ngô Nhĩ, tiếng Mông Cổ, tiếng Mãn cũng đều thuộc về hệ thống này.

Đặc điểm của hệ thống ngôn ngữ văn tự này là các "chữ cái" thường cần phải tổ hợp lại với nhau thành từ vựng mới có thể biểu đạt ý nghĩa cụ thể tương ứng, mà cách phát âm của "chữ cái" đôi khi cũng cần kết hợp với các "chữ cái" khác trong từ vựng để suy luận, khi xuất hiện độc lập thường không còn mang hàm nghĩa cụ thể.

Còn cổ văn tự của Thiên triều thì dần dần diễn hóa ra các nét vẽ khác nhau, và được hoàn thiện thêm trên cơ sở văn tự tượng hình, hình thành nên hệ thống ngôn ngữ văn tự độc nhất vô nhị trên thế giới.

Lấy một ví dụ đơn giản, chẳng hạn như muốn biểu đạt ý nghĩa "người" (nhân).

Hán ngữ diễn hóa từ cổ tự Thiên triều sẽ dùng một nét phẩy và một nét mác để viết thành chữ "Nhân".

Còn tiếng Anh diễn hóa từ "Chữ cái Canaan nguyên thủy" và "Chữ

cái Phoenicia" sẽ dùng tổ hợp chữ cái "person" để biểu đạt.

Tiếng Pháp là "personne".

Trong tiếng Nga, từ đó có nghĩa là "con người".

So sánh như vậy có thể thấy rõ ràng, Hán ngữ của chúng ta vẫn còn mang dáng dấp của văn tự tượng hình, còn hệ thống ngôn ngữ văn tự diễn hóa từ "Chữ cái Canaan nguyên thủy" và "Chữ cái Phoenicia" cơ bản đều đã biến thành những tổ hợp chữ cái mang đặc sắc khác nhau.

Đương nhiên, đây vẫn chỉ là sự so sánh ở tầng nông nhất.

Nếu tiếp tục so sánh sâu hơn, sự khác biệt sẽ chỉ càng lớn, khiến người ta hoa mắt chóng mặt, cũng chính vì thế mà văn hóa Đông Tây hậu thế đã xuất hiện không ít sự khác biệt lớn, khiến bao dịch giả đều vô cùng đau đầu.

Thậm chí còn nảy sinh những trò đùa về dịch thuật kiểu như biến 《Thủy Hử Truyện》 thành 《Câu chuyện về 105 người đàn ông và 3 người phụ nữ》.

Đáng tiếc là Ngô Lương không có hiểu biết sâu sắc về cổ văn tự ngoại vực, căn bản không có cách nào giải đọc được văn tự trên hai tấm bia đá khổng lồ này, thậm chí ngay cả đoán nội dung trong đó cũng có chút khó khăn, vì vậy chỉ có thể xem Vu Cát có bản lĩnh này không. "Chuyện này...

Thứ cho lão hủ cô lậu quả văn, loại văn tự này lão hủ cũng chưa từng thấy qua, thực sự không thể giúp công tử giải đọc." Vu Cát nhăn nhó khuôn mặt già nua lại gần xem xét cực kỳ tỉ mỉ nửa ngày, có thể thấy lão thực sự rất muốn lộ diện một tay trước mặt mọi người, nhưng cuối cùng vẫn bất lực lắc đầu nói như vậy. "Vậy thì chúng ta chỉ đành lao phiền hai người trước tiên sao chép lại những văn tự này

rồi." Ngô Lương cũng không quá thất vọng, tiếp đó lại nói với Vu Cát và Gia Cát Lượng, "Nếu chúng ta có thể ra ngoài, trong Thiên Nê thành tụ tập rất nhiều thương nhân và cư dân đến từ những nơi khác nhau, mang cho họ xem hoặc giả sẽ có thu hoạch bất ngờ." "Công tử (Hữu Tài ca ca) nói phải." Hai người nghe vậy lập tức lấy ra lụa trắng mang theo bên mình, mỗi người một tấm bia đá, đối chiếu với văn tự khắc bên trên mà nghiêm túc sao chép.

Trong quá trình chờ đợi, Ngô Lương lại đi tới bên cạnh Bạch Tinh Tinh đang phụ trách trông nom Phương Quỳnh, cười ha ha mở miệng hỏi: "Tinh Tinh, Phương Quỳnh đến tận bây giờ vẫn không có một chút phản ứng nào sao?" "Nếu có thì ta đã sớm bảo ngươi rồi, còn đợi ngươi chạy tới hỏi ta?" Bạch Tinh Tinh đảo mắt trắng, sau đó nheo đôi mắt hạnh nói, "Ngươi rõ ràng là đang kiếm chuyện để nói với ta, đừng tưởng ta không nhìn ra, nói thẳng đi, trong lòng ngươi lại đang tính toán chuyện xấu gì?" "Làm gì có?

Ta lẽ nào không thể nghĩ đến chuyện tốt sao?" Ngô Lương hắc hắc cười phủ nhận, "Ta ấy à, chính là bỗng nhiên nghĩ đến, đời này ta đã làm bao nhiêu việc không thể để ai biết, giả sử có một ngày rửa tay gác kiếm không làm nghề này nữa, cho dù không rước lấy báo ứng, chắc chắn cũng có người không muốn ta sống, vậy thì ta nhất định phải tìm một nơi thế ngoại đào nguyên cách xa thị phi để quy ẩn mới có thể bảo toàn chính mình." "Ngươi cũng còn chút tự biết mình đấy." Trong mắt Bạch Tinh Tinh loé lên một tia dị sắc, miệng lại không nể mặt mà trêu chọc. "Cho nên nàng thấy nơi này thế nào?" Ngô Lương cũng không để tâm, tiếp tục cười ha ha hỏi. "Nơi này sao?" Bạch Tinh Tinh hơi ngẩn ra, trầm ngâm một lát mới khá nghiêm túc đáp, "Nơi này tuy đúng là một nơi cách xa thị phi, nhưng có phải thế ngoại đào nguyên hay không thì khó nói, ta cứ cảm thấy đây căn bản không phải nơi dành cho người sống, huống hồ chúng ta ngay cả vào đây bằng

cách nào cũng không biết, cũng không biết phải ra ngoài thế nào..." "Nàng hiểu lầm rồi, ta không phải nói phương kỳ dị thế giới này, nơi này ta một ngày cũng không ở nổi, ta đang nói là Tây Vực." Ngô Lương ngắt lời Bạch Tinh Tinh, nói, "Đối với ta mà nói, Thăng Long chính là nơi thị phi, rời khỏi Thăng Long liền không có ai biết ta là ai, không ai biết ta từng làm những chuyện gì, nếu có người không muốn ta sống, cũng là roi dài không tới." "Nếu nói như vậy, nơi này đúng là có thể coi là một nơi quy ẩn không tồi." Bạch Tinh Tinh gật đầu nói. "Vậy thì, nàng có nguyện đi cùng ta không?" Ngô Lương bỗng nhiên lại quăng ra một câu hỏi mà Bạch Tinh Tinh còn chưa kịp nghĩ tới. "?" Bạch Tinh Tinh kinh ngạc nhìn Ngô Lương một cái, không hiểu hắn rốt cuộc bị phát bệnh gì, tại sao lại bỗng nhiên nói đến những chuyện này. "Con người mà, suy cho cùng là động vật sống theo bầy đàn, luôn hy vọng bên cạnh có người tri kỷ bầu bạn." Ngô Lương thuận thế choàng lấy vai Bạch Tinh Tinh, dùng ánh mắt liếc nhìn những người khác một cái, hạ thấp giọng nói với vẻ thâm trầm, "Ta từng lập quẻ, biết họ đều có mệnh số và sứ mệnh riêng, chỉ là gặp được ta nên mới phát sinh thay đổi.

Nói thật với nàng, ta cũng không chắc mệnh số và sứ mệnh của họ liệu có chỉnh đốn lại để trở về quỹ đạo cũ hay không, nhưng nếu có một ngày họ rời bỏ ta đi theo tiếng gọi của vận mệnh, ta cũng sẽ không oán trách họ...

Chỉ có nàng, là người ta không thể nhìn thấu mệnh số và sứ mệnh trong quẻ tượng, có lẽ cũng chỉ có nàng là người có thể ở bên ta đến chết, cho nên... hắc hắc." Cái gọi là "lập quẻ" của Ngô Lương, tự nhiên là sự hiểu biết của hắn về lịch sử.

Điển Vi, Gia Cát Lượng, Vu Cát, họ đều là những nhân vật từng xuất hiện trong sử sách, là Ngô Lương sử dụng thủ đoạn thay đổi vận mệnh của họ, cũng gián tiếp thay đổi một phần lịch sử.

Còn Bạch Tinh Tinh là một hậu duệ Thủ mộ nhân danh không thấy truyền trong kinh sách.

Điểm này quả thực khác với đám người Điển Vi.

Ngoài ra còn một người nữa khác với đám người Điển Vi.

Dương Vạn Lý.

Gã này cũng chưa từng xuất hiện trong sử sách, Ngô Lương tuy rằng cũng khẳng định đã thay đổi vận mệnh của họ, nhưng cụ thể thay đổi bao nhiêu, cụ thể thay đổi cái gì, lại phải đặt một dấu hỏi lớn.

Cho nên.

Những đêm khuya tĩnh mịch, Ngô Lương cũng sẽ sợ hãi, cũng sẽ cảm thấy cô độc, hắn luôn có một cảm giác, thấy mình chẳng qua chỉ là một người ngoài cuộc, một lỗi nhỏ (bug) xuất hiện trong bánh xe lịch sử.

Những lời nửa thật nửa giả này chính là tiếng lòng mà Ngô Lương vẫn luôn muốn tìm một người để dốc bầu tâm sự nhưng lại không biết phải nói thế nào, hắn chỉ là mượn cơ hội này tìm một người nói ra lời trong lòng, cũng coi như là một sự giải tỏa cần thiết.

Thuận tiện, làm xao động lòng trắc ẩn của Bạch Tinh Tinh.

Hắn thực lòng thích cô nương này, ở bên nhau càng lâu lại càng thích cô nương này, cũng thực lòng hy vọng khi mình buộc phải thoái ẩn, khi tuổi đã xế chiều, có nàng ở bên cạnh. "..." Cũng không biết Bạch Tinh Tinh có nghe hiểu thâm ý trong lời nói của hắn không, chỉ là nàng không hề kháng cự hành động thân mật giữa chốn đông người của Ngô Lương như thường lệ, cứ như vậy im lặng một hồi, một vệt hồng vân âm thầm hiện lên đôi má, nàng cúi đầu dùng ngón tay mân mê lọn tóc, nhỏ giọng nói: "Ngươi tuy nhìn không thấu ta, nhưng ta lại

rất rõ sứ mệnh của mình, ta đã là Tùy Châu nhân của Bạch gia, chỉ cần viên ngọc Tùy Hầu còn ở trong tay ngươi ngày nào, thì dù chân trời góc biển, ta cũng chỉ có thể tấc bước không rời, trừ phi ta chết trước ngươi." "Tinh Tinh, cảm ơn nàng..." Ngô Lương bỗng cảm thấy an tâm hơn nhiều, giống như đã tìm được cội rễ trong thế giới xa lạ này vậy.

Ngọc Tùy Hầu, ai cũng đừng hòng cướp khỏi tay ta!

Nhưng giây tiếp theo.

Trong lòng Ngô Lương lại hiện lên một tia dự cảm không lành, tiếp đó lập tức tự tát nhẹ vào miệng mình một cái.

Đây là nơi nào chứ!

Sao lại thần kinh thô thiển mà lập ngay một cái 'flag' lớn như vậy, chuyện này trong phim kinh dị hậu thế chính là tiết tấu chắc chắn phải chết, mình rốt cuộc đang phát thần kinh gì vậy?!

Phỉ phỉ phỉ!

Phỉ phỉ phỉ phỉ phỉ phỉ! ...

Sau khi Vu Cát và Gia Cát Lượng sao chép xong văn tự trên bia đá.

Ngô Lương và mọi người tiếp tục lên đường, lần này mới đi được khoảng hai canh giờ, Bạch Tinh Tinh hớt hải chạy đến báo cáo với Ngô Lương một tình huống mới: "Phương Quỳnh cuối cùng cũng có động tĩnh rồi!" Phương Quỳnh tuy vẫn chưa tỉnh lại.

Nhưng dưới mí mắt nhắm nghiền của hắn, nhãn cầu không ngừng chuyển động, hơn nữa vô cùng thường xuyên, trông giống như đang gặp phải một cơn ác mộng không thể tự chủ tỉnh lại vậy.

Ngô Lương lập tức đến bên cạnh Phương Quỳnh, thử sử dụng phương thức "Hồi Hồn Hương" và "bấm nhân trung" để đánh thức

hắn.

Phương pháp này vẫn không mang lại tác dụng gì, vì vậy hắn đành phải dùng tay vạch mí mắt Phương Quỳnh ra.

Lúc này Ngô Lương mới phát hiện, đồng tử của Phương Quỳnh co lại rất nhỏ, hơn nữa còn không ngừng rung động, và ngay cả khi không có mí mắt che phủ, nhãn cầu của hắn vẫn chuyển động hỗn loạn không theo quy luật.

Ngô Lương lập tức lại thử sử dụng ánh sáng của ngọc Tùy Hầu chiếu vào nhãn cầu Phương Quỳnh.

Đây là thủ đoạn thường dùng trong kiểm tra y tế hậu thế, tuy Ngô Lương không phải sinh viên y khoa, không quá hiểu làm vậy có thể nhìn ra bệnh lý gì, nhưng lại biết có thể thông qua thủ đoạn này để phán đoán Phương Quỳnh liệu có phản ứng với ánh sáng hay không.

Khi ngọc Tùy Hầu đến gần nhãn cầu Phương Quỳnh, đồng tử của hắn không hề phát sinh biến hóa rõ rệt.

Nhưng nhãn cầu của hắn lại đột ngột ngừng chuyển động, dường như đã hoàn toàn cảm nhận được luồng ánh sáng này.

Chương 429

Khi Ngô Lương thử di chuyển ngọc Tùy Hầu, nhãn cầu của hắn cũng sẽ theo sự di chuyển của ngọc Tùy Hầu mà từ từ chuyển động, dường như đang dõi theo luồng ánh sáng này... "..." Mọi người không quá hiểu cụ thể điều này thuyết minh cho cái gì, Ngô Lương cũng không quá hiểu.

Tuy nhiên có một điểm lại có thể khẳng định, Phương Quỳnh lúc này không phải hoàn toàn không cảm nhận được kích thích từ bên ngoài, ít nhất kích thích của ánh sáng vẫn hiệu quả với hắn, hơn nữa hắn chắc hẳn còn sở hữu một chút ý thức tối thiểu.

Đúng lúc này. "Vút!" Hai cánh tay của Phương Quỳnh bỗng nhiên bật lên như xác chết vùng dậy, hai bàn tay cực kỳ chuẩn xác chộp lấy viên ngọc Tùy Hầu! "!!!" Ngô Lương không ngờ Phương Quỳnh lại đột ngột có phản ứng như vậy, trong khoảnh khắc sợ tới mức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, vô thức né ra sau khiến ngọc Tùy Hầu cũng trực tiếp tuột khỏi tay.

Mà Phương Quỳnh lại như kìm sắt nắm chặt viên ngọc Tùy Hầu trong tay. "Công tử cẩn thận!" Điển Vi và Dương Vạn Lý thấy vậy lập tức xông lên bảo vệ Ngô Lương. "Ta không sao..." Ngô Lương nhìn nhìn mu bàn tay mình, móng tay Phương Quỳnh đã quẹt trúng hắn, may mà không trầy da, chỉ để lại mấy vệt đỏ khá rõ ràng.

Lại nhìn về phía Phương Quỳnh.

Hắn cứ thế nằm ngửa trên xe ngựa, không có Ngô Lương vạch mí mắt, mắt hắn đã nhắm lại, nhưng hai cánh tay vẫn duy trì tư thế giơ thẳng lên, đôi bàn tay cứng đờ nắm lấy ngọc Tùy Hầu, sau đó liền không còn bất kỳ biến hóa nào nữa.

Cứ như vậy chờ đợi một lát. "Điển Vi, Dương Vạn Lý, hai người hộ pháp cho ta, ta đi lấy lại ngọc Tùy Hầu." Ngô Lương điều hòa hơi thở, thấy Phương Quỳnh thủy chung không có động tác mới, cuối cùng đành cứng da đầu nói với Điển Vi và Dương Vạn Lý. "Công tử, hay là để ta đi cho?" Điển Vi lại ngăn Ngô Lương lại. "Công tử, ta đi cũng được!" Dương Vạn Lý cũng tự cáo phấn dũng. "Có hai người các ngươi hộ vệ, không sao đâu." Ngô Lương nhìn họ một cái, vẫn gạt tay Điển Vi ra, cẩn thận từng li từng tí tiến lên phía trước.

Điển Vi và Dương Vạn Lý thấy Ngô Lương kiên trì cũng không nói thêm gì, chỉ là một trái một phải giành trước chạy đến hai bên xe ngựa, đảm bảo bất kể Phương Quỳnh có thêm dị động nào, họ đều có thể ngay lập tức chế ngự, khiến hắn không thể làm hại Ngô Lương mảy may.

Khi đã đến gần.

Ngô Lương đã đeo găng tay, từ từ đưa tay về phía viên ngọc Tùy Hầu.

Phương Quỳnh không có bất kỳ dị động nào.

Ngô Lương cuối cùng đã nắm được ngọc Tùy Hầu.

Phương Quỳnh vẫn không có bất kỳ dị động nào.

Nhưng khi Ngô Lương định lấy ngọc Tùy Hầu ra khỏi hai bàn tay của hắn, lại cảm nhận được một luồng trở lực cực kỳ mãnh liệt, hắn đang gắng sức nắm chặt lấy ngọc Tùy Hầu, cơ bắp trên cánh tay và bàn tay đều vì vậy mà hơi run rẩy, giống như người chết đuối vớ được cọc gỗ cứu mạng duy nhất vậy.

Sau khi tốn rất nhiều sức lực, Ngô Lương cảm thấy mình đã sắp bẻ gãy ngón tay Phương Quỳnh, mới rốt cuộc đoạt được Tùy Hầu Châu từ tay nàng.

Và cũng chính vào khắc Tùy Hầu Châu rời tay, đôi tay đang căng cứng của Phương Quỳnh lập tức mềm nhũn, không kiểm soát được mà buông thõng xuống xe ngựa, khôi phục lại trạng thái hôn mê vô ý thức như trước.

Cứ như thể chưa từng có chuyện gì xảy ra. "Hô—" thở hổn hển, Ngô Lương lại thu Tùy Hầu Châu vào túi, nhưng trong lòng vẫn suy tư về trạng thái vừa rồi của Phương Quỳnh.

Y đã ý thức được từ trước, trạng thái của Phương Quỳnh vừa rồi giống như người chết đuối vớ được cọng rơm cứu mạng duy nhất, càng giống như một loại bản năng sinh tồn của con người, chứ không phải hành động có ý thức... "Công tử, rốt cuộc nữ tử này là sao vậy?" Vu Cát rất đúng lúc đi tới truy vấn. "Vừa rồi mắt nàng ấy cứ chuyển động nhanh chóng, đây thường là trạng thái xuất hiện khi người ta nằm mơ." Ngô Lương trầm ngâm phân tích, "Mà khi ta vạch mí mắt nàng ra, dùng Tùy Hầu Châu chiếu vào mắt nàng, nàng lập tức có phản ứng, hơn nữa còn nắm chặt Tùy Hầu Châu không chịu buông tay.

Cho nên ta hoài nghi, ý thức của nàng hiện tại có thể đang ở trong một trạng thái tựa như mộng cảnh.

Hoặc có thể nói ý thức của nàng có thể bị một loại sức mạnh thần bí nào đó giam cầm, khiến nàng đang ở trong cảnh giới kinh khủng và vô trợ.

Mà ánh sáng Tùy Hầu Châu vừa khéo có thể xuyên qua sự giam cầm của cổ sức mạnh thần bí này, chiếu vào mộng cảnh nơi nàng bị kẹt lại.

Do đó thân thể nàng mới theo bản năng mà nắm chặt lấy tia sáng này, cố gắng thoát ra khỏi mộng cảnh đó." Thực ra từ "mộng cảnh" mà Ngô Lương dùng trong lời nói này cũng có thể thay bằng "huyễn

cảnh", ý nghĩa gần như nhau.

Tóm lại, Ngô Lương hiện tại cho rằng, Phương Quỳnh không tỉnh lại được không phải vì nhục thể có vấn đề gì, mà là ý thức bị một loại sức mạnh thần bí nào đó giam cầm và che mờ, khiến nàng biến thành trạng thái tương tự như người thực vật ở hậu thế. "..." Mọi người nghe xong đều lộ vẻ mơ hồ, dường như không thể hoàn toàn lý giải hàm nghĩa trong lời nói của Ngô Lương.

Dương Vạn Lý thì gãi gãi sau gáy, cười tò mò nói: "Công tử, những điều ngài nói quá sâu sắc, có thể nào chiếu cố cho kẻ thô kệch như ta đây một chút, đổi sang cách nói dễ hiểu hơn không?" Quả thật, cách nói này của Ngô Lương, đối với những người hậu thế có thế giới quan hiện đại, đương nhiên rất dễ lý giải.

Nhưng đối với những thổ dân Đông Kinh trong Phường Nhân Quân này, dù Ngô Lương đã nói rất trực bạch, thì đó vẫn là một cơn bão não khiến họ khó có thể tưởng tượng cụ thể.

Ngô Lương cố gắng dùng cách mọi người dễ hiểu hơn để nói lại một lần nữa: "Nói một cách hình tượng hơn, ta hoài nghi tam hồn thất phách của nàng bị một loại sức mạnh không rõ giam cầm, giống như bị nhốt vào lao phòng, do đó nàng mới không thể tỉnh lại.

Mà ánh sáng Tùy Hầu Châu vừa khéo có thể xuyên qua mắt nàng chiếu vào lao phòng đó, nàng cho rằng đây là tia sáng hy vọng duy nhất có thể giúp nàng thoát khỏi lao phòng, do đó mới cố sức nắm chặt không buông." Dương Vạn Lý lộ vẻ mặt bừng tỉnh đại ngộ, liên tục gật đầu nói: "Công tử nói như vậy thì ta đã hiểu rõ rồi.

Nếu đã như vậy, chúng ta có thể dùng cách này để đánh thức nàng không?" "E rằng không được." Ngô Lương lắc đầu nói, "Tam hồn thất phách không phải thứ mà những người ngoài như chúng ta có thể chạm vào, chỉ có thể đặt hy vọng vào cổ sức mạnh không rõ kia sẽ

buông lỏng, hoặc là Phương Quỳnh tự mình đủ cường đại để thoát khỏi giam cầm...

Bất quá, lúc này mắt Phương Quỳnh vẫn luôn động đậy, rất có khả năng là cổ sức mạnh không rõ kia đã xuất hiện buông lỏng, hoặc là hồn phách của Phương Quỳnh đang phải chịu đựng một loại tra tấn mà chúng ta không thể tưởng tượng nổi, điều này đều có thể trở thành khế cơ để Phương Quỳnh tỉnh lại." Nghe Ngô Lương nói, Bạch Tinh Tinh ngưng thần nói: "Nói như vậy thì...

Tình huống Phương Quỳnh vừa mới xuất hiện như vậy, có phải là bởi vì chúng ta đang tiếp cận nơi ban đầu đã dẫn đến dị biến của nàng?" "Cũng có khả năng này, do đó đây đối với chúng ta chưa hẳn là chuyện xấu." Ngô Lương lạnh lùng phân tích, "Nếu ban đầu Phương Quỳnh chính là ở thế giới kỳ dị này mà phát sinh dị biến không ai biết, thì nàng có thể xuất hiện ở thế giới chúng ta đã ở trước đó, điều đó chứng tỏ chỉ cần chúng ta tìm được con đường chính xác, cũng có thể an toàn trở về thế giới trước đó, chẳng phải là đạo lý này sao?" "Đúng vậy!

Công tử nói quá đúng!" Vừa nghe lời này, Vu Cát lập tức phấn chấn tinh thần, liên tục nói, "Phương Quỳnh có thể ra ngoài, chúng ta đương nhiên cũng có thể ra ngoài, ha ha ha, chúng ta quả nhiên là mạng không nên tuyệt a!" Dương Vạn Lý "hừ" một tiếng, nói giọng âm dương quái khí: "Cũng chẳng biết là ai trước đó cứ khóc trời kêu đất, đòi sống đòi chết thế?" Vu Cát quả quyết mặt không đỏ tim không đập mà đổ vấy cho Gia Cát Lượng: "Đó lại không phải lão phu, rõ ràng là Gia Cát Lượng, lão phu đây trấn định lắm mà." Gia Cát Lượng cũng mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, nói với vẻ đầy lý lẽ, dùng chiêu "tứ lạng bạt thiên cân" mà nhẹ nhàng đẩy vạ sang một bên: "Ta vẫn chỉ là một trĩ đồng, gặp phải chuyện như vậy trĩ đồng cảm thấy sợ hãi chẳng phải là lẽ thường tình sao?" Vu Cát khá bất ngờ hỏi: "Ôi chao!

Thằng nhóc ngươi bình thường trông có vẻ thật thà, sao khi nào lại học được chiêu mặt dày vô sỉ đến vậy?" "..." Nghe câu hỏi này, mọi người ngẩn ra một chốc, rồi không hẹn mà cùng quay đầu nhìn về phía Ngô Lương.

Ngô Lương trợn mắt, trầm giọng quát: "Chuyển ánh mắt của các ngươi khỏi bản tướng quân ngay!

Kẻ nào dám nhìn ta nữa, sau khi trở về sẽ bị giáng ba cấp quan, phạt bổng lộc ba tháng!

Còn có ngươi, Gia Cát hiền đệ, ta cũng rất tò mò tài năng mặt dày vô sỉ của ngươi học từ ai, ngươi cứ yên tâm mạnh dạn nói, có ta ở đây không ai dám truy cứu ngươi!" Gia Cát Lượng đảo mắt một vòng, lập tức nghiêm mặt nói: "Ngô huynh này nói gì vậy, với thiên phú hơn người của ta, lẽ nào ta không thể tự học thành tài sao?" ...

Trong tiếng cười nói vui vẻ của đám người vô sỉ, không khí căng thẳng đã dịu đi rất nhiều.

Ngô Lương và những người khác tiếp tục mò mẫm tiến về phía trước trong Lạc Đà Phần.

Mặc dù tạm thời vẫn chưa có thu hoạch lớn nào, nhưng sau hai tấm bia đá kia, lại có thêm sự dị thường sau này của Phương Quỳnh, Ngô Lương cảm thấy bọn họ đã càng ngày càng gần mục tiêu rồi.

Cứ thế đi thêm ước chừng một canh giờ.

Bọn họ lại nhìn thấy một mảng xanh tươi thấm đẫm lòng người giữa sa mạc mênh mông một màu vàng xám.

Ốc đảo?

Nếu là nhìn thấy một ốc đảo ở sa mạc phía Bắc Khổng Tước Hà, Ngô Lương sẽ không thấy kỳ lạ chút nào, vì nơi đó gần nguồn nước, có nước thì có khả năng hình thành ốc đảo.

Nhưng ốc đảo nằm sâu trong sa mạc này...

Chẳng lẽ "Lạc Đà Phần" cũng có nguồn nước sao, nhưng trên bản đồ Thiện Thiện Quốc đâu có ghi chép Lạc Đà Phần có dòng sông nào chảy qua?

Khả năng có nước ngầm cũng cực kỳ nhỏ.

Nếu bên dưới thật sự có nước ngầm, thì khu vực này rất khó biến thành sa mạc rộng lớn vô tận, trừ khi giống như sa mạc phía Bắc Khổng Tước Hà, nghi ngờ tồn tại nguyên nhân khác không ai biết... "Công tử, ngài xem..." Nhìn thấy mảng xanh này, mọi người cũng dừng bước.

Ngô Lương nghiêm mặt nói: "Hãy đến xem, nhưng phải cẩn thận hơn một chút, khoảng cách giữa mỗi người đừng quá xa, nếu xảy ra tình huống nguy hiểm thì kịp thời tương trợ lẫn nhau." Lúc này đứng từ xa, Ngô Lương không nhìn thấy vùng nước rõ ràng nào trong mảng xanh này, càng như vậy, Ngô Lương càng cảm thấy sự việc bất thường ắt có yêu quái, không thể không đề phòng hơn.

Khi đến gần, nhìn rõ bản chất của mảng xanh đó, sự kinh nghi trong lòng Ngô Lương không giảm mà còn tăng thêm.

Như mọi người đều biết, do môi trường đặc thù của sa mạc, cho dù có tồn tại một ốc đảo nhỏ, thì thực vật sinh trưởng trong đó cũng chịu ảnh hưởng của môi trường mà có hình thái sinh trưởng độc đáo.

Đặc điểm nổi bật nhất chính là lá của thực vật sa mạc thường không quá lớn.

Thực vật ở đây cơ bản không thiếu ánh sáng, nếu lá quá lớn sẽ chỉ làm tăng sự mất nước của thực vật, điều này tuyệt đối không có lợi cho sự sinh tồn của thực vật trong sa mạc.

Nhưng thực vật ở ốc đảo nhỏ này lại đi ngược lại quy luật đó.

Phóng tầm mắt ra xa, Ngô Lương chỉ có thể thấy duy nhất một loại thực vật như vậy, lá của nó có hình bầu dục, phiến lá lớn cỡ lòng bàn tay người trưởng thành, còn thân rễ nối liền các lá thì giống như dây leo của cây dại hoặc cây bí, rậm rịt bò lan khắp mặt cát, cứ thế tạo thành một mảng xanh. "Cái này..." Ngô Lương tuy không phải nhà thực vật học, cũng chưa từng nghiên cứu sâu về thực vật, nhưng y lại vô cùng khẳng định, đây tuyệt đối không phải loại thực vật nên sinh trưởng trong sa mạc, cho dù bên dưới sa mạc thật sự có nguồn nước, cũng không nên như vậy.

Mà ở vị trí gần trung tâm ốc đảo, cách đó vài trăm mét, Ngô Lương và những người khác nhìn thấy một khu vực hơi cao hơn, đã bị loại thực vật này bao phủ.

Những nơi này phần lớn có hình dạng vuông vức, có cao có thấp, có rộng có hẹp, phía trên còn có một số lỗ hổng hình vuông hoặc tròn, trông có vẻ là một khu di tích kiến trúc, chỉ là thấp hơn một chút so với kiến trúc thông thường.

Ngô Lương trầm ngâm một lát, vẫn cảm thấy mảng xanh và những thực vật này rất bất thường, liền quay đầu nói với mọi người: "Các ngươi ở lại bên ngoài đừng khinh cử vọng động.

Điển Vi cùng ta đi vào bên trong thăm dò trước một phen, nếu không có tình huống dị thường thì các ngươi hãy theo vào cũng không muộn." ...

Không lâu sau đó.

Ngô Lương và Điển Vi đã đến trước khu vực nghi là di tích kiến trúc ở giữa.

Loại thực vật kỳ lạ này không mang lại bất kỳ trở ngại nào cho bọn họ, giống như thực vật bình thường, mặc cho Ngô Lương và Điển Vi dẫm lên cũng không có bất kỳ phản ứng nào.

Bất quá, Ngô Lương vẫn là đeo găng tay, mới cẩn thận vén những thân rễ dây leo che lấp lối vào một "kiến trúc" nào đó.

Điển Vi lập tức chen tới, giành trước đưa tay thăm dò vào trong: "Công tử, để mạt tướng vào trước!" Ngô Lương cũng không cố chấp, gật đầu nhường vị trí cho Điển Vi: "Cẩn thận một chút." Lối vào này vuông vức nhưng hơi thấp, đại khái chỉ cao khoảng 1.5 mét, đừng nói là Điển Vi, ngay cả Ngô Lương cũng phải khom lưng mới miễn cưỡng chui vào được, may mắn là chiều rộng thì đủ.

Trong lúc nói chuyện, Điển Vi đã khom lưng chui vào trong.

Khoảng vài giây sau, giọng nói của Điển Vi đã truyền ra từ bên trong: "Công tử, an toàn!

Nơi này trông có vẻ là một khu dân cư, nhưng phương thức xây dựng và vật liệu sử dụng có sự khác biệt không nhỏ so với Thiên Nê Thành, những thứ bên trong này trông cũng cổ xưa hơn rất nhiều so với hiện tại, không giống những thứ dùng trong mấy trăm năm gần đây, e rằng chỉ có thể là sớm hơn nữa." Theo Ngô Lương lâu như vậy, Điển Vi cũng đã có tiến bộ không nhỏ, đã có thể đưa ra miêu tả và đánh giá đơn giản về một số cổ vật, chỉ là bình thường không mấy khi thích mở miệng nói ra mà thôi.

Ngô Lương lập tức chui vào, nhìn quanh cấu tạo bên trong của "kiến trúc" này.

Chương 430

Những thực vật kỳ lạ kia không lan vào bên trong kiến trúc, do đó tình hình bên trong một mực liễu nhiên.

Đây lại là một căn nhà đá được xây bằng những phiến đá phẳng phiu, chỉ là giữa các khe hở của những phiến đá, được trát một ít vữa mịn để cố định và lấp đầy.

Còn mái nhà đá thì dùng một số xà gỗ chắc chắn và những thanh gỗ nhỏ hơn dựng thành, sau đó lại phủ lên trên một lớp vữa trộn cỏ khô để lấp đầy.

Nói chung, bức tường của căn nhà đá như vậy lẽ ra có thể bảo tồn được khá lâu, nhưng mái nhà như vậy, nhiều nhất chỉ vài chục năm không người ở và sửa chữa sẽ sập, rất khó chống chịu được sự thử thách của thời gian.

Ngô Lương tạm thời cũng không thể xác định căn nhà đá này rốt cuộc tồn tại bao lâu, chỉ là mái nhà hiện tại trông vẫn nguyên vẹn không hư hại, vẫn khiến Ngô Lương cảm thấy kinh ngạc.

Bất quá, nghĩ lại một lần nữa.

Thế giới kỳ dị mà y đang ở vốn dĩ không thể dùng lẽ thường để xét đoán, chi tiết này đương nhiên cũng có thể tạm thời không cần bận tâm.

Ngoài ra.

Trong hốc tường của căn nhà đá này còn đặt một số đồ đá khá thô sơ, trong đó có những con dao đá được mài khá sắc bén, vài phiến đá nhỏ hình lá, vài viên đá hình bầu dục, còn có vài thanh đá nhọn nghi là mũi tên hoặc mũi giáo.

Mà trong một hốc tường khác, thì đặt vài món đồ gốm lớn nhỏ.

Những món đồ gốm này đại khái vẫn giữ hình dạng bát hoặc vò, nhưng lại không tinh xảo lắm, trông giống như được nặn bằng tay, ngoài ra, bề mặt và bên trong đồ gốm cũng rất thô ráp, đặt ở hậu thế chắc có thể trực tiếp dùng làm đá mài chân...

Ngô Lương biết, loại đồ gốm này hẳn là được nung từ đất sét trộn cát, dù sao ở sa mạc muốn tìm đất sét mịn cũng không dễ.

Mà loại đồ gốm như vậy, cùng với những công cụ làm bằng đá này, giờ đây đã không còn được dùng nữa, ngay cả Thiên Nê Thành cũng không tìm thấy, cho nên Điển Vi nói những thứ ở đây cổ xưa hơn hiện tại rất nhiều, không có vấn đề gì.

Ngô Lương trong lòng mừng rỡ: "Nếu phân tích từ những đồ đá và đồ gốm này, kiến trúc này hẳn thuộc về 'văn minh Lâu Lan Bạc' sớm hơn cả 'Cổ thành Lâu Lan'...

Mà 'văn minh Lâu Lan Bạc' lại cùng thời kỳ với Thái Dương Mộ mà ta lần này đang tìm kiếm." Điều này đủ để chứng minh y đã tìm đúng hướng, chỉ cần tiếp tục tìm kiếm trong Lạc Đà Phần, Thái Dương Mộ hẳn cũng sẽ không còn xa nữa...

Mà đúng lúc Ngô Lương đang xem xét kỹ lưỡng những thứ này, Điển Vi đột nhiên lại chỉ vào cát dưới chân nói: "Công tử, dưới chân mạt tướng dường như có vật gì đó, dẫm lên cảm giác hơi cứng." Tiện thể nói thêm, Ngô Lương cũng là sau khi vào căn nhà đá này mới phát hiện, hóa ra không phải cửa nhà đá này quá thấp, mà là theo tháng năm tích lũy, cát đã từ ngoài tràn vào trong, làm cho mặt đất cả trong lẫn ngoài nhà đều cao lên không ít.

Ngô Lương quay đầu nhìn lớp cát dày dưới chân Điển Vi, rồi cầm xẻng công binh trong tay: "Bên dưới có đồ vật?

Ngươi lùi lại trước, ta đào xem rốt cuộc là vật gì." "Dạ." Điển Vi cũng không tự cáo phấn dũng, chỉ ứng một tiếng rồi lùi sang một bên cẩn thận đề phòng.

Cùng nhau khai quật nhiều lăng mộ như vậy, y sớm đã nắm rõ thói quen của Ngô Lương, mỗi khi gặp tình huống tương tự, Ngô Lương thường sẽ tự mình ra tay, dùng thủ đoạn dịu dàng như đối đãi người tình mà từng chút một tiến hành dọn dẹp, sợ rằng không cẩn thận sẽ làm hỏng những thứ đó.

Đối với điều này Điển Vi thực ra không quá lý giải, nhưng chỉ cần là chuyện Ngô Lương muốn làm, Điển Vi sẽ vô điều kiện phối hợp, từ trước đến nay không hỏi vì sao.

Ngô Lương đầu tiên nằm sấp trên mặt đất, dùng tay nhẹ nhàng ấn thử bãi cát vừa rồi Điển Vi dẫm lên, đại khái ước lượng độ sâu của vật cứng.

Sau đó dùng xẻng công binh nhẹ nhàng xúc lớp cát trên cùng ra, tiếp đó lại từ một túi công cụ nhỏ lấy ra một chiếc chổi nhỏ kết bằng cọng cao lương, từng chút một quét cát bên trong ra ngoài.

Cứ thế dọn dẹp khoảng vài phút, Ngô Lương cuối cùng cũng phát hiện một thứ gì đó dưới lòng đất sâu mười mấy centimet.

Thứ đó trông giống như một đồ đá, vì chỉ lộ ra một phần rất nhỏ, tạm thời vẫn chưa thể phán đoán đồ đá này rốt cuộc có tạo hình gì.

Mà điều khá kỳ lạ là, lúc này bề mặt đồ đá không biết vì sao lại mọc ra một lớp lông tơ màu trắng.

Lớp lông tơ này đại khái chỉ dài vài milimet, cách găng tay nhẹ nhàng chạm vào, cảm giác vẫn khá cứng, găng tay da của Ngô Lương khi lướt qua lớp lông tơ này có cảm giác cản trở rất rõ ràng.

Nhìn thấy cảnh này, Điển Vi lập tức căng thẳng: "Công tử!" Trong

nhận thức của y, ở những nơi như thế này, chỉ cần là thứ mọc lông thì tuyệt đối không thể lơ là.

Ngô Lương kiên nhẫn nói ra tình huống mà mình đã nhận ra: "Không cần quá lo lắng, lớp lông tơ này có thể là sản phẩm của hiện tượng muối kết tinh." Bất quá, nói xong y lại cảm thấy Điển Vi hẳn là không hiểu mình đang nói gì, liền lại đặc biệt giải thích một chút: "Muối kết tinh là một loại hiện tượng tự nhiên cực kỳ phổ biến, đồ đá và đồ gốm có niên đại lâu năm đều có khả năng xuất hiện hiện tượng này." Năm đó khi y đi học đã từng học qua kiến thức xử lý và bảo quản văn vật đồ gốm và đồ đá liên quan, trong đó có giới thiệu liên quan đến hiện tượng muối kết tinh này.

Biểu hiện cụ thể giống hệt tình trạng bề mặt đồ đá trước mắt, mà để xử lý vấn đề này, thì cần phải kiểm soát nhiệt độ, độ ẩm của môi trường bảo quản, hơn nữa còn cần tiến hành một số xử lý khử muối đặc biệt.

Điển Vi trông vẫn chưa hoàn toàn hiểu những kiến thức Ngô Lương vừa nói, bất quá thấy y nói vậy cũng hơi an tâm một chút, ít nhất không còn căng thẳng như vừa rồi: "Công tử xác định không có chuyện gì là tốt rồi." Ngô Lương thì tiếp tục dọn dẹp lớp cát che phủ đồ đá này.

Lớp cát này khá tơi, dọn dẹp không cần tốn quá nhiều sức.

Nhưng theo phần đồ đá bị che lấp lộ ra ngày càng nhiều, Ngô Lương lại càng ngày càng kinh hãi trong lòng.

Bởi vì rất nhanh y đã phát hiện, thứ y đang khai quật không phải một đồ đá bình thường, mà là một cái đầu người...

Lúc này y đã có thể phân biệt rõ ràng tóc, trán, mắt và sống mũi của cái đầu này!

Các chi tiết trên cái đầu này cực kỳ chân thực, trông giống hệt "tượng đá" của Phương Quỳnh trước đó, đừng nói là công nghệ điêu khắc của thời đại này, ngay cả công nghệ điêu khắc ở hậu thế e rằng cũng cực kỳ khó đạt đến trình độ này... "Tượng đá..." Ngô Lương đã không muốn tiếp tục đào nữa.

Phương Quỳnh từng nói về chuyện "tượng đá" phục sinh, trong liệt truyện của Lâu Lan Thủy Vương cũng đề cập đến chuyện "tượng đá" phục sinh, mà hiện tại, y lại ở nơi như thế này đào được một "tượng đá" như vậy...

Nếu chỉ có một người nói về chuyện này, Ngô Lương có thể hoài nghi thật giả của sự việc.

Nhưng hai người cách nhau mấy trăm năm đều nói đến chuyện này, trong đó các chi tiết hầu như không có khác biệt, hơn nữa Ngô Lương còn thật sự ở thế giới kỳ dị mà nghi là Phương Quỳnh và Lâu Lan Thủy Vương đều từng đến này phát hiện ra "tượng đá" như vậy, nếu Ngô Lương không suy nghĩ kỹ càng, thì thật sự có chút không hợp lý.

Ngô Lương quả quyết đứng dậy, dùng xẻng công binh chôn vùi cái đầu này lại, rồi nói với Điển Vi: "Cái này tạm thời đặt sang một bên, chúng ta trước hết đi xem những nơi khác." ...

Điển Vi vẫn luôn ở bên cạnh quan sát, cũng đã hiểu rõ chuyện "tượng đá", đương nhiên biết Ngô Lương đang lo lắng điều gì, liền không nói gì, âm thầm đi theo sau.

Từ trong căn nhà đá này chui ra, Ngô Lương nhìn quanh một vòng, cuối cùng chọn một căn nhà lớn nhất và cao nhất trong khu kiến trúc này để thăm dò.

Xét về quy mô và chiều cao, nếu ví khu kiến trúc này như một thôn làng hoặc bộ lạc, thì những căn nhà nhỏ hơn là nhà ở của dân, còn căn

nhà lớn nhất và cao nhất này hẳn là xã ốc hoặc xã miếu, thường thì thôn làng hoặc bộ lạc tổ chức hội họp thương nghị công việc, hoặc cử hành một số tế lễ quan trọng, đều sẽ tiến hành ở xã ốc hoặc xã miếu.

Căn nhà này cũng tương tự bị loại thực vật kỳ quái không rõ tên bao phủ, cửa của nó lại lớn hơn nhiều so với những căn nhà nhỏ hơn kia, cho dù bị cát vùi lấp một đoạn, cũng ít nhất còn cao hơn hai mét, chiều rộng cũng gần hai mét, ba bốn người đi song song chắc không thành vấn đề.

Vén loại thực vật kỳ quái rủ xuống trên cửa ra, Điển Vi vẫn giành vào trước.

Từ bên trong rất nhanh truyền ra giọng nói của Điển Vi: "Công tử, tạm thời an toàn, chỉ là dưới lớp cát ở đây, có thể chôn giấu nhiều tượng đá hơn..." Ngô Lương đi theo vào xem, trong lòng lại chấn động.

Đáy của căn nhà lớn này tuy cũng đã bị cát vùi lấp một đoạn, nhưng khác với căn nhà nhỏ trước đó, "tượng đá" ở đây lại không hoàn toàn chôn vùi trong cát, mà toàn bộ đều lộ ra từ ngực trở lên.

Ngô Lương đại khái quét mắt một lượt, ở đây có khoảng hơn hai mươi "tượng đá".

Những tượng đá này có nam có nữ, có già có trẻ, tất cả vây thành một vòng tròn, đều hướng vào trong vòng, giữ tư thế thành kính, khẽ cúi đầu nhắm mắt, hai tay đặt trước ngực, trông rất giống đang tiến hành một loại nghi thức tôn giáo hoặc hoạt động tế tự nào đó.

Mà ở giữa bọn họ thì là một đài đá hình tròn đường kính khoảng một mét.

Trên đài đá hình tròn này, Ngô Lương nhìn thấy một pho tượng đá

thật sự.

Phong cách của pho tượng đá này rõ ràng khác hẳn với những "tượng đá" Ngô Lương đã thấy trước đó, những đường nét trên thân tượng hơi trừu tượng, dấu vết điêu khắc cũng hơi thô ráp, vừa nhìn đã biết là một tác phẩm điêu khắc đá được làm ra trong thời đại mà sức sản xuất và công cụ còn kém.

Bất quá từ hình dáng cơ thể Ngô Lương vẫn có thể nhìn ra, nguyên mẫu của tượng đá này hẳn là một nữ tử đang đứng.

Từ những đường nét thô ráp trên tượng đá này có thể thấy, tóc của nữ tử này rất dài và xoăn, thân hình cũng khá đầy đặn, hơn nữa mặt tròn trịa trông rất phú thái, chỉ là bên trong cái miệng hơi hé mở, không biết vì sao lại điêu khắc bốn chiếc răng nanh nhọn hoắt và to lớn cực kỳ giống hình tượng ma cà rồng...

Ngô Lương thậm chí cảm thấy loại răng nanh như vậy đã không thể gọi là "răng hổ" nữa, nói chính xác hơn thì nên gọi là "răng lão" mới đúng. "Đây là tạo hình gì..." Có lẽ là Ngô Lương kiến thức hạn hẹp, y lục lọi trong đầu một vòng, nhưng sao cũng không nghĩ ra có tôn giáo tín ngưỡng nào từng xuất hiện thần minh nữ tính với hình tượng như vậy.

Điển Vi đã bước qua khe hở giữa những "tượng đá", đến bên cạnh đài đá kiểm tra kỹ lưỡng, đột nhiên lại nói với Ngô Lương: "Công tử, trên đài đá này dường như có khắc thứ gì đó, trông giống như một số đồ án." Ngô Lương đành tạm thời thu tầm mắt lại, theo Điển Vi đến trước đài đá kiểm tra: "Ta xem xem?" Trên đài đá quả thật có dấu vết điêu khắc rõ ràng của con người, cả đài đá được chia thành sáu khu vực hình quạt, mỗi khu vực hình quạt có đồ án không hoàn toàn giống nhau.

Mà trong những đồ án này, có thể thấy rõ một số tượng người khá

trừu tượng.

Những tượng người này trừu tượng đến mức nào...

Ngô Lương cảm thấy chắc chắn cụ thể hơn nhiều so với người que đơn giản, nhưng cũng chỉ đến thế mà thôi, thông qua đồ án cũng chỉ có thể phân biệt được đầu, tay, chân và một số động tác đơn giản của những tượng người này, ngay cả ngũ quan cũng không được khắc rõ ràng lắm.

Bất quá Ngô Lương vẫn tràn đầy hứng thú với những đồ án này, ít nhất đồ án dễ truyền đạt một số thông tin cụ thể hơn so với những chữ cổ không ai hiểu được phát hiện trên bia đá trước đó.

Đáng tiếc sáu bức đồ án được chia ra này lại không giống như tranh liên hoàn mà có đánh số thứ tự, Ngô Lương không thể xác định nên bắt đầu xem từ bức nào, cũng không xác định được nên xem từ trái sang phải hay từ phải sang trái, do đó đành tùy tiện chọn một bức để bắt đầu xem xét, sau khi ghi lại nội dung của từng bức đồ án, sẽ thử ghép lại xem sáu bức đồ án này rốt cuộc là độc lập với nhau, hay cùng nhau tạo thành một sự kiện hoàn chỉnh.

Trong bức đồ án đầu tiên y xem: Ngô Lương nhìn thấy một nhóm người đang dang hai tay vây quanh một... dường như là một viên bảo thạch, lại dường như là thứ gì khác có thể dùng một "điểm nhỏ" để đại diện.

Trên mặt nhóm người này có thể thấy rõ một nụ cười miệng cong lên, cảm giác như vừa nhận được một báu vật vậy.

Tiếp đó Ngô Lương theo thứ tự sang phải tiếp tục xem, trong bức đồ án thứ hai: Ngô Lương thấy dường như có người đang đào hố, có người đang đổ nước vào hố, có chút cảnh tượng tương tự như canh tác, mà trong hố thì mọc ra thứ dạng dây leo... thực vật?

Thân rễ của thực vật này dùng một đường nét liên tục không ngừng để thể hiện, phía trên mọc lá hình bầu dục, cứ thế uốn lượn, lấp đầy tất cả khoảng trống trong đồ án. "Nếu đây là thực vật, lẽ nào không phải chỉ những thực vật kỳ quái bên ngoài sao?" Ngô Lương trong lòng suy đoán, tiếp đó nhìn sang bức đồ án thứ ba, trong bức đồ án này: Ngô Lương nhìn thấy có người đang chặt cây, có người đang khiêng gỗ, còn có người đang ngồi trên mặt đất... dường như đang chế tác một thứ gì đó không được thể hiện trong đồ án, mà bên cạnh những người này, thì xuất hiện một vật có đồ án mặt trời được tạo thành từ từng điểm nhỏ hình trụ. "Thái Dương Mộ?!" Ngô Lương đặc biệt đếm thử một chút, bên ngoài những điểm nhỏ này tổng cộng có bảy vòng, mà ở trung tâm của nó, thì là những hình tròn đồng tâm vô cùng quy tắc, Thái Dương Mộ được phát hiện ở hậu thế chính là cách sắp xếp như thế này!

Cho nên, mảng xanh kỳ quái này, cùng với kiến trúc và "tượng đá" trong mảng xanh, hẳn có mối quan hệ rất lớn với Thái Dương Mộ mà y đang tìm kiếm!

Đối với Ngô Lương mà nói, đây đương nhiên là một phát hiện khá kinh hỉ.

Điều này chứng minh, y đã càng ngày càng gần địa điểm mục đích của chuyến đi này...

Nhưng đồng thời, y cũng ý thức được tầm quan trọng của khu di tích này.

Cho đến trước khi Ngô Lương xuyên việt, "Thái Dương Mộ" vẫn là một bí ẩn chưa giải đáp khiến giới khảo cổ học phải bó tay.

Nó là mộ địa của dân tộc hay bộ lạc nào?

Lại vì sao phải chôn ở đây?

Nhóm người này cư trú ở nơi nào?

Bọn họ coi mặt trời là totem để xây mộ này hay có ý nghĩa khác?

Muốn giải mã bí ẩn "Thái Dương Mộ", khu di tích này có lẽ còn quan trọng hơn bản thân "Thái Dương Mộ", bởi vì trong khu di tích này mới là nơi cuối cùng có thể lưu lại dấu vết sinh hoạt và văn hóa của chủ nhân "Thái Dương Mộ" khi còn sống, còn "Thái Dương Mộ" chỉ là những ngôi lăng mộ chôn cất người chết mà thôi.

Chương 431

Nén lại cảm xúc kích động, Ngô Lương lại nhìn sang bức đồ án thứ tư, trong bức đồ án này: Ngô Lương cảm thấy bức đồ án này miêu tả hẳn là một cảnh chiến tranh, bất quá đây lại là một trận chiến với số lượng người chênh lệch lớn, hơn nữa thắng bại đã phân định.

Những tượng người trong đồ án rõ ràng được chia thành hai phe.

Một phe là những người đầu tròn được khắc họa trong đồ án trước đó, những người đầu tròn này chính là phe có số lượng đông hơn, hơn nữa sắp giành được thắng lợi, bởi vì bọn họ đều giữ tư thế đứng, trên mặt còn khắc nụ cười miệng cong lên.

Mà một phe khác thì là những người đầu vuông, những người đầu vuông này vốn dĩ số lượng không nhiều, còn có rất nhiều người đã ngã xuống đất, thậm chí có người đầu vuông đã đầu người phân ly, hơn nữa miệng của những người đầu vuông này thì đều cong xuống, trông rất giống vẻ mặt buồn bã.

Đây rõ ràng là một tác phẩm có tính thiên vị rất lớn.

Mà trong bức đồ án thứ năm, cục diện lại xuất hiện một sự nghịch chuyển lớn khiến người ta khó hiểu: Đây cũng hẳn là một bức đồ án miêu tả cảnh chiến tranh.

Chỉ có điều trong bức đồ án này, người đầu vuông lại trở thành phe có số lượng rõ ràng chiếm ưu thế, bọn họ đều giữ tư thế đứng, trên mặt khắc biểu cảm nụ cười miệng cong lên.

Mà người đầu tròn thì có rất nhiều người ngã xuống đất, có người đã đầu người phân ly, biểu cảm của bọn họ cũng đều cong xuống.

Ngoài ra, phía sau những người đầu tròn trong bức đồ này còn vẽ

một số đồ án hình vuông nghi là nhà ở, mà trên những đồ án hình vuông này, còn vẽ một số người đầu tròn nhỏ nghi là trẻ con, miệng của những người đầu tròn nhỏ cũng cong xuống, hai bên đầu còn khắc vài điểm nhỏ, nghi là đang khóc...

Trong bức đồ án thứ sáu: Một nhóm người đầu tròn quỳ gọn gàng dưới chân một ngọn núi lớn, cúi đầu giữ động tác hai tay ôm ngực, trông rất giống với hai mươi mấy "tượng đá" trong căn nhà này.

Mà trên đỉnh ngọn núi lớn này, thì đứng một tượng người có nhiều chi tiết hơn rất nhiều so với người đầu tròn và người đầu vuông.

Tượng người này khắc ra một mái tóc rất giống tóc nổ tung, khắc ra đặc trưng giới tính cực kỳ rõ ràng, tượng người này một trăm phần trăm là một nữ tử.

Vị nữ tử này...

Ngô Lương vô thức ngẩng đầu so sánh với tượng đá trên thạch đài – rất giống!

Đều là mái tóc dài lượn sóng bồng bềnh, đều sở hữu thân hình đầy đặn.

Tuy đồ án không khắc họa rõ "răng nanh" trên mặt, nhưng thông qua vị trí đặt tượng đá này, cùng với tư thế hành lễ của hơn hai mươi pho tượng đá và những người đầu tròn trong đồ án gần như y hệt, không khó để phán đoán hai bên hẳn là cùng một người.

Chỉ có điều, phía sau nữ tử trong đồ án còn có thêm một đường cong uốn lượn, và trên đường cong dường như còn khắc ý một vài đường ngang, trông rất giống một cái đuôi hình trụ tròn...

Chờ đã!

Ngô Lương ngẩng đầu so sánh lại pho tượng đá này, bỗng nhiên

phát hiện trên pho tượng đá này dường như cũng có một cái đuôi.

Chỉ có điều, vì kỹ thuật điêu khắc và vật liệu, cái đuôi rất khó hiển thị độc lập trên pho tượng đá này, do đó đành phải nối liền với phần thân dưới của nàng, mãi đến mắt cá chân mới tách ra một đoạn đuôi nhỏ.

Nếu không nhìn kỹ thì thật sự rất khó phát hiện.

Răng nanh... cái đuôi...

Hình tượng độc đáo này khiến Ngô Lương vô cùng kinh ngạc.

Chẳng lẽ cái văn hóa "thú nương" đặc biệt này đã xuất hiện từ hàng ngàn năm trước rồi sao?

Hiển nhiên không phải vậy, "thú nương" trước mắt này rõ ràng là một loại tín ngưỡng, một sự sùng bái đã thoát ly khỏi sự thú vị sơ cấp.

Vậy thì...

Ngô Lương ngưng thần suy tư, một hình tượng nữ thần thoại đã vô số lần xuất hiện trong cổ tịch và truyền thuyết Thiên triều liền hiện ra – Tây Vương Mẫu!

Sơn Hải Kinh – Đại Hoang Tây Kinh có đoạn chép: "Phía nam Tây Hải, bờ sông Lưu Sa, sau sông Xích Thủy, có một ngọn núi lớn, tên là Côn Luân Chi Khâu.

Có thần, mặt người thân hổ, có vằn có đuôi đều trắng, sống ở đó.

Phía dưới có vực Nhược Thủy bao quanh, bên ngoài có núi Viêm Hỏa, ném vật gì vào liền cháy.

Có người, đội mũ miện, răng hổ, đuôi báo, sống trong hang, tên là Tây Vương Mẫu." Tóc bồng!

Răng hổ!

Đuôi báo!

Ba đặc điểm cực kỳ rõ ràng này đều khớp với pho tượng đá, hơn nữa là duy nhất, Ngô Lương có thể liên tưởng đến thân phận của nàng thật sự không hề khó khăn.

Ghi chép về Tây Vương Mẫu đã sớm xuất hiện trong "Quy Tàng" thời Thương và "Chu Dịch" thời Tây Chu.

Cả hai bộ cổ tịch này đều từng có ghi chép về việc "Tây Vương Mẫu sở hữu một loại thần dược trường sinh bất tử" hoặc "Tây Vương Mẫu có thể ban cho người ta tuổi thọ, khiến người ta trường sinh".

Trong "Mục Thiên Tử Truyện" còn từng ghi chép sự tích Chu Mục Vương nhiều lần dẫn quân tây chinh diện kiến "Tây Vương Mẫu", và niên đại liên quan còn được chứng thực trên văn tự đồng khí kim văn được phát hiện ở hậu thế.

Chu Mục Vương khi đó quả thực đã phát động vài cuộc chiến tranh với bộ lạc Khuyển Nhung đóng tại khu vực Tây Bắc Cam Thiểm.

Cũng tức là, việc Chu Mục Vương từng gặp "Tây Vương Mẫu" có thể không phải là thần thoại truyền thuyết, mà là sự thật lịch sử.

Điều này lại nảy sinh một vấn đề khác.

Triều Thương và Triều Chu cách nhau hàng trăm đến hàng ngàn năm, ghi chép về "Tây Vương Mẫu" đã xuất hiện từ Triều Thương, và đến Triều Chu, Chu Mục Vương lại đích thân diện kiến "Tây Vương Mẫu".

Chẳng lẽ "Tây Vương Mẫu" quả thực sở hữu thần dược trường sinh bất tử, nên mới có thể sống qua hàng trăm, hàng ngàn năm không chết?

Về điều này, hậu thế đã sản sinh đủ loại suy đoán, và "Tây Vương Mẫu" cũng ngày càng trở nên thần thoại hóa, cuối cùng trở thành Vương Mẫu Nương Nương tối cao vô thượng trong Đạo giáo.

Tuy nhiên, vẫn có một số học giả, kết hợp những lời nói và mảnh ghép trong các sử liệu từ các thời kỳ khác nhau, đã đưa ra một suy đoán khác.

Họ cho rằng "Tây Vương Mẫu" thực chất không phải là một người cụ thể, mà là thủ lĩnh của một bộ lạc thị tộc mẫu hệ hùng mạnh ở vùng Tây Bắc khi đó.

Bộ lạc này đã cường thịnh hàng trăm, hàng ngàn năm, vậy thì "Tây Vương Mẫu" đương nhiên cũng tồn tại hàng trăm, hàng ngàn năm.

Như vậy, tình huống "Tây Vương Mẫu" đã xuất hiện từ triều Thương, và Chu Mục Vương triều Chu lại đích thân diện kiến "Tây Vương Mẫu" có thể được giải thích mà không cần đến yếu tố thần thoại.

Kiếp trước, Ngô Lương khá nghiêng về loại suy đoán khoa học và hợp lý hơn này.

Hắn không tin vào cái gọi là "thuốc trường sinh bất lão", bởi vì trong chính sử chưa từng xuất hiện người "trường sinh bất lão", mà những người khổ sở truy tìm "thuốc trường sinh bất lão" thường không có kết cục tốt đẹp, Tần Thủy Hoàng Doanh Chính nổi tiếng là một ví dụ phản diện cực kỳ điển hình.

Chỉ có điều, trước khi hắn xuyên việt, các học giả vẫn chưa phát hiện bất kỳ ghi chép hay di vật nào về cổ quốc, cổ bộ lạc hay thế lực nào có thể khớp với "Tây Vương Mẫu", do đó suy đoán này cũng chưa được chứng thực.

Còn đến kiếp này, sau khi đã trải qua nhiều chuyện không thể dùng

khoa học để giải thích, Ngô Lương gặp phải bất kỳ chuyện kỳ lạ nào cũng sẽ không vội vàng kết luận một cách chủ quan, tránh vì thế mà tự mình mắc sai lầm.

Nhưng có một điểm Ngô Lương có thể khẳng định.

Khả năng pho tượng đá này có nguyên mẫu là "Tây Vương Mẫu" là cực kỳ lớn!

Trước hết là vị trí địa lý, nơi đây nằm ở Tây Vực, rất gần với núi Côn Luân – nơi "Tây Vương Mẫu" được ghi chép trong sử sách, thậm chí có thể rất lâu trước đây đã là địa bàn của "Tây Vương Mẫu", do đó những người này tín ngưỡng hoặc tế bái "Tây Vương Mẫu" có yếu tố địa duyên nhất định; kế đến là tạo hình, tạo hình của pho tượng đá này tuy không thể nói là hoàn toàn giống với "Tây Vương Mẫu" trong ghi chép, nhưng cũng có thể nói là y hệt.

Và nếu trực tiếp coi pho tượng đá này là "Tây Vương Mẫu"...

Ngô Lương lại nhìn về phía sáu bức "loạt tranh", cố gắng giải mã câu chuyện mà "loạt tranh" kể lại.

Theo trình tự đọc của hắn vừa rồi, câu chuyện liên tưởng ra trông sao cũng thấy có chút kỳ quái và không thuận: Một nhóm người đầu tròn có được một viên "bảo thạch" hoặc thứ gì đó khác, sau đó trồng ra những thực vật kỳ lạ bên ngoài, tiếp đó lại xây dựng Thái Dương Mộ, rồi bắt đầu đánh nhau với người đầu vuông.

Đánh qua đánh lại, những người đầu tròn vốn đông người thế mạnh, nắm chắc phần thắng, không hiểu vì sao lại mất đi ưu thế, người đầu vuông phản bại thành thắng, cuối cùng những người đầu tròn bị đánh bại liền quỳ trước mặt "Tây Vương Mẫu", trở thành tín đồ hoặc tù binh của "Tây Vương Mẫu"?

"Không hợp lý chút nào..." Câu chuyện này nhìn thế nào cũng rất

bất hợp lý, cho Ngô Lương một cảm giác kỳ lạ.

Không khó để nhận ra, những người đầu tròn mới là nhân vật chính của "loạt tranh" này, và người khắc các đồ án này hẳn cũng thuộc phe người đầu tròn.

Nếu không thì không nên chiếm phần lớn dung lượng của "loạt tranh", mỗi bức đồ án đều có bóng dáng của họ, trong khi người đầu vuông và "Tây Vương Mẫu" chỉ xuất hiện trong một hoặc hai bức đồ án.

Nhưng theo câu chuyện mà Ngô Lương liên tưởng ra từ trình tự đọc của hắn, đối với những "nhân vật chính" này rõ ràng là một bi kịch khiến người ta u uất.

Một bi kịch như vậy đối với những "nhân vật chính" này không những không có bất kỳ cảm giác nhập vai nào, thậm chí còn là sỉ nhục lớn lao...

Cần biết rằng không chỉ mạng lưới hậu thế mới cần cảm giác nhập vai, một dân tộc hay bộ lạc khi truyền thừa câu chuyện truyền thuyết cũng cần cảm giác nhập vai.

Giống như "Khương Qua Đại Chiến" đã đề cập trước đó, là một sử thi truyền thuyết của người Khương, nhân vật chính là người Khương nhất định phải giành chiến thắng, nếu không sẽ không có thị trường, không thể lưu truyền, càng không thể khắc thành bích họa.

Nằm gai nếm mật sao?

Cho dù là nằm gai nếm mật, cuối cùng cũng phải là kết cục phản bại thành thắng, chứ không phải phản thắng thành bại.

Ngoài ra, đừng quên cái thứ trông giống "bảo thạch" trong đồ án.

Từ đồ họa có thể thấy đó là thứ mà người đầu tròn coi như chí bảo, nhưng theo câu chuyện mà Ngô Lương hiện tại liên tưởng ra, cái

thứ đó căn bản không hề có tác dụng gì, cũng không bị người đầu vuông cướp đi.

Cứ như thể nhân vật chính có được một thần khí nghịch thiên, nhưng đến khi câu chuyện kết thúc, nhân vật chính chết trận, thần khí nghịch thiên này cũng không phát huy bất kỳ tác dụng nào, thậm chí còn chưa hề lộ diện, điều này làm sao nói xuôi được?

Lại còn loại thực vật kỳ lạ mà người đầu tròn đã trồng ra, cái thứ đó cũng không phát huy bất kỳ tác dụng nào, hoàn toàn có cũng được mà không có cũng chẳng sao, khắc ra để làm gì?

"Thái Dương Mộ" cũng vậy.

Khảo cổ hậu thế đã xác định "Thái Dương Mộ" là cổ mộ, chứ không phải di tích kiểu totem nào khác, nhưng mộ địa chôn cất người chết không phải nên xây dựng sau chiến tranh sao?

Vì vậy, trên logic có rất nhiều chỗ không giải thích được, Ngô Lương cảm thấy hẳn là trình tự đọc "loạt tranh" của mình vừa rồi đã có vấn đề...

May mắn là những đồ án này cứ bày ở đó, giống như đưa cho Ngô Lương vài từ, yêu cầu hắn ghép thành một câu nói thuận tai.

Đây là bài học mà học sinh tiểu học hậu thế đã học, thậm chí còn nên đơn giản hơn, bởi vì những "loạt tranh" này chắc chắn có thứ tự, không phải đọc từ trái sang thì cũng là đọc từ phải sang, tuyệt đối không bị xáo trộn.

Hiện tại hắn chỉ cần tìm được bức đồ án đầu tiên, và sau đó phán đoán ra trình tự chính xác là có thể giải mã được câu chuyện đúng đắn.

Cứ thế, hắn đứng bên thạch đài trầm tư một lát.

"Có lẽ là như thế này chăng?" Ngô Lương đã nhìn ra một câu

chuyện với kết cục đại viên mãn đối với người đầu tròn, đồng thời viên đá hình "bảo thạch" và những thực vật kia đều đã phát huy tác dụng cần có.

Vẫn là xem từ trái sang phải, chỉ có điều phải bắt đầu từ bức đồ án thứ hai tính từ cuối lên: Người đầu vuông cậy đông người thế mạnh phát động chiến tranh với người đầu tròn, giết hại thân nhân của họ, xâm chiếm gia viên, thiêu hủy nhà cửa của họ.

Chương 432

Những người đầu tròn còn sót lại đành phải rời bỏ quê hương, đi đến núi Côn Luân cầu viện Tây Vương Mẫu.

Thế là Tây Vương Mẫu đã ban cho họ một "hạt giống" kỳ lạ, chứ không phải bảo thạch như Ngô Lương đã suy đoán trước đó.

Người đầu tròn mang "hạt giống" về trồng ra một loại thực vật đặc biệt.

Sau đó, họ lại theo chỉ thị của Tây Vương Mẫu mà xây dựng "Thái Dương Mộ".

Dưới "sự giúp đỡ" của loại thực vật kỳ lạ này và "Thái Dương Mộ", người đầu tròn đã có đủ nhân mã, cuối cùng họ đồng lòng hiệp lực đánh bại người đầu vuông, giành lại gia viên thuộc về mình...

Nhìn như vậy, bức "loạt tranh" này lại trở thành một câu chuyện thần thoại chính luận về việc chống lại kẻ xâm lược, cuối cùng phản bại thành thắng để bảo vệ gia viên.

Ngô Lương đã thử nghiệm nhiều lần, xác định đây mới là câu chuyện hợp lý và hợp tình nhất trong tất cả các sự kết hợp, đồng thời mọi thứ xuất hiện trong đồ án đều đã có công dụng tương ứng.

Nhưng trong câu chuyện này vẫn tồn tại một vài "lỗi" mà Ngô Lương không thể giải thích.

Loại thực vật kỳ lạ đó và "Thái Dương Mộ" rốt cuộc đã đóng vai trò gì trong câu chuyện, hoặc làm thế nào mà chúng lại phát huy tác dụng, khiến nhân mã của người đầu tròn vượt qua người đầu vuông, cuối cùng phản bại thành thắng?

Ngô Lương trước đó đã xem những thực vật bên ngoài, chúng

trông không giống cây nông nghiệp có thể cung cấp lương thực cho người đầu tròn.

Còn "Thái Dương Mộ" đối với người đầu tròn phải bỏ quê hương mà đi, cũng chỉ làm tiêu hao sức lao động vốn không mấy dồi dào của họ, chứ không thể trực tiếp cung cấp bất kỳ sự trợ giúp nào.

Vì vậy, nếu nói người đầu tròn dựa vào hai thứ này để sinh sôi nảy nở, trải qua nhiều năm cuối cùng nhân khẩu hưng thịnh, cuối cùng thành công hoàn thành đại nghiệp phục thù, điều này dường như cũng không hợp lý chút nào...

Ngoài ra, những "loạt tranh" này dường như chưa vẽ ra kết cục thật sự của câu chuyện.

Kết cục thực sự hẳn là, những người đầu tròn này cuối cùng cũng không được thọ chung chính tẩm.

Tuy họ đã đánh bại người đầu vuông giành lại gia viên của mình, nhưng không biết lại xảy ra chuyện gì, tất cả họ đều hóa thành những pho tượng đá như sống động, vĩnh viễn lưu lại trong di tích của thế giới kỳ dị này.

Đương nhiên, kết cục này chưa chắc đã có liên hệ trực tiếp gì với nội dung trong "loạt tranh", chỉ là cung cấp cho Ngô Lương, một lữ khách hậu thế không rõ chân tướng, một khả năng để suy đoán...

Cứ thế âm thầm ghi nhớ nội dung trong "loạt tranh" vào tâm trí, Ngô Lương lại đi vòng quanh gian xã ốc này một lượt, không thấy thứ gì khác đáng chú ý.

"Chúng ta hãy ra ngoài trước đi, xem còn manh mối nào khác không." Ngô Lương cuối cùng nhìn pho tượng "Tây Vương Mẫu" một lần nữa, rồi cuối cùng nói với Điển Vi.

Hắn cảm thấy có lẽ cần nghiên cứu sâu hơn về những thực vật kỳ

lạ mọc khắp di tích kia.

Tuy hắn không phải nhà thực vật học chuyên nghiệp, nhưng cũng có thể thông qua cách lấy mẫu để tìm hiểu thêm một phần đặc tính của loại thực vật này, cố gắng làm rõ sự khác biệt giữa nó và thực vật bình thường.

Hiện tại chưa tìm thấy "Thái Dương Mộ", vậy thì loại thực vật cũng xuất hiện trong "loạt tranh" đã trở thành điểm đột phá dễ tiếp cận nhất lúc này.

Cứ thế đi ra ngoài nhà.

Ngô Lương không động đến loại thực vật kỳ lạ bám trên vách tường, bởi vì loại thực vật này giống như dây ba sơn hổ, cứ cách một đoạn lại vươn ra những rễ nhỏ li ti như xúc tu.

Những rễ này đã ăn sâu vào lớp bùn khô bao phủ bên ngoài tường, nếu cố sức kéo mạnh rất có thể sẽ làm hư hại tường nhà, không có cần thiết này.

Hắn rút đồng chủy thủ ra, chọn loại thực vật mọc trong cát dưới chân để lấy mẫu.

"Xoẹt!" Khi đồng chủy thủ cắt vào rễ cây thực vật to bằng ngón tay, Ngô Lương không cảm thấy lực cản rõ ràng, cứ như đang cắt một cọng cỏ dại cực kỳ bình thường.

Tuy nhiên, sau khi cắt đứt nó, mặt lưỡi dao sắc bén của đồng chủy thủ lại lưu lại một vệt đỏ như máu tươi.

"Dịch của loại thực vật này lại có màu đỏ sao?" Ngô Lương không biết nhiều loại thực vật có dịch màu đỏ.

Thường thấy hơn là quả của một số loại cây, ví dụ như thanh long ruột đỏ, anh đào, cà chua... thường thấy trong siêu thị, nhưng những dịch này thường nằm trong quả chứ không phải trong rễ.

Ngô Lương nhìn vết cắt mà đồng chủy thủ để lại trên rễ cây.

Quả thật có dịch màu đỏ đang từ từ rỉ ra, vài giây sau cuối cùng ngưng kết thành những giọt dịch nhỏ li ti...

Ngay khi Ngô Lương đang chuyên tâm kiểm tra, "Bụp!" Một bàn tay bất ngờ vươn ra từ trong cát mềm dưới chân!

Bàn tay này như thể có mắt, lập tức túm chặt lấy mắt cá chân Ngô Lương!

"!!!" Ngô Lương hoàn toàn không có chuẩn bị, chỉ cảm thấy một luồng hàn ý tức thì từ lòng bàn chân xông thẳng lên đỉnh đầu, toàn thân nổi hết gai ốc!

Hắn bật nhảy theo phản xạ có điều kiện, nhưng bàn tay kia lại nắm chặt lấy hắn, căn bản không thể nhảy lên được!

"Công tử!" May mắn thay Điển Vi mắt nhanh tay lẹ, lao tới liền tung một kích.

"Xoẹt!" Kèm theo tiếng xé gió, thủ kích khéo léo tránh được chân Ngô Lương, hung hăng chém vào trong cát nơi bàn tay quái dị vươn ra.

Ngô Lương chỉ cảm thấy chân phải nhẹ bẫng, bàn chân bị túm đã có thể nhấc lên khỏi mặt đất, chỉ là bàn tay quái dị kia vẫn nắm chặt lấy mắt cá chân hắn.

Khi hắn nhảy sang một bên, bàn tay đó liền trực tiếp kéo ra nửa đoạn cánh tay đã bị Điển Vi chém đứt từ trong cát.

Và cũng chính lúc này Ngô Lương mới nhìn rõ, bề mặt của đoạn cánh tay nhỏ kia, lại y hệt như những "pho tượng đá" hắn đã thấy trước đó.

"Điển Vi, nơi đây không nên ở lâu, rút lui!" Ngô Lương kinh hãi toát mồ hôi lạnh, nhưng trong lòng vẫn còn đủ lý trí.

Thấy mình đã thoát thân, lại nhớ đến tình tiết "pho tượng đá" phục sinh được ghi chép trong liệt truyện Lâu Lan Thủy Vương trước đó, Ngô Lương tự nhiên không dám nán lại đây lâu.

Hắn thậm chí còn không kịp gỡ đoạn tay đang nắm chặt mắt cá chân mình ra, liền lập tức quát lớn với Điển Vi một tiếng.

"Nặc!" Điển Vi ứng một tiếng, lập tức theo sát phía sau Ngô Lương, vừa yểm hộ cho hắn, vừa nhanh chóng rút lui về phía bên ngoài di tích nơi các cốt cán Phường Nhân Quân khác đang chờ đợi.

Thế nhưng con đường rời đi cũng không mấy thuận lợi.

Cứ như thể một công tắc nào đó đã được kích hoạt, không ít chỗ trên nền cát đã bắt đầu có động tĩnh, đang không ngừng sục sôi, hiển nhiên có thứ gì đó đang cố gắng chui ra từ dưới cát!

Để tránh bị những thứ dưới cát đột nhiên tập kích như vừa rồi, Ngô Lương đành phải nhiều lần buộc phải đi đường vòng.

Kết quả cứ thế vòng trái vòng phải, nhìn thấy sắp xông ra khỏi khu di tích kiến trúc này, có thể tiến vào tầm nhìn của các cốt cán Phường Nhân Quân khác, thì Ngô Lương và Điển Vi lại đành phải dừng bước.

Bởi vì hơn chục pho "tượng đá" đã chắn đường của họ.

Những "tượng đá" này giống hệt như con lạc đà mà họ từng thấy ở hồ nhỏ bí ẩn tại Bạch Long Đồi trước đó, các khớp đã xuất hiện những vết nứt rõ ràng, và trong vết nứt còn ẩn hiện một vệt đỏ thẫm.

Cuối cùng thì chúng cũng đã "sống" lại.

Và thông qua dấu chân trong cát dưới chân chúng có thể thấy, chúng là từ những di tích dân cư gần đó đi ra, chỉ là chúng không hề hỗn chiến như ghi chép trong liệt truyện Lâu Lan Thủy Vương, mà lại có tổ chức, có kế hoạch chắn đường Ngô Lương và Điển Vi, dường

như muốn giữ hai người họ lại đây.

"Xào xạc... xào xạc..." Phía sau cũng truyền đến động tĩnh.

Ngô Lương quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trong các di tích dân cư khác cũng đang có "tượng đá" chui ra.

Còn ở cửa kiến trúc lớn nhất nghi là "xã ốc" mà hắn và Điển Vi đã từng vào trước đó, hơn hai mươi pho "tượng đá" nam nữ già trẻ đều có, dường như đang tế bái, cũng không biết từ lúc nào đã xuất hiện trên nền cát bên ngoài.

Ngô Lương rất khẳng định đó chính là chúng.

Hắn có ấn tượng sâu sắc với pho "tượng đá" ông lão thiếu một bên tai trong số đó, và hiện tại ông ta đang ở giữa đám "tượng đá" này, tuyệt đối không thể sai!

"Công tử, khu khu mười mấy người e rằng vẫn không cản được Vi, Vi nguyện đi đầu xung kích, công tử cứ theo sát là được!" Toàn thân Điển Vi cơ bắp đã căng chặt, gân xanh nổi lên trên da thịt hơi sung huyết, ánh mắt sắc bén tràn đầy chiến ý.

"Khoan đã!" Ngô Lương lại đưa tay ngăn Điển Vi lại, trầm tư hỏi, "Điển Vi, ngươi có cảm thấy những tượng đá sống lại này rất giống với con lạc đà 'tượng đá' mà chúng ta đã gặp lúc trước không?" Điển Vi hơi sững người, ngưng thần nhìn kỹ, rồi gật đầu nói: "Đích xác rất giống, đặc biệt là các khớp bị nứt vỡ, bên trong đó dường như cũng có thứ màu đỏ chảy ra, ý của công tử là..." "Nếu là cùng một loại thứ, có lẽ..." Vừa nói, thần sắc Ngô Lương dần trở nên lạnh lùng, như thể đang dồn nén khí lực.

Tình huống khẩn cấp, hắn đã không còn thời gian để giải thích quá nhiều với Điển Vi, huống hồ đây chỉ là một giả thuyết chưa được kiểm chứng: Trước đó khi gặp con lạc đà "tượng đá" ở hồ nhỏ bí ẩn

tại Bạch Long Đồi, Ngô Lương đã từng nghĩ rằng nếu hắn có thể thao túng dịch nhầy màu đỏ chảy ra từ bên trong con lạc đà "tượng đá", vậy thì khi những dịch nhầy màu đỏ đó vẫn còn ở bên trong con lạc đà "tượng đá", hắn liệu có thể thông qua việc thao túng chúng mà gián tiếp khống chế con lạc đà "tượng đá" hay không.

Đáng tiếc, ba pho "tượng đá" nam tử bên hồ khi đó không có dịch nhầy màu đỏ bên trong, pho "tượng đá" Phương Quỳnh sau này vớt lên cũng không có.

Vì vậy, giả thuyết này vẫn luôn không có cơ hội thử nghiệm.

Hiện tại, những "tượng đá" trong di tích này trông y hệt con lạc đà "tượng đá" kia, bên trong dường như cũng có loại dịch nhầy màu đỏ không rõ là thứ gì, đảo có thể thử nghiệm một chút.

Nếu khả thi, Ngô Lương liền có thể binh bất huyết nhận giải quyết vấn đề này, cũng đỡ cho Điển Vi phải mạo hiểm và lãng phí khí lực.

Sau một hơi thở, cỗ sức mạnh thần bí mà Ngô Lương có được từ quả cây phù tang trong cơ thể đã có dao động, hơn nữa hắn còn có thể cảm nhận rõ ràng rằng giữa cỗ sức mạnh thần bí này và những "tượng đá" đang vây quanh họ đã thiết lập một mối liên hệ nào đó...

"Định!" Ngô Lương trong lòng mừng rỡ, lập tức khá có nghi thức đưa một tay ra, năm ngón tay xòe rộng, trong miệng khẽ quát một tiếng.

"..." Âm thanh vừa dứt, những "tượng đá" đang vây quanh họ từ bốn phương tám hướng liền lập tức dừng bước.

Ngay cả nhiều "tượng đá" đang chui ra khỏi cát, hoặc đã chui ra được nửa thân mình, cũng đồng thời dừng mọi động tác, cứ như thể thời gian đã ngưng đọng vào khoảnh khắc này.

“Công tử, đây là...?” Mắt Điển Vi mở to hơn một chút, vẻ mặt kinh ngạc nhìn quanh bốn phía.

Hắn không phải không biết chuyện “năng lực khống thủy” của Ngô Lương có thể điều khiển dịch thể màu đỏ chảy ra từ bên trong con lạc đà “tượng đá”.

Chỉ là, dù có biết, cảnh tượng đang diễn ra trước mắt vẫn khiến hắn vừa kinh ngạc vừa kỳ lạ.

Cũng may là hắn chưa từng xem phim dị năng của hậu thế, nếu không e rằng sẽ nghi ngờ mình có phải vô tình đi nhầm vào phim trường của một bộ phim nào đó rồi không.

“Buông!” Ngô Lương ngay sau đó lại khẽ quát một tiếng.

Đoạn cánh tay nhỏ lúc này vẫn đang nắm chặt mắt cá chân hắn, lại như thể có sự sống, lập tức buông ra, nhẹ nhàng rơi xuống bên chân Ngô Lương.

Chân hơi tê... có lẽ là do bị bàn tay kia nắm quá chặt quá lâu, máu huyết không lưu thông.

Còn hơi đau một chút...

Lúc này Ngô Lương có thể cảm nhận rõ ràng mối liên hệ cực kỳ ổn định giữa hắn và những “tượng đá” kia, tức là những “tượng đá” đó giờ đã trở thành con rối trong tay hắn, tự nhiên sẽ không còn gây uy hiếp cho hắn nữa.

Ngô Lương cuối cùng thở phào một hơi, rồi ngồi phịch xuống nền cát, cởi đôi ủng da bò “ngầu lòi” mà Tào Nỉ đã tặng ra, cẩn thận kiểm tra mắt cá chân mình.

Chương 433

Trên mắt cá chân đã lưu lại một dấu tay màu xanh tím, sức nắm thật sự rất lớn.

Nhưng may mắn là có lớp ủng da bò cách ra, không làm tổn thương đến da thịt hắn, cũng không cần lo lắng về vấn đề nhiễm trùng hay trúng độc...

Đúng lúc này, "Chúc mừng công tử!" Điển Vi đột nhiên hét lên một tiếng suýt nữa khiến Ngô Lương vừa thở phào đã hốt hoảng đến mức ngất xỉu.

Điều này không giống với tính cách trầm ổn, không biểu lộ hỉ nộ ra mặt thường ngày của Điển Vi.

Ngô Lương giật mình quay đầu nhìn lại, lại thấy Điển Vi lúc này đang vẻ mặt hỉ hả chắp tay chúc mừng hắn: "Vi tuy không hiểu rõ nguyên lý trong đó, nhưng công tử có thể dễ dàng thao túng những tượng đá này, thì chẳng khác nào sở hữu một chi tử sĩ tư quân khoác giáp đá, không biết đau đớn, không sợ chết, không có tư tâm.

Ngay cả 'Phi Hùng Quân' lừng lẫy thiên hạ của Đổng Trác năm xưa e rằng cũng phải lùi bước ba xá!" "Phi Hùng Quân" có đẳng cấp thế nào?

Đó là một đội quân tư nhân được Đổng Trác tuyển chọn tinh nhuệ từ quân Tây Lương, tương đương với những đội đặc chủng tinh nhuệ nhất ở hậu thế.

Nếu không phải Lữ Bố không giữ võ đức mà giết Đổng Trác, muốn chính diện đối đầu "Phi Hùng Quân" thì đó tuyệt nhiên không phải chuyện dễ dàng.

Năm xưa khi Tào lão bản (Tào Tháo) còn dưới trướng Đổng Trác, liền vô cùng thèm muốn "Phi Hùng Quân".

Sau này khi thế lực Tào lão bản dần lớn mạnh, liền lập tức tham chiếu chế độ của "Phi Hùng Quân" mà đích thân tuyển chọn tinh nhuệ thành lập "Hổ Báo Kỵ".

Trong "Ngụy Thư" còn đặc biệt đề cập đến phương thức tuyển chọn "Hổ Báo Kỵ": "Hổ Báo Kỵ đều là những kiêu dũng tinh nhuệ nhất thiên hạ, hoặc từ những Bách nhân tướng mà bổ sung vào." Trong quân đội bình thường, người có thể đảm nhiệm Bách nhân tướng đã là kẻ kiêu dũng, nhưng đến "Hổ Báo Kỵ" hay "Phi Hùng Quân" của Đổng Trác, lại chỉ là một binh sĩ bình thường nhất, mức độ tinh nhuệ có thể thấy rõ.

Đây không nghi ngờ gì là một lựa chọn vô cùng chính xác, sau này Tào lão bản nhiều lần gặp hiểm lại thoát chết, "Hổ Báo Kỵ" đều lập công không thể xóa bỏ...

Còn việc Điển Vi lại nhắc đến "Phi Hùng Quân" của Đổng Trác mà không nhắc đến "Hổ Báo Kỵ" của Tào lão bản, là bởi vì lúc này Tào lão bản vẫn chưa thành lập "Hổ Báo Kỵ" lừng danh khiến người ta nghe danh đã sợ mất mật.

Trên thực tế, nếu không phải Ngô Lương xuất hiện, Tào lão bản gần đây hẳn đang ở trong thế cục "nghịch phong" cực độ kiểu "Duyện Châu cũng mất rồi", căn bản không thể hiên ngang như bây giờ.

"..." Ngô Lương vừa giải quyết mối đe dọa từ đám "tượng đá" này, tạm thời còn chưa nghĩ đến phương diện này, kết quả Điển Vi lại nghĩ đến trước, điều này khiến hắn hơi bất ngờ.

Điển Vi nói không sai, những "tượng đá" này sở hữu những đặc tính mà người sống bình thường không có.

Những đặc tính này vừa vặn có thể khiến chúng trở thành cỗ máy chiến tranh hoàn hảo nhất, đặc biệt là trong thời đại binh khí lạnh như thế này, có thể xưng vô địch!

Huống hồ bản thân Ngô Lương còn sở hữu "hắc hỏa dược" (thuốc nổ đen) vượt trội binh khí lạnh, nếu hai thứ phối hợp sử dụng, đó sẽ là sức mạnh tuyệt đối mà bất kỳ chiến pháp và chiến thuật nào cũng không thể kháng cự!

Nhưng điều này vẫn cần một tiền đề, đó là những "tượng đá" này phải có khả năng sản xuất hàng loạt.

Nếu không, chỉ với số lượng cộng lại đại khái cũng chỉ hơn trăm pho "tượng đá" này, canh nhà giữ vườn, hoặc bắt nạt đám tư quân mà các sĩ tộc nuôi dưỡng thì hẳn là đủ, nhưng nếu tham gia vào những cuộc chiến tranh quy mô lớn động vài chục vạn thậm chí hàng triệu người, chúng vẫn chỉ có thể trở thành bia đỡ đạn.

Huống hồ, chúng thực ra cũng không phải là vô địch.

Trước mặt một danh tướng như Điển Vi, chỉ cần một binh khí phù hợp, liều mạng cũng có thể lấy ít địch nhiều...

"Công tử chớ có xem thường lớp giáp đá này.

Vi tuy có thể chém đứt nó, nhưng cũng ít nhất phải dùng năm thành khí lực trở lên, nếu không e rằng sẽ vô công mà phản.

Lớp giáp đá cường độ như vậy đã sánh ngang trọng giáp, không những đủ sức chống đỡ mũi tên, mà binh sĩ bình thường muốn làm tổn thương nó e rằng cũng phải dốc hết toàn lực!" Điển Vi cho rằng Ngô Lương đang nghi ngờ phán đoán của mình, lại hùng hồn nói ra cảm nhận của bản thân, trong quá trình nói, thậm chí còn mang theo chút ngữ khí kích động.

"Điển Vi huynh đệ, chuyện này ngươi biết ta biết là đủ rồi, không

nên tuyên dương...” Ngô Lương lại đột nhiên hạ thấp giọng, thần sắc trịnh trọng dặn dò.

Chuyện này tuyệt đối không thể để Tào lão bản (Tào Tháo) biết, tốt nhất là không một ai biết.

Trước đó “yểm muội thuật” của Phương Quỳnh để Tào Ngang biết được, hắn liền lập tức nảy sinh ý đồ xấu, cố gắng dùng tà thuật này vào chiến sự, may mắn Ngô Lương đã dùng cách thức cực kỳ xảo diệu để hóa giải.

Nếu những “tượng đá” này lại truyền đến tai Tào lão bản, khó mà bảo Tào lão bản không động ý đồ xấu tương tự...

Cho dù không có, những “tượng đá” này cũng sẽ trở thành cái gai trong thịt của Tào lão bản.

Với tính cách đa nghi của hắn, nói không chừng còn sẽ lung lay sự “trung thành” của Ngô Lương, xét cho cùng sự tồn tại của thứ này có thể trực tiếp uy hiếp đến một số việc, bên giường nào cho kẻ khác ngáy ngủ?

“Vi biết tội, xin công tử thứ lỗi cho Vi nhất thời kích động hồ ngôn loạn ngữ.

Sau ngày hôm nay, Vi liền chưa từng đến nơi đây, càng chưa từng thấy những tượng đá này.” Điển Vi vội vàng cúi đầu chắp tay nói.

“Huynh đệ nhà ta, có tội gì đâu?” Ngô Lương đứng dậy vỗ vai Điển Vi, rồi không dây dưa chuyện này nữa.

Hắn hiện tại càng quan tâm đến nguồn gốc thật sự của những “tượng đá” này...

Trước đó khi thấy những “tượng đá” ở hồ nhỏ bí ẩn tại Bạch Long Đồi, hắn cho rằng đây là một loại hiện tượng tự nhiên đặc biệt, tương tự như Hồ Natron ở hậu thế.

Ngay cả khi Phương Quỳnh xuất hiện một số trạng thái dị thường, và còn vớt được một pho "tượng đá" Phương Quỳnh khác từ trong hồ, Ngô Lương cũng không hề nghi ngờ quan điểm của mình, chỉ đổ lỗi trạng thái dị thường của Phương Quỳnh là do chính bản thân nàng.

Nhưng sự xuất hiện và "phục sinh" của những "tượng đá" trước mắt này cuối cùng đã làm lung lay suy nghĩ của hắn...

Hắn cảm thấy điều này đã không thể hoàn toàn dùng "hiện tượng tự nhiên đặc biệt" để giải thích, chỉ là tạm thời vẫn chưa tìm được lời giải thích hợp lý hơn.

Trực giác mách bảo.

Ngô Lương cảm thấy những "tượng đá" này có thể có liên quan đến loại thực vật kỳ lạ mọc khắp di tích này.

Bởi vì trong "loạt tranh" có xuất hiện loại thực vật kỳ lạ này, hơn nữa loại thực vật này dường như còn là yếu tố then chốt giúp những người đầu tròn trong tranh phản bại thành thắng.

Và thời cơ những "tượng đá" này phục sinh cũng thật trùng hợp, chính là lúc hắn "làm hại" loại thực vật này...

Ngay khi Ngô Lương đang suy tư vấn đề này, "Hú -- u -- hú!" Bên ngoài di tích đột nhiên truyền đến một tiếng huýt sáo chói tai, cực kỳ giống tiếng chim kêu.

"Tiếng huýt sáo của Tinh Tinh!" Ngô Lương tức khắc hoàn hồn, cất bước liền chạy ra ngoài di tích, "Chẳng lẽ Tinh Tinh bọn họ ở bên ngoài cũng gặp nguy hiểm?

Mau, theo ta ra xem!" "Nặc!" Điển Vi chạy nhanh hơn, hắn đối với những "tượng đá" chắn đường kia vẫn còn chút kiêng dè, muốn đi trước thăm dò để Ngô Lương không phải lấy thân phạm hiểm.

Sự thật chứng minh.

Sự kiêng dè của Điển Vi hoàn toàn là thừa thãi.

Cứ thế, chỉ mất nhiều nhất nửa chén trà công phu, hai người đã thuận lợi xông ra ngoài khu di tích kiến trúc.

Tuy chưa chạy ra khỏi khu vực đất xanh này, nhưng đã có thể nhìn thấy Bạch Tinh Tinh và những người khác.

Lúc này Bạch Tinh Tinh và những người khác không đợi ở chỗ cũ, mà đã trèo lên một cồn cát lớn cách đó trăm mét.

Thấy Ngô Lương và Điển Vi xuất hiện, Bạch Tinh Tinh lập tức phấn khích vẫy tay gọi Ngô Lương: "Ngô Hữu Tài, ngươi mau lại đây xem, Thái Dương Mộ mà ngươi muốn tìm nằm ngay bên dưới này!" "Thái Dương Mộ?!" Ngô Lương vốn dĩ còn muốn tiếp tục tìm kiếm manh mối về "Thái Dương Mộ" trong khu di tích kiến trúc phía sau, nào ngờ Bạch Tinh Tinh và những người khác lại dễ dàng phát hiện ra vị trí của "Thái Dương Mộ" đến vậy.

Đây đúng là "giày sắt mòn gót tìm không thấy, phút chốc lại được không cần công sức"!

Ngô Lương tinh thần phấn chấn, vội vã dẫn Điển Vi chạy đến đồi cát nơi Bạch Tinh Tinh và đoàn người đang đứng, sau đó phóng tầm mắt nhìn xuống dưới đồi...

Hùng vĩ!

Hoành tráng!

Kinh ngạc tột độ!

Là một kẻ xuyên không, dù Ngô Lương không có tư bản để du lịch khắp toàn cầu, hắn cũng có thể thông qua kỹ thuật thông tin tiên tiến của hậu thế mà chiêm ngưỡng phong cảnh tuyệt đẹp và di tích lịch sử trên khắp thế giới.

Do đó, hắn tuyệt không phải kẻ thiếu kiến thức, nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng dưới đồi cát, hắn lập tức bị chấn động sâu sắc.

Ngô Lương vốn cho rằng vốn từ của mình khá ổn, nhưng vào giây phút này, đầu óc hắn lại có chút trì trệ một cách khó hiểu, làm sao cũng không nghĩ ra được nhiều từ ngữ và câu chữ phù hợp hơn để hình dung cảnh tượng trước mắt: Trên mảnh hoàng thổ địa rộng khoảng mười mấy cây số vuông, phân bố ít nhất hàng trăm Thái Dương Mộ có quy mô tương tự, thật sự hùng vĩ biết bao!

Không sai, chính là hoàng thổ địa, chứ không phải sa mạc.

Dường như có một sức mạnh thần bí bao phủ mảnh hoàng thổ địa này, khiến cho khu vực trũng thấp rộng mười mấy cây số vuông này tuy đã bị đồi cát bao vây, nhưng lại không hề bị sa mạc xâm chiếm.

Bởi vậy, những Thái Dương Mộ trên mảnh hoàng thổ địa này cũng không bị cát vùi lấp, mà được bảo tồn khá nguyên vẹn. "Hữu Tài ca ca, là ta đề nghị lên đây xem thử, sau đó liền phát hiện ra Thái Dương Mộ mà chàng muốn tìm." Thấy Ngô Lương thần sắc khá kích động, Gia Cát Lượng với vẻ mặt "mau đến khen ta đi" lại gần nịnh công. "Lần này ngươi lập công." Ngô Lương trước tiên quay đầu lại để thỏa mãn hắn, nhưng rồi lại lập tức nghiêm mặt dội một gáo nước lạnh, "Tuy nhiên, quốc có quốc pháp quân có quân quy, lần này coi như ngươi lập công chuộc tội, lần sau nếu còn tự ý hành động như vậy, đáng phạt vẫn phải phạt, nghe rõ chưa?" Vừa nói, Ngô Lương vừa liếc mắt đầy ẩn ý nhìn Vu Cát, Dương Vạn Lý và Bạch Tinh Tinh.

Vu Cát lập tức hiểu ý Ngô Lương, vội vàng có chút chột dạ giải thích cho mình: "Công tử thứ tội, lão hủ vừa rồi quả thật đã hết lời khuyên ngăn, tiếc là không ngăn được..." "Chuyện này do ta." Bạch Tinh Tinh thì chủ động nhận trách nhiệm, áy náy nói, "Ngươi và Điển

Vi đã vào di tích một lúc mà không ra, lòng thiếp có chút lo lắng, vì vậy thiếp muốn leo cao nhìn thử, có lẽ sẽ nhìn thấy các ngươi, nên đã không ngăn cản." "Công tử, ngàn sai vạn sai đều là lỗi của mạt tướng!" Dương Vạn Lý càng trực tiếp quỳ một gối xuống chắp tay nhận tội, "Ba người bọn họ đều không có quân chức, trong lòng không hề có nhận thức rõ ràng về quân quy quân kỷ, chỉ có thuộc hạ là cố tình vi phạm, xin Công tử giáng phạt, mạt tướng tuyệt không nửa lời oán thán." Ngô Lương lại đột nhiên nở nụ cười, cất tiếng ha hả: "Ha ha, các ngươi nói gì vậy, ta chẳng qua là cố ý nói vài lời châm chọc Gia Cát Lượng, để tránh cho hắn lập công xong liền vểnh đuôi lên trời, cái tuổi này của hắn dễ không biết trời cao đất rộng nhất, thân là huynh trưởng ta đương nhiên cần phải chỉ dẫn cẩn thận, tránh để hắn lầm đường lạc lối." Có một số việc chỉ cần nói bóng gió là đủ, không cần thiết phải nói thẳng ra mặt, càng không cần phải làm quá lên.

Các cốt cán của Phường Nhân Quân đều là người của mình một cách danh chính ngôn thuận, đều không phải mới theo Ngô Lương ngày một ngày hai, điểm ăn ý này chắc chắn vẫn còn.

Và lý do Ngô Lương đã sớm dặn dò trăm bận "không được tự ý hành động" từ trước, bọn họ cũng hiểu rất rõ, nếu không nghiêm ngặt chấp hành mệnh lệnh này, kỷ lục "không thương vong" của Phường Nhân Quân e rằng đã sớm bị phá vỡ, ngay cả mấy cốt cán như bọn họ e rằng cũng không còn nguyên vẹn như bây giờ.

Cho nên, việc Ngô Lương đột nhiên dội một gáo nước lạnh vào lúc này, bọn họ cũng có thể lý giải, trong lòng không những không có chút oán thán nào, mà còn tự giác kiểm điểm lại bản thân. "Hữu Tài ca ca, ta có đến mức bất thành khí vậy sao?" Gia Cát Lượng bĩu môi bất mãn lẩm bẩm. "Ha ha ha..." Mọi người nhìn nhau, cũng đều cười theo.

Ngô Lương thuận thế bỏ qua chủ đề này, sau đó lại liếc nhìn Phương Quỳnh trên xe ngựa, mở miệng hỏi: "Trong khoảng thời gian

này Phương Quỳnh có điều gì dị thường không?" "Mắt thỉnh thoảng vẫn động đậy, còn lại thì không có gì khác lạ." Bạch Tinh Tinh nghiêm túc đáp. "Ừm." Ngô Lương gật đầu, "Nếu đã như vậy, chúng ta hãy cùng nhau xuống dưới tra xét một phen vậy.

Sau khi xuống dưới, các vị cần phải cẩn thận hơn nữa, chớ có hành động lung tung hay chạy loạn, trước đây khi ta thẩm vấn Phương Quỳnh, nàng ta từng nói ở đây đã gặp phải chuyện ma quỷ cương thi bắt người, tuyệt đối không thể lơ là khinh suất." Chuyện ma quỷ cương thi bắt người này, hiển nhiên là hai việc khác hẳn với việc "tượng đá" sống lại trong khu di tích xanh tươi kia, không thể đánh đồng. ...

Không lâu sau đó.

Ngô Lương cùng đoàn người từ đồi cát đi xuống, đến một tòa Thái Dương Mộ gần nhất.

Một tòa Thái Dương Mộ có diện tích ước chừng tương đương với hai sân bóng rổ thời hiện đại, một vòng cọc gỗ có đường kính bằng eo người trưởng thành được sắp xếp thống nhất, tạo thành 7 vòng tròn đồng tâm từ lớn đến nhỏ theo hình tia sáng.

Ngô Lương trước tiên cùng mọi người kiểm tra những cọc gỗ này.

Bề mặt cọc gỗ đã bị nứt nẻ và mục nát khá nghiêm trọng, trông có vẻ phần lớn đã biến thành gỗ mục, ngoài ra cũng không phát hiện thêm chi tiết đáng chú ý nào khác.

Vậy là sau khi kiểm tra khu vực bên ngoài, bọn họ cuối cùng cũng đến vị trí trung tâm của Thái Dương Mộ.

Chương 434

Trung tâm Thái Dương Mộ là một hố tròn đường kính khoảng 5 mét.

Thành và đáy hố đều được xây bằng đá, và loại đá này dường như không được lựa chọn kỹ lưỡng, kích thước và hình dạng đều không theo quy cách nào cả.

Ngô Lương kiểm tra kỹ những khối đá này, phát hiện chúng không chỉ không được lựa chọn kỹ về kích thước và hình dạng, mà ngay cả chất liệu cũng cực kỳ thô ráp và dễ vỡ là sa nham, loại sa nham này hầu như không có giá trị gì.

Và ở vị trí gần trung tâm hố.

Ngô Lương nhìn thấy một số mảnh vụn gỗ, đồ gốm, xương và đá, những mảnh vụn này đã bị hư hại và mục nát nghiêm trọng, ngoại trừ việc sử dụng công nghệ khoa học của hậu thế để định thời gian đại khái, chúng đại khái đã không còn giá trị khảo cổ, ít nhất đối với Ngô Lương hiện tại thì không có giá trị lớn.

Và gần những mảnh vụn này, Ngô Lương còn thấy một phần nhỏ di hài khô héo của con người.

Đáng tiếc là những di hài này cũng đã bị phá hủy nghiêm trọng, ngoại trừ việc thông qua một số bộ phận vẫn có thể xác định là của con người, thì việc muốn ghép chúng lại với nhau e rằng không dễ dàng.

Thậm chí vì những di hài này quá vụn nát và lộn xộn, Ngô Lương còn không thể xác định chúng là của một người hay của nhiều người khác nhau.

Ngoài ra.

Ngô Lương không tìm thấy bất kỳ dấu vết nào nghi ngờ là chữ viết hay ký hiệu trong tòa Thái Dương Mộ này.

Điều này không khỏi khiến Ngô Lương có chút thất vọng, cứ thế này thì Thái Dương Mộ mà hắn phát hiện ra thực ra cũng không có khác biệt lớn so với những Thái Dương Mộ được khảo cổ ở hậu thế.

Ngay cả hậu thế với khoa học phát triển cũng không thể đưa ra kết luận chính xác từ những phát hiện này, hắn càng không thể làm rõ ý nghĩa sự xuất hiện của Thái Dương Mộ... "Nếu tất cả các Thái Dương Mộ đều đã trở thành bộ dạng này, vậy thì muốn vén màn bí mật của Thái Dương Mộ, e rằng vẫn phải lấy khu di tích xanh tươi mà vừa rồi đã vào làm trọng điểm tra xét, ít nhất khu di tích đó còn lưu giữ một số ghi chép liên quan." Ngô Lương trong lòng không khỏi có chút thất vọng, thầm nghĩ.

Tuy nhiên, hắn hiện tại vẫn chưa chọn từ bỏ.

Cho đến bây giờ hắn vẫn còn nhớ rõ những chi tiết mà Phương Quỳnh từng tự mình miêu tả.

Khi đó, Thái Dương Mộ mà nàng ta nhìn thấy cũng là cảnh tượng hoang tàn như vậy, nhưng trong một vùng rộng lớn với hàng trăm Thái Dương Mộ này, nàng ta đã tìm thấy một cỗ quan tài gỗ hình thuyền được bảo tồn khá nguyên vẹn.

Và trong cỗ quan tài gỗ hình thuyền đó, thì lưu giữ một thi thể nguyên vẹn được bọc trong da thú.

Thi thể đó tuy khô héo, nhưng không hề thối rữa, hơn nữa trên tay còn đeo một chiếc nhẫn đá quý lấp lánh, trước ngực còn đặt một mai rùa khắc chữ viết và ký hiệu không rõ...

Và theo lời Phương Quỳnh, "Yểm Muội Thuật" của nàng ta chính

là từ mai rùa đó mà ra.

Đáng tiếc là Phương Quỳnh không thể mang theo chiếc nhẫn đá quý đó, mai rùa duy nhất mang ra được cũng đã hỏng, Ngô Lương vì vậy cũng không thể nhìn thấy chữ viết và ký hiệu trên mai rùa đó, không có cơ hội để giải mã chúng.

Đương nhiên, đây chỉ là lời nói một phía của Phương Quỳnh.

Ngô Lương giữ thái độ bảo lưu về chuyện chiếc nhẫn đá quý và mai rùa, nhưng không hề nghi ngờ những chi tiết khi Phương Quỳnh miêu tả Thái Dương Mộ.

Bởi vì hắn rất rõ những Thái Dương Mộ được phát hiện ở hậu thế trông như thế nào, và nếu Phương Quỳnh không phải là một kẻ xuyên không như hắn, thì nhất định nàng ta đã tận mắt nhìn thấy, nếu không chỉ dựa vào tưởng tượng thì tuyệt nhiên không thể giống đến mức độ này.

Nghĩ như vậy, Ngô Lương quay đầu nói với mọi người: "Hãy hạ trại ở gần đây đi, chúng ta có thể cần phải ở lại đây thêm một thời gian nữa, để từng bước tra xét mảnh Thái Dương Mộ này." Nơi đây trong "Lạc Đà Phần" khắp nơi là cát vàng, chắc chắn là một nơi trú chân tạm thời không tồi.

Không bị đồi cát bao phủ, chứng tỏ gió cát dường như không thể tấn công mảnh hoàng thổ địa này, hơn nữa địa thế ở đây rất bằng phẳng, tầm nhìn tự nhiên cũng tốt hơn nhiều, có thể phát hiện nguy hiểm từ trước.

Còn về khu di tích xanh tươi kia...

Nơi đó chắc chắn thích hợp để ở hơn nơi này, thậm chí không cần dựng lều cũng có sẵn nhà cửa, nhưng với những "tượng đá" đáng sợ kia, cùng với những loài thực vật kỳ lạ mà đến giờ Ngô Lương vẫn

hoàn toàn chưa làm rõ được vấn đề gì, Ngô Lương thật sự không dám dẫn mọi người an tâm mà vào ở. "Công tử, mảnh Thái Dương Mộ này nhìn đều giống nhau cả, tra xét thêm nữa e rằng cũng khó mà có thu hoạch gì, không biết Công tử rốt cuộc muốn tìm thứ gì?" Vu Cát có chút nghi hoặc hỏi.

Mọi người cũng có chút không hiểu, bọn họ ban đầu không tham gia thẩm vấn Phương Quỳnh, nên không có được sự hiểu biết cụ thể về những gì Phương Quỳnh đã trải qua ở đây. "Phương Quỳnh từng đến đây, và cũng từ đây đi ra sau đó, nàng ta mới trở thành 'ma nữ' của Thiên Nê Thành...

Nơi đây có lẽ sẽ liên quan đến bí mật việc Phương Quỳnh nhiều lần chết đi sống lại." Ngô Lương nghiêm mặt nói. "Cái này..." Mọi người đồng loạt hít một hơi khí lạnh.

Người ở thời đại này do ảnh hưởng của văn hóa đặc trưng, vẫn tin vào thuyết trường sinh bất tử, giống như Vu Cát không ngừng theo đuổi đạo quả, mục tiêu cuối cùng thực ra cũng là trường sinh bất tử.

Mà việc nhiều lần chết đi sống lại, thực ra cũng không khác biệt lớn so với trường sinh bất tử, chỉ là cách nói có chút khác biệt mà thôi.

Cho nên... "Đây chẳng phải là trường sinh bất tử sao?

Công tử, sao ngươi không nói sớm!" Vu Cát lập tức trở nên kích động, lão nay đã gần trăm tuổi, tự biết mình dù có cẩn thận, dù có tiếc mạng đến đâu, ngày đèn cạn dầu cũng đã đến rất gần.

Vì vậy lão chính là người có hứng thú nhất với đạo này trong Phường Nhân Quân.

Cũng vì thế, lão mới cam tâm tình nguyện đi theo Ngô Lương.

Bởi vì trong mắt lão, Ngô Lương chính là loại dị sĩ thiên phú dị bẩm, nếu trên đời này có người có thể cầu được đạo quả, Ngô Lương

không nghi ngờ gì là người có hy vọng lớn nhất.

Và lão đi theo Ngô Lương, cũng có khả năng từ Ngô Lương mà nhận được một số gợi mở, đi một vài lối tắt trên con đường theo đuổi đạo quả...

Vừa nói, Vu Cát còn cực kỳ hiếm khi tự mình xung phong, liên tục thúc giục: "Còn hạ trại cái gì, dựng trại cái gì, để tránh đêm dài lắm mộng, lão hủ cho rằng chúng ta nên lập tức bắt đầu công việc tra xét, không được chậm trễ một khắc nào, lão hủ nguyện thân tiên sĩ tốt, không đạt mục đích thề không bỏ cuộc!" "Lão tiên sinh không cần vội vã, mài đao không chậm trễ việc đốn củi, cứ chuẩn bị tươm tất rồi bắt đầu cũng không muộn." Ngô Lương cười an ủi Vu Cát, còn không quên tiêm trước cho lão một liều vắc-xin phòng bệnh, "Ngoài ra lão tiên sinh, thực ra theo ta thấy, chết đi sống lại và trường sinh bất tử vẫn có chút khác biệt, hơn nữa việc Phương Quỳnh chết đi sống lại hiển nhiên cũng không phù hợp với lẽ thường.

Ít nhất chỉ những gì chúng ta hiện tại biết, Phương Quỳnh đã có một cỗ nhục thân bị thiêu hủy, một cỗ bị trấn áp dưới Phục Ma Tự, còn một cỗ thì chìm trong hồ nhỏ thần bí ở Bạch Long Đồi, sau khi chúng ta vớt lên gần đây lại đột nhiên hóa thành tro bụi, vậy nên..." Nói đến đây, Ngô Lương chỉ tay vào Phương Quỳnh đang hôn mê trên xe ngựa, rồi nhìn Vu Cát đưa ra vấn đề trong lòng mình: "...Phương Quỳnh này liệu còn là Phương Quỳnh đã giết chủ nhân tự Thiên Nê Thành mà trốn thoát năm xưa không?

Nếu không phải, vậy một Phương Quỳnh như vậy liệu còn có thể được coi là chết đi sống lại không?" "..." Vu Cát bị hỏi đến đờ đẫn, đôi mắt già nua chớp chớp, đầu óc hình như sắp chập mạch, một câu cũng không nói ra được. "Hy vọng càng lớn, thất vọng càng lớn.

Mục đích chính của chúng ta là vén màn bí mật này, nếu là chuyện

có lợi cho chúng ta, đương nhiên sẽ không nhường nhịn.

Vậy nên lão tiên sinh cứ yên tâm đi, nơi đây không giống những nơi khác, đừng vì chấp niệm trong lòng mà sơ ý bị tà khí ảnh hưởng đến đạo tâm thì thật tai hại." Ngô Lương vỗ vai Vu Cát, cười ha hả nói.

Vu Cát trầm mặc một lát, cuối cùng dường như có điều giác ngộ, chắp tay với Ngô Lương nói: "Lời Công tử quả có lý, đắc đạo quả mà trường sinh mới là thuận theo thiên đạo.

Việc chết đi sống lại này trái với thiên đạo, rất có khả năng là bàng môn tả đạo hại người hại mình...

Cảnh giới của Công tử quả thực cao hơn lão hủ, đa tạ Công tử chỉ điểm giúp lão hủ vững tâm đạo." "Không cần đa lễ." Ngô Lương gật đầu, vẫy tay với mọi người, "Đừng ngẩn ra nữa, làm việc đi." Thế là mọi người cũng cuối cùng hoàn hồn, nhao nhao ra sức hợp lực dựng lều hành quân đơn giản của họ.

Và cùng lúc đó.

Không ai để ý rằng, Phương Quỳnh vẫn hôn mê đến giờ không biết từ lúc nào đã mở mắt, ánh mắt liếc nhìn mọi hành động của họ. ---------- Không lâu sau đó, Ngô Lương cùng đoàn người đã dựng xong lều trại.

Tiếp đó liền bắt đầu công việc tra xét Thái Dương Mộ.

Hàng trăm tòa Thái Dương Mộ, nói nhiều không nhiều nói ít không ít, chủ yếu là diện tích mỗi ngôi mộ đều không nhỏ, mà Ngô Lương lại tra xét rất tỉ mỉ, vì vậy tiến độ tự nhiên sẽ không nhanh.

Cứ thế, trừ đi thời gian ăn uống và nghỉ ngơi tránh khoảng thời gian nóng nhất.

Sau khi hao phí trọn một ngày công phu, Ngô Lương cùng đoàn

người mới tra xét xong hơn nửa mảnh Thái Dương Mộ này.

Trước đó, tuy không thể nói là không có thu hoạch gì, nhưng thu hoạch cũng rất hạn chế.

Tuy nhiên, Ngô Lương có thể khẳng định rằng, suy luận của giới khảo cổ hậu thế về Thái Dương Mộ chắc hẳn không sai, thời gian xây dựng những Thái Dương Mộ này ít nhất phải vào thời kỳ Hạ Thương, thậm chí có thể sớm hơn một chút, nằm ở giao điểm giữa thời đại đồ đá và đồ đồng.

Bởi vì những dụng cụ tản mát trong mộ hầu hết là những mảnh vụn đồ đá, đồ gốm, đồ xương rất cổ xưa, thỉnh thoảng có thể thấy một hai mảnh đồng xanh, cũng là hợp kim đồng xanh rất nguyên thủy, Ngô Lương vừa nhìn đã nhận ra, loại đồng xanh này căn bản không đạt được cường độ để chế tác công cụ và dụng cụ, cùng lắm chỉ có thể chế tác một số đồ trang sức nhỏ, trình độ chế tác cũng rất lạc hậu.

Cả ngày trời này cũng khiến mọi người trong Phường Nhân Quân mệt mỏi rã rời.

Thực ra bọn họ cũng không tốn quá nhiều sức lực, chủ yếu vẫn là tiêu hao về tinh lực.

Khác với những lần khai quật cổ mộ trước đây, chuyến đi Thái Dương Mộ lần này không chỉ tốn rất nhiều thời gian trên đường, mà sau khi vào thế giới kỳ dị này, thậm chí đã phát hiện ra Thái Dương Mộ, thời gian tra xét cũng kéo dài không ít, hơn nữa môi trường cũng khắc nghiệt hơn rất nhiều, điều này đối với tinh thần và ý chí của bọn họ tự nhiên cũng là một thử thách nghiêm trọng.

Quan trọng nhất.

Mảnh Thái Dương Mộ này, ngoại trừ hình dáng có phần đặc biệt hơn những cổ mộ đã khai quật trước đó, và nằm trong một thế giới kỳ

dị cách biệt với thế gian như vậy, cho đến nay trông vẫn giống như một khu di tích cổ mộ bình thường không có gì đặc biệt, điều này tự nhiên cũng khiến mọi người trong Phường Nhân Quân có chút nản lòng.

May mắn thay, công sức không phụ người có lòng.

Ngay khi Ngô Lương cùng đoàn người đã tra xét xong hơn nửa Thái Dương Mộ, bọn họ cuối cùng vẫn phát hiện ra một thứ không giống bình thường lắm.

Đó là một thi thể nằm úp sấp trên đất, nằm ở rìa một tòa Thái Dương Mộ tiếp theo mà Ngô Lương và đoàn người sắp tra xét.

Trên thi thể không mặc bất kỳ y phục nào, da thịt đã biến thành màu vàng nâu hơi khô héo, cơ bắp và các tổ chức dưới da cũng xuất hiện hiện tượng phong cán, khiến thi thể trông gầy gò khô quắt, hiện ra trạng thái da bọc xương, cũng chỉ phong phú hơn một chút so với những cương thi khô héo hoàn toàn mà Ngô Lương và đoàn người đã từng thấy trước đây.

Và nhìn từ độ nguyên vẹn của da thịt, thi thể này dường như không trải qua quá trình thối rữa bình thường, mà sau khi chết liền trực tiếp bắt đầu quá trình mất nước và phong hóa... "Công tử, thi thể này nhìn có vẻ thời gian tử vong chắc không quá lâu phải không?" Dương Vạn Lý là người đầu tiên phát hiện ra thi thể, vừa gọi Ngô Lương và mọi người đến xem xét, vừa nói ra nhận định của mình. "Thời gian tử vong không quá lâu" mà hắn nói là so với mảnh Thái Dương Mộ này, Ngô Lương trước đó đã nói thời gian xây dựng Thái Dương Mộ này ít nhất phải từ hơn 2000 năm trước hoặc thậm chí sớm hơn, và những thi thể được phát hiện ở đây trước đó cũng chỉ còn lại những tàn chi cốt vụn còn tệ hơn cả gỗ mục.

So với đó, thi thể này đương nhiên được coi là tương đối "tươi

mới". "Chắc là..." Ngô Lương hơi gật đầu, dưới sự hộ vệ của Điển Vi và Dương Vạn Lý, hắn cẩn thận đến gần thi thể này.

Thi thể này tuy nằm úp sấp trên mặt đất, nhưng vì toàn thân không có bất kỳ che chắn nào, mà các cơ quan trên cơ thể chỉ khô héo chứ không hề thối rữa, nên rất dễ dàng có thể xác định giới tính – đây rõ ràng là một nữ thi.

Chiều cao ước tính khoảng một mét bốn, toàn bộ phần lưng không có vết thương rõ ràng, vì đã ở trạng thái da bọc xương, cũng có thể thấy xương cốt không có dấu hiệu gãy lìa rõ ràng.

Ngô Lương kiểm tra kỹ một lượt, từ phần lưng không thể xác định nguyên nhân cái chết của nữ thi này, bèn nói với Điển Vi và Dương Vạn Lý: "Hai ngươi hãy lật nàng ta lại xem sao." "Nặc!" Điển Vi và Dương Vạn Lý đáp một tiếng, cũng không trực tiếp động tay mà dùng xẻng công binh cắm xuống dưới nữ thi, rồi hất nhẹ cẩn thận lật nàng ta lại.

Phía trước của nữ thi cũng không phát hiện vết thương rõ ràng, chỉ là có lẽ vì mặt này ít bị ánh nắng và gió nóng tấn công hơn, tình trạng bảo quản tốt hơn một chút so với phần lưng, cơ bắp và các tổ chức dưới da cũng phong phú hơn một chút, thậm chí làn da màu vàng nâu tương tự còn có một chút độ đàn hồi nhẹ, giống như nhu thi đã từng thấy trong mộ Quảng Xuyên Vương Lưu Khứ trước đây. "Công tử, nữ thi này chắc chắn không thuộc về Thái Dương Mộ.

Lão hủ tuy không thể nhìn ra nàng ta chết vào lúc nào, nhưng nàng ta hiển nhiên không hề ăn nhập với mọi vật ở mảnh Thái Dương Mộ này, nhất định là đến đây sau này." Vu Cát quan sát nữ thi từ trên xuống dưới, vuốt râu nghiêm túc phân tích, "Tuy nhiên, điều lão hủ lấy làm kỳ lạ nhất là, loại nữ tử nào sẽ cởi hết y phục đến đây, cho dù chúng ta ở đây chưa từng thấy một người sống nào, thậm chí một con

chim bay cũng chưa từng thấy, nhưng mặt trời trong sa mạc này cũng không phải chuyện đùa.

Lão hủ mấy ngày trước vì nóng mà không quấn khăn trùm đầu, đỉnh đầu đã cháy bong tróc một lớp da, đau mấy ngày mới đỡ." Chuyện này mọi người trong Phường Nhân Quân đều biết, lão đồng tử với cái đầu hói địa trung hải một sợi lông cũng không có, lại còn dám học người khác không đội khăn trùm đầu, đương nhiên là phải chịu quả báo.

Chương 435

"Khoan nói những chuyện này, các ngươi có thấy khuôn mặt của nữ thi này có chút quen mắt không?" Ngô Lương lại ngưng thần hỏi. "Quen mắt sao?" Mọi người theo bản năng nhìn về phía khuôn mặt vàng nâu hơi khô héo của nữ thi.

Bạch Tinh Tinh hơi nhíu mày nói: "Ngươi nói như vậy, giữa lông mày và đôi mắt quả thật có chút tương tự với Phương Quỳnh, nhưng đã biến thành thế này rồi thì không dễ nói, theo thiếp thấy, rất nhiều người Tây Vực dường như đều có bộ dạng như vậy, sống mũi cao, hốc mắt còn hơi sâu, nhìn đều khá giống nhau." Bệnh mù mặt.

Đây không phải là đặc điểm riêng của người thời đại này, ở hậu thế cũng có không ít người có cảm giác tương tự.

Hơn nữa, người phương Đông nhìn người phương Tây thấy mù mặt, người phương Tây nhìn người phương Đông cũng tương tự, một đám người mặt mũi đặt cạnh nhau, căn bản không thể nhận ra ai là ai.

Ngô Lương trước đây cũng bị mù mặt đối với người phương Tây và người Tây Vực, luôn cảm thấy mỗi người đều trông na ná nhau, mãi sau này xem NBA và World Cup nhiều rồi mới dần dần được cải thiện.

Huống chi khuôn mặt của nữ thi đã hơi khô héo.

Ngũ quan đều đã thay đổi ở mức độ khác nhau, tự nhiên lại tăng thêm độ khó nhận biết, cũng không trách mọi người nhìn không rõ, ngay cả Ngô Lương cũng phải nhìn kỹ thêm mấy lần mới cảm thấy có chút tương tự. "Tuy nhiên, chiều cao của nữ thi này lại rất không phù hợp với Phương Quỳnh.

Chiều cao của Phương Quỳnh gần sáu thước, còn nữ thi này thì chưa đến năm thước, chênh lệch vẫn khá lớn.

Nhưng trông lại rất gần với chiều cao của 'tượng đá' Phương Quỳnh trước đó..." Gia Cát Lượng cũng nói ra những điểm khác biệt mà mình nhận thấy, nhưng khi nói đến đây, hắn liền chợt khựng lại, trầm tư nói, "Hữu Tài ca ca, ngươi nói đây có phải là do Phương Quỳnh ở cùng thời kỳ với 'tượng đá' kia để lại không?

Nếu nghĩ như vậy, thì lại trở nên có khả năng." "Chính là như vậy." Ngô Lương gật đầu nói, "Trước đây ta thẩm vấn Phương Quỳnh từng nghe nàng ta nói, mười năm trước nàng ta rời Thiên Nê Thành liền đi tới Thăng Long, điều này trùng khớp với thời điểm 'ma nữ' của Thiên Nê Thành xuất hiện, tức là Phương Quỳnh đã không nói dối.

Và nếu nàng ta có để lại dấu vết ở đây, thì cũng nên là vào mười năm trước, giống như tuổi của pho 'tượng đá' kia." Khi nói những lời này, Ngô Lương không khỏi nghĩ đến thi thể nữ tính khô héo được mệnh danh là "Mỹ nữ Lâu Lan" mà các nhà khảo cổ học hậu thế đã phát hiện ở bờ bắc sông Khổng Tước trong Thái Dương Mộ.

Chỉ là theo đo đạc khoa học của hậu thế, tuổi của thi thể nữ tính đó ước chừng khoảng 45 tuổi, và thời gian tử vong cách hậu thế đã hơn 4000 năm, tức là "Mỹ nữ Lâu Lan" đã là phụ nữ trung niên, không nên có bất kỳ mối quan hệ nào với thi thể của Phương Quỳnh.

Nhưng ở khu mộ Tiểu Hà gần "Lạc Đà Phần" ngày nay.

Các nhà khảo cổ còn phát hiện một cỗ thi thể nữ trẻ tuổi được bảo tồn nguyên vẹn, được mệnh danh là "Công chúa Lâu Lan".

Thi thể nữ này được đặt trong một quan tài gỗ hình thuyền, hai mắt nhắm chặt, khóe môi hơi cong, như thể vừa mới chìm vào giấc ngủ vì trúng ma thuật...

Không biết liệu có mối quan hệ gì với Phương Quỳnh không?

Đương nhiên.

Đây chỉ là phỏng đoán vô căn cứ của Ngô Lương, không thể làm chứng cứ, nhiều nhất chỉ có thể coi là một ý tưởng chợt nảy ra mà thôi, không thể coi là thật.

Lắc lắc đầu, vứt bỏ ý nghĩ hỗn loạn vừa nảy ra khỏi đầu, Ngô Lương lại nói: "Lão tiên sinh vừa rồi nói cũng có lý, phàm là người có chút thường thức, liền không thể trần truồng đi lại trong sa mạc này, đây cũng là điểm không hợp lý, trừ phi ở đây còn có những người khác đến, cướp đi y phục trên người nàng ta, hoặc là vì một nguyên nhân đặc biệt nào đó, nàng ta cứ thế trần truồng đến giữa sa mạc, không kịp chuẩn bị y phục, cũng không có chỗ để chuẩn bị y phục." "Vậy sẽ là nguyên nhân gì?" Bạch Tinh Tinh lại nói, "Cho dù không kịp chuẩn bị, thân là một nữ tử, bình thường cũng tuyệt nhiên không thể không mặc y phục chứ, nữ tử Tây Vực cũng biết liêm sỉ phong hóa mà?" "Ta cũng không nói rõ được, cho nên mới nói là một nguyên nhân đặc biệt nào đó..." Ngô Lương hơi lắc đầu, nhún vai nói, "Tuy nhiên, đối với chúng ta mà nói đây là một phát hiện mới, tạm thời đừng chạm vào nàng ta nữa, mọi người hãy cùng tìm kiếm xung quanh thêm một lượt, có lẽ có thể tìm được một vài manh mối liên quan đến nàng ta, như vậy sẽ có cơ hội giải đáp được bí ẩn trên người nàng ta." Thế là Ngô Lương cùng đoàn người bắt đầu phân công hành động.

Tuy nhiên mỗi người vẫn giữ khoảng cách không quá 20 mét, để đảm bảo có thể hỗ trợ lẫn nhau nếu có ai đó gặp phải tình huống đặc biệt.

Kết quả, chỉ mới tìm kiếm được hai phút.

Dương Vạn Lý, người đang đi tra xét Thái Dương Mộ cạnh bên,

liền kêu lên: "Công tử, ở đây cũng có một nữ thi...

Không phải, ở đây có đến mấy cỗ nữ thi, Công tử mau đến xem!" "Mấy cỗ nữ thi?" Mọi người đều sửng sốt, vội vàng tập trung lại cùng Ngô Lương đi đến xem xét.

Đúng như Dương Vạn Lý đã nói, giữa những cọc gỗ của tòa Thái Dương Mộ này bỗng nhiên xuất hiện mấy cỗ nữ thi.

Những nữ thi này giữ những tư thế khác nhau, hoặc nằm úp, hoặc ngửa, hoặc nằm nghiêng trên mặt đất, trên người cũng không có bất kỳ y vật nào, và tình trạng khô héo của thi thể cũng rất tương đồng với cỗ nữ thi đã phát hiện trước đó.

Không chỉ vậy.

Dung mạo và chiều cao của những nữ thi này, cũng như cỗ nữ thi đã phát hiện trước đó, cứ như đúc từ một khuôn ra, đặc biệt là khi đặt cạnh nhau để so sánh, quả thực giống hệt nhau! "Cái này..." Mọi người đều lộ vẻ kinh ngạc.

Mảnh Thái Dương Mộ bình thường này, giờ đây cuối cùng cũng trở nên quỷ dị... "Các vị còn nhớ kinh nghiệm của Phương Quỳnh trước đây không?" Ngô Lương vừa tỉ mỉ tra xét những nữ thi này, vừa trầm ngâm nói, "Thiện Thiện Vương từng giết nàng ta ba lần, một lần vứt xác, một lần thiêu xác, một lần trấn áp thi thể.

Và chúng ta đã phát hiện 'tượng đá' Phương Quỳnh trong hồ nhỏ thần bí ở Bạch Long Hồ, nhưng Phương Quỳnh vẫn sống tốt.

Điều đó có nghĩa là Phương Quỳnh hẳn có rất nhiều thi thể, và những nữ thi giống hệt nhau trước mắt này, thì rất giống với kinh nghiệm của Phương Quỳnh.

Cho dù không phải là của Phương Quỳnh, thì cũng là do người có kinh nghiệm tương tự để lại...

Chúng ta bây giờ chắc hẳn đã càng ngày càng gần chân tướng rồi!" Cảnh tượng trước mắt, đã cho Ngô Lương một cảm giác như đang xem "Sinh Hóa Nguy Cơ".

Trong bộ phim đó có một cảnh tượng gây ấn tượng sâu sắc như vậy: nhân vật chính khó khăn lắm mới thoát khỏi phòng thí nghiệm giam giữ nàng, khi đến bên ngoài phòng thí nghiệm, điều chào đón nàng là một hố lớn chất đầy thi thể của chính nàng... "..." Mọi người hiểu ý Ngô Lương, nhưng điều này không ngăn được họ bị cảnh tượng trước mắt chấn động đến mức không nói nên lời. "Ngoài ra, bao gồm cả nữ thi đã phát hiện trước đó, các ngươi có phát hiện ra rằng đầu của những nữ thi này đều hướng về một phía, dường như đều có cùng một mục tiêu không?" Ngô Lương tiếp lời. "?" Mọi người nghe vậy vội vàng lần lượt xem xét lại những nữ thi.

Ngô Lương nói không sai, tất cả những nữ thi này đều song song với những tia sáng được tạo thành từ cọc gỗ trong tòa Thái Dương Mộ dưới chân, và đầu đều thống nhất hướng về trung tâm của tòa Thái Dương Mộ này!

Vì vậy...

Không đợi mọi người phản ứng, Ngô Lương đã cất bước đi về phía trung tâm của tòa Thái Dương Mộ này.

Điển Vi lập tức đi theo, mọi người sau đó cũng phản ứng lại, chen chúc đi theo.

Đến trung tâm của tòa Thái Dương Mộ này.

Mọi người lại nhìn thấy hơn mười cỗ nữ thi hoàn toàn giống nhau trong cái hố tròn lớn được lát và xây bằng sa thạch ở giữa.

Họ cũng giữ tư thế nằm úp sấp trên đất theo hình tia sáng hướng về trung tâm, dường như đây chính là nơi mà họ dù chết cũng phải

đến.

Và ở vị trí trung tâm.

Mọi người nhìn thấy một cỗ quan tài gỗ hình thuyền khá nguyên vẹn, đồng thời đây cũng là cỗ quan tài được bảo tồn nguyên vẹn đến vậy mà họ nhìn thấy đầu tiên sau khi đến mảnh Thái Dương Mộ này.

Thậm chí trên cỗ quan tài này còn có nắp đậy.

Và bên cạnh cỗ quan tài này.

Ngô Lương cùng đoàn người cuối cùng cũng nhìn thấy một thi thể có chút khác biệt, dựa nghiêng bên cạnh, đó là một thi thể được bọc trong da thú, mức độ khô héo cũng không khác biệt lớn so với những nữ thi kia.

Sự khác biệt lớn nhất chính là, thi thể này không phải nữ thi, mà rõ ràng là một nam thi đầu trọc!

Điều đáng chú ý nhất là, trên tay của nam thi này đeo một chiếc nhẫn lục bảo thạch to bằng quả trứng cá, dưới ánh nắng mặt trời chiếu rọi thậm chí có chút chói mắt...

Ngô Lương nhớ rõ, khi thẩm vấn Phương Quỳnh lúc trước, nàng ta đã nhắc đến chiếc nhẫn này!

Theo lời Phương Quỳnh miêu tả trước đó, nàng vô ý phát hiện ra Thái Dương Mộ, mở ra một cỗ quan tài gỗ hình thuyền còn khá nguyên vẹn.

Trong quan tài, nàng nhìn thấy một thi thể đã khô quắt nhưng chưa mục rữa, trên tay thi thể đeo một chiếc nhẫn ngọc lục bảo sáng chói, trước ngực còn đặt một mai rùa khắc phù hiệu kỳ lạ.

Nàng cất mai rùa đi, định lấy chiếc nhẫn ngọc lục bảo kia, thì thi thể bỗng nhiên vồ lấy nàng.

Nàng sợ hãi bỏ chạy thục mạng, vì thế chỉ lấy được mai rùa giúp nàng nắm giữ "Yểm Mị Thuật" sau này, mà không lấy được chiếc nhẫn ngọc lục bảo.

Vậy nên… đây chính là Thái Dương Mộ mà Phương Quỳnh từng đến trước đây, và thi thể này chính là thi thể mà nàng cố lấy nhưng cuối cùng thất bại sao?

Ngô Lương giữ khoảng cách, cẩn thận quan sát cỗ nam thi này.

Nhìn tình trạng hiện tại của nam thi, cái chết của y không khác biệt nhiều so với những nữ thi trần truồng kia, cảm giác như chúng tử vong cùng một thời kỳ.

Nhưng nếu tham khảo lời miêu tả của Phương Quỳnh trước đó, cỗ nam thi này không nên giống những nữ thi kia, bởi vì năm xưa Phương Quỳnh chưa từng thấy những nữ thi hiện tại trong Thái Dương Mộ, tức là những nữ thi đó xuất hiện ở đây sau khi Phương Quỳnh rời đi.

Còn nếu cỗ nam thi này chính là cỗ nam thi mà Phương Quỳnh từng thấy, thì cái chết của y hẳn phải sớm hơn nhiều so với những nữ thi kia, thậm chí rất có thể cùng thọ với Thái Dương Mộ.

Trừ phi, cỗ nam thi này cũng đến Thái Dương Mộ sau, và đã thành công lấy được chiếc nhẫn ngọc lục bảo kia, còn đeo nó trên tay mình.

Hoặc là, cỗ nam thi này và những nữ thi kia là cùng một bọn.

Nhưng trong đó vẫn còn tồn tại rất nhiều vấn đề khiến Ngô Lương không thể lý giải.

Ví dụ: vì sao cỗ nam thi này mặc thú bì, mà những nữ thi kia lại không mảnh vải che thân?

Lại ví dụ: những nữ thi kia vì sao lại giống hệt nhau?

Nếu chỉ có hai hoặc ba cỗ, Ngô Lương còn có thể lý giải là sinh đôi hoặc sinh ba, nhưng số lượng nhiều đến vậy… không phải Ngô Lương xem thường trình độ y học thời đại này, ngay cả ở hậu thế với trình độ y học phát triển vượt bậc, phụ nữ mang thai trên ba thai nhi cơ bản cũng không thể thuận lợi sinh nở, nếu không thì chẳng khác nào tự sát, huống chi là thời đại này.

Huống hồ số lượng nhiều như vậy, thì đã không còn là vấn đề đa thai hay không đa thai nữa, mà là vấn đề về chủng loài, loài người căn bản không thể có khả năng sinh sản như vậy.

Thêm vào thân phận "Ma nữ" của Phương Quỳnh trước đó, vấn đề này vẫn tràn đầy màu sắc huyền bí, rất đáng để đào sâu tìm hiểu.

"Điển Vi, Dương Vạn Lý, hai ngươi hộ ta, ta thử xem có lấy được chiếc nhẫn kia xuống không." Suy nghĩ như vậy, Ngô Lương nói với Điển Vi và Dương Vạn Lý.

Hai người nghe vậy lập tức đứng cạnh Ngô Lương tả hữu, Điển Vi càng chủ động nhận lấy Kim Cương Tán trong tay Ngô Lương, đảm bảo dù có chuyện gì xảy ra, cũng có thể lập tức hộ Ngô Lương phía sau tán.

Ngô Lương từ từ vượt qua đám nữ thi, đi đến bên cỗ nam thi dựa vào quan tài.

Sau đó lại cẩn thận cúi người, đưa tay đeo găng về phía chiếc nhẫn ngọc lục bảo trên tay nam thi.

"…" Mọi người cũng nín thở, chú ý từng cử động của Ngô Lương.

Tuy họ chưa nghe chi tiết đoạn kinh nghiệm của Phương Quỳnh, nhưng thái độ cẩn thận của Ngô Lương cũng khiến họ nhận ra chuyện này có lẽ không hề tầm thường.

Cuối cùng, tay Ngô Lương chạm vào chiếc nhẫn ngọc lục bảo.

Đồng thời, y vô thức nhìn về phía cỗ nam thi, nhưng cỗ nam thi lại không có bất kỳ phản ứng nào.

"Hô—" Ngô Lương khẽ điều chỉnh hô hấp, hai ngón tay kẹp chặt chiếc nhẫn ngọc lục bảo, men theo ngón tay nam thi từ từ kéo xuống.

Chương 436

Nam thi vẫn không có bất kỳ phản ứng nào.

Cứ như vậy, cho đến khi chiếc nhẫn ngọc lục bảo này hoàn toàn rời khỏi ngón tay nam thi, rơi vào tay Ngô Lương, nam thi vẫn không hề xuất hiện bất kỳ dị trạng nào như Phương Quỳnh miêu tả trước đó.

"Là Phương Quỳnh trước đó đã nói dối sao?" "Hay là cỗ nam thi này sau khi bị Phương Quỳnh chạm vào, đã biến thành một thi thể bình thường?" Ngô Lương nhìn kỹ chiếc nhẫn ngọc lục bảo trong tay, không thấy trên đó có bất kỳ điểm đặc biệt nào, ví dụ như minh văn, phù hiệu, ký hiệu hay bất kỳ chi tiết nào liên quan đến thân phận của nam thi hoặc Thái Dương Mộ này.

Đây trông như một chiếc nhẫn ngọc lục bảo đáng giá, nhưng đối với Ngô Lương mà nói lại rất đỗi bình thường.

Ngô Lương trăm mối không thể giải, cuối cùng đành tạm thời gác vấn đề này sang một bên, tiếp tục kiểm tra những thứ khác ở hiện trường.

Trừ cỗ nam thi này và chiếc nhẫn ngọc lục bảo chói mắt trên tay y, nơi đây hiển nhiên nhất chính là cỗ quan tài gỗ hình thuyền kia… Ngô Lương chỉ nhìn một cái, liền lập tức phát hiện ra một vấn đề nữa.

Trên nắp cỗ quan tài gỗ hình thuyền này, quả thật như Phương Quỳnh miêu tả trước đó, có ba vết nứt tương đối mới.

Những vết nứt này không quá lớn, nếu đủ gần thì có thể nhìn thấy một chút tình hình bên trong quan tài, nhưng cũng chỉ là một góc nhỏ, muốn nhìn rõ toàn bộ tình hình bên trong vẫn cần phải mở nắp.

Nhưng vấn đề là, tại sao nắp quan tài lại được đậy?

Ngô Lương nhớ rất rõ, Phương Quỳnh trước đó nói rằng sau khi bị cỗ nam thi đột nhiên cử động làm cho sợ hãi, nàng đã hoảng loạn bỏ chạy khỏi nơi đây, rồi sau đó không hiểu sao lại thoát ra khỏi sa mạc.

Một người bị dọa đến hoảng loạn thất thố, lẽ nào còn có thể rất lịch sự đậy nắp quan tài lại cho chủ mộ sao?

Phương Quỳnh đâu có nhắc đến chuyện này.

Ngoài ra, Phương Quỳnh cũng chưa từng nói chuyện ném cỗ nam thi này ra khỏi quan tài, mà lúc này cỗ nam thi lại rơi ở bên ngoài quan tài.

Vậy nên… chẳng lẽ sau khi Phương Quỳnh rời đi, thật sự có người khác đã đến nơi đây, và đã làm một số việc, dẫn đến tình hình ở đây khác biệt so với lời miêu tả của Phương Quỳnh trước đó sao?

Nhưng nếu như vậy, chiếc nhẫn ngọc lục bảo trên tay nam thi vì sao không bị lấy đi?

Theo Ngô Lương mà nói, người đến dù là cầu tài, hay cầu những thứ khác, hẳn đều không có lý do gì bỏ qua một chiếc nhẫn chói mắt như vậy cả, dù sao nếu là y, món đồ này một khi đã tháo xuống, thì khẳng định sẽ mang đi, cho dù không quan tâm tiền bạc thì giữ lại làm kỷ niệm cũng không tệ… Mang theo phỏng đoán như vậy, Ngô Lương tiếp tục cẩn thận quan sát cỗ quan tài gỗ hình thuyền này, cũng giống như chiếc nhẫn ngọc lục bảo, ngoài hình dáng hơi đặc biệt ra, cỗ quan tài này trông cũng chỉ là một cỗ quan tài gỗ bình thường.

Y không phát hiện bất kỳ văn tự hay phù hiệu nào trên bề mặt quan tài, thậm chí cả hoa văn trang trí cũng không có.

Trong tình huống này, Ngô Lương đành phải ghé sát vào mấy khe

nứt trên nắp quan tài.

Ánh sáng xuyên qua mấy khe hẹp này chiếu vào bên trong quan tài, phạm vi có thể nhìn thấy cực kỳ hạn chế.

Tuy nhiên, Ngô Lương vẫn nhìn thấy một thứ nghi là một bàn tay người!

"Bên trong này có lẽ còn có một thi thể nữa!" Ngô Lương hít một hơi khí lạnh, quay đầu nói với Phường Nhân Quân chúng tướng.

Y bây giờ càng tin vào lời cung thuật của Phương Quỳnh trước đó, bởi vì Phương Quỳnh từng nói, nàng chính là thông qua khe hở trên nắp quan tài mà nhìn thấy chiếc nhẫn ngọc lục bảo trên tay chủ mộ, vì thế mới lấy hết dũng khí mở cỗ quan tài này.

Còn bây giờ Ngô Lương thông qua khe hở trên nắp quan tài, vừa vặn nhìn thấy một thứ nghi là bàn tay người, nếu bên trong thật sự có một thi thể nữa, điều này đủ để chứng minh Phương Quỳnh không nói dối trong chuyện này.

"Vậy… Công tử, chúng ta có nên mở quan tài không?" Trong quan tài đương nhiên sẽ có thi thể, mọi người đâu phải lần đầu xuống mộ, đương nhiên sẽ không bị chuyện bình thường như vậy dọa sợ, chỉ là không rõ dụng ý lời này của Ngô Lương.

Nếu để Vu Cát biết Ngô Lương căn cứ vào tình hình hiện có mà phán đoán, giờ phút này bên trong quan tài không nên có thi thể, lão già đó e rằng lại quen thói lùi về sau rồi.

"Đương nhiên, nếu không chúng ta đến đây làm gì?" Ngô Lương gật đầu.

Trên cỗ quan tài gỗ hình thuyền này không có đai da buộc chặt, trên nắp quan tài cũng không đóng đinh, nắp quan tài trông lớn hơn thân quan tài một vòng, chỉ đơn giản như một cái vạc úp lên trên.

Thế là Điển Vi và Dương Vạn Lý chủ động tiến lên.

Xét thấy nắp quan tài này đã xuất hiện vết nứt, và bề mặt thân quan tài cũng đã có dấu hiệu mục rữa ở những mức độ khác nhau, hai người dưới sự chỉ dẫn của Ngô Lương nhẹ nhàng nâng toàn bộ nắp quan tài lên, sau đó lại nhẹ nhàng dịch ra đặt sang một bên, để tránh gây hư hại thêm.

Sau khi nắp quan tài được di chuyển, mọi người đều không hẹn mà cùng theo Ngô Lương ghé sát vào mép quan tài, vươn cổ nhìn vào bên trong.

Cái nhìn này thì khỏi nói.

"Phương, Phương Quỳnh?!" Vu Cát là người đầu tiên kinh hô một tiếng, kéo Giả Cát Lượng bên cạnh vào lòng.

Lần này không ai có thể nhầm lẫn, nằm trong quan tài chính là Phương Quỳnh!

Khác với những nữ thi trần truồng mà họ thấy trước đó, lúc này nữ tử trong quan tài mặc một bộ bố y rách nát, và trừ khuôn mặt cùng làn da không thấy chút huyết sắc nào ra, trông nàng như một người sống vừa mới ngủ thiếp đi!

Và chỉ cần nhìn qua khuôn mặt nàng, mọi người liền lập tức có thể phân biệt được, nữ tử này nhất định là Phương Quỳnh!

Chỉ có điều, lại là một Phương Quỳnh nhỏ hơn.

Chiều cao thấp hơn một chút so với Phương Quỳnh mà Ngô Lương và những người khác bắt được, ước chừng tương đương với những nữ thi đổ ở bên ngoài.

Ngũ quan thì trừ hơi mang một chút ngây thơ ra, trông không có bất kỳ khác biệt nào so với Phương Quỳnh mà họ bắt được, gần như được khắc từ một khuôn mẫu ra!

Và so với "tượng đá" Phương Quỳnh trước đó đã hóa thành tro bụi, càng là giống hệt nhau, ngay cả kiểu tóc và độ dài tóc cũng không sai chút nào!

Vậy nên, Vu Cát không nhìn nhầm, nữ tử nằm ở đây chính là Phương Quỳnh, tuyệt đối không sai được!

"Ngô Hữu Tài, chuyện này càng lúc càng kỳ quái…" Bạch Tinh Tinh cũng nhíu mày, hơi kinh ngạc nói với Ngô Lương.

"Ừm…" Ngô Lương càng nhíu chặt mày thành một nút thắt.

Quả thật rất kỳ quái.

Thậm chí Ngô Lương đến bây giờ vẫn chưa có được thông tin hữu ích nào, đối với Thái Dương Mộ vẫn chưa có một nhận thức cơ bản, chỉ gặp hết chuyện kỳ lạ này đến chuyện kỳ lạ khác không hợp tình lý.

Quan trọng nhất là, những chuyện kỳ lạ này lại rất khó liên kết thành một chuỗi, không như những lăng mộ từng đạo trước đây, ít nhất trước khi tiến hành khai quật đã tìm hiểu qua thân thế chủ mộ, là một trận chiến có chuẩn bị.

Tượng đá Phương Quỳnh trong hồ bí ẩn Bạch Long Đôi… Ma nữ Thiên Nê Thành… Những thi thể trần truồng nghi là Phương Quỳnh khắp nơi… Thế giới kỳ dị không rõ lý do mà họ tiến vào… Những thực vật bí ẩn có lẽ liên quan đến Thái Dương Mộ… Tây Vương Mẫu trong truyền thuyết… Những tượng đá "hồi sinh" trong di tích lục địa nghi là có chất dịch dính màu đỏ giống như trong bức tượng lạc đà kia… Càng gặp nhiều chuyện kỳ lạ, mạch suy nghĩ của Ngô Lương ngược lại càng trở nên hỗn loạn.

Y bây giờ thậm chí cảm thấy, Thái Dương Mộ có lẽ căn bản không chỉ là chuyện của một "mộ lạc đà" mà thôi, mà là chuyện của

toàn bộ Lâu Lan Cổ Quốc, hoặc nói là toàn bộ La Bố Bạc, từ khi tiến vào Bạch Long Đôi, họ đã bước vào phạm vi thế lực của Thái Dương Mộ, tất cả mọi chuyện sau đó đều phải liên hệ với nhau để suy nghĩ.

Nhưng hiện tại bảo y liên kết những thứ này lại với nhau, y lại không có bất kỳ đầu mối nào.

Cứ như thể cầm một nắm hạt châu, nhưng lại chưa tìm được sợi dây quan trọng nhất có thể xâu chuỗi nắm hạt châu này lại, vì thế vĩnh viễn không thể xâu thành một chuỗi vòng tay hoàn chỉnh… Ngay lúc này, "Hoa— hô—" Âm thanh quái dị đột nhiên từ bốn phương tám hướng truyền đến, nghe như tiếng gió cát đang gào thét.

Toàn bộ trời đất đều trở nên u ám, Ngô Lương cùng mọi người vội vàng quay đầu nhìn ra ngoài Thái Dương Mộ.

Thì thấy lúc này sa mạc xung quanh đã nổi lên những trận bão cát còn cuồng bạo hơn cả Hắc Long Bạo, vô số cơn lốc xoáy khổng lồ như những người khổng lồ từ mặt đất dựng lên, tựa như lồng giam vây kín Ngô Lương cùng mọi người và khu vực Thái Dương Mộ này, kín như bưng!

"Hắc Long Bạo lợi hại hơn sắp đến rồi sao?!" Mọi người không khỏi có chút hoảng loạn.

Sức mạnh này tuyệt đối không phải sức người có thể chống cự, nếu sau đó ập đến họ, cơ hội sống sót tuyệt đối còn mong manh hơn cả đắc đạo thành tiên… "Chớ hoảng loạn." Ngô Lương rất nhanh đã ép bản thân bình tĩnh lại, ngưng thần nhìn bão cát từ bốn phương tám hướng ập đến, lại nhìn mảnh đất hoàng thổ dưới chân chưa từng bị hoàng sa che lấp, không tự tin lắm an ủi mọi người, "Khu vực Thái Dương Mộ này chưa từng bị hoàng sa tập kích, tức là trận bão cát này có thể chưa từng đến đây, chúng ta chưa chắc đã lâm vào tuyệt cảnh, hãy tĩnh quan kỳ biến…" Nói đến đây, Ngô Lương đột nhiên lại nghĩ

đến điều gì, quay đầu nhìn Bạch Tinh Tinh hỏi: "Tinh Tinh, trước đây ở Thiên Nê Thành, nàng đã nghe thấy động tĩnh Hắc Long Bạo trước hơn một khắc, trận bão cát lần này hiển nhiên còn mãnh liệt hơn Hắc Long Bạo, vì sao lại không hề có cảnh báo trước?" "Lần này ta không hề nghe thấy gì, làm sao có thể cảnh báo trước?" Bạch Tinh Tinh tưởng Ngô Lương trách móc mình, nhíu mũi bất mãn nói.

"Nếu như vậy… tức là trận bão cát lần này khác hoàn toàn với Hắc Long Bạo, mà là xuất hiện tức thì tại chỗ sao?" Ngô Lương lộ vẻ nghi hoặc, "Điều này cũng vô cùng không hợp lẽ thường, thông thường mà nói bão cát nên do luồng khí gây ra, luồng khí tự nhiên không thể xuất hiện không tiếng động, càng không thể trong khoảnh khắc đạt đến trình độ như hiện tại, tổng phải có một quá trình mới phải." "…" Mọi người nghe mà nửa hiểu nửa không, họ chỉ biết một điều, nếu bão cát quét tới, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi, nhưng bây giờ họ lại có thể làm gì đây?

Ngay lúc này, "Còn không mau hủy đi cỗ quan tài gỗ kia!" Một tiếng nữ bén nhọn đột nhiên hòa lẫn trong tiếng gió truyền vào tai Ngô Lương cùng mọi người.

"?!" Mọi người vội vàng nhìn theo tiếng.

Thì thấy người la hét với họ không phải ai khác, chính là Phương Quỳnh vẫn luôn trong trạng thái hôn mê trước đó, nàng không biết từ lúc nào đã tỉnh lại!

Không chỉ vậy, Phương Quỳnh còn không biết dùng cách gì đã thoát khỏi sợi dây trói trên người.

Phải biết Ngô Lương là người cẩn thận như vậy, trong tình huống không ai trông coi Phương Quỳnh, cho dù nàng đang hôn mê, vì để ngăn chặn khả năng cô nương này đột nhiên tỉnh lại gây ra chuyện, y cũng nhất định sẽ lệnh người trói chặt nàng lại, tuyệt đối không lơ là.

Mà bây giờ, Phương Quỳnh đã thoát khỏi dây trói trên người, lúc này đang đứng ngay bên cạnh chiếc xe ngựa trước đó trói nàng, vẻ mặt lo lắng mà la hét với họ.

"Nàng ta làm sao thoát được?" Đây là phản ứng đầu tiên của Ngô Lương.

Lúc này, đây hiển nhiên đã trở thành một vấn đề không quan trọng, nhưng lại khiến Ngô Lương cảm thấy kinh ngạc và sợ hãi.

Phương Quỳnh tùy tiện là có thể thoát khỏi trói buộc, vậy thì nàng ta có cơ hội hành động bất cứ lúc nào khi họ lơ là cảnh giác, huống hồ lúc này trong doanh địa của họ còn đặt những vại chứa đầy hắc hỏa dược kia, món đồ đó đâu phải chuyện nhỏ, sơ suất một chút là có thể khiến Phường Nhân Quân bị diệt gọn.

"Nàng ta tỉnh lúc nào?" Đây là phản ứng thứ hai của Ngô Lương.

Điều này liên quan đến việc Phương Quỳnh hiểu họ đến mức nào, càng hiểu nhiều, nàng ta càng dễ ảnh hưởng đến hành động của họ, trở thành nhân tố then chốt bất lợi cho họ.

"Lời nàng ta rốt cuộc có ý gì?" Đây mới là vấn đề Ngô Lương cuối cùng bắt đầu cân nhắc.

Bởi vì hai vấn đề trước trực tiếp liên quan đến động cơ la hét của Phương Quỳnh lúc này, Ngô Lương tự nhiên không tin Phương Quỳnh, vì vậy bất luận nàng ta nói gì Ngô Lương cũng đều phải suy nghĩ về động cơ của nàng ta, tránh để không cẩn thận mắc bẫy của nàng ta, đưa ra quyết định không sáng suốt, đến lúc đó hối hận thì đã không kịp nữa.

"Công tử, lời nàng ta có ý gì?

Vì sao lại bảo chúng ta nhanh chóng hủy đi cỗ quan tài chứa thi thể nàng ta?" Mọi người cũng không hiểu ý nghĩa lời Phương Quỳnh

nói, càng không dễ dàng làm theo ý nàng ta, chỉ đành sau một thoáng phản ứng ngạc nhiên nhìn về phía Ngô Lương.

"…" Đây chính là vấn đề.

Cỗ quan tài này hiển nhiên chứa thi thể của nàng ta, nói chính xác hơn, hẳn là thi thể của nàng ta nhiều năm trước.

Nếu Phương Quỳnh trước đó không bịa đặt kinh nghiệm của mình, thì nói chính xác hơn, rất có thể là thi thể còn lại khi nàng ta giết chủ nhân thoát khỏi Thiên Nê Thành và lạc vào Thái Dương Mộ năm đó.

Nhưng Phương Quỳnh hiển nhiên đã nói dối.

Trong lời miêu tả của nàng ta, năm đó nàng ta đã mở quan tài gỗ, lấy đi mai rùa trước ngực thi thể bên trong, nhưng không thể lấy đi chiếc nhẫn ngọc lục bảo trên tay thi thể, càng không động đến thi thể bên trong quan tài.

Nhưng bây giờ, thi thể nằm trong đó lại chính là nàng ta.

Điều này hiển nhiên tồn tại vấn đề không nhỏ, nói không chừng có liên quan trực tiếp đến việc Phương Quỳnh trở thành "Ma nữ" bất tử, nói không chừng còn có quan hệ mật thiết với những nữ thi trần truồng khắp nơi này.

Dù sao những nữ thi trần truồng kia trông, tuy có chút khác biệt với Phương Quỳnh đã trưởng thành hiện tại, nhưng so với Phương Quỳnh trẻ tuổi hơn nằm trong quan tài, lại có nhiều điểm tương đồng hơn, Ngô Lương có lý do nghi ngờ những nữ thi trần truồng này chính là thi thể của Phương Quỳnh lúc còn nhỏ, điều này có lẽ cũng liên quan đến bí mật Phương Quỳnh trở thành "Ma nữ" của Thiên Nê Thành.

"Vì sao còn không hành động, các ngươi còn chưa biết sao?

Trận bão cát đáng sợ này chính là do cỗ quan tài gỗ kia mà ra, nếu không nhanh chóng hủy đi cỗ quan tài gỗ kia, không lâu sau bão cát sẽ nuốt chửng nơi này, đến lúc đó các ngươi một người cũng không sống được!" Thấy Ngô Lương và mọi người không nghe lời nàng ta hành động, ngược lại đều nhíu mày dùng ánh mắt nghi ngờ và khó hiểu nhìn nàng ta, Phương Quỳnh tỏ ra có chút sốt ruột, lập tức lại lớn tiếng la hét với họ.

"Nàng trước tiên hãy lại đây nói rõ ràng, nếu lời nàng nói không sai, chúng ta tự nhiên sẽ hủy đi cỗ quan tài gỗ này." Ngô Lương trầm ngâm một lát, kéo cổ họng vẫy tay về phía Phương Quỳnh, đáp lại.

Việc khẩn cấp hiện tại là phải kiểm soát Phương Quỳnh một lần nữa, sau đó thông qua thẩm vấn làm rõ những lời nói dối trước đây của nàng ta rốt cuộc là chuyện gì, như vậy mới có thể làm rõ thi thể Phương Quỳnh hiện đang nằm trong cỗ quan tài này là chuyện gì, làm rõ những nữ thi trần truồng nghi là nàng ta này lại là chuyện gì?

Chương 437

Trước đó, Ngô Lương tuyệt đối sẽ không như Phương Quỳnh mong muốn mà dễ dàng hủy đi quan tài gỗ.

Bởi vì cỗ quan tài gỗ này có lẽ mới là bí mật thực sự của Thái Dương Mộ, mới là nơi chứa đựng bí mật của những chuyện quỷ dị trên người Phương Quỳnh, một khi hủy đi nó y sẽ hoàn toàn rơi vào thế bị động, có lẽ sẽ không bao giờ có thể giải khai được bí ẩn này.

"Không được…" Tuy nhiên, nghe lời Ngô Lương nói, Phương Quỳnh không những không lại gần, ngược lại còn tỏ ra khá e dè mà lùi lại một bước, không ngừng lắc đầu nói: "Ta không thể lại gần, nếu ta lại gần, ta sẽ giống như những 'ta' kia mà lập tức chết đi, cơn ác mộng kế tiếp sắp giáng xuống rồi… ta không lại gần!" "Những 'ta' kia?" Lời của Phương Quỳnh rất khó hiểu, nhưng Ngô Lương vẫn lập tức nghe ra ý nghĩa trong đó, lập tức lại truy vấn: "Như vậy mà nói, những nữ thi trần truồng này quả nhiên đều là thi thể của nàng sao?

Đúng hay không đúng?" "Nói chính xác hơn, kỳ thực là thi thể của 'nàng ấy'." Phương Quỳnh nhìn về phía cỗ quan tài gỗ, ý có điều chỉ nói.

"Thi thể của 'nàng ấy'?" Ngô Lương vừa nhấm nháp ý nghĩa câu nói này, vừa nhấc chân thử bước về phía Phương Quỳnh.

Cách nói này cũng không có vấn đề, bởi vì đặc điểm của những nữ thi trần truồng kia đều gần giống với thi thể Phương Quỳnh trong quan tài hơn, còn với Phương Quỳnh mà họ bắt được thì có sự khác biệt nhất định.

Chỉ là cách nói của Phương Quỳnh lại tự mâu thuẫn.

Thoáng chốc thì "sẽ giống như những 'ta' kia mà lập tức chết đi",

điều này không nghi ngờ gì đã thừa nhận thân phận của những nữ thi trần truồng kia.

Nhưng thoáng chốc lại là "thi thể của 'nàng ấy'", dường như lại đang cố gắng vạch rõ ranh giới giữa mình với cỗ nữ thi đó, và cả những nữ thi trần truồng kia, nghe thế nào cũng có một mùi phân liệt tinh thần nồng đậm trong đó.

Thấy Ngô Lương đang tiến gần về phía Phương Quỳnh, Điển Vi tự nhiên cũng lập tức theo sát.

"Các ngươi chớ có lại đây!" Phương Quỳnh lập tức lại thét lên lùi về sau, trong mắt tràn đầy vẻ bất an.

Nàng ta e dè không chỉ cỗ quan tài gỗ và nữ thi bên trong, đồng thời còn e dè Ngô Lương, từ khi rơi vào tay Ngô Lương, nàng ta đã không chỉ một lần đánh giá Ngô Lương là "Asura".

Có thể thấy trong mắt nàng ta, Ngô Lương khẳng định cũng không phải thứ gì tốt đẹp.

"Chớ có sợ hãi, ta không có ác ý." Ngô Lương quay đầu ra hiệu cho Điển Vi, bảo Điển Vi ở lại chỗ cũ, chính mình thì chủ động tháo tất cả những thứ có thể dùng làm binh khí trên người xuống đưa cho Điển Vi, sau đó giơ hai tay xoay một vòng về phía Phương Quỳnh ra hiệu một chút, rồi cố gắng dùng ngữ khí thư hoãn nói: "Chỉ là nói chuyện như thế này quá tốn sức, ta muốn lại gần một chút để nói chuyện chi tiết với nàng, nàng có thể yên tâm, chỉ có một mình ta đi qua, và sẽ dừng lại ở cách nàng hai mươi trượng, tuyệt đối sẽ không lại gần thêm một bước nào." "…" Phương Quỳnh cảnh giác nhìn y, dường như có chút do dự.

"Vậy ta cứ tiếp tục hỏi nhé?" Ngô Lương thì phát huy đầy đủ truyền thống ưu tú của kẻ gan dạ tâm tư tỉ mỉ mặt dày, giơ hai tay tiếp tục nhích bước về phía Phương Quỳnh.

“Nàng hỏi đi.” Phương Quỳnh vẫn rất cảnh giác, nhưng lần này cuối cùng không nói gì nữa, dường như đã ngầm cho phép hành vi “cứ một chút một chút” của Ngô Lương.

“Lời kinh nghiệm nàng nói với ta ở Trần Lưu trước đó, có phải là nói dối không?” Ngô Lương nghiêm mặt hỏi.

“Không phải.” Phương Quỳnh lắc đầu, nói: “Những điều ta nói với tướng quân đều là sự thật, chỉ là cố ý che giấu một phần kinh nghiệm ban đầu ở khu mộ địa này, điều này không thể coi là nói dối.” “Vậy nàng vì sao lại cố ý che giấu đoạn kinh nghiệm này?” Ngô Lương tiếp tục hỏi.

“Ban đầu ta chỉ cảm thấy không cần thiết phải nói ra, nghĩ rằng tướng quân cũng sẽ không có hứng thú gì với mộ địa cách xa vạn dặm, vì thế không nói chi tiết.” Phương Quỳnh nhìn thẳng nói: “Kết quả không ngờ sau khi ta nói, tướng quân lại tỏ ra hứng thú cực lớn, không những định tự mình đến, thậm chí còn muốn mang ta trở về, ta tự nhiên lại càng không thể nói rồi… Kết quả không ngờ, tướng quân vậy mà vẫn tìm được đến đây.” “Điều này lại là vì sao?” Ngô Lương tiếp tục ngưng thần hỏi: “Ta nhớ nàng nói nàng không muốn làm người dẫn đường cho ta, là vì Thiện Thiện Quốc là nơi nàng lần đầu tiên giết người, nàng không muốn quay về vùng đất đau thương này, nhưng bây giờ xem ra, hiển nhiên không đơn giản như vậy.” “Bởi vì quay về đây, ta liền tùy thời đều có khả năng không còn là ta nữa…” Phương Quỳnh lại nói một câu vô cùng kỳ quái, rồi tiếp tục tự mình nói: “Năm đó ta quả thật sau Hắc Long Bạo thì không rõ sao lại đến nơi đây, nhìn thấy khu Thái Dương Mộ này, phát hiện cỗ quan tài gỗ được bảo tồn khá nguyên vẹn kia, nhìn thấy thi thể đeo chiếc nhẫn ngọc lục bảo kia, và đã mở cỗ quan tài gỗ này ra.” “Nhưng khác biệt là, cỗ thi thể đeo chiếc nhẫn ngọc lục bảo kia không hề tỉnh lại định vồ lấy ta.” “Chỉ là lúc đó như hôm nay, cát bão nổi lên khắp trời, ta

vừa mới thoát chết trong Hắc Long Bạo, trong lòng biết trận bão cát trông có vẻ còn mãnh liệt hơn Hắc Long Bạo này nhất định còn lợi hại hơn, nhưng nơi này lại không có chỗ nào để ẩn náu, trong lúc sốt ruột, ta liền kéo cỗ thi thể kia ra khỏi quan tài gỗ, đổi lại mình nằm vào trong, còn đậy nắp quan tài lại." "Kết quả ta vừa mới đậy nắp quan tài xong, liền như bị thứ gì đó khống chế, không thể cử động được chút nào." "Lúc đó ta sợ hãi cực kỳ, nhưng lại không làm được gì cả, cứ như vậy bị hoàn toàn giam cầm trong cỗ quan tài gỗ kia, ta rất đói và rất khát, trong lòng ta hiểu rõ, nhưng chỉ có thể ngoan ngoãn chờ chết." "Cứ như vậy không biết gắng gượng được ba ngày, ta càng lúc càng suy yếu, ta biết ta đã không còn chịu nổi nữa, nơi đây chính là nơi chôn xương của ta, ta chỉ có thể tự nhủ may mắn khi ta chết, vẫn có một cỗ quan tài như vậy… Sau đó ta liền không biết gì nữa." "Kết quả không biết bao lâu sau, ta vậy mà lại tỉnh lại." "Ta đứng trên một cồn cát, y phục trên người không biết đã đi đâu, ta nhìn xung quanh, phát hiện dưới cồn cát chính là khu mộ địa được tạo thành từ những cây cọc gỗ tròn này." "Ta trong khu mộ địa này nhìn thấy cỗ quan tài gỗ mà ta đã nằm vào, còn có cỗ thi thể bị ta kéo ra bên cạnh quan tài gỗ." "Ta cứ nghĩ đây là một cơn ác mộng." "Nhưng ta vẫn nhớ rõ ràng quá trình ta kéo cỗ thi thể kia ra, ta cũng nhớ rõ ràng chuyện ta bị giam cầm trong quan tài gỗ, nỗi thống khổ và sự giày vò đó ai cũng không thể quên, thậm chí ta còn có thể cảm nhận được, ta hiện tại nhưng vẫn còn một số thứ lưu lại trong cỗ quan tài gỗ kia, đó đối với ta mà nói là phần quan trọng nhất, ta phải tìm lại phần đã mất đó." "Thế là ta lấy hết dũng khí bước về phía cỗ quan tài gỗ kia." "Nhưng khi ta bước vào trận cọc gỗ nơi cỗ quan tài gỗ đó, lòng bàn chân ta liền lập tức cảm thấy đau nhói đến tận xương tủy, cứ như thể đi trên một tấm ván đầy kim nhọn, càng đến gần cỗ quan tài gỗ đó, cảm giác đau nhói này càng nghiêm trọng, lan khắp toàn thân… Sau đó ta liền không biết gì nữa." … … … Hai là vì phẩm hạnh của Lữ Bố, người này tuyệt

đối không thể coi là người tốt, hơn nữa có chút phản phúc vô thường, không thể lấy lẽ thường mà đối đãi.

Dù sao y liên tục giết hai nghĩa phụ chưa nói, sau này khi hợp tác với Lưu Hoàng Thúc, cũng vì chút lợi ích mà hết lần này đến lần khác đâm sau lưng, thậm chí đã bắt giữ vợ con của Lưu Hoàng Thúc mấy lần, đến nỗi cuối cùng khi Lữ Bố bị Tào lão bản bắt giữ, lúc đó Lữ Bố vốn có ý hàng, Tào lão bản cũng có lòng thu nhận, nhưng Lưu Hoàng Thúc lại ở một bên hết sức xúi giục, cuối cùng khiến vị danh tướng Lữ Bố này phải chịu một kết cục bi thảm là đầu rơi xuống đất.

Tổng hợp hai điểm trên, khiến cho Ngô Lương tính tình vốn vô cùng cẩn thận, thậm chí đa nghi không thua Tào lão bản, không muốn dễ dàng tiếp xúc trực tiếp với y, người võ lực siêu quần mà lại không nói võ đức, thực sự không dễ đối phó, vẫn là đừng tự rước họa vào thân.

Ngô Lương bây giờ hy vọng duy nhất chính là Tào lão bản.

Nếu theo diễn biến lịch sử bình thường, Lữ Bố cuối cùng cũng sẽ bị Tào lão bản bắt giữ, đến lúc đó Ngô Lương lại khuyên Tào lão bản tạm thời giữ lại mạng sống của y, rồi sau đó tiếp xúc cũng chưa muộn.

Chỉ sợ rằng cùng với sự xuất hiện của Ngô Lương, lịch sử đã âm thầm xảy ra rất nhiều thay đổi, y cũng không thể xác định liệu có còn ngày đó nữa không.

Ngay khi Ngô Lương đang phân tích như vậy, "Công tử, người mau nhìn!" Điển Vi đột nhiên chỉ vào con lạc đà mà hô lên.

Ngô Lương đứng dậy nhìn lại.

Chỉ thấy phần thân còn lại của con lạc đà đang khô héo đi với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, và theo thân thể không ngừng

khô héo, bên trong đang có một số dịch thể nhớt màu hồng đậm chảy ra từ vết thương lớn trên cổ nó.

"Đây là…" Ngô Lương cũng không rõ đây rốt cuộc là tình huống gì.

Nếu đây là máu, thì đáng lẽ phải chảy ra ngay khoảnh khắc đầu bị chém xuống, chứ không phải đợi đến bây giờ… Ngô Lương ước tính quá trình y kiểm tra "Cửu Khiếu Ngọc" ít nhất cũng phải mười mấy khắc, lúc này máu mới chảy ra, sự trì hoãn này e rằng cũng quá lớn rồi.

Đồng thời, Ngô Lương lại chú ý thấy, trong cái đầu lạc đà lăn lóc dưới đất, cũng có dịch thể nhớt màu hồng đậm đang chảy ra.

Mà điều kỳ lạ hơn là, loại dịch thể nhớt này chảy đến mặt cát mặn khô cằn, lại không lập tức thấm vào mà lại hoạt động trên mặt đất như thủy ngân tinh khiết, thậm chí không hề dính chút bụi bẩn nào… "Trước tiên chớ hành động khinh suất, tĩnh quan kỳ biến!" Ngô Lương khẽ quát.

Y cảm thấy loại dịch thể nhớt này không hề đơn giản, có lẽ còn sẽ có hành động và biến hóa sâu hơn, bây giờ e rằng vẫn chưa phải lúc cắt đứt nó.

Quả nhiên!

Dưới sự chú ý của Ngô Lương và mọi người, chỉ sau một chén trà, dịch thể nhớt chảy ra từ thân thể và đầu lạc đà lần lượt hoạt động rồi hội tụ lại với nhau.

Đồng thời, thân thể và đầu lạc đà cũng đã ngừng chảy dịch thể.

Đến lúc này, những dịch thể nhớt này đã hội tụ thành một vũng có hình dạng bất quy tắc, ước chừng một mét vuông, tiếp đó vũng dịch thể này cũng không hoạt động về phía Ngô Lương và mọi người, mà

lại không nhanh không chậm di chuyển về phía hồ nước nhỏ cách đó không xa.

"Ngô Hữu Tài, ta sao lại cảm thấy nó sống được…" Nghĩa là, ít nhất trước khi ngươi đem cỗ nam thi kia từ trong chiếc quan tài gỗ ấy kéo ra, hắn vẫn còn một nam tử dựa trên cỗ nam thi này mà phục sinh, sống trên đời.

Hắn có lẽ đã rời khỏi nơi đây đi tới nơi khác, cũng có thể vẫn lưu lại đây nhưng chưa hiện thân.

Và nữa, thời điểm ngươi tới đây và tiến vào quan tài hắn là mười năm trước.

Mười năm thời gian nói dài không dài, nói ngắn cũng chẳng ngắn, nam tử kia có khả năng đã chết, nhưng cũng có khả năng rất lớn vẫn còn sống.

Theo lý mà nói, khả năng liên tục chết đi sống lại đối với nhiều người mà nói đều là điều tốt đẹp cầu còn chẳng được.

Mà ngươi đem thi thủ của hắn ra khỏi quan tài, tức là đã phá hỏng chuyện tốt của hắn.

Chỉ cần nam tử này còn một hơi thở, dù không thể truy tìm hành tung của ngươi, hắn cũng sẽ nghĩ cách trở về nơi đây, tự mình táng nhập vào chiếc quan tài này, để khiến bản thân vĩnh viễn sống tiếp.

Nhưng xét từ dấu vết hiện trường, trong mười năm sau khi ngươi rời đi, nơi đây hắn chưa từng có ai tới.

Sở dĩ như vậy, hoặc là vào khoảnh khắc ngươi đem nam thi kia lấy ra, nam tử phục sinh kia đã bạo tẽ, hoặc là vì một số nguyên nhân đặc thù mà không thể trở lại; hoặc là nam tử phục sinh kia từ trước tới nay chưa từng nghĩ tới việc quay lại để chôn thi thủ của mình vào quan tài, bởi vì chuyện này đối với hắn có lẽ chẳng phải là chuyện tốt

đẹp gì.

Ngươi đem hắn từ trong đó lấy ra, ngược lại khiến hắn đạt được một loại giải thoát nào đó.

Hắn cảm tạ ngươi còn không kịp, làm sao lại quay trở về?" Nói tới đây, Ngô Lương ngưng thần nhìn vào mắt Phương Quỳnh, nghiêm giọng nói: "Ngươi vừa rồi nói rằng ngươi có thể cảm giác được một phần rất quan trọng đối với ngươi bị giam cầm trong chiếc quan tài gỗ này.

Nếu đã như vậy, ngươi hoàn toàn có thể bảo chúng ta dời thi thủ của ngươi ra ngoài, giống như ngươi năm xưa đã làm với cỗ nam thi kia.

Như thế sẽ có khả năng tìm lại được phần mà ngươi đã đánh mất.

Nhưng ngươi lại chỉ muốn chúng ta lập tức hủy diệt chiếc quan tài gỗ này, ngược lại chẳng quan tâm chút nào tới thi thủ của mình...

Điều này bản thân đã rất không hợp lẽ thường.

Ta có lý do để hoài nghi ngươi đang cố mê hoặc chúng ta, mượn tay chúng ta để đạt được mục đích bất tri của mình, phải chăng?" Nói cách khác, Ngô Lương đã bắt đầu hoài nghi "chết đi sống lại" của Phương Quỳnh liệu có đi kèm với một loại nguyền rủa khiến người ta sống không bằng chết hay không.

Và việc hủy diệt chiếc quan tài gỗ kia, chính là phương thức để giải trừ loại nguyền rủa này.

Đáng tiếc Phương Quỳnh tự mình không thể bước vào Thái Dương Mộ, bởi vậy cần mượn tay bọn họ để hoàn thành chuyện này.

Dù sao Phương Quỳnh bản thân đã rất bất thường.

Nếu là một người bình thường, hôn mê lâu như vậy không ăn

không uống, hắn đã sớm tắt thở.

Căn bản không thể nào như Phương Quỳnh mà tỉnh lại, càng không cần nói tới những dị tượng xuất hiện trên người nàng ta sau khi tiến vào Bạch Long Đôi.

Bởi vậy Ngô Lương cũng có lý do để hoài nghi, Phương Quỳnh trước mắt căn bản không phải một người, mà là một loại sản vật đặc thù nào đó mà hắn tạm thời chưa thể giải thích được...

Còn có trận bão cát lớn tiếng sấm sét nổi lên bốn phương tám hướng.

Trận bão cát này tuy nhìn có vẻ còn kinh khủng hơn cả Hắc Long Bạo, nhưng cho đến hiện tại, trong khu Thái Dương Mộ nơi bọn họ đang ở lại chẳng hề nổi lên bất kỳ hạt cát nào, tầm nhìn cũng không có gì thay đổi.

Đây cũng chính là nguyên nhân Ngô Lương đến nước này không những không chút hoảng loạn, mà còn có công phu kiên nhẫn đàm luận với Phương Quỳnh.

Chỉ là vẫn còn một chuyện khiến Ngô Lương chưa nghĩ thông suốt...

Thuở ban đầu khi thẩm vấn Phương Quỳnh ở Trần Lưu, nàng ta thà chết cũng không muốn dẫn hắn tới tìm kiếm Thái Dương Mộ.

Mà nay lại hy vọng hắn ra tay hủy đi chiếc quan tài gỗ trong Thái Dương Mộ.

Hai hành vi này cũng có chút tự mâu thuẫn.

Nếu Phương Quỳnh trong lòng vẫn luôn có ý niệm hủy đi chiếc quan tài gỗ này, vậy nàng ta càng nên chủ động dẫn bọn hắn tới Thái Dương Mộ mới phải, chứ không phải khi hắn đưa ra yêu cầu đó thì lại tìm cách tự tử. "..." Đối mặt với chất vấn của Ngô Lương,

Phương Quỳnh mím môi chìm vào im lặng, tựa như đã không biết nên đáp lời Ngô Lương ra sao, lại tựa như đang suy nghĩ một lời giải thích khác.

Đồng thời.

Trên cồn cát bên ngoài Thái Dương Mộ, trận bão cát đáng sợ đủ sức che trời lấp đất lại đang nhanh chóng suy yếu.

Chỉ trong vài hơi thở, vô số những cơn lốc xoáy khổng lồ như người khổng lồ đã im hơi lặng tiếng, cát vàng ngập trời cũng đã sớm biến mất không còn tăm tích.

Thế nhưng sắc trời lại càng trở nên u ám mịt mờ.

Tuy không phải là tối đen như mực, nhưng mọi vật trong mắt Ngô Lương và những người khác đều đã phủ lên một tầng cát đen. "Hô—!" Một trận hàn phong thấu xương cực kỳ bất thường ập tới.

Ngô Lương và những người khác vô thức ôm lấy cánh tay, ai nấy đều run rẩy rùng mình.

Trong sa mạc hoang vu mà nhiệt độ ban ngày thường đạt tới sáu, bảy mươi độ này, Ngô Lương và những người khác để tránh bị ánh nắng làm tổn thương, mỗi người đều quấn mình rất kín đáo, nhưng y phục mặc trên người vẫn mỏng manh, làm sao có thể chống đỡ nổi trận hàn phong thấu xương mà cảm giác như đã dưới không độ này? "Tích ba—tích ba—" Đằng sau cồn cát không ngừng truyền tới những âm thanh cổ quái, không ai biết rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì.

Thế nhưng chỉ trong chớp mắt.

Bọn họ đã thấy một mảng sắc xanh trắng từ phía sau cồn cát lan tràn ra, sau đó với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường mà chiếm lĩnh mọi thứ xung quanh Thái Dương Mộ, tựa như trận bão cát trước đó bao vây nơi này.

Đó lại là một vùng băng giá bao la vô tận!

Trên băng giá mọc lên những mũi băng sắc nhọn, tất cả các mũi băng đều chỉ về phía Ngô Lương và những người khác, tựa như một tấm chông khổng lồ sắc bén, muốn ngăn cản bọn họ rời khỏi khu Thái Dương Mộ này.

Khoảnh khắc sau.

Chương 438

Trên vùng băng giá xanh trắng này, lại nở rộ những đóa hoa đỏ rực rỡ, từng chút một lan rộng ra.

Thế nhưng đây không phải là hoa thật, mà là từng vệt màu đỏ như máu tanh, nhìn tựa như đã nhuốm máu tươi, khiến lòng người vô cùng bất an. "Đây lại là chuyện gì thế này..." Vu Cát bị lạnh đến run cầm cập, dùng giọng nói run rẩy nói: "Chẳng lẽ lại là chúng ta vô ý trúng tà, bởi vậy mà sản sinh ảo giác sao?" Trừ Gia Cát Lượng ra, các thành viên cốt cán của Phường Nhân Quân đều có kinh nghiệm về phương diện này.

Lần trước khi ở Lạc An quốc, tại mộ Tề Ai Công gặp phải "Vân Dương", bọn họ đã cùng nhau trúng tà, sản sinh ra rất nhiều ảo giác khiến người ta kinh hồn bạt vía, suýt nữa không thể thoát ra.

Mà cảnh tượng trước mắt lần này, hiển nhiên còn giống ảo giác hơn cả khi đó.

Bởi vì mọi thứ xuất hiện vào lúc này đều cực kỳ bất hợp lý, trong sa mạc nóng bỏng làm sao lại đột nhiên xuất hiện băng giá, lại làm sao có thể lan tràn nhanh đến như vậy?

Đây hiển nhiên là cảnh tượng tuyệt đối không thể xuất hiện trong thế giới chân thực.

Thậm chí có lẽ trận bão cát đáng sợ trước đó cũng là ảo giác...

Thế nhưng trận hàn phong thấu xương xuất hiện cùng với băng giá này, trên cảm giác lại là chân thực tồn tại.

Thậm chí Gia Cát Lượng, người nhỏ tuổi hơn, đã bắt đầu sụt sịt mũi, mà mỗi hơi thở bọn họ phà ra cũng đều lập tức hóa thành từng

đám sương trắng. "Ai u!" Gia Cát Lượng đột nhiên kêu lên một tiếng kỳ quái, nhe răng nhếch mép nói: "Lão tiên sinh, ngài có thể đừng mỗi lần đều véo ta được không?

Nếu ngài thật sự muốn biết có đau hay không, vì sao không tự véo mình?" "Ngươi biết đau, xem ra lần này chúng ta trúng tà cũng không phải chuyện nhỏ, cái này phải làm sao bây giờ!" Vu Cát với khuôn mặt ủ rũ tự mình lầm bầm. "..." Điển Vi, Dương Vạn Lý và Bạch Tinh Tinh thì cũng bất an tương tự, ôm lấy cánh tay không ngừng quan sát tình hình xung quanh.

Không ai có thể nói rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tự nhiên cũng không biết làm sao mới có thể giải quyết cục diện khó khăn trước mắt, duy chỉ có Ngô Lương vẫn đang chăm chú nhìn Phương Quỳnh với ánh mắt rực rỡ.

Kể từ khi bị Ngô Lương chất vấn.

Phương Quỳnh chìm vào im lặng đồng thời cúi đầu xuống.

Mặc dù Ngô Lương không nhìn thấy biểu cảm của nàng ta, nhưng thông qua đôi nắm đấm siết chặt của nàng ta, cùng với đôi vai hơi run rẩy, Ngô Lương vẫn có thể cảm nhận được sự thay đổi cảm xúc cực kỳ rõ ràng của nàng ta.

Cũng từ lúc đó.

Phong vân đột biến, bão cát lặng lẽ biến mất, băng giá nhanh chóng xuất hiện.

Ngô Lương cũng không chắc sự thay đổi cảm xúc của Phương Quỳnh có liên quan đến sự thay đổi đột ngột của hoàn cảnh này hay không, chỉ là biểu hiện của Phương Quỳnh lúc này rất đáng để suy ngẫm.

Bởi vì nàng ta hoàn toàn thờ ơ với mọi sự thay đổi này, thậm chí

còn chưa từng quay đầu lại lấy một cái, tựa hồ tất cả mọi chuyện đều nằm trong dự liệu của nàng ta.

Cát sát—bá lạp lạp!

Nhân lúc Phương Quỳnh không đề phòng, Ngô Lương phóng ra Phi Hổ Trảo ẩn giấu trên cánh tay.

Hắn lại muốn mượn cơ hội này dùng Phi Hổ Trảo để bắt giữ Phương Quỳnh.

Đây cũng chính là nguyên nhân hắn một thân một mình đi tới vị trí cách Phương Quỳnh khoảng hai mươi trượng. "Tàm Thần Bảo Ti" được dùng cho Phi Hổ Trảo dài hơn hai mươi trượng, khoảng cách như vậy vừa đủ để phóng "Phi Hổ Trảo" bắt giữ Phương Quỳnh.

Thực ra thứ này vẫn có chút sát thương.

Nếu đâm vào yếu hại của Phương Quỳnh, cộng thêm lực đạo khi kích hoạt cái vuốt, sơ ý một chút là có thể lấy mạng Phương Quỳnh.

Nhưng lúc này Ngô Lương chẳng hề bận tâm, dù sao nàng ta sớm đã là kẻ đáng chết, nếu không phải vì tìm thấy Thái Dương Mộ, nàng ta căn bản không thể sống đến bây giờ.

Điều quan trọng nhất là.

Nàng ta dường như nắm giữ bí mật chân chính của Thái Dương Mộ, thậm chí có khả năng nắm giữ sức mạnh có thể hại chết bọn họ.

Ngô Lương phân biệt được nặng nhẹ, làm sao có thể vào lúc này còn cẩn thận dè dặt?

Thế nhưng. "?!" Ngay khoảnh khắc Ngô Lương phóng Phi Hổ Trảo, Phương Quỳnh đột nhiên ngẩng đầu lên.

Ngô Lương nhìn thấy một khuôn mặt lạnh lẽo vì phẫn nộ mà vặn vẹo dữ tợn.

Khuôn mặt này đối lập cực kỳ rõ ràng với dung nhan vốn dĩ khả ái của Phương Quỳnh, quả thực như hai người khác biệt. "A Tu La... các ngươi đều là A Tu La!" Đôi mắt đầy tơ máu giận dữ nhìn Ngô Lương, Phương Quỳnh phát ra một tiếng gào thét chói tai, sau đó động tác nhẹ nhàng lách sang một bước, liền dễ dàng tránh khỏi Phi Hổ Trảo bắn tới. "Vì sao không làm theo lời ta nói... vì sao không chịu hủy đi chiếc quan tài gỗ kia... vì sao lại đối đãi tàn nhẫn với ta như vậy..." Khuôn mặt Phương Quỳnh càng thêm dữ tợn, như dã thú thở hổn hển, dùng một giọng nói gần như muốn xé toạc thanh đới mà lớn tiếng chất vấn Ngô Lương: "Các ngươi mỗi một người đều đang làm hại ta, các ngươi mỗi một người đều muốn ta chết, các ngươi mỗi một người đều là A Tu La!" Nói tới đây, khóe miệng Phương Quỳnh đột nhiên lại cong lên, lộ ra một nụ cười nanh ác khiến người ta ghê sợ, tựa như bị tinh thần phân liệt mà đổi sang giọng nói nhẹ nhàng quyến rũ nói: "Nhưng ngươi xem ta, ta hiện tại chẳng phải vẫn sống rất tốt sao?

Kẻ bị hủy diệt, chỉ có A Tu La.

Ngươi sẽ không cho rằng ta bị người Thiên Nê Thành xưng là 'ma nữ' chỉ vì ta đã phục sinh ba lần chứ?

Xem ra người Thiên Nê Thành không kể cho ngươi mọi chuyện rồi, vẫn là để ta kể cho ngươi nghe vậy.

Cái chủ nhân bị ta sát hại kia chính là A Tu La.

Ta đã quay lại tổng cộng ba lần, lại giết chết ba người đàn bà, bảy đứa trẻ, và bốn tên ác nô của A Tu La.

Bọn họ là gia nhân và nô phó của A Tu La, gia nhân và nô phó của A Tu La không xứng đáng được sống, đây mới là mục đích mà ta biết rõ sẽ bị treo cổ vẫn muốn quay về Thiên Nê Thành!

Còn nhớ tên lái buôn Hán nô đã đưa ta đến Tịnh Châu chứ?

Hắn ta cũng là A Tu La.

Hắn nhận ta làm nghĩa nữ để nuôi dưỡng, chẳng qua là muốn hiến ta cho quan quân Hán nô địa phương, lợi dụng ta để đổi lấy một số lợi ích.

Bởi vậy ta cũng đã lợi dụng hắn.

Sau khi tới Tịnh Châu, ta trước hết đã quyến rũ hai đứa con trai của hắn, khiến hai đứa con trai của hắn tự tương tàn sát, không đứa nào sống sót.

Sau đó ta lại dụ dỗ con gái út của hắn, đẩy nó xuống giếng dìm chết, lại còn đổ tội chuyện này cho thiếp thất của hắn.

Hắn lại tự tay giết chết thiếp thất, và sau chuyện này, phu nhân của hắn đã mắc bệnh thất tâm phong, thật là đáng thương vậy.

Nhưng A Tu La thì đáng phải chịu kết cục gia phá nhân vong.

Sau này quân đội người Hán đánh bại Hán nô, Hán nô đều chỉ có thể tháo chạy tán loạn, đáng tiếc hắn không thoát được, ta tận mắt chứng kiến hắn chết dưới loạn đao.

A Tu La này không còn đáng dựa dẫm nữa, ta liền rời Tịnh Châu tới Duyện Châu.

Chuyện sau này ở Duyện Châu thì không có gì đáng nói.

Những A Tu La kia chẳng qua đều là những vai vế nhỏ, ta chỉ cần hơi thi triển chút tiểu kế liền khiến bọn họ xoay mòng mòng, kẻ chết thì chết, kẻ bị thương thì bị thương, không một ai có kết cục tốt đẹp.

Cho đến cuối cùng vì 'yểm muội thuật' mà gặp phải ngươi, mới rốt cuộc bị ngươi bắt giữ.

Ngươi nhất định cho rằng mình rất lợi hại chứ?

Ta thừa nhận, ngươi đích xác là A Tu La lợi hại nhất mà ta từng

gặp.

Nhưng sự đã đến nước này, ngươi chẳng phải vẫn bị ta giam cầm ở đây sao?" Giờ phút này, nụ cười nanh ác trên mặt Phương Quỳnh càng trở nên vặn vẹo và dữ tợn: "Nếu ngươi không chịu làm theo lời ta nói, ta cũng sẽ không ép buộc ngươi.

Vậy thì ngươi và người của ngươi hãy vĩnh viễn lưu lại nơi đây đi.

Đây chính là kết cục mà A Tu La đáng phải nhận, hãy chết đi, A Tu La!" "..." Nghe xong những lời này, Ngô Lương và những người khác đã lời vừa dứt. "Quang!

Quang!

Quang!..." Phía sau cồn cát đã bị băng giá bao phủ đột nhiên lại truyền tới tiếng vang trầm đục, từng tiếng từng tiếng như là "Lại là thứ gì nữa đây?" Ngô Lương và những người khác có cảm giác ứng phó không kịp.

Sự chuyển biến đột ngột của Phương Quỳnh đã khiến bọn họ trở tay không kịp.

Hoặc có thể nói Phương Quỳnh căn bản chưa hề thay đổi, chỉ là dùng một câu chuyện gần như không có sơ hở để lừa gạt tất cả bọn họ, khiến bọn họ mang tư tưởng tiên nhập vi chủ rồi tự cho là đúng mà thiết lập một nhân thiết hợp lý cho Phương Quỳnh.

Giờ đây nhân thiết này đột nhiên bị Phương Quỳnh tự mình lật đổ, thậm chí còn vượt xa khỏi phạm trù người bình thường, tựa như khiến bọn họ bất ngờ không kịp trở tay.

Nhìn Phương Quỳnh với dung mạo dữ tợn vặn vẹo lúc này, Ngô Lương sởn tóc gáy.

Nàng ta có thể liên tục ba lần quay về Thiên Nê Thành, chỉ để sát

hại hết gia nhân và nô phó của chủ nhân kia; lại có thể theo tên lái buôn Hán nô về nhà, tương kế tựu kế hại hắn gia phá nhân vong; còn có thể sử dụng "yểm muội thuật" biến người thành súc vật, bán đi để người ta giết mổ ăn thịt...

Quan trọng nhất là, khi nàng ta kể lại những chuyện này, Ngô Lương không hề cảm nhận được dù chỉ một tia thương xót hay hối lỗi nào từ nàng ta, ngược lại hoàn toàn là giọng điệu khoe khoang và điên cuồng.

Ngô Lương biết đạo lý "chuyện người khác, chớ khuyên người khác làm thiện".

Đặc biệt trong loạn thế nhân mạng như cỏ rác này, áp lực sinh tồn khiến ranh giới thiện và ác đã trở nên vô cùng mơ hồ.

Bởi vậy hắn chưa bao giờ đi làm một kẻ tốt bụng đến mức vô dụng, khi đối mặt với nhiều chuyện bất bình, cũng có thể làm được việc mắt không thấy tai không nghe, trừ phi những chuyện này giáng xuống thân mình.

Nhưng những việc làm của Phương Quỳnh hiển nhiên đã vượt thoát khỏi phạm trù cái ác trong sự lý giải của hắn.

Điều này trông càng giống một loại chướng ngại nhân cách phản xã hội cực kỳ nghiêm trọng, đây ở hậu thế là một loại bệnh tâm thần gây hại rất lớn cho xã hội.

Theo Ngô Lương được biết.

Giai đoạn khởi phát của chướng ngại nhân cách phản xã hội thường xuất hiện ở thời thơ ấu hoặc thanh thiếu niên, có mối quan hệ trực tiếp nhất với hoàn cảnh gia đình và những trải nghiệm thời thơ ấu.

Chương 439

Mà Phương Quỳnh còn nhỏ tuổi đã tận mắt chứng kiến phụ mẫu và huynh đệ tỷ muội thảm tử trước mặt mình, tiếp đó lại trở thành nô lệ, phải chịu đựng sự chèn ép và tra tấn lâu dài, thậm chí suýt nữa bị xâm phạm...

Ngô Lương tuy không có những trải nghiệm như vậy, nhưng lại có thể tưởng tượng được, những trải nghiệm như thế sẽ mang lại ảnh hưởng sâu sắc đến tâm lý của một cô bé nhỏ như thế nào.

Có lẽ đây chính là những nguyên nhân khiến Phương Quỳnh trở thành bộ dạng hiện tại.

Nhưng điều này vẫn không thể giải thích được tất cả vấn đề trong lòng Ngô Lương: vấn đề liên quan đến Thái Dương Mộ, vấn đề liên quan đến việc Phương Quỳnh chết đi sống lại, vấn đề liên quan đến việc Phương Quỳnh chỉ thị bọn họ hủy đi chiếc quan tài gỗ hình thuyền, vấn đề liên quan đến thế giới kỳ dị này... "Quang—quang—quang... " Tiếng vang trầm đục kia càng lúc càng lớn, Ngô Lương và những người khác thậm chí có thể cảm nhận được mặt đất dưới chân đang chấn động.

Cuối cùng, phía sau cồn cát đóng băng lộ ra một bóng đen hình tròn lớn bằng cối xay, tựa như một đầu lâu khổng lồ.

Và theo tiếng vang trầm đục tiếp tục truyền tới.

Phía sau cồn cát lại lộ ra nhiều phần hơn, đó tựa như cái cổ thô tráng bên dưới xương sọ và đôi vai rộng lớn dày dặn nối liền dưới cổ, tựa như một người khổng lồ từng bước từng bước từ phía sau cồn cát đi về phía bọn họ...

Lúc này Ngô Lương và những người khác đã nhìn rõ, phần đầu

tiên lộ ra đích xác là một đầu lâu.

Bọn họ thậm chí còn nhìn thấy ngũ quan giống người trên cái đầu lâu khổng lồ này.

Nhưng cái đầu lâu khổng lồ này lại càng khiến Ngô Lương và những người khác sởn tóc gáy!

Bởi vì nó lại được tạo thành từ rất nhiều cỗ thi thể, những thi thể này phức tạp vặn vẹo ôm lấy nhau.

Hai con mắt chính là hai cái đầu người với khuôn mặt đau khổ vặn vẹo, sống mũi được tạo thành từ tấm lưng gồ lên của một người, còn đôi tai thì lại do vài cái chân và cánh tay người tạo thành hình dạng rỗng ruột! "Bản mệnh thần của ta thế nào?" Nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của Ngô Lương và những người khác, Phương Quỳnh mãn nguyện cười lớn, tựa như đang trưng bày tác phẩm của mình, vô cùng tự hào mà giới thiệu với Ngô Lương: "Nó chính là dùng thi thủ của những A Tu La như các ngươi mà tổ hợp thành.

Mắt trái là tên chủ nhân bị ta cắt cổ, mắt phải là phu nhân của hắn.

Thi thủ của cả nhà bọn họ cùng nhau tạo thành đầu lâu của Bản mệnh thần này của ta.

Điều này kỳ thực cũng có ngụ ý, bởi vì cả nhà bọn họ là sự khởi đầu cho cuộc đời mới của ta, tượng trưng cho việc từ lúc đó ta đã không còn là ta của kẻ mặc người chém giết nữa, bắt đầu lại từ đầu.

Ha ha ha ha, không tồi chứ?

Nhưng các ngươi cũng không cần vội, rất nhanh các ngươi cũng sẽ trở thành một bộ phận của Bản mệnh thần này của ta.

Có Bản mệnh thần do thi thủ của A Tu La tạo thành này bảo hộ ta, thì sẽ không còn ai có thể làm hại ta, bắt nạt ta nữa.

Thật sự là mỗi một khoảnh khắc đều khiến người ta vô cùng an tâm vậy." Trong khi nói chuyện, Phương Quỳnh đã lùi vào vùng băng nguyên đầy những chông băng sắc nhọn.

Điều thần kỳ là những chông băng dày đặc kia lại tựa như có sinh mệnh, tự động co lại để nhường ra một con đường bằng phẳng cho nàng ta.

Và khi nàng ta đi qua, những chông băng đó lại không tiếng động mà mọc lên...

Cùng lúc đó, người khổng lồ hoàn toàn do thi thủ tạo thành cũng đã bước lên cồn cát, đứng bên cạnh Phương Quỳnh.

Ngô Lương và những người khác ngẩng đầu nhìn nó, nó cao chừng ba trượng, ước chừng có tới hơn trăm cỗ thi thủ trên thân nó.

Theo lời Phương Quỳnh nói, đây hẳn đều là thi thủ của những người bị nàng ta hãm hại...

Đệt mẹ nó hùng vĩ thật!

Nhưng Ngô Lương lại lập tức nhận ra một chi tiết bất hợp lý.

Phương Quỳnh tuyệt đối không thể nào thu thập được những thi thủ này!

Nếu là thi thủ của gia đình chủ nhân Thiên Nê Thành kia, có lẽ còn có một chút khả năng.

Dù sao vùng sa mạc này cách Thiên Nê Thành cũng không quá xa, cho dù Phương Quỳnh chỉ là một nữ tử yếu đuối, hơi tốn chút sức lực cũng có khả năng vận chuyển thi thủ của bọn họ tới đây.

Nhưng thi thủ của những người khác thì gần như không thể.

Tên lái buôn Hán nô và gia nhân của hắn chết ở Tịnh Châu, vậy thi thủ của bọn họ hẳn cũng ở Tịnh Châu.

Nếu không có thủ đoạn đặc thù, Phương Quỳnh căn bản không thể nào vận chuyển thi thủ của bọn họ tới đây.

Còn có những thi thủ khác...

Ngô Lương chú ý thấy, thi thủ ở phần dưới vai của "Bản mệnh thần" này, thông qua những khuôn mặt lộ ra bên ngoài có thể phân biệt được, những người đó hẳn đều là người Thăng Long khá chính thống.

Mà quỹ tích hoạt động chính của Phương Quỳnh ở Thăng Long chính là Tịnh Châu và Duyện Châu.

Tức là những người này có thể phần lớn đều là những người bị Phương Quỳnh hãm hại ở Thăng Long.

Muốn vận chuyển những thi thủ này từ Thăng Long tới đây, tự nhiên cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Quan trọng nhất, Phương Quỳnh hẳn không có thời gian và tinh lực như vậy, trừ phi nàng ta còn có phân thân hoặc đồng bọn, và phân thân cùng đồng bọn còn nắm giữ phương pháp Cản Thi khá đặc thù...

Thế nhưng khả năng này cũng lập tức bị Ngô Lương loại bỏ: Thứ nhất, phân thân hẳn là không có.

Vừa rồi nàng ta tự mình nói rằng, chỉ sau khi nàng ta chết đi, nàng ta tiếp theo mới "sinh" ra.

Chuyện này nàng ta hẳn không nói dối và tình hình những nữ thi trần trụi tại hiện trường cũng từ một mặt chứng thực lời nói của nàng ta; thứ hai, cũng là nguyên nhân quan trọng nhất để Ngô Lương loại bỏ khả năng này.

Bởi vì hắn nhìn thấy một khuôn mặt vô cùng quen thuộc trên bắp chân của "Bản mệnh thần".

Khuôn mặt này không phải ai khác, chính là chưởng quỹ mà Ngô

Lương và những người khác đã từng giao thiệp khi tới Phẩm Hương Các "câu cá chấp pháp".

Chưởng quỹ kia chính là dưới sự khống chế của "yểm muội thuật" của Phương Quỳnh mà tự kết liễu, đương nhiên có thể tính là người bị Phương Quỳnh hãm hại.

Nhưng Ngô Lương có thể khẳng định rằng, thi thủ của chưởng quỹ kia tuyệt đối không thể đến được nơi này.

Dưới sự vận tác khéo léo của Ngô Lương, Tào lão bản, Tào Ngang và Trình Dục đều cho rằng chưởng quỹ kia mới là kẻ đứng sau nắm giữ "yểm muội thuật".

Bởi vậy cho dù hắn đã chết, thi thủ của hắn cũng bị Trình Dục thu thập cẩn thận, cùng đưa tới chỗ Tào lão bản.

Tào lão bản và Tào Ngang cuối cùng sẽ đối xử với thi thủ của hắn như thế nào, Ngô Lương tuy chưa từng dò hỏi, nhưng cũng biết thi thủ đoạn nhiên không thể nào rơi vào tay Phương Quỳnh.

Bởi vì lúc đó Phương Quỳnh đang ở trong tay hắn, và được canh giữ vô cùng nghiêm mật.

Bởi vậy nàng ta có bằng chứng ngoại phạm mà Ngô Lương trong lòng rõ như ban ngày, căn bản không có thời gian và cơ hội tiếp xúc với thi thủ của chưởng quỹ.

Cho dù thật sự ngầm còn có đồng bọn, đồng bọn của nàng ta cũng sẽ không có được cơ hội như vậy, dù sao đó là Tào lão bản và Tào Ngang, bọn họ nhất định sẽ xử lý thi thủ một cách thỏa đáng.

Bởi vậy...

Nghĩ tới những điều này, Ngô Lương lại nhìn về phía "Bản mệnh thần" mà Phương Quỳnh khá đắc ý kia, đã âm thầm bắt đầu hoài nghi hư thực của nó.

Cùng với đó là sự hoài nghi về hư thực của thế giới kỳ dị này.

Đương nhiên, không phải nói thế giới kỳ dị này không tồn tại, mà là thế giới kỳ dị này rốt cuộc dựa trên điều gì mà tồn tại, và liệu nó có thể tạo ra ảnh hưởng thực chất đối với bọn họ, thậm chí trực tiếp lấy mạng bọn họ hay không?

Nhưng có một điều có thể khẳng định, Ngô Lương có thể cảm giác rõ ràng tay chân của mình đã sắp cứng đờ vì lạnh.

Nghĩa là, thế giới kỳ dị này hẳn đang ảnh hưởng đến hắn, và cả các thành viên cốt cán của Phường Nhân Quân.

Còn "Bản mệnh thần" của Phương Quỳnh kia, thì tạm thời vẫn chưa thể nói rõ... "Điển Vi, theo ta!" Ngô Lương đột nhiên quay đầu khẽ quát một tiếng với Điển Vi, sau đó lại nhanh chóng nói với Dương Vạn Lý và những người khác: "Các ngươi tạm thời lưu lại bên cạnh chiếc quan tài gỗ kia mà tiếp ứng, luôn chú ý tình hình bên trong chiếc quan tài gỗ đó, không được rời nửa bước!" Vừa nói, Ngô Lương đã cất bước lớn chạy về phía doanh trướng đơn giản mà bọn họ dựng lên.

Hắn cần lấy một số thứ không mang theo bên người, sau đó thừa cơ thăm dò đối với băng giá đột nhiên xuất hiện trên cồn cát và "Bản mệnh thần" do Phương Quỳnh triệu hồi.

Như vậy có lẽ mới có thể nắm giữ thêm nhiều tin tức, mới có khả năng tìm được cơ hội phá cục.

Nếu không, cho dù Phương Quỳnh chẳng làm gì, thì cái ý thức này cũng có khả năng đóng băng bọn họ tới chết ở nơi đây.

Mà Dương Vạn Lý và những người khác cũng phải canh giữ cẩn thận chiếc quan tài gỗ kia.

Cỗ thi thủ của Phương Quỳnh trong quan tài gỗ di tích đó, đó là

thứ duy nhất ở đây có liên quan đến Phương Quỳnh, có lẽ cũng sẽ trở thành chìa khóa phá cục! "A ha ha ha, còn muốn giãy giụa hả?" Nhìn thấy hành động của Ngô Lương và những người khác, Phương Quỳnh lại đầy hứng thú cười khẩy, tựa như một con mèo đang vờn chuột, chẳng hề bận tâm mà nói: "Ngươi có lẽ còn chưa hiểu rõ rốt cuộc mình đã đến nơi nào.

Nếu đã như vậy ta sẽ cùng ngươi chơi đùa một chút.

Nếu để các ngươi chết quá dễ dàng, vậy thì thật quá hời cho các ngươi rồi...

Bản mệnh thần, ngươi hãy đi gặp bọn chúng đi." Lời vừa dứt. "Quang—quang—quang..." Người khổng lồ do thi thủ tạo thành kia liền một lần nữa động đậy, cất bước lớn đi xuống cồn cát, thẳng tắp đi về phía Ngô Lương bên này.

Cùng lúc đó, Ngô Lương và Điển Vi cũng hành động rất nhanh, đã sớm tới bên cạnh doanh trướng đơn giản của bọn họ.

Ngô Lương không đi lấy những thứ khác, mà là ngay lập tức bảo Điển Vi đi đóng một cỗ xe ngựa.

Bởi vì sau khi đóng quân, để ngựa có thể nghỉ ngơi tốt, duy trì trạng thái thể lực tốt nhất, thông thường đều phải tháo ngựa khỏi xe ngựa, cho đến khi lên đường lần sau mới lại đóng vào.

Còn Ngô Lương thì tự mình nhanh chóng đốt lên một bó đuốc, đứng bên cạnh xe ngựa tùy thời chuẩn bị lên xe.

Đáng tiếc việc đóng xe ngựa lại không dễ như tưởng tượng, đặc biệt là trong tình huống ngựa không mấy phối hợp.

Hiện tại bị tiếng bước chân trầm trọng của người khổng lồ kia làm kinh hãi, những con ngựa đi theo bọn họ liền không mấy phối hợp, đang điên cuồng nhảy nhót giãy giụa.

Ngay cả một lực sĩ như Điển Vi, muốn đóng chúng vào cũng không dễ dàng. "Ngô Hữu Tài, quái vật kia đi về phía các ngươi rồi, cẩn thận!" Bạch Tinh Tinh ở xa không nhịn được phát ra cảnh báo với Ngô Lương, bởi vì người khổng lồ kia lúc này đã tới dưới cồn cát, cách bọn họ chỉ còn mấy chục mét. "Không kịp rồi!" Ngô Lương thân lâm kỳ cảnh, tựa hồ càng thêm chú ý đến nhất cử nhất động của người khổng lồ này.

Chương 440

Thấy ngựa một chút cũng không phối hợp, Điển Vi dùng sức lực cả người kẹp lấy cổ một con ngựa bằng cánh tay, đã sắp siết cho con ngựa kia nghẹt thở vẫn không có cách nào đóng vào xe được.

Mà người khổng lồ kia chẳng bao lâu sẽ tới gần, Ngô Lương đành nói: "Điển Vi huynh đệ, đừng đóng nữa, trước tiên hãy cho quái vật kia một trận vật lý khu ma, có lẽ có thể ngăn cản nó tiếp tục tới gần!" "Vật lý khu ma?" Điển Vi bị từ ngữ mới lạ đột nhiên từ miệng Ngô Lương thốt ra làm cho một mặt nghi hoặc.

Khoảnh khắc sau.

Một cái bình đồng đã được Ngô Lương châm lửa đã được nhét vào tay Điển Vi, hắn chửi tục quát lên: "Đệt mẹ nó, bất kể rốt cuộc nó là cái thứ quỷ quái gì, cứ ném nát nó trước đã!

Một cái không đủ, chúng ta còn một xe, hôm nay ngươi cứ việc dốc sức mà ném!" Đây chính là thứ Ngô Lương chạy về lấy.

Bất kể người khổng lồ kia là hư hay thực, hắc hỏa dược chính là vũ khí có lực sát thương lớn nhất mà bọn họ hiện tại có.

Dù thế nào cũng phải đem ra thử xem sao.

Nếu hắc hỏa dược cũng không có cách nào đối phó được nó, vậy thì những thứ đồ chơi nhỏ như "Chiến quốc liên phát nỗ" mà bọn họ mang theo bên mình, lại càng không có khả năng chống lại nó.

Mà nếu đã như vậy, Ngô Lương tự nhiên cũng chỉ có thể nghĩ cách khác...

Hắn tạm thời thật sự chưa nghĩ ra được cách nào khác, chỉ có thể liệu cơm gắp mắm mà thôi. "Nặc!" Điển Vi lập tức hiểu ý Ngô

Lương, thân thể liền dùng sức vung một cái, cái bình đồng nặng gần mười cân chứa đầy hắc hỏa dược này liền bị Điển Vi "soạt" một tiếng ném ra, thẳng tắp bay ra xa mấy chục mét, vô cùng chuẩn xác mà trúng vào ngực người khổng lồ, chìm vào khe hở giữa các thi thủ. "A ha ha ha, không tự lượng sức..." Phương Quỳnh có chút nghi hoặc nhìn cảnh này, nhưng lại cười không chút sợ hãi.

Hiển nhiên nàng ta vì hôn mê trước đó nên không biết những việc Ngô Lương và những người khác đã làm ở Thiên Nê Thành, đồng thời lại tràn đầy tự tin vào "Bản mệnh thần" của mình, căn bản không coi cái bình đồng này ra gì.

Kết quả khoảnh khắc sau. "Oanh!" Một tiếng nổ lớn, hỏa quang khổng lồ và khói đen nồng nặc nhanh chóng từ ngực người khổng lồ bùng lên.

Người khổng lồ lại trực tiếp bị nổ làm đôi, phần trên ngực liền với đầu như một con diều đứt dây, kéo theo một làn khói đen bay tới vùng băng nguyên cách đó mười mấy mét. "Thứ gì vậy chứ?!" Tròng mắt Phương Quỳnh suýt nữa lồi ra, phát ra một tiếng kêu kinh hãi khó mà tin được! "Có hiệu quả, người khổng lồ này lại có thực chất!" Mặc dù không thể xem như tham khảo, nhưng nhìn thấy cảnh này, Ngô Lương vẫn lập tức nhớ tới một trò chơi ở hậu thế.

Bối cảnh trong trò chơi đó, chính là một thế giới kỳ dị được hình thành dựa trên địa vực hiện thực và sức mạnh siêu nhiên song song tồn tại.

Thế giới kỳ dị này được gọi là biểu thế giới và lý thế giới.

Và trong biểu thế giới và lý thế giới, yếu tố tăm tối trong lòng một số người liền có thể được vật chất hóa.

Bởi vậy người có yếu tố tăm tối trong lòng mạnh nhất và lực tinh thần mạnh nhất thậm chí có khả năng trở thành chúa tể của thế giới

kỳ dị này, thực hiện được ước muốn thành sự thật theo một ý nghĩa nào đó!

Vì Ngô Lương đã nhìn thấy khuôn mặt của chưởng quỹ Phẩm Hương Các trên chân của "bản mệnh thần" của Phương Quỳnh, hắn cho rằng mình có lý do để nghi ngờ cái gọi là "bản mệnh thần" này chính là sản phẩm tinh thần mà Phương Quỳnh tạo ra thông qua một sức mạnh bí ẩn nào đó không ai biết đến.

Chỉ là, cũng vì một loại sức mạnh siêu nhiên nào đó không ai hay biết, thứ vốn dĩ tồn tại trong tầng diện tinh thần này đã được vật chất hóa trong thế giới kỳ dị này.

Cũng chính vì nó đã được vật chất hóa, nên hắc hỏa dược mà Ngô Lương và những người khác mang từ thế giới thực vào mới có thể gây ra thương tổn thực chất cho nó, giống như hiện tại, vừa ra tay đã trực tiếp nổ tung nó thành hai khúc.

Nếu "bản mệnh thần" kia là vật hư ảo, đoạn nhiên không thể nào sinh ra hiệu quả như vậy.

Và biểu hiện của Phương Quỳnh lúc này cũng đã chứng thực đầy đủ điểm này.

Nàng ta căn bản không hề biết hắc hỏa dược là gì, cho dù có tưởng tượng cũng không thể tưởng tượng ra được.

Chính vì lẽ đó, khi nhìn thấy cảnh tượng này nàng ta mới có biểu hiện thất thố đến vậy, cho nên hắc hỏa dược nhất định là do Ngô Lương và mọi người mang vào, tuyệt đối không phải vật hư ảo.

Điều này khiến Ngô Lương an tâm đôi chút.

Có lẽ điều đó chứng tỏ, thế giới kỳ dị này không phải là huyễn cảnh, cũng không hoàn toàn do Phương Quỳnh chủ đạo, nàng ta cũng chỉ là một thành viên trong thế giới kỳ dị này mà thôi.

Dù so với Ngô Lương và mọi người, nàng ta có thể chiếm một số ưu thế chủ nhà, nhưng cũng phải tuân thủ các quy tắc đặc biệt của thế giới này.

Ví dụ như, nàng ta tuy có thể thông qua một loại sức mạnh nào đó tạo ra "bản mệnh thần" như vậy, nhưng lại không thể ảnh hưởng đến tác dụng của hắc hỏa dược do Ngô Lương mang vào; lại ví dụ như, nàng ta tuy có thể biến sa mạc này thành băng nguyên hiểm ác để giam giữ Ngô Lương và mọi người, nhưng vẫn phải cẩn thận tránh né "phi hổ trảo" mà Ngô Lương mang vào, hơn nữa, để ngăn Ngô Lương lần nữa tập kích, sau đó nàng ta còn trực tiếp lui vào sâu hơn trong băng nguyên ở khoảng cách an toàn hơn.

Điều này chứng tỏ nàng ta cũng là một thực thể chân thật, hẳn là cũng sẽ bị thương, cũng sẽ bị Ngô Lương lần nữa bắt giữ, vì vậy không thể không tránh né; lại ví dụ như, nàng ta hẳn là không thể nào đi vào phạm vi của tòa Thái Dương Mộ nơi chôn cất nàng ta, những thi thủ thuộc về nàng ta ngã xuống trong Thái Dương Mộ chính là bằng chứng.

Nàng ta có thể liên tục chết đi sống lại không sai, nhưng cũng đã chết rất nhiều lần ở nơi này.

Điều này cũng có thể chứng minh suy đoán của Ngô Lương, rằng thế giới kỳ dị này thực sự tồn tại một số quy tắc chí cao vô thượng mà ngay cả nàng ta cũng không thể vượt qua...

Ngoài ra, còn có phế tích lục địa kia.

Những thứ bên trong hẳn cũng không phải là sản phẩm huyễn hóa ra, đặc biệt không thể là sản phẩm tinh thần mà Phương Quỳnh tạo ra thông qua sức mạnh thần bí.

Bởi vì bất kỳ vật gì bên trong đó đều không có ý nghĩa thực tế nào đối với Phương Quỳnh.

Ngược lại, đối với Ngô Lương, mặc dù có lúc chúng đã gây ra chút rắc rối cho hắn, nhưng sau khi hắn thi triển "khống thủy thuật", liền dễ dàng hóa hiểm thành an.

Thậm chí cho đến tận bây giờ, Ngô Lương vẫn còn có thể cảm nhận được mối liên hệ với những "tượng đá" kia...

Trước đây Ngô Lương khi ở mộ Tề Ai Công, đâu phải chưa từng trải qua huyễn cảnh do "Vân Dương" tạo ra.

Hoàn cảnh trong huyễn cảnh tuyệt đối là một chiều, mục đích duy nhất chính là hủy diệt ý chí và tinh thần của người trúng thuật, để tà túy có thể thừa cơ mà xâm nhập, làm sao có thể xuất hiện khúc đoạn ngược lại còn giúp người trúng thuật vực dậy sĩ khí được?

Cho dù lùi một vạn bước mà nói, nếu thế giới kỳ dị này chính là một huyễn cảnh.

Thì huyễn cảnh này cũng tuyệt đối không phải do Phương Quỳnh chủ đạo và kiểm soát.

Nàng ta nhiều nhất chỉ có thể coi là một "VIP lão ngoạn gia" trong đó, còn Ngô Lương và mọi người thì là những "tân thủ tiểu bạch ngoạn gia".

Vì tất cả đều chỉ là người chơi mà thôi, nên nàng ta không phải là không thể đánh bại, chỉ là có thể có chút khó khăn...

Ngay khi Ngô Lương đang nhanh chóng phân tích tình hình trong đầu.

Phương Quỳnh đã hồi phục từ cú sốc, lúc này, "bản mệnh thần" bị hắc hỏa dược của Ngô Lương trực tiếp nổ thành hai đoạn cũng chưa vì thế mà mất đi sinh cơ.

Những thi thủ tạo nên "bản mệnh thần" có khuôn mặt càng thêm vặn vẹo, không ngừng phát ra những tiếng rít chói tai và kêu gào thống

khổ.

Đồng thời, nửa dưới của "bản mệnh thần" đang di chuyển về phía nửa trên đã rơi xuống băng nguyên, còn nửa trên cũng đang dùng hai cánh tay vật vã bò về phía nửa dưới, dường như vẫn muốn tổ hợp lại với nhau...

"Công tử, người xem này..." Điển Vi nhíu mày lại thành một cục, rõ ràng đây không phải là điều hắn muốn thấy, cũng không phải là điều những người Phường Nhân Quân muốn thấy.

Đối mặt với một quái vật mà ngay cả "sức mạnh hủy thiên diệt địa" cũng không thể giết chết, cho dù đứng yên để bọn họ giết cũng có thể sống sót mà làm hao mòn bọn họ đến chết, bọn họ cũng chẳng có chút thắng lợi nào...

"..." Ngô Lương không lập tức đáp lại, hắn đang nhanh chóng thu thập tình hình tại hiện trường, hy vọng có thể tìm ra phương pháp giải quyết.

Rất nhanh hắn đã chú ý đến một điểm: những tổ chức thi thể bị hắc hỏa dược trực tiếp nổ thành đầy đất thịt nát xương tàn thì đã không còn động đậy, xem ra hắn là không thể bị "bản mệnh thần" sử dụng nữa, vì vậy đã bị vô tình vứt bỏ.

Nếu là như vậy, Ngô Lương trong lòng nghĩ, nếu không có thi thủ mới bổ sung vào, thì tổng thể tích của "bản mệnh thần" sau khi tổ hợp lại có phải sẽ nhỏ hơn trước một chút hay không...

Vậy thì "bản mệnh thần" tưởng chừng bất khả chiến bại này có lẽ không phải là không thể tiêu diệt, chỉ cần chịu đủ nhiều, đủ dày đặc thương hại, vẫn có khả năng bị triệt để hủy diệt, chứ không phải chỉ là ngăn cản nó đến gần...

"Bản mệnh thần của ta..." Phương Quỳnh trên băng nguyên đã quỳ

sụp xuống đất, trên mặt đầy vẻ thống khổ, thậm chí mắt cũng đã đỏ hoe, lệ quang không ngừng lay động trong khóe mắt, giống như vừa có người hủy hoại tác phẩm nghệ thuật nàng ta yêu thích và trân quý nhất vậy.

Khoảnh khắc sau.

Phương Quỳnh đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Ngô Lương, đôi mắt nàng ta mở rất lớn, con ngươi co rút kịch liệt, trong tròng mắt tràn ngập oán hận ngút trời, mà khuôn mặt vốn có thể xem là xinh đẹp, lúc này cũng vặn vẹo càng thêm dữ tợn, hệt như ác quỷ từ địa ngục.

"Ngươi... ngươi dám phá hủy bản mệnh thần của ta!

Ngươi nhất định sẽ phải trả giá đắt, ta thề nhất định sẽ tra tấn ngươi thật lâu, thật lâu, ngươi phải chết bằng cách thống khổ nhất trần thế, ngươi sẽ cầu xin ta, ngươi sẽ hối hận vì những gì đã làm với 'bản mệnh thần' của ta, nhưng ta... tuyệt đối!

Tuyệt đối sẽ không tha thứ cho ngươi!" Từ cổ họng Phương Quỳnh phát ra tiếng gầm gừ trầm thấp mà người bình thường rất khó bắt chước, kèm theo tiếng nghiến răng ken két, nghe mà rợn tóc gáy.

Bất cứ ai cũng có thể nghe ra, nàng ta tuyệt đối không phải nói suông.

Nếu bây giờ Ngô Lương rơi vào tay nàng ta, nàng ta có lẽ sẽ trong lúc Ngô Lương còn sống, từng miếng từng miếng cắn nát huyết nhục của hắn, trước mặt hắn mà gặm xương cốt hắn, kèn kẹt kèn kẹt, nhấm nháp ngon lành...

Đồ điên!

Những người Phường Nhân Quân nhìn Phương Quỳnh với ánh mắt phức tạp, trong lòng không tự chủ dâng lên chút hàn ý.

Bọn họ đã từng thấy rất nhiều tà vật trong mộ, nhưng chưa từng

có cảm giác tương tự với những tà vật đó.

Mặc dù bản thân Phương Quỳnh không có vẻ ngoài đáng sợ thâm trầm như những tà vật kia, nhưng những gì toát ra từ nàng ta lại khiến người ta kinh hãi hơn cả tà vật.

"..." Đối mặt với ánh mắt độc xà của Phương Quỳnh, Ngô Lương lại im lặng không nói, cũng không biết trong lòng đang nghĩ gì.

Và ngay trong khoảng thời gian trống vắng này.

Nửa trên và nửa dưới của "bản mệnh thần" cuối cùng cũng đã hội hợp, tiếp đó những thi thủ bên trong bắt đầu tổ hợp lại với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, chỉ trong hai hơi thở đã có một hình hài sơ bộ.

So với "bản mệnh thần" trước đó, "bản mệnh thần" hiện tại rõ ràng đã lùn đi một cái đầu.

Đương nhiên, chắc chắn không phải là cái đầu của người bình thường, mà là cái đầu to bằng chiếc cối xay của "bản mệnh thần", tức là phát súng vừa rồi đã thực sự gây ra thương tổn cho nó, hơn nữa hẳn là thương tổn không thể đảo ngược.

"Công tử?" Thấy "bản mệnh thần" đã sắp khôi phục lại, Ngô Lương lại không có thêm động tác hay chỉ thị nào, Điển Vi kinh ngạc nhìn về phía Ngô Lương.

Những người khác cũng đều tỏ vẻ kinh ngạc, không hiểu Ngô Lương rốt cuộc đang chờ đợi điều gì, chẳng lẽ hắn lại bị Phương Quỳnh làm cho chấn nhiếp rồi sao?

Chỉ đến lúc này, Ngô Lương cuối cùng mới có phản ứng.

"Tiếp tục nổ!" Sau một mệnh lệnh đơn giản, Ngô Lương đã châm lửa một chiếc hũ đồng khác, quay đầu giao cho Điển Vi.

“Xoạt—!” Điển Vi không nói hai lời, giơ tay ném mạnh ra ngoài.

Chương 441

Kết quả, chưa đợi chiếc hũ đồng này bắn trúng "bản mệnh thần", vụ nổ cũng chưa xảy ra, thì chiếc hũ đồng được châm lửa tiếp theo đã được đưa tới.

"?" Điển Vi không khỏi sững người.

Đây lại là ý gì?

"Bản mệnh thần" này tuy nhìn có vẻ rất mạnh mẽ, nhưng một chiếc hũ đồng đã đủ khiến nó mất khả năng hành động trong một thời gian ngắn, hoàn toàn không có cần thiết phải bổ sung thêm một cái nữa chứ.

Nhưng cũng chỉ sững người một chút thôi, Điển Vi vẫn lập tức đón lấy chiếc hũ đồng, rồi nhanh chóng ném về phía "bản mệnh thần".

"Oanh!" Chiếc hũ đồng thứ nhất thành công phát nổ.

Chiếc hũ đồng này cũng bắn trúng ngực "bản mệnh thần".

Nó đang trong quá trình hồi phục, còn chưa kịp phản ứng gì thì phần từ vai trở lên lại bị tách rời khỏi nửa dưới.

Mà chiếc hũ đồng thứ hai thì ngay lập tức bắn trúng phần hông của "bản mệnh thần"...

"Đừng dừng lại!

Hôm nay cứ để chúng ta xem rốt cuộc là 'bản mệnh thần' của nàng ta mạnh mẽ, hay là chúng ta lợi hại hơn, cứ nổ cho ta, nổ đến khi không tìm thấy một khúc xương nguyên vẹn nào!" Chiếc hũ đồng thứ ba được châm lửa lại được đưa tới tay Điển Vi.

Thấy "bản mệnh thần" sau khi tổ hợp lại thấp hơn trước một cái

đầu, Ngô Lương đã có được đáp án mình muốn.

Vì hắc hỏa dược có thể thực sự gây ra thương tổn cho nó, hơn nữa lại là thương tổn không thể đảo ngược, Ngô Lương đương nhiên sẽ không còn khách khí với nó nữa, nhất định sẽ một hơi tiêu diệt cái tồn tại có khả năng uy hiếp đến bọn họ này.

Mà trước khi chứng thực suy đoán này.

Ngô Lương đương nhiên sẽ không hành động khinh suất, dù sao hắc hỏa dược của bọn họ có hạn, chỉ có bấy nhiêu đó một xe.

Nếu "bản mệnh thần" căn bản không thể tiêu diệt, thì tự nhiên cũng không có cần thiết phải lãng phí, còn phải giữ lại để duy trì tiết tấu, ngăn cản nó đến gần quá nhanh.

"Oanh!" Lại một tiếng nổ lớn, chiếc hũ đồng bắn trúng phần hông của "bản mệnh thần" cũng bị kích nổ.

Phần hông của "bản mệnh thần" lập tức phân giải, hai cái chân văng tứ phía rơi xuống đất cách đó không xa, mà chiếc hũ đồng thứ ba cũng đã bắn trúng cái đầu của "bản mệnh thần" vốn đã bị nổ văng xuống đất.

Trước khi chiếc hũ đồng thứ ba phát nổ, chiếc thứ tư, thứ năm cũng đã nối tiếp mà đến, hai tay cùng lúc ném ra, vậy mà vẫn có thể giữ được độ chính xác, lại bắn trúng hai cái chân của "bản mệnh thần" vốn đã bị tách rời...

"..." Nhìn thấy cảnh tượng này, chút hàn ý trong lòng những người Phường Nhân Quân cũng lập tức tan biến.

Đồ điên?

Phương Quỳnh tuy là một kẻ điên không thể suy đoán bằng lẽ thường, nhất cử nhất động đều mang đến cảm giác khó chịu cho người khác, nhưng ngươi cho rằng Ngô tướng quân của chúng ta là

người bình thường sao?

Ngô tướng quân tuy là người có thể co có thể duỗi, nhưng chỉ cần khi hắn đã quyết định "duỗi", từ trước đến nay tuyệt đối không để lại bất kỳ đường sống nào cho kẻ địch.

Hãy nhớ lại đám "âm binh" bị hắn lột sạch quần áo trói vào cây giữa mùa đông lạnh giá mà chết cóng ở Lạc An Quốc, rồi lại nhớ đến đám binh sĩ dưới trướng Mã Đằng bị hắn hạ lệnh tiêu diệt trên đường đến đây, Ngô tướng quân làm việc trước giờ luôn chu đáo vạn vô nhất thất, vì vậy những người đó không ai thoát được một mạng.

Mà đây còn là khi những người Phường Nhân Quân không hề hay biết rằng những kẻ họ giết thực ra chính là Mã Siêu và Bàng Đức, hai vị Ngũ Hổ Tướng nổi tiếng của Thục Quốc trong lịch sử.

Dù sao lúc này Mã Siêu và Bàng Đức còn chưa mấy danh tiếng, cho dù lúc đó có nghe được tên của bọn họ, mọi người cũng chỉ coi họ là những lính quèn vô danh mà thôi.

Ngô Lương đương nhiên cũng sẽ không cường ép phổ cập "lịch sử" sẽ xảy ra trong tương lai cho mọi người, vì vậy cũng đành để uy danh của hai người này bị chôn vùi, chỉ trách bọn họ đã gặp phải sai người vào sai thời điểm.

Cho nên...

Kẻ điên này dám buông lời cuồng ngôn uy hiếp Ngô tướng quân của chúng ta, vậy thì đừng trách Ngô tướng quân nổi giận, nhất định phải xé xác "bản mệnh thần" mà ngươi yêu quý thành vạn mảnh, ném tro cốt đi.

"Oanh— oanh— oanh!" Tiếng nổ liên tiếp vang lên, "bản mệnh thần" của Phương Quỳnh vốn đã bị nổ nát bươm thành từng mảnh, ngay cả một cánh tay hay một cái chân cũng không thoát khỏi Ngô

Lương.

Những chiếc hũ đồng được ném tới liên tục như thể không tốn tiền, nghiễm nhiên tạo thành một khu vực oanh tạc mà người sống không thể đến gần.

Phương Quỳnh rõ ràng không ngờ Ngô Lương lại làm việc kiểu này.

Khi chiếc hũ đồng đầu tiên nổ tung, nàng ta đã trợn tròn mắt, còn nữa sao?!

Ngươi chưa từng chết sao, ngươi xem lời ta nói là gió thoảng bên tai sao?!

Phương Quỳnh lập tức nổi giận, Ngô Lương đây đâu phải xem lời nàng ta nói là gió thoảng bên tai, mà là xem như dầu đổ vào lửa.

Không nói thì còn đỡ, vừa nói lại càng hăng, chuyên chọn tác phẩm nàng ta tâm đắc, đắc ý và trân quý nhất mà ra tay?

"Dừng lại!" Phương Quỳnh giận dữ gào thét về phía Ngô Lương, ngay cả những chóp băng trên băng nguyên tựa như lông nhím cũng theo đó mà dài thêm một đoạn.

Nhưng giọng nói của nàng ta hoàn toàn bị tiếng nổ của hắc hỏa dược che lấp, hơn nữa điều đó vẫn chưa hết, ngay sau đó là chiếc hũ đồng thứ hai, thứ ba... những chiếc hũ đồng liên tục được ném tới.

Lúc này Phương Quỳnh mới cuối cùng nhận ra, Ngô Lương căn bản không phải chỉ muốn phá hoại "bản mệnh thần" mà nàng ta khó khăn lắm mới chắp vá lại, mà là muốn triệt để tiêu diệt nó, thậm chí không hề có ý định để lại cho nàng ta chút tàn tích nào!

"Dừng lại!

Ta bảo ngươi dừng lại!

Dừng ngay đi!

Ta thề sẽ giết ngươi tên điên đáng nghìn đao này!!!" Phương Quỳnh theo bản năng chạy về phía trước hai bước, hy vọng có thể ngăn cản hành động điên cuồng của Ngô Lương.

Nhưng từng đợt sóng nhiệt ập tới khiến nàng ta không thể tiến lên, chỉ có thể trơ mắt nhìn "bản mệnh thần" của mình tan rã, hóa thành thịt nát và than đen trong ánh lửa và khói đen.

Lửa giận công tâm, nàng ta đã đau lòng đến bật khóc, hai hàng huyết lệ vô thanh trượt dài trên má Phương Quỳnh... ---------- "Oanh — oanh— oanh!" Điển Vi quả thật đã dùng hết sức lực, chưa đến một tuần trà đã làm trống nửa xe hắc hỏa dược.

Ngô Lương cũng không hề xót xa chút nào, việc hắn bí mật chế tạo những hắc hỏa dược này mãi đến Tây Vực mới thực hiện không phải là không có lý do.

Bởi vì hắn không hy vọng hắc hỏa dược xuất hiện ở Thăng Long, dù chỉ xuất hiện một lần cũng có khả năng gây ra sóng gió lớn, từ đó sớm lọt vào tầm mắt của một số "đại lão".

Phải biết rằng thứ đồ chơi này đã được hắn coi là một trong những át chủ bài và đường lui quan trọng nhất.

Một khi vô ý truyền ra ngoài, đặc biệt là truyền đến tai Tào lão bản, nếu hắn muốn tiếp tục duy trì cuộc sống yên ổn hiện tại, thì đành phải dâng nó ra.

Mà một khi Tào lão bản có được hắc hỏa dược, chưa nói đến chiến sự tương lai sẽ phát sinh biến động lớn thế nào, cũng chưa nói đến Tào lão bản lần này sẽ ban thưởng cho hắn cái gì, điều Ngô Lương lo lắng nhất là trong lòng Tào lão bản e rằng lại có thêm một lý do để diệt khẩu hắn...

Những chuyện như "Phụng chỉ đạo mộ", "phi nô", "Lỗ Ban chiến xa"... trước đây thì còn dễ nói.

Tuy chúng có thể khiến Tào lão bản giành được một số ưu thế trong chiến tranh, nhưng lại không thể như hắc hỏa dược mà nghiền ép tất cả trong thời đại vũ khí lạnh như thế này.

Huống hồ những thứ đó dù có vô ý tiết lộ ra ngoài, cũng sẽ không gây ảnh hưởng quá lớn đến Tào lão bản.

Cũng như chuyện lập Mạc Kim Giáo Úy, Phát Khâu Trung Lang Tướng trộm mộ, trong lịch sử chẳng phải đã bị ghi vào hịch văn 《Vì Viên Thiệu Hịch Duyện Châu》 trong trận Quan Độ rồi sao?

Nhưng điều đó thì có sao đâu?

Tào lão bản không những cuối cùng đã thắng trận Quan Độ, mà sau đó còn bắt được tác giả của 《Vì Viên Thiệu Hịch Duyện Châu》 là Trần Lâm, còn cho ông ta làm Tư Không Quân Mưu Tế Tửu, chuyên môn viết hịch văn cho Tào lão bản.

Đương nhiên, Trần Lâm cũng rất nhanh chóng và hiểu chuyện mà làm rõ: "Mọi người ngàn vạn lần đừng nghĩ lung tung, nội dung trong hịch văn đó không phải là sự thật, mà là Viên Thiệu bức bách ta bịa đặt ra.

Tào lão bản yêu quý nhân tài, thấu hiểu đại nghĩa, làm sao có thể là người như vậy chứ?" Chỉ là không biết lời "làm rõ" này, có phải là dựa trên một loại "trao đổi" nào đó hay không.

Dù sao thì kết cục cuối cùng của Trần Lâm cũng coi như không tệ, mãi đến Kiến An năm thứ hai mươi hai mới không may mắc bệnh qua đời, cũng coi như là thọ chung chính tẩm.

Còn chuyện "đạo mộ", tự nhiên cũng chẳng đi đến đâu.

Hậu thế, ngoài hịch văn này ra, cũng không hề phát hiện bất kỳ

chứng cứ nào cho thấy Tào lão bản đã lập Mạc Kim Giáo Úy, Phát Khâu Trung Lang Tướng chuyên trách đạo mộ.

Cộng thêm lời "làm rõ" kịp thời của Trần Lâm, giới khảo cổ hậu thế thực ra cũng càng nghiêng về việc chuyện này là do Trần Lâm theo ý của Viên Thiệu mà bịa đặt ra, dù sao bối cảnh lúc đó chính là khi trận Quan Độ đang diễn ra, Viên Thiệu quả thực có động cơ và nhu cầu như vậy.

Vì vậy, những chuyện trước đây đối với Tào lão bản mà nói, thực ra không phải là chuyện lớn gì, ít nhất trong ngắn hạn sẽ không trở thành lý do để diệt khẩu hắn.

Nhưng hắc hỏa dược thì lại khác.

Thứ này ở thời đại này không khác gì "hạch" (hạt nhân) của hậu thế.

Thử nghĩ xem tại sao nước Anh ở hậu thế năm xưa lại dùng mọi thủ đoạn trăm phương nghìn kế ngăn cản "Tiền viện sĩ" về nước, thậm chí không tiếc chỉ định một loạt kế hoạch ám sát?

Bây giờ cũng vậy thôi.

Ngô Lương hoàn toàn có thể tưởng tượng, một khi Tào lão bản có được hắc hỏa dược, cho dù niệm tình cũ và thân phận "nữ tế" mà không diệt khẩu hắn, thì từ ngày đó trở đi cũng nhất định sẽ phái những thân tín tinh nhuệ nhất để "bảo hộ" hắn.

Và hắn tự nhiên cũng không thể muốn đi đâu thì đi đó nữa, chỉ có thể cả đời an phận ở nơi mà Tào lão bản có thể nhìn thấy, sờ thấy.

Và khi Tào lão bản nhắm mắt xuôi tay, hắn cũng sẽ không chút do dự mà mang hắn theo.

Trộm mộ?

Khảo cổ?

Đừng có mơ!

So với hắc hỏa dược, Tào lão bản căn bản không cần những thứ hư vô đó.

Chỉ cần thứ đồ chơi này, thiên hạ liền đã nằm trong tay.

Nếu lại để Ngô Lương chạy lung tung, vạn nhất vô ý truyền ra ngoài thì sao?

Chính vì đã sớm nghĩ đến những điều này.

Cho nên cho dù những hắc hỏa dược này ở đây không hết, Ngô Lương cũng tuyệt đối sẽ không mang chúng về Thăng Long, và nếu không đến vạn bất đắc dĩ cũng sẽ không dễ dàng sử dụng ở Thăng Long.

Chương 442

Vì vậy, tự nhiên cũng hoàn toàn không có cần thiết phải tiết kiệm sử dụng.

"..." Nhìn "bản mệnh thần" của Phương Quỳnh bị Ngô Lương và Điển Vi cuồng oanh lạm tạc đến tan xương nát thịt, những người Phường Nhân Quân đã không biết nên nói gì cho phải.

Cái "sức mạnh hủy thiên diệt địa" này quá đỗi cường đại, ngay cả tà vật cũng không có chút sức chống cự nào.

Thậm chí khi thấy Phương Quỳnh ở đằng xa đang quỳ trên mặt đất khóc ra huyết lệ, trong lòng mọi người lại vô cớ dâng lên chút đồng tình.

Chỉ trách nàng ta đã gặp phải Ngô Lương, người đàn ông mà thường xuyên treo câu "người tốt chẳng sống lâu, kẻ ác sống ngàn năm, các ngươi chắc chắn sẽ chết trước ta" trên miệng.

"Công tử, chắc là cũng tạm được rồi chứ?" Điển Vi thì không mệt, chỉ hơi ù tai một chút.

Quan trọng nhất là "bản mệnh thần" của Phương Quỳnh lúc này đã hóa thành những mảnh tàn tích khắp nơi, đừng nói là "bản mệnh thần" khổng lồ kia, ngay cả những thi thủ tạo thành "bản mệnh thần", lúc này cũng rất khó tìm ra một cái đùi hay một cánh tay nguyên vẹn.

"Tuy rằng vẫn còn kém dự tính của ta một chút, nhưng cũng tạm đủ rồi, cứ vậy đi." Ngô Lương khẽ gật đầu, cuối cùng cũng không châm lửa hũ đồng nào nữa đưa cho Điển Vi.

Những tiếng nổ dừng lại.

Hiện trường cuối cùng cũng tạm thời yên tĩnh.

Lúc này Ngô Lương và những người khác mới cuối cùng nghe thấy tiếng Phương Quỳnh nức nở không ngừng từ đằng xa, lúc này huyết lệ chảy ra từ mắt nàng ta đã làm ướt y sam, trên gò má càng để lại mấy vệt nước mắt đỏ tươi.

Nhưng vẻ oán hận trong ánh mắt nàng ta nhìn về phía Ngô Lương lại càng nồng đậm hơn trước.

Nếu ánh mắt có thể giết người, Ngô Lương lúc này tuyệt đối đã biến thành một đống thịt nát, dù là một cơn gió nhẹ nhất thổi qua cũng có thể dễ dàng thổi tan hắn...

Đáng tiếc, ánh mắt không thể giết người.

Mà ngoài vùng băng nguyên này và "bản mệnh thần" đã bị Ngô Lương xé xác thành vạn mảnh kia, nàng ta dường như cũng không thể làm được nhiều hơn, không thể hành động tùy ý trong thế giới kỳ dị này.

"Ha ha..." Sau khi hiện trường yên tĩnh lại, Phương Quỳnh cũng rất nhanh ngừng nức nở, cuối cùng lại nhìn thêm một lần "bản mệnh thần" vỡ nát khắp đất, rồi nàng ta giơ tay lên lau vệt huyết lệ trên mặt, khi hạ tay xuống, trên mặt lại lập tức biến trở lại nụ cười dữ tợn, điên cuồng như trước.

"Ngươi là người đàn ông đặc biệt nhất mà ta từng gặp, dưới gầm trời này không một người đàn ông nào có thể sánh bằng ngươi." Nhìn Ngô Lương, Phương Quỳnh bỗng nhiên khen ngợi hắn, hơn nữa còn đưa ra lời đánh giá cực cao, thậm chí trong ánh mắt đầy oán hận lại rõ ràng hiện lên một tia thưởng thức và tham lam khó nói nên lời.

"?" Ngô Lương dường như có chút nghi hoặc, những người Phường Nhân Quân cũng không mấy hiểu ý lời này của Phương Quỳnh, tổng cảm thấy đây không phải là chuyện tốt lành gì.

“Cho nên...” Phương Quỳnh cũng không bán cái gì, ngay sau đó liền cười toe toét nói, “Ngươi đã có thể hủy diệt 'bản mệnh thần' của ta, vậy thì chứng tỏ ngươi lợi hại hơn 'bản mệnh thần' của ta.

Quả đúng là cái cũ không đi thì cái mới không đến, ta đột nhiên quyết định không tra tấn ngươi nữa, ta không nỡ để lại trên người ngươi một vết thương nào.

Bởi vì sau khi ngươi chết đi sẽ trở thành 'bản mệnh thần' mới của ta, vừa nghĩ đến một người đàn ông đặc biệt như ngươi trở thành 'bản mệnh thần' mới của ta, ta liền chẳng còn chút tiếc nuối nào với cái cũ nữa, không những không tiếc nuối, mà còn có một loại cảm giác an tâm khó tả.” “Nữ nhân này...

Lời nàng ta nói sao lại giống như đã nhìn trúng Ngô Hữu Tài rồi vậy?” Bạch Tinh Tinh lập tức có chút không vui.

“Theo kinh nghiệm của lão phu mà phán đoán... thì tám chín phần là như vậy rồi.” Vu Cát vuốt râu khẽ gật đầu, “Phụ nữ luôn dễ dàng nảy sinh tình ý với đàn ông cường tráng, đây là thiên tính tự nhiên.

Cho nên từ xưa đến nay mới có nhiều câu chuyện anh hùng mỹ nhân đến thế.

Chỉ có điều Phương Quỳnh này cũng quá dễ dàng thay lòng đổi dạ, thật sự là không giữ phụ đạo.” Dương Vạn Lý liếc xéo sang, ngoáy tai hỏi: “Ồ?

Lão đồng tử ngươi còn có kinh nghiệm về phương diện này sao?

Ta có phải nghe nhầm không, ngươi nói lại lần nữa xem?” “Ngươi hiểu cái quái gì!

Lão phu tuy chưa từng ăn thịt heo, nhưng chẳng lẽ lại chưa từng thấy heo chạy sao?” Vu Cát lập tức phá công, trợn mắt trắng đáp trả.

Dương Vạn Lý vừa định tiếp tục cãi cọ với Vu Cát, thì nghe Bạch

Tinh Tinh không biết vì sao lại nghiến răng nghiến lợi, càng không vui mà nói: "Nàng ta dù có không giữ phụ đạo đi chăng nữa, chẳng lẽ còn hơn Ngô Hữu Tài không giữ phụ đạo sao?

Ta thật sự không hiểu, hắn rốt cuộc có gì tốt mà đi đến đâu liền có những nữ tử kỳ quái sà vào lòng, chẳng lẽ những nữ tử này đều không có mắt sao?

Văn Nhân Chiêu ở Lạc An Quốc thì bỏ qua đi, Phương Quỳnh này còn không biết là người hay quỷ, tại sao cũng không có mắt như vậy?" "..." Vừa nghe những lời này, Dương Vạn Lý và Vu Cát lập tức không còn ý niệm tiếp tục cãi cọ, nhìn nhau trân trân – cái này cũng có thể ghen tỵ sao?

Phụ đạo... từ này dùng trên người công tử đại trượng phu như vậy e là không thích hợp lắm nhỉ?

Điều đó thì bỏ qua đi, nếu cứ muốn nói "không có mắt", thì hình như Bạch cô nương ngươi cũng...

Khụ khụ, không nói nữa không nói nữa, chúng ta chẳng nghe thấy gì, chúng ta chẳng biết gì hết.

Dù sao đó là người bên gối, lúc nào cũng có thể thổi gió bên gối, chuyện này ai xen vào thì người đó có vấn đề đầu óc, đừng tự gây phiền phức cho mình.

"Tỷ Tỷ Tinh Tinh nói vậy thì sai rồi." Gia Cát Lượng thì sau khi trầm ngâm một lát, mới khá nghiêm túc tiếp lời, trịnh trọng nói.

"Tiểu huynh đệ đủ dũng cảm!" Vừa nghe lời này, Vu Cát và Dương Vạn Lý thầm trong lòng giơ ngón cái lên cho hắn, đây chính là "nghé con không sợ hổ" mà, không thể so sánh được, thật sự không thể so sánh được, đáng tiếc vẫn còn thiếu chút va vấp xã hội.

"?" Bạch Tinh Tinh cũng nhíu mày lại, quay đầu nhìn về phía Gia

Cát Lượng.

Gia Cát Lượng dựa vào tuổi tác nhỏ của mình mà nở một nụ cười ngây thơ vô tội, rồi nói tiếp: “Ta lại thấy chuyện này kỳ thực cũng chẳng có gì.

Hữu Tài ca ca lợi hại như vậy, những nữ tử kia nảy sinh ái ý với hắn cũng là chuyện trong lý lẽ.

Nữ tử như vậy càng nhiều, càng chứng tỏ Hữu Tài ca ca càng được săn đón...” Cái này đã không còn là dũng cảm nữa rồi, đây là chưa từng chết a!

Dương Vạn Lý và Vu Cát có chút nhịn không được muốn lao tới bịt miệng Gia Cát Lượng, ít nhất cũng để lại cái danh ân nhân cứu mạng.

“Hừ...” Sắc mặt Bạch Tinh Tinh cũng có chút kỳ quái, ánh mắt nhìn về phía Gia Cát Lượng càng thêm lạnh lẽo.

Kết quả lại nghe Gia Cát Lượng tiếp tục nghiêm túc nói: “...

Nhưng cho dù những nữ tử kia tranh nhau sà vào lòng, nữ tử có thể được Hữu Tài ca ca mang theo bên mình cùng nhau tìm khắp thiên hạ, du ngoạn kỳ cảnh, phó thác tính mạng, cũng vẫn chỉ có một mình Tỷ Tỷ Tinh Tinh mà thôi.

Từ đó có thể thấy, dưới gầm trời này người nữ tử thực sự có thể bước vào lòng Hữu Tài ca ca, thì chỉ có duy nhất Tỷ Tỷ Tinh Tinh mà thôi.

Đó là điều mà những nữ tử thèm muốn Hữu Tài ca ca dù có dẫm lên Thái Sơn cũng vĩnh viễn không thể với tới.” “?????? ” Dương Vạn Lý và Vu Cát lập tức sững sờ, đôi mắt suýt chút nữa trừng lồi ra ngoài.

Lời nói này xoay chuyển tình thế, quả thực kinh thiên động địa!

Thằng nhóc này đâu phải là chưa từng chết, thằng nhóc này rõ ràng là giả heo ăn thịt hổ, không ai hay biết đã đi ra một con đường rộng nhất...

Công tử rốt cuộc đã chiêu mộ những quái thai kiểu gì cho Phường Nhân Quân vậy, phải biết rằng mấy ngày trước thằng nhóc này còn là một đứa nhóc thối tha đến chó cũng chê, mới có bấy nhiêu thời gian mà đã có sự chuyển biến hoa lệ kinh người đến vậy, có thể bình thường một chút được không, chẳng lẽ chỉ có hai chúng ta vẫn còn là người bình thường thôi sao?

"Xì, ai mà thèm!" Trong đôi mắt đẹp của Bạch Tinh Tinh cũng xẹt qua một tia hân hoan rất khó nhận ra, nhưng nàng ta vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng, không vui mà tặc lưỡi nói, "Gia Cát Lượng ngươi qua đây, chiếc áo này ngươi mặc tạm đi.

Ở đây lạnh như vậy, ngươi tuổi còn nhỏ thân thể yếu ớt, nước mũi đều chảy ra rồi, đừng để bị cảm lạnh thì hơn...

Ngô Hữu Tài tuy đã hủy diệt 'bản mệnh thần' của nữ nhân kia, nhưng lại không thể thay đổi vùng băng thiên tuyết địa này, không biết hắn có tìm ra cách phá giải hay không, cứ thế này cũng không phải là cách." "Thật ngại quá, ta thừa nhận ta quả thật là một người đàn ông đặc biệt, người từng dùng đều không ngớt lời khen ngợi.

Đáng tiếc, lại là người đàn ông mà ngươi không thể có được, đừng có si tâm vọng tưởng nữa." Đối mặt với lời "khen ngợi" của Phương Quỳnh, Ngô Lương khá khiêm tốn đáp lại.

"Vậy sao?" Phương Quỳnh lại quyến rũ cười, chỉ vào vùng băng nguyên bao quanh Thái Dương Mộ này, thản nhiên nói, "Đợi khi ngươi biến thành tượng băng, ngươi sẽ là của ta.

Không tin thì chúng ta cứ chờ xem." Rõ ràng nàng ta đã quyết định sẽ dùng vùng băng nguyên này để nhốt Ngô Lương và những người

khác đến chết ở đây.

Hơn nữa, nghe giọng điệu của nàng ta, chỉ cần nàng ta muốn, nàng ta muốn vùng băng nguyên này tồn tại bao lâu thì nó sẽ tồn tại bấy lâu.

Điều này cũng ứng với câu nói trước đó "Không có sự cho phép của ta, ai cũng không thể rời đi." Đương nhiên, câu nói này có lẽ còn có ý nghĩa khác, có lẽ cũng chỉ thế giới kỳ dị này...

Nói xong lời này, Phương Quỳnh đổi một tư thế thoải mái hơn mà ngồi trên một chóp băng.

Nàng ta lúc này cũng chỉ mặc một thân y phục mỏng manh, nhưng nhiệt độ ở đây dường như không hề ảnh hưởng đến nàng ta.

Ngược lại, Ngô Lương và những người khác đều cảm nhận được cái lạnh khó chống đỡ, chỉ có những tiếng nổ vừa rồi mới mang lại cho họ một chút hơi ấm, nhưng tia hơi ấm này cũng thoáng chốc tan biến.

"Ngươi cũng quá coi thường ta rồi." Ngô Lương cũng cười cười, không quay đầu lại mà quát một tiếng với Dương Vạn Lý và những người khác đang đứng bên cạnh quan tài gỗ, "Dương Vạn Lý, lập tức lôi thi thủ của nàng ta ra khỏi quan tài gỗ!" Phương Quỳnh muốn hắn hủy đi cái quan tài gỗ kia, hắn tự nhiên sẽ không chiều ý nàng ta.

Nhưng hắn lại có thể làm một số chuyện với thi thủ đó, giống như những gì Phương Quỳnh đã làm với nam thi đó.

Làm vậy cho dù không thể giúp bọn họ thoát khỏi hiểm cảnh, cũng sẽ không sai.

Đồng thời khi hạ lệnh này, Ngô Lương vẫn đang quan sát phản ứng của Phương Quỳnh.

Mà Phương Quỳnh ngồi trên chóp băng, khóe miệng vẫn luôn treo một nụ cười nhạt, không có bất kỳ phản ứng nào, dường như không

hề lo lắng về việc hắn làm vậy.

Dương Vạn Lý và những người khác đương nhiên sẽ kiên quyết chấp hành mệnh lệnh của Ngô Lương.

Không cần người khác giúp, chỉ Dương Vạn Lý một mình tiến lên kéo thi thể Phương Quỳnh từ trong quan tài gỗ ra, quăng xuống đất bên cạnh quan tài.

"Công tử, xong rồi!" Làm xong, Dương Vạn Lý lập tức báo cáo Ngô Lương.

Ngô Lương vẫn không rời mắt nhìn chằm chằm Phương Quỳnh.

Tuy nhiên, Phương Quỳnh vẫn không chút phản ứng, vẫn mỉm cười như không nhìn hắn, dường như mọi chuyện không liên quan gì đến nàng.

Phiến băng nguyên do Phương Quỳnh tạo ra cũng không hề thay đổi… "Cái này…" Ngô Lương trong lòng không khỏi có chút thất vọng, xem ra cách này không thể giúp họ thoát khỏi khốn cảnh, càng không thể khiến Phương Quỳnh chịu khuất phục.

Bất quá Ngô Lương vẫn âm thầm suy đoán: Hiện tại Phương Quỳnh tuy nhìn qua không chút biến đổi, nhưng chắc hẳn đã không thể như trước mà chết đi sống lại nữa?

Hắn coi Thái Dương Mộ là một pháp trận có thể khiến người ta chết đi sống lại.

Mà thi thể của Phương Quỳnh giờ đã thoát ly pháp trận, giống như cụ nam thi kia, vậy theo lý thuyết, pháp trận cũng không thể tác dụng lên nàng nữa, nếu bây giờ giết chết Phương Quỳnh, nàng hẳn là thật sự đã chết… Giải quyết không được vấn đề, thì giải quyết người tạo ra vấn đề!

Họ tuy rất khó đối kháng với phiến băng nguyên như thế, nhưng

nếu có thể giải quyết được Phương Quỳnh, thì băng nguyên do nàng tạo ra có lẽ sẽ tự động tiêu biến.

Vấn đề hiện tại là.

Phương Quỳnh rất giảo hoạt ẩn mình trong băng nguyên hoàn toàn do nàng khống chế, Ngô Lương và những người khác thậm chí còn khó tiếp cận, dù có dùng hắc hỏa dược để phá băng nhọn trên băng nguyên, nhưng trông những băng nhọn đó cũng có thể nhanh chóng phục hồi, vậy làm sao có thể giải quyết nàng?

Chương 443

Ngay lúc này.

"?!" Ngô Lương bỗng nhiên chú ý tới khóe miệng vốn đã hơi nhếch lên của Phương Quỳnh, giờ khắc này đang không ngừng nhếch cao hơn, khuôn mặt vừa mới bình thường trở lại, chớp mắt liền trở nên dữ tợn.

Tiếp đó, Phương Quỳnh từ từ đứng dậy trên băng nhọn, nhìn xuống họ với ánh mắt có thể gọi là tuyên án, trong mắt tràn đầy vẻ trào phúng.

"Cuối cùng… cũng trúng kế rồi, tử kỳ của các ngươi đã đến, ha ha ha ha!" Phương Quỳnh há miệng rộng, trong cổ họng tức khắc phát ra tiếng cười điên loạn hơn.

Cùng lúc đó.

"Tích tích——ba ba——" Phiến băng nguyên vốn chỉ bao phủ quanh Thái Dương Mộ, giờ khắc này lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được mà lan tràn vào khu vực cấm địa an toàn duy nhất này, dần dần bao vây Ngô Lương và những người khác.

"Công tử, hành động này e rằng đã giải trừ cấm chế lớn nhất của yêu nữ này, yêu pháp của nàng ta đã có thể hoành hành vô độ!" Thấy cảnh này, Vu Cát liền vội vàng hét lên với Ngô Lương.

Ngô Lương cũng lập tức ý thức được vấn đề này.

Trước đó Phương Quỳnh không thể đến gần Thái Dương Mộ, e rằng là vì thi thể của nàng ta cùng với Thái Dương Mộ tạo thành một trận pháp, mà đây đối với nàng ta cũng là một cấm chế vô cùng lợi hại, nay họ đã kéo thi thể nàng ta ra khỏi Thái Dương Mộ, vậy thì

Thái Dương Mộ này không còn là cấm chế của nàng ta nữa, giờ nàng ta đã có thể tự do ra vào nơi này như họ, bao gồm cả sức mạnh thần bí mà nàng ta đã nắm giữ, cũng có thể lan đến đây… "Dương Vạn Lý, lập tức đặt thi thể nàng ta trở lại!" Ngô Lương không kịp nghĩ nhiều, lập tức lại quát lớn với Dương Vạn Lý và những người khác.

"Nặc!" Dương Vạn Lý lúc này đương nhiên cũng không dám chậm trễ, ứng một tiếng liền vội vàng ôm thi thể Phương Quỳnh đặt trở lại.

Mà ngay khoảnh khắc thi thể Phương Quỳnh một lần nữa tiến vào quan tài gỗ.

Phiến băng nguyên cùng băng nhọn đang nhanh chóng lan tràn về phía Ngô Lương và những người khác cũng đột nhiên dừng lại, rồi sau đó bắt đầu chậm rãi rút lui, không lâu sau liền trở lại trạng thái trước đó.

"Hô——" Ngô Lương thở dài một hơi thật dài.

Phường Nhân Quân chúng nhân cũng thả lỏng.

Họ hoàn toàn có thể tưởng tượng, nếu phiến băng nguyên này lan đến, dù không lập tức đóng băng họ chết cóng, thì những băng nhọn sắc bén kia cũng sẽ đâm xuyên họ thành thịt xiên, họ sẽ thật sự không còn cách nào rời khỏi nơi đây nữa.

"A a a a…" Mà Phương Quỳnh trên băng nguyên nhìn thấy cảnh này, trên mặt tuy hiện lên một tia thất vọng, nhưng nàng cũng không hề tức giận, chỉ thu lại vẻ dữ tợn trên mặt, một lần nữa trở lại khuôn mặt tựa cười không cười như trước, không nhanh không chậm nói: "Xem ra đầu óc các ngươi cũng xoay chuyển đủ nhanh, lại thoát được một kiếp, bất quá ta một chút cũng không vội, chỉ cần ta không cho băng nguyên tan đi, các ngươi cuối cùng cũng sẽ chết ở đây, được thưởng thức các ngươi từ từ tắt thở trước mắt ta, lại hà cớ gì không

phải là một niềm vui chứ?" Nàng ta bây giờ giống như một thợ săn cực kỳ kiên nhẫn, còn Ngô Lương và những người khác trong mắt nàng ta thì đã là con mồi mạnh hết đà, nàng ta đang thực hiện một cuộc "truy đuổi tử vong" giống như của thợ săn bộ lạc nguyên thủy châu Phi, không ra tay nữa, mà là cực kỳ kiên nhẫn bám theo con mồi, cho đến khi con mồi cạn kiệt thể lực… "…" Nghe lời Phương Quỳnh nói, những tâm trạng vừa mới thả lỏng của Phường Nhân Quân lập tức lại căng thẳng.

Phương Quỳnh nói không sai, lúc này họ đã có chút không chịu nổi cái lạnh do băng nguyên mang lại, tay chân đều đã lạnh buốt, nhưng vì thời gian chưa lâu nên chưa bị ảnh hưởng quá lớn.

Nếu cứ kéo dài như vậy, tuy họ có mang theo một ít dầu hỏa, bất cứ lúc nào cũng có thể đốt lửa sưởi ấm, nhưng nhiên liệu ở nơi này rốt cuộc cũng có hạn, Phương Quỳnh quả thật không cần làm bất cứ điều gì, cũng có thể đóng băng họ đến chết.

Hiện giờ hiển nhiên đã rơi vào thế bế tắc, hơn nữa là thế bế tắc cực kỳ bất lợi cho họ.

"Công tử, có thể qua đây thương lượng một chút không?" Thấy Phương Quỳnh tạm thời không vào được, họ cũng không ra được, Vu Cát trầm ngâm một lát, đột nhiên vẫy tay gọi Ngô Lương.

"Đợi chút." Ngô Lương biết Vu Cát muốn nói với hắn những lời không muốn Phương Quỳnh nghe thấy, bèn quay đầu lại khẽ gật đầu với ông ta, rồi cùng Điển Vi kéo theo nửa xe hắc hỏa dược còn lại qua đó.

"Ngươi có chủ ý gì?" Đến gần, Ngô Lương hỏi thẳng.

"Cứ thế này quả thật không phải là cách, lão hủ cho rằng chúng ta nên từ Thái Dương Mộ này mà suy tính cách giải trừ khốn cảnh." Vu Cát nhíu lão mặt, hạ giọng nghiêm túc nói, "Phương Quỳnh là từ Thái

Dương Mộ này sinh ra, do đó mới có được yêu thuật mạnh mẽ như vậy, có lẽ chúng ta cũng có thể lợi dụng điểm này…" "Ý của ngươi là gì?" Ngô Lương trước đó đã sớm suy diễn trong lòng rất nhiều khả năng phá cục, nên chỉ vừa nghe đến đây đã đại khái đoán ra Vu Cát rốt cuộc có ý tưởng gì.

Còn những người khác thì đưa mắt tò mò nhìn tới, Dương Vạn Lý càng trực tiếp thúc giục: "Lão đồng tử, đã đến lúc này rồi, ngươi đừng có mà bày trò nữa chứ?" "Ý của lão hủ là, nếu có người trong chúng ta tiến vào quan tài gỗ, có lẽ sẽ có thể biến thành người giống như Phương Quỳnh, đạt được yêu thuật tương tự nàng ta, chỉ có như vậy, e rằng mới có thể đối kháng với nàng ta, đây có lẽ là cách duy nhất!" Vu Cát đảo mắt, dùng giọng thấp hơn nói.

"…" Nghe Vu Cát nói, mọi người lập tức im lặng, mỗi người đều cau mày, dường như đang suy nghĩ về cách mà Vu Cát đã nói.

Còn Ngô Lương đã sớm suy diễn qua khả năng này, lập tức nêu ra lo lắng trong lòng mình: "Cách này ngươi nói ta không phải chưa từng nghĩ qua, chỉ là không biết ngươi đã nghĩ qua chưa, cái giá phải trả để tiến vào cái quan tài gỗ này là gì?" "Cái này…" Vu Cát hơi ngẩn ra.

"Trước hết, người tiến vào e rằng lập tức sẽ chết đi." Ngô Lương tiếp lời nói tỉ mỉ, "Tham khảo kinh nghiệm của Phương Quỳnh, nàng ta tự mình một mình chạy nạn đến đây, cũng tự mình một mình di chuyển cụ nam thi kia ra khỏi quan tài gỗ, vậy đương nhiên cũng chỉ có thể là tự mình nằm vào quan tài gỗ, rồi sau đó nàng ta vĩnh viễn ở lại đây, tức là, người sống tiến vào quan tài gỗ tuy có thể chết đi sống lại, nhưng e rằng ngay lập tức sẽ từ bỏ sinh mạng ban đầu… Sinh mạng có được từ việc chết đi sống lại với sinh mạng có được từ việc hoài thai mười tháng từ mẹ có phải là một việc hay không, đây hoàn toàn là một ẩn số, tuyệt đối không thể xem nhẹ." "Thứ hai, các ngươi còn nhớ không, Phương Quỳnh trước đó từng nói, nàng ta có một số

thứ vô cùng quan trọng bị giữ lại bên trong quan tài gỗ, do đó nàng ta mới liên tục chịu đựng đau khổ cố gắng tiếp cận Thái Dương Mộ, để lại nhiều thi thể ở đây." "Lời này ta tin, đây là động cơ duy nhất ta cho rằng có thể giải thích hợp lý hành động này." "Vì thế, trước khi ta còn chưa làm rõ rốt cuộc chuyện này là như thế nào, nếu người của chúng ta tiến vào quan tài gỗ, dù cuối cùng dùng cách này giúp chúng ta thoát khỏi khốn cảnh, người đó cũng có khả năng cuối cùng biến thành bộ dạng không ra người không ra quỷ của Phương Quỳnh này." "Đến lúc đó, chúng ta lại phải đối mặt với người này như thế nào, đối xử với người này ra sao?

Điều ta lo lắng là, những người còn lại e rằng sẽ phải đối mặt với một lựa chọn khó khăn hơn cả sinh tử." "Vì vậy, chưa đến lúc núi cùng thủy tận, ta tuyệt đối sẽ không mạo hiểm này, cũng tuyệt đối sẽ không để các ngươi mạo hiểm này!" Nói đến đây, ánh mắt Ngô Lương chậm rãi quét qua mọi người, sắc mặt nghiêm túc hơn bao giờ hết.

"…" Mọi người cũng khẽ gật đầu, sau khi được Ngô Lương phân tích một lượt, họ cũng lập tức hiểu rõ điểm mấu chốt của hành động này, đây quả thật là một quyết định cần phải suy tính kỹ lưỡng.

Kết quả Vu Cát lại khá trịnh trọng nói: "Vậy nên ý của lão hủ là, không bằng cứ để lão hủ làm chuyện này đi, lão hủ đã sống cả một đời rồi, nói ra e rằng cũng chẳng còn mấy năm để sống nữa, con đường tìm kiếm đạo quả xem ra càng xa vời vô vọng, nếu quan tài gỗ này thật sự có thể khiến lão hủ như Phương Quỳnh mà liên tục chết đi sống lại, tuy có lẽ là tà môn ngoại đạo, nhưng lão hủ cũng coi như miễn cưỡng chạm tới cánh cửa trường sinh bất tử, cũng không xem là lỗ vốn, nếu lão hủ quả thật như Phương Quỳnh mà biến thành thứ không ra người không ra quỷ, lại muốn làm khó Công tử và các ngươi, nghĩ bụng chư vị đối phó với lão phu hẳn cũng dễ hơn đối phó với

Phương Quỳnh một chút, đến lúc đó chư vị không cần nương tay là được, lão hủ tuyệt không oán hận." "Lão tiên sinh lời này e rằng vẫn có phần phiến diện." Ngô Lương lập tức lại chỉ ra một vấn đề dễ bị bỏ qua hơn, "Ngươi nhìn Phương Quỳnh xem, nàng ta tuy chết đi sống lại nhiều lần, nhưng thực ra mỗi lần đều là thọ yểu mà chết, điều này lại không ngăn cản nàng ta dần dần trưởng thành như người bình thường… Nàng ta đang dần già đi theo thời gian trôi qua, ai cũng không biết đến ngày nàng ta thọ chung chính tẩm, liệu còn có thể chết đi sống lại hay không, nếu không thể, thì đây không thể tính là trường sinh bất tử, đối với lão tiên sinh chỉ có hại chứ không có chút lợi ích nào." "Huống hồ…" "Hiện tại cũng chưa đến lúc núi cùng thủy tận, lão tiên sinh không cần cố chấp như vậy." Ngô Lương ý tứ sâu xa nói.

"Chưa đến lúc núi cùng thủy tận?" Mọi người lập tức trợn tròn mắt ngạc nhiên nhìn Ngô Lương.

Chẳng lẽ hắn còn giữ lại một chiêu ư, sao chúng ta một chút cũng không nhìn ra?

"Một lát nữa các ngươi sẽ biết, thành bại nằm ở hành động này." Ngô Lương bán thần bán nghi nói. … "Các ngươi đang trăng trối di ngôn ư?" Thấy Ngô Lương và những người khác tụm lại thì thầm to nhỏ, Phương Quỳnh cũng không chút bận tâm, cười khà khà nhìn họ nói: "Ta thấy vẫn là không cần đi, các ngươi đều sẽ ở lại nơi này, di ngôn lại do ai mang ra ngoài đây?" "Ha ha…" Ngô Lương quay đầu nhìn nàng ta một cái, nhưng không đáp lời, sau đó liền ôm cánh tay rùng mình nói với mọi người: "Tê—— Lạnh chết mất, đừng có đứng yên nữa, đốt lửa nấu cơm đi, giữa trời băng tuyết này mà sưởi lửa, uống nước nóng, ăn chén cơm nóng hổi không biết sướng đến mức nào, dù có phải chết, chúng ta cũng không thể làm ma đói, xui xẻo lắm." "…" Mọi người bây giờ nào có tâm tư lo lắng mấy chuyện này, tất cả đều đang nghĩ Ngô Lương rốt cuộc còn giữ chiêu gì.

Bất quá đã Ngô Lương đã đề xuất, họ cũng đành phải bận rộn làm việc, người đi tìm gỗ mục làm củi ở Thái Dương Mộ bên cạnh thì tìm củi, người thì bắc nồi, người thì đổ nước, người thì đốt lửa.

Một lát sau.

Một đống lửa trại đã được đốt lên, một làn khói xanh lượn lờ bay lên giữa Thái Dương Mộ bị bao vây bởi băng thiên tuyết địa, nồi sắt nhỏ treo trên đống lửa cũng bốc hơi nóng, tỏa ra từng đợt hương gạo.

Hơn nữa.

Điển Vi và những người khác còn chạy về mang lều trại qua che gió lạnh, mang dáng vẻ muốn sống tốt ở nơi này.

Thật sự không ai hiểu cuộc sống hơn họ… "Háp——sảng!" Ngô Lương đã sưởi lửa nửa ngày, lúc này lại húp một ngụm cháo nóng, lập tức toàn thân thông suốt, thật là sảng khoái không gì sánh bằng.

"A nha!

Thơm!

Thật thơm!" Dương Vạn Lý cũng khen không ngớt, "Đời này ta không biết đã uống bao nhiêu bát cháo, chỉ có bát cháo này uống là thơm nhất, lần này nếu thật sự chết ở đây, đời ta cũng coi như đáng giá rồi!" "Nếu đã như vậy, đời ngươi cũng quá qua loa rồi còn gì?" Vu Cát húp cháo nóng, vẫn không quên châm chọc hắn một câu.

"Ngươi hiểu cái gì, ta đây gọi là sống cho hiện tại, ai như lão đồng tử ngươi, cả ngày chỉ nghĩ đến đạo quả của ngươi, đời này đến đàn bà cũng chưa từng chạm vào, nếu ta là ngươi thì sớm đã tự treo cổ chết rồi, sống còn có ý nghĩa gì?" Dương Vạn Lý phản bác.

"Lão phu không phải là không muốn, nào giống ngươi tên mãng phu này, muốn mà không được, e rằng còn vô vị hơn cả lão phu." Vu Cát cười nhạo.

“Ha ha, hôm nay trước mặt Công tử, ta cũng không ngại nói cho ngươi một bí mật, thực ra ta nha, hắc hắc.” Dương Vạn Lý lại đột nhiên cười đắc ý, vẻ mặt si ngốc nói: “Lần này xuất chinh trước đó, ta đã ở Ung Khâu câu kết được một tiểu quả phụ, đêm trước xuất chinh ta còn đặc biệt cùng nàng ta tư thủ một đêm để lại chút giống, nếu thuận lợi thì lần này chúng ta trở về ngươi sẽ nhìn thấy giống của ta đang đâm chồi nảy lộc trong bụng tiểu quả phụ rồi…” “Ta nhắc lại một lần nữa, sau này bất cứ lúc nào cũng không cần nói những lời tương tự như vậy nữa!” Lúc này mà còn lập cái FLAG gì chứ, Ngô Lương cất lời ngăn lại, tiếp đó lại nheo mắt cười tủm tỉm: “Bất quá ngươi cũng được đó Dương Vạn Lý, lại âm thầm làm đại sự, tiểu quả phụ có phải rất mạnh mẽ không?

Tinh Tinh, ta không có ý gì khác đâu nhé, chỉ là hơi tò mò tiện hỏi thăm thôi.” ---------- Thấy tình hình như vậy, Ngô Lương và những người khác thế mà lại sống một cuộc sống khá tốt đẹp, thậm chí còn có tâm trạng nói đùa vui vẻ.

Phương Quỳnh một mình ngồi trên băng nhọn của băng nguyên, khuôn mặt tựa cười không cười ban đầu rất nhanh lại một lần nữa trở nên dữ tợn, hận không thể lập tức tiêu diệt Ngô Lương và những người khác.

Đám người này… sao lại coi trời bằng vung đến vậy!

Chẳng lẽ thật sự không sợ chết ư?

Nỗi sợ hãi đâu?

Sự tuyệt vọng đâu?

Lo lắng bất an đâu?

Tâm thần bất định đâu?

Những trạng thái mà người bình thường khi đối mặt với cái chết,

đặc biệt là khi chờ đợi cái chết từ từ đến đều sẽ xuất hiện, trên người Ngô Lương và những người khác lại không hề thấy một chút nào.

Sợ chết là bản năng của con người, nếu một người ngay cả cái chết cũng không sợ, vậy còn điều gì có thể khiến họ sợ hãi?

Phương Quỳnh trong lòng vô cùng không hiểu, nàng ta không rõ mình đang đối mặt với những người như thế nào.

Đồng thời lại vô cùng ghen tị.

Tại sao những người này dù đang đối mặt với cái chết sắp đến, vẫn có thể biểu hiện thản nhiên như vậy, vẫn có thể gắn bó chặt chẽ với nhau như vậy, vẫn có thể nói nói cười cười tận hưởng cuộc sống.

Mà nàng ta thì không làm được.

Khi người thân của nàng ta chết, trên đời liền không còn bất kỳ ai thật lòng quan tâm nàng ta, yêu thương nàng ta, gặp phải toàn là những kẻ lừa gạt, ức hiếp, lợi dụng, bóc lột nàng ta, nếu không phải nàng ta biến thành "ma nữ" không thể giết chết không thể tiêu diệt được trong Thái Dương Mộ, nếu không phải nàng ta biến thành ác quỷ còn ác hơn cả kẻ ác, nàng ta căn bản không thể sống đến bây giờ.

Mà trên đời dù có một người, có thể như Ngô Lương và những người khác, cùng nàng ta khi đối mặt với sinh tử mà vẫn có thể đàm tiếu phong sinh, vẫn có thể khăng khăng dựa vào nhau, vẫn có thể quan tâm nàng ta, yêu thương nàng ta, cùng nàng ta đồng cam cộng khổ, nàng ta có lẽ cũng sẽ dừng lại, vì người đó mà thay đổi, thậm chí vì người đó mà từ bỏ tất cả, chỉ để trải qua một quãng thời gian vui vẻ có tri kỷ bầu bạn, nàng ta cũng khao khát những điều này.

Tuy nhiên, không có… Hiện tại.

Điều Phương Quỳnh muốn làm nhất chính là trước mặt Ngô Lương và những người khác mà dập tắt lửa của họ, đập nát nồi của

họ, khâu miệng của họ lại, rồi sau đó chia cắt từng người một, cứ cách vài canh giờ lại gửi cho những người khác những con mắt, tai, mũi, tay, chân… được lấy từ những người khác xuống, nhất định phải là những bộ phận cơ thể tươi sống còn chảy máu, như vậy mới đủ kích thích.

Như vậy chắc chắn có thể thấy được biểu cảm nàng ta muốn thấy trên mặt Ngô Lương và những người khác, cảm nhận được nỗi đau khổ và tuyệt vọng của họ.

Nghĩ đến những điều này, Phương Quỳnh liền phấn khích run rẩy khắp người.

Rồi sau khi phấn khích, thay vào đó lại là sự ghen tị và phẫn hận càng lớn hơn.

Bởi vì nàng ta không làm được.

Nàng ta thậm chí không thể tiến vào Thái Dương Mộ, hiện tại "bản mệnh thần" của nàng ta cũng không còn, chỉ có thể đứng từ xa nhìn Ngô Lương và những người khác nói đùa vui vẻ, mà không thể làm gì cả… "Ta không thể không nhắc nhở các ngươi một cách thiện ý, thời gian của các ngươi không còn nhiều nữa!" Phương Quỳnh cuối cùng nhịn không được lớn tiếng nói với Ngô Lương và những người khác: "Đây chắc hẳn là bữa cơm cuối cùng các ngươi ăn trong đời này, cũng là cơ hội cuối cùng các ngươi còn có thể nói chuyện, đợi sau khi mặt trời lặn, nhiệt độ ở đây sẽ tiếp tục hạ thấp, rất nhanh tất cả củi gỗ đều sẽ đóng một lớp băng dày, lửa trại của các ngươi chẳng mấy chốc sẽ không thể đốt lên được nữa, mà các ngươi cũng sẽ nhanh chóng bị đóng băng thành tượng đá, ta sẽ không chớp mắt nhìn các ngươi chết cóng!" Lần này nàng ta quả thật không nói dối.

Tuy băng nguyên do nàng ta tạo ra không thể trực tiếp tiến vào Thái Dương Mộ, nhưng nhiệt độ của băng nguyên đã sớm ảnh hưởng

đến mọi thứ bên trong Thái Dương Mộ, cùng với việc nhiệt độ tiếp tục hạ thấp, Thái Dương Mộ cuối cùng cũng sẽ biến thành một cảnh tượng băng tuyết tuyệt vọng mà không ai có thể sống sót.

Mà nàng ta cũng chính là muốn dùng những lời này để nhắc nhở hoàn cảnh của Ngô Lương và những người khác, để họ tỉnh táo một chút, tránh cho họ không hiểu rõ mình đang trải qua điều gì, vẫn còn ở đó mà vui vẻ ngốc nghếch.

Chướng mắt!

Tức chết người!

Kết quả thì sao.

Phường Nhân Quân chúng nhân nghe lời này quả thật có quay đầu nhìn nàng ta.

Nhưng cũng chỉ là nhìn một cái, họ liền quay đầu lại, tiếp tục húp cháo nóng trong tay.

Ngô Lương lại càng từ trong túi lương khô tùy thân lấy ra một túi nhỏ thịt khô băm, vừa phân phát cho mọi người, vừa hớn hở nói: "Nghe thấy rồi chứ, chúng ta e rằng không thể sống qua tối nay được rồi, vậy thì những thịt băm này cũng không cần cất giữ nữa, nào nào nào, ta ở đây còn có ít rượu, cũng không cần cất nữa, thịt băm kèm rượu càng ăn càng ngon, mọi người cứ thoải mái mà ăn đi!" "Ha ha ha, hiếm khi Công tử hôm nay lại hào phóng như vậy, vậy ta xin không khách khí!" "Nào, Công tử, ta kính ngươi!" "Uống chay có ý nghĩa gì, không bằng chúng ta dùng cờ caro để đánh cược xem ai thắng sẽ được uống một ngụm." "Ủng hộ!" "Không được, Gia Cát Lượng ngươi tuổi còn nhỏ không thể uống rượu, chuyện này ngươi đừng tham gia nữa, ăn nhiều thịt băm đi thì hơn." "Hữu Tài ca ca, ngươi sợ không thắng được ta chứ gì?" "Đừng có dùng chiêu đó với ta, khi Hữu Tài ca ca ngươi chơi kích tướng pháp, ngươi mẹ nó còn

đang ở ruộng dùng nước tiểu của mình với bùn mà chơi bùn cơ đấy, nói không được là không được!" "Ha ha ha ha…" "…" Phương Quỳnh không nhắc nhở họ thì còn đỡ, kết quả vừa nhắc nhở Ngô Lương và những người khác ngược lại trực tiếp bắt đầu "bãi lạn", cứng rắn biến bữa "đoạn đầu phạn" cuối cùng thành cảm giác của bữa cơm tất niên, thật là vui vẻ tưng bừng náo nhiệt phi phàm.

"Đồ điên!

Toàn là đồ điên!" Phương Quỳnh càng tức đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng lại vô kế khả thi, chỉ đành vừa tự nhủ không cần so đo với một đám người sắp chết, vừa quay mặt đi để "mắt không thấy tâm không phiền".

Quay mặt đi thì không thấy được, nhưng âm thanh vui vẻ của Ngô Lương và những người khác thì sao cũng không thể ngăn cách được.

Vì thế cái trạng thái tâm phiền ý loạn này cũng sao cũng không thể thoát khỏi.

Chương 444

Phương Quỳnh thậm chí còn tự hỏi rốt cuộc là ai đã giam cầm ai, ai lại đang ở trong tuyệt cảnh, tại sao lại có một cảm giác mình đang phải chịu sự tra tấn?

Cuối cùng.

"Đủ rồi!!!" Phương Quỳnh tức giận, đứng dậy hét lên một tiếng thất thanh.

Kết quả.

"Công tử, ngươi xem nàng ta tức giận rồi, có phải thèm không?" "Hay là cũng cho nàng ta hai miếng thịt băm đi, trời băng tuyết không có lửa sưởi không có cơm ăn thì thôi, ngay cả một người nói chuyện cũng không có, đáng thương quá." "Không chỉ đáng thương, ta còn thấy buồn cho nàng ta, nhỏ tuổi đã không có mẹ, sống bao nhiêu năm nhìn bộ dạng cũng chẳng có bạn bè tri kỷ, sống chi bằng chết đi còn hơn." "Ta nói các ngươi, bớt nói hai câu đi, có thể nào hơi có chút lòng đồng cảm không?

Người ta sắp đóng băng chúng ta rồi, chúng ta ít nhiều cũng phải cho người ta chút thành tựu chứ, nào nào nào Gia Cát Lượng, ngươi làm mẫu cho mọi người, nói cho mọi người biết làm sao mới có thể diễn ra vẻ sợ hãi và tuyệt vọng." "Tại sao lại là ta, không bằng chúng ta dùng cờ caro để đánh cược thắng thua đi, người thua sẽ thay phiên làm mẫu?" "Ý hay!" "Ta nói Gia Cát Lượng này, cái đầu óc của ngươi rốt cuộc mọc ra sao vậy, sao lại linh hoạt đến thế!" "…" Phương Quỳnh lúc này cuối cùng cũng cảm thấy mình có bệnh rồi, nếu không có bệnh thì sao lại chủ động nói chuyện với đám đồ điên này, đây không phải tự mình chuốc lấy phiền toái ư?

Đám đồ điên này!

Chúng nó là "cóc ba chân mặt"——không cắn người, nhưng mà buồn nôn người ta a!

Rốt cuộc là loại phụ tinh mẫu huyết nào mới có thể sinh ra đám đồ điên như vậy, trời xanh chẳng lẽ thật sự đã chết rồi ư?

Đúng vậy, trời xanh sớm đã chết rồi, nếu không thì thế đạo sao lại biến thành bộ dạng này… Ngay lúc này.

"Cạch!" Phía sau truyền đến một tiếng động cực kỳ khẽ, dường như có thứ gì đó đã đè nát lớp băng cứng trên băng nguyên.

Phương Quỳnh theo bản năng quay đầu lại.

Kết quả vừa quay đầu, liền nhìn thấy ba bóng người đang nhanh chóng lao về phía nàng ta.

"?!" Phương Quỳnh căn bản không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng trong tình cảnh này, nàng ta đã phản xạ có điều kiện mà né sang một bên, đồng thời ý niệm khẽ động.

"Vút vút vút!" Những băng nhọn gần đó tức khắc vươn cao rất nhiều, hòng lợi dụng băng nhọn đâm xuyên những kẻ đến gần thành thịt xiên, đồng thời tạo thành một bức tường băng như hàng rào để bảo vệ chính mình.

Trong khoảnh khắc.

Băng nhọn liền dễ dàng đâm xuyên qua thân thể của ba bóng người đó.

Máu đỏ tươi chảy dọc theo băng nhọn.

Nhưng cùng lúc đó, một trong ba bóng người ấy lại bất chấp tất cả mà vươn tay phải ra, siết chặt lấy cổ của Phương Quỳnh, người chỉ chậm một bước.

Ngay sau đó.

“Rắc rắc rắc!” Xương cốt vỡ vụn truyền ra từ cổ Phương Quỳnh.

Chỉ trong một chớp mắt, sắc mặt nàng ta liền tái nhợt, thân thể từ cổ trở xuống liền mềm nhũn ra như bị rút đi linh hồn.

“Thành rồi!” Ngô Lương dường như đã sớm chuẩn bị, không biết từ lúc nào đã lặng lẽ đến bên cạnh cái quan tài gỗ ở trung tâm Thái Dương Mộ.

Cùng lúc cảnh này xảy ra.

Ngô Lương lập tức thò tay vào trong quan tài gỗ, một tay liền kéo thi thể Phương Quỳnh ra khỏi quan tài.

“Rắc rắc rắc!” Tiếng xương cốt vỡ vụn tiếp tục vang lên, máu tươi tức thì tràn ra từ miệng Phương Quỳnh.

Rõ ràng bàn tay đó chỉ một lần ra tay liền nhanh chóng bẻ gãy đốt sống cổ của Phương Quỳnh, nhưng chủ nhân bàn tay đó lại không có ý định dừng lại, hắn muốn một đòn kết liễu tính mạng Phương Quỳnh, không cho nàng ta bất kỳ cơ hội thở dốc nào.

Cũng chính lúc này.

Những người Phường Nhân Quân vẫn chưa hiểu rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, cuối cùng cũng nhìn rõ, lớp da của bàn tay đó chính là một lớp vỏ đá nứt ra vô số khe nứt nhỏ… Tượng đá!

Ba bóng người đột nhiên xuất hiện này không phải ai khác, chính là nhóm “tượng đá” mà Ngô Lương trước đó đã gặp phải ở di tích trên cạn.

Trước đó trong lúc nguy nan, Ngô Lương đã thử dùng “Khống thủy thuật” để hoàn hảo khống chế những “tượng đá” đó, nhờ vậy mà không tốn chút sức lực nào đã thoát khỏi hiểm cảnh.

Và sau đó, Ngô Lương liền luôn có thể cảm nhận được mối liên hệ giữa mình và những "tượng đá" đó.

Đây chính là lý do Ngô Lương nói họ vẫn chưa đến "lúc núi cùng thủy tận".

Vừa rồi bị Phương Quỳnh giam cầm trong Thái Dương Mộ, Ngô Lương liền luôn âm thầm lợi dụng "Khống thủy thuật" để cố gắng thao túng những "tượng đá" này, đây là một quá trình vô cùng khó khăn.

Bởi vì hắn tuy có thể cảm nhận được mối liên hệ với những "tượng đá" này, nhưng lại không thể chia sẻ thị giác của chúng, hay nói cách khác là nhãn cầu của chúng cũng đã bị biến thành vỏ đá, vốn dĩ chưa chắc còn có thể nhìn thấy mọi vật, hơn nữa cũng không thể định vị chúng, vì vậy dù Ngô Lương dần dần thuần thục việc điều khiển chúng, vẫn không thể vượt qua cả một phiến đồi cát lớn như vậy, dẫn dắt chúng chính xác đến nơi này.

Trong tình huống này, Ngô Lương chỉ có thể dựa vào ký ức trước đó mà chia "tượng đá" thành nhiều đường, cẩn thận tiến hành thử nghiệm, đương nhiên cần tốn không ít thời gian.

Cuối cùng.

Khi vài "tượng đá" lặng lẽ nhô đầu lên trên đỉnh đồi cát, Ngô Lương biết mình đã rất gần mục tiêu.

Hắn tập trung tất cả tinh lực vào vài "tượng đá" đã được định vị này.

Rồi sau đó khống chế chúng quay trở lại dưới đồi cát, cẩn thận né tránh tầm nhìn của Phương Quỳnh mà tiếp cận nàng ta, chuẩn bị phát động tấn công lén, cố gắng một đòn chế địch.

Mà đúng vào lúc này, Phương Quỳnh chính là đang bị họ làm cho

tâm phiền ý loạn, sự chú ý vô cùng phân tán.

Cứ như vậy.

"Tượng đá" cuối cùng cũng thuận lợi đến được phía sau Phương Quỳnh, ban đầu Ngô Lương nghĩ như vậy là đã có thể giải quyết nàng ta rồi, không ngờ khi "tượng đá" cách Phương Quỳnh chỉ một trượng thì cuối cùng vẫn không cẩn thận phát ra tiếng động làm nàng ta giật mình.

Ngô Lương lúc này đã không còn lựa chọn nào khác, đành phải buộc "tượng đá" phát động một đòn liều mạng.

May mắn thay.

Một trong số những "tượng đá" không phụ sứ mệnh, nó đã thành công siết chặt lấy cổ của Phương Quỳnh.

Ngô Lương không hề nương tay, lệnh cho "tượng đá" dốc toàn lực.

Cũng là do sức chiến đấu và cường độ thân thể của Phương Quỳnh quả thật không ra sao, chỉ một cái siết thông thường như vậy, lại trực tiếp bẻ gãy đốt sống cổ của nàng ta, lập tức khiến nàng ta mất đi khả năng hành động.

Ngô Lương cũng là một kẻ tàn nhẫn.

Hắn tuyệt đối sẽ không cho Phương Quỳnh bất kỳ cơ hội nào nữa, bao gồm cả cơ hội chết đi sống lại.

Hắn càng rõ hơn, người ta sau khi bị bẻ gãy đốt sống cổ, giống như bị chặt đầu, vẫn sẽ có khoảnh khắc ý thức tỉnh táo ngắn ngủi, vì vậy Phương Quỳnh hẳn sẽ không chết ngay lập tức, chỉ cần trước đó kéo thi thể Phương Quỳnh ra khỏi quan tài gỗ, chắc hẳn sẽ có thể ngăn chặn việc xuất hiện một Phương Quỳnh mới.

Vì vậy, hắn vừa ra lệnh cho "tượng đá" tiếp tục dùng sức, vừa hành động như vậy để vĩnh viễn diệt trừ hậu họa… Giờ khắc này.

Đầu của Phương Quỳnh đã mềm nhũn nghiêng sang một bên, thất khiếu đều đã tuôn ra máu tươi.

"Tượng đá" đã hoàn toàn nghiền nát đốt sống cổ của nàng ta, ở hậu thế đây hắn sẽ được gọi là gãy xương nát tủy, tủy sống cũng đã bị tổn thương nghiêm trọng không thể phục hồi, mà lúc này bàn tay của "tượng đá" vẫn siết chặt cổ nàng ta, tổn thương vẫn đang tiếp tục trầm trọng hơn, nàng ta chắc chắn đã không thể sống nổi nữa.

Nhưng lúc này, đôi mắt lồi ra nhuộm đỏ máu tươi của nàng ta lại nhìn thấy Ngô Lương, cùng với thi thể của nàng ta đang được Ngô Lương kéo ra khỏi quan tài.

Khoảnh khắc tiếp theo.

"Tích tích——ba ba!" Băng nhọn trên băng nguyên tức khắc mọc dài tứ tung, thi thể của nàng ta rời khỏi quan tài liền không còn cấm chế, băng nguyên càng nhanh chóng lan tràn về phía Thái Dương Mộ nơi Ngô Lương và những người khác đang ở.

"Công tử, làm sao bây giờ?" Thấy cảnh này, mọi người sắc mặt biến đổi, vội vàng hỏi.

"Đợi!" Ngô Lương lập tức lại nhấc thi thể Phương Quỳnh lên.

Hắn rất rõ, hành động này của Phương Quỳnh hoặc là muốn kéo họ chết cùng trước khi chết, hoặc là muốn ép hắn phải đặt thi thể nàng ta trở lại quan tài gỗ, để một lần nữa có được cơ hội chết đi sống lại.

Ngô Lương đương nhiên sẽ không để Phương Quỳnh kéo họ chết cùng.

Nếu băng nguyên quả thật lan đến trước mặt họ, ngay cả "tượng

đá" toàn thân được bao phủ bởi giáp đá cũng sẽ bị đâm xuyên thành thịt xiên, họ tự nhiên càng không cần nói, vì thế dù muốn hay không, hắn cũng không thể không đặt thi thể Phương Quỳnh trở lại, để băng nguyên không thể tiếp tục lan tràn, dù Phương Quỳnh có thể vì thế mà một lần nữa chết đi sống lại.

Hành động này của Phương Quỳnh, không nghi ngờ gì nữa, cũng đang đẩy hắn vào thế bí.

Ngay cả Ngô Lương cũng không thể không thừa nhận, đây là một nữ tử cực kỳ thông minh, dù đã gãy cổ mà vẫn có thể phản ứng như vậy, e rằng chưa chắc đã kém hắn về tâm cơ… "Tích tích — ba ba!" Băng nguyên vẫn đang lan nhanh, chỉ trong vài hơi thở đã chiếm đóng phần lớn vùng hoàng thổ của Thái Dương Mộ, vây Ngô Lương cùng mọi người vào một phạm vi ước chừng bằng một sân bóng rổ.

Cứ theo tốc độ lan rộng hiện giờ của băng nguyên, phạm vi nhỏ hẹp này chỉ cần trong chớp mắt liền bị bao phủ toàn bộ.

Đến lúc đó, những chóp băng nhọn hoắt mọc lên trên băng nguyên sẽ không chút do dự đâm xuyên thân thể bọn họ.

Dù Phương Quỳnh có không sống lại được, thì Ngô Lương và mọi người cũng không thể sống sót… "Khốn kiếp!" Ngô Lương biết mình đã chẳng còn bao nhiêu thời gian.

Tuy hắn rất không ưa cảm giác công dã tràng này, nhưng trong tình huống này cũng chỉ có thể bất đắc dĩ đặt thi thể Phương Quỳnh trở lại mộc quan, dùng cách đó để ngăn băng nguyên tiếp tục lan tràn.

Cứ như vậy, dù hắn vất vả lắm mới tìm được cơ hội giết Phương Quỳnh, e rằng Phương Quỳnh vẫn có thể lần nữa "tử nhi phục sinh".

Mà những "Thạch tượng" này đã là quân bài tẩy cuối cùng của hắn.

Nếu lần đột kích này tuyên bố thất bại, hắn sẽ thực sự không còn pháp tử nào khác để đối phó Phương Quỳnh nữa.

Đến lúc ấy, có lẽ thật sự bất đắc dĩ phải chiều theo nguyện vọng của Vu Cát, đồng ý để lão thẳng vào mộc quan thử một phen, xem liệu có thể dùng ma pháp để đánh bại ma pháp hay không.

Mặc dù Ngô Lương cảm thấy hành động này còn rất nhiều điểm bất ổn, có lẽ chẳng thể khiến sự tình chuyển biến tốt hơn, mà còn phải đánh đổi tính mệnh Vu Cát.

"Tích tích — ba ba!" Mắt thấy băng nguyên đã cận kề, thân thể Phường Nhân Quân chúng nhân đều căng cứng, chẳng ai có thể giữ lòng không gợn sóng vào lúc này.

Ngô Lương đã đặt nửa thân thể thi thủ của Phương Quỳnh vào mộc quan.

Chỉ cần dùng thêm chút khí lực đẩy về phía trước, liền có thể khiến nàng nằm vào trong đó, trở lại dáng vẻ khiến Phương Quỳnh cùng sức mạnh thần bí của nàng không thể tiếp cận như trước.

Nhưng Ngô Lương vẫn còn đôi chút bất cam.

Không đến khắc cuối, hắn vẫn muốn trì hoãn thêm chút nữa.

Giờ đây hắn cùng Phương Quỳnh tựa như hai cỗ xe đang đối chọi nhau, đây đã hóa thành một trận bác dịch về tâm lý và đảm thức.

Kết quả hoặc là hai người cùng xe hủy người vong, hoặc có kẻ nhận túng trước mà chuyển hướng, cứ như vậy song phương mới có thể tạm thời sống sót.

Chỉ là hiện tại bánh lái cỗ xe của Phương Quỳnh đã bị tháo bỏ, chân ga cũng bị kẹt cứng, nàng đã không còn nhậm hà đường lui, bởi vậy quyền lựa chọn "nhận túng" toàn bộ đều đổ dồn lên Ngô Lương, áp lực tự nhiên cũng toàn bộ đè nặng lên đôi vai Ngô Lương.

Chương 445

Mười mét!

Bảy mét!

Năm mét!

Ba mét!

Băng nguyên đã cận kề, chúng nhân thậm chí đã có thể cảm nhận được khí tức sắc bén tỏa ra từ những chóp băng hoang dại vươn mình trên băng nguyên.

"…" Chúng nhân đều đã lui về bên cạnh quan tài, lui không thể lui.

Có người nhịn không được nhắm mắt lại, nhưng tất cả đều nghiến chặt răng, càng đến thời khắc ngàn cân treo sợi tóc này, ngược lại không ai còn mở miệng cầu cứu Ngô Lương như trước nữa.

Đây là một loại tín nhiệm cùng mặc khế mà người thường khó có thể lý giải.

Bọn họ vô điều kiện tin tưởng Ngô Lương nhất định sẽ đưa ra quyết sách có lợi nhất, bọn họ vô điều kiện tin tưởng Ngô Lương nhất định sẽ phụ trách tính mệnh của mỗi người trong số họ.

Dù vì lẽ này có người có thể phải chấp nhận hy sinh, bọn họ vẫn nguyện ý tin tưởng, Ngô Lương cuối cùng đã đưa ra lựa chọn tốt nhất, hắn nhất định đã tận lực rồi… "Mẹ kiếp!" Khoảng cách cận kề như vậy, Ngô Lương đã không thể chờ đợi thêm.

Sự bất cam mãnh liệt khiến hắn ngao não chửi một câu tục tĩu.

Rồi sau đó, hắn cuối cùng không thể đánh cược với Phương Quỳnh thêm nữa, cánh tay lập tức phát lực ý muốn đặt thi thủ của

Phương Quỳnh trở về nguyên vị.

Ngay đúng lúc ấy.

"Tích tích — ba ba…" Băng nguyên bỗng nhiên dừng lại ở nơi cách bốn phía bọn họ chưa đầy hai mét, mà những chóp băng vươn ra trên băng nguyên thì lại cách bọn họ chỉ chưa đến nửa mét.

Quá gần rồi… Hoàn toàn có thể tưởng tượng được, dù động tác của Ngô Lương chỉ chậm thêm một cái chớp mắt, những chóp băng này liền có khả năng đã đâm xuyên thân thể chúng nhân.

"Hô ——" Chúng nhân thở ra một hơi thật dài.

Vừa rồi bọn họ không khác gì đang nhảy múa trên mũi kim, chỉ cần hơi bất cẩn liền có thể vạn kiếp bất phục.

Nhưng vào thời khắc mấu chốt nhất, Ngô Lương cuối cùng vẫn kéo bọn họ xuống… Chúng nhân lau vệt mồ hôi lạnh trên mặt, mang tâm tình kiếp hậu dư sinh quay đầu nhìn Ngô Lương.

Lúc này bọn họ mới bỗng nhiên chú ý, thi thủ Phương Quỳnh vẫn chưa được Ngô Lương hoàn toàn đặt vào quan mộc?

Tức là.

Nguyên nhân băng nguyên dừng lan lần này, cùng lần trước cũng không hề tương đồng.

Lần này có lẽ không phải bởi phiến Thái Dương Mộ này lại một lần nữa sản sinh cấm chế đối với Phương Quỳnh, mà là bởi vì… Chúng nhân lại quay đầu nhìn Phương Quỳnh ở đằng xa, kẻ bị "Thạch tượng" bóp đứt cổ.

Giờ phút này, đầu của Phương Quỳnh đã hoàn toàn rũ xuống, theo một phương thức mà dù là dị sĩ nắm giữ "Súc cốt công" như Dương Vạn Lý cũng không thể làm được, cổ nàng đứt lìa vô cùng triệt để.

Thất khiếu của nàng vẫn đang chảy máu ra ngoài, bởi cái đầu hoàn toàn treo ngược trên thân, máu tươi đang theo đỉnh đầu chảy xuống, nhãn cầu cũng lồi ra cực kỳ nghiêm trọng, khiến cả khuôn mặt nàng trông càng thêm tranh nanh đáng sợ.

"Triệt để… chết rồi sao?" Chúng nhân lòng thầm phỏng đoán.

Bị hạn chế bởi cự ly, bọn họ vô pháp nhìn thấy mắt Phương Quỳnh còn có thần thái hay không, cũng vô pháp dò xem khẩu tị nàng còn có hô hấp hay không, càng thêm vô pháp thí tham mạch của nàng.

Nhưng nếu là người thường biến thành bộ dạng này, hẳn đã sớm chết thấu thấu rồi.

"Thành công rồi ư?" Ngô Lương tự nhiên cũng khá ý ngoại và kinh hỉ.

Hắn đều đã gần như đặt Phương Quỳnh vào mộc quan, chỉ là sự bất cam mãnh liệt trong lòng khiến hắn cứng đầu hơi trì hoãn một chút không buông tay, kết quả lại chờ được cảnh tượng kỳ vọng này.

Bất quá hiện tại hắn y cựu bất dám khinh dịch buông lỏng cảnh giác.

Cảnh tượng trước mắt này có khả năng là bởi vì hắn đặt thi thủ Phương Quỳnh đến bước này, liền đã đạt tới điều kiện "tử nhi phục sinh", bởi vậy cấm chế lại một lần nữa xuất hiện mà thôi.

Nhưng Ngô Lương rất nhanh lại chú ý tới một tế tiết.

Phiến băng nguyên này cũng không như trước kia chậm rãi rút khỏi địa giới Thái Dương Mộ, mà tựa hồ thời gian đã ngưng đọng, không còn nhậm hà biến hóa nào nữa.

Tức là.

Tình huống hiện tại cùng lúc trước bọn họ đặt thi thủ Phương

Quỳnh trở lại mộc quan vẫn còn chút sai biệt.

Chẳng lẽ nói.

Lần này thật sự thành công rồi?

Hắn thật sự đã kịp trước khi Phương Quỳnh đạt tới điều kiện tử nhi phục sinh, giết chết Phương Quỳnh, khiến nàng triệt để tử khứ rồi?

Trong lòng đã có suy đoán như vậy, Ngô Lương tự nhiên lại càng không thể đặt thi thủ Phương Quỳnh trở về nguyên vị.

Trong cuộc bác dịch với Phương Quỳnh trước đó hắn liền đã đắc xuất kết luận, dù chỉ là một cỗ thi thủ đã sớm không còn khí tức, sau khi đặt vào mộc quan vẫn có thể sản sinh cấm chế đối với "phục sinh thể".

Tức là, nếu hắn hiện tại lại đặt thi thủ Phương Quỳnh trở về nguyên vị, y cựu sẽ lại xuất hiện một "phục sinh thể" Phương Quỳnh, hơn nữa là "phục sinh thể" kế thừa toàn bộ ký ức.

Tuy năng lực có thể kế thừa hay không còn khó nói, nhưng "phục sinh thể" như vậy y cựu sẽ mang ý nguyện cường liệt muốn bọn họ vĩnh viễn lưu lại nơi đây.

"Công tử, chúng ta lúc này hẳn đã an toàn rồi chứ?" Mãi đến giờ phút này, Vu Cát mới tựa hồ cuối cùng đã hoàn hồn được một nửa, nuốt nước bọt tiến đến bên Ngô Lương thăm dò hỏi.

"Từ tình huống hiện tại mà xem… có lẽ là vậy." Ngô Lương vẫn không dám nói chắc chắn, càng không dám điệu dĩ khinh tâm.

"Ba tháp!" Một giọt nước từ mạt đoan chóp băng nhỏ xuống, phát ra một thanh âm cực kỳ khinh vi.

Bạch Tinh Tinh lập tức bộ tróc được tin tức này, quay đầu nói với

Ngô Lương: “Ngô Hữu Tài, phiến băng nguyên này tựa hồ đang dần tiêu dung.” “Hữu Tài ca ca, huynh mau xem, trên đất đã tràn ra một vũng nước rồi!” Nghe lời Bạch Tinh Tinh, Gia Cát Lượng cũng chỉ vào vệt nước xuất hiện trên mặt đất kinh hỉ nói: “Vừa rồi khi băng nguyên lan tới, huynh đặt thi thủ này về, băng nguyên chỉ chậm rãi lui đi.

Lần này không lui đi mà lại bắt đầu dung hóa, đây có phải nói yêu pháp của yêu nữ kia đã tiêu thất, nơi này đang hồi quy chính thường?” “Hẳn là vậy…” Ngô Lương nhận thấy phân tích của Gia Cát Lượng pha hữu đạo lý, khẽ hạm thủ đồng thời cũng lược an tâm được chút.

Hắn cũng chẳng lo lắng phiến băng nguyên này sau khi triệt để dung hóa sẽ mang đến phiền nhiễu gì khác cho bọn họ.

Đây là nơi nào?

Nơi đây chính là sa mạc đã khô hạn từ lâu, dù có đổ vào một hồ nước nhỏ cũng vị tất đã có thể phát huy tác dụng gì.

Chỉ một phiến băng nguyên có độ dày hữu hạn này, dù cho có tức thì toàn bộ dung hóa, lượng nước sản sinh ra e rằng cũng rất khó thấm ướt được sa mạc này, càng đừng nói đến việc đọng lại thành nước.

Ngược lại, nó sẽ như nước gặp hải miên, khoảnh khắc liền tiêu thất vô ảnh vô tung.

Đây cũng chính là vì sao Gia Cát Lượng miệng nói “trên đất đã tràn ra một vũng nước”, kỳ thực cũng chỉ là trên đất xuất hiện một vệt nước có nhan sắc lược thâm hơn những nơi khác mà thôi.

“…” Thấy Ngô Lương gật đầu, diện sắc chúng nhân cũng trở nên hảo khán, giữa mi nhãn lộ ra hỉ duyệt của kiếp hậu dư sinh.

Duy chỉ có Vu Cát vẫn nhăn một trương lão kiểm, có chút bất cam hỏi: “Nếu đã như vậy, Phương Quỳnh liền đã triệt để tử khứ, chúng

ta e rằng liền không thể tiến thêm một bước thâm nhập tìm hiểu phiến mộ địa này, khẩu mộc quan này cùng bí mật của phương kỳ dị thế giới này nữa rồi?

Trừ phi chúng ta có người nguyện ý mạo hiểm thường thí một phen…" Rất hiển nhiên, lão đạo sĩ giờ phút này vẫn còn tâm tâm niệm niệm về chuyện "trường sinh bất tử".

Đây vô nghi là phát hiện tiếp cận nhất với "trường sinh bất tử" trong những gì lão đã kiến văn cả đời.

Biểu thái trước đó của lão đã nói lên ý nghĩ nội tâm, dù Ngô Lương đã nhắc nhở lão về những phong hiểm cùng đại giới có thể tồn tại, lão cũng vẫn chưa hoàn toàn phóng khí ý nghĩ này.

Hứa là bởi niên linh giai đoạn bất đồng, tâm cảnh cũng sẽ hữu sở bất đồng chăng.

Vu Cát như kim đã niên cận bách tuế.

Cứ theo niên linh bình quân của thời đại này mà tính, cho dù bỏ qua thương vong cùng đoản thọ do chiến tranh mang đến, lão cũng đã sống thọ gấp đôi thọ mệnh của tuyệt đại đa số người.

Hơn nữa, dù cho đặt vào hậu thế với y liệu thủy bình phát đạt hơn rất nhiều, niên linh như vậy cũng đã tiếp cận thiên hoa bản thọ mệnh của nhân loại.

Đến nỗi mỗi ngày sống thêm, Vu Cát đều cảm thấy dương thọ của mình lại thiếu đi một ngày, tùy thời đều có khả năng không thấy được thái dương của ngày thứ hai.

Cũng chính bởi vậy.

Lão mới sợ chết hơn nhậm hà nhân, quý mệnh hơn nhậm hà nhân.

Tương phản, Ngô Lương cùng những người khác liền không có

cố chấp như lão, đặc biệt là khi nghe Ngô Lương phân tích rằng cái gọi là "tử nhi phục sinh" này phi đãn cụ hữu rất nhiều bất xác định tính, lại còn có thể cần phó xuất đại giới không nhỏ, trong lòng những người khác đã không còn quá nhiều ý niệm.

"Đảo dã vị tất." Đối diện với vấn đề của Vu Cát, Ngô Lương lại dao dao đầu, rồi sau đó nhìn về phía cỗ nam thi đặt tại biên quan tài: "Cỗ nam thi này nãi là do Phương Quỳnh mười năm trước từ trong khẩu mộc quan này kéo ra, vậy thì thời gian hắn đình lưu tại thử xử có khả năng còn lâu hơn Phương Quỳnh, nói không chừng chính là mộ chủ nhân của tọa Thái Dương Mộ này.

Bởi vậy, nếu nói về sự lý giải đối với Thái Dương Mộ, hắn có khả năng biết nhiều hơn và toàn diện hơn." Ngô Lương ký nhiên thôi trắc rằng dù là thi thủ táng nhập mộc quan của Thái Dương Mộ y cựu năng đủ "tử nhi phục sinh", vậy tự nhiên cũng sẽ nhận vi tương cỗ thi thủ này phóng nhập kỳ trung, diệc là có thể khiến hắn "tử nhi phục sinh".

Vấn đề hiện tại là.

Hắn cũng không xác định cỗ nam thi này có "phục sinh thể" nào còn hoạt tại thế thượng hay không.

Thảng nhược còn hoạt trứ, vậy thì hắn tương cỗ nam thi này phóng nhập kỳ trung, liền sẽ không có "phục sinh thể" mới xuất hiện tại phụ cận, chỉ sẽ khiến hắn trọng tân hoạch đắc năng lực "tử nhi phục sinh" mà thôi.

Còn nữa, Ngô Lương trước đó còn thôi trắc rằng Thái Dương Mộ tuy năng đủ khiến người "tử nhi phục sinh", nhưng lại bất năng ngăn cản việc dần dần biến lão thọ chung chính tẩm.

Nếu suy đoán này thành lập, cỗ nam thi này cũng hữu khả năng sớm đã thọ chung chính tẩm rồi.

Bởi vậy hắn cũng sẽ không lại xuất hiện "phục sinh thể".

Dẫu sao, Phương Quỳnh trước đó đã tương cỗ thi thủ này tự mộc quan trung kéo ra, liền đồng nghĩa với việc cướp đi cơ duyên của hắn.

Nếu hắn còn có "phục sinh thể" hoạt tại thế thượng, lại còn muốn kế tục "trường sinh bất tử", vậy liền không thể nào qua đi mười năm mà vẫn bất tằng hồi lại trọng tân tương thi thủ của chính mình trí nhập quan trung… Đương nhiên, suy đoán này kỳ thực vẫn còn tồn tại một vài lỗ hổng.

Ví dụ như trước đó hắn từng khán quá thi thủ Phương Quỳnh phóng trí trong quan mộc, cỗ thi thủ kia là nguyên hình của "tử nhi phục sinh", liền ti hào bất hề biến lớn theo sự thôi di của thời gian, y cựu bảo trì dáng vẻ mười năm trước, mà trưởng đại chỉ có "phục sinh thể" Phương Quỳnh… Nếu nguyên hình bất tằng phát sinh biến hóa, vậy thì "phục sinh thể" tân sinh lấy nguyên hình làm cơ sở tự hồ cũng không có lý do phát sinh biến hóa.

Tổng chi.

Tọa Thái Dương Mộ này vẫn còn rất nhiều nơi Ngô Lương bách tư bất đắc kỳ giải.

Đây cũng chính là nguyên nhân hắn đái lĩnh chúng nhân bất viễn vạn lý đến thử xử.

Thảng nhược cứ như vậy bất minh bất bạch mà ly khứ, vậy liền đồng nghĩa với việc bạch lai một chuyến, hắn chỉ sẽ bất cam tâm hơn cả Vu Cát, càng thêm tẩm thực nan an.

Chương 446

"Sở dĩ, ý tứ của Công tử là…" Trong đôi lão nhãn của Vu Cát đốn thì phù hiện kinh hỉ chi sắc, lão sợ Ngô Lương cứ thế dừng lại.

"Tự nhiên là phải thường thí một phen, bất quá chúng ta cũng cần tố hảo sung phân chuẩn bị, cẩn phòng hãm nhập quẫn cảnh tương đồng." Ngô Lương chính sắc nói: "Trước tiên đợi băng nguyên này triệt để tiêu dung, kiểm tra thi thủ Phương Quỳnh rồi mới định đoạt.

Khi đó ta sẽ mệnh cho những 'Thạch tượng' phân tán thủ hảo sa khâu chu vi này.

Thảng nhược tương cỗ nam thi kia trí nhập mộc quan chi hậu có người 'tử nhi phục sinh', chúng ta cần tận khả năng xác bảo kiểm soát được hắn ngay đệ nhất thời gian, lại còn tùy thời năng đủ giải quyết được.

Phủ tắc nếu kẻ đó tựa như Phương Quỳnh muốn hại chết chúng ta, hoặc sở hữu yêu thuật kỳ kỳ quái quái gì, chúng ta tổng bất chí hãm nhập bị động." "Công tử nói đúng, thử sự vạn bất khả điệu dĩ khinh tâm, lão hủ nguyện thân tiên sĩ tốt." Vu Cát liên liên điểm đầu phụ họa.

"Lánh ngoại, thử cử hoặc hứa cũng cùng việc chúng ta có thể thuận lợi tẩu xuất phương kỳ dị thế giới này, hồi đáo hiện thực thế giới tức tức tương quan…" Ngô Lương tiếp lời.

Hiện tại Phương Quỳnh tuy nhìn qua đã tử, nhưng ai cũng vô pháp xác định bọn họ rốt cuộc xử ư na cá thế giới.

Nếu vô pháp tìm được đáp án tại thử xử, liền chỉ có thể sau khi hồi đáo Thiên Nê Thành mới năng đủ tố xuất phán đoán.

Nhưng tại loại địa phương này, lai lai hồi hồi nói dễ dàng sao? ---------- Băng nguyên do Phương Quỳnh sáng tạo ra đến nhanh mà đi cũng rất nhanh.

Cứ thế chỉ qua một chỉnh dạ công phu, phiến băng nguyên này liền đã tiêu thất bất kiến, chỉ lưu lại một phiến sa mạc lược hiển triều thấp cùng hoàng thổ địa lược có chút nê nính trong Thái Dương Mộ.

Đêm đó cũng chẳng dễ chịu gì.

Khi băng tuyết dung hóa sẽ hấp nhiệt, lại thêm chênh lệch ôn độ ngày đêm trong sa mạc cũng bất tiểu, đến nỗi ôn độ đêm đó còn hàn lãnh hơn cả khi băng nguyên tồn tại.

Vào lúc lăng thần, phiến sa mạc triều thấp cùng hoàng thổ địa kia lại bị đống cứng, mãi đến khi thiên lượng thái dương thăng khởi, mới dần dần khu tán hàn ý thứ cốt này.

Sa mạc cùng hoàng thổ địa dần dần bắt đầu giải đống, tiếp đó thăng đẳng lên một tầng thủy chưng khí bạc vụ như sương, uyển như tiên cảnh vậy.

Bất quá Ngô Lương cùng những người khác có trướng bồng che chắn phong hàn, lại còn tại tứ chu trướng bồng đốt lên mấy đống câu hỏa để thủ noãn, tuy chẳng dễ chịu, nhưng cũng an nhiên vô dạng mà ngao qua được.

Sau khi thiên lượng.

Theo thụ ý của Ngô Lương, chúng nhân tương tất cả thi thủ của Phương Quỳnh đều thu thập lại một chỗ, rồi sau đó chất thành một đống, kiêu lên hỏa du một bả hỏa thiêu thành tro, lại đem những tro này mai vào sa thổ.

Thử cử nhất là tự nhiên là vì vĩnh tuyệt hậu hoạn; nhị là cũng coi như tôn trọng tang táng truyền thống của Khương nhân.

Phương Quỳnh từng nói nàng là Khương nhân. 《Lữ Thị Xuân Thu》 có tái: "Đế Khương chi lỗ dã, bất ưu kỳ hệ lụy, nhi ưu kỳ tử bất phần dã." Không sợ chết mà sợ bất năng hỏa táng, đây liền là tập tục tang táng cố chấp nhất của Khương nhân thời đại này.

Nàng ký nhiên đã tử, ân oán giữa nàng cùng Ngô Lương tự nhiên cũng tùy theo đó mà qua đi, Ngô Lương tự nhiên sẽ không làm khó thi thủ của nàng.

Đương nhiên.

Tại hỏa táng chi tiền, Ngô Lương vẫn đối với những thi thủ này tiến hành một phen tế trí kiểm tra.

Đặc biệt là "phục sinh thể" cuối cùng của Phương Quỳnh, cũng chính là Phương Quỳnh đã bị hắn khống chế tự Trần Lưu, "phục sinh thể" này cùng chính thường nhân cũng không có thập gì bất đồng hiển nhiên, gãy đứt cổ liền sẽ tử khứ, tử rồi cũng sẽ đại tiểu tiện thất cấm, tử hậu thân thể cũng sẽ dần dần xuất hiện hiện tượng tiên nhuyễn hậu cương, cũng sẽ dần dần xuất hiện thi ban… Ngô Lương cũng không đối với thi thủ này tiến hành giải phẫu tiến thêm một bước nghiệm thi.

Bởi vì hắn thực tại bất cụ bị tương quan tri thức phương diện này, cho dù tương cỗ thi thủ này phẫu khai, cũng chỉ năng đủ khán đáo một đống nội tạng, đại khái năng đủ căn cứ hình trạng cùng vị trí phân biệt xuất cái gì là tâm, cái gì là can, cái gì là phế, cái gì là tràng tử… rồi sau đó liền không có rồi sau đó nữa.

Mà ở thời đại này, Ngô Lương cũng bất cảm chỉ vọng có người năng đủ như pháp y hậu thế mà thông qua giải phẫu để phân tích tình huống.

Cho dù thật sự có loại y sư tinh vu động đao, tỷ như Hoa Đà được xưng là "ngoại khoa thánh thủ", hắn cũng bất tri hà thời mới năng đủ

kiến đáo Hoa Đà, bất xác định có thể thỉnh động Hoa Đà đến bạn thử sự hay không.

Càng hà huống thử địa cự ly Đông Kinh túc hữu thiên lý vạn lý, lại thêm giao thông điều kiện hiện tại, cho dù là thủ đoạn phòng hủ hậu thế, cũng vị tất năng đủ tương cỗ thi thủ này hoàn hảo vô tổn mà đái hồi khứ… Cứ như vậy tố hoàn những công tác chuẩn bị đã đề cập trước đó, trong tình huống hoàn cảnh điều kiện cũng doãn hứa, Ngô Lương cùng những người khác cuối cùng tiểu tâm dực dực tương cỗ nam thi kia phóng hồi mộc quan chi trung.

Rồi sau đó tĩnh tĩnh đẳng đãi.

Một khắc.

Hai khắc.

Một thời thần.

Hai thời thần.

Bất tri bất giác nửa ngày cứ thế trôi qua, sa mạc triều thấp cùng hoàng thổ địa đều đã bị thái dương sái khô rồi.

"Phục sinh thể" của cỗ nam thi mà Ngô Lương cùng chúng nhân đẳng đãi, lại y cựu không như nguyện xuất hiện, trên sa khâu chu biên Thái Dương Mộ diệc là một điểm động tĩnh cũng không có.

"Cái này… Công tử, vì hà lâu như vậy vẫn không có một điểm động tĩnh nào?" Vu Cát dụi dụi đôi lão nhãn khô khốc, có chút tiêu cấp hỏi.

"Đợi ba thiên." Ngô Lương cũng không trực tiếp hồi đáp vấn đề của Vu Cát, mà là trầm ngâm nói: "Vật tư chúng ta thử hành huề đái có hạn, ba thiên chi hậu nếu vẫn đẳng bất đáo phục sinh thể của cỗ nam thi này, chúng ta liền bất đắc dĩ phải tiên khải trình phản hồi Thiên Nê Thành tiến hành bổ cấp, rồi sau đó lại lánh tố đả toán." Khi

tiến nhập phiến sa mạc này, Ngô Lương mỗi khi tẩu một đoạn đều sẽ thông qua chỉ bắc châm để xác định phương hướng hành tiến, lại còn tố tế trí ký lục.

Bởi vậy muốn duyên nguyên lộ phản hồi Thiên Nê Thành hẳn không có thái đại vấn đề.

Điều Ngô Lương tối đam tâm là, Thiên Nê Thành mà bọn họ phản hồi, rất hữu khả năng cũng phi Thiên Nê Thành trong hiện thực thế giới.

Tức là nói bọn họ có khả năng sau khi đâu đâu chuyển chuyển, vẫn y cựu bị khốn tại phương kỳ dị thế giới này.

Nếu là như vậy, vậy đối với người trong hiện thực thế giới mà nói, kỳ thực cùng đã tử rồi cũng không có thập gì khu biệt.

Mà hiện tại Phương Quỳnh đã tử, muốn tái tòng thân nàng đắc đáo thập gì tin tức tự nhiên cũng là bất khả năng.

Bất quá Ngô Lương cũng không hối hận vì đã sát nàng.

Bởi vì cho dù Phương Quỳnh còn hoạt trứ, Ngô Lương cũng bất cảm khinh dịch tương tín nhậm hà một tự nào nghe được tòng khẩu nàng.

Nữ nhân này tâm tư cực kỳ ác độc, nhất tâm chỉ muốn tương bọn họ hại tử, hơn nữa thủ đoạn lại cực kỳ tàn nhẫn.

Trời biết trong lòng nàng rốt cuộc đang đả thập gì chủ ý, tương tín lời nàng liền là đối với chính mình cùng Phường Nhân Quân chúng nhân bất phụ trách nhậm.

Hiện tại Ngô Lương chỉ tương tín một kiện sự: ký nhiên Phương Quỳnh trước đó năng đủ bất đoạn tẩu xuất phương kỳ dị thế giới này mà đi ra ngoại diện, vậy liền thuyết minh phương kỳ dị thế giới này là có xuất khẩu.

Phương Quỳnh năng đủ tìm được, vậy thì bọn họ phí chút công phu ứng cai cũng hữu cơ hội tìm được mới đúng.

Lánh ngoại.

Giám vu Sát Mộc vương tử trước đó đã giảng thuật cho hắn, lại thêm rất nhiều cư dân trong Thiên Nê Thành đều tri đạo sự tình về thương đội kia.

Ngô Lương hữu lý do tương tín, xuất khẩu của phương kỳ dị thế giới này ứng cai cũng phi thông đạo chuyên chúc của "phục sinh thể".

Chỉ cần bất phi thông đạo chuyên chúc của "phục sinh thể", vậy thì liền bất nhu yếu tất tu "hi sinh" mỗ nhân thành "phục sinh thể", mới năng đủ tự phương kỳ dị thế giới này đào ly.

Duy nhất di hám là.

Nếu "phục sinh thể" của cỗ nam thi này cuối cùng đều không xuất hiện, vậy thì tức sử bọn họ thuận lợi ly khai phương kỳ dị thế giới này, cũng là mang theo rất nhiều nghi vấn di hám mà ly khai.

Đây là sự tình Ngô Lương tối vi úc muộn.

"Khủng phạ cũng chỉ năng đủ như thử rồi…" Vu Cát bất cam tâm trương vọng một lượt, chung quy vẫn điểm điểm đầu, tiếp đó lại vấn: "Khả thị Công tử, thảng nhược chúng ta phản hồi Thiên Nê Thành chi hậu vẫn y cựu tại phương kỳ dị thế giới này thì lại đương như hà?" "Ta hiện tại cũng không có đầu tự, đến lúc đó rồi nói vậy." Ngô Lương như thực nói.

"Thảng nhược chúng ta quả chân bị khốn tại nơi này tẩu bất xuất khứ, Công tử có thể khảo lự một chút quyết định lão hủ đã tố xuất trước đó, tương lão hủ táng nhập khẩu mộc quan này, hoặc hứa đợi lão hủ thành người tựa như yêu nữ kia, liền năng đủ hoạch tất bí mật của phương kỳ dị thế giới này, diệc có thể vì Công tử chỉ xuất pháp

tử ly khai thử cảnh." Vu Cát tái một lần nữa pha vi thành khẩn thỉnh nguyện nói.

Có thể khán xuất, nhược phi Ngô Lương trong lòng thượng hữu rất nhiều nghi lự bất doãn, lão đạo sĩ này khủng phạ sớm đã tâm cam tình nguyện thảng tiến mộc quan chi trung tố tiểu bạch thử rồi.

Đối với phương diện sự tình này, không người nào cố chấp hơn lão, càng thêm si cuồng hơn lão.

"Lão tiên sinh khả tri nguyên nhân ta lan trứ ngài?" Thần sắc Ngô Lương diệc là biến thành trịnh trọng, khán trứ mắt Vu Cát vấn.

"Lão hủ tự nhiên tri đạo, Công tử là người cẩn thận, cũng là người trọng tình trọng nghĩa.

Bởi vậy tại trước khi chưa làm rõ Thái Dương Mộ này rốt cuộc hữu huyền cơ cùng hậu quả gì, bất hy vọng lão hủ dĩ thân thí hiểm." Vu Cát chính sắc nói.

"Đây chỉ là kỳ nhất, lão tiên sinh thỉnh tùy ta lai." Ngô Lương trực tiếp tương Vu Cát đái đáo bên cạnh khẩu mộc quan kia, chỉ vào một đạo cán liệt ngân tích cực kỳ tân tươi mới xuất hiện ở trắc diện quan tài mà nói: "Lão tiên sinh thỉnh khán, đây là liệt ngân tối qua mới xuất hiện, khẩu mộc quan này đã đến cảnh địa phong chúc tàn niên, tùy thời đều hữu khả năng tựa như mộc quan khác trong Thái Dương Mộ mà hóa thành mộc tra mục nát.

Điều ta đam tâm là, thọ mệnh tiếp theo của khẩu mộc quan này khủng phạ còn không trường cửu bằng dương thọ tiếp theo của lão tiên sinh, mà sau khi khẩu mộc quan này tổn phôi sẽ phát sinh thập gì, lại càng là một vị tri số." "…" Vu Cát đốn thì im lặng.

Thảng nhược hoạt nhân thảng tiến quan tài liền sẽ tựa như Phương Quỳnh mà hiến thượng tính mệnh, mà thọ mệnh tiếp theo của

khẩu mộc quan này còn không trường cửu bằng dương thọ tiếp theo của lão, việc bộc thi hoang dã thập gì đó thì còn dễ nói, nhược thị mộc quan vừa hủy "phục sinh thể" cũng tương hủy diệt, vậy đối với nhậm hà nhân mà nói vô nghi đều là một kiện sự đắc bất thường thất.

Bất quá vẫn còn một tế tiết tương bội với loại thôi trắc này mà Ngô Lương không đề cập tới Vu Cát.

Trực đáo hiện tại hắn vẫn còn vô cùng thanh tích ký đắc: kiện sự đệ nhất Phương Quỳnh tố sau khi tỉnh lại liền là "túng dũng" bọn họ đi hủy điệu khẩu mộc quan này.

Tựa hồ hủy điệu mộc quan đối với nàng, một "phục sinh thể", phản đảo hữu lợi vậy… Đây đích xác là một vấn đề trị đắc thương thảo, Phương Quỳnh làm như vậy nhất định có lý do của nàng. … Ba thiên hậu.

Ngô Lương cùng chúng nhân luân lưu trị thủ, lại còn có những "Thạch tượng" phối hợp, nhưng thủy chung vẫn không đẳng được "phục sinh thể" của cỗ nam thi kia.

Cuối cùng, tẫn quản trong lòng vẫn còn rất nhiều bất cam cùng nghi hoặc, nhưng thụ hạn vu áp lực vật tư, Ngô Lương cùng những người khác cũng chỉ đắc bất đắc dĩ thu khởi doanh trướng hướng Thiên Nê Thành triệt ly.

Lộ đồ ly khứ đảo là thập phân thuận lợi, chỉ hai thiên sau, bọn họ liền đã đến biên duyên Lạc Đà Phần.

Thiên Nê Thành đã cận kề trước mắt.

Chỉ là cửa thành lại cũng không khán đáo thương nhân tiến xuất cửa thành cùng thủ vệ đứng gác.

"…" Phường Nhân Quân chúng nhân tâm liền trầm xuống, điều này đã túc dĩ thuyết minh, bọn họ mục tiền vẫn cũng chưa tẩu xuất

phương kỳ dị thế giới này, mà tọa Thiên Nê Thành trước mắt này, cũng phi Thiên Nê Thành của hiện thực thế giới.

"Ta quyện rồi, tiên tiến thành đi, bổ cấp vật tư, lại an an ổn ổn hiết tức một thiên, tỉnh lại chi hậu tái đi tưởng sự tình tiếp theo." Ngô Lương thần sắc đạm nhiên hạ lệnh.

Cảnh tượng này cũng không tại ý liệu chi ngoại của hắn, kỳ thực cũng không tại ý liệu chi ngoại của Phường Nhân Quân chúng nhân, chỉ là trong lòng đại chúng đa đa thiểu thiểu vẫn tồn hữu một tia kỳ vọng mà thôi.

Hơn nữa phàm sự cần tòng bất đồng giác độ mà khán, Ngô Lương cũng không nhận vi đây là tuyệt đối phôi sự.

Nếu sau khi tẩu xuất sa mạc bọn họ liền trực tiếp tại tình huống hào vô sát giác mà ly khai phương kỳ dị thế giới này, vậy thì bọn họ thử sinh liền rất hữu khả năng không bao giờ có cơ hội tiến nhập kỳ trung nữa.

Vậy thì bí mật của phương kỳ dị thế giới này cùng những Thái Dương Mộ kia cũng sẽ không bao giờ được giải khai, đây tất tương thành di hám cả đời của bọn họ.

Chương 447

Mà hiện tại, bọn họ tuy không tẩu xuất khứ, nhưng lại năng đủ kế tục dĩ Thiên Nê Thành tác vi cứ điểm để tiến hành bổ cấp cùng tu dưỡng, vẫn nhiên hữu cơ hội giải khai bí mật.

Cứ như vậy, nhất hành nhân hồi đáo thành nội.

Giản đan kiểm tra tình huống thành nội chi hậu, bọn họ liền trực bôn Thiên Nê Thành vương cung mà đi.

Kết quả khi lai đáo môn khẩu vương cung, chúng nhân đốn thì lại đề cao cảnh giác.

Bởi vì môn khẩu vương cung bất tri hà thời cư nhiên buộc một đầu song phong lạc đà, lạc đà kia khán đáo bọn họ cũng chẳng sợ hãi, y cựu thập phân đạm định mà trớ tước cái miệng, đó là hành vi tương thảo liệu chưa tiêu hóa trong vị lý thổ ra rồi tái cật một lần nữa, học danh khiếu tố "phản sô".

"Đầu lạc đà này tòng na lý lai?" Chúng nhân liên mang lui vào nhai đạo phụ cận, tiểu tâm dực dực tham đầu vọng về phía đầu lạc đà kia.

Bọn họ rất thanh sở, mấy thiên trước khi bọn họ tự Thiên Nê Thành xuất lai, nội Thiên Nê Thành cũng bất tồn tại nhậm hà hoạt vật.

Phủ tắc nếu hữu một đầu lạc đà thích nghi nhất với việc hành tẩu trong sa mạc như vậy, bọn họ lại há sẽ tương nó vứt bỏ mà phản đảo cưỡi mã tiến nhập Lạc Đà Phần?

"Đầu lạc đà này thuyên trứ cương thằng, kiến bọn ta cũng chẳng sợ hãi, đoạn nhiên là lạc đà đã được tuần hóa." Dương Vạn Lý tiểu thanh phân tích: "Hơn nữa đầu lạc đà này bị thuyên tại thuyên mã thạch ở môn khẩu vương cung, lạc đà khả bất sẽ tự thuyên thằng.

Nếu ta không sai thác, định là hữu nhân sau khi chúng ta tiến nhập Lạc Đà Phần, đã cưỡi đầu lạc đà này đến vương cung, hơn nữa… người đó ứng cai vẫn chưa ly khai, hiện tại bát thành là đang tại nội vương cung." Vu Cát liền tiếp lời Dương Vạn Lý bổ sung: "Lão hủ dĩ vi, nếu chỉ có một đầu lạc đà, vậy người ứng cai bất sẽ đa.

Công tử, ngài nói chúng ta hiện tại nên làm thập gì?" "Ân…" Ngô Lương nhận vi phân tích của Dương Vạn Lý cùng Vu Cát đều hữu đạo lý, bởi vậy vi vi điểm điểm đầu, nói: "Tương 'Chiến quốc liên phát nỗ' thủ xuất lai, Điển Vi, ngươi đả đầu trận, Dương Vạn Lý, ngươi lai điện hậu.

Những người còn lại khẩn khẩn theo trứ ta, chúng ta nhất đồng tiến nhập vương cung tra tham một phen.

Bất quá nhu yếu chú ý là, thử nhân ký nhiên năng đủ tiến nhập phương kỳ dị thế giới này, khủng phạ cũng không giản đan như trong tưởng tượng.

Bất quản người đa người thiểu chúng ta đều phải đa cá tiểu tâm, nhưng cũng bất yếu trùng động.

Thảng nhược không tao ngộ kịch liệt phản kháng cùng địch ý hiển nhiên, tạm thời bất yếu thủ kỳ tính mệnh." "Nặc!" Chúng nhân khinh khinh ứng một thanh, rất nhanh chuẩn bị đình đương, kỷ hồ nhân thủ một chi "Chiến quốc liên phát nỗ" nã tại thủ thượng, khấu động cơ quan liền năng đủ tùy thời phát xạ.

Rồi sau đó chúng nhân tạm thời tương mã thất cùng mã xa đình tại nội nhai đạo, nhiếp thủ nhiếp cước hướng nội vương cung mà mò khứ.

Bày trí tầng thứ nhất trong vương cung so với trước đó cũng vô biến hóa hiển nhiên, những hỏa bả ở lưỡng trắc cung điện cũng y cựu vượng thịnh nhiên thiêu.

Thứ này tự hồ là bởi vì thụ đáo ảnh hưởng của kỳ dị thế giới, nhiên liệu thủ chi bất tận dụng chi bất kiệt, đã thành trường minh đăng vĩnh bất tức diệt.

Lên tầng thứ hai liền là một gian yến hội sảnh có quy mô bất tiểu.

Cách cục của yến hội sảnh thập phân tương tự với khách đường của Đại Kinh, chủ vị cùng khách vị đều là do một án kỷ cùng một tọa tháp tổ thành, phương thức bày phóng cũng chẳng sai biệt bao nhiêu.

Trên những án kỷ này phân biệt bày phóng một quả bồn, bên trong thịnh phóng một số qua quả đặc hữu của Tây Vực — bồ đào, cáp mật qua, lại còn có thạch lưu.

Bất cửu chi tiền khi Ngô Lương cùng chúng nhân tiến nhập vương cung, liền từng kiến qua những quả bồn này rồi.

Để bảo hiểm, Ngô Lương không nhượng đại gia khinh dịch đi bính những thủy quả lai lịch bất minh này.

Nhưng hiện tại tái tiến lai, Ngô Lương lại hách nhiên chú ý đáo, thủy quả trong quả bồn ở chủ vị kia hiển nhiên đã bị người động qua!

Một xuyến bồ đào đã bị cật điệu một nửa, bồ đào bì cùng bồ đào tử liền thổ tại biên quả bồn.

Cáp mật qua cũng bị thiết hạ một khối, vỏ quả hình nguyệt nha còn thừa đồng dạng đâu tại biên quả bồn.

Lại còn quả thạch lưu kia.

Diệc là bị bóc hạ một đại bán, nửa còn lại kia thì bất tri khứ hướng, không thấy bì cũng không thấy thạch lưu tử.

Sau khi họ tiến vào Lạc Đà Phần, tuyệt đối đã có người đến vương cung!

Hơn nữa, thông qua những vỏ nho và vỏ dưa lưới còn rất tươi

trên mép mâm quả, cùng với vết cắt trên dưa lưới chưa bị oxy hóa biến sắc, có thể suy đoán, thời gian người đến ăn những loại quả này hẳn là không dài, đại khái là trước sau đó không lâu khi họ tiến vào vương cung.

Đương nhiên, cũng không thể hoàn toàn loại trừ khả năng những loại quả này cũng chịu ảnh hưởng của thế giới kỳ dị này, đã biến thành vật không bị oxy hóa hay hư thối.

Dù sao, hiện tại đã một tuần trôi qua kể từ khi Ngô Lương và những người khác ra khỏi thành, mà những loại quả được bày trong yến hội sảnh vẫn tươi như lần trước họ nhìn thấy… Khi Ngô Lương đang phân tích trong lòng.

"Hữu Tài ca ca, ngươi xem đó là cái gì?" Gia Cát Lượng là người đầu tiên phát hiện một đống nhỏ vật lạ trên mặt đất gần lối ra của yến hội sảnh, vươn tay chỉ vào hỏi.

"Để ta xem nào?" Ngô Lương nhìn về hướng Gia Cát Lượng chỉ.

Đó là một đống nhỏ đồ vật trông giống phân gà, nhìn nhớt nháp trơn trượt, màu sắc thiên về trắng, chỉ là bên trong lẫn chút màu đỏ nhạt… Thoạt nhìn qua, Ngô Lương thật sự không thể phân biệt đây là thứ gì.

Thế là liền dưới sự hộ vệ của Điển Vi, đi thêm mấy bước về phía trước, đến thẳng bên cạnh đống nhỏ đó, ngồi xổm xuống ghé sát vào xem xét kỹ lưỡng.

"Hạt lựu ăn dở sao?" Ngô Lương ngẩn người.

Ở hậu thế, y từng ăn lựu, hơn nữa lại thích ăn lựu, vì vậy tự nhiên không xa lạ gì với hạt lựu.

Từng hạt nhỏ li ti như trứng côn trùng này, cùng với chút thịt quả màu đỏ trong suốt chưa được ăn hết bao bọc bên trên, chẳng phải

chính là hạt lựu sao?

Và người ăn lựu này hiển nhiên có cách ăn giống y.

Đó là bóc từng hạt lựu xuống, vơ cả nắm rồi lập tức nhét vào miệng cắn ngấu nghiến.

Khi ấy, lượng lớn nước lựu sẽ tràn ngập mọi ngóc ngách khoang miệng, vị ngọt cũng có thể kích thích đầy đủ mọi vị giác, quả thực không còn gì sảng khoái hơn, tuyệt đối sướng hơn nhiều so với việc ăn từng hạt một.

Và chỉ có cách ăn này, mới có thể nhả ra một đống hạt lựu như vậy, chứ không phải từng hạt lẻ tẻ.

"Thì ra chỉ là hạt lựu, ta còn tưởng là thứ gì… Ối?" Nghe vậy, mọi người lập tức bật cười, Gia Cát Lượng lại chợt nghĩ ra điều gì đó, vội vàng nói, "Hữu Tài ca ca, nếu chúng ta cứ theo những hạt lựu bị vứt lung tung này, chẳng phải sẽ biết rốt cuộc người tiến vào vương cung đã đi đâu sao?" "Đúng là như vậy, Gia Cát hiền đệ quả thật càng ngày càng thông minh." Ngô Lương gật đầu, khen ngợi.

Hạt lựu nằm trên mặt đất ở lối ra yến hội sảnh, mà lối ra này chính là con đường dẫn đến tẩm cung và hậu cung của Thiện Thiện Vương.

Do đó, không khó để đoán ra người khách bí ẩn kia sau đó đã đi đâu.

"Tất cả nhờ Hữu Tài ca ca tận tâm bồi dưỡng." Gia Cát Lượng gãi gãi gáy, lại còn có chút ngượng ngùng bật cười.

"Tiếp theo mọi người phải càng cẩn thận hơn, chúng ta có thể bất cứ lúc nào chạm mặt người đã tiến vào vương cung.

Tinh Tinh, nàng chú ý lắng nghe động tĩnh, đừng bỏ qua bất kỳ dấu vết nào." Ngô Lương sau đó lại đặc biệt dặn dò một câu, lúc này

mới hạ lệnh, "Chúng ta đi!" Thế là, mọi người như đàn cá luồn qua lối ra của yến hội sảnh, theo những đống hạt lựu nhỏ xuất hiện cách mỗi vài mét mà tiếp tục tìm kiếm.

Cuối cùng, hạt lựu đã dẫn họ đến cửa tẩm điện của Thiện Thiện Vương.

Tẩm điện này Ngô Lương và những người khác đã từng vào trước đó.

Binh sĩ Phường Nhân Quân vì để "bảo hộ" Thiện Thiện Vương cũng thường xuyên vào trong đó.

Diện tích bên trong tuy không lớn, đại khái chừng bốn năm mươi mét vuông, nhưng trang hoàng lại cực kỳ xa hoa.

Nào là sản phẩm ngà voi, sản phẩm lụa là, sản phẩm gốm sứ, đồ vàng bạc không kể xiết.

Mỗi một hốc tường đều bày đầy ắp, quả thực chính là một kho báu nhỏ.

Nền tẩm điện còn trải một lớp thảm sợi lanh với hoa văn phong phú, bước lên mềm mại, hoàn toàn không nghe thấy tiếng bước chân nào.

À đúng rồi.

Ngoài ra.

Khi mọi người lần đầu tiên tiến vào tẩm điện của Thiện Thiện Vương, điều khiến họ hứng thú nhất kỳ thực là chiếc "hồ sàng" của Thiện Thiện Vương.

Thời đại này, ở Trung Nguyên vẫn rất ít thấy "hồ sàng".

Vương công quý tộc ngủ trên tháp, trăm họ bình thường ngủ trên kháng.

Loại "hồ sàng" khá rộng rãi như vậy đối với mọi người đương nhiên là vật hiếm lạ.

Tuy nhiên cũng không đến mức quá đỗi kinh ngạc, dù sao trên đường đi, đặc biệt là sau khi tiến vào Thiên Nê Thành, họ đã từng ngủ "hồ sàng" trong cái sân nhỏ do A Phổ Khâu sắp xếp cho họ, kỳ thực khi ngủ so với tháp hay kháng cũng không có khác biệt quá rõ rệt.

Điều họ tò mò là những dải lụa và dây da rộng chừng một tấc rủ xuống từ trần nhà phía trên "hồ sàng" của Thiện Thiện Vương.

Trên dây da còn gắn những khóa nhỏ tinh xảo làm bằng kim loại, khi khóa lại dường như vừa vặn dùng làm cùm chân và cùm tay… Điều này khiến họ rất đỗi khó hiểu.

Thiện Thiện Vương ít nhất cũng là quân chủ một nước, tại sao "hồ sàng" dùng để ngủ trong tẩm điện của y lại trông giống như một trường tra tấn đến vậy?

May thay, Phường Nhân Quân mọi người đều là những người có lễ có tiết, không hỏi thẳng Thiện Thiện Vương.

Chỉ là sau khi đi ra mới lén lút hỏi Ngô Lương để thỉnh giáo, vì khi đó Ngô Lương rõ ràng đã trao đổi ánh mắt với Thiện Thiện Vương, hơn nữa là loại ánh mắt "ta hiểu ngươi", ngược lại Thiện Thiện Vương lại có chút ngượng nghịu.

"Hẳn là một loại phong tục đặc biệt nào đó, không cần để tâm." Ngô Lương nghiêm mặt đáp.

Sau đó xoay người liền cùng Bạch Tinh Tinh thì thầm riêng tư.

Bạch Tinh Tinh cũng không biết vì sao, vừa nghe Ngô Lương nói chuyện vừa lập tức đỏ mặt tía tai, trên khuôn mặt tươi cười rõ ràng có chút thần sắc không tình nguyện, nhưng cuối cùng vẫn sau khi cấu Ngô Lương một cái, ngượng ngùng gật đầu, ai cũng không biết hai

người khi đó rốt cuộc đã bàn luận những gì.

Lan man hơi xa rồi, trở lại chuyện chính.

Khi mọi người đến cửa tẩm điện, cánh cửa gỗ chạm khắc của tẩm điện đang khép hờ, để lộ một khe hở rộng chừng một ngón tay.

Điển Vi và Ngô Lương trao đổi ánh mắt, sau đó dưới sự ra hiệu của Ngô Lương, từ từ tiến đến gần khe cửa nhìn vào bên trong… Ngay lúc đó.

"Các ngươi cuối cùng cũng đến rồi." Từ trong tẩm điện bỗng nhiên truyền ra một tiếng nam trầm thấp, với ngữ khí bình thản nói, "Đã đến rồi thì vào đi, ta đã cung chờ ở đây đã lâu." "?!" Mặc dù đã chuẩn bị tâm lý, nhưng âm thanh đột ngột này vẫn khiến mọi người giật mình thon thót.

Mọi người liếc nhìn nhau, Ngô Lương khẽ gật đầu với Điển Vi, Điển Vi liền giơ tay đẩy cánh cửa gỗ chạm khắc phía trước ra, sau đó cẩn thận đề phòng bước vào.

Ngô Lương thuận thế nhìn vào bên trong.

Chỉ thấy một nam tử trung niên rõ ràng có khuôn mặt chủng tộc châu Âu đang khá thoải mái tựa vào chiếc ghế dựa trong tẩm điện, một tay cầm nửa quả lựu, một tay trong lòng bàn tay đặt một ít hạt lựu đã bóc, miệng thì đang khẽ mấp máy.

Mà bên cạnh chiếc ghế dựa, cũng đã có mấy đống hạt lựu đã ăn.

"Các ngươi cứ ở ngoài cửa, đừng lơ là cảnh giác." Sau khi nhìn rõ tình hình bên trong, Ngô Lương trước tiên dặn dò những người còn lại như vậy, sau đó mới cầm Kim Cương Tán theo sau Điển Vi bước vào điện.

Trong tình huống chưa rõ lai lịch và mục đích của đối phương, y thực sự không thể không phòng bị.

Chương 448

Vạn nhất người này đã sớm bố trí cạm bẫy gì đó trong điện, mọi người cùng vào thì cực kỳ có khả năng bị diệt sạch.

"Phì phì… phì!" Thấy Ngô Lương bước vào, nam tử trung niên kia cuối cùng cũng ngồi thẳng người dậy, liên tục khạc mấy cái, nhổ sạch hạt lựu trong miệng, lúc này mới cười tủm tỉm nhìn Ngô Lương, chủ động nói, "Các hạ không nhận ra ta, nhưng ta thì đã từng gặp các hạ rồi.

Ngay khi các hạ dựa vào sức mạnh lôi hỏa mà tung hoành đại sát ở Thiên Nê Thành, khi ấy ta đã đoán được vận may của nha đầu kia đã hết." "Nha đầu kia?" Ngô Lương đoán người mà nam tử trung niên nhắc đến hẳn là Phương Quỳnh.

Đồng thời y cũng từ lời nói của nam tử trung niên mà suy đoán ra vài điều khác: nam tử trung niên này hẳn là cư dân trong Thiên Nê Thành, hơn nữa đã tận mắt chứng kiến uy lực của hắc hỏa dược, chỉ là thân phận cụ thể thì không thể biết được.

"Phương Quỳnh, nếu ta không lầm, Phương Quỳnh hẳn là đã bị các hạ triệt để trừ bỏ rồi… Nha đầu kia ta cũng coi như có chút hiểu, nàng ta tâm tư giảo hoạt, tính tình lại cực kỳ quật cường cực đoan, đoạn nhiên sẽ không thỏa hiệp với các hạ.

Mà giờ đây các hạ đã an toàn trở về đây, vậy thì chỉ có một kết quả: nàng ta e rằng đã bị các hạ triệt để trừ bỏ rồi." Nam tử trung niên vẫn không nhanh không chậm nói, "Chỉ là có một điểm ta rất khó hiểu, các hạ đã có thể trừ bỏ Phương Quỳnh, vậy thì cũng hẳn đã biết quan tài gỗ kia có công hiệu cực kỳ thần kỳ rồi chứ?

Vì thế điều khiến ta khó hiểu là, các hạ vì sao không lựa chọn tự

mình chiếm hữu cơ duyên khó có này, trái lại còn đặt thi thể của ta trở lại trong quan tài gỗ?" "Ngươi nói gì?

Thi thể của ngươi?" Ngô Lương không khỏi ngẩn người.

Phường Nhân Quân mọi người cũng đầy vẻ bất ngờ.

Họ cẩn thận đánh giá khuôn mặt nam tử trung niên này, so sánh với dung mạo của thi thể nam giới trong ký ức.

Có lẽ vì thi thể nam giới kia ở bên ngoài quan tài gỗ đã bị phong hóa khá nghiêm trọng, trước đó họ thực sự không hề cảm thấy quen mắt chút nào.

Điều chủ yếu nhất là thi thể nam giới kia là một người đầu trọc, còn nam tử trung niên này lại có một mái tóc màu nâu sẫm.

Nhưng bây giờ nhìn kỹ lại, họ lại cảm thấy giữa đôi lông mày và ánh mắt có vài phần tương tự.

Vậy nên… nam tử trung niên trước mắt này chính là "thể phục sinh" của thi thể nam giới kia ư?

"Chính vậy." Nam tử trung niên giơ tay vén mái tóc che trán lên, vừa trưng ra cả khuôn mặt cho Ngô Lương và những người khác xem, vừa gật đầu cười nói, "Nhìn như vậy có phải càng giống hơn không?" Kết quả.

"Loảng xoảng!" Đồng loạt, trừ Ngô Lương và Điển Vi ra, tất cả mọi người lập tức giương cao "Chiến Quốc Liên Phát Nỗ" vốn đã luôn chuẩn bị sẵn, nhắm thẳng vào nam tử trung niên.

Điển Vi không dùng "Chiến Quốc Liên Phát Nỗ" là vì y tay cầm song kích.

Ở khoảng cách này, nếu không có gì bất ngờ, y chỉ cần một cú nhảy là có thể chém bay đầu nam tử trung niên.

“!” Nam tử trung niên cũng ngẩn người một chút, hiển nhiên không ngờ Phường Nhân Quân mọi người lại có phản ứng như vậy.

Y rõ ràng không hề biểu hiện ra bất kỳ ác ý nào, thậm chí đến giờ khóe miệng vẫn còn treo nụ cười thân thiện.

Nhưng y cũng không sợ, sau khi ngẩn người đôi chút liền giơ cả hai tay lên, cười tủm tỉm nói: “Chư vị chớ kích động, ta hiện giờ tay không tấc sắt.

Huống hồ chư vị hẳn là rõ, thi thể của ta đã lại táng vào quan tài gỗ kia, các ngươi như vậy không thể giết được ta.” “Tất cả hạ xuống đi.” Ngô Lương vẫy tay ra hiệu cho mọi người, lại hỏi nam tử trung niên, “Ngươi đặc biệt đến đây lộ diện gặp chúng ta, hẳn không chỉ để trò chuyện với chúng ta chứ?

Chúng ta người minh bạch không nói lời ám muội, rốt cuộc ngươi có mục đích gì, cứ nói rõ ra đi?” “Các hạ quả nhiên sảng khoái!

Ta hy vọng các hạ ra tay một lần nữa kéo thi thể của ta ra khỏi quan tài gỗ, tùy tiện tìm một chỗ nào đó chôn đi, hoặc thiêu cũng không sao, tóm lại chỉ cần đừng táng vào trong quan tài gỗ nữa là được.” Thần sắc nam tử trung niên cuối cùng cũng trở nên nghiêm túc, chính sắc nói.

“?” Nghe những lời này của nam tử trung niên, trong lòng mọi người không khỏi lại kinh ngạc nghi ngờ.

Theo lý mà nói, việc có thể không ngừng chết đi sống lại, đây hẳn là phúc duyên mà nhiều người dùng cả đời cũng không cầu được, cũng giống như Vu Cát vậy, nếu không phải Ngô Lương ngăn cản, y e rằng đã sớm chủ động nằm vào trong quan tài gỗ rồi.

Kết quả nam tử trung niên lại hy vọng Ngô Lương có thể kéo thi thể y ra khỏi quan tài gỗ, chủ động từ bỏ phúc duyên này… Điều này

thực sự rất không hợp lẽ thường.

Chẳng lẽ quan tài gỗ trong Thái Dương Mộ, quả thật như Ngô Lương từng suy đoán trước đó, ngoài việc có thể khiến người ta chết đi sống lại, còn tồn tại những tệ đoan khác không ai biết, khiến cho cái gọi là "chết đi sống lại" không hề tốt đẹp như tưởng tượng?

"Ngươi có thể nói rõ lý do ngươi muốn ta làm vậy được không?" Ngô Lương lại hỏi, sắc mặt không đổi.

"Kỳ thực cũng không có gì khó nói, ngươi hẳn đã thấy vết nứt xuất hiện trên quan tài gỗ rồi chứ?" Nam tử trung niên không đáp mà hỏi ngược lại, "Thật không giấu gì, quan tài gỗ kia tuy có thể khiến người ta chết đi sống lại, nhưng nó đã sắp đến giới hạn, có thể vỡ nát hoàn toàn bất cứ lúc nào.

Mà một khi quan tài gỗ đó hỏng, người nằm bên trong và người tương ứng được phục sinh ra sẽ cùng chết.

Ta hiện giờ có gia đình, tự nhiên không muốn sống những ngày tháng thấp thỏm lo âu như vậy.

Huống hồ với tuổi tác hiện tại của ta, hẳn phải sống lâu hơn quan tài gỗ đó, đây chính là duyên do." "Sắp đến giới hạn rồi ư?" Trong lòng Vu Cát chợt có chút uất ức.

Nhưng những lời này lại ứng với lời Ngô Lương từng cảnh báo trước đó, họ chỉ ở Thái Dương Mộ mấy ngày, trên quan tài gỗ liền lại xuất hiện thêm một vết nứt không nhỏ, hơn nữa lần này không phải ở trên nắp quan tài, mà là trên thân quan tài, từ đó có thể thấy được tình hình.

"Không đúng chứ?" Ngô Lương tuy trước đó từng cảnh báo Vu Cát như vậy, nhưng giờ khắc này lại nhíu mày, nghi ngờ nhìn nam tử trung niên hỏi, "Trước đó Phương Quỳnh từng cố ý xúi giục chúng ta

phá hủy quan tài gỗ kia.

Theo lời ngươi nói, giả như quan tài gỗ kia một khi bị phá hủy, người nằm bên trong và người tương ứng được phục sinh ra sẽ cùng chết, nếu chúng ta thật sự làm vậy, liền có thể không tốn chút sức lực nào để giết nàng ta.

Nàng ta vì sao lại muốn làm vậy?" "Ha ha ha ha, không hổ là nha đầu kia!" Nghe lời Ngô Lương nói, nam tử trung niên ngược lại chợt không nhịn được cười lớn, sau khi cười xong lại không đáp mà hỏi ngược lại, "Ta trước hỏi ngươi một vấn đề, đã vậy Phương Quỳnh từng xúi giục ngươi phá hủy quan tài gỗ kia, ngươi vì sao lại không làm vậy?" "Ta không tin nàng ta." Ngô Lương nói.

"Chính vậy!

Nha đầu này cực kỳ hiểu lòng người, đặc biệt giỏi lợi dụng điểm yếu của lòng người, nàng ta chẳng qua là đang lợi dụng sự 'không tin tưởng' của ngươi thôi.

Ngươi nghĩ kỹ xem, nếu nàng ta không bảo ngươi làm vậy, ngươi có lẽ đã nghĩ đến việc phá hủy quan tài gỗ kia để đối phó nàng ta, đây chính là điều nàng ta sợ nhất.

Nhưng sau khi nàng ta bảo ngươi làm vậy, ngươi liền đoạn nhiên sẽ không đi phá hủy quan tài gỗ đó nữa… phải vậy không?" Nam tử trung niên buồn cười nhìn Ngô Lương nói.

"…" Ngô Lương lập tức im lặng.

Chuyện đã đến nước này, y phải thừa nhận, tuy y cuối cùng đã giải quyết Phương Quỳnh, hóa giải nguy cơ diệt đoàn, nhưng trong quá trình đối kháng lẫn nhau, người giành được nhiều điểm hơn lại là Phương Quỳnh.

Đây là một đối thủ cực kỳ đáng sợ, một đối thủ có năng lực và trí

tuệ để đùa giỡn y trong lòng bàn tay.

Lần này, y chẳng qua là thắng nhờ vận khí, chứ không phải thực lực. ---------- Nghe những lời này, trong lòng mọi người cũng hơi ớn lạnh.

Phương Quỳnh quả thực đáng sợ hơn tưởng tượng, đặc biệt là ở phương diện thấu hiểu lòng người, nàng ta hoàn toàn là nhìn người mà hành xử, thử tưởng tượng khi đó nếu không phải Ngô Lương, mà là một kẻ lỗ mãng không mấy thích động não, rất có khả năng đã trực tiếp tiêu diệt nàng ta.

Nàng ta cũng chính là sớm đã nắm rõ tính cách và phương thức hành sự của Ngô Lương, mới dám mạo hiểm như vậy.

Đây cũng coi như là một loại thiên phú hơn người.

Chỉ đáng tiếc, nàng ta đã sinh nhầm thời đại, cũng sinh nhầm nơi… Và nam tử trung niên kia, nhìn phản ứng của Ngô Lương và những người khác, lại cười cười, rồi tiếp tục nói: "Khoan hãy nhắc đến nha đầu kia, điều ta khó hiểu nhất bây giờ ngược lại là mục đích của các ngươi.

Ban đầu ta cứ nghĩ các ngươi đến đây là vì bắt được nha đầu kia, sau đó từ miệng nàng ta mà biết được bí mật của tế đàn kia, từ đó mà đến để truy cầu 'trường sinh bất tử'.

Nhưng bây giờ xem ra, dường như không phải vậy.

Các ngươi rốt cuộc đến vì điều gì?" "Tế đàn?" Ngô Lương lập tức lại chú ý đến một từ khóa trong lời nói.

Rất hiển nhiên, "tế đàn" trong miệng nam tử trung niên chính là "Thái Dương Mộ" được Ngô Lương và giới khảo cổ học hậu thế công nhận.

Nam tử trung niên gọi "Thái Dương Mộ" như vậy, chẳng lẽ "Thái

Dương Mộ" căn bản không phải mộ địa, mà là di tích của một loại nơi tế tự đặc biệt nào đó?

Đồng thời từ khóa này cũng đủ để chứng minh, nam tử trung niên có nhận thức vô cùng rõ ràng về "Thái Dương Mộ", y chính là nhân vật then chốt giải khai bí mật của "Thái Dương Mộ".

"Thật không giấu gì, chúng ta chẳng qua là những sử quan truy tìm chân tướng, vì thế so với 'trường sinh bất tử', điều chúng ta hứng thú hơn kỳ thực là những sự tích ít người biết đằng sau những tế đàn kia." Ngô Lương thuận theo lời nam tử trung niên mà chắp tay nói, "Xem ra các hạ đối với tế đàn kia dường như hiểu biết rất sâu, mạo muội xin thỉnh giáo thân phận của các hạ, không biết các hạ có thể không tiếc chỉ giáo chăng?" "Thì ra là vậy… Sử quan như các ngươi quả thật không nhiều." Nam tử trung niên cười mập mờ một tiếng, nhưng cũng không tiếp tục truy cứu sâu hơn, mà tiếp tục nói, "Đã vậy ngươi hỏi, ta cũng không có gì phải giấu giếm, kỳ thực ta có rất nhiều thân phận, nhiều đến nỗi có một số thân phận ta đã sớm không nhớ nổi rồi.

Không bằng cứ nói một thân phận gần đây nhất mà các ngươi hẳn đã từng nghe qua đi, giờ đây người dân Thiện Thiện Quốc đều gọi ta… Lâu Lan Thủy Vương." "!" Nghe được lời này, Phường Nhân Quân mọi người lại kinh hãi một phen.

Liệt truyện về Lâu Lan Thủy Vương họ ít nhiều đều đã tìm hiểu qua, trong đó ghi chép khá tường tận, thậm chí bao gồm thời gian Lâu Lan Thủy Vương băng hà, quy cách và phương thức hạ táng.

Mà bây giờ lại có một người sống sờ sờ tự xưng mình chính là "Lâu Lan Thủy Vương"?

Dù cho đã có "Thái Dương Mộ" có thể khiến người ta không ngừng "chết đi sống lại" làm nền tảng, mọi người tuy biết điều này

cực kỳ có khả năng là thật, nhưng trong lòng cũng khó tránh khỏi cảm thấy hơi chấn động.

Đương nhiên, hơn thế nữa vẫn là bất ngờ… "Nói như vậy, người dẫn dắt mọi người xây dựng Thiên Nê Thành, sáng lập Lâu Lan quốc từ mấy trăm năm trước chính là ngươi?" Vu Cát không nhịn được trợn tròn mắt hỏi.

"Không sai, đó đã là chuyện của mấy kiếp trước của ta rồi.

Tiện thể nhắc một câu, những câu chuyện trong liệt truyện kỳ thực là do ta tự tay biên soạn, những sự tích trong đó thật giả lẫn lộn, chỉ là để che giấu thân phận lai lịch của ta mà thôi, không thể tin hoàn toàn." Nam tử trung niên gật đầu, lại nhìn Ngô Lương nói, "Nhưng điều ngươi hứng thú nhất hẳn là thân phận đầu tiên của ta chứ?

Tức là những chuyện có liên quan đến những tế đàn kia, đúng không?" "Xin các hạ chỉ dạy." Ngô Lương chắp tay nói.

"Vậy thì, như một sự trao đổi, ngươi cần trước tiên giao ước với ta một việc, sau khi ta nói xong ngươi liền phải lấy thi thể của ta ra khỏi quan tài gỗ mà hủy đi, ngươi có chấp thuận không?" Nam tử trung niên lại cười hỏi.

"Được, ta chấp thuận ngươi." Ngô Lương gật đầu.

"Các ngươi chuẩn bị một chút đi, chúng ta vừa đi vừa nói, đợi đến khi ta nói xong, chúng ta cũng sắp đến tế đàn rồi." Nam tử trung niên không hề nghi ngờ sự thành tín của Ngô Lương, không chút do dự mà hào phóng nói.

Nói Phương Quỳnh là cao thủ thấu hiểu lòng người, nam tử trung niên lại há chẳng phải vậy sao?

Tuyệt đối có hơn chứ không kém.

Cần biết rằng, qua đo đạc carbon-14, "Thái Dương Mộ" cách hậu

thế ít nhất 3800 năm, cách thời Đông Hán mạt niên ngày nay cũng có khoảng 2000 năm lịch sử.

Mà nghe khẩu khí của nam tử trung niên, y hiển nhiên chính là chủ nhân của tòa "Thái Dương Mộ" kia.

Cũng tức là nói, cho dù có không ngừng chết đi sống lại, trải qua kiếp này sang kiếp khác, nhưng trong tình huống có thể kế thừa ký ức, y hoàn toàn có thể tính là đã sống khoảng 2000 năm.

Mà một người sở hữu 2000 năm ký ức và kinh nghiệm, đã sớm không biết đã chứng kiến bao nhiêu lòng người họa nhân, cho dù cách một lớp bụng cũng cực kỳ khó mà lừa được y.

Cộng thêm việc y trước đó đã lén lút quan sát những hành động của Ngô Lương và những người khác ở Thiện Thiện Quốc, lại có chút hiểu biết về những gì họ đã làm trong Thái Dương Mộ, trong lòng đã sớm có phán đoán của riêng mình.

Nếu không, y lại làm sao chủ động lộ diện gặp Ngô Lương và những người khác, lại hào phóng thừa nhận thân phận của mình?

Ngoài ra.

Ngô Lương và những người khác kỳ thực còn có một việc cần nhờ cậy vào y, đó chính là làm sao rời khỏi thế giới kỳ dị này, hiện tại đến giờ họ vẫn hoàn toàn không có manh mối… "Khoan đã!" Ngay khi nam tử trung niên cảm thấy hai bên đã đạt được sự đồng thuận, vừa định đi ra ngoài tẩm điện, Ngô Lương lại đột nhiên gọi y lại.

"Còn có chuyện gì sao?" Nam tử trung niên có chút kinh ngạc nhìn Ngô Lương.

"Các hạ có cảm thấy, ta sắp giúp các hạ làm một việc thực sự, mà các hạ lại chỉ cho ta một câu chuyện không biết thật giả, ta có chút thiệt thòi không?" Ngô Lương hắc hắc cười nói.

“?” Nam tử trung niên càng thêm kinh ngạc, trước đó y cứ nghĩ mình đã nhìn thấu Ngô Lương, nhưng bây giờ lại có chút không hiểu nữa rồi.

Chương 449

“Dù sao các hạ là người giỏi bịa chuyện, ngay cả liệt truyện của chính mình cũng có thể làm giả, thì bịa thêm một câu chuyện để lừa gạt ta đương nhiên không thành vấn đề, mà ta lại không có cách nào khảo chứng.” Khi nói những lời này, Ngô Lương hoàn toàn mang một vẻ muốn nói lại thôi.

“Ngươi sợ rằng sau khi giúp ta làm việc, lại bị ta giam cầm trong thế giới này không thể rời đi sao?” Nam tử trung niên trầm ngâm đôi chút, lập tức đã thấu hiểu ý đồ của Ngô Lương.

“Ta đâu có ý này, nhưng nếu các hạ cứ muốn nghĩ vậy… thì cứ coi là vậy đi.” Ngô Lương mặt dày thừa nhận.

Y đã quyết định, hiện giờ đã là nam tử trung niên có việc cần nhờ y, vậy thì y tự nhiên cũng có thể đưa ra một vài yêu cầu không quá đáng, huống hồ còn là yêu cầu liên quan đến vận mệnh của Phường Nhân Quân mọi người.

“Ta đúng là đã xem thường ngươi rồi, thương nhân tinh minh nhất Thiên Nê Thành e rằng cũng không giỏi mặc cả bằng ngươi.” Nam tử trung niên khinh bỉ liếc nhìn y một cái, nhưng cũng không thật sự tức giận, mà là từ bên hông lấy xuống một khối ngọc thạch tùy thân ném về phía Ngô Lương, vừa ném vừa nói, “Cầm lấy đi!

Kỳ thực mấy chục năm gần đây, thế giới này không biết vì sao đã xuất hiện lỗ hổng, mà Hắc Long Bạo chính là do lỗ hổng này gây ra.

Vì thế mỗi lần trước khi Hắc Long Bạo ập đến, thỉnh thoảng sẽ có những người xui xẻo vô cớ tiến vào thế giới này, chỉ đáng tiếc tuyệt đại đa số người đều không thể sống sót rời đi, mà sau khi chết thi thể lại vô cớ đi ra bên ngoài.

Tin đồn về đội thương nhân mà các ngươi từng nghe ngộ nhập thành cổ bí ẩn trước đây, chính là từ đây mà ra.

Họ xem như là khá may mắn, chỉ chết có hai người, còn có người có thể sống sót rời đi kể lại chuyện này.

Đa số những người còn lại thì không may mắn như vậy, căn bản không ai biết họ đã gặp phải điều gì, đợi đến khi người ta phát hiện thi thể của họ, sẽ chỉ cho rằng họ bất hạnh chết vì bão cát." "Trở lại chuyện chính, kỳ thực lần sau khi Hắc Long Bạo ập đến, các ngươi chỉ cần quay về đường cũ, đi qua giữa hai khối bia đá khổng lồ khắc chữ kia là có thể tự mình rời đi… Nhưng ngươi hẳn là không muốn chờ đợi, vậy thì cầm lấy viên ngọc tùy thân này đi.

Đeo nó lên không cần đợi Hắc Long Bạo ập đến, các ngươi bất cứ lúc nào thông qua giữa hai khối bia đá khổng lồ kia, đều có thể thuận lợi đi ra ngoài.

Ngoài ra, chỉ cần đeo viên ngọc tùy thân này, lần sau khi các ngươi tiến vào Lạc Đà Phần, cũng có thể quay lại thế giới này." "Đa tạ…" Ngô Lương tiếp lấy ngọc thạch tùy thân xem xét kỹ lưỡng.

Công nghệ của khối ngọc thạch tùy thân này vô cùng thô ráp, vừa nhìn đã biết không phải do công nghệ của thời đại này mà mài dũa điêu khắc thành.

Hơn nữa tạo hình cũng vô cùng kỳ lạ, là một dải ngọc nhỏ hình trụ tròn hơi ngả vàng, bên trên khắc vài đường nét không mấy rõ ràng, một đầu thô một đầu mảnh, trông rất giống một mầm tre nhỏ hoặc bắp ngô.

Nhưng Ngô Lương trong lòng rõ ràng, nơi này sẽ không mọc mầm tre, ngô thì càng không thể, thứ đó là cây trồng đặc hữu của Nam Mỹ Châu, mãi đến hơn một nghìn năm sau mới được du nhập vào Thiên Triều, vì vậy rốt cuộc tạo hình của viên ngọc tùy thân nhỏ này là cái gì

y thật sự không nói rõ được… Thế là Ngô Lương ngẩng đầu nhìn nam tử trung niên.

“Ta có thể nói cho ngươi biết, đây kỳ thực là một con cá.” Nam tử trung niên đã sớm nhìn thấu suy nghĩ của Ngô Lương, không đợi y mở miệng đã nói, “Ngươi đại khái còn muốn hỏi vì sao viên ngọc tùy thân này lại có thể liên thông thế giới này, rốt cuộc nó có gì đặc biệt chứ?

Ta có thể nói cho ngươi biết, nó kỳ thực được lấy ra từ thi thể của ta, còn về việc lấy ra từ chỗ nào, ngươi hẳn là không muốn biết.” “…” Ngô Lương lập tức liên tưởng đến “cửu khiếu ngọc” đang cực kỳ thịnh hành lúc bấy giờ.

Mà loại “cửu khiếu ngọc” hình trụ tròn lại thô như vậy, đối với nam nhân mà nói, chỉ có một nơi mới có thể nhét vào… Ngô Lương hơi ngẩn người, lập tức lộ vẻ ghét bỏ, sau đó lấy ra một mảnh vải gai để bọc khối ngọc tùy thân này từng lớp từng lớp, rồi dùng rượu mạnh mang theo bên mình rửa sạch hai tay.

“Cửu khiếu ngọc” trong mắt nhiều người, hẳn là tập tục tang táng chỉ có ở Thiên Triều, đặc biệt đến thời Hán lại càng phát triển đến đỉnh cao, kim lũ ngọc y vì thế mà ra đời.

“Cửu khiếu ngọc”, “ngọc y” và “hoàng tràng đề thấu” trở thành vật phối hợp tiêu chuẩn của hoàng thất và vương công quý tộc, vừa là tượng trưng cho thân phận địa vị, lại có viễn cảnh trường sinh bất tử và trọng sinh sau này.

Nhưng trên thực tế, ngoài Thiên Triều, Tây Vực và những nơi xa xôi hơn cũng có tập tục tương tự, ví dụ như xác ướp Ai Cập, cũng tương tự sẽ nhét vào thi thể một số vật quý giá.

Vì vậy, cách nói này của nam tử trung niên có lẽ cũng là thật… … Lần nữa rời khỏi Thiên Nê Thành, khi đến trước hai khối bia đá khổng lồ kia, Ngô Lương đặc biệt hạ trại tại đây, mệnh Dương Vạn

Lý mang theo khối ngọc thạch tùy thân kia đi xác minh lời nói của nam tử trung niên.

Xác minh như thế nào?

Đương nhiên là mang ngọc tùy thân đi qua giữa hai khối bia đá khổng lồ kia, quay về Thiên Nê Thành để xem có trở lại thế giới hiện thực hay không.

Việc này đi đi về về ít nhất cần hao phí một hai ngày thời gian.

Ngô Lương không vội, nam tử trung niên cũng không mấy sốt ruột, chỉ hơi có chút nhàm chán.

Thế là y nhân cơ hội này bắt đầu kể cho Ngô Lương và những người khác câu chuyện về y và "Thái Dương Mộ": Cách đây khoảng 2300 năm, khu vực này vẫn là một vùng đất xanh tươi phong nhiêu.

Một bộ lạc tên là "Tái Nhật" sinh sôi nảy nở tại đây, và nam tử trung niên khi vừa mới trưởng thành, đã trở thành một trong những chiến sĩ tinh nhuệ nhất trong bộ lạc.

Đáng tiếc cảnh đẹp chẳng tày gang, một bộ lạc tên là "Đồ Man" vì để khuếch trương lãnh địa đã xâm phạm họ.

Bộ lạc "Đồ Man" người đông thế mạnh, binh hùng ngựa tráng, bộ lạc "Tái Nhật" nhanh chóng rơi vào thế hạ phong, đại bộ phận chiến sĩ trong quá trình chống cự đã bị giết, những tộc nhân còn lại buộc phải chạy trốn khỏi gia viên.

Khi đó trên thế gian lưu truyền truyền thuyết Côn Luân Sơn có chân thần.

Thế là tế tự của bộ lạc "Tái Nhật" vì để báo thù cho tộc nhân, vì để giành lại gia viên đã mất, quyết định một mình đi đến Côn Luân Sơn tìm cầu chân thần giúp đỡ.

Cứ thế đi một cái là mấy tháng, không ai biết trong khoảng thời gian đó đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết rằng khi tế tự trở về, y mang theo một hạt giống thần kỳ, còn học được một loại nghi thức hiến tế mà tộc nhân chưa từng thấy qua.

Tế tự lệnh tộc nhân xây dựng rất nhiều tế đàn.

Cũng chính là Thái Dương Mộ mà Ngô Lương và những người khác đã thấy.

Tế tự lại lệnh tộc nhân gieo trồng hạt giống thần kỳ này.

Hạt giống rất nhanh đâm rễ nảy mầm, mọc ra một dải lá xanh mướt rộng lớn, trong lá cây chảy ra chất lỏng màu đỏ, không ai biết đó rốt cuộc là thứ gì, tế tự gọi loại thực vật thần kỳ này là "Duy Cách Lợi".

Nửa năm sau, đợi khi những tế đàn này xây dựng xong, tế tự đã tổ chức một buổi nghi thức biệt khai sinh diện, cuối cùng cùng với tộc nhân nằm vào trong quan tài gỗ ở trung tâm tế đàn.

Chuyện kỳ lạ đã xảy ra.

Không lâu sau đó, khi tộc nhân lại tỉnh dậy, lại xuất hiện bên ngoài tế đàn.

Mà thân thể ban đầu của họ, lại vẫn còn lưu lại trong quan tài gỗ ở trung tâm tế đàn, tộc nhân căn bản không biết đã xảy ra chuyện gì.

Ngay khi tộc nhân còn chưa hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra, tế tự giữa chúng đã giết chết một tộc nhân, tộc nhân đều rất khó hiểu, nhưng tiếp theo lại xảy ra chuyện càng thần kỳ hơn, tộc nhân kia sau khi chết không lâu, lại xuất hiện một tộc nhân y hệt, lúc này thông qua lời giải thích của tế tự, tộc nhân mới cuối cùng hiểu ra, tế đàn này lại có thể khiến họ sau khi chết không ngừng chết đi sống lại.

Nhưng việc chết đi sống lại như vậy không phải không có cái giá

phải trả, linh hồn của tộc nhân sẽ vĩnh viễn bị giam cầm trong tế đàn, cho đến khi cùng tế đàn hủy diệt.

Ban đầu tộc nhân không hiểu linh hồn vĩnh viễn bị giam cầm trong tế đàn là có ý gì, mãi đến sau một đêm mới cuối cùng hiểu ra, một khi họ tiến vào giấc ngủ, liền sẽ rơi vào một nhà tù không có ánh sáng, nhà tù này vô cùng chật hẹp, trước, sau, trái, phải đều là những bức tường cứng rắn, bất kể giãy giụa thế nào cũng không thể thoát ra khỏi đó.

Nhưng tế tự nói với họ, đây là cái giá phải trả cho việc báo thù, mà đây chỉ mới là bắt đầu.

Tiếp đó tế tự lại lệnh tộc nhân ăn loại thực vật bí ẩn tên là "Duy Cách Lợi" kia, tộc nhân dưới sự thúc đẩy của lòng thù hận cũng làm theo.

Và loại thực vật đó quả nhiên không tầm thường, sau khi dùng có thể khiến người ta trong thời gian ngắn sức mạnh bạo tăng, hoàn toàn không cảm nhận được đau đớn và sợ hãi, ngay cả tinh thần cũng trở nên cực kỳ phấn khích, khao khát chiến đấu và giết chóc… Họ dựa vào năng lực thần kỳ "chết đi sống lại" do tế đàn ban tặng, cùng với sức mạnh và lòng dũng cảm không sợ chết mà Duy Cách Lợi phú cho tộc nhân.

Bộ lạc Tại Nhật cuối cùng lấy ít thắng nhiều, đánh bại bộ lạc Đồ Man, báo thù cho các tộc nhân đã bị bộ lạc Đồ Man sát hại, đoạt lại gia viên thuộc về họ.

Song, họ lại chẳng thể một lần nữa sống cuộc đời an ổn.

Sự cấm cố của tế đàn thần bí kia khiến họ không thể an nhiên chìm vào giấc ngủ, còn Duy Cách Lợi lại càng phản phệ họ, trở thành "kẻ xâm lược" đáng sợ hơn cả bộ lạc Đồ Man.

Duy Cách Lợi điên cuồng sinh trưởng lan tràn, rất nhanh đã mọc kín từng tấc đất dưới chân họ.

Duy Cách Lợi như loài hút máu, điên cuồng hấp thu dưỡng chất và nguồn nước trong đất, hễ nơi nào có Duy Cách Lợi sinh trưởng, thực vật khác sẽ nhanh chóng chết đi, dẫu có nhổ sạch Duy Cách Lợi, mảnh đất này cũng như bị nguyền rủa, không thể trồng thêm thực vật nào khác.

Chẳng những thực vật, ngay cả sinh vật nơi đây cũng đồng thời chịu ảnh hưởng của Duy Cách Lợi, đặc biệt là những sinh vật đã dùng Duy Cách Lợi, chúng trở nên mạnh mẽ và hung mãnh hơn trước, ngay cả những động vật ăn cỏ nhút nhát như sơn dương, linh dương cũng xảy ra nội đấu khủng khiếp, thậm chí tranh đấu đến mức xác chết ngổn ngang khắp nơi, đến nỗi đàn sói vốn thường săn chúng cũng chỉ có thể đi vòng, bằng không có thể bị những loài ăn cỏ đã thay đổi tính nết này xé thành mảnh vụn.

Điều đáng sợ hơn là, Duy Cách Lợi dường như sở hữu một ma lực thần kỳ, có thể khiến người và động vật đã sử dụng nó sản sinh sự phụ thuộc cực kỳ mãnh liệt.

Các tộc nhân của bộ lạc Tại Nhật cũng chìm đắm vào Duy Cách Lợi không thể thoát ra, đã hoàn toàn từ bỏ việc canh tác và săn bắn, họ có thể không ăn không ngủ, nhưng lại không thể không dùng Duy Cách Lợi, hầu như mỗi giờ mỗi khắc đều nằm giữa bụi Duy Cách Lợi nhai nuốt không ngừng như lạc đà.

Những động vật ăn cỏ kia cũng vậy, trừ phi có ai đến tranh giành thảo nguyên Duy Cách Lợi của chúng, bằng không chúng cứ như bùn lầy nằm bệt trên đất bất động.

Ngay cả những loài ăn thịt đã ăn những loài ăn cỏ này, cũng mê đắm Duy Cách Lợi, biến thành loài ăn cỏ không chút hứng thú với thịt,

suốt ngày nằm trong bụi Duy Cách Lợi sống mơ mơ màng màng.

Trong tình huống này, nơi đây lại hiện lên cảnh tượng hài hòa khó tưởng tượng nổi.

Côn trùng và chim chóc cũng gia nhập vào đó, dường như mọi sinh vật sống, trong mắt đều chỉ có Duy Cách Lợi, Duy Cách Lợi chính là ý nghĩa sinh mệnh của chúng, là tất cả của chúng… Đáng tiếc "cảnh đẹp" chẳng kéo dài, lại có tình huống mới bắt đầu xuất hiện.

Động vật trên thảo nguyên Duy Cách Lợi không hiểu vì sao bắt đầu lần lượt chết đi, cách chết của chúng rất kỳ lạ, lại từ trong ra ngoài thẩm thấu ra một lớp "sương trắng", lớp "sương trắng" này không ngừng dày lên và nhiều hơn, cuối cùng hóa thành một lớp "vỏ đá" cứng rắn, khiến những động vật này trông như một bức tượng đá.

Các tộc nhân của bộ lạc Tại Nhật cũng dần dần xuất hiện tình huống tương tự.

Nhưng điều này lại không gây sự chú ý của tộc nhân, dưới ảnh hưởng của Duy Cách Lợi, họ không hề sợ chết, huống hồ có sự trợ giúp của tế đàn Thái Dương Mộ, cho dù chết không bao lâu họ cũng có thể "chết đi sống lại".

Sau đó trong thời gian cực ngắn.

Trừ các tộc nhân của bộ lạc Tại Nhật có thể "chết đi sống lại", thực vật nơi đây sớm đã bị Duy Cách Lợi diệt sạch, còn những sinh vật khác cũng bắt đầu chết trên diện rộng, rồi sau đó biến thành từng bức tượng đá sống động như thật.

Trớ trêu thay, những "tượng đá" này vẫn còn sót lại một tia chấp niệm, chúng vẫn vì tranh giành "lãnh địa Duy Cách Lợi" mà thoát khỏi lớp vỏ đá này, tiến hành tranh đấu với sinh vật sống và các "tượng đá" khác, cho đến khi bị đối thủ đánh nát, hóa thành một đống đá vụn

khắp nơi, bằng không quyết không bỏ cuộc.

Tình huống của bộ lạc Tại Nhật lại khá đặc thù.

Vì tác dụng của tế đàn Thái Dương Mộ, người sống và người chết cuối cùng rơi vào một trận tranh đấu không ngừng nghỉ.

Thi thể của tộc nhân sau khi chết hóa thành "tượng đá", tế đàn Thái Dương Mộ lại khiến họ "chết đi sống lại", người "chết đi sống lại" vì Duy Cách Lợi lại sẽ phát sinh tranh đấu với những "tượng đá" này, người tử trận tiếp tục "chết đi sống lại", còn thi thể đã dùng Duy Cách Lợi thì tiếp tục hóa thành "tượng đá"… Cứ thế tuần hoàn không ngừng.

Số lượng người sống không tăng, vì tế đàn Thái Dương Mộ chỉ có bấy nhiêu, trong thời gian ngắn họ không thể hoàn thành việc sinh sản, cũng không có tâm tình sinh sản, còn số lượng "tượng đá" cũng duy trì ở một mức cân bằng trong các cuộc tranh đấu không ngừng, thứ tăng thêm chỉ có ngày càng nhiều đá vụn vỡ nát.

May thay, trong cảnh tượng "đại hòa hài" của sinh mệnh này, bộ lạc Tại Nhật vẫn còn vài tộc nhân tỉnh táo.

Người đàn ông trung niên chính là một trong số đó.

Tuy hắn cũng nằm vào tế đàn, trở thành người có thể "chết đi sống lại", nhưng sau lần phục sinh thứ hai hắn đã ý thức được mức độ nghiêm trọng của vấn đề, cố gắng cùng vài tộc nhân khác cũng giữ được tỉnh táo ngăn chặn tình thế phát triển theo hướng nghiêm trọng hơn.

Thế nhưng mọi nỗ lực đều vô ích.

Đại đa số tộc nhân đều không thể chống lại sự dụ hoặc của Duy Cách Lợi, họ vẫn bất chấp tất cả mà mê luyến Duy Cách Lợi, và xem Duy Cách Lợi là phương thức duy nhất để giảm nhẹ cái giá phải trả

của tế đàn Thái Dương Mộ.

Họ sợ hãi cái "ngục tù" chật hẹp tối tăm không thấy trời đất kia, hễ chìm vào giấc ngủ là sẽ rơi vào đó, còn sự hưng phấn và kích thích do dùng Duy Cách Lợi mang lại, có thể khiến họ tạm thời quên đi nỗi sợ hãi đối với "ngục tù" kia, khiến họ như đang ở trên mây, không thể thoát ra.

Ngay cả mấy tộc nhân giống như người đàn ông trung niên đã ý thức được mức độ nghiêm trọng của vấn đề.

Cũng sau khi khuyên can tộc nhân không thành, chẳng bao lâu lại một lần nữa trở thành nô lệ của Duy Cách Lợi, thậm chí còn quay ngược lại khuyên người đàn ông trung niên đừng giãy giụa nữa.

Người đàn ông trung niên rốt cuộc vẫn không thỏa hiệp.

Đó là cảm giác thế nhân đều say mình ta tỉnh, thế nhưng tình huống tiếp theo lại khiến hắn càng thêm tuyệt vọng.

Hắn phát hiện tất cả nguồn nước trong khu vực này đều không ngừng cạn kiệt trong quá trình đó, và nguồn nước còn lại duy nhất cũng biến thành nước mặn, loại nước này không những không thể tưới tiêu, không thể uống, thậm chí ngay cả khi chỉ rửa tay rửa mặt cũng sẽ khiến da bị kích ứng mạnh, bắt đầu sưng đỏ bong tróc.

Hắn còn phát hiện, "sương trắng" thẩm thấu ra từ thi thể người và động vật đã dùng Duy Cách Lợi cũng là mặn, đó dường như là một hỗn hợp của muối và tạp chất không rõ, còn lớp "vỏ đá" cứng rắn bên ngoài "tượng đá", chính là do hỗn hợp này và máu thịt của thi thể cùng nhau tạo thành.

Chương 450

Hắn cho rằng giữa hai điều đó tồn tại mối liên hệ tất yếu… Cùng lúc đó, Duy Cách Lợi lại không hiểu vì sao bắt đầu khô héo trên diện rộng.

Cứ như thể ngay cả Duy Cách Lợi cũng không thể thích nghi với hoàn cảnh như vậy, nó trong lúc hủy diệt tất cả, cũng đang hủy diệt chính nó, hoặc có thể nói, Duy Cách Lợi kỳ thực chính là sự hủy diệt bản thân.

Lúc này, trừ Duy Cách Lợi và tộc nhân của bộ lạc Tại Nhật.

Mọi thứ nơi đây đều đã bị diệt vong triệt để, không còn thực vật, không còn động vật, không còn sinh vật, thứ còn lại chỉ có nguồn nước ngày càng ít đi và biến thành nước mặn, cùng với khắp nơi tượng đá và đá vụn mặn hơn cả nước mặn, vùng đất xanh tươi màu mỡ ban đầu đã biến thành một mảnh phế thổ xám vàng.

Và cùng với việc Duy Cách Lợi khô héo trên diện rộng, mối quan hệ giữa các tộc nhân bộ lạc Tại Nhật cũng thay đổi.

Vì chút Duy Cách Lợi ít ỏi còn lại, họ không những phải tranh giành với những "tượng đá" kia, mà còn phải tranh giành với các tộc nhân từng kề vai chiến đấu, con trai sẽ giết cha, chồng sẽ giết vợ, thậm chí giết cả con cái của mình, chỉ để chiếm hữu Duy Cách Lợi ngày càng ít đi… Thậm chí, để vĩnh viễn giảm bớt đối thủ cạnh tranh, có những tộc nhân đã mất hết nhân tính lại bắt đầu phá hoại tế đàn Thái Dương Mộ của người khác, tước đoạt cơ hội "chết đi sống lại" của họ.

Người đàn ông trung niên để ngăn chặn những tộc nhân đã mất đi lý trí này.

Đành phải ra tay hủy diệt tế đàn Thái Dương Mộ của họ trước, rồi giết chết họ.

Nhưng cùng với việc Duy Cách Lợi ngày càng ít đi, những tộc nhân như vậy ngày càng nhiều, họ hoàn toàn mất đi lý trí biến thành thây ma biết đi, để có được sự kích thích và hưng phấn do Duy Cách Lợi mang lại, thậm chí bắt đầu tàn nhẫn sát hại mọi sinh vật sống trước mắt, hút máu có thể chứa thành phần Duy Cách Lợi để thỏa mãn bản thân.

Còn có một số tộc nhân thì như đang chịu đựng sự thống khổ cực lớn, một mặt giãy giụa tự làm hại mình, một mặt khổ sở cầu xin người đàn ông trung niên: "Giết ta đi!

Hoặc là cho ta 'Duy Cách Lợi', cầu xin huynh, chúng ta là tộc nhân, giúp ta đi!" Ngay cả tộc nhân vừa mới "chết đi sống lại", cũng rất nhanh sẽ rơi vào trạng thái này.

Cuối cùng.

Người đàn ông trung niên hủy diệt tất cả các tế đàn Thái Dương Mộ, trừ cái của chính mình, vì hắn không thể đến gần tế đàn của mình, và chỉ cần tế đàn đó còn tồn tại, hắn thậm chí không thể tự kết liễu.

Ngay lúc này.

Khu vực này đã biến thành một mảnh phế thổ do "đá vụn" mà những thi thể kia để lại tạo thành, biến thành một khu cấm địa không một tấc cỏ sinh sống.

Người đàn ông trung niên đành phải rời đi tìm kế sinh nhai khác, bằng không hắn chỉ có thể tuần hoàn giữa việc chết đói chết khát và "chết đi sống lại".

Hắn đi về phía Tây, ra khỏi nơi bị Duy Cách Lợi ô nhiễm, cô độc

sống hết một đời.

Sau khi chết, hắn lại một lần nữa "chết đi sống lại" tại tế đàn Thái Dương Mộ.

Mấy chục năm trôi qua, những "đá vụn" kia đã không còn dấu vết, phóng tầm mắt nhìn ra đã là một vùng sa mạc hoang vu vô tận, duy chỉ có những ngôi nhà đá mà tộc nhân năm xưa xây dựng và một phần "tượng đá" của tộc nhân vẫn còn nguyên vẹn không hư hại.

Những sự vật này dường như dừng lại ở khoảnh khắc hắn rời khỏi nơi đây năm đó.

Nhưng khi hắn định một lần nữa rời đi, mới chợt kinh hãi phát hiện, hắn lại bị vây khốn một cách khó hiểu trong sa mạc này, bất kể đi về hướng nào, bất kể đi xa bao nhiêu, cũng vĩnh viễn không thể đi đến tận cùng sa mạc.

Mãi đến khi hao phí rất nhiều năm, không biết đã chết bao nhiêu lần, hắn đi qua hai tấm bia giới khổng lồ mà tộc nhân năm đó đã dựng lên sau khi đánh bại bộ lạc Đồ Man… Hắn mới cuối cùng rời khỏi nơi đây, cuối cùng đi ra khỏi sa mạc này.

Sau đó hắn từng một mạch hướng Đông đến Thăng Long.

Dưới sự hun đúc của văn hóa Thăng Long, hắn thử dùng cách của người Thăng Long để lý giải tất cả: Có lẽ nơi đây có quá nhiều vong hồn chết đi.

Có lẽ sự tồn tại của tế đàn Thái Dương Mộ đã đi ngược thiên đạo.

Lại có lẽ Duy Cách Lợi, thứ hủy diệt vạn vật này, đã bị thiên đạo bài xích… Nên quê hương hắn bị thiên đạo giáng thiên phạt, trở thành một vùng đất bị bỏ rơi, âm dương mất cân bằng, nằm ngoài thiên đạo, không ai có thể vào, cũng không ai có thể ra, mà giữa hai tấm bia giới kia, chính là lỗ hổng duy nhất.

Còn về chính hắn.

Thân là một người phi thường có thể "chết đi sống lại", cũng là kẻ bị lưu đày nằm ngoài thiên đạo, bởi vậy hắn cũng sẽ vĩnh sinh vĩnh thế chịu thiên phạt, cái lồng giam chật hẹp tối tăm không thấy trời đất kia, hễ chìm vào giấc ngủ là sẽ rơi vào đó, chính là lời nguyền hắn không thể trốn tránh.

Sau đó hắn cũng từng đến Côn Luân Sơn.

Đó là nơi tế tự mang tế đàn Thái Dương Mộ và Duy Cách Lợi về.

Nhưng ở đó, hắn rốt cuộc vẫn không thấy nữ chân thần đầu bù tóc rối, có răng nanh và đuôi báo mà tế tự đã nhắc đến, cho đến bây giờ vẫn chưa hiểu rõ rốt cuộc tế đàn Thái Dương Mộ và Duy Cách Lợi là như thế nào.

Hắn cứ thế cô độc sống.

Hơn hai nghìn năm.

Hắn trải qua kiếp này đến kiếp khác, đôi khi hắn sẽ kết hôn sinh con, nhưng sau khi hắn qua đời, ít nhất trong vòng một trăm năm đều sẽ không trở về nơi đó nữa, càng không nhận lại con cháu của mình, vì điều này chỉ khiến người ta hoảng sợ, đây là kinh nghiệm xương máu.

Và những trải nghiệm như vậy, không nghi ngờ gì khiến hắn càng thêm cô độc.

Mãi đến bốn trăm năm trước, khi hắn đi ra khỏi sa mạc này, chợt kinh ngạc phát hiện một dòng sông không biết từ bao giờ bắt đầu chảy qua đây, dòng sông này được hắn đặt tên là Khổng Tước Hà.

Hắn nếm thử nguồn nước trong sông, đó lại chính là nước ngọt đã biến mất từ lâu ở nơi này!

Hắn đột nhiên nảy ra một ý tưởng táo bạo.

Hắn muốn xây dựng một thành phố trên quê hương mình, chấm dứt những ngày tháng phiêu bạt khắp bốn bể làm nhà!

Thế là hắn tìm lại khối tài sản mà nhiều kiếp trước đã tích trữ và chôn giấu để phòng khi cần, lại dùng số tài sản này "mua chuộc" một bộ lạc sống khó khăn phải xa xứ, dẫn họ đến đây, dựa vào Khổng Tước Hà mà xây Thiên Nê Thành.

Đây chính là nguồn gốc của Thiên Nê Thành.

Khi Thiên Nê Thành được xây xong, cùng với sự phát triển nhanh chóng của thương mại Đông Tây, lấy Thiên Nê Thành làm trung tâm dần dần hình thành một quốc gia, và hắn cũng tự nhiên trở thành người sáng lập nước Lâu Lan, được hậu nhân gọi là Lâu Lan Thủy Vương.

Sau này, cùng với việc hết thọ mệnh trong kiếp đó.

Hắn vẫn tuân theo thói quen trước đây, ít nhất phải cách một kiếp mới trở về Thiên Nê Thành sinh sống, và tuyệt đối không nhận lại con cháu hậu duệ của mình, cho dù Hán Nô và Đại Kinh uy hiếp đến an nguy của nước Lâu Lan, thậm chí ép buộc nước Lâu Lan đổi tên thành nước Thiện Thiện, hắn đều có thể khoanh tay đứng nhìn.

Cứ thế bình an vô sự trải qua mấy trăm năm.

Mãi đến mười năm trước, một cô bé lại như bị ma xui quỷ khiến mà tiến vào cấm địa này!

Cô bé này không ai khác, chính là Phương Quỳnh.

Vừa đúng lúc người đàn ông trung niên "chết đi sống lại", hắn nhìn thấy Phương Quỳnh, đây là người ngoài đầu tiên tiến vào cấm địa này, cần biết rằng cho dù trước đó hắn từng cố ý dẫn đường, cũng chưa từng có ai có thể vào được.

Thậm chí ngay cả chính hắn, nếu không phải "chết đi sống lại", cũng không thể trở lại cấm địa này.

Hắn lập tức nhận ra tình huống này cực kỳ bất thường, e rằng có điều gì đó đang thay đổi.

Sau đó.

Hắn chợt kinh hãi phát hiện, Duy Cách Lợi, thứ đã biến mất hai ngàn năm nay, không biết từ lúc nào lại một lần nữa mọc ra trong di tích mà bộ lạc Tại Nhật để lại!

Người đàn ông trung niên bị tình huống trước mắt làm cho giật mình kinh hãi.

Hắn thâm hiểu sự đáng sợ của Duy Cách Lợi, nhưng lại không biết làm thế nào mới có thể loại bỏ thứ đáng sợ này, vì từ hai ngàn năm trước, hắn đã thử vô số phương pháp, cũng không thể làm được việc này, không thể kéo tộc nhân của mình ra khỏi vực sâu, chỉ có thể trơ mắt nhìn họ cùng với Duy Cách Lợi mà hủy diệt.

Ban đầu, điều duy nhất đáng mừng là, nơi đây không hiểu vì sao đã trở thành một thế giới cách biệt với bên ngoài, người bên ngoài không thể vào, tự nhiên cũng không thể mang Duy Cách Lợi ra ngoài.

Nhưng hiện tại, sự xuất hiện của Phương Quỳnh lại phá vỡ sự "cách biệt" này.

Nhìn Phương Quỳnh trước mặt, người đàn ông trung niên trong lòng có vô vàn nghi vấn, nhưng lúc này Phương Quỳnh đã thoi thóp, cho dù hắn lập tức cung cấp nước ngọt và thức ăn, trạng thái cơ thể của Phương Quỳnh cũng không khá hơn, cổ họng dường như cũng vì khô khát lâu ngày mà gặp vấn đề, không thể nói chuyện với hắn, chỉ có thể gật đầu hoặc lắc đầu đơn giản đáp lại lời hắn.

Người đàn ông trung niên động lòng trắc ẩn.

Thế là hắn kể cho cô bé bí mật của tế đàn Thái Dương Mộ, chỉ dẫn rằng nếu muốn tiếp tục sống, thì hãy mở cỗ quan tài gỗ trong Thái Dương Mộ thuộc về hắn, di chuyển thi thể của hắn ra ngoài, thay vào đó là mình nằm vào.

Dục vọng cầu sinh của Phương Quỳnh mạnh mẽ ngoài sức tưởng tượng.

Cô bé kéo lê cơ thể cực kỳ yếu ớt bò vào Thái Dương Mộ, lại dùng cơ thể đã không thể đứng vững đó cưỡng ép mở quan tài gỗ, di chuyển thi thể nặng nề của người đàn ông trung niên ra khỏi quan tài gỗ, cuối cùng dùng chút sức lực cuối cùng còn sót lại khó khăn nằm vào.

Còn người đàn ông trung niên cũng vào khoảnh khắc này hoàn toàn thoát khỏi cấm chế của Thái Dương Mộ.

Hắn lần thứ hai trong đời tiến vào Thái Dương Mộ này, lần đầu tiên là khi hắn hiến tế chính mình vào hai ngàn năm trước.

Ngoài việc tận mắt nhìn thấy thi thể của chính mình, hắn lại phát hiện thêm một tình huống không hay khác — trên nắp quan tài gỗ đã xuất hiện mấy vết nứt!

Hắn từng tự tay kết liễu các tộc nhân của mình bằng cách hủy hoại quan tài gỗ, đương nhiên hiểu rõ hơn bất kỳ ai rằng quan tài gỗ biến thành thế này có ý nghĩa gì.

"Thọ mệnh" của quan tài gỗ sắp hết.

Tức là "thọ mệnh" của tế đàn Thái Dương Mộ sắp hết.

Khi đó, người nằm trong cỗ quan tài gỗ này, cũng như thể phục sinh tương ứng, tất sẽ cùng với tế đàn Thái Dương Mộ mà hủy diệt!

Khoảnh khắc này.

Người đàn ông trung niên thậm chí nghi ngờ, Phương Quỳnh đột nhiên tiến vào thế giới này, nói không chừng chính là có liên quan đến tình huống quan tài gỗ này bị nứt.

Đây là tế đàn Thái Dương Mộ cuối cùng còn đang vận hành ở đây, và cùng với sự hủy diệt của tế đàn Thái Dương Mộ này, người cuối cùng trên thế gian "trường sinh bất tử" bằng phương thức đi ngược thiên đạo này cũng sẽ cùng bị hủy diệt, nói không chừng đến lúc đó, sự bài xích của thiên đạo liền có thể biến mất, thế giới cách biệt này cũng sẽ một lần nữa trùng hợp hoặc hòa nhập với thế giới thực?

Còn việc quan tài gỗ bị nứt, và sự tiến vào của Phương Quỳnh, chính là điềm báo thế giới này đang sụp đổ?

Nếu là như vậy… Trong lòng người đàn ông trung niên đột nhiên hiện lên một tia lo lắng cực kỳ mạnh mẽ.

Giả như thế giới này trùng hợp hoặc hòa nhập với thế giới thực, vậy thì rất nhiều sự vật của thế giới này, bao gồm cả những di tích kia cũng sẽ cùng xuất hiện trong thế giới thực, trong đó e rằng sẽ bao gồm cả những Duy Cách Lợi mọc đầy trên di tích kia!

Và một khi Duy Cách Lợi xuất hiện trong thế giới thực… Người đàn ông trung niên có chút không dám nghĩ tiếp.

Hai ngàn năm trước, khi hắn và tộc nhân của mình sinh sống, con người vẫn đang sống cuộc sống bộ lạc tự cung tự cấp, hành vi có thể gọi là "giao dịch" gần như không tồn tại, nếu không phải gặp phải tai họa lớn hoặc tranh chấp giữa các bộ lạc, các bộ lạc cũng cực ít khi phải đi xa, rời bỏ quê hương, bởi vậy Duy Cách Lợi rất khó lưu thông ra ngoài.

Nhưng hiện tại "nước Lâu Lan" do hắn thành lập, lại là một yếu tắc thương mại không thể thiếu nối liền con đường tơ lụa Đông Tây, mỗi ngày có vô số hàng hóa được các thương đội từ khắp nơi trên thế

giới mang đến và mang đi khắp nơi trên thế giới… Trong tình huống này, Duy Cách Lợi sẽ truyền đến nơi nào, có thể truyền đi bao xa, hoàn toàn là một ẩn số.

Dù sao thì, trong số các thương đội mà người đàn ông trung niên từng thấy, về phía Tây xa nhất từng xuất hiện người đến từ vùng Britannia của Đế quốc La Mã, về phía Đông thì cũng có người đến từ quận Lạc Lãng thuộc U Châu của Đại Kinh, điều này gần như đã bao trùm tất cả những nơi có dấu vết con người trên thế giới mà người đàn ông trung niên biết.

Khi đó e rằng trên thế gian sẽ không còn một mảnh đất tịnh thổ nào nữa… Ngay lúc người đàn ông trung niên đang thấp thỏm bất an.

Phương Quỳnh đã phục sinh.

Cô bé đầu tiên biểu hiện sự tò mò và hưng phấn tột độ, từ tận đáy lòng bày tỏ lòng cảm kích với người đàn ông trung niên.

Chương 451

Người đàn ông trung niên cho rằng cô bé là một cô bé ngây thơ vô tội, trong lòng biết rằng sớm muộn gì cô bé cũng sẽ biết chuyện về tế đàn Thái Dương Mộ, đặc biệt là việc phải trả "cái giá", chỉ cần chìm vào mộng cảnh là có thể trải nghiệm.

Thế là hắn cho Phương Quỳnh cơ hội lựa chọn: Hắn có thể di chuyển thi thể đã chết của Phương Quỳnh ra khỏi quan tài, rồi dẫn cô bé hiện tại rời khỏi thế giới này, và cô bé cũng có thể sống hết đời như một người bình thường; hoặc nếu Phương Quỳnh không ngại những "cái giá" kia, muốn có được năng lực không ngừng "chết đi sống lại", hắn cũng có thể không làm những việc đó, để thi thể của Phương Quỳnh tiếp tục ở lại bên trong, nhưng "quan tài gỗ" kia e rằng không còn nhiều thời gian, đợi đến khi quan tài gỗ hoàn toàn hủy hoại, cô bé cũng sẽ cùng chết.

Còn về Duy Cách Lợi và suy đoán của hắn về thế giới này, người đàn ông trung niên lại không đề cập đến Phương Quỳnh, vì theo hắn thấy, đây không phải là chuyện mà một cô bé như Phương Quỳnh cần biết và có thể hiểu được.

Đối mặt với sự lựa chọn như vậy, Phương Quỳnh không chút do dự mà chọn vế sau.

Người đàn ông trung niên tôn trọng lựa chọn của cô bé.

Dẫn cô bé đi qua hai tấm bia đá khổng lồ kia, một lần nữa trở về thế giới thực.

Nhưng điều hắn không ngờ là, khi hai người họ đi ra khỏi Lạc Đà Phần, đã có thể nhìn thấy Thiên Nê Thành, Phương Quỳnh lại nhân lúc hắn cúi người lấy nước, đột nhiên nhặt một hòn đá nhọn bên đường

từ phía sau bất ngờ tấn công hắn.

Gáy của người đàn ông trung niên bị thương trong cuộc tấn công bất ngờ.

Nhưng mười năm trước hắn vừa mới phục sinh, vẫn là một thanh niên cường tráng, vết thương do Phương Quỳnh tấn công tuy không nhẹ, nhưng lại không lập tức khiến hắn mất mạng.

Lúc đó hắn đầu choáng váng, mất đi sức kháng cự, nhưng vẫn nhờ vào cơ thể trẻ trung cường tráng mà thoát khỏi sự truy sát của Phương Quỳnh trong tình trạng mất máu không ngừng, loạng choạng chạy vào Thiên Nê Thành, giữ được mạng sống này, người chữa trị cho hắn lúc đó chính là y sư A Phổ Khâu, người đã tiếp đón Ngô Lương và những người khác trước đây.

Cũng từ sau đó, hắn tự tạo cho mình một thân phận, từ đó làm gia phó của A Phổ Khâu.

Và cho đến bây giờ, hắn vẫn không thể quên được vẻ mặt Phương Quỳnh vốn dĩ trong sáng vô tư lúc đó lại hiện lên sự hung tợn và sát ý không nên có ở lứa tuổi này, hắn đã sống hơn hai ngàn năm, nhưng chưa từng thấy cô bé nào như vậy, nhưng hắn lại có thể đoán được ý đồ của Phương Quỳnh, cô bé rất có thể muốn loại bỏ hắn, người biết rõ về tế đàn Thái Dương Mộ, để vĩnh viễn bóp chết bí mật này, như vậy thì trên đời sẽ không còn bất cứ ai, bất cứ điều gì có thể uy hiếp đến cô bé, trở thành tai họa của cô bé.

Nhưng người đàn ông trung niên vẫn không thể tưởng tượng nổi, một cô bé mười tuổi hơn, vì sao lại có thể nảy sinh tâm tư độc ác như vậy, lại vì sao có thể nảy sinh ý nghĩ như vậy, và không chút do dự mà thực hiện hành động tàn nhẫn đến thế?

Sau đó không bao lâu.

Thiên Nê Thành lại xuất hiện một chuyện ai cũng biết.

Tên nô lệ độc ác sát hại chủ nhân bị thủ vệ bắt giữ, sắp bị xử giảo hình thị chúng tại pháp trường ngoài thành.

Người đàn ông trung niên lại một lần nữa nhìn thấy Phương Quỳnh trên giá giảo hình tại pháp trường, lúc này hắn mới biết Phương Quỳnh nhỏ tuổi như vậy lại là một kẻ sát nhân, cô bé sau khi giết chủ nhân trốn ra khỏi Thiên Nê Thành, mới tình cờ tiến vào tế đàn Thái Dương Mộ.

Nhưng qua nhiều nguồn tìm hiểu, người đàn ông trung niên lại phát hiện.

Trước đó Phương Quỳnh không phải là người có thể làm ra chuyện sát nhân, cô bé đã làm nô lệ ở Thiên Nê Thành mấy năm, luôn là một nô lệ cam chịu, không dám nói to, làm việc siêng năng cẩn thận, tức là dù bị chủ nhân trách phạt, bị nô lệ khác ức hiếp cũng luôn mỉm cười đón nhận, ngay cả nhiều cư dân Thiên Nê Thành cũng không tin cô bé có thể làm ra chuyện sát nhân, chỉ là lần này cô bé bị bắt khi vào thành sát hại hai nô lệ cùng làm việc, chứng cứ xác thực, ai cũng không thể biện hộ thay cô bé.

Và điều người đàn ông trung niên có thể xác định là.

Kẻ đã đi ra khỏi "Lạc Đà Phần" rồi cố gắng giết hắn diệt khẩu, chính là Phương Quỳnh!

Người đàn ông trung niên đã sống hơn hai ngàn năm, tự nhiên có kiến thức mà người thường không thể sánh bằng, hắn biết, có những người sau khi giết người, hoặc trải qua một số biến cố kịch liệt nào đó, ví dụ như sống chết, tính tình sẽ ít nhiều xảy ra một số thay đổi.

Và Phương Quỳnh vừa tự tay giết người, lại trải qua sống chết, hơn nữa nhỏ tuổi đã thành cô nhi lưu lạc làm nô lệ, những chuyện này

đều có thể trở thành nguyên nhân khiến tính tình cô bé thay đổi.

Cứ thế.

Phương Quỳnh bị giảo chết.

Người đàn ông trung niên biết, Phương Quỳnh vẫn sẽ sống lại.

Và cô bé có thể vẫn sẽ tìm cách vào Thiên Nê Thành, người cô bé muốn tìm nhất và giết chết, nhất định là hắn, vì hắn là người duy nhất trong hai người biết bí mật của tế đàn Thái Dương Mộ, là người có khả năng nhất ảnh hưởng đến việc cô bé "trường sinh bất tử".

Quả nhiên.

Không lâu sau khi bị giảo hình, Phương Quỳnh lại một lần nữa bị thủ vệ bắt giữ, cô bé trở thành "ma nữ" khiến tất cả mọi người ở Thiên Nê Thành hoảng sợ, và lần này, cô bé đã giết nữ chủ nhân và con cháu của nhà chủ nhân.

Nếu nói là báo thù những kẻ từng ức hiếp cô bé, thì cô bé đã hoàn thành việc báo thù.

Nhưng lần này sau khi bị giảo chết, mấy ngày sau cô bé lại một lần nữa trở về Thiên Nê Thành, rất nhanh lại bị bắt giữ.

Người đàn ông trung niên hiểu rõ trong lòng, cô bé kỳ thực là trở về tìm hắn.

Đáng tiếc lúc đó người đàn ông trung niên vẫn chưa thể tùy ý trở về thế giới kỳ dị nơi tế đàn Thái Dương Mộ tọa lạc, bởi vậy hắn căn bản không có cách nào giải quyết Phương Quỳnh, chỉ có thể ẩn cư trong nhà A Phổ Khâu, tránh để Phương Quỳnh phát hiện.

Và sau lần bị giảo chết này, Phổ Thiện pháp sư kiến nghị vua Thiện Thiện xây chùa Phục Ma để trấn áp thi thể cô bé.

Nhưng người đàn ông trung niên lại rất rõ ràng, đó căn bản không

phải là tác dụng của chùa Phục Ma, mà hắn là Phương Quỳnh đại khái đã nghĩ rằng hắn đã trốn khỏi nơi này, nên mới không trở về nơi này nữa.

Từ đó, người đàn ông trung niên cũng liền định cư trong Thiên Nê Thành, với thân phận người hầu trong nhà A Phổ Khâu.

Ban đầu hắn tưởng rằng tế đàn Thái Dương Mộ cùng Phương Quỳnh và chính mình sau này sẽ không còn liên quan gì nữa… Kết quả là đến năm năm trước.

Đột nhiên lại truyền ra chuyện quỷ dị về đoàn thương đội kia bị kẹt một cách khó hiểu vào thế giới kỳ dị, người đàn ông trung niên ý thức được chuyện này cực kỳ có thể liên quan đến thế giới nơi tế đàn Thái Dương Mộ tọa lạc, thế là lại không kìm được mà âm thầm bắt đầu tìm hiểu chuyện này.

Tìm hiểu như vậy hơn nửa năm không có thu hoạch gì.

Kết quả là ngay lúc hắn chuẩn bị từ bỏ, hắn lại một cách khó hiểu trở về thế giới kia, và vào ngày thứ hai sau khi hắn tiến vào thế giới đó, liền có một trận bão cát đen quét tới.

Người đàn ông trung niên đột nhiên nghĩ đến trải nghiệm mà Phương Quỳnh đã kể với hắn lúc trước.

Cô bé tiến vào thế giới kia cũng là vì một trận bão cát đen… Người đàn ông trung niên đành phải nghi ngờ, trận bão cát đen này và thế giới kia có một loại mối quan hệ nào đó không ai biết.

Hắn một lần nữa trở lại tế đàn Thái Dương Mộ.

Lần này, hắn phát hiện trong Thái Dương Mộ vốn dùng để hiến tế hắn lại có thêm rất nhiều nữ thi, những nữ thi này không ai khác, chính là do Phương Quỳnh để lại.

Hắn cũng không biết nguyên nhân Phương Quỳnh hết lần này đến

lần khác bất chấp sinh tử cứ muốn một lần nữa tiến vào Thái Dương Mộ.

Và khi hắn một lần nữa đến bên cạnh quan tài gỗ, hắn lại nhìn thấy thi thể của chính mình.

Thi thể của hắn đã biến thành một xác khô héo rũ, và vì bị khô héo co rút, ngọc tắc mà hắn đã nhét vào cơ thể mình theo phong tục tang lễ của tộc trước khi nằm vào quan tài gỗ đã rơi ra.

Người đàn ông trung niên cất viên ngọc tắc này đi, nhưng lại không thu liễm thi thể của mình.

Vì hắn không hy vọng khi Phương Quỳnh trở lại đây phát hiện hắn từng về, điều này nhất định sẽ khiến Phương Quỳnh cảm thấy bất an, sau đó tìm mọi cách truy lùng tung tích của hắn.

Hắn cũng không đối xử với Phương Quỳnh như đã từng đối xử với tộc nhân của mình, dùng cách hủy hoại quan tài gỗ để giết Phương Quỳnh.

Vì thời gian thế giới kia xuất hiện lỗ hổng, và thời gian quan tài gỗ xuất hiện vết nứt là nhất quán… Hắn sớm đã có lo lắng về phương diện này, nếu giữa hai điều đó tồn tại mối liên hệ tất nhiên, vậy thì chính hắn đã tự tay đưa Duy Cách Lợi đáng sợ đó đến nhân gian, hắn không dám mạo hiểm điều này.

Bởi vậy hắn lại âm thầm rời khỏi thế giới kỳ dị này.

Nhưng khi hắn rời đi, hắn lại phát hiện, viên ngọc tắc mà hắn cất đi, lại có thể liên kết thế giới thực với thế giới kỳ dị này… Cứ thế cho đến hiện tại.

Ngô Lương và đoàn người đã đến Thiên Nê Thành.

Họ lại còn mang Phương Quỳnh trở về, ban đầu người đàn ông trung niên tuy là gia phó của y sư A Phổ Khâu, nhưng cũng không biết

chuyện này, mãi đến khi tên đồ đệ xui xẻo của A Phổ Khâu lén lút chạy đi cáo mật với vua Thiện Thiện.

Người đàn ông trung niên giật mình kinh hãi.

Sau đó liền ở bên cạnh y sư A Phổ Khâu, tận mắt chứng kiến toàn bộ quá trình Ngô Lương dùng sức mạnh hủy thiên diệt địa mà cho nổ chết tướng quân Hạ Cáp Phủ, chiến thần của nước Thiện Thiện, cùng với Phổ Thiện pháp sư đức cao vọng trọng.

Người đàn ông trung niên kinh ngạc sững sờ.

Hắn đã sống hơn hai ngàn năm, đã gặp qua đủ loại người, trong đó không thiếu những nhân tài dị sĩ, nhưng dị sĩ như Ngô Lương, chỉ trong chớp mắt đã có thể một mình diệt vong nước Thiện Thiện, không biết sau này có ai sánh kịp không, nhưng chắc chắn là từ xưa đến nay chưa từng có.

Đáng tiếc Ngô Lương và Phương Quỳnh cực kỳ có khả năng là cùng một phe, người đàn ông trung niên đành phải âm thầm quan sát, càng không dám hành động khinh suất.

Sau đó.

Mãi đến mấy ngày trước khi ngủ, hắn đột nhiên phát hiện mình lại bị giam cầm vào cái lồng giam chật hẹp tối tăm không thấy trời đất kia, lẽ nào lại có người một lần nữa chôn cất hắn vào Thái Dương Mộ?!

Vị nam tử trung niên đối với điều này vô cùng kinh ngạc.

Y tin chắc hơn bất kỳ ai, rằng nếu không bị triệt để trừ khử, Phương Quỳnh tuyệt nhiên sẽ không dâng tặng tế đàn "Thái Dương Mộ" cho người khác, vì lẽ đó, y có thể làm bất cứ điều gì.

Cho dù bị buộc phải nhượng bộ, tế đàn "Thái Dương Mộ" cũng tuyệt đối không nên trả lại cho y, điều này hoàn toàn không hợp tình

hợp lý.

Thêm vào đó, trước kia khi bí mật quan sát Ngô Lương và những người khác ở Thiên Nê thành, y đã phát hiện Phương Quỳnh đã hôn mê, việc canh giữ của Ngô Lương và những người khác đối với y cũng vô cùng nghiêm ngặt.

Bởi vậy y dần dần bắt đầu suy đoán, Ngô Lương cùng những người khác và Phương Quỳnh khả năng cao không cùng phe.

Hơn nữa Ngô Lương và những người khác cùng Phương Quỳnh có lẽ cũng không phải là cùng một loại người, hoặc giả nói, mục đích của họ căn bản không phải "tử mà phục sinh" của tế đàn "Thái Dương Mộ", mà là có mục đích khác… Mang theo suy nghĩ như vậy, vị nam tử trung niên quyết định mạo hiểm trở lại thế giới này để gặp Ngô Lương.

Tuy nhiên để cẩn thận, y không trực tiếp đến tế đàn "Thái Dương Mộ" để tìm Ngô Lương và những người khác, mà là đổi đường quay về Thiên Nê thành của thế giới này chờ Ngô Lương và những người khác tự mình tìm đến.

Theo y thấy, một người xảo quyệt như Phương Quỳnh, cho dù bị Ngô Lương và những người khác uy hiếp, hay có mối quan hệ hợp tác nào đó với Ngô Lương và những người khác, cũng nhất định sẽ giữ lại một đường lui cho bản thân.

Vậy y sẽ giữ lại đường lui nào?

Đương nhiên là phương pháp rời khỏi thế giới kỳ dị này.

Chỉ cần y không nói ra phương pháp cực kỳ khó phát hiện này, cho dù y đã chết, cũng có thể nhốt Ngô Lương và những người khác lại thế giới kỳ dị này để chôn cùng y.

Khi Ngô Lương và những người khác phát hiện không thể rời khỏi

thế giới kỳ dị này, thì sẽ lựa chọn thế nào đây?

Đương nhiên không thể mãi mãi ở trong sa mạc hoang vu đó chờ chết, họ sẽ trước tiên tìm cách bổ sung vật tư để sống sót, sau đó tiếp tục tìm lối thoát… Mà nơi duy nhất có thể bổ sung vật tư gần đây là ở đâu?

Đương nhiên là Thiên Nê thành!

Sau đó, y liền như nguyện chờ được Ngô Lương và những người khác, hơn nữa, sau khi xác định trong đội ngũ không có Phương Quỳnh, lập tức thử dùng cách gài lời để xác định tin Phương Quỳnh đã chết.

Mặc dù Ngô Lương thủy chung không cho y một câu trả lời khẳng định, nhưng đồng thời cũng không phủ định, y đã có được câu trả lời mình muốn.

Cũng vì thế, y mới quyết định thẳng thắn gặp mặt Ngô Lương và những người khác.

Bởi vì trên thế giới này, người có thể từ chối tế đàn "Thái Dương Mộ" thật sự không nhiều.

Người như vậy cho dù không phải là người tốt, cũng nhất định có ít nhất một giới hạn.

Chương 452

Ngoài ra, Ngô Lương và những người khác sau khi giải quyết Phương Quỳnh, lại đặt thi thể y trở lại trong quan tài gỗ, điều này e rằng cũng có ý muốn gặp y.

Bí mật này y đã gánh vác hơn hai ngàn năm, và sau khi thấy quan tài gỗ xuất hiện vết nứt, y cũng sớm đã có ý định buông bỏ bí mật này, bởi vậy vừa hay có thể mượn cơ hội này để tự mình giải thoát hoàn toàn.

"…" Sau khi nghe vị nam tử trung niên kể xong, mọi người đều trầm mặc không nói.

Câu chuyện của y trải dài hơn hai ngàn năm, mang lại cho người ta cảm giác rất không chân thực, nhưng tất cả mọi thứ lại đều có thể phù hợp với thế giới kỳ dị này, khiến người ta khó mà nghi ngờ.

Và để tiêu hóa tất cả những điều này, cũng cần có thời gian… "Phương Quỳnh tại thế giới này có thể dựa vào ý niệm của mình để sáng tạo một số thứ, thậm chí thay đổi khí hậu, môi trường của thế giới này, các hạ có làm được như vậy không?" Ngô Lương lại đột nhiên hỏi một vấn đề mà mọi người gần như đã quên mất.

"Các hạ nói vậy là có ý gì?

Y đã sáng tạo ra những gì, có thể nói chi tiết không?" Vị nam tử trung niên lập tức ngớ người ra, kinh ngạc hỏi.

"Ví như: biến sa mạc thành một vùng băng nguyên." Ngô Lương thẳng thắn nói.

Y không hề nghi ngờ vị nam tử trung niên đang giả ngây giả ngô.

Y hẳn là thật sự không biết gì cả, cũng không có năng lực kỳ lạ

tương tự như Phương Quỳnh.

Nếu không, vị nam tử trung niên đã không thỉnh cầu họ đưa thi thể y ra khỏi quan tài gỗ, càng không cần thiết nói nhiều với họ như vậy.

Hơn nữa, hiện tại đang cách xa tế đàn "Thái Dương Mộ", nếu vị nam tử trung niên có năng lực kỳ lạ tương tự, liền có thể dễ dàng nhốt chết họ, họ sẽ không có cách nào giết y như đã đối phó Phương Quỳnh trước đây, cục diện hoàn toàn là một chiều, y thậm chí còn không cần phải giả vờ một chút nào.

"Cái này…" Biểu cảm của vị nam tử trung niên càng thêm kinh ngạc, trừng mắt liên tục truy hỏi: "Y vậy mà có thể biến sa mạc thành một vùng băng nguyên?

Làm sao có thể?

Ta đã nằm trong tế đàn 'Thái Dương Mộ' hơn hai ngàn năm, trừ việc có thể không ngừng trọng sinh, vì sao chưa từng cảm thấy bản thân có gì khác biệt so với người thường?" "Việc này e rằng tùy từng người mà khác nhau…" Ngô Lương nhún vai nói.

"Nhưng năm đó những tộc nhân cùng ta chôn cất trong tế đàn 'Thái Dương Mộ' cũng chưa từng có ai làm được việc này?" Vị nam tử trung niên vẫn đầy vẻ khó hiểu.

"Bấy giờ vẫn chưa từng xuất hiện thế giới kỳ dị này, không phải sao?" Ngô Lương lại nói.

Việc này nếu vị nam tử trung niên cũng không thể giải thích, thì ta càng không thể giải thích được, thậm chí có lẽ ngay cả Phương Quỳnh cũng chưa chắc đã có thể đưa ra lời giải thích hợp lý.

Nhưng nếu đặt vị nam tử trung niên và Phương Quỳnh cùng nhau để so sánh, liền sẽ lập tức phát hiện một số điểm khác biệt vô cùng rõ ràng.

Hơn nữa những điểm khác biệt này không chỉ là vị nam tử trung niên không có, mà tuyệt đại đa số người bình thường cũng không có.

Ví như: trạng thái tinh thần cực kỳ phân liệt của Phương Quỳnh, chứng rối loạn nhân cách chống đối xã hội khá nghiêm trọng, cùng với tính cách và cảm xúc vô cùng cực đoan.

Mặc dù chưa từng được chứng thực, nhưng theo Ngô Lương được biết, từ xưa đến nay cho đến hậu thế, trong tất cả các truyền thuyết về hung trạch và hung địa có hiện tượng khoa học không thể giải thích được, đều có một chủ nhân cũ với nguyên hình tương tự.

Điều này rất có thể không phải là vô căn cứ.

Có lẽ tinh thần và ý niệm của con người mạnh mẽ đến một mức độ nhất định, chấp niệm đến một mức độ nhất định, thật sự có khả năng tạo ra ảnh hưởng nhất định đối với sự vật bên ngoài hoặc một không gian nào đó, cho dù là tinh thần và ý niệm do người chết để lại.

Mặc dù thủy chung chưa có được bằng chứng xác thực, nhưng Ngô Lương rất rõ, cho dù ở hậu thế gần hai ngàn năm sau, vẫn có rất nhiều chuyên gia và học giả đang tiến hành nghiên cứu về phương diện này, hơn nữa tài liệu nghiên cứu cực ít được công bố rộng rãi.

"Cái này…" Vị nam tử trung niên lập tức lại bị Ngô Lương làm cho bí lời.

"Chưa bàn đến chuyện này, vừa rồi ngươi nói thế giới kỳ dị này dường như xuất hiện lỗ hổng, bởi vậy Phương Quỳnh mới có thể xông vào, đồng thời loại thực vật kỳ lạ tên 'Duy Cách Lợi' cũng mọc trở lại, việc này hẳn là chuyện của mười năm trước rồi, phải không?" Ngô Lương tạm thời gác vấn đề diệt cỏ sang một bên, tiếp tục hỏi: "Mấy ngày trước chúng ta từng đến khu di tích đó, nhìn thấy một loại thực vật lá tròn có dịch màu đỏ chảy ra.

Loại thực vật này hẳn là ‘Duy Cách Lợi’ mà ngươi nói, phải không?” “Chính phải!” Vị nam tử trung niên nghiêm sắc mặt gật đầu.

“Nhưng loại ‘Duy Cách Lợi’ này chỉ mọc trong di tích, không hề lan nhanh như ngươi miêu tả hai ngàn năm trước.

Nếu không, mười năm thời gian, hẳn là sẽ không chỉ có quy mô như vậy chứ?” Ngô Lương lại hỏi.

“Đúng là như vậy.” Vị nam tử trung niên lại lần nữa gật đầu nói: “Đây cũng là điểm mà ta khá kỳ lạ.

Nếu như hai ngàn năm trước, ‘Duy Cách Lợi’ nhiều nhất chỉ cần vài tháng đã đủ để xâm chiếm toàn bộ ‘Lạc Đà Phần’.

Nhưng ‘Duy Cách Lợi’ hiện tại, lại dường như bị một loại cấm chế nào đó hạn chế, chỉ sinh trưởng trong di tích, đây cũng là điểm ta không hiểu.” “Dù sao đi nữa, đây cũng là một chuyện tốt.

Chỉ là không biết nếu thế giới kỳ dị này như ngươi lo lắng, một khi chiếc quan tài gỗ cuối cùng bị hủy hoại, thế giới kỳ dị này cũng sẽ trùng hợp với thế giới hiện thực, lúc đó có còn tồn tại cấm chế hạn chế ‘Duy Cách Lợi’ lan tràn hay không…” Ngô Lương nhíu mày nói.

Vừa rồi khi nghe vị nam tử trung niên nói về “Duy Cách Lợi”, Ngô Lương liền nghĩ đến một số thực vật có nhiều điểm tương tự.

Những thực vật này ở hậu thế là nguyên liệu chính để luyện chế “độc vật” hại người.

Chúng sẽ giống như “Duy Cách Lợi” kéo người và động vật vào vực sâu không thể thoát ra, biến tất cả người và động vật từng tiếp xúc với chúng thành những xác sống biết đi đáng sợ, cuối cùng trong mơ hồ mà đi đến hủy diệt.

Thậm chí theo Ngô Lương được biết, hậu thế còn có một quốc gia với trải nghiệm cực kỳ tương tự bộ lạc “Tái Nhật”.

Quốc gia này nằm ở khu vực Trung Á, toàn bộ quốc gia có 90% nam giới mỗi ngày không làm gì cả, chỉ không ngừng nhai một loại "trà diệp" mà nếu viết tên ra nhất định sẽ bị kiểm duyệt, khiến cho phần lớn thời gian đều ở trong trạng thái uể oải, suy nghĩ hỗn loạn.

Trong tình huống này, quốc gia vốn đã thiếu nước này về cơ bản đã từ bỏ nông nghiệp cơ bản, vấn đề nước uống của cư dân cũng không được quan tâm, mà dùng một nửa tài nguyên nước ngọt để trồng loại "trà diệp" cực kỳ tốn nước này, để thỏa mãn nhu cầu lớn của con người đối với loại "trà diệp" này.

Theo các chuyên gia ước tính, nếu tình trạng này không được thay đổi, thủ đô của quốc gia này sẽ hoàn toàn trở thành một nơi không có nước vào năm 2025, từ đó biến thành một "thành ma" nơi những người yêu "trà diệp" cùng nhau hủy diệt, những người tỉnh táo buộc phải rời đi để sinh tồn.

Có phải rất giống không?

Nhưng "Duy Cách Lợi" hiển nhiên còn đáng sợ hơn loại "trà diệp" kia.

Nó không những sẽ vắt kiệt tài nguyên nước ngọt tại địa phương, mà còn sẽ giải phóng các chất muối khiến cho đại địa nuôi dưỡng vạn vật trong thời gian cực ngắn biến thành một vùng đất cằn cỗi!

Hơn nữa, nó còn có thể biến người và động vật nghiện thành tượng đá, ngay cả khi đã chết vẫn còn dựa dẫm vào nó, những tượng đá chiến đấu vì nó cho đến khi tan rữa.

Đây hẳn là nguyên nhân thực sự khiến La Bố Bạc ngày nay biến thành bộ dạng này, cách hai ngàn năm vẫn không thể phục hồi.

Và điều Ngô Lương không thể không nghi ngờ là, sự biến mất bí ẩn của Cổ quốc Lâu Lan vài trăm năm sau, có lẽ cũng có mối quan hệ

mật thiết không thể tách rời với "Duy Cách Lợi".

Bởi vì… "Duy Cách Lợi" đã biến mất hơn hai ngàn năm đã lại xuất hiện!

Tức là nói, suy đoán của y trước đây khi dẫn người điều tra La Bố Bạc rằng "La Bố Bạc phiêu di" dẫn đến tai họa cho Cổ quốc Lâu Lan có thể là sai lầm, và suy đoán của những học giả, nhà khảo cổ học ở hậu thế cũng có thể là sai lầm.

Thực chất, thứ thực sự dẫn đến sự biến mất bí ẩn của Cổ quốc Lâu Lan chính là loại thực vật đáng sợ tên "Duy Cách Lợi" này.

Bây giờ nghĩ lại, "tượng đá" Phương Quỳnh mà họ trước đây vớt lên từ cái hồ nhỏ bí ẩn kia, rất có thể cũng là kiệt tác của "Duy Cách Lợi".

Phương Quỳnh khi rời khỏi thế giới kỳ dị này đã dùng "Duy Cách Lợi", cuối cùng chết trong cái hồ nhỏ đó hóa thành "tượng đá".

Và các chất muối không ngừng thẩm thấu ra từ cơ thể y khi hóa thành "tượng đá", cuối cùng lại biến cái hồ nhỏ đó thành "hồ hóa đá" đáng sợ!

Đây chính là điểm đáng sợ của "độc vật viễn cổ" sao?

May mắn là theo Ngô Lương được biết, hậu thế tuy đã phát hiện rất nhiều thực vật loại "độc vật", nhưng loại có thể sánh ngang với "Duy Cách Lợi" thì vẫn chưa có.

Đương nhiên cũng không có thực vật nào có vẻ tương tự.

Đương nhiên, cũng có thể chưa hẳn là không phát hiện… chỉ là kể từ khi Tân Thiên Triều thành lập đến nay, thái độ đối với loại thực vật và chế phẩm này luôn là không khoan nhượng.

Cho dù thật sự có phát hiện khi khảo sát La Bố Bạc, cũng nhất

định sẽ khống chế và giữ bí mật vĩnh viễn, đảm bảo cho dù có sử dụng cũng nhất định sẽ dùng vào mục đích chính đáng.

Dù sao, điều Ngô Lương biết là, trong các đội khảo sát khoa học đến La Bố Bạc để nghiên cứu ở hậu thế, chưa bao giờ thiếu những nhà thực vật học hàng đầu, trong đó có một vụ mất tích bí ẩn của một nhà thực vật học nổi tiếng, đã gây ra sự chú ý của mọi tầng lớp xã hội, và lan truyền rất nhiều lời đồn đại không thể tưởng tượng được.

"…" Vị nam tử trung niên không thể trả lời câu hỏi của Ngô Lương.

Những người thuộc Phường Nhân Quân cũng đang thầm suy nghĩ về câu hỏi của Ngô Lương.

Thực vật như "Duy Cách Lợi" căn bản không nên tồn tại, một khi để nó lan rộng, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi… Nhưng, ai cũng không biết làm thế nào mới có thể triệt để hủy diệt nó, bởi vì vị nam tử trung niên đã từng nói, để cứu rỗi tộc nhân của mình, y đã thử vô số phương pháp.

Mà cho dù là Ngô Lương đến từ hậu thế, những phương thức diệt cỏ được biết đến cũng chỉ có bốn loại: Một là phương pháp diệt cỏ vật lý.

Phương pháp này không ngoài những cách nguyên thủy nhất như đào, xới, cắt, đốt.

Phương pháp này cơ bản có thể loại bỏ, vị nam tử trung niên tuyệt đối đã thử qua, không cần nghĩ cũng biết.

Hai là phương pháp dùng cỏ diệt cỏ.

Nói trắng ra là gieo trồng ở đây một số loại cỏ dại có sức sống mạnh, giỏi cạnh tranh chất dinh dưỡng để lấn át "Duy Cách Lợi".

Nhưng phương pháp này cơ bản cũng có thể loại bỏ, hiện giờ nơi

đây đã biến thành sa mạc muối mặn không một tấc cỏ, ta thật sự không nghĩ ra có loại cỏ dại nào còn có thể "một mất một còn" với "Duy Cách Lợi".

Ba là phương pháp dùng động vật diệt cỏ.

Phương pháp này cũng có thể trực tiếp loại bỏ, động vật ăn "Duy Cách Lợi" sẽ có kết cục thế nào, vị nam tử trung niên đã nói rất rõ ràng rồi.

Bốn là phương pháp diệt cỏ hóa học.

Tức là phun thuốc trừ sâu hóa học để diệt cỏ.

Phương pháp này có lẽ có thể thử một lần, nhưng vấn đề là, Ngô Lương căn bản không biết thuốc diệt cỏ hóa học rốt cuộc có thành phần gì… Ta chợt cảm thấy vô kế khả thi, càng nghĩ càng tuyệt vọng.

Ngô Lương bất đắc dĩ lắc đầu, trong lòng cảm thấy vô cùng bất lực, lúc này chợt liếc thấy hai tấm bia đá khổng lồ nghiêng nghiêng cắm trong cát vàng.

"Đúng rồi, ngươi hẳn là biết ý nghĩa của những phù hiệu khắc trên hai tấm bia đá này chứ?" Ngô Lương tạm thời gác vấn đề diệt cỏ sang một bên, hơi tò mò chỉ vào bia đá hỏi vị nam tử trung niên.

"Cái này ư, là đồ đằng ngữ của bộ lạc 'Tái Nhật' chúng ta." Vị nam tử trung niên hoàn hồn lại, sau đó vô cùng trịnh trọng giải thích cho Ngô Lương: "Bên trái có nghĩa là, rực lửa như mặt trời; bên phải có nghĩa là, vĩnh hằng như mặt trăng.

Kỳ thực, ở Thăng Long các ngươi từ rất sớm đã có câu thơ tương tự.

Ta nhớ hình như đọc là 'Như nguyệt chi hằng, như nhật chi thăng', ý nghĩa cũng gần như vậy." ---------- Dương Vạn Lý rất nhanh đã trở về.

Y quả nhiên như vị nam tử trung niên đã nói, đến được Thiên Nê thành của thế giới hiện thực.

Ở Thiên Nê thành, y thấy lính gác, thấy cư dân và các đoàn thương nhân, cũng thấy những binh sĩ Phường Nhân Quân khác vẫn còn đóng quân trong vương cung.

Thiện Thiện Vương đã nhận được tin Ngô Lương và những người khác mất tích một cách bí ẩn, nhưng mấy ngày nay y vẫn không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Chương 453

Bởi vì các binh sĩ Phường Nhân Quân sau khi nhận được tin tức này, lập tức canh giữ y càng nghiêm ngặt hơn.

Thiện Thiện Vương với hắc hỏa dược buộc trên người, dường như vẫn không thể không ngoan ngoãn ở yên một chỗ.

Trong khi khống chế Thiện Thiện Vương nghiêm ngặt hơn, các binh sĩ Phường Nhân Quân còn tự phát chia thành nhiều tổ, mỗi ngày cử một tổ người ra ngoài tìm kiếm tung tích của Ngô Lương và những người khác.

Mấy ngày nay họ đã đi khắp Khổng Tước Hà và La Bố Bạc, thậm chí mạo hiểm tiến vào Lạc Đà Phần, đáng tiếc ngay cả một chút dấu vết nhỏ cũng không tìm thấy.

Trong quá trình này, có một người ngoài cũng đặc biệt quan tâm.

Người này không ai khác, chính là Nhị vương tử Sa Mộc, người đầu tiên phát hiện Ngô Lương và những người khác mất tích.

Không cần Phường Nhân Quân uy hiếp, tên này liền chủ động hòa nhập cùng Phường Nhân Quân, đảm nhiệm vai trò dẫn đường, kiên trì mỗi ngày cùng các binh sĩ Phường Nhân Quân ra ngoài tìm kiếm, khiến các binh sĩ Phường Nhân Quân đều suýt xem y như người của mình.

Đột nhiên thấy Dương Vạn Lý xuất hiện, các binh sĩ Phường Nhân Quân liền mừng rỡ khôn xiết, nước mắt kích động suýt trào ra, vội vàng vây lấy y hỏi thăm tình hình của những người khác.

Sau khi biết Ngô Lương và những người khác đều an toàn vô sự, trái tim treo lơ lửng cuối cùng mới đặt trở lại trong bụng.

Dương Vạn Lý cũng không nán lại lâu, càng không tiết lộ những tin tức khác không tiện nói nhiều, chỉ là sau khi báo tin bình an đơn giản với các binh sĩ Phường Nhân Quân, liền lại không ngừng nghỉ quay về bẩm mệnh Ngô Lương.

"Các hạ quả nhiên là nghĩa sĩ đáng tin cậy." Ngô Lương lại càng tin tưởng vị nam tử trung niên hơn một chút, những kinh nghiệm y kể trước đây tự nhiên cũng càng đáng tin hơn.

Đương nhiên, không chỉ là niềm tin cảm tính, mà còn nhiều hơn là niềm tin lý tính, bởi vì giữa họ và vị nam tử trung niên không có bất kỳ xung đột lợi ích nào, phương diện yêu cầu cũng không có bất kỳ điểm xung đột nào.

"Vậy thỉnh cầu của ta…" Vị nam tử trung niên cười cười hỏi.

"Ta trước đây đã đáp ứng các hạ, tự nhiên sẽ không thất hứa." Ngô Lương gật đầu với vị nam tử trung niên, rồi lại nói: "Vẫn chưa dám hỏi tôn tính đại danh của các hạ… Ta ý là thân phận kiếp này của các hạ, ta và các hạ sau này có lẽ còn có không ít giao thiệp, tổng cần có một xưng hô chính thức." "Các hạ cứ gọi ta Á Tân là được rồi, đây là thân phận kiếp này của ta trong gia đình y sư A Phổ Khâu, cũng chỉ là một cách xưng hô mà thôi." Vị nam tử trung niên cười nói.

"Á Tân tiên sinh, chúng ta vừa đi vừa nói chuyện đi, kỳ thực ta còn có một thỉnh cầu bất tiện." Ngô Lương đã chủ động đỡ vai vị nam tử trung niên, vừa đi về hướng tế đàn "Thái Dương Mộ", vừa vô cùng nghiêm túc nói: "Trước đây ta từng nói với Á Tân tiên sinh rằng chúng ta là một nhóm sử quan truy tìm chân tướng lịch sử.

Bất kể Á Tân tiên sinh có tin hay không, những gì ta nói đích xác là sự thật, sau này Á Tân tiên sinh tự sẽ rõ.

Bởi vậy, so với chân tướng của 'Thái Dương Mộ', những trải nghiệm hơn hai ngàn năm của Á Tân tiên sinh mới là bảo vật thực sự

trong mắt ta.

Không biết có thể thỉnh Á Tân tiên sinh viết thành truyện ký những nơi đã đi qua và những điều đã thấy trong hơn hai ngàn năm qua để truyền thụ cho ta được không?

Để đổi lại, Á Tân tiên sinh có thể đưa ra bất kỳ yêu cầu nào, chỉ cần trong phạm vi năng lực của ta, nhất định sẽ tận toàn lực thỏa mãn, tuyệt không hai lời." Á Tân nghiêng đầu nhìn Ngô Lương, cảm nhận sự chân thành trong mắt Ngô Lương, cuối cùng chậm rãi gật đầu, cũng vô cùng nghiêm túc nói: "Được thì được… nhưng việc này e rằng không phải là chuyện một sớm một chiều." "Vạn phần cảm tạ, chỉ cần Á Tân tiên sinh đồng ý là tốt rồi, ta chờ được." Ngô Lương lập tức mặt mày hớn hở, chắp tay hành lễ với Á Tân, nói: "Nếu Á Tân tiên sinh tin tưởng ta, chi bằng mang gia quyến cùng ta trở về Thăng Long, khi đó Á Tân tiên sinh chỉ cần an tâm biên soạn truyện ký, ta sẽ cung cấp cho tiên sinh và gia quyến tiên sinh cuộc sống an ổn nhất." "Việc này thì không cần." Á Tân không hề nghĩ ngợi đã từ chối đề nghị của Ngô Lương: "Đây đã là kiếp cuối cùng của ta rồi, Thăng Long các ngươi có câu nói 'lá rụng về cội'.

Kiếp cuối cùng này ta cũng muốn giữ lấy mảnh cố thổ sinh ra và nuôi dưỡng ta để kết thúc cuộc đời này, cũng coi như có thủy có chung.

Còn về truyện ký mà các hạ muốn, ta tự sẽ cố gắng hết sức, khi nào các hạ rảnh thì phái người đến lấy là được." "Cũng tốt." Ngô Lương nghe xong cũng không miễn cưỡng.

Một "lão yêu quái" có hơn hai ngàn năm kinh nghiệm như vậy, nào cần y phải che chở.

Nếu y nguyện ý nhất định có thể dễ dàng sống cuộc sống mình muốn, dù sao, y là người chỉ bằng một ý nghĩ đã dễ dàng xây dựng

một thành trì, sáng lập một quốc gia.

Bởi vậy chỉ cần Á Tân đồng ý biên soạn truyện ký cho y, vậy là đủ rồi.

Cùng lắm thì lần này trở về sau lại phái người đến một chuyến, truyền thụ kỹ năng huấn luyện phi nô và phi nô cho y, như vậy Ngô Lương và y liền có thể tiến hành giao lưu kịp thời nhất, cũng sẽ không làm lỡ việc quan trọng.

Ngoài ra.

Việc này cũng là một phần trong món quà lớn tặng cho Tào lão bản.

Hiện giờ y đã nhận được hàng thư tự tay Thiện Thiện Vương viết, tức là nói Thiện Thiện quốc đã trở thành chư hầu của Tào lão bản.

Tào lão bản tự nhiên cũng sẽ tìm cách liên hệ với Thiện Thiện quốc, như vậy trong ứng ngoài hợp, sau này khi Tào lão bản có ý định với Lương Châu, đặc biệt là khi bị Mã Đằng, Hàn Toại kiềm chế, tự nhiên có thể ung dung đối phó.

Đặc biệt là hiện tại, Tào lão bản thế lực chưa lớn mạnh.

Thêm hoa trên gấm thì thường có, nhưng đưa than sưởi ấm giữa trời tuyết thì không thường có.

Ở giai đoạn này mà có thể nhận được sự trung thành của một tiểu quốc Tây Vực cách xa ngàn dặm, điều này bất kể xét từ lợi ích thực tế, hay xét từ thể diện và tâm lý, đều sẽ khiến Tào lão bản cảm nhận được niềm vui chưa từng trải nghiệm trước đây.

Đợi sau này Tào lão bản đánh bại Viên Thiệu ở Quan Độ, xác lập địa vị và thực lực mà các thế lực khác không thể sánh bằng, thì sự việc này mang lại niềm vui cho y chắc chắn đã không còn như vậy

nữa.

Bởi vậy đối với Ngô Lương mà nói, đây tất định lại là một kỳ công hiển hách.

Ngay cả khi Ngô Lương tay trắng trở về, cũng khó mà che giấu hào quang của công lao này, Tào lão bản nhất định sẽ yêu quý y chết mất.

Chỉ là trên đường về cần bịa ra một câu chuyện hợp lý, tuyệt đối không thể tiết lộ chuyện hắc hỏa dược sớm cho Tào lão bản.

Đương nhiên.

Người thu hoạch lớn nhất vẫn là Ngô Lương.

Y không chỉ viên mãn đạt được mục tiêu của mình, triệt để làm rõ lai lịch của "Thái Dương Mộ" vốn làm đau đầu giới khảo cổ hậu thế, cũng có một suy đoán khá xác đáng về nguyên nhân biến mất bí ẩn của Cổ quốc Lâu Lan, tuyệt đối không uổng công chuyến đi này.

Điều quan trọng nhất là, y đã kết giao với Á Tân, kỳ nhân có hơn hai ngàn năm kinh nghiệm này, truyện ký viết ra sẽ cung cấp cho y lượng lớn sử thực khó khảo cứu.

Cần biết, kể từ khi Tần Thủy Hoàng đốt sách chôn Nho bắt đầu, rồi trải qua việc Hạng Vũ phóng hỏa đốt A Phòng cung, lượng lớn sử liệu trước thời Tần đều đã không còn tồn tại, khiến cho công tác khảo cổ trước đó vô cùng khó khăn.

Đến nỗi mặc dù dân tộc An Lạc công nhận "An Lạc có lịch sử văn minh năm nghìn năm", nhưng những học giả nước ngoài kia lại chỉ thừa nhận Thiên Triều chỉ có 4000 năm lịch sử.

Thậm chí thực ra không cần nói 4000 năm lịch sử, trước đây nước ngoài còn cho rằng Thiên Triều chỉ có hơn 3500 năm lịch sử.

Nhưng sau này các hiện vật được khai quật ngày càng nhiều, các chứng cứ liên quan cũng trở nên phong phú hơn, chứng minh đích xác có sự tồn tại của nhà Hạ, nước ngoài mới bắt đầu thừa nhận Thiên Triều có lịch sử văn minh 4000 năm.

Và cùng với sự tiếp tục đi sâu của công tác khảo cổ ở hậu thế, giới khảo cổ đã phát hiện được một số mảnh ngôn ngữ còn sớm hơn nhà Hạ.

Ví như trong 《Luận ngữ ·Thái Bá》 có câu: "Đường Ngu chi Tế, vu tư vi thịnh." Trong 《Sử Ký ·Thái Sử Công Tự Tự》 cũng từng viết: "Đường Ngu chi Tế, Thiệu Trọng Lê chi hậu, sử phục điển chi, chí vu Hạ Thương, cố Trọng Lê thị thế tự thiên địa." Điều này có nghĩa là, trước nhà Hạ, còn có một "Thượng Cổ Ngu triều" và một "Thượng Cổ Đường triều".

Câu chuyện truyền thuyết Tam Hoàng Ngũ Đế mà người đời sau nghe kể, liền xảy ra vào "Đường Ngu chi Tế", bao gồm các câu chuyện thần thoại như "Hậu Nghệ bắn mặt trời", "Sùng Bá Cổn trị thủy" và "Hiếu cảm động thiên", cũng đều truyền từ "Đường Ngu chi Tế".

Chỉ đáng tiếc giới khảo cổ hậu thế tạm thời vẫn chưa phát hiện được những hiện vật quan trọng mang ý nghĩa đại diện tồn tại trong thời kỳ này, cũng chưa phát hiện được văn hiến và di chỉ văn minh tồn tại trong thời kỳ này.

Cho dù có phát hiện một số mảnh ngôn ngữ liên quan đến "Đường Ngu chi Tế", sớm nhất cũng chỉ có thể truy nguyên đến các văn hiến thời Xuân Thu.

Còn lại đều là những truyền thuyết dân gian huyền ảo, mọi người chỉ xem đó là truyền thuyết thần thoại, không thể xem là bằng chứng khảo cổ.

Ngô Lương trước đây còn cẩn thận suy nghĩ về vấn đề "Đường Ngu chi Tế".

Y đã đưa ra một giả thuyết táo bạo, giả thuyết rằng những truyền thuyết thần thoại liên quan đến "Đường Ngu chi Tế" đều là có thật, thì đó chính là một thời đại mà Vu thuật phát triển đến mức người đời sau khó mà tưởng tượng được.

Và ở hậu thế, phương thuật xuất hiện tại Thiên Triều, rất có thể chính là truyền từ thời thượng cổ như vậy, sau này dần dần vì một số nguyên nhân không ai biết mà dần dần thất truyền, dần dần suy tàn.

Điều này hơi giống với "văn minh thượng cổ" mà một số người hậu thế tưởng tượng ra, trước đây Ngô Lương cho rằng giả thuyết này chỉ là giả thuyết cá nhân của y, không thể xem là thật.

Nhưng hiện tại, Ngô Lương cảm thấy cần thiết phải luận chứng lại một lần nữa.

"Khám Dư chi thuật" của Vu Cát, "Yếm Hặc chi thuật" và "năng lực khống thủy" của y, và "Súc Cốt chi thuật" mà Dương Vạn Lý "trong họa có phúc" mà có được… Những thứ này đều là những điều mà người bình thường cơ bản không thể tiếp xúc được.

Nhưng họ lại đích đích xác xác nắm giữ được, hơn nữa còn thông qua một phương thức kỳ lạ mà khoa học không thể giải thích, giống như một loại truyền thừa cực kỳ đặc biệt.

Những điều này đều hẳn phải được bao hàm trong "Vu thuật" của chữ "Vu"!

Và trong các giáp cốt văn mà giới khảo cổ phát hiện, chữ "Vu" do hai chữ "Nhâm" giao nhau hợp thành, chữ "Nhâm" với một nét ngang phía trên và một nét ngang phía dưới lần lượt đại diện cho trời và đất, nét dọc ở giữa biểu thị sự quán thông trời đất, có thể giao tiếp với trời

đất và con người, ở thượng cổ không ai sánh bằng Vu.

Mà hai chữ "Nhâm" giao nhau, lại có ý giao tiếp với trời đất bốn phương.

Điều này đã định nghĩa cho "Vu thuật", "Vu" là một tồn tại đặc biệt ở giữa người và thần.

Dùng một cách nói khá phổ biến trong game ở hậu thế, đó chính là "bán thần".

Đương nhiên.

Ngô Lương và những người khác chắc chắn không tính là "Vu", họ nhiều nhất chỉ có thể tính là những người có vận khí nghịch thiên mà truyền thừa được một hai "Vu thuật".

Nếu giả thuyết rằng truyền thuyết về "Thượng Cổ Ngu triều" và "Thượng Cổ Đường triều" là có thật, những nhân vật thần thoại kinh thiên động địa trong truyền thuyết là "Vu", thì họ vẫn nhỏ bé như kiến hôi, không đáng nhắc đến.

"Đúng rồi, Á Tân tiên sinh, ngươi có biết Ngu triều và Đường triều của Thăng Long không?" Nghĩ đến đây, Ngô Lương đột nhiên hỏi Á Tân.

Y không lo Á Tân sẽ nhầm Thượng Cổ Đường triều với nhà Đường vài trăm năm sau, việc đó vẫn còn chưa có gì.

Và thời đại Á Tân bắt đầu sống hẳn là vào thời kỳ chuyển giao giữa "Thượng Cổ Ngu triều" và "nhà Hạ".

Mặc dù nơi đây nằm ở Tây Vực, đường đến Thăng Long xa xôi, khi đó vẫn còn là chế độ bộ lạc khá nguyên thủy, rất nhiều người cả đời chưa từng rời khỏi bộ lạc của mình, việc truyền bá thông tin cũng vô cùng bế tắc, nhưng điều này không ngăn cản Ngô Lương thử hỏi một câu.

Dù sao sau đó, Á Tân nhờ "thân bất tử" đã du lịch rất nhiều nơi, có lẽ từng thấy một số chuyện không người đời nào thấy, từng nghe một số truyền thuyết đã sớm thất truyền.

Huống hồ bản thân y cũng có thể xem là người từng trải của "Vu thuật".

Nếu không phải tế tự của bộ lạc "Tái Nhật" một mình đến Côn Luân Sơn cầu được phương pháp kiến thiết tế đàn "Thái Dương Mộ" và nghi thức hiến tế, y lại làm sao có được nhân sinh kỳ dị như vậy.

Việc này không thể không khiến người ta nghi ngờ, thời "thượng cổ" rốt cuộc còn tồn tại những sự vật chấn động lòng người nào.

"Cũng có nghe qua, nhưng cũng chỉ là nghe nói một số truyền thuyết…" Á Tân trầm ngâm một lát, có chút không quá khẳng định nói, nói đến đây, y đột nhiên lại nhớ ra điều gì đó, tiếp tục bổ sung: "Đúng rồi, trong ấn tượng thì khoảng… khoảng gần 2000 năm trước, ta từng du lịch về phía Đông đến Tịnh Châu ngày nay, đã thấy một khu di tích cổ trạch, khi đó nơi đó còn gọi là Bắc Đường.

Người dân địa phương nói khu di tích thành cổ đó chính là kinh đô đầu tiên của 'Thượng Cổ Đường triều', sau này 'Thượng Cổ Đường triều' dời đô đến nơi khác, từ đó về sau liền hoàn toàn hoang phế, cũng không biết trải qua bao nhiêu năm rồi, khu di tích đó còn tồn tại hay không." "Bắc Đường?" Nghe thấy cái tên này, Ngô Lương cảm thấy quen thuộc, nhưng lại không tài nào nhớ ra rốt cuộc là ở đâu.

"Hẳn là khu vực Tấn Dương thành thuộc Thái Nguyên quận của Tịnh Châu ngày nay.

Nhưng kể từ khi Tần Vương Doanh Chính thống nhất sáu nước, ra lệnh cho người xây dựng Vạn Lý Trường Thành thì đường sá trở nên khó đi.

Bởi vậy ta đã nhiều năm không đến Thăng Long, cũng không thể nói rõ được.” Á Tân kiên nhẫn nói.

“Thì ra là vậy.” Ngô Lương bỗng nhiên tỉnh ngộ.

“Tấn Dương thành” thực chất chính là Thái Nguyên, Sơn Tây ở hậu thế.

Nhưng theo Ngô Lương được biết, vị trí chính xác của Tấn Dương thành vào thời Đông Hán hẳn là khu vực tây nam thành phố Thái Nguyên ở hậu thế.

Chương 454

Nơi này vào thời Chiến Quốc từng là kinh đô của nước Triệu, vào thời Ngũ Hồ Thập Lục Quốc là kinh đô của Bắc Hán.

Sau này nhà Tống diệt Bắc Hán, Tống Thái Tông cho rằng Tấn Dương có vương khí, vì các nước Ngũ Hồ Thập Lục Quốc phần lớn đều phát tích ở Sơn Tây, Tấn Dương thành là đô thành của Tịnh Châu, bởi vậy trước tiên phóng hỏa đốt thành.

Tương truyền ngọn lửa này cháy liền ba năm, sau đó đào sông dẫn nước nhấn chìm thành, Tấn Dương thành hoàn toàn bị hủy diệt.

Khi đó những người thiệt mạng bao gồm cả người già, yếu, bệnh tật, tàn tật trong Tấn Dương thành không kịp rút lui.

Và vì những lịch sử này, thành phố Thái Nguyên ở hậu thế bao gồm cả khu vực Tấn Dương cũng được xưng là Cửu Triều Cổ Đô, có mỹ danh "Long Thành".

Nhắc đến di chỉ đô thành của "Thượng Cổ Đường Triều", Ngô Lương quả nhiên rất hứng thú.

Hậu thế, ngoài những truyền thuyết thần thoại dân gian và lời lẽ rời rạc không thể khảo chứng trong một số cổ tịch về "Thượng Cổ Đường Triều" và thời "Đế Nghiêu" ra, chưa từng phát hiện văn vật hay di chỉ liên quan đến thời kỳ này.

Do đó, mọi thuyết pháp về "Thời Đường Ngu" đều chưa có chứng cứ xác thực để ủng hộ.

Tuy nhiên, vì Á Tân đã nhắc đến "Bắc Đường" là một nơi, và nói rõ nơi đây vào khoảng hai ngàn năm trước, quả thực từng tồn tại một di chỉ đô thành.

Vậy thì Ngô Lương cảm thấy rất cần đích thân đến khảo sát thực địa một chuyến.

Nếu có thể tìm thấy văn vật và di chỉ liên quan đến "Thời Đường Ngu", không nghi ngờ gì sẽ có thể đẩy lùi lịch sử có thể khảo chứng của Thiên triều thêm vài trăm năm.

Và khác với hậu thế.

Hậu thế cách truyền thuyết "Thời Đường Ngu" đã hơn bốn ngàn năm lịch sử, còn Đông Kinh nơi Ngô Lương đang ở hiện nay cách truyền thuyết "Thời Đường Ngu" chỉ có hơn hai ngàn năm lịch sử.

Chớ khinh khoảng cách hai ngàn năm ở giữa, điều này sẽ thay đổi rất nhiều thứ, xóa nhòa vô số dấu tích văn minh nhân loại.

Nói cách khác.

So với các chuyên gia học giả hậu thế, Ngô Lương đã đi trước hai ngàn năm.

Nếu "Thời Đường Ngu" thật sự tồn tại, và để lại văn vật cùng di chỉ gì đó, thì hắn càng có cơ hội tìm ra những văn vật và di chỉ này, đồng thời cố gắng ghi chép chi tiết nhất, chứng minh tính chân thực của thời đại đó cho thế nhân.

Chỉ là hiện tại vẫn còn một vấn đề.

Theo Ngô Lương được biết, hiện tại Tịnh Châu tổng cộng có hai thế lực nhúng tay vào: một là Viên Thiệu, kẻ tuyệt đối không muốn thấy Tào lão bản nhanh chóng lớn mạnh; một là Trương Dương, kẻ luôn qua lại thân mật với Viên Thiệu nhưng lại bằng mặt không bằng lòng.

Tuy nhiên, thế lực chủ yếu của Trương Dương hẳn sẽ nhanh chóng co cụm về khu vực Nội Hà, Viên Thiệu sẽ trở thành kẻ kiểm soát thực tế duy nhất ở Tịnh Châu.

Thêm vào vị trí địa lý của Tịnh Châu.

Chuyến đi này không giống như trước đây, đến Nguyên Thành nơi có mộ Quảng Xuyên Vương Lưu Khứ.

Nguyên Thành tuy cũng là phạm vi thế lực của Viên Thiệu, nhưng cách phạm vi thế lực của Tào lão bản không xa, có thể hoàn thành việc thâm nhập và trở về trong thời gian ngắn.

Cũng không như Lương Châu và Tây Vực đất rộng người thưa, nơi đó nếu thực sự gặp chuyện gì, việc cắt đuôi truy binh đơn giản là không thể dễ dàng hơn.

Còn muốn đi Tịnh Châu thì cần thâm nhập vào vùng kiểm soát trọng yếu của Viên Thiệu.

Viên Thiệu binh hùng tướng mạnh, tai mắt khắp nơi.

Một khi không cẩn thận bại lộ, không những rất khó thoát thân, mà cho dù dùng "Phi Nô" kịp thời báo tin cho Tào lão bản, cũng lực bất tòng tâm, chỉ có thể phó thác cho trời.

Vì vậy, việc này vẫn cần bàn bạc kỹ càng.

Tuy nhiên, việc thâm nhập vào vùng trọng yếu của Viên Thiệu cũng có thể sớm thực hiện kế hoạch mà Ngô Lương đã nhen nhóm từ rất lâu: đi gặp Chân Mật (Phu Tử Thanh), người được cho là nữ chủ trong "Lạc Thần Phú" mà Tào Thực sau này đã khiến hậu thế bàn tán xôn xao.

Tương truyền Chân Mật dung mạo tuyệt trần, tài sắc vẹn toàn.

Sau trận Quan Độ, Tào lão bản công hạ Nghiệp Thành, lúc đó Chân Mật là vợ của Viên Hi, con thứ của Viên Thiệu.

Kết quả không biết có phải Tào Phi đã kế thừa bệnh "Tào tặc" của Tào lão bản một cách hoàn hảo hay không, Tào Phi chỉ nhìn Chân Mật

một lần liền phải lòng nàng.

Tào lão bản nhìn ra tâm tư của Tào Phi, bèn để hắn cưới Chân Mật, và Tào Phi quả nhiên sủng ái Chân Mật hết mực, hai người ân ái nhiều năm.

Chỉ tiếc, Tào Phi tuy kế thừa bệnh "Tào tặc" của Tào lão bản, nhưng lại không như Tào lão bản mà đối xử trọn vẹn với nữ nhân của mình.

Theo "Tam Quốc Chí" ghi chép: "Con của Chân Hậu được ân sủng bởi Quách Hậu".

Như vậy có người sẽ hỏi: Vì sao Chân Mật là nữ nhân của Tào Phi, lại được cho là nữ chủ của "Lạc Thần Phú" mà Tào Thực, em trai Tào Phi, đã viết để bày tỏ tình yêu với nữ thần nhưng không thành?

Dù sao Tào Thực là em trai của Tào Phi, vậy Chân Mật chính là chị dâu của Tào Thực, điều này chẳng phải quá trái luân lý sao?

Việc này trên mạng hậu thế có rất nhiều người đã phân tích và suy đoán.

Nhưng Ngô Lương cho rằng đều không nói trúng trọng điểm.

Sau khi hắn nghiên cứu kỹ sử liệu, từ trong đó đã phát hiện một số manh mối nhỏ: Tào Phi đã ban chết cho Chân Mật vào tháng sáu năm Hoàng Sơ thứ hai (năm 221 Công nguyên).

Lúc đó, Tào Thực 30 tuổi vừa được phong An Hương Hầu (Hầu thành ở Tấn Châu, Hà Bắc hậu thế) chưa đầy mấy tháng.

Nhưng tháng bảy cùng năm, tức là tháng thứ hai sau khi Chân Mật bị ban chết, Tào Thực liền bị Tào Phi cải phong thành Chân Thành Hầu (huyện Quyên Thành, Sơn Đông hậu thế).

An Hương Hầu và Chân Thành Hầu hoàn toàn đồng cấp, thực ấp cũng không thay đổi, hơn nữa Tào Phi từ trước đến nay chưa từng trọng dụng Tào Thực, cũng tuyệt đối không phải có sắp xếp khác cho hắn.

Vậy tại sao phải phong hầu lại cho hắn, lệnh hắn chuyển tới nơi khác, hơn nữa lại là Chân Thành Hầu có một chữ "Chân" giống với Chân Mật?

Tháng tư năm sau, Tào Thực lại được phong làm Chân Thành Vương, lần này thực ấp tăng lên 2500 hộ.

Cũng trên đường trở về Chân Thành sau lần được phong vương này, Tào Thực đã viết nên bài "Lạc Thần Phú" nổi tiếng.

Những thời điểm này đặt cạnh nhau, thật khó để không khiến người ta có cảm giác rằng Tào Thực và Chân Mật thực sự có một số mối quan hệ không tiện nói rõ, thậm chí Chân Mật bị ban chết và có kết cục bi thảm, e rằng cũng không chỉ vì thất sủng.

Thử tưởng tượng, nếu Tào Phi thực sự không còn chút yêu ý nào với Chân Mật, thì làm sao hắn lại tiếp tục lập con trai ruột của Chân Mật là Tào Duệ làm Thái tử, và thuận lợi truyền ngôi vị cho hắn chứ?

Chính cái gọi là yêu càng sâu, hận càng cay.

Huống hồ Tào Phi thực ra không phải là người tàn bạo, hắn chấp chính bảy năm, chưa từng như bạo quân mà đưa ra hình phạt tàn khốc nào khiến người ta chê trách, cũng chưa từng dùng thủ đoạn tàn bạo để hãm hại người khác, chỉ duy nhất Chân Mật mà thôi.

Vậy rốt cuộc là chuyện gì, mới khiến Tào Phi hận Chân Mật đến mức độ này?

Đây là một vấn đề đáng suy ngẫm… Ngoài ra.

Rất nhiều người không biết, thực ra "Lạc Thần Phú" ban đầu căn

bản không tên là "Lạc Thần Phú", mà là "Cảm Chân Phú".

Chỉ là sau này con trai của Chân Mật là Tào Duệ lên ngôi trở thành Ngụy Minh Đế, để tránh kỵ húy tên mẹ, mới đổi thành "Lạc Thần Phú".

"Cảm Chân Phú" này chẳng phải nhìn vào đã thấy trực tiếp hơn sao?

Chữ "Chân" trong đây, hiển nhiên không phải "Chân Thành", dù sao nội dung bên trong miêu tả là một nữ thần, chứ không phải một tòa thành hay bách tính của một tòa thành, hay là tuyên dương chính tích của mình sau khi đến Chân Thành.

Ngoài ra, trong dân gian còn có truyền thuyết.

Chân Mật thực ra giỏi thuật "thần điệu" trong "vu", tức là lên đồng mà hậu thế thường nói.

Và nhiều chi tiết tư thái được miêu tả trong "Lạc Thần Phú" của Tào Thực, quả thật có sự tương đồng kỳ diệu với thuật thần điệu.

Tất cả những người có thuật này đều có thể mời thần minh quỷ quái nhập hồn, thân thể đều có nhiều dị tượng, do đó Tào Thực coi đó là Lạc Thần, cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Tuy nhiên, truyền thuyết này không có sử liệu chứng thực, Ngô Lương còn cần gặp Chân Mật sau đó để kiểm chứng thêm, mới có thể đưa ra kết luận chính xác nhất.

Thật sự.

Hắn muốn tận mắt gặp Chân Mật.

Tuyệt đối không phải vì Chân Mật được cho là nữ chủ của "Lạc Thần Phú", được miêu tả trong phú này là một nữ thần tuyệt mỹ "Duyên cảnh tú hạng, hạo chất trình lộ.

Phương trạch vô gia, duyên hoa bất ngự.

Vân kế nga nga, tu mi liên quyên.

Đan thần ngoại lãng, hạo xỉ nội tiên.

Minh mâu thiện lãi, yếp phụ thừa quyền.

Khôi tư diễm dật, nghi tĩnh thể nhàn.

Nhu tình xước thái, mị vu ngữ ngôn.

Kỳ phục khoáng thế, cốt tượng ứng đồ.

Phi la y chi thôi sán hề, nhị dao bích chi hoa cư".

Cũng không phải vì Tào Phi chỉ nhìn nàng một lần đã phải lòng, nhất định phải cưới nàng làm vợ.

Càng không phải vì trong lòng có những ý nghĩ xằng bậy nào.

Hắn chỉ đơn thuần muốn xác thực xem ghi chép trong lịch sử có chân thực hay không, và Chân Mật có thực sự giỏi thuật thần điệu hay không.

Khả năng này không phải là không có, dù sao hắn xuyên việt chưa đầy một năm, hiện tại chẳng phải đã nắm giữ "Yểm Hặc chi thuật" và "Khống Thủy chi thuật" rồi sao?

Hắn có thể, cớ sao người khác lại không thể?

Quan trọng nhất là.

Căn cứ vào ghi chép sinh thần trong lịch sử, Chân Mật hiện tại hắn mới mười mấy tuổi, còn chưa gả cho Viên Hi, con thứ của Viên Thiệu… Ngô Lương rất chắc chắn mình không có bệnh "Tào tặc", cho dù vợ người khác có xinh đẹp hay quyến rũ đến đâu, hắn cũng chỉ quan sát một cách phê phán, sẽ không có quá nhiều hứng thú, càng sẽ không hành động.

Vì vậy, nếu có thể, và Chân Mật cũng đáng để hắn làm gì đó.

Hắn cũng không ngại thay đổi vận mệnh của Chân Mật một chút.

Chương 455

Nếu không gả cho Viên Hi, Chân Mật sẽ không bị bắt khi Tào lão bản công hạ Nghiệp Thành, tự nhiên cũng sẽ không bị Tào Phi để mắt tới, mà không gả cho Tào Phi, tự nhiên sẽ không có những chuyện loạn thất bát bát sau này, cuối cùng phải chịu kết cục bi thảm đến cả cái chết cũng không được yên.

Còn về việc sau khi thay đổi vận mệnh, Chân Mật cuối cùng sẽ thuộc về ai… Ngô Lương bày tỏ sẽ tôn trọng sự lựa chọn của Chân Mật.

Đương nhiên, nếu không chọn hắn… sống độc thân cả đời thực ra cũng là một lựa chọn không tồi, dù sao trong thời đại này, người đàn ông tốt hơn hắn hẳn vẫn chưa ra đời, đừng để hắn vừa giúp nàng thoát khỏi hang sói, liền lại rơi vào miệng hổ.

Hahahahaha, nói gì vậy chứ!

Ta đâu phải người không thông tình đạt lý như vậy, ta không quan tâm đến báo đáp, chỉ đơn thuần muốn giúp một nữ thần, làm gì có tư tâm nào khác, tuyệt đối không có, một chút cũng không có… Không lâu sau, Ngô Lương và mọi người cùng Á Tân đến phiến tế đàn "Thái Dương Mộ".

Ngô Lương quả nhiên tuân thủ lời hứa trước đó, chuyển thi thể của Á Tân ra khỏi quan gỗ, và theo ý nguyện của y, trực tiếp thiêu thi thể đó thành tro bụi, rải vào sa mạc.

"Lão tiên sinh, giờ người còn muốn nằm vào đó nữa chăng?" Ngô Lương quay đầu nhìn Vu Cát.

Vu Cát và hắn vốn là quan hệ hợp tác, Ngô Lương cũng chưa từng coi Vu Cát là thuộc hạ.

Hiện nay lợi hại của tế đàn "Thái Dương Mộ" đã đủ rõ ràng.

Vì vậy, nếu Vu Cát có lựa chọn của riêng mình, Ngô Lương tự nhiên cũng sẽ thành toàn, chứ không như trước mà ra lời ngăn cản.

"…" Vu Cát lộ vẻ do dự.

Ông ấy đã biết quan gỗ này e rằng sẽ không tồn tại lâu dài, và biết sau khi vào đó sẽ mất mạng, mà dù có sống lại thoát ra, cũng sẽ chịu khổ vì giam cầm, ngay cả một giấc ngủ yên ổn cũng không được… Sau khi trầm ngâm khá lâu, cuối cùng ông ấy thở dài một hơi, nói: "Phép này dù sao cũng là bàng môn tả đạo, ta nếu cố chấp dùng phép này, chính là trái với đạo tâm đã kiên trì bao năm, luôn cảm thấy được không bù mất… Thôi bỏ đi vậy, vì thế mà hỏng đạo hạnh e rằng chưa chắc đã đáng." "Thực ra ta lại cảm thấy tế đàn này cũng chưa chắc đã không thể dùng." Ngô Lương đột nhiên lại nói.

"?" Mọi người nghi hoặc nhìn Ngô Lương, lẽ nào Vu Cát đã nghĩ thông, mà Ngô Lương lại muốn tự mình nằm vào đó sao?

"Thường đi bên sông có ngày ướt giày, sau này nếu chúng ta có ai đó không may gặp phải tai nạn, có lẽ có thể mượn tế đàn này một lần, đến lúc đó cũng không cần câu nệ những cái giá này nữa." Ngô Lương nói ra suy nghĩ của mình, quay đầu lại hỏi Á Tân, "Á Tân tiên sinh, tế đàn này không nhất thiết phải là người sống nằm vào trong đó hiến tế sinh mệnh mới có thể phát huy tác dụng chứ?" "Cái này… ta cũng không biết, ta chỉ biết ta và Phương Quỳnh, cùng với các tộc nhân bộ lạc Tái Nhật đều đã hiến tế tính mạng." Á Tân lắc đầu nói.

"Vậy chúng ta vẫn nên giữ lấy mạng nhỏ này, đừng nên đặt quá nhiều hy vọng vào đó." Ngô Lương đột nhiên có chút ngượng nghịu nói.

"Phốc!" Thấy hắn tự cho là thông minh nhưng lại chịu thiệt, Bạch Tinh Tinh lập tức không nhịn được bật cười thành tiếng.

“Hahahahaha…” Bạch Tinh Tinh mở đầu cho tràng cười, mọi người cũng cùng bật cười, không khí có phần nặng nề lập tức trở nên vui vẻ hơn rất nhiều.

Sau khi cười xong.

Ngô Lương lại dùng “Khống Thủy Thuật” triệu tập những “thạch tượng” đó lại, cùng nhau đến di tích bộ lạc Tái Nhật đã bị “Duy Cách Lợi” mọc đầy.

Tiếp đó, dưới ánh mắt vô cùng kinh ngạc của Á Tân, hắn chỉ huy những “thạch tượng” đó bắt đầu đào bỏ “Duy Cách Lợi”.

Giờ phút này, Á Tân dường như đã coi Ngô Lương là một sự tồn tại giống như chân thần của núi Côn Luân mà tế tự đã từng nói năm xưa… nắm giữ sức mạnh sấm sét hủy thiên diệt địa, lại còn có thể điều khiển “thạch tượng” do tộc nhân của y hóa thành, đây không phải chân thần thì còn là gì?!

Cũng vì vậy, Á Tân không nhiều lời hỏi thêm về việc này.

Chuyện của chân thần, há lại có thể tùy tiện hỏi thăm?

Chỉ cần giữ thái độ cung kính và sùng bái là đủ rồi… “Á Tân tiên sinh, trước đây người từng nói đã dùng nhiều cách mà không thể diệt trừ tận gốc ‘Duy Cách Lợi’, ta cũng không có cách nào hay hơn, nhưng ta cho rằng, cứ vài tháng lại dọn sạch nó một lần, giống như cỏ dại trên đồng ruộng, hẳn cũng có thể có tác dụng ức chế, ngăn chặn thế giới kỳ dị này sau khi trùng hợp với thế giới hiện thực sẽ nhanh chóng lan rộng ra.

Người thấy sao?” Ngô Lương lại nói.

“Các hạ nói đúng… ta hiểu rồi, sau khi các hạ rời đi, cứ vài tháng ta sẽ quay lại đây dọn sạch nó một lần.” Á Tân vội vàng gật đầu nói.

“Á Tân tiên sinh lòng mang đại nghĩa, thật đáng khâm phục.” Ngô

Lương chắp tay khen.

"Các hạ quá khen…" Á Tân vội vàng đáp lễ.

"Ngoài ra, không lâu sau khi ta rời đi, hắn sẽ phái người đến liên hệ với Á Tân tiên sinh, lúc đó sẽ mang đến cho Á Tân tiên sinh một công cụ có thể kịp thời liên lạc với ta.

Một khi thế giới kỳ dị này xuất hiện biến hóa, xin Á Tân tiên sinh kịp thời báo tin cho ta, ta sẽ quay lại cùng tiên sinh nghĩ cách xử trí việc này, thế nào?" Ngô Lương suy nghĩ một chút rồi nghiêm nghị nói.

Điều này cũng là để đề phòng vạn nhất, bởi vì bất kể quan gỗ khi nào hoàn toàn bị hủy hoại, thế giới kỳ dị này khi nào sụp đổ, trong chính sử, Lâu Lan cổ quốc mãi đến năm 630 Công nguyên mới đột nhiên biến mất một cách bí ẩn.

Nói cách khác, cho dù "Duy Cách Lợi" là "hung thủ" dẫn đến sự biến mất bí ẩn của Lâu Lan cổ quốc, thì hắn cũng phải hơn bốn trăm năm sau mới "ra tay".

Mà điều hắn có thể làm, chính là cố gắng hết sức phòng ngừa từ xa, hoặc là ghi lại mối nguy tiềm tàng này đe dọa Lâu Lan cổ quốc, để hậu thế tham khảo.

"Các hạ mới thật sự lòng mang đại nghĩa, thật đáng khâm phục, nguyện nghe theo sự sắp xếp của các hạ!" Á Tân liên tục thi lễ, vẻ mặt kính phục.

Trước khi rời khỏi Thái Dương Mộ.

Ngô Lương lại lệnh cho những "thạch tượng" này đào một số hố trong di tích, chính hắn bước vào trong hố, sau đó cùng các binh sĩ Phường Nhân Quân dùng cuốc công binh chôn vùi chúng lại.

Những "thạch tượng" này tuy đã có thể coi là một đội tư quân của hắn.

Nhưng lại là đội tư quân không thể để người khác biết.

Đừng nói là mang về Thăng Long, ngay cả mang về Thiên Nê Thành cũng chắc chắn sẽ gây ra sóng gió lớn, vì vậy vẫn nên tiếp tục ở lại đây là thỏa đáng nhất, đợi đến khi thực sự cần thiết sẽ tính toán lại.

Ngoài ra.

Những "thạch tượng" này dù đã không còn sinh mệnh, nhưng lại có một sự chấp niệm đáng sợ đối với "Duy Cách Lợi".

Giả sử sau này thế giới kỳ dị này thực sự trùng hợp với thế giới hiện thực, có người đến đây và nhìn thấy "Duy Cách Lợi", sự tồn tại của "thạch tượng" cũng có thể ở một mức độ nhất định ngăn chặn "Duy Cách Lợi" lan truyền ra ngoài.

Giống như Ngô Lương và Điển Vi trước đây tiến vào di tích này và chạm trán "Duy Cách Lợi".

Những "thạch tượng" này tuy không thể làm gì được hai người họ, nhưng đối với đại đa số người thường, lại là sự tồn tại kinh hãi và vô địch.

Sau khi hoàn thành những sắp xếp này.

Ngô Lương và mọi người cùng Á Tân cuối cùng đã rời khỏi thế giới kỳ dị này, đi ra khỏi đụn lạc đà của thế giới hiện thực, trở về Thiên Nê Thành của thế giới hiện thực.

Từ đây, chuyến đi "Thái Dương Mộ" coi như đã khép lại một cách viên mãn.

Ngô Lương rất hài lòng với những thu hoạch của chuyến đi này: Đầu tiên là phát hiện chủng người thượng cổ nghi có liên quan đến mặt nạ di chỉ Tam Tinh Đôi hậu thế – Người Qua Cơ, lại phát hiện Phù Tang Thụ, thông qua quả của Phù Tang Thụ đã học được một

môn "Khống Thủy Thuật" mà hiện tại vẫn chưa thể xác định giới hạn cao nhất rốt cuộc là bao nhiêu.

Sau đó lại tận mắt chứng kiến Lâu Lan cổ quốc và Thiên Nê Thành trong truyền thuyết, và sau một phen trắc trở đã tìm thấy Thái Dương Mộ, triệt để làm rõ công dụng và bí mật của Thái Dương Mộ, đồng thời tiện thể biết được nguyên nhân có khả năng cao nhất dẫn đến sự biến mất bí ẩn của Lâu Lan cổ quốc sau vài trăm năm – "Duy Cách Lợi".

Đồng thời, Ngô Lương cũng coi như đã có được một thế giới kỳ dị mà người thường cơ bản không thể tiếp cận, và một đội "tư quân thạch tượng" hoàn toàn do hắn kiểm soát, có thể bảo vệ thế giới kỳ dị này.

Điều này không khác gì một Thế Ngoại Đào Nguyên ít người biết đến, dù sau này có rơi vào tuyệt cảnh trời đất không dung, Ngô Lương vẫn còn có một nơi trú ẩn an toàn.

Đương nhiên.

Thu hoạch mà Ngô Lương hài lòng nhất thực ra vẫn là "Á Tân", kỳ nhân này không khác gì một bộ cổ tịch ghi lại hai ngàn ba trăm năm lịch sử.

Và nội dung ghi lại trong bộ cổ tịch này, tuyệt đối không chịu áp lực của kẻ thống trị mà bị xuyên tạc hay tô vẽ, đáng tin cậy hơn bất kỳ cổ tịch nào được phát hiện ở hậu thế, hơn nữa còn hẳn sẽ liên quan đến rất nhiều kiến thức lịch sử Tây Vực đã thất truyền từ lâu ở hậu thế, điều này sẽ cung cấp nhiều manh mối và thuận lợi hơn cho công việc khảo cổ của Ngô Lương sau này, tuyệt đối sẽ đạt hiệu quả gấp đôi công sức.

Ngoài ra.

Còn một chuyện khác cũng thu hút sự chú ý của Ngô Lương, đó là "chân thần" của Côn Luân Sơn.

Trước đây hắn từng suy đoán "chân thần" đó chính là "Tây Vương Mẫu" trong truyền thuyết cư ngụ trên Côn Luân Sơn, nhưng Á Tân chưa từng nhắc đến cụm từ "Tây Vương Mẫu", cũng chưa từng gọi pho tượng nghi là "Tây Vương Mẫu" trong di tích là "Tây Vương Mẫu", chỉ nói đó là hình tượng "chân thần" được tế tự bộ lạc Tái Nhật miêu tả.

Chỉ tiếc, Á Tân từng đi Côn Luân Sơn, và hao phí mấy đời để tìm kiếm "chân thần" này trên Côn Luân Sơn, cuối cùng không thu hoạch được gì.

Vì vậy.

Ngô Lương cũng đã có ý định đến Côn Luân Sơn tìm hiểu.

Dù sao Côn Luân Sơn dù ở hậu thế, cũng luôn được mệnh danh là "Vạn Sơn Chi Tổ", "Vạn Thần Chi Hương", "Long Mạch Chi Tổ".

Dân gian lưu truyền rất nhiều truyền thuyết thần thoại liên quan đến Côn Luân Sơn, và tế đàn "Thái Dương Mộ" cùng "Duy Cách Lợi" kỳ dị này, theo lời tế tự bộ lạc Tái Nhật, cũng đều xuất phát từ Côn Luân Sơn.

Nhìn từ mọi góc độ, Côn Luân Sơn đều là một nơi Ngô Lương không thể không đi.

Nhưng chắc chắn không phải bây giờ.

Ngô Lương nghĩ rất rõ ràng, hiện tại quan hệ giữa hắn và Tào lão bản đang ở "kỳ trăng mật" ngọt ngào, bất kể hắn làm gì Tào lão bản cũng nhất định sẽ cung cấp sự ủng hộ và dung túng tối đa, vì vậy trọng tâm khảo cổ hiện tại đương nhiên vẫn phải đặt ở vùng Thăng Long, trước tiên phải làm rõ các cổ mộ và di tích ở Thăng Long mới là

chính đạo.

Trên đời này thứ duy nhất không thay đổi chính là sự thay đổi, mà thứ dễ thay đổi nhất chính là lòng người.

Hắn cho rằng mối quan hệ giữa mình và Tào lão bản cuối cùng sẽ đi đến hồi kết, bởi vì hắn không phải làm việc cho Tào lão bản mà không giữ lại chút gì, và Tào lão bản cũng sẽ có ngày phát giác.

Với tính cách đa nghi của hắn, ngày đó e rằng chính là lúc họ sẽ đi đến đường cùng, hơn nữa theo Tào lão bản ngày càng mạnh hơn, sự trọng dụng của Tào lão bản đối với hắn cũng sẽ ngày càng ít đi, lúc chia rẽ sẽ càng không có kiêng kỵ.

Đến lúc đó, rời khỏi Thăng Long để tránh xung đột với Tào lão bản không nghi ngờ gì là lựa chọn tốt nhất.

Và Tây Vực, chính là một lựa chọn khá tốt.

Tây Vực đất rộng người thưa, chi phí cai trị quá cao, cho dù đánh chiếm được, ngoài việc hao phí rất nhiều nhân lực tài lực, còn phải tốn nhiều nhân lực tài lực hơn để quản lý, căn bản không thể thu hồi vốn hay thu thuế được.

Hơn nữa, kỹ thuật thông tin liên lạc thời cổ đại lạc hậu, những nơi trời cao hoàng đế xa dù có loạn lạc cũng không thể kịp thời truyền về trung ương, đợi đến khi trung ương nhận được tin tức thì cải hoa cải e rằng đã lạnh rồi.

Đây cũng là lý do mà các triều đại cổ đại đối với các dân tộc ngoại bang ở Tây Vực đều chỉ là xua đuổi và phòng ngự, chứ không phải chiếm lĩnh… Đồng thời cũng là nguyên nhân chính mà Tần Thủy Hoàng Doanh Chính thà tốn công sức lớn xây Trường Thành, cũng không chọn phái binh chinh phục Tây Vực.

Tào lão bản cũng đang đối mặt với vấn đề tương tự, dù hắn nhờ

Ngô Lương giúp đỡ mà hoàn thành đại nghiệp một cách cực kỳ thuận lợi, chỉ cần Ngô Lương đi Tây Vực, Tào lão bản cũng không có cách nào đối phó với hắn.

Đến lúc đó.

Ngô Lương lại dành thời gian, cầm cuốn ký sự mà Á Tân đã biên soạn cho hắn bắt đầu khảo sát Tây Vực, khảo sát "chân thần" của Côn Luân Sơn, tự nhiên cũng không muộn, dù sao hắn hiện tại vẫn còn rất trẻ.

Ngô Lương và mọi người trở về Thiên Nê Thành.

Người đầu tiên ra đón họ lại là Nhị vương tử Sát Mộc, sau đó mới là các binh sĩ Phường Nhân Quân.

Gã này từ khi Ngô Lương và mọi người mất tích liền luôn tìm cách tìm kiếm họ, tìm không có kết quả lại lệnh cho binh sĩ canh giữ cổng thành phải luôn chú ý những người ra vào thành, một khi phát hiện tung tích của Ngô Lương và mọi người liền lập tức báo cáo.

Vì vậy khi Ngô Lương và mọi người xuất hiện ở cổng thành Thiên Nê, đã có binh sĩ chạy đi báo cáo cho hắn.

Mà binh sĩ Phường Nhân Quân thì bình tĩnh hơn nhiều, vì Dương Vạn Lý hai ngày trước trở về đã gặp mặt họ, và nói rõ tình hình gần đây của Ngô Lương, họ đã yên tâm hơn rất nhiều.

Chương 456

"Các hạ cuối cùng cũng đã trở về, ta đã đợi các người rất lâu rồi, những ngày này các người rốt cuộc đã đi đâu?" Vừa nhìn thấy Ngô Lương và mọi người, Vương tử Sát Mộc lập tức lại gần Ngô Lương, vẻ mặt hiếu kỳ và lấy lòng hỏi.

"Bí mật." Ngô Lương lạnh nhạt và cứng nhắc đáp.

Trong tình huống đã có ấn tượng ban đầu, thêm vào tình huống tiếp xúc ngắn ngủi với Vương tử Sát Mộc, Ngô Lương đã xác định gã này đầu óc có vấn đề, vì vậy không muốn tiếp xúc quá nhiều với hắn, do đó quả nhiên không chút khách khí dập tắt sự nhiệt tình của hắn, để hắn biết khó mà lui, đừng quấn lấy mình nữa.

Kết quả Vương tử Sát Mộc lại không vì thế mà cảm thấy nhàm chán hay xấu hổ, ngược lại càng hứng thú hơn mà lại gần Ngô Lương, tiếp đó lại nói: "Các hạ quả nhiên là cao nhân thâm sâu khó lường, vì các hạ không tiện nói, ta liền biết điều không tiếp tục truy hỏi nữa, nhưng các hạ có thể nói cho ta biết hôm đó các hạ đã dùng cách gì để cắt đuôi chúng ta không?" "Vô khả phụng cáo." Ngô Lương lại lạnh nhạt nói.

"Các hạ không nói ta cũng đoán được, hôm các hạ và mọi người biến mất, dấu chân cũng cùng lúc dừng hẳn.

Nếu các hạ không giống như đoàn thương nhân kia mà vô tình lạc vào tòa cổ thành kỳ lạ đó, thì chỉ có một khả năng… Các hạ nhất định đã nắm giữ 'súc địa pháp' được ghi chép trong đạo giáo Thăng Long đúng không?

Thu đất thành gang, một bước ngàn dặm, muốn đi đâu cũng tùy tâm sở dục, dù sao các hạ là dị sĩ nắm giữ sức mạnh sấm sét, 'súc địa

pháp' bình thường vô kỳ này đương nhiên cũng không thành vấn đề đúng không?" Vương tử Sát Mộc hẳn là có hội chứng "bệnh xã giao", căn bản không biết cái gì gọi là xấu hổ, cái gì gọi là biết khó mà lui, vẫn quấn lấy Ngô Lương và mọi người không ngừng.

"Ngươi nói có đúng hay không ta tuy không biết, nhưng ta cảm thấy ngươi rất có thiên phú viết sách, bằng trí tưởng tượng siêu phàm của Vương tử Sát Mộc, trong một số thời đại cụ thể hẳn có thể dễ dàng viết ra một cuốn sách bán chạy." Ngô Lương cười hì hì nói.

"Sách bán chạy?" Vương tử Sát Mộc ngẩn ra, đây đối với hắn tự nhiên lại là một danh từ chưa từng nghe qua.

"Chính là sách rất được thế nhân yêu thích." Ngô Lương nói.

"Thật sao?

Các hạ cũng thấy vậy sao?" Vương tử Sát Mộc lập tức vẻ mặt vui mừng, liên tục nói, "Thực ra từ rất lâu trước đây ta cũng đã phát hiện mình có thiên phú về phương diện này, chỉ có điều khi thực sự đặt bút viết lại không biết nên bắt đầu từ đâu, các hạ đã nhìn ra thiên phú của ta, vậy các hạ có thể hạ mình giúp ta được không?" "…" Ngô Lương quả quyết quyết định ngậm miệng, không giao tiếp với gã này nữa.

Hắn không những đầu óc có chút vấn đề, còn có một tinh thần "bám riết không rời" không buông tha, bất kỳ một câu nói, một từ, thậm chí là một chữ cũng có thể trở thành lý do để gã này quấn lấy mình.

"Các hạ lại vì sao không nói nữa?

Nếu các hạ không muốn nói những chuyện này, vậy chúng ta hãy bàn luận về đạo học đi, ngoài sức mạnh sấm sét và súc địa pháp, các hạ có còn biết đạo pháp nào khác không?

Các hạ nhìn là biết không phải phàm nhân, nhất định còn biết đạo

pháp khác đúng không?" Vương tử Sát Mộc lại có thể tiếp tục, liên tục hỏi như pháo liên thanh.

"Ngươi hiểu lầm rồi, Hữu Tài ca ca chỉ đơn thuần là phiền ngươi, không muốn để ý đến ngươi, ta khuyên ngươi tốt nhất đừng làm phiền hắn nữa, hắn mà nổi giận thì chín con trâu cũng không kéo lại được." Gia Cát Lượng cuối cùng không nhịn được mà nói khá thẳng thừng.

"Nga…" Vương tử Sát Mộc lại ngẩn ra, cuối cùng đứng tại chỗ chần chừ, nhưng điều không ai ngờ tới là, chỉ ba giây sau hắn đã lại đuổi theo.

Tuy nhiên lần này hắn không đi làm phiền Ngô Lương, mà lại gần Gia Cát Lượng, cười hì hì nói: "Vị tiểu huynh đệ này nhìn cũng không phải phàm nhân, ta tuy lớn hơn ngươi mấy tuổi, nhưng chúng ta hẳn có thể nói chuyện hợp nhau…" Gia Cát Lượng lập tức ôm đầu, vẻ mặt cầu cứu nhìn mọi người: "Là ta sai rồi, ta không nên đáp lời ngươi, ngươi cút đi!" …Dưới sự "đồng hành" của Vương tử Sát Mộc, Ngô Lương và mọi người tiến vào vương cung, gặp Thiện Thiện Vương đang dưới sự kiểm soát của binh sĩ Phường Nhân Quân.

"Cảm tạ bệ hạ những ngày này đã nhiệt tình tiếp đãi, có thể phiền bệ hạ lại cung cấp cho chúng ta một số vật tư, chúng ta chuẩn bị khởi hành trở về Thăng Long rồi." Ngô Lương vừa gặp mặt liền thẳng thừng hành lễ nói.

"Lời này là thật sao?!" Thiện Thiện Vương lập tức vẻ mặt kinh hỉ, đây là âm thanh động lòng nhất mà đời này ông ta từng nghe.

"Lấy những thứ trên người bệ hạ xuống đi." Ngô Lương gật đầu với binh sĩ Phường Nhân Quân, ra hiệu họ lấy bình thuốc súng đen xuống, đồng thời tiếp tục cười hì hì nói, "Những ngày này đã để bệ hạ chịu ủy khuất, nhưng đây cũng là điều bất đắc dĩ, chỉ là để tiêu trừ

hiểu lầm trước đó, tăng cường tín nhiệm giữa chúng ta, hy vọng bệ hạ đừng để trong lòng.

Để bù đắp, ta có thể hứa với bệ hạ một lời, giả sử sau này Thiện Thiện quốc bị ngoại tộc xâm nhiễu, trong lúc sinh tử tồn vong ta nhất định sẽ lại đến, dốc toàn lực bảo hộ bệ hạ và Thiện Thiện quốc được chu toàn, và sử quân nhà ta cũng sẽ cung cấp viện trợ trong khả năng của mình cho bệ hạ, ít nhất có thể bảo toàn Thiện Thiện quốc trăm năm vô ưu." Thiện Thiện Vương trước đó đã bị ép viết hàng thư, và những lời này của Ngô Lương chính là để xác thực nội dung của hàng thư.

Bọn họ điểm vài người như vậy đã có thể dựa vào sức mạnh sấm sét áp chế toàn bộ quân thủ thành Thiên Nê, khiến Thiện Thiện Vương không thể không ra hàng.

Nếu hắn bất cứ lúc nào cũng có thể quay lại, Thiện Thiện Vương tự nhiên phải có kiêng kỵ.

Như vậy.

Ngô Lương không những có thể mang hàng thư của Thiện Thiện Vương về để lập công với Tào lão bản, mà còn có thể tạo ra một số hiệu ứng chấn nhiếp đối với Thiện Thiện Vương, tránh việc sau khi Ngô Lương rời đi, Thiện Thiện Vương nổi giận với những người có liên quan đến Ngô Lương, ví dụ như Y Sư A Phổ Khâu, người đã đón Ngô Lương và mọi người vào Thiên Nê Thành.

Ngô Lương là người có thủy có chung, trước đó A Phổ Khâu đã cung cấp sự thuận tiện cho hắn, Ngô Lương tự nhiên cũng không thể bỏ lại một đống bừa bộn để ông ấy gánh chịu hậu quả, điều này chẳng phải quá không giữ gìn sao?

"Các hạ không cần lo lắng nhiều, tiểu vương hiện nay chỉ có một thỉnh cầu, xin các hạ nhất định phải đưa hàng thư do tiểu vương tự

tay viết đến tay Tào Thứ Sử.” Thiện Thiện Vương lại khá thấu tình đạt lý nói.

“Ngoài ra, để bày tỏ thành ý quy hàng của tiểu vương, tiểu vương nguyện đưa một vị vương tử đến Duyện Châu làm con tin cho Tào Thứ Sử, xin các hạ hãy đưa người ấy cùng trở về.” “?” Ngô Lương ngẩn ra.

“Đây lại là thao tác thần tiên gì vậy, chẳng lẽ Thiện Thiện Vương lại là một kẻ ‘Đẩu M’ sao?” Binh sĩ Phường Nhân Quân cũng vẻ mặt không hiểu, nhìn nhau không biết ý ông ta là gì.

“Các hạ đừng trách, tiểu vương chẳng qua chỉ là đang đặt cược mà thôi, tiểu quốc Tây Vực tự có đạo lý sinh tồn của tiểu quốc.” Thiện Thiện Vương lại không hề né tránh mà nói, “Tiểu vương cũng là mấy ngày gần đây mới từ các thương nhân lui tới Thiên Nê Thành mà có được tin tức đáng tin cậy.

Các hạ nói không sai, Tào Thứ Sử quả nhiên cũng không phải phàm nhân, ông ấy chỉ dùng hai tháng đã thuận lợi công hạ Từ Châu, sau đó lại một mạch bắc tiến thu Thanh Châu vào túi, hiện nay đã ở thành Thăng Long với thế không thể ngăn cản, ngay cả Phi Tướng Lữ Bố danh chấn thiên hạ, gặp Tào Thứ Sử cũng đành dẫn quân ra thành đầu hàng, thậm chí còn bái Tào Thứ Sử làm nghĩa phụ, và trong lúc Tào Thứ Sử công đánh Thanh Châu thì thân tiên sĩ tốt kiến công lập nghiệp, Tào Thứ Sử đã có thể kỳ vọng đại nghiệp, tiểu vương càng sớm đưa ra lựa chọn, càng có lợi cho Thiện Thiện quốc…” “Ngươi nói cái gì?!” Nghe đến đây, đầu Ngô Lương đã ong ong.

Tào lão bản đánh hạ Từ Châu, Ngô Lương không bất ngờ.

Lại một mạch bắc tiến đánh hạ Thanh Châu, Ngô Lương cũng không quá bất ngờ.

Nhưng Lữ Bố bái Tào lão bản làm nghĩa phụ, Tào lão bản thu Lữ

Bố làm nghĩa tử… Tào lão bản lại làm ra chuyện vô tiền khoáng hậu như vậy, thì Ngô Lương dù thế nào cũng không thể ngờ tới!

Tuy nhiên, sử thư ghi chép, Tào lão bản vẫn khá thưởng thức Lữ Bố, vì vậy khi bắt sống Lữ Bố, quả thực đã có ý định thu Lữ Bố vào dưới trướng.

Chỉ có điều bị Lưu Bị ở bên cạnh mỉa mai nhắc đến kết cục của Đinh Nguyên và Đổng Trác, những nghĩa phụ từng của Lữ Bố, Tào lão bản mới đành đau lòng giết chết hắn.

Sở dĩ, lần này vì Lưu Bị không ở một bên xen vào, Tào lão bản liền thu nhận Lữ Bố, thậm chí còn nhận Lữ Bố làm con nuôi?

Người thời đại này có lẽ còn chưa biết, nhưng hậu thế đã tổng kết ra vài cái nghề nghiệp nguy hiểm nhất, có thể nói ai dính vào là xong đời.

Mấy nghề nghiệp nguy hiểm này lần lượt là: nghĩa phụ của Lữ Bố, đô đốc Đông Ngô, đại ca của Lưu Bị và hoàng đế nước Ngụy.

Mặc dù trong đó có chút thành phần hài hước, nhưng quả thực là tà môn.

Lữ Bố tổng cộng có hai vị nghĩa phụ, lần lượt là Đinh Nguyên và Đổng Trác, cả hai đều chết dưới tay hắn.

Đông Ngô tổng cộng có bốn đại đô đốc, không ngoại lệ toàn bộ đều chết phi mệnh, ba người đầu trẻ tuổi bệnh chết, người cuối cùng Lục Tốn lại bị Tôn Quyền ép chết.

Lưu Bị tổng cộng có năm vị đại ca, lúc đầu nhận Công Tôn Toản làm đại ca, Công Tôn Toản rất nhanh bị Viên Thiệu diệt; sau đó lại ở Từ Châu nhận Lữ Bố làm đại ca, Lữ Bố trong sự xen vào của y bị Tào lão bản chém đầu; kế đó Lưu Bị lại đầu quân Viên Thiệu, Viên Thiệu cũng bị Tào lão bản diệt; sau đó Lưu Bị lại nương nhờ Kinh

Châu Lưu Biểu, Lưu Biểu chẳng mấy chốc bệnh chết; cuối cùng vào Xuyên phụng Lưu Chương làm đại ca, cuối cùng cưu chiêm thước sào đuổi y đi.

Ngụy Quốc thì tổng cộng có bốn vị hoàng đế, người thứ nhất Tào Phi 39 tuổi đã bệnh chết, người thứ hai Tào Duệ bệnh chết khi mới 36 tuổi, người thứ ba Tào Phương vì bị Tư Mã Sư phế truất giữa chừng, sống hơi lâu hơn một chút, nhưng khi bệnh chết cũng chỉ mới 43 tuổi, người thứ tư Tào Mao 20 tuổi đã bị giết.

Bốn nghề nghiệp nguy hiểm này hoặc là do người gây ra, hoặc là thiên tai, nhưng không ngoại lệ đều cho người ta một cảm giác rằng nếu muốn sống lâu hơn một chút thì kiên quyết không thể chạm vào, tựa như trong cõi u minh tự có thiên ý vậy.

Kết quả Tào lão bản đang lúc sự nghiệp như mặt trời ban trưa, lại đi làm nghĩa phụ của Lữ Bố, điều này ít nhiều cũng cho Ngô Lương một cảm giác Tào lão bản đang tự tìm cái chết một cách điên cuồng.

Đáng tiếc lúc đó Ngô Lương không ở bên cạnh, không thể hiểu rõ Tào lão bản lúc đó đã nghĩ gì… "Tiểu vương nói… sự lựa chọn này càng sớm thì càng có lợi cho Thiện Thiện quốc… Các hạ, tiểu vương có nói sai điều gì sao?" Phản ứng của Ngô Lương dọa Thiện Thiện Vương giật mình, vội vàng có chút lo lắng hỏi.

"Không không không, Bệ hạ nói không sai." Ngô Lương hoàn hồn, lại nở nụ cười nói, "Bệ hạ đã đưa ra lựa chọn sáng suốt nhất, Thiện Thiện quốc dưới sự trị vì của Bệ hạ tất định sẽ trường trị cửu an, thật khiến người kính phục." "Các hạ quá khen rồi." Thiện Thiện Vương cúi đầu thuận theo.

Đúng lúc này.

"Phụ vương nếu muốn phái người đi làm con tin, nhi thần nguyện theo Ngô tướng quân đến Duyện Châu làm con tin của Tào Thứ sử,

xin phụ vương thành toàn!" Sa Mộc hoàng tử đột nhiên chạy đến phía trước tự cáo phấn dũng, tên phiền phức này đã nhận định Ngô Lương và những người khác là dị sĩ có đạo pháp cao thâm khó lường, chỉ mong có thể đi theo bên cạnh bọn họ để chứng kiến và học hỏi những điều liên quan đến đạo pháp.

"Ngươi ư?" Thiện Thiện Vương nghiêng đầu nhìn Sa Mộc hoàng tử, trong mắt lộ ra vẻ không tín nhiệm khá rõ ràng, "Chuyện này không hề nhỏ, ngươi vẫn nên ngoan ngoãn ở lại vương cung đi, đừng gây rối ảnh hưởng đến quan hệ hai nước, ta đã có nhân tuyển thích hợp, sẽ phái Tây Cổ Thác (tam hoàng tử) đi hoàn thành việc này!" Đại hoàng tử "Giáp Phỉ" và Tứ hoàng tử "Kim Toàn Trác" đều là những hoàng tử được Thiện Thiện Vương đặt nhiều kỳ vọng, một người tinh thông binh pháp và võ nghệ, người kia tinh thông Phật pháp, đều là những ứng cử viên sáng giá cho ngôi vị Thiện Thiện Vương kế nhiệm, Thiện Thiện Vương đương nhiên không nỡ đưa hai hoàng tử mà y kiêu ngạo này đi làm con tin.

Còn Nhị hoàng tử "Sa Mộc" tuy là đứa con y xem thường nhất, nhưng càng như vậy y lại càng không thể đưa y đi.

Điều này giống như khi ở Trần Lưu, Vương Khánh muốn gả muội muội không thể sinh nở của mình cho Ngô Lương để lôi kéo y vậy, đối với một thứ dân không có mấy tài năng mà nói, đây đương nhiên là chuyện tốt như bánh từ trời rơi xuống, nhưng đối với dị sĩ có bản lĩnh siêu phàm như Ngô Lương mà nói, lại tương đương với sỉ nhục y, chỉ sẽ gây tác dụng ngược.

Cũng may Ngô Lương không mấy chấp nhặt chuyện này, nếu không hai nhà e rằng đã sớm kết thù.

Hành động này của Thiện Thiện Vương cũng là đạo lý tương tự, nếu y đưa một "kẻ ngốc" đi làm con tin cho Tào lão bản, thì điều này e

rằng quá thiếu thành ý, Tào lão bản biết được chắc chắn sẽ không vui vẻ, chỉ sợ hành động này chỉ gây tác dụng ngược.

Còn Tam hoàng tử Tây Cổ Thác tuy có phần bình thường hơn, nhưng ít ra cũng không ngu ngốc, ngoan ngoãn làm con tin bên Tào lão bản ít nhất cũng không làm hỏng việc.

"Phụ vương…" Sa Mộc hoàng tử nghe vậy liền vội vàng, liền ưỡn ngực, mặt đỏ bừng muốn tranh biện cho mình.

"Đủ rồi!" Thiện Thiện Vương đã sa sầm mặt ngắt lời y, nghiêm giọng quát, "Đây là quốc sự trọng yếu, không phải ngươi có thể xen vào ở đây, người đâu, đưa Sa Mộc ra ngoài, bản vương và Ngô tướng quân có việc trọng yếu cần thương lượng!" Lời vừa dứt.

"Phụ vương, người nếu đáp ứng nhi thần, nhi thần đảm bảo sẽ làm tốt hơn Tây Cổ Thác, người hãy tin nhi thần, cầu xin người…" Hai tên thân vệ đã nhanh chóng đi đến, làm một cử chỉ mời với Sa Mộc hoàng tử, thấy Sa Mộc hoàng tử vẫn không chịu nhúc nhích, đành phải cứng đầu giữ lấy cánh tay y kéo ra ngoài.

"……" Trong quá trình này, Ngô Lương đương nhiên cũng phớt lờ ánh mắt cầu cứu của Sa Mộc hoàng tử.

Kẻ này có gây họa hay không Ngô Lương còn chưa dám nói, nhưng y thật sự rất phiền phức, vì tai mình được yên tĩnh, Ngô Lương cũng sẽ không mang y theo bên cạnh, dù chỉ là vài tháng trên đường về, Ngô Lương cũng không muốn ở cùng y… Dù trong số các hoàng tử của Thiện Thiện quốc này, y quen thuộc nhất chính là Sa Mộc hoàng tử. … Đến đây, chính sự đã bàn bạc xong, lại cùng Thiện Thiện Vương hàn huyên vài câu, Ngô Lương và những người khác liền cáo lui.

Tiếp đó bọn họ lại đi gặp A Phổ Khâu y sư, báo trước lời từ biệt.

Tình hình hiện tại cần nói rõ cho A Phổ Khâu y sư biết, để giải tỏa nỗi lo lắng của y, không thể để người đã giúp mình phải lo sợ mới phải.

Đương nhiên.

Tiện thể cũng cần gặp lại tiên sinh A Tân hiện đang là gia phó của A Phổ Khâu.

Với nhân phẩm của A Phổ Khâu y sư, làm gia phó bên cạnh y cũng là một lựa chọn không tồi, tiên sinh A Tân đã không muốn tìm lối thoát khác, Ngô Lương đương nhiên cũng sẽ không miễn cưỡng, càng không tự tiện quyết định thay.

Y chỉ đột nhiên nhớ ra một chuyện, muốn hỏi lại tiên sinh A Tân.

"Các hạ có việc gì?" Sau khi gặp A Phổ Khâu y sư, tiên sinh A Tân theo ánh mắt ra hiệu của Ngô Lương lẳng lặng theo cửa sau ra ngoài, gặp Ngô Lương.

"Tiên sinh A Tân, năm đó khi ngài tiến vào chiếc quan tài gỗ trong tế đàn 'Thái Dương Mộ', trước ngực có từng đặt một chiếc mai rùa khắc phù văn không?" Ngô Lương mở lời hỏi.

"Mai rùa ư?" A Tân vẻ mặt nghi hoặc, "Mai rùa gì?" "Như vậy xem ra hẳn là không có rồi?" Ngô Lương đã có được đáp án cho vấn đề của mình.

"Không có, ta chưa từng nghe nói đến mai rùa gì cả, khi tiến vào chiếc quan tài gỗ trong tế đàn 'Thái Dương Mộ' lại càng không thể mang theo mai rùa nào, không biết các hạ vì sao lại hỏi điều này." A Tân nghiêm nghị nói.

"Ta hiểu rồi…" Ngô Lương khẽ gật đầu.

Xem ra chuyện "Yểm Muội Chi Thuật" của Quan Vũ, Phương Quỳnh cũng nói dối.

Thật ra y đã sớm dự liệu, vì theo lời Phương Quỳnh, là y trong lúc hấp hối phát hiện ra chiếc quan tài gỗ trong tế đàn Thái Dương Mộ, rồi sau đó tự mình mở nắp quan tài, đầu tiên lấy ra chiếc mai rùa đặt trên ngực thi thể A Tân, khi lấy chiếc nhẫn lục bảo thì "đánh thức" A Tân, rồi sau đó sợ hãi bỏ chạy thục mạng.

Còn theo lời A Tân, thì là khi Phương Quỳnh sắp chết, A Tân động lòng trắc ẩn, vì vậy mới chỉ dẫn Phương Quỳnh vào quan tài gỗ để cứu y, kết quả ai ngờ cuối cùng y lại lấy oán báo ân, định giết người diệt khẩu.

So với Phương Quỳnh, Ngô Lương đương nhiên càng tin lời A Tân.

Cho nên chuyện "Yểm Muội Chi Thuật" của Quan Vũ, Ngô Lương đương nhiên cũng thiên về việc Phương Quỳnh đã nói dối.

Có thể căn bản không hề có mai rùa nào, còn lai lịch của "Yểm Muội Chi Thuật" đó, cùng với cái chết của Phương Quỳnh, đương nhiên cũng trở thành một vụ án không có kết quả.

Chương 457

Tuy nhiên điều này đối với Ngô Lương thật ra không quá quan trọng.

Bất kể rốt cuộc là A Tân nói dối, hay Phương Quỳnh nói dối, "Yểm Muội Chi Thuật" trên đường dây của bọn họ, thì đã coi như kết thúc.

A Tân lúc này đã từ bỏ khả năng "tử nhi phục sinh", dù y có nói dối, "Yểm Muội Chi Thuật" chính là từ chỗ y truyền ra, so với việc y cũng sẽ không truyền cho người khác, dù sao y cũng là "người sắp chết", tâm thái của "người sắp chết" là bình hòa nhất, không dục vọng gì cả, y dù có nói dối, cũng chỉ là để đoạn tuyệt "Yểm Muội Chi Thuật" mà thôi.

Còn Phương Quỳnh thì đương nhiên không cần nói nhiều, y đã không còn gì cả… Ngô Lương đối với "Yểm Muội Chi Thuật" đương nhiên cũng không có bao nhiêu hứng thú, cho dù thứ này thật sự được đặt trước mặt y, y cũng đoạn nhiên sẽ không học, Phường Nhân Quân cũng không được phép học.

Thậm chí vì không muốn truyền dạy môn tà thuật này làm hại người, y nói không chừng sẽ giống như đối xử với 《Hương Kinh》 mà hủy đi.

Tuy nhiên không thể phủ nhận rằng.

"Yểm Muội Chi Thuật" chưa bao giờ đoạn tuyệt, ngay cả đến hậu thế, vẫn còn tồn tại những tin đồn có người đang sử dụng tà thuật này để hại người, Ngô Lương tuy không thể phán đoán thật giả, nhưng y tin nhiều chuyện hẳn không phải là không có căn cứ.

Nhưng thật ra y cũng hiểu.

Chưa bao giờ đoạn tuyệt không phải "Yểm Muội Chi Thuật", mà là lòng tham, cái ác của nhân tính.

Cho dù không có "Yểm Muội Chi Thuật", cũng sẽ có người nghĩ ra những cách khác, vì thỏa mãn dục vọng của mình mà làm những chuyện thương thiên hại lý. … Ngày hôm sau, Thiện Thiện Vương đã chuẩn bị xong vật tư cần thiết cho Ngô Lương trở về.

Ngoài ra, y còn chuẩn bị thêm một xe ngọc khí vàng bạc khá quý giá, nói rằng đây là lễ vật cống nạp của y dâng lên Tào lão bản, hy vọng Ngô Lương có thể mang đến cho Tào lão bản, tiện thể nói giúp y vài lời hay.

Ngô Lương đương nhiên đều nhận hết, với tính cách của y, lần này không chủ động vươn tay đòi hỏi đã coi như là quá hào phóng rồi.

Chỉ là lúc sắp khởi hành, vẫn xảy ra một chút trục trặc.

Tam hoàng tử Tây Cổ Thác, người được Thiện Thiện Vương chỉ định đi theo Ngô Lương và những người khác đến kinh thành làm con tin, đột nhiên nôn mửa, lúc này đã không thể xuống giường, càng không nói đến việc đi xa vạn dặm đến kinh thành, chỉ sợ không cẩn thận sẽ chết trên đường… Thiện Thiện Vương bất đắc dĩ đành phải tạm thời thay người, thế là lại sai người đi tìm Ngũ hoàng tử.

Kết quả Ngũ hoàng tử tối qua uống rượu say mèm như bùn, đến nỗi không cẩn thận bị ngã gãy chân, lúc này cũng hoàn toàn không thể dậy khỏi giường, còn phải có mấy người chăm sóc sinh hoạt, đương nhiên cũng không thể đi xa được.

Lục hoàng tử thì càng không cần nói.

Đứa bé này là con trai Thiện Thiện Vương có được khi về già, năm nay mới bốn tuổi, xa mẹ nói chuyện còn chưa sõi, hơn nữa được cưng chiều đến giờ còn chưa cai sữa, thật sự đưa cho Tào lão bản làm

con tin, chi bằng đưa Sa Mộc đi còn hơn, huống hồ thân phận của Ngô Lương và những người khác cao quý đến nhường nào, lẽ nào còn có thể bảo bọn họ suốt đường chịu trách nhiệm lau mũi, cho trẻ con bú sữa hay sao?

Còn Đại hoàng tử "Giáp Phỉ" và Tứ hoàng tử "Kim Toàn Trác", Thiện Thiện Vương lại không nỡ… Thế là y rơi vào tình thế khó xử.

"Phụ vương…" Sa Mộc hoàng tử như thể đã sớm biết sẽ xảy ra tình huống này, thấy cơ hội liền "ta không vào địa ngục thì ai vào" mà tiến đến bên Thiện Thiện Vương.

"Là ngươi giở trò phải không?" Thiện Thiện Vương tức khắc nhận ra điều gì đó, sắc mặt không vui nói.

"Phụ vương oan uổng a, nhi thần từ nhỏ tuy nghịch ngợm bướng bỉnh, nhưng gan cũng nổi tiếng là nhỏ, dù có cho nhi thần ăn gan hùm mật báo cũng tuyệt đối không dám làm chuyện đại nghịch bất đạo như vậy, huống hồ đây là đại sự liên quan đến vận mệnh Thiện Thiện quốc, nhi thần sao dám trong chuyện này hồ đồ làm bậy!" Sa Mộc hoàng tử vội vàng biện giải cho mình, đáng tiếc ngay cả người mù cũng có thể nhìn ra, tên tiểu tử này trong lòng đang nén cười, hơn nữa nén đến mức cực kỳ đau khổ, chỉ thiếu chút nữa là nhếch mép cười thành tiếng rồi.

"Nếu để bản vương biết ngươi có liên quan đến những chuyện này, định sẽ cho ngươi biết tay!" Thiện Thiện Vương nghiến răng nói.

"Nhi thần không dám, phụ vương có thể gọi Tam đệ và Ngũ đệ đến đối chất, nếu thật sự có liên quan đến nhi thần, nhi thần nguyện lên giàn treo cổ ngoài thành tạ tội với phụ vương!" Sa Mộc hoàng tử vội vàng trịnh trọng bày tỏ thái độ.

"Ai…" Thiện Thiện Vương cuối cùng bất đắc dĩ thở dài một tiếng, nhìn Ngô Lương vẻ mặt áy náy nói, "Cái này… Ngô tướng

quân, sự việc đã đến nước này, tuy rất không yên tâm, nhưng e rằng cũng chỉ có thể để Sa Mộc đi theo Ngô tướng quân trở về kinh thành làm con tin, trên đường đi còn phải phiền Ngô tướng quân dạy dỗ cẩn thận, nếu đứa con này hồ đồ làm bậy không biết nông sâu, xin Ngô tướng quân không cần để ý thân phận hoàng tử của y, đáng đánh đáng mắng cứ tùy ý, tiểu vương chỉ mong đứa con này trước mặt Tào Thứ sử có thể thành thật một chút, đừng để Tào Thứ sử nghi ngờ thành ý của tiểu vương, do đó sinh ra hiềm khích thì không tốt chút nào." "Dễ nói, ta sẽ cố gắng hết sức." Ngô Lương cũng cho rằng mang một con tin về là chuyện tốt, đáng tiếc con tin này lại đổi thành Sa Mộc thì có chút không hay, nhưng sự việc đã đến nước này y cũng không có gì để lựa chọn, thế là liền gật đầu.

Nhưng tuy tên này nói nhiều, phiền phức, lại còn mắc "hội chứng thích thể hiện trong giao tiếp" căn bản không biết xấu hổ là gì, nhưng Ngô Lương cũng không phải là không có cách đối phó với y.

"Phụ vương yên tâm, nhi thần nhất định không làm trái mệnh lệnh!" Sa Mộc hoàng tử thì vui vẻ đứng vào hàng ngũ của Ngô Lương.

"Sa Mộc…" Cách đó không xa một phụ nhân trung niên ăn mặc lộng lẫy mắt đỏ hoe gọi một tiếng.

"Mẫu thân, nhi thần nhất định sẽ bình an trở về, người hãy bảo trọng…" Khoảnh khắc này, nụ cười ngốc nghếch trên mặt Sa Mộc hiếm hoi ngưng trệ lại một chút, trong mắt thậm chí cũng ánh lên một tia nước mắt, sau đó trịnh trọng quỳ xuống, dập một tiếng lạy thật lớn về phía phu nhân và Thiện Thiện Vương.

Tên này tuy ngốc, nhưng thật ra không hoàn toàn ngu… Nhìn thấy cảnh này, Phường Nhân Quân chúng nhân ngược lại có chút nhìn y bằng con mắt khác.

Ngô Lương cũng không thúc giục, chỉ lẳng lặng nhìn Sa Mộc hoàng tử lạy xong, đứng dậy đi đến đội ngũ của mình sau đó mới rốt cuộc hành lễ nói: "Bệ hạ, chúng ta hậu hội hữu kỳ." ---------- Sông núi dễ đổi, bản tính khó dời.

"Hội chứng thích thể hiện trong giao tiếp" của Sa Mộc hoàng tử trong mắt mọi người nhất thời khó mà chữa khỏi, nhưng sau chuyện này, Phường Nhân Quân chúng nhân ngược lại đối với y lại thêm một tia hiếu kỳ, chẳng bao lâu sau khi rời khỏi Thiên Nê Thành, Gia Cát Lượng đã chủ động bắt chuyện với y.

"Sa Mộc huynh quả là mưu kế hay a, huynh rốt cuộc đã làm thế nào?" Gia Cát Lượng vỗ vỗ vai Sa Mộc, nháy mắt hỏi.

"Làm thế nào là sao?

Ta đã làm gì?" Sa Mộc vẻ mặt nghi hoặc.

"Giả vờ!

Ngươi cứ tiếp tục giả vờ đi!" Gia Cát Lượng liếc xéo nói, "Lợi lớn ắt có nghi vấn, kẻ ngốc cũng đoán ra được, chỉ sau một đêm Tam hoàng tử đột nhiên nôn mửa, Ngũ hoàng tử đột nhiên ngã gãy chân, cuối cùng phụ vương của ngươi không còn một nhân tuyển nào thích hợp, thế là đành phải thuận theo ý ngươi, bảo ngươi đi theo Hữu Tài ca ca của ta đến kinh thành làm con tin, nếu nói chuyện này hoàn toàn không liên quan gì đến ngươi, ngươi nghĩ có ai sẽ tin sao?" "Nhưng hai chuyện này quả thật không liên quan gì đến ta, nếu nhất định phải nói có liên quan gì, có lẽ là ta gặp thời vận tốt được trời ưu ái, ngay cả ông trời cũng đang giúp ta đi, điều này cũng không có cách nào khác." Gia Cát Lượng không nói thì còn đỡ, nói như vậy Sa Mộc lại thực sự giả vờ, vẻ mặt tự mãn nói.

"Sa Mộc huynh, huynh nói chuyện như vậy thì không còn thú vị nữa rồi." Gia Cát Lượng "a a" cười một tiếng, sau đó đột nhiên lại hạ

thấp giọng cố ý nói, "Huynh có lẽ còn chưa biết, Hữu Tài ca ca của ta ghét nhất là những kẻ nói dối, hiện giờ y tuy ra vẻ không liên quan gì, nhưng thật ra lúc nào cũng đang quan sát từng lời nói hành động của huynh, nếu huynh miệng không có một câu thật lòng, đợi đến kinh thành y giao huynh cho Tào Thứ sử xong liền đoạn nhiên sẽ không còn bất kỳ liên hệ nào với huynh nữa, huynh cũng đừng hòng từ chỗ y mà có được bất kỳ thứ gì huynh cảm thấy hứng thú… Tiện thể nhắc thêm một câu, nếu huynh không biết Tam hoàng tử và Ngũ hoàng tử hôm nay đều không đến được, thì sao lại thu dọn hành lý sẵn sàng đi theo chúng ta bất cứ lúc nào, đây chính là cái gọi là thời vận tốt được trời ưu ái của huynh sao?" "Cái này…" Lời nói này của Gia Cát Lượng quả nhiên có chút tác dụng, Sa Mộc vô thức nhìn về phía Ngô Lương ở không xa, lúc này mới nhăn mặt nói, "Thật ra ta thật sự không làm gì cả… Được rồi, nếu nhất định phải nói ta đã làm gì, ta thật ra chỉ là đã nói cho lão Ngũ biết tin tức phụ vương chuẩn bị đưa một hoàng tử ra ngoài làm con tin đến kinh thành." "Còn bên lão Tam ta thật sự không làm gì cả, phụ vương đã định y xong tối qua sớm đã phái người thông báo cho y, bảo y thu dọn chuẩn bị hôm nay đi theo các ngươi đến kinh thành, chỉ là làm huynh đệ mười mấy năm, ta quá hiểu tính nết của y, y không chịu dễ dàng từ bỏ những ngày tháng gấm vóc ngọc thực trước mắt, để đến kinh thành làm con tin, sống cái kiểu ngửa mặt xin người khác.

Cho nên, ta đoạn định y tám phần sẽ làm gì đó để từ chối chuyện này.

Mà nếu là như vậy, nhân tuyển dự phòng thích hợp duy nhất của phụ vương chính là lão Ngũ, nếu lão Tam có trục trặc gì, phụ vương nhất định sẽ ép lão Ngũ lên xe, mà lão Ngũ với lão Tam cũng không khác nhau là mấy, y nếu biết trước chuyện này tám phần cũng sẽ làm gì đó để phụ vương thu hồi mệnh lệnh, chỉ sợ phụ vương lâm thời

đưa y ra, y dù muốn trốn cũng không kịp, cho nên ta liền nói trước chuyện này cho y, còn đặc biệt nhắc nhở y rằng lão Tam có thể sẽ nghĩ cách trốn tránh chuyện này, kiến nghị y phòng ngừa trước.

Những chuyện tiếp theo thì các ngươi đều biết rồi, lão Tam nôn mửa, lão Ngũ uống say mèm còn ngã gãy chân… Ta đều biết tính nết của lão Tam và lão Ngũ, phụ vương ta há lại không biết, thật ra y tối qua chỉ định lão Tam, chính là đã chuẩn bị sẵn sàng cho việc cuối cùng có thể phải đưa lão Ngũ đi, chỉ là không ngờ lão Ngũ lại cũng xảy ra chuyện này, khiến y có chút bất ngờ mà thôi." "Vì vậy phụ vương vừa rồi tuy trách mắng ta, nhưng cũng chỉ đơn giản nói vài câu rồi không đề cập nữa, cũng không nổi giận thật sự, vì y cũng rõ chuyện của lão Tam và lão Ngũ chắc chắn không phải do ta làm, tám phần là do hai người bọn họ tự mình làm ra để từ chối chuyện này, điều này sao có thể trách lên người ta được?" Nói đến đây, Sa Mộc lại vô thức nhìn về phía Ngô Lương, sợ Ngô Lương vẫn không chịu tin lời y, sau này không đưa y đi chơi, không còn bất kỳ liên hệ nào với y.

Mà ngay lúc này, Ngô Lương cũng đang nhìn về phía y.

Giống như Phường Nhân Quân chúng nhân, Ngô Lương thật ra vẫn luôn thờ ơ lắng nghe y và Gia Cát Lượng nói chuyện, đồng thời cũng thông qua những lời nói này ngầm phán đoán Sa Mộc rốt cuộc là loại người như thế nào, trên đường này nên đối xử với y ra sao.

"Ngô tướng quân…" Sa Mộc lập tức nhe răng cười với Ngô Lương một nụ cười không được tự nhiên cho lắm.

Y tuy có "hội chứng thích thể hiện trong giao tiếp", nhưng thái độ Ngô Lương luôn cự tuyệt ngàn dặm vẫn khiến y ít nhiều có chút bất an, không biết phải làm thế nào mới có thể tiếp cận Ngô Lương.

Dù sao y đến kinh thành làm con tin cho Tào lão bản chỉ là nghĩa vụ được Thiện Thiện quốc giao phó, còn bản thân y cũng có mục đích

riêng.

“A a.” Khóe miệng Ngô Lương cũng cong lên một đường cong cổ quái, rồi sau đó không nhanh không chậm đi đến bên Sa Mộc, như có điều chỉ mà cười nói, “Sa Mộc hoàng tử, không biết ngươi có từng nghĩ, có lẽ vị hoàng tử mà phụ vương ngươi định đưa đến làm con tin, từ đầu đến cuối chỉ có một mình ngươi?

Chỉ là không muốn khiến Tào Thứ sử cảm thấy thành ý không đủ, mới bày ra những chuyện này?” “A?” Nụ cười của Sa Mộc đông cứng trên mặt.

“Ngươi hãy hồi tưởng kỹ lại xem, Tam hoàng tử nôn mửa, Ngũ hoàng tử ngã gãy chân, ngươi có đều tận mắt nhìn thấy?

Hay có nhân chứng nào khác không?” Ngô Lương mắt híp lại hỏi.

“……” Nụ cười trên mặt Sa Mộc dần dần biến mất.

“Ngươi hãy hồi tưởng kỹ lại xem, trong sáu hoàng tử của phụ vương ngươi, người y không ưa nhất là ai?” Ngô Lương tiếp tục hỏi.

“……” Lông mày của Sa Mộc đã nhíu lại.

“Ngươi hãy lại hồi tưởng kỹ hơn một chút, khi ngươi rời đi, tiếng gọi cuối cùng của mẫu thân ngươi, có phải có vẻ gì đó như muốn nói lại thôi không?” Ngô Lương tiếp đó lại hỏi.

“……” Đầu của Sa Mộc đã cúi xuống, không nhìn thấy biểu cảm trên mặt y, nhưng người tinh ý chỉ cần nhìn một cái là có thể thấy được khí tức u uất tỏa ra từ y.

“Đừng nghĩ nhiều, ta chỉ tiện miệng nói vậy thôi, không có ý gì khác, ngươi cũng đừng quá để tâm, có lẽ không phải như ta nói vậy.” Vỗ vỗ vai Sa Mộc một cách chân thành, Ngô Lương mỉm cười thờ ơ bỏ đi, ẩn sâu công danh. … Trong một khoảng thời gian sau đó, đầu Sa Mộc chưa từng ngẩng lên.

Lúc ăn cơm cũng hoàn toàn có một cảm giác như nghẹn ở cổ họng, cả người y cứ như bị linh hồn tiêu cực của năng lực gia quả thực nào đó trong anime xuyên qua vậy, chỉ thiếu điều treo câu "ta sống không bằng một con cá diếc" lên miệng.

"Hội chứng thích thể hiện trong giao tiếp" cũng không phải không có cách chữa.

Chẳng phải đã bị Ngô Lương thu phục một cách ngoan ngoãn, không còn bám lấy Ngô Lương hỏi đông hỏi tây, không ngừng như ruồi bám nữa hay sao?

Chỉ là liều thuốc này hơi mạnh.

Trong mắt Phường Nhân Quân chúng nhân, Sa Mộc gần đây hoàn toàn là một màu đen trắng, dù chỉ hơi gần y một chút cũng có cảm giác nhiệt độ đột ngột giảm đi vài độ.

"Hội chứng thích thể hiện trong giao tiếp" của tên này đã bị "trầm cảm" thay thế.

Không hổ là Ngô tướng quân của chúng ta, quả thực còn ác độc hơn cả sát nhân tru tâm, nhưng… tên này thật ra cũng không làm gì chuyện trời đất căm phẫn, Ngô tướng quân đối xử với y như vậy có phải hơi tàn nhẫn không.

Phường Nhân Quân chúng nhân từ chỗ ghét Sa Mộc, giờ đây đã bắt đầu có chút đồng cảm với y.

Còn Ngô Lương thì coi như không có chuyện gì xảy ra, nên ăn thì ăn, nên uống thì uống, nên ngủ thì ngủ, giờ đây trải qua hơn nửa tháng thời gian, bọn họ cuối cùng lại trở về Uyên Tuyền trước đây từng dừng chân, gặp lại A Vượng thúc từng ở cùng một thời gian.

Hiện giờ "hồ hoặc" trên người A Vượng thúc đã thuyên giảm, thân thể dần dần tốt lên.

Ngô Lương cùng y hàn huyên một phen, tiện thể khen ngợi A Phổ Khâu đồ đệ của A Vượng thúc ở Thiên Nê Thành, trực tiếp xưng lão gia tử dạy dỗ đồ đệ có phương pháp, khiến y vui mừng khôn xiết.

Sau đó dưới sự đồng hành của A Vượng thúc, y lại đi đến Minh Trạch, một lần nữa ở trong Minh Trạch ném vào một chiếc pháp khí ngà voi làm từ ngà voi của A Vượng thúc.

Tuy nhiên.

Ngọn núi ẩn chứa "Phù Tang Thụ" không trỗi dậy nữa, và "Vực" gần đây cũng không xuất hiện gây họa cho các tộc nhân lân cận, như vậy đã có thể chứng thực phỏng đoán trước đó của Ngô Lương, xem ra trước lần kết trái tiếp theo, "Vực" có lẽ sẽ không xuất hiện nữa, và pháp khí ngà voi của "Hồ Trác Thị" chắc cũng sẽ không còn tác dụng nữa.

Có được kết quả này, Ngô Lương đương nhiên cũng không còn ý nghĩ thừa thãi, đành phải ở lại nông trang của A Vượng thúc chỉnh đốn hai ngày sau đó lại lên đường. … Đến khi lá cây bắt đầu ngả vàng, gió thu thổi đến, Ngô Lương và những người khác cuối cùng cũng tiến vào Trần Lưu cảnh nội.

Trên đường đi bọn họ lại nghe được rất nhiều chuyện: Mã Đằng và Hàn Toại suốt cả mùa hè đều vì cái chết của Mã Siêu mà giao chiến, hai bên đều có tổn thất, ngay cả Lý Giác đang nắm quyền triều chính đến điều đình cũng không ngăn cản được; Tào lão bản sau khi công hạ Thanh Châu, không ít tướng lĩnh suất quân đầu hàng Viên Thiệu ở phía bắc, trong đó có cả Lưu Bị vốn ẩn náu ở Thanh Châu, và từng cố gắng đến cứu viện khi Tào lão bản đánh Từ Châu, còn Tào lão bản lần này một hơi công đánh Thanh Châu, cũng là vì Lưu Bị dưới quyền Thanh Châu Thứ sử Điền Giai lại lần nữa xuất binh cố gắng ngăn cản; Viên Thiệu phát hịch văn khiển trách Tào lão bản

chiếm đoạt Thanh Châu, hành động này không hợp lòng dân, yêu cầu Tào lão bản tức khắc trả lại Thanh Châu cho Thanh Châu Thứ sử Điền Giai, Tào lão bản sau đó phát văn bác bỏ, hai bên kiếm bạt nỗ trương… "Xem ra chiến dịch Quan Độ quả nhiên cũng phải đến sớm rồi…" Ngô Lương biết lịch sử, đương nhiên cũng có thể đoán được tâm tư của Viên Thiệu, và đã có dự kiến từ trước.

Viên Thiệu cũng là một kẻ dã tâm gia, người không muốn nhìn thấy Tào lão bản quật khởi mạnh mẽ ở kinh thành nhất chính là y, một khi Tào lão bản có thế lực có thể vượt qua y, y nhất định sẽ ra tay trấn áp.

Nhưng chuyện đánh trận thì không liên quan đến Ngô Lương, y chỉ là một thợ đào mộ hôi hám mà thôi.

Chỉ tội cho Lưu Hoàng Thúc của chúng ta, lần này y không có được bốn ngàn binh sĩ Đan Dương mà Đào Khiêm giao cho, cũng không từng được biểu làm Dự Châu Thứ sử, không có cái danh "Lưu Dự Châu", lại càng không từng cùng Lữ Bố đưa mắt liếc tình tranh giành cao thấp, lại càng không từng tham gia hành động "Y Đái Chiếu" ám sát Tào lão bản… Trực tiếp đã nhanh chóng đến bước binh bại đầu hàng Viên Thiệu này.

Thiếu đi những quá trình này, tuy kết quả nhìn qua có vẻ tương tự, nhưng lại đồng thời khiến Lưu Hoàng Thúc mất đi rất nhiều cơ hội lộ mặt, và liên tục bại trận, danh vọng tự nhiên không thể so sánh với trong sử sách, cho dù giờ đây đến chỗ Viên Thiệu, tuy không thể nói là vô danh tiểu tốt, nhưng Viên Thiệu cũng đoạn nhiên không thể suất binh rời khỏi Nghiệp Thành hai trăm dặm đích thân nghênh tiếp để tỏ vẻ coi trọng.

Ngô Lương hiện tại lại quan tâm đến một chuyện khác: không biết "Quan Nhị Gia" hiện giờ đang ở đâu?

Trong lịch sử, khi Lưu Bị bị Tào lão bản đánh bại đầu hàng Viên Thiệu, "Quan Nhị Gia" hẳn là bị Tào lão bản bắt sống… Nhưng vấn đề hiện tại là, vì thiếu đi những quá trình mà Ngô Lương vừa biết về việc Lưu Bị tranh bá ở Từ Châu, uy danh của "Quan Nhị Gia" vẫn chưa hiển hiện ra.

Tiện thể nhắc thêm một câu, đoạn "Ôn tửu trảm Hoa Hùng" trong 《Tam Quốc Diễn Nghĩa》 là hư cấu, trong chính sử người thật sự chém giết Hoa Hùng là Tôn Kiên, chứ không phải "Quan Nhị Gia".

Chương 458

Vì vậy Tào lão bản lúc này dù có bắt sống "Quan Nhị Gia", cũng có thể chưa chắc đã biết "Quan Nhị Gia" mạnh đến nhường nào.

Lại tiện thể nhắc thêm một câu, tuy đoạn "Ôn tửu trảm Hoa Hùng" là hư cấu, nhưng "Quan Nhị Gia" giữa vạn quân lấy thủ cấp của đại tướng Nhan Lương của Viên Thiệu, thiên lý tẩu đơn kỵ bỏ Tào Tháo tìm Lưu Bị, bắt Vu Cấm chém Bàng Đức uy chấn Tào quân… v.v. những chuyện này đều là sử thực có căn cứ, danh xưng Võ Thánh và khí tiết trung nghĩa của "Quan Nhị Gia" vẫn danh xứng với thực!

Cũng vì vậy, Ngô Lương ngược lại hơi có chút lo lắng hoàn cảnh của "Quan Nhị Gia".

Giả sử Tào lão bản không biết "Quan Nhị Gia" mạnh đến nhường nào, mà "Quan Nhị Gia" lại là người cứng đầu, Ngô Lương thật sự không dám nói Tào lão bản có trực tiếp coi y là vô danh tiểu tốt mà chém không.

Dù sao Tào lão bản cũng không phải là thiện nam tín nữ gì, đối với ai cũng có thể ung dung và thiên vị như vậy đâu… Nghĩ đến những điều này.

Ánh mắt Ngô Lương liếc thấy Sa Mộc hoàng tử đã u uất suốt cả đoạn đường.

Kẻ này từ khi bị Ngô Lương "điểm tỉnh" xong thì cứ ở trong trạng thái này, trên đường đi gần ba tháng, lời y nói ra tuyệt đối không quá mười câu, hơn nữa hầu như mỗi câu đều là "ân", "a", "nga" các loại trả lời, đâu còn chút dấu vết nào của "hội chứng thích thể hiện trong giao tiếp".

Trong trạng thái này, Sa Mộc hoàng tử cả người đều gầy đi một vòng, tinh thần cũng vô cùng suy nhược, như thể vĩnh viễn bị mắc kẹt trong bóng tối vậy.

Hiện giờ sắp đến nơi rồi, Ngô Lương chẳng bao lâu nữa sẽ đưa y đến chỗ Tào lão bản, đương nhiên cũng không cần lo lắng y lại làm phiền mình như trước, vì vậy giờ đây cũng là lúc nên kéo y ra khỏi sự u uất rồi.

Thế là.

"Sa Mộc hoàng tử." Ngô Lương cười híp mắt đi đến bên Sa Mộc, mở lời hỏi, "Ngươi đối với lịch sử của Thiện Thiện quốc các ngươi hiểu biết bao nhiêu?" "?" Sa Mộc ngẩng mặt lên, trong mắt vô thần lướt qua một tia nghi hoặc.

Y đương nhiên đối với lịch sử Thiện Thiện quốc cực kỳ hiểu rõ, dù sao cũng chỉ vài trăm năm lịch sử, y chỉ là không hiểu Ngô Lương vì sao đột nhiên lại hỏi điều này.

"Ta vốn không muốn nói thẳng, là hy vọng ngươi có thể tự mình thấu hiểu ý nghĩa sâu xa trong đó, như vậy ngươi mới có thể trưởng thành, nhưng hiện giờ nhìn ngươi bộ dạng này, ngươi rốt cuộc vẫn không nghĩ thông được nút thắt trong đó, ta thật sự thay phụ vương ngươi cảm thấy lo lắng a." Ngô Lương thở dài, vẻ mặt bất đắc dĩ lắc lắc đầu, lại lần nữa ấn vào vai y chân thành nói, "Thời Hán Vũ Đế, quốc gia các ngươi từng phái ra hai hoàng tử lần lượt đưa đến Đại Kinh và Hán Nô làm con tin, sau này hai hoàng tử lần lượt đều làm Thiện Thiện Vương, chỉ là hoàng tử phái đến Hán Nô làm vua trước và gây hiềm khích với Đại Kinh, thế là Đại Kinh liền phái người chém giết y, khiến hoàng tử từng làm con tin ở Đại Kinh thay thế làm tân vương." "Chuyện sau này không quan trọng, quan trọng là ngươi phải hiểu thâm ý của phụ vương ngươi.

Ngươi nếu ở lại Thiện Thiện quốc, e rằng cả đời này cũng không thể sánh bằng Đại hoàng tử và Tứ hoàng tử, nhưng ngươi nếu đến đây, sau này Tào Sử quân xưng bá kinh thành, ngươi có thể có được sự ủng hộ của y thì sẽ có cơ hội cực lớn, đối với ngươi, đối với Thiện Thiện quốc đều là chuyện tốt… Tình phụ tử như núi, phụ vương ngươi tuy có thể là đã thiết kế đưa ngươi ra ngoài, nhưng lại không phải là vứt bỏ ngươi không quan tâm, mà là đã đặt nhiều kỳ vọng vào ngươi a!" "Ai?" Nghe xong lời Ngô Lương nói, trong đôi mắt vô thần của Sát Mộc chợt lóe lên một tia sáng đã biến mất từ lâu. "Ngô tướng quân, người nói… là thật sao?" "Chính cái gọi là 'Phu dĩ đồng vi kính, khả dĩ chính y quan; dĩ sử vi kính, khả dĩ tri hưng thế; dĩ nhân vi kính, khả dĩ minh đắc thất.' Ta nói là thật hay không không quan trọng, quan trọng là lịch sử Thiện Thiện quốc đã viết rõ đáp án, chỉ xem ngươi có thể giải đọc chính xác hay không." Ngô Lương mặt đầy chính khí nói, "Khi rời Thiên Nê thành, phụ vương ngươi từng thỉnh cầu ta hảo sinh quản giáo ngươi.

Ta tuy không phải lương sư ích hữu gì, nhưng đã mang ngươi ra ngoài, ắt có trách nhiệm và nghĩa vụ dẫn dắt ngươi đi trên chính đồ.

Ngươi cũng không được phụ kỳ vọng của phụ vương, cần nhẫn nhục chịu đựng, nỗ lực tiến bước, hiểu chưa?" "…" Các thành viên Phường Nhân Quân giờ phút này đã trợn mắt há hốc mồm.

Bản lĩnh chỉ hươu bảo ngựa của Ngô tướng quân gần đây thật sự càng tinh tiến thêm một bậc, đặc biệt là cách nói thông qua chữ 'kính' kia, thật là chuyện chưa từng thấy, e rằng ngay cả những học sĩ trong triều đình cũng chưa chắc nói được.

Ngô tướng quân thật sự tài năng ngút trời, đáng tiếc phần lớn đều không dùng vào chuyện chính đáng.

Cách nói kia đương nhiên bọn họ chưa từng nghe qua, bởi đó là

lời Đường Thái Tông Lý Thế Dân nói để tưởng nhớ danh thần Ngụy Trưng sau khi ông ta mất, mà lúc này cách Lý Thế Dân ra đời còn ba bốn trăm năm nữa. "Ừm…" Sát Mộc khẽ nhíu mày, từ tốn suy nghĩ lời Ngô Lương nói.

Một lát sau, khóe miệng đã trễ xuống hai tháng của y cuối cùng cũng cong lên trở lại.

Y nắm chặt nắm đấm, trịnh trọng gật đầu nói: "Đa tạ Ngô tướng quân chỉ điểm, thật sự khiến ta bỗng nhiên thông suốt!" "Phá rồi mới lập, ta rất xem trọng ngươi!" Ngô Lương thuận thế ném cho Sát Mộc một ánh mắt "tán thưởng", vỗ vỗ vai y cười nói.

Kết quả lại nghe Sát Mộc nhíu mày nói: "Nhưng Ngô tướng quân, ta tuy đã hiểu thâm ý của phụ vương, song phụ vương chưa chắc đã hiểu tâm ý của ta.

Ta vốn không muốn làm Thiện Thiện vương gì cả, mộng tưởng lớn nhất đời này của ta chính là trở thành một dị sĩ thân mang đạo pháp du lịch thế gian như Ngô tướng quân, trời đất mặc ta rong ruổi, vạn vật tùy tâm ta, chẳng biết tiêu dao đến nhường nào." Thôi được rồi.

Quay đi quẩn lại một vòng lại trở về chỗ cũ, tên gia hỏa này sao mà ương ngạnh thế chứ?

May mà chẳng mấy ngày nữa là có thể giao tên này cho Tào lão bản rồi, đến lúc đó mắt không thấy tâm không phiền.

Ngô Lương tự nhủ với mình như vậy, rồi lại không chút biến sắc nói: "Sát Mộc vương tử, ngươi có lẽ đã hiểu lầm rồi, ta nào có đạo pháp gì, càng không phải dị sĩ.

Hơn nữa, ngươi theo chúng ta gió táp mưa sa hơn hai tháng nay, ngươi thấy chúng ta tiêu dao sao?" "Tiêu dao." Sát Mộc lại lần nữa

trịnh trọng gật đầu, trong mắt tràn đầy vẻ mơ màng: "Ngô tướng quân ngươi cứ thừa nhận đi, chuyện này ngươi không gạt được ta đâu.

Ngươi chính là dị sĩ thân mang đạo pháp, hơn nữa không chỉ có ngươi, vị lão tiên sinh này và vị tráng sĩ này cũng đều có đạo pháp.

Ba người các ngươi trên người vô thời vô khắc không tản mát ra một luồng khí tức khác thường, ta nhìn thấy rõ ràng." Vừa nói, Sát Mộc vừa chỉ vào hai người, hai người này chính là Vu Cát và Dương Vạn Lý.

Ngô Lương trong lòng hơi kinh ngạc.

Khí tức?

Ngô Lương cảm thấy cách nói này của Sát Mộc có chút huyền ảo, nhưng hai người mà y chỉ ra quả thực là hai người duy nhất trong Phường Nhân Quân (ngoài Ngô Lương) có dị thuật.

Vu Cát thì tinh thông "Kham Dư chi thuật", còn Dương Vạn Lý lại sở hữu "Súc Cốt công".

Điển Vi, Bạch Tinh Tinh và Gia Cát Lượng tuy cũng có sở trường riêng, nhưng bản lĩnh của họ chưa thể coi là dị thuật, chỉ có thể coi là thiên phú khác người.

Chẳng lẽ Sát Mộc nhìn ra được thông qua "khí tức" sao?

Ngô Lương tỏ vẻ hoài nghi, nhưng lại không có cách nào phủ định hoàn toàn.

Bởi vì Sát Mộc chỉ quá chuẩn xác, mà khi ở Thiện Thiện quốc, bất kể là bản thân y, Vu Cát hay Dương Vạn Lý, đều chưa từng hiển lộ dị thuật trước mặt bất kỳ ai.

Còn về thứ Hắc Hỏa Dược bị người địa phương coi là "lôi hỏa chi lực" thì căn bản không thể coi là dị thuật, hơn nữa các thành viên

Phường Nhân Quân đều đã sử dụng qua, Sát Mộc căn bản không thể thông qua thứ đó mà nhận định Vu Cát và Dương Vạn Lý cũng là người có dị thuật.

Mọi người nghe vậy cũng nhìn nhau.

Bọn họ cũng không hiểu tại sao Sát Mộc vương tử lại chỉ chính xác như vậy, y rốt cuộc là nhìn ra bằng cách nào, chẳng lẽ người có dị thuật trên người thật sự sẽ tản mát ra khí tức khác thường?

Nhưng tại sao chúng ta lại chưa từng cảm giác được?

Thấy Ngô Lương và những người khác lộ vẻ nghi hoặc, trên mặt Sát Mộc lại dần hiện lên nụ cười đắc ý như tên ngốc kia, y tiếp tục nói: "Khí tức tản ra từ vị lão tiên sinh này và vị tráng sĩ này thì nhạt hơn một chút, còn khí tức của Ngô tướng quân thì lại có vẻ sâu đậm hơn, do đó đạo pháp của Ngô tướng quân chắc chắn là cao hơn bọn họ." Lời này cũng không sai.

Ngô Lương nắm giữ "Yểm Hặc chi thuật", sau này lại nhờ cơ duyên xảo hợp mà có được "Khống Thủy chi thuật", so sánh như vậy, y quả thực có nhiều hơn Vu Cát và Dương Vạn Lý một dị thuật, nói đạo pháp của y cao hơn Vu Cát và Dương Vạn Lý tự nhiên cũng có lý.

Huống hồ trong mắt các thành viên Phường Nhân Quân, Ngô Lương không chỉ có hai dị thuật này, y còn có một thân phận "Kê đồng" khiến người ta không biết sâu cạn, cùng với đủ loại kỳ vật tùy ý lấy ra, thường khiến người ta không kịp đề phòng mà tâm thần chấn động.

Ai cũng không thể nói y rốt cuộc biết bao nhiêu thứ.

Do đó, trong mắt các thành viên Phường Nhân Quân, lời Sát Mộc nói càng không sai. "Ngoài ra." Không đợi Ngô Lương và những người khác phản ứng, Sát Mộc liền nói tiếp: "Ngô tướng quân trên

người còn mang không ít pháp khí cũng tản mát khí tức, ví dụ như cái trống nhỏ được Ngô tướng quân giấu sau lưng, còn trong lòng Ngô tướng quân, ít nhất còn có ba thứ tuyệt đối không phải vật tầm thường.

Cho dù cách một lớp y phục cũng không thể ngăn cản luồng khí tức này, đều bị ta nhìn thấy rõ ràng." !!!

Nghe đến đây, Ngô Lương đã đầy vẻ bất ngờ.

Sát Mộc đều nói trúng rồi!

Đặc biệt là y vậy mà có thể chỉ ra được những vật phẩm có một số đặc hiệu thần bí, điều này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Ngô Lương, giản dị đến mức không thể tin được!

Chẳng lẽ tên ngốc này sở hữu một đôi mắt khác thường?

Dân gian Thiên Triều từ xưa đã truyền thuyết thế gian có những người mệnh lý đặc biệt có thể sở hữu một đôi "Âm Dương Nhãn", đôi mắt này có thể nhìn thấy quỷ hồn hoặc hiện tượng siêu nhiên mà người thường không thể thấy.

Chuyện này tuy chưa được khoa học chứng thực, nhưng ngoài truyền thuyết dân gian, nhiều tôn giáo cũng có những ghi chép tương tự, bao gồm cả Đạo giáo của Thiên Triều. "Ngoài những khí tức này, ngươi còn nhìn thấy gì mà người khác không thấy nữa không?" Ngô Lương cuối cùng cũng bắt đầu nhìn thẳng vào tên thanh niên hơi phiền phức này, nghiêm nghị hỏi. "Dường như chỉ có thể nhìn thấy loại khí tức đặc biệt này." Sát Mộc vương tử hồi tưởng nói: "Khi còn nhỏ ta từng gặp một người cũng tản ra khí tức này như các ngươi, cũng từng thấy vật phẩm tản ra khí tức này.

Lúc đó ta không hiểu những điều này, sau khi kể với mẫu thân, mẫu thân chỉ nghĩ ta bị trúng tà nhìn thấy những thứ không sạch sẽ, vì

thế liền mời thầy cúng đến chữa bệnh cho ta, ép ta uống thuốc thang vừa đắng vừa thối để trừ tà, còn mời Phổ Thiện pháp sư đã bị ngươi giết trước đó đến làm phép cho ta.

Phổ Thiện pháp sư thì nói có thể là yêu ma quấy phá, dạy mẫu thân ta dâng cúng Phật tổ, mỗi ngày cầu nguyện cho ta." "Sau này những huynh đệ tỷ muội kia của ta cũng biết chuyện, mẫu thân của bọn họ đều dặn dò họ đừng chơi với ta, kẻo từ ta mà lây nhiễm những thứ không sạch sẽ." "Từ đó về sau, ta liền không còn nhắc đến chuyện này với bất kỳ ai nữa, dù có nhìn thấy người hay vật phẩm tản ra khí tức này, ta cũng đều giả vờ như không thấy.

Mẫu thân ta còn tưởng rằng thầy cúng bà mời đã chữa khỏi cho ta, còn việc bà mỗi ngày cầu nguyện Phật tổ cũng đã bảo hộ ta.

Những huynh đệ tỷ muội kia của ta cũng dần quên chuyện này." "Cho đến mấy năm trước khi Thăng Long thịnh hành 'Thái Bình Đạo', ta vô ý thấy được mấy quyển thư tịch Đạo học do thương nhân Thiên Triều mang đến.

Trong sách đó vậy mà lại ghi chép tình huống tương tự như của ta.

Lúc đó ta mới biết rằng sở dĩ ta có thể nhìn thấy những khí tức này, có lẽ không phải vì trúng tà hay yêu ma quấy phá, mà là 'Âm Dương Nhãn' được ghi chép trong thư tịch Đạo học.

Còn khí tức ta nhìn thấy, không phải linh thể thì cũng là đạo pháp." "Âm Dương Nhãn này chỉ có thể xuất hiện trên người những người có mệnh lý đặc biệt vạn người có một, đây là năng lực mà trời cao ban cho ta, người khác muốn cầu cũng cầu không được." "Cũng từ đó mà ta bắt đầu tìm mọi cách để tìm kiếm thư tịch ghi chép về Đạo học, mỗi ngày chìm đắm trong việc nghiên cứu Đạo học.

Mà càng đọc nhiều thư tịch Đạo học, ta càng phát hiện Đạo học Thăng Long vậy mà lại cao thâm và rộng lớn đến thế.

Tuy ta vẫn luôn không cách nào ngộ được đạo pháp chân chính, song cũng từ đó mà lĩnh hội được rất nhiều đạo lý giữa trời đất vạn vật." "Đương nhiên, trong quá trình này cũng đã gây ra không ít chuyện cười." "Sau khi chuyện truyền ra ngoài, những huynh đệ tỷ muội kia của ta lại bắt đầu chế giễu ta, mẫu thân ta cũng thường xuyên khuyên ta đừng cố chấp vào chuyện này.

Ngay cả phụ vương ta khi thấy ta cũng thở dài và nhíu mày ngày càng nhiều.

Dần dần, những chuyện này truyền đi trong Thiên Nê thành, người biết ngày càng nhiều.

Mỗi lần ta ra ngoài đều có thể cảm nhận được ánh mắt kỳ dị của mọi người." "Tuy nhiên ta đã không còn bận tâm nữa, bởi vì ta biết ta đang theo đuổi một con đường mà bọn họ không thể lý giải.

Trước đây bọn họ không hiểu Âm Dương Nhãn của ta, giờ không hiểu Đạo học của ta đương nhiên cũng là lẽ thường tình." "Đáng tiếc là sau đó, ta lại không còn gặp được người hay vật phẩm tản ra khí tức này nữa." "Cho đến ngày đó, các ngươi đứng ngoài vương cung, còn ta đứng trong vương cung.

Qua cửa sổ ta thấy các ngươi dễ dàng giết chết Phổ Thiện pháp sư, thấy được khí tức tản ra từ người các ngươi, ngay cả những vật phẩm các ngươi mang trên người cũng tản ra khí tức… Vào khoảnh khắc Phổ Thiện pháp sư bị giết chết, Thiện Thiện quốc có thể nói là chấn động cả nước, nhưng ta lại vui mừng từ tận đáy lòng!" "Bọn họ không hiểu, nhưng ta lại vô cùng rõ ràng, ta có lẽ đã tìm được người đồng đạo." "Nếu không hiểu đạo pháp, các ngươi đoạn nhiên không thể tập hợp được nhiều người và vật phẩm có đạo pháp như vậy lại với nhau.

Mà cũng chỉ có các ngươi, mới có thể lý giải Âm Dương Nhãn

của ta, và Âm Dương Nhãn của ta có lẽ cũng chỉ có các ngươi mới thừa nhận." "Do đó ta không ngừng âm thầm dò hỏi tin tức của các ngươi, quan sát từng cử động của các ngươi." "Ta phát hiện các ngươi tuy giết Hạ Cáp phủ tướng quân, giết Phổ Thiện pháp sư, nhưng thật ra không hề lạm sát vô tội.

Tất cả hành động trước đó của các ngươi đều là bị động hành sự, đều chỉ vì tự vệ.

Ngoài ra ta còn phát hiện, các ngươi tra duyệt thư tịch trong Kim Quỹ các của Thiên Nê thành, dường như đang tìm kiếm manh mối gì đó.

Do đó ta hẳn là người đầu tiên tin tưởng, và cũng là người duy nhất tin tưởng các ngươi chính là 'khu ma nhân' như các ngươi đã nói." "Vì thế ta bắt đầu cố gắng tiếp cận các ngươi, muốn tìm hiểu sâu hơn về các ngươi, rồi mới quyết định có nên gia nhập các ngươi hay không." "Cũng vì thế, ta không hề ngay từ đầu đã nói Âm Dương Nhãn cho các ngươi, ít nhất ta phải làm rõ mục đích thực sự của các ngươi khi đến Thiên Nê thành, mới có thể tin tưởng các ngươi." "Chỉ đáng tiếc ngươi còn cẩn thận hơn cả ta, luôn đề phòng ta, cự tuyệt ta từ xa ngàn dặm…" "Khiến ta tuy cuối cùng phụng mệnh phụ vương cùng các ngươi đến Thăng Long làm con tin, nhưng vẫn chưa thực sự hiểu rõ các ngươi.

Cho đến vừa rồi nghe xong lời của ngươi, ta cuối cùng đã nhìn rõ ngươi." "Ngô tướng quân!

Ngươi là một quân tử có đảm đương, biết nhân nghĩa, minh thị phi, thức lương dũng.

Kể từ hôm nay ta muốn đi theo ngươi, xin ngươi hãy nhận lấy ta, để Âm Dương Nhãn của ta phát huy tác dụng mà nó xứng đáng có được!" Nói đến đây, Sát Mộc vương tử đã đặt tay phải lên ngực, cúi

đầu khom lưng, vô cùng trịnh trọng hành lễ với Ngô Lương, hệt như tư thế bái sư nhập môn. "…" Các thành viên Phường Nhân Quân lại nhìn nhau.

Chương 459

Bất ngờ!

Quá bất ngờ!

Không ngờ Ngô Lương chỉ hươu bảo ngựa lung tung, vậy mà lại nhận được một thu hoạch bất ngờ đến thế!

Tuy rằng hoàn toàn khác với Sát Mộc vương tử mà bọn họ tìm hiểu được ở Thiên Nê thành, nhưng những lời Sát Mộc nói lúc này lại vô cùng ăn khớp với nhau, độ tin cậy cực cao.

Quan trọng nhất là, Âm Dương Nhãn của tên gia hỏa này chắc hẳn cũng không phải giả, nếu không thể thật sự nhìn thấy, y làm sao có thể nói chính xác tất cả những người hoặc vật không tầm thường trong Phường Nhân Quân đến vậy?

Các thành viên Phường Nhân Quân vô thức nhìn về phía Ngô Lương.

Vậy thì, Ngô Lương có chấp nhận Sát Mộc không?

Ai trong số họ cũng không thể không thừa nhận, Âm Dương Nhãn của Sát Mộc vô cùng hữu dụng, đơn giản như một thiết bị dò tìm pháp khí hoặc linh khí.

Sau này khi họ vào mộ, nếu có nó thì chỉ cần một cái nhìn là có thể biết thứ gì là thứ họ cần, thứ gì cần phải đặc biệt đề phòng, tuyệt đối sẽ không vì không hiểu mà bỏ lỡ những thứ quan trọng.

Hơn nữa không chỉ là vật phẩm, ngay cả một số người có dị thuật cũng có thể bị nhìn thấu ngay lập tức.

Như vậy cũng có thể giảm thiểu xác suất bị người khác ám hại, điều tra một số chuyện còn đạt hiệu quả gấp đôi.

Giống như vụ án Tào Ngang và Tào Bẩm mất tích trước đó, nếu mang theo Sát Mộc đến Phẩm Hương Các, chỉ cần một cái nhìn là có thể thấy Phương Quỳnh có vấn đề, thậm chí không cần điều tra mà trực tiếp bắt người là có thể kết án.

Vậy nên, Ngô tướng quân nhất định sẽ nhận y đúng không… Thằng nhóc này không tệ, thật sự không tệ, đúng là nhân tài mà Phường Nhân Quân cần! "…" Ngô Lương trong lòng cũng vô cùng kinh hỉ.

Không ngờ.

Thật sự không ngờ.

Vốn dĩ tưởng rằng chỉ là mang một vị vương tử phế vật có chút vấn đề về não về để giao phó cho Tào lão bản, kết quả không ngờ tên này lại là một cậu bé bảo bối khó gặp, điều này đơn giản là bánh từ trời rơi xuống, vận may đến rồi muốn cản cũng cản không được.

Nói như vậy, những lời đồn về "ma chinh" của Sát Mộc trước đó cũng có lời giải thích hợp lý rồi.

Tên gia hỏa này chỉ là không bình thường, không thể bị người bình thường lý giải, do đó liền bị người bình thường cô lập.

Cuối cùng, trong sự cô lập, y đã chọn tự phong bế bản thân, cuối cùng tự phong bế thành "chứng bệnh ảo tưởng bản thân hơn người khi giao tiếp".

Y thật ra không phải cố chấp với đạo pháp, y chỉ khẩn thiết muốn chứng minh giá trị của mình mà thôi… ---------- "Ngô tướng quân, ta là thật lòng muốn gia nhập các ngươi…" Thấy Ngô Lương và những người khác không nói gì, Sát Mộc còn tưởng rằng bọn họ không coi trọng Âm Dương Nhãn của mình, trong lòng không khỏi có chút thấp thỏm, liền vội vàng nói thêm. "Có một số chuyện ta nhất định phải nói

rõ với ngươi trước." Ngô Lương cuối cùng nghiêm nghị nói, "Chúng ta không phải khu ma nhân gì cả, việc làm của chúng ta cũng không phải là những chuyện quang minh, hơn nữa thường xuyên phải tiến vào hiểm cảnh, vào sinh ra tử, sau khi chết có thể ngay cả người thu xác cũng không có.

Ngoài ra, một khi đã gia nhập chúng ta, liền không còn là ngươi muốn rút lui là có thể rút lui được nữa.

Cho dù là như vậy, ngươi vẫn kiên trì muốn gia nhập chúng ta sao?" Sát Mộc vương tử sững sờ, vô thức hỏi: "Có thể hỏi một câu, rốt cuộc các ngươi làm nghề gì?" "Nếu ngươi gia nhập chúng ta, tự nhiên sẽ biết; còn nếu ngươi đã biết chúng ta làm nghề gì, liền phải gia nhập chúng ta.

Ngươi còn muốn biết nữa không?" Ánh mắt Ngô Lương dần trở nên sắc bén, tiếp tục tạo áp lực tâm lý cho Sát Mộc vương tử. "…" Sát Mộc vương tử hiển nhiên bị những lời này của Ngô Lương chấn nhiếp, rơi vào sự do dự, thậm chí không tự chủ được mà nuốt một ngụm nước bọt.

Dù sao thì tên gia hỏa này từ nhỏ đã ngậm thìa vàng mà sinh ra, tuy có thể từng chịu một số ấm ức và bị cô lập, nhưng chung quy vẫn là vương tử được vương thất che chở, những chuyện đã trải qua và những trắc trở phải chịu còn quá ít, càng cơ bản chưa từng gặp phải lựa chọn không có đường lui như thế này.

Do đó đối mặt với câu hỏi lựa chọn mà Ngô Lương đưa ra, trong lòng y lập tức không có chủ kiến.

Dù sao Ngô Lương bây giờ còn chưa nói cho y biết bất cứ điều gì, y hoàn toàn chỉ đang mở hộp mù, lại là hộp mù có thể liên quan đến con đường nhân sinh sau này. "Nếu không thể quyết định, ngươi cứ ngoan ngoãn đi làm con tin của ngươi đi.

Theo ta được biết, Thiện Thiện quốc hẳn là tiểu quốc Tây Vực đầu tiên chủ động xưng thần với Tào sứ quân.

Điều này đối với sứ quân mà nói ý nghĩa phi phàm, do đó ông ấy nhất định sẽ dùng trọng lễ đối đãi với ngươi.

Ngươi ở đây sẽ sống những ngày thoải mái hơn cả ở Thiện Thiện quốc, đây cũng là một lựa chọn không tồi chút nào." Ngô Lương lại cười cười, không nhanh không chậm nói, "Còn về Âm Dương Nhãn của ngươi, ta cứ coi như chưa từng nghe qua, ngươi tốt nhất cũng hãy coi như không có chuyện này.

Từ nay về sau hãy vĩnh viễn giấu bí mật này trong lòng, an an ổn ổn làm một người bình thường.

Nếu không thì cảnh ngộ ngươi từng gặp phải ở Thiên Nê thành, ở đây cũng có khả năng lại tái diễn, điểm này ngươi hẳn là rõ hơn ta." Nói xong lời này, Ngô Lương cũng không cho Sát Mộc vương tử thêm thời gian suy nghĩ nữa, quay đầu vẫy tay với các thành viên Phường Nhân Quân, sảng khoái nói: "Các ngươi cũng vậy, đừng truyền chuyện này ra ngoài, chúng ta đi thôi." "?" Mọi người có chút kinh ngạc.

Âm Dương Nhãn của Sát Mộc đối với người bình thường quả thực không có bất kỳ tác dụng nào, nhưng đối với bọn họ lại có tác dụng rất lớn, chẳng lẽ Ngô tướng quân cứ định dễ dàng bỏ qua y như vậy sao?

Hơn nữa Ngô tướng quân bình thường không phải rất giỏi lừa bịp sao?

Tại sao đối mặt với Sát Mộc vương tử tự mình dâng tới cửa, y lại thành thật như vậy, không những nói rõ lợi hại khi gia nhập bọn họ, còn bảo y hãy thận trọng đưa ra lựa chọn?

Thế nhưng bọn họ đâu biết.

Ngô Lương tuyển người cũng có tiêu chuẩn riêng của mình, đặc biệt là những thành viên cốt cán của Phường Nhân Quân phải cùng y vào mộ, những người khác nhau có những tiêu chuẩn lựa chọn khác nhau.

Dương Vạn Lý chính là một ví dụ điển hình, bởi vì y trước đó là thám tử dưới trướng Lữ Bố, do đó tuy Ngô Lương đã thông qua uy hiếp dụ dỗ biến y thành người của mình, nhưng thực ra có một khoảng thời gian rất dài, Ngô Lương đều không từng cho phép y cùng xuống mộ, và khoảng thời gian đó, Ngô Lương vẫn luôn khảo sát tâm tính của y.

Còn Bạch Tinh Tinh thì không giống lắm, với tư cách là hậu duệ của Thủ mộ nhân, đặc biệt là sau khi đã đủ thân thiết với mình, Ngô Lương có thể nói là biết rõ gốc gác của nàng, tự nhiên có thể yên tâm đưa nàng vào mộ.

Còn về Điển Vi, Vu Cát và Gia Cát Lượng.

Ba người này lại có chút khác biệt, bọn họ đều là danh nhân trong lịch sử, cho dù trước đó chưa từng tiếp xúc, Ngô Lương đối với họ cũng biết rõ gốc gác, tâm tính của họ cũng đã đủ hiểu rõ, căn bản không cần thiết phải khảo sát, trực tiếp lừa bịp là xong chuyện.

Còn Sát Mộc vương tử hiện tại.

Y chưa từng được ghi chép trong lịch sử mà Ngô Lương biết, do đó cũng rất cần thiết phải cân nhắc kỹ lưỡng, nếu không cho dù Âm Dương Nhãn rất hữu dụng đối với Phường Nhân Quân, nhưng sự việc là do con người làm, nếu có phẩm chất nào đó của y không đạt tiêu chuẩn, vẫn có khả năng vào thời khắc nguy cấp nhất mà bỏ cuộc, trở thành tấm phù chú đoạt mạng của y và các thành viên Phường Nhân Quân.

Tuy nhiên, việc Sát Mộc vương tử lúc này rơi vào do dự ngược lại khiến Ngô Lương yên tâm không ít, đây mới là phản ứng mà một người bình thường nên có, ít nhất có thể cho thấy tên gia hỏa này trong lòng không có mục đích ẩn giấu nào khác.

Còn nếu trong tình huống lời đã nói đến mức này, Sát Mộc vương tử vẫn chọn gia nhập Phường Nhân Quân, thì có thể thấy được quyết tâm và kiên nhẫn của y, quả thực có thể thử dùng một lần.

Ngược lại mà nói, nếu Sát Mộc vương tử lúc này chọn từ bỏ, Ngô Lương cũng không cảm thấy tiếc nuối.

Nếu đến chút quyết tâm và kiên nhẫn này cũng không có, còn để y gia nhập Phường Nhân Quân, thì y sẽ mãi là một ẩn họa, không biết lúc nào khi gặp hiểm cảnh sẽ nảy sinh ý thoái chí, thậm chí có thể vì muốn sống mà đẩy đồng đội vào hiểm cảnh, thật sự không bằng không có.

Ngay lúc này. "Chờ một chút!" Sát Mộc vương tử đột nhiên đuổi kịp Ngô Lương, lúc này trong mắt y đã không còn vẻ do dự, thay vào đó là một tia kiên định, chỉ nghe y nói: "Ta vẫn muốn gia nhập các ngươi, nếu ta muốn an an ổn ổn làm một người bình thường, liền sẽ không vượt vạn dặm xa xôi đi theo các ngươi đến đây, ở Thiên Nê thành cũng có thể như vậy.

Đã đến rồi, ta liền đã đưa ra lựa chọn." … Hai ngày sau.

Phường Nhân Quân thuận lợi tiến vào thành quận Trần Lưu.

Gia quyến của Ngô Lương mọi thứ đều ổn thỏa, không những Trần Lưu thái thú Trình Dục và Vương Khánh đang chăm sóc gia quyến của y, mà ngay cả Chu gia cũng vô cùng nhiệt tình giúp đỡ, còn tốt hơn đối đãi với gia quyến của chính mình rất nhiều.

Nguyên nhân không có gì khác.

Còn nhớ "cẩm nang diệu kế" mà Ngô Lương tặng cho Chu Lỗ trước khi rời Trần Lưu lần này không?

Ngô Lương đi chưa đầy hai tháng, quả nhiên liền có một trận nạn châu chấu khủng khiếp quét đến.

Chu Tốn, gia chủ Chu gia, sau khi xem nội dung cẩm nang diệu kế, lúc đó đã có chút kinh ngạc, thầm nghĩ chẳng lẽ Ngô Lương đã tính toán được nạn châu chấu sắp xảy ra?

Nạn châu chấu vừa đến như vậy, Chu Tốn liền triệt để bị thần cơ diệu toán của Ngô Lương làm cho khuất phục.

Vốn dĩ thời đại này người ta vẫn còn cho rằng nạn châu chấu là sự trừng phạt từ trời cao, mà châu chấu chính là sứ giả của thượng đế, đến nỗi khi đối mặt với nạn châu chấu đều rất tiêu cực, rất ít người chủ động kháng tai.

Nhưng lần này, Chu Tốn bị Ngô Lương làm cho khuất phục lại vô cùng tận tâm.

Với tư cách là gia chủ của gia tộc có thế lực lớn nhất, danh vọng cao nhất trong quận Trần Lưu hiện tại, dưới sự hiệu triệu của ông ta, cộng thêm một số thủ đoạn uy hiếp dụ dỗ, vậy mà đã mạnh mẽ thực thi "Hỏa Dụ Sát pháp" và "Dĩ Hoàng Dịch Túc pháp" được viết trong cẩm nang diệu kế mà Ngô Lương để lại cho Chu Lỗ.

Không thể không nói.

Cũng chính là Chu Tốn, gia chủ Chu gia, tự mình ra tay.

Chuyện này nếu chỉ thuần túy dựa vào Chu Lỗ để làm, rất có khả năng căn bản không thể thực thi được, cuối cùng vẫn không có cách nào khống chế được nạn châu chấu.

Đương nhiên, trong đó cũng có tác dụng thúc đẩy của Trình Dục.

Thế là.

Sau trận nạn châu chấu này, quận Trần Lưu nghiễm nhiên trở thành khu vực tổn thất ít nhất trong địa bàn của Tào lão bản.

Tào lão bản mấy ngày trước sau khi ban sư hồi triều, vừa vặn đến mùa thu hoạch, thấy tình hình các quận khác ở Duyện Châu, rồi lại thấy vụ mùa thu hoạch của quận Trần Lưu, sau khi tìm hiểu rõ ngọn ngành mọi chuyện thì lập tức lấy quận Trần Lưu làm điển hình.

Không những vậy, Tào lão bản còn trực tiếp phong Chu Lỗ làm "Điền Nông Trung Lang Tướng", phụ trách đốc thúc việc truân điền của toàn bộ Duyện Châu.

Đây là "tướng quân" thứ hai mà Tào lão bản thiết lập kể từ khi khởi nghiệp, vinh dự lớn như vậy đơn giản khiến cả Chu gia thụ sủng nhược kinh.

Mà phạm vi quản hạt từ một quận biến thành một châu, lợi ích và quyền thế trong đó tự nhiên cũng không thể sánh bằng trước đây.

Lúc này.

Chu Tốn cuối cùng cũng triệt để tin vào điều ma mị.

Thằng con trai ngốc này của ông ta quả là người ngốc có phúc ngốc, vậy mà lại có thể gặp được một quý nhân như Ngô Lương, đây không chỉ là phúc của một mình Chu Lỗ, mà còn là phúc của cả Chu gia a.

Thế là Chu Tốn lập tức phái người mang đại lễ đến phủ Ngô Lương.

Đồng thời còn phái gia nô luôn luôn dò hỏi chuyện trong phủ Ngô Lương, một khi phát hiện phủ Ngô có nhu cầu gì, không cần báo cáo trước mà hãy giúp dàn xếp ổn thỏa rồi nói.

Chẳng phải mấy hôm trước còn có một sĩ tử gia tộc quyền quý không biết điều định trêu ghẹo tiểu mỹ nhân của phủ Ngô ra ngoài mua vải sao?

Kết quả còn chưa kịp đợi Trần Kim Thủy và những người khác cùng ra ngoài vận chuyển phản ứng, thì không biết từ đâu chạy ra một đám côn đồ, đè tên sĩ tử kia xuống liền đánh cho một trận.

Trực tiếp đánh gãy hai chân, còn nhất định phải hỏi ra tên sĩ tử đó là người nhà nào, rồi ầm ĩ khiêng y đi hỏi tội.

Chương 460

Cảnh này khiến Trần Kim Thủy và những người khác đều ngẩn ngơ, từ khi nào thế đạo trở nên tốt đẹp đến vậy, thấy chuyện bất bình mà ai cũng dám lên tiếng?

Sau này hỏi thăm mới biết, hóa ra đó đều là người của Chu gia, thảo nào ngay cả sĩ tử gia tộc quyền quý cũng không để vào mắt.

Mà ý tưởng của Chu Tốn cũng rất thực tế.

Ông ta nhất định phải tạo cho Ngô Lương một môi trường sống tốt, để Ngô Lương có thể thoải mái sống ở Trần Lưu, nếu không vạn nhất một ngày nào đó Ngô Lương chuyển đến nơi khác sinh sống, vạn nhất lại làm quý nhân của người khác, chẳng phải là tiện lợi cho người khác sao?

Những chuyện này đều là tiền thoại.

Lại nói Ngô Lương an toàn trở về phủ, đương nhiên là khiến các tiểu mỹ nhân và lão bộ hạ của y vui mừng khôn xiết, đặc biệt là các tiểu mỹ nhân kia, ai nấy đều vui đến bật khóc.

Dù sao lần này y ra ngoài thời gian thật sự rất lâu, đi đi về về liền mất nửa năm trời, trực tiếp từ cuối xuân đi đến mùa thu.

Các mỹ nhân ngày đêm mong ngóng, chỉ sợ Ngô Lương xảy ra chuyện gì, cũng rất không dễ chịu.

Đương nhiên, người mong Ngô Lương bình an trở về không chỉ có họ.

Chẳng phải vậy sao.

Ngô Lương vừa về đến phủ chưa đầy một canh giờ, liền liên tiếp đón tiếp mấy vị khách.

Mông còn chưa ngồi ấm chỗ, Vương Khánh và Chu Lỗ đã đến rồi, hai người mang theo bao lớn bao nhỏ lễ phẩm tranh nhau muốn đón phong tẩy trần cho Ngô Lương.

Đáng tiếc Ngô Lương khó khăn lắm mới về đến nhà, chỉ muốn nghỉ ngơi vài ngày thật tốt, một chút tâm tư muốn cùng bọn họ làm loạn cũng không có, do đó cũng không giữ bọn họ ở nhà ngồi lâu, tùy tiện tìm một cái cớ liền tiễn bọn họ trở về trước.

Kết quả hai người này vừa đi không lâu.

Trần Lưu thái thú Trình Dục lại đến.

Vừa vào cửa Trình Dục liền trên dưới đánh giá Ngô Lương, phát hiện y vẫn bình an vô sự, mới dùng ngữ khí hơi trách móc nói: "Ngô tướng quân, ngươi còn mặt mũi mà trở về sao?

Ngươi không biết đó, kể từ khi sứ quân ban sư hồi Nghiệp Thành, mỗi ngày sáng trưa tối liền có ba lượt thư tín chim bay bay đến chỗ lão hủ, từng chữ từng câu đều hỏi về kỳ hạn trở về của ngươi.

Dưới gầm trời này có thể khiến sứ quân lưu luyến như vậy, e rằng cũng chỉ có ngươi thôi.

Nếu ngươi còn không trở về, e rằng sứ quân sẽ tự mình đến Trần Lưu chờ ngươi mất." "Trình thái thú, trước khi lên đường ta không phải đã báo cho ngươi, cũng đã gửi thư tín chim bay cho sứ quân sao?

Các ngươi hẳn đều biết lần này ta ra ngoài là một chuyến đi xa mà." Ngô Lương cười hì hì nói, rồi lại có chút kỳ lạ hỏi, "Ngươi có biết sứ quân vội vã mong ta trở về vì chuyện gì không?

Lẽ nào lại có việc gì cần ta đi làm?" "Tâm tư của sứ quân lão hủ làm sao có thể đoán được?" Trình Dục cười cười, chớp chớp đôi mắt già nua ý có chỉ dẫn nói, "Nhưng sứ quân lần này tây chinh đại thắng, thuận thế bắc phạt Thanh Châu cũng liên tiếp thắng lợi, huống hồ

hiện giờ đã vào thu, sứ quân hiện đang từng bước hưu chiến chờ đợi qua đông, lão hủ thật sự không nghĩ ra sứ quân có chuyện gì cần ngươi khẩn thiết đi làm.

Nói không chừng… sứ quân vội vã tìm ngươi như vậy, là sợ đánh mất con rể quý như ngươi, vội vàng tìm ngươi đến cùng nữ công tử hoàn hôn động phòng?" Lão gia hỏa này vậy mà lại dám nói những lời đùa tục tĩu, hơn nữa lại còn là chuyện liên quan đến đại nữ nhi của Tào lão bản, cũng là gan to rồi.

Nhưng ý của ông ta cũng rất rõ ràng.

Bởi vì ông ta là người đầu tiên biết rõ chức trách thực sự của Phường Nhân Quân, nói vậy tức là cho dù mấy ngày trước Duyện Châu gặp nạn châu chấu, Tào lão bản gần đây cũng không đến nỗi thiếu lương thực, tạm thời hẳn là không quá cần Phường Nhân Quân nhanh chóng "đào quỷ" (tìm kho báu) về. "Lời của Trình thái thú nói rất có trình độ, ngày khác ta gặp sứ quân, nhất định sẽ chuyển đạt từng chữ không sai cho ông ấy." Ngô Lương lườm nhẹ. "Đừng đừng đừng, lão hủ biết lỗi rồi, lão hủ không nên đùa giỡn Ngô tướng quân, xin Ngô tướng quân tha mạng." Trình Dục liên tục nhận lỗi, nhưng cũng biết Ngô Lương đang đùa giỡn với ông ta, vẫn là một bộ dạng tươi cười hớn hở. "Vậy những lời này tạm thời cứ ký gửi ở chỗ ta đi, nhưng phí ký gửi thì…" Ngô Lương cười nói. "Từ hôm nay trở đi, lão hủ lại thiếu Ngô tướng quân hai mươi cân hoàng kim, ngày khác đợi lão hủ phát đạt, sẽ cùng với mười cân hoàng kim đã thiếu trước đây mà phụng hoàn, thế nào?" Trình Dục chủ động nói. "Vậy mà lại sảng khoái như vậy?

Ta không thể không nghi ngờ Trình thái thú đã bắt đầu phá vỡ mọi nguyên tắc rồi, dù sao cũng không trả được, đương nhiên cũng không sợ thiếu thêm một chút, phải vậy không?" Ngô Lương vô cùng cảnh giác hỏi. "Ngô tướng quân có điều không biết, năm nay ngay cả thái

thú cũng không có nhiều bổng lộc đâu.

Nói về bổng lộc…" Trình Dục cười khổ, nói đến đây, ông ta lại đột nhiên hạ thấp giọng, "Ngô tướng quân, chuyến xuất chinh lần này của ngươi hẳn lại có thu hoạch phong phú chứ?" "Cũng được." Ngô Lương gật đầu, cũng không nói chi tiết với ông ta. "Vậy thì tốt, vậy thì tốt." Trình Dục nghiêm nghị nói, "Chân ngươi vừa vào thành, lão hủ liền dùng thư tín chim bay truyền tin ngươi trở về cho sứ quân.

Chắc hẳn không lâu nữa hồi âm của sứ quân sẽ truyền về, nếu lão hủ đoán không sai, sứ quân hẳn sẽ triệu tập hai ta, và cả Chu Lỗ vừa được thăng chức Điền Nông Trung Lang Tướng cùng đến Quyên Thành tham gia yến tiệc mừng công sắp được tổ chức." "Rồi sao nữa?" Ngô Lương nghe ra Trình Dục có hàm ý trong lời nói. "Tuân lệnh quân truyền tin cho ta nói, sứ quân dự định trong yến tiệc mừng công lần này sẽ trọng thưởng các tướng sĩ có công." Trình Dục lại lần nữa hạ thấp giọng, nhíu mày nói, "Mà Lữ Phụng Tiên và các tướng lĩnh dưới trướng y đã trói phản thần Trương Mạc, Trương Siêu, lại tự tay chém giết kẻ thù sát phụ của sứ quân là Đào Khiêm, sau đó lại ở Thanh Châu liên tục lập chiến công, còn nhận sứ quân làm nghĩa phụ.

Lần này Lữ Phụng Tiên và các tướng lĩnh dưới trướng y e rằng sẽ độc chiếm vinh quang trong yến tiệc mừng công…" ---------- “Thì e rằng chúng ta những lão bộ hạ này chỉ sợ mặt mũi không còn ánh sáng.

Ngoài ra, Tuân lệnh quân còn nói, Lữ Phụng Tiên cùng bộ hạ của hắn sau khi đến Quyên Thành, ai nấy cậy công tự mãn, mắt không có người, mũi sắp ngẩng lên trời rồi.

Nếu cứ để bọn họ kiêu căng như vậy, chỉ sợ Sứ quân cũng sẽ coi thường chúng ta, những lão bộ hạ này của chúng ta ở chỗ Sứ quân sẽ

càng ngày càng không có trọng lượng." "Nói về công lao, Ngô tướng quân mới là người đáng để Sứ quân tin cậy nhất." "Khi xưa nếu không có Ngô tướng quân kịp thời đưa về hoàng kim, Sứ quân năm ngoái Tây chinh Từ Châu sẽ không thuận lợi như vậy; mà nếu không có Ngô tướng quân cung cấp 'phi nô' chi pháp, Trương Mạc chi loạn cũng khó mà dẹp yên, Sứ quân chỉ sợ ở Duyện Châu ngay cả một chỗ đặt chân cũng không thể giữ được; còn lần Tây chinh Từ Châu này, công thành lợi khí Ngô tướng quân hiến cho Sứ quân cũng là công lao không thể không có… Những gì Ngô tướng quân đã làm, từng việc từng việc đều là kỳ công hiếm có trên đời, sao có thể so với Lữ Phụng Tiên hữu dũng vô mưu kia chứ?" "Bởi vậy Ngô tướng quân chính nên nhân cơ hội này mà dẹp bớt uy phong của hắn, cũng để hắn biết thế nào là người ngoài có người, trời ngoài có trời, đừng nên coi thường những lão bộ hạ này của chúng ta, đặc biệt không được coi thường Ngô tướng quân đã chịu khó nhọc công cao." Nói đến đây, trên mặt Trình Dục lộ ra vẻ phẫn khái rõ ràng, như thể đang bất bình thay Ngô Lương.

Thế này là bắt đầu đấu đá nội bộ rồi sao?

Ngô Lương đã hiểu rõ ý đồ thực sự của Trình Dục.

Làm ầm ĩ nửa ngày, thì ra lão già này đến để gây sự, hơn nữa miệng lưỡi cứ khăng khăng nói những lời này là do Tuân Úc nói, đổ hết trách nhiệm lên đầu Tuân Úc.

Lão hồ ly!

Đương nhiên, chuyện này có thể thật sự là ý của Tuân Úc.

Dù sao Tuân Úc phụ tá Tào lão bản đồng thời, vốn đã có tư tâm riêng, hơn nữa hắn tiến cử rất nhiều nhân tài cho Tào lão bản, không ít nhân tài đều được Tào lão bản trọng dụng, trong đó bao gồm cả Hí Chí Tài được Tào lão bản rất mực coi trọng, mà những nhân tài được

hắn tiến cử này, về một mặt ý nghĩa nào đó đương nhiên cũng được coi là môn sinh của Tuân Úc.

Nay Tào lão bản nhận Lữ Bố làm nghĩa tử, xem ra lần khánh công yến này cũng sẽ trọng thưởng cho hắn, điều này trong mắt Tuân Úc đương nhiên là uy hiếp đến địa vị của hắn trong lòng Tào lão bản, từ đó có thể ảnh hưởng đến địa vị của những môn sinh mà hắn đã khổ tâm gây dựng, dường như không muốn để kẻ khác độc chiếm công lao.

Đáng tiếc, Tuân Úc ở đó tạm thời không có ai có thể áp đảo Lữ Bố, thế là mới nghĩ ra kế mượn đao giết người này, muốn lợi dụng Ngô Lương để kiềm chế Lữ Bố.

Nhưng Tuân Úc và Trình Dục là hồ ly, Ngô Lương há lại không phải sao?

Chuyện này hắn chỉ hơi nghĩ một chút đã thông suốt, sao có thể tùy tiện bị bọn họ lợi dụng?

Mà ngoài Tuân Úc và Trình Dục ra.

Có lẽ còn không ít người cũng có ý tứ tương tự… tức là những "lão bộ hạ" mà Trình Dục nhắc đến của Tào lão bản.

Hạ Hầu Đôn?

Vu Cấm?

Nhạc Tiến?

Nói không chừng ngay cả Hí Chí Tài cũng có khả năng liên lụy vào đó.

Dù sao việc Lữ Bố gia nhập chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến sự phân phối quyền lợi trong Tào doanh, mà còn là sự tái phân phối.

Bởi vì Lữ Bố không đến một mình, mà là cả một tập đoàn cùng gia

nhập.

Dưới trướng hắn có một Trần Cung trước đây đã được Tào lão bản coi trọng, người này có dũng có mưu, chính là trong lịch sử sau khi Lữ Bố thất bại ở Hạ Bì bị bắt, Tào lão bản vẫn không tính toán tội phản loạn Duyện Châu của Trần Cung, hy vọng Trần Cung quay đầu về phục vụ mình, nhưng vì Trần Cung không theo nên mới chém đầu hắn, dù vậy sau đó vẫn đối đãi tốt với gia đình hắn.

Ngoài ra, còn có "Bát Kiện Tướng" lừng lẫy.

Trong đó đáng nhắc đến nhất phải kể đến "Cao Thuận" và "Trương Liêu".

Nhắc đến "Cao Thuận" nhiều người có thể không rõ lắm, nhưng nhắc đến "Hãm Trận Doanh" do hắn đích thân thống lĩnh, thì lập tức khiến nhiều người như sấm bên tai.

Đây chính là "thiên hạ đệ nhất sư" bất bại chân chính trong quân đội cuối thời Hán, trực tiếp dưới trướng hơn bảy trăm người, xưng danh vạn người, áo giáp binh khí tinh luyện chỉnh tề, nghiêm giữ quân kỷ, quân bị nghiêm chỉnh và khi tác chiến thì cực kỳ dũng mãnh, cứ nói thế này đi, trừ lần Tào lão bản dùng thủy công ở Hạ Bì bắt được Lữ Bố triệt để tiêu diệt cả tập đoàn Lữ Bố, thì "Hãm Trận Doanh" trong các cuộc chiến tranh trước đó đều công vô bất khắc, chiến vô bất thắng, Lưu Bị, Hạ Hầu Đôn đều là bại tướng dưới tay hắn!

Bắc Địa Thái thú "Trương Liêu" thì càng không cần phải nói, hắn dẫn 800 tử sĩ nghênh chiến mười vạn binh mã của Tôn Quyền, một đường chém giết đến dưới trướng Tôn Quyền suýt nữa bắt sống được Tôn Quyền, khiến câu chuyện cười "Tôn Thập Vạn" đã khắc sâu vào lòng người đời sau.

Đương nhiên.

Còn có một "Hách Manh" bình thường về mọi mặt.

Người này Ngô Lương đã gặp mặt khi khai quật mộ Quảng Xuyên Vương Lưu Khứ, cũng không biết bệnh dịch mà hắn mắc lúc đó đã khỏi chưa, giờ còn sống trên đời hay không… Giờ đây tập đoàn Lữ Bố đã lập được không ít chiến công, Tào lão bản mở yến tiệc khánh công tự nhiên không thể thiếu thưởng cho bọn họ.

Chẳng qua thưởng thế nào lại là một kỹ thuật sống.

Người ngoài không rõ, Ngô Lương lại rõ mồn một, Lữ Bố sớm đã sau khi diệt Đổng Trác, đã nhậm chức Phấn Vũ tướng quân, giả tiết, nghi bỉ Tam Tư, tiến phong Ôn Hầu, thậm chí cùng Vương Doãn cùng nhau nắm giữ triều chính, cần biết "Phấn Vũ tướng quân" đây là một danh hiệu tướng quân cấp cao, tương đương với tổng thanh tra quân trong nhiều lộ quân đội, tuyệt không phải tướng quân tạp hiệu bình thường có thể sánh được.

Còn Cao Thuận thì sớm đã làm Trung lang tướng.

Trương Liêu đã là Bắc Địa Thái thú, tức là cấp bậc Thái thú một quận, theo cấp bậc của Tào doanh ít nhất cũng đã là một Giáo úy.

Tào lão bản đã muốn thưởng cho bọn họ, ngoài một số phần thưởng vật chất, thì dù là để thu phục lòng người, chức cấp cũng không nên thấp hơn bọn họ trước đây.

Nhưng vấn đề là, Tào doanh hiện tại cao nhất cũng chỉ có hai Trung lang tướng.

Một là Ngô Lương, vị Tư sử Trung lang tướng này, một là Điển Nông Trung lang tướng mới được phong chức, những người còn lại, dù Hạ Hầu Đôn cũng chỉ là một Giáo úy kiêm Thái thú.

Trong tình huống chức cấp không tương xứng như vậy.

Nếu Tào lão bản muốn thu nhận tập đoàn Lữ Bố vào Tào doanh,

thì tiến hành một lần tái phân phối quyền lợi không nghi ngờ gì là lựa chọn thỏa đáng nhất, như vậy mới có thể đạt được sự công bằng tương đối, mới có thể phục chúng.

Đồng thời.

Tào lão bản còn phải đối mặt với một vấn đề khác, đó là làm thế nào để hòa nhập tập đoàn Lữ Bố với tập đoàn "lão bộ hạ".

Chuyện này nếu xử lý không tốt, sẽ phát sinh vấn đề đấu đá nội bộ, mà một khi một tổ chức nội bộ xuất hiện đấu đá, sức mạnh nội bộ sẽ nhanh chóng tan rã, cách suy bại cũng không còn xa.

Giống như bây giờ, tập đoàn "lão bộ hạ" chẳng phải đã chạy đến lung lạc Ngô Lương chuẩn bị gây chuyện rồi sao?

Nhưng Ngô Lương tin Tào lão bản hẳn đã nghĩ ra đối sách, nên mới gấp gáp tổ chức bữa tiệc khánh công này, đến lúc đó xem Tào lão bản diễn thế nào là được… "Hắc hắc hắc, Trình Thái thú quá khen rồi, ta nào có quan trọng như ngài nói?

Huống hồ đó là Phi tướng Lữ Bố lừng lẫy a, ngay cả Đổng Trác cũng chết dưới tay hắn, ta chẳng qua chỉ là tiểu tốt vô danh vai không thể gánh tay không thể xách, làm sao dám đi dẹp uy phong của hắn, Trình Thái thú cùng Tuân lệnh quân chẳng lẽ quá đề cao ta rồi." Ngô Lương trầm ngâm một lát, rồi cười ha ha nói, "Huống hồ Lữ Bố thiện chiến, ta thiện dạ hành, Lữ Bố gặp được ánh sáng, ta lại không thể gặp ánh sáng, Lữ Bố là lưỡi dao bén trong tay Sứ quân, ta lại chỉ có thể làm cái bóng của Sứ quân, chúng ta căn bản không phải cùng một loại người, đối với công dụng của Sứ quân cũng hoàn toàn khác nhau, thực sự không có gì đáng để so sánh, đồng thời cũng không tồn tại xung đột gì, bởi vậy Lữ Bố đối với ta thật ra không có ảnh hưởng gì lớn, ta vẫn không nên chạm vào cái gai này thì hơn." "Cái này…" Trình Dục không ngờ Ngô Lương lại có phản ứng như vậy.

Dù sao Ngô Lương mới hơn hai mươi tuổi, đang tuổi huyết khí phương cương, tự nhiên thích nghe những lời tâng bốc nhất, cũng dễ dàng bị người ta kích tướng làm ra những hành động thiếu suy nghĩ.

Chương 461

Kết quả không ngờ Ngô Lương lại nằm im như vậy, không những không có chút ý chí chiến đấu nào, thậm chí còn có chút từ bỏ.

Cái này sao cũng không giống trạng thái tinh thần của người đầu tiên được phong tướng trong Tào doanh, dù có hơi chút tự mãn cũng không nên như thế này a… Trình Dục giờ đã qua cái tuổi biết thiên mệnh, nhưng trong lòng hắn rất rõ, nếu đổi lại là hắn có tài năng và công lao của Ngô Lương, cũng tuyệt đối không thể có tâm cảnh không kinh động bởi vinh nhục như vậy, ít nhiều cũng phải tự cho mình là cái gì đó một phen.

"Trình Thái thú, còn có việc gì khác không?" Ngô Lương cười hỏi.

"Không, không có nữa rồi." Trình Dục hoàn hồn, hơi có chút xấu hổ nói.

"A cáp——" Ngô Lương vươn vai một cái thật dài, vẻ mặt mệt mỏi nói với Trình Dục, "Đã như vậy ta sẽ không giữ Trình Thái thú nữa, ra ngoài nửa năm, về đến nhà tâm tình thả lỏng, cả người liền mệt mỏi không muốn làm gì nữa, ta phải nghỉ ngơi thật tốt một chút, sau khi lấy lại sức còn phải nhanh chóng đi bẩm báo với Sứ quân." "Vậy không quấy rầy Ngô tướng quân nữa, lão hủ xin cáo lui." Trình Dục cuối cùng không nói gì nữa, chắp tay hành lễ rồi lui ra ngoài khách đường.

"Ta sẽ không tiễn Trình Thái thú, hẹn gặp lại." Ngô Lương mỉm cười đáp lễ.

Trở lại quận phủ, lập tức có người đưa cho Trình Dục thư trắng do Tào lão bản dùng chim phi nô đưa đến.

Trình Dục cho lui tả hữu, sau khi xem kỹ nội dung thư trắng, lại

lấy một mảnh lụa trắng khác, viết lên đó: "Sứ quân vật niệm, Ngô tướng quân thị Bố vi thiện chiến chi nhận, thị kỷ tác bất quang chi ảnh, bất dữ tha mưu, bất dữ Bố tranh." Sau đó cẩn thận gấp mảnh lụa này lại bỏ vào một ống trúc nhỏ, gọi thân vệ buộc vào chân chim phi nô rồi thả đi.

Nguyên lai Trình Dục không phải là người của Tuân Úc, cũng không phải theo chỉ thị của Tuân Úc đến gây sự, người đứng sau hắn không ai khác, chính là Tào lão bản bản thân.

Tình huống thực ra cũng gần giống như Ngô Lương đã đoán trước.

Kể từ khi Tào lão bản nhận Lữ Bố làm nghĩa tử, một bộ phận "lão bộ hạ" đã bắt đầu hết lời khuyên Tào lão bản thu hồi mệnh lệnh, nhân cơ hội này mà tru sát Lữ Bố.

Đương nhiên, những lời lẽ sử dụng cũng không khác mấy so với những gì Lưu Bị đã nói với Tào lão bản trong lịch sử.

Không ngoài chuyện ân oán mới cũ ở Duyện Châu, cùng với Lữ Bố liên tiếp giết chết hai nghĩa phụ, phản phúc vô thường, lòng lang dạ sói, khó mà nuôi dưỡng được lâu.

Đáng tiếc, thời thế đã khác xưa.

Trong lịch sử, Tào lão bản nghe lời Lưu Bị, thực ra chủ yếu là để thu phục Lưu Bị, dù sao lúc đó Lưu Bị đã có Đan Dương binh của Đào Khiêm, dễ dàng có thể chiêu mộ vạn quân ở Tiểu Bái, còn Lữ Bố thì đã là tướng bại trận, quân đội dưới quyền đều đã bị Tào lão bản đoạt mất, tự nhiên rất dễ dàng đưa ra lựa chọn.

Mà lần này, bởi vì Tào lão bản liên tiếp hạ được Từ Châu và Thanh Châu, Viên Thiệu đã sớm lộ ra nanh vuốt.

Tào lão bản biết Viên Thiệu binh hùng tướng mạnh, nhưng hắn

nhất thời không tìm được viện quân và minh hữu nào khác, bởi vậy lúc này tập đoàn Lữ Bố liền trở thành lựa chọn duy nhất, nếu lúc này tru sát Lữ Bố, thì chắc chắn sẽ khiến tướng sĩ dưới trướng Lữ Bố ly tâm ly đức, dù có cưỡng ép thu nhận vào dưới trướng mình, cũng sẽ tổn thất đại nửa chiến lực, nói không chừng khi đánh trận, còn rất có khả năng trở thành mũi dao đâm sau lưng mình.

Đáng tiếc người đều có tư tâm, hơn nữa địa vị quyết định tư duy.

Bộ phận "lão bộ hạ" này thấy khuyên không được Tào lão bản, lại dần dần liên kết lại với nhau đối lập với tập đoàn Lữ Bố, ngấm ngầm đã hình thành thế đấu đá nội bộ, nhìn nhau không thuận mắt.

Điều này tự nhiên cũng không phải là điều Tào lão bản muốn thấy.

Hiện tại tuy thế cục của hắn không tệ, nhưng tuyệt đối chưa đến lúc có thể dùng thuật chế ngự nhân tài bằng cách để họ kiềm chế lẫn nhau, dù là tập đoàn "lão bộ hạ" hay tập đoàn Lữ Bố, đối với Tào lão bản đều vô cùng quan trọng, hắn lại không thể vào lúc này tiến hành đàn áp, nếu không sẽ ảnh hưởng đến sĩ khí của toàn bộ Tào doanh.

Mà trong số những "lão bộ hạ" của Tào lão bản này, ngoài Hạ Hầu Đôn, Tuân Úc và những người khác, Tào lão bản đương nhiên cũng rất coi trọng thái độ của Ngô Lương.

Chỉ cần những người hắn thực sự tin cậy này không tham gia vào chuyện này, những "lão bộ hạ" còn lại tự nhiên sẽ không thể gây ra sóng gió lớn.

Cũng vì lẽ đó mà Tào lão bản đã sớm hạ lệnh cho Trình Dục.

Nếu Ngô Lương trở về trước tiệc khánh công, thì hãy bảo hắn theo kế sách dò hỏi suy nghĩ của Ngô Lương, dù sao "con rể" và "nghĩa tử" vẫn tương đối dễ tranh giành ghen ghét, vị "nhạc phụ" và "nghĩa phụ" này tự nhiên phải điều hòa kịp thời, lòng bàn tay và mu

bàn tay đều là "thịt" mà.

Tiện thể nhắc đến.

Tuân Úc thực ra cũng không tham gia vào chuyện này, với trí tuệ của hắn không thể không nhìn ra hoàn cảnh và ý đồ của Tào lão bản, lại làm sao có thể cản trở Tào lão bản trong chuyện đại sự này chứ?

Ít nhất trên mặt nổi tuyệt đối sẽ không làm chuyện như vậy.

Hắn chẳng qua chỉ bị Tào lão bản lôi ra làm bia đỡ đạn mà thôi… Sáng sớm hôm sau, Trình Dục liền phái người đưa tin: Tiệc khánh công sẽ được tổ chức sau mười ngày.

Ngô Lương tính toán một chút, quyết định xuất phát sau ba ngày, như vậy vừa kịp đến Quyên Thành trước một hai ngày.

Cứ thế, trên đường không có chuyện gì đáng nói.

Cuối cùng, bọn họ đúng theo kế hoạch đã định đến Quyên Thành trước hai ngày.

Ngôi nhà nhỏ mà Ngô Lương từng ở Quyên Thành trước đây trong "Loạn Duyện Châu" hẳn đã có chủ mới, Ngô Lương cũng dứt khoát không đến, dẫn người lái xe ngựa thẳng đến Tào phủ.

Kết quả khi đến chỗ cách Tào phủ chưa đầy trăm mét, lại tình cờ gặp một người quen.

Người này không ai khác, chính là bộ tướng của Lữ Bố mà Ngô Lương từng gặp khi khai quật mộ Quảng Xuyên Vương Lưu Khứ —— Hách Manh.

Sức sống của tên này cũng thật ngoan cường, mắc bệnh dịch cuối cùng lại sống sót.

Nhưng lúc đó Hách Manh ở sáng, Ngô Lương ở tối, bởi vậy Ngô Lương nhận ra Hách Manh, nhưng Hách Manh lại không có chút ấn

tượng nào về Ngô Lương, nên khi đi ngang qua cũng mắt không liếc ngang, ngay cả chào hỏi cũng không.

Kết quả đúng lúc hai bên sắp lướt qua vai nhau.

"Dương Vạn Lý?" Một binh sĩ phía sau Hách Manh lại đột nhiên kêu lên một tiếng.

"?" Hách Manh lập tức dừng bước, quay đầu nhìn binh sĩ kia, rồi lại theo ánh mắt của binh sĩ kia nhìn Dương Vạn Lý, nhíu mày hỏi, "Hai người các ngươi quen nhau?" "Tướng quân còn nhớ Nguyên Thành mà chúng ta từng đến năm ngoái không?" Binh sĩ kia không trực tiếp nói ra Bất Quy Cốc nơi chôn giấu mộ Quảng Xuyên Vương, mà nói một cách úp mở, "Lúc đó ta cùng Dương Vạn Lý đều là trinh sát, kết quả khi ra ngoài thám thính không cẩn thận gặp phải quân Tào, ta chạy thoát, còn hắn thì bị quân Tào bắt." Nghe binh sĩ kia nói, Hách Manh lập tức liếc nhìn Dương Vạn Lý với ánh mắt khinh bỉ, sau đó dùng sức khạc một ngụm đờm xuống đất, không hề che giấu vẻ không vui trên mặt.

Trong mắt hắn, Dương Vạn Lý chẳng phải là một kẻ phản bội tham sống sợ chết sao?

Nếu không phải sau khi bị quân Tào bắt liền lập tức khai hết mọi thứ, phủ phục nghe lời, thì giờ sao có thể đứng sừng sững ở đây, thật sự coi quân Tào là nơi đối xử tốt với tù binh sao, dù không đến nỗi đó cũng phải đưa ra chiến trường làm quân tiên phong tử sĩ, hoặc là bị sung vào nô tịch đi làm khổ sai vô tận.

Rồi nhìn bộ dạng Dương Vạn Lý bây giờ.

Tuy không nói là béo tốt mũm mĩm, nhưng cũng dưỡng được chắc nịch tinh thần đầy đủ, vừa nhìn đã thấy đang sống những ngày tháng an ổn được ăn no ngủ kỹ, đây tuyệt đối không phải bộ dạng của một tù binh bình thường.

Vậy nên, Dương Vạn Lý nhất định đã làm phản đồ… Nghĩ đến đây, Hách Manh đột nhiên lại nghĩ đến điều gì.

Dương Vạn Lý trước đây tuy là một trinh sát, nhưng cũng không phải trinh sát bình thường, hắn là trinh sát chuyên môn thăm dò tin tức cổ mộ, và đúng lúc bị quân Tào bắt khi đang điều tra Bất Quy Cốc ở Nguyên Thành.

Mà ở Bất Quy Cốc Nguyên Thành năm đó, Hách Manh đã chịu thiệt hại lớn.

Không những không tìm được một sợi lông nào, đội quân của hắn còn bùng phát dịch bệnh tổn thất nặng nề, ngay cả bản thân hắn cũng suýt chút nữa chết vì dịch bệnh, cứng rắn nằm liệt hai tháng mới coi như bình phục, giữ lại được một mạng, dù vậy, hắn cũng đã mắc bệnh, chỉ hơi dính chút khí lạnh liền ho không ngừng.

Chuyện này liệu có liên quan đến việc Dương Vạn Lý làm phản đồ và tiết lộ tin tức không?

Nhưng giờ hồi tưởng lại, những gì hắn gặp phải dường như không liên quan đến quân Tào, vì lúc đó hắn đã bắt được hung thủ thực sự, những quái vật dị hình nghi là thủ mộ nhân đã hãm hại bọn họ, những quái vật dị hình đó chắc hẳn không thể liên quan đến quân Tào, vậy thì những gì hắn gặp phải hẳn cũng không liên quan đến việc Dương Vạn Lý làm phản đồ?

Mà sau lần đó, hắn liền không bao giờ đến Bất Quy Cốc nữa, Lữ Bố cũng không có cơ hội phái người đến.

Bởi vì ngay sau đó Lữ Bố liền được Trương Mạc, Trần Cung nghênh đón vào Trần Lưu, suýt nữa hất đổ cả cơ ngơi của Tào lão bản.

Chỉ là không ngờ quân Tào trú ở Duyện Châu thoắt ẩn thoắt hiện

tin tức linh thông, lại trì hoãn được tiến trình càn quét Duyện Châu của bọn họ, thậm chí còn đánh mấy trận lật ngược tình thế đẹp mắt, mà Tào lão bản lại kịp thời dẫn đại quân quay về cứu viện, rất nhanh liền xoay chuyển cục diện chiến trường, buộc bọn họ không thể không cùng Trương Mạc và những người khác hoảng loạn chạy trốn đến Quảng Lăng.

Cũng chính sau lần đó, Lữ Bố liền nảy sinh hiềm khích với Trương Mạc, anh em Trương Siêu.

Lữ Bố cho rằng Trương Mạc đã truyền cho hắn tin tức sai lầm, khiến hắn phán đoán sai tình hình quân giữ Duyện Châu, bởi vậy mới tổn binh hao tướng không được lợi lộc gì, khiến những ngày tháng vốn đã khó khăn càng thêm chồng chất.

Còn Trương Mạc thì cho rằng Lữ Bố chỉ có hư danh, Tào lão bản rõ ràng đã mang quân tinh nhuệ đến Từ Châu, chỉ để lại binh mã cực kỳ hạn chế cho Hạ Hầu Đôn và Tuân Úc, kết quả chỉ với binh lực cực kỳ hạn chế như vậy, lại còn có thể đánh cho bọn họ thua tan tác trong nhiều trận chiến giành thành trì quan trọng, thật sự là mất mặt quá đi, uổng công mình còn đặt cược cả gia sản, cuối cùng lại phải chịu cảnh bại chạy đến Quảng Lăng không có chỗ dung thân.

Những hiềm khích này, tự nhiên cũng trở thành ngòi nổ cho việc Lữ Bố lần này đâm sau lưng anh em Trương Mạc, Trương Siêu, chém giết Đào Khiêm chỉ là tiện tay mà thôi, tóm lại đều trở thành lễ ra mắt dâng lên Tào lão bản.

Nhưng dù những chuyện đó đều không liên quan đến Dương Vạn Lý.

Hách Manh lại thấy Dương Vạn Lý rất chướng mắt.

Một kẻ phản đồ của quân ta, giờ nhìn có vẻ sống còn không tệ, điều này chẳng phải sẽ khiến những binh sĩ dưới trướng mình thấy

mà nảy sinh ý xấu sao?

Huống hồ còn là một kẻ phản đồ biết không ít bí mật.

Mặc dù chuyện bọn họ đào mộ vốn không phải là bí mật gì, ngay cả đại kinh Vương lăng cũng đã bị đào tung lên, thiên hạ sớm đã ồn ào rồi, nhưng phản đồ thì nên có kết cục của phản đồ, như vậy mới có thể nghiêm minh quân kỷ, tránh để có người nào đó bắt chước… Dương Vạn Lý vốn dĩ tuy không phải bộ hạ trực thuộc của Hách Manh, nhưng giờ khắc này trong lòng cũng có chút khí nhược, bởi vậy dù bị Hách Manh mắng, cũng vẫn im lặng cúi đầu, giả vờ như không nghe thấy gì đồng thời bước nhanh hơn một chút.

Ngô Lương biết Dương Vạn Lý đang nghĩ gì.

Bởi vậy cũng không nói gì nhiều, chỉ nhìn Hách Manh một cái, rồi cùng lúc bước nhanh hơn, dẫn Dương Vạn Lý đi nhanh về phía Tào phủ.

Đáng tiếc bọn họ không muốn gây sự, Hách Manh lại chưa muốn để bọn họ đi như vậy.

"Khoan đã!" Hách Manh trong chốc lát đã nảy sinh ác ý, lập tức đuổi theo chặn lại trước mặt Ngô Lương và những người khác, bảy tám binh sĩ phía sau hắn cũng tản ra vây lấy bọn họ.

Lần này Ngô Lương cũng không dẫn nhiều người.

Ngoài Dương Vạn Lý, Điển Vi và Sát Mộc vương tử ra, thì chỉ có sáu binh sĩ giúp vận chuyển vật tư, những người cốt cán còn lại thì đều bị hắn để ở nhà Trần Lưu nghỉ ngơi.

Thực ra số người này đã đủ rồi.

Dù sao Duyện Châu là đại bản doanh của Tào lão bản, hơn nữa kể từ sau loạn Trương Mạc năm ngoái, cục diện Duyện Châu đã ngày càng ổn định, tuy không dám nói là nhặt của rơi không cần, nhưng

tuyệt đối không ai dám làm bậy, càng đừng nói bọn họ còn mặc quân phục của quân Tào.

Huống hồ.

Đây còn là Quyên Thành, hơn nữa còn là nơi cách Tào phủ chưa đầy trăm mét.

Đương nhiên, dù có người thật sự gây sự bọn họ cũng không sợ hãi chút nào.

Nói thật, chỉ với Hách Manh và bảy tám binh sĩ phía sau hắn, không phải Ngô Lương coi thường bọn họ, chỉ riêng Điển Vi một người là đủ, thậm chí đánh đổ hết cũng chưa chắc đã làm Điển Vi nóng người.

Dù sao Hách Manh tuy là tướng lĩnh dưới trướng Lữ Bố, nhưng còn xa mới được coi là danh tướng, và cũng không thể đối đầu trực diện với Điển Vi, Lữ Bố đích thân ra trận thì may ra còn tạm được.

"Không biết vị tướng quân này vì sao lại ngăn cản đường đi của chúng ta?" Ngô Lương cúi mày thuận mắt hành lễ hỏi, vẻ hòa nhã gần gũi, tiên lễ hậu binh luôn là tác phong của hắn, nhiều chuyện có thể bỏ qua thì bỏ qua, hắn luôn là người không sợ chuyện nhưng rất sợ phiền phức.

"Các ngươi thuộc về đội quân nào?

Lại là bộ hạ của ai?" Hách Manh thấy thái độ của Ngô Lương, ngược lại lại sửng sốt, ngẩng đầu hỏi với vẻ kiêu ngạo.

"Chúng ta là Phường Nhân Quân trực thuộc Sứ quân, chỉ nghe lệnh một mình Sứ quân." Ngô Lương cười ha ha bê Tào lão bản ra, hy vọng Hách Manh biết khó mà lui.

"Phường Nhân Quân?" Kết quả Hách Manh lại trực tiếp bỏ qua phần tiền tố quan trọng hơn, trong mắt hiện lên một tia khinh thường,

cố ý lớn tiếng hỏi thuộc hạ của mình, "Phường nhân chẳng phải là lao dịch đào mộ sao?" "Ha ha ha, tướng quân nói chí phải!" Những binh sĩ kia nhao nhao cười ồ lên, đồng thời lớn tiếng đáp.

Cười xong Hách Manh liền lại đanh mặt, dùng ngữ khí không thể nghi ngờ chỉ vào Dương Vạn Lý nói với Ngô Lương: "Đã như vậy, người này ta liền dẫn đi, người dẫn hắn đi là Hách Manh dưới trướng Lữ tướng quân, sau này nếu có người hỏi ngươi không biết giải thích thế nào, cứ trả lời như vậy là được." Lời vừa dứt.

Chương 462

Những binh sĩ kia đã xông lên chuẩn bị bắt người.

Điển Vi lập tức trừng mắt, hai tay nắm lấy đôi thiết kích treo sau lưng.

Những binh sĩ Phường Nhân Quân khác cũng nghiêm chỉnh sẵn sàng chiến đấu, đùa gì chứ, coi chúng ta đều là đồ bày trí sao, dám ngay trước mặt Ngô tướng quân của chúng ta mà động người của Phường Nhân Quân chúng ta, sống chán rồi sao?

"Khoan đã." Ngô Lương lại không hề hoảng hốt, nhẹ nhàng nhích chân một chút liền chặn giữa Phường Nhân Quân và Hách Manh cùng những người khác, trên mặt vẫn nở nụ cười hòa nhã.

Thực ra hắn sớm đã biết tác phong của tập đoàn Lữ Bố không tốt lắm.

Chuyện này trong sử sách đã có ghi chép, mấy năm trước Lữ Bố giết Đổng Trác, sau này lại bị đuổi khỏi kinh thành, hắn trước tiên đi đầu quân Viên Thuật, nhưng Viên Thuật chê hắn "tự cho là có công mà kiêu căng vô độ, sai binh lính cướp bóc", nên không tiếp nhận hắn.

Sau này Lữ Bố lại chuyển sang đầu quân Viên Thiệu, vẫn là tự cho là có công nên yêu cầu Viên Thiệu tăng quân đội, tướng sĩ dưới quyền hắn cũng thường xuyên cướp bóc, khiến oán than dậy đất, Viên Thiệu cũng bắt đầu nghi kỵ hắn, thậm chí đã động sát tâm.

Đến nỗi Lữ Bố không thể không lén lút bỏ trốn, đúng lúc Trương Mạc, Trần Cung nảy sinh ý phản loạn, lúc này mới đến Duyện Châu… Giờ nhìn lại, lịch sử quả nhiên viết sai, dù hiện tại ngay trước cửa Tào phủ, đối mặt còn là quân đội trực thuộc Tào lão bản, dù là Phường Nhân Quân, người bình thường chắc hẳn cũng không dám

làm càn, nhưng tên Hách Manh này lại dám, quả thực là quá kiêu căng, quá ngang ngược.

Nhưng lần này gặp phải Ngô Lương, hắn đã định trước không thể như ý… "Ngươi muốn cản ta?" Hách Manh mắt trợn tròn, nhíu mày nói.

"Sao dám, chỉ là có chút chuyện muốn hỏi rõ trước, đến lúc đó mới dễ bề bẩm báo cấp trên." Ngô Lương cười ha ha nói, "Dám hỏi Hách tướng quân là quân giai gì?" "Hách tướng quân của chúng ta nay đã được quan bái Giáo úy, mấy ngày nữa Sứ quân phong thưởng gia thêm chức tước, e rằng còn muốn thăng tiến nữa." Chưa đợi Hách Manh nói, một binh sĩ nịnh bợ đã giành nói.

Người hiểu đều hiểu, lãnh đạo đâu có tự mình giới thiệu mình, không những có chút xấu hổ, còn có chút mất giá.

Binh sĩ nịnh bợ đương nhiên cũng danh xứng với thực, Hách Manh hiện tại rõ ràng chỉ là một Giáo úy, bọn họ lại đã xưng là tướng quân, cái này còn quá đáng hơn nhiều so với cách gọi bỏ chữ "phó" trong quan trường đời sau.

Điều này nằm trong dự liệu của Ngô Lương.

Tuy tập đoàn Lữ Bố và bên Tào lão bản này quan giai không hoàn toàn giống nhau, nhưng Cao Thuận cũng chỉ là Trung lang tướng, Trương Liêu cũng chỉ tương đương cấp Thái thú, Hách Manh hà đức hà năng mà có thể ở trên bọn họ?

"Thì ra là một Giáo úy a…" Ngô Lương khẽ gật đầu, vẫn cười ha ha nói, "Vậy Hách tướng quân không thể bắt Dương Vạn Lý rồi, Hách tướng quân là Giáo úy, Dương Vạn Lý hiện tại cũng là Giáo úy, quân giai tương đồng, Hách tướng quân nếu cố chấp như vậy, thì không chỉ đơn giản là thò tay quá dài nữa đâu, cái này phải gọi là binh biến, Hách tướng quân lẽ nào muốn binh biến ngay trước cửa nhà Sứ

quân sao?" "Giáo úy?" Hách Manh lập tức ngây người, vẻ mặt mơ màng nhìn Dương Vạn Lý.

"Ai?" Dương Vạn Lý cũng sững sờ một chút.

Hắn khi nào thành Giáo úy rồi?

Sau khi Ngô Lương thăng Trung lang tướng, chỉ thăng Điển Vi một mình thành Giáo úy, còn hắn thì thăng thành Quân hậu, cách Giáo úy vẫn còn một đoạn.

Nhưng Phường Nhân Quân và các quân đội khác lại không giống.

Rất lâu trước đây Tào lão bản đã trao quyền cho Ngô Lương, mọi chức vụ trong Phường Nhân Quân hắn sẽ không hỏi đến, tùy Ngô Lương muốn chơi thế nào cũng không thành vấn đề, dù là ăn lương khống cũng do hắn quyết định, mà để Tào lão bản hoàn toàn yên tâm, Ngô Lương cũng đã hứa với Tào lão bản tuyệt đối không mở rộng biên chế, mãi mãi chỉ có mấy trăm người như vậy.

Bởi vậy Ngô Lương trong Phường Nhân Quân thật sự có quyền lực chỉ hươu nói ngựa, hắn nói Dương Vạn Lý là Giáo úy, thì hắn lập tức là Giáo úy, lập tức có thể hưởng đãi ngộ của Giáo úy.

Đương nhiên.

Về mặt này Ngô Lương từ trước đến nay đều khá có chừng mực, thông thường đều là luận công ban thưởng, sẽ không tùy hứng phong quan chức.

Dù sao dù là một tổ chức chỉ mấy trăm người như vậy, một khi phong quan chức có sai lầm, cũng sẽ gây ảnh hưởng không tốt, từ đó dẫn đến quản lý nội bộ hỗn loạn, những người dưới quyền ly tâm ly đức.

"Dương Vạn Lý lại đã là Giáo úy?!" Những binh sĩ dưới trướng Hách Manh thân thể càng run lên.

Chưa đầy một năm, Dương Vạn Lý lại từ một trinh sát biến thành một Giáo úy có thể ngang hàng với Hách Manh?!

Chúng ta không thể chấp nhận!

Ở quân Tào thăng quan phát tài lại dễ dàng như vậy sao?

Bọn họ chỉ là không thể chấp nhận, nhưng lại không thể không tin, dù sao đây là trước cửa nhà Tào lão bản, tuyệt đối không ai dám ở đây mạo nhận quân quan khoa trương lừa gạt, đó chẳng phải là cầm đèn lồng lên nhà tiêu – tìm cứt sao?

Nhất thời.

Trong mắt bọn họ hiện lên vẻ đố kỵ nồng đậm, nhìn xem Dương Vạn Lý nhà người ta kìa, đã từ một tiểu tốt vô danh sống nay đây mai đó hóa thân thành Giáo úy, sao số phận nhà người ta lại tốt thế chứ?

"Hách tướng quân còn có chuyện gì không?" Ngô Lương liếc nhìn Hách Manh, rồi cười nói, "Nếu không có chuyện gì, Dương Giáo úy liền phải đi bẩm báo Sứ quân rồi, ngày khác rảnh rỗi lại cùng Hách tướng quân hàn huyên chuyện cũ." Nói xong, cũng không đợi Hách Manh đáp lại.

Ngô Lương liền dẫn Dương Vạn Lý và chúng nhân Phường Nhân Quân nghênh ngang tiếp tục đi về phía Tào phủ, mà lần này, Hách Manh quả nhiên không còn lên tiếng ngăn cản, những binh sĩ kia càng cực kỳ cẩn thận né sang một bên, sợ không cẩn thận cản trở chuyện của bọn họ.

Cứ thế chờ Ngô Lương và những người khác không nhanh không chậm đi đến hơn mười trượng ngoài.

Hách Manh mới cuối cùng hoàn hồn, lại có chút sợ hãi nhìn về phía bóng lưng Ngô Lương: "Người này rốt cuộc là thân phận gì?" Hắn không sợ Dương Vạn Lý, sợ thực ra là Ngô Lương.

Bởi vì Dương Vạn Lý hiển nhiên là cấp dưới của Ngô Lương, nếu Dương Vạn Lý đều là Giáo úy, vậy quân giai của Ngô Lương thì phải là gì, hắn có chọc nổi không?

"Đa tạ tướng quân, đã cho ta được nở mặt một lần trước mặt những người này." Dương Vạn Lý thành tâm cảm tạ.

Lúc nãy khi rời đi, hắn cuối cùng đã ngẩng cao đầu trở lại, không còn tự ti xấu hổ như thể không dám gặp người.

Ngô Lương trong lòng rõ, chuyện này đối với người trong lòng còn có hai chữ trung nghĩa mà nói, chính là một nút thắt trong lòng, nếu không thể vượt qua, thì vĩnh viễn không có cách nào ngẩng đầu trước mặt những người này.

Cũng vì lẽ đó, Ngô Lương mới tại chỗ phong Dương Vạn Lý làm Giáo úy, dùng cách này để bù đắp điểm yếu tâm lý của hắn, giúp hắn vượt qua được nút thắt này.

"Trước đây ở Thái Dương mộ ngươi chẳng phải nói đã câu kết với một tiểu quả phụ sao?

Còn nói đã để lại giọt máu, lần này trở về ngươi đã đi thăm chưa, có mang thai chưa?" Ngô Lương hỏi.

"Ách… có, có rồi." Vấn đề của Ngô Lương quá nhảy vọt, Dương Vạn Lý sững sờ một chút mới phản ứng lại.

"Được lắm ngươi!

Vậy đây cứ coi như là sính lễ ta tặng ngươi, sau này hãy sống hòa thuận với người ta." Ngô Lương vỗ vai Dương Vạn Lý cười nói.

Trong lúc nói chuyện.

Bọn họ đã đến cửa Tào phủ, vừa vặn gặp một thanh niên cao gần một mét chín đang sải bước nhanh nhẹn từ trong phủ đi ra.

Người thanh niên này tuy dùng hai chữ "thanh niên", nhưng thực ra tuổi cũng không còn nhỏ, trông chừng hẳn phải gần ba mươi.

Hơn nữa lại rất biết ăn diện, đầu đội một chiếc kim quan bó tóc sáng lấp lánh, trên người tuy chỉ mặc một bộ y phục vải liền thân, nhưng ngang eo lại thắt một chiếc đai lưng ngọc hình sư tử khá tinh xảo, vừa nhìn đã biết không phải người bình thường có thể dùng được.

Ngoài ra.

Ngũ quan của hắn cũng rất góc cạnh, kết hợp với xương hàm hai bên hơi nhô cao, mang lại cảm giác vừa có sức bùng nổ vừa có tính tấn công, hơn nữa còn khá đẹp trai, đặt ở đời sau làm người mẫu nam tuyệt đối không thành vấn đề… chỉ là dù thế nào cũng vẫn kém Ngô Lương một chút.

"Người này chẳng lẽ chính là Lữ Bố sao?" Ngô Lương thầm đoán, trước đây dưới trướng Tào lão bản không hề có một nhân vật như vậy.

Nếu có Ngô Lương tuyệt đối không thể không biết, dù sao một nhân vật như thế chỉ cần đứng đó thôi đã như đom đóm trong đêm tối phát ra ánh sáng, muốn giấu cũng không giấu được.

Người kia từ trong cửa đi ra, chỉ liếc nhìn Ngô Lương một cái hờ hững, rồi liền sải bước nhanh nhẹn đi về phía xa.

Ngô Lương quay đầu lại vừa định cất bước.

Sát Mộc vương tử lại đột nhiên kéo ống tay áo của hắn, vẫn không rời mắt nhìn về hướng người kia rời đi, hạ giọng nói: "Ngô tướng quân, người này trên người cũng có khí tức đó, hơn nữa khí tức trên người hắn còn nồng đậm hơn cả ngươi…" "Còn nồng hậu hơn cả ta ư?" Ngô Lương không khỏi giật mình.

Nếu loại bỏ những pháp khí lỉnh kỉnh kia, nói đúng nghĩa thì trên người y chỉ có hai loại dị thuật.

Nhưng nếu Sát Mộc vương tử không nhìn nhầm, vậy thì người kia hẳn phải có hai loại dị thuật trở lên, hoặc là có một loại dị thuật cường đại hơn nhiều so với tổng hợp hai dị thuật của Ngô Lương.

Chuyện này quả là quá nghịch thiên, giản đơn mà nói thì là người được trời chọn.

Dù sao ở phương diện dị thuật, Ngô Lương vẫn rất có quyền phát ngôn.

Có thể nói, phần lớn thời gian, căn bản không phải ai đó lựa chọn dị thuật, mà là dị thuật lựa chọn ai đó.

Nếu không phải cơ duyên xảo hợp, thì dù có nắm giữ những vật ẩn chứa dị thuật, cũng chưa chắc đã luyện thành được dị thuật trong đó.

Giống như "Yểm Hạch chi thuật" trước đây, Phường Nhân Quân đâu chỉ có mình y từng thấy, nhưng người nắm giữ "Yểm Hạch chi thuật" lại chỉ có duy nhất y.

"Đúng vậy, Ngô tướng quân có biết y là ai không?" Sát Mộc vương tử vẫn nhìn về hướng người kia rời đi, khẽ hỏi.

"……" Ngô Lương hiện tại quả thật chưa cách nào xác định thân phận của kẻ lạ mặt che mặt kín mít kia, nhưng muốn làm rõ cũng chỉ là vài câu chuyện mà thôi.

Thế là y thẳng bước đi về phía cổng lớn Tào phủ.

"Ngô tướng quân!" Các thân vệ giữ cổng đều là lão bộ hạ của Minh công, thậm chí trong đó không ít người đã từng gặp Ngô Lương từ thời Trần Lưu, tự nhiên là vừa nhìn đã nhận ra y, vội vàng hành lễ, "Ngô tướng quân đã mấy ngày không đến phủ Sứ quân rồi, những

ngày này Sứ quân vẫn luôn nhắc tới Ngô tướng quân, còn Nữ công tử nữa… Tiểu nhân thất ngôn rồi, Ngô tướng quân mau mau mời vào!" Việc Ngô Lương đã được Minh công chấm làm rể quý, đương nhiên không phải bí mật trong mắt các thân vệ này.

Tuy chưa chính thức thành hôn, nhưng những thân vệ quen thuộc này sớm đã coi Ngô Lương là người nhà họ Tào, và mặc nhận hôn sự của Ngô Lương với Tào Nỉ, bởi vậy mới lỡ lời nói ra những câu không hợp quy tắc.

"Không cần đa lễ." Ngô Lương vẫn hòa nhã như mọi khi, cười nói với thân vệ đứng đầu, "Huynh đệ, người vừa rồi đi ra trông hơi lạ mắt, rốt cuộc y là ai?" "Ngô tướng quân nói là Lữ tướng quân phải không?" Thân vệ kia cười đáp, "Y chính là Phi Tướng Lữ Bố nổi danh, Ngô tướng quân gần đây không ở đây có lẽ chưa biết, lần này Sứ quân Tây chinh đại thắng, không những thu Từ Châu, Thanh Châu vào trong túi, mà còn thu vị thần tướng Lữ tướng quân này làm nghĩa tử, chính là lúc đắc ý mãn nguyện. " "Thì ra là vậy, đa tạ huynh đệ." Ngô Lương khẽ gật đầu.

Người này quả nhiên chính là Lữ Bố!

Chuyện này tuy nằm trong dự liệu của Ngô Lương, nhưng việc Lữ Bố mang trong mình dị thuật, hơn nữa khí tức còn nồng hậu hơn cả y, lại là điều Ngô Lương chưa từng nghĩ tới.

Tuy nhiên, điều này cũng không phải hoàn toàn không hợp lý.

Ngô Lương là một đạo mộ tặc, Lữ Bố lại càng là một đạo mộ tặc khá nổi danh trong lịch sử.

Hơn nữa theo Dương Vạn Lý nói, Lữ Bố tuyệt đối không chỉ đơn thuần là khai quật vương lăng nhà Hán như ghi chép lịch sử, mà trước đó Lữ Bố đã bắt đầu đạo mộ rồi, sau đó cũng không ngừng nghỉ.

Việc Ngô Lương trước đây ở mộ Quảng Xuyên Vương Lưu Khứ gặp phải bộ tướng Hách Manh của Lữ Bố tuyệt đối không phải ngẫu nhiên.

Tính ra như vậy, tuy Ngô Lương đã khai quật mấy ngôi đại mộ, nhưng số lượng này so với Lữ Bố căn bản chỉ là một hạt cát trong sa mạc.

Bởi vậy, Lữ Bố tự nhiên cũng có nhiều cơ hội tiếp xúc với dị tượng và dị thuật hơn, dưới cơ duyên xảo hợp mà nắm giữ một số dị thuật cũng là hợp tình hợp lý, cho dù nắm giữ nhiều hơn, dị thuật mạnh hơn Ngô Lương cũng không có gì đáng nói.

Đương nhiên.

Trừ việc khai quật những vương lăng nhà Hán gần như bày ra trước mắt, những lúc khác hiệu suất tìm mộ và đạo mộ của Lữ Bố có lẽ không bằng Ngô Lương.

Bởi vì Ngô Lương là kẻ xuyên không từ hậu thế.

Chương 463

Y không những nắm giữ những thủ đoạn và kiến thức khảo cổ chưa từng xuất hiện ở thời đại này, có thể căn cứ vào những phát hiện khảo cổ của hậu thế để sàng lọc manh mối cổ mộ, sử dụng những thủ đoạn khảo cổ tiên tiến hơn của hậu thế để thăm dò cổ mộ.

Y còn nắm giữ kỹ thuật và học thức vượt xa thời đại này, điều này khiến y khi đối mặt với nhiều sự vật, có thể duy trì một nhận thức tương đối lý tính, từ đó sử dụng nhiều thủ đoạn hơn để đối phó với những vấn đề gặp phải trong quá trình khai quật cổ mộ, có thể nói là sự việc thành công gấp bội.

Thậm chí ngay cả khi đối mặt với nhiều nhân vật lịch sử nổi tiếng.

Ngô Lương trong phần lớn tình huống đều có thể biết mình biết người, từ đó đưa ra những đối sách khéo léo hơn, khiến mọi việc đều phát triển theo hướng có lợi cho bản thân.

Những điều này đều là thứ mà những kẻ bản địa Đông Kinh như Lữ Bố không thể sánh bằng… "Ngô tướng quân sao có thể nói lời tạ ơn, đừng có làm tiểu nhân sợ hãi." Thân vệ kia vội vàng nói với vẻ thụ sủng nhược kinh, "Sứ quân mấy hôm trước khi biết tin Ngô tướng quân bình an trở về, lại biết Ngô tướng quân mấy ngày nữa sẽ đến phục mệnh, bây giờ đang ở trong phủ mong ngóng, Ngô tướng quân mau vào yết kiến Sứ quân đi." "Mời các huynh đệ dùng rượu." Ngô Lương gật đầu, rồi rút một khối kim tử ước chừng một lạng đưa vào tay thân vệ, sau đó dưới những lời cảm ơn rối rít của các thân vệ, dẫn Phường Nhân Quân chúng nhân tiến vào Tào phủ.

Đợi Ngô Lương đi xa, các thân vệ mới nhỏ tiếng bàn tán riêng:

“Vẫn là Ngô tướng quân tốt a, Ngô tướng quân tính tình thân thiện, ra tay cũng hào phóng, lại còn rất có bản lĩnh, chẳng trách Sứ quân lại yêu mến y đến vậy.” “Quả thật không phải Lữ Bố kia có thể sánh bằng, y ta vừa mới đến mấy ngày đã lên mặt với chúng ta, căn bản không thèm nhìn chúng ta bằng chính nhãn, không biết còn tưởng y mới là đại công tử của Sứ quân nữa chứ.” “Lữ Bố có thể so sánh với đại công tử sao?

Y ta chẳng qua chỉ là một nghĩa tử tiện nghi mà Sứ quân nhận về thôi.” “Ai bảo người ta là ‘Phi Tướng’ chứ…” “Suỵt——đều mẹ nó im miệng hết cho lão tử, chê mạng dài rồi à?” “……” Khi chúng nhân Phường Nhân Quân bước vào viện, đã có gia phó vội vàng chạy đi bẩm báo Minh công.

Ngô Lương gọi một gia phó hỏi vài câu, mới biết Minh công đang ở khách đường, thế là y bảo Dương Vạn Lý, Điển Vi cùng vài binh sĩ đậu xe ngựa ở tiền viện, còn mình dẫn Sát Mộc vương tử hai người đi về phía khách đường ở trung viện.

Kết quả vừa mới bước vào trung viện, Minh công đã đi tới đón, không hề câu nệ thân phận mà nắm lấy tay Ngô Lương.

“Hữu Tài, ngươi cuối cùng cũng về rồi!” Minh công lúc này sắc mặt tuy vẫn đen sạm như lần đầu gặp mặt, nhưng người tinh mắt đều có thể nhìn ra vẻ đắc ý xuân phong giữa hàng lông mày của y, ngay cả nếp nhăn đuôi mắt cũng giãn ra rất nhiều.

Một năm gần đây, tuyệt đối là đỉnh cao trong cuộc đời y, có thể tâm tưởng sự thành, không gì bất lợi.

“Tham kiến Minh công, mạt tướng đến phục mệnh.” Ngô Lương lại không hề chậm trễ lễ số, cung kính hành lễ với Minh công.

“Đợi làm xong hôn sự của ngươi với Tào Nỉ thì chúng ta là người nhà rồi, người nhà không cần để ý những lễ tiết rườm rà này.” Minh

công cười nói, nhưng không hỏi ngay về những chuyện Ngô Lương đã trải qua suốt nửa năm qua, mà liếc nhìn Sát Mộc vương tử theo sau Ngô Lương, vẻ mặt nghi hoặc nói, "Hữu Tài, người này là…" Dung mạo của Sát Mộc vương tử khá đặc trưng Tây Vực, có khác biệt không nhỏ so với người Thăng Long, tự nhiên đã sớm thu hút sự chú ý của Minh công.

Bởi vậy, dù biết Ngô Lương thường ngày làm việc khá cẩn trọng, nhưng trước khi làm rõ thân phận của Sát Mộc vương tử, Minh công quyết không nói những lời không nên nói trước mặt người ngoài, không hỏi những câu không nên hỏi trước mặt người ngoài.

"Mạt tướng đang định giới thiệu với Minh công, vị này chính là Vương tử của Xa Thiện quốc ở Tây Vực —— Sát Mộc vương tử." Ngô Lương thuận thế từ trong ngực áo lấy ra hàng thư do Xa Thiện Vương tự tay viết và đóng dấu, vừa chắp tay dâng lên, vừa nghiêm nghị nói, "Mời Minh công xem qua bức thư này trước, mạt tướng sẽ từ từ kể lại ý định của Sát Mộc vương tử và đầu đuôi sự việc cho Minh công rõ." "Tham kiến Minh công." Sát Mộc vương tử cũng học cách gọi của Ngô Lương, tay phải vỗ ngực cúi đầu hành lễ với Minh công.

"?" Phản ứng của hai người khiến Minh công càng thêm nghi hoặc, sau khi nhận hàng thư, Minh công nhíu mày nhìn Sát Mộc vương tử một lần nữa, rồi mới giũ cổ tay mở hàng thư ra xem kỹ nội dung bên trong.

Rồi sau đó.

Ngô Lương rõ ràng nhìn thấy, nét mặt Minh công đầu tiên là nghi hoặc, sau đó liền kinh ngạc, rồi lại kinh ngạc, rồi lại kinh ngạc.

Sau mấy lượt kinh ngạc như vậy.

Đôi mắt vốn không lớn của Minh công, đã mở to đến mức bình

thường không thể đạt tới, vầng trán nhăn lại còn hằn thêm mấy nếp nhăn trán nữa.

Y ngẩng đầu dùng đôi mắt đã mở to hết cỡ nhìn Ngô Lương, rồi lại nhìn Sát Mộc vương tử, vẫn có chút không dám tin, không nhịn được mở lời hỏi: "Hữu Tài, cái này, cái này rốt cuộc là chuyện gì, ngươi nói rõ cho ta biết… Chỗ này không phải nơi nói chuyện, vào trong mà nói!" "Nặc." Ngô Lương đáp một tiếng, dẫn Sát Mộc vương tử theo sau Minh công quay lại khách đường.

Minh công đầu tiên là bưng chén trà trên bàn chưa nguội hết lên, uống ừng ực mấy ngụm làm ẩm cổ họng không hiểu sao lại hơi khô khan, rồi mới nói: "Mau mau kể đi, rốt cuộc là chuyện gì?" "Bẩm Minh công, như đã viết trên hàng thư kia, Xa Thiện quốc vương của Xa Thiện quốc nguyện ý hướng Sứ quân cúi đầu xưng thần, còn Sát Mộc vương tử đây thì do Xa Thiện Vương chủ động đưa đến làm con tin, nhờ mạt tướng mang về cho Sứ quân." Ngô Lương chắp tay nói, "Ngoài ra, Xa Thiện Vương còn lệnh Sát Mộc vương tử mang theo một số lễ phẩm để biểu đạt thành ý, hiện tại lễ phẩm này đang ở tiền viện, mời Minh công lát nữa tự mình đến kiểm tra." "Minh công, đây là danh sách lễ vật phụ vương thần dâng lên Minh công, xin ngài xem qua." Sát Mộc vương tử rất hợp thời đưa thêm một cuộn bạch thư, hai tay dâng lên trước mặt Minh công.

"……" Minh công lúc này đã không biết nên nói gì cho phải, chỉ theo phản xạ mà cầm lấy cuộn bạch thư kia, rồi sau đó lơ đãng lướt qua một lượt, hình như đều đã nhìn thấy, nhưng nội dung bên trong lại chẳng nhớ được câu nào.

Bởi vì hiện tại trong đầu y vẫn đang ong ong không ngừng.

Bất ngờ này có chút quá lớn, lớn đến mức khiến y chấn động.

Thực ra mấy hôm trước y đã nhận được tin tức do Trình Dục phái

phi nô đưa tới, biết được thu hoạch của Ngô Lương lần này không ngại vạn dặm tiền vãng Tây Vực khá là không tồi.

Còn về "không tồi" đến mức nào, Ngô Lương không nói chi tiết với Trình Dục, Trình Dục tự nhiên cũng không cách nào nói chi tiết cho Minh công.

Nhưng y vẫn tự nhận mình có thể đoán được đại khái.

Đạo mộ mà.

Mục đích chính không ngoài việc trộm vàng bạc châu báu, đây vốn là mục đích y thành lập Phường Nhân Quân, có lẽ vận khí tốt còn có thể tìm được một hai món vô giá như "Tùy Hầu Châu", hoặc là đồ án chiến xa như Lâm Xung Lữ Công Xa… Những thứ này đều là vật ngoài thân.

Minh công hiện tại cũng thiếu tiền thiếu lương, nhưng lại không thiếu đến mức như trước.

Dù sao y bây giờ địa bàn đã mở rộng rất nhiều, quy mô binh sĩ dưới trướng cũng tăng lên không ít so với trước, nuôi nhiều người hơn, lương hướng tự nhiên là càng nhiều càng tốt, nếu như lại có thêm một ít dự trữ dư dả, thì càng gối cao ngủ yên.

Cho nên thu hoạch đạo mộ của Phường Nhân Quân, tự nhiên cũng là càng nhiều càng tốt.

Tuy nhiên thực ra Minh công hiện tại cũng không đặc biệt dựa dẫm Phường Nhân Quân, hôm nay không như năm ngoái, lúc đó là cấp bách như lửa cháy lông mày, vàng bạc mà Phường Nhân Quân đạo về là để cứu mạng, còn hôm nay Minh công đã khải hoàn trở về, bây giờ sắp vào đông chí, ít nhất mấy tháng tới chắc sẽ không còn chiến sự nữa, y có đủ thời gian để trù tập lương hướng.

Bởi vậy, Ngô Lương thu hoạch không tồi tự nhiên là chuyện tốt,

nhưng cũng không đủ để khiến Minh công kinh hỉ như trước, thậm chí có thể nói đối với Minh công ngày càng hùng mạnh hiện tại, vàng bạc châu báu mà Ngô Lương mỗi lần đạo mộ thu hoạch được, đã dần dần có chút muối bỏ bể rồi, muốn thật sự duy trì số lượng lương hướng khổng lồ, thì vẫn là chế độ đồn điền và buôn bán muối đáng tin cậy nhất.

Nhưng cái sự "không tồi" của Ngô Lương lần này, lại hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Minh công, quả thực như tiếng sét giữa trời quang!

Cái quái gì mà gọi là kinh hỉ?

Cái này mới đúng là kinh hỉ!

Minh công há chẳng biết Xa Thiện quốc chỉ là một tiểu quốc Tây Vực gần Lương Châu, một tiểu quốc Tây Vực xa vạn dặm như vậy tuyệt nhiên không thể ảnh hưởng đến chiến sự của Thăng Long.

Nhưng là một dã tâm gia, Minh công há chẳng biết chuyện này rốt cuộc có ý nghĩa chiến lược như thế nào?

Nhưng bây giờ, Minh công càng tò mò hơn là Ngô Lương rốt cuộc đã làm thế nào… Khi Ngô Lương xuất chinh đã nói trước với y về hướng đi, hơn nữa sau này Trình Dục cũng đã bẩm báo với y, Ngô Lương lần này xuất hành tổng cộng chỉ có hơn hai mươi người, số lượng người ít ỏi như vậy cho dù ngụy trang thành thương đội, cũng chỉ là một thương đội nhỏ, cho dù gặp phải cướp đường lợi hại hơn một chút e rằng cũng không có đủ sức phản kháng.

Nhưng chỉ với vài người như vậy, Ngô Lương lại mang về được hàng thư của quốc vương Xa Thiện quốc, tiện thể còn mang về một vương tử làm con tin ư?

Không thể tin được!

Thật là không thể tin được!

“Chuyện này rốt cuộc là thế nào, ngươi nói cho ta nghe từ đầu đến cuối một lượt, không được bỏ sót bất kỳ chi tiết nào!” Đây đã là lần thứ ba Minh công thúc giục Ngô Lương kể lại đầu đuôi sự việc rồi.

“Minh công hữu sở bất tri, đây đều là công lao của người a.” Ngô Lương lại hành lễ, chắp tay cúi đầu nói.

“Công lao của ta?” Minh công sửng sốt.

“Đúng vậy.” Ngô Lương trịnh trọng gật đầu, kể lại câu chuyện đã đối thoại kỹ lưỡng với mọi người từ trước, “Lần xuất hành này, ta và đồng bọn mất gần ba tháng trời mới đến Xa Thiện quốc, vốn là để tìm một ngôi cổ mộ ngàn năm chỉ xuất hiện vài lời ngắn ngủi trong cổ tịch.” “Kết quả cổ mộ không tìm được, nhưng trên đường lại cứu một nữ tử phạm quốc pháp của Xa Thiện quốc, không hiểu sao lại bị quân thủ đô Xa Thiện quốc bắt giữ.

Chúng ta đành phải dùng một loại ‘Liên Phát tiểu nỏ’ tìm được trước đây trong Công Thâu Trũng mà liều chết chống cự, không ngờ lại phát huy tác dụng giết chết nhiều binh lính thủ quân.” Vừa nói, Ngô Lương vừa lấy ra bản cải tiến của “Chiến Quốc Liên Phát Nỗ” đã chuẩn bị trước để Minh công xem xét.

Thông thường mà nói Ngô Lương không thể mang binh khí vào Tào phủ, nhưng các thân vệ Tào phủ chưa từng thấy “Chiến Quốc Liên Phát Nỗ”, không biết cái hộp sắt nhỏ bé kia lại là binh khí, tự nhiên cũng không giữ lại.

“?” Minh công vừa cầm lấy “Chiến Quốc Liên Phát Nỗ” cẩn thận quan sát, vừa dùng ánh mắt ra hiệu Ngô Lương tiếp tục nói.

“Càng không ngờ tới là, trong lúc hỗn loạn chúng ta lại vô tình bắn chết tướng lĩnh thủ quân, khiến quân tâm thủ đô đại loạn.” Ngô

Lương tiếp tục nói, “Chúng ta biết cửa thành đã đóng, bằng số người này tuyệt đối không thể giết ra khỏi thành mà trốn thoát, thế là đành phải thừa lúc hỗn loạn tiến thẳng vào vương cung cầu kiến Xa Thiện Vương.” “Để ngăn chặn xung đột thêm nữa, sau khi gặp Xa Thiện Vương, mạt tướng lập tức trình ấn thụ tự xưng gia môn, tường tận giải thích mối quan hệ với nữ tử kia, hy vọng có thể hóa giải hiểu lầm.” “Xa Thiện Vương thấy chúng ta chỉ vỏn vẹn hai mươi mấy người lại có thể đánh chết tướng lĩnh thủ quân, cũng không dám quá coi thường chúng ta, lại thấy ấn thụ của mạt tướng, đặc biệt là sau khi nghe đến danh tiếng của Minh công, lại đột nhiên thay đổi thái độ, coi chúng ta như khách quý… Mạt tướng vô cùng khó hiểu, tự nhiên không dám buông lỏng cảnh giác.” “Kết quả lúc này lại từ miệng Xa Thiện Vương biết được tin tức Minh công đại thắng ở Từ Châu, thì ra Xa Thiện quốc tuy xa vạn dặm, nhưng cũng đã có các thương nhân qua lại truyền bá uy danh của Minh công, khiến các nước Tây Vực đều nghe danh như sấm. ” “Mà lúc này Xa Thiện quốc vì Hán thất suy yếu, Tây Vực Đô Hộ Phủ danh tồn thực vong, bên ngoài có các nước Tây Vực và Hán Nô đã lăm le rình rập, bên trong lại có kẻ có ý đồ riêng đang rục rịch hành động, hiện đang ở trong cảnh nội ưu ngoại hoạn giao tranh, cấp thiết cần dựa vào một minh chủ có dũng có mưu có thể phò trợ đại hạ sắp đổ như Minh công để chấn nhiếp địch trong giặc ngoài, đây chính là ‘viễn giao cận công’ chi lương sách.” “Cũng vì lẽ đó, Xa Thiện Vương mới biểu đạt thiện ý như vậy với mạt tướng, hơn nữa còn hy vọng mạt tướng làm người trung gian, mang thiện ý này đến cho Minh công.” “Còn vị Sát Mộc vương tử này… mạt tướng cho rằng Xa Thiện Vương mang y đến làm con tin cho Minh công, e rằng còn có ý đồ khác.” “Một mặt, tự nhiên là để biểu đạt sự trung thành với Minh công, giành được sự tin tưởng và ủng hộ của Minh công;” “Mặt khác, mạt tướng cảm thấy Xa Thiện Vương e rằng cũng muốn để lại một con đường lui cho vương tộc, Minh công

hẳn là biết, từ thời Hán Vũ Đế, Xa Thiện quốc còn gọi là Lâu Lan quốc, khi đó Vũ Đế từng ép Lâu Lan Vương đưa một vương tử đến Thăng Long làm con tin, sau này Lâu Lan Vương chết, Lâu Lan quốc rơi vào tranh chấp giành ngai vàng mà đất nước không ổn định, còn vương tử này vì có sự ủng hộ của Hán Vũ Đế, liền dễ dàng dẹp yên loạn cục, dễ dàng kế thừa ngôi vị Lâu Lan Vương, cũng từ đó Lâu Lan quốc mới đổi tên thành Xa Thiện quốc." "Ngày nay Minh công ở Thăng Long chiến vô bất thắng, công vô bất khắc, một mình đứng đầu các chư hầu, nếu như có một vương tử đưa đến chỗ Minh công, sau này cho dù Xa Thiện quốc bị nước khác công phá, hoặc là trong nước có chuyện gì loạn lạc, Minh công cũng có thể đưa vị vương tử đã biết gốc gác này về kế thừa vương vị, thuận tay giải quyết ngoại địch nội hoạn, giúp Xa Thiện quốc phục quốc lần nữa, như vậy lại có thể bảo đảm Xa Thiện quốc trăm năm an định, vương tộc Xa Thiện cũng sẽ không vì thế mà đoạn tuyệt." "Xa Thiện Vương này quả là tính toán giỏi." "Bởi vậy mạt tướng tuy mang hàng thư và cống phẩm của Xa Thiện Vương về, cũng mang vị vương tử này về, nhưng lại không dám vì thế mà nhận công đòi thưởng, dù sao mạt tướng đối với chính sự hoàn toàn không biết gì, vẫn cần Sứ quân tự mình xem xét rồi mới quyết định.

Chuyện này nếu có lợi, tự nhiên là tốt, mạt tướng tự nhiên hoan hỉ, còn nếu chuyện này có hại mà không có lợi, Sứ quân cũng đừng mắc mưu Xa Thiện Vương, hơn nữa… cũng đừng trừng phạt mạt tướng, mạt tướng chỉ là không hiểu, chứ không phải cố ý, thực sự không được thì mạt tướng sẽ mang những thứ này và vị vương tử này trả về là được." Nói đến đây, Ngô Lương trên mặt lộ ra vẻ băn khoăn, trong đó còn pha lẫn một tia giảo hoạt và vô lại, y hệt như một bộ dạng khôn khéo tự bảo vệ mình.

Câu chuyện này là y dựa trên sự thật lịch sử thời Hán Vũ Đế và

Hán Chiêu Đế, sau đó thêm vào một số sáng tạo của mình mà bịa ra.

Mục đích là để che giấu chuyện "hắc hỏa dược", tránh cho Minh công nghi ngờ.

Mà một câu chuyện bịa đặt dựa trên sự thật lịch sử có một ưu điểm, đó chính là tính đáng tin cậy cực cao, dù sao chuyện này đã từng xảy ra trước đây, không những có thể khiến người ta tiên nhập vi chủ, mà còn hầu như không tìm được bất kỳ lỗ hổng nào.

Đồng thời.

Ngô Lương còn cố ý không đề cập đến Hán Chiêu Đế, mà lại tập trung mọi chuyện vào Hán Vũ Đế, bởi vì trong lịch sử Hán Vũ Đế trị vì lâu hơn Hán Chiêu Đế, uy vọng tốt hơn, cho dù đến hậu thế cũng là vị hoàng đế thiên cổ mà thế nhân đều biết, càng không cần nói đến thời Đông Hán mạt niên gần Tây Kinh.

Như vậy tuy không nói thẳng, nhưng lại lặng lẽ ví Minh công với Hán Vũ Đế.

Mà toàn bộ câu chuyện, cũng sẽ khiến Minh công trong vô thức tự đối chiếu vào, muốn không bay bổng cũng không thể.

Đây chính là tối nghĩa của việc nịnh bợ!

Tiện thể Ngô Lương cũng rất sáng suốt không vượt quyền, giao trả quyền lựa chọn chấp nhận hay không chấp nhận sự quy hàng về tay Minh công, mặc dù Minh công đã "đối chiếu vào" thực ra chỉ có một lựa chọn.

Thay lãnh đạo đưa ra quyết định, vốn là điều đại kỵ trong chốn quan trường, Ngô Lương sẽ không dễ dàng phạm sai lầm lớn như vậy… Nghĩ đến đây, Ngô Lương chợt lại nhận ra một vấn đề.

Hán Vũ Đế… Ngụy Vũ Đế.

Minh công chính là Ngụy Vũ Đế, đây tuy là thụy hiệu mà Tào Phi truy phong cho y sau khi y qua đời.

Nhưng theo Ngô Lương biết, trong lịch sử các hoàng đế khai quốc của Thiên Triều, bất kể là truy phong hay tự phong, dường như chỉ có mỗi Minh công dùng "Vũ Đế", ví dụ như Lưu Bang là Hán Cao Tổ, Lý Uyên là Đường Cao Tổ, Triệu Khuông Dận là Tống Thái Tổ, Chu Nguyên Chương là Minh Thái Tổ.

Duy chỉ có Minh công, có chút đặc biệt.

Ngô Lương biết trong lịch sử Minh công trước khi lâm chung từng dặn dò Tào Phi về hậu thế, và Minh công thực ra không phải không có ý muốn xưng đế, chỉ là khi còn sống điều kiện chưa chín muồi… Vì vậy, Ngô Lương thậm chí còn hơi nghi ngờ, thụy hiệu "Ngụy Vũ Đế" này liệu có phải chính là điều Minh công dặn dò Tào Phi truy phong sau khi xưng đế trong di chúc của mình, và cái màn nịnh bợ vừa rồi của y, liệu có tác dụng gì không?

Emmm… cứ suy nghĩ lung tung như vậy, hình như lại rơi vào một vòng lặp triết lý.

Dù sao trong lịch sử mà Ngô Lương biết, không có Ngô Lương bản thân, nên "Ngụy Vũ Đế" mà y biết cũng không nên có liên quan gì đến y.

Vậy thì!

Ngô Lương chợt nhận ra một vấn đề mà khi bịa ra câu chuyện này chưa từng nghĩ tới, nếu chính sử không có y, "Ngụy Vũ Đế" này cũng không liên quan gì đến y, vậy thì y lại trong vô thức mà đâm một nhát vào trái tim Minh công rồi.

Trong nội tâm Minh công, chính là đang tự ví mình với "Vũ Đế", và Hán Vũ Đế có lẽ chính là thần tượng và hình mẫu của Minh công!

Dù sao khi Minh công còn trẻ đã là một du hiệp hành sự bất kỷ, đặc biệt là lúc mới làm quan ở kinh thành, dù đối mặt với các đại lão trong kinh thành cũng hành động cứng rắn, làm hơn mười cây đại bổng ngũ sắc, treo ở hai bên nha môn, "ai phạm cấm lệnh, đều đánh chết cả", ngay cả gia quyến của hoạn quan được thiên tử trọng dụng, vì vi phạm cấm đêm, Minh công lại không hề nương tay, dùng đại bổng ngũ sắc đánh chết y.

Có thể nói, khi Minh công còn trẻ cũng là một người lý tưởng, hành sự cứng rắn, thậm chí từng tấu trình triều đình về tình hình gian tà đầy triều, mà trung lương lại không được trọng dụng, hy vọng triều đình chỉnh đốn tệ nạn, đáng tiếc lại không được Hán Linh Đế chấp thuận.

Sau này vì đắc tội quá nhiều quyền quý, cuối cùng không thể thi triển hoài bão, còn nhiều lần bị miễn quan hoặc chủ động từ quan.

Một người có lý tưởng, có hoài bão, lại hành sự cứng rắn như vậy, coi Hán Vũ Đại Đế làm thần tượng và hình mẫu của mình, cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

"Hay cho ngươi Ngô Hữu Tài, đến chỗ ta mà ngươi còn dám chuẩn bị hai tay, ngươi là có ý gì!" Nghe xong câu chuyện Ngô Lương bịa ra, Minh công dừng tay đang nghịch "Chiến Quốc Liên Phát Nỗ", ngẩng đầu nhìn y thì trợn mắt, trầm giọng trách mắng.

"Minh công minh giám, mạt tướng chỉ là nói thật, không dám giấu giếm suy nghĩ trong lòng với Minh công." Ngô Lương vội vàng sợ hãi cúi người xin lỗi.

Y nghe ra Minh công không phải thật sự đang vấn tội, mà là đang dùng cách này để che giấu sự vui mừng khôn xiết trong lòng, nếu không khóe miệng y vì sao lại không thể kiểm soát mà hơi nhếch lên?

Chương 464

Thật là một tên kiêu ngạo, muốn cười thì cứ cười đi, bày đặt làm gì?

Chẳng lẽ ta chưa từng thấy ngươi thất thố sao?

"Xem như ngươi còn thành thật, chuyện này tạm thời ghi cho ngươi một công." Minh công lại liếc Ngô Lương một cái, rồi mới nhìn Sát Mộc vương tử bị y "vạch trần mục đích", trầm ngâm một lát rồi nói, "Thân thủ không đánh người mặt tươi, Xa Thiện Vương đã chủ động dâng hàng thư, còn đưa vương tử đến làm con tin, cũng coi như đã biểu hiện đủ thành ý, dù trong lòng có chút toan tính cũng là lẽ thường tình, ta lại sao có thể không nể mặt y, nếu không chẳng phải thể hiện chúng ta không có độ lượng và khí phách, không thể làm nên đại sự sao?" "Ý của Minh công là…" Ngô Lương cười hì hì hỏi.

"Cố ý hỏi!" Minh công lại lần nữa nghiêm mặt, chính sắc nói, "Đúng rồi, ngươi đi nửa năm nay, đã lâu không gặp Nỉ nhi rồi phải không?

Ngươi với nó tuy chưa kết làm phu phụ, nhưng ta đã nhận ngươi làm con rể, bởi vậy không cần quá kiêng kỵ, đi gặp nó đi, nó nghe nói ngươi sắp về quyên thành, mấy hôm trước đã theo ta hỏi rồi." "……" Ngô Lương liền sững sờ.

Minh công biểu thái như vậy tự nhiên là vô cùng hài lòng với thu hoạch lần này của Ngô Lương, nếu không sao lại chủ động sắp xếp y đi gặp khuê nữ của mình, thậm chí lời nói cử chỉ còn có ý không ngại Ngô Lương làm chuyện "tiên hạ thủ vi cường".

Thời đại này tuy về quy tắc mà nói, nên đợi nữ tử đến 15 tuổi làm lễ cập kê xong mới sắp xếp hôn sự.

Nhưng bất kể là bình dân trăm họ hay danh môn sĩ tộc, thực ra đều không quá để ý quy tắc này, chỉ phúc vi hôn cũng là chuyện thường tình, việc con gái mười tuổi đầu đã gả đi cũng rất phổ biến, mà Tào Nỉ hiện nay đã gần 15 tuổi, nếu thật sự kết hôn thậm chí sinh con, cũng không có vấn đề gì lớn.

Đương nhiên, Minh công cũng không miễn cưỡng, dù sao Ngô Lương trước đây đã bày tỏ thái độ, hy vọng có thể đợi Tào Nỉ lớn thêm một chút, mà Minh công cũng là người biết giữ thể diện, chuyện như vậy làm sao có thể để lão nhạc phụ gấp gáp đề nghị, nói đến bước này đã coi như hạ mình rồi… Chỉ là.

Điều này lại làm khó Ngô Lương.

Y đối với vị Thanh Hà Công chúa có chút bệnh kiều này thật sự không có nhiều suy nghĩ, không những hiện tại tuổi còn nhỏ không có, mà ngay cả khi lớn tuổi cũng chưa chắc đã có.

Vừa nghĩ đến trong lịch sử Thanh Hà Công chúa từng vì lão công Hạ Hầu Mậu nạp thêm vài thiếp mà thiết kế vu cáo hãm hại Hạ Hầu Mậu, khiến Hạ Hầu Mậu suýt chết oan, Ngô Lương liền luôn cảm thấy lạnh sống lưng.

Y thừa nhận mình không phải là thứ tốt đẹp gì.

Ở hậu thế thực hiện chế độ một vợ một chồng, Ngô Lương tự nhiên sẽ tuân thủ pháp luật, nhưng nay đến Đông Kinh với chế độ một vợ nhiều thiếp, nội tâm y thực ra đã sớm xao động, nếu có cô nương nào tâm đầu ý hợp, trong tình huống đôi bên tình nguyện mà trải nghiệm một cuộc sống vợ chồng khác biệt, đảo cũng không uổng công đến Đông Kinh một chuyến.

Mà Tào Nỉ hiển nhiên sẽ phá hỏng hứng thú của y, chỉ riêng điểm này, Ngô Lương liền không muốn qua lại nhiều với nàng.

Chỉ là không tiện phật ý Minh công, bởi vậy trước đây y vẫn luôn dùng cách "đợi nàng" để thoái thác.

May mắn là hiện tại Minh công cũng không nói thẳng, Ngô Lương đi gặp Tào Nỉ thì không có vấn đề gì, chỉ cần kiên trì nhất định phải đợi nàng trưởng thành là được, chẳng lẽ Minh công còn có thể cưỡng ép y động phòng sao?

"Còn chuyện gì không?" Thấy Ngô Lương đứng bất động, cũng không lập tức đồng ý, Minh công khẽ nhíu mày hỏi.

"Cũng không có gì quan trọng, chỉ là không biết Minh công định an trí Sát Mộc vương tử như thế nào." Ngô Lương cười tủm tỉm nói, "Trước khi đi, mạt tướng từng hứa với Xa Thiện Vương, đợi Sát Mộc vương tử đến Thăng Long, mạt tướng sẽ sắp xếp cho y học tập văn hóa và trí tuệ bác đại tinh thâm của Thăng Long chúng ta.

Ngoài ra, lần này mạt tướng ở Xa Thiện quốc có được một số cổ thư được viết bằng 'Khư Lư văn', cũng cần Sát Mộc vương tử hiệp trợ phiên dịch giải đọc, bởi vậy nếu Sứ quân đã quyết định giữ y lại làm con tin, có thể tạm thời cho mạt tướng đưa về Trần Lưu, đợi khi cần dùng đến thì lại đưa về cho Minh công." "Chuyện này thì không sao, nhưng Sát Mộc vương tử từ xa mang theo thành ý của Xa Thiện quốc mà đến, ta lý nên hết lòng đãi tiếp, đừng để Sát Mộc vương tử nghĩ rằng Thăng Long chúng ta đối đãi khách như vậy." Minh công gật đầu, cười nhìn Sát Mộc vương tử, khẽ gật đầu với y nói, "Sát Mộc vương tử, ngươi cứ ở phủ ta vài ngày, tối nay ta đặc biệt thiết yến gia tiệc tiếp phong rửa trần cho ngươi, ta có mấy đứa con trai tuổi tác cũng tương tự ngươi, các ngươi cũng nhân cơ hội này làm quen một chút, nếu có thể kết làm hảo hữu, cũng là phúc của hậu thế hai nhà chúng ta, ngươi thấy thế nào?" "Nguyện nghe Minh công an bài." Sát Mộc vương tử vỗ ngực hành lễ nói.

“Còn ngươi nữa.” Minh công cười gật đầu, rồi nhìn Ngô Lương lại nghiêm mặt nói, “Ta nhận Lữ Bố làm nghĩa tử chắc ngươi cũng đã biết rồi phải không?” “Mạt tướng có nghe nói.” Ngô Lương gật đầu nói.

“Vậy ta không nói nhiều với ngươi nữa, trạch tử của ngươi trước đây ở Quyển Thành đã bị ta thưởng cho Lữ Bố và những người khác rồi, mấy ngày này ngươi cũng ở phủ ta mà ở lại, không những Nỉ nhi mong ngóng ngươi, Tử Tu và An Dân cũng lo lắng cho sự an nguy của ngươi, các ngươi gặp nhau ít, chính là nhân cơ hội này mà tụ họp cho tốt.” Minh công lại nói.

“Nặc.” Ngô Lương chắp tay nói. …… Gọi gia phó đến sắp xếp một phen, đợi Ngô Lương và Sát Mộc vương tử rời khỏi khách đường.

“Bốp!” Minh công một chưởng vỗ xuống án kỷ, cả khuôn mặt lập tức tràn ngập nụ cười vui sướng khó tả, miệng ngân nga một điệu nhạc nhỏ, thân hình bất giác vặn vẹo, hai cánh tay và hai chân vung vẩy rất nhịp nhàng, rất giống như đang nhảy điệu disco của người già ở hậu thế.

Đây chính là “thủ vũ túc đạo” theo đúng nghĩa đen.

“Trời giúp ta vậy!” “Ngô Hữu Tài chính là ‘hồi trùng’ trong lòng ta, từng câu từng chữ đều nói đúng tâm ý ta, vừa rồi suýt nữa không nhịn được cười ra tiếng, lại để Ngô Hữu Tài và vị vương tử Xa Thiện kia xem thường!” “Nếu ví ta với Vũ Đế, thì Hữu Tài chính là Vệ Thanh của ta!” “Trước đây ta còn lo lắng lần khánh công yến này trọng thưởng Lữ Bố, e rằng sẽ làm Hữu Tài buồn lòng, đặc biệt bảo Trình Dục dò hỏi ý kiến của y… Bây giờ xem ra, lại là ta đa lo, Hữu Tài lập được công lao như vậy càng nên được trọng thưởng trong khánh công yến, ngược lại có thể mượn chuyện này để đè nén Lữ Bố

một chút, tránh cho y tưởng rằng dưới trướng ta không có người mà tự cao tự đại!" Ngô Lương đương nhiên sẽ không đơn độc đi gặp Tào Nỉ.

Y vốn định sau khi gia bộc an bài chỗ ở xong xuôi, sẽ tìm đến Tào Bẩm, sau đó có Tào Bẩm đi cùng để gặp mặt Tào Nỉ cho qua chuyện.

Có kẻ thứ ba ở đó, Tào Nỉ tự nhiên sẽ không tiện trao đổi quá nhiều điều sâu sắc với y, đồng thời cũng xem như đã ứng phó xong "ân sủng" của Tào lão bản.

Ai ngờ, vừa mới an tọa xong, Ngô Lương còn chưa kịp ra khỏi phòng, Tào Nỉ đã tìm đến tận cửa.

"Ngô Hữu Tài, đã nhiều ngày không gặp, huynh so với lần trước thì đen hơn một chút." Như một chú mèo, lẳng lặng tựa vào khung cửa nhìn Ngô Lương, mãi đến khi Ngô Lương đột nhiên quay đầu phát hiện ra nàng mà giật mình, Tào Nỉ mới nở một nụ cười ẩn ý, khẽ nói.

Lúc này Tào Nỉ hiển nhiên đã trải qua một phen trang điểm kỹ càng, trông còn kiều diễm hơn trước, thậm chí còn búi tóc, cài một cây trâm ngọc tinh xảo, để lộ một đoạn cổ trắng nõn thon dài… Đây là kiểu tóc mà nữ tử nên búi sau khi làm lễ cập kê, thế mà Tào Nỉ lại đã búi, điều này sao có thể không khiến Ngô Lương đề cao cảnh giác?

Vì ngoài tục lệ nữ tử mười lăm tuổi làm lễ cập kê, còn có một tục lệ khác, đó là nữ tử nên làm lễ cập kê trong khoảng thời gian giữa đính hôn và thành hôn.

Cho nên Tào Nỉ ăn diện như thế này rất có khả năng là đã làm lễ cập kê, có thể thành hôn với y bất cứ lúc nào, chỉ là Tào lão bản vì giữ thể diện hoặc không muốn ép y quá gấp, nên chưa bức hôn mà thôi… Hoàn hồn lại, Ngô Lương cúi đầu thi lễ nói: "Bái kiến Nữ công tử." "Huynh và An Dân ca ca khoác vai bá cổ, nhưng gặp ta lại phải đoan

trang như vậy, quả là làm khó huynh rồi.” Tào Nỉ nhìn thẳng vào Ngô Lương, cuối cùng khẽ thở dài, dường như việc Ngô Lương làm như vậy là chịu uất ức lớn lao, luôn cố gắng kiềm chế tình cảm nội tâm của mình vậy, “Mẫu thân nói huynh tự ti vì xuất thân của mình, huynh có thể đi đến ngày hôm nay thực sự không dễ dàng, vì vậy mà đặc biệt trân trọng mọi thứ hiện có, không dám tùy tiện vượt rào, không dám dễ dàng phạm sai lầm, cho nên trước khi thành hôn cũng không dám nhìn thẳng vào ta, huynh sống cẩn trọng như vậy, trong lòng chắc hẳn rất khổ sở phải không?” “???” Ngô Lương lập tức ngẩn người, đây lại là kiểu giải thích tầm cỡ doanh nghiệp gì đây?

À – lời này là do mẹ nuôi của Tào Nỉ nói, mẹ nuôi của nàng là Đinh Phu Nhân… Vậy thì không sao rồi.

Tào Nỉ và Tào Ngang vốn là con ruột của Lưu Phu Nhân, nhưng tiếc thay Lưu Phu Nhân mất sớm, vì vậy hai huynh muội này từ nhỏ đã được Đinh Phu Nhân, người không thể sinh con, nuôi dưỡng, còn thân thiết hơn cả mẹ ruột.

Nhưng vị Đinh Phu Nhân này thực ra cũng là một người cứng cỏi.

Trong lịch sử, sau khi Điển Vi, Tào Ngang và Tào Bẩm cùng chết trận ở Uyển Thành, Đinh Phu Nhân vì cái chết của Tào Ngang mà đau lòng tột độ, ngày đêm khóc lóc thảm thiết không ngừng, thường xuyên oán trách Tào lão bản đã hại chết con trai mình.

Tào lão bản vừa tức giận vừa bất lực, để không bị Đinh Phu Nhân làm cho đau nhói lòng hết lần này đến lần khác, đành phải đưa nàng về nhà mẹ đẻ trước, mục đích là để nàng bình tĩnh lại, đừng gây chuyện nữa.

Tuy nhiên, đợi đến sau này Tào lão bản thế lực càng lúc càng lớn mạnh, khi quay lại muốn đón nàng về, nàng đã coi Tào lão bản như người xa lạ, đến mức Tào lão bản khuyên ba lần cũng không thể làm

nàng đổi ý, cuối cùng chỉ đành chính thức hòa ly.

Đây không phải là Tào lão bản hưu Đinh Phu Nhân, mà là Đinh Phu Nhân hưu Tào lão bản.

Trong thời đại như vậy, với thân phận như vậy, việc như vậy, ai dám nói Đinh Phu Nhân không phải là một người cứng cỏi?

Suy nghĩ của một người cứng cỏi như vậy tự nhiên cũng độc đáo.

Đương nhiên, Ngô Lương không phải nói Đinh Phu Nhân có vấn đề về đầu óc, nàng đã không thể sinh con thì nhất định càng trân trọng Tào Ngang và Tào Nỉ hơn, xem họ như con ruột của mình mà tận tâm chăm sóc nuôi dưỡng, thêm vào đó Tào Ngang là trưởng tử của Tào lão bản, là người thừa kế cơ nghiệp danh chính ngôn thuận, thiên triều cổ đại đều giảng về "mẫu bằng tử quý", kết quả lại vì chút sở thích cá nhân của Tào lão bản mà bỏ mạng chốn hoàng tuyền, Đinh Phu Nhân làm sao có thể không sốt ruột, làm sao có thể không tức giận?

Chỉ là việc này làm hơi thiếu linh hoạt, có chút cố chấp và quyết tuyệt, không phải ai cũng có thể lý giải.

Mà việc Đinh Phu Nhân dạy Tào Nỉ lý giải sự lạnh nhạt của Ngô Lương như vậy, cũng chưa chắc là không có khả năng, suy nghĩ của nàng ta quả nhiên là điều Ngô Lương không thể dễ dàng hiểu thấu.

"Bị mẫu thân ta nói trúng rồi phải không?" Thấy Ngô Lương ngẩn người, Tào Nỉ còn tưởng đây là biểu cảm khi Ngô Lương gặp tri kỷ, tiếp đó lại nói, "Huynh cứ yên tâm, ta cũng không phải là người không hiểu chuyện, sau này trước mặt người ngoài ta tự sẽ cẩn trọng lời nói việc làm, tuyệt đối sẽ không trở thành gánh nặng của huynh, khiến huynh cảm thấy khó xử.

Giờ huynh và ta đã có hôn ước, làm hại huynh cũng là làm hại chính ta." Trong lúc nói chuyện, Tào Nỉ tuy tựa vào khung cửa, nhưng

hai chân vẫn luôn đứng ngoài ngưỡng cửa, không tùy tiện vượt qua một bước.

Nếu là trước kia, nàng ta sẽ chẳng để ý gì đến những lời nói kiểu trai đơn gái chiếc không thể ở chung một phòng, đã sớm bất chấp lao vào phòng nói chuyện với Ngô Lương rồi, đúng là một nữ thổ phỉ.

Rất hiển nhiên, nửa năm không gặp mặt này, Tào Nỉ hẳn là đã được tiếp nhận một loạt huấn luyện và giáo dục, cố gắng học cách thu liễm, cách trở thành một tiểu thư khuê các.

Mà mẹ nuôi của nàng, Đinh Phu Nhân, tự nhiên có công lớn.

Đây đúng là chuyện tốt.

Ít nhất Tào Nỉ bây giờ hẳn sẽ không làm bậy, Ngô Lương cũng có thể tiếp tục "trì hoãn" được.

Nghĩ như vậy, Ngô Lương lại lần nữa thi lễ nói: "Nữ công tử nói quá lời rồi, tại hạ sao dám coi Nữ công tử là gánh nặng, chỉ sợ tại hạ sẽ trở thành gánh nặng của Nữ công tử, làm lỡ dở cả đời Nữ công tử." "Đối với chúng ta nữ tử mà nói, nếu không thể cùng người mình yêu thương được ở bên nhau trọn đời, đó mới là lỡ dở cả đời." Tào Nỉ lại nở một nụ cười ẩn ý, khuôn mặt khẽ ửng hồng nói.

"……" Tào Nỉ biểu hiện như vậy, nếu không phải biết Tào Nỉ trong lịch sử là kiểu người thế nào, Ngô Lương suýt nữa đã nghĩ cô nương này là một tiểu thư khuê các thật sự.

Không thể không thừa nhận, sự huấn luyện của Đinh Phu Nhân quả thực vô cùng hiệu quả.

Chỉ là nói đến đây, Ngô Lương lại không biết phải tiếp lời thế nào, chỉ sợ nói thêm nữa sự việc lại phát triển theo hướng không tốt.

Ngay lúc đó.

“Ngô tướng quân!

Ngô tướng quân?

Ngô tướng quân!” Bên ngoài phòng truyền đến tiếng của Sát Mộc vương tử, y đã an tọa xong xuôi, lập tức chạy đến tìm Ngô Lương.

Dù sao ở trong Tào phủ, người y quen biết chỉ có Ngô Lương, mà vừa rồi Ngô Lương còn nói với y rằng, đợi y an tọa xong sẽ đưa y đi gặp Tào Ngang và Tào Bẩm, đây cũng là ý của Tào lão bản.

“Ở đây!” Ngô Lương nghiêng người từ bên cạnh Tào Nỉ ra khỏi phòng, vẫy tay với Sát Mộc vương tử vừa đến.

“Thì ra Ngô tướng quân ở đây, ta vừa thấy người đứng ở cửa không phải Ngô tướng quân, còn tưởng đi nhầm sân.” Sát Mộc vương tử rủ mắt nhìn Tào Nỉ một cái, rồi rất lễ phép thu lại ánh mắt, cười ha hả nói với Ngô Lương.

“Vị này là Nữ công tử của Sứ quân.” Ngô Lương khá trang trọng giới thiệu hai người, “Nữ công tử, vị này chính là Sát Mộc vương tử, vương tử của Thiện Thiện quốc, nước giao hảo với Sứ quân.” “Bái kiến Nữ công tử.” Sát Mộc vương tử vội vàng phủ ngực thi lễ.

“Bái kiến Sát Mộc vương tử.” Tào Nỉ cũng cười đáp lễ, sau đó lại nói với Ngô Lương, “Huynh đã có việc cần bàn với Sát Mộc vương tử, ta xin cáo lui trước… À đúng rồi, ta tự tay làm cho huynh mấy bộ y phục, còn đôi giày da này của huynh, đi một năm vượt núi lội sông đã mòn mất da rồi, ta cũng làm cho huynh một đôi, lát nữa sẽ cho người mang đến, huynh thường xuyên bôn ba bên ngoài, đừng để mình phải chịu thiệt thòi nhé.” “Ách…” Sự quan tâm và thấu hiểu của Tào Nỉ thực sự khiến Ngô Lương có chút không thích ứng, nhưng cũng chỉ đành cười chắp tay tạ ơn, “Đa tạ Nữ công tử.” “Sát Mộc vương tử, cáo lui.” Tào Nỉ mím môi gật đầu, lại hướng Sát Mộc vương tử thi lễ một cái, rồi bước những bước nhỏ rời khỏi sân.

"……" Nhìn bóng lưng nàng, Ngô Lương tâm trạng phức tạp.

"Ngô tướng quân, vị Nữ công tử này chính là vị hôn thê mà Sứ quân vừa nhắc đi nhắc lại mấy lần phải không?" Sát Mộc vương tử hỏi.

"Sao vậy?" Ngô Lương hỏi ngược lại.

"Ngô tướng quân thật có phúc khí a, Tẩu phu nhân không chỉ phóng khoáng đại lượng, hiểu biết lễ nghĩa, mà còn có dung mạo và khí chất trầm ngư lạc nhạn.

Ta ở Thiện Thiện quốc chưa từng thấy nữ tử nào xinh đẹp như Tẩu phu nhân." Sát Mộc vương tử không khỏi ngưỡng mộ nói.

Khác với sự hàm súc và quy củ của Trung Nguyên cổ đại, Thiện Thiện quốc không có nhiều điều kiêng kỵ như vậy, vì thế cũng không kiêng kỵ việc khen ngợi nội thất của người khác, trong mắt họ đây cũng là một loại lễ tiết, chứ không phải là sự khinh suất.

Lấy một ví dụ đơn giản nhất: ở Trung Nguyên, ngươi mà khen ngợi ai đó, đối phương thường sẽ đáp lại là "quá khen".

Còn ở Tây Vực, nếu khen ngợi ai đó, đối phương thường sẽ đáp lại là "cảm ơn".

Đây chính là sự khác biệt giữa hai nền văn hóa.

Vì thế Ngô Lương không cảm thấy lời của Sát Mộc có vấn đề gì, mà là quay đầu lại lần nữa hỏi: "Nàng xinh đẹp ư?

Ta sao không nhìn ra?" "Cái này…" Sát Mộc bị hỏi đến ngữ khí chợt ngừng lại, sau đó mới nói, "Điều này có lẽ là vì Ngô tướng quân bên cạnh đã có một vị nữ tử xinh đẹp không thua kém Nữ công tử đây, cho nên thân ở trong phúc mà không biết phúc chăng?

Hoặc có lẽ… Ngô tướng quân thực ra là cố ý hỏi như vậy, là để

che giấu sự vui mừng thầm kín trong lòng, tiện thể vô hình khoe khoang với tiểu đệ." "Hay!" Ngô Lương vỗ mạnh vào vai y, "Đi, tìm người uống rượu thôi!" …… Hai ngày sau, yến tiệc khánh công diễn ra như hẹn.

Lần này đã không còn tranh giành chỗ ngồi như lần trước.

Một là vì các tướng lĩnh của Tào Doanh hầu như đều biết mối quan hệ giữa Ngô Lương và Tào lão bản, bất kể Ngô Lương đã dùng thủ đoạn gì, bây giờ ai còn tranh giành với Ngô Lương thì chính là không nể mặt Tào lão bản, tự nhiên không ai muốn đụng vào cái gai này; hai là vì các tướng lĩnh Tào Doanh và các tướng lĩnh của tập đoàn Lữ Bố được chia ngồi hai bên trái phải, Lữ Bố đối với người của Tào Doanh chưa chắc đã hiểu nhiều, lại tự mình an bài chỗ ngồi cho người của mình, giữa hai bên tự nhiên cũng không có gì để tranh giành, huống hồ các tướng lĩnh Tào Doanh dù trong lòng không phục, nhưng cũng rõ Lữ Bố mới là nhân vật chính của buổi yến tiệc khánh công này.

Giờ lành đã đến.

Chương 465

Tào lão bản dưới sự chú mục của các tướng lĩnh cuối cùng bước vào khách đường, nhưng không lập tức ngồi vào ghế chủ vị, mà vẫy tay với hai thanh niên ngồi khá gần: "Ngô Hữu Tài, Sát Mộc vương tử, hai người lại đây." "……" Ngô Lương và Sát Mộc vương tử đều không biết Tào lão bản bán thuốc gì trong hồ lô, nhưng cũng chỉ đành đứng dậy đi đến bên cạnh y, chắp tay thi lễ gọi một tiếng "Minh công." Chúng nhân cũng có chút nghi hoặc, không hiểu Tào lão bản muốn làm gì, cũng không rõ thanh niên có ngũ quan mang phong cách dị vực kia rốt cuộc là ai.

"Chư vị!" Tào lão bản ra hiệu hai người đứng bên cạnh mình, ho khan một tiếng rồi mời Sát Mộc vương tử lên trước, nghiêm nghị nói, "Trước khi yến tiệc bắt đầu, ta phải giới thiệu với chư vị một vị khách quý, vị này chính là Sát Mộc vương tử, vương tử của Thiện Thiện quốc xa xôi ở Tây Vực.

Thiện Thiện quốc nguyện vĩnh kết đồng hảo với ta, vì vậy gần đây đặc biệt phái Sát Mộc vương tử mang theo lễ vật đến cung chúc đại tiệp đông chinh của quân ta, hơn nữa sau này Sát Mộc vương tử sẽ ở lại chỗ ta sinh sống học tập, để chứng minh thành ý muốn vĩnh kết đồng hảo với ta!" "Oa ——" Chúng tướng sĩ lập tức ồ lên một tiếng.

Chỉ có Hí Chí Tài ngồi cạnh chủ vị là mặt thản nhiên, hiển nhiên Tào lão bản đã sớm bàn bạc với y chuyện này, cho nên y một chút cũng không cảm thấy bất ngờ.

Đây không nghi ngờ gì là một tin tức tốt lành trọng đại, tuy Tào lão bản nói rất hàm súc, nhưng mọi người đều nghe ra, Sát Mộc vương tử đến đây nào phải là để chúc mừng Tào lão bản đại thắng đông chinh,

vĩnh kết đồng hảo với Tào lão bản, rõ ràng là được phái đến làm con tin để biểu đạt ý thần phục Tào lão bản.

Nhưng việc này có gì không ổn?

Mấy năm gần đây đại quân của Tào lão bản hoặc là đang đông chinh, hoặc là đang trên đường đông chinh, sao lại có thể dính dáng đến Thiện Thiện quốc xa xôi ở Tây Vực, huống hồ còn khiến họ thần phục, thật không thể hiểu được?

Hơn nữa, giữa Duyện Châu và Tây Vực còn cách một Tư Lệ Bộ và Lương Châu, Tư Lệ Bộ và Lương Châu đều có cường binh chiếm giữ, cho dù Tào lão bản có ý định gì, cũng tuyệt đối không thể phái binh qua đó, thật sự cho rằng Lý Giác, Quách Dĩ, Mã Đằng, Hàn Toại những người này không đáng sợ ư?

Nếu như vậy, Tư Lệ Bộ và Lương Châu cũng sớm đã là vật trong túi của Tào lão bản rồi.

"Chư vị!" Tào lão bản cho mọi người một chút thời gian thảo luận, sau đó lại quát một tiếng khống chế trường diện, tiếp đó nói, "Người xúc thành việc này không phải ai khác, chính là Ngô tướng quân bên cạnh ta!" Tào lão bản không tiết lộ bất kỳ chi tiết nào trong đó, chỉ rất giản lược nói ra kết quả.

"Oa ——" Chúng tướng sĩ lại ồ lên một tiếng.

Tào lão bản nói càng ít, mọi người càng dễ suy nghĩ nhiều, kết hợp với kỳ công khó tưởng tượng này, mọi người chỉ càng thêm không thể nhìn thấu sâu cạn của Ngô Lương.

Cùng lúc đó, Lữ Bố cũng nhíu chặt mày, nhìn về phía "Ngô tướng quân" mà hai ngày trước y chỉ có một lần gặp mặt thoáng qua, nhưng không để trong mắt.

Chút ấn tượng về Ngô Lương, thực ra chủ yếu là vì không lâu sau

khi y gặp Ngô Lương thì đã gặp phải Hách Manh, bộ tướng vừa bị Ngô Lương làm mất mặt.

Sau khi Hách Manh kể lại sự việc cho y nghe, Lữ Bố khi đó đã có ấn tượng không tốt về Ngô Lương.

Tuy nhiên, Dương Vạn Lý chỉ là một tiểu nhân vật, Lữ Bố vừa đến chắc chắn sẽ không vì một chuyện nhỏ nhặt không đáng kể như vậy mà chính diện xung đột với người của Tào Doanh, đặc biệt là Ngô Lương, người có vẻ quân hàm không thấp, càng không thể vì chuyện nhỏ này mà đi tìm Tào lão bản, vì vậy cũng không quá để trong lòng.

Nhưng bây giờ, Lữ Bố muốn không chú ý đến Ngô Lương cũng không được nữa.

Tào lão bản lúc này đem kỳ công như vậy của Ngô Lương biểu dương ra, bất kể có cố ý hay không, cũng nhất định sẽ lập tức cướp mất hào quang vốn thuộc về Lữ Bố, nhân vật chính của buổi yến tiệc khánh công này hiển nhiên đã không còn là y nữa.

"……" Ngô Lương cũng đã ý thức được, đây không còn là vấn đề phe phái tranh giành gì nữa, mà là Tào lão bản muốn dùng y để chơi "nghệ thuật dùng người" với Lữ Bố. ---------- Tuy nhiên Ngô Lương cũng không hề để tâm.

Mối quan hệ giữa y và Tào lão bản vốn là lợi dụng lẫn nhau, Tào lão bản lợi dụng y, thì y sao lại không lợi dụng Tào lão bản để thực hiện hoài bão của mình.

Mọi người đều là người trưởng thành, có giá trị lợi dụng lẫn nhau chưa chắc đã là chuyện xấu.

Còn về Lữ Bố… Ngô Lương cũng không quan tâm y rốt cuộc có suy nghĩ gì.

Hai người họ vốn không cùng một hệ thống, mà Tào lão bản thu Lữ Bố làm con nuôi để lôi kéo y, tuyệt đối không phải vì Lữ Bố đã đào mộ tổ tiên của Hoàng thất Đại Hán mà nhìn trúng tiềm lực đào mộ của Lữ Bố, y chỉ muốn có được võ lực của Lữ Bố và toàn bộ tập đoàn quân sự dưới trướng y mà thôi.

Vì thế, giữa Ngô Lương và Lữ Bố, thực ra không có xung đột lợi ích trực tiếp.

Buổi yến tiệc khánh công này vốn cũng không nên có bất kỳ xung đột lợi ích nào.

Bởi vì bản chất của kỳ công Ngô Lương lập được vẫn là trộm mộ, nếu bắt buộc phải phân loại thì chỉ có thể xếp vào loại nội chính hoặc hậu cần, còn công lao của Lữ Bố lập được lại là quân công chính danh đàng hoàng, điều này giống như nhà vô địch nhảy cầu và nhà vô địch bắn súng, cả hai đều là nhà vô địch ở các lĩnh vực khác nhau, căn bản không có tính so sánh.

Nhưng Tào lão bản không nói rõ, cũng không có cách nào nói rõ, lại còn phải đưa ra nói trong một buổi yến tiệc khánh công, hơn nữa còn biểu dương Ngô Lương trước yến tiệc khánh công, đây chính là vấn đề rồi.

Trong lúc suy nghĩ như vậy, Ngô Lương còn dùng ánh mắt liếc nhìn biểu tình của Lữ Bố.

Lúc này Lữ Bố đang nhíu mày nhìn y, trong lòng hiển nhiên đã có suy nghĩ.

Kết quả.

"Vì vậy ta quyết định, tức khắc dâng tấu lên triều đình tiến cử Ngô tướng quân phong hầu, để biểu dương kỳ công y đã lập được lần này!" Tào lão bản hơi dừng lại một chút, rồi tiếp tục nói.

Thực ra "dâng tấu lên triều đình" chỉ là làm theo thủ tục, vì phong hầu là đặc quyền của Thiên tử nhà Hán, Tào lão bản bây giờ đối ngoại chức quan vẫn là Duyện Châu Mục của triều đình, do y phong hầu cho Ngô Lương tự nhiên là danh bất chính ngôn bất thuận, đến lúc đó còn mang tiếng là tự lập vi vương, dã tâm lang sói, không tránh khỏi bị sĩ tộc đại công trên thiên hạ phát văn nhục mạ, giống như Đổng Trác mà trở thành mục tiêu của mọi người.

Các chư hầu các nơi đối với chuyện này đều tâm tri đỗ minh mà tâm chiếu bất tuyên, đều hành sự như vậy, dù sao Thiên tử hiện tại vừa thoát khỏi tay Đổng Trác, liền bị Lý Giác, Quách Dĩ nắm giữ thành con rối, sớm đã ở trạng thái hữu danh vô thực, đối với những chư hầu này gần như không có bất kỳ lực ước thúc nào.

"……" Lần này các tướng sĩ lại không ồ lên, mà là nhìn Ngô Lương với ánh mắt phức tạp.

Vốn là vị Trung Lang Tướng đầu tiên do Tào lão bản sắc phong trong Tào Doanh, giờ lại là vị hầu tước đầu tiên do Tào lão bản đích thân dâng tấu sắc phong trong Tào Doanh, điều này đã đủ nói lên địa vị của Ngô Lương trong lòng Tào lão bản.

Ghen tị, đố kỵ, hận thù a, nhưng lại hoàn toàn không thể so bì được a, người ta chỉ mang theo một đội quân công tượng mấy trăm người, một đội quân tạp nham hậu cần còn không tính là đơn vị chiến đấu, lại có thể liên tục lập kỳ công, điều này ngươi đi đâu mà nói lý?

Ai dám vào lúc này bày tỏ không phục, Tào lão bản quay đầu lại một câu "ngươi giỏi thì ngươi lên đi" chẳng phải bị nghẹn họng sao?

"Hiện nay trú địa của Phường Nhân Quân đang ở Dung Khâu, vậy thì phong ngươi làm Dung Khâu Hầu đi?

Kể từ hôm nay, quân dân đồn điền Dung Khâu đều là thực ấp của ngươi, ngươi có hài lòng không?" Tào lão bản trầm ngâm một chút lại

nói, dường như đang nói với Ngô Lương, nhưng giọng nói lại không hề nhỏ, rõ ràng là nói cho các tướng lĩnh trong khách đường nghe.

"Hài lòng!

Minh công thưởng gì mạt tướng cũng đều tâm mãn ý túc!" Ngô Lương vội vàng ưỡn ngực đáp.

Phát tài lớn rồi… Tào lão bản lần này thực sự đã hạ quyết tâm lớn để thưởng y.

Cần biết rằng giữa hầu tước và hầu tước cũng có sự khác biệt không nhỏ, nhiều hầu tước vô danh trong thời đại này được phong cũng chỉ là mang danh, chỉ có thể coi là lời hứa suông mà không có thực tế, ngay cả bổng lộc cũng không được tăng thêm.

Nhưng Tào lão bản phong Ngô Lương làm "Dung Khâu Hầu" lại là trực tiếp chia địa bàn và thực ấp.

Điều này có ý nghĩa gì?

Theo chế độ nhà Hán, điều này có nghĩa là từ hôm nay Dung Khâu sẽ không còn là một huyện nữa, kể từ khi Ngô Lương nhận chức Dung Khâu Hầu, huyện Dung Khâu sẽ chính thức đổi tên thành "Dung Khâu Quốc", những thực ấp được ban thưởng cho y đều là dân của "Dung Khâu Quốc", Ngô Lương có thể căn cứ vào nhu cầu của mình để đặt ra thuế pháp thu thuế từ họ, một bước trở thành thổ hoàng đế có quyền tự trị thực sự, vững vàng nắm giữ mọi quyền tự trị.

Nhưng tuyệt đối đừng xem thường một huyện.

Các hầu tước được phong vào thời trung hậu kỳ nhà Hán, tuyệt đại đa số đều chỉ có một huyện phong địa, điều này đã có thể coi là phong thưởng ở cấp cao nhất của hầu tước rồi.

Ngoài ra, hành động này cũng có ý nghĩa phi thường.

Điều này chứng tỏ từ hôm nay, sự tín nhiệm của Tào lão bản đối với y đã đạt đến độ cao chưa từng có, một chút cũng không lo lắng y sau khi có tiểu phong quốc của riêng mình sẽ ôm quân tự trọng, cuối cùng nuôi hổ thành họa, nếu không thì sao lại có thể phóng tay như vậy?

"……" Ánh mắt của các tướng sĩ dường như càng thêm phức tạp.

Người Trung Nguyên từ xưa đã vô cùng coi trọng đất đai, đặc biệt là trong thời đại phong kiến phụ thuộc nghiêm trọng vào nông nghiệp, một mảnh phong địa thuộc về mình chính là giấc mơ cả đời, giống như nhiều người đời sau khi ở biệt thự, cũng vẫn say mê trồng rau quả trong vườn vậy, đây vừa là sự kiên trì về tình cảm, vừa là sự thuộc về thực sự.

Mà Ngô Lương trẻ tuổi như vậy đã sớm thực hiện được giấc mơ cả đời mà nhiều người cầu còn không được, sao có thể không khiến người ta ghen tị, đố kỵ, hận thù?

Quay lại nhìn Lữ Bố bên kia.

Lông mày nhíu lại của y rõ ràng lại sâu hơn một chút.

Thực ra cái "Dung Khâu Hầu" này còn chưa đủ để khiến Lữ Bố quá ghen tị, dù sao y cũng là người đã từng trải, từ thời Đổng Trác đã từng làm Trung Lang Tướng, được phong Đô Đình Hầu, sau này giết Đổng Trác cùng Vương Doãn đồng chưởng triều chính, y lại làm Phấn Vũ Tướng Quân, được phong Ôn Hầu, khi đó y còn phong quang hơn Ngô Lương bây giờ nhiều.

Y chỉ cảm thấy địa vị của mình ở chỗ Tào lão bản bị uy hiếp, hơn nữa là uy hiếp khá nghiêm trọng.

Ban đầu y gia nhập Tào Doanh lại lập được chiến công như vậy, tự cho rằng đã có thể trở thành nhân vật số hai của Tào Doanh, sau

này nhất định sẽ được Tào lão bản trọng dụng, đồng thời còn có thể nhân đó yêu cầu Tào lão bản ban thêm binh mã và lương thảo để làm lớn mạnh thế lực của mình, còn về chuyện sau này thì cứ để sau này nói… Nhưng bây giờ, lại đột nhiên xuất hiện Ngô Lương cái Trình Giảo Kim này… Đương nhiên, thời đại này còn chưa có "Trình Giảo Kim", Lữ Bố đương nhiên cũng sẽ không dùng cách nói như vậy, nhưng lại có suy nghĩ tương tự.

Như vậy, tầm quan trọng của y hiển nhiên phải giảm đi, vậy thì những lợi ích có thể yêu cầu được tự nhiên cũng phải giảm đi một chút, ít nhất sau này khi đưa ra yêu cầu với Tào lão bản cần phải chú ý chừng mực hơn so với trước, dù sao y đã không còn là duy nhất của Tào lão bản, không có y cũng không phải là không được.

Đúng vậy, bây giờ Lữ Bố đã bắt đầu coi trọng Ngô Lương rồi.

Y tha thiết muốn tìm hiểu Ngô Lương, làm rõ Ngô Lương rốt cuộc có bản lĩnh phi phàm gì.

Điều này chính là đã coi Ngô Lương như một "kẻ địch" tiềm tàng, người hiểu rõ ngươi nhất thường là kẻ địch của ngươi, mà người muốn hiểu rõ ngươi nhất thường cũng chính là kẻ địch của ngươi.

"Ngoài ra, ta còn muốn ban cho Ngô tướng quân một ấn đồng đặc biệt." Trong lúc Tào lão bản nói, Hí Chí Tài rất phù hợp bước lên, trong tay bưng một vật nhỏ được bọc bằng vải đỏ đưa đến trước mặt Tào lão bản, Tào lão bản vén tấm vải đỏ lên, để lộ một ấn đồng nhỏ hình đầu hổ, mặt ấn có kích thước khoảng 5x5cm.

Tào lão bản cầm ấn đồng trong tay, nghiêm nghị nói: "Chữ trên ấn đồng này do ta tự tay viết, do thợ công tượng khắc thành, tổng cộng có tám chữ 'Nhất ấn tại thủ, hữu cầu tất ứng', ấn này giao cho Ngô tướng quân chưởng quản, từ hôm nay ta sẽ phái người thông báo cho các cấp châu, quận, huyện, chỉ cần trong địa bàn thuộc quyền của ta,

Ngô tướng quân xuất trình ấn thụ chứng minh thân phận và cầm ấn này, liền có thể đi lại thuận lợi không trở ngại, tiện nghi hành sự, nếu Ngô tướng quân có yêu cầu gì, các cấp quan viên châu, quận, huyện cũng cần dốc sức phối hợp hỗ trợ, không được sai sót, nếu không đó chính là không coi ta ra gì!" "Cái này…" Ngô Lương lập tức kinh ngạc.

Tào lão bản đây là thưởng cho y một cây thượng phương bảo kiếm sao?

Tuy nhiên Tào lão bản đã đặc biệt nhắc đến "quan viên các cấp châu, quận, huyện", tức là đã vạch ra phạm vi áp dụng cho ấn đồng này, thứ này chỉ có tác dụng với quan viên phủ nha, đối với quân đội của Tào lão bản khẳng định là không có bất kỳ tác dụng nào.

Cho dù như vậy, cũng không thể phủ nhận quyền lực của ấn đồng này, Ngô Lương có được nó chẳng khác nào biến thành "tổ tuần tra trung ương" do Tào lão bản phái đi, làm việc đơn giản không còn gì tiện lợi hơn.

Đương nhiên, Ngô Lương trong lòng cũng rõ ràng, Tào lão bản ban cho y ấn đồng này thực ra không phải là để y đi quản những chuyện lung tung rối ren kia, mà là dùng cách này để ủng hộ công việc của Phường Nhân Quân.

Chỉ là ấn đồng mà… Trước kia khi lấy được "Thái Công Ấn", Ngô Lương thấy trên đó có tám chữ "Thái Công chúc phúc, trăm sự không cấm kỵ", liền đã đoán rằng "Thái Công Ấn" có thể chính là "Phát Khâu Ấn" mà dân gian truyền thuyết Tào lão bản ban cho Phát Khâu Trung Lang Tướng, bởi vì sáu chữ trong đó không hề khác biệt, hai chữ "Thái Công" và "Thiên Quan" cũng có phát âm tương cận, trong quá trình lưu truyền dân gian rất dễ nhầm lẫn.

Hơn nữa đời sau cũng chưa từng có ai nhìn thấy "Phát Khâu Ấn",

truyền thuyết thứ đó đã bị hủy vào thời nhà Minh, ai cũng không thể chứng thực tính chân thực của nó, chỉ có thể căn cứ vào truyền thuyết dân gian mà đoán.

Bây giờ lại nhìn thấy ấn đồng đặc chế này của Tào lão bản, Ngô Lương chợt nảy sinh một phỏng đoán khác.

Có lẽ "Phát Khâu Trung Lang Tướng" trong lịch sử thực ra có hai ấn đồng, một cái là "Thái Công Ấn" mà y tìm được trước đó, và một cái khác chính là "Hữu Cầu Tất Ứng Ấn" mà Tào lão bản bây giờ mới ban cho.

Hai ấn đồng này hợp lại làm một, mới là "Phát Khâu Ấn" hoàn chỉnh.

"Thái Công Ấn" có thể đi lại ở nơi âm dương giao hòa, hộ thân trừ tà, quỷ thần đều phải tránh.

Còn "Hữu Cầu Tất Ứng Ấn" này lại có thể đi lại thuận lợi trong cõi thế tục, một ấn tại tay, trăm sự không cấm kỵ.

Như vậy mới có thể bảo đảm "Phát Khâu Trung Lang Tướng" một chuyến không nơi nào không thể đến, không mộ nào không thể đào, tiện nghi hành sự, không người nào có thể cản, không quỷ nào có thể ngăn… "Oa ——" Chúng tướng sĩ nghe công dụng của "Hữu Cầu Tất Ứng Ấn" này, ngay lập tức lại chìm vào sự ồ lên.

Nếu nói ban Ngô Lương làm "Dung Khâu Hầu" là trọng thị, thì bây giờ lại ban thưởng cho Ngô Lương ấn đồng này, đó đã là sự tín nhiệm và dung túng vô song đối với Ngô Lương rồi!

Có thể nói không hề khoa trương, trong địa bàn của Tào lão bản, ai cầm ấn đồng này, người đó chính là số hai của Tào lão bản.

Đây đã không còn là vinh dự gì nữa, mà là quyền lực thực sự, quyền lực chỉ đứng sau Tào lão bản a!

Quyền lực là gì?

Chương 466

Quyền lực chính là tiền tài, chính là địa vị, chính là thân phận, chính là danh vọng, chính là mỹ nhân… Tóm lại chỉ cần có đủ quyền lực lớn, mọi thứ ngươi muốn đều sẽ nằm trong tầm tay, thậm chí là tự động dâng đến tận cửa.

Đỏ mắt!

Nếu nói Ngô Lương được phong làm "Dung Khâu Hầu" đã đủ khiến các tướng sĩ ghen tị, đố kỵ, hận thù rồi, thì bây giờ ấn "Hữu Cầu Tất Ứng Ấn" này đã thực sự kéo theo sự thù hận về phía Ngô Lương.

Và sự thù hận này tự nhiên không chỉ đến từ phía Lữ Bố, mà còn đến từ các tướng lĩnh của Tào Doanh.

"……" Ngô Lương đã cảm nhận rõ ràng những ánh mắt tràn đầy chiến ý mà các tướng lĩnh này ném đến.

Ban thưởng vừa đủ là được rồi, nếu cho quá nhiều, tự nhiên sẽ có người trong lòng không phục không vui, từ đó nảy sinh đủ thứ suy nghĩ, xem y như một mục tiêu rõ ràng.

Cũng chính vào khoảnh khắc này, Ngô Lương phát hiện ra Lữ Bố và các tướng lĩnh Tào Doanh dường như ngay lập tức thống nhất chiến tuyến, ẩn hiện có một ý "đồng cừu địch hi".

May mắn thay, Ngô Lương bình thường căn bản không tham gia quân sự, cũng không có qua lại gì với các tướng lĩnh này, nên cũng không lo lắng ai đó vào thời khắc quan trọng, đặc biệt là trong chiến sự, sẽ ngáng chân hại mình.

Có lẽ Tào lão bản cũng vì biết điều này, nên mới ra liều thuốc

mạnh này chăng?

Muốn dùng cách này để kích thích các tướng lĩnh Tào Doanh và tập đoàn Lữ Bố, nói cho họ biết chỉ cần dám lập công thì Tào lão bản tự khắc sẽ ban thưởng, hơn nữa không chỉ là lập công, mà còn phải lập đại công, lập kỳ công.

Và lấy Ngô Lương, kẻ không thuộc về bất kỳ phe nào, làm điển hình để kéo thù hận.

Các tướng lĩnh Tào Doanh và tập đoàn Lữ Bố liền có một mục tiêu chung, sau này trong yến tiệc khánh công dù ai được thưởng nhiều hơn hay ít hơn một chút, dù sao cũng khẳng định không nhiều bằng Ngô Lương kẻ đáng ghét này, cả hai bên đều cảm đồng thân thụ, nào còn tâm tư so bì lẫn nhau, nào còn nhiều bất mãn đến vậy?

Đương nhiên, cũng là Ngô Lương lần này đủ tranh khí, mới khiến Tào lão bản quyết định hành sự như vậy.

Những người này dù có đỏ mắt đến đâu, e rằng mấy chục năm nữa cũng không ai có thể lập được kỳ công như Ngô Lương, vì vậy dù có ban thưởng quá đáng đến đâu, những kẻ này cũng không thể công khai bày tỏ không phục, nếu không đó chính là tự rước lấy nhục, ngươi giỏi thì ngươi lên đi a?

Ngoài ra, Ngô Lương còn phát hiện, Lữ Bố lúc này ngoài việc nhíu chặt mày, ánh mắt cũng sắc bén hơn trước rất nhiều, dường như muốn rạch da y, nhìn thấu mọi thứ bên trong y.

Ngô Lương tin rằng, sau khi yến tiệc khánh công này kết thúc, Lữ Bố nhất định sẽ sai người cẩn thận tỉ mỉ dò xét nội tình của y.

Và Ngô Lương cũng sẽ làm điều tương tự.

Y thậm chí không ngại tiếp xúc gần gũi với Lữ Bố, Sát Mộc vương tử trước đó đã nhìn ra trên người Lữ Bố có khí tức nồng hậu

hơn y, Ngô Lương đối với điều này rất tò mò, cũng rất cảm thấy hứng thú… Ngay lúc đó.

"Ngoài ra còn có một tin mừng nữa!" Tào lão bản tiếp đó lại cười ha hả lớn tiếng nói, "Chuyện này có lẽ một số người trong các ngươi đã nghe nói, một số người lại chưa biết, vừa hay nhân hôm nay chư vị đều ở đây, ta liền chính thức tuyên bố chuyện vui này ra, để buổi yến tiệc khánh công này hỉ thượng hỉ… Ngô tướng quân và trưởng nữ Tào Nỉ của ta tình đầu ý hợp, ta đã đồng ý thỉnh cầu của Ngô tướng quân, quyết định gả Tào Nỉ cho y, bây giờ đã lập hôn ước, đợi đến sau này chọn một ngày lành tháng tốt rồi hoàn hôn, đến lúc đó nhất định mời chư vị đến cùng uống rượu, không say không về!" "……" Ánh mắt hội tụ trên người mình ngay lập tức càng thêm sắc bén.

Ngô Lương không khỏi cười khổ… Minh công của ta ơi, thôi được rồi, người đây là đang chồng thêm hiệu ứng (buff) lên người ta đúng không?

Hiện tại, trong mắt mọi người, Ngô Lương đã là một người thắng cuộc đích thực.

Phong hầu lãnh địa, một bước nhảy vọt từ thứ dân tiến vào tầng lớp sĩ tộc.

Được ban đồng ấn, quyền lực tại Tào doanh chỉ đứng sau Tào lão bản, đạt đến đỉnh cao nhân thần.

Cưới Tào Nỉ, trở thành người nhà của Tào lão bản, đúng là rể quý.

Việc này nếu đặt ở hậu thế, đúng như những gì Ngô Lương từng nghĩ trong lòng khi vừa xuyên việt: cưới bạch phú mỹ, nhậm chức CEO, bước lên đỉnh cao nhân sinh, nghĩ thôi đã thấy phấn khích rồi.

Đương nhiên, tất thảy những điều này chắc chắn vẫn chưa đạt đến cực hạn.

Tuy nói đã tiến nhập tầng lớp sĩ tộc, nhưng thực chất chỉ là đãi ngộ và danh nghĩa.

Trong mắt những sĩ tộc chân chính, Ngô Lương vẫn là kẻ "chân lấm tay bùn" không xứng được xem trọng, gốc rễ không chính, dòng dõi không hồng, căn bản chẳng thể cùng họ bàn luận ngang hàng.

Việc này nhìn Tào lão bản là rõ.

Dù hiện tại thế lực của Tào lão bản ngày càng lớn mạnh, thủ đoạn đối phó với những kẻ lắm mồm cứng rắn, nhưng vẫn có những kẻ ngu muội không ngừng lấy thân phận hậu duệ hoạn quan của Tào lão bản ra để nói, không thừa nhận Tào lão bản là sĩ tộc thuần chính, không xứng cùng họ kết giao.

Mới hôm qua khi đàm đạo cùng Tào Bẩm, Ngô Lương còn nghe Tào Bẩm nói, gần đây Khổng Dung, Bắc Hải tướng ở Thanh Châu – chính là Khổng Dung khi còn bé đã nhường lê cho ca ca nhưng lại hại chết ca ca mình – còn phát một thiên hịch văn đề cập việc này để công kích Tào lão bản.

Hiện tại Khổng Dung đã đầu nhập Viên Thiệu.

Bởi vì Tào lão bản đã đoạt được Thanh Châu, Bắc Hải quốc của Thanh Châu tự nhiên cũng trở thành địa bàn của Tào lão bản.

Vừa lúc đó, Viên Thiệu lại đưa cành ô liu đến, Khổng Dung cùng không ít quan viên tướng lĩnh của Thanh Châu liền thuận lý thành chương đầu quân cho Viên Thiệu.

Cho nên một mặt là vì oán hận, mặt khác cũng là do Viên Thiệu thụ ý, Khổng Dung đã trở thành một trong những thành viên cốt lõi phát động chiến tranh dư luận chống lại Tào lão bản.

Bất quá, cho dù không có chuyện này, Khổng Dung cũng thực tâm khinh thường xuất thân của Tào lão bản.

Trong lịch sử, sau khi Tào lão bản nghênh đón Hiến Đế và quyền khuynh triều chính, Khổng Dung liền cậy mình danh trọng thiên hạ mà khắp nơi gây khó dễ cho Tào lão bản, mỗi câu nói ra đều có thể xưng là bậc tổ tông của "cà khịa".

Thậm chí có lúc hắn chỉ cố chấp cãi càn.

Ví như Tào lão bản vì nạn đói lương thực mà thượng biểu cấm rượu, bày tỏ rằng uống rượu làm lỡ việc, ủ rượu lãng phí lương thực.

Khổng Dung liền lập tức hai lời châm biếm: "Mỹ sắc còn gây lỡ việc hơn, vậy chi bằng cấm người ta kết hôn và 'ấy ấy' đi." Lại ví như Tào lão bản bày tỏ nên tuân thủ Hán chế để lấy hiếu trị thiên hạ, Khổng Dung liền dám vả vào mặt cái gốc lập pháp trị quốc của triều Hán, ngang ngược bác bỏ một cách hoang đường: "Tại sao phải hiếu kính cha mẹ?

Họ chẳng qua là vì phát tiết dục vọng mà thôi.

Mẹ đẻ cũng chẳng đáng gọi vĩ đại, chỉ là một cái bình chứa, đồ vật đã ra rồi, còn phải viết thư cảm tạ cái bình đó sao?" Cuối cùng, Tào lão bản không thể nhẫn nhịn thêm, bèn tùy tiện dùng chút âm chiêu, liền dễ dàng định tội chết cho hắn, chu diệt toàn gia, hưởng niên năm mươi sáu tuổi.

Đến khi hắn bị hại, thậm chí không một ai dám thu xác cho hắn… Cho nên, Ngô Lương hiểu rõ hơn bất kỳ ai, thời đại này không phải có được đãi ngộ và quyền lực của sĩ tộc là liền tiến vào vòng tròn của sĩ tộc.

Trong mắt những sĩ tộc cao quý kia, ngươi vẫn chẳng là gì.

Bất quá, Ngô Lương cũng chẳng bận tâm những hư danh này, dù sao hắn có việc riêng phải làm, căn bản cũng chẳng định giao du gì với những danh môn vọng tộc đó.

Hoặc có lẽ đây cũng chính là một trong những lý do Tào lão bản yên tâm nhất về Ngô Lương, dám ban cho Ngô Lương những phần thưởng nghịch thiên.

Cũng may là ban thưởng đến bước này, Tào lão bản liền không tiếp tục ban thêm phúc lộc trên người Ngô Lương nữa.

Tuy vậy, bữa khánh công yến tiếp theo đối với nhiều người cũng đã trở nên tẻ nhạt.

Người so người thì tức chết, vật so vật thì vứt đi.

Có Ngô Lương "châu ngọc tại tiền", dù sau đó Lữ Bố được Tào lão bản hết lời khen ngợi, phong cho chức "Kiến Uy tướng quân" duy nhất trong Tào doanh còn cao hơn cấp bậc Trung lang tướng quân – đã được xem là nhân vật số hai trong quân đội ngoài Tào lão bản – Lữ Bố cũng chẳng thể vui vẻ nổi, bởi vì trước đó, mọi vinh quang của yến tiệc đã hoàn toàn bị Ngô Lương, kẻ không biết từ đâu đột ngột xuất hiện, cướp mất, khiến hắn trở nên ảm đạm không chút ánh sáng.

Ngày thứ hai sau khi khánh công yến kết thúc, Ngô Lương liền đến từ hành với Tào lão bản.

Lần này y đã có mục tiêu rõ ràng, chính là khu vực Bắc Đường từng là kinh đô của "Thượng Cổ Đường triều".

Việc đi đến đó, Ngô Lương chưa bao giờ giấu diếm Tào lão bản, bởi vì ông ta vốn không can thiệp vào những chuyện này, hoàn toàn không cần thiết phải che giấu.

Mà trước khi xuất phát, y còn phải trở về Dung Khâu để tiến hành một số chuẩn bị và an bài cần thiết.

Dù sao thì vừa mới làm "Dung Khâu hầu", huyện Dung Khâu đã trở thành "Dung Khâu quốc" của y.

Không nói là trăm việc đợi chờ khởi sắc đi, thì vẫn có rất nhiều sự

việc sẽ thay đổi.

May mắn thay Trình Dục vẫn là Trần Lưu thái thú, bất kể y có nguyện ý hay không cũng đều phải vô điều kiện phối hợp với mình.

Mà Chu gia "địa đầu xà" từng chấp chưởng Dung Khâu nay cũng đã cúi đầu phục tùng với mình.

Nghĩ bụng trong chuyện này bọn họ cũng sẽ không gây trở ngại gì, không chừng còn sẽ dâng lên một phần hạ lễ chấp nhận được.

Bởi vậy, việc lập quốc không tồn tại trở ngại nào.

Điều duy nhất khiến Ngô Lương cảm thấy ngoài ý muốn là, lần từ biệt này, Tào lão bản trở nên lắm lời hơn trước rất nhiều.

Thực ra cũng chẳng có chỉ thị quan trọng gì, chỉ là dặn dò y ra ngoài phải cẩn thận hành sự, vạn vật đều không trọng yếu bằng tính mạng của mình, vạn lần không thể vì một vài thân ngoại chi vật mà không màng sống chết, không đáng.

Đồng thời còn nói với y, chuyến này đi là phúc địa của Viên Thiệu, nếu không cẩn thận bị Viên Thiệu bắt, vẫn có thể lộ rõ thân phận.

Viên Thiệu nếu biết y là con rể của Tào lão bản, tất sẽ không dễ dàng giết y.

Chỉ cần có thể bảo toàn tính mạng không chết, Tào lão bản nhất định sẽ tìm cách cứu y về, chẳng qua là bị Viên Thiệu uy hiếp một chút, việc này cũng chẳng to tát.

Thật tình mà nói, nghe Tào lão bản dặn dò như vậy, Ngô Lương trong lòng vẫn có chút cảm động, tựa như cảm giác khi cha mẹ ở hậu thế tiễn con lên tàu hỏa đi học đại học lúc chia tay, chỉ thiếu điều dặn y "con đừng đi lại, để cha quay người đi mua vài quả quýt." Chắc là bởi vì khi công khai thân phận con rể của Ngô Lương, "tình yêu nhạc trượng" của Tào lão bản cũng theo đó mà kích hoạt chăng?

“Minh công không cần lo lắng, năm xưa ta chính là vì sợ chết mà hết lần này đến lần khác động não làm lính đào ngũ, mới bị biếm thành nô dịch phát vãng Phường Nhân Quân.

Khi ấy ta sợ chết, nay có gia thất lại có một quốc gia, tự nhiên càng thêm quý trọng tính mạng.” Ngô Lương cười hì hì nói.

“Ta không nói đùa với ngươi!” Tào lão bản nghiêm mặt quát Ngô Lương, sau đó ngữ khí mới dần dịu lại, ấn vai y nói: “Nói chung chuyến này ngươi nhất định phải cẩn thận… Kỳ thực ngươi không đi cũng không ai ép buộc, đúng như ngươi nói, ngươi hiện giờ có gia thất lại có một quốc gia, có một số việc đã không cần thân mình tự làm.” “Minh công sở ngôn cực thị, chỉ là việc biên soạn sử sách này không giống những việc khác.

Nếu không tận mắt nhìn thấy, tận tai nghe được, tự mình trải nghiệm, thì đoạn nhiên không thể ghi chép lại những tinh túy trong đó.” Ngô Lương gật đầu nói: “Đây là một chút tư tâm và bão phụ của mạt tướng.

Minh công là hào kiệt với hoài bão vĩ đại, nay gia đại nghiệp đại vẫn không màng an nguy suất quân thân chinh, ‘dù ngàn vạn người, ta vẫn cứ đi!’, mạt tướng mạo chút hiểm này so với Minh công đối đầu thiên quân vạn mã thì còn kém xa.

Thân là người, chung quy cũng phải có chút theo đuổi mới không hối tiếc kiếp này, người nói phải chăng?” “Ha ha ha, hay lắm!

Một câu ‘dù ngàn vạn người, ta vẫn cứ đi!’.

Lời nào từ miệng ngươi nói ra cũng đặc biệt êm tai, khiến ta không hiểu sao lại từ trong ra ngoài toàn thân thư thái.” Tào lão bản liền cười phá lên: “Đi đi, đi viết truyện, soạn sử, theo đuổi hoài bão của ngươi đi.

Bất quá ta nói trước lời lẽ phũ phàng, ngươi giờ đây ngay cả một đứa con cũng chưa có, nếu chết ở bên ngoài, thì Dung Khâu hầu vị của ngươi sẽ do kẻ khác hưởng, Dung Khâu quốc của ngươi cũng sẽ bị kẻ khác chiếm đoạt, ngay cả Tào Nỉ cũng sẽ trở thành thê tử của người khác.

Ta sẽ không bắt Tào Nỉ vì ngươi mà thủ tiết trọn đời.

Ngươi tự chuốc lấy, không trách được ai, tự nhiên cũng không trách được ta." "Minh công, mạt tướng có một lời không biết có nên nói hay không?" Ngô Lương hơi ngẩn ra, chắp tay nói.

"Ngươi đương nhiên có thể nói, bất quá nếu không phải lời hay ý đẹp, đặc biệt là lời chọc giận ta, thì ta sẽ phạt ngươi." Tào lão bản híp mắt nói.

"Vậy thì thôi không nói nữa, mạt tướng xin cáo lui." Ngô Lương quả quyết cúi người chắp tay nói.

"À phải rồi, cây nỏ liên phát nhỏ của ngươi ta đã xem xét kỹ càng.

Vật này tuy tầm bắn không xa, không thể dùng trong doanh cung thủ khi đại chiến, nhưng hình dạng nhỏ gọn dễ mang theo ẩn giấu, dùng để phòng thân thì không tệ.

Chương 467

Ta sẽ không trả lại ngươi đâu, ngươi về bảo người làm thêm một cây nữa đi." Tào lão bản lại nói.

"Chính là hiến cho Minh công, hà tất phải trả lại." Ngô Lương thuận theo cười nói.

Tào lão bản lại nói: "Còn nữa, trước khi đi hãy ghé gặp Nỉ nhi, Nỉ nhi còn có đồ muốn tặng ngươi." Lần này, Tào Nỉ vẫn không còn cường thế và bá đạo như trước, mà phát ra tình ý nhưng vẫn giữ lễ, hoàn toàn thay đổi tính nết.

Ngoài y phục tự tay may vá và giày da do người thợ hoa chế tác đã tặng Ngô Lương trước đó, nàng lại e thẹn tặng y một đôi kim khí chế tác không tệ.

Ngô Lương nhận ra kim khí này là một loại sức phẩm, lúc này tên gọi chính xác hẳn là "tí xuyến".

Trong "Định Tình Thi" cũng thành hình vào thời đại này, có câu: "Hà dĩ trí quyền quyền, oản tí song kim hoàn." Ý tứ là: Ta dùng gì để bày tỏ sự quyến luyến đối với chàng, thì dùng chiếc vòng vàng đeo quanh cánh tay ta vậy.

Cho nên đôi "tí xuyến" mà Tào Nỉ tặng y chính là tín vật đính ước.

Ngô Lương nhận lấy, và bày tỏ lòng cảm tạ với Tào Nỉ.

Thực ra, khi nhận đôi tí xuyến này, y cũng cảm thấy mình thật hèn hạ, giống như nhiều cô nương ở hậu thế, nếu không thích người theo đuổi thì không nên nhận quà của người ta, lại còn cho là hiển nhiên.

Ngô Lương đối với hành vi này xưa nay đều khinh thường.

Ngô Lương không cảm thấy là chuyện hiển nhiên.

Nhưng y lại không có cách nào từ chối, bởi vì phía sau Tào Nỉ là một Tào lão bản, mà Tào lão bản gả Tào Nỉ cho y, không chỉ vì Tào Nỉ có ý với y… Việc này đã không phải là thứ y muốn từ chối là có thể từ chối rõ ràng được nữa.

"Chàng đeo vào đi, phải trân trọng đó…" Tào Nỉ dịu giọng nói với Ngô Lương.

"Ừm, nàng cũng vậy." Ngô Lương lại có chút không biết nên đối mặt với Tào Nỉ thế nào, thậm chí trong lòng còn có chút áy náy, khi rời đi, trong lòng y còn có một tia cảm giác đang trốn chạy.

Nếu bỏ qua mối quan hệ với Tào lão bản, Ngô Lương nhất định sẽ sớm rõ ràng từ chối Tào Nỉ.

Chứ không phải như hiện tại, "cắt thịt bằng dao cùn", dây dưa không dứt… Cứ thế này e rằng chỉ khiến Tào Nỉ thêm đau khổ mà thôi.

Kết quả, khi y nhanh chân bước ra khỏi Tào phủ, nhìn thấy Điển Vi, Dương Vạn Lý cùng Sa Mộc vương tử và những người khác đang đợi ngoài cửa, ánh mắt của Sa Mộc vương tử lại trực tiếp dán chặt vào đôi tí xuyến trên hai cổ tay Ngô Lương, trên mặt lộ ra vẻ kỳ quái.

"Ngô tướng quân, trước đây sao chưa từng thấy đôi tí xuyến này?" Sa Mộc vương tử nhịn không được tò mò hỏi: "Đôi tí xuyến này cũng là pháp khí sao?

Bất quá khí tức trên đó có chút đặc biệt, có thể tiết lộ một chút công dụng của nó rốt cuộc là gì không?" "Khí tức?!" Ngô Lương giật mình.

Y còn tưởng Tào Nỉ tặng mình chỉ là một đôi tí xuyến vàng thông thường, đeo trên tay thấy khá nặng trịch.

Kết quả đôi tí xuyến này lại là pháp khí phát ra khí tức ư?

Hơn nữa nghe ý Sa Mộc vương tử, thứ này phát ra khí tức còn không giống với các pháp khí khác?

"Ngươi nói kỹ hơn xem, khí tức này rốt cuộc độc đáo thế nào?" Ngô Lương vội vàng truy vấn.

"Khí tức trên các pháp khí khác của Ngô tướng quân đều từ trong ra ngoài tỏa ra hình phóng xạ, như ánh sáng mặt trời vầng một lớp, cách thân khoảng một hai tấc thì đã yếu đi.

Ngay cả Ngô tướng quân mình cũng vậy, Lữ Bố mà ta từng gặp hôm nọ cũng thế." Sa Mộc vương tử nghiêm nghị nói: "Nhưng khí tức trên pháp khí này lại uốn lượn hình xoắn ốc quanh co, hơn nữa những khí tức này còn không ngừng lưu động dọc theo quỹ đạo xoắn ốc, trông rất khác lạ.

Nhìn dáng vẻ Ngô tướng quân… chẳng lẽ Ngô tướng quân không biết đôi tí xuyến này là pháp khí, cũng không biết công dụng của nó sao?" "Ngươi trước đây chưa từng thấy khí tức như vậy sao?" Ngô Lương không đáp mà hỏi ngược lại.

"Chưa từng thấy, đây vẫn là lần đầu tiên, bởi vậy ta mới tò mò đến thế." Sa Mộc vương tử lắc đầu nói.

"…" Ngô Lương rơi vào trầm mặc.

Một lát sau, y chợt quay người trở lại Tào phủ, đi thẳng đến viện lạc mà Tào Nỉ từng ở.

Trước đó y đã tìm hiểu kỹ về "âm dương nhãn" của Sa Mộc vương tử, nó chỉ có thể nhìn ra mức độ đậm nhạt của khí tức trên pháp khí hoặc trên người những dị sĩ sở hữu dị thuật, chứ không thể nhìn ra công dụng cụ thể của pháp khí hay dị thuật mà dị sĩ nắm giữ.

Thêm nữa, loại khí tức hình xoắn ốc này cũng là lần đầu tiên thấy, tự nhiên không thể trông mong Sa Mộc vương tử nói rõ nguyên do.

Bởi vậy, việc này chỉ có thể đến tìm Tào Nỉ để giải đáp.

Có lẽ Tào Nỉ cũng không biết, dù sao nàng chỉ là một người bình thường.

Nhưng ít nhất có thể từ nàng hỏi ra lai lịch của đôi tí xuyến này, từ đó "thuận dây tìm dưa" mà tra xét.

"Chàng sao lại quay về rồi?" Lần nữa gặp Ngô Lương, Tào Nỉ khá bất ngờ nhưng cũng có chút kinh hỉ hỏi.

"Đã gặp Nữ công tử, tại hạ quay lại là muốn hỏi một chuyện, đôi tí xuyến nàng tặng tại hạ là từ đâu mà có?" Ngô Lương thi lễ, hỏi thẳng thừng.

"Sao vậy?

Đôi tí xuyến này có vấn đề gì sao?" Tào Nỉ ngạc nhiên hỏi.

"Cũng không có vấn đề gì.

Tại hạ chỉ là thấy vàng dùng cho đôi tí xuyến này có độ tinh khiết cao hơn vàng thông thường không ít, bởi vậy muốn hỏi thăm nguồn gốc của loại vàng này, sau này nếu có dịp dùng đến cũng có thể tìm được manh mối." Ngô Lương đương nhiên sẽ không dễ dàng nói thật tình huống cho Tào Nỉ nghe.

Còn Tào Nỉ có biết hay không, vài câu đã có thể thăm dò ra.

"Thì ra là hỏi cái này à." Tào Nỉ che miệng e thẹn khẽ cười, tựa hồ hiểu lầm điều gì đó mà mặt nàng ửng hồng.

Nàng cứ vặn vẹo một hồi mới nói: "Đây thực ra là lễ vật gặp mặt do Lữ Bố, nghĩa tử mới của phụ thân thiếp, tặng cho các nữ quyến trong phủ.

Thiếp chỉ lấy đôi tí xuyến này, vì nó nặng nhất, chàng thích tiền tài như vậy nhất định cũng sẽ thích nó.

Còn lại thì ở chỗ mẫu thân thiếp và chư vị thiếp thất." "Thì ra là vậy." Ngô Lương gật đầu, tiếp lời: "Không biết Nữ công tử có thể đưa tại hạ đến cầu kiến Đinh phu nhân được không?

Sa Mộc vương tử đi cùng tại hạ có chút nghiên cứu về kỹ thuật luyện kim.

Nếu để hắn ta kỹ càng phẩm giám những kim khí này, có lẽ cũng có thể có được thu hoạch." Tào Nỉ đã nói đôi tí xuyến này do Lữ Bố tặng, mà đồng thời còn có một số kim sức khác, vậy Ngô Lương không thể không nghi ngờ liệu cả lô kim sức này có vấn đề tương tự hay không.

Dù sao Lữ Bố bản thân đã là một người mang dị thuật, hơn nữa nồng độ khí tức của hắn còn trên Ngô Lương.

Huống hồ hắn cũng là một đạo mộ tặc, dù chỉ tính những lăng hoàng thất nhà Hán mà hắn từng khai quật theo lệnh Đổng Trác trước đó, thì những ngôi mộ Ngô Lương hiện đã trộm được e rằng chỉ đáng là số lẻ của hắn.

Huống chi theo sử sách ghi lại, khi đó Lữ Bố không chỉ động đến lăng hoàng thất nhà Hán, mà các ngôi mộ công khanh đại thần cũng đều bị cướp bóc.

Bởi vậy, nếu đôi tí xuyến Tào Nỉ tặng y có vấn đề, thì những kim sức khác cũng có khả năng có vấn đề.

Chỉ là tạm thời Ngô Lương vẫn chưa thể xác định rốt cuộc có vấn đề gì, Lữ Bố làm vậy rốt cuộc là cố ý hay vô tâm, nếu cố ý thì rốt cuộc là ý đồ gì?

"Đương nhiên có thể, chàng đi theo thiếp." Tào Nỉ mím môi cười nói.

Đến viện tử Đinh phu nhân cư ngụ, Ngô Lương rất tự giác đứng

đợi bên ngoài, đợi Tào Nỉ vào hỏi trước rồi nói sau.

Tuy nói thân phận con rể của y đã hoàn toàn công khai, ở một mức độ nào đó đã không còn là người ngoài, nhưng khi gặp các nữ quyến khác của Tào phủ, y vẫn cần chú ý giữ chừng mực và khoảng cách.

May mắn thay Đinh phu nhân cùng chư vị phu nhân đã sớm gặp Ngô Lương, hơn nữa bởi vì y từng giúp gia quyến Tào gia thoát khỏi miệng cọp, còn ra tay cứu tính mạng Tào Thước, Đinh phu nhân cùng chư vị phu nhân đều cảm kích y.

Cũng vì vậy mà trong chuyện của Tào Nỉ và Ngô Lương, Đinh phu nhân đã không hề ngang nhiên can thiệp, trái lại còn trở thành "đồng phạm đứng sau".

Việc này trong thời đại này cực kỳ hiếm thấy, có thể thấy tư tưởng của Đinh phu nhân khai minh, suy nghĩ vô cùng vượt thời đại.

Dù sao Ngô Lương tuy sớm đã trở thành tướng tài đắc lực của Tào lão bản, lại có ân cứu mạng với họ, nhưng thân phận "chân lấm tay bùn" của Ngô Lương vẫn là một vấn đề lớn.

Đối với Tào phủ mà nói, tác thành hôn sự của Tào Nỉ và Ngô Lương không nghi ngờ gì là tự hạ thấp thân phận sĩ tộc, nói không chừng còn trở thành cái cớ để một số người công kích Tào lão bản.

Năm đó chín phần mười người đều rất khó nghĩ thoáng về chuyện này, đặc biệt là người mang thân phận chủ mẫu như Đinh phu nhân, thường sẽ càng ngoan cố.

Mà Đinh phu nhân lại có thể nghĩ thoáng, thậm chí trở thành người thúc đẩy việc này từ phía sau, thực sự khiến Ngô Lương bất ngờ.

Chờ đợi một lát như vậy.

Một gia phó từ trong viện bước ra, cung kính thi lễ với Ngô Lương, cười nói: "Ngô tướng quân đã đợi lâu, phu nhân nhà ta thỉnh

ngài vào một lát." "Đa tạ." Ngô Lương khẽ gật đầu, theo sau gia phó bước vào viện, đi thẳng đến căn phòng của Đinh phu nhân đang mở cửa.

"Đã gặp Đinh phu nhân." Ngô Lương chắp tay thi lễ nói: "Đã nhiều ngày không gặp, Đinh phu nhân càng thêm dung quang hoán phát." Đây chính là điềm báo thân thể an khang, hỷ sự lâm môn a, mạt tướng thấy vậy cũng vui mừng trong lòng." "Không cần đa lễ, Quân tử thường nói ngươi ăn nói rất êm tai, hôm nay ta quả thật đã được chứng kiến." Đinh phu nhân cũng khẽ mỉm cười với y, rồi đi thẳng vào chủ đề: "Nghe Nỉ nhi nói, ngươi thấy kim khí Lữ Bố tặng có độ tinh khiết khá cao, bởi vậy muốn mượn về xem xét, nghiên cứu kỹ thuật luyện kim của những kim khí này sao?" "Chỉ cần xem xét một chút là được, khoảng một chén trà là có thể trả lại, làm phiền Đinh phu nhân rồi." Ngô Lương lần nữa thi lễ nói.

"Lời ngươi nói nghe lạ nhỉ, lẽ nào ta còn sợ ngươi cạo trộm những kim khí này sao?" Đinh phu nhân cười hỏi ngược lại.

"Mạt tướng không dám." Ngô Lương vội vàng nói.

"Ta đã sai người đến chỗ chư vị muội muội kia lấy về kim khí, ngươi cứ ở đây đợi một lát, lát nữa sẽ mang đến.

Nếu những kim khí này quả thực hữu dụng với ngươi, ngươi cứ cầm đi dùng." Đinh phu nhân khá hào phóng nói.

"Đa tạ phu nhân." Ngô Lương lần nữa chắp tay tạ ơn.

Vốn y tưởng rằng câu chuyện đến đây là hết chủ đề, bởi vậy đã bắt đầu suy nghĩ nên đề cập đến chuyện gì mà Đinh phu nhân tương đối cảm thấy hứng thú, để tránh quá trình chờ đợi trở nên gượng gạo và lạnh lẽo.

Kết quả lại thấy Đinh phu nhân đã đi trước chỉ vào chiếc ghế gần

đó nói với y: "Ngô tướng quân xin mời ngồi một lát, ta vừa hay cũng có một việc, vốn định đợi đến khi ngươi và Nỉ nhi gần đến hôn kỳ mới hỏi, nhưng đã đến đây rồi, vậy chọn ngày chẳng bằng gặp ngày, nói luôn một thể đi." "Phu nhân xin cứ nói." Ngô Lương theo lời ngồi xuống, trong lòng lại thầm nghĩ: Đinh phu nhân định hỏi chuyện gì đây?

Nghe giọng điệu thì hẳn là chuyện liên quan đến hôn ước, lẽ nào định hỏi sinh thần bát tự của y, tìm thầy bói xem cát hung và ngày lành tháng tốt?

Tập tục này không chỉ có ở Đông Hán mạt niên, ngay cả ở hậu thế trước khi Ngô Lương xuyên việt cũng vẫn rất phổ biến.

Tin hay không tin không quan trọng, quan trọng là y chưa từng thấy nhà nào kết hôn mà không đi tìm âm dương tiên sinh để xem cát hung và ngày tốt, hầu như không một người Thiên Triều nào có thể ngoại lệ.

"Trước đây nghe nói Ngô tướng quân là người Bình Nguyên Lạc Lăng.

Vừa hay lần này Quân tử suất quân công hạ Thanh Châu, ta liền đặc biệt nhờ người đến Lạc Lăng một chuyến, tiện đường hỏi thăm thân thế của Ngô tướng quân." Đinh phu nhân theo đó thu lại ý cười trên mặt, nhìn Ngô Lương với vẻ mặt nghiêm túc nói.

"?" Ngô Lương trong lòng ngạc nhiên.

Đinh phu nhân quả nhiên là một người khó gặp, tâm tư lại tinh tế đến mức này.

Xem ra sau này nói chuyện làm việc với nàng càng phải cẩn thận hơn mới được, đừng để không ngã xe chỗ Tào lão bản, lại ngã thuyền chỗ Đinh phu nhân!

Bất quá, ngạc nhiên thì ngạc nhiên, Ngô Lương cũng không hoảng loạn.

Chương 468

Bởi vì thân thế y từng kể với mọi người đều là sự thật.

"Hữu Tài huynh" bị y "cưu chiếm thước sào" đích xác là người Bình Nguyên Lạc Lăng, trong nhà cũng đích xác không còn ai khác.

Điều duy nhất khác biệt là y đã nói tổ tiên mình là "kê đồng", cũng dùng thân phận truyền nhân "kê đồng" để giải thích vì sao mình biết đọc biết viết, mà tổ tiên của "Hữu Tài huynh" chân chính lại đều là những điền nông khốn khổ, chẳng biết một chữ nào.

Còn về chữ "Hữu Tài" của "Hữu Tài huynh" – hai chữ "Hữu Tài" mà Ngô Lương rất thích.

Thì thực ra là "Hữu Tài huynh" tự đặt cho mình, chỉ để oai phong hơn khi khoác lác trước mặt chiến hữu, thế nhưng trên thực tế căn bản chẳng ai coi trọng hắn.

Thêm nữa, cha mẹ và người thân của "Hữu Tài huynh" đều mất sớm, từ nhỏ hắn đã là một đứa cô nhi.

Dù trong làng có người biết hắn, cũng chỉ biết nhũ danh của hắn là "A Trệ", nhắc đến "Ngô Lương" thì không ai biết rốt cuộc là ai, tự nhiên cũng không thể hỏi thăm ra điều gì.

"A Trệ" có nghĩa là gì, thực ra chính là "heo con".

Lúc này cũng có thuyết đặt tên thô tục cho dễ nuôi, không chỉ trong dân gian, mà ngay cả hoàng thân quốc thích cũng vậy.

Ví như Tào lão bản, nhũ danh của ông ta chính là "A Man".

Lại ví như Hán Vũ Đế Lưu Triệt, nhũ danh của ông ta nhiều người không thể ngờ, thực ra có chút tương tự với nhũ danh của Ngô Lương, lại là "Trệ Nhi", cũng là ý "heo con", chỉ là "Trệ Nhi" nghe có

vẻ được cưng chiều hơn "A Trệ" một chút.

Đây cũng là vì hiện tại là Đông Kinh, nếu là Tây Kinh, chữ "Trệ" nhất định sẽ trở thành "húy tự", không phải ai muốn dùng cũng được.

Chỉ là nhũ danh hồi nhỏ sau khi lớn lên liền không gọi nữa, đặc biệt là nhũ danh của những nhân vật lớn, gọi bừa có thể rước họa sát thân.

Hứa Du chính là một ví dụ đẫm máu.

Kẻ này khi trẻ giao hảo với Tào lão bản và Viên Thiệu.

Trước thềm Quan Độ chi chiến, hắn vốn phò tá Viên Thiệu, sau vì một số chuyện mà phản bội Viên Thiệu đầu quân cho Tào lão bản, hiến kế hỏa thiêu Ô Sào cho Tào lão bản, đóng vai trò quyết định trong Quan Độ chi chiến.

Đáng tiếc sau đó, Hứa Du ỷ mình công cao lại dựa vào tình bạn thuở trẻ với Tào lão bản mà bất phân trường hợp buông lời cuồng ngôn, gọi Tào lão bản bằng tiểu danh "A Man", sau đó… xong đời.

Đúng lúc đang nghĩ như vậy, Đinh phu nhân đã mặt không biểu tình tiếp tục nói: "Không ngờ vừa hỏi thăm, lại còn hỏi ra được chuyện động trời.

Vốn ta còn tưởng Ngô tướng quân là người thật thà, thật khiến người ta phải 'quát mục tương khán'." "???" Ngô Lương cuối cùng cũng có chút hoảng hốt trong lòng.

Rốt cuộc là đã hỏi thăm ra chuyện gì vậy chứ, không thể nào.

Ta chính là "Hữu Tài huynh", "Hữu Tài huynh" chính là ta.

Ta có tất cả ký ức của "Hữu Tài huynh", thực tâm không biết có chuyện động trời gì cả!

Khoan đã!

Đinh phu nhân nhất định đang lừa ta!

Nếu Đinh phu nhân thật sự đã hỏi thăm được chuyện động trời gì đó, bên Tào lão bản nhất định cũng đã sớm nhận được tin tức, sao lại không chút phản ứng?

Huống hồ, nếu thật sự có chuyện gì, Đinh phu nhân sao có thể đợi đến khi mình tự đưa mình đến tận cửa mới nói?

Thậm chí nếu không phải mình chủ động đến tận cửa, Đinh phu nhân e rằng vẫn không có ý định nói ra.

Với tính cách của nàng ấy, tuyệt đối không thể trầm tĩnh đến vậy, dù sao đây là chuyện liên quan đến hạnh phúc cả đời của Tào Nỉ… May mắn thay, vừa rồi Ngô Lương tuy có hơi hoảng hốt trong lòng một chút, nhưng biểu tình trên mặt lại không hề thay đổi.

Nay nghĩ đến chuyện này, Ngô Lương đã dần bình tĩnh lại, trên mặt lập tức lộ ra vẻ ủy khuất nói: "Những lời mạt tướng đã nói trước đây đều là sự thật, tuyệt không nửa câu sai lệch.

Đinh phu nhân nếu hỏi thăm được chuyện gì khác, e rằng đã hỏi nhầm người rồi.

Việc này không thể đùa cợt, xin Đinh phu nhân vụ tất minh xét." "Như vậy mà nói, lẽ nào ta còn oan uổng ngươi không thành?" Đinh phu nhân trợn mắt, sau đó vẫy tay ra hiệu với thị nữ bên cạnh, trầm giọng nói: "Mang đồ vật lên cho hắn xem, ta xem hắn còn gì để nói nữa." "Nặc." Hai thị nữ đáp một tiếng rồi đi vào hậu đường.

"…" Lời này vừa ra, Ngô Lương vốn đã bình tĩnh lại liền lập tức lo lắng không yên, mồ hôi lạnh toát ra sau lưng.

Lẽ nào thật sự có chuyện gì đó mà ta và "Hữu Tài huynh" đều đã quên mất chăng?

Nhưng vẫn không phải chứ… Với thân thế của "Hữu Tài huynh",

dù thật sự có quên gì đó, thì tuyệt đối cũng chỉ là chuyện nhỏ không đáng nhắc tới, đâu đáng để Đinh phu nhân khoa trương đến vậy?

Trong lúc nói chuyện, hai thị nữ lại bưng hai khay gỗ bước lên.

Mà trong khay gỗ, đựng là hơn mười quyển sách trúc đã được đóng gói cẩn thận.

Cái này rốt cuộc là… Ngô Lương cả người đều đờ đẫn.

Đây là trúc giản từ đâu ra?

Trong trúc giản rốt cuộc viết những gì?

Cha mẹ của "Hữu Tài huynh" không chỉ mất sớm, mà còn hoàn toàn mù chữ, ngay cả tên của mình cũng không biết viết.

Thậm chí ngay cả "Hữu Tài huynh" cũng không chắc chữ "Lương" trong tên mà cha mẹ đặt cho hắn rốt cuộc là "lương" trong "lương thiện", hay "lương" trong "lương mộc".

Chỉ là vì chữ "Lương" tương đối đơn giản dễ viết, nên khi bị Hắc Sơn Quân cưỡng ép nhập ngũ, do thư ký phụ trách đăng ký giúp chọn chữ "Lương" này.

Đinh phu nhân lại từ đâu tìm được đống trúc giản này, xác định là đồ vật có liên quan đến mình ư?

"Xem cho kỹ đi, đừng có chối cãi nữa!" Đinh phu nhân ra hiệu cho thị nữ đặt cả hai khay lên trước mặt Ngô Lương, sau đó lại dùng ánh mắt ra hiệu y cầm lấy cuốn trúc giản trên khay mà xem.

Ngô Lương cũng là lúc này mới nhìn rõ mấy chữ lớn viết ngoài cùng của cuốn trúc giản —— "Ngô thị Gia Phổ".

"Gia phổ?" Ngô Lương ngẩng đầu ngạc nhiên nhìn Đinh phu nhân một cái, rồi cầm lấy cuốn đầu tiên xem.

Tên vị tổ tông ở đầu gia phổ viết: Ngô thị, tên Khởi, tự Tử Hạ, tổ

tịch Vệ quốc Tả thị.

"Ngô Khởi?" Ngô Lương hơi sững người, lần nữa ngạc nhiên nhìn Đinh phu nhân.

Theo y được biết, Vệ quốc Tả thị chính là Định Đào huyện, Tế Âm quận, Duyện Châu ngày nay.

Mà xưng hô "Vệ quốc Tả thị" này, thì ít nhất hẳn là xưng hô trước thời Tần triều.

Còn về cái tên "Ngô Khởi"… y lại nhớ đến một nhân vật lớn thời Chiến quốc sơ kỳ.

Người này từng chỉ huy quân đội Lỗ quốc đại thắng Tề quốc, lại chỉ huy quân đội Ngụy quốc đại thắng Đại Việt.

Đội quân tinh nhuệ lừng danh "Ngụy Vũ Tốt" của Ngụy quốc chính là do y sáng tạo và huấn luyện, chỉ với năm vạn binh mã đã có thể phá tan năm mươi vạn quân Tần, "đại chiến với chư hầu bảy mươi sáu trận, toàn thắng sáu mươi bốn trận".

Sau đó Ngô Khởi đến Sở quốc giúp Sở vương thực thi biến pháp, trong thời gian ngắn đã khiến thực lực Sở quốc tăng mạnh, phía nam bình định Bách Việt, phía bắc thôn tính Trần, Thái, trừ bỏ Tam Tấn, phía tây đánh phạt Tần, Sở quốc nhất thời cường thịnh không ai địch nổi.

Điều truyền kỳ nhất là.

Bởi vì Ngô Khởi biến pháp ở Sở quốc, nên đã đụng chạm đến lợi ích của rất nhiều quý tộc cũ của Sở quốc.

Đến nỗi khi Sở Điệu vương qua đời, Ngô Khởi đến phúng viếng, lại bị các quý tộc Sở quốc lòng đầy bất mãn vây công bắn tên.

Khi sắp chết Ngô Khởi đại quát: "Hôm nay ta sẽ cho các ngươi

xem ta dụng binh thế nào!”.

Nói xong, y rút tên chạy đến chỗ linh cữu Sở Điệu vương, cắm tên lên thi thể Sở Điệu vương, lập tức hô to: “Quần thần làm loạn, mưu hại quốc vương ta!”.

Theo quy định của pháp luật Sở quốc, “kẻ gây tổn thương thi thể vua”, sẽ bị tru diệt tam tộc.

Sau khi Tân Sở vương nhậm chức, cũng cho rằng những quý tộc tham gia bắn giết Ngô Khởi đã bắn trúng thi thể Sở Điệu vương, thế là hơn bảy mươi gia tộc quý tộc đều bị diệt tộc, xuống hoàng tuyền làm bạn với Ngô Khởi.

Ngoài ra, cuốn “Ngô Tử” do Ngô Khởi biên soạn chiếm vị trí quan trọng trong các điển tịch quân sự cổ đại Âu Lạc.

Đến thời Đường triều hậu thế, được Đường Túc Tông liệt vào Võ Thành Vương miếu, trở thành một trong “Võ Miếu Thập Triết”.

Đến thời Tống triều, lại được Tống Huy Tông truy phong Quảng Tông Bá, trở thành một trong “Võ Miếu Thất Thập Nhị Tướng”.

Đáng tiếc, cuốn “Ngô Tử” còn lại ở hậu thế chỉ còn hai quyển, sáu thiên.

Mà theo “Hán Thư” được biên soạn vào thời Hán triều ghi lại, “Ngô Tử” vốn có đến bốn mươi tám thiên, đáng tiếc phần lớn đều đã thất lạc trong quá trình lưu truyền, không còn ai có thể thấy được bản hoàn chỉnh của sách này nữa.

Nhắc đến đây, “Hán Thư” được biên soạn ở Đông Kinh, tức là lúc này vẫn còn khả năng tìm thấy bản hoàn chỉnh của “Ngô Tử”, có thể thử xem!

Bởi vậy… Ngô Lương tiếp tục xem về phía sau.

Tiếp theo y liền thấy giản yếu sinh bình của vị tổ tông này trong "Ngô thị Gia Phổ"… Ngô Khởi được ghi chép trên này thật sự là vị "Ngô Khởi" mà y nghĩ đến ư?!

Vậy rốt cuộc đây là… Ngô Lương không còn xem nội dung ở giữa nữa, mà trực tiếp tìm đến cuốn trúc giản cuối cùng mở ra xem, quả nhiên ở cuối cùng đã tìm thấy tên của mình!

Đây là kẻ "viết thuê" trắng trợn a, hơn nữa còn làm cực kỳ không chuyên nghiệp.

Toàn bộ chữ viết dùng đều là lối viết chữ thảo đang dùng lúc này thì khỏi phải nói, mực tích trên đó liếc mắt một cái là có thể thấy là mới viết gần đây.

Hơn nữa toàn bộ trúc giản và dây gai dùng để đóng cuốn gia phổ đều còn rất mới, không chút ý định làm giả đồ cổ nào… Thứ này nếu đem đến chợ đồ cổ "ngư long hỗn tạp" ở hậu thế, chẳng khác gì có người công khai rao bán tượng đồng xanh "Võ Đinh bát quái hỗ" mới khai quật từ Thương triều, giá đấu giá năm triệu một pho, giảm giá còn hai triệu, mua số lượng lớn còn có thể thương lượng thêm.

Đinh phu nhân sẽ không biết đây là giả sao?

Ngô Lương lần thứ ba ngẩng đầu nhìn về phía Đinh phu nhân, từ biểu tình của Đinh phu nhân, y đã đọc được đáp án.

Đinh phu nhân đương nhiên biết cái gọi là "gia phả" này là ngụy tạo, hơn nữa, đống "gia phả" giả mạo trắng trợn này rất có thể chính là kiệt tác của Đinh phu nhân.

"Nỉ nhi là trưởng nữ của Quân tử, nếu muốn gả cho ai, tự nhiên cũng phải xem xét môn đăng hộ đối." Đón ánh mắt của Ngô Lương, Đinh phu nhân cũng không chút né tránh nói: "Ban đầu ta không bằng lòng môn hôn sự này, bất quá nay phát hiện ngươi lại cũng là hậu duệ

danh môn, vậy việc này ta cũng không còn gì để nói.

Còn về tội khi man, nếu ngươi sau khi thành hôn hảo sinh đối đãi Nỉ nhi, ta cũng lười so đo với ngươi, đã rõ chưa?" "Cẩn tuân Đinh phu nhân giáo huấn..." Ngô Lương chỉ đành cúi mình nói, tâm ý ngầm hiểu.

Thủ đoạn của Đinh phu nhân cũng phi phàm, không ngờ những việc Tào Ngang từng âm thầm chỉ điểm y làm, cuối cùng lại bị Đinh phu nhân hoàn thành, khiến y một phen thay đổi liền trở thành hậu duệ danh môn.

Ngoài ra, hai chữ "khi man" trong lời Đinh phu nhân, Ngô Lương lại nghe ra ý nghĩa nhất tiễn song điêu.

Che giấu không báo là khi man.

Chương 469

Gia phả làm giả cũng là khi man.

Tóm lại, ngang dọc gì thì Ngô Lương cũng là kẻ khi man, cho nên mặc kệ y có tình nguyện hay không, việc này coi như một cái cớ nhỏ đã bị Đinh phu nhân nắm giữ.

Sau này nếu y đối xử tệ với Tào Nỉ, Đinh phu nhân bất cứ lúc nào cũng có thể lật lại sổ sách cũ.

Bất quá, cái cớ nhỏ mà Đinh phu nhân nắm giữ, theo Ngô Lương thấy chỉ có thể tính là "thương thay lòng cha mẹ thiên hạ", căn bản chẳng phải chuyện gì to tát.

Y đã khi man Tào lão bản không biết bao nhiêu chuyện, tùy tiện lôi ra một điều cũng đủ khiến y phải "uống một hồ" rồi, chỉ là đại đa số đều giấu trong lòng, ngay cả người thân cận nhất cũng không hay biết...

"Ngươi hiểu là tốt rồi, chớ phụ sự tín nhiệm của Quân tử dành cho ngươi, cũng chớ phụ ái mộ của Nỉ nhi dành cho ngươi." Đinh phu nhân hài lòng gật đầu, trên mặt cuối cùng cũng hiện lên một tia cười.

Ngay lúc hai người nói chuyện.

Gia phó đi đến chỗ các phu nhân khác lấy trang sức cũng đã trở về, trong mâm có khoảng hơn chục món trang sức.

Cũng không phải toàn bộ đều là trang sức bằng vàng, trong đó có bộ dao khảm vàng ngọc, có trâm cài tóc bằng vàng ròng, có mấy đôi hoa tai, vòng tay tạo hình tinh xảo, còn có mấy chiếc vòng ngọc, trâm ngọc và ngọc bội.

"Đều ở đây sao?" Đinh phu nhân hỏi hai gia phó kia.

“Bẩm phu nhân, đều ở đây rồi.” Gia phó cúi mình cung kính đáp.

“Ngươi muốn xem thì cứ lấy hết đi.” Đinh phu nhân khá hào phóng vẫy tay với Ngô Lương.

“Đa tạ phu nhân.” Ngô Lương chắp tay tạ, rồi bưng mâm nhanh chóng đi ra ngoài, mang những thứ này đến cho Sát Mộc Vương tử tự mình kiểm nghiệm, xem xem liệu còn có thứ gì cũng mang khí tức khác thường hay không.

Cũng là Đinh phu nhân chu đáo mọi bề.

Nếu Đinh phu nhân nghe lời thỉnh cầu của Ngô Lương, chỉ đưa trang sức vàng cho y xem, ắt sẽ bỏ sót vài thứ, vậy thì Ngô Lương cũng không tránh khỏi việc phải tìm lý do khác để mở lời yêu cầu.

Nhìn bóng lưng Ngô Lương, Tào Nỉ cuối cùng cũng không nhịn được mở lời hỏi Đinh phu nhân: “Mẫu thân, người thật sự phái người đến Bình Nguyên Nhạc Lăng điều tra Ngô Hữu Tài sao, trước khi đi sao lại không hề hỏi ý kiến của thiếp?” “Hỏi ngươi để làm gì?” Đinh phu nhân khinh miệt nói.

“Ngô Hữu Tài dù sao cũng là phu quân tương lai của thiếp, người tự ý phái người đi điều tra chàng, chàng có lẽ sẽ nghĩ là ý của thiếp, sau này vì thế mà oán trách thiếp.” Tào Nỉ tranh biện nói.

“Chậc chậc chậc, còn chưa xuất giá đã học được cách ‘khuỷu tay hướng ra ngoài’ rồi, thật là ‘nữ lớn không giữ được’ mà.” Đinh phu nhân tặc lưỡi hừ nói: “Vậy ta hỏi ngươi, ta lam lũ vất vả nuôi ngươi mười mấy năm, ngươi tự ý chung tình với hắn, đã từng hỏi ý kiến của ta chưa?” “...” Tào Nỉ nhất thời không lời nào để đáp, cứ thế nín lặng nửa ngày cuối cùng cũng bỏ qua đề tài này, rồi lại hỏi: “Vậy mẫu thân, Ngô Hữu Tài chàng ấy thật là hậu duệ danh môn sao?

Kỳ thực trước đây thiếp đã có cảm giác này, nếu không phải hậu

duệ danh môn thì chàng sao lại biết chữ, còn có thể nói ra nhiều điển cố và câu thơ đến cả thiếp cũng chưa từng nghe qua, lúc đó thiếp đã cảm thấy thân thế của chàng tuyệt đối không đơn giản." "Gia phả đều bày ra đó, còn có thể là giả sao?" Đinh phu nhân hỏi ngược lại một câu, rồi nghiêm nghị nói: "Cho nên ngươi phải hiểu, ngươi tuy là nữ nhi của Quân tử, nhưng Ngô Hữu Tài cũng là hậu duệ danh môn, cho dù trước đây gia đạo hắn đã sớm suy tàn, nhưng vẫn có cốt cách và tôn nghiêm của danh môn, tuyệt không phải là hắn nương nhờ vinh quang của ngươi, ngươi cũng tuyệt đối không cao quý hơn hắn...

Ngươi cần ghi nhớ, phụ đạo nhân gia chúng ta phải có phong thái của phụ đạo nhân gia, sau này ngươi gả cho hắn, càng phải mọi lúc mọi nơi duy hộ tôn nghiêm của hắn, chớ có lại bày trò giận dỗi với hắn, dù có giận dỗi cũng không được về nhà mẹ đẻ kể lể cho phụ thân và ta nghe, ta không thích nghe, càng sẽ không an ủi ngươi mà trách mắng hắn, đây là việc nhà của phu thê các ngươi, ai cũng không quản được." "Ách..." Tào Nỉ nửa hiểu nửa không gật đầu. ...Nhanh chóng đến cổng Tào phủ, Ngô Lương đặt tất cả trang sức trước mặt Sát Mộc Vương tử.

"Ngô tướng quân, trừ đôi vòng tay của ngươi, những thứ còn lại đều là vật tầm thường, không thể nhìn ra bất kỳ khí tức khác thường nào." Sát Mộc Vương tử chỉ liếc mắt một cái, liền lắc đầu nói.

"Một kiện cũng không có?

Ngươi hãy xem kỹ lại, chớ để sót thứ gì." Ngô Lương nhíu mày nói.

"Đích xác không có nữa rồi, ta thấy khí tức này tựa như đom đóm trong đêm tối, hoàn toàn không cần nhìn kỹ, chỉ một cái liếc mắt là đã rõ ràng." Sát Mộc Vương tử nói như vậy, nhưng vẫn theo ý Ngô Lương lại xem một lần nữa, rồi lại lắc đầu.

“Nếu đã như vậy, Lã Bố dâng đôi vòng tay này đến Tào phủ, có lẽ cũng là vô tâm chi cử, không hề biết đôi vòng tay này rốt cuộc có công dụng gì, thậm chí có thể còn không biết đôi vòng tay này là pháp khí?” Ngô Lương trầm ngâm tự nhủ.

Khi con người làm bất kỳ việc gì cũng nên có một động cơ hợp lý, động cơ này có thể là tốt, cũng có thể là xấu, nhưng chung quy thì cũng phải có.

Thế nhưng trong chuyện này, Ngô Lương lại không thể nghĩ ra động cơ của Lã Bố.

Nếu Lã Bố biết đôi vòng tay này là pháp khí, và biết công dụng cụ thể của nó, vậy thì việc tặng tới đây nếu không phải để hại người, thì hẳn là để lợi mình, hoặc vừa hại người vừa lợi mình.

Bất kể là hại người, hay lợi mình, hay vừa hại người vừa lợi mình, hắn đều phải đảm bảo đôi vòng tay này đến tay người quan trọng.

Tào phủ có rất nhiều người quan trọng, Tào lão bản cũng được, Đinh phu nhân cũng được, thậm chí Tào Ngang và Tào Phi đều có thể tính là, nhưng Tào Nỉ thì tuyệt nhiên không thể tính là người quan trọng gì, hại nàng không có bất kỳ ý nghĩa thực tế nào, mà nàng đối với Lã Bố cũng không có bất kỳ giá trị lợi dụng nào.

Thêm nữa, đôi vòng tay này và những trang sức kia là được tặng tới mà không có phân biệt...

Ngô Lương đương nhiên có lý do để suy đoán, Lã Bố thực ra chỉ coi đôi vòng tay này và những trang sức kia là những thứ như nhau, tặng tới như một món quà gặp mặt thông thường khá giá trị.

Mà nếu đúng là như vậy.

Công dụng của đôi vòng tay này càng trở nên mơ hồ hơn, thậm chí

ngay cả là tốt hay xấu cũng rất khó phán đoán.

Đồng thời Ngô Lương đối với lai lịch của đôi vòng tay này cũng có chút nghi ngờ.

Chuyện Lã Bố đạo mộ là rõ như ban ngày, hơn nữa cho đến bây giờ hễ nghe nói ở đâu có khả năng có cổ mộ, hắn vẫn sẽ phái người đi khai quật...

Vậy thì đôi vòng tay này cũng rất có khả năng là vật tuẫn táng trong một ngôi cổ mộ nào đó, thậm chí có thể là minh khí được lấy từ cánh tay của một thi thể nào đó, cuối cùng bị hắn coi như trang sức vàng thông thường mà đưa đến Tào phủ làm một thuận thủy nhân tình, rồi lại trùng hợp chuyển đến tay y.

Đối với loại đồ vật như vậy.

Trước khi làm rõ công dụng cụ thể, Ngô Lương đương nhiên cũng không dám tùy tiện đeo, chỉ có thể tạm thời mang theo bên mình chậm rãi nghiên cứu.

"..." Đối mặt với những lời tự nhủ của Ngô Lương, Điển Vi, Dương Vạn Lý và Sát Mộc Vương tử đều không dễ dàng đáp lời, cũng đang ngưng thần suy tư.

Một lát sau.

"Đã vậy, những trang sức còn lại không có vấn đề gì, ta sẽ mang trả lại." Ngô Lương vừa nói, liền lại bưng mâm xoay người trở về Tào phủ.

Thấy Ngô Lương nhanh như vậy đã mang trang sức trả lại, Đinh phu nhân cũng có chút bất ngờ, mở lời hỏi: "Nhanh vậy sao?

Ngươi và Sát Mộc Vương tử đã tra rõ kỹ thuật luyện vàng này rồi à?" "Điều đó thì chưa." Ngô Lương cười nói, "Kỹ thuật luyện vàng này khá tinh diệu, không phải nhìn vài lần là có thể hiểu rõ, do đó mạt

tướng quyết định khi nào rảnh sẽ tự mình đến bái phỏng Lã tướng quân, đích thân thỉnh giáo hắn." "Thì ra là vậy." Đinh phu nhân khẽ gật đầu.

"Vẫn còn phải đa tạ phu nhân đã phối hợp với mạt tướng, nếu phu nhân không có phân phó gì khác, mạt tướng xin cáo lui trước." Ngô Lương chắp tay nói.

"Khoan đã, ta còn có vài lời muốn nói với ngươi." Đinh phu nhân lại gọi y lại, rồi vẫy tay với gia phó và thị nữ trong phòng, nói: "Các ngươi lui xuống trước đi." "Vâng!" Các gia phó và thị nữ đáp lời, nhẹ nhàng cúi mình lui xuống.

Lúc này, Đinh phu nhân mới hạ giọng nói với Ngô Lương: "Ngô tướng quân, ngươi đi bái phỏng Lã Bố không thành vấn đề, bất quá vẫn cần duy trì khoảng cách thích đáng với hắn...

Quân tử tuy đã nhận Lã Bố làm nghĩa tử, nhưng kỳ thực cũng không hoàn toàn tín nhiệm hắn, hành động này chẳng qua chỉ là quyền nghi chi kế mà thôi.

Ngươi và Lã Bố lại khác, Quân tử từng nhiều lần nói với ta rằng, trong số các tướng lĩnh này trừ Hý Quân sư và Hạ Hầu tướng quân, người khiến hắn yên tâm nhất chính là ngươi.

Ngươi chớ phụ sự tín nhiệm của Quân tử." "Mạt tướng đã rõ, đa tạ phu nhân đã đề điểm." Ngô Lương trịnh trọng gật đầu nói.

"Ngươi hiểu là tốt rồi, đi đi." Đinh phu nhân cười cười, gật đầu với Ngô Lương.

Cứ thế chờ Ngô Lương đi ra ngoài, Tào Nỉ mới lại không nhịn được hỏi: "Mẫu thân, những lời này là phụ thân dạy người nói với Ngô Hữu Tài sao?" "Phụ thân ngươi từ trước đến nay không bàn luận quân sự với ta, ta cũng chưa từng đi hỏi han." Đinh phu nhân lắc đầu

cười nói.

"Vậy mẫu thân..." Tào Nỉ lộ vẻ không hiểu.

"Ta chỉ nhìn ra phụ thân ngươi muốn Ngô Hữu Tài đấu với Lã Bố, chứ không phải hòa thuận, do đó nay nghe nói Ngô Hữu Tài muốn đi bái phỏng Lã Bố, ta liền nhắc nhở trước cho hắn mà thôi." Đinh phu nhân tiếp tục hạ giọng nói, "Hành động này của mẫu thân cũng là vì suy nghĩ cho ngươi, nếu Ngô Hữu Tài đi quá gần với Lã Bố, với tính cách của phụ thân ngươi nhất định sẽ sinh lòng nghi ngờ, đến lúc đó ngươi kẹt ở giữa cũng sẽ rất khó xử.

Chi bằng phòng ngừa trước, tránh cho Ngô Hữu Tài hồ đồ phạm vào kỵ húy của phụ thân ngươi...

Còn nữa, sau này ngươi gả cho Ngô Hữu Tài, cũng nên tùy cơ mà sắp xếp để hắn và Tử Tu ca ca của ngươi qua lại nhiều hơn.

Tử Tu ca ca của ngươi là trưởng tử, cũng là huynh trưởng cùng mẹ với ngươi, sau này hắn tám phần là sẽ gánh vác việc trên nối việc dưới.

Hắn nếu tốt, tự nhiên cũng sẽ đối tốt với ngươi, đối với Ngô Hữu Tài đương nhiên cũng không tệ, mà Ngô Hữu Tài hết lòng ủng hộ Tử Tu ca ca của ngươi, đối với Tử Tu ca ca của ngươi cũng có lợi, lại có thể khiến mẫu thân an tâm không ít, ngươi hiểu không?" ...Từ Tào phủ đi ra, Ngô Lương liền trực tiếp dẫn người về Trần Lưu.

Y từ trước đến nay chưa từng nghĩ sẽ có quá nhiều giao thiệp với Lã Bố, ít nhất hiện tại tuyệt đối sẽ không có, bởi dù sao bây giờ Lã Bố đang có bất mãn với y, mạo hiểm đến tận cửa không khác gì tự đi rước họa vào thân.

Huống hồ, chuyện đôi vòng tay này cũng không phải là chuyện có thể hỏi thẳng mặt.

So với Lã Bố, Ngô Lương càng cảm thấy hứng thú với Chân Mật và Bắc Đường của "Thượng Cổ Đường Triều".

Lần này trở về an bài ổn thỏa chuyện của "Dung Khâu quốc", y liền dự định lập tức dẫn người lên phía bắc thăm viếng, như vậy hẳn là có thể kịp trở về trước đêm Giao thừa để ăn Tết thật tốt.

Kỳ thực hành động này còn có một tầng cân nhắc khác.

Hiện tại vì Tào lão bản liên tiếp đoạt lấy Từ Châu và Thanh Châu, Viên Thiệu đã bắt đầu bất mãn với sự lớn mạnh nhanh chóng của Tào lão bản, hịch văn thảo phạt Tào lão bản đã không biết phát đi mấy lượt rồi.

Chỉ là hiện giờ đã là cuối thu, không thích hợp để khởi binh chiến sự nữa, do đó hai bên vẫn miễn cưỡng duy trì sự bình tĩnh, đang đánh khẩu chiến với nhau.

Nhưng cứ thế này, trận chiến Quan Độ bùng phát sớm cũng không phải là không thể.

Do đó mà nói, hiện tại tiến vào địa bàn của Viên Thiệu còn tương đối dễ dàng hơn một chút, đợi đến khi Tào lão bản và Viên Thiệu thật sự xảy ra xung đột, vậy thì các thành trấn biên giới tất sẽ giới bị nghiêm ngặt, muốn vượt qua một cảnh giới e rằng cũng vô cùng khó khăn.

Ngoài ra.

Bởi vì sự xuất hiện của y, một người xuyên việt, rất nhiều sự kiện lịch sử đã phát sinh thay đổi.

Trời mới biết một khi Tào lão bản và Viên Thiệu xảy ra xung đột, trận chiến Quan Độ quyết định thắng bại kia sẽ đánh bao lâu, liệu còn có cơ hội Tào lão bản đánh lén kho lương Ô Sào hay không, tất cả những điều này đều là một ẩn số.

Vì vậy, một số kế hoạch của Ngô Lương cũng không nên chậm trễ, kẻo đêm dài lắm mộng sinh ra biến cố.

Tuy nhiên.

Ngô Lương không muốn đi rước họa từ Lã Bố, nhưng điều đó không có nghĩa là Lã Bố, người đã bị đoạt hết phong đầu, cũng muốn làm một mỹ nam tử yên tĩnh.

Chẳng phải mới đến ngày thứ ba Ngô Lương trở về Trần Lưu.

Thì đã có chút "chuyện rắc rối" phát sinh rồi.

Sáng sớm ngày thứ ba trở về Trần Lưu, ngoài cổng Ngô phủ bỗng nhiên có người cầu kiến, người đến không phải ai khác, chính là Chu Lỗ, nay đã quan bái Trung lang tướng như Ngô Lương.

Ngô Lương đã dùng hành động thực tế để thực hiện lời "hoang ngôn" về việc "hỗ trợ nhau làm quý nhân" với Chu Lỗ, khiến Chu Lỗ muốn không tin cũng khó.

Chu Lỗ lần này đến không phải tùy tiện bái phỏng, cũng không phải tặng lễ, mà là "tặng người".

Mấy tên Truân Điền Quân phía sau hắn đang áp giải một nam tử trung niên bị trói chặt như bánh tét, nam tử kia thân hình hơi gầy gò, trên mặt đã bị thương, dưới mũi cũng có vết máu chưa khô, hiển nhiên trước khi đến đã bị Chu Lỗ "chiêu đãi" khá kỹ lưỡng.

"Chu tướng quân, ngài đây là..." Binh sĩ giữ cổng Ngô phủ có chút kỳ quái hỏi, bọn họ tự nhiên sẽ không tùy tiện cho qua, phải hỏi rõ ràng trước rồi về báo cáo sau mới phụng mệnh hành sự.

Chương 470

"Ngươi vào trong báo cáo với Ngô tướng quân một tiếng, cứ nói ta đã bắt được một 'cái lưỡi'." Chu Lỗ toét miệng cười lớn một cách bộc trực: "Kẻ này mấy hôm trước đến Trần Lưu sau đó liền luôn lén lút dò la chuyện của Ngô tướng quân.

Chu gia ta ở Trần Lưu tai mắt khắp nơi, sớm đã để ý đến hắn, bèn sai người trói hắn lại." "Lại có chuyện này sao?" Nghe lời Chu Lỗ, binh sĩ giữ cổng lập tức đặc biệt coi trọng, vô thức liếc nhìn nam tử gầy gò bị trói như bánh tét phía sau Chu Lỗ một cái, rồi liền chắp tay nói: "Xin Chu tướng quân chờ giây lát, tiểu nhân đây sẽ vào bẩm báo ngay!" Vừa nói xong, binh sĩ dẫn đầu đã xoay người chạy vào Ngô phủ bẩm báo với Trần Kim Thủy, người nay đã là Đô bá, rồi lại do Trần Kim Thủy đi đến hậu viện báo tin này cho Điển Vi.

Điển Vi tuy không muốn Ngô Lương bị quấy rầy khi đang nghỉ ngơi, nhưng chuyện này không hề nhỏ, hắn tự nhiên không thể tự ý quyết định, chỉ đành cứng đầu gõ cửa phòng Ngô Lương.

"Sáng sớm tinh mơ đã có chuyện gì vậy?" Ngô Lương trong phòng phát ra âm thanh khàn khàn và mệt mỏi, một bên dụi đôi mắt đã có quầng thâm, một bên khó khăn di chuyển chân ra khỏi ngực Bạch Tinh Tinh.

Không phải Ngô Lương thân thể không tốt, mà là sau khi y trở về mới cười tủm tỉm nói được vài câu với Bảo Nhu, kết quả bị Bạch Tinh Tinh nhìn thấy, thế là những ngày tháng "tối tăm không thấy mặt trời nhưng lại đau đớn và khoái lạc" ấy lại quay trở lại.

Ngô Lương thậm chí còn đang nghĩ mình có nên dọn đến Ung Khâu quân doanh ở vài ngày không, để bản thân được nghỉ ngơi đàng

hoàng, chứ cứ thế này thật sự sẽ "mất mạng" mất.

"Công tử, Chu Lỗ đã bắt được một tên thám tử, nói rằng hắn ta mấy hôm trước đến Trần Lưu sau đó liền luôn dò la tin tức của người.

Hắn không dám tự ý thẩm vấn, lại sợ làm lỡ việc của Công tử, thế là sáng sớm đã mang đến cho chúng ta." Điển Vi thành thật nói.

"Thám tử?" Ngô Lương khá bất ngờ.

Ngưng thần suy ngẫm một lát, y cảm thấy tên thám tử này hẳn không phải từ các thế lực khác đến.

Bởi vì yến tiệc mừng công lần này mới kết thúc vài ngày, với tốc độ truyền bá tin tức của thời đại này, cơ bản không thể truyền đến các thế lực khác, cho dù có truyền đến cũng không thể phản ứng nhanh như vậy.

Mà trừ yến tiệc mừng công lần này, trước đó những người biết y cũng không nhiều, cho dù là các tướng lĩnh dưới trướng Tào lão bản, trừ mấy người cốt lõi nhất, những người còn lại đều chỉ coi y là một quân đầu tử công tượng dựa vào nịnh hót và vận khí mà lên vị, cũng không quá xem trọng y.

Ngay cả sau này thăng chức Trung lang tướng, cũng vẫn như vậy, dù sao y lên vị không phải dựa vào chiến công, mà chỉ cần không phải chiến công, trong mắt những võ tướng kia đều là tà môn ngoại đạo không đáng lên mặt bàn, huống hồ có vài chuyện Tào lão bản còn không thể nói rõ với bọn họ, mà cái gọi là Trung lang tướng của Ngô Lương cũng chẳng qua chỉ là một "Ti sử Trung lang tướng", không tham dự chiến sự, sẽ không trực tiếp ảnh hưởng đến địa vị của những tướng lĩnh kia.

Cho nên hẳn đại khái cũng không phải người của Tào doanh.

Dù sao Ngô Lương trở thành "hồng nhân" của Tào lão bản đã không phải chuyện một hai ngày.

Nếu những tướng lĩnh của Tào doanh muốn điều tra y, đã sớm đến tận cửa điều tra rồi, sao lại đợi đến bây giờ mới đột nhiên có hành động, điều này có chút không hợp lý.

Vậy thì...

Ngô Lương nghĩ đến Lã Bố.

"Nghĩa tử" và "nữ tế", hai thân phận này kỳ thực có thể tính là cùng một loại thân phận, dù sao đều phải gọi người ta là cha, hơn nữa lại đều không phải ruột thịt.

Đồng nghiệp là oan gia, "nghĩa tử" và "nữ tế" cũng chưa chắc đã không có cạnh tranh.

Có lẽ chính vì lần này tại yến tiệc mừng công bị đoạt mất phong đầu, Ngô Lương đã lọt vào tầm mắt của Lã Bố, thêm vào đó trước đây Lã Bố đối với chuyện của Ngô Lương hoàn toàn không biết gì, do đó liền lập tức phái người đến điều tra một phen, để làm được "biết mình biết người", tránh cho sau này Ngô Lương "một mình đẹp trước mặt", làm giảm đi phân lượng của hắn trong lòng Tào lão bản.

"Ừm..." Ngô Lương vừa động vừa nói chuyện, Bạch Tinh Tinh liền tỉnh giấc, rên khẽ một tiếng rồi kéo chăn che đi thân thể trắng muốt của mình, lúc này mới dụi mắt ngái ngủ nói: "Chu Lỗ bây giờ càng ngày càng biết làm quan rồi, lại có thể nghĩ chuyện này chu đáo đến vậy, quả thật là chu toàn mọi mặt." "Hắn có thể nghĩ đến những điều này thì đúng là gặp quỷ rồi, tám phần là lão hồ ly trong nhà hắn dạy." Ngô Lương hừ một tiếng cười nói.

Lão hồ ly tự nhiên là Chu Tốn, phụ thân của Chu Lỗ.

Bất quá Ngô Lương cũng không bận tâm sự giảo hoạt và thế cố

của hắn, gia chủ trong loạn thế mà, nếu không có chút thủ đoạn thì làm sao có thể duy trì địa vị tối cao của Chu gia trong số sĩ tộc ở Trần Lưu?

Điều quan trọng là làm sao có thể duy trì mối quan hệ 'tâm đầu ý hợp' cùng có lợi với loại người như vậy.

Duy trì tốt, khi ở cùng loại người này sẽ vô cùng thoải mái và yên tâm, giống như bây giờ, có người thay y trông coi nhà cửa, nếu có kẻ nào khác có ý đồ muốn làm gì, cũng sẽ có người đưa ra đối sách kịp thời và thích hợp nhất, thậm chí còn khiến y yên tâm hơn cả Phường Nhân Quân dưới trướng Ngô Lương.

"Nàng nói cũng đúng, Chu Lỗ chỉ e không thể nghĩ nhiều đến vậy..." Bạch Tinh Tinh gật đầu nói.

"Điển Vi huynh đệ, ngươi hãy mời Chu Lỗ đến khách đường trước, ta sẽ đến ngay sau đó." Ngô Lương liền hét một tiếng ra ngoài cửa, rồi cách lớp chăn vỗ vỗ Bạch Tinh Tinh: "Thôi được rồi, nàng ngủ thêm một lát đi, ta ra ngoài xem sao." Ngoài phòng Bảo Nhu vẫn luôn túc trực, đợi Ngô Lương mặc xong y phục bước ra.

Nước nóng, xà phòng thơm, khăn mặt, bột muối và bàn chải đánh răng đã được mang đến trước mặt.

Xà phòng thơm đương nhiên không cần nói nhiều, bàn chải đánh răng này cũng là do Ngô Lương gần đây sai người làm, dùng lông ngựa có chất liệu hơi cứng một chút, tuy rằng chắc chắn không thể tốt bằng bàn chải điện của hậu thế, nhưng khi dùng lại cũng không kém gì bàn chải thông thường.

"Cách tường có tai".

Ngô Lương không dám nói nhiều với Bảo Nhu, an an tĩnh tĩnh rửa mặt xong liền đi đến khách đường.

Chu Lỗ đang đợi ở trong, còn nam tử gầy gò bị đè trên đất thì bị ấn quỳ rạp trên đất, chỉ chờ Ngô Lương đến xử trí.

"Vĩnh Khang hiền đệ vất vả rồi, vừa từ Quyên Thành trở về ngươi đã mang đến cho ta đại lễ như vậy, thật khiến ta không biết phải hồi lễ thế nào, cảm tạ, vạn phần cảm tạ." Gặp Chu Lỗ, Ngô Lương đương nhiên trước tiên khách sáo một hồi theo thói quen.

"Hữu Tài huynh nói gì vậy, chẳng qua chỉ là chút công sức nhỏ nhặt mà thôi." Chu Lỗ vội vàng đứng dậy chắp tay nói: "Ta nói nhiều rồi, ta có được ngày hôm nay hoàn toàn nhờ Hữu Tài huynh đề bạt.

Hữu Tài huynh không chỉ là quý nhân của ta, mà còn là quý nhân của Chu gia chúng ta.

Nếu ta mà điểm việc nhỏ này cũng không thể thay Hữu Tài huynh gánh vác, vậy thì sau này mới thật sự không biết phải đối mặt với Hữu Tài huynh như thế nào." Không cần đoán cũng biết, những lời này chắc chắn lại là lão hồ ly của Chu gia dạy, Chu Lỗ không thể nói ra những lời có trình độ như vậy.

"Ha ha ha, chúng ta là 'hỗ trợ nhau làm quý nhân', Vĩnh Khang hiền đệ có thể bắt được kẻ này chính là đạo lý đó, nếu đổi là người khác e rằng còn chưa chắc đã gặp được." Ngô Lương cười ha hả nói.

Trong khi nói chuyện.

Nam tử gầy gò bị đè trên đất vô thức ngẩng đầu nhìn Ngô Lương một cái.

Là nhân vật mục tiêu của lần điều tra này, hắn ít nhất cũng nên biết tên của Ngô Lương, do đó khi nghe thấy hai chữ "Hữu Tài" liền đã biết được thân phận của Ngô Lương.

"Nhìn gì mà nhìn, thành thật một chút!" Gia phó của Chu gia bên cạnh lập tức đá vào nam tử gầy gò một cước, quát lớn.

"..." Nam tử gầy gò thì lập tức trừng mắt nhìn tên gia phó kia, trong mắt tràn đầy vẻ phẫn hận và khinh thường.

Xem ra đây vẫn là một "xương cứng" rồi, trong tình cảnh như vậy mà lại còn dám "thổi râu trừng mắt".

"Ô hay, ngươi còn dám trừng ta, chán sống rồi phải không?" Tên gia phó kia ở Chu gia hiển nhiên cũng có chút địa vị, nhấc chân liền lại muốn đá tới, mấy tên gia phó bên cạnh đã "mài quyền sát chưởng" chuẩn bị động thủ.

"Thôi được rồi, đừng đánh nữa, xem các ngươi đánh người ta thành ra thế nào rồi kìa.

Nếu lại đánh thêm trận nữa, máu chảy xuống đất của ta, đến lúc đó còn phải phiền mấy mỹ nhân của ta đến dọn dẹp." Ngô Lương đứng dậy khuyên nhủ.

Lời vừa dứt.

"Ngô tướng quân thứ tội, là tiểu nhân mạo phạm, tiểu nhân biết tội!" Tên gia phó Chu gia giây trước còn kiêu ngạo hống hách, giây sau đã biến thành bộ dạng ngoan ngoãn, từng tên từng tên cúi đầu khép mắt, cúi mình tạ tội với Ngô Lương.

Hiển nhiên những gia phó này cũng đã nhận được cảnh cáo của Chu Tốn, từng tên từng tên coi Ngô Lương là "nghịch lân" của Chu gia, không dám có chút nào ngỗ nghịch, thậm chí có thể chỉ bằng hai câu nói cực kỳ bình thường của Ngô Lương vừa rồi, đã có khả năng khiến bọn họ rước lấy trách phạt, hơn nữa còn là trách phạt không hề nhẹ.

Bằng không, những gia phó này vốn dĩ đều không có văn hóa hay phẩm chất gì, bình thường lại kiêu ngạo quen rồi, làm sao lại như chuột thấy mèo mà phục tùng một người ngoài như vậy, huống hồ

còn là trước mặt công tử nhà mình.

"Không sao, các ngươi lui xuống trước đi." Ngô Lương vẫy tay nói mấy lời hào phóng, "Điển Vi, ngươi đi báo cho Trần Kim Thủy một tiếng, những huynh đệ của Chu phủ này đã vất vả trói người mang đến phủ ta, bảo hắn lấy ít vải vóc thưởng cho các huynh đệ này, coi như ta mời bọn họ uống rượu." "Không dám, không dám đâu Ngô tướng quân, tiểu nhân đây chẳng qua là phụng mệnh làm việc..." Vừa nghe lời này, mấy tên gia phó lập tức lộ vẻ vui mừng, nhưng lại vừa "miệng nói một đằng lòng nghĩ một nẻo" liên tục lùi lại khiêm nhường, vừa lén nhìn sắc mặt Chu Lỗ.

"Hữu Tài huynh..." Chu Lỗ cũng vô thức bước tới khuyên nhủ.

"Vĩnh Khang hiền đệ, đây là chút tâm ý của ta đối với các huynh đệ này, đừng khách sáo nữa, kẻo lại khiến người ngoài chê cười." Ngô Lương cười nói.

"Cái này...

Thôi được rồi, mấy người các ngươi còn không mau tạ ơn Ngô tướng quân!" Chu Lỗ do dự một lát, cuối cùng cũng không nói năng khéo léo được như Ngô Lương, chỉ đành gật đầu.

Hắn đâu biết rằng, Ngô Lương thực ra chẳng qua là đang lôi kéo những hạ nhân này.

Chớ nhìn Chu gia gia nghiệp lớn, ở Trần Lưu có thể nói là "một tay che trời", nhưng những người thực sự làm việc ngầm và truyền tin nhỏ nhặt, vẫn là những hạ nhân này.

Nếu Chu gia là "rắn địa đầu" thì bọn họ chính là nanh vuốt và tai mắt của "rắn địa đầu".

Những người này cũng đã ghi nhớ ân huệ của Ngô Lương, lẫn nhau truyền đạt lợi ích khi làm việc cho Ngô Lương, vậy thì khi Ngô

Lương không ở Trần Lưu, Chu gia từ trên xuống dưới đều là "tán ô bảo hộ" cho gia quyến của Ngô Lương, an toàn như tường đồng vách sắt.

"Đa tạ Ngô tướng quân!

Tạ ơn Ngô tướng quân!" Mấy tên gia phó dứt khoát quỳ rạp trên đất cúi đầu tạ ơn, rồi mới hớn hở lui ra ngoài.

Chờ những gia phó này đi ra.

Ngô Lương mới lại nhìn về phía nam tử gầy gò, rồi toét miệng lộ ra hàm răng trắng nói cười với hắn: "Ta không sai người khảo đả ngươi, chỉ là đã nghĩ ra một phương pháp càng hay hơn, càng kích thích hơn, hi vọng ngươi có thể kiên trì lâu một chút, chớ để ta thất vọng mới phải." "?" Nam tử gầy gò lại lần nữa ngẩng đầu lên, nghi hoặc nhìn về phía Ngô Lương.

"Ngươi đã nghe qua 'tích thủy hình' chưa?" Ngô Lương cười nói, thấy nam tử gầy gò vẫn vẻ mặt nghi hoặc, liền nói tiếp: "Chưa nghe qua cũng không sao, một lát nữa ngươi sẽ biết lợi hại thế nào..." "Ta nghe qua rồi, ta nghe qua rồi!

Hữu Tài huynh, 'tích thủy hình' này ta quả thực đã nghe qua!" Kết quả lời còn chưa dứt, Chu Lỗ liền hưng phấn xen vào, thao thao bất tuyệt khoe khoang nói: "Nghe nói 'tích thủy hình' này là do Trụ Vương sáng tạo, là mượn đạo lý 'nước chảy đá mòn', trước tiên trói người cố định lại, rồi kiếm một cái bình gốm chứa nước đặt lên đỉnh đầu, để nước từ từ nhỏ xuống trán, cứ như vậy từng giọt từng giọt cho đến khi xuyên thủng đầu người thì thôi...

A!

Hữu Tài huynh, cái này?" Nói đến đây, Chu Lỗ bỗng nhiên sững sờ, có chút kiêng kỵ nhìn về phía Ngô Lương.

Gã này tuy trước đây cậy thế gia ở Ung Khâu mà hoành hành bá đạo, nhưng thực ra cũng chỉ là dẫn theo một đám gia phó cường đoạt tô thuế, gặp kẻ không nghe lời thì sửa trị một trận, chuyện ức hiếp nam nhân thường làm, nhưng chuyện bá chiếm nữ nhân thì ngay cả làm cũng không dám, thuộc loại 'ngoài mạnh trong yếu', nào đã từng thấy qua cảnh tượng tàn khốc như vậy vừa mở miệng ra đã nói tới?

"Vĩnh Khang hiền đệ nói không sai, tích thủy hình chính là như vậy, thời gian hành hình tuy hơi dài một chút, nhưng thắng ở chỗ đủ độ kích thích." Ngô Lương cười tủm tỉm nói.

Kỳ thực tích thủy hình rất khó khiến người ta bị nước nhỏ đến chết, bởi vì căn bản không ai có thể kiên trì đến cái ngày đầu bị nước nhỏ xuyên thủng, sự tổn hại về thể xác của hình phạt tàn khốc này vẫn là thứ yếu, sự hành hạ về tâm lý mới là đáng sợ nhất.

Đây là ý nghĩa chân chính của việc 'cầu sống không được cầu chết không xong', tra tấn ý chí lực kéo dài như vậy, người chịu hình căn bản không thể đến ngày chết, thậm chí ngay cả ngày da thịt thối rữa cũng chưa đến đã sẽ phát điên...

Nếu dùng nước đá, vậy đương nhiên càng kích thích hơn, mà Ngô Lương lại biết cách chế tạo băng khối, huống hồ chỉ là chút nước đá.

"..." Chu Lỗ nhất thời không biết phải nói gì tiếp, hắn thầm mừng thầm mình đã trở thành huynh đệ của Ngô Lương, chứ không phải là khi Ngô Lương mới đến Ung Khâu mà xảy ra xung đột lớn hơn với y.

"..." Nam tử gầy gò cũng không nói nên lời.

Ngô Lương vừa mở miệng đã nói ra hình phạt tàn khốc khiến người ta kinh hãi như vậy, quả thật đã dọa sợ hắn.

Nhưng đồng thời, nam tử gầy gò lại cảm thấy có gì đó không đúng, hình như có chuyện quan trọng nào đó đã bị bỏ quên, nhưng

nhất thời lại không thể nào nhớ ra được.

“Vĩnh Khang hiền đệ, ta đi chuẩn bị một chút để bắt đầu hành hình, hình phạt này nhất thời nửa khắc cũng không có gì hay để xem, chi bằng ngươi về trước, đợi nửa tháng nữa rồi hẵng đến xem?” Thấy Chu Lỗ không những không nói gì mà còn liên tục nuốt nước bọt, Ngô Lương biết hành động này đã khiến hắn khó chịu, thế là liền thuận thế tiễn hắn đi, không có người ngoài bên cạnh mới dễ bề làm việc.

“Cũng, cũng được, vậy ngu đệ xin không quấy rầy nữa, ngày khác lại đến tìm Hữu Tài huynh uống rượu.” Chu Lỗ như được đại xá, vội vàng nói.

“Vậy ta sẽ không ra tiễn ngươi nữa.” Ngô Lương cười nói.

“Không cần không cần, Hữu Tài huynh cứ bận việc trước.” Nói xong lời này, Chu Lỗ đã như trốn chạy khỏi khách đường, dẫn theo đám gia phó đang đợi ở sân ngoài nhanh chóng rời khỏi Ngô phủ.

Chương 471

Cùng lúc đó, Điển Vi cũng vừa hay trở về.

Ngô Lương lại chẳng thèm nhìn nam tử gầy gò, liền tiếp tục nói với Điển Vi: "Điển Vi huynh đệ, ngươi gọi mấy người đến hậu viện dựng một cái sào, rồi tìm cho ta một cái bình gốm, ta có việc lớn cần dùng." "Vâng!" Điển Vi vốn ít lời, đáp một tiếng liền đi làm theo.

Ngay lúc đó.

"Khoan, khoan đã!" Nam tử gầy gò bỗng nhiên mở miệng, vẻ mặt uất ức mà hoảng sợ nói với Ngô Lương: "Vị này chính là Ngô tướng quân phải không, tại sao ngài lại không làm việc theo lẽ thường?

Thông thường mà nói, bắt được thám tử, chẳng phải nên trước tiên tiến hành thẩm vấn, hỏi không ra rồi mới dùng hình sao?" "Là vậy ư?" Ngô Lương mỉm cười nhạt, hùng hồn nói, "Bất quá ta tinh thông thuật xem tướng, vừa nhìn tướng mạo ngươi liền thấy thiên đình đầy đặn, ngũ quan đoan chính, quả là một kẻ trung can nghĩa đảm cực kỳ hiếm thấy.

Người trung can nghĩa đảm quyết sẽ không làm chuyện bán chủ cầu vinh.

Bởi vậy, ta làm biếng hỏi han, chi bằng hành hạ ngươi một năm rưỡi rồi giết quách đi cho xong." "…" Người đàn ông gầy gò nhất thời không nói nên lời.

Những lời này thật sự khiến hắn không biết nên nói gì.

Nói "Ta chính là người trung can nghĩa đảm" ư?

Vậy thì chẳng còn gì để nói, chỉ chờ Ngô Lương lôi ra hành hình, mà còn là tích thủy hình sống không bằng chết.

Nói "Ta không phải" ư?

Vậy thì hắn là kẻ tiểu nhân bán chủ cầu vinh, mà người đời này vẫn rất xem trọng hai chữ trung nghĩa, loại tiểu nhân này đi đâu cũng bị người ta đề phòng và khinh thị, thậm chí còn không có cả nhân quyền cơ bản.

Cứ như Lữ Bố vậy, sau khi liên tục giết hại hai người nghĩa phụ, hắn đã rất khó để lấy được lòng tin của người khác.

Bởi vậy sau này hắn lần lượt đi đầu quân cho Viên Thuật, Viên Thiệu và Trương Dương, nhưng ở chỗ ba người đó đều bị bài xích và khinh thị, thậm chí lập công cũng suýt bị ám toán mất mạng.

Chỉ là Tào lão bản hiện giờ đang bị Viên Thiệu uy hiếp, khẩn cấp cần chiêu mộ những trợ thủ mạnh mẽ để chống lại, nếu không với tính cách đa nghi của y, e rằng chưa chắc đã thu nạp Lữ Bố vào dưới trướng… Lấy bụng mình suy bụng người, Ngô Lương có thể nghĩ ra chuyện này thì Tào lão bản nhất định cũng nghĩ được.

Tuy trong lịch sử Tào lão bản giết Lữ Bố là vì nghe lời Lưu Bị, nhưng Ngô Lương tin rằng hành động này chủ yếu vẫn là ý chí của chính Tào lão bản, dù sao khi đó Tào lão bản cũng chưa chắc đã tin Lưu Bị.

Nhưng vấn đề là, bản thân người đàn ông gầy gò này còn chẳng tin mình là cái quái gì gọi là trung can nghĩa đảm, thậm chí ngay khi nghe Ngô Lương nói đến tích thủy hình, hắn đã quyết định chiêu cung rồi.

Hắn còn nghĩ đến Dương Vạn Lý.

Chuyện của Dương Vạn Lý hắn đã nghe nói qua, nếu Dương Vạn Lý sau khi bị bắt đến chỗ Ngô Lương, làm kẻ phản bội mà vẫn sống tốt, còn với tốc độ thăng tiến không thể tưởng tượng được mà được

phong chức Giáo úy, vậy thì hắn cũng không phải là không có khả năng.

Việc đã đến nước này, quả quyết chiêu cung thật ra cũng là một lựa chọn không tệ.

Chuyện này không thể không nói một câu, đừng tưởng chính sách "ưu đãi tù binh" của chúng ta ở hậu thế là lòng dạ đàn bà, rất nhiều người tưởng mình đang ở tầng thứ hai, nhưng thực ra vị lãnh tụ đề ra chính sách đó đã sớm đứng ở tầng khí quyển.

Đấy, chẳng phải tên đàn ông gầy gò này đã bị ảnh hưởng bởi chính sách "ưu đãi tù binh" của Ngô Lương đó sao?

Bởi vậy, trong mắt người đàn ông gầy gò, "thuật xem tướng" của Ngô Lương dường như cũng chẳng chuẩn mấy, hoàn toàn không nhìn ra tên rậm mày to mắt như hắn đã sớm nảy sinh ý định phản bội.

Chỉ là Ngô Lương không hỏi han gì mà trực tiếp dùng hình, lại còn là tích thủy hình, thành ra khiến hắn bối rối.

Hắn thậm chí còn nghi ngờ Ngô Lương chỉ đơn thuần muốn tìm kích thích, nên dùng hắn để thử xem tích thủy hình ra sao, căn bản không hề định cho hắn cơ hội chiêu cung.

Nếu không thì làm gì có chuyện chưa hỏi lấy một câu "có nói hay không" mà đã trực tiếp dùng hình chứ?

"Ta kính trọng ngươi, ngươi phải kiên cường lên!" Thấy người đàn ông gầy gò không nói nên lời, Ngô Lương còn vỗ vỗ vai hắn để khuyến khích.

Thấy Ngô Lương thật sự không định thẩm vấn, người đàn ông gầy gò lập tức sốt ruột, vội vàng giãy giụa kêu lên: "Đừng mà Ngô tướng quân, ngài ít nhất cũng thẩm vấn một chút đi, biết đâu tiểu nhân sẽ khai ra thì sao?

Người trung can nghĩa đảm cũng có lúc nhận nhầm chủ, bừng tỉnh nhận ra sai lầm, bỏ tối theo sáng đó chứ!" "Ồ?" Ngô Lương nhíu mày trầm ngâm, chốc lát sau dường như bị người đàn ông gầy gò này khai sáng một nửa, khẽ gật đầu nói, "Ngươi nói cũng có vài phần đạo lý.

Hay là ngươi tự giới thiệu một chút, để ta xem xét ngươi có giá trị thẩm vấn hay không?" "…" Người đàn ông gầy gò lại lần nữa cạn lời, chỉ cảm thấy tình cảnh hiện tại kỳ lạ khó tả.

Trong nhận thức của hắn, thẩm vấn phải là hình thức hỏi đáp, một chủ một tớ, nhưng đến chỗ Ngô tướng quân đây, lại biến thành phạm nhân chủ động tự giới thiệu, cầu xin được đối phương thẩm vấn, còn phải cố gắng chứng minh mình có giá trị thẩm vấn hay không… Điều này hệt như miếng thịt cá trên thớt, lại phải cầu xin đồ tể mổ, thậm chí còn phải chủ động chứng minh mình có giá trị bị mổ hay không.

Hèn hạ không chứ?

Người đàn ông gầy gò còn cảm thấy mình thật hèn hạ.

Nhưng việc đã đến nước này, gặp phải một Ngô tướng quân hoàn toàn không chơi theo lẽ thường như vậy, hắn có thể làm gì được đây?

Giờ nghĩ lại, lẽ nào Dương Vạn Lý năm xưa cũng trải qua thử thách như vậy, nên mới được Ngô tướng quân thưởng thức, mới có được địa vị như ngày hôm nay?

Nghĩ vậy, dù trong lòng vô cùng uất ức, người đàn ông gầy gò cũng đành cố nén nỗi buồn bực, cười lấy lòng nói: "Tiểu nhân tên Trương Thiện, là một xích hậu dưới trướng Lữ Bố, cùng xuất thân với Dương Vạn Lý hiện đang làm việc dưới trướng Ngô tướng quân.

Bất quá tiểu nhân đi theo Lữ Bố sớm hơn Dương Vạn Lý, nên hiện giờ đang là Thập trưởng.

Cũng chính vì tiểu nhân đi sớm hơn, được Lữ Bố tín nhiệm hơn,

nên có một số chuyện tiểu nhân cũng cần đích thân bẩm báo với Lữ Bố.

Sự hiểu biết về Lữ Bố của tiểu nhân có lẽ nhiều hơn Dương Vạn Lý một chút.

Tướng quân nếu thẩm vấn tiểu nhân, có lẽ sẽ hỏi được nhiều điều hơn." "Vậy ra Dương Vạn Lý hắn là nhận ra ngươi?" Ngô Lương cuối cùng cũng hỏi ra câu hỏi đầu tiên kể từ khi gặp người đàn ông gầy gò.

Quả nhiên không nằm ngoài dự liệu.

Tên gia hỏa này đích xác là người của Lữ Bố.

Mà kẻ này cứ mở miệng ngậm miệng đều đem mình ra so sánh với Dương Vạn Lý, Ngô Lương tự nhiên đã nghe ra ý tứ trong lòng hắn, hắn xem Dương Vạn Lý là bài học, đã sinh ra ý hàng phục.

Bất quá suy nghĩ của hắn cũng không ít, từng lời từng chữ đều muốn áp đảo Dương Vạn Lý một bậc, nghe ra hắn muốn thông qua cách này để được trọng dụng và ưu đãi hơn Dương Vạn Lý, ít nhất cũng không thể kém Dương Vạn Lý.

Nhưng rất đáng tiếc.

Dương Vạn Lý là một trường hợp đặc biệt, vả lại Dương Vạn Lý ngày nay có được đãi ngộ như vậy, cũng là sau khi trải qua rèn luyện sinh tử, tuyệt không hề đơn giản như Trương Thiện này nghĩ.

"Chính phải, trước đây khi hắn chưa bị bắt, thấy tiểu nhân còn phải hành lễ.

Nếu không tin Ngô tướng quân có thể gọi hắn đến đối chất trực tiếp." Người đàn ông gầy gò nói với vẻ đắc ý.

Nghe đến đây, Ngô Lương đã có một đánh giá khái quát về người

đàn ông gầy gò này – đây rõ ràng là một lão binh du tử.

Còn về bản lĩnh, e rằng cũng chỉ đến thế, nếu không đi theo Lữ Bố lâu như vậy, thậm chí đôi khi còn có thể đích thân báo cáo tình báo cho Lữ Bố, nếu thật sự có năng lực hơn người, hoặc chí ít cũng gần bằng, Lữ Bố vì nể tình e rằng cũng sẽ sắp xếp cho hắn một vị trí, sao lại đến giờ vẫn chỉ là một Thập trưởng?

Bất quá, rắn có đường rắn, chuột có đường chuột.

Lão binh du tử như vậy cũng chưa chắc đã vô dụng, vẫn còn phải xem dùng thế nào… Ngô Lương đương nhiên sẽ không thu nạp hắn vào dưới trướng, chỗ y đây đâu phải là bãi rác mà thứ rác rưởi nào cũng thu nhận không sót một ai.

Bất quá… y ngược lại có thể coi chỗ khác là bãi rác.

Nghĩ vậy, Ngô Lương mỉm cười nói: "Vậy thì không cần thiết nữa.

Ngươi hãy nói trước xem lần này Lữ Bố phái ngươi đến Trần Lưu thăm dò tin tức của ta, rốt cuộc là có ý đồ gì?" "Chuyện này tiểu nhân thật sự không biết." Người đàn ông gầy gò cứ ngỡ Ngô Lương đã xem trọng mình, liền thẳng người lên lắc đầu nói, "Lữ Bố cũng không có chỉ thị cụ thể nào, chỉ dặn tiểu nhân đến thu thập tình báo về Ngô tướng quân, yêu cầu càng tường tận càng tốt, tốt nhất là ngay cả trong nhà Ngô tướng quân có mấy miệng ăn, trong nhà có mấy con trâu cũng phải điều tra rõ ràng.

Đúng rồi… Lữ Bố còn dặn ta điều tra Phường Nhân Quân, xem Phường Nhân Quân rốt cuộc là làm gì, có phải thật sự mỗi ngày đều đang trộn bùn đất không." "Ừm…" Ngô Lương khẽ gật đầu, điều này cũng phù hợp với logic của Lữ Bố.

Dù sao hắn và Ngô Lương vốn chưa từng quen biết, cho dù có gặp

mặt ở yến tiệc mừng công cũng chưa từng nói chuyện, hoàn toàn có thể nói là chẳng có chút hiểu biết nào.

Đã không hiểu biết gì, đương nhiên cũng không có chỉ thị cụ thể, chỉ có thể sai người đến thăm dò căn cơ của Ngô Lương trước rồi mới định đoạt.

Bất quá có một điểm đáng chú ý: Lữ Bố đã nghĩ đến việc điều tra chức trách của Phường Nhân Quân!

Đây chính là bí mật lớn nhất của Tào lão bản, cũng là bí mật lớn nhất của Ngô Lương… May mắn thay Ngô Lương đã sớm có sự sắp xếp.

Kể từ khi doanh trại Ung Khâu được xây dựng xong, y đã lệnh cho những binh sĩ không cần theo y ra trận xây dựng một xưởng gốm sứ ở bên cạnh, bên trong đặt không ít công cụ chế tác quan tài gốm sứ để che mắt người.

Đồng thời, cứ vài ngày lại lệnh binh sĩ đến thật sự chế tác một số quan tài gốm sứ, nếu không điều tra kỹ lưỡng thì thật sự không dễ dàng gì mà tra ra được điều gì.

"Lần này có bao nhiêu người đến điều tra ta?" Ngô Lương nghĩ ngợi, rồi hỏi.

"Chỉ có tiểu nhân một mình thôi ạ…" Người đàn ông gầy gò đáp, nhưng thấy Ngô Lương hiển nhiên lộ ra thần sắc không tin, hắn lại vội vàng giải thích, "Tiểu nhân nói thật.

Lần này tiểu nhân phụng mệnh điều tra Ngô tướng quân, xem ra đây chỉ là hành động tùy ý của Lữ Bố, thực ra hắn không hề để tâm đến chuyện này.

Những xích hậu còn lại đều bị hắn phân tán phái đi những nơi khác, trọng điểm điều tra tình hình của Hí Chí Tài, Hạ Hầu Đôn, Tuân

Úc và những người khác.

Ngoài ra, còn có một số xích hậu theo Hách Manh và Tào Tính bí mật đến Nguyên Thành…" Nói đến đây, người đàn ông gầy gò đột nhiên hạ thấp giọng, nháy mắt nháy mày nói: "Ngô tướng quân còn không biết phải không?

Lữ Bố bình thường ngoài đánh trận ra còn không ngừng đạo mộ.

Chuyện này Dương Vạn Lý hẳn là biết một chút.

Hắn lần trước chính là đi Nguyên Thành thăm dò thì bị bắt.

Nghe nói ở đó dường như có một ngôi cổ mộ, hình như là lăng mộ của Quảng Xuyên Vương.

Chỉ là lần trước Hách Manh dẫn người đi tìm thì bị thủ mộ nhân ám toán nhiễm phải dịch bệnh, suýt mất mạng nên đành tạm thời rút lui.

Lại đúng lúc Lữ Bố và Thái thú Trần Lưu liên thủ phản bội, thế là không đi nữa.

Giờ Lữ Bố đã đến Quyên Thành, cách Nguyên Thành không quá xa, bởi vậy lại động tâm tư." "Nói thêm điều mà Ngô tướng quân chưa biết nữa.

Nghe nói lần này Hách Manh còn mang theo một món pháp khí của Lữ Bố, có thể nói là quyết giành cho bằng được.

Nếu lần này gặp lại những thủ mộ nhân kia, e rằng bọn họ sẽ phải uống một ấm đấy!" "?" Nghe đến đây, Ngô Lương cuối cùng cũng cả kinh.

Đi một vòng lớn như vậy, Hách Manh lại muốn nhắm vào lăng mộ của Quảng Xuyên Vương Lưu Khứ nữa sao?

Chuyện này không hề đơn giản.

Lần trước Hách Manh ở đó đã chịu thiệt lớn, lần này nhất định sẽ chuẩn bị đầy đủ, có chuẩn bị mà đến.

Còn đối với thủ mộ nhân mà nói, võ mạch Yến gia đã hoàn toàn đoạn tuyệt không cần nhắc lại, giờ chỉ còn lại Bạch gia ẩn cư ở Thạch Tào thôn ngoài thung lũng.

Nói thật, chút thủ mộ nhân của Bạch gia đó, dù có tính cả người già trẻ con, y chỉ cần dẫn năm mươi binh sĩ Phường Nhân Quân cũng chẳng hề sợ hãi, huống chi là Hách Manh với nhân lực đông đảo?

Chương 472

Hiện tại điều duy nhất đáng mừng là: lăng mộ của Quảng Xuyên Vương Lưu Khứ có kết cấu đặc biệt là phách sơn vi lăng, thủ đoạn và tư duy thông thường rất khó tìm ra.

Hơn nữa, lần trước khi rời đi Ngô Lương còn truyền thụ cho người Bạch gia một cơ quan chống trộm mộ "Diệt Đỉnh Lưu Sa", nói không chừng cũng có thể tạo ra một số phiền phức cho Hách Manh và đồng bọn… Bất quá, thế vẫn chưa đủ!

Đúng là không sợ trộm vào, chỉ sợ trộm cứ rình rập.

Lữ Bố đã để mắt đến ngôi cổ mộ này, e rằng sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Hiện tại điều Ngô Lương lo lắng hơn, chính là vận mệnh sắp tới của người Bạch gia… Có quan hệ với Bạch Tinh Tinh ở đó, cha nàng Bạch Khải Nho dù không chịu thừa nhận, cũng coi như là nửa người cha vợ của Ngô Lương, còn người Bạch gia thì chính là nửa thân gia của Ngô Lương.

Lần này Hách Manh trở lại, lại còn có thêm một "Bát Kiện Tướng" khác là Tào Tính đi cùng, thậm chí còn có một món pháp khí mà công dụng của nó vẫn chưa rõ ràng… Nếu bọn họ tìm được lăng mộ của Quảng Xuyên Vương Lưu Khứ, vậy thì người Bạch gia tất nhiên không thể ngồi yên không làm gì.

Kết quả đương nhiên là trứng chọi đá, người Bạch gia cuối cùng sẽ bị diệt tuyệt hoàn toàn… Dù sao Hách Manh và Tào Tính tuyệt đối không dễ nói chuyện như Ngô Lương.

Mà nếu người Bạch gia bị diệt tuyệt hoàn toàn, lăng mộ của Quảng Xuyên Vương Lưu Khứ lại bị đào bới, thì Bạch Tinh Tinh sẽ

tự xử ra sao?

Ngô Lương tuy sẽ không xót xa cho họ, nhưng lại không thể không xót xa cho Bạch Tinh Tinh.

Trong sâu thẳm nội tâm, Bạch Tinh Tinh đã là nữ nhân của y, địa vị tuyệt đối cao hơn rất nhiều so với mười tiểu mỹ nhân trong nhà và Văn Nhân Chiêu ở Nhạc An Quốc xa xôi.

Dù y đã nhận được tin tức xác thực từ Vương Khánh rằng Văn Nhân Chiêu đã mang thai, có lẽ sẽ sinh trước khi mùa đông đến… "Ngươi có biết đó là một loại pháp khí như thế nào không?" Trong lòng Ngô Lương đã có một dự cảm không lành, liền hỏi tiếp.

"Chuyện này tiểu nhân không biết đâu ạ, thật sự không biết.

Lữ Bố sao có thể tiết lộ bí mật như vậy cho tiểu nhân chứ." Người đàn ông gầy gò lại lắc đầu nói.

"Xem ra ngươi thật sự không có giá trị thẩm vấn lớn lắm.

Ta trước đây đã đánh giá sai ngươi rồi." Ngô Lương thất vọng nhìn hắn một cái.

Người đàn ông gầy gò run rẩy, vội vàng nói: "Có có có!

Tiểu nhân tuy không biết Hách Manh mang theo pháp khí gì, nhưng lại biết Lữ Bố còn có một pháp khí đáng sợ khác, món pháp khí đó vẫn luôn được hắn mang theo bên mình, mỗi ngày đều tế bái không gián đoạn, thậm chí còn dùng máu người cúng tế.

Tiểu nhân cũng vô tình nhìn thấy, đó chắc chắn là pháp khí không nghi ngờ gì!" "Ồ?

Nói nghe xem." Ngô Lương lại nổi hứng thú.

"Món pháp khí đó là một cái đầu lâu của người." Người đàn ông gầy gò lại hạ thấp giọng, thần bí nói, "Ngô tướng quân có biết trong

vương cung Hán thất vẫn luôn cất giấu ba vật quý không?

Trong đó một món là Truyền Quốc Ngọc Tỷ, mấy năm trước Tôn Kiên sát nhập Lạc Dương, Đổng Trác suất lĩnh chúng ta vội vàng tháo chạy, không mang theo ngọc tỷ đó, bởi vậy bị Tôn Kiên đoạt được, giờ lại rơi vào tay Viên Thuật.

Món còn lại là Trảm Xà Kiếm của Hán Cao Tổ Lưu Bang, thanh kiếm này cũng không biết đã đi đâu, ngay cả Đổng Trác cũng chưa từng thấy qua.

Còn ngoài hai món đó, món cuối cùng chính là cái đầu lâu này.

Ngô tướng quân nếu có chút hiểu biết về sử liệu, hẳn đã đoán ra rồi, cái đầu lâu này chính là đầu lâu của Vương Mãng, xác thực không sai." Đầu lâu của Vương Mãng lại là một món pháp khí?

Chuyện này Ngô Lương trước nay hoàn toàn chưa từng nghĩ đến.

Y chỉ biết sau khi Vương Mãng soán Hán bị lật đổ vào năm 23 Công Nguyên, đầu lâu của hắn liền được các hoàng thất đời sau thu thập, tuy trải qua mấy lần thay triều đổi đại, nhưng vẫn được cất giữ cho đến tận năm 295 Công Nguyên thời Tấn Huệ Đế, mới vì kho vũ khí Lạc Dương cháy mà bị thiêu hủy.

Cái đầu lâu này đã được bảo quản tổng cộng 272 năm.

Mặc dù nói trong tình huống bình thường, một cái đầu lâu trong thời gian dài như vậy lẽ ra đã mục nát, cùng lắm cũng chỉ còn lại một cái đầu lâu khô, nhưng thân là một đạo mộ tặc kiêm người xuyên việt, Ngô Lương đã từng thấy không ít trường hợp thi thể con người ngàn năm không mục nát, điều này đủ để chứng minh người xưa đã có kỹ thuật phòng mục nát đáng gờm.

Chắc hẳn hoàng thất tìm đến những dị sĩ tinh thông kỹ thuật phòng mục nát để giúp đỡ cũng không phải chuyện khó.

Bởi vậy, vấn đề này hẳn không lớn… Nhưng vấn đề là, từ trước đến nay y vẫn cho rằng nguyên nhân các hoàng thất đời sau cất giữ đầu lâu của Vương Mãng từ thời Đông Kinh, một là để làm chiến lợi phẩm, hai là để cảnh báo những kẻ dã tâm có ý đồ với ngôi vị hoàng đế.

Hơn nữa, rất nhiều nhà khảo cổ học hậu thế cũng đều có cùng quan điểm.

Mà những lời này của Trương Thiện, lại lập tức khiến vấn đề này trở nên phức tạp.

Chẳng lẽ chuyện này còn có ẩn tình khác, mà ẩn tình đó chính là đầu lâu của Vương Mãng thực ra còn có những công dụng khác không ai biết?

"Ngươi dựa vào đâu mà phán đoán đầu lâu của Vương Mãng là một món pháp khí?" Nghĩ vậy, Ngô Lương nghiêm nghị hỏi.

Thấy lời mình nói cuối cùng cũng khơi dậy hứng thú của Ngô Lương, Trương Thiện thầm vui mừng, vội vàng làm ra vẻ có thật mà đáp: "Ngô tướng quân có điều không biết.

Lữ Bố không chỉ mỗi ngày tế bái cái đầu lâu này, dùng máu người để cúng tế, mà hôm đó tiểu nhân đi báo cáo mệnh lệnh cho Lữ Bố, còn từng qua khe cửa mà tận mắt thấy cái đầu lâu này không cánh mà bay, như một con chim nhỏ lơ lửng giữa không trung.

Thậm chí mắt của đầu lâu còn như sống mà không ngừng chớp động, con ngươi còn xoay chuyển lanh lẹ.

Khi đó tiểu nhân sợ đến mức suýt đái ra quần, phải bịt chặt miệng mới không kêu lên thành tiếng, không kinh động đến Lữ Bố đang tế bái đầu lâu, nếu không nếu bị hắn biết tiểu nhân lại vô tình nhìn thấy chuyện này, e rằng khó giữ được mạng nhỏ." "Lại có chuyện này

sao?" Trong lòng Ngô Lương chấn động.

Nếu lời Trương Thiện nói không hư, vậy thì cái đầu lâu của Vương Mãng e rằng thật sự có vấn đề, hơn nữa là vấn đề không nhỏ.

Thậm chí thông qua lời miêu tả của Trương Thiện, Ngô Lương còn bất giác nhớ đến một loại yêu quái trong cuốn "Sưu Thần Ký" do sử học gia Đông Tấn Can Bảo viết.

Loại yêu quái này gọi là "Lạc Đầu Thị".

Tương truyền "Lạc Đầu Thị" bình thường trông không khác gì người thường, nhưng đến đêm, khi mọi người đã ngủ say, cổ của "Lạc Đầu Thị" bắt đầu vươn dài, thậm chí còn dài hơn cổ hươu cao cổ, sau đó phần đầu hoàn toàn tách rời khỏi cơ thể ở chỗ cổ.

Đã từng có người tận mắt thấy cơ thể vẫn đắp chăn, an lành ngủ trên giường, nhưng đầu thì lại rời khỏi cơ thể bay vút ra ngoài cửa sổ, mãi đến lúc gà gáy mới trở về cơ thể cũ.

Khi đó đầu và thân thể sẽ kết hợp lại với nhau, tỉnh dậy thì hành động như người bình thường.

Và vì đầu và thân thể của "Lạc Đầu Thị" thường xuyên tách rời, nên ở chỗ cổ có thể nhìn thấy máu bên trong, như một vòng chỉ đỏ quấn quanh.

Bởi vậy còn có một câu nói "phụ nữ có cổ quấn sợi chỉ đỏ tuyệt đối không được cưới", nếu không rất có khả năng sẽ cưới phải một "Lạc Đầu Thị".

Ghi chép về "Lạc Đầu Thị" truyền đến Trung Cổ, bởi vậy trong truyền thuyết quỷ quái của Trung Cổ liền xuất hiện một loại yêu quái đáng sợ tên là "Cô Lộc Thủ".

Còn khi ghi chép về "Lạc Đầu Thị" truyền đến khu vực Đông Nam Á, lại xuất hiện một loại tà thuật đáng sợ tên là "Phi Đầu Man", mưu

tài hại mệnh quả thực dễ như trở bàn tay.

Bất quá suy nghĩ này vẫn còn là vô căn cứ.

Bởi vì theo những gì Ngô Lương biết, dù là "Lạc Đầu Thị" trong "Sưu Thần Ký", hay "Cô Lộc Thủ" trong truyền thuyết Trung Cổ, đều là yêu quái xuất hiện dưới hình dạng nữ giới.

Chỉ có "Phi Đầu Man" mới là một loại tà thuật mà con người có thể nắm giữ sau khi trải qua luyện tập cực kỳ nguy hiểm và đau khổ, không phân biệt nam nữ.

Bởi vậy, để suy đoán tình cảnh Trương Thiện miêu tả dựa trên ghi chép trong cổ tịch y biết, là không hợp với thực tế.

Nhưng Ngô Lương cũng không thể phủ nhận tính chân thực của việc này.

Bởi vì trùng hợp ngẫu nhiên, không chỉ ở trong nước Thiên Triều, mà ngay cả các quốc gia khác như Ai Cập, Nam Mỹ Châu, Ba Lan, v.v. cũng từng lưu truyền những câu chuyện truyền thuyết về yêu quái tương tự… "Hoàn toàn xác thực, tiểu nhân nếu có nửa câu hư ngôn, nguyện chịu bất kỳ hình phạt nào." Trương Thiện trịnh trọng gật đầu.

Xem ra chuyện này cũng cần phải lưu ý thêm, nếu sau này phát sinh xung đột với Lữ Bố, đây rất có khả năng sẽ trở thành pháp khí giành chiến thắng của Lữ Bố.

Đồng hành là oan gia.

Ngô Lương tuy sẽ cực lực tránh né, nhưng cũng không thể không đề phòng Lữ Bố, dù sao giữa hai bên vốn dĩ tồn tại một số mâu thuẫn về lợi ích.

Cứ như lần này.

Lữ Bố đã phái Hách Manh và Tào Tính cùng đi Nguyên Thành.

Dựa trên mối quan hệ với Bạch Tinh Tinh, dù Ngô Lương có muốn hay không, y cũng phải nhanh chóng chạy đến Nguyên Thành.

Làm vậy không chỉ là để bảo vệ lăng mộ của Quảng Xuyên Vương Lưu Khứ.

Thực ra y còn rõ hơn bất kỳ ai, những cổ mộ này không phải y muốn bảo vệ là có thể bảo vệ được, cho dù không có Hách Manh và Tào Tính, hậu thế có thể cũng sẽ có hàng ngàn vạn đạo mộ tặc lục tục quang lâm, có thể nói là người trước ngã xuống, người sau tiến lên.

Ngoài đạo mộ tặc, một số thiên tai nhân họa cũng khó tránh khỏi, ai cũng không thể đảm bảo ngôi cổ mộ đó nhất định sẽ không bị xâm nhiễu và phá hoại.

Điều y có thể làm, chỉ là cố gắng hết sức để trở thành đạo mộ tặc tiến vào sớm nhất, dùng mắt xem những vật có giá trị truyền thừa và khảo cổ bên trong, dùng khắc đao ghi lại trên những phiến đá có khả năng truyền đến hậu thế, đóng vai trò kết nối quá khứ và tương lai.

Còn về những cơ quan chống trộm mộ được thiết lập sau mỗi lần đạo mộ, cũng chỉ là hành động có còn hơn không mà thôi.

Làm vậy, chủ yếu vẫn là để làm tròn trách nhiệm của mình, một nửa "con rể" này, cũng coi như là một lời giải thích cho Bạch Tinh Tinh.

Y trong lòng rõ ràng.

Nếu không có gì bất ngờ, Bạch Tinh Tinh đời này e rằng rất khó có thể mang "Tùy Hầu Châu" về.

Huống hồ nàng hiện tại bản thân cũng đã mắc kẹt vào đây, trở thành người thân mật nhất của y cả về thể xác lẫn tinh thần.

Ngô Lương tuy là một tra nam, nhưng cũng là một tra nam có trách nhiệm.

Y không hy vọng có một ngày Bạch Tinh Tinh nhận được tin tức toàn tộc Bạch gia bị diệt vong, đồng thời cũng biết rằng y đã sớm nhận được tin tức nhưng lại chẳng làm gì cả… Ngày đó, y không chỉ có thể vĩnh viễn mất đi Bạch Tinh Tinh, mà bản thân y cũng sẽ vĩnh viễn sống trong hối hận, không thể tha thứ cho chính mình.

"Ngươi vừa nói ngươi đi theo Lữ Bố sớm hơn Dương Vạn Lý, lại bị bắt muộn hơn hắn khoảng một năm.

Vậy hẳn là ngươi hiểu biết về quá khứ của Lữ Bố nhiều hơn, ta muốn nghe những chuyện Dương Vạn Lý không biết mà ngươi lại biết." Ngô Lương suy nghĩ, rồi nói tiếp. … Tiếp đó Trương Thiện cũng không nói ra được chuyện gì khiến Ngô Lương cảm thấy hứng thú hơn.

Hắn tuy đến sớm hơn Dương Vạn Lý, nhưng cũng chỉ sớm hơn hai năm.

Hai năm đó Lữ Bố vẫn còn là con nuôi của Đinh Nguyên, vẫn làm Chủ bộ dưới trướng Đinh Nguyên, hành sự quy củ hơn bây giờ nhiều, chẳng có gì đặc biệt đáng chú ý cả.

Đương nhiên, cũng có khả năng là Trương Thiện không biết, hoặc là hắn cố ý giấu giếm.

Còn một năm hắn bị bắt muộn hơn Dương Vạn Lý, cũng là một năm theo Lữ Bố lang bạt lưu lạc.

Đầu tiên là tiến vào Duyện Châu suýt thành công, sau đó thì bị Tào lão bản lật ngược tình thế từ thua thành thắng, một đường tháo chạy hoảng loạn đến Quảng Lăng.

Kết quả đến Quảng Lăng lại bị hai anh em Trương Mạc và Trương Siêu oán trách, nghi ngờ cái danh "Phi Tướng" của hắn, khiến Lữ Bố và hai anh em Trương Mạc nảy sinh hiềm khích, cuộc sống

cũng không mấy dễ chịu.

Chương 473

Tiếp đó chỉ nửa năm sau, Tào lão bản lại suất đại quân đánh đến.

Lữ Bố thấy Tào lão bản đến thế hung hăng, cộng thêm đã bất hòa với hai anh em Trương Mạc, liền mượn cơ hội này bắt giữ bọn họ, rồi chạy đi giết Đào Khiêm đã bệnh nặng vô phương cứu chữa, dùng cách này để lấy lòng Tào lão bản, như vậy mới trở thành "nghĩa tử" của Tào lão bản.

Trong khoảng thời gian này còn có một người đáng chú ý.

Người này chính là Trần Cung.

Thuở ban đầu Trương Mạc liên hợp Lữ Bố phản bội Tào lão bản, ông ta chính là người thúc đẩy mạnh mẽ.

Mà lần này khi Lữ Bố định đầu quân cho Tào lão bản thì ông ta lại là người phản đối kịch liệt.

Thậm chí.

Ngay đêm Trần Cung rõ ràng đưa ra ý kiến phản đối nhưng không được Lữ Bố chấp nhận, ông ta còn dẫn theo mấy chục thân vệ đánh lén doanh trướng của Lữ Bố, định giết hắn.

Đáng tiếc Trần Cung cuối cùng không thành công, nếu không Lữ Bố đã không thể còn ở đây.

Sau đó, Trần Cung liền không rõ tung tích.

Có người nói ông ta đã bỏ trốn trong đêm, cũng có người nói ông ta thực ra đã bị Lữ Bố bắt giữ, chỉ là không biết vì lý do gì mà bị giấu đi, bởi vậy sống không thấy người, chết không thấy xác.

Chuyện này nghe có vẻ hơi không hợp logic.

Thuở ban đầu Trương Mạc có thể nghênh đón Lữ Bố phản Tào, Trần Cung có thể nói là đã ra sức rất lớn.

Sau đó ông ta cũng thuận lý thành chương được Lữ Bố phong làm quân sư, ở bên cạnh đưa mưu tính kế.

Xem ra Trần Cung hẳn là người ủng hộ Lữ Bố, vậy tại sao lại muốn ám sát Lữ Bố?

Chuyện này còn phải nói từ chủ nhân của căn nhà Ngô Lương đang ở hiện tại, "Biên Nhượng".

Cần biết rằng khi Tào lão bản nắm giữ Duyện Châu, cũng đã nhận được sự ủng hộ mạnh mẽ của Trần Cung.

Nhưng sau này, người bạn thân của Trần Cung là "Biên Nhượng" cậy vào tài năng của mình, hoàn toàn không xem Tào lão bản ra gì, nhiều lần giáng cấp và phỉ báng y, cuối cùng bị Tào lão bản hạ lệnh đánh chết ngay tại chỗ.

Từ đó trở đi, Trần Cung liền mang lòng oán hận, trở thành một phần tử chống Tào kiên định.

Bất quá ông ta ẩn giấu rất tốt, mãi đến khi Lữ Bố và Trương Mạc có qua lại, mới đột nhiên phát tác suýt nữa khiến Tào lão bản rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Còn trong lịch sử.

Sau khi Tào lão bản đánh bại Lữ Bố ở Hạ Phì, Trần Cung đã bị bắt giữ.

Khi đó Tào lão bản còn nghĩ đến lời đề nghị phò trợ của ông ta trước đây, nhưng Trần Cung lại không hề lay động, thà chết không theo, cuối cùng cùng Lữ Bố, Cao Thuận chịu chết.

Thông qua những chuyện này có thể thấy được rằng.

Trần Cung hận Tào lão bản, mà mối hận này rất có thể bắt nguồn từ "Biên Nhượng", một khi đã bùng phát thì không thể vãn hồi.

Đồng thời, trong lịch sử còn có một chuyện.

Năm 196 Công Nguyên, bộ tướng Hách Manh của Lữ Bố bị Viên Thuật xúi giục phát động phản loạn, suất lĩnh quân tấn công Hạ Phì do Lữ Bố trấn giữ.

Lữ Bố cùng Cao Thuận dẹp loạn, dưới sự trợ giúp của bộ tướng Tào Tính đã chém đầu Hách Manh.

Sau đó Lữ Bố hỏi về nguồn gốc chuyện này, Tào Tính lại chỉ ra rằng quân sư Trần Cung bên cạnh Lữ Bố cũng là đồng mưu.

Khi đó Trần Cung ngồi bên cạnh mặt đỏ tai hồng, tất cả mọi người trong quân trướng đều nhận thấy sự bất thường của ông ta.

Nhưng Lữ Bố lại nghĩ đến sự giúp đỡ của Trần Cung ngày xưa, nên không truy cứu.

Thông qua những lịch sử này có thể thấy được, Trần Cung thực ra không trung thành với một cá nhân nào cả, điều ông ta thực sự muốn làm có lẽ chỉ là tiêu diệt Tào lão bản.

Chỉ cần đạt được mục đích này, chuyện gì ông ta cũng làm được.

Nếu hành động này thật sự chỉ vì một "Biên Nhượng", vậy thì Trần Cung cũng là một người đáng kính trọng, một nghĩa sĩ dùng sinh mệnh để thực hiện tình bạn, chỉ là vận may không tốt mà thôi.

Bởi vậy Trần Cung sau khi biết Lữ Bố chuẩn bị đầu Tào, phản ứng như Trương Thiện nói cũng không phải là không có căn cứ.

Bất quá Ngô Lương cũng có chút tò mò.

Lúc này sau khi thất bại, Trần Cung sẽ đi đâu?

Nếu ông ta chỉ có mấy chục thân vệ, sau khi ám sát thất bại muốn

thoát thân khỏi đại doanh của Lữ Bố chắc chắn là vô cùng khó khăn, dù sao Lữ Bố dù khi đó thế yếu cũng còn mấy ngàn binh mã, đó không phải là nơi ai muốn đến thì đến, muốn đi thì đi.

Bởi vậy Ngô Lương cho rằng.

Trần Cung có khả năng rất lớn là đã bị bắt giữ.

Chỉ là Lữ Bố không giao ông ta cho Tào lão bản để khoe công như Trương Mạc và những người khác.

Mà Ngô Lương tuy chưa từng bàn bạc chuyện này với Tào lão bản, tự nhiên cũng không biết Lữ Bố khi đó đã đề cập đến người này như thế nào với Tào lão bản, nhưng nghĩ lại Lữ Bố nhất định đã đưa ra một lời giải thích hợp lý, như vậy Tào lão bản mới không truy hỏi… Nếu là như vậy, Lữ Bố nhất định còn có những mục đích khác không ai biết, và Trần Cung khẳng định cũng còn có những công dụng khác.

Nghĩ đến những điều này.

"Điển Vi, cởi trói cho người này." Ngô Lương đột nhiên nói với Điển Vi bên cạnh.

"Vâng." Điển Vi đáp một tiếng, tiến lên cởi dây trói trên người Trương Thiện, sau đó vẫn đề phòng nhìn chằm chằm hắn.

"Đa tạ Ngô tướng quân, không biết Ngô tướng quân định an trí tiểu nhân thế nào?" Trương Thiện vẫn cho rằng Ngô Lương đang lấy lòng mình, tiếp theo sẽ là lúc ban thưởng cho hắn, hắn rất nhanh sẽ như Dương Vạn Lý bước lên đỉnh cao cuộc đời, liền vội vàng cúi mình tạ ơn mà hỏi.

"Ngươi có thể đi rồi." Ngô Lương cười nói.

"Đi?

Đi đâu?" Trương Thiện lập tức đầy vẻ nghi hoặc.

"Muốn đi đâu thì đi đó, đó đã không còn là chuyện của ta nữa, bất quá tốt nhất đừng quay về chỗ Lữ Bố." Ngô Lương tiếp tục cười nói.

"Không phải… Ngô tướng quân, tiểu nhân cái gì nên nói đều đã nói, cái gì không nên nói tiểu nhân cũng đã nói rồi, ngài không định thu nhận tiểu nhân sao?" Trương Thiện trong lòng sốt ruột, vội vàng nói, "Tiểu nhân cũng không cầu được làm Giáo úy như Dương Vạn Lý, ngài tùy tiện phong cho tiểu nhân một chức quan là được rồi, tiểu nhân thật lòng thật ý muốn đi theo Ngô tướng quân." "Ngươi thật sự muốn làm việc cho ta ư?" Ngô Lương liếc xéo nói.

"Đương nhiên, tiểu nhân đã sớm chuẩn bị kỹ càng rồi." Trương Thiện vội vàng gật đầu.

"Vậy thì ta sẽ chỉ cho ngươi một con đường sáng.

Ta có thể cho ngươi một số tình báo liên quan đến ta để ngươi quay về báo cáo cho Lữ Bố, Lữ Bố thấy những tình báo này nhất định sẽ ban thưởng cho ngươi." Ngô Lương lại không nhanh không chậm nói, "Bất quá từ nay ngươi chính là nội ứng của ta, cứ nửa tháng cần bí mật báo cáo cho ta một lần về động hướng của Lữ Bố, còn phải thay ta âm thầm điều tra chuyện đầu lâu của Vương Mãng.

Còn để báo đáp, ta sẽ dựa vào mức độ quan trọng của tình báo ngươi truyền về mà ban tặng số lượng hoàng kim khác nhau.

Đồng thời, ta có thể đảm bảo chỉ cần ngươi trung thành với ta, ta sẽ vĩnh viễn không truyền những lời ngươi nói hôm nay ở đây cho Lữ Bố, đảm bảo Lữ Bố sẽ không lấy mạng ngươi, thế nào?" "Nếu không, ngươi cứ trốn đi, trốn đến một nơi mà Lữ Bố vĩnh viễn không tìm được ngươi.

Nếu không để hắn biết ngươi ở chỗ ta đã bán đứng hắn sạch bách

thì hắn nhất định sẽ không tha cho ngươi.

Bất quá trong loạn thế này, rời khỏi quân đội, sau này còn có thể ăn no bụng được hay không thì phải xem bản lĩnh của ngươi rồi." "…" Nghe Ngô Lương nói, Trương Thiện đã cảm nhận được ý vị đe dọa nồng đậm.

Ngô Lương tuy không giết hắn, nhưng lại nắm được điểm yếu của hắn, muốn hắn tự cắt đứt quan hệ với Lữ Bố, thậm chí còn muốn hắn làm việc cho Ngô Lương… Nếu không thì sẽ khiến hắn không còn ăn được quân lương.

Trong loạn thế này, những lão binh như hắn đã sớm không còn ruộng đất, nhà cửa e rằng cũng chẳng còn.

Nếu không ăn được quân lương, thì thật sự là không có cơm mà ăn rồi.

Ngô Lương đương nhiên sẽ không dễ dàng thu nạp Trương Thiện vào Phường Nhân Quân.

Lão binh du tử như vậy là đáng ngờ nhất, hôm nay y có thể vì bị bắt mà lập tức bán đứng Lữ Bố để cầu ưu đãi, vậy thì sau này tình thế thay đổi cũng có thể tùy thời bán đứng Ngô Lương.

Mà Dương Vạn Lý kỳ thực cũng chỉ là một trường hợp ngoại lệ.

Có thể thấy, trong hàng ngũ cốt cán của Phường Nhân Quân, những người khác đều rất nhanh chóng nhận được tín nhiệm của Ngô Lương, tiến vào vòng cốt lõi nhất, chỉ có Dương Vạn Lý phải trải qua mấy lần khảo nghiệm sống chết, mãi cho đến khi thăm dò mộ Tề Ai Công xong xuôi, mới miễn cưỡng gia nhập vào.

Bởi vậy, muốn có được tín nhiệm của Ngô Lương, tuyệt đối không phải chuyện dễ dàng, đặc biệt là với hạng người như Trương Thiện.

“Thưa Ngô tướng quân, tiểu nhân muốn theo hầu bên ngài a...” Thấy Ngô Lương nói vậy, đáy lòng Trương Thiện vẫn còn chút ảo tưởng, có phần không cam lòng đáp.

“Ta quyết định như vậy cũng là vì lợi ích của ngươi.” Ngô Lương lại nói với giọng ý nhị sâu xa, “Khác với thời Dương Vạn Lý, nay Lữ Bố đã thành 'nghĩa tử' của Sứ Quân, ta và Lữ Bố tự nhiên cũng coi như đồng liêu.

Ngươi thử nghĩ xem, giả như ta vào lúc này thu nạp ngươi vào Phường Nhân Quân, Lữ Bố sẽ nghĩ thế nào?

Nếu y đến chỗ Sứ Quân cáo trạng, Sứ Quân lại sẽ xử trí việc này ra sao?

Sứ Quân vốn coi trọng sự đoàn kết giữa các tướng lĩnh dưới quyền.

Nếu để người biết mâu thuẫn giữa chúng ta đều do ngươi mà ra, một bên là Lữ Bố 'nghĩa tử' kia, một bên là ta 'nữ tế' này, chúng ta một kẻ trong lòng bàn tay, một kẻ ngoài mu bàn tay, ở giữa lại kẹp thêm một kẻ vô túc khinh trọng như ngươi, theo ngươi thì cách làm nào ảnh hưởng ít nhất đến Sứ Quân?” “Cái này...” Nghe đến đây, Trương Thiện đã hiểu rõ ý Ngô Lương, trên mặt liền lộ vẻ lo âu.

“Ngươi đối ta thẳng thắn bày tỏ, nên ta không giết ngươi, còn chỉ cho ngươi hai con đường sống.” Ngô Lương vỗ vai Trương Thiện, nói, “Ngươi hoặc là bỏ trốn, chạy đến một nơi Lữ Bố vĩnh viễn không tìm được, như vậy Lữ Bố sẽ không thể truy cứu ngươi nữa; hoặc là chúng ta cứ coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra, ngươi chưa từng bị ta bắt, dò xét xong tin tức thì tiếp tục về chỗ Lữ Bố làm xích hậu của y, tiện thể làm nội ứng cho ta từ nay ăn ngon mặc đẹp.

Chọn lựa thế nào hoàn toàn do ngươi, ta tuyệt không miễn cưỡng.” “Ngoài ra, ta có thể hứa với ngươi, ta sẽ giữ cho ngươi một

vị trí trong Phường Nhân Quân.

Lỡ một ngày Lữ Bố đi vào đường cùng, hoặc là y với Sứ Quân chia rẽ, lúc đó sẽ không còn những trở ngại này, ngươi có thể tùy thời đến quy thuận ta; còn lỡ một ngày Lữ Bố quyền thế ngút trời, ngươi cũng có thể tiếp tục an ổn ở lại chỗ Lữ Bố.

Việc này với ngươi mà nói chính là đặt cược cả hai phía, con đường sau này cũng có thêm một lựa chọn, hà cớ gì mà không làm?" Đây tự nhiên là đang vẽ không đầu chi phiếu cho Trương Thiện.

Nói thật, nay bởi sự xuất hiện của kẻ xuyên việt là y, cục diện thiên hạ đã có những thay đổi không nhỏ, ngay cả bản thân Ngô Lương cũng không cách nào hoàn toàn định đoạt cục diện rốt cuộc sẽ phát triển theo hướng nào.

Mà những tiểu nhân vật như Trương Thiện trong vòng xoáy biến ảo khôn lường như vậy, tự nhiên càng là sớm tối khó giữ.

Chẳng nói Ngô Lương vĩnh viễn sẽ không tiếp nhận y, cho dù thật sự cho y cơ hội, y cũng chưa chắc đã sống được đến ngày đó...

"..." Trương Thiện đã nhíu mày, dường như đang cân nhắc lợi hại.

Ngô Lương không nói thêm gì nữa, quay lại chỗ ngồi của mình, thong thả thưởng trà.

Chương 474

Một lát sau.

“Ngô tướng quân nói có lý, chỉ là tiểu nhân sau này không biết nên truyền tin tức cho Ngô tướng quân thế nào, lại nên lãnh thưởng ra sao?” Sự rèn luyện lâu dài trong quân ngũ không chỉ khiến Trương Thiện trở thành một lão binh du tử, mà chiến tranh tàn khốc cũng khiến y rèn giũa được lối tư duy khá trơ trẽn, cuối cùng y cắn răng chấp nhận đề nghị của Ngô Lương.

“Điển Vi, ngươi đưa y đi tìm Dương Vạn Lý, việc này do y sắp xếp.” Ngô Lương quay đầu nói với Điển Vi.

Dương Vạn Lý từng làm xích hậu trong quân Lữ Bố, tự nhiên có chút hiểu biết về tập đoàn Lữ Bố cũng như phương thức hành vi của những xích hậu này.

Nếu muốn sắp xếp hoạt động gián điệp kiểu này, tự nhiên y cũng dễ dàng chu đáo mọi mặt hơn.

Quan trọng nhất là, chính vì hiểu rõ, Dương Vạn Lý càng không dễ bị Trương Thiện lừa gạt.

Kỳ thực, cho dù nắm được điểm yếu của Trương Thiện, tin tức Trương Thiện truyền đến sau này, Ngô Lương cũng chưa chắc sẽ tin hoàn toàn.

Nhất định phải trải qua thẩm tra kỹ lưỡng rồi mới phán đoán điều gì có thể tin, điều gì cần khảo sát gấp, thậm chí đôi khi chỉ dùng làm tham khảo để hiểu cục diện, tránh việc Trương Thiện động tâm tư làm điệp viên hai mang, lừa gạt cả hai bên, ngược lại còn lợi dụng y như một cây súng.

Nhưng dù sao đi nữa.

Làm như vậy vẫn tốt hơn là giết Trương Thiện.

Lữ Bố phái Trương Thiện đến dường như là đã có chút hiếu kỳ với Ngô Lương.

May mà hiện tại Lữ Bố vẫn chưa quá coi trọng Ngô Lương, nếu không sẽ không thể chỉ phái một mình Trương Thiện đến.

Mà lỡ Trương Thiện có đi mà không về, vậy thì Lữ Bố tự nhiên chỉ càng thêm hiếu kỳ, thậm chí bắt đầu coi trọng Ngô Lương, có lẽ tiếp theo còn phái nhiều người hơn đến điều tra, nhất định phải làm rõ ngọn nguồn của Ngô Lương mới thôi.

Việc này đối với Ngô Lương mà nói tự nhiên cũng có chút phiền phức, có vài việc khi làm thậm chí còn phải để tâm hơn, chuẩn bị nhiều hơn để che mắt người khác.

Chi bằng cứ như hiện tại, một công mà vẹn cả đôi đường.

Sau khi tiễn Trương Thiện đi, Ngô Lương liền lập tức triệu tập nhân mã chuẩn bị xuất chinh.

Mục đích lần này của bọn họ là "Bắc Đường" thời "Thượng Cổ Đường Triều" và Ký Châu Trung Sơn Quốc nơi Chân Mật đang ở, vừa hay có thể đi ngang qua Nguyên Thành, rất thuận đường.

Về chuyện Hách Manh và Tào Tính đã dẫn quân đi Nguyên Thành, Ngô Lương cũng không hề che giấu Bạch Tinh Tinh.

Trong lòng Bạch Tinh Tinh nóng ruột tự nhiên là lẽ thường tình.

Nhưng Ngô Lương cảm thấy, việc để nàng chuẩn bị tâm lý trước cũng rất cần thiết.

Dù sao Hách Manh và Tào Tính là xuất phát từ Quyên Thành gần Nguyên Thành hơn, hơn nữa đã khởi hành trước khoảng một tuần.

Cho dù Ngô Lương hiện tại lập tức dẫn người đi, hơn nữa là đuổi theo không ngừng nghỉ ngày đêm, cũng chưa chắc đã kịp đến.

Huống hồ.

Lần này mang bao nhiêu người đi cũng là một vấn đề đáng bàn bạc.

Theo Trương Thiện nói, Hách Manh và Tào Tính lần này đại khái dẫn theo hơn ba trăm người, hơn nữa ba trăm người này còn ngụy trang thành lưu dân, chia nhỏ thành từng nhóm đi tới.

Bởi vì bọn họ cũng biết Nguyên Thành là địa bàn của Viên Thiệu, lo lắng giữa đường vô ý gặp phải người của Viên Thiệu vây quét.

Dù sao lúc này Viên Thiệu đã có xu thế đối đầu với Tào lão bản.

Mà toàn bộ Phường Nhân Quân trên dưới cộng lại cũng không đủ ba trăm người.

Hơn nữa Ngô Lương lần này vẫn không định trực tiếp xung đột với Hách Manh và Tào Tính.

Ngoài việc xung đột trực diện khó tránh thương vong, đây hiển nhiên cũng không phải lựa chọn sáng suốt.

Dù sao Nguyên Thành là địa bàn của Viên Thiệu, cho dù xảy ra trận chiến quy mô không lớn lắm, cũng rất khó không gây chú ý.

Mà một khi đã lọt vào tầm mắt của Viên Thiệu, đó định là kết cục châu chấu bắt ve, chim sẻ rình sau.

Đến lúc đó, số người của Hách Manh và Tào Tính sẽ chẳng dễ sống, Ngô Lương khẳng định cũng sẽ không dễ chịu, chưa chắc đã toàn thân trở ra được.

Ngoài ra, còn một vấn đề quan trọng hơn.

Cho dù lần này thuận lợi giải quyết phiền phức này, thậm chí

khiến Hách Manh và Tào Tính cùng những kẻ khác toàn quân bị diệt, chuyện này coi như chấm dứt ư?

E rằng chưa chắc.

Lữ Bố đã có ý đồ với mộ Quảng Xuyên Vương Lưu Khứ, vậy thì y nhất định sẽ không chịu bỏ qua.

Điều này có thể ngược lại sẽ càng kích thích hứng thú của y, lần sau nói không chừng sẽ phái nhiều người hơn, thậm chí có khả năng tự mình đến gặp "Thủ Mộ Nhân" mà có thể vĩnh viễn giữ chân được Hách Manh và Tào Tính, để làm rõ nơi này rốt cuộc cất giấu bí mật và bảo tàng gì.

Cứ thế thì.

Người Bạch gia tự nhiên sẽ không thể chịu đựng nổi, diệt tộc cũng là chuyện sớm muộn.

Bởi vậy.

Trừ phi Ngô Lương có thể giải quyết triệt để vấn đề này, nếu không vẫn không cách nào thay đổi vận mệnh của người Bạch gia...

Hiện tại điều duy nhất đáng mừng là.

Lần trước Hách Manh tuy đã tiếp xúc với Thủ Mộ Nhân, nhưng cũng chỉ tiếp xúc với Yến gia, đối với Bạch gia vẫn là hoàn toàn không biết gì.

Mà Bạch gia lại tự biết rõ thực lực của mình, bởi vậy về mặt hành sự cũng tương đối khắc chế, trước khi Hách Manh và Tào Tính thật sự tìm được mộ Quảng Xuyên Vương thì vẫn chưa đến mức nhảy ra liều chết.

Suy nghĩ kỹ càng.

Ngô Lương lần này vẫn quyết định chỉ mang theo hai mươi binh sĩ

đi.

Y không định để Phường Nhân Quân ra tay, mà là chuẩn bị mượn đao giết người, hy vọng còn kịp.

Đương nhiên.

Đồng thời cũng cần chuẩn bị đầy đủ, bởi vì sau chuyện này, bọn họ còn phải đi đến những nơi xa xôi hơn, còn có khả năng gặp phải phiền phức lớn hơn.

Chiều hôm đó, Ngô Lương cùng những người khác liền rời Trần Lưu.

Cứ thế ngày đêm lên đường, cuối cùng vào một buổi tối sau một tuần, thuận lợi đến được Thạch Tào Thôn ngoài Nguyên Thành.

Ngô Lương lệnh binh sĩ Phường Nhân Quân ẩn mình vào rừng núi gần đó nghỉ ngơi, còn mình thì chỉ mang theo một vài cốt cán của Phường Nhân Quân vào thôn, thẳng tiến đến Bạch gia.

Đoàn người của bọn họ có già có trẻ, có nam có nữ, trông giống nhất là một gia đình chạy nạn.

Hành động này cũng là để đề phòng Hách Manh và Tào Tính.

Thuở ban đầu khi Ngô Lương đến đây, từng phái người vào Thạch Tào Thôn dưới núi dò la tin tức, hơn nữa còn sai người đến thôn kiểm chứng thân phận của Bạch Tinh Tinh.

E rằng lúc đó đã lọt vào tầm mắt của Bạch gia Thủ Mộ Nhân.

Vậy thì Hách Manh và Tào Tính cũng có khả năng nghĩ đến điểm này, biết đâu hiện tại đã có tai mắt giám sát mọi động tĩnh trong thôn, cho dù không phải để phòng Thủ Mộ Nhân, cũng có thể phòng quân đội Viên Thiệu nhận được tin tức mà đến vây quét, để làm cho vạn vô nhất thất.

“Tinh Tinh, con về lúc nào vậy?!” Người mở cửa là một phu nhân trung niên, nhìn thấy Bạch Tinh Tinh đứng ở cửa, bà còn tưởng mình nhìn lầm, trên mặt lộ ra vẻ cực kỳ bất ngờ, thậm chí còn vô thức dụi dụi mắt.

“Cô mẫu, cha con có ở nhà không?” Bạch Tinh Tinh vội vàng hỏi.

“Cha con dẫn mấy người đi thôn gần đây hành y rồi...” Phu nhân trung niên hoàn hồn lại, rồi nhìn về phía Ngô Lương và những người đứng phía sau Bạch Tinh Tinh, trong mắt liền lướt qua một tia đề phòng khó nhận ra, không chủ động đón tiếp bọn họ, mà mở miệng hỏi, “Tinh Tinh, những người này là ai?” “Bảo châu của Tiên Vương chính là ở trong tay y.” Bạch Tinh Tinh chỉ vào Ngô Lương nói ngắn gọn.

Đồng thời trong lòng nàng cũng cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, bởi vì lời của cô cô ít nhất có thể chứng minh, phụ thân và tộc nhân của nàng tạm thời vẫn chưa gặp bất trắc.

“Thì ra là vậy.” Phu nhân trung niên trước đây hẳn là chưa từng gặp Ngô Lương, hoặc là đã một năm trôi qua nên quên mất tướng mạo cụ thể của y.

Thế nhưng chuyện xảy ra năm ngoái thì người Bạch gia vĩnh viễn không thể quên.

Bởi vậy vừa nghe Bạch Tinh Tinh nói vậy, phu nhân trung niên lập tức hiểu rõ thân phận của Ngô Lương, cuối cùng hoàn toàn kéo rộng cổng viện, lùi sang một bên nói, “Đây không phải nơi nói chuyện, các ngươi vào trước đi.” Hành động này cũng có thể thấy được.

Thực ra người Bạch gia có thiện cảm với Ngô Lương không tệ.

Y tuy là một đạo mộ tặc, có thể nói là kẻ thù không đội trời chung với Bạch gia, nhưng đồng thời cũng là một đạo mộ tặc giảng võ đức,

ít nhất cũng cho bọn họ và lăng mộ mà họ bảo vệ một con đường hòa hoãn, chứ không đuổi tận giết tuyệt.

Cứ thế đi vào trong viện.

Phu nhân trung niên trực tiếp dẫn Ngô Lương và những người khác vào khách đường, sau đó lại nói với Bạch Tinh Tinh và Ngô Lương: "Các ngươi cứ ở đây uống chút nước nhuận họng, ta đi một lát rồi về ngay." "Vâng." Bạch Tinh Tinh gật đầu, đợi phu nhân trung niên ra ngoài rồi, nàng mới quay đầu nói với Ngô Lương, "Cô mẫu hẳn là đi mời Thái Công.

Cha ta tuy là tộc trưởng, nhưng nhiều đại sự vẫn cần bàn bạc với Thái Công.

Nay cha ta không ở nhà, thì nên do Thái Công của ta tiếp đãi các ngươi.

Người khác không được phép nói nhiều với các ngươi, tránh không cẩn thận tiết lộ bí mật của gia ta." "Nhà nàng vẫn như cũ, xem ra chúng ta vội vã chạy kịp rồi." Ngô Lương cười cười, gật đầu nói.

"Cảm tạ chàng, và cả các vị nữa." Nhìn vẻ mệt mỏi trên mặt Ngô Lương và mọi người, Bạch Tinh Tinh thật lòng nói.

Mấy ngày nay Ngô Lương cùng những người khác ngày đêm lên đường, chưa từng có ai than vãn một tiếng khổ hay mệt.

Nàng tuy trong lòng nóng nảy, nhưng tất cả đều nhìn thấy rõ.

Ngay cả tộc nhân của nàng cũng chỉ có thể làm được đến mức này, trong lòng tự nhiên tràn đầy cảm kích.

Nàng rất mừng vì ban đầu đã làm "người tùy cơ ứng biến", nhờ vậy mới có thể quen biết được nhóm người tuy chí hướng khác biệt nhưng đạo lại hợp này.

Nếu không như vậy.

Hôm nay đối mặt với Hách Manh quay trở lại, người Bạch gia định là cô lập không nơi nương tựa, e rằng lành ít dữ nhiều.

“Tỷ Tinh Tinh, tỷ nói lời này khách sáo quá rồi.” Gia Cát Lượng cười hì hì nói.

Những người khác cũng đều gật đầu, trên mặt không chút nào lo lắng như đối mặt với kẻ địch lớn.

Chương 475

Có lẽ là đã cùng trải qua nhiều chuyện, chỉ cần có Ngô Lương chủ trì đại cục, bọn họ liền luôn tự tin một cách khó hiểu, thường khiến Ngô Lương chịu áp lực rất lớn, không dám có chút lơ là nào.

Trong lúc nói chuyện.

"Khụ khụ khụ... khụ khụ..." Trong sân ngoài khách đường đã truyền đến tiếng ho khan, dường như một cục đàm cũ mắc kẹt ở cuống họng, nhổ không ra mà nuốt cũng không xuống.

"Thái Công!" Bạch Tinh Tinh vội vàng đứng dậy nghênh ra ngoài, đỡ lấy một lão giả tóc bạc trắng, đỉnh đầu trọc lốc.

"Tinh Tinh, con về rồi, không gầy đi chút nào.

Xem ra vị Ngô Tư Mã kia cũng không bạc đãi con nhỉ." Thân cốt lão giả vẫn khá tốt, đi lại không cần chống gậy.

Y nắm tay Bạch Tinh Tinh đánh giá nàng từ trên xuống dưới, trên mặt liền lộ ra một nụ cười, rồi nhìn về phía Ngô Lương đang đứng dậy trong khách đường.

Ngô Lương nhận ra lão giả này.

Y chính là lão giả từng đứng cạnh Bạch Khải Nho, khuyên y chọn "phép dung hòa" của Ngô Lương khi Thủ Mộ Nhân và Phường Nhân Quân đối đầu trước đây.

"Thái Công, hiện tại y không còn là Tư Mã nữa, là Trung Lang Tướng rồi." Bạch Tinh Tinh thân mật nũng nịu lay tay lão giả, hơi mang vẻ khoe khoang mà sửa lời.

"?" Nghe lời ấy, lão giả liền nhìn Bạch Tinh Tinh đầy ẩn ý, rồi lại nhìn Ngô Lương trong đường, dường như đã nhận ra một vài tình

huống vi diệu.

Song lão giả cũng không chủ động vạch trần, quay đầu liền hướng Ngô Lương hành lễ: "Tiểu lão nhi thất lễ rồi, kính chào Ngô tướng quân." "Thái Công không cần đa lễ." Ngô Lương lại chẳng chút kiêng kỵ, cùng Bạch Tinh Tinh đồng loạt gọi là Thái Công, cười ha hả mà hoàn lễ.

Nhớ lại trước đây khi mới gặp Bạch Khải Nho y đã mặt dày gọi là nhạc trượng, còn lớn tiếng không biết xấu hổ nói mình và Bạch Tinh Tinh có tình cảm với nhau.

Giờ đã có quan hệ thực chất với Bạch Tinh Tinh, tự nhiên càng thêm to gan.

"Ngô tướng quân mới rời đi một năm, không biết lần này lại giá lâm hàn xá có quý việc gì?" Lão giả ngừng lại, rồi lại mở miệng hỏi.

"Thái Công, xem ra người vẫn không tin ta a." Ngô Lương lười biếng tiếp tục giật dây với y, thu lại nụ cười, nghiêm mặt nói, "Chúng ta vẫn nên thẳng thắn mà nói đi.

Ta lần này quay lại là nghe nói đám đạo mộ tặc lần trước nhòm ngó mộ Quảng Xuyên Vương mà không được nay lại tái xuất.

Bởi vậy, niệm tình với Tinh Tinh, ta đặc biệt ngày đêm lên đường đến trợ trận.

Bạch gia nếu không tin ta, còn muốn tiếp tục giả vờ hồ đồ, vậy ta không hỏi nữa là được, dù sao đám người kia đào cũng không phải mồ mả tổ tiên nhà ta." Nói đoạn, Ngô Lương lại ra vẻ kiêu ngạo quay mặt đi, cứ như thật sự nổi giận vậy.

"Thái Công, y thật sự đến giúp chúng ta đấy." Bạch Tinh Tinh thấy vậy liền vội vàng khuyên nhủ, "Đám người kia là tặc nhân dưới trướng Lữ Bố.

Mấy ngày trước y tình cờ bắt được một thám tử do Lữ Bố phái đi, sau khi thẩm vấn một hồi mới biết đám tặc nhân kia lại phụng mệnh Lữ Bố đến nhòm ngó mộ Tiên Vương.

Bởi vậy y vội vàng báo cho thiếp, rồi cùng thiếp quay về viện trợ Bạch gia." "Cái này..." Lão giả kỳ thực cũng đang dò xét Ngô Lương.

Trong thâm tâm y cũng không tin Ngô Lương có liên quan đến đám tặc nhân mới xuất hiện gần đây.

Dù sao lần trước Ngô Lương đã thành công vào mộ, hơn nữa còn tiện đường lấy đi Tùy Hầu Châu quý giá nhất trong mộ.

Đương nhiên, vàng bạc đáng giá cũng đều mang ra ngoài.

Đến bước này, Ngô Lương tự nhiên cũng không có lý do gì để trở lại nơi cũ.

Huống hồ, khi Ngô Lương rời đi còn giúp bọn họ phong bế lại lăng mộ, thiết lập cơ quan chống trộm.

Nếu ban đầu thật sự có ý định quay lại, thì hoàn toàn không cần làm cái chuyện thừa thãi này.

Nhưng với tư cách là Thủ Mộ Nhân, lăng mộ này chính là bí mật quan trọng nhất của tộc họ.

Bởi vậy trước khi Ngô Lương nói rõ mục đích, y tuyệt nhiên không thể tùy tiện kể những chuyện liên quan cho Ngô Lương, một người ngoài nghe.

Đây là tự luật của Thủ Mộ Nhân, cũng là sự thận trọng tối thiểu.

Mà nay lại nghe Bạch Tinh Tinh cũng nói như vậy, trong đôi mắt già vốn đã chìm vào tuyệt vọng của y lập tức toát lên một tia thần sắc.

"Ngô tướng quân thứ tội, chỉ vì việc này liên quan đến lăng mộ Tiên Vương và vận mệnh cả nhà già trẻ Bạch gia, tiểu lão nhi không

thể không cẩn trọng lời nói việc làm.

Kể đã Ngô tướng quân lần này đến giúp Bạch gia, tiểu lão nhi cảm kích còn không kịp, lại há có chuyện giả vờ hồ đồ?" Lão giả vội vàng đứng thẳng người, vẻ mặt cảm kích bái lạy Ngô Lương.

"Hiểu, hiểu." Ngô Lương lúc này mới đổi lại nét cười, "Vậy xin Thái Công trước hết hãy nói cho ta nghe tình hình hiện tại đi, chúng ta hiểu rõ tình hình rồi sẽ bàn bạc đối sách sau." "Vâng." Lão giả gật đầu, lập tức sai người đóng cửa gỗ khách đường, lúc này mới hạ giọng nói, "Chuyện trước đây Ngô tướng quân đã biết, tiểu lão nhi sẽ không nhắc lại nữa.

Theo tình hình Bạch gia ta âm thầm quan sát được, đám người kia sau khi đến liền thẳng tiến Bất Quy Cốc.

Lô đầu tiên ước chừng năm mươi người, trước tiên đóng trại trong cốc.

Mấy ngày tiếp theo lại lục tục có nhân mã đến, rất nhanh đã tập trung được khoảng hơn bốn trăm người." "Bọn chúng ban ngày thì ẩn mình trong cốc không phát ra chút động tĩnh nào, đợi đến đêm lại sai người ra khỏi doanh trướng đào bới khắp nơi trong cốc.

Nay đã đào được hơn nửa chỗ trong cốc, ngay cả động huyệt trước đây Yến gia ẩn thân cũng đã tìm thấy.

May mà công phu định huyệt của bọn chúng không bằng Ngô tướng quân, hiện tại vẫn chưa có ý định động thủ với đỉnh núi nơi lăng mộ Tiên Vương ẩn tàng.

Xem ra muốn tìm thấy lăng mộ Tiên Vương vẫn cần thêm chút thời gian." "Chỉ là, tiểu lão nhi thấy ý của bọn chúng, dường như đã xác định nơi đây có lăng mộ, không tìm thấy lăng mộ tuyệt nhiên sẽ không rời đi." "Đây chính là điều khiến chúng ta khó xử nhất.

Cứ theo đà bọn chúng đào bới như vậy, chỉ sợ sẽ đào tung cả sơn cốc phía dưới.

Rồi cũng có một ngày sẽ tìm đến đỉnh núi.

Đến lúc đó, cho dù có diệt đỉnh lưu sa do Ngô tướng quân truyền thụ cho chúng ta cản trở, e rằng cũng không thể ngăn được hơn bốn trăm nhân mã này.

Bạch gia ta càng không có sức chống đỡ, chỉ sợ chỉ có thể cùng lăng mộ Tiên Vương mà diệt vong thôi." Nói đến đây, lão giả đã lộ vẻ lo lắng sâu sắc, sau đó lại đầy hy vọng nhìn về phía Ngô Lương, ghé sát hơn một chút hỏi: "Ngô tướng quân đã sớm nhận được tin tức, còn đặc biệt dẫn người đến cứu viện, vậy hẳn là đã chuẩn bị kỹ càng, vừa ra tay có thể khiến đám tặc nhân này có đi không về phải không?

Không biết Ngô tướng quân đã mang theo bao nhiêu nhân mã?

Những nhân mã này đều ẩn náu ở đâu, có phải sắp đến rồi không?" "Thái Công đoán không sai, trừ mấy người chúng ta, còn có hai mươi tinh binh, hiện đang ẩn mình trong rừng ngoài thôn." Ngô Lương cười cười, nói thật.

"Hai mươi?" Nụ cười trên mặt lão giả lập tức cứng lại, sau đó cười gượng một tiếng, nói, "Ngô tướng quân chớ nói đùa với tiểu lão nhi.

Cho dù không có hai nghìn, Ngô tướng quân ít nhất cũng mang theo hai trăm tinh binh chứ.

Hai trăm cũng không ít, chỉ cần đều là tinh binh bách chiến, Bạch gia ta nguyện vì Ngô tướng quân mà xung trận, làm bia đỡ đạn cũng chẳng sao.

Nghĩ vậy cũng chưa chắc không thể đánh một trận với đám tặc nhân kia.

Chỉ cần có thể bảo vệ lăng mộ Tiên Vương, Bạch gia trên dưới dù chết hết, cũng có thể mỉm cười nơi suối vàng." "Thái Công, người không nghe lầm đâu, chỉ có hai mươi người, không có hai trăm, càng không có hai nghìn." Ngô Lương nói ra, phá tan ảo tưởng của lão giả.

"Khụ khụ khụ... khụ khụ!" Lão mặt già của lão giả lập tức sụp xuống, tinh thần cũng kém hơn nhiều so với trước, ho liên tục không ngừng, cứ như muốn ho cả phổi ra vậy.

"Thái Công chớ thất vọng, hai mươi người cũng chưa chắc không làm nên việc." Ngô Lương nói.

"Người ta thường nói song quyền khó địch tứ thủ, các ngươi đây lại là... bốn mươi nắm đấm địch hơn tám trăm cánh tay!

Cho dù tính tất cả các ngươi vào, tính cả người Bạch gia vào, chúng ta cũng chẳng qua chưa đầy trăm mười mấy cánh tay, vẫn còn xa mới địch nổi cái "song quyền" kia, làm sao mà thành việc được?" Lão giả lại nhíu mày, cùng Ngô Lương giơ ngón tay ra tính toán, vừa tính xong vừa càu nhàu, "Tiểu lão nhi thật không hiểu nổi.

Xưa kia khi Ngô tướng quân còn là Tư Mã, ra trận còn có thể dẫn hơn năm mươi người.

Sao nay đã thăng lên tướng quân, ngược lại lại chỉ mang có hơn hai mươi người?

Chẳng lẽ quan chức trong Tào doanh các ngươi đều thăng ngược sao?" "Phụt..." Nghe lời này, mọi người liền thấy buồn cười, không ngờ đám Thủ Mộ Nhân này lại có mặt đáng yêu như vậy.

"Thái Công có điều không biết, nay đâu còn như ngày trước.

Hiện tại Viên Thiệu và Sứ Quân chúng ta đang giương cung bạt kiếm, Nguyên Thành lại là địa phận của Viên Thiệu.

Mang theo nhân mã nhiều, nguy cơ bại lộ cũng lớn hơn." Ngô

Lương cũng cười giải thích.

"Nói vậy thì, đám tặc nhân kia sao lại không sợ?" Lão giả liền hỏi ngược lại.

"..." Ngô Lương khựng lại.

Câu hỏi này góc độ đủ điêu toản, ngay cả y cũng không cách nào đưa ra lời giải thích hợp lý nữa.

Lần này lại là Thủ Mộ Nhân giành phần thắng.

May mà Bạch Tinh Tinh thấy Ngô Lương bị hỏi khó, liền vội vàng tiếp lời, nói: "Thái Công, Ngô Hữu Tài không thích tranh đấu với người khác, y giỏi nhất là dùng trí.

Nay y đã dám chỉ mang hai mươi người đến tương trợ, hẳn là đã nghĩ ra đối sách rồi, hẳn là không cần binh đao đổ máu cũng có thể đuổi đám tặc nhân kia đi." "Tinh Tinh, con thành thật nói với Thái Công, con có phải đã tự ý hứa thân cho y rồi không?" Lão giả nhìn Bạch Tinh Tinh, lần này lại không còn giả vờ hồ đồ nữa, hỏi thẳng thừng.

"A?" Bạch Tinh Tinh bị hỏi đến ngẩn ra, sau đó khuôn mặt trắng nõn lập tức ửng lên sắc đỏ, liên tục lắc đầu nhưng đã có chút ấp úng nói, "Không, không có, tổ huấn của Bạch gia Tinh Tinh ghi nhớ trong lòng, tuyệt nhiên không dám vượt quá." "Nếu đã không có, lần này trở về con vì sao lại chỗ nào cũng nói giúp y?" Lão giả nhìn chằm chằm vào mắt Bạch Tinh Tinh, dường như muốn nhìn thấu nàng, "Cho dù không có, hai người các con e rằng cũng tuyệt đối không đơn giản.

Con chỉ sợ đã trao lòng cho y rồi phải không?" "Con..." Bạch Tinh Tinh lập tức im bặt, khuôn mặt đỏ ửng vì thẹn, dường như muốn nhỏ máu, vùi vào lồng ngực, lại trong vô thức trốn sau lưng Ngô Lương.

"Con còn nhớ rõ điều tổ huấn thứ sáu của Bạch gia là gì không?"

Biểu cảm của lão giả lại càng thêm nghiêm túc, giọng nói cũng càng thêm cứng rắn hỏi.

"Nữ không gả không được phép sinh con đẻ cái, kẻ vi phạm sẽ bị dìm chết..." Bạch Tinh Tinh cũng càng nói nhỏ hơn.

Nghe đến đây.

Mọi người trong Phường Nhân Quân đã nhíu mày, lộ vẻ không vui.

Trong lòng thầm nghĩ lão già này thật không biết điều!

Uổng cho Bạch Tinh Tinh một đường lo lắng an nguy Bạch gia, hai chân đã muốn chạy đứt lìa, cũng uổng cho Ngô tướng quân của chúng ta ngày đêm lên đường, vội vã chạy đến đây tương trợ.

Lão già này không biết cảm ơn thì thôi, lại còn bám víu lấy cái chuyện vụn vặt vớ vẩn này không buông, lại còn muốn làm theo tổ huấn.

Sớm biết vậy chúng ta đã chẳng nên đến, cứ mặc kệ cả nhà các người cùng mộ Quảng Xuyên Vương kia mà diệt vong thì tốt hơn.

Chương 476

Bạch gia không còn, Bạch cô nương cũng có thể vô tư mà cùng Ngô tướng quân chúng ta trường tương tư thủ, cần gì phải như hiện tại ngay cả danh phận cũng không có!

Mà này... mỗi lần về Trần Lưu, Ngô tướng quân và Bạch cô nương đêm đến liền như hình với bóng, đôi khi đi ngang qua còn nghe thấy động tĩnh bên trong.

Vậy mà Bạch cô nương lại nói chưa hứa thân với Ngô tướng quân, rốt cuộc bọn họ đang làm trò gì vậy?

Rồi lại nghe lão giả nói tiếp: "Con đã nhớ thì tốt rồi.

Nếu cha con biết chuyện này, chỉ sợ dù có mạo hiểm xé toạc mặt với Ngô tướng quân cũng nhất định phải dùng gia pháp xử trí con.

Nay y đang dẫn người ra ngoài điều tra, việc của Bạch gia nên do ta xử lý.

Lời ta nói con có nguyện nghe theo không?" "Thái Công..." Bạch Tinh Tinh rơi vào im lặng.

Nàng là một cô nương rất tự lập, đồng thời vì giáo dục gia đình từ nhỏ, cũng là một cô nương cực kỳ coi trọng tổ huấn, thậm chí còn hơn cả sinh mệnh.

Cũng chính vì vậy, cho dù thường xuyên cùng Ngô Lương củi khô lửa bốc chung phòng, thậm chí đã có lúc làm những chuyện không thể tự chủ được mà ý loạn tình mê... nhưng lại luôn tỉnh táo lại vào khoảnh khắc chạm đến giới hạn cuối cùng.

Cho dù vì vậy mà phải đáp ứng Ngô Lương một số yêu cầu rõ ràng là quá đáng hơn, nàng vẫn luôn không thể vượt qua rào cản đó.

Gông cùm về mặt tâm lý, thường kiên cố hơn cả thể xác, càng kiên cố không thể phá vỡ.

May mà Ngô Lương dường như đọc được sự giằng xé trong lòng nàng, cũng chưa từng cưỡng ép nàng, thậm chí còn tự giác hơn nàng mà không vượt qua giới hạn đó.

Bằng không.

Chuyện này nhất định sẽ trở thành tội lỗi mà Bạch Tinh Tinh cả đời không thể buông bỏ, vĩnh viễn không thể tha thứ cho chính mình, vĩnh viễn không thể đối mặt với người thân Bạch gia nữa, vĩnh viễn sống trong hối tiếc và đau khổ.

Ngay cả Ngô Lương, cũng vĩnh viễn không thể gỡ bỏ nút thắt trong lòng nàng.

Rất lâu sau.

"Tinh Tinh nguyện vâng lời." Bạch Tinh Tinh quỳ trước mặt lão giả, cúi đầu lắng nghe lão giả phán xét.

"..." Trong lòng mọi người Phường Nhân Quân không khỏi càng thêm bất bình.

Cái gì tổ huấn rách nát!

Cái gì quy tắc nát bét!

Chúng ta đã không nên đến, cứ mặc kệ Bạch gia cùng mộ Quảng Xuyên Vương kia mà diệt vong thì hơn!

Cái quái gì thế này, đã thời nào rồi mà còn cố chấp với cái tổ huấn mục nát cổ hủ này...

Lão già này mà dám phạt cô nương Tinh Tinh, chúng ta lập tức đưa cô nương Tinh Tinh quay lưng bỏ đi.

Chẳng lẽ cả nhà Bạch gia toàn người già yếu phụ nữ trẻ con này

còn có thể cản được chúng ta sao?

Không phải coi thường bọn họ, chỉ một mình Điển Vi cũng có thể san phẳng cả Bạch gia cho họ rồi!

Cùng lúc đó.

Mọi người trong Phường Nhân Quân còn vô thức nhìn về phía Ngô Lương.

Bọn họ cũng muốn biết Ngô Lương đối mặt với chuyện này rốt cuộc có thái độ ra sao, như vậy mới dễ quyết định tiếp theo nên làm thế nào.

Thế nhưng biểu tình hiện tại của Ngô Lương lại vô cùng bình tĩnh, dường như không hề lo lắng cho hoàn cảnh của Bạch Tinh Tinh, cũng không vì sự cổ hủ của lão giả mà phẫn nộ.

Không phải chứ?

Ngô tướng quân bình thường hay che chở người của mình nhất, vì sao đến chỗ Bạch Tinh Tinh lại có thể mặc kệ người Bạch gia làm càn?

"Tốt!

Ngay từ hôm nay, ta sẽ trục xuất con khỏi Bạch gia, trong gia phả sẽ không còn tên con nữa, sau khi chết con cũng không được chôn vào tổ phần Bạch gia!" Lão giả với giọng điệu cứng rắn tuyên bố, "Nhưng tử tội tuy có thể miễn, nhưng tội sống khó thoát.

Con tuy không còn là người Bạch gia, nhưng vẫn cần dùng hết sức cả đời để đoạt lại Tùy Hầu Châu mới có thể chuộc lại tội lỗi con đã phạm.

Bằng không, liệt tổ liệt tông Bạch gia tuyệt đối sẽ không khoan thứ cho con.

Con có nhận phạt không?" "?" Nghe xong lời này, thân thể Bạch Tinh Tinh đột nhiên run lên, kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn về phía Thái Công với vẻ mặt cực kỳ nghiêm nghị lúc này.

"..." Mọi người trong Phường Nhân Quân liền thở phào.

May mà chỉ là trục xuất khỏi Bạch gia, một Bạch gia bất cận nhân tình như vậy không ở cũng được, chuyện này đối với Bạch Tinh Tinh chưa chắc đã là chuyện xấu.

Thế nhưng mà, nói đến lão già này da mặt cũng có hơi dày quá mức, đã trục xuất Bạch Tinh Tinh ra khỏi Bạch gia rồi, lại còn muốn Bạch Tinh Tinh làm việc cho Bạch gia, thật sự còn vô sỉ hơn cả Ngô tướng quân!

Thế nhưng.

Mọi người lại nhìn Ngô Lương, lại phát hiện Ngô Lương lúc này không chỉ không hề động đậy, thậm chí nhìn lão giả ngoan cố kia, khóe môi lại nhếch lên một nụ cười thấu hiểu, thậm chí còn cảm kích khẽ gật đầu với y?

Tình huống gì đây?

Chẳng lẽ nói...

Cuối cùng có người mới vỡ lẽ, sự việc dường như hoàn toàn không phải như bọn họ vừa nghĩ.

Cùng lúc đó.

"Đa tạ Ngô tướng quân vừa rồi không can thiệp vào chuyện gia đình Bạch gia." Lão giả lại chắp tay hướng Ngô Lương, nói, "Chuyện ngày hôm nay vốn không liên quan đến Ngô tướng quân.

Ngô tướng quân chịu ra tay tương trợ, tiểu lão nhi tự nhiên cảm kích vô cùng.

Nhưng cũng xin Ngô tướng quân lượng sức mà làm, lỡ việc này không thành, Ngô tướng quân có thể tùy thời thoát thân, Bạch gia tuyệt không oán than.” “Thái Công đã sảng khoái như vậy, việc này tự nhiên không thể không thành!” Ngô Lương cũng chắp tay, cười ha hả hứa hẹn.

Y thích giao thiệp với những người sảng khoái như vậy, mọi người vừa vào đã bày tỏ thành ý thì tốt biết bao, khỏi phải kì kèo mặc cả lúc đó lại làm tổn thương tình cảm.

Sự tình trước mắt bất tri bất giác liền xảy ra một chuyển biến khó hiểu, Ngô Lương cùng vị lão giả này trong lúc nói chuyện đã đạt được một loại nhận thức chung tâm đắc.

Chúng nhân Phường Nhân Quân phản ứng một lát mới hoàn toàn hiểu ra rốt cuộc vừa rồi đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng cũng có người vẫn chưa hiểu.

“Công tử vì sao không đứng về phía Bạch cô nương, xem ra ngược lại còn rất vui mừng?” Vu Cát chính là người không hiểu, ở tuổi này, tư duy của lão dù sao cũng không còn nhanh nhạy như vậy, thậm chí đôi khi còn cố chấp thủ cựu, không phải chuyện gì cũng dễ dàng lý giải, vì vậy lão không nhịn được lẩm bẩm nhỏ tiếng.

“Lão tiên sinh, ngài vừa rồi có nghe rõ điều thứ sáu trong gia huấn của Bạch gia là gì không?” Gia Cát Lượng cười hì hì hỏi.

“Nữ tử không xuất giá không được sinh con, kẻ vi phạm sẽ bị dìm chết?” Vu Cát vẫn không hiểu nói.

“Lão tiên sinh nghĩ xem, nếu Tinh Tinh tỷ tỷ không xuất giá không được sinh con, vậy Hữu Tài ca ca phải tự xử thế nào?

Chẳng lẽ cứ hồ đồ như vậy cả đời, không cho Tinh Tinh tỷ tỷ một danh phận sao?” Gia Cát Lượng lại cười hỏi.

“Điều đó tự nhiên là không được, Bạch cô nương là một cô nương tốt, ai phụ nàng, lão phu sẽ là người đầu tiên không chịu…” Nói đến đây, gương mặt già nua nhăn nhó của Vu Cát đột nhiên giãn ra, lộ ra vẻ bừng tỉnh đại ngộ, cũng vui vẻ nói: “Thì ra là vậy, chỉ cần Bạch cô nương không còn là người của Bạch gia, thì không cần phải chịu ràng buộc của gia huấn nữa!” “Vị Thái công này còn bảo Tinh Tinh tỷ tỷ làm người Tùy Châu, như vậy tuy danh nghĩa là đuổi Tinh Tinh tỷ tỷ ra khỏi Bạch gia, nhưng bản chất Bạch gia vẫn nhận Tinh Tinh tỷ tỷ, Tinh Tinh tỷ tỷ tự nhiên cũng sẽ không đau lòng, thực là kế sách vẹn cả đôi đường a… Ta lại học được rồi, vị Thái công này cũng là người có đại trí tuệ, thật đúng là tam nhân hành tất hữu ngã sư a.” Gia Cát Lượng thành tâm cảm thán.

“Thì ra là vậy, lão phu còn tưởng hôm nay công tử đổi tính, không những không đứng về phía Bạch cô nương, lại còn tự ý ra mặt, hóa ra người với lão giả này đã có sự ăn ý đến thế.” Vu Cát cũng vui vẻ cười nói: “Đây đối với Phường Nhân Quân chúng ta mà nói, cũng là một chuyện hỷ sự khó có, không tệ không tệ.” Quay đầu nhìn lại Bạch Tinh Tinh.

“Thái công…” Bạch Tinh Tinh quỳ trên mặt đất, thân thể không ngừng run rẩy, đôi mắt đẹp ngấn lệ, nhìn lão giả đã lần nữa mỉm cười với nàng, lại không nói thêm được lời nào.

“Chuyện này không thể cho con biết trước nhiều, cha con là một kẻ quật cường không biết biến thông là gì, e rằng nhất thời khó mà chấp nhận được.” Lão giả đưa tay khẽ vuốt tóc Bạch Tinh Tinh, giọng nói cưng chiều: “Nhưng con không cần lo lắng, Ngô tướng quân nếu có thể giúp chúng ta xua đuổi cường địch, con chính là công thần lớn nhất của Bạch gia, cũng là cứu tinh duy nhất của Tiên Vương mộ.

Ta ‘phạt’ con như vậy, cả tộc nhân e rằng đều sẽ cảm thấy có chút

bất cận nhân tình, cha con tự nhiên cũng không thể nói gì thêm; còn nếu chuyện này cuối cùng không thành, Tiên Vương mộ mất rồi, Bạch gia cũng đoạn nhiên không thể tồn tại trên đời, đến lúc đó gia huấn tự nhiên cũng không còn nữa, con đã không phải người Bạch gia, từ nay về sau cứ yên tâm sống cuộc đời của mình, không cần phải sống như người Bạch gia nữa." "Thái công, nếu việc này không thành, Tinh Tinh nguyện cùng Bạch gia xuống suối vàng!" Bạch Tinh Tinh lập tức kiên quyết bày tỏ.

"Đừng nói lời hồ đồ!" Lão giả lại lần nữa nghiêm mặt, trừng mắt quát mắng: "Ta lát nữa sẽ xóa tên con khỏi gia phả, khi đó con đã không phải người Bạch gia, dù có muốn cùng Bạch gia xuống suối vàng, đến dưới kia, không những chúng ta không nhận con, liệt tổ liệt tông cũng nhất định không nhận con!" "Nhưng mà…" Bạch Tinh Tinh còn muốn nói gì đó.

Lúc này Ngô Lương cuối cùng cũng kịp thời lên tiếng cắt ngang bọn họ, cười ha ha nói: "Thôi được rồi, thôi được rồi, lời tang thương nói đến đây là đủ rồi.

Ta đại lão viễn chạy đến là để giúp đỡ, chứ không phải đến để đưa tang cho các người.

Ta đã nói chuyện này nhất định phải thành, sao lại có thể thất hứa với Tinh Tinh?

Các người cứ yên tâm đi." "Liên quan đến việc này… Ngô tướng quân có kế sách cụ thể nào không?" Lão giả nghe vậy quay người lại, lại hành lễ với Ngô Lương, cực kỳ thành khẩn hỏi.

"Ta có rất nhiều kế hoạch, nhưng điều quan trọng nhất là phải tùy theo địa thế mà chế định, như vậy mới có thể phát huy kỳ hiệu." Ngô Lương cười cười nói: "Mà kế hoạch của ta nếu muốn thuận lợi thực thi, cũng không thể thiếu sự trợ giúp của Bạch gia, vì vậy trước đó ta

vẫn cần xác nhận một số điều với Thái công." "Điều đó tự nhiên rồi, Ngô tướng quân cứ nói." Lão giả vội vàng nói.

"Xin hỏi Thái công, nơi đây cách Nguyên Thành không xa, không biết Bạch gia và tướng lĩnh thủ quân Nguyên Thành có nói chuyện được không?" Ngô Lương nghiêm mặt hỏi.

"Cái này…" Lão giả ngẩn ra, rồi mới nói: "Bình nhật Khải Nho ra ngoài hành y cũng từng đến Nguyên Thành, y từng chữa khỏi chứng phong hàn cho mẫu thân của Địch giáo úy, người đứng đầu thủ quân Nguyên Thành, vì vậy với Địch giáo úy đó hẳn là có thể nói được vài câu, nhưng cũng chỉ là nói chuyện được thôi, còn xa mới tính là có giao tình gì.

Do đó, muốn thủ quân Nguyên Thành ra mặt giải quyết chuyện này thì đoạn nhiên không được.

Chúng ta tuy có thể báo tin cho thủ quân Nguyên Thành đến tiêu diệt đám giặc cướp này, nhưng đây là kế sách 'khu hổ thôn lang', nếu đám giặc cướp này bị bắt, Tiên Vương mộ cũng sẽ bị bại lộ, đến lúc đó e rằng sói đã đi, lại rước về con hổ hung mãnh hơn, thật sự không phải điều Bạch gia mong muốn." "Nói chuyện được là được rồi." Ngô Lương lại cười cười không nói gì, tiếp tục hỏi: "Hiện giờ đám giặc cướp kia đã đến mấy ngày, Bạch gia hẳn là ngày đêm phái người canh chừng nhất cử nhất động của chúng, chắc hẳn đã nắm rõ ám hiệu và quy luật hành động của chúng rồi chứ?" "Điều đó tự nhiên rồi, nếu luận về địa hình địa thế, tự nhiên chúng ta càng quen thuộc hơn.

Mượn màn đêm che phủ, chúng ta thậm chí có thể mò đến nơi cách doanh trại đám giặc cướp đó chưa đầy hai mươi trượng để giám sát, như vậy liên tục tra xét mấy ngày cũng không bị chúng phát giác.

Còn về ám hiệu của chúng… kể từ lần trước Tinh Tinh sơ ý mắc mưu Ngô tướng quân, chúng ta đã vô cùng coi trọng việc này, vì vậy

ám hiệu của chúng sớm đã hoàn toàn nằm trong tầm kiểm soát của chúng ta, tuyệt không sai sót." Lão giả điểm đầu thuyết đạo.

Nghe nói vậy, gương mặt tươi cười của Bạch Tinh Tinh lại hơi ửng hồng, bất giác nhớ lại cảnh tượng lần đầu tiên gặp Ngô Lương thì tình cảnh, còn cả câu nói mở miệng đầu tiên "ta không phải người tốt lành gì", cùng với câu chuyện hạ lưu về "thải ma cô".

Giờ đây Bạch Tinh Tinh đã trưởng thành hơn rất nhiều, không chỉ hiểu mà còn cực kỳ thành thạo việc "thải ma cô", tự nhiên không khỏi cảm thấy ngượng ngùng.

"Rất tốt." Ngô Lương gật đầu: "Tối nay tìm một thời gian thích hợp, ngài sai người dẫn ta lên núi xem xét một chút, rồi xác định kế hoạch tiếp theo cũng không muộn.

Nhưng trước đó, ta cần Thái công chuẩn bị trước một số thứ để phòng khi cần đến." "Lát nữa Khải Nho hẳn sẽ trở về, lúc đó y có thể sắp xếp ổn thỏa việc này.

Ngô tướng quân còn có yêu cầu gì cứ nói, Bạch gia dù có phải đập nồi bán sắt cũng nhất định sẽ đáp ứng." Lão giả lại lần nữa chắp tay nói.

Chương 477

"Xin Thái công đi mua mấy chục cân thịt, chỉ cần thịt mỡ, không cần thịt nạc, cho vào một cái nồi lớn không ngừng đun, cho đến khi thịt mỡ tan chảy hoàn toàn vào nước canh mới thôi." Ngô Lương trầm ngâm một chút, nói: "Ngoài ra, xin Thái công bỏ tiền lớn mua mười mấy cân bột mì tinh tế, số bột mì này tạm thời cứ để đó, đợi khi nước thịt nấu xong rồi hãy dùng." Có thể thấy, Bạch gia truyền thừa bao nhiêu năm nay, kỳ thực đã tích trữ không ít vật tư, không giống vẻ bề ngoài đơn sơ như vậy.

Dù sao, vào thời buổi này, bất kể là thịt hay bột mì, đều không phải gia đình bình thường nào cũng có thể chi trả được.

Một tiểu gia tộc trong thôn như Bạch gia, có thể đảm bảo mỗi người trong nhà đều được ăn no đã là rất khá giả rồi.

"Ừm…" Ngô Lương khẽ gật đầu.

Giữa lúc nói chuyện, bên ngoài khách đường đột nhiên truyền đến một giọng nam có chút mệt mỏi: "Thúc phụ, con về rồi, nghe tộc nhân nói Tinh Tinh đột nhiên trở về, có phải thật không?" Cùng với tiếng nói đó, cửa khách đường bị đẩy ra, một nam tử trung niên toàn thân dính đầy bụi đất sải bước đi vào.

Người này không ai khác, chính là phụ thân của Bạch Tinh Tinh, Bạch Khải Nho.

Khải Nho chỉ là tự của y, y thật ra họ Bạch tên Sanh, cũng là một cái tên khá nho nhã.

Chẳng qua hình tượng của y lúc này lại chẳng ăn nhập chút nào với hai chữ "nho nhã".

Nếu không phải từng gặp qua, Ngô Lương còn tưởng y là dân tị nạn ở đâu chạy đến.

Nhưng Ngô Lương thật ra cũng không có tư cách mà chê cười Bạch Sanh.

Bản thân y và Phường Nhân Quân cũng đều cải trang thành bộ dạng lưu dân, bất cứ ai thấy y bây giờ cũng không thể nào liên tưởng y với một Trung lang tướng được.

"Khải Nho, con về đúng lúc lắm." Lão giả cười ha ha đón y, "Không chỉ Tinh Tinh trở về, Ngô tướng quân được tin Tiên Vương mộ e rằng có biến cố, cũng cùng Tinh Tinh đến trợ giúp Bạch gia một tay, đây thật sự là tuyết trung tống thán a." "Ngô tướng quân?" Bạch Khải Nho khá bất ngờ nhìn về phía Ngô Lương đang đứng trong đại đường.

Y hẳn là đã biết Ngô Lương cũng đến rồi, tộc nhân chắc đã thông báo, chỉ là không ngờ Ngô Lương một phen đã trở thành Ngô tướng quân, vì vậy y ngẩn ra một chút, rồi chắp tay lại, có chút đề phòng nói: "Ngô tướng quân không quản vạn dặm xa xôi đến giúp đỡ, Bạch mỗ tự nhiên cảm kích không hết, nhưng lần trước Bạch mỗ đã đưa ra một quyết định vi phạm gia huấn, để Ngô tướng quân vào Tiên Vương mộ.

Lần này Ngô tướng quân lại đến, Bạch mỗ thực không có gì có thể cảm tạ Ngô tướng quân nữa." Đây là lo lắng Ngô Lương sau khi giúp đỡ xong, lại lấy cớ đó để vào Quảng Xuyên Vương mộ lần nữa, nên mới nói rõ trước...

Dù sao theo y thấy, Bạch gia và Ngô Lương không thân không quen.

Có câu 'vô lợi bất khởi tảo'.

Nếu không có mục đích gì, Ngô Lương đoạn nhiên sẽ không có lý do để nhúng tay vào chuyện này.

Chẳng qua y vẫn còn ở tầng thứ nhất.

Ngô Lương và thúc phụ y đã ở tầng thứ năm rồi, thậm chí đã thương lượng xong xuôi mọi chuyện, căn bản không cần y phải bận tâm.

"Bạch tiên sinh không cần đa lo, ta lần này đến trợ giúp không có mục đích nào khác, chỉ vì Tinh Tinh sau khi làm người Tùy Châu, đã làm cho ta rất nhiều việc may vá, khẩu kỹ của nàng cũng đã mang lại sự trợ giúp to lớn cho ta, trong lòng ta cảm kích không hết, vì vậy làm chút chuyện cho nàng và Bạch gia cũng là trách nhiệm không thể chối từ." Ngô Lương cười tủm tỉm, nhưng lại rất nghiêm túc nói.

Phường Nhân Quân chúng nhân ngẩn ra.

Khẩu kỹ của Bạch cô nương quả thực lợi hại, không chỉ có thể huấn luyện chim ưng, đôi khi còn có thể dụ một vài con chim xuống để giải tỏa cơn thèm, hơn nữa thính lực phi thường của nàng cũng không ai có thể thay thế, khi vào mộ quả thực giúp đỡ rất nhiều.

Nhưng việc may vá này… Chúng nhân lại có chút không hiểu, việc may vá trong nhà chẳng phải đều do các mỹ nhân làm sao, bọn họ chưa từng thấy Bạch Tinh Tinh may vá thứ gì cả.

"Tinh Tinh còn biết may vá ư?" Bạch Khải Nho cũng kỳ lạ nhìn về phía Bạch Tinh Tinh, nữ nhi này của y từ nhỏ tính tình đã hoang dã, trèo cây leo núi còn linh hoạt hơn cả tiểu tử, duy chỉ có nữ công thì thế nào cũng không chịu học.

"…" Chỉ có Bạch Tinh Tinh hiểu ý của Ngô Lương, gương mặt tươi cười lập tức đỏ bừng đến tận mang tai, muốn nhéo Ngô Lương một cái để bảo y đừng nói bậy, nhưng lại không dám làm càn trước

mặt phụ thân.

“Không cần để ý những chi tiết nhỏ này.” Ngô Lương không hề biến sắc bỏ qua chủ đề này, tiếp tục nói: “Bạch tiên sinh, vừa rồi ta đã nói một lượt những yêu cầu với Thái công, giờ không cần nói thêm nữa.

Lát nữa đợi trời tối, còn phải làm phiền Bạch tiên sinh dẫn ta lên núi tra xét một phen, nhanh chóng chế định kế sách khắc địch.” “Xem ra Ngô tướng quân là hữu bị mà đến, đây thật sự là thiên hàng thần binh a!” Bạch Khải Nho nghe vậy tự nhiên đại hỉ, liên tục nói: “Có Ngô tướng quân trợ giúp Bạch gia ta, Bạch mỗ tự đương toàn lực phối hợp.” “A cáp——mấy ngày gần đây tinh dạ kiêm trình, quả thực có chút mệt mỏi rồi.

Còn phải làm phiền Bạch tiên sinh sắp xếp chỗ ngủ, và chuẩn bị ít đồ ăn lấp bụng cho những huynh đệ này của ta.” Ngô Lương vươn vai, lại một chút cũng không coi mình là người ngoài mà nói.

Đây là để lại chút thời gian cho Bạch Khải Nho và Bạch Tinh Tinh tự trò chuyện.

Ngoài ra, Ngô Lương dù có dùng chân cũng có thể nghĩ ra, Bạch Khải Nho nhất định rất nhanh sẽ hỏi câu hỏi mà Bạch Thái công từng hỏi trước đó: “Không biết Ngô tướng quân đã mang theo bao nhiêu nhân mã?” Ngô Lương lười phải giải thích lại một lần nữa, cũng không muốn thấy Bạch Khải Nho từ biểu cảm kích động liền biến thành thất vọng.

Y vừa rồi sai Bạch Thái công chuẩn bị những thứ đó chính là đã có kế sách rồi.

Hiện giờ điều duy nhất cần phải kiêng kỵ chính là pháp khí mà Hách Manh mang theo, không biết rốt cuộc có công dụng gì, nhưng nghĩ lại vấn đề hẳn cũng không lớn, vì kế sách của Ngô Lương không

liên quan nửa xu đến pháp thuật, tự nhiên cũng không phải pháp khí liền có thể phá được. —- “Chỉ là không biết y cần thịt mỡ và bột mì này rốt cuộc để làm gì?” Nghe từ miệng thúc phụ về những yêu cầu của Ngô Lương, Bạch Khải Nho đã nhíu mày, vô cùng khó hiểu hỏi.

Hiện giờ Ngô Lương và những người khác đã được sắp xếp ăn uống và nghỉ ngơi, trong khách đường chỉ còn lại Bạch Khải Nho, lão giả và Bạch Tinh Tinh ba người bàn bạc việc này.

Lão giả tên là Bạch Kỳ, tự Lập Trường.

Ngô Lương là văn bối không thể gọi thẳng tên, dù có xưng hô tự biểu cũng khá bất kính, tự nhiên không hỏi qua, trực tiếp theo Bạch Tinh Tinh gọi là “Thái công” liền rất thích hợp.

“Cái này con phải hỏi Tinh Tinh.” Lão giả thì nhìn về phía Bạch Tinh Tinh.

Kỳ thực trong lòng lão cũng vô cùng nghi hoặc, chỉ là vừa rồi không tiện hỏi Ngô Lương, giờ Ngô Lương đã đi ra ngoài, tự nhiên cũng chỉ có thể hỏi Bạch Tinh Tinh, người hiểu rõ Ngô Lương nhất.

“Con cũng không biết.” Bạch Tinh Tinh lắc đầu, nhưng lại vô cùng tự tin nói: “Thái công, phụ thân, con tuy không biết Ngô Hữu Tài rốt cuộc có dụng ý gì, nhưng y từ trước đến nay túc trí đa mưu, hơn nữa đều dùng những quỷ kế mà người thường không thể nhìn thấu, không thể nghĩ ra.

Con đi theo y đã gần một năm, trong khoảng thời gian này đã cùng y nhiều lần thâm nhập hiểm cảnh, y luôn có thể hóa hiểm vi di, chưa từng xảy ra sai sót.

Vì vậy hai người cũng đừng suy nghĩ nhiều, chỉ cần làm theo ý y là được, y nhất định sẽ không khiến hai người thất vọng.” “Chỉ mong là như vậy…” Bạch Khải Nho thấy không hỏi được thêm gì, lúc này

cũng không còn cách nào khác, cuối cùng gật đầu, rồi lại nói: "Con còn một điều không hiểu.

Người này sớm đã biết con với thân phận người Tùy Châu đi theo y, tự nhiên cũng rõ quyết tâm lấy lại Tùy Hầu Châu của chúng ta.

Giờ đây nếu chúng ta bị người khác tiêu diệt, vậy Tùy Hầu Châu y liền không cần phải trả lại nữa.

Chuyện này rõ ràng là vừa ý y, y lại vì sao đặc biệt chạy đến giúp đỡ chúng ta?

Hành động này liệu có che giấu mục đích nào khác không?" "…" Nghe đến đây, lão giả và Bạch Tinh Tinh lập tức mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, sau khi nhìn nhau một cái rất ăn ý mà không tiếp lời.

"Nhưng y lại có thể có mục đích gì chứ?" Bạch Khải Nho vẫn còn chút nghi hoặc và lo lắng lẩm bẩm: "Ngoài trân bảo trong Tiên Vương mộ, Bạch gia ta khẳng định không có thứ gì khác mà y có thể hứng thú.

Nhưng Tiên Vương mộ y đã vào rồi, còn lấy đi Tùy Hầu Châu quý giá nhất, dường như cũng không còn cần phải vào nữa… Vô lợi bất khởi tảo, rốt cuộc y có mục đích gì đây?" "Rốt cuộc là…" Bạch Khải Nho cuối cùng nhìn về phía Bạch Tinh Tinh, thấy gương mặt tươi cười của Bạch Tinh Tinh hơi ửng hồng, có chút chột dạ cúi đầu xuống, y chợt nhớ ra điều gì đó, mở miệng hỏi: "Tinh Tinh, y từng nói có hảo cảm với con, làm phụ thân ta thì không lo lắng cho con, chỉ là không biết con đi theo y một năm nay, y có còn ý gì với con không?" "Cái này… hình như là… có ạ." Bạch Tinh Tinh cúi đầu thấp hơn nữa, ấp úng nói.

"Chính là thế!" Bạch Khải Nho lập tức đập đùi một cái, bừng tỉnh đại ngộ nói: "Chính cái gọi là 'yểu điệu thục nữ, quân tử hảo cầu', y tuy không phải quân tử gì, nhưng cũng là một nam nhân.

Giờ đây đến giúp đỡ, e rằng chính là vì muốn theo đuổi con!

Tinh Tinh, con không hổ là nữ nhi của Bạch Khải Nho ta, chỉ trong cử chỉ đi đứng liền có thể khiến người này mê muội điên đảo, cam tâm tình nguyện làm việc cho Bạch gia ta, phụ thân lấy con làm tự hào!" "…" Lời nói này khiến Bạch Tinh Tinh càng không biết phải đáp lời ra sao.

Trầm ngâm một lát, Bạch Khải Nho lại nắm lấy cánh tay Bạch Tinh Tinh, lời lẽ chân thành nói: "Tinh Tinh, con thật vất vả rồi, là do vi phụ vô năng, lại đem trọng trách truy hồi Tùy Hầu Châu và bảo vệ Tiên Vương mộ toàn bộ đặt lên vai một mình con.

Nhưng đây cũng là biện pháp không còn cách nào khác, ai——" "Phụ thân…" Bạch Tinh Tinh muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại nói không nên lời.

"Không cần nói nhiều, vi phụ trong lòng đều rõ." Bạch Khải Nho thần sắc trịnh trọng nói: "Nhưng vi phụ vẫn phải dặn dò con, con tuy bất đắc dĩ phải sớm tối ở cùng y, nhưng gia huấn của Bạch gia vạn lần không thể phá vỡ, đừng cho y có cơ hội thừa cơ mà ra tay.

May mà con theo tính tình của vi phụ, vi phụ cũng không quá lo lắng điểm này." "…" Bạch Tinh Tinh im lặng cúi đầu.

Lão giả đứng một bên nhìn cũng không nói gì, chỉ là ánh mắt có chút phức tạp.

"Chỉ là người này đặc biệt chạy đến giúp đỡ Bạch gia, ta lại không biết nên báo đáp y thế nào nữa…" Bạch Khải Nho tiếp đó lại như chợt nhớ ra điều gì đó, hỏi: "Đúng rồi, lần này các con đã mang theo bao nhiêu người đến?" Câu hỏi này quả nhiên vẫn không thể tránh khỏi.

Lần này không đợi Bạch Tinh Tinh nói, lão giả liền chủ động tiếp

lời, giơ hai ngón tay lên nói: “Hai mươi.” “Bao nhiêu?!” Bạch Khải Nho lập tức ngây người. —— Mặt trời cuối thu đã ngắn lại.

Đến lúc dùng bữa tối, trời đã rất tối.

Ngô Lương và những người khác liền nghỉ ngơi đến lúc này, mới bước ra khỏi phòng, lần nữa gặp Bạch Khải Nho trong khách đường.

Bạch Khải Nho đã sai người chuẩn bị bữa tối thịnh soạn.

Đợi Ngô Lương và những người khác bước vào, lập tức có tộc nhân mang lên những món thịt nóng hổi và rượu gạo, hơn nữa số lượng lớn đủ dùng, coi như là để tiếp phong cho Ngô Lương và những người khác, đương nhiên cũng tiện thể bày tỏ lòng cảm kích.

Ngoài những thứ này ra, y thực sự không nghĩ ra nên dùng gì để báo đáp ơn giúp đỡ của Ngô Lương.

“Ngô tướng quân, chư vị tráng sĩ, mau mau nhập tọa.” Bạch Khải Nho đã vô cùng nhiệt tình đón lên, mời Ngô Lương và những người khác ngồi xuống, lại sai người rót đầy rượu cho họ, nâng chén cười nói: “Xin Ngô tướng quân và chư vị tráng sĩ cạn chén này, Ngô tướng quân và chư vị tráng sĩ đường xa đến đây, Bạch mỗ vô cùng cảm kích.” “Đa tạ Bạch tiên sinh, nhưng tối nay chúng ta còn có việc phải làm, chỉ một chén này là đủ rồi, phần còn lại đợi sau khi việc này qua đi rồi hãy sảng khoái uống cũng không muộn.” Ngô Lương cười nâng chén ra hiệu, nói xong câu đó mới một hơi uống cạn, rồi úp chén rượu xuống đặt sang một bên.

Phường Nhân Quân chúng nhân cũng sảng khoái uống cạn chén rượu này.

Tiếp đó liền học theo Ngô Lương úp chén rượu xuống đặt sang một bên, tuyệt không một ai lưu luyến.

“…” Bạch Khải Nho từ trước đến nay chưa từng thấy thủ đoạn

từ chối rượu độc đáo như vậy, y hơi ngẩn người, đồng thời trong lòng cũng cảm thán kỷ luật nghiêm minh của đám người Ngô Lương.

Bọn họ tuy có già có trẻ, trình độ không đồng đều, trông cực kỳ giống một đám ô hợp chắp vá lung tung, hơn nữa bản thân cũng chính là một đám đạo mộ tặc nhân không thể lộ diện, nhưng hành vi cử chỉ e rằng sánh ngang với đội quân tinh nhuệ nhất.

Sau khi chứng kiến cảnh này, tuyệt đối không còn ai dám khinh thường bọn họ nữa.

"Bạch tiên sinh, không biết mấy yêu cầu ta đưa ra đã được chuẩn bị thế nào rồi?" Trong lúc nói chuyện, Ngô Lương đã lấy ra một chiếc đùi gà từ trong hũ sành trước mặt, vừa đưa vào miệng nhồm nhoàm gặm, vừa lơ mơ hỏi.

"À… thịt mỡ Ngô tướng quân cần đã mua về rồi, hiện đang được nấu trong nồi lớn ở hậu viện." Bạch Khải Nho hoàn hồn, vội vàng nghiêm mặt nói: "Chỉ là bột mì này có chút khó tìm, hiện tại vẫn chưa tìm đủ số lượng Ngô tướng quân yêu cầu, nhưng nghĩ lại thì chậm nhất là đến tối mai sẽ mua về được, sẽ không làm chậm trễ kế hoạch của Ngô tướng quân chứ?" "Không chậm trễ." Ngô Lương cười cười, lại nói: "Không biết tối nay Bạch tiên sinh định sắp xếp thế nào?" "Tự nhiên là do ta thân tự cùng Ngô tướng quân và mấy vị tráng sĩ lên núi tra xét.

Chẳng may xảy ra sơ suất gì bị đám người kia phát giác, Ngô tướng quân và mấy vị tráng sĩ có thể đi trước, ta và tộc nhân đi theo sẽ điện hậu cho chư vị." Bạch Khải Nho ưỡn ngực nói.

"Bạch tiên sinh có biết nơi nào đủ gần Bất Quy Cốc, lại có thể che mắt người khác để dùng đá xây dựng một số công sự đơn giản không?" Ngô Lương tiếp tục hỏi.

"Cái này…" Bạch Khải Nho không khỏi lộ vẻ nghi hoặc.

Y đã càng lúc càng không hiểu Ngô Lương rốt cuộc định làm gì, nhưng đã Ngô Lương đưa ra yêu cầu này, y vẫn ngưng thần suy nghĩ.

Cứ như vậy qua một lúc, cuối cùng y gật đầu nói: "Những nơi như vậy đại khái có ba chỗ, đều là những góc chết mà đám giặc cướp kia không thể chú ý tới, hơn nữa ba chỗ này đều nằm trong phạm vi hai dặm cách Bất Quy Cốc, không biết có phù hợp với yêu cầu của Ngô tướng quân không?" "Lát nữa đi xem xét rồi quyết định." Ngô Lương khẽ gật đầu, nghĩ nghĩ rồi lại nói: "Đúng rồi, Bạch tiên sinh phủ đệ hẳn có chút đồng khí chứ, nếu không có đồng khí, tiền đồng cũng có thể thay thế." Thời buổi này tiền đồng đã ngày càng mất giá, rất nhiều nơi đều quay trở lại phương thức giao dịch trao đổi vật lấy vật.

Nhiều gia đình khá giả, tiền đồng đều bị kẹt trong tay, tiêu không được mà vứt đi thì tiếc, thậm chí ngay cả một số người nghèo khi hạ táng cũng có thể chôn theo một xâu tiền đồng.

Vì vậy, yêu cầu này đối với Bạch gia, một gia tộc vẫn có thể mua thịt và bột mì giữa thời loạn, tuyệt đối không phải việc khó khăn gì.

"Trong kho phòng thì có chút tiền đồng, nếu không đủ, Bạch mỗ sẽ sai người đi đổi thêm, cần bao nhiêu có bấy nhiêu." Bạch Khải Nho nói.

"Làm phiền Bạch tiên sinh trước hết mang mười mấy cân đến, rồi sai người chế thành bột đồng để phòng khi cần đến." Ngô Lương nuốt miếng thịt trong miệng xuống, cười nói.

Bạch Khải Nho tự nhiên càng thêm khó hiểu.

Chương 478

Kỳ thực ngay cả trong lòng Phường Nhân Quân chúng nhân cũng tràn đầy nghi hoặc.

Thịt mỡ, bột mì, bột đồng… bọn họ dù thế nào cũng không thể liên hệ những thứ này lại với nhau, tự nhiên cũng không biết Ngô Lương rốt cuộc muốn làm gì.

Tuy nhiên bọn họ lại biết.

Ngô Lương trước đây có thể dùng một vài thứ cực kỳ thông thường để tạo ra sức mạnh hủy thiên diệt địa, vậy thì hiện tại y yêu cầu những thứ này, tự nhiên cũng khẳng định có lý lẽ của riêng mình, hơn nữa là những lý lẽ mà bọn họ có thể vĩnh viễn không thể lý giải được.

Đáng tiếc lần này Ngô Lương không mang theo hắc hỏa dược.

Bằng không, chỉ với bốn trăm người của Hách Manh và Tào Tính, dù Ngô Lương và những người khác chỉ có hơn hai mươi người, cũng có thể vây khốn chúng trong Bất Quy Cốc, cho chúng nếm thử mùi vị tan xương nát thịt.

Nhưng trước khi đến Ngô Lương cũng từng nói với mọi người.

Lần này không thể để Hách Manh và Tào Tính toàn quân bị diệt, cũng không thể do Phường Nhân Quân và Bạch gia trực tiếp ra tay, càng không thể để đám người này thất bại một cách không rõ ràng, bằng không Lữ Bố tặc tâm bất tử, e rằng Quảng Xuyên Vương mộ và Bạch gia sẽ vĩnh viễn không có ngày yên bình.

Đêm đó vào giờ Hợi.

Ngô Lương chỉ mang theo Gia Cát Lượng và Điển Vi hai người,

cùng Bạch Khải Nho và vài tộc nhân Bạch gia lén lút tiến vào rừng núi nơi Bất Quy Cốc tọa lạc.

Chỉ hai canh giờ sau, bọn họ liền trở về Bạch gia.

Lúc này chúng nhân mới cuối cùng biết được, hành động này của Ngô Lương lại là để chọn địa điểm cho "Bát Trận Đồ".

Đương nhiên, chỉ là một "Bát Trận Đồ" vô cùng đơn sơ, được dự định xây dựng tại chỗ bằng đá khối và cây cối, thậm chí còn cố ý tạo ra cảm giác như được hình thành tự nhiên, không cần trực tiếp vây khốn Hách Manh và đám người Tào Tính hoàn toàn trong "Bát Trận Đồ", chỉ cần có thể vây khốn chúng một đêm là được.

Còn về chuyện sau đó, Ngô Lương lại có sắp xếp khác.

Tuy nhiên, đối với thịt mỡ, bột mì và bột đồng kia, bọn họ thì vẫn không biết là có dụng ý gì.

Cứ như vậy, việc âm thầm bố trí "Bát Trận Đồ" liền giao cho Gia Cát Lượng phụ trách, nhân công tự nhiên do Bạch gia cung cấp.

Ngoại trừ Ngô Lương và những người khác, các binh sĩ Phường Nhân Quân đi theo căn bản không tham gia vào, tất cả đều ẩn nấp trong rừng núi từ trước để chơi cờ vây.

Đến chiều ngày hôm sau.

Thịt mỡ đã nấu gần một ngày một đêm cơ bản đã hoàn toàn hóa thành nước súp đặc sệt, vừa đúng lúc người Bạch gia cũng mang bột mì Ngô Lương cần về.

Ngô Lương lúc này mới cuối cùng có động thái mới.

Y yêu cầu Bạch Khải Nho một cái nồi lớn, đổ nửa nồi bột mì vào trong, sau đó lại thêm một thùng nước, rắc vài nhúm muối tinh, tiếp đó liền sai Điển Vi đứng trước nồi lớn dùng hai tay nhào bột.

Đây chính là sát kê dụng ngưu đao rồi.

Điển Vi là hạng người nào chứ, với sức lực của y, một nồi bột lớn như vậy cũng chỉ dùng một lát liền được y dễ dàng nhào thành một khối bột lớn.

Tiếp đó Ngô Lương lại sai người mang nước sạch đến, hết lần này đến lần khác đổ nước sạch lên khối bột, hết lần này đến lần khác nhào nặn rửa sạch, gần như tẩy sạch toàn bộ tạp chất trong bột mì, khiến nó cuối cùng biến thành một khối chất dẻo nhìn qua có vẻ trong suốt như ngọc trắng, khiến mọi người không ngớt lời ca ngợi.

Người đời sau nhìn thấy đây đại khái đã đoán ra đây là thứ gì rồi, đây mẹ nó chẳng phải là quá trình chế biến mì căn sao?

Nhưng người thời đại này thì không biết những điều đó, dù sao mì căn mới được sáng tạo vào thời Nam Bắc Triều, mà Đông Kinh thì lại sớm hơn Nam Bắc Triều mấy trăm năm, tự nhiên là chưa từng thấy vật này.

Đến bước này, Ngô Lương lại sai người Bạch gia mang nước thịt mỡ đã nấu xong đến, đổ vào nửa nồi nhỏ.

Tiếp tục lệnh Điển Vi không ngừng nhào nặn, cho đến khi toàn bộ nước thịt mỡ này hòa quyện vào khối mì căn lớn kia, như vậy mới coi như hoàn thành toàn bộ công đoạn.

Lúc này khối mì căn này lại xảy ra biến hóa.

Không chỉ nhìn trong suốt hơn trước, thậm chí còn dính dầu bóng loáng, có chút sắc tinh oánh, hơn nữa trên đó còn tỏa ra mùi hương thịt canh vô cùng nồng đậm.

Cảnh tượng này khiến mọi người có mặt đều cảm thấy đói bụng.

"Cái này… Công tử, lão hủ tuy sớm đã biết người giỏi trù nghệ, đặc biệt là mùi vị của con cá nướng kia quả thực thấm vào tận xương

tủy, nhưng hôm nay thấy vật này, lão hủ mới biết người rốt cuộc đã ẩn giấu sâu đến mức nào.

Món ngon sắc hương vị toàn vẹn như vậy e rằng chỉ nên có trên trời, mà lại đều dùng những thứ không hề thần kỳ.

Trù nghệ của người thực sự đã đạt đến trình độ hóa hủ bại thành thần kỳ a." Vu Cát nuốt nước miếng, mắt ráo hoảnh tiến đến trước mặt Ngô Lương nịnh nọt: "Chỉ là không biết món ngon thần kỳ như vậy, rốt cuộc nên gọi là gì?" "Ngươi thấy nó có giống Thái Tuế không?" Ngô Lương cười nói.

"Thái Tuế?" Vu Cát ngẩn ra: "Công tử nói có phải là loại nấm thịt linh chi 'Thái Tuế' mà Thủy Hoàng Doanh Chính đã khổ công truy tìm để cầu trường sinh bất tử không?

Giống!

Cực kỳ giống!

Trong 《Sơn Hải Kinh》 nói nó là một loại 'thị nhục tụ nhục chi' giống như ngưng chi.

So sánh như vậy, thứ này của công tử quả thực rất giống 'Thái Tuế'!

Không không không, nó chính là 'Thái Tuế', công tử đặt tên thật tuyệt diệu!" "Đối với một món mỹ thực mà nói, đích xác là một cái tên hay hiếm có…" Mọi người nghe vậy cũng đều tặc lưỡi tán thán.

Bất luận là bây giờ hay hậu thế, chỉ cần là người có chút kiến thức, đối với danh tiếng của "Thái Tuế" đều tuyệt đối không xa lạ.

Trong đó, kẻ khởi xướng lớn nhất cho sự nổi tiếng này chính là Tần Thủy Hoàng.

Tương truyền khi tại thế, y đã khổ công truy tìm thuốc trường sinh

bất tử chính là "Thái Tuế", đáng tiếc cho đến khi băng hà vẫn không thể toại nguyện.

Thế nhưng "Thái Tuế" có thật sự tồn tại hay đã từng tồn tại không?

Vấn đề này ngay cả ở hậu thế cũng vẫn là một ẩn số.

Có học giả cho rằng "Thái Tuế" kỳ thực là một thể tập hợp hiếm có cấu thành từ ba loại khuẩn: khuẩn nhầy, vi khuẩn và nấm.

Thậm chí trong các bản tin còn luôn có người đào được "Thái Tuế" với những kỳ văn dị sự.

Tuy nhiên, đối với các nhà sinh vật học thực sự có tư cách bình luận về việc này, sự tồn tại, tác dụng và công hiệu của "Thái Tuế" vẫn là một ẩn số.

Những "Thái Tuế" xuất hiện trong các bản tin cũng chưa chắc đã là "Thái Tuế" nhiều lần xuất hiện trong văn hiến và truyền thuyết cổ đại của Thiên triều.

Ngoài ra, theo Ngô Lương được biết, "Thái Tuế" sớm nhất xuất hiện căn bản không phải là tiên dược gì cả, mà là một loại thiên thể được các tinh tượng đại sư cổ đại của Thiên triều giả thiết nên.

Việc này còn phải kể từ "Tuế Tinh Kỷ Niên Pháp" cổ xưa nhất của Thiên triều.

Những "năm Tân Sửu", "năm Tị Vị", "năm Tân Hợi" mà mọi người thường thấy trong sách lịch sử đều là sản phẩm của "Tuế Tinh Kỷ Niên Pháp".

Ngay cả đến thời Dân Quốc, "Tuế Tinh Kỷ Niên Pháp" vẫn là phép tính niên hiệu chủ lưu nhất của Thiên triều.

Mãi đến cận đại, Thiên triều dần dần hội nhập với thế giới, mới

dẫn nhập "Công Nguyên Kỷ Niên Pháp" nhất quán với phương Tây, khiến cho tỷ lệ sử dụng "Tuế Tinh Kỷ Niên Pháp" ngày càng ít đi.

Dù cho đến nay, trên các tờ lịch mua về vẫn còn ghi chú niên hiệu theo "Tuế Tinh Kỷ Niên Pháp", khi tra cứu thời gian trên mạng cũng sẽ có cả "Tuế Tinh Kỷ Niên Pháp" và ngày âm lịch, nhưng những người trẻ tuổi còn quan tâm và hiểu biết về những điều này đã ngày càng ít đi rồi.

Trong "Tuế Tinh Kỷ Niên Pháp", vì phương hướng vận hành của Tuế Tinh là từ tây sang đông, ngược chiều kim đồng hồ, không phù hợp với thói quen sinh hoạt từ đông sang tây, các nhà thiên văn học để tiện lợi đã tìm ra một "giả Tuế Tinh" vận hành ngược chiều với Tuế Tinh, gọi là Thái Tuế, kết hợp với Mười hai Thần để tính niên hiệu.

Cũng trong "Tuế Tinh Kỷ Niên Pháp", vì "Thái Tuế" ngược với "Tuế Tinh" thật, cho nên vị trí của Thái Tuế cũng là biểu tượng của đại hung.

Văn hiến đã nói rõ: vị trí có Thái Tuế là nơi đại hung, tuyệt đối không được động thổ, nếu không tất sẽ chiêu họa vô cùng.

Đây cũng chính là nguồn gốc của câu nói thường gặp "động thổ trên đầu Thái Tuế".

Thậm chí trong lịch sử ghi chép từng xuất hiện những án lệ "động thổ trên đầu Thái Tuế" mà dẫn đến gia phá nhân vong.

Sau Tần hầu như mỗi triều đại đều có sự kiện tương tự.

Trước triều Tần có lẽ là do "phần thư khanh nho" đã hủy đi lượng lớn sử sách, nên hậu thế khảo cổ không phát hiện được, nếu không Tần Thủy Hoàng đâu lại có hành động đi tìm "Thái Tuế".

Và những án lệ này đều có một điểm chung, đó là những khổ chủ kia đều từ dưới đất đào được "Thái Tuế" tựa thịt không phải thịt, tựa

cỏ không phải cỏ, tựa khuẩn không phải khuẩn.

Bởi vì trong "Tuế Tinh Kỷ Niên Pháp" từng nhắc đến, Thái Tuế đến khu vực nào, thì tương ứng tại phương vị dưới đất đó sẽ có một khối vật thể hình thịt, nó chính là hóa thân của Thái Tuế.

Ai động thổ ở phương vị này sẽ kinh động Thái Tuế, sẽ chiêu họa giáng lâm.

Bởi vậy… Ngô Lương quả nhiên lại muốn giả thần giả quỷ, chỉ là thủ đoạn lần này hơi quanh co một chút.

Nếu hắn không nói rõ ra, người khác thật sự không dễ đoán được.

Nhưng cái hắn cần chính là hiệu quả này, nếu người khác vừa đoán là có thể đoán ra, thì đó là "giả thần giả quỷ" thất bại, rất dễ bị phát giác.

"Công tử, Thái Tuế này của người nên dùng thế nào?

Là chưng hay luộc, hay là nướng?" Vu Cát vẫn còn nghĩ đến chuyện ăn uống, với vẻ mặt già nua hau háu hỏi.

Thời này, bất kể là thịt mỡ hay thịt nạc, chỉ cần là thịt thì không ai lại đi kén chọn, dù sao dân thường mấy năm cũng chưa chắc được nếm chút thịt cá, huống hồ có người còn không có cơm ăn.

Vu Cát tuy rằng sau khi đi theo Ngô Lương thường xuyên có thịt ăn rượu uống, nhưng gã này yêu thích nhất là thịt mỡ không cần nhai nhiều, gần như đến mức thấy thịt mỡ thì không đi nổi nữa.

Đặc biệt khi thấy "Thái Tuế" của Ngô Lương sắc hương đầy đủ, dường như đã bị khơi gợi thèm thuồng.

"Thứ này không phải để ngươi ăn, còn có đại dụng.

Nếu ngươi thực sự muốn ăn, đợi sau này về Trần Lưu, ta sẽ làm thêm cho ngươi một ít để nếm thử." Ngô Lương cười hì hì nói.

Nghe những lời này, mọi người lại lộ vẻ không hiểu.

Còn có đại dụng?

Kết hợp với tình hình hiện tại, mọi người không khó để đoán ra thứ này hẳn là có liên quan đến việc đối phó với Hách Man, Tào Tính và những người khác, chỉ là rốt cuộc phải thực hiện thế nào, nhất thời mọi người vẫn chưa thể hiểu thấu.

"Bạch tiên sinh, mời chuyển bước một chút." Ngô Lương lại làm động tác mời với Bạch Khải Nho, người cũng đang vẻ mặt không hiểu.

"Ngô tướng quân mời!" Bạch Khải Nho hoàn hồn, liền vội vàng theo Ngô Lương đến một góc.

"Bạch tiên sinh, vừa rồi cách chế biến 'Thái Tuế' này ngươi đã xem rõ chưa?" Ngô Lương cười hỏi.

Chương 479

Bạch Khải Nho gật đầu: "Rõ thì rõ rồi, kỳ thực cũng không khó, chỉ là…" "Xem rõ là được rồi." Ngô Lương tiếp lời, "Kể từ hôm nay, ngươi mỗi ngày hãy sai người chế tác một khối 'Thái Tuế' như vậy, rồi mỗi đêm sai người bí mật len lỏi vào Bất Quy Cốc, tìm một cái hố đào của bọn giặc cách doanh trại của chúng khá gần, đặt vào đó.

Nhớ kỹ, nhất định phải đảm bảo có thể bị bọn giặc đó tìm thấy, liên tục ba ngày không được gián đoạn, ngươi làm được không?" "Tất nhiên là có thể…" Bạch Khải Nho vừa đáp ứng, lông mày lại cùng lúc nhíu lại, trầm ngâm nửa khắc sau rốt cuộc bừng tỉnh ngộ, "Chẳng lẽ Ngô tướng quân muốn bọn giặc đó tưởng rằng đã đào được 'Thái Tuế'?" "Đây chỉ là bước đầu tiên, lát nữa ta sẽ từng bước kế hoạch báo cho ngươi." Ngô Lương gật đầu cười nói.

"Nhưng mà… bọn giặc đó nếu không nhận ra 'Thái Tuế' thì sao?" Bạch Khải Nho lại có chút lo lắng hỏi.

Khả năng này cũng không phải là không có, tuy "Thái Tuế" rất nổi tiếng, nhưng vạn nhất bọn giặc đó căn bản không có kiến thức như vậy, tự nhiên cũng không thể nghĩ đến chuyện này, vậy thì mưu kế của Ngô Lương chẳng khác nào đàn gảy tai trâu.

"Điều này không quan trọng." Ngô Lương cười thờ ơ, "Bạch tiên sinh chỉ cần đảm bảo bọn họ có thể phát hiện ra là được." Chẳng cần nói trong quân tốt của Hách Man và Tào Tính vốn đã có một số thám tử có chút kiến thức, ngay cả Hách Man và Tào Tính cũng hẳn là có chút học thức.

Dù sao thời này sĩ tộc nắm quyền, tuyệt đại đa số võ tướng kỳ thực đều xuất thân sĩ tộc, dù sao cũng mạnh hơn dân thường không có

đường đọc sách biết chữ.

Cho dù những người này thực sự không có kiến thức như vậy, việc này sau đó cũng sẽ phải bẩm báo Lữ Bố.

Dưới trướng Lữ Bố cũng có không ít bộ tướng và quân sư có năng lực, nghe Hách Man và Tào Tính bẩm báo cũng nhất định có thể đoán ra.

Còn việc phát hiện tại chỗ hay nhận ra muộn màng, đối với Ngô Lương mà nói không có gì khác biệt.

Hắn chính là muốn Lữ Bố tin rằng những tai ương trước đây và những tai ương kỳ quái sắp tới của Hách Man đều là do "động thổ trên đầu Thái Tuế" mà ra, chứ không phải do nơi này có mộ cổ, và hơn nữa "Thái Tuế" đã bị bọn họ thu được, nơi này đã mất đi giá trị.

Như vậy mới có thể một lần vĩnh viễn giải trừ nguy cơ của Bạch gia và Quảng Xuyên Vương mộ.

Đương nhiên, Hách Man và Tào Tính đương nhiên không thể toàn thân trở ra, nhưng Ngô Lương cũng không có ý định khiến bọn họ toàn bộ phải ở lại đây, nếu không thì ai sẽ trở về báo tin cho Lữ Bố, từ đó cắt đứt niệm tưởng của Lữ Bố chứ? …… Sáng sớm ngày thứ hai.

"Tướng quân, chúng ta đã đến đây nhiều ngày, gần như đã đào bới khắp sơn cốc này, nhưng đến giờ vẫn chưa từng thấy bóng dáng lăng mộ, có phải là đã có gì sai sót không?" Lần xuất hành này Tào Tính là phó tướng của Hách Man, nói trắng ra chính là phó thủ, bởi vậy người chủ trì công việc tự nhiên vẫn là Hách Man.

Kỳ thực trong lịch sử, Tào Tính cũng luôn không có chức lớn hơn Hách Man, cho đến khi sau này Hách Man bị Viên Thuật dụ dỗ làm phản Lữ Bố, Tào Tính mạo hiểm tính mạng giúp Cao Thuận chém

đầu Hách Man, từ đó Tào Tính mới rốt cuộc tiếp quản đội quân và chức quan của Hách Man.

"Kỳ thực ta cũng từng nghĩ như vậy, nhưng điều này lại phải giải thích thế nào về những chuyện ta đã gặp phải ở đây khoảng một năm trước?" Hách Man lắc đầu, nghiêm sắc nói, "Đặc biệt là những quái vật nửa người nửa quỷ đó, ngươi cũng đã thấy chốn ẩn thân của bọn chúng.

Bọn chúng hiển nhiên cũng là người có trí khôn, nếu không phải đang bảo vệ thứ gì đó, bọn chúng đâu lại trú ngụ ở nơi thế này, lại đâu lại biết ta người đông thế mạnh mà vẫn muốn làm địch với ta?" "Cái này… nhưng chúng ta đã gần đào bới khắp sơn cốc rồi." Tào Tính khá phiền muộn nói.

"Cũng có thể là chúng ta đã đào sai chỗ." Hách Man trầm tư một lát, đi đến cửa doanh trại vén màn trại nhìn ra ngoài, có chút không cam lòng nói, "Nếu qua hai ngày nữa mà vẫn không tìm thấy lăng mộ, chúng ta đành phải mở rộng phạm vi tìm kiếm.

Hai ngọn núi kia, khu rừng kia, đều phải đi thử vận may… Lần này Lữ tướng quân đã thu nhận một bộ phận Đan Dương binh của Đào Khiêm, sau khi công nhập Thanh Châu lại bắt được một phần quân giữ Thanh Châu, tất cả những người này đều là những cái miệng há chờ ăn.

Tuy Tào Mạnh Đức đã cung cấp cho Lữ tướng quân một ít lương thảo, nhưng cũng chỉ đủ chống đỡ hai ba tháng, sau đó vẫn sẽ phải chịu sự chế giễu của Tào Mạnh Đức về chuyện lương thảo.

Bởi vậy Lữ tướng quân mới sai hai ta bí mật đến đây đào mộ, như vậy mới có thể giữ lại một tay ở chỗ Tào Mạnh Đức.

Nếu việc này thành công, hai ta chính là lập đại công, ta nói không chừng có thể thăng lên Trung Lang Tướng, ngươi làm Giáo úy cũng

không có gì đáng nói.

Nhưng nếu chúng ta trở về tay không, tuy chưa chắc bị Ngô tướng quân trách phạt, nhưng e rằng trong một thời gian dài sẽ không được giao phó trọng trách nữa." "Tướng quân nói phải." Tào Tính rốt cuộc cũng đồng tình, "Lần này Lữ tướng quân sai chúng ta kiềm chế lại, cấm cướp bóc dân chúng, cũng là vì đã chịu thiệt thòi ở chỗ Viên Thiệu hồi đầu năm, tránh cho Tào Mạnh Đức cũng thầm hận thầm hại y.

Nhưng thời này không đi cướp bóc người khác, chẳng lẽ dựa vào những người đó tự nguyện dâng lên lương thảo chúng ta cần sao?" "Đây chẳng phải là sai chúng ta đến đào mộ sao?

Đáng tiếc Duyện Châu không bằng Lạc Dương, không có những lăng mộ của hoàng thất và vương công.

Lại còn phải mạo hiểm chạy đến Nguyên Thành." Hách Man không khỏi nhớ lại ngọt bùi nghĩ về cay đắng.

Những ngày này trốn trong Bất Quy Cốc, ăn uống không tốt, ngủ nghỉ cũng không yên.

Trong lòng y tự nhiên cũng có chút ấm ức.

Năm xưa khi đào mộ ở Lạc Dương, những đại mộ đó đều nối liền thành một dải, ngoại trừ lúc đào cần hao phí chút nhân lực, cơ bản đều không cần tìm kiếm, hơn nữa tùy tiện đào mở một đại mộ liền có thể được vô số vàng bạc châu báu, đơn giản là không thể kịch tính hơn.

Trong khi hai người đang nói chuyện.

"Báo!" Ngoài trướng chợt truyền đến một tiếng hô.

"Vào đi!" Hách Man và Tào Tính đúng lúc kết thúc chủ đề này, quát một tiếng về phía ngoài trướng.

Một binh sĩ nhanh chóng chạy vào, chắp tay báo cáo: “Hai vị tướng quân, chúng ta ở trong hố đào chưa kịp lấp từ mấy ngày trước đã phát hiện một vật kỳ lạ.

Vật này trong suốt óng ánh tựa ngọc quý, nhưng lại mềm mại dẻo dai, bên trên còn tỏa ra từng trận mùi hương thịt.

Mời hai vị tướng quân chuyển bước đến xem xét!” “Ừm?

Đây là thứ gì?” Hách Man và Tào Tính nghe vậy đều kinh ngạc, hoàn toàn không thể tưởng tượng ra binh sĩ này nói rốt cuộc là thứ gì.

Đáng để liếc mắt một cái sau đó cùng nhau đứng dậy, “Dẫn đường phía trước.” “Dạ!” Binh sĩ đó đáp một tiếng, liền dẫn hai người cùng đến xem xét.

Không lâu sau, bọn họ đã đến trước cái hố đào sâu hơn một trượng.

Vừa mới đến gần, một mùi hương thịt nồng nặc đã sộc vào mũi, khiến hai người đã lâu không được nếm thịt cá miệng đắng ngắt (thèm thuồng).

Như vậy thò đầu vào nhìn.

Quả nhiên tựa như lời binh sĩ kia miêu tả, trong suốt óng ánh tựa ngọc quý.

Lúc này “Thái Tuế” còn đẹp hơn khi Ngô Lương vừa mới làm ra, chỉ vì bây giờ đã là tiết trời cuối thu, nhiệt độ ban đêm đã không cao, mà Ngô Lương đã cho một lượng lớn nước thịt vào trong hỗn hợp, nước thịt bị lạnh kết tủa một phần, giờ đã hóa thành thịt đông bán trong suốt, như thể khoác một lớp pha lê, thật đẹp mắt.

“Đây rốt cuộc là thứ gì?” Hách Man càng thêm hiếu kỳ, dưới sự hộ vệ của binh sĩ chậm rãi xuống dưới hố đào, sau đó khá cẩn thận dùng lưỡi dao chọc chọc vào khối vật thể không rõ là gì này.

Quả nhiên mềm mại dẻo dai, độ đàn hồi đầy đủ.

"Trọng Dũng, ngươi xem thế nào?" Hách Man quay đầu nhìn Tào Tính đang cùng xuống theo.

"…" Tào Tính lắc đầu không nói nên lời, tỏ ý mình cũng không biết.

"Người đâu, cắt vật này ra xem thử!" Hách Man lập tức lại hạ lệnh.

Lần trước ở Bất Quy Cốc bị Thủ mộ nhân chơi xỏ, lần này y trở nên cẩn thận hơn rất nhiều, ngay cả việc này cũng không muốn tự mình ra tay.

"Dạ." Vài binh sĩ nghe vậy gượng gạo tiến lên, cầm dao cẩn thận chia khối vật kỳ lạ này làm đôi, để kết cấu bên trong lộ ra trước mắt Hách Man và Tào Tính.

"Cái này…" Kết quả cắt ra sau đó, Hách Man và Tào Tính càng không hiểu nổi.

Thứ này nhìn tựa thịt lại không phải thịt, cũng không phải thịt đông do nước thịt nguội lạnh mà thành.

Trong những thứ bọn họ từng thấy căn bản không có thứ gì tương tự, thực sự không thể nào liên tưởng được.

Như vậy chau mày trầm mặc một lát.

"Thứ này được phát hiện khi nào?" Hách Man quay người sang hỏi các binh sĩ.

"Mới vừa rồi thôi." Một binh sĩ trẻ tuổi vội vàng đứng ra nói, "Ta tuần tra ngang qua đây, chợt ngửi thấy một mùi thịt, liền theo mùi thịt mà tìm đến, cúi đầu nhìn thì thấy vật này ở trong hố." "…" Hách Man lại lần nữa chìm vào trầm mặc.

Thứ này thật kỳ lạ, y có thể khẳng định rằng, trước đó bọn họ đào bới nhiều ngày chưa từng thấy thứ này, nếu không thì không thể nào đến bây giờ mới có người đến báo. ---------- "Trọng Dũng, theo ngươi, sự việc này nên xử trí thế nào?" Trầm ngâm một lát sau, Hách Man quay đầu nhìn Tào Tính, hỏi ý kiến của y.

"Theo ta thấy, hiện giờ vẫn chưa biết đây là thứ gì, chi bằng trước tiên mang vật này về từ từ nghiên cứu, nếu thực sự là thứ gì đó hữu dụng, tất nhiên không thể làm hư hỏng hay đánh mất." Tào Tính nghĩ nghĩ, nghiêm sắc nói, "Ngoài ra, cũng không thể loại trừ việc này là do kẻ khác có dụng tâm mà làm.

Dù sao tướng quân từng ở đây gặp phải quái nhân tập kích, vẫn chưa biết đám quái nhân đó có thực sự đã bị đuổi cùng giết tận hay không, không thể không đề phòng.

Kể từ hôm nay, tướng quân nên sai người tăng cường phòng bị, đảm bảo sẽ không lặp lại sai lầm cũ." "Ừm, ngươi nói có lý." Lời nói của Tào Tính vừa hay trùng hợp với suy nghĩ của Hách Man, y gật đầu nói với các binh sĩ bên cạnh, "Truyền lệnh xuống, kể từ hôm nay số người tuần tra ban đêm tăng gấp đôi, khoảng cách tuần tra đổi thành nửa canh giờ một lần, không được sai sót!

Mấy ngươi, mang vật này về trong trướng, cho vào hòm gỗ niêm phong cẩn thận, bất kỳ ai cũng không được mở hòm chạm vào!" "Dạ!" Các binh sĩ đồng loạt ứng tiếng.

Vậy là việc này tạm thời kết thúc.

Kết quả sáng sớm ngày thứ hai, Hách Man và Tào Tính lại nhận được một báo cáo: ở một hố đào khác, vậy mà lại xuất hiện một khối vật kỳ lạ y hệt?

Nhưng khối vật kỳ lạ này tuyệt đối không phải khối hôm qua.

Bởi vì khối hôm qua đã bị Hách Man cắt ra, và đã bị khóa vào trong hòm gỗ niêm phong lại, trừ y và Tào Tính ra, thì chỉ có vài binh sĩ quản lý quân nhu có cơ hội tiếp xúc.

Huống hồ những người này đều là người của mình mà Hách Man tuyệt đối tin cậy, cũng hoàn toàn không có lý do để làm chuyện như vậy, không hề tồn tại bất kỳ động cơ nào.

"Cái này…" Khi nhìn thấy khối vật kỳ lạ lớn này một lần nữa, trong lòng Hách Man không khỏi dấy lên một tia bất an.

Chuyện này nhìn thế nào cũng toát ra vẻ kỳ quái và quỷ dị, rất nhiều chi tiết trong đó không thể dùng lẽ thường để giải thích, cảm giác tuyệt đối không phải một chuyện tầm thường.

Nhưng muốn nói rốt cuộc đây là chuyện gì, y nhất thời lại không có cách nào đưa ra phán đoán.

Trong tình huống này, Hách Man đành phải hết sức bị động mà thu khối vật kỳ lạ này lại.

Thế nhưng đến ngày thứ ba, bọn họ vậy mà lại phát hiện khối vật kỳ lạ thứ ba!

Khối vật kỳ lạ này lớn hơn hai khối trước một chút, ngoài ra, vẫn không có bất kỳ khác biệt nào.

Cảm giác này giống như trong cái hố đào đó đang không ngừng sinh thành loại vật kỳ lạ này, lấy mãi không hết, dùng mãi không cạn.

Con người đều thích thêu dệt, và thích liên tưởng.

Cũng chính vào lúc này, trong số binh sĩ dưới trướng Hách Man đã bắt đầu lan truyền một thuyết pháp: thứ này e rằng chính là "Thị nhục" được ghi chép trong 《Sơn Hải Kinh》.

Tương truyền "Thị nhục" chính là một đống thịt lấy mãi không

hết, dùng mãi không cạn, cực kỳ giống loại vật kỳ lạ bọn họ phát hiện này.

Cũng có người nói, thứ này e rằng chính là "Thái Tuế" trong truyền thuyết.

Bởi vì "Thị nhục", "Tụ nhục", "Nhục chi" và "Thái Tuế" trong《Sơn Hải Kinh》nghi ngờ chính là cùng một thứ, đều có đặc tính "ăn hết lại sinh ra".

Đừng thấy binh sĩ dưới trướng Hách Man đa số đều là dân thường, không biết chữ, không biết đọc sách.

Nhưng trong đó vẫn có một số người có kiến thức, đặc biệt là những thám tử, kỳ thực vẫn có chút văn hóa, nếu không thì làm sao lén lút truyền tin tức.

Cứ thế truyền đi truyền lại, tâm trạng hoảng sợ cũng dần dần lan tràn trong vô thức.

Chương 480

Bởi vì kể từ khi "Thái Tuế" xuất hiện, nó vẫn luôn là một thứ không may mắn.

Trong 《Luận Hành · Nan Tuế Thiên》 thời Hán đã ghi rõ: "Di đồ pháp viết: 'Đồ tại Thái Tuế thì hung, phục Thái Tuế cũng hung'." Câu này dịch ra, ý nghĩa chính là: hễ gặp "Thái Tuế", dời đô xây nhà thì đại hung, đào đất xây dựng cũng đại hung.

Và thuyết pháp "động thổ trên đầu Thái Tuế" mà hậu thế mọi người quen thuộc, có ý nghĩa tương đồng với câu này, và thuyết pháp này tuyệt đối không phải chỉ có thời Hán mới có, mà là tồn tại liên tục kể từ ngày "Tuế Tinh Kỷ Niên Pháp", tức là "Hoàng Lịch" mà hậu thế vẫn thường dùng, xuất hiện.

Hơn nữa, bọn họ ít nhiều đều đã nghe qua một số tin đồn liên quan: đại thể đều là nhà nọ đào hố thì đào ra một khối thịt kỳ quái, không lâu sau trong nhà hung tai giáng xuống, nô tỳ đều chết thảm.

Trong thời đại như vậy, đây chính là hóa thân của một sức mạnh thần bí khó lường, một sức mạnh có thể chi phối và ảnh hưởng đến vận mệnh con người… Đồng thời, những binh sĩ này vậy mà còn có người nảy sinh ý muốn chiếm hữu đối với vật kỳ lạ.

Bởi vì trong 《Sơn Hải Kinh》, một bộ bách khoa thực phẩm mà không cần lo lắng về việc tìm kiếm, vật này nếu là "Thị nhục", ăn vào liền có thể tăng cường khí lực, đơn giản là còn linh nghiệm hơn linh đan diệu dược.

Còn nếu vật này là "Thái Tuế", thì càng lợi hại hơn, vì truyền thuyết Tần Thủy Hoàng Doanh Chính đi tìm "Thái Tuế" vào thời Hán càng là mọi người đều biết, thứ này ăn vào có thể "trường sinh bất

tử", vậy thì đơn giản là tiên dược rồi!

Bởi vậy, bất kể có phải là điềm đại hung hay không, điều này cũng không thể ảnh hưởng đến việc bọn họ nảy sinh ý nghĩ đối với thứ này… Dù sao kể từ ngày loài người ra đời, con người chưa bao giờ từ bỏ ý nghĩ truy cầu trường sinh bất tử và kéo dài tuổi thọ, thậm chí đến thế hệ sau khi khoa học kỹ thuật đã khá phát triển, con người đã có năng lực nhìn rõ bản chất của nhiều sự vật, vậy mà vẫn có rất nhiều người vì mục đích này mà khuynh gia bại sản, cam tâm tình nguyện trở thành rau hẹ của những kẻ lừa đảo bán sản phẩm bảo vệ sức khỏe, khuyên cũng không thể nào khuyên lại được.

Những lời đồn này tự nhiên cũng truyền vào tai Hách Man và Tào Tính.

"Trọng Dũng, những lời đồn này không phải không có lý…" Hách Man sờ cằm, lông mày nhíu lại, trầm ngâm nói.

"Ý của tướng quân là gì?" Tào Tính lại gần một chút hạ thấp giọng hỏi.

"Nếu vật này thực sự là Thị nhục hoặc Thái Tuế, thì ăn vào bụng đối với chúng ta tất định là có lợi." Hách Man nói.

"Tướng quân ngàn vạn lần không được dễ dàng nếm thử, những lời đồn này dù sao cũng chỉ là suy đoán.

Nếu có gì sai sót, đến lúc đó muốn nhổ ra sẽ không dễ dàng như vậy đâu!" Tào Tính liền vội vàng khuyên.

"Ai nói ta muốn tự mình nếm thử?" Hách Man lại nháy mắt cười, "Những người bên dưới này đã mấy ngày không được nếm thịt cá rồi, thêm vào đó những lời đồn này, đã có người ngứa ngáy muốn thử, chẳng phải có một khối vật kỳ lạ đã bị cắt ra rồi sao?

Chi bằng làm một cái thuận nước đẩy thuyền, sai bọn họ nếm thử

trước một phen.

Nếu quả thực là thứ tốt, chúng ta thưởng thức cũng chưa muộn.

Dù sao vật kỳ lạ này mỗi ngày đều sẽ phục hồi lại, không sợ dùng mất một ít… Không sợ nói cho ngươi một bí mật nữa, ngươi có biết dũng mãnh thần lực của Lữ tướng quân là từ đâu mà có không?" "Chẳng lẽ không phải trời sinh?" Tào Tính kinh ngạc nói.

"Đương nhiên không phải…" Hách Man đột nhiên hạ giọng thấp hơn nữa, thần bí hề hề nói, "Có một lần Lữ tướng quân say bí tỉ, lúc đó ta uống ít hơn một chút, nên đã đỡ y về phòng nghỉ ngơi.

Trên đường về, y đã nói rất nhiều lời say.

Điều khiến ta kinh ngạc nhất là, y vậy mà tự miệng nói dũng mãnh thần lực này của y là do nhiều năm trước đã dùng một thần vật mà có.

Chỉ là rốt cuộc là thứ gì thì ta không dám truy vấn nữa, nếu không nếu y đột nhiên tỉnh giấc, hoặc là ngày hôm sau tỉnh dậy vẫn còn nhớ những lời say lúc đó, thì ta sẽ không thể sống nổi." "…" Tào Tính nghe vậy vẻ kinh ngạc trên mặt càng sâu sắc, nhưng lại không dám tùy tiện đáp lời.

"Ngươi nói, nếu Lữ tướng quân có thể thông qua phương thức này mà có được dũng mãnh thần lực, chúng ta lại có gì mà không thể?" Hách Man cười toe toét nói, "Huống hồ vật kỳ lạ này chỉ cần một khối lớn liền đủ cho vài chục người chia nhau ăn, lại lấy mãi không hết, dùng mãi không cạn.

Nếu quả thực có kỳ hiệu gì, không chỉ là hai ta, mà ngay cả những binh sĩ dưới trướng chúng ta, cũng có thể nhận được nhiều lợi ích.

Đến lúc đó những người này liền đều là thế lực trong tay chúng ta, có lẽ có thể làm việc lớn." "Tướng quân nói có lý." Nghe đến đây, Tào Tính cuối cùng cũng gật đầu, "Cho dù vật này vô hiệu, chỉ cần vô hại,

thì cũng là một loại khẩu lương lấy mãi không hết, dùng mãi không cạn.

Chúng ta cũng có thể mang về bẩm báo Ngô tướng quân, chỉ cần nói rõ tình huống với Ngô tướng quân, cũng là một đại công." "Ừm…" Hách Man lộ ra nụ cười "anh hùng có cái nhìn tương đồng".

"Nhưng tướng quân vẫn cần chú ý một số việc." Tào Tính tiếp lời, "Thuyết về điềm hung cũng không thể không đề phòng, nếu xuất hiện chuyện quỷ dị gì, chúng ta cũng cần có hai tay chuẩn bị, tránh rơi vào tuyệt cảnh." "Điều này là tự nhiên, nếu gặp phải chuyện quỷ dị không thể giải quyết, chúng ta nên nhanh chóng rút khỏi sơn cốc rồi hãy định đoạt." Hách Man nghiêm sắc nói, "Huống hồ trên người ta lần này còn có pháp khí Lữ tướng quân ban cho, dùng pháp khí này ngâm nước uống, liền có thể giải trừ khí tà uế độc chướng trong thiên hạ, nói là bách độc bất xâm cũng không quá lời, cho dù thực sự lại có dịch bệnh tà ác cũng không chút sợ hãi." Sau khi thương lượng như vậy, bọn họ vậy mà thực sự sai người cắt một khối "Thái Tuế" cho vào nồi nấu nhừ, sau đó gọi năm binh sĩ đến lấy danh nghĩa ban thưởng sai bọn họ chia nhau ăn.

Năm binh sĩ tuy trong lòng bất an, nhưng một là quân lệnh như núi, hai là kỳ thực cũng có chút lay động, liền làm theo.

Kết quả sau khi ăn xong, lại không chút cảm giác gì, chỉ cảm thấy thứ này mùi vị khá ngon, ăn rất no.

Hách Man cảm thấy có thể là phương pháp dùng không đúng, hoặc là hiệu lực của thứ này vẫn chưa phát huy, bởi vậy mới có kết quả như vậy.

Thế là đành phải trước tiên sai năm binh sĩ này lui xuống, nếu xuất hiện cảm giác kỳ lạ gì thì kịp thời đến bẩm báo.

Trước khi có được kết luận, y và Tào Tính tự nhiên sẽ không dễ

dàng dùng thử.

Đương nhiên, "Thái Tuế" mà Ngô Lương mang đến bản thân cũng không có vấn đề gì, nói là một loại mỹ thực cũng không quá lời.

Dù sao hắn vốn dĩ cũng không có ý định bỏ độc hại bọn họ, huống hồ Hách Man và Tào Tính có dễ dàng dùng hay không còn chưa nói, cho dù bọn họ có dùng, điều này cũng sẽ khiến bọn họ liên tưởng đến yếu tố con người.

Điều này sẽ trái với kế hoạch của Ngô Lương.

Hắn chính là muốn Hách Man và Tào Tính nghĩ theo hướng "Thái Tuế", sau đó liên hệ những tai ương tiếp theo đều với "động thổ trên đầu Thái Tuế", cuối cùng không còn nghĩ đến việc nơi này có mộ cổ hay có Thủ mộ nhân hay không nữa.

Từ đó, Quảng Xuyên Vương mộ và Bạch gia cũng không cần phải lo lắng Lữ Bố quật khởi trở lại.

Cứ như vậy một ngày trôi qua.

Năm binh sĩ kia vẫn không có chút biến hóa nào, cứ như thể không có chuyện gì từng xảy ra.

Mãi đến sáng sớm ngày thứ tư.

Lần này không đợi binh sĩ đến bẩm báo, Hách Man và Tào Tính liền sớm sớm dẫn người kiểm tra từng cái một những hố đào của bọn họ.

Thế nhưng lần này, hao phí cả một buổi sáng, kiểm tra khắp tất cả những hố đào trong sơn cốc, bọn họ lại không thu hoạch được gì… "Sao lại không còn nữa?" Hách Man tự nhiên có chút không hiểu, cái gọi là lấy mãi không hết, dùng mãi không cạn đâu rồi?

"…" Tào Tính cũng có chút không hiểu.

“Chẳng lẽ vật kỳ lạ này tổng cộng chỉ có bấy nhiêu, đã toàn bộ bị chúng ta thu được?” Hách Man chau mày đoán, “Nếu nói như vậy, nó liền có khả năng căn bản không phải ‘Thị nhục’ hay ‘Thái Tuế’ trong truyền thuyết, mà là một loại thứ khác không được chúng ta biết đến.” “Cũng có khả năng là do ‘Thái Tuế Tinh’ đã di chuyển đi rồi.” Tào Tính nói, “Theo ta được biết, ‘Thái Tuế’ kỳ thực chính là hóa thân của ‘Thái Tuế Tinh’. ‘Thái Tuế Tinh’ đi đến đâu, thì tương ứng phương vị dưới đất mới xuất hiện ‘Thái Tuế’.

Nếu ‘Thái Tuế Tinh’ đi rồi, ‘Thái Tuế’ ở đây cũng sẽ đi theo.” “Vậy mà còn có thuyết pháp này?” Hách Man sững người, y hiển nhiên có kiến thức có phần hạn hẹp hơn Tào Tính, “Hoặc có lẽ chính vì vậy mà Tần Thủy Hoàng Doanh Chính rốt cuộc vẫn không tìm thấy ‘Thái Tuế’ chăng?” “Chỉ là có khả năng này thôi, ta cũng không thể nói chắc.” Tào Tính rất cẩn trọng nói.

“Vậy thì tiếp theo chúng ta nên làm gì cho phải?” Hách Man lại nhíu mày có chút khó xử nói, “Ngô tướng quân sai ta đến đào mộ, hiện giờ sơn cốc này cũng đã gần như đào bới khắp rồi, nhưng lại ngay cả bóng dáng lăng mộ cũng chưa từng thấy.

Bây giờ tuy đã thu được mấy khối vật kỳ lạ này, nhưng ngay cả vật này rốt cuộc là thứ gì cũng không thể nói chắc.

Cứ thế này trở về e rằng khó ăn nói lắm.” “Lữ tướng quân hiểu biết rộng, nói không chừng y biết vật kỳ lạ này rốt cuộc là thứ gì…” Tào Tính ở bên cạnh nói.

“Ý của ngươi là, chúng ta cứ thế này trở về ư?” Hách Man hỏi.

“Cũng không vội.” Tào Tính lắc đầu nói, “Trước đó tướng quân chẳng phải đã định mở rộng phạm vi khai quật sao, chúng ta có thể nán lại một thời gian nữa, cũng tiện thể xem xem vật kỳ lạ này liệu có còn xuất hiện nữa không.

Dù sao Lữ tướng quân cũng không giới hạn thời gian cho hai ta." "Có lý, cứ làm như vậy đi." Hách Man bất đắc dĩ gật đầu.

Thế nhưng vào tối hôm đó, liền xuất hiện hiện tượng kỳ lạ khiến bọn họ không thể ngờ tới.

Tin tức đột nhiên truyền đến từ các trinh sát ẩn nấp bên ngoài, trong khu rừng gần sơn cốc đột nhiên xuất hiện một số quỷ hỏa thoắt ẩn thoắt hiện.

Bọn họ không dám dễ dàng đến xem xét, chỉ đành trước tiên trở về bẩm báo.

"Quỷ hỏa?" Nghe được tin tức này, Hách Man lại không hề kinh hãi, ngược lại tinh thần liền phấn chấn.

"Chính xác là vậy!" Binh sĩ vội vàng chắp tay đáp, "Đó là một loại ngọn lửa màu xanh lục, không lý do xuất hiện, lại không lý do biến mất, hành tung phiêu hốt trong rừng núi." "Tìm được rồi!

Trọng Dũng, lần này chúng ta e rằng cuối cùng cũng sẽ tìm thấy vị trí lăng mộ rồi!" Hách Man đột nhiên trở nên kích động, "Ta đào mộ nhiều lần đã có kinh nghiệm, phàm là nơi nào có thể nhìn thấy quỷ hỏa, thì bên dưới nhất định ẩn giấu lăng mộ.

Nếu ta đoán không sai, lăng mộ mà chúng ta muốn tìm tám phần là ở trong khu rừng này.

Xem ra trước đó chúng ta thực sự đã đào sai chỗ, chẳng trách cái gì cũng không tìm thấy!" Nói xong, Hách Man lại lập tức nói với binh sĩ kia: "Truyền lệnh xuống, sai tất cả mọi người mang theo dụng cụ ăn uống theo ta đến khu rừng đó khai quật!" "Còn về quỷ hỏa đó, nói với mọi người không cần lo lắng.

Thứ đó tuy là do hồn phách người chết sinh ra, nhưng ta từng đối phó với nó nhiều lần.

Chẳng qua chỉ là lửa lạnh chỉ có ánh sáng không có nhiệt độ mà thôi, không làm hại người.

Chúng ta nhiều người sống cùng nhau đi, chỉ riêng dương khí hạo hãn này cũng đủ khiến nó tránh xa ba trượng!" Một tiếng lệnh truyền, Hách Manh và bộ hạ của Tào Tính lập tức hành động.

Chỉ mất khoảng nửa canh giờ đã tập kết xong, trừ một nhóm nhỏ ở lại trông giữ doanh trại, số còn lại đều mang theo công cụ, tiến về phía quỷ hỏa xuất hiện để tìm kiếm lăng mộ.

Thế nhưng nào ai biết được, cái thứ quỷ hỏa màu xanh lục kia chẳng qua chỉ là trò mèo quỷ dị mà Ngô Lương bày ra.

Hắn đã sai người của Bạch gia trộn bột đồng chế từ tiền đồng vào dầu đốt đuốc, như vậy khi đuốc cháy sẽ phát ra ngọn lửa màu xanh lục.

Đây chỉ là một vấn đề hóa học đơn giản mà người thời đại này chưa thể lý giải.

Cứ thế, vào ban đêm, người của Bạch gia mặc đồ đen, thậm chí bôi than đen lên mặt, giơ đuốc chạy lẩn trốn trong rừng, tự nhiên chỉ có thể nhìn thấy quỷ hỏa mà không thấy bóng người.

Đồng thời, người Bạch gia cũng liên tục giám sát mọi cử động của Hách Manh và bộ hạ Tào Tính.

Khi phát hiện họ bắt đầu tập kết và tiến về khu vực đó, những tộc nhân mang "quỷ hỏa" trong rừng liền lặng lẽ tản đi, tuyệt đối không để bị bắt.

Điều này đúng như câu nói của Hách Manh: "Chỉ riêng dương khí hạo hãn cũng đủ khiến quỷ hỏa phải tránh xa ba xá".

Chẳng bao lâu sau, Hách Manh và bộ hạ của Tào Tính đã đến khu rừng nơi "quỷ hỏa" vừa xuất hiện.

Giờ đã vào cuối thu, mặt đất trong rừng phủ một lớp lá rụng, nhiều nhất vẫn là những lá thông thường thấy ở phương Bắc.

Khu rừng nguyên thủy này quanh năm không được dọn dẹp, lá thông rụng đã tích thành một lớp dày cộm, bước lên rất mềm mại, như thể đang bước trên miếng bọt biển của hậu thế.

Và môi trường như vậy, tự nhiên cũng là môi trường thích hợp nhất để bố trí cạm bẫy và che giấu dấu vết.

Hách Manh và Tào Tính cùng những người khác tiến vào khu rừng này, rất nhanh liền nhìn thấy một số đống đá khá kỳ lạ.

Những đống đá này đều được xếp từ những khối đá lộn xộn, hình dáng cũng khác nhau.

Có đống hình nón tròn, trông như một ngôi mộ cô độc; có đống xếp thành hình dài, như những bờ ruộng bậc thang; lại có đống dựa vào cây mà chất đống, nối liền với cây cối bên cạnh, hoàn toàn không có hình dạng rõ ràng, dường như chỉ là xếp bừa bãi.

Ngoài ra, trên những đống đá này cũng phủ một lớp bụi dày và lá thông rụng, trông có vẻ đã tồn tại rất lâu, nhưng lại không thể phán đoán chính xác là bao lâu.

"Các ngươi trước đây đã từng thấy những đống đá này chưa?" Sau khi xem xét những đống đá này, Hách Manh gọi đội trưởng trinh sát lại, nghiêm mặt hỏi.

"Chưa từng thấy…" Đội trưởng trinh sát có vẻ không tự tin đáp.

Chương 481

"Rốt cuộc là chưa từng thấy, hay là trước đây căn bản chưa từng đến đây dò xét kỹ lưỡng?!" Hách Manh đột nhiên nâng cao giọng, lớn tiếng chất vấn.

"Tướng quân thứ tội!" Đội trưởng trinh sát vội vàng quỳ xuống đất tạ tội, "Là do thuộc hạ sơ suất, từ trước đến nay trọng tâm dò xét của chúng ta đều nằm trong Bất Quy Cốc, tuy có phái thám tử ra ngoài tuần tra, nhưng trọng tâm vẫn là phòng chống ngoại địch, ngược lại không hề chú ý xem khu rừng này có những đống đá này hay không, vì vậy thuộc hạ cũng không dám nói chắc…" "Chuyện này tạm thời ghi lại, trở về rồi sẽ xử trí ngươi!" Hách Manh trừng mắt nhìn đội trưởng trinh sát một cái, cuối cùng cũng không truy cứu ngay tại chỗ.

Như vậy, y không có cách nào phán đoán chính xác nguồn gốc của những đống đá này, nhưng có một điều có thể khẳng định, những đống đá này nhất định không phải hình thành tự nhiên, mà là do con người xây dựng.

Nhưng có người xây dựng cũng phải chia làm hai trường hợp: một là mới xây dựng tạm thời gần đây, vấn đề này thật sự rất lớn, rất có khả năng là cạm bẫy do kẻ nào đó có ý đồ khác bày ra, chỉ là công dụng cụ thể ra sao thì vẫn chưa thể nói rõ; trường hợp khác là đã được xây dựng từ rất lâu rồi, điều này đối với y lại là chuyện tốt, điều này chứng tỏ nơi đây là một khu di tích, rất có thể là di tích có liên quan đến lăng mộ Quảng Xuyên Vương, như vậy, y đã tiến rất gần đến mục tiêu chuyến đi này.

Tuy nhiên, nhìn từ lớp bụi và lá thông rụng còn lưu lại trên những đống đá này, khả năng thứ hai lớn hơn.

“Lui xuống đi.” Tào Tính lại phất tay với tên đội trưởng trinh sát vẫn không dám nhúc nhích, đoạn chắp tay nói với Hách Manh, “Tướng quân quan tâm đến những đống đá này như vậy, phải chăng đã phát hiện ra điều gì bất thường?” “Điều đó thì không có, chỉ là lần trước gặp phải đám quái vật nghi ngờ có liên quan đến lăng mộ, trong lòng có chút lo lắng, không thể không cẩn trọng hơn một phần.” Hách Manh cũng không coi y là người ngoài, lắc đầu cười khổ nói, “Nếu lần này lại giống lần trước thất bại ra về, cho dù Lữ tướng quân không trách phạt ta, các đồng liêu dưới trướng Lữ tướng quân lại sẽ nhìn ta thế nào, đến lúc đó ta sẽ không còn mặt mũi nào đứng trong trướng của Lữ tướng quân nữa.” “Tướng quân nói phải, cẩn thận hơn một chút thì không có gì sai.” Tào Tính cười đáp lại.

“Gia tướng nghe lệnh!” Hách Manh trầm ngâm một lát, lại hô lớn với mọi người, “Những đống đá này e rằng chính là di tích tẩm viên gần lăng mộ, thắng lợi đã ở gần trong tầm tay.

Ngay lập tức, mười người thành một đội, do thập trưởng dẫn dắt phân tán dò xét khu rừng này, nhanh chóng nắm rõ tình hình nơi đây, vẽ ra bản đồ địa hình hoàn chỉnh.

Đợi ta xem bản đồ địa hình rồi sẽ chia nhóm tiến hành khai quật, đảm bảo vạn vô nhất thất!

Xong việc này, chúng ta liền có thể rời khỏi cái nơi quỷ quái chim không thèm ỉa này, trở về diện kiến Ngô tướng quân mới có thể rửa sạch nỗi hổ thẹn lần trước, đến lúc đó ta sẽ đích thân xin công ban thưởng cho mọi người.” “Nặc!” Mọi người nghe lệnh đáp một tiếng, rất nhanh liền chia nhỏ ra tản vào khu rừng này.

Hách Manh bản thân cũng không nhàn rỗi, dẫn theo Tào Tính và hơn mười thân vệ đi thành một nhóm, tự mình tiến vào rừng dò xét. … Ban đầu, Hách Manh cũng không phát giác ra bất kỳ điều dị thường

nào.

Cứ thế đi trong rừng khoảng nửa canh giờ, đập vào mắt vẫn là những đống đá hình dáng khác nhau, cùng với cây cối lúc thưa lúc dày.

Dưới chân vẫn là mặt đất lá thông mềm mại, dày đặc.

Loại địa hình này cực kỳ thích hợp để che giấu dấu vết, bởi vì đi trên đó cho dù để lại dấu chân, chỉ lát sau cũng sẽ khôi phục lại như cũ, hơn nữa trừ khi giẫm phải cành cây, gần như không phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Đi trên mặt đất mềm mại như vậy, thể lực tiêu hao cũng nhiều hơn bình thường, chắc chắn không thể bằng mặt đường cứng và bằng phẳng.

Vì vậy, chỉ mới nửa canh giờ mà Hách Manh cùng Tào Tính và đoàn người đã cảm thấy thể lực có chút không đủ, thậm chí trong khu rừng lạnh giá cuối thu này, trên người họ vẫn toát mồ hôi.

Và khi mồ hôi bốc hơi gặp khí lạnh, đỉnh đầu mỗi người đều có thể thấy một làn hơi trắng bốc lên.

"Tướng quân, hay là chúng ta nghỉ ngơi một lát?

Dù sao binh sĩ dưới quyền đều đã đi dò xét rồi, khu rừng này cũng không lớn, tin rằng rất nhanh sẽ có tin tức mang về.

Nếu tướng quân mệt mỏi, ai có thể đến gánh vác đại cục cho chúng ta." Những thân vệ không dám lên tiếng, nhưng Tào Tính thì có thể đưa ra ý kiến.

Lúc này y đã thở hổn hển, dù sao không phải ai cũng là quái vật như Điển Vi, thể lực và sức chịu đựng đều không giống người thường.

Hơn nữa, lời Tào Tính nói cũng rất dễ nghe.

“Trọng Dũng nói có lý, vậy thì chúng ta tạm thời ngồi xuống đây… Khoan đã!” Hách Manh vừa gật đầu, chuẩn bị tìm chỗ ngồi xuống, kết quả giọng điệu lại đột nhiên khựng lại, vẻ mặt cổ quái nhìn về phía Tào Tính, “Trọng Dũng, ngươi nói khu rừng này không lớn?” “Chính vậy.” Tào Tính hơi nghi hoặc đáp, “Ta nghe trinh sát nói, khu rừng này rộng chưa đến vài dặm vuông, huống hồ trước đây chúng ta tiến vào Bất Quy Cốc, cũng thật sự không thấy khu rừng nào lớn hơn ở gần đó phải không?” “Cái này…” Lông mày Hách Manh đã cau lại, vẻ mặt càng thêm cổ quái hỏi, “Một khu rừng chưa đến vài dặm vuông, chúng ta trang bị nhẹ nhàng đã đi được khoảng nửa canh giờ, nếu trong tình huống bình thường, cho dù chúng ta có đi một vài đường vòng, e rằng cũng đã sớm đi đến rìa rừng rồi phải không?” “Ý của tướng quân là…” Nghe lời Hách Manh, Tào Tính cuối cùng cũng ý thức được vấn đề, trên mặt hiện lên vẻ kinh ngạc.

“Còn một chuyện nữa.” Lông mày Hách Manh cau sâu hơn, ngừng một lát rồi nói tiếp, “Chúng ta có ít nhất ba trăm người đã tiến vào khu rừng chưa đến vài dặm vuông này, mười người một tổ thì có đến ba mươi mấy tổ.

Vậy mà chúng ta đã đi trong đó khoảng nửa canh giờ, nhưng lại chưa từng gặp một tổ người nào, đây không phải là chuyện lạ sao?” “…” Tào Tính nhất thời không nói nên lời, trên mặt thêm một vệt lo lắng.

Y phải thừa nhận, Hách Manh nói không sai chút nào.

Một khu rừng nhỏ chỉ vài dặm vuông, ba mươi mấy tổ nhân mã cùng lúc tiến vào dò xét, cho dù không phải chỗ nào cũng có người, thì cách vài chục, vài trăm trượng cũng phải gặp người của mình chứ?

Hơn nữa, nếu có người nào dò xét đến rìa rừng, khó tránh khỏi cũng phải quay đầu lại, cũng không tồn tại tình huống càng đi càng xa,

không có lý do gì mà một tổ người cũng không gặp.

Chuyện này thật quái lạ!

Thật sự quá quái lạ!

"…" Hơn mười thân vệ đi theo cũng nhìn nhau, họ cũng là người, tự nhiên cũng biết sợ.

Huống hồ nơi này không lâu trước đây vừa xuất hiện "quỷ hỏa" do linh hồn người chết hóa thành, vốn không phải là nơi tốt lành gì, điều này đối với những người xưa tương đối mê tín thì càng dễ sinh lòng sợ hãi.

"Đánh trống!" So với Tào Tính, kinh nghiệm trộm mộ của Hách Manh phong phú hơn, gặp tình huống này y rất nhanh liền đưa ra quyết sách, lập tức hô lớn với thân vệ bên cạnh, "Khu rừng này không lớn, cho dù có đá và cây cối cản trở, tiếng trống tập hợp hẳn cũng có thể truyền khắp nửa khu rừng nhỏ.

Nếu người của chúng ta ở gần đây, nghe thấy tiếng trống sẽ đến hội họp với chúng ta.

Nếu có người đến, thì có thể là ta đa tâm rồi, nhưng nếu không ai đến, thì…" Nói đến đây, Hách Manh lại không biết phải diễn tả như thế nào.

Bởi vì y trước đây trộm mộ chưa từng gặp tình huống như vậy, tự nhiên cũng không biết phải phán đoán mình hiện tại rốt cuộc đang gặp phải chuyện gì.

"Nặc!" Thân vệ trong lòng cũng hoảng sợ, nào dám chậm trễ nửa phần, lập tức lấy ra đồng la ra sức gõ.

"Đang đang đang!

Đang đang đang!" Tiếng trống rất nhanh vang lên trong rừng.

“Tướng quân khẩn cấp triệu tập, mau theo ta đến tập hợp!” Gần đó trong rừng quả nhiên rất nhanh truyền đến một tiếng hô, đồng thời thập trưởng bên đó cũng lắc chuông tùy thân mang theo để hồi đáp tiếng trống của Hách Manh.

Bọn họ thường xuyên ra ngoài đào mộ, tự nhiên cũng có phương thức truyền tin độc đáo của riêng mình.

Đồng thời, “Đinh linh linh!

Đinh linh linh!” Mấy hướng khác cũng xuất hiện hồi đáp tương tự.

Nhưng những tiếng chuông này đều hơi xa hơn, xa hơn hẳn so với nhóm người vừa rồi có thể nghe thấy lời nói trực tiếp.

“Tướng quân, người mau nghe, có không ít hồi đáp!” Thân vệ cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, vẻ mặt mừng rỡ báo cáo với Hách Manh.

“Chẳng lẽ là ta đa lo, chúng ta chỉ là đi đường vòng nhiều hơn một chút, lại vừa khéo lướt qua người của chúng ta?” Hách Manh cũng thầm thở phào nhẹ nhõm, sau đó lại nói với thân vệ bên cạnh, “Bảo họ tạm thời không cần đến tập kết nữa, tiếp tục làm việc của họ, đừng lãng phí công sức.” “Nặc!” Tên thân vệ lại một lần nữa gõ đồng la, nhưng nhịp gõ lại khác lần trước: “Đang —— đang đang!

Đang —— đang đang!” “Đinh linh linh!

Đinh linh linh!” Mấy hướng rất nhanh lại truyền đến hồi đáp, điều này biểu thị đã nhận được mệnh lệnh.

Cứ thế Hách Manh và Tào Tính cùng những người khác không nghĩ nhiều nữa, ngồi tại chỗ nghỉ ngơi một lát, vừa trò chuyện phiếm vừa kiên nhẫn chờ đợi kết quả dò xét của binh sĩ.

Cứ ngồi như vậy lại thêm nửa canh giờ nữa.

“Đã một canh giờ rồi, khu rừng bé tí tẹo này lẽ ra đã dò xét xong rồi chứ, sao vẫn chưa thấy ai truyền tin báo cáo?” Hách Manh ngáp một cái, đứng dậy vỗ vỗ cái lưng già hơi ê ẩm, cuối cùng lại không nhịn được mở miệng hỏi.

Tương tự như trống tập kết, nếu có người dò xét xong, sẽ dùng phương thức chuông lắc đặc biệt để liên lạc với nhân lực gần đó, rồi sau đó chia nhau hội họp, cứ thế dần dần hình thành một mạng lưới, cuối cùng kết nối đến Hách Manh để báo cáo thống nhất.

Nhưng cho đến bây giờ, họ vẫn chưa nhận được bất kỳ tiếng chuông nào.

“Điều kỳ lạ là, chúng ta ở đây lại ngồi thêm nửa canh giờ, vẫn chưa một lần nào gặp người của chúng ta.

Chẳng lẽ ba mươi mấy tổ người vẫn cứ vừa khéo lướt qua chúng ta sao, nhưng điều này chẳng phải quá trùng hợp sao?” Tào Tính lại nhắc lại chuyện cũ.

Hồi đáp nửa canh giờ trước khiến họ an tâm, nhưng tình huống lúc này lại khiến họ không thể không lo lắng trở lại.

Đúng vậy, điều này chẳng phải quá trùng hợp sao, lẽ nào họ lại vừa vặn ngồi vào điểm mù của tất cả mọi người?

“Trọng Dũng nói có lý, nếu không phải bọn họ đều đang lười biếng, thì chuyện này vẫn còn rất nhiều điều kỳ quái!” Hách Manh chợt giật mình tỉnh táo, tiếp đó lại quát lớn với thân vệ bên cạnh: “Đánh trống!

Bảo tất cả mọi người lập tức đến gặp ta, ta muốn tận mắt nhìn thấy người của chúng ta!” “Nặc!” “Đang đang đang!

Đang đang đang!” Tiếng trống dồn dập lại vang lên, gõ còn nhanh hơn trước.

“Đinh linh linh!

Đinh linh linh!” Tiếng chuông cũng liên tiếp hồi đáp, lần này có hai tiếng chuông rất gần họ, nghe chừng chỉ cách hai ba chục trượng.

Hách Manh nhón chân nhìn theo tiếng chuông, lờ mờ có thể thấy một vài ánh lửa ẩn hiện trong rừng, đó tự nhiên là người của mình, quả thực không xa.

“Đợi đi, gần nhất nhiều nhất một chén trà công phu là có thể đến chỗ chúng ta rồi.” Hách Manh lại hơi thả lỏng lòng.

Nhưng cũng không bảo các binh sĩ tiếp tục dò xét, để cẩn thận, y vẫn muốn tập kết nhân mã lại rồi mới có thể hoàn toàn an tâm, nếu không thì sẽ bất an như bây giờ.

Kết quả, một chén trà công phu rất nhanh đã trôi qua.

Hai chén trà công phu cũng trôi qua.

Nhưng vẫn chậm chạp không thấy ai đến tập kết, thậm chí đứng dậy nhìn về phía ánh lửa vừa thấy lúc nãy, lại đã không thể tìm thấy nữa, cứ như thể biến mất giữa không trung vậy.

Nhưng ở hai hướng khác, lại xuất hiện vài ánh lửa mờ mờ ảo ảo.

Hách Manh giận dữ nói: “Mẹ kiếp, tiếp tục gõ trống cho lão tử, gõ nhanh hơn nữa, cho thêm một chén trà công phu nữa, nếu đến lúc đó vẫn không thấy người của chúng, lão tử sẽ cho chúng biết tay!” ---------- Trong khoảnh khắc, tiếng trống trong rừng vang lớn.

Tiếng chuông hồi đáp cũng không ngớt.

Không chỉ Hách Manh trong lòng tức giận, những binh sĩ phân tán trong rừng thậm chí còn sốt ruột hơn y.

Bọn họ chưa từng gặp tình huống như ngày hôm nay.

Thực tế, ngay khi nghe tiếng trống, họ đã nhanh chóng tập kết về

phía Hách Manh, chỉ là do một số địa hình đặc biệt và chướng ngại vật, họ không thể đi thẳng mà phải chọn cách vòng qua những địa hình và chướng ngại vật đó.

Kết quả là, vừa vòng đã xảy ra vấn đề.

Họ rất chắc chắn mình đang cố gắng tập kết về phía tiếng trống phát ra, nhưng không hiểu sao, càng đi càng thấy tiếng trống lại càng xa.

Ngay cả mấy tổ người đã tiếp cận tiếng trống, ban đầu tưởng rằng chỉ cần rẽ qua khúc cua là có thể thấy Hách Manh.

Kết quả, rẽ qua lại căn bản không thấy bóng dáng Hách Manh và đoàn người, chờ đến khi tiếng trống lại truyền đến, lại phát hiện tiếng trống đã xa hơn, thật sự không thể lý giải nổi… "Tướng quân rốt cuộc đang làm gì?

Tại sao lại gõ trống lệnh chúng ta tập kết, nhưng lại chạy lung tung khiến chúng ta không tìm thấy dấu vết?" "Cái này không thể trách chúng ta, là chính y chạy loạn!" "Nghe này!

Nghe này!

Chương 482

Tiếng trống càng ngày càng gấp gáp, chính y còn sốt ruột, cho dù là Lưu Hầu cũng không lưu như thế chứ…" "Quá không coi chúng ta ra gì rồi!" "Im lặng!

Ai mà còn nói lung tung, nếu truyền đến tai tướng quân thì đừng trách ta không cầu xin cho các ngươi!" "…" Rất nhiều binh sĩ của các tiểu tổ đã không nhịn được mà than vãn.

Ban đầu họ đến nơi hoang vu hẻo lánh này đã chịu không ít khổ sở, không chỉ ban đêm ngủ không ngon giấc, ngày thường ngay cả khẩu lương cũng rất đạm bạc, thậm chí vì kéo dài thời gian quá lâu, lần xuất hành này lương thảo mang theo đã ngày càng ít đi, Lữ Bố lại không thể phái người đến đưa lương, vì vậy mấy ngày gần đây Hách Manh đã ra lệnh cắt giảm khẩu phần của binh sĩ, ngay cả khẩu lương đạm bạc cũng không đủ ăn.

Binh sĩ trong lòng sớm đã có chút oán niệm, chỉ là bình thường không dám nói rõ, đến bây giờ sự bất mãn của một số người cuối cùng vẫn hiện rõ ra.

"Đang đang đang!

Đang đang đang!" Tiếng trống tập kết trở nên càng thêm gấp gáp, như thúc giục mạng người.

Quân lệnh như núi, những binh sĩ này tuy trong lòng uất ức, nhưng cũng chỉ có thể dưới sự dẫn dắt của thập trưởng mà tăng tốc bước chân, đi đến hội họp với Hách Manh.

Tuy nhiên, vẫn không thấy bóng dáng Hách Manh, điều này lại khiến các thập trưởng sốt ruột.

Quân đội có lệnh cấm nghiêm ngặt, một khi nghe tiếng trống tập kết, binh sĩ trực thuộc bất kể đang làm gì, đều phải bỏ dở công việc, chậm nhất trong vòng một chén trà phải đến tập hợp.

Nếu xảy ra sai sót, người đầu tiên bị xử lý chính là các thập trưởng này.

Mà hiện tại các thập trưởng này không thấy các phân tổ khác, cứ tưởng rằng người khác đã đến điểm tập kết, chỉ có mình mình gặp vấn đề, trong lòng tự nhiên càng thêm sốt ruột.

"Nhanh lên nhanh lên!

Mọi người nhanh lên nữa, nếu không đầu ta sẽ lìa khỏi cổ mất!" Một thập trưởng của phân tổ đã sốt ruột đến mức nước mắt sắp rơi ra, y thực sự không dám nghỉ ngơi dù chỉ một khắc, dẫn theo binh sĩ dưới quyền trong rừng chạy loạn như ruồi không đầu.

"Thập trưởng người nghe." Một binh sĩ khá bình tĩnh bên cạnh kịp thời an ủi y, "Trong rừng vẫn còn rất nhiều tiếng chuông hồi đáp tiếng trống tập kết, điều này hẳn là nói rõ vẫn còn rất nhiều người cũng giống như chúng ta chưa hội họp được với tướng quân.

Chuyện này e rằng không phải là vấn đề của riêng nhóm chúng ta, chính cái gọi là pháp bất trách chúng, nếu mọi người đều gặp vấn đề, tướng quân dù thế nào cũng không thể xử phạt riêng người được." "Nga nga, ngươi nói có lý." Thập trưởng nghe vậy liền ngẩn ra, lau mồ hôi trầm ngâm nói, "Thế nhưng điều này cũng không đúng a, khu rừng này chỉ rộng vài dặm vuông, nếu là bình thường thì chưa đến một khắc là có thể xuyên qua, vậy mà tại sao lại có nhiều người không thể hội họp với tướng quân như vậy, đây là cớ gì?" "…" Lời thập trưởng nói khiến những binh sĩ còn lại rơi vào im lặng.

Vẻ mặt của binh sĩ khá bình tĩnh kia lại dần thay đổi, vẻ mặt lo lắng nói: "Thập trưởng, nói đến chuyện này, người có thấy tối nay có

rất nhiều điều kỳ quái không?" "Có gì kỳ quái?" Thập trưởng không hiểu nói.

"Người vừa nói khu rừng này chỉ rộng vài dặm vuông, chưa đến một khắc là có thể xuyên qua." Binh sĩ kia thần sắc cổ quái nói, "Thế nhưng chúng ta đã đi trong khu rừng này một canh giờ rồi, theo ta được biết, tuy chúng ta cần vòng qua một số chướng ngại vật, nhưng hướng đi tổng thể đều phải là hướng Bắc.

Đi lâu như vậy rồi, tại sao chúng ta lại chưa xuyên qua khu rừng này?" "?!" Thập trưởng nhất thời không nói nên lời.

Những binh sĩ khác cũng thẳng người dậy, lộ vẻ kinh ngạc.

"Còn nữa." Binh sĩ kia lại nhíu mày nói tiếp, "Thập trưởng, chúng ta đều không phải lần đầu tiên theo tướng quân ra ngoài làm việc, cũng không phải những người không phân biệt Đông Tây Nam Bắc.

Vừa rồi khi tướng quân gõ trống, chúng ta thật sự đang tiến về phía tiếng trống, thật sự không có lý do gì lại càng ngày càng xa.

Hơn nữa Hách tướng quân cũng không phải lần đầu tiên dẫn binh, y sao lại không biết khi gõ trống thì nên ở yên một chỗ chờ chúng ta đến tập kết.

Vì vậy ta cảm thấy Hách tướng quân tuyệt đối sẽ không chạy lung tung, càng không lấy tiếng trống tập kết ra đùa giỡn, đây là tín hiệu quân lệnh, bất cứ lúc nào cũng không thể đùa giỡn được, Hách tướng quân sao lại hồ đồ đến vậy?" "Gulu!" Thập trưởng vô thức nuốt nước bọt.

Qua một phen phân tích có lý có cứ của binh sĩ kia, y và các binh sĩ khác cuối cùng cũng ý thức được chuyện này dường như không hề đơn giản như họ nghĩ ban đầu.

"Nếu nói như vậy, chẳng lẽ chúng ta đã trúng tà, vì vậy tuy có thể

nghe thấy tiếng trống và tiếng chuông, nhưng lại không thể nhìn thấy người khác, cũng không thể bị người khác nhìn thấy?" Thập trưởng rất khó khăn nói ra suy nghĩ trong lòng, "Không không không, không chỉ chúng ta trúng tà, nghe tiếng trống và tiếng chuông ngày càng gấp gáp này, những người khác dường như cũng đều trúng tà, tất cả chúng ta đều bị nhốt trong khu rừng này, chỉ nghe thấy tiếng của nhau mà không thể nhìn thấy nhau, dù đi bao lâu cũng không thể thoát ra khỏi khu rừng chỉ vài dặm vuông này?" "…" Suy nghĩ trong lòng thập trưởng cũng là suy nghĩ trong lòng mọi người.

Chỉ là khi y nói thẳng ra như vậy, lại trùng khớp với những suy đoán trong lòng mọi người, lập tức có một cảm giác như đã được xác thực, khiến mọi người trong lòng càng thêm kinh sợ.

"Cái này… cái này biết làm sao bây giờ?" Thập trưởng đã hoảng loạn đi đi lại lại, như kiến bò chảo nóng mất hết phương hướng, hậu pháo lẩm bẩm một mình, "Ta sớm đã nghĩ, thường đi ven sông sao lại không ướt giày, huống hồ làm cái chuyện trộm mộ thất đức này là tổn âm đức, cuối cùng sẽ không có kết cục tốt đẹp nào.

Bây giờ thì hay rồi, báo ứng cuối cùng vẫn đến rồi, đây chính là trời xanh giáng xuống trừng phạt cho những kẻ như chúng ta, trốn được mùng một không thoát mười lăm, lần này chúng ta chắc chắn đều phải bị nhốt chết ở đây, cái này biết làm sao bây giờ, biết làm sao bây giờ…" "Thập trưởng…" Thấy người dẫn đầu đã biến thành bộ dạng này, những binh sĩ khác tự nhiên càng thêm kinh sợ, càng thêm hoang mang mất chủ.

Thập trưởng này hiển nhiên không phải là một lãnh đạo cấp cơ sở đủ tư cách, nhưng vào thời đại này, những thập trưởng cấp cơ sở như vậy về cơ bản cũng chỉ là những lão binh may mắn không chết trận khi đánh nhau.

Trước khi nhập ngũ về cơ bản cũng đều là những nông dân như kiến hôi, chưa từng được giáo dục nhiều, ngay cả huấn luyện trong quân đội cũng rất sơ sài, tự nhiên không thể kỳ vọng y có tài lãnh đạo gì.

Chỉ cần khi đánh nhau có thể làm tốt nhiệm vụ giám quân, thấy binh sĩ dưới quyền muốn đào ngũ thì một đao chém xuống là đã rất đủ tư cách rồi.

"Ta cũng đã sớm nói rồi mà, mấy ngày trước chúng ta đào được thứ kia chính là 'Thái Tuế' mà, ta hồi nhỏ đã biết 'động thổ trên đầu Thái Tuế' là đại hung chi triệu, khẳng định sẽ xảy ra chuyện mà, thế mà Hách tướng quân vẫn không tin tà, không mau dẫn chúng ta rút quân, ngược lại còn thu giữ cái 'Thái Tuế' kia, còn muốn ở lại đây tiếp tục đào mộ." Một binh sĩ trẻ tuổi hơn cũng mang theo vẻ than khóc, vẻ mặt tuyệt vọng ngồi bệt xuống đất gào khóc, "Bây giờ thì hay rồi, chúng ta mạo phạm 'Thái Tuế', 'Thái Tuế' bây giờ giáng họa xuống, muốn nhốt chết chúng ta ở đây, bây giờ muốn rút cũng không rút được nữa rồi…" Lời y không gào thì không sao, vừa gào lên, tiếng chuông vốn vẫn liên tục vang động gần đó lập tức dừng lại.

"?!" Những người này trong lòng không khỏi càng kinh hãi hơn.

Tại sao tiếng chuông lại đột nhiên dừng lại?

Chẳng lẽ họ đã vĩnh viễn cách biệt với thế gian sao?!

Thế nhưng họ đã quên rồi, tuy họ nhất thời chưa thể nhìn thấy người của các tổ khác, nhưng âm thanh thì lại có thể truyền đi như tiếng trống và tiếng chuông.

Những người gần đó đã nghe thấy những lời này.

Vì vậy, bất kể là những người đã nhận ra điều bất thường, trong lòng đã có suy đoán, hay là những người đầu óc đơn giản, gan to, lúc

này đều đã nghe những lời này vào lòng, có nhận thức chung về tình cảnh hiện tại của mình.

Lại thêm trước đó trong quân doanh đã có lời đồn "động thổ trên đầu Thái Tuế" là đại hung chi triệu.

Điều này tự nhiên biến thành "bùn vàng rơi đầy ống quần" – không phải cứt cũng là cứt rồi.

Chẳng lẽ đây thực sự là tai họa do "Thái Tuế" giáng xuống, chúng ta đã bị nhốt chết ở đây sao?

Lúc này căn bản không ai quan tâm tiếng gào khóc vừa rồi là ai phát ra, liệu có bị trị tội gây hoang mang quân tâm hay không, con người đều là ích kỷ, họ trước tiên xem xét tình cảnh của chính mình.

Huống hồ bây giờ mọi người ai cũng không thấy ai, tiếng gào khóc vừa rồi lại không phải là giọng địa phương hiếm thấy gì, muốn phán đoán rốt cuộc là ai thì độ khó không nhỏ.

"Cái này biết làm sao bây giờ?" Bất cứ ai nghe thấy những lời này, đều rơi vào trạng thái kinh nghi.

Quay đầu lại suy nghĩ kỹ về chuyện tối nay, những điều quỷ dị không thể giải thích được lập tức hiện ra, hơn nữa càng nghĩ càng khiến người ta rùng mình.

Không nhìn thấy người khác… Không thể ra khỏi rừng… Rõ ràng nghe thấy tiếng trống, đi đi lại lại lại không cách nào tìm thấy Hách Manh và đoàn người… Đặc biệt là tiếng trống tập kết cũng ngày càng gấp gáp, như thúc giục mạng người… Họ rất nhanh đã tưởng tượng ra, người gặp phải tình huống này không phải chỉ có họ, ngay cả Hách Manh và đoàn người dẫn họ đến đây cũng gặp vấn đề tương tự.

Dù sao tiếng trống tập kết đã vang lên một hồi lâu rồi.

Trong tình huống bình thường, tiếng trống tập kết chỉ vang lên

một lần, không ai dám không đến tập kết, nếu không thì đó là tội chết, không ai dám lấy đầu mình ra đùa giỡn.

Ngay lúc này, "Tên hỗn trướng nào nói lung tung làm dao động quân tâm, đợi ta thấy ngươi nhất định sẽ chém đầu ngươi để răn đe!" Rất không may Hách Manh đang ở gần đó, tiếng gào khóc này cũng bị y nghe thấy, lập tức giận không thể át mà chửi rủa.

Tuy nhiên, lúc này tâm thần của y cũng có chút dao động.

Bởi vì ngay cả y cũng chưa từng gặp phải chuyện quỷ dị như vậy, tự nhiên không có cách nào đưa ra một lời giải thích hợp lý, dù là lời giải thích có thể tự lừa dối mình trước.

Nhưng y dù sao cũng là tướng lĩnh có kinh nghiệm, trong lòng biết càng đến lúc này, càng không thể để binh sĩ dưới quyền suy nghĩ lung tung, nếu không không chỉ ảnh hưởng cực lớn đến sĩ khí, khiến quân tâm tan rã, thậm chí có khả năng xảy ra biến loạn, khiến mọi chuyện trở nên càng không thể cứu vãn.

Vì vậy, ưu tiên hàng đầu của y lúc này vẫn là nghĩ cách nhanh chóng tập kết những binh sĩ này lại, đưa họ rời khỏi khu rừng này rồi nói chuyện khác.

Còn về việc rốt cuộc là "phạm Thái Tuế" mà rước họa vào thân, hay nơi đây còn có huyền cơ khác, bây giờ vẫn chưa phải lúc để suy nghĩ những điều đó, cũng không có thời gian để trì hoãn thêm… Nhưng vấn đề hiện tại là, y cũng chỉ có thể nghe thấy âm thanh của binh sĩ dưới quyền, căn bản không nhìn thấy bóng dáng của những binh sĩ này, làm sao để tập kết họ lại?

Ngay khi Hách Manh đang bí lối, Tào Tính bên cạnh cũng không thể đưa ra bất kỳ ý kiến mang tính xây dựng nào.

"Tướng quân?!" Không xa bỗng nhiên xuất hiện một đội binh sĩ

cầm đuốc, nhìn thấy Hách Manh và Tào Tính cùng những người khác, lập tức reo lên mừng rỡ, vừa reo vừa chạy như bay đến.

Chuyện quỷ dị mà Hách Manh và đoàn người gặp phải, chính là do Gia Cát Lượng đã bố trí trong khu rừng này cái gọi là "Bát Trận Đồ" trong truyền thuyết.

Nếu Ngô Lương và những người khác ở đây, tự nhiên sẽ biết rằng người hoặc vật trong "Bát Trận Đồ" không phải là hoàn toàn không thể gặp mặt, chỉ là xác suất rất thấp mà thôi.

Xưa kia khi Ngô Lương và đoàn người đến thăm "Mộ Mục Công", trong tình huống chưa thể phá giải "Bát Trận Đồ", đã từng gặp thi thể con chó vàng lớn bị bỏ vào trận và chết đói.

Mà bây giờ Hách Manh và đoàn người chia thành hơn ba mươi tổ phân tán trong trận, xác suất các tổ người khác nhau gặp mặt tự nhiên cũng lớn hơn rất nhiều.

Tuy nhiên điều này chưa chắc đã có lợi cho Hách Manh và đoàn người.

Cho dù bây giờ Hách Manh đã hội họp được với tổ người này, thì cũng chỉ là ít đi một phân tổ mà thôi, không thể phá giải được tình cảnh khó khăn hiện tại của họ.

Nhưng chuyện này lại ngay lập tức tiếp thêm cho Hách Manh một sự tự tin cực lớn.

"Chư vị đừng hoảng loạn, cũng đừng nghe tên hỗn trướng kia nói lung tung, bây giờ ta đã hội họp được với một tổ người, từ đó có thể chứng minh, nơi này tuy có chút kỳ quái, nhưng thực ra không hề cách biệt chúng ta!" Hách Manh trong lòng mừng rỡ, lập tức nâng cao giọng hô lớn với các binh sĩ trong rừng, "Bắt đầu từ bây giờ, người trong cùng một tổ tuyệt đối không được tách rời hành động, các thập

trưởng tiếp tục lắc chuông hiệu, rồi sau đó ưu tiên chọn những người gần nhất hội họp, tiếp đó từng bước hoàn thành tập kết.

Ta có thể cam đoan với các ngươi, chỉ cần các ngươi tuân lệnh hành sự, ta nhất định sẽ đưa các ngươi an toàn rời khỏi nơi này!" Lời nói này của Hách Manh cuối cùng cũng tạm thời trấn an được những binh sĩ đang kinh hãi.

Thế nhưng, việc y gặp được tốp binh sĩ kia chỉ là một sự kiện có xác suất nhỏ, binh sĩ nghe lời y làm theo.

Cứ thế lại loay hoay mất nửa canh giờ, cũng chỉ có hai tốp hội hợp lại được.

Tình cảnh này chẳng những không có sự thay đổi về chất mà còn khiến những binh sĩ này bị giày vò một phen đủ đau khổ.

Một tia sĩ khí vừa được nhen nhóm đã nhanh chóng tan biến như mây khói.

Thay vào đó là sự hoảng sợ và nghi ngờ còn lớn hơn trước, chỉ có điều lần này mọi người đều biết nếu nói lớn tiếng sẽ bị Hách Manh nghe thấy, nên chỉ thì thầm bàn luận trong nội bộ nhóm.

Thậm chí có vài nhóm dứt khoát ngồi bệt xuống đất không nhúc nhích.

Dù sao nếu Hách Manh tìm được cách giải quyết, bọn họ cũng có thể an nhiên rời đi, ngược lại nếu mọi người không gặp được mặt nhau, cũng sẽ không ai biết bọn họ đang lười biếng.

Cứ tiếp diễn thế này đương nhiên không phải là cách.

Trải qua một phen giày vò này, Hách Manh đã có nhận thức sơ bộ về Bát Trận Đồ trước mắt.

Mặc dù không biết đây thực ra là một mê trận, ẩn chứa binh pháp

chiến trận thâm sâu, nhưng nghĩ đến ánh lửa mập mờ mà y mơ hồ nhìn thấy trong rừng khi tuần tra trước đó, y rất nhanh lại có ý tưởng mới.

"Chư vị tướng sĩ, ta đã nghĩ ra rồi!" Hách Manh chợt lại rống cổ hò hét, "Trèo cao!

Mỗi tổ cử một người tìm cái cây cao nhất gần đó mà leo lên, leo đến ngọn cây nhìn ra bốn phía, như vậy có thể nhìn rõ những bó đuốc của các tổ xung quanh trong bóng tối, có thể phán đoán được vị trí và khoảng cách giữa nhau.

Sau đó người trèo cao chỉ dẫn cho người phía dưới di chuyển và hội hợp, như vậy sẽ đạt được sự bán công bội, chư vị hãy mau chóng hành động, thoát ra ngoài là ở trong một hành động này!

"Nặc!" Lời nói của Hách Manh lại một lần nữa mang đến hy vọng lớn lao cho các binh sĩ.

Chủ yếu là sau khi mọi người nghĩ đến chủ ý này, đều cảm thấy rất có lý.

Vấn đề lớn nhất hiện tại là không thể nhìn rõ đường đi, không thể phán đoán chính xác vị trí của người khác.

Chương 483

Mà nếu trèo cao nhìn xuống, tự nhiên có thể bao quát hết thảy, đương nhiên cũng không dễ bị vây khốn.

Thực ra, đây cũng là điểm yếu khó tránh của tất cả các mê cung.

Chỉ cần có thể nhìn rõ toàn cảnh mê cung, thì mê cung chẳng qua chỉ là một bản đồ hơi phức tạp mà thôi, chỉ dựa vào mắt và não là có thể nhanh chóng tìm ra đường đi chính xác.

Chỉ tiếc.

Tuy rằng Hách Manh nghĩ rất hay, nhưng khi thực sự thực hiện thì lại không thuận lợi như tưởng tượng.

Không ít binh sĩ nhanh chóng leo lên cây, nhìn xuống quả thực có thể thấy rất nhiều bó đuốc của các tổ khác, nhưng đừng quên, bây giờ là đêm khuya tầm nhìn cực kém.

Dù có leo lên cây nhìn xuống, bọn họ cũng chỉ có thể thấy những bó đuốc đó và phạm vi vài mét được bó đuốc chiếu sáng.

Dù biết rõ khoảng cách giữa hai tổ lân cận không xa, nhưng muốn hai tổ người thuận lợi đi đến với nhau, vẫn không phải là chuyện dễ dàng.

Trong nhất thời, các binh sĩ dù đã lấy lại hy vọng, ai nấy đều bận rộn.

Nhưng không khí trong rừng lại không mấy hòa hợp: "Bọn bây mù mẹ nó à, người rõ ràng ở ngay trước mặt bọn bây, đi thẳng là gặp rồi!" "Ngươi xuống đây đi thử xem, trước mặt lão tử là một hàng cây, lão tử mọc cánh mà bay qua sao?!" "Miệng mồm sạch sẽ chút, lão tử nhớ mặt ngươi rồi đó, đợi ngươi xuống xem lão tử không thu thập

ngươi thì thôi!" "Sai rồi sai rồi!

Bọn bây đầu óc có vào nước không, bảo bọn bây rẽ trái, bọn bây mẹ nó muốn đi đâu?" "Bên trái đâu có đường, đầu óc ngươi mới vào nước ấy!" "Lão tử không làm nữa, ai làm thì làm, lão tử chỉ đường cho bọn bây, bọn bây không nghe thì thôi, quay đầu lại còn muốn thu thập lão tử, cái chuyện trong ngoài đều không phải người này, ai thích làm thì làm đi!" "……" Rốt cuộc cũng chỉ là một đám đại lão thô ít học, lại đều là binh lính từng thấy máu, có thể kiềm chế không đánh nhau thật sự đã là khá tốt rồi.

Tuy nhiên, hành động này cũng không phải là vô dụng.

Không ít người đã phát hiện ra vấn đề, trừ những cây cối không thể xuyên qua và địa hình đặc biệt, nếu hai nhóm người dựa đủ gần, mà ngăn cách lại là những khối đá kỳ quái, bọn họ có thể tốn chút sức lực vượt qua khối đá để hội hợp.

Thậm chí có người trực tiếp chọn cách đẩy đổ hoặc tháo dỡ khối đá, cưỡng chế mở ra một con đường để hội hợp.

Dưới hành động này, số người hội hợp lại dần dần tăng lên.

Người càng nhiều thì nỗi sợ hãi trong lòng sẽ giảm đi, tình hình dường như dần trở nên tốt hơn.

Tuy nhiên, tình hình không đơn giản như họ nghĩ.

Mặc dù trong Phường Nhân Quân, trừ Gia Cát Lượng ra, ngay cả Ngô Lương cũng không thể lĩnh hội yếu lĩnh của "Bát Trận Đồ", nhưng Gia Cát Lượng cũng từng nói với Ngô Lương về sự đặc biệt của trận này.

Cứ nói thế này nhé.

Việc Hách Manh và những người khác phá hoại một phần thế trận trong "Bát Trận Đồ" như hiện tại là không có cách nào phá trận mà

thoát ra được.

"Bát Trận Đồ" tổng cộng có tám trận chiến theo kiểu tỉnh điền bát quái liên quan đến nhau và không ngừng biến hóa, còn có một trận trung tâm liên kết tám trận này lại, trận trung tâm này mới là trận nhãn.

Chỉ khi tìm được trận nhãn và một mẻ đoan điệu nó, thì tám trận tỉnh điền bát quái kia mới không thể tiếp tục biến hóa, như vậy mới có cơ hội thuận lợi thoát ra được.

Đương nhiên, cũng không phải nói "Bát Trận Đồ" không có cách phá giải khác.

Trước đây, khi ở "Mộ Mục Công", Ngô Lương đã nghĩ đến việc dùng phương thức "hiên đỉnh" để thông qua mê cung "Bát Trận Đồ" đó, đó quả thực là một cách hay.

Tuy nhiên, "Mộ Mục Công" đã có đối sách từ trước, sớm đặt một lượng lớn hỏa du ở trận nhãn để chống lại phương pháp này.

Nếu Ngô Lương làm như vậy, dù có thể thông qua "Bát Trận Đồ", cuối cùng cũng chỉ có thể nhận được một lăng mộ bị thiêu rụi thành tiêu thổ, nói không chừng còn đánh đổi cả tính mạng của mình và huynh đệ Phường Nhân Quân.

Và lúc này, việc Hách Manh ra lệnh cho người trèo lên ngọn cây quan sát trận này, cũng có sự tương đồng kỳ diệu với cách "hiên đỉnh" mà Ngô Lương đã nghĩ ra trước đó, tự nhiên cũng có cơ hội phá giải trận này.

Nhưng vấn đề là hiện tại đang là ban đêm tầm nhìn không tốt.

Dù có leo lên ngọn cây, bọn họ cũng không có cách nào nhìn rõ toàn cảnh "Bát Trận Đồ".

Đương nhiên cũng không dám giăng khắp núi rừng đuốc lửa, chưa

kể dầu lửa và đuốc mang theo có đủ hay không, dù có đủ, trong khu rừng đầy cây cối và lá rụng này, không cẩn thận liền có thể gây ra một trận sơn hỏa không thể ngăn cản, đến lúc đó bọn họ lại không thể thoát ra ngoài, hậu quả tự nhiên là có thể tưởng tượng được.

Tuy nhiên, chỉ cần cố gắng thêm một chút, chờ đến ban ngày, thì "Bát Trận Đồ" này tự nhiên cũng sẽ không thể vây khốn bọn họ được nữa… Đương nhiên, điều này cũng không có nghĩa là "Bát Trận Đồ" ai muốn phá là phá được.

Cần biết, việc bố trí "Bát Trận Đồ" thành một mê cung bất động như Ngô Lương hiện tại, hoặc như ở "Mộ Mục Công" kia, tuyệt đối là hạ sách, là sự đại tài tiểu dụng đối với "Bát Trận Đồ".

Bản chất của "Bát Trận Đồ" là chiến trận!

Khi đánh trận lợi dụng số lượng lớn binh sĩ để tạo thành chiến trận, đó mới là hình thái tối thượng của trận này.

Theo lời của chính Gia Cát Lượng, nếu cho ông ta một vạn binh mã, lại cung cấp cho ông ta một chiến trường trống trải bằng phẳng, ông ta có thể dùng trận này để chính diện tiêu diệt mười vạn địch quân, khiến toàn quân địch bị tiêu diệt.

Thực ra, khi nghe Gia Cát Lượng nói lời kiêu ngạo này, Ngô Lương còn nhịn không được than thở trong lòng: Chậc chậc chậc, nói ghê gớm như vậy, lịch sử ghi lại tiểu tử ngươi suất lĩnh Thục quân nhiều lần bắc phạt, chẳng phải cũng không đạt được bao nhiêu thành quả sao?

Nhưng cũng chỉ là than thở mà thôi.

Thực ra trong lòng hắn cũng hiểu rõ, bản chất của "Bát Trận Đồ" là một thủ trận, hơn nữa cần có chiến trường thích hợp mới có thể triển khai đại trận, không phải lúc nào muốn dùng là có thể dùng

được.

Huống hồ, trong lịch sử Gia Cát Lượng bắc phạt đa số là công thành chiến, cơ hội để "Bát Trận Đồ" phát huy tác dụng lại càng ít.

Cho nên, điều này không thể nói lên "Bát Trận Đồ" không đủ lợi hại. …… Cứ thế lại loay hoay thêm vài canh giờ.

Hách Manh và những người khác sau khi phá hủy không ít khối đá, cuối cùng cũng miễn cưỡng hoàn thành việc tập kết phần lớn nhân mã, vẫn còn một số người chưa tìm thấy họ.

Và điều này cũng không có nghĩa là họ đã có thể thoát khỏi "Bát Trận Đồ", chỉ có thể nói là từ hơn ba mươi tổ người trước đó đã biến thành vài tổ.

Lúc này, màn đêm vốn đã tối tăm lại càng trở nên âm u hơn, thậm chí có chút áp lực.

Đây thực ra là bóng tối trước bình minh, báo hiệu một ngày mới đã sắp đến, bọn họ cũng sẽ nhìn thấy nhiều thứ hơn.

"Chư tướng sĩ hãy nghỉ ngơi một lát đi!" Hách Manh trong lòng cũng đã có phán đoán, vẫy tay ra hiệu cho binh sĩ dưới quyền, lớn tiếng nói, "Loay hoay cả đêm mọi người cũng mệt rồi, trước tiên cứ đốt lửa tại chỗ sưởi ấm nấu cơm, ăn xong cơm trời sẽ sáng.

Đến lúc đó chúng ta lấy lại sức rồi y theo cách trèo cao quan sát, tự nhiên sẽ sự bán công bội, có gì mà sợ hãi!" "Nặc!" Các binh sĩ đã mệt mỏi rã rời, nghe lời này như được đại xá.

Một lát sau.

Vài làn khói xanh bốc lên từ trong rừng, trong đó còn lẫn với hương gạo, thậm chí có binh sĩ uống xong cháo nóng cả người thư thái, liền quấn áo dựa vào cây tranh thủ chợp mắt.

Lại nửa canh giờ sau.

Mặt trời cuối cùng cũng ló ra nửa đầu từ đường chân trời.

Chân trời là một mảng ráng chiều hồng pha xanh, trông thật rực rỡ và mỹ lệ, điểm chưa hoàn hảo là sáng sớm mùa thu dù sao vẫn còn hơi lạnh.

Cùng lúc đó, ánh dương quang mỏng manh này cũng chiếu sáng cả khu rừng.

Mặc dù vẫn còn hơi u ám, nhưng tầm nhìn đã đủ tốt.

"Đi gọi bọn họ dậy, rời khỏi nơi này rồi hãy định đoạt." Hách Manh tuần tra một vòng, cảm thấy thời cơ đã gần đến, liền hạ lệnh cho thân vệ bên cạnh.

Dù cố gắng trấn tĩnh suốt đêm, nhưng thực ra trong lòng y cũng có chút sợ hãi đối với khu rừng này… Quá tà môn, sống đến ngần này tuổi, đào không ít lăng mộ, y vẫn là lần đầu tiên gặp phải tình huống như đêm qua.

Lại còn cả "Thái Tuế" kia nữa.

Không chỉ binh sĩ cho rằng chuyện này có liên quan đến việc bọn họ "phạm Thái Tuế", mà ngay cả Hách Manh trong lòng cũng tồn tại nỗi lo lắng như vậy.

Dù sao, với tư cách là người dân bản địa của thời đại này, y và những người dân bản địa khác đều có chung thế giới quan, mỗi khi gặp phải chuyện quỷ dị như vậy, liền không tự giác mà nghĩ về phương diện đó.

Đặc biệt là đêm qua, thật sự rất giống với "quỷ đả tường" mà dân gian vẫn thường truyền tụng.

Luôn cảm thấy có một sức mạnh thần bí nào đó đang ảnh hưởng

đến mọi thứ, do đó đã vây khốn bọn họ ở đây.

Đúng lúc này.

Một tiếng quát lớn đột nhiên vang vọng khắp núi rừng: "Những kẻ bên trong nghe đây, ta là Địch Cố, tướng lĩnh thủ quân Nguyên Thành, ta đã suất lĩnh hơn ngàn binh mã bao vây khu rừng này, một con ruồi cũng đừng hòng bay ra ngoài.

Nếu các ngươi không muốn chết, hãy lập tức bỏ vũ khí ra ngoài đầu hàng, nếu không ta sẽ dùng một mồi lửa thiêu rụi khu rừng này, đến lúc đó các ngươi đều sẽ cùng khu rừng này hóa thành than tro, vậy thì không thể trách ta tâm ngoan thủ lạt được!" "?!" Nghe thấy giọng nói này, Hách Manh và những người khác đều giật mình, những binh sĩ đang ngủ gật dựa vào cây cũng lập tức tỉnh giấc.

"Đang đang đang!

Đang đang đang!" Người lính hiệu lệnh vội vàng lấy ra đồng la, vừa gõ mạnh vừa la lớn: "Địch tập!

Có địch tập!" Y cũng là do chức trách, dù mọi người đã biết rõ trong lòng, nhưng trình tự cần đi vẫn phải đi, nếu không đó là thất trách.

"Thôi được rồi, đừng gõ nữa!" Hách Manh xua tay với người lính hiệu lệnh, lông mày đã nhíu chặt như bánh quai chèo.

Hổ chưa ra khỏi hang, lại vào hang sói.

Chuyện này thật sự là xui xẻo đến tận cùng rồi, sao lại dẫn tới thủ quân Nguyên Thành chứ, lẽ nào thật sự vì phạm Thái Tuế, nên mỗi chuyện tiếp theo đều là đại hung?

"Tướng quân, việc này, việc này phải làm sao?" Tào Tính cũng ở một bên lo lắng hỏi, "Nếu bên ngoài thực sự có hơn ngàn thủ quân, chúng ta ba trăm dư người e rằng cực kỳ khó chống lại.

Mà nếu địch quân quả nhiên phóng hỏa đốt rừng, chúng ta càng khó giữ được mạng sống a!" "Việc này…" Hách Manh trầm ngâm một lát, cuối cùng nói, "Nếu muốn khiến bọn họ không dám đốt rừng, e rằng chỉ có một cách, đó là khiến người của bọn họ cũng tiến vào khu rừng này.

Bọn họ chắc hẳn vẫn chưa rõ tình hình trong khu rừng này, mạo hiểm tiến vào chỉ sẽ tự mình như chúng ta đêm qua mà không tìm ra lối thoát.

Đến lúc đó chúng ta mới có thể kiến cơ hành sự. " Tào Tính nghe vậy liên tục gật đầu nói, "Tướng quân nói chí phải!

Chỉ cần khiến người của bọn họ vào đây, bọn họ sẽ không thể thiêu đốt cùng với người của mình.

Mà ở trong này, chúng ta rõ ràng quen thuộc hơn, có lẽ còn một đường sinh cơ, nhưng… Tướng quân định làm thế nào để dẫn dụ bọn họ vào?" "Nói thật sẽ hữu ích, cứ nói rằng chúng ta bị vây khốn không thoát ra được." Hách Manh nói, "Thủ quân Nguyên Thành tám chín phần là không tin, có lẽ sẽ phái người tiến vào tra xét.

Đến lúc đó chúng ta sẽ không sợ bọn họ phóng hỏa đốt rừng, may ra có cơ hội thoát khỏi sinh thiên.

Nếu quả thực không thể thoát, chỉ cần không động thủ giết người… Chúng ta đã nói thật cũng coi như tự mình để lại một đường lui, đến lúc cần hàng thì hàng thôi.

Lưu được núi xanh thì không lo thiếu củi đun, nghĩ lại thủ quân Nguyên Thành biết được thân phận của chúng ta, cũng sẽ không dễ dàng chém giết chúng ta.

Tám chín phần là sẽ tấu lên để Viên Bản Sơ thỉnh công.

Chương 484

Viên Bản Sơ và Lữ tướng quân vốn đã có hiềm khích, tự nhiên cũng nguyện ý thấy chúng ta phản bội ông ta, việc này chẳng những có thể khiến Lữ tướng quân tức giận lôi đình, mà còn có thể ảnh hưởng đến Tào Mạnh Đức hiện đang căng thẳng với Viên Bản Sơ.

Dù sao Lữ tướng quân đã trở thành con nuôi của Tào Mạnh Đức, vì vậy chúng ta còn sống đối với Viên Bản Sơ vẫn còn chút tác dụng, có lẽ còn có thể bảo toàn tính mạng, thậm chí được Viên Bản Sơ trọng dụng." "Tướng quân muốn hàng?

Lữ tướng quân ngày thường đối đãi với ngươi không tệ mà!" Tào Tính lập tức trợn tròn mắt.

"Tình thế bất đắc dĩ, chỉ là quyền nghi hành sự mà thôi, lẽ nào chúng ta nên bất chấp tất cả, dẫn theo những binh sĩ này cùng nhau chịu chết sao?

Người đã chết thì còn gì nữa!" Hách Manh nghiêm sắc nói.

Nếu Ngô Lương ở đây, ắt hẳn sẽ biết Hách Manh thực ra vốn không trung thành với Lữ Bố, nếu không trong lịch sử lại làm sao bị Viên Thuật dụ dỗ phản bội Lữ Bố, cho nên y hiện tại đưa ra quyết định như vậy tự nhiên cũng là lẽ thường tình.

Nhưng Tào Tính lại không hoàn toàn như vậy.

Khi Hách Manh phản bội Lữ Bố, Tào Tính đã lập tức quay lưng lại, hỗ trợ Cao Thuận chém đầu Hách Manh. ---------- "Nhưng mà…" Tào Tính lộ vẻ do dự.

Y từ tận đáy lòng không muốn làm kẻ bất trung bất nghĩa, nhưng Hách Manh nói cũng không phải không có lý.

Nếu bên ngoài khu rừng thực sự có hơn ngàn thủ quân Nguyên Thành bao vây, còn định dùng hỏa công với bọn họ, thì y và những binh sĩ dưới quyền này chắc chắn sẽ chết.

"Trọng Dũng, đây chẳng qua chỉ là quyền nghi chi kế của chúng ta mà thôi.

Chúng ta bây giờ tạm thời bảo toàn tính mạng, sau này nếu có cơ hội, vẫn có thể suất lĩnh người quay về đầu quân cho Lữ tướng quân, vì ông ta hiệu mệnh.

Lẽ nào nhất định phải chết ở đây mới coi là trung nghĩa sao?" Hách Manh tiếp tục khổ sở khuyên nhủ.

"Ai, e rằng cũng chỉ có thể như vậy." Nghe xong lời này, Tào Tính cuối cùng cũng bất đắc dĩ gật đầu.

Sau khi tạm thời đạt được đồng thuận, Hách Manh lập tức sai người la lớn giải thích với thủ quân Nguyên Thành bên ngoài về chuyện quỷ dị bọn họ bị vây khốn ở đây đêm qua, không hề che giấu điều gì.

Địch Cố, tướng lĩnh thủ quân Nguyên Thành, đương nhiên không tin, nhưng cũng không chịu mạo hiểm phái người tiến vào tra xét.

"Bớt nói nhảm đi, cho các ngươi thời gian một chén trà, bỏ vũ khí đi ra khỏi rừng thúc thủ chịu trói, nếu không ta có thể thương lượng với các ngươi, nhưng ngọn lửa rừng rực này sẽ không thương lượng với các ngươi đâu!" Đây chính là lời hồi đáp mà Địch Cố dành cho Hách Manh và những người khác.

Hắn và thủ quân Nguyên Thành tự nhiên là do Bạch Khải Nho phái người đến Nguyên Thành kêu gọi, chỉ nói rằng người nhà mình lên núi hái nấm thì thấy trong núi có rất nhiều kẻ khả nghi ẩn nấp trong rừng, lo lắng những người này sẽ bất lợi cho Nguyên Thành, do

đó Bạch Khải Nho liền lập tức phái người đến báo cho Địch Cố.

Địch Cố hỏi rõ số lượng của Hách Manh và những người khác, trong lòng tính toán rằng nếu thành công việc này nhất định là một công lao, Viên Thiệu bên kia chắc chắn sẽ không thiếu phần thưởng, vì vậy liền lập tức triệu tập số lượng thủ quân gấp mấy lần địch mà đến vây tiễu, đảm bảo vạn vô nhất thất.

Hách Manh và những người khác thấy Địch Cố không chịu nói chuyện.

Đành phải lần mò theo âm thanh thử ra khỏi rừng, kết quả lần này lại không gặp chút trở ngại nào mà đi ra khỏi rừng?

Bọn họ đâu biết rằng.

Ngay khi bọn họ đang chờ trời sáng, và thủ quân Nguyên Thành đang trên đường đến, Gia Cát Lượng đã dẫn theo người Bạch gia âm thầm rút đi trận nhãn của "Bát Trận Đồ".

Hiện giờ khu rừng này tuy vẫn còn rất nhiều khối đá cấu thành "Bát Trận Đồ", nhưng trận pháp này thực ra đã không còn vận hành, chỉ là một khu rừng bình thường mà thôi.

"???" Thật không ngờ lại dễ dàng đi ra khỏi khu rừng đã vây khốn bọn họ suốt cả đêm như vậy, Hách Manh và những người khác đến cả mình cũng không dám tin.

Thật là mẹ nó tà môn rồi!

Vì sao đêm qua sống chết cũng không ra khỏi được, thậm chí ngay cả tận cùng của khu rừng cũng không chạm tới được, giờ đây lại không có chút trở ngại nào mà đi ra, phảng phảng như đêm qua chỉ là trải qua một giấc ác mộng?

Đặc biệt là khi nhìn thấy ánh mắt có phần bất thiện của thủ quân Nguyên Thành bên ngoài, rõ ràng là đã khẳng định những lời nói vừa

rồi của bọn họ đều là lời nói dối mang ý đồ bất chính.

Điều này khiến bọn họ biết nói lý lẽ ở đâu đây?

Luôn cảm thấy bị một sức mạnh thần bí không rõ tên nhắm vào, lẽ nào những gì bọn họ nghĩ trước đây đều là sự thật, thật sự là vì "động thổ trên đầu Thái Tuế", nên mới gặp phải kiếp nạn này?

"Bỏ vũ khí xuống!" "Bỏ xuống!" Nhìn thấy Hách Manh và những người khác đi ra, thủ quân Nguyên Thành đương nhiên lập tức siết chặt vòng vây, trường thương đoản đao vây kín bọn họ.

Thực ra, Hách Manh và những người khác đâu có vũ khí gì ra hồn, giống như Ngô Lương ngụy trang tiềm hành vậy, trừ Hách Manh và thân vệ của Tào Tính mang theo một số đoản binh khí dễ giấu giếm, còn lại trong tay những người khác đều là công cụ khai quật.

Tuy không thể nói hoàn toàn không có sức chiến đấu, nhưng khi đánh trận cũng không có binh khí chính quy thuận tay.

Hiện giờ Hách Manh và những người khác cũng đã tận mắt thấy trận thế của thủ quân Nguyên Thành.

Địch Cố không hề nói đùa với bọn họ, hắn ta thực sự đã dẫn hơn ngàn binh mã đến vây tiễu, căn bản không hề có ý định cho Hách Manh và những người khác bất kỳ cơ hội nào.

Trong tình huống như vậy, Hách Manh và Tào Tính tự nhiên cũng không còn bất kỳ tâm lý may mắn nào.

Hai người trao đổi ánh mắt, cuối cùng cũng cúi đầu bước tới tháo kiếm đeo bên hông đặt xuống đất, sau đó vẫy tay với các binh sĩ: "Chư vị tướng sĩ, bỏ vũ khí xuống đi…" …… Cùng lúc đó.

Vẫn còn một bộ phận binh sĩ của Hách Manh và Tào Tính không bị thủ quân Nguyên Thành vây công, đó là số binh sĩ chưa đầy trăm người ở lại trấn thủ doanh trướng trong Bất Quy Cốc.

Đương nhiên, điều này không phải vì bọn họ may mắn.

Mà là Bạch Khải Nho theo kế hoạch của Ngô Lương, căn bản không hề báo cáo tình hình của bộ phận binh sĩ này cho Địch Cố.

Hiện tại, bên ngoài thung lũng ồn ào đến vậy, đương nhiên đã kinh động đến bọn họ, thậm chí tình hình cụ thể cũng đã được các thám tử phân bố bên ngoài truyền về.

"Đô bá, Hách tướng quân và Tào tướng quân đều bị thủ quân Nguyên Thành vây khốn, thủ quân Nguyên Thành tổng cộng đến hơn ngàn người, vây kín khu rừng đó như đổ nước không lọt, Hách tướng quân và Tào tướng quân lần này e rằng hung nhiều lành ít rồi!" Thám tử chạy đến mức một chiếc hài cũng đã rơi mất, lảo đảo chạy về thung lũng báo cáo với đô bá đang ngồi trấn giữ, trên mặt đầy vẻ lo lắng.

Thời buổi này khi các quân ra chinh để phân biệt phe phái, ngoài một phần khác biệt về phục sức, còn được trang bị kỳ thủ chuyên nghiệp giương quân kỳ, sáng chói giương cao trên đầu, vì vậy dù không tìm được người thăm dò, cũng có thể phân biệt được nguồn gốc của một đội quân.

Huống hồ, thám tử của Hách Manh và Tào Tính đã sớm thăm dò tình hình của thủ quân Nguyên Thành, ngay cả tình hình của thủ thành giáo úy Địch Cố cũng có một sự hiểu biết đại khái, tự nhiên rất dễ dàng phân biệt được.

"Ngươi nói cái gì?!" Đô bá lập tức đại kinh thất sắc, như lò xo bật nhảy lên.

"Đô bá, mạt tướng tận mắt thấy hơn ngàn thủ quân Nguyên Thành vây kín khu rừng, tận tai nghe thấy bọn họ khuyên hàng Hách tướng quân và Tào tướng quân, tuyệt đối không sai!" Thám tử vội vàng nói.

“Sao lại như vậy?

Sao lại như vậy chứ?!” Đô bá đi đi lại lại như kiến bò trên chảo lửa, sáu thần vô chủ nói, “Trong đêm nghe thấy tiếng la hét không ngừng trong rừng, chúng ta liên tục phái bốn thám tử vào hỏi tình hình, đến giờ vẫn chưa có tin tức.

Bây giờ lại có hơn ngàn thủ quân Nguyên Thành đột nhiên từ trên trời rơi xuống, vây người của chúng ta ở bên trong… Ta theo quân gần mười năm, trải qua lớn nhỏ các trận chiến không ít thì cũng mấy chục, còn chưa từng gặp phải tình cảnh nào khó hiểu như vậy, thậm chí đến tận bây giờ, trong đầu ta vẫn còn ong ong, không thể hiểu nổi đêm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!” “Đô bá, ngài ngàn vạn lần phải ổn định a!” Thám tử kia vội vàng lại khuyên, “Hiện giờ Hách tướng quân và Tào tướng quân thân hãm trọng vây, e rằng hung nhiều lành ít rồi.

Bây giờ ngài chính là chủ tâm cốt duy nhất của các huynh đệ, các huynh đệ sống chết là tiến hay lùi, đều chỉ trông cậy vào ngài quyết định rồi.” “Ta có thể có chủ ý gì?” Đô bá lại muốn khóc mà không ra nước mắt, nhịn không được mắng, “Ngươi nói ta phải làm sao?

Nếu Hách tướng quân và Tào tướng quân thề sống chết chống cự, mà ta lại dẫn các ngươi bỏ chạy, cho dù chạy về được cũng là tội chết vì lâm trận bỏ trốn…” Lời vừa nói được một nửa thì.

“Cấp báo!” Ngoài trướng lại truyền đến một giọng nói, tiếp đó không đợi đô bá kịp phản ứng, một thám tử khác liền không màng quy củ cấp hỏa cấp liệu chạy vào, chắp tay liền nói, “Đô bá, Hách tướng quân và Tào tướng quân đã hàng rồi!

Ta tận mắt thấy Hách tướng quân và Tào tướng quân từ trong rừng đi ra, dưới sự bức bách của thủ quân Nguyên Thành đã bỏ vũ khí xuống, bọn họ đã hàng rồi!” “Xong rồi!

Hết thảy xong rồi!" Đô bá lập tức suy sụp, thân mình loạng choạng hai cái.

"Đô bá, hiện giờ tình hình đã rõ ràng, các huynh đệ vẫn trông cậy vào ngài quyết định.

Hách tướng quân và Tào tướng quân đã hàng rồi, chúng ta có nên cùng nhau ra đầu hàng không?" Hai thám tử cùng nhau đỡ đô bá, lo lắng hỏi.

"Hàng sao?" Đô bá hơi định thần lại, nhưng lại vẻ mặt đầy ưu tư, nhìn về phía hai thám tử nói, "Các ngươi e rằng đã quên chúng ta làm gì rồi phải không?

Từ xưa kẻ trộm đường thì bị hình phạt, kẻ trộm mộ thì bị tru di.

Lữ tướng quân phát tích từ đạo này nên dung thứ cho chúng ta, chứ nếu đổi sang người khác, chúng ta e rằng sẽ như chuột chạy qua đường, ai ai cũng muốn diệt trừ.

Hách tướng quân và Tào tướng quân dù có hàng, e rằng cũng chưa chắc có kết cục tốt đâu." "Ý của đô bá là…" Hai thám tử nghe vậy lộ vẻ sợ hãi.

"Vì Hách tướng quân và Tào tướng quân đã hàng, chúng ta số người còn lại thế đơn lực bạc, càng không thể chống lại hơn ngàn thủ quân Nguyên Thành." Đô bá hít một hơi thật sâu, nghiêm sắc nói, "Mà giờ đây, e rằng chỉ có bỏ trốn mới có thể giành được sinh cơ.

Thông báo cho các huynh đệ lập tức tập kết trốn khỏi sơn cốc, tất cả truy trọng lương thảo đều bỏ lại, chỉ mang theo mấy khối 'Thái Tuế' đã đào được mấy ngày nay, như vậy chạy về Quyên Thành gặp Lữ tướng quân, tốt xấu gì cũng coi như có một lời giải thích với Lữ tướng quân!" "Vậy Hách tướng quân và Tào tướng quân thì sao?" Hai thám tử lông mày nhíu lại, lại hỏi.

“Cứ báo cáo sự thật là được, bọn họ hàng chúng ta mới chạy, chúng ta liền không tính là đào binh, cho dù Lữ tướng quân biết được chuyện này, cũng chỉ có thể khen ngợi chúng ta vẹn cả trung và nghĩa, không chừng còn phải ban thưởng cho chúng ta gia quan tiến tước!” Đô bá vừa nói vừa vội vàng thúc giục, “Mau mau đi tập hợp nhân mã, chậm nữa e rằng sẽ không thoát được nữa, nhanh lên!” Trong chuyện này, vị đô bá này không có bất kỳ trách nhiệm nào, tự nhiên là nói thật là thỏa đáng nhất, sẽ không có bất kỳ sơ hở nào: Hách Manh và Tào Tính suất quân đến Bất Quy Cốc liên tục khai quật mấy ngày, không tìm thấy bóng dáng lăng mộ, nhưng lại đào được vật kỳ lạ nghi là “Thái Tuế”.

Sau đó, giữa một khu rừng bên ngoài thung lũng xuất hiện quỷ hỏa, Hách Manh và Tào Tính nửa đêm suất người đến tra xét, kết quả không biết đã gặp phải chuyện gì trong rừng, tiếng la hét vang dội, đô bá liên tục phái bốn thám tử vào tra xét, đều là có đi không về.

Có lẽ tiếng la hét này đã kinh động đến người ngoài, trời chưa sáng đã có hơn ngàn thủ quân Nguyên Thành vây khốn khu rừng, Hách Manh và Tào Tính bị buộc phải đầu hàng.

Đô bá thấy đại thế đã mất, lại không muốn cùng Hách Manh và Tào Tính phản bội Lữ Bố, đành phải suất lĩnh binh sĩ còn lại hoảng loạn bỏ trốn.

Còn về việc vật kỳ lạ đào được rốt cuộc có phải là “Thái Tuế” hay không, đêm đó trong rừng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, đây chính là vấn đề mà Lữ Bố phải suy nghĩ sau khi bọn họ chạy về báo cáo.

Nhưng có một điều có thể khẳng định.

Lần này Lữ Bố e rằng cũng không thể xác định được nơi này rốt cuộc có lăng mộ hay không.

Hơn nữa lại chịu một tổn thất lớn, lại là một tổn thất ngầm không

thể nói rõ, Lữ Bố tự nhiên là được ít mất nhiều, nghĩ lại thì trong một thời gian rất dài, ông ta sẽ không còn phái người đến nơi này nữa. …… Sự kiện lần này gần như kết thúc mà không đổ máu.

Trừ một bộ phận nhân mã đã bỏ trốn, Hách Manh và thuộc hạ của Tào Tính đều bị Địch Cố bắt trói giải về Nguyên Thành.

Trong quá trình này, Ngô Lương còn đặc biệt ra lệnh cho Sát Mộc vương tử giả dạng người Bạch gia lén lút nhìn Hách Manh và Tào Tính vài lần, tự nhiên rất dễ dàng phát hiện ra hơi thở của "pháp khí" mà Hách Manh giấu trong ngực.

Chỉ có điều hiện giờ Hách Manh đã rơi vào tay Địch Cố, làm thế nào để thần không biết quỷ không hay lấy được "pháp khí" này lại là một vấn đề.

Ngô Lương tự nhiên không muốn giao thiệp với Địch Cố.

Dù sao thân phận của hắn cũng không thể bại lộ, làm như vậy vô nghi sẽ tăng thêm một số rủi ro không cần thiết, thực sự không cần thiết vì một kiện pháp khí không biết rốt cuộc có công dụng gì mà đem chính mình và huynh đệ Phường Nhân Quân đi mạo hiểm.

Suy đi nghĩ lại.

Ngô Lương cuối cùng cũng không nghĩ ra được cách nào vạn vô nhất thất, và đúng lúc hắn đã quyết định kìm nén sự tò mò, không để ý đến kiện pháp khí vô dụng này, tu chỉnh vài đêm rồi dẫn mọi người rời Bạch gia tiếp tục bắc tiến theo kế hoạch.

Bạch Khải Nho lại mang về một bất ngờ ngoài mong đợi vào ngày hôm sau.

Thì ra sau khi bị bắt, một số binh sĩ không chịu nổi sự tra tấn của Địch Cố, đã khai tuột hết mục đích đến đây và những gì đã xảy ra với Hách Manh và Tào Tính.

Chương 485

Địch Cố nghe xong mục đích và những gì họ gặp phải, cũng cho rằng trong Bất Quy Cốc căn bản không có cái gọi là lăng mộ.

Dù sao Hách Manh và những người khác đã sắp đào banh cả sơn cốc, nếu có thì đã sớm đào ra rồi.

Huống hồ hắn ta vốn cũng không có hứng thú gì với lăng mộ, điều khiến hắn ta cảm thấy hứng thú hơn là mấy khối vật kỳ lạ nghi là "Thái Tuế" kia.

Đáng tiếc là mấy khối "Thái Tuế" đó cũng đã bị những binh sĩ trấn thủ doanh trướng mang đi rồi, Địch Cố thất vọng, liền bắt đầu tra tấn Hách Manh, cố gắng truy hồi "Thái Tuế".

Hách Manh không chịu nổi tra tấn, nhưng lại không thể nói ra đường trốn chạy của những binh sĩ kia.

Để tránh tiếp tục chịu khổ, y liền chủ động dâng tặng pháp khí mà Lữ Bố đã ban cho hắn cho Địch Cố, còn nói rõ ràng công dụng của pháp khí đó.

Thì ra pháp khí đó được Lữ Bố gọi là "Hủy Đan".

Chính là một loại sinh ra từ mật của thần ngưu một sừng tên "Hủy" được ghi chép trong 《Sơn Hải Kinh》, Lữ Bố từ đâu có được y cũng không biết, chỉ biết dùng nó pha nước uống có thể giải các loại tà khí độc chướng trên đời, nhưng khi sử dụng cũng cần kiểm soát tốt liều lượng, nếu không nếu lỡ pha hơi đặc một chút, liền sẽ là thuốc độc cực mạnh, trong khoảnh khắc có thể khiến người ta chết bất đắc kỳ tử.

Nghe đến nửa câu đầu, Địch Cố đương nhiên khá là vui mừng,

nâng niu "Hủy Đan" không rời tay, nhưng nghe xong nửa câu sau, Địch Cố liền lại giật mình, lập tức quăng nó sang một bên, sai người mang nước sạch đến rửa tay đã chạm vào "Hủy Đan" đến ba lần.

Cuối cùng.

Địch Cố cảm thấy "Hủy Đan" tuy tốt, nhưng lại không phải là thứ hắn có thể nắm giữ, càng không muốn đùa giỡn với tính mạng của mình, liền tặng nó cho Bạch Khải Nho, người vốn là y sư, để tạ ơn ông ta đã kịp thời báo tin.

Dù sao việc có thể bắt sống Hách Manh và thuộc hạ của Tào Tính, đối với hắn mà nói là một công lớn, hắn đang nghĩ nên đáp tạ Bạch Khải Nho như thế nào, vừa khéo liền dùng thứ đồ chơi này làm một cái thuận thủy nhân tình.

Còn "Hủy Đan" trong tay Bạch Khải Nho, người hiểu y lý, sau này nếu có nhu cầu, vẫn có thể dùng được cho hắn, ít nhất cũng không đến mức không kiểm soát được liều lượng mà hại chết tính mạng của mình.

Vì vậy, kiện pháp khí mà Ngô Lương đã định từ bỏ, cứ thế đi một vòng, lại như ma xui quỷ khiến mà quay trở lại.

Duyên phận, quả nhiên là khó nói diệu kỳ mà.

Ngô Lương vừa cảm thán trong lòng, vừa tỉ mỉ đánh giá viên "Hủy Đan" được đựng trong hộp gỗ này.

Chỉ thấy bề mặt nó thô ráp như cát sỏi, hình dạng và kích thước lại giống như hạt đậu, toàn thân có màu vàng nâu khá xỉn, lại gần ngửi còn có một mùi hương thanh nhẹ hơi đắng… Thứ đồ chơi này, trông sao lại giống ngưu hoàng đến vậy?

Mà theo những gì Ngô Lương biết, ngưu hoàng chính là sỏi mật tự nhiên sinh ra trong túi mật của trâu bò, trùng hợp thay "Hủy Đan" này

cũng sinh ra từ mật của "Hủy", luôn cảm thấy đây không chỉ là sự trùng hợp.

Ngoài ra.

Trong 《Sơn Hải Kinh》có ghi chép về "Hủy" là: "Hủy ở phía đông lăng mộ của Thuấn, phía nam Tương Thủy.

Hình dạng như trâu, màu xanh đen, một sừng." "Thần ngưu một sừng" lại vô cùng khớp với đặc điểm của một loài động vật, vì vậy hậu thế có không ít chuyên gia suy đoán, "Hủy" này e rằng chính là tê ngưu ở hậu thế.

Huống hồ, Thiên triều trước đây quả thực tồn tại tê ngưu hoang dã, chỉ có điều sừng tê giác giá trị vượt xa vàng, bị con người săn bắt điên cuồng, theo sau con tê ngưu cuối cùng của Thiên triều ngã xuống vào năm 1922 Công Nguyên, loài động vật này liền đã hoàn toàn tuyệt chủng ở Thiên triều.

Bất quá, những điều này chung quy chỉ là phỏng đoán của ta.

Ai cũng không thể xác định rằng "Hủy" được ghi chép trong 《Sơn Hải Kinh》 chính là tê giác, huống hồ tê giác cũng không phải là loài vật chỉ xuất hiện sau khi văn minh nhân loại hình thành.

Theo như được biết, từ 34 triệu năm trước ở Thế Tiệm Tân, trên Trái Đất đã tồn tại một loài động vật có vú được hậu thế đặt tên là "Cự Tê", loài vật này có hình dáng cực kỳ giống tê giác, nhưng lại không thuộc họ tê giác.

Thể hình của chúng cao nhất có thể đạt 9 mét, toàn thân dài tới 12 mét, đúng là quái vật khổng lồ, xưng là thần thú viễn cổ cũng không quá lời.

Điều mà Ngô Lương lúc này càng quan tâm chính là, "Hủy Đan" này, cũng được lấy từ túi mật, liệu có điểm gì tương đồng với "ngưu

hoàng" mà y biết hay không.

Dù sao thì cả hai không chỉ có ngoại hình, mà cả về mặt dược tính cũng vô cùng tương tự.

"Ngưu hoàng" cũng có công hiệu giải độc cực kỳ xuất sắc, thậm chí còn có kỳ hiệu đối với một số dịch bệnh, nhưng nếu dùng quá liều cũng sẽ xuất hiện tình trạng trúng độc, nghiêm trọng thì mất mạng ngay lập tức.

Chỉ có điều, hiệu quả của "Hủy Đan" hiển nhiên mạnh hơn một chút, có thể giải trừ tà độc chướng khí khắp thiên hạ.

Nếu lời này không hư, vật này tuyệt đối phi phàm.

Quan trọng hơn là, Sát Mộc Vương tử có thể nhìn thấy khí tức kỳ dị tỏa ra từ "Hủy Đan", loại khí tức mà chỉ pháp khí và những người có đạo pháp mới có.

Điều này đã đủ để nói lên rằng "Hủy Đan" tuyệt đối không phải là "ngưu hoàng" thông thường, dù có tương tự thì cũng phải là phiên bản ngưu hoàng VIP tối thượng, hai thứ căn bản không thể đặt chung mà nói.

Nghĩ vậy, Ngô Lương liền rút dao găm đồng từ thắt lưng, sau đó dùng lưỡi dao nhẹ nhàng cạo vài cái trên bề mặt thô ráp của "Hủy Đan", rất nhanh liền cạo ra một ít bột mịn.

"Bạch tiên sinh, xin cho người lấy giúp ta một chén rượu." Làm xong những việc này, Ngô Lương quay đầu nói với Bạch Khải Nho.

"Ngô tướng quân xin đợi lát." Bạch Khải Nho chắp tay nói.

Hiện giờ cường tặc đều đã bị quân thủ thành Nguyên Thành bắt giữ, cũng không ai còn tin rằng trong Bất Quy Cốc có một tòa lăng mộ, ngược lại, không kể là Địch Cố hay bộ hạ của Hách Manh, điểm chú ý đều đã chuyển sang "Thái Tuế", nguy cơ của Quảng Xuyên

Vương mộ và Bạch gia xem như đã được giải trừ thuận lợi, có lẽ nhiều năm sau cũng sẽ không có ai đến quấy rầy nữa.

Trong lòng Bạch Khải Nho và người Bạch gia đều tràn đầy cảm kích đối với Ngô Lương, vì vậy bất kỳ yêu cầu nào của Ngô Lương cũng sẽ tuyệt đối được đáp ứng không chút do dự.

Một lát sau, một chén rượu được đặt trước mặt.

Ngô Lương cẩn thận đổ chút bột mịn đã cạo từ "Hủy Đan" vào chén rượu, tiếp đó lại thêm chút nước lã, nhẹ nhàng lắc.

Trong nháy mắt, bột "Hủy Đan" liền hòa tan vào nước lã, biến thành nửa chén chất lỏng màu vàng nâu.

Sau đó Ngô Lương lại dùng đầu dao găm đồng thấm một chút chất lỏng, bôi chất lỏng này lên móng tay giữa của bàn tay trái và phải.

Cứ thế dừng lại chừng vài hơi thở, rồi sai Bạch Khải Nho cho người lấy một chậu nước sạch để rửa tay.

Kết quả, móng tay này quả nhiên đã bị nhuộm thành màu vàng như khói hun, rửa thế nào cũng không trôi… "Xem ra vật này với 'ngưu hoàng' quả thực là có tác dụng tương tự, chỉ là cao cấp hơn 'ngưu hoàng' mà thôi." Ngô Lương trong lòng đã có phán đoán.

Phương pháp y vừa dùng chính là cách mà Đông y cổ đại dùng để giám định "ngưu hoàng", chỉ có "ngưu hoàng" thật mới có thể dễ dàng nhuộm vàng móng tay như vậy, hiện tượng này được gọi là "quải giáp".

Trên thực tế, ngay cả ở hậu thế, "ngưu hoàng" tự nhiên cũng là dược liệu cực kỳ quý giá.

Bởi vì tỉ lệ sỏi mật ở bò là cực ít, giết mổ vài nghìn con bò cũng chưa chắc đã thu được một hạt nhỏ, vì vậy ngưu hoàng cùng trọng lượng có giá trị cao hơn vàng rất nhiều.

Còn những loại dược phẩm chế từ ngưu hoàng chất lượng tốt giá rẻ mà người ở hậu thế thường dùng trong cuộc sống, ví dụ như Ngưu Hoàng giải độc phiến chẳng hạn.

Ngưu hoàng được dùng trong những loại dược phẩm này thực ra chỉ là ngưu hoàng nhân tạo được nuôi cấy mà thôi.

Nếu không tin, có thể xem bảng thành phần của những dược phẩm này, trước chữ "ngưu hoàng" tuyệt đối đều có thêm hai chữ "nhân tạo".

Thế nhưng ngay cả như vậy, giá trị của ngưu hoàng nhân tạo vẫn có thể sánh ngang với vàng.

"Bạch tiên sinh, thứ ta không khách sáo, vật này ta sẽ không nhường ngươi nữa." Sau khi bước đầu phán đoán được bản chất của "Hủy Đan", Ngô Lương dứt khoát đậy hộp gỗ đựng "Hủy Đan" lại, sau đó vừa cười tủm tỉm nhìn Bạch Khải Nho, vừa không chút khách khí nhét hộp gỗ vào lòng.

"Ngô tướng quân cứ tự nhiên." Bạch Khải Nho đã đưa "Hủy Đan" cho Ngô Lương xem, tức là đã chuẩn bị cho việc đi mà không trở lại.

Bất quá ông ta cũng có tính toán riêng, tiếp đó lại cười hì hì nói với Ngô Lương: "Lần này Ngô tướng quân giúp Bạch gia đại ân, xin coi như Bạch mỗ mượn hoa dâng Phật để tạ ơn Ngô tướng quân, như vậy thì xem như Bạch gia và Ngô tướng quân huề nhau, thế nào?" "Huề nhau thế nào?" Ngô Lương biết rõ mà hỏi.

"Hiện giờ Bạch gia và Ngô tướng quân không nợ nhau, vì vậy Tùy Hầu Châu mà Ngô tướng quân lấy đi từ mộ tiên vương vẫn phải được hoàn trả, người giữ Tùy Châu của Bạch gia cũng sẽ vẫn thường bên cạnh Ngô tướng quân, cho đến khi Tùy Hầu Châu vật về chủ cũ thì thôi.

Ngô tướng quân là người giữ lời hứa, chắc hẳn sẽ không tùy tiện thay đổi việc này phải không?" Bạch Khải Nho thuận thế nói ra suy nghĩ của mình.

"Đó là lẽ dĩ nhiên, tiểu lang quân thành thật giữ lời nói chính là ta đây." Ngô Lương lập tức vỗ ngực gật đầu nói.

"Vậy thì đa tạ Ngô tướng quân." Bạch Khải Nho chắp tay nói.

"Bạch tiên sinh có thể lấy một bình sứ nhỏ niêm phong kín đến, đựng chút dịch đan này để cất giữ phòng khi cần dùng, tin ta đi, dù chỉ là chút dịch đan này, cũng là thứ ngàn vàng khó cầu." Ngô Lương chỉ vào chất lỏng màu vàng nâu pha từ bột "Hủy Đan" trong chén rượu, lại cười hì hì nhắc nhở.

Đây cũng coi như là Ngô Lương ăn thịt, tiện thể chừa cho Bạch Khải Nho chút canh.

"Vậy Bạch mỗ không khách sáo nữa, haha." Bạch Khải Nho lập tức làm theo.

Lúc này, sự tín nhiệm của Bạch Khải Nho và người Bạch gia đối với Ngô Lương đã đạt đến mức không gì hơn được nữa.

Có thể nói, trừ Quảng Xuyên Vương mộ và tổ huấn của Bạch gia, họ có thể làm bất cứ điều gì vì Ngô Lương.

Đây chính là một kết cục đại hoan hỉ.

Chỉ có Bạch Tinh Tinh nhìn người cha đầy vẻ hân hoan, đặc biệt là khi cha nàng dùng ánh mắt vui mừng nhìn nàng, đáy lòng nàng càng cảm thấy bất an.

Bởi vì còn một chuyện nữa, trong số những người có mặt, e rằng chỉ có Bạch Khải Nho một người vẫn còn bị lừa dối.

Đó chính là nàng đã bị Thái công "trục" xuất khỏi Bạch gia.

"…" Bạch Tinh Tinh trong lòng có chút do dự.

Từ nhỏ đến lớn nàng chưa từng có chuyện gì giấu cha, mà hiện giờ chuyện này càng không hề nhỏ, nàng luôn cảm thấy vẫn nên nói rõ ràng trước mặt cha, chứ không phải để Thái công kể lại.

Như vậy, dù cuối cùng cha có buộc phải chấp nhận, trong lòng ông ấy chưa chắc đã vượt qua được rào cản này.

Dù sao thì cha nàng là gia chủ Bạch gia, mà nàng lại là con gái của gia chủ Bạch gia.

Xét cả tình lẫn lý, người trong tộc không nên xảy ra chuyện này nhất chính là nàng, với tính cách nghiêm túc cố chấp của cha, e rằng ông sẽ mãi mãi không thể chấp nhận được, và cũng mãi mãi không thể tha thứ cho nàng.

Mấp máy môi, Bạch Tinh Tinh trong lòng giằng xé, nhưng vẫn muốn nói rõ ràng với cha.

Nàng không muốn chia đôi ngả với Ngô Lương, nhưng cũng không muốn mất đi người cha duy nhất, nàng vô cùng hy vọng nhận được lời chúc phúc của cha, chứ không phải sự hận thù và oán trách suốt đời.

Bạch Tinh Tinh khó khăn nhấc chân lên, định bước đến gần cha.

Nhưng lại chậm rãi hạ chân xuống, nàng hy vọng mình dũng cảm hơn một chút, nhưng điều này thực sự rất khó.

Cứ thế lặp đi lặp lại rất nhiều lần.

"Lạc lạc…" Khóe miệng nàng phát ra tiếng răng nghiến nhẹ, nàng đang nghiến răng để khiến mình kiên định hơn, nàng hy vọng dùng cách này để vực dậy dũng khí khó khăn lắm mới góp nhặt được.

Cuối cùng, chân nàng bước bước đầu tiên về phía người cha đang

khách sáo với Ngô Lương, chỉ một bước này thôi đã gần như dùng hết sức lực toàn thân nàng.

Đúng lúc này, "?" Một bàn tay nắm lấy cánh tay nàng, Bạch Tinh Tinh kinh ngạc quay đầu.

Người kéo nàng lại chính là Thái công của nàng, nói chính xác hơn thì nên gọi là "Thái thúc công".

Chương 486

Chính vị trưởng bối Bạch gia này đã đưa ra quyết định "thành toàn" nàng và Ngô Lương, đồng thời cố gắng giúp nàng giấu cha.

"Tinh Tinh, con là đứa trẻ hiếu thuận, con là niềm kiêu hãnh của Bạch gia, Thái công không nhìn nhầm con." Thái công đè thấp giọng, nói ra một câu không liên quan.

"Thái công…" Bạch Tinh Tinh nhìn khuôn mặt hiền từ của Thái công, nhưng không hiểu vì sao Thái công lại nói những lời này vào lúc này.

"Cha con cũng không nhìn nhầm con." Thái công ngay sau đó lại nghiêm mặt nói: "Ông ấy cũng cảm thấy kiêu hãnh vì đã sinh ra một đứa con gái như con." "Thế nhưng…" Thái công không nói thì còn đỡ, vừa nói vậy người Bạch Tinh Tinh lập tức run lên, mắt nàng tức khắc phủ một tầng hơi nước, lòng và mũi cay xè không tả xiết, khiến nàng càng cảm thấy nhất định phải nói rõ ràng trước mặt cha, bất kể gánh chịu hậu quả thế nào, đây là việc mà một người con gái như nàng phải làm.

Vành mắt hơi đỏ, Bạch Tinh Tinh bỗng nhiên quay người lại, lúc này dũng khí tan vỡ của nàng lại trở nên kiên cố, kiên định bước chân còn lại về phía cha.

Kết quả… "Về đây!" Thái công kéo nàng lại, vừa tức vừa cười nói: "Đúng là con gái của cha con, cũng như cha con vậy, mãi mãi không hiểu chuyện.

Ta cũng là lão hồ đồ rồi, lại còn chơi trò ú tim với con… Con nghe đây, chuyện của con và Ngô tướng quân, còn cả chuyện xóa tên con khỏi gia phả, ta đã nói riêng với cha con ba ngày trước rồi, hiểu

chưa?" "À?" Bạch Tinh Tinh lập tức sững sờ.

Bạch Khải Nho mấy ngày nay khi đối mặt với nàng hoàn toàn không có gì bất thường, ông ấy giấu kỹ vậy sao?

"Cha con là gia chủ, ta dù là trưởng lão trong tộc, chuyện trọng đại như vậy cũng không tiện giấu ông ấy." Thái công nói.

"Vậy, vậy cha con có ý gì?" Dũng khí kiên cố của Bạch Tinh Tinh trong nháy mắt lại tan vỡ, thay vào đó là sự bất an càng mãnh liệt hơn.

"Tính nết của cha con, con còn không biết sao?" Thái công hỏi ngược lại.

"…" Bạch Tinh Tinh đương nhiên hiểu ý của Thái công.

Cha nàng một khi bướng bỉnh thì tám con trâu cũng kéo không lại, nếu ông ấy không chấp nhận chuyện này, e rằng trời Bạch gia sụp mất một nửa, mấy ngày nay sao có thể nói chuyện với nàng như trước được chứ?

Nghĩ vậy, Bạch Tinh Tinh bỗng nhiên lại nhớ ra một chuyện.

Ngay đêm hôm trước, khi Bạch Khải Nho cùng nàng dùng cơm bỗng nhiên không hiểu sao ném cho nàng một cây trâm vàng.

Lúc đó trong lòng nàng có chút kinh ngạc, nhưng Bạch Khải Nho lại nói: "Con một cô gái thường xuyên một mình ở ngoài, nếu bị người khác bắt nạt cha cũng không thể như hồi nhỏ mà làm chủ cho con, con cần biết tự bảo vệ mình.

Cha cũng không có gì tốt để tặng con, cây trâm vàng này là cha đặc biệt sai người rèn, ngày thường có thể đeo làm trang sức, khi cần thiết cũng có thể dùng làm vũ khí phòng thân.

Con xem, cha còn đặc biệt tạo hai rãnh máu trên cây trâm vàng này, đâm vào yếu huyệt người có thể khiến máu chảy như suối, không lâu

sau sẽ chết vì mất máu…" Bạch Tinh Tinh lúc đó đã tin.

Nhưng bây giờ nghĩ lại… Cái quỷ gì mà rãnh máu!

Cây trâm vàng ròng này chất liệu khá mềm, hơi uốn một cái liền cong, đầu trâm cũng không thể làm cứng và sắc bén được.

Nếu thực sự muốn phòng thân sát thương e rằng còn không bằng một cây đũa tre, cha người đang trêu chọc con sao?

Lại còn rãnh máu?

Thà nói là tác phẩm tâm huyết của lão đàn ông thẳng thắn thời Hán mạt còn hơn.

Người cha này của nàng à, mọi thứ đều tốt, chỉ là tính quá thẳng, ngay cả nói dối bịa chuyện cũng không giỏi, điểm này so với Ngô Hữu Tài thì kém xa quá.

Hai người họ nếu có thể bổ sung cho nhau thì tốt biết mấy, như vậy Ngô Hữu Tài cũng sẽ không có cái vẻ chiêu phong dẫn điệp đến vậy.

Cho nên, khoảnh khắc này, Bạch Tinh Tinh cuối cùng đã hiểu, thì ra hôm đó cha nàng đột nhiên tặng cây trâm vàng này, kỳ thực chính là đang lo lắng cho nàng… "Cha…" Lúc này Bạch Tinh Tinh cũng vừa giận vừa buồn cười, hơi nước trong mắt nàng nhanh chóng ngưng kết, không cẩn thận một cái liền lăn xuống theo gò má.

Thật là không nên yếu đuối mà!

Bạch Tinh Tinh vội vàng giơ tay lau đi giọt nước mắt này, như thể sợ bị người khác nhìn thấy.

Thế nhưng lúc này nàng mới đột nhiên chú ý tới, cha nàng không biết từ lúc nào đã nhìn sang, ánh mắt chứa đựng sự từ ái và quyến luyến không phù hợp với hình tượng nghiêm túc thường ngày của

ông.

Nhưng ngay khoảnh khắc ánh mắt nàng và ánh mắt cha chạm nhau, ánh mắt Bạch Khải Nho lại tức khắc nghiêm túc trở lại, ông nghiêm mặt quát: "Tinh Tinh, vừa nãy lời ta và Ngô tướng quân nói con đều nghe thấy rồi chứ, Ngô tướng quân là người giữ lời hứa, mà trách nhiệm của con chính là phò tá Ngô tướng quân giữ lời hứa, bất kể thời gian trôi qua bao lâu, cũng phải khiến Tùy Hầu Châu vật về chủ cũ, không được sai sót!" … Một tháng sau, đoàn người Ngô Lương cuối cùng cũng thuận lợi vượt qua toàn bộ Ký Châu, đến được điểm đến thứ yếu của chuyến đi này, tức là Trung Sơn Quốc nằm ở phía bắc Ký Châu, cũng chính là địa giới nơi Chân Mật sinh sống.

Chân gia ở Trung Sơn không chỉ là danh môn vọng tộc trong Trung Sơn Quốc, mà ngay cả khi nhìn khắp Ký Châu, thậm chí cả Thăng Long, cũng tuyệt đối xứng đáng là danh môn.

Đặc biệt là vào thời Vương Mãng, dòng tộc Chân gia nắm giữ các chức vị trung thần như Đại Tư Không, Đại Tư Mã, Kinh Triệu Doãn và Quang Lộc Huân, trong triều ngoài nội đều có xưng hiệu "Tứ Chân", có thể nói là uy chấn thiên hạ, không ai có thể sánh kịp.

Bất quá, cùng với sự sụp đổ của Vương Mãng, thế lực của Chân gia trong triều đình cũng có chút thu hẹp, nhưng vẫn không thể xem thường, tuyệt đối không phải Chu gia ở Trần Lưu có thể sánh bằng.

Sau khi tiến vào Trung Sơn Quốc, Ngô Lương liền phái Dương Vạn Lý đi thăm dò tình hình Chân gia.

Kết quả không ngờ lần thăm dò này lại dò được một tin tức khác nằm ngoài dự liệu của Ngô Lương: Viên Thiệu lại phát ra một bài hịch văn thảo phạt Tào lão bản, mà tác giả của bài hịch văn này chính là Trần Lâm, người trong lịch sử từng viết "Hịch Vì Viên Thiệu Hịch Duyện Châu", công khai vạch trần hành vi "đặc biệt đặt chức Phát

Khâu Trung Lang Tướng, Mô Kim Hiệu Úy, đi đến đâu cũng đào bới, xương cốt không hề che đậy" của Tào lão bản.

Bài hịch văn lần này cũng đề cập đến chuyện trộm mộ.

Bất quá, nội dung của bài hịch văn này lại có sự khác biệt rất lớn so với bài hịch văn trong lịch sử mà Ngô Lương biết! ---------- Nội dung bài hịch văn này trực tiếp khiến Ngô Lương kinh ngạc.

Bài hịch văn lẽ ra trong lịch sử là thảo phạt hành vi ác bá của Tào lão bản cùng Phát Khâu Trung Lang Tướng, Mô Kim Hiệu Úy, thì nhân vật chính nghiễm nhiên biến thành Lữ Bố.

Người "đi đến đâu cũng đào bới, xương cốt không hề che đậy", "cướp bóc tất cả tiền tài hán mặc, tìm tòi mọi chương trình thư tịch của các triều đại" cũng biến thành Lữ Bố và đám bộ tướng thập ác không tha của ông ta.

Còn Tào lão bản thì biến thành một "tòng phạm" vô dụng đáng ghét, không phân biệt phải trái.

Ông ta biết rõ Lữ Bố cùng đồng bọn là những cường tặc trộm mộ không trời đất dung tha, ngay từ thời Đổng Trác đã từng đào mộ hoàng lăng Hán thất ở Lạc Dương và khu mộ tổ tông của vương công quý tộc, hành vi cướp bóc trắng trợn, làm ô uế quốc gia, ngược đãi dân chúng, độc hại nhân quỷ.

Thế mà Tào lão bản dám bất chấp đại bất nghĩa của thiên hạ, nhận Lữ Bố làm con nuôi, có thể thấy hai người đúng là cùng một giuộc.

Người như Tào lão bản không xứng chấp chưởng ba nơi Duyện Châu, Thanh Châu và Từ Châu, nếu không dân chúng nhất định không sống nổi, sĩ lâm phẫn nộ, đây chính là đại bất hạnh của trăm họ ba châu!

Đương nhiên, thân thế "hèn mọn" của Tào lão bản tự nhiên cũng

là một điểm công kích muôn đời không đổi.

Hịch văn vẫn nói ông ta không thể coi là sĩ tộc, hậu duệ hoạn quan là sỉ nhục của sĩ tộc, tổ tiên của ông ta cũng là những gian tặc tham lam vô độ, tàn hại dân chúng.

Xét cả tình lẫn lý, ông ta không nên tự xưng vĩ đại, làm một Duyện Châu Thứ sử đã là tổ tiên đốt nén hương cao rồi, không nên dòm ngó đất đai Thanh Châu và Từ Châu, càng không nên xuất binh cướp đoạt.

Nếu biết điều thì nên ngoan ngoãn rút quân, nếu không trời giận dân oán cuối cùng sẽ bị người thiên hạ thảo phạt.

Hạ thấp Tào lão bản xong, nội dung bài hịch văn chuyển bút pháp, lại bắt đầu khen ngợi Viên Thiệu.

Nào là trọng thần triều đình bốn đời tam công, nào là phản kháng Đổng Trác, phò Hán thất, nào là biết người dùng người, phân biệt phải trái, những lời lẽ đẹp đẽ như vậy tự nhiên không cần nói nhiều.

Trọng điểm cuối cùng vẫn quay về Lữ Bố.

Bài hịch nói rằng gần đây Viên Thiệu đã bắt được bộ tướng Hách Manh và Tào Tính trong địa phận Ký Châu, sau khi thẩm vấn được biết hai người này bí mật xâm nhập Ký Châu chính là theo lệnh của Lữ Bố để tìm kiếm cổ mộ, thực hiện hành vi trộm mộ không trời đất dung tha.

Viên Thiệu một thân chính khí, mắt không dung được hạt cát, mà hành vi của hai người này cùng binh sĩ dưới trướng của họ, chiếu theo luật Hán thì tội đáng chết, cũng khiến Viên Thiệu bi phẫn khôn xiết.

Thế là ông ta lập tức sai người chém đầu cả hai người này cùng đám binh sĩ đồng lõa, treo đầu lên tường thành Nghiệp Thành để răn

đe!

Không chỉ có vậy.

Lúc trước khi Lữ Bố đầu quân Viên Thiệu, cảm giác chính nghĩa của Viên Thiệu cũng không thể chấp nhận việc kết giao với sài lang như Lữ Bố, lúc đó liền nảy ý giết, nguyện tự tay trừ bỏ tai họa này cho thiên hạ, trả lại thiên hạ một cõi thanh minh.

Đáng tiếc Lữ Bố gian trá xảo quyệt, cuối cùng đã trốn thoát được.

Tên giặc mà Viên Thiệu không thể dung thứ, sài lang mà thiên hạ không thể dung thứ, Tào lão bản không những có thể dung thứ, lại còn nhận làm con nuôi, trao trọng trách.

Thử hỏi nếu không phải là cùng một giuộc, nếu không phải là không phân biệt phải trái, nếu không phải là chung một bè phái, thiên hạ ngoài Tào lão bản vô dụng đáng ghét, còn ai có thể làm ra chuyện này?

Tào lão bản nếu còn chút lương tri, thì nên như Viên Thiệu tự tay chém giết đám cường tặc này để tạ tội với thiên hạ, đồng thời lập tức rút khỏi Thanh Châu, Từ Châu, nếu không sẽ tự đoạn tuyệt với trời đất… … Bài hịch văn này không thể nói là không độc địa.

Cũng là hiện giờ Tào lão bản và Viên Thiệu tuy đã đến mức căng như dây đàn, nhưng chung quy vẫn chưa binh đao đổ máu, vì vậy hịch văn cũng không công khai hiệu triệu anh hùng thiên hạ tuyên chiến với Tào lão bản, mà chỉ là bức bách Tào lão bản phải lựa chọn.

Bất quá lời đã nói đến mức này, bất kể Tào lão bản lựa chọn thế nào, đều đã thua trong cuộc chiến dư luận này.

Chém đầu Lữ Bố thị chúng, tức là tự chặt một cánh tay vào lúc căng thẳng nhất, cũng tức là thừa nhận ông ta hôn dung vô năng, không phân biệt phải trái, vì vậy cảm thấy đuối lý.

Còn nếu không chém đầu Lữ Bố thị chúng, thì cũng tức là xác thực tất cả nội dung công kích ông ta trong hịch văn, trăm miệng khó cãi.

Tóm lại, đây chính là "bùn vàng rơi đáy quần – không phải phân cũng là phân".

Tào lão bản lựa chọn thế nào cũng là thua, một lúc thua hai lần… Đồng thời, chuyện này không chỉ là vấn đề Tào lão bản nên lựa chọn thế nào.

Lữ Bố khi nhìn thấy bài hịch văn này cũng không thể không có suy nghĩ gì.

Ông ta khó tránh khỏi lo lắng Tào lão bản liệu có bị ảnh hưởng bởi bài hịch văn này, nảy sinh vài ý nghĩ không hay về mình hay không.

Vì vậy, cho dù Tào lão bản tạm thời chưa làm gì ông ta, trong lòng ông ta cũng sẽ tự nhiên nảy sinh hiềm khích với Tào lão bản.

Dù sao thì trong thời loạn lạc lừa gạt lẫn nhau này, người đáng tin chỉ có chính mình.

Đây chính là điểm cao siêu của bài hịch văn này, chiếm lĩnh đỉnh cao dư luận đồng thời còn tiện thể thi triển phản gián kế đối với Tào lão bản và Lữ Bố.

Cho dù Tào lão bản không muốn tự chặt một cánh tay, cánh tay này về sau cũng chưa chắc đã dùng thuận tay, biết đâu chừng nào đó còn có thể quay lại giáng cho Tào lão bản một cái tát.

Mà Tào lão bản đối mặt với lựa chọn thua kép đồng thời cũng không thể không đề phòng cái tát này.

"Viên Thiệu lại giết hết bọn họ sao?" Sau khi nghe qua đại khái nội dung bài hịch văn này, mọi người trong Phường Nhân Quân cũng

có chút kinh ngạc.

Đó là hơn ba trăm người, hơn nữa đa số đều là binh sĩ thanh niên tráng niên.

Đối với nhiều hào cường mà nói, đó là một lực lượng sống có thể dùng cho mình.

Thông thường, trong tình huống này cùng lắm cũng chỉ giết Hách Manh và Tào Tính, sau đó thu nạp số binh sĩ còn lại vào quân, dù có là để làm tiên phong công thành chịu chết cũng là một lựa chọn không tồi.

Kết quả Viên Thiệu lại chém đầu toàn bộ bọn họ thị chúng sao?

Quá độc ác, quá tàn nhẫn.

Từ sớm đã nghe nói Viên Thiệu gia nghiệp to lớn, lẽ nào chính vì vậy mà ông ta căn bản không để ba trăm người này vào mắt sao?

Quay đầu nghĩ lại thân phận của mình, mọi người lập tức kiên định một chuyện: Tiếp theo nhất định phải cẩn thận hơn nữa, tuyệt đối không được bại lộ thân phận, càng không thể rơi vào tay Viên Thiệu, nếu không tuyệt đối sẽ không có kết cục tốt đẹp gì… "Giết ba trăm người này, trong tay Viên Thiệu liền có thêm một con dao nhọn đâm thẳng vào tim Sứ quân.

Chương 487

Sứ quân lần này e rằng cũng sẽ rơi vào cảnh tiến thoái lưỡng nan…" Ngô Lương âm thầm suy nghĩ.

Cũng là y trước đó chỉ tính đến việc giải cứu Bạch gia, cố ý bỏ qua việc Hách Manh và đồng bọn sau khi rơi vào tay Viên Thiệu có thể sẽ đối phó thế nào.

Dù sao y cũng chỉ là một người có trí lực và viễn kiến có hạn, không thể chu toàn mọi mặt như một alpha dog được.

Bất quá nói thật lòng, y cũng không phải là người tốt gì.

Nếu đứng ở lập trường của Viên Thiệu, y có lẽ cũng sẽ làm việc tương tự, chỉ là chỉ cần giết Hách Manh và Tào Tính là có thể đạt được hiệu quả tương tự, y hẳn sẽ không chém đầu toàn bộ số binh sĩ còn lại, bởi vì sự tàn sát như vậy không có ý nghĩa thực tế quá lớn, cùng lắm chỉ có thể coi là một biểu quyết tâm về mặt ý thức hệ.

Và nếu nói ngược lại, con dao nhọn này thực ra cũng có thể nói là Ngô Lương đã đưa cho Viên Thiệu.

Bởi vì liên hoàn kế mượn đao giết người lần này của y đã khiến Hách Manh và bộ hạ của Tào Tính rơi vào tay Viên Thiệu, như vậy Viên Thiệu mới có cơ hội để mượn đề phát huy.

May mắn thay Ngô Lương từ đầu đến cuối không hề lộ mặt, số binh sĩ dưới trướng Hách Manh và Tào Tính mà Ngô Lương cố ý thả chạy căn bản không hề biết chân tướng sự việc, sau khi trở về cũng chỉ báo cáo theo lời đã được Ngô Lương sắp đặt từ trước.

Đồng thời, chuyện này cũng chỉ có cốt cán Phường Nhân Quân và hai mươi binh sĩ Phường Nhân Quân đi theo, cùng với người Bạch gia

biết.

Cốt cán Phường Nhân Quân thì Ngô Lương hoàn toàn yên tâm.

Người Bạch gia cũng tuyệt đối không thể nói ra chuyện này, điều đó không phù hợp với lợi ích của họ.

Còn về hai mươi binh sĩ Phường Nhân Quân đi theo, họ cũng không trực tiếp tham gia kế hoạch của Ngô Lương, cùng lắm cũng chỉ là sau khi nghe tin đồn sẽ nảy sinh một vài phỏng đoán mà thôi, vấn đề hẳn cũng sẽ không quá lớn.

Dù sao thì vốn dĩ họ cũng có quan hệ cùng vinh cùng nhục với Ngô Lương.

Nếu Ngô Lương sụp đổ, về sau họ chưa chắc đã còn có thể sống cuộc sống sung túc như ngày hôm nay.

Huống hồ đã cùng xuất chinh nhiều lần, Ngô Lương cũng biết rõ ngọn ngành về họ.

Còn bên Tào lão bản.

Trong toàn bộ doanh trại Tào, có và chỉ có Tào lão bản một người biết hành tung của Ngô Lương và đồng bọn, đồng thời cũng chỉ biết Ngô Lương muốn đi Tịnh Châu.

Mặc dù Nguyên Thành hẳn là thuận đường, nhưng ông ta cũng tuyệt nhiên sẽ không nghĩ tới chuyện này có liên quan gì đến Ngô Lương.

Dù sao thì giữa Ngô Lương và Lữ Bố tạm thời cũng không có mâu thuẫn gì không thể vượt qua.

Hơn nữa, sau khi số bộ hạ của Hách Manh và Tào Tính chạy về kể lại tình huống gặp phải lần này, tất cả các sự việc quỷ dị lại khớp nhau một cách chặt chẽ, thì càng không thể liên quan gì đến y được

nữa.

Còn về việc Tào lão bản nên đối phó với bài hịch văn của Viên Thiệu thế nào, làm sao để giảm ảnh hưởng của chuyện này xuống thấp nhất… Ngô Lương lười nghĩ nhiều.

Bên cạnh Tào lão bản đâu chỉ có một Hí Chí Tài, còn có Tuân Úc, Trình Dục và một loạt mưu sĩ khác giúp bày mưu tính kế, làm sao đối phó đó là vấn đề của họ.

Huống hồ theo Ngô Lương được biết, trong lịch sử khi Viên Thiệu sai Trần Lâm phát ra bài "Hịch Vì Viên Thiệu Hịch Duyện Châu" đó, tình hình còn tệ hơn bây giờ rất nhiều, Tào lão bản chẳng phải cũng vượt qua được và cuối cùng đánh bại Viên Thiệu đó sao?

Vì vậy, khả năng chịu áp lực của Tào lão bản vẫn khá tốt, ít nhất là khiến Ngô Lương rất yên lòng.

Nếu là Lưu Bị, Viên Thuật, Tôn Sách, Tôn Quyền, Viên Thiệu những người này, e rằng sẽ chưa chắc đã yên lòng như vậy, biết đâu sự nghiệp khảo cổ mà Ngô Lương một lòng hướng tới không thành thì chớ, lại còn phải theo bọn họ lang bạt kỳ hồ, càng đừng nói đến việc chọc ghẹo rắc rối mà vẫn an tâm như vậy.

Trong chuyện này, thực ra người khổ nhất có lẽ không ai khác ngoài Lữ Bố.

Ông ta là thủ lĩnh băng trộm mộ đúng vậy, và quả thực cho đến bây giờ vẫn chưa bỏ xẻng xuống đúng vậy.

Nhưng chuyện nào ra chuyện đó, Ngô Lương rõ hơn bất kỳ ai, lần này Lữ Bố thực ra là đã đội nồi đen thay cho Phường Nhân Quân, cũng có thể nói là đội nồi đen thay cho Phát Khâu Trung Lang Tướng vốn dĩ nên xuất hiện trong "Hịch Vì Viên Thiệu Hịch Duyện Châu", và đám Mô Kim Hiệu Úy dưới trướng y.

Thế nhưng, trừ Ngô Lương là người xuyên việt, thế gian này sẽ không có bất kỳ ai biết Lữ Bố thực ra là một hiệp sĩ đội nồi đen xui xẻo, ngay cả Lữ Bố chính mình cũng không biết, cứ thế vô duyên vô cớ gánh chịu tất cả những điều lẽ ra không phải ông ta gánh chịu.

Dù sao thì trong lịch sử tuy có ghi chép ông ta đã đào mộ hoàng lăng Hán thất và khu mộ vương công, nhưng trước câu nói này còn có một tiền đề, đó chính là "phụng mệnh Đổng Trác".

Tức là, người thời đó thực ra là đã tính cả việc này vào đầu Đổng Trác, cho rằng kẻ chủ mưu thúc đẩy việc này là Đổng Trác, Lữ Bố chỉ là một người làm theo lệnh.

Sự thật cũng đúng là như vậy.

Trong lịch sử cuối Hán, ghi chép về Quan Vũ và Lữ Bố vẫn tương đối tường tận, từ sau đó Lữ Bố bất kể kết cục cuối cùng thế nào, cả đời này quả thực không ai đề cập và truy cứu quá chuyện này.

Kết quả lần này, Lữ Bố lại vì Ngô Lương, vì chuyện trộm mộ, bị đẩy lên đỉnh cao của sóng gió dư luận, không những trăm miệng khó cãi, mà còn ở Tào lão bản chỗ đó hoàn cảnh cực kỳ khó xử… Hoàn hồn, Ngô Lương liền gạt chuyện này sang một bên, quay đầu lại nhìn Dương Vạn Lý, nghiêm mặt hỏi: "Trừ chuyện này ra, tin tức ta sai ngươi trọng điểm thăm dò kết quả thế nào?" "Cũng đã dò được một ít." Dương Vạn Lý đáp lời: "Gia chủ Chân gia này vốn tên là Chân Dật, từng giữ chức Thượng Thái lệnh, trong gia đình có ba con trai và năm con gái.

Nào ngờ chín năm trước Chân Dật không may qua đời vì bệnh, trưởng tử Chân Dự cũng theo ông mà đi vài tháng sau đó.

Từ đó gánh nặng của Chân gia liền rơi xuống vai thứ tử Chân Nghiễm.

May mắn thay, Chân Nghiễm này cũng có chí khí, cũng là vì Chân gia gốc rễ sâu, tuổi còn nhỏ đã được cử Hiếu Liêm làm Lang, được chuyên chức của Đại tướng quân, đảm nhiệm Khúc Lương lệnh.

Mà con trai thứ ba Chân Nghiêu cũng đã được cử Hiếu Liêm vào năm nay, chắc hẳn không lâu sau cũng sẽ được ban một chức quan, dù sao thì Chân gia bất kể nói thế nào cũng là hậu duệ danh môn, ngay cả Viên Thiệu cũng sẽ nể mặt họ đôi chút." "Thực ra những tin tức này không có gì lạ, điều lạ nhất thực ra là con gái út của Chân gia…" Nói đến đây, trên mặt Dương Vạn Lý cũng lộ ra một tia thần sắc cổ quái.

"Ồ?

Kể ta nghe xem?" Ngô Lương giả ngây hỏi dồn.

Con gái út của Chân gia đương nhiên chính là Chân Mật rồi, điểm này trong lòng Ngô Lương rõ như gương.

Bất quá có Bạch Tinh Tinh ở bên cạnh, Ngô Lương đương nhiên không thể biểu lộ mục đích quá rõ ràng, vì vậy trước đó khi sai Dương Vạn Lý đi thăm dò tin tức, y cũng chỉ nói thăm dò thông tin nhân sự của Chân gia, chứ không đơn độc nhắc đến cái tên Chân Mật.

Còn về lý do, đương nhiên là viện cớ thân phận kê đồng vạn năng, chỉ nói rằng trong huyễn cảnh cảm giác được nhất định phải đến Trung Sơn Quốc một chuyến, và sẽ có vài giao thoa với Chân gia ở Trung Sơn Quốc, cụ thể là gì cũng không nhìn rõ.

"Con gái út này tên là Chân Mật, năm nay ước chừng cũng chỉ mười hai, mười ba tuổi." Dương Vạn Lý không dám ngừng lại, tiếp tục nói: "Nghe nói Chân Mật này từ khi sinh ra đã khác biệt với mọi người, khi còn nằm nôi, người nhà nàng thường xuyên vào nửa đêm nhìn thấy một bóng đen từ trong bóng tối bước ra che một chiếc áo vũ lên người nàng, như thể luôn bảo vệ nàng vậy.

Nhưng khi người nhà đến gần, bóng đen và chiếc áo vũ đó lại biến mất thần bí.

Chuyện lạ này kéo dài ròng rã ba năm, cho đến khi cha của Chân Mật là Chân Dật qua đời vì bệnh thì mới không xuất hiện nữa.

Mà khi mọi người hỏi nàng, nàng lại không hay biết gì về chuyện này." "Chỉ là khi Chân Dật qua đời, trong toàn gia thì Chân Mật khóc đau lòng nhất.

Một đứa bé con ba tuổi bình thường sao có thể hiểu chuyện như vậy, vì vậy lúc đó Chân Mật đã được tiếng là thông minh sớm." "Bất quá vài tháng sau trưởng tử Chân Dự theo cha mà chết sớm, có lẽ là không thân thiết với người anh cả này, hoặc có lẽ là đã trở lại tính trẻ con, Chân Mật tuy cũng có khóc lóc, nhưng lại không còn đau lòng như vậy nữa, chỉ qua một ngày liền cười ha hả khi chơi đùa, không hề có dáng vẻ của một người có anh trai vừa mới qua đời." "Sau này, trên người Chân Mật còn xuất hiện không ít chuyện lạ.

Không ít người từng chứng kiến Chân Mật khi ở một mình như thể đang nói chuyện với ai đó, lúc cười lúc khóc, có lúc còn múa may quay cuồng, nhưng khi bước đến gần mới phát hiện trước mặt nàng lại không có một ai…" Bẩm Công tử, có điều Công tử không hay, bởi vì Ký Châu năm nay gặp nạn hạn hán, rất nhiều bá tánh không thu hoạch được gì, ăn không đủ no.

Kết quả, Chân gia lại làm ngược lại, chẳng những không như các sĩ tộc khác nhân cơ hội thu gom kim ngân bảo vật, mà còn miễn đi tô thuế ruộng đất cho điền hộ của mình.

Hiện nay, họ đang mở kho phát lương chẩn tế cho dân lưu vong trong vùng Trung Sơn Quốc.

Phường gian truyền thuyết rằng chuyện này cũng là do Chân Mật ra tay.

Nàng đã khuyên nhủ chủ mẫu Chân gia rằng: 'Loạn thế cầu bảo, chẳng phải kế hay.

Kẻ phu dã vô tội, mang ngọc quý có tội, đây chính là cái gọi là tai họa vì của cải.

Hiện giờ chúng bá tánh đều đang đói khổ, chẳng bằng đem thóc gạo trong nhà mở kho chẩn tế khắp bốn phương hương lân, ấy mới là một đức hạnh ban ơn cho mọi người.' Chủ mẫu thấy lời nàng có lý, bởi vậy mới xúc thành việc này.

Cũng vì việc này, danh vọng của Chân gia tại Trung Sơn Quốc có thể nói là nhất thời vô song, được bá tánh hết lời ca ngợi, ai nấy đều nói Chân gia sinh ra một hiền nữ có tâm địa nhân từ, nhỏ tuổi mà thông hiểu lý lẽ, tương lai ắt sẽ phú quý không thể tả.

Công tử, đây chính là tin tức mà ta thăm dò được hiện tại.

Bởi vì thời gian gấp gáp, một vài lời đồn đại vẫn chưa thể kiểm chứng, nhưng việc Chân gia mở kho phát lương thì đích thực là điều ta tận mắt nhìn thấy.

Nói đến đây, Dương Vạn Lý lại còn từ trong ngực lấy ra một túi vải nhỏ, sau đó nhanh chóng mở túi vải, đổ một nắm gạo tẻ đựng bên trong vào lòng bàn tay, đưa đến trước mặt Ngô Lương bổ sung: “Đây chính là lương thực do Chân gia phát, ta nghĩ cách lén lút lấy một nắm, quả thực là lương thực thật sự, không phải gạo cũ gạo hỏng, cũng không pha trộn cám bã để lấp đầy số lượng.

Xem ra hành động này cũng chẳng phải vì mua danh cầu tiếng, mà là thật lòng thật ý phát lương cứu người, xin Công tử định đoạt.” Ngô Lương đưa tay nhón mấy hạt gạo tẻ, trong đầu lại đang suy xét cẩn thận tin tức mà Dương Vạn Lý thăm dò được, đem so sánh với những gì mình biết về lịch sử, thử tìm hiểu thêm tình hình thực tế của Chân Mật.

Vu Cát thấy vậy cũng ghé lại, lấy từ tay Dương Vạn Lý mấy hạt gạo tẻ cho vào miệng nhấm nháp.

Đáng tiếc răng ông đã rụng gần hết, không thể nhai nát gạo tẻ, nhiều nhất chỉ có thể coi là nếm thử mùi vị.

"Ân…" Vừa nhóp nhép miệng, Vu Cát vừa gật đầu nói: "Công tử nói rằng mấy hôm trước tự nhiên nổi cơn đồng bóng, dự cảm mình và Chân gia ở Trung Sơn Quốc sẽ có giao thiệp không thể tránh khỏi.

Giờ xem ra, Chân gia này lại có sự khác biệt bản chất so với những môn phiệt giàu mà bất nhân kia.

Vậy thì giao thiệp giữa Công tử và Chân gia tám phần cũng nên là thiện duyên, lão phu cũng an tâm không ít." "Nữ hài tên Chân Mật này tuổi tác tương đương với ta, nàng có thể nói ra những lời hiểu đại thể như vậy, quả khiến ta có chút kính phục.

Nếu chuyện này không hư, ta nguyện thừa nhận nàng chí ít có được một nửa tài tình của ta, cũng coi như là một kỳ nữ tử hiếm thấy." Gia Cát Lượng cũng liên tục gật đầu.

Nói đến đây, đôi mắt y lanh lợi chú ý đến Bạch Tinh Tinh đang nhíu mày, rồi lại nói: "Đương nhiên, nếu nhất định phải sắp xếp thứ tự, nàng ta vẫn chỉ là kỳ nữ tử xếp thứ ba, vẫn phải xếp sau Tinh Tinh tỷ tỷ và Hoàng Nguyệt muội muội của ta." "Ngô Hữu Tài, ngươi về sau bớt dạy Gia Cát Lượng những con đường cong queo, tà đạo này đi, y chí ít đã có được một nửa sự vô sỉ của ngươi rồi." Bạch Tinh Tinh lập tức phá lên cười, nhưng nhịn lại, trợn mắt trắng dã, bực mình mắng Ngô Lương.

"Cái này không thể trách ta được, bình thường ta có dạy y những điều này đâu, đây hoàn toàn là y tự học thành tài mà?" Ngô Lương tỉnh hồn lại, vẻ mặt bất đắc dĩ biện giải cho mình, tiện thể trừng Gia Cát Lượng một cái.

“Đúng đúng đúng, ta là tự học thành tài, Hữu Tài ca ca chỉ là ngôn truyền thân giáo thôi, chứ không thực sự dạy ta.” Gia Cát Lượng vội vàng nói.

“Hắc!

Thằng tiểu tử ngươi chán sống rồi sao?” Ngô Lương lập tức giáng một cú đập mạnh vào đầu y.

“Ha ha ha…” Mọi người đều bật cười lớn.

Cười xong, tên “kẻ mắc bệnh trâu bò trong giao tiếp xã hội” Sa Mộc Vương tử lại tiếp lời, ưỡn ngực khá trịnh trọng nói: “Chỉ là không biết dung mạo nữ hài tên Chân Mật này ra sao.

Một nữ hài có tâm địa nhân từ, nhỏ tuổi mà thông hiểu lý lẽ như nàng, nếu lại còn có nhan sắc hoa nhường nguyệt thẹn, thì đã có tư cách trở thành Vương phi nước Thiện Thiện rồi.

Tuy ta vẫn chưa học được thuật phòng the còn tinh túy hơn cả việc hoàn tinh bổ não, nhưng đối với nữ hài như vậy, ta lại không có chút sức chống cự nào, bởi vậy nếu nàng có ý nghĩ gì với ta, ta cũng không phải là hoàn toàn không thể cho nàng một cơ hội về sau theo ta về nước Thiện Thiện để trở thành Vương hậu.” Thực ra, sau khi theo Ngô Lương trở về Thăng Long, Sa Mộc Vương tử bơ vơ không nơi nương tựa, rốt cuộc vẫn có chút lạ lẫm, khoảng thời gian này y cũng ngoan ngoãn hơn nhiều so với khi ở nước Thiện Thiện.

Nhưng kể từ khi cùng Ngô Lương và những người khác trải qua chuyện Bạch gia, tên gia hỏa này giờ lại không còn coi mình là người ngoài nữa, nói chuyện cũng có chút hiện nguyên hình.

“…” Mọi người nghe vậy tức thì nửa ngày không nói nên lời.

“Sa Mộc huynh, nghe nói huynh hiểu biết khá nhiều về văn hóa Đại Kinh của chúng ta.

Nhưng văn hóa Đại Kinh của chúng ta bác đại tinh thâm, không bằng ta thử huynh một câu, huynh có biết chữ 'sao' nên viết thế nào, và có mấy cách viết không?" Gia Cát Lượng liếc xéo hỏi.

"Không biết Gia Cát hiền đệ nói là chữ 'sao' nào?" Sa Mộc Vương tử không hiểu thâm ý, có chút nghi hoặc hỏi.

"Chữ 'sao' trong 'hại sao', nếu huynh không biết ta có thể dạy huynh mà." Gia Cát Lượng cười như không cười nói.

Chương 488

"Chữ này ta vẫn biết, hẳn là…" Sa Mộc Vương tử đắc ý gật đầu, vừa định viết ra cho Gia Cát Lượng xem, thì rốt cuộc cũng đã phản ứng lại, lập tức làm mặt nghiêm nói: "Hay cho ngươi, Gia Cát hiền đệ, ngươi đang cố ý trêu đùa ta đúng không!" "Ha ha ha ha…" Lại một tràng cười lớn vang lên.

Lần này ngay cả Sa Mộc Vương tử cũng có chút không chịu nổi, mặt hơi ửng hồng, nhưng vẫn cứng cổ nói: "Ta lại không hề nói sai, Thiện Thiện Quốc tuy là tiểu quốc Tây Vực, vị trí Vương hậu không thể sánh bằng Hoàng hậu Đại Kinh, nhưng dù sao ở Thiện Thiện Quốc cũng là địa vị một người dưới vạn người, nữ tử nhà ai làm Vương hậu cũng chưa từng làm nhục nàng!" "Được rồi được rồi, ta vừa bói một quẻ liền biết ngươi và Chân Mật này vừa không có duyên cũng không có phận, ngươi vẫn nên dẹp bỏ ý niệm này đi." Ngô Lương cuối cùng cũng ra mặt đỡ lời, cười ha ha nói: "Kế sách hiện giờ, vẫn là tiếp tục làm rõ tình hình của Chân gia.

Quẻ 'kê tương' của ta hiển thị, ta và Chân gia này có giao thiệp là mệnh trung chú định, đáng tiếc cụ thể sẽ xảy ra chuyện gì thì không thể biết được.

Ngoài ra, nơi chúng ta hiện đang ở là đất phúc của lãnh địa Viên Thiệu, mà Chân gia lại là danh môn vọng tộc ở Trung Sơn, khó tránh khỏi có qua lại với Viên Thiệu.

Vì vậy, dù có muốn tiếp xúc với người Chân gia, cũng phải nắm bắt chừng mực và kỹ xảo, tuyệt đối không được dễ dàng lộ thân phận, điều này cần một cơ hội thích hợp." "Dương Vạn Lý, việc này vẫn giao cho ngươi lo liệu, tiếp tục điều tra sâu hơn tình hình Chân

gia… Trọng điểm tiếp theo đặt vào nhị ca của Chân Mật, tức là gia chủ hiện tại của Chân gia là 'Chân Nghiễm', đặc biệt chú ý xem hắn có bệnh tật gì không.

Đồng thời cũng phải đặc biệt lưu ý đến cái chết của phụ thân 'Chân Dật' và trưởng tử 'Chân Dự'.

Ta luôn cảm thấy cái chết của hai người này không phải chỉ đơn giản là bệnh mà chết, cố gắng điều tra càng chi tiết càng tốt.” Khi phụ thân 'Chân Dật' qua đời, Chân Mật khóc thảm thiết hơn bất kỳ ai.

Nhưng khi đại ca 'Chân Dự' qua đời, Chân Mật lại không quá đau buồn, quên rất nhanh.

Điều này đương nhiên khiến Ngô Lương nảy sinh nghi vấn, tâm tính con người sẽ không dễ dàng thay đổi.

Nếu Chân Mật là một người trọng tình cảm gia đình, thì không nên có biểu hiện hoàn toàn khác biệt như vậy khi phụ thân và đại ca qua đời.

Còn việc chú trọng điều tra nhị ca 'Chân Nghiễm' – người đang nắm giữ gia đình hiện tại – thì lại có nguyên nhân khác.

Bởi vì theo chính sử ghi chép, 'Chân Nghiễm' cũng sẽ qua đời khi Chân Mật mười bốn tuổi, đây là một chuyện sắp xảy ra, thực ra cũng không còn xa nữa.

Phụ thân 'Chân Dật' mất sớm.

Đại ca 'Chân Dự' mất sớm.

Nhị ca 'Chân Nghiễm' cũng sắp mất sớm.

Còn tam ca 'Chân Nghiêu' thì vẫn chưa thể biết được, bởi vì trong lịch sử ghi chép về y chỉ có vỏn vẹn năm chữ: “Thứ Nghiêu, cử hiếu liêm”, còn lại không hề có bất kỳ ghi chép nào về sự tích và cuộc đời

của y, càng không thể nói rõ thời điểm và nguyên nhân qua đời cuối cùng.

Ngô Lương cũng bó tay không biết làm sao.

Nhưng điều này không ngăn cản Ngô Lương đưa ra một số suy đoán của riêng mình dựa trên thông tin đã biết.

Chân gia ba con trai năm con gái, phụ thân mất sớm, đại ca mất sớm, nhị ca cũng sắp mất sớm… Hắn không khỏi nghi ngờ lão tam có lẽ cũng khó mà có kết cục tốt đẹp.

Cảm giác này không phải là hiện tượng tự nhiên nào cả, những chuyện xui xẻo cứ lần lượt giáng xuống các nam đinh của Chân gia, hơn nữa lại còn theo thứ tự, trông có vẻ hơi giống một loại lời nguyền khó nói.

Cho dù sự việc không phải như Ngô Lương suy đoán, thì chuyện này cũng có thể coi là một cái cớ để Ngô Lương tiếp cận Chân gia.

"Nặc!" Dương Vạn Lý đáp một tiếng, lập tức đi làm theo. … Ngô Lương cũng không vội vàng, dẫn Phường Nhân Quân và mọi người tạm trú tại Trung Sơn Thành, kiên nhẫn chờ đợi cơ hội.

Không thể không thừa nhận, Trung Sơn Quốc là hậu phương lớn của lãnh địa Viên Thiệu, lại có Chân gia – một môn phiệt "tâm địa nhân thiện" tọa trấn, tình hình trị an hiển nhiên tốt hơn đa số những nơi Ngô Lương từng đến trước đây.

Dù năm nay gặp nạn hạn hán, đời sống bá tánh cũng tương đối an ổn hơn, người chết đói bên đường cũng không nhiều.

Ngô Lương và mọi người ở Trung Sơn Thành đúng một tuần.

Trừ những người đi điều tra, số còn lại đều ăn xong ngủ, ngủ dậy lại ăn, lúc rảnh rỗi thì đánh cờ giải sầu, hoặc là ra ngoại ô đồng ruộng, núi non để cảm nhận phong tục tập quán và tình người địa phương,

sống còn vui vẻ thoải mái hơn cả khi ở Trần Lưu, thậm chí có chút vui quên cả về.

Hiện giờ chuyện của Ngô Lương và Bạch Tinh Tinh đã được Bạch gia ngầm đồng ý, bất cứ lúc nào cũng có thể thực hiện việc vợ chồng.

Nhưng gần đây hai người tuy cùng ở trong một phòng, nhưng vẫn chưa dễ dàng đột phá mối quan hệ đó.

Không phải Ngô Lương không muốn, cũng không phải Bạch Tinh Tinh kháng cự.

Mà là xét tình cảnh hiện tại, thực sự không thích hợp để làm loạn.

Ra ngoài vốn đã tồn tại không ít rủi ro, tiếp theo e rằng còn phải đi sâu vào hiểm cảnh, hơn nữa thời đại này vẫn chưa có biện pháp an toàn thỏa đáng, nếu làm bừa mà Ngô Lương "bách phát bách trúng", thì hành động tiếp theo tất sẽ chịu ảnh hưởng rất lớn, đặc biệt đối với Bạch Tinh Tinh vô cùng bất lợi.

Ngô Lương tuy không phải là chuyên gia nuôi con, nhưng cũng biết một số kiến thức cơ bản về mang thai.

Nếu nữ tử mang thai, mấy tháng đầu thường là thời kỳ quan trọng nhất, nhất định phải có một môi trường an ổn thoải mái mới có thể đảm bảo thai nhi phát triển khỏe mạnh, nếu không thai nhi sẽ gặp vấn đề, chưa kể cơ thể người mẹ cũng sẽ chịu tổn hại lớn không thể hồi phục, bởi vậy việc này tuyệt đối không thể làm theo ý mình.

Huống chi, Ngô Lương cảm thấy trước việc này cũng cần phải tạo cho Bạch Tinh Tinh một chút cảm giác nghi lễ, không thể cứ như trước đây mà không rõ ràng, để nữ nhân của mình phải chịu tủi thân trong chuyện này.

Đương nhiên, điều này không ngăn cản bản chất của hắn vẫn là

một tên "tra nam dạng điều hòa".

Nếu không thì hắn lần này chạy đến Trung Sơn Quốc làm gì?

Chẳng phải là "ăn bát ngó nồi" đó sao?

Nhưng trong thời đại như vậy, chế độ một vợ nhiều thiếp vốn là chế độ hôn nhân chủ lưu và được công nhận, tên tra nam như Ngô Lương đương nhiên là hăm hở muốn thử, mà những cư dân bản địa của thời đại này cũng không quá khó chấp nhận.

Đây cũng coi như là một kiểu nhập gia tùy tục mà… Trong thời gian này, Dương Vạn Lý hàng ngày cải trang ra ngoài điều tra, mà ý thức phòng bị của Chân gia ở Trung Sơn hiển nhiên không cao như Chu gia ở Trần Lưu.

Hơn nữa, vì Chân gia mở kho phát lương, hàng ngày còn có không ít dân lưu vong từ bên ngoài tiến vào thành, tự nhiên cũng không gây ra rắc rối nào ngoài dự kiến.

Đáng tiếc, rắc rối thì không có, nhưng Dương Vạn Lý cũng không điều tra được tin tức hữu dụng nào.

Đặc biệt là những việc Ngô Lương trọng điểm giao phó cho Dương Vạn Lý, có lẽ vì thời gian Chân Dật và Chân Dự qua đời đã khá lâu rồi, hoặc có lẽ Chân gia đã làm rất tốt công tác bảo mật về phương diện này, nguyên nhân cái chết điều tra được đều là "bệnh cố", còn cụ thể là bệnh gì thì không có người ngoài nào nói rõ được.

Còn về nhị ca "Chân Nghiễm" sắp mất sớm trong lịch sử.

Thì cũng chỉ biết hắn hiện tại vẫn đang sống khỏe mạnh, hơn nữa người ngoài đều cho rằng hắn thân thể an khang, không điều tra ra được bất kỳ manh mối nào.

Cùng lúc đó.

Ngô Lương cũng cuối cùng có được một cơ hội để tận mắt nhìn thấy Chân Mật.

Dương Vạn Lý mang tin tức về sớm nói rằng, sáng ngày hôm sau Chân Mật sẽ đại diện Chân gia đích thân phát lương thực cho nạn dân, khi đó nhị ca "Chân Nghiễm" với tư cách gia chủ cũng sẽ ở bên cạnh.

"Ngày mai Sa Mộc Vương tử theo ta cải trang một phen, đi đến Chân gia nhận lương chẩn." Ngô Lương lập tức hạ quyết định: "Những người cốt cán còn lại cũng có thể đi, nhưng cứ ở bên ngoài nhìn thôi, đừng cùng nhau đến gần, kẻo tập hợp thành đoàn gây chú ý cho người Chân gia." Nghĩ cũng biết, đã là Chân Mật và Chân Nghiễm cùng nhau phát lương thực.

Vậy thì Chân gia nhất định sẽ sắp xếp không ít hộ vệ ở bên cạnh duy trì trật tự, gặp phải người khả nghi tự nhiên cũng khó tránh khỏi bị hỏi vài câu.

Ngô Lương thì không sợ người của mình bị hỏi, chỉ là không muốn lần đầu gặp mặt đã để lại ấn tượng với Chân Mật và những người khác, nếu không thì sau này muốn làm gì sẽ bị hạn chế.

Cứ thế đến ngày thứ hai.

Ngô Lương sau khi thức dậy liền bôi một ít tro lên mặt Sa Mộc Vương tử, lại đưa cho y một mảnh vải rách che đi mái tóc hơi xoăn tự nhiên, để dung mạo mang phong cách Tây Vực của y không quá nổi bật.

Bản thân hắn cũng vậy, dù sao mái tóc lửng lơ không dài không ngắn của hắn trong thời đại này cũng không thịnh hành cho lắm.

Đến khi đến Chân phủ, dân lưu vong đến nhận lương chẩn đã xếp thành hàng dài dưới sự chỉ dẫn của hộ vệ Chân phủ, hàng người kéo dài đến con hẻm đối diện bên ngoài phủ.

Ước chừng phía trước ít nhất cũng phải có hai ba trăm người.

Đây là Ngô Lương và mọi người đã đến tương đối sớm rồi, phía sau chắc chắn còn có người đến. ---------- Quay đầu nhìn lại những người đến nhận lương chẩn này.

Đại đa số đều là già trẻ gái nhỏ, còn có một số người tàn tật thiếu tay thiếu chân.

Những người khỏe mạnh như Ngô Lương và Sa Mộc Vương tử căn bản là phượng mao lân giác.

Đây chính là di chứng điển hình sau chiến tranh.

Dù Trung Sơn Quốc không phải là nơi chiến loạn kịch liệt và thường xuyên nhất, thì rốt cuộc cũng không thể tránh khỏi sự tàn phá của chiến tranh, ít nhất không thể tránh khỏi cảnh bị bắt lính tráng để đổ máu trên chiến trường.

Tình huống này đối với Ngô Lương đương nhiên cũng là một vấn đề, e rằng cũng sẽ gây chú ý cho người Chân gia.

Nhưng Ngô Lương cần quan sát Chân Mật ở cự ly gần, và "âm dương nhãn" của Sa Mộc Vương tử cũng cần kiểm tra ở cự ly gần, bởi vậy việc này không thể chỉ dựa vào Dương Vạn Lý đi thăm dò, mà nơi phát lương chẩn lại là tiền viện của Chân phủ, không xếp hàng đi vào thì căn bản không thể gặp được Chân Mật và Chân Nghiễm, hắn cũng không có lựa chọn nào tốt hơn.

May mắn thay, tiếng tăm của Chân gia ở Trung Sơn Quốc rất tốt, hầu như không có chuyện ức hiếp bá tánh nào được truyền ra.

Hơn nữa, họ cũng không có quá nhiều liên hệ với những hào cường thường xuyên bắt lính tráng.

Nghĩ rằng dù người Chân gia có nhìn họ hai người thêm vài lần, cũng không nên có vấn đề gì lớn.

Cứ thế xếp hàng khoảng một canh giờ, Ngô Lương và Sa Mộc Vương tử cuối cùng cũng xếp hàng vào tiền viện Chân phủ.

Ngô Lương ước chừng sơ bộ, gia phó phụ trách duy trì trật tự bên ngoài cổng viện và gia phó phụ trách tuần tra, vận chuyển, phân phát gạo tẻ bên trong viện khoảng hơn bốn mươi người.

Mà trừ những gia phó phân phát gạo tẻ, số gia phó còn lại đều cầm binh khí, vừa có tác dụng răn đe đối với dân lưu vong đến nhận lương chẩn, vừa có thể kịp thời phản ứng.

Hơn nữa, lần này Chân gia phát lương thực cũng không phải là việc làm nhỏ, mỗi nạn dân vào đều có thể nhận được trọn một thăng gạo tẻ.

Không phân biệt tuổi tác, không phân biệt gia đình, hoàn toàn phát theo đầu người, tức là nếu nhà ai có đông nhân khẩu hơn một chút, dù chỉ là trẻ sơ sinh trong tã lót, cũng vẫn có thể nhận được thêm một phần gạo tẻ, hoàn toàn không hạn chế.

Chỉ là quy định trong ngày không được nhận lặp lại, nếu có người dám không tuân quy củ mà bị bắt… Chân gia cũng không phải dễ bắt nạt, không những phải thu lại số gạo đã phát trước đó, còn phải đánh gãy chân ném ra đường, sống chết mặc bay.

Ngô Lương lại rất đồng tình với cách làm này của Chân gia, thời kỳ phi thường ắt phải có thủ đoạn phi thường.

Người thời này đều sợ đói rồi, ngươi nói quy củ với những dân lưu vong đói khổ này, nhưng dân lưu vong chưa chắc đã muốn nói quy củ với ngươi.

Nếu không dùng chút thủ đoạn cứng rắn, việc thiện phát lương chẩn này rất có khả năng diễn biến thành một trò hề hôi của, cướp đoạt.

Thậm chí một số dân lưu vong thân cường thể tráng kết bè kết đảng lại, liền có thể khiến những dân lưu vong khác không dám đến xếp hàng, bao hết số lương chẩn mà Chân gia phát, cuối cùng tiếng xấu lại do Chân gia gánh, phải chịu kết cục tốt bụng phát lương mà trong ngoài đều không phải người.

Thực ra, thủ đoạn này cũng không thể hoàn toàn ngăn chặn khả năng có người lợi dụng kẽ hở.

Nhưng từ tiếng tăm của Chân gia hiện tại trong bá tánh mà xem, họ làm hẳn là vẫn khá tốt, ít nhất đã ngăn chặn được tuyệt đại đa số các hiện tượng bất công.

Hơn nữa, Trung Sơn là địa bàn của Chân gia, cho dù có người dám lén lút lợi dụng kẽ hở làm hỏng tiếng tăm của họ, thì cũng phải đảm bảo không thể bị phát hiện, càng không thể bị truyền ra ngoài, đặc biệt không thể truyền vào tai người Chân gia, nếu không Chân gia cũng có đủ thủ đoạn để dẹp loạn sửa sai.

Cùng lúc đó.

Chương 489

Ngô Lương và Sa Mộc Vương tử cũng cuối cùng như ý nguyện gặp được Chân Mật và Chân Nghiễm.

Lúc này Chân Mật đang tự tay phát lương chẩn cho dân lưu vong, mỗi khi một nạn dân đến trước mặt, liền có gia phó đưa số gạo tẻ đã chuẩn bị sẵn vào tay Chân Mật, rồi sau đó do Chân Mật tự tay giao cho nạn dân.

Mà nạn dân thì không ngừng bày tỏ lòng biết ơn đối với Chân Mật, cứ nói Trung Sơn Quốc sinh ra một hiền nữ như Chân Mật là phúc của bá tánh, Chân Mật chính là ân nhân cứu mạng của họ.

Cảnh tượng này trông hơi có chút chủ nghĩa hình thức.

Rất giống chiêu trò tạo dựng hình tượng làm từ thiện của các ngôi sao nổi tiếng thời sau, rất giống như cố ý làm nổi bật hình tượng hiền nữ của riêng Chân Mật.

Nhưng, Ngô Lương không thấy điều này có vấn đề gì.

Hắn rất đồng tình với bốn dục vọng lớn của con người mà mọi người đã tổng kết: Tài, Quyền, Sắc, Danh.

Bất cứ ai làm việc gì cũng không thể không có mục đích riêng của mình, ngay cả những người được hậu thế xưng là thánh nhân cũng không ngoại lệ, luôn phải mưu cầu điều gì đó.

Cho dù thật sự là xây dựng hình tượng, cho dù thật sự là chủ nghĩa hình thức, thì Chân Mật cũng đang thực sự mở kho phát lương.

Từng thăng lương thực được trao đi đều là lấy từ kho lương của nhà họ.

Chứ không như một số cái gọi là quỹ từ thiện thời sau, hút tiền

quyên góp của đại chúng, mỗi ngày trên tin tức truyền thông tuyên truyền mình cực khổ, nhân ái thế nào, cuối cùng tùy tiện công khai một bảng kê khai tài chính, liền có thể khiến thiên hạ kinh ngạc.

Sao thế?

Lấy vàng thật bạc thật, đem lương thực của nhà mình ra cứu trợ nạn dân, đây là việc thiện chính đáng, lẽ nào không nên thu hoạch một tiếng tăm tốt đẹp sao?

Đây chẳng lẽ không phải chuyện thiên kinh địa nghĩa sao?

Lương thực của Chân gia cũng không phải từ trời rơi xuống, ném xuống nước còn nghe được tiếng động cơ mà, nghe thêm vài tiếng khen ngợi hay thì có sao đâu?

Vì vậy, rất nhiều chuyện mục đích đằng sau không quan trọng, quan trọng là rốt cuộc đã làm gì.

Đương nhiên.

Trọng điểm lớn nhất là… Chân Mật quả nhiên là mỹ nhân nổi tiếng trong lịch sử, xinh đẹp đúng là không có gì để nói.

Đừng thấy nàng hiện tại chỉ mười mấy tuổi, đã phát triển thành dáng vẻ khiến Ngô Lương vừa nhìn qua liền rung động, dù trên khuôn mặt tươi cười còn hơi chút non nớt, nhưng cũng không thể che giấu được dung mạo đủ để chim sa cá lặn của nàng… Ngô Lương phải thừa nhận, nếu Chân Mật là một trong mười mỹ nhân của hắn, hắn có lẽ sẽ không thể kiên trì nguyên tắc của mình nữa, mà sẽ vui vẻ lựa chọn nhập gia tùy tục.

Cứ thế nhìn dung mạo Chân Mật, Ngô Lương bất giác nghĩ đến bài 'Lạc Thần Phú' của Tào Thực.

Hắn tuy không có một phần trăm văn tài của Tào Thực, nhưng cũng có thể đọc hiểu ý cảnh trong 'Lạc Thần Phú'.

Và khi hắn nhìn thấy Chân Mật vào khoảnh khắc này, hắn lập tức không còn nghi ngờ nữa, nữ thần được viết trong 'Lạc Thần Phú' nhất định chính là Chân Mật, Tào Thực thật lòng không hề khoa trương lời văn, chỉ là tôn trọng nội tâm và sự thật mà viết.

Ngoài ra.

Ngô Lương cũng không thể không thừa nhận, Chân Mật là đỉnh cao nhan sắc nữ giới mà hắn từng gặp trong cả hai kiếp, không ai có thể sánh kịp.

Trong số đó bao gồm cả Bạch Tinh Tinh và Văn Nhân Chiêu, mười mỹ nhân trong nhà hắn càng kém hơn một bậc.

Khi nhìn thấy Chân Mật, Ngô Lương lập tức có một cảm giác rục rịch khó tả, dường như bị một luồng sức mạnh bí ẩn nào đó câu mất hồn, ngay cả trái tim cũng bất giác đập nhanh vài nhịp.

Đây chính là cái gọi là "tình yêu sét đánh" sao?

Trước đây Ngô Lương không tin cái gọi là tình yêu sét đánh, nhưng Chân Mật lại là một trường hợp hoàn toàn ngoại lệ, vừa nhìn thấy Chân Mật lần đầu tiên, hắn liền đã nghĩ xong tên con cái rồi… Trong vô thức, Ngô Lương đã hóa thân thành một tên "fan sắc đẹp".

Trong thế giới của "fan sắc đẹp": Một cô nương xinh đẹp như vậy thì làm gì có tâm địa xấu xa được?

"Nữ tử này thật đẹp, đẹp đến khuynh quốc khuynh thành…" Bên cạnh truyền đến tiếng Sa Mộc Vương tử đang chảy nước miếng, mắt y cũng đã hoàn toàn nhìn thẳng đơ ra.

"?" Nghe thấy tiếng Sa Mộc Vương tử, trong lòng Ngô Lương lập tức nảy sinh một tia địch ý, tên tiểu tử này gan lớn thật, dám thể hiện hứng thú như vậy đối với người của ta!

Nhưng giây tiếp theo, Ngô Lương lại đột nhiên ý thức được một

điểm không ổn.

Hắn đương nhiên không cho phép bất cứ ai công khai thể hiện như vậy với nữ nhân của hắn, điều này tuyệt đối không thể tha thứ, hoàn toàn có thể coi là sự khiêu khích trắng trợn, lòng hắn đáng bị giết.

Nhưng vấn đề là.

Khi hắn chuyển ánh mắt khỏi khuôn mặt Chân Mật, bất mãn nhìn về phía Sa Mộc Vương tử bên cạnh, hắn mơ hồ cảm giác được trạng thái của mình xuất hiện một thay đổi nhỏ khó nhận ra.

Cảm giác này rất là huyền bí, không thể nói rõ.

Nhưng hắn lại hiểu rõ, hắn hiện tại lý trí hơn, tỉnh táo hơn, tự chủ hơn so với lúc nãy.

Bởi vì khoảnh khắc này, hắn đã bắt đầu tự mình suy xét, vì sao lại nảy sinh những ý nghĩ trái với nguyên tắc nội tâm đối với Chân Mật ở tuổi này, thậm chí còn bổ sung những hình ảnh không nên xuất hiện trong đầu… Quan trọng nhất là, ai nói cô nương xinh đẹp thì không có tâm địa xấu xa?

Lời mẹ Trương Vô Kỵ nói đều chui vào bụng chó hết rồi sao?

Hơn nữa Ngô Lương còn nhớ rõ, ngay trước khi gặp Chân Mật.

Hắn còn đang rất lý trí suy nghĩ làm thế nào để tìm hiểu thêm về Chân Mật, trọng điểm của chuyến đi này thực ra không phải là bản thân Chân Mật, mà là "thần điêu chi thuật" cực kỳ lợi hại trong truyền thuyết của Chân Mật.

Nhưng vừa nãy nhìn Chân Mật, hắn lại quên béng tất cả những điều này, chỉ nghĩ đến việc sẽ sinh với nàng một đứa con như thế nào.

"Này!" Ngô Lương không động thanh sắc huých huých tên Sa Mộc Vương tử đang chảy nước dãi sắp rớt cả hàm.

Cùng lúc đó, Ngô Lương cũng đang quan sát những thay đổi nhỏ trên khuôn mặt Sa Mộc Vương tử, từ đó nghiệm chứng sự không ổn nhỏ bé khó xác định mà mình cảm nhận được.

"A?" Sa Mộc Vương tử quay đầu lại, biểu cảm như một gã si tình ngừng lại một giây, rồi sau đó lại ngừng thêm một giây mới hỏi: "Sao thế?" Cảm giác trạng thái của Sa Mộc Vương tử cũng trải qua một sự chuyển đổi vô cùng ngắn ngủi, không được thuận lợi như trong tình huống bình thường.

Ngô Lương cũng không nói rõ, tiếp đó lại hỏi: "Ngươi có nhìn thấy luồng khí tức thần bí kia trên người nàng không?" "Tạm thời vẫn chưa." Sa Mộc Vương tử khẽ lắc đầu nói: "Nhưng hiện giờ ở giữa có nhiều người như vậy, ta kiễng chân cũng chỉ nhìn thấy khuôn mặt nàng, e rằng vẫn cần lại gần hơn một chút mới có thể nhìn rõ toàn bộ dung mạo…" "Ân." Ngô Lương gật đầu.

Kết quả Sa Mộc Vương tử lại đột nhiên cười hềnh hệch như Trư Bát Giới hỏi: "Công tử, ngài có tin vào tình yêu sét đánh không?

Ta dường như đã gặp được nữ tử khiến ta yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên rồi." Ngô Lương chẳng thèm để ý đến hắn, dứt khoát quay đầu sang nói chuyện với một phụ nữ trung niên đang dắt hai đứa trẻ lớn đứng phía sau họ, cười nói: "Vị tỷ tỷ này, một mình tỷ kéo hai đứa trẻ, không dễ dàng gì đâu." "Ai…" Người phụ nữ trung niên cũng là một người hoạt bát, nghe Ngô Lương nói vậy, lập tức thở dài nói: "Có cách nào đâu, cha của chúng mấy năm trước bị trưng binh, đã bảy năm không về.

Có người nói hắn đã chết ở bên ngoài rồi.

Ta dắt hai đứa trẻ con thơ dại còn phải làm ruộng mới có cái ăn, mấy năm nay cũng cứ thế mà trôi qua." "Tỷ tỷ chưa từng nghĩ đến việc tái giá với một người thật thà sống cùng nhau sao?" Ngô Lương

tiếp đó lại hỏi.

Lời này hỏi ra thực ra cũng không phải là thất lễ.

Thời đại này vẫn chưa có cái gọi là "trinh tiết bài phường", nữ tử tái giá cũng không phải là chuyện gì không thể gặp người.

Hơn nữa, những góa phụ và trẻ mồ côi do chiến loạn liên miên để lại không hề ít.

Ngay cả những sĩ tộc rất giữ thể diện cũng không thể không chấp nhận phụ nữ tái giá, có con cũng không phải là vấn đề lớn, bởi vậy đây chính là một vấn đề xã hội rất phổ biến.

Huống chi, Ngô Lương đã sớm có một số tiếp xúc với những phụ nữ góa bụa có con khi hắn thực thi chế độ đồn điền ở Dung Khâu.

Những phụ nữ này đã trải qua sự đời, cũng đã trải qua thời loạn ăn thịt người không nhả xương, bởi vậy nói chuyện về phương diện sinh kế này, căn bản không hề tồn tại bất kỳ sự kỵ húy nào, thậm chí còn tự nhiên hơn cả ăn cơm ngủ nghỉ.

Hơn nữa, vì chiến loạn mà số nam tử trong dân thường ngày càng ít đi, yêu cầu của những phụ nữ góa bụa này cũng trở nên vô cùng thấp, chỉ cần là người sống, không phải là ông lão đến mức vẫn cần họ chăm sóc, thì đều có thể tạm bợ sống qua ngày.

Ai mà tìm được một người đàn ông chân tay lành lặn, làm nông còn khá tháo vát, nửa đêm có lẽ cũng cười tỉnh giấc.

"Sao?

Ngươi có ý nghĩ gì?" Đôi mắt người phụ nữ trung niên lập tức sáng bừng lên, thậm chí còn vô thức vuốt vuốt mái tóc rối bên tai.

Thời này, những người thanh niên trai tráng như Ngô Lương và Sa Mộc Vương tử, đối với những phụ nữ góa bụa như nàng mà nói, càng

là vật hiếm có như bánh từ trời rơi xuống, đây đúng là lao động tốt biết bao!

"Không phải ta có ý nghĩ gì, là huynh đệ này của ta, hắn… yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên rồi." Ngô Lương cố ý nói úp mở.

"Ấy?!" Sa Mộc Vương tử lúc này mới cuối cùng hiểu Ngô Lương nói nhiều như vậy rốt cuộc có ý gì, thân bất giác run lên, vô thức lùi lại mấy bước.

"Thật sao?!" Người phụ nữ trung niên mặt mày hớn hở, nhưng lại cố làm bộ thẹn thùng, cúi đầu vặn vẹo nói: "Cái này cũng quá đột ngột, ta cũng chưa chuẩn bị tư tưởng… Này, vị tiểu hỏa này, không biết bây giờ ngươi ở đâu?

Nếu tạm thời không có chỗ ở, theo ta về cùng ở cũng được, căn nhà ngói của ta tuy không rộng rãi, nhưng chen thêm một người cũng không sao." … Người phụ nữ trung niên quả nhiên là người từng trải.

Nàng lập tức nắm quyền chủ động trong câu chuyện, sau đó một câu một ý đối đáp với Sa Mộc Vương tử.

Sa Mộc Vương tử lại bị Ngô Lương dùng lời lẽ "lấy đại cục làm trọng" mà ấn chặt tại chỗ, tiếp lời cũng không phải, không tiếp lời cũng không phải, cuối cùng cũng không còn tâm trí nào để mà vương vấn Chân Mật nữa.

Còn Ngô Lương, thì cứ đứng một bên nén cười xấu xa, trong lòng vô cùng sảng khoái.

Chẳng bao lâu sau, họ cuối cùng cũng xếp hàng đến gần.

Phía trước còn ba bốn người nữa là đến lượt họ nhận gạo tẻ từ tay Chân Mật.

"Đã nhìn ra được gì chưa?" Ngô Lương lại hạ giọng, ghé vào tai Sa Mộc Vương tử hỏi.

Lúc này trước mặt họ đã không còn nhiều vật cản, có thể nhìn rõ toàn bộ dung mạo của Chân Mật.

Phải nói rằng, dung mạo, vóc dáng, khí chất, mọi chi tiết trong từng cử chỉ của Chân Mật, toàn bộ đều không có gì đáng chê bai.

Ngô Lương thậm chí không dám tin thiên hạ lại có nữ tử hoàn mỹ đến thế.

"Không." Sa Mộc Vương tử không nỡ thu lại ánh mắt mê mẩn, khẽ lắc đầu.

Trong quá trình này, điều Ngô Lương không chú ý là Chân Mật, đang nói những lời động viên với nạn dân trước mặt, không hiểu sao ngữ khí hơi ngừng lại một chút, rồi hữu ý vô ý ngẩng mắt liếc nhìn về phía họ.

Cùng lúc đó.

Đồng tử của Chân Mật nhanh chóng di chuyển xuống dưới vài phần.

Ngay sau đó, dưới mí mắt lại có thêm một đôi đồng tử màu hạt dẻ khác trượt ra, rồi lóe lên một cái đã khôi phục lại vẻ ban đầu!

Những người có thị lực không tốt nhìn qua căn bản không thể bắt kịp khoảnh khắc cực kỳ ngắn ngủi này. ---------- Chân Mật vẫn không chút biến sắc nói chuyện với dân lưu lạc xong.

Chương 490

Trước khi một người dân lưu lạc khác tiến lên, Chân Mật quay người đến bên cạnh Gia chủ Chân Nghiễm không xa, thì thầm vài câu với y, sau đó mới quay lại tiếp tục phát chẩn lương.

Ngô Lương không để ý đến sự thay đổi tinh vi trong đôi mắt hai tròng của Chân Mật vừa rồi.

Hơn nữa, đến tận bây giờ Sa Mộc vương tử cũng không nhìn thấy trên người Chân Mật chút khí tức thần kỳ nào liên quan đến đạo pháp, cũng không nhìn thấy điều gì khác thường trên người Chân Nghiễm, đến nỗi Ngô Lương tự nhiên cũng không thể nảy sinh bất kỳ nghi ngờ nào đối với hành động không mấy bất thường của Chân Mật.

Thậm chí hắn còn đang nghĩ.

Vì Sa Mộc vương tử không nhìn thấy khí tức nào trên người Chân Mật, vậy Chân Mật có lẽ không liên quan đến "thần điều chi thuật" mà hắn từng nghĩ trước đây, thậm chí cũng không liên quan đến thuật Vu Đạo?

Dù sao, dù có "Lạc Thần Phú" của Tào Thực được cho là đã thần thoại hóa Chân Mật, cũng không thể dùng làm bằng chứng cho việc Chân Mật có liên quan đến thuật Vu Đạo.

Còn cái gọi là "thần điều chi thuật", thậm chí thân phận tổ sư của "Thần Điều Môn" của Chân Mật, cũng chỉ là truyền thuyết dân gian đời sau mà thôi.

Nói một cách nghiêm ngặt, đa số truyền thuyết dân gian thậm chí còn không được coi là dã sử, đôi khi có thể dùng làm tham khảo để mở mang tư duy, nhưng tuyệt đối không thể quá coi trọng trước khi được chứng thực, nếu không sẽ là bản mạt đảo trí.

Tuy nhiên.

Nếu Chân Mật không liên quan đến "thần điều chi thuật", cũng không liên quan đến thuật Vu Đạo.

Ngô Lương thực ra cũng không cảm thấy hối tiếc.

Dù sao hắn đã tận mắt nhìn thấy nguyên mẫu Lạc Thần trong "Lạc Thần Phú" mà hậu thế người người nhắc mãi, tận mắt chứng kiến mị lực và vẻ đẹp của Chân Mật, điều này cũng là chuyện mà vô số nhà khảo cổ học đời sau nằm mơ cũng không dám nghĩ đến, chỉ riêng điểm này đã là kiếm lời lớn, đủ để khiến tất cả những hậu nhân đã đọc "Lạc Thần Phú" phải ghen tị đến chết.

Về phần Chân Mật.

Ngô Lương phải thừa nhận khi vừa nhìn thấy Chân Mật lần đầu tiên, hắn lập tức cảm thấy trái tim rung động, thậm chí có cả xung động phạm tội.

Nhưng giờ phút này bình tĩnh lại, cảm giác đó đã trở nên có thể kiểm soát được.

Nàng rất đẹp, đẹp đến phi thường, vẻ đẹp mà Ngô Lương chưa từng thấy, nếu có thể Ngô Lương đương nhiên không ngại có một số giao thiệp với nàng, bản tính nam nhi mà, nhưng giờ đây Ngô Lương càng rõ ràng hơn, mục đích thực sự của chuyến đi này là để tìm hiểu mối quan hệ giữa Chân Mật và "thần điều chi thuật", nếu có thể, cũng có thể tìm hiểu xem "thần điều chi thuật" thực sự khác biệt thế nào so với "nhảy đại thần" (lên đồng) còn tồn tại trong dân gian đời sau.

Nhưng nếu trên người Chân Mật căn bản không có khí tức nào, Chân gia cũng không tồn tại "thần điều chi thuật" nào, Ngô Lương đương nhiên cũng sẽ không để anh em Phường Nhân Quân mạo hiểm tiếp tục tiếp xúc với Chân gia tại đây.

Dù sao, mối quan hệ giữa Chân gia và Viên Thiệu hiện rất mật thiết, càng gần Chân gia, nguy cơ bị lộ diện trong tầm mắt của Viên Thiệu càng cao.

Vì vậy, Ngô Lương đã âm thầm đưa ra quyết định.

Lát nữa lĩnh chẩn lương xong, nếu Sa Mộc vương tử vẫn không nhìn ra bất kỳ khí tức nào liên quan đến thuật Vu Đạo trên người Chân Mật, thì hắn và Phường Nhân Quân nhiều nhất sẽ ở Trung Sơn thêm ba ngày, sau ba ngày nếu Dương Vạn Lý cũng không thăm dò được tin tức nào đáng để tiếp tục điều tra, họ sẽ rời khỏi đây, trực chỉ Tịnh Châu tìm kiếm di tích Bắc Đường nơi triều Đường thượng cổ từng kiến đô.

Thực ra, khi đưa ra quyết định này.

Trong lòng Ngô Lương bất giác lướt qua một cảm giác hụt hẫng, giống như từ bỏ một món bảo vật, món bảo vật này chính là Chân Mật.

Nhưng hắn kiên trì cho rằng cảm giác này thực ra bắt nguồn từ dục vọng nguyên thủy nhất, dù không phải Chân Mật, bình thường khi hắn nhìn thấy những mỹ nữ khác cũng sẽ nảy sinh xung động tương tự, chỉ là không mãnh liệt như lần này mà thôi, đây căn bản không phải cái gọi là nhất kiến chung tình, càng không phải định mệnh gì cả.

Dù sao, "nhất kiến chung tình" đâu chỉ có mình hắn, Sa Mộc vương tử chẳng phải cũng "nhất kiến chung tình" sao?

Những người dân lưu lạc ở đây, chỉ cần là đàn ông, ánh mắt nhìn về phía Chân Mật cũng đều rất nóng bỏng, chẳng lẽ họ cũng "nhất kiến chung tình" sao?

Cái này mà gọi là nhất kiến chung tình ư, chẳng phải là thấy sắc

nổi lòng tham sao?

Và là một con người, thì nên có khả năng kiểm soát những xung động này, nếu không thì khác gì cầm thú?

Ít nhất sau khi cân nhắc, Ngô Lương tuyệt đối sẽ không vì "cua gái" mà khiến huynh đệ Phường Nhân Quân cùng nhau mạo hiểm, điều này theo hắn thấy tuyệt đối không phải là một món hời.

Cứ thế sau vài người, cuối cùng cũng đến lượt Ngô Lương và Sa Mộc vương tử.

Chân Mật vẫn như trước đây khi đối đãi với những người dân lưu lạc khác, dáng vẻ ưu nhã từ tay gia phó nhận lấy túi gạo đã được chuẩn bị sẵn, sau đó ngẩng đầu mỉm cười say đắm với Ngô Lương và Sa Mộc vương tử: "Trời vô tình người hữu tình, hai vị ca ca xin trân trọng, chỉ nguyện sau khi vượt qua tai họa này, khi hai vị ca ca thấy người khác gặp nạn, có thể nhớ đến sự giúp đỡ ngày hôm nay, hết sức mình ra tay giúp đỡ, thiếp cũng coi như đã được thiện báo." Lời này nói cực kỳ có trình độ, phong thái cực cao.

Từng câu từng chữ đều thể hiện nàng phát chẩn lương thực không chỉ là cứu tai ương, mà là truyền đi thiện ý, đây chính là đại ái nhân gian, e rằng giác ngộ của thánh nhân trong truyền thuyết cũng không hơn thế này được.

Rõ ràng chỉ là một cô bé hơn mười tuổi...

"Thiện tai thiện tai, Nữ công tử nói cực đúng, đừng nói hết sức mình ra tay giúp đỡ người khác, chỉ riêng lời Nữ công tử nói đây, sau này dù không đủ sức ta cũng sẽ làm nhiều việc thiện để báo đáp Nữ công tử!" Sa Mộc vương tử hiển nhiên đã trở thành người ủng hộ trung thành của Chân Mật, không ngừng gật đầu như gà mổ thóc nói.

"Tạ ơn Nữ công tử, xin ghi nhớ lời vàng của Nữ công tử." Ngô

Lương thì chỉ cúi đầu thi lễ, vừa nhận lấy túi gạo, vừa dùng khuỷu tay khẽ huých Sa Mộc vương tử đang nhìn đắm đuối, ý bảo hắn thu lại ánh mắt chuẩn bị rời đi.

Ánh mắt của Sa Mộc vương tử thực ra rất bất lịch sự, ít nhất không phù hợp với lễ nghi của thời đại này, thậm chí có hiềm nghi đại bất kính.

Dù sao thân phận hiện tại của Sa Mộc vương tử và Ngô Lương là dân thường, còn là dân lưu lạc không có cơm ăn, hoàn toàn không cùng đẳng cấp với thân phận tiểu thư thế gia vọng tộc của Chân Mật, đừng nói là nhìn chằm chằm Chân Mật một cách nóng bỏng như vậy, ngay cả nhìn ngang cũng rất không hợp phép tắc, nếu người nhà Chân gia muốn trị tội hắn đều hợp tình hợp lý.

Và trong lịch sử còn có không ít người vì tình huống tương tự mà suýt mất mạng hoặc trực tiếp mất mạng, có một việc còn liên quan trực tiếp đến Chân Mật.

Ngô Lương nhớ sự việc này gọi là "Chân Hậu xuất bái, Lưu Trinh bình thị", nói rằng khi Tào Phi còn là Thế tử, có một lần yến tiệc mời các quan văn học, sai phu nhân Chân Mật ra mắt, lúc đó cùng ngồi có Ngô Chất và Lưu Trinh, các tân khách khác đều cúi đầu hành lễ với Chân Mật, chỉ có một mình Lưu Trinh không bái, mà lại nhìn thẳng Chân Mật, sau này Tào lão bản nghe nói chuyện này, trực tiếp tuyên án tử hình hắn, sau này có người cầu xin mới miễn tử hình mà đày đi khổ dịch mài đá, thậm chí ngay cả Ngô Chất ngồi cùng cũng bị liên lụy mà bị giáng chức.

"..." Bị Ngô Lương huých tỉnh lại, Sa Mộc vương tử lúc này mới vội vàng thu lại ánh mắt.

Nhưng đúng lúc hai người quay người chuẩn bị rời đi.

Một gia phó đã giơ tay chặn trước mặt họ, ngữ khí cứng nhắc nói:

“Hai vị tiểu huynh đệ xin dừng bước, Gia chủ nhà ta muốn gặp các ngươi.” “?” Ngô Lương nghe vậy trong lòng giật mình, theo bản năng nghiêng đầu, liếc mắt nhìn vị trí của Chân Nghiễm.

Ánh mắt của Chân Nghiễm lúc này quả thực đang dừng lại trên người hai người họ.

Đáng tiếc, qua khuôn mặt vô cảm của Chân Nghiễm, Ngô Lương tạm thời không thể phân biệt được y gọi hai người họ lại rốt cuộc là thiện ý hay ác ý, càng không đoán được rốt cuộc là chuyện gì.

Tuy nhiên, Ngô Lương không cho rằng đây là do Sa Mộc vương tử thất lễ mà ra.

Bởi vì ngay từ trước đó hắn đã chú ý, trong số những người dân lưu lạc tuyệt đại đa số chưa được giáo dục nhiều, đặc biệt là nam giới thực sự hiếm ai có thể chống lại mị lực của Chân Mật, vì vậy người thất lễ với Chân Mật tuyệt đối không chỉ có một mình Sa Mộc vương tử, trước đó không có ai vì thế mà bị phạt, có thể thấy Chân gia và Chân Mật đối với chuyện này vẫn khá khoan dung, vậy thì Sa Mộc vương tử tự nhiên cũng không có lý do bị gọi riêng ra để xử phạt.

“Cái này...” Sa Mộc vương tử thì lập tức có chút hoảng loạn.

Gia hỏa này thực ra hiểu không ít về lễ nghi Thăng Long, cũng biết việc mình vừa nhìn Chân Mật một cách nóng bỏng như vậy thực sự là thất lễ, nếu không thì không thể nào khi Ngô Lương huých hắn liền lập tức phản ứng thu lại ánh mắt.

“Hai vị xin mời!” Gia phó thấy hai người đứng yên không động, lại làm một động tác mời, nhưng thái độ nhìn xuống đó thực ra thể hiện nhiều hơn sự không thể nghi ngờ.

“Tuân lệnh.” Ngô Lương đáp một tiếng, liền lại đẩy Sa Mộc

vương tử đang run rẩy một cái, thành thật đi theo sau gia phó về phía Chân Nghiễm.

Lần này trên người Ngô Lương không mang theo bất kỳ vũ khí phòng thân nào.

Ngay cả những pháp khí kia cũng đều để lại bên ngoài, mục đích là để cố gắng tránh gây sự chú ý của người nhà Chân gia, tránh gây rắc rối không cần thiết, còn Điển Vi, Dương Vạn Lý và những người khác giờ đang ở bên ngoài viện, không nhìn thấy tình huống ở đây, cũng không thể kịp thời tiến hành cứu viện.

Vì vậy, nếu Chân Nghiễm gọi hắn lại lúc này thực sự có ý đồ xấu, hắn hầu như không có bất kỳ quân bài kháng cự nào.

Tuy nhiên, trong quá trình đi về phía Chân Nghiễm, Ngô Lương đã một lần nữa âm thầm xác định vị trí và khoảng cách của Chân Mật, cũng như tình hình vũ trang của mấy tên gia phó bên cạnh Chân Mật.

Nếu thực sự có tình huống ngoài ý muốn xảy ra.

Ngô Lương cảm thấy Chân Mật, cô bé hơn mười tuổi này, chính là cửa đột phá tốt nhất, chỉ cần có thể khống chế nàng làm con tin, dù không được cũng có thể câu giờ đợi Điển Vi và những người khác dẫn quân Phường Nhân Quân xông vào cứu viện.

Không phải Ngô Lương tự phụ.

Chỉ riêng võ lực của Điển Vi, cộng thêm Dương Vạn Lý và binh sĩ Phường Nhân Quân cùng với "nỏ liên phát Chiến Quốc" được trang bị, thì Chân phủ này với những gia phó chỉ có vẻ ngoài mà không có thực lực kia tuyệt đối không thể ngăn cản, chỉ cần Ngô Lương có thể cầm cự một khoảng thời gian, họ liền có thể "giết xuyên" Chân phủ.

Nhưng sau đó.

Ngô Lương và những người khác liền phải lập tức bắt đầu hành

trình đào tẩu, việc đầu tiên cần làm là tìm mọi cách để thoát khỏi thành, sau đó tìm một thâm sơn cùng cốc làm "người rừng" một thời gian để tránh bão, thậm chí dù vậy, cũng chưa chắc đã thực sự thoát được, dù sao bây giờ Ký Châu và Tịnh Châu đều là địa bàn của Viên Thiệu, khắp nơi đều là quân thủ thành và những người ủng hộ Viên Thiệu đóng giữ, nếu thực sự động thủ, chỉ riêng việc muốn thoát khỏi thành có lẽ đã là một điều xa vời.

Vì vậy, hành động này là một phương thức cực đoan mà Ngô Lương chỉ thực hiện khi thực sự rơi vào bước đường cùng "chết ngựa phải làm ngựa sống", chưa đến khoảnh khắc cuối cùng, hắn tuyệt đối sẽ không hành động khinh suất. ...

Cứ thế đi theo gia phó đến trước mặt Chân Nghiễm.

Trái tim của Sa Mộc vương tử đã gần như nhảy ra ngoài, đáng tiếc trong tình huống này căn bản không thể giao lưu với Ngô Lương, chỉ có thể không ngừng ném ánh mắt cầu cứu về phía Ngô Lương, cố gắng từ Ngô Lương nhận được một chút phản hồi an tâm.

Đáng tiếc Ngô Lương không những không cho hắn bất kỳ phản hồi nào, mà còn lộ ra vẻ mặt lo lắng bất an tương tự, không dám thở mạnh, cúi đầu cũng không dám nhìn Chân Nghiễm.

Điều này mới phù hợp với nhân vật của họ.

Dân lưu lạc chưa từng thấy qua thế sự mà, nếu thực sự bị Chân Nghiễm triệu kiến mà vẫn ung dung tự tại, vậy mới không bình thường.

"Không cần khẩn trương, ta gọi hai ngươi đến cũng không phải chuyện xấu gì." Chân Nghiễm thấy hai người rụt rè như vậy, trên mặt ngược lại lộ ra một nụ cười mỉm, ngữ khí ôn hòa hỏi: "Hai ngươi trước hết hãy thành thật nói cho ta biết, hai ngươi từ đâu đến, nguyên lai làm gì?" May mắn Ngô Lương đã có hai tay chuẩn bị, hôm qua đã

định ra thân phận mới cho hắn và Sa Mộc vương tử, mục đích là để đề phòng tình huống này xảy ra.

"Hồi Gia chủ, tiểu nhân tên là Lưu Năng, là người Sóc Phương Tịnh Châu, mười ba tuổi đã bắt đầu làm giúp việc cho một Hán nô buôn bán, quanh năm đi lại giữa Tịnh Châu và Tây Vực, sau này Hán nô bại trận, tên Hán nô buôn bán kia chết trong loạn lạc, vì vậy cuộc sống của tiểu nhân không còn nơi nương tựa." Ngô Lương vội vàng chắp tay nói.

Sa Mộc vương tử cũng cúi đầu run rẩy nói: "Tiểu... tiểu nhân tên là Ngọc Điền, người Đôn Hoàng Lương Châu, cùng Lưu Năng làm giúp việc cho tên Hán nô buôn bán kia, nhưng Lưu Năng là người đánh xe, tiểu nhân thì vì biết chút tiếng Tây Vực, lại hiểu rõ đường đi đến Tây Vực, nên làm hướng dẫn, sau này Hán nô buôn bán kia chết, tiểu nhân và Lưu Năng không còn chỗ đi, bình thường lại có chút kiểu cách, vì vậy nương tựa vào nhau cho đến nay." Không cần nói, thông tin thân phận này chắc chắn là do Ngô Lương tự biên soạn, bởi vì vào thời đại này dù có thể có những cái tên như "Lưu Năng" hay "Ngọc Điền", cũng tuyệt đối không thể trùng hợp như vậy mà tụ họp lại với nhau.

Hơn nữa còn sử dụng một đoạn quá khứ có thật đáng tin cậy của Phương Quỳnh.

Đồng thời, chi tiết thân phận này cũng có thể giải thích khuôn mặt mang phong cách Tây Vực khá rõ của Sa Mộc vương tử, hợp tình hợp lý, khớp từng chi tiết, không sợ lộ ra sơ hở nào.

"Thì ra là vậy, ta còn nghĩ hai ngươi tuổi còn trẻ vì sao lại lưu lạc đến mức này, nhưng vận khí của hai ngươi cũng không tệ, lưu lạc nhiều nơi lại không bị người ta bắt đi làm tráng đinh." Chân Nghiễm cũng không tiếp tục hỏi nhiều, cười cười rồi nói: "Ta nói thẳng nhé,

phủ ta đang thiếu vài hộ viện tuần đêm, hai ngươi trẻ tuổi khỏe mạnh chắc có thể đảm nhiệm, như vậy hai ngươi không cần phải phiêu bạt đó đây nữa, cũng không cần lo lắng bữa đói bữa no, hơn nữa trong phạm vi Trung Sơn cũng không ai dám đến phủ ta bắt lính tráng." Chân Nghiễm không hỏi Ngô Lương và Sa Mộc vương tử "ý các ngươi thế nào", bởi vì đối với những người dân lưu lạc không có cơm ăn không có chỗ ở mà nói, đãi ngộ này đã tương đương với sự ban ơn, sao họ lại có lý do không tình nguyện?

"Hai ngươi gặp may rồi, còn không mau tạ ơn Gia chủ!" Gia phó bên cạnh lập tức phụ họa hét lên.

"Ơ?" Sa Mộc vương tử lại lần nữa ngây người, đây là chuyện hắn nghĩ nát óc cũng không ngờ tới, sao lại thế này?

Quan trọng nhất là, hắn là một Vương tử của một quốc gia, còn Ngô Lương cũng là Đại tướng quân dưới một người trên vạn người trong doanh Tào, dù hắn vì muốn tiếp cận Chân Mật có thể chấp nhận làm hộ viện, Ngô Lương có chấp nhận không?

Đúng lúc Sa Mộc vương tử đang nghĩ như vậy.

"Đa tạ Gia chủ!

Tạ ơn Gia chủ!

Gia chủ thật là người tốt, tiểu nhân... tiểu nhân đã không biết nên nói gì nữa, Gia chủ vạn an, Gia chủ người tốt!" Ngô Lương lập tức cảm kích khôn xiết, gật đầu khom lưng nước mắt cũng sắp rơi xuống.

Chương 491

Theo Ngô Lương, đây chính là một cơ hội tuyệt vời để tìm hiểu sâu hơn về Chân gia và Chân Mật, tuyệt đối hiệu quả hơn nhiều so với việc Dương Vạn Lý thăm dò bên ngoài, hơn nữa làm hộ viện lại không phải gia nô không có tự do, nếu thực sự ở vài ngày mà không phát hiện ra điều gì hắn cảm thấy hứng thú, bất cứ lúc nào cũng có thể lén lút bỏ đi.

Huống hồ với thân phận hiện tại của hắn và Sa Mộc vương tử, chấp nhận chuyện này càng phù hợp với thân phận, càng không dễ gây ra nghi ngờ và chú ý.

Tuy nhiên, trong lòng Ngô Lương thực ra cũng không phải không có lo lắng.

Mặc dù Ngô Lương và Sa Mộc vương tử là những thanh niên cường tráng hiếm thấy trong số dân lưu lạc, việc được Chân gia giữ lại làm hộ viện tuần đêm cũng hợp lý, ít nhất cho đến nay Ngô Lương vẫn chưa phát hiện ra chi tiết nào đáng ngờ, nhưng hắn luôn cảm thấy vẫn cần phải cẩn thận hơn, không thể khinh suất...

Và điều Ngô Lương không chú ý là.

Ngay khi hắn đồng ý, Chân Mật lại không chút biến sắc quay đầu liếc nhìn hắn một cái, đôi mắt hai tròng ẩn dưới mi mắt lại lóe lên lần nữa. ---------- Tạm thời nhận việc ở Chân phủ, Ngô Lương lại lấy cớ cần thu dọn hành lý rách nát để ở ngoài phủ, lát sau sẽ quay lại phủ để phục mệnh.

Chân Nghiễm rất sảng khoái đồng ý.

Thế là Ngô Lương và Sa Mộc vương tử cùng nhau ra khỏi Chân phủ, loanh quanh trong thành vài vòng, xác định Chân Mật quả thực

không phái người theo dõi sau đó, mới cuối cùng tìm được một chỗ kín đáo để hội ý với các cốt cán Phường Nhân Quân.

"Công tử, việc này không ổn, cực kỳ không ổn!" Lần này, Điển Vi, người vốn rất ít khi phản đối quyết định của Ngô Lương, đã trở thành phe phản đối kịch liệt: "Chân phủ tuy tạm thời nhìn không có vấn đề gì, nhưng dù vậy, với thân phận của Công tử mà đi tuần đêm cho họ, đó là sỉ nhục Công tử, huống hồ những gia phó trong phủ của những danh môn vọng tộc này bình thường kiêu căng quen thói, e rằng ỷ thế hiếp người thành tính, Công tử mới đến chắc chắn không tránh khỏi bị những tên tạp nham kia chèn ép, nếu Công tử vì thế mà chịu ấm ức, đó chính là thất trách của Viễn, xin Công tử nghĩ lại, đừng để Viễn khó xử!" "Thiếp cũng cho rằng không ổn." Bạch Tinh Tinh cũng nghiêm nghị khuyên: "Kê tướng của chàng chúng ta đều đã thấy qua, mỗi lần xuất hiện đều là ban phúc cho người khác, mà đối với chàng lại không có bao nhiêu lợi ích, giờ đây chàng trong kê tướng đã có dự cảm sẽ có chút giao thiệp với Chân gia, vậy tám phần cũng là có lợi cho họ mà không hại cho chàng, họ đã muốn hưởng lợi từ chàng, đáng lẽ nên đãi chàng như khách quý, nào có đạo lý ngược lại bắt chàng đi làm gia phó, tuần đêm cho họ, thiếp nói, họ đối xử với chàng như vậy chứng tỏ họ không có cái mệnh tốt để hưởng phúc duyên này, chàng tự nhiên cũng không cần phải để ý đến họ nữa, chúng ta rời khỏi đây sớm ngày đi Tịnh Châu, nói không chừng còn có thể kịp về Trần Lưu trước Tam Triều (Tết)." "Thiếp thì lại thấy, Hữu Tài ca ca quyết định như vậy, có lẽ có cái lý của mình..." Gia Cát Lượng thì nói nhỏ bên cạnh.

"Người lớn nói chuyện, thằng nhóc con đừng chen mồm!" Vu Cát lập tức trừng mắt nhìn hắn, đồng thời còn nháy mắt mấy cái với hắn, ý nói Bạch Tinh Tinh đã bày tỏ thái độ, chuyện này ở một mức độ nào đó đã trở thành chuyện nhà giữa Ngô Lương và Bạch Tinh Tinh,

ngươi là người ngoài xen vào làm gì.

Huống hồ nếu thực sự xảy ra chuyện ngoài ý muốn, thằng nhóc ngươi gánh nổi không?

"..." Gia Cát Lượng là ai chứ, sau nửa năm rèn luyện này, hắn sớm đã không còn là thằng nhóc hư đến chó cũng ghét như trước, hắn đương nhiên cũng có thể nghĩ đến điều này, nhưng hắn cũng đã sớm chú ý thấy Ngô Lương đã quyết tâm, cho dù tất cả mọi người ở đây cùng khuyên nhủ hắn, cũng nhất định không thể khiến hắn thay đổi chủ ý.

Huống hồ trong mắt Gia Cát Lượng, Ngô Lương chính là thần tượng vô sở bất năng, quyết sách của hắn từ trước đến nay chưa từng sai, lần này cũng nhất định sẽ không sai, vì vậy Điển Vi và Bạch Tinh Tinh không có lý do gì để phản đối Ngô Lương.

"Ta cũng cho rằng chuyện này không ổn... nhưng nếu Công tử thực sự muốn làm như vậy, tốt nhất nên thương nghị trước với chúng ta một mật hiệu và phương thức liên lạc, đảm bảo trong bất kỳ tình huống nào cũng có thể thần không biết quỷ không hay truyền tin tức ra ngoài, như vậy huynh đệ mới có thể kịp thời tiếp ứng, đảm bảo Công tử vạn vô nhất thất." Dương Vạn Lý rốt cuộc là người chuyên làm công tác tình báo, trong khi bày tỏ thái độ, lại còn đưa ra một phương án khả thi an toàn hơn.

"Dương Vạn Lý nói không sai, mật hiệu và phương thức liên lạc ta đã nghĩ xong rồi." Ngô Lương cười gật đầu.

Thái độ này của hắn hiển nhiên đã nói lên quyết định cuối cùng của mình, hắn vẫn quyết định nhân cơ hội này đi vào Chân phủ, tìm hiểu sâu hơn tình hình thực tế của Chân Mật.

Ngay cả hiện tại Sa Mộc vương tử không nhìn ra khí tức nào liên quan đến thuật Vu Đạo trên người Chân Mật, Ngô Lương vẫn còn

nghi ngờ, những nghi ngờ này bắt nguồn từ những truyền thuyết dân gian mà Dương Vạn Lý đã điều tra được về Chân Mật, nếu là truyền thuyết dân gian đời sau Ngô Lương có lẽ còn tin là lời đồn, nhưng truyền thuyết dân gian thời này lại tăng thêm nhiều tính đáng tin cậy, Ngô Lương cảm thấy e rằng không phải là không có căn cứ.

Nếu đến mức thăm dò như vậy mà vẫn không thể phát hiện ra mối liên hệ nào giữa Chân Mật và "thần điều chi thuật" trong truyền thuyết.

Ngô Lương tự nhiên cũng có thể buông bỏ mối bận tâm này.

Còn về sau Chân Mật có gả cho con trai Viên Thiệu là Viên Hi trước không, cuối cùng lại bị Tào Phi đoạt lấy trở thành Văn Chiêu Chân Hoàng Hậu nổi tiếng trong lịch sử, cũng như trở thành Lạc Thần trong "Lạc Thần Phú" của Tào Thực, thì đó đã không còn là chuyện của hắn nữa...

Đương nhiên.

Điều này không có nghĩa là Ngô Lương đối với Chân Mật liền không có chút ý tứ nào, thân là một người đàn ông bình thường, hơn nữa còn là một người đàn ông nội tâm muộn tao, nhìn thấy mỹ nhân tuyệt thế bế nguyệt tu hoa như Chân Mật đương nhiên không thể không có suy nghĩ.

Nhưng rung động là một chuyện, hành động lại là một chuyện khác.

Lý trí nói cho Ngô Lương biết, trong tình cảnh này mà hành động, tất nhiên sẽ phải trả một cái giá nhất định, mà cái giá này e rằng hắn không muốn gánh chịu.

Giữa hai cái hại thì chọn cái nhẹ hơn, Ngô Lương đương nhiên biết nên lựa chọn thế nào.

Hắn còn có những chuyện quan trọng hơn phải làm, sao có thể dừng chân ở nơi này? ...

Cùng lúc đó.

Tranh thủ lúc tạm thời nghỉ ngơi, hai anh em Chân Mật và Chân Nghiễm cũng đang thì thầm bàn bạc chuyện này.

"Muội muội, muội vừa rồi bảo ta giữ hai người đó lại, có ẩn ý sâu xa nào không?" Chân Nghiễm hỏi có chút nghi hoặc.

Trước đó khi Chân Mật và Chân Nghiễm thì thầm, nói chính là chuyện này, chẳng qua lúc đó Chân Mật không nói thêm lời nào, chỉ xin Chân Nghiễm nhận Ngô Lương và Sa Mộc vương tử làm gia phó.

Và Chân Nghiễm ngoài việc rất sủng ái cô em út này ra, rất nhiều chuyện trong nhà cũng sẵn lòng nghe theo ý kiến của nàng.

Chẳng hạn như lần này mở kho lương cứu tế dân lưu lạc, quả thực là chủ trương do Chân Mật đề xuất.

Mà chuyện mở kho lương cứu tế dân lưu lạc nếu đặt ở bất kỳ gia tộc nào, chắc chắn đều là đại sự liên quan đến vận mệnh cả gia tộc, đừng nói một cô bé tuổi như Chân Mật căn bản không có tư cách xen vào, dù có xen vào cũng tuyệt đối không thể có tác dụng quyết định như Chân Mật, điều này quả thực không thể tin được.

Dù sao, thứ được phát đi là lương thực quý giá còn sót lại trong thời loạn lạc, nói là vàng bạc châu báu cũng không quá lời, thứ này đâu thể từ trên trời rơi xuống.

Nhưng ở Chân gia, chuyện không thể tin này lại thực sự xảy ra.

Hơn nữa còn truyền ra dân gian, thậm chí các bậc trưởng bối trong Chân gia cũng không có bất kỳ ý kiến nào, bản thân điều này đã là một kỳ quan.

Đương nhiên.

Chân gia trao cho Chân Mật quyền lên tiếng lớn đến vậy không phải là không có lý do của họ, người ngoài không hiểu tình hình Chân gia, nhưng người trong Chân gia lại rất rõ...

Chân Mật tuyệt đối không chỉ đơn thuần là thông minh sớm, nàng còn có tiên kiến chi minh khác người, cũng có thể nói là tầm nhìn xa, và chính vì tầm nhìn xa của nàng, mấy năm nay Chân gia ít nhất đã tránh được hai lần đại họa có thể vạn kiếp bất phục, thành công duy trì được địa vị của Chân gia ở Trung Sơn, thậm chí là Ký Châu.

"Cũng không có ẩn ý sâu xa nào, chỉ là cảm thấy hai người đó có chút duyên mắt, huống hồ nhà chúng ta gần đây chẳng phải có mấy gia phó bệnh mất sao, hai người đó trẻ tuổi khỏe mạnh, vừa hay có thể thay thế." Chân Mật nở nụ cười nhẹ, ngữ khí thản nhiên nói.

"Thì ra là vậy, nhưng người có thể khiến muội muội sinh ra duyên mắt thì không nhiều đâu." Chân Nghiễm chợt hiểu ra, lại càng trêu chọc em gái mình.

"Ca ca thật là không có chút dáng vẻ của một Gia chủ, cứ như vậy coi chừng muội đi mách mẫu thân đấy." Chân Mật trách mắng.

"Ha ha ha, người có thể khiến muội muội chạy đi mách mẫu thân cũng không nhiều đâu." Chân Nghiễm vui vẻ cười lớn, không coi đó là điều đáng hổ thẹn mà ngược lại còn lấy làm vinh dự, hoàn toàn là hình ảnh một ông anh trai vô tư, không biết sợ.

"À đúng rồi ca ca." Chân Mật nhíu nhíu mũi quỳnh, khẽ nói: "Lát nữa xin ca ca sắp xếp hai người này đến tuần đêm trong viện của muội, trong viện của muội trên cây thường có chim đậu, trên bàn đá ghế đá luôn để lại chút phân chim, vừa hay bảo họ đuổi chim trên cây đi, sau này muội đọc sách trên bàn đá ghế đá cũng có thể an tâm hơn một chút." "Cái này... e rằng không ổn chứ?" Nghe lời này, Chân

Nghiễm cuối cùng cũng nhíu mày, có chút nghi ngại nói: “Hai người này mới đến, ta tuy đã hỏi thân phận của họ, nhưng họ có nói thật hay không còn khó nói, sắp xếp họ đi tuần đêm trong viện của muội muội e rằng không ổn chứ?

Muội muội nếu ghét những con chim trên cây đó, bây giờ ta có thể sai người đi xử lý sạch sẽ chúng, chiếu theo đó vẫn có thể làm tốt chuyện này.” “Ca ca đừng lo, tuần đêm đâu chỉ có hai người họ.” Chân Mật cười hì hì nói.

“Nhưng mà...” Chân Nghiễm còn muốn nói gì đó.

“Ca ca——” Giữa lúc đó Chân Mật kéo tay Chân Nghiễm lay động làm nũng, bộ dạng yếu đuối đáng thương khiến ai nhìn thấy cũng phải động lòng, không ai có thể từ chối.

“Được được được, nghe muội, đều nghe muội vậy.” Chân Nghiễm lập tức giơ tay đầu hàng, vẻ mặt bất đắc dĩ đồng ý. ...

Chiều ngày hôm đó, Ngô Lương và Sa Mộc vương tử liền mang theo hai cái chăn rách cuộn tròn vào Chân phủ.

Việc đầu tiên khi vào là lục soát người và tắm rửa, lục soát là để đề phòng họ mang theo đồ vật nguy hiểm đến an toàn của người trong phủ, còn tắm rửa thì là người của Chân phủ thì phải có dáng vẻ của người Chân phủ, như họ trước đó toàn thân dơ bẩn, thực sự có chút chướng mắt.

Tắm rửa xong, một bộ y phục vải thô mới đã được ném đến.

Còn hai cái chăn rách cuộn tròn và y phục cũ của họ thì đã biến mất.

Ngô Lương còn đặc biệt chạy đi hỏi một câu, sau đó nhận được câu trả lời cực kỳ thiếu kiên nhẫn “vứt rồi” từ tên gia phó đầu trọc trung niên.

May mắn là bộ y phục rách nát và chăn rách cuộn tròn đó đều là đạo cụ ngụy trang, những pháp khí Ngô Lương mang theo bên người đều không mang đến, đương nhiên cũng không có gì phải tiếc.

"Hai ngươi nghe đây." Đợi Ngô Lương và Sa Mộc vương tử thu dọn xong, tên gia phó đầu trọc đưa họ vào một căn phòng bình thường ở hậu viện, chỉ vào một góc của chiếc giường tập thể lớn trong phòng nói: "Từ hôm nay trở đi, hai chỗ giường này là của hai ngươi, đừng ngủ nhầm chỗ, đến lúc đó bị đánh thì không ai nói giúp cho, ngoài ra, bắt đầu từ đêm nay hai ngươi phải tuần đêm, mỗi canh giờ một lần, luân phiên một đêm nghỉ một đêm, chúng ta là sáu người một tổ, hai ngươi đi theo ta là được, ta nói trước những lời khó nghe, đến lúc đó nếu hai ngươi dám nằm ườn không dậy, cũng sẽ bị đánh, nghe rõ chưa?" "Rõ rồi rõ rồi, không dám không dám." Ngô Lương lập tức cúi đầu khép nép đáp lời, tiện thể huých nhẹ Sa Mộc vương tử bên cạnh có vẻ không hài lòng với chiếc giường tập thể này.

"Rõ rồi..." Sa Mộc vương tử tỉnh táo lại, yếu ớt đáp.

Gia hỏa này từ nhỏ đã là vương tử sinh ra ngậm thìa vàng, hiển nhiên chưa từng trải qua cuộc sống như vậy, trong lòng ít nhiều cũng có chút thất vọng.

"Rõ rồi thì nhanh thu dọn giường chiếu đi, lát nữa tranh thủ trời sáng ta sẽ dẫn hai ngươi đi quanh phủ một vòng, tránh cho ban đêm tuần tra bị lạc đường, chạy đến những nơi không nên đến trong phủ." Tên gia phó đầu trọc nói xong câu đó, liền ngồi trở lại chiếc giường tập thể rộng gấp đôi của mình, cởi dép cỏ gãi chân.

Ngô Lương và hai người họ cũng bắt đầu thu dọn một cách có vẻ.

Vừa thu dọn Sa Mộc vương tử còn thì thầm bất mãn: "Tên ác nô này thật kiêu căng, ngay cả chỗ ngủ cũng muốn chiếm nhiều hơn một cái, đây không phải bắt nạt chúng ta sao?

Nếu hắn sinh ra ở Thiện Thiện Quốc, ta chỉ cần một ánh mắt, lập tức sẽ có một đám người lôi hắn từ trên giường xuống đánh cho một trận, xem hắn còn dám kiêu căng không." "Suỵt!

Mấy ngày nay bớt nói nhảm đi, đại cục quan trọng, nếu vì cái miệng của ngươi mà hỏng việc, ngươi tin không lát nữa ta cũng sai người treo ngươi lên đánh cho một trận?" Ngô Lương trừng mắt nhìn hắn, hạ thấp giọng cảnh cáo.

"Vì nể mặt Chân Mật cô nương, ta nhịn vậy..." Sa Mộc vương tử lập tức lại tự an ủi mình với tinh thần AQ khá rõ rệt.

"..." Ngô Lương chỉ cảm thấy tên này đang muốn ăn đòn, nếu không phải "âm dương nhãn" của hắn rất hữu dụng, Ngô Lương thật sự hổ thẹn khi ở cùng hắn, thậm chí căn bản sẽ không đưa hắn về Thăng Long. ...

Sau một khắc đồng hồ.

Tên gia phó đầu trọc đã dẫn Ngô Lương và Sa Mộc vương tử ra khỏi căn phòng bình thường đó, vừa đi phía trước, vừa giới thiệu bố cục kiến trúc và lộ tuyến tuần đêm của Chân phủ cho hai người.

Chẳng mấy chốc, họ đến một tiểu viện không lớn lắm nhưng bài trí lại vô cùng nhã nhặn nằm ở khu vực trung tâm.

Trong viện có một cây phong trông có vẻ đã khá lâu năm, giờ đã là tiết thu sâu, những chiếc lá phong chưa rụng đã đổi màu, khiến cả cây phong trông như một ngọn lửa bùng cháy.

Dưới gốc phong, là một bộ bàn ghế đá màu xanh gồm một bàn và bốn ghế, trông rất hợp cảnh.

Lá rụng trên mặt đất không nhiều, nhưng xem ra không phải vì cây phong chưa bắt đầu rụng lá, mà là do gia phó của Chân phủ dọn dẹp khá siêng năng mà thôi.

Ngoài ra.

Trên bàn đá còn có một vũng phân chim màu trắng chưa khô, trông cực kỳ chướng mắt, hoàn toàn phá hỏng bầu không khí của tiểu viện này...

Phân chim đó chắc là vừa mới thải ra, dù gia phó quét dọn sân vườn khá siêng năng, cũng chưa kịp dọn dẹp.

"Đây chính là chỗ ở của tiểu Nữ công tử." Tên gia phó đầu trọc đặc biệt nói với hai người: "Khi tuần đêm thì chỗ này cũng phải tuần tra, nhưng tiểu Nữ công tử rất thích yên tĩnh, đến lúc đó hai ngươi linh hoạt một chút, nếu dám quấy rầy tiểu Nữ công tử nghỉ ngơi, xem ta thu thập hai ngươi thế nào!" "Biết rồi biết rồi..." Vừa gật đầu vừa thầm nghĩ, xem ra địa vị của Chân Mật hiện tại ở Chân phủ đã rất cao rồi.

Vừa rồi hắn nghe tên gia phó đầu trọc này giới thiệu, bốn người chị của Chân Mật hiện vẫn ở chung một viện, mà Chân Mật lại có thể một mình chiếm dụng một tiểu viện, như vậy có thể thấy rõ.

Chương 492

Đúng lúc này.

Một bóng dáng uyển chuyển nhẹ nhàng, dưới sự tháp tùng của hai thị nữ, từ ngoài viện thướt tha đi đến, nơi nàng đi qua tỏa ra một làn hương thơm nhẹ nhàng thấm vào lòng người.

Bóng dáng này không phải ai khác, chính là Chân Mật.

"Gặp qua Nữ công tử!" Tên gia phó đầu trọc vội vàng cúi người hành lễ.

"Không cần đa lễ." Chân Mật khẽ cúi đầu, không biết vì sao ánh mắt lại trực tiếp lướt qua tên gia phó đầu trọc, hữu ý vô ý liếc nhìn về phía Ngô Lương, khóe môi khẽ cong lên một độ cong làm rung động lòng người.

"Gặp qua Nữ công tử!" Ngô Lương trái tim đập mấy nhịp, cũng vội vàng cúi người hành lễ, tiện thể kéo cả Sa Mộc vương tử bên cạnh đã gần như thất thần lộ ra vẻ mặt háo sắc như Trư Bát Giới cùng cúi xuống.

"Ừm..." Chân Mật cũng khẽ cúi đầu, sau đó liền chỉ vào vũng phân chim trên bàn đá nói với ba người họ: "Trên cây này thường có chim đậu, trên bàn đá ghế đá luôn để lại những uế vật này khiến thiếp phiền lòng, có thể phiền ba vị giúp thiếp giải quyết chuyện này không?" "Vâng!" Người quản sự gia phó vội vàng gật đầu đáp, trong đầu đã bắt đầu suy nghĩ làm sao mới có thể giải quyết được vấn đề chim chóc quấy nhiễu này.

Vấn đề này nghe có vẻ không lớn, nhưng để giải quyết lại vô cùng khó khăn.

Rốt cuộc, chim chóc bay trên trời, tùy lúc đều có thể đậu trên cây, cũng tùy lúc có thể thải phân chim, trừ phi dùng thủ đoạn gì đó khiến chim chóc không dám đến gần, hoặc là trực tiếp chặt bỏ cây phong lá đỏ mà Chân Mật thích nhất này, thì mới không thể giải quyết được triệt để...

Kết quả, trong lúc nói chuyện, Chân Mật bỗng chuyển ánh mắt nhìn về phía Ngô Lương đang đứng sau lưng người quản sự gia phó, mở miệng nói với hắn: "Trong phòng ta có một cái rương gỗ không muốn nữa, ngươi vào giúp ta khiêng nó ra sau vườn." "?" Ngô Lương không khỏi sững sờ.

Không biết có phải là ảo giác, hay là hắn đa nghi rồi.

Khoảnh khắc này, hắn bỗng nảy sinh một cảm giác bị Chân Mật "nhắm vào".

Trước đó, khi phát chẩn lương, bởi vì hắn và Sa Mộc Vương tử là hai thanh niên cường tráng hiếm thấy trong số lưu dân, Chân gia đã thu nhận hai người họ vào phủ làm gia phó, điều này cũng coi như có lý, hợp tình hợp lý.

Nhưng vào lúc này.

Chân Mật không dùng người quản sự gia phó đã quen biết rõ ràng, lại cứ muốn gọi mình, người mới vào phủ ngày đầu tiên, theo nàng vào phòng khiêng rương, điều này khiến người ta cảm thấy có chút khiên cưỡng và cố ý.

Nghĩ đến đây, Ngô Lương trong lòng dấy lên hồi trống.

Chẳng lẽ hắn còn chưa điều tra ra được gì từ Chân gia, mà Chân gia ngược lại đã sớm phát hiện ra điều kỳ dị trên người hắn, vì thế mới bày kế thu hắn và Sa Mộc Vương tử làm gia phó, định "bắt rùa trong chum"?

Khả năng này không phải là không có.

Dù sao thì, cho dù lần này hắn không mang theo những pháp khí lung tung kia, hắn vẫn là một dị sĩ mang trong mình "yếm hặc chi thuật" và "khống thủy chi thuật", loại thuật pháp đã dung nhập vào cơ thể này chắc chắn không thể xóa bỏ được, mà Sa Mộc Vương tử lại có thể nhìn thấy khí tức của vu thuật đạo pháp, vậy thì không thể hoàn toàn loại trừ khả năng trên đời này tồn tại những người có năng lực tương tự như hắn.

Nhưng trong đó vẫn còn một số điểm mà Ngô Lương tạm thời không thể nghĩ thông suốt.

Nếu Chân gia thật sự đã phát giác vấn đề trên người hắn, và có ý đồ gì đó với hắn, vậy thì thực ra căn bản không cần dùng phương thức này để lừa hắn vào phủ, càng không cần phải sai cô con gái nhỏ tuổi nhất và cũng quan trọng nhất trong nhà là Chân Mật đến tiếp xúc với mình, dù sao Trung Sơn là địa bàn của Chân gia, Chân gia thật sự muốn giữ hắn lại thì có đủ mọi cách, hà cớ gì phải làm cho vấn đề vốn dĩ rất đơn giản trở nên phức tạp đến thế?

Thậm chí phức tạp đến mức khiến người ta khó hiểu.

Huống hồ trong đó còn có một vấn đề lễ tiết mà người xưa vô cùng coi trọng, đó chính là khuê phòng của nữ tử không được phép nam tử tiến vào, điều này trực tiếp liên quan đến danh tiết quý giá nhất của nữ tử, cho dù Chân gia có ý muốn dùng phương thức này để hãm hại Ngô Lương, cái giá phải trả cũng quá lớn rồi...

Ngay khi Ngô Lương đang nghi hoặc. "Nữ công tử nếu muốn vận chuyển rương gỗ, vẫn nên để tiểu nhân đảm đương thì hơn.

Người này mới vào phủ, tình hình trong phủ còn chưa hiểu rõ, chưa được rèn cặp e rằng sẽ vụng về, nếu chẳng may va chạm phải nữ công tử, tiểu nhân cũng sẽ cùng chịu trách phạt với gia chủ."

Người quản sự gia phó cũng cảm thấy chuyện này có phần không ổn, vội vàng đứng ra, cười bồi thỉnh mệnh với Chân Mật.

Chân Mật lại không lĩnh tình, mỉm cười với người quản sự gia phó, rồi nhíu mày nói với Ngô Lương: "Ngươi còn không mau lại đây, chẳng lẽ muốn ta phải thỉnh ngươi sao?" "Nữ công tử..." Người quản sự gia phó hiển nhiên còn muốn nói gì đó, nhưng thấy Chân Mật đã nhíu mày, lời đến bên miệng lập tức lại bị nuốt ngược vào trong, quay đầu lườm Ngô Lương một cái, quát: "Ngươi điếc rồi sao?

Nữ công tử gọi ngươi không nghe thấy à?

Còn không mau đi?" "Vâng." Ngô Lương trong lòng còn rất nhiều nghi hoặc, nhưng trong tình cảnh này, hắn đành phải cứng rắn đi theo sau lưng Chân Mật, dưới ánh mắt của người quản sự gia phó và Sa Mộc Vương tử, bước vào phòng của Chân Mật.

Binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn.

Dù sao cũng đã đến rồi, nếu Chân gia không có ác ý thì là tốt nhất, nếu có thì hắn cũng muốn xem Chân gia rốt cuộc đang dùng thủ đoạn gì, có ý đồ gì. ...Nơi này quả nhiên không phải khuê phòng của Chân Mật, chỉ là thư phòng của nàng mà thôi.

Trong thư phòng, ngoài một cái bàn lớn dùng để viết chữ và vẽ tranh, những chỗ còn lại hầu như đều bị giá sách đầy thẻ tre chiếm giữ, sau khi bước vào, ngoài mùi hương thanh nhã của Chân Mật, chính là mùi mực thơm phảng phất.

Hèn chi lúc nãy người quản sự gia phó tuy cảm thấy việc này không ổn, nhưng vẫn dám tự tiến cử, chỉ là thư phòng thì vấn đề đương nhiên không lớn, huống hồ còn có hai nữ phó đi theo, cũng không tính là ở riêng một mình với Chân Mật. "Ngươi biết chữ không?" Chân Mật đi ở phía trước, vô cớ hỏi một câu. "Bẩm nữ công tử, tiểu nhân lược biết một ít." Ngô Lương khẽ cúi đầu, cung kính

đáp. "Ngươi tên Lưu Năng?" Chân Mật tiếp tục hỏi.

Hiển nhiên nàng đã làm chút công tác chuẩn bị, điều này càng chứng tỏ lần này Chân Mật đơn độc gọi hắn vào tuyệt đối không phải đơn giản là để khiêng rương gỗ, mà là có mục đích.

Bằng không, một vị đại tiểu thư cao cao tại thượng, vì sao lại để ý đến tên của một gia phó, điều này hiển nhiên không phù hợp với thân phận của nàng. "Chính phải." Ngô Lương tiếp tục cúi đầu đáp, nhưng tiếng trống trong lòng lại càng dồn dập hơn. "Có tự không?" Chân Mật tiếp tục hỏi. "Không có." Ngô Lương lại đáp. "Ừm..." Chân Mật chợt quay đầu lại, nói với hai thị nữ phía sau: "Làm phiền hai ngươi đi giúp ta dọn dẹp thư án kia một chút, những thẻ tre trên án cũng thu dọn đi, lấy từ đâu thì đặt về đó.

Ta đã dạy các ngươi rồi, chỉ cần mấy chữ lớn bên ngoài thẻ tre có thể từng nét từng nét đối chiếu khớp, thì chính là tìm đúng giá sách." "Vâng." Hai thị nữ nghe vậy liền thi lễ, vội vàng quay người đi về phía thư án.

Qua lời Chân Mật có thể nghe ra, hai thị nữ này hiển nhiên cũng không biết chữ, vì vậy mới cần phải từng nét từng nét đối chiếu chữ lớn bên ngoài thẻ tre.

Nếu đúng như vậy, đây đối với họ đương nhiên cũng là một công việc không nhỏ.

Còn Ngô Lương nghe lời này, lập tức ý thức được Chân Mật có thể đang lấy cớ này để điều hai thị nữ đi chỗ khác, vậy thì tiếp theo e rằng sẽ đi vào trọng tâm rồi...

Tuy nhiên, đồng thời Ngô Lương trong lòng cũng càng thêm mê hoặc.

Đơn độc gọi hắn vào.

Lại viện cớ điều hai thị nữ bên cạnh đi.

Hiện giờ bên cạnh hắn chỉ còn lại Chân Mật, một cô bé mười mấy tuổi, điều này nhìn thế nào cũng khác xa với những chuyện không hay mà hắn đã lo lắng trước đó.

Trong tình huống bình thường, lẽ ra bây giờ Chân gia và Chân Mật phải ngược lại lo lắng cho tình cảnh của Chân Mật mới phải chứ?

Trừ phi.

Chân Mật có thứ gì đó đủ để nàng không hề sợ hãi...

Hoặc là, Chân Mật thực ra không hề có ác ý với mình, ngược lại là vì một số nguyên nhân không ai biết mà cần tiếp xúc riêng với mình, thậm chí là cầu cứu mình.

Ngay khi Ngô Lương đang suy nghĩ như vậy. "Theo ta đi, cái rương gỗ kia ở góc phía trước." Ánh mắt lướt qua mặt Ngô Lương, Chân Mật quay người lại nói.

Ngô Lương liền lặng lẽ đi theo sau, yên lặng chờ đợi chiếc giày thứ hai rơi xuống.

Cứ thế đợi hai người chuyển vào hàng giá sách cuối cùng, cuối cùng tạm thời tránh được tầm mắt của hai thị nữ, Ngô Lương cảm thấy thời cơ đã đến, nếu Chân Mật thật sự muốn nói gì hoặc làm gì với mình, chắc chắn sẽ chọn lúc này, vì vậy đã chuẩn bị tâm lý và sinh lý từ trước.

Quả nhiên. "!" Chân Mật chợt dừng bước, sau đó nhẹ nhàng quay người lại, đối mặt với Ngô Lương.

Ngô Lương trong lòng đã sớm có dự liệu, khoảnh khắc này toàn thân cơ bắp căng cứng đề phòng mọi hành động của Chân Mật, đồng thời cũng không tránh né ánh mắt của Chân Mật nữa, đây là một loại bản năng, bất kể là kẻ săn mồi hay con mồi, giao phong đầu tiên đều

nhất định bắt đầu từ ánh mắt, ai cũng không thể tránh khỏi loại bản năng này.

Nhưng đồng thời Ngô Lương cũng không thể không thừa nhận.

Chân Mật thật sự đẹp đến nao lòng.

Chân Mật tuổi còn nhỏ, chiều cao khoảng một mét năm, chiều cao như vậy trong số các cô gái đồng trang lứa thời đại này tuyệt đối coi là cao ráo, còn Ngô Lương chiều cao khoảng một mét bảy lăm, trong thời đại này cũng là người cao không thể nghi ngờ.

Một mét bảy lăm đối một mét năm.

Lúc này Ngô Lương đứng cao nhìn xuống khuôn mặt kiều diễm hơi có nét trẻ con của Chân Mật, bỗng có một cảm giác như khi ban đầu hắn nhìn thấy đôi mắt được tạo thành từ đá quý trong lăng Quảng Xuyên Vương, mơ hồ khó hiểu, phảng phất như bất cứ lúc nào cũng có thể sa vào, chỉ có thể cắn chặt răng mới giữ được lý trí.

Đây đối với Ngô Lương mà nói, dường như là một loại cảm giác rất tà môn.

Tiền thế kim sinh, hắn đã gặp qua rất nhiều mỹ nữ, thậm chí ở hậu thế dù là nữ tử đẹp nhất, cũng có thể dễ dàng tìm thấy ảnh trên mạng để chiêm ngưỡng, nhưng chưa từng có bất kỳ nữ tử nào có thể mang lại cho Ngô Lương cảm giác tương tự, cứ như thể khuôn mặt này, con người này sở hữu một loại ma lực nào đó vậy. "Không cần căng thẳng, ta đâu có ăn thịt ngươi." Chân Mật trên mặt lại lộ ra nụ cười dịu dàng đến mức khiến trăm hoa phải lu mờ, khẽ nói. "Nữ công tử... không biết cái rương gỗ tiểu nhân cần vận chuyển ở đâu?" Ngô Lương cảm thấy mình sắp bị nụ cười này làm tan chảy, nhưng vẫn giữ sự kiềm chế nói.

Đồng thời, câu nói vừa rồi của Chân Mật cũng mang lại cho hắn

một cảm giác vô cùng kỳ quái, cứ cảm thấy câu nói này căn bản không nên thốt ra từ miệng Chân Mật.

Bởi vì, dù là Chân Mật được Dương Vạn Lý điều tra thực địa chắp nối thông tin, hay Chân Mật mà Ngô Lương đã tìm hiểu qua các văn hiến lịch sử, đều tuyệt đối không nên nói ra những lời như vậy, huống chi lại là nói với Ngô Lương, một người xa lạ chưa từng gặp mặt, ít nhiều cũng có phần tùy tiện...

Khoan đã! "Ta đâu có ăn thịt ngươi"?

Giả như câu nói này không phải theo nghĩa thông thường mọi người hiểu, mà chính là nghĩa đen thì sao? "Không hề"!

Ngô Lương chợt cảm thấy từ ngữ này cũng rất đáng để suy ngẫm.

Nếu thay "không biết" bằng "không thể", Ngô Lương hẳn đã không nghĩ nhiều như vậy, bởi vì "không thể" chính là không thể, còn "không biết" thì có thể hiểu là "ta có thể" nhưng "ta không làm".

Điều này thực sự không thể trách Ngô Lương suy nghĩ lung tung, câu chữ.

Chương 493

Chủ yếu là hắn thật sự không thể suy đoán được mục đích của Chân gia, cũng không thể nghĩ ra động cơ Chân Mật vô cớ "nhắm vào" mình, chỉ có một điều hiện giờ hắn đã ngày càng khẳng định: Việc hắn được Chân gia chọn làm gia phó tuyệt đối không phải ngẫu nhiên, mà hiện giờ trên người hắn lại không có thứ gì đáng để Chân gia chú ý, vậy thì đương nhiên chỉ có thể nhắm vào con người hắn... "Ngươi chỉ nghĩ đến rương gỗ, chẳng lẽ ta không đẹp sao?" Chân Mật liền cười duyên, tiến lên một bước.

Lúc này, phần ngực nàng nhô cao chỉ còn cách Ngô Lương chưa đầy hai tấc, nhưng vẫn ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào mắt Ngô Lương, như thể muốn xuyên qua đôi mắt hắn để nhìn thấu ngũ tạng lục phủ của hắn vậy.

Khoảng cách gần đến thế, Ngô Lương thậm chí có thể cảm nhận được hơi thở của Chân Mật, tim hắn không khỏi đập nhanh thêm mấy nhịp. "Nữ công tử sao lại không đẹp, chỉ là điều này tiểu nhân không có tư cách bình luận, nữ công tử đừng quá đề cao tiểu nhân." Hắn cuối cùng vẫn không chống đỡ nổi, vừa tránh ánh mắt của Chân Mật vừa bị buộc lùi lại một bước, dựa vào giá sách sát tường.

Cảm giác này thật là huyền diệu.

Trước đây đều là hắn trêu ghẹo những nữ tử khác, hơn nữa còn rất thích thú, nhưng lần này lại có một loại cảm giác như bị một nha đầu miệng còn hôi sữa "bích đông" vậy, giác quan quả thật có sự khác biệt cực lớn.

Tuy nhiên, hành vi và ngôn ngữ của Chân Mật lại khiến Ngô Lương càng thêm mê hoặc.

Hắn đã hoàn toàn không thể hiểu rõ Chân Mật hay Chân gia rốt cuộc muốn làm gì, những chuyện đang xảy ra trước mắt này từ bất kỳ góc độ nào để phân tích, đều không tìm thấy một lý do nào hợp lý, khắp nơi đều toát lên sự bất thường, hơn nữa là sự bất thường đến mức nếu truyền ra ngoài căn bản cũng sẽ không có ai tin, thậm chí người truyền bá chuyện này có thể còn bị coi là một kẻ điên mất trí! "Ta cố tình muốn đề cao ngươi đó, ngươi nói đi, ta muốn nghe lời thật!" Chân Mật lại lập tức bước tới, tiếp tục gây áp lực vô hình cho Ngô Lương, khóe miệng liền nhếch lên một nụ cười hơi có vẻ tinh quái, thậm chí còn có chút ý vị ngang ngược làm nũng. "..." Đối mặt với Chân Mật như vậy, Ngô Lương càng lúc càng không thể hiểu nổi, thật sự khó hiểu một cách vô cớ!

Hắn thậm chí còn nghi ngờ Chân Mật có phải mắc bệnh tâm thần phân liệt nghiêm trọng không, giống như Tử Hà tiên tử trong phim của Châu Tinh Tinh có thể biến hóa các vai trò khác nhau vào những thời điểm khác nhau.

Nhưng điều này vẫn không giải thích được vì sao Chân Mật lại nói chuyện với hắn bằng thái độ như vậy.

Thậm chí Ngô Lương càng nghe càng cảm thấy lời nói của Chân Mật có chút giống như những lời đùa cợt giữa những cặp tình nhân, mà Ngô Lương lại vô cùng tin tưởng rằng, hắn tuy anh tuấn tiêu sái, phong lưu phóng khoáng, một biểu nhân tài, nhưng tuyệt đối chưa đến mức khiến nữ tử vừa nhìn đã không thể bước đi nổi, huống chi lại là một tuyệt thế mỹ nhân như Chân Mật. "Vẫn là một tên ngốc không hiểu phong tình." Thấy Ngô Lương lần này chậm chạp không đáp, ngược lại còn lộ vẻ kinh ngạc và nghi hoặc, Chân Mật cũng không tiếp tục ép buộc hắn, mà lại nói thêm một câu vô đầu vô cuối nữa.

Và sau khi nói xong câu đó.

Chân Mật lại làm một hành động càng khiến Ngô Lương rợn tóc gáy.

Chỉ thấy nàng khẽ nhắm mắt, nhón gót, hàng mi run rẩy nhẹ nhàng tiến thêm một bước về phía Ngô Lương, khuôn mặt tươi cười dần đến gần cổ Ngô Lương, đúng lúc tim Ngô Lương đập loạn xạ không biết có nên phối hợp cúi xuống một chút không. "Khịt..." Chân Mật lại nhăn mũi ngọc, hít một hơi thật mạnh, sau đó vẻ mặt say đắm lẩm bẩm: "Quả nhiên vẫn là tư vị này, thật mỹ vị." "?!" Ngô Lương nghe vậy lập tức cảm thấy sởn gai ốc, vội vàng giơ tay che cổ lùi lại một bước, kết quả lại "choang" một tiếng đụng vào giá sách phía sau.

May mà đây đã là hàng giá sách cuối cùng dựa tường, vì thế mới không đổ, bằng không căn thư phòng này có lẽ sẽ diễn ra một màn kịch domino rồi.

Điều này thật sự không thể trách Ngô Lương quá mẫn cảm.

Rốt cuộc hắn vừa rồi còn đang suy nghĩ về vấn đề "ta đâu có ăn thịt ngươi", Chân Mật liền ngay sau đó lại nói ra những lời càng khiến người ta nghi ngờ hơn, điều này rõ ràng chính là đang chứng thực thêm cái suy nghĩ lung tung vừa rồi của hắn.

Thử nghĩ xem.

Trong tình huống bình thường ai sẽ dùng những từ như "tư vị" và "mỹ vị" để hình dung một người, ngay cả mùi hương trên người cũng cực ít khi dùng hai từ này, ít nhất trong mắt Ngô Lương, "tư vị" và "mỹ vị" trong đại đa số trường hợp đều nên dùng cho thực vật, tuyệt nhiên không nên liên hệ với con người...

Huống hồ, bất kể là Chân Mật mà Ngô Lương đã tìm hiểu qua các văn hiến lịch sử, hay Chân Mật mà hắn tận mắt nhìn thấy sở hữu một căn thư phòng lớn như vậy, đều tuyệt đối không phải một nhân vật không học vấn không tài năng, đến mức sẽ dùng từ ngữ lung tung.

Mặc dù Chân Mật với vẻ ngoài và tuổi tác như vậy thực ra nhìn không có quá nhiều sức chiến đấu, nhưng khi nghe những lời này và nảy sinh những liên tưởng ấy, Ngô Lương vốn đã cẩn thận cũng không muốn để lộ yết hầu vốn yếu ớt và dễ tổn thương của mình ra.

Không sợ vạn nhất, chỉ sợ một.

Đồng thời.

Ngô Lương còn nhận ra một chi tiết quan trọng khác trong lời nói của Chân Mật: "Quả nhiên vẫn là tư vị này." "Quả nhiên", tức là Chân Mật tuyệt đối đã nhìn ra được điều gì đó từ trên người hắn, chỉ là nàng không nói rõ ràng, Ngô Lương tạm thời cũng không tiện suy đoán, chỉ có thể liên tưởng đến hai loại vu thuật không thể từ bỏ là "yếm hặc chi thuật" và "khống thủy chi thuật".

Đương nhiên, đây thực ra không phải bí mật lớn nhất trên người Ngô Lương, bí mật lớn nhất của hắn là thân phận người xuyên việt.

Tuy nhiên điểm này Ngô Lương cũng không mấy lo lắng, bởi vì hắn chưa từng tiết lộ bí mật cho bất kỳ ai, cũng không như những người xuyên việt khác mang theo "ngón tay vàng" hay hệ thống siêu phàm, ở thế giới này, hắn vẫn là một người bình thường không thể bình thường hơn, không có bất kỳ đặc điểm đặc biệt nào đáng nói.

Còn hai chữ "đồng dạng" lại rất đáng để suy ngẫm.

Ngô Lương tạm thời cũng không thể xác định rốt cuộc Chân Mật đang ám chỉ điều gì.

Người?

Thuật?

Hay khí?

Hay là thứ gì khác?

Mà hai chữ này lại liên hệ với câu nói trước đó của Chân Mật "vẫn là một tên ngốc không hiểu phong tình", lại càng khiến Ngô Lương mê hoặc, nhất thời hoàn toàn không thể nhìn ra Chân Mật rốt cuộc muốn biểu đạt điều gì, hay là định làm gì, thậm chí ngay cả một điểm đột phá để hắn "bóc tách" cũng hoàn toàn không tìm thấy. "Hanh..." Thấy Ngô Lương phản ứng như vậy, Chân Mật cuối cùng không tiếp tục đến gần, mà là mở mắt một lần nữa đối mặt với ánh mắt hắn, như thể đang xác nhận điều gì đó, khẽ nhíu mày nhìn một lúc lâu. "Nữ công tử..." Ngô Lương bị nhìn đến mức trong lòng không ngừng sởn gai ốc, nhưng trong tình huống hiện tại chưa hiểu rõ điều gì, hắn vẫn không thể mạo hiểm xé bỏ lớp ngụy trang thân phận của mình, chỉ đành tránh ánh mắt Chân Mật, "luống cuống" nhắc nhở một tiếng. "Xem ra ngươi đã quên hết rồi, nhưng có ta ở đây, ngươi rồi sẽ có một ngày nhớ lại thôi!" Trong mắt Chân Mật lại vô cớ thoáng qua một tia thất vọng rõ rệt, nàng có chút thất thần nhưng lại như đang đánh cược mà nói ra một câu càng khó hiểu hơn. "Điều này... nữ công tử từng gặp tiểu nhân ở đâu chăng?" Ngô Lương cuối cùng không nhịn được truy vấn một câu, đây đã là thông tin duy nhất hắn suy đoán được từ những lời nói kỳ quái tiền hậu bất nhất của Chân Mật.

Chân Mật lại đổi sắc mặt, nở một nụ cười rạng rỡ với Ngô Lương, như một tiểu nha đầu cổ linh tinh quái, nàng làm mặt quỷ và cười toe toét nói: "Đợi khi ngươi nhớ lại tất cả, tự nhiên sẽ biết ta là ai." "Gặp qua?

Thật sự từng gặp qua sao?" Ngô Lương lại một lần nữa sững sờ, nhìn đôi răng nanh hơi nhọn của Chân Mật, cẩn thận hồi tưởng lại những trải nghiệm quá khứ của mình.

Không đúng chứ?

Ngô Lương vô cùng tin tưởng rằng, sau khi xuyên việt hắn tuyệt đối chưa từng đến Trung Sơn quốc, thậm chí ngay cả khu vực lân cận

Trung Sơn quốc cũng chưa từng đặt chân đến.

Mà với tuổi tác và giới tính của Chân Mật, đương nhiên cũng không thể đi xa, huống hồ cơ nghiệp của Chân gia đều ở Trung Sơn, cho dù là người của Chân gia cũng rất ít khi đi xa.

Hơn nữa.

Với tướng mạo và khí chất phi phàm của Chân Mật, Ngô Lương rất tin tưởng rằng nếu mình có duyên gặp nàng một lần, với thuộc tính "LSP" bẩm sinh của hắn, cho dù không có duyên tiếp xúc gần, cũng nhất định sẽ nhìn Chân Mật thêm vài lần, tuyệt nhiên không thể không để lại bất kỳ ấn tượng nào.

Thậm chí ngay cả hơn hai mươi năm sống ở hậu thế trước khi xuyên việt, hắn cũng vô cùng tin tưởng mình chưa từng gặp phải nữ tử nào dường như sở hữu một loại ma lực như Chân Mật.

Lại còn chủ nhân cũ của thân thể này là "Hữu Tài huynh", Ngô Lương cũng vô cùng hoàn mỹ kế thừa ký ức của "Hữu Tài huynh", tin chắc rằng trong những ký ức đó căn bản không hề có người tên Chân Mật, đồng thời cũng không xuất hiện bất kỳ đoạn ký ức đứt quãng nào...

Bởi vậy.

Sau khi cẩn thận sắp xếp lại một lượt như vậy, Ngô Lương vẫn không thể hiểu ý nghĩa của những lời Chân Mật nói.

Chẳng lẽ là Chân Mật nhận nhầm người, nhầm hắn là người khác sao?

Khả năng này cũng không phải hoàn toàn không có.

Nhưng vừa rồi Chân Mật đã ngửi qua khí tức của hắn, lại còn nói ra một lời kỳ quái khiến người ta sởn gai ốc...

Đây thật sự là một cách nhận biết người đặc biệt, Ngô Lương tuy không hiểu Chân Mật rốt cuộc đã ngửi thấy điều gì, nhưng chính vì hành động này, Ngô Lương ngược lại cảm thấy khả năng Chân Mật nhận nhầm người thực ra cũng không lớn đến thế.

Rốt cuộc đây cũng coi như là "bảo hiểm kép" mà, xác suất người khác có ngoại hình và khí tức đồng thời trùng khớp đương nhiên càng thấp, nói là vô hạn tiếp cận số không cũng không quá lời.

Trên đời không có hai chiếc lá giống hệt nhau, đương nhiên cũng sẽ không có hai người giống hệt nhau.

Chuyện này đặt vào Bạch Tinh Tinh cũng vậy, cho dù có người có thể ngụy trang mình giống hệt Ngô Lương, nhưng vẫn rất khó lừa gạt Bạch Tinh Tinh, bởi vì thính lực dị thường của nàng, đối phương chỉ cần mở miệng, dù chỉ một chút khác biệt cũng tuyệt nhiên không thể qua mặt Bạch Tinh Tinh được.

Ngay khi đang suy nghĩ như vậy. "Ngươi bây giờ có thể đi rồi, mang cái rương gỗ kia ném ra sau vườn đi." Chân Mật lại đã thay đổi thần sắc, thoắt cái biến thành vị đại tiểu thư cao cao tại thượng của Chân gia, mặt không chút biểu cảm chỉ vào một cái rương gỗ không lớn lắm ở góc phòng nói.

Nói xong nàng liền không thèm để ý đến Ngô Lương nữa, thướt tha đi về phía hai thị nữ đang thu dọn thẻ tre, chỉ để lại cho Ngô Lương một bóng lưng uyển chuyển thanh nhã. "..." Ngô Lương trong lòng không khỏi có chút uất ức.

Hắn hiện giờ có một cảm giác bị Chân Mật trêu đùa trong lòng bàn tay, vừa rồi nàng dường như đã nói rất nhiều với hắn, lại dường như chẳng nói gì cả, hơn nữa còn bị nàng "treo miệng" một hồi, nhưng lại không hiểu rốt cuộc là đang thèm món gì.

Hiện tại điều duy nhất có thể xác định chính là, kẻ chủ mưu chiêu

dụ hắn vào Chân phủ tám phần là Chân Mật, gia chủ Chân Quảng bất quá chỉ là một người đại diện công cụ mà thôi.

Còn về mục đích, thì vẫn rất khó nói.

Thậm chí ngay cả hành động này của Chân Mật rốt cuộc là thiện ý hay ác ý, vẫn là một ẩn số.

Tuy nhiên, xét theo tình hình hiện tại, Chân Mật trong thời gian ngắn cũng hẳn sẽ không làm gì bất lợi cho hắn, bằng không thì không cần thiết phải nói với hắn những lời khó hiểu này, càng không cần thiết phải cố ý tạo cơ hội ở riêng với hắn.

Và đồng thời.

Hắn hiện giờ cũng coi như đã rơi vào sự khống chế của Chân Mật, muốn như kế hoạch trước đây, điều tra không ra gì thì lén lút bỏ đi hắn cũng sẽ không quá dễ dàng, Chân Mật tám phần sẽ có đề phòng, nói không chừng đã sai khiến Chân Quảng thực hiện một số biện pháp phòng bị.

Ngô Lương rất không thích cái cảm giác không thể khống chế cục diện này.

Tuy nhiên, sự việc đã đến nước này, hắn cũng không hề hoảng loạn, thậm chí còn yên tâm hơn trước rất nhiều.

Ít nhất hiện tại hắn đã biết đối thủ của mình là ai, chỉ cần Chân Mật trong thời gian ngắn không có hành động bất lợi nào với hắn, hắn vẫn còn có chỗ để xoay xở, hơn nữa từ biểu hiện vừa rồi của Chân Mật mà xem, nàng dường như cũng không ngại thể hiện một mặt khác biệt so với bình thường trước mặt mình, tuy rằng vẫn chưa rõ vì sao, nhưng đối với Ngô Lương vốn dĩ mang tâm tư điều tra Chân Mật mà nói, điều này cũng chưa hẳn đã là chuyện xấu. ...Mang theo cái rương gỗ không lớn lắm ra khỏi thư phòng.

Người quản sự gia phó và Sa Mộc Vương tử vẫn đứng dưới cây phong lá đỏ kia ngước nhìn, lúc này người quản sự gia phó đã hết cách, vừa như tự nói vừa như đang cằn nhằn với Sa Mộc Vương tử, lải nhải không ngừng: "Trên cây này không phát hiện tổ chim, những con chim đậu ở đây đều là chim hoang từ bên ngoài bay đến, loại chim hoang này cho dù giết một đợt thì không lâu sau lại có đợt khác tới, chỉ sợ là cực kỳ khó để giải quyết triệt để." "Hay là chúng ta cứ chặt cái cây này đi nhỉ?

Không có cây, những con chim hoang đó không có chỗ đậu, tự nhiên cũng sẽ không đến nữa." Sa Mộc Vương tử cười hắc hắc bên cạnh, đưa ra ý kiến. "Hỗn trướng!

Cây phong lá đỏ này là cảnh quan tiểu nữ công tử yêu thích nhất, thà chặt đầu ngươi cũng không thể chặt nó!" Người quản sự gia phó lập tức trừng mắt quát. "Hay là dựng một người rơm thử xem?" Ngô Lương đi đến bên cạnh thuận thế tiếp lời: "Chim hoang đều sợ người, chỉ cần từ xa nhìn thấy bóng người, liền không dám bay đến đậu nữa." "Đúng đúng đúng, dựng người rơm, trên đồng ruộng đuổi chim hoang người ta cũng dùng cách này, quả thật có thể thử!" Người quản sự gia phó lập tức được khai sáng lớn, quay đầu lại liên tục khen ngợi: "Ta nói Lưu Năng à, vẫn là đầu óc ngươi nhanh nhạy, không như Ngọc Điền cùng đến với ngươi, không giúp được gì còn gây thêm rắc rối cho ta, ngay cả cái cây thấp như vậy cũng không trèo lên được, còn phải để ta tự mình ra tay." "Đại ca quá khen rồi, thực ra huynh đệ Ngọc Điền này của tiểu nhân cũng có rất nhiều ưu điểm..." Ngô Lương cúi đầu cung kính nói.

Chương 494

"Được rồi!" Người quản sự gia phó lại nhanh chóng cắt ngang lời hắn, vỗ vai hắn nói lớn: "Ý này đã do ngươi nghĩ ra, vậy thì giao cho ngươi lo liệu đi.

Đêm nay ngươi không cần theo ta tuần đêm, hãy đến hậu viện tìm chút rơm khô làm ngay một người rơm dựng lên cho tiểu nữ công tử, đó mới là chính sự!" "Vâng." Ngô Lương chắp tay đáp ứng.

Ngay lúc này.

Một thị nữ đã từ thư phòng bước ra, nói với Ngô Lương và những người khác: "Nữ công tử nói chuyện này không cần người khác quản nữa, đã là Lưu Năng lo liệu thì cứ để hắn siêng năng đến dọn dẹp đi, dù sao cũng tốt hơn là dựng một người rơm trong sân một cách đường đường chính chính, chẳng lẽ các ngươi không thấy chướng mắt sao?" "?" Người quản sự gia phó nghe vậy, vẻ mặt kinh ngạc nhìn về phía Ngô Lương.

Hắn thật sự có chút không hiểu, tiểu tử này rốt cuộc có đức có tài gì, mới ngày đầu tiên vào phủ đã được tiểu nữ công tử trọng dụng đến thế, không chỉ được vào thư phòng mà những gia phó khác ngay cả nhìn cũng không có tư cách nhìn, giờ còn muốn giữ hắn lại trong sân làm công việc quét dọn chuyên trách, nói là "một bước lên trời" cũng không quá lời.

Không cần nghi ngờ, trong mắt những gia phó này, việc được chủ nhà nhìn thêm hai lần, hoặc được ban cho chút sắc mặt tốt đã coi như có được một chút địa vị, nếu được như Ngô Lương mà được chủ nhà tự mình sắp xếp công việc chuyên trách, thì đó chính là được trọng dụng cực lớn, đó chính là "một bước lên trời".

Đặc biệt là sau khi Chân Mật biểu thái như vậy, thì coi như công khai tuyên bố Ngô Lương là người của nàng, người quản sự gia phó nếu muốn tiếp tục quát tháo Ngô Lương, cũng phải xem lại mình có mấy cân mấy lạng. "Vâng." Ngô Lương lại lần nữa đáp, trong lòng không khỏi nhớ lại câu nói trước đó của Chân Mật "nhưng có ta ở đây, ngươi rồi sẽ có một ngày nhớ lại thôi", luôn cảm thấy Chân Mật hành sự như vậy, chính là đang thực hiện điều này. "Các ngươi cứ lui xuống đi, nữ công tử muốn nghỉ ngơi rồi." Thị nữ kia tiếp tục nói.

Thế là Ngô Lương, Sa Mộc Vương tử và người quản sự gia phó sau khi hành lễ, khẽ khàng rút lui khỏi sân vườn.

Lúc này người quản sự gia phó đã hoàn toàn không còn vẻ chỉ trỏ kiêu ngạo như trước, thậm chí còn cười bồi hỏi Ngô Lương: "Ta nói Lưu Năng huynh đệ, tiểu nữ công tử xem ra là định trọng dụng ngươi đó, điều này hẳn phải có lý do chứ, ngươi nghĩ mình được tiểu nữ công tử xem trọng là vì nguyên nhân gì?" "Tiểu nhân cũng không biết...

Nhưng vừa rồi ở thư phòng, tiểu nữ công tử chỉ hỏi tiểu nhân một vấn đề." Ngô Lương ra vẻ nghiêm túc nói. "Vấn đề gì?" Người quản sự gia phó vội vàng truy hỏi. "Tiểu nữ công tử hỏi tiểu nhân có biết chữ không, tiểu nhân đáp là lược biết một ít." Ngô Lương nói. "..." Nghe lời này, người quản sự gia phó lập tức im bặt.

Thời này văn hóa bị độc quyền cực kỳ nghiêm trọng, thông thường chỉ có con em sĩ tộc mới có tư cách đọc sách biết chữ, đương nhiên cũng không loại trừ một số gia phó có năng khiếu đặc biệt, nhưng đời này hắn khẳng định là không có cơ hội rồi.

Còn ở một bên khác.

Sa Mộc Vương tử thì rũ đầu ủ rũ đi theo phía sau, vẻ mặt ủ ê như mất cha mẹ.

Ngô Lương tranh thủ lúc trống, vỗ vai Sa Mộc Vương tử, khẽ hỏi: "Ngọc Điền huynh đệ, huynh làm sao vậy?" "Ta hết cơ hội rồi." Sa Mộc Vương tử nghiêng mắt nhìn Ngô Lương một cái, vẻ mặt đau lòng ghen tị: "Nữ công tử kia chắc chắn là đã ưng ý huynh rồi, ta lại không thể tranh giành với huynh, đành phải nén đau cắt ái thôi." "Đừng nói lung tung, làm gì có chuyện đó." Ngô Lương lập tức dở khóc dở cười.

Nhưng những chi tiết trong lần đầu tiếp xúc với Chân Mật vừa rồi, trong tình huống chưa có kết luận, hắn vẫn không thể nói rõ với Sa Mộc Vương tử, vì vậy nhất thời cũng không thể làm rõ. "Huynh đừng an ủi ta nữa, ta đều đã nhìn thấy rồi." Sa Mộc Vương tử ôm ngực, lời lẽ chắc nịch nói: "Nếu không phải đã ưng ý huynh, nữ công tử kia vì sao lại ba lần mỉm cười lưu tình với huynh?

Chỉ trách ta tự mình đa tình hiểu lầm ý, bây giờ nghĩ lại, hóa ra lúc đó nàng ấy là đang cười với huynh à..." Thần đặc yêu "tam tiếu lưu tình"...

Ngô Lương nghiêm trọng hoài nghi Sát Mộc Vương tử cũng là kẻ xuyên việt, lại từng xem qua bản 《Đường Bá Hổ điểm Thu Hương》của Châu Tinh Tinh, bằng không thì gã này có lẽ đã cầm nhầm kịch bản rồi.

Bất quá ngẫm nghĩ kỹ càng, thân phận, phương thức, mục đích mà y cùng Sát Mộc Vương tử dùng để tiến vào Chân phủ, cũng như những sự tình gặp phải sau khi vào phủ, quả thật có không ít điểm tương tự với 《Đường Bá Hổ điểm Thu Hương》, chỉ là Chân Mật có phải là Thu Hương hay không thì không dám chắc.

“Nàng ấy làm sao lại ba lần mỉm cười lưu tình với ta?” Ngô Lương khinh bỉ liếc mắt nói.

“Lần đầu tiên chính là lúc chúng ta lĩnh chẩn lương, lần thứ hai là

khi ta bị Chân Quảng nhận làm gia phó, còn lần thứ ba, đương nhiên chính là khi nãy một mình gọi huynh vào thư phòng rồi." Sát Mộc Vương tử vừa đếm ngón tay vừa kể cho Ngô Lương nghe, rồi lại cực kỳ khó hiểu nói: "Bất quá ta vẫn không hiểu, vì sao nữ công tử kia lại đơn độc nhìn trúng huynh, nếu chỉ xét từ dung mạo bên ngoài, huynh trông cũng chẳng có gì đặc biệt xuất chúng, thả vào trong đám đông cũng chẳng mấy nổi bật." "Hai lần đầu huynh thấy nàng ta cười với ta sao?" Ngô Lương phớt lờ những lời sau của Sát Mộc Vương tử, chau mày hỏi.

Lần thứ ba y quả thật đã thấy Chân Mật lộ ra nụ cười, còn hai lần trước vì tránh gây chú ý cùng phiền phức không cần thiết, y cũng chẳng mấy lưu ý Chân Mật, bởi vậy không biết khi đó Chân Mật có mỉm cười về phía y không.

"Đó còn gì là giả, ta nhìn thấy rõ mồn một, khi ấy tâm hoa nộ phóng, nào ngờ cuối cùng nàng ta lại là cười với huynh." Sát Mộc Vương tử lập tức lại đấm ngực dậm chân, khóc lóc than vãn nói.

"Vậy thì…" Ngô Lương giờ đây càng thêm xác định, y và Sát Mộc Vương tử tiến vào Chân phủ đều là ý của Chân Mật, mà cũng chính từ lúc đó, y đã gây sự chú ý của Chân Mật, trở thành mục tiêu của nàng.

Ngoài ra, y cũng càng thêm hoài nghi, Chân Mật chính là người sở hữu "Âm dương nhãn" có hiệu quả tương đồng với Sát Mộc Vương tử.

Nếu không phải vậy, trong khoảng thời gian tiếp xúc ngắn ngủi như thế, Chân Mật không thể lập tức nhìn ra những điểm khác biệt trên người Ngô Lương, càng không thể kịp thời phản ứng, "thỉnh quân nhập úng".

Đào tẩu?

Hay lưu lại?

Đó là một vấn đề.

Bất quá Ngô Lương hiện tại trong đầu nghĩ không phải là làm sao để thoát thân, mà là một loạt hành động cùng lời nói dị thường của Chân Mật đã thành công khơi dậy lòng hiếu kỳ của y.

Bởi vậy, cho dù đã rõ tiến vào Chân phủ là do Chân Mật bày kế, y vẫn muốn tìm hiểu rõ hơn mục đích thật sự của nàng, luôn cảm thấy trong đó ẩn chứa một bí mật to lớn, hơn nữa Chân Mật đang dùng phương thức độc đáo của mình chủ động bày tỏ bí mật ấy cho y.

Cứ vậy trở về chỗ ở tại hậu viện.

Trong gian phòng, giường ván đã có đầy gia phó ngồi.

Trước đó, khi đầu lĩnh gia phó đưa Ngô Lương và Sát Mộc Vương tử đến an trí chỗ ở, những gia phó này đều đang làm việc bên ngoài hoặc theo chủ tử lo liệu sự vụ.

Giờ đây, đã gần đến thời gian dùng bữa tối, bọn họ cuối cùng cũng được giải thoát tạm thời, có thể trở về nằm một lát hoặc ngồi nghỉ chân.

Đầu lĩnh gia phó trước tiên giới thiệu sơ lược Ngô Lương và Sát Mộc Vương tử.

Song những gia phó kia lại chẳng mấy hứng thú với hai người họ, chỉ qua loa chào một tiếng rồi tiếp tục việc của mình.

Ngô Lương cũng vui vẻ chấp nhận, dù sao y cũng chỉ là một kẻ qua đường, làm xong việc ở đây sẽ lập tức rời đi, quả thực không có lý do gì phải qua lại với các gia phó nơi này.

Tốt nhất chính là cứ như hiện tại, mọi người qua lại sao cho được là được, ngươi không can thiệp ta, ta không đáp lời ngươi, như vậy

còn đỡ đi biết bao phiền phức không cần thiết trong giao thiệp giữa người với người.

Về phần hoàn cảnh nơi đây, Sát Mộc Vương tử vốn quen được nuông chiều từ nhỏ có lẽ sẽ có chút bất mãn.

Nhưng Ngô Lương lại chẳng hề bận tâm.

Một năm qua y dẫn dắt Phường Nhân Quân xuôi nam ngược bắc, cảnh huống khắc nghiệt nào chưa từng trải qua, nơi nào chưa từng ngủ lại?

Gian phòng này tuy người đông đúc, khắp nơi đều tỏa ra mùi hôi do mồ hôi đọng lại, ban đêm khi ngủ chắc chắn cũng không tránh khỏi có người ngáy o o, nhưng dù sao đi nữa, đây cũng là nơi che gió chắn mưa, nhẫn nại một chút rồi sẽ qua thôi.

Kết quả khiến Ngô Lương không ngờ tới là khả năng thích ứng của Sát Mộc Vương tử lại mạnh hơn nhiều so với tưởng tượng.

Chỉ trong lúc y nằm trên giường ván nhắm mắt dưỡng thần, tên này đã hòa nhập với đám gia phó kia, thậm chí còn bắt đầu xưng huynh gọi đệ rồi.

"Ngọc Điền lão đệ, lời huynh nói có thật không?

Tây Vực thật sự có bão cát nuốt người không nhả xương sao?" "Đâu chỉ là người, ngay cả lạc đà bị cuốn vào trong bão cát, cũng sống chẳng thấy người chết chẳng thấy xác.

Ta từng có một bằng hữu chẳng may bị cuốn vào trận bão cát đó, đợi khi bão cát ngừng thổi, gia nhân của hắn tìm kiếm trong sa mạc ròng rã ba tháng trời cũng không tìm thấy thi thể, chỉ thấy được quần áo bị xé thành mảnh vụn!" "Ngọc Điền lão đệ, ta nghe nói trong sa mạc không chỉ có gió nóng, mà còn có ác quỷ nữa, có phải thật không?" "Đương nhiên là thật, hơn nữa những ác quỷ này đủ loại

muôn màu muôn vẻ.

Có ác quỷ sẽ hóa thành mỹ nhân dụ dỗ ngươi, kéo ngươi vào dòng cát lún vĩnh viễn không thể siêu sinh; có ác quỷ sẽ hóa thành quái nhân, ngươi càng rời xa nó nó càng cao lớn, ngươi càng lại gần nó lại càng nhỏ đi.

Gặp phải nó, ngươi chạy không được, không chạy cũng không xong, cuối cùng sẽ bị dọa chết tươi; lại có ác quỷ hóa thành một tòa thành trì, ngươi thấy thành trì tưởng rằng không xa, chỉ cần đến thành trì là có nước ngọt cùng thực vật, nhưng thực ra tòa thành trì đó ngươi vĩnh viễn không cách nào tới được.

Nếu ngươi cố chấp tiến về, chỉ sẽ càng ngày càng lún sâu vào sa mạc, cuối cùng chết đói, chết khát hoặc chết mệt trong sa mạc, trở thành một trong những ác quỷ kia." "Thật đáng sợ, Tây Vực quả nhiên không phải nơi người thường có thể ở, kẻ nào dám đến đó đều là những kẻ liều mạng." "Vẫn là đất Thăng Long ta tốt, cho dù bây giờ bên ngoài đang có chiến sự, thì cũng mạnh hơn đi Tây Vực nhiều.

Huống hồ chúng ta làm gia phó ở Chân gia, ít nhất cũng không lo ăn uống, có khi còn kiếm được vài đồng tiền nhàn rỗi để uống rượu." "Ngọc Điền lão đệ, huynh có thể sống sót ở nơi như vậy, thật không dễ dàng..." Rất nhiều tướng mạo của Sát Mộc Vương tử có phần mang phong cách Tây Vực, nên khi kể chuyện Tây Vực lại càng có sức thuyết phục.

Lại thêm đám gia phó đều có tâm lý hiếu kỳ, bởi vậy từng người từng người tụ tập bên cạnh hắn, lắng nghe hết sức chăm chú, thỉnh thoảng còn đưa ra vài câu hỏi hoặc tấm tắc khen ngợi.

Bất quá những điều Sát Mộc Vương tử nói kỳ thực cũng không hoàn toàn là chuyện hoang đường.

Trong đó có những hiện tượng tuy bị cụ thể hóa thành quỷ quái,

nhưng kỳ thực đó chính là những hiện tượng kỳ dị chỉ có ở sa mạc, người sống ở Thăng Long cả đời cũng khó lòng được chứng kiến.

Ngô Lương biết Sát Mộc Vương tử mắc chứng xã giao phi phàm, có thể hòa nhập với đám gia phó này tự nhiên cũng chẳng có gì lạ.

Vả lại đây cũng chưa chắc đã là chuyện xấu, chỉ cần Sát Mộc Vương tử biết nắm giữ chừng mực, nói không chừng còn có thể từ miệng những gia phó này mà dò la được những tin tức mà Dương Vạn Lý không thể nghe ngóng từ người ngoài.

Bởi vậy, Ngô Lương không ngăn cản, mà xoay người tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần.

Đến bữa tối, người làm bếp trực tiếp khiêng những thùng lớn và nồi lớn đựng canh bánh vào hậu viện, "đang đang đang" gõ vào nồi sắt, "buổi tọa đàm" này lập tức chấm dứt.

Chỉ trong lúc Ngô Lương vừa xoay người lại, trong phòng đã không còn một bóng người.

Thậm chí có người còn để cả giày rơm bên cạnh giường ván, chân trần chạy ra ngoài.

Đến khi Ngô Lương bước ra khỏi cửa, Sát Mộc Vương tử đã hớn hở bưng hai cái bát sứ lớn quay lại.

Trong bát sứ là cháo nóng hổi, vừa đặc vừa loãng, vừa vặn.

"Lưu Năng ca, ta giành cho huynh một bát đây, lần sau huynh phải nhanh tay lẹ mắt một chút.

Đám người này ai nấy đều như lang sói đói, huynh mà không giành thì có lẽ chẳng được ăn đâu." Sát Mộc Vương tử vừa đưa một cái bát sứ lớn cho Ngô Lương, vừa đắc ý cười nói.

Nói xong, hắn lại từ trong lòng lấy ra bốn cái bánh ngô, nhét hai

cái vào tay Ngô Lương, rồi nói tiếp: "Lại còn bánh này nữa, may mà ta mắt nhanh tay lẹ, lại có mấy huynh đệ vừa quen ở đây giúp đỡ, nếu không chỉ trong chớp mắt đã chẳng còn một cái nào rồi." "Ta mới nằm có chút thôi mà huynh đã có huynh đệ rồi ư?" Ngô Lương lập tức nhìn Sát Mộc Vương tử bằng con mắt khác.

Chứng xã giao phi phàm của tên này trước đây thấy khá phiền phức, nhưng đến nơi này thì đâu có chút nào không thích nghi, quả thực như cá gặp nước vậy?

Ngô Lương thậm chí còn hoài nghi, nếu để tên này ở đây một tháng, hắn ta có thể trở thành đại ca của đám gia phó này.

"Hắc hắc, bọn họ cảm thấy ta kiến thức rộng rãi, lại từng đi lại ở Tây Vực, đoán chắc ta có bản lĩnh hơn người, giả lấy thời gian nhất định sẽ được gia chủ trọng dụng, bởi vậy liền chủ động kết giao với ta." Sát Mộc Vương tử cười hắc hắc nói.

Tiếp đó, hắn lại kéo Ngô Lương đến một góc vắng người trong viện, vừa húp cháo nóng trong bát, vừa lấy đó làm yểm hộ hạ giọng nói: "Ta vừa nói chuyện với đám gia phó này thì nghe bọn họ kể về Chân Mật...

Bọn họ nói khi Chân Mật còn nhỏ có cái bệnh dạ du, mỗi khi đêm xuống, trong phòng của Chân Mật thường xuyên truyền ra những âm thanh kỳ quái, có khi thậm chí còn bước ra khỏi phòng, lang thang trong viện.

Đến ngày hôm sau hỏi nàng thì nàng lại chẳng nhớ gì cả.

Cũng bởi vậy, trước khi Chân Mật mười tuổi, ngoài việc có thị nữ ngủ cùng trong phòng, bên ngoài cửa phòng của nàng còn phải thêm một ổ khóa đồng, để nàng không thể mở từ bên trong, tránh việc đi ra trong mơ mà xảy ra chuyện gì không may.

Bất quá bọn họ còn nói, mấy năm gần đây bệnh dạ du của Chân Mật dường như đã khỏi, bởi vậy không cần thị nữ ngủ cùng nữa, khóa đồng bên ngoài cửa phòng cũng đã được gỡ bỏ, bọn họ khi tuần đêm cũng đã rất lâu rồi không nghe thấy động tĩnh gì từ trong phòng Chân Mật truyền ra nữa." "Bệnh dạ du?" Ngô Lương cũng húp một ngụm cháo nóng.

Căn bệnh này ở hậu thế cũng có, hơn nữa những người mắc bệnh nặng hơn Chân Mật cũng không ít.

Theo y được biết, tình huống này quả thực có thể xảy ra ở trẻ nhỏ, và thông thường các triệu chứng có thể dần biến mất theo tuổi tác.

Chương 495

Bởi vậy, bệnh dạ du của Chân Mật cũng coi như phù hợp với nhận thức của Ngô Lương.

Bất quá y vẫn giữ thái độ dè dặt đối với kết luận này, dù sao nàng cũng là Chân Mật, Chân Mật mà khi còn nhỏ đã có nhiều truyền thuyết vây quanh.

"Còn điều gì khác sao?" Ngô Lương tiếp tục hỏi.

"À đúng rồi, bọn họ còn nói Chân Mật là người mệnh cứng.

Kỳ thực cũng không phải do bọn họ nói, nghe nói hình như là một lão giả tinh thông tướng thuật đã nói.

Lão giả đó được mời đến phủ để xem tướng cho con cháu Chân gia, kết quả xem hết một lượt chẳng bình luận ai, chỉ riêng chỉ vào Chân Mật mà nói: 'Nữ tử này quý không thể tả'." Sát Mộc Vương tử tiếp lời nói: "Sau đó trong phủ liền truyền ra lời đồn Chân Mật mệnh cứng, thậm chí có người nói phụ thân và đại ca của Chân Mật mất sớm, chính là vì nhục thể phàm thai của họ không chịu nổi quý khí trên người Chân Mật mà ra.

Từ đó cũng có thuyết Chân Mật mệnh cứng tương khắc, rằng thiên hạ không ai có thể khắc nàng, chỉ có nàng khắc người khác." "Còn có chuyện này sao?" Ngô Lương hơi chau mày.

Trước đó Dương Vạn Lý không hề dò la được tin tức này.

Y không nghi ngờ năng lực dò la tin tức của Dương Vạn Lý, vậy thì có nghĩa là, lời đồn này có lẽ chưa từng truyền ra ngoài Chân phủ, mà thuộc về chuyện người Chân gia tự bàn tán với nhau?

Khả năng này không phải là không có.

Chân Mật trên còn có bốn tỷ tỷ, ca ca của nàng hẳn cũng đã kết hôn, bởi vậy cũng phải có mấy tẩu tẩu.

Mà địa vị của Chân Mật trong Chân phủ lại siêu nhiên, không phải là không có khả năng bị những người này đố kỵ, bởi vậy liền có người nói ra những lời nhàn rỗi.

Bất quá cùng lúc đó, Ngô Lương lại không khỏi nhớ đến hai đời trượng phu trong lịch sử của Chân Mật.

Người thứ nhất là Viên Hy, con trai của Viên Thiệu.

Kết hôn chưa được mấy năm đã xảy ra trận Quan Độ, tiếp đó phải phiêu bạt lưu ly, cuối cùng ở tuổi còn trẻ đã bị Liêu Đông Thái thú Công Tôn Khang giết chết, đầu được dâng lên Tào Tháo.

Người thứ hai chính là Tào Phi, con trai của Tào Tháo.

Trước đó tranh đấu lâu đến vậy, kết quả xưng đế chưa đầy sáu năm đã một mệnh ô hô, hưởng niên ba mươi chín tuổi.

Cộng thêm phụ thân và ca ca yểu mệnh của Chân Mật...

Ngô Lương bỗng nhiên cũng bắt đầu cảm thấy Chân Mật có thật sự mệnh cứng hay không, bằng không thì tình huống của những người này quả thực quá trùng hợp đi chứ?

Nghĩ vậy, Ngô Lương nói với Sát Mộc Vương tử: "Sắp tới huynh không cần quá cố ý dò la, chỉ cần ở bên cạnh dùng lời bóng gió dò hỏi là được.

Nghe được tin tức hữu dụng nào thì kịp thời báo cho ta." "Huynh cứ yên tâm đi Lưu Năng ca, ta tinh ranh lắm đấy." Sát Mộc Vương tử vỗ ngực đắc ý cười nói.

Sau khi dùng bữa tối, lại trở về nằm một lát, bất tri bất giác đã đến giờ Hợi.

“Dậy thôi, đến lượt chúng ta đi tuần đêm rồi!” Đầu lĩnh gia phó đúng giờ đi tới vỗ vai Ngô Lương và Sát Mộc Vương tử, rồi dẫn thêm ba người nữa, tổng cộng sáu người khoác thêm y phục, châm hai ngọn đuốc rồi ra khỏi phòng.

Đêm khuya cuối thu tuy chưa đóng băng, nhưng nhiệt độ cũng đã đủ lạnh buốt.

Sáu người run rẩy nép vào nhau, dọc theo lộ tuyến đã đi ban ngày mà tuần tra trong Chân phủ.

Vì trời lạnh, mọi người đều bước rất nhanh, ai nấy chỉ muốn nhanh chóng tuần tra xong để có thể về uống một bát nước nóng, rồi chui vào chăn ấm còn chưa tan hết hơi ấm mà sưởi ấm thân mình.

Chẳng bao lâu sau, bọn họ đã tuần tra qua phần lớn Chân phủ, tiếp đó liền đến tiểu viện nơi Chân Mật cư ngụ.

“Con chim dã chết tiệt này, mới mấy canh giờ trước Lưu Năng vừa dọn sạch, sao lại ị ra một bãi nữa rồi.” Vừa vào viện không lâu, đầu lĩnh gia phó liền chỉ vào phân chim trên bàn đá mà mắng chửi.

“Lưu Năng, để lại cho ngươi một ngọn đuốc, ngươi cứ ở đây dọn dẹp sạch sẽ.

Những người còn lại thì theo ta tiếp tục tuần tra, như vậy đợi khi chúng ta tuần tra xong thì ngươi cũng đã dọn dẹp xong, chúng ta cùng nhau trở về còn bớt chịu lạnh.” “Vâng.” Ngô Lương gật đầu.

“Nhanh tay lên một chút, chúng ta chớp mắt là quay về ngay, đến lúc đó đừng trách chúng ta không đợi ngươi đấy.” Đầu lĩnh gia phó bỏ lại một câu như vậy, rồi đã dẫn Sát Mộc Vương tử cùng những người khác nhanh chóng rời khỏi viện đi tuần tra những nơi khác.

Ngô Lương nhìn bãi phân chim kia, trên tay cũng chẳng có vật gì tiện dụng, bèn nhặt mấy chiếc lá rụng dưới đất, rồi lấy một ít nước

trong vại dưới mái hiên để chuẩn bị cọ rửa.

Ngay vào lúc này.

“Hou Ren Xi——Yi~~~” Từ trong căn phòng cách đó không xa bỗng nhiên truyền đến một tiếng ngâm nga trầm thấp, trong trẻo và du dương của nữ tử.

“?!” Ngô Lương tựa hồ bị âm thanh bất ngờ này dọa cho giật mình.

Tuy nói tiếng ngâm nga trầm thấp này không khó nghe, thậm chí có thể coi là dễ chịu, âm điệu chuyển động cũng vô cùng mỹ diệu, nhưng vào lúc này, trong hoàn cảnh này lại bất ngờ vang lên một tiếng như vậy, liền giống hệt như nhạc nền trong phim kinh dị ở hậu thế, nội tâm bất cứ ai cũng không thể không dao động.

“Hou Ren Xi——Yi~~~” Giữa đêm khuya thanh vắng, tiếng ngâm nga khẽ khàng bất ngờ của nữ tử này tựa hồ mang lại một cảm giác rợn người.

Ngô Lương cũng giật mình, bất quá y dù sao cũng là người từng trải qua không ít sóng gió, chỉ trong khoảnh khắc đã bình tĩnh trở lại, vừa dõi theo hướng âm thanh truyền đến, vừa cẩn thận hồi vị lại tiếng ngân nga vừa rồi.

Hướng âm thanh truyền đến chính là khuê phòng của Chân Mật.

Mà âm thanh vừa rồi lại khá nhẹ nhàng, nghe cũng khá giống chất giọng đặc trưng của một thiếu nữ mười mấy tuổi như Chân Mật.

Đáng tiếc Bạch Tinh Tinh không ở đây, nếu không với thính lực của nàng chắc chắn có thể tức khắc phân biệt được âm thanh này rốt cuộc có phải của Chân Mật hay không, Ngô Lương tự nhiên cũng không cần ở đây mà phán đoán bằng cảm giác nữa.

Vậy nên, khả năng lớn là động tĩnh do Chân Mật phát ra?

Bất quá hiện tại khuê phòng của Chân Mật không thấy chút ánh sáng nào, cả sân viện trừ ngọn đuốc trong tay Ngô Lương ra, đều tối đen như mực, không giống như Chân Mật vẫn chưa ngủ.

Chẳng lẽ là... bệnh dạ du của Chân Mật phát tác sao?

Nhưng theo tin tức mà Sát Mộc Vương tử dò la được từ miệng các gia phó khác, bệnh dạ du của Chân Mật đã mấy năm nay không tái phát, sao lại cứ nhằm đúng lúc này mà phát tác?

Đúng lúc đang suy nghĩ như vậy.

"Hou Ren Xi——Yi~~~" Một tiếng ngâm nga khẽ khàng của nữ tử lại lần nữa truyền đến.

Đã có lần trước làm nền, lần này đến không còn đột ngột như vậy nữa, Ngô Lương cũng không còn bị giật mình.

Trái lại, y còn từ tiếng ngâm nga này nghe ra một mùi vị khác lạ.

Vẫn trong trẻo và du dương như thế, phảng phất xa tận chân trời lại phảng phất ngay bên tai.

Vẫn là bốn âm tiết không rõ nghĩa tương tự, nhưng cách chuyển âm lại có sự thay đổi rõ rệt, cảm xúc cảm nhận được khi lọt vào tai cũng hơi khác.

Tiếng đầu tiên vừa rồi, tựa như tự nói tự nghe, chỉ trỏ bóng hình mình.

Còn tiếng này, lại như đang thổ lộ nỗi lòng hờn tủi với ai đó.

Kỳ thực Ngô Lương chẳng có tài nghệ gì về âm nhạc, kiến thức về nhạc lý thì có thể nói là hoàn toàn không biết gì.

Bình thường y cũng chỉ có thể bắt chước ca sĩ gốc mà hát hò loạn xạ trong KTV, có khi còn hát lạc giọng.

Bất quá một bài hát muốn biểu đạt cảm xúc gì, hoặc là có hay

không, y vẫn có thể nghe ra chút manh mối.

Y phải thừa nhận.

Bỏ qua hoàn cảnh và bầu không khí hiện tại, hai tiếng ngâm nga khẽ khàng này đều vô cùng dễ nghe, hẳn là loại mà y sẵn lòng lưu vào USB xe ô tô để phát đi phát lại và không thay đổi quanh năm...

Nói ngoài lề một chút, USB trên xe ô tô của Ngô Lương ở hậu thế từng lưu trữ rất nhiều thể loại âm nhạc, nhưng sau vài năm trôi qua, cuối cùng vẫn đều đổi thành các bài hát của Jay Chou.

Y cũng không thể nói rõ vì sao, tóm lại những bản nhạc khác nghe vài lần là chán, nghe thấy là muốn chuyển bài, duy chỉ có các ca khúc của Jay Chou, đặc biệt là những bài cũ, cho dù phát lặp lại liên tục cũng không cảm thấy nhàm chán.

"Hou Ren Xi——Yi~~~" Tiếng ngâm nga khẽ khàng thứ ba tiếp nối vang lên.

Lần này Ngô Lương lại nghe ra một mùi vị khác, tựa như có người đang hồi ức về tình cảm dịu dàng như nước đã qua, Ngô Lương có thể xác định, người ngâm xướng hiện tại nhất định đang ở trạng thái mỉm cười.

Giống như yêu cầu của nhiều công ty ở hậu thế đối với nhân viên chăm sóc khách hàng, nhất định phải giữ nụ cười khi nghe điện thoại, bởi vì cho dù cách qua điện thoại, trạng thái này cũng có thể truyền đến đối phương, vừa nghe liền có thể nhận ra.

"Hou Ren Xi——Yi~~~" Tiếng thứ tư lại lần nữa truyền đến.

Lần này coi như là một bước ngoặt khá lớn, Ngô Lương nghe ra sự oán trách và bất mãn xen lẫn trong tình yêu, thậm chí cảm nhận được một tia hận ý.

Nếu mấy tiếng ngâm nga này đều có phong cách như vậy, Ngô

Lương e rằng đã sớm phải nghi ngờ y gặp phải oan hồn hung ác, tuyệt đối không thể bình tĩnh như hiện tại.

Nhưng sau những gợi mở trước đó, giờ đây cảm nhận sự oán trách và bất mãn, thậm chí là tia hận ý truyền ra từ tiếng ngâm nga này, trong lòng Ngô Lương lại chẳng hề nảy sinh quá nhiều lo lắng và sợ hãi, trái lại còn có một chút đồng tình và cảm khái.

Y phảng phất thấy một thiếu nữ hoa niên trong độ tuổi đẹp nhất đã gặp được tình lang trong mộng, cùng nhau trải qua một đoạn thời gian tươi đẹp nhất.

Sau đó, tình lang không biết vì sao lại rời xa thiếu nữ hoa niên, thiếu nữ hoa niên mong chờ tình lang quay lại, nỗi nhớ trong lòng không thể nào bày tỏ, cuối cùng đã nảy sinh oán trách và bất mãn, thậm chí là hận ý.

Nhưng kỳ thực nếu tĩnh tâm mà cảm nhận sâu sắc, tia hận ý này tựa hồ lại không phải là loại hận thù nghiến răng ken két, mà là một loại hận tương tự như "hận sắt không thành thép"...

Quả nhiên.

"Hou Ren Xi——Yi~~~" Khi tiếng ngâm nga khẽ khàng thứ năm truyền đến, Ngô Lương nghe ra sự thất vọng và bất lực trong lòng người hát, hận ý đã sớm tan biến không còn chút dấu vết.

Bởi vậy, cảm xúc mà Ngô Lương vừa cảm nhận được từ tiếng ngâm nga không hề sai, sự oán trách và hận ý kia chỉ là thoáng qua, chỉ là một chặng đường tâm lý mà thôi.

Cuối cùng, thiếu nữ vẫn lựa chọn sự thấu hiểu và thỏa hiệp, nàng vẫn yêu tình lang của mình.

Từ đó có thể suy đoán, tình lang này hẳn không phải vì thay lòng đổi dạ mà rời đi, bằng không thì hận ý này sẽ không dễ dàng tan biến

như vậy, cho dù cuối cùng không thể không buông bỏ, thì thay vào đó cũng không nên là sự thấu hiểu và thỏa hiệp...

Ít nhất Ngô Lương là nghĩ vậy.

"Hou Ren Xi——Yi~~~" ...

Đắm chìm trong từng tiếng ngâm nga khẽ khàng ấy, Ngô Lương dần thất thần.

Kiếp trước kiếp này y nghe qua không ít khúc nhạc, nhưng một khúc nhạc đặc biệt như vậy thì tuyệt không có cái thứ hai.

Xuyên suốt chỉ có bốn âm tiết, bốn âm tiết lặp đi lặp lại không ngừng, mỗi lần đều là một cảnh tượng khác nhau.

Chương 496

Mà nếu liên kết những cảnh tượng khác nhau này lại để nghe, lại có thể hình dung ra một câu chuyện tình yêu hoàn chỉnh...

Tính đến hiện tại, Ngô Lương mạnh dạn suy đoán đây hẳn là một câu chuyện tình yêu xa cách giữa hai nơi.

Vui mà không dâm, buồn mà không thảm.

Đây mới là thần khúc chân chính!

Rốt cuộc Ngô Lương ở phương diện này có trình độ đến đâu, chỉ có y tự mình biết rõ nhất.

Trước đây khi y nghe một khúc ca, nếu không có ca từ hỗ trợ, nhiều nhất cũng chỉ có thể nghe ra bài đó là vui hay buồn, là bình hòa hay bạo táo, căn bản không thể nào cảm nhận được cảm xúc tinh tế mà phức tạp đến vậy, thậm chí còn hình dung ra những hình ảnh hết sức cụ thể, điều này quả thực không thể tin nổi.

Ngô Lương xác định đây tuyệt đối không phải vì tài nghệ âm nhạc và khả năng cảm thụ của y đã tiến bộ, mà là người sáng tác khúc nhạc và người ngâm xướng đã đạt đến một tài nghệ vô cùng đáng sợ, từ đó dùng khúc nhạc của mình mà khơi dậy sự đồng cảm và đồng điệu trong y.

Thần khúc!

Thần khúc chân chính!

Vẫn nhớ thuở ban đầu Ngô Lương từng giả thần giả quỷ hát bài 《Thảm Thích》 trước mặt gia quyến Tào lão bản sao, bài đó ở hậu thế được gọi là thần khúc, chỉ bất quá cách gọi này ít nhiều có chút vị trêu đùa của cư dân mạng.

Nhưng cho dù là 《Thảm Thích》, trong đó phát âm cũng tuyệt đối không chỉ có bốn âm tiết.

Trong khúc nhạc "Hou Ren Xi Yi" này chỉ có vỏn vẹn bốn âm tiết không rõ nghĩa như vậy, lại tạo thành một câu chuyện tình yêu khiến người ta hồi vị vô cùng.

Đương nhiên, cũng có thể chưa chắc đã là câu chuyện tình yêu, trong mắt một ngàn người sẽ có một ngàn Hamlet, có lẽ nếu đổi người khác đến nghe khúc nhạc này, lại sẽ nảy sinh những cảm nhận khác.

Điều quan trọng nhất là, nó một chút cũng không ồn ào, không hề có chút khoa trương cầu kỳ nào.

Từ đầu đến cuối đều tựa như một thiếu nữ đang đắm chìm trong tình yêu, nhẹ nhàng kể bên tai người khác những bí mật ẩn sâu trong lòng mình...

Ngươi sẽ nguyện ý lắng nghe mãi.

Lắng nghe mãi không thôi, theo mỗi tiếng ngâm nga mà chìm vào những cảnh tượng khác nhau, phảng phất như đang tận mắt chứng kiến một bộ phim dài nhưng không hề nhàm chán.

Nhưng cũng chính trong quá trình Ngô Lương dần dần thất thần, tiếng ngâm nga khẽ khàng từ trong căn phòng lại đột ngột chấm dứt.

"Sao lại hết rồi?" Ngô Lương hoàn hồn, trong lòng lại có chút thất vọng.

Không có đồng hồ, y cũng không thể xác định rốt cuộc mình đã đứng tại chỗ lắng nghe bao lâu.

Chắc hẳn cũng đã một lúc rồi, vì mấy chiếc lá rụng trong tay y đã dính nước dùng để dọn dẹp phân chim đều đã sắp khô, tay chân sớm đã lạnh buốt còn hơi tê dại.

“Sát Mộc Vương tử cùng những người khác chắc cũng đã tuần tra gần xong rồi, hẳn là sắp quay lại rồi nhỉ?” Ngô Lương thầm nghĩ, lại lần nữa làm ướt mấy chiếc lá rụng kia, rồi nhanh chóng dọn sạch bãi phân chim trên bàn đá.

Sau đó y lại dùng lá rụng khô lau mấy lượt trên đó, cho đến khi không còn thấy dấu vết gì.

Cũng chính vào lúc này.

“Lưu Năng, dọn dẹp xong chưa?

Dọn xong thì đi về cùng chúng ta thôi!” Tiếng của đầu lĩnh gia phó từ ngoài viện vọng vào.

“Đến đây, đến đây!” Ngô Lương đáp một tiếng, cuối cùng nhìn khuê phòng của Chân Mật một cái, rồi rảo bước chân tay lạnh buốt chạy ra khỏi viện.

Đây... liệu có phải chính là “Thần Điều chi thuật” trong truyền thuyết không?

Trên đường quay về, Ngô Lương cứ mãi suy nghĩ vấn đề này.

Dân gian truyền thuyết Chân Mật là tổ sư gia của một trong Bát ngành ngoại môn, “Thần Điều môn”, mà cái gọi là “Thần Điều” kỳ thực chính là “Khiêu Đại Thằng” mà dân gian hậu thế thường nói.

Tương truyền bản chất của loại vu thuật này chính là thông qua cách thức ca hát và nhảy múa để thỉnh “thần minh” hoặc “quỷ quái” nhập vào thân, từ đó đạt được mục đích xua đuổi tà ma, chữa bệnh, cầu phúc, trả nguyện, thậm chí là khiến người sống và người chết gặp nhau.

Đây cũng chính là nguyên nhân chủ yếu Ngô Lương lần này tiện đường đến Trung Sơn điều tra Chân Mật.

Mà nếu đây chính là "Thần Điều chi thuật" trong truyền thuyết...

Ngô Lương lại có lý do để hoài nghi, bệnh dạ du thường xuyên phát tác của Chân Mật khi còn nhỏ mà các gia phó đã kể có lẽ không phải là bệnh, nói không chừng chính là vì Chân Mật có thể chất thông linh đặc biệt, đến mức "thần minh" hoặc "quỷ thần" nhập vào thân Chân Mật trong mộng, mà người đời không biết giải thích tình huống này ra sao, Chân Mật lại nói mình chẳng nhớ gì cả, bởi vậy đành chỉ có thể dùng bệnh dạ du để giải thích.

"Ai!" Nghĩ vậy, Ngô Lương dùng khuỷu tay thúc vào Sát Mộc Vương tử bên cạnh, khẽ hỏi: "Vừa rồi các huynh có từng nghe thấy âm thanh kỳ quái nào không?" "Âm thanh gì?

Không có mà." Sát Mộc Vương tử vẻ mặt nghi hoặc.

Nếu đúng là như vậy, thì sự xuất hiện và biến mất của tiếng ngâm nga khẽ khàng hẳn đều có tính nhắm mục tiêu nhất định, chỉ muốn cho một mình Ngô Lương nghe thấy mà thôi.

Bởi vậy nó mới xuất hiện khi Sát Mộc Vương tử cùng những người khác rời đi, và đột ngột chấm dứt khi bọn họ sắp quay lại.

Đây...

Ngô Lương không khỏi nhớ đến câu nói khó hiểu mà Chân Mật đã nói với y trong thư phòng ban ngày: "...Bất quá có ta ở đây, ngươi cuối cùng sẽ có một ngày nhớ lại!" Tuy không biết rốt cuộc Chân Mật muốn y nhớ lại điều gì, nhưng liệu khúc nhạc này có phải là gợi ý nàng đưa ra không?

Nhưng gợi ý này chẳng phải cũng quá mơ hồ rồi sao?

Theo mọi người trở về phòng, nằm trên giường ván đắp chăn sưởi ấm thân mình, trong đầu Ngô Lương vẫn không ngừng sắp xếp lại những ký ức thừa kế từ "Hữu Tài huynh".

Y vô cùng chắc chắn, ở hậu thế y tuyệt nhiên không thể có bất kỳ sơ sót nào về mặt ký ức, bởi vì đó đều là những gì y đã đích thân trải qua.

Khả năng duy nhất có thể xảy ra sơ sót, chỉ có thể là ký ức của "Hữu Tài huynh".

Nhưng sau khi sắp xếp lại nhiều lần như vậy, y vẫn không phát hiện ra bất kỳ điều gì đáng chú ý, càng không có chút chi tiết nào nghi ngờ liên quan đến khúc nhạc này.

"Hou Ren Xi——Yi~~~" Không có bất kỳ manh mối nào, Ngô Lương bèn âm thầm ngâm nga khúc nhạc ấy trong lòng.

Tài nghệ âm nhạc của y rất hạn chế, căn bản không thể nhớ hết được những nốt nhạc bách chuyển thiên hồi trong khúc nhạc này, ngay cả bắt chước cũng chưa chắc đã mô phỏng được ba phần tinh túy.

Bởi vậy cho dù là âm thầm ngâm nga, cũng chỉ là hát hò lung tung mà thôi.

Vẫn trăm bề không thể giải thích nổi...

Trong lúc hoảng thần, một canh giờ đã trôi qua.

Ngô Lương và Sát Mộc Vương tử lại không thể không bò ra khỏi chăn ấm, theo đầu lĩnh gia phó bắt đầu cuộc tuần đêm thứ hai tối nay.

Kết quả khi tuần tra đến viện của Chân Mật.

"À?

Lưu Năng, xem ra tối nay số ngươi với chim xung khắc rồi?" Đầu lĩnh gia phó bỗng bật cười, chỉ vào bãi phân chim lại lần nữa xuất hiện trên bàn đá mà nói với Ngô Lương: "Giao cho ngươi đấy, những người khác theo ta đi." Nói xong, đầu lĩnh gia phó liền dẫn những

người còn lại rời khỏi viện, dần dần tuần tra về phía xa.

Trong viện lại chỉ còn lại một mình Ngô Lương.

Đã trải qua chuyện trước đó, Ngô Lương thậm chí còn hoài nghi bãi phân chim này cũng là do Chân Mật cố ý làm ra, mục đích chính là để giữ y lại đây một mình.

Vậy nên.

Tiếng ngâm nga khẽ khàng trong trẻo và du dương ấy lại sắp vang lên sao?

Nghĩ vậy, Ngô Lương liền giơ đuốc đứng yên tại chỗ tĩnh lặng chờ đợi.

Nhưng chờ đợi một hồi lâu, tiếng ngâm nga mà y dự đoán sẽ lại vang lên kia lại không hề xuất hiện.

Trong tai y chỉ nghe thấy tiếng gió lạnh thổi qua lá cây xào xạc, hơi lạnh.

Chẳng lẽ kỳ thực là y nghĩ quá nhiều rồi sao?

Trong lòng Ngô Lương hơi chút dao động, có lẽ tiếng ngâm nga trầm thấp vừa rồi căn bản không phải hát cho y nghe, chỉ là tình cờ bị y nghe thấy mà thôi, và bãi phân chim lại lần nữa xuất hiện này cũng chỉ là một sự trùng hợp?

Vì tiếng ngâm nga trầm thấp không xuất hiện, Ngô Lương tự nhiên cũng không thể đứng yên.

Bởi vậy y lại từ dưới đất nhặt mấy chiếc lá rụng, dùng cùng một phương thức làm ướt nước rồi bắt đầu cọ rửa phân chim trên bàn đá.

Bãi phân chim lần này hơi loãng, liên tiếp cọ rửa hai lần trên bàn đá vẫn còn lưu lại từng vệt trắng.

Ngô Lương đành phải lấy thêm chút nước tạt lên bàn đá, coi như

tẩy rửa hoàn toàn mặt bàn đá này một lượt.

Hoàn thành xong những việc này, đợi khi Ngô Lương chống lưng đứng dậy.

"Ngọa tào?!" Một cảnh tượng đột nhiên xuất hiện trước mắt không hề có dấu hiệu báo trước lập tức khiến y bất giác thốt ra một câu chửi thề tục tĩu.

Chỉ thấy chính trong quá trình y chuyên tâm dọn dẹp phân chim, y lại bất tri bất giác bị một vệt u quang xanh biếc bao vây!

Nhìn kỹ hơn, vệt u quang này hóa ra là từng đôi mắt sống động, mà chủ nhân của những đôi mắt này...

Mượn ánh sáng ngọn đuốc, Ngô Lương thấy chúng có một đôi tai tam giác dựng thẳng, đôi mắt dài hẹp, cái miệng nhọn, chiếc đuôi dài dày lông xù, cùng với thân hình hơi nhỏ hơn so với chó nhà Việt Nam thường thấy.

Đây là... hồ ly sao?

Ngô Lương vô cùng khó hiểu.

Một đám hồ ly lớn như vậy rốt cuộc từ đâu chạy ra?

Cần biết rằng Chân phủ không phải được xây dựng ở nơi hoang sơ hẻo lánh nào, mà là ở khu vực phồn hoa nhất trong thành Trung Sơn.

Hồ ly hoang dã cực kỳ sợ người, căn bản sẽ không xuất hiện ở nơi như thế này.

Huống hồ, hồ ly vốn dĩ không phải động vật sống quần cư, nếu không phải bị một sức mạnh thần bí nào đó khu sử, thì hầu như sẽ không xuất hiện hiện tượng tụ tập thành đàn như vậy.

Lúc này, Ngô Lương càng thêm khẳng định mình đang bị nhắm

tới.

Chương 497

Chỉ là rốt cuộc vì sao bị nhắm tới, y vẫn chưa có nhận thức rõ ràng.

Đồng thời, y cũng càng thêm chắc chắn, Chân Mật tuyệt đối không phải người thường, đàn hồ ly xuất hiện một cách khó hiểu này tám chín phần có liên quan trực tiếp đến nàng, chỉ là mục đích vẫn chưa rõ ràng.

Đúng lúc này. "Hourenxi——yi~~~" Từ khuê phòng của Chân Mật đột nhiên lại truyền ra tiếng ngâm nga trong trẻo và uyển chuyển.

Lần ngâm nga này ẩn chứa một cảm xúc nghe cực kỳ phức tạp, Ngô Lương lắng nghe kỹ, nhưng lại không thể nghe ra một cảm xúc rõ ràng nào, cũng không thể như trước mà hình dung ra cảnh tượng cụ thể.

Y biết mình không hề có bất kỳ thay đổi nào.

Thay đổi chỉ là tiếng ngâm nga này, có lẽ là vì bên trong ẩn chứa một loại cảm xúc mà y không thể cảm nhận được, vì vậy mới không thể tạo ra sự đồng cảm như trước?

Thực tế, y cũng không có thời gian để suy nghĩ nhiều.

Bởi vì khi tiếng ngâm nga này vang lên, đàn hồ ly trước mặt đã có hành động.

Hầu hết hồ ly đồng loạt lùi lại một bước, sau đó ngoan ngoãn ngồi xuống, chỉ có một con nhẹ nhàng không tiếng động bước ra khỏi đám đông.

Ngô Lương chú ý thấy, đây là một con hồ ly thuần trắng.

Nó có kích thước không lớn, cả thân lẫn đuôi cũng chỉ dài chừng

một thước, toàn thân lông lá rất xù, cái đuôi dày như chiếc chổi lông gà, hầu như tương đương với vòng eo của nó, đôi mắt tròn xoe, cộng thêm cái mũi nhỏ màu hồng, nhìn vào lại đáng yêu một cách lạ kỳ, khiến người ta muốn ôm nó vào lòng mà vuốt ve thân mật.

Tuy nhiên, lúc này Ngô Lương lại không dám có chút nào lơ là.

Bởi vì y hoàn toàn chưa hiểu rõ tình hình, không chắc liệu đàn hồ ly này có ác ý với y không, mặc dù y có lý do để nghi ngờ, đây có thể cũng là một trong những gợi ý mà Chân Mật dành cho y.

Giữ dáng vẻ thanh nhã, con hồ ly trắng nhỏ nhảy lên bàn đá mà Ngô Lương vừa dọn dẹp xong, rồi nhẹ nhàng ngồi xuống, nhưng vẫn kiêu ngạo ngẩng cổ, duy trì tư thế cao quý, thanh lịch của mình.

Sau đó, nó ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt nhìn xuống Ngô Lương một cách kiêu hãnh, từ từ đưa ra một chiếc móng vuốt nhỏ xíu.

"Cái này…" Ngô Lương trong lòng nghi hoặc.

Đây chẳng phải là một con hồ ly sao, sao lại giống chó đến vậy, nó đang bảo ta bắt tay với nó ư?

Trong ấn tượng của y, bất kể là loại chó nào, hình dáng ra sao, trí thông minh thế nào, việc bắt tay với người dường như là một bản năng chủng tộc, hoàn toàn không cần huấn luyện mà vẫn có thể dễ dàng hoàn thành.

Đúng lúc Ngô Lương đang suy nghĩ như vậy. "?" Vuốt của con hồ ly trắng nhỏ lại hơi nhích lên trên, đồng thời ánh mắt nhìn Ngô Lương bỗng trở nên sắc bén hơn rất nhiều, như thể đang thúc giục y vậy.

"……" Ngô Lương tuy vẫn không hiểu, nhưng nhìn tình thế này thì tám chín phần là muốn bắt tay với y.

Thế là y đành phải cẩn thận giơ tay ra, nghĩ rằng con hồ ly trắng nhỏ này trông có vẻ thông minh, không thể làm mất mặt người ta, nhẹ

nhàng bắt tay một cái coi như đáp lại là được rồi.

Kết quả là ngay khi tay Ngô Lương sắp chạm vào móng vuốt của con hồ ly trắng nhỏ.

"Bốp!" Con hồ ly trắng nhỏ đột nhiên nhảy vọt lên, chiếc móng vuốt khác cũng đột ngột giơ lên, rồi nhanh như chớp vồ lấy mu bàn tay Ngô Lương.

"Ái?!" Hay là Ngô Lương vẫn luôn đề phòng.

Ngay khi con hồ ly trắng nhỏ vừa hành động, y đã rất cảnh giác rụt tay lại, khiến cho hành động của con hồ ly trắng nhỏ dù rất bất ngờ, nhưng vẫn vồ hụt, không làm Ngô Lương bị thương chút nào.

Đồng thời.

"Hỗn trướng!" Trong khuê phòng, Chân Mật "hoắc" một tiếng ngồi bật dậy từ trên giường.

Gương mặt non nớt thoáng hiện vẻ tức giận.

Và lúc này, trong bóng tối, đôi mắt nàng cũng lóe lên một tia sáng u ám màu xanh lục.

Nếu bỏ qua tia sáng u ám đó, có thể thấy đồng tử của nàng đã không còn là màu đen như ban ngày, mà biến thành màu nâu ẩn dưới mí mắt, hơn nữa con ngươi lại là đồng tử dọc, không thuộc về con người, trông vô cùng quỷ dị!

Và cùng với sự tức giận của Chân Mật.

"Ngao ô——!" Đàn hồ ly bên ngoài cũng như bị kích động, đồng loạt trừng mắt nhìn Ngô Lương, lông trên người dựng ngược, cùng với cái đuôi cứng như sắt dựng thẳng đứng thể hiện sự địch ý đối với Ngô Lương.

"Có bệnh gì vậy, không cho vồ thì không được à?" Ngô Lương hơi

khom người lùi lại một bước, đổi tay cầm đuốc, nghiêm trận chờ đợi.

Dù sao y cũng sẽ không dễ dàng để con hồ ly này làm mình bị thương, thời buổi này không có vắc xin dại, đặc biệt là loại hồ ly không biết từ đâu chạy đến, căn bản không biết chúng mang theo thứ gì, dù chỉ là rách da cũng có thể gây ra vấn đề nghiêm trọng.

Nhưng không thể không nói, đây vẫn là lần đầu tiên Ngô Lương nghe tiếng hồ ly kêu.

Hơi giống chó, lại hơi giống sói, có lẽ là sự pha trộn của cả hai, không dễ thương, nhưng cũng không khó nghe.

Chỉ là đối mặt với nhiều hồ ly tỏ ra địch ý như vậy, Ngô Lương thực sự có chút mất tự tin.

Thật ra những con hồ ly này đều không lớn lắm, Ngô Lương cảm thấy mình đá bay ba con hẳn không thành vấn đề, nhưng số lượng của chúng quá nhiều, ước tính sơ bộ ít nhất cũng phải ba bốn mươi con, nếu chúng xông lên cùng lúc, Ngô Lương đương nhiên cũng rất khó toàn thân trở ra, chắc chắn sẽ bị thương ngoài da, nếu xui xẻo bị cắn trúng chỗ hiểm, mất mạng cũng không phải là không thể.

Cái này phải làm sao bây giờ?

Nhưng nghĩ theo một hướng khác, Ngô Lương lại cảm thấy đây chưa chắc đã là một tình huống không thể hóa giải.

Thông qua những biểu hiện bất thường của đàn hồ ly trước đó, và tiếng ngâm nga truyền ra từ khuê phòng của Chân Mật, Ngô Lương đã xác định hai bên tồn tại mối liên hệ tất yếu.

Vì vậy, muốn hóa giải tình huống này, cách trực tiếp nhất hẳn là liên lạc với Chân Mật trong phòng.

"Khoan đã, có gì từ từ nói, ta vừa rồi đã hiểu lầm, có thể thương lượng không?" Ngô Lương thử nói vọng vào khuê phòng của Chân

Mật.

"……" Trong khuê phòng không có tiếng động nào truyền ra.

Nhưng lông trên người đàn hồ ly lại từ từ xẹp xuống, những cái đuôi dựng đứng cũng lại rũ xuống, dường như chúng đã hiểu lời y nói, và cho y một cơ hội để sửa chữa.

Đồng thời, con hồ ly trắng nhỏ lại quay trở lại trên bàn đá, ngẩng đầu lên, vẫn dùng ánh mắt kiêu ngạo nhìn xuống Ngô Lương, rồi lại ưu nhã đưa ra chiếc móng vuốt nhỏ bé đó.

"Vẫn chiêu đó sao?" Ngô Lương trong lòng có chút buồn cười.

Bất kể đây là ý của Chân Mật, hay ý của con hồ ly trắng nhỏ kia, hành động này thực sự có chút ấu trĩ.

Kế gian đã bị y phát hiện rõ ràng, ít nhất cũng phải thay đổi chiêu trò chứ, sao lại cố chấp muốn y tự mình dâng mạng tới, cam tâm tình nguyện hợp tác với kế gian này, chơi như vậy không phải ấu trĩ thì là gì? "?" Ánh mắt của con hồ ly trắng nhỏ lại sắc bén lên, run run móng vuốt nhỏ.

Lần này đàn hồ ly cũng rất phối hợp dựng lông, dùng cách này để gây áp lực cho Ngô Lương.

Nhưng cảnh này trong mắt Ngô Lương lại ít nhiều có chút hài hước.

Đặc biệt là con hồ ly trắng nhỏ kia.

Rõ ràng trông đáng yêu nhỏ bé như vậy, dù lúc này ánh mắt sắc bén, cũng hoàn toàn không đáng sợ, cùng lắm chỉ có thể nói là "hung dữ đáng yêu" mà thôi.

Quan trọng nhất, chuyện này có thể thương lượng, hơn nữa còn phải lặp lại bằng cách ấu trĩ như vậy, dường như đã làm giảm đi rất

nhiều cảm giác nguy hiểm của Ngô Lương.

"Ai, được rồi…" Ngô Lương cuối cùng cũng bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

Rồi y lại bước tới, từ từ đưa tay về phía con hồ ly trắng nhỏ kia.

Cuối cùng, tay Ngô Lương ngày càng gần con hồ ly trắng nhỏ, khóe miệng con hồ ly trắng nhỏ cũng từ từ kéo ngược ra sau, rồi hơi cong lên.

Nó vậy mà đang cười, hơn nữa Ngô Lương nhìn rõ, đó hẳn là nụ cười gian xảo của kẻ tiểu nhân đắc chí.

Cuối cùng, tay Ngô Lương đã đưa đến trước mặt con hồ ly trắng nhỏ.

Nhưng lần này con hồ ly trắng nhỏ lại không lập tức nhanh như chớp vồ cho y một móng, mà vẫn dùng ánh mắt kiêu ngạo nhìn xuống Ngô Lương, khóe miệng cong lên lại cao thêm mấy phần.

Dáng vẻ ấy như thể đang nói: "Ngươi trốn đi, có bản lĩnh thì trốn thử xem?" Thấy Ngô Lương thành thật không có động tác nào, con hồ ly trắng nhỏ mới cuối cùng không nhanh không chậm giơ chiếc móng vuốt còn lại lên, chỉ dựa vào hai chân sau để chống đỡ cơ thể giữ tư thế đứng thẳng… Đây rõ ràng là một con cáo cái nhỏ, Ngô Lương đã nhìn thấy hai hàng chấm nhỏ song song dưới bụng nó.

Sau đó, con hồ ly trắng nhỏ cứ thế kiêu ngạo nhìn Ngô Lương, móng vuốt vẫn không nhanh không chậm tiến đến mu bàn tay Ngô Lương, mãi cho đến khi cách mu bàn tay Ngô Lương chỉ vài tấc.

Những móng vuốt sắc nhọn ẩn trong lòng bàn chân như mèo mới từng cái từng cái tuần tự thò ra.

Mặc dù quá trình này không có một tiếng động nào, nhưng Ngô Lương vẫn có thể hình dung ra tiếng "xẹt! xẹt! xẹt!" vang lên, thậm

chí hình dung ra ánh sáng lạnh lẽo phản chiếu từ đầu móng vuốt dưới ánh trăng.

Và con hồ ly trắng nhỏ vẫn không nhanh không chậm.

Cứ như cố ý thị uy với Ngô Lương, lại như đang kiểm tra thành ý của Ngô Lương, thách thức thần kinh của y.

Cuối cùng, năm móng vuốt sắc nhọn đều đã thò ra.

Con hồ ly trắng nhỏ giơ chiếc vuốt này cao hơn một chút, đây là chuẩn bị tích lực cho đòn đánh cuối cùng vào Ngô Lương.

Rồi đúng lúc này.

"Bốp!" Tay Ngô Lương đột nhiên lật một cái, rồi nhanh như chớp tóm lấy bộ lông ở phần gáy của con hồ ly trắng nhỏ.

"?!" Thân thể con hồ ly trắng nhỏ lập tức cứng đờ.

Bốn chiếc móng vuốt lúng túng rũ xuống, thân thể bất giác co ro, ngay cả cái đuôi to lông xù kia cũng lập tức cuộn vào trong, kẹp chặt giữa hai chân sau bất động, cứ như bị phong ấn vậy.

Đây chính là "gáy cổ định mệnh" trong truyền thuyết.

Nhiều loài động vật có vú đều có một điểm "gáy cổ" như vậy, tên khoa học hình như gọi là "hiện tượng ức chế hành vi do chèn ép cảm ứng", tương tự như phản xạ có điều kiện mà người ta thường nói.

Nhỏ như chuột, thỏ, mèo, lớn như hổ, sư tử, gấu nâu, đều sẽ có phản ứng tương tự.

Đương nhiên, tiền đề là ngươi phải có thể tay không nhấc bổng một con hổ trưởng thành nặng hai trăm cân, hoặc một con gấu nâu trưởng thành nặng năm trăm cân, nếu không tốt nhất đừng dễ dàng thử nghiệm.

Chương 498

"Ngao ô——!" Những con hồ ly khác thấy vậy đều nổi giận đùng đùng, từng con lông lại dựng ngược, đuôi giơ cao, uốn cong mình tạo tư thế tấn công, dường như bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị xông lên cùng Ngô Lương quyết chiến một trận sống mái.

"Đồ ác tặc!" Trong khuê phòng, Chân Mật vốn dĩ đang mang vẻ mặt trêu tức như con hồ ly trắng nhỏ kia, ngồi trên giường nghịch chiếc quạt tròn bằng lụa mỏng.

Lúc này, Ngô Lương đột nhiên trở tay khống chế con hồ ly trắng nhỏ, lập tức khiến nàng tức giận biến sắc, nhảy bật dậy khỏi giường, còn cán gỗ và khung gỗ của chiếc quạt tròn đã bị nàng bẻ gãy thành mấy đoạn.

Nàng hẳn chưa bao giờ nghĩ Ngô Lương lại quỷ kế đa đoan đến thế, nên hoàn toàn không phòng bị chút nào.

Cũng vì thế mà nàng mới tức giận đến mức này, lần mắng chửi này vậy mà không cẩn thận buột miệng nói ra.

"Ác tặc?" Ngoài khuê phòng, Ngô Lương cuối cùng cũng nghe thấy một âm thanh ngoài tiếng ngâm nga.

Đây chính là giọng của Chân Mật, tuy ngữ điệu khác biệt rất lớn so với khi nói chuyện ban ngày, nhưng thanh tuyến lại rõ ràng hơn rất nhiều, cũng chân thực hơn tiếng ngâm nga trước đó nhiều.

Rất rõ ràng, mọi chuyện xảy ra bên ngoài, Chân Mật trốn trong khuê phòng đều biết rõ mồn một, hoặc có thể nói, điều này thực sự như Ngô Lương đã suy đoán trước đó, chính là Chân Mật đang thao túng tất cả, bao gồm cả đàn hồ ly này và con hồ ly trắng nhỏ trong tay Ngô Lương.

Đồng thời.

"Ngao ô——!" Những con hồ ly còn lại dường như đã nhận được mệnh lệnh cuối cùng, chúng không còn giữ sự kiềm chế nữa, uốn cong mình xông về phía Ngô Lương.

"Đứng lại!" Ngô Lương cũng không chịu yếu thế, y giơ con hồ ly trắng nhỏ đang bị phong ấn trong tay lên trước mặt, rồi chiếc đuốc trong tay kia cũng kề lại gần, trừng mắt quát lớn, "Các ngươi nếu dám lại gần ta, đừng trách ta xuống tay vô tình, biến con hồ ly nhỏ đáng yêu này thành một món hồ ly nhỏ thơm ngon, đến lúc đó hối hận thì đã muộn rồi!" "……" Có lẽ lời đe dọa của Ngô Lương đã có tác dụng, đàn hồ ly vậy mà thật sự dừng bước.

Nhưng chúng không vì thế mà rời đi, vẫn giữ tư thế tấn công trừng mắt nhìn Ngô Lương, đôi mắt xanh biếc như muốn xuyên thủng Ngô Lương vậy.

"Tránh ra!

Rời khỏi viện này ta tự khắc sẽ thả con hồ ly nhỏ này, các ngươi đừng ép ta!" Ngô Lương là người giỏi "được voi đòi tiên" nhất, thấy tình hình này y liền lập tức cảnh cáo thêm một bước, rồi từ từ di chuyển chân về phía cổng viện.

"Ngao ô——!" Tuy nhiên, lần này những con hồ ly kia lại không nhường đường cho y, ngược lại còn lại xông tới bao vây, dường như muốn "cá chết lưới rách" với Ngô Lương.

"Được được được, ta không động, ta không động được chưa?" Ngô Lương đành phải dừng bước, bất đắc dĩ hỏi, "Rốt cuộc nàng muốn làm gì, có gì thì nói thẳng đi, đừng giả thần giả quỷ nữa được không?" "……" Tuy nhiên, lúc này lại không có bất kỳ hồi đáp nào.

Đến đây, Ngô Lương và đàn hồ ly đã rơi vào thế bế tắc, y cũng

không thể đi được, đàn hồ ly cũng không mạo hiểm tấn công.

Nhưng dù sao vẫn là Ngô Lương cao tay hơn một bậc, bởi vì y còn một đường lui.

Một lát sau, bên ngoài viện vừa lúc truyền đến tiếng của gia phó đầu lĩnh: "Chậc… lạnh chết đi được, không biết Lưu Năng đã thu dọn xong chưa, gọi nó mau chóng quay về, chân ta đều đã đông cứng rồi." Nghe thấy động tĩnh này, Ngô Lương liền biết mình sắp thoát hiểm.

Đồng thời, đàn hồ ly cũng như bị giật mình, vậy mà trực tiếp bỏ mặc con hồ ly trắng nhỏ đang nằm trong tay Ngô Lương, lũ lượt quay đầu nhảy lên tường viện bên kia, rồi nhanh chóng ẩn vào bóng tối.

Hành động của đàn hồ ly này nằm trong dự liệu của Ngô Lương.

Sao y lại không nhìn ra, đàn hồ ly này tuy có ý uy hiếp y, nhưng mục đích không phải là lấy mạng y, nếu không thì sao lại giằng co với y lâu đến vậy.

Thêm vào đó, Ngô Lương đã xác định đàn hồ ly này và Chân Mật trong nhà có mối liên hệ tất yếu, mà đây lại là địa bàn của nhà họ Chân, nếu Chân Mật thực sự muốn làm gì mình, e rằng đã làm từ lâu rồi, ban ngày trong thư phòng cũng hoàn toàn không cần nói với y những lời khó hiểu đó, bây giờ lại càng không cần bày ra mấy vở kịch khiến người ta không hiểu gì này.

Vì vậy, sau khi cân nhắc kỹ lưỡng, Ngô Lương cho rằng y bây giờ cũng không nên làm mọi chuyện đến mức tuyệt tình...

Bên ngoài viện, bước chân của gia phó đầu lĩnh và những người khác đã ngày càng gần, con hồ ly trắng nhỏ trong tay Ngô Lương vẫn như bị phong ấn, co tròn lại không thể nhúc nhích.

Cuối cùng, Ngô Lương hạ quyết tâm.

"Ta bây giờ thả ngươi ra, chúng ta coi như hòa, ngươi có đồng ý

không?" Ngô Lương đưa con hồ ly trắng nhỏ lên trước mắt, nhìn vào mắt nó hỏi.

"……" Trên mặt con hồ ly trắng nhỏ vốn dĩ còn vương một nét giận dữ rõ rệt, nghe Ngô Lương nói xong, trên mặt nó lại hiện lên một vẻ ngạc nhiên cực kỳ sống động, rồi hơi gật gật cái đầu nhỏ.

Thông thường mà nói, loài hồ ly không nên có những biểu cảm phức tạp như con người, dù có một số biểu cảm giống như cười hay giận, đó cũng là do con người tự cho là vậy.

Nhưng con hồ ly trắng nhỏ này rõ ràng không phải như thế, nó đã không chỉ đơn giản là thông nhân tính, mà còn sở hữu trí tuệ đáng kể.

Theo cách nói quen thuộc của người Thiên Triều, thì nó có lẽ đã thành tinh... hồ ly tinh!

Khoảnh khắc này, trong đầu Ngô Lương bất giác lóe lên rất nhiều đoạn kinh điển trong *Liêu Trai Chí Dị*, không biết những miêu tả trong đó có phải thật không, một phàm nhân làm chuyện tình ái với hồ ly tinh có kích thích không?

Có bị hút hết dương khí không?

Có khiến thân thể ngày càng yếu đi không?

Có khiến người ta biết sẽ chết mà vẫn không thể dứt ra được không?

Nhưng lúc này rõ ràng không phải là lúc suy nghĩ lung tung.

"Nhất ngôn vi định, đi đi." Trước khi gia phó đầu lĩnh và những người khác đi đến cổng viện, Ngô Lương cuối cùng cũng đặt con hồ ly trắng nhỏ trở lại trên bàn đá.

"Ô…" Con hồ ly trắng nhỏ nhảy vọt một cái liền lên cây phong lá đỏ bên cạnh bàn đá, rồi nhanh chóng trèo lên ngọn cây, lại nhảy vọt

lên tường viện, sau đó quay đầu nhìn y lần cuối, khẽ kêu một tiếng, rồi hoàn toàn biến mất vào màn đêm.

"À." Ngô Lương cười lắc đầu.

Khi quay lại, gia phó đầu lĩnh và Sa Mộc vương tử cùng những người khác đã đến cổng viện.

Gia phó đầu lĩnh vừa mượn ánh lửa nhìn vào trong viện, vừa mở miệng hỏi: "Lưu Năng, thu dọn xong chưa?" "Xong rồi, xong rồi." Ngô Lương cúi đầu cười nói.

"Vậy ngươi còn ngẩn ra đó làm gì, mau ra đây theo chúng ta đi chứ?" Gia phó đầu lĩnh đút tay vào túi, nhảy chân than phiền một cách thiếu kiên nhẫn.

"Đến đây, đến đây." Ngô Lương cuối cùng lại nhìn về phía khuê phòng của Chân Mật một cái, rồi cầm đuốc chạy nhanh ra khỏi viện. ...

Đồng thời, trong khuê phòng, Chân Mật đã ngồi trở lại trên giường, nét giận dữ trên mặt trước đó đã vơi đi một nửa, nàng đặt chiếc quạt bị bẻ gãy lên đùi từ từ vuốt phẳng.

Tuy lụa mỏng có thể vuốt phẳng, nhưng khung gỗ và cán gỗ của chiếc quạt đã gãy thành mấy đoạn, chắc chắn không thể phục hồi được.

"Phụt!" Không biết vì sao, Chân Mật ngược lại đột nhiên che miệng cười khúc khích, như thể vừa trải qua chuyện gì đó đáng mừng vậy. ...

Trở lại căn phòng ấm áp, hơ tay chân rồi chui vào trong chăn.

Ngô Lương vẫn không ngừng hồi tưởng lại những chuyện vừa xảy ra.

Kể từ khi xuyên việt đến nay, con hồ ly trắng nhỏ kia vẫn là thứ đầu tiên Ngô Lương gặp được nghi ngờ là động vật thành tinh, điều này khiến y không thể không suy nghĩ nhiều.

Thực tế, từ xưa đến nay, Thiên Triều có vô số truyền thuyết dân gian về động vật thành tinh.

Trong đó, có nền tảng quần chúng rộng rãi nhất trong dân gian là "Ngũ Đại Gia Tiên", năm vị gia tiên này lần lượt là Hồ Tiên (hồ ly), Hoàng Tiên (hoàng thử lang – chồn hôi), Bạch Tiên (thứ vị – nhím), Liễu Tiên (xà), Hôi Tiên (lão thử – chuột).

Người ta cho rằng Ngũ Đại Gia Tiên luôn đồng hành lâu dài với con người, thuộc loại linh dị vừa yêu vừa tiên.

Nếu xâm phạm đến chúng, khiến chúng bị tổn hại, chúng có thể dùng yêu thuật để trả thù con người, khiến con người chịu những hình phạt tai ương ở các mức độ khác nhau.

Còn nếu con người kính cẩn thờ phụng chúng, thì sẽ được ban phúc, vì vậy ngay cả ở đời sau, dân gian vẫn có rất nhiều gia đình thờ phụng Ngũ Đại Gia Tiên.

Và trong Ngũ Đại Gia Tiên, câu chuyện truyền thuyết nhiều nhất không nghi ngờ gì chính là Hồ Tiên.

Trong những câu chuyện này, Hồ Tiên có cả tốt lẫn xấu, có kẻ báo ân có kẻ hại người, được coi là yêu tiên vừa chính vừa tà.

Tiếp theo là Hoàng Tiên, người ta thường cho rằng Hoàng Tiên có thể chi phối thế giới tinh thần của con người, một khi bị Hoàng Tiên nhập vào thân thể, con người sẽ mắc bệnh tâm thần, thường là phụ nữ, cả ngày nói lảm nhảm, khóc lóc, chửi bới.

Và thông thường, tình trạng này xảy ra là do có người trong gia đình đã xúc phạm Hoàng Tiên, không được Hoàng Tiên tha thứ, bệnh

tâm thần sẽ không bao giờ khỏi.

Ba vị còn lại là Bạch Tiên, Liễu Tiên và Hôi Tiên cũng có không ít truyền thuyết.

Như *Bạch Xà Truyện* mà người đời sau đều quen thuộc chính là được các nghệ sĩ hư cấu dựa trên những truyền thuyết dân gian về Liễu Tiên mà thành...

Trong lúc suy nghĩ những điều này, Ngô Lương lại một lần nữa nhớ lại tiếng ngâm nga truyền ra từ khuê phòng của Chân Mật. "Hourenxi——yi~~~" Khi y bị đàn hồ ly bao vây, đặc biệt là khi con hồ ly trắng nhỏ đi về phía mình, tiếng ngâm nga này vẫn vang lên, chỉ là cảm xúc ẩn chứa trong tiếng ngâm nga này dường như rất phức tạp, Ngô Lương lúc đó không thể cảm nhận được cảm xúc mà nó muốn biểu đạt, cũng không có sự đồng cảm và thấu hiểu.

Tuy tạm thời vẫn chưa có manh mối, nhưng y cảm thấy tiếng ngâm nga đó nhất định có mối quan hệ nào đó với đàn hồ ly này, đặc biệt là con hồ ly trắng nhỏ kia.

Đây có lẽ chính là gợi ý mà Chân Mật dành cho mình, vì muốn giúp Ngô Lương nhớ lại điều mà Chân Mật muốn y nhớ.

“Hourenxi——yi~~~” Ngô Lương nhẹ nhàng ngân nga lại một lần, tập trung suy nghĩ về những kiến thức mình biết, cố gắng tìm ra những lời lẽ có thể liên quan đến nó, mặc dù cơ hội có thể cực kỳ mong manh.

Sa Mộc vương tử nghe thấy tiếng Ngô Lương, từ phía sau chọc chọc vào y, tò mò hỏi nhỏ: “Lưu Năng ca, huynh đang ngân nga gì vậy, khúc điệu nghe cũng khá hay đấy?” “Không có gì, chỉ là ngân nga bâng quơ thôi…” Ngô Lương kéo chặt chăn, nói lấp lửng.

“Huynh có phải đang nhớ Bạch cô nương, hay là nhớ những mỹ

nhân ở Trần Lưu rồi?" Sa Mộc vương tử lại hỏi tiếp.

"Sao lại nói vậy?" Ngô Lương hỏi.

"Đương nhiên là nghe ra từ khúc điệu huynh ngân nga, ta tuy không hiểu nhạc lý, nhưng cũng có thể nghe ra tình cảm nhớ nhung trong khúc điệu của huynh." Sa Mộc vương tử nghiêm chỉnh nói, "Nhưng nếu là nhớ Bạch cô nương, tinh lực của huynh thật sự không phải tầm thường đâu, mới một đêm không gặp, huynh đã không chịu nổi rồi, ta không thể không nghi ngờ, huynh có phải đã sớm nắm giữ 'phòng trung chi thuật' rồi, chỉ là không muốn truyền thụ cho ta?" "Ngươi tránh xa ta ra!" Ngô Lương bỗng nhiên dở khóc dở cười, dùng khuỷu tay thúc mạnh vào Sa Mộc vương tử một cái.

"Ái da!" Sa Mộc vương tử đau đớn kêu lên một tiếng.

Bên cạnh lập tức truyền đến tiếng mắng mỏ bất mãn: "Kêu cái quỷ gì, còn có cho người ta ngủ không hả!" "Xin lỗi, xin lỗi, ta vừa rồi gặp ác mộng, xin lỗi, mau ngủ đi." Sa Mộc vương tử cũng không có làm giá gì, khả năng thích nghi lại mạnh mẽ đến bất ngờ, vội vàng xin lỗi những người xung quanh, rất nhanh đã an ủi họ ổn thỏa.

Còn Ngô Lương thì không để ý đến Sa Mộc vương tử nữa, trong lòng thầm than vãn: Giá mà ta biết "phòng trung chi thuật" thì tốt rồi, như vậy hồi ở Trần Lưu đâu còn sợ Tinh Tinh chui vào phòng ta?

Đáng tiếc ta chỉ biết "yếm hặc chi thuật" và một chút "khống thủy chi thuật" nửa vời… Chờ đã?!

Nghĩ đến đây, trong đầu Ngô Lương tựa như đột nhiên "ting" một tiếng.

Khống thủy chi thuật!

Bạch hồ.

Dị địa luyến.

Ngâm nga.

Chương 499

Hourenxiyi… Chẳng lẽ là… Hậu Nhân Hề Y?!

Ngô Lương lập tức liên kết những manh mối này lại với nhau!

Y liên tưởng đến câu chuyện lịch sử về Đại Vũ và Đồ Sơn Nữ Kiều.

Trước đó, Ngô Lương đã từng nghi ngờ Đại Vũ dường như cũng nắm giữ "khống thủy chi thuật", vì vậy mới hoàn thành kỳ tích trị thủy thiên thu.

Còn Đồ Sơn Nữ Kiều trong truyền thuyết lại là một con hồ ly chín đuôi, có sử ghi chứng: "Bài ca Đồ Sơn viết: Tuy tuy bạch hồ, cửu vĩ phảng phảng." Câu chuyện "ba lần qua nhà không vào" mà người đời sau đều biết, nói chính là câu chuyện giữa Đại Vũ và Nữ Kiều.

Đại Vũ vì trị thủy, nhiều lần đi qua nhà mình nhưng không hề bước vào, ngay cả con trai mình ra đời cũng không đoái hoài.

Còn người ở lại nhà chính là thê tử của chàng, Nữ Kiều.

Nữ Kiều nhớ phu quân, đêm khuya ngắm vầng trăng khuyết trên trời mà xúc cảnh sinh tình, cuối cùng không kìm được cất tiếng hát lên tâm tình của mình – "Hậu Nhân Hề Y!" Chỉ có bốn chữ, dưới sự ngâm xướng lặp đi lặp lại của Nữ Kiều đã hình thành một bài hát, trở thành bài tình ca đầu tiên trong lịch sử Thiên Triều có thể khảo cứu được mà giới khảo cổ công nhận, được người đời sau gọi là *Hậu Nhân Ca*, ghi chép trong *Lữ Thị Xuân Thu – Âm Sơ Thiên*.

Bốn chữ này, trong đó "hề" và "y" chỉ là trợ từ ngữ khí, tương đương với "nha" hoặc "a" thường dùng ở đời sau, chỉ có hai chữ "Hậu Nhân" trực tiếp bộc lộ lời độc thoại nội tâm của Nữ Kiều: "Đợi

chàng!" "Đậu má, lúc nãy đầu óc ta bị chập mạch rồi sao?" Đột nhiên nghĩ đến điều này, Ngô Lương không kìm được vỗ mạnh một cái vào trán mình.

Quá không nên!

Đây tuyệt đối là *Hậu Nhân Ca* không nghi ngờ gì, nhìn khắp cổ kim tuyệt đối không có bất kỳ bài hát nào tương tự *Hậu Nhân Ca*.

Gợi ý Chân Mật đưa ra đơn giản là quá rõ ràng.

Là một thạc sĩ chuyên ngành khảo cổ học, tuy không yêu cầu phải thuộc làu lịch sử cổ kim, nhưng những cái "đầu tiên" và "duy nhất" trong lịch sử như *Hậu Nhân Ca* thì nhất định phải ghi nhớ trong lòng.

Ngô Lương cũng không phải là không ghi nhớ.

Bây giờ nghĩ lại, có lẽ là vì năm Đông Kinh và Đại Vũ cách nhau quá xa, Chân Mật và Nữ Kiều cũng không có mối liên hệ tất yếu nào, thêm vào đó nửa đêm khuya khoắt bài hát này vang lên thực sự có chút quỷ dị, cùng với sự xuất hiện quá đột ngột của đàn hồ ly, mới khiến đầu óc y luôn ở trạng thái đoản mạch, vậy mà đã nghĩ lâu như vậy mà không nghĩ ra điều này, cứ như lời vốn dĩ đã sắp nói ra, một khi bị cắt ngang thì làm sao cũng không nhớ ra được nữa vậy.

Thế nhưng dù cuối cùng đã nghĩ ra điều này, Ngô Lương vẫn chưa giải được câu đố trong lòng, ngược lại những điểm nghi ngờ càng trở nên nhiều hơn.

Khúc điệu Chân Mật ngâm nga trong khuê phòng là *Hậu Nhân Ca*, điểm này đã không còn nghi ngờ gì nữa.

Nhưng nàng vì sao lại ngâm nga *Hậu Nhân Ca*?

Còn đàn hồ ly kia, đặc biệt là con hồ ly trắng nhỏ kia, chúng và Chân Mật lại có mối quan hệ gì?

Rồi lại đến những lời khó hiểu Chân Mật nói với y trước đó trong thư phòng… tư vị, ký ức… Chân Mật rốt cuộc muốn y nhớ ra điều gì?

Ngô Lương vẫn trăm mối vẫn không giải được.

Trong quá trình suy tư, Ngô Lương đã đưa ra một giả thuyết táo bạo.

Giả thuyết rằng giữa Chân Mật và Nữ Kiều tồn tại mối quan hệ nào đó… Dù sao thì *Hậu Nhân Ca* và bạch hồ đều có thể liên hệ với Đồ Sơn Nữ Kiều, mà *Hậu Nhân Ca* và bạch hồ cũng là những gợi ý liên quan đến ký ức mà Chân Mật muốn y nhớ lại.

Ngô Lương dường như chỉ có thể nghĩ theo hướng Đại Vũ.

Và nếu nhất định phải liên hệ y với Đại Vũ, thì hình như chỉ có "khống thủy chi thuật" mà y có được từ quả cây Phù Tang?

Vậy nên, "tư vị" mà Chân Mật nói, có thể là "tư vị của khống thủy chi thuật"?

Còn ký ức mà Chân Mật muốn y nhớ lại, cũng có thể là ký ức của Đại Vũ?

Hay nói cách khác, Đồ Sơn Nữ Kiều lại không phải vì "khống thủy chi thuật" mà coi y là Đại Vũ chứ?

Nếu là như vậy, thì… Chân Mật lại là gì?

Chẳng lẽ là chuyển thế của Đồ Sơn Nữ Kiều?

Hơn nữa là loại chuyển thế không uống canh Mạnh Bà?

Ngô Lương nhớ lại thông tin Dương Vạn Lý đã dò la trước đó, về chi tiết Chân Mật khi sinh ra đã mang dị tượng, và từ nhỏ đã khác thường.

Mặc dù lúc này vẫn cảm thấy thuyết "chuyển thế" không thể tin nổi, nhưng y lại không thể không nghĩ theo hướng này, nếu không

thực sự khó mà giải thích những hành vi và lời nói kỳ quái của Chân Mật.

"Ồn ào gì thế!

Không ngủ thì cút ra ngoài!" Người bên cạnh lại có người bị tiếng vỗ trán của Ngô Lương làm tỉnh giấc, bực bội mắng.

"Xin lỗi, xin lỗi, ta đánh một con muỗi thôi." Ngô Lương cũng liên tục xin lỗi, rồi liền chui ra khỏi chăn, đi giày và bước ra cửa, y cảm thấy cần phải lập tức đi tìm Chân Mật để kiểm chứng một phen.

"Lưu Năng ca, huynh đi đâu vậy?" Sa Mộc vương tử ngẩng đầu hỏi.

"Đi tiểu thôi, sẽ về ngay, huynh ngủ trước đi." Ngô Lương khẽ nói, rồi liền đón lấy gió lạnh bước ra khỏi cửa.

Như vậy lại một lần nữa đến viện của Chân Mật, lần này trên bàn đá không thấy phân chim xuất hiện, y cứ có cảm giác hai lần trước cũng là Chân Mật giở trò quỷ, chỉ là không biết nàng rốt cuộc làm thế nào, có lẽ cũng như đám hồ ly kia?

Hít sâu một hơi, Ngô Lương đi thẳng đến cửa khuê phòng của Chân Mật, giơ tay lên chuẩn bị gõ cánh cửa gỗ chạm khắc kia.

Kết quả là y vừa giơ tay lên, còn chưa kịp gõ xuống thì.

"Kẽo kẹt!" Cánh cửa gỗ trước mặt đã mở ra.

Chân Mật tươi cười đứng trong cửa, ngẩng đầu nhìn Ngô Lương đang có vẻ căng thẳng một cách khó hiểu.

Lúc này, đôi mắt của Chân Mật cũng lóe lên ánh sáng xanh lục u ám như những con hồ ly kia, những chỗ khác trông không khác gì khi gặp ban ngày, chỉ là đã thay một bộ y phục màu nhạt mỏng và thoải mái hơn, đây hẳn là y phục ngủ thường ngày của nàng.

“Vào đi.” Chân Mật khẽ mở môi son, phát ra giọng nói lười biếng nhưng tựa như ra lệnh.

“Cái này… không hay lắm chứ?” Ngô Lương không khỏi đứng khựng lại một chút, đánh giá dáng người có phần non nớt của Chân Mật, cuối cùng vẫn có chút do dự.

Đêm khuya thanh vắng, trai đơn gái chiếc, chỉ cần y bước qua cánh cửa này, bất kể có chuyện gì xảy ra hay không, đều sẽ bị coi là đã xảy ra chuyện gì đó, chẳng có gì để giải thích cả… Hay là chỉ học ngoại ngữ?

Chỉ là nghiên cứu kịch bản?

Hay chỉ là làm tóc?

Huống hồ, dáng vẻ của Chân Mật giờ đây cũng khiến Ngô Lương không thể không đề phòng.

Đặc biệt là đôi mắt kia, nhìn một cái đã thấy có vấn đề lớn, tuyệt đối không thể xem nàng như người thường.

Dù Ngô Lương có bị tinh trùng thượng não, tính cách cẩn trọng cũng khiến hắn đoạn nhiên không dám làm bừa, nếu không xảy ra sai sót thì không thể trách ai khác.

Lại nói đến thân phận của Chân Mật.

Ngô Lương đã hoài nghi Chân Mật có thể liên quan đến Đồ Sơn Nữ Kiều trong truyền thuyết, mà Đồ Sơn Nữ Kiều không chỉ là thê tử của Đại Vũ, còn là một con Cửu Vĩ Hồ Đồ Sơn, một thượng cổ thần thú… Nếu hoài nghi của hắn thành lập, vậy thì hắn hiện đang đối mặt với một lão yêu quái đã sống mấy ngàn năm, thể phàm thai như hắn làm sao chịu đựng nổi?

“Có gì không tốt?

Chẳng lẽ ngươi không muốn cùng ta hưởng xuân tiêu?" Chân Mật tựa vào bên cửa, liếc xéo hắn và mỉm cười quyến rũ, tư thái cực kỳ giống một phong trần nữ tử kinh nghiệm phong phú.

Mà những lời nói trực bạch như vậy, càng khiến trái tim Ngô Lương đập loạn không ngừng.

Chỉ là những lời này hiển nhiên không hợp với tuổi của Chân Mật, càng không phù hợp với thân phận của nàng.

Cũng chính lúc này, Ngô Lương cuối cùng cũng nhìn rõ đôi mắt của Chân Mật.

Đôi mắt đó không còn là đồng tử đen nhánh như hắn thấy ban ngày, mà đã biến thành đôi đồng tử dọc màu nâu, y hệt như con hồ ly vừa gặp.

Điều này không nghi ngờ gì nữa là đang tiếp tục chứng thực suy đoán của Ngô Lương.

Với dung mạo như vậy mà đại phương đối mặt với Ngô Lương, xem ra Chân Mật dường như cũng không có ý che giấu, chỉ là tạm thời chưa rõ vì động cơ gì mà cố ý đánh đố với Ngô Lương.

Càng như vậy, Ngô Lương lại càng không còn tâm tư làm càn.

"Nữ công tử thân phận tôn quý, nào phải tiểu nhân có tư cách tơ tưởng.

Nữ công tử đừng hạ thấp tiểu nhân như vậy." Thế là Ngô Lương lùi lại một bước, cúi đầu cung kính hành lễ nói.

"Đã vậy, sao ngươi lại khuya khoắt đến trước cửa phòng ta?

Điều này e rằng cũng không hợp lễ số?

Nếu bị người khác trông thấy, tiểu mệnh của ngươi e rằng khó giữ." Chân Mật cười lạnh một tiếng, hỏi vặn lại.

“Nữ công tử nói chí phải.

Tiểu nhân vừa nãy chỉ đang dọn dẹp phân chim, không ngờ lại vô tri vô giác đi đến trước cửa phòng nữ công tử.

Xin nữ công tử thứ tội, tiểu nhân xin cáo lui ngay.” Ngô Lương quả quyết lấy lùi làm tiến, quay đầu bỏ đi.

“Đứng lại!” Chân Mật cuối cùng cũng biến sắc mặt, lạnh lùng quát, “Ngươi nếu dám bước thêm một bước, ta lập tức gọi tất cả người nhà họ Chân đến.

Đến lúc đó không cần ta động thủ, ngươi cũng chỉ có một con đường chết!” Ngô Lương giả vờ “bị buộc” dừng bước, quay đầu lại cười khổ nói: “Nữ công tử đây là hà tất?

Tiểu nhân nếu bị bắt xử tử, danh tiết của nữ công tử cũng sẽ bị hủy hoại.

Việc này e rằng càng bất lợi cho nữ công tử hơn.” “Ngươi đang lo lắng cho ta ư?” Chân Mật nhướng mày, lại nở một nụ cười thiên kiều bách mị.

“……” Ngô Lương vô ngôn để đối, đây là đối thủ mà hắn chưa từng gặp trong cả hai kiếp sống tán gái của mình, cảm giác căn bản không phải là thứ hắn có thể khống chế.

“Phụt.” Chân Mật cuối cùng cũng không nhịn được mà che miệng cười.

Cười xong, nàng liếc hắn một cái, nghiêm túc nói: “Nếu ngươi đã nhớ ra điều gì, vậy thì theo ta vào.

Ta cũng sẽ không ăn thịt ngươi đâu.” Nói xong, Chân Mật liền tự mình quay người về phòng, không tiếp tục mời hắn, cũng không đóng cửa phòng.

Lúc này, khuê phòng của Chân Mật chưa thắp đèn dầu, không có ánh trăng chiếu rọi, bên trong tối đen như mực, nói là không thấy rõ năm ngón tay cũng không quá lời.

Cánh cửa này đối với Ngô Lương như một cái miệng chậu máu.

Chương 500

Mặc dù bên trong phát ra không phải mùi máu tanh hay tanh tưởi, mà là mùi hương thanh nhã của khuê các thoang thoảng lay động lòng người, nhưng Ngô Lương trong lòng rất rõ, chỉ cần hắn hiện tại bước vào cánh cửa này, thì sẽ không còn đường quay đầu lại.

Bất kể Chân Mật rốt cuộc có mục đích gì, bất kể là chuyện tốt hay xấu, hắn tuyệt đối không thể dễ dàng rút lui.

Chỉ có một con đường là đi đến cùng.

"……" Trong phòng, Chân Mật cũng không thúc giục nữa, dường như đã đoán chắc Ngô Lương nhất định sẽ đi theo vào, đồng thời cũng bày tỏ thái độ của mình: ngươi nếu không vào thì không cần nói chuyện nữa.

Cuối cùng, "Thất lễ rồi." Ngô Lương nhấc chân bước qua ngưỡng cửa.

"Đóng cửa lại." Chân Mật liền nói tiếp, trong bóng tối chỉ có thể thấy đôi mắt phát ra u quang màu xanh lục của nàng.

"Rầm!" Ngô Lương trước tiên dừng lại để mắt thích ứng với bóng tối trong phòng, sau đó mới y lời đóng cửa lại.

Hắn đã chọn bước vào cánh cửa này, tức là sau khi cân nhắc đã hạ quyết tâm.

Bất kể tiếp theo xảy ra chuyện gì, hắn đều có thể thản nhiên chấp nhận, ngay cả là kết quả tệ nhất mà hắn không muốn thấy.

Đương nhiên, trong dự đoán của hắn, bất kể Chân Mật vì động cơ gì, hắn đều cảm thấy nàng cũng không nên có quá nhiều ác ý.

Bỏ qua những hành vi và lời nói có vẻ không ác ý của Chân Mật

trước đây.

Giờ đây Ngô Lương phỏng đoán nàng có thể liên quan đến Đồ Sơn Nữ Kiều, còn bản thân hắn có thể vì "khống thủy chi thuật" mà bị nàng xem là Đại Vũ hoặc người chuyển thế của Đại Vũ.

Đồ Sơn Nữ Kiều và Đại Vũ lại là cặp vợ chồng nổi tiếng trong lịch sử.

Với mối quan hệ này làm nền tảng, Ngô Lương cảm thấy Chân Mật hắn là sẽ không có quá nhiều ác ý với mình, ít nhất là đại khái sẽ không có sát ý… Ngay khi Ngô Lương đang nghĩ như vậy thì, "Bang!" một thân hình mềm mại đã không nói lời nào lao vào lòng hắn.

Ngô Lương lại giật mình, may mà Chân Mật không phải mượn cơ hội đánh lén, nếu không hắn e rằng đã trúng chiêu.

Chỉ là chủ động như vậy… Ngô Lương trong lòng vẫn còn chút lo lắng, Chân Mật chẳng lẽ muốn Bá Vương ngạnh thượng cung hay sao?

Thực ra, ở thời đại này, hắn khuya khoắt nửa đêm vào khuê phòng Chân Mật đã là vượt qua giới hạn giao tiếp bình thường giữa nam nữ.

Giờ đây lại bị Chân Mật lao vào lòng như vậy, thì cũng chẳng khác gì đã có phu thê chi thực, có mười cái miệng cũng không thanh minh nổi.

"?" Trong bóng tối, Ngô Lương cảm giác rõ ràng, hai tay Chân Mật liền ôm chặt lấy eo hắn, mặt tựa vào ngực hắn, rất chặt, dường như muốn hòa tan hắn vào thân thể nàng.

Mùi hương đặc trưng của thiếu nữ xông vào mũi Ngô Lương, ngứa ngáy khiến lòng người xao động.

Ngô Lương có chút mê say, nhưng cho đến giờ khắc này hắn vẫn giữ được lý trí, rất tự giác giơ tay lên tỏ ý thanh bạch.

Dù sao hiện giờ đây là sân nhà của Chân Mật, trước khi làm rõ tình huống, bất kỳ hành vi không thích hợp nào cũng có thể chuốc lấy thêm phiền phức, khiến hắn sau này càng khó thoát thân.

"Khụt khịt ——" Chân Mật hít một hơi thật sâu, dường như đang hồi vị mùi hương trên người Ngô Lương.

Đúng như nàng đã nói trong thư phòng, mùi hương này là mùi hương nàng quen thuộc, khiến nàng mê đắm.

Đứng yên như vậy một lúc lâu sau, cánh tay ôm eo Ngô Lương cuối cùng cũng buông lỏng.

Chân Mật lùi lại vài bước, giữ khoảng cách với Ngô Lương, rồi quay trở lại giường ngồi xuống, lúc này mới có chút bất mãn mà trách vấn: "Vừa nãy sao ngươi không ôm ta?" "Nữ công tử thứ tội, tiểu nhân tiến vào khuê phòng nữ công tử đã là đại bất kính, nếu còn động tay động chân với nữ công tử, thì càng mất thể thống, là tội không thể tha, tiểu nhân không dám." Ngô Lương lúc này đã thích nghi với bóng tối trong phòng.

Tuy không thể nhìn rõ hoàn toàn mọi thứ trong phòng, nhưng cũng có thể nhìn thấy đại khái.

Đối mặt với lời trách vấn của Chân Mật, Ngô Lương đến ngồi xuống ghế gỗ trước bàn trang điểm, lúc này mới tĩnh tâm lại, đi thẳng vào chủ đề: "Không dám giấu nữ công tử, tiểu nhân lần này đến gặp nữ công tử, xác thực là dưới sự gợi ý của nữ công tử mà nhớ lại một vài chuyện.

Chỉ là không biết chuyện tiểu nhân nhớ lại và chuyện nữ công tử muốn tiểu nhân nhớ lại có phải là cùng một việc hay không, vì vậy mới đến tìm nữ công tử để xác minh một phen." "Ồ?

Kể ra nghe xem." Thấy Ngô Lương không còn giả ngây giả ngô,

Chân Mật cuối cùng cũng không truy cứu vấn đề hắn có ôm nàng hay không, mà vắt chéo chân, chống tay nâng đầu nghiêng người nằm trên giường, đầy hứng thú nhìn Ngô Lương.

"Tiểu nhân cho rằng, nữ công tử hẳn là có chút quan hệ với Đồ Sơn Nữ Kiều." Ngô Lương nói một cách tương đối thận trọng, không chủ động nhắc đến điểm chung có thể tồn tại giữa mình và Đại Vũ, tức là "khống thủy chi thuật" mà hắn nắm giữ thông qua quả mộc phù tang.

Bởi vì hiện tại hắn vẫn chưa thể hoàn toàn xác định "tư vị tương đồng" mà Chân Mật nói trước đây rốt cuộc có phải là tư vị của "khống thủy chi thuật" hay không.

Vạn nhất không phải, mà là một thuyết pháp khác mà hắn không biết, thì chẳng phải là không đánh mà tự khai sao?

"Xem ra ngươi chẳng nhớ gì cả." Kết quả Chân Mật lại trực tiếp phủ định hắn, hơi thất vọng nói: "Ngươi chẳng qua chỉ là bị dẫn dắt bởi những ghi chép trong sách vở mà thôi, nếu không thì ngươi đã không xưng hô với ta như vậy." Liên quan đến truyền thuyết về "Đồ Sơn Nữ Kiều", trong các cổ tịch như 《Lữ Thị Xuân Thu》, 《Thượng Thư》, 《Thiên Vấn》, 《Sử Ký》 trước thời Đông Kinh đều có ghi chép liên quan.

Đây vốn không phải là bí mật gì, chỉ cần là người có kiến thức uyên bác một chút, đã đọc qua những sách này, thông qua bài 《Hậu Nhân Ca》 đã có thể đoán ra đại khái, càng không cần nói đến việc trên cơ sở đó lại gặp được nhóm hồ ly xuất hiện một cách khó hiểu, đặc biệt là con bạch hồ nhỏ kia.

"Nữ công tử nói không sai, tiểu nhân quả thực chẳng nhớ gì cả." Ngô Lương thấy đã bị điểm phá, đặc biệt là chân danh của Đồ Sơn Nữ Kiều trong lịch sử vốn không có một định luận chính xác, một số

cổ tịch sớm hơn thậm chí còn gọi tên nàng là Nữ Oa.

Một người xuyên việt từ hậu thế như hắn tự nhiên không có cách nào nói chuẩn, đành phải thành thật nói: "Vì vậy tiểu nhân mới cẩn trọng lời nói và hành động, chỉ là xuất phát từ sự hiếu kỳ mà đến dò tìm chân tướng, không dám có bất kỳ ý nghĩ phi phận nào với nữ công tử, càng không dám làm càn." "Như vậy mà nói, ngươi có thể cũng không phải là người đó." Chân Mật lại không vì thế mà tức giận, vẫn nói một cách hết sức bình tĩnh.

"Không biết 'người đó' trong lời nữ công tử nói, có phải là Hạ Hậu thị Tự Văn Minh?" Ngô Lương thuận thế hỏi.

Vừa nãy Chân Mật tuy phủ định cách xưng hô của Ngô Lương, nhưng từ một khía cạnh khác mà nói, cũng coi như ngầm thừa nhận thân phận của mình.

Vì vậy Ngô Lương liên hệ nàng với Đại Vũ là không có vấn đề.

Mà Tự Văn Minh là tên của Đại Vũ, Hạ Hậu thị là tước hiệu của quân chủ nhà Hạ.

Vương tộc nhà Hạ đều lấy quốc hiệu làm họ, vì vậy Đại Vũ cũng có tên là Hạ Vũ.

Cái tên này rõ ràng hơn nhiều so với tên Đồ Sơn Nữ Kiều, Ngô Lương tự nhiên sẽ không nói sai.

"Biết rõ mà còn hỏi." Chân Mật hừ lạnh một tiếng, nhưng lại dùng giọng điệu ra lệnh nói: "Nhưng ngươi tuy chưa nhớ ra ta, nhưng giờ phút này ta vẫn không thể loại trừ khả năng ngươi có liên hệ với người đó, vì vậy trước đó, ngươi cần thường xuyên ở bên cạnh ta, đợi ta thử hết mọi cách có thể nghĩ ra thì thôi." "Đây là vì sao, xin nữ công tử chỉ rõ." Ngô Lương không hiểu hỏi.

Quả thực rất mê hoặc, theo lý mà nói, Ngô Lương vừa rồi thành

thật gặp mặt, đã có thể loại trừ khả năng hắn có liên hệ với Đại Vũ.

Cho dù hắn có mang "khống thủy chi thuật", với tuổi tác và kinh nghiệm của Đồ Sơn Nữ Kiều, tám phần nàng hẳn phải biết mối quan hệ giữa "khống thủy chi thuật" và quả mộc phù tang.

Ngay cả không biết, thì cũng không nên chỉ dựa vào một "khí tức khống thủy chi thuật" mà nhất quyết muốn liên hệ hai người ở hai thời đại khác nhau lại với nhau, điều này một chút cũng không hợp lý.

Huống hồ, hiện tại Ngô Lương còn chưa xác định "tư vị" mà nàng biết có phải là khí tức của "khống thủy chi thuật" hay không.

Chẳng lẽ còn có nguyên nhân khác sao?

"Ta cũng lười che che giấu giấu với ngươi." Chân Mật lật mình nằm sấp trên giường, hai cánh tay chống đỡ cằm với đường cong mê người, đôi chân nhỏ nhắn vắt chéo đung đưa lên xuống.

Tư thái này rõ ràng rất đáng yêu, nhưng thái độ của nàng vẫn vô cùng ngạo mạn: "Ngươi không chỉ mang khí tức 'Ngự thủy pháp' giống hệt người đó, mà còn có 'Thất sát cách' mệnh cách y như đúc.

Nếu chỉ có một điểm, có lẽ ta còn xem ngươi là một dị sĩ có mệnh số phi phàm, nhưng cả hai đều giống nhau, ta liền không thể không hoài nghi." "Thất sát cách?" Ngô Lương sững sờ.

Đã Chân Mật nói "Thất sát cách" là mệnh cách, thì tự nhiên đó là mệnh lý học huyền diệu cực kỳ của cổ đại Thiên Triều.

Đây là một loại học vấn huyền diệu dựa trên sự diễn biến của thiên can địa chi trong Chu Thiên để suy đoán vận mệnh tương lai cá nhân.

Cái thứ này còn lợi hại hơn tướng thuật nhiều.

Có thể nói diện tướng của một người là dựa trên lý thuyết mệnh

cách mà hình thành, tuyệt phi người thường có thể nắm giữ.

Trước khi gặp Chân Mật, Ngô Lương chưa từng gặp một dị sĩ nào thực sự nắm giữ "tướng thuật", ngược lại chính hắn đôi khi còn lợi dụng "tướng thuật" để giả thần giả quỷ.

Không ngờ ở đây lại bị Chân Mật nhìn thấu mệnh cách, khiến hắn vô cùng bất ngờ.

Thực ra hắn cũng rất tò mò về mệnh cách của mình, đặc biệt là "Thất sát cách" này nghe có vẻ ẩn chứa ý hung sát, càng khiến hắn tò mò hơn.

"Ngươi đúng là chẳng hiểu gì cả.

Vậy ta đại phát từ bi nói cho ngươi nghe một chút vậy… Cái gọi là Thất sát cách, còn gọi là Thiên Quan cách, là sát khí cực hung." Chân Mật "chậc" một tiếng, nhưng vẫn kiên nhẫn nói.

Nghe thấy lời này, lòng Ngô Lương hơi chùng xuống.

Nhưng nghĩ kỹ lại, Chân Mật dường như không có lý do gì phải lừa dối mình như những thầy bói lừa đảo thời hậu thế, xem ra hắn nguyện ý tiếp tục nghe.

Chân Mật tiếp tục nói: "Tuy nhiên mệnh cách này là sát khí cực hung, nhưng nếu có chế hóa thì có thể chuyển hung thành cát, có quý khí đại thành tựu.

Chỉ vì sao Thất sát tinh ẩn chứa dũng mãnh, có nghị lực, có hoài bão, có dũng khí.

Nếu khống chế được một cách thích đáng, sát khí sẽ dùng cho ta, như đại anh hùng, đại hào kiệt, tuy khó chế ngự, nhưng nếu xử lý có phương pháp, thì công lao kinh thiên động địa bỗng chốc sẽ thành tựu.

Ngươi có thể còn chưa biết, từ xưa các vị vương hầu, tướng lĩnh

khai quốc các triều đại đều có tướng Thất sát… Đương nhiên, nếu không thể chế ngự Thất sát thì tất sẽ bị sát khí phản phệ, không được thiện chung." "Ách…" Ngô Lương lại sững sờ.

Tức là, tuy mệnh cách Thất sát này là sát khí cực hung, nhưng nếu hắn có thể gánh vác được, áp chế được, thì mệnh cách này ngược lại sẽ là một mệnh cách tốt vạn người có một, có thể giúp hắn thành tựu một sự nghiệp vĩ đại?

Mà nếu hắn không gánh vác nổi, áp chế không được, thì ngay cả cái chết tốt đẹp cũng không có?

Điều này hoàn toàn là hai thái cực a.

Một là không được thiện chung.

Hai là kinh thiên động địa… Nghe Chân Mật giải thích như vậy, Ngô Lương lại yên tâm hơn rất nhiều.

Mệnh cách "Thất sát cách" tuy nói là sát khí cực hung, nhưng chỉ cần xử trí có phương pháp, cũng có thể chuyển thành quý khí của đại thành tựu, xem ra không hề tệ như tưởng tượng.

Còn về việc hắn có thể gánh vác nổi, áp chế được hay không, vấn đề này Ngô Lương cũng không quá lo lắng.

Hắn cảm thấy mình tuy không có dã tâm tranh giành thiên hạ, nhưng về mặt xung lực, nghị lực, hoài bão và dũng khí thì vẫn có thể nói là tạm ổn.

Dù sao người bình thường nếu trải qua những hiểm cảnh thập tử nhất sinh mà hắn từng gặp trong cổ mộ, cộng thêm cuộc sống hiện tại bản thân đã khá ổn, thì hắn ít ai có thể giữ được sơ tâm bất biến như hắn.

Vì vậy hắn đối với bản thân vẫn có chút tự tin, cho dù không thể gánh vác nổi, áp chế được, thì ít nhất cũng không dễ dàng bị đè sập.

Còn việc lời Chân Mật nói có phải sự thật hay không, Ngô Lương vô thức lại nhìn về phía đôi mắt của Chân Mật.

Đôi mắt này nhìn một cái đã không thuộc về người thường, cộng thêm việc nàng không phủ nhận mối quan hệ với Đồ Sơn Nữ Kiều.

Cần biết rằng Đồ Sơn Nữ Kiều là một lão yêu quái sống mấy ngàn năm trước, nếu nói không có chút đạo hạnh nào thì tuyệt đối không ai tin, vì vậy lời nàng nói tự nhiên có chút đáng tin, không thể tin hoàn toàn nhưng cũng không thể không tin.

Huống hồ nàng và Đồ Sơn Nữ Kiều cũng không có vướng mắc lợi ích gì, Ngô Lương tạm thời không nghĩ ra nàng lừa gạt mình như vậy thì có thể nhận được lợi ích thực chất gì.

Chương 501

Tóm lại, Ngô Lương tự nhiên quyết định tạm thời chấp nhận thuyết pháp về "Thất sát cách" mệnh cách.

Chỉ có điều chuyện mệnh cách này không thể tuyên dương ra ngoài, nếu để Tào lão bản nghe được, với tính cách của ông ấy e rằng sẽ lo lắng mình có đoạt chủ hay không, hình tượng vô hại mà Ngô Lương trước đây khó khăn lắm mới gây dựng được trước mặt Tào lão bản cũng sẽ bị ảnh hưởng.

"Ngươi sợ hãi rồi ư?" Thấy Ngô Lương cau mày, Chân Mật còn tưởng hắn lo lắng mình không chế ngự nổi mệnh cách "Thất sát cách", bĩu môi nói có chút khinh miệt: "Nhưng ngươi quả thực cũng nên sợ hãi, ở tuổi này mà vẫn một sự vô thành, lại không có gia thế bối cảnh để dựa dẫm, đã phải lưu lạc đến cảnh làm tôi tớ cho người, sao mà giống dáng vẻ có thể chế ngự mệnh cách như vậy được." "Nữ công tử nói phải…" Thấy Chân Mật nói vậy, Ngô Lương cúi đầu thuận theo mà thừa nhận.

Nhưng thực ra trong lòng hắn lại nhẹ nhõm hơn một chút, điều này ít nhất chứng minh Chân Mật tuy có liên quan đến Đồ Sơn Nữ Kiều, nhưng thực ra không phải yêu nghiệt vô sở bất năng, vô sở bất tri.

Nếu không thì nàng lại làm sao không thể phá vỡ thân phận ngụy trang của mình?

Điều này đối với Ngô Lương tự nhiên là chuyện tốt, nói rõ hắn trong chuyện này vẫn còn có thể thao tác, không cần cứ mãi ở thế bị động.

"Nhưng ngươi cũng có chút cốt khí, nếu là người thường nghe

đến đây, hắn đã sớm quỳ dưới đất cầu ta chỉ điểm cách hóa giải sát khí trong mệnh cách rồi." Chân Mật lại dùng ngữ khí tán thưởng mà nói.

Cũng không biết là thật lòng tán thưởng hắn, hay là không muốn đả kích Ngô Lương, mà an ủi trái tim hắn.

"Nữ công tử có cách hóa giải sát khí của mệnh cách này ư?" Ngô Lương thuận theo ý của Chân Mật mà truy vấn.

"Không có." Chân Mật lộ vẻ hí hước, cười như không cười nhìn hắn nói: "Mệnh cách này là trời sinh, nếu muốn hóa sát thành cát, người ngoài đoạn nhiên vô pháp nhúng tay vào, chỉ có thể dựa vào chính ngươi." "……" Ngô Lương nghe vậy liền bĩu môi.

Hắn đã nhìn ra rồi, Chân Mật hoàn toàn xem hắn như một món đồ chơi giải khuây, hoặc có thể nói người xem hắn như đồ chơi thực ra là Đồ Sơn Nữ Kiều.

Thái độ cao cao tại thượng một khắc cũng chưa từng thay đổi.

Nhưng như vậy cũng tốt.

Lúc này Chân Mật càng không coi hắn ra gì, thì hắn càng có thể thao tác, càng dễ giả heo ăn thịt hổ… Nếu không đối mặt với một lão yêu quái có thể đã sống mấy ngàn năm như vậy, hắn thật sự có chút không biết nên ứng phó thế nào.

"À à, ngươi quả nhiên vẫn sợ hãi, xem ra ngươi tám phần không phải người đó.

Nếu là người đó, có được mệnh lý này e rằng còn mừng không kịp." Chân Mật đắc thắng cười kiều diễm, lại cố ý khích tướng.

"Nếu đã vậy, nữ công tử có thể cho tiểu nhân cáo lui không?" Ngô Lương nghe ra ý khích tướng trong lời Chân Mật, quả quyết lại chọn nằm im.

“Lớn mật!” Chân Mật lập tức đứng thẳng dậy trợn mắt quát: “Ngươi coi đây là chỗ nào, là nơi ngươi muốn đến thì đến, muốn đi thì đi ư?

Ngươi cứ việc quay người bỏ đi, ta tự khắc sẽ lập tức dạy ngươi chữ ‘chết’ viết thế nào!” “Nữ công tử, người là nữ thần cao cao tại thượng, hà tất làm khó một tiểu bối vô danh tiểu tốt như ta?” Ngô Lương mặt mày ủ rũ nói.

“Ta tự có đạo lý của ta.” Chân Mật liếc hắn một cái, cuối cùng lại nói: “Ta thấy trong lòng ngươi cũng có nhiều nghi vấn.

Hôm nay ta tâm tình không tệ, nếu ngươi có gì muốn hỏi, vậy hãy tranh thủ bây giờ hỏi đi, có lẽ ta sẽ hảo tâm cho ngươi một lời minh bạch.” “Ách…” Thấy Chân Mật chủ động cho cơ hội, Ngô Lương tự nhiên cầu còn không được, nhưng vẻ mặt thể hiện ra vẫn là một bộ dáng cẩn thận từng li từng tí, thận trọng hỏi: “Bất luận tiểu nhân hỏi gì nữ công tử đều sẽ trả lời ư?

Đều đoạn nhiên sẽ không nổi giận ư?” “Vậy thì phải xem rốt cuộc ngươi hỏi cái gì rồi.” Chân Mật liếc xéo nói.

“……” Ngô Lương lặng lẽ ngậm miệng, cúi đầu.

“Ngươi rốt cuộc hỏi hay không hỏi?

Ta không nổi giận là được!” Chân Mật thấy vậy lập tức bực mình không chịu nổi.

Nàng chưa từng thấy người nào do dự như vậy, đơn giản là không xứng làm đàn ông.

Nếu không phải mùi hương trên người Ngô Lương đặc biệt, nàng đã sớm không kiềm chế được tính khí mà một bạt tai tát chết hắn rồi.

“Hỏi hỏi… ta, ta hỏi.” Ngô Lương giật mình, vội vàng lắp bắp hỏi: “Ta muốn biết… đôi mắt của nữ công tử là chuyện gì?

Sao lại hoàn toàn khác với khi ta thấy ban ngày?" "Chỉ hỏi cái này ư?" Chân Mật liếc hắn một cái, mở miệng hỏi ngược lại: "Ngươi có từng nghe qua từ 'Tát Mãn' chưa?" "Cũng có chút nghe nói." Ngô Lương khẽ gật đầu.

Theo hắn được biết, Thiên Triều duy nhất có liên quan đến Tát Mãn chính là "Nguyên Thủy Tát Mãn Giáo".

Từ này có nguồn gốc từ hệ ngôn ngữ Altai trong các dân tộc thiểu số ở đông bắc và tây bắc Thiên Triều, trong đó "Tát Mãn" dịch ra chính là ý nghĩa "Vu sư".

Mà ở thời kỳ bộ lạc trước thời Thương Chu của Thiên Triều, "Vu thuật" chính là được các "Vu sư" của các bộ lạc lớn nắm giữ.

Những vu thuật này bao gồm nhưng không giới hạn ở cầu phúc, dự ngôn, giải mộng, chiêm tinh, chữa bệnh… những khía cạnh liên quan mật thiết đến đời sống của con người.

Đương nhiên, cũng bao gồm rất nhiều pháp môn bị hậu thế gọi là "tà thuật", lúc đó đều được gọi chung là "vu thuật".

Có thể nói như vậy, vu thuật mà "Tát Mãn" của "Nguyên Thủy Tát Mãn Giáo" nắm giữ, chính là tiền thân của phương thuật, đạo thuật và tà thuật mà người đời sau quen thuộc.

Thực ra thế gian còn tồn tại một thuyết pháp khác: phương thuật, đạo thuật và tà thuật chẳng qua chỉ là một lượng nhỏ vu thuật còn sót lại của thời Nghiêu Thuấn mà thôi.

Trong thuyết pháp này, vu sư không phải là tiền thân, mà là tổ tông, là sản vật tất yếu của nền văn minh thượng cổ phát triển theo một hướng khác, là một sức mạnh thần bí mà người đời sau không thể lý giải, cũng vì một số nguyên nhân mà cực kỳ khó nắm giữ.

Cũng chính vì vậy, thời thượng cổ mới tồn tại nhiều truyền thuyết

thần thoại huyền diệu đến thế.

Mà nhiều kỳ môn dị thuật của hậu thế vẫn còn ảnh hưởng đến mọi mặt đời sống con người, như hoàng lịch, phong thủy, mệnh cách, tướng thuật, giải mộng… Ngay cả khi truy nguyên bằng phương pháp khảo cổ nghiêm ngặt, vẫn phải truy nguyên đến thời thượng cổ xa xôi, thậm chí còn xa xôi hơn nữa.

"Ta đã xem thường ngươi rồi, ngươi cũng không phải là kẻ bất học vô thuật." Chân Mật hơi bất ngờ nhìn Ngô Lương một cái, lúc này mới tiếp tục hỏi: "Vậy ngươi có biết thế nào là Chiêm Khiếu không?" "Chiêm Khiếu?" Ngô Lương sững sờ, chắp tay nói: "Tiểu nhân tài sơ học thiển, xin nữ công tử chỉ rõ." "Cái gọi là Chiêm Khiếu, cố danh tư nghĩa chính là phương pháp tiên gia chiếm giữ khiếu môn của phàm nhân, lấy hình thức nhập thân để truyền đạt tâm ý." Chân Mật nghiêm túc nói: "Ngươi hẳn phải biết, con người có tổng cộng chín khiếu.

Tai là tinh khiếu, mắt là thần khiếu, miệng mũi là thất khiếu, hai khiếu còn lại là trọc khiếu.

Khiếu khiếu thông hồn liên phách, là con đường duy nhất để quỷ thần nhân cơ hội mà nhập vào.

Phàm nhân không có Thiên Nhãn nên không thể nhìn thấy tiên gia, tiên gia cũng không thể trực tiếp giao tiếp với phàm nhân.

Nếu muốn truyền đạt ý chỉ cho phàm nhân, thì cần phải thông qua phương thức Chiêm Khiếu mà thực hiện… Còn việc ngươi thấy đôi mắt ta khác hẳn so với ban ngày, chính là đạo lý này.

Hiện giờ ngươi thấy đúng là nàng, nhưng thực chất người đang nói chuyện lại là ta." "Cái này…" Ngô Lương vẫn là lần đầu tiên nghe thấy thuyết pháp này.

Hắn nhìn chằm chằm vào đôi mắt của Chân Mật để tiêu hóa một

lát, vẫn cảm thấy chuyện này quá đỗi kinh người, thế là lại trầm ngâm hỏi: "Nếu vậy mà nói, cách xưng hô trước đây của tiểu nhân đã sai rồi, hẳn phải tôn xưng một tiếng Đại Tiên mới phải… Nhưng tiểu nhân còn một điều không hiểu, nếu Đại Tiên có thể Chiêm Khiếu người, có phải thân của ai cũng có thể nhập vào không?" "Tự nhiên không phải." Chân Mật cười khẩy một tiếng, lắc đầu nói: "Ngươi e rằng đã nghĩ việc này quá đơn giản rồi.

Chín khiếu của con người đã là cửa ngõ quan trọng thông hồn liên phách, tự nhiên cũng có cơ chế phòng bị bẩm sinh.

Nếu không, nếu quỷ quái nào cũng có thể tùy tiện nhập thân, thiên hạ chẳng phải sẽ loạn hết cả sao?" "……" Ngô Lương nhận ra Chân Mật vẫn chưa nói xong, thế là chỉ khẽ gật đầu, tiếp tục lắng nghe.

Quả nhiên, Chân Mật dừng một lát rồi lại tiếp tục nói: "Nếu muốn Chiêm Khiếu, thì cần phải trải qua Đả Khiếu trước.

Đả Khiếu cũng chia làm hai loại đấu pháp: một loại là vũ đả, một loại là văn đả." "Vũ đả thì đơn giản hơn nhiều.

Chọn được người thích hợp, khiến người đó bệnh nặng một trận, hoặc là khiến người đó trải qua một lần sinh tử, thì sẽ có cơ hội khiến cửu khiếu lỏng lẻo, bấy giờ mới có thể nhân cơ hội mà nhập vào.

Nhưng phương pháp này tuy nhanh chóng trực tiếp, nhưng cơ hội xảy ra bất ngờ cũng rất lớn.

Thể phàm của con người vốn yếu ớt, nếu mệnh lại không đủ cứng, chỉ cần lơ là một chút là sẽ mất mạng, như vậy thì công lao đổ sông đổ biển.

Ngoài ra, phương pháp này cho dù Chiêm Khiếu thành công, cũng có khả năng khiến tiên gia khi Chiêm Khiếu bị trói chặt vào thân xác phàm nhân thành tử khiếu.

Khi đó, tiên gia không thể thoát thân, nếu phàm nhân chết thì tiên gia cũng phải chôn theo, thực sự quá mạo hiểm, vì vậy không đắc dĩ vạn phần, ta đoạn nhiên sẽ không sử dụng." Nghe "vũ đả" này sao lại giống đoạt xá đến vậy?

Ngô Lương thầm nghĩ trong lòng.

Thực ra cũng còn chút khác biệt.

Bị trói chặt thành tử khiếu thì đồng nghĩa với việc tiên gia hoàn toàn chiếm giữ thân thể và linh hồn của phàm nhân, bản thân cũng không thể rời đi, điều này quả thực là được không bù mất.

Còn đoạt xá ít nhất là để tiếp tục kéo dài sinh mệnh trường sinh bất tử, chứ không phải tự trói mình vào một cái cây mà chết.

"Còn văn đả thì ôn hòa hơn rất nhiều.

Sau khi chọn được người thích hợp, từ nhỏ liền phải ở bên cạnh người đó, chăm sóc tận tình, lúc nguy nan thì chỉ điểm, khiến người đó dần dần nhận đồng sự tồn tại của tiên gia, rồi tìm cơ hội từng bước xâm nhập khiếu môn để thử, tuyệt đối không được nóng vội.

Đợi đến khi thời cơ chín muồi, bấy giờ mới có thể cửu khiếu đồng nhập, sống hòa hợp cùng người đó.

Điểm bất cập duy nhất là, văn đả đòi hỏi sự kiên nhẫn vô cùng, ít thì mười mấy năm, nhiều thì mấy chục năm, thậm chí đôi khi cho đến khi phàm nhân già chết cũng không thành công, thật sự rất phiền toái.

Nhưng nếu thành công, lại là một chuyện tốt đẹp, ít nhất có thể bảo toàn được sự an nhàn mấy chục năm." Nói đến đây, trên khuôn mặt tươi cười của Chân Mật lại lộ ra vẻ đắc ý, xem ra nàng hẳn là đã hoàn thành Chiêm Khiếu bằng văn đả, nếu không nói những điều này với Ngô Lương, thì chẳng phải là tự bộc lộ nhược điểm sao.

Mà nghe đến đây, Ngô Lương cũng đã có một nhận thức đại khái

về cái gọi là "Chiêm Khiếu".

Đây chẳng phải là "Xuất Mã Tiên" mà hậu thế vẫn còn lưu truyền sao?

Theo Ngô Lương được biết, "Xuất Mã Tiên" chính là một sự kế thừa truyền thống của Vu sư Nguyên Thủy Tát Mãn Giáo.

Hơn nữa những "đại tiên" này chính là ngũ đại gia tiên: hồ ly, rắn, chồn, nhím và chuột.

Nếu đúng là như vậy, thì thân phận của Chân Mật lúc này hẳn là đệ tử xuất mã của tiên gia.

Khi tiên gia xuất mã nhập thân, nàng chính là Đại Tiên bản thân, đoán việc chữa bệnh như có thần trợ.

Còn ngày thường nàng vẫn duy trì thân phận và lối sống của phàm nhân, không khác gì người thường.

"Nếu vậy mà nói…" Ngô Lương vẫn trầm ngâm nói: "Tiểu nhân nghe nói khi Chân gia vị nữ công tử này còn nhỏ, thường có bóng đen thần bí che phủ lấy nàng, lại từ năm ba tuổi đã sớm tuệ dị thường nhân, hơn nữa còn thường xuyên một mình tự nói tự cười, khi khóc khi cười, lúc múa lúc hát, những chuyện kỳ lạ này hẳn đều là Đại Tiên đang Đả Khiếu cho nàng phải không?" "Ngươi đúng là rất biết liên tưởng, nhưng lại nói trúng hết cả rồi." Chân Mật mỉm cười yểu điệu, khẽ gật đầu.

"Thì ra là vậy." Ngô Lương cuối cùng cũng xâu chuỗi được tất cả những nghi vấn trước đây của mình lại, tình hình của Chân Mật đã rất rõ ràng.

Còn về việc nữ chủ trong 《Lạc Thần Phú》 của Tào Thực rốt cuộc có phải là Chân Mật hay không, và Chân Mật có phải là thủy tổ của "Thần Điều Môn" trong truyền thuyết dân gian hậu thế hay không,

Ngô Lương cũng đã có một phán đoán — tám phần là đúng!

Bởi vì "nhảy đại thần" của "Thần Điều Môn" thực ra cũng là một trong những kỹ năng đặc sắc của đệ tử xuất mã.

Đồng thời, Ngô Lương cũng coi như đã làm rõ nguyên nhân chính khiến hắn và Sát Mộc vương tử khi mới gặp Chân Mật đã bị nàng mê đắm đến hồn xiêu phách lạc.

Một là không thể phủ nhận nàng quả thực sinh ra có dung mạo diễm lệ, khiến người ta rất khó không động lòng; hai là có lẽ chính vì sự gia trì của thân phận đệ tử xuất mã, huống hồ còn là đệ tử xuất mã của hồ tiên, khiến nàng cử chỉ điệu bộ đều toát ra ma lực mà đàn ông không thể chống cự.

Vấn đề duy nhất là, Chân Mật trong lịch sử chết cực kỳ thảm, bị rũ tóc che mặt, nhét trấu vào miệng.

Điều này vẫn khiến Ngô Lương cảm thấy nghi hoặc, nàng là đệ tử xuất mã mà, sau lưng có một Đại Tiên cơ mà, sao lại rơi vào kết cục như vậy?

Nhưng Ngô Lương cảm thấy điều tra đến bước này, đã coi như cơ bản hoàn thành mục đích chuyến đi này.

Còn về Chân Mật, hắn tự nhiên không muốn tiếp tục trêu chọc, dù sao sau lưng nàng chính là một hồ tiên đã sống mấy ngàn năm, hơn nữa nếu truyền thuyết không sai thì có thể còn là một con cửu vĩ yêu hồ đạo hạnh cực sâu.

Chương 502

Ngô Lương có tự tri chi minh, loại Đại Tiên này hiển nhiên không phải là thứ hắn có thể trêu chọc nổi, vẫn là sớm vạch rõ giới hạn thì hơn.

Khác với dự tính ban đầu của Ngô Lương.

Quá trình tìm hiểu bí mật của Chân Mật lần này lại đơn giản hơn rất nhiều so với những gì y tưởng tượng, thậm chí có thể nói là còn chưa bắt đầu điều tra đã kết thúc.

Chỉ bởi vì "Khống Thủy Chi Thuật" y có được nhờ cơ duyên xảo hợp, hay theo lời Đồ Sơn Nữ Kiều nói thì cũng có thể gọi là "Ngự Thủy Pháp", cộng thêm cái mệnh cách "Thất Sát Cách" ngay cả bản thân y cũng không hề hay biết, Đồ Sơn Nữ Kiều đã nghi ngờ y là chuyển thế của Đại Vũ, liền chủ động kể ra bí mật của mình, y chỉ đơn thuần là bị động tiếp nhận mà thôi.

Nhưng cũng chính vì vậy, Ngô Lương lại càng cảm thấy nên mau chóng rời đi, chứ không phải như những gì y từng nghĩ trước đây là thu nàng về, phục vụ cho Phường Nhân Quân, thậm chí còn có vài ý nghĩ xằng bậy.

Y giờ đã hiểu, Chân Mật căn bản không phải là năng nhân dị sĩ bình thường, mà là một "Xuất Mã Đệ Tử".

Nàng ta giờ đây có thể thẳng thắn với y như vậy hoàn toàn là vì có chỗ dựa mà không sợ hãi; còn Đồ Sơn Nữ Kiều, kẻ đồng thể cộng trú với nàng, chỉ qua lời nói thôi cũng đủ để nghe ra đó là một yêu tiên tính tình hỉ nộ vô thường, hành sự cũng nửa chính nửa tà.

Không trêu chọc nổi.

Thật lòng không trêu chọc nổi, vẫn là nên tránh xa một chút thì hơn.

Chớ để một lúc bất cẩn không những hại mình, còn liên lụy đến huynh đệ Phường Nhân Quân, vậy thì thật là được không bù mất.

Điều duy nhất đáng mừng hiện giờ là, từ lời của Đồ Sơn Nữ Kiều có thể nghe ra, những vị Xuất Mã Tiên như nàng không thể trực tiếp hiện thân trước mặt phàm nhân như y, cũng không thể trực tiếp ra tay với phàm nhân như y; đây chính là nguyên nhân chính nàng phải tìm kiếm và bồi dưỡng "Xuất Mã Đệ Tử" ở nhân gian.

Mà "Xuất Mã Đệ Tử" tuy có thể thỉnh "Xuất Mã Tiên" nhập thân, nhờ đó sử dụng một phần dị thuật mà phàm nhân không thể nắm giữ, nhưng do chịu hạn chế của thân phàm, bất kể là công hiệu hay năng lực đều sẽ bị giảm sút ít nhiều, cũng chẳng phải là có thể làm được mọi điều, biết được mọi thứ.

Bởi vậy, Ngô Lương giờ đây muốn toàn thân thoái lui, vẫn còn chút cơ hội.

Nghĩ vậy, Ngô Lương liền chắp tay cười bồi nói: "Đa tạ Đại tiên đã giải đáp thắc mắc cho tiểu nhân.

Giờ này đã không còn sớm, Đại tiên có lẽ chưa hay, tiểu nhân ban nãy lấy cớ xuất phủ mà trốn ra ngoài, giờ đã qua một hồi lâu, nếu tiểu nhân không trở về e rằng sẽ gây nghi ngờ, đến lúc đó khó mà nói rõ được." "Ta ban nãy chẳng phải đã nói, trước khi ta làm rõ ngươi và 'hắn' có liên hệ hay không, ngươi cần phải luôn ở bên cạnh ta sao?" Chân Mật nghe vậy sắc mặt trầm xuống, nhìn chằm chằm Ngô Lương nói. "Đại tiên quả thật đã nói." Ngô Lương liên tục gật đầu, nhưng lại khổ sở nói, "Bất quá Nữ công tử tức là đệ tử của Đại tiên, Đại tiên ít nhiều cũng nên cân nhắc thân phận của nàng chứ.

Tiểu nhân bất quá chỉ là một gia phó không lên được mặt bàn, nếu

để người khác phát hiện tiểu nhân lại dám vào khuê phòng của Nữ công tử vào ban đêm, tiểu nhân sẽ chịu phạt thế nào tạm thời không nói, mà ngay cả tộc nhân của Nữ công tử, e rằng Đại tiên cũng phải tốn rất nhiều công sức mới có thể loại bỏ ý kiến của mọi người.

Điều này nghiễm nhiên sẽ biến một chuyện vốn đơn giản thành phức tạp, xin Đại tiên tam tư." "Ừm..." Chân Mật trầm ngâm xem xét Ngô Lương, hiển nhiên hiện giờ tuy có sự trợ giúp của Đồ Sơn Nữ Kiều, Chân Mật ở Chân gia đã có quyền phát ngôn rất lớn, nhưng có một số việc nàng cũng không thể tùy tâm sở dục, đặc biệt là loại chuyện làm nhục gia phong này.

Một lát sau. "Ngươi nói cũng có lý, vậy thì ngươi hãy về trước đi.

Đợi lần tuần đêm kế tiếp hãy đến gặp ta, đừng hòng giở trò gì, ta sẽ dõi theo từng cử chỉ hành động của ngươi!" Chân Mật cuối cùng dùng giọng cảnh cáo nói. "Tiểu nhân không dám, vậy tiểu nhân xin cáo lui." Ngô Lương liền vội hành lễ, nhanh nhẹn quay người mở cửa phòng, nương theo ánh trăng vội vã bước về phía chỗ ở ở hậu viện.

Trên đường đi, y thực ra vẫn luôn cẩn thận dùng ánh mắt liếc nhìn xung quanh...

Lúc đầu thì chẳng phát hiện ra gì, nhưng đến khi gần đến chỗ ở, y rốt cuộc vẫn phát hiện ra hai vệt u quang xanh biếc ở một góc tường tối tăm.

Chân Mật, hay cũng có thể nói là Đồ Sơn Nữ Kiều, quả nhiên nàng sẽ không dễ dàng để Ngô Lương rời đi, cũng không hoàn toàn tin tưởng y, vẫn đang giám sát từng cử chỉ hành động của y...

Trở về phòng, chui vào chăn.

Trong lúc đó, Sa Mộc vương tử lẳng lặng mở mắt nhìn y một cái, nhưng Ngô Lương lại không lập tức nói rõ tình hình cho hắn.

Thứ nhất là bởi những chuyện này không phải một hai câu là có thể nói rõ ràng, thứ hai là nơi này đông người tạp nham, những gia phó kia tuy đều nhắm mắt, nhưng ai mà biết được liệu bọn họ có ngủ hay không, vạn nhất bị người nghe trộm được, mọi việc chỉ càng trở nên tệ hại hơn.

Huống hồ giờ bên ngoài đang có hồ ly rình rập, cũng không phải thời cơ tốt để hành động.

Nghĩ vậy trong lòng, Ngô Lương rất nhanh liền giả vờ ngủ.

Thế nhưng điều khiến y không ngờ tới là, chỉ trong chốc lát giả vờ ngủ ấy, y lại còn mơ một giấc xuân mộng không cách nào thoát ra được.

Trong mộng, y chẳng biết sao lại bị lột sạch y phục, trần truồng nằm trong khuê phòng của Chân Mật, còn bị trói tay chân, mà Chân Mật thì cực kỳ chủ động hiến dâng thân thể của mình.

Trong quá trình đó, đôi mắt của Chân Mật không ngừng biến đổi, cùng với ngữ khí và giọng điệu của nàng cũng không ngừng thay đổi.

Lúc thì là phong thái nữ vương cao cao tại thượng của Đồ Sơn Nữ Kiều, lúc lại là phong thái tiểu thư khuê các kiều diễm đoan trang của Chân Mật, Ngô Lương từ đó cảm nhận được niềm khoái lạc gấp bội, mặc dù phong thái tiểu thư khuê các kiều diễm đoan trang của Chân Mật khi làm chuyện bá vương cưỡng ép ấy lại hơi có chút không hợp. "Lưu Năng huynh!

Lưu Năng huynh?

Mau tỉnh đi, dậy tuần đêm rồi." Ngay lúc cảnh tượng kịch liệt nhất, tiếng gọi của Sa Mộc vương tử đã đánh thức y. "À?

Ồ..." Giữa lúc đang say cảnh đẹp, bỗng nhiên mở mắt nhìn thấy khuôn mặt mang phong cách dị vực của Sa Mộc vương tử, Ngô

Lương tự nhiên giật mình, rồi sau đó trong lòng lướt qua một tia thất vọng, thậm chí có chút cảm giác tiếc nuối chưa thỏa mãn.

Thật không đúng lúc, chỉ cần cho y thêm vài phút nữa, y hẳn đã có thể cùng Chân Mật thực hiện được đại hài hòa của đời người rồi. "Lưu Năng huynh, ban nãy huynh mơ thấy ác mộng phải không, lông mày nhíu chặt như vậy, trong cổ họng còn không ngừng phát ra tiếng rên nhẹ, trông bộ dạng thập phần thống khổ." Sa Mộc vương tử vẫn ở đó với vẻ mặt quan tâm hỏi.

Tên gia hỏa này rốt cuộc vẫn còn quá trẻ, phàm là người từng trải chuyện đời, ắt hẳn phải biết bộ dạng này không chỉ xuất hiện khi thống khổ, mà lúc thoải mái cũng sẽ có. "Ừm, quả thật là một ác mộng, ta ban nãy mơ thấy một con trùng lớn có vằng trán trắng lại còn trêu ghẹo, suýt nữa thì ăn thịt ta đến không còn mảnh xương." Ngô Lương nghiêm túc nói với hắn, rồi lật người ngồi dậy khỏi giường, trước tiên khoác chiếc áo dài hôm nay vừa nhận từ Chân phủ lên người rồi mới vén chăn ra, như vậy thì Sa Mộc vương tử sẽ không phát hiện ra "lều vải" dưới thân y đang nhô lên không mấy nhã nhặn. "Sao lại vô duyên vô cớ mơ một giấc mộng như vậy chứ?" Sa Mộc vương tử không hề nghi ngờ, nhíu mày nói, "Ta nghe nói Thăng Long từng có thuật giải mộng, có thể căn cứ vào mộng cảnh của người mà suy đoán một số chuyện tương lai.

Nếu tìm được người giỏi giải mộng mà giải một quẻ thì tốt rồi, nhưng cũng không cần quá lo lắng, ta còn nghe nói mộng cảnh và hiện thực thường là tương phản, đây tuy là ác mộng, nhưng cũng có thể là điềm lành." "Ngươi nói có lý...

đi thôi." Vừa nói Ngô Lương đã mặc xong y phục, cười vỗ vai Sa Mộc vương tử, cùng Gia phó đầu tử và những người khác ra khỏi phòng bắt đầu đợt tuần đêm thứ ba.

Trên đường, Ngô Lương từ miệng những gia phó khác biết được, đây chính là đợt tuần đêm cuối cùng của bọn họ trong đêm nay.

Bởi vì sau đợt tuần đêm này, nhiều nhất là hai canh giờ nữa trời sẽ sáng.

Đến lúc đó sẽ có gia phó phụ trách quét dọn sân viện thức dậy làm việc, cần phải quét dọn sạch sẽ sân viện trước khi gia chủ và những người khác thức dậy, đương nhiên cũng không còn việc của bọn họ nữa.

Ngô Lương tự nhiên thở phào nhẹ nhõm.

Đợi đến ban ngày, người trong viện sẽ đông đúc lên, những con hồ ly bị Đồ Sơn Nữ Kiều sai khiến sẽ không thể ra vào tự nhiên, đương nhiên cũng không thể tùy thời tùy chỗ giám sát y được.

Khi tuần tra đến viện của Chân Mật, quả nhiên lại phát hiện phân chim trên bàn đá. "Tà môn rồi, trước đây cũng chẳng thấy lũ chim hoang này phiền phức như vậy, cứ như thể cố tình gây sự với ngươi vậy." Gia phó đầu tử để lại một câu như thế, liền bỏ Ngô Lương lại một mình, dẫn Sa Mộc vương tử và những người khác đi tiếp tục tuần tra ở những nơi khác. "..." Ngô Lương trong lòng có nỗi khổ không nói nên lời, chỉ đành thở dài tiếp tục cúi đầu dọn dẹp phân chim.

Đợi Gia phó đầu tử và những người khác đi xa, trong phòng lập tức truyền đến giọng nói trêu chọc của Chân Mật: "Thư sướng ư?" "Cái gì?" Ngô Lương còn tưởng mình nghe nhầm. "Ta hỏi ngươi ban nãy trong mộng có thư sướng không?" Chân Mật lại gằn giọng hỏi một lần nữa.

Ngô Lương cuối cùng cũng phản ứng lại, trong lòng cũng lập tức có suy đoán, vội vàng tỏ vẻ được sủng ái mà sợ hãi nói: "Thì ra là Đại tiên đã đùa giỡn với tiểu nhân trong mộng, tiểu nhân còn tưởng sao

mình lại to gan như vậy, dám mơ một giấc mộng như thế." Không ngờ Đồ Sơn Nữ Kiều lại còn có bản lĩnh thác mộng, xem ra dù sau này trong giấc ngủ cũng phải để tâm đề phòng mới được.

Bằng không sẽ rất có thể vô tình để lộ bí mật của mình mà không hay biết, xét cho cùng, thứ ảnh hưởng đến giấc mộng đa phần là tiềm thức của con người, cái thứ này là khó khống chế nhất. "Đừng giả vờ nữa, ban nãy rõ ràng ngươi là bộ dạng đang hưởng thụ, nào có nửa phần hoảng sợ." Chân Mật nửa cười nửa không nói, "Nhưng ngươi cũng không cần che giấu, chỉ cần ngươi ngoan ngoãn thuận theo ta, giấc mộng đẹp đêm nay vẫn sẽ thường xuyên ghé thăm, một là để kích phát ký ức có thể ẩn sâu trong hồn phách của ngươi, hai là cũng là phần thưởng ta ban cho ngươi, ngươi cứ an tâm mà hưởng thụ vậy." "Đại tiên xem lời này của người nói, tiểu nhân thuận theo là xuất phát từ sự ngưỡng mộ đối với Đại tiên, chẳng hề liên quan nửa điểm đến phần thưởng." Ngô Lương cười hì hì nói, trong lòng thầm nhủ: Quả không hổ danh là Cửu Vĩ Hồ Tiên trong truyền thuyết, vừa ra tay đã là thủ đoạn đặc trưng mang tính biểu tượng như vậy, hơn nữa chuyện này nói ra cứ như uống nước ăn cơm bình thường, còn "lão làng" hơn cả tài xế lão làng thực thụ.

Nhưng nghĩ lại thì, thứ xuất hiện trong mộng cảnh thực ra là thân thể của Chân Mật.

Đồ Sơn Nữ Kiều làm vậy chẳng qua cũng chỉ là lợi dụng người khác mà thôi, Ngô Lương liền khinh thường bĩu môi, thân thể thay thế cái gì chứ, chẳng có chút thành ý nào cả!

Có bản lĩnh thì đừng chỉ biến hóa một người đồng nhân, mà hãy tự mình ra trận bằng thân thể thật đi, cũng để ta xem thử chân thân của Cửu Vĩ Hồ Tiên rốt cuộc trông thế nào, lại có cảm giác ra sao, liệu có mọc ra một đôi tai thú không chứ! "Đừng có lắm lời với ta, ta không ăn cái bộ này của ngươi đâu." Trong bóng tối, khóe môi Chân Mật

cong lên, nhưng miệng lại quát một cách cứng nhắc. "Thực ra Đại tiên, tiểu nhân còn có một chuyện không hiểu, không biết Đại tiên có thể chỉ rõ không?" Ngô Lương tiếp tục hỏi. "Nói." Chân Mật đáp. "Nếu trải qua nhiều lần thử nghiệm, tiểu nhân vẫn không thể nhớ ra tính danh của Đại tiên, liệu có phải là chứng minh tiểu nhân không phải là người mà Đại tiên nghĩ, vậy Đại tiên tính toán xử trí tiểu nhân thế nào?" Ngô Lương hỏi. "Ta biết ngươi đang sợ gì, cứ an tâm đi, dù ngươi không phải hắn, ta cũng sẽ không làm hại ngươi." Chân Mật cười nói, nói xong có lẽ cảm thấy những lời này không thể xua tan nỗi lo lắng của Ngô Lương, dừng lại một chút rồi lại tiếp tục nói, "Đến lúc đó, ngươi tuy không thể làm đệ tử của ta, nhưng có thể trở thành môn đồ của ta.

Với bản lĩnh và đạo hạnh của ta, cộng thêm 'Ngự Thủy Pháp' và 'Thất Sát Cách' của ngươi, chỉ cần ngươi thành tâm thuận theo ta, ta liền có thể giúp ngươi chế ngự 'Thất Sát Cách', sau này chắc chắn có thể thành tựu một sự nghiệp lớn.

Việc này đối với ta cũng có lợi, ta lại làm sao có thể bất lợi cho ngươi?" "Ồ?

Việc này đối với Đại tiên lại có lợi ích gì?" Ngô Lương hiếu kỳ truy vấn.

Nói như vậy, Đồ Sơn Nữ Kiều chính là có hai đường chuẩn bị, chỉ là tạm thời Ngô Lương vẫn chưa thể nghĩ thông mấu chốt trong đó.

Nhưng thông qua những lời này, Ngô Lương vẫn nghĩ đến một vài chi tiết nghi vấn có liên quan đến chuyện đó.

Ví dụ: Chân phủ hiện nay đang dưới sự chỉ đạo của Chân Mật mà khai thương phóng lương cứu tế lưu dân...

Chuyện này tám phần là ý của Đồ Sơn Nữ Kiều, chỉ là rốt cuộc có dụng ý gì Ngô Lương vẫn chưa thể nói rõ.

Ngoài ra.

Ngô Lương còn nghĩ đến ghi chép trong sử sách, Chân Mật trong lịch sử tổng cộng có hai người trượng phu, người thứ nhất là con trai của Viên Thiệu, Viên Hy, người thứ hai là Tào Phi.

Khi Chân Mật gả cho Viên Hy, Viên Thiệu chính là hào kiệt được thiên hạ công nhận có cơ hội xưng bá thiên hạ nhất, Tào lão bản còn xa mới sánh kịp.

Đáng tiếc sau này trận Quan Độ đã khiến cục diện xảy ra sự xoay chuyển kinh thiên.

Tào lão bản phản bại thành thắng đánh bại Viên Thiệu, còn Chân Mật liền lại trở thành thê tử của Tào Phi...

Sau này Tào Phi và Tào Thực xảy ra tranh giành ngôi vị thế tử, ban đầu Tào lão bản xem trọng Tào Thực, nhưng cuối cùng vì Tào Thực vài lần quan trọng uống rượu lỡ việc, cuối cùng khiến Tào Phi trở thành người thắng cuộc cuối cùng, địa vị của Chân Mật cũng từ đó mà lên cao.

Sau này, tuy xảy ra chuyện Chân Mật vì Quách thị được sủng ái mà bị Tào Phi ban chết, nhưng kết quả cuối cùng lại là con trai ruột của Chân Mật, Tào Duệ, kế thừa đại thống.

Chương 503

Mà Đồ Sơn Nữ Kiều, kẻ đang nhập vào thân thể Chân Mật lúc này, những ghi chép về nàng trong sử sách, nếu nghĩ kỹ, lại cực kỳ tương tự với Chân Mật.

Sau khi Đồ Sơn Nữ Kiều gả cho Đại Vũ, tuy bị Đại Vũ ba lần đi ngang cửa nhà mà không vào, nhưng vẫn rất nhanh sinh hạ con trai tên là "Khải".

Sau này Đại Vũ qua đời, các bộ lạc liên hợp đề cử một người tên là "Bá Ích" kế thừa vị trí thủ lĩnh.

Kết quả "Khải" lập tức phát động loạn, đẩy "Bá Ích" xuống đài, đoạt lại vị trí thủ lĩnh.

Đồng thời kiến lập chính quyền nhà Hạ, phế bỏ "thiện nhượng chế" trước đó, đổi thành "thế tập chế" cha truyền con nối, trở thành sự kiện lịch sử mang tính biểu tượng của việc chuyển đổi từ chế độ "công thiên hạ" sang "gia thiên hạ".

So sánh như vậy, có thể rút ra vài điểm chung: Đồ Sơn Nữ Kiều và Chân Mật trong lịch sử, cuối cùng người mà các nàng gả đều trở thành chủ thiên hạ!

Và con trai của các nàng, cuối cùng cũng đều trở thành chủ thiên hạ!

Giờ đây Ngô Lương đã tìm hiểu rõ, Chân Mật thực ra là Xuất Mã Đệ Tử của Đồ Sơn Nữ Kiều... tức là những quyết định quan trọng trong cuộc đời Chân Mật có thể đều tuân theo ý của Đồ Sơn Nữ Kiều.

Chẳng lẽ, con Cửu Vĩ Hồ Tiên trong truyền thuyết này, vĩnh viễn chỉ theo đuổi một điều duy nhất — trở thành "người phụ nữ của

vương" và "mẫu thân của vương" ư?

Nhưng những chuyện này rốt cuộc có lợi ích gì cho Đồ Sơn Nữ Kiều chứ?

Chân Mật tự nhiên không cần nói nhiều, với tư cách một phàm nhân, địa vị càng cao quý thì càng có thể đạt được nhiều đặc quyền.

Ngô Lương cũng vậy, nếu Đồ Sơn Nữ Kiều thật sự có thể giúp y chế ngự "Thất Sát Cách", giúp y thành tựu một sự nghiệp lớn, thì lợi ích trong đó tự nhiên không cần nói cũng hiểu, mặc dù Ngô Lương đối với chuyện này không có quá nhiều hứng thú.

Nhưng nếu nói Đồ Sơn Nữ Kiều làm như vậy mà không có mưu đồ gì, Ngô Lương đương nhiên sẽ không tin.

Ngô Lương đột nhiên lại nghĩ đến chuyện Chân Mật đề nghị Chân phủ khai thương phóng lương, chuyện này tám phần cũng là ý của Đồ Sơn Nữ Kiều.

Đây tuy có thể coi là một việc thiện, nhưng với tính cách của Đồ Sơn Nữ Kiều, nhìn thế nào cũng không giống một yêu tiên vô tư, yêu dân như con đến vậy.

Trong ấn tượng, dân gian hậu thế dường như cũng có một cách giải thích khá chung chung về nguyên cớ "xuất mã" của "Xuất Mã Tiên".

Hình như là nói "Xuất Mã Tiên" mượn thân đệ tử mà "xuất mã" để trừ quỷ, chữa bệnh, tai ương các loại, phần lớn là liên quan đến tu hành, coi như một thủ đoạn cần thiết để đột phá cảnh giới hay kéo dài thọ mệnh.

Hơn nữa Đồ Sơn Nữ Kiều ban nãy quả thật có nói giúp y thành tựu một sự nghiệp lớn, bản thân nàng cũng có lợi ích, chỉ là không nói rõ rốt cuộc là lợi ích gì mà thôi. "Chuyện này không phải là điều

ngươi nên bận tâm." Đối mặt với câu truy vấn của Ngô Lương, ngữ khí của Chân Mật lập tức lạnh xuống, rồi nói tiếp, "Ngươi chỉ cần biết một chuyện, đợi sau khi ngươi thành việc, chỉ cần vẫn thuận theo ta, những gì ngươi thấy trong mộng liền có thể trở thành hiện thực.

Ngươi làm vương ta làm hậu, ngươi và ta cầm sắt hòa minh há chẳng phải mỹ mãn sao?" Quả nhiên giống như những điểm chung mà Ngô Lương vừa tổng kết từ lịch sử, mục đích cuối cùng của Đồ Sơn Nữ Kiều vẫn là muốn trở thành "người phụ nữ của vương", còn việc trở thành "mẫu thân của vương" thì là chuyện sau này.

Nhưng đây vẫn là lợi dụng người khác mà thôi.

Bởi vì cuối cùng kẻ hiến dâng nhục thể là Chân Mật, chứ không phải Đồ Sơn Nữ Kiều đang nói chuyện với Ngô Lương lúc này, đây rốt cuộc chỉ là một cuộc chiến ủy nhiệm. "Đại tiên chẳng lẽ không sợ đến lúc đó tiểu nhân lâm thời biến lòng, ngược lại lại vì người khác mà làm áo cưới ư?" Ngô Lương tiếp tục hỏi, ý đồ thăm dò ra con át chủ bài của Đồ Sơn Nữ Kiều. "Ngươi cứ việc thử xem." Trong phòng lập tức truyền ra giọng nói thản nhiên của Chân Mật, "Ta cũng không sợ ngươi biết, từng có hai người đều là đệ tử của ta, tên của bọn họ ngươi hẳn đã nghe qua, một người gọi là Thuần Hồ, một người gọi là Đát Kỷ." "???" Nghe Đồ Sơn Nữ Kiều đột nhiên báo ra hai cái tên này, Ngô Lương lập tức lại kinh hãi lớn.

Có lẽ nhiều người đối với cái tên "Thuần Hồ" hơi xa lạ một chút, nhưng nhắc đến tên phu quân của nàng, bất kể là hiện nay hay hậu thế, thì đều tai nghe mắt thấy cả rồi — Hậu Nghệ!

Người đời sau chịu ảnh hưởng của một câu chuyện thần thoại bịa đặt, đều cho rằng thê tử của Hậu Nghệ hẳn là Hằng Nga.

Nhưng những người có chút nghiên cứu về chính sử đều biết, thê tử của Hậu Nghệ không phải Hằng Nga đã uống tiên dược bay lên

cung trăng, mà là một nữ tử bị hậu thế gọi là "Thuần Hồ".

Thực ra "Thuần Hồ" là tên thị tộc của nữ tử này, nàng cụ thể tên gì thì khó nói, chỉ có 《Thiên Vấn》 do Khuất Nguyên trước tác dường như có nhắc đến nàng tên là "Huyễn Thê".

Nhưng những điều này đều không quan trọng, quan trọng là "Thuần Hồ" từng làm một việc lớn.

Bấy giờ Hậu Nghệ chấp chưởng triều chính, nàng với tư cách thê tử của Hậu Nghệ, cùng đệ tử thân tín nhất của Hậu Nghệ là "Hàn Trác" tư thông, dưới sự hợp mưu, lần lượt giết hại nhiều đại thần thân tín của Hậu Nghệ, thay thế những chức vị trọng yếu trong triều bằng thân tín của mình.

Sau đó, một lần nữa khi bị Hậu Nghệ bắt gian tại giường, "Hàn Trác" nhân cơ hội giết chết Hậu Nghệ, rồi tự lập làm vương, đổi quốc hiệu thành Hàn, lập "Thuần Hồ" làm chính phi.

Mà giờ đây Đồ Sơn Nữ Kiều lại nói "Thuần Hồ" là đệ tử của nàng, giống như Chân Mật vậy mà chịu mệnh lệnh của nàng.

Vậy thì những hành động của "Thuần Hồ" e rằng cần phải liên hệ với bối cảnh lịch sử bấy giờ, đặc biệt là bối cảnh lịch sử liên quan đến Đồ Sơn Nữ Kiều và Đại Vũ để tiến hành phân tích: Sau khi Đại Vũ và Đồ Sơn Nữ Kiều kết hợp, Đại Vũ cuối cùng trở thành chủ thiên hạ, còn Đồ Sơn Nữ Kiều thì sinh hạ một người con trai đặt tên là "Khải".

Sau này Đại Vũ qua đời, theo "thiện nhượng chế" bấy giờ mà truyền ngôi vương cho một người tên là "Bá Ích".

Kết quả "Khải" lập tức phát động đấu tranh, đẩy "Bá Ích" xuống đài, đoạt lại ngôi vương mà phụ thân Đại Vũ để lại, kiến lập nhà Hạ, đồng thời đổi "thiện nhượng chế" thành "thế tập chế", khiến thiên hạ

trở thành thiên hạ của một gia tộc.

Sau khi "Khải" mất, con cháu của hắn là "Thái Khang" thuận lợi kế thừa vương vị theo chế độ thế tập.

Nhưng không lâu sau, người ngoài "Hậu Nghệ" lại phát động chính biến đoạt lấy chính quyền.

Hắn tuy không trực tiếp xưng đế, mà lập em trai của "Thái Khang" là "Trọng Khang" làm Hạ vương, nhưng thực ra "Trọng Khang" chỉ là một con rối, triều chính đều nằm trong sự khống chế của hắn.

Sau đó, "Trọng Khang" qua đời, con cháu của "Trọng Khang" là "Tương" kế vị, "Tương" không lâu sau bỏ trốn, từ đó "Hậu Nghệ" chính thức xưng đế, một mình nắm giữ vương vị.

Và "Thuần Hồ" liền xuất hiện vào thời điểm này. "Thuần Hồ" quyến rũ đệ tử của Hậu Nghệ là "Hàn Trác" tư thông với hắn, thiết kế giết chết Hậu Nghệ để đoạt vị, được phong làm vương hậu.

Mà "Tương" trước đó đã bỏ trốn cũng bị "Hàn Trác" truy sát, cuối cùng mệnh vong.

Bất quá thê tử của "Tương" lại trốn thoát được, và sinh hạ đứa con còn trong bụng là "Thiếu Khang".

Nhiều năm sau "Thiếu Khang" trưởng thành, lại liên hợp với các di thần nhà Hạ đánh bại "Hàn Trác", từ đó ngôi vị thiên hạ loanh quanh cuối cùng vẫn trở lại trong tay một mạch nhà Hạ, tức là hậu duệ huyết mạch của Đại Vũ và Đồ Sơn Nữ Kiều...

Điều đáng nói ở đây là, thị tộc Thuần Hồ mà "Thuần Hồ" xuất thân, chính là lấy "Cửu Vĩ Hồ" làm đồ đằng của bộ lạc.

Nhưng không thể không nói, chuyện này nếu không phải Đồ Sơn Nữ Kiều cố ý nhắc đến, Ngô Lương vẫn không thể nghĩ ra nhiều đến thế.

Giờ đây nghĩ kỹ lại, "Thuần Hồ" cùng đệ tử của Hậu Nghệ tư thông làm loạn triều cương, cuối cùng hại chết Hậu Nghệ kẻ đã soán đoạt vương vị nhà Hạ, cuối cùng lại khiến ngôi vị trở về tay hậu nhân nhà Hạ, đây không chỉ đơn thuần là một cuộc báo thù, mà là đã bày một ván cờ rất lớn!

Nói xong sự tích của "Thuần Hồ", thì Xuất Mã Đệ Tử "Đát Kỷ" khác trong miệng Đồ Sơn Nữ Kiều tự nhiên cũng cần phải sắp xếp lại một lượt, mới có thể rút ra những điểm chung trong đó.

Thực ra danh tiếng của "Đát Kỷ" ở hậu thế hiển nhiên cao hơn "Thuần Hồ" rất nhiều, nói là người người đều biết cũng không quá lời.

Quân vương mà "Đát Kỷ" phò tá chính là bạo quân lừng lẫy danh tiếng Thương Trụ Vương "Đế Tân".

Sử sách ghi lại "Đế Tân" sủng ái "Đát Kỷ" hết mực, gần như mọi việc đều phải thuận theo ý của "Đát Kỷ".

Còn những chuyện hoang dâm vô độ như "Tửu Lâm Nhục Trì" mà nàng bày ra, những hình phạt tàn khốc kinh người mà nàng phát minh, những trung thần nghĩa sĩ trong triều bị nàng giết hại, trong đó đều có sự thúc đẩy và giúp sức của "Đát Kỷ", nàng đã đóng vai trò "tiếp tay cho kẻ bạo ngược".

Cũng chính vì vậy, bách tính thiên hạ bắt đầu oán hận nàng, các chư hầu cũng lần lượt phản bội nàng.

Cuối cùng dẫn đến việc nhà Thương bị Chu Vũ Vương Cơ Phát lật đổ, Thương Trụ Vương "Đế Tân" tự thiêu mình chết tại Lộc Đài, sự thống trị của nhà Thương từ đó kết thúc...

Theo Ngô Lương được biết, "Đát Kỷ" cũng có truyền thuyết bị "Cửu Vĩ Hồ" nhập thân hoặc chính là "Cửu Vĩ Hồ" bản thể.

Chỉ có điều trong truyền thuyết, "Đát Kỷ" không phải Đồ Sơn Cửu Vĩ Hồ, mà là "Thanh Khâu Cửu Vĩ Hồ" cũng được ghi chép trong 《Sơn Hải Kinh》. "Núi Thanh Khâu có loài thú, hình dáng như hồ ly mà có chín đuôi, tiếng kêu như trẻ con, có thể ăn thịt người, ai ăn sẽ không mắc bệnh cổ chướng." Mọi người phổ biến cho rằng nếu "Đát Kỷ" có liên quan đến cửu vĩ hồ, thì "Thanh Khâu Cửu Vĩ Hồ" mới là nguyên hình hoặc bản thể của nàng.

Hơn nữa còn có truyền thuyết.

Sau khi Thương Trụ Vương Đế Tân chết, "Đát Kỷ" lại không hồn phi phách tán, mà bị buộc một mạch trốn về phía Tây đến Ma Kiệt Đà quốc ở Tây Vực, lại vì tài mạo kinh người, được Ban Thái tử của Ma Kiệt Đà quốc triệu vào cung, phong làm vương phi, ban tên "Hoa Dương Thiên".

Sau này dưới ảnh hưởng của nàng, Ban Thái tử đi theo vết xe đổ của Thương Trụ Vương Đế Tân, suốt ngày bị mê hoặc đắm chìm trong sắc dục, tàn hại trung lương, khiến dân sinh Ma Kiệt Đà quốc điêu tàn, giang sơn ngày càng suy bại, cuối cùng cũng vong quốc.

Sau đó nàng trở về Thiên triều, dưới cơ duyên xảo hợp lại ẩn giấu thân phận theo sứ giả Uy quốc đi đến Uy quốc.

Rất nhanh nàng lại được "Điểu Vũ Thượng Hoàng" của Uy quốc sủng ái, phong làm vương phi ban tên "Ngọc Tảo Tiền", sau đó lại là một câu chuyện khác rồi...

Ngô Lương không tin lắm những câu chuyện truyền thuyết về "Hoa Dương Thiên" và "Ngọc Tảo Tiền" sau này.

Hai chuyện này bất luận là về địa vực hay khoảng thời gian đều quá lớn, hơn nữa trong văn hiến lịch sử Thiên triều cũng không có manh mối nào có thể khảo chứng.

Ít nhất hiện tại, y càng để tâm hơn đến "Đát Kỷ" được Đồ Sơn Nữ Kiều nhắc đến.

Đồ Sơn Nữ Kiều ban nãy nói "Đát Kỷ" cũng là một trong những đệ tử của nàng, vậy thì những hành động của "Đát Kỷ" đối với Thương Trụ Vương "Đế Tân" và nhà Thương, hẳn là cũng có động cơ mới phải.

Ngô Lương thuận theo hướng này mà tự mình suy nghĩ, quả thật đã nghĩ ra một động cơ hợp tình hợp lý!

Sử sách ghi lại khoảng năm 1600 TCN, thủ lĩnh bộ tộc Thương là Thang dẫn quân thảo phạt Hạ Vương Kiệt, triển khai đại chiến tại Minh Điều.

Cuối cùng Hạ Kiệt bị đánh bại, bị lưu đày đến Lịch Sơn, không lâu sau qua đời.

Từ đó nhà Hạ hoàn toàn diệt vong, triều Hạ kết thúc, Thang liền kiến lập triều Thương xưng vương, sử gọi là Thương Thang Vương...

Mà Đồ Sơn Nữ Kiều là quốc mẫu của nhà Hạ.

Thương diệt Hạ.

Vậy thì nhà Thương chính là kẻ thù của Đồ Sơn Nữ Kiều, Đồ Sơn Nữ Kiều tự nhiên cũng có lý do nghĩ cách nhân cơ hội báo thù.

Còn việc nhập vào "Đát Kỷ" khiến nhà Thương diệt vong, cũng có thể coi là một thủ đoạn "lấy đạo của người trả lại cho người".

Chỉ là trước đó, Ngô Lương thật tâm chưa từng liên hệ Đồ Sơn Nữ Kiều với "Thuần Hồ" và "Đát Kỷ", hoàn toàn không ngờ những sự kiện lịch sử này lại có mối liên hệ khiến người ta phải tặc lưỡi kinh ngạc đến vậy.

Điều này đối với Ngô Lương mà nói, tự nhiên là một phát hiện lịch sử không thể ngờ tới.

Ngoài ra...

Nhà Thương từ khi Thương Thang Vương kiến lập, đến khi Thương Trụ Vương kết thúc, khoảng thời gian đó kéo dài hơn năm trăm năm.

Hơn năm trăm năm Đồ Sơn Nữ Kiều mới thu "Đát Kỷ" làm đệ tử để tiến hành hành động báo thù, khoảng thời gian này quả thật quá dài.

Với sự hiểu biết hiện tại của Ngô Lương về Đồ Sơn Nữ Kiều, nếu nàng có năng lực, tuyệt nhiên sẽ không đợi đến hơn năm thế kỷ lâu như vậy.

Chương 504

Suy nghĩ kỹ, hẳn chỉ có một khả năng.

Đó chính là trong hơn năm thế kỷ này, Đồ Sơn Nữ Kiều có thể cũng đang trải qua một số chuyện vô cùng quan trọng đối với cá nhân nàng, đến nỗi phân thân không kịp, căn bản không có cách nào bận tâm đến những chuyện khác.

Ngoài ra.

Từ khi nhà Thương diệt vong đến nay cũng đã hơn một ngàn năm, trong khoảng thời gian này Đồ Sơn Nữ Kiều không hề nhắc đến việc mình còn có đệ tử nào khác, tám phần là không làm chuyện gì kinh thiên động địa, ít nhất chắc chắn không nổi danh như "Thuần Hồ" và "Đát Kỷ"...

Vậy thì trong khoảng thời gian này, liệu Đồ Sơn Nữ Kiều có phải cũng đang làm một số chuyện khiến nàng phân thân không kịp không?

Lại kết hợp với thuyết rằng "Xuất Mã Tiên" xuất mã có liên quan đến tu hành, có thể là một thủ đoạn cần thiết để đột phá cảnh giới hoặc kéo dài thọ mệnh, Ngô Lương ngược lại càng cảm thấy hứng thú với những chuyện có thể khiến Đồ Sơn Nữ Kiều phân thân không kịp, bởi vì đây có lẽ chính là điểm yếu lớn nhất của Đồ Sơn Nữ Kiều, cũng là chìa khóa để Ngô Lương phản khách vi chủ!

Nghĩ đến đây, Ngô Lương không tự chủ được nhớ đến một cao thủ võ lâm tên là "Thiên Sơn Đồng Mỗ" trong một bộ võ hiệp ở hậu thế.

Nàng tuy là tuyệt đỉnh cao thủ trong võ lâm, ít có đối thủ, nhưng nội công luyện được lại có một hạn chế, đó chính là mỗi ba mươi năm, người tu luyện liền phải phản lão hoàn đồng một lần.

Mà sau khi hoàn đồng, công lực sẽ trở về nguyên hình, muốn hồi phục công lực, liền cần mỗi ngày tu luyện lại, mỗi một ngày chính là một năm.

Mà ba mươi ngày phục hồi công lực này, chính là lúc nàng yếu ớt nhất, không những bất cứ lúc nào cũng có thể bị người khác khống chế, mà chỉ cần một chút sơ sẩy liền có thể bị kẻ thù ra tay độc địa.

Ngô Lương hiện tại chính là nghi ngờ Đồ Sơn Nữ Kiều cũng có thể tồn tại hạn chế tương tự.

Mà nếu nghi ngờ của y thành lập, nếu Ngô Lương nắm giữ được tình hình liên quan, thì chẳng khác nào nắm được huyết mạch của Đồ Sơn Nữ Kiều.

Đương nhiên...

đồng thời cũng tăng thêm nguy cơ bị Đồ Sơn Nữ Kiều diệt khẩu.

Bởi vậy đây là con át chủ bài mà Ngô Lương trong tình thế vô cùng bị động hiện nay cố gắng nắm bắt, hơn nữa hiện tại còn chỉ là suy đoán một chiều của y mà thôi, chưa chắc đã thành sự.

Nếu có thể thuận lợi rời khỏi Chân phủ, cùng Đồ Sơn Nữ Kiều nước giếng không phạm nước sông.

Chưa nói Ngô Lương hiện tại còn chưa có một con át chủ bài như vậy, dù thật sự nắm được một con át chủ bài như thế, y cũng sẽ giả vờ không biết gì cả, cố gắng không phát sinh xung đột với con cửu vĩ hồ yêu này. "Thế nào?

Chỉ cần phục tùng ta, ngươi liền có cơ hội từ một gia phó không có gì cả, lập tức biến thân thành anh hùng đồng thời nắm giữ thiên hạ và mỹ nhân, ngươi hẳn không có lý do chùn bước phải không?" Thấy Ngô Lương nửa ngày không có tiếng động, đợi một lát sau bên trong lại truyền ra giọng của Chân Mật, ngữ khí vô cùng tự tin, như thể

sớm đã đoán định Ngô Lương sẽ không từ chối vậy.

Sự tự tin của nàng thực ra cũng không phải không có lý.

Từ xưa đến nay, ngôi vị đế vương đều là sự truy cầu vĩnh hằng của con người, đặc biệt là đàn ông.

Dù chỉ có một tia khả năng, cũng có vô số người cam nguyện bất chấp nguy hiểm bị tru di cửu tộc mà nối gót nhau.

Đặc biệt là Đồ Sơn Nữ Kiều, với thân phận "người phụ nữ của vương" và "mẫu thân của vương", đã trải qua mấy ngàn năm, chứng kiến vô số lần thay đổi chính quyền, càng đã thấy quen những bộ dạng xấu xí mà đàn ông thể hiện vì ngôi vị đó.

Từ ngữ khí của nàng có thể nghe ra, nàng hẳn tự cho rằng đã nhìn thấu nhân tính, thậm chí đối với những đế vương đó cũng có một sự khinh thường không thèm để ý, dường như chỉ coi họ là nô lệ của quyền lực và sắc đẹp mà thôi.

Thế nhưng nàng đâu biết.

Ngô Lương lại là một dị loại.

Y đối với quyền lực không hề hứng thú, còn đối với mỹ sắc ư, từ trước đến nay cũng là quân tử yêu sắc lấy có đạo, hơn nữa còn xa mới đến mức trầm mê.

Ngoài ra, Ngô Lương còn nghĩ đến Tào Phi.

Mặc dù hiện tại vẫn chưa thể làm rõ vì sao sau khi Tào Phi xưng đế lại ban chết cho Chân Mật, lại còn ra lệnh lấy tóc che mặt, nhét trấu vào miệng để bít lời oán than, nhưng chỉ vài năm sau khi Chân Mật qua đời, Tào Phi khi chưa đến bốn mươi tuổi, chính vào độ tráng niên đã sớm lâm bệnh mà tạ thế.

Hơn nữa, Ngô Lương còn nhớ, trong 《Tam Quốc Chí》 có một

đoạn ghi chép như sau: “Chu Kiến Bình là người nước Bái, giỏi thuật xem tướng, hiệu nghiệm trong dân gian không chỉ một lần.

Thái Tổ làm Ngụy Công, nghe danh, triệu y làm Lang.

Văn Đế làm Ngũ Quan Tướng, trên ghế ngồi có hơn ba mươi khách, Văn Đế hỏi thọ mấy năm, lại lệnh xem tướng các tân khách.

Kiến Bình nói: ‘Tướng quân hẳn thọ tám mươi, nhưng đến năm bốn mươi tuổi sẽ có tiểu ách, nguyện cẩn thận giữ gìn’.” Ý của tướng sư Chu Kiến Bình là: Thọ mệnh của Tào Phi là tám mươi tuổi, nhưng ở tuổi bốn mươi sẽ gặp một kiếp nạn nhỏ, khi đó cần phải cẩn thận hơn.

Mặc dù hậu thế không ai nói rõ “tiểu ách” trong lời tiên đoán của tướng sư Chu Kiến Bình là gì, nhưng không thể phủ nhận rằng Tào Phi cuối cùng đã không tránh khỏi kiếp nạn đó.

Ít nhất theo lời của tướng sư Chu Kiến Bình mà xét, Tào Phi bệnh chết ở tuổi bốn mươi không phải là thọ chung chính tẩm, mà là gặp tai ương.

Chỉ là không biết kiếp nạn này có liên quan gì đến việc y bạc tình bạc nghĩa với Chân Mật hay không, Ngô Lương giờ đây lại có chút khuynh hướng tin là có, dù sao Chân Mật chính là đệ tử xuất môn của Đồ Sơn Nữ Kiều, mà lòng báo thù của Đồ Sơn Nữ Kiều hiển nhiên không phải tầm thường, dẫu ẩn nhẫn trăm năm cũng sẽ không quên báo oán.

Ngoài ra, nhiều sử liệu đã chứng minh, “Chu Kiến Bình” thật sự có người này.

Chung Diêu, người từng được xếp vào hàng Tam Công thời Tào Ngụy, và sau khi chết còn được phối hưởng ở miếu đình của Tào Tháo, đã từng bình phẩm về người này và thuật xem tướng của y như

sau: "Truy tư sự thần diệu của Kiến Bình, dù Đường Cử, Hứa Phụ há dễ thêm được gì!" Chỉ có điều hiện tại người này vẫn chưa xuất hiện trong doanh trại của Tào Tháo, Ngô Lương đương nhiên cũng không có cơ hội tiếp xúc với y, không thể tự mình đưa ra đánh giá về thuật xem tướng của y.

Trở lại chuyện chính.

Giờ đây Đồ Sơn Nữ Kiều đối với Ngô Lương cũng xem như vừa cho ân huệ vừa răn đe, đây là chiêu trò thường thấy để thu phục thuộc hạ.

Chỉ tiếc là Ngô Lương không có mấy hứng thú với thiên hạ, đối với nữ sắc từ trước đến nay cũng giữ thái độ "phê phán", đồng thời hoài bão lý tưởng của y cũng không liên quan gì nhiều đến lời đề nghị của Đồ Sơn Nữ Kiều, thậm chí nghĩ kỹ còn có cảm giác hại nhiều hơn lợi, Ngô Lương đương nhiên không thể "thuận theo" nàng.

"Lời Đại tiên nói quả thật khiến tiểu nhân động lòng, song việc này phi thường trọng đại, tiểu nhân dù nằm mơ bình nhật cũng không dám nghĩ tới, bởi vậy tuy trong lòng có chút xao động, nhưng lo lắng thì nhiều hơn, Đại tiên có thể cho tiểu nhân chút thời gian, để tiểu nhân suy nghĩ kỹ càng rồi sẽ quyết định được không?" Đây mới là phản ứng của một người bình thường.

Nếu chỉ bằng một "Thất Sát Cách" mệnh cách, thêm vào một vài dị tượng và những lời lẽ vừa ân huệ vừa răn đe của Đồ Sơn Nữ Kiều, mà một "gia phó" thân phận thấp kém, chưa từng thấy qua thế sự, thậm chí còn không đủ cơm ăn như y đã hào khí ngất trời, coi thiên hạ là vật trong túi của mình, thì đó mới thật sự là chuyện không thể nói xuôi được.

Đương nhiên, đây cũng là kế hoãn binh của Ngô Lương.

"Sự kiên nhẫn của ta rất có hạn." Trong phòng liền truyền ra

giọng nói hơi có vẻ khinh thường của Chân Mật, dường như ngày càng không xem Ngô Lương ra gì, nhưng nói như vậy cũng xem như tạm thời đồng ý "thỉnh cầu" của Ngô Lương.

"Đa tạ Đại tiên." Ngô Lương "cảm kích" đáp.

"Nhưng ngươi cần biết, có những cơ hội bỏ lỡ rồi sẽ không còn nữa." Chân Mật tiếp lời, dịu dàng khuyên bảo, "Ngươi sinh ra đã mang mệnh Thất Sát Cách, lại thân mang dị thuật Ngự Thủy Pháp, giờ đây lại gặp ta, đủ mọi thứ này đều là số mệnh đã định, ngươi là mệnh trời phải như vậy, nếu không thuận ứng số mệnh tức là nghịch thiên mà hành, e rằng càng khó có được kết cục tốt đẹp… Ngoài ra, giờ đây ta nguyện hiệp trợ ngươi, tài nguyên và danh vọng của Chân gia đều có thể vì ngươi mà dùng, có thể nói vạn sự đã sẵn sàng chỉ còn thiếu gió Đông, lời đã nói hết, chỉ mong ngươi đừng tự mình lầm lỡ thì hơn." "Tiểu nhân hiểu rõ…" Trong lúc nói chuyện, bên ngoài sân lại truyền đến tiếng bước chân của Quản gia và những gia phó khác, Ngô Lương liền hạ thấp giọng, "Tiểu nhân xin cáo lui trước." Trở về phòng, Ngô Lương tạm thời chưa tiết lộ tình hình hiện tại cho Sát Mộc vương tử.

Cũng không lập tức lợi dụng màn đêm để dẫn Sát Mộc vương tử bỏ trốn, bởi y lo lắng Chân Mật đang lợi dụng bầy hồ ly kia âm thầm giám sát từng cử động của mình, nếu liều lĩnh bỏ trốn bị nàng phát hiện, rất có khả năng sẽ chọc giận nàng, tình thế ngược lại sẽ trở nên bị động hơn.

Cứ như vậy, y ngủ một giấc đến sáng.

Đến bữa sáng mới tỉnh dậy, bưng một bát cháo nóng, cầm một cái bánh khô, Ngô Lương lại dẫn Sát Mộc vương tử đến một góc khuất không người, vừa ăn cơm vừa khẽ nói ra kế hoạch của mình.

"Chúng ta sắp đi rồi sao?" Sát Mộc vương tử dường như có chút

bất ngờ, không nhịn được hỏi, “Chúng ta mới đến một ngày, vẫn chưa điều tra ra gì cả, không tiếp tục điều tra nữa sao?” “Đêm qua ta đã tiếp xúc với Chân Mật, nàng ấy… một lời khó nói hết, tóm lại chúng ta nên rời đi càng sớm càng tốt.” Ngô Lương nghiêm mặt nói.

“Ồ…” Thấy Ngô Lương không giống như đang nói đùa, Sát Mộc vương tử cũng biết lúc này không nên hỏi thêm nhiều, nhưng y lại không kìm được sự tò mò của mình, rụt người lại gần Ngô Lương một chút, dùng giọng thấp hơn hỏi, “Nàng ấy quả nhiên là dị sĩ sao?

Hơn nữa còn là dị sĩ mà cả huynh cũng không chế ngự nổi ư?

Huynh và nàng ấy tiếp xúc… có phải là kiểu tiếp xúc như ta nghĩ không?” “Nghĩ cái đầu quỷ của ngươi!” Ngô Lương đánh một cái vào đầu Sát Mộc vương tử, “Đêm qua khi ta cùng ngươi đi tuần đêm, mỗi lần chỉ lưu lại trong viện của Chân Mật một lát như vậy, có được bao lâu đâu, đủ để làm cái chuyện mà ngươi nghĩ sao?” “Cũng chưa chắc là không đủ đâu, khi ta ở Thiên Nê Thành đã thấy những người còn nhanh hơn thế, chỉ trong chớp mắt mà thôi.” Sát Mộc vương tử nghiêm túc nói.

“Khốn kiếp… Ngươi nghe rõ đây, trên đời này có lẽ có người nhanh hơn thế, nhưng người đó chắc chắn không phải là ta!” Ngô Lương đảo mắt, tiếp tục nói, “Nói chuyện chính sự, lát nữa sau khi ăn sáng, hãy chú ý xem các gia phó của Chân phủ có việc gì cần ra ngoài xử lý không, nếu có thì chúng ta hãy tự cáo phấn dũng đi theo họ ra ngoài, đợi đến bên ngoài sẽ tìm cơ hội tách khỏi các gia phó đó, tìm đến người của chúng ta hội hợp rồi rời khỏi Trung Sơn, những chuyện còn lại tính sau.” “Hiểu rồi…” Sát Mộc vương tử gật đầu.

Ngay khi hai người đang thì thầm to nhỏ.

“Lưu Năng!

Lưu Năng!

Thằng nhóc ngươi chạy đi đâu rồi?" Quản gia vừa từ bên ngoài trở về vừa gọi tên giả của Ngô Lương, vừa tìm kiếm bóng dáng y khắp nơi, dường như có việc quan trọng tìm y.

"Ta đây!

Ta đây!" Ngô Lương vội vàng đứng dậy giơ tay ra hiệu.

"Đứng xa thế làm gì?" Quản gia quát một tiếng, đi tới nghiêm mặt nói, "Đừng ăn nữa, Gia chủ lệnh ta triệu ngươi đến gặp y, giờ đang ở khách đường, ngươi mau chóng đi phục mệnh!" "Có việc gì vậy ca ca, cho tiểu đệ biết nội tình chút được không?" Ngô Lương trong lòng đánh trống ngực, cười gượng hỏi một cách lo lắng.

"Cái đó ta làm sao biết được!

Gọi ngươi đi thì ngươi mau đi đi, đừng có chậm chạp khiến Gia chủ tưởng ta làm việc bất lực." Quản gia mặt lạnh nói, nhưng ngay sau đó y lại khoác vai Ngô Lương vừa dẫn y đi ra ngoài, vừa lộ vẻ hâm mộ nói, "Nhưng ta thấy tám phần là chuyện tốt, ngươi nghĩ xem, ngươi vào phủ mới được có một đêm, Gia chủ trước đây lại chưa từng sắp xếp công việc gì cho ngươi, đương nhiên không thể vì ngươi phạm lỗi mà Gia chủ muốn trách phạt ngươi, hơn nữa hôm qua Tiểu nữ công tử từng hỏi ngươi có biết chữ không, trong đám gia phó chúng ta không có mấy người biết chữ, đây chính là lợi thế của ngươi, bởi vậy ta đoán Gia chủ tám phần cũng đã biết ngươi có tài này, định giao phó trọng trách… Lưu Năng huynh đệ, lần này nếu ngươi làm nên sự nghiệp, đừng quên ta nhé, chúng ta dù sao cũng quen biết một trận, đêm qua khi đi tuần đêm ta còn đặc biệt chiếu cố ngươi đó, không tin ngươi hỏi những gia phó khác xem, có mấy người dám dậy muộn hơn ta khiến ta phải đợi ở cổng?" Nếu là người đã đọc sách, hẳn sẽ nói câu "chó phú quý vật tương vong".

Vị Quản gia này hiển nhiên không nói những lời văn hoa đó.

“Nhất định rồi, ân tình này tiểu nhân đều ghi trong lòng.” Ngô Lương liên tục gật đầu, quay đầu nháy mắt ra hiệu với Sát Mộc vương tử, bảo y cứ ở đây đợi tin tức.

Cứ thế, y đến cửa khách đường.

Quản gia ngoan ngoãn chờ bên ngoài, một mình Ngô Lương bước vào, chỉ thấy Gia chủ Chân gia là Chân Nghiễm đang ngồi trên ghế chủ vị uống trà, còn Chân Mật thì ngồi trên một chiếc ghế thấp bên cạnh, nhẹ nhàng vuốt ve một con chó vàng đang tựa vào chân nàng.

Lúc này đôi mắt của Chân Mật đã trở lại màu đen như y từng thấy trước đây.

Con chó vàng kia cũng nằm rất yên ổn, không hề có chút nóng nảy bất an nào.

Mặc dù không có cơ sở khoa học nào, nhưng trong nhiều bộ phim kinh dị và truyện ma của hậu thế, giác quan của loài chó thường nhạy bén hơn con người rất nhiều, mỗi khi có yêu ma quỷ quái giáng xuống hoặc đến gần, phản ứng đầu tiên thường là chó.

“Kiến qua Gia chủ, kiến qua Tiểu nữ công tử.” Ngô Lương nhìn thêm con chó một lần, rồi cúi đầu thuận mắt hành lễ.

“Lưu Năng, ta nghe Mật nhi nói, ngươi từng đọc qua một vài cuốn sách, biết một ít chữ phải không?” Chân Nghiễm mỉm cười, mở lời hỏi.

“Bẩm Gia chủ, tiểu nhân chỉ biết chút ít mà thôi, không đáng kể.” Ngô Lương cúi đầu nói.

“Không biết khả năng biết chữ của ngươi từ đâu mà có?

Có phải tổ tiên từng có người làm quan trong triều, chỉ là đến đời ngươi thì sa sút rồi?” Chân Nghiễm thẳng người dậy, hỏi cặn kẽ ngọn nguồn.

Cũng khó trách Chân Nghiễm lại hỏi nhiều như vậy, thời này việc độc quyền văn hóa cực kỳ nghiêm trọng, thêm vào đó sách vở đều dùng trúc giản, chi phí chế tác rất cao, bách tính bình thường căn bản không có cơ hội tiếp xúc.

"Gia chủ hiểu lầm rồi, chỉ là những năm đầu khi tiểu nhân theo đoàn buôn ra ngoài làm ăn, chủ đoàn buôn cần một thư ký sổ sách nhưng lại không muốn thuê người ngoài, vậy nên đã dạy tiểu nhân theo tiểu chủ nhân làm thư đồng nửa năm, vì thế học được chút ít để phục vụ chủ nhân." Ngô Lương chắp tay nói.

"Thì ra là vậy, xem ra ngươi cũng là người thông minh, nếu không chủ đoàn buôn kia đâu lại cứ chọn ngươi." Chân Nghiễm gật đầu, rồi nói, "Vì ngươi có tài này cũng đừng lãng phí, vừa hay thư phòng của Mật nhi thiếu một thư đồng để sắp xếp sách vở, mấy nàng thị nữ khi dọn dẹp thường làm loạn sách của Mật nhi, vậy thì từ hôm nay, việc này sẽ giao cho ngươi phụ trách, ngoài ra, đã làm thư đồng, ngươi cũng không tiện ở cùng những gia phó thô lỗ kia nữa, tránh làm mất đi vẻ thanh lịch, ta đã sai người dọn dẹp một gian thiên phòng bên cạnh viện của Mật nhi, lát nữa ngươi trở về chuẩn bị một chút, dọn đến gian thiên phòng đó ở một mình đi." "…" Nghe thấy lời này, Ngô Lương vô thức dùng khóe mắt liếc nhìn Chân Mật một cái.

Không cần nói cũng biết đây tuyệt đối là lời đề nghị của Chân Mật, bề ngoài trông có vẻ là ban ơn cho mình, nhưng thực chất là để tiện cho việc giám sát Ngô Lương chặt chẽ hơn, ràng buộc y ở lại Chân phủ.

Có vẻ Chân Mật đã hạ quyết tâm muốn giữ y lại.

Chương 505

Tuy nhiên, từ tình hình hiện tại Ngô Lương cũng đã nhìn ra, Chân Mật tuy có quyền phát ngôn rất lớn trong Chân gia, nhưng Chân gia không phải là của riêng Chân Mật có thể độc đoán, nếu không nàng đã không cần phải giả vờ bình thường như vậy trước mặt Chân Nghiễm, càng không cần phải làm mọi việc thông qua Chân Nghiễm để đạt mục đích.

Đặc biệt là những việc nội phủ này, người ngoài không thể nhìn thấy, thật sự không cần thiết phải đi theo quy trình này.

Khi Ngô Lương dùng khóe mắt nhìn Chân Mật, Chân Mật cũng đang nhìn y, khóe môi khẽ cong lên một nụ cười nhạt, dường như đang tỏ ý tốt với y, lại dường như đang tỏ uy với y.

"Sao?

Ngươi còn có ý kiến khác à?" Thấy Ngô Lương không lập tức tạ ơn, Chân Nghiễm khẽ nhíu mày hỏi.

"Tiểu nhân không dám, Gia chủ trọng dụng tiểu nhân như vậy, tiểu nhân mừng còn không kịp, làm sao có ý kiến khác được, chỉ là… chỉ là…" Ngô Lương vội vàng hành lễ cảm ơn, nhưng lại ấp úng nói.

"Có gì thì nói thẳng!" Trên mặt Chân Nghiễm đã có chút bực bội.

Một gia phó như Ngô Lương, được nhận việc tốt lại dường như còn muốn mặc cả, đây là lần đầu tiên y thấy, thật sự có chút không biết điều.

"Không biết Gia chủ có còn nhớ Ngọc Điền, người cùng tiểu nhân được chiêu vào phủ làm gia phó không, y từng cứu tiểu nhân một mạng, khi đó tiểu nhân đã đối trời lập lời thề, sau này nhất định sẽ

cùng y hưởng phúc.

Ngô Lương khép nép sợ hãi cúi mình nói, "Giờ đây Gia chủ trọng vọng tiểu nhân như vậy, tiểu nhân trong lòng cảm kích, nhưng không dám quên ơn mà hưởng một mình, bởi vậy cả gan khẩn cầu Gia chủ cho phép Ngọc Điền cùng tiểu nhân dọn đến ở, nếu không tiểu nhân trong lòng thật khó yên." Hành động này thực ra là để đề phòng Chân Mật.

Nếu là bình thường, Ngô Lương đương nhiên mong muốn được ở phòng đơn, quyết không muốn ở chung với Sát Mộc vương tử, y cũng đâu có thói quen đặc biệt gì.

Nhưng ở Chân phủ.

Trước hết, gian thiên phòng này chắc chắn rất gần Chân Mật, thứ hai Chân Mật lại có khả năng lén lút nhập mộng, nếu Ngô Lương ở phòng đơn, Chân Mật liền có thể làm rất nhiều chuyện với y mà không kinh động đến người khác, khi đó ngay cả một người giúp đỡ cũng không có, thật sự có chút bất tiện.

Còn nếu ở chung với Sát Mộc vương tử, liền có thể khiến Chân Mật không thể làm càn, ít nhất khi gặp ác mộng không thoát ra được, cũng có thể được Sát Mộc vương tử đánh thức.

Nghe lời Ngô Lương nói, Chân Nghiễm lại nhìn y bằng con mắt khác, sắc mặt bực bội trên mặt cũng vơi đi một chút, gật đầu nói: "Thì ra là vậy, đã vậy…" Kết quả, lời vừa nói được một nửa.

"Vang – Kỷ kỷ!" Con chó vàng ngoan ngoãn kia bỗng nhiên như bị kinh hãi, nhảy dựng lên từ bên chân Chân Mật, rồi kẹp đuôi vội vã chạy ra ngoài khách đường.

"Con chó không biết điều này, lại không nghe lời chạy loạn sủa loạn, nếu còn không nghe lời quản thúc, đến một ngày nào đó ta sẽ

giết nó ăn thịt!" Chân Mật lén lút vứt một nắm lông chó còn sót lại trong tay xuống sau bàn, vẻ mặt dường như lơ đễnh, nhưng lại thâm ý khó lường liếc nhìn Ngô Lương, phát ra giọng nói lười biếng.

Lời nói của Chân Mật rõ ràng là nói cho Ngô Lương nghe, đây là một lời cảnh cáo vô cùng nghiêm khắc.

Nhưng từ đó Ngô Lương cũng càng thêm xác định, Chân gia quả thật như Ngô Lương đã nghĩ trước đây, vẫn chưa trở thành nơi Chân Mật có thể độc đoán, nếu không nàng căn bản không cần phải chỉ cây dâu mà mắng cây hòe như vậy.

Mà chuyện này, Ngô Lương cũng sẽ không dễ dàng lùi bước, dù cho vì thế mà chọc giận Chân Mật.

Đây là giới hạn cuối cùng của y, nếu có thể lặng lẽ rời đi tự nhiên không sao cả, nhưng nếu không thể thoát thân nhanh chóng, điều này lại vô cùng quan trọng, ít nhất có thể khiến Chân Mật có chút e ngại.

Bởi vậy đối mặt với lời trách mắng chỉ cây dâu mà mắng cây hòe của Chân Mật, Ngô Lương mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, dứt khoát giả vờ như không nghe thấy.

"?" Còn Chân Nghiễm thì không hiểu ý sâu xa của Chân Mật, nhìn con chó vàng đã chạy ra ngoài, lại vẻ mặt kinh ngạc nhìn về phía Chân Mật.

"Nhị ca thứ tội, con chó này đột nhiên nhảy lên dọa muội muội, là muội muội thất thố…" Chân Mật ngẩng đầu lên lại là vẻ mặt tủi thân, nhẹ nhàng nói với giọng điệu hơi xin lỗi.

Xem ra bình thường Chân Mật trước mặt người nhà Chân gia, đặc biệt là trước mặt người nhị ca là Gia chủ này, vẫn rất chú ý giữ gìn hình ảnh, hẳn là luôn giữ thái độ của một tiểu thư khuê các, nếu không Chân Nghiễm lúc này đâu lại có phản ứng như vậy?

Đương nhiên, cũng có thể không phải hoàn toàn là giả vờ.

Chân Mật tuy là đệ tử xuất môn của Đồ Sơn Nữ Kiều, nhưng trong sự hiểu biết của Ngô Lương, đệ tử xuất môn và đoạt xá có sự khác biệt bản chất, hai bên hẳn là một mối quan hệ hợp tác, tuy có phân chia mạnh yếu, nhưng Đồ Sơn Nữ Kiều muốn làm một số việc trái với ý nguyện của Chân Mật, vẫn không dễ dàng như vậy.

Còn nếu Chân Mật cực kỳ coi trọng người nhà của mình, không muốn phá hỏng hình tượng của mình trước mặt người nhà, không muốn làm những chuyện có hại cho Chân gia, Đồ Sơn Nữ Kiều hẳn cũng không có cách nào ép buộc nàng, dù cho khi nhập hồn vào thân cũng phải chú ý hành vi của mình, nếu không sẽ phá vỡ mối quan hệ hợp tác này.

"Con chó này dám dọa muội muội, giết đi cũng đáng lắm." Chân Nghiễm liền gật đầu, vẻ mặt cưng chiều cười nói, "Nhưng con chó này còn nhỏ, lát nữa ta sẽ sai người huấn luyện lại, nếu có thể huấn luyện ngoan ngoãn rồi lại cho muội muội đùa nghịch, nếu không huấn luyện được ta sẽ tự tay làm thịt nó." "Đa tạ Nhị ca…" Chân Mật cúi đầu cảm ơn.

Nói đến đây, Chân Nghiễm mới quay đầu lại nhìn Ngô Lương, nghiêm mặt nói: "Lưu Năng, ngươi đã có lòng báo ân, đây cũng là chuyện tốt, vậy thì cứ bảo Ngọc Điền đến ở cùng ngươi đi, nhưng ngươi cần biết, hai người các ngươi chức vụ khác nhau, đừng vì thế mà lầm lỡ công việc bổn phận, nếu không đừng trách ta trừng phạt cả hai ngươi." "Tiểu nhân không dám, đa tạ Gia chủ!" Ngô Lương trong lòng mừng rỡ, vội vàng cúi mình hành lễ.

Đồng thời khóe mắt y lại lén lút liếc nhìn Chân Mật một cái, lúc này trên khuôn mặt tươi cười của Chân Mật cũng thêm một nét bực bội, hiển nhiên Ngô Lương đã không nghe lời cảnh cáo của nàng mà

chủ động từ bỏ thỉnh cầu, đã khiến nàng bất mãn.

Mà nàng càng như vậy, Ngô Lương lại càng cảm thấy quyết định của mình là đúng.

Cái gọi là "Mọi điều kẻ địch phản đối, đều là điều chúng ta phải kiên trì", Chân Mật muốn y dọn ra ở riêng chắc chắn có ý đồ gì đó, bởi vậy Ngô Lương lại càng không thể để nàng toại nguyện.

"Xuống đi." "Vâng." Ra khỏi khách đường, Ngô Lương rất nhanh đã tìm thấy Sát Mộc vương tử.

Kế hoạch ban đầu không thay đổi, y vẫn định dẫn Sát Mộc vương tử thử bỏ trốn, nếu không trốn thoát được, cũng phải tìm cách truyền tình hình ở đây cho nhóm Phường Nhân Quân đang chờ tiếp ứng bên ngoài Chân phủ, chuẩn bị sẵn sàng cho tình huống xấu nhất.

Đương nhiên, trò diễn vẫn phải làm cho trọn vẹn.

Rất nhanh Ngô Lương và Sát Mộc vương tử liền được sự giúp đỡ của một số gia phó đang cố gắng nịnh bợ y, dọn đến nơi ở mới, là một gian thiên phòng vốn dùng để chứa đồ tạp vật bên cạnh viện của Chân Mật, chỉ cách Chân Mật một bức tường.

Hoàn tất xong những việc này, Ngô Lương liền dẫn Sát Mộc vương tử cố gắng trà trộn ra khỏi Chân phủ.

Kết quả vừa đến cổng Chân phủ, hai người họ liền bị gia phó gác cổng chặn lại.

"Lưu Năng, Ngọc Điền, hai ngươi định ra ngoài à?" Ngô Lương và Sát Mộc vương tử giờ đây đã trở thành người nổi tiếng trong đám gia phó, dù sao không phải ai cũng có thể ngày thứ hai sau khi vào phủ đã thăng chức thành thư đồng, hơn nữa lại là thư đồng của Chân Mật, đây là giấc mơ của biết bao nam gia phó trong Chân phủ, đơn giản là sự ghen tỵ, đố kỵ, căm ghét… Họ đương nhiên không dám tơ tưởng

đến Chân Mật, nhưng điều đó không ngăn cản họ trong lòng mong muốn được gần Chân Mật hơn.

Thêm vào đó là mái tóc ngắn độc đáo của Ngô Lương và khuôn mặt Tây Vực khá hiếm thấy của Sát Mộc vương tử.

Giờ đây không ai trong các gia phó của Chân phủ là không biết hai người họ, dù cho hai người họ căn bản không biết những gia phó này họ gì tên gì.

"Mấy vị đại ca vất vả rồi, hai chúng tiểu nhân đến Trung Sơn còn chưa từng đi dạo cho kỹ, giờ đây cuối cùng cũng có chỗ dừng chân, lại vừa hay không phải ca trực, bởi vậy muốn ra ngoài đi dạo một chút." Ngô Lương rất khách khí mỉm cười nói.

"Cái này…" Các gia phó lập tức lộ vẻ khó xử, một người trong số đó bước tới khoác vai Ngô Lương khẽ nói, "Lưu Năng huynh đệ, không phải huynh đệ không nể mặt ngươi, chỉ vì vừa rồi Tiểu nữ công tử đặc biệt sai người đến dặn dò, nói rằng ngươi giờ đây đã được giao phó trọng trách, nếu không có sự cho phép của Tiểu nữ công tử, không được tự ý rời khỏi Chân phủ, đừng khiến chúng ta khó xử chứ." "…" Chân Mật quả nhiên đã đề phòng y rồi.

Hơn nữa đây là một chuyện nhỏ, căn bản không cần thông qua Chân Nghiễm, một mình Chân Mật đã có thể quyết định, các gia phó bên dưới cũng chắc chắn không dám chống đối.

Nghe thấy lời này, Sát Mộc vương tử không khỏi nhìn về phía Ngô Lương.

Đến lúc này y cũng cuối cùng đã tự mình cảm nhận được một tia nguy hiểm, xem ra Chân Mật đã hạ quyết tâm muốn giữ Ngô Lương lại trong Chân phủ, mà trước đó, y thực ra cũng không mấy coi trọng những lời Ngô Lương nói lúc ăn sáng.

“Đã là ý của Tiểu nữ công tử, tiểu nhân làm sao dám chống đối.” Ngô Lương sắc mặt không đổi, khẽ gật đầu nhưng lại hỏi, “Vậy còn Ngọc Điền thì sao?

Tiểu nữ công tử có cấm y ra ngoài không?” “Tiểu nữ công tử thì không hề nhắc đến Ngọc Điền, đối với y chắc là không có lệnh cấm nào.” Gia phó nhìn Sát Mộc vương tử một cái, lắc đầu nói.

“Hiểu rồi, đa tạ huynh đệ.” Ngô Lương mỉm cười, dẫn Sát Mộc vương tử quay trở lại.

Xem ra Chân Mật không hề xem Sát Mộc vương tử ra gì, cũng không hề biết bên ngoài Chân phủ còn có người chờ tiếp ứng Ngô Lương, nếu không sao lại chỉ cấm y mà lại bỏ qua Sát Mộc vương tử.

Tuy nhiên, để phòng Chân Mật còn giữ lại một nước cờ, dẫn đến việc lộ ra tình hình thực tế của mình, Ngô Lương cũng không kiên quyết bắt Sát Mộc vương tử ra ngoài lúc này, mà là bảo y đợi đến khi ít bị chú ý hơn, rồi thản nhiên một mình trà trộn ra ngoài, khi đó liên hệ với nhóm Phường Nhân Quân bên ngoài cũng không muộn.

Về phần phương thức truyền tin bí mật đã bàn bạc với nhóm Phường Nhân Quân trước khi vào phủ, Ngô Lương chọn tạm thời không sử dụng.

Bởi vì phương thức truyền tin bí mật đó phải tiến hành vào ban đêm, mà đến ban đêm Đồ Sơn Nữ Kiều liền có thể không kiêng kỵ gì nhập vào thân Chân Mật, thêm vào đó còn có cả bầy hồ ly thần xuất quỷ một trong Chân phủ, nguy cơ bị bại lộ chỉ có cao hơn mà thôi.

Cứ như vậy, Ngô Lương tạm thời nằm im chờ thời.

Kết quả vừa đến buổi chiều y lại nghe được một tin tức ngoài ý muốn – Viên Thiệu muốn đến bái hội Chân gia!

Tin tức này là do các gia phó khác truyền ra.

Còn về mục đích chuyến đi này của Viên Thiệu rốt cuộc là gì, dường như không ai có thể nói rõ, dù sao chuyện này vốn không phải là việc mà những gia phó thân phận thấp kém như họ có tư cách hỏi nhiều, chỉ cần người nhà Chân gia sắp xếp thế nào thì họ làm theo thế ấy mà thôi.

Họ chỉ biết Gia chủ Chân Nghiễm đã hạ lệnh, yêu cầu họ mấy ngày gần đây tăng cường cảnh giác, việc phát chẩn lương cũng tạm dừng.

Mà Thái thú nước Trung Sơn cũng đã hạ lệnh sẽ bắt đầu giới nghiêm vào tối nay, bất kỳ ai qua giờ Tuất đều không được ra ngoài, kẻ vi phạm sẽ bị nghiêm trị không tha, còn những lưu dân đã vào thành trước đây cũng sẽ được tập hợp lại và đuổi hết ra ngoài thành, và trong thời gian giới nghiêm cấm không cho họ vào thành nữa.

"Không hổ là Viên Bổn Sơ, cái trận thế này quả thật không nhỏ a." Gối hai tay nằm trên giường, Ngô Lương Lương khẽ nhíu mày, trầm ngâm tự lẩm bẩm.

"Lưu Năng ca, việc này đối với chúng ta có ảnh hưởng gì không?" Sát Mộc vương tử có chút lo lắng hỏi.

"Ảnh hưởng lớn nhất chính là, trong thời gian gần đây chúng ta cũng không thể hành động khinh suất, nếu không đó chính là đỉnh phong tác án, không những phải chịu áp lực từ Chân Mật và Chân phủ, mà còn phải đồng thời chịu áp lực từ quân đội Thái thú Trung Sơn quốc và quân đội tùy tùng của Viên Thiệu, sơ suất một chút liền có thể vạn kiếp bất phục, cơ hội thoát thân cực kỳ mong manh." Ngô Lương thẳng người dậy, nghiêm mặt nói.

"Vậy chúng ta cứ ở lại Chân phủ sao?" Sát Mộc vương tử lộ vẻ kinh ngạc, vội vàng hỏi tiếp.

"Tạm thời chỉ có thể như vậy, tùy cơ hành sự thôi." Ngô Lương

gật đầu, nói, "Và lúc này, nên nhanh chóng thông báo cho người của chúng ta đang ở bên ngoài, nói cho họ tình hình hiện tại của chúng ta, bảo họ an tâm đồng thời cũng đừng hành động khinh suất, mà với khả năng của Dương Vạn Lý, chắc hẳn việc thăm dò được tin tức Viên Thiệu đến bái hội Chân phủ không phải là việc khó, có khi còn biết sớm hơn cả chúng ta, giờ đây điều khiến họ lo lắng nhất chính là tình hình của chúng ta." "Vậy ta mau chóng tìm cách ra ngoài một chuyến?" Sát Mộc vương tử lại hỏi.

"Ừm…" Ngô Lương trầm ngâm một lát, cuối cùng vẫn gật đầu nói, "Ngươi lập tức ra ngoài một chuyến, nhưng không được tiếp xúc với người của chúng ta, dù có nhìn thấy cũng phải giả vờ không nhận ra, càng không được có bất kỳ sự giao lưu nào, chỉ cần đến địa điểm đã hẹn trước đó, vẽ một vòng tròn xuống đất, họ tự nhiên sẽ hiểu ý của ta." "Được!

Ta nhớ rõ lời hẹn trước đó, vòng tròn là ý án binh bất động." Sát Mộc vương tử đứng dậy nói.

"Ngươi nhớ là được rồi, không cần phải nói ra miệng!

Đặc biệt là ở trong Chân phủ, Chân Mật nguy hiểm hơn ngươi tưởng tượng, bởi vậy dù là trong mơ cũng tuyệt đối không được nhắc đến những chuyện này nữa, hiểu chưa?" Ngô Lương đảo mắt, nghiêm mặt cảnh cáo.

Chân Mật đã có thể tiến vào giấc mơ của y, vậy thì cũng có thể tiến vào giấc mơ của Sát Mộc vương tử để thăm dò, dù sao sau chuyện ngày hôm nay, dù Sát Mộc vương tử tạm thời trông có vẻ chưa được Chân Mật coi trọng, nhưng điều đó không có nghĩa là nàng sẽ không thông qua việc này để thăm dò Ngô Lương.

"Yên tâm đi Lưu Năng ca, miệng ta kín lắm." Sát Mộc vương tử vỗ ngực, khá tự tin quay người ra khỏi phòng.

Kết quả chưa đến năm phút.

Sát Mộc vương tử liền vẻ mặt uất ức quay trở lại.

"Chuyện gì vậy?" Ngô Lương trong lòng nghi hoặc, chẳng lẽ Chân Mật đã để mắt đến Sát Mộc vương tử rồi sao?

"Đừng nhắc nữa, ta cũng không ra ngoài được rồi." Sát Mộc vương tử có chút bất mãn cằn nhằn, "Lần này là lệnh cấm của Gia chủ Chân Nghiễm, mấy ngày gần đây trừ những người phụng mệnh ra ngoài làm việc, bất kỳ ai cũng không được tự ý rời phủ, hơn nữa ta vừa nhận được thông báo, mấy ngày nay số lượng và số lần đi tuần đêm đều phải tăng gấp đôi, các gia phó trong phủ trừ những việc nhẹ nhàng như của huynh ra, phần lớn mọi người trước khi Viên Thiệu rời đi đừng hòng được ngủ một giấc trọn vẹn nữa." "Xem ra Chân gia cũng rất coi trọng việc Viên Thiệu đến thăm a." Điều này cũng hợp tình hợp lý, Chân gia tuy là danh môn vọng tộc của nước Trung Sơn, nhưng Viên Thiệu lại là hào kiệt có thực lực hùng hậu nhất thiên hạ hiện nay, không có đối thủ, mà nước Trung Sơn lại nằm trong phạm vi thế lực của Viên Thiệu, xét cả công lẫn tư đương nhiên đều phải xem trọng việc này, tuyệt đối không được xảy ra sai sót gì.

Ngô Lương trầm ngâm gật đầu: "Đã như vậy, chúng ta cứ thành thật ở yên thôi, hẳn là người của chúng ta khi biết tin Viên Thiệu đến, cũng sẽ biết phải ứng phó thế nào, chỉ cần chúng ta không truyền ra tin tức bất lợi, họ sẽ không hành động khinh suất." Hai ngày tiếp theo.

Chân Mật lại như thể hoàn toàn quên mất Ngô Lương, không còn đến quấy rầy y nữa, ngay cả thư phòng cũng không gọi y đến.

Ngô Lương cũng rảnh rỗi đến phát chán, dứt khoát tự mình chủ động chạy đến thư phòng của Chân Mật, vừa giả vờ sắp xếp sách vở bên trong, vừa đọc sách giết thời gian.

Dù thỉnh thoảng có chạm mặt Chân Mật, Chân Mật cũng không

như trước đây lên tiếng nói những lời lẽ mập mờ với y, ngược lại chỉ lạnh lùng liếc y một cái rồi vội vã đi qua, như một cô gái tệ bạc tùy tiện khuấy động lòng người khác, rồi lại bạc tình bạc nghĩa, khiến Ngô Lương thậm chí có một loại thôi thúc muốn chặn nàng lại, hỏi cho rõ nàng rốt cuộc có ý gì.

Cứ thế đến sáng sớm ngày thứ ba.

Tất cả các gia phó đều được huy động, công tác an ninh của Chân phủ lại tăng thêm một bậc, mỗi viện trong phủ đều yêu cầu có người đứng gác, thậm chí ngay cả thư đồng như Ngô Lương cũng được yêu cầu tuần tra trong viện của Chân Mật, Ngô Lương liền biết, Viên Thiệu được mong chờ bấy lâu chắc chắn sắp xuất hiện rồi.

Chương 506

Quả nhiên không sai.

Gần đến giữa trưa, một đội kỵ binh trang bị tinh nhuệ xuất hiện ở cổng Chân phủ, trên vai vác mấy lá đại kỳ màu vàng hạnh thêu chữ "Viên".

Tiếp đó Viên Thiệu được một đội thân vệ hộ tống, dưới sự nghênh đón nhiệt tình của Gia chủ Chân gia Chân Nghiễm đã tiến vào Chân phủ.

Đáng tiếc một cảnh này Ngô Lương lại không được tận mắt nhìn thấy.

Y vẫn đang tuần tra trong viện của Chân Mật, mà viện của Chân Mật lại nằm ở phần giữa và sau của Chân phủ, trong tình huống bình thường Viên Thiệu căn bản sẽ không đến đây.

Còn về Chân Mật.

Nàng hiện tại vẫn đang ở trong khuê phòng của mình, hai thị nữ cũng ở bên trong, không biết đang làm gì… Theo lễ nghi thời Hán, trong một dịp quan trọng như vậy, ngoài mẹ và chính thê của Chân Nghiễm có thể đại diện nữ quyến trong nhà ra diện hành lễ, những nữ quyến có thân phận như Chân Mật thường không cần phải lộ diện.

Nhưng khi Ngô Lương nghe thấy tiếng sáo tiếng đàn truyền đến từ phía khách đường.

"Đát đát đát…" Bên ngoài sân đồng thời truyền đến tiếng bước chân gấp gáp, Sát Mộc vương tử hoảng loạn chạy vào, vừa thấy Ngô Lương liền khẽ tiết lộ, "Lưu Năng ca, Gia chủ lệnh ta đến gọi Tiểu nữ công tử dời bước đến khách đường… Lần này không chỉ Viên

Thiệu đến, mà còn dẫn theo nhị công tử của y là Viên Hy, nghe nói hình như chính là đến vì Tiểu nữ công tử.” Viên Hy?

Ngô Lương ngẩn người, đây chẳng phải là người chồng đầu tiên của Chân Mật trong lịch sử sao?

Sát Mộc vương tử nói rằng lần này Viên Thiệu mang theo Viên Hi cùng đến Chân phủ, chính là nhắm vào Chân Mật… Điều này đã không thể nói rõ hơn được nữa.

Mang theo con trai của mình đến Chân gia tìm một cô gái chưa xuất giá, đương nhiên chỉ có thể vì hôn sự mà đến.

Bất quá, việc này lại không hoàn toàn giống với lịch sử mà Ngô Lương đã biết.

Chính sử ghi lại, Chân Nghiễm, gia chủ hiện tại của Chân gia, qua đời khi Chân Mật mười bốn tuổi, còn Chân Mật thì sau khi Chân Nghiễm qua đời, khoảng Kiến An trung niên mới gả cho Viên Hi làm vợ.

Tức là, thời điểm Chân Nghiễm qua đời có lẽ đã sắp cận kề.

Nhưng Viên Hi muốn cưới Chân Mật vẫn là chuyện vài năm sau, bây giờ đã đến đây quả thực có chút sớm, không phù hợp với thời gian tuyến trong lịch sử ghi lại.

Bởi vậy… Ngô Lương trong lòng suy đoán, lần này Viên Thiệu mang theo Viên Hi đến rất có khả năng chỉ là để cầu thân.

Tức là, nếu lịch sử ghi chép không sai, lần này Viên Hi và Chân Mật tám chín phần chỉ sẽ hoàn thành đính hôn, còn muốn thành thân thì có lẽ phải đợi đến vài năm sau.

Chuyện này trong thời đại này không hiếm thấy.

Thậm chí chỉ phúc vi hôn cũng vô cùng phổ biến, Chân Mật ở tuổi

này mà đính hôn càng là chuyện thường tình trong thường tình.

Hán triều lấy hiếu trị thiên hạ, bởi vậy cha mẹ có quyền quyết định rất lớn trong hôn sự của con cái, tự do yêu đương, tự do hôn nhân gần như không tồn tại, "phụ mẫu chi mệnh, môi chước chi ngôn" chính là toàn bộ tình yêu và hôn nhân của con cái, đặc biệt đối với những sĩ tộc tử nữ cần liên hôn để duy trì địa vị hơn cả bách tính bình thường, lại càng như vậy.

Còn về Chân Mật, tuy phụ thân nàng đã không còn trên đời, nhưng mẫu thân vẫn còn đó, lại có nhị ca Chân Nghiễm làm gia chủ, họ vẫn có quyền quyết định tình yêu và hôn nhân của Chân Mật.

"Lưu Năng ca, ta rất đau lòng huynh biết không?" Thấy Ngô Lương sau khi nghe tin này cũng chẳng nói gì nhiều, Sát Mộc vương tử lại nhíu mày, hạ giọng nói, "Một tuyệt thế mỹ nhân như Chân Mật, nếu huynh có được thì ta còn thấy dễ chịu một chút, ít ra cũng coi như 'phì thủy bất lưu ngoại nhân điền', nhưng nếu để kẻ khác có được, lòng ta lại có chút bực bội." "Ngươi đang nói hươu nói vượn gì thế, đừng quên những gì ta đã nói với ngươi, Chân Mật không phải người thường, nàng có thể nguy hiểm hơn ngươi tưởng!" Ngô Lương dở khóc dở cười mắng một câu, nghiêm mặt nói, "Bất quá nghĩ kỹ lại, đây đối với chúng ta có lẽ cũng là chuyện tốt.

Nếu Chân Mật đính ước với Viên Hi, nàng sẽ không thể đặt tâm tư lên người ta nữa, chúng ta có lẽ sẽ có cơ hội toàn thân mà lui." "Tuy huynh nói vậy, nhưng ta vẫn luôn cảm thấy có chút thiệt thòi, dù sao cũng là mỹ nhân kinh diễm như vậy, nghĩ đến nàng phải gả cho người khác làm vợ, trong lòng ít nhiều cũng có chút hụt hẫng..." Sát Mộc vương tử vẫn còn ấm ức lẩm bẩm.

"Đi đi, mau đi thông báo đi, kẻo trễ việc cuối cùng ngươi lại phải chịu trách phạt." Ngô Lương vẫy tay thúc giục.

Thật ra ngay cả hắn cũng không thể không thừa nhận, Chân Mật quả thực đẹp đến động lòng người, không chỉ khiến Sát Mộc vương tử mê mẩn thần hồn điên đảo, mà ngay cả khi hắn mới gặp Chân Mật cũng có cảm giác tim đập thình thịch.

Nhưng hắn lý trí hơn Sát Mộc vương tử nhiều.

Chân Mật đối với hắn chưa hẳn đã có hảo ý gì, mà vẻ đẹp kinh tâm động phách cùng mị lực mê hoặc lòng người của nàng, tám phần cũng có liên quan đến con hồ ly chín đuôi sống mấy ngàn năm là Đồ Sơn Nữ Kiều.

Nàng ta hiểu nam nhân hơn bất cứ ai, nếu không thì làm sao có thể đào tạo ra những đệ tử "Thuần Hồ" và "Đát Kỷ" như vậy, khiến các đế vương như Hậu Nghệ và Trụ Vương cũng không thể dứt bỏ?

Càng hiểu rõ những điều này, Ngô Lương càng trở nên lý trí hơn.

Hắn tuyệt đối không dám tự phụ rằng mình mạnh mẽ hơn Hậu Nghệ và Trụ Vương, bởi vậy hắn cũng tuyệt đối không cho rằng mình có thể điều khiển được Chân Mật, mà không bị Chân Mật điều khiển ngược lại.

Bởi vậy, cho đến bây giờ hắn vẫn xem Chân Mật là vật nguy hiểm, cố gắng hết sức tránh khỏi ảnh hưởng của nàng, thậm chí cố gắng hết sức tránh phát sinh bất kỳ quan hệ nào với nàng.

Chẳng gây sự được, chẳng lẽ còn không tránh được sao...

Ngay khi đang nghĩ như vậy.

"Két ——" Sau khi Sát Mộc vương tử bẩm báo qua cánh cửa phòng, cửa phòng của Chân Mật liền mở ra.

Hai thị nữ đi ra trước, Chân Mật theo sau nhẹ nhàng bước những bước chân sen, giữa mỗi cử chỉ đều toát lên một khí chất ưu nhã cao quý.

"?!" Hai mắt Sát Mộc vương tử nhìn thẳng đờ, cứ đứng ở cửa nhìn chằm chằm Chân Mật, trên mặt lộ rõ vẻ thất thần, lại quên mất thân phận khác biệt hiện giờ thì hành vi này vô cùng thất lễ, cũng quên nhanh chóng nhường đường dẫn lối.

"Nhìn gì mà nhìn!

Nữ công tử cũng là ngươi có thể nhìn thẳng như vậy sao?

Coi chừng gia chủ móc hai con mắt ngươi ra để răn đe đấy!" Một thị nữ thấy Sát Mộc vương tử thất lễ như vậy, lập tức trừng mắt hạnh, quát lên.

"Nữ công tử thứ tội!" Sát Mộc vương tử nghe tiếng cuối cùng cũng hoàn hồn, vội vàng dời tầm mắt cúi đầu, cung kính xin lỗi.

"Đi thôi." Chân Mật lại không truy cứu, không rõ ý tứ gật đầu, ra hiệu cho Sát Mộc vương tử đi trước dẫn đường.

"Nữ công tử xin mời… Ái?!" Sát Mộc vương tử tâm thần lơ lửng, khi quay người lại lại quên mất phía sau là bậc thang, không cẩn thận liền trượt chân từ trên bậc thang ngã xuống, suýt nữa ngã sấp mặt, trông vô cùng chật vật.

Đặc biệt là tất cả những điều này lại xảy ra trước mặt nữ thần trong lòng mình, Sát Mộc vương tử khó khăn lắm mới ổn định được thân hình, giờ phút này cái mặt vốn "dày" của hắn lại hiếm thấy đỏ bừng một mảng, không khác gì mông khỉ.

"Lạc lạc lạc, người này đúng là vụng về…" Hai thị nữ không nhịn được che miệng cười khúc khích.

Chân Mật lại không cười cùng, dường như hoàn toàn không nhìn thấy vẻ bối rối của Sát Mộc vương tử, tự mình bước xuống bậc thang, thẳng tắp đi đến trước mặt Ngô Lương đang đứng gác dưới cây phong lá đỏ.

"…" Giờ phút này, Ngô Lương cũng đã nhìn rõ dáng vẻ của Chân Mật.

Lần này nàng ăn vận vô cùng thanh thuần, một thân thâm y hoa văn màu lam, vạt áo thẳng đến mắt cá chân, bao bọc toàn bộ cơ thể nàng, chỉ lộ ra đôi bàn chân nhỏ xinh xắn đáng yêu.

Đôi bàn chân ấy được bọc trong một đôi giày vải mặt lụa màu be, toàn thân toát lên vẻ đẹp trong trẻo, tinh khiết đặc trưng của thiếu nữ.

Ngoài ra, nàng còn điểm một chút trang điểm nhẹ, giữa trán dán một bông hoa điền hình cánh hoa.

Bông hoa điền này trông như được làm từ phiến mica, nhìn trong suốt long lanh, dưới ánh mặt trời phản chiếu những tia sáng nhỏ li ti như hạt cát.

Khoảnh khắc này, Ngô Lương cũng có chút ngẩn ngơ.

Là một người xuyên việt, trong xương cốt Ngô Lương không có tư tưởng tôn ti cố hữu của người thời đại này.

Trong mắt hắn, Chân Mật lúc này càng giống một cô gái hàng xóm xinh đẹp, thanh thuần.

Nếu mối tình đầu của hắn còn đó, thì mối tình đầu trong tưởng tượng ấy hẳn phải có dáng vẻ của Chân Mật lúc này.

"Thình thịch… thình thịch…" Tim Ngô Lương lại đập nhanh.

Vừa rồi hắn còn mắng Sát Mộc vương tử không nên buồn bực, nhưng giờ phút này, trong lòng hắn lại có chút không nỡ, không muốn thấy Chân Mật trở thành vợ của người khác.

May mắn thay, Ngô Lương đủ lý trí, hiểu rõ lập trường của mình hơn bất kỳ ai.

"Kính chào nữ công tử." Ngô Lương cuối cùng cũng cố ép mình

thu tâm lại, dời ánh mắt đồng thời cúi đầu thi lễ với Chân Mật.

"Hừ!" Chân Mật khẽ hừ một tiếng khó nghe thấy qua mũi, khóe miệng khẽ cong lên một chút không dễ nhận ra.

Bất quá, lúc này có ngoại nhân ở đây, nàng cũng không nói những lời không hợp thân phận với Ngô Lương như trước đây, chỉ với ngữ khí lạnh lùng nhưng không cho phép nghi ngờ nói, "Ngươi là thư đồng của ta, đi theo ta cùng đi, cũng để ngươi mở mang kiến thức." Nói xong, Chân Mật không cho Ngô Lương cơ hội chần chừ hay từ chối, liền quay người bước ra khỏi viện.

Hai thị nữ nghe vậy nhìn nhau, nhưng cũng không dám nói gì nhiều, chỉ đành vội vã chạy theo.

"Cái này…" Sát Mộc vương tử khó khăn lắm mới hoàn hồn lại, thừa lúc Chân Mật ra khỏi viện liền ghé sát lại Ngô Lương, hạ giọng tò mò hỏi, "Lưu Năng ca, tại sao trong trường hợp này nữ công tử lại nhất định muốn dẫn theo huynh?

Hẳn là không thể chỉ vì huynh là thư đồng của nàng ấy chứ?" Câu hỏi này cuối cùng cũng chạm đến trọng điểm.

Ngô Lương chẳng qua chỉ là thư đồng của Chân Mật mà thôi, thư đồng vẫn là gia phó không được phép xuất hiện ở những nơi trang trọng.

Theo lẽ thường, căn bản không có lý do gì để đi theo Chân Mật tham dự trong trường hợp này.

Còn Sát Mộc vương tử trước đó có thể nhìn thấy Viên Thiệu và Viên Hi, cũng chỉ vì hắn vừa hay đang làm nhiệm vụ đứng gác, tình cờ đứng ở vị trí có thể nhìn thấy Viên Thiệu và Viên Hi mà thôi.

"…" Ngô Lương cũng đang suy nghĩ vấn đề này.

Luôn cảm thấy hành động này của Chân Mật hẳn là có mục đích

khác, nhưng cụ thể là mục đích gì thì hắn tạm thời cũng chưa thể nghĩ ra.

Bất quá hắn cũng không có ý định trốn tránh, có câu nói "Biết địch biết ta, trăm trận trăm thắng".

Đối với Chân Mật, Ngô Lương đã có một sự hiểu biết nhất định, còn đối với Viên Thiệu và Viên Hi, thông qua lịch sử quen thuộc, hắn cũng có nhận thức tương tự.

Hiện tại điều khiến hắn khó hiểu nhất, chính là mục đích thật sự của hành động này của Chân Mật.

Càng như vậy, hắn ngược lại càng muốn đi xem, chỉ khi làm rõ mục đích thật sự của Chân Mật, mới có thể đưa ra phản ứng tương ứng trước, mới có khả năng biến bị động thành chủ động, chứ không phải ngồi yên chờ chết… … Cứ như vậy, Ngô Lương đi theo Chân Mật đến trước cửa khách đường Chân phủ.

Bên ngoài khách đường không chỉ có gia phó của Chân phủ, mà còn có các thân vệ vũ trang đầy đủ đi cùng Viên Thiệu đứng hai bên, ánh mắt sắc bén dò xét từng người ra vào khách đường.

Bất quá, họ lại không có hành động gì thêm để đảm bảo an toàn cho Viên Thiệu và Viên Hi, như lục soát hay vấn đáp từng người ra vào, điều này hẳn là do Viên Thiệu ra hiệu.

Từ đó có thể thấy mối quan hệ giữa Viên Thiệu và Chân phủ hẳn là sâu sắc hơn Ngô Lương tưởng trước đây.

Bằng không, Viên Thiệu làm sao lại tin tưởng người của Chân phủ đến vậy, hay nói cách khác, làm sao lại tỏ ra tin tưởng đến vậy?

Bất quá, cũng chỉ có Ngô Lương và hai thị nữ đi theo Chân Mật vào khách đường mà thôi, Sát Mộc vương tử vừa đến cửa khách đường liền rất tự giác dừng lại, thành thật đứng bên cạnh gia phó đầu

tử.

"Ái ái…" Vừa đứng vào chỗ, gia phó đầu tử liền lập tức lay lay cánh tay Sát Mộc vương tử, có chút kinh ngạc thì thầm nói, "Lưu Năng sao cũng đi vào rồi, ngươi sao lại không cản hắn lại?

Ta nói cho ngươi biết, ở trong trường hợp này mà không biết nặng nhẹ đi lại lung tung, chỉ cần sơ suất một chút thôi là có thể mất mạng đấy!" "Cái này ta không quản được, là tiểu nữ công tử muốn dẫn hắn cùng vào." Sát Mộc vương tử nhún vai nói.

"Là ý của tiểu nữ công tử?

Chương 507

Cái này lạ thật, tiểu nữ công tử ngày thường cũng đâu phải người không biết nặng nhẹ chứ…" Gia phó đầu tử ngẩn người, ngược lại càng kinh ngạc hơn.

Bất quá rất nhanh hắn đã phản ứng lại, vội vàng ngậm miệng, dùng giọng thấp hơn cảnh cáo Sát Mộc vương tử, "Ta vừa rồi chẳng nói gì cả, ngươi cũng chẳng nghe thấy gì cả.

Nếu sau này để ta nghe thấy lời đồn nào đó từ đâu truyền ra rằng ta nghị luận nữ công tử, tình nghĩa huynh đệ của chúng ta liền cắt đứt, biết chưa?" "Đại ca yên tâm đi, miệng ta kín lắm, có đánh chết ta cũng không nói lung tung." Sát Mộc vương tử liên tục gật đầu.

"Ừm…" Gia phó đầu tử lúc này mới yên tâm, nhưng vẻ mặt nhăn nhó đầy nghi hoặc của hắn đủ để chứng tỏ hắn vẫn không thể hiểu được Chân Mật tại sao lại sắp xếp như vậy.

Bên trong khách đường.

"?" Nhìn thấy sau lưng Chân Mật ngoài hai thị nữ này ra, lại còn đi theo một Ngô Lương, trên mặt gia chủ Chân gia Chân Nghiễm lập tức lướt qua một tia nghi hoặc, lông mày khẽ cau lại.

Ngô Lương thì lại rất ngoan ngoãn.

Sau khi vào khách đường, hắn luôn cúi đầu, không vì tò mò mà lập tức quan sát tình hình bên trong khách đường, cũng không liếc ngang liếc dọc tìm bóng dáng Viên Thiệu và Viên Hi, mà là thành thật đi theo sau hai thị nữ đứng vào một góc khách đường, đóng vai người vô hình.

Chân Nghiễm thấy biểu hiện của hắn cũng xem như tề chỉnh, lại

không tiện trước mặt khách quý mà quát mắng Ngô Lương đuổi ra ngoài, bởi vậy cũng chỉ đành tạm thời ngầm chấp nhận sự tồn tại của hắn, chuyên tâm chiêu đãi Viên Thiệu và Viên Hi.

Cũng vào lúc này.

Ngô Lương mới thông qua khe hở giữa hai thị nữ, lén lút dùng ánh mắt liếc nhìn tình hình bên trong khách đường.

Lúc này Chân Nghiễm không ngồi ở vị trí chủ tọa khách đường, mà rất khiêm tốn ngồi ở vị trí bên cạnh.

Người ngồi ở vị trí chủ tọa là một nam tử trung niên khí chất phi phàm, không giận mà uy.

Nam tử trung niên này dáng người hơi béo, da dẻ trắng nõn, trên đầu đội một chiếc quan ủy mạo bằng lụa đen, hai bên thái dương, khóe miệng và cằm đều có vài sợi râu đẹp.

Mặc dù tạm thời không thể phán đoán chiều cao của nam tử trung niên này, nhưng ngay cả Ngô Lương cũng không thể không thừa nhận, người này dung mạo phi phàm, tuyệt đối xứng đáng với từ "mỹ nam tử".

Không cần đoán, người này khẳng định chính là Viên Thiệu.

"Tam Quốc Chí" từng ghi lại: "Thiệu có tư mạo uy dung, năng chiết tiết hạ sĩ, sĩ đa phụ chi." (Viên Thiệu có dung mạo oai nghiêm, có thể hạ mình với kẻ sĩ, kẻ sĩ nhiều người nương tựa vào ông), từ đó có thể thấy Viên Thiệu chính là loại người có thể dựa vào vẻ ngoài mà ăn nên làm ra.

Huống hồ hôm nay trong Chân phủ, ngoài Viên Thiệu ra, cũng không có ai đủ tư cách khiến gia chủ Chân Nghiễm chủ động nhường vị trí chủ tọa.

Còn ở vị trí bên cạnh đối diện với Chân Nghiễm, là một nam tử trẻ

tuổi trông chưa đến hai mươi.

Nam tử này giữa lông mày và mắt có vài phần giống Viên Thiệu, bất quá thân hình lại thon thả hơn một chút, ngoài ra râu ria cũng không mọc nhiều, chỉ có hai chòm râu ria hình chữ bát mọc trên môi.

Hẳn hẳn là Viên Hi, người chồng đầu tiên của Chân Mật trong lịch sử rồi?

Khi Ngô Lương đang nghĩ như vậy.

Viên Hi đã lặng lẽ đứng dậy, mắt nhìn thẳng vào Chân Mật vừa mới bước vào khách đường, vẻ mong mỏi và mê luyến lộ rõ trên mặt, nở một nụ cười ngây ngô như "chó liếm": "Mật nhi muội muội, nàng đến rồi!" Mong mỏi và mê luyến, chứ không phải kinh hỉ.

Có thể trực tiếp gọi tên Chân Mật, hơn nữa còn là cách xưng hô hơi thân mật.

Từ đó có thể thấy, Viên Hi và Chân Mật hẳn không phải lần đầu gặp mặt, trước đó hẳn là đã quen biết.

"Kính chào thúc phụ, kính chào Hiển Dịch ca ca." Chân Mật đã cúi đầu đi đến trước mặt mấy người, khẽ khom người thi lễ với Viên Thiệu và Viên Hi.

Hiển Dịch chính là tự của Viên Hi, vậy là thân phận đã được xác định rõ hơn, suy đoán trước đó của Ngô Lương không sai.

"Ha ha ha, đứa cháu gái này của ta từ nhỏ đã xinh đẹp, nay mấy năm không gặp, càng trổ mã thành thục, ta nhìn còn có chút không dám nhận ra nữa." Viên Thiệu cười lớn ha hả, trong miệng không ngừng tán thưởng.

"Thúc phụ quá khen, Mật nhi không dám nhận." Chân Mật hơi e thẹn nói, khóe miệng vẫn luôn giữ một nụ cười nhạt, trông nàng không hề nhút nhát.

Còn về Viên Hi với vẻ mặt ân cần, hắn lại không hề có bất kỳ phản ứng nào, cũng không nhìn nàng thêm một lần.

Bất quá điều này cũng chẳng có gì đáng nói, lễ tiết thời đại này là như vậy, nữ tử chưa kết hôn và nam tử luôn phải giữ một khoảng cách nhất định, đặc biệt là trong trường hợp khá quan trọng này, nếu không sẽ hiển lộ có chút khinh suất.

Bởi vậy, trong mắt Viên Thiệu và những người khác, điều này không có gì, ngược lại còn cho thấy Chân Mật là người hiểu chuyện, biết lễ nghĩa.

"Xứng đáng!

Sao lại không xứng đáng?" Viên Thiệu thấy vậy càng thêm yêu thích, sau đó lại nhìn về phía gia chủ Chân gia Chân Nghiễm nói, "Ta và Hiển Dịch trên đường đến đây đã nghe người ta nói Trung Sơn quốc xuất hiện một hiền nữ yêu dân như con, sau khi hỏi thăm mới biết hiền nữ này lại chính là Mật nhi.

Điều này thực sự khiến ta giật mình.

Nhớ lại ta khi bằng tuổi Mật nhi, làm sao có được tấm lòng như vậy, lúc đó ta cả ngày chỉ nghĩ đến chuyện bắt chim chơi đùa mà thôi." "Thúc phụ nói đùa rồi, thiên hạ này ai mà không biết thúc phụ khi còn trẻ đã ôm ấp chí lớn, thường xuyên hành hiệp trượng nghĩa, là hiệp nghĩa chi sĩ nổi danh gần xa.

Ngay từ khi ở Lạc Dương đã được rất nhiều danh sĩ ủng hộ kính trọng.

Thành tựu ngày nay cũng là do lòng người hướng về.

Một chút thiện cử nhỏ bé của Mật nhi làm sao có thể so sánh với thúc phụ được, thúc phụ thực sự quá khiêm tốn rồi." Chân Nghiễm vội vàng chắp tay nói, từng câu từng chữ đều vô cùng có trình độ,

không hổ là gia chủ Chân gia.

Một phen lời nói khiến Viên Thiệu cười mãn nguyện, liền chủ động vẫy tay với Chân Mật, khá nhiệt tình vẫy gọi: "Ha ha ha, ngồi đi, Mật nhi con cũng ngồi xuống trước đi.

Hôm nay là gia yến, không cần quá câu nệ, hai gia đình chúng ta nhiều năm không gặp, nhân cơ hội này hãy hàn huyên chuyện nhà." "Dạ." Chân Mật ứng một tiếng, liền nhẹ nhàng bước chân sen đến ngồi bên dưới Chân Nghiễm, cạnh mẫu thân Trương thị và một ca ca lớn hơn vài tuổi.

Ca ca này chính là tam ca của Chân Mật, tên là Chân Nghiêu.

Hiện nay Chân Nghiêu cũng đã đỗ hiếu liêm, chỉ là tạm thời vẫn chưa có quan chức gia thân, bởi vậy vẫn còn ở lại Chân gia.

Còn về bốn vị tỷ tỷ của Chân Mật thì lại không tham dự cái gọi là "gia yến" này.

Đây hẳn là sự sắp xếp của Chân Nghiễm, dù sao thì thời này trừ chính thê hoặc mẫu thân của gia chủ, các nữ quyến khác thường không cần ra tiếp khách, ngay cả Chân Mật cũng phải đợi Viên Thiệu và Viên Hi vào phủ rồi mới được gọi đến.

Cứ như vậy, sau khi tất cả mọi người đã an tọa.

Chân Nghiễm liền ra lệnh gia phó bắt đầu dọn rượu dọn món ăn, thậm chí còn mời một đội nhạc và mấy vũ nữ biểu diễn trong khách đường, một là để thể hiện nội tình của Chân gia, hai là để bày tỏ sự coi trọng đối với chuyến viếng thăm lần này của Viên Thiệu và Viên Hi.

Trong bữa tiệc.

Viên Thiệu quả nhiên cùng Chân Nghiễm, còn có mẫu thân của Chân Nghiễm là Trương thị hàn huyên chuyện nhà, đối với Trương thị

lại càng một tiếng "tẩu tẩu" một tiếng "tẩu tẩu", trông vô cùng thân thiết.

Trong lúc này, Ngô Lương đứng ở góc phòng yên lặng lắng nghe.

Hóa ra Viên Thiệu và Chân gia quả nhiên đã có liên hệ từ rất lâu trước đây, mối giao tình này còn phải kể từ phụ thân đã khuất của Chân Mật, tức là Chân Dật, gia chủ đời trước của Chân gia.

Đối với cách nói này, Ngô Lương ban đầu còn có chút nghi hoặc.

Bởi vì theo lịch sử ghi lại, khi Chân Dật qua đời, Chân Mật mới ba tuổi, tức là chuyện này ít nhất cũng đã là mười mấy năm trước rồi.

Còn Viên Thiệu đến Ký Châu là vào thời Đổng Trác nhập kinh, tính ra đến nay cũng chỉ mới năm sáu năm, trước đó, Viên Thiệu vẫn luôn sống ở Lạc Dương.

Tính từ điểm thời gian, hai bên lẽ ra cơ bản sẽ không có bất kỳ sự giao thoa nào.

Kết quả nghe Viên Thiệu kể, Ngô Lương mới hiểu ra.

Hóa ra Chân Dật trước khi qua đời từng làm quan ở quận Nhữ Nam, đảm nhiệm chức Thượng Thái lệnh.

Lúc đó Chân gia cũng đi theo ông sống ở Thượng Thái, mãi đến sau khi Chân Dật qua đời, người trong Chân gia không nơi nương tựa, đành phải cả nhà chuyển về Trung Sơn nương tựa vào tổ sản sinh sống.

Cho đến khi thứ tử Chân Nghiễm được cử làm Đại Tướng Quân chuyên, mới coi như vượt qua được khó khăn, cuộc sống lại dần dần trở nên tốt đẹp.

Mà quận Nhữ Nam chính là quê hương của Viên Thiệu, Nhữ Dương nơi Viên gia có tổ sản cũng cách Thượng Thái không xa.

Một lần trên đường về quê, Viên Thiệu gặp phải loạn Khăn Vàng, bị chúng vây khốn cùng gia quyến ở Yển Huyện suýt gặp bất trắc, may mắn được Thượng Thái lệnh Chân Dật xuất binh giúp đỡ, mới đánh đuổi được quân Khăn Vàng, giúp Viên Thiệu thoát khỏi hiểm cảnh.

Kể từ đó, Viên Thiệu và Chân Dật liền có giao tình, Viên Thiệu cho rằng mình đã nợ Chân Dật một mạng, cam nguyện xưng huynh gọi đệ với ông, đối với chính thê của ông là Trương thị thì xưng là "tẩu tẩu", hứa rằng nếu một ngày nào đó Chân gia gặp nạn, hắn cũng sẽ liều mình cứu giúp để báo đáp ân tình này.

Kết quả vài năm sau, Chân Dật vì bệnh mà qua đời.

Gia quyến còn lại của Chân gia không nơi nương tựa, bởi vậy liền cả nhà chuyển về Trung Sơn.

Khi Viên Thiệu đang ở xa tại Lạc Dương biết được chuyện này muốn cung cấp một số giúp đỡ, thì đã không tìm thấy người của họ nữa rồi.

Sau này Đổng Trác dẫn binh vào kinh, nắm giữ triều chính.

Viên Thiệu và ông ta xảy ra tranh chấp trong chuyện phế lập tân đế, bởi vậy bị Đổng Trác truy nã, Viên Thiệu đành phải dẫn gia quyến chạy trốn đến Ký Châu.

Lúc này hắn nhớ đến Chân gia đang ở Trung Sơn quốc thuộc Ký Châu, bởi vậy liền đến đây bái hội, nói khó nghe một chút thì cũng có thể gọi là nương tựa.

Lúc này gia chủ Chân gia đã là Chân Nghiễm.

Khi Viên Thiệu và phụ thân Chân Dật xưng huynh gọi đệ, Chân Nghiễm đã biết chuyện, đương nhiên có thể nhận ra Viên Thiệu, bởi vậy đã nhiệt tình chiêu đãi hắn, và cung cấp rất nhiều sự giúp đỡ cần

thiết cho hắn cùng gia quyến.

Cũng vào lúc này, thứ tử của Viên Thiệu là Viên Hi đã gặp Chân Mật.

Lúc đó Chân Mật cũng chỉ mới bảy tám tuổi, Viên Hi thì vừa mới mười hai mười ba tuổi.

Trong mấy tháng Viên Thiệu ở lại Chân gia tại Trung Sơn quốc, việc Viên Hi thích làm nhất chính là đến tìm Chân Mật vui chơi.

Nói cách khác, lúc này Viên Thiệu đã nợ Chân gia hai mối ân tình, hơn nữa đều là chân tình "tuyết trung tống thán".

Sau này, Viên Thiệu nhờ người bạn ở Lạc Dương giúp đỡ, Đổng Trác vì muốn lung lạc nhân tâm cuối cùng cũng xá miễn cho Viên Thiệu, còn bổ nhiệm hắn làm Bột Hải Thái Thú, phong Kháng Hương Hầu.

Kể từ đó Viên Thiệu cuối cùng cũng thoát khỏi đáy vực của cuộc đời.

Đồng thời hắn cũng không quên ân tình của Chân gia, không lâu sau liền dâng thư lên triều đình, tiến cử Chân Nghiễm làm Đại Tướng Quân chuyên.

Tức là, quan chức mà Chân Nghiễm có được ngày nay cũng là do Viên Thiệu "đầu đào báo lý" mà đến.

Lại đến sau này.

Đổng Trác cuối cùng cũng phế Thiếu Đế lập Hiến Đế, hành động này đã gây ra sự bất mãn trong thiên hạ, tiếng hô thảo phạt Đổng Trác ngày càng cao, Viên Thiệu liền nhân cơ hội thuận thế mà làm, một bước trở thành nhân vật có sức hiệu triệu nhất, các quận châu Quan Đông khởi binh thảo Đổng, cử hắn làm minh chủ, cuối cùng trở thành hào kiệt có thực lực mạnh nhất thiên hạ đương thời...

Những chuyện sau khi Viên Thiệu trở thành minh chủ liên quân Quan Đông đã không cần nói nhiều, ngay cả đời sau cũng đã đến mức ai ai cũng biết.

Chương 508

Ngô Lương cảm thấy hứng thú hơn chính là những chuyện trước đó.

Nếu không phải Viên Thiệu hôm nay cùng người Chân gia nhắc lại những chuyện cũ này, đặc biệt là những chuyện xảy ra giữa hắn và người Chân gia, hắn e rằng sẽ mãi mãi không thể biết Viên Thiệu và Chân gia lại có mối quan hệ sâu sắc đến vậy, gọi là thân mật cũng không quá chút nào.

"Đáng tiếc đáng than, Thường Nhụ huynh đối với ta có ân cứu mạng, nhưng khi ông ấy qua đời ta lại không thể gặp ông ấy lần cuối, cũng không kịp thời xuất hiện chăm sóc các ngươi, khiến các ngươi chịu không ít khổ sở.

Ngược lại là khi ta gặp nạn lại được các ngươi giúp đỡ, nhờ vậy mới có được cục diện ngày nay.

Ta lại nghĩ, nếu một ngày nào đó ta dưới Cửu Tuyền gặp được Thường Nhụ huynh, khi ông ấy hỏi ta, ta lại nên đối mặt với ông ấy như thế nào đây?" Kể đến đây, Viên Thiệu cuối cùng cũng thở dài thườn thượt, mắt rưng rưng, đấm ngực dậm chân, ngữ khí tràn đầy hối lỗi và áy náy, như thể đang chân tình thổ lộ trước mặt người Chân gia.

"Thúc phụ đừng nói như vậy, con có được quan chức ngày nay, cũng là do thúc phụ ban cho.

Huống hồ năm đó phụ thân con qua đời, thúc phụ ở xa Lạc Dương đâu có biết chuyện này, làm sao có thể trách thúc phụ được?" Chân Nghiễm vội vàng khuyên nhủ bên cạnh, vành mắt đã hơi đỏ hoe.

Còn mẫu thân Trương thị và tam đệ Chân Nghiêu ngồi bên cạnh

hắn cũng có chút xúc động.

Những khổ nạn mà họ đã trải qua sau khi Chân Dật qua đời, họ cả đời cũng không quên, chỉ là ngày thường không ai nhắc đến nên họ cũng không đặc biệt nhớ lại.

Giờ đây Viên Thiệu vừa nhắc đến, họ liền có chút không chịu nổi.

Chỉ có một mình Chân Mật vẫn lặng lẽ cúi đầu, không ai nhìn thấy biểu cảm của nàng, càng không biết lúc này trong lòng nàng đang nghĩ gì.

"Bởi vậy lần trước lại mặt dày nhận sự giúp đỡ của Chân gia, ta liền thầm lập lời thề trong lòng, từ nay về sau, ta Viên Bản Sơ dù có phụ cả thiên hạ, cũng tuyệt đối không thể phụ Chân gia.

Chỉ cần ta Viên Bản Sơ còn sống trên đời một ngày, thì không ai có thể gây bất lợi cho Chân gia!" Viên Thiệu tiếp đó lại nghiến răng nghiến lợi vô cùng trịnh trọng nói.

"Thúc phụ…" Chân Nghiễm cuối cùng cũng lau nước mắt, trên mặt đầy vẻ cảm kích, nếu không phải giữa hai người cách bởi án kỷ, hắn nói không chừng sẽ lập tức lao vào lòng mà khóc lóc một phen.

Nhưng cảnh tượng này nhìn vào mắt Ngô Lương lại có một cảm nhận khác.

"Viên lão bản, hơi giả tạo một chút rồi đó?

Ngài nếu thật sự có ý nghĩ này, mấy năm gần đây ngài đã có thế lực lớn như vậy, sao lại không thấy mời người Chân gia vào phe của ngài mà giao cho trọng trách, cũng không thấy ngài phái người đến bảo vệ Chân gia?

Thậm chí ngài vừa rồi chính mình cũng nói, ngài đã mấy năm không đến Chân gia rồi.

Nếu thật sự đặt Chân gia vào lòng, không muốn xảy ra chuyện như Chân Dật, ngài ít nhất cũng nên một hai năm đến thăm họ một chuyến chứ?" "Không cần nói nhiều." Viên Thiệu liền giơ tay cắt ngang Chân Nghiễm, hít một hơi thật sâu rồi lại nhìn về phía tam ca của Chân Mật là Chân Nghiêu, đột nhiên mở miệng hỏi, "Thúc Lễ, nghe nói ngươi đã đỗ hiếu liêm, năm nay ngươi bao nhiêu tuổi rồi?" "Bẩm thúc phụ, điệt nhi năm nay mười chín." Chân Nghiêu vội vàng hít mũi một cái, thi lễ đáp.

"Mười chín… đúng là lúc tuổi trẻ sung sức, ngươi có suy nghĩ gì về tiền đồ không?" Viên Thiệu lại hỏi.

"Hiện nay cục diện thiên hạ bất ổn, làm gì có tiền đồ mà nói, bởi vậy điệt nhi cũng không có ý nghĩ gì khác, chỉ cầu Chân gia có thể bình an vô sự giữa loạn thế này, những thứ khác đều không cầu." Chân Nghiêu trông không có vẻ gì là có dã tâm hay hoài bão, cười cười nói.

"Chính cái gọi là loạn thế xuất anh hùng, chính vì hiện nay là loạn thế, mới là cơ hội tốt để nam nhi lập công dựng nghiệp." Viên Thiệu cũng cười phản bác, "Nghe nói Vô Cực ở Trung Sơn là nơi tổ tiên tông đường của Chân gia, hiện nay ta đang muốn đồn binh ở Vô Cực để kiềm chế Công Tôn Toản đang chiếm cứ U Châu.

Nếu ngươi không chê, không bằng cứ làm Biệt Bộ Tư Mã dưới trướng ta trước, không chỉ có thể thay ta kiềm chế binh mã đồn trú ở Vô Cực, mà còn có thể dùng binh quyền này để bảo vệ Chân gia chu toàn.

Ta cũng có thể yên tâm rất nhiều, không biết ý của ngươi thế nào?" Nghe đến đây Ngô Lương liền hiểu ra, Viên Thiệu hiện nay e rằng đã thực sự có ý định khai chiến với Tào lão bản.

Phải biết rằng Trung Sơn quốc ở phía Bắc giáp với U Châu.

Công Tôn Toản hiện đang chiếm cứ U Châu từng mấy năm trước đại chiến với Viên Thiệu tranh giành Ký Châu.

Lúc đó Viên Thiệu vẫn chưa có thực lực như bây giờ, bởi vậy khi đánh trận với Công Tôn Toản thì hai bên đều có thắng bại, cuối cùng không ai chiếm được lợi lộc gì, Công Tôn Toản liền Bắc tiến chiếm cứ U Châu, Viên Thiệu thì có được Ký Châu.

Mấy năm qua đi, hai bên tuy thỉnh thoảng vẫn xảy ra một vài xích mích nhỏ, nhưng lại không gây ra chiến tranh quy mô lớn nào, cứ thế miễn cưỡng duy trì hòa bình bề ngoài, cũng coi như bình an vô sự.

Mà giờ đây, Viên Thiệu đột nhiên muốn đồn binh ở Vô Cực thuộc Trung Sơn, mục đích của hành động này cần phải suy xét kỹ lưỡng.

Từ ngữ khí của hắn có thể nghe ra, việc hắn đồn binh ở Vô Cực thuộc Trung Sơn không phải để tấn công Công Tôn Toản, mà là để phòng bị và kiềm chế Công Tôn Toản.

Mà gần đây Công Tôn Toản lại không có động thái lớn nào, bằng không "xuân giang thủy noãn áp tiên tri", luôn sẽ có vài lời đồn đại truyền ra từ những lưu dân vì tránh chiến loạn mà chạy trốn khắp nơi, đặc biệt là ở những vùng biên giới như Trung Sơn quốc càng không thể không có một chút tin đồn nào… Xem ra hành động này của Viên Thiệu có chút bất thường rồi.

Giải thích hợp lý duy nhất chính là, Viên Thiệu gần đây có thể sẽ dùng trọng binh ở hướng ngược lại, bởi vậy bố trí trước để phòng ngừa mình rơi vào cảnh bị địch đánh úp cả trước lẫn sau, không thể lo xuể.

Mà Công Tôn Toản ở phía Bắc, Tào lão bản ở phía Nam… Kết hợp với tình hình thực tế hiện tại để phân tích, đáp án đã hiện rõ.

"Cái này…" Nghe lời Viên Thiệu nói, Chân Nghiêu lại không lập

tức tạ ơn, mà lại vô thức nhìn về phía gia chủ Chân Nghiễm.

Chuyện này không hề nhỏ, trực tiếp liên quan đến lập trường chính trị sau này của Chân gia.

Sơ suất một chút đứng nhầm phe, liền có khả năng rơi vào kết cục gia phá người vong.

Tổ tiên Chân gia cũng từng là hào môn uy chấn triều chính, đối với những vấn đề như vậy đương nhiên vô cùng nhạy cảm, tất nhiên cần gia chủ Chân Nghiễm đưa ra quyết định.

"Thúc phụ đã trọng dụng ngươi như vậy, còn không mau tạ ơn?" Chân Nghiễm lại dường như đã chuẩn bị từ trước, cười nói với Chân Nghiêu.

"Đa tạ thúc phụ, điệt nhi nhất định sẽ dốc toàn lực!" Được Chân Nghiễm gật đầu, Chân Nghiêu liền cung kính thi lễ.

"Ha ha ha ha, người một nhà không nói hai lời, ta và phụ thân các ngươi tình như huynh đệ, các ngươi chính là như con ta vậy.

Do các ngươi thay ta trấn thủ Trung Sơn, ta yên tâm." Viên Thiệu liền cười lớn, cười xong cuối cùng vẫn nhìn về phía Chân Mật đang cúi đầu không nói, "Mật nhi, con nay cũng sắp đến tuổi trưởng thành rồi nhỉ, đã từng hành qua cập lễ chưa?" Mấy ngày trước, trên dưới Chân phủ đã truyền ra tin tức Viên Thiệu chuyến này là nhắm vào Chân Mật, cũng không biết tin tức này rốt cuộc từ đâu truyền ra...

"Bẩm thúc phụ, điệt nhi năm nay mười ba, còn chưa từng hành qua cập lễ." Chân Mật đứng dậy khá ngoan ngoãn thi lễ đáp.

"Đã mười ba rồi, cũng không còn nhỏ nữa." Viên Thiệu gật đầu, lại lộ vẻ quan tâm, cười hỏi: "Mật nhi một đại gia khuê tú danh tiếng gần xa như vậy, lại có dung mạo hoa nhường nguyệt thẹn, e rằng người cầu thân đã sớm giẫm nát ngưỡng cửa rồi, không biết Mật nhi

đã định hôn ước chưa?" "Bẩm lời thúc phụ, vẫn chưa từng định hôn ước……" Chân Mật vùi đầu thấp hơn nữa, khẽ đáp nhỏ như tiếng ve kêu, thể hiện rõ vẻ thẹn thùng của thiếu nữ khi nhắc đến chuyện này.

Diễn!

Ngươi cũng gắng sức mà diễn đi!

Thế nhưng nhìn cảnh tượng trước mắt này, Ngô Lương trong lòng không khỏi thấy buồn cười.

Trước có Viên Thiệu ra vẻ tưởng nhớ Chân Dật, cơ bản chẳng làm được mấy việc thực tế nhưng vẫn giả bộ quan tâm Chân gia; sau có Chân Mật rõ ràng trong cơ thể ẩn chứa một con cửu vĩ hồ yêu đã sống mấy ngàn năm, vậy mà vẫn cố làm ra vẻ thẹn thùng của thiếu nữ thuần tình.

Hai kẻ này cũng coi như là kỳ phùng địch thủ theo đúng nghĩa đen.

Nếu không phải Ngô Lương đã hiểu rõ tình hình thực tế của Chân Mật, thậm chí còn bị Chân Mật uy hiếp lợi dụ, thì y thật sự suýt chút nữa đã tin là thật rồi.

Tuy nhiên ngay lúc này, Ngô Lương trong lòng lại càng thêm nghi hoặc.

Thật sự không hiểu Chân Mật nhất định phải đưa y vào khách đường rốt cuộc là có ý gì, chẳng lẽ chỉ để y tận mắt chứng kiến dáng vẻ giả dối của nàng lúc này sao?

Còn nữa.

Liệu sự việc có phát triển như lịch sử Ngô Lương đã biết hay không, giờ Viên Thiệu đã hỏi ra vấn đề như vậy, rõ ràng đã định mở lời cầu hôn, vậy Chân Mật và Chân gia có nhận lời hôn sự này không, và Chân Mật cuối cùng có trở thành vợ của Viên Hy không?

Nếu đứng trên lập trường của Chân gia mà suy xét việc này.

Ngô Lương cảm thấy chỉ cần Viên Thiệu mở lời, Chân Mật và Chân gia sẽ không có cách nào từ chối, bởi lẽ giờ đây Chân gia cũng giống như đang sống dưới mái hiên của Viên Thiệu, hơn nữa Viên Thiệu hiện tại binh hùng tướng mạnh kiêu ngạo giữa quần hùng, xét từ mọi phương diện, việc làm mất mặt Viên Thiệu trong chuyện này đều trăm hại mà không một lợi đối với Chân gia.

"Nếu đã như vậy, hai nhà chúng ta chi bằng thân càng thêm thân." Viên Thiệu nghe vậy liền chỉ vào Viên Hy bên cạnh, thuận thế cười nói: "Ngươi và Hiển Dịch lúc nhỏ thường xuyên cùng nhau chơi đùa, cũng coi như là thanh mai trúc mã hai đứa trẻ không ngại ngùng.

Giờ đây Hiển Dịch đã đến tuổi lập gia đình dựng nghiệp, mà nữ tử ở tuổi ngươi cũng không ít người đã định hôn ước, thậm chí có người đã sớm về nhà chồng giúp chồng dạy con rồi, cũng không còn nhỏ nữa… Nếu Mật nhi vẫn nhận ta là thúc phụ, chi bằng cứ để ta làm chủ, định hôn ước cho Mật nhi và Hiển Dịch.

Như vậy hai nhà chúng ta liền thành thông gia, mạnh mẽ liên thủ sau này nhất định có thể lập nên sự nghiệp lớn, thậm chí là một lần nữa đạt đến thời kỳ đỉnh cao hưng thịnh khi 'Tứ Chân' phụ chính vào những năm Quang Hòa cũng không phải là không thể!" Khi những lời này nói đến nửa sau, ánh mắt của Viên Thiệu đã tự nhiên chuyển đến người gia chủ Chân gia là Chân Quảng, đồng thời thỉnh thoảng còn mỉm cười với mẫu thân của họ là Trương thị, dường như đã coi bà là bà thông gia.

Thực ra hành vi của Viên Thiệu như vậy cũng không phải không có lý.

Thời đại này, hôn nhân của người trẻ cần tuân theo cha mẹ đặt đâu con ngồi đấy, lời mai mối.

Giờ đây Viên Thiệu đã tự nhận thân phận mai mối, vậy chỉ còn lại mệnh lệnh của cha mẹ.

Mẫu thân của họ thì khỏi nói, phụ thân và đại ca của Chân Mật đều đã qua đời, vậy chiếu theo quy củ lúc này, gia chủ Chân Quảng liền phải gánh vác trách nhiệm "anh cả như cha", có toàn bộ quyền quyết định hôn nhân của Chân Mật.

Huống hồ, nội dung nửa sau của câu chuyện quả thực không phải nói cho Chân Mật nghe, những chuyện đó thực ra không liên quan gì đến Chân Mật, chủ yếu nói về lợi ích của việc Viên gia và Chân gia liên hôn như vậy, việc này đương nhiên cũng nên do gia chủ Chân Quảng quyết định.

"Thúc phụ nguyện đề bạt Chân gia, điệt nhi tự nhiên cầu còn không được……" Nghe lời Viên Thiệu, Chân Quảng cũng vội vàng đứng dậy, không chút do dự mà khá trịnh trọng đáp lời.

Việc này không phải chuyện nhỏ, từ đó có thể thấy vì đã nhận được tin tức từ trước, nội bộ Chân gia hẳn đã thảo luận và chuẩn bị sẵn sàng về mặt này, do đó lúc này đã không cần thiết phải bàn bạc thêm, Chân Quảng mới có thể dứt khoát như vậy.

Tức là.

Chân gia đã chọn xong phe cánh, họ sẽ trở thành đồng minh kiên định của Viên Thiệu.

Mà lựa chọn này, cũng chính là phù hợp với những gì đã xảy ra trong lịch sử, nếu không có gì ngoài ý muốn, chậm nhất là sau lễ thành hôn, Chân Mật cũng sẽ gả vào Viên gia, trở thành vợ của Viên Hy.

Đương nhiên.

Trong đó hẳn cũng có ý của Chân Mật, những gì Ngô Lương và Sát Mộc vương tử đã thấy và nghe sau khi vào Chân phủ đều có thể

nhận ra, Chân Mật ở Chân gia thực sự có quyền phát ngôn đáng kể, nếu Chân Mật thực sự đưa ra ý kiến phản đối mạnh mẽ, Chân Quảng và mẫu thân của nàng chưa chắc đã có thể chi phối hôn sự của nàng.

Dù sao đi nữa, phía sau nàng, lại là con cửu vĩ hồ yêu Đồ Sơn Nữ Kiều kia, bất kể người Chân gia có biết sự tồn tại của Đồ Sơn Nữ Kiều hay không, việc Chân Mật có được địa vị và quyền phát ngôn như ngày nay trong Chân gia, nhất định là có liên quan trực tiếp đến nó.

Nói đến đây.

Ngô Lương rõ ràng nhìn thấy, trên mặt Viên Hy, con thứ bên Viên Thiệu, đã lộ ra vẻ hân hoan không thể diễn tả bằng lời.

Kẻ này thật sự từ tận đáy lòng muốn cưới Chân Mật làm vợ, giờ đây chỉ cần Chân gia gật đầu là y đạt được ước nguyện, cuộc đời y e rằng đã viên mãn đến không thể viên mãn hơn nữa.

Thế nhưng đúng vào lúc này.

"Thúc phụ, xin thứ cho Mật nhi không thể tuân mệnh!" Không ai ngờ rằng Chân Mật, người trước đó biểu hiện vô cùng ngoan ngoãn thuận theo, lại vào lúc này công khai ngắt lời Chân Quảng, dùng một giọng điệu vô cùng cứng nhắc để đưa ra ý kiến phản đối.

"?!" Viên Thiệu không ngờ sẽ xảy ra chuyện như vậy, nụ cười hiền từ lập tức đông cứng trên mặt, sau đó ngạc nhiên nhìn về phía Chân Quảng và mẫu thân của họ là Trương thị, cố gắng tìm kiếm câu trả lời từ họ.

"?!" Thế nhưng Chân Quảng và Trương thị cũng giật mình, vẻ mặt kinh ngạc và nghi ngờ nhìn về phía Chân Mật.

Thực ra việc này họ đã biết từ hai tháng trước, và đã tiến hành thảo luận vào lúc đó.

Khi ấy Chân Mật cũng đích thân bày tỏ thái độ, cho biết không hề phản đối hôn sự này.

Còn về Ngô Lương và những gia nhân như họ, đương nhiên không có tư cách biết trước.

Chương 509

Mãi đến khi Viên Thiệu sắp đến, Chân Quảng mới bắt đầu sắp xếp các nghi thức đón tiếp vài ngày trước đó, lúc đó tin tức mới được truyền ra.

Nếu không, cho đến khi Chân Mật thành hôn, họ cũng chưa chắc đã biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Kết quả thì không ngờ.

Giờ đây chuyện đã đến nước này, Chân Mật lại đột nhiên đổi ý, hơn nữa còn ngay trước mặt Viên Thiệu mà đưa ra ý kiến phản đối, việc này e rằng quá lỗ mãng, nói không chừng còn vì thế mà khiến Viên Thiệu cảm thấy mất mặt ôm hận trong lòng, tình nghĩa giữa hai nhà tất sẽ bị ảnh hưởng, thực sự không phải là một cách làm sáng suốt.

Mật nhi rốt cuộc đã sao vậy?

Chân Quảng và Trương thị làm sao cũng không thể hiểu nổi rốt cuộc chuyện này là thế nào.

Trong mắt họ, sự thông minh sớm của Chân Mật tuyệt đối không chỉ là lời đồn, thậm chí còn lợi hại hơn rất nhiều so với những gì bên ngoài đồn đại, ít nhất từ khi nàng sinh ra đến nay chưa từng làm một việc gì không hợp quy củ, lại càng chưa từng tổn hại đến lợi ích của Chân gia.

Thậm chí khi Chân gia đối mặt với những lựa chọn khó khăn, những quyết định và suy nghĩ mà Chân Mật đưa ra, ngay cả Chân Quảng cũng thường tự thấy mình kém hơn.

"!!!" Người phản ứng mạnh nhất chính là Viên Hy.

Kẻ này như thể bị hóa đá trong chốc lát, khó tin nhìn Chân Mật với thần sắc thản nhiên ở đối diện, tuyệt nhiên không thể tin lời nói đó lại có thể thốt ra từ miệng Chân Mật.

"Ờ?" Ngay cả Ngô Lương cũng có chút ngạc nhiên, không thật sự hiểu hành động này của Chân Mật rốt cuộc có ý gì.

Chẳng lẽ đây chính là điều Chân Mật muốn y nhìn thấy sao, nhưng làm vậy thì có ý nghĩa gì chứ?

Cứ thế im lặng khoảng nửa phút sau.

"Mật nhi muội muội!" Viên Hy đột nhiên trở nên kích động, không kìm được mà vỡ giọng hỏi lớn: "Đây rốt cuộc là vì sao, chẳng lẽ muội quên rồi sao, năm đó muội tám tuổi, ta mười ba, ta đến tìm muội chơi đùa, khi đó ta đã khuynh tâm về muội, ta muốn nắm tay muội, muội đã tránh ra.

Ta đã bày tỏ lòng mình với muội, muội đã đích thân nói với ta dưới gốc cây phong trong sân nhà muội rằng, đợi muội lớn lên thành người, trở thành vợ của ta, ta mới có thể nắm tay muội.

Lời muội nói ta đều khắc ghi trong lòng, sau đó mỗi ngày đều mong chờ ngày này đến.

Giờ đây ngày này cuối cùng cũng sắp đến rồi, vì sao muội lại đổi ý, đây lại là vì sao?" Thì ra giữa hai người còn có một đoạn chuyện xưa như vậy… Ngô Lương trong lòng thầm hóng chuyện.

Đây có phải là Chân Mật đối với Viên Hy đã thủy loạn chung khí không?

Có chút ý đó, nhưng cũng không thể quá coi là thật, kỳ thực trong đó còn có chút mùi vị qua loa đối phó, chỉ có điều Chân Mật là để đối phó Viên Hy, mà Viên Hy lại coi những lời này là lời hứa của Chân Mật.

Hơn nữa.

Trong mắt Ngô Lương, một người xuyên việt, một cậu bé mười ba tuổi đã có thể coi là đến tuổi tình cảm mới chớm nở, còn một cô bé tám tuổi… trong tình huống bình thường thậm chí còn chưa có một thế giới quan hoàn chỉnh.

Vì vậy, Viên Hy ở tuổi đó muốn có một số tiếp xúc thân thể với Chân Mật ở tuổi đó, ít nhiều có chút mùi vị phạm tội.

Dù sao thì, nhìn vào pháp luật đời sau, người đủ mười bốn tuổi dù vẫn tính là vị thành niên, nhưng đã phải chịu trách nhiệm về hành vi của mình.

Nếu phạm pháp hình sự, cũng không thể miễn trừ hình phạt.

Thêm vào đó, thời đại này con người đều tương đối sớm trưởng thành hơn một chút, thậm chí có người mười ba tuổi đã có con cái làm cha rồi… Vì vậy lần này.

Ngô Lương cảm thấy vấn đề "phạm tội" của Viên Hy nhiều hơn một chút.

Còn cách ứng đối của Chân Mật lúc đó thì hợp tình hợp lý, thậm chí gián tiếp cho thấy trí tuệ khác thường của nàng so với người cùng tuổi.

"Hiển Dịch ca ca, lời nói lúc niên thiếu vô tri làm sao có thể coi là thật?

Thiếp cho rằng lúc đó thiếp và Hiển Dịch ca ca chỉ là đang chơi đùa thôi, khi đó Hiển Dịch ca ca chẳng phải thường dẫn thiếp đóng vai gia gia sao?" Đối mặt với Viên Hy đang kích động, Chân Mật lại lộ ra vẻ mặt vô tội, sau đó khá trịnh trọng thi lễ với Viên Hy, mắt rũ xuống nói: "Nếu Mật nhi nói khi chơi đùa với Hiển Dịch ca ca lúc đó đã khiến Hiển Dịch ca ca hiểu lầm, Mật nhi nguyện xin lỗi Hiển Dịch ca

ca, xin Hiển Dịch ca ca đừng để trong lòng thì hơn.

Chỉ là đại sự hôn nhân, lại vạn vạn không thể sai càng thêm sai, nếu không e rằng sẽ lỡ dở cả đời của Hiển Dịch ca ca.

Mật nhi cho rằng, đây hẳn cũng không phải là điều thúc phụ hy vọng thấy đâu nhỉ?

Huống hồ Hiển Dịch ca ca dung mạo khôi ngô, phong độ đường hoàng, loại nữ tử nào mà chẳng tìm được, hà cớ gì lại chấp trước vào một câu nói đùa lúc niên thiếu vô tri như vậy?" "Mật nhi muội muội, ta……" Viên Hy hiển nhiên không có tài ăn nói như Chân Mật, những lời này khiến y rõ ràng còn muốn nói thêm gì đó, nhưng lời đến khóe miệng lại không biết phải nói thế nào, chỉ là trên mặt tràn ngập vẻ không cam lòng cực kỳ mãnh liệt.

Ngay lúc đó.

"Hiền điệt!" Viên Thiệu cuối cùng cũng mở lời, nhưng y không nói lời dư thừa, chỉ nhìn Chân Quảng một cái, rồi lại quét mắt qua mấy tên gia phó và thị nữ trong khách đường, bao gồm cả Ngô Lương.

"Các ngươi lui xuống trước!" Chân Quảng lập tức hiểu ý, liền quát Ngô Lương và những người khác: "Hãy giữ mồm giữ miệng, nếu như chuyện vừa rồi có một chữ nào truyền ra ngoài, bất kể là ai, tất cả những người có mặt hôm nay, đều sẽ bị đánh chết không chừa một ai!" "Dạ!" Mấy tên gia phó và thị nữ rất ít khi thấy Chân Quảng nghiêm khắc như vậy, dường như biết việc này không phải chuyện nhỏ, vội vàng cẩn thận đáp một tiếng, chạy thục mạng ra ngoài khách đường như thể trốn thoát.

Ngô Lương lẫn trong số họ, cũng cùng chạy ra ngoài.

Trong lòng y thầm nghĩ, Chân Quảng này thực ra cũng là một

người có đức hiếu sinh.

Bởi vì y biết, hiện tại Chân Quảng nói càng nghiêm khắc với họ, thì càng có khả năng loại bỏ nỗi lo về sau của Viên Thiệu, không còn lo lắng chuyện mất mặt này bị truyền ra ngoài.

Bằng không, những gia phó vừa nãy còn ở trong khách đường này e rằng tính mạng đáng lo.

Đương nhiên.

Nếu có kẻ nào lắm mồm thích tự tìm cái chết, thì không thể trách người khác được, đến lúc đó Chân Quảng cũng chỉ đành thực hiện lời vừa rồi, như vậy để đáp lại Viên Thiệu. …… Sau khi ra ngoài, thị vệ của Viên Thiệu cũng không bắt giữ họ, điều này cũng khiến Ngô Lương an tâm được đôi chút.

Nơi đây tạm thời không có chuyện gì của Ngô Lương, y tự nhiên sẽ không ở ngoài khách đường lâu, mà sau khi thông báo một tiếng với Sát Mộc vương tử thì liền sớm trở về viện của Chân Mật để tuần tra.

Trong lúc đó y vẫn luôn suy nghĩ về ý nghĩa hành động này của Chân Mật.

Chỉ là hành động hôm nay của Chân Mật thực sự không hợp lẽ thường, bất luận Ngô Lương nghĩ thế nào cũng cảm thấy trong đó còn có một số chi tiết không thể tự giải thích, rốt cuộc vẫn không thể đưa ra một kết luận xác định.

Cứ thế khoảng một canh giờ sau, Chân Mật mới dẫn hai thị nữ trở về trong viện.

Lúc này thần sắc nàng vẫn vô cùng thản nhiên, dường như vừa rồi không hề xảy ra chuyện gì to tát, hoặc là căn bản không hề để chuyện vừa rồi trong lòng.

“Lưu Năng, tiểu thư nói thư phòng hơi bừa bộn, kêu ngươi vào

dọn dẹp một chút.” Cứ thế không lâu sau khi vào thư phòng, hai thị nữ từ bên trong đi ra gọi Ngô Lương.

“Đến đây.” Ngô Lương đáp một tiếng rồi bước nhanh đi vào.

Còn hai thị nữ thì đi thẳng đến khuê phòng của Chân Mật, dường như bị Chân Mật sai phái đi làm việc khác.

Thấy tình huống này, Ngô Lương tự nhiên cẩn thận hơn một chút, nếu không nhầm thì Chân Mật lại muốn nói chuyện riêng tư với y, và những lời này hẳn là có liên quan đến chuyện vừa xảy ra trong khách đường.

Quả nhiên.

“Nói cho ngươi một bí mật, Viên Hy là một nước cờ ta đã gài từ rất lâu trước đây.

Năm ta tám tuổi đã cố ý kéo gần quan hệ với hắn, gieo tình cảm trong lòng hắn, mục đích là để hôm nay có thể khiến hắn và Viên Thiệu chủ động đến Chân gia cầu hôn.

Bởi vì ta biết Viên Thiệu là người có cơ hội lớn nhất giành thiên hạ hiện nay, mà nếu ta có thể trở thành chính thê của Viên Hy, chỉ cần hơi dùng chút thủ đoạn, liền có thể giúp Viên Hy kế thừa tất cả của Viên Thiệu.” Trước mặt Ngô Lương, đôi con ngươi màu nâu hình khe dọc ẩn dưới khóe mắt từ từ hiện ra, Chân Mật cười như không cười hỏi: “Thế nhưng mấy ngày trước gặp được ngươi, ta liền tạm thời từ bỏ kế hoạch này.

Ngươi vừa rồi đã tận mắt chứng kiến rồi, giờ có cảm tưởng gì?” Ối?

Đạo đức trói buộc ư?

Ngô Lương lập tức lĩnh hội được ý của Chân Mật.

Thì ra đang đợi ta ở đây!

Chỉ có điều… nếu ta không có đạo đức, thì làm sao có ai có thể đạo đức trói buộc ta? ---------- "Ta vì ngươi mà đã từ bỏ nhiều như vậy, ngươi lại định báo đáp ta thế nào đây?" Thấy Ngô Lương không lập tức trả lời, ánh mắt Chân Mật chuyển động, ngữ khí lại nặng hơn trước một chút, nhìn nghiêng Ngô Lương lần nữa mở miệng ép hỏi.

"Tiểu nhân đức năng nào, lại được Đại tiên ưu ái đến vậy……" Ngô Lương lập tức làm mặt khổ sở, bất đắc dĩ xòe tay nói: "Thế nhưng cảnh huống của tiểu nhân Đại tiên cũng đã thấy rồi, tiểu nhân giờ đây thân không có của cải gì, nuôi sống bản thân còn vô cùng khó khăn.

Nếu Đại tiên nhất định muốn tiểu nhân báo đáp, tiểu nhân e rằng cũng chỉ có thể dùng thân xác vô dụng này để đền đáp, chỉ là không biết Đại tiên có vừa mắt không." Chân Mật đánh giá Ngô Lương từ trên xuống dưới, ngược lại không hề lộ nét giận dữ vì lời nói cợt nhả có chút bất kính của y, mà trái lại cười thản nhiên, gật đầu nói: "Ngươi nói cũng có vài phần đạo lý, vậy thì dùng thân xác đền đáp đi, ngươi mau chóng cởi y phục ra." "Ế?" Ngô Lương đứng thẳng người, lập tức sững sờ.

"Ta nghĩ đi nghĩ lại quả thực chỉ có thể kêu ngươi dùng thân xác đền đáp, vì vậy ta chấp nhận rồi, cởi ra đi." Chân Mật dùng ánh mắt ra hiệu nói.

"Ngay tại thư phòng sao?" Ngô Lương đương nhiên không dám làm bừa.

"Ngay tại thư phòng, tiểu viện này của ta cực ít có người lui tới, đóng cửa phòng lại chỉ cần nhịn không gây ra động tĩnh quá lớn, nghĩ là cũng sẽ không kinh động người khác." Chân Mật gật đầu, mặt không đổi sắc nói.

Lúc này đứng trước mặt Ngô Lương chỉ là một tiểu cô nương mười ba tuổi, nếu không phải y biết trong cơ thể nàng ẩn chứa một lão yêu quái đã sống mấy ngàn năm, Ngô Lương thật sự không dám tin những lời này có thể thốt ra từ miệng một tiểu cô nương sữa còn chưa khô miệng như vậy.

Quả thực không thể quá già dặn hơn, ngay cả Ngô Lương, một tra nam tự xưng là lão tài xế (có kinh nghiệm), cũng tự thấy kém hơn.

"Đại tiên, người đang đùa với tiểu nhân phải không?" Ngô Lương cười ngượng nói.

"Là ngươi đùa với ta trước." Chân Mật nheo mắt nói.

"Tiểu nhân biết lỗi……" Ngô Lương từ nội tâm cam tâm bái phục.

Phải rồi, Đồ Sơn Nữ Kiều lại là một con cửu vĩ hồ yêu, những đệ tử xuất môn của nó trước đây đều là những tuyệt thế giai nhân tinh thông thủ đoạn sắc dụ như "Thuần Hồ" và "Đát Kỷ".

Trước mặt nó mà ba hoa chích chòe, nói lời cợt nhả, chẳng khác nào múa rìu qua mắt thợ, tự nhiên chỉ có kết cục là bị nó lái tàu cao tốc nghiền qua mặt thôi.

Thử tưởng tượng nếu Ngô Lương đem câu chuyện "Gấu con hái nấm" mà y từng kể để trêu ghẹo Bạch Tinh Tinh, mà kể cho Chân Mật hiện tại, điều nhận lại tuyệt đối không phải là vẻ thẹn thùng của thiếu nữ, mà tám phần sẽ là một câu nói với ngữ khí khinh bỉ: "Chuyện trẻ con." Tuy nhiên để nhanh chóng chuyển hướng chủ đề mà Ngô Lương tạm thời không biết phải trả lời thế nào, y đành lập tức dò hỏi: "Đại tiên, trong lòng tiểu nhân vẫn còn chút lo lắng, Viên Thiệu là một trong những hào kiệt có thế lực mạnh nhất trên thế gian hiện nay, Đại tiên làm mất mặt hắn như vậy, chẳng lẽ không sợ hắn sau này làm khó Chân gia sao?

Nếu Chân gia bị Viên Thiệu làm khó, e rằng ngày tháng sau này của Đại tiên cũng sẽ không dễ chịu đâu nhỉ?" "Ngươi cho rằng Viên Thiệu lần này chỉ đến vì Viên Hy cầu hôn thôi sao?" Chân Mật cười cười, mở miệng hỏi ngược lại.

"Chẳng lẽ không phải sao?" Ngô Lương tuy có thể liên tưởng đến một số chuyện, nhưng vẫn giả ngây giả dại với vẻ mặt nghi hoặc.

"Xem ra ngươi thật sự chẳng hiểu gì cả, sau này còn rất nhiều thứ phải học, còn con đường rất dài phải đi đấy." Chân Mật thất vọng nhìn y một cái, hiển nhiên coi y là thằng nhà quê chưa từng thấy qua đời, cuối cùng như một lão sư già dặn mà phân tích cho y: "Chuyện đầu tiên hôm nay ngươi phải nhớ là, bất kỳ việc gì mà sĩ tộc như Viên Thiệu và Chân gia làm đều tuyệt đối không đơn giản như ngươi thấy.

Điều liên kết họ với nhau chỉ có lợi ích, hôn nhân giữa con cái cũng chỉ là liên hôn vì lợi ích mà thôi.

Vì vậy, Viên Thiệu chỉ cần đạt được lợi ích mà chuyến đi này muốn, thì việc liên hôn lần này có thành hay không cũng đã không còn quan trọng nữa.

Hắn tự nhiên sẽ không vì thế mà giáng họa cho Chân gia, cho dù trong lòng vẫn còn bất mãn, cũng tuyệt đối sẽ không trở mặt khi Chân gia vẫn còn giá trị lợi dụng." "Vậy… không biết lợi ích mà Viên Thiệu cầu được trong chuyến thăm lần này rốt cuộc là gì, có thể thỉnh Đại tiên chỉ rõ chăng?" Ngô Lương lại như một học sinh ham học mà hỏi.

"Lương thảo quân đội, và sự ủng hộ của một số sĩ tộc ở nước Trung Sơn." Chân Mật cười thản nhiên, ra vẻ chuyện không liên quan đến mình mà nói: "Viên Thiệu gần đây định dùng binh, đáng tiếc năm Thăng Long này nhiều nơi bị nạn châu chấu, lương thảo quân đội vẫn còn thiếu hụt không ít.

Chương 510

Hắn nghe nói Chân gia gần đây đang mở kho cứu trợ dân lưu vong, liền cho rằng Chân gia hiện nay gia cảnh sung túc, trong nhà các sĩ tộc nước Trung Sơn cũng có không ít lương thực dự trữ, vì vậy liền muốn Chân gia đứng ra dẫn đầu quyên tặng lương thảo, và lợi dụng uy vọng của Chân gia ở nước Trung Sơn để có được sự ủng hộ của các sĩ tộc đó." "Vậy nên……" Ngô Lương trầm ngâm tiếp lời.

"Vậy nên chỉ cần Chân gia nguyện ý quyên lương cho Viên Thiệu, nguyện ý để Viên Thiệu lợi dụng uy vọng của Chân gia, thì mục đích của Viên Thiệu đã đạt được rồi, những chuyện khác đều là việc nhỏ có thể chấp nhận." Khi nói những lời này, Chân Mật hiển nhiên có chút vô vị, vừa nói chuyện vừa nghịch móng tay mình, dường như những chuyện như vậy đã thấy nhiều đến mức quen thuộc, "Chân gia không những đã toại nguyện Viên Thiệu, mà còn cho nhiều hơn mong đợi trong lòng Viên Thiệu.

Viên Thiệu tự nhiên mừng rỡ khôn xiết, vui mừng còn không kịp, làm sao lại vì chuyện nhỏ này mà làm khó Chân gia?

Huống hồ hiện giờ các sĩ tộc ở nước Trung Sơn cũng đang dõi theo từng hành động của Viên Thiệu trong chuyến đi này.

Nếu hắn bất lợi với Chân gia, thì đó là tự cắt đứt với Trung Sơn, lại càng không phù hợp với lợi ích hiện tại của hắn." "Chân gia lại giàu có đến vậy sao?" Ngô Lương không khỏi kinh ngạc.

Theo y được biết, trong lịch sử, khi trận Quan Độ xảy ra, Viên Thiệu đã động viên khoảng mười vạn binh mã để triển khai đại quyết chiến với Tào Lão Bản (Tào Tháo), trong khi Tào Lão Bản lúc đó chỉ có hai vạn binh mã.

Ngay cả khi lúc này Viên Thiệu chưa như khi trận Quan Độ mà nắm giữ Ký Châu, Thanh Châu, U Châu và Tịnh Châu, thậm chí còn chưa chiếm được một nửa cương thổ lúc đó, thì trong tay y hẳn cũng phải có vài vạn binh mã.

Lương thảo cần cho số binh mã này vẫn không phải là một số lượng nhỏ.

Mà Chân gia giờ đây có thể cung cấp lượng lương thảo vượt quá mong đợi trong lòng Viên Thiệu, đây không phải là giàu có thì là gì?

Điều này cũng khó trách Viên Thiệu phải đến liên hôn với Chân gia, thậm chí sau này Tào Lão Bản công phá Nghiệp Thành liền bảo Tào Phi cưới Chân Mật, nói không chừng cũng có nguyên nhân từ phương diện này.

"Nếu ngươi ngoan ngoãn phục tùng ta, ta cũng có thể khiến ngươi giàu có như Chân gia." Chân Mật nhìn Ngô Lương một cái, sau đó khá đắc ý ân cần khuyên bảo: "Năm đó sau khi Chân Dật qua đời, cảnh ngộ của Chân gia một trời một vực, không lâu sau liền gần đến tuyệt cảnh.

Mà trước đó ta vẫn luôn muốn nhận Chân Mật làm đệ tử, nhưng Chân Mật tuy là nhân tuyển đệ tử phù hợp ngàn năm khó gặp, lại thủy chung không chịu phục tùng ta.

Mãi đến khi Chân gia sắp nhà tan cửa nát, nàng cuối cùng không chống đỡ nổi mà cầu cứu ta, ta liền lệnh nàng mở lòng, một mạch mở cửu khiếu, mới thành công chiếm cứ thân xác." "Sau đó ta cũng không thất hứa, chỉ dùng một chiêu 'Ngũ Quỷ Vận Tài Pháp' liền giúp Chân gia vượt qua khó khăn.

Không chỉ có vậy, những năm qua dựa vào bí pháp 'Ngũ Quỷ Vận Tài Pháp' này, Chân gia lại càng thu được lượng lớn tài vật.

Vì vậy, cho dù mười năm trước mới trở về Trung Sơn, Chân gia vẫn rất nhanh chóng trở thành hào cường vọng tộc đứng đầu nước Trung Sơn." "Thế nào?" Nói đến đây, Chân Mật dường như đã cho rằng Ngô Lương không thể chống cự được sự dụ hoặc, lại bày ra cái dáng vẻ bề trên như trước, "Thế đạo này, có tài vật liền có chỗ dựa.

Với cảnh ngộ hiện tại của ngươi, ta chính là cơ hội duy nhất để ngươi thay đổi vận mệnh.

Bằng không, cả đời này ngươi chỉ có thể làm nô làm phó cho người khác, ngay cả khi chết đi cũng không ai thèm nhìn tới một cái.

Cùng là sinh ra làm người, có người sinh ra đã gấm vóc ngọc thực, có người lại phải cô khổ cả đời, điều này công bằng sao?

Ngươi cam tâm sao?" "Còn nữa." "Đừng quên mệnh cách 'Thất Sát' bẩm sinh của ngươi.

Ngươi là người như thế nào ta đã nhìn thấu rất rõ ràng, không phải ta xem thường ngươi, mà chính ngươi cũng nên hiểu rõ, người như ngươi tuyệt nhiên không thể giá ngự thất phương sát khí trong mệnh cách.

Nếu không có ta giúp ngươi khống chế phù hợp, đời này ngươi không chỉ cô khổ linh đình, mà còn khó có kết cục tốt đẹp!" "Đợi đến lúc đó, ngươi đã phí hoài tháng năm rồi mới hối hận, thì đã sớm không kịp nữa rồi." Qua cuộc nói chuyện tường tận này với Chân Mật, Ngô Lương lập tức nắm bắt được một số tin tức mới: Trước hết, Đồ Sơn Nữ Kiều tuy có thể nhìn ra mệnh cách "Thất Sát" trên người y, nhưng hẳn là không có năng lực tiên tri.

Bằng không, nó đã không cần phải gieo tình cảm trước vào Viên Hy, như vậy trong lịch sử tự nhiên cũng không cần phải gả lại cho Tào Phi nữa, trực tiếp gả cho Tào Phi chẳng phải tốt hơn sao?

Vì vậy, lựa chọn của Đồ Sơn Nữ Kiều hẳn đều là những canh bạc lớn kiểu đặt cược, chọn người có vẻ có tiềm lực để đặt cược, đặt trúng tự nhiên sẽ thắng lớn đặc biệt, đặt sai cũng có thể quay đầu.

Từ điểm này mà xem, mệnh cách "Thất Sát" của Ngô Lương hẳn là thật.

Có lẽ vì mối quan hệ với Đại Vũ, trong mắt Đồ Sơn Nữ Kiều, mệnh cách "Thất Sát" này của y không nghi ngờ gì còn lợi hại hơn cả toàn bộ gia sản của Viên Thiệu cộng lại.

Vì vậy, Đồ Sơn Nữ Kiều mới từ bỏ Viên Hy, chuyển sang đặt cược vào Ngô Lương, người hiện tại vẫn "không có gì cả".

Đây thực ra không khác gì tự cắt đứt đường lui, là một lần "tất tay" không thể quay đầu.

Tuy nhiên, điều này từ một phương diện khác cũng cho thấy, Đồ Sơn Nữ Kiều thật lòng không có năng lực tiên tri, thậm chí năng lực xem tướng cũng tàm tạm.

Bằng không, nó đã không cho đến hiện tại vẫn cho rằng Ngô Lương là một lưu dân không có gì cả; Thứ hai, Đồ Sơn Nữ Kiều hẳn là thực sự nắm giữ một số thượng cổ Vu thuật, ví dụ như "Ngũ Quỷ Vận Tài Pháp" mà nó vừa nhắc đến.

Món đồ này Ngô Lương không quá hiểu rõ, nhưng từ giọng điệu tự tin của nó, kết hợp với việc Viên Thiệu trước đó trong khách đường đã xác nhận cảnh ngộ bi thảm của Chân gia sau khi Chân Dật chết, có thể phán đoán rằng cảnh tượng thịnh vượng như ngày nay của Chân gia, e rằng tám phần là có liên quan đến "Ngũ Quỷ Vận Tài Pháp" này.

Giờ nghĩ lại, trong cái loạn thế mà nhiều sĩ tộc đều sớm không biết tối còn sống không này, hầu như tất cả mọi người đều liều mạng tích

trữ lương thực để phòng bất trắc, mà Chân gia lại là gia tộc duy nhất Ngô Lương thấy sau khi xuyên việt mà mở kho phát lương cứu tế dân lưu vong.

Điều này có lẽ ít nhiều cũng liên quan đến việc những lương thực này đến khá dễ dàng… Chỉ là Ngô Lương luôn cảm thấy "Ngũ Quỷ Vận Tài Pháp" này không đơn giản như y nghĩ.

Ngay cả cái chết của phụ thân Chân Dật là mệnh trung chú định, nhưng trong mắt Ngô Lương, cái chết của trưởng tử Chân gia là Chân Dự lại vẫn tồn tại một số điểm nghi vấn.

Theo lời Đồ Sơn Nữ Kiều, khi trưởng tử Chân Dự chết thì Chân Mật hẳn đã trở thành đệ tử của nó.

Mà trong tang lễ của Chân Dật, Chân Mật đã khóc vô cùng đau lòng, người ngoài thấy đều khen nàng thông minh sớm.

Nhưng trong tang lễ của Chân Dự sau đó, biểu hiện của Chân Mật lại hoàn toàn khác biệt, điều này rất khó khiến người ta không nảy sinh hoài nghi, liệu cái chết của Chân Dự có liên quan gì đến Đồ Sơn Nữ Kiều hay không, lại có liên quan gì đến "Ngũ Quỷ Vận Tài Pháp" hay không?

Nếu không liên quan, Đồ Sơn Nữ Kiều vì sao không từng nghĩ cách cứu Chân Dự, mà lại để mặc hắn chết đi… Lần nữa, cũng là điểm quan trọng nhất.

Điều kiện xuất thế của Đồ Sơn Nữ Kiều hẳn là vô cùng hà khắc!

Tức là phải tìm được đệ tử xuất môn phù hợp.

Thuần Hồ mà nó từng nhắc đến là một người, Đát Kỷ cũng là một người, còn Chân Mật thì là người cuối cùng hiện tại.

Đây có lẽ mới là nguyên nhân khoảng thời gian cách biệt giữa Thuần Hồ, Đát Kỷ rồi đến Chân Mật là từ vài trăm năm đến hơn ngàn

năm không chừng?

Bằng không nó lại làm sao nói ra lời như "Nhưng mà Chân Mật tuy là nhân tuyển đệ tử phù hợp ngàn năm khó gặp, lại thủy chung không chịu phục tùng ta" như vậy?

Tức là, Đồ Sơn Nữ Kiều muốn tìm được một đệ tử xuất môn phù hợp vô cùng khó khăn, mà muốn đệ tử phù hợp phục tùng nó cũng phải tốn không ít công sức.

Cứ như vậy, hai điều kiện này cộng lại liền trở thành một điều kiện xuất thế vô cùng hà khắc.

Vậy ra… chìa khóa để đối phó Đồ Sơn Nữ Kiều, hẳn chính là bản thể Chân Mật!

Nếu Chân Mật, đệ tử xuất môn này không còn, thì Đồ Sơn Nữ Kiều hẳn sẽ không thể lại thông qua thân thể nàng mà xuất thế được nữa.

Mà muốn tìm được đệ tử xuất môn phù hợp tiếp theo, thì không biết là chuyện của năm nào tháng nào rồi.

Do đó, vấn đề lớn nhất hiện tại liền trở thành.

Chân Mật đã trở thành đệ tử xuất môn thì rốt cuộc khác gì người bình thường, liệu có thể dùng thủ đoạn thông thường để uy hiếp tính mạng Chân Mật, từ đó khiến Đồ Sơn Nữ Kiều phải kiêng dè hay không.

Mà nếu có thể khiến Đồ Sơn Nữ Kiều phải kiêng dè, thì cảnh ngộ của Ngô Lương thực ra sẽ không còn bị động như trước nữa… Thế là.

"Thừa mong Đại tiên xem trọng, tiểu nhân trong lòng cảm ân đội đức.

Chỉ là việc này sự quan trọng đại, liệu có thể dung tiểu nhân trở về suy nghĩ kỹ lưỡng một phen rồi mới đưa ra quyết định chăng?" Ngô Lương thi lễ, cúi mày thuận mắt nói.

"Giờ đây ta đã vì ngươi mà từ bỏ nhiều như vậy, ngươi lại còn muốn trở về suy nghĩ sao?!" Nghe lời này, Chân Mật vốn đang với vẻ mặt thản nhiên bỗng nhiên mất kiên nhẫn, sắc mặt biến đổi, vô cùng giận dữ mắng: "Ta bây giờ nói cho ngươi biết, không được!

Ngươi bây giờ phải trả lời ta, hoặc là ngươi ngoan ngoãn phục tùng ta, ta bảo đảm sau này ngươi có thể đạt được quyền lực, tài phú và địa vị mà tất cả nam nhân đều muốn.

Hoặc là bây giờ ta liền đi nói cho Chân Quảng và Viên Thiệu vẫn chưa đi xa rằng, sở dĩ ta từ chối mối hôn sự này, là vì ta đã có người trong lòng, mà người trong lòng này không phải ai khác, chính là ngươi, kẻ xa tận chân trời gần ngay trước mắt đây!

Đến lúc đó sẽ có kết cục gì, ngươi cứ từ từ mà suy nghĩ!" Trời đất!

Đây chẳng phải là ăn vạ sao?

Ngô Lương lập tức sững sờ, kế mượn dao giết người này quả thật quá độc ác rồi!

Y đương nhiên có thể tưởng tượng, bất luận là Chân Quảng hay Viên Thiệu nghe được những lời này của Chân Mật, đều tuyệt đối không thể để y sống trên đời, hơn nữa nhất định sẽ khiến y chết một cách im hơi lặng tiếng, xóa sạch mọi dấu vết y từng tồn tại.

Dù sao thì đối với hai người họ mà nói, đây đều là một chuyện xấu trong nhà không thể để lộ ra ngoài.

Chuyện đã đến nước này, Ngô Lương đã không còn chỗ để xoay sở.

“Cạch!” Sau ba giây trầm mặc, Ngô Lương quay người đóng cửa thư phòng lại, lúc này y đã hoàn toàn không còn cái dáng vẻ dè dặt, khúm núm như trước nữa. "Ngươi muốn làm gì?" Chân Mật lập tức ý thức được có gì đó không đúng, vội vàng cúi đầu tìm kiếm tước đao trên án kỷ.

Đây là một loại dao nhỏ bằng đồng thau sắc bén, ước chừng chỉ dài nửa thước, hình dáng rất giống đồng tiền hình dao thời Xuân Thu Chiến Quốc, lưỡi dao sắc bén hơn tưởng tượng, chủ yếu dùng để tẩy xóa mực viết sai trên thẻ tre.

Thế nhưng Chân Mật tìm đi tìm lại, lại phát hiện tước đao vốn dĩ đang yên vị trên án kỷ đã không cánh mà bay.

Nàng lại ngẩng đầu nhìn Ngô Lương.

Cây tước đao kia không biết từ lúc nào đã rơi vào tay Ngô Lương.

Và ngay khi Chân Mật ngẩng đầu nhìn Ngô Lương, Ngô Lương không chút chậm trễ, khoảnh khắc đóng cửa lại liền nhanh chóng lao tới nàng.

Một giây sau.

Ngô Lương đã siết chặt cổ Chân Mật, lưỡi tước đao đặt ngang động mạch cảnh của nàng.

Với trình độ y thuật thời đại này, chỉ cần nàng vẫn là người, một nhát dao như vậy có thể khiến nàng hương tiêu ngọc nát, dù có Hoa Đà đến cũng không cứu nổi. "Đại tiên, việc này không trách được ta, không phải ta không hiểu thương hương tiếc ngọc, chỉ trách ngươi bức bách quá gấp, không cho ta một chút cơ hội nào để thở!" Ngô Lương trầm giọng nói.

Chân Mật là một kẻ đánh bạc, Ngô Lương há chẳng phải cũng vậy sao, chỉ là so với Chân Mật, hắn là một kẻ đánh bạc tương đối bảo

thủ mà thôi.

Nếu có thể, hắn đương nhiên sẽ chọn cách rời khỏi Chân phủ một cách thần không biết quỷ không hay, không rước lấy bất kỳ phiền phức nào cho mình và Phường Nhân Quân, cũng không mang đi một áng mây.

Nhưng bất đắc dĩ Chân Mật từng bước ép sát, khiến hắn không còn lựa chọn nào.

Kỳ thực, nếu tĩnh tâm suy nghĩ kỹ, hắn bây giờ cũng có thể bề ngoài đồng ý việc này, sau đó tiếp tục tìm kiếm thời cơ thích hợp để đào thoát.

Nhưng một loạt những gì đã trải qua từ khi vào Chân phủ đến nay cũng đã khiến Ngô Lương mất đi kiên nhẫn.

Chân Mật luôn đề phòng hắn, tuyệt đối sẽ không để hắn dễ dàng rời đi, và trong quá trình này, Chân Mật còn không ngừng thêm áp lực, không hề có ý định cho hắn một chút cơ hội nào để thở, dù Ngô Lương có một chút bất tuân, lập tức sẽ phải chịu mối đe dọa tử vong.

Điều này chẳng khác nào nước ấm luộc ếch.

Không nghi ngờ gì, Ngô Lương chính là con ếch đang bị Chân Mật từ từ chế biến.

Điều này mang lại cho Ngô Lương một cảm giác cực kỳ tồi tệ, hắn cho rằng cứ tiếp tục như vậy tình hình sẽ chỉ càng tồi tệ hơn, dù sao Chân Mật có thể đi vào giấc mộng của hắn, cho dù hắn có đề phòng, nhưng giấc mộng của con người thực ra bị tiềm thức kiểm soát, chỉ cần sơ suất một chút vẫn có thể tiết lộ bí mật của mình, huống hồ bên cạnh còn có Sát Mộc Vương Tử, hắn cũng rất có khả năng trở thành điểm đột phá của Chân Mật.

Chương 511

Và nếu thực sự đến bước này, e rằng không chỉ là vấn đề có thoát thân được hay không, mà Phường Nhân Quân đang đợi ở bên ngoài cũng có thể bị liên lụy.

Đến lúc đó, Ngô Lương sẽ chỉ càng vướng bận nhiều hơn, càng không thể thoát thân.

Điều này sẽ rơi vào một vòng lặp tử.

Vì vậy, để tránh đêm dài lắm mộng, cộng thêm một vài chi tiết nhỏ vừa bắt được từ lời nói của Chân Mật, khiến Ngô Lương cuối cùng hạ quyết tâm đánh một ván, dùng một nhát dao sắc bén chém đứt mọi rắc rối!

Nếu thành công, chuyện này coi như kết thúc hoàn toàn.

Còn nếu không thành công, Ngô Lương trong lòng kỳ thực vẫn còn đường lui, bởi vì theo hắn thấy, Chân Mật tính toán ngàn vạn lần vẫn đi sai một nước cờ, đó chính là công khai từ chối lời cầu hôn của Viên Thiệu, chủ động tự cắt đứt với Viên Hi… Tức là, bây giờ nhìn có vẻ Ngô Lương đang ở thế bị động, nhưng người thực sự bị động lại là Chân Mật.

Bởi vì nàng đã không còn phương án dự phòng nào khác, dù Ngô Lương cái lốp rách này không được tròn trịa cho lắm, đi trên đường có thể sẽ hơi xóc nảy, nhưng trước khi tìm được một cái lốp tốt tiếp theo, nàng e rằng vẫn phải tạm bợ mà dùng.

Huống hồ Ngô Lương cái lốp rách này cũng không dễ tìm, Chân Mật có thể vì hắn mà tự tuyệt với Viên Hi, điều đó chứng tỏ dù hắn bây giờ chỉ là một gia phó không có gì, vì sự tồn tại của "Ngự Thủy Pháp" và "Thất Sát Cách" mệnh cách, trong mắt Chân Mật hắn vẫn là

một cái lốp xe hiếm có, ít nhất cũng phải tốt hơn Viên Hi… Một phương án dự phòng tốt hơn Viên Hi, có dễ tìm đến vậy sao?

Vậy nên.

Cho dù lần này Ngô Lương thua cược, tám phần vẫn còn đường xoay chuyển, không đến nỗi khiến bản thân lập tức bỏ mạng.

Dưới sự cân nhắc này, Ngô Lương mới đột nhiên có hành động như vậy.

Và hiện tại.

Ngô Lương cảm thấy mình đã thành công một nửa, bởi vì từ tình hình hiện tại mà nói, hắn đã thuận lợi khống chế Chân Mật, nắm chặt sinh mạng nàng trong tay.

Điều này đã có thể chứng minh, Chân Mật cái đệ tử xuất mã này rốt cuộc chỉ là một người đại diện, chứ không thể như yêu thú thượng cổ chân chính mà lật tay thành mây, úp tay thành mưa, nếu không lần đột kích này của hắn sẽ chỉ là tự chuốc lấy nhục nhã, đoạn nhiên không thể đạt được hiệu quả như vậy.

Còn một nửa còn lại, thì chỉ có thể xem Chân Mật rốt cuộc có phải là một người bị giết sẽ chết hay không… Tuy nhiên. "Ngươi có gan lớn thật!" Lưỡi tước đao sắc bén cứa vào làn da trắng nõn ở cổ, Chân Mật sau thoáng hoảng loạn ngắn ngủi, lại rất nhanh bình tĩnh trở lại, trái lại còn lạnh lùng đe dọa Ngô Lương: "Đừng quên đây là nơi nào, bên ngoài đều là người của Chân phủ, chỉ cần ta kêu lên một tiếng, trong mấy hơi thở nơi này sẽ bị vây kín mít, khi đó ngươi có mọc mười đôi cánh cũng tuyệt đối không thể thoát thân, chỉ có một con đường chết, chẳng lẽ ngươi không sợ chết sao?" "Sợ, nhưng ta có lòng tin giết chết ngươi trước khi người của Chân phủ đến, chỉ là không biết ngươi có sợ chết không?" Mùi hương đặc trưng của thiếu nữ luồn vào mũi, Ngô Lương vẫn ánh mắt băng giá, mở miệng hỏi

ngược lại. "Ha ha ha, trí nhớ ngươi thật kém, ta hình như đã nói với ngươi, Chân Mật chẳng qua là đệ tử của ta mà thôi, ngươi dù có giết nàng cũng không thể làm tổn thương ta một chút nào, chỉ khiến bản thân vô ích mất mạng." Chân Mật cũng lạnh lùng cười nói. "Lời là vậy không sai, nhưng ta vẫn nhớ rõ, trước đó ngươi để Chân Mật thuận theo cũng đã tốn không ít công sức, một đệ tử thích hợp ngàn năm khó gặp như vậy e là không dễ tìm đúng không?" Ngô Lương liền bày ra một thái độ kẻ không còn gì để mất, phản thần tương cơ nói: "Ngươi là Đại tiên cao cao tại thượng, còn ta chỉ là một kẻ vô danh tiểu tốt giữa loạn thế, đương nhiên không dám mong cầu có thể giết chết ngươi, chỉ cần việc này có thể khiến ngươi được không bù mất, ta đã coi như đại kiếm lời rồi." Nói đến đây, Ngô Lương cuối cùng cũng có thể xác định, Chân Mật tuy là đệ tử xuất mã của Đồ Sơn Nữ Kiều, nhưng rốt cuộc vẫn là phàm nhân bằng xương bằng thịt, bị giết sẽ chết, bởi vì lời nói của Chân Mật đã tương đương với việc gián tiếp thừa nhận điểm này.

Hắn cược đúng rồi, trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm. "…" Chân Mật lập tức rơi vào trầm mặc, trầm ngâm hai ba giây sau, mới hạ giọng hỏi: "Ta đối xử với ngươi như vậy chẳng qua là muốn đề bạt ngươi mà thôi, ngươi không những không biết điều, lại còn quay lưng chống đối ta, ta muốn không hiểu, ngươi rốt cuộc là ai, lại rốt cuộc có ý đồ gì?" "Ta là ai không quan trọng, bây giờ ta chỉ có một yêu cầu, thả ta và Ngọc Điền rời đi!" Ngô Lương sắc mặt nghiêm nghị nói: "Nếu ngươi đồng ý, ta có thể bảo đảm không làm tổn thương đệ tử này của ngươi một sợi lông, cũng sẽ không truyền chuyện của ngươi ra ngoài, từ nay ngươi đi đường quang, ta đi cầu độc mộc, nếu không ta chỉ còn cách cá chết lưới rách với ngươi mà thôi." "Ngươi không phải là lưu dân." Chân Mật lại tự nói tiếp: "Sở dĩ lưu dân thành lưu dân, ngoài thời cuộc, còn không liên quan gì đến sự hèn nhát, nhu nhược và tư lợi trong lòng, cũng vì vậy mà thiên hạ mới có thể trở

thành thiên hạ của một nhà, mới có thể do một thiểu số người thống trị đa số người, đây là bản tính của đa số người, vốn dĩ cũng không có gì đáng chê trách, nhưng lưu dân như vậy, tuyệt đối không thể từ chối lợi ích mà ta ban cho, càng tuyệt đối không thể nảy sinh khí phách phá phủ trầm châu như vậy, cho nên ngươi tuyệt đối không phải là lưu dân!" "Phí lời ít thôi, một câu chuyện, ngươi đồng ý hay không đồng ý?" Ngô Lương lại dí sát lưỡi tước đao hơn một chút, ngữ khí sốt ruột hỏi. "Ta sớm nên nghĩ đến, người mang 'Thất Sát Cách' mệnh cách trời sinh có cốt phản, làm sao có thể đến tuổi này vẫn là một lưu dân không có thành tựu gì?" Chân Mật tiếp tục ngưng thần nói: "Trong số những người mang 'Thất Sát Cách' mệnh cách mà ta biết, hoặc là căn bản không sống được đến tuổi này, hoặc là đã hiển lộ tài năng, huống hồ ngươi còn mang bí thuật 'Ngự Thủy Pháp', cùng 'Văn Mệnh (Đại Vũ)' cái người chết kia tuy khác đường nhưng cùng đích, vì vậy ngươi e rằng không những không phải lưu dân, mà bây giờ còn đã đạt được quyền thế mà người thường không thể nào với tới, và việc ngươi ẩn giấu thân phận giả làm lưu dân tiềm nhập Chân phủ, e rằng cũng có mục đích không ai biết, phải hay không?" "…" Những suy đoán của Chân Mật đều đúng, thế nhưng những lời này lọt vào tai Ngô Lương, lại có một chút cuồng nhiệt như bệnh ma quỷ, như thể không để nàng nói hết, hắn sẽ không thể đàm phán chính sự được, dù dùng tính mạng để uy hiếp cũng vô ích. "Mục đích của ngươi rốt cuộc là gì?" Chân Mật đột nhiên không để ý đến tước đao đang kề ở cổ, mạnh mẽ quay đầu nhìn Ngô Lương.

May mà Ngô Lương luôn giữ đúng chừng mực, nếu không cú này có thể trực tiếp cắt đứt động mạch cảnh của Chân Mật, dù vậy, trên cổ trắng nõn thon dài của Chân Mật vẫn xuất hiện một vết thương dài một tấc, tuy vết thương không sâu, nhưng đã có máu tươi chảy xuống cổ, để lại vài đóa mai hoa đỏ tươi trên cổ áo trắng tinh.

Tiếp đó, không đợi Ngô Lương nói, Chân Mật lại tự mình phân tích: "Chân gia tuy là danh môn ở Trung Sơn, nhưng mục đích của ngươi hiển nhiên không phải Chân gia, hơn nữa với thân phận hiện tại của ngươi, cũng không thể tiếp xúc với cốt lõi của Chân gia, nhưng bây giờ ngươi lại vội vã rời đi, vậy rất có khả năng là vì ngươi đã đạt được mục đích của mình, vì vậy mới không muốn tiếp tục lãng phí công sức ở Chân gia, nếu là vậy, mục đích của ngươi e rằng… chẳng lẽ chính là ta sao?" "Những ngày này, chỉ có ta và ngươi tiếp xúc nhiều nhất, cũng chỉ có ta và ngươi nói nhiều chuyện không nên để người ngoài biết, nếu ngươi đã đạt được mục đích, vậy thì… chuyến đi này của ngươi chính là để điều tra ta sao?" "Nhưng lý do thì sao?" "Ta bây giờ tuy mang mệnh hiền nữ, cũng từng hiển lộ một vài dị tượng, dân gian vì vậy lưu truyền một số lời đồn, nhưng ta trong lòng có số, những lời đồn này vẫn chưa đủ để khiến ai đó đặc biệt đến điều tra ta, huống hồ là ngươi… dù chưa từng gặp mặt…" "Đây chẳng lẽ chính là thiên mệnh, mệnh của ngươi quả nhiên có truyền thừa của 'Văn Mệnh' cái người chết kia, tuy không nhớ rõ ta, nhưng trong cõi u minh lại không thể nào khống chế được mà tìm đến ta?" Nói đến đây, đôi mắt màu hạt dẻ của Chân Mật đã trở nên sáng lấp lánh, và thái độ kiêu ngạo cao cao tại thượng trước đó cũng hoàn toàn khác biệt. "Đại tiên e rằng đã hiểu lầm, ta và Vũ Đế không có chút liên quan nào, cái 'Thất Sát Cách' mệnh cách này là lần đầu tiên nghe nói, còn 'Ngự Thủy Pháp' của ta, đã Đại tiên nhìn ra rồi, ta cũng không giấu giếm nữa, bí pháp này chẳng qua là do cơ duyên xảo hợp mà có được, chứ không phải là truyền thừa gì cả." Để tránh Chân Mật tiếp tục dây dưa không dứt, Ngô Lương chỉ đành khá nghiêm túc phủ nhận mối quan hệ, sau đó kéo chủ đề trở lại đúng hướng, nghiêm mặt nói: "Sự việc đã đến nước này ta đã không còn đường lui, nếu Đại tiên không muốn phải gánh lấy kết cục đôi bên cùng tổn hại, thì xin tự mình đưa ta và Ngọc Điền ra khỏi thành, rời thành ba mươi dặm sau,

ta tự sẽ phóng thích Đại tiên, và tặng một con tuấn mã giúp Đại tiên quay về Chân gia, từ đây chúng ta ai đi đường nấy, nếu không ta chỉ còn cách cá chết lưới rách với ngươi mà thôi!" "Còn có ngựa nữa?" Ánh mắt Chân Mật lại trở nên nhiệt liệt, "Ngươi quả nhiên không phải người thường, nói như vậy, ngoài Chân Mật ra chắc chắn còn có người đang tiếp ứng ngươi đúng không, bao nhiêu người?" "Đại tiên, sự kiên nhẫn của ta có hạn, đừng ép ta!" Ngô Lương nghiến răng nói.

Đúng như câu "lời nói nhiều ắt có sai sót", vừa rồi Chân Mật nói nhiều như vậy, trong đó đã tiết lộ một số thông tin quan trọng mà Ngô Lương cần, và bây giờ Ngô Lương nói chuyện với Chân Mật, dù đã rất cẩn thận, nhưng cũng không thể tránh khỏi việc bị Chân Mật nắm bắt được một số chi tiết quan trọng.

May mắn là hắn bây giờ quyết tâm muốn đi, những chuyện này đã trở nên không còn quan trọng nữa.

Đương nhiên, hắn cũng quyết định không nói thêm những lời vô nghĩa với Chân Mật. "Tên thật của ngươi là gì, hiện tại đang chiếm núi xưng vương một phương, hay tạm thời dưới trướng ai đó mà hành động…" Chân Mật tiếp tục ánh mắt nhiệt liệt truy vấn. "Đại tiên!" Ngô Lương không thể không chỉnh lại thái độ của Chân Mật, tay đang kẹp ở cổ nàng hơi dùng sức, khiến nàng hiểu rõ quyết tâm của mình.

Kết quả Chân Mật lại không hề động đậy, vẫn vẻ mặt hưng phấn nói: "Ta quả nhiên không nhìn lầm ngươi!

Nếu ngươi chỉ là một lưu dân, ta tự nhiên sẽ không coi trọng ngươi, coi ngươi là nô bộc của ta cũng là bố thí cho ngươi.

Nhưng nếu ngươi đã có chút thành tựu, vậy chứng tỏ ngươi tuyệt không phải vật trong ao, điểm này giống hệt như khi ta gặp 'Văn Mệnh' lúc trước, có ý chí, có nghị lực, có hoài bão, có dũng khí, cuối

cùng sẽ có một ngày bay lên trời!

Vậy thì chẳng trách rồi, nếu không có khí phách như vậy, ngươi làm sao có thể đối xử với ta như thế này, ngươi làm sao dám đối xử với ta như thế này?

Ngươi có biết, ta đã mấy ngàn năm không còn được trải nghiệm cảm giác này rồi không?" Khi nói đến đây, Chân Mật không những không còn thái độ kiêu ngạo cao cao tại thượng trước đó, trong mắt nàng còn hiện lên ánh sáng giống như sùng bái và cuồng nhiệt. "Đại tiên!" Ngô Lương không thể không một lần nữa nhắc nhở Chân Mật quay lại chuyện chính đang đàm phán. "Không phải chỉ là rời đi sao?

Ta đồng ý với ngươi là được." Chân Mật cuối cùng cũng trực diện đáp lại yêu cầu của Ngô Lương, cực kỳ sảng khoái nói: "Ta có thể đích thân đưa ngươi và Ngọc Điền ra khỏi phủ, cũng có thể đích thân đưa các ngươi ra khỏi thành, nếu Chân gia phát hiện chuyện này mà truy sát các ngươi, ta thậm chí còn có thể ra mặt khuyên lui người của Chân gia… Nhưng ta cũng có một điều kiện." "Ta không chấp nhận bất kỳ điều kiện nào…" Ngô Lương lập tức nói với giọng cứng rắn.

Kết quả chưa nói xong, Chân Mật đã tự mình đưa ra điều kiện: "Ngươi nhất định phải đưa ta đi, từ hôm nay trở đi, ngươi đi đâu ta đi đó, ta muốn cùng ngươi hình bóng không rời." Ngô Lương nghe vậy ngây người, không nhịn được thốt ra: "Ta nói… ngươi sẽ không có bệnh nặng gì chứ?" ---------- Điều khiến Ngô Lương không ngờ tới hơn nữa là.

Đối mặt với lời chất vấn đã có thể coi là thất lễ của hắn, Chân Mật không những không hề có chút giận dữ nào, mà còn mắt nhìn chằm chằm hắn, giọng nói hơi oán trách và ủy khuất lẩm bẩm một câu: "Dù ta có bệnh nặng gì, thì bệnh căn đó cũng đều ở trên người ngươi." "…" Ngô Lương lập tức không nói nên lời.

Cái hóa này có bệnh!

Tuyệt đối có bệnh nặng gì đó!

Chỉ cần còn là một người bình thường, thì không nên trong chốc lát mà thay đổi lớn đến vậy, từ một nữ vương cao cao tại thượng trong nháy mắt hóa thành một cô gái si tình nhỏ bé mê muội, và sự chuyển biến này chính là xảy ra sau khi Ngô Lương hạ quyết tâm nhanh chóng chặt đứt mọi rắc rối… Mặc dù tình hình có chút tương tự, nhưng Ngô Lương trong lòng biết rõ, đây không phải cái gọi là hội chứng Stockholm.

Còn về nguyên nhân vì sao.

Thực ra Chân Mật đã nói khá rõ ràng rồi, chỉ là lý do này trong mắt một người bình thường như Ngô Lương ít nhiều cũng có chút hoang đường, đặc biệt đối phương còn là một con hồ ly chín đuôi đã sống mấy ngàn năm, điều này lại càng trở nên hoang đường hơn.

Vì vậy, cũng không thể loại trừ một khả năng khác.

Chân Mật lúc này đang giảo hoạt, cố gắng dùng cách này tạm thời ổn định tình hình, sau đó thừa lúc hắn lơ là cảnh giác, tìm thời cơ bắt hắn… Dù sao nàng cũng là một hồ ly nổi tiếng gian trá, hơn nữa là tổ tông của hồ ly.

Tổng hợp mọi yếu tố, Ngô Lương cảm thấy cách giải quyết tốt nhất vẫn là nhanh chóng sắp xếp để Chân Mật đưa hắn và Sát Mộc Vương Tử ra khỏi Chân phủ, sau đó cùng Phường Nhân Quân bên ngoài trốn ra khỏi thành, như vậy mới có thể đảm bảo vạn vô nhất thất.

Còn về Chân Mật, cũng có thể giả vờ đồng ý điều kiện của nàng, đợi khi bọn họ an toàn thoát ra ngoài, thì không phải nàng nói là được nữa rồi… Thời buổi này điều không thiếu nhất chính là lừa lọc lẫn

nhau, Ngô Lương không phải là người bị đạo đức ràng buộc, làm những chuyện trở mặt như vậy đương nhiên cũng sẽ không có bất kỳ gánh nặng tâm lý nào. "Được, ta đồng ý điều kiện của ngươi là được, nhưng ta yêu cầu lập tức lên đường." Nghĩ vậy, Ngô Lương giả vờ rất sảng khoái đồng ý. "Dù ngươi không đồng ý, cũng đừng hòng bỏ được ta." Chân Mật lại không hề nghi ngờ thành ý của Ngô Lương, trái lại còn mị hoặc cười với hắn, cực kỳ tự tin nói: "Không phải còn muốn đưa cái người Tây vực tên là Ngọc Điền kia đi sao?

Vậy thì đi thôi, khi ta quay lại Viên Thiệu và Viên Hi đã dẫn binh rời đi, Ngọc Điền chắc cũng đã không cần luân phiên trực ban nữa, đi đón hắn cùng đi." "Khoan đã!" Thấy nàng đồng ý quá sảng khoái, Ngô Lương phớt lờ câu nói trước đó của nàng, trái lại càng nghi ngờ nàng có ý đồ gì, liền rung rung tước đao trong tay, nghiêm mặt nói: "Ta cảm thấy cần phải cảnh cáo ngươi trước, trên đường đi không được cách ta quá hai thước, nếu như để ta phát hiện ngươi có ý định tránh né ta, hoặc là có ý định dùng chiêu trò lừa bịp, thì cây tước đao này sẽ không chút do dự để lại một lỗ thủng xuyên thấu trên người ngươi, ta thuộc làu các điểm chí mạng trên cơ thể người, nhát dao này xuống ngươi tuyệt không có khả năng sống sót!" Kết quả không nói những lời này còn tốt, nghe xong những lời này Chân Mật lại lộ ra vẻ mặt sùng bái và cuồng nhiệt, ôm tay đôi mắt sáng lấp lánh nhìn hắn hơi kích động nói: "Không hổ là nam nhân kế thừa di chí của 'Văn Mệnh', cũng không uổng ta vừa nhìn đã trúng ý ngươi, quyết đoán mà không thiếu cẩn trọng, cẩn trọng mà toát ra chi tiết, chu toàn mọi mặt không để lại ẩn họa, đây mới là dáng vẻ của người làm đại sự, ta quả nhiên không nhìn lầm ngươi!" "…" Ngô Lương lại lần nữa không nói nên lời.

Hắn bình thường tuy cũng thích nghe những lời nịnh nọt khéo léo, nhưng lúc này bị Chân Mật khen một tràng như vậy, lại luôn không thể tránh khỏi cái cảm giác quái dị đó, luôn cảm thấy có gì đó không

hợp lý, cũng luôn cảm thấy Chân Mật thực sự có bệnh nặng gì đó.

Nhưng bây giờ không phải lúc xoáy sâu vào chuyện này.

Ngô Lương suy nghĩ kỹ càng xác nhận kế hoạch của mình tuy có chút mạo hiểm, nhưng về chi tiết thì không có vấn đề gì, cuối cùng liền nghiêm mặt dùng giọng ra lệnh quát Chân Mật: "Buộc chiếc khăn lụa kia lên, che kín vết thương và vết máu trên cổ, theo ta đi!" "Không tệ, người làm đại sự thì phải có khí thế như vậy, như ngươi trước đó giả vờ rụt rè, nói chuyện cũng không dám thở mạnh, trái lại khiến ta không lọt vào mắt xanh, sau này phải giữ vững, đừng để mất đi thân phận." "…" … "Lưu Năng ca, đây là…" Sát Mộc Vương Tử đã về tiểu ốc nghỉ ngơi, thấy Ngô Lương quay lại, lại thấy Chân Mật đứng bên cạnh Ngô Lương, trong lòng không khỏi có chút kinh ngạc, vô thức mở miệng hỏi, cố gắng hiểu rõ rốt cuộc chuyện này là thế nào.

Thế nhưng hắn lập tức ý thức được mình như vậy là thất lễ.

Vì vậy lại vội vàng cung kính hành lễ với Chân Mật: "Gặp qua Nữ công tử." "Không cần đa lễ." Chân Mật gật đầu, nhưng lại quay đầu khen Ngô Lương: "Nhãn quang của ngươi không tệ, hắn cũng coi như trung thành, đêm hôm trước ta từng lén đi vào giấc mộng của hắn dò xét một phen, hắn không những luôn giữ khoảng cách với ta, mà còn không hé răng nửa lời về chuyện của ngươi… Ngươi là người làm đại sự, khi chọn lựa thuộc hạ phẩm chất cần coi trọng nhất chính là lòng trung thành, ta thấy hắn là một mầm non không tồi, sau này có thể giao phó trọng trách." "?" Nghe những lời này, Sát Mộc Vương Tử cũng ngây người, sắc mặt càng thêm kỳ quái nhìn Ngô Lương, biểu thị hoàn toàn không hiểu Chân Mật đang đứng ở lập trường nào mà nói ra những lời này.

Còn về chuyện Chân Mật đêm hôm trước đi vào giấc mộng của Sát Mộc Vương Tử, Ngô Lương trong lòng đương nhiên có số.

Bởi vì Ngô Lương đã thông khí trước với Sát Mộc Vương Tử, khiến Sát Mộc Vương Tử trong lòng có sự đề phòng với tiềm thức của nàng, vì vậy Sát Mộc Vương Tử mới không dễ dàng trúng chiêu, và sang ngày thứ hai liền kể lại giấc mộng này cho Ngô Lương nghe tỉ mỉ, hiện tại mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát của hắn. "Nàng ta hiện tại đã bị ta khống chế, không thể không tự mình hộ tống chúng ta rời khỏi Chân gia, tranh thủ thời gian đi." Ngô Lương thì phớt lờ ánh mắt chất vấn của Sát Mộc Vương Tử, cũng không để ý đến lời nói lập trường kỳ quái của Chân Mật, lắc lắc tước đao giấu trong tay áo nói ngắn gọn với Sát Mộc Vương Tử. "À?" Sát Mộc Vương Tử nghe vậy lại ngây người, lần nữa vô thức liếc nhìn Chân Mật một cái.

Dáng vẻ này của nàng làm sao nhìn cũng không giống con tin bị uy hiếp, chỉ là cụ thể muốn nói gì hắn nhất thời cũng không thể nói rõ, chỉ cảm thấy tình hình hiện tại rất kỳ lạ.

Kết quả Chân Mật ngay sau đó lại nhấn mạnh giải thích với Sát Mộc Vương Tử: "Ta đâu phải bị hắn khống chế, việc này cũng không phải bị ép buộc, bây giờ ta chỉ đang làm những việc bổn phận mà một hiền nội trợ nên làm cho nam nhân mà ta đã trúng ý… Nhưng ngươi cứ nghe lời hắn là được, hắn nói như vậy tự nhiên có lý của hắn." ???!!!

Những lời này lập tức khiến Sát Mộc Vương Tử vốn đã một đầu đầy sương mù bị nổ tung từ trong ra ngoài.

Hắn đờ đẫn nhìn Ngô Lương, rồi lại nhìn Chân Mật, nhưng vẫn không thể từ lời nói của Chân Mật mà hiểu rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao lại thành "nam nhân mà ta đã trúng ý", tại sao lại thành "hiền nội trợ" rồi, còn thái độ bổ sung ý vị phu xướng phụ tùy này là sao nữa?

Mình có bỏ lỡ chuyện quan trọng nào không?

Chờ đã!

Chuyện này sẽ không phải là giấc mộng chứ, chẳng lẽ sau khi ta về phòng liền không cẩn thận ngủ thiếp đi, thế là Chân Mật lại một lần nữa lén lút lẻn vào giấc mộng của ta để dò xét ta ư?

Thật may!

May mà vừa rồi ta không gọi sai xưng hô, ngoài biểu cảm có chút thay đổi ra, cũng không nói gì những lời không nên nói, nếu không thì đã trúng kế của Chân Mật rồi, không ngờ người phụ nữ này tuổi không lớn, lại có tâm cơ đến vậy, đáng sợ quá!

Nghĩ vậy, Sát Mộc Vương Tử trong lòng một trận sợ hãi.

Tiếp đó hắn liền lập tức thay đổi sắc mặt, lùi hai bước nói với vẻ chính khí: "Nữ công tử, ý ngươi là sao, Chân gia đối xử với huynh đệ chúng ta không tệ, nếu không phải gia chủ thu lưu chúng ta, chúng ta bây giờ còn đang sống những ngày khổ cực ăn không no ngủ không ấm, ân tình như vậy nếu không báo, thì có khác gì súc sinh?

Còn ngươi, Lưu Năng ca, ngươi hôm nay sao lại bất thường như vậy?

Ta và ngươi nương tựa lẫn nhau bao năm, tính cách của ngươi không ai rõ hơn ta, người thành thật trung hậu như ngươi, ta có chết cũng không thể tin ngươi có thể làm ra chuyện này, không thể nào, ta không tin, ngươi chắc chắn là bị trúng tà đúng không?

Nếu không thì chính là ta bị trúng tà, lại có thể mơ thấy một giấc mộng vô lý đến thế!" Lần này thì Chân Mật lại lộ vẻ nghi hoặc, nhưng nàng rất nhanh đã hiểu ra nguyên nhân phản ứng như vậy của Sát Mộc Vương Tử, quay người nói nhỏ với Ngô Lương: "Người này tuy hơi ngu xuẩn, nhưng thắng ở sự trung thành bảo vệ ngươi, tuy không thích hợp giao phó trọng trách, nhưng vẫn có thể dùng được."

Còn Ngô Lương thì trực tiếp tiến lên, một tay túm lấy tai Sát Mộc Vương Tử. "Tê——Đông đông đông!" Sát Mộc Vương Tử đau đớn kêu lên. "Đau là đúng rồi, đau thì không phải mơ, đừng lãng phí thời gian, mau theo ta đi." Ngô Lương ghé sát tai hắn nói nhỏ.

Nói xong, Ngô Lương lại dùng ánh mắt ra hiệu với Chân Mật, bảo nàng đi phía trước dẫn đường cho hai người bọn họ ra khỏi phủ.

Chân Mật hiểu ý cũng không nói thêm gì, sải bước đi về phía cổng lớn Chân phủ, Ngô Lương nhìn Sát Mộc Vương Tử vẫn còn vẻ kinh ngạc nghi ngờ, quay đầu theo sau Chân Mật. "Tê——" Sát Mộc Vương Tử sờ sờ tai mình, một trận đau thấu tim, ra tay thật sự quá ác, đau đến vậy mà không tỉnh lại, chẳng lẽ thật sự không phải mơ?

Thấy Ngô Lương và Chân Mật đã đi xa hai trượng, không kịp nghĩ nhiều thêm, Sát Mộc Vương Tử cuối cùng vẫn vội vàng đuổi theo.

Chương 512

… Dưới sự dẫn dắt của Chân Mật, những gia phó kia đâu dám can thiệp vào chuyện của Chân Mật, lần này ra khỏi phủ đương nhiên là rất thuận lợi.

Ra ngoài không lâu, Ngô Lương đã nhìn thấy Dương Vạn Lý đứng ở góc phố dùng ánh mắt liếc nhìn về phía bọn họ.

Ngô Lương và Sát Mộc Vương Tử vào phủ nhiều ngày không có một chút tin tức, điều này khiến Phường Nhân Quân lo lắng không thôi, nếu không phải Ngô Lương trước đó đã dặn trước, Điển Vi có lẽ đã sớm cầm đôi kích sắt xông vào Chân phủ đòi người rồi.

Còn bây giờ, Dương Vạn Lý thấy Ngô Lương và Sát Mộc Vương Tử đều đi theo sau Chân Mật, trong lòng tuy có ý định liên hệ với bọn họ, nhưng cũng không dám hành động khinh suất.

Đi được một đoạn, hoàn toàn tránh khỏi tầm nhìn của những gia phó ở cổng Chân phủ. "Ngươi đi thông báo cho người của chúng ta, lập tức thu dọn đồ đạc ra khỏi thành qua cửa Đông, ta sẽ cùng mọi người hội hợp ở ngoại thành!" Ngô Lương cuối cùng cũng hạ giọng nói với Sát Mộc Vương Tử.

Vừa rồi Ngô Lương đã biết được, Viên Thiệu sau khi rời khỏi Chân phủ liền nhanh chóng rời khỏi thành Trung Sơn, như thể có chuyện gì quan trọng cần đích thân xử lý, vì vậy lệnh cấm ở thành Trung Sơn cũng đã được dỡ bỏ, bọn họ ra khỏi thành hẳn sẽ không gặp trở ngại nào, chỉ là tạm thời vẫn không cho phép những lưu dân tụ tập bên ngoài thành đi vào mà thôi. "Minh bạch." Sát Mộc Vương Tử gật đầu, rất nhanh liền ẩn vào một con phố.

Đồng thời, vài người dân gần Dương Vạn Lý cũng có chút động

tác, không lộ vẻ gì mà đi vào các con phố khác, Ngô Lương nhận ra, mấy người dân này đều là binh sĩ của Phường Nhân Quân đi theo lần này, bọn họ đang đi tiếp ứng Sát Mộc Vương Tử.

Còn Dương Vạn Lý và vài người dân khác thì vẫn âm thầm theo sau Ngô Lương và Chân Mật, luôn giữ cho hai người không thoát khỏi tầm mắt của họ. "Trong số mấy người vừa đi chắc có người của ngươi đúng không?" Khả năng quan sát của Chân Mật cũng kinh người, quay đầu nhìn Ngô Lương, bĩu môi dùng ánh mắt ra hiệu hỏi: "Người đội mũ vải xám kia, và người mặc quần đen này cũng là người của ngươi đúng không, bọn họ tuy giả vờ lơ đễnh, nhưng lại luôn theo sát chúng ta di chuyển, còn giữ khoảng cách giống nhau, như vậy rất dễ bị người có tâm phát hiện, nếu muốn không bị người khác phát hiện, thì nên chia người thành nhiều nhóm luân phiên giám sát, tuyệt đối không được có một người nào xuất hiện quá lâu trong tầm nhìn của người khác, đợi ra khỏi thành ta sẽ giúp ngươi dạy dỗ bọn họ, sau này làm chuyện như vậy mới có thể đảm bảo vạn vô nhất thất, nhưng ở tuổi này mà ngươi đã huấn luyện ra được gián điệp cấp độ này, đã là khó có được, không hổ là nam nhân mà ta đã trúng ý." "Vậy thì đa tạ." Ngô Lương giả vờ mỉm cười nói.

Hai người này quả thực đã bị Chân Mật nói trúng, nhưng cũng là do Chân Mật trong tình huống đã biết có người tiếp ứng Ngô Lương mới nhìn ra, cũng không thể chứng minh điều gì.

Huống hồ cách mà nàng nói Dương Vạn Lý đã dùng rất thành thạo rồi, dù sao chỉ riêng những người Ngô Lương hiện tại nhìn thấy đang giám sát hắn và Chân Mật đã có 6 người. "Giữa ngươi và ta hà tất phải nói lời cảm tạ, chẳng qua là việc bổn phận mà thôi." Chân Mật đương nhiên mỉm cười duyên dáng, sau đó kéo chiếc khăn lụa trên cổ lên cao hơn một chút, che đi gần hết dung nhan diễm lệ, "Trong thành Trung Sơn rất nhiều người đã gặp ta, những lưu dân ngoài thành cũng

vậy, ta nếu để lộ mặt thì sẽ bại lộ hành tung của ngươi, e rằng không ổn." "…" Ngô Lương lại lần nữa không nói nên lời. … Chân Mật cực kỳ phối hợp, vì vậy việc ra khỏi thành cũng rất thuận lợi.

Ước chừng một canh giờ sau, Ngô Lương cuối cùng cũng hội hợp với Phường Nhân Quân ở ngoại thành, và ánh mắt của mọi người lập tức bị cô nương nhỏ nhắn xinh đẹp bên cạnh Ngô Lương thu hút.

Trước đó đã được Sát Mộc Vương Tử thông báo, bọn họ đã biết thân phận của Chân Mật.

Chỉ là tạm thời vẫn không hiểu rốt cuộc Ngô Lương và Chân Mật hiện tại có mối quan hệ gì, bởi vì với tư cách là một con tin bị Ngô Lương uy hiếp, bọn họ lại không hề nhìn thấy dù chỉ một chút dáng vẻ của con tin trên người Chân Mật.

Không những không có, Chân Mật thậm chí còn như người nhà, thậm chí như một nữ chủ nhân đại phương đắc thể mà giao thiệp với mọi người của Phường Nhân Quân, với thái độ thăm hỏi mà hỏi thăm thân phận và tình hình gần đây của họ. "…" Phường Nhân Quân đương nhiên sẽ không nói lung tung trước mặt Chân Mật, chỉ biết nhìn nhau.

Sát Mộc Vương Tử cái người mắc chứng sợ xã giao này gần đây mới có chút chuyển biến tốt đẹp, hoặc cũng có thể nói là bọn họ mới vừa thích ứng, sao thoắt cái lại xuất hiện một người còn bá đạo hơn, đúng là một núi cao hơn một núi.

Vậy thì, rốt cuộc chuyện này là thế nào?

Ánh mắt của Phường Nhân Quân chúng nhân cuối cùng đều đổ dồn về Ngô Lương.

Là người trong cuộc, Ngô Lương không nghi ngờ gì chính là người có tư cách nhất để đưa ra lời giải thích hợp lý cho bọn họ...

Y luôn cảm thấy sự tình không giống như lời Sát Mộc vương tử đã nói trước đây, rằng Ngô Lương trong tình huống bất đắc dĩ mới hiệp trì Chân Mật mà chạy thoát.

Ngược lại, càng giống như Chân Mật đã dùng thủ đoạn gì đó biến Ngô Lương thành khôi lỗi, lần này xuất hiện Chân Mật là để tiếp quản Phường Nhân Quân.

"Nơi đây không nên ở lâu, đi mau!" Ngô Lương bất đắc dĩ nói.

Giờ khắc này cách Trung Sơn Thành còn quá gần, bọn họ vẫn chưa hoàn toàn thoát ly nguy hiểm.

Điều quan trọng nhất là, tuy Chân Mật đã giải thích ý nguyện và lý do nàng ta tùy tùng y, nhưng giờ khắc này Ngô Lương vẫn giữ thái độ hoài nghi, do đó cũng không biết nên giải thích với Phường Nhân Quân chúng nhân ra sao, càng không có tất yếu phải giải thích.

Trong mắt y, Chân Mật thủy chung vẫn là một nhân tố bất ổn khó nắm bắt.

Việc Phường Nhân Quân làm không cho phép tồn tại bất kỳ nhân tố bất ổn nào, nếu không chính là không phụ trách với mọi người.

Nếu quả thực vì Chân Mật mà xảy ra sai sót gì, Ngô Lương tự nhiên khó chối tội.

Bởi vậy, sau khi ra khỏi thành ba mươi dặm, y vẫn sẽ cấp cho Chân Mật một thớt ngựa, tống khứ nhân tố bất ổn khó nắm bắt này.

"Nặc!" Chúng nhân thấy Ngô Lương nói vậy, đành tạm thời gác lại nghi hoặc trong lòng, nhanh chóng lên xe ngựa cấp tốc đi về phía đông Trung Sơn Thành.

Mọi người đều biết, Tịnh Châu nằm ở phía tây Ký Châu.

Mà đích đến tiếp theo của Phường Nhân Quân là cổ đô "Bắc

Đường" thời thượng cổ Đường triều, thuộc quận Thái Nguyên, Tịnh Châu.

Nếu đi đường bình thường, bọn họ tự nhiên phải một mạch đi về phía tây mới đúng.

Nhưng Ngô Lương trước đó rời Trung Sơn Thành thì đi lối cửa đông, giờ khắc này phương hướng chạy đường cũng là phía đông.

Đây chính là thủ đoạn Ngô Lương cố ý dùng để mê hoặc Chân Mật.

Y hoàn toàn có thể tưởng tượng, nếu y sau khi ra khỏi thành ba mươi dặm mà cưỡng ép tống tiễn Chân Mật, với tính tình của Đồ Sơn Nữ Kiều tám phần sẽ vì Ngô Lương không biết tiến thoái mà tức giận, cực kỳ có khả năng sẽ làm ra một số chuyện cực đoan.

Ví dụ: Sau khi quay về liền lập tức bại lộ hành tung của bọn họ, khiến thủ quân trong Trung Sơn Thành và người của Chân phủ đến truy sát, thề phải đuổi tận giết tuyệt mới thôi...

Phường Nhân Quân tuy có kinh nghiệm ẩn giấu hành tung thâm nhập địch hậu, nhưng nếu có thể nhân cơ hội này khiến địch nhân đuổi sai phương hướng, vậy tự nhiên càng thêm an toàn.

Kết quả vừa mới khởi hành, Chân Mật vẫn luôn chầm chậm bước đi bên cạnh Ngô Lương đã ghé sát vào tai y, thổi khí nhỏ giọng hỏi: "Dưới trướng chàng tổng cộng chỉ có bấy nhiêu người, hay là chuyến đi này tình huống đặc thù, chỉ mang theo mấy người này?" "....." Ngô Lương gãi gãi tai có chút ngứa ngáy, không định để ý.

Mà Chân Mật cũng chẳng để ý, lại tự mình nói tiếp: "Bất quá nhân mã tuy hơi ít, nhưng kỷ luật lại nghiêm minh hơn nhiều đội quân tinh nhuệ.

Trước khi chưa được chàng cho phép, bọn họ vậy mà không một

ai đáp lời thiếp, càng không tiết lộ cho thiếp chút tin tức nào.

Không hổ là thuộc hạ do chàng dẫn dắt, quả nhiên không giống." "....." Lại bắt đầu rồi, Ngô Lương tiếp tục giả vờ như không nghe thấy gì, cúi đầu tiếp tục đi đường.

"Chỉ là nhân viên tổ thành của đội nhân mã này lại vô cùng cổ quái.

Vì sao còn có nữ tử, lão giả và hài đồng?

Hài đồng kia nhìn qua cũng chỉ bằng tuổi thiếp đi, còn lão giả kia nhìn tuổi cũng không nhỏ, đi đường còn có chút lảo đảo, e là không sống được mấy năm nữa.

Mà nữ tử kia thì còn xem như có vài phần tư sắc, chàng mang theo nàng ta... chẳng lẽ có công dụng đặc thù gì sao?" Chân Mật ngay sau đó lại hỏi.

"....." Ngô Lương vẫn không nói gì.

"Trong số thuộc hạ của chàng, thiếp ưng ý nhất chính là tên tráng hán kia.

Dù không cần ra tay thiếp cũng nhìn ra hắn là một lực sĩ có thể địch trăm người, hơn nữa hắn cực kỳ trung tâm với chàng.

Từ khi hội hợp với bọn họ đến nay, ánh mắt của tráng sĩ kia một khắc cũng chưa từng rời khỏi thiếp.

Chỉ cần thiếp hơi lại gần chàng, tay hắn liền nắm chặt vũ kích, nếu thiếp có chút dị động không nên có, e là phải nhận lấy kết cục thân thủ dị xứ." Chân Mật tiếp tục liên miên bất tuyệt bình phẩm: "Được lực sĩ này phò tá, chàng không phải lo gì." "....." Ngô Lương vẫn giả vờ không nghe thấy.

"Dù các ngươi không nói thiếp cũng nhìn ra!" Ai ngờ Chân Mật lại

đột nhiên nâng cao thanh âm, rồi thẳng thừng đi tới bên cạnh Gia Cát Lượng, trên dưới đánh giá hắn, già dặn nói: "Đứa bé này tuy tuổi không lớn, nhưng trong mệnh ẩn chứa quý khí, chính là mệnh cách 'Quốc Ấn Quý Nhân' cực kỳ hiếm thấy.

Người có mệnh cách như vậy, không chỉ có khả năng chấp chưởng ấn tín, mà còn có thể làm quan nắm quyền.

Nếu đời này không gặp phải xung phá khắc hại, giả dĩ thời nhật phong hầu bái tướng vẫn rất có cơ hội.

Bởi vậy chàng mới mang hắn theo bên mình để hảo sinh điều giáo." Nói xong, Chân Mật lại bước tới bên cạnh Điển Vi, không nhanh không chậm nói: "Người này từ tướng mạo xem ra đích xác có 'Tướng Tinh' gia thân, vốn có thể trở thành đại tướng thống soái thiên quân, đáng tiếc trong đó lại ẩn chứa một luồng sát khí cực hung, chung quy là một đoản mệnh quỷ không được thiện chung, thật đáng tiếc vậy." Tiếp đó, Chân Mật vừa chuyển thân liền đến bên Dương Vạn Lý, chăm chú nhìn gương mặt hắn một hồi lâu, đôi mày lúc thì nhíu lại lúc thì giãn ra, tựa hồ đã thấy được điều gì đó phi phàm.

Nhưng cuối cùng, nàng ta lại lắc đầu: "Người này thiếp có chút không thể nhìn thấu.

Trong mệnh hắn vốn không có quý khí phúc khí, lại có một luồng sát khí đột nhiên dừng lại.

Mà ở chỗ sát khí ngưng lại, lại ẩn ẩn sinh ra một tia cát thần yếu ớt...

Bình thường mà nói, hắn vốn nên một đời bình thường vô vi, một hai năm trước đã phải là một người chết rồi.

Nhưng không biết vì sao, hắn vậy mà lại sống sót, ngược lại ẩn ẩn có xu thế trí tử địa nhi hậu sinh, chuyển hung thành cát, quả là một

chuyện kỳ lạ.” Tạm thời bỏ qua Dương Vạn Lý, Chân Mật chuyển sang Bạch Tinh Tinh.

Tương tự nhìn một lát sau, nàng ta khẽ gật đầu nói: “Nữ tử này mệnh nhập ‘Thiên Đức’.

Nếu thiếp nhìn không sai, nàng hẳn là mệnh gặp Thiên Nguyệt nhị đức.

Mệnh này ở nữ tử thân, liền có thể gả được lương phu, sinh được con cái thông tuệ quý hiển, sinh sản vô hung.

Đây đối với nữ tử mà nói chính là vạn trung vô nhất hảo mệnh, chỉ bất quá...” Nói đến đây, Chân Mật chỉ vào Dương Vạn Lý, tiếp tục nói: “Nữ tử này cùng hắn giống nhau, trong mệnh cũng có một luồng sát khí đột nhiên dừng lại.

Hơn nữa, luồng sát khí này uẩn hàm ‘Đại Bại’ chi khí.

Sát khí hung ác như vậy đã sớm che lấp Thiên Đức chi khí kia rồi.

Tức là nàng trước đây tuy có vạn trung vô nhất hảo mệnh, nhưng lại bị ‘Đại Bại’ chi khí áp chế.

Nếu không phải xảy ra điều gì ngoài ý muốn, thì ngày nay nàng cũng đã là người chết.

Không những là nàng, mà cả gia nhân có liên quan đến nàng cũng sẽ lâm vào kết cục gia phá nhân vong, không ai có thể sống sót.” Sau khi xem qua Bạch Tinh Tinh, Chân Mật lại tới bên cạnh Vu Cát, sau đó trên mặt nàng ta nở một nụ cười có chút cổ quái.

“Tứ Phế.” Chân Mật khẽ mở đôi môi son, thản nhiên nói: “Mệnh gặp ‘Tứ Phế’, chủ thân yếu đuối đa bệnh, làm việc không thành, hữu thủy vô chung.

Nếu không gặp sinh phù, lại chịu khắc hại, hung sát chế ngự, chủ

thương tàn, quan ti khẩu thiệt, nhất định có tai ương lao ngục...

Tức là, ông tuy có một mệnh trường thọ, nhưng trong mắt thiếp, trường thọ này sống còn không bằng đoản thọ, một đời sống u uất cùng cực.

Ngẫu nhiên có cơ hội cũng vì hữu thủy vô chung mà cuối cùng thành áo cưới cho người khác.

Bất quá, cũng chính vì ông hữu thủy vô chung, một sự vô thành mà mới sống được lâu như vậy, bởi vì một khi ông có xu thế thành sự, cấm chế 'Tứ Phế' liền sẽ sinh ra hung sát, nếu không kịp thời thu tay, ông tất sẽ chết trong lao ngục." Nói xong.

Dưới ánh mắt có chút mong đợi lại có chút lo lắng của Sát Mộc vương tử, Chân Mật lại trực tiếp bỏ qua hắn, đi đến bên cạnh Ngô Lương, không chút kiêng dè nói: "Có thể nhìn ra bốn người này chính là những thuộc hạ được chàng trọng dụng nhất.

Bất quá, trong số bọn họ vậy mà có hai người đáng lẽ phải chết mà chưa chết, hai người còn lại thì là người sắp chết.

Chương 513

Điều này thật sự khiến thiếp có chút ngoài ý muốn, không biết chàng rốt cuộc là cố ý hay vô tâm." "Cái này..." Giờ Ngô Lương cuối cùng cũng có chút không giữ nổi nữa.

Không chỉ y, mấy người cốt cán Phường Nhân Quân cũng đã có chút không giữ nổi.

"Một lũ hồ ngôn!" Điển Vi dẫn đầu quát lên.

Hắn tự nhiên không thể chấp nhận cách nói "đoản mệnh quỷ" mà Chân Mật gán cho.

Hắn hiện tại thân cường thể tráng không bệnh không tai, đi theo Ngô Lương cũng không tham dự chiến sự.

Mà việc nhập mộ tuy thường xuyên gặp hung hiểm, nhưng bọn họ đều hóa nguy thành an, cớ sao lại thành "đoản mệnh quỷ" trong miệng Chân Mật?

Thậm chí hắn không thể không hoài nghi, Chân Mật đang nguyền rủa hắn, chuyện này có thể nhẫn nhịn sao mà không thể nhẫn nhịn!

"Yêu nữ chớ có yêu ngôn hoặc chúng!

Lão phu làm sao lại hữu thủy vô chung, một sự vô thành?

Ngươi hôm nay nếu không cho lão phu một lời giải thích, lão phu tuyệt không đáp ứng!" Vu Cát càng tức đến toàn thân run rẩy, chòm râu trắng bạc run bần bật.

Ông ta mới thật sự bị lời nói này của Chân Mật làm "phá phòng".

Ngô Lương tuy chưa từng tìm hiểu cặn kẽ từng sự kiện trong cuộc đời Vu Cát, nhưng chỉ thông qua một số việc được ghi chép

trong sử sách cũng có thể thấy, Chân Mật kỳ thực đã nói đúng rồi.

Ví dụ như cuốn 《Thái Bình Thanh Lĩnh Thư》 kia, bất kể sách này có phải do Vu Cát viết hay không, đều là do tay ông ta mà lưu truyền ra thế gian.

Kết quả sau này Trương Giác lấy sách này làm cương lĩnh của "Thái Bình Đạo", phát động khởi nghĩa thành lập "Quân Khăn Vàng", khi thanh thế càn quét toàn quốc, thì lại không còn chuyện gì của Vu Cát.

Nếu đổi lại là người khác, e rằng đã sớm mượn chuyện này để làm thủy tổ của "Thái Bình Đạo", chứ không phải như Vu Cát mà trốn biệt tăm...

Đương nhiên, cũng vì thế mà sau này khi "Quân Khăn Vàng" và "Thổ phỉ Hắc Sơn" bị thanh tiễu, liền không có ai đi gây khó dễ cho Vu Cát.

Đây chính là chứng cứ cho việc Vu Cát "hữu thủy vô chung, một sự vô thành".

Còn về phản ứng hiện tại của Vu Cát, đây có lẽ cũng là chuyện khiến ông ta bất bình nhất trong lòng.

Mà "tai ương lao ngục" Chân Mật nói tuy là chuyện sẽ xảy ra trong tương lai lịch sử, nhưng với tư cách một xuyên việt giả, Ngô Lương đã sớm có chút hiểu biết về tương lai đó.

Vu Cát chính là sau này ở Ngô quốc "Ngô Hội" gây dựng được chút danh tiếng, các quan chức quý tộc của Ngô quốc, thậm chí là mẫu thân của Tôn Sách đều rất tôn kính ông ta.

Đến nỗi cuối cùng đã chạm vào nghịch lân của Tôn Sách, liền bị tống vào lao ngục xử tử.

Điều này cũng hoàn toàn phù hợp với lời nói của Chân Mật.

Người khác không thể nghiệm chứng, nhưng Ngô Lương lại có thể thông qua ghi chép trong sử sách để nghiệm chứng.

Ngoài ra.

Còn có chuyện của Bạch Tinh Tinh và Dương Vạn Lý, cũng đều được nàng ta nói trúng từng điều một.

Hai người bọn họ đích xác có thể coi là người đáng lẽ phải chết mà chưa chết.

Ngô Lương hoàn toàn có thể tưởng tượng, nếu không phải sự xuất hiện của y, thì bộ hạ của Hách Manh hai lần trước sau đi trộm "Quảng Xuyên Vương Mộ", thế nào cũng có một lần sẽ thành công.

Mà Bạch gia với tư cách thủ mộ nhân, đoạn nhiên không thể ngồi yên nhìn Hách Manh nhập mộ, tất định sẽ xuất hiện ngăn cản.

Đồng thời, Hách Manh khi đối mặt với Bạch gia không chịu lùi bước, cũng đoạn nhiên sẽ không như Ngô Lương mà "hảo thanh hảo khí" thương lượng với Bạch gia, trong chốc lát sẽ diệt tộc bọn họ.

Đây chính là ứng nghiệm lời Chân Mật nói "gia phá nhân vong, không ai sống sót".

Dương Vạn Lý cũng vậy, nếu không phải sau khi bị bắt gặp Ngô Lương, hắn có lẽ đã sớm chết trong quân doanh của Tào Tháo rồi, đâu còn cảnh tượng ngày hôm nay?

Mà đồng thời với đó.

Thông qua những lời này của Chân Mật, Ngô Lương còn ý thức được một vấn đề.

Đó là "tử sát" của Điển Vi vẫn chưa được hóa giải vì không thuận ứng lịch sử đi làm thị vệ thân cận bên cạnh Tào lão bản.

Nếu không, sát khí trong mệnh hắn hẳn cũng nên như Bạch Tinh

Tinh và Dương Vạn Lý mà đột nhiên dừng lại, thậm chí ẩn ẩn sinh ra cát thần, chứ không phải bị Chân Mật gọi là "đoản mệnh quỷ".

Tức là kiếp nạn của Điển Vi trong lịch sử, vẫn còn tồn tại!

Hơn nữa, khác với Vu Cát, Chân Mật trong quá trình giải thích mệnh lý của bọn họ, đã đề cập đến phương pháp hóa giải hung sát của Vu Cát.

Nói trắng ra, chỉ cần Vu Cát tiếp tục hữu thủy vô chung, tiếp tục một sự vô thành, liền ít nhất có thể tránh được tai ương lao ngục tất tử.

Mà phương pháp hóa giải của Điển Vi, lại chỉ tựa hồ chưa từng nhắc tới...

"Đại tiên, có thể phiền nàng lại xem giúp hắn một lần, sát khí này của hắn có cách nào hóa giải không?" Ngô Lương trầm ngâm một lát, cuối cùng vẫn hạ thấp thân phận, chỉ vào Điển Vi chắp tay đối với Chân Mật hành lễ nói.

Trước đó Chân Mật vừa liếc mắt đã nhìn ra y thân mang mệnh cách "Thất Sát Cách", Ngô Lương vẫn cho rằng chẳng qua là vì Đại Vũ cũng có mệnh cách như vậy, nàng ta rất quen thuộc với loại khí tức này, hoặc có lẽ chỉ vì nhận ra khí tức "Ngự Thủy Pháp" trên người y, do đó muốn lừa gạt y, cũng không quá để tâm.

Nhưng sau khi nghe những điều này, Ngô Lương liền không tin cũng phải tin.

Xem ra Chân Mật, hoặc cũng có thể nói là "Đồ Sơn Nữ Kiều" là thật sự nắm giữ tướng diện chi thuật, tuyệt không phải nói suông.

Dù sao thì ngay cả một xuyên việt giả như y, cũng không thể nói được tường tận đến vậy.

Đặc biệt là những chuyện liên quan đến Dương Vạn Lý và Bạch

Tinh Tinh, hai người này trong lịch sử đều vô danh tiểu tốt.

Nếu không phải những chuyện này đều do Ngô Lương cùng hai người họ trải qua, y cũng tuyệt đối không thể nói ra chính xác được.

"Vẫn xưng thiếp là Đại tiên?" Chân Mật lại có chút bất mãn nhíu mày nói.

"Vậy... ta nên xưng hô thế nào mới đúng?" Ngô Lương hơi sững sờ.

"Thiếp đã quyết định tùy tùng chàng, từ nay thiếp chính là người của chàng rồi.

Chàng xưng hô thiếp thế nào thiếp cũng hoan hỉ, nhưng duy độc không nên tôn ti bất phân như vậy, nếu không nếu để người ngoài nghe thấy, chỉ sẽ làm tổn hại uy vọng của chàng." Chân Mật hoàn nhĩ mỉm cười, vậy mà chủ động vươn tay khoác chặt cánh tay Ngô Lương, làm ra vẻ tiểu điểu y nhân mềm mại nói: "Thiếp thà chết, cũng tuyệt không nguyện nhìn chàng tổn hại uy vọng." ???!!!

Nhìn thấy cảnh tượng này, Phường Nhân Quân chúng nhân lập tức trố mắt nghẹn lời.

Tình huống này không đúng a!

Là yêu thuật đi, nhất định là yêu thuật đi.

Tướng quân định là có yêu thuật có thể khiến nữ tử thiên hạ không thể cưỡng lại mà mê đắm đi?

Giáo luyện, ta muốn học a, dạy ta được không?

"Còn nữa." Chân Mật ngay sau đó lại nói: "Thiếp đối chàng vô tư như vậy, chàng cũng nên chân tâm đối đãi thiếp mới phải.

Để làm đại sự đích xác cần cơ mẫn cẩn thận, nhưng cũng phải xem đối với ai...

Các ngươi chuyến này rõ ràng là muốn đi về phía tây, vậy không cần thiết phải vòng về phía đông nữa.” Dự Tư Chi Thuật?!

Lại nghe thấy lời nói này của Chân Mật, lòng Ngô Lương lại chấn động!

Dự Tư Chi Thuật cũng là một loại vu thuật vô cùng lợi hại.

Loại thuật này hơi giống với chiêm bốc chi thuật mà mọi người quen thuộc, chỉ bất quá chiêm bốc chi thuật thông thường cần một quá trình chiêm bốc, đại sự quan sát tinh tượng, tiểu sự hỏi linh khí.

Còn Dự Tư Chi Thuật lại là một loại dự ngôn chi thuật không cần chiêm bốc.

Theo Ngô Lương được biết, loại thuật này sớm nhất khởi nguyên từ bộ lạc Thuấn Đế, chỉ có những người có năng lực dự cảm khác thường mới tu thành.

Đây là một loại năng lực tự nhiên không thể nắm bắt, người tập được thì dễ quan sát thiên tượng, giỏi trị địa lợi, càng thấu hiểu nhân hòa.

Sau này trong Đạo giáo cũng có ghi chép về phương diện này, dần dần diễn hóa thành tư tưởng “nhân phát địa nguyên, địa phát thiên càn, thiên phát giai chúng”.

Người nắm giữ Dự Tư Chi Thuật, ở hậu thế thông thường còn có một xưng hô khác - Tiên Tri.

Còn ở Thiên Triều cổ đại, người nắm giữ vu thuật lại có một xưng hô thống nhất, nữ tử được thống xưng là “vu”, nam tử được thống xưng là “hịch (xị nhị thanh)”.

Không nghi ngờ gì, Chân Mật, cũng có thể nói Đồ Sơn Nữ Kiều chính là “vu” của mấy nghìn năm trước.

Điều này lại ứng nghiệm truyền thuyết dân gian Thiên Triều về "Chân Mật là thủy tổ Thần Điều Môn".

Thực tế, ngay khi còn ở Chân phủ, Ngô Lương đã xác định điểm này, chỉ là nhận định Chân Mật là tồn tại y không thể khống chế, thêm vào đó là thuộc tính chính tà bất định của cửu vĩ hồ yêu trong truyền thuyết, bởi vậy mới chọn thượng sách là bỏ trốn.

Nhưng y phải thừa nhận, y cuối cùng vẫn đã xem thường Chân Mật.

Không ngờ vu thuật nàng ta nắm giữ lại lợi hại đến vậy, không những có thể liếc mắt nhìn thấu mệnh cách của Phường Nhân Quân chúng nhân, thậm chí còn nắm giữ Dự Tư Chi Thuật, ngay cả giao lưu cũng không cần mà đã có thể nói ra phương hướng thật sự của chuyến đi này.

Muốn lừa gạt nàng ta quả thực khó như lên trời.

Giờ nghĩ lại, cái kế hoạch tự cho là không có sơ hở của y trước đó, trong mắt nàng ta có lẽ căn bản chỉ là trò trẻ con mà thôi.

Bất quá Chân Mật cũng đích xác là đủ kiên nhẫn.

Nàng ta có lẽ đã sớm nhìn thấu kế hoạch của Ngô Lương, nhưng vẫn có thể kiên nhẫn đứng một bên phối hợp diễn xuất.

Ngay cả khi hiện tại xuất ngôn vạch trần y, cũng không có nhiều ý trách cứ, ngược lại vẫn là một bộ dáng thuận tùng "phu xướng phụ tùy"...

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt này, người trong lòng bất duyệt nhất tự nhiên chính là Bạch Tinh Tinh.

Nàng ấy vạn tính toán đều không tính tới, Ngô Lương vừa vào Chân phủ có mấy ngày, vậy mà lại cấu kết được với nữ công tử nhà họ Chân, hơn nữa còn là một nữ công tử như vậy!

Luận phẩm hạnh, nàng ta nhân thiện thông tuệ, trên dưới Trung Sơn Quốc không ai không biết không ai không hiểu.

Chương 514

Trên đường cái tùy tiện kéo một người tới hỏi, đều tất khen không dứt miệng; Luận gia thế, Chân gia lại là danh môn vọng tộc ngay cả Viên Thiệu cũng phải tự mình đến bái phỏng.

Trung Sơn Quốc không ai có thể sánh kịp, ngay cả trong toàn bộ Ký Châu, thậm chí cả thiên hạ cũng có thể xếp vào hàng đầu; Luận tư mạo, dù tuổi tác còn nhỏ, nhưng chỉ cần là người có mắt, liền biết nàng ta đã sớm không phải là mỹ nhân phôi thai gì, mà đã sớm trổ thành mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành.

Ngay cả Bạch Tinh Tinh trong lòng bất duyệt, nhưng cũng không thể không thừa nhận, ánh mắt, khóe môi, giữa một cái nhíu mày một nụ cười của Chân Mật phảng phất đều sinh ra móc câu.

Nàng ấy một nữ tử vừa mới lần đầu gặp Chân Mật, đều có một trận không tự chủ được thất thần, tiếp đó liền là tự thẹn hình uế, tự thấy không bằng; hoàn toàn thất bại...

Bạch Tinh Tinh tuy trong lòng bất duyệt, nhưng cảm giác thất bại lại càng mạnh mẽ hơn.

Nàng ấy không biết mình có gì có thể lấy ra để phân cao thấp với Chân Mật.

Điều quan trọng nhất là, ngay cả tính tình cũng là Chân Mật mạnh hơn nàng ấy mấy bậc.

Ngày thường nàng ấy không ít lần tỏ thái độ với Ngô Lương, làm nũng, trước mặt Phường Nhân Quân chúng nhân cũng không mấy khi cho y thể diện.

Còn Chân Mật giờ khắc này đối đãi Ngô Lương lại là một bộ dáng

ngoan ngoãn thuận theo, từng chữ từng câu nói ra đều lấy y làm tôn...

Ít nhất những lời như "Thiếp thà chết, cũng tuyệt không nguyện nhìn chàng tổn hại uy vọng" thì Bạch Tinh Tinh chưa từng nói, hơn nữa nàng ấy còn rõ hơn bất kỳ ai, với tính tình của nàng ấy kiếp này e rằng cũng không nói ra được.

Cũng vì vậy, Bạch Tinh Tinh trong lòng tuy bất duyệt, nhưng cuối cùng vẫn không thể như khi ban đầu gặp Văn Nhân Chiêu mà xuất ngôn trách mắng.

"Nàng rốt cuộc ý muốn làm gì?" Nhìn Chân Mật dựa vào bên cạnh mình ngoan ngoãn như chim nhỏ, Ngô Lương trong lòng lại càng ngày càng không chắc chắn, y rụt rụt cánh tay, vô thức hỏi.

Hai chiêu Chân Mật lộ ra này, cuối cùng vẫn chấn động Ngô Lương.

Y đã ý thức được muốn rũ bỏ Chân Mật gần như là không thể.

Nếu nàng ta nguyện ý, liền có năng lực đuổi y đến chân trời góc biển.

Mà nếu không cẩn thận chọc giận nàng ta, với "Dự Tư Chi Thuật" đáng sợ này của nàng ta, muốn hại y cũng chỉ là chuyện trong chốc lát.

Lại nghĩ đến lời Chân Mật vừa nói: "Thiếp thà chết, cũng tuyệt không nguyện nhìn chàng tổn hại uy vọng." Nói thật, nếu ở hậu thế, có một nữ sinh nói với y lời tương tự, y chỉ sẽ cảm thấy nữ sinh này quá mức giả tạo và hư ngụy, đã "lục trà" đến cực điểm.

Nhưng đặt vào thời đại này, đặt vào người Chân Mật, y lại một chút cũng không cảm thấy giả tạo, cũng không hề thấy hư ngụy...

Dù sao thì trước đó, Chân Mật tựa hồ đã tự đưa mình vào thân phận "hiền nội trợ", mỗi câu mỗi chữ đều đang vì y mà suy xét, vì thành tựu y hiện tại đạt được mà cảm thấy tự hào.

Mặc dù mỗi khi đến lúc này, Ngô Lương lại sinh ra ảo giác mình có thêm một bà mẹ, chứ không phải gì "hiền nội trợ".

"Lời này chàng đã hỏi rất nhiều lần rồi, xem ra chàng vẫn không nguyện tin thiếp.

Bất quá thiếp không để ý, đợi có một ngày chàng công thành danh toại, tự sẽ minh bạch tấm chân tình của thiếp." Chân Mật lại thản nhiên cười, ánh mắt thâm thúy nhìn y nói.

Ngô Lương trầm ngâm một lát, cuối cùng lại nghiêm sắc nói: "Vậy ta cũng thẳng thắn với nàng.

Ta đối với công danh lợi lộc hào vô hứng thú, kiếp này cũng không định làm chuyện đại sự gì.

Nàng nếu vì thế mà tùy tùng ta, e rằng nhất định sẽ thất vọng." "Có một số việc không liên quan đến ý nguyện của chàng, đến cuối cùng chung quy là thân bất do kỷ." Chân Mật không chút để tâm nói.

Nàng ta tựa hồ đã nhìn rõ tương lai, tuy không phải ngữ khí quả quyết, nhưng trong lời nói lại cho người ta một cảm giác tự tin.

Đương nhiên.

Điều này cũng có lẽ chỉ xuất phát từ niềm tin vào mệnh cách "Thất Sát Cách".

"Sự tại nhân vi, mệnh cách tuy có định số, nhưng lại không phải không thể cải biến." Ngô Lương cũng không chỉ vì phản bác Chân Mật, mà còn vì kiên định chủ nghĩa duy tâm của mình, y chỉ vào Bạch Tinh Tinh và Dương Vạn Lý nói: "Nàng vừa rồi cũng đã nói, hai người bọn họ là người đáng lẽ phải chết mà chưa chết, tức là mệnh cách của bọn họ đã phát sinh cải biến, hơn nữa đang phát triển theo hướng tốt.

Mà nguyên nhân cải biến ngay cả nàng cũng không thể nhìn thấu,

đây chính là bằng chứng tốt nhất." "Phi dã." Chân Mật lại lắc đầu cười nói: "Hai người này phi thiên mệnh chi nhân, mệnh cách tự nhiên dễ dàng chịu ảnh hưởng mà phát sinh cải biến, đặc biệt dễ dàng chịu ảnh hưởng của thiên mệnh chi nhân.

Điều này kỳ thực không đáng ngạc nhiên.

Cứ vậy mà nói, thiếp cũng có bằng chứng.

Cứ lấy Chân gia mà nói, Chân gia sớm đã nên suy lạc mấy năm trước rồi, nhưng chịu ảnh hưởng của thiếp mà Chân gia lại hưng thịnh đến bây giờ...

Chàng đã thừa nhận hai người bọn họ là người đáng lẽ phải chết mà chưa chết, liền nói rõ trong lòng chàng đã nhận đồng lời nói của thiếp.

Mà chàng lại nói sự tại nhân vi, vậy thì nói rõ biến hóa mệnh số của bọn họ e rằng không liên quan đến chàng sao?

Nếu không, chàng lại sao có câu hỏi này?" Nói xong, nàng ta lại chỉ vào Gia Cát Lượng đang cố gắng nghe trộm ở không xa, tiếp đó nói: "Chàng lại nhìn hắn, quý nhân chi mệnh như hắn, e rằng sẽ không dễ dàng cải biến như vậy." "....." Ngô Lương vô thức nhìn về phía Gia Cát Lượng.

Điều này tương đương với việc nhắc nhở Ngô Lương.

Gia Cát Lượng hiện giờ tuy bị y lừa gạt gia nhập Phường Nhân Quân, nhưng hắn e rằng vẫn có con đường của riêng mình để đi.

Sau này rất có khả năng vẫn sẽ phong hầu bái tướng, trở thành "Gia Cát Thôn Phu" nổi danh trong lịch sử.

Chỉ là cuối cùng Gia Cát Lượng sẽ gia nhập trận doanh nào, cuối cùng lại là địch hay bạn với Ngô Lương, điều này vẫn chưa thể biết.

Lặng tâm mà nghĩ.

Kỳ thực Gia Cát Lượng hiện tại đã có thể coi là vũ dực phong mãn rồi đi?

Bát Trận Đồ, Mộc Ngưu Lưu Mã, Liên Nỗ, Khổng Minh Tỏa... những thứ Gia Cát Lượng trong chính sử nên nắm giữ đã cơ bản nắm giữ.

Hơn nữa, sau khi đi theo Ngô Lương không chỉ tình thương đột nhiên tiến bộ vượt bậc, mà mức độ vô sỉ cũng có sự tăng tiến.

Một người như vậy, muốn năng lực có năng lực, muốn tình thương có tình thương, muốn lươn lẹo mánh khóe liền có thể lươn lẹo mánh khóe, chẳng phải chính là người có thể làm nên đại sự trong loạn thế sao?

Điều quan trọng nhất là, tiến độ vũ dực phong mãn của Gia Cát Lượng, so với khi Gia Cát Lượng trong chính sử gần ba mươi tuổi xuất sơn thì ít nhất đã sớm hơn mười mấy năm rồi.

Thêm mười mấy năm công phu này, trời biết hắn sẽ phát triển đến trình độ nào, nhưng có một điểm có thể khẳng định, tuyệt đối sẽ mạnh mẽ hơn hắn trong lịch sử!

Đương nhiên.

Ngô Lương sẽ không vì thế mà sinh lòng hiềm khích với Gia Cát Lượng.

Ngược lại, y đối với phẩm hạnh của Gia Cát Lượng có đủ niềm tin.

Trong lịch sử, Gia Cát Lượng thụ di chiếu của Lưu Bị phò tá Lưu Thiện nhiều năm.

Thậm chí Lưu Bị trước khi lâm chung còn từng biểu lộ với Gia

Cát Lượng như thế này: "Tài năng của quân gấp mười Tào Phi, tất năng an quốc, chung định đại sự.

Nhược tự tử khả phụ, phụ chi; như kỳ bất tài, quân khả tự thủ.".

"Quân khả tự thủ." Bốn chữ này nói ra liền không chỉ là thác cô, mà là đem vương vị đều ủy thác cho Gia Cát Lượng.

Mà đợi Lưu Bị chết sau, Gia Cát Lượng lại không hề có chút ý nghĩ vượt quá khuôn phép, cúc cung tận tụy đến chết mới thôi.

Ngô Lương đã nghĩ qua nguyên nhân trong đó, điều này đại khái chính là để báo đáp sự tín nhiệm của Lưu Bị và ân tri ngộ năm xưa ba lần đến lều tranh, cũng có thể lý giải là "sĩ vì tri kỷ giả tử".

Bởi vậy, phẩm hạnh của Gia Cát Lượng không có vấn đề.

Ngô Lương tuy không ba lần đến lều tranh, nhưng y đối với Gia Cát Lượng cũng có "ân tri ngộ".

Hơn nữa, khác với Lưu Bị, "ân tri ngộ" của Ngô Lương đối với Gia Cát Lượng bắt đầu từ khi Gia Cát Lượng còn chưa trở thành "Ngọa Long", thậm chí lúc đó hắn còn là một "hùng hài tử" cực kỳ không được yêu thích ở vùng Tương Dương.

Đây mới là "ân tri ngộ" theo đúng nghĩa đen, đồng thời Ngô Lương với hắn lại là quan hệ vừa thầy vừa huynh.

Tổng hợp tính cách của Gia Cát Lượng, ít nhất cho đến hiện tại, Ngô Lương thật sự không nghĩ ra bất kỳ lý do nhỏ nhặt nào mà Gia Cát Lượng có thể trở mặt thành thù với mình.

Thậm chí sau này khi Gia Cát Lượng thật sự phong hầu bái tướng, nói không chừng còn sẽ trở thành minh hữu đáng tin cậy nhất của mình, điều này tuyệt đối không phải chuyện xấu.

"Còn một chuyện, chàng hắn cũng có thể minh bạch." Thấy Ngô

Lương không nói gì nữa, Chân Mật lại ý vị thâm trường nói: "Chàng vừa rồi tuy quả quyết nói đối với công danh lợi lộc hào vô hứng thú, cũng không định làm chuyện đại sự gì, nhưng có một số việc vốn là thù đồ đồng quy." "....." Ngô Lương lại lần nữa không lời nào để nói.

Bởi vì y biết lời Chân Mật nói không phải không có đạo lý.

Y hiện tại tuy chỉ một lòng khảo cổ, nhưng trong quá trình này đạt được rất nhiều sự vật, đặc biệt là những thứ cố ý che giấu Tào lão bản, đều là những thứ có thể dùng để làm đại sự.

Nếu có một ngày bị Tào lão bản bức ép đến cùng, bất kể thừa nhận hay không, y kỳ thực vẫn luôn làm chuẩn bị "thân bất do kỷ".

Theo một ý nghĩa nào đó mà nói, đây chính là một loại "thù đồ đồng quy".

Cứ vậy trầm mặc một lát, Ngô Lương không thể không thừa nhận dù y ngày thường khéo miệng như hoàng oanh, hôm nay cuối cùng cũng bị Chân Mật bác bỏ rồi, hơn nữa bác bỏ y lại không phải là khẩu thiệt chi lợi.

Bởi vậy y dứt khoát bỏ qua vấn đề này, chuyển sang chỉ vào Điển Vi, quay lại vấn đề y cảm thấy hứng thú nhất trước đó mà hỏi: "Nàng nói quý nhân chi mệnh cực khó cải biến, vậy sát khí trong mệnh số của người này thì sao, liệu có cách nào hóa giải không?" Trong suy nghĩ của Ngô Lương, vì mệnh số của Bạch Tinh Tinh và Dương Vạn Lý đều vì y mà phát sinh cải biến, sát khí ngưng lại chuyển hung thành cát, vậy Điển Vi cũng hẳn là có thể cải biến mới đúng.

Thậm chí ngay cả mệnh số của Gia Cát Lượng, Chân Mật cũng chỉ nói cực khó cải biến, chứ không phải tuyệt đối không thể cải biến.

Bất quá Chân Mật trước đó cũng đã nói rõ, Điển Vi là "Tướng Tinh" gia thân.

Chỉ là tạm thời y vẫn chưa biết mệnh số "Tướng Tinh" của Điển Vi so với "Quốc Ấn Quý Nhân" của Gia Cát Lượng thì thế nào, độ khó cải biến mệnh số lại lớn đến mức nào?

Kỳ thực trong lòng Ngô Lương cũng không lạc quan.

Bởi vì Chân Mật không như khi miêu tả Vu Cát mà nói ra phương pháp hóa giải của Điển Vi.

Mà y trước đó cũng đã làm không ít chuyện để cải biến vận mệnh lịch sử của Điển Vi.

Ít nhất hiện tại Điển Vi không trở thành thân vệ của Tào lão bản, hơn nữa còn tránh xa Tào Ngang, Tào Bẩm hai kẻ trong lịch sử cùng hắn thân vong cùng năm cùng tháng cùng ngày.

Thậm chí ngay cả bảo mã "Tuyệt Ảnh" cùng chết với hắn cũng bị Ngô Lương trả lại cho Tào lão bản.

Ngay cả như vậy, Chân Mật vẫn quả quyết nói Điển Vi thân mang một luồng sát khí cực hung, gọi hắn là "đoản mệnh quỷ", như vậy có thể thấy rõ.

"Hắn là thuộc hạ của chàng, cũng là lực sĩ mà thiếp ưng ý nhất.

Thiếp tự nhiên hy vọng hắn trường mệnh bách tuế, như vậy mới có thể lâu dài phò tá chàng.

Chương 515

Song, luồng sát khí này rất lợi hại, ngay cả thiếp cũng không thể nhìn ra manh mối, nếu không lại sao thiếp lại bặt miệng không nói về phương pháp hóa giải?" Chân Mật lắc đầu, nói với vẻ khá tiếc nuối.

"....." Nghe thấy lời này, Ngô Lương tuy đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng trái tim vẫn trầm xuống một nhịp, vô thức siết chặt nắm đấm.

Đây là đáp án y không muốn nghe nhất.

"Bất quá chàng cũng đã nói sự tại nhân vi, sát khí dù lợi hại đến đâu cũng có phương pháp hóa giải, chỉ là có phân chia khó dễ mà thôi." Chân Mật lại chủ động vươn tay ra, luồn những ngón tay ngọc mềm mại không xương vào giữa các kẽ ngón tay của Ngô Lương, lặng lẽ vuốt phẳng nắm đấm đang siết chặt của y, nhẹ nhàng nói: "Chỉ cần hắn thủy chung trung tâm không đổi với chàng, thiếp tự sẽ luôn chú ý đến sát khí trên người hắn.

Nếu luồng sát khí kia phát sinh biến hóa, bất luận là cát hay hung đều có thể sớm đưa ra đối sách.

Nếu có cơ hội cũng tự sẽ tận lực trợ giúp hắn hóa giải, sao thiếp nỡ nhìn chàng vì việc này mà ưu tâm?" Cảm nhận sự ấm áp và mềm mại trong lòng bàn tay, Ngô Lương giờ khắc này cuối cùng cũng hạ quyết tâm, đột nhiên quay người ra lệnh cho mọi người: "Đổi hướng, đi về tây!" Rất hiển nhiên, Ngô Lương đã quyết định mang Chân Mật theo bên mình.

Tuy nhiên, quyết định này không phải xuất phát từ dục vọng nguyên thủy, mà là kết quả của sự cân nhắc toàn diện.

Năng lực của Chân Mật đáng sợ hơn Ngô Lương tưởng tượng rất nhiều.

Thuật tướng diện tự nhiên không cần nói, thuật dự tư lại càng khiến Ngô Lương lo lắng.

Tuy thuật dự tư chưa chắc có thể xác định chính xác vị trí của y, nhưng lại có thể nắm rõ phương hướng y sẽ di chuyển.

Nghĩa là, nếu Chân Mật kiên quyết theo y, y sẽ rất khó vứt bỏ nàng.

Còn nếu Chân Mật muốn mưu hại y, điều đó lại càng dễ như trở bàn tay.

Nàng chỉ cần báo phương hướng di chuyển cho người của Chân phủ, cho quân thủ thành nước Trung Sơn, hoặc trực tiếp báo cho quân Viên Thiệu.

Dù Ngô Lương và Phường Nhân Quân có kinh nghiệm tiềm hành địch hậu, đối mặt với truy binh quy mô lớn như vậy cũng không thể trốn thoát.

Vì vậy, trong tình cảnh này, lựa chọn làm bạn với Chân Mật chắc chắn tốt hơn là làm địch.

Hơn nữa, trong khoảng thời gian này, y cũng đã có sự hiểu biết sơ bộ về tính cách của Chân Mật, hay có thể nói là Đồ Sơn Nữ Kiều thường xuyên nhập thân nàng.

Y hoàn toàn có thể tưởng tượng được Chân Mật tuyệt đối là loại người một khi đã "chia tay" thì tuyệt đối không thể làm bạn nữa.

Nếu Ngô Lương lúc này cưỡng ép bỏ rơi Chân Mật, thì nàng nhất định sẽ coi y là kẻ thù không đội trời chung, và sau này chắc chắn sẽ tìm mọi cách để báo thù.

Ngô Lương lúc này không có tự tin để đối phó với sự báo thù điên cuồng của Chân Mật.

Ngoài những điều đó, còn chủ yếu là vì Điển Vi.

Điển Vi là người đầu tiên trong số các cốt cán của Phường Nhân Quân đi theo y, cũng là một trong những người y tin tưởng nhất cho đến nay.

Cứ cho là như thế này, chỉ cần Điển Vi đứng sau lưng y, dù sau lưng có thiên quân vạn mã, dù có đao sơn hỏa hải, y cũng có thể thản nhiên như Quan Nhị gia một mình xông trận, bình tĩnh bất động.

Vì vậy, Ngô Lương tuyệt đối không muốn Điển Vi phải trở thành "kẻ đoản mệnh" như trong chính sử.

Đáng tiếc y không biết thuật tướng diện, cũng tạm thời không biết sát khí lợi hại mà Chân Mật nhắc đến rốt cuộc sẽ gây họa vào lúc nào, tự nhiên cũng không biết phải chuẩn bị trước ra sao, hay hóa giải sát khí này như thế nào.

Hiện tại, người duy nhất có khả năng giúp đỡ trong chuyện này chính là Chân Mật.

Dù chỉ có một tia hy vọng nhỏ nhoi, dù có thể phải mạo hiểm, thậm chí phải trả giá, Ngô Lương cũng cam lòng dốc toàn lực thử một lần.

Kết quả là, ngay khi Phường Nhân Quân vừa đổi hướng, tiến vào đường nhỏ và đi được vài dặm, Chân Mật lại đưa ra một vấn đề khác với Ngô Lương: "Nữ tử kia có phải đã sớm có ân oán với chàng không?" Nàng ta tự nhiên là đang nói đến Bạch Tinh Tinh.

Rồi không đợi Ngô Lương trả lời, nàng ta lại tự mình nói tiếp: "Từ khi hội hợp đến nay, nàng ta vẫn luôn lén lút đánh giá thiếp.

Mỗi khi thiếp lại gần chàng, nàng ta lại thần sắc phức tạp, dường như có chút bất mãn nhưng lại muốn nói lại thôi, cứ thế lặp đi lặp lại rất nhiều lần.

Thiếp hiểu nữ nhân hơn chàng.

Nếu không có ân oán với chàng, nàng ta sao lại biểu hiện như thế?" "Không sai." Về vấn đề này, Ngô Lương cũng rất thẳng thắn, y liếc nhìn Bạch Tinh Tinh đang lén lút nhìn trộm từ khóe mắt, nở nụ cười, gật đầu nghiêm túc nói: "Ta và nàng đã có phu thê chi thực, nàng là người của ta, điều này sẽ không vì bất kỳ ai mà thay đổi." Cái "bất kỳ ai" này tự nhiên là chỉ Chân Mật.

Điều này nghiễm nhiên là đang trực tiếp nói với Chân Mật rằng, tuy sau khi cân nhắc toàn diện, Ngô Lương quyết định mang nàng đi, nhưng nếu nàng cho rằng mình quan trọng đến mức có thể xen vào việc của Ngô Lương, hoặc xen vào việc của Phường Nhân Quân, thậm chí là ảnh hưởng đến mối quan hệ bền chặt giữa Ngô Lương và mọi người trong Phường Nhân Quân, thì nàng đã lầm to rồi.

Nào ngờ, Chân Mật nghe xong những lời này, không những không hề tức giận, ngược lại còn cười vô cùng hân hoan, cất lời khen ngợi: "Chàng là nam nhân của thiếp, tự nhiên phải có đảm đương như thế.

Thiếp quả nhiên không nhìn lầm chàng, chàng thực sự đã có bản lĩnh chế ngự 'Thất Sát cách', sau này nhất định có thể làm nên đại sự!" "Quá khen…" Ngô Lương cũng là loại người ăn mềm không ăn cứng, nhưng bị Chân Mật cứ thuận nước đẩy thuyền như vậy, ngược lại lại cảm thấy có chút ngượng nghịu.

"Chàng và nàng ta đã từng chính thức bái đường chưa?" Chân Mật lại lập tức hỏi tiếp.

"Tạm thời thì chưa, nhưng ta và phụ thân, trưởng bối của nàng ấy đã đạt được sự đồng thuận, mọi chuyện đã là nước chảy thành sông." Ngô Lương không hề né tránh mà nói, phòng Chân Mật còn có ý định moi móc sơ hở.

"Vậy thì tìm thời gian sớm nhất để làm đi." Kết quả Chân Mật lại

rất không theo lẽ thường mà nghiêm túc nói, "Sau khi bái đường, chàng và nàng ta hành phu thê chi sự mới hợp lễ tiết, sau này sinh hạ tử tự cũng là danh chính ngôn thuận.

Bằng không, đợi đến khi chàng công thành danh toại, những việc vụn vặt không quan trọng này trở thành lỗ hổng để người khác công kích, làm tổn thương chàng, đó cũng không phải là điều thiếp muốn thấy." "……" Cũng may là thời này không có bác sĩ tâm lý, cũng chẳng có bệnh viện tâm thần.

Nếu không, Ngô Lương ta thật lòng muốn liên hệ một bệnh viện cho Chân Mật, không phải để chữa bệnh cho nàng, mà là để tìm hiểu xem rốt cuộc sợi dây nào trong đầu nàng có vấn đề, hoặc có phải hồi còn là một con hồ ly nhỏ đã bị kích thích gì đó mà để lại bóng ma tâm lý nghiêm trọng hay không.

Ngoài ra, ngữ khí của Chân Mật còn mang lại cho Ngô Lương một cảm giác vô cùng quái lạ, giống hệt với những lời mẹ y nói khi giục y kết hôn ở đời sau, nhưng lúc này nàng vẫn chỉ là một cô bé mới mười ba tuổi, điều này lại càng trở nên kỳ quặc hơn.

"Đừng hiểu lầm, thiếp cũng không muốn chia sẻ chàng với người khác." Thấy Ngô Lương vẻ mặt khó tả, Chân Mật tiếp tục bổ sung khá nghiêm túc, "Chỉ là các đế vương tử tôn phồn thịnh thời cổ đại đều là vì có nhiều thê thiếp, cho nên mới có thể truyền thừa không dứt.

Chàng sau này cũng là người làm đại sự, cơ nghiệp đã lập cần có con cái kế thừa, những việc này tự nhiên cũng không thể sơ suất.

Tuy nhiên vẫn cần thà thiếu còn hơn thừa, chỉ có những nữ tử hiền thục mỹ hảo, có thể sinh cho chàng những người con thông tuệ quý báu mới có thể bước vào cửa.

Sau này những việc này chàng không cần bận tâm nữa, thiếp sẽ tự

mình kiểm tra, tránh để những nữ tử khắc phu khắc tử bước vào cửa mà lại làm liên lụy đến chàng." "Việc này không dám làm phiền nàng…" Ngô Lương Lương dứt khoát từ chối "ý tốt" của Chân Mật, trong lòng lại càng thêm khó chịu.

Chân Mật hiển nhiên đã hoàn toàn coi mình là chính thê của y, trở thành người độc tài trong nội vụ Ngô phủ.

Ngay cả Bạch Tinh Tinh, người đến trước, cũng đã bị nàng trực tiếp xếp vào hàng thiếp thất cần được nàng sắp xếp, quả thực một chút cũng không coi mình là người ngoài.

Thế nhưng những lời này của Chân Mật, nghe vào tai Ngô Lương lại có đôi chút quen thuộc… Y chợt nhớ ra!

Trong 《Ngụy Thư》 hình như có một đoạn ghi chép thế này: 【Hậu sủng dũ long nhi di tự ấp tổn, hậu cung hữu sủng giả khuyến miễn chi, kỳ vô sủng giả úy hối chi, mỗi nhân nhàn yến, thường khuyến đế, ngôn "Tích hoàng đế tử tôn phồn dục, cái do thiếp dắng chúng đa, nãi hoạch tư tộ nhĩ.

Sở nguyện quảng cầu thục viện, dĩ phong kế tự."】 Ý nghĩa là sau khi Chân Mật gả cho Tào Phi, nàng vẫn luôn khuyên răn các thiếp thất được Tào Phi sủng ái phải nỗ lực tiến lên, an ủi những thiếp thất thất sủng.

Mỗi khi dự yến tiệc cùng Tào Phi, nàng còn thường xuyên khuyên Tào Phi: "Hoàng đế thời xưa sở dĩ có thể tử tôn phồn thịnh, chính là vì có nhiều thê thiếp.

Cho nên phu quân cũng nên nạp thêm nhiều nữ tử hiền thục mỹ hảo, mới có thể làm cho con cháu thịnh vượng." Lời ghi chép trong lịch sử này và những lời nàng vừa nói với Ngô Lương, quả thực giống hệt như được sao chép từ cùng một khuôn mẫu.

Từ đó có thể thấy, Chân Mật không chỉ coi mình là chính thê của Ngô Lương, mà thậm chí còn đã tự đặt mình vào vị trí vương hậu, chuẩn bị ra tay thay Ngô Lương tuyển chọn và quản lý hậu cung.

Và những lời khiến Ngô Lương càng nghe càng khó chịu này, cũng không phải là nàng ta nhất thời nổi hứng, mà chính là những lời mà thân phận và thế giới quan của nàng nhất định sẽ phải nói ra.

Giống như câu nói "Nhữ thê tử ngô dưỡng chi, nhữ vật lự dã" của Tào lão bản vậy, người khác có lẽ không hiểu, thậm chí có thể ngay cả Tào lão bản và Chân Mật bản thân cũng chưa chắc tự biết, nhưng Ngô Lương, một kẻ xuyên việt, lại vô cùng rõ ràng, đây chính là nhân thiết, cũng có thể nói là bản tính của họ, bản tính còn khó thay đổi hơn cả giang sơn.

Tuy nhiên, nếu thực sự phải nói ra, tư tưởng của Chân Mật lại phù hợp với viễn cảnh về chế độ một phu nhiều thiếp mà Ngô Lương vẫn luôn ấp ủ từ trước đến nay.

Thậm chí nếu sau này thực sự có hậu cung, nàng còn có thể giúp y duy trì sự hòa thuận và ổn định của hậu cung, đây chính là ứng cử viên chính thê hoàn hảo nhất trong thời đại này.

So với nàng, Bạch Tinh Tinh lại không hào phóng như Chân Mật.

Còn đối với Ngô Lương, tuy y có suy nghĩ như vậy sau khi xuyên việt, nhưng dù sao y cũng là một kẻ xuyên việt đến từ đời sau.

Cũng chính vì thế, phản ứng và biểu hiện, cùng với vẻ ghen tuông đôi khi của Bạch Tinh Tinh, lại khiến y cảm thấy một chút cũng không khó chịu.

Còn Chân Mật, sự thông tình đạt lý phù hợp với quan niệm hôn nhân của thời đại này, lại khiến y có chút không biết phải làm sao… "Nam chủ ngoại nữ chủ nội, trong những việc gia sự này thiếp hao

tâm cũng là lẽ phải.

Điều này không chỉ là vì một mình chàng mà hao tâm, mà là vì đại gia tộc tương lai sắp sửa khai hoa tán diệp của chúng ta mà suy nghĩ." Chân Mật lại đương nhiên cười nói.

Một chút cũng không đáng yêu.

Một chút cũng không trẻ trung.

Một chút cũng không có dáng vẻ của một thiếu nữ mười ba tuổi.

Ngô Lương thậm chí có chút không dám nhìn thẳng vào thiếu nữ mười ba tuổi trước mặt này.

Cứ nhìn thấy nàng, rồi nghe nàng nói những lời đó, trong lòng y liền có một cảm giác rằng chính mình mới là cây cỏ non sắp bị lão ngưu ăn thịt vậy.

Đến nước này, Ngô Lương cũng có chút hoạn đắc hoạn thất.

Y thật sự không thể xác định liệu lần này mượn đường nước Trung Sơn để điều tra Chân Mật rốt cuộc là một quyết định sai lầm hay đúng đắn… … Nhiều ngày sau, Phường Nhân Quân đã thuận lợi ra khỏi địa giới nước Trung Sơn, tiến vào nước Thường Sơn, vẫn thuộc Ký Châu.

Nước Thường Sơn thuộc Ký Châu đã giáp với quận Thái Nguyên thuộc Tịnh Châu.

Ngô Lương phỏng chừng nhiều nhất là mười ngày nữa, bọn họ có thể đến được thành quận Thái Nguyên, và cũng là mục đích của chuyến đi này.

Trong những ngày này, Chân Mật và Ngô Lương tương an vô sự, với mọi người trong Phường Nhân Quân cũng tương an vô sự.

Bởi vì Ngô Lương cuối cùng mang Chân Mật đi không phải vì

nàng là mỹ nhân, mà là y biết rất khó vứt bỏ nàng, đồng thời lại có việc cầu nàng trong chuyện của Điển Vi.

Hơn nữa, dân gian truyền thuyết người mà giao hoan với hồ yêu sẽ bị hấp thụ dương khí, khiến thân thể ngày càng suy yếu, huống hồ Chân Mật còn luôn bị một con cửu vĩ hồ yêu – tổ tông của loài hồ yêu – 'nhập thân'.

Y biết rõ đạo lý 'sắc tự đầu thượng nhất bả đao' (sắc dục là con dao trên đầu), nên tự nhiên sẽ không như đối với Bạch Tinh Tinh hay mấy tiểu mỹ nhân trong nhà mà chủ động đến bắt chuyện trêu ghẹo.

Còn Chân Mật dường như tạm thời cũng không có hứng thú với chuyện đó, nên cũng không yêu cầu phát sinh chuyện gì.

Còn về mọi người trong Phường Nhân Quân.

Bọn họ vẫn coi Chân Mật là người ngoài, sẽ không chủ động tiếp cận nàng.

Dù đôi khi Chân Mật có hỏi han vài điều, bọn họ cũng sẽ lựa chọn trả lời tránh trọng điểm, tuyệt đối không dễ dàng tiết lộ chuyện của Phường Nhân Quân cho nàng.

Chân Mật hẳn cũng cảm nhận được sự phòng bị và đề phòng của Ngô Lương và mọi người trong Phường Nhân Quân lúc này đối với nàng.

Tuy nhiên, nàng lại không vạch trần, cũng không vội vàng hòa nhập vào Phường Nhân Quân.

Ngoại trừ thỉnh thoảng nói chuyện với Ngô Lương, những lúc khác nàng cũng không tiếp xúc với mọi người trong Phường Nhân Quân nữa, ngồi trong xe ngựa làm một mỹ nữ tử an tĩnh.

Chương 516

Cứ thế, khi đi đến huyện Chân Định thuộc nước Thường Sơn (nay cách Thạch Gia Trang khoảng mười lăm dặm về phía bắc), Ngô Lương cuối cùng tạm thời lệnh mọi người trong Phường Nhân Quân đóng trại chỉnh đốn trong một sơn cốc cách thành mười mấy dặm.

Sau đó, y lệnh Dương Vạn Lý dẫn vài người vào huyện Chân Định mua lương thảo, tiện thể tiếp tục dò la phản ứng của Chân phủ, nước Trung Sơn, thậm chí là quân Viên Thiệu sau khi Chân Mật bỏ trốn theo y.

Trên thực tế, những ngày gần đây bọn họ đã liên tục dò la như vậy.

Không những quân Viên Thiệu và nước Trung Sơn không có bất kỳ động tĩnh nào, mà thậm chí dọc đường căn bản không ai biết chuyện Chân Mật của Chân gia mất tích, nghĩa là Chân phủ căn bản không làm rùm beng chuyện này.

Còn theo lời Chân Mật tự nói, thì vào ngày bỏ trốn nàng đã thác mộng cho mẫu thân và gia chủ Chân Quảng, nói với họ rằng mình muốn đi du ngoạn, đừng phái người đi tìm, cũng đừng làm rùm beng chuyện này, nên Chân phủ mới có phản ứng như vậy.

Nghĩa là, chuyện này đã không cần lo lắng.

Thế nhưng Ngô Lương vẫn luôn kiên trì suy nghĩ "phòng vạn nhất", mỗi lần phái Dương Vạn Lý ra ngoài đều phải tiện thể dò la một phen, vạn nhất tình huống có biến cũng có thể chuẩn bị trước.

Chờ Dương Vạn Lý dẫn người đi rồi, Ngô Lương và mọi người liền nổi lửa tại chỗ, vừa sưởi ấm vừa làm đồ ăn chờ đợi.

Thật không ngờ, đợi đến khi mặt trời gần lặn, bọn họ vẫn chưa thấy Dương Vạn Lý và những người khác quay về, mà lại đón một đám khách không mời mà đến trước.

Sự việc xảy ra đột ngột.

Khi vài tên ám tiêu của Phường Nhân Quân phát hiện ra đám khách không mời mà đến này, Ngô Lương và mọi người muốn dập lửa ẩn nấp đã hơi không kịp nữa, vì đám người này dường như chính là nhắm vào sơn cốc nơi bọn họ đang ở, căn bản không cho bọn họ bất kỳ thời gian phản ứng nào, hơn nữa số lượng ít nhất đã đạt đến hơn hai trăm người.

"Liên phát nỗ chuẩn bị sẵn sàng, cất giữ ở nơi tiện tay!" Ngô Lương lập tức hạ lệnh thấp giọng cho mọi người trong Phường Nhân Quân, đồng thời y cũng lập tức dẫn Điển Vi chui vào trong trướng bồng, tự tay pha chế một lượng nhỏ diêm tiêu, lưu huỳnh và than gỗ mang theo quân, chế thành bom hắc hỏa dược.

Chiêu bài này vốn y không định sử dụng ở Thăng Long, để tránh không cẩn thận truyền ra ngoài, dẫn đến việc buộc phải giao nộp chiêu bài này.

Vì vậy, lượng nguyên liệu hắc hỏa dược ít ỏi này, y cũng chỉ mang theo quân.

Chỉ định khi đạo mộ gặp tình huống đặc biệt thì dùng để phòng khi cần thiết, mà khi bọn họ đạo mộ, tuyệt đối sẽ không cho người không liên quan lại gần.

Nhưng trong tình cảnh này, Ngô Lương tự nhiên không dám coi thường.

Dù sao thì mấy binh sĩ mà Dương Vạn Lý dẫn đi còn chưa về, hiện tại trong doanh địa nam nữ già trẻ cộng lại cũng chỉ vừa tròn hai

mươi người.

Đối mặt với đám khách không mời mà đến hơn hai trăm người này, thế yếu thực sự quá lớn.

Ngay cả Điển Vi có thể lấy một địch trăm, e rằng cũng phải trả một cái giá lớn không tưởng tượng được.

Mà Ngô Lương lại càng rõ hơn.

Nơi đây là địa bàn của Viên Thiệu, ngay cả quận Thái Nguyên thuộc Tịnh Châu sau này cũng là địa bàn của Viên Thiệu.

Vì vậy, đám khách không mời mà đến này rất có khả năng có liên quan đến Viên Thiệu, mà một khi mọi người trong Phường Nhân Quân rơi vào tay Viên Thiệu… Người khác có lẽ còn chưa có nhận thức sâu sắc, nhưng Ngô Lương và mọi người trong Phường Nhân Quân ở đây thì vẫn còn nhớ rõ cái kết của Hách Manh và những người khác.

Vì vậy, bọn họ tuyệt đối không thể khoanh tay chịu trói, càng không thể rơi vào tay đám người không rõ lai lịch này, chỉ có phá phủ trầm chu, tử chiến đến cùng! ---------- Nhất thời, mọi người trong Phường Nhân Quân như lâm đại địch.

Còn Chân Mật thì không biết là vì Ngô Lương không mở lời nhờ nàng giúp, hay là đối mặt với tình huống này nàng cũng không biết phải làm sao, cứ thế đứng một bên không chút biểu cảm, trông như một người ngoài cuộc.

Tuy nhiên, cuối cùng vẫn có người chú ý đến Chân Mật.

“Chuyện này chưa chắc không liên quan đến nàng ta, mau chóng canh giữ nàng ta lại!” Ngô Lương và Điển Vi đang bận rộn pha chế hắc hỏa dược trong trướng, Dương Vạn Lý có chút sức chiến đấu thì vẫn chưa về.

Thế là Bạch Tinh Tinh rất tự giác tạm thời tiếp quản trọng trách chỉ huy, lập tức ra lệnh cho vài binh sĩ.

"Nặc!" Vài binh sĩ Phường Nhân Quân lập tức tiến lên vây quanh Chân Mật.

Điều này cũng không thể coi là Bạch Tinh Tinh lấy công làm tư, nàng hoàn toàn có lý do để nghi ngờ Chân Mật.

Dù sao thì ngoài Chân Mật ra, nơi đây đều là những người nhiều lần theo Ngô Lương ra trận, bao gồm cả những binh sĩ kia.

Nếu có người cố ý tiết lộ hành tung của Phường Nhân Quân, tự nhiên Chân Mật, người mới đến, có hiềm nghi lớn nhất.

"Đúng đúng đúng, lão phu suýt quên mất, đám người này hiển nhiên là nhắm vào chúng ta mà đến, mà chúng ta trên đường vẫn luôn vô cùng kín đáo ẩn giấu hành tung, rất có khả năng chính là có người đã bán đứng chúng ta!" Vu Cát bỗng nhiên đại ngộ, vừa nhìn về phía Chân Mật vừa ảo não đập đùi kêu lớn: "Sớm biết thế này, lão phu trước đó đã nên trơ cái mặt già này ra để khuyên can công tử, tuyệt đối không thể để người lập trường bất minh ở bên cạnh!

Như vậy có lẽ đã tránh được kiếp nạn này rồi, ai – hối hận khôn nguôi… hối hận khôn nguôi a!" "Có phải ngươi đã ngầm tiết lộ hành tung của chúng ta?" Sát Mộc Vương tử cũng đến trước mặt Chân Mật, cau mày hỏi: "Nhưng vì sao lại đúng lúc này, vì sao lại đúng ở chỗ này?

Nếu ngươi thực sự có ý đồ đó, chỉ bằng bản lĩnh có thể thác mộng của ngươi, là có thể khiến chúng ta không thể ra khỏi nước Trung Sơn rồi chứ?

Rốt cuộc là vì sao?" "A a." Chân Mật chỉ mỉm cười nhàn nhạt, không thừa nhận cũng không phủ nhận.

“Mọi người đợi lát nữa hãy bàn đến chuyện này, trước mắt điều cấp bách là phải giải quyết kẻ địch trước đã, đừng để lật thuyền trong mương mới là.” Thấy mọi người đều trừng mắt giận dữ nhìn Chân Mật, Gia Cát Lượng cuối cùng cũng mở lời động viên mọi người: “Không phải chỉ có hơn hai trăm người thôi sao?

Trận thế này còn nhỏ hơn nhiều so với trận chúng ta gặp phải ở nước Thiện Thiện mấy ngày trước!

Chỉ cần mọi người đồng tâm hiệp lực, chém giết bọn chúng tan tác không thành vấn đề… Nghe ta một lời, nhanh chóng kéo xe ngựa của chúng ta lại đây, rồi chuyển thêm đá tới nối liền với trướng bồng làm vật che chắn.

Mọi người nấp sau vật che chắn mới có thể giảm thiểu thương vong tối đa, cũng có thể phát huy hiệu quả sở trường của những binh khí này của chúng ta!” Nghe xong những lời này, lòng mọi người cuối cùng cũng đã bớt lo lắng đi nhiều.

“Đúng vậy, Gia Cát tiểu huynh đệ nói không sai, cảnh nhỏ thế này có gì đáng sợ chứ?” “Nghe Gia Cát tiểu huynh đệ đi, chỉ cần có công tử ở đây, nhất định có thể chuyển nguy thành an!” “Mặc kệ kẻ đến là ai, gặp phải chúng ta thì chúng đáng đời xui xẻo!” “Chuyển!

Chuyển đi!

Đừng lãng phí thời gian…” “……” Thế là, công việc phòng ngự diễn ra có trật tự dưới sự đề xuất của Gia Cát Lượng.

Chỉ trong vài phút đã xây xong một công sự giản dị được tạo thành từ xe ngựa, đá tảng, vật tư và trướng bồng.

Công sự này chỉ cao hơn một mét một chút, rộng khoảng ba trượng.

Phía trước công sự còn đặt một số cành cây khô và cành táo dại có

gai tìm được gần đó để chống địch.

Như vậy binh sĩ không mặc giáp sẽ không thể dễ dàng vượt qua, ngay cả ngựa chiến xông tới cũng phải hơi dè chừng.

Trên thực tế, một công sự giản dị như vậy đặt trên chiến trường thực sự thì hầu như không có tác dụng gì.

Tuy nhiên, trong một cuộc chạm trán quy mô nhỏ như thế này, nó lại có thể phát huy tác dụng không nhỏ, ít nhất là có thể giúp Phường Nhân Quân trước khi kẻ địch xông đến, làm trống hộp tên của "liên phát nỗ Chiến Quốc", cũng có thể ném những "đại sát khí" mà Ngô Lương và Điển Vi đang chuẩn bị ra ngoài.

Mấy thứ đó không phải chuyện đùa.

Nếu quân địch đủ phối hợp, vỏn vẹn hơn hai trăm người e rằng còn chưa đủ để "đại sát khí" giết chết.

Cuộc chạm trán ở nước Thiện Thiện mấy ngày trước đã khiến mọi người trong Phường Nhân Quân có một nhận thức rõ ràng… Đồng thời, binh sĩ Phường Nhân Quân cũng đã lắp cán vào những chiếc xẻng công binh của mình, sẵn sàng chuẩn bị cho cuộc cận chiến với kẻ địch, không phải ngươi chết thì ta vong.

"Không sai, toàn là tinh binh được huấn luyện nghiêm chỉnh, xem ra ta cuối cùng vẫn đã đánh giá thấp nàng…" Nhìn cảnh tượng trước mắt, khóe miệng Chân Mật lại từ từ nhếch lên.

Nàng không phải là người chưa từng trải sự đời, nhưng một đội quân như Phường Nhân Quân mà đối mặt với kẻ địch đông gấp mấy lần vẫn có thể nhanh chóng điều chỉnh trạng thái, không những không bỏ chạy tán loạn mà còn đồng tâm hiệp lực chuẩn bị nghênh địch, thực sự là cực kỳ hiếm thấy, tuyệt đối xứng đáng với hai chữ "tinh binh".

Ngoài ra, Chân Mật không hề tò mò về "liên phát nỗ Chiến Quốc" mà mọi người trong Phường Nhân Quân mỗi người một cây.

Tuy nàng không hiểu nguyên lý của nó, và giờ đây nó cũng được coi là vật hiếm có, nhưng nàng đã từng nhìn thấy nó từ rất lâu trước đây… Hiện tại điều nàng tò mò nhất là Ngô Lương dẫn Điển Vi vào quân trướng rốt cuộc đang làm gì.

Tuy không ai nói rõ, nhưng nàng đã cảm nhận được sự tự tin bất thường của mọi người, dường như khi Ngô Lương và Điển Vi bước ra khỏi doanh trướng, đám khách không mời mà đến kia đã bại trận rồi, hơn nữa là một trận thảm bại vạn kiếp bất phục.

Hiện tại vấn đề duy nhất khiến người ta nghi hoặc, đồng thời cũng là vấn đề khiến mọi người trong Phường Nhân Quân nghi ngờ nhất, chính là từ đầu đến cuối trên mặt Chân Mật chưa từng xuất hiện một chút hoảng loạn hay lo lắng nào.

Mặc dù Ngô Lương từng gọi nàng là "Đại tiên", nàng cũng từng thể hiện "tướng diện chi thuật" khác thường trước mặt mọi người, nhưng nàng rốt cuộc chỉ là một cô bé mười mấy tuổi, nói là tay không tấc sắt cũng không quá lời.

Nếu so về sức chiến đấu thì thậm chí có lẽ chỉ mạnh hơn Vu Cát một chút, vì vậy trong mắt mọi người trong Phường Nhân Quân, nàng tuyệt nhiên không có lý do để bình tĩnh như vậy.

Trừ phi, nàng đã sớm biết thân phận của đám người này, hoặc là có những nguyên nhân khác không ai biết… … Khi mọi người trong Phường Nhân Quân vừa xây xong công sự giản dị này, đám khách không mời mà đến kia cũng cuối cùng đã vượt qua khúc cua gấp bị dải núi trong thung lũng che khuất.

Khúc cua gấp đó cách nơi Phường Nhân Quân đóng quân chưa đầy ba trăm mét.

Lúc này mặt trời vẫn đang lặn nhưng chưa khuất hẳn.

Hoàng hôn tuy đã nhuộm đỏ mây trời, nhưng vẫn chưa đến mức tối đen như màn đêm.

Vì vậy, đám khách không mời mà đến này lúc này đã có thể nhìn rõ công sự giản dị này, cũng có thể nhìn rõ mọi người trong Phường Nhân Quân đang nấp sau công sự.

Nhưng điều khó hiểu là, đám khách không mời mà đến này sau khi nhìn thấy mọi người trong Phường Nhân Quân, lại không lập tức xông đến, mà là sau một tiếng hiệu lệnh liền dừng lại tại chỗ.

Các binh sĩ hàng đầu cũng chỉ đến lúc này mới hướng vũ khí trong tay về phía trước, bày ra tư thế sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào.

"Đến rồi, lão phu đi thông báo công tử, nếu không sẽ không kịp nữa!" Vu Cát nhăn mặt, vội vàng chạy đến bên doanh trướng.

Tuy nhiên, y cũng không dám tự ý xông vào khi chưa được Ngô Lương đồng ý, chỉ là cách rèm trướng giải thích sơ lược tình hình lúc này.

"Đừng hoảng loạn, ta ra đây." Ngô Lương ứng tiếng, không lâu sau liền cùng Điển Vi khiêng một chiếc hòm gỗ từ trong ra.

Trong hòm gỗ, đựng chính là những chiếc lọ đồng mà mọi người trong Phường Nhân Quân không hề xa lạ, khoảng hai ba chục cái, đánh một trận chạm trán quy mô nhỏ chắc đã đủ rồi.

Thực ra đây chính là toàn bộ gia sản của Ngô Lương.

Lần này y thật lòng không mang theo quá nhiều nguyên liệu thuốc, những thứ này cũng chỉ là để phòng khi cần thiết mà thôi.

Trong tình cảnh này, y tự nhiên cũng chỉ có thể dùng hết, không dám giữ lại nữa.

Sau đó, Ngô Lương liền nhìn thấy công sự giản dị mà binh sĩ Phường Nhân Quân đã dùng những thứ hiện có để dựng nên, lập tức có chút kinh ngạc hỏi: "Ua, đây là ý tưởng của ai vậy?" Công sự này tuy nhìn qua vô cùng giản dị, thậm chí có cảm giác không được kiên cố cho lắm.

Nhưng Ngô Lương vừa nhìn đã nhận ra, vị trí lựa chọn của nó thực ra rất có chủ ý.

Một đầu nối liền với vách núi bên cạnh, và cùng vách núi tạo thành một góc kẹp.

Còn những chiếc xe ngựa, vật tư… tương đối kiên cố và nguyên vẹn của bọn họ thì chủ yếu đều tập trung ở đầu gần vách núi.

Lúc này mọi người trong Phường Nhân Quân đều nấp trong góc kẹp này, quân địch muốn xông tới thì cần phải đi vòng một đoạn đường dài dọc theo công sự này.

Như vậy tự nhiên cần mất một chút thời gian.

Mà quãng thời gian cần trì hoãn này, thì lại vừa hay có thể dùng cho "liên phát nỗ Chiến Quốc" của Phường Nhân Quân và "đại sát khí" mà y vừa pha chế xong… Nói một cách hình tượng hơn, thì sau khi có công sự giản dị này, trận chạm trán dựa vào bản lĩnh này đã âm thầm diễn biến thành một trò chơi tháp phòng rất phổ biến ở đời sau.

Chương 517

Đương nhiên, cũng không phải nói công sự này không có khuyết điểm.

Mấy chiếc xe ngựa và vật tư kia chính là khuyết điểm lớn nhất, những thứ này đều là vật dễ cháy, nếu quân địch dùng hỏa công thì rất dễ bị đốt cháy.

Tuy nhiên, người đưa ra ý tưởng này hẳn cũng đã nghĩ đến điểm này, và tin rằng khuyết điểm này sẽ không ảnh hưởng quá lớn.

Bởi vì cho dù những thứ này đều bị đốt cháy, cuối cùng toàn bộ công sự đều sẽ bị thiêu hủy, nhưng khi công sự đang cháy, quân địch trong thời gian ngắn cũng không thể vượt qua, vẫn có thể đóng vai trò trì hoãn công thế của quân địch.

"Hữu Tài ca ca, là tiểu đệ tự ý chủ trương…" Gia Cát Lượng vội vàng tiến lên, chắp tay đáp lại có chút không tự tin, vì trong lòng y, Ngô Lương chắc chắn có cách tốt hơn, y còn không bằng một phần mười của Ngô Lương.

"Không hổ là ngươi, ta còn chưa nghĩ ra điều này!" Ngô Lương vỗ một cái vào vai Gia Cát Lượng, không tiếc lời khen ngợi.

"Thật sao Hữu Tài ca ca, tiểu đệ thật sự tốt như chàng nói sao?

Chàng sẽ không cố ý dỗ tiểu đệ vui chứ?

Thực ra cũng không có đâu, tiểu đệ bất quá chỉ nhất thời nảy ra ý tưởng mà thôi…" Gia Cát Lượng lập tức thụ sủng nhược kinh, những lời nói ra lại có chút hương vị của văn học Phàm Nhĩ Sai.

Ngô Lương dứt khoát không nói thêm gì nữa, mà vừa lệnh binh sĩ Phường Nhân Quân phân tán những "đại sát khí" kia, vừa cách công

sự giản dị nhìn về phía đám khách không mời mà đến lúc này đã cách bọn họ chưa đầy ba trăm mét.

"Đám người này đến đây được bao lâu rồi?" Ngô Lương mở miệng hỏi.

"Lão hủ vừa nãy đi thông báo công tử thì bọn chúng mới đến." Vu Cát nấp sau lưng Điển Vi thò đầu ra đáp.

"Vậy cũng phải được khoảng một chén trà rồi chứ?" Ngô Lương khẽ cau mày, nghi hoặc nói: "Nếu đám người này là nhắm vào chúng ta, lại đông người thế mạnh, vì sao không lập tức tấn công mà lại giữ khoảng cách quan sát?" Khoảng cách như vậy "liên phát nỗ Chiến Quốc" của bọn họ căn bản không thể bắn tới, "đại sát khí" càng không thể ném vào giữa trận địch.

Quan trọng nhất là, nếu đám khách không mời mà đến này không lựa chọn tấn công mạnh mẽ, mà lại đối đầu với Phường Nhân Quân, thì công sự bọn họ xây dựng sẽ hoàn toàn mất tác dụng, và cũng không thể kiên trì lâu dài được.

Con đường sống duy nhất chính là đột phá mạnh mẽ.

Nếu đột phá, hiệu quả mà "liên phát nỗ Chiến Quốc" và "đại sát khí" có thể tạo ra cũng sẽ giảm đi rất nhiều, cục diện tự nhiên cũng trở nên bất lợi hơn cho bọn họ, ít nhất là thương vong khó tránh khỏi.

"Hữu Tài ca ca, hay là để tiểu đệ dùng lời lẽ khiêu khích bọn chúng một phen?

Việc khác tiểu đệ có thể không thạo, nhưng nói về mắng chửi thì hồi ở Tương Dương thành không ai là đối thủ của tiểu đệ.

Tiểu đệ chỉ cần ba câu nói là có thể khiến bọn chúng nhịn không được mà muốn đánh tiểu đệ." Gia Cát Lượng cũng có thể nghĩ đến điều này, thế là lập tức tiến lên tự tiến cử mình.

“Ừm…” Ngô Lương nhìn Gia Cát Lượng đầy tự tin, đang định trao quyền.

Đúng lúc này.

“Lạc đát đát!

Lạc đát đát!” Một tràng tiếng vó ngựa đột nhiên truyền đến từ phía trận địch.

Ngô Lương lập tức nhìn theo tiếng, chỉ thấy một nam tử đang cưỡi một con ngựa cao lớn màu đỏ tía xông về phía Phường Nhân Quân.

Tuy nhiên rõ ràng không phải là phát động tấn công, vì nam tử này là một mình một ngựa đến, phía sau không có bất kỳ binh sĩ nào theo kèm.

Hơn nữa y cũng không cầm binh khí, chỉ lờ mờ có thể thấy bên hông đeo một thanh bội kiếm dài khoảng hai thước.

Dù vậy, binh sĩ Phường Nhân Quân cũng đã giương “liên phát nỗ Chiến Quốc” trong tay.

Nếu người này dám tiến vào tầm bắn, binh sĩ Phường Nhân Quân đang ở thế yếu về số lượng, ngược lại cũng không ngại chơi một vố không theo võ đức.

Nếu có thể chọc giận quân địch xông đến tấn công mạnh mẽ, cũng hợp với ý bọn họ.

Ngô Lương thì không ngăn cản.

Dù sao thì trong Phường Nhân Quân, nếu nói ai là người không theo võ đức nhất, Ngô Lương tự nhiên là người đương nhiên không nhường ai, nếu không ngươi cho rằng phong khí như thế này của Phường Nhân Quân là do ai khởi xướng?

Thế nhưng sự việc lại trái với ý muốn.

"Ngự!" Nam tử kia cưỡi ngựa cao lớn đến cách Phường Nhân Quân khoảng một trăm năm mươi mét thì dừng lại.

Sau đó ngồi trên ngựa dùng một tư thế vô cùng tao nhã vuốt một bộ râu đẹp dài khoảng nửa thước, rồi mới không nhanh không chậm kéo cổ họng hét lớn về phía Ngô Lương: "Trong trận là ai, có thể báo lên tính danh, ra đây một lời!" "Chúng ta bất quá chỉ là thương nhân đi ngang qua, đi đến đây thấy mặt trời sắp lặn, liền quyết định tạm thời nghỉ lại một đêm.

Chỉ là không biết tướng quân đến đây có việc gì?" Ngô Lương lập tức cũng kéo cổ họng đáp lại.

"Nếu chỉ là thương nhân, vì sao phải xây dựng trận này, e rằng trong lòng có quỷ?" Nam tử kia dường như không tin, rồi lại mở miệng hỏi vặn lại.

"Thời buổi này khắp nơi đều có trộm cướp, không thể không phòng a tướng quân." Ngô Lương đáp.

"Nếu trong lòng không có quỷ, thì báo lên tính danh!" Nam tử kia lại trầm giọng nói, dường như đã mất kiên nhẫn.

Ngô Lương không thỏa hiệp, vẫn nói: "Tướng quân nếu không phải trộm cướp, mới nên báo lên tính danh trước, như vậy ta mới chịu báo!" Y vốn tưởng rằng còn phải tiếp tục đôi co với nam tử kia một hồi.

Kết quả lại nghe nam tử kia lại vô cùng sảng khoái nói: "Đại trượng phu hành bất canh danh tọa bất cải tính, Hà Đông Quan Vũ Quan Vân Trường là ta đây!" "Mẹ nó, lại là Quan Nhị gia?!" Ngô Lương lập tức người run lên, không nhịn được thốt lên.

Thật ra cũng không trách Ngô Lương làm quá lên, rốt cuộc nếu nói

trong vô số hào kiệt Đông Hán mạt niên, ai có sức ảnh hưởng lớn nhất ở hậu thế, Quan Nhị gia tuyệt đối là số một không ai sánh bằng.

Ngay cả những nhân vật vĩ đại mà hậu thế hầu như ai cũng biết như Tào lão bản, Lưu hoàng thúc, Gia Cát Lượng, sức ảnh hưởng của họ ở hậu thế rốt cuộc vẫn kém xa Quan Nhị gia một đoạn.

Chẳng phải người không thấy, ngay cả một số tổ chức tội phạm bị trấn áp nghiêm ngặt ở hậu thế cũng đều thờ Quan Nhị gia của chúng ta sao; chẳng phải người không thấy, hậu thế có người kết bái tuy vẫn dùng điển cố kết nghĩa vườn đào, nhưng cuối cùng chỉ thờ mỗi Quan Nhị gia; chẳng phải người không thấy, miếu vũ liên quan đến nhân vật Tam Quốc ở hậu thế tuy không ít, nhưng số lượng nhiều nhất, phân bố rộng nhất, người đến thờ bái đông nhất vẫn là Quan Đế miếu của Quan Nhị gia.

Ở hậu thế gần hai ngàn năm sau, Quan Nhị gia đã không chỉ là hiện thân của trung nghĩa, mà còn là vị thần có thể đáp ứng mọi nhu cầu của con người như cầu tài lộc, cầu con cái, cầu nhân duyên, cầu học vấn, cầu công danh, v.v.

Chỉ có chuyện ngươi không nghĩ tới, chứ không có chuyện Quan Nhị gia không làm được.

Và cho dù không có những Quan Đế miếu và hoạt động cúng tế Quan Nhị gia này, Quan Nhị gia trong lòng mọi người vẫn là một trong những nhân vật có ảnh hưởng nhất Tam Quốc.

Thậm chí có thể nói trong lòng nhiều người hậu thế, nếu siêu anh hùng của Thiên triều có một bảng xếp hạng, Tôn Ngộ Không đứng thứ nhất thì Quan Nhị gia nhất định phải đứng thứ hai, không chấp nhận phản bác.

Chẳng qua, sau khi xuyên không, Ngô Lương từng nghĩ qua vô số cảnh gặp gỡ Quan Nhị gia.

Chỉ cách đây không lâu, khi Tào lão bản một mạch công hạ Từ Châu và Thanh Châu, y còn nghĩ liệu Quan Nhị gia có bị Tào lão bản bắt giữ sớm hơn do lịch sử thay đổi hay không, như vậy y sẽ gặp Quan Nhị gia trong trại tù binh của Tào lão bản.

Vì thế, y còn đặc biệt lén hỏi dò Tào Bẩm về tin tức này.

Kết quả không ngờ cuối cùng lại gặp Quan Nhị gia trong tình huống này...

Ngô Lương không khỏi nhớ đến Mã Siêu đã chết dưới tay mình.

Ban đầu, Ngô Lương và Mã Siêu xảy ra xung đột cũng là vì y ra tay khi chưa biết thân phận đối phương, chỉ vì Mã Siêu lúc đó quá đáng, không chỉ cướp vật tư và ngựa chiến của Phường Nhân Quân, mà còn muốn đoạt lấy tử mẫu thủ kích do chính y thiết kế cho Điển Vi, điều này đã chạm đến giới hạn của Ngô Lương.

Và một khi đã ra tay, Ngô Lương vì muốn trừ hậu họa vĩnh viễn nên quyết không còn đường lui, cho dù sau này đã xác định được thân phận Mã Siêu, y cũng chỉ đành ra tay sát hại.

Quan Vũ bây giờ cũng gặp mặt trong tình huống tương tự...

Điều này quả thực có chút khó xử.

Nói về tình cảm cá nhân, trong số các võ tướng nổi tiếng cuối thời Hán, người Ngô Lương không muốn tự tay chém giết nhất chính là Quan Nhị gia.

Giết Mã Siêu y có thể không có bất kỳ gánh nặng tâm lý nào, nhưng Quan Nhị gia thì khác.

Bất luận là Quan Nhị gia mà y hiểu qua "Tam Quốc Diễn Nghĩa" khi còn nhỏ, hay Quan Nhị gia mà y tìm hiểu từ chính sử khi nghiên cứu lịch sử sau này, đều từng có một thời gian là thần tượng trong lòng y.

Y cá nhân rất đỗi kính phục Quan Nhị gia, nếu thật sự phải chém giết như Mã Siêu, trong lòng Ngô Lương nhất định sẽ bất an rất lâu.

Nhưng nói về thân phận Tư sử trung lang tướng, với tư cách là tướng quân của Phường Nhân Quân, y đã dẫn những người này ra ngoài, thì có nghĩa vụ chịu trách nhiệm với mỗi người có mặt, bất kể là cán bộ Phường Nhân Quân hay binh sĩ Phường Nhân Quân.

Vì thế, nếu Quan Nhị gia nhất quyết gây khó dễ cho bọn họ, Ngô Lương cũng chỉ đành bị buộc phải gác lại tình cảm cá nhân, đè nén bất an trong lòng, dùng hết mọi thủ đoạn để chém giết sạch sành sanh Quan Nhị gia và đám kẻ không mời mà đến đi cùng y...

Dù sao, đây là lãnh địa của Viên Thiệu.

Và ngay lúc này, sau khi Tào lão bản đánh hạ Thanh Châu, đuổi Điền Giai và Lưu Bị khỏi Thanh Châu, Lưu Bị liền đi về phía bắc nương tựa Viên Thiệu, còn Quan Nhị gia đi theo Lưu Bị, tự nhiên cũng có thể coi là thuộc hạ của Viên Thiệu.

Nếu Ngô Lương mềm lòng, Phường Nhân Quân rất có thể sẽ lọt vào tầm mắt Viên Thiệu, lúc đó hoàn cảnh của bọn họ sẽ trở nên cực kỳ nguy hiểm, đừng nói đến việc tiếp tục tiến về Tịnh Châu tìm kiếm Bắc Đường di chỉ, ngay cả việc có thể thoát khỏi Thường Sơn quốc thuộc Ký Châu cũng là một ẩn số.

"Quan Nhị gia..." Nghe Ngô Lương xưng hô người đến như vậy, mọi người trong Phường Nhân Quân lập tức đầy vẻ nghi hoặc nhìn Ngô Lương.

Vu Cát thì thay mặt nhíu mày hỏi: "Công tử, chẳng lẽ ngài nhận ra người này sao?" "..." Ngô Lương tự biết mình đã lỡ lời, khẽ lắc đầu không trả lời trực tiếp.

Vào lúc này, Quan Vũ nào có danh xưng tôn kính "Quan Nhị gia",

ngay cả Lưu Bị cũng chỉ có thể coi là một nhân vật nhỏ bé mới lộ diện, căn bản không được những hào kiệt đã nắm giữ nhiều châu quận như Tào lão bản, Viên Thiệu để mắt tới.

Thật ra, chuyện này cũng có liên quan đến Ngô Lương.

Nếu theo diễn biến lịch sử chính xác, lẽ ra bây giờ Lưu Bị đã nhận lời cầu cứu của Đào Khiêm đến Từ Châu, hơn nữa còn được Đào Khiêm tặng cho bốn nghìn binh lính Đan Dương, đóng quân ở Tiểu Bái có thế đứng để khởi nghiệp.

Còn Tào lão bản lúc này cũng đang bị quân phản loạn của Trương Mạc, Lữ Bố làm cho đau đầu nhức óc, đón nhận thời điểm thấp nhất trong đời, căn bản không có năng lực, cũng không có tâm tình quản chuyện Từ Châu.

Tiếp đó, Đào Khiêm sẽ nhanh chóng bệnh nặng qua đời, Lưu Bị thì thuận lý thành chương tiếp nhận chức Từ Châu Mục, chính thức trở thành người nắm quyền Từ Châu, sau đó bắt đầu một đoạn ân oán tình thù kéo dài nhiều năm giữa Tào lão bản, Lữ Bố và Viên Thuật, cho đến khi y bí mật tham gia nhóm "Y Đới Chiếu" âm mưu ám hại Tào lão bản, cuối cùng bị Tào lão bản phát giác sớm, bèn suất quân thân chinh đánh bại y, buộc Lưu Bị không thể không chạy về Thanh Châu nương nhờ Viên Thiệu, cuối cùng lại chuyển qua nhiều nơi chạy đến nương nhờ Lưu Biểu, đóng quân ở Tân Dã, Nam Dương, lúc này mới có câu chuyện "Tam phân thiên hạ" về sau.

Nhưng vì sự xuất hiện của Ngô Lương, Lưu Bị tuy nhận được lời cầu cứu của Đào Khiêm, cũng đích thực suất binh đến cứu viện, nhưng lại bị Tào lão bản – người chưa bị Lữ Bố "đánh úp sau lưng" thành công – đánh lui về, hoàn toàn mất đi cơ hội làm chủ Từ Châu.

Vì vậy, y cũng sẽ không còn tư cách giằng co cực hạn với Tào lão bản, Lữ Bố, Viên Thuật và những người khác ở Duyện Châu, Từ

Châu, Dự Châu, tự nhiên cũng không có sân khấu để thể hiện năng lực và sức ảnh hưởng của bản thân, cứ thế bị Tào lão bản đánh chạy khỏi Thanh Châu một cách thảm hại, theo Thanh Châu Thứ sử thảm hại phản bội Công Tôn Toản, nương nhờ Viên Thiệu.

Ngô Lương hoàn toàn có thể tưởng tượng.

Lần này, Viên Thiệu tuyệt đối sẽ không rời Nghiệp Thành hai trăm dặm để đích thân nghênh tiếp Lưu Bị.

Cho dù có tiếp đón thì cũng là nghênh tiếp Điền Giai, Lưu Bị cùng lắm chỉ là một bóng nền không đáng kể.

Hơn nữa, Lưu Bị nhiều lần xuất binh Từ Châu chi viện Đào Khiêm, nhiều lần bị Tào lão bản đánh lui về, cuối cùng còn trực tiếp bị Tào lão bản đuổi khỏi Thanh Châu.

Trải qua việc thua hết lần này đến lần khác như vậy, thậm chí có thể không chỉ là không đáng kể, mà còn có khi phải chịu sự coi thường...

Còn "Quan Nhị gia" với tư cách là tướng lĩnh dưới trướng Lưu Bị, tự nhiên cũng khó tránh khỏi chịu đựng cảnh ngộ tương tự.

Dù sao trong chính sử không có đoạn kịch kinh điển "Uống rượu chém Hoa Hùng" của Quan Nhị gia khi Quan Đông liên quân thảo phạt Đổng Trác trong "Tam Quốc Diễn Nghĩa", Quan Nhị gia thậm chí còn không có cơ hội bị Viên Thuật mắng "đuổi ra ngoài".

Chương 518

Trong lịch sử, "Quan Nhị gia" bắt đầu lộ diện cũng là trong quá trình Lưu Bị giằng co cực hạn với Tào lão bản, Lữ Bố, Viên Thuật và những người khác.

Sau này, y bị Tào lão bản bắt sống và trọng dụng, mới có việc làm oanh liệt chém Nhan Lương giữa trận tiền, mới có nghĩa cử đi ngàn dặm một mình.

Và đợi đến khi y thực sự uy danh chấn động An Lạc thì đã là lúc Lưu Bị có thực lực tự xưng Hán Trung Vương.

Khi đó, y trấn giữ Kinh Châu, tại Phàn Thành buộc Vu Cấm đầu hàng, bắt sống Bàng Đức, khiến quân phản loạn, sơn tặc xung quanh, thậm chí là Kinh Châu Thứ sử, Nam Hương Thái thú do Tào lão bản bổ nhiệm cũng lần lượt đến nương nhờ, danh vọng nhất thời không ai địch nổi.

Tuy nhiên, trời không chiều lòng người.

Thời điểm Quan Nhị gia uy danh chấn động An Lạc cũng là ngày y thua chạy Mạch Thành.

Chỉ vài tháng sau, Tôn Quyền ra lệnh Lữ Mông làm chủ soái đánh úp Kinh Châu, Quan Nhị gia rút về Mạch Thành, suất mười mấy kỵ binh một đường phá vây chạy về Ích Châu, không ngờ lại mắc phục binh, cùng trưởng tử Quan Bình bị hại, cuối cùng nhận một kết cục bi tráng "đầu gối Lạc Dương, thân nằm Đương Dương, hồn về Thành Đô".

Cùng lúc đó.

"Ngươi nhận ra ta sao?" Từ xa mấy chục trượng, Quan Vũ cũng

nghe thấy tiếng gọi của Ngô Lương, lập tức hiện vẻ nghi hoặc, cất cao giọng hỏi.

Y và Lưu Bị, Trương Phi kết nghĩa huynh đệ, lại chính là người xếp thứ hai, cho dù chưa từng nghe qua cách xưng hô như vậy, cũng không khó để tưởng tượng "Quan Nhị gia" trong miệng Ngô Lương nói chính là y.

"Quan Nhị gia không nhớ tiểu nhân là lẽ thường tình, nhưng tiểu nhân lại khắc sâu trong ký ức về vẻ anh hùng hùng dũng của Quan Nhị gia, đặc biệt là cảnh Lưu Đại gia, Quan Nhị gia và Trương Tam gia đánh roi Đốc bưu, tiểu nhân đến nay vẫn còn nhớ rõ, chỉ mong một ngày có thể trở thành anh hùng không sợ cường quyền như Quan Nhị gia." Ngô Lương lập tức gào lên đáp lời.

"An Hỉ huyện?

Ngươi là người An Hỉ huyện sao?" Quan Vũ lập tức sững người, trên mặt vốn có chút thiếu kiên nhẫn đã hiện lên vẻ kinh hỉ.

Chuyện "An Hỉ huyện" này cũng có lý do.

Năm xưa, khi quân Khăn Vàng khởi nghĩa, Lưu Bị, Quan Vũ và Trương Phi đã lập được một số chiến công trong việc trấn áp cuộc khởi nghĩa.

Sau này, nhờ chiến công, Lưu Bị được phong làm "huyện úy An Hỉ huyện".

Không lâu sau, triều đình hạ lệnh, bất kỳ ai được quan chức nhờ quân công đều phải bị bãi chức.

Điều này đương nhiên gây bất mãn cho Lưu Bị, y lập tức cùng Quan Vũ và Trương Phi đến nhà trói Đốc bưu phụ trách việc này, đánh y hai trăm roi, rồi sau đó bỏ quan chức bỏ trốn.

Chuyện nhỏ này được ghi chép trong "Tam Quốc Chí", năm cụ thể

Ngô Lương cũng biết, là năm 188 công nguyên, tức khoảng sáu bảy năm về trước.

Và càng là chuyện nhỏ như vậy, ngoại trừ những người trong cuộc, càng ít người có thể nhớ, tự nhiên càng đáng tin cậy.

"Lúc đó tiểu nhân còn nhỏ, tận mắt chứng kiến hành động oanh liệt của Quan Nhị gia, quả thực đã mang lại cho tiểu nhân một sự khích lệ cực lớn.

Cũng từ lúc ấy, tiểu nhân đã hiểu ra một đạo lý: thế đạo này tuy bất công bất chính, dân thường như tiểu nhân chắc chắn không có ngày ngóc đầu lên, nhưng tuyệt đối không thể khoanh tay chờ chết.

Khi đối mặt với cường quyền chèn ép ức hiếp, nếu ngay cả bản thân mình còn không muốn đứng ra vì mình, thì ai sẽ đứng ra vì tiểu nhân?" Ngô Lương nói với vẻ chân tình ý thiết, nói xong y còn cố ý quay sang nói với mọi người trong Phường Nhân Quân: "Mọi người đừng hoảng sợ, Quan Nhị gia là anh hùng nghĩa khí ngút trời, y tuyệt đối sẽ không vô cớ làm hại chúng ta!" Đầu tiên là một trận làm thân.

Sau đó là một phen nịnh hót không tiếc lời.

Ngô Lương quả nhiên đã nắm trúng điểm yếu của Quan Vũ.

Sử sách ghi chép nhiều lần: Quan Vũ từ trước đến nay đối xử tốt với binh sĩ, chỉ là với các sĩ đại phu thì lại vô cùng kiêu căng ngạo mạn tột độ.

Sau khi Lưu Bị tự xưng "Hán Trung Vương", Quan Vũ được phong làm Tiền tướng quân, Hoàng Trung được phong làm Hậu tướng quân, Quan Vũ lúc đó đã không bằng lòng, chửi rủa om sòm: "Đại trượng phu sao có thể đứng ngang hàng với lão binh già!", kiên quyết không chịu chấp nhận chức vụ.

Sau này, vẫn là vị quan viên đến thụ ấn lén chê bai Hoàng Trung

vài câu, rồi tâng bốc Quan Vũ một phen, lúc đó mới khuyên được Quan Vũ chấp nhận chức vụ.

Sau này Tôn Quyền còn từng phái người đến cầu hôn con gái Quan Vũ cho con trai mình, Quan Vũ càng khinh thường hơn, trực tiếp trước mặt mắng chửi sứ giả từ chối mối hôn sự này, thẳng thừng vả mặt Tôn Quyền.

Chuyện này cũng trở thành ngòi nổ khiến Tôn Quyền phái Lữ Mông đánh úp Kinh Châu, trực tiếp chém giết Quan Vũ.

Chẳng lẽ Tôn Quyền sẽ không nghĩ đến sau khi giết Quan Vũ, Lưu Bị sẽ không đội trời chung với y, từ đó phá hoại đại kế kháng Tào sao?

Y đương nhiên biết, nhưng đồng thời Tôn Quyền ít nhiều cũng là quân chủ một nước, lúc này y sao có thể dễ dàng nhịn xuống...

Còn nếu lúc này đối mặt là Trương Phi, Ngô Lương khi tâng bốc Trương Phi, e rằng cũng phải tiện thể nâng cao giá trị bản thân mình một chút.

Bởi vì Trương Phi hoàn toàn trái ngược với Quan Vũ, Trương Phi kính trọng quân tử, nhưng chưa từng quan tâm đến binh sĩ, ngay cả Lưu Bị cũng thường xuyên khuyên y: "Ngươi thường xuyên đánh đập binh sĩ dưới trướng, nhưng sau đó vẫn để họ hầu hạ bên cạnh, đây là con đường rước họa vào thân." Quả nhiên.

Khi Lưu Bị chuẩn bị cất quân báo thù cho Quan Vũ, Trương Phi liền bị tướng lĩnh dưới trướng hợp mưu ám sát, mang theo thủ cấp chạy sang Tôn Quyền...

Chuyện này thật sự rất kỳ ảo.

Quan Vũ đối với sĩ đại phu thì vô cùng kiêu căng ngạo mạn, cuối cùng vì thế mà chết.

Còn Trương Phi đối với binh sĩ dưới trướng thì chưa từng quan tâm, cuối cùng cũng chết dưới tay thuộc hạ.

Cả hai cuối cùng đều trở thành tấm gương phản diện nổi tiếng trong lịch sử về việc "thua vì khuyết điểm".

"Ha ha ha, hóa ra là cố nhân!" Nghe vậy, Quan Vũ lại vuốt bộ râu đẹp dài nửa thước, cười lớn quay đầu lại, nói lớn với hơn hai trăm người cách đó mấy chục trượng: "Đại ca, Tam đệ, không ngờ chúng ta lại gặp cố nhân ở An Hỉ huyện tại đây, đây cũng coi như là gặp cố tri ở đất khách, quả là một đại hạnh sự trong đời!" "Đại ca?

Tam đệ?

Chết tiệt, chẳng lẽ không chỉ có một mình Quan Vũ, Lưu Bị và Trương Phi cũng nằm trong đám kẻ không mời mà đến này sao?" Lòng Ngô Lương chấn động.

Điều này e rằng quá trùng hợp.

Nếu hai bên thật sự xảy ra xung đột, mà người chiến thắng cuối cùng lại là y, chẳng phải ba huynh đệ Lưu Quan Trương sẽ bị bao vây hết sao?

Thế cục Tam Quốc Ngụy, Thục, Ngô đứng ba chân vạc sau đó mấy chục năm cũng sẽ trực tiếp chết yểu trong bụng mẹ sao?

Rốt cuộc nếu không có hai nước Thục Ngô liên hoành hợp tung, riêng một nước Ngô căn bản không có thực lực chống đỡ Tào Ngụy lâu đến thế, quá trình thống nhất nhất định rất ngắn...

Cùng lúc đó.

"Công tử, ngài không phải thường nói mình là người Lạc Lăng, Bình Nguyên sao?" Vu Cát đầy vẻ nghi hoặc nhìn Ngô Lương, nhỏ giọng nêu lên nghi vấn trong lòng: "Sao khi còn nhỏ lại từng đến An Hỉ huyện?

Theo lão phu được biết, An Hỉ huyện này chính là nằm trong cảnh nội Trung Sơn quốc mà chúng ta vừa rời đi, cách Lạc Lăng, Bình Nguyên ít nhất hai quận, điều này hoàn toàn không gần chút nào.

Ngoài ra...

Công tử đến tìm Chân Mật có liên quan đến đoạn kinh nghiệm này sao?" "Suỵt!

Chuyện này sau này hãy nói." Ngô Lương làm động tác ra hiệu im lặng.

Đang nói chuyện thì.

"Tiểu huynh đệ, có thể bước ra khỏi đội hình để gặp mặt, cũng để Đại ca và Tam đệ của ta gặp ngươi một chút không?" Quan Vũ lại cất tiếng gọi Ngô Lương.

"Đây là vinh hạnh của tiểu nhân, tự nhiên là cầu còn không được!" Ngô Lương lập tức cực kỳ sảng khoái đáp lời.

Y đương nhiên hy vọng có thể tiếp xúc gần ba huynh đệ Lưu Quan Trương một phen, tiện thể quan sát kỹ dung mạo thật của bọn họ, đây cũng là một phần trong công tác khảo cổ.

Thật ra, người hậu thế đối với ba người này đã có một ấn tượng khuôn mẫu.

Lưu Bị: thân cao bảy thước năm tấc, hai tai rủ đến vai, hai tay dài quá gối, mắt có thể tự nhìn tai mình, mặt như ngọc quan, môi như tô son.

Quan Vũ: thân cao chín thước, râu dài hai thước; mặt như hồng táo, môi như tô son; mắt phượng mày tằm, dung mạo đường đường, uy phong lẫm liệt, còn có chiếc áo bào xanh và mũ xanh bất biến qua ngàn đời.

Trương Phi: thân cao tám thước, đầu báo mắt tròn, họng én râu hùm, tiếng như sấm sét, thế như ngựa chạy.

Nhưng những miêu tả ngoại hình này đều đến từ "Tam Quốc Diễn Nghĩa", người thực sự nghiên cứu lịch sử đều nên biết, trong chính sử thực ra chỉ có vài lời miêu tả ngoại hình của ba người này.

Trong đó, có thể xác định được là: Lưu Bị quả thực có đôi tai lớn khác thường, Lữ Bố trước khi chết cũng đích xác mắng y là "đại nhĩ tặc"; còn Quan Vũ thì đích xác có xưng hiệu "Mỹ Râu công", hơn nữa còn miêu tả y "mặt như ngọc tía"; về phần Trương Phi, trong chính sử chỉ có một ghi chép vô cùng mơ hồ, nói y "hùng tráng uy mãnh, kém hơn Quan Vũ, các mưu thần nhà Ngụy như Trình Dục đều gọi Vũ, Phi là vạn người không địch nổi".

Qua câu này chỉ có thể thấy Trương Phi thân hình hùng tráng, còn dung mạo cụ thể thì không thể biết được.

Tuy nhiên, cũng có học giả thông qua một số sự thật lịch sử dường như không liên quan để đưa ra một số suy đoán.

Sử sách ghi chép, Trương Phi có tổng cộng hai người con gái, lần lượt đều trở thành Hoàng hậu của Hậu Chủ Lưu Thiện, được gọi là "Đại Trương Hậu" và "Tiểu Trương Hậu".

Và nếu phân tích việc này từ góc độ di truyền học, thì miêu tả "đầu báo mắt tròn, họng én râu hùm" của Trương Phi trong "Tam Quốc Diễn Nghĩa" tám phần là không vững chắc.

Bởi vì Hoàng hậu cũng là thể diện của một quốc gia, vì thế các ứng viên Hoàng hậu phần lớn đều phải là nữ tử phẩm mạo đoan trang, như vậy mới có thể mẫu nghi thiên hạ.

Nếu Trương Phi có dáng vẻ thô kệch như ghi chép trong "Tam Quốc Diễn Nghĩa", thì con gái y ít nhiều cũng sẽ kế thừa một số đặc

điểm thô kệch, mà những đặc điểm này đặt lên bất kỳ nữ tử nào, e rằng cũng không thể được coi là "phẩm mạo đoan trang", đây chính là điểm lớn nhất.

Mà sự thật ghi chép trong sử sách là, Lưu Thiện không chỉ cưới một người con gái của Trương Phi, mà là liên tục cưới hai người.

Nếu lúc cưới người thứ nhất, chỉ là vì muốn giữ thể diện cho Trương Phi, người Tam thúc này, hoặc là tuân theo ý nguyện của Lưu Bị, thậm chí có thể là ý định liên hôn, những điều này vẫn có thể chấp nhận được.

Nhưng lại cưới thêm người thứ hai, điều này thì có chút không hợp lý...

Lưu Thiện đâu phải người mù, hơn nữa thẩm mỹ của nhà Hán đối với nữ tử lại vô cùng tương tự với hậu thế, y nhắm mắt cưới một người đã đủ để nói rõ với mọi người, hoàn toàn không cần thiết phải cưới thêm người thứ hai, chẳng lẽ là vì muốn tự làm khó mình sao?

Vì vậy, dựa vào phân tích này, một số học giả cho rằng, Trương Phi uy vũ hùng tráng thì đúng, nhưng cũng tuyệt đối không thô kệch như miêu tả trong "Tam Quốc Diễn Nghĩa", ngược lại có lẽ là một mỹ nam tử không kém phần tuấn lãng.

Huống hồ trong chính sử có nhiều chỗ ghi chép có thể chứng minh, khi Trương Phi theo Lưu Bị khởi binh thì gia cảnh khá giả hơn nhiều, đồng thời còn viết được thơ hay chữ đẹp, vừa cầm được đao đồ tể, vừa cầm được bút lông, đây rõ ràng phải là một nho tướng văn võ song toàn, hoàn toàn trái ngược với dáng vẻ thô kệch được ghi chép trong "Tam Quốc Diễn Nghĩa".

Đương nhiên.

Sở dĩ Ngô Lương đồng ý nhanh gọn như vậy còn có một nguyên

nhân khác, đó chính là phẩm hạnh của Quan Nhị gia.

Quan Nhị gia là người cao ngạo đến nhường nào, y tuyệt đối sẽ không, và cũng tuyệt đối không thèm dùng những thủ đoạn lén lút để lừa gạt đánh úp y.

Còn Lưu Bị và Trương Phi hiển nhiên càng hiểu rõ phẩm hạnh của Quan Nhị gia, bọn họ cũng tuyệt đối sẽ không nhân lúc Quan Nhị gia mời mình ra gặp mặt mà ra lệnh người phát động đánh úp, nếu không thì đó là đẩy Quan Nhị gia vào chỗ bất nghĩa.

Cho dù không đến mức tự tuyệt giao với Quan Nhị gia, thì cũng nhất định sẽ khiến Quan Nhị gia sinh lòng dè chừng, quả thực là được không bù mất.

"Công tử, không đi được đâu!" Lời vừa dứt, Điển Vi liền lập tức đứng chắn trước mặt Ngô Lương, nói với vẻ mặt nghiêm túc.

"Phải đó Công tử, ngài ở đây cũng có thể nói chuyện với bọn họ, thực sự không cần thiết phải bước ra ngoài đội hình.

Chương 519

Ai biết đây có phải là quỷ kế của bọn họ không, làm vậy ít nhiều cũng có chút mạo hiểm." Vu Cát cũng ở bên cạnh khuyên nhủ chân thành.

Ngay lúc này.

Chân Mật vẫn luôn lạnh lùng đứng ngoài quan sát lại đột nhiên cất giọng lười nhác: "Là phúc không phải họa, là họa không tránh khỏi.

Nếu y ngay cả cảnh tượng nhỏ này cũng không dám đối mặt, sau này làm sao có thể làm nên đại sự?" "Chuyện này đâu đến lượt ngươi chen miệng?

Y làm được đại sự hay không, có can hệ gì đến ngươi?" Bạch Tinh Tinh vốn đã có chút ác cảm với Chân Mật, chỉ là thấy nàng ta năng lực xuất chúng, mà Ngô Lương cũng chưa từng trêu ghẹo nàng ta như những nữ tử khác, vì thế mấy ngày nay cũng có thể bỏ qua.

Nhưng giờ đây, Chân Mật lại xúi giục Ngô Lương đi mạo hiểm, Bạch Tinh Tinh liền có chút không thể ngồi yên, lập tức mặt lạnh quát thẳng.

"?" Lời này vừa thốt ra, lông mày Chân Mật cũng khẽ nhíu lại, quay đầu nhìn Bạch Tinh Tinh đang trừng mắt nhìn mình, dường như có chút mùi thuốc súng.

Nhưng chỉ sau một hơi thở, Chân Mật lại khẽ nhếch môi cười duyên, nghiêng mặt nói với Ngô Lương: "Vị tỷ tỷ này thật càng ngày càng hợp ý thiếp, không chỉ thích hợp để nối dõi tông đường cho chàng, mà còn chỗ nào cũng che chở cho chàng.

Chỉ vì điểm này, cho dù nàng ta công khai chống đối thiếp, thiếp

trong lòng cũng khó lòng ghi hận nàng ta.

Vì vậy chàng sau này cũng nên đối xử tốt với nàng ta, đừng phụ bạc tấm lòng yêu mến của nàng." "..." Mọi người lập tức hiện vẻ kinh ngạc, nhìn nhau.

Trước đây thà chết cũng không muốn làm tổn hại uy vọng của Ngô Lương, giờ khắc này lại sắp xếp hôn sự cho Ngô Lương, bọn họ thậm chí còn vô thức nghi ngờ, tiểu cô nương còn vẻ non nớt trước mặt này chẳng lẽ không phải là mẹ của Ngô Lương chuyển thế sao?

Nếu không thì sao lại quản chuyện rộng đến thế?

"..." Ngay cả Bạch Tinh Tinh cũng không nói nên lời.

Đây là cảm giác cú đấm vào bông, đối mặt với lời trách móc không nể mặt của nàng, Chân Mật không những không phản kích, ngược lại còn khẳng định sự che chở của nàng đối với Ngô Lương.

Ngoại trừ Ngô Lương, Bạch Tinh Tinh chưa từng thấy người nào không đi theo lối mòn như vậy.

"A a, chuyện này không cần ngươi nói, phụ nữ của ta, ta tự sẽ chịu trách nhiệm." Ngô Lương lại không mấy tiếp nhận ý tốt của Chân Mật, cười cười rồi lại nói với mọi người: "Ta lựa chọn như vậy tự có lý lẽ của ta, chư vị không cần nói thêm nữa.

Chính như nàng ta vừa nói, chuyện này chưa chắc đã là họa, ta tự sẽ cẩn thận hành sự." Nói xong, Ngô Lương liền vòng qua Điển Vi, đi thẳng đến một con tuấn mã, đặt chân lên yên ngựa khẽ nhảy một cái đã lên ngựa.

"Ta cùng Công tử đi!" Điển Vi bước nhanh đuổi tới, cũng nhảy lên một con ngựa khác, ánh mắt kiên định nhìn Ngô Lương.

"Được, nhưng nếu không có lệnh của ta, ngươi vạn lần không được khinh suất hành động." Ngô Lương cũng không từ chối ý tốt

của y, khẽ gật đầu nói.

Như vậy, Ngô Lương đang định thúc ngựa, một bóng dáng nhỏ nhắn lại đến bên cạnh Ngô Lương, đứng dưới ngựa với tư thái ưu nhã đưa một tay lên, ngẩng đầu nhìn mắt Ngô Lương, lộ ra một nụ cười mê người: "Thiếp cũng muốn đi." Người này không phải ai khác, chính là Chân Mật.

"Ngươi?" Ngô Lương nhìn nàng một cái, hồi tưởng lại biểu hiện điềm tĩnh và lời nói của Chân Mật vừa rồi, cuối cùng không nhịn được hỏi: "Ngươi vừa rồi có phải đã nhìn ra điều gì rồi không?" "Chàng đưa thiếp đi, thiếp sẽ từ từ nói cho chàng." Chân Mật lại nhấc tay ra hiệu, cười càng thêm mê người.

"Dẫn một con ngựa đến cho nàng ta." Ngô Lương lập tức quát với binh sĩ cách đó không xa.

Y tạm thời còn không muốn có tiếp xúc cơ thể với Chân Mật, hơn nữa cũng không lo lắng Chân Mật bỏ trốn, bởi vì nàng ta bây giờ căn bản là con tin của y, ngược lại Ngô Lương còn không vứt bỏ được nàng.

"Thiếp không biết cưỡi ngựa, thiếp muốn cưỡi chung ngựa với chàng." Chân Mật vẫn cười, lại lần nữa giơ tay ra hiệu, đồng thời còn hữu ý vô ý nhìn Bạch Tinh Tinh vài lần, như thể thị uy vậy.

"..." Ngô Lương trong lòng biết Chân Mật làm vậy tuyệt đối không chỉ là để chọc tức Bạch Tinh Tinh, chỉ đành nhìn Bạch Tinh Tinh với ánh mắt áy náy, sau đó mới đưa tay kéo Chân Mật, dùng sức kéo nàng lên ngựa.

"Dừng!" Đến khi cách Quan Vũ khoảng năm trượng, Ngô Lương cuối cùng cũng ghìm ngựa dừng lại.

Y thực ra cũng không hề thiếu chuẩn bị, bên trong y phục y mặc

áo giáp xích đồng do Văn Nhân Chiêu tặng ban đầu, bên hông còn giấu một cây "nỏ liên phát thời Chiến Quốc" đã lắp sẵn mũi tên sắt.

Nếu thật sự có tình huống đặc biệt gì, y cũng không phải không có chút sức chống cự nào.

Huống chi bên cạnh còn có Điển Vi giúp hộ vệ.

Nhưng nếu bỏ qua "nỏ liên phát thời Chiến Quốc" và "đại sát khí" vừa chuẩn bị, y sẽ không có nhiều tự tin để đối đầu với đám kẻ không mời mà đến này.

Dù sao ba huynh đệ Lưu Quan Trương võ lực không tầm thường.

Cho dù trong chính sử không có đoạn kịch "tam anh chiến Lữ Bố", Quan Vũ và Trương Phi vẫn được sử sách ca ngợi là "vạn người không địch nổi", điều đó có thể thấy rõ.

Còn Lưu Bị, cho dù võ lực không bằng Quan Vũ và Trương Phi, thì cũng là nhân vật được tôi luyện qua vô số cuộc chiến tranh, tuyệt đối phải mạnh hơn Ngô Lương không ít.

Vì vậy, chỉ dựa vào một Điển Vi bên cạnh y, dưới tình thế đối đầu, Phường Nhân Quân nhất định sẽ ở thế yếu tuyệt đối.

"Không ngờ tiểu huynh đệ lại còn trẻ đến thế..." Thấy trên ngựa Ngô Lương còn có thêm một tiểu cô nương, Quan Vũ trước đây chưa từng thấy trận thế như vậy, sau khi hơi sững sờ, cuối cùng cũng tránh nặng tìm nhẹ mà nói.

"Nhiều năm không gặp, dung mạo Quan Nhị gia tuy thêm chút phong trần, nhưng lại càng thêm hùng tráng uy vũ.

Tiểu nhân dù chỉ nhìn thẳng vào Quan Nhị gia một cái, trong lòng cũng khẽ run rẩy, đây chính là không giận mà vẫn uy nghiêm trong truyền thuyết rồi." Ngô Lương biết Quan Vũ thích nghe gì, tự nhiên nói những lời Quan Vũ thích nghe.

Lúc này y cũng cuối cùng đã nhìn rõ dung mạo Quan Vũ, đích thực như sử sách ghi chép, mặt như ngọc tía, nhưng là loại màu đen tía hơi thiên về đỏ.

Đôi mắt dài hẹp, lóe sáng, dường như có thể nhìn thấu lòng người từ trong ra ngoài.

Điều đáng chú ý nhất tự nhiên vẫn là bộ râu đẹp trên mặt.

Là một người xuyên không, Ngô Lương thực ra vẫn luôn cho rằng người châu Á không thích hợp để râu, nhưng sau khi nhìn thấy Quan Vũ, y không thể không thừa nhận, nhận thức trước đây của y hoàn toàn sai lầm.

Thích hợp hay không thích hợp để râu căn bản không có sự phân chia địa lý, chỉ là do từng người.

Bộ râu trên mặt Quan Nhị gia, chính là đẹp, chính là soái, còn Ngô Lương trước đây cạo râu là vì râu mọc trên mặt y không đẹp, tìm không ra lý do nào khác.

Còn về vóc dáng.

Ngô Lương đoán chừng chiều cao của Quan Nhị gia không chênh lệch mấy so với Điển Vi, chỉ là thể hình không hùng tráng như Điển Vi.

Tuy nhiên, điều này không ngăn cản cảm giác bùng nổ mà Quan Nhị gia tỏa ra từ trên xuống dưới.

Dù sao Ngô Lương tuyệt đối không muốn giao chiến cận chiến với y, điều đó không khác gì ông thọ treo cổ – sống không thiết tha nữa.

"Vị tráng sĩ này là..." Quan Vũ tiếp đó lại nhìn sang Điển Vi đang ghìm ngựa đứng phía sau bên cạnh Ngô Lương, đôi mắt dài hẹp của y lóe lên một vẻ bất ngờ, chắc là không ngờ trong đội buôn nhỏ bé của Ngô Lương lại có một lực sĩ đầy uy áp như vậy.

Dù sao, sau khi Điển Vi xuất trận, đôi mắt hổ của y chưa một khắc nào rời khỏi Quan Vũ.

Binh sĩ bình thường bị Điển Vi nhìn chằm chằm như vậy, phần lớn sẽ không chịu nổi uy áp này mà mất ý chí chiến đấu, ngay cả Quan Vũ cũng không thể hoàn toàn làm ngơ.

"Đây là huynh đệ kết nghĩa của tiểu nhân, tên là Điển Vi.

Chỉ vì ban đầu thấy ba vị huynh đệ kết nghĩa các ngài tình như thủ túc cùng tiến cùng lùi, tiểu nhân trong lòng vô cùng ngưỡng mộ, vì vậy khi vừa gặp Điển Vi huynh đệ đã như quen biết, bèn cũng noi theo các ngài, kết bái một phen, không cầu sinh cùng năm cùng tháng cùng ngày, nhưng cầu chết cùng năm cùng tháng cùng ngày." Ngô Lương hiện vẻ sùng bái, chắp tay nói: "Quên tự giới thiệu, Quan Nhị gia có lễ, tiểu nhân họ Ngô, tên là Lương." Y cũng không sợ vì một cái tên mà lộ thân phận, dù sao ngay cả trong Tào doanh, tên của y cũng chỉ xuất hiện ở những yến tiệc khao quân hầu như mỗi năm một lần, những lúc khác đều ở trạng thái bán trong suốt, số người hiểu biết về y rất hạn chế.

Huống chi trên lịch sử, Lưu Bị và Viên Thiệu vốn chỉ là cực kỳ khách sáo, cho dù bọn họ thật sự biết thân phận thật của y, cũng không nên chạy đi mách lẻo với Viên Thiệu.

Và điều quan trọng hơn là, Ngô Lương cảm thấy lần này y tình cờ gặp ba người Lưu Quan Trương cũng có điểm có thể lợi dụng, mà nếu muốn thiết lập một số liên hệ không ai biết mà lại có lợi cho mình, thực hiện ý tưởng "thêm bạn thêm đường", thì không nên giả dối về thân phận, nếu không e rằng sẽ gây tác dụng ngược.

"Ừm..." Quan Vũ lại nhìn Điển Vi vài lần, chắc là cảm thấy Điển Vi, Ngô Lương cộng thêm một tiểu cô nương ngồi trong lòng Ngô Lương không thể gây ra uy hiếp quá lớn cho ba huynh đệ bọn họ, lúc

này mới quay đầu vẫy vẫy tay, nói lớn: "Đại ca, Tam đệ, hai người cũng đến gặp vị tiểu huynh đệ này!" Cứ thế, sau một lát.

Hai người hai ngựa cũng đến trước trận.

Lúc này Ngô Lương cuối cùng cũng nhìn thấy Lưu Bị và Trương Phi bằng xương bằng thịt.

Lưu Bị quả nhiên có hình tượng "đại nhĩ tặc", nhưng thực ra cũng không khoa trương như những gì "Tam Quốc Diễn Nghĩa" miêu tả, chỉ là có đôi tai hơi to hơn một chút mà thôi, nhìn vẫn khá bình thường.

Hơn nữa cánh tay của y đích thực hơi dài hơn một chút, nhưng cũng xa mới đạt đến mức "tay rủ quá gối".

Đặt ở hậu thế, đây chính là một người đàn ông trung niên khá bình thường, hơn nữa trong ba huynh đệ Lưu Quan Trương, Lưu Bị rõ ràng là người thấp nhất, đoán chừng khoảng một mét bảy.

Tuy vậy, y lại cao hơn Tào lão bản một chút, cũng trắng hơn một chút và béo hơn một chút so với Tào lão bản, thậm chí còn có thể thấy một chút bụng bia.

Còn hình tượng Trương Phi...

Ngô Lương không khỏi sững sờ, quả thực là ngoài dự liệu a.

Nếu đặt ở hậu thế, tuyệt đối không ai tin Trương Phi lại có một bộ dạng như vậy, nếu không phải y tận mắt chứng kiến, cũng cực kỳ khó tin.

Mỹ nam tử!

Một mỹ nam tử chân chính anh khí bức nhân!

Khác với những tiểu tiên thịt lưu lượng ngày càng nữ tính ở hậu thế, Trương Phi tuy da trắng ngũ quan tú mỹ, lại trông bằng tuổi Ngô

Lương, nhưng lại là loại mỹ nam tử hoàn toàn không mất đi khí chất dương cương.

Y không có bộ râu quai nón rậm rạp như sư tử, thay vào đó là hai chùm râu bát tự cực kỳ có hình có dáng trên môi.

Nhiều người để râu bát tự liền trở nên ti tiện, nhưng bộ râu này mọc trên mặt Trương Phi lại hài hòa và anh vũ đến lạ.

Lông mày y rậm rạp dài cong, khuôn mặt cực kỳ lập thể, tuy có đôi mắt hai mí to đẹp tú mỹ, nhưng ánh mắt lại không thiếu vẻ kiên nghị.

Ngoài ra, thân hình y cũng không phải to lớn thô kệch, mà cũng không phải gầy yếu chẳng chịu nổi gió, mà là một thân hình mẫu nam tiêu chuẩn, mọi thứ vừa vặn… Nhìn Trương Phi trước mắt, Ngô Lương thậm chí còn có cảm giác tự thẹn hình hài xấu xí.

Y có chút không biết nên dùng ngôn ngữ nào để diễn tả trọn vẹn và cụ thể cái "đẹp" của Trương Phi, nhưng y chợt nghĩ đến một ngôi sao ở hậu thế – Kim Thành Vũ.

Tuy Trương Phi và Kim Thành Vũ không giống nhau, nhưng đối với cá nhân Ngô Lương, nếu muốn chọn một mỹ nam tử cùng loại với Trương Phi trong số những người y biết, y cảm thấy Kim Thành Vũ là thích hợp nhất, và điểm nhan sắc cũng gần nhất, tạm thời chưa nghĩ ra ai khác.

Trương Phi như vậy không chỉ mang tính cách mạng đối với người ở hậu thế, mà ngay cả đối với Ngô Lương, người đã có chút chuẩn bị tâm lý, cũng đã vượt xa sức tưởng tượng của y.

"Đã gặp Lưu đại gia, Trương tam gia." Ngô Lương hồi thần, lập tức cúi đầu thi lễ với Lưu Bị và Trương Phi.

Hành động này dường như để chứng minh y đã từng gặp ba huynh

đệ Lưu Quan Trương.

Điều khá thú vị là chiều cao của ba huynh đệ này xếp theo bậc thang.

Lưu Bị khoảng một mét bảy, Trương Phi khoảng một mét tám, Quan Vũ thì khoảng một mét chín, gần bằng Điển Vi bên cạnh Ngô Lương.

Tuy Ngô Lương biết ba huynh đệ họ xếp theo tuổi tác, nhưng nhìn thế này thì Ngô Lương luôn có cảm giác như họ xếp theo chiều cao.

"Tiểu huynh đệ, hữu lễ." "Hữu lễ." Lưu Bị và Trương Phi cũng rất khách khí đáp lễ Ngô Lương, sau đó nhìn thấy Chân Mật cùng cưỡi một ngựa với Ngô Lương, ánh mắt liền thoáng qua vẻ kinh ngạc.

Lần này, Trương Phi lại là người đầu tiên nở một nụ cười ôn văn nhã nhặn, thi lễ hỏi: "Thứ tại hạ mạo muội, vị này có phải là lệnh muội?

Chương 520

Lệnh muội quả thật xinh đẹp, ta đã gặp rất nhiều nữ tử, nhưng nữ tử đẹp như lệnh muội thì quả là hiếm có." "Ách…" Ngô Lương đang nghĩ nên giới thiệu thân phận của Chân Mật thế nào.

Chân Mật lại cực kỳ lạnh lùng liếc Trương Phi một cái, rồi lạnh nhạt hừ một tiếng không chút nể nang: "Ngươi nếu hiểu lễ nghi thì nên biết, dù là huynh muội ruột thịt cũng không hợp phép tắc khi cùng cưỡi một ngựa như vậy… Ta không phải muội muội của y, ta là nương tử của y, chính thê." "Thất lễ thất lễ." Ánh mắt Trương Phi liền thoáng qua một tia thất vọng khó nhận thấy, cười ngượng nghịu lùi sang một bên.

Lúc này, ánh mắt Lưu Bị đã dừng lại trên người Điển Vi, người trông không giống phàm nhân, sau đó lại liếc nhìn những người Phường Nhân Quân đang ló đầu ra từ phía sau công sự đơn giản, cười hì hì dò hỏi Ngô Lương: "Đoàn thương nhân của tiểu huynh đệ xem ra nằm hổ tàng long, chắc hẳn tiểu huynh đệ cũng không phải người thường?" "Lưu đại gia quá khen tiểu nhân." Ngô Lương khiêm tốn cười, chắp tay nói: "Trong loạn thế này đi buôn cũng đầy hiểm nguy, đôi khi gặp phải giặc cướp còn hung hiểm hơn cả đánh trận, sơ sẩy một chút là người của lẫn tài sản đều mất, bởi vậy tiểu nhân đành phải lôi kéo một số nhân thủ giúp đỡ hộ tống.

Những người này đều là những người cùng khổ không có kế sinh nhai, tiểu nhân bình nhật đối đãi tốt với họ, lâu dần họ cũng cam nguyện đi theo tiểu nhân, mọi người giờ đây như một nhà, tụ họp lại vận chuyển hàng hóa kiếm miếng cơm manh áo, cũng coi như ôm nhóm sưởi ấm cho nhau." "Dù vậy, cũng có thể nói tiểu huynh đệ có năng lực thống soái hơn người, cần biết không phải ai cũng có thể lập

nên một đoàn thương nhân, càng không nói đến việc khiến những người trong đoàn đồng tâm hiệp lực.

Mà tiểu huynh đệ tuổi còn trẻ đã làm được việc này, nếu năng lực này đặt vào quân doanh, sau này nói không chừng sẽ thống soái ngàn vạn người, phong hầu bái tướng không nói làm gì." Lưu Bị trông có vẻ không nghi ngờ lời Ngô Lương, trái lại còn lộ vẻ tán thưởng.

Tuy nhiên, y nào biết, Ngô Lương hiện tại đã sớm phong hầu bái tướng rồi, trái lại chính Lưu Bị, mấy hôm trước bị Tào lão bản đánh ra khỏi Thanh Châu, chức "Bình Nguyên Tướng" của y đã mất.

Giờ đây y cùng Thứ sử Thanh Châu Điền Giai chạy đến chỗ Viên Thiệu, nhưng Viên Thiệu căn bản không coi y ra gì, tùy tiện phong cho y chức Biệt bộ tư mã không đáng mặt rồi cho y đi.

Điều quan trọng nhất là còn không có lương thảo tiếp tế, cũng không có binh lính tăng cường, hiện tại y hoàn toàn ở trạng thái bị bỏ mặc, hơn nữa còn là bị mẹ ghẻ bỏ mặc.

Chính vì thế, Lưu Bị mới lén lút dẫn hơn hai trăm người còn lại rời khỏi Nghiệp Thành, đến Thường Sơn Quốc định tìm đường khác.

Hai trăm người này tuy không nhiều, nhưng cũng là hai trăm cái miệng phải ăn.

Viên Thiệu không cấp phát lương thảo, Lưu Bị lại không thể cũng không dám cướp bóc lương thực trên địa bàn Viên Thiệu, nhưng nếu không làm gì, những người này hoặc là phải chết đói theo mình, hoặc là phải tuân theo ý tứ trong lời nói của Viên Thiệu, tất cả đều tan rã và quy về dưới trướng Viên Thiệu, đến lúc đó y thật sự sẽ chẳng còn gì, càng không có ngày ngóc đầu lên được.

Mỗi khi đêm khuya nghĩ đến những điều này, Lưu Bị lại muốn khóc mà không ra nước mắt.

Y quá khó khăn rồi, thật sự quá khó khăn rồi… Bởi vậy.

Từ góc độ thực lực mà nói, hiện tại lẽ ra Ngô Lương phải vỗ vai Lưu Bị mà cổ vũ y, Lưu Bị dù thế nào cũng không có tư cách mà "tán thưởng" Ngô Lương.

Tuy nhiên, Ngô Lương từ trước đến nay không bận tâm những chuyện này, thậm chí còn có chút hưởng thụ cảm giác giả lợn ăn thịt hổ.

Thế là y rất phối hợp gãi gáy cười chất phác, khiêm tốn nói: "Lưu đại gia quá khen, bất quá là những huynh đệ này chịu nể mặt tiểu nhân mà thôi." Thực ra y đã nghe ra một chút ý tứ lôi kéo từ lời của Lưu Bị.

Phong hầu bái tướng chính là cái bánh vẽ của Lưu Bị, năng lực hơn người là lời tâng bốc của Lưu Bị, đặc biệt còn nhắc đến việc nhập quân đội, điều này ít nhiều cũng có ý muốn kéo y vào phe mình.

"Tiểu huynh đệ quá khiêm tốn rồi." Lưu Bị lắc đầu cười nói: "Ta cũng xuất thân từ binh lính, hiểu rõ đạo lý trong đó, nếu không phải ngươi có thể lấy đức phục người, thưởng phạt phân minh, hành xử đúng mực, thì nào có mặt mũi, người khác nếu không bội phục ngươi, tôn kính ngươi, yêu mến ngươi, thì sao lại nể mặt ngươi mà không nể mặt người khác?" "Lưu đại gia nói có lý." Ngô Lương cũng không tranh cãi với y, cúi đầu đáp lời.

"Ai – ngươi cứ mở miệng là 'Lưu đại gia', nghe có vẻ xa lạ quá.

Nghe nhị đệ nói ngươi là người An Hỉ Huyện, ta từng làm Huyện úy ở An Hỉ Huyện, đây chính là duyên phận, chúng ta coi như là nửa đồng hương." Lưu Bị liền lại lắc đầu, làm ra vẻ giận dỗi, miệng nói không ngừng: "Ta thấy ngươi với tam đệ của ta tuổi tác tương đương, nếu ngươi coi trọng ta, cũng bằng lòng nể mặt ta, thì cũng gọi ta một tiếng đại ca đi, đừng xa lạ tình đồng hương này.

Huống hồ ngươi có bản lĩnh như vậy, tuyệt đối không nên tự coi nhẹ mình như thế.” “Cái này…” Ngô Lương lập tức nâng cao cảnh giác.

Đây tính là cái loại nửa đồng hương nào… Vô sự hiến ân cần, phi gian tức đạo!

Huống hồ tình nghĩa giữa ba huynh đệ Lưu Quan Trương sao có thể tùy tiện như vậy, tùy ý để kẻ thứ tư là y, người mới gặp chưa được mấy chén trà, xen vào?

Chẳng qua chỉ là lời xã giao để kéo gần quan hệ mà thôi.

“Nào, gọi một tiếng đại ca nghe thử xem, đừng tự khinh.” Lưu Bị vẫn cười mỉm nói.

“Đại… đại ca?” Ngô Lương cố ý làm ra vẻ thụ sủng nhược kinh, lắp bắp gọi một tiếng, như thể tiếng “đại ca” này đã dùng hết sức lực toàn thân.

“Ai!

Thế mới đúng!” Lưu Bị rất hài lòng đáp một tiếng, nụ cười trên mặt càng thêm mấy phần, lúc này mới lại nhìn về phía Điển Vi phía sau, rồi gật đầu ý nói: “Vị lực sĩ này xem ra cũng không phải người thường, nếu đã luyện qua võ nghệ, e rằng mấy chục người cũng không thể đến gần y được?

Nếu lực sĩ không ngại, chi bằng cùng nhị đệ của ta so tài một chút, chúng ta chỉ điểm đến là dừng, lấy võ hội hữu thế nào?” “Miễn đi!

Vi chỉ biết giết người, không giỏi so tài!” Điển Vi cũng không nể mặt Lưu Bị, trừng mắt nhìn y trầm giọng nói.

Chân Mật vừa rồi đã “đỗi” Trương Phi.

Điển Vi giờ đây lại “đỗi” Lưu Bị.

Phường Nhân Quân dường như chỉ có mỗi Ngô Lương là người có thể nói chuyện đàng hoàng.

Đối mặt với Điển Vi với giọng điệu cứng nhắc như vậy, Lưu Bị tự nhiên cũng hơi ngượng nghịu, ho khan hai tiếng để che giấu.

May mắn thay Ngô Lương là người khéo léo, vội vàng cười ha hả mà hòa giải: "Đại ca đừng để trong lòng, huynh đệ của ta bình nhật nói năng làm việc tính tình đều như vậy.

Lúc ta mới gặp y, còn suýt chút nữa không hợp ý bị y ra tay, cũng coi như không đánh không quen biết, ha ha ha." Kết quả lời chưa nói hết, ở một bên khác lại vang lên một giọng nói cực kỳ cao ngạo.

"Vô phương!

Võ chỉ điểm đến là dừng, ngươi cứ ra tay sát phạt, không cần lưu thủ.

Nếu Vũ chết dưới tay ngươi, chỉ trách Vũ võ nghệ không tinh, đại ca và tam đệ của ta tuyệt không gây khó dễ cho ngươi!" Chính là Quan nhị gia, y trừng mắt nhìn Điển Vi, trong mắt đã bùng lên ý chiến đấu rõ ràng.

Tuy nhiên Ngô Lương nhìn ra được, Quan nhị gia biểu thái như vậy không phải vì Điển Vi đã "đỗi" Lưu Bị, bởi vì trong ý chiến đấu đó không hề xen lẫn hận ý.

Y biểu thái như vậy dường như chỉ vì lời nói của Điển Vi có chút ngông cuồng, mà Quan nhị gia không cho phép có ai ngông cuồng hơn mình.

"Hừ!" Kết quả Điển Vi lại không hề tiếp chiêu, hừ lạnh một tiếng rồi nói tiếp: "Vi chỉ giết người mà công tử muốn giết, võ nghệ của ngươi tinh hay không, thì có liên quan gì đến Vi?" "Ta thấy ngươi tự biết không địch lại ta, bởi vậy mới không dám ứng chiến phải

không?" Quan Vũ lập tức càng thêm khó chịu, thậm chí muốn dùng kế khích tướng với Điển Vi.

Điển Vi đi theo Ngô Lương lâu như vậy, tự nhiên cũng đã học được không ít "kiếm thuật" từ Ngô Lương, liền nhún vai với vẻ không quan tâm nói: "A a, ngươi nói đúng cả, ta không địch lại ngươi, ta thừa nhận, ngươi đã vừa lòng thỏa dạ rồi chứ?" "Ngươi!" Quan Vũ lập tức cảm thấy bị vũ nhục, "Xoẹt" một tiếng rút bội kiếm bên hông, lớn tiếng quát: "Hôm nay ta nhất định phải cùng ngươi, tên cuồng đồ này, so tài một phen, phân thắng thua, cũng luận sinh tử!" "Quan nhị gia tức giận!" Ngô Lương thấy vậy cuối cùng cũng lên tiếng khuyên nhủ: "Huynh đệ của ta tính tình chính là như vậy, bất kể là ai có nói chuyện với y quá ba câu thì tám phần mười đều sẽ đánh nhau.

Nếu y có lời nào nói không hợp ý nhị gia, ta xin thay y bồi tội, mong đừng làm tổn thương hòa khí." Miễn là Điển Vi không chịu thiệt thì thôi, dù sao Ngô Lương từ trước đến nay không coi trọng bản thân, hoàn toàn không ngại nói đôi ba câu dễ nghe.

Đồng thời.

"Nhị đệ chớ nên xung động." Lưu Bị bên kia cũng thúc ngựa chắn trước mặt Quan Vũ, cười mỉm nói: "Tiểu huynh đệ và vị huynh đệ này đừng để trong lòng, nhị đệ ta tuy kiêu ngạo, nhưng thực ra trong lòng không có ác ý.

Chuyện này phải trách ta, tự nhiên lại cứ phải đề xuất chuyện luận võ, thực sự có chút đường đột." Cứ thế, hai bên "đại ca" ra sức khuyên nhủ, tự nhiên mọi việc đều êm xuôi.

Dù sao chỉ cần Lưu Bị có thể ngăn được Quan Vũ, thì tuyệt đối sẽ không bùng phát xung đột không cần thiết.

Bởi vì Điển Vi tương đối bình tĩnh hơn nhiều, khả năng chấp hành cũng không ai bì kịp, không có lệnh của Ngô Lương thì y tuyệt đối sẽ

không hành động bốc đồng vì một số suy nghĩ cá nhân, điểm này Quan nhị gia dù thế nào cũng không thể so sánh được.

Điều này có thể thấy qua biểu hiện của hai người sau khi được khuyên: "Hừ!" Quan nhị gia trừng mắt nhìn Điển Vi một cái, ngoảnh mặt đi không nói nữa.

"……" Còn Điển Vi thì sủng nhục bất kinh, im lặng tiếp tục cẩn thận theo dõi ba người Lưu Quan Trương, không một khắc nào lơi lỏng.

"Ha ha ha, huynh đệ trong nhà, có đôi chút khẩu thiệt chi tranh cũng là chuyện thường, trái lại càng dễ thân thiết." Lưu Bị cười ha hả, khi nhìn Ngô Lương thì nụ cười trên mặt càng thêm đậm, nhưng lại hơi hạ giọng có vẻ thần bí nói: "Tiểu huynh đệ giờ đã xưng ta là đại ca, ta xin mạn phép xưng ngươi một tiếng tứ đệ, chỉ là tứ đệ e rằng còn biết rất ít về chuyện của đại ca phải không?" "Đại… đại ca nói vậy là có ý gì?" Ngô Lương lộ vẻ khó hiểu, lần này y cũng thật sự không hiểu Lưu Bị muốn nói gì.

"Tứ đệ có điều không biết, đại ca thực ra là tông thân Hán thất." Lưu Bị chỉnh lại y phục, ưỡn ngực cực kỳ trịnh trọng nói: "Tổ tiên đại ca là con của Cảnh Đế Lưu Khải, anh cùng mẹ khác cha của Vũ Đế Lưu Triệt, từng được phong làm Trung Sơn Tĩnh Vương, Trung Sơn Vương quốc lân cận từng là phong địa của tổ tiên.

Nào ngờ tạo hóa trêu ngươi, gia đạo dần dần suy tàn, đến đời đại ca đây, đã không còn quang cảnh như thời tổ tiên nữa rồi." "Nhưng dù thế nào, trong cơ thể đại ca chảy dòng máu hoàng tộc Hán thất, nếu luận vai vế, ngay cả Hiến Đế bây giờ cũng phải gọi ta một tiếng thúc phụ!" "Hiện nay gian thần loạn chính nhiễu loạn triều cương, gian hùng loạn thế cát cứ một phương, hoàng tộc Hán thất dần suy yếu, hại trăm họ không nơi nương tựa dân không thể sống yên, thiên hạ

khắp nơi nổi lên chiến hỏa sinh linh đồ thán.

Mỗi khi nhìn thấy những chuyện này, lòng ta lại quặn đau khó mà kiềm chế…" Nói đến đây, Lưu Bị liền đấm ngực dậm chân, vỗ ngực thở dài: "Ta đau đớn quá, đau đến không muốn sống… Không giấu gì tứ đệ, ta có một giấc mơ vĩ đại!" "Hoàng tộc Hán thất tuy suy yếu, nhưng thân là hoàng thất tông thân, thân là thúc phụ của Hiến Đế, phù trợ Hán thất là trách nhiệm không thể chối từ.

Bách tính thiên hạ càng là con dân của ta, ta há có thể ngồi yên không lo?" Lưu Bị càng nói càng kích động, kết quả lời đến đây lại đột nhiên vang lên một âm thanh kỳ quái.

"Grừ——" Không khí lập tức bị phá hỏng, nhưng Lưu Bị vẫn không đổi sắc mặt, tạm dừng bài diễn thuyết hùng hồn đó, nhìn Ngô Lương cười rất tự nhiên nói: "Ta và tứ đệ nói chuyện rất hợp, không biết không hay đã đến giờ cơm rồi.

Tứ đệ chắc cũng sắp nhóm lửa nấu cơm rồi phải không, chi bằng chúng ta vừa ăn vừa nói?" "Xin phiền tứ đệ nấu thêm một chút, đại ca lần này ra ngoài có chút vội vàng, lại không cẩn thận tính sai lộ trình, đến nỗi đi đến đây thì hết lương.

Ngươi xem bây giờ trời đã dần tối, chắc cổng thành Thường Sơn quận cũng sắp đóng rồi, đi mua lương thực e rằng cũng không kịp nữa…" "Tứ đệ cứ yên tâm, đại ca là tông thân hoàng thất, tuyệt đối không phải loại người ăn không, hôm nay ăn của tứ đệ bao nhiêu, ngày sau nhất định sẽ hoàn trả gấp bội!" Đồ cùng chủy kiến!

Ngô Lương vừa rồi đã cảm thấy Lưu Bị quá nhiệt tình với y, vô sự hiến ân cần như vậy, e rằng phi gian tức đạo.

Té ra chờ y ở đây… Nói cho hay, đây có thể gọi là hóa duyên, nói khó nghe hơn, đây chẳng phải là ăn xin sao?

“Ai…” Đang nói đến đây, Quan nhị gia vừa nãy còn đầy ngạo khí muốn sống chết với Điển Vi lại khẽ thở dài một tiếng, sau đó cúi đầu thúc ngựa lùi về sau Lưu Bị và Trương Phi, không còn dám nhìn thẳng Ngô Lương và Điển Vi nữa.

Đây chính là anh hùng khí đoản.

Người là sắt cơm là thép, dù anh hùng cũng phải ăn cơm.

Ngô Lương nhìn ra được, lúc này ba huynh đệ Lưu Quan Trương đã cùng quẫn đến cực điểm, nếu không với tính cách của Quan nhị gia, Lưu Bị làm ra chuyện có phần thất thân phận như vậy ngay trước mặt y, y có khi đã tuyệt giao với Lưu Bị, chứ không phải như bây giờ cúi đầu không dám ngẩng lên.

Rõ ràng, y không chịu nổi cái nhục này.

Nhưng nói đi thì cũng phải nói lại.

Ngô Lương cũng có thể tưởng tượng được, một số việc y đã làm trước đó đã cản trở Lưu Bị nhập chủ Từ Châu, cuộc sống của ba huynh đệ họ chắc chắn phải khó khăn hơn trong lịch sử.

Chỉ là không ngờ họ lại sa sút đến mức này, ngay cả cơm cũng không ăn nổi nữa.

Và vấn đề lớn nhất hiện tại là lương thực còn lại của Phường Nhân Quân cũng không còn nhiều.

Phía sau ba huynh đệ Lưu Quan Trương có hơn hai trăm cái miệng đang chờ ăn, cái gọi là “phiền tứ đệ nấu thêm một chút” của Lưu Bị không phải là một con số nhỏ.

Trong tình huống bình thường, một bữa ăn đã phải tốn gần mười suất khẩu lương của Phường Nhân Quân, cộng thêm đây là một nhóm người đói khát, nếu được ăn thỏa bụng, ăn hết khẩu lương mười ngày trong một bữa cũng chưa chắc là không thể.

Tuy nhiên, đúng lúc này.

"Có người!" "Chặn họ lại!" "Bắt lấy!" Binh sĩ phía sau ba huynh đệ Lưu Quan Trương đột nhiên bùng nổ một trận huyên náo, sau đó đổ xô ra ngoài sơn cốc.

Tiếp đó có binh sĩ chạy đến bẩm báo Lưu Bị: "Tướng quân, ngoài cốc có một đội mã xa, tổng cộng sáu người bốn xe, ta đã lệnh người vây khốn họ, xin tướng quân đến xem xét!" Sáu người bốn xe?

Đây chẳng phải là số người mà Ngô Lương phái đến thành quận Thường Sơn Quốc để mua lương thực sao?

Tính toán thời gian, chắc chắn là Dương Vạn Lý đã mua xong lương thực và dẫn người về rồi, kết quả không ngờ trong sơn cốc này lại có một đám khách không mời mà đến, thế là cứ thế mà lao vào?

"Đại ca, đây chắc là người của ta, tuyệt đối đừng làm thương họ!" Ngô Lương vội vàng nói với Lưu Bị.

Y lo lắng là Dương Vạn Lý và mấy binh sĩ kia vô cớ bị vây khốn, không hiểu sự tình mà liều chết chống cự, như vậy khi ra tay, bộ hạ của Lưu Bị chắc chắn cũng sẽ không nương tay, lúc đó người chịu thiệt chắc chắn là Dương Vạn Lý và những người khác.

Mà nếu Dương Vạn Lý và những người đó có thương vong, Ngô Lương tuyệt đối sẽ không nói thêm những lời vô ích này với ba người Lưu Quan Trương nữa, nhất định sẽ bắt họ đền mạng.

Chỉ là dù có đuổi cùng giết tận những người này, cũng vẫn không thể cứu vãn được tính mạng của Dương Vạn Lý và những người khác, điều này đối với Ngô Lương vẫn là chuyện không thể chấp nhận.

Chương 521

Bởi vậy trước chuyện này, y tự nhiên phải hết sức tránh việc này xảy ra.

"Ồ?

Ta còn tưởng sao nơi hoang sơ hẻo lánh cách xa quan đạo này lại có nhiều người qua đường như vậy, hóa ra là người của mình." Lưu Bị nghe vậy cũng lập tức nói với binh sĩ kia: "Truyền lệnh xuống, đừng làm thương mấy huynh đệ đó, trước hết mời họ vào đây để tứ đệ ta nhận diện!" "Nặc!" Binh sĩ đó chắp tay đáp lời, vội vàng chạy đi truyền lệnh.

Một lát sau.

Bốn cỗ mã xa được bộ hạ của Lưu Bị hộ tống đi vào sơn cốc, chính là Dương Vạn Lý và những người khác.

Sáu người họ tay cầm "Chiến quốc liên phát nỏ" cẩn thận phòng bị binh sĩ xung quanh, mang dáng vẻ xe còn người còn, xe mất người vong, một lời không hợp liền muốn bóp cò và sống chết với bộ hạ của Lưu Bị.

"Hô ——" Ngô Lương thấy vậy cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

May mắn là kịp lúc, nếu không chỉ cần "Chiến quốc liên phát nỏ" của Dương Vạn Lý và những người khác bắn ra, trận đại chiến này e rằng không thể tránh khỏi nữa.

Tuy nhiên hiện tại e rằng không mời Lưu Bị ăn cơm thì cũng hơi khó nói.

Bởi vì bốn cỗ mã xa này đều chở lương thực, đủ để mời hơn hai

trăm người phía sau Lưu Bị ăn một bữa.

Cái cớ "nhà địa chủ cũng không có lương thực dư thừa" đã không còn dùng được.

Quan trọng nhất là y phát hiện ánh mắt Lưu Bị đã đờ đẫn.

Tuy bộ hạ của Lưu Bị không kiểm tra xem trong những bao tải trên mã xa rốt cuộc chứa thứ gì, nhưng đồ đạc trên bốn cỗ mã xa, hơn nữa những con ngựa kéo xe đều có chút khó khăn, đây đối với Lưu Bị hiện tại cũng là một khoản vật tư đáng kể.

Đặc biệt, Ngô Lương tự xưng là hành thương, trong mã xa đại khái là hàng hóa y dùng để buôn bán, số hàng hóa này cũng có thể đem đi đổi lấy một ít lương thực.

"Công tử, các ngươi vẫn bình an vô sự chứ?" Dương Vạn Lý từ xa đã thấy Ngô Lương, chỉ thấy y và ba huynh đệ Lưu Quan Trương cưỡi ngựa đứng đối diện nhau, và gần doanh trại của Phường Nhân Quân còn xây một công sự đơn giản, lập tức xé giọng quan tâm hỏi.

"Không tổn hao gì." Ngô Lương vẫy tay với y, sau đó cực kỳ hào phóng nói: "Đem toàn bộ lương thực trên bốn cỗ mã xa đó lại cho ba vị ca ca này của ta, để tỏ lòng kính ý của ta đối với ba vị ca ca." "Để lại toàn bộ?" Dương Vạn Lý lập tức nhíu mày.

Trong lòng nghĩ rốt cuộc đây là tình huống gì, Ngô tướng quân đã gọi ba người kia là ca ca, vì sao lại phải để lại lương thực?

Chẳng lẽ đây là kế hoãn binh của Ngô tướng quân?

Chắc là như vậy.

Đám người này nhìn không giống người tốt, tám phần mười là cường đạo trên núi gần đây.

Mà Ngô tướng quân từ trước đến nay thích làm việc thiện, lại

quen tiên lễ hậu binh, bởi vậy không muốn so đo với bọn họ, liền dùng số lương thực này bán cho họ một chút nhân tình để cầu bình an vô sự.

Dù sao Ngô tướng quân hiện nay quý là Ung Khâu Hầu, hàng ngàn dân đồn điền Ung Khâu đều là thực ấp của y, không bận tâm đến chút lương thực này.

Chỉ mong đám cường đạo này biết đủ mà dừng lại, đừng chạm đến giới hạn của Ngô tướng quân, nếu không đến lúc đó, họ ngay cả cơ hội xin lỗi cũng không có… Nghĩ như vậy.

Dương Vạn Lý cuối cùng cũng yên lòng, lập tức lệnh mấy binh sĩ đi theo bỏ mã xa lại, đi ra ngoài mấy trượng đứng yên quan sát diễn biến.

Nghe thấy lời Ngô Lương.

"!!!" Ba người Lưu Quan Trương lập tức hớn hở ra mặt.

Ngay cả những binh sĩ phía sau họ cũng đầy vẻ kích động, nếu không bị quân quy hạn chế, e rằng đã có người hô vang phấn khởi rồi.

Thử nghĩ ngay cả bụng Lưu Bị còn đói đến cồn cào, những binh sĩ kia có thể khá hơn được bao nhiêu?

Chắc hẳn đã có một thời gian dài chưa được ăn uống tử tế rồi.

"Đa tạ tứ đệ, không ngờ tứ đệ lại hào phóng như vậy.

Chuyện hôm nay là đại ca nợ ngươi, ngày sau nhất định sẽ hoàn trả gấp bội, tuyệt không thất tín!" Lúc này, ánh mắt Lưu Bị nhìn Ngô Lương đã thay đổi, liên tục nói lời cảm tạ.

Nhưng Ngô Lương luôn cảm thấy ánh mắt y không đơn thuần như vậy.

Y cảm thấy trong lời cảm tạ của Lưu Bị dường như còn ẩn chứa

chút tham lam, giống như sói xám nhìn thấy một chú cừu béo vậy… Y biết rõ đạo lý đấu mễ ân, thăng mễ cừu.

Bản tính con người không chịu nổi thử thách, Lưu Bị tuy là danh nhân lịch sử, nhưng trước hết cũng là một con người.

Lúc này y cùng quẫn đến mức này, nói là có hôm nay không có ngày mai cũng không quá lời.

Mà giờ đây đột nhiên gặp Ngô Lương, một chú cừu béo như vậy, ra tay lại khá hào phóng, Lưu Bị với tư cách là một người có dã tâm, để sống sót, để thực hiện dã tâm của mình, khó tránh khỏi nảy sinh suy nghĩ gì đó, dù sao y hiện tại dưới trướng có hơn hai trăm người, tự cho rằng mình có ưu thế tuyệt đối, có thể làm theo ý mình, cũng có thể làm nhiều chuyện trái với ý chí của Ngô Lương.

Giống như quan điểm lịch sử mà Ngô Lương cực kỳ đồng tình: "Đừng dùng tiêu chuẩn chính nghĩa để đọc sử Tam Quốc, họ không xứng; cũng đừng dùng tiêu chuẩn chính thống để đọc, bây giờ đã lỗi thời rồi; hãy đọc từ góc độ nhân tính và kết quả hành vi, đây mới là chân thực và vĩnh hằng." Thế là.

Để ngăn Lưu Bị vì chuyện này mà nảy sinh ý xấu, Ngô Lương lập tức với vẻ mặt đơn thuần chắp tay nói: "Tiểu đệ tự nhiên tin tưởng đại ca, bất quá đây hầu như đã là toàn bộ gia sản của tiểu đệ, không dám cầu đại ca hoàn trả gấp bội, chỉ cầu chờ đến mai khi cổng thành Thường Sơn quận mở ra, đại ca có thể hoàn trả đủ số là được, nếu không e rằng cuộc sống của những người trong đoàn thương nhân của tiểu đệ sau này sẽ không dễ dàng." "……" Lưu Bị nghe vậy trước hết hơi sững lại, sau đó lại cười ha hả nói: "Tứ đệ cứ yên tâm, đại ca há là người thất tín sao?" Còn Quan Vũ và Trương Phi phía sau lại lặng lẽ nhìn nhau.

Có thể thấy biểu cảm của họ hơi phức tạp… Ngô Lương giỏi

nhất là quan sát sắc mặt, những biểu cảm vi tế của ba người họ đã cho y câu trả lời, họ hiện tại căn bản không có khả năng hoàn trả số lương thực này.

Nhưng từ một phương diện khác cũng có thể thấy.

Quan Vũ và Trương Phi trong lòng có hai chữ tín nghĩa, nghe những lời này của y xong, trong lòng biết số lương thực này họ căn bản không có khả năng hoàn trả, từ đó nảy sinh một chút cảm giác áy náy đối với y, bởi vậy mới có biểu hiện như vậy.

Chỉ là tình thế bắt buộc, họ thật sự không còn cách nào khác, cũng chỉ có thể lựa chọn im lặng.

Còn về Lưu Bị thì.

Ngô Lương thực ra cũng không quá bận tâm việc y lừa dối mình.

So với điều đó, trách nhiệm của y còn lớn hơn, tính mạng của hơn hai trăm binh sĩ phía sau đều gánh trên vai y, trong tình huống này làm ra chuyện như vậy, cũng phù hợp với thân phận và lập trường của y.

Nếu đổi lại là Ngô Lương ở vị trí đó, trong hoàn cảnh đó, y cảm thấy mình cũng có thể làm những chuyện tương tự.

Hiện tại Tào lão bản mà Ngô Lương phò tá cũng vậy, trong lịch sử khi ở thời kỳ khó khăn nhất, chuyện đồ thành y cũng làm, chuyện ngầm cho phép Trình Dục dùng thịt người làm bánh để bổ sung lương thảo y cũng làm, ai lại có thể coi thường ai?

Dù sao Ngô Lương hiện tại cũng không thiếu số lương thực này, không cảm thấy xót.

Hơn nữa y đã thuận lợi đạt được mục đích của mình, nhìn phản ứng của ba huynh đệ Lưu Quan Trương, họ chắc hẳn đã tin lời y, không đến mức tiếp tục coi y là một chú cừu béo để nhìn.

Thậm chí họ vì thế còn nảy sinh một chút áy náy với y.

Ít nhất chỉ cần y không tiếp tục khoe giàu, xuất phát từ phần áy náy này, thì tám phần mười họ sẽ không gây bất lợi cho y và Phường Nhân Quân, khả năng hai bên phát sinh xung đột cũng sẽ trở nên rất thấp.

Điều này đối với Ngô Lương chính là một kết quả không tệ… Và đúng lúc Ngô Lương đang nghĩ như vậy.

Chân Mật vẫn luôn ngồi trong lòng Ngô Lương chưa nói mấy lời lại đột nhiên mở miệng, vẻ mặt ngây thơ nhìn Ngô Lương hỏi với giọng rõ ràng: "Phu quân, chàng rõ ràng đã nhìn ra người này căn bản không có khả năng hoàn trả lương thực, y căn bản là đang lừa chàng, chàng cũng biết nếu giao toàn bộ số lương thực này cho họ, chúng ta lại phải gây dựng từ đầu, chàng vì sao vẫn cứ kiên trì như vậy?" Tĩnh lặng!

Lời này vừa thốt ra.

Trong sơn cốc im lặng như tờ, chỉ có thể nghe thấy tiếng gió lạnh gào thét qua mùa đông đầu, như thể mọi vật đều bị cơn gió lạnh này đóng băng.

"……" Nụ cười của Lưu Bị đông cứng trên mặt, ánh mắt dần lóe lên, trông cực kỳ ngượng ngùng.

Quan Vũ và Trương Phi thì lặng lẽ cúi đầu, mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, buộc mình giả vờ không nghe thấy lời Chân Mật, hai tay thì xoắn xuýt vò sợi dây cương trong tay, thể hiện sự lúng túng nội tâm một cách triệt để.

Họ cũng là những người coi trọng thể diện.

Khi bị tình thế bắt buộc lừa dối Ngô Lương, trong lòng còn mang ý áy náy.

Còn Chân Mật bây giờ thẳng thừng vạch trần họ như vậy, càng khiến họ không biết phải xử sự thế nào, quả thực là sát nhân tru tâm.

Đáng nói là họ vừa rồi còn tự cho là làm rất hoàn hảo, kết quả bây giờ mới biết, người bị lừa trước mặt này đã sớm nhìn thấu họ… Tuy không biết Ngô Lương nhìn ra bằng cách nào, nhưng không thể phủ nhận rằng, bộ dạng của họ vừa rồi trong mắt Ngô Lương nhất định vô cùng xấu xí.

Và điều càng khiến họ cảm thấy xấu hổ là.

Ngô Lương biết rõ họ đang lừa mình, vậy mà vẫn bằng lòng tặng gần như toàn bộ lương thực cho họ.

Tuy cũng không biết rốt cuộc là vì sao, nhưng tình nghĩa này đủ để khiến họ xấu hổ đến mức không ngẩng đầu lên được.

"……" Ngô Lương cũng đầy dấu hỏi, y tạm thời cũng không hiểu Chân Mật rốt cuộc lại muốn làm trò quỷ gì nữa.

Sau đó.

Họ liền lại nghe Chân Mật không nhanh không chậm nói: "Các ngươi đại khái còn chưa biết, phu quân của ta thực ra biết thuật xem tướng, từ cái nhìn đầu tiên thấy các ngươi, chàng đã nhìn rõ mệnh số của các ngươi rồi.

Bởi vậy, nếu các ngươi muốn dựa vào lời ngon tiếng ngọt mà lừa dối chàng, chẳng khác nào nói chuyện viển vông." "Cứ lấy ngươi mà nói." Chân Mật liếc Lưu Bị một cái, sau đó vừa nghịch móng tay vừa nói: "Phu quân ta nói ngươi quả thật là tông thân hoàng thất không sai, hơn nữa ngươi sinh ra trán đầy đặn, cằm vuông vức, hai tai rộng lớn, hai tay dài quá gối, những điều này không chỉ là tướng mặt phú quý cát lợi, mà còn có thể thấy ngươi sau này tất sẽ trở thành một phương bá chủ ngoài triều đình, làm nên một sự nghiệp." Một phương bá chủ

ngoài triều đình?

Lại bị Chân Mật nói trúng rồi, Ngô Lương rõ ràng hơn ai hết, trong chính sử Lưu Bị sau này chính là hoàng đế Thục Hán, mà vùng Ba Thục tự nhiên phải tính là ngoài triều đình.

Thuật xem tướng của nàng quả nhiên phi thường.

Thế nhưng, lúc này Ngô Lương vẫn không hiểu Chân Mật muốn nói gì, vì sao lại còn gán thuật xem tướng của mình lên đầu y, đây là dụng ý gì?

"……" Nghe những lời này, Lưu Bị cũng tinh thần chấn động, bất kể là trong triều đình hay ngoài triều đình, có thể trở thành một phương bá chủ đã rất phù hợp với dã tâm của y.

Kết quả Chân Mật lại nói tiếp: "Đáng tiếc trời không chiều lòng người, ngươi tuy có tướng phú quý cát lợi, vốn dĩ nên có chỗ làm nên sự nghiệp, nhưng thiên mệnh lại vô cớ thêm một luồng khí cản trở, tức là ngươi gặp tiểu nhân.

Chỉ cần tiểu nhân này còn tồn tại một ngày, ngươi sẽ vĩnh viễn không có ngày ngóc đầu lên được, không những không thể trở thành một phương bá chủ, e rằng còn chỉ có thể sống đời tầm thường khốn cùng mà chết." Cái kẻ tiểu nhân mà nàng nói, hẳn sẽ không phải là… ta chứ?

Nghe Chân Mật nói tới đây, Ngô Lương không tự chủ được mà có chút chột dạ.

Bởi vì trong chính sử mà hắn biết, Lưu Bị tuyệt đối không phải là kẻ vĩnh viễn không có ngày ngóc đầu lên được, thậm chí kết cục của y so với Tào Tháo còn tốt hơn một chút, ít nhất trong lúc sinh thời, y đã lập ra Thục Hán chính quyền, thuận lý thành chương xưng đế.

Còn Tào Tháo thì phải sau khi chết mới được Tào Phi truy tôn là

Ngụy Vũ Đế.

Mà nếu lần này Lưu Bị không thể thuận lợi xưng đế theo quỹ đạo lịch sử, cuối cùng vô danh tiểu tốt, quẫn bách mà chết, hơn nữa còn là vì mệnh số không rõ ràng bị một "kẻ tiểu nhân" nào đó cản trở mới thê thảm như vậy, thì kẻ tiểu nhân này là ai đã không nói cũng rõ.

Hơn nữa, kỳ thực có một số chuyện trong lòng Ngô Lương sớm đã biết rõ.

Lưu Bị không thể nhập chủ Từ Châu như lịch sử ghi chép, chuyện này tuyệt đối không thoát khỏi liên quan đến hắn.

Sau này Gia Cát Lượng lại bị hắn dụ dỗ vào Phường Nhân Quân, một trong Thục Hán Ngũ Hổ Tướng tương lai là Mã Siêu cũng lặng lẽ không tiếng động chết trong tay hắn.

Chương 522

Những việc này không cái nào là không bất lợi cho Lưu Bị.

Bởi vậy, nếu định nghĩa hắn là "kẻ tiểu nhân" cản trở Lưu Bị thì thật sự một chút nào cũng không oan uổng hắn.

Chỉ là Ngô Lương vẫn không hiểu rốt cuộc Chân Mật đột nhiên nói với Lưu Bị những điều này có mục đích gì, cũng không dám chắc Chân Mật rốt cuộc có biết kẻ "tiểu nhân" này hiện đang ở gần ngay trước mắt hay không.

Hắn chỉ dám chắc một điều.

Chân Mật hẳn không có ý hại hắn, bởi vì nếu Chân Mật thật sự muốn hại hắn, thì trước đó khi còn ở Chân phủ và Trung Sơn Quốc, đã có vạn vạn cách để đưa hắn vào chỗ chết, thật sự không cần thiết phải đến lúc này mới làm chuyện thừa thãi như vậy.

Cũng bởi vậy, tuy hắn có chút chột dạ, nhưng lại không lên tiếng ngăn cản Chân Mật nói tiếp.

"Phạm kẻ tiểu nhân ư?" Nghe lời Chân Mật, Lưu Bị cũng cau mày, dường như đang suy tư hàm ý trong lời nói.

Còn Quan Vũ và Trương Phi ở phía sau cũng lộ vẻ kinh ngạc, thể hiện thái độ bán tín bán nghi.

"Chính là như vậy." Chân Mật khẽ gật đầu, trong mắt ánh lên một tia cười ý nhị, rồi hỏi: "Phu quân thiếp còn nói, hai năm gần đây các trận chiến lớn nhỏ của huynh không có một thắng tích nào, thỉnh thoảng có chút hy vọng xoay chuyển tình thế, lại luôn vào những thời khắc then chốt công dã tràng.

Tất cả những điều này đều do kẻ tiểu nhân cản trở mà thành, bất

luận huynh có bằng lòng thừa nhận hay không, thì đó đều là sự thật không thể chối cãi." "Thậm chí phu quân thiếp còn nhìn ra, trong vòng một năm gần đây mệnh số của huynh hẳn đã xuất hiện hai vị quý nhân.

Nếu không có gì ngoài ý muốn, một vị quý nhân vốn dĩ sẽ giúp huynh kiềm chế cường địch, vị quý nhân còn lại thì có thể cung cấp cho huynh nhiều trợ lực, giúp huynh tự mình cai quản một vùng phúc địa.

Đáng tiếc, người tính không bằng trời tính, chỉ vì huynh bị kẻ tiểu nhân kia cản trở mà bỏ lỡ cơ hội ngàn năm khó gặp này, nếu không cũng sẽ không đến mức thê thảm như ngày nay." "Còn việc phu quân thiếp nói đúng hay không, huynh không cần trả lời, chúng ta cũng không muốn biết… Thiếp không nghe lời phu quân khuyên bảo mà nói với huynh nhiều như vậy, chỉ là hy vọng huynh đừng có không biết tốt xấu, cho rằng phu quân thiếp dễ lừa gạt.

Y ban cho huynh những lương thực này cũng không phải vì bị huynh lừa phỉnh, chỉ là tự nguyện giúp huynh một tay mà thôi, huynh hãy tự mình liệu mà làm đi!" Nói xong, Chân Mật lại liếc Lưu Bị một cái với vẻ mặt ghét bỏ, rồi từ mũi ngọc hừ lạnh một tiếng, lặng lẽ quay đầu đi không nói nữa.

"……" Lúc này, lông mày của Lưu Bị cũng cau chặt hơn.

Y không khỏi hồi tưởng lại những việc lớn nhỏ mình đã đích thân trải qua trong một năm gần đây… Trong khoảnh khắc, mũi y đột nhiên cay xè, dường như phải chịu ủy khuất và bất công lớn lao.

Toàn bộ đều bị Chân Mật nói trúng!

Người khác có lẽ không biết trong đó có những khúc mắc gì, nhưng Lưu Bị lại lập tức ý thức được hai vị quý nhân mà Chân Mật vừa nhắc đến rốt cuộc là ai.

Một vị quý nhân chính là Phi Tướng Lữ Bố.

Khi ấy Tào Tháo đang công đánh Đào Khiêm, bèn Đào Khiêm viết thư nhờ Lưu Bị đến cứu viện, trong thư hứa hẹn chỉ cần y bằng lòng đến tương trợ, liền giao Đan Dương Binh tinh nhuệ trong tay cho y thống lĩnh.

Lưu Bị biết Đào Khiêm có mấy nghìn Đan Dương Binh trong tay, nếu lần này có được những tinh nhuệ này, y liền có cơ hội xoay chuyển tình thế, tự mình cai quản một vùng phúc địa hẳn không thành vấn đề.

Cũng chính vào lúc này, Lữ Bố đột nhiên cùng Trần Lưu Thái thú Trương Mạc liên thủ làm phản Tào Tháo, nhất thời Duyện Châu loạn thành một đoàn, khiến Tào Tháo không thể lo liệu cả hai phía.

Đây là một cơ hội ngàn năm khó gặp, thiên thời địa lợi nhân hòa đã hội tụ đủ.

Lưu Bị nhận được tin tức khi cho rằng thời cơ của mình cuối cùng đã đến, đang định suất quân nam hạ thì lại bị phục binh của Tào Tháo bố trí từ lúc nào đánh lui.

Sau này hỏi thăm mới biết, Duyện Châu phản loạn chỉ trong vòng một tháng đã được bình định, Lữ Bố và Trương Mạc đã chạy đến Từ Châu Quảng Lăng.

Đào Khiêm cũng bỏ chạy đến Quảng Lăng, hai bên nhân mã liên kết lại với nhau, Đan Dương Binh vốn định giao cho y giờ đã giao cho Lữ Bố.

Lưu Bị tự biết Tào Tháo đã có thể rảnh tay ngăn cản y nam hạ.

Mà Đan Dương Binh mà Đào Khiêm muốn giao cho y giờ đã không còn tồn tại, tự nhiên cũng không còn cần thiết phải tiếp tục nam hạ, chỉ đành hậm hực quay về… Sau này ngẫm lại, tất cả đều là do y

tin tức trì trệ, dẫn đến bỏ lỡ cơ hội tốt để xoay chuyển tình thế.

Nhưng không thể phủ nhận rằng, Lữ Bố khi đó liên thủ với Trương Mạc làm phản Tào Tháo, chính là quý nhân giúp y kiềm chế cường địch, nếu có thể nắm bắt cơ hội này, y tuyệt đối sẽ không có kết cục như ngày nay.

Còn một vị quý nhân khác tự nhiên chính là Đào Khiêm.

Khi đó y chỉ cần đi trước một bước, mấy nghìn Đan Dương Binh của Đào Khiêm liền là vật trong túi của y.

Cho dù cuối cùng vẫn không thể chống lại Tào Tháo, những Đan Dương Binh này cũng sẽ trở thành một trợ lực mạnh mẽ, chạy đến nơi khác vẫn có thể tạm thời xưng hùng một phương, dù sao cũng có được chỗ đặt chân… Trước đây Lưu Bị tuy tiếc nuối vì bỏ lỡ cơ hội tốt, nhưng kỳ thực cũng không nghĩ nhiều lắm.

Nhưng giờ đây, khi được Chân Mật nói như vậy, y mới bỗng nhiên ý thức được rằng, đó vốn dĩ là kỳ ngộ mà trời cao đã an bài cho y, là mệnh số của y.

Mà khi đó, ngoài việc tin tức trì trệ, trong lòng y cũng có chút do dự, cộng thêm một số chuyện lộn xộn vướng bận, vì vậy mới bỏ lỡ cơ hội ngàn năm khó gặp này.

Nhưng y từ trước đến nay không phải là một người do dự, chỉ có một lần duy nhất đó, dường như bị trúng tà mà cứ đắn đo mãi.

Đồng thời mấy ngày chuyện lộn xộn kia cũng nhiều đến mức phiền phức, khiến y căn bản không thể nào tĩnh tâm mà đưa ra quyết định, cứ như là có một sức mạnh nào đó không rõ ràng đang cản trở y vậy… Ra là thế!

Lưu Bị không khỏi nắm chặt nắm đấm.

Thân là một người bản địa, tư tưởng của y vốn dĩ đã chịu ảnh

hưởng của những yếu tố huyền học này.

Mà có một số chuyện lại không thể chịu được sự suy nghĩ kỹ lưỡng, đặc biệt là sau khi được người khác khơi gợi, càng nghĩ càng cảm thấy chính là như vậy.

Huống chi bức thư Đào Khiêm gửi cho y khi đó còn là mật tín.

Bởi vì sau khi trải qua một lần thất bại trước đó, cấp trên trực tiếp của Lưu Bị khi đó là Thanh Châu Thứ sử Điền Giai đã không còn muốn xuất binh cứu viện Đào Khiêm nữa.

Do đó, để đề phòng Điền Giai cản trở, Đào Khiêm mới chọn cách bỏ qua Điền Giai mà riêng tư liên hệ với Lưu Bị.

Tức là, chuyện này trừ ba huynh đệ Lưu Quan Trương ra, căn bản không thể có người thứ tư biết, tự nhiên cũng không thể truyền đến tai Ngô Lương, người vốn chưa từng gặp mặt.

Điều này càng chứng thực.

Những chuyện này đều là Ngô Lương chỉ bằng một đôi mắt đã nhìn ra, những lời về mệnh số mà Chân Mật thuật lại đều không phải là nói khoác lác… Ngoài ra, Lưu Bị còn nghĩ đến một số chuyện khác.

Nửa đời trước của y cũng vô cùng không thuận lợi.

Tổ phụ còn từng làm quan đến Đông Quận Phạm Lệnh, gia cảnh vẫn khá tốt, nhưng đến đời y, phụ thân sớm lâm bệnh qua đời, từ nhỏ cùng mẫu thân lấy nghề bện chiếu dệt dép làm kế sinh nhai, không có cơm ăn là chuyện thường tình.

Sau này mãi đến năm 28 tuổi mới vì lập được nhiều quân công mà làm một chức Huyện Úy nhỏ, kết quả chưa làm đủ một năm đã bị triều đình ra lệnh bãi chức.

Khi đó y liền tự thấy mệnh khổ, đánh Đốc bưu tuy là để trút giận,

nhưng cũng là để trút bỏ uất ức trong lòng.

Sau đó lại phiêu bạt nhiều nơi, chịu không ít khổ sở, cuối cùng mới ở chỗ người bạn thân thời nhỏ là Công Tôn Toản mà xin được một chân, dưới trướng Thanh Châu Thứ sử Điền Giai trú thủ Thanh Châu.

Đến tận bây giờ, y đã ba mươi tư tuổi, đã qua cái tuổi tam thập nhi lập.

Nhưng vẫn một sự vô thành, bôn ba vòng quanh một vòng mà dưới trướng vẫn chỉ có hai trăm mấy tên binh lực không đáng một xu, thậm chí còn không có cơm ăn, còn phải dựa vào thủ đoạn lừa phỉnh để lừa một tiểu thanh niên coi mình là thần tượng, chỉ vì muốn có một bữa no bụng.

Quan trọng nhất là đã sớm bị người khác nhìn thấu, đúng là mất mặt xấu hổ… "Oa——!" Lưu Bị trong lòng tự khổ, rốt cuộc không thể kiểm soát được cảm xúc của mình, đột nhiên "oa" một tiếng khóc lớn.

Tiếng khóc xé ruột xé gan vang vọng trong sơn cốc tĩnh mịch, làm kinh động một đàn chim bay.

"Đại ca, ai…" Quan Vũ và Trương Phi muốn khuyên y, nhưng cuối cùng vẫn không nói nên lời, chỉ biết thở dài ngao ngán.

Hai huynh đệ bọn họ từ khi khởi nghĩa đã theo Lưu Bị, ban đầu thậm chí còn ngủ chung giường, đối với gia sự trước đây của y dường như cũng có chút hiểu biết, còn đối với những khổ nạn y gặp phải sau này, thì càng có thể kể lại như kể chuyện nhà.

Dù sao thì nhiều trải nghiệm của Lưu Bị, cũng chính là những trải nghiệm chung của ba huynh đệ bọn họ… Nghĩ đến những điều này, ngay cả hai người bọn họ cũng tự thấy đau lòng, vành mắt bắt đầu

hơi đỏ hoe, mũi cũng khụt khịt.

Khổ.

Nhân sinh vì sao lại khổ như vậy chứ?

Ba huynh đệ chúng ta những năm này buộc đầu vào thắt lưng, nam chinh bắc chiến dũng mãnh giết địch, đến cuối cùng lại càng ngày càng tệ.

Chúng ta rốt cuộc đã trêu chọc ai, gây sự với ai chứ?

"……" Còn những binh sĩ phía sau ba huynh đệ Lưu Quan Trương cũng bị cảnh này dọa sợ một phen.

May mà bọn họ đứng khá xa, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ không hiểu vì sao Lưu Bị đột nhiên lại khóc lớn như vậy.

"Cái này…" Ngô Lương không ngờ Lưu Bị lại phản ứng dữ dội đến thế, nhất thời không biết phải đối phó thế nào, chỉ đành liếc Chân Mật đang trong lòng.

Trong 《 Tam Quốc Diễn Nghĩa 》 Lưu Bị tuy nổi tiếng là "khóc", nhưng trong chính sử thì từ trước đến nay không hề có ghi chép nào về phương diện này, dù chỉ một chữ cũng không có.

"Cái này không thể trách thiếp, là bọn họ tự mình đuối lý, cho nên mới xấu hổ khôn cùng thôi." Chân Mật hùng hồn nói, nói xong nàng lại hạ giọng cực thấp, vòng tay ôm lấy cổ Ngô Lương kéo hắn thấp xuống một chút, ngẩng đầu phả hơi vào tai hắn dịu dàng nói: "Thiếp làm như vậy tự có đạo lý của thiếp, chàng chỉ cần biết thiếp chỉ giúp chàng, tuyệt đối không hại chàng là được." Tư thế này hơi có chút quá trớn.

Ngô Lương ở hậu thế đọc vô số truyện, trong lòng tự có suy nghĩ gì, tim đập lập tức dồn dập, cảm giác nhiệt độ cơ thể trong khoảnh khắc đó tăng lên hai độ, suýt chút nữa đã có phản ứng không đúng lúc.

Nhưng hắn vẫn dùng móng tay cấu mạnh vào lòng bàn tay, khiến bản thân bình tĩnh lại, cắn răng nói nhỏ: "Đừng có tự ý làm chủ, nàng hiện tại còn không biết ta muốn gì đâu!" "Vậy chàng thử nói xem rốt cuộc chàng muốn gì?" Có lẽ là nhận ra ánh mắt khác lạ, Chân Mật cuối cùng cũng buông cổ hắn ra, quay đầu lại truy hỏi.

"Tóm lại là khác với điều nàng muốn, bây giờ không phải lúc để nói kỹ những điều này." Ngô Lương mơ hồ nói.

"Vậy được rồi, thiếp sẽ không nói nhiều nữa.

Dù sao thì mệnh số thiếp vừa nói đều là sự thật, bọn họ cũng đã hoàn toàn đồng ý.

Tiếp theo, mớ hỗn độn này chàng muốn thu dọn thành thế nào thì cứ thu dọn thế đó, như vậy là được rồi chứ?" Thấy Ngô Lương nói vậy, Chân Mật cũng không cố chấp theo ý mình, rất hào phóng giao việc cho Ngô Lương xử lý.

"Còn một việc ta cần hỏi rõ." Ngô Lương lại nhìn chằm chằm vào mắt Chân Mật truy vấn: "Nàng đã nhìn ra mệnh số của y, cũng nhìn ra khí cản trở trong mệnh số, vậy có thể nhìn ra kẻ tiểu nhân cản trở y rốt cuộc đang ở đâu không?" "Chàng cuối cùng cũng hỏi đúng vấn đề.

Lúc này nếu có thể chỉ ra vị trí và thân phận của kẻ tiểu nhân đó cho y, thì có thể bán cho y một ân huệ to lớn." Chân Mật tán thưởng nhìn Ngô Lương, khẽ mỉm cười rồi lại lắc đầu nói: "Nhưng rất đáng tiếc, luồng khí cản trở này hoàn toàn khác biệt với những gì thiếp từng thấy trước đây, vừa thần bí lại vừa cổ quái, thiếp tạm thời không nhìn ra được gì cả.

Hiện tại thiếp chỉ có thể khẳng định rằng, luồng khí cản trở này hẳn là đột nhiên xuất hiện trong vòng một đến hai năm gần đây, tức là, kẻ tiểu nhân kia hẳn là mới đến thế gian trong vòng một đến hai năm gần đây, hơn nữa lại là một hài nhi chập chững tập nói, ít nhất theo lẽ

thường thì hẳn là như vậy.” “Ân…” Ngô Lương nghe vậy, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, sau đó khẽ ừ một tiếng.

Hắn hiện tại đã có thể xác định, "kẻ tiểu nhân" trong miệng Chân Mật nhất định là hắn không nghi ngờ gì.

Nhưng Chân Mật lần này lại nhìn sai rồi, xem ra thuật xem tướng và thuật dự đoán của nàng cũng không phải là vạn năng, thế gian vẫn có một số chuyện có thể thoát khỏi tầm mắt của nàng.

Nói như vậy, hẳn là cũng không cần phải quá lo lắng Chân Mật nhìn ra hắn thực ra là một kẻ xuyên việt rồi… “Nhưng loại mệnh số này thông thường còn có một đặc điểm, càng gần kẻ tiểu nhân gây họa thì ảnh hưởng càng lớn.

Bởi vậy, cho dù không có bất kỳ manh mối nào, cũng chưa chắc không thể tìm được kẻ tiểu nhân, chỉ là khó khăn như mò kim đáy bể mà thôi.” Chân Mật lại bổ sung.

“……” Ngô Lương nghe vậy trong lòng giật mình.

Hiện tại hắn và Lưu Bị nói là gần trong gang tấc cũng không quá lời.

Tuy rằng nhiều chuyện trước đây đều là kết quả của sự lựa chọn chủ động của Ngô Lương, dường như không thể tính là mệnh trung chú định, nhưng chuyện mệnh lý này ai mà nói rõ được.

Chương 523

Suy nghĩ kỹ, việc hắn hồn xuyên thành "Hữu Tài huynh" không phải là kết quả của sự lựa chọn chủ động của hắn, việc "Hữu Tài huynh" ở Phường Nhân Quân cũng không phải là kết quả của sự lựa chọn chủ động của hắn, mà việc hắn ở Lương Châu ngẫu nhiên gặp Mã Siêu lại càng không phải là kết quả của sự lựa chọn chủ động… Vậy nên nếu mệnh trung chú định hắn chính là kẻ tiểu nhân của Lưu Bị.

Lưu Bị hiện tại chẳng phải đang… chuẩn bị gặp xui xẻo sao?

"Còn nữa, thiếp nghĩ có điều cần phải nhắc nhở chàng trước." Chân Mật liếc Lưu Bị một cái, lập tức lại nhớ ra điều gì, rồi lại nói nhỏ với Ngô Lương: "Nếu chàng có ý định dùng những người này, nhất định phải loại bỏ kẻ họ Lưu này ra.

Dã tâm của y quá lớn, tuyệt đối sẽ không cam tâm chịu ở dưới người khác.

Bất luận ai dùng y, đều là nuôi hổ gây họa.

Còn hai người kia thì có thể yên tâm trọng dụng, dù có tệ đến mấy cũng không đến mức ngấm ngầm hãm hại chàng!" "Ân…" Ngô Lương hoàn hồn, lại khẽ gật đầu.

Chuyện này dù không cần Chân Mật nhắc nhở, trong lòng Ngô Lương cũng đã rõ.

Trong lịch sử, Lưu Bị và Lữ Bố lôi kéo qua lại, nhiều lần đâm sau lưng nhau.

Sau này Lưu Bị thế yếu, Tào Tháo nhiều lần ra tay tương trợ, không những cứu được thê nữ rơi vào tay Lữ Bố, mà còn biểu y làm

Dự Châu Mục, sau này khi đánh bại Lữ Bố, lại phong y làm Tả Tướng Quân, bái Nghi Thành Đình Hầu.

Có thể nói riêng về Lưu Bị, Tào Tháo đối với y hẳn là có ân, hơn nữa không chỉ là ân tri ngộ, mà còn có ân cứu mạng.

Nhưng không lâu sau, Lưu Bị liền tham gia vào tập đoàn mưu phản Y Đái Chiếu do Xa Kỵ Tướng Quân Đổng Thừa bí mật thành lập, chuẩn bị ám hại Tào Tháo.

Từ đó Tào Tháo và Lưu Bị mới hoàn toàn trở mặt.

Ngay cả người Tào Tháo còn không thể điều khiển được, Ngô Lương tự nhiên cũng sẽ không tự phụ.

"Còn nữa." Chân Mật lại nói: "Bọn họ lần này đến Thường Sơn là có ý đồ riêng, tức là bọn họ hẳn có mục đích không ai biết.

Nếu chàng có thể thăm dò được mục đích thực sự của bọn họ, cũng có thể lợi dụng." Mục đích không ai biết… Câu nói này của Chân Mật đã thức tỉnh Ngô Lương.

Lưu Bị lần này e rằng cũng cố ý che giấu hành tung của mình, nếu không sao lại đến một sơn cốc tương đối hẻo lánh như vậy để ngủ tạm, mà không trực tiếp vào thành quận Thường Sơn?

Dù sao thì bọn họ đã đầu quân cho Viên Thiệu, cho dù Viên Thiệu không mấy để mắt đến Lưu Bị, y giờ đây cũng là một thành viên của Viên quân.

Với thân phận như vậy khi đi lại trong địa bàn của Viên Thiệu, cho dù không được Viên Thiệu đặc biệt cho phép, bọn họ cũng hoàn toàn không cần thiết phải che giấu hành tung của mình như vậy!

Khoan đã!

Ngô Lương đột nhiên lại nghĩ đến một người——Triệu Vân Triệu

Tử Long!

"Ta là Thường Sơn Triệu Tử Long!" Câu nói này ở hậu thế thông qua sự diễn giải của phim truyền hình 《 Tam Quốc Diễn Nghĩa 》 đã sớm ăn sâu vào lòng người, rất nhiều trẻ nhỏ sau khi xem phim đều sẽ có ấn tượng sâu sắc với câu nói này, khi chơi đùa đều thường xuyên treo nó trên miệng để ra oai làm dáng.

Mà Triệu Vân Triệu Tử Long, chính là người Thường Sơn Quốc.

Hơn nữa căn cứ theo ghi chép trong chính sử, Lưu Bị vào thời điểm này hẳn đã quen biết Triệu Vân.

Mấy năm trước Triệu Vân là tướng lĩnh dưới trướng Công Tôn Toản, sau này Lưu Bị phiêu bạt nhiều nơi đầu quân cho Công Tôn Toản.

Khi đó Công Tôn Toản đang giao chiến với Viên Thiệu, bèn phái Thanh Châu Thứ sử Điền Giai chiếm giữ phần lớn đất đai của Thanh Châu, lại phong Lưu Bị làm Biệt Bộ Tư Mã, lệnh y đến Thanh Châu trợ giúp Điền Giai chống lại Viên Thiệu.

Khi đó Triệu Vân liền phụng mệnh theo Lưu Bị, chuyên môn phụ trách quản lý kỵ binh cho y.

Cũng chính vào lúc này, Triệu Vân liền cùng Lưu Bị sản sinh tình bạn sâu sắc, cũng đặt định nền tảng cho việc sau này Thục Hán thành lập, Lưu Bị phong Triệu Vân làm Ngũ Hổ Tướng.

Tuy nhiên, kỳ lạ là, lần này ở trong sơn cốc gặp gỡ ba huynh đệ Lưu Quan Trương, lại không thấy Triệu Vân.

Chẳng lẽ Triệu Vân vẫn ở trong số hai trăm mấy binh sĩ phía sau ba huynh đệ Lưu Quan Trương?

Hay là… Triệu Vân lúc này đã tách khỏi Lưu Bị?

Khả năng này ngược lại lại lớn hơn.

Bởi vì chính sử từng có ghi chép, trong quá trình Triệu Vân theo Lưu Bị, vì huynh trưởng trong nhà đột nhiên qua đời, bèn xin Công Tôn Toản từ chức về quê.

Lưu Bị biết Triệu Vân lần này đi sẽ không trở lại nữa, bèn nắm chặt tay y lưu luyến không rời.

Triệu Vân lại nói: "Rốt cuộc không thể làm việc có đức hạnh sao." Các sử học gia hậu thế giải thích câu nói này của Triệu Vân, cho rằng là vì Công Tôn Toản sau khi chiếm được toàn bộ U Châu, cùng binh độc vũ, ngày càng kiêu căng, ghi thù quên ơn, ăn miếng trả miếng, hơn nữa lại càng ngày càng tham lam cướp bóc bá tánh, bởi vậy gây ra sự bất mãn của Triệu Vân, từ đó quyết định không còn phục vụ Công Tôn Toản nữa.

Ngô Lương cũng đồng tình với thuyết pháp này.

Bởi vì chính sử còn có một đoạn ghi chép như vậy: Sơ Bình năm thứ hai, Viên Thiệu tự mình kiêm nhiệm Ký Châu Mục, Thường Sơn Quốc liền thuộc về Ký Châu.

Khi đó Triệu Vân lại được Thường Sơn Quốc tiến cử, suất lĩnh binh sĩ nghĩa binh bản quận đầu quân cho Công Tôn Toản.

Công Tôn Toản trong lòng kỳ lạ, bèn hỏi: "Nghe nói người Ký Châu đều muốn dựa vào Viên Thiệu, sao duy chỉ có ngươi lại có thể mê đồ tri phản vậy?" Triệu Vân đáp: "Hiện nay thiên hạ đại loạn, bá tánh có tai họa đảo huyền, chúng ta người Thường Sơn sau khi thương nghị bàn bạc, quyết định muốn đi theo nơi có thể thi hành nhân chính, chứ không phải vì chúng ta xa lánh Viên Thiệu mà thiên về tướng quân." Từ đó có thể thấy, trong lòng Triệu Vân cũng có đại nghĩa, hơn nữa ở Thường Sơn Quốc y có uy vọng cực cao, trong Thường Sơn Quốc có rất nhiều nghĩa sĩ đều nguyện ý đi theo y.

Mà đợi đến sau này nhận rõ bộ mặt của Công Tôn Toản, việc xin từ chức về quê liền trở thành chuyện hợp tình hợp lý.

Hơn nữa sau khi về Thường Sơn Quốc, Triệu Vân cũng không phò tá Viên Thiệu.

Mãi đến sau này khi Lưu Bị vì sự kiện "Y Đái Chiếu" bị Tào Tháo truy sát, chạy đến Ký Châu đầu quân cho Viên Thiệu, Triệu Vân mới chủ động chạy đến Nghiệp Thành gặp lại Lưu Bị, và tránh tai mắt của Viên Thiệu bí mật giúp Lưu Bị chiêu mộ mấy trăm binh sĩ, sau đó dẫn những người này theo Lưu Bị đi Kinh Châu, dựa vào Lưu Biểu đóng quân ở Tân Dã… Cho nên.

Chẳng lẽ mục đích chuyến đi này của Lưu Bị thực ra là chiêu mộ Triệu Vân?

Khả năng này không phải là không có.

Dù sao thì từ những sử liệu đó có thể thấy, Triệu Vân ở Thường Sơn Quốc rất có uy vọng, hơn nữa sau khi huynh trưởng y qua đời, y liền rất có khả năng trở thành chủ một nhà, nắm giữ tài phú và tài nguyên xã hội của một tộc, mà những thứ này đều là những thứ Lưu Bị hiện tại thiếu thốn nhất, dù sao thì y đã sa sút đến mức ngay cả cơm cũng không có để ăn.

Nhưng phỏng đoán này vẫn tồn tại một số nghi điểm.

Nếu Lưu Bị thật sự đặc biệt đến chiêu mộ Triệu Vân, theo lẽ thường thì cách làm thông thường nên là phái người đến trước để thông báo với Triệu Vân, sau khi biết được tâm ý của Triệu Vân rồi mới hành động, nếu không vạn nhất Triệu Vân căn bản không có ý đó, thì chuyến đi này chẳng phải là công cốc sao?

Ngoài ra, từ tình hình hiện tại mà nói, dường như cũng chỉ có hai khả năng.

Một là Triệu Vân thật sự không có ý đó, cho nên cũng không phái người đến đón tiếp, nhưng khả năng này cơ bản có thể loại trừ, dù sao thì trong chính sử Triệu Vân lại chủ động chạy đến theo Lưu Bị, hiện tại tự nhiên cũng không có lý do gì để từ chối chiêu mộ của Lưu Bị, càng không có lý do gì để Lưu Bị và những người khác ở đây chịu đói; một khả năng khác là, Lưu Bị căn bản không liên hệ trước với Triệu Vân, cho nên Triệu Vân cũng căn bản không biết y đã đến Thường Sơn Quốc.

Mà nếu là như vậy, mục tiêu của chuyến đi này của Lưu Bị có lẽ không phải là Triệu Vân, ít nhất là không hoàn toàn vì Triệu Vân mà đến.

Vậy thì ngoài Triệu Vân ra, điều Lưu Bị thiếu thốn nhất lại là gì?

Ngô Lương suy nghĩ kỹ lưỡng.

Hẳn là tài phú!

Năm nay vàng là tài phú, châu báu là tài phú, gia súc là tài phú, lương thực cũng là tài phú.

Có tài phú, y liền có lương thảo, liền có tư bản để chiêu binh mãi mã.

Nếu không thì chỉ có thể như hiện tại mà không cần mặt mũi đi khắp nơi chiêu trò lừa phỉnh, chỉ vì bản thân và hai trăm mấy binh sĩ dưới trướng có một bữa no bụng.

Mà nếu lại liên hệ việc tiềm hành với cầu tài.

Cộng thêm bộ hạ của Lưu Bị hiện tại đã đói bụng, chuyến đi này có chút ý chí phá nồi dìm thuyền, không thành công thì chết đói, mà cũng chỉ có thể chết đói mà thôi… Ngô Lương đột nhiên ý thức được điều gì đó, Lưu Bị lần này có lẽ đang chuẩn bị làm chuyện xấu không thể để người ngoài biết!

Còn về chuyện xấu gì?

Phương diện này Ngô Lương lại khá có kinh nghiệm.

Đối với người có dã tâm như Lưu Bị mà nói, tài phú nhỏ bé không có ý nghĩa gì lớn.

Lấy ví dụ Ngô Lương vừa mới tặng Lưu Bị bốn xe lương thực.

Nếu những lương thực này cho một hộ gia đình bình thường, tiết kiệm một chút ăn được một hai năm hẳn không thành vấn đề.

Nhưng đặt trong tay Lưu Bị, e rằng còn không đủ cho hai trăm mấy binh sĩ của y ăn được hai ngày.

Tức là, nếu Lưu Bị cố ý chạy đến nơi này để cầu tài, thì thứ y cầu hẳn là một khoản tài phú bất chính vô cùng đáng kể.

Vậy thì năm nay con đường nào có thể kiếm được một khoản tài phú bất chính lớn như vậy?

Ngô Lương tạm thời chỉ có thể nghĩ đến hai con đường: một là như hắn mà đạo mộ, hơn nữa tám phần phải là Hán mộ xuất hiện sau Hán Vũ Đế, bởi vì từ Hán Vũ Đế bắt đầu mới thi hành chính sách "bãi bỏ bách gia, độc tôn Nho thuật", từ đó tập tục hậu táng mới thực sự ăn sâu vào lòng người.

Đương nhiên, trước thời đại này cũng có rất nhiều người tôn sùng Nho thuật, cũng sẽ hậu táng cha mẹ người thân.

Nhưng những triều đại đó so với Hán triều lấy hiếu trị thiên hạ thì chỉ là thấy cái nhỏ mà không thấy cái lớn, đặc biệt đối với vương công quý tộc mà nói, những người này sống là vì thể diện, thậm chí trong chuyện này đã bước vào trạng thái so bì méo mó lẫn nhau.

Có người vì an táng cha mẹ thậm chí không tiếc khuynh gia bại sản, chỉ để không bị người đời coi là bất hiếu tử.

Đặc biệt trong hoàn cảnh lớn như vậy, muốn nhập triều làm quan thì nhất định phải được địa phương tiến cử là "hiếu liêm" trước. "Hiếu liêm" đã sớm trở thành hòn gạch lát đường vào nhà, bất luận ai bị coi là "bất hiếu tử", đều không khác gì tự hủy hoại tiền đồ, bị sĩ tộc thiên hạ khinh bỉ, phỉ nhổ!

Vương Khánh ở Trần Lưu chính là một ví dụ.

Sau khi cha y mất, gia đình sớm đã thu không đủ chi, kết quả Vương Khánh vẫn cố chấp cầm cố từng cửa hàng muối để sống còn của gia đình mình, chỉ để cho cha y một tang lễ long trọng rực rỡ.

Rồi sau đó… không quá mấy ngày đã dẫn đến quân trộm mộ, cuối cùng thảm bị quật mồ.

Hoàn toàn có thể tưởng tượng.

Nếu không gặp phải Ngô Lương, Vương gia của Vương Khánh lúc này e rằng cũng đã hoàn toàn suy tàn, tuy chưa chắc đã phải lưu lạc đầu đường xó chợ, nhưng chắc chắn không thể duy trì được sự vẻ vang trước kia, hơn nữa nếu không có kỳ ngộ, trong vòng trăm năm e rằng cũng không thể xoay chuyển cục diện, chứ đừng nói đến việc như hiện tại mà trở thành trùm ngành muối của toàn bộ Duyện Châu; còn một con đường khác, e rằng chỉ có thể là cướp bóc.

Năm nay cũng không có xổ số có thể khiến người ta một đêm giàu có, tài phú bất chính lớn có thể kiếm được tự nhiên phần lớn cũng chỉ có thể là của cải bất chính.

Hơn nữa thời đại này cũng không có ngân hàng và tiệm bạc, muốn cướp thì cũng chỉ có thể là nhà giàu có, dù sao thì năm nay bá tánh bình thường cũng đang ở trong tình trạng nước sôi lửa bỏng, không trở thành lưu dân đã có thể coi là tầng lớp trung lưu, chỉ có những hộ gia đình thực sự giàu có mới có thể cung cấp cho Lưu Bị khoản tài phú lớn mà y cần.

Nhưng với hai trăm mấy người này, e rằng chuyện này không thành công được.

Dù sao thì các hộ gia đình giàu có đều sống trong thành quận, mà quân thủ thành các quận cũng không phải là ngồi không ăn lương.

Hai trăm mấy người của y tuy không thể nói là không đủ cho quân thủ thành nhét kẽ răng, nhưng số lượng quân thủ thành tuyệt đối nhiều hơn bọn họ, hơn nữa còn chiếm giữ lợi thế thành cao.

Chương 524

Chứ đừng nói đến việc Lưu Bị và những người này có thể vào được thành hay không, cho dù có thể vào thành, và làm được việc, cũng cực kỳ khó thoát khỏi trong thành.

Cộng thêm Ký Châu vẫn là địa bàn của Viên Thiệu… Hành động này không khác gì tự tìm cái chết.

"Chẳng lẽ…" Nghĩ đến những điều này, Ngô Lương không tự chủ được mà nhìn về phía Lưu Bị đã ngừng khóc.

Lúc này ba huynh đệ Lưu Quan Trương đã hoàn toàn xuống ngựa, Quan Vũ và Trương Phi đang xoa lưng cho Lưu Bị, nói nhỏ với y điều gì đó.

Còn Lưu Bị cũng đã lau khô nước mắt trên mặt, chỉ là trong mắt vẫn còn vương một tầng hơi nước.

Có lẽ cũng là ngại Ngô Lương và những người khác còn ở bên cạnh.

Lưu Bị khóc rất đột ngột, ngừng cũng khá nhanh chóng.

Chốc lát sau y đã khôi phục bình thường, rồi chủ động bước đến chắp tay trịnh trọng nói với Ngô Lương: "Không ngờ Tứ đệ lại là một dị sĩ mang trong mình dị thuật, Đại ca vừa rồi tự cho là thông minh lại khiến Tứ đệ chê cười.

Nhưng xin Tứ đệ yên tâm, lời hứa trước đây của Đại ca không phải là lừa phỉnh, chỉ là tình thế bức bách vạn bất đắc dĩ mà thôi.

Đại ca tuy không có khả năng ngày mai liền trả lại lương thực cho Tứ đệ, nhưng chỉ cần Tứ đệ tin tưởng Đại ca, ở lại đây thêm một vài ngày, Đại ca nhất định sẽ thực hiện lời hứa, bồi thường gấp bội cho

Tứ đệ!" Quả nhiên là muốn kiếm một khoản tài phú bất chính lớn!

Nếu không thì những lời này sao lại nói chắc chắn như vậy, khác xa với vẻ không tự tin trước đây.

Huống hồ Chân Mật đã nói đến nước này, Lưu Bị thậm chí vì thế mà tự thấy đau lòng rồi khóc lớn, thì nhất định đã tin vào sự thật Ngô Lương mang trong mình "thuật xem tướng", làm sao còn có thể tiếp tục lừa phỉnh Ngô Lương tự rước lấy nhục.

Hơn nữa, nói không chừng y bây giờ đã có việc muốn nhờ Ngô Lương rồi… "Đại ca không cần khách khí như vậy, lương thực này vốn là tiểu đệ tự nguyện tặng cho Đại ca, chưa từng nghĩ đến việc muốn Đại ca trả lại, Đại ca không cần để trong lòng." Ngô Lương cười hì hì đáp lễ.

"Người không có tín nghĩa thì không thể đứng vững, ta đã nói ra lời này thì phải thực hiện, Tứ đệ không cần nói nhiều nữa." Lưu Bị kiên trì nói, rồi lời nói lại chuyển hướng, nhìn vào mắt Ngô Lương cười nói: "Chỉ là còn một việc, Đại ca vẫn cần hỏi Tứ đệ xác minh, Tứ đệ đã có thể nhìn ra mệnh số của Đại ca, không biết có thể nhìn ra kẻ tiểu nhân mà Đại ca phạm phải hiện đang ở đâu, lại mang họ gì tên gì?" "Thứ tiểu đệ vô năng, không thể nhìn ra." Ngô Lương mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, biết Lưu Bị đây là định tìm ra kẻ tiểu nhân cản trở mình mà xử lý, bèn lập tức lấy những lời Chân Mật đã nói với hắn trước đây ra mà học vẹt ứng dụng, cố ý dẫn dắt nói: "Hiện tại tiểu đệ duy nhất có thể xác định là, luồng khí cản trở này hẳn là đột nhiên xuất hiện trong vòng một đến hai năm gần đây, tức là, kẻ tiểu nhân kia hẳn là mới đến thế gian trong vòng một đến hai năm gần đây, hơn nữa lại là một hài nhi chập chững tập nói." "Hài nhi?" Lưu Bị lập tức sững sờ.

Khác với người lớn, hài nhi không chỉ có thể là kẻ vô danh tiểu

tốt, mà còn có thể ngay cả một cái tên chính thức cũng không có, cũng không có bất kỳ quỹ đạo sinh hoạt nào có thể khảo chứng.

Nếu Ngô Lương không thể cung cấp cho y manh mối xác thực, thì càng không thể nào tìm được.

Huống chi cho dù có tìm được, đối xử với một hài nhi chập chững tập nói, Lưu Bị cũng có chút không biết phải ra tay thế nào.

"Nhưng mà…" Ngô Lương nói tiếp, nhưng chỉ nói được hai chữ liền đột nhiên dừng lại, lộ vẻ mặt giằng co.

"Nhưng mà sao?" Lưu Bị nghe ra lời Ngô Lương có ẩn ý, vội vàng truy hỏi.

"Ai!

Đại ca không biết, mệnh số của con người vốn dĩ là trời cao đã định.

Phàm thai nhục thể tiết lộ thiên cơ tất chịu thiên đạo báo ứng.

Theo quy củ tổ tiên tiểu đệ, những thiên cơ này vốn dĩ không nên nói ra." Ngô Lương liên tục lắc đầu thở dài, mang một dáng vẻ như sau khi giằng co mới hạ quyết tâm, nghiến răng nói như phát ngoan: "Đáng tiếc lời đã đến nước này, e rằng đây chính là kiếp nạn tiểu đệ không thể tránh khỏi.

Có lẽ đây cũng là một loại thiên ý chăng.

Thôi được rồi, là phúc thì không phải họa, là họa thì không tránh được.

Tiểu đệ hôm nay vì Đại ca, bèn vi phạm tổ huấn một lần vậy.

Đại ca mời lại đây một chút." Vừa nói, Ngô Lương cũng lật mình xuống ngựa, làm một tư thế mời với Lưu Bị.

"Tứ đệ ân tình như vậy, vi huynh xin khắc ghi trong lòng mãi mãi

không dám quên!" Lưu Bị vội vàng hành lễ lần nữa, rồi theo Ngô Lương đến một bên, lúc này mới hạ thấp tư thái, vẻ mặt cầu khẩn hỏi: "Xin Tứ đệ chỉ lối mê." "Đại ca không cần khách khí." Ngô Lương khẽ gật đầu, hạ giọng khá cẩn thận nói: "Hiện nay Đại ca nhất thời bán hội định là không thể tìm được kẻ tiểu nhân kia, nhưng lại có một cách có thể giúp Đại ca tạm thời áp chế luồng khí cản trở này, giảm ảnh hưởng của luồng khí cản trở này xuống mức thấp nhất." "Nguyện xin nghe rõ." Lưu Bị lập tức lộ vẻ mừng rỡ, vội vàng lại gần thêm một chút.

"Kỳ thực cách này nói khó cũng không khó, Đại ca chỉ cần dùng vàng chế tạo một mặt Bát Quái Hóa Sát Kính là được!" Ngô Lương dựa vào một phương pháp hóa giải sát khí không đáng tin mà hắn xem trên mạng ở kiếp trước mà bịa đặt nói: "Sau này bất luận Đại ca đi đến đâu, đều phải treo Bát Quái Hóa Sát Kính này lên cửa sổ sau hoặc cửa sau, và phải nhớ đóng kín cửa sau cửa sổ sau, như vậy mới có thể ngăn cách luồng khí cản trở này, mệnh số tự nhiên sẽ dần tốt lên." Vàng, Lưu Bị hiện tại khẳng định là không có, nhất định phải nghĩ cách đi kiếm.

Bát Quái Hóa Sát Kính, Lưu Bị khẳng định cũng không biết cách chế tạo, nhất định phải dựa vào Ngô Lương chỉ dẫn mới có thể hoàn thành.

Như vậy nếu Lưu Bị thật sự có mục đích không ai biết, và còn sẽ kiếm được một khoản tài phú bất chính lớn, cho dù không muốn cho Ngô Lương biết, cũng không thể lập tức từ biệt hắn.

Ngô Lương tự nhiên cũng có cơ hội để tìm hiểu… Ngoài ra, mối quan hệ chủ động – bị động cũng dần thay đổi.

Trước kia là Ngô Lương lo lắng Lưu Bị và những người khác vì đói khát mà bất lợi cho họ, dù sao thì khi đói cực độ, đạo đức sẽ

xuống rất thấp, chuyện gì cũng có thể làm ra, mà Ngô Lương và nhóm người lại có lương thực, thung lũng này lại gần như không có người qua lại.

Rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì, e rằng ngay cả Lưu Bị và đồng bọn cũng chưa chắc đã khống chế được.

Nhưng hiện tại, Ngô Lương đã đưa cho họ bốn xe lương thực, tạm thời ổn định được tình hình.

Giờ đây, Lưu Bị lại là người có việc cầu cạnh, quyền chủ động đã lặng lẽ nằm trong tay Ngô Lương.

Vấn đề bây giờ là Ngô Lương có muốn đi hay không, có muốn trợ giúp Lưu Bị hay không.

Lưu Bị còn nịnh nọt y còn không kịp, sao có thể bất lợi cho bọn y chứ?

Còn về "hoành tài", Ngô Lương thật ra không có hứng thú gì.

Thứ y thật sự cảm thấy hứng thú là những sự vật có thể liên quan đến hoành tài.

Mặc dù bây giờ vẫn chưa thể xác định rốt cuộc là gì, thậm chí có thể suy đoán của y là sai, nhưng một khi ý nghĩ đó đã xuất hiện, sự tò mò của Ngô Lương không thể kiểm soát được nữa.

Trong tình huống cục diện đã ổn định như thế này, y đương nhiên hy vọng có thể tìm hiểu rốt cuộc.

Chỉ là làm vậy hình như có chút hãm hại Lưu Bị.

Dù sao Chân Mật trước đó đã nói: "Tiểu nhân càng gần Lưu Bị, ảnh hưởng sẽ càng lớn".

Ngô Lương mặc dù rất cơ trí không nói chuyện này với Lưu Bị, nhưng nếu lời Chân Mật không sai, thì quyết định này của Ngô Lương

e rằng tất sẽ mang lại ảnh hưởng rất không tốt cho hành động lần này của Lưu Bị.

Tuy nhiên Ngô Lương cũng không có gánh nặng tâm lý gì.

Cái "tứ đệ" tiện nghi này vừa mới tặng bốn xe lương thực cho Lưu Bị, giải mối lo cấp bách của Lưu Bị, Lưu Bị đương nhiên cũng nên phải trả một chút cái giá, đó là lễ nghĩa có qua có lại mà.

"Cái Bát Quái Hóa Sát Kính này, Tứ đệ có biết cách chế tạo không?" Lưu Bị quả nhiên thuận theo lời Ngô Lương mà hỏi tiếp.

"Tiểu đệ không phải thợ kim hoàn, đương nhiên không biết chế tạo." Ngô Lương cố ý thở hắt ra một hơi, chờ Lưu Bị lộ vẻ thất vọng, mới lại tiếp lời: "Nhưng nếu Đại ca cần, tiểu đệ có thể đứng bên chỉ đạo, hiệp trợ thợ kim hoàn đúc ra Bát Quái Hóa Sát Kính có thể phát huy tác dụng." "Tuyệt vời quá!" Lưu Bị tức thì lộ vẻ mừng rỡ, một tay ôm lấy vai Ngô Lương, cười nói: "Đại ca tuy gặp tiểu nhân cản trở, nhưng lại được Tứ đệ là quý nhân tương trợ, cứ thế một giảm một tăng liền có thể bù trừ đại bán.

Chắc đây cũng là ý trời, quả là trời không bỏ ta mà… Tứ đệ trượng nghĩa ra tay, xin nhận Đại ca một bái!" Nói đoạn, Lưu Bị quả thật chắp tay, cực kỳ cung kính cúi người hành đại lễ với Ngô Lương.

"Không được, Đại ca không được!

Người làm vậy là quá coi trọng ta rồi." Ngô Lương vội vàng đưa tay đỡ lấy.

"Đại ca đã nghĩ kỹ rồi, nếu Tứ đệ không chê, Đại ca nguyện cùng Nhị ca, Tam ca của đệ kết bái thêm lần nữa.

Chúng ta bốn người kết làm huynh đệ dị tính, không cầu sinh cùng năm cùng tháng cùng ngày, nhưng cầu chết cùng năm cùng tháng cùng ngày.

Từ đây chúng ta tương trợ lẫn nhau, cùng tiến cùng lui, có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu.

Sau này nhất định có thể thành tựu sự nghiệp lớn.

Chẳng hay đệ nghĩ sao?" Lưu Bị tiếp lời, thành khẩn nắm chặt tay Ngô Lương, ánh mắt tràn đầy mong đợi, nghiêm chỉnh hỏi.

"Cái này…" Ngô Lương tức thì lộ vẻ khó xử.

Trong lòng lại thầm nghĩ: Lưu Bị này quả thật quá tinh minh.

Với cái tuổi của Lưu Bị, y đã sống nhiều hơn Ngô Lương hơn mười năm, nếu cùng sinh cùng tử thì thiệt thòi chắc chắn là Ngô Lương, vô duyên vô cớ mất đi mười mấy năm dương thọ.

Quan Vũ và Trương Phi lúc trước cũng không biết nghĩ thế nào mà lại mơ mơ hồ hồ đồng ý.

Đặc biệt là Trương Phi, y bây giờ nhìn thật không lớn hơn Ngô Lương mấy tuổi.

Rồi lại là tính toán của Lưu Bị, y rõ ràng là đã có ý định chiêu nạp Ngô Lương vào dưới trướng.

Cứ thế, những người dưới quyền Ngô Lương, năng lực của Ngô Lương, tài sản của Ngô Lương cũng đều có thể được Lưu Bị sử dụng, mà lại là vô thường.

Đối với y mà nói, đây tự nhiên là một chuyện tốt như bánh từ trên trời rơi xuống.

Vừa nãy còn nói miệng rằng không ăn của không, mới một lát đã lộ ra đuôi cáo, đã bắt đầu giăng bẫy bắt cọp trắng rồi sao?

"Hiền đệ có gì cố kỵ ư?" Lưu Bị lại gần hơn một chút, vẻ mặt mong chờ hỏi.

"Đại ca không biết, tiểu đệ cùng những huynh đệ tỷ muội trong

thương đội này trước đây đều chịu khổ vì chiến loạn, bởi vậy mọi người mới ước định kết thành thương đội, thà khổ cực vất vả đi lại giữa Thăng Long và Tây Vực buôn bán, cũng tuyệt đối không tham gia bất kỳ chiến sự nào, chỉ cầu có thể bình an vô sự trải qua cuộc đời này.

Tiểu đệ nếu đồng ý với Đại ca, tức là đã trái lời hứa với họ lúc trước, nhất định sẽ bị mọi người xa lánh." Ngô Lương quay đầu nhìn mọi người trong Phường Nhân Quân, thở dài nói: "Huống hồ đây cũng là vì tốt cho Đại ca.

Vừa rồi tiểu đệ đã nói với Đại ca, phàm nhân mà tiết lộ thiên cơ e sẽ gặp báo ứng từ Thiên Đạo.

Dù giờ không thể nói, tiểu đệ cũng đã cắn răng nói ra, còn không biết sau này sẽ chiêu mời tai họa gì.

Nếu lúc này tiểu đệ cùng Đại ca, Nhị ca, Tam ca đối trời lập lời thề kết làm huynh đệ dị tính, thì báo ứng này e rằng phải do Đại ca, Nhị ca và Tam ca cùng gánh chịu.

Nếu đã vậy, dù tiểu đệ có trợ giúp Đại ca chế tạo ra Bát Quái Hóa Sát Kính để chống lại tiểu nhân, thì lại lập tức dẫn tới Thiên Đạo báo ứng cho Đại ca.

Cứ thế một mất một còn, chi bằng đừng làm gì cả, Đại ca đây lại vì sao phải khổ như vậy?" "…" Nghe vậy, Lưu Bị tức thì nghẹn lời.

Ngô Lương bị mọi người xa lánh, tức là những người dưới quyền y bây giờ muốn rời đi thì Lưu Bị cũng không thể có được họ.

Còn cái Thiên Đạo báo ứng kia… nghe có vẻ còn ghê gớm hơn cả việc phạm tiểu nhân, việc này đối với y chẳng những không có lợi mà còn có thể thành ra lợi bất cập hại.

Chỉ là lời đã nói đến nước này, Lưu Bị lại có cảm giác bị đặt vào

thế khó.

Nếu y lúc này lập tức không kiên trì kết bái nữa, thì lại có vẻ y là kẻ giả dối.

Ngô Lương bất chấp tổ huấn và Thiên Đạo báo ứng để chỉ điểm mê cảnh cho y, mà y lại không nguyện ý cùng Ngô Lương gánh chịu hậu quả, ít nhiều cũng có chút không nói nổi.

Huống hồ y còn cần Ngô Lương chỉ đạo thợ kim hoàn chế tạo Bát Quái Hóa Sát Kính nữa.

Nếu biểu hiện quá thực tế như vậy, e rằng sẽ làm lạnh lòng Ngô Lương?

Chương 525

“Đại ca chớ có gì cố kỵ.” Ngô Lương lập tức lại cho Lưu Bị một cái bậc thang rất rộng rãi, giọng điệu thành khẩn nói: “Hành động này của tiểu đệ đều xuất phát từ sự kính trọng đối với Đại ca, Nhị ca và Tam ca, là tiểu đệ tự nguyện.

Hơn nữa, Đại ca mệnh số làm đại sự, bởi vậy tiểu đệ hành động này cũng chẳng phải không có tư tâm, chỉ mong Đại ca một ngày nào đó khi ở vị cao quyền trọng, có thể cung cấp cho tiểu đệ cùng những huynh đệ tỷ muội trong thương đội này một nơi an thân, tiểu đệ đã cảm ân đội đức lắm rồi.” “Tứ đệ…” Lưu Bị ngẩng đầu nhìn Ngô Lương, trong mắt lại hiện lên hơi nước, trông như thật sự bị lời nói dối trá này của Ngô Lương làm cho cảm động.

“Đại ca!” Ngô Lương nhìn Lưu Bị với ánh mắt chân thành.

“Tứ đệ!” Lưu Bị lại nắm chặt hai tay Ngô Lương.

“Đại ca!” Ngô Lương khẽ dùng sức đáp lại Lưu Bị.

“Tứ đệ!” “Đại ca!” “Tứ đệ!” “Đại ca thề với trời!

Nếu có một ngày Đại ca công thành danh toại, nhất định sẽ sắp xếp cho đệ một vùng đất phong nhiêu, đệ và những người trong thương đội này từ đó thế tập truyền đời, không ai có thể nhúng tay vào!” “Tạ ơn Đại ca!” “…” … Chẳng bao lâu sau, trong thung lũng liền bay lên một làn hương thơm đặc trưng của túc mễ (gạo ngô).

Phường Nhân Quân và bộ hạ của Lưu Bị không hòa lẫn vào nhau, mà vẫn giữ giới hạn, ai làm việc của người nấy, ai ăn phận của người nấy, khung cảnh trông rất hài hòa.

Bộ hạ của Lưu Bị thật sự đã đói khát lâu rồi.

Cách xa mấy chục trượng, Phường Nhân Quân vẫn có thể nghe thấy tiếng họ ăn ngấu nghiến như sói đói hổ vồ, chỉ trong một bữa ăn, họ đã "quét sạch" hai xe lương thực.

Sau khi ăn xong, bộ hạ của Lưu Bị bắt đầu dựng lều trại trong thung lũng, xem ra họ cũng có ý định dừng lại đây một thời gian.

"Công tử, chúng ta tiếp theo làm thế nào?" Khi ăn cơm, Vu Cát xích lại gần Ngô Lương thì thầm hỏi.

"Làm thế nào là sao?" Ngô Lương quay đầu hỏi.

"Liệu ngày mai chúng ta có rời khỏi đây tiếp tục đi về phía Tây không?" Vu Cát ngẩn ra một chút, rồi nhăn mặt già nua khuyên nhủ: "Công tử tuy tạm thời đã ổn định được đám người này, nhưng lão phu cảm thấy họ không đáng tin, chúng ta không nên đi quá gần họ, chi bằng tìm một cớ nào đó nhanh chóng rời đi, tránh gây ra một số phiền toái không cần thiết." "Ừm… ngươi nói có lý." Ngô Lương nghĩ rằng giờ đây y là một "tiểu nhân" ở gần bên, Lưu Bị bất cứ lúc nào cũng có thể gặp vận xui, để tránh lúc y gặp vận xui lại liên lụy đến mình, vậy thì có chút được không bù mất, quả thật nên giữ khoảng cách thích hợp với y.

Thế là Ngô Lương trầm ngâm một lát, rồi gọi mấy cán bộ nòng cốt của Phường Nhân Quân lại gần, vỗ bàn nói: "Giờ đã là đầu đông, thung lũng này tuy khá kín đáo, nhưng lại lộng gió tứ phía, thật sự rất khó chịu.

Bởi vậy ta đã quyết định rồi, ngày mai chúng ta cùng nhau vào quận thành, tìm một chỗ ở trong quận thành nghỉ ngơi vài ngày cho tử tế, các ngươi thấy thế nào?" "…" Mọi người không lập tức trả lời, mà theo bản năng nhìn về phía Chân Mật đang ngồi không xa, hai tay nhỏ nhắn chuyên tâm nướng lửa.

Trước đây dù có ẩn náu họ cũng không nhất thiết phải cắm trại ở

nơi hoang vu hẻo lánh như vậy, hành động này hoàn toàn là để đối phó với những binh lính truy đuổi có thể đến vì Chân Mật.

"Nếu nàng ta thật sự muốn hại chúng ta, trốn trong thung lũng này e rằng cũng chẳng an toàn." Ngô Lương đã bắt đầu tin tưởng Chân Mật, đương nhiên không phải khẳng định nàng ta không có tâm địa xấu, mà chỉ là cho rằng dù có tâm địa xấu nàng ta cũng không thèm dùng cách này để đối phó với y.

"Hữu Tài ca ca định tiếp tục liên hệ với đám người kia sao?" Gia Cát Lượng nhận ra tâm tư của Ngô Lương, liếc nhìn về phía bộ hạ của Lưu Bị, mở miệng hỏi.

"Chính là vậy." Ngô Lương gật đầu, thì thầm nói: "Ta nghi ngờ mục đích của bọn họ đến đây không hề đơn giản.

Ngày mai chúng ta cứ dọn vào thành ở trước, Dương Vạn Lý dẫn theo mấy người âm thầm theo dõi bọn họ, trước tiên tìm hiểu rõ mấy ngày nay bọn họ đã đi những đâu, lại làm những gì rồi hãy nói, bằng không thì bốn xe lương thực của chúng ta chẳng phải uổng công tặng cho bọn họ sao?" … Không lâu sau, ba huynh đệ Lưu Quan Trương ợ một tiếng rồi bước vào khu trại của Phường Nhân Quân.

Ngô Lương hiển nhiên đã giành được sự tin tưởng tuyệt đối của Lưu Bị, đến nỗi lần này ba huynh đệ Lưu Quan Trương lại cởi bỏ binh khí từ trước, tay không mà đến.

Các cán bộ nòng cốt của Phường Nhân Quân thấy vậy, thì thầm lui về phía sau Ngô Lương, nhường lại vũ đài cho một mình Ngô Lương.

Còn Điển Vi thì vô cùng tận trách đứng bên cạnh Ngô Lương.

Cũng không phải Ngô Lương tự đại, lúc này ba huynh đệ Lưu Quan Trương trong mắt y đã vô cùng an toàn, vì không có binh khí,

một mình Điển Vi cũng đủ sức chém giết tất cả bọn họ.

"Đại ca, Nhị ca, Tam ca!" Ngô Lương từ xa đã chắp tay thi lễ chào hỏi ba người, rồi sau đó ra hiệu cho Gia Cát Lượng tự tay rót cho họ một chén nước nóng.

Y cũng muốn nhân cơ hội này xem thử Gia Cát Lượng, người có mối quan hệ mật thiết với ba huynh đệ Lưu Quan Trương trong lịch sử, khi gặp Lưu Bị lúc này sẽ tạo ra phản ứng hóa học như thế nào, đặc biệt là liệu có nhất kiến như cố (vừa gặp đã như quen cũ) hay không.

Kết quả lại là hoàn toàn không có phản ứng.

Gia Cát Lượng lặng lẽ rót xong nước, thậm chí không thèm liếc nhìn họ một cái rồi lui sang một bên… Đồng thời, Chân Mật lại chủ động đi tới đứng ở phía còn lại của Ngô Lương, đưa tay rất thân mật khoác lấy cánh tay y, dường như cũng muốn nghe xem ba huynh đệ Lưu Quan Trương định nói gì.

"Đa lễ rồi, Tứ đệ, chúng ta cứ ngồi xuống từ từ nói." Lưu Bị cũng không khách khí, thậm chí còn "phản khách vi chủ" (chủ động làm chủ) mời Ngô Lương cùng ngồi xuống bên đống lửa, rồi mới chỉ vào Quan Vũ và Trương Phi đang đứng sau lưng y, vẻ mặt tươi cười nói: "Thật ra lần này Đại ca đến cũng không có việc gì gấp, chỉ là Nhị ca và Tam ca đã chứng kiến thuật xem tướng của đệ, trong lòng cũng ngứa ngáy muốn thử, nhất quyết đòi ta dẫn họ đến gặp đệ, nhờ đệ chỉ giáo về mệnh số của họ… Nhưng Tứ đệ không cần miễn cưỡng, ta đã nói với họ rõ những điều then chốt rồi.

Nếu mệnh số của họ cũng nằm trong phạm trù tiết lộ thiên cơ, chúng ta tự nhiên cũng không thể khiến Tứ đệ lâm vào cảnh bất nghĩa.

Tứ đệ chỉ cần nói những điều có thể nói là được." "Tứ đệ, làm phiền rồi!" "Làm phiền!" Quan Vũ và Trương Phi cũng chắp tay thi lễ

nói.

"…" Các thành viên Phường Nhân Quân thấy vậy đều không nói nên lời, da mặt ba người này sao mà dày thế, người ta đã giúp các ngươi xem tướng một lần rồi, các ngươi lại còn được voi đòi tiên.

Quan trọng nhất là, mọi người trong lòng đều hiểu rõ, Ngô Lương tuy là một "kê đồng" (đồng cốt), nhưng lại chẳng biết chút thuật xem tướng nào.

Người thật sự giỏi xem tướng là Chân Mật đang ở bên cạnh y đây, việc này còn phải xem Chân Mật có nguyện ý giúp hay không.

Còn về Chân Mật.

Lúc này khóe môi nàng ta đã khẽ cong lên, dùng ánh mắt kiêu ngạo "ngươi cầu ta đi, ngươi cầu ta thì ta nói" mà liếc nhìn Ngô Lương.

Cũng chỉ là Chân Mật bản thân không có đuôi, nếu không thì cái đuôi e rằng đã vểnh lên tận trời rồi.

Nhưng Ngô Lương biết rõ tình hình thật sự của Chân Mật vẫn có thể tưởng tượng ra, nếu nàng ta vểnh đuôi, đó cũng là vểnh lên chín cái đuôi, quả thật là đừng quá kiêu ngạo.

Bởi vậy Ngô Lương cảm thấy rất cần thiết phải "cho Chân Mật một chút màu sắc xem", tránh để nàng ta quá tự coi mình là gì đó, quên mất tướng quân phải ở trên.

Dù sao nếu Chân Mật đã quyết tâm đi theo y, thì những ngày tháng sau này còn dài lắm, y tuy một chút cũng không ngại "ăn cơm mềm" (được vợ nuôi), thậm chí có thể nói là khá thích ăn, nhưng cũng phải "ăn cơm mềm cứng" (ăn một cách uy quyền), không chấp nhận những cách ăn khác.

Còn về thuật xem tướng, y tuy quả thật chẳng biết gì, nhưng vận mệnh của Quan Vũ và Trương Phi, lại được ghi chép rõ ràng trong

lịch sử.

Dù y có nói lung tung thế nào đi nữa, nhất định cũng có thể nắm bắt được những bước ngoặt quan trọng trong mệnh số của hai người… Thế là, Ngô Lương cũng trưng ra một nụ cười "vô sở vị" (không sao cả) với Chân Mật, rồi quay đầu nhìn Quan Vũ và Trương Phi.

Y giả vờ cẩn thận nhìn từ trên xuống dưới một lượt, lại giả bộ trầm ngâm bấm ngón tay tính toán một hồi, rồi mới không vội không vàng mở miệng nói: "Mệnh số của Nhị ca và Tam ca cũng bất phàm, nhưng trong mệnh số lại có một chướng ngại cực khó vượt qua.

Nhị ca, Tam ca mời ngồi, để ta từ từ nói cho nghe…" Quan Vũ và Trương Phi nghe vậy vội vàng quây quanh đống lửa ngồi xuống bên cạnh Ngô Lương, vừa mong đợi vừa lo lắng nhìn Ngô Lương, chờ đợi mệnh số sắp được y tiết lộ.

Đặc biệt là cái chướng ngại cực khó vượt qua mà Ngô Lương đã nhắc đến.

"Xin hỏi Nhị ca sinh vào năm nào tháng nào?" Ngô Lương trước tiên nhìn Quan Vũ hỏi.

Sử liệu ghi chép thời gian Quan Vũ và Trương Phi tử vong, thậm chí chi tiết đến tháng, nhưng lại không ghi rõ thời gian sinh của hai người.

Bởi vậy hai người chết khi bao nhiêu tuổi, đối với Ngô Lương và các học giả đời sau vẫn là một ẩn số.

Dĩ nhiên, sinh nhật của Quan Vũ và Trương Phi, trong dân gian đời sau tự nhiên cũng có một số lời đồn đại.

Nhưng những lời đồn đại này đa số có thể truy ngược về thời Minh Thanh, sớm nhất cũng chỉ đến thời Nguyên, hơn nữa lại không

rõ ràng, bằng chứng không đủ, hoàn toàn không thể được khảo chứng trong "Tam Quốc Chí" – tác phẩm sớm nhất mà lại không ghi chép thời gian sinh của hai người.

Bởi vậy không thể tin là thật được.

Ngô Lương đương nhiên cũng không định đoán mò, hiện tại bản thân người đó đang ở trước mặt y, mọi người lại không phải không có miệng, cớ gì không hỏi thẳng mà cứ phải đoán?

"Khụ!" Lời vừa dứt, Quan Vũ còn chưa kịp trả lời, thì Chân Mật đang dựa vào Ngô Lương lại bụm miệng phát ra một âm thanh kỳ lạ.

Nàng ta lại không nhịn được mà bật cười thành tiếng!

Nhưng may mắn là nàng ta bụm miệng nên không dễ bị nhìn thấy biểu cảm, rồi lập tức phản ứng cực nhanh mà ho khan vài tiếng, trong mắt người ngoài thì lại giống như vô ý bị nhiễm lạnh.

Nhưng điều này không thể qua mắt Ngô Lương đang ở ngay gần bên.

Nàng ta chính là đang cười, hơn nữa là cười nhạo!

Ngô Lương âm thầm suy nghĩ một phen, cũng rất nhanh liền hiểu ra nàng ta vì sao lại cười.

Nàng ta hẳn là đang châm chọc cách hỏi của y.

Ngay cả ở đời sau, ngay cả những "âm dương tiên sinh" (thầy cúng, thầy bói) vì tiền mà nói dối, khi hỏi sinh nhật người khác cũng phải giả bộ trang trọng mà hỏi "sinh thần bát tự" mà người thường không hiểu được, để tỏ ra mình cao sang, đẳng cấp.

Hỏi trực tiếp năm nào tháng nào như Ngô Lương, quả thật có chút khác thường và không chuyên nghiệp.

Huống hồ theo Ngô Lương được biết, thuật xem tướng tuy là xem

tướng, nhưng đôi khi cũng cần "tứ trụ thiên can" (tám chữ, gồm bốn trụ năm, tháng, ngày, giờ, mỗi trụ có thiên can và địa chi) làm phụ trợ để suy đoán vận mệnh tốt xấu của một người.

Chân Mật là chuyên gia trong lĩnh vực này là điều không cần bàn cãi, dù sao nàng ta chỉ cần qua dung mạo đã có thể suy ngược ra tứ trụ thiên can, từ đó định tính cách cục của một người.

Điều này tuyệt đối không phải người thường có thể làm được, ít nhất Ngô Lương chưa từng thấy qua, chỉ có trong truyền thuyết dân gian những tướng sư cấp bậc tổ sư mới xuất hiện trình độ tương tự.

Tuy nhiên Ngô Lương không để tâm, tiện thể trừng Chân Mật một cái.

Y tiếp theo vẫn phải hỏi như vậy, vì y đối với tứ trụ thiên can chỉ giới hạn ở mức độ tìm hiểu.

Nếu Quan Vũ đưa ra sinh thần bát tự, y sẽ phải tính toán rất lâu mới có thể suy ra sinh nhật của Quan Vũ, như vậy lại càng thêm ngượng nghịu.

Còn nếu Quan Vũ đưa ra năm và tháng, y có thể thông qua kiến thức lịch sử của mình nhanh chóng suy ra năm Công nguyên cụ thể, từ đó tính ra tuổi tác cụ thể của Quan Vũ, thuận lý thành chương mà đánh dấu cái chướng ngại y muốn chỉ ra cho Quan Vũ.

Hơn nữa mà nói.

Y chỉ hỏi năm tháng đã có thể nói ra mệnh cách của Quan Vũ, thật ra với việc Chân Mật chỉ nhìn tướng mặt đã có thể chỉ ra mệnh cách của người khác, hai việc này có sự khác biệt nhưng cùng chung một hiệu quả diệu kỳ, điều này chẳng phải cũng cho thấy "phương pháp của Ngô Lương rất chuẩn" sao?

"Diên Hi ngũ niên lục nguyệt." Với sự việc của Lưu Bị trước đó

làm nền, Quan Vũ cũng không nghi ngờ gì, thái độ vô cùng đoan chính đáp lại.

"Diên Hi ngũ niên lục nguyệt…" Ngô Lương khẽ nhắm mắt, miệng lẩm bẩm như nhập định, tay không ngừng bấm đốt ngón tay tính toán.

Thực ra y chỉ đang hồi tưởng kiến thức lịch sử trong ký ức để suy ra năm Công nguyên cụ thể.

Diên Hi ngũ niên, Hán Hoàn Đế cắt giảm bổng lộc quan lại, binh sĩ Hổ Bí, Vũ Lâm không làm việc được giảm nửa lương… Diên Hi ngũ niên, người dân ở Vũ Lăng phản Hán… Bởi vậy Diên Hi ngũ niên hẳn là năm 162 Công nguyên, mà nay đã là cuối năm 194 Công nguyên.

Triều Hán đều tính tuổi theo "hư tuế" (tuổi mụ) mà đời sau gọi, tức là tuổi của Quan Vũ hiện tại hẳn là 33 tuổi, thêm vài tháng nữa qua Tết sẽ là 34 tuổi… Còn Quan Vũ bị hại là vào tháng mười hai năm 219 Công nguyên, khi đó tuổi của Quan Vũ hẳn là 58 tuổi… Tính rõ ràng rồi!

Đợi Ngô Lương mở mắt ra, y lại không lập tức giải thích mệnh số cho Quan Vũ, mà lại nhìn sang Trương Phi bên cạnh Quan Vũ, lần nữa mở miệng hỏi: "Xin hỏi Tam ca sinh vào năm nào tháng nào?" Lần này Chân Mật thì không cười thành tiếng, nhưng ý cười nhạo trong mắt nhìn Ngô Lương lại càng tăng thêm vài phần, còn thêm một chút ý vị "ta xem ngươi diễn tiếp thế nào".

"Kiến Ninh nhị niên tịch nguyệt." Trương Phi cũng thái độ đoan chính đáp lại.

Kiến Ninh nhị niên tịch nguyệt… đó hẳn là cuối năm 169 Công nguyên.

Cùng lắm chỉ kém một tháng là đến Tết, vậy thì Trương Phi sinh

ra không bao lâu đã được 1 tuổi, tuổi mụ còn "mụ" hơn Quan Vũ một chút, tuổi hiện tại hẳn là 27 tuổi, nếu tính tuổi thực thì cũng chỉ mới 25 tuổi, quả thật không lớn hơn Ngô Lương mấy tuổi.

Tức là lúc đầu Trương Phi quen biết Lưu Bị và theo y trấn áp quân Khăn Vàng, mới chỉ vừa 17 tuổi mụ.

Chương 526

Còn Trương Phi bị hại là vào tháng sáu năm 221 Công nguyên, theo cách tính tuổi mụ, khi đó Trương Phi hẳn là 54 tuổi… Trong lòng tính toán những điều này, Ngô Lương lại giả vờ bấm ngón tay tính toán một lúc.

Đợi y lần nữa mở mắt ra, trong ánh mắt lại thêm vài phần chắc chắn, rồi sau đó nghiêm chỉnh nhìn Quan Vũ nói: "Nhị ca là một vị phúc tướng hiếm có, chỉ là cả đời chinh chiến lại đại khí vãn thành, e rằng vẫn cần trải qua một phen ma nạn mới có thể kiến công lập nghiệp." Nghe lời vừa mở miệng đã nói ra những điều này, thần sắc của Chân Mật đã khẽ biến đổi, ý cười nhạo trong mắt lặng lẽ pha lẫn chút bất ngờ, hiển nhiên phương hướng tổng thể của lời Ngô Lương không sai.

"Xin Tứ đệ tứ giáo!" Quan Vũ cũng thẳng lưng, càng thêm đoan chính làm tư thế mời.

"Thật ra lời tiểu đệ vừa nói không hoàn toàn chính xác, vì cả đời Nhị ca thật ra có tổng cộng hai chướng ngại, chỉ là chướng ngại thứ nhất tuy trông có vẻ hiểm nguy tuyệt vọng, nhưng với tính cách của Nhị ca chỉ cần kiên trì bản tâm liền có thể phùng hung hóa cát, nhiều nhất chỉ là lãng phí vài năm thời gian mà thôi, bởi vậy không nhắc tới cũng được." Ngô Lương trầm ngâm từ từ nói.

Lời này là đang nói về sự tích Quan Vũ bị Tào công bắt sống, sau đó "Thân ở Tào doanh tâm ở Hán" và "Thiên lý tẩu đơn kỵ".

Cuối cùng khi Quan Vũ phong tất cả quà tặng của Tào Tháo, viết thư cáo từ lên phía Bắc tìm Lưu Bị, thực ra đó là lúc nguy hiểm nhất, vì bấy giờ những người bên cạnh Tào công đều khuyên y truy sát

Quan Vũ, tránh nuôi hổ gây họa, chỉ có một mình Tào công tán thưởng tấm lòng trung nghĩa của Quan Vũ, cho rằng chỉ là mỗi người một chủ, mà thả y một ngựa.

Lời vừa ra khỏi miệng, Chân Mật vốn dĩ đang tựa vào cánh tay Ngô Lương lại không nhịn được mà thẳng lưng.

Lúc này trong mắt nàng ta làm gì còn chút ý cười nhạo nào, thay vào đó là một vẻ kinh ngạc khó tin, như thể vừa chứng kiến điều không thể tin được nhất dưới trời vậy.

Phải biết rằng Chân Mật đang nhập hồn vào là một con cửu vĩ hồ yêu đã sống hàng ngàn năm, nàng ta trải qua sóng gió gì mà chưa từng thấy, kiến thức và tầm nhìn càng không phải phàm nhân có tuổi thọ cao nhất cũng chỉ hơn trăm năm có thể sánh bằng.

Dưới trời thật sự đã không còn mấy chuyện có thể khiến nàng ta lộ ra biểu cảm như vậy nữa.

Nhớ lại khi còn ở phủ Chân gia.

Ngay cả khi Ngô Lương đột nhiên rút dao gọt trái cây khống chế nàng ta, nàng ta cũng chỉ bất ngờ trong chốc lát cực ngắn, rồi nhanh chóng bình tĩnh lại, từ đầu đến cuối không hề biểu hiện thất thố, ngược lại còn có thể trong tình huống đó tiếp tục uy hiếp và dụ dỗ Ngô Lương.

Ngay cả khi dao gọt trái cây rạch một vết ở cổ nàng ta, máu tươi đã chảy ra, nàng ta cũng không hề nhíu mày một chút nào.

Nhưng bây giờ, Chân Mật rõ ràng đã bị lời nói này của Ngô Lương làm cho kinh sợ… "Thì ra là vậy…" Quan Vũ cũng là một tráng sĩ sảng khoái, thấy Ngô Lương nói chướng ngại thứ nhất có thể phùng hung hóa cát, liền trực tiếp bỏ qua không tiếp tục truy vấn, mà lại làm tư thế mời rồi chuyển lời nói: "Xem ra chướng ngại thứ hai

này mới là mấu chốt, xin Tứ đệ không tiếc lời chỉ giáo, Quan mỗ xin rửa tai lắng nghe!" "Chướng ngại thứ hai này, chính là vào lúc Nhị ca công thành danh toại, uy chấn An Lạc." Ngô Lương khẽ gật đầu, thần sắc càng thêm nghiêm túc nói: "Có câu 'họa hề phúc sở ỷ, phúc hề họa sở phục' (họa là nơi phúc nương tựa, phúc là nơi họa ẩn nấp), Nhị ca càng nên biết đạo lý 'nhất tướng công thành vạn cốt khô' (một tướng thành công, vạn xương khô).

Nhị ca muốn công thành danh toại, uy chấn An Lạc, phía sau nhất định sẽ để lại xương trắng chất chồng.

Tuy nhiên hiện nay thiên hạ đại loạn, Nhị ca chinh phạt làm sao có thể không nợ mạng người, điều này vốn dĩ không có gì đáng trách.

Chỉ là Thiên Đạo tự có đạo lý của Thiên Đạo, có một số chuyện cũng khó lòng thay đổi.

Đến lúc đó, Nhị ca liền cần phải hết sức chú ý, bằng không e rằng tính mạng khó giữ, thậm chí không lưu lại được một toàn thi (cái xác nguyên vẹn)." Quan Vũ chính là bị vây hãm ở Phàn Thành, rồi sau đó dâng nước phá bảy đạo quân, bức hàng Vu Cấm, bắt được Bàng Đức, vây khốn Phàn Thành, từ đó uy danh chấn động An Lạc, cũng chỉ trong vài tháng sau đó, bại trận chạy về Mạch Thành và thân thủ dị xứ (đầu một nơi thân một nẻo).

"Tứ đệ có thể nói chi tiết hơn không?" Nghe vậy, Quan Vũ đã tin Ngô Lương, tự nhiên sẽ không cho rằng Ngô Lương đang nguyền rủa mình mà nổi giận lôi đình, mà lại nhíu mày tiếp tục truy vấn.

"Ta tặng Nhị ca một chữ vậy, khi Nhị ca uy chấn An Lạc mà đúng lúc gặp chữ này, tức là chướng ngại này đã đến rồi." Ngô Lương quả thật rất hiểu chiêu trò của thuật xem bói, tiếp theo lại cố lộng huyền hư (làm ra vẻ huyền bí).

Nói xong, y kéo tay Quan Vũ lại xoa phẳng rồi trải ra, rồi dùng

ngón trỏ khẽ vẽ vài nét vào lòng bàn tay y, để lại một chữ vô hình – "thủy"!

Chữ "thủy" này chính là "thủy" trong "thủy yêm thất quân" (dâng nước phá bảy đạo quân).

"Thủy?" Quan Vũ ngẩng đầu nhìn Ngô Lương.

"Nhị ca chớ có treo chữ này ở cửa miệng, ghi nhớ trong lòng là được rồi." Ngô Lương tuy vẻ mặt tươi cười, nhưng ngữ khí lại vô cùng trịnh trọng, thậm chí càng giống như một lời cảnh cáo.

"Thất ngôn thất ngôn." Quan Vũ biểu hiện sự khiêm tốn cực kỳ hiếm thấy, liên tục nhận lỗi nói: "Chỉ là không biết chướng ngại này đến sau, liệu có cách hóa giải nào không?" "Cương tắc dịch chiết, nhu khả trường tồn." Ngô Lương lại nghiêm sắc nói: "Tính tình Nhị ca cô ngạo, không thích xu nịnh giả dối, đặc biệt không xem trọng quyền quý.

Điều này tuy là điểm khiến tiểu đệ kính phục Nhị ca, nhưng cũng sẽ trở thành điểm yếu của Nhị ca.

Chướng ngại này của Nhị ca chính là vì lẽ đó mà khởi phát.

Càng đến lúc này lại càng phải bình tâm tĩnh khí, không dễ dàng giao ác với người khác, đặc biệt khi thế không bằng người, tuyệt đối không nên quá hà khắc dọa nạt cấp dưới, đây là điều thứ nhất." "Điều thứ hai là, hỷ năng xung sát (vui có thể hóa giải sát khí).

Đợi khi Nhị ca uy chấn An Lạc, nếu có người đến cầu thân liên hôn, Nhị ca dù trong lòng bất mãn, cũng nên lấy đại cục làm trọng mà đồng ý hôn sự.

Như vậy mới có thể hóa giải bớt một phần sát khí, có lẽ cũng có thể trợ giúp Nhị ca vượt qua chướng ngại lớn này, khiến Nhị ca sống lâu trăm tuổi." Thực ra Quan Nhị gia bại trận ở Mạch Thành có hai

nguyên nhân.

Một mặt là Tôn Quyền phái người đến cầu hôn con gái Quan Vũ, Quan Nhị gia mắng nhiếc sứ giả, từ chối thẳng thừng, khiến Tôn Quyền rất mất mặt, bởi vậy ôm hận trong lòng.

Thêm vào đó Quan Vũ còn "chiếm đoạt lương thực của Tôn Quyền", điều này đã trở thành một trong những nguyên nhân châm ngòi cho việc Tôn Quyền vốn đã muốn trở về Kinh Châu, phái Lữ Mông tập kích Quan Vũ.

Nếu không, lúc đó Thục Ngô hai nước đang liên minh chống Tào, xét về đại cục, hành động này của Tôn Quyền đối với chính y cũng không có lợi gì, không hợp tình hợp lý.

Thực ra nghĩ kỹ lại, nếu Quan Vũ trong lịch sử đã đồng ý lời cầu hôn của Tôn Quyền, hai bên từ đó trở thành thông gia, điều này chắc chắn có lợi lớn cho việc Quan Vũ ổn định cục diện Kinh Châu.

Đặc biệt là Tôn Quyền, nghĩ rằng Kinh Châu thực ra nằm trong tay thông gia của mình, chứ không phải người ngoài, cảm giác trong lòng chắc chắn cũng khác hẳn, làm sao lại bất chấp đại cục chống Tào mà chạy đến tập kích?

Một mặt khác, ngay cả khi Tôn Quyền tập kích Kinh Châu, muốn thế như chẻ tre cũng không phải dễ dàng như vậy.

Đổ lỗi chỉ có thể là do khi Quan Vũ đang chinh phạt, Mi Phương và Sĩ Nhân, hai tướng phụ trách cung ứng lương thảo quân nhu, cứu viện không kịp thời.

Bởi vậy Quan Vũ đã thẳng thừng buông lời cứng rắn trước mặt mọi người, nói rằng sau khi trở về nhất định sẽ trừng trị hai người này thật nặng.

Quan Nhị gia nổi tiếng là người nói một là một, điều này đã làm

Mi Phương và Sĩ Nhân sợ hãi đến mức tối cũng không ngủ được.

Chuyện này bị Tôn Quyền biết được, thế là lập tức phái người âm thầm dụ hàng hai người.

Hai người này, một người trấn thủ trọng trấn Giang Lăng của Kinh Châu, một người trấn thủ trọng trấn Công An, lại vì sợ Quan Nhị gia mà không chiến mà hàng, khiến cửa ngõ Kinh Châu rộng mở, cứ thế mới có kết cục bi thảm Quan Nhị gia mất Kinh Châu, chạy về Mạch Thành.

Đương nhiên, việc Ngô Lương dám lấy lịch sử làm căn cứ để xem tướng cho Quan Vũ, còn muốn lấy đó để trấn nhiếp Chân Mật, thực ra cũng có liên quan đến Chân Mật.

Trước đó Chân Mật đã xem tướng cho các cán bộ nòng cốt của Phường Nhân Quân, vừa rồi lại xem tướng cho Lưu Bị, những chi tiết trong đó đều đủ để chứng minh, tuy sự xuất hiện của Ngô Lương đã làm thay đổi chiều hướng lịch sử, nhưng đối với rất nhiều người mà nói, mệnh số lại không vì thế mà thay đổi quá nhiều, bánh xe lịch sử vẫn đang chuyển động.

"…" Lại nghe lời nói này của Ngô Lương, Quan Vũ cuối cùng không tiếp tục truy vấn nữa, mày nhíu lại như bánh quai chèo, lặng lẽ cúi đầu, dường như đang tiêu hóa nội dung trong lời Ngô Lương, lại dường như đang phản tư chính mình.

Tuy nhiên lúc này Lưu Bị lại đột nhiên kích động, liên tục gật đầu nói: "Tứ đệ quả là thần nhân vậy, chỉ cần tính toán một phen, liền nói rõ tính tình của Vân Trường thấu đáo đến vậy.

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, ta thật không dám tin thế gian lại có kỳ sĩ thần kỳ như Tứ đệ!" Lưu Bị và Quan Vũ đã quen biết và kết giao hơn mười năm, ngày ngày ở bên nhau thậm chí ngủ chung giường.

Bởi vậy nếu nói hiểu rõ tính nết của Quan Vũ, thế gian e rằng trừ cha mẹ Quan Vũ ra, e rằng chính là Lưu Bị, vị Đại ca này rồi.

Y đã khẳng định Ngô Lương như vậy, tự nhiên là vì Ngô Lương đã nói trúng tất cả mọi điểm.

Nói xong, Lưu Bị còn ấn vào vai Quan Vũ, nghiêm sắc khuyên nhủ: "Nhị đệ, ta trước đây cũng thường vì những chuyện này mà khuyên nhủ đệ, nhưng đệ không để tâm.

Nay Tứ đệ đã nói ra mệnh số của đệ rồi, đệ tổng nên chú ý rồi chứ?" Cùng lúc đó.

Đốp!

Ngô Lương đột nhiên cảm thấy cánh tay nhói lên, quay đầu lại thì thấy hóa ra là Chân Mật lúc này đang nắm chặt lấy y, móng tay cắm vào da thịt y.

Còn lúc này biểu cảm của Chân Mật lại càng thêm vi diệu, cũng có thể nói là cực kỳ phức tạp.

Sao vậy?

Đây không phải biểu cảm mà Ngô Lương mong muốn Chân Mật bộc lộ, ít nhất là không hoàn toàn.

Trong dự liệu của Ngô Lương, Chân Mật hiện tại chỉ cần biểu lộ sự kinh ngạc và nhìn mình bằng ánh mắt khác là đủ rồi, đương nhiên, nếu có thêm chút sùng bái và tôn kính thì càng mỹ diệu hơn.

Còn về những biểu cảm phức tạp khác, ngược lại khiến Ngô Lương có chút nghi hoặc và bất an, lẽ nào đã nói sai điều gì sao?

"Ngươi nói quá nhiều rồi…" Chân Mật ghé sát tai Ngô Lương, dùng giọng chỉ hai người họ nghe thấy được mà nói.

"Nói quá nhiều rồi?" Ngô Lương trong lòng càng thêm khó hiểu,

không phải nói sai, mà là nói nhiều sao?

"Ta là thiên toán vạn toàn đều chưa tính tới, ngươi vậy mà cũng có thể khuy tham thiên cơ, không hổ là nam nhân ta nhìn trúng… bất quá ngươi cần biết, có thể khuy tham thiên cơ là chuyện tốt, đây là phúc duyên Thiên Đạo ban cho ngươi, cũng là phúc phận người khác khó lòng với tới, nhưng phúc phận này là phúc phận của một mình ngươi, ngươi có thể lợi dụng phúc phận này để làm rất nhiều chuyện, để đưa ra những lựa chọn chính xác nhất, điều này vốn không có gì sai, nhưng lại không nên đem thiên đạo huyền cơ nói rõ ràng như vậy cho người khác, đem phúc phận này cưỡng ép đặt lên người khác, tức là đã vi phạm quy luật vận hành của Thiên Đạo, sau này e rằng sẽ gặp khổ sở ngũ tệ tam khuyết." Chân Mật cực kỳ nghiêm túc nhỏ giọng khuyên bảo.

"?" Ngô Lương ngẩn người, chẳng lẽ mình căn cứ lịch sử mà nói nhảm một hồi về Quan Vũ vậy mà lại nói trúng điểm mấu chốt?

Là lời chỉ điểm về "thủy" của Quan Vũ?

Hay lời chỉ điểm về "hòa thân" của Quan Vũ?

Hay là lời chỉ điểm về "tính cách" của Quan Vũ?

Hoặc có lẽ toàn bộ đều bị ta nói trúng… Chuyện này vốn nằm trong dự liệu của Ngô Lương, nhưng cũng nằm ngoài dự liệu của Ngô Lương.

Nằm trong dự liệu là bởi vì với tư cách một kẻ xuyên không, những gì hắn nói đều là trải nghiệm có thật trong lịch sử của Quan Vũ, đối với hắn mà nói, số mệnh của Quan Vũ đã sớm định sẵn, theo một nghĩa nào đó, đây chính là quỹ tích vận mệnh mà Thiên Đạo ban cho Quan Vũ, chỉ là người ở thời đại này còn chưa trải qua, vì thế chưa biết mà thôi.

Cũng vì vậy, Ngô Lương trước khi mở lời mới tự tin có thể lừa được Chân Mật, người am hiểu thuật xem tướng.

Còn nằm ngoài dự liệu là bởi vì những lời chỉ điểm vu vơ này thực chất không có quan hệ trực tiếp với thuật xem tướng, vì thế cũng không nghĩ Chân Mật lại có biểu hiện như vậy, thậm chí còn căng thẳng đến mức nhắc nhở mình đừng tiết lộ thiên cơ.

Giờ đây hắn đã bắt đầu suy nghĩ đến một vấn đề khác: những lời chỉ điểm không dựa trên thuật xem tướng hay thuật dự đoán của hắn, rốt cuộc có thể tính là tiết lộ thiên cơ hay không, và liệu có thật sự vì thế mà hắn phải chịu khổ sở ngũ tệ tam khuyết không?

Hậu thế dân gian quả thật có những lời đồn tương tự.

Ngô Lương chưa từng tận mắt chứng kiến, cũng chưa từng có dị sĩ nào đứng ra lấy thân làm gương, vì thế lời đồn này rốt cuộc có đáng tin hay không vẫn chưa thể biết được.

Thế nhưng bây giờ Chân Mật, người thật sự nắm giữ thuật xem tướng, lại nói ra những lời này, thì Ngô Lương không tin cũng không được.

Vì vậy vấn đề bây giờ lại quay trở lại: cách làm của hắn rốt cuộc có tính là tiết lộ thiên cơ không, và liệu có vì thế mà phải chịu báo ứng của Thiên Đạo không?

Cảm giác thượng ứng cai đắc toán thị.

Xét cho cùng, hắn quả thật đã tiết lộ trước vận mệnh của Quan Vũ, mà vận mệnh chính là chuyện của Thiên Đạo, việc tiết lộ trước như vậy đương nhiên cũng phải tính là tiết lộ thiên cơ, chỉ khác biệt về phương thức khuy tham thiên cơ so với thuật xem tướng mà thôi.

Thế nhưng từ lời của Chân Mật hắn cũng nghe ra được một tầng ý tứ khác: khuy tham thiên cơ không có vấn đề.

Lợi dụng thiên cơ đã khuy tham được để làm một số việc cũng không có vấn đề.

Nhưng chính là không thể nói rõ thiên cơ cho đương sự, nếu không thì đó chính là cưỡng ép phúc phận này lên người khác, tức là đã vi phạm quy luật vận hành của Thiên Đạo, liền có thể gặp báo ứng của Thiên Đạo.

Ngô Lương tế tế hồi ức.

May mắn thay… ngoại trừ Quan Vũ ra, từ trước đến nay hắn vẫn chưa từng nói nhiều như vậy với bất kỳ ai, cùng lắm cũng chỉ là bày chút tiểu thông minh làm những chuyện có lợi cho mình, vấn đề hẳn là không lớn.

Cùng lúc đó.

Chương 527

"Tứ đệ, có phải xảy ra chuyện gì không?" Lưu Quan Trương ba huynh đệ cũng chú ý đến lời thì thầm của Ngô Lương và Chân Mật, giờ phút này đang có chút nghi hoặc nhìn về phía hai người họ.

"Không có…" Ngô Lương cười cười, vừa định mở lời.

Chân Mật đã cướp lời, chỉ vào Quan Vũ không mấy vui vẻ nói: "Thiên Đạo chiêu chiêu, nhân quả tuần hoàn.

Đây chính là quy luật tuần hoàn của Thiên Đạo, không phải phàm nhân có thể dễ dàng khuy tham, càng không thể công bố thiên cơ ra cho chúng, nếu không tức là nghịch thiên mà đi, nhất định sẽ gặp Thiên Đạo báo ứng.

Phu quân thiếp vừa rồi vì hắn chỉ điểm mê tân, chắc chắn đã gây ảnh hưởng cho hắn, do đó thay đổi vận chuyển của Thiên Đạo… Nay phu quân thiếp vô cớ cảm thấy một chút không khỏe, cũng là liên quan đến chuyện này, nhưng phu quân thiếp lại là kẻ cố chấp, chàng vẫn kiên trì muốn xem tướng cho các ngươi, các ngươi nếu thật sự coi chàng là tứ đệ của mình, nếu không muốn chàng gặp khổ sở ngũ tệ tam khuyết, có thể nào làm ơn đừng bắt chàng nói tiếp nữa được không?" "……" Lưu Quan Trương ba huynh đệ lập tức sững sờ, nhất thời không biết nên nói gì cho phải.

Ngô Lương cũng hơi sửng sốt, còn lại Trương Phi, hắn vẫn đang nghĩ vơ vẩn vài chuyện không quan trọng để lừa Trương Phi cho xong việc.

Tuy nhiên hiển nhiên cách xử lý này của Chân Mật lại tốt hơn một chút.

Nói đến nước này, cho dù hắn không xem tướng cho Trương Phi

nữa, Trương Phi cũng không thể nói được gì, thậm chí Lưu Quan Trương ba huynh đệ còn phải cảm ân đội đức hắn hơn nữa.

Đặc biệt là Quan Vũ, dù sao hắn cũng là người thụ hưởng trực tiếp.

Mặc dù trong chính sử thực ra không có đoạn kinh điển "Quan Vũ Hoa Dung Đạo nghĩa thích Tào lão bản" như trong 《Tam Quốc Diễn Nghĩa》, nhưng nhân phẩm của Quan Nhị gia vẫn rất đáng nể, ân tình này hắn đã ghi nhớ trong lòng, biết đâu chừng nào đó lại có thể trở thành một lá bài tẩy của Ngô Lương.

Còn về Lưu Bị.

Ngô Lương còn muốn giúp hắn chế tạo "Bát Quái Hóa Sát Kính" mà, đương nhiên cũng coi như đã bán cho hắn một ân tình, ít nhất hiện tại nhất định đã để lại cho hắn một ấn tượng cực kỳ không tồi.

Còn về báo đáp thì Ngô Lương tạm thời không nghĩ đến, người như Lưu Bị khẳng định sẽ không trở thành lá bài tẩy của hắn.

Cùng lắm thì sau này hắn có địa vị cao hơn, Ngô Lương lại đường cùng không lối thoát, có thể đầu quân cho hắn để tránh nạn… Chỉ là kiếp này Lưu Bị có thể làm nên danh tiếng hay không vẫn là một ẩn số, dù sao hắn vẫn đang mắc phải cái "tiểu nhân" mà.

Sau mấy hơi thở trầm mặc.

"Tứ đệ, là đại ca sơ suất rồi." Lưu Bị cuối cùng cũng lộ vẻ hổ thẹn chắp tay nói với Ngô Lương, "Ngươi trước đó đã nói qua ác quả của việc tiết lộ thiên cơ, ta rõ ràng nên hiểu rõ trong lòng, vậy mà còn dẫn nhị ca, tam ca đến khổ sở ép buộc, đại ca thật là hồ đồ a." "Ân chỉ điểm của tứ đệ hôm nay, nhị ca khắc ghi trong lòng vĩnh viễn không dám quên.

Tứ đệ, sau này nếu ngươi vì thế mà gặp bất hạnh, vô luận nhị ca

ở đâu, vô luận nhị ca ở hoàn cảnh nào, chỉ cần ngươi phái người đến báo cho nhị ca một tiếng, nhị ca nhất định sẽ gác lại mọi việc đến tương trợ ngươi, nếu không liền như khúc củi này!" Chỉ nghe "cạch" một tiếng, Quan Vũ không biết từ lúc nào đã nhặt được một khúc củi to bằng cánh tay bên cạnh, vừa nói vừa dùng sức bẻ gãy trước mặt Ngô Lương.

Ngô Lương trong lòng rõ hơn ai hết.

Lời hứa này của Quan Nhị gia, đáng giá ngàn vàng… cũng chỉ kém vị thành tâm tiểu lang quân "nhất nặc vạn kim" như ta hơn chín ngàn lượng vàng mà thôi.

"A ha ha ha." Trương Phi thì cười toe toét, ra vẻ phóng khoáng nói, "Tứ đệ đã xem qua mệnh số của đại ca nhị ca rồi, ta thì không cần xem nữa, nghĩ ta tuổi trẻ sức vóc cường tráng gia cảnh ưu việt thân thể cường kiện dung mạo tuấn mỹ võ nghệ hơn người, nhất định cũng là một mệnh số tốt khó gặp, vả lại nói, chỗ huyền diệu nhất của đời người chính là không biết tương lai, nếu thật sự cái gì cũng biết trước, cuộc sống sau này khó tránh khỏi phải sống trong sợ hãi dè dặt, như đeo xiềng xích vậy, như thế chẳng phải thiếu đi rất nhiều kinh hỉ và khoái lạc sao, ngươi nói có phải không tứ đệ?" "Vẫn là tam ca nhìn thấu đáo, xin tiểu nữ tử một bái." Chưa đợi Ngô Lương trả lời, Chân Mật lại chủ động tiếp lời, như vậy cũng đồng nghĩa với việc gián tiếp bày tỏ sẽ không bắt Ngô Lương tiếp tục xem tướng cho nàng, hôm nay đến đây là kết thúc.

"Đa tạ tam ca lý giải." Ngô Lương cũng chắp tay cảm tạ.

Sau đó cũng không còn chuyện gì quan trọng.

Ngô Lương hàn huyên với ba người một lát, cuối cùng chính thức đề xuất với Lưu Bị ý định sáng sớm ngày mai hắn sẽ dẫn Phường Nhân Quân vào thành tạm trú, đợi Lưu Bị giải quyết xong số vàng thì

có thể vào thành tìm hắn, hắn sẽ giúp Lưu Bị chế tạo "Bát Quái Hóa Sát Kính" sau cũng không muộn.

Sau những chuyện này, Lưu Bị càng thêm tin tưởng Ngô Lương, đương nhiên cũng chẳng có gì đáng nghi ngờ.

Tuy nhiên, trước khi đi, hắn vẫn xin Ngô Lương một mảnh lụa, viết một bức thư tay, bảo hắn ngày mai vào thành cầm thư đến tìm Triệu Vân.

Hắn còn nói mình và Triệu Vân quan hệ không tồi, Triệu Vân thấy thư nhất định sẽ chiêu đãi Ngô Lương và những người khác thật tốt.

Quả nhiên như lịch sử ghi lại, Lưu Bị và Triệu Vân đã quen biết nhau từ lúc này, và sau đó hai người còn tiếp tục có liên hệ.

Chỉ là trước khi đi Lưu Bị lại dặn dò Ngô Lương, tạm thời đừng nói cho Triệu Vân biết hắn hiện tại đang ở ngoài quận thành.

Cụ thể nguyên nhân là gì thì lại không nói rõ.

Ngô Lương đương nhiên cũng sẽ không hỏi nhiều, bất quá bây giờ hắn đã càng thêm xác định, chuyến đi này của Lưu Bị căn bản không phải đến tìm quân Triệu, nhất định có mục đích không ai biết đến mà lại phải tránh tai mắt người đời.

Điều này đương nhiên cũng càng kiên định quyết tâm phái người theo dõi Lưu Bị của Ngô Lương… …Đêm đó.

Chân Mật chủ động yêu cầu ở lại trong doanh trướng của Ngô Lương.

Thực tế thì ở chốn hoang vu dã ngoại như này, Ngô Lương từ trước đến nay chưa từng làm càn, cho dù hắn và Bạch Tinh Tinh đã sớm nhìn nhau không chút che giấu, trong hoàn cảnh như vậy cũng đều ngủ riêng, tránh vì thế mà tiêu hao năng lực có hạn, từ đó hạ thấp cảnh giác.

Thấy vậy.

Bạch Tinh Tinh không biết là vì ghen tị, hay là lo lắng Chân Mật ban đêm sẽ làm chuyện gì không tốt với Ngô Lương, vậy mà cũng lập tức đề xuất đêm nay muốn ở lại trong trướng của Ngô Lương.

Khiến Ngô Lương phải chịu đựng những ánh mắt đầy ẩn ý của Phường Nhân Quân một phen.

Nhưng hắn mặt dày đủ, loại cảnh tượng này vẫn chịu đựng được, ngược lại là làm khó Bạch Tinh Tinh, người hay giữ thể diện.

Còn về Chân Mật.

Cô nương này còn mặt dày hơn cả Ngô Lương, trong thời đại cực kỳ chú trọng lễ nghi này, căn bản không có cô nương nào dám công khai có tiếp xúc thân thể với nam tử, ngay cả anh em ruột cũng không được, chỉ có nàng vô luận là khoác tay Ngô Lương, hay dựa vào người chàng, hoặc là cùng ngồi chung một ngựa một cách không mấy thanh nhã, nàng đều hoàn toàn như không có ai, chỉ có người khác thấy khó xử.

Nhưng sau khi vào doanh trướng.

Không biết là vì Bạch Tinh Tinh cũng có mặt, hay là vì nàng vốn không có ý đó, cũng không có hành động gì quá phận với Ngô Lương, chỉ mỉm cười nhìn hắn, nói: "Ngươi hôm nay thật sự đã cho ta một kinh hỉ lớn ngoài dự liệu, ta không thể không thừa nhận, ngươi so với cái tên quỷ chết tiệt kia còn lợi hại hơn…" Cái "quỷ chết tiệt" này đương nhiên chính là "Đại Vũ", nàng đã không ít lần dùng xưng hô này để chỉ hắn.

Nhưng có lẽ cũng vì Bạch Tinh Tinh ở đó, nàng cũng không nói quá rõ ràng, dừng lại một chút mới tiếp tục nói: "Ta nhìn ngươi bằng con mắt khác rồi, nói đi, trên người ngươi rốt cuộc còn có những kinh

hỉ nào mà ta không biết, đừng bắt ta phải đoán." "Nói ra thì đâu còn là kinh hỉ nữa." Ngô Lương cũng cười hì hì nhìn nàng, mở lời hỏi ngược lại, "Vả lại, ngươi không phải biết xem sao, chẳng lẽ trên đời còn có thứ gì mà ngươi không nhìn ra được?" "Ngươi rốt cuộc có nói hay không!" Chân Mật đột nhiên sầm mặt có chút tức giận nói, thái độ kiêu ngạo lại lần nữa hiển lộ ra.

"Chú ý thái độ của ngươi." Ngô Lương thì lại không nhanh không chậm cười nói, "Ta cảm thấy bây giờ cần phải làm rõ mối quan hệ giữa chúng ta, ngươi nếu xem ta là phu quân, thì nên có thái độ đối đãi với phu quân, ngươi nếu xem ta là hợp tác nhân, cũng nên có thái độ đối đãi với hợp tác nhân, nhưng nếu ngươi chỉ xem ta là một con rối, một nô bộc nghe lời ngươi, thứ ta nói thẳng, khuyết điểm lớn nhất của ta chính là chân cẳng không tốt, rất khó quỳ xuống được, làm phiền ngươi đi tìm một người có thể quỳ xuống, đừng dây dưa với ta nữa, điều này không có lợi cho cả hai chúng ta." Nói ra những lời này, Ngô Lương không khỏi lại nghĩ đến kết cục bi thảm của Chân Mật trong chính sử.

Cho đến bây giờ hắn vẫn không hiểu rõ nguyên nhân Tào Phi ban chết cho Chân Mật, dù sao Tào Phi đâu phải là kẻ xuyên không, hắn cũng không phải dị sĩ nào, mà phía sau Chân Mật lại là Đồ Sơn Nữ Kiều, nàng hoàn toàn có năng lực khống chế Tào Phi vững chắc, cớ sao lại phải chịu một kết cục như vậy chứ?

"……" Chân Mật lập tức ngẩn người, một lát sau vậy mà cười đến hoa cả cành, vừa cười vừa nói, "Kinh hỉ!

Đây chính là kinh hỉ lớn nhất, hừ hừ hừ hừ, không hổ là nam nhân của ta!" Ngô Lương và Bạch Tinh Tinh nhìn nhau, cô nương này rốt cuộc có bệnh gì?

Mà Chân Mật cười xong, nhẹ nhàng lau đi giọt lệ vì cười mà chảy

ra ở khóe mắt, vậy mà lại đoan đoan chính chính đối với Ngô Lương thi một lễ, cực kỳ cung kính nói: "Trời đã không còn sớm, phu quân sớm nghỉ ngơi đi, thiếp thân xin cáo lui trước." Nói xong, nàng cũng không quay người, mà vẫn giữ tư thế cúi người từng bước từng bước lui ra khỏi doanh trướng… …Sáng sớm hôm sau.

Ngô Lương từ biệt Lưu Quan Trương ba huynh đệ, liền dẫn Phường Nhân Quân ung dung tiến vào quận thành.

Tuy nhiên hắn lại không mang theo thư tay của Lưu Bị đi đầu quân cho Triệu Vân, mà là ở phía tây thành tìm một nơi dân cư tạm trú, cũng không phải Ngô Lương không muốn gặp Triệu Vân, chỉ là cảm thấy nếu nhận sự chiêu đãi của Triệu Vân, thực ra cũng đồng nghĩa với việc bước vào tầm mắt của Triệu Vân, một số hành động liền khó mà làm được.

Còn Dương Vạn Lý thì không theo hắn vào thành.

Đi không xa khỏi sơn cốc, sau khi xác nhận Lưu Bị không phái người giám thị bọn họ, Dương Vạn Lý liền dẫn theo vài người và Ngô Lương cùng những người khác chia đường đi theo dõi, ẩn mình thăm dò mọi hành động của họ. ---------- Đại khái là vì lương thảo thực sự không đủ dùng, căn bản không thể trì hoãn.

Ngô Lương và những người khác vừa đi không lâu, bộ hạ của Lưu Bị liền đã có hành động.

Lưu Quan Trương ba huynh đệ tự mình dẫn đội, dẫn theo khoảng năm mươi binh sĩ rời khỏi sơn cốc, trực tiếp đi đến một sườn núi cách đó khoảng hơn hai mươi lý về phía tây nam, có tên là "Tán Hoàng Sơn".

Tiếp đó những người này liền tại sườn núi đó dựng lại doanh trướng đơn sơ, sau đó tản ra tìm kiếm, dường như là đang tìm thứ gì đó.

Rất hiển nhiên, năm mươi binh sĩ này mới là thân tín thật sự của Lưu Quan Trương ba huynh đệ, vì thế mới có thể tham gia hành động khá bí mật này, còn phần lớn binh sĩ còn lại ở trong sơn cốc thì tương đối xa cách hơn.

Tuy nhiên, ngày đầu tiên này.

Vì ngựa không đủ nhiều, chỉ riêng việc đi đường đã tốn mất nửa ngày, sau khi dựng xong doanh trướng đơn sơ thì cũng đã đến giữa buổi chiều, bọn họ chỉ tìm kiếm trong sơn cốc được một hai canh giờ, trời liền tối sầm, công việc tìm kiếm chỉ có thể tạm thời kết thúc.

Vì vậy, hiện tại chỉ biết bọn họ lén lút đi đến "Tán Hoàng Sơn".

Dương Vạn Lý sau khi thăm dò gần đủ, liền phái một binh sĩ gấp rút về quận thành báo tin cho Ngô Lương, bản thân thì cùng những người còn lại tiếp tục giám sát mọi hành động của Lưu Quan Trương ba huynh đệ.

"Tán Hoàng Sơn?" Nhận được báo cáo của Dương Vạn Lý, Ngô Lương trầm tư.

Ngọn núi này ở hậu thế tuy không nổi tiếng bằng Ngũ Nhạc, nhưng vì liên quan đến những điển cố lịch sử khá đặc biệt, Ngô Lương cũng có chút ấn tượng.

Nghe nói ngọn núi này ban đầu hẳn là tên là "Toản Sơn".

Thời Chu triều, Chu Mục Vương không màng trọng thần can ngăn, vẫn kiên quyết suất lĩnh mấy vạn tinh binh, tại nơi đây nhiều lần hội chiến với bộ tộc Khuyển Nhung, cuối cùng cũng đánh bại bộ tộc Khuyển Nhung, duy trì sự ổn định của Chu triều mấy chục năm.

Nhưng quá trình chiến tranh này lại không thuận lợi như tưởng tượng.

Đối mặt với mấy vạn tinh binh do Chu Mục Vương suất lĩnh, thủ

lĩnh bộ tộc Khuyển Nhung cũng khá thâm công tâm kế, rất am hiểu binh pháp, biết địch ta sức mạnh chênh lệch lớn, liền áp dụng chiến lược "tránh chỗ mạnh đánh chỗ yếu", cùng Chu Mục Vương đánh du kích chiến.

Cuối cùng người bộ tộc Khuyển Nhung trốn vào vùng Toản Sơn, vùng Toản Sơn rộng hàng trăm lý đều là núi sâu rừng già, ngẩng đầu thấy núi non trùng điệp, cúi đầu thấy khe rãnh chằng chịt, Chu Mục Vương suất binh tìm kiếm mấy ngày ở đây, căn bản không tìm thấy tung tích bộ tộc Khuyển Nhung, ngược lại bộ hạ của Chu Mục Vương thường xuyên bị bộ tộc Khuyển Nhung tập kích, chịu không ít thiệt thòi, tổn thất không ít binh sĩ, sĩ khí bị đả kích cực lớn.

Đúng lúc Chu Mục Vương đang bế tắc, đêm đó vậy mà lại nằm mơ một giấc mộng kỳ lạ: trong mộng hắn mơ màng đến một miếu vũ đổ nát, ngẩng đầu nhìn thì chỉ thấy trên tấm biển hoen gỉ ở cửa miếu có ba chữ "Tam Hoàng Miếu" mờ nhạt.

Nghi hoặc đi vào trong miếu, chỉ thấy ba lão giả tóc bạc da trẻ đang vừa uống trà vừa nói chuyện phiếm, bên cạnh còn đứng một đồng tử mặc áo xanh.

Bốn người này thấy Chu Mục Vương đột nhiên xông vào, trên mặt không có bất kỳ vẻ khác lạ nào, ngược lại còn bảo đồng tử áo xanh mang đến "nước trà" đựng trong một cái vò.

Chu Mục Vương đang khát, bưng vò ngửa đầu uống.

Kết quả "nước trà" vừa vào miệng, một mùi vị kỳ lạ xộc thẳng lên mũi, khiến Chu Mục Vương suýt nữa phun hết "nước trà" đã uống vào miệng ra.

Miễn cưỡng nuốt "nước trà" xuống, Chu Mục Vương trong lòng kinh nghi, vội vàng hỏi ba vị lão giả đây rốt cuộc là thứ gì.

Một lão giả mỉm cười nhẹ, đưa tay lấy một ít "nước trà" viết lên bàn đá một chữ "Thố".

Chu Mục Vương càng thêm mờ mịt, thầm nghĩ nào có đạo lý dùng dấm để chiêu đãi khách nhân, đúng lúc đó bên ngoài đại trướng đột nhiên truyền đến tiếng xích hậu báo cáo quân tình, Chu Mục Vương giật mình tỉnh dậy từ trong mộng, vội vàng đứng dậy lệnh xích hậu vào bẩm báo.

Hóa ra xích hậu vừa thăm dò được tin tức, bộ tộc Khuyển Nhung lúc này đang ẩn mình ở Đàn Sơn gần đó, dự định tại Đàn Sơn một trận đánh bại quân đội sĩ khí hoán tán của Chu Mục Vương.

"Đàn Sơn?

Đàn Thịnh Thố?" Chu Mục Vương chợt hiểu ra, hóa ra ba vị lão giả kia vậy mà lại dùng cách này để chỉ điểm mình!

Nghĩ kỹ lại, ba vị lão giả kia nhất định không phải người thường… Chu Mục Vương nghĩ đến tấm biển của ngôi miếu đổ nát kia —— "Tam Hoàng Miếu", chẳng lẽ ba vị lão giả trong mộng kia chính là Thiên, Địa, Nhân Tam Hoàng trong truyền thuyết sao?

Thế là Chu Mục Vương lập tức xông ra khỏi đại trướng, lệnh binh sĩ dưới quyền chỉnh đốn lại đội ngũ, nghỉ ngơi một ngày sau đó gấp rút đến Đàn Sơn quyết chiến sinh tử với bộ tộc Khuyển Nhung.

Mưu sĩ dưới quyền đưa ra ý kiến phản đối: "Ngày hai mươi mốt là ngày Quý Tị, là ngày hắc đạo nổi tiếng, sao có thể mạo hiểm xuất binh chứ?" "Hai quân giao chiến, nên xem xét thời thế, hà ngôn cát hung!" Chu Mục Vương lớn tiếng quở trách, "Huống hồ ta đã được Tam Hoàng chỉ điểm, nào có lý do không thắng!" Quả nhiên, lần này đại quân Chu Mục Vương thế như chẻ tre, tại Đàn Sơn một trận đánh bại chủ lực của Khuyển Nhung.

Chương 528

Sau khi thắng lợi, Chu Mục Vương cảm tạ ân chỉ điểm giúp đỡ của Tam Hoàng, suất lĩnh chúng tướng sĩ lên Toản Sơn, phong Toản Sơn thành "Tán Hoàng Sơn", cũng chính là ý tán tụng Tam Hoàng.

Cũng vì truyền thuyết này.

Hậu thế vẫn tồn tại rất nhiều miếu Tam Hoàng, trong đó thờ phụng chính là Thiên, Địa, Nhân Tam Hoàng, khắp nam bắc đều có, bất quá những miếu Tam Hoàng được bảo tồn lại sớm nhất cũng chỉ có thể truy tìm đến đời Nguyên.

Còn về việc trên Tán Hoàng Sơn hậu thế có miếu Tam Hoàng hay không, điều này Ngô Lương thật sự không thể nói rõ, dù sao hắn chưa từng tự mình đến đó, bất quá cho dù có cũng khẳng định sẽ không quá lâu đời, bởi vì trong các di tích "miếu Tam Hoàng" nổi tiếng hơn ở hậu thế, không bao gồm miếu Tam Hoàng ở Tán Hoàng Sơn, tức là cho dù từng có, cũng không được lưu tồn đến hậu thế.

Thực ra ngoài "Tán Hoàng Sơn" và "Tam Hoàng Miếu", điều đáng chú ý hơn là nhân vật truyền kỳ Chu Mục Vương.

Chu Mục Vương tên Cơ Mãn, cũng được gọi là "Mục Thiên Tử", liệt truyện của hắn 《Mục Thiên Tử Truyện》 là một sử liệu khảo cổ rất nổi tiếng ở hậu thế, những chuyện được ghi chép trong đó cực kỳ huyền diệu.

Còn nhớ tượng điêu khắc "Tây Vương Mẫu" từng xuất hiện trong Lạc Đà Phần ở Thiện Thiện Quốc trước đó không?

Trong 《Mục Thiên Tử Truyện》 có ghi chép, Chu Mục Vương khi tại vị từng tây chinh Côn Luân, đông chinh Từ Quốc, và khi tây chinh thì đã gặp Tây Vương Mẫu, hai người tâm đầu ý hợp, nảy sinh

tình cảm, nhưng cuối cùng Tây Vương Mẫu không thể bỏ thân phận nữ vương, Chu Mục Vương không thể bỏ tôn quý đế vương, hai người rốt cuộc không có kết quả, sau này Chu Mục Vương trở về Thăng Long không lâu liền giá hạc tây khứ, phân biệt thành vĩnh biệt.

Vậy nên… sau khi nghe nói bộ hạ của Lưu Bị bí mật đến "Tán Hoàng Sơn", Ngô Lương liền khó tránh khỏi lại phải dựa vào kiến thức lịch sử của mình mà đưa ra một phen suy đoán.

Chẳng lẽ mục đích chuyến đi này của Lưu Bị có liên quan đến Chu Mục Vương?

Hay là có liên quan đến bộ tộc Khuyển Nhung bị Chu Mục Vương đánh bại?

Còn về "Tam Hoàng Miếu" thì… Ngô Lương lại cảm thấy khả năng không lớn, dù sao cho dù là trong truyền thuyết, "Tam Hoàng Miếu" cũng chỉ xuất hiện trong mộng của Chu Mục Vương, sự vật xuất hiện trong mộng đương nhiên không thể quá coi trọng, huống hồ đó còn là một ngôi miếu đổ nát, hiển nhiên là không thể cung cấp vật tư mà Lưu Bị đang thiếu thốn nhất hiện tại.

"Về báo cho Dương Vạn Lý, tiếp tục giám sát, nhất định phải làm rõ bọn họ rốt cuộc muốn làm gì." Trầm ngâm một lát, Ngô Lương nói với binh sĩ vừa trở về báo tin.

"Nặc." Binh sĩ ứng một tiếng, sau đó liền nhanh chóng ra khỏi cửa. …Ngày thứ hai.

Dương Vạn Lý mang về một tin tức có kinh nhưng không hiểm —— Lưu Bị bị rắn cắn.

Đó là một con rắn có màu sắc sặc sỡ, cụ thể là loại gì Dương Vạn Lý cũng không nói rõ được, dù sao năm này không có môn khoa học vật chủng tiêu chuẩn, huống hồ Dương Vạn Lý lại ẩn mình từ xa

quan sát, cũng không thể nhìn rõ được.

Tóm lại chính là, Lưu Bị bị rắn cắn.

Bọn họ nhiều người như vậy đi qua dưới một cây cổ thụ nghiêng, con rắn kia không cắn ai, cứ thế lại đúng lúc Lưu Bị đi qua thì từ trên cây nhảy xuống, sau đó cực kỳ chuẩn xác cắn mạnh một miếng vào mu bàn tay của Lưu Bị.

Lúc đó quả thật làm Lưu Bị sợ hãi, hắn lập tức xé quần áo băng chặt cánh tay lại, sau đó liền muốn bảo Quan Vũ rút đao chặt tay.

Dù sao ngay cả ở thời đại này người ta cũng có một nhận thức chung, đó chính là rắn có màu sắc càng sặc sỡ thì độc tính càng lớn, nếu không thể nhanh chóng loại bỏ độc tố, độc khí công tâm đương nhiên sẽ không thể cứu chữa được.

Mà Quan Vũ vì muốn cứu mạng đại ca, cũng không dám có chút do dự nào, rút đao liền muốn chặt tay cho Lưu Bị.

May mắn thay một binh sĩ có kinh nghiệm dã ngoại khá phong phú đã ngăn hắn lại, sau khi xem vết thương của Lưu Bị, lại nhìn con rắn kia, liền khẳng định Lưu Bị không trúng độc, và con rắn kia cũng là một loại rắn không độc, như vậy mới cuối cùng bảo toàn được cánh tay này của Lưu Bị.

Cho dù như vậy, Lưu Bị cũng có chút kinh hồn bất định, cả người đều suy sụp, được người ta dìu về trong doanh trướng nghỉ ngơi.

Từ đó công việc tìm kiếm ở "Tán Hoàng Sơn" cũng được giao cho Quan Vũ và Trương Phi phụ trách.

"……" Ngô Lương mặc nhiên không nói.

Ai cũng không cắn, chỉ cắn Lưu Bị, thật là đủ xui xẻo.

Ngô Lương có lý do để nghi ngờ chuyện này có liên quan đến

mình, dù sao Chân Mật trước đó đã nói, "tiểu nhân" càng gần Lưu Bị, Lưu Bị sẽ càng xui xẻo, mà Ngô Lương lúc này cho dù đã từ biệt Lưu Bị, khoảng cách đến Lưu Bị cũng vẫn chỉ mấy chục lý mà thôi.

Huống hồ mấy hôm trước hắn và Lưu Bị còn gần trong gang tấc, thậm chí đã có tiếp xúc cơ thể.

Lúc đó Lưu Bị lại không hề xuất hiện tình huống xui xẻo, Ngô Lương thậm chí đã từng nghi ngờ lời Chân Mật nói có phải là thật hay không, bây giờ xem ra, rất có khả năng là vận xui xuất hiện có chút trì hoãn?

Nhưng mức độ xui xẻo này lại khiến Ngô Lương có chút thất vọng.

Lưu Bị bị rắn cắn tuy bất hạnh, nhưng đồng thời cũng là vạn hạnh trong bất hạnh.

Nếu thật sự là xui xẻo đến mức tột cùng, con rắn này hẳn phải là có độc, hơn nữa là kịch độc… Hoặc giả đợi Quan Vũ chặt tay của Lưu Bị xuống rồi, mới phát hiện con rắn này thực ra không có độc, mà hắn cũng không trúng độc.

Chỉ có kết quả như vậy mới có thể thể hiện sự lợi hại của "tiểu nhân" như ta.

Ta đang nghĩ gì vậy… Lắc lắc đầu, Ngô Lương cuối cùng cũng rũ bỏ những suy nghĩ tà ác và u ám đó ra khỏi đầu, sau đó mới nghiêm túc nhìn về phía Dương Vạn Lý hỏi: "Hành tung của bọn họ thì sao?

Họ có khoanh vùng phạm vi tìm kiếm có mục đích, hay là tìm kiếm khắp nơi một cách vô mục đích?" "Có lẽ là tìm kiếm có mục đích." Dương Vạn Lý gật đầu nói, "Kết hợp với phạm vi tìm kiếm hôm qua, có lẽ đã khoanh vùng một khoảng trống rộng hơn mười lý giữa hai sườn núi, nơi này cây cối rậm rạp đá lạ san sát, còn có một con sông

bắt nguồn từ Tán Hoàng Sơn chảy gần khu vực trống trải này, đúng là một nơi ẩn cư không tệ." "Con sông này có tên là Tế Thủy không?" Ngô Lương mở lời hỏi.

Nhắc đến con sông ở Tán Hoàng Sơn, có liên quan đến nó còn có một bài thơ tình được thu lục trong 《Thi Kinh》, bài thơ này tên là 《Hồ Hữu Khổ Diệp》.

Đại ý bài thơ này là vào buổi sáng sớm mùa thu sâu thẳm, mặt trời vừa mọc, nước sông gợn sóng, một thiếu nữ một mình đứng ở bến đò Tế Thủy, ngây ngô đợi chàng trai mình yêu đến cầu hôn, nàng trong lòng rất lo lắng, nếu người thương đến muộn, sông đóng băng, thì lại lỡ mất một năm… Không thể không nói, thơ ca cổ đại thật sự có ý cảnh hơn nhiều so với những bài tình ca thịnh hành ở hậu thế, chỉ là cách hát nguyên bản nhất đã thất lạc hết, thật đáng tiếc.

Cũng vì thế, Ngô Lương biết ở đây có một con sông tên là "Tế Thủy".

Đương nhiên, điều thật sự khiến Ngô Lương nhớ kỹ con sông này, cũng không phải bài thơ này, mà là những tranh cãi liên quan đến con sông này, đây trong giới khảo cổ học cũng là một sự kiện rất thú vị.

Nhiều năm qua, giới học thuật luôn cho rằng Tế Thủy trong 《Hồ Hữu Khổ Diệp》 là một con sông lớn bắt nguồn từ Dự Châu, cho đến khi một chuyên gia thực địa khảo sát và chứng minh, Dự Châu từ trước đến nay chưa từng có một con sông như vậy, mà "Tế Thủy" trong bài thơ này thực ra phải là một con sông nhỏ bắt nguồn từ Tán Hoàng Sơn, cho dù đến hậu thế, con sông này vẫn tồn tại, chỉ là theo sự thay đổi cách gọi, trở thành "Tế Hà" trong miệng người đời mà thôi.

"Công tử thật là thần rồi, không ra khỏi nhà mà có thể biết chuyện thiên hạ!

Trước khi ta về đã đặc biệt hỏi thăm người địa phương một phen, con sông này chính là Tế Thủy!" Dương Vạn Lý kinh ngạc đáp lại.

"Vậy hôm nay đám người đó có phát hiện gì bất thường không?" Ngô Lương khiêm tốn cười một tiếng, rồi lại hỏi.

"Công tử, ta nghi ngờ bọn họ cũng đang tìm mộ…" Dương Vạn Lý lập tức hạ thấp giọng, khá cẩn thận nói, "Bởi vì hành vi của bọn họ cực kỳ giống với đám người Hách Man mà chúng ta từng thấy trước đây, vừa thăm dò trên khoảng đất trống đó, lại thỉnh thoảng sai người đào xuống, hôm nay một ngày bọn họ đã đào hơn mười cái hố ở đó, sau đó lại lấp đầy mấy cái hố đó, phủ lên cỏ khô cành cây để che giấu, hành động lén lút như vậy, chính là giống với việc trộm mộ của đám Hách Man!" "Nhưng bọn họ rõ ràng không có kinh nghiệm về phương diện này, ngay cả công cụ khai quật cũng sử dụng không mấy thành thạo, một ngày đã hỏng mấy cái cuốc, hơn nữa độ sâu khai quật cũng xa xa không đủ, chỉ đào xuống hai thước đã phải lấp lại, vậy thì có thể nhìn ra cái gì… Nói đến thì vẫn là Lạc Dương sạn của công tử là tinh diệu nhất, không tốn chút sức lực nào đã có thể thăm dò được tình hình dưới đất mấy trượng." "Còn phát hiện thì bọn họ vẫn chưa có gì đặc biệt." Ngô Lương nghe vậy lại hơi nhíu mày, hậu thế đâu có nghe nói nơi này từng xuất hiện mộ lớn nào.

Đương nhiên, cũng có khả năng là đã sớm bị người ta đạo rồi, vì thế căn bản không lưu truyền đến hậu thế, giống như hiện tại, nếu Lưu Bị đến đây thật sự là để đạo mộ, hơn nữa lại là có mục đích rõ ràng, thì ngôi mộ này đương nhiên là khó thoát kiếp… "Ngươi hãy dẫn thêm vài người đi thăm dò các thôn làng gần đó một phen, điều tra xem nơi này có khả năng chôn cất quyền quý nào không." Lược vi trầm ngâm một lát, Ngô Lương cuối cùng cũng nói với Dương Vạn Lý, "Ngoài ra, sáng mai ngươi hãy dẫn Vu Cát đến Tán Hoàng Sơn, bảo ông ấy lên sườn núi xem xét kỹ mạch lạc phong thủy nơi đây."

"Nặc!" Dương Vạn Lý chắp tay đáp lời, sau đó liền lui xuống nghỉ ngơi.

Còn về việc giám sát Lưu Bị, trước khi quay về y đã sớm sắp xếp ổn thỏa, chia thành nhiều tổ luân phiên 24 tiếng không gián đoạn.

Về mặt này, Dương Vạn Lý có đủ kinh nghiệm, căn bản không cần Ngô Lương phải bận tâm, y chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi tin tức là được.

Đợi Dương Vạn Lý đi rồi, Ngô Lương lại gọi Gia Cát Lượng đến. "Gia Cát hiền đệ, hôm nọ đệ cũng đã gặp qua Lưu Bị, đối với người này có ấn tượng gì không?" Ngô Lương đã nhịn rất lâu, cuối cùng vẫn không nhịn được mà hỏi câu này.

Nếu thế gian thật sự có mệnh số và nhân quả, thì giữa Gia Cát Lượng và Lưu Bị cũng nên tồn tại nhân quả, bởi lẽ trong chính sử Gia Cát Lượng đối với Lưu Bị vô cùng trung thành, còn Lưu Bị đối với Gia Cát Lượng cũng tín nhiệm vô điều kiện.

Nếu không phải như thế, sẽ không có chuyện Lưu Bị lâm chung thác cô, dặn Gia Cát Lượng nếu cảm thấy Lưu A Đẩu năng lực không đủ thì cứ tự mình làm hoàng đế.

Còn Gia Cát Lượng thì cúc cung tận tụy, dù lúc lâm tử vẫn còn sắp xếp một số việc, lợi dụng tay Dương Nghi để giải quyết Ngụy Diên đang nắm trọng binh, lại khiến Dương Nghi vì chuyện này mà mất quyền hành, cố gắng hết sức tránh nội bộ thế lực đấu đá, mạnh mẽ kéo dài vận mệnh cho Thục quốc.

Thậm chí có thể nói, ngay cả Quan Vũ và Trương Phi, hai huynh đệ kết bái của Lưu Bị, cũng tuyệt đối không có trọng lượng bằng Gia Cát Lượng.

Bởi lẽ không lâu sau khi Lưu Bị có được Gia Cát Lượng, Quan Vũ

và Trương Phi đã bày tỏ sự bất mãn vì Lưu Bị quá mức trọng dụng Gia Cát Lượng, kết quả Lưu Bị lại đáp rằng: "Cô có Khổng Minh, tựa cá gặp nước.

Nguyện chư quân chớ nhắc lại nữa." Quan Vũ và Trương Phi nghe vậy đành bất lực, cũng chỉ có thể ngầm chấp nhận địa vị của "kẻ thứ tư" Gia Cát Lượng, từ đó không còn nhắc đến chuyện này nữa. "Hữu Tài ca ca, ta cảm thấy người tên Lưu Bị kia không phải là người tốt lành gì." Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Gia Cát Lượng lộ ra vẻ khinh bỉ, hờ hững đáp, "Ta dám cá là, nếu Hữu Tài ca ca không nhắc đến 'duyên gặp mặt' ở huyện An Hỉ trước, và còn tình nguyện chia lương thực cho bọn họ, thì Lưu Bị nhất định sẽ sai người cưỡng đoạt.

Dù sao ngay từ đầu hắn đã có ý đồ lừa gạt Hữu Tài ca ca, người như vậy không đáng tin tưởng." "Vậy đệ nghĩ người này có thể làm nên đại sự không?" Ngô Lương lại cười hỏi. "Có thể!" Lần này Gia Cát Lượng lại khẳng định một cách cực kỳ chắc chắn, "Người tốt tuy thường hay làm việc thiện, hành sự có nguyên tắc và giới hạn tối thiểu, nhưng tuyệt đối không thể làm nên đại sự, bởi vì người muốn làm đại sự thì phải đối mặt với những âm mưu xảo trá không có giới hạn và nguyên tắc nhất trong nhân thế.

Khi đối mặt với những điều đó, giới hạn và nguyên tắc của người tốt sẽ trở thành vũ khí để người khác công kích hắn, trở thành cái vốn để người khác làm càn không kiêng nể.

Vì vậy, muốn làm đại sự thì không thể tiếp tục làm người tốt." "..." Gia Cát Lượng nói rất tiêu cực, nhưng lại vô cùng thực tế, Ngô Lương nhất thời không nói nên lời.

Hắn nghĩ đến Batman trong bộ phim sau này, người luôn cố gắng làm một người tốt, nhưng khi đối mặt với những đòn tấn công vô nguyên tắc của Joker, cuối cùng hắn chỉ có thể trở thành "hiệp sĩ bóng

đêm" không thể ra ánh sáng.

Kết quả Gia Cát Lượng lại rất đúng lúc bổ sung một câu: "May mà Hữu Tài ca ca cũng không phải người tốt lành gì, cho nên khi đối mặt với những kẻ xấu kia, ca ca cũng không bao giờ chịu thiệt.

Ta bây giờ cũng đang cố gắng noi gương để trở thành người như Hữu Tài ca ca." "Ý đệ là ta trong mắt đệ cũng là kẻ xấu sao?" Ngô Lương liếc xéo. "Phi dã, Hữu Tài ca ca trong mắt ta là người tuyệt vời nhất trên đời." Gia Cát Lượng cười hắc hắc, nói, "Đây chính là điều ta bội phục Hữu Tài ca ca nhất.

Nếu có người đối xử chân thành với Hữu Tài ca ca, ca ca liền là người tốt nhất thiên hạ; nhưng nếu có người giở trò xấu với Hữu Tài ca ca, ca ca lại có thể trong chớp mắt trở nên 'xấu chảy nước'.

Đôi khi so với Hữu Tài ca ca, những kẻ xấu kia còn không xứng với hai chữ 'kẻ xấu'.

Ta cũng muốn làm người tuyệt vời như Hữu Tài ca ca, nhưng thường xuyên vì khi cần xấu lại không đủ xấu mà cảm thấy không xứng làm bạn với Hữu Tài ca ca, hổ thẹn thay, hổ thẹn thay." "Đệ tiểu tử này..." Ngô Lương nhất thời dở khóc dở cười.

Thằng nhóc này bây giờ thật sự càng ngày càng biết nói chuyện, cảm giác như thể bị mắng, những lời như "xấu chảy nước" đều nói ra, nhưng nghe kỹ lại là lời tán dương, hơn nữa từng câu từng chữ đều nói trúng tim đen Ngô Lương, khiến hắn trong lòng lâng lâng vô cùng hài lòng.

Nịnh bợ được đến trình độ của Gia Cát Lượng, thật sự đã đạt đến cấp độ tông sư rồi.

Không thể ngờ chưa đầy một năm trước, đây vẫn là một thằng nhóc con chó cũng ghét bỏ, tốc độ trưởng thành như vậy thật sự khiến

người ta phải kinh ngạc. "Hữu Tài ca ca biết ta không giỏi ăn nói, nếu có chỗ nào nói không đúng, xin Hữu Tài ca ca đừng chấp nhặt với một đứa trẻ con nói năng bừa bãi." Gia Cát Lượng lại giảo hoạt cười, được lợi còn ra vẻ ngoan ngoãn. "Đệ không giỏi ăn nói, có tin ta đánh đệ không?" Ngô Lương cố ý làm mặt giận trừng Gia Cát Lượng một cái, lúc này mới nghiêm mặt nói, "Đệ đã lập chí phong hầu bái tướng, vậy ta liền khảo đệ một phen.

Nếu đổi lại là đệ là Lưu Bị, rơi vào cục diện ngày hôm nay, đệ nghĩ nên làm thế nào mới có thể khởi tử hồi sinh?" "Cái này..." Gia Cát Lượng chắc là chưa từng nghĩ đến vấn đề này, dù sao lúc này còn cách thời điểm hắn và Lưu Bị tiến hành "Long Trung Đối" hơn mười năm, cho nên trên khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra vẻ hơi bàng hoàng.

Hơn nữa, cục diện thiên hạ hiện tại so với mười mấy năm sau cũng có những điểm khác biệt không nhỏ, không thể đánh đồng.

Tuy nhiên sau một lát trầm ngâm, hắn vẫn nghiêm túc trả lời câu hỏi của Ngô Lương: "Ngu đệ cho rằng, nếu Lưu Bị thật sự muốn dựa vào hai trăm dư người dưới trướng để làm nên danh tiếng, thì nên sớm rời khỏi những vùng đất màu mỡ, đưa những người này đến những nơi xa xôi mà các hào kiệt không để mắt đến để gây dựng lại cơ nghiệp, như vậy có lẽ còn một tia cơ hội." "Đặc biệt không nên đối địch với Tào Sử quân, người khác có lẽ không rõ, nhưng huynh đệ Phường Nhân Quân chúng ta lại biết rất rõ, nhờ có Hữu Tài ca ca dẫn dắt Phường Nhân Quân phò tá, Tào Sử quân chính là tổ tông mồ mả bốc khói, thiên thời địa lợi nhân hòa đều chiếm hết, thiên hạ hào kiệt nào có ai có thể chống lại Tào Sử quân như vậy?

Ngay cả Viên Bổn Sơ kia, tuy hiện tại nhìn như mặt trời ban trưa, nhưng chỉ cần có thời gian, Hữu Tài ca ca cũng có thể tạo ra thực lực khiến thiên hạ phải trầm trồ cho Tào Sử quân, đến lúc đó e rằng Viên Bổn Sơ cũng chỉ có thể muốn khóc mà không có nước mắt." "Vì vậy

lần này ở Trung Sơn quốc, khi biết Viên Bổn Sơ định dùng binh với Tào Sử quân, ta lại thấy đó là một hành động sáng suốt.

Nếu lại cho Tào Sử quân... phải nói là lại cho Hữu Tài ca ca cơ hội và thời gian, e rằng sẽ không còn là chuyện Viên Bổn Sơ có nên dùng binh với Tào Sử quân hay không, mà là vấn đề Tào Sử quân khi nào định diệt Viên Bổn Sơ." "Tuy nhiên có một chuyện ta vẫn không hiểu." "Hữu Tài ca ca rõ ràng có bản lĩnh làm 'Thiên tử ban đêm' (Diệp Thiên Tử), tại sao lại vẫn phải khiêm tốn như vậy, khiến không những thiên hạ không ai biết Hữu Tài ca ca là ai, mà ngay cả trong Tào doanh cũng có rất nhiều người không để Hữu Tài ca ca vào mắt?" Nói đến đây, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Gia Cát Lượng lộ ra một tia bất bình.

Mặc dù hắn đi theo Ngô Lương khá muộn, nhưng cũng có nghe qua ý kiến của các tướng lĩnh Tào doanh về Ngô Lương.

Đặc biệt là sau khi Lữ Bố gần đây trở thành con nuôi của Tào Lão Bản.

Chương 529

Thật sự là muốn lương có lương, muốn người có người, nghiễm nhiên đã trở thành tướng lĩnh có thế lực lớn nhất trong Tào doanh ngoài Tào Lão Bản.

Còn Ngô Lương thì chỉ được phong một tước Ung Khâu Hầu không có thực quyền, phần thưởng cũng chỉ là số dân tị nạn mà hắn tự mình thu nhận ở Ung Khâu biến thành thực ấp mà thôi.

Ngô Lương tuy rất biết đủ, và đây vốn dĩ phù hợp với ý nghĩ của hắn, nhưng những người trong Phường Nhân Quân, những người biết Ngô Lương đã lập được công lao gì, lại vô cùng bất bình, lén lút luôn bất bình thay cho Ngô Lương, và những tiếng nói này tự nhiên cũng truyền đến tai Gia Cát Lượng, lâu dần đã hình thành những suy nghĩ như trên.

Nghe xong lời của Gia Cát Lượng, lông mày Ngô Lương lại nhíu chặt lại, mặt nghiêm túc nhìn vào mắt Gia Cát Lượng hỏi: "Những chuyện liên quan đến ta, không phải là suy nghĩ cá nhân của đệ chứ?" Còn về những lời nói liên quan đến Lưu Bị phía trước, Ngô Lương lại cảm thấy phân tích của Gia Cát Lượng cực kỳ hợp lý, hắn đã có khả năng thực hiện "Long Trung Đối". "Mọi người đều nói như vậy..." Đối mặt với ánh mắt bức bách của Ngô Lương, khí thế của Gia Cát Lượng lập tức yếu đi, cúi đầu lí nhí nói. "Ý nghĩ này rất nguy hiểm a..." Ngô Lương lắc đầu, trên mặt tức khắc hiện lên vẻ lo lắng vô cùng sâu sắc.

Những lời này nếu truyền đến tai Tào Lão Bản, tuyệt đối không chỉ mang lại phiền phức cho hắn, mà ngay cả toàn bộ Phường Nhân Quân cũng sẽ phải chịu họa diệt môn.

Với cái tính của Tào Lão Bản, thế gian chắc chắn sẽ không còn cái đám quân ô hợp Phường Nhân Quân này nữa.

Tuy nhiên chuyện này không thể trách người khác, nếu có trách thì chỉ trách hắn trước đây đã bỏ qua công tác xây dựng tư tưởng cho mọi người trong Phường Nhân Quân.

Bất kể những lời này là ai nói, ý ban đầu đều là đứng trên góc độ của hắn để suy nghĩ vấn đề, chính là cái tâm lý "vì tốt cho ngươi" trong truyền thuyết...

Ngô Lương nhớ đến điển cố "Hoàng bào gia thân".

Tống Thái Tổ Triệu Khuông Dận chính là bị các tướng lĩnh dưới quyền "hoàng bào gia thân" mà làm hoàng đế, chỉ có điều dựa vào một số hành động của Triệu Khuông Dận sau này có thể thấy, thực ra Triệu Khuông Dận bản thân cũng vui vẻ trong đó.

Nhưng Ngô Lương thì khác, hắn thật sự không muốn làm "Thiên tử ban đêm" gì cả, càng không muốn bước ra tiền đài.

Ngô Lương chợt lại nhớ đến lời Chân Mật đã nói riêng với hắn ở Chân phủ trước đó: "Có một số chuyện không phải là vấn đề ngươi tình nguyện hay không." Tuy nhiên hắn vẫn tin "sự tại nhân vi" (người làm được việc).

Xem ra sau này phải chú ý kỹ hơn công tác xây dựng tư tưởng cho mọi người trong Phường Nhân Quân, khi cần thiết cũng phải bắt đầu cân nhắc chuyện "thoái lui kịp thời", đừng để sơ suất mà trở thành người mình không muốn trở thành nhất...

Còn về Gia Cát Lượng thì sao.

Qua lần đối thoại này, Ngô Lương đã nhận ra rằng hắn tạm thời không có cảm tình gì với Lưu Bị phù hợp với tính tất yếu của lịch sử, còn về sau có hay không thì vẫn là một ẩn số.

Quay đầu có thể nhờ Chân Mật xem giúp một lần nữa, có lẽ chỉ có nàng mới có thể nhìn rõ "duyên phận" của hai người. ...

Sáng ngày hôm sau, Vu Cát mặt mày mệt mỏi vội vã trở về. "Công tử, lão hủ có thể đoạn ngôn, nơi này tuyệt đối không thể nào chôn cất quyền quý." Vừa mới bước vào cửa, Vu Cát còn chưa kịp uống ngụm nước làm ẩm cổ họng, liền thẳng thừng nói với Ngô Lương kết luận của chuyến khảo sát lần này. "Ồ?

Ngươi có căn cứ gì không?" Ngô Lương tự mình dâng một bát nước ấm lên, nghi hoặc hỏi. "Độn độn độn!" Vu Cát liên tục uống ba ngụm nước lớn, lúc này mới thở hổn hển nói, "Công tử có điều không biết, nơi đây tuy cây cối sum suê, nhưng những cây sống lâu năm lại vô cùng hiếm hoi, rất nhiều cây chưa sống đủ ba mươi năm đã trở thành cây khô ruột rỗng.

Ngoài ra, nhiều nơi đều có đá lộ thiên, những tảng đá này sắc nhọn như lưỡi đao kiếm xen kẽ nhau.

Còn con sông nhỏ bắt nguồn từ nơi đây thì uốn khúc cực ít, không nhìn ra sức sống, tựa như muốn dần dần hút cạn tinh hoa trong núi...

Công tử có biết đây là loại phong thủy cách cục gì không?" "Nghe ngươi nói vậy, đây hẳn là cùng sơn ác thủy rồi phải không?" Ngô Lương thuận theo Vu Cát nói. "Chính là như vậy!" Vu Cát trịnh trọng gật đầu, "Nhưng không thể phủ nhận, đây quả thực là một long mạch, chỉ có điều lại là một ác long.

Nếu có ai chôn cất vào đó, con cháu nhất định sẽ phân gia phản loạn, rơi vào cảnh gia phá người vong, e rằng không truyền được ba đời.

Không những thế, ngay cả những hương dân sống gần đó cũng dễ mắc phải những bệnh nan y khó chữa, quả thực là cùng sơn ác thủy hại người hại mình." "Công tử hẳn đã biết, phàm là quyền quý có tiền

có thế, đều có thể mời được những kham dư tiên sinh có chút đạo hạnh.

Mà càng là quyền quý, ngược lại càng chú trọng đến chuyện hậu sự, thường thường phải mất mấy chục năm để tìm kiếm nơi an táng cho mình, thậm chí phải mời nhiều kham dư tiên sinh khác nhau chỉ ra vài nơi phong thủy bảo địa, rồi từ những bảo địa đó chọn ra huyệt vị phù hợp nhất." "Vì vậy, khả năng điểm sai huyệt, hạ táng sai gần như là không tồn tại." "Đặc biệt lại là một ác long như vậy, chỉ cần nhìn bề ngoài là có thể thấy được một vài manh mối.

Ngay cả người có chút học thức cũng có thể nhận ra nơi này không phải chỗ tốt lành, còn không cần dùng đến thuật kham dư, vậy làm sao có thể có quyền quý nào chôn cất ở đây?" Ác long.

Điều này Ngô Lương trước đây chưa từng nghĩ đến.

Hắn tự nhiên không nghi ngờ thuật kham dư của Vu Cát, mạch ác long này rõ ràng như vậy, với bản lĩnh của y thì dù không cần mắt cũng không thể nhìn sai.

Hơn nữa, phân tích của y cũng rất có lý, quyền quý căn bản không thể nào chôn cất ở loại địa phương này.

Vậy ra.

Hắn đã nghĩ sai rồi sao?

Chẳng lẽ đội quân của Lưu Bị đến đây không phải để trộm mộ, mà nơi này căn bản không có ngôi mộ vô danh nào?

Tuy nhiên Ngô Lương không hề nghi ngờ ý đồ "cầu tài" của Lưu Bị, bởi vì nếu hắn không thể nhanh chóng kiếm được thứ gì đó thực sự có giá trị, thì hai trăm người theo hắn sẽ thật sự chết đói, và việc tan rã cũng không còn xa nữa.

Huống hồ Lưu Bị trước đó không những đích thân đồng ý sẽ gấp

đôi số lương thực trả lại hắn trong vài ngày, mà còn muốn hắn đợi ở đây để giúp chế tạo một chiếc "Bát Quái Hóa Sát Kính" bằng vàng ròng.

Nếu không có chút tự tin trong lòng, Lưu Bị khi nói ra những lời này căn bản không thể có được vẻ tự tin như vậy. "Khoan đã..." Ngô Lương chợt lại nghĩ đến một chuyện.

Tổ tiên của Lưu Bị là Lưu Thắng, chính là Trung Sơn Tĩnh Vương, Trung Sơn Tĩnh Vương chính là vương của Trung Sơn quốc, mà Trung Sơn quốc mà Ngô Lương và những người khác vừa rời đi nằm ngay cạnh Thường Sơn quốc...

Ít nhiều gì cũng từng là một vị vua của một phương, tổng quy cũng phải để lại một số tài sản, dù sao Trung Sơn quốc cũng được coi là một vùng đất khá màu mỡ.

Còn về việc tài sản để lại được cất giấu ở đâu, thì không thể nói trước được.

Vậy ra.

Chuyến đi này của Lưu Bị cũng có thể không phải là trộm mộ, mà là tìm bảo vật? ---------- Nhưng bất kể mục tiêu cuối cùng của Lưu Bị là gì, hiện tại vẫn còn một vấn đề khá huyền học đặt ra trước mặt Ngô Lương.

Đó là Lưu Bị rốt cuộc có biết chính xác vị trí của thứ mà hắn đang tìm kiếm hay không?

Nếu biết thì vẫn còn cơ hội tìm thấy.

Nhưng nếu không biết, mà còn phải mò mẫm vô mục đích đào bới ba tấc đất để tìm kiếm khắp Tán Hoàng Sơn, thì sẽ hơi khó xử.

Dù sao "tiểu nhân" của hắn (ý chỉ Ngô Lương) đang ở cách đó chỉ vài chục dặm, hơn nữa mấy ngày trước còn vừa đối mặt tiếp xúc...

Với cái vận khí như vậy, e rằng dù thứ cần tìm có nằm ngay dưới chân, Lưu Bị cũng có khả năng sượt qua mà không hay biết. "Lão tiên sinh vất vả rồi, cứ đi nghỉ trước đi." Hoàn hồn lại, Ngô Lương khẽ gật đầu với Vu Cát nói.

Việc tiếp theo Ngô Lương cần làm chính là kiên nhẫn chờ đợi.

Hoặc là đợi Lưu Bị tìm thấy thứ hắn muốn tìm, sau đó tìm cơ hội đi vào xem có gì mình hứng thú không.

Hoặc là đợi Lưu Bị tay trắng trở về, lần nữa rơi vào cảnh tuyệt vọng buộc phải từ bỏ, lúc đó hắn sẽ đến Tán Hoàng Sơn thử xem có thu hoạch gì không...

Nhưng trước đó có thể thăm dò ý tứ của Lưu Bị trước, có lẽ có thể từ hắn ta mà có được một số tin tức hữu ích cho mình.

Dù sao bên Tào Lão Bản cũng không giao cho hắn nhiệm vụ cứng nhắc gì, Ngô Lương hiện tại thứ không thiếu nhất chính là thời gian, hoàn toàn có thể hao tổn với Lưu Bị.

Ngược lại là Lưu Bị, Ngô Lương chỉ "cho mượn" hắn bấy nhiêu lương thực.

Hơn hai trăm người dù có tiết kiệm ăn uống cũng không cầm cự được mấy ngày, thời gian còn lại cho hắn đã không còn nhiều. ...

Hai ngày tiếp theo.

Ngô Lương hoàn toàn tĩnh tâm tu dưỡng ở trong thành Thường Sơn quận, ngoài ăn cơm ngủ nghỉ, thì chính là đi dạo khắp nơi trong quận thành, cảm nhận phong tục tập quán địa phương.

Thực ra nơi này Ngô Lương vẫn tương đối hiểu rõ, dù sao Thạch Gia Trang của tỉnh Hà Bắc sau này cũng nằm trong địa phận Thường Sơn quốc hiện tại, là một vùng văn hóa điển hình của Kinh Tân Ký.

Ngay cả vào cuối Đông Hán, tình hình nơi đây cũng tương tự, chỉ có điều mức độ phát triển có phần kém hơn một chút, dù sao lúc này kinh đô của Thiên triều đang luân chuyển giữa Trường An và Lạc Dương, đó mới là những vùng đất màu mỡ thực sự, còn Thường Sơn quốc thì gần U Châu, nói theo một nghĩa nào đó đã có thể coi là nơi "trời cao hoàng đế xa" rồi.

Tuy nhiên Ngô Lương ở đây hai ngày, lại làm khổ những chú bồ câu được các gia đình sĩ tộc nuôi dưỡng.

Thời đại này, bồ câu tuy chưa được nuôi rộng rãi làm sứ giả, nhưng vì trâu, ngựa, thậm chí lừa là những công cụ sản xuất cực kỳ quan trọng, không những được pháp luật bảo vệ, mà ngay cả khi không có ai quản lý thì các gia đình sĩ tộc cũng không nỡ giết thịt để ăn.

Do đó, thịt chủ yếu mà tầng lớp sĩ tộc ăn lúc bấy giờ vẫn là thịt chó, thịt gà, thỉnh thoảng cũng có thêm chút thịt heo không được ưa chuộng lắm, thậm chí trong mắt họ còn có chút thấp kém và chắc chắn kém ngon hơn thịt heo thời sau này.

Và ngoài những loại thịt thông thường này, được ưa chuộng nhất tự nhiên là thịt rừng săn bắn được, tiếp đó là bồ câu có thể nuôi tại nhà.

Vì vậy, phàm là những gia đình sĩ tộc có chút của ăn của để, trong nhà đều sẽ có chuồng bồ câu chuyên dụng và người nuôi bồ câu.

Người nuôi bồ câu không chỉ chịu trách nhiệm dọn dẹp chuồng và cho ăn, mà còn phải thường xuyên thả những chú bồ câu này ra bay lượn, để đảm bảo chúng được vận động đầy đủ, khi chủ nhân ăn thịt thì chất lượng thịt tự nhiên cũng sẽ săn chắc và ngon hơn.

Ngày thứ hai Ngô Lương vào quận thành, hắn liền nhìn thấy những chú bồ câu bay lượn trên không trung.

Ngô Lương ước tính, gần đó tổng cộng có khoảng bốn đàn, mỗi đàn vài chục con, hơn nữa có lẽ để tránh lẫn lộn, chủ nhân của bốn đàn bồ câu này đã đạt được sự đồng thuận, thả bay vào các khoảng thời gian khác nhau, một đàn về rồi, sau một thời gian mới có đàn khác xuất hiện. "Cột!" Tiếng Bạch Tinh Tinh nuốt nước bọt đã bán đứng nàng.

Nàng vốn có lòng hiếu sinh, nhưng sau khi theo Ngô Lương, lòng hiếu sinh này dần dần biến thành lòng hiếu ăn.

Mỗi khi nhìn thấy đàn chim gần đó, việc đầu tiên nàng nghĩ đến lại là loại chim này có ngon không... "Hay là chúng ta cũng thử xem bồ câu Ký Châu rốt cuộc có mùi vị gì?" Ngô Lương cười hắc hắc nói, dù sao rảnh rỗi cũng là rảnh rỗi. "Đây là chàng nói đấy nhé!" Bạch Tinh Tinh lập tức mắt sáng lên, sau đó miễn cưỡng nói, "Hoàn toàn là chàng ép buộc thiếp dụ dỗ những chú bồ câu này, thiếp là một nữ tử yếu đuối không thể chống cự, chỉ đành khuất phục dưới dâm uy của chàng." "Chuyện ta ép buộc nàng nhiều rồi, không ngại thêm chuyện này đâu." Ngô Lương nhướng mày, cười gian xảo nói. "Lười nói với chàng, thiếp đi đây." Bạch Tinh Tinh má đỏ ửng, vội vàng quay người về sân làm việc.

Thấy cảnh này, Chân Mật lại liếc Ngô Lương một cái, bĩu môi nhỏ bé hứng thú nói: "Xem ra bình thường các ngươi chơi đùa khá vui vẻ nhỉ, lần tới dẫn thiếp thân đi mở mang tầm mắt một phen?" "Ta biết nhiều trò vui hơn nhiều, sợ là nàng còn chưa từng nghĩ đến, chỉ đứng một bên xem có ý nghĩa gì chứ, có cơ hội sẽ dẫn nàng cùng đi." Ngô Lương, người đã đọc vô số sách của kiếp trước, lại cười hắc hắc, đánh giá Chân Mật từ trên xuống dưới nói.

Chương 530

Hắn đã trở lại rồi!

Lão tài xế Ngô tướng quân cuối cùng cũng trở lại rồi!

Mọi người trong Phường Nhân Quân nghe vậy đều tinh thần chấn động, đây mới chính là Ngô tướng quân mà chúng ta quen biết.

Nếu luận về "lái xe", Ngô tướng quân của chúng ta bao giờ từng chịu thua trước một nữ tử chứ?

Ngô tướng quân trước đó vẫn luôn rụt rè, cẩn trọng nói năng căn bản không phải Ngô tướng quân mà chúng ta quen biết, cũng không biết trước đó hắn rốt cuộc vì sao lại như vậy?

Tuy nhiên điều này cũng không thể trách bọn họ không thể hiểu được.

Dù sao bọn họ vẫn chưa biết thân phận thật sự của Chân Mật, chỉ biết nàng là tiểu nữ công tử của nhà họ Chân, đồng thời còn là một dị sĩ có thuật tướng diện, chỉ có vậy mà thôi.

Còn Ngô Lương trước đó hiền lành như vậy, thực ra là sợ sơ ý "lái" chuyến tàu tình ái biến thành xe tang.

Kết quả Chân Mật lại không hề e thẹn, ngược lại còn quyến rũ cười, giọng nói nhẹ nhàng nói: "Nghe chàng nói vậy, lòng thiếp cũng có chút mong chờ rồi, hy vọng đến lúc đó chàng sẽ không làm thiếp thất vọng." Đây thật sự là một tiểu cô nương mười mấy tuổi sao?!

Mọi người nghe vậy lại một lần nữa kinh ngạc, mặt mũi kỳ lạ nhìn Chân Mật, rồi lại vẻ mặt hâm mộ nhìn Ngô Lương.

Có được nữ tử này, phu quân còn cầu gì nữa?

Bây giờ bọn họ ngược lại còn lo lắng không biết Ngô Lương có chịu đựng nổi không. "Ta cố gắng hết sức, nhưng..." Tuy nhiên Ngô Lương chợt nhớ ra điều gì đó, lại trơ trẽn đưa ra một vấn đề bất ngờ: "Nàng có thông hiểu phòng trung chi thuật không?

Nghe nói thuật này có thể hoàn tinh bổ não, nam tử nếu học được thuật này, không chỉ có thể khiến bạn lữ vô cùng hạnh phúc, mà đối với bản thân cũng có lợi ích lớn, không giấu nàng, đây là thuật pháp mà ta khao khát nhất, không có một trong số đó." "Phu quân nói hẳn là Hoàng Xích chi đạo phải không?" Chân Mật mắt híp lại liếc hắn một cái, khá trịnh trọng khuyên nhủ, "Thiếp thân tuy biết đạo này, nhưng lại không thông hiểu.

Tương truyền đạo này khởi nguồn từ Hoàng Đế, sử dụng đúng cách có thể kéo dài tuổi thọ, nhưng nếu chìm đắm vào đạo này, vẫn sẽ chơi vật mất chí, vui quá hóa buồn.

Phu quân cần biết tiết chế." "Đáng tiếc..." Ngô Lương nhất thời vẻ mặt tiếc nuối. "Hơn nữa sự hiểu biết của phu quân dường như có sai lệch, Hoàng Xích chi đạo này không chỉ có lợi cho nam tử, cũng không phải chỉ có nam tử mới có thể tu tập, nữ tử học được thuật này cũng có thể sống hòa bình và thọ khảo." Chân Mật tiếp lời nghiêm mặt nói, "Ngày sau nếu có cơ duyên, thiếp thân tự sẽ cố gắng giúp phu quân có được pháp này.

Nhưng phu quân cũng phải đồng ý với thiếp, đừng vì vậy mà mất đi sự tiết chế.

Nếu làm lỡ tiền đồ tươi đẹp, phu quân chớ trách thiếp thân dùng phương thức của mình để cưỡng chế phu quân cấm dục." "..." Cái cảm giác có thêm một người mẹ lại xuất hiện, Ngô Lương áp lực hơi lớn. "..." Còn mọi người trong Phường Nhân Quân đứng một bên lắng nghe, biểu cảm cũng dần trở nên phức tạp.

Cô bé với vẻ mặt ngây thơ đứng trước mặt bọn họ này quả thực là một nữ tử kỳ lạ hiếm thấy, có thể tiếp được những lời trêu chọc tục tĩu, thậm chí còn có thể xoay chuyển nó trở lại, quay về chủ đề chính, như thể chỉ đang tiến hành một cuộc thảo luận học thuật nghiêm túc.

Nếu nói thiên hạ có ai có thể trị được Ngô Lương, hay nói là ngang tài ngang sức với Ngô Lương, thì cô bé này chắc chắn phải là một trong số đó... ...

Trong vài ngày tiếp theo.

Dương Vạn Lý không mang về tin tức gì khác cho Ngô Lương.

Ba huynh đệ Lưu Quan Trương vẫn ẩn mình trong Tán Hoàng Sơn, suốt ngày dẫn người đi đào bới tìm kiếm khắp nơi, nhưng kết quả vẫn không thu hoạch được gì. "Đã năm ngày rồi." Ngô Lương nghi hoặc hỏi, "Số lương thực ít ỏi của chúng ta căn bản không thể nào duy trì được nhiều ngày như vậy, bọn họ vẫn chưa ăn hết, vẫn có thể kiên trì được sao?" "Công tử có điều không biết, từ hôm trước, bọn họ một ngày chỉ ăn một bữa, còn phái vài người chuyên đi đào rễ cây cỏ trong núi để lấp đầy bụng.

Ta thấy mà còn thương, xem ra chắc là đã gần như không chống đỡ nổi nữa rồi." Dương Vạn Lý chắp tay đáp. "Vậy thì đợi thêm vài ngày nữa đi, chắc không cần đợi quá lâu đâu." Ngô Lương khẽ gật đầu.

Ngay lúc đó.

Một binh sĩ bước chân gấp gáp chạy vào trong viện, đứng ngoài cửa thở hổn hển báo cáo: "Công tử, thuộc hạ có cấp báo!" "Vào đi!" Ngô Lương lập tức quát một tiếng.

Cửa phòng tức khắc bị đẩy ra, người đến báo cáo là binh sĩ phụ

trách giám sát đội quân của Lưu Bị còn lại ở thung lũng nơi bọn họ từng dừng chân trước đó.

Trong lúc lệnh Dương Vạn Lý theo dõi ba huynh đệ Lưu Quan Trương, hắn cũng phái hai người luân phiên giám sát động tĩnh của những người còn lại, tránh để Lưu Bị giương đông kích tây, bỏ lỡ tin tức quan trọng. "Công tử, đám người thuộc hạ giám sát đã xảy ra binh biến!" Vừa thấy Ngô Lương, binh sĩ lập tức dùng những lời lẽ ngắn gọn nhất để thuật lại tình hình giám sát được. "Binh biến?

Ngươi nói rõ chi tiết!" Ngô Lương sắc mặt chợt căng thẳng, vội vàng hỏi. "Nặc!" Binh sĩ đáp một tiếng, tiếp tục nói, "Ngày hôm qua lương thực Lưu Bị để lại cho đám người kia đã hoàn toàn cạn kiệt.

Vừa rồi đến bữa ăn, bọn họ vì không còn lương thực, không thể nhóm lửa nấu cơm, thế là có người lớn tiếng kêu gọi, la hét bụng đói muốn ăn cơm.

Tướng lĩnh ở lại thấy không kiểm soát được cục diện, đành sai người trói những kẻ cầm đầu lại để trừng phạt răn đe.

Kết quả người đó không phục quản giáo, lại tụ tập vài đồng hương thừa cơ hỗn loạn giết chết tướng lĩnh ở lại và thị vệ, sau đó lại cầm đầu tướng lĩnh đó hô hào mọi người rời bỏ Lưu Bị đầu quân cho nơi khác, ít nhất là có thể ăn no một bữa.

Những binh sĩ kia cũng đã sợ đói, ngoài vài kẻ cứng đầu bị chém giết, phần lớn những người còn lại đều gia nhập bọn họ.

Hiện giờ những người này đang tiến về phía quận thành, định nộp đầu tướng lĩnh cho quân thủ thành rồi sau đó tính tiếp." "..." Ngô Lương im lặng.

Điều này đối với Lưu Bị quả thực là một tin tức vô cùng tồi tệ, đơn giản là tuyết lại chồng tuyết, cũng không biết có liên quan đến

"tiểu nhân" ngăn trở hắn là mình hay không.

Tin tức tốt duy nhất là.

Lần này Lưu Bị đến Tán Hoàng Sơn không hề dẫn theo những người này, hơn nữa chắc hẳn căn bản không hề nói cho bọn họ biết mình đã đi đâu, cho nên dù những người này có làm binh biến, cũng không thể nói rõ Lưu Bị rốt cuộc đã đi đâu, và đang làm gì, không cần lo lắng sẽ gây thêm phiền phức lớn hơn cho Lưu Bị. "Cái này..." Dương Vạn Lý nghe vậy cũng ngây người.

Cứ như vậy Lưu Bị chỉ còn lại mấy chục người đi theo, dường như càng trở nên khó lòng xoay chuyển, thậm chí kẻ cầm đầu phản loạn hắn còn đầu quân cho quân thủ thành, vì dẫn theo hơn trăm binh sĩ tráng niên, còn có thể được phong chức đô bá, điều này còn phong quang hơn cả Lưu Bị hiện tại.

May mà Dương Vạn Lý không phải là kẻ xuyên việt như Ngô Lương, không biết Lưu Bị trong chính sử sau này rốt cuộc đã đạt được những thành tựu như thế nào, nếu không lúc này y chắc đã bắt đầu thương cảm cho Lưu Bị rồi.

Sau một lát trầm ngâm. "Dương Vạn Lý, ngươi chọn một người lanh lợi giả trang thành hương dân gần đó, đến Triệu phủ cầu kiến Triệu Vân, tiết lộ tình hình của đám người kia cho Triệu Vân...

Nhớ kỹ, nhất định phải nói rõ những người đó đều là bộ tốt của Lưu Bị, và đừng nói là binh biến, cứ nói bọn họ lần này là đến đầu quân cho Triệu Vân." Ngô Lương nghiêng đầu nói với Dương Vạn Lý.

Trong khoảng thời gian gần đây, Ngô Lương cũng đã thăm dò rõ tình hình của Triệu Vân.

Kể từ sau khi huynh trưởng của Triệu Vân qua đời vì bệnh, Triệu

Vân đã xin từ chức của Công Tôn Toản trở về Thường Sơn quốc, liền trở thành gia chủ của Triệu gia.

Mà Triệu gia ở trong Thường Sơn quốc, đặc biệt là trong quận thành, có danh tiếng rất tốt và uy tín cực cao, nói là "nhất hô bách ứng" (một tiếng hô ngàn người ứng) cũng không quá đáng.

Thêm vào đó, bản thân Triệu Vân nho nhã hòa nhã, lại hào phóng sảng khoái, rất nhiều nghĩa sĩ đều tự nguyện đi theo hắn, vì vậy cuộc sống của Triệu Vân bây giờ cũng khá thoải mái.

Ngoài những tin tức thu thập được này, Ngô Lương tự nhiên vẫn phải kết hợp sử thực để phân tích con người Triệu Vân.

Trong Ngũ Hổ Tướng Thục quốc, Triệu Vân tuyệt đối phải là võ tướng có năng lực tổng hợp mạnh nhất, không có ai khác.

Tính cách, trí mưu, chiến lực và nhiều phương diện khác của hắn gần như không có khuyết điểm.

Hơn nữa, sau khi Lưu Bị chiếm lĩnh Ích Châu, hắn có thể dùng chuyện Hoắc Khứ Bệnh để khuyên can Lưu Bị trả lại ruộng đất cho bách tính; lại có thể sau khi Quan Vũ, Trương Phi bị hại, vì đại cục mà khuyên Lưu Bị không nên phạt Ngô.

Phẩm hạnh và trí tuệ luôn trực tuyến, cuối cùng tự nhiên cũng được hưởng thọ chính tẩm, được hậu thế ca ngợi là một nhân vật hoàn mỹ hiếm có trong thời Tam Quốc.

Vì vậy Ngô Lương vô cùng chắc chắn, chỉ cần Triệu Vân nhận được tin tức này, nhất định sẽ đưa ra cách ứng phó phù hợp nhất, và đó cũng chính là cách ứng phó mà Ngô Lương hy vọng Triệu Vân sẽ làm.

Lưu Hoàng Thúc a Lưu Hoàng Thúc.

Với tư cách là "tiểu nhân" trong mệnh của ngươi, huynh đệ ta

cũng chỉ có thể giúp ngươi đến đây thôi, coi như bù đắp cho những gì ta còn thiếu sót với ngươi.

Từ đây chúng ta xem như đã huề nhau, dù sau này ngươi có bi thảm đến mấy, cũng không còn liên quan đến ta nữa... "Vậy bên Lưu Bị, có còn cần tiếp tục giám sát không?" Dương Vạn Lý trong lòng có chút không hiểu, theo bản năng hỏi. "Đương nhiên vẫn phải tiếp tục giám sát." Ngô Lương gật đầu nói, "Tuy nhiên đám người kia đã xảy ra binh biến, bên bọn họ e rằng cũng không cầm cự được quá lâu, nhiều nhất là hai ngày, hắn hoặc là sẽ tìm thấy thứ đang tìm, hoặc là cũng chỉ có thể đến đầu quân cho Triệu Vân, chúng ta cứ tĩnh quan kỳ biến đi." ---------- Quả nhiên đúng như Ngô Lương dự liệu.

Khi Phường Nhân Quân cải trang thành dân làng đến Triệu phủ, truyền đạt tình hình về những kẻ làm loạn cho Triệu Vân, Triệu Vân liền lập tức dẫn theo một nhóm gia phó thân chinh xuất thành đi chặn đón.

Tình hình còn thuận lợi hơn tưởng tượng, những kẻ làm loạn kia chủ yếu là do đói bụng, khi thấy Triệu Vân và biết được mối quan hệ của y với Lưu Bị, đồng thời xác nhận Triệu phủ sẽ cung cấp lương thực đầy đủ cho họ, trừ mấy tên binh sĩ cầm đầu phản loạn, những người còn lại liền lập tức quy thuận Triệu Vân.

Mấy tên binh sĩ cầm đầu phản loạn cũng bị họ bắt giữ giao cho Triệu Vân.

Mãi đến lúc này, Triệu Vân mới hậu tri hậu giác nhận ra đây là một cuộc binh biến, nhưng y cũng không trừng phạt phần lớn binh sĩ, vẫn đưa họ về thành an bài ổn thỏa, còn mấy tên cầm đầu thì bị giam giữ riêng, chờ Lưu Bị đến rồi do Lưu Bị đích thân xử trí.

Đương nhiên, y cũng tiện thể hỏi những binh sĩ này về hướng đi của Lưu Bị.

Đáng tiếc, Lưu Bị quả nhiên không tiết lộ hành động lần này cho họ, những người này chỉ biết Lưu Bị dẫn người đi tìm Ngô Lương, còn đi đâu thì không ai nói rõ được.

Về phía Lưu Bị.

Mặc dù có một số ít binh sĩ không tham gia binh biến mà chọn cách bỏ trốn, nhưng họ cũng không biết Lưu Bị rốt cuộc đang ở đâu, chỉ đơn thuần là làm đào binh, căn bản không có ai có thể đi báo tin cho Lưu Bị, do đó giờ phút này Lưu Bị còn căn bản không biết chuyện gì đã xảy ra.

Theo tin tức Dương Vạn Lý truyền về, y hiện tại vẫn đang gian khổ phấn đấu ở Tán Hoàng Sơn.

Đáng tiếc, cho đến tận bây giờ vẫn không thu hoạch được gì.

Như vậy, chỉ sau một ngày, theo sau một binh sĩ ngất xỉu vì đói, Lưu Bị cuối cùng cũng không thể tiếp tục chống đỡ, đành mang theo một đoàn người mặt mày xám xịt rời khỏi Tán Hoàng Sơn, tạm thời trở về sơn cốc bên ngoài quận thành hội hợp với đại bộ phận quân, rồi sau đó sẽ quyết định hành động tiếp theo.

Rồi sau đó, y đã nhìn thấy sơn cốc trống rỗng không một bóng người, cùng với mấy thi thể và vài vệt máu đã khô cứng của những tướng lĩnh ở lại.

Rốt cuộc là tình huống gì, dù không có mặt tại hiện trường Lưu Bị cũng có thể đoán ra một vài manh mối.

"Vì sao lại như vậy...

Đây là trời muốn vong ta sao!" Khoảnh khắc này, Lưu Bị cuối cùng cũng không thể kiềm chế được cảm xúc của mình, thậm chí không thể tiếp tục chống đỡ cơ thể đang đói lạnh rã rời, "phịch" một tiếng ngồi sụp xuống đất khóc rống lên.

Chương 531

Nam nhi có lệ không dễ rơi, chỉ là chưa đến lúc đau lòng tột độ.

Mặc dù y mới khóc một lần trước mặt Ngô Lương mấy ngày trước, nhưng lúc này so với lúc đó, đều là những khoảnh khắc Lưu Bị đau lòng nhất, đây tuyệt đối không phải là những màn kịch tinh vi trong 《Tam Quốc Diễn Nghĩa》.

"Đại ca..." Quan Vũ và Trương Phi cũng đỏ hoe mắt, đứng một bên muốn đỡ dậy an ủi Lưu Bị, nhưng lại không biết nên nói gì cho phải, do đó lúc này, tâm tình của họ cũng không hơn Lưu Bị là bao.

"Ô ô ô...

ô ô ô ô..." Những binh sĩ phía sau họ đều là thân tín đã đi theo ba người chinh chiến nam bắc từ rất lâu trước đây, những trải nghiệm của ba huynh đệ Lưu Quan Trương họ cũng đều cùng tham gia, giờ đây tự nhiên cũng cảm động lây mà tự buồn bã, từng người cúi đầu phát ra tiếng nức nở khẽ, có người thỉnh thoảng lại quệt một vệt lệ vô thanh trượt dài trên má.

Hoàn cảnh này, không ai có thể an ủi họ, chỉ có thể để họ từ từ tiêu hóa, từ từ trút bỏ, có khi nước mắt có lẽ là thứ tẩy rửa tốt nhất, ít nhất có thể làm vơi đi nỗi bi thương trong lòng.

Khoảng một khắc sau.

Lưu Bị cuối cùng cũng lau khô những vệt nước mắt trên khuôn mặt lem luốc, dưới sự đỡ dậy của Quan Vũ mà run rẩy đứng lên.

"Huynh đệ môn, đừng khóc nữa!" Quay người lại, ánh mắt Lưu Bị càng thêm kiên nghị, dùng giọng khản đặc lớn tiếng nói với mọi người: "Chúng ta vẫn chưa đến đường cùng, ta trong quận thành còn

có một cố giao, vị cố giao này là một nghĩa sĩ chân chính, thấy chúng ta rơi vào cảnh khốn cùng như vậy tuyệt đối sẽ không khoanh tay đứng nhìn, ta đây sẽ dẫn huynh đệ môn đi đầu quân cho y, bảo đảm huynh đệ môn được ăn no uống đủ!" Lưu Bị quả thực là một nhân vật càng bị dồn nén càng dũng cảm.

Ngay cả trong chính sử, dù y có lẽ không thê thảm như bây giờ, nhưng cũng đã trải qua nhiều lần thăng trầm trong cuộc đời.

Đầu tiên là lập công quân sự có được một chức quan nhưng lại bị triều đình bãi miễn, rồi tiên phật Đốc Bưu xong bỏ trốn, có khi nhiều lần làm quan nhưng đều không được lâu dài, cuối cùng chỉ có thể đến nương tựa cố giao thời thơ ấu là Công Tôn Toản để cùng phòng thủ Thanh Châu.

Tiếp đó, ở Thanh Châu y lại liên hệ được với Đào Khiêm, giúp Đào Khiêm chống lại Tào lão bản, sự nghiệp cuối cùng cũng có chút khởi sắc, đúng lúc Đào Khiêm bệnh mất, liền thuận thế kế thừa thế lực của Đào Khiêm, kết quả lúc này lại gặp Lữ Bố, Lữ Bố bị Viên Thuật dụ dỗ giao chiến nhiều lần với y, thậm chí có lần bắt cả gia quyến của y, nếu không có Tào lão bản ra tay giúp đỡ, Lưu Bị đã mấy lần suýt bị Lữ Bố tiêu diệt.

Rồi sau này Lữ Bố bị Tào lão bản thu phục, y lại đi theo Tào lão bản làm Tả Tướng Quân, kết quả không bao lâu y lại tham gia vào tập đoàn mưu phản "Y Đái Chiếu", ý đồ trừ khử Tào lão bản, đáng tiếc sự việc bại lộ, Tào lão bản đích thân đông chinh, lần này không những đánh tan tác Lưu Bị, mà còn bắt sống Quan Vũ, Lưu Bị lại một lần nữa tay trắng, chỉ có thể đi nương tựa Viên Thiệu.

Cuối cùng sau khi tu chỉnh một thời gian ở chỗ Viên Thiệu, Lưu Bị mới lấy cớ đi Kinh Châu nương tựa Lưu Biểu, cũng trong khoảng thời gian này đã gặp Gia Cát Lượng, dưới ảnh hưởng của tư tưởng

chiến lược 《Long Trung Đối》 của Gia Cát Lượng, chính thức mở ra con đường tranh bá Tam Quốc.

Nhìn cả cuộc đời y, nhiều lần chiến bại, nhiều lần thất bại lại nhiều lần chiến đấu, sự kiên cường của Lưu Bị quả thực phi thường, được bình chọn là một trong những nhân vật kiên cường nhất trong lịch sử Hán mạt hoàn toàn không có vấn đề gì.

Do đó, chỉ bằng hoàn cảnh bi thảm như hiện tại, chỉ vì một tiểu nhân có ảnh hưởng cực lớn đến vận mệnh của y, mà muốn y hoàn toàn nhận mệnh, hoàn toàn nằm yên chịu trận thì hầu như là không thể, có lẽ cho đến giây phút trút hơi thở cuối cùng, y vẫn có thể gào khóc trong tuyệt vọng, khóc xong rồi lau nước mắt, nhưng lại có thể tiếp tục tiến về phía trước, đâm đổ tường nam cũng không quay đầu.

"Ta Lưu Huyền Đức hôm nay đối trời lập lời thề, kể từ hôm nay, tuyệt đối không để những huynh đệ theo ta phải thiếu một bữa cơm, thiếu một bộ quần áo, dù cho ta Lưu Huyền Đức làm tận cùng việc ác trong thiên hạ, gánh chịu tiếng xấu muôn đời, cũng không tiếc!" Giọng Lưu Bị kiên định và quyết tuyệt hơn bất kỳ lúc nào, tựa như cuối cùng đã nhìn thấu mọi chuyện, nghiến răng đánh cược mà hô lớn.

Tiếp đó, y lại giơ tay lên, cất tiếng ngâm vang một bài cổ thi đầy mạnh mẽ: "Há rằng không áo?

Cùng tử đồng bào.

Quân vương hưng sư, tu ngã qua mâu.

Cùng tử đồng cừu!

Há rằng không áo?

Cùng tử đồng trạch.

Quân vương hưng sư, tu ngã mâu kích.

Cùng tử giai tác!

Há rằng không áo?

Cùng tử đồng thường.

Quân vương hưng sư, tu ngã giáp binh.

Cùng tử giai hành!" "Huynh đệ môn theo ta, chúng ta vào thành ăn no!" ...

Khi Lưu Bị và những người khác vào thành, Ngô Lương đã sớm nhận được tin tức.

Nhưng y lại không lập tức phản ứng, mà chọn tiếp tục quan sát mọi hành động của Lưu Bị và Triệu Vân, chọn thời cơ thích hợp nhất để hành động.

Triệu Vân quả nhiên tiếp đãi Lưu Bị và những người khác vô cùng nhiệt tình.

Điều càng khiến Lưu Bị kinh ngạc hơn, đó là những kẻ làm loạn đều đã được Triệu Vân thu nhận, và hoàn toàn không suy suyển mà được trao trả lại cho y, sự kinh hỉ mất rồi lại được này có thể nói là điều tốt đẹp nhất mà y trải qua gần đây.

Nhưng khi nói đến việc Triệu Vân làm thế nào để biết trước tin tức, thì vẫn xuất hiện điểm nghi ngờ.

Triệu Vân cho biết là một dân làng gần đó đến phủ báo tin, thậm chí lúc đó gia phó ở cổng cũng không cho dân làng đó vào, chỉ giúp chuyển lời, do đó Triệu Vân cũng không biết dân làng đó rốt cuộc là ai.

Còn những binh sĩ dưới trướng Lưu Bị tham gia binh biến lại nói rằng trên đường đến quận thành không hề gặp bất kỳ ai, cũng chưa từng tiết lộ thân phận của họ cho ai.

Vậy nên, dân làng đó làm sao biết họ là bộ hạ của Lưu Bị, và lại

báo tin cho Triệu Vân trước?

"..." Lưu Bị trầm tư, y nghĩ đến một người.

Có thể nói từ Nghiệp Thành đến Thường Sơn Quốc, bọn họ một đường đi đều cực kỳ kín tiếng, cũng không thể có người nào biết thân phận của họ...

Mà người duy nhất từng tiếp xúc, và đã trao đổi thân phận với nhau, chính là Ngô Lương.

"Đúng rồi, Tử Long hiền đệ, mấy ngày trước có một thanh niên tên là Ngô Lương dẫn một đội thương nhân vào thành nương tựa hiền đệ không?" Lưu Bị lập tức hỏi.

"Hoàn toàn không có, mấy ngày nay Triệu phủ chưa từng có khách nhân nào đến." Triệu Vân lắc đầu nghi hoặc nói, "Người tên Ngô Lương này rốt cuộc là ai, có liên hệ gì với Huyền Đức huynh sao?" "Mấy ngày trước chúng ta từng có một lần diện kiến, lúc đó chúng ta hết lương thực, y còn tặng chúng ta một ít để giúp chúng ta vượt qua khó khăn, do đó ta liền viết cho y một phong thư tay, dặn y khi đến quận thành thì tìm gặp hiền đệ, cũng coi như là mạo muội nhờ hiền đệ giúp y một chút để bày tỏ lòng biết ơn." Lưu Bị nhíu mày nói.

"Nếu vậy, vị huynh đệ tên Ngô Lương này cũng là một nghĩa sĩ hiếm có, không phải ai cũng nguyện ý giúp đỡ người đang gặp nguy nan, huống chi chỉ là người chỉ mới gặp một lần, ta cũng có chút muốn gặp người này rồi." Triệu Vân thẳng người dậy, nghiêm nghị nói.

"Y không chỉ là nghĩa sĩ, mà còn là một dị sĩ thân hoài đại năng, ta nghi ngờ chuyện này cũng là thủ bút của y, chỉ là vì một số nguyên nhân nào đó không tiện nói ra, do đó mới dùng cách này để giúp ta." Lông mày Lưu Bị nhíu chặt hơn, dõng dạc nói, "Nếu đúng là như vậy, ta lại mắc nợ y một ân tình trời biển, đây quả thực là trời giúp ta vậy,

trong mệnh ta tuy xuất hiện một tiểu nhân đáng chết, nhưng lại có thêm một quý nhân cứu ta khỏi lúc nguy nan, thực đúng là ta Lưu Huyền Đức mệnh không nên tuyệt vậy!" Suy nghĩ của Lưu Bị không phải không có lý, dù sao trước đây khi Ngô Lương "xem tướng" cho ba huynh đệ họ, đã vì chuyện "thiên đạo báo ứng" mà gây ra sự bất mãn của Chân Mật, do đó dẫn đến một số chuyện Ngô Lương không thể nói hết.

Mà vì lý do này, Ngô Lương tự nhiên cũng có đủ lý do để nhìn ra "binh biến" sắp xảy ra nhưng lại không điểm báo.

Tuy nhiên đồng thời Ngô Lương lại dùng cách này, một cách có thể không ảnh hưởng đến bản thân, để giúp y giải quyết chuyện này, dường như cũng phù hợp với phong cách hành sự của "nghĩa sĩ" này.

"Ý của Huyền Đức huynh là, dân làng báo tin cho ta có thể là người của vị nghĩa sĩ kia sao?" Triệu Vân cuối cùng cũng đại khái nghe hiểu ý của Lưu Bị, trên mặt lộ ra một tia kinh ngạc.

Nếu quả thật như vậy, điều này đã tương đương với "vị bặc tiên tri" rồi, đây không chỉ đơn giản là dị sĩ, đặt vào dân gian thì nhất định sẽ trở thành một lục địa thần tiên được mọi người công nhận!

Dưới trời đất này lại thực sự có kỳ nhân như vậy sao?

"Nếu nói như vậy..." Lưu Bị đột nhiên lại nghĩ đến điều gì, quay đầu nhìn Quan Vũ và Trương Phi đang đứng sau lưng y.

"!" Quan Vũ và Trương Phi nhìn y, sự ăn ý nhiều năm khiến họ lập tức hiểu ý Lưu Bị – Lưu Bị đang định lần nữa cầu cứu Ngô Lương!

Còn cầu cứu điều gì, tự nhiên không cần nói cũng hiểu.

Chuyện này Lưu Bị quyết phải làm, chỉ có như vậy mới có thể tạm thời hóa giải tình cảnh khốn khó của họ.

Dù sao lúc này, Lưu Bị tuy có chút tình giao với Triệu Vân, nhưng y không phải là người xuyên không, căn bản không thể xác định Triệu Vân có nguyện ý tán gia bại sản để đi theo y hay không, đây không phải là chuyện của một mình Triệu Vân, phía sau còn cả Triệu gia.

Thậm chí chuyện này y còn không dám để Triệu Vân biết.

Bởi vì y khá hiểu tính cách của Triệu Vân, khi Triệu Vân từ chức Công Tôn Toản, từng tâm sự riêng với Lưu Bị.

Nguyên nhân bề mặt tuy là vì huynh trưởng của Triệu Vân qua đời, y phải về chấp chưởng Triệu gia, nhưng nguyên nhân chủ yếu nhất vẫn là Công Tôn Toản sau khi đắc thế ngày càng kiêu căng, không thương dân chúng, hay quên ơn, ghi thù báo oán, không phải là nghĩa sư, do đó gây ra sự bất mãn của Triệu Vân, không nguyện tiếp tục giúp kẻ ác.

Như vậy, thông qua ánh mắt giao lưu đã đạt được sự đồng thuận với Quan Vũ và Trương Phi, Lưu Bị cuối cùng chắp tay nói với Triệu Vân: "Tử Long hiền đệ, hiền đệ trong quận thành có chút nhân mạch, ngu huynh muốn nhờ hiền đệ giúp một tay." "Chẳng lẽ vị dị sĩ này bây giờ đang ở trong thành?" Triệu Vân lập tức hiểu ý Lưu Bị, mở miệng hỏi.

"Đúng là như vậy, xin Tử Long hiền đệ giúp tìm kiếm tung tích của vị dị sĩ này, ngu huynh nhất định phải đích thân bày tỏ lòng biết ơn đối với y, nếu không lương tâm khó an." Lưu Bị liền nói, "Hiện tại vị dị sĩ này dẫn theo một đoàn thương đội hai mươi mấy người, trong thương đội đại khái có mười mấy con ngựa, kéo theo tám chiếc mã xa, nếu họ vào thành mà không đến nương tựa hiền đệ, nhất định sẽ tìm một chỗ ở thích hợp để tạm trú, hiền đệ biết những tin tức này, muốn tìm họ chắc không phải là chuyện khó khăn gì chứ?" "Đoàn thương đội này quy mô không nhỏ, nếu họ quả thật đã vào thành,

trong vòng hai canh giờ ta nhất định có thể tìm được họ." Triệu Vân vỗ ngực tự tin cười nói.

"Vậy thì phải nhờ hiền đệ rồi." Lưu Bị chắp tay cảm tạ.

"Nói gì vậy?

Dù không phải vì Huyền Đức huynh, ta cũng muốn đích thân gặp vị dị sĩ này, xem y rốt cuộc có bản lĩnh phi phàm gì." Triệu Vân cười nói. ...

Trong một dân trạch.

Ngô Lương vẫn chưa biết Lưu Bị đã định tiết lộ bí mật của mình cho Triệu Vân, rồi sau đó lại lần nữa cầu cứu y.

Y vẫn phái người giám sát mọi hành động của Triệu phủ gần đó, hy vọng nhận được tin tức đầu tiên, đưa ra quyết định an toàn nhất.

Dù sao lần này y là muốn "đào tường" Lưu Bị.

Vạn nhất Lưu Bị ăn no uống đủ xong, lại muốn quay lại Tán Hoàng Sơn tiếp tục tìm kiếm, lúc đó vừa hay đụng phải họ đang "đào tường", há chẳng phải sẽ rất xấu hổ sao?

Kết quả khoảng một canh giờ sau, Ngô Lương lại nhận được một tin tức nằm ngoài dự liệu: "Ba huynh đệ Lưu Quan Trương cùng Triệu Vân đã rời Triệu phủ, đang đi về hướng dân trạch nơi Phường Nhân Quân tạm trú..." ---------- "Là đến chỗ chúng ta sao?" Ngô Lương thẳng người dậy hỏi.

Y dù sao cũng chỉ là một người, năng lực não bộ tương đối có hạn, không thể hoàn toàn nắm bắt mọi mặt của sự phát triển tình hình, do đó không lường trước được Lưu Bị lại có thể trong thời gian cực ngắn tự biên tự diễn ra mối quan hệ giữa "dân làng báo tin" kia và y.

Thực tế, y vốn cũng không mong Lưu Bị vì vậy mà cảm ơn mình.

“Tạm thời vẫn chưa thể nói rõ.” Dương Vạn Lý có chút hổ thẹn đáp, nhưng chuyện này không thể trách y, y cũng chỉ có thể giám sát động hướng của Lưu Bị, không thể trực tiếp đến gần Lưu Bị và những người khác để nghe họ rốt cuộc có ý định gì.

“Mang theo bao nhiêu người, có mang theo binh khí không?” Ngô Lương tiếp tục hỏi.

“Cũng chỉ có ba người Lưu Quan Trương mang theo mấy tên thân vệ, Triệu Vân mang theo mấy tên phó tòng, cộng lại cũng chỉ mười mấy người, đều có mang theo binh khí.” Dương Vạn Lý vội vàng đáp.

“Xem ra hẳn không phải chuyện xấu, có lẽ đối với chúng ta còn là chuyện tốt...” Ngô Lương lập tức thở phào nhẹ nhõm, trầm ngâm nói, “Ngươi đi nói với mọi người đừng hoảng loạn, chuẩn bị mọi thứ nhưng đừng thể hiện ra quá rõ, đợi làm rõ cụ thể là chuyện gì rồi hẵng quyết định.” “Nặc!” Dương Vạn Lý đáp một tiếng, liền chạy nhanh ra ngoài thông báo cho những người khác. ...

Khoảng một khắc sau.

Ba huynh đệ Lưu Quan Trương và Triệu Vân đã đứng ở cổng sân viện nơi Ngô Lương và những người khác tạm trú, quả nhiên là đến tìm y.

Nhưng cũng đúng là như Ngô Lương nghĩ, không có chút ác ý nào, bởi vì họ không có bất kỳ hành động thất lễ nào, ngược lại rất khiêm tốn đứng ở cổng, ôn tồn trình bày ý định viếng thăm, rồi sau đó nhờ binh sĩ Phường Nhân Quân giữ cổng giúp vào trong báo tin cho Ngô Lương.

Ngô Lương tự nhiên sẽ không cố ý làm ra vẻ trước mặt họ.

Sau khi nhận được thông báo liền đích thân ra cổng nghênh đón mấy người, tỏ ra vô cùng nhiệt tình hiếu khách.

Chương 532

"Vị dị sĩ này lại trẻ như vậy sao?" Khi gặp Ngô Lương, người bất ngờ nhất chính là Triệu Vân.

Bất kể là Đông Hán mạt niên hay hậu thế, trong nhận thức của mọi người, hình tượng dị sĩ có thể biết trước tương lai đều sẽ gắn liền với những lão già lưng còng, tiên phong đạo cốt, giống như những học giả uyên bác vậy, dù sao dị sĩ và học giả đều cần phải học tập và tu luyện nhiều năm tháng mới có thể vượt qua người thường, nắm giữ những tinh túy thật sự.

"Đại ca, vị nam tử tuấn mỹ khí vũ hiên ngang này là..." Ngô Lương liếc nhìn Triệu Vân, cố ý hỏi.

So với Trương Phi, Triệu Vân cũng là một nam tử mỹ nam tử như mô hình, nhưng khác với Trương Phi, trên người Triệu Vân toát ra nhiều khí chất thành thục và ổn trọng hơn, đồng thời giữa hàng lông mày còn toát lên một chút khí chất thư sinh.

Ngô Lương thầm biết Triệu Vân là danh tướng văn võ song toàn, do đó hình tượng hiện tại của y cũng xứng đáng với hai chữ "nhu tướng".

Emmm...

Giờ đây y đã gặp Gia Cát Lượng, Quan Vũ, Trương Phi, Triệu Vân và Mã Siêu, trừ Mã Siêu đã sớm đầu thai thì những người còn lại quả thực ai cũng anh tuấn hơn ai.

Đứng cùng với họ, Lưu Bị thực tâm chỉ có thể coi là một người ngoại hình tầm thường.

Nếu phải nói y có đức hạnh gì mà có thể làm đại ca và chủ công

của những người này, thì có lẽ chỉ có thể xét về tuổi tác và thâm niên mà thôi.

Nhưng nếu nhìn từ một góc độ khác, những người này tụ lại với nhau dường như cũng chỉ có Lưu Bị mới có thể thu phục được, dù sao họ đều có những điểm yếu trong tính cách riêng, tuy rằng một số điểm yếu không nhất định là không tốt, nhưng nếu muốn làm đại sự, thì nhất định phải dùng được dương mưu, bày được âm mưu, làm được người thiện, cũng phải làm được kẻ ác.

Cân nhắc như vậy, dường như chỉ có Lưu Bị, người trung dung nhất, có thể nắm giữ và buông bỏ, mới có thể gánh vác trọng trách này.

Đương nhiên, trong thời đại này gia thế thân phận cũng vô cùng quan trọng, thân phận tông thân Hán thất này bình thường tuy không mấy ai để tâm, nhưng đặt trong thời loạn lạc quần long vô thủ, thì chính là hậu duệ hoàng tộc gốc gác rõ ràng, danh chính ngôn thuận, chỉ cần dùng tốt thì có thể dựng nên một ngọn cờ lớn.

"Y chính là Triệu Vân Triệu Tử Long, là cố giao tri kỷ của ta, cũng là nghĩa sĩ nổi tiếng gần xa, phong thư ta từng đích thân viết cho hiền đệ, chính là giao cho y." Lưu Bị vội vàng giới thiệu nói.

"Hạnh hội hạnh hội!" Triệu Vân cũng nở nụ cười, bất cứ khi nào bất cứ ai được gọi là "nam tử tuấn mỹ khí vũ hiên ngang", đều nhất định sẽ vui mừng khôn xiết, trong lòng không biết thoải mái đến nhường nào.

"Kiến quá Tử Long huynh, mấy ngày nay tiểu đệ ở trong thành cũng đã nghe không ít về những nghĩa cử của Tử Long huynh, hôm nay đích thân nhìn thấy Tử Long huynh, quả nhiên đúng như tiểu đệ nghĩ là phi phàm." Ngô Lương thi lễ cười nói.

"Ha ha ha ha, trò chuyện với vị dị sĩ này quả là một điều mỹ mãn

trong đời, xin hỏi quý danh của dị sĩ." Triệu Vân thuận thế hỏi.

"Tiểu đệ họ Ngô, tên một chữ Lương, tự Hữu Tài, người Lạc Lăng, Bình Nguyên." Ngô Lương giản dị tự giới thiệu.

"Ngô Hữu Tài...

Ngô Hữu Tài, Hữu Tài hiền đệ cái tên này cũng rất có ý nghĩa, đọc lên còn rất vang, là một cái tên hay." Triệu Vân cũng không quên khen Ngô Lương vài câu, coi như là đáp lễ.

Sau một hồi hàn huyên như vậy.

Mấy người cùng tiến vào trong viện, còn những binh sĩ và phó tòng đi theo thì đều ở lại bên ngoài viện chờ đợi, từ đó có thể thấy ba huynh đệ Lưu Quan Trương lúc này đã cực kỳ tin tưởng Ngô Lương.

Đáng tiếc, dân trạch mà Ngô Lương tạm trú này không có khách đường, Ngô Lương liền bảo người mang đến mấy chiếc ghế đẩu tre nhỏ, rồi sau đó lại bảo người mang đến mấy bát nước nóng, ngồi tại chỗ dưới một gốc dâu trong sân tiếp tục trò chuyện.

"Điều kiện có hạn, không chu đáo được, khiến mấy vị ca ca phải chê cười rồi." Ngô Lương vẻ mặt áy náy nói với mấy người.

"Không sao, ra ngoài, làm gì có những thứ câu nệ đó." Lưu Bị liên tục xua tay nói, "Hữu Tài hiền đệ cũng quá khách sáo, ta đã mạo muội viết phong thư kia bảo Hữu Tài hiền đệ đến nương tựa Tử Long, chính là vì ta biết phẩm cách của Tử Long, do đó mới dám nhờ y giúp đỡ, nào ngờ Hữu Tài hiền đệ lại không đến, mà tự mình tìm chỗ ở tạm trú." "Cũng không phải khách sáo, chỉ là thâm sơn đại viện tiểu đệ thực sự ở không quen, do đó liền không đến quấy rầy." Ngô Lương cười hì hì nói.

"Nếu Hữu Tài hiền đệ quen ở dân trạch, ta cũng có thể an bài cho hiền đệ mấy chỗ dân trạch, chỉ là mấy câu nói mà thôi, đâu có gì là

quấy rầy.” Triệu Vân nghiêm nghị nói.

“Tử Long huynh nói đúng, là tiểu đệ khách sáo rồi.” Ngô Lương quả quyết “nằm yên chịu trận” mà nói.

Đây là thần kỹ Ngô Lương luyện được sau khi thấy nhiều “kẻ ưa tranh cãi” trên mạng hậu thế, gặp kẻ ưa tranh cãi ngàn vạn lần đừng đối đầu cứng rắn, ngươi càng cãi, kẻ đó càng hưng phấn, càng thích thú, rồi đợi ngươi bị cãi đến mất lý trí, lại dùng kinh nghiệm cãi cối phong phú của mình để đùa giỡn ngươi trong lòng bàn tay.

Khi đối mặt với kẻ ưa tranh cãi, một câu “ngài nói gì cũng đúng” đủ để dĩ bất biến ứng vạn biến, tức khắc hóa giải thế công của kẻ đó, khiến y tự hổ thẹn đồng thời rơi vào sự tự nghi ngờ và phản tư.

Đương nhiên, Triệu Vân không thể coi là kẻ ưa tranh cãi, y chỉ là tương đối nhiệt tình hiếu khách.

Như vậy, Triệu Vân lại hơi khó xử, vội vàng giải thích nói: “Ta không có ý đó, chỉ là với tình nghĩa giữa ta và Huyền Đức huynh, đây lại là chuyện nhỏ trong khả năng, do đó vốn dĩ nên hết lòng hết sức, giờ đây lại đường đột với Hữu Tài hiền đệ, trong lòng hơi có chút áy náy mà thôi, tuyệt không có ý trách cứ Hữu Tài hiền đệ.” “Ha ha ha, hai vị hiền đệ đều là nghĩa sĩ hết lòng vì người khác, có thể kết giao hai vị, thực đúng là phúc của Lưu Huyền Đức vậy!” Lưu Bị vẫn có chút bản lĩnh, thấy tình huống này lập tức cười ha ha, hai câu nói liền hóa giải sự khó xử của Triệu Vân, nhẹ nhàng lừa gạt chuyện này qua đi.

Tiếp theo đó là những câu chuyện phiếm không đâu vào đâu.

Thậm chí cả quá trình vô cùng nhàm chán, chỉ vì Lưu Bị trong lòng có chuyện, nhưng lại không tiện nói thẳng trước mặt Triệu Vân, vẫn luôn tìm kiếm cơ hội có thể riêng tư nói chuyện với Ngô Lương một phen.

Có lẽ vì chút khó xử vừa rồi, lời của Triệu Vân cũng ít đi nhiều, cũng không còn muốn hỏi han về bản lĩnh của Ngô Lương nữa.

Ngô Lương lại không bận tâm.

Lưu Bị còn có chuyện không dám để Triệu Vân biết, Ngô Lương tự nhiên càng không thể giao tâm với Triệu Vân, do đó dù Triệu Vân có thể coi là danh tướng mà y vô cùng kính phục, y cũng hiểu rằng mình và Triệu Vân căn bản không phải là cùng một loại người, hậu thế chẳng phải có câu danh ngôn trên mạng đó sao – "Không thuộc về vòng tròn của mình thì không cần cố gắng chen vào, làm khó người khác cũng là làm khó chính mình." ...

Cuối cùng Lưu Bị vẫn tìm được cơ hội.

Gần đến giờ cơm, Triệu Vân đã quay về chuẩn bị yến tiệc mời ba huynh đệ Lưu Quan Trương và Ngô Lương, liền xin cáo từ trước.

Ba huynh đệ Lưu Quan Trương miệng khách sáo tiễn Triệu Vân ra, Ngô Lương cũng đứng dậy tiễn đưa, nhưng thực ra họ đều có mưu đồ riêng, khoảnh khắc Triệu Vân quay lưng đi, bốn người liền tâm ý tương thông nhìn nhau cười một tiếng, rồi sau đó lại quay lại vào trong viện.

Nhưng lần này, ba huynh đệ Lưu Quan Trương lại không ngồi xuống ghế đẩu tre trong viện, mà chăm chú nhìn Ngô Lương.

"Ba vị ca ca, tháng này trong viện có hơi lạnh rồi, không bằng chúng ta vào trong nhà sưởi ấm?" Ngô Lương tuy vẫn chưa biết ba huynh đệ Lưu Quan Trương rốt cuộc đã có sự thay đổi tâm lý như thế nào, nhưng y lại có thể rõ ràng cảm nhận được, ba gã này lúc này đang có chuyện cầu cạnh mình, và chuyện cầu cạnh đó nhất định có liên quan đến thứ mà họ đã đi tìm ở Tán Hoàng Sơn.

Ngô Lương trong lòng tự nhiên lấy làm vui mừng.

Trước đó y vẫn còn đang nghĩ nên dùng phương pháp gì để thăm dò ý tứ của Lưu Bị, bây giờ xem ra hẳn là không cần thiết nữa rồi, họ có chuyện cầu cạnh mình, tự nhiên sẽ chủ động nói ra điều muốn cầu.

Thậm chí để thể hiện thành ý, nói không chừng còn phải nói nhiều hơn một chút.

"Tê – Tứ đệ nói vậy, tay chân ta quả thật có chút lạnh cóng, đi đi đi, chúng ta vào nhà." Lưu Bị nghe vậy lập tức rụt vai lại, xoa cánh tay vô cùng hợp tác nói.

Trương Phi bổ sung thêm một câu: "Đúng đúng đúng, ta sắp chết cóng rồi, Tứ đệ trong nhà có chậu than chứ, ta phải nhanh chóng sưởi ấm chân." "Tự nhiên là có, ba vị mời vào trong." Ngô Lương làm động tác mời, chỉ dẫn hướng cho ba người.

Điển Vi thì không rời nửa bước theo sát phía sau Ngô Lương, cùng họ vào trong nhà, Ngô Lương không ngăn cản, còn ba huynh đệ Lưu Quan Trương tuy trong lòng có chút do dự, nhưng dù sao cũng là họ có chuyện cầu cạnh Ngô Lương, Ngô Lương còn không nói gì, họ tự nhiên cũng chỉ có thể coi Điển Vi là tâm phúc của Ngô Lương, không tiện nhiều lời.

Cứ thế vào trong nhà, dưới ánh mắt ra hiệu của Ngô Lương, Điển Vi người vào cuối cùng liền đóng cửa lại.

Mãi đến lúc này, Lưu Bị mới cuối cùng đi vào chính đề của chuyến đi này, cười hì hì nói: "Tứ đệ là dị sĩ có bản lĩnh tiên đoán thiên cơ, đã vậy ngay cả thiên cơ cũng không thoát khỏi mắt Tứ đệ, vậy thì nghĩ rằng một số hành vi của ngu huynh trong mắt Tứ đệ, hẳn cũng chỉ là sự bịt tai trộm chuông đáng cười mà thôi phải không?" "Đại ca nói lời này là sao?" Ngô Lương nở một nụ cười hàm hậu.

"Tứ đệ đừng cố ý che giấu nữa." Lưu Bị lại rất chắc chắn nói, "Nếu ta đoán không sai, thuộc hạ của ta xảy ra binh biến, và người kịp

thời đến Triệu phủ báo tin giúp ta giữ lại nhân lực hẳn là người của Tứ đệ phải không?

Ngoài ra, hiền đệ chắc hẳn đã tính toán được ta chuyến này có chuyện khó nói cần thương nghị với hiền đệ, do đó mới chủ động mời ta vào trong nhà, còn bảo vị huynh đệ này đóng cửa phòng lại, người thường tuyệt đối sẽ không khéo hiểu lòng người như Tứ đệ vậy." Mãi đến lúc này, Ngô Lương mới hiểu ra Lưu Bị đã tự biên tự diễn quá mức.

Y vậy mà không hề nghi ngờ Ngô Lương vẫn luôn phái người theo dõi mình, mà lại quy kết tất cả mọi chuyện vào dị thuật của Ngô Lương, và còn khẳng định Ngô Lương đã sớm tính toán được mọi hành động của y.

Chuyện này quả thực là chuyện tốt, giúp Ngô Lương tiết kiệm được rất nhiều phiền phức.

Thế là y quả quyết khẽ gật đầu, lại khổ sở khuyên nhủ nhưng lại nói nước đôi rằng: "Vậy tiểu đệ xin nói thẳng, không giấu đại ca, tiểu đệ quả thực đã thôi toán một số chuyện, cụ thể là chuyện gì tiểu đệ sẽ không nói rõ, chỉ là muốn khuyên đại ca một câu, chuyện thiên hạ có thể làm, có những chuyện không thể làm, chuyện không thể làm mà trời muốn làm, sợ rằng sẽ tổn hại âm đức, cuối cùng sẽ gặp báo ứng, hy vọng đại ca hiểu rõ mình đang làm gì, đừng vì vậy mà tự hủy hoại mình a." "Ai..." Lưu Bị thở dài, nhíu chặt mày lắc đầu nói, "Lời hiền đệ nói ngu huynh làm sao không biết, chỉ là có những chuyện cũng thân bất do kỷ, cũng không sợ hiền đệ coi thường ta, kỳ thực bây giờ ta đã đến bước đường cùng, ngay cả khi biết có những chuyện không thể làm, cũng chỉ có thể cứng rắn làm cho bằng được, nếu không thì không thể nào giải thích được với những thuộc hạ trung tâm theo ta này." "Không giấu hiền đệ, hôm nay ta đã lập lời thề lớn, tuyệt đối không để những huynh đệ theo ta phải thiếu một bữa cơm, thiếu một

bộ quần áo, dù cho ta Lưu Huyền Đức làm tận cùng việc ác trong thiên hạ, gánh chịu tiếng xấu muôn đời, cũng không tiếc!" "Trừ phi, hiền đệ có thể chỉ cho ta một con đường sáng, nếu không chuyện này ta nhất định phải làm, không còn lựa chọn nào tốt hơn..." Nói đến đây, Quan Vũ và Trương Phi phía sau cũng trầm ngâm thở dài, tiếng thở dài này đều chứa đựng sự bất lực.

"Nếu đã như vậy, tiểu đệ không thể chỉ cho đại ca một con đường sáng, cũng không có tư cách khuyên nhủ đại ca nữa rồi." Ngô Lương cũng thở dài lắc đầu nói.

"Thực không giấu gì hiền đệ, ngu huynh lần này đến còn có một lời thỉnh cầu không phải phép." Lưu Bị tiếp tục nói.

"Tuy nhiên có một câu xấu xí tiểu đệ vẫn cần nói trước, nếu có thể giúp được, tiểu đệ tự nhiên sẽ hết sức làm, nhưng nếu có hại đến tiểu đệ, cũng xin đại ca đừng làm khó tiểu đệ...

Nhà nào cũng có quyển kinh khó niệm của riêng mình a." Ngô Lương ra vẻ từ chối nhưng thực ra lại đón lời nói.

"Hiền đệ nghe xong rồi hẵng quyết định, nếu quả thực khiến hiền đệ khó xử, ba người chúng ta vẫn ghi nhớ ân tình của hiền đệ, ngày sau vẫn sẽ có báo đáp, tuyệt đối không vì vậy mà ảnh hưởng tình nghĩa huynh đệ của chúng ta!" Lưu Bị thần sắc trịnh trọng nói.

"Đại ca xin cứ giảng." Ngô Lương làm động tác mời.

Lưu Bị đột nhiên hạ thấp giọng, ghé sát hơn một chút hỏi: "Hiền đệ có biết Thường Sơn Quốc ở Tiền Kinh từng là địa giới của Triệu Quốc được phong, mà trong các Triệu Vương đời trước từng có một nhân vật tên là 'Lưu Bành Tổ' không?" Triệu Quốc… Lưu Bành Tổ?

Danh xưng này với nhiều người đời sau có lẽ xa lạ, nhưng với Ngô Lương, một người học khảo cổ, thì danh xưng này quả là như

sấm bên tai.

Lưu Bành Tổ là anh trai cùng cha khác mẹ của Cảnh Vũ Đế, một trong những kẻ côn đồ chốn quan trường khét tiếng trong lịch sử Tây Hán.

Từ khi nhà Hán thành lập, vẫn tiếp tục chế độ phong vương của tiên Tần, phần lớn thân thích con cháu có liên quan đến hoàng đế đều sẽ được phong một lãnh địa, tự thành một tiểu quốc, và trong các tiểu quốc này, những vị vương đó chính là vua con nơi sơn cao hoàng đế viễn.

Tuy nhiên, những vị "vua con" này cũng không thể muốn làm gì thì làm.

Vì Hán chế khi phong vương phong quốc cho những người này, để ngăn chặn một số người nảy sinh ý đồ bất chính, còn phái ra các nhân viên đốc tra chuyên môn, tức là các Tướng quốc của những nước phong, Tướng quốc có quyền can thiệp vào mọi sự vụ trong nước phong, và có quyền báo cáo mọi hành vi của vương lên triều đình, nhằm đảm bảo hoàng đế kiểm soát các nước phong và các vương này, tránh để họ quên đi sự thật "khắp thiên hạ không đất nào không là vương thổ".

Và Lưu Bành Tổ chính là một vị vương như vậy.

Đáng nói là, trước khi đến Triệu Quốc làm Triệu Vương, nước phong của Lưu Bành Tổ là Quảng Xuyên, phong hiệu là Quảng Xuyên Vương… Phong hiệu này nghe có quen thuộc không?

Trước đó, lăng mộ của một người có phong hiệu "Quảng Xuyên Vương" đã bị Ngô Lương đạo mộ, việc này Bạch Tinh Tinh và Bạch gia là những người có tiếng nói nhất.

Hơn nữa, Lưu Bành Tổ thực ra là Quảng Xuyên Vương đời đầu

tiên, danh xưng Quảng Xuyên Quốc cũng bắt đầu được sử dụng từ khi ông ta được phong làm Quảng Xuyên Vương.

Còn Quảng Xuyên Vương Lưu Khứ mà Ngô Lương từng đạo mộ, thì phải là Quảng Xuyên Vương đời thứ tư.

Giữa họ là cha và ông nội của Lưu Khứ.

Chỉ xét về thứ bậc gia tộc trực hệ, cũng có người cho rằng Lưu Khứ nên là Quảng Xuyên Vương đời thứ ba.

Nhưng nếu chỉ truy nguyên truyền thừa của Quảng Xuyên Vương, thì nhất định phải tính đến sơ đại Quảng Xuyên Vương Lưu Bành Tổ, sau khi Lưu Bành Tổ dời đi, mới đến ông nội của Lưu Khứ, vì vậy Lưu Khứ chỉ có thể tính là Quảng Xuyên Vương đời thứ tư.

"Xem ra ta và ba chữ Quảng Xuyên Vương này quả là có duyên a…" Nói đến chính sự, con người Lưu Bành Tổ theo Ngô Lương thấy, dù đặt vào đời sau vẫn có thể hoành hành trong chốn quan trường, bởi vì người này có thủ đoạn cực kỳ lợi hại trong phương diện này, nhiều sử sách đều cho ông ta lời đánh giá "vi nhân xảo nịnh" (tính cách xảo quyệt nịnh hót).

Lúc bấy giờ Cảnh Vũ Đế vì muốn tăng cường tập quyền trung ương, đã trọng dụng một nhóm thần tử như Chủ Phụ Yển để thực hành "Thôi Ân Lệnh".

Chủ Phụ Yển cũng chẳng phải người tốt lành gì, thuở nhỏ từng du lịch các nước Yên, Triệu, Tề mà bị đối xử lạnh nhạt, sau khi đắc thế không chỉ trở thành kẻ tham lam tột độ, mà còn điên cuồng báo thù những vị vương kia, lần lượt dùng các tội danh "loạn luân", "mưu phản" để bức tử Yên Vương và Tề Vương lúc bấy giờ.

Triệu Vương Lưu Bành Tổ lúc đó cũng lo lắng Chủ Phụ Yển sẽ báo thù và tố giác mình, may mắn thay ông ta cũng vẫn luôn thu thập

những chuyện đen tối của Chủ Phụ Yển, thế là nhân lúc Chủ Phụ Yển đến Tề Quốc công cán, ông ta liền lập tức chỉnh lý những thông tin đã thu thập được, viết một bản tấu chương có đầy đủ nhân chứng vật chứng dâng lên Vũ Đế, thêm vào đó tội danh "mưu phản" của Tề Vương lại là do Chủ Phụ Yển ngụy tạo hãm hại, Vũ Đế vì thế rất đỗi tức giận, hạ lệnh chém giết Chủ Phụ Yển.

Ngoài ra, Lưu Bành Tổ còn là một trong những người sớm nhất trong sử sách yêu thích "sắm vai".

Mỗi khi Tướng quốc và các đại viên (quan lớn) với tư cách là đốc tra nhân viên nhậm chức, Lưu Bành Tổ liền mặc áo vải giả làm nô bộc, đích thân ra ngoài nghênh tiếp, còn đích thân quét dọn nơi ở cho những quan viên này, rồi lại cố ý sắp xếp thuộc hạ gây ra một số việc hỗn loạn để dụ dỗ họ hủ bại, còn mình thì đứng bên cạnh xem các quan viên này ứng đối ra sao, chỉ cần các quan viên này có một chút lời nói hành động không đúng mực, chạm phải cấm kỵ và pháp quy của triều đình, ông ta liền ghi lại từng câu từng chữ những chuyện đen tối đó, tuyệt không bỏ sót.

Sau này, một khi có quan viên muốn xử lý việc theo phép, Lưu Bành Tổ liền đem những chuyện đen tối này ra uy hiếp, buộc họ phải tuân theo ý chí của mình, nếu không sẽ tố cáo lên triều đình, khiến họ tan nhà nát cửa.

Cứ thế mà nói.

Chương 533

Lưu Bành Tổ tổng cộng làm Triệu Vương hơn năm mươi năm, các Tướng quốc và đại viên nhậm chức không ai làm quá hai năm, người thông minh thì sớm xin từ chức, người cố chấp thì đều vì tội mà bị bãi chức, người phạm tội lớn thì trực tiếp bị xử tử, người phạm tội nhỏ thì cũng sau khi chịu phạt cả đời không thể ngóc đầu dậy được.

Chỉ bằng những thủ đoạn như vậy, bản chất nhân tính vốn tồn tại đủ loại yếu điểm làm sao chống đỡ nổi, chẳng phải trong chốc lát đã bị ông ta nắm trong lòng bàn tay sao?

Ngoài ra, ngoài vai nô bộc, Lưu Bành Tổ còn rất thích sắm vai lại nhân (quan lại nhỏ) ở phủ nha, không có việc gì liền mặc y phục lại nhân dẫn theo tẩu tốt (lính chạy việc) đi khắp nơi tuần tra, gặp lữ khách qua đường, đoàn buôn đều phải tống tiền, cướp đoạt một phen.

Thậm chí ông ta còn dâng thư lên Vũ Đế, tự nguyện đốc thúc "đạo tặc" trong vương quốc.

Tuy nhiên, điều này thực chất là "phụng chỉ cướp giết", bởi vì trong Triệu Quốc ai là "đạo tặc" hoàn toàn do một mình ông ta quyết định, bị cướp bị giết cũng không có nơi nào để kêu oan, đến mức khi ông ta tại vị, các lữ khách qua đường, đoàn buôn đều trở thành chim sợ cành cong, đừng nói là dừng chân trong quận thành, thậm chí không dám đi qua địa phận Triệu Quốc.

Cứ như vậy, Lưu Bành Tổ chuyên quyền độc đoán ở Triệu Quốc, tất cả các giao dịch độc quyền đều nằm trong tay ông ta, thu nhập so với tô thuế bình thường của các vương quốc khác không biết cao hơn bao nhiêu, tại vị sáu mươi năm, tích lũy vô số tài sản.

Tuy nhiên, theo 《Sử Ký》 ghi chép, Lưu Bành Tổ lại là một người tiêu xài hoang phí vô độ, trước khi chết lại tiêu hết toàn bộ tài sản này… Ngoài ra.

Ngôi Triệu Vương của Lưu Bành Tổ cũng rất thú vị.

Truyền thuyết đây là tước vị vương quỷ dị nhất, cũng xui xẻo nhất trong lịch sử Tây Hán, không có tước vị nào sánh bằng.

Triệu Vương đời đầu Trương Ngao là con rể của Lưu Bang, Lưu Bang khi chinh phạt Hung Nô bị thua trận, trên đường về đi qua Triệu Quốc, Trương Ngao tự biết mọi thứ mình có đều do lão nhạc phụ ban cho, nên hết sức ân cần, kết quả Lưu Bang lại vì chuyện thua trận mà vô cớ giận dữ với ông ta, thường xuyên quát mắng, đến nỗi mấy vị thần công trung thành dưới trướng Trương Ngao không chịu nổi, liền bí mật mưu tính ám hại Lưu Bang, muốn trút giận cho Trương Ngao.

Kết quả sự việc bại lộ, khiến Trương Ngao, người không hề biết gì, suýt bị giết, may nhờ Lữ Hậu giúp đỡ cầu tình, cuối cùng mới giữ được mạng sống, nhưng bị phế bỏ vương vị.

Triệu Vương đời thứ hai là Lưu Như Ý nổi tiếng trong lịch sử.

Chuyện của ông ta nhiều người đều đã nghe, mẹ ông ta là Thích Phu Nhân bị Lữ Hậu chặt cụt tứ chi, móc mắt, cắt mũi và tai, rồi ném vào nhà xí làm "Nhân trệ" (người heo), Lưu Như Ý thì bị lừa đến kinh đô rồi bị độc chết, ngay cả con trai ruột của Lữ Bố là Hiếu Huệ Đế Lưu Doanh khi chứng kiến cảnh tượng thảm khốc đến vậy, cũng vì thế mà mắc bệnh tâm lý, hơn một năm không xuống giường được, cuối cùng mượn rượu giải sầu mà thành bệnh kinh niên, không bao lâu sau thì u uất qua đời.

Sau này, con trai thứ sáu của Lưu Bang là Lưu Hữu lại tiếp nhận làm Triệu Vương, kết quả cũng không bao lâu sau, liền vì có người nói xấu trước mặt Lữ Hậu, bị triệu đến cung quan Trường An, Lữ

Hậu sai người vây phủ vương, cắt đứt thức ăn, một hoàng tử đường đường cuối cùng lại bị chết đói, chôn vào loạn phần cương tử (khu mộ tập thể của người chết oan).

Đứa xui xẻo tiếp theo là con trai thứ năm của Lưu Bang là Lưu Khôi, Lưu Khôi lại chỉ sau bốn tháng nhậm chức đã tự sát mà chết.

Tiếp đó lẽ ra là đến Hán Văn Đế Lưu Hằng sau này, Lưu Hằng lúc đó là Đại Vương, vừa nghe nói phải đi làm Triệu Vương, sợ đến mức vội vàng dâng biểu từ chối, bày tỏ rằng nguyện nhường miếng thịt béo bở Triệu Quốc này cho người có đức cao hiền tài, bản thân tình nguyện cả đời ở lại biên địa khổ hàn, giữ vững cửa phía bắc cho quốc gia… Sau này sự thật chứng minh, lựa chọn của ông ta là đúng, chỉ có ông ta thoát được kiếp này, cuối cùng với thân phận "thứ tử" ít được coi trọng nhất mà nhập chủ Vị Ương Cung, trở thành người thắng lớn nhất.

Tuy nhiên, lời nguyền của Triệu Vương không vì thế mà đứt đoạn.

Lúc bấy giờ, con cháu nhà Lưu đã bị tước vị Triệu Vương bất tường này dọa vỡ mật, không ai dám đi tiếp nhận, nhưng con cháu họ Lữ được Lữ Hậu chống lưng thì lại không tin tà.

Thế là cháu của Lữ Hậu là Lữ Lộc được phong làm Triệu Vương đời tiếp theo, hơn nữa còn là Triệu Vương không cần đến Triệu Quốc ở, ở lại kinh thành nắm giữ quân đội kinh thành.

Kết quả không bao lâu sau Lữ Hậu qua đời, Lữ Lộc nghe người khuyên nên giao ra binh quyền, kết cục cuối cùng là các đại thần vốn đã chịu đựng Lữ Hậu lâu rồi, rất nhanh liền phát động chính biến, chém giết ông ta cùng các con cháu họ Lữ khác.

Tiếp theo.

Triệu Vương lại trở về tay họ Lưu, do con trai của Triệu Vương đời thứ năm là Lưu Toại kế thừa, kết quả Lưu Toại cũng tiếp nối lời nguyền của Triệu Vương, vì việc tước phiên mà theo Ngô Vương, người cũng bị tước phiên, gây náo loạn, cuối cùng binh bại, tự sát mà chết.

Đây chính là "lời nguyền của Triệu Vương" mà người đời sau vẫn thường nhắc đến.

Từ khi Tây Hán lập quốc, vị trí Triệu Vương đã mấy lần thay đổi, nhưng hầu như không ai có được kết cục tốt đẹp, dù không tin tà cũng không được.

Và người triệt để chấm dứt lời nguyền quỷ dị này không phải ai khác, chính là "Lưu Bành Tổ" mà Lưu Bị vừa nhắc đến.

Là một kẻ côn đồ chốn quan trường được đời sau công nhận, ông ta đã thiết kế mưu hại vô số quan viên, thành công biến "lời nguyền của Triệu Vương" thành "lời nguyền của Tướng quốc Triệu Quốc", khiến tất cả những người đến Triệu Quốc nhậm chức đốc tra ông ta hầu như không ai có được kết cục tốt đẹp.

Còn bản thân ông ta, lại tại vị trọn sáu mươi năm, cuối cùng thọ chung chính tẩm (chết già tại nhà).

Điều này thực sự khiến người ta không thể không suy nghĩ, lẽ nào lời nguyền cũng sợ kẻ ác không thành?

"Xem ra tứ đệ biết người này, vậy thì tốt rồi." Thấy vẻ mặt của Ngô Lương, Lưu Bị thẳng người dậy, dùng giọng thấp hơn, thần bí nói: "Thật ra, mấy ngày nay ta dẫn người chính là đi tìm lăng mộ của Lưu Bành Tổ, nếu có thể tìm được, liền có thể có được một khoản tiền lớn, giải trừ cảnh khốn khó hiện tại của ta không thành vấn đề!" "Cái này…" Ngô Lương hơi nhíu mày, mở miệng hỏi: "Ta nhớ người này là vì 《Sử Ký》, 《Sử Ký》 ghi chép người này là một kẻ tiêu xài

hoang phí vô độ, trước khi chết đã tiêu hết toàn bộ tài sản, vậy lấy đâu ra tài sản lớn để chôn theo?" "Sách vở cũng do người viết, người có thể nói sai, sao lại không thể ghi chép sai sự việc?" Lưu Bị lập tức phản bác: "Huống hồ nếu tin tức này là Lưu Bành Tổ cố ý tung ra để làm rối loạn tai mắt, và công khai xây một mộ giả, còn bí mật chôn giấu một lượng lớn tài sản, cũng sẽ không ai biết, huống hồ là sử quan sau này viết sử sách?" "Đại ca nói có lý…" Ngô Lương gật đầu, sau đó lại hỏi: "Chỉ là điều khiến tiểu đệ khó hiểu là, đại ca vì sao lại kiên định như vậy, lẽ nào đại ca đã nhận được tin tức xác thực từ đâu đó?" "Chuyện này là bí mật gia tộc của ta, không thể nói rõ." Lưu Bị nói một cách mơ hồ, tiếp tục nói: "Tuy nhiên ta có thể đảm bảo tính đáng tin cậy của tin tức, mộ thật của Lưu Bành Tổ nằm trong núi Tán Hoàng Sơn cách đây mấy chục dặm, thậm chí ngay cả phạm vi khu vực cụ thể cũng không sai được, chỉ có điều có lẽ vì niên đại đã lâu, địa hình địa mạo gần mộ thật đã thay đổi, mấy ngày gần đây ta đi tìm kiếm một phen, nhưng làm sao cũng không tìm thấy." "Thì ra là vậy, chuyện này đã là bí mật gia tộc không thể nói rõ của đại ca, lời nói vừa rồi của đại ca tiểu đệ coi như chưa từng nghe qua, cũng sẽ không nói với bất kỳ ai." Ngô Lương lập tức nghiêm túc cam đoan, sau đó lại chỉ vào Điển Vi nói: "Điển Vi huynh đệ cũng có giao tình sống chết với ta, đại ca cũng có thể yên tâm, y tuyệt đối sẽ không đi nói lung tung… Tuy nhiên tiểu đệ vẫn muốn khuyên đại ca một câu, chuyện đào mộ này có hại đến âm đức, xin đại ca nhất định phải suy nghĩ kỹ rồi hãy hành động!" "Tứ đệ đừng khuyên nữa, ý ta đã quyết!

Chuyện đã đến nước này, ta đã không còn đường sống, nào còn quản được bao nhiêu thứ đó nữa?" Lưu Bị kiên trì nói.

"Nếu đã như vậy, tiểu đệ cũng không nói thêm nữa." Ngô Lương cũng rất bình thản ngậm miệng lại, hơi lắc đầu không nói gì thêm.

"…" Lưu Bị thấy thái độ này của Ngô Lương, cuối cùng cũng rơi

vào im lặng, bầu không khí hơi ngưng trọng.

Sau mấy nhịp thở im lặng như vậy, cuối cùng vẫn là Lưu Bị không giữ được bình tĩnh, đột nhiên đứng dậy cúi thật sâu với Ngô Lương, cứng rắn cầu xin: "Tứ đệ, đại ca có một thỉnh cầu bất kính, hiền đệ là người mang dị thuật, có tài năng khác người, không biết trong chuyện này, hiền đệ có thể giúp ta một tay không?" "Đại ca không được, mau mau xin đứng dậy!" Ngô Lương vội vàng đứng dậy đỡ Lưu Bị, nhưng lại phát hiện Lưu Bị dùng hết sức, dù y có dùng sức thế nào cũng không thể đỡ ông ta dậy được.

"Ai… Đại ca, huynh đây là hà tất chứ?" Ngô Lương thở dài một tiếng, khá là bất lực.

"Tứ đệ, ta và ngươi quen biết chưa lâu, nhưng đã nhiều lần cầu xin ngươi giúp đỡ, dù ngươi không nói ra, ta cũng hổ thẹn vì hành vi không biết xấu hổ này của mình." Lưu Bị cúi đầu phát ra giọng nghèn nghẹn, thậm chí ngữ khí còn hơi nghẹn ngào: "Nhưng ta thực sự không còn cách nào khác, nếu không không biết xấu hổ cầu xin hiền đệ giúp đỡ, không chỉ đời này không còn cơ hội xoay chuyển, mà nhóm huynh đệ đang theo ta cũng khó có được kết cục tốt đẹp, vì vậy dù biết e rằng sẽ bị tứ đệ ghét bỏ, cũng chỉ có thể làm phiền tứ đệ mà thôi!" "Tứ đệ!" "Tứ đệ…" Lời vừa dứt, Quan Vũ và Trương Phi cũng cảm động lây, lại đồng loạt chắp tay cúi mình.

"Nhị ca!

Tam ca!" Ngô Lương giả bộ tiến lên đỡ, tự nhiên không thể đỡ nổi, dù sao y còn không đỡ nổi Lưu Bị, chuyện này khẳng định phải gọi Điển Vi ra tay mới được.

"Cầu tứ đệ ra tay giúp chúng ta một lần này!" Hai người cũng nói: "Nếu chuyện này thành công, từ nay về sau dù chân trời góc bể, dù núi Nam sông Bắc, chỉ cần tứ đệ cần chúng ta, chúng ta mà nhíu mày một

cái thì không xứng làm người!" "Đại ca, nhị ca, tam ca, các ngươi…" Ngô Lương tỏ ra có chút không biết phải làm sao.

"Chỉ cần tứ đệ có thể giúp chúng ta tìm được lăng mộ là đủ, chuyện tiếp theo thì không liên quan gì đến tứ đệ, chúng ta tuyệt đối không để tứ đệ phải nhúng tay vào làm bẩn đức hạnh!" Lưu Bị tiếp tục cầu xin: "Ngoài ra nếu trong mộ có được tài sản, ta nguyện chia một nửa để cảm tạ tứ đệ, trời đất chứng giám, tuyệt không thất hứa!" "Ai – thôi thôi thôi, đây có lẽ chính là kiếp số của ta!" Ngô Lương trầm mặc hồi lâu, cuối cùng ngửa mặt lên trời than dài một tiếng: "Ta đồng ý với các ngươi, nhưng tài sản ta không dám nhận, càng không dám mang đi tiêu xài, các ngươi chỉ cần đồng ý với ta một điều kiện là được." ---------- "Điều kiện gì?" Lưu Quan Trương ba người cuối cùng cũng thẳng người dậy, tò mò nhìn về phía Ngô Lương.

Họ cho rằng đây là đã thành công "trói buộc" Ngô Lương, nhưng thực ra ai "trói buộc" ai còn phải xem, Ngô Lương kéo co cực hạn với bọn họ cũng là để giành được nhiều tiếng nói hơn trong quá trình đạo mộ, tiện bề thực hiện lý niệm "khai quật bảo vệ" của mình.

Nếu không một khi Lưu Quan Trương ba người và thuộc hạ của họ tiến vào lăng mộ mà làm loạn, bọn họ lại không như Phường Nhân Quân nghe lời, ít nhiều gì cũng sẽ gây ra một số phá hoại.

"Ta có thể giúp các ngươi tìm lăng mộ, nhưng nếu muốn tiến vào lăng mộ, để tránh phạm phải kiêng kỵ gì đó mà chiêu mời hung sát cho ta và các ngươi, ta nhất định phải tham gia toàn bộ quá trình, hơn nữa các ngươi nhất định phải vô điều kiện nghe theo sự sắp xếp của ta, tuyệt đối không được tự ý hành động." Ngô Lương nghiêm nghị nói.

"Tứ đệ cũng muốn cùng chúng ta nhập mộ?" Lưu Quan Trương ba người ngẩn ra, ai nấy đều lộ vẻ mừng rỡ, vỗ ngực cam đoan: "Nếu đã như vậy thì càng thêm an toàn, đến lúc đó tứ đệ nói gì thì là thế, chúng

ta tuyệt không hai lời!" Bọn họ chỉ là vì cầu tài.

Còn Ngô Lương đã nói rõ lần này không lấy một đồng nào, là nghĩa vụ giúp đỡ, hành động này chỉ là để tránh phạm phải kiêng kỵ gì đó, bọn họ tự nhiên cũng không có gì phải nghĩ nhiều, thậm chí còn cảm thấy dù thế nào cũng không thể để Ngô Lương giúp đỡ không công.

"Còn nữa, đại ca hình như đã nói là không hy vọng Triệu Vân biết chuyện này phải không?" Ngô Lương tiếp đó lại hỏi.

"Chính là như vậy, tứ đệ không biết tính cách của Tử Long, y tuân theo quy tắc không thích biến thông, nếu biết chúng ta muốn làm chuyện như vậy, không những sẽ cố gắng ngăn cản chúng ta, mà có thể còn vì thế mà trở mặt với chúng ta, đến lúc đó chuyện này tuyệt đối không thành công được, mà nếu chuyện này không thành công, chúng ta liền thực sự đến đường cùng, vì vậy dù thế nào cũng không thể để y biết." Lưu Bị có chút khó xử nói.

Dù sao chuyện này dù ở đời sau làm cũng là hành vi vi phạm pháp luật mạo phạm thiên hạ, huống hồ là triều Hán, nơi kế thừa phần lớn lễ nghi giáo điều thời tiên Tần, dù đã trải qua thời đại lễ nhạc băng hoại, tuyệt đại đa số người trong lòng vẫn còn tồn tại một ranh giới rõ ràng kính sợ, mà chuyện này không nghi ngờ gì chính là thách thức ranh giới đó.

Cũng chính vì vậy, dù là trong loạn thế quần hùng cát cứ này, khi các hào kiệt tranh đoạt lẫn nhau cũng sẽ như Viên Thiệu vậy trước tiên phát biểu một hịch văn để nói rõ nguyên nhân xuất binh, chỉ vì cầu một sự danh chính ngôn thuận.

Còn Tào lão bản (Tào Tháo) sau này nghênh đón Hiến Đế, hiệp thiên tử dĩ lệnh chư hầu (phò thiên tử ra lệnh chư hầu) lúc đó, kỳ thực sớm đã có năng lực xưng đế.

Kết quả bị một loạt sĩ tộc giai tầng bao gồm Tuân Úc phản đối, y dù trong lòng rất không vui, nhưng cũng chỉ có thể giết chết Tuân Úc và một số quan viên phản đối, cuối cùng gác lại chuyện này vô thời hạn, rồi tìm kiếm cơ hội và thời cơ khác, đây cũng là vì một sự danh chính ngôn thuận, nếu không liền có khả năng gặp phải kết cục chúng bạn thân ly (bạn bè rời bỏ) như Đổng Trác.

Lần chờ đợi này là cả một đời.

Mãi đến sau này Lưu Bị xưng đế trước, con trai của y là Tào Phi mới coi như có được cơ hội và thời cơ này, sau đó truy phong cho Tào lão bản, người chí lớn chưa thành mà đã mất, một danh hiệu Vũ Đế.

"Nếu đã như vậy, vậy thì xin đại ca, nhị ca và tam ca tạm thời ở lại trong thành ổn định y, ta trước tiên dẫn vài người âm thầm đi Tán Hoàng Sơn thăm dò một chuyến, đợi tìm ra vị trí chính xác của lăng mộ, rồi sai người về thông báo cho các ngươi, đến lúc đó các ngươi nghĩ trước cớ để lừa y, rồi âm thầm đến Tán Hoàng Sơn hội họp với ta, chúng ta cùng nhau phá thổ khai mộ, thế nào?" Ngô Lương "đặt mình vào hoàn cảnh của người khác" nói.

Thật ra y làm vậy chỉ là để tạm thời tách Lưu Quan Trương ba người ra, không để bọn họ thấy thủ đoạn tìm lăng mộ của mình, nếu không nếu để bọn họ phát hiện mình lại chuyên nghiệp đến thế, liền rất có khả năng suy nghĩ lung tung.

"Tứ đệ lời này cực kỳ đúng, đến lúc đó chúng ta cũng chỉ dẫn theo một lượng nhỏ thân tín đi, như vậy vừa có thể giữ bí mật, lại không để Tử Long sinh nghi, mới có thể vạn vô nhất thất (không sơ suất chút nào)." Lưu Bị vội vàng gật đầu nói.

Vừa nói, Lưu Bị còn từ trong lòng móc ra một bản đồ vẽ tay, trải ra trước mặt Ngô Lương rồi nói: "Đây là bản phác thảo địa hình địa mạo của Tán Hoàng Sơn, theo tin tức xác thực mà ta có được, lăng

mộ của Triệu Vương Lưu Bành Tổ hẳn là nằm trong khu vực mà ta đã khoanh tròn này, tứ đệ nếu muốn đi thăm dò, chỉ cần ở trong khu vực này là đủ, không cần lãng phí quá nhiều công phu." "Hiểu rõ." Ngô Lương hơi cúi đầu, vươn tay cầm bản đồ này cất kỹ, tiếp đó nói: "Chuyện đã đến nước này, ba vị ca ca xin mời về chỗ Triệu Vân tạm trú, ta lập tức dẫn người bí mật lên đường, nếu có tin tức tự khắc sẽ phái người về thông báo." "Đại ân không lời tạ, tiền đồ của chúng ta liền toàn bộ ký thác vào tứ đệ rồi!" Lưu Bị liền cực kỳ trịnh trọng cúi chào Ngô Lương, nắm lấy tay Ngô Lương miệng liên tục nói.

"Nhờ cậy tứ đệ, nhờ cậy rồi!" Quan Vũ và Trương Phi cũng thi lễ tạ ơn. … Sau khi tiễn Lưu Quan Trương ba người đi.

Ngô Lương rất nhanh liền triệu tập các cốt cán Phường Nhân Quân lại, tỉ mỉ kể lại tình hình hiện tại cho mọi người.

"Không ngờ lại còn có niềm vui bất ngờ!" Mọi người tự nhiên rất đỗi kinh hỉ, đặc biệt là khi nghe nói trong lăng mộ này hẳn là cất giấu rất nhiều tài bảo, ai nấy đều đã xoa tay áo chuẩn bị hành động.

Thật ra bọn họ đều hiểu rõ, dù có được những tài bảo này, phần lớn Ngô Lương cũng sẽ tặng cho Tào lão bản để bổ sung quân phí, bọn họ chẳng qua là được thăng thêm công lao và quan giai, sau này có thể lĩnh thêm chút bổng lộc mà thôi.

Hơn nữa hiện giờ Ngô Lương đã trở thành Dung Khâu Hầu, dưới trướng lại càng có mấy ngàn thực ấp cung dưỡng, y hiện tại căn bản không thiếu gì cả, mọi người trong Phường Nhân Quân cũng có thể theo y mà ăn ngon uống sướng, thậm chí nếu như Ngô Lương muốn sống xa hoa một chút, mỗi ngày gấm vóc ngọc thực cũng không ăn hết mặc hết, tài sản có nhiều đến mấy đối với y cũng chẳng qua chỉ là một con số mà thôi.

Nhưng những điều này một chút cũng không quan trọng.

Hiện giờ các cốt cán Phường Nhân Quân đối với việc đạo mộ này cũng vui vẻ trong đó, giống như kiểu mở hộp mù của hậu thế vậy, có một số hộp mù ghi rõ có thể rút được điện thoại cao cấp, máy tính bảng cao cấp… vậy người say mê mua hộp mù có thực sự là không có điện thoại cao cấp và máy tính bảng sao, nếu thực sự không có, bọn họ chắc chắn sẽ là những người không nỡ bỏ tiền mua hộp mù, bọn họ chỉ là hưởng thụ quá trình mở hộp mù, mở ra được điện thoại cao cấp và máy tính bảng, thì vui mừng, thì thoải mái, thì sảng khoái, phần thưởng đối với loại người này dư thừa hay không căn bản không quan trọng.

Lúc này, các cốt cán Phường Nhân Quân cũng có tâm thái tương tự, những thứ đào được có thể đến tay mình hay không không quan trọng, quan trọng là lần này đào được thứ gì tốt, so với những lăng mộ trước đây có đủ kích thích hay không.

"Nếu Hữu Tài ca ca đã có tin tức xác thực rồi, chúng ta có nên cân nhắc gạt bỏ nhóm Lưu Bị mà tự làm không, dù sao chúng ta và bọn họ không có giao tình, không có lý do lãng phí sức lực giúp đỡ bọn họ, cũng không cần phải nói gì về sự thành tín với bọn họ, huống hồ chúng ta có năng lực tự làm, còn bọn họ thì không." Gia Cát Lượng trầm ngâm một lát, nói ra suy nghĩ trong lòng mình.

"…" Ngô Lương khá bất ngờ nhìn Gia Cát Lượng một cái, đứa trẻ này cũng bắt đầu học cách không giữ võ đức rồi a.

Hơn nữa đứa trẻ này muốn hãm hại lại là lão đông gia mà y trong chính sử đã cúc cung tận tụy tử nhi hậu dĩ, không biết đứa trẻ này nếu biết được quỹ tích lịch sử, sẽ cảm thấy thế nào?

Còn Lưu Bị nếu biết được quỹ tích lịch sử, lại sẽ cảm thấy thế nào?

Ngô Lương cảm thấy, Lưu Bị có thể sẽ cho rằng "tiểu nhân" cản

trở ông ta thành công, có lẽ chính là Gia Cát Lượng đi… Gia Cát Lượng bị nhìn đến hơi ngại ngùng, lại gãi gãi sau gáy bổ sung: "Ta chỉ là đưa ra quan điểm của mình, Hữu Tài ca ca nhất định có cách xử lý tốt hơn, không cần bận tâm lời ta nói." "Ý ta là, lăng mộ này không phải là mục tiêu chuyến đi của chúng ta, nhiều nhất chỉ có thể coi là một đoạn khúc nhỏ bất ngờ gặp phải trên đường, vì vậy chúng ta sẽ không vì lăng mộ này mà ảnh hưởng đến kế hoạch chuyến đi." Ngô Lương nghiêm nghị nói: "Còn nếu lăng mộ này quả thực như Lưu Bị đã nói cất giấu không ít tài bảo, nếu chúng ta tự làm, liền nhất định phải mang theo những tài bảo này, thất phu vô tội hoài bích kỳ tội (người không có tội nhưng ôm ngọc bích quý thì có tội), đến lúc đó chúng ta mang theo lượng lớn tài bảo lên đường, không những có thể gây chú ý cho người khác, mà Lưu Bị cũng sẽ trở thành kẻ địch không đội trời chung với chúng ta, ít nhiều gì cũng sẽ dẫn người truy sát chúng ta, điều này sẽ khiến chúng ta lâm vào hiểm cảnh, thực sự không cần thiết vì điều này mà mạo hiểm, huống hồ những tài bảo này cũng không phải để chúng ta sử dụng, chi bằng làm một thuận thủy nhân tình (giúp đỡ người khác một cách dễ dàng), chúng ta chỉ vào mộ tìm những thứ chúng ta hứng thú, còn lại để Lưu Bị có lợi cũng không sao." "Công tử nói đúng lắm." Vu Cát ở một bên liên tục gật đầu nói: "Tuy nhiên vì Lưu Bị đã chiếm tiện nghi của chúng ta, khi vào mộ nếu có nguy hiểm, thì nên để người của bọn họ lên trước, chúng ta chỉ đứng phía sau chỉ tay năm ngón là được, không thể vừa để họ được lợi, lại còn bắt chúng ta vì họ mà bán mạng, như vậy thì không đáng." "Lão tiên sinh, không hổ là ngươi." Ngô Lương khá là tán thành gật đầu, hắc hắc cười nói.

"Các ngươi…" Đến tận lúc này, Chân Mật vẫn luôn như cao dán (bám dính) đứng bên cạnh Ngô Lương cuối cùng cũng từ cuộc nói chuyện của bọn họ mà nghe ra được một vài manh mối, trên khuôn mặt tươi cười tràn đầy vẻ kinh ngạc, không nhịn được mở miệng hỏi:

“Các ngươi rốt cuộc là làm gì vậy, vì sao ta càng nghe càng thấy ly kỳ?” “Ngươi hẳn đã đoán ra rồi.” Ngô Lương cười nhạt nói: “Dù sao sớm muộn gì cũng phải cho ngươi biết, sớm không bằng muộn, từ hôm nay trở đi ngươi liền coi như đã triệt để lên con thuyền giặc của ta, con thuyền giặc này không dễ lên, nhưng một khi đã lên rồi, muốn xuống chỉ càng khó hơn.” “Ai lên thuyền giặc của ai còn khó nói lắm.” Sắc mặt Chân Mật rất nhanh lại khôi phục bình thường, sau đó khinh bỉ bĩu môi cười nói: “Huống hồ ta chuyện gì mà chưa từng thấy qua?

Chỉ là hơi bất ngờ ngươi lại làm cái nghề này mà thôi, thật ra bây giờ nghĩ lại cũng thú vị, mệnh cách của ngươi vốn đã rất cứng, còn những người dưới trướng ngươi hoặc là quỷ đoản mệnh sắp chết, hoặc là những người đáng chết mà chưa chết, những người còn lại mệnh cách cũng rất cứng, dẫn họ đến làm cái nghề này cũng không coi là ủy khuất mệnh cách.” “Nếu đã như vậy, lần này ta liền dẫn ngươi cùng xuống mộ.” Ngô Lương cười nói.

Thật ra ngoài thuật xem tướng và thuật dự đoán mà Chân Mật đã thể hiện, Ngô Lương càng hứng thú hơn với kinh nghiệm và kiến thức của nàng, nhiều sự vật và dị tượng trong mộ y không thể nhận ra, nhưng Chân Mật lại có khả năng biết rõ như lòng bàn tay.

Đây cũng là một nguyên nhân chính khác khiến Ngô Lương cuối cùng “miễn cưỡng” giữ nàng lại.

“Ta không đi!” Chân Mật lập tức ra sức lắc đầu, sau đó dường như nhận ra phản ứng của mình có chút quá khích, lại có chút chột dạ giải thích: “Ta không thích những nơi âm khí quá nặng đó…” Có tình huống!

Lẽ nào lăng mộ đối với Chân Mật, hay nói cách khác là loại hồ yêu Cửu Vĩ Hồ Đồ Sơn Nữ Kiều này có một thứ gì đó khiến nàng kiêng dè?

Ngô Lương thầm ghi nhớ chi tiết này trong lòng, trên miệng lại không động sắc nói: “Không thích thì không miễn cưỡng, vậy ngươi tạm thời ở lại trong thành chờ đợi đi, những người còn lại chuẩn bị một chút, mang theo đồ ăn thức uống, chúng ta mau chóng lên đường đến Tán Hoàng Sơn.” “Nặc!” Mọi người đồng loạt đáp lời.

Kết quả lúc này Chân Mật lại nhìn Bạch Tinh Tinh cũng đồng ý mà hỏi: “Nàng ấy cũng muốn theo ngươi đi sao?” “Sao vậy, có vấn đề gì à?” Ngô Lương quay đầu hỏi.

“Ngươi lẽ nào không biết nữ tử trong ngũ hành là thể chất cực âm, mà âm trạch (mộ phần) thường cũng là nơi âm khí bức người, hai thứ kết hợp lại chỉ khiến âm khí càng nặng, càng dễ dụ phát dị tượng sao?” Chân Mật nhíu mày mở miệng hỏi ngược lại.

“Là vậy sao?” Ngô Lương ngẩn người.

Đời sau hình như cũng có thuyết pháp này, ví dụ như một số mỏ than có quy định cứng nhắc, dù trong bất kỳ tình huống nào cũng tuyệt đối không cho phép phụ nữ xuất hiện trong hầm mỏ, thậm chí ngay cả những người làm công tác rửa than trên mặt đất, cũng không cho phép nữ giới xuất hiện trong mỏ than, dù có nữ công nhân thì cũng chỉ được sắp xếp làm việc trong phòng điều khiển.

Chương 534

Nghe nói, điều này là vì quặng than được đào từ dưới lòng đất, xét về quẻ tượng bát quái, địa thế Khôn, Khôn lục đoạn, tức Khôn đại biểu cho ba hào trên, giữa, dưới đều là hào âm, là quẻ toàn âm, phụ nữ vào đó âm chồng âm, rất dễ khiến mỏ than xảy ra sự cố.

Tuy nhiên Bạch Tinh Tinh đã không phải lần đầu theo y xuống mộ, trước đây vẫn luôn tương đối thuận lợi, vì vậy Ngô Lương cũng chưa bao giờ để ý đến vấn đề này.

"Ngươi đang nói bậy bạ cái gì, ta đã theo y xuống mộ nhiều lần, từ trước đến nay đều chỉ giúp đỡ y, khi nào thì đã cản trở y?" Bạch Tinh Tinh lúc đó liền không chịu, trừng đôi mắt hạnh mắng rằng: "Ngươi tự mình nhát gan không dám đi, lại còn mở miệng nói lời ác ý chê bai người khác, đừng tưởng ngươi ít tuổi mà ta sẽ lúc nào cũng nhường nhịn ngươi!" "A, ta không dám?" Chân Mật bỗng chốc cười khẩy, chỉ vào Ngô Lương nói: "Ngươi hỏi y cho kỹ, dưới gầm trời này có chuyện gì ta không dám làm sao?" "Vậy ngươi cứ đi cùng đi, không dám đi thì đừng nói những lời vô nghĩa này, chỉ khiến người ta chán ghét!" Bạch Tinh Tinh khoanh tay đảo mắt nói.

"Kích tướng pháp này ta tự nguyện trúng kế, đi thì đi!" Chân Mật cũng làm ra tư thế tương tự, chiều cao không đủ nhưng vẫn ngẩng mặt dùng thái độ nhìn xuống trừng Bạch Tinh Tinh.

Xẹt ——!

Ngô Lương dường như nhìn thấy một tia điện quang lóe lên trong không khí giữa ánh mắt giao nhau của hai người.

Lần này Chân Mật có vẻ hơi không giống với tâm tính mà một lão yêu quái sống mấy ngàn năm nên có.

Có lẽ lời nàng nói về âm chồng âm dễ dụ phát dị tượng chưa chắc đã đáng tin, nhưng việc nàng đã từ chối một cách vô thức trước đó, đã đủ để chứng minh lăng mộ quả thực là nơi nàng rất không thích, thậm chí có thể từng xảy ra một số chuyện để lại bóng ma cho nàng, hoặc là có một loại cấm chế hoặc ảnh hưởng nào đó đối với nàng.

Tuy nhiên lúc này, Ngô Lương vẫn phải lên tiếng điều hòa một chút: "Thôi được rồi, chuyện này hoàn toàn tùy theo ý muốn, ai không muốn đi thì có thể không đi, không cần miễn cưỡng, càng đừng vì một lúc giận dỗi mà làm ra chuyện trái với lòng mình." ---------- Cuối cùng, Chân Mật vẫn giở thói trẻ con không phù hợp với tâm lý lứa tuổi, khăng khăng đòi đi cùng Ngô Lương và những người khác.

Ngô Lương đương nhiên cũng không có lý do gì để từ chối.

Y giữ Chân Mật lại vốn không phải để ăn không ngồi rồi, mà là để nàng phát huy tác dụng cần có.

Khoảng hơn hai canh giờ sau, trừ việc để hơn mười binh sĩ Phường Nhân Quân ở lại trong thành trông coi nhà dân, những người còn lại đều cùng Ngô Lương đến Tán Hoàng Sơn.

Dương Vạn Lý trước đó vẫn luôn giám sát mọi hành động của bộ hạ Lưu Bị, vì vậy dù không dùng bản đồ của Lưu Bị, Ngô Lương cũng có thể tìm thấy phạm vi được khoanh tròn trên bản đồ một cách cực kỳ chính xác.

Tuy nhiên, Ngô Lương không vội động thủ, mà quay đầu nhìn về phía Vu Cát, mở lời hỏi: "Lão tiên sinh, ngươi trước đây từng đến nơi này xem phong thủy cục, đoán rằng đây là mạch tử long không thích hợp để xây âm trạch.

Giờ đây ngươi có còn nhớ các chi tiết trong phong thủy cục này không?" Vu Cát lập tức vuốt râu mỉm cười, khá đắc ý nói: "Khó giả bất hội, hội giả bất nan.

Lão hủ chỉ cần xem qua một lần, liền đã thấu tỏ mọi chi tiết nơi đây." "Trước đây ngươi còn nói, phàm là vương công quý tộc khi hạ táng nhất định sẽ mời vài vị tiên sinh phong thủy đến giúp điểm huyệt, sau đó mới xác định vị trí cuối cùng.

Vì vậy cơ bản không có khả năng chọn trúng cùng sơn ác thủy, có phải không?" Ngô Lương tiếp tục hỏi.

"Chính là như vậy.

Đặc biệt đối với vương công quý tộc mà nói, việc này liên quan đến phúc trạch của tử tôn hậu thế là đại sự.

Huống hồ, hậu sự của người đã khuất vốn chỉ có thể do tử tôn đời sau lo liệu.

Dù chủ mộ không coi trọng, nhưng tử tôn liên quan đến lợi ích thiết thân cũng sẽ không sơ suất đại ý, làm sao có thể sai sót?" Vu Cát có lý có cứ nói.

"Như vậy mà nói, Triệu Vương Lưu Bành Tổ chôn ở mạch tử long này, dù thế nào cũng không thể là do khi điểm huyệt xảy ra sai sót, mà ngược lại có khả năng là cố ý làm vậy?" Ngô Lương lập tức nói ra suy đoán mà y đã cân nhắc kỹ lưỡng trong lòng từ trước, "Mà người cố ý làm vậy hẳn không thể là tử tôn sẽ trực tiếp chịu ảnh hưởng, điều này không phù hợp với lợi ích của họ.

Vậy thì có thể suy đoán, việc này thực ra chính là do Lưu Bành Tổ, tức là chủ mộ của tòa lăng mộ này tự mình làm?" "Ý công tử là…" Vu Cát sửng sốt.

Những người khác cũng nhìn Ngô Lương với vẻ kinh ngạc.

Suy đoán của Ngô Lương tuy có thể nói là có lý có cứ, nhưng nghe vào tai mọi người lại vô cùng mâu thuẫn.

Dù sao người bình thường đều có tâm tư xu lợi tị hại, thường chỉ

chọn chôn ở một nơi phong thủy bảo địa, thật chưa từng nghe nói có người làm ngược lại, cố tình chọn một nơi cùng sơn ác thủy để mai táng.

Hành vi này thực sự có chút bất hợp lý.

"Suy đoán này của ta tuy có chút độc đáo, nhưng cũng không phải là không có khả năng." Ngô Lương tiếp tục phân tích cho mọi người, "Theo ta được biết, Lưu Bành Tổ vốn là kẻ xảo nịnh giảo hoạt, cách hành xử của y vốn không thể dùng lẽ thường để suy đoán.

Ngoài ra, ta tuy không biết các con cháu khác của Lưu Bành Tổ ra sao, nhưng thái tử y lập ra lại làm ra chuyện xấu hổ thông gian với em gái và chị ruột đồng bào, cuối cùng bị triều đình phế truất ngôi thái tử.

Ai dám nói việc này không liên quan đến mạch ác long này đây?" "Hơn nữa, Lưu Bị hôm nay từng nói với ta rằng Lưu Bành Tổ còn thiết lập một mộ nghi ở Hàm Đan Thành, còn tòa lăng mộ này mới là mộ thật mà y bí mật xây dựng.

Lưu Bị tuy không nói rõ y làm sao có được vị trí cụ thể của mộ thật này, nhưng hành động này tất nhiên là để tránh bị người đời sau quấy nhiễu sau khi chết, độc chiếm vàng ngọc tài bảo, để dưới đó có thể sống những ngày an ổn nhất." "Chư vị có thể đặt mình vào vị trí của Lưu Bành Tổ mà nghĩ việc này, mộ thật này nên điểm huyệt hạ táng thế nào để ít có khả năng bị quấy nhiễu nhất?" Nói xong, Ngô Lương nhìn mọi người, dường như đang chờ đợi họ nói ra điều y muốn.

"Đương nhiên là ở nơi mà người khác vĩnh viễn không thể ngờ tới!" Gia Cát Lượng lập tức như một học bá giơ tay lên nghiêm túc trả lời: "Người khác vĩnh viễn không thể nghĩ có người lại chôn mình ở một nơi hung sát chi địa, đương nhiên sẽ không có ai đến quấy nhiễu.

Hữu Tài ca ca, có phải là như vậy không?" Lời vừa dứt, Vu Cát lại tiếp lời, phản bác nói: "Suy đoán này của công tử tuy không phải không có lý, nhưng cần biết rằng chôn vào hung sát chi địa, không chỉ tử tôn hậu đại chịu hại sâu sắc, ngay cả chủ mộ cũng cực kỳ dễ xảy ra thi biến, chưa chắc đã có thể sống an ổn dưới đó." "Nếu chủ mộ căn bản không tin sẽ xảy ra thi biến, chỉ một lòng muốn làm ngược lại thì sao?" Ngô Lương lại hỏi.

"Không tin?

Sao lại không tin…" Vu Cát cảm thấy rất khó hiểu.

Kham dư chi thuật mà lão nắm giữ tuyệt không phải hư vô, rất nhiều sự việc trong đời lão đều đã được nghiệm chứng.

Huống hồ giờ đây ai ai cũng tin quỷ thần, coi trọng phong thủy, ngược lại những người không tin lại hiếm có khó tìm.

"Về Lưu Bành Tổ, ta nhớ trong 《Hán Thư》 từng có câu: 'Bành Tổ bất hảo trị cung thất cơ tường, hảo vi lại'.

Điều này có lẽ chính là minh chứng." Ngô Lương tiếp tục đưa ra chứng cứ của mình.

Câu này có nghĩa là: "Lưu Bành Tổ không thích xây dựng cung thất, không mê tín quỷ thần, mà thích làm những việc của kẻ lại nhân." Tức là y có thể chính là số ít người không tin quỷ thần và phong thủy trong thời đại này.

Tuy nhiên, vì phần lớn mọi người đều tin vào đạo này, nên y có thể làm ngược lại, lợi dụng nhận thức của mọi người để khi hạ táng chơi trò "đăng hạ hắc".

"Nếu là như vậy…" Vu Cát nhíu mày, dường như không thể lý giải được việc này, nhưng cũng gần như hiểu được ý của Ngô Lương.

“Xin lão tiên sinh chỉ ra huyệt vị hiểm ác nhất của mạch ác long này.

Đây là nơi mà người thường cho rằng không thể có lăng mộ, nhưng ta lại cho rằng là nơi Lưu Bành Tổ có khả năng chọn nhất.

Suy đoán này của ta có chính xác hay không, chỉ cần dùng Lạc Dương sạn thử một phen là biết.” Ngô Lương cuối cùng cũng nói ra hoàn chỉnh suy nghĩ của mình.

“Nếu công tử đã có ý đó, lão hủ đương nhiên sẽ tuân mệnh.” Vu Cát chắp tay nói, rồi dựa vào ký ức quan sát núi trước đó mà dùng gậy bước đo đạc trên khoảng đất trống này, từ đó chỉ ra huyệt vị hiểm ác nhất.

Ngay lúc này, Dương Vạn Lý trước đó vẫn luôn trinh sát gần đó bỗng xuất hiện, nhanh chóng đến trước mặt Ngô Lương, ghé tai nói nhỏ: “Công tử, ta nghi ngờ có người đang theo dõi giám sát chúng ta.” “Làm sao ngươi biết?” Ngô Lương khẽ nhíu mày.

“Từ khi ra khỏi thành, ta mỗi khi đi một đoạn đường, đều sẽ sắp xếp một người nán lại ở nơi kín đáo một thời gian, để đảm bảo chúng ta không bị theo dõi.” Dương Vạn Lý vội vàng nói, “Vừa rồi ta nhận được báo cáo, từ khi chúng ta ra ngoài không lâu, cũng có vài người ra khỏi thành.

Bọn họ đi theo hướng hoàn toàn nhất trí với chúng ta, cứ như là theo dõi chúng ta ra thành vậy.

Nhưng khi gần đến Tán Hoàng Sơn, mấy người này lại biến mất không thấy tăm hơi.

Ta tạm thời vẫn chưa phát hiện tung tích của bọn họ, vì vậy chỉ nghi ngờ họ đã ẩn vào trong núi, giờ đang ẩn nấp trong bóng tối giám sát mọi hành động của chúng ta.” “Ngươi làm rất tốt.” Ngô Lương gật

đầu, lông mày lại dần giãn ra, "Nếu bắt đầu theo dõi chúng ta từ trong thành, tám phần là người của Lưu Bị.

Y rốt cuộc vẫn không quá tin tưởng ta, sợ ta tìm được lăng mộ rồi độc chiếm tài bảo mà bỏ chạy, nên đặc biệt phái người đến âm thầm giám sát chúng ta… Mặc kệ bọn họ đi.

Dù là giám sát âm thầm, bọn họ cũng chỉ có thể nhìn từ xa đại khái, cũng không sợ lộ bí mật của chúng ta.

Không cần để ý, cũng không cần cố ý đi tìm bọn họ." "Nặc." Dương Vạn Lý chắp tay đáp một tiếng, sau đó lại nhanh chóng ẩn vào rừng cây gần đó.

Một số mật thám trong rừng đều do y chỉ huy điều động.

Không thể không nói, thuật nghiệp hữu chuyên công, năng lực của Dương Vạn Lý trong phương diện này quả thực vượt trội.

Thậm chí có một số sắp xếp còn tỉ mỉ hơn, chu toàn hơn cả Ngô Lương tự mình sắp xếp.

Ngô Lương đôi khi thường nghĩ, Dương Vạn Lý có bản lĩnh này, vậy lúc trước làm sao lại bị người của Tuân Úc và Trình Dục bắt sống?

Chẳng lẽ đây cũng là số mệnh an bài, chỉ để đến dưới trướng mình hiệu lực?

Trải qua nhiều chuyện kinh hoàng, Ngô Lương cũng ngày càng tin vào số mệnh, luôn cảm thấy tất cả đều là sự an bài trong cõi u minh. … Vẫn là câu nói đó, người biết chẳng khó, người khó chẳng biết.

Chỉ mất khoảng một khắc, Vu Cát liền chỉ ra huyệt điểm hiểm ác nhất của mạch tử long này cho Ngô Lương.

Có lẽ thực sự do ảnh hưởng của tiểu nhân Ngô Lương, huyệt

điểm mà Vu Cát chỉ ra nằm ngay bên cạnh một hố mà bộ hạ Lưu Bị trước đó đã đào rồi lấp lại ở phía đông nam khu vực này.

Khoảng cách đường thẳng không quá hai thước… Thật lòng mà nói, với khoảng cách nhỏ như vậy, nếu suy đoán của Ngô Lương không sai, chỉ cần Lưu Bị tiếp tục đào xuống, nhất định có thể đào tới lăng mộ.

Dù sao lăng mộ đều có quy mô nhất định, vỏn vẹn hai thước mà thôi, thì cũng chẳng khác gì đã tìm thấy lăng mộ rồi, đào xuống cơ bản không thể bỏ lỡ.

"Thăm!" Ngô Lương hạ lệnh một tiếng.

Lập tức có hai binh sĩ Phường Nhân Quân đã quen việc nhẹ nhàng mang Lạc Dương sạn đã lắp ráp hoàn chỉnh bước lên, theo phương pháp Ngô Lương truyền thụ từ trước bắt đầu thăm dò xuống lòng đất.

Cứ thế đào sâu xuống khoảng một trượng, phía dưới dường như đã chạm phải vật cứng, không thể tiếp tục sâu hơn mới dừng lại.

Thực ra việc sử dụng Lạc Dương sạn cũng rất cần kinh nghiệm.

Dưới đó rốt cuộc có chạm phải vật cứng hay không, tiếng động chắc chắn không thể truyền lên được, chỉ có người sử dụng mới có thể phán đoán dựa vào cảm giác tay.

Nếu phán đoán sai, rất có thể sẽ làm lưỡi sạn bị cong gãy.

Cũng chính vì vậy, Ngô Lương trước đó còn đặc biệt truyền thụ cho họ không ít kinh nghiệm, giờ đây hai binh sĩ này đã trở thành thợ đào sạn chuyên dụng của Phường Nhân Quân, bổng lộc cũng cao hơn binh sĩ bình thường một chút.

Một lát sau, Lạc Dương sạn được kéo lên.

Ngô Lương bước tới, đổ đất mang lên từ trong sạn ra xem xét một

lượt, rồi dùng tay bóp nát và ngửi nhẹ một lát, khi quay đầu nhìn về phía mọi người, trên mặt đã lộ ra ý cười.

"Xem ra suy đoán của ta không sai, nó ở ngay bên dưới này." Ngô Lương cười nói.

"Không hổ là công tử!" Mọi người cũng hớn hở ra mặt.

Lần tìm mộ này thuận lợi hơn bất kỳ lần nào trước đây, đây đương nhiên là một điềm tốt, mà bọn họ đương nhiên cũng có thể ít ở lại nơi hoang dã này vài ngày.

"Dương Vạn Lý!" Ngô Lương bất chấp hiện tại Dương Vạn Lý đang ở đâu, càng không để ý trong rừng có thể có thám tử đang giám sát bọn họ, lập tức hướng về phía rừng lớn tiếng quát một tiếng.

Một lát sau.

Dương Vạn Lý chạy nhanh từ trong rừng ra, một đường chạy đến trước mặt Ngô Lương: "Công tử có chuyện gì?" "Đã tìm được vị trí lăng mộ, phái một người về thành thông báo Lưu Bị, dạy y tìm cách dẫn người đến khai quật." Ngô Lương sắp xếp như vậy.

Vì y lần này là "miễn cưỡng tương trợ", nên loại công việc nặng nhọc này không có lý do gì để huynh đệ Phường Nhân Quân tự mình ra tay.

Chương 535

Công là công, tư là tư, anh em ruột thịt cũng phải tính toán rõ ràng, không thể vô cớ để người của mình ra sức vì Lưu Bị.

"Nặc!" Dương Vạn Lý lại chạy nhanh đi lo liệu.

"Chúng ta cũng đừng nhàn rỗi.

Tinh Tinh, ta vừa thấy trong rừng này có vài con chim bay, nàng có bắt được vài con không?

Chúng ta dựng một cái lều che gió, rồi đốt một đống lửa trại đánh chén." Ngô Lương nghĩ nghĩ rồi nói, sau đó còn lớn tiếng gọi Dương Vạn Lý vừa mới chui vào rừng: "Dương Vạn Lý, nói với huynh đệ không cần trinh sát nữa, đều qua đây nướng thịt sưởi ấm nghỉ ngơi đi.

Chuyện này cứ để người của Lưu Bị làm." "Hảo lặc!" Dương Vạn Lý khựng lại bước chân, còn vui vẻ đổi cách đáp.

"Đây là chàng ép thiếp sát sinh đấy, phải tính vào đầu chàng." Bạch Tinh Tinh cũng hăng hái lấy ra chiếc túi tổ truyền của nàng.

Kể từ khi theo Ngô Lương, nàng không còn nhớ đã có bao nhiêu chim chóc chui vào chiếc túi này, tóm lại cuối cùng đều cống nạp cho ngũ tạng miếu của họ, không một con nào sống sót.

"…" Chỉ có Chân Mật từ khi đến đây vẫn im lặng, giờ khắc này nhìn Ngô Lương, trong đôi mắt đẹp lại hiện lên thần sắc phức tạp hơn nữa.

Nàng thật lòng càng ngày càng không hiểu Ngô Lương.

Giống như Bạch Tinh Tinh những ngày đầu theo Ngô Lương, mỗi ngày ở bên y, nàng đều có thể thấy những bản lĩnh khác nhau từ Ngô Lương, mà lại đều là những bản lĩnh nàng chưa từng thấy, chưa từng

nghe… Bạch Tinh Tinh dù sao cũng là người bình thường, nhưng nàng thì khác, nàng là cửu vĩ hồ yêu với hàng ngàn năm kiến thức.

Vậy mà những bản lĩnh của Ngô Lương vẫn khiến nàng tắc lưỡi kinh ngạc, có một cảm giác không thể ứng phó nổi. … Ba huynh đệ Lưu Quan Trương đến rất nhanh, tốc độ bắt tay vào công việc cũng rất nhanh.

Thậm chí đến đêm họ cũng không nghỉ ngơi, làm thêm giờ chỉ để khai quật lăng mộ ra sớm nhất có thể.

Đến sáng sớm ngày thứ hai.

Khi Ngô Lương đang ngủ say trong lều bị đánh thức, lối vào lăng mộ đã được khai quật hoàn chỉnh.

Tuy nhiên, đối mặt với lối vào bị lấp đầy bởi gạch đá, ba huynh đệ Lưu Quan Trương không hành động khinh suất, mà chọn đợi Ngô Lương đến xem xét rồi mới quyết định.

Đây là điều họ đã hứa với Ngô Lương từ trước.

Ngô Lương mặt mũi còn chưa rửa đã dẫn mọi người đi xem xét.

Đến gần, y mới phát hiện sự bất thường của lăng mộ này, chính xác hơn là cách bố trí lối vào không hợp lý.

Bởi vì lăng mộ này có hai lối vào song song, hơn nữa kích thước và quy cách của hai lối vào này giống hệt nhau.

"Cái này…" Nhìn thấy cảnh này, Vu Cát lập tức biến sắc, vội vàng nói với Ngô Lương: "Công tử, một bức tường mà mở hai lối đi như vậy, giống như hai cái miệng đang lớn tiếng khóc than vậy.

Nếu dùng trong dương trạch, đó là 'Khốc khẩu chiêu tang' cực kỳ hung hiểm, còn được gọi là 'Khốc khẩu sát'.

Gia đình rất dễ xảy ra những chuyện đau buồn như tai nạn, quan

trường thị phi, bệnh tật.

Nếu dùng trong âm trạch…" "Dùng trong âm trạch thì sao?" Thấy Vu Cát dường như có ý định ra vẻ ta đây, Ngô Lương không cho lão cơ hội đó, lập tức rất hợp tác truy hỏi.

"Lão hủ trước nay chưa từng thấy chuyện như vậy, cũng không dám nói rõ." Vu Cát xòe tay nói, "Nhưng 'Khốc khẩu chiêu tang' dùng trong dương trạch đã không tốt, nay lại dùng trong âm trạch, hơn nữa âm trạch này lại còn được xây trong mạch ác long, đương nhiên là sát khí trùng trùng… Xin lão phu nói thẳng, ngôi mộ này còn lợi hại hơn địa dưỡng thi rất nhiều, e rằng thi thể được chôn trong đó có khả năng rất lớn sẽ xảy ra thi biến." "Thi biến…" Ngô Lương nhớ lại ngôi mộ đầu tiên y gặp sau khi xuyên việt, chủ nhân ngôi mộ đó là Lương Hiếu Vương dường như đã xảy ra thi biến, hóa thành một loại tà vật nghi là "Hống".

Nếu chủ mộ của tòa mộ này cũng xảy ra thi biến tương tự, thì theo nghĩa nghiêm ngặt, đây hẳn là sự kiện thi biến thứ hai y gặp phải.

Chỉ là một số cổ tịch phát hiện sau này ghi chép rằng, thi biến trên thế gian này cũng có rất nhiều loại, mà những loại này thường liên quan đến phong thủy nơi mai táng, bát tự sinh thần của thi thể, năm tử vong hạ táng, thậm chí là một số vật phẩm tùy táng đặc biệt, v.v.

Vì vậy, dù thực sự xảy ra thi biến, trước khi mở lăng mộ, cũng không ai có thể nói rõ sẽ đối mặt với điều gì, càng không thể chuẩn bị trước.

Ngay lúc này.

"Tứ đệ, làm sao vậy?" Thấy Ngô Lương và mọi người đều có vẻ mặt khác lạ, còn đứng một bên thì thầm, Lưu Bị trong lòng dường như có chút nghi hoặc, nhịn không được bước tới hỏi.

“Không có gì, chúng ta chỉ cảm thấy cách mở cửa lăng mộ này có chút kỳ lạ, lại song song thiết trí hai cánh cửa, trước đây thật chưa từng thấy qua.” Ngô Lương lập tức nháy mắt ra hiệu cho mọi người, rồi không động thanh sắc nói với Lưu Bị.

“Ngươi nói vậy, ta cũng thấy kỳ lạ, trước đây quả thật chưa từng thấy cánh cửa lớn như vậy.” Lưu Bị quay đầu nhìn cánh cửa mộ, cũng cười phụ họa nói, “Có lẽ vì cục âm trạch và dương trạch vốn không giống nhau chăng.

Trước đây chúng ta đều chưa từng làm loại việc này, nên ít thấy thành ra lạ thôi.” “Đại ca nói rất có lý, biết đâu những ngôi mộ khác cũng có cách xây dựng như vậy, chỉ là những người bình thường chúng ta thường không nghiên cứu mà thôi.” Ngô Lương trong lòng cười trộm, nhưng ngoài miệng lại nghiêm chỉnh nói, đồng thời dùng ánh mắt thích hợp cảnh cáo những người Phường Nhân Quân đã lộ ra ý cười trong mắt, tránh cho họ vô ý cười thành tiếng, lại phải lãng phí lời nói giải thích một phen.

“Vậy giờ chúng ta nên làm gì, xin hiền đệ chỉ giáo?” Lưu Bị tiếp tục tuân theo điều kiện đã hứa từ trước, ưu tiên hỏi ý kiến của Ngô Lương.

“Đại ca bây giờ có thể lệnh cho người phá bỏ tường gạch phong môn, mọi việc còn phải chờ sau khi cửa mộ mở ra mới quyết định.” Ngô Lương khẽ gật đầu nói.

“Nếu đã như vậy, vậy ngu huynh sẽ đợi sau khi mở cửa mộ rồi lại đến thỉnh giáo hiền đệ.” Lưu Bị chắp tay nói.

“Đại ca vất vả rồi.” Ngô Lương đáp lễ, rồi cùng mọi người Phường Nhân Quân trở lại bên đống lửa cạnh doanh trướng tiếp tục sưởi ấm.

Mãi đến lúc này, y mới hạ thấp giọng nói với mọi người Phường

Nhân Quân: "Giờ đây phong thủy và hung sát mà chúng ta nhìn ra đều phải giữ trong lòng, không cần cho Lưu Bị và những người khác biết.

Nếu ngôi mộ này quả thực vô cùng hung hiểm, lát nữa mở cửa mộ ra còn phải để bọn họ đi đầu, đừng dọa họ sợ trước thì hơn." "…" Mọi người nhất thời không nói nên lời.

Bọn họ còn tưởng Ngô Lương vừa rồi giấu Lưu Bị là có suy nghĩ cao siêu khó lường nào đó, hoặc có phát hiện gì khác lạ, kết quả loanh quanh nửa ngày lại là đang dùng tâm địa xấu xa.

Thật đúng là những việc liên quan đến con người thì y chẳng làm chút nào… Y thật là xấu xa, nhưng chúng ta lại rất thích. … Tuy là mạch ác long, tuy là Khốc khẩu chiêu tang.

Nhưng không thể không nói, biện pháp phòng đạo của tòa lăng mộ này quả thực có chút chất phác.

Ít nhất mộ Lương Hiếu Vương ban đầu còn có "tự lai thạch" để ngăn cản, còn tòa lăng mộ này lại chỉ có một bức tường gạch, hơn nữa bức tường này lại chỉ dày chưa đầy một thước, ngay cả đối với tân thủ đạo mộ như bộ hạ Lưu Bị, việc phá dỡ cũng cơ bản không có khó khăn gì.

Chỉ trong một buổi sáng, công việc tháo dỡ đã hoàn thành.

Lưu Bị không tự ý làm chủ, ngay khi tường được phá xong liền sai người đến mời Ngô Lương đến xem xét.

Ngô Lương đứng phía trên nhìn xuống, thấy hai cánh cửa thông vào đường hầm mộ đen kịt bên trong.

Ở một phần nhỏ cửa mộ được ánh sáng mặt trời chiếu rọi, có thể nhìn thấy rõ những hạt bụi bay lượn trong không khí.

Hai cánh cửa này quả nhiên đều trực tiếp thông với đường hầm mộ bên trong, chứ không phải chia thành những lối rẽ cần lựa chọn.

Tức là đây là một bức tường của cùng một không gian, cục "Khốc khẩu chiêu tang" mà Vu Cát nói trước đây là có thật.

Chỉ là sát khí chồng chất như vậy rốt cuộc sẽ dẫn đến biến cố gì, hiện tại vẫn là một ẩn số.

Theo thông lệ.

Ngô Lương vẫn lệnh cho người lấy ra Kê công đi kèm.

Con Kê công này cũng có mệnh rất cứng, đã theo Ngô Lương xuống nhiều lăng mộ, cho đến nay vẫn sống tốt.

Thực ra mà nói, "thâm niên" của nó còn cao hơn một số cốt cán Phường Nhân Quân bên cạnh Ngô Lương.

"Lão hỏa kế, lần này trở về ta quyết định tìm cho ngươi một con gà mái bầu bạn sống qua ngày.

Sau này khi ra ngoài cũng sẽ nhốt gà mái chung lồng với ngươi, như vậy trên đường ngươi cũng sẽ không cảm thấy cô đơn nữa." Khẽ vỗ đầu gà, Ngô Lương gật đầu với binh sĩ Phường Nhân Quân đang cầm gà.

Binh sĩ cũng quen tay buộc dây thừng vào Kê công, rồi cắm một cái cọc gỗ ở cửa mộ, buộc đầu còn lại của dây thừng vào đó, sau đó phẩy tay lùa Kê công vào trong mộ.

Nhìn Kê công dần biến mất trong bóng tối, Ngô Lương bỗng có một dự cảm không lành.

"Cái miệng thối này của ta, vừa rồi có phải đã vô ý đặt cho kê huynh một cái FLAG chắc chắn chết trong thế giới điện ảnh không?" Ngô Lương suýt tự vả vào miệng mình.

Nếu Kê công chết trong mộ, dù biết đại khái là chết vì ngạt thở, thì y cũng không dám nướng lên ăn a… "Tứ đệ, hành động này là vì sao?"

Lưu Bị hiện tại không thể làm gì, lại thấy Ngô Lương trên mặt biểu cảm không ngừng thay đổi, dường như lại bước tới hỏi.

"Gà có linh tính, có thể phân biệt tà vật." Ngô Lương không thích lặp đi lặp lại những lời đã nói vô số lần với người khác, nên nói rất ngắn gọn.

"Thì ra là vậy, người ta thường nói vạn vật hữu linh, hẳn là đạo lý này chăng?" Lưu Bị liên tục gật đầu, nói những lời lạc đề phụ họa: "Lần này thật may mắn gặp được Tứ đệ, nếu không có ngươi giúp đỡ, chúng ta đừng nói là tìm được tòa lăng mộ này, dù có tìm được thật, mạo hiểm tiến vào e rằng cũng sẽ phạm phải rất nhiều điều cấm kỵ, nói không chừng sẽ tự rước lấy một số phiền toái khó giải quyết." "Đại ca không cần khách khí như vậy." Ngô Lương nói miệng, nhưng mắt lại liếc về phía Quan Vũ đang đứng bên cạnh Lưu Bị.

Quan Nhị Gia!

Vừa rồi vô ý đặt cho kê huynh một cái FLAG chắc chắn chết, có phải có thể bổ cứu như vậy không?

Dù sao hậu thế thờ Quan Nhị Gia rất thịnh hành trong dân gian, mà giờ đây Quan Nhị Gia thật sự đang ở ngay trước mặt mình, lập tức bái một bái chẳng phải sẽ càng linh nghiệm hơn sao?

Biết đâu còn tiện thể thỉnh Quan Nhị Gia bảo hộ đám huynh đệ tỷ muội Phường Nhân Quân, đừng để gặp phải chuyện gì không may trong mộ?

Nghĩ đến đây, Ngô Lương chợt nảy ra một ý.

"Nhị ca, không biết có thể nhờ ngươi giúp một chút chăng?" Ngô Lương quả quyết chắp tay nói với Quan Vũ.

"Tứ đệ cứ nói, Quan mỗ tại sở bất từ!" Quan Vũ có chút kinh ngạc, không hiểu mình có chỗ nào lại có thể giúp được Ngô Lương,

nhưng y vẫn ưỡn ngực, đáp lễ Ngô Lương.

"Nhị ca xin chờ một lát, ta viết mấy câu, ngươi cứ đọc theo lời đó trước mặt chúng ta là được." Ngô Lương nói xong, liền trong ánh mắt nghi hoặc của mọi người quay về doanh trướng.

Không lâu sau khi y trở ra, trong tay đã có thêm một xích lụa, trên đó dùng cây bút than đặc chế của y viết xuống vài dòng chữ.

"Nhị ca, ngươi cứ cầm lấy, chờ một lát nữa." Sau khi trao tấm lụa này vào tay Quan Vũ, Ngô Lương lại quay người cầm lấy một cái bát sành đặt cạnh đống lửa, lấy túi nước đổ một ít nước sạch vào trong bát sành.

"?" Mọi người càng thêm khó hiểu.

Dù là người đã theo Ngô Lương từ lâu, hay người mới quen Ngô Lương, không ai từng thấy Ngô Lương làm hành động tương tự.

Ngay cả Chân Mật, người tuyệt đối có thể coi là kiến thức rộng rãi, giờ phút này trong đôi mắt đẹp cũng tràn đầy vẻ nghi hoặc, thật sự chưa từng thấy qua trận thế như vậy.

Nhưng nhìn thấy dáng vẻ trịnh trọng và nghiêm túc của Ngô Lương, bọn họ lại không thể suy nghĩ lung tung, luôn cảm thấy Ngô Lương đang làm một việc vô cùng trang trọng, thậm chí có thể liên quan đến một số vu thuật ít người biết đến.

"Được rồi." Làm xong những việc này, Ngô Lương cuối cùng cũng quay lại trước mặt Quan Vũ, đưa bát nước này lên, "Tiếp theo xin Nhị ca vừa dùng ngón tay chấm nước nhẹ nhàng rảy xuống, vừa đọc những lời trên tấm lụa cho chúng ta nghe, đừng để sai sót… Những người còn lại đều đến đây, cùng ta cúi người bái Nhị ca, nhất định phải thành tâm thành ý." "…" Mọi người đều ngơ ngác.

Lại còn phải cúi người bái?

Rốt cuộc là đang làm cái quái gì vậy?

Chương 536

Nhưng nghe lời Ngô Lương nói, những người Phường Nhân Quân tuy trong lòng rất khó hiểu, nhưng cũng rất hợp tác mà tụ lại, sau đó cùng nhau khá cung kính cúi mình trước Quan Vũ.

Bọn họ đã tin tưởng Ngô Lương vô điều kiện, bất kể Ngô Lương muốn họ làm gì, họ cũng sẽ làm trước rồi mới nói.

Còn bộ hạ của Lưu Bị thì lại không giống vậy.

Bọn họ vẫn đứng yên tại chỗ ngơ ngác nhìn cảnh tượng trước mắt, có chút bối rối.

Đương nhiên, nếu Lưu Bị ra lệnh cho họ đến đây bắt chước làm theo, họ hẳn cũng sẽ làm vậy, dù sao những người có mặt đều là thân tín đáng tin cậy nhất của Lưu Bị.

"Đại ca, huynh cũng qua đây cùng đi?" Ngô Lương bỗng lại vẫy tay với Lưu Bị.

"Ta cũng phải bái?" Lưu Bị sửng sốt.

Y là đại ca, còn Quan Vũ là nhị đệ.

Theo lễ tiết thời đại này, đại lễ như vậy Quan Vũ có thể hành với Lưu Bị, nhưng Lưu Bị lại không thể hành với Quan Vũ.

Dù là hai người cùng bái, Quan Vũ cũng cần phải tỏ ra khiêm tốn hơn một chút.

"Hiện giờ huynh đang bị tiểu nhân quấy phá, người đáng bái nhất chính là huynh đó." Ngô Lương nói vậy, "Lúc này huynh không thể coi Nhị ca là Nhị ca, huynh phải coi y là một vị thần linh có thể giúp chúng ta tránh hung hóa cát, giúp chúng ta tâm tưởng sự thành.

Lòng nhất định phải thành kính, nếu không e rằng sẽ không linh nghiệm… Còn Tam ca, huynh cũng qua đây bái một bái đi, tin ta sẽ không sai đâu." "…" Một phen lời nói khiến Lưu Bị ngẩn người.

Nhưng rất nhanh y đã suy luận ra một kết luận từ lời Ngô Lương: Chẳng lẽ Tứ đệ đây là muốn thỉnh thần nhập xác Nhị đệ, rồi để vị thần linh đó trấn áp ác quỷ trong mộ, bảo hộ chúng ta chuyến này thuận lợi?

Nghĩ vậy, rồi nghĩ đến kẻ tiểu nhân đáng chém nghìn đao kia, Lưu Bị lập tức không do dự nữa, lập tức hạ lệnh Trương Phi và các binh sĩ tùy hành khác cũng đều đến trước mặt Quan Vũ, sau đó cung cung kính kính cúi mình xuống bái Quan Vũ.

Đặc biệt là chính y, cúi người thật sâu, vừa nhìn đã thấy đặc biệt thành tâm.

"Nhị ca, có thể bắt đầu rồi." Ngô Lương gật đầu với Quan Vũ, cũng cúi mình bái xuống.

"Ách…" Nhìn những người đang quỳ lạy mình, Quan Vũ khi đối mặt với thiên quân vạn mã cũng chưa từng căng thẳng, nhưng giờ phút này lại có chút căng thẳng, bàn tay cầm bát còn run nhẹ.

"Bắt đầu đi, Nhị ca." Ngô Lương khẽ ngẩng đầu lên, thúc giục.

"Khái khái!" Quan Vũ đành cứng đầu hắng giọng, trải tấm lụa ra trên tảng đá trước mặt, sau đó cầm bát ngồi xuống, rồi dùng tay kia chấm một ít nước sạch trong bát, vừa vẩy nước về phía mọi người đang đứng, vừa chính khí rành mạch đọc: "Nhất sái thiên khai, nhị sái địa liệt, tam sái nhân trường thọ, tứ sái thiên thần quy thiên giới, ngũ sái địa thần nhập u minh, lục sái hung thần ác sát thối, chư thần hồi tị, thiên địa vô kỵ, hữu hộ nhĩ đẳng gia sự thuận lợi, tâm tưởng sự thành, phùng hung hóa cát, bách vô cấm kỵ, cấp cấp như luật lệnh!" "Hô…" Có lẽ vì căng thẳng, Quan Vũ đọc nhiều chữ như vậy mà không thở

một hơi, đọc xong mới thở phào nhẹ nhõm.

"Lễ thành!

Nhị ca vất vả rồi." Ngô Lương khi đứng dậy đã tươi cười rạng rỡ.

Dù sao, về mặt tâm lý y đã cảm thấy lần này ổn rồi, dù sao y vừa mới "bài" sống Quan Nhị Gia mà.

Còn con kê huynh bị y đặt cái FLAG chắc chắn chết kia, khả năng tinh thần có thể sống sót trở về cũng tăng lên không ít.

Mọi người nghe vậy đều lần lượt đứng dậy.

Rất nhiều người vẫn không hiểu vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, càng không chắc hành động này rốt cuộc có ý nghĩa gì.

Đặc biệt là Chân Mật.

Nàng vừa rồi cũng như Lưu Bị cho rằng Ngô Lương đang thỉnh thần, nhưng nàng lại là người duy nhất không cùng mọi người hành lễ bái lạy, bởi vì nàng phải xem Ngô Lương thỉnh đến vị thần đó có đủ tư cách để nàng bái hay không.

Kết quả lại là không.

Là một xuất mã tiên có thể gọi là thủy tổ, không ai hiểu rõ việc nhập xác hơn nàng, nhưng vừa rồi nàng lại hoàn toàn không cảm nhận được bất kỳ dấu hiệu nào cho thấy Quan Vũ bị bất kỳ vật thể nào nhập xác… Còn Lưu Bị thì đã tranh thủ đi đến bên cạnh Quan Vũ, mắt trông mong hỏi nhỏ: "Nhị đệ, vừa rồi ngươi có cảm giác kỳ lạ nào không?" "Cái này…" Quan Vũ không mấy tự tin đáp, "Cũng không có cảm giác kỳ lạ nào quá rõ ràng.

Nếu nhất định phải nói có cảm giác gì, có lẽ dưới chân có chút tê dại, lưng có thể cũng từng hơi ngứa, còn con mắt này, dường như

không tự chủ mà giật vài cái?" "Phải rồi!

Phải rồi!" Lưu Bị có chút ngưỡng mộ nói, "Đây có lẽ chính là cảm giác bị thần nhập xác, chỉ là không biết Tứ đệ đã thỉnh đến vị thần nào để bảo hộ chúng ta…" Tuy nhiên vào tối hôm đó.

Khi binh sĩ Phường Nhân Quân kéo sợi dây ra thì mới phát hiện, đầu bên kia của sợi dây đã không còn tung tích của con Kê công nữa!

"Ấy… Công tử!" Binh sĩ liền lộ vẻ kinh hãi, hoảng hốt vội vàng cầm dây thừng đưa Ngô Lương xem xét.

Chúng nhân Phường Nhân Quân cũng nín thở, từ trước đến nay bọn họ đã đào trộm không ít lăng mộ, nhưng chuyện này là lần đầu tiên xuất hiện, khởi đầu bất lợi như vậy, sao lòng bọn họ có thể không dao động?

Còn Lưu Bị cùng những người khác cũng đồng dạng lộ vẻ kinh ngạc nghi ngờ.

Tuy bọn họ không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng Ngô Lương trước đó từng nói công dụng của Đại công tước kê là để "biện tà", giờ đây Đại công tước kê đã biến mất tăm, đương nhiên không phải là điềm lành gì, chỉ là hiện tại vẫn chưa rõ rốt cuộc điều này có ý nghĩa gì.

"Đừng vội." Lòng Ngô Lương tuy cũng giật thót một cái, nhưng giờ phút này người không thể rối loạn trận cước nhất chính là hắn, nếu không cảm xúc của mọi người nhất định sẽ bị ảnh hưởng.

Thế là hắn mặt không đổi sắc nói, "Nếu trong tòa mộ này thực sự có tà khí, con Đại công tước kê này chỉ sẽ chết chứ tuyệt nhiên không biến mất.

Do đó, có lẽ là nút buộc bị tuột, hoặc cũng có thể là dây thừng dùng lâu ngày tự đứt." "……" Tuy nhiên, lời nói này không thể hoàn

toàn xua tan nỗi lo lắng của mọi người.

Bọn họ không trực tiếp đáp lời, mà vẫn khẽ nhíu mày, nhìn vào lối mộ đen kịt không xa.

Ngô Lương hiểu rõ điều này.

Vì vậy, sau khi nói xong, hắn cũng không bận tâm đến phản ứng của mọi người, tự tay cầm dây thừng lại xem xét kỹ lưỡng.

Vừa xem xong, Ngô Lương cũng có chút kinh hãi, bởi vì đầu sợi dây thừng lại là một vết cắt vô cùng gọn gàng, trông như bị thứ lợi khí nào đó cắt đứt một cách sạch sẽ vậy.

Đây cũng không phải là điềm lành gì.

Ngô Lương nghĩ đến hai khả năng: một là trong mộ có thể có cơ quan phòng trộm sắc bén, Đại công tước kê khi đi qua đã chạm vào cơ quan, khiến lợi khí rơi xuống cắt đứt dây thừng; hai là trong mộ có thể tồn tại một loại sinh vật không rõ tên, giống như con Hống đã thấy trong lăng mộ Lương Hiếu Vương trước đây, hàm răng sắc bén của nó chắc chắn cũng có khả năng cắn đứt dây thừng chỉ bằng một miếng.

Dù sao thì sức của Đại công tước kê có hạn, dây thừng dùng để buộc nó cũng chỉ có thể chọn loại nhỏ và nhẹ, nếu không Đại công tước kê căn bản không thể tự do hoạt động, do đó độ bền của dây thừng đương nhiên cũng phải giảm đi không ít.

Đừng nói là tà vật như Hống, ngay cả một người bình thường cũng có thể cắn đứt, chỉ là vết cắt chắc chắn sẽ không gọn gàng như vậy thôi.

“Sợi dây thừng này ban đầu dài bao nhiêu?” Ngô Lương nhìn binh sĩ hỏi.

“Bẩm công tử, ban đầu khoảng mười một trượng.” Binh sĩ vội

đáp.

"Bây giờ thì sao?" Ngô Lương ước chừng sợi dây thừng còn lại, có sáu, bảy trượng là đã tốt lắm rồi.

"Hơn bảy trượng một chút." Binh sĩ đáp.

Điều này càng chứng thực rằng Đại công tước kê tuyệt đối không phải là tự tuột dây mà biến mất trong mộ.

Đồng thời cũng có thể rút ra một kết luận, bất luận Đại công tước kê đã trải qua chuyện gì, nơi xảy ra sự cố chắc hẳn nằm trong phạm vi hơn bảy trượng tính từ lối mộ.

Vì sao lại nói như vậy?

Bởi vì tổng chiều dài sợi dây thừng còn lại chỉ hơn bảy trượng, cho dù Đại công tước kê đã chạy đến chỗ xa nhất, kéo căng sợi dây, thì thứ cắt đứt sợi dây xa nhất cũng chỉ có thể ở vị trí đó.

Hơn nữa, hiện tại vẫn chưa thể xác định sợi dây thừng rốt cuộc bị cắt đứt vào lúc nào.

Nếu nó bị cắt đứt khi sợi dây thừng chưa bị Đại công tước kê kéo căng, thì khoảng cách sẽ chỉ ít hơn chiều dài sợi dây còn lại.

"Sau khi thả gà trống vào, ngươi có luôn túc trực bên ngoài cửa mộ không?" Ngô Lương tiếp tục hỏi.

"Bẩm công tử, từ khi công tử giao con gà trống này cho tiểu nhân chăm sóc, tiểu nhân đã tự dưỡng gần một năm nay.

Trong khoảng thời gian này, tiểu nhân mỗi ngày đều cho nó ăn ngon uống tốt, lúc rảnh rỗi tiểu nhân còn phải thả nó ra khỏi lồng, tự tay vuốt ve từng sợi lông cho nó.

Nếu nói trong đoàn thương đội chúng ta ai có tình cảm sâu nặng nhất với con gà trống này, trừ công tử ra, thì nhất định là tiểu nhân

rồi.” Binh sĩ bỗng có chút thương cảm đỏ hoe mắt, sụt sịt nói, “Vì vậy, mỗi khi con gà trống này rời lồng đi vào… ra ngoài kiếm ăn, tiểu nhân nhất định sẽ túc trực bên cạnh tận tâm chờ đợi.

Nó ra ngoài bao lâu tiểu nhân đợi bấy lâu, ngay cả đi nhà xí cũng giải quyết gần đó, căn bản không dám đi xa, chỉ sợ nó lỡ may đi lạc, phụ lòng tin tưởng của công tử dành cho tiểu nhân.

Lần này cũng vậy, tiểu nhân chưa từng rời cửa mộ nửa bước.” “……” Ngô Lương cạn lời, tên gia hỏa này thật là đủ rồi, một câu hỏi đơn giản, cớ gì phải nói phức tạp như vậy?

Nhưng nghĩ lại câu hỏi vừa rồi của mình, e rằng binh sĩ này đã hiểu lầm ý của hắn thành trách cứ, để tránh bị hắn oan uổng nên mới nói tỉ mỉ như vậy.

“Ngươi làm rất tốt, ta bình nhật đều nhìn thấy và ghi nhớ trong lòng, nếu không sao ta lại đặc biệt giao con gà trống này cho ngươi nuôi dưỡng?” Ngô Lương trước tiên cười trấn an binh sĩ này, sau đó mới tiếp tục hỏi, “Ta hỏi ngươi như vậy là muốn tìm hiểu tình hình lúc đó.

Khi ngươi canh gác bên ngoài cửa mộ có từng nghe thấy động tĩnh gì bất thường không?” “Cái này…” Binh sĩ bình tĩnh lại, nhíu mày suy nghĩ kỹ một lượt, cuối cùng vẫn lắc đầu nói, “Trừ lúc đầu con gà trống kêu hai tiếng, sau đó liền không còn động tĩnh gì nữa.” “Ta hiểu rồi.” Ngô Lương khẽ gật đầu.

Xem ra tạm thời không có manh mối rõ ràng nào có thể chứng minh Đại công tước kê rốt cuộc đã gặp phải chuyện gì.

Mà chuyện này chỉ dựa vào suy luận chắc chắn không thể đưa ra kết luận chính xác.

Hiện nay cửa mộ cũng đã mở được ba, bốn canh giờ, không khí

trong mộ và không khí bên ngoài hẳn đã sơ bộ lưu thông trao đổi, cẩn thận một chút tiến vào trong hẳn sẽ không có vấn đề gì lớn… Trầm ngâm một lát, Ngô Lương cuối cùng quay người lại nói với Lưu Bị: "Đại ca, tiểu đệ cho rằng sự việc đã đến nước này, để tránh đêm dài lắm mộng, chúng ta vẫn nên nhanh chóng vào mộ tìm hiểu.

Nếu thực sự có vấn đề gì, cũng có thể rút ra và tìm cách khác sớm." "A?

Nga nga!" Lưu Bị cũng không biết đang nghĩ gì, thậm chí hơi thất thần, cho đến khi nghe thấy tiếng Ngô Lương mới đột nhiên hoàn hồn, vội vàng đáp, "Hiền đệ nói có lý… nhưng có cần ta phái vài dũng sĩ vào trước thăm dò một lượt không?

Nếu không có gì bất trắc, hiền đệ hãy tự mình mạo hiểm cũng không muộn, nếu không lỡ hiền đệ có bất trắc gì, ta đây trong lòng khó mà yên ổn a?" "Thiện ý của đại ca tiểu đệ hiểu rõ, nhưng tiểu đệ trước đây đã nói, việc vào mộ không giống những việc khác, mấy vị dũng sĩ không biết những điều kiêng kỵ trong đó, e rằng lỡ may lại phạm phải đại kỵ, đến lúc đó dù lăng mộ này có bày ra trước mắt, chúng ta cũng vạn vạn không thể vào được đâu." Ngô Lương lại nghiêm sắc mặt nói.

Nếu thực sự yên tâm, Ngô Lương khi dẫn Phường Nhân Quân đi đạo mộ đã không tự mình mạo hiểm, hoàn toàn có thể như Tào Bẩm trước kia, triệu tập một đám nô dịch để bọn họ đánh trận đầu.

Nghĩ cũng biết, trừ số ít lăng mộ cực kỳ đặc biệt, đại đa số lăng mộ đều có thể bị chiến thuật biển người như vậy san bằng, mà hắn thì sẽ không gặp bất kỳ nguy hiểm nào.

Đáng tiếc là Lưu Bị cùng những người khác và hắn có những mục đích khác biệt về bản chất.

Bọn họ đạo mộ chỉ vì cầu tài, còn việc hủy hoại thứ gì, khiến di

tích nào hoàn toàn thất truyền, hay có thể tự mình kiểm chứng điều gì, những điều này đều không nằm trong phạm vi cân nhắc của bọn họ.

Vì vậy, việc sử dụng phương thức như vậy cũng không có gì đáng trách.

"Cái này…" Nghe lời Ngô Lương, Lưu Bị lập tức lộ vẻ khó xử.

Nếu có người lỡ may phạm đại kỵ khiến hắn không thể vào lăng mộ này, vậy thì dù bên trong có bảo vật cứu mạng đi chăng nữa, hắn e rằng cũng rất khó lấy ra, chuyến đi này liền trở thành công cốc, điều này đương nhiên vạn vạn không thể.

Như vậy chằm chằm nhìn Ngô Lương, Lưu Bị có chút thấp thỏm hỏi: "Theo ý hiền đệ, lúc này nên xử trí thế nào?" "Nơi này khác với mặt đất, người càng nhiều càng dễ xảy ra sự cố.

Đại ca, Nhị ca, Tam ca, ba người hãy mang thêm vài binh sĩ tinh nhuệ nhất cùng ta tiến vào.

Chương 537

Sau khi vào lăng mộ nhất định phải nghe mệnh ta hành sự, tuyệt đối không được tự ý hành động." Ngô Lương nghiêm mặt nói, "Còn chúng ta, sẽ mang theo một số pháp khí có thể trừ tà.

Chẳng may thực sự có điều gì bất thường, xin đại ca và mọi người hộ pháp cho chúng ta.

Chúng ta sẽ cố gắng xử lý thỏa đáng, tuyệt đối không để đại ca phải đi chuyến này uổng phí." "Cứ theo ý hiền đệ mà làm đi, Nhị đệ, Tam đệ, hai người đi chọn vài tinh binh đến." Lưu Bị thấy Ngô Lương đã hạ quyết tâm, cũng không tiện nói thêm gì nữa, gật đầu nói với Quan Vũ và Trương Phi. …… Nửa canh giờ sau, công tác chuẩn bị nhập mộ đã hoàn tất.

Lưu, Quan, Trương ba người tổng cộng mang theo năm tinh binh.

Năm tinh binh này thân cường thể tráng, bao gồm cả ba người Lưu, Quan, Trương, tổng cộng tám người toàn bộ đều trang bị vũ trang đầy đủ, trông như muốn đánh một trận lớn.

Còn Ngô Lương thì mang theo các thành viên cốt cán của Phường Nhân Quân, bao gồm cả Chân Mật vừa mới gia nhập.

Hắn mang tất cả pháp khí và dụng cụ phòng hộ trên người, cũng không dám lơ là.

Tuy nhiên, có một thứ Ngô Lương lại không mang theo bên mình – Tùy Hầu Châu.

Hắn bọc Tùy Hầu Châu kỹ càng, tạm thời giao cho Bạch Tinh Tinh bảo quản.

Mặc dù thứ này rất thích hợp để chiếu sáng khi đạo mộ, nhưng ý

nghĩa và giá trị vốn có của nó lại khiến hắn chưa chắc đã thích hợp để lộ ra trước mặt Lưu Bị và những người khác, vẫn là nên cẩn thận một chút thì tốt hơn.

Hơn nữa, lần này sử dụng bó đuốc cũng dễ dàng hơn trong việc kiểm tra tình trạng không khí trong mộ.

Hai bên rất nhanh hội hợp bên ngoài cửa mộ.

Lưu Bị và những người khác hiển nhiên trong lòng vẫn có chút căng thẳng, sắc mặt trông còn nghiêm túc và thận trọng hơn bất cứ lúc nào trước đó, thậm chí tư thế đứng cũng có chút cứng nhắc.

So với họ, Ngô Lương và những người khác thì bình thường hơn nhiều.

Ngay cả Chân Mật, người trước đây không giống một kẻ đạo mộ, lúc này cũng sắc mặt như thường, ít nhất là tốt hơn Lưu Bị và những người khác rất nhiều.

"Đại ca, tiểu đệ vừa nghĩ ra một chuyện rất quan trọng." Vừa gặp mặt, Ngô Lương liền gọi Lưu Bị sang một bên, sau đó dưới ánh mắt nghi hoặc của ông ta nói, "Hay là đại ca vẫn không nên vào mộ?

Người hiện đang phạm tiểu nhân, vận số và vận thế đều bị ảnh hưởng không nhỏ.

Nếu người tiến vào trong, e rằng càng dễ chiêu mời những chuyện bất tường, điều này cũng sẽ làm tăng nguy hiểm cho chuyến đi này, không thể không phòng." Đây là lúc chuẩn bị, Chân Mật nhắc nhở riêng mới khiến Ngô Lương ý thức được vấn đề này.

Tuy Chân Mật không biết Ngô Lương chính là "tiểu nhân" xung khắc với Lưu Bị, nhưng nàng vẫn nhắc Ngô Lương sau khi vào lăng mộ hãy cố gắng tránh xa Lưu Bị, nếu không lỡ may chiêu mời những chuyện bất tường, e rằng sẽ bị liên lụy.

Ngô Lương nghe vậy lập tức giật mình.

Sao lại không phải chứ!

Hiện tại "tiểu nhân" hắn đang ở ngay bên cạnh Lưu Bị, Lưu Bị chỉ thiếu việc viết một chữ "xui" thật to lên mặt rồi.

Nếu trong tình huống này mà dẫn Lưu Bị vào mộ, thì e rằng không chỉ đơn giản là có thể chiêu mời chuyện bất tường, mà là chỉ cần trong mộ có chỗ nào nguy hiểm, thì đến chín phần mười đều không có cách nào tránh khỏi!

Đến lúc đó Lưu Bị chưa chắc đã là "kim thu lôi" gì, rất có khả năng là một "hòn đá hút xui xẻo" sáng choang, vô cớ chiêu mời nhiều tai họa vốn có thể tránh được.

"Vậy có được không?" Biểu cảm của Lưu Bị lập tức có chút phức tạp.

Một mặt là vì đây vốn là việc của ông ta, nếu ông ta không đi cùng thì về lý không nói xuôi được; mặt khác lại là ông ta thực sự có chút không muốn đi vào, dù sao con người đều có bản năng xu lợi tị hại, giờ Ngô Lương nói vậy, đạo sĩ đã cho ông ta một cái cớ rất tốt.

"Đây cũng là vì ta và Nhị ca, Tam ca tốt, đại ca không cần lo lắng." Ngô Lương cười gật đầu.

Lưu Bị như trút được gánh nặng, nhưng lại vẻ mặt bất đắc dĩ nói: "Nếu đã như vậy, thì ta sẽ ở bên ngoài cầu phúc cho các ngươi, chờ đợi các ngươi bình an trở về.

Xin Tứ đệ nhất định phải cẩn thận nhiều hơn." …… Đoạn đường ban đầu vô cùng tĩnh lặng.

Quan Vũ và Trương Phi là những người khá thật thà, biết Ngô Lương chuyến này là có tình giúp đỡ, nên chủ động dẫn vài binh sĩ đi trước mở đường.

Khoảng cách hơn mười mét này rất nhanh đã đi qua.

Trong suốt thời gian đó, Ngô Lương không ngừng nhắc nhở, bảo Quan Vũ và Trương Phi chú ý tất cả những chi tiết nhỏ trong lối mộ, bởi vì dựa trên suy đoán trước đó, hắn cho rằng trong khoảng cách hơn mười mét này, rất có khả năng sẽ gặp phải thứ bí ẩn đã cắt đứt sợi dây thừng của con Đại công tước kê.

Nhưng ngay cả khi đã kiểm tra từng chi tiết nhỏ đã đi qua, bọn họ lại không phát hiện ra bất cứ điều gì.

Đây là kết quả Ngô Lương không mong muốn nhất.

Bởi vì nếu trong phạm vi này không phát hiện bất kỳ cơ quan bẫy rập nào, cũng không tìm thấy thứ có thể cắt đứt sợi dây thừng, thì điều đó chứng tỏ thứ đã cắt đứt sợi dây thừng rất có khả năng là một sinh vật có thể tự do hoạt động trong lăng mộ, tức là, đó có thể là một sinh vật sống mà Ngô Lương không thể tưởng tượng được.

Và dựa trên thời gian Lưu Bằng Tổ qua đời mà suy tính, sinh vật sống này còn cực kỳ có khả năng đã tồn tại gần ba trăm năm… Con người chắc chắn không có tuổi thọ dài như vậy, đại đa số động vật cũng đồng dạng không có tuổi thọ như vậy.

"……" Tuy nhiên, Ngô Lương không nói chuyện này với mọi người, chỉ nhắc nhở mọi người càng thêm cẩn thận, tuyệt đối không được lơ là.

Thế là công việc thám hiểm tiếp tục diễn ra.

Cứ thế lại men theo lối mộ đi sâu vào khoảng hơn mười mét nữa, bọn họ cuối cùng cũng nhìn thấy hai gian tai thất (phòng phụ) đối diện nhau ở phía trước.

"Ngô Hữu Tài, ta hình như nghe thấy…" Bạch Tinh Tinh lập tức kéo Ngô Lương một cái, như thể đã nghe thấy động tĩnh gì.

Ngay lúc đó.

"Đang lang!" Một âm thanh giòn tan mà tất cả mọi người đều có thể nghe thấy liền truyền ra từ gian tai thất bên phải. ---------- "!!!" Trong mộ thất tĩnh mịch bỗng nhiên truyền đến âm thanh như vậy, tựa hồ khiến mọi người giật mình.

Ngay cả Quan Nhị gia cũng vô thức rùng mình một cái, sau đó "xoạt" một tiếng rút trường kiếm đeo bên hông ra.

Nếu có thứ gì đó vào lúc này xông ra từ gian tai thất kia, chắc chắn sẽ phải hứng chịu đòn tấn công không phân biệt của ông ấy.

Trương Phi và các binh sĩ dưới quyền cũng vậy, tất cả đều lộ vẻ như gặp đại địch.

Dù sao bọn họ là lần đầu tiên đạo mộ, lại sống trong thời đại mọi người đều tin tưởng quỷ thần, thêm vào đó là sự "khởi đầu bất lợi" trước đó, tinh thần căng thẳng cao độ cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Bởi vì trong nhiều câu chuyện truyền thuyết của thời đại này, quỷ thần căn bản không phải là thứ mà võ lực thông thường có thể đối phó.

Vì vậy, tình cảnh này đối với Quan Vũ và Trương Phi mà nói, tuyệt đối còn kích thích hơn cả việc đối mặt với thiên quân vạn mã.

Tuy nhiên, thực ra Ngô Lương và những người khác cũng chẳng khá hơn là bao.

Bọn họ chỉ là đã gặp không ít tình huống tương tự, không đến mức phản ứng dữ dội như Quan Vũ, Trương Phi, nhưng lúc này cũng đồng dạng không dám lơ là, từng người đều đã chuẩn bị sẵn sàng để ứng phó với mọi tình huống bất ngờ.

"……" Cứ thế mọi người liền như bị điểm huyệt, nín thở im lặng đứng tại chỗ lắng nghe kỹ lưỡng, hy vọng có thể thông qua âm thanh

để phán đoán rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì bên trong tai thất.

Nhưng sau tiếng động đó, bên trong ngược lại không còn bất kỳ âm thanh nào nữa, cứ như thể không có chuyện gì xảy ra vậy.

Một lát sau.

"Tinh Tinh, sao rồi?" Ngô Lương nhìn Bạch Tinh Tinh có thính lực hơn người hỏi.

Bọn họ không nghe thấy động tĩnh gì, nhưng điều đó không có nghĩa là Bạch Tinh Tinh cũng không nghe thấy gì.

Bạch Tinh Tinh lắc đầu, nhíu mày nói: "Vừa rồi dường như là động tĩnh do một vật bằng đồng hoặc sắt rơi xuống đất và va chạm với gạch đá phát ra, còn đi kèm với động tĩnh đó, ta còn loáng thoáng nghe thấy một vài âm thanh sột soạt rất nhỏ.

Tạm thời không thể nghe ra âm thanh nhỏ này rốt cuộc là do thứ gì phát ra, nhưng có chút giống một sinh vật có thể di chuyển, bởi vì ta nghe thấy âm thanh này dần dần di chuyển về phía xa khỏi chúng ta, giờ thì đã xa đến mức không thể nghe thấy bất kỳ động tĩnh nào nữa."
"Sinh vật sống…" Nghe lời này, sắc mặt mọi người lập tức càng thêm khó coi.

Vào mộ sợ nhất chính là gặp phải sinh vật sống, bởi vì trong không gian kín đã bị phong bế mấy trăm năm như thế này, những sinh vật có thể sống sót được tuyệt đối không phải là kẻ dễ đối phó.

Thậm chí trong truyền thuyết dân gian, sinh vật sống trong mộ dù không phải tà vật, cũng nhất định sẽ làm tăng đáng kể khả năng thi thể biến thành cương thi hoặc bật dậy, điều này đối với những kẻ không mời mà đến như bọn họ, tuyệt đối không phải điềm lành gì.

"Ngươi xác nhận âm thanh nghi là của sinh vật sống này đã dần dần rời đi rồi sao?" Ngô Lương lại nắm lấy trọng điểm trong lời nói

của Bạch Tinh Tinh, đặc biệt xác nhận một lần.

"Xác nhận." Bạch Tinh Tinh khẽ gật đầu, cực kỳ ngắn gọn nhưng đầy quả quyết nói.

"Nhị ca, Tam ca, hai người lùi lại, Điển Vi hộ vệ ta." Ngô Lương lập tức đi xuyên qua Quan Vũ và Trương Phi cùng những người khác, mang theo Điển Vi cẩn thận từng li từng tí đến trước tai thất phát ra động tĩnh kia, sau đó dưới sự bảo vệ của Điển Vi, từ từ thò đầu vào nhìn vào bên trong.

"……" Quan Vũ và Trương Phi nghe vậy hiển nhiên muốn nói điều gì đó, nhưng thấy tình huống này vẫn ngoan ngoãn ngậm miệng, sau đó tự nguyện cầm binh khí đi đến bên cạnh Ngô Lương và Điển Vi, làm ra tư thế phòng thủ.

Điển Vi thấy hai người cầm binh khí tiếp cận Ngô Lương, đôi song kích cũng đã cầm trong tay, cảnh giác nhìn chằm chằm hai người.

Thấy hai người chỉ tự phát đến để trấn giữ cho Ngô Lương, ông mới khẽ gật đầu với hai người, càng thêm chuyên chú bảo vệ Ngô Lương, chỉ là ánh mắt vẫn luôn không rời hai người. …… Gian tai thất này là nơi dùng để cất giữ binh khí tùy táng.

Rất nhiều lăng mộ đều có bố cục như vậy, ví dụ như những ngôi mộ Hán đã đạo trước đây đều như vậy.

Gian tai thất phía trước nhất cất giữ binh khí tùy táng và tượng binh mã các loại, giống như cánh cửa phòng thủ của cả lăng mộ, ý nghĩa là có binh mã trấn thủ lăng mộ cho chủ nhân, canh gác cửa lớn âm trạch.

Nhưng lúc này, Ngô Lương nhìn thấy lại không phải là một phòng binh khí sắp đặt ngăn nắp, phân loại rõ ràng.

Không ít binh khí đã rỉ sét nằm ngổn ngang trên mặt đất, một số chuôi gỗ binh khí cũng đã mục nát gãy rời, chỉ còn lại phần kim loại tương đối nguyên vẹn.

Điều này dường như không hợp lý.

Bởi vì phàm là lăng mộ có đồ tùy táng, nhất định sẽ được sắp xếp gọn gàng, và sau khi an táng chủ nhân liền sẽ lập tức phong bế cửa mộ.

Chỉ cần không phải sau này có đạo mộ tặc ghé thăm lăng mộ, thì những vật tùy táng đó dù có thể bị thời gian ăn mòn mà hư hại, cũng tuyệt nhiên sẽ không trở nên lộn xộn như vậy, ít nhất cũng phải còn giữ được quy luật sắp đặt trước đó.

Cũng chính vì gian phòng binh khí này quá lộn xộn, và bụi bặm cũng không được bảo lưu nguyên vẹn, Ngô Lương nhất thời căn bản không thể phán đoán vừa rồi rốt cuộc là thứ gì phát ra động tĩnh.

Nhưng theo lời Bạch Tinh Tinh, tám phần chính là một trong số những binh khí này.

"Chư vị đừng hoảng, bên trong tạm thời không có dị vật gì." Quan sát kỹ một lượt như vậy, Ngô Lương quay đầu nói với mọi người.

Kết quả vừa quay đầu liền thấy trừ Điển Vi ra, Quan Vũ và Trương Phi lại tự giác đứng bên cạnh mình, trong lòng hắn cảm giác an toàn tăng vọt.

Ba người này tùy tiện chọn một người ra cũng có thể xưng là đỉnh cao chiến lực võ tướng thời Tam Quốc, một lúc ba người bảo vệ mình, Ngô Lương cảm thấy mình e rằng cũng có thể ra vào Thường Bản Pha thất tiến thất xuất rồi.

"Hô ——" Mọi người hiển nhiên thở phào nhẹ nhõm, sau đó cùng nhau xúm lại nhìn vào mộ thất.

Chương 538

"Trước đừng đi vào, đừng phá hủy những dấu vết còn lại trên bụi, những dấu vết này tuy rất lộn xộn, nhưng chúng ta có lẽ vẫn có thể tìm ra một số manh mối hữu ích." Ngô Lương giơ tay ngăn mọi người lại, sau đó vẫy tay gọi mấy người Phường Nhân Quân, "Tinh Tinh, Vu Cát… và cả ngươi, cùng ta vào mộ thất này xem xét, chú ý đừng bỏ qua bất kỳ chi tiết nhỏ nào, cũng đừng dễ dàng phá hủy những dấu vết còn lại trên bụi." Cái "ngươi" này chính là Chân Mật.

Chỉ là nàng ở địa phương này là người có danh tiếng khá lớn, không tiện gọi tên trước mặt Quan Vũ và Trương Phi, nếu không có thể sẽ gây ra phiền phức khác.

Bạch Tinh Tinh thính lực hơn người.

Vu Cát kiến thức và học thức hơn người.

Còn Chân Mật thì… thực ra về kiến thức và học thức, Ngô Lương cảm thấy nàng tuyệt đối trên cả Vu Cát, thậm chí nghiên cứu về cổ văn tự cũng mạnh hơn Vu Cát rất nhiều, dù sao cũng là hồ yêu chín đuôi sống mấy ngàn năm, hai phương diện này hoàn toàn có thể thay thế Vu Cát.

Nhưng Vu Cát cũng có những ưu điểm không thể thay thế, thuật kham dư của ông ta cũng rất quan trọng, còn Chân Mật trong phương diện này dường như còn thiếu sót.

Ba người đáp một tiếng, rất nhanh đến bên cạnh Ngô Lương.

Trong quá trình này, thần sắc Chân Mật nhìn Bạch Tinh Tinh cũng lặng lẽ thay đổi.

Lúc này nàng cuối cùng cũng nhận ra, Bạch Tinh Tinh không chỉ

đơn thuần là bình hoa và phụ dung mà Ngô Lương giữ bên mình để thỏa mãn nhu cầu sinh lý, nàng cũng là một phần rất quan trọng trong tiểu đội này.

Kể từ khi gia nhập vào tiểu đội này.

Ngoại trừ Ngô Lương như một cuốn sách không ngừng thể hiện những năng lực khác người, không ngừng tạo ra bất ngờ và kinh ngạc cho nàng.

Mỗi người trong tiểu đội này cũng dần dần thể hiện những điểm vượt trội của mình, bọn họ không có ai là người tầm thường vô dụng, mỗi người nếu tách ra, đều có thể độc lập đảm đương một phương diện nào đó trong lĩnh vực riêng.

So sánh như vậy, bản thân nàng ngược lại không còn đặc biệt đến thế.

Đồng thời Chân Mật cũng đã nhận ra.

Ngô Lương quả thực là người có thể làm nên đại sự, hơn nữa nếu Ngô Lương nguyện ý, dù không cần sự giúp đỡ của nàng, ở một mức độ nào đó cũng đã có năng lực làm nên đại sự, chỉ xem hắn rốt cuộc có nguyện ý hay không… …… Sau một hồi xem xét, bọn họ cũng không phát hiện ra điều gì đặc biệt trong đống binh khí này.

Ngược lại, điều thu hút sự chú ý nhất, lại là một vết tích không rõ rốt cuộc do thứ gì để lại trên lớp bụi dưới đất.

Những vết tích này rất có thể là dấu chân.

Bởi vì chúng tạo thành rất nhiều đường cong uốn lượn… Tuy nhiên, những "dấu chân" này trông rất kỳ lạ, tất cả đều do từng chấm nhỏ dài khoảng tối đa một centimet tạo thành.

Ngô Lương cũng không biết nên mô tả những chấm nhỏ này như thế nào, hắn chỉ có thể nói, nếu dùng đầu mũi kiếm dài khẽ đâm

xuống đất, vết tích để lại hẳn sẽ giống hệt những chấm nhỏ này.

Vì vậy, nếu những chấm nhỏ dài này chính là dấu chân của một thứ gì đó, thì từ đó có thể suy đoán, móng vuốt của thứ này nhất định vô cùng sắc nhọn… Và lần theo những dấu chân này mà tìm kiếm, Ngô Lương và những người khác rất nhanh đã phát hiện ra một cái động ở phía sau một giá binh khí đã đổ xuống đất và vỡ nát.

Cái động này trông có đường kính khoảng hai mươi centimet.

Nó được khoét thẳng từ bức tường gạch đá cứng rắn, và gần cửa động trên gạch đá, còn có thể nhìn thấy rất nhiều vết tích rõ ràng giống như bị đao chém rìu bổ.

Phía dưới cửa động, cũng có thể nhìn thấy một đống vụn đá đã bị nén phẳng và tro đất đã khô cạn từ lâu.

Ngoài ra.

Thông qua cửa động mượn ánh sáng bó đuốc nhìn vào bên trong, cũng có thể thấy chỉ riêng bức tường mộ thất bằng gạch đá này đã dày khoảng nửa mét!

Nhìn thấy cảnh này, Ngô Lương không khỏi nghi hoặc.

Là đạo động sao?

Hiển nhiên không phải.

Cái động nhỏ như vậy, đại khái chỉ có người như Dương Vạn Lý, kẻ họa được phúc nắm giữ "Súc cốt công" mới có thể ra vào, hơn nữa khoảng cách không thể quá dài, nếu không căn bản không thể hoạt động.

Vậy là do một số động vật hoang dã vô tình đào ra sao?

Ngô Lương vẫn cảm thấy không thể nào.

Loài động vật hoang dã đào hang mạnh nhất mà hắn có thể nghĩ

đến là tê tê, nhưng bức tường dày tới nửa mét, lại dùng gạch đá vô cùng cứng rắn, tê tê e rằng dù có mài mòn hết móng vuốt cũng tuyệt nhiên không thể đào xuyên, huống chi lại để lại những vết tích rõ ràng giống như bị đao chém rìu bổ trên đó.

Trừ phi.

Ngô Lương nghĩ ra một thứ có thể làm được việc này, chính là "Kim cương toản" mà hắn mang theo bên mình, nhưng ngay cả "Kim cương toản" ra tay, móng vuốt và răng nhỏ bé của nó cũng sẽ không để lại vết tích lớn như vậy.

Tuy nhiên, có một điểm đáng chú ý.

Đó là Bạch Tinh Tinh vừa rồi nghe thấy âm thanh sột soạt dần dần rời đi, tức là nếu vừa rồi trong mộ thất thực sự có sinh vật sống gì đó, thì có thể cái động này chính là thứ đó đã chui ra, và thứ đó tám phần cũng đã rời khỏi đây thông qua cái động này.

"……" Bạch Tinh Tinh, Vu Cát và Chân Mật ba người cũng đồng dạng chú ý đến cái động này, trên mặt cũng lộ vẻ nghi hoặc.

"Công tử, hay là bảo Dương Vạn Lý chui vào trong động thăm dò một lượt, cái động này nếu hắn thi triển Súc cốt công hẳn là có thể vào được chứ?" Trầm ngâm một lát, Vu Cát đề nghị như vậy.

"Không được!" Ngô Lương lập tức phủ quyết, "Tạm thời vẫn chưa biết cái động này thông đi đâu, hơn nữa thứ có thể đào ra cái động này rất có khả năng đang ở sâu bên trong, nếu Dương Vạn Lý tiến vào sau đó gặp phải nó, e rằng khoảnh khắc liền sẽ bị nó xé thành trăm mảnh, không thể để Dương Vạn Lý mạo hiểm như vậy." "Ách… Lão hủ suy tính không chu đáo, thất ngôn rồi." Vu Cát lập tức mặt mày ngượng nghịu, vội vàng xin lỗi.

Mặc dù ông ta bình thường hay cãi vã với Dương Vạn Lý, nhưng

cũng không có ý định hại tính mạng Dương Vạn Lý.

Ngô Lương cũng biết ông ta là người như thế nào, sẽ không nghĩ theo hướng này.

Nếu không, bất kể Vu Cát có bản lĩnh đến đâu, Ngô Lương cũng nhất định sẽ đuổi ông ta ra khỏi Phường Nhân Quân, nếu không cuối cùng cũng là một họa hoạn.

"Tinh Tinh, lúc này đứng ở đây, có thể nghe thấy động tĩnh gì từ trong động truyền ra không?" Ngô Lương lại quay đầu nhìn Bạch Tinh Tinh hỏi.

"Không có động tĩnh." Bạch Tinh Tinh lắc đầu nói.

Tức là thứ đó hoặc đã đi xa, hoặc lúc này đang ẩn mình trong động, chuẩn bị chờ thời cơ hành động.

"Emmm…" Ngô Lương nhíu mày trầm ngâm, "Để tránh việc sau khi chúng ta rời khỏi đây, thứ không rõ rốt cuộc là vật gì đó lại chui ra từ cái động này, chúng ta nên phong kín cái động này trước, rồi hẵng tiếp tục đi sâu vào." Nghĩ như vậy, Ngô Lương đã bắt đầu cúi người thu dọn những binh khí nằm rải rác trên đất.

Sau đó từng cái từng cái nhét binh khí vào trong cửa động, chuôi hướng ra ngoài, lưỡi hướng vào trong.

Bạch Tinh Tinh, Vu Cát và Chân Mật ba người cũng cùng nhau giúp nhặt binh khí trên đất đưa lên.

Chốc lát sau, hơn hai mươi thanh binh khí đã bị nhét kín mít cửa động.

"Điển Vi, ngươi vào đây." Lúc này Ngô Lương lại nhặt thanh binh khí cuối cùng trên đất, rất khó khăn nhét vào khe hở giữa những binh khí kia.

Kết quả thanh binh khí này mới nhét được một nửa liền không thể vào thêm một phân nào nữa, đành phải gọi Điển Vi vào, "Nhét thanh binh khí này vào nữa, nếu có thể, hãy cố gắng nhét thêm vài thanh qua các khe hở, xong việc dùng chân đá một cái, nhất định phải đảm bảo những binh khí này đều chen chúc chặt chẽ vào nhau bịt kín cửa động." "Tuân lệnh!" Điển Vi lập tức bắt đầu ra sức.

Cửa động mà Ngô Lương đã không thể nhét thêm binh khí vào được, Điển Vi lại cưỡng ép nhét thêm sáu thanh binh khí nữa.

Nếu không phải thanh binh khí thứ bảy nhét vào một nửa thực sự không thể sâu hơn được nữa, đến mức Điển Vi vì sức lực quá lớn mà làm gãy chuôi, thì ông ta e rằng vẫn còn muốn tiếp tục nhét vào.

Cứ thế những binh khí này liền cùng nhau tạo thành một cấu trúc "ốc vít nở" rất thường thấy ở đời sau.

Nếu không có sức mạnh ngàn quân, thì rất khó tháo được cái "ốc vít nở" này ra.

Huống hồ Ngô Lương xác định thứ đó hiện tại đang ở trong động, nếu nó muốn từ cái cửa động này chui ra để tập kích phía sau Ngô Lương và những người khác, thì trước tiên phải đối mặt với những lưỡi binh khí sắc nhọn chĩa vào nhau như lông nhím bên trong "ốc vít nở" đó.

Ngay cả khi có sức mạnh ngàn quân, không có thân thể đao thương bất nhập, cũng khó mà ra tay.

Trừ phi… thứ đó lại đi đường khác, nhưng điều này cũng không dễ dàng, dù sao bức tường mộ thất dày nửa mét này, ngay cả "Kim cương toản" có đi đào, cũng phải tốn không ít công phu.

Sau khi lấp kín cái hang động không biết do thứ gì đào ra kia, Ngô Lương cùng mọi người tiếp tục đi sâu thám hiểm.

Căn nhĩ thất đối diện quả nhiên bày đặt mấy cỗ xe ngựa và vài binh dũng, không khác mấy so với các Hán mộ Ngô Lương từng thám hiểm trước đây, đây hẳn là quy cách nghi lễ phổ biến trong Hán mộ.

Cũng như đời sau, những sự kiện nghi lễ như tang táng hay hôn nhân, một khi đã hình thành một quy cách nhất định, người đương thời ắt sẽ tuân thủ.

Dù có người chơi phá cách ở vài chi tiết nhỏ, nhưng quy cách chủ lưu vẫn không thể thay đổi, nếu không sẽ bị cho là không thành lễ, bất cát lợi.

Về điều này, Ngô Lương và mọi người không hề có bất cứ cảm giác kinh hỉ nào, họ đã vào không ít Hán mộ, thực ra đều không khác mấy.

Cứ thế hữu kinh vô hiểm trải qua hai căn nhĩ thất đối diện này.

Mọi người lại đi thêm khoảng hai mươi mét, liền đến một đại điện hình chữ nhật.

Đại điện này có diện tích tương đương một sân bóng rổ, ở giữa có hai hàng cột đá thô như thùng nước chống đỡ.

Trên các cột đá điêu khắc vài hoa văn vân khí không quá tinh xảo nhưng cũng không thô kệch để trang trí, và trên những hoa văn vân khí này còn được tô điểm bằng một số màu đen và đỏ xen kẽ.

Có lẽ bị ảnh hưởng bởi một số bộ phim kinh dị đời sau, Ngô Lương rất không muốn thấy màu đỏ trong lăng mộ, nó mang lại cảm giác vô cùng bất cát lợi.

Tuy nhiên y cũng rõ, kế thừa một số văn hóa cung đình Tần triều, vương công quý tộc Hán triều thực ra vẫn luôn coi màu đỏ và đen là quý trọng, đồ dùng trong nhà cũng như trang phục trong những dịp trang trọng đều lấy hai màu này làm chủ đạo, do đó việc nhìn thấy

những màu sắc như vậy trong mộ thực ra cũng không đột ngột.

Ba mặt Tây, Bắc, Đông của đại sảnh này bắt đầu tập trung phân bố các nhĩ thất và trắc thất, bố cục hơi giống những sân viện phổ biến trong dân gian, mặt Nam là cửa ra vào, ba mặt Tây, Bắc, Đông lần lượt là các phòng ở và phòng tiếp khách.

Điều này cũng khá phù hợp với lẽ thường.

Hán triều ngoài việc đề xướng hậu táng để thể hiện hiếu đạo, đặc điểm nổi bật thứ hai chính là "sự tử như sinh".

Nói trắng ra là trong việc xây dựng hình chế và kết cấu âm trạch, phải cố gắng mô phỏng trạng thái khi mộ chủ còn sống, không chỉ phải đặt quan quách, đồ dùng sinh hoạt trong tiền thất, trung thất, hậu thất và trắc thất, nhĩ thất, mà còn phải trang bị hộ vệ và xe ngựa khi xuất hành, đồng thời còn phải có nhà bếp và nhà xí mà người sống tuyệt đối không thể thiếu.

Điểm này đã được thể hiện trong một số Hán mộ Ngô Lương từng khai quật trước đây, nhà xí trong mộ Lương Hiếu Vương đã có thể sánh ngang bồn cầu xả nước đời sau, thậm chí còn có cả băng liễn chuyên dùng để trữ đá tiêu thử.

Ngoài ra, tùy táng phẩm cũng phải cố gắng đầy đủ hết mức, hầu như bao gồm tất cả các phương diện y, thực, trụ, hành, dụng của người sống.

Như thực phẩm, có rượu, lương thực, trái cây, cầm, ngư, sinh súc… đa phần được chế biến thành bánh, cơm và các loại món ăn ngon, danh mục phong phú, không kể xiết; dụng cụ sinh hoạt có bàn, chi, đậu, hồ rượu, liêm, tẳng, đỉnh, án, nhĩ bôi, tôn rượu, đèn… Có thể nói, dù người sống bị phong vào lăng mộ, chỉ cần điều kiện không khí cho phép, hoàn toàn có thể giống như vào hầm trú ẩn tận thế mà dựa vào những tùy táng phẩm này mà sống sót qua một năm rưỡi.

Chỉ là những đạo mộ tặc như Ngô Lương, sau mấy trăm năm mới tiến vào, trong trường hợp bình thường sẽ không thấy những thực phẩm tùy táng kia, những thứ thông thường sớm đã hóa thành bụi, thứ có thể lưu lại chỉ có hài cốt của những sinh súc tùy táng.

Đương nhiên, đôi khi còn có thể thấy những bình rượu ngon được phong kín hàng trăm năm, thậm chí cả nghìn năm.

Đạo mộ tặc tiền bối từng bị Ngô Lương đào mộ – Quảng Xuyên Vương Lưu Khứ, y ngoài việc có sở thích đặc biệt với nữ thi trong mộ ra, đồng thời còn rất thích uống rượu ngon được cất giữ trong cổ mộ, khiến y thường xuyên say bí tỉ khi đào mộ, cả đời sống một cách mơ mơ màng màng.

Không thể không nói, người này quả là một dũng sĩ.

Ngô Lương trước đây cũng từng phát hiện rượu được phong kín trong mộ, nhưng y tuyệt đối không dám tùy tiện chạm vào, càng không dám trực tiếp uống.

Chương 539

Tuy nói bất kể là hiện tại hay đời sau đều có câu "rượu càng lâu năm càng thơm ngon", nhưng trải qua hàng trăm năm, thậm chí cả nghìn năm, trời mới biết liệu nó có biến chất, trở thành độc dược thấy máu là phong hầu hay không.

"Xem ra quy mô của tòa lăng mộ này không lớn lắm a…" Từ bố cục Hán mộ thường thấy, đại sảnh này hẳn là trung thất của lăng mộ, còn hậu thất dùng để đặt quan quách, hay cũng có thể gọi là chủ mộ thất, thường sẽ nối trực tiếp với trung thất, giống như đường ốc trong sân viện nằm ở chính Bắc của đại sảnh này.

Nếu là như vậy, tòa lăng mộ này quả thực là Hán mộ nhỏ nhất Ngô Lương từng khai quật.

Cả đoạn mộ đạo phía trước cộng lại cũng không quá năm mươi mét, sau đó liền trực tiếp tiến vào phần chủ thể của lăng mộ.

Nhưng nghĩ lại, theo lời Lưu Bị, tòa lăng mộ này thực ra là do Triệu Vương Lưu Bành Tổ bí mật xây dựng để đảm bảo về sau không bị quấy rầy, thậm chí ngay cả người nhà của Lưu Bành Tổ cũng bị giấu, điều này dường như cũng không khó giải thích, dù sao để đạt được mức độ bảo mật tối đa, cần phải giảm thiểu động tĩnh và nhân lực mới có thể che mắt người đời một cách tốt nhất.

Chỉ là… người chết rồi mới được chôn vào lăng mộ, cho dù Lưu Bành Tổ có bản lĩnh thông thiên, cũng tuyệt đối không thể tự mình phong bế cửa mộ, lấp đất chôn vùi.

Vì vậy y dù thế nào cũng phải phó thác việc này cho người khác.

Và cho dù vì muốn vĩnh viễn che giấu bí mật này, y nhiều nhất cũng chỉ có thể diệt khẩu toàn bộ những người thợ xây lăng mộ lúc

ban đầu, nhưng không thể diệt được người được ủy thác.

Đây có lẽ là nguyên nhân lăng mộ này cuối cùng bị Lưu Bị biết được tung tích.

Thậm chí có lẽ, tổ tiên của Lưu Bị hoặc tổ tiên của một người nào đó y quen biết có liên quan trực tiếp đến chuyện này… "Tứ đệ, ngươi có phát hiện gì sao?" Quan Vũ thấy Ngô Lương từ khi đến đây liền có vẻ trầm tư, bèn không nhịn được mở miệng hỏi.

"Ta chỉ đang nghĩ, nay chúng ta đã tiến vào trung thất, nếu con Đại Công Tước Kê của ta không gặp bất trắc, rốt cuộc nó có thể chạy tới nơi nào, vì sao giờ vẫn chưa thấy nó?" Ngô Lương hồi thần nói.

"Chẳng lẽ là trốn vào mộ thất nào đó?" Quan Vũ nhìn quanh các mộ thất phân bố ở ba mặt trung thất, "Tứ đệ đừng lo lắng, chúng ta đến giờ vẫn chưa thấy một chút huyết tích tươi nào, tức là con Đại Công Tước Kê của ngươi rất có thể chưa bị thương hại." "Nhị ca nói rất phải." Ngô Lương gật đầu, quay lại nhìn Bạch Tinh Tinh một cái.

"…" Bạch Tinh Tinh không nói gì, chỉ khẽ lắc đầu, biểu thị nàng tạm thời không nghe thấy động tĩnh gì.

"Vậy thì, xin làm phiền Nhị ca, Tam ca đứng một bên hộ trận cho ta, ta sẽ lần lượt vào các mộ thất này dò xét, vừa tìm con Đại Công Tước Kê của ta, vừa hết sức giúp Đại ca tìm kiếm tài bảo Lưu Bành Tổ đã mang vào lăng mộ." Ngô Lương tiếp đó trịnh trọng cảnh cáo Quan Vũ lần nữa, "Trong quá trình này, xin Nhị ca, Tam ca nhất định phải kiềm chế thuộc hạ, tuyệt đối không được đi lại lung tung, càng không được tự ý hành động, tránh phạm phải điều cấm kỵ, hại người hại mình." "Tứ đệ cứ yên tâm, đại trượng phu vô tín bất lập, Quan mỗ đã hứa với Tứ đệ điều kiện trước đây, ắt có thể lấy đầu mình ra đảm bảo việc này!" Quan Vũ nghiêm nghị nói.

"Phải đó Tứ đệ, chỗ này dù ngươi có bảo bọn chúng làm loạn,

bọn chúng cũng chắc chắn không dám." Trương Phi thì đứng một bên nói phụ họa.

"Chỉ là phòng bị trước, Nhị ca Tam ca đừng trách." Ngô Lương khẽ cúi đầu.

Nếu không có mục đích đặc biệt nào, Ngô Lương trong tình huống bình thường không thích cố tình giả thần giả quỷ để dọa người.

Giống như lần này, Quan Vũ và Trương Phi cùng các binh sĩ cùng vào lăng mộ đều vô cùng thật thà nghe lời, đây chính là điều Ngô Lương mong muốn, do đó hoàn toàn không cần thiết phải tiếp tục dọa dẫm bọn họ. … Ngô Lương tiếp đó không trực tiếp đi đến chủ mộ thất, mà là từ các nhĩ thất và trắc thất nằm ở hai bên Đông Tây của đại sảnh mà dò xét trước.

Và kết quả dò xét quả thực khiến y hơi thất vọng.

Những nhĩ thất và trắc thất này quả thực đặt rất nhiều tùy táng phẩm khá phổ biến, có thể nói những thứ cần có đều không thiếu, kim khí cũng phát hiện được vài cái, đáng giá nhất hẳn là một cái gương vàng nặng ít nhất mười mấy cân, chế tác khá tinh xảo.

Ngô Lương biết mấy món kim khí này chính là thứ Lưu Bị cần, liền sớm lấy ra giao cho Quan Vũ và những người khác bảo quản.

Điều này khiến Quan Vũ và những người khác kích động không thôi, đặc biệt là binh sĩ tự mình ôm cái gương vàng này, cả đời chưa từng thấy một khối vàng lớn như vậy, cứ thế mắt thẳng tắp nhìn chằm chằm vào cái gương vàng nặng trịch trong ngực, sau đó mọi cử chỉ đều trở nên cứng ngắc, thậm chí hưng phấn đến mức hơi run rẩy, sợ lỡ tay làm rơi.

Phường Nhân Quân thấy cảnh này, trong lòng tự nhiên có chút buồn cười.

Nếu đổi lại là bọn họ thì tuyệt đối sẽ không cẩn thận như vậy, sớm đã ném xuống đất rồi giẫm nát thành một đống cho vào bao tải, dù sao ra ngoài cũng không ai nhận đây là thứ gì, chỉ nhận kim khí này rốt cuộc nặng bao nhiêu.

Ngô Lương thất vọng không phải vì chỉ tìm thấy vài món kim khí ít ỏi này, y thất vọng vì đến giờ đã dò xét khắp tất cả nhĩ thất và trắc thất ở hai bên Đông Tây, nhưng lại không phát hiện mộ thất đại diện cho thư phòng, cũng không phát hiện dù chỉ một cuộn thẻ tre có thể truyền thừa tri thức và thông tin trong lăng mộ này.

Tiếp theo chỉ còn lại chủ mộ thất ở chính Bắc của đại sảnh.

Ngô Lương từ xa đã ngửi thấy mùi đặc trưng của gỗ bách mục, không khó đoán rằng Lưu Bành Tổ dù là hạ táng bí mật hẳn cũng dùng hình thức hoàng tràng đề thấu chuyên dụng của vương công quý tộc nhà Hán, và thứ không thể thiếu cùng với hoàng tràng đề thấu chính là kim lũ ngọc y mà người đời sau đều biết.

Đương nhiên, thân phận của Lưu Bành Tổ chỉ là Triệu Vương, nếu không có hoàng đế đặc chuẩn, theo chế độ nhà Hán y có thể chỉ dùng ngân lũ ngọc y.

Và kinh nghiệm đạo mộ của Ngô Lương đã rút ra một kết luận: trong hầu hết các cổ mộ cùng thời đại của Lưu Bành Tổ, cổ tịch đều chỉ có thể là thẻ tre, hoặc là kim văn khắc trên kim khí, mà nếu một cổ mộ tùy táng cổ tịch, trong tình huống bình thường đều chỉ nên xuất hiện ở một nhĩ thất, trắc thất hoặc ham thất nào đó gần chủ mộ thất, căn bản sẽ không, và không nên xuất hiện trong chủ mộ thất nơi đặt quan quách của mộ chủ nhân.

Tức là, chuyến đạo mộ ngoài kế hoạch lần này của y, đối với cá nhân y mà nói, rất có thể sẽ chẳng thu hoạch được gì.

Còn Lưu Bị thì vẫn còn một chút cơ hội.

Dù sao có một số mộ chủ nhân coi tiền như mạng, thích đặt tài bảo bên cạnh mình, và căn cứ vào ghi chép sử thực kết hợp với lời Lưu Bị, Lưu Bành Tổ rất có thể chính là người như vậy.

"Chư vị, tiếp theo cần cẩn thận lửa đóm, tuyệt đối không được đốt bất cứ thứ gì, nếu không ắt sẽ gây ra đại họa." Trước khi vào chủ mộ thất, Ngô Lương lại đặc biệt dặn dò một câu.

Dược liệu cấu thành hoàng tràng đề thấu đa phần là hoàng tâm bách mục, gỗ bách mục đa dầu dễ cháy, nhiều gỗ bách mục đặt cùng nhau, chỉ cần một nguồn lửa là có thể bốc cháy thành một trận đại hỏa đủ để thiêu hủy toàn bộ lăng mộ.

"Nghe thấy chưa!

Tất cả phải cẩn thận đấy, nếu xảy ra sai sót, ta sẽ hỏi tội các ngươi!" Trương Phi lập tức quát lớn với mấy binh sĩ.

Đúng như những gì sử sách ghi lại, y đối với thuộc hạ quả thực không mấy khách khí, dù Ngô Lương trước đó đã nhắc nhở y, nhưng thói quen này nhất thời khó lòng thay đổi.

Về điều này, Ngô Lương cũng không bình luận quá nhiều.

Sau đó liền được Điển Vi và Quan Vũ hộ vệ, cẩn thận xuyên qua cửa động đi vào chủ mộ thất đen tối.

Kết quả vừa mới đi vào vài bước, y liền đột nhiên dừng bước.

Trong mộ thất tràn ngập một thứ mùi kỳ lạ khó tả là thơm hay khó chịu, không giống mùi dược liệu nào, cũng không giống mùi hương liệu nào, đương nhiên cũng không phải mùi thủy ngân có độc.

Ngoài ra, y còn thấy một thanh đại trảm đao từ trên chém xuống cắm vào nền đất gỗ, thanh trảm đao này trông phải nặng hơn mười cân, không có cán, chỉ có một lỗ tròn ở sống đao, trong lỗ tròn còn thấy một sợi dây thừng gai thô buộc vào, hơi giống với đại trảm đao

của máy chém dùng để hành hình phạm nhân phương Tây… "Chậm đã, trước tiên đeo mặt nạ vào!" Không xác định được thành phần của thứ mùi lạ này, Ngô Lương tự nhiên chọn cẩn thận là trên hết.

Dương Vạn Lý còn chủ động bước tới, đưa mấy chiếc mặt nạ chống độc dự phòng cho Quan Vũ và mọi người, rồi trong ánh mắt khó hiểu của Quan Vũ và mọi người, y còn tận tay chỉ dẫn bọn họ đeo lên mặt.

Sau khi làm xong những điều này, Ngô Lương mới tiếp tục đi sâu vào mộ thất, đến gần thanh đại trảm đao kia cẩn thận xem xét.

Xét thấy trên sống đao có một lỗ tròn, và lỗ tròn đó còn buộc dây thừng, Ngô Lương có lý do để nghi ngờ thanh trảm đao này trước đây hẳn là treo ở phía trên đỉnh đầu, và rất có thể đó chính là một cái bẫy chống trộm có nguyên lý khá đơn giản.

Cứ thế ngẩng đầu nhìn lên, y quả nhiên lập tức phát hiện một số manh mối.

Đỉnh mộ thất ngay phía trên trảm đao lắp một cái vòng nhỏ bằng kim loại, cái này hẳn là dùng để treo trảm đao… vì ngoài cái vòng nhỏ này ra, tiếp tục kéo dài vào sâu trong mộ thất, cứ cách khoảng một mét lại có một cái vòng nhỏ.

Và trên cái vòng nhỏ đó, lúc này đang treo một thanh đại trảm đao cùng quy cách bằng dây thừng.

Tiếp tục theo sợi dây thừng mà nhìn, thì sẽ phát hiện một đầu khác của sợi dây thừng cuối cùng khá kín đáo nối vào tấm ván gỗ lát trên mặt đất, nằm ngay phía dưới trảm đao.

Nếu đoán không sai, tấm ván gỗ kia chắc chắn là cơ quan kích hoạt trảm đao, có người không cẩn thận đạp lên, e rằng khó thoát khỏi số phận bị chém… Vậy thì thanh trảm đao đang nằm dưới đất kia là

tình huống gì?

Là do dây thừng mục nát tự rơi xuống, hay là do có thứ gì đó đã kích hoạt cơ quan?

Nghĩ vậy, Ngô Lương tiến thêm hai bước, đến bên cạnh thanh trảm đao này, rồi lập tức phát hiện ba thứ nhỏ khá kỳ lạ ở phía sau trảm đao!

Đầu tiên có hai thứ có thể xác định hẳn là hai cái móng vuốt?

Hai cái móng vuốt này đã ở trạng thái khô quắt, dường như đã ở đây một thời gian.

Trên móng vuốt không có lông mao, dường như được bao phủ bởi một số vảy, và đỉnh móng vuốt mọc một số móng dài khoảng hai thốn, móng vuốt trông rất cứng cáp dày dặn, dùng để đào bới chắc chắn vô cùng tiện lợi… Còn vết cắt phía sau móng vuốt thì rất phẳng phiu, trông như thể bị thanh trảm đao này chém đứt từ cổ tay.

Thứ còn lại thì hơi kỳ lạ, hình dạng giống như một hình nón cụt không đều… Kiểm tra kỹ lưỡng, xác định thứ này trên dưới trái phải đều không tồn tại bất kỳ nguy hiểm nào, Ngô Lương đeo găng tay đặc chế tiến lại gần.

Hai cái móng vuốt đã rõ ràng, y càng hứng thú và tò mò hơn tự nhiên là cái thứ kỳ lạ hình nón cụt này.

Đến gần nhìn kỹ, Ngô Lương mới phát hiện đỉnh của hình nón cụt tổng cộng có ba lỗ tròn.

Hai lỗ tròn đối xứng tương đối nhỏ.

Lỗ tròn còn lại tương đối độc lập thì lớn hơn một chút, đồng thời bên trong lỗ tròn này còn lưu lại một vật hình dải đã khô quắt như dây mây.

Chẳng lẽ đây lại là… cái nửa cái đầu của con tê tê bị thanh trảm đao này chém đứt?

Kết hợp với hai cái móng vuốt sắc bén bị chém đứt ngang cổ tay, được bao phủ bởi vảy ở bên cạnh, Ngô Lương đã đưa ra một suy luận như vậy.

Y từng thấy tê tê sống trong vườn bách thú đời sau, cũng từng tìm hiểu tập tính và hình thái của tê tê qua mạng, vô cùng rõ tê tê cụ thể trông như thế nào.

Hai lỗ tròn nhỏ đối xứng ở đỉnh của hình nón cụt kia, hẳn là lỗ mũi của tê tê.

Còn cái lỗ tròn lớn hơn kia, hẳn là miệng của tê tê.

Về phần vật hình dải đã khô quắt như dây mây kia, hẳn là lưỡi của tê tê.

Tê tê không có răng, bình thường ăn mối và một số ấu trùng hoặc trứng côn trùng, còn cơ quan ăn uống chủ yếu chính là cái lưỡi dài có thể thò ra từ miệng.

Đương nhiên, thức ăn chủ yếu của tê tê vẫn là mối trắng, đối với con người có thể bảo vệ rừng và đê đập hiệu quả, ở đời sau không chỉ là động vật được bảo vệ cấp quốc gia, mà còn là một loại côn trùng có ích vô cùng quan trọng.

Theo các nhà khoa học quan sát, trong 250 mẫu rừng chỉ cần có một con tê tê trưởng thành, mối trắng liền rất khó gây hại cho rừng.

Tuy nhiên rất nhiều người có lẽ không biết, tê tê thực ra còn là một loại động vật ăn xác thối.

Mùi xác thối đối với nó cũng có sức hấp dẫn cực lớn, bất kể là thi thể người hay thi thể động vật, trừ khi ở trong môi trường đặc biệt, đa phần đều không thể tránh khỏi trải qua quá trình hóa lỏng phân hủy,

cuối cùng chỉ còn lại xương và răng.

Khi thi thể bắt đầu hóa lỏng phân hủy, đó chính là thời điểm thích hợp nhất để tê tê không răng ăn uống, dù sao hệ tiêu hóa của tê tê thực ra không hề mạnh mẽ, sau khi ăn những thức ăn như mối trắng và côn trùng, còn cần giống như gà ăn một ít sỏi nhỏ, lợi dụng những viên sỏi này để nghiền nát thức ăn mà tiêu hóa.

Còn xác thối đã ở trạng thái hóa lỏng phân hủy đã biến thành "thức ăn lỏng", đối với hệ tiêu hóa không mạnh mẽ của tê tê mà nói thì thân thiện hơn rất nhiều.

Ở đời sau cùng với phương thức xử lý thi thể bằng hỏa táng dần trở thành chủ lưu, câu chuyện giữa tê tê và mộ phần của con người đã ít được biết đến.

Nhưng rất nhiều người già sống ở nông thôn đều biết.

Tê tê cũng là một "đạo mộ tặc" bẩm sinh, việc nó thích làm nhất chính là dùng thủ đoạn đào bới siêu việt của mình để chui vào những nấm mồ mới chôn không lâu, xem thi thể đã ở trạng thái hóa lỏng phân hủy như món ngon để ăn no một bữa, hơn nữa cực kỳ thích ăn não tủy của thi thể.

Móng vuốt của nó có thể dễ dàng cạy mở hộp sọ của xác thối, cho dù không cạy mở được, lưỡi cũng có thể dễ dàng xuyên qua hốc mắt của xác thối, trực tiếp thâm nhập vào não bên trong để ăn não tủy.

Cũng vì vậy, Thiên triều đã có một truyền thống lưu truyền hàng ngàn năm, dù đến đời sau vẫn còn sử dụng – hai tấm ván gỗ ở hai đầu quan tài nhất định phải dùng gỗ bách mà đóng.

Bởi vì tương truyền mùi đặc trưng của gỗ bách tỏa ra là khắc tinh của tê tê, tê tê một khi ngửi thấy mùi này liền không chịu nổi mà bỏ chạy, có thể ngăn chặn hiệu quả việc tê tê phá hoại thi thể mộ chủ

nhân, quấy rầy sự yên tĩnh của mộ chủ nhân.

Tuy nhiên trên đây chỉ là lời đồn dân gian.

Chương 540

Giới khoa học chưa kiểm chứng việc này, quan phương cũng không có bất kỳ ghi chép chính thức nào về việc này, liệu có thể tin được hay không vẫn còn là một ẩn số.

Mà lúc này đây, Ngô Lương đã bắt đầu nghi ngờ lời đồn dân gian này.

Bởi vì đây là hoàng tràng đề thấu a.

Hoàng tràng đề thấu là gì, đó chính là hình thức mộ táng hoàn toàn dùng hoàng tâm bách mục xếp chồng lên nhau mà tạo thành, tức là trong mộ thất này khắp nơi đều là gỗ bách mục, mùi vị nồng hơn không biết bao nhiêu so với loại quan tài chỉ có hai đầu thêm hai tấm gỗ bách mục.

Nếu tê tê thật sự không chịu nổi mùi này, thì hẳn là ngay cả tòa lăng mộ này cũng không dám vào, chứ đừng nói là tiến vào mộ thất này, rồi bị mắc bẫy trảm đao trên một đống gỗ bách mục, điều này căn bản không hợp lý.

"Tứ đệ, kia rốt cuộc là thứ gì?" Quan Vũ thấy Ngô Lương cầm nửa cái đầu tê tê cẩn thận ngắm nghía, y thủ vệ bên cạnh Ngô Lương chưa từng thấy thứ này, không khỏi tò mò hỏi.

"Đây hẳn là thứ lưu lại từ lăng lí." Ngô Lương quay người lại trưng bày cho mọi người xem.

Vào thời điểm này, tê tê hẳn được gọi là "lăng lí", đương nhiên cũng có thể gọi là "lăng lí", vì toàn thân bao phủ vảy, hình dáng trông cũng hơi giống cá, do đó mới có cái tên như vậy, ý là "cá chép trong núi".

Tuy nhiên con tê tê này lại gặp đại nạn.

Bị cái bẫy trảm đao này chém đứt mất hai cái móng vuốt trước dùng để đào hang và phần mặt trước cùng cái lưỡi dùng để ăn, không nói có chết cóng hay mất máu quá nhiều mà chết hay không, chỉ riêng việc không thể đào hang, không thể ăn uống, cũng đã đủ để lấy mạng nó.

Nói thật, bị chém giết như vậy thực sự thê thảm hơn một chút, so với việc này, thà bị chém đầu trực tiếp còn có thể chết thoải mái hơn một chút, thậm chí bị chém ngang lưng còn đỡ hơn nhiều.

"Lăng lí?" Quan Vũ hiển nhiên chưa từng thấy thứ này, dù sao tê tê ở phương Bắc vốn đã hiếm, mà thời đại này lại không có vườn bách thú và các loại bách khoa toàn thư trên mạng, rất khó có thể "không ra khỏi nhà mà biết chuyện thiên hạ".

"Đây là một loại cá kỳ lạ không cần sống dưới nước, nhưng lại có thể đi lại trong núi, bình thường rất khó thấy." Vu Cát thích hợp lúc đó đã làm một bài phổ cập khoa học rất không khoa học cho mọi người, đồng thời cũng thể hiện đầy đủ trình độ nhận thức của người dân thời đại này về tê tê.

"Vậy mà còn có loài cá kỳ lạ như thế?" Quan Vũ ngẩn ra.

"Thiên hạ rộng lớn, tự nhiên là vô kỳ bất hữu." Vu Cát vuốt râu tỏ vẻ đắc ý, nhưng lại khẽ cau mày có chút lo lắng nói, "Chỉ là không biết trong lăng mộ này gặp phải dị thú như vậy rốt cuộc là cát hay hung." "Tự nhiên là cát." Ngô Lương lại nhặt cặp móng vuốt kia lên, nghiêm nghị nói, "Lăng lí đã có thể đến được đây, liền có thể nói rõ lăng mộ này đã bị nó đào ra một lối thoát khác, lối thoát này có thể thông với bên ngoài, liền có một chút dương khí trên mặt đất có thể tiến vào lăng mộ, tà khí tự nhiên cũng phải yếu đi một chút." Đời sau có người cho rằng, "dương khí" thời cổ đại rất có thể chính là

“dưỡng khí” ở đời sau, dù sao đều là khí không thể thiếu để duy trì sinh mạng.

Do đó cách giải thích của Ngô Lương như vậy tự nhiên cũng không có vấn đề, chỉ là y hơi nhập gia tùy tục một chút mà thôi.

“Công tử nói rất phải!” Vầng trán của Vu Cát lập tức giãn ra, lão gia hỏa này vô cùng đồng tình với lời giải thích của Ngô Lương.

“…” Mọi người cũng rõ ràng thoải mái hơn một chút, họ cũng nguyện ý tin vào lời giải thích của “người có uy tín” như Ngô Lương, dù sao họ cũng không ai hiểu biết nhiều bằng Ngô Lương.

Bọn họ cũng không liên hệ con tê tê này với cái hang động đã thấy trước đó trong nhĩ thất.

Đúng như Ngô Lương đã nói, cái hang đó căn bản không phải một con tê tê như vậy có thể đào ra, huống hồ con tê tê này đã bị thương nặng như vậy, căn bản không thể sống sót.

Mà cùng lúc đó, sự chú ý của Ngô Lương đã quay trở lại với hai cái móng vuốt trong tay.

Hai cái móng vuốt này mỗi cái đều có 5 móng vuốt khá sắc nhọn, trong đó móng vuốt giữa dài nhất và thô nhất, hai móng vuốt bên cạnh nhỏ hơn một chút, hai móng vuốt ngoài cùng thì ngắn hơn nhiều, thậm chí có một phần ẩn dưới da thịt.

Hai cặp móng vuốt vừa tròn mười cái.

Ngô Lương nghĩ đến “Mạc Kim Phù” từng xuất hiện trong đời sau.

Thứ đó tương truyền được chế tạo từ móng vuốt của tê tê, tuy rằng trước đây Ngô Lương đã dùng phương thức “Hiểu Tổ Chức” chế tạo mười chiếc nhẫn vàng, định phát cho mỗi “Mạc Kim Hiệu Úy” dưới trướng một chiếc.

Nhưng nhẫn vàng thực ra chẳng đặc biệt chút nào, rất dễ bị người ta làm giả.

Còn móng vuốt tê tê mà người thời đại này ít biết đến, thì lại tương đối hiếm hơn rất nhiều, tự nhiên cũng càng khó làm giả, về sau dùng làm biểu tượng và tín vật thân phận của "Mạc Kim Hiệu Úy" tự nhiên là lựa chọn tốt hơn nhẫn vàng.

Hơn nữa hành động này còn có thể lấp đầy "nghịch lý kẻ xuyên không", nếu trong lịch sử thật sự từng xuất hiện "Mạc Kim Phù", chứ không phải chỉ là lời đồn đời sau, thì vòng lặp xuyên không này sẽ càng thêm hoàn chỉnh.

Nếu không có, vậy thì cứ để y biến sự vật trong truyện thành sự thật vậy.

Cứ thế vui vẻ quyết định!

Tuy nhiên trên những "Mạc Kim Phù" này cũng cần khắc chữ, cứ khắc các chữ đại diện của từng thành viên "Hiểu Tổ Chức", như vậy cũng có thể thỏa mãn chút tâm tư nhỏ của Ngô Lương. … "Điển Vi, Nhị ca, Tam ca." Sau khi cất móng vuốt của tê tê đi, Ngô Lương lại nhìn về phía Quan Vũ, Trương Phi và Điển Vi, chỉ vào thanh trảm đao treo trên đỉnh phía trước nói, "Xin làm phiền ba vị tiến lên phá bỏ mấy cơ quan này, chúng ta mới có thể tiếp tục đi sâu dò xét." Thực ra thứ này cũng chỉ để đối phó với những người bất cẩn.

Ngô Lương và mọi người giờ đã phát hiện ra cơ quan này, chỉ cần ở phía dưới cắt đứt từng sợi dây thừng treo trảm đao, khiến tất cả trảm đao rơi xuống là có thể yên ổn mãi mãi, an toàn đi qua không thành vấn đề.

"Quang!

Quang!

Quang! …” Kèm theo vài tiếng động lớn, các trảm đao lần lượt rơi xuống cắm vào gỗ bách mục bên dưới.

Ngô Lương và mọi người đều đeo mặt nạ chống độc, tự nhiên cũng không sợ bị bụi bay lên làm tổn thương khí quản, chỉ là che đầu đợi bụi dần lắng xuống, rồi mới vòng qua các trảm đao tiếp tục đi sâu dò xét.

Cho đến hiện tại, bọn họ vẫn chưa thấy con Đại Công Tước Kê bị mất tích.

Cũng chưa tìm ra nguồn gốc của thứ mùi kỳ lạ khó tả trong mộ thất.

Đặc biệt là con Đại Công Tước Kê kia.

Giờ mộ đã gần thám hiểm xong, nó lại có thể trốn đi đâu được nữa… Chờ đã, chẳng lẽ nó chui vào cái hang động mà trước đó y đã dùng binh khí phong bế lại sao?

Và tiếng sột soạt Bạch Tinh Tinh nghe thấy cũng là do nó phát ra?

Nếu là như vậy, lát nữa quay về còn phải đến cái hang động đó dò xét lại một lần, không thể cứ dễ dàng bỏ rơi nó như vậy, dù sao cũng là nguyên lão của Phường Nhân Quân.

Ngoài ra, còn có thi thể của con tê tê kia.

Ngô Lương nhận định nó tuyệt đối không thể sống sót, hơn nữa có lẽ căn bản không đi xa được, do đó thi thể của nó tám phần vẫn còn lưu lại trong lăng mộ… Đợi một chút!

Ngô Lương đột nhiên lại nghĩ ra điều gì đó.

“Khoan đã!” Ngô Lương đột nhiên quát mọi người dừng lại, rồi quay trở lại bên cạnh thanh trảm đao nơi phát hiện móng vuốt và nửa cái đầu, sau đó lấy ra một mảnh vải rách từ phía sau lưng, ngồi xổm

xuống dọn dẹp lớp bụi dày đặc trên mặt đất.

"Công tử, đây là ý gì?" Phường Nhân Quân thấy vậy không hiểu hỏi.

Quan Vũ, Trương Phi và những người khác cũng đầy vẻ kinh ngạc, không hiểu Ngô Lương rốt cuộc đang làm gì.

"Huyết tích!" Ngô Lương không quay đầu lại nói, "Bị thương nặng như vậy, nhất định sẽ máu chảy như suối, dù lăng lí bình thường thể hình không quá lớn, cũng nhất định sẽ để lại không ít huyết tích, thông qua huyết tích chúng ta liền có thể biết nó sau này rốt cuộc đã đi đâu, điều này có lẽ có thể giúp chúng ta có phát hiện gì đó." Đặc biệt là ở đây toàn là hoàng tâm bách mục xếp khít.

Hoàng tâm bách mục màu sắc rất nhạt, và trong điều kiện khô ráo, nếu có huyết tích lưu lại trên đó, nhất định sẽ thấm vào bên trong, bất kể trải qua bao lâu cũng tuyệt đối sẽ không biến mất.

Mà rắn có đường rắn, chuột có đường chuột.

Nơi tê tê có thể tiến vào, Đại Công Tước Kê cũng có thể tiến vào, không chừng đây sẽ trở thành chìa khóa để tìm ra Đại Công Tước Kê.

Quả nhiên.

Sau khi quét sạch lớp bụi dày đặc này, Ngô Lương lập tức phát hiện một số vết màu sẫm vô cùng rõ ràng trên gỗ bách mục, đây không nghi ngờ gì chính là huyết tích do con tê tê đáng thương kia để lại.

Thế là Ngô Lương tinh thần đại chấn, tiếp đó lại dọc theo những vết tích này tiếp tục dọn dẹp xung quanh.

Rất nhanh y lại phát hiện, những vết màu sẫm này không kéo dài ra ngoài mộ thất, mà ngược lại tiếp tục kéo dài vào sâu trong mộ thất… "Giúp ta, tìm xem những vết tích này rốt cuộc đã đi đâu." Ngô Lương ngẩng đầu lên, nói với mọi người đang vây quanh không biết

có nên nhúng tay vào hay không.

"Được!" Mọi người đồng thanh đáp, trừ mấy binh sĩ phụ trách cảnh giới, những người còn lại đều ngồi xổm xuống, dọc theo hướng Ngô Lương đã chỉ mà dọn dẹp bụi trên mặt đất.

Bọn họ đều đeo mặt nạ chống độc, làm việc này ngoài việc phải phòng tránh bụi bay vào mắt, thì cũng không cần quá để ý đến bụi.

Cứ thế một hàng người đồng tâm hiệp lực.

Chỉ mất vài phút, đã tìm ra một đường vết màu sẫm rõ ràng.

Sau đó dọc theo vết màu sẫm tiếp tục cẩn thận dọn dẹp sâu vào mộ thất.

Khoảng vài chén trà công phu, bọn họ đã đến trước một hố hình chữ nhật được bao quanh bởi các thanh gỗ hoàng tâm bách mục.

Căn cứ vào sự hiểu biết của Ngô Lương về hoàng tràng đề thấu và kinh nghiệm trước đây của y.

Cái hố hình chữ nhật này hẳn là nơi dùng để đặt quan quách của mộ chủ nhân, tức là con tê tê bị trọng thương cuối cùng vẫn đến bên cạnh mộ chủ nhân.

Nhưng khi Ngô Lương dùng ánh sáng của ngọn đuốc nhìn vào bên trong hố, lại nhìn thấy cảnh tượng ngoài dự liệu.

Bên trong căn bản không có quan quách.

Y chỉ thấy một cái tựa như thứ gì đó chất đống lên thành một chiếc ngọa tháp vuông vức, mà một bộ kim lũ ngọc y hình người cứ thế đoan đoan chính chính nằm trên chiếc ngọa tháp này.

Mà lúc này đây, bộ kim lũ ngọc y này lại khiến y không dám đến gần chút nào, thậm chí còn nảy sinh ý muốn lùi lại.

Bởi vì y nhìn thấy rõ ràng, một loại chất dịch nhớt màu xanh đậm

không rõ nguồn gốc từ các khe hở giữa những ngọc phiến trên ngọc y thấm ra, đã tụ lại thành một vũng trên ngọa tháp… Tình cảnh này, nếu có ai nói thi thể này không xảy ra dị biến gì, Ngô Lương tuyệt đối sẽ không tin!

Ngô Lương nhất thời chưa thể nói rõ đây rốt cuộc là loại dị biến nào.

Tóm lại, chắc chắn đây không phải là hiện tượng thi thể phân giải dịch hóa bình thường.

Dù sao, Triệu Vương Lưu Bành Tổ đã hạ táng đến nay hơn hai trăm năm, nếu thi thể phân hủy theo quy trình và thời gian thông thường, hiện tại hẳn chỉ còn lại một bộ xương khô, tuyệt không thể có hình dạng như hiện tại.

Song, dù trong lòng kinh nghi, thậm chí cho rằng tuyệt đối không nên tiếp tục đến gần thi thể này, nhưng lòng hiếu kỳ của Ngô Lương lại khiến hắn nảy sinh ý nghĩ nguy hiểm là bóc lớp Kim Lũ Ngọc Y bên ngoài ra, xem xét kỹ lưỡng thi thể bên trong rốt cuộc đã xảy ra biến hóa gì.Mọi người thấy cảnh này, cũng lộ vẻ kinh hãi.

“Công tử, rất là không ổn a!” Vu Cát lập tức nảy sinh ý lui, lùi lại hai bước, cau mày khuyên Ngô Lương, “Nơi đây vốn là một long mạch cực kỳ hung hiểm, cửa mộ lại cố ý xây thành cục ‘khốc khẩu chiêu tang’ hung hiểm.

Cứ thế hung càng thêm hung, thi thể biến thành dạng cổ quái này nhất định không phải chuyện tốt.

Chúng ta vẫn nên rời khỏi đây càng sớm càng tốt, kẻo lại rước họa vào thân a!”“...” Ngô Lương quay đầu nhìn Vu Cát một cái, tiện thể lướt qua vẻ mặt của những người còn lại.

Hiển nhiên, suy nghĩ của mọi người đều không khác là mấy, dù

sao lăng mộ này từ đầu đã liên tục xuất hiện đủ loại "yêu nga tử", hoàn toàn có thể nói là xuất sư bất lợi.

Nay lại gặp phải chuyện này, ai nấy ít nhiều đều có chút ý thoái lui.Hơn nữa, mỗi lần Ngô Lương dẫn dắt Phường Nhân Quân đi đạo mộ, tuy luôn phải mở quan tài của mộ chủ để xem xét vật tuẫn táng, đồng thời thông qua những vật này để xác định thêm thân phận của mộ chủ, nhưng thực ra hắn thường tình không có hứng thú quá lớn với thi thể của mộ chủ.

Ngay cả khi có thi thể trong các ngôi mộ Hán được bọc ngọc y, hắn cũng chưa từng có hành động lột ngọc y xuống để trộm đi.Bởi vậy, lần này thăm mộ đến bước này, nhiều nhất chỉ cần kiểm tra thêm vật tuẫn táng của mộ chủ trong hố chôn này là có thể rời đi.Hiểu rõ tâm tư của mọi người, Ngô Lương cuối cùng vẫn đè nén ý nghĩ nguy hiểm kia xuống.

Chương 541

Dù sao, thi biến vốn không nằm trong phạm vi kỹ năng của hắn, không cần thiết vì thỏa mãn chút hiếu kỳ này mà cố tình dẫn mọi người đi mạo hiểm.Vẫn là chỉ cần kiểm tra xem gần đây có thứ gì có thể chứng minh thân phận mộ chủ hay không, ví như ấn tỳ chẳng hạn… Đang nghĩ như vậy.“Chẳng lẽ các ngươi không phát hiện cái ngọa tháp bên dưới thi thể này có vấn đề sao?” Chân Mật trước đó vẫn im lặng, thậm chí không có chút cảm giác tồn tại nào, bỗng nhiên chỉ vào bên dưới hố chôn nói.“Có vấn đề gì?” Mọi người lập tức lộ vẻ khó hiểu, vô thức rướn cổ nhìn xuống dưới.“Cầm đuốc giơ cao hơn một chút, nhìn kỹ mặt bên của chiếc ngọa tháp đó, xem kỹ xem giường tháp rốt cuộc được làm từ thứ gì… Với ánh mắt của các ngươi thế này, ta thấy sau này tốt nhất đừng nên làm chuyện đạo mộ nữa.” Chân Mật bĩu môi, dùng ngữ khí lười biếng đặc trưng của nàng mỉa mai một phen.“...” Tuy nhiên lúc này không ai có thời gian để so đo với nàng, lập tức giơ cao ngọn đuốc trong tay, theo ánh lửa nhìn về phía mặt bên của ngọa tháp.

Vừa nhìn, lập tức lộ vẻ dị thường.Họ nhìn thấy một mảng màu kim loại vàng óng.

Đó là thứ gì, dĩ nhiên không cần nói cũng biết!

Chiếc ngọa tháp này lại được xếp thành từ một đống gạch vàng được cắt gọt mài dũa chỉnh tề?!Cũng không trách ánh mắt họ kém.

Chỉ là vừa rồi mọi người đều đứng trên hố chôn, từ trên cao nhìn xuống ngọa tháp và thi thể.

Phía trên ngọa tháp đã sớm phủ đầy bụi trần, căn bản không thể nhìn thấy màu kim loại ẩn dưới lớp bụi.Huống hồ vừa rồi sự chú ý

của mọi người đều tập trung vào thi thể dị biến và vũng dịch nhầy nhớt chảy ra từ bên dưới thi thể, tự nhiên rất khó chú ý đến chi tiết này.“Tứ đệ, ngươi xem cái này…” Mắt Quan Vũ và Trương Phi bỗng chốc bắn ra tinh quang, khóe miệng giật giật nhếch lên, khó kìm nén sự kích động trong lòng.Họ cũng là những người từng thấy vàng.

Hơn nữa còn biết trọng lượng của vàng.

Đừng thấy chỉ là một chiếc ngọa tháp, nếu toàn bộ đều là gạch vàng đặc ruột, với thể tích vàng như vậy thì nói ít cũng nặng mấy ngàn cân.

Đây tuyệt đối là một khoản tiền khổng lồ khiến bất kỳ ai cũng không thể kiềm chế, huống hồ là họ đang trong tình cảnh khốn khó như vậy.Mà nếu Ngô Lương giúp họ phổ cập kiến thức, thì có thể chính xác nói cho họ biết, một tấn vàng = hai ngàn cân (thời xưa), mà cái này cũng chỉ có thể đúc thành một khối lập phương có cạnh khoảng 37.3cm mà thôi.

Theo cách ước lượng này, Ngô Lương có thể rất có trách nhiệm mà nói cho họ biết, chiếc ngọa tháp này nếu quả thực là đặc ruột, thậm chí có thể nặng đến vạn cân.Hơn nữa, khác với “gạch vàng” được bày bán trong các tiệm vàng đời sau, nhìn từ những đường ngang dọc thể hiện trên chiếc ngọa tháp này, đây đều là những “khối gạch” thực sự.

Mỗi khối “gạch vàng” có thể nặng hàng chục cân, một người trưởng thành bình thường dùng hai tay nâng lên e rằng cũng vô cùng vất vả.“Nếu muốn mang số vàng này đi, thì nhất định phải di chuyển thi thể này…” Ngô Lương biết Quan Vũ và Trương Phi tuyệt nhiên không thể từ bỏ số vàng dễ như trở bàn tay này, Lưu Bị càng không thể bỏ qua, bèn trầm ngâm nói.Từ ngụ ý chính là thi thể này, e rằng họ không thể không đụng vào, không thể tránh khỏi.“Tứ đệ, sự đã đến

nước này, dù thi thể này có thể nhảy lên ăn thịt người, chúng ta e rằng cũng phải mạo hiểm mà làm!" Quan Vũ nghiến răng nói, "Đây là chuyện của chúng ta, tự nhiên không có lý do gì để Tứ đệ và người của Tứ đệ phải mạo hiểm.

Lát nữa khi chúng ta xuống hố chôn di chuyển thi thể, chỉ đành khẩn cầu Tứ đệ vì chúng ta lược trận.

Còn nếu chúng ta trúng chiêu không còn khả năng sống sót, Tứ đệ cũng có thể bỏ chúng ta lại đây tự mình thoát thân, chúng ta tuyệt không oán than!"Đây chính là vì tiền mà chết, chim vì ăn mà vong.

Dù là danh tướng lịch sử như Quan Vũ, khi bị thế sự bức đến bước đường này, cũng đã sớm không còn đường lui."Chư vị, về việc Quan Vũ này, các ngươi có kiến giải gì khác không?" Ngô Lương không trực tiếp đồng ý với Quan Vũ, mà quay đầu nhìn về phía các thành viên cốt cán của Phường Nhân Quân, mở miệng hỏi.Các thành viên cốt cán của Phường Nhân Quân đều là những người tài năng dị sĩ mà hắn tinh tuyển ra.

Kiến thức của một số người tự nhiên không thể so với người thường.

Nếu có ai đó có thể nói ra một vài điều liên quan đến tình hình của thi thể này, có lẽ cũng có thể cung cấp một số trợ giúp cho hành động tiếp theo của họ.Tuy nhiên.

"..." Mọi người đều khẽ lắc đầu.

Ngay cả Sát Mộc vương tử, người sở hữu "âm dương nhãn", cũng nhíu mày lắc đầu.

Đối với một số dị vật đặc biệt, y hẳn có thể nhìn thấy một số khí tức, nhưng đối mặt với thi thể nghi ngờ đã xảy ra dị biến khó lường này, y lại không nhìn ra điều gì cả.Ngô Lương lại nhìn về phía Chân

Mật, người khác biệt hơn cả.

Thần sắc Chân Mật lúc này lại không giống trạng thái căng thẳng trước khi vào mộ.

Vẻ mặt cười của nàng rất đạm nhiên, nhưng trong ánh mắt lại cho người ta cảm giác như cười mà không phải cười.Thấy Ngô Lương nhìn về phía mình, Chân Mật cũng lắc đầu, nhưng miệng lại nói: "Theo thiếp thấy, mộ chủ này đã chết rồi mà còn đặt vàng dưới thân, ngay cả quan tài cũng không dùng, hẳn là người coi tiền như mạng.

Các ngươi muốn động vào vàng của hắn, nhất định sẽ gây ra sự bất mãn của hắn, không chừng sẽ vì thế mà bạo khởi liều mạng với các ngươi, đến lúc đó e rằng khó mà vẹn toàn."Cái này..." Mọi người nghe vậy đều có chút huyết áp dâng cao.

Đặc biệt là Quan Vũ, Trương Phi và nhóm người kia, họ đã bày tỏ quyết tâm, còn trông chờ Chân Mật có thể nói ra điều gì hữu ích, kết quả nàng lại nói một tràng khiến người ta càng thêm nghi ngờ.Đây cũng là bởi nàng không phải thuộc hạ của họ, nếu không hai người này nhất định sẽ lấy tội danh "hoặc loạn quân tâm" mà trừng trị nàng không tha.Các thành viên Phường Nhân Quân cũng cạn lời.

Trước đó họ chỉ biết Vu Cát là một kẻ hèn nhát không ra thể thống gì, mỗi lần vào mộ đều nói những lời tang tóc, khiến người ta nhịn không được muốn đánh hắn.

Không ngờ hiện tại lại xuất hiện một Chân Mật không hề kém cạnh hắn.Kể từ đó, Phường Nhân Quân liền có hai "hoạt bảo", e rằng cuộc đời đạo mộ sau này cũng không sợ cô quạnh nữa… Trong số ngần ấy người.Duy chỉ Ngô Lương là nhìn ra Chân Mật có chút không đúng.

Vừa nãy ánh mắt nàng đã không đúng rồi, bây giờ nói ra những lời này lại càng không đúng.

Dù sao, với tư cách là một Cửu Vĩ Hồ Yêu đã sống mấy ngàn năm, nàng căn bản không thèm chơi trò giả thần giả quỷ này, đồng thời cũng hiểu rõ hơn bất cứ ai khi nào nên nói lời gì, khi nào không nên nói lời gì.Mà trước đó, trong quá trình giao thiệp với Ngô Lương, những lúc nàng thỉnh thoảng biểu hiện không hợp thời nghi, thực ra cũng chỉ là xuất phát từ sự kiêu ngạo và khinh thường của nàng mà thôi… Cho nên hành động này của Chân Mật nhất định có suy nghĩ riêng của nàng, chỉ là lúc này không tiện hoặc không muốn nói thẳng ra mà thôi.Thế là.“Chuyện này có giải pháp nào không?” Ngô Lương phối hợp với Chân Mật, hạ mày thuận mắt hỏi.“Theo thiếp thấy, cách làm thỏa đáng nhất chính là sai người ngay tại đây lấy vật liệu, dùng bách mộc trong mộ này đóng một chiếc quan tài.

Sau đó, an táng thi thể mộ chủ vào trong quan tài, rồi dùng phép trấn hồn, dùng đinh đồng phong kín quan tài lại, rồi hãy động đến vàng của hắn.” Chân Mật cười gật đầu với Ngô Lương, nói nghiêm nghị, “Làm như vậy, mộ chủ bị đinh trấn hồn của quan tài trấn giữ, dù có dị biến cũng sẽ suy yếu đi rất nhiều.

Mà dù hắn vẫn muốn bạo khởi liều mạng với các ngươi, dù sao cũng còn cách một lớp quan tài.

Đợi việc thành rồi, đem hắn chôn ở một nơi nào đó dưới đất, hắn tự nhiên cũng rất khó nhảy ra gây khó dễ cho các ngươi.”“Kế này khả thi!” Nghe xong lời Chân Mật, Quan Vũ lập tức nhìn nàng với ánh mắt khác xưa, liên tục chắp tay khen ngợi, “Vẫn là Đệ phu nhân kiến thức hơn người, phương pháp vạn vô nhất thất như vậy ta làm sao lại không nghĩ ra, đa tạ Đệ phu nhân chỉ điểm!”“Ta vừa nhìn đã biết Đệ phu nhân không phải người phàm, nay nghe Đệ phu nhân một lời, quả nhiên là khăn quắc không nhường tu mi.

Tam ca từ trước đến nay chưa từng phục người phụ nữ nào, nhưng hôm nay Tam ca phục ngươi!” Trương Phi cũng rất đắc ý,

dành cho Chân Mật lời đánh giá cực kỳ cao.“...” Các thành viên Phường Nhân Quân cũng ngầm thu hồi suy nghĩ trước đó.

Chân Mật và Vu Cát rốt cuộc vẫn có chút khác biệt… Nếu phải nói nàng giống ai hơn, thì lại giống Ngô Lương hơn.“Vẫn phải thỉnh Nhị ca, Tam ca sắp xếp nhân lực lo liệu việc này.” Ngô Lương nhân cơ hội nói với Quan Vũ và Trương Phi.

“Đinh trấn hồn” mà Chân Mật vừa nói, thực ra không phải thứ gì đặc biệt, chỉ là một loại phương thức và tập tục đóng quan tài thường dùng trong dân gian.

Đinh đồng bình thường cũng có thể dùng làm đinh trấn hồn, bởi vậy tìm không hề khó, tự nhiên cũng không làm khó được họ.“Đó là lẽ đương nhiên, trong quân ta đang có một nghệ nhân giỏi nghề mộc, nghĩ rằng đóng một chiếc quan tài hẳn không thành vấn đề.” Quan Vũ tức thì nói với hai binh sĩ phía sau, “Hai ngươi quay về theo đường cũ, dọc đường không được đi lung tung, càng không được chạm vào bất cứ thứ gì, tránh phạm phải kỵ húy.

Chỉ cần báo cáo tình hình ở đây cho Lưu tướng quân, ngài ấy tự khắc sẽ sắp xếp việc này.”“Nặc!” Hai binh sĩ đó đáp một tiếng, liền cầm một cây đuốc vội vã chạy ra ngoài mộ.…Trước khi di chuyển thi thể cổ quái kia, tự nhiên không thể dễ dàng xuống hố chôn để thăm dò.Thế là Ngô Lương liền dẫn mọi người tiếp tục tìm kiếm xung quanh, xem có thể tìm thấy con Đại Công Tước Kê bị mất tích, cũng như con Tê Tê chắc chắn đã chết kia hay không.

Tiện thể cũng xem xem bên trong đây còn có vật tuẫn táng nào có giá trị khảo cổ nữa không.Đồng thời, trong lòng hắn còn ẩn chứa một chuyện.

Chuyện ẩn chứa chính là suy nghĩ thật sự của Chân Mật.

Thông qua đủ loại chi tiết trước đó, hắn nghiêm trọng nghi ngờ

Chân Mật thực ra đã nhìn ra một số điều mà hắn không biết, và hẳn là có liên quan đến thi thể kia.Cuối cùng, hắn vẫn tìm được một khoảng trống, kéo Chân Mật đến bên cạnh mình, ghé tai hỏi nhỏ: "Nàng chắc chắn đã nhìn ra một vài điều, nói ta nghe xem."“Ngươi đang khẩn cầu thiếp sao?" Chân Mật liếc xéo, mỉm cười yểu điệu.“Coi như là vậy." Ngô Lương gật đầu nói.“Cái gì gọi là coi như là vậy?

Phải thì là phải, không phải thì là không phải." Chân Mật lộ vẻ bất mãn.“Vậy thì là phải, ta chính là đang khẩn cầu nàng, ta cầu nàng đó, Đại tiên." Ngô Lương dứt khoát làm bộ van nài.“Ngươi đúng là cầm lên được đặt xuống được, xem nhẹ mặt mũi thật." Chân Mật lườm một cái, rồi mới hạ giọng nói với hắn, "Không sai, thiếp quả thực đã nhìn ra một vài điều.

Vận số của ngươi không phải là tốt bình thường đâu, hôm nay ngươi sẽ nhận được một dị bảo cực kỳ khó có được."“Ồ?

Dị bảo này chẳng lẽ là…" Ngô Lương nghe đến đây đã ý thức được điều gì đó.“Chính là thi thể kia, đó chính là dị bảo quý giá nhất trong lăng mộ này." Chân Mật gật đầu nói, "Thi thể kia quả thực vì một số nguyên nhân đặc biệt mà phát sinh dị biến, nó đã biến thành một Hãn Thi vạn người khó gặp.

Ngươi có biết Hãn Thi là thứ gì không?"“Nguyện nghe tường tận." Ngô Lương nghe vậy trong lòng kinh ngạc, vội vàng truy vấn.“Sở dĩ gọi là Hãn Thi, liền như tên của nó vậy.

Thi thể tuy không mục nát, nhưng sẽ dần dần từ trong cơ thể thấm ra một loại dịch thể trong suốt, sánh đặc, óng ánh.

Loại dịch thể này từ rất lâu về trước được gọi là 'Hãn Thanh', mà 'Hãn Thanh' là một loại dị bảo cực kỳ thần kỳ.

Bất luận là tay hay chân bị đứt lìa, chỉ cần bôi nó lên vết thương, theo thời gian liền có thể như thằn lằn (tức tắc thanh, tên cổ của thằn

lằn) mà đoạn chi tái sinh, quả là báu vật mà người đời cầu còn không được.”Khi Chân Mật nói ra những lời này, vẫn luôn chú ý đến sự thay đổi biểu cảm của Ngô Lương.

Mà phản ứng của Ngô Lương quả thực rất hợp ý nàng, nghe đến đây đã hơi há miệng, trên mặt hiện lên vẻ khó tin vô cùng mãnh liệt.Cái này há chỉ là cực kỳ thần kỳ, quả thật có thể gọi là ma huyễn!

Theo những gì hắn biết, rất nhiều cơ quan nghiên cứu khoa học đời sau, cho đến trước khi hắn xuyên việt, vẫn không ngừng nghiên cứu các loài động vật có khả năng tái sinh chi như thằn lằn, cua, chỉ để nắm giữ mã gen tái sinh của chúng, thử nghiệm ứng dụng lên cơ thể con người…Ngô Lương làm sao cũng không nghĩ tới.

Đề tài mà ngành kỹ thuật sinh vật đời sau không thể giải quyết, lại đã được thực hiện từ mấy ngàn năm trước… Chân Mật đã nhận ra được “Hãn Thi” và “Hãn Thanh”, vậy có thể suy đoán loại kỳ vật này đã từng xuất hiện từ thời Đồ Sơn Nữ Kiều sống trước Hạ triều, thậm chí có thể nàng còn tận mắt nhìn thấy, bởi vậy mới có thể khẳng định như vậy.Tuy nhiên, rốt cuộc đây là nguyên lý gì, trong đó liên quan đến những tầng kiến thức nào, khi sử dụng lại có những điểm cần chú ý gì, vẫn cần tìm một thời điểm thích hợp để thỉnh giáo Chân Mật thêm.“Bởi vậy nàng mới bảo Quan Vũ và Trương Phi sai người đóng một chiếc quan tài trước để thu liễm thi thể này.” Ngô Lương nén lại tâm tình kích động, nhìn vào mắt Chân Mật nói.“Họ không biết phải xử trí thi thể này ra sao, sau khi thu liễm xong vẫn phải nhờ chúng ta xử trí thỏa đáng.

Chúng ta liền có thể danh chính ngôn thuận mà mang nó đi.

Cứ như vậy nhường đi dị bảo này, e rằng sau này họ còn phải đối với ngươi cảm ân đội đức.” Chân Mật tiếp lời Ngô Lương nói.“Đại tiên và ta quả nhiên tâm ý tương thông, kết giao với Đại tiên là may

mắn ba đời của ta.” Ngô Lương hắc hắc cười nói.“Thiếp nghĩ cho ngươi như vậy, mà ngươi còn gọi thiếp là Đại tiên chẳng phải có chút xa cách sao?” Chân Mật lại liếc xéo, hờn dỗi nói.“Vậy ta nên xưng hô thế nào?” Ngô Lương ngẩn ra.“Tự mình nghĩ đi, nghĩ kỹ vào.” Chân Mật kiêu ngạo ngẩng gương mặt tươi cười lên, vẻ mặt hơi có chút ngây thơ khiến tim Ngô Lương đập nhanh mấy nhịp.

Nàng dường như mỗi lúc mỗi khắc, cử chỉ hành động đều đang quyến rũ Ngô Lương.Tuy nhiên thực ra Ngô Lương tự mình cũng đang vui vẻ trong đó.

Thế là giả vờ trầm ngâm một lát, Ngô Lương lại hắc hắc cười, rất tự nhiên xoa xoa đầu Chân Mật, gọi một tiếng: “Phu nhân.”Hắn là người của kiếp trước, hơn nữa lại là một kẻ không có mấy lòng xấu hổ.

Chuyện như thế này một chút cũng không thiệt thòi, làm sao mà không thuận tay được.“Hừ.” Chân Mật thì rất rõ sự giả dối của tên gia hỏa này, hừ một tiếng rồi liền vẻ mặt ghét bỏ hất tay hắn ra, xoay người đến bên cạnh Bạch Tinh Tinh, trong ánh mắt có chút nghi hoặc của Bạch Tinh Tinh, nàng khá thân mật khoác lấy cánh tay Bạch Tinh Tinh.“?” Bạch Tinh Tinh dường như không rõ vì sao Chân Mật đột nhiên lại thân mật với nàng như vậy, lại khó hiểu nhìn về phía Ngô Lương.Phải biết rằng trước đó Chân Mật vẫn luôn ở trong trạng thái bị các thành viên Phường Nhân Quân cô lập, mà bản thân nàng cũng không hòa đồng mấy, luôn tỏ ra vẻ kiêu ngạo không coi ai ra gì trong mắt.

Huống hồ là chủ động khoác tay Bạch Tinh Tinh như một khuê mật, điều này trong mắt Bạch Tinh Tinh đương nhiên có chút bất thường.“Lạ thật, Đại Công Tước Kê của chúng ta rốt cuộc có thể chạy đi đâu được chứ?” Ngô Lương giả vờ không nhìn thấy, tránh ánh mắt Bạch Tinh Tinh, đồng thời làm ra vẻ đang chuyên tâm tìm

kiếm Đại Công Tước Kê mà bước về phía trước.Trong lòng hắn đại khái có thể đoán được suy nghĩ của Chân Mật.

Nàng đang xác lập vị trí chính cung của mình, đồng thời qua sự kiện lần này cũng bắt đầu công nhận năng lực của tiểu đội Phường Nhân Quân.

Bởi vậy, từ bây giờ nàng hẳn là định dùng cách thức của mình để hòa nhập vào tiểu đội này, tiến thêm một bước xác lập vị trí và ảnh hưởng của mình trong tiểu đội.Ngô Lương biết, chuyện này đối với Chân Mật không hề khó.

Dù sao, với kinh nghiệm sống và đối nhân xử thế mấy ngàn năm, dù là một người bình thường ngu dốt, cũng khẳng định đã sớm trở thành một người tinh thông mọi lẽ, khéo léo trăm bề, huống hồ là con Cửu Vĩ Hồ Yêu này?

Thực không phải diệt uy phong của mình mà tăng khí thế cho người khác, Ngô Lương hiểu rõ hơn bất cứ ai rằng những thủ đoạn nhỏ và sự thông minh vặt vãnh mà các thành viên Phường Nhân Quân, bao gồm cả bản thân hắn, đôi khi bày ra, trong mắt nàng đều là trò trẻ con có thể nhìn thấu chỉ bằng một cái liếc mắt, chỉ là xem nàng có muốn vạch trần hay không mà thôi.Tuy nhiên Ngô Lương không bận tâm.

Kể từ khoảnh khắc hắn quyết định chấp nhận Chân Mật, nàng đã là một thành viên của đội ngũ này rồi.

Nàng có thể công nhận đội ngũ này và chủ động hòa nhập vào, đối với Ngô Lương và toàn bộ Phường Nhân Quân mà nói, đều nên là một chuyện tốt… Ít nhất cho đến hiện tại, mọi việc Chân Mật làm đều rất vô tư, hơn nữa lại rất hợp ý Ngô Lương.

Mà Ngô Lương nghĩ đi nghĩ lại, thực sự không thể nghĩ ra Chân Mật có thể mưu đồ gì ở hắn, hoặc mưu đồ gì ở Phường Nhân Quân.

…Trong quá trình bộ hạ của Lưu Bị đóng quan tài.Ngô Lương và những người khác một mặt tiếp tục thăm dò, một mặt đã đến một gian thiên thất nằm phía sau Hoàng Trường Đề Thấu.Gian thiên thất này đã là nơi duy nhất trong toàn bộ lăng mộ mà Ngô Lương và mọi người chưa thăm dò.

Mà nếu Đại Công Tước Kê của Ngô Lương cũng không ở trong gian thiên thất này, thì hắn đành phải quay lại gian nhĩ thất có cái lỗ trên tường mà đã thăm dò lúc ban đầu.Hắn hoàn toàn có lý do để nghi ngờ, Đại Công Tước Kê của hắn đã chui vào cái lỗ nhỏ kia, cái lỗ không biết dẫn đi đâu, cũng không biết bên trong rốt cuộc ẩn chứa thứ gì.Đại Công Tước Kê đã là một thành viên trong đội ngũ Phường Nhân Quân.

Ngô Lương vẫn nhớ cái flag đã lập cho Đại Công Tước Kê khi khai mộ, bởi vậy hắn khẳng định sẽ không dễ dàng từ bỏ, ít nhất sống phải thấy gà, chết phải thấy xác.Trong gian thiên thất cuối cùng này, Ngô Lương cuối cùng cũng nhìn thấy một vài thứ khác biệt.Đầu tiên, đứng hai bên trong cửa, chính là hai pho tượng đồng thị nữ cúi nửa người.

Hai pho tượng đồng này ước chừng cao khoảng một mét sáu, xem như là tượng đồng kích thước thật rất chuẩn.

Hơn nữa, tạo hình tượng đồng tiếp nối thẩm mỹ của thời Hán lấy eo thon làm đẹp, vóc dáng và tạo hình rất phù hợp với quan niệm thẩm mỹ của người đời sau.Hơn nữa, các chi tiết vô cùng tinh tế, mọi đặc điểm giới tính cần có đều không thiếu… Khiến hai pho tượng đồng thị nữ này ở trần.

Tuy nhiên, thông qua một số mảnh vải vụn đã mục nát vương vãi bên cạnh tượng đồng có thể phán đoán, hai pho tượng đồng thị nữ này nguyên bản có mặc một lớp y phục, chỉ là theo thời gian xâm thực,

lớp vải khoác trên tượng đồng đã rách nát.Các thành viên Phường Nhân Quân thấy hai pho tượng đồng trần truồng sống động như thật này, cũng không khỏi nhìn thêm mấy lần.

Không chỉ riêng nam nhân, Bạch Tinh Tinh và Chân Mật cũng nhìn không chớp mắt, giống như đời sau không chỉ có nam sinh thích ngắm mỹ nữ, thực ra đôi khi nữ sinh cũng thích ngắm, không có ý nghĩ gì khác, chỉ là để tâm tình vui vẻ.Tuy nhiên, Ngô Lương đối với những vật chết như vậy từ trước đến nay không có hứng thú lớn lắm, chỉ đơn thuần coi đó là một món văn vật chế tác tinh xảo mà thưởng thức một lượt, sau khi xác nhận nơi đây không có chỗ nào nguy hiểm, liền trực tiếp cất bước đi vào thiên thất.Gian thiên thất này rõ ràng là một phòng ngủ được thiết kế đặc biệt.

Bố cục bên trong hầu như giống hệt phòng ngủ của dương trạch thời Hán, nhưng một số đồ dùng sinh hoạt được bày biện bên trong khiến gian phòng ngủ này trông giống một khuê phòng dành cho nữ giới hơn, chứ không phải là nơi ở riêng của Lưu Bành Tổ.Hơn nữa, trong gian phòng ngủ này cũng có một chiếc ngọa tháp.

Mà chiếc ngọa tháp này không còn được làm bằng vàng nữa, mà dùng Đoạn Mộc tương đối không mấy quý giá.Lưu Bành Tổ đã có một chiếc giường vàng, hơn nữa mình cũng đã nằm trên đó rồi, thì hoàn toàn không cần thiết phải ủy khuất bản thân mà đóng thêm một chiếc ngọa tháp bằng Đoạn Mộc như thế này.

Dù thật sự ngại giường vàng cấn, cũng hoàn toàn có thể dùng Nam Mộc được mệnh danh là vàng trong các loại gỗ để đóng, tiền bạc đối với Lưu Bành Tổ mà nói khẳng định không phải vấn đề mới phải.Điều đáng nói là, trải qua nhiều lần đạo mộ, Ngô Lương hiện tại đã có một số hiểu biết cơ bản về các loại gỗ thường gặp, đặc biệt là loại gỗ thường dùng cho quan tài, cơ bản sẽ không nhìn nhầm.Đang lúc Ngô Lương quan sát kỹ lưỡng gian thiên thất này.

“Hữu Tài ca ca, huynh xem đằng kia!” Gia Cát Lượng đứng phía sau dường như phát hiện ra điều gì đó kinh người, đột nhiên chỉ vào góc tây nam của gian thiên thất này nhắc nhở.Ngô Lương và mọi người vội vàng nhìn theo hướng Gia Cát Lượng chỉ.

Họ nhìn thấy bên dưới một cái bục gỗ nghi là vật tuẫn táng… Đó hẳn là một thi thể khô héo, vặn vẹo cuộn tròn thành một cục?!Thi thể khô héo này chỉ mang một chiếc hài thêu tơ màu đỏ vẫn còn lờ mờ nhìn ra được, chiếc chân còn lại khô quắt thì lộ ra ngoài.

Hẳn là một nữ thi.

Bởi vì trong tình huống bình thường đàn ông căn bản sẽ không đi loại hài như vậy, hơn nữa phần lớn bàn chân đàn ông cũng sẽ không nhỏ nhắn thanh tú như thế… Dù cho chiếc chân lộ ra ngoài đã khô quắt biến sắc, không ai cảm thấy tinh xảo đẹp mắt, nhưng vẫn không khó để phán đoán hình dáng lúc còn sống.“Đây là…” Ngô Lương cảm thấy tình huống này hơi có chút không bình thường.Hắn tuy biết mộ táng thời Hán thường có tập tục phu thê hợp táng, nhưng tuyệt đối không phải hình thức hợp táng như thế này.

Bởi vì vào thời Hán, địa vị xã hội của phụ nữ không tính là thấp.

Ngay cả là mộ phu thê hợp táng, quy cách tuẫn táng của hai vợ chồng cũng sẽ cơ bản giữ nhất quán, ít nhất sẽ không xuất hiện sự đối xử khác biệt quá rõ ràng.Thậm chí, lấy mộ Lương Hiếu Vương mà Ngô Lương khai quật lúc ban đầu ra mà nói, mộ của Vương hậu Lương Hiếu Vương được xây trên một ngọn núi bên cạnh, không chỉ quy cách tuẫn táng không hề có sự khác biệt về đãi ngộ, mà quy cách lăng mộ so với mộ Lương Hiếu Vương còn lớn hơn.Cũng vì thế, mộ Vương hậu Lương Hiếu Vương được người đời sau ca ngợi là “Thiên hạ Thạch Thất đệ nhất lăng”, còn Lương Hiếu Vương thì phải đứng sau.Ngoài ra.

Trong mộ phu thê hợp táng, hai vợ chồng được hưởng đãi ngộ mộ táng ngang nhau.

Ví như Lưu Bành Tổ dùng Hoàng Trường Đề Thấu và Kim Lũ Ngọc Y, vậy phu nhân của ông ta cũng có tư cách sử dụng Hoàng Trường Đề Thấu và Kim Lũ Ngọc Y.Vương hậu Lương Hiếu Vương thì có.

Rất nhiều mộ phu thê hợp táng thời Hán được phát hiện đời sau cũng đều có, hơn nữa những ngôi mộ Hán này tính toán kỹ thì đều thuộc cùng một khoảng thời gian với mộ của Lưu Bành Tổ.Bởi vậy thi thể nữ này cực kỳ có khả năng không phải là phu nhân của Lưu Bành Tổ… Mang theo suy đoán này, Ngô Lương tiếp tục quan sát kỹ lưỡng các chi tiết khác trong mộ thất.Rất nhanh hắn liền phát hiện trên mặt đất vài món trang sức không theo quy tắc nào, vương vãi lộn xộn: Một chiếc kim trâm khảm ngọc, một cái túi thơm đã rách miệng, và một chiếc hài thêu.Chiếc hài thêu này vẫn còn nhìn ra được màu đỏ nhạt, và chiếc đang nằm trên chân thi thể khô héo kia hẳn là cùng một đôi.Mà chiếc kim trâm và cái túi thơm kia cũng rõ ràng là đồ trang sức thường dùng của nữ giới, nghĩ rằng có thể cũng liên quan đến nữ thi đang bị khóa dưới cái bục gỗ kia.Ngô Lương nhẹ nhàng bước tới, trước hết nhặt chiếc kim trâm lên xem xét kỹ lưỡng một hồi, không phát hiện bất kỳ chữ khắc nào liên quan đến thân phận trên đó.Còn cái túi thơm kia thì Ngô Lương không dám tùy tiện chạm vào.

Nó cũng được may từ tơ lụa, e rằng đã mục nát không chịu nổi giống hệt như hai pho tượng đồng thị nữ kia, khẽ chạm vào một cái sẽ hóa thành mảnh vụn.Bởi vậy Ngô Lương chỉ có thể cúi người dựa vào ánh đuốc đến gần hơn để xem xét, thậm chí khi xem xét còn phải kiểm soát cả hơi thở, không chừng một cái hít thở mạnh cũng có thể gây hư hại cho nó.

Dù trên đó có thêu những ký tự có ý nghĩa, cũng có thể vì thế mà

không thể tiếp tục tra cứu được.Kết quả thì không có.

Chương 542

Ngô Lương chỉ nhìn thấy trên đó thêu một hình đồ án thần thú phượng hoàng thân hình thon dài mang nét đặc trưng thời Hán… Tuy nhiên, nếu cái túi thơm này là vật tùy thân của nữ thi kia, thì lại có thể chứng minh địa vị của nàng hẳn không quá thấp, dù sao vào thời Hán, đồ án thần thú phượng hoàng cũng không phải ai cũng có thể dùng.Còn chiếc hài thêu kia cũng vậy, trên đó cũng thêu hoa văn chim chóc, nhưng vẫn không thể từ đó phán đoán thân phận cụ thể của thi thể kia.“?” Kiểm tra xong mấy thứ này, Ngô Lương quay đầu nhìn Chân Mật một cái, ánh mắt lộ vẻ nghi vấn.Hắn muốn nói, thi thể của Triệu Vương Lưu Bành Tổ đã hóa thành Hãn Thi, vì sao thi thể nữ này trong cùng một lăng mộ, lại không xuất hiện dị biến tương tự.“...” Chân Mật lập tức hiểu ý, rồi lắc đầu.

Thực ra nàng trước đó đã nói với Ngô Lương, Hãn Thi là dị bảo vạn người khó gặp, đương nhiên không phải tùy tiện là có thể xuất hiện.Hơn nữa, nếu vì phong thủy hung hiểm và cách cục hung hiểm của lăng mộ này mà có thể tạo ra Hãn Thi, thì dị bảo “Hãn Thanh” có thể khiến đoạn chi tái sinh chẳng phải có thể sản xuất hàng loạt sao? Nếu là như vậy, dị bảo chân chính liền không nên là thi thể của Lưu Bành Tổ.

Mà là lăng mộ cùng sơn ác thủy cộng thêm cách cục hung hiểm này.Ai khống chế lăng mộ này, liền sở hữu vô số “Hãn Thi” và “Hãn Thanh”, nắm giữ kỹ thuật độc quyền về đoạn chi tái sinh.Nhận được hồi đáp như vậy từ Chân Mật, Ngô Lương đành tạm thời gác lại nghi vấn này.

Tiếp đó, dưới sự hộ vệ của Điển Vi, hắn cẩn thận từng li từng tí đến bên cạnh cái bục gỗ kia, cầm một cây đuốc chiếu xuống đất nhìn

về phía thi thể dưới bục gỗ.Thi thể này ở trạng thái co quắp.

Y phục trên người đã hoàn toàn rách nát, chỉ còn lại một ít mảnh vụn che phủ trên thân.Lúc này Ngô Lương mới chú ý, tay chân của nữ thi này đều bị dây thừng trói lại.

Tuy giờ đây dây thừng cũng đã trở nên vô cùng giòn mục, nhưng lại bảo tồn tốt hơn nhiều so với y phục, lúc này vẫn còn buộc trên đó.Hơn nữa, tay của nữ thi còn bị trói ngược ra sau lưng, đây là một kiểu trói vô cùng đau đớn… Ngoài ra.Ngô Lương còn phát hiện một cánh tay của nữ thi xuất hiện hiện tượng trật khớp rõ ràng, xương cốt ở chỗ nối vai và cánh tay bị sai lệch khá nghiêm trọng.Hoạt tuẫn?!

Chiếc kim trâm, túi thơm và hài thêu vương vãi trên mặt đất, cùng với cách trói như vậy, và hiện tượng trật khớp rõ ràng chỉ xuất hiện sau khi giãy giụa kịch liệt.Từng việc từng việc đều đang trình bày một sự thật như vậy.

Nữ thi này là khi còn sống đã bị trói lại và nhốt ở đây, sau đó trải qua sự giãy giụa khá dài và vô cùng đau đớn, cuối cùng đã chết ở đây theo cách như vậy!Nhưng mà, nàng rốt cuộc là ai, vì sao Lưu Bành Tổ lại sai nàng tuẫn táng?

Là người được chọn ngẫu nhiên, hay là một người cụ thể nào đó có liên quan đến Lưu Bành Tổ?Đang nghĩ như vậy.

Ngô Lương lại phát hiện trên người nữ thi một khối ngọc bội vốn dĩ nên đeo ở eo, lúc này lại đã vương vãi bên cạnh thi thể.Hắn hơi nghiêng người về phía trước một chút, dùng tư thế chống đẩy để nâng cơ thể vượt qua hai chân của nữ thi, từ từ đưa tay về phía khối ngọc bội kia.

Thật tình mà nói, khi phải đến gần cỗ thây khô này, Ngô Lương trong lòng vẫn có chút hoảng sợ.

Dù sao, trong các truyện đạo mộ và phim ảnh đời sau, hễ xuất hiện hành động tương tự, thì thây khô bên dưới nhất định sẽ bật dậy thành cương thi, khiến tuyến thượng thận của người ta bùng nổ.

Ngoài ra, trong một số truyền thuyết đạo mộ còn có phương pháp khá huyền hoặc dạy rằng khi lấy các loại cửu khiếu ngọc từ thi thể, phải mặt đối mặt với thi thể mà cúi xuống giữ khoảng cách, đồng thời dùng dây trói thi thể thắt vào cổ thi thể và cổ mình, sau đó từ từ đứng dậy kéo thi thể lên, rồi mới tìm lấy cửu khiếu ngọc được nhét vào trong người thi thể.

Đây cũng là một hành động khiến người ta sởn tóc gáy, mặt đối mặt cúi xuống thi thể...

Ngô Lương thật tâm muốn phàn nàn, cái kiểu này nhìn thế nào cũng có vẻ cố ý tăng thêm mức độ rùng rợn và kinh dị.

Dù sao, ta không xác định hành động này rốt cuộc có thể ngăn chặn thi biến hay không, cho dù thật sự có tác dụng, ta cũng tuyệt đối sẽ không thử như vậy, càng không cho các cốt cán Phường Nhân Quân đi thử.

Thân là một Đạo mộ tặc.

Trước hết, ta hoàn toàn không hứng thú với cửu khiếu ngọc, dù sao cửu khiếu ngọc ở thời đại này căn bản không giống như hậu thế đã trở thành vật cổ có giá trị, không cần phải khúm núm tìm kiếm như vậy.

Cho dù thật sự hứng thú, ta cũng sẽ chọn phương thức ổn thỏa hơn – trước tiên dùng dây thừng chắc chắn trói thi thể thành hình bánh tét, sau đó dùng kẹp lấy cửu khiếu ngọc từ trong thi thể chẳng phải tốt hơn sao?

Như vậy, cho dù thi thể mộ chủ nhân thật sự phát sinh thi biến,

cũng không thể dễ dàng bật dậy làm hại người, trong tình huống đông người như vậy, xử lý không biết dễ dàng đến mức nào.

Đồng thời.

Hành động của Điển Vi cũng vô cùng chu đáo, khi Ngô Lương vượt qua hai chân của cỗ thây khô để lấy khối ngọc bội kia, hắn thuận thế gác một thanh thủ kích trước nửa thân trên của Ngô Lương và thi thể.

Như vậy, nếu thi thể thật sự xuất hiện dị biến bất ngờ nào đó, trước tiên sẽ bị thủ kích của Điển Vi cản lại, với sức mạnh phi thường của hắn, tuyệt đối có thể khiến cỗ thi thể kia không thể dễ dàng chạm vào Ngô Lương.

Kết quả.

Đương nhiên là hữu kinh vô hiểm.

Khi Ngô Lương lấy được khối ngọc bội kia, thi thể đang co quắp dưới đài gỗ không hề xuất hiện bất kỳ dị biến nào.

Mặc dù vậy, Ngô Lương vẫn nhanh chóng lùi ra, sau đó mới khẽ thở phào nhẹ nhõm, cách lớp găng tay lau sạch khối ngọc bội bám đầy bụi bẩn, rồi lại dùng miệng thổi mấy cái, xem như đã xử lý đơn giản.

Lúc này, hoa văn trên ngọc bội cuối cùng đã hiện rõ hoàn toàn.

Ngô Lương nhìn kỹ, đây là một khối ngọc bội hình cá được điêu khắc và mài dũa từ Hán Bạch Ngọc, tạo hình con cá không quá đặc sắc, chỉ có thể nói là khá chuẩn mực.

Còn ở mặt sau của ngọc bội hình cá, Ngô Lương phát hiện một chữ nhỏ được khắc ở vị trí trung tâm của ngọc bội.

Đó là một chữ "Náo".

"Náo?" Ngô Lương khẽ nhíu mày, cố gắng tìm trong kiến thức

lịch sử của mình những người họ "Náo" có liên quan đến Lưu Bành Tổ, thậm chí là những người họ "Náo" vào những năm Tây Hán.

Bởi vì người Hán triều coi trọng họ của mình hơn tên, do đó nhiều vật tùy thân, tín vật, khí cụ và cờ xí nếu muốn khắc chữ, thông thường chỉ khắc họ, vả lại tên của người ta vào thời đại này đôi khi còn là một sự kiêng kỵ, thậm chí gọi thẳng tên ra cũng bị coi là mạo phạm và bất kính, hai chữ "danh húy" cũng bắt nguồn từ quy tắc lễ nghi này, do đó chữ "Náo" này tuyệt đối không thể là tên, chỉ có thể là họ.

Rất nhanh Ngô Lương liền nghĩ đến một người có mối quan hệ rất lớn với Lưu Bành Tổ – Náo Cơ.

Đây là một kỳ nữ được nhiều học giả khảo cổ đời sau cho rằng có thể sánh vai với Tứ Đại Mỹ Nữ cổ đại của Thiên triều, cả 《Hán Thư》 và 《Sử Ký》 đều có ghi chép về nàng.

Náo Cơ cũng là một mỹ nữ xinh đẹp động lòng người, từng khiến ba vị vương tước lần lượt phải lòng.

Vị thứ nhất chính là phu quân đầu tiên của nàng, Giang Đô Vương Lưu Phi.

Lưu Phi khi còn trẻ đã lập chiến công trong "Loạn Bảy Nước" được phong làm Giang Đô Vương, sức lực phi phàm, giỏi bắn cung, không lâu sau cưới Náo Cơ, được người đương thời gọi là cặp thần tiên tài tử giai nhân.

Đáng tiếc Lưu Phi yểu mệnh, vừa đến trung niên đã qua đời.

Náo Cơ trở thành quả phụ, nhưng mỹ nữ thì luôn được săn đón, rất nhanh nàng đã có phu quân thứ hai.

Phu quân thứ hai này không phải ai khác, chính là con ruột của Lưu Phi, Lưu Kiến.

Lưu Phi anh hùng một đời, nhưng con trai Lưu Kiến lại là kẻ hoang dâm vô đạo, khi Lưu Phi còn chưa hạ táng, Lưu Kiến thân là thế tử vậy mà dám chiếm đoạt Náo Cơ ngay tại linh đường, Náo Cơ thân cô thế cô, làm sao dám chống lại ý của thế tử, đành chịu khuất phục.

Sau này Lưu Kiến kế thừa ngôi vị Giang Đô Vương, người này không chỉ làm việc phóng đãng vượt quá khuôn phép, mà còn dám tự ý đúc ngọc ấn của Hoàng đế ý đồ mưu phản, sau bị người tố cáo, Vũ Đế phái người điều tra, Lưu Kiến biết tội không thể tha, đành dùng đai áo tự sát mà chết.

Náo Cơ cứ thế lại một lần nữa trở thành quả phụ.

Cũng chính vào lúc này, vị vương tước thứ ba tìm đến, người này chính là mộ chủ nhân của tòa lăng mộ này, Lưu Bành Tổ.

Lưu Bành Tổ sớm đã nghe nói Náo Cơ đẹp lộng lẫy không gì sánh bằng, do đó sau khi Lưu Kiến chết liền lập tức dùng mọi cách đoạt Náo Cơ về, không lâu sau còn cùng nàng sinh hạ một người con trai.

Và sau này đến khi Lưu Bành Tổ qua đời, liền không còn ghi chép nào liên quan đến Náo Cơ nữa, không ai biết nàng rốt cuộc đã đi đâu, cuối cùng có phải là thọ chung chính tẩm hay không, và hậu thế cũng không phát hiện lăng mộ nào nghi là của nàng.

Thế nên...

Ngô Lương ngẩng đầu nhìn cỗ nữ thi đang co quắp dưới đài gỗ kia.

Chẳng lẽ cỗ thi thể này chính là Náo Cơ được ghi chép trong 《Hán Thư》 và 《Sử Ký》 ư?

Chẳng lẽ sau khi Lưu Bành Tổ chết, vẫn không chịu buông tha Náo Cơ, vậy mà tốn công sức xây dựng một tòa lăng mộ đi ngược lại

lẽ thường như vậy, không những cất giấu tài sản của mình ở đây, mà còn mang Náo Cơ cùng vào đây chôn sống?

Cũng chính vì vậy.

Sau khi đóng mộ môn, Náo Cơ không ăn không uống còn bị trói chặt như thế, hiển nhiên phải trải qua một hồi giãy giụa vô cùng thống khổ, cuối cùng thảm tử dưới đài gỗ này?

Khả năng này thực sự rất lớn.

Lưu Bành Tổ đã tốn công sức đoạt Náo Cơ về, hiển nhiên vô cùng nhiệt liệt yêu thích nàng, nhưng đồng thời đủ loại chi tiết biểu hiện, Lưu Bành Tổ lại là một người cực kỳ ích kỷ, hắn có thể lừa tất cả mọi người mang toàn bộ tài sản của mình đi, cho dù chết cũng phải đặt dưới thân mình, tự nhiên cũng có thể mang người con gái mình yêu thích cùng đi, để sau khi chết mình cũng có người bầu bạn.

Còn về việc người con gái này sau khi bị chôn sống sẽ phải trải qua nỗi thống khổ như thế nào, tự nhiên sẽ không nằm trong phạm vi cân nhắc của Lưu Bành Tổ cực kỳ ích kỷ kia.

Ngay vào lúc này.

"Tứ đệ, khối ngọc bội này có thể cho ta xem một chút không?" Ở cửa mộ thất bỗng nhiên truyền đến một giọng nói quen thuộc nhưng không nên có mặt ở đây.

Ngô Lương cùng mọi người quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy không biết từ lúc nào Lưu Bị đã lén lút chạy vào, còn tiến vào trong mộ thất này.

"Tứ đệ xin hãy bỏ qua, ngu huynh nghe nói ở đây phát hiện rất nhiều vàng, nhất thời kích động vậy mà quên mất lời dặn dò của tứ đệ, cứ thế không biết từ lúc nào đã đi theo binh sĩ chế tạo quan tài cùng vào rồi." Lưu Bị nhớ lại nguyên nhân trước đó Ngô Lương

không cho hắn vào lăng mộ này, trên mặt lộ ra một chút vẻ áy náy, nhưng ánh mắt lại chăm chú nhìn khối ngọc bội trong tay Ngô Lương, sau đó lại lặp lại: "Tứ đệ, ngu huynh thấy khối ngọc bội này rất quen mắt, có thể cho ngu huynh xem một chút không?" Biểu hiện của Lưu Bị rất bất thường.

Nếu hắn chỉ vì cầu tài, thì không nên hứng thú lớn đến thế với khối ngọc bội này, dù sao thì ngọc thạch ở Hán triều cũng được coi là một thứ có giá trị, nhưng chỉ một khối nhỏ như vậy, so với cả cái ngọa tháp được chất đống bằng vàng kia, căn bản chỉ là hạt cát trong sa mạc, không đáng nhắc tới.

Nhưng đã Lưu Bị đã đề nghị, thì cái thể diện này vẫn phải giữ.

"Đại ca xin mời." Mang theo sự nghi hoặc trong lòng, Ngô Lương vẫn quay người lại giao khối ngọc bội vào tay Lưu Bị, sau đó dốc lòng quan sát những biến hóa nhỏ trên mặt Lưu Bị.

"Đa tạ tứ đệ." Ngọc bội vào tay, Lưu Bị cực kỳ cẩn thận nâng niu.

Trước tiên nhìn sơ qua một mặt của ngọc bội, sau đó lại nhanh chóng lật ngược lại xem mặt khắc chữ "Náo" kia.

Dáng vẻ như vậy thì giống như... hắn biết mặt kia của khối ngọc bội này nhất định có chữ!

Trong lòng Ngô Lương càng thêm kỳ lạ.

Hắn không khỏi nhớ lại những lời Lưu Bị đã nói khi giao tấm địa đồ kia cho hắn trước đó.

Lúc đó Lưu Bị vô cùng quả quyết, đảm bảo địa đồ và thông tin chân thực đáng tin cậy, nhưng lại không thể nói rõ tấm địa đồ và thông tin lăng mộ của Lưu Bành Tổ từ đâu mà có, chỉ nói đây là bí mật của gia đình hắn, không thể nói rõ.

Thế nên.

Hắn không những biết vị trí và bí mật của tòa lăng mộ này, mà nhìn dáng vẻ hiện tại, rất có thể cũng biết bên trong lăng mộ này còn có một khối ngọc bội như vậy, hoặc cũng có thể nói... hắn biết Náo Cơ được táng ở đây?

Đồng thời.

"!" Khi lật ngọc bội lại, Lưu Bị hiển nhiên đã nhìn thấy chữ "Náo" trên đó, sau đó trong mắt chợt hiện lên một tia thần sắc vô cùng phức tạp.

Nhưng thần sắc phức tạp này chỉ thoáng qua trong chớp mắt.

Giây tiếp theo, hắn đã nắm chặt khối ngọc bội trong tay, vẻ mặt như thường lệ mỉm cười với Ngô Lương, mở miệng hỏi: "Tứ đệ, khối ngọc bội này là có được từ đâu?" "Chính là ở bên cạnh cỗ nữ thi này, hắn là vật tùy thân của nữ thi." Ngô Lương nghiêm mặt nói.

Lưu Bị theo hướng Ngô Lương chỉ đến bên cạnh nữ thi, sau đó cúi thấp người nhìn qua.

Mặt hắn quay lưng về phía bó đuốc, ẩn giấu tất cả biểu cảm trên mặt vào bóng tối, sau khi yên lặng quan sát một lúc lâu, hắn mới không quay đầu lại tiếp tục hỏi: "Tứ đệ, theo ngươi thấy, cỗ nữ thi này vì sao lại ở đây, và sao lại chết trong hình thái như vậy?" "Tám phần mười hắn là chôn sống." Ngô Lương nghe ra trong giọng nói của Lưu Bị hơi mang một tia run rẩy, hiển nhiên dù có thành phần cố ý che giấu, cảm xúc của Lưu Bị vẫn xuất hiện một chút dao động, thế là hắn tiếp tục nói sự thật: "Khi còn sống đã bị trói tay chân nhốt vào lăng mộ này, căn cứ vào vị trí kim trâm, hương nang và tơ lụa rơi vãi có thể phán đoán, lúc đó nàng hắn là được đặt trên cái ngọa tháp này, sau khi lăng mộ đóng kín, nàng liền bắt đầu ra sức giãy giụa cố gắng thoát ra, nhưng đáng tiếc sức lực không đủ, cuối cùng có thể là kiệt sức mà chết, có thể là sợ hãi mà chết, cũng có thể là đói mà chết dưới

đài gỗ này, nói chung... cái chết kiểu này vô cùng thống khổ, còn không bằng bị một đao chém giết chôn theo còn thống khoái hơn." Câu cuối cùng là Ngô Lương cố ý bổ sung, vì hắn đã nhận ra Lưu Bị có ý đồ che giấu cảm xúc của mình, nên cố ý nói ra những lời này để một lần nữa kích động Lưu Bị.

Chương 543

Nếu như người chết trong ngôi mộ này thật sự có quan hệ gì đó với Lưu Bị, nói như vậy không chừng sẽ có cơ hội khiến Lưu Bị mất bình tĩnh.

Từ đó giúp mình nắm bắt cơ hội, thăm dò ra bí mật mà Lưu Bị muốn che giấu.

"…" Nghe lời này, thân thể Lưu Bị quả nhiên khẽ run lên một cái.

Ngô Lương cố ý tiến về phía trước vài bước, đến phía sau Lưu Bị quan sát kỹ, hắn phát hiện thân thể Lưu Bị lúc này hơi cứng đờ, hẳn là cơ bắp đang căng cứng, còn bàn tay nắm chặt ngọc bội của hắn cũng nắm cực kỳ chặt, thậm chí có thể thấy các khớp xương đã trắng bệch.

Sau một lát im lặng như vậy.

"Tứ đệ, người con gái này khi còn sống cũng là một người đáng thương, trời có đức hiếu sinh, ngu huynh cũng không đành lòng thấy nàng chịu khổ, do đó muốn tìm cho nàng một nơi phong thủy bảo địa để an táng lại, có thể nhờ tứ đệ giúp đỡ chỉ điểm một chút không?" Lưu Bị bỗng nhiên lại nói với Ngô Lương.

"…" Ngô Lương nghe vậy sững sờ, vấn đề này lại càng lớn hơn.

Ngô Lương tự hỏi, Lưu Bị là thiện nam tín nữ đến mức nhìn thấy xác động vật ven đường cũng phải mang xẻng tiện lợi ra chôn cất sao?

Hiển nhiên không phải.

Như vậy cũng có thể suy đoán, hành động này của Lưu Bị nhất định có mục đích riêng không ai biết, bao gồm cả việc hắn tự tiện xông vào cũng là vì mục đích không ai biết này.

Ngô Lương có lý do để nghi ngờ, hắn và cỗ nữ thi này có thể tồn

tại một mối quan hệ nào đó, hơn nữa quan hệ không hề tầm thường.

“Nếu đã đại ca đề nghị, đó chỉ là chút việc nhỏ, tiểu đệ tự nhiên sẽ dốc sức tương trợ.” Ngô Lương nói như vậy.

“Lại đa tạ tứ đệ.” Lưu Bị quay đầu lại chắp tay với Ngô Lương, trên mặt lộ ra vẻ cảm kích.

“Đúng rồi đại ca, trên khối ngọc bội kia có một chữ ‘Náo’, tiểu đệ nhớ trong sử thư, chữ ‘Náo’ có liên quan đến Lưu Bành Tổ dường như chỉ có một người con gái được gọi là ‘Náo Cơ’, do đó cổ nữ thi này rất có khả năng chính là thi thể của Náo Cơ.” Ngô Lương gật đầu, nhưng lại cố ý nói.

“Ngu huynh cũng biết đoạn sử thực này, suy đoán của tứ đệ rất có lý.” Lần này Lưu Bị lại giữ vẻ mặt như thường, khẽ cúi đầu nói.

“Ngoài ra, theo như được biết, Lưu Bành Tổ và Náo Cơ hình như còn để lại một người con trai, người này được người ta gọi là ‘Náo Tử’, ‘Náo Tử’ này vốn dĩ phải kế thừa vương vị, nhưng lại vì lời gièm pha của cậu ruột và sự can dự của Vũ Đế, cuối cùng đã mất đi vương vị, sau đó liền không biết tung tích.” Ngô Lương tiếp lời nói.

“!!!” Nghe lời này, biểu cảm của Lưu Bị cuối cùng đã cứng đờ vì mất bình tĩnh, một đôi mắt nhìn Ngô Lương như nhìn quỷ thần, trong ánh mắt mang theo một tia kiêng kỵ và kính sợ.

Trúng rồi!

Ngô Lương lập tức ý thức được điểm mấu chốt.

Lưu Bị nhất định có liên quan đến Náo Cơ, nhưng “Náo Tử” này mới là từ khóa then chốt thật sự, chỉ là về mối quan hệ là gì, bây giờ vẫn rất khó nói, e rằng sự việc này chỉ có thể biết được từ miệng Lưu Bị.

Bởi vì theo ghi chép lịch sử, tổ tiên mà Lưu Bị tự xưng là Trung

Sơn Vương Lưu Thắng, vả lại bây giờ Ngô Lương tận mắt thấy Lưu Bị, hắn cũng tự xưng như vậy...

Khoan đã!

Ngô Lương bỗng nhiên lại nghĩ đến điều gì đó.

Trung Sơn Vương Lưu Thắng, và Triệu Vương Lưu Bành Tổ là anh em cùng mẹ khác cha, Lưu Bành Tổ là anh, Lưu Thắng là em.

Nhưng trong ghi chép lịch sử, giữa hai người dường như tồn tại mâu thuẫn không thể hòa giải, thường xuyên chỉ trích lẫn nhau.

Lưu Bành Tổ từng bình luận về Lưu Thắng như thế này: "Trung Sơn Vương chỉ lo xa hoa dâm nhạc, không phò tá Thiên tử an ủi trăm họ, sao có thể xưng là phiên thần!" Còn Lưu Thắng thì phản bác lại: "Anh trưởng làm vương, chuyên môn quan lại trị sự.

Làm vương nên ngày ngày nghe âm nhạc, thưởng thức ca vũ mỹ nữ." Mối quan hệ này dường như hơi loạn...

Mà trên thực tế, việc Quan Vũ và Lưu Bị tự xưng là hậu duệ của Trung Sơn Tĩnh Vương Lưu Thắng, kỳ thực là có điểm nghi vấn.

Không chỉ các học giả đời sau cho rằng đây là điểm nghi vấn, mà ngay cả một số hào cường và sĩ tộc thời Hán mạt cũng có nhiều người từng đưa ra nghi vấn về phương diện này.

Đáng tiếc, cũng như Lưu Bành Tổ từng chỉ trích, Lưu Thắng là một người bình thường ham rượu mê sắc.

Cả đời hắn không làm được việc lớn gì, cũng không lập được bất kỳ công lao nào, cống hiến lớn nhất đối với Hán thất Lưu gia chính là "tạo người", để lại cho họ Lưu rất nhiều con cháu, theo sử thư ghi chép, đời này hắn tổng cộng để lại hơn một trăm hai mươi người con cháu, là người có năng lực sinh dục mạnh nhất trong số hậu duệ của Lưu Bang.

Cũng chính vì vậy, con cháu của Lưu Thắng e rằng ngay cả bản thân hắn cũng không thể nhận biết hết, huống hồ là người thời Hán mạt mấy trăm năm sau, và người đời sau hai ngàn năm nữa.

Ngoài ra, còn có một biến cố khiến thân phận của Lưu Bị càng không thể khảo chứng – Vương Mãng soán Hán.

Sau khi Vương Mãng soán Hán thành lập Tân triều, để khiến ngôi vị Hoàng đế của mình vững chắc hơn, hắn liền bắt đầu tiêu hủy rầm rộ gia phả của hậu duệ Lưu Bang, chịu ảnh hưởng của văn hóa "gia thiên hạ", các sĩ tộc trong thiên hạ vẫn cho rằng thiên hạ này là của nhà Lưu, còn Vương Mãng là kẻ cướp có danh phận bất chính ngôn không thuận, do đó chỉ có hủy diệt căn cơ và truyền thừa của nhà Lưu, mới có thể khiến Vương Mãng an tâm vô lo.

Thế là trong thời gian này, rất nhiều gia phả của nhà Lưu đều bị lục soát và tiêu hủy, rất nhiều hậu duệ của Lưu Bang cũng sau khi gia phả bị hủy diệt đã trở thành thứ dân, cho dù là những hậu duệ thân vương thật sự, vào thời kỳ đó cũng không dám tự xưng là hậu duệ họ Lưu, nếu không thì có thể ngay cả tính mạng cũng không thể bảo toàn.

Cũng chính vì vậy.

Đến nay không ai có thể tìm ra gia phả của dòng Lưu Thắng, không có cách nào chứng thực hay vạch trần thân phận của Lưu Bị, tin hay không tin đều chỉ có thể là suy đoán.

Tuy nhiên, thông qua biểu hiện của Lưu Bị hiện tại.

Ngô Lương lại cho rằng Lưu Bị ít nhất có mối quan hệ trực tiếp với hậu duệ họ Lưu.

Dù sao hắn biết lăng mộ của Lưu Bành Tổ ở đâu, đối với cỗ thi thể khô héo trong mộ Lưu Bành Tổ – hắn là thi thể Náo Cơ – mà biểu hiện như vậy, cũng từ một mặt chứng minh, hắn ít nhất có thể có mối

quan hệ khác thường nào đó với Náo Cơ hoặc con trai của Lưu Bành Tổ và Náo Cơ là Náo Tử.

Trong đó điểm nghi vấn lớn nhất chính là.

Nếu có quan hệ với Náo Cơ và Náo Tử, vậy thì Lưu Bị càng có khả năng là hậu duệ của Lưu Bành Tổ, và càng nên tự xưng là hậu duệ của Lưu Bành Tổ.

Nhưng hắn vì sao lại chọn Trung Sơn Tĩnh Vương Lưu Thắng?

Về điều này Ngô Lương có vài suy đoán: một là gia phả của Lưu Bành Tổ vẫn có thể tìm thấy, còn Lưu Bị tuy có quan hệ với Náo Cơ hoặc Náo Tử, nhưng thực ra không phải là hậu duệ của Lưu Bành Tổ, do đó không có cách nào tự nhận thân phận; hai là Lưu Bị đối với Lưu Bành Tổ có một loại tình cảm mà người ngoài không thể hiểu được, đương nhiên là tình cảm tiêu cực, ví dụ như căm ghét, từ biểu hiện hiện tại của Lưu Bị mà xem, hắn phản ứng tinh tế đối với việc Náo Cơ bị Lưu Bành Tổ chôn sống, ở trong tình cảm như vậy, Lưu Bị không muốn có bất kỳ mối liên hệ nào với Lưu Bành Tổ; ba là những việc làm của Lưu Bành Tổ lúc sinh thời, Lưu Bành Tổ là người xảo quyệt nịnh hót, lúc sinh thời dùng thủ đoạn xảo trá bức hại rất nhiều quốc tướng và quan lại triều đình phái đến, do đó danh tiếng trong giới sĩ tộc cực kỳ tệ, nếu tự xưng là hậu duệ của Lưu Bành Tổ, e rằng không những không thể giương cao đại kỳ, mà còn có thể rước về một số mối thù truyền kiếp, còn một người bình thường như Lưu Thắng thì tốt hơn nhiều, tuy chưa chắc được sĩ tộc yêu thích, nhưng cũng không bị sĩ tộc căm ghét như Lưu Bành Tổ.

Đương nhiên, tất cả những điều này vẫn chỉ là suy đoán mà Ngô Lương đưa ra dựa trên tình hình hiện tại, không thể coi là chắc chắn.

Mà muốn làm rõ sự việc này, chỉ có thể bắt đầu từ Lưu Bị.

Nhưng đây cũng không phải là một việc dễ dàng, Lưu Bị đã tự

xưng là hậu duệ của Lưu Thắng, thì cho dù trời sập cũng tuyệt đối không thể dễ dàng đổi lời.

Nói nhỏ thì, một khi đổi lời thì đồng nghĩa với việc thừa nhận mình là kẻ lừa đảo, điều này liên quan đến phẩm tính của hắn.

Còn nói lớn thì, điều này nhất định sẽ ảnh hưởng đến danh vọng của hắn, cờ xí khó khăn lắm mới giương lên tất sẽ đổ xuống, bản thân hắn cũng sẽ trở thành trò cười của thiên hạ, còn nói gì đến việc làm nên đại sự?

Cho nên trong việc này.

Ngô Lương phải chú ý chừng mực, cho dù có dùng lời lẽ thăm dò, mục đích cũng không thể quá rõ ràng, càng không thể để Lưu Bị nhận ra hắn đã chạm đến sự thật của sự việc này.

Nếu không, trong việc liên quan đến căn cơ này, Lưu Bị rốt cuộc sẽ làm ra những gì, ai cũng không thể nói trước được.

Dù sao theo Ngô Lương thấy, bí mật thực sự trọng đại, nhất định chỉ có người chết mới biết, mới có thể khiến mình an tâm, nếu không thì từng giây từng phút hắn đều sẽ cảm thấy như có gai ở lưng.

Trong lịch sử, Lưu Bị đã có thể trở thành Hoàng đế Thục Quốc, nhất định cũng không phải là thiện nam tín nữ gì...

Sau một lát.

Lưu Bị đã khôi phục như thường, vẫn vẻ mặt tươi cười chắp tay với Ngô Lương nói: "Tứ đệ quả là bác học đa văn, khiến ngu huynh vô cùng bội phục, e rằng dưới trời này không có việc gì mà tứ đệ không biết chăng?" "Đại ca quá khen rồi, tiểu đệ chỉ là tình cờ biết mà thôi." Ngô Lương khiêm tốn cười, rồi lại nói: "Vừa rồi đại ca muốn tiểu đệ giúp đại ca tìm một nơi phong thủy bảo địa để an táng cỗ nữ thi này, không biết đại ca có yêu cầu đặc biệt gì không?" Đây cũng là

một vấn đề.

Nếu cỗ nữ thi này không có quan hệ gì với Lưu Bị, thì việc giúp nàng nhập thổ vi an đã là nhân chí nghĩa tận, đâu còn cần đặc biệt tìm một nơi phong thủy bảo địa, điều này chẳng phải quá nhiệt tình rồi sao?

"Chuyện này ngu huynh cũng không hiểu lắm, tứ đệ tinh thông đạo này, tự nhiên mọi việc đều theo sắp xếp của tứ đệ." Lưu Bị cười nói.

"Nếu đã như vậy..." Nói đến đây, Ngô Lương khẽ nhíu mày, dường như đang suy nghĩ rốt cuộc có nơi nào tốt, trầm ngâm một lúc, hắn mới như chợt nhớ ra điều gì đó, nghiêm mặt nói: "Nói về phong thủy bảo địa, tiểu đệ mấy hôm trước khi du lịch từng thấy một nơi không tồi, lúc đó còn từng nói với huynh đệ bên cạnh rằng ai nếu được táng ở nơi này, nhất định có thể bảo đảm con cháu đời sau y thực gia sự thuận lợi." "Ồ?

Không biết nơi này lại ở đâu?" Lưu Bị vội vàng hỏi.

Nhưng những người Phường Nhân Quân lại có chút nghi hoặc, đặc biệt trong mắt Vu Cát càng xẹt qua một tia dị sắc.

Bọn họ đều biết Ngô Lương không hiểu kham dư chi thuật, những chuyện về phương diện này đều sẽ trực tiếp thỉnh giáo Vu Cát, vả lại mọi người vô cùng xác định, Ngô Lương căn bản chưa từng nói với bọn họ rằng ở đâu có một nơi như vậy.

Hiểu rồi!

Công tử lại định tùy tiện bịa chuyện với Lưu Bị, mà lúc này Lưu Bị đã tin tưởng công tử sâu sắc, bất kể công tử nói gì hắn cũng sẽ tin, hiển nhiên nói thế nào cũng được.

Nghĩ thông suốt vấn đề này, trong mắt mọi người lại hiện lên một nụ cười hiểu ý.

Người hiểu thì đã hiểu, chỉ xem lần này công tử định giở trò gì...

"Đại ca là người Trác Quận Trác Huyện, hẳn là có chút hiểu biết về Bắc Tân Thành ở phía nam Trác Quận chứ?" Ngô Lương không đáp mà hỏi ngược lại.

"Tự nhiên là biết." Lưu Bị không hiểu, nhưng vẫn gật đầu.

"Vậy thì phía nam Bắc Tân Thành có một con Lư Thủy, đại ca hẳn cũng biết chứ?" Ngô Lương tiếp tục hỏi.

"Có nghe qua." Lưu Bị lại lần nữa gật đầu.

"Vậy thì đại ca có biết không, phía bắc Lư Thủy, chầu về hướng Bắc Tân Thành có một ngọn núi tên là Phượng Hoàng Sơn, ngọn núi này có đỉnh chính nằm giữa, hai đỉnh như hai cánh tay trái phải nâng đỡ, ba đỉnh nối liền nhau, hình dáng tựa như ghế thái sư tọa tây triều đông, lại như một tòa thành có hai cung khuyết, đây chính là một nơi phong thủy bảo địa khá hiếm thấy." Ngô Lương cuối cùng đã nói ra vị trí chính xác, cứ như thể hắn thật sự đã từng đến đó. ?!

Tuy nhiên nghe những lời này, Vu Cát lại lập tức kinh ngạc nhìn về phía Ngô Lương.

Vu Cát thực sự bị Ngô Lương làm cho sửng sốt, trong lòng hắn rõ ràng hơn bất kỳ ai, một người không hiểu phong thủy căn bản không thể nói ra những lời như Ngô Lương vừa nói, nhưng Ngô Lương lại nói rõ ràng mạch lạc.

Hơn nữa theo miêu tả của Ngô Lương, ngọn Phượng Hoàng Sơn này quả thật là một nơi phong thủy bảo địa vô cùng hiếm có, cho dù là người tinh thông kham dư chi thuật cũng phải tốn chút công sức đi thăm dò mới có thể tìm được bảo địa như vậy, mà miêu tả của Ngô Lương lại vô cùng chi tiết, hợp lý, cho dù là chuyên gia như Vu Cát nghe xong, cũng cảm thấy hoàn toàn không giống như đang tùy tiện

bịa chuyện.

Vậy nên.

Công tử thật sự không hiểu kham dư chi thuật ư?

Hay là từng thật sự đến nơi này, và được vị cao nhân nào đó chỉ điểm, nay bị Lưu Bị hỏi đến, nên mới giả vờ làm thật?

"Nghe thế này quả thật là một bảo địa vô cùng tuyệt diệu...

Đa tạ tứ đệ chỉ điểm!" Nghe lời Ngô Lương, Lưu Bị lại lộ vẻ vui mừng, liên tục chắp tay tạ ơn Ngô Lương nói: "Ngu huynh tuy chưa từng đến Phượng Hoàng Sơn mà tứ đệ nói, nhưng đã tứ đệ đã nói rõ vị trí như vậy, mà ngu huynh vốn là người Trác Quận, tìm được ngọn núi này tự nhiên là việc dễ như trở bàn tay, đợi chuyện ở đây xong xuôi, ngu huynh sẽ tự mình mang cỗ thi thể này đến đó, an táng cho nàng nhập thổ vi an." "Đại ca khách khí rồi, chỉ là việc nhỏ thôi." Ngô Lương vừa chắp tay đáp lễ, vừa trong lòng đã có một kết luận đại khái.

Lưu Bị và tổ tiên mà hắn tự xưng là Trung Sơn Tĩnh Vương Lưu Thắng, e rằng không hề có quan hệ gì, điều này tuy không thể chứng minh Lưu Bị nhất định không phải là tông thân Hán thất, nhưng đã có thể chứng minh Lưu Bị đã nói dối về thân phận của mình!

Chương 544

Vì sao ư?

Bởi vì ngọn Phượng Hoàng Sơn mà hắn vừa đề cập thực ra có một tòa lăng mộ Tây Hán, đời sau đã đổi tên thành Lăng Sơn.

Trong tòa lăng mộ Tây Hán này không táng ai khác, chính là tổ tiên mà Lưu Bị tự xưng – Trung Sơn Tĩnh Vương Lưu Thắng, còn có chính thê của Lưu Thắng là Đậu Uyển, do đó đây là một ngôi mộ táng chung vợ chồng.

Tòa lăng mộ này là một ngôi mộ hầm chôn theo kiểu hang đá ngang khá đặc sắc.

Hơn hai ngàn năm qua chưa từng bị ai đào trộm, mãi đến năm 1968, khi một đơn vị công binh của quân đội ta ở đó đào đường hầm xây dựng công sự, đã vô tình đào trúng.

Sự việc này thậm chí đã thu hút sự chú ý của Trung ương, đích thân phê duyệt cho 'Quách Lão' Viện trưởng Viện Khoa học lúc bấy giờ, ra lệnh ông đích thân phụ trách công tác khai quật lăng mộ này, như vậy trải qua 111 ngày cuối cùng đã hoàn thành việc khai quật lăng mộ này, từ đó khai quật được một lượng lớn di vật Hán đại mang ý nghĩa đại diện, sự kiện này thậm chí còn được giới khảo cổ Thiên triều ghi vào biên niên sử, những người học chuyên ngành khảo cổ hầu như đều đã học qua vụ án khảo cổ kinh điển này.

Sau khi khai quật, lăng mộ này được liệt vào đơn vị bảo hộ di vật trọng điểm đợt ba, và sau khi hoàn thành công tác trùng tu dần dần mở cửa cho công chúng.

Đây chính là 'Mãn Thành Hán mộ' khá nổi tiếng đời sau.

Mà biểu hiện của Lưu Bị lúc này, hiển nhiên căn bản không hề biết nơi này có mộ...

Là hậu nhân của Lưu Thắng, trong tình huống không có sự thay đổi triều đại chính thức, vậy mà ngay cả tổ phần nhà mình cũng không biết ở đâu, điều này tự nhiên là không thể chấp nhận được, huống hồ Lưu Bị còn từ nhỏ đã cư trú tại Trác Quận, đây tự nhiên là một vấn đề.

Dù sao nhà Hán trị vì thiên hạ bằng hiếu đạo, việc định kỳ đi tế bái tổ phần cũng là thể hiện hiếu đạo, cho dù là lén lút đi tế bái cũng là điều nên làm, do đó hắn không có lý do gì lại không biết gì về điều này.

Thế nên Ngô Lương kết luận, Lưu Bị căn bản không phải là hậu nhân của Lưu Thắng.

Kết hợp với đủ loại biểu hiện trước đó, Ngô Lương càng ngày càng cảm thấy Lưu Bị hắn là có liên quan đến Lưu Bành Tổ, Náo Cơ và Náo Tử, nói không chừng là hậu nhân của Lưu Bành Tổ hoặc Náo Tử thì càng hợp lý hơn.

Đương nhiên.

Hắn cũng không sợ Lưu Bị đến Phượng Hoàng Sơn sẽ vô tình đào ra mộ Trung Sơn Tĩnh Vương Lưu Thắng.

Mộ của Lưu Thắng chôn quá sâu, mà Lưu Bị cho dù muốn an táng Náo Cơ, với tình cảnh hiện tại của hắn cũng tuyệt nhiên không thể phô trương thanh thế lớn.

Huống hồ thời cổ đại xây dựng một tòa lăng mộ ít thì vài năm, nhiều thì mười mấy năm thậm chí vài chục năm, tài lực, nhân lực, thời gian đều không phải Lưu Bị hiện tại có thể chịu nổi, hắn nhiều nhất cũng chỉ có thể đào một cái hố dựng một tấm bia cho Náo Cơ,

điều này căn bản không thể đào ra mộ Trung Sơn Tĩnh Vương Lưu Thắng.

"Vậy thì cỗ thi thể này..." Lưu Bị tiếp đó lại có chút khó xử nhìn về phía thi thể khô héo của Náo Cơ đang co quắp dưới đài gỗ, hắn thân là người ngoại đạo trong phương diện này, có chút không biết nên làm thế nào.

"Trong này có rất nhiều gỗ bách, đại ca cũng có thể chế tác một cỗ quan tài, trước tiên đưa cỗ thi thể này vào, đợi đến khi có địa điểm và thời khắc thích hợp rồi an táng cũng chưa muộn, sau khi ra ngoài tiểu đệ sẽ giúp đại ca chọn một ngày lành vậy." Ngô Lương cười hì hì nói.

"Cũng chỉ có thể như vậy..." Lưu Bị khẽ gật đầu.

Nói rồi, Lưu Bị liền cúi thấp người xuống xem xét kỹ cỗ nữ thi kia, dường như muốn nhìn rõ hơn một chút.

"…" Ngô Lương lại hy vọng hắn rời xa cỗ nữ thi đó một chút, dù sao lúc này tiểu nhân hắn đang ở gần đó, Lưu Bị nhất định là lúc vận thế kém nhất, nói không chừng hắn đi lấy ngọc bội thì không sao, còn Lưu Bị chỉ đứng cạnh xem một cái, liền sẽ khiến cỗ nữ thi kia phát sinh thi biến, tiện thể mang hắn đi cùng...

Nhưng giờ đây Lưu Bị đã vào rồi, Ngô Lương cũng cảm thấy không có cách nào mở miệng đuổi hắn ra ngoài nữa, thế là cũng đành mặc kệ hắn, bản thân tiếp tục dẫn mọi người thăm dò những vật khác trong mộ thất.

Tuy nhiên, ngay khi hắn vừa chuẩn bị quay người.

"Rầm – roẹt!" Một tiếng động lạ bỗng nhiên truyền đến.

Ngô Lương và mọi người đều không nhìn rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ thấy Lưu Bị úp mặt xuống đất mềm nhũn nằm trên mặt đất, máu tươi đang tuôn ra xối xả từ đỉnh đầu hắn.

Và ngay bên cạnh Lưu Bị, thì mấy khối nham thạch đã vỡ vụn đang nằm rải rác.

Khối nham thạch lớn nhất hẳn có trọng lượng bằng một viên gạch lát nền đời sau, khối nhỏ nhất thì cũng bằng quả bóng tennis, hơn nữa có một mặt rất bằng phẳng, trông rất giống những viên gạch đá dùng để xây mộ thất bị vỡ ra.

"Đại ca!" Quan Vũ và Trương Phi kinh hãi thất sắc, vội vàng xông lên xem xét thương thế của Lưu Bị.

"Đại ca!" Ngô Lương cũng đầy tình cảm cùng hai người kia kêu lên một tiếng.

Nhưng hắn lại không vội vàng xông lên, mà trước tiên ngẩng đầu nhìn lên đỉnh mộ.

Lúc này hắn mới giật mình phát hiện, đỉnh mộ thất không biết từ lúc nào đã xuất hiện một vết nứt dài, vết nứt kéo dài về phía xa...

Và ở vị trí đỉnh đầu của Lưu Bị, đã xuất hiện một cái lỗ nhỏ không đều đen ngòm, cái lỗ này đại khái khoảng hai mươi centimet vuông.

Không còn nghi ngờ gì nữa, tảng đá vừa rồi đập trúng Lưu Bị chính là từ đây rơi xuống.

Chỉ là không rõ khe nứt gần như xuyên thủng đỉnh mộ này rốt cuộc là do sự biến đổi nào đó của núi đá, gây ra sự chèn ép kéo xé, hay do gặp phải biến cố chưa rõ nguyên nhân.

Tuy nhiên, có một điều có thể khẳng định.

Đỉnh mộ xuất hiện một khe nứt như vậy, kết cấu của ngôi lăng mộ này chắc chắn đã chịu hư hại không thể vãn hồi, sẽ ảnh hưởng cực lớn đến thọ mệnh của nó, biết đâu ngày nào đó sẽ sụp đổ hoàn toàn, vĩnh viễn chôn vùi mọi thứ ở đây dưới lòng đất.

Hơn nữa, Ngô Lương cảm thấy chuyện này không hề không liên quan đến Lưu Bị.

Bởi vì khi y vừa bước vào gian mộ thất này, dựa vào những cạm bẫy đao kiếm đã thấy trước đó, còn đặc biệt quan sát tình hình đỉnh mộ, lúc ấy đỉnh mộ chắc chắn vẫn còn nguyên vẹn như ban đầu, nhưng trớ trêu thay, sau khi Lưu Bị bước vào, đỉnh mộ bỗng nhiên nứt ra một khe, tảng đá rơi xuống từ khe nứt lại cực kỳ chuẩn xác đập trúng đầu Lưu Bị… Nghĩ đến đây, Ngô Lương trong lòng giật mình, vội vàng tiến đến, vẻ mặt đầy quan tâm hỏi: "Nhị ca, Tam ca, đại ca giờ tình hình ra sao rồi, không nghiêm trọng chứ?" Quan Vũ vừa thăm dò hơi thở của Lưu Bị, lại bắt mạch một chút, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm đôi chút: "Hiện tại vẫn còn hơi thở và mạch đập, chỉ là người đã hôn mê bất tỉnh rồi." Trương Phi thì dùng một mảnh vải xé từ quần áo của Lưu Bị băng bó cái đầu đang chảy máu không ngừng của y, giọng điệu sốt ruột nói: "Kế sách hiện giờ là phải nhanh chóng băng bó cầm máu cho đại ca, nếu không chỉ riêng việc chảy máu cũng đủ lấy mạng đại ca rồi!" "Tam ca nói rất đúng!" Ngô Lương vội vàng gật đầu hưởng ứng, "Nơi đây là đất dữ, tuyệt đối không phải nơi thích hợp để trị thương dưỡng thương.

Còn phải làm phiền Tam ca đưa mấy người mang đại ca ra ngoài băng bó vết thương, ngàn vạn lần không được chậm trễ." Y tuy không hiểu y thuật, nhưng cũng nhìn ra Lưu Bị không bị thương vào động mạch chí mạng nhất, nếu không thì chắc chắn không phải lượng máu chảy ra như hiện tại.

Nếu là vậy, Lưu Bị hẳn là vẫn còn cơ hội sống sót.

Còn về việc liệu có bị thương vào não hay không, cuối cùng để lại di chứng khó lường nào, đó lại là chuyện khác rồi… Chỉ trách Lưu Bị không nghe lời khuyên, cứ nhất quyết đội cái danh "tiểu nhân" ngay sát bên cạnh y mà tiến vào lăng mộ, rốt cuộc vẫn phải chịu kết cục bị

“bổ đầu” thê thảm.

Đương nhiên.

Cũng có khả năng trực tiếp không chữa được mà chết, người chia ba thiên hạ liền thiếu mất một, cứ như vậy bánh xe lịch sử lại không biết sẽ lăn về đâu… “Đúng là như vậy, trong quân chúng ta còn có một người hơi biết y thuật, việc này nên giao cho y xử lý là thỏa đáng nhất.” Trương Phi không nói hai lời liền ôm Lưu Bị kiểu công chúa, rồi một bên bước nhanh ra ngoài mộ, một bên la lớn với Quan Vũ và Ngô Lương: “Nhị ca, Tứ đệ, chuyện ở đây đành trông cậy vào hai người trông nom nhiều hơn rồi, ta đi đây!” Cùng lúc đó.

Hai binh sĩ đi cùng cũng rất hiểu chuyện mà đuổi theo, lăng mộ tối tăm tầm nhìn cực kém, bọn họ phải dùng đuốc để soi đường cho Trương Phi.

“Ai…” Nhìn bóng lưng Trương Phi và những người khác, Quan Vũ nặng nề thở dài, vừa lắc đầu đầy u uất khó tả vừa nói: “Ba huynh đệ chúng ta năm xưa kết bái, khí phách ngút trời là thế, nào ngờ lại bị tạo hóa trêu ngươi, hiếm khi có lúc nào được thuận buồm xuôi gió, bây giờ lại càng sống càng thụt lùi… Hy vọng đại ca lần này bình an vô sự.” “Nhị ca đừng lo, đại ca là người hiền tất có trời giúp, nhất định sẽ bình an vô sự.” Ngô Lương mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, cuối cùng vẫn có chút chột dạ khuyên nhủ.

“Người hiền trời giúp?” Quan Vũ quay đầu nhìn Ngô Lương, trên mặt lộ ra một nụ cười khổ, “Tứ đệ sớm đã nhìn thấu mệnh số của đại ca, hà tất phải dùng lời lẽ như vậy để khuyên ta, nói ra cũng không sợ Tứ đệ chê cười, ba huynh đệ ta nửa đời chinh chiến, tuy không thể nói là vận mệnh truân chuyên, nhưng cũng có thể nói là vạn sự bất thuận, nếu nói những năm qua có việc gì tốt đẹp thật sự, thì chỉ có chuyện lần này được kết giao với Tứ đệ là có thể gọi là chuyện tốt, hai ngày

trước đại ca còn từng nói với ta, Tứ đệ chắc chắn là quý nhân trong mệnh của chúng ta, chính là thượng thiên thấy chúng ta thực sự đáng thương mà động lòng không nỡ, vì thế mới đặc biệt an bài Tứ đệ đến gặp gỡ chúng ta, Tứ đệ giống như ngọn đuốc trong bóng tối này, mang đến một tia sáng cho cuộc đời tối tăm không biết đường đi của chúng ta…" Nói đến đây, trong ngữ khí của Quan Vũ lại xuất hiện một tia nghẹn ngào, y âm thầm quay đầu đi, dùng tay áo lau mắt một cái, lại hít mũi hai cái, nhưng vẫn không dám quay đầu lại để Ngô Lương và những người khác nhìn thấy mặt mình.

"Không nói nữa, không nói nữa, để Tứ đệ chê cười." Cứ thế quay đầu đi, Quan Vũ vẫy tay hai cái, rồi nhanh chóng bước ra ngoài mộ thất, vừa đi vừa nói với Ngô Lương: "Tứ đệ cứ ở đây tra xét, vừa nãy đại ca muốn thu liễm thi thể này, ta trước hết ra ngoài căn dặn binh sĩ đóng thêm một cỗ quan tài, lát nữa sẽ quay lại trợ trận cho Tứ đệ." "Nhị ca không cần lo lắng quá, ta tự sẽ lo liệu tốt cho mình." Ngô Lương vái chào Quan Vũ một lễ, nhìn y như chạy trốn ra khỏi mộ thất.

Tiếp đó, trong lòng Ngô Lương không tự chủ được mà hiện lên một tia áy náy đã lâu… Thật ra, nghĩ kỹ lại, những chuyện này thực sự cũng không thể hoàn toàn trách y.

Cái "tiểu nhân" là y đây thật lòng không cố ý làm ra những chuyện gây hại cho ba anh em Lưu Quan Trương.

Ban đầu giúp Tào lão bản (Tào Tháo) trộm mộ, cản trở Lưu Bị nhập chủ Từ Châu, là vì lúc đó thân ở doanh Tào, thân bất do kỷ.

Sau này thì cân nhắc đến việc tiện cho mình ra tay thực hiện lý tưởng của bản thân, thế là liền ở lại doanh Tào để "ngụy" làm việc cho Tào lão bản.

Sau này giết Mã Siêu, một trong Ngũ Hổ Tướng, cũng là do Mã

Siêu quá ngang ngược.

Y hoàn toàn là bên bị động, hơn nữa việc gặp Mã Siêu cũng chỉ là trùng hợp.

Trong lịch sử, Quan Nhị gia bị Tào lão bản bắt giữ, sau khi biết Lưu Bị không suy nghĩ sâu xa liền không cáo mà biệt.

Thủ hạ của Tào lão bản đều kiến nghị Tào lão bản chặn giết Quan Nhị gia để vĩnh viễn diệt trừ hậu họa, Tào lão bản lại cho rằng chẳng qua là mỗi người vì chủ, bèn tha cho Quan Nhị gia một mạng.

Ngay cả Tào lão bản cũng biết đạo lý "mỗi người vì chủ".

Đứng từ góc độ này mà nghĩ, những gì Ngô Lương đã làm đều hợp tình hợp lý, cũng không phải vì gây hại cho người khác, thậm chí còn không tính là tổn người lợi mình… Giống như quả lựu đạn trong một trò chơi vậy, thật lòng không phải Ngô Lương ném lựu đạn chuẩn đến mức nào, chỉ trách ba anh em Lưu Quan Trương đón chuẩn mà thôi.

Nhanh chóng gạt bỏ chút ít áy náy trong lòng ra khỏi đầu, Ngô Lương tiếp tục an nhiên tự đắc dẫn dắt Phường Nhân Quân chúng nhân tra xét trong mộ thất.

Lúc này, bố cục và tùy táng phẩm bên trong mộ thất đã được bọn y thu vào tầm mắt, cũng không có gì đặc biệt đáng chú ý, vì vậy, sự chú ý của bọn y liền tập trung vào khe nứt trên đỉnh mộ.

Ngoại trừ cái lỗ vừa xuất hiện trên đỉnh đầu Lưu Bị, Ngô Lương nghi ngờ có thể còn có những cái lỗ khác, hoặc còn có mật thất khác mà bọn y chưa tìm thấy.

Bởi vì cho đến bây giờ, y vẫn chưa thấy con Đại công tước kê đã mất tích, cũng như thi thể của con tê tê bị đao kiếm chém đứt hai cái vuốt trước và nửa cái đầu.

Nơi có khe hở chắc chắn là nơi kết cấu tường kém nhất toàn bộ, cho dù khe nứt này vừa mới xuất hiện, cũng có khả năng rất lớn là nó đi qua chỗ khe hở đó.

Đương nhiên.

Con tê tê kia có khả năng không chết trong mộ như Ngô Lương đã phỏng đoán trước đó.

Bởi vì vết máu của tê tê để lại trên mặt đất cho thấy, sau khi nó bị đao kiếm chém đứt hai cái vuốt trước và nửa cái đầu, nó đã bò một mạch đến hố chôn cất thi thể của Lưu Bành Tổ, mà thi thể của Lưu Bành Tổ đã hóa thành "Hãn thi", nếu tê tê tiếp xúc với "Hãn thanh" tiết ra từ "Hãn thi" thì có khả năng sẽ thực hiện được việc "đứt chi tái sinh" như Trân Mật đã nói.

Nếu là vậy, nó liền có khả năng không chết.

Và nếu thực sự không tìm thấy manh mối nào khác, y e rằng chỉ đành quay lại, nghĩ cách tra xét cái lỗ trong gian binh khí thất kia.

Hiện tại gian mộ thất này thực ra không lớn, ước chừng nhiều nhất cũng chỉ khoảng năm mươi mét vuông, cứ thế, y men theo khe nứt trên đỉnh mộ mà tra xét, cuối cùng Ngô Lương phát hiện, khe nứt này kéo dài đến phía sau cái ngọa tháp làm từ gỗ đoạn.

Ngọa tháp thời Hán thực ra có chút giống với ghế sofa gỗ thường thấy ở đời sau.

Phía dưới ngọa tháp được kê rỗng, có bốn chân chống đỡ, còn phía trên ngọa tháp thì có ba mặt được thêm tựa lưng hoặc tay vịn, có thể ngồi, có thể dựa, có thể nằm, cũng có thể ngả, tính năng thực ra vẫn khá tốt.

Ngô Lương không dễ dàng nhấc ngọa tháp, mà là từ tay Dương Vạn Lý nhận lấy một cây đuốc, khom người xuống, mượn ánh đuốc

nhìn xuống phía dưới ngọa tháp.

Kết quả y lại không phát hiện khe nứt ở phía dưới ngọa tháp.

Nghĩa là khe nứt gần như xuyên thủng toàn bộ đỉnh mộ, hơn nữa lại kéo dài đến phía sau ngọa tháp, vậy mà lại không nứt xuống phía dưới ngọa tháp.

"Kỳ lạ…" Ngô Lương trong lòng không hiểu, thế là lại đứng dậy đi đến bên cạnh ngọa tháp.

Rồi y vẫy tay với Điển Vi và Dương Vạn Lý: "Điển Vi, Dương Vạn Lý lại đây giúp một tay, cẩn thận di chuyển ngọa tháp này ra để ta xem xét kỹ hơn." "Nặc!" Điển Vi và Dương Vạn Lý lập tức tiến lên, từ hai bên nắm lấy phần dưới ngọa tháp, nhẹ nhàng nhấc lên liền nâng toàn bộ ngọa tháp, rồi di chuyển nó ra ngoài một xích.

"Được rồi." Ngô Lương gọi hai người lại.

Đợi hai người đặt ngọa tháp xuống xong, y mới lại tiến lên kiểm tra.

Lúc này y mới phát hiện, khe nứt kia quả thực không xuyên xuống đến mặt đất, mà là dừng lại khi cách mặt đất khoảng hai xích.

Nghĩa là phía sau này không có khe hở như Ngô Lương dự đoán, con Đại công tước kê của y tự nhiên cũng không thể giấu mình trong đó.

"Chẳng lẽ thật sự ở cái lỗ được phát hiện lúc ban đầu?" Ngô Lương thậm chí bắt đầu nghi ngờ, động tĩnh càng lúc càng xa mà Bạch Tinh Tinh nghe thấy lúc ban đầu, chính là tiếng của con Đại công tước kê.

Chương 545

Dù sao thì con Đại công tước kê này y tuy đã nuôi rất lâu, nhưng vẫn không thông linh như chó mèo, khi thấy y vẫn sẽ muốn tránh đi, chứ không như chó mèo mà xông đến gần gũi với y.

Vì vậy, khả năng Đại công tước kê nghe thấy động tĩnh của bọn y mà trốn vào trong động cũng không nhỏ.

"Mọi người lại cẩn thận tra xét một lần nữa, xem trong mộ thất này có ẩn giấu ám cách nào không." Sau khi loại bỏ khả năng ở ngọa tháp, Ngô Lương nhìn quanh mộ thất một vòng, không phát hiện nơi nào khả nghi khác, chỉ đành động viên mọi người cùng nhau tìm kiếm thêm, tránh để sót chỗ nào.

Cốt cán của Phường Nhân Quân cơ bản đều có kinh nghiệm đạo mộ, hơn nữa tai nghe mắt thấy cũng học được từ Ngô Lương một vài thứ, cứ như vậy cùng nhau tra xét chắc chắn sẽ kỹ lưỡng hơn Ngô Lương một mình, cũng ít dễ xảy ra sơ suất hơn.

Kết quả sau khi tra xét như vậy vẫn không thu hoạch được gì.

Ngô Lương không khỏi có chút thất vọng, xem ra con Đại công tước kê của y quả thực không ở trong gian mộ thất này, mà bên trong này lại không có vật gì thực sự khiến y cảm thấy hứng thú, tự nhiên cũng không còn cần thiết phải tiếp tục tra xét nữa.

Đã như vậy… "Chúng ta đi thôi, ra ngoài xem quan tài đóng đến đâu rồi." Ngô Lương cuối cùng nhìn quanh mộ thất một vòng, rồi nói với mọi người: "Dương Vạn Lý, ngươi mang mấy người ở lại chủ mộ thất trông chừng, nhất định phải tận mắt thấy thi thể của Lưu Bành Tổ được liệm vào quan tài, rồi sau đó cho người của chúng ta khiêng cỗ quan tài chứa thi thể của Lưu Bành Tổ ra ngoài, tạm thời

giao cho người của chúng ta trông coi." "Nặc!" Dương Vạn Lý chắp tay đáp.

"Còn nữa, một khi phát hiện trong mộ thất xuất hiện nhiều khe nứt nhanh chóng hoặc đá rơi nhiều hơn, thì lập tức đừng quản gì cả, mang người của chúng ta xông ra ngoài mộ, không được chậm trễ một khắc nào.

Nếu có thể, cũng tiện thể gọi luôn người của Lưu Bị, còn về việc nghe hay không thì đó là chuyện của bọn họ, không cần dây dưa với bọn họ." Ngô Lương tiếp đó lại dặn dò.

Từ khoảnh khắc nhìn thấy khe nứt đó, y liền biết tòa lăng mộ này đã không thể chống đỡ quá lâu nữa, có thể giây sau liền sụp đổ, cũng có thể còn chống đỡ được một năm rưỡi, nhiều hơn thì biết đâu là vài năm.

Tóm lại, cẩn thận một chút vẫn là nên làm… "Minh bạch." Dương Vạn Lý lại đáp.

Đang khi nói chuyện.

"Tứ đệ, tra xét xong rồi sao?" Quan Vũ dẫn theo mấy binh sĩ quay trở lại.

Mà mấy binh sĩ này vẫn đang khiêng một tấm ván được đóng đinh từ mấy mảnh gỗ ghép lại, có chút giống cáng, nhìn bộ dạng này thì hẳn là định mang thi thể nữ nhân dưới đài gỗ ra ngoài.

"Nhị ca, ta đã tra xét khắp gian mộ thất này, không phát hiện điều gì dị thường." Ngô Lương cười nói.

"Có lao Tứ đệ rồi." Quan Vũ chắp tay vái một lễ, rồi sau đó lại nhìn về phía thi thể nữ nhân đang co quắp dưới đài gỗ, tiếp đó nói với Ngô Lương: "Tứ đệ, ý của đại ca vừa nãy là muốn sau khi liệm thi thể nữ nhân này rồi tìm một nơi phong thủy bảo địa mà an táng, vì thế

ta dẫn người vào trước tiên là để di chuyển thi thể này ra ngoài, chỉ là không biết việc di chuyển thi thể này có điều gì cần chú ý không?" "Lão tiên sinh, người đến nói với Nhị ca ta đi." Ngô Lương làm gì biết việc này có gì cần chú ý, thế là quả quyết đẩy vấn đề này cho Vu Cát.

"Nếu các ngươi và thi thể này không thân không quen, thực ra cũng không có gì đặc biệt cần chú ý, chỉ là trước khi đụng vào thi thể thì vái một vái, khi di chuyển thì cẩn thận một chút, đừng để nó bị tổn hại, hơn nữa nhớ kỹ phải thu liễm tất cả vật phẩm tùy thân cùng với nó, đừng để sót thứ gì là được." Vu Cát bước tới, vuốt râu nói.

"Đa tạ chỉ điểm!" Quan Vũ lại vái Vu Cát một lễ, tiếp đó liền dẫn người đến cúi mình vái thi thể nữ nhân kia một cái.

Làm xong những việc này, bọn họ liền mỗi người lấy ra một mảnh vải gai bọc tay mình lại, rồi sau đó tiếp cận thi thể nữ nhân kia, chuẩn bị nhấc nó ra khỏi đài gỗ.

Tuy nhiên, ngay khi tay bọn họ vừa chạm vào hai chân của thi thể nữ nhân… Ngô Lương và những người khác cùng lúc thấy, thi thể nữ nhân kia lại đột nhiên giật mình một cái!

"A!!!" "Quỷ, quỷ kìa!" "Trá thi rồi, cứu mạng!" Mấy binh sĩ mà Quan Vũ mang đến lập tức sợ đến tái mét mặt mày, từng người một thậm chí không đứng vững được, lập tức ngồi phịch xuống đất, rồi hai chân đạp loạn xạ xuống đất, liều mạng lùi về phía sau.

Thậm chí có người giày tuột ra cũng không dám nhặt, chỉ không ngừng đạp loạn hai chân, chỉ muốn cách xa thi thể nữ nhân kia một chút, rồi lại xa thêm một chút.

"Đừng hoảng loạn!" Quan Vũ cũng sợ đến tai run lên, nhưng y là ai chứ, y là Quan Nhị gia tuyệt thế cổ kim, cho dù lúc này bị kinh hãi nhưng vẫn "xoẹt" một tiếng rút bội kiếm đeo ở eo, bước tới một bước, cẩn thận phòng bị, che chắn cho binh sĩ dưới quyền lùi lại,

đồng thời hành động này cũng là để bảo vệ Ngô Lương và những người khác.

Mấy binh sĩ kia thấy Quan Vũ dũng mãnh như vậy.

Mà bọn họ lại đã lùi đến phía sau Quan Vũ, hơn nữa thi thể nữ nhân kia tuy không rõ nguyên do mà giật mình một cái, nhưng lại không bạo khởi làm hại người, trong lòng cuối cùng cũng hơi trấn tĩnh lại đôi chút.

Cứ thế ngồi trên đất chấn tĩnh một lát sau.

Mấy binh sĩ kia cuối cùng cũng miễn cưỡng đứng dậy, rồi sau đó đều rút binh khí đứng bên cạnh Quan Vũ, lòng còn sợ hãi nhìn về phía thi thể nữ nhân kia.

"Tướng quân, thuộc hạ vừa nãy…" Một binh sĩ hẳn là mang chức quan, lộ ra vẻ mặt vừa bất an vừa áy náy, dường như muốn giải thích với Quan Vũ về biểu hiện mất bình tĩnh vừa nãy của mình.

Dù sao y lâm trận bỏ chạy không nói, còn trực tiếp trốn ra phía sau chủ tướng, nếu xử lý theo quân quy, đã đủ để y chết mười lần.

"Tình hình lần này đặc thù, tạm thời ghi lại cho ngươi, nếu có lần sau, đừng trách Quan mỗ vô tình!" Quan Vũ đầu cũng không hồi đáp nói.

"Đa tạ Tướng quân, nếu có lần sau, không cần Tướng quân xử trí, thuộc hạ tự mình kết liễu!" Binh sĩ kia lập tức cảm kích hành đại lễ với Quan Vũ.

Các binh sĩ khác cũng đồng loạt hành lễ, đồng thanh vái chào Quan Vũ: "Tạ Tướng quân!" Tiếp đó không cần Quan Vũ nói thêm gì, bọn họ dường như cuối cùng cũng tìm lại được dũng khí bị thi thể nữ nhân kia dọa cho tan tác, từng người một cầm binh khí đến trước Quan Vũ, giữ khoảng cách cẩn thận vây quanh thi thể nữ nhân kia,

cho dù thi thể nữ nhân lúc này lại bạo khởi làm hại người, bọn họ cũng có thể khống chế nó trong vòng vây, khiến nó không thể làm hại Quan Vũ và Ngô Lương cùng những người khác ngay lập tức.

Không còn nghi ngờ gì nữa, mấy người này đều là binh sĩ tốt được huấn luyện nghiêm chỉnh.

Chỉ là giống như rất nhiều người Ngô Lương từng gặp, bọn họ tuy có thể đối mặt với thiên quân vạn mã mà coi cái chết nhẹ tựa lông hồng, nhưng lại không biết nên đối mặt với quỷ quái tà ma các loại như thế nào, nỗi sợ hãi này đến từ sự vô tri.

Tào Bẩm cũng vậy, Tào Ngang cũng vậy.

Tào Bẩm thà chết trên chiến trường cũng không muốn đến đạo mộ nữa, còn Tào Ngang sau khi cùng Ngô Lương xuống mộ một lần ở Lạc An Quốc, cũng có một nhận thức hoàn toàn mới về cổ mộ, đồng thời cũng nhìn Ngô Lương bằng ánh mắt khác xưa, sau đó khi gặp lại Ngô Lương đã nhiều thêm chút tôn kính và khâm phục, hơn nữa còn hoàn toàn từ bỏ ý nghĩ đi theo Ngô Lương vào mộ xem xét nữa.

Cùng lúc đó.

Thấy mấy binh sĩ kia đã làm tốt các biện pháp phòng bị cần thiết, Quan Vũ cuối cùng mới hoàn hồn, quay đầu nhìn Ngô Lương thỉnh giáo: "Tứ đệ, ngươi xem cái này…" "Chưa chắc đã là trá thi hay thi biến." Ngô Lương tốn sức đẩy tay Vu Cát đang ôm chặt cánh tay mình ra, lúc này mới nghiêm mặt nói: "Ta vừa nãy thấy thi thể kia tuy giật mình một cái, nhưng mắt lại không mở, cũng không có động tác nào khác, càng không có động tĩnh hay dị biến bất thường.

Vì vậy, biến cố vừa rồi có lẽ chỉ là một sợi gân nào đó của thi thể vẫn luôn ở trạng thái căng cứng, bây giờ bị ảnh hưởng bởi ngoại lực mà phát sinh biến hóa bình thường mà thôi." Y thực ra chưa từng tận mắt chứng kiến quá trình trá thi hay thi biến.

Nhưng trong hiểu biết của y, một khi xảy ra trá thi hoặc thi biến, thi thể liền tương đương với việc biến thành hành thi tẩu nhục hoặc một loại tà vật nào đó, mà loại thứ này khi thấy người sống thì giống như mèo thấy chuột vậy, không thể giữ được lý trí mà bất động, bản năng sẽ khiến nó lập tức bạo khởi làm hại người.

Cho nên Ngô Lương phỏng đoán tình huống vừa rồi giống như một loại "phản xạ có điều kiện" của cơ thể vậy.

Đương nhiên.

Cũng có khả năng phỏng đoán của y là sai, dù sao đây đã là một cỗ xác khô, gân cốt bên trong cơ thể người cũng có khả năng rất lớn đã hoàn toàn mục rữa đứt đoạn, không thể lại xuất hiện "phản xạ có điều kiện" như vậy.

Nhưng Ngô Lương kiên trì cho rằng đây không phải hiện tượng trá thi và thi biến, bởi vì biểu hiện của thi thể này thực sự quá ôn hòa.

Hơn nữa hiện tại Lưu Bị đã được khiêng ra ngoài, yếu tố khiến tai họa leo thang tự nhiên cũng không còn tồn tại, mọi chuyện hoàn toàn có thể nghĩ theo hướng tốt.

"Vậy ý Tứ đệ là…" Quan Vũ trong lòng rốt cuộc vẫn có chút kiêng dè, lông mày khẽ cau lại.

Ngô Lương cũng không có ý định để Quan Vũ lập tức thử lại, mà là lấy cái trống nhỏ thần bí sau lưng ra trước người, tiếp đó hơi bước tới hai bước, khá có tiết tấu mà vỗ vào nó.

"Bùng!

Bùng!

Bùng!...

Bùng!

Bùng!

Bùng!" Mấy lần kinh nghiệm trước đó đã đủ để chứng minh, trống nhỏ thần bí rất hiệu quả đối với tà vật do thi biến mà ra.

Hống, Đẳng Trùng Cự Nhân.

Khi đối mặt với loại tà vật này, trống nhỏ thần bí chính là chìa khóa để thoát thân.

Chỉ là khi đối mặt với một số tà vật không phải do người thi biến mà ra, hình như liền không còn dễ dùng như vậy nữa, thậm chí có thể nói là hoàn toàn vô hiệu, còn không bằng đao thương binh khí có ích.

Vì vậy Ngô Lương có lý do để tin rằng, nếu cỗ xác khô này quả thực đã xảy ra thi biến, tiếng trống nhỏ thần bí nhất định có thể khiến nó xuất hiện một vài phản ứng khác lạ, ít nhất cũng không thể vẫn cứ co ro trong góc mà bất động.

"Cái này…" Quan Vũ và binh sĩ dưới quyền thấy hành động của Ngô Lương, vẻ mặt lộ rõ sự tò mò.

Bọn họ không biết trống nhỏ thần bí rốt cuộc có tác dụng gì, còn tưởng Ngô Lương đây là đang thi triển pháp thuật lợi hại gì.

"!" Chỉ có Trân Mật vừa mới gia nhập Phường Nhân Quân lúc này lại tinh thần chấn động, khá kinh hỉ nhìn về phía trống nhỏ thần bí đeo ở eo Ngô Lương.

Đối với cái trống nhỏ thần bí này, nàng dường như biết một vài điều mà Ngô Lương và những người khác không biết, mà nhìn biểu tình của nàng lúc này, dường như không phải là chuyện gì không tốt.

Đáng tiếc lúc này Ngô Lương lại không chú ý đến biểu tình của Trân Mật.

Y vẫn đang chú ý đến phản ứng của cỗ xác khô kia khi đối mặt

với tiếng trống.

Kết quả lại là… không hề có phản ứng.

Điều này càng chứng thực phỏng đoán trước đó của Ngô Lương, cỗ xác khô này tám phần là không xảy ra thi biến, còn về cái giật mình không rõ nguyên do vừa nãy, thì có khả năng rất lớn chính là cơ năng cơ thể tàn dư của thi thể xuất hiện hiện tượng ngẫu nhiên.

Có được kết luận sơ bộ như vậy, Ngô Lương quay đầu lại nhìn Gia Cát Lượng, vẫy tay với y nói: "Gia Cát hiền đệ, lấy bảo bối ta lần này đặc biệt dặn ngươi mang theo ra đây." "Bảo bối?" Ngay cả Phường Nhân Quân chúng nhân cũng ngẩn ra, bọn họ chưa từng nghe nói Ngô Lương giao bảo bối gì cho Gia Cát Lượng bảo quản.

Còn Quan Vũ và binh sĩ đi cùng cũng đều lộ vẻ mặt tò mò, sẽ là bảo bối như thế nào đây, có đáng tiền không, nếu là thứ giá trị không nhỏ thì e rằng bọn họ lại phải nợ Ngô Lương một ân tình trời biển rồi.

"Được rồi." Trước mặt mọi người, Gia Cát Lượng đáp một tiếng, rồi sau đó tháo cái bọc vải gai vẫn đeo sau lưng xuống đưa vào tay Ngô Lương.

Ngô Lương cũng không né tránh, cứ thế trước mặt mọi người mở cái bọc vải gai kia ra, rồi sau đó từ bên trong lấy ra một cuộn lớn những thứ giống như dây thừng gai nhỏ được buộc lại với nhau.

"Đây là…" Mọi người trợn tròn mắt, cổ cũng không tự chủ được mà vươn dài ra.

Và theo cuộn lớn những thứ giống dây thừng gai nhỏ của Ngô Lương dần dần trải ra, bọn họ mới cuối cùng hiểu ra "bảo bối" trong miệng Ngô Lương rốt cuộc là vật gì.

Đó chẳng qua chỉ là một tấm lưới đánh cá được đan bằng dây

thừng gai nhỏ mà thôi!

Thứ này chính là tấm lưới mới mà Ngô Lương lần này xuất chinh đi qua Cự Lộc quận, mua từ tay ngư dân địa phương.

Ban đầu y cho rằng lưới đánh cá của thời đại này do chất liệu hạn chế nên không quá chắc chắn, bởi vì lưới được dùng trong thời đại này đa số đều được dệt bằng sợi gai, dễ hút nước mà trương phình, dễ bị ẩm mà mốc, vì vậy mỗi lần dùng lưới xong, đều phải phơi rất lâu, thế là liền có cách nói "ba ngày đánh cá hai ngày phơi lưới".

Nhưng ở Cự Lộc quận, Ngô Lương thấy ngư dân địa phương dùng sợi gai cộng thêm một loại tơ tằm khá thô không thích hợp dùng để dệt lụa tơ tằm mà dệt thành lưới đánh cá.

Loại lưới đánh cá này liền chắc chắn và bền hơn rất nhiều so với lưới chỉ dùng sợi gai dệt.

Mà địa phương còn có một số người chuyên nuôi loại tằm này để rút tơ, chuyên môn là để cung cấp nguyên liệu thô cho việc dệt lưới như vậy… Đáng tiếc thời đại này thông tin khá bế tắc, nếu không trong thời đại này, loại lưới đánh cá này nhất định có thể bán chạy khắp cả nước, đặc biệt được ngư dân sống bằng nghề đánh cá ven biển, ven hồ hoặc ven sông ưa chuộng.

Hơn nữa người dân địa phương nuôi tằm còn nói cho y một chuyện.

Loại tằm nhả tơ thô này thực ra không phải là chủng loại khác biệt gì, cùng một loại trứng tằm mang đến nơi khác nuôi dưỡng, liền có thể nhả ra tơ vừa nhỏ vừa nhẹ, chỉ có ở nơi bọn họ nuôi dưỡng mới xuất hiện sự khác biệt như vậy.

Nghe đến đây, Ngô Lương mới chợt nhớ đến một đoạn lịch sử ngoại truyện về tơ lụa Thiên Triều.

Thời nhà Đường, ngoại thương của Thiên Triều đạt đến trình độ thịnh vượng chưa từng có, trên Con đường Tơ lụa, thương nhân đi lại giữa Đông Tây nhiều như lông trâu, mà tơ lụa, là một trong những mặt hàng được săn lùng nhất của Thiên Triều, lại càng thông qua Con đường Tơ lụa mà bán xa đến lục địa Châu Âu, được giới quý tộc phương Tây săn đón.

Chương 546

Lúc bấy giờ, rất nhiều thương nhân đến từ phương Tây liền nảy sinh ý đồ xấu, muốn mang "nhà sản xuất" nguyên liệu quan trọng của tơ lụa Thiên Triều – tằm, về phương Tây nuôi dưỡng, từ đó thu được lợi ích lớn hơn, thoát khỏi sự phụ thuộc vào Thiên Triều.

Mà triều đình lúc đó cũng ý thức được điểm này, ở biên quan phòng thủ nghiêm ngặt, kiểm tra mỗi thương nhân xuất nhập biên cảnh, một khi phát hiện có người tự ý mang theo trứng tằm, tằm sống các loại, liền sẽ bị xử trọng tội, đáng tiếc trăm mật một sơ, cuối cùng vẫn có hai nhà sư Bái Chiêm Đình giấu tằm và lá dâu trong gậy trúc mang đến khu vực Trung Đông.

Nhưng đáng tiếc là, hành động này không lập tức giúp bọn họ ảnh hưởng đến địa vị độc quyền của Thiên Triều trong ngành tơ lụa.

Bởi vì tằm đến khu vực Trung Đông sau, trải qua nuôi dưỡng nhả ra tơ liền thô hơn tơ tằm của Thiên Triều không ít, tơ lụa dệt ra tự nhiên cũng không có cách nào dùng để mặc, chỉ có thể làm thành thảm các loại… Thông qua chuyện này có thể rút ra một kết luận.

Điều này dường như quả thực không phải vấn đề chủng loại của tằm, hình như có liên quan đến khí hậu địa phương, chủng loại cây dâu, hoặc phương pháp nuôi dưỡng.

Tuy nhiên.

"Tàm thần bảo ti" của Ngô Lương thì hẳn là vấn đề về chủng loại rồi, Tằm thần và tằm bình thường hiển nhiên không phải cùng một loại, đáng tiếc căn cứ theo ghi chép trong truyền thuyết lịch sử, Tằm thần hẳn là đã tuyệt chủng, nếu không thì "Tàm thần bảo ti" loại dị vật đao thương bất nhập này, hoàn toàn có thể được sử dụng làm vật

tư chiến lược.

Nói xa rồi, trở lại chuyện chính.

Ngô Lương sở dĩ mua một tấm lưới đánh cá như vậy, chính là để ứng phó với tình huống hiện tại.

Vừa nãy y không có ý định chạm vào thi thể kia, cũng không phát hiện thi thể kia có vấn đề gì, vì vậy không bày ra "bảo bối" này, nhưng tình huống hiện tại, vẫn là dùng "bảo bối" này để phòng bị một chút thì tốt hơn.

"Dùng tấm lưới đánh cá này che phủ thi thể kia lại, cho dù nó có biến dị gì thật, vùng vẫy trong lưới cũng sẽ thành "lộng xảo thành chuyết", không những không chạy thoát được mà còn có thể càng quấn càng chặt, tự nhiên có thể an nhiên vô lo, Nhị ca thấy thế nào?" Ngô Lương vừa giũ tấm lưới đánh cá kia ra, vừa cười hì hì nói với Quan Vũ.

Đây là một tấm lưới nhỏ, dù sao Ngô Lương cũng không dùng lưới này để đánh cá, lưới lớn một chút mới có thể tăng thêm sản lượng cá, tấm lưới này chỉ cần che phủ được một người là đã đủ rồi.

"Hay!

Hay!

Thật là hay!

Tứ đệ quả thật là một diệu nhân a." Quan Vũ lập tức giơ ngón cái lên, cả khuôn mặt đều là vẻ thưởng thức và kính phục đối với Ngô Lương.

Phường Nhân Quân chúng nhân cũng bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Tuy nhiên bọn họ làm sao biết được, chiêu này thực ra cũng chỉ là Ngô Lương học lỏm từ một số sách đạo mộ của đời sau, nhưng y có

thể sử dụng nó vào cuối thời Đông Hán, vậy thì y chính là tổ tông của đạo này, sau này bất kể ai nói đến, cũng là người khác học lỏm từ vị tổ tông là y đây.

Sau khi chuẩn bị đơn giản một chút, Quan Vũ và binh sĩ dưới quyền lại lần nữa tiếp cận thi thể nữ nhân kia.

Lần này có "bảo bối" của Ngô Lương giúp đỡ trợ trận, bọn họ cho dù trong lòng vẫn còn chút bất an, nhưng cũng hơi có thêm không ít tự tin.

Tuy nhiên, ngay khi bọn họ sắp lần nữa chạm vào thi thể nữ nhân kia… Thi thể nữ nhân kia lại đột nhiên động đậy một cái!

Biên độ động tác lần này hiển nhiên lớn hơn vừa nãy, đã không chỉ đơn thuần là giật mình một cái, mà là run rẩy một chút.

"Ai nha!" Binh sĩ dưới quyền Quan Vũ lập tức lại bị dọa cho giật bắn mình.

Lần này bọn họ tuy lại vội vàng lùi về phía sau, nhưng lại không như vừa nãy mà "đái quần tè ra quần", bởi vì giữa bọn họ và thi thể nữ nhân kia còn có một tấm lưới đánh cá, thi thể nữ nhân nếu có bạo khởi cũng sẽ trước tiên bị tấm lưới đang trùm trên người cản trở.

Mà lần này.

Ngô Lương cũng không đứng một bên xem.

Khi thấy thi thể nữ nhân kia lại không rõ nguyên do mà động đậy một cái, Ngô Lương lại không những không lùi lại, ngược lại lập tức xông lên, một tay nắm lấy sợi dây thừng nối liền với lưới đánh cá!

Tiếp đó y dùng sức kéo một cái, lại trực tiếp kéo thi thể nữ nhân này từ dưới đài gỗ ra ngoài.

"?!" Thấy tình hình này, mọi người đều kinh ngạc đến ngây

người.

Chẳng lẽ Ngô Lương đã trúng tà gì rồi, lại làm ra hành động cổ quái như vậy?

Tuy nhiên giây tiếp theo, bọn họ liền đã không kịp bận tâm đến việc nghi ngờ hành động của Ngô Lương.

Bởi vì bọn họ nhìn thấy rõ ràng hơn.

Ngay khoảnh khắc Ngô Lương kéo thi thể nữ nhân này từ dưới đài gỗ ra, dưới thi thể nữ nhân lại lộ ra một thứ đen xì kỳ lạ, thứ này đại khái dài hơn một xích, đầu nhọn đuôi cũng nhọn… Còn chưa đợi mọi người nhìn rõ rốt cuộc đây là thứ gì, chỉ thấy "xoẹt" một tiếng, thứ này liền đã chui tọt vào một cái lỗ nhỏ bên cạnh, chu vi không đến một xích.

Mà cái lỗ nhỏ này vừa nãy cũng vừa vặn bị thi thể nữ nhân kia che dưới thân! "Lại là vật gì nữa đây?!" Nhìn thấy cảnh này, vẻ kinh ngạc trên mặt mọi người càng đậm.

Nghĩ lại hành động kỳ quái như trúng tà của Ngô Lương vừa rồi, có người bỗng nhiên hiểu ra điều gì đó: Chẳng lẽ Ngô Lương đã chú ý đến thứ gì đó giấu dưới thi thể nữ kia ư?

Nếu không phải vậy, hắn hoàn toàn chẳng có lý do nào để thi vi thất lễ như thế.

Nhưng nhiều người đều đang nhìn chằm chằm thi thể nữ kia, căn bản không ai nhìn thấy vật giấu dưới thi thể nữ, vậy tại sao Ngô Lương lại có thể nhìn thấy?Cùng lúc đó.Càng nhiều người vẫn đang đề phòng thi thể nữ bị Ngô Lương kéo ra từ dưới mộc đài, ngăn ngừa nó dị biến bạo khởi thương người."Tứ đệ, ngươi đây là..." Quan Vũ đã dẫn binh sĩ dưới quyền chắn giữa Ngô Lương và thi thể nữ, rồi mới quay đầu hỏi Ngô Lương.

Đây đã không phải lần đầu tiên sau khi vào mộ, hắn không thể hỏi chính xác vấn đề mình muốn hỏi, bởi vì trước đây hắn chưa từng thấy cảnh tượng như vậy, cũng chưa từng tiếp xúc với những sự vật này, căn bản không biết nên hỏi thế nào, vì vậy chỉ có thể dùng ngữ khí nghi vấn mơ hồ như "đây là..." để bắt đầu, tiếp đó chờ Ngô Lương tự mình lĩnh hội vấn đề hắn muốn hỏi, rồi giải đáp nghi hoặc cho hắn."Nhị ca hiện tại xin tỉ mỉ quan sát lại thi thể nữ này." Ngô Lương cười cười, chỉ vào thi thể nữ nói.Quan Vũ quay đầu nhìn kỹ thi thể nữ nửa ngày, rồi vẫn không hiểu hỏi: "Thi thể nữ này vẫn như cũ, không hề có bất kỳ biến hóa rõ rệt nào.""Nhị ca nói không sai." Ngô Lương gật đầu nói, "Thi thể nữ này trước đó là trạng thái co rút, nay đã bị ta kéo ra khỏi mộc đài, không có chỗ tựa sau, vẫn giữ nguyên trạng thái co rút như vậy, không hề có bất kỳ biến hóa nào, điều này chứng tỏ nó đã hoàn toàn cứng đờ cố hóa.

Còn vừa rồi khi thi thể nữ này khẽ nhích một cái, ta tuy không nhìn rõ hoàn toàn, nhưng lần này khi nó nhích lần nữa ta lại nhìn thấy rất rõ ràng, lúc đó tất cả các khớp nối trên toàn thân nó đều không hề thay đổi, mà chỉ như một khúc gỗ cứng đờ nhích lên một chút, tức là lực đạo này có lẽ không đến từ chính thi thể này, mà đến từ một ngoại lực nào đó, vì vậy ta mới nghi ngờ có vật gì đó đang tác động lên nó, nên mới thi vi như vậy...

Sự thật chứng minh, phán đoán của ta quả nhiên là chính xác.""Tứ đệ không chỉ gan dạ hơn người, mà còn tỉ mỉ đến từng chi tiết, Quan mỗ bội phục!" Nghe giải thích của Ngô Lương, Quan Vũ lập tức lộ vẻ bừng tỉnh và kính phục, liền cúi người thi lễ với Ngô Lương."Nhị ca quá lời rồi." Ngô Lương đỡ Quan Vũ dậy, rồi lại nhìn về phía mọi người, hỏi: "Vừa rồi các ngươi có ai nhìn rõ vật chui vào trong động rốt cuộc là thứ gì không?""..." Mọi người đều lắc đầu.

Xem ra lúc đó không nhìn rõ, hoặc là nhìn rõ nhưng không nhận ra

đó rốt cuộc là vật gì.Chỉ có Vu Cát đứng ra nói: "Lão hủ cho rằng đó có lẽ là một con tê tê, năm xưa lão hủ khi du lịch phương Nam, từng thấy dân sơn cước bắt được vật này, nhìn qua hình dạng tựa như vật đã chạy trốn kia, chỉ là vật vừa rồi thân hình có hơi nhỏ hơn một chút, vì vậy lão hủ cũng không dám đoạn ngôn."Quả thật tê tê phương Nam thì nhiều hơn, còn phương Bắc thì tương đối hiếm thấy, thậm chí đa số người cả đời cũng không gặp được một lần."Vẫn là lão tiên sinh kiến thức uyên bác..." Ngô Lương gật đầu, vừa định nói thêm điều gì đó.Một Chân Mật kiến thức uyên bác hơn đã cắt ngang hắn, khá quả quyết nói: "Không cần đoán nữa, đó chính là một con sơn tiêu, chỉ là vì nguyên nhân nào đó mà đã dị biến, nay đã không còn là một con tê tê bình thường, cách gọi chính xác, chúng ta nên gọi nó là 'sơn tiêu'.""Sơn tiêu?" Ngô Lương sững sờ.Trong truyền thuyết Thiên triều, đây là một loại tinh quái trong núi, nhưng hình dáng được miêu tả trong truyền thuyết là: hình như đứa trẻ nhỏ, đầu lớn thân nhỏ, một chân, trông như một cọng mầm đậu, hoặc như một con nòng nọc.Rõ ràng vật vừa rồi nhìn thấy, có sự khác biệt rất lớn so với 'sơn tiêu' trong truyền thuyết, thậm chí căn bản không phải cùng một loại.Ngoài ra theo Ngô Lương được biết, ghi chép liên quan đến 'sơn tiêu' ở Thiên triều, sớm nhất nên xuất hiện vào thời Tấn, tức là triều đại mà nhà Tư Mã soán ngôi Ngụy sau này, rồi đến thời Đường mới có ghi chép...

Chẳng lẽ thực ra trước đó đã có ghi chép liên quan, chỉ là những sách vở và truyền thuyết sớm hơn không được lưu truyền đến đời sau ư?Ngô Lương đang nghĩ như vậy.Vu Cát đã đưa ra nghi vấn này: "'Sơn tiêu' lão phu tuy chưa từng gặp qua, nhưng cũng có nghe nói, dường như không giống với vật vừa rồi, chẳng lẽ là lão phu cô lậu quả văn?"Vu Cát thực ra là một người rất coi trọng thân phận, trong lòng tự có một sự kiêu ngạo như Khổng Ất Kỷ.Người tinh tế nhất định đã sớm phát hiện ra, hắn chỉ khi nói chuyện với Ngô Lương mới tự xưng "lão hủ", còn khi nói chuyện với người ngoài Ngô Lương,

nhất định sẽ tự xưng "lão phu", luôn phân biệt rất rõ ràng."Hừ." Chân Mật liếc Vu Cát một cái đầy khinh thường, dùng cái giọng kiêu ngạo đặc trưng lạnh lùng hừ một tiếng, "Ngươi quả thật là cô lậu quả văn, vạn vật thế gian đều có thể hóa thành sơn tiêu, vật này sinh ra trong núi mà trung thành với núi, đời đời kiếp kiếp không rời không bỏ, vì vậy làm gì có hình dạng đặc trưng nào, những gì ngươi nghe được chẳng qua chỉ là lời đồn mà thôi."Vu Cát đâu chịu được loại khí thế này, lập tức thổi râu trợn mắt, tức giận mắng: "Ngươi, đứa trẻ con tuổi không lớn, khẩu khí lại không nhỏ, lão phu dù có cô lậu quả văn đến mấy, chẳng lẽ vẫn không bằng ngươi tiểu tiểu nhi đồng?""Không sai." Chân Mật mím môi gật đầu."Ngươi!"Sự đáp trả nhẹ tênh như vậy, có thể nói sát thương không lớn nhưng tính nhục nhã cực mạnh, lập tức khiến Vu Cát tức đến run người, nhất thời không biết nên nói gì cho phải."Thôi thôi, lão tiên sinh bớt giận, kiến thức của ngươi mọi người đều thấy rõ, không cần phải so đo với nàng." Ngô Lương kịp thời ra làm người hòa giải, để tránh Vu Cát tuổi tác đã cao mà tức hỏng thân mình, tiện thể còn nháy mắt với Chân Mật, bảo nàng đừng tiếp tục tranh cãi với Vu Cát nữa.Nàng nói xem nàng, một lão yêu quái sống mấy ngàn năm, sao lại còn ấu trĩ đến mức này, dám tranh cãi với một đứa trẻ chỉ sống hơn chín mươi tuổi, chẳng phải có chút bất kính lão sao?

Đồ vô sỉ!Đợi Vu Cát bớt giận đôi chút, mặt đen lại không nói nữa, Ngô Lương mới kéo Chân Mật sang một bên, ghé tai hỏi nhỏ: "Ta còn nghe nói chỉ cần có thể gọi ra tên của sơn tiêu, liền có thể hàng phục nó, lời đồn này có thật không?""Ồ!

Ngươi biết cũng không ít nhỉ." Chân Mật khá bất ngờ nhìn Ngô Lương một cái, nhưng lại bĩu môi nói, "Tuy nhiên tên của sơn tiêu là do nó tự cảm ngộ mà thành trong núi sau khi có linh trí, nếu nó không chịu nói, người ngoài làm sao biết được, vì vậy lời đồn này ngươi

nghe cho vui thôi, không có tác dụng gì, huống hồ nếu ngươi không có ác ý với sơn lĩnh mà nó suốt đời bảo vệ, nó cũng sẽ không chủ động đến trêu chọc ngươi, thậm chí không muốn hiện thân trước mặt người lạ, không cần quá bận tâm.""Thì ra là vậy." Ngô Lương khẽ gật đầu, nghe lời miêu tả này của Chân Mật, sơn tiêu chẳng phải trở thành nguyên mẫu của thổ địa công công thường thấy trong 《 Tây Du Ký 》 rồi sao?Trầm ngâm một lát, hắn lại nhìn về phía cái hang nhỏ trước đó giấu dưới thi thể nữ, rồi hỏi Chân Mật: "Vậy cái lỗ trên tường mộ thất này, hẳn cũng là do sơn tiêu làm ra phải không?

Theo ta được biết, nếu là tê tê bình thường, tuyệt nhiên không thể đào xuyên tường bích này được.""Ngọn núi này đã sinh ra sơn tiêu, cũng là đã phó thác bản thân cho sơn tiêu, sơn tiêu cũng có thể muốn gì được nấy." Chân Mật vừa nói vừa chỉ vào vết nứt trên đỉnh mộ, nói, "Nếu ta đoán không sai, vết nứt đột nhiên xuất hiện này e rằng cũng là do sơn tiêu làm ra, nó hẳn là đang cảnh cáo các ngươi mau chóng rời đi, nếu dám tự ý vọng động, liền sẽ khiến các ngươi có đi không về.""Ồ." Ngô Lương trong lòng không khỏi có chút sợ hãi.

Nếu sơn tiêu thật sự có bản lĩnh như Chân Mật nói, vậy bọn họ thật sự phải cảm tạ sơn tiêu đã hạ thủ lưu tình rồi, bởi vì nó hoàn toàn có thể không cần bất kỳ cảnh báo nào, trực tiếp khiến núi lở xuống, như vậy bọn họ e rằng ngay cả cơ hội chạy trốn cũng không có.Mà việc tại sao nó không làm như vậy, lại rất khó nói.

Là thật sự có thiện niệm hạ thủ lưu tình, hay là còn có nguyên nhân nào khác?"Đúng rồi, vậy con Đại Công Tước Kê của ta..." Ngô Lương tiếp tục hỏi."Không cần tìm nữa." Chân Mật nghiêm nghị nói, "Sơn tiêu nếu muốn giữ nó, ngươi cứ coi như là tế phẩm dâng cho sơn tiêu đi, điều này chưa chắc đã không phải là một chuyện tốt, nói không chừng chính vì sơn tiêu coi nó là tế phẩm ngươi dâng lên, mới đối với các ngươi hạ thủ lưu tình; còn nếu sơn tiêu không giữ nó, thì

cũng là lễ đa nhân bất quái, nó cũng sẽ lĩnh tình của ngươi, tự sẽ đưa nó về, đây đã không phải là chuyện ngươi nên nghĩ nữa rồi.""Nói vậy, ta còn coi như là đánh bậy ăn may rồi." Ngô Lương cười nói."Đây cũng là mệnh số của ngươi." Chân Mật gật đầu nói.Nói đến đây, Ngô Lương bỗng nhiên lại nhớ đến Lưu Bị.

Hiện tại hắn lại hơi không xác định chính mình rốt cuộc là kẻ tiểu nhân của Lưu Bị, hay là quý nhân của Lưu Bị nữa rồi.Mặc dù Lưu Bị trước đó mệnh đồ nhiều trắc trở, lần này cũng không thể thuận lợi tìm được tòa lăng mộ này, cuối cùng không thể không cầu viện Ngô Lương, thậm chí còn vì thế mà nhiều lần gặp hiểm nguy, nhưng cũng chính vì hắn tự mình không tìm thấy tòa lăng mộ này, mới cho mình cơ hội chen chân vào.Thay đổi cách suy nghĩ, giả sử Lưu Bị lần này thuận lợi tìm được tòa lăng mộ này, cũng thuận lợi tiến vào trong mộ, không mang theo Ngô Lương cùng đến, vậy sơn tiêu có khả năng vì không nhận được tế phẩm, liền trực tiếp ra tay giết Lưu Bị cùng những người khác, khiến bọn họ toàn bộ chôn vùi trong tòa lăng mộ này ư?Nghĩ như vậy, Ngô Lương chẳng phải cũng có thể coi là đã cứu Lưu Bị một mạng sao?Cho nên Ngô Lương cho rằng tiểu nhân và quý nhân, e rằng không thể tách rời mà bình luận, mà mệnh số cũng chưa hẳn đã là thủy chung như một, tất cả đều sẽ theo lựa chọn của con người mà phát sinh một số biến hóa vi diệu.Đúng lúc đang nói như vậy."Ngô Hữu Tài, người bên ngoài đang hô hoán chúng ta, e rằng đã gặp phải tình huống đặc biệt gì đó." Bạch Tinh Tinh đột nhiên đi đến bên cạnh hai người, rồi nghiêng người đứng chắn giữa hai người, rồi mới hạ giọng nói với Ngô Lương.Lời "hô hoán" này thực ra là một ám hiệu mà Ngô Lương cùng những người trong Phường Nhân Quân đóng quân bên ngoài đã ước định.Khác với đội ngũ đạo mộ nghiệp dư như bộ hạ của Lưu Bị, quy củ của Phường Nhân Quân tự nhiên là nhiều hơn, trong đó có một điều là: bất luận trong mộ xuất hiện tình huống gì, trừ phi được Ngô Lương cho phép, hoặc là tiếng

còi ước định của Bạch Tinh Tinh, nếu không bất kỳ ai cũng không được tự ý tiến vào lăng mộ.Mà những người đóng quân bên ngoài nếu gặp phải tình huống gì cần kịp thời báo cáo cho Ngô Lương, cũng không thể xông vào lăng mộ, bọn họ cần dùng một loại còi trúc mà Ngô Lương đã dạy Bách Lý Hương đặc chế cho họ, đến trước cửa gỗ thổi lên, hiệu quả truyền âm của đường hầm mộ thường không tệ, đa số trường hợp đều có thể truyền đến tai Ngô Lương, cho dù bọn họ không nghe thấy, Bạch Tinh Tinh cũng nhất định có thể nghe thấy."Dương Vạn Lý, ngươi ra ngoài xem tình hình thế nào." Ngô Lương liền lập tức quay người đến trước mặt Dương Vạn Lý, gật đầu với hắn.Nếu là bình thường gặp phải tình huống này, Ngô Lương nhất định sẽ dẫn Phường Nhân Quân cùng nhau rút khỏi lăng mộ, nhưng tòa lăng mộ này không lớn, mà Quan Vũ và một số binh sĩ của bộ hạ Lưu Bị đều đang trong mộ, bên ngoài cũng có Phường Nhân Quân và bộ hạ Lưu Bị cùng đóng quân, nghĩ bụng hẳn không phải là vấn đề gì đặc biệt nghiêm trọng, Dương Vạn Lý hành động đơn độc tự nhiên cũng không có vấn đề gì."Nặc." Dương Vạn Lý đáp một tiếng rồi liền trực tiếp chạy ra ngoài mộ.Còn Ngô Lương và những người khác thì lại kiểm tra trong mộ thất này một lát, rồi chuyển sang bên cạnh hố chôn bên ngoài để xem tiến độ đẽo quan tài, tiện thể xem xét xử lý thi thể "hãn thi" kia thế nào.Ngô Lương cảm thấy hiện tại có lẽ còn phải chú ý một chuyện: con sơn tiêu kia có quan tâm đến thi thể "hãn thi" này không, có bằng lòng cho bọn họ mang thi thể "hãn thi" này đi không?Chuyện này e rằng chỉ có thể đợi đến khi nhập liễm "hãn thi", rồi xem sơn tiêu có phản ứng gì để cảnh cáo bọn họ không...

Nhưng điều này không ngăn cản Ngô Lương trước tiên lấy đi một ít "hãn thanh".Hắn tùy thân mang theo một số lọ rỗng nhỏ, chính là để ứng phó những tình huống như vậy, dù sao trong mộ khó tránh khỏi có những thứ cần phải đựng vào mới có thể mang đi.Binh sĩ của Lưu Bị hành động cũng rất nhanh.Chỉ trong chốc lát, bọn họ đã đẽo ra được

hai chiếc quan tài thô sơ, đương nhiên khẳng định không phải loại quan tài làm công tinh xảo, chỉ là hai bộ quan tài đơn giản được nối bằng ván gỗ và đinh mà thôi.Ngô Lương đơn giản nhìn qua một cái, rồi lại hỏi Chân Mật có điều gì cần chú ý khi thu thập "hãn thanh" không, nhận được câu trả lời phủ định xong, hắn liền quyết định tự mình nhảy xuống hố chôn để thi vi.Người của Lưu Bị tự nhiên sẽ không ngăn cản, bọn họ còn mong Ngô Lương xử lý thi thể ghê tởm này đi, như vậy bọn họ mới có thể an tâm vận chuyển vàng.Cũng chính vào lúc này.Dương Vạn Lý đã phi tốc chạy về, thấy Ngô Lương liền lập tức thở dốc báo cáo: "Công tử, tin tốt!

Con Đại Công Tước Kê của chúng ta tự mình quay về rồi, giờ khắc này đã bị chúng ta nhốt vào lồng.""Ồ?

Có phải từ trong mộ đi ra không?" Ngô Lương quay đầu hỏi."Không phải, người của chúng ta vẫn luôn canh giữ bên ngoài cửa mộ, không thấy nó từ cửa mộ đi ra, hẳn là từ chỗ nào đó không rõ tên chạy ra." Dương Vạn Lý nói."Xem ra cái hang nhỏ trong lăng mộ này hẳn là trực tiếp thông ra bên ngoài..." Ngô Lương khẽ gật đầu, sau khi gặp sơn tiêu, chuyện này cũng không khiến hắn cảm thấy bất ngờ, điều đáng mừng là sơn tiêu không có hứng thú gì với con Đại Công Tước Kê của hắn."Ngoài ra, Lưu Bị không bị thương nặng, hắn hiện tại đã tỉnh lại rồi." Dương Vạn Lý tiếp tục nói.Xem ra, uy lực của "kẻ tiểu nhân" như ta cũng không mạnh như tưởng tượng a...

Ngô Lương trong lòng thầm nghĩ.----------Tuy nhiên, vì Đại Công Tước Kê đã an toàn trở về.

Ngô Lương liền triệt để dẹp bỏ ý định tiếp tục điều tra hai cái hang thông với mộ thất kia, trong lòng hắn vẫn thiên về việc tin lời Chân Mật nói về "sơn tiêu", bất kể thế nào, con "sơn tiêu" kia đều là một địa đầu xà thực sự, mà hắn, một kẻ ngoại lai, lại cố tình chọc vào "sơn tiêu" ở đây, hiển nhiên không phải là một lựa chọn sáng

suốt.Huống hồ lại còn là trong lăng mộ đã xuất hiện vết nứt, "sơn tiêu" rõ ràng chiếm hết ưu thế chủ nhà, bất cứ lúc nào cũng có thể khiến cả ngọn núi phía trên sụp đổ, khiến bọn họ có đi không về.Dù sao theo Ngô Lương được biết.

Nhiều mỏ quặng đời sau khi mới xây dựng, nhất định sẽ xây một ngôi miếu cực nhỏ ở phía bắc gần cửa mỏ, hàng năm vào dịp lễ tết do lãnh đạo mỏ dẫn đầu đến thắp hương tế bái, mục đích là cầu an toàn.Mà bọn họ thờ thần tiên nào, điều này thì tùy người tùy trí.Tuy nhiên điều này thực sự là sự thật, khu vực tác giả sinh sống nhiều nhất là mỏ than, mỗi mỏ than đều có một ngôi miếu nhỏ như vậy, hàng năm vào dịp lễ tết, lãnh đạo mỏ không chỉ phải đến thắp hương tế bái, mà còn phải đốt giấy và pháo, nhưng thường không tuyên truyền rầm rộ mà thôi.Vì vậy, lời Chân Mật nói trước đó rằng con Đại Công Tước Kê của hắn có thể bị "sơn tiêu" coi là tế phẩm, nên mới dùng cách cảnh cáo khá ôn hòa, loại thuyết này theo Ngô Lương thấy cũng không phải không có lý. "Xem ra phải nhanh chóng rời khỏi lăng mộ này, tránh làm người ta không hài lòng..." Ngô Lương trầm ngâm một lát, cuối cùng quay người nhảy xuống hố chôn, bắt đầu thu thập "hãn thanh" chảy ra từ thi thể "hãn thi" tụ lại trên giường vàng.Điển Vi và Dương Vạn Lý cũng vội vàng nhảy xuống giúp đỡ.Như vậy không lâu sau, phần lớn "hãn thanh" khá tinh khiết đã được đựng vào một chiếc lọ.Cũng không nhiều lắm, chỉ đựng được nửa lọ, ước chừng khoảng ba thăng.Mà thi thể "hãn thi" này từ khi Ngô Lương và những người khác nhìn thấy, thì gần như ở trạng thái tĩnh lặng, ít nhất bằng mắt thường hoàn toàn không thể nhìn thấy quá trình "hãn thi" tiết ra "hãn thanh".Tức là "hãn thanh" hẳn cũng không phải muốn gì được nấy, cho dù có "hãn thi", cũng phải trải qua một quá trình cực kỳ dài mới có thể tiết ra "hãn thanh", như vậy càng làm cho số "hãn thanh" này thêm quý giá, càng không thể lãng phí dễ dàng.Đợi khi Ngô Lương làm xong việc này.Hai chiếc quan tài hoàn toàn có thể gọi là "thô chế

lạm tạo" cũng đã được hoàn thành.Chiếc quan tài này tuy không đẹp mắt, nhưng lúc này Ngô Lương cũng không có cách nào so đo, chỉ cần có thể thu liễm thi thể "hãn thi" này trước là được, sau này đến thành phố rồi tìm một tiệm quan tài chuyên nghiệp hơn, bỏ tiền mua một chiếc quan tài tinh xảo và kín đáo hơn là được.Cứ thế Ngô Lương và những người khác thu liễm "hãn thi".Còn bên kia Quan Vũ cũng đã khiêng chiếc quan tài kia vào trong thiên thất phía sau, bắt đầu thu liễm thi thể nữ kia.Toàn bộ quá trình diễn ra rất thuận lợi.Chỉ khoảng một khắc đồng hồ, hai chiếc quan tài đã được đóng nắp.Đến đây cũng là lúc bộ hạ của Lưu Bị kích động nhất, bọn họ có thể bắt đầu vận chuyển vàng rồi!…Từ trong mộ đi ra, Ngô Lương lập tức chạy đi úy hỏi con Đại Công Tước Kê đã mất lại tìm thấy kia.Ai nói con Đại Công Tước Kê này không có linh tính?

Nó đứt dây thừng đi một vòng trong lăng mộ, và có thể thông qua đường hầm bí mật của sơn tiêu chạy thoát ra ngoài, vậy mà còn biết nhanh chóng quay về tìm Phường Nhân Quân, chó được công nhận là thông minh nhất cũng chẳng qua có thế thôi phải không?Hơn nữa khi nhìn thấy Ngô Lương, con Đại Công Tước Kê này còn có chút kích động, lập tức vỗ cánh trong lồng, dường như đang làm nũng với Ngô Lương.Về phần chuyện vận chuyển vàng.Ngô Lương và Phường Nhân Quân tự nhiên sẽ không đi giúp đỡ, vàng qua tay chưa chắc đã là chuyện tốt, bọn họ và bộ hạ của Lưu Bị tuy tạm thời hợp lại với nhau, nhưng mối quan hệ giữa hai bên dù sao vẫn còn một tầng cách biệt, nếu vàng thiếu hụt thì khó tránh khỏi gây ra nghi ngờ, ngược lại không hay.Tuy nhiên Ngô Lương và Phường Nhân Quân không đi giúp đỡ.

Không có nghĩa là Lưu Bị sẽ không chủ động tìm đến hắn để trò chuyện.Chẳng phải.

Lương thực trong tay Ngô Lương dùng để thưởng cho Đại Công

Tước Kê còn chưa cho ăn xong, Lưu Bị đã kéo lê thân thể thương bệnh đầy mình đi đến dưới sự giúp đỡ của Trương Phi.Ngô Lương tự nhiên đã chú ý đến hắn từ xa.Lúc này Lưu Bị đầu quấn một mảnh vải cũ nát, hơn nữa vì vết thương ở một bên đầu, mảnh vải cũ nát này cũng quấn xiên vẹo, trông rất giống "Một Tai" trong bộ phim hoạt hình mà Ngô Lương xem hồi nhỏ, ngoài ra, còn có chút phong tình dị vực của vương triều Khổng Tước."Đại ca!" Khó khăn lắm mới nín cười, Ngô Lương liền vội vàng ném toàn bộ lương thực trong tay cho con Đại Công Tước Kê, rồi phủi tay nhanh chóng bước lên nghênh đón Lưu Bị, "Đại ca ngươi không hảo hảo tĩnh dưỡng thân thể, sao còn đi lại, nếu có chuyện gì muốn nói, cũng nên sai người đến báo tiểu đệ một tiếng, để tiểu đệ đi gặp Đại ca mới phải.""Không ngại, không ngại...

Xuy!" Vì khoảng cách vẫn còn xa, Lưu Bị để nâng cao âm lượng, động tác nói chuyện biên độ lớn hơn một chút không cẩn thận chạm vào vết thương, lập tức đau đến mức nghiến răng."Xuy!" Ngô Lương thấy vậy liền hơi tăng tốc bước chân, chạy nhỏ đến bên cạnh Lưu Bị đỡ lấy cánh tay kia của hắn, mặt đầy quan tâm nói: "Đại ca, ngươi không sao chứ, mau mau ngồi xuống nghỉ ngơi một lát.""Đa tạ Tứ đệ." Lưu Bị cũng không cường ngạnh, dưới sự giúp đỡ của Ngô Lương từ từ ngồi xuống, nhưng lúc này hắn lại không lập tức nói chuyện với Ngô Lương, mà quay đầu nói với Trương Phi: "Tam đệ, ta và Tứ đệ ở đây nói vài câu tâm sự, ngươi đi hiệp trợ Nhị ca ngươi vận chuyển vàng, chuyện này vạn vạn lần không thể xảy ra sai sót.""Được rồi, Tứ đệ, ta đi làm việc đây." Trương Phi cũng không hề do dự, khẽ gật đầu với Ngô Lương ý bảo một chút, rồi liền lập tức quay người nhanh chóng đi về phía lăng mộ.Ít nhất đối với Trương Phi mà nói, sau khi trải qua những chuyện này, hắn thật tâm coi Ngô Lương là Tứ đệ của mình, tin tưởng hắn vô điều kiện, lúc này giao Lưu Bị vào tay Ngô Lương tự nhiên cũng không hề lo lắng."Tam ca đi

thong thả." Ngô Lương khách khí một câu, khi nhìn về phía Lưu Bị, lại phát hiện biểu tình của Lưu Bị vô cùng nghiêm túc, dường như có chuyện gì cực kỳ quan trọng muốn bàn bạc với hắn.Hơn nữa chuyện này còn cực kỳ cơ mật, nếu không Lưu Bị sao lại đặc biệt đuổi Trương Phi đi?"Điển Vi huynh đệ, ngươi cũng đi nghỉ ngơi một lát đi, ta và Đại ca nói chuyện."Thế là Ngô Lương cũng rất thức thời bảo Điển Vi luôn ở sát bên cạnh mình đi trước, tránh việc hắn đứng bên cạnh Lưu Bị vẫn không tiện mở lời."Nặc." Điển Vi thấy Ngô Lương nháy mắt, cũng đáp một tiếng rồi quay người đi về phía xa.Đến lúc này, trong phạm vi vài trượng chỉ còn lại hai người bọn họ, chỉ cần nói nhỏ một chút, ngoại trừ Bạch Tinh Tinh có thính lực siêu phàm, tuyệt đối không ai có thể nghe lọt nội dung cuộc nói chuyện của bọn họ.Mà thính lực siêu phàm của Bạch Tinh Tinh Lưu Bị chưa từng kiến thức qua, cho dù trước đó khi ở trong mộ, Quan Vũ và Trương Phi có hơi cảm nhận được, nhưng cũng không thể thông qua tình hình lúc đó mà phán đoán được thính lực của Bạch Tinh Tinh rốt cuộc đạt đến trình độ nào, vì vậy Lưu Bị cũng chưa đến mức phải đề phòng Bạch Tinh Tinh."Tứ đệ..." Lưu Bị quả nhiên hạ thấp giọng, nhìn vào mắt Ngô Lương hỏi, "Ngươi hẳn phải biết ta là tông thân Hán thất, hậu duệ của Trung Sơn Tĩnh Vương Lưu Thắng chứ?""Tự nhiên biết." Ngô Lương khẽ gật đầu."Vậy việc Quan Vũ vừa rồi khi ta ở trong mộ nhìn thấy thi thể Náo Cơ, có ý định thu liễm thi thể đó tìm một nơi phong thủy bảo địa để an táng, ngươi nghĩ sao?" Lưu Bị tiếp tục hỏi nhỏ."Đại ca trạch tâm nhân hậu, khiến tiểu đệ bội phục." Ngô Lương chắp tay mặt đầy kính phục nói.Tuy nhiên thực ra lúc này trong lòng hắn lại "giật mình" một cái.Vấn đề của Lưu Bị rõ ràng không phải tùy tiện hỏi, mà hiển nhiên là đang thử dò xét hắn.Người này quả nhiên thành phủ cực sâu, hơn nữa làm việc cũng vô cùng tỉ mỉ, vừa rồi sau khi hắn được khiêng ra khỏi lăng mộ, nhất định đã tỉ mỉ hồi tưởng lại tất cả biểu hiện lúc đó trong mộ.Vì vậy Lưu Bị nhất

định đã ý thức được mình có những điểm thất thố, mà những điểm thất thố này thực ra còn coi là vô thương đại nhã, đã khiến hắn nghi ngờ một số bí mật của mình liệu có bị Ngô Lương phát giác hay không, vì vậy không màng vết thương lập tức đến thử dò xét Ngô Lương.Mà vấn đề hiện tại là.Lưu Bị rốt cuộc muốn làm gì?Nếu là phong cách "thà ta phụ người, chứ không để người phụ ta" của Tào lão bản, Ngô Lương liền không cần đoán nữa, nếu Ngô Lương không muốn chết, bây giờ liền nên lập tức thừa lúc hắn yếu mà chém giết hắn, không cho hắn cơ hội ra lệnh.Nhưng Lưu Bị hiển nhiên không phải Tào lão bản.Hắn rốt cuộc sẽ vì điều này mà làm ra chuyện gì thì vẫn chưa thể nói rõ, nhưng chuyện này dường như liên quan đến thân thế thật sự của Lưu Bị, mà thân thế của Lưu Bị lại là chỗ dựa duy nhất của hắn hiện giờ, nếu truyền ra tin tức trái với thân phận hắn tự xưng, nhất định sẽ khiến danh vọng của hắn bị tổn hại nặng nề, không bao giờ có thể gây dựng lại được nữa.Ngay cả một người thật sự nhân thiện, khi đối mặt với sự lựa chọn như vậy, vẫn không thể nói rõ sẽ làm ra chuyện gì?"Chẳng lẽ Tứ đệ không hề cảm thấy ta trạch tâm nhân hậu này, nhân từ quá mức một chút sao?" Lưu Bị hỏi lại."Quả thật là có hơi quá, nếu là ta thì tuyệt đối sẽ không làm chuyện này." Ngô Lương lại gật đầu, "Vì vậy thậm chí khiến ta có lúc không nhịn được mà nghi ngờ Đại ca và thi thể nữ kia có tồn tại quan hệ gì đó.""Ngươi nhắc đến Náo Tử, e rằng cũng là cố ý, hòng dò la chuyện này phải không?" Lưu Bị hai mắt hơi híp lại, tiếp tục hỏi."Lúc đó quả thật có ý nghĩ như vậy." Ngô Lương cũng tiếp tục gật đầu, "Mà biểu hiện của Đại ca lúc đó, thực ra cũng đã chứng thực một phần suy đoán của ta..."Hắn thâm sâu hiểu rằng những bậc thầy nói dối thực sự đều là trong chín câu bán sự thật xen lẫn nửa câu dối trá, như vậy mới khiến người khác không thể nghi ngờ, mà Lưu Bị lúc này hỏi ra những vấn đề này, dường như trong lòng đã có câu trả lời của riêng mình.Mà trong tình huống này, càng chối bay biến, thì càng chỉ gây tác

dụng ngược, Lưu Bị sẽ càng ngày càng không thể tin tưởng hắn, càng không để Ngô Lương mang bí mật này đi.Cứ như vậy.Xung đột dường như là không thể tránh khỏi.Đến nước này, Ngô Lương vẫn không muốn cùng Lưu Bị đi đến kết quả không chết không ngừng.Hắn không phải không dám giết Lưu Bị, cho dù là Trương Phi và Quan Nhị gia có ảnh hưởng cực lớn đến đời sau, khi cần ra tay hắn vẫn sẽ không chút do dự ra tay, hơn nữa còn làm rất gọn gàng, không để lại bất kỳ hậu họa nào.Hắn chỉ là muốn cố gắng hết sức tránh xung đột, để tránh có người trong Phường Nhân Quân xuất hiện thương vong.Dù sao đao kiếm vô tình, khi thật sự đánh nhau ai cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì bất ngờ, huống hồ hiện tại Lưu Bị có nhiều người hơn hắn, hơn nữa còn có Quan Vũ và Trương Phi hai mãnh tướng trợ trận, mà Ngô Lương chỉ có một Điển Vi, rõ ràng ở thế yếu.Mà cho dù thật sự phải động thủ, Ngô Lương cũng sẽ như khi đối phó Mã Siêu năm xưa.Đánh úp bất ngờ, xuất kỳ bất ý!Không động thủ thì thôi, một khi động thủ liền phải trong chớp mắt giải quyết lực chiến đấu mạnh nhất của quân Lưu Bị, ngay từ đầu đã chiếm thế chủ động tuyệt đối, giảm thiểu rủi ro xuống mức thấp nhất..."Tuy nhiên sau đó ta liền lại ý thức được, bất luận là Lưu Bành Tổ, Náo Cơ và Náo Tử, hay là tiên tổ Lưu Thắng của Đại ca, thực ra căn bản đều không có khác biệt, những chuyện này nói đi nói lại đều vẫn là chuyện gia đình của Lưu gia, ta một người ngoài đi theo suy nghĩ vớ vẩn thực sự là có chút ngu muội rồi." Ngô Lương tiếp tục nói, "Ý thức được điểm này, ta bỗng nhiên nhẹ nhõm hơn rất nhiều, vì vậy cũng không còn tâm tư tìm hiểu sâu, nên không nhắc lại chuyện này nữa."Tuy nhiên sự thật thì, sau đó Ngô Lương vẫn dùng vị trí lăng mộ của Trung Sơn Tĩnh Vương Lưu Thắng để dò xét Lưu Bị, nhưng Lưu Bị hiển nhiên không biết vị trí chính xác của lăng mộ Lưu Thắng, vì vậy cũng không thể liên tưởng và giả thiết được."Ha ha ha, Tứ đệ quả nhiên là một người thông suốt tuyệt diệu, nhìn nhận sự vật luôn có thể

đi thẳng vào bản chất." Nghe được lời này, Lưu Bị cuối cùng cũng cười lên, khoác vai Ngô Lương khen ngợi, "Bất luận thế nào, ta thủy chung là tông thân Hán thất, điểm này là không thể nghi ngờ, mà việc khuông phù Hán thất, ta cũng là trách nhiệm không thể chối từ.""Tướng mạo Đại ca đã nói rõ điều này rồi." Ngô Lương gật đầu nói. ...Lưu Bị dường như đã dẹp bỏ sự nghi ngại đối với Ngô Lương.Nhưng Ngô Lương lại không hề dẹp bỏ sự nghi ngại đối với Lưu Bị.

Hắn đã quyết định không tiếp tục theo Lưu Bị về thành Thường Sơn quận, mà sau khi thu dọn xong xuôi những chuyện hậu kỳ ở đây, liền từ biệt Lưu Bị, từ đó chia đường mỗi người một ngả.Còn về chiếc "Bát Quái Hóa Sát Kính" đã hứa sẽ giám chế cho Lưu Bị trước đó, Ngô Lương cũng đã nghĩ xong, hắn sẽ tùy tiện vẽ cho Lưu Bị một bản thảo sơ sài, trong bản đồ ghi rõ kích thước cụ thể mà thợ kim hoàn nhất định có thể hiểu được, bảo Lưu Bị tự tìm thợ kim hoàn chế tạo là được, hắn sẽ không tham gia vào nữa.Mà nếu trong quá trình này Lưu Bị biểu hiện ra một chút ý không muốn cho bọn họ đi...

Ngô Lương cũng chỉ đành không nói võ đức một phen, chỉ là e rằng sẽ phải tiếc cho Quan Vũ và Trương Phi.Cứ thế khoảng hai canh giờ sau.Ngô Lương, "kẻ tiểu nhân" này, một lần nữa phát huy tác dụng khiến người ta bất ngờ."Tứ đệ!

Tứ đệ!" Ngô Lương đã ngầm dặn dò xong xuôi những người trong Phường Nhân Quân, lúc này đang chuẩn bị thu dọn đồ đạc, liền nghe thấy Trương Phi ở bên ngoài doanh trướng lớn tiếng gọi, trông rất sốt ruột."Tam ca, có chuyện gì vậy?" Ngô Lương vén rèm đi ra hỏi."Cái giường nằm bằng vàng chất thành đống kia đã được chúng ta vận chuyển ra ngoài hết rồi, ngươi đoán xem sao?" Trương Phi mặt đầy uất ức nói."Cái này... ta thực sự không đoán ra a, Tam ca, ngươi cứ nói thẳng đi." Ngô Lương bất đắc dĩ nói."Hải...!" Trương Phi lộ ra

vẻ ghét bỏ, thở dài một tiếng nói, "Không ngờ Lưu Bành Tổ này cũng là một kẻ ngoài đẹp trong nát, cái giường nằm kia ngoại trừ lớp ngoài cùng chất một lớp vàng ra, bên trong lại đều dùng đồng xanh trông không khác biệt là mấy để lấp đầy, tổng cộng vàng cũng không đủ một phần mười." "Ồ?" Ngô Lương bỗng dưng muốn bật cười một cách khó hiểu, nhưng rồi lại chỉ có thể làm ra vẻ ngạc nhiên mà nói: "Vị Lưu Bành Tổ này ngay cả chính mình cũng lừa dối như vậy, so với những gì sử sách ghi chép còn gian xảo, xảo trá hơn nhiều." Thực ra, ta thấy khả năng Lưu Bành Tổ tự lừa dối mình là không lớn.

Dù sao, việc hậu táng thịnh hành vào thời Tây Kinh còn có một nguyên nhân, đó là vì người ta tin rằng sau khi chết, linh hồn sẽ không tan biến.

Khoác kim lũ ngọc y có thể bảo đảm thi cốt không hư thối, tinh khí không hao tán, và chỉ cần thi cốt bất hủ, tinh khí không tán, thì cuối cùng sẽ có ngày có cơ hội cải tử hoàn sinh.

Cứ như vậy, tài sản và trân bảo tùy táng trong mộ không chỉ có thể cung mình hưởng dụng sau khi chết, mà ngay cả khi có ngày cải tử hoàn sinh, cũng có thể tiếp tục hưởng dụng.

Bởi vậy, bất kể Lưu Bành Tổ khi sống là người thế nào, y tuyệt đối sẽ không lừa dối chính mình trong chuyện này, điều đó không mang lại lợi ích gì cho y.

Hơn nữa, lăng mộ cũng hoàn toàn không có nhu cầu "đánh sưng mặt tự xưng mập mạp", chẳng lẽ Lưu Bành Tổ sau khi chết còn định mời người khác đến tham quan sao?

Cho nên.

Ngô Lương có lý do để nghi ngờ tình huống này có ẩn tình khác – rất có thể là bị người ta đánh tráo khi nhập liệm.

Dù sao, Lưu Bành Tổ phải sau khi chết mới được an táng vào lăng mộ, mà y lại giấu giếm ngay cả người thân trong gia đình, nên hậu sự nhất định phải giao phó cho một người đáng tin cậy nhất để lo liệu.

Trong tình huống như vậy, người được y giao phó không có ai giám sát, nên việc tiến hành đánh tráo đồ vật chẳng phải quá dễ dàng sao, hơn nữa còn không tồn tại chút rủi ro nào... trừ khi Lưu Bành Tổ tại chỗ "trá thi".

Bất quá, người này cũng không làm mọi chuyện đến mức tuyệt tình.

Ít ra cũng chỉ thay thế vàng trong ngọa tháp, hơn nữa xem tình hình trong mộ thì đại đa số phương diện đều tuân theo di chúc của Lưu Bành Tổ, bằng không Lưu Bành Tổ liệu có được an táng yên ổn hay không e rằng vẫn là một ẩn số.

"Bất quá cho dù như vậy, hoàng kim thật sự xem ra chí ít cũng còn vài ngàn cân." Trương Phi liền có chút mừng rỡ mà nói: "Những khối thanh đồng kia tuy không quý bằng hoàng kim, nhưng được cái số lượng đủ nhiều, bán cũng được giá, dù sao vẫn có chút công dụng, ít nhất có thể đổi lấy một ít lương thực binh khí, coi như cũng không uổng công chuyến này." Lời này mới phù hợp với hoàn cảnh hiện tại của Trương Phi và mọi người.

Nếu là Ngô Lương, ta chắc chắn chỉ lấy hoàng kim mà không cần thanh đồng, thứ đồ chơi đó trong mắt ta chẳng có chút tính năng giá cả nào đáng nói, chỉ riêng việc lãng phí nhân lực và gia tăng rủi ro trên đường đã là một sự thiệt thòi lớn rồi.

Trong khi đó, ba huynh đệ Lưu Quan Trương hiện giờ lại đang trong cảnh không có cơm mà ăn, tuy không phải toàn bộ đều là hoàng kim khiến trong lòng họ có chút thất vọng, nhưng thanh đồng trong thời đại này cũng được xem là một loại vật tư chiến lược, dù sao

cũng tốt hơn là không thu hoạch được gì...

Huống hồ họ bây giờ chỉ có vài trăm người, riêng số thanh đồng này đã đủ nuôi sống họ một thời gian rồi.

Chương 547

Ngô Lương gật đầu cười nói: "Tam ca nói chí lý, vạn sự nên nhìn theo hướng tốt, chí ít số hoàng kim và thanh đồng này cũng xem như giải quyết được cái khó trước mắt, Đại ca, Nhị ca, Tam ca có thể tạm thời ổn định cục diện mà tính toán lâu dài." Trong lòng ta lại đang nghĩ, nếu lần này ta, cái "tiểu nhân" này không đến, và Lưu Bị, cái "kẻ xui xẻo" này cũng không tiến vào lăng mộ, liệu có phải sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn như vậy không?

"À phải rồi Tứ đệ, Đại ca vừa gọi đệ qua đó, huynh ấy nói có chuyện trọng yếu muốn thương nghị cùng đệ." Trương Phi liền nói tiếp.

"Khéo thật, ta cũng vừa hay có chuyện cần nói rõ với Đại ca, xin Tam ca đợi lát." Ngô Lương thi lễ với Trương Phi, rồi quay người trở vào doanh trướng, bỏ bản phác thảo "Bát Quái Hóa Sát Kính" đã vẽ từ trước vào trong ngực, sau đó dẫn theo Điển Vi cùng ra ngoài, theo Trương Phi đi tìm Lưu Bị.

Khi gặp Lưu Bị.

Bên cạnh Lưu Bị đang bày hơn chục khối gạch vàng chất đống.

Những khối gạch vàng này đều được vận chuyển từ trong mộ ra, mỗi khối dài khoảng năm tấc, rộng ba tấc, cao cũng xấp xỉ ba tấc hình chữ nhật.

Dựa trên mật độ cao của hoàng kim, chỉ cần nhìn thoáng qua Ngô Lương cũng có thể thấy mỗi khối gạch vàng này nặng vài chục cân.

Trọng lượng một thăng nước là một ngàn gram.

Trong khi mật độ của hoàng kim gấp 19.3 lần nước, tức là cùng

thể tích thì hoàng kim nặng 19.3 ngàn gram, đó là gần bốn mươi cân.

Mà quy cách gạch vàng Ngô Lương đang thấy, rõ ràng không chỉ có một thăng thể tích.

Ngô Lương thầm tính trong lòng, chỉ riêng mười mấy khối gạch vàng như vậy cộng lại, e rằng cũng phải vài trăm, gần ngàn cân rồi.

Thấy Ngô Lương bước đến gần, Lưu Bị liền đón lại, mở lời cười nói: "Tứ đệ, ngu huynh ta thấu hiểu đạo lý 'ân nhỏ giọt phải báo đáp bằng suối nguồn'.

Lần này trước là nhờ lương thực của đệ mà vượt qua cơn hoạn nạn, sau lại nhờ đệ giúp đỡ mới tìm được lăng mộ này, thuận lợi lấy được tài bảo trong đó, những điều này ta đều ghi tạc trong lòng.

Chỉ là hiện giờ ta thực sự không có gì đáng giá để báo đáp đệ, đành dùng số hoàng kim này để thay lời tâm ý của ta vậy." Ngô Lương vội vàng tỏ vẻ được sủng mà lo sợ, nói: "Không thể!

Vạn vạn không thể đâu Đại ca!

Số lương thực đó sao đáng giá nhiều hoàng kim như vậy.

Và ta trước đây đáp ứng giúp đỡ Đại ca, cũng là dựa trên duyên phận với Đại ca.

Nếu ta nhận hoàng kim của Đại ca, tình giao hữu của chúng ta e rằng sẽ biến chất mất.

Xin Đại ca nhất định thu hồi thành ý này." Lưu Bị lại nghiêm sắc mặt nói: "Nếu Tứ đệ đã nói vậy, ta sẽ tính một món nợ cho Tứ đệ.

Trước đây nếu không phải ở trong sơn cốc kia có được lương thực của Tứ đệ, người của ta e rằng không thể cầm cự qua mấy ngày đó mà sẽ có người chết đói.

Dù không đến mức chết đói, thì bạo loạn cũng chắc chắn sẽ sớm

xảy ra, không tránh khỏi việc có người bỏ mạng trong loạn lạc.

Mạng sống của những người này, xin hỏi Tứ đệ nên tính toán thế nào?

Lại nữa, khi người của ta xảy ra bạo loạn, chính Tứ đệ đã sớm nhận ra, phái người đến phủ Tử Long báo tin, mới khiến Tử Long kịp thời xuất thành thu phục những người này.

Tứ đệ có biết việc chiêu mộ binh mã trong thời buổi này khó khăn đến mức nào không?

Số nhân thủ này, xin hỏi Tứ đệ nên tính toán thế nào?

Và lần này việc tìm kiếm lăng mộ cùng thám tra lăng mộ cũng là nhờ sự giúp đỡ của Tứ đệ mới có thể thuận lợi hoàn thành.

Bằng không, ngu huynh ta e rằng đã phải lướt qua với số tài bảo này, những ngày sắp tới cũng sẽ càng thêm khốn khổ, biết đâu chỉ vài ngày nữa đã buộc phải giải tán, thì làm gì còn dũng khí và tư cách vọng ngôn về lý tưởng phò Hán thất?

Chính Tứ đệ đã bảo vệ dũng khí và tư cách để ta thực hiện lý tưởng, vậy lý tưởng của ta, xin hỏi Tứ đệ nên tính toán thế nào?

Lại còn...".

Lưu Bị dường như còn rất nhiều điều muốn nói, nói một cách vô cùng nhiệt thành, cảm động.

"Đại ca." Ngô Lương kịp thời ngắt lời y, nhìn y với vẻ trúng độc khá sâu mà cười nói: "Nhiều việc tuy có nhân quả, nhưng cũng không thể đánh đồng tất cả.

Nếu Đại ca nhất định muốn tạ ơn ta, vậy ta sẽ lấy hai phương gạch vàng.

Số đó đã đủ để bù đắp cho hai xe lương thực và sự giúp đỡ ta đã

cung cấp cho Đại ca, cũng đủ để giúp ta cùng huynh đệ tỷ muội trong thương đội có cuộc sống sung túc.

Ngoài ra, Đại ca là người làm đại sự, số hoàng kim này đối với ta thực sự quá nhiều, nhưng đối với Đại ca mà nói thì vẫn còn xa mới đủ, Đại ca vẫn nên tính toán lâu dài." Lưu Bị hơi gật đầu một cách bất đắc dĩ, ngay sau đó lại hỏi: "Tứ đệ nói có lý, đã vậy, ta sẽ không kiên trì nữa.

Tứ đệ là người có bản lĩnh, trong mắt ta, việc Tứ đệ đi hành thương thực sự là mai một bản lĩnh của mình.

Chẳng hay Tứ đệ sau này có kế hoạch gì không?" "..." Nghe thấy hai chữ "kế hoạch", Ngô Lương lập tức hiểu rõ ý đồ của Lưu Bị khi tỏ ra thiện ý như vậy.

Lưu Bị tặng hoàng kim cho y chưa chắc đã xuất phát từ thật tâm, nhưng kéo y nhập hội thì nhất định là thật lòng.

Cứ như vậy, vừa được tài lại vừa được người, quả là không có chuyện gì có lợi hơn thế.

Và đây hẳn cũng là nỗ lực cuối cùng của Lưu Bị.

Y biết rằng sau khi hoàn thành việc này thì cũng sắp đến lúc chia tay, bởi vậy liền quyết định trước khi chia tay sẽ thể hiện thái độ như vậy để thử chiêu mộ Ngô Lương lần nữa.

Thế nhưng Lưu Bị đâu có biết.

Nếu Ngô Lương, cái "tiểu nhân" này, mà thật sự quyết định đi theo y, cứ sớm tối ở cùng nhau như vậy, thì y rất có thể vài ngày sau sẽ bất ngờ vì một tai nạn nào đó mà "lãnh hộp cơm", điều này đối với y tuyệt đối không phải là chuyện tốt lành gì.

Đương nhiên.

Ngô Lương cũng hoàn toàn không có ý định theo y.

Hắn hiện tại ở bên Tào lão bản sống thoải mái như vậy, việc đánh trận cũng không cần phải lo lắng, có thể toàn tâm toàn ý kinh doanh sự nghiệp của mình, hà cớ gì lại phải đổi sang một lão bản ngay cả chỗ dung thân cũng chưa có mà tự chuốc khổ vào thân?

Thế là Ngô Lương trầm ngâm một lát, cười nói với Lưu Bị: "Đại ca lời này sai rồi, hành thương cũng không có gì là không tốt, tuy rằng bốn phía bôn tẩu quả thật có chút cực khổ, nhưng được cái tin tức linh thông, có thể kịp thời tránh khỏi chiến loạn, trong loạn thế như ngày nay thực ra cũng là một đường sống không tệ.

Đại ca có điều không hay biết, ta và các huynh đệ trong thương đội đều là những người chán ghét chiến tranh, chỉ cần có thể tránh khỏi chiến loạn, chúng ta việc gì cũng nguyện ý làm...

Ngoài ra, thực ra khi ta giúp đỡ Đại ca cũng có xen lẫn một chút tư tâm." Điều này tương đương với việc Ngô Lương khéo léo từ chối Lưu Bị một lần nữa.

Họ là những người ghét chiến tranh, trong khi Lưu Bị lại là một kẻ dã tâm tất sẽ phát động chiến tranh, hai bên căn bản không phải người cùng đường, "đạo bất đồng bất tương vi mưu".

Lưu Bị dường như đã hiểu ý của Ngô Lương, không nói ra những lời mình muốn nói, mà thuận theo lời y hỏi ngược lại: "Ồ?

Tứ đệ có tư tâm gì, nói ra để ta nghe thử?" Ngô Lương cười nói: "Đại ca còn nhớ chuyện trước đây từng đích thân hứa với tiểu đệ không?

Đại ca nói nếu có một ngày đắc thế, nhất định sẽ sắp xếp cho chúng ta một nơi sơn thanh thủy tú, giúp chúng ta có cuộc sống cơm áo không lo, lại không bị người khác ức hiếp.

Ta chờ tin tốt của Đại ca, đợi đến khi Đại ca thành sự, ta nếu nhận được tin tức, liền dẫn theo đám huynh đệ tỷ muội này đến nương tựa Đại ca, đến lúc đó Đại ca chớ có quên tiểu đệ đấy." Lưu Bị liền cười phá lên: "Ha ha ha ha, Tứ đệ nói gì vậy, ta dù có quên bất cứ điều gì, cũng tuyệt nhiên không thể quên ân tình của Tứ đệ." Y là một người thông minh, đã triệt để từ bỏ ý định chiêu mộ Ngô Lương, bởi vì Ngô Lương không chỉ hàm súc bày tỏ hai bên không cùng đường, đồng thời cũng biểu đạt ý muốn cáo từ.

Bằng không, sao lại nói gì đến chuyện đợi đến khi y thành sự rồi mới đến nương tựa?

Chuyện đã nói đến nước này, nếu y cứ cố chấp, e rằng sẽ có phần kém tinh tế.

Trương Phi cũng đứng một bên cười ha hả: "Yên tâm đi Tứ đệ, cho dù Đại ca có lỡ quên đệ, ta và Nhị ca cũng vẫn nhớ đệ.

Đến lúc đó chúng ta nhất định sẽ nhắc nhở Đại ca, giúp huynh ấy nhớ lại đệ, ha ha ha." Cũng chẳng biết y rốt cuộc có hiểu ý tứ trong lời của hai người kia không, bất quá cũng có thể thấy được, Trương Phi khá là tán đồng với Ngô Lương, người Tứ đệ mới quen này.

"..." Còn Quan Vũ thì không nói gì, chỉ lộ ra một nụ cười ý tứ, gật đầu với Ngô Lương.

Ngô Lương đáp lễ nói: "Đại ca, Nhị ca, Tam ca, các huynh cũng phải bảo trọng.

Hy vọng khi chúng ta gặp lại, chính là lúc ba vị ca ca công thành danh toại!" Ngô Lương liền tiếp tục đi vào chủ đề chính, vừa nói chuyện vừa lấy bản phác thảo đã vẽ từ trước trong ngực ra, trao cho Lưu Bị, rồi mới nói tiếp: "Đại ca, đây là bản phác thảo ta đã vẽ cho huynh, trong đồ có ghi rõ kích thước, hoa văn và những điều cần chú ý khi đúc 'Bát Quái Hóa Sát Kính'.

Huynh chỉ cần giao bản phác thảo này cho thợ kim hoàn giàu kinh nghiệm, họ nhất định có thể dựa vào đó mà đúc ra 'Bát Quái Hóa Sát Kính' phù hợp." Cầm lấy bản phác thảo, Lưu Bị lộ vẻ thất vọng: "Tứ đệ không cùng chúng ta trở về quận thành sao?" Ngô Lương có lý có lẽ mà nói: "Nghe nói Viên Bổn Sơ gần đây chiêu binh mãi mã, chuẩn bị giao chiến với Tào Mạnh Đức.

Mà Công Tôn Bá Khuê (Công Tôn Toản) ở U Châu cũng đang rục rịch, hiện giờ Ký Châu cũng không phải là nơi yên ổn gì.

Bởi vậy ta đã phái người về thông báo cho những người ở trong thành thu xếp hành trang, tránh để chậm trễ mà cuốn vào chiến sự." Thực ra, động thái của Công Tôn Toản là do Ngô Lương phỏng đoán.

Dù sao Công Tôn Toản từng nhiều lần giao chiến với Viên Thiệu ở Ký Châu, cuối cùng bị đánh bại mới buộc phải rút về U Châu, bởi vậy quan hệ giữa hai bên chắc chắn không thể hòa hảo.

Và nếu Viên Thiệu thật sự giao chiến với Tào lão bản.

Chỉ cần cục diện chiến tranh rơi vào thế giằng co, Công Tôn Toản liền rất có khả năng thừa cơ từ phía bắc tấn công hậu phương của Viên Thiệu.

Cứ như vậy, các hào kiệt cát cứ một phương khác cũng sẽ thừa loạn để mở rộng địa bàn của mình, ít nhất cũng phải tìm cách chiếm lấy lợi lộc, dàn dựng những vở kịch liên hoành hợp tung.

Đến lúc đó, toàn bộ thiên hạ sẽ chìm vào loạn chiến.

"..." Lời nói này của Ngô Lương rõ ràng cũng đã gợi ý cho Lưu Bị, y nhíu mày dường như đang cân nhắc điều gì đó, hồi lâu sau mới cuối cùng hoàn hồn lại, nghiêm túc nói: "Nếu đã như vậy, ta sẽ không giữ Tứ đệ lại nữa.

Nếu vì ta mà chậm trễ hành trình của Tứ đệ, khiến Tứ đệ và mọi

người bị cuốn vào chiến sự, thì đó là lỗi của ta, một người Đại ca.

Tứ đệ yên tâm, lần gặp lại sau dù không biết khi nào, nhưng ta nhất định sẽ không còn khốn khó như ngày hôm nay.

Đến lúc đó, ta sẽ thực hiện lời hứa hôm nay với Tứ đệ, sắp xếp cho đệ một nơi sơn thanh thủy tú." Xem ra y đã chuẩn bị sẵn sàng, một khi thiên hạ xuất hiện loạn cục, y sẽ thừa cơ đó mà làm nên nghiệp lớn.

Dù sao, y hiện tại vừa có được số hoàng kim này, tuy không quá nhiều, nhưng cũng xem như có chút vốn liếng.

Trong thời gian ngắn nuôi dưỡng vài trăm đến ngàn binh mã hẳn vẫn có khả năng.

Nếu lại có được sự giúp đỡ của Triệu Vân ở Thường Sơn quận thành, quả thật có thể làm nên chuyện.

Ngô Lương chắp tay nói: "Vậy tiểu đệ xin mong chờ tin tốt của Đại ca." Trương Phi thở dài nói: "Ôi... quen biết Tứ đệ một trận, không ngờ lại nhanh chóng phải chia tay như vậy, còn chưa kịp cùng Tứ đệ uống một bữa cho thỏa.

Xem ra chỉ đành đợi lần sau gặp lại thôi." Quan Vũ cũng chắp tay nói với Ngô Lương: "Tứ đệ, đường phía trước còn dài, xin hãy bảo trọng." Ngô Lương đáp lễ nói: "Đại ca, Nhị ca, Tam ca, các huynh cũng phải bảo trọng.

Hy vọng khi chúng ta gặp lại, chính là lúc ba vị ca ca công thành danh toại!" Thuận lợi cáo biệt Lưu Bị và mọi người, đi qua Thượng Ngải (Dương Tuyền), Du Thứ, Phường Nhân Quân cuối cùng sau nửa tháng đã đến được Thái Nguyên quận thành.

Tiếp đó, sau khi chỉnh đốn vài ngày ở Thái Nguyên quận thành, Ngô Lương cùng mọi người lại lần nữa xuất thành, tiến về hướng tây

nam, hai ngày sau đã đến Tấn Dương thành.

Tấn Dương thành bây giờ đã là một danh thành lịch sử.

Chương 548

Không chỉ là nơi Bắc Đường quốc đô của Thượng Cổ Đường Triều được chọn, sau này thời Xuân Thu cũng là quốc đô của Triệu quốc, đồng thời cũng là quốc đô khi Hán Triều chưa hoàn toàn được thành lập.

Và cho dù không phải lúc là quốc đô, thì nơi đây cũng luôn là phủ thủ của các phong quốc và quận phủ.

Hơn nữa theo những gì Ngô Lương biết, ngoài di chỉ Bắc Đường mà y lần này muốn thám tầm, nơi đây hẳn còn có một tòa cổ thành hiện hữu.

Tòa cổ thành này do gia thần Đổng An của Tấn quốc đại khanh Triệu Giản Tử xây dựng vào cuối thời Xuân Thu, trải qua Tần Hán, Tam Quốc, Nam Bắc Triều, Tùy Đường, Ngũ Đại, cho đến năm Tống Thái Bình Hưng Quốc thứ tư (năm 979 Công Nguyên) mới cuối cùng bị hủy hoại trong chiến hỏa.

Cho dù như vậy.

Các nhà khảo cổ học đời sau vẫn tìm thấy một số di tích văn vật quan trọng gần di chỉ cổ thành này, chỉ là những di tích đó đa phần chỉ có thể truy tìm đến thời Lục Triều và Tùy Đường.

Lục Triều và Tùy Đường đối với Ngô Lương hiện tại mà nói, cũng vẫn còn chưa xuất hiện ở đời sau.

Và so với di chỉ Bắc Đường mà y lần này cố gắng thám tầm lại càng cách xa, bởi vậy những phát hiện khảo cổ của hậu thế đối với y cơ bản không có giá trị tham khảo nào.

Hiện tại điều duy nhất y cần lo lắng là, di chỉ Bắc Đường liệu còn

tồn tại hay không.

Dù sao, người bất tử của bộ lạc Tái Nhật mà y gặp trong Lạc Đà Phần ở Thiện Thiện Quốc tuy có nói đã thấy di chỉ cổ thành này, nhưng đó đã là chuyện hơn hai ngàn năm trước rồi.

Trải qua hơn hai ngàn năm, rất nhiều sự việc đã thay đổi.

Huống hồ Tấn Dương thành lại là một danh thành lịch sử, sau này nhiều lần được dùng làm quốc đô và thành thị trọng yếu, người từng sinh sống ở đây tuyệt đối không ít, hơn nữa nhất định đã trải qua nhiều lần trùng kiến, cải kiến.

Điều này chắc chắn sẽ gây ra sự phá hoại đáng kể cho các di chỉ liên quan, thậm chí có thể là trực tiếp san bằng di chỉ để xây dựng lại.

Cứ như vậy, độ khó của việc điều tra và những lần trộm mộ trước đây chắc chắn không cùng một đẳng cấp.

Bởi vậy, trước khi đến đây Ngô Lương đã chuẩn bị tâm lý.

Lần này y rất có khả năng không điều tra được gì, chỉ là nếu không đến điều tra một phen, y thực sự không thể thuyết phục bản thân không bận tâm về chuyện này.

Đến đây cũng có thể xem như để triệt để giải quyết một mối bận tâm của mình vậy.

Tấn Dương thành lúc này quả nhiên vẫn có thể nhìn thấy những dấu vết lịch sử đậm nét.

Tường thành của nó rõ ràng được xây dựng và tu bổ trên nền tường thành cổ mà thành hình dáng ngày nay, trông có cảm giác cổ kim kết hợp, rất giống phong cách tường thành cổ Tây An ở hậu thế.

Bất quá về quy mô thì kém hơn tường thành cổ Tây An không ít.

Dù sao, phần tường thành cổ còn lại của Tấn Dương thành ngày

nay được xây dựng vào cuối thời Xuân Thu, mà lúc đó nơi đây đã không còn là quốc đô của Triệu quốc nữa, quy mô tường thành tự nhiên cũng không đạt đến tiêu chuẩn của quốc đô.

Ngoài ra.

Tường thành của Tấn Dương thành lúc này cũng không giống như tường thành cổ Tây An ở hậu thế có thể cho du khách lên tham quan, đây là công sự chiến tranh thực sự, suốt hai mươi tư giờ đều có quân thủ thành canh gác.

Ngô Lương và mọi người không có quan hệ đặc biệt hay thân phận gì, tự nhiên cũng chỉ có thể đứng dưới thành quan sát một phen.

Bất quá, ngày tháng còn dài.

Ngô Lương đã đến Tấn Dương thành, và dự định lấy nơi đây làm cứ điểm để thám tầm Bắc Đường cổ đô của Thượng Cổ Đường Triều, thì tất phải kiên nhẫn nán lại đây một thời gian, tìm hiểu đầy đủ phong tục tập quán và truyền thuyết dân gian ở đây, từ những truyền thuyết đó chọn lọc ra thông tin hữu ích cho mình, từ đó phỏng đoán phương hướng thám tra.

Đây tất nhiên là một quá trình tương đối vụn vặt và kéo dài, biết đâu Tết Nguyên Đán năm nay cũng phải trải qua ở nơi này...

Kết quả là Phường Nhân Quân vừa mới đến cửa thành, đã phát hiện ra điều không mấy bình thường: quân thủ vệ của Tấn Dương thành lại vô cùng ít ỏi, tổng cộng chỉ có sáu binh sĩ.

Hơn nữa sáu binh sĩ này cũng lộ vẻ lơ đễnh, đối với những người mới vào thành nhiều nhất cũng chỉ hỏi qua loa vài câu, ngay cả việc kiểm tra cơ bản cũng hoàn toàn bỏ qua.

May mà Ngô Lương trước khi vào thành còn đặc biệt ra lệnh cho mọi người trong Phường Nhân Quân tìm một chỗ bí mật bên ngoài

thành để chôn thi thể "hãn thi" cùng với quan tài, mục đích là để tránh bị quân phòng thủ thành kiểm tra.

Tuy rằng trong tình huống thông thường, cho dù là quân thủ cũng không muốn chạm vào quan tài, thứ đồ vật không may mắn này, nhưng cũng khó tránh có những nơi cấp độ phòng thủ quá cao, nhất định đòi mở quan tài ra xem.

Nếu không cẩn thận để những người này phát hiện thi thể bên trong quan tài lại mặc kim lũ ngọc y, thì đó tuyệt đối không phải là chuyện nhỏ, Phường Nhân Quân nhất định sẽ rước họa lớn.

Đồng thời.

Người qua lại ra vào cửa thành cũng vô cùng thưa thớt, mang lại cảm giác vô cùng tiêu điều, cứ như thể Tấn Dương thành đã hoàn toàn đổ nát, trở thành một tòa tử thành thiếu dân cư vậy.

Dịch bệnh?

Thương hàn?

Hay còn có nguyên nhân nào khác, dẫn đến Tấn Dương thành biến thành cảnh tượng như ngày nay?

Ngô Lương dường như có chút lo lắng.

Nếu Tấn Dương thành hiện giờ đang trải qua một trận dịch bệnh không thể kiểm soát, thì việc họ tiến vào thành lúc này rõ ràng không phải là lựa chọn sáng suốt, dù sao ngay cả Ngô Lương cũng không có đủ biện pháp hữu hiệu để bảo đảm mọi người trong Phường Nhân Quân không bị lây nhiễm.

"Dương Vạn Lý, chuyện này là thế nào, Tấn Dương thành gặp đại kiếp sao?" Ngô Lương quay đầu nhìn Dương Vạn Lý, trước khi đến đây y đã ra lệnh cho Dương Vạn Lý vào Tấn Dương thành thăm dò trước một ngày, nhưng không nghe Dương Vạn Lý báo cáo tin tức về

phương diện này.

Dương Vạn Lý lại tỏ vẻ ung dung, cười hềnh hệch nói với Ngô Lương: "Không có chuyện đó đâu.

Hôm qua khi ta vào thành đâu phải cảnh tượng này, cửa thành còn người qua lại tấp nập lắm.

Sở dĩ hôm nay vắng vẻ đến thế, là vì đúng vào ngày Đông Chí." "Đông Chí?" Ngô Lương ngẩn người.

Tính ra hôm nay là ngày mười tám tháng mười một, quả thật là Đông Chí trong hai mươi tư tiết khí.

Qua một Tiểu Hàn và Đại Hàn nữa, thì chính là Tết Nguyên Đán hàng năm rồi.

Và tuy rằng trong "Lữ Thị Xuân Thu" được biên soạn vào cuối thời Chiến Quốc có ghi chép, thời Chiến Quốc thiên triều chỉ có tám tiết khí như Lập Xuân, Xuân Phân, Lập Hạ, Hạ Chí, Lập Thu, Thu Phân, Lập Đông, Đông Chí.

Nhưng đến niên gian Tần Hán, tên gọi hai mươi tư tiết khí đã được xác lập, và được thúc đẩy sử dụng trên toàn quốc, trở thành một nét văn hóa quan trọng phản ánh sự thay đổi mùa tiết, chỉ đạo hoạt động nông sự, ảnh hưởng đến ăn mặc ở đi của vạn nhà.

Và ở hậu thế, vẫn còn câu nói "Đông Chí lớn như năm".

Cứ đến ngày này, nhà nhà đều phải ăn "giảo tử" để ăn mừng, hoặc ở một số khu vực phía nam, cũng sẽ tổ chức các hoạt động cúng tế, yến tiệc để ăn mừng.

Bất quá vào cuối thời Hán.

Dường như vẫn chưa có thứ đồ vật gọi là "giảo tử" này, và cho dù có thì cũng nhất định chưa được phổ biến rộng rãi.

Vì theo truyền thuyết, người phát minh ra "giảo tử" chính là danh y Trương Trọng Cảnh vào cuối thời Hán, người đàn ông được hậu thế xưng là "Y Thánh".

Trong thời kỳ này chiến loạn không ngừng, bá tánh thường xuyên không có y phục che thân, rất nhiều người đến mùa đông không chịu nổi khí trời lạnh giá, tai bị đông lạnh rất nghiêm trọng.

Mà Trương Trọng Cảnh thấy tình trạng này, liền dùng thịt dê phối hợp với một số dược liệu trừ hàn, đặt chung vào, rồi dùng vỏ bột mì gói thành hình tai, cho vào nồi luộc chín rồi phân phát cho bá tánh bị đông lạnh ăn.

Bá tánh sau khi ăn thứ thực vật này thì toàn thân nóng lên, huyết dịch lưu thông, hai tai nhanh chóng ấm lại, một thời gian sau, đôi tai bị loét của bệnh nhân cũng đều khỏi.

Vì thứ thực vật này có hình dáng giống tai, bá tánh liền rất thi vị gọi nó là "Kiều Nhĩ".

Sau này còn liên tục xuất hiện đủ loại cách gọi khác như Hoành Độn, Lao Hoàn, Biển Thực, Phấn Giác, v.v., đến hậu thế cuối cùng mới được thống nhất gọi là "giảo tử", trở thành món ăn truyền thống không thể thiếu khi cả nhà đoàn viên vào dịp lễ tết...

Và ở quê hương của tác giả, vẫn còn nhiều người khi nói tiếng địa phương thì gọi "giảo tử" là "biển thực", nghe rất thân quen.

Và Trương Trọng Cảnh chính là người đang sống trong thời đại này.

Căn cứ theo ghi chép lịch sử, Trương Trọng Cảnh hiện tại hẳn khoảng bốn mươi tuổi.

Nếu lúc này ông đã phát minh ra "Khư Hàn Kiều Nhĩ Thang", e rằng cũng chưa kịp truyền bá đến Thái Nguyên quận.

Bất quá, đợi đến mấy chục năm sau khi Tào Phi đăng cơ lập nên chính quyền Ngụy quốc, thì đã có những ghi chép liên quan, chỉ là trong ghi chép đó, "Kiều Nhĩ" đã được gọi là "Hoành Độn".

Nói lại về Đông Chí này.

Dương Vạn Lý vừa nói ra tiết khí này, Ngô Lương liền gần như đã hiểu rõ nguyên nhân cảnh tượng Tấn Dương thành như ngày nay.

Theo ghi chép trong "Hậu Hán Thư · Lễ Nghi": "Trước và sau Đông Chí, quân tử an thân tĩnh thể, bách quan tuyệt sự." Tức là nói đến ngày này, tất cả mọi người đều sẽ ở nhà nghỉ ngơi, cho dù là quan viên triều Hán cũng sẽ từ chối công việc, cùng toàn dân cả nước ở trong trạng thái nghỉ ngơi đình trệ.

Đương nhiên.

Trong "Hậu Hán Thư · Lễ Nghi" còn nói: "Ưng tuyển năng chi sĩ, cổ sắt xuy sanh, tấu hoàng chung chi luật, dĩ kỳ khánh hạ." Tức là nói, một số nơi vẫn sẽ tổ chức một vài hoạt động cúng tế vào ngày này, bất quá việc đó là một hoạt động lớn của cả vùng, hay chỉ là cúng tế trong gia đình quan viên, thì vẫn chưa thể nói rõ.

Dương Vạn Lý đáp: "Chính là Đông Chí, bởi vậy mới xuất hiện cảnh tượng này." Ngô Lương khẽ gật đầu, rồi nói với Dương Vạn Lý: "Đã rõ.

Trước hết hãy đến căn nhà mà ngươi đã hỏi giúp chúng ta an trí, sau đó ngươi hãy đi mua một ít thịt dê, rau dưa và bột mì.

Nếu không có bột mì thì bột lương thực khác cũng được, nếu không có thịt dê thì thịt heo cũng tương tự.

Tóm lại là nhanh chóng chuẩn bị về đây, hôm nay chúng ta sẽ ăn một bữa mỹ vị tươi mới." Dương Vạn Lý ứng một tiếng, rồi bất giác nuốt nước bọt: "Công tử, rốt cuộc người định dẫn chúng ta ăn món

mỹ vị tươi mới nào vậy?" Mọi người cũng hiếu kỳ nhìn về phía Ngô Lương.

Ngô Lương ngày thường không mấy khi nấu nướng, nhưng nếu y ra tay thì luôn có thể làm ra những món mới lạ mà mọi người chưa từng thấy, mùi vị cũng vô cùng tuyệt hảo.

Bởi vậy, chỉ cần Ngô Lương đích thân động thủ, mọi người liền lập tức tinh thần phấn chấn.

Ngô Lương cười hềnh hệch nói: "Đến lúc đó ngươi sẽ biết thôi.

À phải rồi, mua thêm chút rượu về, tối nay chúng ta hãy thư giãn thật tốt." Bất quá trong nụ cười đó lại xen lẫn một tia cảm thương khó nhận thấy.

"Mỗi khi tiết lễ đến lại càng nhớ người thân." Trước khi xuyên việt, mỗi dịp Đông Chí mẫu thân ta đều gói sẵn món giảo tử nhân thịt heo và hành lá mà ta yêu thích nhất.

Phụ thân thì chuẩn bị vài món ăn nhẹ và rượu trắng, còn đích thân bóc một củ tỏi để ăn kèm giảo tử...

Xuyên việt đến nay đã hơn một năm rồi.

Trong khoảng thời gian này, ta đã trải qua nhiều chuyện, vừa mới lạ vừa bận rộn, gần như lấp đầy thời gian của mình.

Nhưng vẫn luôn có những khoảnh khắc nào đó, khiến ta bất giác nhớ về cha mẹ ở hậu thế như lúc này.

Cũng không biết họ thế nào rồi?

Chương 549

Sau khi ta bị con trấn mộ thú kia đập trúng hẳn là đã bỏ mạng, sau đó họ chắc hẳn đã phải chịu đựng nỗi bi thương cực lớn của cảnh "kẻ đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh".

Giờ đã hơn một năm trôi qua, chắc hẳn đã khá hơn một chút rồi nhỉ?

Hài nhi bất hiếu.

Nếu có kiếp sau, hài nhi sẽ lại đến báo đáp ơn dưỡng dục của cha mẹ.

Tuy ý nghĩ này có chút ích kỷ, nhưng may mà ta không phải con một, kiếp này cũng chỉ có thể giao phó cha mẹ cho muội muội thôi...

Sau khi an trí Phường Nhân Quân xong.

Dương Vạn Lý liền không ngừng nghỉ dẫn người ra ngoài mua những thứ Ngô Lương dặn dò.

Còn Ngô Lương và mọi người thì dọn dẹp phòng ốc trong viện.

Sắp tới họ có thể sẽ ở lại đây một thời gian, nên cần có một hoàn cảnh thoải mái.

Ước chừng nửa canh giờ sau.

Dương Vạn Lý trước hết mang thịt heo đã mua về.

Thịt dê thì khỏi phải nghĩ, năm nay nhiều bá tánh còn không đủ cơm ăn, thực sự không có lương thực và cỏ khô để nuôi dê.

Cho dù có, đến cuối năm cũng đã bị những gia đình đại hộ thu mua hết rồi, chắc chắn không dễ tìm đến thế.

Còn thịt heo thì không hoàn toàn giống vậy.

Heo vào thời này đều được nuôi cạnh nhà xí, nói trắng ra thì thức ăn chính là phân người, tiện thể lại phối hợp thêm một ít cỏ dại chủ nhà cắt về, hầu như không tốn phí gì là có thể nuôi lớn.

Chỉ là thịt heo nuôi kiểu này đều có một mùi tanh, các sĩ tộc môn phiệt ghét bỏ không thèm đoái hoài.

Nhưng đối với bá tánh mà nói, chỉ cần không gặp chuyện ngoài ý muốn gì, con heo nuôi "kèm" như vậy có thể đảm bảo cho họ một năm sung túc, thậm chí đảm bảo cuộc sống cả năm sau.

Bởi vậy, những bá tánh có điều kiện đều sẽ nuôi một con heo, như vậy đến cuối năm giết heo bán đi một phần còn lại một ít thịt vụn và nội tạng, gia đình mình cũng có thể nếm được chút hương vị thịt.

Đồng thời.

Dương Vạn Lý còn mang về cho Ngô Lương một tin tức quan trọng: "Công tử, ta vừa mới dò la được tin tức, một lát nữa đến giờ Thân chính (khoảng 3 giờ chiều), Tấn Dương lệnh sẽ dẫn các quan viên trong thành đến cổ tế đài ở phía bắc thành để cử hành lễ tế trời.

Đến lúc đó, những người có danh vọng trong thành đều sẽ đến tham dự, cũng cho phép bá tánh trong thành đến quan lễ." Ngô Lương quay đầu nhìn Dương Vạn Lý: "Nghe có vẻ rất long trọng." Xem ra hai tình huống tưởng chừng mâu thuẫn được ghi chép trong "Hậu Hán Thư · Lễ Nghi" đều thực sự tồn tại.

Người ta không chỉ ở nhà tĩnh dưỡng, mà cũng đồng thời cử hành điển lễ cúng tế, ăn mừng Đông Chí đến, cầu mong năm sau mưa thuận gió hòa.

Dương Vạn Lý nói tiếp: "Quả thật rất long trọng.

Nghe nói Tấn Dương lệnh còn mời một vị lục địa thần tiên tinh thông Ngũ Kinh, hiểu biết chiêm tinh, thiện dùng thuật Kỳ Môn Độn

Giáp đến chủ trì sự việc này.

Mà việc năm nay đột nhiên cử hành điển lễ tế trời, cũng là ý của vị lục địa thần tiên này." Ngô Lương nhíu mày hỏi: "Ồ?

Ngươi có dò la được thân phận của vị lục địa thần tiên này không?" Trong Phường Nhân Quân tuy có không ít dị sĩ, nhưng đối với những kẻ tự xưng lục địa thần tiên phô trương ra mặt ở thế tục, Ngô Lương thường theo thói quen trước hết sẽ xem họ là kẻ giả thần giả quỷ lừa đảo.

Dương Vạn Lý chắp tay đáp: "Nghe nói người này họ Tả, tên là Từ, tự hiệu Ô Giác tiên sinh.

Ta đã bỏ công hỏi nhiều người, nhưng trong thành lại không có ai tận mắt chứng kiến thần thông của ông ta, cũng không biết có thật sự có bản lĩnh hay không." Tả Từ ư!

Lại xảo ngộ Tả Từ!

Ngô Lương tức thì tinh thần chấn động, y đã muốn gặp Tả Từ từ rất lâu.

Bởi vì Tào Tháo trong "Biện Đạo Luận" từng nói rõ: "Từ hiểu phòng trung chi thuật…" Trong "Hậu Kinh Thư" cũng viết về y: "Thiếu hữu thần đạo." Kỳ thực có phòng trung chi thuật hay không cũng chẳng quan trọng, Ngô Lương ta đâu phải hạng người ham mê mỹ sắc, y chủ yếu vẫn muốn đích thân giao lưu một phen, xem thử vị phương sĩ trứ danh nhất cuối Hán mạt, người đã lưu lại vô số truyền thuyết trong dân gian này rốt cuộc có tài năng thật hay không.

Dù sao Tả Từ đâu chỉ biết mỗi phòng trung chi thuật.

Tương truyền y còn biết luyện đan chi thuật, biến hóa chi thuật, tịch cốc chi thuật, chiêm tinh chi thuật, thậm chí còn có thể sai khiến quỷ thần, ngồi yên mà đi ngàn dặm, làm việc tự tại, đã đạt đến trình

độ vô sở bất năng.

Dã sử ghi chép, Tào lão bản từng vài lần giao phong với y, nhiều lần muốn bắt y xử tử, nhưng Tả Từ đều dễ dàng hóa giải nguy hiểm bằng những phương cách khoa học hoàn toàn không thể giải thích, quả thật chẳng khác gì thần tiên.

Sau này Lưu Biểu ở Kinh Châu cũng cho rằng Tả Từ là yêu đạo mê hoặc lòng người, định bắt y giết đi, kết quả Tả Từ trước mặt ông ta đã lộ một tay bản lĩnh, Lưu Bị đại kinh, lập tức bỏ ý niệm giết y.

Mà Tả Từ còn để lại một câu nói nhìn thì triết lý nhưng lại khiến người ta suy nghĩ kỹ càng mà rùng mình: "Ta sở dĩ luôn gặp họa hoạn, là vì ta có thân thể, đợi đến khi ta không còn thân thể, ta còn có họa hoạn gì nữa?" Đối với người thường, không còn thân thể tức là tử vong, người chết đèn tắt mọi sự chấm dứt, tự nhiên sẽ không còn họa hoạn và ưu sầu.

Nhưng câu nói này của Tả Từ hiển nhiên không phải ý đó.

Chỉ là rốt cuộc cụ thể là ý gì, vậy thì người nhân thấy nhân, người trí thấy trí mà thôi…
Có điều nói đi thì cũng là trùng hợp thật.

Theo Ngô Lương được biết, Tả Từ hẳn là người Lư Giang, cách Thái Nguyên quận không biết bao nhiêu ngàn dặm, với điều kiện giao thông hiện tại, từ Lư Giang đến Thái Nguyên quận không hề dễ dàng, hơn nữa trên đường đi khắp nơi đều có khả năng gặp nguy hiểm.

Tuy nhiên, các phương sĩ và y sư thời này lại rất thích du lịch khắp nơi, kỳ thực chạy đến nơi này cũng không hề kỳ quái.

Đây có lẽ là duyên phận chăng!

Mới vừa từ biệt ba huynh đệ Lưu Quan Trương, nhanh vậy đã gặp được Tả Từ, đối với Ngô Lương mà nói, đây đã có thể coi là không uổng chuyến đi này.

Nhưng Tả Từ lại phô trương thanh thế phối hợp Tấn Dương lệnh cử hành tế thiên điển lễ ở đây… Đây lại là một vấn đề đáng suy ngẫm, không phải Ngô Lương nghĩ nhiều, bất kỳ ai làm bất cứ việc gì đều phải có mục đích, dù là thánh nhân cũng vậy.

Mà theo Ngô Lương, chuyện cử hành tế thiên điển lễ như thế này, kỳ thực ít nhiều đều có mùi vị "làm dân tổn tài".

Hoặc là do những kẻ giang hồ lừa đảo vì mưu lợi mà làm.

Còn nếu là người có tài năng thật sự, thì hẳn cũng có mục đích khác không ai biết, tuyệt đối không phải thuần túy vì nước vì dân, cầu phúc cứu thế chứ?
Emmm… Ngô Lương ta chưa từng né tránh sự thật mình là một kẻ tiểu nhân, vậy nên quen thói từ góc độ của một kẻ tiểu nhân để lý giải một sự việc, tuy có chút tư tưởng u ám, nhưng kỳ thực cũng chẳng có gì là không thể.

Lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, đây chẳng phải là câu tục ngữ ai cũng biết ư?

Nhưng Ngô Lương ta vẫn kiên trì cho rằng, đây chẳng qua là một cách nhìn nhận sự vật bằng con mắt phê phán mà thôi.

Nếu có việc gì có thể khiến con mắt phê phán của y cũng không nhìn ra bất kỳ lỗ hổng nào, y cũng có thể thản nhiên chấp nhận sự thật, và bày tỏ lời xin lỗi cùng lòng kính phục đối với người liên quan.

Chỉ tiếc là kiếp trước và kiếp này cộng lại, thật sự không có ai hay việc gì có thể chống lại con mắt phê phán của y, ít nhiều đều có những điểm u ám, mà những điểm u ám này thường thể hiện ra mặt phức tạp nhất của nhân tính, không ai có thể đại diện cho cái ác thuần túy hay cái thiện thuần túy, khi đối mặt với hoàn cảnh và lựa chọn khác nhau, tỷ lệ thiện ác trong nhân tính bất cứ lúc nào cũng có thể thay đổi, sự thay đổi này có thể đảo ngược nhận thức cố hữu của ngươi về một người chỉ trong chốc lát.
"Xác định là giờ Thân

chính thì sao?" Ngô Lương trầm ngâm hỏi.
"Không sai được." Dương Vạn Lý gật đầu nói, "Tại hạ trên phố đã thấy bách tính tụ tập cùng nhau tiến về cổ tế đài, bèn hỏi thăm không ít người, đều nhận được đáp án tương tự."
"Đã có sự kiện long trọng như vậy, chúng ta không đi góp vui há chẳng phải thiệt thòi sao?" Ngô Lương cười nói.
Cổ tế đài… Dương Vạn Lý lần thứ hai nhắc đến địa điểm này, trong lòng Ngô Lương cũng có chút suy nghĩ.

Đã mang một chữ "cổ", vậy thì tế đài này khẳng định là kiến trúc do triều đại trước để lại, chỉ là cụ thể rốt cuộc là tế đài do nước Triệu thời Xuân Thu để lại, hay là tế đài từ thời xa xưa hơn, vẫn cần phải khảo chứng một phen.
"Công tử nói phải, nhưng lễ tế thiên lần này thanh thế khá hoành tráng, ngoài các quan viên và danh sĩ trong thành, số lượng bách tính đến tham dự cũng đông đảo, Công tử nên hành sự khiêm tốn, nếu không e rằng khó lòng thu xếp." Dương Vạn Lý vội vàng chắp tay nhắc nhở.
"Đó là lẽ tự nhiên." Ngô Lương khẽ gật đầu, "Ngươi tiếp tục đi mua sắm rượu thịt ta đã nói trước đó đi, tiện thể dò hỏi thêm bách tính trong thành về lịch sử của cổ tế đài kia, càng tường tận càng tốt."
"Nặc!" Dương Vạn Lý đáp một tiếng, liền xoay người nhanh chóng ra khỏi cửa.

Nhìn bóng lưng y, Ngô Lương khẽ cười, tự lẩm bẩm: "Thật thú vị…"
…
Gần đến giờ Thân.
Ngô Lương cùng một nhóm cốt cán Phường Nhân Quân đến cổ tế đài ở phía bắc thành.

Lúc này, xung quanh cổ tế đài đã sớm chật kín bách tính đến xem lễ, vẫn như các thành trấn khác thời đó, những người đến đây đa phần là người già, trẻ nhỏ, phụ nữ, vì đa số đàn ông tráng niên đều bị cưỡng chế đi lính sau mỗi khoảng thời gian nhất định.
May mắn thay, trong nhóm cốt cán của Ngô Lương cũng có cả già trẻ, nam nữ, cho dù có vài người tráng niên như bọn y, cũng không quá nổi bật.
"Thế nào rồi?" Ngô Lương gọi Dương Vạn Lý vừa đến bên

cạnh, hạ thấp giọng hỏi.
"Tại hạ đã hỏi thăm không ít người, đáng tiếc đa số bách tính đều không biết cổ tế đài này rốt cuộc được xây dựng từ bao giờ, chỉ nói rằng từ thời tổ tông họ cổ tế đài đã tồn tại rồi." Dương Vạn Lý nghiêm nghị nói, "Chỉ có một lão giả kể rằng, cổ tế đài này hẳn là do nước Triệu thời Xuân Thu xây dựng, khi đó kinh đô nước Triệu ở ngay tại đây, mỗi khi quốc gia có đại sự, hoặc khi xảy ra chiến sự với ngoại địch, Triệu vương đều mang theo các đại thần lên tế đài tế bái, cầu mong quốc gia và gia đình thuận lợi.

Sau này Tấn Dương thành trải qua nhiều triều đại, lại được sửa chữa nhiều lần, nhiều nơi trong thành đã không còn như xưa, chỉ có tòa cổ tế đài này lưu lại… Lão giả còn nói từng nghe tổ tiên nhắc đến, nhiều năm về trước không phải không có người từng có ý định phá bỏ tế đài hoặc xây lại tế đài, nhưng đáng tiếc mỗi lần chỉ cần tập hợp công tượng chuẩn bị động công, trong thành liền liên tiếp xảy ra chuyện quái dị, không những các công tượng đó không được chết tử tế, mà ngay cả quan viên chủ trì việc này cũng gặp vận rủi, sau này mọi người đều cho rằng việc này sẽ chiêu mời thiên phạt, không ai dám lại đi xui xẻo, cổ tế đài liền được lưu lại."
"Nếu là vậy, trong phủ nha nói không chừng sẽ có ghi chép liên quan, các thế gia công tượng trong thành cũng hẳn là biết chuyện này, cứ thế truyền đời này sang đời khác, các quan viên đến nhậm chức đều phải biết chuyện này, chỉ có như vậy cổ tế đài mới có khả năng lưu lại, nếu không bất kỳ vị quan viên nào chỉ cần động ý niệm, cổ tế đài này liền có khả năng bị hủy trong chốc lát." Ngô Lương khẽ gật đầu nói, "Đương nhiên, nếu cổ tế đài này thật sự tà dị đến vậy, mỗi lần đều sẽ phát tác trước mà giáng thiên phạt, thì đó cũng là bản lĩnh của nó, tự nhiên không cần người khác bảo vệ."
"Công tử quả là nhắc nhở tại hạ, tại hạ lập tức lại đưa người đi dò la các thế gia công tượng trong thành, có lẽ sẽ tìm ra được nhiều tin tức hơn." Dương Vạn Lý vội vàng nói.
"Chuyện này không vội." Ngô Lương ngăn y lại nói, "Lễ

tế này hẳn rất nhanh sẽ bắt đầu, ngươi cũng ở lại đây để mở mang kiến thức, dù sao các thế gia công tượng trong thành hẳn là đời đời tổ tông đều cư trú ở đây, nếu không có biến cố lớn cũng không đi nơi khác được." "Nặc." Dương Vạn Lý đáp một tiếng, liền ngoan ngoãn đứng phía sau Ngô Lương.
Và ngay lúc này.
Lễ tế tuy vẫn chưa chính thức bắt đầu, nhưng trên cổ tế đài đã hoàn tất việc bố trí trước tế lễ.

Trên cùng của tế đài, đặt một cái bàn gỗ khổng lồ dài khoảng một trượng, trên mặt bàn phủ một tấm vải vàng cam lớn bọc lại.

Trên tấm vải vàng, đặt vài lư hương bằng đồng, bên trong cắm ba nén hương lớn cỡ ngón tay cái.

Bên cạnh còn có vài mâm đồng khá lớn, trong các mâm đồng đặt sáu vật tế sinh quen thuộc nhất trong các nghi thức tế lễ cổ đại của thiên triều, cùng vài chiếc bánh bao lớn gần bằng khuôn mặt người đời sau.
Ngoài ra.
Trên các bậc thang dẫn lên đỉnh cổ tế đài, còn trải một tấm vải đỏ làm thảm, lúc này tấm vải đỏ vẫn còn rất sạch sẽ, không hề có bất kỳ dấu chân nào.

Hai bên tấm vải đỏ, đứng dàn hàng một số binh sĩ cầm trường mâu.

Nhìn bộ giáp trụ họ mặc, hẳn là những binh sĩ được tuyển chọn từ quân thủ thành Tấn Dương.
Phía dưới cổ tế đài cũng vây quanh một vòng binh sĩ, những binh sĩ này mặt hướng ra ngoài, cứ cách một người lại cầm một lá cờ, trên cờ thêu một chữ "Trương".

Chữ "Trương" này chính là họ của Tấn Dương lệnh.
Theo tin tức Dương Vạn Lý dò la được, Tấn Dương lệnh hiện tại tên là Trương Lương, khoảng bốn mươi tuổi, theo mô tả của bách tính địa phương, người này trước đây rất ít khi giao du với phương sĩ, cũng không thích tổ chức các nghi thức tế lễ, sở thích lớn nhất đời y là

xông hương… Mỗi ngày y đều phải tắm rửa một lần, sau đó xông mình cho toàn thân thơm ngát, ngay cả các tiểu thư danh môn cũng chưa chắc đã cầu kỳ như y.

Lại có người biết nội tình nói, Trương Lương và Tuân Úc đều là người Dĩnh Xuyên.

Khi còn trẻ, y từng gặp Tuân Úc vài lần, nhưng khi đó Tuân Úc đã được cử hiếu liêm, nhậm chức Thủ Cung lệnh, hơn nữa y xuất thân từ Dĩnh Xuyên Tuân thị danh tiếng lẫy lừng, tuổi còn trẻ đã là danh sĩ có sức ảnh hưởng lớn.

So với Tuân Úc, gia thế và năng lực của Trương Lương tự nhiên kém xa một đoạn.

Nhưng khi Tuân Úc gặp y, thái độ lại không hề kiêu ngạo, không những trò chuyện rất vui vẻ với y, mà còn khuyến khích y chăm chỉ học tập, tích lũy kiến thức, nói rằng y sau này nhất định sẽ có thành tựu.

Kể từ đó, Tuân Úc liền trở thành thần tượng và mục tiêu theo đuổi của Trương Lương.

Y không những nghe theo lời khuyến khích của Tuân Úc, mà còn coi Tuân Úc là đối tượng noi gương, hễ là sở thích và cử chỉ của Tuân Úc, y đều mô phỏng không sai một ly, đương nhiên cũng bao gồm thói quen xông hương của Tuân Úc.

Hơn nữa, còn đến mức quá mức.

Dường như chỉ cần thơm hơn Tuân Úc, là có thể có địa vị tốt hơn Tuân Úc, đến nỗi suốt ngày sai người ra ngoài tìm kiếm đủ loại hương liệu, phối hợp chế tác những loại hương xông có mùi vị độc đáo.
Còn việc đột nhiên cử hành lễ tế lần này, thì lại là lần đầu tiên phá lệ, bách tính trong thành cũng vô cùng ngạc nhiên.

Theo họ, Trương Lương lần này coi như là "bất vụ chính nghiệp".

Vậy nên, Trương Lương này cũng là một đóa "kỳ ba" trăm năm khó gặp.
Còn về việc Trương Lương như vậy rốt cuộc đã liên hệ với Tả Từ thế nào, và nghe theo ý kiến của Tả Từ mà tổ chức lễ tế này, Dương Vạn Lý lại không dò la được.

Ngô Lương cũng không quá ngạc nhiên.

Dù sao bách tính trong thành trước đó căn bản không biết Tả Từ là ai, hơn nữa quá trình y giao du với Trương Lương bách tính cũng rất khó thấy được, làm sao mà nói rõ được nguyên do.

Nhưng có một điểm có thể khẳng định được.

Đó là thời gian Tả Từ đến Tấn Dương thành hẳn là không lâu, và trước đó cũng chưa từng lộ diện.
"Đã đến giờ gì rồi?" Thấy công tác chuẩn bị lễ tế đã sớm hoàn thành, nhưng nhân vật chính vẫn chưa xuất hiện, Ngô Lương lại ước chừng thời gian đã gần đến, bèn tiện miệng hỏi một câu.
"Đã đến giờ Thân chính thì." Dương Vạn Lý đáp.
"Vậy thì hẳn là phải bắt đầu rồi chứ." Ngô Lương nhìn quanh nói.

Lễ tế cổ đại của Thiên Triều không giống những lễ khác, thời gian bắt đầu đều là giờ lành ngày tốt được tính toán ra, những việc khác có lẽ có thể thay đổi thời gian, nhưng việc này thì tuyệt đối không thể, nếu không thì chẳng khác nào thất hẹn với trời, vốn là việc tốt cũng sẽ hóa thành việc xấu.
Đang nói chuyện thì.
"Quang!" Một tiếng la vang lên.
"Mời Trương huyện lệnh đăng đài!"<br>"Mời Tả Tiên sư đăng đài!"<br>"Mời quý khách đăng bán đài quan lễ!"
Một tiểu tư không biết từ lúc nào đã chạy đến trước thảm đỏ dưới cổ tế đài, sau đó dùng sức gõ mạnh chiếc la đồng trong tay, rướn cổ dốc hết sức hô lớn.

Lời vừa dứt.

Dường như đã luyện tập trước vậy, một đoàn người đã từ phía sau cổ tế đài bước ra.

Dẫn đầu là một nam tử trung niên da trắng trẻo, mặc quan phục huyện lệnh, mang theo ấn tín, bước những bước vững vàng đến trước đài.

Phía sau y là một lão giả ước chừng khoảng năm sáu mươi tuổi, tóc đã bạc trắng, nhưng trông rất tinh thần quắc thước, ánh mắt thì luôn hơi rủ xuống, không thể nhìn ra bất kỳ biểu cảm hay thần thái nào, ngoài ra chất tóc của y cũng rất tốt, không bị hói đầu như Vu Cát.
Nhìn bộ áo bào màu xám xanh trên người lão giả này, cùng với thứ tự y xuất hiện.

Không khó để đoán y hẳn là Tả Từ, tiên sinh Ô Giác trong truyền thuyết.

Nếu truyền thuyết dân gian không sai, đừng thấy Tả Từ bây giờ trông không già bằng Vu Cát, nhưng y bây giờ hẳn ít nhất đã sống gần hai trăm tuổi rồi.
Đương nhiên, đây là tự xưng.

Chương 550

Vu Cát trước đó cũng tự xưng mình đã sống hơn một trăm tuổi, nhưng kỳ thực chỉ khoảng chín mươi tuổi.
Và ngay lúc này.
Sự chú ý của Ngô Lương lại luôn tập trung vào khuôn mặt Tả Từ, chính xác hơn là đôi mắt y… Theo ghi chép, một mắt Tả Từ hẳn là bị mù, nhưng Ngô Lương lúc này lại không hề nhìn ra.
————
Cùng với lúc Tả Từ khẽ ngẩng đầu khi đang đi.

Ngô Lương cuối cùng cũng nhìn rõ, cả hai mắt của Tả Từ đều có thần thái, tức là y căn bản không bị mù một mắt nào cả.

Là ghi chép lịch sử có sai sót?

Hay là mắt của Tả Từ bây giờ vẫn chưa đến lúc bị mù?

Ngô Lương cũng không thể xác định rõ.

Nhưng trong sử sách ghi chép, trong quá trình Tào lão bản tiếp xúc với Tả Từ đều nhắc đến một người — Hứa Chử, mà Hứa Chử hẳn là vài năm sau, khi Tào lão bản chiếm lĩnh Hoài Nhữ chi địa, mới chính thức bắt đầu đi theo Tào lão bản.

Tức là, dù cho Tào lão bản tiếp xúc với Tả Từ cũng phải là chuyện về sau.

Thêm vào đó, Tào Thực và Tào Phi đều có hiểu biết về Tả Từ này, cũng như đám phương sĩ được Tào lão bản chiêu mộ, lại có thể suy đoán Tào lão bản tiếp xúc với Tả Từ có lẽ còn phải muộn hơn nữa, dù sao hiện tại Tào Phi vẫn là một tiểu hài tử, còn Tào Thực thì vẫn là một đứa trẻ chưa cai sữa chưa đầy hai tuổi, Ngô Lương thậm chí còn chưa từng thấy y.

Ít nhất, cũng phải đợi đến khi Tào Thực có thể nhận chữ đọc sách,

nếu không y làm sao có thể viết ra "Biện Đạo Luận" để bình luận về Tả Từ và các phương sĩ khác được?
Vậy nên.

Rất có khả năng là vì mắt Tả Từ vẫn chưa đến lúc bị mù, giống như Hạ Hầu Đôn trước kia, lần đầu tiên Ngô Lương gặp Hạ Hầu Đôn, mắt y vẫn hoàn toàn lành lặn, nhưng đợi sau khi đánh xong trận với Lữ Bố, mắt y liền quả nhiên như sử sách ghi chép mà bị mù một mắt.
Và sau Tả Từ.
Đi theo hai hàng là những sĩ tộc có máu mặt của Tấn Dương thành, trang phục của họ cũng vô cùng tinh xảo, rõ ràng là một nhóm quý tộc đi dự tiệc, tạo thành sự đối lập rõ rệt với bách tính đứng xem lễ xung quanh cổ tế đài.
"Sát Mộc, ngươi thấy người kia thế nào?" Sau khi nhìn thấy Tả Từ, Ngô Lương cũng không vội đưa ra kết luận gì, mà trước hết gọi Sát Mộc vương tử đến, nhếch cằm hỏi.
"Trên người y cũng có khí tức, hẳn là dị sĩ giống như ngươi." Sát Mộc vương tử cẩn thận nhìn hồi lâu mới nói với Ngô Lương, "Nhưng khí tức trên người y vô cùng thu liễm, tuy bề ngoài nhìn có vẻ tương tự với độ đậm đặc khí tức của ngươi, nhưng ta vẫn có thể nhìn ra dấu vết cố ý ẩn giấu, chỉ là không biết y rốt cuộc đã dùng thủ đoạn gì."
"Minh bạch rồi…" Ngô Lương khẽ gật đầu, như có điều suy nghĩ.

Trước khi gặp Tả Từ, Sát Mộc vương tử chưa từng nói ai có khí tức "vô cùng thu liễm", dường như khí tức này là tự động tán phát, căn bản không thể khống chế.

Mà Ngô Lương, với tư cách là một dị sĩ đồng thời mang yếm hặc chi thuật và ngự thủy chi thuật, thậm chí còn không thể nói rõ khí tức tán phát từ bản thân rốt cuộc là như thế nào, chỉ có thể dựa vào mô tả của Sát Mộc vương tử để hình dung, lại càng không nói đến việc cố ý ẩn giấu khí tức này, khiến nó thu liễm lại.
Và vì Sát Mộc vương tử nói khí tức sau khi Tả Từ cố ý ẩn giấu vẫn trông không khác biệt nhiều so với Ngô Lương.

Vậy thì Ngô Lương có lý do để tin rằng, Tả Từ quả thật nắm giữ nhiều thuật pháp hơn, hoặc mạnh hơn y, thuyết nói y nắm giữ thần đạo trong sử sách không phải là hư vô.

Chỉ là rốt cuộc Tả Từ mạnh đến mức nào, thì vẫn cần Ngô Lương tiến thêm một bước kiểm tra.
"Mật nhi, ngươi nhìn ra điều gì từ người y không?" Nghĩ như vậy, Ngô Lương liền lập tức gọi Chân Mật đến hỏi.
Chân Mật có thể nhìn ra mệnh cách của y, đồng thời cũng có thể nhìn ra ngự thủy chi thuật mà y ngẫu nhiên có được, vì vậy cũng có khả năng nhìn ra một số điều mà người thường không thể thấy.
"Ôm ta." Kết quả Chân Mật lại liếc mắt một cái, đưa một cánh tay ra ra hiệu Ngô Lương đến ôm nàng.
"Chuyện này… giữa chốn đông người, e rằng không hợp lắm đâu?" Ngô Lương tức thì ngây người, vô thức nhìn Bạch Tinh Tinh một cái, rồi lại liếc qua đám bách tính xung quanh, có chút lúng túng cười nói.
"Ngươi không ôm ta lên, ta liền chẳng nhìn thấy gì cả, làm sao có thể giúp ngươi?" Chân Mật chỉ chỉ vào đám bách tính đang đứng xem ở phía trước.

Hiện tại Chân Mật còn nhỏ tuổi, đại khái cũng chỉ cao hơn một mét ba một chút, vì vậy đứng giữa đám đông dù có kiễng chân cũng rất khó vượt qua đám đông mà nhìn rõ tình hình bên trong.
Ngược lại Gia Cát Lượng thì tốt hơn nhiều.

Tuy y chỉ lớn hơn Chân Mật nửa tuổi, nhưng chiều cao đã đạt đến trình độ của nhiều người trưởng thành, dù sao ngay cả trong ghi chép của "Tam Quốc Chí", y cũng là loại mỹ nam tử như người mẫu, đặc biệt là trong đám đông chủ yếu là người già, trẻ nhỏ, phụ nữ này, y thậm chí còn cao hơn họ nửa cái đầu, xem lễ hoàn toàn không có áp lực.
"Ách…" Ngô Lương tức thì không nói nên lời.

Quay đầu nhìn lại đám bách tính đang đứng xem kia, kỳ thực trong số họ cũng không ít người đang ôm con nhỏ trong lòng, hoặc là trực tiếp dạy con cưỡi trên cổ mình… Nhưng những đứa trẻ đó đều nhỏ

hơn Chân Mật rất nhiều, những cô nương ở tuổi nàng, đặc biệt là cô nương của gia đình sĩ tộc, lúc này đều nên ở trong nhà, rất ít khi ra ngoài lộ mặt, dù sao sĩ tộc đều coi trọng thể diện, nếu ra ngoài chạy loạn làm gì đó phá hoại danh tiết, bị người ta cười chê còn là chuyện nhỏ, chỉ sợ cô nương này cũng sẽ "xã tử" trong giới sĩ tộc địa phương, sau này e rằng sẽ không dễ gả người và kết thân nữa.
"Ngươi cứ nhìn ta làm gì, nàng đã là phu nhân của ngươi rồi, hai người muốn làm gì ta còn có thể ngăn cản sao?" Bạch Tinh Tinh hừ một tiếng, nói với giọng điệu âm dương quái khí.
"…" Ngô Lương lại lần nữa không nói nên lời.

Trước đó Chân Mật ép y gọi nàng là phu nhân, Bạch Tinh Tinh cũng có mặt, nàng tuy lúc đó không nói gì, nhưng rõ ràng vẫn ghi nhớ chuyện này trong lòng, và trong lòng có chút bất mãn.

Cũng chính là chế độ một phu một thê nhiều thiếp thời đại này khiến trong lòng Bạch Tinh Tinh tuy có chút bất mãn, nhưng cũng không phải hoàn toàn không thể chấp nhận, vì vậy vẫn chưa đến mức gây ra mâu thuẫn gia đình quá lớn… Vấn đề lớn nhất hiện tại kỳ thực vẫn là tranh giành "phu nhân".

Nếu xét theo quy tắc trước sau, thì Bạch Tinh Tinh tự nhiên là chính thất không thể tranh cãi, còn nếu xét về năng lực và gia thế, Chân Mật lại càng thích hợp làm chính thất hơn.

Nhưng chuyện này Ngô Lương đã sớm có ý kiến của riêng mình.

Y là loại người hơi có chút đại nam tử chủ nghĩa, trong chuyện này quyết không im lặng trốn đi xem họ tự xé rách mặt tranh đấu, y sẽ cố gắng giải quyết vấn đề này một cách hòa hợp nhất.

Thiên hạ tuy loạn không liên quan đến y, nhưng hậu cung của y thì tuyệt đối không thể loạn!
Nghĩ thông suốt chuyện này, Ngô Lương liền không nghĩ đến những chuyện vớ vẩn khác, tức thì đi đến

sau lưng Chân Mật, cúi người đỡ lấy nách nàng nhấc nàng lên, vừa vặn cao hơn đám đông phía trước.
"Giờ thì nhìn thấy rồi chứ?" Ngô Lương nín thở hỏi.

Chân Mật tuy trông người không cao, vóc dáng cũng rất mảnh mai, nhưng cân nặng lại thực sự không nhẹ, Ngô Lương đỡ nàng như vậy cũng cảm thấy hơi khó khăn.
"Ngươi làm ta đau rồi!" Chân Mật có chút bất mãn nói.

Tư thế này một chút cũng không lãng mạn, cũng không dịu dàng chút nào, thật là thiếu tình yêu quá đi!
"Ít nói nhảm, mau nhìn đi, ta không thể giữ lâu được đâu!" Ngô Lương nghiến răng giục.
"Phốc!" Bạch Tinh Tinh đứng bên cạnh nhìn thấy cảnh này nhịn không được bật cười, đây là cách vất vả nhất, nhưng lại là cách thanh bạch nhất.

Ngô Lương hiển nhiên là đang chiếu cố tâm trạng của nàng, nàng có thể cảm nhận được, sự bất mãn trong lòng tự nhiên cũng theo đó mà tan biến rất nhiều, sau đó nàng thậm chí còn chủ động bước lên hỗ trợ Ngô Lương đỡ lấy eo Chân Mật.
"Ngươi đừng chạm vào ta, ta chỉ bảo y ôm ta, chứ có bảo ngươi ôm ta đâu, ta không nhận tình của ngươi." Chân Mật lập tức có chút kháng cự mà vặn vẹo thân mình.
"Làm chính sự trước đã, đừng làm càn!" Ngô Lương quát một tiếng, cuối cùng cũng đỡ được khoảng ba mươi giây gì đó thì thả Chân Mật xuống.

Tư thế này quả thật vô cùng vất vả, chỉ mới một lát mà cánh tay y đã mỏi nhừ, phỏng chừng chỉ có Điển Vi mới có thể giữ lâu hơn một chút, nhưng việc này mà bảo Điển Vi làm thì lại không hợp lắm, Chân Mật cũng sẽ không đồng ý.
"Thế nào rồi?" Xoa xoa cánh tay, Ngô Lương nhíu mày nhìn Chân Mật.
"Hừ!" Chân Mật thì trước tiên trừng Bạch Tinh Tinh một cái, rồi mới quay đầu lại nói với Ngô Lương, "Khoảng cách vẫn quá xa, huống hồ y đã bắt đầu quay lưng

về phía chúng ta đi lên cổ tế đài, ta rất khó nhìn rõ mặt y, vì vậy mệnh số khẳng định là không thể nhìn ra được, nhưng theo kinh nghiệm của ta phán đoán, người này e rằng không phải người tầm thường, nếu ngươi có thể đưa ta đến gần y một lần, ta mới có thể nhìn ra manh mối."
"Vậy chỉ đành để ta nghĩ cách sau, chuyện này để sau hãy nói, trước tiên cứ xem lễ đã." Ngô Lương biết Chân Mật nói là sự thật, vì vậy cũng không thất vọng hay trách cứ, chỉ khẽ gật đầu nói.
"Chuyện này thật sự không trách ta được!" Chân Mật ngược lại có chút chột dạ, vội vàng giải thích thêm.
"Ta biết." Ngô Lương đưa tay xoa xoa đầu Chân Mật, Chân Mật liền ngoan ngoãn nheo mắt lại, trên khuôn mặt tươi cười thậm chí còn hiện lên một vẻ hưởng thụ.

Nhìn Chân Mật như vậy.

Trong lòng Ngô Lương lại có chút vui thích, nhưng đồng thời y cũng đang nghi ngờ "Đồ Sơn Nữ Kiều" có phải đã rời khỏi thân thể Chân Mật mà đi rồi không, vì y thực sự rất khó tưởng tượng một con cửu vĩ hồ yêu đã sống hàng ngàn năm lại có thể làm ra tư thái như vậy, và khi nói chuyện làm việc cũng hoàn toàn là tâm tính đặc trưng của một nữ sinh nhỏ.
Nếu không phải là "lão hoàng qua xoát lục tất" (dưa già quét sơn xanh) – giả vờ non nớt, thì hoặc là "Đồ Sơn Nữ Kiều" tạm thời rời khỏi thân thể Chân Mật, hoặc là "Đồ Sơn Nữ Kiều" không những chỉ "xuất mã", ít nhất trong lúc "xuất mã", nàng cũng bị ảnh hưởng bởi bản thể của Chân Mật, và ảnh hưởng này e rằng còn không nhỏ.
…
Thắp hương nghênh thần.
Mọi người bái lễ.
Tấu nhạc gõ chuông.
Dâng lễ tiến vật…
Lễ tế cứ thế tuần tự cử hành, trông vô cùng trang trọng và nghiêm túc, đám bách tính vốn ồn ào dưới đài ngay khi lễ bắt đầu liền hoàn toàn im lặng, người thời đại này đa số đều tín ngưỡng quỷ thần, tự nhiên không dám hành động bừa bãi vào lúc này, kẻo rước họa vào

thân.
Và đến phần bái lễ, còn có rất nhiều bách tính tự phát quỳ xuống đất, học theo cách của mọi người trên đài mà vô cùng thành kính tam quỵ cửu bái, miệng lẩm nhẩm khấn vái, cầu xin trời cao phù hộ mình bình an phú túc.
Tuy nhiên, tại phần này.
Chân Mật lại lập tức nhìn ra vấn đề.
"Đạo nhân kia có vấn đề!" Trong hoàn cảnh yên tĩnh như vậy, Chân Mật cũng rất chú ý mà ghé sát vào Ngô Lương, thì thầm vào tai y.
"Ồ?

Vấn đề gì?" Ngô Lương nhíu mày hỏi, y vẫn luôn theo dõi từng cử động của Tả Từ, nhưng lại không thấy có gì khác thường.
"Cách quỳ bái của y là bái quỷ, chứ không phải bái thần." Chân Mật nghiêm nghị nói.
"Không sai mà… tam quỵ cửu bái là bái thần, tứ quỵ thập nhị bái là bái quỷ, ta thấy y dẫn Tấn Dương lệnh và các tân khách cùng quỳ bái, chẳng lẽ là ta nhớ nhầm, không phải bái như vậy sao?" Ngô Lương nghi hoặc.

Dù y không phải người thời đại này, chỉ có thể thông qua sử sách để hiểu lễ tiết tế bái thời đó, nhưng Tấn Dương lệnh và các tân khách kia đều là người có kiến thức, Tả Từ nếu muốn lừa gạt họ trong cách quỳ bái, khẳng định không dễ dàng như vậy.
"Tam quỵ cửu bái bái thần không sai, tứ quỵ thập nhị bái bái quỷ cũng không sai, sai là sai ở những động tác nhỏ thừa thãi của đạo nhân kia." Chân Mật vô cùng khẳng định nói, "Khi quỳ bái, y có vài lần cố ý chần chừ một chút, quỳ xuống được một nửa liền hơi dừng lại, sau đó lại đứng thẳng dậy rồi quỳ xuống lần nữa, khi lạy xuống cũng làm những động tác nhỏ tương tự, và ta tuy không nhìn rõ, nhưng có thể khẳng định ngón tay y hẳn là đã kết thành ấn như vậy, như thế này, lễ quỳ bái liền hoàn toàn thay đổi, lễ này thần không nhận mà quỷ nhận, y tưởng có thể man thiên quá hải, nhưng lại không thể qua mặt ta!"
Vừa nói chuyện, Chân Mật còn dùng ngón tay của mình kết thành một ấn pháp kỳ lạ.
Ngô Lương tuy không biết ấn pháp này rốt cuộc có ý nghĩa

gì, nhưng lại biết ngón tay kết ấn là cách thức quen dùng của đạo gia đời sau, truyền đến Trung Quốc sau này, các ninja của Trung Quốc cũng thường xuyên sử dụng… Dù không hiểu, cũng thường có thể thấy trong các tác phẩm điện ảnh truyền hình.
"Tức là…" Ngô Lương nghiêm nghị nhìn Chân Mật, ra hiệu nàng tiếp tục nói.
"Nếu sử dụng cách thức quỳ bái như vậy, đây đã không còn là lễ tế cầu phúc, mà là nghi thức trấn áp thi triển 'yếm thắng chi thuật', mà nghi thức quy mô lớn như vậy, gần như dốc hết sức của cả một thành, vật bị trấn áp nhất định phi thường!" Đôi lông mày của Chân Mật cũng cuối cùng khẽ nhíu lại.
"…" Yếm thắng chi thuật Ngô Lương cũng biết.

Kỳ thực chữ "yếm" trong "yếm thắng" đồng với "áp", cách đọc chính xác nên là "yểm" (yǎn) thắng chi thuật.

"Yếm thắng" có nghĩa là áp chế mà thắng, nói trắng ra là dùng pháp thuật nguyền rủa hoặc cầu khấn để chế phục những người, vật hoặc ma quỷ bất lợi cho mình, vì vậy đời sau cũng gọi là "yểm trấn chi thuật".

Và khác với "yếm hặc chi thuật" của Ngô Lương.

"Yếm thắng chi thuật" không chỉ giới hạn ở việc phản chế những sự vật bất lợi cho mình, khiến người tránh hung tìm cát, loại thuật pháp này còn có thể nguyền rủa những người không liên quan, vì vậy cũng là một loại nguyền rủa chi thuật.

Khương Thái Công từng sử dụng thuật này.

Theo "Thái Công Kim Quỹ" ghi chép: Chu Võ Vương phạt Trụ, thiên hạ quy phục, chỉ có Đinh Hầu không chịu triều kiến, vì vậy Khương Thái Công vẽ một bức tượng Đinh Hầu, bắn tên vào bức tượng này, Đinh Hầu liền sinh bệnh.

Khi ông ta biết là do Khương Thái Công làm quỷ, liền vội vàng sai

sứ thần đi biểu thị thần phục với Võ Vương.

Sau đó Khương Thái Công vào ngày Giáp Ất rút tên bắn vào bức họa, ngày Bính Đinh rút tên bắn vào mắt bức họa, ngày Canh Tân rút tên bắn vào chân bức họa, bệnh của Đinh Hầu lập tức khỏi.

Vì vậy "yếm thắng chi thuật" này tuy có thể mang lại tác dụng tốt, nhưng cũng có thể dùng để hại người, đời sau cũng là một loại thuật pháp bị các triều đại chính quyền minh lệnh cấm đoán.

Chỉ cần bị phát hiện liền khó thoát tội chết, thậm chí còn liên lụy cả gia đình.

Vấn đề hiện tại là, Tả Từ thi triển thuật Yểm Thắng này rốt cuộc vì điều gì?

Ngô Lương đương nhiên sẽ không nghi ngờ nhãn quang của Chân Mật, với tư lịch của nàng, điểm tiểu kỹ xảo này quả thực là múa rìu qua mắt thợ, không có bất kỳ khả năng lừa gạt nào.

Tả Từ hẳn cũng không phải vì muốn hại người.

Bởi Chân Mật đã nói rõ, thuật mà Tả Từ đang thi triển tuy là Yểm Thắng, nhưng chủ yếu vẫn là một nghi thức trấn áp.

Mà muốn làm rõ mục đích thật sự của Tả Từ, ắt phải trước tiên làm rõ y rốt cuộc muốn trấn áp thứ gì, như vậy mọi vấn đề mới có thể dễ dàng giải quyết.

Nhưng việc này chỉ dựa vào Dương Vạn Lý đi dò la, đại khái sẽ không có kết quả gì.

Dù sao trước đây y đã từng nói, bách tính trong Tấn Dương thành cũng không hiểu rõ gì về Tả Từ, chỉ biết y là "tiên sư" được Tấn Dương lệnh Trương Lương không biết từ đâu mời đến.

Mà vị "tiên sư" này rốt cuộc có bản lĩnh gì, đa số bách tính cũng

chẳng hay biết.

Đa phần bọn họ cũng như Ngô Lương và những người khác, đều là lần đầu tiên nhìn thấy Tả Từ.

Nhưng Tấn Dương lệnh Trương Lương ắt hẳn biết điều gì đó.

Bằng không một người trước đó vốn không hề hứng thú với những chuyện như vậy, làm sao lại đột nhiên tổ chức một buổi tế tự điển lễ như thế, lại còn xưng Tả Từ là "tiên sư".

Chỉ cần liên tưởng một chút là có thể đoán được.

Tả Từ nhất định đã từng hiển lộ một vài "tiên thuật" đủ để khiến Trương Lương tin phục, như vậy mới khiến Trương Lương tín nhiệm y như thế, và răm rắp nghe lời.

Đương nhiên.

Cũng có khả năng Trương Lương đã sớm biết Tả Từ rốt cuộc trấn áp thứ gì.

Thậm chí gần đây Tấn Dương thành có thể đã xuất hiện một số dị tượng ít ai biết đến, đã đến mức nếu không trấn áp thì nhất định sẽ đại nạn lâm đầu, bởi vậy mới bất đắc dĩ phải mời Tả Từ đến thi triển.

Nhưng khả năng này lại có một lỗ hổng.

Đó là phương thức tế bái che mắt người của Tả Từ, nếu Trương Lương quả thực biết Tả Từ trấn áp rốt cuộc là thứ gì, thì không cần phải che mắt người như thế.

Do đó Ngô Lương suy đi tính lại, vẫn nghiêng về suy đoán phía trước hơn.

Trận tế tự điển lễ này tám phần là ý của Tả Từ, Trương Lương biết việc không nhiều, thậm chí có khả năng hoàn toàn bị che mắt.

Mà Ngô Lương hiện tại muốn làm rõ mục đích thật sự của Tả Từ, e rằng cũng không phải chuyện dễ dàng.

Dù sao lúc này Tả Từ trong lòng có quỷ, định sẽ đề phòng tất cả những người tiếp xúc, muốn tiếp cận y mà không đánh rắn động cỏ gần như là chuyện bất khả thi, càng đừng nói là thăm dò được tin tức từ miệng y, điều này tự nhiên còn khó hơn lên trời.

Nói không chừng khinh cử vọng động còn sẽ mang đến họa diệt thân cho chúng nhân Phường Nhân Quân.

Hiện giờ Tả Từ đã có được tín nhiệm của Tấn Dương lệnh Trương Lương, thậm chí đã khiến y răm rắp nghe lời, cứ như vậy, Tả Từ có thể coi như là cường hào địa phương của Tấn Dương thành, mà chúng nhân Phường Nhân Quân cho dù là cường long, cũng phải hơi cúi đầu một chút.

Huống hồ hiện tại Ngô Lương và những người khác vẫn còn hiểu quá ít về Tả Từ, càng chưa từng chứng kiến bản lĩnh của y, mà nếu cứ căn cứ vào những ghi chép trong sử sách mà phán đoán Tả Từ, thì ai là rắn ai là rồng quả thực còn không dễ nói...

"Nàng còn có thể nhìn ra được thứ gì khác không?" Vừa nghĩ như thế, Ngô Lương lại nhìn về phía Chân Mật hỏi.

"Tạm thời không còn nữa." Chân Mật lắc đầu nói, "Nhưng thiếp có thể khẳng định, người này tại đây thi triển thuật Yểm Thắng, thì vật bị trấn áp nhất định ở trong thành, và ắt hẳn có liên hệ không nhỏ với cổ tế đài này, thậm chí có thể cổ tế đài này vốn dĩ được xây dựng để trấn áp vật gì đó." "Đã hiểu…" Ngô Lương khẽ gật đầu.

Xem ra nên nhắc nhở Dương Vạn Lý, đặt trọng điểm điều tra vào các di tích cổ trong Tấn Dương thành, và mối liên hệ giữa những di tích đó với cổ tế đài này.

Như vậy nói không chừng sẽ có thu hoạch.

Nhưng theo tin tức Dương Vạn Lý mang về trước đó, tuyệt đại đa số bách tính trong thành đều không thể nói rõ lai lịch của cổ tế đài này, e rằng cũng rất khó đưa ra tin tức hữu ích khác.

Chỉ là chỉ cần có một chút khả năng, thì cũng nên thử một phen, bởi vậy Ngô Lương vẫn chưa định quá sớm hạ kết luận.

Còn về Chân Mật.

Nàng đã nói đến bước này, thì chứng tỏ nàng thực ra cũng không hiểu rõ gì về cổ tế đài, dù cho những gì nàng biết có thể truy ngược về trước Hạ triều.

Dù sao nói một cách nghiêm khắc, khu vực nàng sinh ra ắt hẳn là ở Đồ Sơn, sau này gả cho Đại Vũ cũng chủ yếu sinh sống ở khu vực Hoa Trung trở về nam, chưa chắc đã từng đến Tịnh Châu, cũng chưa chắc đã hứng thú với mọi sự vật.

Cứ như vậy suy đi tính lại.

Ngô Lương cảm thấy đối tượng dễ tiếp cận hơn lại là Tấn Dương lệnh Trương Lương.

Đối với Tả Từ, trừ những ghi chép trong sử sách ra, Ngô Lương hiện tại có thể nói là chẳng hay biết gì, cho dù bảo Dương Vạn Lý đi điều tra cũng rất khó tra ra được gì, lại còn lỡ tay một cái là đánh rắn động cỏ.

Nhưng đối với Tấn Dương lệnh Trương Lương.

Tin tức Dương Vạn Lý mang về lại chi tiết hơn nhiều, nhiều bách tính trong thành đều có thể đưa ra một vài đánh giá, và rất dễ dàng để kiểm chứng.

Trên cơ sở này, Ngô Lương tự nhiên sẽ dễ dàng hơn trong việc

lấy lòng Tấn Dương lệnh Trương Lương.

Chương 551

Hương!

Đây chính là điểm đột phá quan trọng Ngô Lương có được sau khi phân tích toàn bộ tư liệu liên quan đến Trương Lương.

Cái sở thích này chính là điểm yếu của Trương Lương.

Mà nói đến hương.

Ngô Lương quả thực có thể lấy ra loại hương liệu khác biệt với hương liệu thông thường, không chỉ có thể khiến Trương Lương thần hồn điên đảo, mà còn có thể khiến Trương Lương tinh thần phấn chấn.

Y tin rằng loại hương do vị dị sĩ trong mộ Hải Hôn Hầu dành cả đời nghiên chế, nhất định sẽ có sức hấp dẫn chí mạng đối với Trương Lương.

Nghĩ đến đây.

Ngô Lương lập tức gọi Dương Vạn Lý lại, ghé tai nói: "Ngươi mau đi điều tra lộ tuyến Trương Lương hồi phủ sau khi điển lễ kết thúc, rồi tra rõ y sẽ đi cỗ mã xa nào." "Nặc." Dương Vạn Lý gật đầu, dẫn hai người rút khỏi đám đông. ...

Tế tự điển lễ vẫn đang diễn ra có trật tự.

Kỳ thực Ngô Lương đối điển lễ như vậy không có quá nhiều hứng thú, lễ số và lưu trình bên trong đa số đều không khác biệt lắm so với Hán lễ được ghi chép trong sử sách thời Hán, trừ một vài chi tiết nhỏ ra, không có chỗ nào đáng để khảo cứu quá mức.

Cứ thế, sau nửa canh giờ dài đằng đẵng.

Điển lễ cuối cùng cũng đến hồi kết.

Tấn Dương lệnh Trương Lương đứng trên cổ tế đài, lớn tiếng tuyên đọc một bài tế từ không biết do ai biên soạn, vừa dài vừa dở, Ngô Lương gần như có thể hiểu được ý nghĩa của nó, một số cán bộ biết chữ trong Phường Nhân Quân cũng gần như có thể hiểu, không ngoài việc cảm tạ trời đất, cầu xin thượng đế bảo hộ Tấn Dương thành trường trị cửu an, phong điều vũ thuận.

Nhưng đối với tuyệt đại đa số bách tính dưới đài, những người thậm chí không biết viết tên mình.

Bài tế từ này, trừ một số từ ngữ khá trực bạch ra, phần còn lại đều không khác gì sách trời.

Đến nỗi trong quá trình Trương Lương đọc tế từ, không ít bách tính đều ngáp ngắn ngáp dài...

Nếu không phải trước đó bọn họ đã biết sau buổi tế tự điển lễ này, Trương Lương và vị "tiên sư" trên đài sẽ cùng nhau cung cấp rượu thịt cho bách tính trong thành đại khoái khẩu, hơn nữa còn cam đoan số lượng lớn và đủ no, thì e rằng bọn họ đã sớm bỏ về rồi.

Đúng vậy.

Dương Vạn Lý trước đó đã báo cáo chuyện này với Ngô Lương.

Khi đó ngay cả Dương Vạn Lý cũng cảm thấy chuyện này có chút huyền ảo, trong thời đại chiến loạn mà nhiều bách tính còn không có cơm ăn, trước đó Chân gia phủ đệ của Chân Mật mở kho phát lương đã là nghĩa cử hiếm có trong thiên hạ, mà nơi này lại trực tiếp cung cấp rượu thịt, còn cam đoan số lượng lớn và đủ no, chuyện này nói thế nào cũng khiến người ta không dám tin.

Cần biết rằng cho dù thời đại này sức sản xuất và nhân khẩu đều bị ảnh hưởng lớn, dân số hiện tại của Tấn Dương thành cũng không

tính là nhiều, nhưng theo Ngô Lương ước chừng, số bách tính đến xem tế tự điển lễ lần này ít nhất cũng phải vài nghìn người, đó là còn chưa kể đến những hài đồng chưa thành niên và thiếu niên.

Bấy nhiêu người mà được rượu thịt no say là khái niệm gì?

Ngô Lương cảm thấy điều đó có thể trực tiếp làm kho thành Tấn Dương và cả đáy quần của Trương Lương không còn gì.

Dù sao khác với việc mở kho phát lương, rượu thịt dưới tình hình hiện tại đã có thể xếp vào hàng xa xỉ phẩm, thịt thì thực ra còn dễ nói hơn một chút, đặc biệt là rượu.

Rượu của thời đại này và rượu trắng được sản xuất trên dây chuyền công nghiệp ở hậu thế hoàn toàn không phải một chuyện.

Rượu trắng sản xuất trên dây chuyền công nghiệp ở hậu thế, trừ một số loại giá vài nghìn tệ trở lên, thậm chí hàng vạn, thực sự vài vạn, vài chục vạn, còn lại đều là pha chế từ cồn thực phẩm, nếu có ai không tin có thể tự mình xem bảng thành phần trên chai rượu, đừng cãi, bạn cãi là bạn sai.

Còn rượu của thời đại này đều là rượu lương thực thật sự, theo đúng nghĩa đen của từ "lương **" (lương thực), hơn nữa vì hạn chế về trình độ ủ rượu, sản lượng đơn giản là thấp đến đáng thương, nói là lãng phí lương thực cũng không quá lời.

Đây chính là nguyên nhân mà mỗi khi cổ đại gặp chiến loạn, triều đình lại lập tức ban bố "lệnh cấm rượu" hoặc "lệnh hạn chế rượu".

Binh sĩ tiền tuyến đánh trận còn không đủ lương thực ăn, đâu ra lương thực dư thừa dùng để ủ rượu, lẽ nào lại bảo binh sĩ đói bụng ra trận, còn quan viên thì ợ rượu mà chỉ điểm giang sơn ư?

Tào lão bản cũng vậy.

Nhưng hiện tại Tào lão bản vẫn chỉ ban bố "lệnh hạn chế rượu",

đợi khi y nghênh đón Hiến Đế, thực sự bắt đầu nắm quyền triều chính, thì sẽ ban bố "lệnh cấm rượu", dù sao lúc đó y đã là chủ của gần nửa thiên triều, làm chủ rồi tự nhiên cũng sẽ biết gạo củi đắt đỏ.

Bởi vậy, rượu thịt số lượng lớn đủ no say ư?

Không chỉ Ngô Lương không dám tin, e rằng ngay cả những bách tính kia cũng không dám tin...

Chỉ là bọn họ mấy năm chưa chắc đã được chạm vào thịt một lần, còn rượu thì càng là thứ mà nhiều người cả đời cũng không có tư cách chạm đến, cho dù trong lòng biết chuyện này đại khái là một tờ chi phiếu không tiền bảo đảm, nhưng cho đến cuối cùng cũng vẫn không chịu rời đi trước.

Vạn nhất thì sao?

Mười vạn nhất thì sao?

Trăm vạn nhất thì sao?

Con người ít nhiều đều có tâm lý may mắn, chẳng khác nào một phần những người chơi xổ số điên cuồng ở hậu thế.

Cho dù có người cầm vé cào trúng thưởng một trăm vạn đi lãnh thưởng bị thông báo vé giả, mà người phụ trách cơ quan xổ số cũng trước ống kính camera xác nhận rõ ràng rằng họ quả thực có phát hành loại vé cào có thể trúng cao nhất một trăm vạn đó, nhưng lại căn bản không hề in mã số trúng một trăm vạn, thì chẳng phải vẫn có người vui vẻ không biết chán, thậm chí khuynh gia bại sản sao?

Vạn nhất thì sao?

Mười vạn nhất thì sao?

Trăm vạn nhất thì sao?

Hai đồng tiền này là hy vọng mà chúng ta có thể nắm trong tay, cho

dù cơ quan xổ số căn bản không hề in mã số trúng thưởng...

Tuy nhiên, điều khiến Ngô Lương không ngờ tới là.

Trong chuyện này y lại rất nhanh bị "vả mặt", đau điếng!

Đợi sau khi Tấn Dương lệnh Trương Lương tuyên đọc xong tế từ, y lập tức tuyên bố một tin tức khiến tất cả bách tính tại trường hoan hô nhảy cẫng: "Người đâu, dâng rượu!

Dâng thịt!" Lời vừa dứt.

Một hàng binh sĩ lập tức dùng mấy cây đòn gỗ khiêng hai chiếc đỉnh đồng lớn từ phía sau tế đài đi đến trước đài, hai chiếc đỉnh đồng đó vừa nhìn đã thấy vô cùng nặng nề, những binh sĩ vác đòn gỗ đều không ngừng loạng choạng.

"Bành!" "Bành!" Cùng với hai tiếng động lớn, đỉnh đồng được đặt xuống đất một chiếc bên trái, một chiếc bên phải.

Không phải tiếng kim loại giòn tan, chứng tỏ bên trong đỉnh đồng chứa đầy đồ vật.

"Chư vị, rượu thịt này là do Tả tiên sư đặc biệt hiến ra để khao thưởng bách tính toàn thành, ai ai cũng có phần, đừng chen lấn tranh giành, xin mọi người dưới sự chỉ dẫn của binh sĩ xếp hàng lên phía trước lĩnh, mỗi lần giới hạn lĩnh một phần, chỉ có thể ăn uống tại chỗ, không được tự ý mang đi, nếu không đủ thì cứ xếp hàng lại lĩnh lần nữa là được!" Trương Lương lại đặc biệt nói rõ quy tắc cho bách tính, rồi mới lớn tiếng quát bảo binh sĩ phía dưới, "Thắp lửa, phân phát rượu thịt!" Hô lạp —— Nghe thấy lời này, bách tính lập tức như phát điên mà đổ xô về phía hai chiếc đỉnh đồng lớn kia, sợ rằng chậm một bước sẽ không còn phần của mình...

Mặc dù Trương Lương đã nói rõ ai ai cũng có phần.

Nhưng bách tính căn bản không tin.

Hai chiếc đỉnh đồng này tuy không nhỏ, nhưng tại trường có đến vài nghìn người cơ mà.

Chỉ với hai chiếc đỉnh đồng này, cho dù có chứa được bao nhiêu đi nữa, rượu thịt bên trong cũng chỉ đủ cho khoảng trăm người dùng là cùng, huống hồ lại là một đám bách tính điên cuồng như vậy.

"Có bấy nhiêu rượu thịt mà còn nói ai ai cũng có phần, lừa quỷ à?" Sát Mộc vương tử bĩu môi, cười lẩm bẩm, "Ta nói Công tử, bây giờ điển lễ đã kết thúc rồi, ngài không phải nói tối nay muốn phô diễn một tay cho chúng ta xem sao?

Hay là chúng ta cứ về trước đi, dù sao chúng ta cũng không thiếu miếng rượu miếng thịt này của y, huống hồ cho dù có chen vào cũng chưa chắc đã giành được." Hiển nhiên "âm dương nhãn" của y không nhìn ra được khí tức gì bất thường từ hai chiếc đỉnh đồng đó, bởi vậy mới có biểu hiện như vậy.

"Nếu hai chiếc đỉnh này có thể khiến bấy nhiêu người no say rượu thịt, thì hào kiệt thiên hạ đâu đến nỗi chịu cảnh lương thực cạn kiệt, ta lại muốn xem Tấn Dương lệnh này cuối cùng sẽ thu xếp thế nào." Gia Cát Lượng cũng gật đầu nói.

"Ai mà chẳng nói vậy." Vu Cát cũng ở một bên vuốt râu cười, "Người này làm sao dám nhận hai chữ tiên sư, theo lão phu thấy, chẳng qua lại là một tên giang hồ bịp bợm cầu danh mà thôi." Tuy nhiên nghe vậy Ngô Lương lại vẫn đứng yên không động.

"Cứ đợi xem đã." Ngô Lương nhìn Tả Từ đứng chắp tay trên cổ tế đài, lại thấy quân thủ thành đã khống chế được cục diện hỗn loạn, khiến những bách tính điên cuồng kia không thể không ngoan ngoãn xếp hàng, lúc này mới nói với Sát Mộc vương tử bên cạnh, "Sát Mộc, Gia Cát Lượng, còn có Vu Cát, ba người các ngươi cũng đi xếp hàng, tranh thủ lĩnh về cho chúng ta một ít rượu thịt." Y nhớ lại những sự

tích liên quan đến Tả Từ được ghi chép trong sử sách: Tào lão bản ra ngoài du ngoạn gần đó, hơn một trăm sĩ đại phu đi cùng, Tả Từ bèn đưa đến một bình rượu, một miếng thịt khô, tự tay nghiêng bình rượu, mời từng quan viên một, không ai không ăn no uống say.

Sau này Lưu Biểu cũng cho rằng Tả Từ là yêu đạo mê hoặc lòng người, chuẩn bị giết y, nhưng Tả Từ cũng hiến một đấu rượu và một xâu thịt khô nhỏ, chỉ bấy nhiêu thứ đó mà lại khiến vạn binh sĩ dưới trướng Lưu Biểu no say rượu thịt, tân khách đông đảo cũng đều say túy lúy.

Tình huống y nhìn thấy hiện tại.

Quả nhiên có chút tương tự với những truyền thuyết này...

Đương nhiên, đây cũng có thể là một loại chướng nhãn pháp ít ai biết đến, giống như một số loại ảo thuật quy mô lớn ở hậu thế.

Ở hậu thế có một số ảo thuật sư, có thể trong nháy mắt biến mất một đoàn tàu hỏa, sau đó lại trước mặt mọi người mà biến đoàn tàu đó trở lại.

Mà người hậu thế tuy trước khi giải mã ảo thuật đa phần đều không thể hiểu nguyên lý trong đó, nhưng trong tình huống bình thường cũng sẽ không coi đó là một loại thuật pháp phi tự nhiên, ngay cả ảo thuật sư cũng tự miệng thừa nhận đây chẳng qua là một loại chướng nhãn pháp, chỉ để giải trí không thể coi là thật.

Trên thực tế.

Sử sách quả thực cũng có một chi tiết như vậy.

Vẫn là kinh nghiệm Tào lão bản tiếp xúc với Tả Từ, Tả Từ dùng một bình rượu, một miếng thịt khô khiến hơn trăm sĩ đại phu đi cùng Tào lão bản ăn uống no say, sau đó Tào lão bản cảm thấy chuyện này kỳ lạ, bèn phái người truy tra nguyên do, kết quả vừa tra mới phát

hiện, các tửu quán và tiệm thịt gần đó đều bị mất trộm đêm qua, rượu thịt trong quán bỗng nhiên biến mất không còn.

Không ai biết Tả Từ đã làm thế nào, thế là Tào lão bản định bắt y lại mà tra hỏi kỹ lưỡng, nhưng Tả Từ lại ngay trước mặt Tào lão bản mà lùi vào trong tường, cứ thế dễ dàng trốn thoát.

Sau này Tào lão bản dùng đủ mọi thủ đoạn truy bắt Tả Từ, mà y lại luôn có thể dùng những thủ đoạn khó lường để hóa hiểm thành an, ngay cả Tào lão bản cũng chẳng có cách nào.

Thủ đoạn của Tả Từ quả thực không hề đơn giản.

Nhưng nếu chỉ nói về chuyện rượu thịt, thì đúng là có khả năng có thể dùng chướng nhãn pháp để giải thích.

Bằng không sử sách sao lại đặc biệt nhắc đến chi tiết các tửu quán và tiệm thịt gần đó đều bị mất trộm, điều này ít nhất có thể nói rõ rượu và thịt của y không phải tự nhiên mà có, mà luôn phải có chỗ để truy tìm dấu vết.

Cũng vì lẽ đó.

Ngô Lương mới bảo Sát Mộc vương tử, Vu Cát và Gia Cát Lượng ba người lên phía trước xếp hàng, mục đích là để lấy về một ít rượu thịt mà tra nghiệm.

Nhưng cho dù thật là chướng nhãn pháp gì đó, e rằng cũng sẽ không đơn giản.

Dù sao hai chiếc đỉnh đồng lớn kia đều vừa mới được khiêng lên, phía dưới đỉnh đồng còn đốt lửa gia nhiệt, không thể nào liên thông với bất kỳ nơi nào.

Mà chỉ là hai chiếc đỉnh đồng độc lập như vậy, lại phải cho toàn thành bách tính ăn no.

Nếu Tả Từ thực sự làm được, thì cho dù có thể tìm được nguồn gốc nghi vấn của rượu thịt, đây cũng vẫn là một chuyện khó lường, khẳng định tinh diệu hơn nhiều so với ảo thuật ở hậu thế.

Chương 552

Ít nhất Ngô Lương là không nghĩ thông được Tả Từ làm thế nào để bổ sung rượu thịt trong đỉnh đồng, khiến nó lấy mãi không hết, dùng mãi không cạn. ...

Rất lâu sau.

Sát Mộc vương tử, Vu Cát và Gia Cát Lượng cuối cùng cũng quay lại, quả thực là khổ cho bọn họ, chen lấn qua lại giữa đám bách tính gần như phát điên kia.

May mà quân thủ thành Tấn Dương vẫn luôn duy trì trật tự, bằng không có lẽ căn bản sẽ không đến lượt bọn họ.

Mặc dù vậy, ba tên này khi quay lại cũng vô cùng chật vật, Gia Cát Lượng vốn rất chú ý hình tượng cá nhân thì mái tóc được chải chuốt cẩn thận cũng bị xù lên, áo bào vải của Vu Cát cũng bị rách một đường, còn trên mông Sát Mộc vương tử thì có thêm mấy dấu chân lộn xộn.

Nhưng may mắn là không phụ mệnh.

Cuối cùng bọn họ vẫn mang về được rượu thịt Tả Từ phân phát.

Mỗi người hai miếng thịt khô, còn có một bát túc mễ tửu hơi đục.

Giống như một số nhà hàng buffet ở hậu thế, mỗi lần mỗi người chỉ được lĩnh bấy nhiêu, có thể ăn uống xong rồi lại đi xếp hàng lĩnh tiếp, nhưng không được phép mang về nhà.

Quân thủ thành Tấn Dương đã vây quanh nơi này, chỉ để lại một lối ra.

Bất kỳ ai rời đi đều phải trải qua kiểm tra nghiêm ngặt, muốn lén lút mang đồ đi dưới mũi bọn họ thì độ khó không nhỏ.

Ngô Lương đương nhiên cũng không có ý định vượt ải Trần Thương một cách bí mật, trong tình huống này vẫn là không mạo hiểm thì tốt hơn.

Nhận lấy thịt khô và túc mễ tửu từ tay ba người.

Ngô Lương trước tiên ghé mũi ngửi rượu, dường như mùi vị cũng không khác biệt gì so với túc mễ tửu thông thường, tiếp đó y lại thè lưỡi dùng đầu lưỡi nếm một chút, vẫn không cảm thấy có gì khác lạ.

"Điển Vi, ngươi cũng nếm thử xem?" Ngô Lương liền đưa rượu cho Điển Vi.

Y cũng không quá lo lắng trong rượu có trộn độc dược, trừ phi Tả Từ có ý định đầu độc bách tính toàn thành, như vậy mới có khả năng liên lụy đến y, mà nếu Tả Từ đã làm chuyện kinh thiên động địa lại thương thiên hại lý như thế, trong sử sách không thể không có ghi chép.

Huống hồ trước bọn họ, đã có rất nhiều bách tính ăn uống rượu thịt, coi như đã thử độc cho bọn họ rồi.

"Nặc." Điển Vi tuy là người thích rượu.

Nhưng lúc này cũng hiểu rượu này không phải để uống, thế là y cũng học theo Ngô Lương trước tiên ngửi thử, xác nhận không có vấn đề gì sau đó mới dùng đầu lưỡi nếm một chút.

"Theo thuộc hạ thấy, không khác biệt gì so với túc mễ tửu bình thường." Rất nhanh Điển Vi liền đưa ra kết luận.

"Ừm..." Ngô Lương khẽ gật đầu, lại từ miếng thịt khô nhẹ nhàng xé xuống một sợi thịt nhỏ, theo lệ trước tiên ngửi thử sau đó mới cắn một miếng nhỏ cho vào miệng nhấm nháp kỹ càng.

Hình như vẫn không có gì khác biệt, hẳn là thịt heo.

“Các ngươi cũng nếm thử xem.” Ngô Lương nói với những người khác.

Chúng nhân lần lượt làm theo, rồi sau đó lại đều lắc đầu: “Không nếm ra được gì khác biệt.” Xem ra, rượu và thịt này hẳn là thật...

Chỉ là rượu thịt này lại từ đâu mà đến?

Khác với những gì sử sách ghi chép, lần này phải cho bách tính toàn thành no bụng, bấy nhiêu người chỉ sợ là tất cả kho rượu và tiệm thịt trong Tấn Dương thành đều bị chuyển hết, cũng vẫn còn xa mới đủ.

Dù sao hiện tại sức sản xuất của thời kỳ này thực sự có hạn, rượu thịt đều là vật tư vô cùng khan hiếm, mà Tấn Dương thành hiện giờ chỉ có thể tính là một tiểu thành cấp huyện, căn bản không thể tích trữ được nhiều rượu thịt đến vậy.

“Sát Mộc, khi ngươi vừa rồi đi lĩnh rượu thịt, có từng đến gần quan sát hai chiếc đỉnh đồng lớn đó không?” Ngô Lương trầm ngâm một lát, lại đổi hướng hỏi.

“Đã quan sát rồi, đó chẳng qua là hai chiếc đỉnh đồng bình thường, không hề có bất kỳ khí tức dị thường nào, ngay cả rượu thịt đựng bên trong cũng vô cùng tầm thường, chỉ là nhìn có vẻ chỉ còn lại nửa đỉnh, e rằng rất nhanh sẽ cạn.” Sát Mộc nghiêm sắc nói.

“Vậy mấy binh sĩ kia khi phát rượu thịt cho các ngươi, có động thái dị thường nào khiến người ta nghi ngờ không?” Ngô Lương tiếp tục hỏi.

“Không hề.” Sát Mộc vương tử, Vu Cát và Gia Cát Lượng đồng thời lắc đầu.

“...” Ngô Lương liền chìm vào trầm mặc.

Mọi mặt đều không nhìn ra sơ hở, xem ra muốn chỉ thông qua

những biểu hiện này mà chứng thực suy đoán của Ngô Lương thì rất khó.

Nhưng tham khảo thủ đoạn của Tào lão bản trong sử sách, sau này vẫn có thể sai Dương Vạn Lý đi thăm dò các tửu quán và tiệm thịt trong thành.

Đương nhiên, nếu những tửu quán và tiệm thịt này đồng loạt bị mất trộm, thì cho dù bọn họ không đi thăm dò cũng nhất định sẽ gây ra sóng gió lớn, thiếu gì người sẽ đến nha phủ đòi một lời giải thích.

Ngay vào lúc này.

"Công tử, ngài xem!" Điển Vi đột nhiên chỉ vào nơi phát rượu thịt nhẹ giọng nhắc nhở.

Chỉ thấy mấy binh sĩ đã dùng đòn gỗ khiêng hai chiếc đỉnh đồng lớn vừa khiêng ra trước đó lên lại, rồi cùng nhau khiêng về phía sau cổ tế đài.

Mà ở một bên khác, lại có hơn mười binh sĩ khiêng hai chiếc đỉnh đồng lớn vừa nhìn đã thấy vô cùng nặng nề đi ra.

"Cái này..." Ngô Lương bỗng nhiên không biết nên nói gì cho phải.

Chỉ trách y đã vội vàng tin rằng Tả Từ sẽ dùng chướng nhãn pháp gì đó, chỉ dùng rượu thịt trong hai chiếc đỉnh đồng để cho bách tính toàn thành no bụng.

Hóa ra y căn bản không chơi những thủ đoạn huyền ảo đó, mà lại dùng thủ đoạn mộc mạc nhất là lần lượt vận chuyển rượu thịt ra, điều này tự nhiên cũng không còn liên quan gì đến chướng nhãn pháp nữa.

Tuy nhiên.

Trong lòng Ngô Lương vẫn còn tồn tại một nghi vấn.

Cho dù không có cái gọi là chướng nhãn pháp, việc Tả Từ có thể lập tức lấy ra nhiều rượu thịt đến vậy cũng vẫn là một vấn đề đáng để tìm hiểu kỹ.

Đây tuyệt đối không phải một con số nhỏ.

Nếu đổi số rượu thịt này thành lương thực, e rằng ngay cả những người như Tào lão bản và Viên Bản Sơ cũng không thể không liếc nhìn, đây tuyệt đối xứng đáng với một lượng lương thực đáng kể.

Huống hồ cho dù chỉ là vận chuyển, cũng phải tốn không ít nhân lực.

Trừ phi Tả Từ đến Tấn Dương thành còn mang theo một đội quân vận lương, bằng không thì không thể nào làm được chuyện này!

Cứ theo lẽ thường mà nói.

Tả Từ hẳn là một nhân vật lợi hại có tiền tài và thế lực.

Nhưng nếu là như vậy, khi y vào thành thì rất khó tránh khỏi tai mắt bách tính, bách tính trong thành tự nhiên cũng không thể nào chẳng hay biết gì về y...

Đang lúc nghĩ như thế.

"Công tử, thuộc hạ đã về." Dương Vạn Lý không biết từ lúc nào đã quay lại, ghé sát bên Ngô Lương nhỏ giọng nói, "Thuộc hạ đã thăm dò rõ, Tấn Dương lệnh Trương Lương hiện tại đang ở thành đông, đợi sau khi tế tự điển lễ kết thúc, y sẽ ngồi mã xa đi qua đại lộ trung tâm thành mà về nhà, chiếc mã xa đó thuộc hạ đã cho người theo dõi rồi, lộ tuyến cụ thể thuộc hạ cũng đã thăm dò rõ, ngoài ra, Tả Từ hiện tại cũng ở phủ của y, khi đến bọn họ cùng đi chung một cỗ mã xa, khi về ắt hẳn cũng như vậy." "Ngươi vất vả rồi." Ngô Lương khẽ gật đầu, trầm ngâm nói, "Ngươi cứ ở đây theo dõi, ta về chuẩn bị một số đồ vật, lát nữa sẽ đến hội hợp với ngươi." ...

Ngô Lương và những người khác không mang theo rượu thịt rời đi, tự nhiên sau khi bị quân thủ thành Tấn Dương kiểm tra một lượt thì được thuận lợi phóng thích.

Kỳ thực y cũng từng nghĩ nếu lén lút "tuồn" số rượu thịt kia ra ngoài, liệu có xảy ra biến hóa nào bất ngờ không, nhưng suy đi tính lại y vẫn không làm vậy.

Bởi vì y hoàn toàn có thể tưởng tượng, bấy nhiêu bách tính không thể nào ai ai cũng giữ quy củ, cũng không thể nào ai ai cũng giữ quy củ.

Do đó không ít người vẫn sẽ lén lút giấu một ít rượu thịt mang ra ngoài từ từ hưởng dụng, và những thủ đoạn mà họ sử dụng chỉ có ngươi không nghĩ tới, chứ không có họ không làm được.

Cứ như vậy, nếu số rượu thịt kia quả thực có biến hóa gì.

Thì tin rằng rất nhanh sẽ truyền bá khắp trong thành, Dương Vạn Lý có thể dễ dàng dò la được, căn bản không cần bọn họ tự mình mạo hiểm, miễn cho vì chuyện đó mà lỡ việc chính.

Sau khi trở về nhà.

Ngô Lương cũng không tỏ ra vội vàng, trái lại trước tiên thong thả chỉ thị binh sĩ ở lại đem thịt heo Dương Vạn Lý mua về, thêm vào lượng gia vị thích hợp, toàn bộ băm thành thịt băm.

Sau đó y mới lật đật lấy ra mặt nạ phòng độc của mình và chiếc bình sứ nhỏ đựng "hồi hồn hương".

Lần này đi xem tế tự điển lễ, Ngô Lương không mang theo bất cứ thứ gì, mục đích là để phòng ngừa Tả Từ có bản lĩnh lợi hại gì đó ít ai biết đến, chỉ là trong đám đông nhìn y thêm một cái, liền không thể quên được dung nhan của y, điều này chẳng khác nào đánh rắn động cỏ...

Dù sao Tả Từ thực sự quá nổi tiếng, tuyệt đối xứng đáng là người gần với thần nhất trong lịch sử Tam Quốc, thậm chí có thể bản thân y chính là lục địa thần tiên.

Sau đó y lại lấy gói than trong mặt nạ phòng độc ra.

Nghiền bột than trong gói than càng thêm tinh tế, cuối cùng mới mở chiếc bình sứ nhỏ đựng "hồi hồn hương", chỉ nhỏ một giọt "hồi hồn hương" vô cùng ít ỏi vào bột than, từ từ trộn đều, khiến "hồi hồn hương" hoàn toàn dung nhập vào bột than.

"Tinh Tinh, chỗ nàng có hương nang nào dư không?" Làm xong những việc này, Ngô Lương quay đầu nhìn Bạch Tinh Tinh hỏi.

"Chàng lẽ không biết thiếp từ trước đến nay không đeo hương nang sao?" Bạch Tinh Tinh không đáp mà hỏi ngược lại.

"Đúng rồi, ta sao lại quên mất chuyện này chứ?" Ngô Lương vỗ trán.

Bạch Tinh Tinh quả thực từ trước đến nay không đeo hương nang, đây là thói quen nàng đã hình thành từ khi còn là Thủ mộ nhân.

Bởi vì phụ thân nàng Bạch Khải Nho từng nói, khí vị cũng là một dấu hiệu thân phận rõ ràng, cũng sẽ làm tăng nguy hiểm bị bại lộ, mà một khi Thủ mộ nhân bại lộ, tính mạng của mình còn là thứ yếu, nếu liên lụy đến Tiên chủ, đó mới là tội lớn trời tru đất diệt.

Do đó mỗi Thủ mộ nhân của Bạch gia đều vô cùng kín đáo, không chỉ nữ tử không đeo hương nang, mà ngay cả ngọc bội và yêu bài chứng minh thân phận cũng không đeo.

"Phu quân, chàng sao không hỏi thiếp chứ?" Bên cạnh lập tức truyền đến giọng nói kiều mị hơi có chút ghen tuông của Chân Mật, "Hừ!

Hay là trong lòng chàng căn bản vẫn chưa có thiếp?" "Nàng có

sao?" Ngô Lương quay đầu lại, bỗng nhiên cảm thấy mình đã hỏi một câu vô nghĩa.

Chân Mật khẳng định là có, nữ công tử như nàng trước nay nào thiếu đồ trang sức, hơn nữa mỗi lần ra ngoài đều phải đeo đủ bộ, Ngô Lương trước đó từng ngửi thấy trên người nàng mấy loại hương khí khác nhau, có thể thấy nàng hẳn là thay hương nang rất thường xuyên, và tùy thời thay đổi các phong cách khác nhau.

"Lần này ra ngoài có chút gấp, chỉ có hai cái, nhưng đều không thơm bằng thứ trong bình của chàng." Chân Mật vén vạt y phục vải bố mà Ngô Lương đã yêu cầu nàng thay sau khi theo y, lộ ra hai chiếc hương nang chế tác tinh xảo treo bên hông, sau đó vặn nhẹ eo, kiều diễm nói, "Nếu chàng muốn, thì cứ tự mình ra tay lấy đi." Nói xong, nàng còn cố ý liếc nhìn Bạch Tinh Tinh một cái, dường như đang thị uy và so tài.

"Cái này..." Hai chiếc hương nang đó liền được buộc trên dây lưng của Chân Mật.

Nếu Ngô Lương muốn lấy, ắt không tránh khỏi việc chạm vào thân thể Chân Mật, dù thực ra bên trong Chân Mật vẫn mặc áo lót, không có gì lộ ra, nhưng trong thời đại tư tưởng bảo thủ này, hành động như vậy tự nhiên bị coi là khiếm nhã.

Lại nhìn ý mê hoặc toát ra ngoài lời nói trên gương mặt non nớt của Chân Mật.

Chương 553

Ngô Lương thậm chí còn nghi ngờ Chân Mật một lần mang hai chiếc hương nang, có phải là để che đi mùi hôi đặc trưng trên người hồ ly không, dù sao Đồ Sơn Nữ Kiều vốn là một con cửu vĩ hồ yêu mà.

"..." Các cán bộ Phường Nhân Quân trong phòng thấy vậy thì đều vô cùng tự giác quay lưng lại, sau đó lặng lẽ đi ra khỏi phòng, tiện thể còn đóng cửa phòng lại.

Phi lễ chớ nhìn.

Đây đã là chuyện gia đình của Ngô Lương rồi, bọn họ những người ngoài này ở lại đây thực sự không thích hợp.

Đương nhiên.

Bạch Tinh Tinh cũng bị nhốt ở bên trong, trong mắt bọn họ Bạch Tinh Tinh mới là chính thất của Ngô Lương, kế đó là mười tiểu mỹ nhân Ngô Lương để lại ở nhà, rồi tiếp theo còn có Văn Nhân Chiêu ở tận Lạc An Quốc...

Nghe nói Văn Nhân Chiêu mấy tháng trước bụng đã to không thể giấu được, tính toán thời gian Ngô Lương với nàng ta cùng phòng, hiện giờ có lẽ đã sinh hạ con cái cho Ngô Lương rồi.

Tính hết những nữ tử này, mới có thể đến lượt Chân Mật vừa mới nhập cuộc.

Tuy nhiên, chuyện này đối với người xưa có lẽ là một vấn đề lớn.

Đối với Ngô Lương, một kẻ xuyên không, lại hoàn toàn chẳng là gì, vừa không lộ thịt lại chẳng chạm vào thân thể, huống hồ hắn cũng sớm đã không còn là thiếu niên ngây thơ nào nữa, căn bản không có

bất kỳ gánh nặng tâm lý nào.

Huống chi Chân Mật đã quyết tâm đi theo hắn, sớm muộn gì cũng là người của hắn, càng không có gì phải kiêng kỵ.

Cứ thế, chúng nhân Phường Nhân Quân vừa mới đóng cửa phòng, Ngô Lương đã bước tới, đưa tay lấy xuống hai chiếc túi hương ngang hông Chân Mật. "Ân..." Không biết là cố ý làm ra vẻ, hay thật sự có cảm giác khác lạ, trong quá trình này thân thể Chân Mật lại run lên như bị điện giật.

Ngô Lương nghĩ khả năng cao là nàng đang diễn trò.

Đồ Sơn Nữ Kiều là ai?

Thuần Hồ là ai?

Đát Kỷ lại là ai?

Giờ Chân Mật cũng như Thuần Hồ và Đát Kỷ, đều là đệ tử xuất môn của Đồ Sơn Nữ Kiều, bản lĩnh diễn trò đương nhiên đã đạt đến cảnh giới thuần thục, chút 'trà nghệ' này tự nhiên là dễ như trở bàn tay. "..." Còn Bạch Tinh Tinh đứng một bên quan sát, cũng không nói lời nào, thậm chí thần sắc cũng không chút biến hóa.

Nàng cũng là người từng trải, đặc biệt lại rất hiểu Ngô Lương.

Nàng biết với độ chai mặt và phẩm cách của hắn, nếu lúc này thật sự có ý đồ xấu với Chân Mật, đôi tay kia tuyệt đối sẽ không thành thật đến vậy, càng không thản nhiên đến vậy.

Bởi thế, Ngô Lương đường hoàng lấy túi hương, Bạch Tinh Tinh ngược lại chẳng thấy có vấn đề gì.

Sau khi lấy xuống túi hương.

Ngô Lương cầm từng chiếc lên ngửi, rồi giữ lại một chiếc túi hương tỏa ra hương quế hoa, còn chiếc kia thì ném trả lại Chân Mật.

Tiếp đó, hắn ngồi xuống trước bàn nhỏ, tháo dây buộc miệng túi hương, đổ toàn bộ bột hương liệu bên trong ra.

Rồi lại trộn bột than gỗ đã được pha "Hồi Hồn Hương" trước đó với những hương liệu này, khiến cho bột hương liệu và bột than gỗ đều hoàn toàn mất đi vẻ ban đầu, người thường căn bản không thể nhìn ra bản chất.

Ngay cả cao thủ chơi hương, vẫn rất khó phân biệt được bản chất của loại hương đặc chế nửa thật nửa giả, mùi vị bị pha tạp của Ngô Lương.

Huống hồ "Hồi Hồn Hương" của hắn vốn dĩ là một loại hương lạ chưa từng xuất hiện trên thế tục, cho đến nay, ngoài chủ nhân tự tay nghiên chế ra hương này và chúng nhân Phường Nhân Quân ra, căn bản không ai từng thấy, tự nhiên càng không thể bị người khác nhìn ra manh mối.

Vả lại Ngô Lương vô cùng tự tin rằng hương khí độc đáo của "Hồi Hồn Hương" nhất định có thể thu hút sự chú ý của Tấn Dương Lệnh Trương Lương.

Dù sao, người nghiên chế loại hương này mới là cao thủ chơi hương chân chính, Ngô Lương tuy không biết tổ sư hương đạo Thiên triều là ai, nhưng sự si mê và điên cuồng của người này với hương, cùng với thiên phú trong lĩnh vực này, chắc chắn phải thuộc hàng bậc nhất trong suốt năm nghìn năm lịch sử Thiên triều, dù sao không phải ai cũng có kiến giải độc đáo về hương đến thế, lại có thể viết ra bộ 《Hương Kinh》 biến thái kia.

Còn về Tấn Dương Lệnh Trương Lương, trong mắt Ngô Lương, hắn chẳng qua chỉ là một nhân vật nhỏ bé học theo Tuân Úc mà thôi, liệu có thật sự tinh thông hương đạo hay không có lẽ vẫn là một ẩn số, "Hồi Hồn Hương" tuyệt đối có thể dễ dàng chinh phục hắn.

Sau khi làm xong những việc này, lần này Ngô Lương không dẫn theo các cốt cán khác của Phường Nhân Quân, mà bảo bọn họ ở lại trạch viện Tô Dụng làm thịt và bột, chỉ gọi Điển Vi cùng ra ngoài.

Khi lần nữa hội hợp với Dương Vạn Lý, nghi lễ tế tự vẫn chưa hoàn toàn kết thúc, bởi vì bách tính ngày thường rất khó được ăn rượu thịt, nay gặp phải chuyện tốt bất ngờ như thế, tự nhiên phải ăn cho thỏa thích, không ăn đến no căng bụng chắc chắn sẽ không dễ dàng dừng lại, vì vậy nghi thức ban thưởng này đương nhiên cũng không thể kết thúc quá nhanh.

Còn Tấn Dương Lệnh Trương Lương, Tả Từ và các khách quý vẫn đứng trên đài tế cổ hứng gió lạnh.

Thỉnh thoảng có vài thị vệ hiểu chuyện bưng lên mấy bát rượu kê nóng hổi đưa lên, giúp những người này xua đi cái lạnh, tự nhiên đổi lấy không ít ánh mắt tán thưởng. "Ta thấy Trương Lương một bộ dạng trăm bề vô vị, những khách quý kia cũng hứng thú nhạt nhòa, nếu tiếp theo không có nghi thức quan trọng nào nữa, bọn họ chắc sẽ chẳng bao lâu nữa là rời đi." Ngô Lương nhìn những người trên đài tế cổ, tự lẩm bẩm nói. "Ta thấy cũng gần như vậy, đài tế cổ đó cao hơn một chút, gió cũng lớn hơn bên dưới, những kẻ được nuông chiều từ bé này chắc chắn không thể kiên trì quá lâu." Dương Vạn Lý tiếp lời gật đầu nói, "Bất quá người tên Tả Từ kia lại có chút khác, ta thấy trong số những người này, y phục của hắn mặc mỏng manh nhất, nhưng cho đến giờ hắn vẫn thân hình thẳng tắp, không như những người kia co ro thụt tay áo, giậm chân, cúi người chống lạnh, dường như hoàn toàn không cảm thấy giá rét." Dương Vạn Lý nói không sai.

Ngay từ đầu Ngô Lương đã chú ý Tả Từ mặc không nhiều, dưới chiếc áo bào rộng rãi lùng thùng, gió thổi tới liền khiến hắn càng thêm mỏng manh, bên dưới áo bào chắc chắn không mặc đủ áo ấm mùa đông.

Quả nhiên, hai người vừa nói xong. "Chư vị hương thân!" Một binh sĩ tiến lên nói nhỏ vài câu với Tấn Dương Lệnh Trương Lương, Trương Lương liền cất cao giọng hô lớn với bách tính dưới đài, "Dưới sự chủ trì của Tả Từ tiên sư, nghi lễ tế tự hôm nay đã thành lễ, ta có chút công sự cần phải đi trước một bước, bất quá rượu thịt vẫn sẽ được phát đến giờ Dậu khắc thứ ba, chư vị cứ thỏa sức hưởng dụng." "Tạ ơn huyện lệnh!

Tạ ơn tiên sư!" Bên dưới lập tức có mấy kẻ nghi là người tạo không khí lớn tiếng hô hào.

Còn đa số bách tính vẫn cắm cúi ăn uống, thậm chí nghe Trương Lương nói xong, món ăn trong miệng còn chưa nuốt, liền vội vàng cuống quýt chạy đi xếp hàng, sợ lỡ mất thời gian, không kịp lĩnh thêm chút rượu thịt nào trước giờ Dậu khắc thứ ba.

Cũng có một bộ phận bách tính khá phối hợp cùng hô hoán bày tỏ cảm tạ.

Cứ thế khiến Trương Lương, Tả Từ và những người khác trên đài tế cổ không quá lúng túng, đương nhiên hành động này cũng có thể là do sợ bọn họ quá lúng túng mà xấu hổ hóa giận, lập tức ngừng phát rượu thịt. "Chúng ta cũng đi thôi." Chờ đến lúc này, Ngô Lương cuối cùng nói với Dương Vạn Lý và Điển Vi, "Dẫn ta đến con đường Trương Lương về nhà nhất định sẽ đi qua, ta muốn có một cuộc 'ngẫu ngộ' với Trương Lương." "Vâng." Dương Vạn Lý đáp một tiếng, lúc này Ngô Lương xoay người khẽ rung y phục, Dương Vạn Lý lập tức ngửi thấy một mùi hương khí thấm vào tâm can, ngay cả tinh thần cũng sảng khoái hơn nhiều, vô thức hỏi, "Hồi Hồn Hương?

Công tử định dùng Hồi Hồn Hương này để tiếp cận Trương Lương?" "Hồi Hồn Hương" không chỉ có thể dùng để hóa giải "Thất Hồn Hương", đồng thời cũng có công hiệu tỉnh thần tỉnh táo vô cùng

tốt, Ngô Lương trước đó đã thử rất nhiều lần, hiệu quả tuyệt đối hơn hẳn dầu gió thường thấy ở hậu thế, mà mùi vị lại không kích thích như dầu gió, vừa dịu nhẹ lại mỹ hảo.

Khi Ngô Lương còn làm hướng dẫn viên du lịch ở hậu thế, đã ngửi qua rất nhiều loại nước hoa mà nữ sinh xịt, thực tế có không ít thương hiệu trị giá hàng vạn tệ, nhưng tuyệt đối không có loại nào có thể sánh bằng "Hồi Hồn Hương". "Có vấn đề gì sao?" Ngô Lương hỏi. "Không vấn đề gì!

Sao có thể có vấn đề được chứ?" Dương Vạn Lý vội vàng lắc đầu, nghiêm nghị nói, "Trương Lương vẫn luôn khắp nơi tìm kiếm hương liệu đặc biệt, hành động này của công tử chẳng khác nào đối bệnh bốc thuốc, theo tin tức ta dò la được, chỉ cần Trương Lương không cẩn thận ngửi thấy hương khí 'Hồi Hồn Hương' này, tám phần là sẽ không thể đi tiếp được nữa, nhất định sẽ giữ công tử lại hỏi thăm nguồn gốc của hương này...

Bất quá ý của ta là, công tử kỳ thực có thể đợi thêm mấy ngày, để ta dò la kỹ càng hơn một phen, không chỉ Trương Lương, mà đặc biệt là Tả Từ kia lai lịch không rõ ràng, đợi khi tin tức đã xác thực vạn vô nhất thất, công tử tự mình ra tay cũng không muộn, nếu không công tử mà có sơ suất gì, ta thật sự khó thoát tội a." "Yên tâm đi, ngươi tuy chưa dò ra lai lịch cụ thể của Tả Từ kia, nhưng ta đối với người này lại có chút hiểu biết, nếu không sao lại lấy thân mình ra thử hiểm?" Ngô Lương cười nói. "Chẳng lẽ Kê thuật của công tử đã gặp qua người này rồi ư?" Dương Vạn Lý liền kinh ngạc nói.

Trước đó Ngô Lương mỗi lần biểu hiện ra năng lực giống như "tiên tri", đều lấy lý do "tự nhiên lên đồng" mà nói bậy nói bạ một hồi để lừa gạt mọi người, Dương Vạn Lý được xem là khá nhập tâm vào Phường Nhân Quân, vì vậy nhiễm độc "Kê thuật" của hắn khá sâu, tự nhiên liền nảy sinh liên tưởng. "À... chính là như vậy." Ngô Lương

khẽ gật đầu. "Nếu đã như vậy, công tử chắc chắn đã thành thục trong lòng rồi, vậy ta cũng yên tâm hơn nhiều." Dương Vạn Lý quả nhiên đã yên tâm không ít, cuối cùng không còn khuyên can nữa, thành thật đi phía trước dẫn đường cho Ngô Lương.

Khoảng một khắc đồng hồ sau.

Ngô Lương và những người khác đã đến một ngã tư, theo lời Dương Vạn Lý giới thiệu, đây là ngã tư phồn hoa nhất trong Tấn Dương Thành, nối liền mọi khu vực trong thành.

Chỉ là vì hôm nay là ngày đông chí "an nghỉ tĩnh lặng, trăm quan ngừng mọi việc", cộng thêm còn có buổi tế tự điển lễ cực kỳ hiếm thấy này, một số cửa tiệm gần ngã tư mới đóng cửa, một số quầy hàng nhỏ bày ở ven đường ngày thường cũng không mở cửa, trông có vẻ vô cùng tiêu điều. "Từ đài tế cổ đến đây, nếu ngồi xe ngựa thì ước chừng mất hơn nửa khắc, chúng ta đi bộ đến đây, nếu Trương Lương vừa nói xong đã rời khỏi hiện trường, lại tính thêm thời gian hàn huyên từ biệt với các khách quý kia, thì chắc hẳn không bao lâu nữa sẽ đến chỗ này, công tử nếu muốn 'ngẫu ngộ' với hắn, giờ có thể chuẩn bị rồi." Dương Vạn Lý vừa giới thiệu tình hình xung quanh cho Ngô Lương, vừa nói. "Ừm." Ngô Lương khẽ gật đầu, tiếp đó liền lấy xuống túi hương ngang hông, nhẹ nhàng tháo sợi dây nhỏ buộc chặt túi hương, rồi dùng ngón tay vê ra một chút bột phấn nhỏ, vừa đi ở giữa đường, vừa rải chút bột phấn đó xuống con đường dưới chân.

Chút bột phấn này rải xuống căn bản sẽ không để lại bất kỳ dấu vết nào trên mặt đất.

Nhưng lại có thể khiến hương khí "Hồi Hồn Hương" hòa vào bột phấn lưu lại một đoạn thời gian ngắn, lỡ như xe ngựa của Trương Lương đi ngang qua đây, có thể ở một mức độ nhất định giảm thiểu khả năng lướt vai qua nhau do cách tấm rèm xe ngựa, hoặc tốc độ xe

ngựa khá nhanh, khiến hương khí tự nhiên tỏa ra từ túi hương nhỏ bé của Ngô Lương không thể bay vào mũi Trương Lương.

Đương nhiên, cho dù lần này thật sự lướt vai qua nhau, Ngô Lương cũng có thể tìm kiếm cơ hội khác để 'ngẫu ngộ' với hắn, chỉ là có thể sẽ cần trì hoãn thêm mấy ngày, rồi lại bảo Dương Vạn Lý và những người khác điều tra hành tung của Trương Lương mà thôi.

Khi đã chuẩn bị xong xuôi.

Từ xa đã đúng lúc truyền đến tiếng vó ngựa giòn giã và âm thanh bánh xe bọc sắt lăn qua trên mặt đất đá xanh cứng rắn. "Chiếc xe ngựa kia treo một lá cờ nhỏ có chữ 'Trương' bên trái, trên rèm xe ngựa cũng vẽ một đồ án linh thú giống Kỳ Lân, chính là xe ngựa của Trương Lương." Dương Vạn Lý quay đầu nhìn một cái, lập tức làm ra vẻ không để tâm, nhỏ giọng nói với Ngô Lương, "Theo tin tức ta dò la được, Tả Từ ở Trương phủ, ra vào lại thường xuyên đi chung xe với Trương Lương, tám phần là cũng ở trên chiếc xe ngựa đó." "Ngươi lui xuống đi, có Điển Vi ở bên ta là được." Ngô Lương gật đầu nói, "Sau khi ta gặp Trương Lương, có thể sẽ không tiện cho ngươi truyền bất kỳ tin tức nào, ngươi cứ như ở Trung Sơn Quốc mà ẩn mình trong bóng tối quan sát, khi nào cần ngươi và Phường Nhân Quân phản ứng, ta sẽ truyền ra ám hiệu, rõ chưa?" "Vâng." Dương Vạn Lý đáp một tiếng, liền giả bộ như không có chuyện gì ẩn vào con hẻm gần đó.

Lúc này chiếc xe ngựa đã đến gần.

Bất quá xe ngựa đi không nhanh lắm, hẳn là để chờ đợi đám binh sĩ chạy bộ theo hai bên và phía sau xe ngựa, đây tự nhiên đều là những bảo tiêu thân tín nhất của Trương Lương. "Tránh ra!

Không đi điển lễ uống rượu ăn thịt, lại ở đây chắn đường Trương huyện lệnh, không muốn sống nữa sao?

Còn không mau lui xuống!" Ước chừng khi cách Ngô Lương và

Điển Vi mười mấy trượng, một binh sĩ chạy phía trước đã vung vẩy cánh tay lớn tiếng quát tháo hai người bọn họ. "Tiểu nhân biết tội..." Ngô Lương lập tức làm ra bộ dạng hoảng sợ, cúi đầu dẫn Điển Vi lùi mấy bước ra ven đường.

Chốc lát sau.

Xe ngựa của Tấn Dương Lệnh Trương Lương đi ngang qua Ngô Lương và Điển Vi, những binh sĩ đi theo tuy có nhìn bọn họ mấy lần, nhưng cũng chỉ dò xét một lượt, chứ không dừng lại tra hỏi, rồi liền theo xe ngựa không ngừng chạy bộ về phía Trương phủ.

Trông có vẻ như trong nhà Trương Lương thật sự có chuyện gấp gì đó, vì vậy không muốn chậm trễ thời gian trên đường.

Bởi vì trong tình huống bình thường, gặp người có hành tung đáng ngờ lại có chút lạ mặt như Ngô Lương, tạm thời dừng lại tra hỏi một phen mới là hợp tình hợp lý.

Tình huống này kỳ thực cũng nằm trong kế hoạch của Ngô Lương.

Cho dù hương khí trên đường này không thu hút được sự chú ý của Trương Lương, thì khi dừng lại tra hỏi, cũng có thể khiến Trương Lương chú ý đến hương khí.

Ngô Lương nghĩ đến lúc trước ở đài tế cổ, một binh sĩ từng nói nhỏ vài câu với Trương Lương.

Cũng là sau đó, Trương Lương mới lập tức tuyên bố nghi lễ tế tự hoàn thành viên mãn, hẳn có công sự cần đi trước một bước, có lẽ đó căn bản không phải là cái cớ để lấp liếm cho bách tính rời đi...

Chương 554

Bất quá lúc này đây, xe ngựa đã lướt vai qua Ngô Lương, chớp mắt đã cách mười mấy trượng. "Xem ra hương khí vẫn còn quá nhạt, rốt cuộc Trương Lương vẫn không chú ý đến sao?" Ngô Lương hơi thất vọng.

Nếu đã như vậy, hắn lại phải đi tìm kiếm thời cơ khác, tự nhiên cũng sẽ phải tốn thêm chút sức lực, chậm trễ chút công phu. "Thôi được, chúng ta cũng về trước đi." Ngô Lương lại nhìn bóng lưng chiếc xe ngựa một lần nữa, cuối cùng nói với Điển Vi.

Như vậy cũng tốt.

Chúng nhân Phường Nhân Quân vẫn đang ở nhà đợi ăn há cảo, tạm thời gác lại chuyện này quay về cùng mọi người đón Đông chí cũng là một lựa chọn không tồi...

Ngô Lương tự nhủ trong lòng như vậy.

Đúng vào lúc này. "Dừng——!" Từ phía xe ngựa đột nhiên truyền đến một tiếng hiệu lệnh.

Tiếp đó, rèm xe ngựa khẽ vén lên một chút.

Binh sĩ vừa rồi quát tháo Ngô Lương cúi người đến gần, hình như đã nói nhỏ vài câu với người trong xe ngựa, rồi liền quay người lại, dẫn người nhìn quanh kiểm tra ở ngã tư nơi Ngô Lương và Điển Vi đang đứng.

Rõ ràng Trương Lương bên trong xe ngựa hẳn là chỉ ngửi thấy hương khí "Hồi Hồn Hương", nhưng lại không chắc chắn mùi hương kỳ lạ này đến từ đâu, vì vậy phái binh sĩ tìm kiếm nguồn gốc hương khí ở gần đây. "Chúng ta đi." Ngô Lương thấy những binh sĩ này vậy

mà không chú ý đến mình, liền lập tức nói với Điển Vi.

Trong lòng Điển Vi tự nhiên có chút nghi hoặc.

Hắn biết chuyến này Ngô Lương chính là để "ngẫu ngộ" với Trương Lương, vì sao xe ngựa của Trương Lương đã dừng lại, Ngô Lương lại không chủ động tiến lên dâng bảo vật, ngược lại vẫn kiên trì muốn đi.

Bất quá thấy Ngô Lương đã xoay người, hắn cũng không hỏi nhiều, chỉ cúi đầu làm theo.

Mà cũng chính là lúc Ngô Lương xoay người, những binh sĩ kia lập tức như Ngô Lương dự liệu mà chú ý đến hắn, liền quát lớn một tiếng với hắn và Điển Vi: "Hai ngươi, đứng lại!" Ngô Lương tự nhiên bị dọa giật mình, chậm rãi xoay người cung kính thi lễ với những binh sĩ đó, cười bồi nói: "Quân gia, tiểu nhân chỉ là thương nhân đi qua Tấn Dương Thành, nếu vừa rồi có chỗ nào vô ý đắc tội các vị quân gia, hoặc phạm vào điều cấm kỵ của Tấn Dương Thành, tiểu nhân xin lỗi các vị trước, xin các vị quân gia giơ cao đánh khẽ." "Bớt nói nhảm đi!" Binh sĩ dẫn đầu quát một tiếng không chút khách khí, tiến lên đánh giá hắn, đặc biệt sau khi nhìn thêm Điển Vi thân hình tráng kiện một cái, lại lẳng lặng lùi lại một bước đứng cùng với binh sĩ phía sau, rồi mới mở miệng hỏi, "Ta hỏi ngươi, hai ngươi vừa rồi đứng ở đây, có từng ngửi thấy mùi hương lạ nào không?" "Hương lạ?" Ngô Lương làm ra vẻ không hiểu. "Hương lạ mà ngươi cũng không hiểu sao?

Chính là loại hương khí nghe rất mỹ diệu, nhưng bình thường lại không dễ ngửi thấy!" Binh sĩ dẫn đầu kia vậy mà còn khá tường tận miêu tả cho Ngô Lương một phen.

Rõ ràng binh sĩ này đối với hương không hề có chút hiểu biết hay nghiên cứu nào, nếu là người thật sự trong nghề thì lẽ ra phải giải thích cụ thể hóa cho Ngô Lương, ví dụ như mùi chủ đạo của hương

lạ mà hắn muốn tìm là gì, trong đó pha tạp mùi vị gì vân vân.

Thậm chí ngay cả việc hắn có ngửi thấy hương khí Ngô Lương cố ý phát tán hay không cũng khó nói.

Dù sao người bình thường đối với hương khí sẽ không nhạy cảm đến vậy, đặc biệt lại là hương khí pha tạp ở nơi rộng rãi như thế này, chẳng bao lâu sẽ tan hết, hơn nữa nồng độ cũng rất hạn chế.

Mà Trương Lương trong xe ngựa có thể nhận ra, quả thật là một người xuất chúng trong số đó, ít nhất mũi thính hơn người thường. "Đa tạ quân gia giải thích, có lẽ tiểu nhân ngu độn, vừa rồi tuy đi ngang qua đây, nhưng quả thật không chú ý có mùi hương lạ nào." Ngô Lương chắp tay nói thêm. "Tê..." Binh sĩ dẫn đầu vuốt cằm, trên mặt lộ ra vẻ khó xử, "Thật kỳ quái, Trương công khăng khăng cho rằng gần đây ẩn chứa một mùi hương lạ mà hắn chưa từng gặp qua, lệnh ta đến điều tra rõ lai lịch hương khí, nhưng ta lại chẳng ngửi thấy gì, vậy phải điều tra thế nào đây?" "Quân gia nếu không có việc gì khác, tiểu nhân có thể đi được không?" Ngô Lương thuận thế nói thêm, đồng thời trong tay còn xuất hiện thêm một khối hoàng kim nhỏ, vừa theo kiểu "bịt tai trộm chuông" nhét vào tay binh sĩ dẫn đầu, vừa cười bồi nói, "Chút tâm ý của tiểu nhân, mời các vị quân gia uống rượu." "Hiểu chuyện!" Binh sĩ dẫn đầu kia cũng thật không khách khí, vươn tay liền nhét hoàng kim vào ống tay áo, những binh sĩ khác cũng lộ vẻ tán thưởng đối với Ngô Lương.

Dù sao, hối lộ theo cách này, sau này bọn họ ít nhiều gì cũng được chia một ít.

Nhưng sau khi nhận vàng, binh sĩ dẫn đầu kia lại không buông tha, chỉ là ngữ khí hơi tốt hơn một chút nói: "Bất quá ngươi vẫn chưa thể đi, không phải chúng ta cố ý làm khó ngươi, Trương công đối với mùi hương lạ này vô cùng mê mẩn, nếu không thể tìm được nguồn gốc

của hương lạ, hắn nhất định sẽ không chịu bỏ qua, sau này chúng ta đều sẽ bị Trương công quở trách, vì vậy trước khi tìm được hương lạ thì ai cũng không thể rời đi, lát nữa Trương công nói không chừng còn phải hỏi ngươi, ngươi vừa hay đi làm bằng chứng cho huynh đệ chúng ta, chứng minh không phải chúng ta làm việc bất lợi, mà là ngươi cũng không ngửi thấy mùi hương lạ." "Cái này..." Ngô Lương liền lộ vẻ khó xử. "Sao vậy, ngươi không tình nguyện?" Binh sĩ dẫn đầu liền trợn tròn mắt. "Tình nguyện, tình nguyện, có thể giúp được các vị quân gia là vinh hạnh của tiểu nhân, tự nhiên phải dốc sức tương trợ." Ngô Lương vội vàng nói. "Ha ha ha, ngươi thấu tình đạt lý như thế, sau này con đường hành thương của ngươi nhất định sẽ một đường hanh thông, tài nguyên cuồn cuộn không cần phải nói." Binh sĩ dẫn đầu liền càng thêm tán thưởng Ngô Lương.

Tiếp đó liền phái hai người ở lại canh chừng Ngô Lương và Điển Vi, rồi tiếp tục tìm kiếm nguồn gốc hương lạ ở gần đó, ngay cả cái sọt tre úp ngược ở góc phố cũng phải lật lên cẩn thận kiểm tra một lượt, không dám có chút sơ suất nào.

Kết quả là hương lạ thì không tìm thấy.

Ngược lại lại lật ra một đống phân chó từ dưới sọt tre, mấy binh sĩ vừa tức giận chửi bới, vừa đá đổ cái sọt tre xuống đất.

Cũng là do Ngô Lương giấu túi hương khá kỹ, mà binh sĩ kia vừa rồi lại có chút kiêng dè Điển Vi, không tiến lại quá gần, nếu không nói không chừng đã tìm được nguồn gốc hương lạ rồi.

Mà điều này cũng chính là phù hợp với kế "dục cầm cố túng" của Ngô Lương.

Thứ khó có được mới bị trân trọng, thứ không nguyện dễ dàng lấy ra mới là trân bảo, nếu vừa mới gặp đã chủ động dâng hương lạ này cho Trương Lương, liền sẽ lộ ra mục đích quá rõ ràng, nói không

chừng còn gây tác dụng ngược.

Ngô Lương sở dĩ lại thiết kế ở con đường Trương Lương về phủ nhất định sẽ đi qua này, bị động chờ đợi Trương Lương chú ý đến hương lạ, cũng là đạo lý tương tự.

Quả nhiên.

Ước chừng vài phút sau, Trương Lương đã mất hết kiên nhẫn.

Rèm xe ngựa đột nhiên vén lên, Trương Lương nửa cúi người nhảy xuống từ xe ngựa, rồi liền dẫn hai tùy tùng thẳng tiến đến ngã tư này.

Binh sĩ dẫn đầu kia liền vội vàng đón lấy, lộ ra một nụ cười lấy lòng nói: "Trương công, thuộc hạ đang hết sức tìm kiếm, chỉ là tạm thời vẫn chưa phát hiện được gì, xin Trương công chờ thêm một lát, có lẽ rất nhanh sẽ tìm thấy." "Hai kẻ kia là ai?" Trương Lương căn bản không tiếp lời hắn, trực tiếp nhếch mép hỏi Ngô Lương và Điển Vi. "Bẩm Trương công, bọn họ tự xưng là thương nhân đi qua Tấn Dương Thành, để phòng ngừa có sơ sót, lỡ việc của Trương công, thuộc hạ liền giữ bọn họ lại trước, hiện giờ đang tra hỏi." Binh sĩ dẫn đầu cẩn thận từng li từng tí nói. "Ừm..." Trương Lương khẽ gật đầu, cứ thế đã đến ngã tư.

Tiếp đó hắn cứ thế đứng ở trung tâm ngã tư, rồi nhắm mắt hít một hơi thật sâu, dường như đang tỉ mỉ thưởng thức mọi mùi vị trong không khí.

Ước chừng qua thời gian một chén trà.

Trương Lương tuy chưa mở mắt, nhưng đôi chân hắn đã có động tác, tuy hai chân di chuyển biên độ cực nhỏ, thân thể hắn cũng bắt đầu chậm rãi xoay chuyển.

Cứ thế xoay khoảng một vòng, hắn cuối cùng dừng lại, và lúc này

đây, khi hắn mở mắt ra, lại vừa hay đối mặt với hai người Ngô Lương và Điển Vi. "Chết tiệt, đây là năng lực gì vậy?" Ngô Lương thấy cảnh này cũng có chút kinh ngạc, hắn còn đang đợi Trương Lương tự mình đến hỏi chuyện thì mới nhận ra hương khí trên người hắn.

Kết quả là người ta cứ thế yên lặng ngửi một lát, xem ra đã định vị chính xác nguồn gốc hương khí, mũi chó e rằng cũng chỉ đến thế mà thôi?

Chẳng lẽ Trương Lương cũng là một người có thiên phú dị bẩm?

Giống như Bạch Tinh Tinh, nàng thực ra không mang trong mình dị thuật, nhưng lại có thính lực khác thường, những người tương tự như vậy ở hậu thế cũng tồn tại, có người còn từng lên các chương trình truyền hình trở thành nhân vật công chúng mà ai cũng biết.

Vậy nên, chẳng lẽ Trương Lương cũng là người như vậy sao?

Đúng lúc đang nghĩ như vậy.

Trương Lương đã mặt trầm xuống, thẳng tắp đi về phía Ngô Lương và Điển Vi.

Còn đám binh sĩ kia lập tức rút binh khí lao tới, từng người một như chúng tinh phủng nguyệt bảo vệ Trương Lương ở trung tâm, đồng thời cũng có một bộ phận binh sĩ chặn đường lui của Ngô Lương và Điển Vi, lỡ như hai người bọn họ có chút cử động uy hiếp Trương Lương, bọn họ liền sẽ cùng nhau xông lên, bắt giữ hai người trước rồi tính sau.

Từ đó có thể thấy Trương Lương này ở Tấn Dương Thành, đặc biệt trong quân đội đóng giữ, vẫn có chút uy vọng, bất kể là vì biểu hiện, hay thật lòng bảo vệ hắn, chí ít những binh sĩ này đối với hắn khá kính sợ.

Ngô Lương tự nhiên vội vàng làm ra bộ dạng hoảng loạn.

Điển Vi học theo bộ dạng của hắn để làm, đáng tiếc diễn xuất rốt cuộc vẫn còn kém một chút, hơi có chút không tự nhiên, bất quá chi tiết nhỏ này có thể bỏ qua. "Ngươi là thương nhân qua đường?" Nhìn Ngô Lương hơi có chút bối rối, Trương Lương mặt không biểu cảm mở miệng hỏi. "Chính phải." Ngô Lương hạ mày rủ mắt đáp. "Vừa rồi bọn họ tra hỏi ngươi, vì sao ngươi lại nói dối?" Trương Lương lại cực kỳ trực tiếp hỏi. "?" Vừa nghe lời này, đám binh sĩ vừa rồi thu hoàng kim của Ngô Lương lập tức lộ vẻ nghi hoặc.

Đây là ý gì?

Người này vừa rồi đã nói mình là thương nhân qua đường, lúc này cũng thừa nhận thân phận này, sao lại thành ra nói dối?

Chẳng lẽ người này không phải thương nhân, và chỉ một ánh nhìn đã bị Trương Lương nhìn ra manh mối?

Nhưng chúng ta sao lại chẳng nhìn ra điều gì?

Đám binh sĩ này lập tức lại trợn tròn mắt đánh giá Ngô Lương và Điển Vi từ trên xuống dưới, cố gắng tìm ra sơ hở trên người Ngô Lương mà bọn họ không nhìn ra nhưng Trương Lương lại nhìn thấy ngay.

Nhưng Ngô Lương lại rất rõ ràng, Trương Lương hỏi căn bản không phải thân phận của hắn.

Dù sao hắn là sau khi nhắm mắt ngửi mùi vị rồi mới tiến lên hỏi như vậy, hắn hỏi là nguồn gốc của hương lạ.

Hắn đã khẳng định hương lạ chính là ở trên người mình, mà đám binh sĩ kia tra hỏi hắn lại không thu hoạch được gì, vậy Ngô Lương tự nhiên cũng là đã nói dối.

Bất quá chỉ thông qua câu hỏi này, Ngô Lương cũng đã nhìn ra

Trương Lương là một người không thích vòng vo tam quốc, tiếp tục nói dối với hắn tuyệt đối không phải là lựa chọn sáng suốt.

Thế là hắn liền chắp tay nói: "Trương công thật có hảo nhãn lực, tiểu nhân trên người quả thật có một loại hương vật gia truyền." Kỳ thực nên nói là khứu giác tốt.

Bất quá nếu nói thành "Trương công thật có hảo khứu giác", luôn cảm thấy hơi có chút ý mắng người, bất luận là nói ra hay nghe vào đều cảm thấy kỳ quái, vì để tránh gây ra hiểu lầm không cần thiết, hắn cuối cùng vẫn đổi một cách nói khác. "..." Vừa nghe lời này, những binh sĩ kia liền có chút không vui.

Thằng nhóc này, ngươi thật không biết điều, vừa rồi chúng ta hỏi ngươi sao ngươi không nói, cứ phải đợi đến khi Trương công nhận ra mới thừa nhận, ngươi đây là rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt a.

Mà chưa đợi Trương Lương phản ứng, Ngô Lương liền tiếp tục với vẻ mặt khó xử giải thích: "Chính vì hương vật gia truyền không thể truyền ra ngoài, bởi vậy tiểu nhân rất ít khi lấy ra cho người khác thấy, chỉ có vào ngày Đông chí này mới đeo trên người để bày tỏ sự kỷ niệm và tưởng nhớ đối với tổ tiên, trước nay chưa từng xảy ra chuyện gì, chỉ duy có hôm nay đi qua nơi đây, vừa vặn lướt qua người, không ngờ lại bị Trương công nhận ra.

Mà vừa rồi khi các vị quân gia đến tra hỏi, tiểu nhân đã biết hương vật e rằng đã bại lộ, bất quá khi đó trong lòng vẫn còn một tia may mắn, liền thử dùng lời nói dối để lừa trời qua biển, giờ thấy bản lĩnh của Trương công, mới biết hành động này có chút tự lừa dối mình và lừa dối người khác rồi." "Ừm..." Nghe Ngô Lương nói, Trương Lương lại một lần nữa nhắm mắt lại, hít một hơi thật dài, vẻ mặt hưởng thụ thưởng thức một phen, rồi mới chậm rãi mở mắt nói,

"Quả thật là hương thơm phi phàm, xứng đáng với lời nói "bí mật không truyền ra ngoài".

Ngươi đã là truyền nhân của hương này, có phương thuốc phối chế hương này không?" "Chỉ ghi nhớ trong lòng." Ngô Lương quả quyết chọn cách nói an toàn nhất.

Bất luận Trương Lương là người như thế nào, nếu Ngô Lương có phương thuốc có sẵn, Trương Lương liền có khả năng giết người cướp phương, như vậy tự nhiên là một lần xong xuôi vĩnh viễn.

Mà nếu chỉ ghi nhớ trong lòng, Trương Lương vì muốn có được phương thuốc, hoặc có được loại hương lạ này, tự nhiên không thể cướp đoạt, chỉ có thể khéo léo lấy, bất luận Trương Lương muốn làm gì, hắn đều còn có chỗ trống để thao tác. "Nếu đã như vậy, có thể đưa hương này qua cho ta tỉ mỉ thưởng thức lại một lần không?" Trương Lương cũng không bám vào vấn đề phương thuốc để truy hỏi tiếp, chuyển sang nói.

Chương 555

"Nếu Trương công coi trọng, chiếc túi hương này liền xin tặng Trương công." Ngô Lương hơi làm ra vẻ do dự, cuối cùng cũng lấy chiếc túi hương giấu trong lòng ra, hai tay dâng lên.

Một tùy tùng bên cạnh liền vội vàng tiến lên một bước, chuẩn bị nhận lấy chiếc túi hương rồi chuyển giao cho Trương Lương. "Bỏ cái tay bẩn của ngươi ra!" Trương Lương lại đột nhiên quát một tiếng, dọa cho tùy tùng kia giật mình, vội vàng cúi đầu lùi lại, rồi Trương Lương thì dưới sự bảo vệ của đám binh sĩ tự mình bước lên, trước tiên là lộ ra một nụ cười hòa nhã với Ngô Lương, rồi mới như đáp lễ mà cũng dùng hai tay nhận lấy chiếc túi hương đó. "Ân..." Đưa túi hương đến trước mặt, Trương Lương lại như trước đó mà nhắm mắt nhẹ nhàng ngửi một lần, rồi khẽ lắc đầu một bộ dạng cực kỳ say mê. "Hương tốt!

Quả thật là hương thơm tốt có một không hai!

Ngay cả ta cũng chỉ ngửi ra hương quế hoa và đàn hương, nhưng hai loại hương khí này chỉ là mùi phụ, mà mùi chủ đạo trong đó mới là chỗ tuyệt diệu nhất, đáng tiếc ta lại không ngửi ra bất kỳ manh mối nào, kỹ nghệ chế hương của tổ tiên ngươi e rằng đã đạt đến trình độ đăng phong tạo cực rồi!" Hắn chưa mở mắt, Trương Lương phảng phất ẩn sĩ, mãi không thể thoát ra khỏi mùi hương lạ đó, trong miệng lại lẩm bẩm không ngớt.

Hương khí quế hoa và đàn hương tự nhiên chính là mùi gốc từ chiếc túi hương của Chân Mật, còn mùi chủ đạo mà hắn không thể phân biệt được, thì chứng thực chính là hương khí "Hồi Hồn Hương" Ngô Lương có được từ mộ Hải Hôn Hầu. "..." Ngô Lương đang cân

nhắc nên tiếp lời thế nào.

Đúng lúc này. "Phốc thông!" Từ xa truyền đến một tiếng động trầm đục, Ngô Lương theo tiếng nhìn đi, lại thấy một cảnh tượng ngoài dự liệu.

Chỉ thấy trên xe ngựa của Trương Lương đột nhiên rơi xuống một thứ, nói chính xác thì nên là một người.

Người đó toàn thân bị trói chặt như bánh chưng, ngay cả miệng cũng bị bịt bằng vải bố, đang trên mặt đất ngọ nguậy như một con sâu.

Người này không phải ai khác, chính là Tả Từ mà Ngô Lương cảm thấy hứng thú nhất!

Giá?

Ngô Lương trong lòng kinh hãi.

Kẻ này thật là Tả Từ?!

Y có thể khẳng định, tuyệt đối không chỉ mình y không tin kẻ bị trói thành bánh ú này là Tả Từ, bất kỳ ai ở hậu thế hiểu biết về Tả Từ cũng tuyệt đối không tin kẻ này chính là Tả Từ.

Một phương sĩ lừng danh trong lịch sử, có thể xoay Tào lão bản như chong chóng, một dị sĩ gần kề thần tiên được nhiều danh nhân lịch sử và cổ tịch thừa nhận và ghi chép, lại có lúc thảm hại đến mức này, sự tương phản lớn như vậy, thật sự khiến người ta không thể tưởng tượng nổi, nói trắng ra là quá hư cấu.

Nhưng rồi y lại nghĩ.

Kẻ này lại không thể không phải Tả Từ.

Bởi vì theo tin tức Dương Vạn Lý dò la được, trước đó Tả Từ hoàn toàn không có ảnh hưởng gì ở thành Tấn Dương, dân chúng căn

bản không biết Tả Từ là ai, vì vậy bất luận là ai, bất luận vì mục đích gì, hoàn toàn không có lý do phải mạo danh Tả Từ, hành động này còn không bằng tùy tiện tìm một kẻ giả thần giả quỷ ở một thôn làng nào đó thì hiệu quả hơn.

Và cũng chính vì Tả Từ trước đó căn bản chưa từng xuất hiện ở thành Tấn Dương, như vậy mà lại có tên ở đây, đến mức Trương Lương còn gọi là Tiên sư trước mặt toàn thành, thì nếu không phải là một sự trùng hợp gần như không thể xảy ra, cái tên Tả Từ này căn bản không nên xuất hiện ở đây.

Thế nên… Đúng lúc Ngô Lương trong lòng kinh nghi bất định.

"Bốp!" Thấy Tả Từ lại lăn từ trên xe ngựa xuống, còn vặn vẹo thân thể cố gắng bỏ trốn, người đánh xe đã nhanh nhẹn nhảy xuống xe, rồi một roi quất tới.

"Ừ ừ!" Cơn đau khiến Tả Từ càng vặn vẹo dữ dội hơn, thậm chí lăn lộn trên mặt đất.

Người đánh xe rụt rè nhìn Trương Lương một cái, thấy Trương Lương cũng đang nhìn mình thì vẻ mặt lập tức lộ rõ sự sợ hãi, tiếp đó lại hung hăng quất thêm hai roi vào người Tả Từ.

"Bốp!

Bốp!" Vừa quất vừa tức giận mắng: "Đồ quỷ đoản mệnh đáng ngàn đao nhà ngươi, ngươi không muốn sống thì cứ chết đi, sao lại dám liên lụy ta?

Nếu Trương công vì thế mà trách phạt ta, ta nhất định sẽ trả lại ngươi gấp bội, còn không mau mau lên xe!" Vừa nói, hắn cũng không dám chần chừ, vội vàng túm lấy dây thừng trên người Tả Từ, dùng hết sức lôi Tả Từ vào trong xe ngựa.

"Ừ ừ!

Ừ ừ!" Tả Từ vẫn không ngừng giãy giụa.

Nhưng toàn thân y bị trói chặt như bánh ú, rất khó dùng sức thoát thân, cuối cùng vẫn bị phu xe cưỡng ép lôi về trong xe.

Trong quá trình đó.

Ngô Lương cũng chú ý đến biểu cảm của Tả Từ.

Khi Tả Từ nhìn về phía Trương Lương đang đứng cạnh Ngô Lương, trong sự không cam lòng, bi phẫn còn xen lẫn chút sợ hãi, đó là một biểu cảm khá phức tạp nhưng lại dễ hiểu, rõ ràng mối quan hệ giữa Tả Từ và Trương Lương tuyệt đối không như Ngô Lương nghĩ trước đây, mà hoàn toàn trái ngược. …… Lát sau.

Mọi thứ trở về yên tĩnh.

Khi Ngô Lương quay người lại nhìn Trương Lương bên cạnh, y mới phát hiện không biết từ khi nào Trương Lương đã đang nhìn y, trên mặt treo vẻ mặt cười như không cười.

"Trương công…" Ngô Lương vội cúi đầu, vái chào.

"Ngươi có nhận ra người này không?" Trương Lương cười hỏi.

"Tiểu nhân lần đầu gặp mặt kẻ này, sao lại nhận ra." Ngô Lương cúi đầu nói.

"Nhưng ngươi vừa nhìn thấy y thì tựa như thất thần." Trương Lương lại cười nói.

"Chỉ vì trước đó trong lễ tế, Trương công từng tiến cử y, còn gọi y là Tiên sư, tiểu nhân khi đó cũng có mặt, nên có chút ấn tượng." Ngô Lương đổi cách nói, nói: "Vì vậy vừa thấy kẻ này trong cảnh ngộ như vậy, trong lòng ít nhiều có chút kinh ngạc, nên mới thất thần." "A a, đây là lần thứ hai ngươi nói dối với bản huyện rồi." Trương Lương lại cười, không đợi Ngô Lương biện bạch, liền tiếp lời như thể đang

chơi trò chơi chữ với y: "Ngươi đã thấy kẻ này trong lễ tế, thì không nên nói là lần đầu gặp mặt, mà phải là lần thứ hai gặp mặt." "Trương công giáo huấn phải, tiểu nhân diễn đạt sai, xin Trương công thứ tội." Ngô Lương đành vội vàng lần nữa vái chào, bày ra dáng vẻ run rẩy sợ hãi xin tội.

"Hừ!

Cả đời bản huyện ghét nhất là kẻ nói dối!" Trương Lương bỗng hừ lạnh một tiếng, sắc mặt cũng đột nhiên lạnh đi.

Nhìn những binh sĩ bên cạnh Trương Lương, nghe lời này cũng như bị một cục tuyết nhét vào lòng, đồng loạt rùng mình, rụt cổ lại.

"……" Điển Vi cũng lặng lẽ rũ tay xuống, đảm bảo bất cứ lúc nào cũng có thể rút con dao đồng giấu ở thắt lưng ra.

Lần này hắn không mang cặp chùy mẹ con mà Ngô Lương đã tự mình chế tạo cho hắn, loại binh khí đó dù sao cũng có chút phô trương, để dễ dàng tiếp cận Trương Lương và giành được sự tín nhiệm của hắn hơn, Ngô Lương liền đặt con dao găm đồng của mình vào người Điển Vi.

"Trương công thứ tội, tiểu nhân biết sai, tiểu nhân biết sai rồi!" Ngô Lương cũng sợ đến tái mặt, vội vàng khúm núm cúi người xin lỗi Trương Lương.

Lần này không chỉ vì phong cách làm việc "tiên lễ hậu binh".

Mà là Ngô Lương trong lòng cũng thật sự có chút không chắc chắn.

Dù sao y vẫn nghiêng về việc người bị trói kia chính là Tả Từ.

Tả Từ là người thế nào?

Một người như vậy gặp Trương Lương còn rơi vào kết cục thê

thảm này, Ngô Lương tự nhiên có lý do tin rằng Trương Lương không phải người lương thiện, nói không chừng còn là một nhân vật tuy không được ghi chép trong sử sách, nhưng lại vô cùng đáng sợ.

Cũng vì thế.

Trước khi làm rõ hoàn toàn tình hình, Ngô Lương tự cho rằng không nên xảy ra bất kỳ xung đột nào với Trương Lương.

Thậm chí y đã có chút hối hận, lẽ ra nên bảo Dương Vạn Lý điều tra thêm nửa tháng nữa, biết đâu có thể nắm rõ một phần lai lịch của Trương Lương, chứ không phải mạo hiểm như bây giờ.

Cũng tại sử sách ghi chép về Tả Từ đã làm y hiểu lầm.

Khiến y theo quán tính cho rằng mọi chuyện ở thành Tấn Dương đều do Tả Từ chủ đạo, còn Trương Lương chẳng qua chỉ là một kẻ tiểu nhân bị Tả Từ đùa giỡn trong lòng bàn tay mà thôi.

Tiếp xúc với một kẻ tiểu nhân không tên tuổi, Ngô Lương đương nhiên không có gánh nặng hay lo lắng nào, dù sao thủ đoạn giả thần giả quỷ của y tuyệt đối sẽ không kém bất kỳ ai ở thời đại này, ít nhất cho đến nay vẫn chưa gặp phải đối thủ nào thật sự có thể đấu vài chiêu.

"Thơm quá…" Đối mặt với sự sợ hãi của Ngô Lương, Trương Lương ngược lại không còn nhìn y nữa, mà lại đưa chiếc túi thơm lên mặt, nhắm mắt lại thưởng thức kỹ một lúc, miệng lẩm bẩm: "Thật là thơm quá, đời ta chưa từng thấy mùi hương nào kỳ lạ đến vậy." "Nếu Trương công thích, tiểu nhân nguyện pha chế thêm vài phần dâng Trương công thưởng thức, chỉ mong Trương công đừng chấp tội thất ngôn của tiểu nhân." Ngô Lương vội vàng lần nữa cúi người, thuận theo ý Trương Lương nói.

Nghe lời này, Trương Lương cuối cùng cũng mở mắt ra, hứng thú

nhìn y nói: "Nếu đã vậy, ngươi tuy không thể giao bí phương tổ tiên truyền lại cho ta, nhưng lại có thể dựa vào bí phương chế tạo hương này cho ta ư?" "Có gì là không thể?

Ngựa tốt cần Bá Lạc thưởng thức, Bá Nha cũng cần Tử Kỳ tri âm, nếu tổ tiên tiểu nhân biết hương này lại được Trương công yêu thích đến vậy, hẳn cũng sẽ vô cùng vui mừng." Ngô Lương cười nịnh nói.

"A a, ngươi đúng là một người khéo léo." Trương Lương vẫn giữ vẻ hứng thú, không tỏ ý khen chê nói: "Vài phần nhỏ e rằng không thể làm ta thỏa mãn… Nếu ngươi đã nói vậy, vậy hãy theo ta về phủ đi, chỉ cần ngươi một lòng vì ta chế tạo hương này, ta tự khắc sẽ không bạc đãi ngươi." Vừa nói, Trương Lương cũng không quản Ngô Lương có đồng ý hay không, quay người đi về phía xe ngựa.

"Đi!" Những binh sĩ kia tự giác vây lấy Ngô Lương và Điển Vi, áp giải họ đi theo sau xe ngựa. …… "Công tử…" Trơ mắt nhìn Ngô Lương bị Trương Lương đưa đi, đồng thời cũng chứng kiến mọi chuyện vừa xảy ra, trong lòng Dương Vạn Lý tự nhiên có chút lo lắng.

Chỉ là may mắn thay hắn không phải Ngô Lương, cũng không biết Tả Từ rốt cuộc là người như thế nào trong sử sách, hơn nữa cũng không thấy Ngô Lương ra ám hiệu cầu cứu, hắn dù có chút lo lắng cũng chỉ có thể cố nén xuống, tiếp tục ẩn mình trong bóng tối để giám sát.

Lúc này trong lòng Ngô Lương cũng có chút bất an.

Y đã sớm nghe ra hàm ý trong lời nói của Trương Lương: "Vài phần nhỏ e rằng không thể làm ta thỏa mãn…" Điều này e rằng là ý định giam cầm y trong Trương phủ cả đời, chỉ cần vĩnh viễn giữ y lại, tự nhiên cũng không cần bức ép hỏi bí phương gì, sau này tự khắc sẽ có hương liệu liên tục dâng lên.

Đương nhiên.

Ngoài những điều này, Ngô Lương còn có những mặt lo lắng khác.

Trương Lương đưa ra quyết định đưa y về quá mức dứt khoát, dường như căn bản không hề suy nghĩ kỹ lưỡng.

Sau một thời gian ngắn tiếp xúc, Ngô Lương tuyệt đối sẽ không cho rằng Trương Lương là một người đầu óc đơn giản.

Nhưng bất luận là sự xuất hiện đột ngột của Ngô Lương, hay phản ứng của Ngô Lương khi nhìn thấy Tả Từ, hoặc là tên tuổi và lai lịch của Ngô Lương, Trương Lương đều không hề hỏi rõ ngọn ngành.

Ngô Lương không cho rằng Trương Lương không suy nghĩ về những vấn đề này.

Mà khả năng lớn hơn là Trương Lương căn bản không quan tâm đến những vấn đề đó, hắn có sự tự tin tuyệt đối và thủ đoạn để đối phó với mọi tình huống bất ngờ từ y, vì vậy không có gì phải sợ.

Dù sao Tả Từ ở chỗ hắn cũng rơi vào kết cục thê thảm.

Nếu là như vậy, kẻ nên lo lắng bây giờ đương nhiên là Ngô Lương, lần này y rất có khả năng là dê vào miệng cọp.

Cũng chính vì thế.

Ngô Lương tuy không mang theo "Hồi Hồn Hương" bên mình, nhưng lại không lấy đó làm cớ xin Trương Lương cho y thời gian về chuẩn bị một chút.

Chương 556

Phường Nhân Quân bây giờ đã trở thành một trong những quân bài tẩy quan trọng nhất của y.

Nếu Trương Lương thực sự khó đối phó, sau này y còn phải dựa vào quân bài tẩy này để thoát thân, tuyệt đối không thể bộc lộ sớm trong lúc này… Hơn nữa lần này cũng khác với lúc ở Trung Sơn quốc.

Khi đó kẻ địch trực tiếp nhất của Phường Nhân Quân là gia phó Chân phủ, còn lần này trực tiếp phải đối mặt là quân giữ thành Tấn Dương.

Phường Nhân Quân chỉ có bấy nhiêu binh lực hữu sinh, bất luận xảy ra tình huống nào cũng nên tính toán lâu dài, tuyệt đối không được hành động theo cảm tính… Vì vậy tiếp theo.

Tốt nhất vẫn là tùy cơ ứng biến.

Hãy xem sau khi đến Trương phủ, Trương Lương sẽ sắp xếp cho y thế nào.

Y cũng không lo Trương Lương trông coi quá chặt mà không thể truyền tin tức ở đây ra ngoài, trước khi đến đây y thực ra đã chuẩn bị hai phương án về mặt này.

Một là Dương Vạn Lý.

Một phương án khác là Chân Mật.

Một khi đã vào Trương phủ, sau khi y chìm vào giấc ngủ, Chân Mật liền có thể báo mộng cho y, và trong mộng, Ngô Lương liền có thể thần không biết quỷ không hay truyền tình hình bên trong ra ngoài, tuyệt đối sẽ không gây sự chú ý của Trương Lương. …… Trước khi vào Trương phủ.

Con dao găm đồng giấu trên người Điển Vi liền bị tùy tùng của Trương Lương lục soát ra.

Điển Vi tự nhiên không muốn dễ dàng giao ra, đây là đồ của Ngô Lương, Ngô Lương có thể vì cặp chùy của hắn mà đánh giết Mã Siêu, hắn tự nhiên cũng có thể vì con dao găm đồng của Ngô Lương mà liều chết một phen.

Nhưng Ngô Lương đã kịp thời dùng ánh mắt ngăn cản hắn.

Chỉ là một con dao găm đồng mà thôi, tuy đã theo y một thời gian, dùng cũng rất tiện tay, nhưng trong tình cảnh này, Ngô Lương phân biệt được nặng nhẹ, cũng sẽ không quá chấp niệm, huống hồ sau này cũng không phải không có cơ hội lấy lại.

Và sau khi vào Trương phủ.

Trương Lương lại không lập tức triệu kiến Ngô Lương để đưa ra yêu cầu gì, cũng không canh giữ nghiêm ngặt y và Điển Vi, thậm chí không tách hai người họ ra, còn sắp xếp cho họ một gian sương phòng cảnh trí cực đẹp để cùng ở.

Bên cạnh gian sương phòng này cũng là một gian sương phòng khác.

Từ bên ngoài nhìn vào thì không có gì khác biệt so với sương phòng của hai người họ, kích thước và hướng cũng hoàn toàn giống nhau, theo truyền thống của thiên triều, bình thường người ở bên trong lẽ ra cũng là người có thân phận tương tự họ.

Tuy nhiên lúc này cửa phòng đó đóng chặt, ngoài cửa còn khóa một ổ khóa đồng.

Trông có vẻ tạm thời không có ai ở.

Nhưng khi đi qua, Ngô Lương vẫn chú ý đến một chi tiết nhỏ: trên ổ khóa đồng ở cửa sương phòng bên cạnh không có chút bụi nào bám,

ngược lại trên ổ khóa đồng ở sương phòng của Ngô Lương và Điển Vi lại bám một lớp bụi.

Đây hẳn không phải là do gia phó sơ suất khi dọn dẹp.

Có lẽ bây giờ phòng bên cạnh thực sự có người ở, chỉ là tạm thời ra ngoài mà thôi.

Hoặc là người đó vừa mới đi không lâu trước khi họ đến.

"Các ngươi cứ vào trước đi, lát sau tự sẽ có gia phó đưa chăn nệm và vật dụng thường ngày tới." Binh sĩ dẫn đường lạnh nhạt nói với Ngô Lương và Điển Vi sau khi mở ổ khóa đồng.

"Đa tạ quân gia, đây là chút lòng thành của tiểu nhân…" Ngô Lương dứt khoát lại móc ra một miếng vàng nhỏ, cố gắng tạo dựng chút giao tình với binh sĩ này… Thực ra lượng vàng nhỏ y mang theo người trước khi vào phủ cũng bị lục soát ra, nhưng không ai chiếm làm của riêng, toàn bộ đã được trả lại cho y.

Kết quả lời chưa nói xong, binh sĩ kia liền gạt tay y trở lại, cứng nhắc cảnh cáo: "Nếu không muốn tự chuốc khổ vào thân, sau này đừng có khoe những tiểu xảo này ở Trương công phủ!" "Vâng vâng, quân gia giáo huấn phải, là tiểu nhân đường đột rồi." Ngô Lương cười gượng, đành cất vàng trở lại.

Đúng lúc này.

"A——!" Ngoài viện bỗng truyền đến một tiếng kêu thảm thiết bi ai, như xé lòng xé phổi.

"Chuyện gì vậy?!" Ngô Lương giật mình kinh hãi, vô thức muốn thò đầu ra ngoài nhìn.

"Không có gì đáng xem." Binh sĩ kia cũng không ngăn cản, mà cực kỳ bình tĩnh nói: "Chỉ là người ở phòng bên cạnh các ngươi hôm nay không nghe Trương công khuyên nhủ mà làm càn, vì vậy Trương công

sai người thi hành chút hình phạt với y mà thôi." "Thi hành chút hình phạt…" Ngô Lương tự nhiên không tin lời biện hộ này.

Nếu chỉ là chút hình phạt, tiếng kêu kia tuyệt đối sẽ không bi ai đến vậy, đây tuyệt đối không chỉ đơn giản là chịu đau.

Đang nghĩ như vậy.

Vài binh sĩ khiêng một người vào trong viện.

Người đó chính là Tả Từ, và lúc này, má trái của Tả Từ đã hoàn toàn nhuộm đỏ máu tươi, con mắt trái trước đó còn lành lặn, thì nay đã biến thành một hốc đen ngòm đang rỉ máu ra ngoài! ---------- Lúc này, Tả Từ hẳn đã đau đến ngất đi.

Con mắt còn lại nhắm nghiền, y như một thi thể được mấy binh sĩ khiêng vào giữa, không có bất kỳ phản ứng nào, cũng không thấy động tĩnh rõ rệt.

"Cái này…" Ngô Lương trong lòng tự nhiên lại thắt lại.

Nếu không biết quỹ đạo lịch sử, y suýt nữa đã nghĩ mình bị tử thần học sinh tiểu học nhập hồn.

Hạ Hầu Đôn như vậy, Tả Từ cũng như vậy, trước khi gặp y, hai người này đều còn lành lặn, nhưng sau khi gặp y không lâu thì đều mất một con mắt.

May mắn thay lịch sử đã cho câu trả lời.

Hai kẻ xui xẻo này vốn dĩ đều phải mù một mắt, không có bất kỳ quan hệ trực tiếp nào với việc y có xuất hiện hay không.

"Đã nhìn rõ chưa?

Đây chính là kết cục của kẻ trái ý Trương công, hai ngươi hãy tự xem xét mà làm!" Binh sĩ dẫn Ngô Lương và Điển Vi vào lạnh lùng nói.

Rất rõ ràng hắn không ngăn cản Ngô Lương thò đầu ra khỏi phòng để xem tình hình bên ngoài cũng là cố ý, mục đích chính là để cảnh cáo Ngô Lương và Điển Vi, dạy họ phải thành thật một chút.

"Đa tạ quân gia chỉ điểm." Ngô Lương quay đầu lại, cúi đầu ngoan ngoãn vái chào binh sĩ này.

"Sau này phạm vi hoạt động của các ngươi trong phủ chính là cái sân này, không có sự cho phép của Trương công thì không được tự ý ra ngoài, những việc Trương công giao phó các ngươi cũng phải hết sức đi làm, nếu dám cố ý trì hoãn, lừa dối Trương công, đến lúc đó có các ngươi ăn trái đắng, đã hiểu rõ chưa?" Binh sĩ kia lại nói.

"Hiểu rõ, hiểu rõ, tiểu nhân không dám." Ngô Lương lại cười nịnh gật đầu.

"Nếu đã vậy, các ngươi cứ đợi ở đây đi, chờ gia phó sắp xếp ổn thỏa cho các ngươi xong, Trương công tự sẽ triệu các ngươi đến nói chuyện." Nói xong câu đó, binh sĩ kia liền đi thẳng không quay đầu lại.

Ngô Lương và Điển Vi ở lại trong sương phòng, ngầm trao đổi ánh mắt.

Lúc này vẫn chưa thể nói chuyện.

Ngay cả thì thầm cũng phải cực kỳ chú ý.

Không chỉ vì bất cứ lúc nào cũng có gia phó đến sắp xếp cho họ, mà còn vì cửa phòng bên cạnh đã mở.

Mấy binh sĩ khiêng Tả Từ đưa y vào phòng bên cạnh, tức là Ngô Lương đoán không sai trước đó, phòng bên cạnh quả nhiên có người ở, và người đó không ai khác chính là Tả Từ.

Bây giờ họ và Tả Từ đều là "tù nhân" của Trương Lương, và hai gian sương phòng trông có vẻ không tệ này, thực ra chính là hai gian phòng giam không có song sắt.

Tuy nhiên Ngô Lương cũng không lo Tả Từ có nguy hiểm đến tính mạng.

Trong ghi chép lịch sử, Tả Từ cũng mù một mắt, vậy y hẳn là mệnh nên có kiếp này, và kiếp này khẳng định không lấy đi mạng sống của y, nếu không sẽ không có chuyện Tả Từ sau này đùa cợt Tào lão bản, và được Tào Thực viết vào 《Biện Đạo Luận》.

Chỉ là Tả Từ bây giờ rốt cuộc ở trình độ nào, vẫn còn phải đặt một dấu hỏi.

Bởi vì biểu hiện trước đó trong lễ tế không hề lộ ra bất kỳ dấu vết phép thuật nào, ngay cả những rượu thịt đó cũng được khiêng ra từ phía sau đài tế, chứ không phải như Ngô Lương nghĩ là lấy mãi không hết, dùng mãi không cạn, thậm chí không liên quan gì đến trò ảo thuật.

Tuy nhiên Ngô Lương cho rằng Tả Từ khẳng định vẫn chưa đạt đến trình độ đùa cợt Tào lão bản như trong sử sách.

Nếu không bây giờ y đã không dễ dàng bị Trương Lương giam cầm, còn bị Trương Lương tàn nhẫn móc một con mắt, chỉ cần có khả năng phản kháng, dù là giả vờ, đến bước móc mắt này, hẳn cũng không thể tiếp tục giả vờ được nữa.

Trừ phi, Trương Lương đáng sợ hơn nhiều so với tưởng tượng, khắc chế Tả Từ đến chết… Và nếu Tả Từ bây giờ thực sự chưa đạt đến trình độ đùa cợt Tào lão bản, vậy thì sau này, Tả Từ hẳn vẫn còn một cơ duyên đủ để thay đổi vận mệnh.

Ít nhất theo tình hình hiện tại mà nói.

Nếu không có một cơ duyên có thể gọi là kỳ tích, Tả Từ tuyệt đối không thể thoát khỏi lòng bàn tay Trương Lương, rất có khả năng không bao lâu sẽ chết trong Trương phủ, cho dù có sinh mệnh cứng cỏi như gián, đời này y e rằng cũng chỉ có thể co ro trong Trương phủ

ngoan ngoãn làm một con chó vẫy đuôi cầu xin.

Như vậy trong lịch sử tự nhiên cũng sẽ không còn một phương sĩ lừng danh được hậu thế ca ngợi như vậy nữa.

Cùng lúc đó.

Ngô Lương thực ra cũng đang lo lắng cho hoàn cảnh của mình.

Y tự cho rằng hy vọng Tả Từ vẫn chưa đạt đến trình độ có thể đùa cợt Tào lão bản như trong lịch sử, như vậy Trương Lương hẳn cũng không cao thâm khó lường đến thế, chỉ có như vậy, y mới còn chút khoảng trống để thao tác trong bóng tối.

Nếu không.

Lần này cũng sẽ trở thành một đại kiếp nạn trong sự nghiệp xuyên không của y, muốn thoát thân e rằng phải trả một cái giá không nhỏ. …… Lát sau.

Bên cạnh truyền đến tiếng bước chân binh sĩ rời đi, cửa phòng cũng bị đóng sập, tiếp đó không còn bất kỳ động tĩnh nào.

Chắc là trong phòng bên cạnh chỉ còn lại Tả Từ đang hôn mê.

Vì chưa nắm rõ tình hình của Trương Lương và Trương phủ, tuy lúc này và Tả Từ chỉ cách nhau một bức tường đặc, nhưng Ngô Lương vẫn không hành động thiếu suy nghĩ, mà ngoan ngoãn ở lại trong phòng chờ gia phó đến sắp xếp.

Khoảng chừng bằng thời gian đốt mấy chén trà, quả nhiên có bốn nam gia phó đến.

Những nam gia phó này không chỉ mang theo chăn nệm để Ngô Lương và Điển Vi sử dụng, mà còn dọn dẹp sương phòng thật tỉ mỉ một lượt, khi đi còn cung kính vái chào Ngô Lương và Điển Vi cáo biệt.

Rõ ràng trong mắt những nam gia phó này.

Ngô Lương và Điển Vi không thể xem là tù nhân của Trương Lương, mà càng giống khách của Trương Lương, bất luận Trương Lương và những binh sĩ kia có thái độ thế nào với hai người họ, họ vẫn không dám làm càn.

Và điều này cũng khiến Ngô Lương nghi hoặc.

Y bây giờ hơi không rõ vị trí cụ thể của mình trong Trương phủ, tuy nhiên từ lời nói của binh sĩ kia vừa rồi có thể nghe ra, hoàn cảnh của y hiện tại không nghi ngờ gì là giống với Tả Từ.

Chương 557

Tức là Trương Lương có thể móc mắt Tả Từ, cũng có thể móc mắt y.

Vì vậy khi tiếp xúc với Trương Lương sau này, nhất định phải cực kỳ cẩn thận.

"Công tử…" Chờ bốn nam gia phó đi rồi, Điển Vi đóng cửa phòng lại, quay người định nói gì đó với Ngô Lương.

"Suỵt!" Ngô Lương lập tức làm một động tác ra hiệu im lặng, rồi vẫy tay gọi Điển Vi đến gần, sau đó mới hạ giọng cực thấp thì thầm vào tai hắn: "Bây giờ hoàn cảnh của chúng ta vô cùng bất lợi, cẩn thận vách tường có tai." "Vậy chúng ta tiếp theo nên làm thế nào?" Điển Vi gật đầu, cũng thì thầm: "Vi tuy bất tài, nhưng nếu liều mạng, có lẽ chưa chắc đã không thể đưa công tử an toàn ra khỏi Trương phủ, và nếu công tử có thể truyền tin tức ra ngoài, bảo Phường Nhân Quân trong ứng ngoài hợp, nắm chắc phần thắng có lẽ sẽ lớn hơn một chút." "Nếu thật sự muốn như vậy, vừa rồi ở bên ngoài ta đã bảo ngươi ra tay rồi, cần gì phải đợi đến bây giờ thâm nhập Trương phủ mới nghĩ đến việc bỏ trốn?" Ngô Lương khẽ lắc đầu, tựa như đã có kế hoạch trong lòng nói.

Thực ra chỉ có y trong lòng rõ, bây giờ lời nói này của y mang theo chút thành phần cố tỏ ra bình tĩnh.

Kể từ khi nhìn thấy Tả Từ bị trói thành bánh ú, sự phát triển của sự việc đã hoàn toàn vượt ngoài tầm kiểm soát của y, mỗi một chuyện đều đang chấn động y, khiến y không kịp ứng phó.

Cũng chính vì thế, Ngô Lương càng cho rằng đối đầu trực diện với Trương Lương không phải là một hành động sáng suốt.

Bây giờ nếu còn muốn toàn thân mà rút lui, cách tốt nhất chính là trước tiên cứ giả vờ hợp tác với Trương Lương, đóng vai một kẻ ngoan ngoãn thức thời, chờ sau khi làm rõ hoàn toàn mọi chuyện bên trong và thực lực thật sự của Trương Lương, rồi mới tùy cơ mà hành động.

Nếu không thành, kết cục của y có thể sẽ thê thảm hơn Tả Từ, Phường Nhân Quân chúng nhân cũng có thể lật thuyền trong rãnh thoát nước này.

"Vậy ra công tử thực ra đã có kế hoạch trong lòng?" Thấy Ngô Lương nói vậy, Điển Vi liền an tâm không ít.

"Cứ tĩnh quan kỳ biến, ta tự có kế sách." Ngô Lương không tỏ ý khen chê nói.

Bây giờ việc đầu tiên y cần làm chính là nghĩ kỹ lời biện bạch, ứng phó với lời nói chuyện tiếp theo của Trương Lương, bởi vì binh sĩ kia vừa rồi đã nói, chờ gia phó đến sắp xếp ổn thỏa cho họ xong, Trương Lương hẳn sẽ triệu kiến họ.

Đây là cửa ải đầu tiên y cần vượt qua.

Vì vậy phải chuẩn bị trước một bộ lời biện bạch với Điển Vi, tránh để lộ ra sơ hở gì trước mặt Trương Lương, khiến Trương Lương bắt đầu nghi ngờ thân phận thật sự của họ. …… Tuy nhiên Ngô Lương và Điển Vi rất nhanh đã chuẩn bị xong lời biện bạch.

Nhưng mãi vẫn không đợi được Trương Lương triệu kiến, dường như Trương Lương đã quên bẵng họ.

Một canh giờ.

Hai canh giờ.

Ba canh giờ… Mãi cho đến khi mặt trời lặn, Ngô Lương suýt nữa đã nghĩ Trương Lương thực sự quên mất họ, thì lại đợi được gia phó

đến đưa cơm cho hai người họ.

Bữa cơm gia phó mang đến rất thịnh soạn.

Có rượu có thịt còn có bánh nướng bột mì trắng rất quý báu ở thời đại này.

"Vị tiểu ca này, có phải Trương công sai ngươi đến đưa cơm cho chúng ta không?

Xin hãy thay ta tạ ơn Trương công khoản đãi." Thấy bữa tối thịnh soạn này, Ngô Lương lại cảm thấy Trương Lương không quên họ, bèn vái chào và thăm dò gia phó kia.

"Tiên sinh tuyệt đối đừng như vậy, tiểu nhân không dám nhận!" Gia phó kia sợ hết hồn, vội vàng tránh sang một bên xin lỗi Ngô Lương: "Tiểu nhân làm gì có thể nói chuyện với chủ nhân, tuy nhiên ý tạ ơn của tiên sinh tiểu nhân tự sẽ chuyển đạt cho quản sự, còn về việc quản sự có chuyển đạt cho chủ nhân hay không, đó liền không phải là việc tiểu nhân có thể hỏi." "Vậy thì có làm phiền tiểu ca rồi." Ngô Lương lại chắp tay nói.

"Tiểu nhân cáo lui." Gia phó kia lại một lần nữa nhảy tránh ra, rồi cúi đầu vội vã lùi ra khỏi sương phòng như chạy trốn, hoàn toàn không dám giao tiếp quá nhiều với Ngô Lương.

Nhìn cánh cửa phòng mà gia phó kia đóng lại.

Quản sự ư?

Ngô Lương tạm thời vẫn chưa biết ai là quản sự của Trương phủ.

Tuy nhiên chức vụ này thường là người quản lý công việc nội vụ của Trương phủ, tự nhiên cũng là người rất được Trương Lương tin tưởng, vì vậy những chuyện của Trương Lương vị quản sự này hẳn cũng biết không ít.

Vì thế người này cũng có khả năng là một điểm đột phá.

Đang nghĩ như vậy.

"Đông đông đông!

Đông đông đông!" Sương phòng bên cạnh truyền đến tiếng gõ cửa rất chừng mực.

Hẳn là sau khi đưa cơm cho họ xong, gia phó kia chuyển hướng sang đưa cơm cho Tả Từ ở phòng bên cạnh.

Đáng tiếc tiếng gõ cửa vang lên năm sáu lần, bên cạnh lại không có bất kỳ tiếng trả lời nào.

"Suýt nữa quên Tả Từ, đã mấy canh giờ rồi, Tả Từ vẫn còn hôn mê ư?

Chắc không phải chết rồi chứ?" Ngô Lương vừa nghiêng tai lắng nghe, vừa thầm nghĩ.

"Tiên sinh, ta muốn vào rồi." Tiếng gia phó vang lên đúng lúc.

"……" Vẫn không có bất kỳ tiếng trả lời nào.

Cuối cùng.

"Kẽo kẹt——" Cùng với một tiếng động khẽ, hẳn là gia phó kia gõ cửa nửa ngày, lại gọi mấy tiếng mà vẫn không thấy ai trả lời, bất đắc dĩ đành tự ý mở cửa vào.

Cũng đúng lúc này.

"Y!" Bên cạnh bỗng truyền ra một tiếng giật mình.

Đây hiển nhiên là tiếng người đột nhiên tỉnh dậy từ giấc ngủ hoặc hôn mê, Tả Từ tỉnh rồi!

"A!

Tiên sinh ngươi…" Gia phó kia lập tức phát ra một tiếng kêu kỳ

quái, hẳn là bị hốc mắt đen ngòm và khuôn mặt loang lổ máu của Tả Từ dọa sợ.

"A a a!

Mắt ta… Mắt ta… Mắt ta ở đâu!

A!" Đây chính là tiếng của Tả Từ, hẳn là vừa tỉnh dậy cơn đau xé lòng xé phổi liền ập đến lần nữa, đau đến mức y không nhịn được kêu la.

"Tiên, tiên sinh, cơm đã đặt ở đây rồi, tiểu nhân cáo, cáo lui!" Gia phó kia càng không dám tiếp lời, lắp bắp nói ra câu đó xong, liền truyền đến tiếng bước chân vô cùng hoảng loạn, cùng với tiếng đóng cửa nặng nề cuối cùng.

"Mắt ta!

Mắt ta!

A…" Tả Từ vẫn không ngừng kêu la đau đớn.

Cùng với tiếng bước chân vội vã của gia phó dần xa, bên cạnh lại truyền đến tiếng "phịch", dường như có vật nặng nào đó rơi xuống đất.

Nếu không lầm thì, vật nặng này khả năng cao chính là Tả Từ.

Y trong lúc đau khổ lăn lộn, bất cẩn từ trên giường ngã xuống đất.

"……" Ngô Lương và Điển Vi ở phòng bên cạnh nghe những động tĩnh này, trao đổi ánh mắt với nhau, nhưng không chủ động tiếp lời.

Kẻ địch của kẻ địch liền có thể trở thành bạn bè.

Bây giờ Tả Từ rơi vào kết cục thảm hại như vậy đều là do Trương Lương gây ra, trừ phi vì thế mà mắc hội chứng Stockholm, trong lòng nhất định đối với Trương Lương tràn đầy oán hận.

Và Ngô Lương bây giờ ở trong hoàn cảnh tương tự, tự nhiên càng có cơ hội trở thành "bạn bè".

Hơn nữa từ tình hình đã biết hiện tại mà nói, trận lễ tế kỳ lạ được tổ chức trên đài tế ban ngày, hẳn cũng không phải do Tả Từ chủ đạo, mà càng giống Trương Lương chủ đạo.

Vì vậy Ngô Lương có lý do tin rằng, về trận lễ tế Quan Vũ kia, Tả Từ nắm được một số tin tức nội bộ.

Đồng thời Tả Từ cũng nhất định đã có một sự hiểu biết nhất định về Trương Lương.

Vậy nên Tả Từ cũng có thể xem là một điểm đột phá.

Tuy nhiên bây giờ vẫn chưa phải là lúc tiếp xúc điểm đột phá này.

Trời biết lúc này có ai đang giám sát từng cử động của y và Tả Từ hay không, huống hồ cách một bức tường đặc, y bây giờ nếu muốn giao lưu với Tả Từ, tuyệt đối không thể nói thì thầm như với Điển Vi, thật sự quá không an toàn.

Huống hồ Tả Từ cũng chưa chắc đã nguyện ý tin tưởng y khi chỉ cách một bức tường đặc, cho dù có giao lưu cũng chưa chắc có thể dò ra tin tức hữu ích nào, nói không chừng còn có thể bị Tả Từ lợi dụng… Trong quá trình Ngô Lương suy nghĩ.

Tả Từ đã không còn kêu la đau đớn, mà chuyển sang rên rỉ khẽ hơn một chút, nhưng nỗi đau truyền ra lại không hề giảm đi chút nào.

Ngô Lương hoàn toàn có thể tưởng tượng y bây giờ đang trải qua nỗi đau như thế nào, nhưng rất đáng tiếc, y cũng không thể làm gì được… Cho dù có khả năng giúp đỡ, ví dụ như "Hãn Thanh" vừa mới có được, trước khi xác định Tả Từ có thể tin tưởng, y cũng sẽ không mạo hiểm ra tay giúp đỡ.

Cứ như vậy nương theo tiếng rên rỉ của Tả Từ.

Y và Điển Vi ngồi xuống bàn, lặng lẽ thưởng thức bữa tối mà gia phó vừa mang đến.

Rượu là rượu ngon.

Thịt cũng là thịt ngon.

Bánh nướng làm từ bột mì trắng cũng là bánh ngon.

Tuy nhiên lúc này ăn trong miệng hai người họ, lại như nhai sáp, khó nuốt trôi.

"Ăn xong bữa cơm này, Trương Lương hẳn sẽ triệu ta đến gặp mặt rồi chứ?" Ngô Lương thầm nghĩ.

Tuy rằng đã chuẩn bị trước lời biện bạch với Điển Vi, nhưng lúc này trong lòng y vẫn có chút bất an.

Lúc này Ngô Lương cứ như kẻ chờ đợi chiếc giày thứ hai rơi xuống lầu.

Thế nhưng, chiếc giày thứ hai mãi chẳng chịu rơi, y và Điển Vi cứ thế trố mắt nhìn nhau, đợi mãi tới giờ Tuất (khoảng 8 giờ tối), vẫn không thấy ai đến triệu kiến.

Thời đại này khác biệt với hậu thế.

Ngoại trừ một vài nơi đặc thù, người dân cơ bản không có mấy hoạt động về đêm, mà cho dù là những nơi đặc thù đó, cũng sẽ đóng cửa sớm, không tiếp tục đón khách, thậm chí ngay cả đèn lồng trước cửa cũng sẽ tắt lịm.

Chương 558

Đặc biệt là vào mùa đông ở phương Bắc.

Khoảng chừng năm giờ chiều trời đã tối sầm, sáu giờ là đã vào đêm.

Người dân ăn tối xong, ngoài những việc liên quan đến truyền giống, thì chẳng còn hoạt động giải trí nào khác.

Đặc biệt là những gia đình nghèo khó, đến cả đèn dầu cũng tiếc không dám thắp, chỉ có thể đi ngủ sớm.

Mà cho dù là những nhà quyền quý, đa phần cũng đã hình thành quy luật sinh hoạt tương tự, đến giờ Tuất thì trừ những người canh đêm và tuần phu, cơ bản sẽ không còn mấy ai ra ngoài hoạt động nữa.

Chẳng lẽ ôm vợ cả hoặc thiếp thất chui vào chăn ấm chẳng thơm tho hơn sao?

"Xem ra hôm nay Trương Lương đại khái sẽ không triệu kiến chúng ta nữa rồi," Ngô Lương bất đắc dĩ nói.

Nghĩ lại hôm nay là Đông Chí, ngoài buổi tế lễ cử hành ở cổ tế đài ban ngày, nhà Trương Lương có lẽ cũng sẽ tổ chức một vài hoạt động, Trương Lương đích xác có thể căn bản chẳng có thời gian để ý đến y.

Dù sao thì hiện tại, trong mắt Trương Lương, y chẳng qua chỉ là một sư phụ chế hương mà thôi.

Tuy rằng phường gian có lời đồn y lấy Tuân Úc làm gương mà si mê hương vật, nhưng chưa hẳn đã cần quá coi trọng một sư phụ chế hương như y.

"Nếu không công tử cứ lên giường nghỉ ngơi trước đi, mạt tướng

sẽ ở một bên thủ hậu," Điển Vi nghiêm mặt nói.

"Ngươi cũng đi nghỉ ngơi đi, dưỡng đủ tinh thần mới có thể giúp ta ứng phó gia sự," Ngô Lương khẽ gật đầu, mỉm cười nói, "Huống hồ chúng ta hiện tại đã ở nơi đây rồi, Trương Lương nếu muốn hại chúng ta căn bản chẳng cần bày mưu gian gì, bởi vậy chúng ta cũng không cần quá khẩn trương, hết thảy cứ tùy cơ ứng biến là được." "Công tử nói phải," Điển Vi đáp.

Thế là hai người cùng cởi giày và y phục, nằm xuống giường.

Không lâu sau, bên Ngô Lương đã vang lên tiếng ngáy đều đều, còn bên Điển Vi thì tĩnh lặng không tiếng động.

Ngô Lương đã ngủ rồi.

Điển Vi lại không dễ dàng đi vào giấc ngủ như vậy.

Lắng nghe tiếng ngáy của Ngô Lương, Điển Vi trong lòng suy nghĩ rất nhiều.

Y cũng không biết ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng có một điều có thể khẳng định, một khi Trương Lương có hành động bất lợi với Ngô Lương, bất kể tình huống lúc đó có bị động đến đâu, y nhất định sẽ dốc hết toàn lực bảo hộ Ngô Lương chu toàn.

Y biết thực lực của mình.

Người thường căn bản không thể đến gần y, nhưng hôm nay khi tiến vào Trương phủ, y đã chú ý đến tình hình phòng bị của Trương phủ.

Cực kỳ nghiêm ngặt.

Một Trương phủ nhỏ bé, chỉ riêng binh sĩ và hộ vệ có thể nhìn thấy đã có hơn trăm người, tất cả đều mang theo lợi khí.

Còn những kẻ không nhìn thấy thì không thể nói trước được.

Ngoài ra còn có quân thủ thành Tấn Dương mà Trương Lương có thể điều khiển, theo Dương Vạn Lý nói, thành Tấn Dương tổng cộng có hơn ngàn quân thủ, hơn nữa vì thành Tấn Dương rất gần quận thành Thái Nguyên, tùy thời có thể cầu viện tới quận thành Thái Nguyên, trong vòng một hai canh giờ có thể lại có một đợt viện quân rất đáng kể.

Đồng thời đối mặt với nhiều người như vậy, một khi xảy ra xung đột, y không thể đảm bảo nhất định có thể bảo vệ Ngô Lương toàn thân mà lui.

Còn về bản thân y, cũng không phải là mình đồng da sắt, nhưng điều đó không nằm trong phạm vi cân nhắc của y.

Sĩ vì tri kỷ giả tử.

Ngô Lương lúc trước vừa nhìn đã trọng dụng y, đưa y ra khỏi quân thủ Trân Lưu, từ đó tránh được sự chèn ép của Hoa Sủng tâm hung hiểm hách, hơn nữa còn giúp y đạt được tự do rượu thịt, lại còn khiến y phù dao trực thượng quan bái Giáo úy, ân tri ngộ như vậy, đáng giá để lấy tính mạng báo đáp.

Điển Vi nằm trên giường suy đi nghĩ lại.

Cuối cùng vẫn không tìm ra được một phương pháp nào có thể tuyệt đối bảo đảm an toàn cho Ngô Lương.

Nhưng khi quay đầu nhìn về phía Ngô Lương đã chìm vào mộng đẹp, Điển Vi lập tức an tâm không ít.

Vừa có thể ăn, vừa có thể ngủ.

Trông có vẻ vô tâm vô phế, nhưng trong mắt Điển Vi đây lại là biểu hiện của người đã có tính toán kỹ lưỡng.

"Công tử trong lòng chắc hẳn đã sớm có vạn toàn chi sách, bởi vậy mới có thể thản nhiên đối phó, đáng tiếc mạt tướng chỉ là một võ phu,

đầu óc không bằng vạn nhất của công tử, luôn không thể lĩnh hội được ý tưởng của công tử, không thể thay công tử phân ưu," Điển Vi có chút hổ thẹn nghĩ, "Có công tử ở bên cạnh, thật khiến người ta an tâm biết bao, mạt tướng cũng là tự gây phiền nhiễu cho mình rồi, hà tất phải nghĩ những chuyện này, chỉ cần làm theo ý công tử thì tự khắc sẽ an nhiên vô sự… Chỉ tiếc mạt tướng không phải nữ tử, không có phúc phận như Tinh Tinh cô nương, không thể ngày đêm bầu bạn cùng công tử." Điển Vi bề ngoài tuy tạo cho người ta cảm giác thô kệch, ngày thường ít nói, giữa mỗi cử chỉ hành động đều tràn đầy uy nghiêm và bạo lực, nhưng kỳ thực y đồng thời cũng là một người tâm tư tỉ mỉ và thiếu cảm giác an toàn.

Trước đây đã có rất nhiều chi tiết thô trong tinh tế, đều có thể thể hiện sự tỉ mỉ trong tâm tư của y.

Còn sự thiếu cảm giác an toàn, thì chưa từng có ai nhìn ra, ngay cả Ngô Lương cũng không hề hay biết, trái lại những người ở bên Điển Vi thì vô cùng an toàn và yên tâm.

Điển Vi lại là một hán tử vô cùng hàm súc.

Y ngày thường luôn nói ý tưởng của Ngô Lương chính là ý tưởng của y, nhưng với tư cách là một người có tư tưởng độc lập, y sao có thể không có suy nghĩ của riêng mình, chỉ là cực ít khi biểu lộ tâm tư trước mặt người khác mà thôi.

Đương nhiên, cũng may y là một hán tử hàm súc.

Bằng không chỉ với những suy nghĩ trong lòng y vừa rồi, những câu phía trước thì còn đỡ, đặc biệt là câu cuối cùng đó, Ngô Lương e rằng sẽ phải nhìn Điển Vi bằng con mắt khác, nói không chừng rất lâu cũng không dám cùng Điển Vi chung một phòng nữa… "Ngủ đi công tử, người hãy an tâm nghỉ ngơi đi, mạt tướng tuy không thể thay người phân ưu, nhưng lại có thể ở bên cạnh trông chừng người,

khiến người không vướng bận việc gì, vĩnh viễn không có nỗi lo về sau…" Ở một phía khác.

Ngô Lương tuy nói là đang ngủ, nhưng kỳ thực đã gặp Chân Mật trong mộng.

Cũng không biết có phải vẫn còn âm thầm ganh đua với Bạch Tinh Tinh hay không, lần này y phục của Chân Mật vô cùng kiệm vải, ngoại trừ che chắn một vài bộ phận giới tính quan trọng, cũng chỉ mạnh hơn bộ bikini ở hậu thế một chút mà thôi.

Ngô Lương thấy nàng như vậy cũng tim đập chân run.

Tuy nàng tuổi không lớn, nhưng thân hình đã nở nang vô cùng quyến rũ, phối hợp với khuôn mặt hơi ửng hồng, e thẹn mà mê hoặc, người thường căn bản không thể nào kìm giữ được.

"Nàng ta thực sự quá hiểu lòng nam nhân rồi…" Tim Ngô Lương đập loạn không ngừng.

Nếu không phải biết đây là trong mộng, y nếu có làm càn thì tuy rằng cũng có thể thỏa mãn, nhưng cuối cùng chỉ có thể làm bẩn khắp quần của mình, y có lẽ thực sự sẽ phải "chọn ngày không bằng gặp ngày" rồi.

"Đẹp không?" Chân Mật còn chủ động bước tới, một bàn tay ngọc đặt lên vai y, sau đó như phô diễn mà ưỡn ngực lên.

"Đẹp thì tự nhiên là đẹp đến không thể tả xiết, nhưng hiện tại thực không hợp thời nghi, xin phu nhân tạm thời thu lại thần thông đi, đừng giày vò ta nữa," Ngô Lương nhìn chằm chằm Chân Mật, nuốt nước bọt, nghiến răng nói.

"Lạc lạc lạc…" Chân Mật dường như rất hài lòng với biểu hiện của Ngô Lương, cười đến hoa chi chiêu triển.

Sau đó nàng xoay người, chẳng biết từ đâu kéo ra một bộ hồng

bào lớn, như một tinh linh xoay tròn, hồng bào đã quấn lấy thân, rồi nàng với vẻ mặt như thường nói: "Quân tử còn có thể chìm vào giấc mộng, nghĩ ra cảnh ngộ hiện tại hẳn là vẫn tạm ổn, không biết quân tử tiến vào Trương phủ đã thăm dò được tin tức hữu dụng nào, lại có gì cần giao đại với thiếp thân?" "Dương Vạn Lý đã kể cho các nàng nghe tình hình y nhìn thấy chưa?" Ngô Lương không đáp mà hỏi ngược lại.

"Y chỉ nói thấy vị Tiên sư tên Tả Từ bị trói thành bánh chưng, sau khi lăn từ trên xe ngựa xuống dường như muốn trốn, lại bị thuộc hạ của Trương Lương dùng roi quất một trận tàn nhẫn, sau đó chàng và Điển Vi liền bị đưa về Trương phủ… Còn những chuyện về sau, y cũng không thể thăm dò thêm được gì." Chân Mật ôm lấy cánh tay, tạo ra một đường cong sự nghiệp kinh tâm động phách nghiêm trọng không phù hợp với tuổi tác, thẳng thắn bình luận, "Nhưng xét từ tình hình hiện tại, Trương Lương hiển nhiên không phải kẻ lương thiện gì, chàng cố tình làm ra vẻ huyền bí tiếp cận y, e rằng là một bước cờ hôi mất chuẩn, Trương phủ khó đột nhập hơn Chân phủ của thiếp rất nhiều." Ngô Lương cực kỳ khó khăn dời ánh mắt khỏi đường cong sự nghiệp đó, gật đầu thừa nhận: "Nàng nói đúng, đây đích xác là một bước cờ hôi, chỉ trách ta bị ảnh hưởng bởi một vài tin tức, tiên nhập vi chủ mà phán đoán sai lầm tình huống." Tin tức ảnh hưởng đến y chính là những ghi chép trong sử sách.

Y vẫn luôn lầm tưởng Tả Từ mới là chủ đạo giả của buổi tế lễ này, còn Trương Lương chẳng qua chỉ là một quan viên bình thường bị Tả Từ điều khiển, bởi vậy tất cả sự chú ý và suy đoán đều tập trung vào Tả Từ, thậm chí hoàn toàn bỏ qua Trương Lương, nên mới đưa ra một bước cờ hôi như vậy, khiến bản thân y và Điển Vi, thậm chí là Phường Nhân Quân đều rơi vào tình cảnh cực kỳ bị động.

"Vậy chàng định làm gì tiếp theo?" Chân Mật không lộ vẻ gì kéo

kéo hồng bào, khiến đường cong sự nghiệp trở nên ẩn hiện.

Hành động này ngược lại càng khiến Ngô Lương trong lòng bứt rứt khó chịu, thông qua khóe môi hơi cong lên và ánh mắt đắc ý của nàng có thể thấy, đây e rằng lại là nàng cố ý làm vậy, nàng thực sự quá hiểu lòng nam nhân rồi.

"Vị Tiên sư tên Tả Từ đó, đã phải trả giá vì hành vi lúc trước bên ngoài, y đã bị Trương Lương móc mất một con mắt," Ngô Lương nói.

"Ồ?

Tình huống còn tồi tệ hơn thiếp tưởng tượng nhiều," trên mặt Chân Mật cuối cùng cũng hiện lên một tia kinh sắc.

"Bởi vậy từ bây giờ các nàng tuyệt đối không được khinh cử vọng động, cũng đừng bảo Dương Vạn Lý ra ngoài dò la tin tức nữa, Trương Lương ở thành Tấn Dương chắc chắn thủ nhãn thông thiên, bất kỳ hành động nào của các nàng đều có thể lọt vào tầm mắt của y, từ đó dẫn đến những hiểm nguy không thể lường trước," Ngô Lương ngưng thần nói, "Nếu ta và Điển Vi bị vây khốn trong Trương phủ, mà các nàng ở bên ngoài lại gặp bất trắc, tình huống sẽ trở nên càng bị động hơn." "Chàng nói có lý, thiếp sẽ chuyển lời cho họ," Chân Mật gật đầu nói.

"Kể từ hôm nay, nàng hãy mỗi ngày thoái mộng truyền tin tức cho ta, đây là phương thức ổn thỏa nhất hiện tại," Ngô Lương tiếp lời, "Nàng là tổ tông của Hồ yêu, trước kia có thể sai khiến những con hồ ly đó làm việc cho nàng, hiện tại hẳn cũng không có vấn đề gì chứ?" "Tự nhiên," Chân Mật đáp.

"Nếu đã vậy, nếu có nhu cầu gì, khi nàng thoái mộng với ta, ta sẽ cáo tri nàng, nàng hãy tìm cách sai hồ ly thần không biết quỷ không hay mang đến cho ta," Ngô Lương khẽ gật đầu.

“Được, còn chuyện gì khác không?” Chân Mật lại hỏi.

“Còn nữa, nàng có nhớ rượu thịt và bột mì ta lệnh Dương Vạn Lý mua về ban ngày không?” Ngô Lương nghĩ nghĩ, lại nói, “Đó là dùng để chế tác một loại mỹ thực tên là Giao Tử, vốn dĩ tất cả chúng ta đêm nay sum vầy thì cùng ăn, hiện tại xem ra ta và Điển Vi chắc chắn không về được rồi, nhưng đã chuẩn bị thì cũng không thể lãng phí, ta bây giờ sẽ nói cho nàng biết nên chế tác Giao Tử như thế nào… Các nàng cứ làm mà ăn đi.” “Cho dù là mỹ thực đoàn viên, họ e rằng cũng nuốt không trôi đâu chứ?” Chân Mật liếc xéo nói, “Chàng hẳn biết địa vị của chàng trong lòng họ, thiếp cũng lười giấu chàng, kể từ khi chàng bị mang đi bặt vô âm tín, họ liền vẫn đợi cho đến bây giờ, đừng nói là ăn cơm, đến cả nước cũng chưa uống một ngụm, tất cả đều đang mắt trông ngóng chờ Dương Vạn Lý mang về một tin tức tốt.” “Nhưng thiếp bây giờ lại càng lúc càng không hiểu chàng.” “Thiếp cũng coi như là người có chút kiến thức, nhưng món Giao Tử này của chàng thiếp thực sự chưa từng thấy, chưa từng nghe, đây là món ăn xuất hiện từ triều đại nào?

Đến từ phương Nam hay phương Bắc?

Hay là Tây Vực?” “Chàng cũng chỉ mới ngoài hai mươi tuổi, lại không có xuất mã tiên phụ thân, hơn nữa chàng kỳ thực cũng không biết kê thuật, kê thuật và xuất mã nhập thân tuy khác biệt nhưng cùng chung một lối, thiếp lại sao không nhìn ra được?” “Bởi vậy cho dù có kiến thức đến đâu cũng tất phải là hữu hạn, thời gian và tinh lực căn bản không đủ để chàng du lịch quá nhiều nơi, mà lại có những kiến thức như vậy… Bởi vậy thiếp hoài nghi chàng e rằng còn có rất nhiều kỳ ngộ không ai biết, bằng không chàng đoạn nhiên không nên là bộ dạng hiện tại này.” Khi nói những lời này, Chân Mật nhìn chằm chằm Ngô Lương, dường như muốn nhìn thấu y.

“…” Bị Chân Mật nhìn như vậy, Ngô Lương trầm mặc một lát,

đột nhiên nhếch miệng cười lên, "Có vài chuyện một hai câu nói không rõ, nàng không cần đoán cũng không cần đoán, đợi đến thời cơ thích hợp, có lẽ ta sẽ đem tất cả nói ra." Lúc này y đột nhiên rất may mắn lần này cố ý mượn cớ đi sang nước Trung Sơn gặp Chân Mật, và đưa Chân Mật theo bên mình.

Chuyện Quan Vũ xuyên việt, y nhất định cả đời cũng sẽ không nói ra, cho dù là với người thân cận nhất của mình, đây không phải là chuyện tốt lành gì.

Nhưng đồng thời giữ một bí mật chỉ mình y biết, cũng khiến y thường xuyên cảm thấy cô độc, cảm thấy không hòa nhập với thế giới này.

Mà cho đến nay.

Chỉ có một mình Chân Mật nhìn thấy được bước này, chỉ thiếu chút nữa là sẽ chạm đến bí mật của y.

Theo lẽ thường mà nói, lúc này y đáng lẽ phải cảm thấy hoảng sợ, và tự nhủ bản thân sau này hành sự nhất định phải cẩn thận hơn một chút, đừng làm những chuyện tiêu tân lập dị nữa, để tránh gây thêm nghi ngờ.

Nhưng lúc này Ngô Lương lại vô danh có chút kích động.

Bởi vì trên thế giới này, Chân Mật là người gần nhất nhìn hiểu y, nhìn thấu y, điều này mang lại cho Ngô Lương một cảm giác gặp được tri kỷ, dường như từ nay sẽ có thêm một người nữa cùng y gánh vác bí mật này, lại cảm thấy một chút nhẹ nhõm và thân cận.

Con người dù sao cũng là loài động vật sống theo quần thể.

Chia sẻ niềm vui có thể khiến niềm vui nhân đôi, chứ không phải giảm đi một nửa.

Mà chia sẻ bí mật cũng sẽ khiến người ta cảm thấy vui vẻ, dường

như tìm được nơi nương tựa và cậy nhờ.

Mặc dù y chỉ đang lấp liếm Chân Mật, và sẽ không thực sự đem bí mật này nói ra hết, hiện tại không, sau này cũng không.

"Không cần đâu," Chân Mật lại như thể nhìn thấu Ngô Lương, vẻ mặt lộ ra sự chán ghét mà liếc xéo một cái, lạnh lùng hừ một tiếng, vén hồng bào trên vai lên, "Thiếp chỉ tin những gì thiếp thấy, chàng nói thiếp cũng chưa chắc đã tin…" "Đêm dài thăm thẳm, ngàn năm trong mộng cũng chỉ là một khoảnh khắc ở thế gian, thời gian còn sớm, thiếp thấy đôi mắt của chàng từ lần gặp thiếp này chưa từng thành thật qua, hay là thiếp trước tiên trong mộng cho chàng chút mật ngọt, để giải cơn khát trong lòng chàng?" Đúng là một mị hoặc yêu tinh!… Nhìn bờ vai tuyết trắng Chân Mật cố ý lộ ra, Ngô Lương bất giác nuốt nước bọt, nhưng cuối cùng y vẫn kìm chế mà lắc đầu: "Ngày mai có lẽ còn phải đối mặt với nhiều hiểm nguy khó lường, vẫn là để dịp khác vậy." Về phương diện này Ngô Lương đã sớm có kinh nghiệm.

Đừng thấy chỉ là làm chuyện này trong mộng, cơ thể lại vẫn sẽ có phản ứng tương ứng, không những sẽ làm bẩn quần, mà còn sẽ ảnh hưởng cực lớn đến tinh thần ngày thứ hai.

Huống hồ hành vi này căn bản chính là lừa mình dối người, cũng gần giống như ở hậu thế xem "tiểu hí" tự mình giải quyết.

Nào có ai rõ ràng bên cạnh có một mỹ nhân trong tầm tay, lại còn phải chạy đi xem "tiểu hí" để giải quyết… Đặc biệt là những kẻ thích thú thì không nằm trong số này.

Ngoài ra.

Chương 559

Y hiện tại đã gặp Tả Từ, vị phương sĩ trứ danh mà sử sách đã chỉ rõ là thiện trường "phòng trung chi thuật" này.

Bởi vậy mượn cơ hội này nắm giữ "phòng trung chi thuật" cũng là rất lớn, mà nếu có thể đạt được môn thuật pháp cầu mong đã lâu này, thực hiện "hoàn tinh bổ não", sau đó mới làm chuyện này cũng không muộn, thực sự không cần phải vội vàng lúc này.

"Thiếp bây giờ nhìn chàng, thực sự càng lúc càng giống với tên tử quỷ đó, lúc nào cũng có thể khiến người ta mất hứng." Chân Mật trong mắt lộ ra một tia kinh ngạc, ngưng thần nhìn Ngô Lương hồi lâu, cuối cùng cũng kéo hồng bào lên che vai, sau đó hơi mang vẻ oán niệm mà nói.

Ngô Lương tự nhiên biết tên tử quỷ trong miệng Chân Mật chính là Đại Vũ, nhưng nếu trong nhà thực sự có kiều thê như vậy, y khó mà làm được chuyện ba lần qua cửa nhà mà không vào, thế là y hắc hắc cười nói: "Vậy nàng thực sự đã nhìn lầm rồi, chúng ta hoàn toàn là hai loại người khác nhau, tin rằng không lâu sau nàng sẽ phát hiện ra điều này." "Hừ!" Chân Mật hừ một tiếng không bày tỏ ý kiến, sau đó nói, "Không có chuyện gì nữa chứ, không có chuyện gì thiếp sẽ đi đây." "À phải rồi, nửa đêm nàng hãy tìm cách mang 'Thất Hồn Hương' và 'Hồi Hồn Hương' đến cho ta, Trương Lương muốn ta phối chế dị hương, không có 'Hồi Hồn Hương' ta không thể phối chế được, còn 'Thất Hồn Hương' có lẽ vào thời điểm then chốt có thể phát huy tác dụng," Ngô Lương tiếp lời, "'Thất Hồn Hương' và 'Hồi Hồn Hương' ta đều tạm thời ký gửi ở chỗ Tinh Tinh, nàng hãy đến tìm nàng ấy nói rõ ý ta, nàng ấy tự sẽ giao cho nàng." "Vậy chàng cứ chờ bị Trương Lương xử trí vì không phối chế được dị hương đi, ai

bảo chàng gửi đồ ở chỗ nàng ấy, mà không gửi ở chỗ thiếp?" Chân Mật lập tức lộ vẻ không vui.

"Ta sai rồi, lần sau nhất định sẽ gửi ở chỗ nàng," Ngô Lương đành cười trừ nói.

Sự ghen tuông của Chân Mật, kẻ đến sau này, lớn hơn Bạch Tinh Tinh không ít, nhưng y cũng nghe ra được, Chân Mật lúc này chính là đang cố ý làm nũng, không khác mấy so với việc dỗ dành.

Bởi vậy nếu nói về sự hiểu biết, vẫn là Chân Mật hiểu hơn.

Nàng ấy từng chút từng chút nắm giữ trái tim nhỏ bé của nam nhân, biết nam nhân thích kiểu nữ tử nào, không thích kiểu nữ tử nào, càng hiểu cách khơi gợi tình thú, nếu luận về tranh sủng, thủ đoạn của Bạch Tinh Tinh rốt cuộc vẫn kém một bậc.

"Thế này mới tạm được, đợi đó chàng." Chân Mật lúc này mới mỉm cười hài lòng.

Nói xong, thân hình nàng đã bắt đầu dần dần tiêu tán, chỉ trong hai hơi thở đã hoàn toàn biến mất khỏi mộng cảnh của Ngô Lương.

Nửa đêm quả nhiên Chân Mật đã sai một con hồ ly vàng nhỏ mang "Thất Hồn Hương" và "Hồi Hồn Hương" đến.

Nó đứng ở cửa dùng móng nhỏ khẽ cào ba tiếng lên cửa, Ngô Lương chỉ hé một khe cửa liền thò tay lấy hai chiếc bình sứ nhỏ từ trên người con hồ ly vàng xuống, sau đó lại vuốt vuốt đầu nó để cảm tạ.

Tiếp đó, con hồ ly vàng nhỏ liền như ma quỷ biến mất vào trong màn đêm.

Mà Ngô Lương cũng không đem hai chiếc bình sứ nhỏ mang theo bên mình, mà tạm thời tìm một góc kín đáo trong phòng cất giấu, dù sao khứu giác của Trương Lương nhạy bén hơn người thường, mang

theo bên mình rất dễ sẽ bị y phát giác khi được triệu kiến.

Còn về gian sương phòng này.

Khả năng Trương Lương phái người đến lục soát hẳn không lớn.

Dù sao khi vào phủ, y và Điển Vi đã bị lục soát người rồi, trong khoảng thời gian này lại không tiếp xúc với người ngoài, cũng chưa từng ra ngoài, Trương Lương nếu không phát hiện ra điều gì, trong tình huống bình thường đều sẽ không nghĩ đến việc gian sương phòng này có giấu đồ.

Hoàn thành những việc này.

Ngô Lương hơi an tâm một chút, lại trở lại giường rất nhanh liền chìm vào giấc ngủ, mãi cho đến sáng sớm khi gia phó hôm qua đưa cơm gõ cửa phòng, y mới cuối cùng tỉnh dậy.

Điển Vi đã đi mở cửa.

Hóa ra là gia phó đó đến mang đồ dùng tẩy rửa cho họ, thậm chí còn mang đến một thùng nước nóng.

Dịch vụ này thật sự chu đáo đến nơi đến chốn, cho dù là những khách sạn có sao ở hậu thế cũng chưa chắc đã có thể chu toàn như vậy.

"Xin hai vị tiên sinh hãy rửa mặt chải đầu trước, lát nữa tiểu nhân sẽ mang bữa sáng đến." Gia phó kia cung kính nói, "Sau khi dùng bữa sáng xong thì quản sự sẽ đến gặp hai vị, xin hai vị chuẩn bị trước." "Tiểu ca có biết quản sự đến gặp chúng ta vì việc gì không?" Ngô Lương cảm thấy hẳn là có liên quan đến Trương Lương, tám chín phần là Trương Lương muốn triệu kiến họ rồi, nhưng vẫn cứ hỏi dò một chút.

"Tiểu nhân chỉ là kẻ đưa cơm, không biết," gia phó kia cúi đầu cẩn thận nói.

“Đa tạ.” Ngô Lương cũng không truy vấn tiếp, chỉ chắp tay cảm ơn.

“Tiên sinh chớ có chiết sát tiểu nhân, tiểu nhân cáo lui.” Gia phó kia lại lần nữa tránh lễ của Ngô Lương, run rẩy sợ hãi hành lễ rồi rời đi.

Thông qua biểu hiện của gia phó này hôm qua và hôm nay, y chỉ thấy Trương phủ đẳng cấp vô cùng sâm nghiêm.

Còn người như y, thì hẳn là ở giữa cấp cao và cấp thấp, tuy rằng cao không thành thấp không xong, nhưng trong tình huống bình thường cũng không cần chịu khổ chịu lụy, càng không cần như gia phó kia mà hầu hạ người khác, người duy nhất cần hầu hạ hẳn là Trương Lương.

Tiếp đó Ngô Lương liền nghe thấy gia phó kia lại đến chỗ Tả Từ ở cách vách.

Nói đến Tả Từ, tối qua y đã rên rỉ suốt cả đêm, tuy không ảnh hưởng đến giấc ngủ của Ngô Lương và Điển Vi, nhưng thông qua âm thanh đó, Ngô Lương cũng thực sự cảm nhận được Tả Từ đã phải chịu đựng nỗi đau đớn như thế nào đêm qua.

Ít nhất đối với Ngô Lương mà nói, y căn bản không dám tưởng tượng bản thân có chịu đựng được nỗi đau bị móc mất một con mắt hay không.

Nhưng hiện tại, Tả Từ ở cách vách đã yên tĩnh trở lại, vẫn chưa biết tình hình ra sao.

“Cộc cộc cộc!” Tiếng gõ cửa rất nhẹ nhàng của gia phó lập tức vang lên.

Lần này ngược lại không để gia phó kia đợi quá lâu, chỉ nghe “kẽo kẹt” một tiếng, cửa phòng đã mở ra.

“Tiên sinh…” Gia phó kia vừa định nói gì đó.

Bên vách đã truyền đến giọng Tả Từ, y ngắt lời gia phó kia, dùng giọng khản đặc vô cùng đơn giản nói: “Để đó đi.” Tiếng bước chân của gia phó tiến vào sương phòng, hẳn là đã đặt đồ dùng tẩy rửa xong, lại ở bên trong thu dọn một lát, lúc này mới nói: “Lát nữa tiểu nhân sẽ mang bữa sáng…” “Biết rồi!” Tả Từ lại lần nữa ngắt lời y, trong ngữ khí hơi mang vẻ không kiên nhẫn.

“Tiểu nhân cáo lui.” Trong vài giây, gia phó đã lùi ra khỏi phòng Tả Từ, tốc độ đi bộ rõ ràng nhanh hơn không ít so với lúc đi ra từ phòng Ngô Lương, xem ra trong lòng hẳn là khá kiêng dè Tả Từ.

Đã hồi phục rồi sao?

Ngô Lương ở cách vách lắng nghe những động tĩnh này, trong lòng thầm xì xào.

Thường ngôn có câu “thương gân động cốt trăm ngày”, Tả Từ hôm qua tuy không tính là thương gân động cốt, nhưng bị móc mất một con mắt cũng là vết thương vô cùng nghiêm trọng, người bình thường chỉ qua một đêm có thể cầm máu đã là không tệ rồi, căn bản không thể nào hồi phục lại được.

Huống hồ điều kiện y liệu hiện nay vô cùng hạn chế, Tả Từ hôm qua lại bị khiêng thẳng về sương phòng, căn bản không có y sư nào đến chữa trị, hoàn toàn chỉ là nằm khô cả đêm, trong tình huống này cực ít người có thể như Tả Từ mà đã có thể đi lại trong phòng.

Bởi vậy.

Ngô Lương cảm thấy Tả Từ hẳn là vẫn có chút bản lĩnh, chỉ là bản lĩnh cụ thể lớn đến mức nào vẫn chưa rõ ràng.

Đáng tiếc trong tình cảnh này, Ngô Lương vẫn cảm thấy không nên công khai tiếp xúc với Tả Từ, ít nhất cũng nên đợi đến khi gặp

Trương Lương, hiểu rõ thái độ của Trương Lương đối với mình rồi.

Nhưng Trương Lương dường như cũng không quá để ý việc y tiếp xúc với Tả Từ.

Bằng không lại sao có thể sắp xếp họ ở cùng một sân viện, chỗ ở cũng chỉ cách nhau một bức tường gạch?

Đương nhiên.

Điều này cũng có thể là Trương Lương cố ý làm vậy, hoặc là để thử dò xét y, lại hoặc là giết gà dọa khỉ, dù sao hôm qua Trương Lương sau khi móc mắt Tả Từ còn sai người khiêng Tả Từ vào trước mặt y, ít nhiều gì cũng có chút nghi ngờ cảnh cáo y.

Đang lúc y nghĩ như vậy.

Ngoài sân lại truyền đến tiếng bước chân.

Lúc này cửa phòng Ngô Lương đang mở, vừa vặn có thể nhìn thấy tình hình trong sân.

Chỉ thấy chẳng biết từ khi nào, Tả Từ đã bưng một cái chậu đồng đi đến trước bàn đá trong sân.

Lúc này trên đầu Tả Từ quấn một miếng vải gai màu vàng ố không thuần khiết, trên vải gai dính những vệt máu loang lổ, nhưng bước chân của y thì vẫn khá vững vàng, hoàn toàn không giống một người đã rên rỉ suốt đêm.

Y quay lưng về phía Ngô Lương, đặt cái chậu đồng lên bàn đá.

Sau đó từ từ tháo miếng vải gai trên đầu xuống, ném vào chậu đồng rồi vò vài cái.

Trong chậu đồng bốc hơi nóng, bên trong đựng chắc chắn là nước nóng do gia phó kia mang đến, tiếp đó Tả Từ lại vắt miếng vải gai đã ướt từ chậu đồng ra, rồi nhẹ nhàng lau mặt mình.

Tuy lúc này không thể nhìn thấy khuôn mặt Tả Từ từ phía sau.

Nhưng Ngô Lương vẫn có thể thấy miếng vải gai đó chỉ sau khi Tả Từ lau một cái đã bị nhuộm thành màu đỏ, không khó để đoán, lúc này cả khuôn mặt y chắc chắn đã đầy máu.

Trong suốt quá trình đó, Tả Từ không một tiếng động, chỉ có thân thể thỉnh thoảng run lên một cái.

Điều này có thể là khi lau mặt không cẩn thận chạm hoặc kéo động vết thương, nói không đau thì tuyệt đối là lừa người, dù sao trong mắt có rất nhiều dây thần kinh.

Nhưng nhìn từ một góc độ khác.

Tả Từ đích xác là một hán tử cứng cỏi, dù sao nếu đổi lại là Ngô Lương, y chắc chắn không thể nhẫn nhịn được như Tả Từ.

"Công tử…" Điển Vi cũng đã sớm chú ý đến Tả Từ, vô thức nhìn về phía Ngô Lương.

"Không liên quan đến chúng ta, rửa mặt đi." Ngô Lương lại thu hồi ánh mắt, chuyên tâm cúi đầu rửa mặt.

Bởi vì khi y quan sát Tả Từ, ánh mắt liếc thấy sau hàng rào gạch đá nối liền trên tường viện có bóng người thoảng qua, hiển nhiên lúc này bên ngoài đang có người đi lại, còn có phải đang giám thị họ hay không thì không thể biết được.

Mà đợi đến khi Ngô Lương rửa mặt xong quay đầu lại.

Tả Từ đã biến mất không dấu vết, chỉ để lại một ít vệt nước trên chiếc bàn đá vừa nãy y ngồi.

Ngô Lương bưng chậu đồng đi ra ngoài, trong góc sân có một cái thùng gỗ lớn có nắp đậy, đó chính là thùng rác của sân viện này, đêm qua khi gia phó kia đến dọn dẹp sương phòng, những rác rưởi dọn ra

đều vứt vào đó.

Mà hôm qua họ ăn tối xong, gia phó kia dọn dẹp tàn canh thừa thải xong cũng đều đổ vào trong cái thùng gỗ đó.

Theo Điển Vi nói, khoảng giờ Mão y còn nghe thấy động tĩnh, hẳn là có người đến thu dọn cái thùng gỗ đó… Loại thùng rác này không hiếm thấy, dù sao thời đại này vẫn chưa có bồn cầu xả nước, những nhà quyền quý cũng không phải sân viện nào cũng có nhà xí, càng không có hệ thống thoát nước bốn phương tám hướng như hậu thế, bởi vậy sẽ đặt một cái thùng rác như vậy trong sân, rác rưởi phát sinh mỗi ngày không phân khô ướt đều đổ vào trong đó, thậm chí cả bô vệ sinh đặt trong phòng cũng sẽ đổ vào thùng rác này, đến lúc đó tự sẽ có phu dịch chuyên môn đến tiến hành thu dọn thống nhất.

Còn nước bẩn rửa mặt, tự nhiên cũng phải xử lý như vậy, như ở nhà dân thường mà trực tiếp đổ ra cửa thì quá không giữ ý tứ rồi.

Nhưng khi đi ngang qua chiếc bàn đá mà Tả Từ vừa nãy lau mặt.

Ngô Lương lại hơi dừng lại một chút.

Bởi vì y chú ý thấy trên bàn đá có mấy vệt nước sắp khô chưa khô, mấy vệt nước đó nối liền với nhau, lại hợp thành một chữ "Đào" khá nguệch ngoạc!

Trùng hợp ư?

Hay là Tả Từ đang dùng phương thức này để truyền tin tức cho y?

Ngô Lương vô thức dùng ánh mắt liếc nhìn sương phòng của Tả Từ, Tả Từ lúc này đang ngồi ở cửa, trên đầu đã quấn một miếng vải gai sạch sẽ, miếng vải gai vừa vặn che khuất con mắt trái bị móc của y.

Nhưng Tả Từ nhất định biết y đang nhìn y, nhưng Tả Từ lại không có bất kỳ biểu hiện nào, chỉ liếc y một cái rồi như thể khẽ lắc

đầu, thuận thế dời ánh mắt sang nơi khác.

"…" Ngô Lương vội vàng thu hồi ánh mắt.

Thông qua đủ loại biểu hiện của Tả Từ, Ngô Lương có lý do để nghi ngờ hiện tại đang có người giám thị nhất cử nhất động của họ, cũng có lý do để cho rằng chữ "Đào" này chính là Tả Từ đang truyền tin tức cho y.

Ý nghĩa mặt chữ rất dễ hiểu.

Chương 560

Tả Từ tám chín phần là muốn bảo y mau trốn.

Hơn nữa Ngô Lương cảm thấy Tả Từ tạm thời là có thể tin tưởng được, dù sao trước đó chưa từng gặp Trương Lương, cũng chưa từng gặp Tả Từ, trong tình huống không hiểu biết lẫn nhau, Trương Lương và Tả Từ không cần thiết phải trả cái giá thảm trọng như vậy mà diễn một màn khổ nhục kế trước mặt y, thậm chí căn bản không có động cơ để nhắm vào y như vậy.

Nhưng chữ "Đào" này viết khinh xảo, cụ thể phải thi hành như thế nào vẫn là một vấn đề.

Sự phòng bị của Trương phủ vô cùng sâm nghiêm, trừ phi y có thể biến thành động vật nhỏ nhanh nhẹn như hồ ly, bằng không cơ bản không thể nào trốn thoát mà không kinh động bất kỳ ai, huống hồ còn trong tình huống bị giám thị nghiêm ngặt… Một bên trong lòng thầm xì xào.

Ngô Lương một bên thần sắc như thường bước đến cái thùng gỗ lớn đó.

Đợi đến khi đến gần thùng gỗ, Ngô Lương lập tức lại nhìn thấy trên nắp thùng gỗ có mấy vệt nước sắp khô chưa khô.

Mấy vệt nước này nối liền với nhau, lại hình thành hai chữ viết nguệch ngoạc—Tịch Nguyệt.

Có ý gì?

Đào… Tịch Nguyệt… Ra đào vào Tịch Nguyệt sao?

Đây là ý định muốn câu kết với ta để đào tẩu sao?

Hiện tại vừa qua Đông Chí, cách Tịch Nguyệt đã không còn mấy

ngày nữa rồi… Tuy nhiên, ta lại phát hiện ra những nét chữ do Tả Từ để lại.

Nhưng vì nội dung của những nét chữ này quá đỗi giản lược, Ngô Lương tạm thời vẫn chưa thể xác định được tin tức mà Tả Từ muốn truyền đạt.

Điều duy nhất y có thể xác định lúc này là những nét chữ ấy chắc chắn là để lại cho y xem, bởi trong viện tử này ngoài y và Điển Vi thì chẳng còn ai khác.

Hơn nữa, những nét chữ đó lại được viết bằng nước, chẳng bao lâu sẽ tan biến không dấu vết, không những cơ hội người khác nhìn thấy là vô cùng nhỏ, mà ngay cả y nếu chậm chân một bước, e rằng cũng không thể nhìn thấy mấy nét chữ này.

Tức là, Tả Từ đã coi y là anh em hoạn nạn, có ý đồ tư thông liên thủ với y.

Điều này đối với Ngô Lương dĩ nhiên là chuyện tốt, xem như đã đạt được mục đích ban đầu của mình, chỉ là cái giá phải trả quả thực hơi lớn, bởi vì do sự ngộ nhận về tình hình ban đầu, khiến y sơ ý cũng thân hãm vào cạm bẫy hiểm ác.

Đương nhiên, Ngô Lương sẽ không dễ dàng tin tưởng Tả Từ, cũng sẽ không đáp lại y, đặc biệt là sẽ không đáp lại bằng cách có thể để lại bằng chứng.

Nhân tính là thứ khó dò nhất trên đời.

Ai mà biết được Tả Từ rốt cuộc đang toan tính điều gì.

Biết đâu y chỉ muốn xúi giục Ngô Lương đào tẩu để thu hút sự chú ý của Trương Lương, từ đó tạo cơ hội cho mình chạy trốn thì sao?

Hay là cố ý lừa Ngô Lương chạy trốn, còn mình thì chạy đến chỗ

Trương Lương tố cáo lập công, từ đó khiến mình về sau sống dễ chịu hơn thì sao?

Tóm lại, Trương Lương phải đề phòng, Tả Từ cũng không thể không đề phòng.

Ngô Lương giờ đây đã rút ra bài học từ lần này, hoàn toàn gạt bỏ sự kiêu ngạo của kẻ xuyên không.

Giờ đây y sẽ không, và sau này càng sẽ không mắc phải sai lầm tương tự, để tránh sơ ý tự chôn vùi mình, còn liên lụy đến Phường Nhân Quân chúng nhân cùng chôn thây.

Thế là Ngô Lương dứt khoát giả vờ như không nhìn thấy gì, mở nắp đổ nước trong chậu đồng vào thùng gỗ, sau đó cũng không còn nhìn về phía Tả Từ nữa.

Y chỉ cực kỳ bình thường trở về phòng, đóng cửa phòng lại và lặng lẽ chờ gia phó kia mang cơm đến lần nữa.

Bất kể Tả Từ làm vậy với mục đích gì.

Hiện tại người sốt ruột phải là Tả Từ, Ngô Lương tin rằng Tả Từ nhất định sẽ tìm cách liên hệ lại với y, đến lúc đó tùy cơ ứng biến là được, còn hiện tại điều cần làm là chuẩn bị thật tốt, để ứng phó với sự triệu kiến sắp tới của Trương Lương.

"Ồ?" Thấy Ngô Lương không chút phản ứng, trong con mắt còn lại của Tả Từ rốt cuộc lóe lên một tia nghi hoặc.

Vết nước đã biến mất rồi sao?

Thế nên tên tiểu tử này không nhìn thấy những nét chữ ta để lại trên nắp thùng gỗ sao?

Hay là tên tiểu tử này có chủ ý của riêng mình?

Nhưng không sao.

Tên tiểu tử này có lẽ vẫn chưa rõ Trương Lương là ai, đợi sau khi Trương Lương triệu kiến hắn, hắn dù có suy nghĩ gì, cũng không thể không cùng ta đồng cam cộng khổ…… Trương Lương!

Ngươi đã ra tay với ta, vậy thì phải chuẩn bị trả lại gấp bội, phúc duyên này ta định đoạt rồi, ai cũng không cản được!

Xoẹt… Đông! … Ăn xong bữa sáng, sau khi gia phó vào dọn dẹp sạch sẽ.

Chẳng mấy chốc, một lão già y phục tinh tươm dẫn theo mấy binh sĩ bước vào tiểu viện của Ngô Lương.

Lão già này tuổi cũng không lớn lắm, chừng năm mươi tuổi, tinh thần quắc thước lưng thẳng tắp, vóc người cũng không thấp, xấp xỉ một mét bảy, trong thời đại này ngay cả trong số nam tử cũng có thể xem là khá tốt rồi.

Nhưng điều đáng chú ý hơn cả là một vết sẹo lớn trên má phải của lão.

Chính xác mà nói, đó phải là một vết khắc hình chữ nhật, trông có vẻ vết khắc này đã xuất hiện từ rất lâu, chỗ sẹo đã mọc ra không ít mô sẹo, nhưng vẫn có thể nhìn ra đó là một chữ Trương, chữ Trương của Trương Lương.

Lão ta có thể từng là nô bộc của Trương Lương… Khác với gia phó, nô bộc chính là nô lệ không có thân phận tự do, trong mắt tuyệt đại đa số chủ nô, nô lệ căn bản không được coi là người, mà là một loại vật tư hữu, một loại súc vật có thể đi đứng thẳng.

Thực ra, triều đại này từ rất sớm đã kết thúc chế độ nô lệ, đến nay đã sớm bước vào xã hội phong kiến quân chủ.

Tuy nhiên, thời đại này vẫn có một bộ phận người rơi vào cảnh nô bộc.

Khi Ngô Lương mới xuyên không, y cũng thuộc dạng nô bộc của Phường Nhân Quân, công việc nặng nhọc gì y cũng phải làm trước, chết đi cũng không hẳn có người quan tâm, chỉ coi như chết một con súc vật.

Nhưng từ khi Ngô Lương thống lĩnh Phường Nhân Quân, trừ số ít những kẻ ngoan cố không chịu sửa đổi bị y tiêu diệt để tránh ra ngoài làm hỏng chuyện của mình, cũng làm hỏng chuyện của Tào lão bản, thì tuyệt đại đa số nô bộc trong Phường Nhân Quân đều đã được y xóa khỏi nô tịch, trở thành binh sĩ chính thức của Phường Nhân Quân, hưởng đãi ngộ như nhau.

Hơn nữa, dù hiện tượng nô bộc chưa hoàn toàn biến mất.

Thời đại này cũng cực kỳ hiếm khi có người còn dùng cách thức không thể phục hồi như dấu ấn hay xăm lên mặt hoặc thân thể nô bộc để đánh dấu, ít nhất đến giờ Ngô Lương vẫn chưa từng tận mắt chứng kiến, ngay cả một số tội phạm, cũng không có luật lệ hay tập tục phải xăm chữ lên mặt như đời Tống hậu thế.

Trong bối cảnh đại cục như vậy, vết khắc trên mặt lão già này lại càng trở nên nổi bật.

"Hai ngươi, theo ta." Lão già bước vào viện tử đảo mắt một lượt, đặc biệt nhìn sang phía Tả Từ thêm hai lần, rồi mới đi thẳng đến trước mặt Ngô Lương và Điển Vi, mặt không biểu cảm nói.

"Nặc." Ngô Lương cúi đầu đáp một tiếng, cùng Điển Vi đi theo sau lưng lão, bị mấy binh sĩ kia trông chừng mà đi ra khỏi viện.

Vừa đi, lão già vừa không quay đầu lại cảnh cáo: "Kết cục của kẻ ở nhà bên cạnh các ngươi ngỗ nghịch chủ nhân các ngươi đã thấy rồi đó, lão phu nói trước lời khó nghe, từ khi các ngươi bước vào Trương phủ, các ngươi đã là nô bộc của chủ nhân, từ nay về sau không được dối gạt chủ nhân, không được ngỗ nghịch ý tứ của chủ nhân, không

được có chút bất kính nào với chủ nhân, việc chủ nhân giao phó cũng cần phải tận tâm tận lực mà làm, nếu không thì dù chủ nhân không phạt các ngươi, lão phu cũng tuyệt nhiên sẽ không bỏ qua cho các ngươi, hiểu chưa?" "Hiểu, hiểu." Ngô Lương liên tục gật đầu, cười bồi nói: "Có thể thỉnh quản sự chỉ điểm một chút, lát nữa chúng ta gặp Trương công có những điều gì cần đặc biệt chú ý không?" "Ồ?" Nghe lời này, lão già kia bỗng nhiên quay người lại, một đôi mắt trừng trừng nhìn Ngô Lương, trên mặt lại càng thêm nhiều vẻ giận dữ.

"?" Ngô Lương tự thấy lời nói ban nãy của mình cũng không có vấn đề gì lớn, không xác định được lão già này rốt cuộc vì sao đột nhiên lại như vậy, chỉ đành tiếp tục giữ nụ cười bồi cúi đầu chờ lão già lên tiếng.

Một lát sau.

"Hừ!" Lão già hừ lạnh một tiếng, lạnh băng quát: "Lần này tạm ghi cho ngươi, lần sau nếu ngươi còn giở trò khôn lỏi dò hỏi chuyện của chủ nhân, đừng trách lão phu không nể tình!" "Vâng vâng vâng, tiểu nhân biết lỗi rồi." Ngô Lương liên tục gật đầu đáp.

Đồng thời trong lòng lại thở phào một hơi, hóa ra là vì chuyện này, không ngờ lão già này lại cứng nhắc như vậy, đối với Trương Lương lại trung thành đến thế, đây tất nhiên là một người khó lòng lung lạc nhất, sau này vẫn là nên cố gắng ít tiếp cận lão thì hơn.

"Chủ nhân đã đưa ngươi về phủ, tức là ngươi vẫn còn có chút tác dụng." Lão già kia quay người tiếp tục đi, giọng điệu lại hơi hòa hoãn hơn một chút, vẫn không quay đầu lại nói: "Chủ nhân hỏi gì ngươi đáp nấy là được, chỉ cần ngươi không nghĩ nhiều hỏi nhiều, căng căng nghiệp nghiệp hoàn thành việc chủ nhân giao phó, chủ nhân tự nhiên sẽ không bạc đãi ngươi, nếu không, ngươi sẽ tự chuốc lấy khổ." "Đa tạ quản sự chỉ điểm, tiểu nhân định sẽ ghi nhớ trong lòng." Ngô

Lương chắp tay cảm tạ. … Nói được vài câu, cả đoàn người đã đến trước một gian sảnh đường ở tiền viện.

"Soạt!" Lão già cuối cùng lại quay người, gật đầu ra hiệu cho mấy binh sĩ tùy tùng.

Mấy binh sĩ lập tức vây lấy Ngô Lương và Điển Vi, sau đó lục soát kỹ lưỡng từ trên xuống dưới hai người, bất kỳ chỗ nào có thể giấu đồ cũng không bỏ qua.

"Hồi bẩm quản sự, không tìm thấy dị vật." Sau khi lục soát xong, binh sĩ báo cáo với lão già.

"Ừm." Lão già khẽ gật đầu, sau đó lại nhìn Ngô Lương một cái, chỉ vào Điển Vi nói: "Hắn là phó tòng của ngươi đúng không, hắn ở lại bên ngoài, ngươi theo ta vào." "Ta phải cùng công tử nhà ta đồng cam cộng khổ!" Điển Vi lập tức tiến lên một bước lớn tiếng nói.

Ai cũng không biết Trương Lương triệu Ngô Lương vào sẽ làm gì, vì vậy Điển Vi tự nhiên không chịu để Ngô Lương một mình vào, nếu không vạn nhất Trương Lương muốn bất lợi cho Ngô Lương, hắn căn bản không thể giúp được gì.

"Xoẹt!" Mấy binh sĩ kia vốn đã có chút đề phòng đối với Điển Vi thân hình to khỏe, giờ thấy Điển Vi đột nhiên có dị động, lập tức lùi lại một bước rút binh khí ra.

"Hắn đối với ngươi quả là trung tâm, nhưng đã vào Trương phủ, ngươi không cần phó tòng nữa." Lão già kia lại có vẻ khá thưởng thức nhìn Điển Vi một cái, rồi lại nói với Ngô Lương: "Đợi mấy ngày nữa lão phu sẽ sắp xếp cho hắn một công việc không tồi, thân khí lực này cũng có thể dùng cho chủ nhân, cũng không tính là uổng phí tài năng." Đây là tính toán chia rẽ bọn họ.

Dù sao ngay cả bây giờ Ngô Lương cũng sắp trở thành nô bộc của

Trương Lương, làm sao có thể để lại cho hắn một thủ hạ trung thành, đây chẳng phải là tự mình để lại một mối họa sao?

Chỉ là chuyện này không những Điển Vi không thể chấp nhận, Ngô Lương khẳng định cũng sẽ không đồng ý.

Nhưng lúc này vẫn là phải làm rõ nội tình của Trương Lương là quan trọng nhất, huống hồ người dưới mái hiên không thể không cúi đầu, Trương Lương tuyệt đối sẽ không bí mật tiếp xúc cùng lúc với Ngô Lương và Điển Vi, đặc biệt là Điển Vi thân cường lực tráng vừa nhìn đã thấy chiến lực không tầm thường, điều này chẳng khác nào đẩy mình vào thế bất lợi.

Vì vậy, dù không muốn, bọn họ cũng chỉ có thể tạm thời đồng ý.

"Đã vậy quản sự đã lên tiếng, ngươi cứ chờ ở đây trước đi." Thế là Ngô Lương rốt cuộc liếc mắt ra hiệu cho Điển Vi, chắp tay nói với lão già: "Vẫn mong quản sự sau này chiếu cố nhiều hơn, nhất định phải sắp xếp cho hắn một công việc tốt." "Nặc." Thấy Ngô Lương nói vậy, Điển Vi chỉ đành nghiến răng lùi lại.

Còn lão già kia thấy Ngô Lương nghe lời như vậy, trên mặt rốt cuộc cũng lộ ra một tia cười, khẽ gật đầu nói: "Đó là lẽ dĩ nhiên, chủ nhân vốn yêu tài như khát, người này vừa nhìn đã là một lực sĩ hiếm có, nếu được huấn luyện có lẽ có cơ hội trở thành tướng tài danh chấn một phương, tuyệt nhiên sẽ không bạc đãi hắn." "Vậy thì đa tạ quản sự." Ngô Lương vội vàng chắp tay cảm tạ.

"Nhưng các ngươi cũng cần hiểu rõ, từ đây các ngươi không còn là quan hệ chủ tớ nữa, hai ngươi chỉ có một chủ nhân chung, đó chính là Trương công." Lão già kia lại tiếp lời nói: "Nếu không thể hiểu rõ điều này, các ngươi không những không thể được trọng dụng, e rằng còn tự chuốc lấy khổ." "Tiểu nhân minh bạch." Ngô Lương cúi đầu thuận mắt đáp.

“Ngươi đúng là một người thức thời, vậy thì theo lão phu vào đi, chủ nhân đang chờ ngươi.” Lúc này, ánh mắt của lão già nhìn Ngô Lương cũng thêm một tia thưởng thức, cuối cùng gật đầu, dẫn một mình y đi vào sảnh đường. … Trong sảnh đường ngoài Trương Lương ra, còn có hai tùy tùng.

Hai tùy tùng này Ngô Lương hôm qua đã gặp qua, khi Trương Lương bước xuống xe ngựa, bọn họ gần như hình với bóng với Trương Lương, giờ đây cũng đứng riêng hai bên Trương Lương, là thị vệ thân cận thực sự.

“Ngươi đến rồi.” Thấy Ngô Lương, Trương Lương hơi nhướng mắt, vẫn vân vê túi hương hôm qua lấy từ chỗ Ngô Lương mà nói.

“Bái kiến Trương công.” Ngô Lương chắp tay vái chào.

“Đứng dậy đi.” Trương Lương khẽ gật đầu, tiếp tục hỏi: “Hôm qua ngươi nói ngươi là một lái buôn, lái buôn thường xuyên lặn lội đường xa, thông thường đều là một thương đội, còn cần thuê một số người đáng tin cậy hộ vệ dọc đường, nếu không trong loạn thế này, đi không bao xa sẽ bị bọn cường tặc chiếm núi xưng vương chặn đường cướp bóc, gia sản hùng hậu đến mấy cũng không đủ bù đắp… Ngươi có thương đội tùy hành không?” “Cái này…” Câu hỏi đầu tiên đã làm khó Ngô Lương.

Trước đó y tuy đã cùng Điển Vi bàn bạc trước một bộ lời khai, vấn đề này tự nhiên cũng nằm trong phạm trù đó, nhưng những lời dạo đầu của Trương Lương lại khiến Ngô Lương không dám nói bừa.

Y nghi ngờ Trương Lương có thể đã nắm được một số tin tức, chỉ là cố ý gài lời y, để kiểm tra y có chịu nói thật hay không.

Kết quả Trương Lương không đợi y đưa ra câu trả lời rõ ràng, lại tiếp tục hỏi: “Thương đội của ngươi đến từ đâu, và lại chuẩn bị đi về

phương nào?" Đây là đã xác định Ngô Lương có một đội thương nhân sao?

Chương 561

Ngô Lương không khỏi có chút lo lắng cho tình cảnh của Phường Nhân Quân chúng nhân.

Cả Tấn Dương thành đều là địa bàn của Trương Lương.

Ban đầu Lữ Bố phái người đến Trần Lưu tra xét tin tức của Ngô Lương, liền bị rắn rết địa phương Chu gia dễ dàng bắt giữ.

Còn giờ đây bọn họ đến địa bàn của Trương Lương, ai cũng không thể nói rõ Trương Lương có bao nhiêu tai mắt trong thành, liệu có phải đã sớm chú ý đến bọn họ hay không, dù sao từ tình hình hiện tại mà xét, Trương Lương ở Tấn Dương thành tuyệt đối có năng lực một tay che trời.

"Hồi Trương công, tiểu nhân từ Trần Lưu, Duyện Châu mà đến, chỉ vì hai năm nay Tư Lệ Bộ và Lương Châu nhiều chiến sự, để tránh gặp họa, vì vậy mới mượn đường Ký Châu, Tịnh Châu, đi đến Tây Vực Thiện Thiện quốc." Ngô Lương chắp tay nói.

Lời này chính là một lớp bảo hiểm kép, dù Trương Lương quả thực đã phát giác ra Phường Nhân Quân, cũng hoàn toàn có thể đối chiếu được.

Dù sao bọn họ vốn từ Trần Lưu mà đến, trong đội ngũ còn có một hoàng tử đến từ Thiện Thiện quốc, thiện trường mấy loại ngôn ngữ Tây Vực, thậm chí ngay cả dung mạo cũng là đặc trưng của người Tây Vực, hoàn toàn có thể chịu được sự xem xét kỹ lưỡng của Trương Lương.

"Hôm qua hai mươi mấy người ở viện tử nhà Triệu thành đông, chính là người trong thương đội của ngươi đúng không?" Trương Lương cười mà không bày tỏ ý kiến, lại hỏi.

"…" Ngô Lương nghe vậy tim lập tức chùng xuống.

Phường Nhân Quân quả nhiên vẫn bị Trương Lương tìm ra!

Nhưng từ tình hình hiện tại mà xét, Trương Lương chắc hẳn tạm thời vẫn chưa động thủ với Phường Nhân Quân, nếu không y đã không lãng phí khẩu thiệt như vậy mà hỏi Ngô Lương, cũng sẽ không nói với ngữ khí này, mà lẽ ra phải trực tiếp đưa người lên để Ngô Lương nhận diện mới phải.

Trương Lương thủ đoạn quả nhiên không tầm thường.

Muốn làm chuyện dưới mí mắt hắn độ khó cực cao.

E rằng động thái thăm dò của Dương Vạn Lý trong Tấn Dương thành cũng đã bị hắn phát giác, và sở dĩ không để ý, thì có thể là vì Dương Vạn Lý không thăm dò được bí mật thực sự có thể ảnh hưởng đến Trương Lương.

Nghĩ như vậy, Ngô Lương biết sự việc đến nước này đã không còn cần thiết phải tiếp tục đánh trống lảng với Trương Lương, chỉ đành chắp tay cúi đầu thừa nhận: "Quả thật không có gì giấu được Trương công, hai mươi mấy người đó chính là thuộc hạ tùy hành của tiểu nhân, vốn dĩ chúng ta định ở lại thành vài ngày, bổ sung lương thảo rồi sẽ tiếp tục tây hành." "Trong số người của ngươi còn có hai nữ tử dung mạo xuất chúng, bọn họ với ngươi lại có quan hệ gì?" Trương Lương khẽ gật đầu, rồi lại cười hỏi.

Nghe lời này, Ngô Lương trong lòng lập tức lại "chột dạ" một tiếng.

Y cũng coi như là người đã đi vạn dặm đường, tiếp xúc với không ít người, nhưng vừa gặp mặt đã hỏi về tình hình nữ quyến trong đội thì lại là cực kỳ hiếm có.

Đây chính là sự khác biệt giữa hiện thực và truyện YY.

Trong truyện, nếu nam chính bên cạnh có mỹ nữ hiếm có, thì thường sẽ có những kẻ ngu xuẩn bị dục vọng làm mờ mắt chủ động xông lên dâng kinh nghiệm, dâng mạng, dâng trang bị cho nam chính.

Nhưng trong hiện thực, đặc biệt là trong loạn thế, hoặc là người chạy trốn, hoặc là người sống tạm bợ, hoặc là người muốn làm đại sự, mỗi người đều rất bận rộn, trong tình huống thông thường đều không có thời gian để ý đến nữ quyến của người khác, cho dù nhìn qua mà tâm sinh ý tơ vương, cũng sẽ dưới sự ràng buộc của lễ tiết thời đại này mà giữ sự kiềm chế.

Mà Trương Lương lúc này lại thẳng thừng hỏi ra câu hỏi này, thì đây có thể lại là một vấn đề lớn.

Người này nói không chừng đã nảy sinh hứng thú với Bạch Tinh Tinh và Chân Mật, và có thể không quá tuân thủ lễ tiết của thời đại này, biết đâu sẽ làm gì đó với Bạch Tinh Tinh và Chân Mật… Đây chắc chắn là điều Ngô Lương không thể chấp nhận được.

Nếu Trương Lương quả thực đã bị dục vọng làm mờ mắt, có ý đồ bất lợi với Bạch Tinh Tinh và Chân Mật, Ngô Lương tuyệt đối không thể tiếp tục thỏa hiệp, càng không có thời gian tiếp tục thăm dò, chỉ đành bất chấp tất cả mà liều mạng với hắn.

“Hồi Trương công, bọn họ là thê thiếp của tiểu nhân.” Ngô Lương tuy vẫn cúi đầu, nhưng cách trả lời thẳng thắn như vậy đã nói rõ lập trường của mình, tức là đã là thê thiếp, người ngoài có bất kỳ ý đồ nào với họ đều không hợp quy củ.

“Phúc phận của ngươi quả là không cạn.” Trương Lương nghe vậy cũng không có biến đổi cảm xúc rõ rệt, chỉ khẽ cười, rồi nói: “Ngươi cứ yên tâm, chỉ cần ngươi trung tâm làm việc cho ta, ta tự khắc có thể bảo toàn cho họ an toàn vô sự, còn có thể giúp họ ở Tấn Dương thành sống cuộc sống cơm no áo ấm, mọi chi phí đều do ta

gánh vác, dù sao cũng tốt hơn việc như trước kia phải bốn bề bôn tẩu dầm sương dãi nắng." Đây lại là uy hiếp.

Xem ra hắn hình như không phải đã nảy sinh ý niệm với Bạch Tinh Tinh và Chân Mật, mà chỉ muốn dùng họ và Phường Nhân Quân chúng nhân để kiềm chế Ngô Lương, bắt y ngoan ngoãn ở lại Trương phủ làm một tên nô bộc.

Nhưng vấn đề là… Ngô Lương hiện tại đã đột nhiên ý thức được, Trương Lương làm vậy có lẽ không chỉ đơn giản là muốn y phối chế dị hương.

Nếu chỉ là phối chế hương vật, chắc không cần phải làm lớn chuyện như vậy.

Hơn nữa, trong tình cảnh này, Trương Lương hoàn toàn có thể chọn ép buộc y giao ra phương pháp phối chế hương vật "bất khả ngoại truyện", như vậy có thể một lần làm mãi mãi nhàn, không cần phải nuôi y, còn phải giúp y nuôi gia quyến và thuộc hạ, đây nhìn thế nào cũng là một vụ làm ăn lỗ vốn.

Huống hồ đối với những người thực sự say mê hương vật mà nói.

Đối mặt với hương vật đặc biệt, ý nghĩ đầu tiên nảy sinh hẳn là chiếm làm của riêng hoàn toàn, nếu không thể có được phương pháp phối chế, thì sẽ vĩnh viễn không thể an tâm.

Trừ phi Ngô Lương thà ngọc đá cùng tan, nếu không hẳn quyết không chịu bỏ qua.

Thế là, "Đa tạ Trương công, tiểu nhân định sẽ dốc hết sức lực phối chế hương vật cho Trương công." Ngô Lương cố ý chắp tay vái nói.

"Ha ha ha…" Trương Lương lại đột nhiên bật cười, nhìn y nói: "Hương vật tất nhiên là phải do ngươi phối chế, nhưng ta còn có việc

quan trọng hơn cần ngươi làm." Ngô Lương nghe vậy trong lòng thắt lại.

Quả nhiên!

Không phải chỉ đơn giản là phối chế hương vật, Trương Lương đưa y về phủ còn có công dụng khác.

Chỉ là rốt cuộc là công dụng gì Ngô Lương vẫn trăm mối không lời giải, từ đầu đến giờ, y chỉ từng để lộ "Hồi Hồn Hương" trước mặt Trương Lương, Trương Lương lại có thể dùng y để làm gì đây?

Trừ phi bên cạnh Trương Lương cũng có dị sĩ tương tự như hoàng tử Sa Mộc, đã nhìn ra được một số điều mà người thường không thể thấy từ y.

Nhưng nhiều nhất cũng chỉ là "thuật ngự thủy" và "thuật ếm bùa".

Dù sao ngoài hai môn dị thuật không thể bỏ đi này, những pháp khí tạp nham kia y đều không mang theo, cho dù có người giám thị Phường Nhân Quân, cũng rất khó nhìn thấy những pháp khí này.

Nhưng nghĩ lại, suy đoán này lại có sơ hở.

Nếu người của Trương Lương có thể nhìn ra dị thuật trên người Ngô Lương, vậy thì cũng có khả năng nhìn ra dị thuật trên người Vu Cát, Dương Vạn Lý và Chân Mật.

Rõ ràng, không hề.

Là vì người này vẫn chưa đi gặp bọn họ sao?

Hay là suy đoán của mình có nhầm lẫn?

"Chuyện quan trọng hơn… Thỉnh Trương công chỉ rõ!" Ngô Lương cố ý lộ vẻ nghi hoặc, chắp tay hỏi.

"Tổ tiên ngươi e rằng không chỉ là thợ làm hương vật, mà còn là phương sĩ tinh thông thuật luyện đan đúng không?" Trương Lương

cười hỏi, rồi không đợi Ngô Lương trả lời, liền tiếp tục tự mình nói: "Ta thưởng hương nhiều năm, vừa nghe mùi hương này liền nhận ra sự khác biệt trong đó, hơn nữa ta có thể khẳng định, hương này ngoài những nguyên liệu phụ đã dùng, thì cái dị thường nằm ở phương pháp luyện chế.

Mà nếu không phải là phương sĩ tinh thông đạo luyện đan, người khác tuy có thể phỏng theo hình thức, nhưng tuyệt nhiên không thể hiểu được sự huyền diệu của nó, càng không thể đạt được tác dụng tỉnh thần sảng khoái." "Và ngươi đồng ý phối chế hương này cho ta, nhất định cũng đã nắm giữ phương pháp luyện đan do tổ tiên truyền lại, ta có thể không cần phương pháp phối chế hương vật bất khả ngoại truyện của ngươi, nhưng phương pháp luyện đan do tổ tiên ngươi truyền lại thì phải dùng cho ta, thế nào?" Nói xong những lời này, thân hình Trương Lương rốt cuộc hơi nghiêng về phía trước, trong mắt hiện lên một tia thần thái có thể gọi là cuồng nhiệt, chờ đợi Ngô Lương trả lời.

"Cái này…" Ngô Lương khẽ chau mày.

Đây quả thực là yêu cầu mà y không ngờ tới.

Nhưng suy luận của Trương Lương cũng không phải không có lý.

"Hồi Hồn Hương" này của y là lấy được từ mộ Hải Hôn Hầu, do một phương sĩ tên Liêm Thạch luyện chế.

Vì vậy, nếu nói rằng khi luyện chế "Hồi Hồn Hương" y đã sử dụng phương pháp luyện đan đặc biệt, thì điều đó hoàn toàn có thể thành lập.

Hơn nữa, Ngô Lương từng đọc qua bộ 《Hương Kinh》 chưa viết xong do Liêm Thạch để lại, trong đó ngoài việc ghi chép về những loại hương liệu tạp nham, thậm chí là hủy diệt nhân tính, thì cũng quả thực ghi lại một số phương pháp đặc biệt để tinh luyện

hoặc thu hồi tinh chất hương liệu từ hương liệu, thậm chí có một số phương pháp hoàn toàn vượt quá lẽ thường của Ngô Lương, chỉ có thể xếp vào phạm trù huyền học.

Ngô Lương không có bản lĩnh nhìn qua không quên, vì vậy chỉ đọc qua một lần khẳng định không thể ghi nhớ toàn bộ bộ 《Hương Kinh》 chưa hoàn thành đó vào não, nhưng một số nội dung then chốt vẫn để lại ấn tượng khá sâu sắc trong đầu y.

Dù sao người ta luôn ghi nhớ những điều khác biệt, ít nhất là dễ để lại ấn tượng hơn những thứ thông thường.

Vậy nên, những phương pháp đặc biệt được ghi lại trong 《Hương Kinh》, đặc biệt là những phương pháp chỉ có thể xếp vào phạm trù huyền học, chính là thứ mà Trương Lương muốn có được từ y sao?

"…" Thấy Ngô Lương chau mày, Trương Lương cũng không thúc giục, chỉ lặng lẽ nhìn y, chờ đợi y trả lời.

Ngược lại, ánh mắt của quản sự đứng bên cạnh có vết khắc chữ Trương trên mặt dần trở nên sắc bén, dường như chỉ cần Ngô Lương dám nói nửa lời không, lão ta liền sẽ xông tới, bắt Ngô Lương phải trả giá vậy.

Cuối cùng, "Quả thật không có gì giấu được Trương công." Ngô Lương dường như đã hạ quyết tâm, ngẩng đầu nhìn về phía Trương Lương, miệng lại nói: "Tiểu nhân nguyện vì Trương công mà làm việc, nhưng tiểu nhân cũng có một điều kiện, hy vọng Trương công chấp thuận." "Ngươi thật cuồng vọng, dám mặc cả với chủ nhân!" Không đợi Trương Lương phản ứng, quản sự kia liền lập tức mặt đầy giận dữ quát mắng.

"A a." Trương Lương lại cười nhạt một tiếng, liếc mắt ra hiệu cho quản sự lùi lại phía sau, rồi mới nói với Ngô Lương: "Ta muốn

nghe xem ngươi có điều kiện gì, nói đi." "Tiểu nhân có thể dốc hết sức lực làm việc cho Trương công, nhưng tiểu nhân vốn quen thói mây trời hạc nội, hy vọng sau khi sự việc thành công, Trương công có thể chấp thuận cho tiểu nhân mang thương đội rời khỏi Tấn Dương thành, từ đó tiểu nhân và Trương công nước sông không phạm nước giếng, thế nào?" Ngô Lương nghiêm mặt nói.

"Tốt." Lần này Trương Lương lại khá sảng khoái gật đầu.

"Đã vậy, sự không nên chậm trễ, thỉnh Trương công giao phương thuốc và vật liệu cần dùng cho tiểu nhân, tiểu nhân sẽ lập tức thử luyện chế cho Trương công." Ngô Lương tiếp lời nói.

"Cũng không vội, ngươi cứ ở lại phủ ta vài ngày, đợi đến thời cơ thích hợp, ta tự khắc sẽ triệu ngươi đến luyện chế." Trương Lương lại khẽ lắc đầu, quay đầu nói với quản sự kia: "Từ hôm nay trở đi, vị tiểu hữu này chính là khách quý của ta, hãy lệnh cho người dưới hầu hạ thật tốt, nếu có ai dám chậm trễ, sẽ xử trí theo gia pháp." "Nặc." Quản sự kia vội vàng vái chào, đi đến bên cạnh Ngô Lương cũng đã không còn vẻ ngạo mạn như trước, khom người khiêm tốn nói: "Công tử, lời của chủ nhân đã nói xong, lão nô dẫn công tử đi, mời." "Đa tạ." Ngô Lương trước tiên vái Trương Lương một lễ, rồi lại vái quản sự một lễ, liền theo lão rời khỏi sảnh đường.

Thực ra, Ngô Lương căn bản không tin lời hứa của Trương Lương.

Y đưa ra điều kiện với Trương Lương, chẳng qua chỉ là diễn trò, một kế hoãn binh mà thôi, làm cho vở kịch trọn vẹn như vậy, mới dễ dàng có được sự tin tưởng của Trương Lương, từ đó tranh thủ thêm chút thời gian cho mình và Phường Nhân Quân.

Y hoàn toàn có thể tưởng tượng được.

Đan dược Trương Lương muốn y giúp luyện chế không phải

chuyện nhỏ, y không nhận nhiệm vụ này, Trương Lương sẽ không chịu bỏ qua, mà y đã nhận nhiệm vụ này, sau khi xem qua phương thuốc kia, Trương Lương càng không thể thả y và Phường Nhân Quân rời đi.

Giống như "phương pháp dị hương" của y là bí mật không truyền ra ngoài.

Phương thuốc cũng thuộc loại không thể dễ dàng để lộ cho người khác, mà nếu muốn đảm bảo phương thuốc không bị lưu truyền ra ngoài, cách an toàn nhất không nghi ngờ gì chính là giết người diệt khẩu.

Vì vậy, tình cảnh hiện tại của y và Phường Nhân Quân, chẳng khác nào tiến thoái lưỡng nan, sống chết đều khó.

Ngô Lương nhất định sẽ chọn con dao thoải mái hơn.

Mà tạm thời thỏa hiệp và phối hợp, không nghi ngờ gì sẽ giúp y và Phường Nhân Quân sống dễ chịu hơn, ít nhất là trước khi đan dược luyện chế hoàn thành, Trương Lương chắc hẳn sẽ không động thủ với bọn họ.

Trong quá trình này, bọn họ cũng có nhiều thời gian hơn để tìm cơ hội thoát thân.

Thực ra, lúc này, y lại càng cảm thấy hứng thú với phương thuốc kia.

Sở dĩ Trương Lương không lập tức giao phương thuốc cho y, theo Ngô Lương thấy chỉ có một khả năng, đó là hiện tại phương thuốc vẫn chưa nằm trong tay Trương Lương.

Dù sao y và Phường Nhân Quân đã là cá nằm trên thớt, còn Trương Lương là dao thớt, lúc này Trương Lương hoàn toàn không cần phải lo lắng vấn đề tín nhiệm, sớm một bước hay chậm một

bước giao phương thuốc cho y cũng không có sự khác biệt quá lớn, trong tình huống như vậy, tự nhiên là sự không nên chậm trễ mới là hay, hoàn toàn không có sự trì hoãn cần thiết.

Còn về việc Ngô Lương, người không biết gì về đạo luyện đan, liệu có thể luyện chế ra được hay không… đó lại là chuyện khác.

Tóm lại, bất kể có làm được hay không, bây giờ đều phải nói là làm được, đều phải làm ra một đợt thao tác mạnh như hổ, nếu không y đối với Trương Lương sẽ không có bất kỳ tác dụng nào, không có tác dụng thì cũng không cần thiết phải giữ lại, chứ đừng nói là được hầu hạ tử tế.

Thấy Ngô Lương đứng dậy từ sảnh đường bước ra.

Điển Vi rốt cuộc thở phào một hơi, rồi lập tức chạy tới hỏi: "Công tử, người không sao chứ?" "Yên tâm đi, Trương công chỉ thỉnh ta làm một việc nhỏ, đợi sau khi việc xong xuôi hắn sẽ đáp ứng thả chúng ta an toàn rời đi." Ngô Lương cười vẻ "đơn thuần" nói.

Chương 562

"Vậy thì tốt." Điển Vi gật đầu, rồi đi theo sau Ngô Lương không nói gì nữa.

"Chủ nhân coi trọng ngươi, hy vọng ngươi cũng đừng để chủ nhân thất vọng, nếu không chủ nhân không dễ lừa gạt đâu, người ở nhà bên cạnh các ngươi chính là ví dụ." Quản sự thì đứng một bên cười "cảnh cáo" một câu, rồi tiếp lời nói: "Vì chủ nhân cho rằng hai vị là khách quý trong phủ, lát nữa lão nô tự khắc sẽ dặn dò người dưới, nếu có bất kỳ yêu cầu gì chỉ cần nói với gia đinh trong phủ một tiếng, bọn họ tự khắc sẽ cố gắng hết sức để thỏa mãn, tuyệt đối không dám chậm trễ hai vị." "Đa tạ quản sự." Ngô Lương thi lễ cười nói.

"Nhưng hai vị vẫn không được ra khỏi phủ, cũng không được tùy ý đi lại trong phủ, còn nữa, đừng nên tiếp xúc với người ở nhà bên cạnh, điều này e rằng sẽ ảnh hưởng đến sự tin tưởng của chủ nhân đối với hai vị, từ đó rước lấy những phiền phức không đáng có." Quản sự lại nghiêm mặt nói.

"Tiểu nhân minh bạch." Ngô Lương lần nữa thi lễ cảm tạ.

Nhưng từ lời "cảnh cáo" của quản sự này, Ngô Lương lại phát giác ra một tia mùi vị âm mưu.

Trương Lương đã không muốn bọn họ tiếp xúc với Tả Từ, vì sao lại còn sắp xếp bọn họ và Tả Từ ở cùng một viện tử?

Cứ cảm thấy sự việc không đơn thuần như vậy.

Trương phủ chiếm diện tích không nhỏ, lớn nhỏ các viện lạc chia cách nhau cũng rất nhiều, muốn sắp xếp riêng hai người bọn họ tự nhiên không thành vấn đề, nếu thật tâm không muốn bọn họ tiếp xúc

với Tả Từ, hoàn toàn có thể làm được việc khiến họ ngay cả mặt cũng không thể thấy.

Nhưng Trương Lương lại cố tình không làm vậy.

Nếu suy nghĩ kỹ càng như vậy.

Hình như không phải chuyện đó rồi… Trương Lương rất có khả năng là hy vọng bọn họ tiếp xúc, và làm vậy có thể còn có dụng ý khác: Tả Từ đang nắm giữ một số tin tức mà Trương Lương muốn có được, nhưng dùng hết mọi thủ đoạn cũng không cầu mà không được, tin tức này nói không chừng liên quan đến phương thuốc mà Trương Lương vẫn chưa có được.

Trong tình hình như vậy, Trương Lương có thể giày vò Tả Từ, nhưng không thể lấy mạng hắn.

Mà Tả Từ không thỏa hiệp, hai bên liền rơi vào cục diện bế tắc.

Lúc này cần có một số ngoại viện để phá vỡ cục diện bế tắc này, mà Ngô Lương và Điển Vi, hai kẻ xui xẻo cùng cảnh ngộ với Tả Từ, không nghi ngờ gì chính là ngoại viện thích hợp nhất.

Thực tế, Tả Từ đã có những động thái nhỏ.

Sáng nay, những giọt nước y để lại trên bàn đá và nắp vại chính là đang truyền tin tức cho Ngô Lương và Điển Vi.

Chỉ là nếu Trương Lương cố ý sắp đặt để họ có cơ hội tiếp xúc, thì những giọt nước thoáng qua kia cũng có thể đã bị Trương Lương nắm rõ, chỉ là tạm thời chưa liên quan đến thông tin y muốn, nên y mới án binh bất động mà thôi.

Vậy trong tình huống này Ngô Lương nên làm gì?

Ngô Lương vừa theo sau quản sự, vừa tỉ mỉ suy nghĩ vấn đề này.

Tốt nhất cũng án binh bất động.

Nếu Tả Từ lại truyền đến tin tức gì, y dù trong lòng hiểu rõ cũng phải tiếp tục giả vờ như chưa từng thấy gì, càng không thể đáp lại, dù có tránh không được cũng phải giả bộ không hiểu, nếu không rất có thể sẽ khơi dậy sự nghi ngờ của Trương Lương.

Còn về Tả Từ.

Không thân không thích, Ngô Lương hoàn toàn không cần đứng về phía y, bất quá nếu tình thế có biến đổi, y cũng không ngại liên thủ với Tả Từ vào thời khắc cần thiết để đối kháng Trương Lương, dù sao Trương Lương cũng có thể coi là kẻ địch chung của bọn họ.

Đương nhiên.

Dù có liên thủ với Tả Từ, Ngô Lương cũng sẽ giữ lại một nước.

Bởi vì từ tình hình hiện tại mà xét, sự kiện lần này nhất định liên quan đến rất nhiều chuyện chưa ai hay biết, hơn nữa cực kỳ có khả năng là những thứ y cảm thấy hứng thú, mà Tả Từ xuất hiện ở đây tuy nhìn có vẻ bị Trương Lương khống chế, nhưng chưa chắc đã không có động cơ riêng, mà động cơ này rốt cuộc là gì Ngô Lương vẫn hoàn toàn không hay biết, điều này dẫn đến việc Tả Từ bất cứ lúc nào cũng có thể đứng về phía đối lập với y, không thể không đề phòng.

Tóm lại.

Hiện tại xem như tạm thời đã ổn định được Trương Lương.

Hơn nữa, bất kể là đối với Trương Lương hay Tả Từ mà nói, y đều vẫn còn một số giá trị lợi dụng, nếu không làm càn thì tạm thời hẳn sẽ không có nguy hiểm tính mạng.

Hoàn toàn có thể tạm thời giữ tính tình bình tĩnh quan sát sự biến, chờ đợi nắm rõ thêm tin tức rồi mới định đoạt.

Mấy ngày tiếp theo.

Cuộc sống nhỏ của Ngô Lương và Điển Vi trôi qua vẫn khá tốt, nô bộc Trương phủ đều rất khách khí với bọn họ, ngay cả binh sĩ cũng không còn làm khó dễ hai người, chỉ là không thể tự do đi lại bên ngoài hơi có chút vô vị.

Ngoài ra, Trương Lương còn đặc biệt cho phép Ngô Lương và "gia quyến" thư từ qua lại.

Chỉ là nội dung thư từ nhất định phải do quản sự kia xem qua rồi mới được gửi đi hoặc đưa vào phủ.

Từ đó có thể thấy Trương Lương kỳ thực vẫn còn xem thường thủ đoạn của Ngô Lương, căn bản không biết Ngô Lương có thể thông qua Chân Mật thác mộng để truyền tin tức cho nhau, bởi vậy mới đặc biệt cho phép y dùng phương thức này để báo bình an cho "gia quyến".

Đối với điều này, Ngô Lương tự nhiên là hoan hỉ tiếp nhận, tác nghiệp đương nhiên phải làm trọn bộ, y mỗi ngày đều viết một phong thư từ vô thưởng vô phạt, nhờ nô bộc giúp đỡ gửi đi.

Mà Phường Nhân Quân cũng sẽ hồi đáp một phong thư gửi về.

Trong đó chẳng qua cũng chỉ là vài lời hỏi han, quan tâm như dặn dò mặc thêm y phục, ăn uống đầy đủ.

Mấy ngày này.

Tả Từ cũng không còn dùng một số thủ đoạn phi thường để tiếp tục truyền tin tức khác cho Ngô Lương, cửa phòng của y mỗi ngày trừ lúc rửa mặt và lúc đưa cơm được mở ra, những lúc khác đều đóng chặt, cũng chưa từng phát ra bất cứ động tĩnh bất thường nào.

Còn về vết thương của y.

Trông có vẻ cũng đã đỡ nhiều, ít nhất miếng vải gai che mắt đã không còn rỉ máu...

Đúng là một tay lì lợm, với trình độ y liệu thời đại này, vết thương không bị nhiễm trùng thật là may mắn vạn phần, nếu không Tả Từ chắc chắn không thể qua nổi mùa đông này.

Cứ thế bất tri bất giác.

Đã đến "Tịch Nguyệt" mà Tả Từ từng âm thầm nhắc đến với Ngô Lương.

Qua mấy ngày ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn, Ngô Lương đã tăng thêm một vòng mỡ mùa đông, ngay cả da mặt cũng bóng bẩy hơn không ít.

Điển Vi cũng vậy, những đường nét góc cạnh cương nghị trên mặt đã tròn trịa lên với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, lúc lên giường, tiếng kẽo kẹt của giường càng ngày càng thường xuyên, Ngô Lương thậm chí còn nghĩ nên dặn dò nô bộc mỗi ngày đến đưa cơm một tiếng, bảo hắn nghĩ cách gia cố lại giường cho Điển Vi, kẻo không cẩn thận lại bị Điển Vi làm sập giường.

Cũng là mùng Một tháng Tịch Nguyệt.

Ngô Lương đêm đó lại một lần nữa gặp Chân Mật trong mộng.

Thực ra, ngoài lần đầu tiên tiến vào Trương phủ, sau này những lần gặp nhau trong mộng đều không có tin tức gì đáng truyền, bởi vậy Chân Mật mỗi lần thác mộng đến đều là trêu ghẹo Ngô Lương một phen, khiến Ngô Lương rạo rực sau đó lại âm thầm rời đi, làm Ngô Lương mấy lần suýt chút nữa không kìm lòng được.

Mà lần này, Chân Mật cuối cùng cũng mang đến một số tin tức khác biệt.

"Trong thành bỗng nhiên có một số bách tính mắc bệnh thất tâm phong, như chó dại thấy người là cắn, hôm nay ít nhất cũng đã có hơn trăm người vì thế mà thương vong, bách tính ai nấy đều tự lo, Trương Lương cũng đã ban lệnh cấm túc, người không có chức trách trong

phủ nha bị cấm ra ngoài." Vẫn trong trang phục vô cùng mát mẻ, Chân Mật ôm lấy cổ Ngô Lương ngồi trên đùi y, giọng nói lười biếng nói.

"Có thể biết là nguyên nhân gì không?" Ngô Lương nuốt một ngụm nước bọt, khó khăn dời ánh mắt khỏi nơi không nên nhìn, nghiêm nghị hỏi.

Zombie?

Thông qua miêu tả của Chân Mật, trong đầu Ngô Lương lập tức lóe lên từ này.

Thực ra, theo truyền thống văn hóa Thiên Triều, từ "cương thi" có lẽ sẽ thích hợp hơn, nhưng đối với tình hình hiện tại, Ngô Lương lại thấy hai chữ "zombie" càng chuẩn xác, dù sao không phải chết rồi thi biến, mà là trực tiếp "thất tâm phong".

"Chúng thiếp cũng không thể ra ngoài, tạm thời vẫn chưa biết." Chân Mật mỉm cười nói, "Bất quá vừa rồi thiếp thân đã lợi dụng màn đêm sai mấy con tiểu đông tây ra ngoài dò xét rồi, có thể tra được bao nhiêu thì chưa thể nói trước...

Nhưng thiếp thân nghi ngờ Trương Lương hẳn đã sớm biết sẽ có chuyện này xảy ra, bởi vậy phản ứng của thủ quân cực kỳ nhanh chóng, hầu như trong nháy mắt đã giải quyết những người mắc bệnh thất tâm phong kia, thủ đoạn gọn gàng dứt khoát." "Ngươi là nói chuyện này có thể liên quan đến Trương Lương?" Ngô Lương nhíu mày.

Y không khỏi nghĩ đến buổi lễ tế tự được cử hành mấy ngày trước, nếu nói Trương Lương có liên quan trực tiếp gì đến sự kiện lần này, y lập tức nghĩ đến rượu thịt được phát trong buổi lễ tế tự.

Mấy ngày nay trú ngụ tại Trương phủ.

Y sớm đã nhìn ra vị thế của Trương Lương ở Tấn Dương thành, y

cũng là một quan lại điển hình, làm vài việc hình thức bề mặt trong lễ tế tự thì còn được, chứ những chuyện như "cùng dân vui vẻ" thì đừng hòng, bởi vậy ngoài lúc lễ tế tự có tiếp xúc với bách tính trong thành ra, những lúc khác bách tính còn không có tư cách đến gần cửa Trương phủ.

"Không dễ nói, thiếp nghe nói những người mắc bệnh thất tâm phong không có sự phân chia khu vực rõ ràng, khắp các phương vị trong toàn thành đều có xuất hiện, mà gần đây trong Tấn Dương thành ngoài buổi lễ tế tự kia ra, lại không có bất kỳ tập hội quy mô lớn nào khác, con đường truyền bá khác e rằng rất khó tạo thành tình huống hiện tại..." Chân Mật khẽ gật đầu, nói đến đây, nàng lại đột nhiên dừng lại, im lặng một lát rồi nói, "Mấy con tiểu đông tây kia đã trở về rồi, tình hình đêm nay dường như còn tệ hơn ban ngày, có thêm nhiều người mắc bệnh thất tâm phong, đến cả người nhà cũng không nhận ra, thấy vật sống liền điên cuồng xé cắn, ngay cả gia cầm súc vật cũng không tha, thủ quân tuần đêm bốn phía bôn ba cũng không thể kiểm soát thỏa đáng, có một số nhà bách tính đã vì thế mà tuyệt tự." "Chuyện này..." Lông mày Ngô Lương nhíu càng chặt hơn, trầm ngâm rồi lại hỏi, "Người của chúng ta thì sao, có ai xuất hiện tình huống tương tự không?" "Nếu người của chúng ta xảy ra chuyện như vậy, thiếp thân nói chuyện với chàng đã không phải ngữ khí này rồi." Chân Mật che miệng cười nói.

"Vậy thủ quân Tấn Dương thành thì sao?" Ngô Lương tiếp tục hỏi.

"Điều này thì chưa phát hiện, ít nhất cho đến hiện tại thủ quân Tấn Dương thành vẫn chưa xuất hiện bất kỳ tình huống hỗn loạn nào, hẳn là chưa có ai mắc bệnh thất tâm phong, nếu không bọn họ giờ phút này cũng đã tự lo thân mình rồi, làm sao còn có thể bôn tẩu khắp nơi kiểm soát cục diện?" Chân Mật nói.

“Vậy các sĩ tộc môn phiệt trong thành thì sao?” Ngô Lương lại hỏi.

Chân Mật hẳn là lại hỏi một chút hồ phó của nàng, một lát sau mới nói: “Phủ đệ của các sĩ tộc môn phiệt phần lớn đều tập trung ở thành đông, những phủ đệ này đều cửa lớn đóng chặt, một mảnh an tĩnh tường hòa, hoàn toàn là hai thế giới khác với cảnh tượng quỷ khóc lang hào ở thành nam thành đông.” “Emmm...” Hỏi qua những chi tiết này, trong lòng Ngô Lương đã có một suy đoán đại khái.

Chuyện này e rằng thật sự có liên quan đến Trương Lương, hơn nữa rất có thể liên quan đến rượu thịt được phát trong buổi lễ tế tự hôm đó.

Bởi vì thủ quân tham gia lễ tế tự hôm đó chưa từng động đến những rượu thịt kia, các sĩ tộc môn phiệt cũng chưa từng động đến những rượu thịt kia, mà Phường Nhân Quân cũng chưa từng động đến những rượu thịt kia...

Cách nói này không hoàn toàn chuẩn xác.

Nói chính xác hơn, hẳn là binh sĩ Phường Nhân Quân đều chưa từng động đến những rượu thịt đó, còn các cán bộ nòng cốt của Phường Nhân Quân thì cơ bản đều đã nếm thử một chút, bất quá không phải như những bách tính kia bụng đói ăn ngấu nghiến, mà chỉ là tượng trưng nếm một chút, xác nhận xem rượu thịt thật hay giả.

Thậm chí ngay cả Điển Vi vốn khá tham rượu, cũng chỉ dùng lưỡi chấm một chút rượu, nếm thử mùi vị.

Hiện tại các cán bộ nòng cốt Phường Nhân Quân chưa xuất hiện tình huống tương tự, Ngô Lương và Điển Vi cũng an nhiên vô sự, rất có thể là do liều lượng rượu thịt không đủ.

Bất quá vẫn không thể lơ là.

Ngoài ra.

Ngô Lương hiện tại đang ở Trương phủ.

Trương phủ tuy không nhỏ, nhưng nếu xuất hiện tình huống tương tự, nhất định sẽ gây ra một mức độ hoảng loạn nhất định, bất kể là ban ngày hay ban đêm, đều không thể mọi chuyện diễn ra theo trình tự, bởi vậy Ngô Lương có thể xác định, Trương phủ cũng chưa xuất hiện tình huống tương tự.

Thông qua phương pháp loại trừ, Ngô Lương không khó để đưa ra suy đoán như vậy.

"Lát nữa nàng hãy chuyển lời Dương Vạn Lý, lệnh cho hắn cách ly toàn bộ những người của chúng ta hôm đó đã nếm thử rượu thịt trong lễ tế tự, cho đến khi chuyện này khôi phục bình tĩnh mới thôi, để phòng vạn nhất." Ngô Lương nghiêm túc nói với Chân Mật, "Nếu có người nào đó cũng mắc bệnh thất tâm phong, tuy không cần đánh giết bọn họ, nhưng cũng không cần cố kỵ tình đồng bào, bất kể là ai đều phải trói lại rồi chia nhau trông giữ." "Ý chàng là, rượu thịt hôm đó có vấn đề?" Chân Mật ngưng thần hỏi.

"Tạm thời vẫn chỉ là suy đoán, bất quá không thể không đề phòng." Ngô Lương gật đầu nói.

"Hôm đó dường như chỉ có thiếp không nếm thử rượu thịt kia, Bạch Tinh Tinh cũng theo đó nếm một ít, thiếp lại rất muốn biết, nếu Bạch Tinh Tinh không may mắc bệnh thất tâm phong, chàng thật sự nỡ lòng nào bảo Dương Vạn Lý trói nàng ta lại sao?" Chân Mật lập tức hỏi một câu vấn đề có lối tư duy kỳ lạ.

"Kế sách quyền biến, không ai có thể ngoại lệ." Ngô Lương gật đầu.

Chương 563

"Vậy nếu bệnh thất tâm phong này vĩnh viễn không thể hồi phục thì sao?" Chân Mật lại chớp mắt hỏi.

"Nếu đã thử qua mọi biện pháp, vẫn vô năng vi lực, thì cũng nên do ta tự tay giải trừ thống khổ cho nàng ta, như vậy nàng ta mới có thể vĩnh viễn chiếm một vị trí trong lòng ta." Ngô Lương nhìn về nơi khác, ánh mắt thâm trầm nhưng lại vô cùng thản nhiên nói, "Mà những người liên quan đến chuyện này, bất kể là ai, đều phải chôn theo nàng ta...

Tinh Tinh như vậy, những người khác cũng như vậy." "Đây mới là người làm việc đại sự." Chân Mật mím môi cười rộ lên, có vẻ rất hài lòng với câu trả lời của Ngô Lương, tiếp đó lại nói, "Bất quá chàng cứ yên lòng, nếu trong Phường Nhân Quân xuất hiện tình huống tương tự, thiếp thân cũng sẽ không khoanh tay đứng nhìn, thiếp thân tuy không thể cứu được bách tính trong thành, nhưng cứu trợ mấy người bọn họ hẳn là không thành vấn đề." "?" Ngô Lương ngẩn người, lập tức truy hỏi, "Nàng có phải đã hiểu rõ một phần về nguồn gốc của thất tâm phong này rồi không, mà lại cố ý ở đây lấp lửng với ta?" "Tuy thiếp thân hiện tại cũng không thể hoàn toàn xác định, nhưng từ tình hình hiện tại mà xét, suy đoán của chàng hẳn đã đúng tám chín phần rồi." Chân Mật mỉm cười, tiếp đó hỏi lại, "Chàng có biết cái gì gọi là 'Bất tiện dương' không?" "Phu nhân thiếu ải giả, danh vi 'Bất tiện dương'." Ngô Lương nghiêm nghị nói, trong lòng lại chấn động.

Bởi vì ba chữ này bản thân đã đại diện cho sự tàn nhẫn, mùi vị huyết tinh.

Trong cổ tịch từng có ghi chép: "Lão sấu nam tử sưu từ vị chi 'Nhiêu bả hỏa', phu nhân thiếu ải giả danh vi 'Bất tiện dương', tiểu nhi hô vi 'Hòa cốt lạn', hựu thông mục vi 'Lưỡng cước dương'." Thời đại con người được gọi là "dương", chính là thời đại con người lấy thịt người làm thức ăn.

Mà "phu nhân thiếu ải" nói chính là nữ tử, khi nữ tử bị coi là lương thực, liền lại được gọi là "Bất tiện dương".

Giờ đây Chân Mật đột nhiên nhắc đến từ này.

Chẳng lẽ thịt thực được phát trong buổi lễ tế tự hôm đó, lại là...

Nhưng Ngô Lương nhớ rất rõ, khi y nếm thử những thịt thực kia, mùi vị và cảm giác khi ăn rõ ràng là thịt heo.

Bất quá chuyện này cũng không hoàn toàn tuyệt đối.

Trong lịch sử, khi quân đội cổ đại thiếu lương thực mà lấy "Nhị cước dương" làm thức ăn, thường sẽ "giết người trộn với thịt trâu ngựa mà ăn", mục đích chính là dùng thịt của động vật khác để che giấu mùi vị của "Nhị cước dương", nếu không chắc chắn sẽ có một số binh sĩ không vượt qua được cửa ải trong lòng, không thể nuốt trôi.

Đương nhiên, đây cũng là để che giấu tội ác của người thống lĩnh quân đội.

Dù sao chuyện này một khi truyền ra ngoài, nhất định sẽ bị đóng đinh lên cột nhục nhã của lịch sử, không những không thể rửa sạch, thậm chí có thể từ đó mất đi tư cách tranh đoạt thiên hạ.

Bởi vậy, thịt hầm trong đỉnh đồng hôm đó, cũng chưa chắc đã hoàn toàn là "Bất tiện dương", có lẽ thịt mà Sát Mộc vương tử, Vu Cát và Gia Cát Lượng mang về lại vừa khéo là thịt heo trộn lẫn trong đó.

"Ý nàng là, trong thịt thực phát hôm đó, có "Bất tiện dương"?"

Ngô Lương lập tức lại truy hỏi.

"Một chút "Bất tiện dương" hèn mọn kia làm sao có thể khiến người ta mắc bệnh thất tâm phong?" Chân Mật lại lần nữa hỏi ngược lại.

Phải rồi!

Ngô Lương lập tức phản ứng lại, nếu chỉ ăn loại thịt như vậy, bị nhiễm "Tổ nhục phản phệ" giống như Yến gia Thủ mộ nhân, cũng tuyệt nhiên không thể phát tác nhanh đến thế.

Cho nên, cách nói của Chân Mật cũng không hoàn toàn chuẩn xác.

Nàng có thể không biết, "Bất tiện dương" đích xác có khả năng khiến người mắc bệnh thất tâm phong, chỉ là tuyệt đối sẽ không nhanh như vậy.

Mà ngay khi Ngô Lương đang nghĩ như vậy.

Chân Mật lại tiếp tục nói: "Tiểu đông tây của thiếp thân đã ngửi thấy mùi tử nhân trên người những người mắc bệnh thất tâm phong kia, nếu thiếp thân đoán không sai, những "Bất tiện dương" này e rằng còn là "Thức tâm nhục" đã bị người ta thi triển vu thuật, mà "Thức tâm nhục" chế tạo từ "Bất tiện dương", thông thường chỉ dùng được khi bố trí Di Thiên đại trận...

Nơi này e là không hề đơn giản." "Thức tâm nhục?" Ở đời sau Ngô Lương quả thật đã từng thấy từ này trong sách.

Sách "Thức tâm nhục" của Quan Vũ miêu tả thế này: dùng dầu sôi đổ lên người, đợi sau khi nguội đi liền có thể khiến thi thể giữ được hình thái đặc định, đó chính là cái gọi là "Thức tâm nhục".

Chỉ là không biết "Thức tâm nhục" trong lời Chân Mật có phải là "Thức tâm nhục" mà y biết hay không.

“Hóa ra vẫn có chuyện chàng không biết sao.” Chân Mật cười lên, tiếp tục nói, “Cái gọi là ‘Thức tâm nhục’ chính là hoạt nhân dũng được chế thành bằng phương pháp đặc biệt, các phương pháp liên quan tuy phân chia rất nhiều loại, nhưng mục đích cuối cùng đều là khiến thi thể ngàn vạn năm không hủ, và luôn giữ tư thái mà người chế tác mong muốn thi thể giữ được.” Câu trả lời này lại không khác mấy so với điều Ngô Lương hiểu được từ sách.

Trước đó, Ngô Lương còn tưởng rằng cái gọi là “Thức tâm nhục” chỉ là cách nói hư cấu do tác giả đời sau tạo ra, không ngờ đã có cách nói như vậy từ mấy ngàn năm trước rồi.

“Vậy ý nàng là, bách tính trong thành mắc bệnh thất tâm phong không rõ nguyên do, chính là vì “Thức tâm nhục” này, có bằng chứng gì không?” Ngô Lương theo bản năng truy hỏi.

“Nói chính xác thì, hẳn là “Thức tâm nhục” chế thành từ “Bất tiện dương”.” Chân Mật mỉm cười, sửa lại, “Trong ‘Lưỡng cước dương’, ‘Bất tiện dương’ có âm khí nặng nhất, bởi vậy cũng là ‘Thức tâm nhục’ thích hợp nhất để bố trí Di Thiên đại trận, khuyết điểm duy nhất là thường niên chôn dưới lòng đất, tụ tập âm khí dưới địa tầng lâu ngày không tan, dễ sinh ra thi độc âm chướng, cuối cùng hình thành một vùng cấm địa sinh nhân vật cận, mà thi độc âm chướng này nếu bị người sống nhiễm phải, không bao lâu sẽ hung tính đại phát, tình huống sẽ không khác mấy so với những người mắc bệnh thất tâm phong trong thành, đương nhiên đối với người bố trí trận pháp thì có lẽ vẫn là chuyện tốt...

Tiểu đông tây của thiếp thân đã ngửi thấy mùi tử nhân trên người những người mắc bệnh thất tâm phong kia, đây chính là bằng chứng xác đáng việc họ gần đây đã dùng ‘Thức tâm nhục’.” “Thời buổi này bách tính sống đã không dễ dàng, ngày thường ngay cả dầu mỡ cũng không thấy, huống hồ gì là ăn thịt, thêm vào đó lại có nhiều bách tính

cùng mắc bệnh thất tâm phong đến vậy, bởi vậy chỉ có khả năng là thịt thực được phát trong buổi lễ tế tự mấy ngày trước có vấn đề!" Ngô Lương tiếp lời gợi ý của Chân Mật tiếp tục suy luận, "Vậy vấn đề hiện tại đã trở thành, Trương Lương rốt cuộc đã tìm được nhiều 'Thức tâm nhục' như vậy từ đâu, nàng trước đó lại nói, 'Thức tâm nhục' chế thành từ 'Bất tiện dương' thông thường chỉ dùng được khi bố trí Di Thiên đại trận, tức là nói, Trương Lương có thể đã phát hiện ra một Di Thiên đại trận chưa ai hay biết?" "Chàng còn nhớ thiếp thân trước đây từng chỉ ra phương thức tế bái của người tên Tả Từ kia là thủ pháp của 'Yểm thắng chi thuật' không?" Chân Mật gật đầu nói.

"Ừm..." Ngô Lương khẽ gật đầu.

"Hiện nay xem ra, y ngấm ngầm thi triển 'Yểm thắng chi thuật' hẳn là để áp chế thi độc âm chướng trong Di Thiên đại trận này." Chân Mật ngưng thần phân tích, "Nếu vậy thì, người tên Tả Từ kia cũng coi như có chút thiện tâm, y hẳn đã sớm biết thịt thực được phát hôm đó là 'Thức tâm nhục', cũng biết bách tính ăn 'Thức tâm nhục' sẽ xảy ra chuyện gì, bởi vậy cố gắng dùng thủ pháp này để áp chế thi độc âm chướng ẩn chứa bên trong...

Còn người phát 'Thức tâm nhục' mới là kẻ hiểm ác chân chính, y muốn dùng tính mạng và dương khí của bách tính trong thành để tiêu hao những thi độc âm chướng kia, từ đó đạt được mục đích tiến vào Di Thiên đại trận này." Cách nói này lại có chút ngoài dự liệu của Ngô Lương.

Trong sử sách chưa từng chính diện bình phẩm phẩm đức của Tả Từ, Ngô Lương cũng không dễ dàng đưa ra kết luận, hơn nữa trước đó nghe Chân Mật nói Tả Từ lúc tế bái âm thầm thi triển "Yểm thắng chi thuật", Ngô Lương càng thêm nghi ngờ y, tự động xếp y và Trương Lương vào cùng một phe, thậm chí ban đầu còn cho rằng y là đại lão ẩn mình phía sau Trương Lương.

Ngược lại, Vu Cát, người hiện đã trở thành nguyên lão của Phường Nhân Quân, lại có nhiều ghi chép về phương diện này hơn, chính sử nhiều lần nhắc đến vô số sự tích chữa bệnh cứu người trong đời y, dù cho trong sử sách bị Tôn Sách giết, vẫn có người tế tự cầu phúc cho y, nói y là tiên sinh tạo phúc một phương.

Cũng vì thế, Ngô Lương khi vừa gặp Vu Cát đã có không ít thiện cảm với y, đây mới là nhân tố then chốt khiến Ngô Lương dùng mọi chiêu trò đưa Vu Cát vào Phường Nhân Quân...

Mặc dù cho đến bây giờ, Ngô Lương vẫn cho rằng cái gọi là "phù thủy cứu người" của Vu Cát chỉ là trò bịp của thầy bói dạo, Vu Cát cũng đích thân thừa nhận y thực sự chỉ nắm giữ một môn Khám Dư chi thuật.

Còn đối với Tả Từ.

Dù sau này tận mắt thấy y bị Trương Lương móc mất một con mắt, Ngô Lương vẫn không coi y là người thiện lương, càng không nghĩ rằng thủ pháp "Yểm thắng chi thuật" y thi triển lúc đó là một hành động thiện lương gì.

Hơn nữa, nếu không phải Chân Mật giờ khắc này bình phẩm như vậy, Ngô Lương vẫn sẽ tiếp tục nghi ngờ.

Bất quá.

Chân Mật khi nghiêm túc thật sự càng khiến người ta say mê hơn...

Nhìn khuôn mặt cười của Chân Mật, Ngô Lương bỗng nhiên có chút thất thần, trong lòng không khỏi vang lên một tiếng cảm thán như vậy, trên miệng lại nói: "Không ngờ hành động này của Tả Từ lại là đang làm thiện cử, nhưng thi độc âm chướng kia đơn giản như vậy là có thể hóa giải sao?" Vừa hỏi xong, Ngô Lương liền ý thức được

mình vừa hỏi một câu thừa thãi.

Nếu đơn giản như vậy là có thể hóa giải, bách tính trong thành đã không mắc bệnh thất tâm phong rồi.

Bất quá "Yểm thắng chi thuật" của Tả Từ cũng chưa chắc đã không có tác dụng.

Dù sao so với toàn bộ bách tính trong thành, số bách tính hiện tại mắc bệnh thất tâm phong vẫn có thể coi là thiểu số, chỉ là không biết tiếp theo tình huống này liệu có ngày càng trở nên tồi tệ hơn hay không.

Khoan đã!

Giờ khắc này Ngô Lương lại chợt ý thức ra, có lẽ Trương Lương móc đi một con mắt của Tả Từ, không chỉ vì y từ trên xe ngựa bò xuống cố gắng trốn chạy, mà còn là vì y cũng đã nhận ra Tả Từ âm thầm thi triển thủ pháp "Yểm thắng chi thuật" trong lễ tế tự, bởi vậy mới giáng cho y hình phạt nghiêm trọng như vậy.

"Đương nhiên không được." Chân Mật dường như cũng nhận ra Ngô Lương thoáng chốc thất thần, lại vén một lọn tóc rủ xuống, lúc này mới lắc đầu nói, "Thi độc âm chướng trong Di Thiên đại trận há lại có thể dễ dàng hóa giải như vậy, hành động này của y nhiều nhất cũng chỉ có tác dụng áp chế một chút mà thôi, trị ngọn không trị gốc." "Vậy bách tính trong thành..." Ngô Lương theo bản năng hỏi.

"Chỉ có thể tự cầu đa phúc thôi, bất quá chuyện này không có nhân quả gì với chàng, dù có muốn trách cũng chỉ có thể trách chính bọn họ tham ăn và kẻ hiểm ác đã phát thịt thực kia, chàng không cần bận tâm." Chân Mật quả nhiên là hồ yêu chín đuôi chính tà lẫn lộn, không hề để những sinh mạng này vào mắt, chỉ nhẹ nhàng bâng quơ nói, "Hiện tại chàng nên để ý đến Di Thiên đại trận này, thiếp thân tuy vẫn chưa biết đây rốt cuộc là trận gì, cũng không biết trận này do ai bố trí,

nhưng với trận thế lớn như vậy, trong trận này nhất định ẩn giấu thứ phi phàm, trước đó chúng ta chưa nhúng tay vào thì thôi, nay đã nhúng tay vào rồi, liền tuyệt nhiên không nên bỏ lỡ, huống hồ hiện tại còn có người đang đi tiền trạm cho chúng ta, chúng ta hoàn toàn có thể án binh bất động chờ cơ mà hành động, làm ngư ông cuối cùng đắc lợi, dù có mạo hiểm một chút cũng đáng giá." "..." Ngô Lương kỳ thực cũng nghĩ như vậy, bất quá nếu có biện pháp nào đó có thể tiện tay cứu giúp những bách tính kia, y cũng không ngại ra tay tương trợ.

Y tự nhận mình không phải người tốt gì, nhưng đối mặt với những sinh mạng này, lại không thể làm được ung dung như Chân Mật.

Bất quá nếu thật sự như Chân Mật nói là không có cách nào, y cũng không đến mức không thể nào quên được.

Bởi vậy chỉ sau khi trầm ngâm một lát, Ngô Lương liền lại nói: "Nàng nói không phải không có lý, dù sao ta hiện tại muốn toàn thân rút lui vẫn là đang mạo hiểm, đúng rồi, những hồ phó của nàng đã có thể ngửi ra mùi tử nhân trên người những người kia, vậy có thể truy tìm khí vị thử tìm vị trí của Di Thiên đại trận không?" "Nếu đại trận này đã phá, tự nhiên là không có vấn đề gì, nhưng nếu đại trận chưa phá, thi độc âm chướng sẽ không tự đại trận trung phiêu tán ra ngoài, hành động này liền không thể thực hiện." Chân Mật lắc đầu nói, "Bất quá thiếp thân sẽ sai bọn chúng đi thử một phen, cũng sẽ lệnh bọn chúng bôn tẩu khắp thành, dù không thể dựa vào khí vị mà tìm, bọn chúng cũng có thể thần không biết quỷ không hay tiến vào những nơi mà người thường không thể tiến vào, có lẽ cũng có thể có thu hoạch." "Vậy chuyện này đành giao phó cho nàng vậy." Ngô Lương gật đầu nói, "Cứ thế nàng ở ngoài dò xét, ta ở trong tiềm phục, chúng ta trong ngoài phối hợp, liền có thể nắm rõ thêm tin tức, làm việc này tự nhiên sẽ càng nắm chắc hơn." Nói xong hai người nhìn nhau cười ý nhị.

Lần đầu tiên sau khi xuyên việt, Ngô Lương cảm thấy mình đã gặp được tri kỷ đồng điệu.

Nhiều ý nghĩ của Chân Mật vừa rồi đều trùng khớp với y.

Như vậy, sau này Ngô Lương không nghi ngờ gì nữa chính là có thêm một "đồng đội" tâm ý tương thông, một "trợ thủ" ngang tài ngang sức, làm việc tự nhiên sẽ đạt được hiệu quả gấp đôi.

Tuy đã đến "Tịch Nguyệt" đã "ước định".

Nhưng mấy ngày tiếp theo Tả Từ vẫn không có hành động nào nữa, cũng không một lần nữa liên hệ với Ngô Lương.

Trương Lương cũng vậy.

Dường như ngoài phó dịch mỗi ngày đến đưa cơm ra, những người khác đã quên sự tồn tại của Ngô Lương và Điển Vi.

Mà theo lời Chân Mật thác mộng nói, tình hình "thất tâm phong" trong Tấn Dương thành cũng sau khi đạt đỉnh điểm vào ngày thứ ba liền bắt đầu giảm xuống, đến ngày thứ bảy thì đã khôi phục bình tĩnh.

Không ai thông báo tình hình thương vong trong thành.

Chỉ có Chân Mật thông qua những điều tai nghe mắt thấy của các hồ phó đã đưa ra một con số ước tính, chỉ riêng vì chuyện này số người tử vong hẳn là vào khoảng hơn nghìn người.

Tấn Dương thành hiện nay đã chỉ có thể coi là một huyện thành.

Dưới ảnh hưởng của chiến loạn, dân số thường trú cũng chỉ có bảy tám nghìn người, chỉ riêng lần này đã có một phần bảy, một phần tám tử vong, thông thường một trận ôn dịch bình thường ập đến, cũng chỉ đến mức như vậy mà thôi.

Mà quyền lực ngôn luận vẫn nằm trong tay Tấn Dương lệnh Trương Lương.

Y chính là đã định nghĩa chuyện lần này thành một trận ôn dịch xuất hiện không rõ nguyên nhân, bách tính rất khó tìm hiểu được duyên do trong đó, các sĩ tộc môn phiệt trong thành cũng sẽ không tìm hiểu được duyên do trong đó, trong tình huống ai nấy đều tự lo này, tự nhiên Trương Lương nói sao, họ liền chỉ có thể nghĩ như vậy.

Cứ thế mãi cho đến mùng Chín tháng Tịch Nguyệt, lúc trời vừa mới sẩm tối.

Cuối cùng đã có một chút động tĩnh.

Ngô Lương nghe rõ có một đám người đi vào cái viện lạc mà bọn họ đang ở.

Tiếp đó cửa phòng Tả Từ bên cạnh bị đạp mạnh mở ra, không ai la lớn mắng mỏ, Tả Từ cũng không phát ra bất kỳ động tĩnh nào.

Ngô Lương chỉ nghe thấy một giọng nói quen thuộc: "Đã đến lúc rồi, theo lão phu đến." Giọng nói này không phải ai khác, chính là quản sự của Trương phủ.

Khoảng thời gian này Ngô Lương đã nắm được một số thông tin cơ bản về quản sự này, hắn tên là Nghiêm Lục, từ mười ba năm trước khi Trương Lương nhậm chức Tấn Dương lệnh đã theo bên cạnh Trương Lương, cũng chính là lúc đó trên mặt hắn đã có dấu ấn kia.

Còn về những tình huống khác, thì không thể dò hỏi thêm được gì.

Hắn là những người khác cũng không biết nhiều, dù sao phần lớn người trong phủ đều không đến sớm bằng Nghiêm Lục.

"A a." Tả Từ cuối cùng cũng phát ra một tiếng cười quái dị hơi mang ý trào phúng, mở miệng hỏi, "Tế dương đã đủ số chưa?" "Chủ nhân đã nói, đủ hay không đủ số đều phải do ngươi đi tiên phong, nếu đủ số ngươi còn có khả năng sống sót cao hơn một chút, nếu không

đủ số thì cũng là ngươi tự chuốc lấy khổ, ngươi cứ tự cầu đa phúc đi.” Nghiêm Lục lạnh lùng nói, “Đi!

Nếu còn nói lời thừa thãi, liền phế luôn con mắt còn lại của ngươi.” “Ta nếu lại mất đi con mắt còn lại, việc của chủ tử ngươi liền càng khó thành.” Tiếng cười của Tả Từ lại vẫn ung dung.

“Mang đi!” Nghiêm Lục ngay lập tức lại khẽ quát một tiếng.

Tiếp đó liền có một trận tiếng bước chân xa dần từ bên cạnh truyền đến.

Thông qua mấy câu đối thoại ngắn gọn mà lại hàm hồ này, Ngô Lương đã chứng thực phán đoán trước đó của Chân Mật.

Thủ pháp “Yểm thắng chi thuật” Tả Từ thi triển trước đây hẳn đích xác là thiện cử, bởi vậy y mới cố ý dùng ngữ khí trào phúng hỏi về tình hình “Tế dương”.

Chương 564

"Tế dương" hẳn là chỉ những bách tính gần đây chết vì thất tâm phong trong thành.

Mà câu trả lời của Nghiêm Lục thì tám phần là không đủ số, hơn ngàn bách tính chết rồi mà vẫn chưa đủ số, trận thế này quả thực phi thường, Ngô Lương trong lòng không khỏi kinh thán.

Đồng thời.

Đêm nay đối với Tả Từ e rằng sẽ là một đêm cực kỳ hung hiểm.

Bởi vì "không đủ số" đồng thời cũng biểu thị thi độc âm chướng hoặc một số cấm chế của Di Thiên đại trận kia vẫn chưa bị phá, vẫn là một nơi hung hiểm "sinh nhân vật cận".

Trương Lương sai Tả Từ đi tiên phong, chẳng khác nào đẩy y vào hố lửa.

Còn về việc là phấn thân toái cốt, hay như Tôn Ngộ Không gặp họa được phúc, ngược lại luyện ra một đôi hỏa nhãn kim tinh, thì điều đó không thể biết được.

Bất quá Ngô Lương có chút khuynh hướng về vế sau.

Bởi vì trong ghi chép lịch sử, Tả Từ chính là đã mù một con mắt, không cần nói con mắt đó hẳn chính là bị mù vào thời kỳ này, tức là nói bất kể Ngô Lương có xuất hiện hay không, Tả Từ đều nhất định sẽ trải qua kiếp nạn này.

Hơn nữa kết quả cuối cùng, khẳng định là gặp họa được phúc.

Bởi vì trong ghi chép lịch sử, y sau này vẫn sống tốt, hơn nữa nắm giữ năng lực điều khiển Tào lão bản và các lộ chư hầu trong lòng bàn tay, trở thành lục địa thần tiên được truyền tụng huyền bí nhất trong

lịch sử Tam Quốc.

Ngô Lương thậm chí có lý do để hoài nghi, chính là cái "họa" lần này, đã làm nên Tả Từ sau này.

Mà vấn đề hiện tại là, Ngô Lương nên làm thế nào mới có thể nhúng tay vào chuyện này.

Rất hiển nhiên hành động lần này Trương Lương một chút ý muốn cho Ngô Lương tham dự cũng không có, hơn nữa một chút tin tức cũng không chịu tiết lộ cho y, chỉ là coi y như một công cụ luyện đan có thể có chút giá trị lợi dụng...

"Xem ra chuyện này vẫn phải dựa vào Chân Mật." Ngô Lương tự biết mình hiện tại cũng không có cách nào xen vào được, chỉ đành lập tức nhắm mắt lại ép mình chìm vào giấc ngủ, thời gian thác mộng đã hẹn với Chân Mật cũng sắp đến rồi.

Chỉ có thông báo tình hình cho Chân Mật trước, bảo nàng nghĩ cách tra rõ Trương Lương và Tả Từ rốt cuộc đã đi đâu, lại làm những gì, mới có thể quyết định lựa chọn tiếp theo.

Lúc này, chỉ có đám hồ phó của Chân Mật là có thể tự do ra ngoài, mà không cần lo lắng bị Trương Lương phát giác và nghi ngờ.

Chỉ tiếc rằng, hiện tại còn một thời thần rưỡi (tức ba tiếng đồng hồ) nữa mới tới thời điểm ước định mỗi ngày Thoát mộng với Chân Mật.

Sợ rằng ba tiếng đồng hồ sau, khi ta đem tình huống này báo cho Chân Mật, thì Trương Lương và Tả Từ bên kia đã hoàn tất sự việc, đến lúc đó truy tra cũng đã muộn rồi.

Giờ đây, ta chỉ có thể xem Chân Mật liệu có đủ cảnh giác và tinh tế hay không.

Theo lẽ thường, khoảng thời gian này, ngoài việc thăm dò nguồn

gốc của "thực tâm nhục" trong thành, hồ phó của Chân Mật hẳn cũng sẽ có một hai con liên tục giám sát tình hình Trương phủ.

Dù sao trước đây Ngô Lương đã đặc biệt nhắc nhở nàng về việc này.

Do đó, nếu Chân Mật đủ cảnh giác và tinh tế, hiện giờ phát hiện Tả Từ và Trương Lương có hành động, ắt hẳn sẽ lập tức phái hồ phó bí mật theo dõi.

Như vậy, khi Thoát mộng vào thời gian đã hẹn, Ngô Lương liền có thể nhận được tin tức đầu tiên.

Trừ phi Chân Mật căn bản không chú ý tới tình huống này, hoặc Trương Lương còn có thủ đoạn khác để phòng ngự hồ phó của Chân Mật… Trong lòng ta suy nghĩ những chuyện này.

Một thời thần rưỡi này đối với Ngô Lương mà nói, vô nghi là một sự giày vò.

Tuy nhiên, Ngô Lương vẫn nằm sẵn trên giường, ủ ê buồn ngủ, tranh thủ mau chóng chìm vào giấc mộng.

Như vậy, nếu Chân Mật thực sự có phát hiện gì cần liên hệ trước, cũng có thể hành động sớm hơn một bước.

Thế nhưng, loại thời điểm này nào có thể muốn ngủ là ngủ được ngay.

Cứ thế, nhắm mắt chịu đựng chừng nửa thời thần (một tiếng đồng hồ), ngay lúc Ngô Lương vừa mới hơi mơ màng.

"Phanh phanh phanh!" Lại có người gõ cửa phòng Ngô Lương.

"Ai?" Điển Vi và Ngô Lương nhìn nhau, cực kỳ cảnh giác hỏi.

"Là lão nô." Bên ngoài cửa truyền đến giọng Nghiêm Lục, "Chủ nhân có việc triệu ngươi, xin theo lão nô một chuyến." Ngữ khí có

phần khách khí hơn khi đối đãi với Tả Từ trước đó không ít, nhưng vẫn có thể nghe ra đây không phải là lời thương lượng với Ngô Lương, mà là một mệnh lệnh không thể nghi ngờ.

"Cái này…" Nghiêm Lục đột nhiên tới mời, lại khiến Ngô Lương có chút không rõ tình hình.

Trước đó, từ cuộc đối thoại giữa Nghiêm Lục và Tả Từ có thể nghe ra, tối nay bọn họ có việc "chính sự" cần làm.

Mà việc "chính sự" này, tất nhiên là điều không thể dễ dàng để Ngô Lương và Điển Vi, hai "người ngoài", biết được.

Bằng không, khi nói chuyện, bọn họ đã không úp mở như vậy.

Mà giờ đây mới trôi qua nửa thời thần, Nghiêm Lục liền lại tới mời Ngô Lương, hành động này ắt hẳn cũng có liên quan đến "chính sự" mà bọn họ sẽ làm tối nay.

Nghĩa là, tối nay Ngô Lương cũng có khả năng sắp tiếp xúc tới bí mật giữa Trương Lương và Tả Từ, tức là bí mật liên quan đến "thực tâm nhục".

Việc này phải nhìn từ hai mặt: một mặt, đây đương nhiên có thể coi là chuyện tốt.

Ngô Lương rất cảm thấy hứng thú với "Di thiên đại trận" mà Chân Mật đã nhắc tới.

Có thể tiếp xúc nhanh như vậy, đương nhiên có thể thỏa mãn sự hiếu kỳ trong lòng, cũng có thể khiến y hiểu rõ hơn về Trương Lương và Tả Từ, hiểu rõ hơn bí mật của Tấn Dương thành; nhưng mặt khác, đây kỳ thực cũng chẳng phải chuyện tốt gì.

Vốn dĩ, ta chẳng hay biết gì, đối với Trương Lương và Tả Từ mà nói, đương nhiên là một kẻ ngoài cuộc.

Kẻ ngoài cuộc là dễ thoát thân nhất, nhưng một khi thực sự tiếp xúc với bí mật của bọn họ, ta liền trở thành người trong cuộc.

Người trong cuộc ắt sẽ bị đề phòng kỹ hơn, về sau nếu có bị sát nhân diệt khẩu, ta đương nhiên cũng nằm trong số đó, không thể tiếp tục đứng ngoài cuộc được.

Tuy nhiên, tình huống hiện tại, e rằng không do ta quyết định được nữa rồi.

May mắn thay, Ngô Lương vốn dĩ có tinh thần mạo hiểm, cũng không quá bận tâm việc trở thành người trong cuộc.

Nếu không trở thành người trong cuộc, y có khả năng sẽ vĩnh viễn không thể tìm hiểu rõ Trương Lương rốt cuộc hao tâm tổn trí như vậy là để làm gì, "Di thiên đại trận" kia rốt cuộc cất giấu bí mật gì.

Quan trọng nhất là, Tấn Dương thành chính là nơi tọa lạc của cổ đô Bắc Đường thời thượng cổ Đường triều, mà Bắc Đường chính là mục tiêu ta không ngại vạn dặm xa xôi tới đây.

Mặc dù vừa đặt chân vào Tấn Dương thành đã gặp phải chuyện này, ngay cả việc điều tra cơ bản nhất cũng chưa triển khai, càng đừng nói tới việc tìm kiếm di chỉ cổ đô Bắc Đường.

Nhưng hiện tại vẫn không thể loại trừ khả năng bí mật mà Trương Lương cực lực che giấu có liên quan đến Bắc Đường mà ta muốn tìm, do đó, đối với Ngô Lương mà nói, đây cũng là một hướng điều tra.

Mà hiện giờ, điều y thấy kỳ lạ nhất là: Trương Lương ban đầu dường như không hề có ý định để y tiếp xúc với bí mật này, cùng lắm chỉ coi y là hậu nhân của một phương sĩ luyện đan có chút truyền thừa, giữ y lại cũng chỉ muốn y giúp luyện chế một loại đan dược ít người biết đến.

Do đó, Ngô Lương vô cùng hiếu kỳ, rốt cuộc là chuyện gì đã khiến Trương Lương đột nhiên thay đổi chủ ý...

Ngoài ra, Ngô Lương có lý do để suy đoán "Di thiên đại trận" mà Chân Mật nói hẳn không xa Trương phủ.

Bởi vì Nghiêm Lục triệu Tả Từ đi đến hiện tại cũng chỉ mới nửa thời thần.

Nếu Tả Từ và Trương Lương đã tới "Di thiên đại trận" kia, thì Nghiêm Lục tám phần cũng đi cùng, hơn nữa còn đi một chuyến khứ hồi để quay về triệu tập Ngô Lương.

Bằng không, thời đại này căn bản không có công cụ liên lạc như điện thoại, tín hiệu cũng hoàn toàn chưa phổ cập.

Ngay cả khi Nghiêm Lục không đi cùng, thì muốn nhận được tin tức này cũng cần người khác chạy chân truyền tin, việc này cũng không khác mấy so với việc Nghiêm Lục tự mình đi một chuyến khứ hồi.

Tính toán như vậy, "Di thiên đại trận" kia hẳn không chỉ cách Trương phủ không xa, mà là rất gần...

"Ngô công tử, chủ nhân đang đợi ngươi!" Thấy Ngô Lương không lập tức hồi đáp, ngữ khí của Nghiêm Lục hơi nặng hơn một chút, nói vọng qua cửa với Ngô Lương.

"Đến đây, đến đây.

Tại hạ vừa rồi đã nằm xuống, giờ đang mặc y phục." Ngô Lương hoàn hồn, đáp lại Nghiêm Lục bên ngoài cửa như vậy.

Trong quá trình Nghiêm Lục nói chuyện, Ngô Lương đồng thời nghe thấy tiếng bước chân hỗn tạp, số người đến "mời" y không ít, hơn nữa còn nghe được tiếng giáp trụ ma sát phát ra.

Nghĩa là bên ngoài, ngoài Nghiêm Lục, còn có một đám binh sĩ giáp trụ đầy đủ, vũ trang kín mít.

Vì vậy, đây căn bản không phải là "mời", nói chính xác hơn, hẳn là "áp giải", hơn nữa còn là một cuộc "áp giải" rất được coi trọng.

Chỉ là Ngô Lương cho đến giờ vẫn chưa hiểu rõ, vì sao Trương Lương đột nhiên lại "trọng thị" mình đến vậy.

Chẳng lẽ chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi này, Trương Lương đã điều tra rõ mồn một về mình và Phường Nhân Quân rồi sao?

Không thể nào!

Chẳng nói đến việc, khoảng thời gian này, dù Trương Lương có đặc biệt phái người tới Trần Lưu để điều tra, hiện giờ cũng chắc chắn chưa rời khỏi Tịnh Châu, Ký Châu, căn bản không thể nào tới được Trần Lưu, càng không thể nào đưa tin tức về.

Huống hồ, cho dù thực sự có người tới được Trần Lưu.

Ngô Lương và Phường Nhân Quân, thân là đội quân bí mật của Tào lão bản, bên ngoài cũng chỉ biết bọn họ là một chi đội quân thợ đào ngói không được lên mặt, nếu không phải đã tiềm phục nhiều năm, căn bản không thể điều tra ra bất kỳ tin tức hữu dụng nào, càng đừng nói tới việc điều tra rõ mồn một về y và Phường Nhân Quân.

Điều này căn bản không hợp lý.

"Công tử..." Điển Vi cũng ý thức được tình huống hiện tại tràn đầy hiểm nguy không lường, có chút lo lắng nhìn về phía Ngô Lương, hạ thấp giọng tựa hồ muốn nói điều gì đó.

"Nếu Nghiêm Lục không ngăn, ngươi liền cùng ta đi.

Nếu hắn ngăn ngươi lại, ngươi cũng chớ hành động khinh suất, tạm thời cứ về phòng mau chóng chìm vào giấc ngủ.

Chốc lát sau, nếu có thể gặp Chân Mật trong mộng, lập tức nói rõ tình huống hiện tại của ta cho nàng biết, nàng tự sẽ biết phải làm gì." Ngô Lương tin chắc với năng lực của Chân Mật, chốc lát sau, đến thời gian đã hẹn, khi Chân Mật tới Thoát mộng mà không tìm thấy Ngô Lương, nàng nhất định sẽ nghĩ tới việc tiến vào mộng cảnh của Điển Vi để hỏi thăm.

"Trong mộng?" Điển Vi ngẩn ra, tỏ vẻ không hiểu lời Ngô Lương là có ý gì.

Dù sao, bản sự Thoát mộng của Chân Mật tạm thời vẫn là bí mật.

Ngay cả Sát Mộc vương tử từng cùng Ngô Lương tiến vào Chân phủ, cũng chỉ nghe Ngô Lương nhắc qua một câu, chứ không hoàn toàn hiểu rõ.

"Cứ làm theo là được, sau này ta sẽ giải thích cho ngươi." Ngô Lương nói xong câu đó, hơi chỉnh lại vạt áo, rồi đứng dậy mở cửa phòng.

Vạn vạn không ngờ.

Chương 565

Lần này Nghiêm Lục tuy nhìn Điển Vi thêm một cái, nhưng cuối cùng lại chẳng nói gì, liền dẫn y và Ngô Lương cùng đi ra ngoài sân.

Trước đó Ngô Lương nghe trong phòng không sai, phía sau Nghiêm Lục quả nhiên có hơn hai mươi binh sĩ giáp trụ đầy đủ.

Thực ra số lượng này không nhiều lắm.

Nếu có đôi "tử mẫu thủ kích" mà y đặc biệt chế tạo cho Điển Vi trong tay, y tin chắc với sức mạnh của Điển Vi, chỉ cần một người, liền có thể giết bọn họ nhân ngưỡng mã phiên.

Nhưng hiện tại Điển Vi tay không tấc sắt, cộng thêm tạm thời còn chưa rõ Trương phủ rốt cuộc có bao nhiêu thủ vệ, đương nhiên vẫn nên giữ sự khắc chế là tốt nhất.

Huống hồ Ngô Lương còn mang trong lòng ý muốn xem Trương Lương rốt cuộc bán thuốc gì trong hồ lô.

Giờ đã tới bước này, có khả năng rất nhanh sẽ tiếp xúc với chân tướng, dù có chút mạo hiểm, y cũng sẽ không dễ dàng bỏ lỡ.

Sau đó, y và Điển Vi liền bị trực tiếp dẫn tới một sân viện biệt lập phía sau Trương phủ.

Sân viện này, ngoài một lối vào nhỏ hẹp, thì không còn đường nào khác để đi, hơn nữa còn ở trong một trạng thái cô lập hoàn toàn, dường như cắt đứt mọi liên hệ với những sân viện phía trước.

Vì sao nói như vậy?

Bởi vì sân viện này lại xây dựng hai tầng tường viện.

Hơn nữa, giữa hai tầng tường viện còn cách ra một khoảng rộng

chừng nửa mét, tạo thành một con hẻm nhỏ hẹp, tối tăm...

Một con hẻm nhỏ hẹp như vậy có thể xuất hiện giữa những căn nhà dân thường, nhưng tuyệt nhiên không thể xuất hiện trong một phủ đệ thâm trạch đại viện như thế này.

Dù sao, người có thể ở trong thâm trạch đại viện căn bản không cần phải so đo từng tấc đất như bách tính bình thường.

Ngoài ra, đỉnh hai tầng tường viện còn đặc biệt lắp đặt thêm hai hàng rào kim loại.

Hàng rào này có chút giống với hàng rào ở hậu thế, phía trên có một hàng gai nhọn tua tủa như mũi mác.

Điều khác biệt là, hàng rào ở hậu thế tuy cũng có đầu nhọn, nhưng chủ yếu vẫn mang tính trang trí, không có quá nhiều lực sát thương.

Còn những gai nhọn trên hai hàng rào kim loại này lại rõ ràng đã được mài sắc, phản chiếu ánh sáng lạnh lẽo sắc bén dưới ánh trăng.

"Trong sân viện này rốt cuộc có thứ gì?" Ngô Lương không khỏi thầm suy đoán.

Dù là nhà lao tư gia hay phòng giam cấm bế, cũng ít khi xây dựng quy mô như vậy.

Phải biết rằng, hai bức tường như thế này, vừa nhìn đã thấy không chỉ để phòng ngừa thứ gì đó bên trong sân viện thoát ra, mà còn để phòng ngừa kẻ nào đó từ bên ngoài xâm nhập vào.

"Không có gì đáng xem, đi nhanh lên, chủ nhân đang đợi ngươi." Thấy bước chân Ngô Lương hơi chậm lại, Nghiêm Lục lại lạnh giọng thúc giục một câu.

"Ừm..." Ngô Lương đành phải thu hồi ánh mắt, nhưng ngay khoảnh khắc bước vào sân viện, mắt y lại vô tình thoáng nhìn thấy

một vệt hàn quang.

Vệt hàn quang này chính là phát ra từ con hẻm nhỏ hẹp, rộng chừng nửa mét, nằm giữa hai bức tường.

Rõ ràng, con hẻm nhỏ này cũng bố trí đầy rẫy lợi khí, còn khoa trương hơn cả hàng rào trên hai bức tường viện.

Sân viện này đơn giản chính là một tòa thành trì thu nhỏ.

Mà con hẻm nhỏ kia chính là hào thành của tòa thành trì này, một "hào thành" được bố trí bằng các lợi khí sát nhân!

Nhận ra điểm này.

Kết hợp với suy đoán trước đó, Ngô Lương cũng đã ý thức được, "Di thiên đại trận" mà Chân Mật nhắc tới, bí mật Trương Lương đang thăm dò và ẩn giấu, tám phần là nằm trong sân viện này.

Hiện tại Ngô Lương lại rất muốn hỏi thăm một chút xem Trương phủ rốt cuộc được xây dựng vào khi nào?

Trương Lương rốt cuộc là phát hiện ra điều gì trước, rồi mới xây phủ đệ ở đây để che giấu, hay là trong quá trình xây phủ đệ đã phát hiện ra điều gì, rồi tạm thời thay đổi thiết kế, xây dựng một sân viện như thế này, phong bế vĩnh viễn để mình thăm dò.

Cứ thế tiến vào bên trong sân, Ngô Lương chỉ thấy một căn nhà lớn ở giữa sân.

Khác với những căn nhà gạch phía trước Trương phủ, căn nhà lớn này hoàn toàn được xây dựng bằng những khối đá được cắt gọt chỉnh tề chồng chất lên nhau.

Hơn nữa, mỗi khối đá đều có thể tích không nhỏ, ước chừng nặng vài trăm cân là chuyện bình thường.

Mà để xây dựng một căn nhà đá lớn như vậy, ít nhất phải dùng

hàng trăm, hàng ngàn khối đá như thế, hao phí nhân lực vật lực tuyệt đối vô cùng đáng kể.

Tuy nhiên, so với những căn nhà thông thường, nhà đá như thế này cũng kiên cố hơn rất nhiều.

Trừ việc không có sức kháng cự đối với động đất, việc chống lại những thứ khác chắc chắn không thành vấn đề, có lẽ còn kiên cố hơn cả pháo đài thời đại vũ khí nhiệt ở hậu thế.

Ngoài ra, cánh cửa của căn nhà đá lớn này cũng không phải cửa bình thường, mà là cánh cửa sắt thô hiếm khi được sử dụng vào thời đại này.

Hơn nữa, hai cánh cửa sắt thô này bên ngoài trơn nhẵn, không có tay nắm, không có chốt cửa, cũng không có chỗ để khóa.

Chỉ ở vị trí cao ngang người để lại một lỗ nhỏ hình vuông vắn một tấc.

Nghĩa là, cánh cửa này chỉ có thể mở từ bên trong.

Nếu đã vậy, mỗi lần đóng cửa xong, bên trong cửa sắt liền cần có người túc trực.

Mà cái lỗ nhỏ trên cửa kia hẳn là cửa sổ để người túc trực bên trong quan sát ra ngoài.

Ngoài ra, Ngô Lương còn chú ý thấy, phía trên cửa có treo một tấm biển gỗ.

Trên tấm biển khắc bốn chữ đại tự mạ vàng – "Trương Thị Từ Đường".

Cái này thì hơi có ý "che đậy mà càng lộ rõ" rồi...

Nếu không phải trong lòng có quỷ, người bình thường ai lại xây từ đường nhà mình thành bộ dạng này?

Đây căn bản là một pháo đài giới bị nghiêm ngặt, kho vàng của ngân hàng hậu thế e rằng cũng không dụng tâm tới mức này.

"Là ta, mở cửa!" Ra lệnh cho Ngô Lương, Điển Vi và các binh sĩ tùy tùng đợi phía sau, Nghiêm Lục một mình bước tới gõ cửa sắt.

"Khẩu lệnh hôm nay." Ba giây sau, bên trong cửa sắt mới truyền ra một giọng nói lạnh lùng.

"Nghiêm ngặt thật..." Ngô Lương thầm than trong lòng.

Nghiêm Lục vốn là nô tài theo Trương Lương từ rất sớm, lại là quản sự của Trương gia, người bên trong hẳn không thể không biết hắn.

Thế nhưng, ngay cả như vậy, Nghiêm Lục vẫn cần phải báo khẩu lệnh mới có thể vào trong.

Hơn nữa lại là "khẩu lệnh hôm nay", xem ra khẩu lệnh này mỗi ngày đều sẽ thay đổi...

Nghiêm Lục bước tới nói nhỏ vài chữ vào cái lỗ nhỏ kia, sau đó liền lùi lại.

Cứ thế chờ đợi chừng năm giây, bên trong cửa sắt cuối cùng vang lên một trận động tĩnh kim loại va chạm, cửa sắt sau đó mở ra một khe hở chỉ vừa một người.

"Theo lão nô đi." Nghiêm Lục dẫn đầu bước vào cửa sắt.

Sau đó là Ngô Lương và Điển Vi, tiếp đến hơn hai mươi binh sĩ giáp trụ đầy đủ cũng theo vào.

Trong suốt quá trình này, ánh mắt của những binh sĩ kia chưa một khắc nào rời khỏi Ngô Lương và Điển Vi.

Có thể thấy, Trương Lương hẳn là cực kỳ coi trọng hai người bọn họ, hơn nữa có thể thực sự đã biết được điều gì đó, do đó mới phái

nhiều người như vậy tới hộ tống.

Đối với điều này, Ngô Lương đương nhiên cũng có chút thấp thỏm.

Cứ thế tiến vào bên trong căn nhà đá lớn này, thứ đầu tiên lọt vào mắt chính là một đài tế hình bậc thang được xây bằng gạch đá, giống như đài quan lễ.

Trên đài tế, lớn nhỏ bày đặt hơn trăm bài vị.

Những bài vị này đều được quét một lớp sơn nền màu trắng, phía trên lại là một khoảng trống không, không viết bất kỳ thông tin họ tên hay danh húy nào.

Đây cũng không phải là dáng vẻ của một từ đường tổ tiên bình thường.

Bằng không, những bài vị này chắc chắn sẽ không trống không, mà hẳn phải tương ứng từng cái một với gia phả Trương thị.

Hơn nữa, phía trước đài tế và hàng bài vị này, cũng không thấy đỉnh hương, bồ đoàn hay các loại lễ khí cúng bái nào.

Mà hành động của Nghiêm Lục sau khi tiến vào từ đường cũng đã chứng thực điểm này.

Với thân phận là nô tử của Trương Lương, nếu nơi đây thực sự đặt bài vị tổ tiên Trương thị, thì Nghiêm Lục càng nên cung kính quỳ bái để bày tỏ sự tôn kính, dù chỉ là làm ra vẻ cho Trương Lương xem cũng phải làm.

Nhưng hắn lại trực tiếp phớt lờ những bài vị này, dẫn Ngô Lương và Điển Vi thẳng tiến về phía sau đài tế đặt bài vị.

Ngô Lương phán đoán, từ đường này hoàn toàn là để che mắt người đời, bí mật của Trương Lương ẩn giấu ngay dưới từ đường

này.

Tuy nhiên, trong tình cảnh này, y không tiện trao đổi gì với Điển Vi, chỉ có thể đi theo Nghiêm Lục tiếp tục xuống dưới.

Tới phía sau đài tế, thứ đầu tiên lọt vào tầm mắt chính là một "gian treo áo mũ".

Thực ra đây không phải là một gian phòng, mà chỉ là một hàng giá gỗ được dựng lên sát tường, trên hàng giá gỗ này treo đầy những bộ đông y trông rất dày dặn.

Hơn nữa, khác với kiểu đông y ngắn vạt dạng áo bông phổ biến vào thời đại này, những bộ đông y này lại đều là loại áo dài vạt, tựa như quân đại y ở hậu thế.

Ước chừng, ngay cả Điển Vi vóc người cao lớn mặc vào, vẫn có thể che tới háng, Ngô Lương mặc vào thì trực tiếp che tới ngang đầu gối.

"Nơi tiếp theo phải tới lạnh lẽo vô cùng, nếu không muốn bị chết cóng, thì chọn một bộ khoác bên ngoài." Nghiêm Lục trước tiên tự mình lấy một bộ đông y dài khoác bên ngoài, sau đó quay đầu lại nói với Ngô Lương và Điển Vi.

Mà những binh sĩ kia cũng hai người một tiến lên, rất tự giác khoác đông y vào...

Vốn dĩ bây giờ đã là tiết Tịch Nguyệt, mọi người đã mặc đông y rồi, nay lại khoác thêm loại đông y dài này, tự nhiên trông vô cùng cồng kềnh.

Huống hồ những binh sĩ này còn mặc giáp trụ, như vậy thậm chí sẽ ảnh hưởng đến hành động của bọn họ.

"Đa tạ quản sự nhắc nhở." Những người này hẳn đều đã từng tới nơi sắp đến, do đó mới tự giác như vậy.

Chương 566

Ngô Lương trước tiên cảm tạ Nghiêm Lục, một mặt học theo dáng vẻ của bọn họ khoác đông y, một mặt trong lòng lại càng hiếu kỳ về nơi sắp đến.

Y còn nhớ lời Chân Mật đã nói trước đó.

Vì lý do "thực tâm nhục", nơi đó nhất định tràn ngập thi độc âm chướng, có lẽ cũng chính vì nguyên nhân này mà nơi đó lạnh lẽo vô cùng, cần phải khoác thêm một lớp đông y nữa mới có thể chống lạnh.

Đợi y và Điển Vi đều khoác xong đông y.

Nghiêm Lục cũng không có ý tránh né chút nào, quay người liền vén tấm màn vải thô treo phía sau đài tế, để lộ ra một cánh cửa sắt thô nhỏ ẩn sau tấm màn.

Cánh cửa nhỏ này có kích thước gần bằng cửa phòng ngủ ở hậu thế.

Hơn nữa, khác với cánh cửa sắt lớn của từ đường, tay nắm và chốt cửa của cánh cửa nhỏ này đều lộ ra bên ngoài, có thể mở từ bên ngoài.

"Trước xuống vài người tiếp ứng." Lần này Nghiêm Lục lại không đi vào trước, mà gật đầu ra hiệu cho mấy binh sĩ tùy tùng.

"Nặc!" Sáu binh sĩ bước tới, siết chặt đông y trên người, mở cửa sắt rồi lần lượt tiến vào.

Kế đó bên trong liền truyền ra tiếng "kẽo kẹt kẽo kẹt".

Qua khe cửa sắt và ánh đuốc trong tay mấy binh sĩ kia, Ngô Lương nhìn thấy một cái động miệng hướng thẳng xuống dưới.

Ngay phía trên miệng động là một khí cụ gỗ giống như cổ xe kéo giếng, nhưng khí cụ này lại lớn hơn và cao hơn cổ xe kéo giếng rất nhiều.

Phía dưới cổ xe kéo giếng nối liền với một bệ hình khung cũng không nhỏ.

Đã có hai binh sĩ đứng trên bệ hình khung, bốn binh sĩ còn lại đứng một bên bắt đầu từ từ xoay cổ xe kéo giếng.

Đồng thời, bệ hình khung cũng bắt đầu ổn định hạ xuống.

Chẳng bao lâu sau, bệ hình khung và hai binh sĩ trên đó liền hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt Ngô Lương.

Chỉ còn lộ ra cái miệng động đen ngòm, hướng thẳng xuống dưới, cùng với sợi dây thừng thô to từ cổ xe kéo giếng từ từ thả xuống...

Chiều dài sợi dây không nhỏ.

Nó quấn rất nhiều vòng trên cổ xe kéo giếng, chỉ bằng mắt thường rất khó ước lượng chính xác chiều dài sợi dây.

Nhưng nếu những sợi dây này phải bung hết ra thì bệ hình khung mới có thể hạ xuống đáy động, Ngô Lương ước tính cái động này ít nhất cũng phải sâu vài chục mét.

"Trương Lương và Tả Từ hiện giờ đang ở dưới cái động này sao?" Ngô Lương thầm nghĩ trong lòng.

Nếu đúng vậy, cái động này hẳn chỉ là một lối vào, bên dưới chắc chắn còn có một không gian mở rộng theo chiều ngang.

Bằng không, diện tích cái động này chỉ có vài mét vuông, căn bản không thể đứng được mấy người.

Ngoài ra, Ngô Lương cá nhân y vô cùng không thích lối vào kiểu này.

Nếu phía trên miệng động có một nhóm người tuyệt đối đáng tin cậy canh giữ, thì có lẽ không vấn đề gì.

Bằng không, nếu có người mang dị tâm, rất dễ dàng có thể phá hủy "cổ xe kéo giếng" phía trên miệng động, nhốt sống người ở bên dưới, ngay cả bước hủy thi diệt tích cũng trực tiếp bỏ qua.

Mà hiện tại, y và Điển Vi hiển nhiên cũng rất nhanh sẽ phải xuống dưới.

Điều này khiến y cảm thấy rất không an toàn, dù sao người canh giữ và thao tác "cổ xe kéo giếng" đều là người của Trương Lương.

Điều này chẳng khác nào giao vận mệnh của mình vào tay Trương Lương và người của Trương Lương, luôn không thể yên tâm được.

Hơn nữa, trong tình huống này, hành vi của y và Điển Vi cũng sẽ bị hạn chế rất nhiều.

Ngay cả khi tìm được cơ hội có thể phản chế Trương Lương ở dưới, bọn họ cũng không có cách nào ra tay một cách vô lo vô nghĩ, bởi vì sau đó còn phải tính đến chuyện làm sao để lên lại được...

Cuối cùng.

Khi sợi dây thừng trên cổ xe kéo giếng đã thả xuống được một nửa, sợi dây nối với bệ hình khung đã chùng xuống, nghĩa là hai binh sĩ trước đó đã xuống tới đáy động.

Nhìn như vậy.

Cái động này hẳn không sâu như tưởng tượng, Ngô Lương suy đoán nhiều nhất cũng chỉ khoảng ba bốn mươi mét.

Nhưng đây vẫn là một độ cao rất khó có thể leo lên chỉ bằng sức người.

Hơn nữa, nhìn từ miệng động, cái động này lại có hình tròn như

miệng giếng.

Nếu vách tường bên trong động mà còn khá bằng phẳng trơn nhẵn, thì ngay cả chỗ để bám víu cũng không có.

"Mời." Nghiêm Lục mặt không biểu cảm nhìn về phía Ngô Lương, làm một cử chỉ mời.

Mặc dù không thích lối vào kiểu này, nhưng Ngô Lương vẫn muốn xuống dưới xem thử, làm rõ xem bên dưới có thực sự ẩn giấu một "Di thiên đại trận" như lời Chân Mật đã nói hay không, làm rõ Trương Lương rốt cuộc bán thuốc gì trong cái hồ lô kín mít này.

Rất có khả năng, bí mật về việc Tả Từ trở thành lục địa thần tiên huyền bí nhất trong lịch sử Tam Quốc, chính là ẩn giấu ở bên dưới này.

"Mời." Đáp một tiếng, Ngô Lương và Điển Vi bước vào cửa sắt.

Bốn binh sĩ thao tác "cổ xe kéo giếng" kia cũng đã bắt đầu nhanh chóng xoay cổ xe, chẳng bao lâu sau liền kéo bệ hình khung kia từ dưới lên.

Trong quá trình này, Ngô Lương chú ý tới một chi tiết vô cùng xảo diệu.

Bên cạnh cổ xe kéo giếng còn treo một sợi dây thừng khá mảnh, một đầu sợi dây nối với một cái chuông nhỏ, đầu còn lại thì rủ thẳng xuống miệng động.

Vừa rồi, sau khi hai binh sĩ kia xuống tới đáy động, binh sĩ phụ trách thao tác "cổ xe kéo giếng" phía trên vẫn không hề hành động khinh suất, mãi cho đến khi cái chuông nhỏ treo bên cạnh cổ xe kéo giếng vang lên, bọn họ mới bắt đầu thao tác kéo bệ hình khung lên.

Cái chuông nhỏ bình thường này, chính là công cụ truyền tin lên xuống.

Khi xuống, thuận lợi tới đáy động, kéo chuông báo hiệu, người phía trên liền có thể thu hồi bệ hình khung.

Mà nếu muốn lên, lại kéo chuông báo hiệu, người phía trên liền biết có người muốn lên, tự nhiên sẽ thả bệ hình khung xuống để đón người.

"Hai ngươi xuống trước, người bên dưới tự sẽ tiếp ứng các ngươi." Đợi bệ hình khung dừng lại ổn định, Nghiêm Lục lại một lần nữa bước tới thúc giục.

Nghiêm Lục này hẳn cũng sẽ xuống dưới, bằng không hắn đâu cần thiết phải cùng Ngô Lương và những người khác khoác đông y.

"Đi." Ngô Lương gật đầu, dẫn đầu bước lên bệ hình khung.

Bệ hình khung này tuy được treo ở bốn góc, và còn được gia cố một số chỗ cần thiết, nhưng chắc chắn không thể đạt được trình độ của thang máy hậu thế.

Lúc mới bước lên, nó vẫn sẽ lắc lư như thuyền.

Tuy nhiên, biên độ lắc lư không lớn, hẳn không dễ bị lật đổ.

Cứ thế, đợi Điển Vi cũng bước lên, bốn binh sĩ lại thao tác như trước, hai người cứ vậy từ từ hạ xuống.

Ngay khi bắt đầu hạ xuống.

Ngô Lương đã cảm giác được một luồng khí tức âm hàn trào lên từ phía dưới.

Nhưng y có thể khẳng định, đây tuyệt đối không phải là gió lạnh thổi ra từ đáy động, mà là một cảm giác lạnh lẽo từ từ bốc lên.

Điều kỳ lạ là, vừa nãy khi đứng ngoài động, dù rất gần miệng động, y cũng không hề cảm thấy luồng khí lạnh này.

Điển Vi hẳn cũng cảm nhận được luồng khí lạnh này, bởi vì hắn

rùng mình một cái, sau đó siết chặt bộ đông y khoác bên ngoài.

Cứ thế, đợi bệ hình khung hạ xuống một đoạn khoảng cách.

Ngô Lương lại đột nhiên có một cảm giác tương tự như mất trọng lực.

"Công tử, tại hạ có chút cảm giác dị thường, tại hạ cũng không biết nên hình dung cảm giác này thế nào, chỉ cảm thấy đầu nặng chân nhẹ, tựa như hồn phách không bám vào thể xác vậy..." Điển Vi cũng có cảm giác tương tự.

Tuy nhiên, cảm giác "mất trọng lực" này, Điển Vi chắc chắn không thể nói rõ.

Hắn chỉ có thể cố gắng lục lọi từ ngữ trong đầu, để miêu tả cái cảm giác vô hình vô ảnh này.

Dù sao, thời đại này không có thang máy, không có công viên giải trí, không có nhảy bungee, trừ những người nhảy vực tự tử, cơ bản không ai có thể trải nghiệm cảm giác này.

Mà những người nhảy vực tự tử kia, xác suất lớn cũng không có cơ hội miêu tả cảm giác đó ra được.

"Giữ vững." Ngô Lương thản nhiên nói vậy, trong lòng lại có thêm một phần kính sợ đối với nơi này.

Bởi vì y biết, tuy đây là một cảm giác tương tự như mất trọng lực, nhưng tuyệt đối không nên là mất trọng lực thật.

Khác với thang máy hậu thế, tốc độ hạ xuống của "cổ xe kéo giếng" này vô cùng chậm, căn bản không thể đạt tới mức khiến người ta sinh ra cảm giác mất trọng lực.

Do đó, việc y và Điển Vi sinh ra cảm giác này chắc chắn có nguyên nhân khác.

Còn về nguyên nhân rốt cuộc là gì, Ngô Lương nghi ngờ có thể liên quan đến luồng khí lạnh từ từ bốc lên kia, "Di thiên đại trận" mà Chân Mật đã nói, cũng như thi độc âm chướng do "thực tâm nhục" sản sinh.

Nếu đúng như vậy, tình huống bọn họ gặp phải có thể đã chịu ảnh hưởng của hiện tượng phi tự nhiên...

Y từng nghe nói ở hậu thế có một loại thuyết pháp như vậy, tương tự với miêu tả "hồn phách không bám vào thể xác" của Điển Vi vừa rồi.

Nghĩa là, khi có quỷ hồn xuyên qua thân thể người, hoặc khi hồn phách tạm thời tách rời khỏi thể xác, người ta liền sẽ sinh ra cảm giác lạnh lẽo, đồng thời cũng xuất hiện cảm giác tương tự như mất trọng lực.

Chỉ là trong tình huống không có chứng cứ trực tiếp, Ngô Lương cũng không biết có thể giải thích như vậy hay không, chỉ có thể tạm thời giấu ý nghĩ này vào đáy lòng, tự nhủ mình phải cẩn thận hơn.

Cuối cùng, hai người vẫn thuận lợi tới được đáy động.

Khi hai chân giẫm lên mặt đất, cảm giác mất trọng lực kia liền lập tức biến mất, giống như hồn phách đã được định an trở lại khi tiếp xúc với địa khí vậy.

Hai binh sĩ đã xuống trước đó đang đứng một bên tiếp ứng.

Đợi bọn họ đứng vững, hai người liền lập tức kéo sợi dây mảnh khác rủ xuống từ phía trên.

Chương 567

“Linh linh linh!” Phía trên tức thì truyền đến vài tiếng chuông khẽ.

Sau đó, bệ hình khung kia liền nhanh chóng được kéo lên.

Dưới này quả nhiên càng lúc càng lạnh thấu xương.

Ngô Lương vô thức rụt cổ lại, siết chặt bộ đông y khoác thêm trên người.

Dù vậy, y vẫn không cảm thấy một chút ấm áp nào.

Với cảm giác này, Ngô Lương cho rằng nhiệt độ ở đây hẳn là vào khoảng âm hai mươi độ.

Nhưng điều kỳ lạ là, ở đây y lại không thấy bất kỳ nơi nào kết sương trắng như thường thấy ở nhiệt độ âm hai mươi độ.

Hơn nữa, khi y thở ra, cũng không thấy hơi thở hóa thành khói trắng như mùa đông.

Đây lại là một chi tiết trái ngược với hiện tượng tự nhiên, cho thấy nơi đây khác thường.

Tạm thời ghi nhớ chi tiết này.

Ngô Lương lại bắt đầu quan sát các tình huống khác ở đây.

Quả nhiên như y đã liệu, bên dưới còn có không gian mở rộng, có một con đường mà tạm thời không thể phán đoán hướng đi, tiếp tục dốc nghiêng xuống dưới, dẫn tới đáy đất sâu hơn.

Hơn nữa, con đường trong hành lang này còn được xây thành từng đoạn bậc thang dốc xuống, tiện cho việc đi lại.

Ngoài ra, trên vách tường của hành lang này, cứ cách một đoạn lại được gắn những ngọn đuốc đang cháy.

Ngô Lương kiểm tra ngọn đuốc gần nhất, rất bình thường, tuyệt đối không thể là kỳ vật như đèn Trường Minh.

Do đó, những ngọn đuốc này hẳn là do Trương Lương sai người cắm để chiếu sáng.

Và theo ánh sáng của những ngọn đuốc này.

Ngô Lương từ trên cao có thể nhìn rõ tình huống cách vài chục mét phía trước.

Sau đó, y thấy ở vị trí chính giữa, cách đó vài chục mét trong hành lang, có một vật hình cột dựng đứng trên mặt đất, tạo hình tương tự như thập tự giá.

Thứ này dường như được làm bằng gỗ.

"Đứng yên tại chỗ, không được tự ý đi lại!" Từ lúc Ngô Lương và Điển Vi xuống, hai binh sĩ bên cạnh vẫn luôn chú ý mọi cử chỉ hành động của bọn họ.

Giờ thấy Ngô Lương tiến lên hai bước nhìn vào sâu bên trong, liền lập tức rút binh khí ra, không hề khách khí quát mắng.

"Không động, không động, tại hạ cứ đợi ở đây, hai vị quân gia đừng trách." Ngô Lương cũng chẳng bận tâm thái độ của bọn họ, chỉ cúi đầu nhíu mày cười nói.

Thực ra, lúc này nếu Ngô Lương muốn làm gì, chỉ bằng hai tên này chắc chắn không có cách nào ngăn cản y.

Dù có giáp trụ đầy đủ, bọn họ cũng tuyệt đối không thể là đối thủ của Điển Vi.

Sau đó Điển Vi đoạt lấy binh khí của bọn chúng, đương nhiên cũng sẽ không còn tay không tấc sắt nữa.

Ngoài ra, hành lang bên dưới tuy có rộng rãi hơn một chút, nhưng

vẫn chỉ có thể chứa tối đa bốn người đi song song.

Căn bản không thể vây công bọn họ.

Địa hình như vậy dường như khá có lợi cho Ngô Lương và Điển Vi, rất dễ dàng có thể tạo thành cục diện "một người giữ ải, vạn người khó qua".

Chỉ có điều, sự tình đã đến nước này.

Ngô Lương lại chưa hoàn toàn hiểu rõ tình hình nơi đây, cảm thấy không nên hành động khinh suất vào lúc này.

Cộng thêm lối ra duy nhất ở đây hẳn là cái "giếng" này, còn phải tính đến chuyện rời đi sau này, do đó mới không so đo với hai binh sĩ này.

"Hanh!" Hai binh sĩ lạnh lùng hừ một tiếng, liền không nói chuyện với y nữa.

Ngô Lương cũng không cố gắng bắt chuyện với bọn họ.

Những binh sĩ có thể vào được nơi này, nhất định là những binh sĩ đáng tin cậy nhất của Trương Lương, không chỉ khó moi ra được bất kỳ thông tin hữu dụng nào, mà nói không chừng còn có thể vì thế mà chịu sự nghi ngờ của Trương Lương.

Còn đối với những binh sĩ này mà nói.

Bọn họ cũng tất nhiên sẽ cố gắng hết sức giữ khoảng cách với Ngô Lương.

Một khi Ngô Lương bị nghi ngờ, bọn họ e rằng cũng khó mà giữ được mình, không chừng sẽ gặp phải kết cục không hay.

Do đó, Ngô Lương chỉ lặng lẽ nhìn cái vật hình dạng như "thập tự giá" kia.

Khoảng cách hơi xa một chút, ánh sáng cũng hơi lờ mờ, y không

thể nhìn rõ các chi tiết trên đó, tạm thời chỉ có thể thấy được hình dáng đại khái.

Đó thực chất chính là một khúc gỗ tròn dựng đứng trên mặt đất.

Sau đó, ở vị trí gần đỉnh khúc gỗ tròn, lại gắn thêm một tấm ván ngang hình dạng không quá quy tắc.

Nếu phải nói nó rốt cuộc giống thứ gì ở hậu thế...

Hoa biểu!

Quả thực rất giống một tòa hoa biểu phiên bản thu nhỏ, chỉ có điều trên đỉnh của tòa hoa biểu thu nhỏ này không có một con "Hống" được điêu khắc bằng đá như hoa biểu ở cổng thành Tử Cấm Thành của đế đô hậu thế.

Con "Hống" này chính là con "Hống" mà Ngô Lương đã từng thấy trong lăng mộ Lương Hiếu Vương.

Đến thời Minh Thanh, "Hống" đã trở thành một loài thần thú, mà những con "Hống" trên đỉnh hoa biểu ở cổng thành Tử Cấm Thành cũng lần lượt có những cái tên và ý nghĩa khác nhau.

Hai con "Hống" bên ngoài cửa quay mặt về phía Nam gọi là "Vọng đế quy".

Tương truyền chúng chuyên chú ý đến chuyến tuần du bên ngoài của hoàng đế, nếu hoàng đế du ngoạn lâu không về, chúng sẽ hô hoán hoàng đế mau chóng hồi cung, xử lý chính sự.

Hai con "Hống" phía sau cửa quay mặt về phía Bắc thì gọi là "Vọng đế xuất".

Tương truyền chúng chuyên giám sát hành vi của hoàng đế trong cung.

Nếu hoàng đế sống sâu trong cung cấm, không lo triều chính,

chúng sẽ thúc giục hoàng đế xuất cung, tìm hiểu tình hình dân chúng.

Tuy nhiên, đó không phải là trọng điểm.

Trọng điểm là nguồn gốc và xuất xứ của "hoa biểu" này.

Theo Ngô Lương được biết, "hoa biểu" hẳn là có nguồn gốc từ thời Thuấn Đế, tức là triều Ngu thượng cổ sau triều Đường thượng cổ.

Do đó, Thuấn Đế cũng được hậu thế gọi là Ngu Thuấn.

Sau khi Thuấn Đế nhậm chức, để có thể kịp thời thấu hiểu lòng dân, làm việc thực tế cho bách tính.

Ngài liền sai người dựng một tấm bảng gỗ tại các nơi giao thông trọng yếu, gọi là "Phi báng chi mộc".

Nếu bách tính có ý kiến gì, liền có thể viết lên tấm bảng gỗ, tự sẽ có người sao chép nội dung trên bảng gỗ lại rồi báo cáo lên Thuấn Đế.

Hành động này đã nhận được nhiều lời ca ngợi và ghi chép trong sử sách, trong đó bao gồm cả "Lữ Thị Xuân Thu" và "Sử Ký" có ảnh hưởng cực lớn đến hậu thế.

Hơn nữa, vì tên thật của Thuấn Đế là "Diêu Trọng Hoa", nên cũng có thuyết pháp "hoa biểu" này.

Mà các thiên tử đời sau cũng đều lần lượt noi theo hành động này, dùng đó để biểu dương mình cũng là một quân chủ hiền minh, có đức sáng trị tốt.

Tuy nhiên, nhiều thứ đều như vậy, học mãi rồi cũng thành biến dạng.

Cứ lấy bốn tòa "hoa biểu" ở cổng thành Tử Cấm Thành mà nói.

Là "Phi báng chi mộc", thứ đó vốn dĩ nên là một công trình công cộng dùng để bách tính góp ý kiến.

Kết quả lại xây cao lớn, chất liệu cũng từ gỗ tiện cho việc viết lách chuyển thành đá cứng rắn...

Rõ ràng, những người xây dựng và kẻ thống trị đã sớm quên mất thứ đó thực ra là dùng để bách tính viết chữ.

Nhưng cũng có thể là nhớ, hơn nữa còn nhớ rất rõ.

Do đó mới cố ý xây cao lớn như vậy, khiến bách tính dù có bắc thang mây cũng không với tới được...

Dù sao, không chỉ thời Minh Thanh ở Tử Cấm Thành hay hoàng cung, mà ngay cả ở hậu thế nơi Ngô Lương sinh sống hai mươi mấy năm, cũng có thể tìm thấy hộp thư góp ý được đóng trên tường cách mặt đất ba bốn mét.

Vừa nhìn đã biết người thiết lập hộp thư góp ý đã bỏ không ít công sức, đóng cao như vậy chẳng lẽ không tốn công sao?

Vậy nên, thứ đó chẳng lẽ chính là "Phi báng chi mộc" ư?

Nếu đúng vậy, nơi này rất có khả năng không có mối quan hệ quá trực tiếp với di tích cổ đô Đường triều thượng cổ mà Ngô Lương tới Tấn Dương thành tìm kiếm lần này.

Bởi vì "Phi báng chi mộc" là do Thuấn Đế thời Ngu thượng cổ thiết lập.

Mà theo Ngô Lương được biết, Nghiêu Đế thời Đường thượng cổ tại vị bảy mươi năm, định Tấn Dương làm thủ đô và định cư ở đây chỉ vẻn vẹn vài chục năm, sau đó liền vì thủy hoạn mà dời đô xuống phía Nam, tới vùng Lâm Phần ở hậu thế.

Chờ đến khi Nghiêu Đế truyền ngôi cho Thuấn Đế.

Thuấn Đế lại càng một lần nữa dời đô về phía Nam, chuyển thủ đô triều Ngu thượng cổ tới vùng Vận Thành.

Do đó, khi "Phi báng chi mộc" xuất hiện, Bắc Đường đã sớm không còn là thủ đô nữa.

Vậy thì nơi này rất có khả năng căn bản không phải là di chỉ cổ đô Đường triều thượng cổ, mà là một địa cung được xây dựng sau thời Ngu thượng cổ.

Còn về việc địa cung này được xây dựng vào thời đại nào, bởi ai, thì vẫn cần phải thăm dò kỹ lưỡng một phen mới có thể đưa ra phán đoán.

Đương nhiên.

Chương 568

Trong dân gian còn có một loại truyền thuyết, nói rằng khi Nghiêu Đế tại vị, đã sớm thiết lập "Phi báng chi mộc" để lắng nghe ý kiến bách tính.

Nhưng xét về nguồn gốc của cái tên "hoa biểu", Ngô Lương vẫn thiên về giả thuyết "Phi báng chi mộc" do Thuấn Đế thiết lập, nhiều học giả khảo cổ hậu thế cũng có cùng quan điểm.

Tuy nhiên, với tinh thần khảo cổ nghiêm cẩn.

Ngô Lương cũng không vội vàng kết luận, chỉ suy đoán nơi này rất có khả năng không được xây dựng vào thời Đường thượng cổ.

Về sau, khi thăm dò nếu xuất hiện chứng cứ có thể lật đổ suy luận này của y, y cũng sẽ vui vẻ chấp nhận.

Cứ thế chờ đợi chừng một khắc đồng hồ.

Nghiêm Lục và các binh sĩ kia cuối cùng cũng hai người một xuống tới đáy động.

Tuy nhiên, số lượng binh sĩ đã ít đi khoảng một phần ba, một phần ba binh sĩ này hẳn đã ở lại phía trên để canh giữ và tiếp ứng.

"Chủ nhân vẫn đang đợi phía trước, xin Ngô công tử theo lão nô tới." Nghiêm Lục cũng không nói lời dư thừa với Ngô Lương, gật đầu với y rồi lại một lần nữa đi trước.

Khi đi ngang qua vật hình "thập tự giá" kia, Ngô Lương quan sát kỹ một phen, cuối cùng xác định đó chính là "Phi báng chi mộc" trong truyền thuyết.

Bởi vì trên khúc gỗ tròn dựng đứng có khắc họa tiết bàn long đồ đằng.

Họa tiết này liền lại có liên quan đến Nghiêu Đế thời Đường thượng cổ.

Trong "Sử Ký" từng có ghi chép liên quan, nói rằng mẹ của Nghiêu Đế là Khánh Đô, sau khi kết hôn với cha y là Khốc Đế, tạm thời sống ở nhà mẹ đẻ.

Một năm nọ, vào cuối tháng giêng, Khánh Đô cùng cha mẹ ngồi thuyền nhỏ du ngoạn trên Tam Hà, trong sông đột nhiên xuất hiện một con xích long bay lượn.

Ban đêm khi Khánh Đô ngủ, trong mơ hồ con xích long kia lại xuất hiện, xích long không nói hai lời liền xông lên người nàng.

Khi tỉnh dậy, trên người nàng lưu lại rất nhiều bọt nước bẩn thỉu, bên cạnh còn sót lại một bức họa dính đầy bọt nước.

Trên bức họa vẽ một tượng người màu đỏ, khuôn mặt phía trên nhọn phía dưới đầy đặn, lông mày tám màu, tóc dài.

Trên bức họa viết: "Diệc thụ thiên hữu" (Cũng được trời phù hộ).

Sau đó Khánh Đô mang thai, mười bốn tháng sau sinh hạ một người con trai.

Đứa trẻ này quả nhiên giống hệt tượng người trong bức họa kia.

Đứa trẻ này chính là Nghiêu Đế.

Mà thuyết pháp về "hậu duệ của rồng" liên quan đến Thiên triều cũng từ đó mà ra.

Từ đó, "rồng" liền trở thành đồ đằng quan trọng nhất của Thiên triều.

Dù có xuất hiện bao nhiêu điềm lành thần thú, rồng vẫn luôn không có thứ nào có thể thay thế.

Dù sao, theo Ngô Lương được biết, trên "Phi báng chi mộc" của

các triều đại đều nhất định có khắc họa tiết bàn long đồ đằng.

Ngoài ra, Ngô Lương còn thấy trên tấm ván ngang của "Phi báng chi mộc" này có một số dấu vết chạm khắc rõ ràng.

Những dấu chạm khắc này tuy trông không quá mới, nhưng chắc chắn mới hơn bản thân "Phi báng chi mộc" rất nhiều.

Trông có vẻ chỉ mới xuất hiện trong vài năm gần đây, nhiều nhất cũng chỉ trong vài chục năm trở lại đây.

Mà giữa những dấu chạm khắc này, Ngô Lương còn thấy một ít dấu vết màu đen lõm vào.

Dường như trên "Phi báng chi mộc" này từng khắc một số chữ tích, chỉ có điều có người không muốn người khác nhìn thấy nội dung trên đó, do đó cố ý phá hủy.

Nếu đúng vậy.

Nội dung từng khắc trên đó nhất định vô cùng quan trọng, nói không chừng trực tiếp nói rõ lai lịch của địa cung này, cũng nói rõ rốt cuộc cất giấu thứ gì bên trong địa cung...

Ngô Lương chợt cảm thấy.

Lúc này người đáng lẽ nên mang theo bên mình nhất chính là Chân Mật.

Đồ Sơn Nữ Kiều, người Chân Mật phụ thể, là vợ của Đại Vũ.

Mà thiên tử tiền nhiệm của Đại Vũ chính là Thuấn Đế, thiên tử tiền nhiệm của Thuấn Đế thì lại là Nghiêu Đế.

Nói như vậy tuy không quá nghiêm ngặt, nhưng nói chung, niên đại mà Đồ Sơn Nữ Kiều sinh sống với Thuấn Đế, Nghiêu Đế chỉ cách nhau một, hai thế hệ.

Dù nàng không quan tâm chuyện của tiền nhân, ngày thường cũng

nhất định có thể nghe được một số truyền thuyết, hơn nữa nhất định hiểu biết rất nhiều về các tập tục và vu thuật thời bấy giờ.

Dù sao, bản thân nàng chính là dị sĩ trong lĩnh vực này, vật họp theo loài, người chia theo nhóm.

Nàng là người như vậy thì sẽ có vòng bạn bè như vậy, tự nhiên cũng dễ dàng tiếp xúc với những thứ liên quan đến lĩnh vực này hơn.

Đáng tiếc, Ngô Lương tạm thời không có quyền quyết định như vậy...

Ngay khi đang suy nghĩ như vậy.

"Trông bộ dạng ngươi, hẳn đã nhận ra đây là thứ gì rồi chứ?" Nghiêm Lục đột nhiên quay đầu lại nói với Ngô Lương.

Đây không phải là thử dò.

Ngô Lương vừa mới tới gần "Phi báng chi mộc" đã nhìn không chớp mắt.

Trong tình huống bình thường, nếu không có hứng thú và hiểu biết về thứ này, hiếm có ai lại chuyên chú đến vậy.

Nghiêm Lục không phải kẻ mù, tự nhiên nhìn ra được.

"Nếu tại hạ không đoán sai, đây hẳn là 'Phi báng chi mộc'." Ngô Lương cũng nghe ra Nghiêm Lục không phải đang thử dò mình, liền hoàn hồn cười nói.

"Tả Từ nói không sai, ngươi quả nhiên có chút bản lĩnh, khó trách hắn chỉ gặp ngươi vài lần, liền cực lực kiến nghị chủ nhân đưa ngươi xuống đây xem thử." Nghiêm Lục gật đầu nói.

"Là Tả Từ đã kiến nghị chủ nhân nhà ngươi đưa ta tới đây sao?" Ngô Lương ngẩn người.

Chuyện này lại một lần nữa nằm ngoài dự liệu của y.

Y và Tả Từ chẳng qua là bình thủy tương phùng, dù Tả Từ nghi ngờ từng dùng giọt nước truyền cho y một chút tin tức không rõ ràng lắm, y cũng chưa từng đưa ra bất kỳ hồi đáp nào.

Theo lẽ thường, trong tình huống này, Tả Từ không nên có hành động như vậy.

Quan trọng nhất là, khoảng thời gian gần đây Ngô Lương vô cùng kín tiếng, không lộ vẻ gì ra ngoài.

Tả Từ lại làm sao biết được y có chút bản lĩnh?

Chẳng lẽ Tả Từ cũng nắm giữ tướng thuật tương tự Chân Mật, hay dị thuật Âm Dương Nhãn như Sát Mộc vương tử hay sao?

Còn nữa.

Hành động này của Tả Từ rốt cuộc là mục đích gì, đây cũng là một vấn đề đáng để suy nghĩ.

Ngô Lương không khỏi nhớ lại giọt nước mà Tả Từ đã để lại trước đó, một chữ "đào" (chạy trốn), một chữ "Tịch Nguyệt" (tháng 12 âm lịch).

Giờ đây chính là tháng Tịch Nguyệt rồi.

Nếu Tả Từ định làm gì đó, liền ứng với tin tức đã để lại trước đây.

Chẳng lẽ Tả Từ chính là định tối nay hành động, thoát khỏi bàn tay Trương Lương?

Nhưng vì sao lại nhất thiết phải kéo y và Điển Vi vào?

Nếu nói Tả Từ chỉ đơn thuần là muốn giúp đỡ bọn họ, Ngô Lương chắc chắn sẽ không tin.

Dù sao Tả Từ hiện giờ cũng là "bồ tát đất qua sông", phải thánh nhân đến mức nào mới có thể trong tình huống này vẫn còn nghĩ đến

việc giúp đỡ người khác?

Vậy thì chỉ có một khả năng rồi...

Tả Từ muốn chạy trốn, nhưng chỉ bằng năng lực một mình hắn e rằng rất khó thực hiện được.

Do đó, cần y và Điển Vi làm trợ thủ bên cạnh hỗ trợ.

Như vậy cũng xem như đạt được kết quả đôi bên cùng có lợi.

Cứ thế lại quay về vấn đề trước đó.

Chẳng lẽ Tả Từ chỉ bằng con mắt còn lại, liền nhìn ra được năng lực trên người y, do đó mới tự ý quyết định đưa y và Điển Vi tiền trình tiến vào đây sao?

"Chính xác." Nghiêm Lục hơi cúi đầu, nhìn chằm chằm vào mắt Ngô Lương nói.

"Cái tên thất phu đáng chém ngàn đao này!

Ta và hắn chẳng quen biết, hắn lại dám hại ta như vậy, kéo ta vào cái nơi âm khí bức người, bất tường này..." Ngô Lương lập tức tức giận chửi mắng không ngớt, sau đó dường như nhận ra mình đã thất thố, lại vội vàng cười xòa nói với Nghiêm Lục, "Quản sự đừng trách, tại hạ không có ý đó.

Được vì Trương công mà làm việc, đương nhiên là vinh hạnh của tại hạ.

Chỉ là tên Tả Từ kia không rõ nguyên do lại hoành sáp một cước, trong lòng tại hạ mới có chút bất bình.

Người này thật đáng ghét cực độ, khó trách Trương công lại phải khoét mắt hắn." "Người này quả thật không biết thức thời, nếu có được một nửa sự minh mẫn của ngươi, chủ nhân nhà ta cũng sẽ không đối đãi hắn như vậy." Nghiêm Lục nửa cười nửa không nói,

“Nhưng ngươi cũng không cần kinh hoảng.

Chủ nhân nhà ta dẫn theo những tinh binh cường tướng này chính là để bảo hộ các ngươi.

Chủ nhân nhà ta thưởng phạt phân minh, chỉ cần các ngươi dụng tâm làm việc, chắc chắn không thiếu phần lợi lộc cho các ngươi.

Cuộc sống sau này chắc chắn sẽ tốt hơn việc ngươi trước đây phong xan lộ túc khắp nơi buôn bán.

Hai nàng kiều thê mỹ thiếp của ngươi cũng có thể theo ngươi mà sống cuộc đời an ổn, y thực vô ưu.” “Đa tạ quản sự chỉ điểm, tại hạ định sẽ vì Trương công mà can não đồ địa, vạn tử bất từ!” Ngô Lương chắp tay vái.

Chương 569

Lời lẽ xã giao ai mà chẳng biết nói, trong lòng y đã sớm rõ như gương, một khi đã tiến vào bí cảnh này, y liền đã nằm trong danh sách diệt khẩu của Trương Lương.

Ngoài ra, Ngô Lương còn nghe ra một tầng ác ý khác trong lời nói của Nghiêm Lộc.

Kiều thê mỹ thiếp… đương nhiên là chỉ Bạch Tinh Tinh và Chân Mật.

Dù là xét về lễ nghi thời đại này, hay về phương diện nhân tình thường lý, người bình thường nếu không có suy nghĩ gì thì sẽ không thường xuyên nhắc tới thê thiếp của người khác.

Trước đó Trương Lương đã nhắc một lần, giờ đây Nghiêm Lộc lại nhắc thêm một lần.

Tuy thoạt nhìn chỉ là thuận miệng nói ra, nhưng nếu không có ý niệm gì trong lòng, làm sao lại thuận miệng đến vậy? "Hy vọng ngươi tâm khẩu như nhất, đừng nên hồ tư loạn tưởng mà phụ lòng tín nhiệm của chủ nhân đối với ngươi, bằng không… ha ha." Nghiêm Lộc cười như không cười gật đầu, tiếp tục dẫn bọn họ đi sâu vào địa cung.

Khoảng sau thời gian bằng một nén hương, con đường dốc nghiêng xuống cuối cùng cũng dần thoai thoải.

Ngô Lương và những người khác cuối cùng cũng đến được một đại điện hình chữ nhật.

Đại điện này rộng bằng hai sân bóng rổ, nếu không phải người của Trương Lương đã thắp nhiều bó đuốc trên các bức tường xung

quanh, e rằng hắn, sau khi rời xa Tùy Hầu Châu, khó mà nhìn rõ toàn cảnh đại điện này.

Trong đại điện dựng đứng hàng chục cột đá mà hai người trưởng thành phải nắm tay nhau mới ôm xuể, nhờ vậy mới chống đỡ được tòa địa hạ đại điện quy mô lớn như vậy.

Ngoài những cột đá này, đại điện này vậy mà trống rỗng?

Ngô Lương nhìn quanh một vòng, chỉ phát hiện một cánh cửa đá khổng lồ đã mở ở phía đối diện lối đi, đủ cho hai cỗ xe ngựa song song đi qua… Nhưng nếu nhìn kỹ, lại có thể thấy trên mặt đất của đại điện này lưu lại nhiều dấu vết bụi bặm tích tụ và dấu vết di chuyển vật phẩm.

Tức là đại điện này ban đầu hẳn đã đặt không ít đồ vật, chỉ là đã bị người ta di dời toàn bộ, nên mới trở thành bộ dạng hiện tại.

Là những "thực tâm nhục" được dùng trong lễ tế chăng?

Ngô Lương thầm đoán trong lòng.

Cũng khó nói, nhưng xét từ những chi tiết mà ta có thể quan sát được, số lượng đồ vật được cất giữ trong đại điện này chắc chắn không ít, hơn nữa thể tích hẳn cũng không quá lớn… Ngay lúc này.

"Kia là…" Ngô Lương chú ý thấy cách mình chừng một trượng trên mặt đất có lưu lại một vệt màu đỏ sẫm.

Nhưng vào lúc này, hắn không thể tự ý đi đến bên vệt đỏ sẫm kia để dò xét kỹ lưỡng, vì vậy tạm thời vẫn chưa thể phán đoán rốt cuộc đó là dấu vết của thứ gì để lại.

Cứ thế, theo Nghiêm Lộc bước thêm một bước.

Một mùi máu tanh nồng đậm lập tức xộc thẳng vào mặt, Ngô Lương thấy trên đất có nhiều vệt đỏ sẫm hơn nữa, những vệt này có

vệt lớn vệt nhỏ, hình dạng cũng hoàn toàn tự do biến đổi, ngoài màu sắc ra thì không tìm thấy bất kỳ điểm chung nào.

"Công tử." Điển Vi khẽ chạm vào vai Ngô Lương, dùng ánh mắt ra hiệu Ngô Lương nhìn sang bên phải.

Ngô Lương vừa quay đầu đã thấy thứ Điển Vi muốn hắn nhìn.

Đó là một dấu tay dính máu lưu lại trên cột đá.

Dấu tay ấn ở vị trí cách mặt đất khoảng một mét, sau đó bắt đầu trượt xuống, để lại một vệt máu đỏ dài trên cột đá.

Bên cạnh dấu tay này, Ngô Lương còn thấy hai vết lõm dài và mảnh.

Hai vết lõm này cũng không có quy luật gì, nhưng nhìn có vẻ tám phần là do lợi khí chém xuống mà thành, hơn nữa vết cắt còn khá mới, tuyệt nhiên không thể là dấu vết lưu lại từ rất lâu trước đây… "Nơi này gần đây từng xảy ra một trận chiến không nhỏ?" Ngô Lương nhíu mày.

Những vệt đỏ sẫm kia chắc chắn là vết máu, mùi máu tanh nồng xộc vào mặt chứng tỏ nơi đây hẳn đâu đâu cũng có vết máu như vậy, hơn nữa những vết máu này hẳn cũng là lưu lại gần đây, bằng không đừng nói mùi máu tanh sẽ nhạt dần cho đến khi tan biến, phần màu đỏ trong vết máu cũng sẽ dần mất đi, khó mà giữ được màu đỏ sẫm như hiện tại.

Vậy hai bên giao chiến là ai?

Một bên Ngô Lương đã có đáp án, tất nhiên là Tấn Dương Lệnh Trương Lương.

Nơi này ẩn giấu trong hậu viện Trương phủ, căn bản không thể có người đột nhập vào, đừng nói là một đám người, huống hồ trong Tấn Dương thành ngoài Trương Lương ra, hẳn cũng không có mấy người

có thể tổ chức được số lượng nhân thủ đáng kể.

Chỉ là không biết người của Trương Lương thương vong thế nào trong trận chiến này?

Còn bên kia… Ngô Lương lại một lần nữa nghĩ đến những "thực tâm nhục" kia.

Đây không nghi ngờ gì là một suy đoán đáng sợ, nếu bên giao chiến với bộ hạ của Trương Lương chính là những "thực tâm nhục" được phát ra trong lễ tế, vậy thì những "thực tâm nhục" đó đã sớm không còn là thi thể bình thường, mà là những cương thi có khả năng tự do hành động, thậm chí có thể sở hữu nhất định tư tưởng và trí tuệ!

Vậy thì nơi này cũng nhất định đã xảy ra một trận thi biến quy mô kinh người và cực kỳ thống nhất.

Cũng có nghĩa là.

Người xây dựng địa cung này, rất có khả năng đã nắm giữ loại vu thuật đáng sợ khiến người chết hàng loạt biến thành cương thi!

Loại vu thuật như vậy tuyệt không phải chuyện nhỏ, hậu thế có rất nhiều phim viễn tưởng giả khoa học cùng đề tài, trong các bộ phim đó, một số nhà khoa học tà ác phản nhân loại và một số tổ chức chính trị với dã tâm to lớn cả đời đều nghiên cứu kỹ thuật tương tự, mục đích của bọn họ tự nhiên không cần nói cũng rõ… Tuy rằng những phản diện trong phim đều là bịa đặt ra, nhưng kỳ thực cũng ngầm ám chỉ thế giới hiện thực, tuyệt không phải không có cơ sở.

Nghĩ kỹ mà xem, trừ một vài viện nghiên cứu nổi tiếng bị bêu xấu trên truyền thông, trên thế giới này, các loại viện nghiên cứu được các quốc gia bí mật thành lập chắc chắn nhiều không đếm xuể, các quốc gia cũng đều phân chia những khu vực cấm người sống lại gần, bọn

họ đang nghiên cứu cái gì, lại có cái gì không thể bị nhìn thấy?

Hơn nữa, tin đồn về các viện nghiên cứu hiện tượng phi tự nhiên cũng tồn tại ở mỗi quốc gia… Nghĩ đến đây, Ngô Lương không khỏi có chút chột dạ.

Hắn đã trộm mộ nhiều như vậy, tuy rằng gặp không ít tà vật, nhưng vẫn chưa từng gặp phải chuyện có khả năng trực tiếp đối mặt với quân đoàn người chết sống lại kiểu này.

Nhưng hiện tại Trương Lương và đám người kia vẫn sống tốt, hơn nữa còn dám tiến vào địa cung này.

Thậm chí còn đem những "thực tâm nhục" kia nấu chín phát cho bá tánh Tấn Dương thành ăn, điều đó chứng tỏ cho dù thật sự có quân đoàn người chết sống lại, thì cũng không phải là không thể chiến thắng.

Trong lúc suy nghĩ như vậy.

Một hàng người đã đến trước cánh cửa đá khổng lồ đối diện.

Lúc này cánh cửa đá đang ở trạng thái mở rộng, trên đó cũng lưu lại những vết máu lốm đốm và dấu vết đao chém rìu bổ càng dày đặc hơn, thậm chí toàn bộ mặt đất dưới cửa đá đều bị nhuộm thành màu đỏ sẫm, giẫm lên còn hơi có cảm giác dính chân.

Không khó để phán đoán nơi đây rất có thể là nơi chiến đấu kịch liệt nhất. … Ngô Lương lúc này thật sự rất muốn phỏng vấn Nghiêm Lộc, hoặc phỏng vấn những binh sĩ tùy hành này cũng được.

Hắn chỉ muốn xác định rốt cuộc nơi này đã xảy ra chuyện gì, tình hình lúc đó ra sao, và quân đội dưới trướng Trương Lương có bị thương vong hay không.

Đáng tiếc nghĩ cũng biết, những người này tuyệt đối sẽ không trả lời vấn đề của hắn.

Cho nên vẫn là nên giữ miệng, đừng tự chuốc lấy phiền phức thì hơn… Nhưng có lẽ có một người có thể giải đáp nghi hoặc cho mình, người đó chính là Tả Từ, kẻ mà mục đích lúc này vẫn chưa rõ ràng.

Chỉ là phải tìm hiểu rõ tên này cưỡng ép mình đến đây rốt cuộc muốn làm gì, kẻo bị hắn lợi dụng.

Ngay khi Ngô Lương đang suy nghĩ như vậy.

"Ngươi ngược lại là người thông minh biết giữ miệng." Nghiêm Lộc không biết từ khi nào đã chậm bước đến bên Ngô Lương, ánh mắt nhìn hắn vậy mà mang theo một tia tán thưởng.

"Nghiêm quản sự hà cớ xuất lời này?" Ngô Lương cúi mày thuận mắt hỏi.

"Nếu là người thường đến đây thấy cảnh tượng này, dù không bị dọa đến không đi nổi, cũng nhất định không giữ được miệng, muốn hỏi rõ rốt cuộc nơi đây đã xảy ra chuyện gì.

Ngươi lại khác, ngươi vừa không bị dọa đến không đi nổi, cũng không lập tức mở lời dò hỏi, biểu hiện tốt hơn không ít so với lão nô tưởng tượng." Nghiêm Lộc hiếm khi lộ ra vẻ mặt tươi cười thật sự, tán thưởng nói, "Chủ nhân đang cần dị sĩ như ngươi.

Nếu ngươi không có dị tâm, lão nô có thể bảo cử ngươi được chủ nhân trọng dụng." "Nghiêm quản sự quá khen, tiểu nhân làm sao dám có dị tâm." Ngô Lương chắp tay nói.

"Không có thì là tốt nhất, lần này ngươi làm việc cho tốt, phô bày bản lĩnh của ngươi trước mặt chủ nhân, lão nô tự khắc sẽ ở bên cạnh nói lời hay giúp ngươi." Nghiêm Lộc lại vỗ vỗ vai hắn để khuyến khích, sau đó mới sải bước đi lên phía trước. … Nhìn bóng lưng Nghiêm Lộc, Ngô Lương lại có chút không hiểu.

Một nô lệ trên mặt bị khắc chữ, căn bản không thể được coi là

một người độc lập, thậm chí trong mắt chủ nhân e rằng còn không được tính là người.

Nhưng sau mấy lần tiếp xúc với Nghiêm Lộc, Ngô Lương dần cảm thấy thân phận của hắn không quá giống một nô lệ.

Ít nhất theo Ngô Lương thấy, một số lời Nghiêm Lộc nói không phải là lời mà một nô lệ không có nhân quyền độc lập nên nói, ít nhiều có chút cảm giác vượt quyền quá lớn.

Ví dụ như những lời hắn vừa nói với mình.

Thông thường mà nói, hẳn là Trương Lương trước tiên cảm thấy Ngô Lương không tệ, sau đó mới sai Nghiêm Lộc đến chiêu mộ Ngô Lương mới đúng, chứ không phải Nghiêm Lộc cảm thấy Ngô Lương không tệ, liền vỗ ngực tự tin đảm bảo, bảo cử Ngô Lương được Trương Lương trọng dụng… Hành động này cực kỳ giống thái giám lộng quyền trong triều đình, nhìn thế nào cũng có chút vượt giới.

Nhưng thái giám cũng có lúc lộng quyền, Nghiêm Lộc nô lệ này nếu cực kỳ được Trương Lương sủng tín, tự nhiên cũng có thể lộng quyền.

Có lẽ Trương Lương đã giao cho Nghiêm Lộc quyền lực lớn như vậy, điều này thì không có gì phải bàn cãi.

Tiếp đó, Ngô Lương và Điển Vi đi theo Nghiêm Lộc xuyên qua vài đoạn hành lang ngắn hơn.

Giữa những hành lang này cũng nối liền hai điện đường có quy mô hơi nhỏ hơn so với đại điện trước đó.

Nhưng tình hình của hai điện đường này cũng tương tự, bên trong có thể thấy một ít bụi bặm tích tụ và dấu vết di chuyển vật phẩm, hiện giờ đều trong trạng thái trống rỗng không có gì cả.

Khác biệt là bên trong hai điện đường này không giống như đại

điện trước đó, không hề tràn ngập vết máu và dấu vết chiến đấu, không khí cũng không có mùi máu tanh nồng đậm, thay vào đó là một mùi ẩm mốc.

Hai điện đường này so với đại điện phía trước quả thực ẩm ướt hơn không ít, trên mặt đất và tường đều mọc ra rêu phong lốm đốm.

Hơn nữa, điều cực kỳ kỳ diệu là những rêu phong này lúc này đang phát ra một vầng sáng màu vàng lục, tựa như tinh vân bí ẩn khôn lường trên bầu trời đêm, khiến địa cung này trở nên lộng lẫy hơn, nói là kim bích huy hoàng cũng không quá lời.

Đương nhiên, cũng khiến nó trở nên quỷ dị hơn… Rõ ràng là khi những binh sĩ tùy hành tiến vào hai điện đường này đều có chút căng thẳng, điều này có thể thấy rõ từ đôi tay nắm chặt vũ khí và hơi thở vô thức chậm lại của bọn họ.

Ngô Lương lúc đầu cũng có chút nghi hoặc.

Nhưng khi hắn nhìn kỹ lại, phát hiện từng vầng sáng đều đến từ chính rêu phong, liền không còn nghi hoặc nữa.

Đầu tiên có thể xác định, những rêu phong này hẳn là vô hại.

Dù sao đến tận bây giờ Ngô Lương vẫn chưa thấy Trương Lương và Tả Từ, bọn họ chắc chắn vẫn còn ở phía trước, tức là hai điện đường này đã sớm bị Trương Lương dò xét qua rồi, nếu có hại, bọn họ căn bản không có cách nào xuyên qua hai điện đường này để đi đến phía trước hơn.

Thứ hai, Ngô Lương quả thật biết một loại rêu phong phát sáng — Quang tiển.

Quang tiển thường chỉ sinh sống trong môi trường ánh sáng cực yếu, hoặc căn bản không có ánh sáng.

Ở những nơi như vậy, không chỉ có cây khó mà sinh tồn, mà ngay

cả các loại rêu phong khác cũng khó tồn tại, nhưng lại là thiên đường của Quang tiển.

Chương 570

Người thường rất ít khi nhìn thấy Quang tiển, bởi vì nếu không có nguyên nhân đặc biệt, con người thường sẽ không tiến vào những nơi quanh năm không có ánh sáng, lại âm u ẩm ướt như vậy.

Nhưng loại rêu phong hiếm thấy này lại thường xuyên xuất hiện trong một số sách chuyên ngành khảo cổ.

Bởi vì những nơi có thể lưu lại di tích và cổ mộ, hơn một nửa đều là môi trường như vậy, do đó cũng thường xuyên có thể thấy Quang tiển.

Thực ra điều này cũng không khó hiểu, chỉ những nơi con người ít lui tới, động vật và thực vật khó sinh tồn, thì những di tích và cổ mộ đó mới càng ít bị phá hoại và xâm phạm… Còn những nơi dễ dàng tiếp cận, cho dù còn sót lại một phần di tích, trải qua hàng trăm hàng nghìn năm, phần lớn cũng đã sớm mất đi phần lớn giá trị khảo cổ.

Vì vậy đối với những vầng sáng tưởng chừng quỷ dị này, Ngô Lương thấy lạ nhưng không hề hoảng sợ.

Còn điều hắn thực sự quan tâm, kỳ thực là môi trường mà địa cung này đang tọa lạc.

Hắn có lý do để nghi ngờ nơi này có một con sông ngầm, bởi vì sau đó bọn họ không còn đi qua đường dốc xuống nữa, do đó có thể khẳng định hai điện đường phía sau này và đại điện khô ráo phía trước hẳn là nằm ở cùng một độ cao.

Mà ngay cả khi ở cùng độ cao, theo lý mà nói thì không nên xuất hiện sự thay đổi độ ẩm rõ rệt như vậy.

Trừ phi gần hai điện đường phía sau này có nguồn nước.

Mà ở dưới lòng đất như vậy, nếu thật sự có nguồn nước, thì cũng chỉ có thể là sông ngầm… Ngay khi đang suy nghĩ như vậy.

"Chủ nhân, lão nô đã dẫn người đến rồi!" Vừa ra khỏi điện đường không lâu, lại xuyên qua một hành lang tương đối hẹp hơn, Nghiêm Lộc đi phía trước liền đột nhiên cúi mình báo một tiếng.

Ngô Lương theo sau ra khỏi hành lang, ngay lập tức nhìn thấy Trương Lương và Tả Từ.

Phía sau hai người này, thì đứng khoảng bốn năm mươi binh sĩ cũng toàn thân vũ trang, bên ngoài khoác một chiếc áo đông y dài.

Trước mặt Trương Lương và Tả Từ khoảng một trượng.

Thì là một con sông nước đen rộng chừng ba trượng.

Dòng nước chảy rất chậm, nếu không nhìn kỹ sẽ khiến người ta tưởng rằng con sông này đang ở trạng thái tĩnh lặng.

Còn bờ đối diện của sông nước đen, thì là một vách đá dốc đứng nối liền trực tiếp với đỉnh địa cung, cho dù qua được con sông này cũng không thể đi tiếp được nữa.

Quay đầu nhìn lại thượng hạ du của sông nước đen.

Bờ sông phía bọn họ cũng bị vách đá liền với địa cung chặn lối đi, muốn tiếp tục tiến lên, chỉ có thể đi vào trong sông mà hướng thượng du hoặc hạ du.

Ngoài ra.

Trên đoạn bờ sông rộng chừng một trượng giữa Trương Lương, Tả Từ và sông nước đen, Ngô Lương còn thấy một vệt nước lớn đang từ từ chảy ngược về phía sông.

"Đây là…" Ngô Lương có chút khó hiểu, mặt sông tĩnh lặng như vậy, vệt nước này từ đâu ra?

Chẳng lẽ… trong sông có thứ gì đó chăng?

Quay đầu nhìn lại Trương Lương, Tả Từ và những người khác.

Kỳ thực Trương Lương và Tả Từ còn đỡ một chút, ngược lại là những binh sĩ kia, giờ đều mang bộ dạng kinh hồn chưa định.

Thậm chí vừa rồi Nghiêm Lộc đột nhiên báo một tiếng, còn có người bị dọa đến run rẩy, như thể vừa mới gặp phải chuyện gì đó đáng sợ.

"Đến rồi." Trương Lương gật đầu với Nghiêm Lộc, sau đó nhìn về phía Ngô Lương, cười nói, "Tả Từ nói các phương thức trên thế gian kỳ thực thông suốt lẫn nhau, ngươi đã truyền thừa một số thuật luyện đan mà thế nhân chưa biết, vậy thì đối với các vu thuật khác hẳn cũng ít nhiều có chút hiểu biết.

Lại thêm một số sự vật ở đây nghi ngờ có liên quan đến thuật luyện đan, kêu ngươi qua đây cùng tập tư quảng ích, có lẽ có thể sự bán công bội, ta cho rằng lời này có lý, vì vậy liền sai người mời ngươi qua đây, không làm phiền ngươi nghỉ ngơi chứ?" Một số sự vật nghi ngờ có liên quan đến thuật luyện đan?

Phải rồi.

Trương Lương cưỡng ép hắn ở lại Trương phủ, vốn không chỉ vì "Hồi Hồn Hương", mà chủ yếu là vì hắn ngửi thấy thủ pháp luyện đan từ hương khí của "Hồi Hồn Hương".

Trước đó Trương Lương cũng từng nói, hắn cần Ngô Lương luyện chế một loại đan dược cho hắn.

Nhưng hiện tại phương thuốc đan dược vẫn chưa có được, Ngô Lương vẫn cần phải đợi thêm một thời gian ở Trương phủ.

Vì vậy Ngô Lương có lý do suy đoán, Trương Lương nhất định đã phát hiện ra manh mối gì đó liên quan đến đan phương mà hắn nói

trong những địa cung đã bị dọn sạch phía trước, thậm chí có thể đã biết được công dụng của đan dược đó, mà công dụng này chắc chắn khiến hắn khao khát, vì vậy mới cố chấp đến vậy.

Đương nhiên, cũng không thể loại trừ một khả năng khác.

Đó chính là cái gọi là đan phương kỳ thực là một cái bẫy do Tả Từ giăng ra, hắn đến đây cũng có mục đích riêng của mình, vì tiện lợi hành sự mà tiếp cận Trương Lương, đồng thời thiết kế và bịa đặt chuyện đan phương để lừa Trương Lương, từ đó lợi dụng sức mạnh của Trương Lương đạt được mục đích của mình.

Nếu đúng là như vậy, cái bẫy của Tả Từ này phải trả cái giá thật sự không nhỏ.

Những thứ khác tạm thời không nói, riêng con mắt kia đã là cái giá mà người thường không thể chịu đựng được.

Dù sao trong mắt Ngô Lương, cơ thể nguyên bản của mình quan trọng hơn bất cứ thứ gì, những thứ khác dù quý giá đến đâu, cũng chỉ là vật ngoài thân, hắn dù thế nào cũng không chịu dùng mắt mình để đổi lấy những vật ngoài thân đó, có lời đến mấy cũng là lỗ.

"Trương công nói lời nào vậy, có thể được Trương công trọng dụng là phúc phận của tiểu nhân, tiểu nhân vui mừng còn không kịp, nếu không có giá trị lợi dụng đối với Trương công, tiểu nhân trong lòng mới nên hoảng sợ." Ngô Lương cúi đầu thi lễ nói.

"Ha ha ha, ngươi quả nhiên là người thông thấu, chỉ bằng lời ngươi vừa nói, e rằng nhiều người cả đời cũng không lĩnh ngộ được, đến nỗi sống vô vị đến chết vẫn chỉ biết than trời trách đất." Trương Lương lập tức cười vang, ánh mắt nhìn Ngô Lương cũng có thêm một tia tán thưởng.

"Trương công quá khen." Ngô Lương cúi mày thuận mắt cười phụ

họa.

"Ngươi qua đây đi, việc này đã để ngươi cùng tham dự vào, thì nên trước tiên để ngươi hiểu rõ tình hình hiện tại, bằng không dù ngươi có thông thiên bản sự, cũng không biết phải dùng ở đâu." Trương Lương lại cười vẫy tay với Ngô Lương, sau đó lại nói với Tả Từ bên cạnh, "Tả tiên sư, làm phiền ngươi nói rõ tình hình hiện tại cho hắn nghe, có gì cần hắn hỗ trợ cũng nói luôn, tạm xem hắn có kiến giải gì khác biệt không." "Vâng." Tả Từ giờ cũng đã thành thật hơn rất nhiều, dường như đã quên mất chuyện bị oan mà mất một mắt, khá thuận theo ứng tiếng.

Đợi Ngô Lương và Điển Vi đến bên Tả Từ.

Tả Từ lại ngẩng đầu nhìn Điển Vi một cái trước, sau đó mới nhìn về phía Ngô Lương, tiếp đó với vẻ mặt trịnh trọng nói: "Tình hình phía trước ta sẽ không nói với ngươi, ngươi biết cũng chẳng có ích gì, chỉ nói lúc này, con sông ngầm này ngươi đã thấy, hiện giờ chúng ta xem ra đã không còn đường đi, nhưng theo ta phán đoán, nơi đây e rằng vẫn chưa phải là tận cùng của bí cảnh dưới lòng đất này, thậm chí chúng ta tuy đã đến đây, nhưng có lẽ vẫn chưa thực sự tiến vào bí cảnh." … Nói đến đây Tả Từ dừng lại một chút, Ngô Lương lại không tùy tiện tiếp lời, bởi vì hắn nghe ra, Tả Từ lúc này vẫn chưa nói đến chỗ mấu chốt nhất.

"Ta nghi ngờ những nơi phía trước đó chỉ là tiền sảnh của địa cung này, còn con sông này mới là sông hộ thành của địa cung.

Chỉ khi vượt qua sông hộ thành, mới coi là thực sự tiến vào địa cung, mới có thể nhìn thấy bí bảo chân chính." Tả Từ tiếp tục nói, "Nhưng muốn vượt qua con sông hộ thành này không hề dễ dàng, vừa rồi Trương công đã sai người thăm dò, con sông này thoạt nhìn tuy không rộng, nhưng lại sâu không lường được.

Ngoài ra, đã là sông hộ thành, tất nhiên sẽ có một số thủ đoạn phòng vệ tương ứng, mà thủ đoạn phòng vệ của con sông hộ thành này, chính là dị thú không rõ danh tính ẩn mình dưới sông.

Vừa rồi chúng ta đã có một người bị dị thú đó mê hoặc tâm trí, tự động đi đến bờ sông bị dị thú đó nuốt chửng một hơi, ngay cả xương cốt cũng không còn.

Vì vậy, muốn vượt qua con sông này e rằng còn phải tốn không ít tâm tư." "Dị thú?" Ngô Lương lúc này cuối cùng cũng hiểu vệt nước mà hắn thấy trên bờ sông là chuyện gì.

Hắn là do dị thú trong lời Tả Từ từ dưới nước lao ra kéo người xuống khi vẩy nước, nhưng điều kỳ lạ là, chuyện này hắn vừa xảy ra không lâu trước đó, mà vừa rồi hắn đi theo Nghiêm Lộc suốt đường lại không hề nghe thấy bất kỳ âm thanh nào.

Điều này không hợp lý.

Theo lẽ thường mà nói, thấy đồng đội bị dị thú nuốt chửng, những binh sĩ này chắc chắn phải xông lên cứu giúp mới phải, cảnh tượng lúc đó chắc chắn vô cùng hỗn loạn, không thể không có bất kỳ động tĩnh nào.

Mà nếu có động tĩnh gì, trong hành lang và điện đường đã bị dọn sạch hoàn toàn của địa cung này nhất định có thể truyền đi rất xa, hắn liền không nên nghe thấy bất cứ điều gì.

Ngô Lương đột nhiên có chút hoài niệm những ngày có Bạch Tinh Tinh bầu bạn, nếu Bạch Tinh Tinh ở đây, liền có thể càng thêm khẳng định nơi này rốt cuộc có phát ra động tĩnh hay không.

"Đó là một loại dị thú mà ta cũng không biết phải hình dung thế nào." Tả Từ gật đầu, sau đó cố gắng miêu tả thật rõ ràng, "Nó cứ quanh quẩn trong con sông ngầm này, thời gian xuất hiện không hề có

quy luật nào, có lúc hai canh giờ cũng không lộ diện, có lúc mới qua thời gian một chén trà đã lại đến.

Nhưng khi nó sắp xuất hiện thì lại có điềm báo rõ ràng, lúc đó con sông ngầm này sẽ được chiếu sáng một vùng.

Ban đầu chúng ta không biết đây là thứ gì, chỉ là đứng xa bờ sông cẩn thận quan sát.

Không lâu sau, trong sông liền nổi lên một quả cầu ánh sáng lớn như vậy, phát ra đủ mọi sắc màu.

Phía dưới quả cầu ánh sáng còn nối liền một cái đuôi to bằng cánh tay, nhìn có vẻ như cái đuôi này đang chống đỡ quả cầu ánh sáng nhô lên khỏi mặt nước cao khoảng ba thước, như một con mắt khổng lồ lướt qua lướt lại trên người chúng ta.

Trong lúc hoảng loạn, chúng ta liền đã không còn biết gì nữa, đợi đến khi hồi thần lại, chúng ta vậy mà đã vô thức đi đến bên bờ sông, còn quả cầu ánh sáng lớn kia cũng đã biến mất, chỉ còn lại dòng nước không ngừng chao đảo và một vầng sáng dần dần lùi xa dưới đáy sông.

Ban đầu chúng ta còn tưởng không có chuyện gì xảy ra, nhưng đợi đến khi mọi người đều tỉnh táo lại điểm danh thì mới đột nhiên phát hiện, vậy mà có một người đã biến mất, sống không thấy người chết không thấy xác.

Lúc này chúng ta mới hiểu ra, thì ra không phải là không có chuyện gì xảy ra, mà đã có một người trong vô thức bị quả cầu ánh sáng lớn kia kéo xuống sông… Đây mới là chuyện đáng sợ nhất, lúc đó tất cả chúng ta đều hoảng loạn, ai cũng có thể chết một cách không rõ ràng, chỉ là may mắn không bị chọn trúng mà thôi.

Nhưng sau vài lần tiếp xúc với dị thú này, và vô cớ mất đi vài sinh

mạng, chúng ta cuối cùng cũng đã tìm ra cách đối phó với dị thú này.

Mỗi khi dị thú này đến, chỉ cần quay lưng lại không nhìn quả cầu ánh sáng kia, thì sẽ không vô cớ hoảng loạn, cũng sẽ không vô thức đi về phía bờ sông, như vậy có thể tránh được việc bị kéo xuống sông.

Nhân một cơ hội như vậy, khi dị thú kia kéo người, ta đột nhiên quay đầu nhìn một cái, cuối cùng cũng thoáng thấy được chân diện mục của dị thú này… Toàn thân nó là làn da nhăn nheo như con cóc gầy gò, mọc ra một cái miệng lớn như chậu máu còn to hơn cối xay, trong miệng mọc đầy răng nhọn sắc bén không đều, mỗi cái răng đều dài bằng xương sườn của một người trưởng thành, một người sống sờ sờ thậm chí không đủ nó nuốt một miếng.

Còn quả cầu ánh sáng lớn kia cũng liền thành một thể với nó, giống như một cần câu treo mồi nhử treo lơ lửng trên đỉnh đầu nó… Nhiều hơn nữa thì ta còn chưa kịp nhìn rõ, liền lại một lần nữa bị mất thần trí trong ánh sáng lấp lánh rực rỡ từ quả cầu ánh sáng kia.

Đến khi hồi thần lại, dị thú kia đã biến mất dưới nước, vẫn chỉ có thể thấy một vầng sáng dần dần lùi xa dưới nước.

Nhưng nó dường như không hề tham lam, mỗi lần chỉ kéo một người xuống liền lập tức bỏ trốn xa, cho dù tất cả chúng ta đều mất thần trí đến bên bờ sông, nó cũng chỉ chọn một người để nuốt, không có ngoại lệ.

Ngay trước khi ngươi và Nghiêm quản sự đến, dị thú đó vừa mới đến.

Cho dù chúng ta đã có phòng bị, vẫn có một người không cẩn thận bị dị thú đó mê hoặc, lơ mơ đi đến bờ sông bị nuốt chửng.

Ngươi qua đây xem, vệt nước này chính là do dị thú đó vừa mới để lại.” Nói đến đây, Tả Từ cuối cùng cũng dừng lại, nhưng lại không

động thanh sắc dời ánh mắt đi, liếc nhìn Điển Vi một cái.

"Àch…" Qua miêu tả vô cùng tỉ mỉ của Tả Từ, Ngô Lương nghĩ đến một loại cá quái vật biển sâu khá hiếm gặp — cá cần câu biển sâu.

"Cá cần câu biển sâu" chỉ là tên thường gọi của nó, tên chính thức trong tiếng Trung hẳn là biển sâu an khang ngư.

Loại cá này trên đỉnh đầu mọc ra một cái cột thịt hình xúc tu, đầu mút của cột thịt là một cơ quan phát sáng hình cầu, giới sinh vật gọi cơ quan phát sáng này là "phát quang nghĩ nhị thể".

Trong môi trường biển sâu tăm tối, cái "phát quang nghĩ nhị thể" này liền có thể tạo ra tác dụng mê hoặc đối với các sinh vật biển khác, dụ chúng đến sau đó bị "cá cần câu biển sâu" nuốt chửng một hơi.

Nhưng vấn đề là.

Tên gọi trong tiếng Trung của "cá cần câu biển sâu" đã nói rõ môi trường sống của nó, nó thường sinh sống ở độ sâu hơn 1000 mét dưới biển, hơn nữa thể hình thường không quá lớn, tuyệt nhiên không thể lớn đến mức có thể nuốt chửng một người trưởng thành chỉ trong một miếng.

Ít nhất "cá cần câu biển sâu" ở hậu thế đều không quá lớn, bình thường cũng chỉ ăn những loài cá tương đối nhỏ.

Vì vậy, dị thú này rốt cuộc có phải là "cá cần câu biển sâu" hay không vẫn chưa thể biết được.

Chỉ là phương thức săn mồi rất giống.

"Thứ tiểu nhân nói thẳng, việc này tiểu nhân e rằng cũng vô năng vi lực, loại dị thú này tiểu nhân đừng nói là chưa từng thấy, ngay cả nghe cũng chưa từng nghe, thực sự không biết phải ứng phó thế nào a." Ngô Lương trầm ngâm một lát, cau mày bất đắc dĩ nói.

Chương 571

“Ngươi hiểu lầm rồi, ta đề nghị Trương công triệu hai ngươi đến, không phải là để đối phó dị thú này.

Giờ đây chúng ta đã hiểu rõ đặc tính của nó, mỗi khi nó đến, chỉ cần quay lưng lại hoặc nhắm mắt không bị nó mê hoặc là được, cũng không dễ mắc bẫy của nó đến vậy.” Tả Từ lại lắc đầu nói, “Triệu các ngươi đến, là để chuẩn bị cho hành động tiếp theo.” Nói đến đây.

Trương Lương cuối cùng cũng bước lên phía trước, đồng thời nhìn Tả Từ và Ngô Lương nói: “Tiếp theo chúng ta dự định vượt qua con sông ngầm này, tiếp tục thăm dò thượng du hoặc hạ du.

Trước đó, trong địa cung này đã phát hiện một số manh mối về vu thuật và trận pháp thượng cổ.

Nếu theo suy đoán của Tả tiên sư, sau con sông ngầm này mới coi là đến được địa cung chân chính, vậy thì vu thuật và trận pháp thượng cổ ở đó e rằng chỉ càng lợi hại hơn, chỉ riêng Tả tiên sư một mình chưa chắc đã ứng phó được, vì vậy mới triệu các ngươi đến giúp một tay.” “Nhưng nơi đây đã không còn đường đi, mà trong sông lại có một dị thú như vậy.

Nếu không có công cụ vượt sông, e rằng không dễ dàng đâu, hơn nữa tiểu nhân không biết bơi, xuống đó e là sẽ không nổi lên được…” Ngô Lương nhăn mặt khổ sở nói.

Thực ra tài bơi lội của hắn cũng không tệ, bơi vài chục mét đến trăm mét không thành vấn đề, thỉnh thoảng lặn xuống cũng không sao, chỉ là không muốn xuống nước tiếp xúc thân mật với con dị thú có thể nuốt chửng một người trong một miếng kia, huống hồ trong con sông nước đen mà căn bản không nhìn rõ tình hình dưới nước này liệu có

thứ gì khác hay không vẫn còn chưa biết được.

"Ha ha ha…" Lời vừa dứt, Trương Lương, Nghiêm Lộc, Tả Từ và các binh sĩ bên cạnh liền đã cười rộ lên.

Ngay khi Ngô Lương đang nghi hoặc.

Lại có một tốp binh sĩ từ hành lang phía sau đi ra, mỗi người bọn họ vác vài cây tre, lần lượt đến bên bờ sông, chốc lát đã chất thành một đống lớn.

Những binh sĩ phía sau thì mang theo không ít dây thừng.

Sau khi chuẩn bị gần xong như vậy, các binh sĩ khác lần lượt lùi sang một bên, vài binh sĩ có chút tay nghề chủ động tiến lên, bắt đầu dùng dây thừng buộc những cây tre lại với nhau, người tinh mắt nhìn một cái liền có thể thấy rõ bọn họ đang chế tác bè tre dùng để vượt sông.

"Thì ra Trương công đã sớm có chuẩn bị, tiểu nhân lại đa sự suy nghĩ vẩn vơ rồi." Ngô Lương hơi lúng túng nói.

"Lát nữa các ngươi cứ ở đây chờ đợi trước, ta sẽ lệnh một số binh sĩ chia làm hai đội đi bè gỗ lần lượt thăm dò thượng du và hạ du của con sông ngầm này, đợi đến khi bọn họ dò ra được phương hướng, chúng ta sẽ cùng đi." Trương Lương lại hơi buồn cười nhìn Ngô Lương một cái, tiếp tục nói.

Lời này nghe như là đang bảo vệ Ngô Lương, Tả Từ và Điển Vi, nhưng trên thực tế cũng là để phòng ngừa bọn họ, tránh cho bọn họ tự ý hành động làm một số động tác nhỏ.

"Trương công suy xét chu toàn, tiểu nhân bội phục." Ngô Lương thì theo thói quen dâng lên một câu nịnh bợ.

"Đợi đến khi binh sĩ thăm dò ra phương hướng, hai người các ngươi và ta cùng đi chung một bè để đi tiên phong, lại có vài binh sĩ

trên bè bảo vệ chúng ta là được, có thể ứng phó một số tình huống đột biến.

Còn Trương công và Nghiêm quản sự thì sẽ ngồi bè khác theo sát phía sau, như vậy nếu chúng ta có gì sơ suất, Trương công cũng có thể kịp thời phản ứng." Tả Từ cũng thuận thế nói.

Trong khi nói chuyện, ánh mắt liếc của hắn lại khó nhận ra mà lướt qua Điển Vi một cái. … Đây đã là lần thứ ba Tả Từ lén nhìn Điển Vi rồi.

Hơn nữa, vừa rồi khi nói chuyện, Ngô Lương cũng có thể chú ý thấy thân hình Tả Từ vẫn luôn hơi nghiêng về phía Điển Vi, cứ như thể căn bản không phải đang nói chuyện với Ngô Lương, mà là đang nói chuyện với Điển Vi vậy.

Chỉ chốc lát sau, chưa đến nửa canh giờ, bốn chiếc bè tre đã được hoàn thành.

Phải nói rằng, thủ nghệ của những người xưa này vẫn rất đáng nể.

Chiếc bè tre tuy trông có vẻ giản dị, nhưng Nghiêm Lục bước lên dùng sức lay mạnh mấy cái, những thanh tre xếp liền nhau lại vô cùng vững chắc.

Nếu không gặp phải phong ba bão táp gì lớn, việc chở mấy người qua sông chắc hẳn sẽ không thành vấn đề.

Đương nhiên, bốn chiếc bè tre hiển nhiên không thể đưa tất cả mọi người qua sông một lúc.

Song nhìn dáng vẻ của Trương Lương, chắc hẳn y cũng không có ý định làm thêm.

Y có lẽ định dùng số bè này đi lại mấy chuyến, chia từng nhóm người đưa qua sông.

Còn Ngô Lương, Tả Tiên sư và Điển Vi chắc chắn sẽ đi cùng chuyến với Trương Lương.

Việc sắp xếp họ vào nhóm nào thì vẫn phải tùy thuộc vào ý Trương Lương.

Ngô Lương thì không hề sốt ruột.

Đến giờ ta vẫn chưa hoàn toàn làm rõ được lần này đối mặt rốt cuộc là địa cung liên quan đến người nào, tiền sảnh của tòa địa cung này đã được Trương Lương và đám người y thám hiểm qua rốt cuộc đã phát hiện ra điều gì ta cũng chẳng hay biết.

Lại không thể trực tiếp hỏi, vì vậy hiện tại tốt nhất vẫn nên tịnh quan kỳ biến (khoanh tay đứng nhìn).

"Ngươi tới sắp xếp đi." Sau khi hai chiếc bè tre đầu tiên hạ thủy, nổi vững vàng, Trương Lương gật đầu với Nghiêm Lục.

"Nặc." Nghiêm Lục thi lễ, rồi nhìn những binh sĩ vũ trang đầy đủ gần đó, sau đó điểm danh hơn chục người nói: "Sáu người các ngươi đi về hạ du, sáu người các ngươi đi về thượng du.

Trong khoảng thời gian một nén hương, bất luận có thám thính đến tận cùng hay không, lập tức quay về bẩm báo tình hình, sau đó sẽ do chủ nhân quyết định có nên tiếp tục thâm nhập dò xét hay không, hiểu chưa?" Vừa nói, Nghiêm Lục không biết từ đâu lấy ra hai nén hương và hai đỉnh hương nhỏ, lần lượt đưa cho hai nhóm người.

"Nặc!" Qua biểu cảm của những binh sĩ này có thể thấy, trong lòng họ thực ra vẫn có chút bất an khi phải đi đầu trận, nhưng sự bất an này không thể xóa bỏ nỗi kính sợ của họ đối với Trương Lương, vì vậy không ai dám đưa ra ý kiến phản đối vào lúc này.

Chốc lát sau, họ đã cố định đỉnh hương nhỏ ở một đầu bè tre.

Sau khi tất cả lên bè, họ đồng loạt đốt hương cắm vào đỉnh hương

nhỏ.

“Đi đi, Tả Tiên sư sẽ ở đây cầu phúc cho các ngươi, sau này chủ nhân cũng sẽ ghi công này của các ngươi và trọng thưởng, chớ phụ lòng tin cậy của chủ nhân.” Nghiêm Lục lần lượt động viên các binh sĩ trên hai chiếc bè tre.

“Nguyện vì Trương công hiệu mệnh!” Mười hai binh sĩ đồng thanh hướng Trương Lương thi lễ, cuối cùng dùng một cây sào tre đẩy bè rời đi, chia nhau về phía thượng du và hạ du, rất nhanh đã biến mất vào trong hang động tối đen.

Nhìn bóng lưng của họ, không một ai tại hiện trường nói gì nữa, thậm chí không một tiếng ho nhẹ nhất phát ra.

Số phận tiếp theo của họ rốt cuộc sẽ ra sao, không ai nói rõ được.

Đặc biệt là những binh sĩ không được chọn, tuy tạm thời không cần lo lắng an nguy của bản thân, nhưng lại có cảm giác đồng bệnh tương lân (thấy người mà ngẫm đến ta), lần này không đến lượt họ, nhưng rồi sẽ có lúc đến lượt họ mà thôi… Ngay lúc này đây.

“Đát đát đát…” Từ phía thông đạo phía sau đột nhiên truyền đến một loạt tiếng bước chân khá gấp gáp.

Tất cả mọi người đều ngoảnh đầu lại, theo bản năng nhìn về phía thông đạo đó.

Con đường này là lối đi duy nhất của họ, hơn nữa phòng thủ vô cùng nghiêm mật, ít nhất trong thành Tấn Dương hiện tại chắc chắn không ai có thể đột nhập vào.

Vì vậy, tiếng bước chân này chắc chắn là của người dưới trướng Trương Lương.

Mà tiếng bước chân nghe có vẻ gấp gáp, không khó để tưởng tượng bên ngoài đại khái là đã xảy ra chuyện khẩn cấp nào đó, vì vậy

mới có người vội vã chạy đến bẩm báo Trương Lương.

Quả nhiên, sau vài hơi thở, hai binh sĩ mặc áo đông y từ thông đạo chạy ra, rồi thẳng tiến đến trước mặt Trương Lương.

"Xảy ra chuyện gì mà hoảng hốt như vậy?" Trương Lương đã nhíu mày, lạnh giọng hỏi.

"Trương công…" Một binh sĩ tuy đã thở hổn hển, nhưng vẫn cố thi lễ với Trương Lương, lại tỏ vẻ ấp úng.

"Lại đây nói!" Trương Lương hơi gật đầu ra hiệu.

"Nặc, xì xào…" Binh sĩ kia vội nuốt mấy ngụm nước bọt để cố gắng thở đều hơn một chút, rồi cẩn thận cúi đầu sát tai Trương Lương thì thầm, giọng nói rất nhỏ, còn cố tình dùng lòng bàn tay che miệng, không ai nghe rõ y đã nói gì với Trương Lương.

"…" Nhìn thấy cảnh này, Ngô Lương vừa tò mò vừa không khỏi nhớ đến Bạch Tinh Tinh, nếu Bạch Tinh Tinh có mặt ở đây, có lẽ đã có thể nghe ra đại khái.

Đúng lúc mọi người đều có chút tò mò.

"Hồ ly?" Trương Lương lại đột nhiên không hề né tránh mà lớn tiếng chất vấn: "Phòng thủ của chúng ta nghiêm mật như vậy, ngày thường ngay cả một con ruồi cũng khó lòng bay vào, con hồ ly này lại làm sao mà chạy vào được?" "Trương công…" Binh sĩ kia sợ đến run người, vội vàng lại giơ tay lên định ghé tai Trương Lương giải thích.

"Không cần, chuyện này không có gì đáng ngại, ngươi cứ nói như vậy đi!" Trương Lương thiếu kiên nhẫn trừng mắt, không vui vẻ gì nói.

"Hồi bẩm Trương công, con hồ ly kia là từ lỗ thông hơi trên cửa từ đường chui vào.

Thuộc hạ canh giữ ở cửa không dám lơ là chút nào, nào ngờ con hồ ly này cực kỳ nhanh nhẹn, thuộc hạ thấy nó chui vào thì lập tức bổ một đao, nhưng không ngờ vẫn bị nó tránh thoát, cuối cùng chỉ chém được một đoạn đuôi nhỏ." Binh sĩ kia vội vàng từ trong ngực áo lấy ra một đoạn lông xù dài khoảng một tấc, khổ sở nói: "Sau đó thuộc hạ cũng không dám lơ là, một mặt lệnh đồng bạn tiếp tục trấn giữ cửa lớn, một mặt dẫn theo mấy người tiếp tục truy sát con tiểu súc sinh này.

Nào ngờ con tiểu súc sinh này chỉ trong chớp mắt đã trốn đến mật đạo phía sau tế đài.

Thuộc hạ đuổi theo, nó liền theo sợi dây chuông leo xuống.

Thuộc hạ lại vội vàng sai người thả thuộc hạ xuống, nhưng khi thuộc hạ xuống đến nơi thì đã không còn dấu vết của nó.

Như vậy thuộc hạ đành phải đi sâu vào tìm kiếm, tìm đến tận đây cũng không thấy tung tích của nó, không biết rốt cuộc nó đã trốn đi đâu…" "Bí cảnh này đã bị chúng ta dọn dẹp sạch sẽ, không có nhiều nơi để ẩn náu." Trương Lương vẫn nhíu mày nói.

"Chính là như vậy, thuộc hạ tự biết tội không thể tha, xin Trương công hãy cho thuộc hạ thêm một cơ hội, thuộc hạ sẽ lập tức quay lại tra xét kỹ lưỡng một phen, tuyệt đối không để con tiểu súc sinh này làm cản trở Trương công!" Binh sĩ kia lập tức lại bày tỏ thái độ: "Nếu không tìm được con tiểu súc sinh này, thuộc hạ sẽ mang đầu đến gặp!" "Không cần!" Trương Lương lại xua tay: "Chỉ một con tiểu súc sinh nhỏ bé không thể làm hỏng việc, tìm được hay không cũng không có gì đáng ngại.

Ngươi cứ lui về canh gác cẩn thận đi.

Chuyện này tạm thời ghi nhớ, nếu ngươi còn để thứ gì khác lọt vào, đến lúc đó chớ trách ta không giữ tình diện." "Tạ ơn Trương

công, thuộc hạ cảm kích vô cùng, sau này nhất định sẽ vì Trương công can não đồ địa (cống hiến hết mình) để lập công chuộc tội." Binh sĩ kia lập tức như được đại xá, liền quỳ xuống đất dập đầu lạy Trương Lương.

Từ đây có thể thấy, Trương Lương ngày thường tuyệt đối không phải là người dễ nói chuyện như vậy, việc binh sĩ này được miễn phạt là tình huống cực kỳ hiếm gặp, vì vậy mới có phản ứng như vậy.

"Chủ nhân đang bàn chính sự, còn không mau lui xuống?" Thấy binh sĩ kia quỳ dưới đất dập đầu không ngừng, mà trên mặt Trương Lương lại hiện lên một tia thiếu kiên nhẫn, Nghiêm Lục bước lên lấy đoạn đuôi hồ ly trong tay binh sĩ kia, rồi nghiêm mặt quát một tiếng.

"Nặc!" Binh sĩ kia cuối cùng cũng nhận thấy biểu cảm của Trương Lương, vội vàng đứng dậy lại cung thân cúi lạy Trương Lương một cái, rồi dẫn theo binh sĩ còn lại chạy trối chết ra ngoài. … Tiểu tình tiết xen kẽ này tuy không gây ra ảnh hưởng gì cho Trương Lương và những người khác, nhưng lại mang đến cho Ngô Lương một bất ngờ lớn – ta hoàn toàn có lý do để tin rằng con hồ ly kia chính là hồ phó của Chân Mật.

Nó đã đến thời gian hẹn mà không tìm thấy Ngô Lương, lại dùng thủ đoạn riêng của mình tìm đến được bí cảnh này.

Dù sao, trong tình huống bình thường, hồ ly hoang dã rất nhát gan, cơ bản sẽ không xuất hiện ở những nơi có người qua lại, ngay cả khi chỉ ngửi thấy hơi người ở một nơi nào đó, chúng cũng sẽ chọn cách tránh xa.

Mà con hồ ly này lại làm ngược lại, thân phận của nó đương nhiên vô cùng đáng ngờ.

Chỉ tiếc, binh sĩ kia lại chém đứt một đoạn đuôi của nó, điều này khiến Ngô Lương không khỏi xót xa, dù sao nó cũng là vì mình mà

mạo hiểm đến đây… Trong lòng nghĩ vậy, Ngô Lương đã đưa ra một quyết định.

Ta không phải vừa mới có được "Hãn Thanh" có thể khiến chi thể đứt lìa mọc lại sao?

"Hãn Thanh" đã có thể khiến chi thể đứt lìa mọc lại, vậy một đoạn đuôi nhỏ hẳn càng không thành vấn đề.

Bất kể có tính là bạo điễn thiên vật (lãng phí của trời) hay không, Ngô Lương nhất định phải dùng "Hãn Thanh" để nối lại đuôi cho con tiểu đông tây này.

Còn về binh sĩ đã chém đứt đuôi nó, Ngô Lương thì không định so đo với y, mà tự động ghi sổ món nợ này lên đầu Trương Lương.

Nếu để ta tìm được cơ hội, nhất định sẽ tính cả nợ cũ lẫn nợ mới với Trương Lương.

Tuy nhiên, đó là chuyện sau này.

Chương 572

Hiện tại nên làm là tiếp tục tịnh quan kỳ biến, trước tiên phải làm rõ tình hình ở đây rồi mới tùy cơ hành động.

Với sự gia nhập của con hồ phó nhỏ này, tức là Chân Mật đã can dự vào, điều này đối với Ngô Lương không nghi ngờ gì là một trợ lực lớn.

Dù sao hồ phó thân hình nhỏ bé lại nhanh nhẹn, có thể dễ dàng đến những nơi mà họ không đến được, lại với kiến thức mấy nghìn năm của Chân Mật, nó lại có thể nhìn ra một số điều mà họ không thể hiểu được từ bí cảnh này, biết đâu có thể thám thính trước tình hình của bí cảnh này, khiến ta sớm nắm được tình hình, từ đó giành được quyền chủ động tuyệt đối trong quá trình Trương Lương và Tả Tiên sư đấu trí.

Vấn đề duy nhất là làm sao để trao đổi tin tức với Chân Mật.

Chân Mật tuy có thể "thác mộng" cho ta, nhưng tiền đề là ta phải chìm vào giấc ngủ.

Mà trong hoàn cảnh này, ta chắc chắn không thể an ổn đi ngủ, buộc phải nghĩ ra cách khác mới được… … Cứ thế, lại trôi qua khoảng một khắc đồng hồ.

Cuối cùng cũng có một chiếc bè tre quay trở lại.

Đây là chiếc bè đi về hạ du, sáu binh sĩ trên đó tuy đều bình an vô sự, nhưng trông thực sự đã rất mệt mỏi.

Dù sao lúc đi họ có thể thuận dòng mà xuống, không cần tốn quá nhiều sức lực.

Nhưng lúc quay về lại phải ngược dòng mà lên, muốn không tốn

sức cũng không được.

Còn binh sĩ đi thám thính thượng du thì hoàn toàn ngược lại, lúc đi họ không dễ dàng, nhưng khi quay về lại sẽ rất tiết kiệm sức lực.

Thế nhưng, vào giờ phút này, chiếc bè đi thám thính thượng du lại vẫn chưa quay về.

Tình huống này thực ra không bình thường.

Ngô Lương, người đã tiếp nhận giáo dục hậu thế, từ nhỏ đã giải những bài toán tương tự như tình huống này: trong cùng một khoảng thời gian, một nhóm người ngược dòng, một nhóm người xuôi dòng.

Nếu tốn cùng một lượng sức lực, không cần tính cũng biết chắc chắn nhóm xuôi dòng sẽ đi được quãng đường xa hơn.

Vậy thì khi nhóm xuôi dòng quay về, thời gian cần thiết tất nhiên cũng sẽ dài hơn, dù sao lúc quay về họ sẽ phải ngược dòng mà lên.

Còn nhóm ban đầu ngược dòng, vì đi được quãng đường ngắn hơn, khi quay về quãng đường cần đi cũng sẽ ngắn hơn, cộng thêm tốc độ được cộng hưởng khi xuôi dòng… Bất kể tính toán thế nào, chắc chắn nhóm ban đầu ngược dòng sẽ phải quay về trước.

Nhưng tình huống hiện tại lại hoàn toàn ngược lại… "Các ngươi thám thính được tình hình thế nào?" Trừ Ngô Lương ra, dường như không ai nhận ra vấn đề khá chi tiết này.

Sau khi đưa sáu binh sĩ lên bờ, không ai đặt câu hỏi.

Trương Lương trực tiếp gọi họ đến bên cạnh bắt đầu hỏi chuyện.

"Hồi bẩm Trương công, hạ du của con sông ngầm này lại thông đến một vực sâu.

Nước sông đến vực sâu đó thì hình thành một thác nước trắng xóa đổ thẳng xuống.

May mắn thuộc hạ và đồng bạn đã kịp thời nghe thấy tiếng nước trắng mà đề phòng, như vậy mới dừng lại kịp thời, nếu không tiến gần thêm chút nữa, bè tre bị dòng nước xiết ở đó hút vào, e rằng sẽ không quay về được nữa." Một binh sĩ dẫn đầu bước lên chắp tay nói, trên mặt hiện lên biểu cảm vẫn còn sợ hãi.

"Ừm…" Trương Lương hơi gật đầu, rồi lại hỏi: "Các ngươi đi suốt hạ du, dọc đường có phát hiện ra chỗ nào có thể đặt chân không?" "Không hề phát hiện ra chỗ nào có thể đặt chân.

Con sông ngầm này dường như là một hang động thẳng tuột, ngay cả chỗ neo đậu tạm thời cũng không thấy." Binh sĩ kia lại nghiêm túc nói.

"Như vậy thì chỉ còn cách chờ nhân mã đi thám thính thượng du quay về, xem xem có phát hiện ra điều gì không…" Trương Lương trầm ngâm nhìn sang phía Ngô Lương và Tả Tiên sư một cái, đây đương nhiên là muốn nghe ý kiến của họ về kết quả này.

"Trương công nói rất đúng." Tả Tiên sư tiến lên chắp tay nói: "Hiện tại vẫn chưa nên kết luận quá sớm…" Thế nhưng, lời vừa nói được một nửa, Nghiêm Lục bên cạnh đã cắt ngang lời Tả Tiên sư, chỉ vào con sông ngầm không xa mà nói: "Chủ nhân, ngươi xem kia là cái gì?" "?" Nghe vậy, mọi người đều nhìn theo hướng y chỉ.

Cái nhìn này không có gì là lạ.

Chỉ thấy ngay lúc họ đang đón tiếp nhóm binh sĩ từ hạ du về, trong dòng nước thượng du lại lặng lẽ trôi xuống một số dị vật.

Những dị vật này không phải thứ gì khác, chính là những mảnh tre vỡ lớn nhỏ không đều và tàn tích… "Cái này?!" Mọi người lập tức thắt chặt tim lại, nín thở.

Đây tuyệt đối không phải là điềm lành gì, điều này cho thấy binh sĩ

đi thám thính thượng du rất có khả năng đã gặp phải biến cố gì đó, hơn nữa tình huống lúc đó chắc hẳn vô cùng thảm khốc, đến mức chiếc bè tre mà họ đang đi cũng bị hư hại nghiêm trọng như vậy.

Mà nếu là như vậy, sáu binh sĩ kia rất có khả năng đã toàn bộ gặp nạn… Đúng lúc mọi người đang nghĩ vậy, một vật trôi nổi lớn hơn dần xuất hiện trong tầm mắt của họ, đó là một nửa chiếc bè tre còn lại, hơn nữa những thanh tre vốn được xếp ngay ngắn đã hoàn toàn xê dịch, chỉ còn dựa vào dây thừng mà miễn cưỡng buộc lại với nhau. ---------- Chiếc bè tre đã hoàn toàn bị hủy hoại… Sáu binh sĩ đi thám thính thượng du khả năng cao đã không còn, chỉ là họ rốt cuộc đã gặp phải biến cố gì vẫn còn là một ẩn số.

Cảnh tượng trước mắt tác động mạnh mẽ đến trái tim của mỗi người có mặt, bởi vì chuyện mà sáu binh sĩ kia gặp phải, rất có thể chính là chuyện mà họ sẽ phải đối mặt sau này, không ai có thể không cảm thấy đồng bệnh tương lân.

Giờ phút này, không ai nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn những mảnh bè tre tàn tạ trôi qua trước mắt, trong lòng mỗi người đều có những toan tính riêng.

Ngay cả những binh sĩ kia cũng vậy, mọi người đều là một cá thể độc lập.

Những binh sĩ đó tuy không có tiếng nói, thậm chí không có quyền lựa chọn, nhưng khi đối mặt với cảnh tượng này, họ vẫn sẽ có những suy nghĩ của riêng mình, chỉ là suy nghĩ của họ có thể không quan trọng đến thế mà thôi.

Cuối cùng, "Tả Tiên sư, chuyện này ngươi nhìn nhận thế nào?" Trương Lương vẫn là người đầu tiên phá vỡ sự im lặng, nhìn về phía Tả Tiên sư đang đứng một bên mà hỏi.

Nghiêm Lục gọi Tả Tiên sư là "Tiên sư", Trương Lương cũng gọi

Tả Tiên sư là "Tiên sư", không khó để nhận ra Tả Tiên sư hiện giờ hẳn vẫn có chút bản lĩnh thật sự, dù sao trong hoàn cảnh như vậy, Trương Lương và Nghiêm Lục hoàn toàn không cần phải giở trò lừa bịp dân chúng… mặc dù Trương Lương đã móc mất một con mắt của Tả Tiên sư.

"Trương công, ta cho rằng nên kéo xác bè tre lên xem xét vết hư hại trước, có lẽ có thể nhìn ra được manh mối gì đó." Tả Tiên sư trấn định lại tinh thần, chắp tay nói.

"Đúng là như vậy!" Trương Lương lập tức như được nhắc nhở, liền quát binh sĩ dưới trướng: "Người đâu, mau chóng kéo xác bè tre lên!" "Nặc!" Một đám binh sĩ nghe vậy vội vàng chạy ra bờ sông, rồi luống cuống dùng mọi thủ đoạn có thể, không lâu sau đã kéo xác bè tre lên bờ sông.

Lúc này mọi người mới nhìn rõ, chiếc bè tre đã bị gãy đôi ngang lưng, phần còn lại được kéo lên chỉ là một nửa so với ban đầu, nửa còn lại đã không biết trôi đi đâu… Còn những mảnh tre vụn và tàn tích trôi xuôi dòng trong nước, rõ ràng không đủ để tạo thành nửa còn lại bị thiếu hụt của chiếc bè tre.

"Nếu chỉ là va chạm thông thường, tuyệt đối không thể làm hư hại bè tre đến mức này, rất hiển nhiên là đã gặp phải một ngoại lực vô cùng mạnh mẽ bất thường." Tả Tiên sư sau khi xem xét, chủ động nói với Trương Lương: "Hiện tại ta chỉ có thể đưa ra hai suy đoán: Một là con dị thú mà chúng ta đã thấy trước đây, nếu nó xuất hiện tấn công bè tre, hẳn là có khả năng khiến bè tre bị hư hại đến mức này; Loại còn lại thì hẳn là thượng du con sông ngầm này ẩn chứa cơ quan lợi hại nào đó.

Nếu là như vậy, đây chưa chắc đã là chuyện xấu, ít nhất theo ta được biết, đa phần các cơ quan đã biết đều là loại dùng một lần, một

khi đã bị kích hoạt thì cơ hoàng (bộ phận kích hoạt) sẽ bật ra, nếu không có người thiết lập lại, sẽ không thể kích hoạt lần thứ hai… Mà điều này cũng chính xác cho thấy, thượng du của con sông ngầm chính là nơi chúng ta cần đến." "…" Nghe những lời này, trong lòng Ngô Lương lại càng cảm thấy Tả Tiên sư có vấn đề.

Bởi vì trong lời nói của ông ta ít nhiều có ý thúc giục Trương Lương tiếp tục phái người đi thám thính thượng du.

Huống hồ hiện tại mới chỉ là thám thính mà thôi, nhưng lời Tả Tiên sư lại như đã xác định rằng bí cảnh này nhất định ẩn chứa thứ gì đó mà Trương Lương quan tâm vậy.

Điều quan trọng là Trương Lương sau khi nghe những lời này, lại cũng không hề đưa ra bất kỳ nghi vấn nào, mà lại cực kỳ đồng tình gật đầu.

Nhìn thấy phản ứng của Trương Lương, Ngô Lương lại không khỏi nghi ngờ liệu những điện đường và thông đạo đã được dọn dẹp sạch sẽ trước đó có cung cấp manh mối nào đó mà ta không biết hay không, vì vậy mới khiến Trương Lương và Tả Tiên sư đều kiên định tin rằng sau sông ngầm còn có bí cảnh.

"Ngươi nói có lý, vì hạ du không có lối đi, chúng ta cũng chỉ có thể đặt hy vọng vào thượng du." Trương Lương trầm ngâm một lát, cuối cùng nói: "Hiện giờ đã xác định được phương hướng, ta cũng không muốn tiếp tục chờ đợi nữa.

Nghiêm Lục, ngươi hãy lệnh cho người làm thêm bốn chiếc bè tre nữa, tính cả hai chiếc còn lại trước đó, chúng ta tổng cộng sáu chiếc bè gỗ cùng tiến về thượng du sông ngầm để thám hiểm.

Người của ta đi đầu trận, Tả Tiên sư và Ngô công tử ba người theo sát phía sau, Nghiêm Lục và ta ở giữa trận, cuối cùng lại do người của ta đoạn hậu, các ngươi thấy thế nào?" "Chủ nhân thân

vàng ngàn lượng, sao có thể thân phạm hiểm?" Lời vừa dứt, Nghiêm Lục lại là người đầu tiên đưa ra dị nghị, công khai phản đối: "Theo nô tỳ, chủ nhân nên phái thêm mấy người đi thám thính nhiều lần nữa, xác nhận nguy hiểm đã được loại bỏ hoàn toàn rồi, chủ nhân hãy thân tự đi sau cũng chưa muộn." Ngô Lương cũng cho rằng Nghiêm Lục nói rất đúng.

Dù sao riêng ta mà nói, chắc chắn là hy vọng Trương Lương phái thêm người đi thám thính kỹ lưỡng một phen, ta mới không có giác ngộ làm bia đỡ đạn cho người khác.

Chỉ là vào lúc này với thân phận của ta, e rằng cũng chẳng có trọng lượng gì, tốt nhất vẫn là nên miễn khai tôn khẩu (giữ im lặng).

"Ý ta đã quyết, không cần nói nhiều!" Cũng không biết Trương Lương rốt cuộc đang nghĩ gì, lại không tiếp thu ý kiến vạn vô nhất thất (chắc chắn không sai sót) của Nghiêm Lục, ngược lại còn trừng mắt với y, tiếp tục nói: "Còn không mau làm theo lời ta nói?

Ngươi đang chất vấn quyết định của ta sao?

Một nén hương sau, ta muốn thấy bè tre đã làm xong, nếu không thì sẽ chỉ hỏi tội ngươi!" "Nặc." Nghiêm Lục hiển nhiên còn muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại không dám nói ra, đành thi lễ rồi đi sắp xếp.

Thực ra việc này làm cũng không khó.

Những thanh tre được đưa vào trước đó rất nhiều, hiện tại vẫn còn một đống lớn chưa dùng đến, chế tác bốn chiếc bè tre hẳn không thành vấn đề, người cũng đã có sẵn, chỉ cần một câu nói lập tức có thể bắt tay vào làm.

Chỉ có điều, thông qua thái độ của mấy người vừa rồi khi đối mặt với chuyện này, lại lập tức khiến Ngô Lương thêm một tia nghi ngờ

về mối quan hệ thực sự giữa mấy người: Tả Tiên sư xúi giục, Trương Lương kiên trì, Nghiêm Lục phản đối.

Theo lý mà nói Nghiêm Lục là nô lệ của Trương Lương, đương nhiên phải cùng phe với Trương Lương, hơn nữa ý kiến y đưa ra cũng hoàn toàn đứng trên góc độ của Trương Lương mà suy nghĩ.

Như vậy Trương Lương hẳn là nên nghiêm túc cân nhắc ý kiến của Nghiêm Lục, ít nhất cũng phải có chút do dự, chứ không phải nghe lời Tả Tiên sư liền nhất ý cô hành (một mình tự quyết), khi Nghiêm Lục đưa ra ý kiến lại còn nghiêm khắc quát mắng y… Trừ khi Trương Lương có lý do gì đó buộc phải mạo hiểm, mà lý do này Nghiêm Lục lại không biết.

Mà lý do này, Tả Tiên sư thì có khả năng cũng biết.

Điều này có nghĩa là, trong bí cảnh này có thể ẩn chứa bí mật mà chỉ Trương Lương và Tả Tiên sư hai người biết… Điều này cũng không có gì đáng trách.

Là một thủ lĩnh tổ chức đạo mộ (trộm mộ) khá có kinh nghiệm, Ngô Lương hoàn toàn có thể đặt mình vào vai trò của hai người mà đưa ra một suy đoán hợp lý: Giống như Ngô Lương và Vu Cát vậy.

Trương Lương sở dĩ gọi Tả Tiên sư là tiên sư, nhất định là vì Tả Tiên sư có năng lực mà Trương Lương không có, nhưng lại vô cùng cần thiết.

Ngô Lương sẽ hỏi Vu Cát khi gặp một số vấn đề về phong thủy và giải mã cổ văn.

Trương Lương hiện tại trông có vẻ là một người bình thường, vậy y hẳn cũng sẽ có một số vấn đề cần Tả Tiên sư chỉ điểm.

Dù sao thuật nghiệp hữu chuyên công (mỗi người giỏi một nghề), giả như y đã phát hiện ra một số thông tin quan trọng trong những

thông đạo và điện đường đã được dọn dẹp sạch sẽ trước đó, nhưng lại không thể giải mã được, Tả Tiên sư có thể giúp được… Đây có lẽ cũng là lý do Trương Lương giữ Tả Tiên sư lại trong phủ, dù đã móc mất một con mắt của ông ta, vẫn gọi ông ta là tiên sư.

Hơn nữa, Ngô Lương và Điển Vi có thể đến đây cũng là ý của Tả Tiên sư, từ đó có thể thấy Tả Tiên sư tuyệt đối có tiếng nói nhất định ở chỗ Trương Lương.

Vậy Trương Lương một khi đã hỏi Tả Tiên sư một số vấn đề, mà những vấn đề này liên quan đến một số bí mật, thì bí mật này tự nhiên cũng trở thành bí mật giữa hai người họ.

Còn về Nghiêm Lục, Ngô Lương khẳng định là phải coi y như một nhân vật, binh sĩ trong thành Tấn Dương chắc chắn cũng không dám coi thường y, nhưng trong mắt chủ nhân Trương Lương, Nghiêm Lục rốt cuộc có được coi là người hay không thì thực sự rất khó nói.

Dù sao từ xưa đến nay nô lệ đều là một loại tài sản riêng, đối với chủ nhân mà nói không có bất kỳ khác biệt nào so với súc vật trong ruộng, địa vị còn không bằng thú cưng trong nhà chủ nhân.

Vì vậy Trương Lương cũng có lý do để cho rằng một số chuyện quan trọng không cần thiết phải nói với Nghiêm Lục.

Cứ thế mà hai bên qua lại, liền hình thành cảnh tượng vi diệu vừa rồi, tuy nhìn có vẻ quan hệ có chút hỗn loạn, nhưng thực ra chỉ cần đứng trên lập trường và thân phận của mỗi người mà suy nghĩ, thì thực ra cũng không có gì khó hiểu đến thế.

Đương nhiên, đây tạm thời vẫn chỉ là suy đoán của Ngô Lương, cụ thể đúng hay sai thì vẫn phải tiếp tục quan sát.

Mà điều này tuyệt đối không phải Ngô Lương rảnh rỗi vô sự mà hồ tư loạn tưởng (nghĩ lung tung).

Ta thực ra đang tìm kiếm cơ hội phá cục cho mình, nếu có thể làm rõ mối quan hệ vi diệu giữa những người này, ta liền có thể vào thời khắc quan trọng tả hữu phùng nguyên (xoay sở khéo léo) thuận thế mà làm, có lẽ có thể tạo ra cục diện có lợi cho mình… Đúng lúc đang nghĩ như vậy.

"Công tử…" Điển Vi đột nhiên nhân lúc người khác không chú ý thì khẽ huých Ngô Lương.

"?" Ngô Lương nghiêng mắt nhìn y một cái, trong ánh mắt hiện lên một tia nghi vấn.

"Vừa rồi Tả Tiên sư lén lút thông khí với ta, ông ta nói với ta rằng, nếu ta muốn bảo toàn công tử toàn thân mà lui, sau này ta cũng phải cố gắng hết sức bảo vệ ông ta chu toàn, còn phải vào thời khắc mấu chốt nghe lệnh của ông ta mà hành sự, nếu không công tử hôm nay nhất định sẽ táng thân nơi đây." Điển Vi khẽ cử động đôi môi, không nhìn về phía Ngô Lương, chỉ dùng âm lượng rất nhỏ nhưng vẫn đủ để Ngô Lương miễn cưỡng nghe được mà nói.

"Biết rồi…" Ngô Lương tuy chỉ mặt không đổi sắc khẽ đáp một tiếng, nhưng trong lòng ta thì đã bắt đầu mắng thầm: "Tên khốn kiếp đáng đánh ngàn đao này, dám ngay trước mặt ta mà khiêu ta tường giác (đào góc tường, giành người của mình), thật là không biết điều!" Đương nhiên, ta hiểu rõ tâm tính của Điển Vi hơn bất kỳ ai, Tả Tiên sư dù có khéo ăn nói đến đâu, cũng tuyệt đối không có chút cơ hội nào lay chuyển lòng trung thành của Điển Vi đối với ta.

Chương 573

Mà Điển Vi sở dĩ nghe lọt tai lời ông ta, chẳng qua là vì chuyện này có thể liên quan đến an nguy của Ngô Lương.

Nhưng cũng chỉ là nghe lọt tai, vẫn sẽ không nghe lệnh của ông ta.

Nếu không Điển Vi đã không đặc biệt nói cho Ngô Lương chuyện này rồi, còn về việc rốt cuộc phải làm thế nào, vẫn phải do Ngô Lương quyết định.

"Nghe như vậy, Tả Tiên sư có thể thực sự đã nắm được một số thông tin then chốt, hơn nữa trong lòng đã có một kế hoạch hoàn chỉnh…" Ngô Lương bắt đầu âm thầm phân tích ý nghĩa sâu xa ẩn chứa trong lời nói của Tả Tiên sư: "Chỉ là kế hoạch này một mình ông ta không thể hoàn thành, cho nên ngày đó ông ta mới dùng giọt nước để lại cho ta manh mối 'Đào' và 'Tịch Nguyệt'.

Hai manh mối đó chẳng qua chỉ là bước đệm chuẩn bị trước cho kế hoạch ngày hôm nay mà thôi.

Bây giờ, ông ta chuẩn bị thực thi kế hoạch, nhưng lại không chắc ta có nắm được hai manh mối đó hay không, vì vậy cuối cùng không thể nhịn được mà dùng phương thức mạo hiểm như vậy để thông khí với Điển Vi." "Tuy nhiên, ông ta chỉ yêu cầu Điển Vi phối hợp hành sự, chứ không hề nhắc đến ta nên làm gì…" "Đúng là cẩu nhãn khán nhân đê (mắt chó nhìn người thấp) mà!" Phân tích đến đây, Ngô Lương cuối cùng cũng hoàn toàn hiểu ra.

Tả Tiên sư căn bản không hề để ta vào mắt, từ đầu đến cuối chỉ cần một mình Điển Vi phối hợp.

Sở dĩ kéo ta vào, chẳng qua chỉ vì ta là cấp trên trực tiếp của Điển Vi, thực sự không có cách nào mà bỏ qua được mà thôi.

Ngô Lương đột nhiên nhớ đến động tác nhỏ của Tả Tiên sư trước đây.

Từ khi đến đây gặp Tả Tiên sư, mỗi lần ông ta nói chuyện với Ngô Lương đều nghiêng người, hơn nữa mỗi lần đều hơi nghiêng về phía Điển Vi, và khi nói chuyện, con mắt còn lại cũng thỉnh thoảng liếc về phía Điển Vi… Điều này có nghĩa là, lúc đó Tả Tiên sư tưởng như đang giới thiệu tình hình cho Ngô Lương, nhưng thực chất lại là đang giới thiệu tình hình cho Điển Vi, cố gắng truyền đạt một số thông tin hữu ích cho Điển Vi, tiện thể thăm dò quan hệ!

"Tên thất phu này…" Tuy Ngô Lương nghĩ vậy mà muốn mắng Tả Tiên sư mấy câu, nhưng thực ra trong lòng cũng không giận nhiều.

Hiện tại xem ra Tả Tiên sư nói với Trương Lương và Nghiêm Lục những lời "vu thuật, xúc loại bàng thông" (thông hiểu mọi thứ) gì đó căn bản đều là lời nói dối, ông ta từ đầu đến cuối đều không hề cho rằng Ngô Lương có điểm gì hơn người.

Ngược lại, thân hình vạm vỡ như tháp sắt của Điển Vi lại là thực lực cứng cáp bày ra trước mắt.

Vì vậy điều này cũng không thể trách Tả Tiên sư.

Con người luôn muốn tin vào những gì mình tận mắt nhìn thấy, Ngô Lương cũng vậy, nếu không nhắc đến bản chất đã biết, từ Chân Mật và Điển Vi hai người mà chọn một hộ vệ có thể xông pha sinh tử, Ngô Lương cũng sẽ không chút do dự mà chọn Điển Vi… Nhưng thực tế, trừ việc ra trận giết địch ra, năng lực của Chân Mật thực ra còn vượt xa Điển Vi.

Cứ thế trầm ngâm một lát sau, Ngô Lương cũng không quay đầu lại, chỉ áp thấp giọng nói, cúi đầu nói ngắn gọn với Điển Vi một câu: "Tĩnh quan kỳ biến." Nếu phối hợp với Tả Tiên sư thực sự có lợi cho mình, Ngô Lương đương nhiên sẽ không từ chối.

Huống hồ xét từ con mắt bị móc kia, lập trường của Tả Tiên sư hiển nhiên là đối lập với Trương Lương, kẻ thù của kẻ thù chính là bạn bè, đôi khi cũng có thể tin tưởng… … Không lâu sau, bè tre mới cũng đã được làm xong.

Tổng cộng sáu chiếc bè tre, Trương Lương không nghe theo kiến nghị của Tả Tiên sư trước đó, mà tự mình tiến hành phân phối nhân sự.

Mỗi chiếc bè tre chở mười người.

Mười người trên chiếc bè đầu tiên toàn bộ là binh sĩ dưới trướng Trương Lương.

Điển Vi được phân vào chiếc bè thứ hai, số còn lại đều là binh sĩ dưới trướng Trương Lương.

Ngô Lương thì được phân vào chiếc bè thứ ba, số còn lại cũng đều là binh sĩ dưới trướng Trương Lương.

Còn Tả Tiên sư thì ở chiếc bè thứ tư.

Trương Lương và Nghiêm Lục cùng ngồi chung chiếc bè thứ năm.

Cuối cùng còn một chiếc bè cũng toàn là binh sĩ dưới trướng Trương Lương, họ phụ trách đoạn hậu.

Trương Lương cố ý tách Ngô Lương, Điển Vi và Tả Tiên sư ra, ý đồ phân nhi trị chi (chia rẽ và cai trị) không cần nói cũng rõ.

Điển Vi tuy không muốn tách khỏi Ngô Lương, Ngô Lương cũng hy vọng Điển Vi ở bên cạnh, nhưng người ở dưới mái hiên thì không thể không cúi đầu, lúc này cũng chỉ có thể làm theo ý của Trương Lương.

Cứ như vậy, bè tre lần lượt rời bờ, chầm chậm tiến về thượng du sông ngầm.

Kết quả chỉ vừa chèo được khoảng nửa nén hương, một chuyện mà mọi người lo lắng đã xuất hiện… Dưới đáy nước lặng lẽ hiện lên một vệt sáng.

"Cẩn thận!

Là dị thú kia!" "Tất cả nhắm chặt mắt lại, chớ để trúng kế của nó!" Trong con hắc thủy hà này, khối sáng kia đặc biệt chói mắt, vừa mới xuất hiện đã bị mọi người phát hiện, cũng chính khoảnh khắc ấy, tất cả đều trở nên căng thẳng, vội vàng cảnh báo lẫn nhau.

"……" Ngô Lương nhìn khối sáng dưới nước đang dần áp sát đội thuyền, lòng cũng có chút thấp thỏm.

Nhưng đồng thời y cũng vô cùng hiếu kỳ, rất muốn tận mắt nhìn thấy con dị thú khác biệt này, thế nhưng nếu nó thực sự có thể mê hoặc tâm trí con người, thì tốt nhất vẫn là đừng nên thấy thì hơn.

"Trấn tĩnh!" Thấy binh sĩ trên sáu chiếc bè tre có chút hoảng loạn, Trương Lương cuối cùng cũng cất tiếng chế chỉ, rồi lại lớn tiếng hạ lệnh: "Tất cả nghe lệnh, tạm thời ngừng chèo bè tre, toàn bộ nhắm mắt tại chỗ chờ mệnh, không được sai sót!"

Muốn vứt bỏ con dị thú này rõ ràng là điều không thực tế.

Những chiếc bè tre của họ chỉ dựa vào hai cây sào chống vào vách đá bên bờ sông mà tiến lên, hơn nữa còn là ngược dòng, tốc độ tiến lên dĩ nhiên không thể nhanh được bao nhiêu, mà con dị thú này vốn sống dưới nước, dù thế nào cũng phải linh mẫn hơn họ rất nhiều.

Bởi vậy, Trương Lương hạ lệnh này là không có vấn đề gì.

Hiện tại phương thức an toàn nhất chính là dừng lại, cố gắng hết sức không kinh động con dị thú kia, thế nhưng nếu xét từ một góc độ khác, hành động này kỳ thực cũng có chút mùi vị của "bịt tai trộm chuông".

Dù sao dị thú này lúc này đang trực tiếp áp sát họ.

Hiển nhiên đã phát hiện ra họ rồi, lúc này mà nói "không kinh động dị thú" e rằng đã quá muộn.

Trừ phi con dị thú kia chỉ có thể phát hiện và tấn công con mồi khi "nhìn thẳng vào mắt" và mê hoặc được con mồi, nếu không, hiện tại nhắm mắt tại chỗ chờ mệnh chẳng khác nào khoanh tay chịu trói.

Mà về điểm này, Tả Từ lúc trước khi kể cho Ngô Lương nghe, cũng không nói quá rõ ràng, bởi vậy Ngô Lương cũng không chắc họ đã hoàn toàn nắm bắt được tập tính của dị thú kia hay chưa, Trương Lương hạ lệnh như vậy liệu có phải là "hữu đích phóng thỉ" (bắn tên có mục tiêu) hay không.

Với suy nghĩ như vậy, Ngô Lương không lập tức nhắm mắt, mà tiếp tục quan sát tình hình lúc này.

Ngược lại, những binh sĩ kia đã tự giác nhắm mắt, ngay cả hơi thở cũng chậm lại rất nhiều, như những pho tượng đá đứng bất động trên bè tre.

Thế nhưng trong lòng họ vẫn vô cùng căng thẳng, đôi tay nắm chặt đã bán đứng họ.

Lại nhìn về phía Điển Vi.

Điển Vi cũng không nhắm mắt, lúc này hắn đang nhìn về phía Ngô Lương, cố gắng lợi dụng lúc các binh sĩ này đều nhắm mắt, thông qua ánh mắt và một số động tác nhỏ của Ngô Lương để nắm bắt thông tin, rồi quyết định tiếp theo nên làm gì.

Đáng tiếc, lúc này Ngô Lương vẫn còn quá ít thông tin, không thể lập tức đưa ra quyết định, đành khẽ lắc đầu với Điển Vi, bảo hắn tạm thời chớ có khinh cử vọng động.

Còn ở một bên khác.

Tả Từ cũng không nhắm con mắt duy nhất còn lại, lúc này lão cũng đang nhìn về phía Ngô Lương và Điển Vi, thế nhưng Ngô Lương đang quay lưng lại với Tả Từ, lão chỉ có thể nhìn thấy biểu cảm của Điển Vi.

"!" Thấy Điển Vi đã chú ý đến mình, Tả Từ lập tức giơ một tay lên, làm một động tác nhắm khép, ý này hắn cũng là bảo Điển Vi nhắm mắt, đừng nhìn quanh.

"?" Điển Vi lập tức lộ vẻ kỳ quái, dùng ánh mắt ra hiệu Ngô Lương quay đầu

lại.

Ngô Lương quay đầu lại, cũng nhìn thấy động tác mà Tả Từ đang làm, y lập tức hiểu ý Tả Từ, rồi khẽ gật đầu với Tả Từ, lại quay đầu sang gật đầu với Điển Vi.

Ý này chính là bảo Điển Vi làm theo lời Tả Từ.

Lúc trước Trương Lương hạ lệnh, Ngô Lương trong lòng vẫn còn chút nghi ngờ, giờ đây Tả Từ cũng bảo họ làm như vậy, Ngô Lương trong lòng liền có cơ sở, dù sao hiện tại Tả Từ hẳn là đang đứng về phía họ.

Xem ra Trương Lương và Tả Từ quả thật đã nắm bắt được tập tính của dị thú kia, mà dị thú kia quả thật hẳn là chỉ tấn công khi "nhìn thẳng vào mắt" con mồi, như vậy thì vấn đề đã trở nên đơn giản hơn nhiều, chỉ cần có thể giữ vững tâm cảnh, vấn đề hẳn là không lớn.

Huống chi Trương Lương và Nghiêm Lục đều đã nhắm mắt trước, họ chắc chắn sẽ không hại mình...

……

Chỉ trong khoảnh khắc lơ là ấy, dị thú đã càng lúc càng gần họ, giờ đây cách chiếc bè tre ở cuối đội thuyền chưa đầy ba trượng.

Để đề phòng, Ngô Lương cảm thấy mình cũng nên nhắm mắt sớm.

Nhưng sự hiếu kỳ lại khiến y không nỡ nhắm mắt, cảm thấy ít nhất cũng nên nhìn xem dị thú kia chọn chiếc bè nào, và sắp sửa thò "con mắt lớn" từ dưới nước lên thì mới nhắm mắt.

Hành động này không nghi ngờ gì nữa là một ví dụ điển hình của kẻ tự tìm cái chết trong các tác phẩm điện ảnh đời sau.

Ngô Lương trong lòng biết rõ điều này ít nhiều có phần "chơi ngu", nhưng y cứ không thể nhịn được mà muốn nhìn thêm vài lần.

Gần rồi!

Càng gần rồi!

Khối sáng dưới nước đã đến dưới chiếc bè tre cuối đội thuyền.

Nhưng nó lại không dừng lại, mà trực tiếp lướt qua dưới chiếc bè

đó, tiếp tục bơi về phía trước.

Tiếp theo là chiếc bè tre chở Trương Lương và Nghiêm Lục.

Khối sáng vẫn không dừng lại.

Rồi đến chiếc bè tre chở Tả Từ, Ngô Lương chú ý thấy Tả Từ không biết từ lúc nào cũng đã nhắm mắt trước.

Sau đó, chính là chiếc bè tre của Ngô Lương…

Ngô Lương cuối cùng cũng không dám mạo hiểm nữa, ngoan ngoãn nhắm mắt, nín thở chờ đợi.

Mà trước khi nhắm mắt, y vẫn vô thức quay đầu nhìn Điển Vi một cái, lúc này Điển Vi cũng vẫn đang mở mắt, Ngô Lương gật đầu với hắn, hắn mới cuối cùng nhắm mắt.

"……" Xung quanh một khoảng tĩnh lặng.

Theo như Tả Từ mô tả trước đó, Ngô Lương cho rằng con dị thú kia hẳn là vẫn chưa phát hiện ra mình, nếu không, y lúc này hẳn đã chịu một số ảnh hưởng rồi, thần trí tuyệt đối không thể minh mẫn như hiện tại.

Thậm chí bây giờ, Ngô Lương vẫn còn có thể nhớ đến con hồ ly nhỏ đã lẻn vào.

Nó tuyệt đối là hồ phó chân mật, chỉ là giờ đây y và Trương Lương cùng những người khác đã đi đường thủy, cho dù hồ phó kia vẫn có thể phân biệt được dấu vết của họ, nhưng muốn theo kịp e rằng khó khăn.

Không đúng, hồ ly hẳn cũng biết bơi, dù sao các loài động vật họ chó mà y biết về cơ bản đều biết, "chó bơi" chính là kỹ năng trời sinh của chúng.

Chỉ là hồ phó mạo hiểm xuống nước e rằng cũng không phải là một lựa chọn sáng suốt.

Dù sao ngoài con dị thú kia, dưới nước rốt cuộc còn có những thứ gì khác hiện tại vẫn là một ẩn số, dù sao Ngô Lương khẳng định sẽ không dễ dàng xuống con hắc thủy hà mà không thể quan sát tình hình này…

Đúng lúc này.

"Hoa —— tích ba tích ba……" Ngô Lương chợt nghe

thấy một tiếng động vỡ nước rất nhẹ, theo sau là tiếng nước nhỏ giọt không ngừng.

Tiếng nước nhỏ giọt dần dần từ nhanh biến chậm, rõ ràng có thứ gì đó đã trồi lên khỏi mặt nước, những giọt nước đọng trên đó đang không ngừng rơi xuống…

Tiếng động này không lớn, nhưng lại cực kỳ chói tai, dường như những giọt nước đang nhỏ thẳng vào tim y.

Không khó để tưởng tượng, đây chính là "con mắt lớn" của dị thú đã rời mặt nước bắt đầu tìm kiếm con mồi.

Hơn nữa, tiếng động này tuyệt đối không xa y, tuy không thể đưa ra phán đoán chính xác như Bạch Tinh Tinh, nhưng nhiều nhất cũng không quá hai trượng…

Chưa đầy hai trượng, tiếng động truyền đến từ phía Điển Vi.

Ngô Lương lập tức đưa ra một kết luận, con dị thú kia hẳn là đang dừng lại giữa chiếc bè của y và Điển Vi.

Còn rốt cuộc là đang nhắm vào chiếc bè của y, hay nhắm vào chiếc bè của Điển Vi… đây tuyệt đối không phải là kết quả Ngô Lương mong muốn.

Lúc này.

Ngô Lương không khỏi sinh ra nghi ngờ.

Ngẫu nhiên sao?

Nhưng điều này cũng quá trùng hợp rồi.

Tất cả mọi người đều đã nhắm mắt trước, chỉ có y và Điển Vi cho đến vừa rồi mới nhắm mắt, đây có phải là nguyên nhân chính khiến dị thú kia dừng lại ở vị trí này không?

Còn về nguyên lý cụ thể là gì, Ngô Lương lại không thể đưa ra lời giải thích hợp lý.

Phải nói rằng khi dị thú còn dưới nước, hẳn là tất cả mọi người đều đã nhìn thấy nguồn sáng nó phát ra, nếu nó có thể cảm ứng được kẻ đang nhìn trộm khi ở dưới nước, thì mục tiêu của nó hẳn phải là

tất cả những người có mặt.

Vậy nó lúc này dừng lại ở đây… chẳng lẽ đây là một trò chơi ai nhắm mắt cuối cùng thì người đó sẽ chết?

Nhưng giải thích như vậy cũng không hợp lý.

Nếu nó đã xác định được mục tiêu, hoàn toàn có thể lập tức tấn công, chứ không phải như hiện tại thò "con mắt lớn" ra khỏi mặt nước để tìm kiếm con mồi, điều này cũng quá kiên nhẫn rồi, thậm chí có chút ý vị mèo vờn chuột.

Dị thú này thực sự có trí thông minh và nhàn tình dật trí (nhàn rỗi) như vậy sao?

"Tích ba… tích ba…" Tiếng nước nhỏ giọt ngày càng thưa dần, và cũng không hề xa hơn hay gần hơn, không thể phán đoán "con mắt lớn" kia hẳn là đã dừng lại một lúc ở đó mà không có bất kỳ hành động nào, cũng không biết nó rốt cuộc đang chờ đợi điều gì.

Mà Ngô Lương thì lại càng lúc càng lo lắng.

Điều y lo lắng đầu tiên không phải là bản thân, mà là Điển Vi.

Điển Vi trung thành đến mức nào Ngô Lương trong lòng đều rõ, y lo lắng rằng con dị thú này dừng lại ở vị trí này, thời gian càng lâu Điển Vi sẽ càng lo cho an nguy của y, vạn nhất không nhịn được mà mở mắt ra…

Đúng lúc đang nghĩ như vậy.

"Hoa ——" Ngô Lương trong tai lại nghe thấy tiếng động vỡ nước rất nhẹ.

Lần này y nghe càng rõ hơn, tiếng động vỡ nước này rõ ràng đang tiến lại gần phía y, chẳng lẽ đây là đã nhắm vào chiếc bè của y rồi sao?

Nhưng vì sao lại như vậy?

Y rõ ràng đã không mở mắt một lúc rồi, mà con dị thú kia cũng đã dừng lại một lúc lâu, nghĩ như vậy thì vấn đề không nên nằm ở y mới phải.

Cũng vào lúc này.

"Đát đát đát đát đát……" Ngô Lương trong tai lại nghe thấy một loạt tiếng gõ rất rõ ràng và dồn

dập.

Dường như có thứ gì đó đang không ngừng chạm vào cây sào tre trên bè, và tiếng động này rất gần, chỉ cách Ngô Lương một hai mét phía trước.

Đây rốt cuộc là tiếng gì?!

Ngô Lương nhớ rằng phía trước y hẳn là có hai binh sĩ, hai binh sĩ này phụ trách luân phiên sử dụng cây sào đẩy bè, cho đến trước khi y nhắm mắt lần cuối hai binh sĩ này vẫn còn đứng ở đó.

Ngay sau đó.

"Cái đồ ăn thiên đao (chịu ngàn dao xẻ) này, thứ kia đã đến rồi, ngươi mà còn run nữa thì lần này chính là ngươi đó, chớ có hại lão tử!" Một giọng nói cố gắng hết sức kiềm chế vang lên.

Đồng thời.

Dường như một người đã giữ chặt người còn lại, tiếng "đát đát đát" dồn dập kia mới cuối cùng dừng lại hẳn.

"……" Ngô Lương lúc này mới hiểu ra, hóa ra là một trong hai người phía trước sợ hãi mà run rẩy, vì thế đã làm cho cây sào và bè tre phát ra tiếng động kỳ lạ này.

Nhưng… lúc này nói chuyện thì không có vấn đề gì sao?

Nếu xác định không có vấn đề, vì sao Trương Lương, Nghiêm Lục, Tả Từ và những người khác không ai nói thêm lời nào?

Hay là họ cũng không chắc tiếng động có gây chú ý cho dị thú kia không, chỉ là phòng ngừa hậu hoạn, nên mới không phát ra bất kỳ âm thanh nào.

May mắn là sau khi tiếng "đát đát" vang lên, và một người đã nói chuyện, tiếng động vỡ nước rất nhẹ kia không lập tức lớn hơn, tiếng nước nhỏ giọt cũng không nhanh chóng đến gần, tức là dị thú kia tạm thời vẫn chưa bị ảnh hưởng…

Cuối cùng.

Tiếng nước nhỏ giọt đã đến rất gần, tiếng động vỡ nước cũng theo đó biến mất.

Ngô Lương có thể xác định dị thú kia chắc chắn đang ở bên cạnh

chiếc bè của họ, hoặc ở dưới nước bên dưới bè.

Lúc này, tim y đã treo lên đến tận cổ họng, không nhịn được muốn mở mắt ra xem rốt cuộc là tình huống gì, thế nhưng lý trí lại mách bảo y, tuyệt đối không được mở mắt lúc này.

"Tích ba!" Tiếng nước nhỏ giọt bắt đầu trở nên trầm đục.

Đây là tiếng nước nhỏ giọt lên bè tre, "con mắt lớn" kia đã thò lên bè rồi!

"!" Ngô Lương tuy là người đã trải qua nhiều sóng gió lớn, nhưng trong tình cảnh này, y cũng cảm nhận được nỗi sợ hãi chưa từng có, dùng hết sức lực mới khiến mình không run rẩy.

"Đát đát đát đát đát……" Tiếng "đát đát" vừa rồi lại một lần nữa vang lên.

Binh sĩ phía trước lại một lần nữa run rẩy, ở trong hoàn cảnh hoàn toàn tương tự, Ngô Lương hoàn toàn có thể hiểu được hắn, có một số việc thật sự không phải muốn khống chế là có thể khống chế được, ví dụ như run rẩy.

Chẳng qua là vị trí đứng của binh sĩ phía trước có lẽ có vấn đề, đến nỗi vừa run liền làm rung động một thứ gì đó lỏng lẻo trên bè tre, khiến phản ứng của hắn bị khuếch đại lên…

"Tích ba!" Tiếng động càng lúc càng gần.

Ngô Lương tuy nhắm mắt, nhưng xuyên qua mí mắt vẫn có thể cảm nhận được ánh sáng bên ngoài mí mắt.

"Con mắt lớn" của dị thú nhất định đã ở ngay trước mặt.

Thậm chí.

Chương 574

Mũi Ngô Lương đã ngửi thấy một mùi tanh nồng đặc trưng của động vật thủy sinh, hơn nữa mùi tanh nồng này còn nặng hơn mùi tanh cá thông thường một chút, khiến y vô thức nhíu mày nín thở.

"Đát đát đát đát đát……" Tiếng động phía trước trở nên càng dồn dập hơn, âm lượng cũng lớn hơn một chút.

Binh sĩ kia chắc chắn đã căng thẳng đến tột độ, dù sao những gì Ngô Lương có thể nghe được, hắn cũng nghe được, những gì Ngô Lương có thể ngửi được, hắn cũng ngửi được.

Hắn e rằng đã ở bên bờ vực sụp đổ… có thể bùng phát bất cứ lúc nào.

Cũng vào lúc này.

"Tích ba!" Một giọt chất lỏng lạnh buốt rơi xuống đầu Ngô Lương, theo kẽ tóc thấm thẳng vào da đầu y.

"!" Cơ thể Ngô Lương lập tức cứng đờ, tim y suýt chút nữa nhảy ra khỏi cổ họng.

Lúc này "con mắt lớn" của dị thú kia vậy mà lại ở ngay trên đỉnh đầu y!

"Tích ba!" Lại một giọt chất lỏng lạnh buốt rơi xuống gáy Ngô Lương, khiến y không tự chủ được mà rùng mình, đây chính là một loại phản xạ có điều kiện không thể khống chế dù có muốn.

Có một số người sợ hãi đến cực điểm, thường sẽ có phản ứng quá khích, thậm chí kèm theo bạo lực.

Cũng chính vì vậy, các nhà ma thời hiện đại đều sẽ treo một tấm biển "Cấm đánh nhân viên làm việc" ở cửa.

Ngô Lương chính là người như vậy.

Khoảnh khắc này y thậm chí còn nghĩ nếu rút một thanh đao ra, quay người một đao chém đứt cái đuôi mà Tả Từ nói đang nâng đỡ "con mắt lớn" kia, liệu có phải là chọc mù mắt dị thú không?

————

Thế nhưng tiền đề để làm như vậy là y phải mở mắt ra trước để xác định chính xác vị trí của "con mắt lớn" kia và cái đuôi liên kết với nó.

Hơn nữa, y còn phải có ít nhất một đến hai giây không bị "con mắt lớn" kia mê hoặc, như vậy mới có cơ hội vung đao, nếu không kết quả vẫn là vô ích.

Cho nên.

Suy nghĩ này cũng chỉ xoay tròn trong đầu Ngô Lương một vòng, rồi nhanh chóng bị loại bỏ.

Ngô Lương có thể coi là một nhà mạo hiểm, nhưng loại hiểm nguy gần như không có phần thắng này, y vẫn sẽ không dễ dàng mạo hiểm, trừ phi đến bước đường cùng "ngang dọc đều là chết".

"Đát đát đát đát đát……" Tiếng động phía trước cũng trở nên dồn dập hơn rất nhiều, và động tĩnh cũng lớn hơn rất nhiều.

Không khó để phán đoán binh sĩ phía trước cũng đã cảm nhận được "con mắt lớn" kia đang ở gần bên, nỗi sợ hãi trong lòng đã đến tột độ…

Ngô Lương nhớ đến một chi tiết mà Tả Từ đã kể trước đó.

Lão nói con dị thú này mỗi lần chỉ nuốt một người rồi sẽ rời đi, ít nhất trước đây chưa từng có ngoại lệ, ngay cả khi tất cả mọi người đều đã bị nó mê hoặc mà đến bờ sông.

Nếu đúng như vậy.

Thì hiện tại họ đang trải qua kỳ thực chính là một trò chơi "chạy đua".

Người có tâm lý yếu nhất chính là người chạy chậm nhất, chỉ cần vượt qua người đó, một khi người đó bị dị thú nuốt chửng, thì những người còn lại tạm thời sẽ an toàn.

Suy nghĩ như vậy tuy có chút tâm lý u tối.

Nhưng Ngô Lương khẳng định không muốn trở thành người chạy

chậm nhất, ngược lại còn thầm hy vọng kẻ xui xẻo chạy chậm nhất mau chóng xuất hiện…

Hơn nữa y cảm thấy.

Binh sĩ phía trước đang run rẩy ngày càng dữ dội kia, có rất nhiều khả năng chính là người chạy chậm nhất, hắn hiển nhiên đã sắp không chống đỡ nổi rồi.

"Hô… hấp…" "Đông đông… đông đông…" Lúc này Ngô Lương có thể nghe rõ ràng tiếng thở và tiếng tim đập của mình, hơi thở của y đã càng lúc càng nặng nề, tim đập cũng càng lúc càng dồn dập, tuy không có tâm trí để đếm, nhưng y cảm thấy tần suất này chắc chắn đã gần 200.

Cũng vào lúc này.

"Công tử cẩn thận, thứ đó ở ngay trên đầu!" Từ xa chợt truyền đến một tiếng quát lớn, giọng nói này không phải ai khác, chính là Điển Vi đang ở trên một chiếc bè tre khác.

Điển Vi không nhịn được đã mở mắt rồi sao?!

Ngô Lương trong lòng đại kinh.

Nếu không phải đã mở mắt, Điển Vi làm sao biết "con mắt lớn" kia lúc này đang ở ngay trên đỉnh đầu y, dù sao ngoài tố chất cơ thể dị thường ra, Điển Vi không có bất kỳ dị thuật nào khác, không thể đưa ra phán đoán như vậy mà không mở mắt.

Và đồng thời.

"Hoa ——" Ngô Lương nghe thấy một tiếng vỡ nước dữ dội.

Tiếng vỡ nước này đang nhanh chóng rời xa chiếc bè của Ngô Lương, hướng đi chính là phía Điển Vi.

Chết tiệt!

Khoảnh khắc này, Ngô Lương cuối cùng cũng không nhịn được mà mở mắt.

Quả nhiên đúng như y phán đoán, con dị thú kia đang nhanh chóng di chuyển về phía chiếc bè của Điển Vi, và ngoài "con mắt lớn" treo trên đỉnh đầu ra, con dị thú kia đã lộ ra hơn nửa tấm lưng như cá voi, nước sông tối đen theo sự di chuyển nhanh chóng của nó, dấy lên một

vùng bọt nước trắng xóa, khiến mặt sông vốn tương đối yên tĩnh cũng trở nên cực kỳ bất an.

Nó lớn hơn y tưởng tượng.

Nhìn như vậy thì thân hình ít nhất cũng bằng hai con voi trưởng thành.

Và đồng thời.

Điển Vi đã đứng sát mép bè tre, và trong tay còn cầm một thanh đao.

Thanh đao này hiển nhiên là cướp từ tay binh sĩ cùng thuyền, hắn mở mắt ra thấy "con mắt lớn" của dị thú kia đang ở ngay trên đỉnh đầu Ngô Lương, trong lòng càng thêm sốt ruột, thế là lập tức đoạt lấy một thanh đao từ tay binh sĩ bên cạnh, nhảy một cái đến đầu bè tre gần Ngô Lương nhất.

Nhìn tư thế của hắn lúc này, vừa rồi hắn nhất định đã định xuống nước, như vậy mới có thể nhanh nhất đến bên cạnh Ngô Lương để cứu giúp.

Thế nhưng không ngờ hành động này lại khiến chính hắn lâm vào hiểm cảnh.

Con dị thú kia vậy mà trực tiếp từ bỏ chiếc bè của Ngô Lương, chuyển sang lấy hắn làm mục tiêu tấn công.

Quan trọng nhất là.

"Điển Vi!" Ngô Lương chú ý thấy Điển Vi đang đứng ở mép bè tre đột nhiên vô thức rũ hai tay xuống, ánh mắt cũng lập tức mất đi thần sắc, thế là vội vàng kêu một tiếng.

Y có lý do để nghi ngờ Điển Vi chính là người đầu tiên mở mắt, và hắn đã bị dị thú kia mê hoặc, tiến vào một trạng thái không có ý thức.

Điển Vi tuy có một thân võ nghệ và sức lực, nhưng dù sao vẫn là thân thể phàm tục.

Ngay cả khi trong trạng thái tỉnh táo Điển Vi đối đầu trực diện với dị thú này, Ngô Lương vẫn còn có chút không yên tâm, huống chi lúc này Điển Vi trông như đã bị mê hoặc, hoàn toàn từ bỏ chống cự.

"……" Điển Vi không những không hồi đáp tiếng gọi

của Ngô Lương, mà còn vô thức nhấc chân lên định tiếp tục bước về phía trước.

Phải biết rằng Điển Vi lúc này đã ở mép bè tre, bước tiếp theo đặt chân xuống sẽ trực tiếp rơi vào trong nước, khi đó tình cảnh của hắn sẽ càng nguy hiểm hơn, dù sao dưới nước chắc chắn là địa bàn chính của dị thú kia.

Ngô Lương sốt ruột như lửa đốt.

Mà những người khác có mặt thì vẫn nhắm mắt, họ nhất định đều đã nghe thấy động tĩnh của Ngô Lương và Điển Vi, nhưng lúc này họ đều đang chờ đợi mọi chuyện lắng xuống, chờ cho có người bị dị thú kia nuốt chửng, dị thú thỏa mãn rời đi, khi đó họ mới thực sự an toàn…

Ngô Lương không hy vọng mình trở thành người chạy chậm nhất.

Họ há chẳng phải cũng vậy sao?

Trong chuyện này, mỗi người đều tuyệt đối công bằng, Ngô Lương không có tư cách trách móc họ đứng ngoài cuộc, họ cũng không có tư cách trách móc tâm lý u tối của Ngô Lương vừa rồi.

Tuy nhiên, đồng thời.

"Móa, không đúng rồi!" Ngô Lương chợt cảm thấy tầm nhìn của mình cũng xuất hiện một chút mờ ảo.

Không khó để tưởng tượng, y cũng đã mở mắt, nhìn thấy luồng sáng phát ra từ "con mắt lớn" kia, vì thế "con mắt lớn" kia cũng đã bắt đầu ảnh hưởng đến y.

Quá trình này nhiều nhất cũng chỉ có một hai giây.

Mà tình huống của Điển Vi cũng đã cho Ngô Lương một ví dụ điển hình, y đại khái nhiều nhất cũng chỉ mở mắt chậm hơn Điển Vi vài giây, nếu tình huống của y cũng giống như Điển Vi, thì có lẽ ít nhất vài giây nữa, y cũng sẽ như Điển Vi mà mất đi ý thức.

Thế nhưng điểm khác biệt là, theo lời Tả Từ trước đó,

y tạm thời không có nguy hiểm đến tính mạng, chỉ là không làm được gì.

Còn chờ khi dị thú rời đi, y tỉnh lại thì Điển Vi đã bị dị thú kia nuốt chửng, sống không thấy người chết không thấy xác…

Đây là điều Ngô Lương tuyệt đối không thể chấp nhận.

Điển Vi đi theo y cũng đã được một thời gian, tuyệt đối là người y trọng dụng và tin tưởng nhất trong Phường Nhân Quân, nếu không "hắc hỏa dược" bí mật như vậy, Ngô Lương vì sao chỉ dạy một mình Điển Vi cùng y phối chế… nói câu có vẻ hơi sến sẩm, địa vị của Điển Vi trong lòng y, thậm chí so với Bạch Tinh Tinh cũng có phần hơn chứ không kém.

Y thậm chí không nỡ để Điển Vi mạo hiểm bị thương!

Nhưng bây giờ, một khi y cũng bị dị thú kia mê hoặc, Điển Vi liền chắc chắn phải chết… trong lịch sử Điển Vi tuy là người đoản mệnh, Chân Mật cũng thông qua tướng mặt y mà đoán Điển Vi là một tên đoản mệnh quỷ, nhưng nếu Điển Vi vì vậy mà mất mạng, thì Ngô Lương dù thế nào cũng không thể nào an lòng được, y nhất định phải làm gì đó!

Thế nhưng thời gian của y đã không còn nhiều, chỉ còn lại nhiều nhất vài giây tỉnh táo cuối cùng này, y dù có nhảy xuống nước cũng không thể bơi đến bên cạnh Điển Vi, vậy thì y có thể làm được gì chứ?!

Tên ngốc này!

Không phải đã bảo cứ tĩnh quan kỳ biến (án binh bất động) sao?

Vì sao lại mở mắt trước vào lúc này?

Vì sao không nghe lời ta?

Vì sao lại làm chuyện ngu xuẩn như vậy?!

Ngô Lương lúc này rất muốn gọi Điển Vi đến mà mắng một trận thật nặng, dùng hết những từ ngữ nghiêm khắc nhất mà y có thể nghĩ

ra, không nể nang gì, để hắn biết mức độ nghiêm trọng của chuyện này.

Nhưng tất cả đều đã vô ích.

Rất có khả năng một lát sau, y muốn mắng Điển Vi cũng không tìm thấy người Điển Vi nữa rồi…

Chuyện này là do ta!

Tất cả đều là lỗi của ta!

Vì sao lại mạo hiểm tiếp cận Trương Lương khi chưa điều tra rõ ràng tình hình, nếu không phải vậy, Điển Vi làm sao lại bị nhốt cùng trong phủ Trương, làm sao lại bị đưa đến cái nơi quỷ quái này?

Ngô Lương chợt lại bắt đầu tự trách.

Tuy đã trải qua rất nhiều chuyện, nhưng Ngô Lương vẫn mang tâm cảnh của một người bình thường, y cũng sẽ vì một số chuyện mà cảm thấy ân hận, cảm thấy hối tiếc, cảm thấy bất lực, mặc dù y rõ ràng hơn bất kỳ ai, rằng sự ân hận lúc này căn bản chỉ là "mã hậu pháo" (hối hận muộn), vô ích…

"Điển Vi…" Ngô Lương cảm thấy suy nghĩ của mình càng lúc càng chậm chạp, thậm chí trong lúc hoảng hốt liền quên mất chuyện vừa rồi còn đang suy nghĩ, trong đầu đã bị một lượng lớn khoảng trống chiếm giữ.

Hỏng rồi, hỏng hết rồi!

Ngô Lương cảm thấy nỗi tuyệt vọng chưa từng có, nhưng trong tích tắc y lại quên mất mình rốt cuộc đang tuyệt vọng điều gì, đây là đâu, mình lại đang làm gì…

Cũng vào lúc này.

"Oanh!" Trong đầu vốn đã không còn chịu sự khống chế của mình đột nhiên tuôn ra một luồng nhiệt.

Luồng nhiệt này trong khoảnh khắc quán xuyên toàn thân, dường như muốn hủy diệt y từ trong ra ngoài.

"Đây là?!" Không biết vì sao, não Ngô Lương chịu kích thích như vậy, tầm nhìn và suy nghĩ vậy mà đột nhiên lại trở nên minh mẫn.

Y lại nhìn thấy Điển Vi.

Lúc này Điển Vi tuy đã bước

chân ra, nhưng vẫn chưa rơi xuống nước, vì chân hắn vừa mới đặt xuống.

Tức là sau khi trải qua quá trình biến đổi tâm lý cực kỳ phức tạp và chống lại sự mê hoặc vừa rồi, cảm giác rất dài, nhưng nhiều nhất cũng chỉ khoảng một hai giây.

Nhưng chính là trong một hai giây đó.

Con dị thú kia đã vọt đến cách Điển Vi chưa đầy hai mét, Ngô Lương nhìn thấy nó đã há cái miệng rộng như chậu máu, những chiếc răng nhọn dày đặc trong miệng mỗi cái đều dài khoảng một thước, một cái miệng lớn như vậy đừng nói là nuốt một người trưởng thành, nuốt một con lạc đà e rằng cũng không thành vấn đề.

Nó đã chuẩn bị sẵn sàng để đón nhận thức ăn tự động tiến vào miệng.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Chân Điển Vi cuối cùng cũng đạp xuống mặt nước, sau đó chân đó liền lún vào trong nước, và cơ thể Điển Vi cũng vì mất đi điểm tựa mà bắt đầu đổ về phía trước, hắn sắp rơi xuống nước, vừa vặn rơi vào miệng dị thú đang lao tới.

Ngay vào khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc này.

"Hoa ——!" Trong nước sông đột nhiên vô cớ dấy lên một cơn sóng lớn.

Cơn sóng lớn đó cực kỳ chuẩn xác đánh thẳng vào Điển Vi, chỉ nghe tiếng "ba" một cái, dù Điển Vi thân hình tráng kiện, cũng bị cơn sóng lớn đó đánh cho một trận lảo đảo, cơ thể đang nghiêng về phía trước vậy mà bị cưỡng ép đẩy lùi lại, rồi ngửa mặt ngã xuống bè tre.

Đồng thời.

"Hoa ——!" Một cơn sóng lớn khác xuất hiện giữa không trung.

Rồi tiếng "ba" một cái đánh vào con dị thú đang lao về phía Điển Vi, cưỡng ép nó thay đổi hướng bơi, khiến chiếc bè tre của Điển Vi lướt qua nó sát sườn.

Nếu như vậy.

Chiếc bè tre kia vẫn rung lắc dữ dội.

Các binh sĩ trên đó đều đứng không vững, vậy mà có hai người kinh hoảng kêu lên rồi rơi xuống nước.

Nhưng điều đó không quan trọng, quan trọng là Điển Vi lúc này đang nằm trên bè tre, tuy trông có vẻ vẫn chưa tỉnh lại, nhưng tuyệt đối không hề bị thương tổn nào.

Ngay sau đó.

"Hoa lạp ——" Con dị thú kia chắc chắn không hiểu vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng lúc này nó dường như đã bị chọc giận, thân thể khổng lồ vậy mà trong sông lại nhào lộn một cái, dấy lên những đợt sóng lớn hơn.

Rồi nó dường như đã nhắm chặt Điển Vi mà quay đầu lại, đồng thời lại một lần nữa há cái miệng rộng như chậu máu lao về phía Điển Vi.

Điển Vi lúc này tuy không rơi xuống nước.

Nhưng điều đó không có nghĩa là hắn đã an toàn.

Con dị thú kia nếu muốn, hoàn toàn có thể một ngụm nuốt chửng Điển Vi cùng nửa chiếc bè, Điển Vi vẫn khó thoát khỏi kiếp nạn.

Thế nhưng ngay khi dị thú kia vừa có ý đồ đó.

"Hoa —— hoa —— hoa ——" Những cơn sóng lớn hơn lại một lần nữa xuất hiện giữa không trung, hơn nữa một lần xuất hiện vài đạo.

Vài đạo sóng lớn liên kết với nhau, vậy mà hình thành một vòng xoáy quay nhanh theo chiều kim đồng hồ quanh con dị thú, chỉ trong khoảnh khắc, đã lấy con dị thú làm trung tâm mà hình thành một cái xoáy nước khá hùng vĩ.

Lúc đầu con dị thú kia còn có thể ngược chiều quay của xoáy nước để giữ thân mình.

Nhưng chỉ hai giây sau, nó liền không thể chống đỡ nổi nữa, như quần áo trong máy giặt mà trôi theo sóng, hơn nữa càng lúc càng quay nhanh, trông thật nhỏ bé và vô lực, thậm chí còn có chút hài hước?

Lúc này trên mặt tất cả mọi người đều đã hiện lên vẻ kinh ngạc và nghi ngờ.

Họ hiển nhiên rất muốn mở mắt ra xem rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra, thế nhưng lại sợ bị dị thú kia mê hoặc nên không dám khinh cử vọng động, điều này đối với họ cũng là một sự giày vò.

Huống hồ bè tre của họ cũng có thể cảm nhận được lực đạo truyền đến từ sự dao động của nước sông.

Hiện tại nhất định đang xảy ra một số chuyện mà họ không thể tưởng tượng, ít nhất là hoàn toàn khác so với tình huống khi họ gặp dị thú kia trước đây, nếu không căn bản sẽ không gây ra động tĩnh lớn như vậy.

Và lúc này.

Ngô Lương lại mang vẻ mặt bình tĩnh nhìn con dị thú đang ra sức giãy giụa trong xoáy nước mà bất lực.

Có lẽ do bị kích thích bởi nhịp tim và trạng thái, "Ngự thủy chi thuật" của y vậy mà lại phát huy tác dụng vào khoảnh khắc mấu chốt.

Tuy không đạt đến mức độ trực tiếp khiến nước sông ngừng chảy như lần đầu, nhưng mức độ Ngự thủy chi thuật này đã đủ để đảm bảo an toàn cho y và Điển Vi, khiến dị thú kia không thể làm gì được họ.

Thế nhưng lúc này đã ổn định được cục diện.

Tâm tư của Ngô Lương đã không còn đặt trên con dị thú kia nữa, y đã bắt đầu suy xét những chuyện sâu xa hơn, ví dụ như chuyện y và Điển Vi hiện tại bị Trương Lương cưỡng ép giữ lại.

Có lẽ hiện tại y nên mượn cơ hội "Ngự thủy chi thuật" phát huy tác dụng mà tạo ra một trận "ngoại ý" (ngoài ý muốn).

Như vậy Trương Lương và Nghiêm Lục cùng biến mất, lại không ai có thể đổ lỗi chuyện này cho y và Điển Vi, những binh sĩ kia sau đó chắc chắn sẽ bận rộn chia chác tài sản, đâu còn tâm trí lo cho hai

người họ nữa?
 Ngô Lương vốn không phải kẻ yếu đuối do dự.

Sau khi suy nghĩ kỹ trong đầu, xác định rằng dù không thành công thì việc này cũng chẳng mang lại điều gì xấu cho mình, Ngô Lương liền quả quyết hành động.

Y khẽ nghiêng đầu, khóe mắt liếc về phía bè tre của Trương Lương và Nghiêm Lục.

Khoảnh khắc sau.

"Ào ——!" Một đợt sóng lớn bỗng nhiên dâng lên từ bên dưới bè tre, trong khoảnh khắc lật nhào chiếc bè.

"Ái da!" "Chuyện gì vậy?!" "Vì sao đột nhiên nổi sóng lớn?!" Lúc này, Trương Lương và Nghiêm Lục cùng những người khác vẫn chưa kịp mở mắt, nhưng ngay khi bè tre bị lật nhào, họ hoàn toàn mất thăng bằng mà rơi xuống nước, đành phải mở mắt và vùng vẫy.

Nhưng như vậy vẫn chưa xong.

Ngô Lương tâm tư khẽ động, vị trí Trương Lương và Nghiêm Lục cùng những người khác rơi xuống nước cũng xuất hiện một xoáy nước khổng lồ.

Sức mạnh của xoáy nước này đến cả dị thú sống dưới nước cũng không thể chống cự, huống chi là Trương Lương và Nghiêm Lục cùng những người khác, bọn họ chỉ có thể bị buộc phải chìm dần trong xoáy nước.

Ngô Lương biết thời gian một người có thể nín thở.

Nghiên cứu khoa học cho thấy, người bình thường nín thở khoảng một phút là đã đủ lắm rồi, vì trong một phút đó, lượng carbon dioxide tích tụ chưa đạt đến nồng độ độc hại; còn một số người có thiên phú dị bẩm và đã qua huấn luyện thì có thể kéo dài thời gian hơn trên cơ sở này.

Ngay cả kỷ lục Guinness thế giới về nín thở dưới nước ở hậu thế cũng chỉ đạt tối đa 14 phút.

Mà Trương Lương và Nghiêm Lục khả năng lớn không phải người có thiên phú dị bẩm về mặt này, lại thêm hiện tượng bị sặc nước khi bất ngờ rơi xuống, thời gian nín thở chỉ càng ngắn hơn.

Vì thế, Ngô Lương cũng không định quá đáng, chỉ cần hút bọn họ vào xoáy nước kéo dài hơn mười phút, hẳn là có thể xác định bọn họ chết không còn sót lại chút nào rồi, cho dù trình độ y học hậu thế cũng chưa chắc cứu được.

"Ào ——!" Cùng với ý niệm của Ngô Lương chuyển động.

Chương 575

Chẳng những Trương Lương và Nghiêm Lục cùng những người khác chìm vào xoáy nước không thể tự thoát ra, ngay cả chiếc bè tre kia cũng không thể nổi trên mặt nước, lại còn xoay tròn nhanh chóng một cách vô cùng kỳ lạ trong dòng nước.

Chỉ trong chớp mắt như vậy.

Trương Lương, Nghiêm Lục cùng những binh sĩ kia đã không thể thò đầu lên mặt nước được nữa, những cánh tay giãy giụa vươn ra cũng rất nhanh biến mất trong xoáy nước đang quay cuồng.

Mà quay đầu lại nhìn con dị thú kia.

Dị thú cũng đã bị xoáy nước làm cho chóng mặt hoa mắt, có vẻ như hoàn toàn từ bỏ chống cự, thuận theo dòng xoáy nước mà quay cuồng nhanh chóng… Khác với Trương Lương, Nghiêm Lục và những người khác, nó dù sao cũng còn nổi được trên mặt nước, không đến nỗi bị hút thẳng vào xoáy nước đến nỗi không ngóc đầu lên được, điều này có lẽ liên quan đến cấu tạo cơ thể của nó.

Tuy nhiên, ngay khi Ngô Lương cho rằng kế hoạch của mình đã vạn vô nhất thất.

"?" Luồng nhiệt lưu trong cơ thể y lại không hiểu sao đột nhiên bắt đầu tiêu tan.

Cảm giác này Ngô Lương quen thuộc không gì bằng, khi luồng nhiệt lưu này bắt đầu tiêu tan, cũng có nghĩa là dị thuật của y đã bắt đầu mất hiệu lực… Khoảng thời gian từ lúc Trương Lương và Nghiêm Lục bị đẩy xuống nước đến giờ nhiều nhất cũng chỉ khoảng hai phút, nếu lúc này dị thuật của y bắt đầu mất hiệu lực, hai tên này được cứu kịp thời lên bờ thì vẫn còn khả năng sống sót.

Ngoài ra.

Con dị thú kia cũng là một vấn đề không thể xem nhẹ.

Nó chắc chắn sẽ không bị chết chìm, vậy đợi nó hoàn hồn lại, liệu có phát động phản công điên cuồng hơn với bọn họ không, lúc đó lại phải đối phó thế nào?

Đây chính là điểm khó xử nhất của "Ngự Thủy Chi Thuật" này của Ngô Lương.

Giống như "Khởi Kê Chi Thuật" mà y bịa đặt ra, đây mới thật sự là thứ không thể kiểm soát, mỗi lần xuất hiện vào khoảnh khắc nguy hiểm nhất, nhưng khi tình hình ổn định lại thì nó lại lặng lẽ biến mất, căn bản không thể làm theo ý muốn.

Cũng là "Ngự Thủy Chi Thuật", "Ngự Thủy Chi Thuật" của y hiển nhiên kém xa Đại Vũ trong truyền thuyết, loại dị thuật kiểm soát nước này tuyệt nhiên không thể đạt đến trình độ trị thủy thiên hạ.

"Cứu… cứu mạng!" "Chủ nhân rơi xuống nước rồi, ai biết bơi mau tới cứu!" "Vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì…" Mãi đến lúc này, nghe thấy có người lớn tiếng hô Trương Lương rơi xuống nước, mới có thêm nhiều binh sĩ mở mắt, rồi nhìn thấy cảnh tượng vẫn chưa hoàn toàn khôi phục bình tĩnh sau khi bị những đợt sóng lớn không rõ từ đâu cuốn qua.

Không xa là con cự thú kia.

Lúc này, cự thú cứ như đã chết, vẫn xoay tròn theo xoáy nước đang chậm dần, con "mắt lớn" kia không còn phát ra ánh sáng huyền ảo nữa, hơn nữa nó còn lật ngửa bụng trắng phớ lên trên mặt nước.

Tổng cộng có sáu bè tre.

Chiếc bè duy nhất bị lật chính là chiếc bè mà Trương Lương và Nghiêm Lục đang đi.

Chiếc bè của bọn họ, cộng thêm Trương Lương và Nghiêm Lục, tổng cộng là mười người, nhưng lúc này đầu nhô lên khỏi mặt nước chỉ có… bốn người, những người còn lại thì không biết đi đâu.

Mà trong bốn người này, Nghiêm Lục tính là một.

Hơn nữa, Nghiêm Lục lúc này vẫn không ngừng bơi, hoàn toàn có thể đảm bảo mình không chìm xuống, còn về chủ nhân của hắn là Trương Lương, thì tạm thời vẫn chưa thấy.

Người vừa rồi lớn tiếng hô "Trương công lạc thủy" chính là hắn.

Thấy binh sĩ vừa mở mắt, nghe thấy tiếng kêu cứu mà vẫn còn ngẩn ngơ, Nghiêm Lục lập tức lại rống lên: "Ai biết bơi mau xuống tìm tung tích chủ nhân, cứu được chủ nhân, ngoài phần thưởng của chủ nhân, ta còn nhân danh cá nhân thưởng một trăm cân vàng, đảm bảo các ngươi kiếp này gấm vóc lụa là, cơm áo không lo!" Lời vừa dứt.

"Nặc!" Lập tức có hơn mười binh sĩ lớn tiếng đáp.

Dưới trọng thưởng tất có dũng phu.

Những người này vậy mà chẳng hề để ý đến con dị thú không rõ sống chết kia, nhanh chóng cởi bỏ áo đông, giáp trụ và binh khí trên người, rồi nhảy ùm xuống nước, ra sức bơi về phía chiếc bè tre đã bị lật, đó chính là vị trí Trương Lương rơi xuống nước.

Kỳ thực, cho dù bỏ qua con dị thú kia không bàn, lúc này xuống nước vẫn là một việc vô cùng mạo hiểm.

Nơi này âm khí bức người, Nghiêm Lục từng nói ở đây sẽ có người chết cóng, vì thế mới phát cho mỗi người xuống bí cảnh này một bộ áo đông dày.

Mà nước ở đây đương nhiên còn âm lạnh hơn.

Người sống bị ngâm trong loại nước này, nhiệt độ cơ thể chắc chắn sẽ hạ xuống nhanh chóng, nếu sau khi xuống nước không thể nhanh chóng làm ấm lại, một khi xuất hiện triệu chứng hạ thân nhiệt, cũng sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

"Haizz, làm sao đây, ta không biết bơi, nếu không với phần thưởng lớn như vậy ta cũng có thể tranh một phen." "Một trăm cân hoàng kim, đừng nói là kiếp này, ngay cả kiếp sau cũng không phải lo ăn mặc rồi, đây đúng là cơ hội đổi đời ngàn năm có một, tiếc là ta cũng không biết bơi…" "Ngươi nói xem, nếu Trương công thật sự gặp chuyện gì bất trắc…" "Im miệng!

Ngươi không muốn sống nữa à?" "Ta là nói giả dụ mà…" "Trương công là người thế nào chẳng lẽ ngươi không biết?

Câu này chỉ cần nói ra, bị người khác nghe thấy chính là tội chết, nếu không phải nể tình nghĩa trước đây, ta mới không nhắc nhở ngươi câu này!" "Đa tạ…" Hai binh sĩ phía trước Ngô Lương không xuống nước, còn bày tỏ ý tiếc nuối.

Hai tên này chắc hẳn là những người vừa nãy phát ra tiếng "đát đát", trong đó một binh sĩ lúc này vẫn đang cầm một chiếc sào dùng để chèo thuyền, chiếc sào cũng vừa vặn dựa vào bè tre… tám phần chính là người này.

Tên này vừa nãy còn sợ hãi đến mức đó, bây giờ nghe thấy trọng thưởng vậy mà còn muốn xuống nước, thật là không biết điều.

Ngô Lương dĩ nhiên hy vọng Trương Lương đừng được cứu sống lại.

Như vậy, những binh sĩ này cũng coi như rắn mất đầu, khi đó rất có khả năng sẽ xảy ra chút hỗn loạn, mà y và Điển Vi tự nhiên cũng dễ dàng tìm được cơ hội thuận thế hành sự hơn.

Tuy nhiên, hiện tại sự chú ý của Ngô Lương không đặt trên người Trương Lương.

Y đã sớm quan sát tình hình của Điển Vi.

Lúc này, con dị thú kia vẫn đang nổi trên mặt nước, nhưng con "mắt lớn" kia đã không còn phát sáng nữa, mà Điển Vi lúc này cũng đã tỉnh lại, vừa bò dậy từ bè tre, vừa lập tức nhìn về phía Ngô Lương.

Thấy Ngô Lương an toàn vô sự, hắn rõ ràng thở phào nhẹ nhõm. … Ngô Lương khẽ gật đầu với hắn.

Thấy Điển Vi an toàn vô sự, y cũng yên tâm.

Y mặc dù bị đợt sóng lớn do chính mình điều khiển tạt vào làm ướt một mảng lớn áo đông trên người, nhưng so với những người xuống nước thì tốt hơn không biết bao nhiêu, có thể sẽ hơi lạnh một chút, nhưng vấn đề chắc không lớn.

Tuy nhiên, Ngô Lương vẫn nháy mắt với Điển Vi.

Trên bè tre của Điển Vi có hai binh sĩ đã nhảy xuống nước, áo đông và giáp trụ của bọn họ vẫn còn trên thuyền.

"!" Điển Vi quả không hổ là đã theo Ngô Lương bấy lâu, lập tức hiểu ý của y.

Sau đó liền vội vàng cởi bỏ chiếc áo đông đã ướt sũng của mình, rồi nhân lúc hỗn loạn lấy một chiếc áo đông khô ráo ở bên cạnh khoác lên người, còn làm ra vẻ như không có chuyện gì. … Cảnh này vừa vặn bị Tả Từ trên một bè tre khác nhìn thấy.

Trên mặt Tả Từ lộ ra một nụ cười, không biết là y cảm thấy động tác nhỏ của Điển Vi và Ngô Lương buồn cười, hay là nụ cười đầy sự khinh thường trong lòng.

Tuy nhiên lúc này y cũng không biết vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra

chuyện gì.

Bởi vì y cũng vừa mới mở mắt, những gì nhìn thấy chẳng khác mấy so với các binh sĩ kia.

Kỳ thực, cho dù sớm hơn một chút nhìn thấy mọi việc xảy ra.

Y cũng chưa chắc đã biết nguyên nhân của mọi chuyện, dù sao thuật khống thủy của Ngô Lương không cần làm ra bất kỳ động tác nào, người ngoài dù có nghi ngờ cũng khó tìm được chứng cứ liên hệ những chuyện này với Ngô Lương.

Tuy nhiên Tả Từ vẫn có lý do để cho rằng chuyện này ít nhiều có liên quan đến Điển Vi và Ngô Lương.

Bởi vì khi những biến cố này xảy ra.

Y chỉ nghe thấy tiếng kêu của Điển Vi và Ngô Lương, không khó để phán đoán lúc đó Điển Vi và Ngô Lương chắc chắn đã gặp nguy hiểm nghiêm trọng, chỉ là không biết thế nào, con dị thú kia lại lật bụng trắng phớ lên như cá chết, cũng không biết thế nào, chiếc bè tre của Trương Lương và Nghiêm Lục lại bị lật, khiến Trương Lương chìm xuống nước mất tăm. … Tiếp theo tạm thời không có chuyện gì của Ngô Lương và Điển Vi nữa.

Bởi vì tất cả mọi người đều đang cố gắng tìm kiếm tung tích của Trương Lương, người biết bơi thì đã sớm xuống nước, người không biết bơi cũng bắt đầu chèo bè tre quanh quẩn ở gần đó để tìm kiếm.

Mặc dù người không biết bơi không thể xuống nước cứu, nhưng nếu vô tình là người đầu tiên phát hiện ra tung tích của Trương Lương, vẫn có thể coi là lập được công lớn, ít nhất cũng có thể được chia chút tiền thưởng.

Còn Nghiêm Lục thì đã lên bè tre với sự giúp đỡ của vài binh sĩ.

Lúc này, hắn đã lạnh đến tái xanh mặt, cởi bỏ tất cả y phục, lại từ

chỗ một binh sĩ khác lấy một chiếc áo đông khô ráo khoác lên người, ôm hai bó đuốc trên bè tre vừa run rẩy vừa sưởi ấm.

Cứ như vậy, hắn cũng không ngồi yên, vẫn với vẻ mặt lo lắng chỉ huy các binh sĩ đã xuống nước tiến hành công tác tìm kiếm.

Tuy nhiên công tác tìm kiếm lại vô cùng bất lợi.

Khoảng mười phút trôi qua.

Vẫn không ai tìm thấy tung tích của Trương Lương, đây mới thực sự là "sống không thấy người, chết không thấy xác".

Ngô Lương thầm vui mừng trong lòng.

Đã trôi qua lâu như vậy, tuy rằng ở hậu thế, thời gian này vẫn chưa tính là đã bỏ lỡ thời gian cứu hộ tốt nhất, vẫn chưa thể từ bỏ tìm kiếm, nhưng đã vượt quá thời gian giới hạn nín thở của con người, hy vọng sống sót của Trương Lương đã trở nên rất nhỏ.

Mà một khi Trương Lương xác nhận đã chết, dù không thấy tung tích cũng được, thì những binh sĩ này vẫn sẽ rơi vào trạng thái rắn mất đầu.

Ngược lại, Nghiêm Lục chỉ là nô lệ của Trương Lương, tuy nhìn qua có vẻ có chút quyền lực trong Trương phủ, nhưng muốn quy tụ những binh sĩ này chắc chắn sẽ gặp phải một số khó khăn...

Đã có một số binh sĩ xuống tìm kiếm trở lại bè tre.

Ngay cả khi trọng thưởng ở ngay trước mắt, bọn họ cũng không thể tiếp tục chống cự cái lạnh, đành phải quay về bè tre dùng bó đuốc sưởi ấm, nếu không có thể sẽ không bao giờ lên được nữa.

Thực tế, không chỉ Ngô Lương cho rằng Trương Lương khả năng lớn đã không còn sống được.

Từ biểu cảm của các binh sĩ và Nghiêm Lục cũng có thể thấy

được, đến lúc này, trong lòng bọn họ chắc chắn cũng không hề lạc quan, chỉ là trước khi chưa nhìn thấy thi thể của Trương Lương, bọn họ không ai dám nói ra suy nghĩ trong lòng mà thôi.

Tuy nhiên, từ trạng thái dần dần thả lỏng của bọn họ cũng có thể thấy được.

Bây giờ đã không còn ai nguyện ý xuống nước nữa, tất cả mọi người đều quay về bè tre ôm bó đuốc sưởi ấm, chỉ có một số ít người vẫn chèo bè tre dùng sào tre chọc xuống nước.

Còn Nghiêm Lục lại lần nữa hứa hẹn thêm nhiều tiền thưởng, nhưng các binh sĩ hoặc là không biết bơi, hoặc là đều nói mình vẫn chưa ấm người lại, thực sự không thể tiếp tục xuống nước, tóm lại là đã không còn ai tích cực như vừa rồi.

Ngô Lương rất mừng thầm.

Mặc dù "Ngự Thủy Chi Thuật" của y đã mất hiệu lực vào khoảnh khắc mấu chốt, không thể một đợt cuốn trôi Trương Lương và Nghiêm Lục cùng lúc, nhưng hiện tại cuốn đi một Trương Lương vẫn đủ để tạo ra ảnh hưởng không nhỏ đến cục diện hiện tại, đây không nghi ngờ gì là một tin tức tốt ngoài dự liệu.

Ngay khi Ngô Lương đang suy nghĩ như vậy.

Chương 576

"Ào ——!" Tiếng nước vỡ lại đột ngột vang lên.

Mọi người đều giật mình, vội vàng nhìn theo tiếng động.

Chỉ thấy con dị thú kia không biết từ lúc nào đã tỉnh lại, trong nước vùng vẫy một cái liền lật người, mà điều càng khiến mọi người hoảng sợ hơn là, lúc này mọi người đều đang mở mắt, con "mắt lớn" của dị thú kia lại lần nữa hiện lên ánh sáng chói mắt.

"Yêu thọ rồi!" "Mau nhắm mắt lại, đừng để bị quái vật này mê hoặc!" Mọi người lập tức hỗn loạn, không ít người vội vàng nhắm mắt lại, chỉ cầu mong mình chỉ nhìn thoáng qua một cái, sẽ không bị con dị thú kia nhắm trúng, trở thành điểm tâm của nó.

Đáng tiếc hành vi này ít nhiều có chút "bịt tai trộm chuông".

Vừa rồi Ngô Lương đã tự mình trải nghiệm năng lực mê hoặc của con dị thú này, chỉ cần một thoáng nháy mắt là y đã có dấu hiệu trúng chiêu, cho nên bây giờ mới nhắm mắt thì thật sự có kịp không?

Kết quả là.

"Ào ——!" Khi phần lớn mọi người còn chưa kịp nhắm mắt, con dị thú kia lại càng hoảng sợ hơn, kéo theo con "mắt lớn" của nó lặn xuống đáy nước, hóa thành một vệt sáng dưới nước nhanh chóng lẩn trốn đi xa. ---------- "Chạy… chạy rồi?" "Sao lại như vậy…" Dáng vẻ con dị thú kia vội vã rời đi, ngay cả các binh sĩ nhìn thấy cũng có thể nhận ra nó đang bỏ chạy, từng người đều ngây ra như phỗng.

Một con dị thú khiến mọi người bó tay chịu trói như vậy, cứ thế mà bỏ chạy sao?

Đây dường như là điều bọn họ không thể lý giải.

Ngô Lương cũng có chút bất ngờ.

Nhưng sau khi suy nghĩ một chút, y liền đại khái đoán được nguyên nhân con dị thú này bỏ chạy.

Con dị thú này tuy thân hình đồ sộ như vậy, còn sở hữu năng lực khiến người ta không thể chống cự, nhưng kỳ thực vẫn chỉ có tâm tính và trí thông minh của dã thú.

Khi những người này đối với nó chỉ như cá nằm trên thớt, nó dĩ nhiên chẳng sợ gì mà làm theo ý muốn, nhưng một khi xuất hiện sức mạnh có thể uy hiếp đến nó, nó bị kinh hãi liền chỉ muốn bỏ chạy, nào còn tâm trí đâu mà kiếm ăn?

Mà sự náo động từ "Ngự Thủy Chi Thuật" vừa rồi của Ngô Lương, dường như đã làm nó sợ hãi, đó cũng là một loại sức mạnh thần bí khiến nó không thể chống cự, giống như con "mắt lớn" của nó đối với những người khác vậy.

"Xem ra, con dị thú này trong thời gian ngắn sẽ không xuất hiện nữa…" Ngô Lương thầm nghĩ trong lòng.

Lần "Ngự Thủy Chi Thuật" này tuy hiệu quả không hoàn mỹ, nhưng lại xuất hiện đúng lúc.

Chẳng những vào thời khắc mấu chốt cứu được Điển Vi, còn tiện thể cuốn đi Trương Lương – kẻ uy hiếp lớn nhất đối với y và Điển Vi, những chuyện tiếp theo có khả năng sẽ trở nên đơn giản hơn rất nhiều.

Tuy nhiên Ngô Lương vẫn định án binh bất động.

Y còn muốn tiếp tục thám hiểm bí cảnh này, cũng muốn tiếp tục tiếp xúc với Tả Từ, từ đó làm rõ bí mật trên người Tả Từ.

Các dấu hiệu và dòng thời gian lịch sử trước đó cho thấy, một phần dị thuật của Tả Từ có thể liên quan đến bí cảnh này, chỉ là cụ

thể có bao nhiêu quan hệ vẫn còn cần phải điều tra thêm.

Đương nhiên.

Ngô Lương cũng không ngại cướp lấy một số cơ duyên của Tả Từ, dù sao y đã xuất hiện ở đây, xuất hiện vào thời điểm này, vậy thì cơ duyên vốn dĩ thuộc về Tả Từ trong lịch sử giờ là vô chủ, có thể thuộc về Tả Từ, cũng có thể thuộc về người ưu tú hơn, vận khí tốt hơn Tả Từ, phải không?

Mang theo tâm tư như vậy, Ngô Lương tiếp tục quan sát nhất cử nhất động của mọi người.

Con dị thú kia trước đó hiển nhiên đã tạo thành một ám ảnh tâm lý không nhỏ cho các binh sĩ này, nay tuy mắt thấy nó vội vã bỏ chạy, nhưng bọn họ vẫn nhìn chằm chằm vào vệt sáng đang nhanh chóng trốn đi trong nước, vừa nghi hoặc vừa lâu la không dám hành động tùy tiện.

Mà cùng lúc đó.

Con mắt duy nhất còn lại của Tả Từ lại chăm chú nhìn Điển Vi, biểu cảm trên mặt y âm tình bất định.

Y cũng không nhìn thấy cảnh Ngô Lương thi triển "Ngự Thủy Chi Thuật", nhưng lại nghe thấy động tĩnh lúc đó: trước hết là Điển Vi hét lên một tiếng "Công tử cẩn thận, thứ kia ở ngay trên đầu người!", sau đó Ngô Lương lại hét lên một tiếng "Điển Vi", tiếp theo liền vang lên tiếng nước lớn.

Đến khi Tả Từ y mở mắt ra, bè tre của Trương Lương và Nghiêm Lục đã bị lật, mà con dị thú kia cũng lật ngửa bụng...

Tất cả những điều này đều xảy ra trong chớp nhoáng, hơn nữa uy lực cực kỳ kinh người.

Nếu không phải dưới nước nơi này ẩn giấu cơ quan lợi hại nào

đó, vậy thì chỉ có một khả năng: có người đã thi triển dị thuật có thể gọi là tiên thuật khi mọi người đều đang nhắm mắt.

Còn về người này là ai… ánh mắt của Tả Từ đã thể hiện ra suy đoán trong lòng y.

Trong suy đoán của y, tiếng kêu ban đầu của Điển Vi không có gì bất thường, hẳn là Điển Vi đã mở mắt và chú ý thấy con dị thú kia gây uy hiếp cho Ngô Lương, vì thế mới lên tiếng nhắc nhở.

Nhưng sau đó thì sự khác thường xuất hiện, Tả Từ cho rằng tiếng kêu của Ngô Lương, hẳn là đang cầu cứu Điển Vi.

Tiếp đó, Điển Vi liền trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc thi triển dị thuật, chẳng những dễ dàng chế phục con dị thú kia, mà còn thuận thế lật nhào bè tre của Trương Lương và Nghiêm Lục, ý đồ tạo ra tai nạn để xoay chuyển cục diện.

Mà điều Tả Từ cho rằng có thể củng cố suy đoán này nhất chính là – khi y mở mắt, vừa vặn nhìn thấy Điển Vi đã hôn mê bất tỉnh.

Y đoán chắc rằng dị thuật này nhất định cần phải chịu gánh nặng cực lớn, thậm chí có thể gây ra tổn hại nào đó cho cơ thể.

Vì thế Điển Vi mới không sớm sử dụng, mà đợi đến khi Ngô Lương gặp nguy hiểm mới dùng.

Mà sau đó dị thuật này đột ngột dừng lại.

Không thể lập tức giết chết Trương Lương và Nghiêm Lục, cuối cùng còn để Nghiêm Lục sống sót, chỉ khiến Trương Lương mất tích ngoài ý muốn, cũng nhất định là do nguyên nhân này.

Thời gian hoàn toàn khớp!

Bởi vì dị thuật này khiến Điển Vi chịu gánh nặng cực lớn, cuối cùng không kiên trì được nữa mà ngất đi, dẫn đến dị thuật đột ngột

dừng lại, cho nên kết quả cuối cùng mới biến thành như bây giờ.

Nhất định là như vậy!

Tất cả những chuyện này đều do Điển Vi gây ra, đây là một người thâm sâu khó lường.

Còn về Ngô Lương.

Không biết y có đức hạnh hay tài năng gì, mà lại có thể lôi kéo được dị sĩ như vậy về bên mình, còn khiến hắn trung thành không hai lòng đến thế, vận khí quả thực quá tốt… Tuy nhiên Tả Từ cảm thấy vận khí của mình cũng không tồi, vốn dĩ triệu Ngô Lương và Điển Vi đến, chỉ là muốn mượn sức vóc của Điển Vi để y bày trận, vào khoảnh khắc mấu chốt chống lại Trương Lương.

Kết quả không ngờ Điển Vi lại còn có bản lĩnh như thế.

Như vậy y liền có thêm một trợ lực khổng lồ, lại thêm Trương Lương nay đã mất tích, khả năng y thành sự không nghi ngờ gì lại lớn thêm vài phần!

Tả Từ cũng không xét đến vấn đề Điển Vi có đứng về phía y hay không, y và Ngô Lương đều cho rằng kẻ thù của kẻ thù chính là bạn bè, có một kẻ thù chung, bọn họ liền có chung lợi ích, Điển Vi chỉ có thể đứng về phía y.

Ngay khi Tả Từ đang thầm mừng rỡ.

"Con dị thú kia đã đi rồi, còn ngẩn ngơ làm gì, mau chóng tiếp tục tìm kiếm tung tích chủ nhân!" Nghiêm Lục là người phản ứng khá sớm, tiên phong phát ra tiếng nói.

"Nặc…" Các binh sĩ hoàn hồn lại, cuối cùng cũng ủ rũ, lạch bạch đáp lời một tiếng.

Nhưng sau đó lại chỉ có vài người lại xuống nước, kỳ thực phần

lớn mọi người trong lòng đã nhận định Trương Lương gặp nạn, chỉ là trước khi nhìn thấy thi thể Trương Lương thì không thể nói lung tung, cũng không thể hành động tùy tiện mà thôi.

Hơn nữa, uy lực răn đe của Nghiêm Lục - vị quản sự này - đối với bọn họ dường như kém xa Trương Lương.

Các binh sĩ chỉ là nể mặt hắn mới đáp lời một tiếng, mà điều này còn dựa trên tiền đề chưa nhìn thấy thi thể Trương Lương, kỳ thực trong lòng cũng chẳng coi trọng Nghiêm Lục - tên "nô tử" này là gì. … Mà Nghiêm Lục hẳn cũng đã nhận ra điểm này từ phản ứng của các binh sĩ, tuy trên mặt hiện lên một tia không vui, nhưng lại không nói thêm gì, chỉ nhìn mấy binh sĩ đã xuống nước tiếp tục tìm kiếm.

Đây không nghi ngờ gì là lựa chọn chính xác.

Lúc này, với thân phận của hắn và trạng thái của các binh sĩ, điều không nên làm nhất chính là lớn tiếng mắng mỏ và uy hiếp, nếu không chỉ cần không cẩn thận liền sẽ gây ra binh biến, đến lúc đó không những khó coi, e rằng tính mạng của hắn cũng đáng lo.

Mà nhìn tình hình trước mắt.

Ngô Lương thì đã bắt đầu suy nghĩ vấn đề một khi có loạn, mình và Điển Vi nên tự vệ như thế nào.

Cách tốt nhất chính là tránh xa các binh sĩ này, nhân lúc cục diện của bọn họ còn chưa ổn định, lựa chọn lặng lẽ thâm nhập bí cảnh này.

Các binh sĩ này chưa chắc đã biết bí mật trong bí cảnh này.

Tương đối mà nói, hứng thú của bọn họ đối với y, Điển Vi, và cả Tả Từ cũng sẽ nhỏ hơn một chút.

Một khi bọn họ lặng lẽ thâm nhập bí cảnh này, đợi đến khi các binh sĩ này phản ứng lại cũng chưa chắc đã truy đuổi vào tìm kiếm

bọn họ, dù sao so với bí cảnh nguy hiểm này, các binh sĩ này chắc chắn sẽ hứng thú hơn với gia sản của Trương Lương, còn phải vội vàng ra ngoài chia chác, vạn nhất chậm một bước để tin tức ở đây truyền ra ngoài, các binh sĩ bên ngoài nói không chừng đã chia chác xong trước rồi.

Còn về sau này làm sao rời khỏi bí cảnh… Ngô Lương suy đoán rằng một khi các binh sĩ binh biến, bắt đầu chia chác cướp bóc gia sản của Trương Lương, đến lúc đó cũng sẽ không ai còn để ý đến y, Điển Vi, và cả Tả Từ nữa.

Lối vào bí cảnh này có người canh giữ hay không còn là chuyện khác, có lẽ căn bản không phải vấn đề.

Cho dù có chút vấn đề.

Nay Hồ phó của Chân Mật đã thâm nhập bí cảnh này, tức là Chân Mật đã tìm thấy y, y cũng có thể thông qua cách "thác mộng" để nội ứng ngoại hợp với Phường Nhân Quân bên ngoài, cơ hội thoát khỏi tay các binh sĩ rắn mất đầu kia cũng lớn hơn.

Chỉ là không biết con tiểu hồ ly đáng thương kia bây giờ đang ẩn náu ở đâu… … Cứ như vậy, sau một khắc đồng hồ.

"Lên hết đi, không cần tìm nữa, chủ nhân e rằng đã lành ít dữ nhiều…" Nghiêm Lục thở dài một tiếng, vậy mà lại công khai tuyên bố sự thật mà tạm thời ai cũng biết rõ trong lòng, nhưng lại không dám nói lung tung.

Một binh sĩ có lẽ có chức quan trên người lập tức dùng giọng thăm dò hỏi: "Nghiêm quản sự, đã Trương công lành ít dữ nhiều, chúng ta…" "Chủ nhân tuy lành ít dữ nhiều, nhưng việc của chủ nhân vẫn chưa hoàn thành, chúng ta nên tiếp tục thâm nhập thám tra bí cảnh này, để cáo úy linh hồn chủ nhân trên trời." Nghiêm Lục nghiêm mặt nói.

Ngô Lương không nghe thấy bất kỳ sự bi thương nào trong ngữ khí của hắn, mà từ sự kiên trì của Nghiêm Lục, Ngô Lương còn có lý do để nghi ngờ Nghiêm Lục đang định chiếm đoạt những thứ mà Trương Lương trước đó muốn có được từ bí cảnh này.

Mặc dù bên trong rốt cuộc giấu thứ gì, Ngô Lương đến bây giờ vẫn không biết gì cả.

"Nghiêm quản sự, mạt tướng cho rằng việc này không ổn." Một binh sĩ khác lập tức lại đứng ra, lớn tiếng nói với ý vị có chút "quạt gió thổi lửa": "Bí cảnh này huynh đệ chúng ta từ đầu đến cuối đều tham gia, những hiểm nguy trong đó huynh đệ chúng ta không ai thiếu phần, người có thể sống sót đến bây giờ, ngoài bản lĩnh bản thân quá cứng ra, càng nhiều là nhờ vận khí, mà mấy năm nay những huynh đệ bỏ mạng trong bí cảnh này, ít nhất cũng có vài trăm người rồi.

Lúc đó huynh đệ chúng ta nhận bổng lộc từ Trương công, cầm tiền của người ta thì bán mạng cho người ta cũng chẳng có gì đáng nói, nhưng nay Trương công đã không còn, ngươi lại còn muốn các huynh đệ mang đầu ra thâm nhập bí cảnh này, điều này e rằng không phải chỉ một câu 'cáo úy linh hồn Trương công trên trời' là có thể nói xuôi được đâu?" Trong lời nói của binh sĩ này đã rõ ràng có ý châm ngòi, đây chính là dấu hiệu của binh biến.

Ngô Lương lén lút nhìn Điển Vi trên bè tre khác một cái, trao đổi ánh mắt với hắn.

Giả như lát nữa quả thực xảy ra loạn.

Ý của y là, bảo Điển Vi đột nhiên bạo khởi, không cầu giết sạch chín người còn lại trên bè tre, chỉ cần đánh tất cả bọn họ xuống nước là được, còn Ngô Lương thì cũng sẽ lập tức nhảy xuống nước bơi đến bè tre của Điển Vi, sau đó hai người liền ngồi bè tre tiếp tục thâm nhập, nghĩ rằng các binh sĩ kia hẳn sẽ không truy đuổi quá sâu.

Ngay khi đang nghĩ như vậy, các binh sĩ khác đã bắt đầu nhao nhao hưởng ứng: "Vương bá trưởng nói đúng, nay Trương công đã gặp nạn, bí cảnh này dù có một ngọn núi vàng đối với hắn cũng chỉ là vật ngoài thân, còn có ý nghĩa gì nữa, ta lại thấy linh hồn Trương công trên trời hẳn là hy vọng chúng ta rời khỏi nơi đây, đừng nên tăng thêm thương vong vô ích thì hơn." "Cho dù thật sự muốn tiếp tục thám tra bí cảnh này, cũng nên về trước sắp xếp tang sự của Trương công cho ổn thỏa… Nghiêm quản sự, ta hiện tại ngược lại có chút nghi ngờ lòng trung thành của ngươi đối với Trương công, ngươi đã là nô tử của Trương công, thì nên đặt mọi việc gia sự của Trương công lên hàng đầu, sao lại vào lúc thi cốt Trương công còn chưa nguội lạnh, mà ngươi lại còn muốn thám tra bí cảnh này, rốt cuộc ngươi có ý đồ gì?" "Chính phải như vậy, nếu ngươi một lòng trung thành với Trương công, vì sao lại còn có thể bình tĩnh như thế, chẳng lẽ không nên khóc lóc thảm thiết sao?" "Huynh đệ, chúng ta vẫn nên ra ngoài trước để báo tang cho gia quyến Trương công đi, đó mới là chính sự!" "Đi thôi, đi thôi, nơi này âm lạnh cực kỳ, không ít huynh đệ đều đã ướt người, nếu không kịp thời sưởi ấm e rằng tính mạng đáng lo, cho nên chúng ta nên quay về theo đường cũ, đến nơi ấm áp rồi hãy từ từ thương nghị chuyện hậu sự cũng không muộn." "Chèo thuyền, đi!" … Nhất thời mọi người nói qua nói lại, các binh sĩ này căn bản không cho Nghiêm Lục cơ hội nói chuyện, thất chủy bát thiệt đã đưa ra quyết định, thậm chí có người đã bắt đầu dùng sào tre chèo thuyền.

Đúng như Ngô Lương đã nghĩ trước đó.

Chương 577

Xem ra Nghiêm Lục quả nhiên không trấn áp được cục diện.

Bọn họ bây giờ vội vã quay về tuyệt đối không chỉ vì muốn báo tang cho gia quyến Trương Lương, mà còn có nhiều ý đồ khác, mà điều này đối với những gia quyến của Trương Lương mà nói, chắc chắn là họa chứ không phải phúc… Mà Ngô Lương cũng đã bắt đầu suy nghĩ xem có nên để Điển Vi bắt đầu hành động hay không.

Bằng không, nếu đi theo các binh sĩ này cùng quay về, bọn họ cũng chưa chắc đã dễ dàng thả y và Điển Vi đi, nói không chừng tình hình còn sẽ trở nên tồi tệ hơn.

Ngay lúc này.

"Chư vị, lão nô nói chuyện đàng hoàng với các ngươi, đừng rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt!" Nghiêm Lục bỗng nhiên nâng cao âm lượng, như tiếng sấm sét át đi tiếng của các binh sĩ kia.

Mọi người nghiêng đầu nhìn về phía hắn.

Lại thấy không biết từ lúc nào trong tay Nghiêm Lục đã có thêm một chiếc chuông đồng nhỏ vàng óng, trông vô cùng tinh xảo.

Trước mặt mọi người, Nghiêm Lục lấy ra một nắm vải gai nhỏ đang nhét trong chiếc chuông đồng nhỏ kia, vì vừa rồi rơi xuống nước, nắm vải gai nhỏ này cũng đã bị ướt.

Nhưng điều này không quan trọng.

Điều quan trọng là, sau khi Nghiêm Lục lấy ra chiếc chuông đồng nhỏ này thì đột nhiên thay đổi thái độ đối đãi với mọi người, mà nắm vải gai nhỏ trước đó nhét trong chuông, hiển nhiên là để ngăn chuông vô tình vang lên… Ngô Lương khẽ nhíu mày.

Thứ này chắc chắn không đơn giản, tuy tạm thời vẫn chưa biết rốt cuộc có công dụng gì, nhưng tạm thời tốt nhất vẫn là đừng hành động tùy tiện thì hơn.

“Lão già, liệu rõ thân phận và hoàn cảnh của ngươi đi, phải là ngươi đừng rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt mới đúng!” “Chúng ta không gây khó dễ cho ngươi, ngươi đừng tự mình tìm chết, bằng không thì đừng trách chúng ta!” “Ta lại muốn xem ngươi định mời chúng ta uống loại rượu phạt nào!” … Các binh sĩ trước tiên ngây người một chút, sau đó rất nhanh cũng không còn khách khí như trước, chửi bới ầm ĩ với Nghiêm Lục.

Hiển nhiên bọn họ trước đó hẳn cũng chưa từng thấy chiếc chuông đồng nhỏ này, càng không biết nó rốt cuộc có công dụng gì.

Cùng lúc đó.

Mấy binh sĩ cùng ngồi chung bè tre với Nghiêm Lục, đã tự động bao vây Nghiêm Lục, hiển nhiên đã có ý định động thủ với hắn. "Đinh linh linh!" Nghiêm Lục không chút do dự lắc chiếc chuông đồng trong tay.

Tiếng chuông đồng lanh lảnh vang vọng khắp dòng sông, thậm chí có phần dễ nghe.

Nhưng Ngô Lương lại ngửi thấy mùi nguy hiểm thoang thoảng từ tiếng chuông.

Trong tình huống này, Nghiêm Lục bỗng nhiên lấy ra chiếc chuông đồng nhỏ này, tất nhiên là có chuẩn bị từ trước, nếu không điều chờ đợi y nhất định là sự càn quấy tàn khốc hơn của đám binh sĩ kia. "..." Tuy đa số binh sĩ không rõ Nghiêm Lục đang làm gì, nhưng nghe lời cảnh cáo trước đó của y, lúc này cũng có phần kiêng dè, lập tức giương vũ khí cẩn thận phòng bị.

Thế nhưng sau khoảng hai nhịp thở... lại không có chuyện gì xảy ra. "Cái tên chó nô tử này, đến nước chết rồi còn dám giả thần giả quỷ!" "Bắt lấy y, nếu y dám khinh cử vọng động thì giết không tha!

Hiện giờ Trương Lương đã chết dưới ám hà này, từ nay về sau Tấn Dương Thành chính là thiên hạ của chúng ta, ngày tốt của các huynh đệ sắp đến rồi!" "Đừng nghe y nói bậy nữa!" "..." Đám binh sĩ rất nhanh lại trở nên kiêu căng, đặc biệt có một tên lính cao gầy từ đầu đã la hét với giọng cực kỳ lớn.

Các binh sĩ còn lại cũng hưởng ứng y rất nhiều, không khó để thấy y có uy vọng đáng kể trong số bọn họ, sau này nhất định sẽ trở thành thủ lĩnh của cuộc binh biến này. "Nặc!" Mấy tên lính cùng ngồi trên một bè tre với Nghiêm Lục vậy mà còn ứng tiếng, rồi xô đẩy Nghiêm Lục về phía những binh sĩ đang vây quanh họ.

Và những bè tre khác cũng bắt đầu hành động, dần dần vây quanh bè của Nghiêm Lục. "Chuẩn bị..." Thấy tình huống này, Ngô Lương đã chuẩn bị sẵn sàng lệnh Điển Vi nhân lúc hỗn loạn dùng vũ lực cướp lấy một chiếc bè tre.

Đồng thời, y cũng tùy thời chuẩn bị nhảy xuống sông bơi về phía Điển Vi.

Nếu không, một khi những bè tre này tụ lại gần nhau, đám binh sĩ trên các bè khác nghiễm nhiên sẽ dễ dàng hỗ trợ lẫn nhau hơn, khi ấy muốn làm việc này rủi ro sẽ tăng thêm vài phần.

Thế nhưng đúng lúc này. "Tê...

Ai u!" Tên lính cao gầy kia không hiểu sao bỗng nhiên kêu một tiếng quái dị, mọi người nghe thấy thì có chút nghi hoặc nhìn về phía y, lại thấy y đã khom người co ro trên mặt đất như con tôm, hai chân vẫn không ngừng co giật. "Vương Bá trưởng, ngươi... ngươi bị sao vậy?" Mọi người càng thêm khó hiểu, vội vàng hỏi.

Mấy tên lính bên cạnh còn đi tới gần hơn, vịn lấy cánh tay y định đỡ y dậy.

Nhưng khi những người này vừa khó khăn lắm mới vịn được tên lính cao gầy kia, họ lại "A" một tiếng kinh hãi, giật mình lùi về phía bên kia của bè tre, thậm chí giương binh khí đao kiếm chĩa về phía y.

Ngay lúc này.

Mọi người mới cuối cùng nhìn rõ được trạng thái của tên lính cao gầy kia.

Chỉ thấy lúc này y không những sắc mặt trắng bệch đáng sợ, trên mặt còn lộ ra biểu tình cực kỳ hung dữ, thậm chí ngay cả đôi mắt cũng đầy tơ máu, gân xanh thì nổi lên từng đường, nhìn thế nào cũng không giống một người bình thường. "Lạc lạc..." Răng y nghiến chặt vào nhau, phát ra tiếng ma sát khiến người ta sởn tóc gáy.

Quan trọng nhất là.

Mọi người đều nhìn thấy rõ ràng, dưới làn da trên mặt y đang có thứ gì đó nhỏ bé nhanh chóng chuyển động, chỉ trong nháy mắt đã từ cổ bò lên trán, rồi lại vòng qua thái dương và má phải đi xuống, lại theo cổ mà chui xuống.

Hơn nữa, thứ này trông không chỉ có một.

Thứ trước còn chưa biến mất, thứ khác đã xuất hiện, cũng tương tự chuyển động một vòng dưới lớp da mặt y...

Cái thứ ba, thứ tư!

Chỉ trong vài nhịp thở, mọi người đã nhìn thấy bảy thứ như vậy.

Ai cũng không thể nói rõ rốt cuộc đây là chuyện gì, chỉ cảm thấy cảnh tượng trước mắt vừa đáng sợ vừa quỷ dị, nhất thời đều bị chấn động, không biết nên nói gì, càng không dám khinh cử vọng động. "A!

Đau!

Đau quá!" Ngay trước mặt họ, tên lính cao gầy kia đã lăn lộn trên bè tre, vừa lăn vừa phát ra tiếng kêu thảm thiết xé lòng, hai tay thì vô thức ra sức cào cấu khắp người.

Chỉ vài cái cào, mấy chỗ da thịt lộ ra đã máu me đầm đìa, thậm chí ngay cả móng tay y đã bị cào rụng mấy cái mà y cũng không hề hay biết.

Quả đúng như câu "thập chỉ liên tâm".

Ngay cả ở hậu thế, nhổ móng tay cũng là một hình phạt tàn khốc nghe thôi đã rợn người, thường được dùng trong tra tấn bức cung.

Từ đó có thể thấy, nỗi đau mà tên binh sĩ này đang trải qua chắc chắn còn hơn cả nhổ móng tay, chính vì vậy mới có thể che lấp được nỗi đau mất móng.

Nhưng vì sao y lại đau khổ đến mức này, thì lại không ai có thể nói rõ...

Đương nhiên.

Kẻ có đầu óc nhanh nhạy đã liên hệ sự việc với chiếc chuông đồng nhỏ trong tay Nghiêm Lục.

Vừa rồi Nghiêm Lục lên tiếng cảnh cáo mà mọi người không nghe, giờ y lắc chuông, tên lính cao gầy dẫn đầu kia lập tức xuất hiện tình trạng như vậy, rất khó để không khiến người ta liên tưởng.

Có người đã vô thức nhìn về phía Nghiêm Lục.

Lúc này Nghiêm Lục thần sắc đạm nhiên, dường như càng chứng thực mối liên hệ giữa y và sự việc.

Chỉ là rốt cuộc đây là chuyện gì thì vẫn không ai có thể nói rõ, nhưng cũng không ai dám khinh cử vọng động nữa, chỉ là trong ánh

mắt có thêm một tia kiêng dè.

Tuy nhiên, hành động này lại không khiến những người khác tránh khỏi tai ương. "Ta...

A!" "Ai u!" "Bụng ta... sao lại thế này?" "Trời ơi!" Vài giây sau, càng có thêm nhiều binh sĩ xuất hiện tình trạng tương tự.

Từng người một, họ không tự chủ được khom người xuống như tên lính cao gầy kia, vừa lăn lộn rên la thảm thiết trong đau đớn, vừa điên cuồng cào cấu cơ thể mình, hệt như bị trúng tà vậy.

Và đồng thời.

Dưới làn da của họ cũng có thứ gì đó không ngừng chuyển động, trông cực kỳ quỷ dị. "?" Nhìn thấy cảnh này, Ngô Lương trong lòng càng thêm kinh ngạc nghi ngờ.

Y cũng chưa từng gặp tình huống như vậy, thật sự không thể xác định rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra.

Điều khiến Ngô Lương lo lắng nhất là.

Y thấy Tả Từ vậy mà cũng xuất hiện tình trạng tương tự.

Phải biết rằng theo như y được biết, Tả Từ đáng lẽ chỉ mới đến Trương phủ mấy tháng gần đây, rồi sau đó vẫn luôn bị giữ ở Trương phủ cho đến nay.

Điểm này có chút tương tự với y và Điển Vi.

Chỉ là y và Điển Vi đến Trương phủ lâu hơn, tiếp xúc với Nghiêm Lục đương nhiên cũng ít hơn.

Nhưng cho dù là vậy, Ngô Lương cũng không khỏi lo lắng Nghiêm Lục đã làm điều tương tự với y và Điển Vi, mặc dù cho đến hiện tại trên người y vẫn chưa xuất hiện bất kỳ cảm giác đau đớn nào.

Mà Điển Vi cũng vẫn đứng yên lành, dường như không hề bị ảnh

hưởng.

Chờ khi Ngô Lương hoàn hồn lại.

Trừ y và Điển Vi, cùng với chính Nghiêm Lục ra, thì không còn một ai có thể đứng vững, tất cả mọi người đều nằm trên bè tre điên cuồng lăn lộn, điên cuồng cào cấu.

Tiếng kêu thảm thiết không ngừng bên tai, hệt như nhân gian luyện ngục.

Chương 578

Mà máu chảy ra từ cơ thể họ, cũng đã theo khe hở của bè tre dần dần chảy vào ám hà, để lại vài vệt màu đỏ trong dòng nước đen của ám hà, giống như những vệt màu đỏ hòa vào màu đen, thậm chí có vài phần bi tráng khiến người ta nhói lòng. "A a..." Nghiêm Lục hiển nhiên cũng chú ý đến Ngô Lương và Điển Vi hoàn toàn không bị ảnh hưởng.

Nhưng khi liếc nhìn Ngô Lương và Điển Vi, trên mặt y không hề xuất hiện vẻ ngoài ý muốn nào, chỉ lộ ra một nụ cười cổ quái.

Chi tiết này lại khiến Ngô Lương yên tâm không ít, hoặc là điều này cho thấy Nghiêm Lục không làm gì với hai người họ, hoặc là cho thấy dù Nghiêm Lục đã làm gì với họ, thì hiện tại cũng chưa đến lúc phát tác.

Ngay sau đó. "Đinh linh linh!" Nghiêm Lục lại một lần nữa lắc chiếc chuông đồng nhỏ trong tay. "Ai u..." "Đau..." "Ai?

Dường như... tốt hơn một chút?" Tiếng kêu thảm thiết lập tức nhỏ đi rất nhiều.

Nhiều binh sĩ tuy vẫn nằm bò trên bè tre, nhưng đã không còn lăn lộn, không còn cào cấu, thậm chí có vài binh sĩ trên mặt còn lộ ra một tia nhẹ nhõm, thở hổn hển khó khăn ngồi dậy từ bè tre, vẻ mặt đầy sợ hãi nhìn về phía Nghiêm Lục.

Lắc chuông.

Liền đau đớn không muốn sống.

Lắc chuông lần nữa.

Liền như được sống lại.

Ngay cả kẻ ngốc cũng đã có thể xác định, chuyện vừa rồi chính là do Nghiêm Lục làm. "Chén phạt tửu này có ngon không?" Nghiêm Lục nheo mắt nhìn khắp mọi người, cười hì hì nói, "Không cần lo lắng, lão nô chỉ là sớm hạ chút cổ cho các ngươi.

Nếu các ngươi ngoan ngoãn nghe lời lão nô, cổ này liền có thể cùng các ngươi bình an vô sự.

Nếu các ngươi dám chống đối lão nô, cổ trùng này cũng có thể khiến các ngươi xuyên tràng lạn đỗ, chịu hết khổ sở phi nhân rồi bạo tễ nhi vong." Vậy mà lại là cổ thuật, một trong ba tà thuật lớn của Điền Nam trong truyền thuyết dân gian?

Ngô Lương trong lòng chấn động.

Chuyện này có chút phiền phức rồi, nghe nói có rất nhiều cách để hạ cổ, có loại thậm chí chỉ cần bắt tay một cái là có thể hạ cổ, mà phương thức hạ cổ phổ biến hơn lại là "bệnh tòng khẩu nhập".

Có loại cổ có thể hòa vào rượu, có loại cổ có thể hòa vào thức ăn.

Đơn giản là phòng không thể nào phòng nổi.

Ngô Lương không khỏi nghĩ đến ẩm thực của y và Điển Vi những ngày này ở Trương phủ, tuy mỗi ngày đều được hầu hạ rượu ngon thịt béo, nhưng những rượu thịt cơm canh này đều do Nghiêm Lục sắp xếp, nếu y muốn hạ cổ cho Ngô Lương và Điển Vi, đơn giản dễ như trở bàn tay.

Quan trọng nhất là.

Tất cả binh sĩ ở đây, bao gồm cả Tả Từ, hiển nhiên đều đã bị Nghiêm Lục hạ cổ, có thể thấy Nghiêm Lục ngày thường tuyệt đối sẽ không bỏ sót bất kỳ ai, vậy thì khả năng y và Điển Vi bị hạ cổ tự nhiên cũng rất cao.

Và lý do vì sao vừa rồi khi Nghiêm Lục lắc chuông mà y và Điển

Vi vẫn bình an vô sự.

Thì có khả năng là trứng cổ trùng vẫn chưa kịp nở hoặc hoàn tất việc sinh sôi nảy nở trong cơ thể họ, cho nên mới không xuất hiện triệu chứng tương tự, nếu cứ để thời gian trôi qua, e rằng cuối cùng cũng sẽ chung một kết cục.

Tuy nhiên, xét theo tình hình hiện tại.

Cổ mà Nghiêm Lục hạ cho những người này hẳn là chưa phải loại lợi hại nhất.

Bởi vì theo truyền thuyết dân gian, loại cổ lợi hại nhất không chỉ có thể khiến người ta đau đớn không chịu nổi mà chết, thậm chí còn có thể ảnh hưởng đến tâm trí một người, hoặc là theo ý của người hạ cổ mà mưu cầu lợi ích cho mình hoặc hại người, ví dụ điển hình nhất của loại cổ này chính là Tình cổ và Kim tàm cổ.

Tuy nhiên.

Việc cổ thuật xuất hiện ở thời đại này cũng không vượt quá phạm vi nhận thức của Ngô Lương.

Bởi vì cổ thuật kỳ thực không chỉ xuất hiện trong truyền thuyết dân gian, trong 《Chu Lễ · Thu Quan》 thành sách vào thời Tây Chu được khảo cổ phát hiện ở hậu thế đã có ghi chép liên quan, sau này trong 《Gia Bệnh Nhi Hầu Luận》, 《Thiên Kim Phương》, 《Bản Thảo Cương Mục》 và các tác phẩm y học Trung y vĩ đại có ảnh hưởng lớn đến hậu thế cũng đều có ghi chép, hơn nữa còn chi tiết hơn nhiều so với nhận thức của mọi người, thậm chí liên quan đến phân tích tinh vi các triệu chứng trúng cổ và phương pháp điều trị.

Đáng tiếc, thuật nghiệp có chuyên tinh, Ngô Lương không hề nghiên cứu nhiều về những y học cự trứ đó, nếu không nói không chừng y đã có cơ hội dựa vào những ghi chép y thuật này để phán

đoán Nghiêm Lục đã hạ loại cổ gì, từ đó đối chứng hạ dược giải quyết sự việc.

Tuy nhiên, Ngô Lương lại tình cờ nhớ được ghi chép trong 《Chu Lễ · Thu Quan》: "Thứ thị chưởng trừ độc cổ, dĩ gia thảo công chi." (Thứ thị phụ trách trừ độc cổ, dùng cỏ gia để công phá nó).

Đây chính là ghi chép liên quan.

Trong đó, "Thứ thị" cùng với "Hồ trác thị" mà Ngô Lương từng đề cập khi gặp "hồ hoặc" ở Lương Châu trước đây, đều là các bộ phận chức năng được thành lập thời Tây Chu. "Hồ trác thị" chuyên phụ trách thanh trừ thủy trùng, còn "Thứ thị" thì chuyên phụ trách thanh trừ độc cổ.

Hơn nữa, câu nói này còn tình cờ nêu ra một cách súc tích phương pháp trừ cổ trùng – Gia thảo.

Loài thực vật này ở hậu thế có tên khoa học là Thoa hà, còn gọi là Phúc trư.

Đáng tiếc Ngô Lương lại không biết loại thực vật này cụ thể trông như thế nào, có lẽ đa số mọi người cũng chưa chắc đã biết, muốn tìm và nhận diện ra nó e rằng có độ khó nhất định.

Nhưng rất nhanh Ngô Lương đã nghĩ ra cách.

Loại thực vật này kỳ thực cũng là một loại thảo dược, có thể thử đến tiệm thuốc hỏi thăm trước, thật sự không được thì năm nay còn có Hoa Đà và Trương Trọng Cảnh hai vị thần y, người khác không nhận ra loại thực vật này, nhưng họ chắc chắn không thể không biết.

Đương nhiên.

Nếu Nghiêm Lục không hạ cổ cho y và Điển Vi, hoặc là có thể ép Nghiêm Lục tự tay giải cổ cho họ, đó đương nhiên là kết quả tốt nhất, có thể tiết kiệm không ít công sức.

Hiện tại điều duy nhất đáng mừng là.

Y và Điển Vi trong lòng Nghiêm Lục đã không còn trọng lượng, ít nhất sẽ không vượt quá Tả Từ, vậy thì Nghiêm Lục dù có hạ cổ cho hai người họ, nhiều nhất cũng chỉ là loại cổ có cùng mức độ. "..." Nghe lời Nghiêm Lục nói, các binh sĩ đã im như tờ.

Tình thế hiển nhiên đã xoay chuyển, không ai có thể chống lại nỗi đau của cổ độc, tự nhiên cũng không ai dám cãi lời Nghiêm Lục. "Vì sao không ai đáp lời, chẳng lẽ còn có kẻ muốn uống phạt tửu?" Nghiêm Lục thản nhiên cười, giơ chuông đồng trong tay lên ra vẻ lại muốn lắc. "Tiểu nhân từ nay nguyện nghe Nghiêm công sai khiến, tuyệt không hai lòng!" Lời vừa dứt, vậy mà chính tên lính cao gầy dẫn đầu làm phản trước đó lại quỳ xuống đầu tiên, giọng y còn vang hơn trước rất nhiều, chỉ là khi quỳ xuống lại chỉ có thể dùng khuỷu tay chống lên bè tre.

Bởi vì tay y đã máu thịt lẫn lộn, nỗi đau từ việc móng tay bị cào rụng lúc này mới ập đến, khiến đôi tay y không ngừng run rẩy, không dám chạm vào bất cứ đâu. "Nguyện nghe Nghiêm công sai khiến!" Thấy người này biểu lộ thái độ như vậy, các binh sĩ cũng vội vàng quỳ lạy Nghiêm Lục.

Kết quả thấy mọi người quy phục, Nghiêm Lục lại cười lạnh một tiếng, nhìn tên lính cao gầy kia không tỏ ý kiến mà nói: "Các ngươi đã phục tùng ta, thì nên bày tỏ chút thành ý.

Vừa rồi Vương Bá trưởng dẫn đầu làm loạn phạm thượng, chiếu theo quân pháp các ngươi cho rằng nên xử trí thế nào mới hợp lý?" Vừa nghe lời này, tên lính cao gầy kia lập tức kinh hoảng thất thố, cũng không còn để ý đến nỗi đau trên tay, vội vàng dập đầu vang dội liên tục cầu xin tha thứ: "Nghiêm công thứ tội, tiểu nhân vừa rồi nhất thời hồ đồ, xin Nghiêm công cho tiểu nhân một con đường sống, tiểu

nhân từ nay nhất định ghi nhớ ân tình này, cam nguyện làm trâu làm ngựa cho Nghiêm công." Nhưng y đâu biết.

Kể từ lúc y vừa rồi hô một tiếng mà trăm người ứng ở trong đám binh sĩ này, y đã định sẵn là một kẻ chết rồi.

Đừng nói Nghiêm Lục không thể giữ y, ngay cả Ngô Lương thay vào cũng vậy, cũng không thể giữ y. ---------- "Cái này..." Các binh sĩ thì nhìn nhau, không dễ dàng động thủ với tên lính cao gầy kia, dù sao cảnh ngộ hiện tại của họ cũng gần như tương tự. "A a." Nghiêm Lục lại cười lạnh một tiếng, liếc nhìn tên lính cao gầy đang quỳ rạp trên một bè tre khác không ngừng cầu xin tha thứ, thản nhiên nói: "Kẻ nào lấy đầu người này, liền có thể thay thế y, từ nay trở thành thân tín của ta, sau này ở Tấn Dương Thành chiếm một chỗ đứng." Quả nhiên, Nghiêm Lục tuyệt đối không thể tha cho kẻ dẫn đầu làm loạn này, ngay cả sát kê cảnh hầu cũng không thể giữ y lại.

Và lời này vừa nói ra.

Đám binh sĩ cùng trên một bè tre với tên lính cao gầy kia lập tức có động tác.

Trong đó một tên lính đã nắm chặt đao trong tay, trên mặt mang theo chút áy náy nói với tên lính cao gầy kia: "Vương Bá trưởng, xin lỗi, đằng nào ngươi cũng chắc chắn không sống được, ta không giết ngươi cũng sẽ có người khác giết ngươi, mạng này của ngươi chi bằng cứ để ta hưởng lợi, sau này ta nhất định sẽ thường xuyên đến chăm sóc gia đình ngươi." "Vương Bá trưởng..." Vừa nghe lời này, mấy tên lính còn lại vậy mà cũng phản ứng kịp, nhao nhao cầm binh khí lên chỉ sợ chậm một bước bị người khác cướp công.

Còn đám binh sĩ trên các bè tre khác cũng có chút rục rịch, đáng tiếc họ bị ngăn cách bởi ám hà không như mấy tên lính này được "cận thủy lâu đài", chỉ có thể trơ mắt nhìn cơ hội "hàm ngư phiên thân" rơi

vào tay người khác.

Nhưng dù vậy, những bè tre này cũng nhao nhao tiếp cận bè tre của tên lính cao gầy, cố gắng tìm kiếm một số cơ hội. "Trần gia lão nhị!" Tên lính cao gầy kia thấy tình huống này, cuối cùng cũng không tiếp tục cầu xin Nghiêm Lục nữa, đứng dậy cầm binh khí nhìn về phía mấy tên lính đang lăm le nhìn mình như hổ đói: "Ngày thường ta đối đãi với ngươi không tệ, nếu không có ta, cả nhà ngươi e rằng đã sớm chết đói rồi, ngươi vì chút tư lợi này mà lại muốn đao binh tương hướng với ta sao?

Còn các ngươi mấy tên kia, các ngươi theo ta cũng đã một thời gian rồi, ta từng bạc đãi các ngươi ư?" "Vương Bá trưởng, ân tình của ngươi Trần lão nhị ta đều ghi nhớ trong lòng, nhưng giờ đây tính mạng của chúng ta đều đã bị người khác nắm trong tay, ta chỉ là muốn sống, muốn sống tốt hơn một chút, ta có gì sai?" Tên lính dẫn đầu ý định biện giải cho mình, vẻ áy náy trên mặt đã giảm đi nhiều, thậm chí còn có chút vẻ lý trực khí tráng. "..." Mấy tên lính còn lại thì không nói một lời, chỉ tiếp tục cùng nhau áp sát tên lính cao gầy kia.

Tên lính cao gầy kia trầm mặc một lát, cuối cùng quay đầu nhìn về phía Nghiêm Lục đang đứng xa đó lạnh lùng bàng quan, nghiến răng lớn tiếng quát: "Nghiêm Lục, ngươi lòng lang dạ sói, không được chết tử tế!" Tiếp đó y lại nhìn về phía mấy tên lính đang rục rịch kia, vậy mà lại lộ ra một nụ cười khinh miệt: "Các ngươi bị cổ trùng của y khống chế, trong mắt y e rằng ngay cả người cũng không được tính, còn mơ tưởng sau này có ngày tháng tốt đẹp ư?

A a a, các ngươi muốn giết ta, ta thiên không cho các ngươi toại nguyện!

Các ngươi nếu thật sự muốn lấy đầu ta, có gan thì theo ta mà đến!" Nói xong không đợi mấy tên lính kia hiểu rõ lời y rốt cuộc có ý

gì, y đã tung người một cái nhảy vào ám hà.

Lúc này bộ giáp trụ trên người y còn chưa cởi ra, vừa rơi xuống nước liền nhanh chóng chìm xuống, chỉ trong nháy mắt đã mất tăm, chỉ để lại một vùng nước sông không ngừng lay động. ...

Chuyện phát triển đến đây xem như tạm thời kết thúc một đoạn.

Dưới lệnh của Nghiêm Lục, những người còn lại tiếp tục chèo bè tre khám phá thượng nguồn ám hà.

Còn Ngô Lương tạm thời cũng không lệnh Điển Vi bạo khởi cướp thuyền, không phải là không có cơ hội và thực lực, mà là y muốn ổn định Nghiêm Lục, trước tiên tìm cách làm rõ y và Điển Vi có bị hạ cổ hay không.

Đồng thời còn có thể tiếp tục lợi dụng Nghiêm Lục và Tả Từ khám phá bí cảnh này, dù sao về bí cảnh này, họ nhất định biết một số chuyện mà Ngô Lương còn chưa biết.

Đương nhiên.

Những điều này đều không phải nguyên nhân chủ yếu khiến Ngô Lương tạm thời thay đổi kế hoạch.

Nguyên nhân chủ yếu là, Ngô Lương đã phát hiện ra một điểm yếu chí mạng của đám người này, chỉ cần có thể nắm được điểm yếu này, liền có thể nhẹ nhàng hóa giải nguy cơ, hoàn toàn không cần phải đối đầu trực diện với họ.

Điểm yếu chí mạng này chính là cổ trùng mà Nghiêm Lục đã hạ.

Thông qua những chuyện vừa xảy ra, Ngô Lương đã có thể đoán định thứ kích hoạt cổ trùng trong cơ thể Tả Từ và đám binh sĩ chính là chiếc chuông đồng kia.

Chương 579

Nghiêm Lục cũng chỉ có thể thông qua tiếng chuông để ra lệnh cho những cổ trùng đó, và hẳn là không thể căn cứ vào ý muốn của mình mà điều khiển riêng rẽ cổ trùng trong cơ thể một cá nhân nào đó.

Nếu không thì lúc đó không nên là tình huống Nghiêm Lục lắc chuông thì cổ trùng liền đồng loạt phát tác, rồi lại lắc chuông thì cổ trùng liền đồng loạt nằm im.

Và khi đối phó với tên lính cao gầy được gọi là "Vương Bá trưởng" kia, Nghiêm Lục cũng không nên lệnh cổ trùng đồng loạt nằm im xong, rồi lại dùng lời lẽ dụ dỗ các binh sĩ khác động thủ.

Nếu y có thể điều khiển riêng rẽ cổ trùng trong cơ thể một người, làm như vậy chẳng khác nào "cởi quần phóng rắm" (làm việc thừa thãi).

Cho nên...

Ngô Lương có lý do để tin rằng, chỉ cần có thể đoạt được chiếc chuông trong tay Nghiêm Lục, liền tương đương với việc nắm giữ vận mệnh của tất cả mọi người có mặt ở đây, trừ một mình Nghiêm Lục, bao gồm cả Tả Từ.

Điều này so với việc lệnh Điển Vi bạo khởi cướp thuyền, y và Điển Vi mạo hiểm thâm nhập vào bí cảnh tạm thời chưa biết gì này, đồng thời còn phải tránh né sự truy sát của Nghiêm Lục và những người khác, thì an toàn hơn rất nhiều, và còn có thể lợi dụng những người này đến mức tối đa.

Ngoài ra.

Trong tình huống có thể, Ngô Lương kỳ thực cũng chưa muốn dễ

dàng từ bỏ Tả Từ.

Dựa trên sự hiểu biết về lịch sử, Ngô Lương hiện tại vẫn kiên trì cho rằng Tả Từ mới là người giải mã bí mật của bí cảnh này, và là người tiếp cận gần nhất cơ duyên trong bí cảnh này.

Đây là một con sông y chưa từng vượt qua, "mò đá qua sông" (thăm dò trước khi hành động) bằng cách dựa vào Tả Từ này nghiễm nhiên là lựa chọn tốt nhất.

Còn về Trương Lương đã mất tích.

Thì đã không còn ai nhắc đến nữa, từ những lời nói của Nghiêm Lục có thể nghe ra, lúc này Nghiêm Lục đã đường hoàng thay thế, hoàn toàn coi mình là chủ nhân của Trương phủ, thậm chí là toàn bộ Tấn Dương Thành.

Điều này khiến người ta không khỏi nghi ngờ, với tư cách là nô bộc của Trương Lương, Nghiêm Lục có phải đã sớm có ý đồ khác, nếu không việc chuyển giao quyền lực sao có thể thuận lợi như vậy, dường như trước đó y đã diễn tập trong lòng rất nhiều lần.

Thậm chí Ngô Lương không khỏi nghi ngờ.

Nghiêm Lục đã có thể dụng tâm cơ như vậy, hạ cổ cho tất cả binh sĩ có mặt ở đây, vậy thì những binh sĩ bên ngoài có lẽ cũng không thể thoát khỏi, thậm chí ngay cả chủ nhân Trương Lương nói không chừng cũng đã sớm trúng chiêu, chỉ là Nghiêm Lục còn có mục đích khác chưa hoàn thành, cho nên trước đó vẫn giữ yên lặng mà thôi.

Rốt cuộc, kể từ khi vào Trương phủ.

Y cũng đã dò la bóng gió một số chuyện liên quan đến Nghiêm Lục, nhưng chưa từng nghe ai nhắc đến chuyện cổ thuật, tất cả mọi người đều chỉ cho rằng y chỉ là một nô tử bình thường chỉ biết trung thành.

Cho nên cổ thuật rất có khả năng là bí mật chỉ có một mình Nghiêm Lục biết...

Ngay khi đang suy nghĩ như vậy.

Đoàn thuyền bỗng nhiên giảm tốc độ, tên binh sĩ trên bè tre phía trước lớn tiếng truyền tin về phía sau.

Thì ra dòng chảy của ám hà đến đây đã bắt đầu trở nên chật hẹp và thấp, hẹp đến mức chỉ vừa đủ cho một bè tre chui qua theo chiều dọc, và cũng thấp đến mức mọi người đứng trên thuyền không thể không cúi người xuống, nếu không sẽ đụng đầu.

Nghe binh sĩ miêu tả.

Ngô Lương nhoài người ra ngoài nhìn về phía trước, quả nhiên đúng như lời tên lính kia nói, dòng sông phía trước đã biến thành một cái hang động tương đối chật hẹp hơn rất nhiều.

Mặc dù nước trong hang động thông với ám hà.

Nhưng không khó để thấy, với thể hình của con dị thú mà họ đã gặp trước đây, hiển nhiên là không có cách nào xuyên qua cái hang động này.

Tức là, khi tiến vào hang động, hẳn là không cần phải sợ con dị thú kia quay lại nữa.

Mà khi Ngô Lương và những người khác đến đây, đã sớm vượt quá một nén hương lộ trình, tức là những binh sĩ được phái đi dò xét thượng nguồn ban đầu căn bản không thể nào đến được đây.

Còn về việc họ và chiếc bè tre đó rốt cuộc đã gặp phải chuyện gì.

Đương nhiên cũng không tiện nói nữa.

Ngô Lương thì lại cảm thấy có lẽ họ cũng đã gặp phải con dị thú có thể bơi lội khắp nơi kia.

Như vậy mà nói, hành vi của con dị thú kia lại có chút giống như đang bảo vệ bí cảnh này, đặc biệt là bảo vệ thượng nguồn của con ám hà này, ra sức ngăn cản mọi kẻ xâm nhập từ bên ngoài. "Tiếp tục tiến." Nghe xong báo cáo của binh sĩ, Nghiêm Lục vẫy vẫy tay, khẽ quát một tiếng.

Thế là đoàn thuyền tiếp tục tiến lên.

Trước khi tiến vào hang động, mọi người đều đã cúi thấp người ngồi trên bè tre, như vậy cũng xem như là thuận lợi.

Cứ thế men theo hang động tiếp tục đi được khoảng mấy chục mét. "Hoa—" Mọi người lại một lần nữa nghe thấy tiếng nước.

Nhưng tiếng nước lần này không hề dữ dội, cũng không phải đột ngột xuất hiện, mà là từ nhẹ dần thành nặng không ngừng, hẳn là âm thanh của dòng nước chảy ở một nơi nào đó phía trước.

Còn họ lúc này đang ngược dòng mà đi lên.

Cũng không cần lo lắng phía trước sẽ đột nhiên xuất hiện một thác nước có địa thế dốc đứng, nhiều nhất chỉ có thể là dốc lên, điều này đối với họ thì không có uy hiếp quá lớn. "Tả tiên sư, ngươi thấy thế nào?" Ngô Lương bỗng nhiên lại nghe Nghiêm Lục hỏi Tả Từ.

Lúc này sáu chiếc bè tre lần lượt di chuyển trong cái hang động chật hẹp này, đuôi bè gần như đã nối liền với nhau, mà bè của Tả Từ lại ở ngay phía trước Nghiêm Lục, họ đã hoàn toàn có thể nói chuyện trực diện. "Khó nói." Tả Từ lắc lắc đầu, nói, "Tuy nhiên ta có thể rõ ràng cảm nhận được âm khí ở đây nhẹ đi một chút, điều này cho thấy chúng ta có lẽ đã tiến vào vị trí trung tâm trận, hoặc có lẽ xuyên qua hang động này liền có thể thấy được thứ ngươi cảm thấy hứng thú." Hai người nói chuyện vẫn mơ hồ như vậy.

Ngô Lương không nghe ra thêm nhiều tin tức liên quan đến bí cảnh

này, nhưng Tả Từ vừa nhắc đến, y quả thật cảm thấy cảm giác âm lãnh ở nơi này đã giảm đi rất nhiều.

Nhìn lại những binh sĩ từng xuống nước trước đó, lúc này họ cũng không còn ôm đuốc run rẩy nữa.

Điều này đủ để chứng minh lời Tả Từ nói là sự thật, chứ không phải chỉ là cảm nhận của cá nhân. "Mọi người nghe đây, sau khi xuyên qua hang động này, bất luận nhìn thấy bất kỳ sự vật nào, không có lệnh của ta bất kỳ ai cũng không được khinh cử vọng động, kẻ nào trái lệnh chết!" Nghiêm Lục dường như đã biết bên trong rốt cuộc có gì, lập tức lớn tiếng hạ lệnh. "Nặc!" Các binh sĩ vội vàng ứng tiếng. "Hai ngươi cũng vậy, dù là Tả tiên sư triệu các ngươi đến, mọi hành động của các ngươi đều phải nghe theo sự sắp xếp của Tả tiên sư, nếu dám đi lung tung, đừng trách ta không nể tình." Nghiêm Lục lại nhấn mạnh đến hai người Ngô Lương và Điển Vi. "Nặc." Ngô Lương cũng cúi đầu thuận theo ứng đáp. ...

Sau một chén trà công phu, hang động cuối cùng cũng đi đến điểm tận cùng.

Tiếp đó, tầm nhìn của mọi người chợt lóe, mọi thứ trước mắt vậy mà khoáng đạt sáng sủa hẳn lên, thậm chí có chút chói mắt.

Chỉ vì bên trong này đèn đuốc sáng trưng, so với dòng sông tối tăm trước đó họ chỉ có thể dựa vào đuốc để chiếu sáng, quả thật là hai thế giới, mắt họ nhất thời không thể thích ứng với sự sáng rõ này.

Chờ khi họ nhìn rõ hơn mới phát hiện.

Ánh sáng bên trong này vậy mà lại đến từ rất nhiều ngọn đèn dầu bề ngoài trông không có gì đặc biệt, hoặc được treo lơ lửng trên vòm đá, hoặc được đặt trên vách tường, ở khắp mọi nơi. "Cẩn thận, ở đây e rằng có người?!" Thấy tình huống này, mọi người lập tức căng thẳng, nhao nhao nắm chặt binh khí trong tay cẩn thận phòng bị.

Một bí cảnh như vậy căn bản không thể có người ngoài tiến vào, nhưng những ngọn đèn dầu này lại cần người thắp sáng, điều này nghiễm nhiên khiến mọi người nảy sinh nghi ngờ về bí cảnh này, lo lắng có thể gặp phải cuộc tập kích của kẻ địch chưa từng nghĩ tới.

Tuy nhiên Nghiêm Lục lại không hề có biểu hiện kinh ngạc, mà là cực kỳ bình tĩnh hạ lệnh cho mọi người: "Không cần hoảng loạn, trước hết cứ đưa bè tre vào sát bờ rồi tính." "Thế nhưng Nghiêm công, nơi đây e rằng không đơn giản đâu, dễ dàng vào sát bờ có phải hơi..." Có người vẫn còn chút do dự, nhịn không được khuyên nhủ. "Cứ làm theo là được." Có lẽ là để mọi người yên tâm hơn một chút, Nghiêm Lục lúc này cuối cùng cũng tiết lộ một chút tin tức cho mọi người, "Dầu đèn mà những ngọn đèn dầu này sử dụng chính là 'Tuyền tiên cao', 'Tuyền tiên cao' có thể cháy vạn năm không tắt, dùng nó làm nhiên liệu chế tác đèn dầu, chính là Trường Minh Đăng vĩnh cửu không tắt." "Tuyền tiên cao?" Các binh sĩ hiển nhiên chưa từng nghe nói đến thứ này, từng người đều lộ vẻ nghi hoặc.

Ngô Lương cũng phải phản ứng một chút mới hiểu Nghiêm Lục nói rốt cuộc là thứ gì, đây kỳ thực chính là một loại Trường Minh Đăng được nhắc đến trong các câu chuyện đạo mộ hậu thế, gọi là "Giao nhân đăng", truyền thuyết trong lăng Tần Thủy Hoàng đã dùng loại Trường Minh Đăng này.

Còn "Tuyền tiên" chính là "Giao nhân" mà người đời sau vẫn nói.

Cái tên này cũng đã trải qua sự diễn hóa của lịch sử.

Trong các cổ tịch thời Tiên Tần, ví dụ như 《Sơn Hải Kinh》 đã sử dụng xưng hô "Tuyền tiên" này.

Sau này đến các cổ tịch sau thời Tấn triều, mới bắt đầu có những cách nói phổ biến hơn như "Tuyền khách" và "Giao nhân".

Do đó hiện tại Nghiêm Lục nói "Giao nhân" thành "Tuyền tiên" thì

không có vấn đề gì, chỉ là đối với người bình thường mà nói, cách nói này có phần khó hiểu và xa lạ mà thôi. "Vậy những ngọn đèn dầu này chẳng phải là trân bảo khó gặp sao?" Một tên lính phản ứng đầu tiên, rồi sau đó liền reo lên với vẻ mặt kinh hỉ. "Đừng quên lời ta nói, không có lệnh của ta bất kỳ ai cũng không được tùy tiện chạm vào một cọng cỏ hay một cành cây ở đây, nếu không đừng trách ta vô tình!" Nghiêm Lục lại một lần nữa trầm giọng cảnh cáo, thấy không ai nói gì nữa, mới lại hạ lệnh: "Vào sát bờ." "Nặc." Các binh sĩ vội vàng làm theo.

Còn Ngô Lương thì đã bắt đầu quan sát nguồn gốc của con ám hà này.

Đó là một bệ đá đối diện với con ám hà này, bệ đá hiển nhiên là do nhân công xây dựng, ngoài việc sử dụng gạch đá vuông vắn chất đống, ba cửa thoát nước còn được điêu khắc thành hình dáng đầu rồng.

Mặc dù ba đầu rồng này trông không tinh xảo lắm, nhưng lại mang đến cho người ta một cảm giác vô cùng uy nghiêm.

Tiếng nước họ vừa nghe thấy trong hang động, chính là từ ba cửa thoát nước này mà ra.

Ngoài ra.

Trên bệ đá phía trên cửa thoát nước này, còn đặt ngay ngắn một chiếc trống lớn cỡ cối xay.

Đó là một cái trống gỗ lớn.

Mặt trống vẫn còn rất nguyên vẹn, ít nhất nhìn bề ngoài không hề có chút hư hại nào, chỉ là không biết có chịu nổi va đập hay không.

So với mặt trống này, cái giá đỡ trống lại có tạo hình hoa lệ hơn nhiều, nhìn từ xa qua có lẽ là mấy con thần long quấn quýt vào nhau,

tạo hình đầu rồng khá giống với mấy cái vòi phun nước bên dưới đài đá.

"Dục Gián Chi Cổ?" Kết hợp với "Phỉ Báng Chi Mộc" đã thấy trước đó, Ngô Lương thầm đoán trong lòng.

"Nghiêu có Dục Gián Chi Cổ, Thuấn có Phỉ Báng Chi Mộc." Bất kỳ ai quen thuộc lịch sử đều nên biết câu này, và các hoàng đế đời sau cũng đều lợi dụng "Dục Gián Chi Cổ" và "Phỉ Báng Chi Mộc" để tô điểm thái bình, biểu thị nguyện ý hư tâm nạp gián.

"Hoa Biểu" thì không cần nhắc lại nữa.

"Minh Oan Chi Cổ" ở trước cửa nha môn các đời sau chính là vật diễn hóa từ "Dục Gián Chi Cổ".

Chương 580

Và cùng với "Dục Gián Chi Cổ" dần dần diễn hóa thành "Minh Oan Chi Cổ", công dụng ban đầu của nó cũng dần thay đổi, chỉ từ cái tên đã có thể nhìn ra, ban đầu cái trống này dùng để "khuyến gián", sau này đã biến thành "kêu oan", chỉ nghe tên thôi cũng biết người đánh trống có bao nhiêu bất đắc dĩ.

Hơn nữa, không biết từ lúc nào, triều đình còn ban bố một pháp lệnh hoang đường như vậy: Phàm là người gõ "Minh Oan Chi Cổ" thì trước tiên phải chịu một trận đòn, như vậy mới có thể chứng minh lời nói không hư, án kiện mới được thụ lý.

Mà pháp lệnh này lại kéo dài cho đến tận cuối thời Thanh...

Từ đó có thể thấy giai cấp thống trị rốt cuộc hư ngụy đến mức nào, ta nghĩ rằng, bày ra một cái trống như vậy để biểu thị nguyện ý vì bách tính thân oan, nhưng lại yêu cầu người kêu oan trước tiên phải chịu một trận đòn để chứng minh thành ý, cái này quả thực là 'vừa muốn được tiếng vừa muốn được lợi', cùng với 'hòm thư góp ý' treo cao kia thực sự có một sự tương đồng kỳ diệu, khiến người ta không thể không bội phục trí tuệ vô cùng của giai cấp thống trị.

Vì vậy, Ngô Lương ta cảm thấy cái "Minh Oan Chi Cổ" này chi bằng trực tiếp gọi là "Khuyên Lui Chi Cổ" thì hơn, mọi người trực tiếp một chút không được sao, hà tất phải đoán tới đoán lui cố chấp với thể diện?

Đương nhiên, Ngô Lương càng không thể đặt "Minh Oan Chi Cổ" ngang bằng với "Dục Gián Chi Cổ", thậm chí về mặt tình cảm cũng không muốn thừa nhận "Minh Oan Chi Cổ" là vật diễn hóa từ "Dục Gián Chi Cổ", bởi vì nó căn bản không xứng.

Nhưng tất cả những điều này đều là chuyện ngoài lề.

Ngô Lương đoán vật này chính là "Dục Gián Chi Cổ" chủ yếu vẫn là vì tượng rồng thần hình được điêu khắc trên giá trống.

Trước đó đã nhắc đến, liên quan đến Nghiêu Đế chính là Long Tử kết hợp với thần long mà sinh ra, vì vậy Nghiêu Đế chính là truyền nhân của rồng, sau này mấy nghìn năm, rồng vẫn luôn là một đồ đằng an lạc, cho dù đến đời sau cũng chưa từng thay đổi.

Và dựa trên ý nghĩa đặc biệt của đồ đằng rồng, thêm vào đó bí cảnh này chỉ có thể được xây dựng trước thời Hán mà Ngô Lương đang ở, vì vậy mặt trống này chỉ có thể là "Dục Gián Chi Cổ".

"Đi thôi, nhanh lên!" Đúng lúc Ngô Lương đang quan sát hoàn cảnh nơi đây, phía sau truyền đến tiếng thúc giục mất kiên nhẫn của một binh sĩ.

Bè tre đã cập bờ, không ít binh sĩ đã lên trước bờ sông rải đầy đá cuội, Ngô Lương là người hành động khá chậm, còn chắn đường binh sĩ kia, cũng khó trách hắn thúc giục.

"Ha, xin lỗi, xin lỗi." Ngô Lương cười hì hì, vừa nói vừa nhanh chóng nhảy lên bờ.

Lúc này Điển Vi đã lên bờ trước một bước, đứng cạnh nghênh tiếp Ngô Lương, thấy y lên liền lập tức đứng cùng y.

Và trong quá trình này, Nghiêm Lục hơi nheo mắt nhìn về phía này một cái, nhưng cũng không ra lệnh cho binh sĩ tách hai người ra, không biết là không xem hai người họ ra gì, hay trong lòng có suy nghĩ khác.

Ngô Lương tiếp tục quan sát tình hình nơi đây.

Nơi đây hẳn là một cái hang động ngầm khổng lồ, diện tích cỡ một rưỡi sân bóng đá, trên dưới trái phải đều là vách đá không quá bằng phẳng nhưng cũng cực kỳ khó leo trèo.

Mà một hang động ngầm quy mô lớn như vậy, ở giữa không có bất kỳ vật chống đỡ nào, lại vẫn có thể giữ được trạng thái ổn định như vậy, trải qua nhiều năm không xuất hiện bất kỳ dấu hiệu sụp đổ nào, cũng là một kỳ quan.

Cần biết rằng dù ở đời sau, những mỏ khoáng sản có thiết bị tinh xảo, kỹ thuật thành thục, dù không có quy mô như vậy, cũng không có cách nào đảm bảo sẽ không sụp đổ.

Tỉnh của Ngô Lương ở đời sau là một tỉnh khai khoáng nổi tiếng toàn quốc, trước đây thỉnh thoảng sẽ xuất hiện tình huống đường phố hoặc nhà cửa trong thành phố tự nhiên sụp đổ.

Đây chính là do các mỏ khoáng phía dưới sụp đổ gây ra.

Sau này quốc gia đã tiến hành cải tạo tương ứng cho nhiều thành phố, quy hoạch hướng đi của mỏ khoáng, và quy định một số nơi là khu vực khai thác trống, cấm xây dựng nhà cửa và cơ sở hạ tầng, thêm vào đó các mỏ khoáng cũng áp dụng kỹ thuật khai thác 'đào trước lấp sau', tình hình mới được cải thiện.

Cũng vì nhận thức như vậy, Ngô Lương mới cho rằng một hang động ngầm quy mô như vậy mà không có bất kỳ vật chống đỡ nào lại vẫn ổn định như thế, quả thực là một kỳ quan hiếm thấy.

Về nguyên lý, Ngô Lương tạm thời vẫn chưa nhìn ra, nhưng tự nhiên vốn dĩ tồn tại nhiều kỳ quan không hợp lẽ thường, và những kỳ quan này sau khi nghiên cứu và khám phá kỹ lưỡng, cuối cùng đều sẽ phát hiện, sự hình thành của chúng thực ra là hợp lý, chỉ là quá trùng hợp mà thôi.

Huống hồ Chân Mật trước đó còn nhắc nhở, nơi đây rất có thể đã được người ta bố trí một tòa đại trận kinh thiên, vì vậy cũng chưa chắc đã không có tình huống khoa học không thể giải thích hợp lý.

Thế là tạm thời gác vấn đề này sang một bên.

Ngô Lương tiếp tục quan sát tình hình của hang động ngầm khổng lồ này, rất nhanh y lại phát hiện ở bốn góc của hang động ngầm này có bốn đài đá được xây dựng dựa vào vách đá.

Ngô Lương tạm thời không thể phân biệt phương hướng.

Nhưng theo truyền thống và văn hóa của Thiên triều, bốn đài đá này hẳn là chiếm giữ bốn phương Đông, Nam, Tây, Bắc, chắc chắn không thể xây dựng lung tung.

Và trên bốn đài đá này, Ngô Lương dường như nhìn thấy bốn bóng người đang quỳ rạp trên mặt đất.

Khoảng cách hơi xa, Ngô Lương không thể nhìn rõ ràng, cũng không biết bốn bóng người này rốt cuộc là tượng đá hay tượng gỗ, hay là thứ gì khác.

Và ở chính giữa hang động ngầm này, tức là sau cái 'Dục Gián Chi Cổ' lúc đầu thấy đặt trên miệng vòi phun nước, Ngô Lương nhìn thấy một quảng trường bằng phẳng.

Chính phía bắc quảng trường, là một ngôi nhà đá cô độc.

Nhà đá không nhỏ nhưng cũng không lớn, ước chừng khoảng năm mươi mét vuông, trên quảng trường rộng lớn này trông cực kỳ không hài hòa.

Ngoài ra, lại trống không một vật...

"Chính là nơi này..." Nghiêm Lục lại tỏ ra cực kỳ hưng phấn, thần thái sáng láng nhìn chằm chằm vào ngôi nhà đá đó.

Không biết từ lúc nào, trong tay hắn đã có thêm một mảnh giáp rùa trông đã có rất nhiều năm, dường như đang cầm mảnh giáp rùa đó so sánh với tình hình nơi đây.

Ngô Lương chú ý đến tình huống này, cũng mơ hồ có thể nhìn ra trên mảnh giáp rùa trong tay Nghiêm Lục có khắc một số văn tự.

Chỉ là cụ thể khắc gì thì còn khó nói.

Và y cũng không thể chủ động tiến đến đòi Nghiêm Lục xem mảnh giáp rùa, dù sao bây giờ y và Điển Vi là tù nhân của Nghiêm Lục, nếu xem thứ mà Nghiêm Lục không muốn người khác thấy, rất có thể sẽ sớm rước họa vào thân cho y và Điển Vi.

Đúng lúc y đang tò mò trong lòng, lại thấy Tả Từ đã chủ động đi đến bên cạnh Nghiêm Lục, nhưng lại không nhìn mảnh giáp rùa kia, mà khá nghiêm túc nói: "Nghiêm công, nơi đây e rằng không nên ở lâu." "Tả tiên sư nói vậy là sao?" Nghiêm Lục lập tức cực kỳ cẩn thận cất mảnh giáp rùa vào lòng, lúc này mới ngẩng đầu nhìn Tả Từ hỏi.

"Nơi đây Đông Nam Tây Bắc đều có một tế đài, trên đài đều có một người quỳ...

Ta tuy tài sơ học thiển không nhìn ra được huyền cơ trong đó, nhưng cũng không khó suy đoán nơi đây hẳn là bố trí một trận pháp." Tả Từ tiếp tục thành tâm nói, "Nghiêm công hãy hồi tưởng lại, trước đó bí cảnh ngầm này khắp nơi đều toát ra hàn khí nghiêm trọng mà người thường khó chống đỡ, nhưng sau khi tiến vào đây, âm hàn chi khí liền giảm đi rất nhiều, nay chúng ta lại lên bờ, âm hàn chi khí này càng trở nên vi bất khả sát, tình huống như vậy bản thân đã có chút kỳ quái, e rằng chính là bằng chứng trận pháp này vẫn đang phát huy công hiệu." "À à, chuyện này thì không phải ngươi nên lo lắng đâu." Nghe lời Tả Từ nói, Nghiêm Lục lại vô vị cười lên, "Ta cũng không sợ nói cho ngươi biết, bốn tế đài mà ngươi nói thực ra không phải tế đài, mà những người quỳ trên đài cũng không phải là Vu sư gì, họ chính là 'Tứ Nhạc' phụ tá Nghiêu Đế phân quản thiên hạ vào thời

thượng cổ, vì vậy suy đoán của ngươi e rằng không thành lập." Khi Tả Từ nói chuyện với Nghiêm Lục không hề cố ý hạ giọng.

Mà Nghiêm Lục bây giờ khi nói những lời này với Tả Từ, cũng không cố ý thu liễm, dường như không quan tâm những người có mặt nghe được, vì vậy Ngô Lương và rất nhiều binh sĩ xung quanh cũng đều nghe rõ mồn một.

"....." Những binh sĩ đó sau khi nghe những lời này, đa số đều lộ ra vẻ tò mò nhưng lại mơ hồ, cũng khó trách Nghiêm Lục không để tâm, thời đại này văn hóa sĩ tộc độc quyền tri thức, những người đi lính cơ bản đều không phải là sĩ tộc, tự nhiên cũng không có học thức gì, căn bản không thể hiểu Nghiêm Lục rốt cuộc đang nói gì.

Nhưng Ngô Lương không phải là binh sĩ bình thường.

Những điểm kiến thức trong lời Nghiêm Lục nói đối với y căn bản không phải vấn đề, đặc biệt là hai chữ "Tứ Nhạc", càng khiến y như sấm bên tai.

Cái gọi là "Tứ Nhạc", nói chính là bốn người.

Họ lần lượt là Hi Trọng, Hi Thúc, Hòa Trọng, Hòa Thúc, là đại thần phong cương phân quản một phương của triều Đường thời thượng cổ, càng là quyền thần có thể định đoạt đại sự thiên hạ, thậm chí ngay cả vấn đề thiên hạ sẽ giao vào tay ai, Nghiêu Đế cũng phải nghe theo ý kiến của họ.

Việc này sử sách đã có ghi chép.

Khi Nghiêu Đế tuổi già, từng hỏi "Tứ Nhạc" về việc người kế vị, "Tứ Nhạc hàm tiến Ngu Thuấn." Thế là Thuấn Đế nhận được thiện nhượng của Nghiêu Đế, thành lập Thượng Cổ Ngu triều.

Sau này Thuấn Đế già yếu lại hỏi "Tứ Nhạc", "Tứ Nhạc giai viết Bá Vũ." Thế là Đại Vũ thuận lợi nhận được thiện nhượng của Thuấn

Đế, thành lập Hạ triều.

Từ đó có thể thấy, "Tứ Nhạc" không chỉ đơn giản là đại thần phong cương, mà còn là tổ chức chính trị quan trọng nhất thời Đường Ngu, quyền lực thậm chí còn trên cả Nghiêu Đế và Thuấn Đế.

Và sau Đại Vũ, con trai của Đại Vũ là Hạ Khải phát động chính biến, đoạt lấy quyền lực từ Bá Ích, người kế vị do "Tứ Nhạc" chỉ định, sau khi thuận lợi hoàn thành sự chuyển biến từ "công thiên hạ" (thiên hạ là của chung) sang "gia thiên hạ" (thiên hạ là của riêng một dòng họ), tổ chức "Tứ Nhạc" liền không còn ghi chép nữa, coi như triệt để biến mất trong dòng chảy lịch sử.

Có thể nói "Tứ Nhạc" ít nhất đã kéo dài ba thời đại: Thượng Cổ Đường triều, Thượng Cổ Ngu triều, và sơ kỳ Hạ triều.

Nếu những người "Tứ Nhạc" không phải là vĩnh sinh bất tử, rất có thể trong quá trình này đã nhiều lần thay đổi nhân sự, nhưng nếu nói bốn người quỳ trên bốn đài đá kia chính là "Tứ Nhạc", thì điều này e rằng hơi khó tin, dù sao "Tứ Nhạc" không phải ai muốn động là động được, Nghiêu Đế và Thuấn Đế đều phải nghe theo họ.

Đương nhiên, nếu "Tứ Nhạc" trong miệng Nghiêm Lục chỉ là một danh xưng chung, mà bốn bóng người quỳ trên đài cũng không phải người thật, hoặc chỉ là người thế thân tìm đâu đó đến, thì cũng không phải là không có khả năng.

Tuy nhiên, Ngô Lương tin rằng cách nói của Nghiêm Lục không phải là bịa đặt.

Hắn nhất định nắm giữ thông tin mật mà người ngoài không biết, biết đâu những thông tin này được ghi chép trên mảnh giáp rùa mà hắn vừa cất vào lòng, cũng có thể không chỉ có một mảnh giáp rùa, dù sao trước khi Ngô Lương tiến vào đây, phần phía trước của bí cảnh này đã bị Nghiêm Lục và Trương Lương dọn sạch rồi, ai cũng không biết

bọn họ rốt cuộc tìm được gì, và tìm được bao nhiêu.

Mảnh giáp rùa đó có lẽ chính là được tìm thấy ở đây, và Nghiêm Lục lúc này chỉ mang theo mảnh có liên quan mật thiết nhất đến chuyến đi này mà thôi.

Nghĩ đến đây, Ngô Lương càng ngày càng cảm thấy hứng thú với mảnh giáp rùa đó, đồng thời cũng càng cảm thấy hứng thú với những thứ mà Trương Lương và Nghiêm Lục đã dọn sạch trước đó, đó rất có thể đều là những văn hiến quan trọng chứng minh và ghi chép lịch sử cũng như bối cảnh liên quan đến bí cảnh này, có tác dụng cực kỳ quan trọng đối với khảo cổ học đời sau, biết đâu có thể lấp đầy một số khoảng trống.

Sau khi chất vấn Tả Từ, Nghiêm Lục cũng không nói thêm lời thừa.

Sắp xếp đơn giản một chút, liền chọn ra mười sáu người trong số binh sĩ tùy hành chia thành bốn tiểu đội, ra lệnh cho họ lần lượt đi đến bốn đài đá phân bố ở bốn phương hướng khác nhau để phá hoại "trận cước".

Ngô Lương thực ra rất muốn đi cùng những binh sĩ này, ít nhất có thể tra xét kỹ lưỡng trước khi họ phá hủy bốn thi thể kia, xem trên người họ có vật phẩm nào có thể chứng minh thân phận hay không.

Đồng thời cũng có thể tiện thể tìm kiếm manh mối trên những đài đá đó có thể chứng minh bối cảnh lịch sử của bí cảnh này hay không.

Càng đi sâu, Ngô Lương càng tò mò về thân phận của người xây dựng hoặc chủ nhân của bí cảnh này.

Một bí cảnh quy mô như vậy cần tiêu hao tài lực và nhân lực khổng lồ đến mức nào thì không cần nói nhiều, nếu không phải một nhân vật lớn có tiếng trong lịch sử thì căn bản không thể có được thực

lực như vậy.

Thêm vào đó, nơi này còn đầy rẫy Trường Minh Đăng sử dụng 'Tuyền Tiên Cao' làm nhiên liệu, đây lại càng là báu vật khó có thể tìm được, trong lịch sử có nhiều hoàng đế như vậy, có ghi chép cũng chỉ có một Tần Thủy Hoàng từng dùng trong lăng mộ của mình, chi tiết này không nghi ngờ gì đã nâng cao thêm thân phận của chủ nhân bí cảnh này.

Vì vậy Ngô Lương có lý do để tin rằng, chủ nhân của bí cảnh này không chỉ đơn giản là một nhân vật lịch sử có tiếng, mà rất có thể trong số những danh nhân lịch sử khiến hậu thế như sấm bên tai, vẫn là một nhân vật siêu quần bạt tụy.

Tuy nhiên, y suy nghĩ trước sau, cuối cùng vẫn không đưa ra yêu cầu này với Nghiêm Lục.

Hiện tại y trong đám người này, chỉ là một "tiểu trong suốt" không ai quan tâm, điều này đối với y tự nhiên cũng là một sự bảo vệ, nếu lúc này mà mạo hiểm tiến lên tự cáo phấn dũng, khẳng định sẽ lập tức gây ra sự chú ý và cảnh giác của Nghiêm Lục, chất vấn Ngô Lương rốt cuộc có mục đích gì.

Đến lúc đó Nghiêm Lục có lẽ không những sẽ không đồng ý yêu cầu của Ngô Lương, mà còn tự mình ra lệnh cho người canh giữ y và Điển Vi nghiêm ngặt hơn, vậy thì được không bù mất.

Chi bằng tạm thời nhẫn nhịn, tìm thời cơ thích hợp, chờ khi có thể nắm bắt cục diện rồi hãy nói.

Huống hồ tiếp theo nhất định còn phải tiếp tục đi sâu vào, Ngô Lương nhất định còn có thể nhìn thấy nhiều thứ hơn, Nghiêm Lục cũng nhất định còn phải dần dần tiết lộ một số thông tin, trên cơ sở này, chỉ cần thông tin có được đủ tính đại diện, Ngô Lương vẫn có thể phân tích ra thân phận của người xây dựng hoặc chủ nhân của bí

cảnh này.

Không lâu sau, mười sáu binh sĩ toàn thân vũ trang này đã chia nhau đi đến bốn đài đá đó.

Đài đá gần nhất cách bọn họ khoảng năm sáu mươi mét, đài đá xa nhất cách bọn họ khoảng hai ba trăm mét.

Những đài đá này cũng không cao lắm, ước chừng cách mặt đất năm sáu mét.

Và ở một bên của đài đá, còn xây dựng một con đường đá dốc hẹp chỉ đủ cho hai người đi song song, chỉ cần những binh sĩ này có thể đi đến đó, việc lên đài đá cũng không phải chuyện khó.

"Nghiêm công." Nhìn bóng lưng những binh sĩ dần đi xa, trên mặt Tả Từ lại đầy vẻ lo lắng, cuối cùng vẫn không nhịn được khuyên Nghiêm Lục, "Ta vẫn cho rằng việc này không ổn, trận pháp nếu có bố trí trận cước, thông thường sẽ không bố trí ở nơi rõ ràng như vậy, cho dù thật sự phải bố trí ở nơi rõ ràng như vậy, e rằng cũng sẽ thiết lập một số cấm chế để bảo vệ, nếu có người ngoài tiếp cận trận cước, không những e rằng có nguy hiểm đến tính mạng, mà còn có thể kích hoạt sát thế tiềm ẩn trong trận pháp, như vậy, nơi đây sẽ biến thành một hung trận đầy rẫy sát cơ, tái nhập kỳ trung chắc chắn cửu tử nhất sinh." "Ngươi nói nghe có vẻ đúng, nhưng ngươi hẳn là mong ta chết ở đây đúng không, sao lại tốt bụng khuyên ta như vậy?" Nghiêm Lục nheo mắt nhìn Tả Từ.

"Nghiêm công hiểu lầm rồi, ta tuy chưa chắc có lòng tốt, nhưng cũng muốn xem thử nơi đây rốt cuộc có gì huyền diệu, nếu nơi đây biến thành một hung trận đầy rẫy sát cơ, ta e rằng sẽ rất khó có cơ hội tiến vào thăm dò nữa." Tả Từ chắp tay nói, "Huống hồ đến lúc đó, Nghiêm công chắc sẽ không dễ dàng mạo hiểm thân mình, khi cần thiết ta khẳng định sẽ bị Nghiêm công phái đi tiên phong, vì vậy ta

khuyên Nghiêm công cũng là vì nghĩ cho chính mình." "Ngươi quả thực thẳng thắn." Nghiêm Lục cười lên, nhưng lại nói, "Nhưng ngươi đã nói nơi đây có thể có một đại trận chưa biết, nếu không phá hủy trận cước, ta càng không dám mạo hiểm tiến vào, ngươi nói xem vậy nên làm thế nào đây?" Nghiêm Lục tuy nói hơi mơ hồ, nhưng thực ra ý tứ đã không thể rõ ràng hơn.

Hắn cũng là một người cực kỳ cẩn thận, thà đối mặt với một hung trận đầy rẫy sát cơ mà mình biết rõ, cũng không muốn mạo hiểm tiến vào một mê trận mà mình chẳng biết gì, dù sao cho dù là hung trận, giống như Tả Từ vừa nói, sẽ có người thay hắn tiên phong.

Chương 581

Như vậy rõ ràng càng phù hợp với lợi ích của Nghiêm Lục.

"Nghiêm công anh minh....." Tả Từ nhất thời lại không còn lời nào để nói, lặng lẽ lùi sang một bên.

Ngô Lương nghe cuộc đối thoại của hai người, cũng bắt đầu xem xét lại con người Nghiêm Lục, hắn không nghi ngờ gì là khó đối phó hơn tưởng tượng, căn bản không giống một nô tài chỉ biết phủ phục nghe lệnh.

Thậm chí Ngô Lương đã bắt đầu nghi ngờ mối quan hệ giữa Nghiêm Lục và Trương Lương.

Trương Lương tuy nhìn có vẻ không phải nhân vật bình thường, nhưng thật sự có thể điều khiển một người như Nghiêm Lục sao?

Trong lúc nói chuyện, một hàng bốn binh sĩ đã đến dưới đài đá gần nhất.

Tiếp đó bọn họ dừng lại một chút, liền xếp thành phương trận dọc theo con đường đá hẹp đó đi lên đài đá.

Hai binh sĩ đi đầu bước chân rất chậm.

Mặc dù trong tay cầm đoản binh, nhưng vẫn có thể thấy động tác của họ hơi cứng nhắc, không khó nhận ra trong lòng họ thực ra vẫn khá căng thẳng.

Mà hai binh sĩ đi sau cũng không hề thoải mái, lom khom cầm trường binh vẫn đang lảo đảo.

Cứ như vậy khoảng một chén trà thời gian, cuối cùng cũng lên đến đài đá.

Trong khoảng thời gian này không có bất kỳ chuyện bất ngờ nào xảy ra.

Tuy nhiên bốn binh sĩ đó lại không vì thế mà thở phào nhẹ nhõm, họ cẩn thận từng li từng tí tiến đến gần bóng người quỳ lạy trên mặt đất, rồi từng chút một di chuyển đến trước bóng người đó.

Một lát sau, ba binh sĩ vẫn đang cảnh giới, chỉ có một binh sĩ quay người lại, vẫy tay về phía Nghiêm Lục và những người khác, lớn tiếng hô: "Nghiêm công, đây là một cỗ nhân thi, giống hệt những 'hoạt tử nhân' mà chúng ta đã gặp trước đó, xin Nghiêm công chỉ thị!" "Hoạt tử nhân"?

Nghe đến từ này, Ngô Lương lập tức nhớ đến những vết máu tươi tương đối mới và dấu rìu chém kiếm bổ trên cột đá, cửa đá trong mấy đại điện phía trước.

Y tuy không tận mắt chứng kiến những chuyện xảy ra ở đó, nhưng liên hệ với việc Chân Mật định nghĩa thịt mà Trương Lương phân phát cho bách tính là "Thực Tâm Nhục", y đã nhanh chóng hình dung ra những cảnh tượng liên quan, và thi thể người quỳ lạy trên đài đá này, hẳn cũng là "Thực Tâm Nhục", chỉ có điều lại có thể là "Thực Tâm Nhục" biết cử động.

"Trước hết chém đầu, rồi lục soát vật phẩm tùy thân trên thi thể, sau đó mang về đây cho ta xem!" Nghiêm Lục hiển nhiên đã có kinh nghiệm trong phương diện này, không hề có vẻ kinh ngạc, mà lại vẻ mặt thản nhiên hô lớn với binh sĩ kia.

"Nặc...

A?" Binh sĩ đó chắp tay đáp một tiếng, vừa định quay người làm theo, nhưng không biết vì sao chưa kịp quay người thì đột nhiên lại phát ra một tiếng kêu kinh ngạc kỳ lạ.

Tiếp đó trên mặt hắn liền hiện lên vẻ thống khổ, cả người cũng theo đó co giật, theo hai tiếng ho khụ, trong miệng lập tức tràn ra một lượng lớn máu tươi đỏ thẫm, trong chốc lát đã nhuộm đỏ vạt áo trước ngực.

Dần dần, chậm rãi.

Binh sĩ này úp mặt ngã xuống.

Lúc này mọi người mới kinh hãi phát hiện, một binh sĩ khác không biết từ lúc nào đã đứng phía sau hắn.

Binh sĩ đó tay cầm binh khí đang nhỏ máu, trên mặt nở một nụ cười kỳ quái, không khó đoán ra vừa rồi chính là hắn đã tấn công lén từ phía sau binh sĩ vừa báo cáo tình hình với Nghiêm Lục.

Chỉ là vì sao hắn lại làm vậy, thì không ai có thể nói rõ.

Hai binh sĩ còn lại thì đứng yên không nói lời nào, trên mặt cũng lộ ra nụ cười kỳ quái, nhìn về phía Nghiêm Lục và những người khác, cảnh tượng này quỷ dị không nói nên lời.

"Hỗn trướng....." Nghiêm Lục hẳn là nghĩ rằng những binh sĩ này vì khoảng cách xa, tiếng chuông đồng nhỏ của hắn chưa chắc đã có thể đánh thức cổ trùng trong cơ thể họ, vì vậy lại nhân cơ hội này phản bội hắn, trên mặt hiện lên vẻ giận dữ.

Nhưng ngay sau đó, ba binh sĩ kia lại như bị trúng tà, đồng loạt động tác cứng nhắc đi đến mép đài đá.

Cuối cùng lại vẫn giữ nụ cười kỳ quái đó nhìn về phía Nghiêm Lục một cái, rồi không chút do dự nhảy xuống, 'rầm' một tiếng đập vào nền đá gồ ghề dưới đài đá.

Đài đá này cách mặt đất khoảng năm sáu mét.

Người bình thường nhảy xuống với tư thế bình thường cũng có

nguy cơ gãy xương, huống hồ ba binh sĩ kia đều chọn cách tiếp đất thống nhất là đầu chúc xuống, bọn họ căn bản là tự sát, hơn nữa là tự sát trong khi cười, đừng nói là kỳ dị đến mức nào.

Điều này hiển nhiên đã làm kinh hãi những người cách đó mấy chục mét nhìn thấy cảnh tượng này.

Khi tiếng 'rầm' gần như đồng thời phát ra từ ba binh sĩ đập xuống đất truyền vào tai, cho dù là Nghiêm Lục, Tả Từ, hay Ngô Lương, Điển Vi, cùng với những binh sĩ còn lại bên cạnh, hầu như tất cả mọi người đều không nhịn được giật mình, thậm chí có người cả người cũng run lên.

"....." Lúc này Nghiêm Lục triệt để im lặng.

Nhất thời hắn vẫn chưa hiểu rốt cuộc vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, sao lại xảy ra chuyện như vậy.

Mà những người có mặt cũng im lặng như tờ, giây phút này mọi người mới thực sự cảm nhận được sự quỷ dị của bí cảnh này, đồng thời họ cũng cảm thấy may mắn, may mắn là vừa rồi người được Nghiêm Lục phái đi chấp hành việc này không phải là họ.

"Cái này..." Ngô Lương cũng vô cùng khó hiểu.

Y tuy đã trải qua không ít sóng gió lớn, nhưng chuyện quỷ dị như vậy vẫn là lần đầu tiên, còn quỷ dị hơn cả yêu thuật 'Vân Dương' đã thấy ở mộ Tề Ai công tại Lạc An quốc trước đó.

Đồng thời y cũng đang âm thầm quan sát phản ứng của Tả Từ.

Tả Từ cũng không chớp mắt nhìn chằm chằm vào cảnh tượng đang xảy ra trước mắt, lông mày đã nhíu lại, cũng không biết trong đầu rốt cuộc đang nghĩ gì.

"Đúng rồi, còn ba đội người kia!" Ngô Lương bỗng nhiên lại nhớ đến những binh sĩ đang đi đến ba đài đá khác.

Chuyện xảy ra ở đây động tĩnh không nhỏ, ba đội binh sĩ kia hẳn cũng có thể cảm nhận được, lúc này họ đã đến đâu, và sẽ phản ứng thế nào?

Nghĩ như vậy, Ngô Lương vội vàng nhìn theo hướng ba đội binh sĩ kia đã đi.

Lúc này y mới phát hiện, ba đội binh sĩ kia lại hoàn toàn không hề hay biết.

Đội binh sĩ gần nhất đã đến dưới đài đá mà họ đang đi đến, đang chuẩn bị lên đài đá.

Mà hai đội binh sĩ còn lại xa hơn một chút thì vẫn đang đi không ngoảnh đầu lại, dường như ngoài đài đá ra, trong mắt và trong lòng họ không còn thứ gì khác.

"Sao lại vậy?" Ngô Lương trong lòng kinh ngạc.

Lúc này đội xa nhất cách bọn họ cũng chỉ hơn một trăm mét.

Khoảng cách một trăm mét này, tuyệt đối có thể nghe rõ ràng tiếng Nghiêm Lục và binh sĩ kia hô to nói chuyện, càng tuyệt đối có thể nghe thấy tiếng ba binh sĩ nhảy xuống đài đá tiếp đất.

Vì vậy bọn họ tuyệt đối không nên ở trạng thái hiện tại...

Đúng lúc Ngô Lương đang nghĩ như vậy, "Nghiêm công, đài đá kia rất không ổn, xin mau chóng thử triệu hồi ba đội nhân mã còn lại, dáng vẻ của những người đó hình như cũng không được bình thường!" Tả Từ lại trùng hợp với Ngô Lương, và kịp thời đưa ra suy nghĩ của mình với Nghiêm Lục.

"Ân..." Nghiêm Lục liếc nhìn y một cái, lần này lại không tiếp tục phủ quyết Tả Từ, ngược lại gật đầu, rồi quát lớn với binh sĩ gần đó, người trước đó đã buộc Vương Bá Trường nhảy sông, "Trước hết gọi bọn họ quay lại, sau khi điều tra rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì

rồi hãy định đoạt.” “Nặc!” Binh sĩ đó đáp một tiếng, lập tức lớn tiếng hô với ba đội binh sĩ khác: “Ê!

Nghiêm công gọi các ngươi trước hết quay lại!” Tiếng này đã rất lớn, trong địa cung gần như bị phong bế này có thể truyền đi rất xa, ba đội nhân mã kia càng không thể không nghe thấy.

“.....” Nhưng kỳ lạ là, bọn họ vẫn không một ai quay đầu, tiếp tục tự mình đi về phía đài đá mục tiêu.

“Ê!

Các ngươi điếc rồi sao, lời Nghiêm công cũng không nghe theo?” Binh sĩ kia lại hô to hơn một tiếng.

“.....” Ba đội binh sĩ kia vẫn không có bất kỳ phản ứng nào.

“Đây là quân lệnh, mau chóng rút lui, nếu không sẽ xử lý theo quân pháp!” Binh sĩ kia cũng đã sốt ruột, tiếp đó thậm chí còn khản cả giọng, dùng giọng điệu nghiêm khắc hơn.

“.....” Vẫn không có bất kỳ hồi đáp nào.

Binh sĩ kia cũng vô cùng bất đắc dĩ, không biết nên giải thích thế nào với Nghiêm Lục, đành chủ động xin lệnh: “Nghiêm công, những người này dường như bị trúng tà mà điếc không nghe thấy, hay là thuộc hạ dẫn vài người đi bắt họ về?” “Không cần.” Nghiêm Lục lúc này sắc mặt cũng không tốt lắm, nhưng hắn cũng không làm khó binh sĩ kia, chỉ hơi lắc đầu nói, “Tất cả mọi người không được khinh cử vọng động, cứ xem ba đội nhân mã kia rốt cuộc muốn làm gì.” Sau chuyện này, lực lượng hữu sinh dưới trướng hắn cũng ngày càng ít đi.

Lúc đầu qua sông, ngoài Trương Lương, Ngô Lương, Điển Vi, Tả Từ và chính Nghiêm Lục ra, tổng cộng có năm mươi lăm binh sĩ tùy hành.

Trước đó dị thú tấn công, Trương Lương và bốn binh sĩ mất tích.

Tiếp đó xảy ra biến cố, lại tổn thất một Vương Bá Trường.

Hiện tại đã có bốn người có thể xác định không sống được nữa, mười hai người của ba đội nhân mã khác cũng dường như bị trúng tà, vận mệnh vẫn chưa biết thế nào, nếu mười hai người này cũng gặp nạn, vậy thì binh sĩ dưới trướng Nghiêm Lục chỉ còn lại ba mươi mấy người...

Quan trọng nhất là, Nghiêm Lục hiện tại còn không muốn phái người đi điều động tăng viện, vì một khi có người đi ra ngoài, tin tức Trương Lương đã mất tích có khả năng sẽ truyền ra ngoài, đến lúc đó tình hình bên ngoài chắc chắn sẽ khó kiểm soát hơn ở đây.

Chúng nhân đành không nói gì nữa, mang theo tâm trạng thấp thỏm, đứng yên tại chỗ nhìn chằm chằm ba đội nhân mã còn lại đi về phía thạch đài của mình.

Không lâu sau đó, đội binh sĩ thứ hai đã tới được mục tiêu thạch đài của họ.

Khác với đội binh sĩ ban đầu, họ hầu như không dừng lại dưới thạch đài mà đi thẳng lên.

Và khi lên tới thạch đài, họ cũng không như đội binh sĩ đầu tiên đi kiểm tra thi thể đang quỳ phục trên đó, mà trực tiếp tới mép thạch đài, lộ ra nụ cười cổ quái nhìn về phía Nghiêm Lục và Ngô Lương cùng những người khác.

Khoảnh khắc tiếp theo.

"Ầm!" Không chút do dự, bốn người liền đồng loạt ngã xuống, phát ra một tiếng vang trầm đục.

"……" Chúng nhân vẫn cảm đồng thân thụ mà giật mình run rẩy.

Họ thấy người nhảy xuống có kẻ đầu đã vỡ tung, máu đỏ óc trắng lẫn lộn bắn tung tóe khắp nơi, có kẻ cổ đã bị bẻ gãy một cách không

thể tin được, máu tươi đã chảy ra từ dưới cơ thể những người này, tuyệt đối không còn hy vọng sống sót.

Trong lòng chúng nhân càng thêm hoảng sợ.

Họ không thể tưởng tượng nổi rốt cuộc sức mạnh nào có thể khiến người ta mỉm cười mà chết theo cách này, dưới gầm trời này thật khó tìm ra chuyện gì đáng sợ hơn.

Và điều đáng sợ nhất vẫn là nụ cười cùng ánh mắt trên mặt những người đó trước khi nhảy xuống.

Cảm giác như thể đang nói với những người còn sống rằng "đừng vội, sắp đến lượt các ngươi" vậy… Lần này, Tả Từ không nói gì nữa.

Nghiêm Lục cũng không nói thêm gì, chỉ cau chặt mày nhìn hai đội binh sĩ còn chưa đến đích, không biết trong lòng đang nghĩ gì.

Cứ như vậy, đội thứ ba, đội thứ tư.

Hai đội binh sĩ còn lại sau khi đến thạch đài, rất nhanh cũng nhảy xuống theo cách tương tự, hóa thành những thi thể chết thảm kinh hoàng dưới thạch đài.

"Tả tiên sư, giờ ta tin nơi đây có bày một trận pháp, mà còn là một sát trận khiến người sống khó lòng tới gần." Mãi cho đến lúc này, Nghiêm Lục mới quay đầu nhìn Tả Từ, biểu cảm hơi phức tạp nói.

Chương 582

"Ai……" Tả Từ thở dài, khẽ lắc đầu.

"Tả tiên sư, theo ý ngài, hiện giờ chúng ta nên làm gì mới có thể phá giải trận pháp này, an toàn vô sự tiến vào trận giữa?" Khi nói lời này, ánh mắt Nghiêm Lục liếc nhìn căn nhà đá giữa quảng trường, hiển nhiên mục tiêu của hắn chính là căn nhà đá kia, hoặc nói cách khác, thứ hắn muốn đang ẩn giấu bên trong căn nhà đá đó.

Nhưng sau khi gặp phải chuyện vừa rồi, hắn đã không dám mạo hiểm tiến tới nữa.

"Thứ tại hạ cô lậu quả văn, hiện tại tại hạ vẫn chưa thể phán đoán rốt cuộc đây là trận pháp gì, bởi vậy cũng thực sự không thể đưa ra cách phá giải……" Tả Từ khom người thi lễ nói.

"Nếu đã như vậy……" Nghiêm Lục hiển nhiên rất không hài lòng với câu trả lời của Tả Từ, sau khi trầm ngâm một lát, lại lộ ra một ánh mắt uy hiếp nhìn Tả Từ nói, "Trước đây ta từng nghe nói rằng, khi người ta lâm vào nguy nan, thường có thể phát huy tiềm lực gấp bội phần bình thường, hiện giờ người có khả năng nhất để tìm hiểu rõ trận này và tìm ra cách phá giải e rằng không ai ngoài Tả tiên sư.

Bởi vậy ta nghĩ, nếu mời Tả tiên sư tự mình tiến vào trận pháp đi dạo một lượt, biết đâu lại có phát hiện gì đó." "Tình hình vừa rồi có thể thấy trận pháp này có thể mê hoặc tâm trí con người, khiến người ta làm ra những chuyện trái với ý muốn.

Nếu ta tiến vào trận giữa bị mê hoặc tâm trí, thì làm sao có thể phát huy tiềm lực gì?

Chỉ có nhảy đài tự vẫn dưới sự sai khiến của trận pháp mà thôi.

Như vậy Nghiêm công e rằng cũng không thể tiếp tục đi sâu hơn, mà muốn tìm được một người như ta nữa, vô nghi lại phải tốn không ít công phu.

Điều này e rằng cũng không phải Nghiêm công mong muốn chăng?" Lần này Tả Từ lại không hề bị uy hiếp, ngược lại ngẩng đầu nheo mắt phản bác.

"Ngươi cho rằng ta không dám sao?" Sắc mặt Nghiêm Lục lập tức lạnh xuống.

"Tất nhiên không phải, Nghiêm công sát phạt quả đoán, có chuyện gì mà Nghiêm công không dám?" Tả Từ lại thi lễ, mắt cụp xuống nói, "Chỉ là Nghiêm công bức bách tại hạ như vậy thực sự không có tác dụng gì, vô ích chỉ là đưa thêm một thi thể vào trận pháp mà thôi, xin Nghiêm công tam tư." "Ngươi rốt cuộc muốn nói gì?

Nói thẳng!" Nghiêm Lục lạnh giọng quát.

"Khéo léo đến mấy cũng khó mà nấu cơm không gạo, Nghiêm công đã muốn ta hiệp trợ phá giải trận này, lại không chịu nói rõ tình hình của bí cảnh này.

Đừng nói ta không có bản lĩnh thông thiên, cho dù có bản lĩnh thông thiên thật, e rằng cũng không thể suy diễn một bí cảnh mà mình hầu như không biết gì về nó, Nghiêm công thực sự đã quá đề cao tại hạ rồi." Tả Từ chắp tay nói, "Cho đến hiện tại, tại hạ thậm chí còn không biết chủ nhân của bí cảnh này là ai, thực sự lực bất tòng tâm……" "A a a a." Nghiêm Lục cười đầy ẩn ý, "Ngươi càng muốn biết nhiều, trong lòng càng có quỷ." "Hiện giờ ta đã rơi vào tay Nghiêm công, còn bị Nghiêm công hạ cổ, Nghiêm công có thể bất cứ lúc nào khiến ta sống không bằng chết, cũng có thể tùy lúc diệt khẩu ta.

Cho dù ta thực sự có quỷ trong lòng thì có thể làm được gì?" Tả

Từ cười vẻ trơ tráo.

“Cũng không dễ nói.” Nghiêm Lục vẫn không tin Tả Từ, nhưng cuối cùng vẫn quay người đi về góc vắng vẻ, vừa đi vừa nói với Tả Từ, “Bên này nói chuyện.” “Xin khoan.” Tả Từ không hiểu vì sao lại đột nhiên gọi Nghiêm Lục lại.

“Ngươi còn muốn thế nào?” Nghiêm Lục cau mày hỏi.

“Hai người kia cũng tốt nhất nên qua đây nghe, Trương công trước đây giữ hai người này lại, chính là vì trong mùi hương lạ kia có ẩn chứa thủ pháp luyện đan thuật.

Nếu ta không lầm, tin tức mà Trương công và Nghiêm công có được, nhất định có một phần nội dung cho thấy bí cảnh này và đan dược tồn tại một loại liên hệ nào đó.

Đúng như câu thuật nghiệp có chuyên tinh, một số bí tân mà họ biết, có lẽ cũng có thể trở thành chìa khóa phá trận.” Tả Từ tiếp lời rồi chỉ Ngô Lương và Điển Vi nói.

“?” Thấy Tả Từ một lần nữa lôi mình và Điển Vi vào, Ngô Lương trong lòng càng thêm nghi hoặc.

Mặc dù y thực sự rất muốn đi theo nghe Nghiêm Lục và Tả Từ sẽ nói những chuyện bí mật gì, nhưng Tả Từ ba lần bốn lượt chủ động kéo y và Điển Vi vào, điều này thực sự rất kỳ lạ.

Trước đây y cho rằng, Tả Từ làm vậy có thể là để lung lạc Điển Vi, mượn sức mạnh của Điển Vi để thoát hiểm.

Nhưng giờ y không thể không nghi ngờ, Tả Từ có phải thật sự đã nhận ra điều gì đó mà người thường không nhìn thấy ở y và Điển Vi, thậm chí có thể là những điều mà y và Điển Vi cũng không hề hay biết, bởi vậy mới cố tình kéo hai người họ vào.

Đương nhiên, Ngô Lương cũng không hề bỏ qua khả năng Tả Từ

muốn lợi dụng hai người họ làm "bia đỡ đạn".

"Bia đỡ đạn" này có lẽ không chỉ để "đỡ đạn" của Nghiêm Lục, mà còn có thể là để đỡ "đạn" trong bí cảnh này, cuối cùng người đắc lợi là Tả Từ, còn mất mạng lại là hai người họ.

Bởi vậy Tả Từ vẫn phải đề phòng.

Thậm chí so với Nghiêm Lục, người càng cần phòng bị hơn lại chính là Tả Từ.

"Bọn họ?" Nghiêm Lục cũng quay đầu nhìn Ngô Lương và Điển Vi, đôi mắt dò xét họ, sau đó lại rất sảng khoái gật đầu với họ, chỉ Ngô Lương nói, "Ngươi một mình qua đây." Hiển nhiên hắn vẫn còn kiêng dè Điển Vi, không chịu để Điển Vi đến gần khi không có hộ vệ.

"Nặc." Ngô Lương vốn còn định tượng trưng khiêm nhường một chút, nhưng cuối cùng vẫn thi lễ đáp lại.

Nghiêm Lục sảng khoái như vậy ngược lại khiến y cảm thấy bất an.

Tả Từ hết lần này đến lần khác kéo hai người họ vào, ngay cả Ngô Lương cũng cảm thấy không bình thường, vậy Nghiêm Lục làm sao có thể không nghi ngờ mối quan hệ giữa họ và Tả Từ?

E rằng sớm đã cho rằng họ và Tả Từ đã ngầm kết thành đồng minh.

Nhưng Nghiêm Lục hiện tại sảng khoái đáp ứng chuyện này, cũng chính là chứng tỏ hắn không hề e ngại.

Vì sao không hề e ngại?

Ngô Lương không khỏi nghĩ đến điều xấu, y và Điển Vi tám chín phần cũng đã bị Nghiêm Lục hạ cổ, cái mạng nhỏ sớm đã nằm trong tay hắn, bởi vậy căn bản không quan tâm họ có kết minh hay không…

Còn sở dĩ trước đó khi Nghiêm Lục lắc chuông, y và Điển Vi không hề phản ứng, thì rất có thể là do thời gian ngắn, cổ trùng vẫn chưa kịp ủ/phát tác.

Đối với Ngô Lương và Điển Vi, đây thực ra cũng là một cơ hội tuyệt vời.

Nếu lần tới Nghiêm Lục lắc chuông khiến Tả Từ và tất cả binh sĩ đều bị cổ trùng hành hạ, nhưng chỉ Ngô Lương và Điển Vi tạm thời không bị ảnh hưởng, thì lúc đó Tả Từ và tất cả binh sĩ đều mất đi khả năng hành động, Nghiêm Lục tự nhiên cũng mất đi sự bảo vệ và chỗ dựa.

Chỉ là một Nghiêm Lục, giờ lại không phải ở trên bè tre cách sông, Ngô Lương và Điển Vi nói hạ gục hắn dễ như trở bàn tay.

Đến lúc đó, họ cũng sẽ ngay lập tức nắm giữ cục diện… … Trong chốc lát, ba người đã đến chỗ vắng người.

Đồng thời Nghiêm Lục còn dẫn bốn binh sĩ đứng canh một bên, lúc này mới mở lời hỏi thẳng Tả Từ: "Ngươi có biết Diêu Đế có một trưởng tử tên Đan Chu chăng?" Không thể nghi ngờ, Ngô Lương đã bị Nghiêm Lục phớt lờ.

Nếu không, hắn sẽ không chỉ nhìn Tả Từ, hơn nữa lại dùng một chữ "ngươi" để hỏi.

Vấn đề này hiển nhiên không phải hỏi Ngô Lương, nhưng Ngô Lương lại ước gì được phớt lờ, trong lòng không hề có bất bình.

"Đan Chu?

Nghiêm công muốn nói bí cảnh này liên quan đến Đan Chu sao?" Tả Từ lập tức hơi nghiêng người về phía trước, cau mày hỏi.

"Không sai, theo văn hiến giáp cốt ta có được trước đây cho thấy, bí cảnh này chính là do Đan Chu bí mật xây dựng." Nghiêm Lục gật

đầu, tiếp lời nói, "Mà những người quỳ phục trên bốn thạch đài kia, cũng chính là Tứ Nhạc bản tôn thời Diêu Đế tại vị, lần lượt tên là Hi Trọng, Hi Thúc, Hòa Trọng, Hòa Thúc, đều là những nhân vật mà chỉ cần giậm chân một cái liền có thể khiến thiên hạ chấn động." "Cái này……" Nghe đến đây, Ngô Lương trong lòng đã kinh hãi vô cùng.

Nhiều người có lẽ không biết Đan Chu là ai, còn về sự giao thoa triều đại giữa Đường triều thượng cổ và Ngu triều thượng cổ, nhiều người cũng chỉ biết là Diêu Đế sau khi khảo nghiệm Thuấn Đế, đã thiện nhượng đế vị cho y, cực kỳ thuận lợi hoàn thành việc chuyển giao quyền lực.

Cũng vì thế, hậu thế nhắc đến Đường triều thượng cổ và Ngu triều thượng cổ thì mới gọi chung là "Đường Ngu", rất ít khi tách riêng mà luận.

Nhưng Ngô Lương trước đây lại từng nghiên cứu kỹ những ghi chép liên quan đến đoạn lịch sử này.

Thực ra sự giao thoa triều đại giữa Đường triều thượng cổ và Ngu triều thượng cổ cũng trải qua nhiều khúc mắc.

Khi Diêu Đế về già bắt đầu cân nhắc người kế nhiệm, Diêu Đế liền tìm Tứ Nhạc đến hỏi ý kiến về chuyện này, "Tứ Nhạc đều tiến cử Ngu Thuấn", thế là Diêu Đế liền gả hai cô con gái cho Thuấn Đế, để khảo nghiệm phẩm hạnh và năng lực của Thuấn Đế.

Kết quả Thuấn Đế không những khiến hai con gái và cả gia đình hòa thuận chung sống, mà ở các phương diện khác cũng thể hiện tài cán và năng lực hơn người, hơn nữa còn có sức hút cá nhân mạnh mẽ, bất kể đến đâu cũng có thể "một năm lập thành tụ cư, hai năm thành ấp, ba năm thành đô", thế là Diêu Đế cuối cùng yên tâm thiện nhượng đế vị cho Thuấn Đế.

Sau này Thuấn Đế tại vị 28 năm, Diêu Đế mới cuối cùng qua đời.

Kết quả cũng chính vào ba năm sau khi Diêu Đế qua đời, Thuấn Đế không hiểu vì sao lại đột nhiên nhường đế vị cho trưởng tử Đan Chu của Diêu Đế.

Đáng tiếc Đan Chu tại vị thời gian rất ngắn, không lâu sau đó Diêu Đế lại quay về đô thành giành lại đế vị, từ đó cho đến khi về già mới truyền ngôi cho Đại Vũ.

Đoạn lịch sử này nếu phân tích kỹ, rất dễ có thể thấy nhiều điểm nghi vấn trong đó.

Ai cũng biết, tranh giành quyền lực và địa vị là bản tính của con người, từ ngày loài người xuất hiện thì điều đó chưa bao giờ biến mất.

Bởi vậy, Thuấn Đế sau khi ngồi vững đế vị tổng cộng ba mươi mốt năm, có thể nói căn cơ và danh vọng đã vững chắc, lại đột nhiên nhường đế vị cho trưởng tử Đan Chu của Diêu Đế, nếu không có nguyên nhân nào đó mà sử sách không ghi rõ, điều này hoàn toàn không hợp lý.

Huống hồ Thuấn Đế không lâu sau đó lại giành lại đế vị, điều này cho thấy Thuấn Đế trước đó không phải thật tâm nhường ngôi, mà rất có thể là vì một nguyên nhân nào đó buộc phải nhường ngôi.

Ngoài ra, về Đan Chu, trong sử sách còn có một điển cố "Diêu tạo vi kỳ, dĩ giáo Đan Chu" như vậy.

Trong điển cố này, có đề cập rằng Đan Chu thực ra là một người bất vụ chính nghiệp, phóng đãng sinh sự.

Diêu Đế rất lo lắng về người trưởng tử bất tài này, để có thể dạy Đan Chu quy thiện, trước hết đích thân dạy y săn bắn, nhưng Đan Chu lại không hề hứng thú với săn bắn.

Thế là Diêu Đế lại phát minh cờ vây, hy vọng dùng loại kỳ thuật

này để mô phỏng việc hành binh chinh chiến, giúp y tu thân dưỡng tính.

Kết quả Đan Chu chỉ học một thời gian ngắn liền mất hứng thú, vẫn cả ngày rong chơi lêu lổng, gây sự, thậm chí còn nảy ra ý nghĩ dùng quỷ kế đoạt lấy đế vị.

Diêu Đế nhận ra quỷ kế của Đan Chu, từ đó thất vọng cùng cực với y, cuối cùng nghe theo kiến nghị của Tứ Nhạc, thiện nhượng đế vị cho Thuấn Đế.

Những sự tích lịch sử này liên kết lại, Ngô Lương rất nhanh đã bổ sung một loại khả năng: Liệu có phải Đan Chu luôn lăm le ngôi vị, nhưng Diêu Đế cuối cùng lại thiện nhượng đế vị cho Thuấn Đế, khiến Đan Chu vì vậy ôm hận trong lòng, nhưng lại bị Diêu Đế kiềm chế không dám hành động bừa bãi.

Sau này Diêu Đế qua đời, Đan Chu không còn bị kiềm chế nên đã thiết kế phát động một cuộc chính biến từ tay Thuấn Đế giành lấy đế vị.

Tuy nhiên, khi còn trẻ y không học vấn, rong chơi lêu lổng, rốt cuộc không có năng lực trị lý một quốc gia, rất nhanh liền khiến cả quốc gia lâm vào hỗn loạn.

Mà Thuấn Đế nhân cơ hội Đông Sơn tái khởi, cuối cùng đánh bại Đan Chu, đạt được thành tựu vương giả trở lại.

Cho nên, "Nơi đây chẳng lẽ là một địa hạ Bắc Đường khác do Đan Chu bất đắc chí sau khi thất bại bí mật xây dựng sao?" Ngô Lương không khỏi nghĩ tới.

Nếu Nghiêm Lục nói không sai, thì bốn nhục thân quỳ phục trên thạch đài chính là Tứ Nhạc bản tôn thời Diêu Đế tại vị, vậy nơi đây xét theo một ý nghĩa nào đó, chẳng phải là một "tiểu Đường Triều

thượng cổ" đầy đủ ngũ tạng sao? ---------- Suy nghĩ kỹ càng, khả năng này quả thực tồn tại.

Cần biết rằng khi Diêu Đế thành lập Đường triều thượng cổ, ban đầu cũng chỉ đặt quốc đô ở Bắc Đường, sau này khi Diêu Đế tại vị đã dời đô về phía nam.

Đến khi Thuấn Đế lên ngôi thành lập Ngu triều thượng cổ, quốc đô đã định ở Bồ Phản nằm xa hơn về phía nam.

Bởi vậy, dù là Diêu Đế hay Thuấn Đế, tuyệt đối không thể nào quay lại Bắc Đường để xây dựng một bí cảnh dưới lòng đất như vậy, không có động cơ cũng không có sự cần thiết.

Ngược lại, Đan Chu là người có động cơ lớn nhất.

Ban đầu Diêu Đế khi thành lập Đường triều thượng cổ đã định đô ở Bắc Đường, mà theo sử sách ghi chép, Đan Chu vẫn luôn có ý nghĩ kế thừa đế vị, thậm chí ngay cả khi Diêu Đế còn sống đã có ý đồ soán đoạt đế vị, kết quả cuối cùng Diêu Đế lại thiện nhượng đế vị cho Thuấn Đế, chuyện này nhất định khiến Đan Chu canh cánh trong lòng.

Sau này Diêu Đế mất, y không biết dùng thủ đoạn gì đã giành được đế vị từ tay Thuấn Đế.

Nhưng không lâu sau lại bị Thuấn Đế giành lại.

Điều này càng có khả năng trở thành một nút thắt mà Đan Chu cả đời không thể gỡ bỏ, đồng thời y nhất định cũng ôm hận trong lòng đối với Tứ Nhạc đã kiến nghị Diêu Đế truyền ngôi cho Thuấn Đế, cũng có khả năng sẽ báo thù Tứ Nhạc.

Chương 583

Bởi vậy, một "tiểu Đường Triều thượng cổ" ẩn dưới lòng đất như vậy đã xuất hiện.

Hành động này không chỉ có thể ở một mức độ nào đó thỏa mãn khao khát đế vị của Đan Chu, mà còn giải quyết Tứ Nhạc đã đối địch với mình, khiến cho họ dù đã chết cũng không thể không "thần phục" mình, quả là nhất cử lưỡng tiện.

"Thế mà lại là Đan Chu a……" Nghe xong lời Nghiêm Lục, Tả Từ cũng chìm vào trầm ngâm, hiển nhiên đối với đoạn lịch sử này y cũng có hiểu biết, đang giống như Ngô Lương vậy, kết hợp sử liệu mình biết để suy đoán mức độ đáng tin cậy của lời nói này.

Một lát sau, Tả Từ hẳn cũng cho rằng lời Nghiêm Lục có độ tin cậy khá cao, nhưng lại cau mày vẻ khó xử nói: "Thời kỳ thượng cổ chính là thời kỳ vu thuật hưng thịnh nhất, đáng tiếc vu thuật có thể lưu truyền đến nay e rằng chưa đủ một phần trăm, mà truyền nhân của những vu thuật đó càng chưa đủ một phần vạn.

Bản lĩnh ít ỏi của ta trước mặt những vị tổ tông này quả thật chẳng đáng một xu…… Nếu đã như vậy, trận pháp này e rằng càng khó lòng nắm bắt a." "Ta tiết lộ những tin tức quan trọng này cho ngươi, không phải để ngươi ở trước mặt ta than khổ bày khó." Nghiêm Lục ánh mắt băng lãnh nói.

Hiện giờ hắn đã tiết lộ một số tin tức cho Tả Từ, nếu Tả Từ không thể đưa ra chút thành ý nào, thì hắn sẽ cho rằng mình đã bị Tả Từ đùa cợt.

"Nghiêm công thứ tội, không phải tại hạ không nguyện hết sức, chỉ là tin tức này không có quan hệ trực tiếp với trận pháp, cho dù biết

chủ nhân của bí cảnh này là Đan Chu, nhưng sử liệu liên quan đến Đan Chu lại vô cùng hiếm hoi, phạm vi vẫn còn quá rộng, tại hạ thực sự lực bất tòng tâm……" Tả Từ cười khổ nói, nhưng thấy trên mặt Nghiêm Lục hiện lên một tia giận dữ rõ ràng, e rằng lại muốn gây bất lợi cho mình, y liền vội vàng nói tiếp, "Nhưng nếu Nghiêm công tin tưởng tại hạ, tại hạ nguyện thân mình đi tiên phong tiến vào trận pháp này vì Nghiêm công dò xét một lượt, biết đâu sau khi tiến vào trận pháp, tại hạ có thể tìm được một số manh mối." Nghe lời này, Nghiêm Lục liếc nhìn Tả Từ một cái, cuối cùng cũng không làm gì y, cũng không nói thêm gì.

Chẳng qua xem ra vẫn không tin y, bởi vậy không đáp ứng yêu cầu "thân mình đi tiên phong" của Tả Từ, mà quay sang nhìn Ngô Lương, với thái độ "còn nước còn tát" hỏi: "Còn ngươi thì sao?

Ngươi hiện giờ cũng đã biết một số tình hình của bí cảnh này, có gì muốn nói không?" "Ách……" Ngô Lương không ngờ Nghiêm Lục lại đột nhiên hỏi mình, thế là lập tức làm ra vẻ mờ mịt, hơi không tự tin nói, "Tiểu nhân tài sơ học thiển, dù có nói gì cũng chưa chắc có ích, Nghiêm công cứ xem như tiểu nhân múa rìu qua mắt thợ vậy… Tiểu nhân tư duy rằng, thời kỳ thượng cổ, vu thuật phần lớn đều nằm trong tay các thủ lĩnh bộ lạc và vu chúc, mà Diêu Đế lúc đó chính là thủ lĩnh trong số các thủ lĩnh.

Đan Chu đã là trưởng tử của Diêu Đế, nhất định cũng thường xuyên qua lại với các thủ lĩnh bộ lạc, vu chúc, cho dù bản thân không biết thì e rằng cũng đã chứng kiến không ít vu thuật lợi hại.

Bởi vậy, trận pháp vu thuật bình thường e rằng không lọt vào pháp nhãn của Đan Chu.

Trận pháp trong bí cảnh này nhất định phi thường, Nghiêm công tốt nhất vẫn nên từ từ tính toán là hay nhất, tuyệt đối không nên mạo

hiểm.” “A a a.” Nghiêm Lục cười lạnh một tiếng.

Hắn cảm thấy mình vừa rồi không nên ôm bất kỳ hy vọng nào với Ngô Lương, như vậy cũng không cần phải nghe một tràng lời vô nghĩa không có giá trị gì như vậy.

Nhưng có lẽ cũng chính vì ngay từ đầu hy vọng đặt vào Ngô Lương không lớn, nên hắn cũng không quá thất vọng.

Chỉ là càng lúc càng không coi Ngô Lương ra gì.

“……” Tả Từ cũng liếc nhìn Ngô Lương một cái.

Mặc dù trên mặt không hề lộ ra biểu cảm nào, nhưng từ con mắt còn lại của y, Ngô Lương cảm nhận được một tia khinh thường.

Tả Từ hiển nhiên một chút cũng không bất ngờ với biểu hiện của y.

Y hiện tại cũng càng lúc càng xác định Tả Từ sở dĩ cố tình kéo y và Điển Vi vào, chỉ là để nhận được sự trợ giúp của Điển Vi mà thôi.

Ngay lúc này, “Nhưng mà……” Ngô Lương lại đột nhiên nói.

“Nhưng mà cái gì?” Nghiêm Lục vẫn cho Ngô Lương cơ hội nói, vì hiện tại hắn cũng không có ý tưởng chắc chắn nào.

“Nhưng tiểu nhân cho rằng, bảo Tả tiên sư đi dò xét e rằng không ổn.” Ngô Lương cúi đầu nói.

“Ồ?

Chuyện này là vì sao, nói ra nghe xem?” Nghiêm Lục lập tức hứng thú, tiếp lời truy vấn.

“?” Tả Từ cũng rất bất ngờ nhìn Ngô Lương, tuy y không coi Ngô Lương ra gì, nhưng lại không ngờ Ngô Lương lại nói ra những lời như vậy vào lúc này, có chút không hiểu rốt cuộc Ngô Lương đang nghĩ gì.

“Tiểu nhân từ đầu đã nhìn thấy rõ sự qua lại giữa Nghiêm công và Tả tiên sư.

Đây không phải tiểu nhân cố ý ly gián hai vị, mà thực sự là hai vị biểu hiện quá rõ ràng.

Nghiêm công hiển nhiên không tin Tả tiên sư, Tả tiên sư nhìn có vẻ cũng không thật tâm thật ý đối đãi Nghiêm công, chỉ là bị Nghiêm công bức bách mà giả dối qua loa.” Ngô Lương lần lượt mỉm cười xin lỗi với hai người, nói, “Hai vị thiếu đi sự tín nhiệm cơ bản nhất, trong chuyện này tuyệt đối khó lòng đồng tâm đồng đức.

Tiểu nhân không thể không nghi ngờ, nếu Tả tiên sư đi dò xét mà phát hiện ra manh mối quan trọng nào đó, cũng có đủ động cơ không thành thật bẩm báo Nghiêm công, thậm chí có thể sẽ lợi dụng những điều phát hiện được để ra tay cản trở Nghiêm công.

Như vậy có thể khiến Nghiêm công thân lâm hiểm cảnh, Tả tiên sư cũng có thể tìm cơ hội trốn thoát, thậm chí nhân cơ hội báo thù chuyện bị mất một mắt.” “Còn Nghiêm công cũng vậy, cho dù Tả tiên sư thật tâm thật ý làm việc cho Nghiêm công, quay đầu lại những lời y nói Nghiêm công cũng sẽ cẩn thận cân nhắc, như vậy cũng có thể gây ra hiểu lầm, dẫn đến bỏ lỡ cơ hội tốt.” “Trong tình huống như thế này, tiểu nhân cho rằng Nghiêm công không nên bảo Tả tiên sư đi dò xét, điều này đối với việc dò xét bí cảnh này về sau chỉ có hại, tiểu nhân không nghĩ ra bất kỳ lợi ích nào.” “Xin Nghiêm công minh giám.” Nói xong, Ngô Lương liền cúi đầu, không nhìn biểu cảm của Nghiêm Lục và Tả Từ, càng không nghênh đón ánh mắt của họ.

Cùng lúc đó, “……” Nghiêm Lục và Tả Từ đều rơi vào im lặng ngắn ngủi.

Một lát sau, “A a a, ngươi tiểu tử này có thể sống đến hôm nay, cũng thật là một chuyện kỳ lạ.” Nghiêm Lục cười trước, không rõ

khen chê.

Hắn là loại người mưu mô sâu sắc, đời này cũng đã gặp không ít kẻ thẳng tính, nhưng loại ngốc xít mà ngay cả "hiểu rõ nhưng không nói ra" cũng không làm được như Ngô Lương thì đây là lần đầu tiên gặp.

Bởi vì những kẻ ngốc xít như vậy đa phần đều không thể sống quá lâu, đặc biệt là trong thời loạn ngươi lừa ta gạt, chỉ chết sớm hơn mà thôi.

Chẳng qua trước đó hắn cũng không phải không có tiếp xúc ngắn ngủi với Ngô Lương, lúc đó lại không phát hiện Ngô Lương lại là một người như vậy… "……" Tả Từ tuy không nói gì, nhưng trong lòng lại cực kỳ đồng tình với lời Nghiêm Lục.

Y trước đó cho rằng Ngô Lương chỉ là một kẻ vô dụng không có sở trường gì, giờ lại cho rằng Ngô Lương có thể là một kẻ ngốc nghếch… Chuyện này vốn dĩ cả y và Nghiêm Lục đều tự hiểu trong lòng, nếu không thì vừa rồi khi y chủ động xin đi tiên phong, Nghiêm Lục sẽ không chọn cách phớt lờ.

Đằng này Ngô Lương còn làm ra vẻ nghiêm trọng nói toạc chuyện này, dưới gầm trời này sao lại có loại ngốc nghếch như vậy chứ?

Chẳng lẽ y cho rằng cả thiên hạ đều là kẻ ngốc sao?

Ngay khi Tả Từ đang nghĩ vậy, Ngô Lương lại chắp tay nói: "Nghiêm công đừng cười nhạo tiểu nhân, Tả tiên sư cũng đừng cho rằng tiểu nhân khờ khạo.

Thực ra, tiểu nhân nói ra những lời này cũng có mục đích của riêng mình." "Ngươi lại có mục đích gì?" Nghiêm Lục hỏi.

"Tiểu nhân chỉ muốn sống, sống càng lâu càng tốt… So với hai vị, tiểu nhân vô nghi là người vô tội nhất, chỉ là đi ngang qua Tấn Dương

thành liền bị vô cớ cuốn vào chuyện này.

Hiện giờ tiểu nhân lại càng bị đưa vào bí cảnh này, nhìn thấy những điều không nên thấy, nghe thấy những chuyện không nên nghe." Ngô Lương tiếp tục cúi đầu nói, "Trong lòng tiểu nhân hiểu rõ hơn ai hết, đến bước này, trước đây khi Trương công còn đó thì tuyệt đối không thể để tiểu nhân an nhiên rời đi, mà giờ đổi sang Nghiêm công, e rằng vẫn sẽ không dễ dàng buông tha tiểu nhân.

Thậm chí có thể Tả tiên sư tìm được cơ hội thành công việc, cũng chưa chắc sẽ buông tha tiểu nhân.

Tiểu nhân đã lún sâu vào rồi, muốn đứng ngoài thì tuyệt đối không thể, bởi vậy tiểu nhân muốn đánh cược một phen, may ra còn có được một tia sinh cơ." "Ý của ngươi là…" Nụ cười trên mặt Nghiêm Lục dần biến mất, cuối cùng nghiêm túc nhìn Ngô Lương nói.

Mà Tả Từ cũng càng thêm bất ngờ nhìn Ngô Lương, hiển nhiên những lời Ngô Lương nói ra cũng hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của y.

"Gia quyến của tiểu nhân cũng đang bị Nghiêm công khống chế, mà Tả tiên sư lại chỉ có một mình, bởi vậy tiểu nhân khẳng định phải đáng tin cậy hơn Tả tiên sư.

Nếu Nghiêm công thực sự không còn cách nào khác, chỉ có thể phái Tả tiên sư đi dò xét, tiểu nhân nguyện cùng đi giám sát, Nghiêm công cũng có thể phái thêm binh sĩ cùng theo.

Như vậy nhiều bên cùng kiềm chế lẫn nhau, có lẽ sẽ hữu ích hơn cho việc phá trận." Ngô Lương nghiêm nghị nói, "Huống hồ hiện giờ Trương công đã không còn, cục diện Tấn Dương thành trở nên cực kỳ ổn định, mà những binh sĩ này bị cổ trùng của Nghiêm công khống chế, chưa chắc có thể dùng làm tâm phúc.

Nghiêm công hiện tại cần nhất là một người đáng tin cậy.

Tiểu nhân nguyện dùng chuyện này để chứng minh lòng trung thành của tiểu nhân đối với Nghiêm công, đổi lấy một tia sinh cơ, cũng đổi lấy cả đời tiểu nhân và gia quyến cơm áo không lo.

Xin Nghiêm công tác thành." Trước đó Ngô Lương ước chừng nơi bí cảnh dưới lòng đất này lớn khoảng một sân bóng rổ rưỡi.

Giờ nhìn lại, Ngô Lương cảm thấy diện tích bí cảnh này ít nhất đã tăng gấp đôi, ngay cả khoảng cách giữa bốn đài đá ở bốn góc bí cảnh cũng xa hơn rất nhiều, những thi thể binh sĩ nhảy xuống đài đá mà chết trước đó cũng đã không còn nhìn rõ nữa.

Mọi dấu hiệu đều cho thấy, bí cảnh dưới lòng đất này quả thực đã lớn hơn, hành động của họ tiến về phía căn nhà đá ở trung tâm bí cảnh, không những không rút ngắn khoảng cách giữa hai bên, mà còn không ngừng kéo dài khoảng cách với căn nhà đá kia.

Ngô Lương quay đầu nhìn lại vị trí xuất phát ban nãy.

Họ cũng không phải dậm chân tại chỗ, mà là đích xác đã đi được một đoạn đường không hề ngắn… Ngô Lương lại cúi đầu nhìn những phiến đá lát sàn có quy cách thống nhất dưới chân.

Kỳ lạ là diện tích của những phiến đá này lại không hề thay đổi.

Tức là dù cho diện tích bí cảnh dưới lòng đất này có càng lúc càng lớn, căn nhà đá kia cũng càng lúc càng xa họ, nhưng thực tế không phải tất cả mọi vật ở đây đều được phóng đại theo tỷ lệ.

Ngoài ra, Ngô Lương lại quan sát kỹ hơn, phát hiện căn nhà đá kia, bốn đài đá kia, và cả mặt Dục Gián Chi Cổ kia bản thân cũng không hề thay đổi, điều thay đổi chỉ là khoảng cách giữa hắn và chúng.

Ngay cả vòm trời của bí cảnh này dường như cũng không hề nhô cao rõ rệt.

"Hơi giống chướng nhãn pháp…" Ngô Lương thầm đoán trong

lòng.

Nhiều vật có thể làm vật tham chiếu không hề thay đổi, điều thay đổi chủ yếu là diện tích của bí cảnh này, và khoảng cách giữa mọi người với những vật tham chiếu kia.

Tình huống này rất giống một loại đánh lừa thị giác, mà đánh lừa thị giác chính là chướng nhãn pháp.

Nhưng đây rốt cuộc là loại chướng nhãn pháp nào, rốt cuộc đã lợi dụng nguyên lý gì, Ngô Lương lại không thể nói rõ, vì vậy hắn cũng không cách nào chứng thực suy đoán của mình.

"Dừng lại!" Tình huống này tự nhiên cũng sớm đã thu hút sự chú ý của Nghiêm Lục, cuối cùng y phất tay ra lệnh mọi người dừng bước.

Bởi vì càng đi lại càng xa căn nhà đá kia, nếu không có cách nào giải quyết vấn đề này, e rằng có đi cả đời ở đây cũng không thể đến được căn nhà đá đó.

"Tả tiên sư, người có biết đây là tình huống gì không?" Sau khi ra lệnh cho tất cả mọi người dừng lại, Nghiêm Lục lại một lần nữa gọi Tả Từ đến bên cạnh nhíu mày hỏi.

"Đây rất có thể là một hiệu ứng khác của tòa trận pháp này…" Tả Từ trầm ngâm một lát, phân tích kỹ lưỡng, "Vừa rồi những binh sĩ đến đài đá hẳn là không gặp phải tình huống này, nếu không e rằng họ đã không thể thuận lợi đến được đài đá, nhưng họ lại bị mê hoặc tâm trí một cách khó hiểu… Như vậy có thể phán đoán, tòa trận pháp này hẳn là đã ít nhất hòa trộn hai loại vu thuật khác nhau, còn có hay không loại thứ ba, thứ tư thì vẫn là một ẩn số, nhưng dù chỉ có hai loại vu thuật, vẫn lợi hại hơn nhiều so với ta dự đoán, thật không thể xem thường." Nghe đến đây, Ngô Lương bỗng xen vào hỏi: "Tình huống chúng ta và những binh sĩ trước đó gặp phải khác nhau, có khả năng là do chúng ta tiến vào khu vực khác nhau không?" "Ý ngươi

là…" Nghiêm Lục quay đầu nhìn về phía Ngô Lương, như có điều suy nghĩ.

"Cho đến hiện tại, trong số những người chúng ta vẫn chưa ai xuất hiện tình huống tương tự như những binh sĩ trước đó, loại vu thuật có thể mê hoặc tâm trí kia chưa tác động lên bất kỳ ai trong chúng ta." Ngô Lương tiếp tục nói, "Mà những binh sĩ trước đó cũng không gặp phải tình huống tương tự như chúng ta, nếu không họ đã không thể thuận lợi đến được đài đá, vậy chúng ta có thể suy đoán rằng, trong tòa trận pháp này tuy có thể tồn tại nhiều loại vu thuật, nhưng cùng một lúc cùng một người có thể chỉ chịu ảnh hưởng của một loại vu thuật, hơn nữa…" Nói đến đây, Ngô Lương bỗng quay người nhìn về phía đám binh sĩ, lớn tiếng hỏi: "Chư vị có phải đều phát hiện chúng ta càng đi lại càng xa căn nhà đá kia, bí cảnh này cũng càng lúc càng lớn không?" "Đúng vậy!" "Chúng ta có phải cũng trúng tà rồi không?" "Trong tình huống này, chúng ta có phải vĩnh viễn không thể đi đến căn nhà đá kia, cũng vĩnh viễn không thể thoát khỏi bí cảnh này, sẽ bị nhốt chết ở đây sao?" "Nghiêm công, ta không muốn chết ở đây!" "Làm sao bây giờ…" "Ngươi có chủ ý gì không, có chủ ý thì mau nói ra, đừng có làm bộ làm tịch ở đây!" Các binh sĩ đồng loạt đưa ra câu trả lời khẳng định cho Ngô Lương, như trút sự hoảng sợ trong lòng mà nhao nhao nói không ngừng, hiện trường trong phút chốc trở nên hơi ồn ào.

"Yên lặng!" Ngô Lương đành phải lên tiếng quát mọi người, rồi lại hỏi, "Có ai xuất hiện trạng thái nào khác ngoài điều này không, bất luận là nhìn thấy, nghe thấy, ngửi thấy, tóm lại chỉ cần là tình huống trái với lẽ thường đều tính, muốn sống thì lập tức báo ra!" "…" Lần này lại không ai đáp lại, các binh sĩ chỉ theo bản năng nhìn quanh, cố gắng tìm ra những tình huống trái với lẽ thường mà Ngô Lương vừa nói.

Sau khi chờ đợi khoảng ba giây, vẫn không có ai đứng ra báo cáo.

Lúc này Ngô Lương mới lại nhìn về phía Nghiêm Lục và Tả Từ, nghiêm nghị nói: "Như vậy đã có thể xác định, tình huống chúng ta gặp phải là hiện tượng tập thể, không phải khác biệt theo từng người, tình huống những binh sĩ trước đó gặp phải cũng là hiện tượng tập thể, vì vậy ta cho rằng, nếu như Tả tiên sư đã nói, trong tòa trận pháp này hòa trộn những vu thuật khác nhau, thì khả năng cao là chúng được phân bố ở những khu vực khác nhau, đây là điểm khác biệt lớn nhất giữa chúng ta và những binh sĩ trước đó, tức là bất kể là ai, bất kể bao nhiêu người, chỉ cần tiến vào các khu vực khác nhau, thì nhất định sẽ bị ảnh hưởng bởi vu thuật tương ứng, không ai có thể ngoại lệ, mà nếu muốn hóa giải vu thuật, cũng nên chú trọng xem xét yếu tố này." "Tiểu huynh đệ nói có lý!" Tả Từ hẳn không ngờ Ngô Lương lại có thể phân tích đến mức này, khá bất ngờ nhìn hắn một cái, rồi gật đầu đồng tình nói, "Chỉ có điều hiện tại chúng ta hẳn là đang bị mắc kẹt trong khu vực này, tiến không được mà thoái cũng không xong, đây chính là tình cảnh khó khăn mà chúng ta phải đối mặt… Không biết tiểu huynh đệ đã từng nghe qua một loại vu thuật tên là 'Súc địa chú' chưa?" "Đảo lược có nghe qua, nghe nói loại vu thuật này vô cùng thần kỳ, nhấc chân là có thể đi đến vạn dặm xa xôi, đáng tiếc chỉ là nghe đồn, chưa từng tận mắt chứng kiến, chẳng lẽ Tả tiên sư đã thấy qua?" Ngô Lương đáp.

"Ta cũng chưa từng thấy qua." Tả Từ lắc đầu nói, "Nhưng vu thuật này đã dùng hai chữ 'Súc địa', mà không dùng hai chữ 'Thần hành', thì chứng tỏ bản chất của nó không phải là 'nhấc chân', mà nằm ở 'súc địa'.

Chúng ta bình thường du sơn ngoạn thủy, không tránh khỏi phải chịu khổ lội suối băng đèo, gió táp mưa sa, nhưng nếu trên một bản đồ thu nhỏ, dù chỉ bằng ngón tay cũng có thể trong chốc lát từ Đông Hải

đến Tây Vực, huống chi là một bước chân.

Đây có lẽ mới là bản chất của 'Súc địa chú'." "Cái này…" Ngô Lương hơi sững người.

Hắn vẫn là lần đầu tiên nghe có người từ góc độ này để giải thích "Súc địa chú", quả thực đã mở mang tầm mắt.

Đồng thời, Ngô Lương cũng lập tức hiểu ý của Tả Từ.

Hắn lúc này nhắc đến "Súc địa chú", hẳn là có liên quan đến tình huống họ đang gặp phải, chẳng lẽ… Ý của Tả Từ là bí cảnh này có thể đã bị thi triển "Súc địa chú", bí cảnh thật sự có thể lớn hơn rất nhiều so với những gì họ thấy trước đó, chỉ là sau khi bị "Súc địa chú" thu nhỏ lại thì giấu ở đây thôi.

Mà họ tiến vào nơi này, vì không có khả năng điều khiển "Súc địa chú", nên vẫn phải chịu đựng lộ trình trước khi bị thu nhỏ, vì thế mới càng đi càng xa, càng đi càng lớn?

Nhưng nếu là như vậy, họ không thể bị coi là bị mắc kẹt ở đây.

Bởi vì cho dù trước đó họ nhìn thấy là thế giới bị "Súc địa chú" thu nhỏ, bây giờ đi đường lại là lộ trình ban đầu, thế giới này vẫn có điểm cuối.

Họ hoàn toàn có thể tiếp tục đi, tổng sẽ có ngày đến đích.

Chương 584

Đồng thời họ cũng có thể chọn quay lại, tốn bao lâu để đến đây, họ cũng có thể tốn bấy nhiêu thời gian để đi ra, vậy sao có thể coi là bị mắc kẹt chứ?

"Ngươi nói nơi này đã bị thi triển 'Súc địa chú'?" Nghiêm Lục liền hỏi ra nghi vấn trong lòng Ngô Lương.

"Chỉ là có khả năng này." Tả Từ nói không hoàn toàn chắc chắn, "Phải hay không chúng ta thử một lần là biết.

Hiện giờ chúng ta chỉ cần quay lại con đường cũ, nếu dùng cùng một khoảng thời gian để trở về nơi ban đầu, thì coi như đã chứng thực suy đoán của ta.

Kế tiếp chúng ta chỉ cần chuẩn bị đầy đủ, là có thể an tâm tiếp tục tiến về căn phòng đá kia." Quả nhiên y như Ngô Lương nghĩ, Tả Từ đã dùng cùng một phương pháp để chứng thực suy đoán này.

"Tất cả mọi người nghe lệnh!" Nghiêm Lục cũng không phải là người do dự thiếu quyết đoán, nghe vậy liền lập tức tiếp thu ý kiến của Tả Từ, lớn tiếng nói với mọi người, "Quay lại đường cũ, không được sai sót!" "Nặc!" Các binh sĩ ai nấy đều mong muốn nhanh chóng rời khỏi cái nơi quỷ quái khắp nơi đều lộ ra vẻ kỳ lạ này, vội vàng làm theo. … Không lâu sau đó.

Ngô Lương cùng những người khác quả nhiên an toàn trở về nơi ban đầu.

"Thật là 'Súc địa chú' mà Tả Từ đã nói sao?" Trong lòng Ngô Lương không khỏi có chút chấn động.

Hóa ra "Súc địa chú" trong truyền thuyết lại có cách dùng này, lại

có thể thu nhỏ một khu vực rộng lớn rồi phong tồn lại, hình thành một bí cảnh rộng lớn mà người ngoài sau khi tiến vào mới có thể nhận ra?

Mà vấn đề bây giờ là, khu vực bị thu nhỏ này rốt cuộc lớn đến mức nào?

Vừa rồi Ngô Lương và những người khác đi trong khu vực này, chỉ cảm thấy căn nhà đá kia càng lúc càng xa, bí cảnh này cũng càng lúc càng lớn, vẫn chưa biết giới hạn rốt cuộc ở đâu.

Vậy bây giờ dù đã chứng thực nơi này thực sự đã bị thi triển "Súc địa chú", thì nếu lại lần nữa tiến vào, cần bao lâu mới có thể đến được căn nhà đá kia?

"Không hổ là Tả tiên sư, chỉ một cái nhìn đã nhìn ra bản chất của nơi này." Nghiêm Lục lại vô cùng tán thưởng Tả Từ, tâm trạng khá tốt mà nói, "Lần này nếu ta có thể đạt được sở nguyện, Tả tiên sư công lao đứng đầu." "Nghiêm công quá khen." Tả Từ khiêm tốn cười một tiếng.

"Đã như vậy, chúng ta càng nên thừa thắng xông lên, mau chóng hoàn thành việc ở đây, cũng có thể sớm rời khỏi cái nơi quỷ quái này." Nghiêm Lục tiếp đó lại triệu một binh sĩ đến bên cạnh, mở miệng nói, "Mỗi lần tiến vào bí cảnh này, ta đều yêu cầu mỗi người mang theo khẩu lương ba ngày để dự phòng lúc bất trắc, ngươi hãy đi thu tất cả khẩu lương mang theo người của những người này lại tập trung quản lý, chuẩn bị lần nữa tiến về căn nhà đá kia." "Cái này… Nghiêm công, những khẩu lương đó do họ tự mang theo thì dễ hơn, tập trung lại thì phải cử vài người chuyên trông coi và vận chuyển, đến lúc đó lại phải phân phát thống nhất, ngược lại phiền phức hơn rất nhiều, ta thấy không cần thiết đâu?" Binh sĩ kia sững sờ, không nhịn được đưa ra suy nghĩ của mình.

"Ta thấy cái miệng và cái đầu của ngươi đều hơi thừa thãi!"

Nghiêm Lục trừng mắt.

"Thuộc hạ biết lỗi, thuộc hạ lập tức làm theo." Binh sĩ kia lập tức sợ hãi liên tục thi lễ, vội vàng đi làm việc.

Không thể không nói, cái đầu và cái miệng của binh sĩ kia quả thực hơi thừa thãi, hoàn toàn không nhìn thấu ý đồ của Nghiêm Lục.

Ngô Lương thì đã nhìn ra, y rõ ràng là đang chuẩn bị cho hành động sau này.

Hiện tại vẫn chưa biết "khu vực" bị thu nhỏ này rốt cuộc lớn đến mức nào, không ai có thể xác định ba ngày khẩu lương này rốt cuộc có đủ dùng hay không, vì vậy để đề phòng vạn nhất, Nghiêm Lục mới yêu cầu thu tất cả khẩu lương lại tập trung quản lý, như vậy có thể tùy theo ý y mà điều tiết, tiết kiệm thì có thể dùng số khẩu lương này lâu hơn.

Thậm chí vào những thời khắc cần thiết, Nghiêm Lục còn có thể chọn "hy sinh" một phần người, khẩu lương nằm trong tay y, y tự nhiên sẽ là người có thể trụ lại đến cuối cùng.

Người này quả thực thâm hiểm hơn người bình thường không ít, quả là thâm mưu viễn lự.

Tuy nhiên Ngô Lương lúc này cũng không quá lo lắng cho bản thân.

So với những binh sĩ kia, hắn và Tả Từ đối với Nghiêm Lục, chắc chắn quan trọng hơn một chút, vì vậy nếu thực sự đến bước đường cùng đó, Nghiêm Lục buộc phải hy sinh một phần người, thì hắn và Tả Từ chắc chắn sẽ không phải là những người đầu tiên.

Cùng lúc đó.

Thông qua cuộc đối thoại vừa rồi giữa Nghiêm Lục và Tả Từ, Ngô Lương cũng đã xác định được một việc.

Trong căn nhà đá kia tuyệt đối ẩn chứa dị bảo gì đó khiến Nghiêm Lục cam tâm tình nguyện tự mình mạo hiểm, nên y mới dùng từ "đạt được sở nguyện", chỉ có điều rốt cuộc là dị bảo gì, e rằng chỉ có một mình Nghiêm Lục biết. … Hai canh giờ sau.

Một đoàn người đang đi trên một quảng trường rộng lớn lát bằng những phiến đá, nhìn về phía căn nhà đá đã biến thành một chấm đen nhỏ ở đằng xa, trên mặt ai nấy đều lộ vẻ mệt mỏi, bước chân cũng đã trở nên rệu rã.

Trong thời gian này, Nghiêm Lục quả nhiên đã cắt giảm khẩu lương của mọi người.

Ba ngày khẩu lương ban đầu, bị y ép chia thành chín ngày, đến bữa chỉ phát một chút để mọi người đỡ đói.

Đây mới chỉ là khởi đầu.

Không khó để tưởng tượng, nếu qua một hai ngày nữa vẫn không thể đi đến căn nhà đá, Nghiêm Lục có thể sẽ bắt đầu xem xét vấn đề quay về, và chắc chắn sẽ tiếp tục cắt giảm khẩu lương của mọi người.

Mà việc Ngô Lương lúc này muốn làm nhất lại là ngủ một giấc.

Kể từ khi biết có một con hồ ly nhỏ đột nhập vào bí cảnh, hắn vẫn luôn tìm kiếm cơ hội này, tuy vẫn chưa xác định được con hồ phó kia có theo đến đây hay không, nhưng nếu đã theo đến, hắn chỉ có thể truyền tin cho Chân Mật khi đang chìm vào giấc ngủ.

Đặc biệt khi biết nơi đây là bí cảnh do Đan Chu bí mật xây dựng.

Ngô Lương càng cảm thấy nên liên hệ với Chân Mật càng sớm càng tốt.

Giữa Nghiêu Đế và Thuấn Đế có Đan Chu, mà sau Thuấn Đế thì đến Đại Vũ, phu quân của Nữ Kiều ở Đồ Sơn, hơn nữa cha của Đại

Vũ là Cổn lại là vị đại thần trị thủy dưới thời Thuấn Đế.

Mà điều Ngô Lương quan tâm hơn là.

Theo một số ghi chép lịch sử, Cổn cuối cùng bị Thuấn Đế lưu đày đến Vũ Sơn (có thuyết nói Nghiêu lệnh Chúc Dung giết Cổn ở Vũ Sơn) không chỉ vì trị thủy bất lợi, mà còn vì ông ta có quan hệ mật thiết với Đan Chu, nghi ngờ đã tham gia vào sự thay đổi ngôi vị đế vương trong khoảng thời gian giữa Đan Chu và Thuấn Đế.

Nữ Kiều ở Đồ Sơn, với tư cách là con dâu của Cổn, rất có thể biết một số bí mật mà thế nhân không ai hay. ---------- Nhưng Nghiêm Lục lại không hề cho hắn cơ hội ngủ.

Nghiêm Lục hiển nhiên hy vọng có thể một mạch hoàn thành việc này, trong suốt thời gian đó y không ngừng thúc giục các binh sĩ đi đường, hoàn toàn không muốn cho mọi người cơ hội dừng lại nghỉ ngơi.

Dù sao thì hầu hết những người ở đây đều bị cổ trùng của y khống chế, căn bản không thể tìm ra một thân tín hoàn toàn tin tưởng được, trong tình huống này thời gian càng kéo dài, tình huống càng tồi tệ, khả năng xảy ra bất ngờ và phản kháng cũng càng lớn, đối với Nghiêm Lục mà nói tự nhiên cũng càng bất lợi.

Nhưng có một số việc không phải Nghiêm Lục một mình tâm nguyện là có thể thực hiện được.

Bao gồm cả Nghiêm Lục, những người này lần này tiến vào bí cảnh, đã tốn rất nhiều thời gian và tinh lực trên con sông ngầm kia chưa nói, giờ đến đây, lại tốn không ít thời gian và tinh lực, cộng thêm vừa rồi lại liên tục hành tiến hai canh giờ, tinh thần và thể lực của mọi người đều đã gần đến giới hạn.

Đến mức hiện tại bước chân của một số người đã trở nên vô cùng

nặng nề, mỗi bước đi dường như phải dùng hết chút sức lực cuối cùng.

Dù không muốn thừa nhận.

Nhưng thực ra người đầu tiên không chịu nổi chính là Nghiêm Lục, trong số những người có mặt, y là người lớn tuổi nhất, và so với những binh sĩ trẻ tuổi kia thì y cũng ít rèn luyện nhất, đấu thể lực với họ căn bản không thể thắng.

Ngược lại Tả Từ thực ra còn tốt hơn một chút.

Dù sao Tả Từ hiện tại tuổi tác thực ra không lớn lắm, nhìn qua tối đa cũng chỉ khoảng ba mươi tuổi, dù cho trong thời Hán mạt nhân quân tuổi thọ thấp, thì vẫn thuộc hàng tráng niên tinh lực chưa suy giảm.

Ngô Lương tự nhiên cũng không cần phải nói nhiều.

Hắn tuổi còn nhỏ hơn một chút, Tả Từ là tráng niên, hắn thì là thanh niên cường tráng tràn đầy sức sống, tuy bình thường hắn thực ra cũng không mấy khi cố ý rèn luyện, nhưng hơn một năm nay hắn ít nhất có hơn nửa năm công sức đều ở trên đường đến các lăng mộ và di chỉ khắp nơi, đủ loại hoàn cảnh khắc nghiệt đều từng thấy, cũng từng đi bộ xuyên qua, hiện tại nơi này chẳng qua chỉ là một mặt sàn đá phẳng lì, căn bản không tính là thử thách gì, nhiều nhất chỉ là đi một hơi hơi lâu một chút nên hơi mệt mỏi.

Điển Vi thì càng không cần phải nói, với thể chất như hắn, khi so tài thể lực, e rằng có thể làm kiệt sức cả một con trâu, tại nơi này quả là một sự áp đảo hoàn toàn.

Cuối cùng.

"Dừng lại!" Vẫn là Nghiêm Lục tự mình lựa chọn thỏa hiệp trước, sau khi gọi mọi người dừng lại thì liền ngồi phịch xuống đất,

vỗ vỗ đôi chân đã tê dại ra lệnh, “Trước hết nghỉ ngơi tại chỗ một canh giờ.” “Ồ——” “Hừm… ôi, chân ta đau nhức quá!” “Lệnh của Nghiêm công thật kịp thời, ta sớm đã không đi nổi nữa rồi…” Nghe thấy lệnh của Nghiêm Lục, các binh sĩ lập tức như trút được gánh nặng, ai nấy nhanh chóng nằm mềm nhũn xuống đất, chọn các tư thế khác nhau để nằm nghỉ.

Họ đã sớm muốn nghỉ ngơi rồi, chỉ là không ai dám chủ động đề nghị với Nghiêm Lục, để tránh bị Nghiêm Lục coi là kẻ đi đầu.

Thậm chí chỉ sau hai hơi thở khi những người này nằm xuống.

Trong đám đông đã vang lên tiếng ngáy như cưa máy, khác với Ngô Lương và những người khác, các binh sĩ này sau khi tiến vào bí cảnh không chỉ đi theo mà thôi, những công việc bẩn thỉu nặng nhọc trước đó cũng đều do họ làm, thể lực tiêu hao tự nhiên càng nhiều.

“Điển Vi, ta ngủ một lát đây.” Ngô Lương cũng cuối cùng có được cơ hội, hắn trước hết nhìn Tả Từ đã ngồi xuống đất nhắm mắt dưỡng thần, rồi liếc mắt ra hiệu cho Điển Vi, sau đó liền khoác chiếc áo khoác dài mùa đông nhận được khi vào bí cảnh lên người, tìm một tư thế thoải mái rồi nằm xuống đất nhắm mắt cố gắng đi vào giấc ngủ. … Nửa đêm bị triệu vào bí cảnh này.

Hiện giờ bên ngoài trời hẳn đã sáng rõ, cộng thêm đã trải qua nhiều chuyện hiểm nguy như vậy, Ngô Lương cũng quả thực hơi mệt mỏi, như vậy chỉ trong chốc lát, đầu óc hắn đã bắt đầu mơ hồ.

Không lâu sau đó.

Một bóng dáng mảnh mai quyến rũ như hẹn trước xuất hiện trước mặt Ngô Lương, nhưng có lẽ biết tình cảnh hiện tại của Ngô Lương không tầm thường, lần này trang phục của Chân Mật khá gọn gàng, trên người thể hiện nhiều hơn vẻ đẹp đoan trang.

“Vận khí của ngươi đúng là không ai sánh bằng, loại chuyện này mà ngươi cũng gặp phải.” Vừa lộ diện, Chân Mật liền dùng giọng điệu trêu chọc nói với Ngô Lương.

“Hồ phó của nàng thế nào rồi?” Ngô Lương hỏi trước.

“Ngươi cũng có chút lương tâm, còn biết quan tâm hồ phó của ta.” Chân Mật cười duyên, nói, “Không cần lo lắng, chỉ bị chút thương ngoài da, không đáng ngại, dùng vài ngày là có thể lành, chỉ là đứt mất nửa cái đuôi nên không còn đẹp đẽ nữa thôi.” “Nếu dùng một chút ‘Hãn thanh’ cho nó, nửa cái đuôi kia hẳn vẫn có thể mọc lại được chứ?” Ngô Lương hỏi.

Trong mộng cảnh một thoáng có thể là nghìn năm, hắn cũng không lo lắng nói thêm vài câu sẽ lãng phí cơ hội ngủ quý báu, dù sao Nghiêm Lục cũng cho một canh giờ nghỉ ngơi, hơn nữa nhìn Nghiêm Lục thì y cũng cần nghỉ ngơi một lát, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, chắc chắn sẽ không lập tức ra lệnh đánh thức hắn.

“Chẳng qua chỉ là một hồ phó của ta thôi, dùng ‘Hãn thanh’ loại dị bảo đó cho nó thì thật là lãng phí, ngươi thật sự nỡ sao?” Chân Mật cố ý hỏi.

“Nó vì ta mà bị thương, ta liền phải chịu trách nhiệm với nó.

Đừng nói ta đã có được một cỗ ‘Hãn thi’, sau này vẫn có thể có được ‘Hãn thanh’, mà dù có không bao giờ có được nữa cũng chẳng có gì không nỡ. ‘Hãn thanh’ ta thu thập từ ‘Hãn thi’ trước đây bây giờ đang gửi ở chỗ Bạch Tinh Tinh, đợi con hồ phó này trở về nàng cứ đến chỗ cô ấy mà xin dùng, nếu cô ấy không chịu đưa, nàng chỉ cần nói ra hai chữ ‘Bạch Hổ’, cô ấy tự nhiên sẽ hiểu đây thực ra là ý của ta.” Ngô Lương nghiêm nghị nói.

“Bạch Hổ?” Chân Mật lộ vẻ nghi hoặc, “Đây là ám hiệu mà các ngươi đã giao ước sao?” “Cũng coi là vậy đi.” Ngô Lương ậm ừ gật

đầu, sau đó chuyển sang chủ đề khác nói, "Nàng đã có thể thác mộng với ta, vậy hồ phó của nàng hẳn đang ở gần ta, hiện giờ đang âm thầm quan sát nhất cử nhất động của chúng ta phải không?" "Không sai." Chân Mật khẽ gật đầu, nhưng lại cố ý kéo chủ đề trở lại, nheo mắt hỏi, "Nhưng ta không hiểu, vì sao ngươi và Bạch Tinh Tinh lại giao ước ám hiệu, mà chưa từng giao ước ám hiệu với ta?

Là vì nàng ấy trong lòng ngươi quan trọng hơn, tình nghĩa của ngươi dành cho nàng ấy ở trên ta sao?" "Cái này… thực ra cũng không tính là giao ước ám hiệu, đây chỉ là bí mật của cô ấy, dưới trời này chỉ có một mình ta biết thôi, vì vậy chỉ cần nàng nói ra hai chữ này, cô ấy sẽ hiểu là ý của ta." Thấy vẻ cố chấp của Chân Mật, Ngô Lương đành phải kiên nhẫn giải thích.

"Ồ." Chân Mật nửa hiểu nửa không gật đầu, rồi nói, "Nhưng Bạch Tinh Tinh có cái gì ta cũng phải có cái đó, ta cũng sẽ nói cho ngươi một bí mật mà thế gian ngoài ta ra không ai biết.

Đan điền của ta có một vết bớt màu đỏ hình hoa mai, đây không phải là bớt bẩm sinh từ trong bụng mẹ, mà là dấu hiệu ta để lại khi giúp Chân Mật đả thông kinh mạch, vì vậy ngay cả người nhà họ Chân cũng không ai biết.

Sau này đây sẽ là ám hiệu giữa ta và ngươi, cứ thế mà định đoạt." "Nơi đan điền…" Ngô Lương hơi tưởng tượng một chút, trong lòng không khỏi lâng lâng, vết bớt ở nơi đó quả thực không thể có ai biết, trừ phi Chân Mật đã lấy chồng và động phòng.

"Trước hết nói chuyện chính sự." Sau khi hoàn thành thỏa thuận với Ngô Lương, Chân Mật cuối cùng mới mãn nguyện nói, "Hiện giờ các ngươi đang đi về phía căn phòng đá kia, có phải càng đi lại càng phát hiện không những không đến gần căn phòng đá, mà ngược lại càng lúc càng xa?" "Đúng là như vậy!

Ngay cả bí cảnh dưới lòng đất này cũng càng lúc càng lớn, đã có người nhìn ra nơi này đã được bố trí một tòa trận pháp, mà trong đại trận này còn bị đặt 'Súc địa chú'.

Thuyết về trận pháp thì đúng như nàng đã nhắc nhở trước đó, nhưng về 'Súc địa chú' này… nàng kiến thức phi thường, có kiến giải nào khác không?" Ngô Lương vội vàng thẳng lưng, mở miệng truy vấn.

"Lạc lạc, nơi này làm gì có 'Súc địa chú' nào, các ngươi chẳng qua là đã trúng vu thuật mê huyễn của tòa trận pháp này thôi." Chân Mật lại bỗng nhiên bật cười, khá buồn cười nhìn hắn nói, "Ngươi hẳn còn chưa biết, các ngươi từ khi lên bờ từ con sông ngầm kia thì vẫn luôn dậm chân tại chỗ phải không?" "Dậm chân tại chỗ?" Ngô Lương sững sờ.

Chương 585

Điều này hắn trước đó chưa từng nghĩ đến, lâu như vậy hắn không hề nhận ra một chi tiết hư ảo nào, mà cảm giác đi đường cũng vô cùng chân thực, cảm giác mệt mỏi cũng chân thực, cộng thêm sự thay đổi của căn phòng đá và toàn bộ bí cảnh cũng tuần tự diễn ra, tuy không thể đưa ra lời giải thích hợp lý, nhưng tất cả các chi tiết đều vô cùng chân thực, tạm thời vẫn chưa phát hiện bất kỳ sơ hở nào.

"Bốn góc của bí cảnh này có bốn đài đá, trên đài đá còn quỳ những thi thể 'Tứ Nhạc' đã được chế tác thành 'Thực tâm nhục', mà những binh sĩ trước đó Nghiêm Lục phái đi dò xét bốn đài đá này đều đã trúng tà, từ trên các đài đá đó nhảy xuống tự sát.

Những điều này là sự thật hay hư ảo?" Ngô Lương tiếp đó lại hỏi.

"Họ quả thực đã chết, nhưng nhìn dáng vẻ của họ, khi chết họ hẳn không biết mình đang tự sát, còn lúc đó rốt cuộc họ đã thấy gì, lại cho rằng mình đang làm gì, thì phải xem tòa trận pháp này đã đưa họ vào ảo cảnh như thế nào, ta thì không thể biết được." Chân Mật lắc đầu nói, "Thực ra ta cũng không thể nhìn ra các ngươi rốt cuộc đang trải qua điều gì, sở dĩ có thể nói ra được, chẳng qua là nghe được một phần đối thoại giữa các ngươi thôi." "Như vậy nói cách khác, nàng hiện tại đối với tòa trận pháp này hẳn cũng không có một nhận thức rõ ràng, chỉ là nàng có thể thông qua hồ phó để quan sát bí cảnh này, vì vậy không bị ảnh hưởng bởi vu thuật mê huyễn trong trận pháp mà thôi, ta nói đúng không?" Ngô Lương trầm ngâm hỏi.

"Cũng gần đúng, nhưng ta lại đã nhìn ra bí cảnh này rốt cuộc được xây dựng bằng thứ gì." Chân Mật bí ẩn cười nói.

"Đây chẳng lẽ không phải một hang động ngầm bình thường sao?"

Ngô Lương lại sững sờ, theo bản năng hỏi.

Vấn đề này thoạt nhìn căn bản chỉ là một câu nói thừa thãi, đây đương nhiên không phải một hang động ngầm bình thường, hang động ngầm bình thường sao lại bố trí trận pháp, lại sao có nhiều dấu vết kiến tạo nhân tạo đến thế?

Nhưng Chân Mật đã nói ra câu đó, tự nhiên cũng có thể hiểu Ngô Lương rốt cuộc có ý gì.

Thực ra trước đó Ngô Lương đã từng có một số nghi ngờ về hang động ngầm này: một hang động ngầm lớn đến vậy, ở giữa không có bất kỳ trụ chống nào, lại không hề xuất hiện bất kỳ dấu vết sụp đổ nào, điều này bản thân đã không phù hợp với lẽ thường.

Như vậy Chân Mật bỗng nhiên nói như thế, Ngô Lương lại nhớ đến vấn đề này, có lẽ câu trả lời nàng đưa ra có thể giải thích vấn đề này.

"Đương nhiên không phải, hang động ngầm này từ trên xuống dưới đều do 'Tức Nhưỡng' ngưng tụ mà thành. 'Tức Nhưỡng' cũng là một loại dị bảo sinh ra từ trời đất, vật này gặp nước sẽ nhanh chóng cứng lại định hình, đừng nói là đá, ngay cả kim loại cũng chưa chắc cứng hơn nó.

Khi Cổn phụng mệnh trị thủy năm xưa đã từng dùng đến vật này, mà cha của Đại Vũ cũng vì vật này mà bị Ngu Thuấn trị tội mà chết." Chân Mật dùng giọng điệu thản nhiên nói.

"Cha của Đại Vũ ư?" Ngô Lương hơi phản ứng một chút, mới hiểu Chân Mật nói rốt cuộc là ai.

"Văn Mệnh" tự nhiên chính là tên thật của "Đại Vũ", mà cha của "Đại Vũ" chính là "Cổn" mà hắn trước đó đã nghĩ đến, người bị nghi ngờ đã tham gia vào sự thay đổi ngôi vị đế vương trong khoảng thời

gian giữa Đan Chu và Thuấn Đế.

Theo những gì Ngô Lương biết, trong "Sơn Hải Kinh" quả thực có ghi chép về "Tức Nhưỡng", cũng ghi chép về việc "Cổn" bị Thuấn Đế trị tội mà chết.

"Hồng thủy thao thiên, Cổn thiết đế chi Tức Nhưỡng dĩ nhân hồng thủy, bất thị đế mệnh, đế lệnh Chúc Dung sát Cổn vu Ngư Uyên.

Nữ Cổn phúc sinh Vũ, đế nãi mệnh Vũ suất bố thổ dĩ định Cửu Châu." "Vũ nãi dĩ Tức Nhưỡng điền hồng thủy." Trong sử sách không hề nhắc đến việc Đại Vũ nắm giữ "Ngự thủy thuật" giống như hắn, mà lại nói rằng hai cha con họ trị thủy đều dùng loại "Tức Nhưỡng" này.

Mà vào thời Hán, các học sĩ giải thích về "Tức Nhưỡng" là: "Tức thổ bất háo giảm, quật chi ích đa, cố dĩ điền hồng thủy." Đến thời Tấn, cuốn "Sơn Hải Kinh Chú" nổi tiếng giải thích là: "Tức Nhưỡng giả, ngôn thổ tự trường tức vô hạn, cố khả dĩ tắc hồng thủy dã." Sau này đến thế kỷ thứ năm, thậm chí còn xuất hiện ghi chép như thế này: "Vũ tuyên thạch tạo long cung điền vu không trung, dĩ tắc thủy nhãn." Tóm lại, trong ghi chép của các triều đại đời sau, "Tức Nhưỡng" đều là một loại dị bảo vô cùng thần kỳ, lấy không hết dùng không cạn, công dụng thường thấy cũng đều là trị lý hồng thủy.

Nhưng đến thời cận đại mà Ngô Lương sinh sống trước khi xuyên việt.

Giới khảo cổ và học thuật đã có cách giải thích mới về "Tức Nhưỡng", mọi người đều phổ biến cho rằng "Tức Nhưỡng" thực ra chính là những mảnh đất đã được khai phá nhưng đang bỏ hoang.

Bởi vì các cuộc khai quật khảo cổ sau này phát hiện, thời Nghiêu Thuấn vẫn chưa có khái niệm bón phân cho đất, vì vậy cần phải thực hiện chế độ luân canh để duy trì độ phì nhiêu của đất, đồng thời, nạn

hồng thủy vào thời đó cũng xảy ra rất thường xuyên, "Cổn" để trong thời gian ngắn xây dựng một lượng lớn đê đất để ngăn chặn hồng thủy, lại bị hạn chế bởi điều kiện vận chuyển thời đó, bất đắc dĩ chỉ có thể lấy đất từ những mảnh đất đang bỏ hoang gần đó.

Nhưng làm như vậy sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến sản xuất nông nghiệp sau này, tiếp tục làm trầm trọng thêm nạn đói sau lũ lụt, cộng thêm "Cổn" không kịp thời báo cáo tình hình này, khiến trăm họ oán than khắp nơi, lại thêm sách lược xây dựng đê đất để ngăn chặn hồng thủy bản thân đã có vấn đề, ngược lại làm trầm trọng thêm tai họa sau khi đê vỡ.

Trong tình huống này, để xoa dịu dân oán, Thuấn Đế mới đành phải giết "Cổn" để tạ thiên hạ… Vì vậy giới khảo cổ và học thuật hậu thế phổ biến cho rằng, cái gọi là "Tức Nhưỡng" cũng có thể gọi là "Hưu Nhưỡng", nói trắng ra chính là những mảnh đất đang bỏ hoang, căn bản không thần kỳ như sử sách miêu tả. ---------- Song, giờ đây Chân Mật đột ngột nói ra những lời này, lại khiến Ngô Lương dao động về nhận thức đối với "Tức Nhưỡng".

Chẳng lẽ giới học thuật khảo cổ hậu thế đã hiểu sai về "Tức Nhưỡng", "Tức Nhưỡng" không phải là đất bỏ hoang, mà là một loại sự vật thần bí khác mà người đời sau không hề hay biết?

Đặc biệt là miêu tả của Chân Mật về "Tức Nhưỡng" thông qua Vũ: "Vật này gặp nước sẽ nhanh chóng cứng lại và định hình, đừng nói là nham thạch, ngay cả kim loại cũng chưa chắc cứng hơn nó…" Cộng thêm Chân Mật còn nói rằng địa động khổng lồ dưới lòng đất không cần bất kỳ sự chống đỡ nào này chính là do "Tức Nhưỡng" ngưng tụ mà thành.

Ngô Lương càng ngày càng cảm thấy "Tức Nhưỡng" phi thường.

Dù sao, ngay cả bê tông cốt thép mà hậu thế dùng trong xây dựng

cơ bản cũng tuyệt nhiên không thể kiên cố và vững chắc đến mức này, ta chưa từng thấy tòa nhà hay cây cầu nào ở hậu thế mà không cần trụ đỡ, chỉ riêng điểm này đã có thể thấy sự khác biệt to lớn giữa hai bên, cơ bản không có tính khả thi để so sánh.Nghĩ vậy, Ngô Lương bỗng nhiên hỏi một vấn đề mà trong lòng y khá quan tâm: "Giờ đây thế gian này còn có thể tìm thấy 'Tức Nhưỡng' nữa không?" Y đương nhiên không nói đến tòa địa động do "Tức Nhưỡng" ngưng tụ mà thành này, mà là "Tức Nhưỡng" có thể khai thác để trực tiếp sử dụng.

Bất kỳ thời đại nào cũng lấy dược liệu làm đầu.

Theo như y được biết, vào thời Đường Ngu thượng cổ từng xuất hiện "đào đao" được nung từ đất nung.

Vậy nếu thay đất nung bằng "Tức Nhưỡng" để rèn binh khí, nếu đúng như Chân Mật nói, "Tức Nhưỡng" gặp nước sẽ nhanh chóng cứng lại và định hình, thậm chí còn cứng hơn kim loại, thì binh khí được rèn từ "Tức Nhưỡng" chính là thần binh thực sự, có thể thay thế thanh đồng và thậm chí là phế bỏ thiết khí đã tồn tại hàng ngàn năm.

Nhưng giới khảo cổ hậu thế lại chưa từng phát hiện ra binh khí hay công cụ nào nghi ngờ được chế tạo từ "Tức Nhưỡng".

Do đó, hậu thế vẫn công nhận tiến trình văn minh của nhân loại nên được xây dựng trên nền tảng "đồ đá – đồ gốm – đồ đồng – đồ sắt", "Tức Nhưỡng" chưa từng xuất hiện.

"E rằng khó như lên trời." Chân Mật lắc đầu nói: "Theo thiếp được biết, 'Tức Nhưỡng' vốn ẩn sâu dưới lòng đất hàng ngàn trượng, là do Nghiêu Đế khi tại vị tìm thấy trong một khe nứt vực sâu tự nhiên, nếu không phải hoàn cảnh đặc thù như vậy, với đặc tính của 'Tức Nhưỡng', chỉ cần trải qua một trận mưa tuyết, thiên hạ sẽ không còn 'Tức Nhưỡng' nữa.""Ban đầu không ai xem loại đất khô không

mấy bắt mắt này là gì, vài tháng sau mới có người tình cờ phát hiện đặc tính của 'Tức Nhưỡng', từ đó được Nghiêu Đế coi là thần vật khai thác và cất giữ.

Sau này Nghiêu Đế truyền vị cho Thuấn Đế, 'Tức Nhưỡng' cũng tự nhiên mà truyền lại cho Thuấn Đế."“Mãi về sau, Nghiêu Đế bệnh mất ở Lôi Trạch, Thuấn Đế vội vàng đi chịu tang Nghiêu Đế, cha của Văn Mệnh là 'Cổn' nhân cơ hội dẫn người lén vận 'Tức Nhưỡng' đi.

Cùng lúc đó, Đan Chu cũng nhân lúc quốc đô phòng vệ sơ hở mà đoạt lấy đế vị, khiến Thuấn Đế hữu gia bất năng hồi."“Đáng tiếc Đan Chu bất học vô thuật, không tu đức hạnh, cuối cùng không thể khiến các bộ lạc tín phục, tại vị vài năm thì hầu hết các thủ lĩnh bộ lạc đều đến quy phục Thuấn Đế, ủng hộ ngài trở về đô thành giành lại đế vị.

Cuối cùng Thuấn Đế cũng cho rằng đây là dân tâm sở hướng thiên ý sở quy, không thể tiếp tục từ chối nhường nhịn, cuối cùng sau ba năm giữ lăng cho Nghiêu Đế đã trở về quốc đô, một lần nữa chấp chưởng thiên hạ."“Nhưng khi Thuấn Đế mở kho cất giữ 'Tức Nhưỡng' ra, lại đại kinh thất sắc, toàn bộ 'Tức Nhưỡng' trong kho đều bất dực nhi phi."“Sau một hồi điều tra, Thuấn Đế nhanh chóng tìm ra 'Cổn' là kẻ đã lén vận 'Tức Nhưỡng' đi."“Sự việc bại lộ, 'Cổn' một mực khẳng định toàn bộ 'Tức Nhưỡng' đều đã dùng để trị thủy hồng thủy, nhưng khi Thuấn Đế yêu cầu y nói ra đã dùng ở đâu, định đích thân đến nghiệm chứng, 'Cổn' lại bặt miệng không nói, thậm chí một lòng cầu chết.

Thuấn Đế vô cùng thất vọng với y, cuối cùng đành phái người chém giết y."“Từ đó, tung tích của những 'Tức Nhưỡng' kia trở thành một bí ẩn không lời giải, không ai từng thấy lại, lâu dần dần bị thế nhân lãng quên."“Cho đến nay, khi nhìn thấy địa động này, thiếp mới vỡ lẽ."“Hóa ra những 'Tức Nhưỡng' kia lại bị 'Cổn' lén vận đến đây, xây dựng nên một bí cảnh dưới lòng đất hùng vĩ đến thế.

Tuy nhiên, bí cảnh này rốt cuộc là vì ai mà xây, xây để làm gì thì vẫn là một vấn đề.

Dù sao thiếp chỉ biết Văn Mệnh nhất định không hề hay biết gì về bí cảnh này, vì y chưa từng nhắc đến với thiếp, cũng chưa từng đến nơi này." Nói đến đây, trên khuôn mặt tươi cười của Chân Mật hiện lên một tia nghi hoặc, hiển nhiên trước đó khi Nghiêm Lục nói về bối cảnh của bí cảnh này với Ngô Lương và Tả Từ, hồ phó của nàng đã không có cơ hội nghe lén.

Và lời nói của nàng cũng đã lấp đầy lỗ hổng lớn nhất về "Tức Nhưỡng" liên quan đến Vũ.Đã là "Tức Nhưỡng" thì gặp nước sẽ nhanh chóng cứng lại và định hình, vậy thì việc cất giữ nó nhất định là một vấn đề, giống như nàng đã nói, mưa, tuyết cũng là nước, một trận mưa tuyết xuống, liền có thể khiến "Tức Nhưỡng" hóa thành một đống nhìn không khác gì đá, người đời căn bản sẽ không có cơ hội phát hiện ra kỳ vật này.

Còn về địa điểm phát hiện là ở khe nứt vực sâu "thiên bách trượng thâm", chuyện này rất đáng để suy xét kỹ lưỡng.

Bởi vì một vực sâu ở trình độ này nhất định phi phàm, dù trải qua hàng ngàn năm biến đổi địa chất cũng rất khó thay đổi, khó mà không để lại một số di tích, di chỉ.

Nhưng theo Ngô Lương được biết, trong bản đồ Thiên Triều hậu thế lại không hề có đại hạp cốc nào đạt đến quy mô như vậy.

Ngoài ra, khe nứt vực sâu ở độ sâu như vậy, tuy còn rất xa mới đạt đến mức độ xuyên thẳng đến tâm Trái Đất, nhưng vào thời viễn cổ, một số vận động địa chất quy mô lớn chưa chắc đã không thể khiến một số thứ nằm ở tâm Trái Đất nổi lên.

Vậy thì, bản chất của "Tức Nhưỡng" là… Trong lòng Ngô Lương hiện lên một phỏng đoán táo bạo: giới khoa học hậu thế cho rằng, Trái

Đất từ ngoài vào trong nên được chia thành bốn bộ phận chính là vỏ Trái Đất, lớp phủ, lõi ngoài và lõi trong.

Hơn nữa, trong phần lớp phủ, còn tồn tại một số quyển nham thạch và quyển mềm mà người bình thường rất khó thấy.

Mà trước khi Ngô Lương xuyên việt, phạm vi nghiên cứu về Trái Đất của con người nhiều nhất cũng chỉ kéo dài đến tầng trên cùng của lớp phủ, công nghệ hiện có của hậu thế căn bản không có cách nào tiếp tục đi sâu hơn, do đó tình hình về lõi ngoài, lõi trong, thậm chí là phần lớn lớp phủ vẫn hoàn toàn chưa biết, hiện tại vẫn dừng ở giai đoạn phỏng đoán và suy đoán.

Vậy thì "Tức Nhưỡng" trong truyền thuyết liệu có liên quan đến bí mật bản chất Trái Đất mà ngay cả hậu thế cũng chưa khám phá rõ ràng hay không?

Tuy nhiên, dù trong lòng có phỏng đoán như vậy, y lại không nhắc đến với Chân Mật, mà trước hết truyền đạt cho Chân Mật thông tin mà y chưa nắm được: "Theo Nghiêm Lục nói, chủ nhân của bí cảnh dưới lòng đất này chính là Đan Chu, y hẳn đã nắm giữ một số cổ văn hiến được phát hiện trong bí cảnh này, do đó độ đáng tin cậy rất cao."Đan Chu ư?" Chân Mật lộ vẻ ngạc nhiên, trầm ngâm một lát rồi nói: "Nếu đúng là vậy, thì 'Cổn' và Đan Chu e rằng có quan hệ cực kỳ mật thiết, việc Đan Chu nhân cơ hội đoạt lấy đế vị từ tay Thuấn Đế có lẽ cũng không hề không liên quan đến y… Quả thực có khả năng này, 'Cổn' là lão thần của Nghiêu Đế, mà Đan Chu lại là trưởng tử của Nghiêu Đế, 'Cổn' trung thành với Nghiêu Đế thì cũng có khả năng trung thành với Đan Chu.""Nàng nói có lý." Ngô Lương tạm thời ghi nhớ chuyện này trong lòng, đây có lẽ mới là chân tướng lịch sử, nhưng vẫn cần tìm thêm chứng cứ để chứng thực.Ngoài ra, Ngô Lương cảm thấy cái chết của "Cổn" thực ra cũng có nghi vấn.

Quả thật, trộm "Tức Nhưỡng", tham gia chính biến, hai việc này tùy tiện lấy ra một việc, đặt ở bất kỳ thời đại nào cũng đã đủ để "Cổn" phải chịu hình phạt thiên đao vạn quả, huống chi hai việc đặt cùng nhau.

Nhưng duy chỉ khi đặt vào Thuấn Đế thì lại cần phải suy nghĩ.

Bởi vì trong sách lược trị quốc của Thuấn Đế, một trong những điều nổi tiếng nhất chính là "Tượng dĩ điển hình, lưu hựu ngũ hình".

Thuấn Đế luôn thực thi chính sách trị quốc vô cùng khoan đại, ngài có thể coi là người đầu tiên phản đối tử hình trong suốt chiều dài lịch sử Trung Hoa và nước ngoài, do đó thường dùng lưu đày để thay thế nhục hình.

Đối mặt với "Tứ hung" tác ác đa đoan, ngài đã chọn lưu đày họ đến nơi hoang vu, chứ không phải giết chết.

Một số sử sách nói "Tứ hung" này lần lượt là Hồn Đôn con trai bất tài của Đế Hồng thị, Cùng Kỳ con trai bất tài của Thiếu Hạo thị, Đào Ngột con trai bất tài của Chuyên Húc thị, Thao Thiết con trai bất tài của Tấn Vân thị.

Nhưng một số sử sách khác lại nói "Tứ hung" này lần lượt là Cộng Công, Hoan Đâu, Tam Miêu, Cổn.

Tức là, Thuấn Đế cũng có khả năng không phải người giết "Cổn", mà cũng chọn lưu đày y.Ngô Lương tuy không có cách nào xác định sự thật của đoạn lịch sử này, nhưng về phần cá nhân y, y lại khá nghiêng về thuyết thứ hai, bởi vì Thuấn Đế đã chủ trương lấy lưu đày để thay thế nhục hình, một nhân vật như vậy nhất định ngôn xuất tất hành, nếu chọn giết Cổn, thì chẳng khác nào tự vả vào mặt mình.

Mà một đế vương đạt đến địa vị này, thường coi thể diện của mình còn quan trọng hơn cả mạng sống, làm sao có thể dễ dàng làm ra

chuyện "ăn đất" chứ?

Cho dù thật sự muốn làm vậy, cũng hoàn toàn có thể làm trong bóng tối, hoàn toàn không cần đại trương kỳ cổ, làm cho thiên hạ đều biết.Và việc Ngô Lương phân tích như vậy cũng không phải không có căn cứ.

Là chủ mưu của cuộc chính biến lần này, Đan Chu đã không bị giết, mà bị trích phong đến đất Đường Quốc Lưu, sau đó còn lấy quốc làm họ, sáng lập ra họ Lưu.

Hầu hết những người mang họ Lưu sau này đều là con cháu của y, bao gồm cả hoàng đế khai quốc của triều Hán là Lưu Bang, trong gia phả hoàng thất nhà Hán, Lưu Bang chính là cháu đời thứ bảy mươi lăm của Đan Chu.

Nghĩ vậy, Thuấn Đế ngay cả chủ mưu của cuộc chính biến này còn có thể tha thứ, sao lại nhất định phải ra tay sát hại "Cổn" để tự vả vào chủ trương mà mình vẫn kiên trì bấy lâu chứ?Tuy nhiên, những nghi vấn này Ngô Lương không có ý định nhắc đến với Chân Mật.

Thông qua những lời Chân Mật vừa nói, Ngô Lương đã biết Chân Mật không hiểu sâu sắc những nghi hoặc trong lòng y, có truy vấn thêm e rằng cũng không thu hoạch được gì lớn.

Thay vì vậy, chi bằng tranh thủ thời gian hỏi Chân Mật thêm nhiều chuyện liên quan đến trận pháp này, đợi khi tiến vào khu vực trung tâm của bí cảnh có lẽ sẽ tìm được đáp án.

Dù sao Trương Lương và Nghiêm Lục đã tìm thấy một số ghi chép văn tự ở nửa đầu bí cảnh này.

Vậy thì khu vực trung tâm thực sự hẳn cũng sẽ không trống rỗng, và những văn hiến ẩn chứa ở khu vực trung tâm chắc chắn sẽ liên quan đến những bí mật thực sự.Nghĩ vậy, Ngô Lương tạm thời gác

lại những nghi vấn trong lòng, rồi lại có chút hiếu kỳ hỏi: "Tạm thời không nói những chuyện này, nàng vừa nói tuy nàng chưa có nhận thức rõ ràng về trận pháp này, nhưng lại thấy chúng ta đang mắc kẹt trong mê huyễn vu thuật của trận pháp, vẫn luôn dậm chân tại chỗ, mà hồ phó của nàng lại không bị mê hoặc, có phải nàng có cách nào để chống lại loại mê huyễn vu thuật này không?"Nếu y cũng có thể chống lại loại mê huyễn vu thuật này, vậy y sẽ là người duy nhất tỉnh táo trong số tất cả mọi người có mặt, không chỉ có thể dễ dàng thoát khỏi Nghiêm Lục, Tả Từ và những người khác, đi đầu đến căn phòng đá ở giữa bí cảnh để tìm hiểu tận cùng, thậm chí còn có khả năng đùa giỡn Nghiêm Lục và Tả Từ trong lòng bàn tay.

"Ngươi nghĩ nhiều rồi." Kết quả Chân Mật lại lắc đầu nói: "Hiện tại thiếp còn chưa biết đây rốt cuộc là trận pháp gì, thì làm sao biết nên chống lại mê huyễn vu thuật trong trận pháp này như thế nào?

Còn về nguyên do hồ phó của thiếp không bị mê hoặc, có lẽ là do hồ phó khác người chăng, dù sao người thiết lập trận pháp vốn là để phòng người.""......" Ngô Lương lập tức im bặt, xem ra bát cơm mềm này không có phần rồi.

Nhưng lần mộng giao với Chân Mật này cũng không phải hoàn toàn không có thu hoạch, ít nhất là đã có hiểu biết rõ ràng hơn về bối cảnh lịch sử lúc bấy giờ, đồng thời cũng biết mình đang mắc kẹt trong mê huyễn vu thuật, trong lòng ít nhiều cũng có chút tự tin.

"Ngoài ra còn một chuyện nữa ngươi phải chú ý." Chân Mật liếc y một cái, rồi nói tiếp.

"Chuyện gì?" Ngô Lương quay đầu hỏi.

"Trương Lương rơi xuống nước hẳn cũng là kiệt tác của 'Ngự thủy thuật' của ngươi chứ?" Chân Mật không đáp mà hỏi ngược lại.

Xem ra hồ phó của nàng hẳn là không nhìn thấy cảnh tượng lúc

đó, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ là thông qua một số chuyện mình nhìn thấy sau đó mà suy luận.

"Nàng thấy thi thể của Trương Lương rồi ư?" Ngô Lương theo bản năng hỏi.

Trương Lương rơi xuống nước đã lâu không thấy tung tích, hơn nữa nước sông lạnh lẽo vô cùng, cơ hội sống sót của người bình thường tự nhiên là rất mong manh.

"Trương Lương không chết." Chân Mật lại lắc đầu nói: "Nhưng ngươi cũng không cần lo lắng, y sau khi rơi xuống nước không biết bằng cách nào đã trốn đến hạ lưu của ám hà, được những binh sĩ chờ đợi ở bờ cứu lên bờ.

Sau khi lên bờ, Trương Lương biểu hiện vô cùng phẫn nộ, thậm chí nói rằng khi ở dưới nước Nghiêm Lục muốn trí y vào chỗ chết, y thề sẽ toái thi vạn đoạn tên nô tử vong ân phụ nghĩa này, chứ không hề tính chuyện này lên đầu ngươi… Sau đó y liền sai người đi triệu tập thêm nhân mã, chuẩn bị quay lại tìm Nghiêm Lục hưng sư vấn tội.

Nhưng giờ đã qua rất lâu rồi, nếu không có gì bất ngờ, Trương Lương hẳn đã đến nơi rồi, không biết vì sao cho đến giờ vẫn chưa vào."“Người này quả là một con tiểu cường sát không chết mà." Ngô Lương khá bất ngờ nói.

"Tiểu cường gì?" Chân Mật vẻ mặt nghi hoặc hỏi.

Chương 586

Từ "tiểu cường" cũng là một từ ngữ thịnh hành ở hậu thế, ngay cả những người lớn tuổi cũng chưa chắc đã biết ý nghĩa là gì, huống hồ là Chân Mật, một cổ nhân sống cách đây mấy nghìn năm."Không có gì, ta là nói tiếp theo e rằng sẽ có trò hay để xem rồi, chỉ là không biết sự tình sẽ phát triển theo hướng nào, đối với chúng ta liệu có lợi hay không." Ngô Lương ngưng thần trầm ngâm.

Dù Trương Lương thật sự dẫn người đuổi theo, cũng chưa chắc đã có thể khống chế cục diện.

Dù sao Nghiêm Lục đã ẩn mình trong Trương phủ từ lâu, tất cả binh sĩ có mặt đều đã bị y hạ cổ, Trương Lương và những binh sĩ được triệu tập sau này chưa chắc đã không bị y hạ cổ.

Mà so với những binh sĩ kia, cổ Nghiêm Lục hạ trên người Trương Lương nói không chừng còn lợi hại hơn.Hiện tại vấn đề duy nhất là, tất cả những người ở đây đều trúng mê huyễn vu thuật, tất cả đều đang dậm chân tại chỗ mà không hề hay biết.

Ngô Lương tạm thời vẫn chưa thể xác định khi Trương Lương dẫn người truy sát đến, họ liệu có thể nhìn thấy đối phương hay không, và Trương Lương cùng những người khác liệu có rơi vào mê huyễn vu thuật tương tự, cuối cùng diễn biến thành cảnh tượng khôi hài khi hai phe nhân mã truy đuổi và tàn sát nhau trong một huyễn cảnh mà vĩnh viễn không thể đi đến đích.Tuy nhiên, dù Trương Lương có truy sát đến.

Có vẻ như y, Điển Vi, và Tả Từ ba người hẳn đại khái sẽ không phải là những người đầu tiên chịu cơn thịnh nộ của Trương Lương, dù sao trước đó Trương Lương cưỡng ép giữ họ lại Trương phủ là vì

họ có ích, mà giờ đây bí cảnh này vẫn chưa được khám phá xong, họ tự nhiên vẫn còn hữu dụng, do đó Trương Lương hẳn tạm thời vẫn sẽ giữ mạng sống cho họ.

Còn Nghiêm Lục và những binh sĩ kia e rằng thì không dễ nói rồi.

Nghiêm Lục đã là kẻ phản bội không thể nghi ngờ, tự nhiên không cần nói nhiều.

Còn về những binh sĩ kia thì phải xem tâm trạng của Trương Lương, bất luận vì nguyên nhân gì, họ hiện tại đều đang làm việc cho Nghiêm Lục, tự nhiên cũng có thể bị coi là đồng đảng phản bội, ít nhất cũng có thể bị Trương Lương coi là cỏ đầu tường thiếu trung thành, do đó trong tình huống không thiếu nhân thủ, Trương Lương chưa chắc đã không xử lý những người này cùng với Nghiêm Lục, tiện thể còn có thể đóng vai trò sát kê cảnh hầu và lập uy đối với những thuộc hạ còn lại.Tóm lại.

Ngô Lương đã cân nhắc vài khả năng, đều cho rằng chỉ cần Trương Lương truy sát vào, thì nhất định sẽ là một vở kịch "chó cắn chó", hơn nữa cả hai bên đều là kẻ địch của y, bất luận ai thắng, ai thua, đều là đang làm suy yếu sức mạnh của kẻ địch, tính toán thế nào đối với y mà nói cũng không phải là chuyện xấu.

"Họ tự tàn sát là chuyện của họ, ngươi cứ tĩnh quan kỳ biến là được.

Hồ phó của thiếp sẽ ẩn mình trong bóng tối, luôn chú ý sự phát triển của tình hình, tuy ngươi và Điển Vi đang mắc kẹt trong mê huyễn vu thuật, thiếp tạm thời vẫn chưa biết cách phá giải, nhưng khi cần thiết thiếp cũng có thể lệnh hồ phó đưa cho ngươi một vài cảnh báo." Chân Mật hiển nhiên cũng cho rằng chuyện này đối với Ngô Lương không phải là chuyện xấu, do đó không kiến nghị Ngô Lương kiến cơ hành sự, mà là dạy y tĩnh quan kỳ biến.

Còn về việc sẽ thông qua thủ đoạn nào để cảnh báo, Chân Mật lại không nói rõ, vì hiện tại có một số vấn đề về trận pháp này nàng cũng chưa làm rõ, cũng chỉ có thể căn cứ vào sự phát triển của tình hình sau này mà hành động tùy cơ ứng biến."Ừm…" Ngô Lương khẽ gật đầu.

Lần mộng giao với Chân Mật này Ngô Lương quả thực đã nhận được một số thông tin khá quan trọng, ví dụ như sự thật rằng họ hiện đang ở trong mê huyễn vu thuật, rồi bản chất của bí cảnh này cũng như bối cảnh có khả năng đã tiếp cận chân tướng, v.v.

Đáng tiếc những thông tin này đối với tình cảnh hiện tại của y và Điển Vi mà nói, thực ra không có tác dụng giúp đỡ quyết định.

Nhưng điều này không thể trách Chân Mật không tận lực.

Ai quy định một con cửu vĩ hồ yêu đã sống hàng ngàn năm thì nhất định phải vô sở bất năng vô sở bất tri, huống hồ đây còn là chuyện xảy ra trước khi nàng ra đời.Mà Nghiêu Đế, Thuấn Đế, Đan Chu, Cổn những nhân vật này, tùy tiện lấy ra một người cũng đều là nhân vật cấp bậc an lạc tiên tổ, trên mỗi người đều không thiếu những truyền thuyết thần thoại lịch sử khiến thế nhân phải tắc lưỡi khen ngợi, so với họ thì danh tiếng của Đồ Sơn Nữ Kiều lại kém một chút.

Ngô Lương tuy không dám nói Đồ Sơn Nữ Kiều trước mặt những người này căn bản không đáng kể, nhưng nghĩ lại những người này khẳng định cũng không phải là Đồ Sơn Nữ Kiều muốn nắm bắt là có thể nắm bắt được, dù sao nàng ta từng ngay cả một Đại Vũ còn không nắm bắt tốt, khi người ta ba lần qua nhà mà không vào thì nàng ta chẳng phải cũng đành một mình lặng lẽ chịu đựng sự cô đơn sao? Nghĩ vậy, Ngô Lương bỗng nhiên lại nghĩ ra một vấn đề, lập tức lại mở miệng hỏi: "Phải rồi, nàng hiểu biết về cổ thuật nhiều đến mức nào?" "Sao, ngươi bị người ta hạ cổ à?" Chân Mật không trực tiếp trả lời câu hỏi của Ngô Lương, mà hơi xích lại gần, nhìn y từ trên xuống

dưới rồi hỏi.

"Tạm thời còn chưa thể xác định." Ngô Lương nhún vai nói: "Nghiêm Lục là một người giỏi cổ thuật, y đã hạ cổ cho tất cả binh sĩ có mặt, bao gồm cả Tả Từ, cũng chính vì thế mà những binh sĩ và Tả Từ mới không thể không nghe lệnh y.

Ta và Điển Vi tuy tạm thời vẫn chưa xuất hiện dấu hiệu trúng cổ, nhưng cũng không thể không phòng bị." "Thì ra là vậy." Chân Mật lại vô tư mỉm cười, tự tin nói: "Chuyện này ngươi cứ yên tâm, thiếp giỏi nhất chính là khu cổ trị bệnh, đây cũng là thủ đoạn chính để thiếp tìm kiếm đệ tử và lôi kéo tín đồ, mấy con cổ trùng cỏn con tự nhiên không đáng nhắc đến, chỉ cần không phải hoạt cổ, gặp thiếp đều không chỗ trốn hình."Đây là lời nói động lòng người nhất mà Ngô Lương nghe được từ miệng Chân Mật hôm nay.

Trước đây khi y lo lắng chuyện này, còn đang nghĩ nếu y và Điển Vi bị Nghiêm Lục hạ cổ, sau này e rằng còn phải đi tìm "gia thảo" được nhắc đến trong 《Chu Lễ》.

Giờ xem ra, hẳn là không cần thiết nữa rồi.

Ngay cả khi y và Điển Vi thật sự bị hạ cổ, chỉ cần cổ trùng trong cơ thể không phát tác trong thời gian ngắn, thì y có thể không lo lắng gì mà đối mặt trực diện với y, tự nhiên cũng có nhiều không gian để thao tác hơn.

"Phải rồi, còn một chuyện nữa ngươi nhất định phải chú ý." Chân Mật tiếp lời, nhấn mạnh nhắc nhở: "Các ngươi giờ đang trúng mê huyễn vu thuật, tuy người ngoài nhìn vào chỉ thấy đang dậm chân tại chỗ, nhưng nếu quá nhập sâu vào huyễn cảnh do mê huyễn vu thuật tạo ra, sau này dù có người phá giải được trận pháp này, các ngươi vẫn cần phải đi theo đường cũ ra khỏi huyễn cảnh mới có thể thoát khỏi mê huyễn vu thuật hoàn toàn, đến lúc đó e rằng sẽ tốn rất nhiều

công sức, thậm chí nếu không cẩn thận lạc mất phương hướng, còn có thể vĩnh viễn không thể thoát ra nữa, từ đó trở thành những kẻ điên khùng trong mắt mọi người." "Còn có chuyện này sao?" Ngô Lương lập tức ngẩn ra.

Chuyện này nghe sao lại giống với thuyết "mộng du" trong dân gian hậu thế đến vậy: Ngô Lương thường nghe một số người già nói, nếu gặp người mộng du, tuyệt đối đừng dùng cách đơn giản thô bạo mà lập tức đánh thức họ, nếu không rất có khả năng khiến người mộng du bị kinh sợ, đến mức hồn phách lạc trong mộng cảnh mà biến thành kẻ điên khờ dại.

Trong trường hợp này, cách tốt nhất là nhẹ nhàng nói chuyện với người mộng du, rồi từng chút một dẫn dắt họ về giường, sau đó đánh thức họ dậy thì không sao cả.

"Giường" chính là điểm gốc của mộng cảnh của người mộng du.

Còn đối với Ngô Lương và những người khác lúc này, nơi đầu tiên lên bờ tự nhiên chính là "điểm gốc" của huyễn cảnh mà mê huyễn vu thuật trong trận pháp tạo ra cho họ.

Theo lời Chân Mật, dù có người phá giải trận pháp này, họ cũng phải quay về "điểm gốc" mới có thể thoát ra khỏi huyễn cảnh này, điều này có nhiều điểm tương đồng với "mộng du".

Tuy nhiên, điều khác biệt là.

Thông thường mộng cảnh của người mộng du đều có quan hệ mật thiết với thế giới hiện thực, do đó người mộng du mới có thể như khi tỉnh táo mà không gặp chướng ngại đi ra khỏi phòng mình, đi ra khỏi cửa nhà mình, đi đến những nơi quen thuộc.

Tức là, "điểm gốc" và "mộng cảnh" của người mộng du đối với những người ngoài họ cũng là như nhau.

Không thu nhỏ, không phóng đại, gần như không có khác biệt với thế giới hiện thực, do đó dù người mộng du tạm thời lạc đường, người ngoài cũng có thể dùng một số ngoại lực nhẹ nhàng giúp họ quay về "điểm gốc", giúp họ tỉnh lại.

Nhưng huyễn cảnh mà Ngô Lương và những người khác đang ở hiện tại lại hoàn toàn khác.

Bản thân họ vẫn luôn dậm chân tại chỗ, mà không gian của huyễn cảnh lại không ngừng mở rộng, giờ đây căn nhà đá trông chỉ vài trăm mét đã biến thành một chấm đen nhỏ.

Quay đầu lại nhìn, "điểm gốc" của họ cũng đang không ngừng trở nên xa xăm.

Ngô Lương có lý do để tin rằng, nếu cứ tiếp tục đi như vậy, căn nhà đá và "điểm gốc" cuối cùng sẽ biến mất khỏi tầm mắt của họ, lúc đó khoảng cách đến việc lạc mất phương hướng và mục tiêu cũng không còn xa nữa.

Còn đối với người ngoài mà nói, thì căn bản không biết họ đã đi bao xa, đi về hướng nào, càng không thể giúp họ, những người vẫn luôn dậm chân tại chỗ, quay về "điểm gốc".

Đến lúc đó, họ sẽ định sẵn biến thành những kẻ điên đã mất hồn… May mà Chân Mật nhắc nhở kịp thời.

Hiện tại họ tiến vào còn chưa quá sâu, bất quá mới đi được quãng đường hai canh giờ, do đó cũng chỉ cần hai canh giờ là có thể quay trở lại "điểm gốc" một lần nữa, và "điểm gốc" vẫn còn trong tầm nhìn.

Mà nếu theo ý của Nghiêm Lục và Tả Từ, đi liền vài ngày, lúc đó dù không lạc mất phương hướng, muốn quay trở lại "điểm gốc" e rằng vẫn không dễ dàng… Nghĩ đến đây, Ngô Lương đã toát mồ hôi lạnh khắp người."Không được, không thể tiếp tục tùy ba trục lưu

nữa!" Ngô Lương tự nhiên không muốn vĩnh viễn lạc mất trong huyễn cảnh này, do đó y phải nghĩ ra một cách để ngăn Nghiêm Lục tiếp tục dẫn họ đi sâu vào huyễn cảnh, không phải để cứu những người này, mà là để tự cứu.

Những người này chết hay không không quan trọng, dù sao cũng không thể kéo y và Điển Vi cùng chôn theo."……" Nhìn khuôn mặt Ngô Lương dần trở nên nghiêm trọng, Chân Mật cũng không dễ dàng quấy rầy, chờ đợi một lúc lâu sau mới đến trước mặt Ngô Lương nhẹ giọng nói: "Xem ra ngươi đã chuẩn bị hành động rồi, dù sao những gì cần nói thiếp đã nói hết rồi.

Mộng giao đối với ngươi vẫn là một chuyện hao phí tinh lực rất nhiều, thiếp xin đi trước đây.

Ngươi hãy nắm bắt cơ hội nghỉ ngơi một lát, dưỡng sức đầy đủ rồi cẩn thận hành sự, hồ phó của thiếp sẽ đứng một bên quan sát, khi cần thiết sẽ tìm cách từ bên ngoài huyễn cảnh đưa cho ngươi một vài cảnh báo." "Ừm." Ngô Lương hoàn hồn nhẹ nhàng vuốt đầu Chân Mật, cười gật đầu.

Quả thật, giấc ngủ nhiều mộng thường không thể khiến người ta được nghỉ ngơi đầy đủ, phần lớn khi tỉnh dậy đều sẽ cảm thấy đầu hôn não trướng.

"Ngươi hãy đa gia tiểu tâm." Ngay sau đó, thân ảnh Chân Mật đã mờ đi, đây là lần duy nhất Chân Mật không thi triển thủ đoạn quyến rũ đối với Ngô Lương kể từ khi hai người quen biết, hiển nhiên nàng hiểu rõ hơn ai hết sự hung hiểm của chuyện này.…Không biết đã qua bao lâu.

Ngô Lương cuối cùng cũng bị Điển Vi đang hộ vệ bên cạnh nhẹ nhàng lay tỉnh: "Công tử, bọn họ lại chuẩn bị xuất phát rồi." "Ta đã ngủ bao lâu?" Ngô Lương vẫn rất buồn ngủ, mắt hơi nhức, nhưng so

với trước đó, sự mệt mỏi trên cơ thể thì đã giảm đi không ít.

“Một canh giờ.” Điển Vi đáp.

Nghiêm Lục đúng là một tên cứng nhắc, vậy mà chỉ cho mọi người nghỉ ngơi hai canh giờ, nhưng tương đối mà nói, ở đây Nghiêm Lục là người lớn tuổi nhất, y tự mình cũng chỉ nghỉ ngơi hai canh giờ, ai chiếm tiện nghi còn chưa chắc.

“Dậy đi!

Tất cả dậy đi!

Nhanh lên!

Nghiêm Công ra lệnh tiếp tục tiến lên!” Vài binh sĩ đã quy phục Nghiêm Lục đã bắt đầu la hét trách mắng, âm thanh đủ để đánh thức bất kỳ ai từ trong giấc ngủ.

Vì e ngại cổ thuật của Nghiêm Lục, tuy không ít người có tính cáu kỉnh khi mới ngủ dậy, mở mắt ra là vẻ mặt bực bội, nhưng cuối cùng vẫn không ai dám công khai than phiền.

Không lâu sau đó, tất cả mọi người đều đã tỉnh táo, chỉnh đốn trang phục sẵn sàng xuất phát.Ngay lúc này.

Ngô Lương lại chủ động đến gần Nghiêm Lục và Tả Từ, cố ý mở miệng hỏi: “Nghiêm Công, Tả Tiên sư, chúng ta trước đó đã đi lâu như vậy, mà căn nhà đá kia vẫn cứ càng lúc càng xa, cứ thế này e rằng không phải là cách.

Liệu có thể thỉnh Tả Tiên sư thôi toán một phen, chúng ta rốt cuộc còn phải đi bao xa, cũng để mọi người trong lòng có chút yên tâm, chứ không thể cứ thế này mà không rõ ràng cứ thế đi tiếp mãi được, đi nữa là căn nhà đá kia sẽ biến mất tăm rồi.” “Tả Tiên sư?” Nghiêm Lục nghe vậy không trách mắng Ngô Lương, cũng nghiêng mắt nhìn về phía Tả Từ.

Y cũng rất tò mò về vấn đề này, nếu Tả Từ có thể thôi toán ra được, y tự nhiên cũng có thể an tâm không ít.

"Chuyện này…" Tả Từ hơi sững sờ, ngay sau đó lại chắp tay vái Nghiêm Lục, nghiêm sắc nói: "Nghiêm Công, chuyện này ta cũng không cách nào thôi toán ra được, nhưng ta có thể lâm thời chiêm một quẻ, trắc toán một chút cát hung của chuyến đi này.

Nếu là cát thì chứng tỏ chúng ta chuyến này ắt có thu hoạch, nên tiếp tục tiến về phía trước.

Nếu là hung… chúng ta sẽ định đoạt thế nào?" "Đã làm phiền." Nghiêm Lục làm một thủ thế mời.

"……" Ngô Lương lại không ngờ Tả Từ lại có phản ứng như vậy.

Y vốn hy vọng mượn lời nói vừa rồi để kích thích sự bất mãn trong lòng những binh sĩ kia, từ đó khơi dậy mâu thuẫn giữa Nghiêm Lục và các binh sĩ này, rồi nhân cơ hội thử ngăn cản Nghiêm Lục tiếp tục tiến lên.

Kết quả Tả Từ lại dễ dàng chuyển dời sự chú ý của mọi người bằng "chiêm bốc".

Mà người thời nay đều phổ biến mê tín.

Ngô Lương tuy hoàn toàn không biết gì về "chiêm bốc", nhưng y lại biết, quyền chủ động của chuyện này đã nằm trong tay Tả Từ.

Bất kể "chiêm bốc" của y có phải là thật hay không, chỉ cần y nói "đại cát", Nghiêm Lục chắc chắn sẽ tiếp tục tiến lên, những binh sĩ kia cũng nhất định sẽ tin phục.

Còn nếu y nói "đại hung"… điều này tự nhiên lại hợp với suy nghĩ của Ngô Lương, nếu lúc đó Nghiêm Lục vẫn cố chấp tiếp tục tiến lên, sự bất mãn của những binh sĩ kia đối với y tự nhiên cũng sẽ gia

tăng.Nhưng có một điều Ngô Lương có thể xác định.

Chân Mật đã nói rõ tình huống của họ, họ tuyệt đối không thể đến được căn nhà đá kia, tiếp tục đi sâu chỉ làm tăng thêm rủi ro lạc mất trong đó.

Do đó, nếu "chiêm bốc" của Tả Từ là chân tài thực học, thì quẻ bốc ra chắc chắn sẽ là "đại hung".

Còn nếu Tả Từ đưa ra kết luận ngược lại, vậy thì Ngô Lương đành phải bắt đầu nghi ngờ mục đích thực sự của Tả Từ, vì bất kể "chiêm bốc" của y có phải là thật hay không, điều này đều trực tiếp thể hiện ý nguyện trong lòng Tả Từ, y nhất định là hy vọng Nghiêm Lục và những binh sĩ này tiếp tục đi sâu vào…Nhưng vấn đề là.

Nếu muốn tiếp tục đi sâu, Tả Từ cũng đừng hòng độc thiện kỳ thân.

Trừ phi… hoặc là Tả Từ từ sớm đã biết họ đang ở trong mê huyễn vu thuật, và biết cách thoát khỏi huyễn cảnh một cách an toàn, do đó không sợ đi sâu vào, mà chỉ muốn nhân cơ hội này hại chết Nghiêm Lục và những binh sĩ kia.

Hoặc là Tả Từ thực ra hoàn toàn không biết gì về tình cảnh hiện tại, chỉ là y còn cuồng nhiệt hơn Nghiêm Lục đối với những thứ ẩn giấu trong bí cảnh này, cuồng nhiệt đến mức không quản ngại bất cứ điều gì.

Ngay khi Ngô Lương còn đang nghĩ ngợi như vậy, Tả Từ đã lấy ra một chiếc mai rùa từ người.

Tuy nhiên, khác với phương pháp bói toán bằng mai rùa mà người đời sau vẫn nghĩ là dùng đồng tiền, mai rùa của Tả Từ không phải để đựng đồng tiền, cũng không phải dùng để lắc mai rùa chứa đồng tiền rồi lẩm nhẩm chú ngữ.

Y chỉ lấy ra một chiếc mai rùa, sau đó mượn một ngọn đuốc từ một binh sĩ.

Kế đó, y đặt chiếc mai rùa lên ngọn lửa của đuốc rồi bắt đầu nướng, tĩnh lặng đứng một bên ghé tai lắng nghe.

"Y đang làm gì vậy?" "Ai mà biết được…" "Ban nãy y không phải đã nói muốn bói toán sao?" "Đây chắc là bói toán đó chứ?" "Khác xa với những gì ta từng thấy…" Nghe thấy Tả Từ hành động như vậy, một số binh sĩ không khỏi xì xào bàn tán.

Đại đa số bọn họ đều là những lính quèn thậm chí còn không biết viết tên mình, kiến thức và học thức vô cùng hạn hẹp.

Quan trọng nhất là, phương pháp này khác xa với những thủ đoạn bói toán mà những thầy đồng cốt trong thôn thường dùng để lừa gạt người khác.

Chương 587

"Giữ im lặng!" Nghe tiếng binh sĩ xì xào to nhỏ, Nghiêm Lục lập tức trừng mắt quát, nghiêm giọng cảnh cáo, "Từ bây giờ cho đến khi Tả tiên sư bói toán xong, ai mà dám phát ra dù chỉ một tiếng động, dù là ho khan một tiếng, thì đừng trách ta lòng dạ sắt đá!" Các binh sĩ lập tức ngậm miệng, không ai dám vào lúc này mà chọc giận Nghiêm Lục, trừ phi không muốn giữ lại cái mạng nhỏ của mình.

Thế nhưng, Ngô Lương nhìn thấy cảnh này, lại càng cảm thấy Tả Từ hẳn là đã nắm giữ được một số bản lĩnh thật sự.

Tuy y không hiểu tinh túy của thuật bói toán, nhưng lại từng đọc trong "Chu Dịch" lưu truyền đến đời sau, một phương pháp bói toán rất giống với hành động của Tả Từ.

Phương pháp này gọi là "quy giáp chước bặc".

Đây là một phương pháp bói toán từ thời thượng cổ.

Khi mai rùa bị lửa nung đốt sẽ không ngừng phát ra tiếng "tích ba" giòn giã.

Âm thanh này đối với người thường mà nói chỉ là tiếng ồn, nhưng đối với Vu Hích nắm giữ thuật bói toán mà nói, lại là tiếng thần linh truyền đạt thiên lại chi âm, ẩn chứa vô vàn bí mật.

Ngoài ra, cùng với tiếng "tích ba" này còn xuất hiện những vết nứt do lửa nung đốt trên mai rùa.

Những vết nứt này trong mắt Vu Hích nắm giữ thuật bói toán cũng tràn đầy huyền diệu vô cùng.

Nếu hiểu được ý nghĩa của "thanh" (âm thanh) và "hình" (hình dạng), rồi kết hợp cả hai để giải đọc, liền có thể thông hiểu tương lai,

phá giải bí mật thiên đạo.

Vì vậy, hành động của Tả Từ trong mắt người thường có vẻ hơi kỳ lạ, nhưng lại vô cùng chính thống.

Ít nhất theo Ngô Lương được biết, hoạt động bói toán từ thời nhà Thương trở về trước đều dưới hình thức "quy giáp chước bặc".

Những "giáp cốt văn" được phát hiện sau này, những văn tự đó cũng đều dùng để ghi chép các hoạt động bói toán, tế tự.

Mặc dù giới khảo cổ sau này đã thay đổi tên gọi đầy đủ của loại văn tự này thành "quy giáp thú cốt văn tự", nhưng ban đầu thực ra cũng dựa vào công dụng của những văn tự này mà thống nhất gọi chúng là "bặc từ" hoặc "chiêm bặc văn tự".

Ngoài ra, ngoài Tả Từ, Nghiêm Lục hiển nhiên cũng có chút hiểu biết về điều này.

Vì vậy, hắn mới cảnh cáo các binh sĩ không được phát ra bất kỳ tiếng động nào, mục đích là để ngăn chặn họ quấy nhiễu Tả Từ lắng nghe "bặc thanh" của mai rùa, từ đó ảnh hưởng đến kết quả cuối cùng của việc bói toán.

Tuy nhiên, điều này không thể nói rằng Tả Từ sẽ không làm giả kết quả bói toán.

Dù sao thì kết quả bói toán cuối cùng vẫn phải do y giải đọc, miệng lưỡi người đời ai mà biết được, cho dù Tả Từ thật sự biết "quy giáp chước bặc", cũng vẫn có thể dựa vào ý muốn cá nhân mà lừa dối mọi người, khiến sự việc phát triển theo hướng y mong muốn. … Quá trình này đại khái kéo dài khoảng một nén hương.

Tả Từ đứng dậy, lại ôm lấy miếng mai rùa đã xuất hiện không ít vết nứt mà quan sát một hồi lâu, lúc này mới chợt lộ vẻ vui mừng, chắp tay nói với Nghiêm Lục: "Nghiêm công, quẻ tượng hiển thị là

mạt cát, ý nói Nghiêm công chuyến này ắt sẽ gặp phải một số trắc trở, nhưng chỉ cần Nghiêm công có thể kiên trì giữ vững ý kiến và vượt qua mọi khó khăn, cuối cùng vẫn có thể tâm tưởng sự thành." Nghe xong kết luận này của Tả Từ, Ngô Lương không khỏi nhìn Tả Từ thêm một lần.

Đây là một cách nói vô cùng vạn kim dầu, nếu sau này hành động không thuận lợi, cũng có thể phù hợp với quẻ tượng, hơn nữa thông qua lời nói này đã treo một cái bánh vẽ phía trước con đường vô định, có thể vô hình trung tăng thêm lòng tin cho Nghiêm Lục, khiến hắn đối mặt với nghịch cảnh vẫn kiên trì, thậm chí cho đến khi tắt thở cũng vẫn tin rằng mình chỉ cần kiên trì thêm một chút nữa là có thể tâm tưởng sự thành.

Vì vậy, đây không nghi ngờ gì là lời nói dối xảo diệu nhất.

Hiệu quả tuyệt đối tốt hơn nhiều so với cái gọi là "đại cát", sau này dù gặp phải chuyện gì, Nghiêm Lục cũng sẽ không trách Tả Từ, sẽ không dễ dàng hoài nghi quẻ tượng mà Tả Từ đã nhìn ra.

Nếu không phải từ trước đã nhận được lời cảnh báo của Chân Mật, đã biết tình hình thực tế, Ngô Lương suýt chút nữa đã tin rồi.

"Tả tiên sư có thể giải thích qua 'bặc thanh' vừa nghe, rồi chỉ cho ta thấy quẻ tượng trên mai rùa rốt cuộc đại biểu cho điều gì, để ta phần nào lĩnh hội được sự diệu kỳ của 'quy giáp chước bặc' này được không?" Nghiêm Lục cũng là một người cẩn trọng, nghe xong lời Tả Từ nói xong vẫn chưa vội biểu thái, mà mỉm cười đưa ra yêu cầu mới.

"Tự nhiên là được." Tả Từ khẽ gật đầu, sau đó nghiêm nghị nói, "'Bặc thanh' vừa rồi lúc nhanh lúc chậm, chỗ nhanh nhất như mưa rào xối xả không kẽ hở, báo hiệu chuyến này e rằng sẽ gặp phải một số hiểm cảnh, còn chỗ chậm nhất lại nhẹ nhàng ôn hòa như tiếng

nước rơi tí tách trên mái hiên sau mưa, trùng hợp thay chỗ chậm nhất này lại ở cuối cùng, liền báo hiệu mưa tạnh trời quang, tình thế dịu lại, lúc ấy ta trong lòng đã có chút chắc chắn, nhưng trước khi chưa nhìn thấy 'bặc từ' ta vẫn không dám dễ dàng kết luận, cho đến khi ta nhìn thấy chỗ này…" Nói đến đây, Tả Từ đưa chiếc mai rùa đã bị nung cháy đến trước mặt Nghiêm Lục, chỉ vào một vết nứt trên đó nói, "Nghiêm công xin nhìn chỗ này, mấy vết nứt bên trái chỗ này ẩn hiện thành hình một chữ 'Kỳ', vết nứt bên phải thì ẩn hiện thành hình một chữ 'Cam', lại còn ngay dưới chữ 'Cam' này lại ẩn hiện xuất hiện một chữ 'Kỷ', Nghiêm công hãy liên kết mấy vết nứt này lại coi như một chữ mà nhìn, liệu có thể nhìn ra rốt cuộc đây là chữ gì không?" "Đây có thể là chữ gì?" Nghe lời Tả Từ nói, Ngô Lương vô thức lại gần hơn một chút muốn xem mấy vết nứt mà Tả Từ chỉ rốt cuộc có hình dạng ra sao, bởi vì chỉ thông qua miêu tả, y làm sao cũng không thể liên kết ba chữ này lại để tưởng tượng thành một chữ.

Dù sao chỉ thông qua âm đọc, y thậm chí còn không rõ ba chữ mà Tả Từ chỉ rõ rốt cuộc là chữ gì.

May mắn thay, lúc này các binh sĩ xung quanh cũng đang chăm chú lắng nghe Tả Từ giải thích ra sao, mặc dù phần lớn bọn họ không biết chữ, nhưng cũng không ảnh hưởng đến tâm lý hiếu kỳ của họ, vì vậy không ai tiến lên ngăn cản y.

Cuối cùng, Ngô Lương len lén đến sau lưng Nghiêm Lục, vươn cổ nhìn kỹ vị trí mà Tả Từ chỉ.

Tả Từ cũng nhìn y một cái, nhưng không nói gì.

Cuối cùng, khi Ngô Lương nhìn thấy những vết nứt này, rất nhanh liền liên hệ chúng lại với nhau, rồi thông qua gợi ý của Tả Từ, cùng với âm đọc không mấy tự tin của Nghiêm Lục, y cuối cùng cũng hiểu Nghiêm Lục nói rốt cuộc là chữ "Kỳ" nào.

Kỳ.

Chính là chữ này, bên trái một chữ "Kỳ", bên phải một chữ "Cam", phía dưới lại có một chữ "Kỷ", chữ "Kỳ" thời Tiên Tần chính là viết như vậy, ngay cả tiểu triện thịnh hành thời Hán triều cũng thế, cụ thể chữ "Kỳ" này sớm nhất khởi nguồn từ bao giờ, thì không ai có thể nói rõ.

Và chữ "Kỳ" này, đích xác là một chữ mang ý nghĩa không tệ, từ xưa đã có ý cát tường, hạnh phúc.

Chỉ có điều… thực ra bất luận là chữ "Kỳ" kia, hay chữ "Cam" kia, và cả chữ "Kỷ" kia đều vô cùng không quy tắc, thậm chí chữ "Cam" kia còn bị đảo ngược, nếu không phải Tả Từ đã nhắc nhở trước, người thường e rằng rất khó liên hệ ba chữ này lại với nhau, ngay cả vị trí của ba chữ này cũng hơi xa nhau một chút, vì vậy theo Ngô Lương mà nói, việc ghép chúng thành một chữ "Kỳ" ít nhiều có phần gượng ép liên hệ, cố tình giải thích.

"Nghiêm công quả nhiên uyên bác, chính là chữ 'Kỳ' này!" Tả Từ lại lập tức khẳng định đáp án của Nghiêm Lục, gật đầu nói, "Chính là sau khi nhìn thấy chữ này, ta mới dám hoàn toàn xác định bản chất của quẻ này là cát tường, mới dám quả quyết như vậy trước mặt Nghiêm công." "Ừm…" Nghe lời Tả Từ nói, Nghiêm Lục lại khẽ nhíu mày, dường như đang cân nhắc lợi hại.

Còn Tả Từ cũng không chen lời, chỉ im lặng đứng một bên, chờ đợi Nghiêm Lục đưa ra quyết định cuối cùng.

Ngô Lương thì lén lút liếc nhìn Tả Từ.

Lúc này y càng xác định tên này có chuẩn bị mà đến… … Sau một lát.

"Tiếp tục tiến lên!" Nghiêm Lục cuối cùng vẫn không công khai

thừa nhận kết luận quẻ tượng này của Tả Từ, cũng không đưa ra nghi vấn, mà dùng một thái độ mơ hồ ra lệnh cho mọi người tiếp tục đi sâu vào.

Lúc này các binh sĩ đã có người tin lời Tả Từ nói, trạng thái rõ ràng lạc quan hơn trước nhiều.

Thêm vào đó còn có cổ thuật của Nghiêm Lục uy hiếp, bản thân bọn họ cũng không có quyền lựa chọn, chỉ là không còn thấp thỏm bất an như trước nữa mà thôi.

Ngô Lương rõ ràng không muốn tiếp tục đi sâu vào ảo cảnh.

Nhưng bị Tả Từ chen ngang một tay như vậy, kế hoạch ban đầu của y đã bị rối loạn, lại không muốn lúc này mạo hiểm xung đột với Nghiêm Lục, đành phải tiếp tục nghĩ cách khác… "Khoan đã!" Mọi người vừa định xuất phát, Ngô Lương chợt hét lên một tiếng.

Tất cả mọi người đều dừng lại, quay đầu nhìn y, trên mặt hiện lên vẻ nghi hoặc.

"Ngươi lại có việc gì?" Nghiêm Lục có chút sốt ruột hỏi.

"Nghiêm công có điều không biết, tổ tiên của ta ngoài việc truyền lại mấy bí phương chế hương, thực ra còn truyền cho ta một môn 'Khởi Kê chi thuật', chỉ tiếc ngộ tính của ta không đủ, trước sau không thể lĩnh ngộ được sự diệu kỳ của 'Khởi Kê chi thuật' này, vì vậy môn thuật pháp này đến đời ta đã trở nên lúc linh lúc không linh rồi." Ngô Lương mở miệng liền phịa ra, dù sao lời này đã không phải lần đầu y nói ra.

"'Khởi Kê chi thuật'?

Vậy ra ngươi còn là truyền nhân của 'Kê đồng'?" Nghiêm Lục có chút bất ngờ nói.

"Chỉ có thể tính là nửa truyền nhân 'Kê đồng'." Ngô Lương gật

đầu nói, "Không dám giấu Nghiêm công, vừa nãy khi nghỉ ngơi, thực ra 'Kê thuật' lúc linh lúc không linh này của ta lại vô cớ có tác dụng, khiến ta thần du một phen trong bí cảnh này, vô tình nhìn thấy một số chuyện không hay lắm, không phù hợp với quẻ tượng của Tả tiên sư…" "?" Nghe đến đây, Tả Từ cũng bất ngờ nhìn Ngô Lương một cái, xem ra không chỉ bất ngờ về thân phận truyền nhân 'Kê đồng' của Ngô Lương, mà chắc cũng không nghĩ tới Ngô Lương lại chen ngang một chân vào lúc này.

"Có gì nói thẳng!" Thấy Ngô Lương ấp a ấp úng làm màu, Nghiêm Lục càng thêm sốt ruột, trầm giọng quát.

"Vâng." Ngô Lương ứng tiếng, lúc này mới khổ sở nói, "Ta đã nhìn thấy kết quả của việc chúng ta tiếp tục đi sâu vào, trận pháp này thực ra là một tuyệt sát đại trận, tất cả chúng ta đều lần lượt chết oan uổng, thậm chí ngay cả một toàn thây cũng không còn, không một ai sống sót đi đến được căn nhà đá kia, điều này e rằng không những không phải 'mạt cát', mà là 'đại hung'." "Cái này…" Lời này vừa nói ra, các binh sĩ ban nãy đã thả lỏng hơn một chút liền lập tức hoảng sợ trở lại.

Một bên là "quy giáp chước bặc", một bên là "truyền nhân Kê đồng", bọn họ thật sự không biết nên tin lời ai, nhưng dù thế nào đi nữa, lời Ngô Lương nói chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến sĩ khí của bọn họ.

"Hồ đồ!" Chưa đợi Nghiêm Lục nói, Tả Từ đã đứng ra bác bỏ Ngô Lương, "Thuật bói toán này của ta đã dùng nhiều năm, chưa từng có sai sót, vừa nãy cũng đã giải thích cho Nghiêm công rồi, còn 'Khởi Kê chi thuật' của ngươi thì khó hiểu vô cùng, ta có thể giải thích về quẻ tượng, ngươi có thể chứng minh thật giả của 'Khởi Kê chi thuật' của ngươi không?" "Tả tiên sư chớ sốt ruột, hãy nghe ta từ từ nói, thực ra khi 'Khởi Kê chi thuật' của ta thần du, cũng có thể nhìn thấy

những chuyện cũ và cố nhân ở một nơi.” Ngô Lương lại không nhanh không chậm, lại nhìn Nghiêm Lục nói, “Không biết Nghiêm công hiểu biết bao nhiêu về bí cảnh này, nếu hiểu đủ nhiều, có lẽ ta chỉ cần nói ra vài chi tiết, Nghiêm công liền có thể phân biệt thật giả.” Ngô Lương lại đang đánh cược.

Y đang cược rằng trong tin tức mà Nghiêm Lục có được từ trước liên quan đến bí sử xây dựng bí cảnh này, những chuyện mà Chân Mật vừa nói với y có thể dùng để lấp liếm.

Hơn nữa, y đánh cược như vậy thực ra không phải không có lý do, dù sao nếu không phải đã có hiểu biết nhất định về bí cảnh này, mục tiêu của Nghiêm Lục sẽ không rõ ràng đến vậy sao?

“Ồ?

Ngươi cứ nói những điều ngươi nhìn thấy ra nghe xem?” Nghiêm Lục tỏ ra hứng thú, mở lời hỏi.

“Bí cảnh này đích xác là do Đan Chu xây dựng, vật liệu dùng để xây dựng bí cảnh lại là do di lão ‘Cổn’ của thượng cổ thời Đường trộm mà có, và vật liệu được dùng chính là dị bảo do trời đất sinh ra – ‘Tức Nhưỡng’, ta nói có đúng không?” Ngô Lương trực tiếp nói thẳng. … Nghe đến đây, trong mắt Nghiêm Lục đã hiện lên một tia bất ngờ.

Và cũng chính vào lúc này.

“Bá – phanh – phốc thứ!” Từ xa chợt truyền đến một loạt tiếng động lạ.

Mọi người vội vàng nhìn theo tiếng, nhưng lại thấy không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, đầu của một binh sĩ lại đã lăn xuống đất.

Còn thân thể hắn thì vẫn giữ nguyên tư thế đứng, vết thương to bằng cái bát ở cổ đang phun ra lượng lớn máu tươi.

“!!!” Giây phút này, tất cả mọi người đều rơi vào nỗi sợ hãi khó tả, sợ đến mức nhảy tránh xa thi thể không đầu kia như thỏ.

Thực tế thì bọn họ căn bản không biết rốt cuộc chuyện gì vừa xảy ra.

Nhưng càng như vậy, bọn họ lại càng thêm sợ hãi, không có gì đáng sợ hơn cái không nhìn thấy, không chạm tới được và không biết trước.

Và trong quá trình mọi người chạy trốn.

“Bá!

Bá!

Bá!” Lại có ba binh sĩ khác phun ra máu tươi, ngã vật xuống đất.

Tuy nhiên lần này, bọn họ lại không bị chặt đầu ngay lập tức.

Một binh sĩ bị lợi khí làm bị thương ở lưng, giáp trụ trên người đã hư hại, máu tươi đang tuôn trào từ chỗ giáp trụ bị hỏng, e rằng đã bị thương vào yếu hại.

Một binh sĩ khác trong lúc chạy, chân trái liền vô cớ rời khỏi cơ thể, bước hụt chân ngã lăn xuống đất.

Còn binh sĩ cuối cùng thì bị thương ở bụng, dường như có một lợi khí lướt ngang qua bụng hắn, ngay lập khắc mở ra một vết rách lớn, trong khoảnh khắc ngã xuống đất, một phần nội tạng trong khoang bụng cũng bắn ra ngoài, nhìn mà sởn gai ốc.

“A——!” “A a—— cứu ta!” “Cứu ta với!” Ba binh sĩ này tuy không bị chặt đầu ngay lập tức, không đến mức mất mạng ngay, nhưng đồng thời cũng đang chịu đựng nỗi đau không thể tưởng tượng nổi, ngược lại còn không bằng bị chặt đầu cho nhanh.

Bọn họ điên cuồng lăn lộn trên đất gào thét, âm thanh thê thảm gần

như muốn xuyên phá bí cảnh này, hai tay lại càng như người chết đuối mà giãy giụa vươn về phía những chiến hữu xưa kia, hy vọng có người có thể ra tay giúp đỡ.

"!!!" Còn những binh sĩ khác thì đã sớm sợ mất mật, đâu còn để ý đến bọn họ, chỉ là càng thêm hoảng loạn chạy trốn khắp nơi tìm đường thoát thân.

Lần này bọn họ cuối cùng cũng nhìn rõ chuyện gì đã xảy ra.

Nơi đây dường như có một quỷ mị vô hình, lúc này đang vung đồ đao tàn sát bọn họ, còn bọn họ thì không nhìn thấy gì, chỉ có thể bị động chịu đựng.

Không ai biết người tiếp theo có phải đến lượt mình không.

Chương 588

Không ai muốn người tiếp theo là mình.

Vì vậy chỉ còn cách liều mạng chạy trốn.

Nhanh chóng rời khỏi nơi nguy hiểm này.

"Tất cả dừng lại!

Đừng hoảng loạn!

Không được tiếp tục đi sâu vào, càng không được hành động riêng lẻ, ta dẫn các ngươi rời khỏi nơi này!" Trên mặt Nghiêm Lục cũng hiện lên vẻ kinh hãi, nhưng lúc này hắn hiểu rằng mình là người không được hoảng loạn nhất, liền vội vàng trấn tĩnh lại cất tiếng quát ngăn các binh sĩ.

Thế nhưng lúc này các binh sĩ đã hoảng sợ cực độ, đâu còn ai để ý đến việc tuân lệnh của hắn.

Trùng hợp thay, lúc này Nghiêm Lục lại không thể trực tiếp lắc chiếc đồng linh dùng cổ thuật tra tấn các binh sĩ đó, hắn còn phải lợi dụng các binh sĩ đó để chống đỡ và bảo vệ mình, nếu không các binh sĩ đó sẽ lập tức mất khả năng hành động, trong tình huống này e rằng chỉ chết nhanh hơn, đây không phải kết quả mà Nghiêm Lục mong muốn. … Còn Tả Từ ở một bên thì vô thức nhìn về phía Ngô Lương, trong con mắt còn lại hiện lên một tia kinh nghi.

Tuy y tạm thời cũng không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng Ngô Lương vừa mới nói xong trận pháp này thực ra là một tuyệt sát đại trận, tất cả mọi người tiếp tục đi sâu vào đều sẽ chết oan uổng, thậm chí ngay cả một toàn thây cũng không còn, bọn họ liền gặp phải chuyện như vậy, điều này khó tránh khỏi khiến y hoài nghi

liệu Ngô Lương có liên quan gì đến tình huống hiện tại không?

Nhưng nhất thời, Tả Từ lại không nghĩ ra rốt cuộc có thể có liên quan thế nào.

Chẳng lẽ sát cơ không nhìn thấy này lại do Ngô Lương triệu hồi ra sao?

Tả Từ không thể tin được, y không phải là người không có kiến thức, nhưng vẫn chưa từng thấy hoặc nghe nói đến thuật pháp lợi hại như vậy, huống hồ Ngô Lương nếu có bản lĩnh này, trước đây lại sao có thể bị Trương Lương và Nghiêm Lục vây khốn?

Cho dù Ngô Lương có mục đích gì không ai biết, thân mang thuật pháp đáng sợ như vậy, y cũng hoàn toàn không cần thiết phải giả vờ qua loa với Trương Lương, Nghiêm Lục, chỉ sợ toàn bộ quân thủ thành Tấn Dương cũng không ngăn được y.

Vì vậy.

Chẳng lẽ Ngô Lương nói là thật?

Trận pháp này thật sự là một tuyệt sát đại trận sao?

Tả Từ chợt có chút hối hận.

Mặc dù "quy giáp chước bặc" mà y vừa thi triển rất giống thật, nhưng thực ra căn bản chỉ là diễn kịch, chỉ muốn nhân cơ hội này dụ dỗ Nghiêm Lục và những người khác tiếp tục đi vào mà thôi.

Y cũng không biết trận pháp này rốt cuộc là trận gì, càng không biết tiếp tục đi xuống sẽ gặp phải chuyện gì.

Điều duy nhất y có thể xác định chính là, trong căn nhà đá kia cất giấu thứ mà y nhất định phải có trong chuyến đi này, chỉ cần có thể có được thứ đó, cho dù vứt bỏ nhục thân này cũng hoàn toàn đáng giá.

Vì vậy y mới không sợ mạo hiểm, cho dù trước đó đã bị Trương

Lương oan uổng mà mất một con mắt, lại còn tự nguyện trúng cổ thuật của Nghiêm Lục, y cũng không hối hận.

Chỉ cần còn một hơi thở để đến được căn nhà đá kia, chỉ cần có được thứ trong căn nhà đá.

Bất cứ sự hy sinh nào cũng đều đáng giá.

Bất luận là hy sinh người khác, hay hy sinh chính mình.

Nhưng bây giờ.

Tâm lý Tả Từ cũng có chút hoảng loạn, bởi vì nếu chết sớm ở đây, y liền coi như công cốc, đây là điều Tả Từ dù thế nào cũng không thể chấp nhận được, y rõ ràng đã hy sinh rất nhiều, tuyệt đối không thể bỏ dở nửa chừng.

Nếu ví Tả Từ hiện tại như một người chết đuối, thì Ngô Lương hiện tại trong mắt y chính là cọng rơm cứu mạng duy nhất.

Bởi vì những gì đang xảy ra chứng minh.

Ngô Lương hiện tại có thể là người hiểu rõ nhất về bí cảnh này và trận pháp này trong tất cả mọi người có mặt.

Còn Nghiêm Lục tuy nắm giữ một phần văn hiến liên quan đến bí cảnh này, nhưng những văn hiến đó hiển nhiên không ghi chép rõ bản chất của bí cảnh và trận pháp này, nếu không Nghiêm Lục lại sao có thể như một con ruồi không đầu bị y sắp đặt.

Nghĩ đến đây.

Trong lúc hoảng loạn, Tả Từ lại thầm mừng rỡ.

Trời giúp ta!

Nếu không phải tình cờ gặp được một người ngoài cuộc như Ngô Lương, nếu không phải trước đó đã ra sức thuyết phục Trương Lương gọi Ngô Lương và Điển Vi vào, chỉ dựa vào y và Trương

Lương, Nghiêm Lục cùng những người khác, e rằng cùng lắm cũng chỉ đến đây là hết.

Còn bây giờ có Ngô Lương, một "Kê đồng" vừa thần du một phen, khả năng đến được căn nhà đá kia lại tăng thêm vài phần!

Điều duy nhất cần chú ý bây giờ là.

Ngô Lương thần du lúc đó rốt cuộc đã nhìn thấy bao nhiêu, liệu có nhìn thấy thứ cất giấu trong căn nhà đá kia không.

Nếu chưa nhìn thấy, Tả Từ vẫn có thể thuận nước đẩy thuyền.

Nếu đã nhìn thấy… Tả Từ liền không thể không đưa Ngô Lương vào hàng ngũ những người cạnh tranh, sau này y vừa phải dựa vào Ngô Lương, đồng thời lại phải đề phòng Ngô Lương, tìm cách làm suy yếu hoặc thanh trừ đối thủ cạnh tranh này, giống như đối xử với Trương Lương và Nghiêm Lục vậy.

May mắn là Ngô Lương bên cạnh chỉ có một Điển Vi.

So với Trương Lương và Nghiêm Lục đông người đông thế, thì Ngô Lương dễ đối phó hơn một chút, cũng dễ ly gián hơn… Còn vào lúc này.

Điều quan trọng nhất vẫn là phải sống sót trước đã, tuyệt đối không thể chết không minh bạch ở đây.

Nghĩ như vậy.

Tả Từ cuối cùng cũng hành động.

Trong cục diện hỗn loạn, y không chọn hoảng loạn chạy trốn, mà nhanh chóng và không tiếng động đi đến bên cạnh Ngô Lương và Điển Vi, trong mắt y, lúc này Ngô Lương và Điển Vi không chạy trốn như những binh sĩ kia, chắc chắn là có suy nghĩ riêng của mình, chỉ cần đi theo sát bọn họ nhất định sẽ không sai… "?" Việc Tả Từ lặng lẽ tiếp

cận không thoát khỏi ánh mắt của Điển Vi, tuy hắn cũng không biết tình cảnh lúc này ra sao, nhưng thấy Ngô Lương không bỏ chạy, hắn liền cũng ổn định tâm tính, trước sau vẫn bảo vệ bên cạnh Ngô Lương, chỉ thiếu nước hóa thành giáp trụ dùng thân thể bao bọc Ngô Lương lại.

Còn thấy Tả Từ tiến lại gần, Điển Vi dường như lập tức nâng cao cảnh giác, trừng mắt cảnh cáo y.

"…" Tả Từ thấy vậy cũng không vượt ranh giới, khi đến cách Ngô Lương và Điển Vi khoảng một mét liền chủ động dừng bước, sau đó giả bộ hoảng loạn tránh ánh mắt của Điển Vi.

"…" Ngô Lương cũng quay đầu nhìn Tả Từ một cái.

Lúc này Ngô Lương cũng không xác định rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng chuyện này lại cực kỳ hợp thời mà ăn khớp với lời "tuyệt sát đại trận" của y, bây giờ e rằng không ai dám không tin y nữa rồi.

Ít nhất Tả Từ chắc hẳn đã tin rồi, nếu không y vì sao lại chủ động đến bên cạnh mình?

Còn Ngô Lương sở dĩ không nhấc chân bỏ chạy, là bởi vì y rất rõ lúc này bất kể làm hành động gì, trên thực tế cũng chỉ là giậm chân tại chỗ, đừng thấy bây giờ những binh sĩ kia đã chạy khá xa, thực tế bọn họ vẫn ở bên cạnh y.

Trong tình huống này, cách ổn thỏa nhất chính là đứng yên bất động.

Dù sao so với những con mồi đang liều mạng chạy trốn và giãy giụa kia, thì con mồi đứng yên bất động như y thực ra càng không dễ gây chú ý cho kẻ săn mồi… Đồng thời.

"Mau quay lại!

Không được tiếp tục đi sâu vào, càng không được chia ra hành động, ta dẫn các ngươi rời khỏi đây!" Nghiêm Lục cuối cùng vẫn không lấy ra chiếc đồng linh của mình, thấy các binh sĩ tứ tán bỏ chạy, có người đã chạy đến những nơi sâu hơn, xa hơn, hắn vẫn la hét lớn tiếng cố gắng kiểm soát cục diện.

Thế nhưng hành động này lại vô ích.

Giống như đội quân bại trận bị quân địch xông tán trong chiến tranh, cho dù giám quân không ngừng giết người, cũng vẫn không thể ngăn cản binh sĩ cấp dưới liên tiếp tháo chạy, huống hồ chỉ là la hét như Nghiêm Lục.

Đáng tiếc những binh sĩ chạy xa đó cũng không an toàn.

"A——" "A a——!" Vẫn không ngừng có binh sĩ bị kẻ địch và lợi khí không nhìn thấy làm bị thương, không ngừng phát ra tiếng kêu đau đớn và thảm thiết, không ngừng lăn lộn giãy giụa trên đất.

Điều càng khiến mọi người hoảng sợ hơn là.

Những binh sĩ bị tấn công này không đến từ một nơi, bây giờ bọn họ đã chạy tán loạn, phân bố ở khắp bốn phương tám hướng, nhưng lại vẫn có người gần như đồng thời bị tấn công.

Điều này không khỏi khiến người ta suy đoán.

Chẳng lẽ kẻ địch không nhìn thấy này không chỉ có một?

Nếu không làm sao có thể đồng thời tấn công hai hoặc nhiều binh sĩ cách nhau hàng chục mét, thậm chí hơn trăm mét?

Nếu là như vậy… trong lòng mọi người không khỏi càng thêm tuyệt vọng, nhiều kẻ địch không nhìn thấy như vậy, bọn họ lại có thể chạy đi đâu được?

Đây là tiết tấu muốn tận diệt bọn họ sao, đây chính là chỗ đáng sợ

của "tuyệt sát đại trận" này sao, chúng ta rốt cuộc phải làm thế nào đây?

Cuối cùng.

"Ta chịu hết nổi rồi!" Một binh sĩ chợt dừng bước, đồng tử không ngừng run rẩy mà gào thét lớn tiếng.

Giây tiếp theo, hắn đã xé bỏ giáp trụ trên người, sau đó nắm chặt binh khí ngược lại chĩa mũi nhọn vào tim mình, không một khắc do dự liền dùng sức đâm vào, sau đó thân thể khụy dần xuống đất.

Vẻ mặt hắn như thể đau khổ, nhưng trên vẻ mặt đau khổ đó, lại còn hiện lên một tia giải thoát… "…" Nhìn thấy cảnh này, bước chân của những binh sĩ vẫn còn đang liều mạng chạy trốn không khỏi chậm lại, vẻ mặt tuyệt vọng trên mặt càng thêm vài phần.

Nhưng cũng chỉ là trong khoảnh khắc hoảng hốt, bọn họ liền lại tăng tốc, tâm lý may mắn và khát vọng chiến thắng khiến bọn họ không thể dừng lại, chưa đến khắc cuối cùng, nhỡ đâu thì sao?

Và cũng chính vào lúc này.

"Ối!" Nghiêm Lục ở đằng xa chợt kinh hô một tiếng.

Ngô Lương lập tức quay đầu nhìn.

Nhưng lại thấy Nghiêm Lục đang như thể bị điện giật mà nhảy tránh sang một bên, trên mặt lại là vẻ mặt sợ hãi.

Nhưng khác với những binh sĩ kia, hắn vẫn lành lặn đứng đó, trông có vẻ như không bị thương tổn chí mạng gì, ít nhất không đầu rơi xuống đất, cũng không thiếu tay thiếu chân.

Vậy đây là… Ngô Lương đang có chút nghi hoặc.

Lại thấy trên mặt Nghiêm Lục đã xuất hiện một vết hằn dài khoảng một tấc, một vệt máu tươi rất nhanh từ vết hằn này rỉ ra,

trượt xuống cằm hắn.

Nghiêm Lục cũng cảm nhận được, liền vội vàng đưa tay lau một cái.

"!" Nhìn thấy vết máu dính trên tay, Nghiêm Lục thân thể khẽ run rẩy nuốt một ngụm nước bọt.

Chương 589

Hiển nhiên hắn cuối cùng vẫn bị những kẻ địch không nhìn thấy kia nhắm tới, mà đòn tấn công này không chí mạng, thì rất có khả năng là do phản ứng của hắn khá nhanh, nhảy ra kịp thời, vì vậy suýt soát tránh được.

Vẻ mặt Nghiêm Lục rất nhanh liền trở nên phức tạp.

Hắn cũng không biết bây giờ mình có nên chạy trốn điên cuồng như những binh sĩ kia không, bởi vì những binh sĩ kia cho dù chạy xa đến đâu cũng không thể tránh khỏi đồ đao.

Nhưng giờ đây hắn đã bị nhắm tới, nếu không chạy thì chẳng lẽ cứ ngoan ngoãn đứng yên tại chỗ chờ đối phương tàn sát sao?

Giây tiếp theo.

"Xì!" Nghiêm Lục chợt lại kinh hô một tiếng, sau đó lại như thể bị điện giật mà tránh một cái.

Lần này hắn ôm lấy cánh tay.

Áo hắn đã vô cớ xuất hiện một vết rách, và một vệt máu cũng đang rỉ ra từ kẽ tay hắn đang ôm lấy cánh tay.

Giây phút này.

Nghiêm Lục cuối cùng cũng không thể giữ được sự khắc chế, càng không còn để ý đến Ngô Lương, Điển Vi và Tả Từ, lại như những binh sĩ kia mà bất chấp tất cả chạy trốn.

Hắn không muốn chết!

Nhưng trong mắt hắn, lúc này đứng yên tại chỗ thì chắc chắn sẽ không sống được, e rằng chỉ có bỏ chạy may ra còn có thể giành được

một tia sinh cơ.

Tuy nhiên lúc này đầu óc hắn vẫn còn giữ lại một tia tỉnh táo, cũng không như những binh sĩ kia mà chạy trốn khắp nơi không mục đích, mà chạy thẳng về hướng bọn họ đã đến.

Hắn chắc chắn cũng đã tin lời ma quỷ của Ngô Lương.

Vì vậy không dám tiếp tục đi sâu vào, muốn nhanh chóng quay về đường cũ.

Nhưng cho dù như vậy.

Kẻ địch không nhìn thấy kia vẫn không chịu buông tha hắn, vừa mới chạy ra được vài mét.

Chỉ nghe thấy tiếng "bá" một cái, quần áo ở vai Nghiêm Lục liền lại vô cớ xuất hiện một vết rách, Nghiêm Lục đau đớn nhăn nhó, một vệt máu tươi theo đó chảy ra.

Nhưng hắn vẫn không chịu dễ dàng bỏ cuộc, thảm thiết tiếp tục chạy về phía trước.

"Bá!" Lần này là bắp chân phải của hắn xuất hiện một vết rách.

Thân thể Nghiêm Lục mất thăng bằng, cuối cùng ngã nhào xuống đất.

Đây đã là lần thứ tư Nghiêm Lục bị tấn công, khác với những binh sĩ khác, những binh sĩ kia gần như đều bị một đòn đoạt mạng, còn Nghiêm Lục lại như thể bị kẻ địch không nhìn thấy kia coi là đối tượng tra tấn, gần như mỗi lần tấn công đều như thể cố ý tránh những chỗ chí mạng, dường như không muốn một đòn đánh giết hắn, mà là muốn từ từ giày vò hắn.

"Cái này…" Nhìn thấy cảnh này, rồi nhìn lại mình, Điển Vi và Tả Từ đang đứng yên bất động mà an toàn vô sự.

Ngô Lương dường như cuối cùng cũng hiểu ra điều gì đó, trong lòng ngược lại trở nên bình tĩnh.

Trương Lương!

Ngô Lương đã nghĩ tới Trương Lương.

Nếu đúng là do bí cảnh này, vậy thì tất cả mọi người ở đây đều sẽ chịu công kích không phân biệt, cùng lắm chỉ là ai chết trước ai chết sau mà thôi.

Không có lý do gì mà những binh sĩ khác hoặc là bị một kích giết chết, hoặc là bị một kích đoạn tay đoạn chân, hoàn toàn mất đi năng lực hành động, nhưng lại duy độc Nghiêm Lộc một mình được hưởng chế độ hành hạ, mỗi đòn đánh chỉ là những vết thương ngoài da, thậm chí có vẻ cố ý tránh các vị trí hiểm yếu.

Rõ ràng có yếu tố con người rất lớn ở đây.

Mà kẻ sẽ làm chuyện này, và cũng có thể làm chuyện này, chỉ có một mình Trương Lương – kẻ đã rơi xuống nước và mất tích trước đó.

Hơn nữa, Ngô Lương vừa mới nhận được tin tức từ Chân Mật rằng Trương Lương không những chưa chết, mà sau khi được cứu còn tập hợp thêm nhân lực chuẩn bị truy sát vào đây.

Trước đó, khi còn đang mê man, Chân Mật đã nói Trương Lương hẳn đã đến rồi.

Vậy thì bây giờ bọn họ gặp phải tình huống này, rất có thể là Trương Lương cuối cùng đã tới.

Thêm nữa, Chân Mật còn nói rằng, sau khi Trương Lương được cứu lên bờ, y đã nói Nghiêm Lộc dưới nước đã muốn trí mạng y, và thề rằng sẽ xé xác kẻ nô bộc vong ân phụ nghĩa này thành vạn mảnh.

Do đó, xét về thời gian lẫn động cơ, Trương Lương đều là đối tượng đáng nghi nhất.

Mà đây cũng chính là sự khác biệt thông tin giữa Ngô Lương với Nghiêm Lộc, Tả Từ và những người khác.

Hiện tại trong số tất cả những người có mặt, tuyệt đối chỉ có Ngô Lương một mình biết tin Trương Lương chưa chết, và còn chuẩn bị quay lại báo thù, do đó cũng chỉ Ngô Lương mới có thể nghĩ đến điều này, những người khác căn bản không thể có ý niệm như vậy.

Tuy nhiên.

Ngô Lương hiện tại lại nảy sinh một nghi vấn mới.

Giả như tình huống hiện tại bọn họ gặp phải thật sự là do Trương Lương gây ra, thì bọn họ đang mắc kẹt trong trận pháp mê hoặc, không những cứ đi vòng tại chỗ mà còn hoàn toàn không nhìn thấy Trương Lương cùng đội quân y mới tập hợp, chỉ có thể nín thở chờ đợi.

Vậy thì Trương Lương cùng đội quân y mới tập hợp tám phần là không bị ảnh hưởng bởi trận pháp mê hoặc này.

Nếu không, bọn họ hẳn cũng sẽ dậm chân tại chỗ, cũng chưa chắc đã nhìn thấy Nghiêm Lộc và những người khác, hẳn cũng sẽ rơi vào hoàn cảnh tương tự như bọn họ.

Thậm chí, Trương Lương và những người khác còn có khả năng gặp phải cảnh ngộ hoàn toàn khác.

Dẫu sao, chưa ai từng nói hiệu quả của trận pháp mê hoặc này là duy nhất, cũng không ai có thể đảm bảo nó có thể sẽ không sản sinh ra những hiệu quả khác nhau do tâm lý, số lượng, trạng thái, cảm xúc và các yếu tố khác của người nhập trận.

Ít nhất là theo tình huống Ngô Lương từng trải qua trước đây,

nhóm người bọn họ và những binh sĩ đi thăm dò các đài đá xung quanh hiển nhiên là đã gặp phải những hiệu ứng huyễn hoặc khác nhau.

Đương nhiên, có lẽ còn một khả năng khác.

Trận pháp huyễn hoặc này cần một thời gian nhất định mới có thể phát huy tác dụng.

Mặc dù Chân Mật nói rằng bọn họ từ khi lên bờ vẫn luôn dậm chân tại chỗ, nhưng thực ra sau khi lên bờ, bọn họ còn dừng lại một khoảng thời gian để quan sát tình hình bí cảnh này.

Do đó, cho đến bây giờ Ngô Lương vẫn chưa thể xác định trận pháp huyễn hoặc này rốt cuộc bắt đầu có hiệu quả với bọn họ từ khi nào.

Có lẽ quả thật là đã trúng chiêu ngay khoảnh khắc lên bờ.

Nhưng cũng có khả năng là vài phút, hoặc mười mấy phút sau khi lên bờ.

Tất cả những điều này đến một cách lặng lẽ không tiếng động.

Ngô Lương cẩn thận hồi tưởng, cũng không hề nhớ lại khoảng thời gian đó xuất hiện ranh giới nào giữa hiện thực và ảo cảnh, căn bản không thể nào khảo chứng và phán đoán.

Mà nếu trận pháp huyễn hoặc này quả thật cần một thời gian nhất định mới có thể phát huy tác dụng.

Vậy thì Trương Lương và những người khác quả thật cũng có thể làm rất nhiều chuyện với bọn họ trước khi trận pháp có hiệu lực, chẳng hạn như bây giờ, tiến hành một "cuộc thảm sát vô hình" đối với bọn họ.

Trừ những suy đoán trên, thì chỉ còn lại khả năng cuối cùng: Trương Lương có lẽ đã nắm giữ phương pháp đối phó với trận pháp

huyễn hoặc này!

Dẫu sao trước đó, Trương Lương đã nhận được một số tài liệu văn hiến từ nửa phần đầu của bí cảnh này, và miếng giáp cốt Nghiêm Lộc giấu giếm kia nghi là có khắc chữ hẳn cũng là một phần trong số các tài liệu văn hiến đó.

Vậy thì Trương Lương có khả năng còn nhận được một số tài liệu văn hiến khác.

Với mối quan hệ chủ tớ giữa Trương Lương và Nghiêm Lộc trước đó, những tài liệu văn hiến này nhất định phải được Trương Lương kiểm tra trước, vậy thì Trương Lương cũng có khả năng đã giữ lại phần quan trọng nhất, chỉ giao một phần tài liệu văn hiến không quan trọng đối với y cho Nghiêm Lộc… Chuyện này không liên quan đến mức độ tín nhiệm, giống như Ngô Lương tuyệt đối sẽ không nói thân phận người xuyên không của mình cho bất kỳ ai trong Phường Nhân Quân, khi điều chế hắc hỏa dược cũng chỉ dạy một mình Điển Vi có mặt, y có thể giao lưng mình cho bất kỳ một cán bộ chủ chốt nào của Phường Nhân Quân, nhưng đồng thời cũng có những bí mật mà y cho rằng nhất định phải giữ.

Mà Trương Lương và Nghiêm Lộc cũng vậy.

Vậy thì Trương Lương trước đó tuyệt đối tín nhiệm Nghiêm Lộc, cũng vẫn có khả năng giữ lại một phần bí mật, huống hồ Trương Lương còn chưa chắc đã tuyệt đối tín nhiệm Nghiêm Lộc.

Nếu đúng là vậy.

Mọi chuyện ngược lại trở nên có lợi cho Ngô Lương, ít nhất Trương Lương tạm thời vẫn chưa có lý do để giết y, mà y cũng có cơ hội trực tiếp vượt qua trận pháp mê hoặc này, đích thân xem xem trong căn phòng đá kia rốt cuộc cất giấu thứ gì.

Còn về sau phải làm thế nào để thoát khỏi tay Trương Lương… Tình trạng hiện tại của Ngô Lương cũng chỉ là như vậy, chẳng qua chỉ là từ tay Nghiêm Lộc lại quay về tay Trương Lương mà thôi, hoàn cảnh thực ra không có sự khác biệt bản chất, tình huống tự nhiên cũng không thể coi là trở nên tồi tệ hơn.

Ngay trong quá trình Ngô Lương suy tư những điều này.

Đã lại có thêm một số binh sĩ chết một cách bất đắc kỳ tử, bị thương trong vô hình.

Trên quảng trường ảo ảnh này tiếng kêu ai oán không ngớt.

Mà trên người Nghiêm Lộc cũng có thêm vài vết thương mới, nhưng khác với những binh sĩ kia, những vết thương này vẫn chỉ là những vết thương ngoài da không gây chết người trong thời gian ngắn.

"…" Nhìn thấy cảnh này, Ngô Lương nghi ngờ nếu chuyện này thật sự là do Trương Lương gây ra, y e rằng thật sự muốn Nghiêm Lộc phải chịu thiên đao vạn quả.

Đồng thời.

Nghiêm Lộc đã mấy lần định đứng dậy, đều bị vết thương mới kịp thời ập đến đánh gục, trong lúc sinh tử ngàn cân treo sợi tóc đã sớm không còn sự điềm tĩnh và mưu lược như trước.

Cũng chính trong lúc kinh hãi tuyệt vọng, y chợt liếc thấy Tả Từ, Ngô Lương và Điển Vi ở không xa vẫn bình an vô sự.

"Tả tiên sư cứu ta!" Nghiêm Lộc xé họng cầu xin bất chấp hình tượng, thậm chí còn đưa ra một điều kiện vô cùng hấp dẫn: "Chỉ cần ngươi có thể cứu ta, ta sẽ đồng ý thu hồi cổ trùng đã hạ lên người ngươi, từ nay về sau ngươi sẽ không còn bị ta khống chế nữa!" "…" Nghe lời này Tả Từ không hề tỏ vẻ động lòng, trên mặt ngược lại

hiện lên một tia lạnh nhạt.

Đừng nói là y không muốn cứu, cho dù thật sự có lòng muốn cứu, bây giờ cũng chưa làm rõ được tình hình, làm sao biết nên ra tay giúp đỡ Nghiêm Lộc như thế nào, đừng để một khi không cẩn thận lại tự mình rước họa vào thân thì gay go.

Mà nhìn thấy cảnh này.

Ngô Lương càng thêm khẳng định Tả Từ có quỷ trong lòng.

Tả Từ trông có vẻ không quá để tâm đến cổ trùng bị Nghiêm Lộc hạ trên người, nếu không cho dù thật sự không có cách nào, nghe những lời này ít nhất cũng nên biểu hiện một chút do dự… Ngô Lương thậm chí nghi ngờ Tả Từ có phải có cách đối phó với cổ trùng hay không.

Chẳng qua trước đó để giành được tín nhiệm của Trương Lương và Nghiêm Lộc, y mới cố ý trúng chiêu rồi giả vờ không biết, chỉ chờ làm xong chuyện ở đây là có thể khu trừ cổ trùng.

Bởi vì theo Ngô Lương được biết.

Một khi người nuôi cổ chết, cổ trùng do người nuôi cổ hạ xuống sẽ mất kiểm soát, cho dù không lập tức bạo tẩu đoạt mạng nạn nhân, thì sau một thời gian phát triển, cũng sẽ lấy đi tính mạng của nạn nhân.

Tức là một khi Nghiêm Lộc chết, mà Tả Từ không có cách nào khu trừ cổ trùng, e rằng cũng không thể sống lâu được.

Chương 590

Ngoài ra.

Ngô Lương cũng càng thêm cảm thấy Nghiêm Lộc căn bản không hề hạ cổ lên người mình và Điển Vi.

Nếu không, Nghiêm Lộc bây giờ hẳn phải cùng hướng về phía bọn họ – những người đang đứng cạnh Tả Từ – để cầu cứu, ít nhất Ngô Lương trước đó đã từng thể hiện chút bản lĩnh, cũng không thể coi là người thường, huống hồ y và Điển Vi cũng không bị tấn công một cách khó hiểu.

Mà sở dĩ như vậy, có thể là do trước đó Nghiêm Lộc căn bản không hề để bọn họ vào mắt, hoặc là sau khi dùng xong bọn họ sẽ bị diệt khẩu ngay lập tức, không có gì cần thiết phải lãng phí cổ trùng… "Tả tiên sư!" Thấy Tả Từ đối mặt với lời cầu cứu của mình mà không hề phản ứng, Nghiêm Lộc trong lúc tuyệt vọng lại tức giận đến hóa điên, lập tức móc chiếc đồng linh nhỏ kia ra từ trong lòng, mắt lộ hung quang nói: "Ngươi nếu dám khoanh tay đứng nhìn, vậy thì đừng trách ta không giữ tình nghĩa, ta chỉ cần lắc vài cái đồng linh, liền có thể đảm bảo ngươi trong vòng một nén nhang sẽ bị cổ trùng hành hạ đến chết, ta chết rồi ngươi cũng đừng hòng sống yên!" Điều này không chỉ là muốn một mình Tả Từ chôn theo.

Chỉ cần chiếc đồng linh nhỏ này vang lên, những binh sĩ kia cũng sẽ lập tức bị cổ trùng hành hạ, trừ Ngô Lương và Điển Vi ra, không ai có thể may mắn thoát khỏi.

"Cái này…" Nhìn thấy cảnh này, Ngô Lương đột nhiên lại nghĩ đến một chuyện khác.

Bọn họ tuy thân trong ảo cảnh không thể nhìn thấy tình hình thật

sự, thậm chí ngay cả âm thanh bên ngoài cũng không thể nghe thấy, nhưng liệu bên ngoài có thể nghe thấy âm thanh bọn họ phát ra không?

Chẳng hạn như tiếng nói.

Và chẳng hạn như… âm thanh phát ra từ đồng linh?

Mà trước đó Ngô Lương đã ý thức được Nghiêm Lộc rất có khả năng đã hạ cổ lên phần lớn những người bên cạnh, thậm chí ngay cả những binh sĩ có thể ra vào bí cảnh này cũng không tha, vậy thì nếu bây giờ kẻ đang đồ sát bọn họ chính là Trương Lương, Trương Lương và đội quân y triệu tập đến có khả năng cũng đã bị hạ cổ trùng.

Một khi Nghiêm Lộc lắc chuông, âm thanh này cũng có thể truyền đến thế giới thật.

Liệu có khả năng xảy ra tình huống "không một ai sống sót" trừ y và Điển Vi hay không?

Nghĩ đến đây.

Ngô Lương đột nhiên đặc biệt mong đợi Nghiêm Lộc lắc chuông, đây nghiễm nhiên là một thử nghiệm chỉ có lợi mà không có hại đối với y, biết đâu y cứ thế không tốn chút công sức nào mà trở thành người chiến thắng cuối cùng thì sao?

Mau lên!

Lắc đi chứ!

Lải nhải cái gì?

Ngô Lương trong lòng nghĩ vậy, nhưng miệng lại không thể nói ra, dẫu sao tất cả những điều này vẫn chỉ là suy đoán của y, trước khi mọi chuyện ngã ngũ mà vội vàng bộc lộ tâm tư của mình, rất có khả năng sẽ tự mình rước lấy phiền phức mới.

Đồng thời.

Tả Từ cuối cùng không thể khoanh tay đứng nhìn nữa, nhíu mày vô cùng bất đắc dĩ nói với Nghiêm Lộc bằng lời lẽ ôn hòa: "Nghiêm công chớ nóng vội, không phải ta không muốn ra tay cứu giúp, thật sự là trận mê này đã hoàn toàn vượt ngoài dự liệu của ta, giờ phút này ta cũng không biết phải làm sao cả…" "A!" Lưng Nghiêm Lộc lại bất ngờ tóe ra một vệt máu, không khỏi phát ra một tiếng kêu đau, nhưng biểu cảm trên mặt lại thêm vài phần dữ tợn, nghiến răng gầm lên: "Nếu đã như vậy, vậy thì cùng nhau chết đi!" Tuy nhiên lúc này Nghiêm Lộc vẫn nắm chặt chiếc đồng linh nhỏ kia.

Cho dù bị đau mà thân thể run rẩy một chút, cũng không khiến chiếc đồng linh nhỏ đó dễ dàng vang lên.

Có thể thấy trong lòng y thực ra vẫn còn một tia hy vọng, không hề quyết tuyệt và điên cuồng như lời nói, dẫu sao một khi chiếc đồng linh nhỏ đó vang lên, thì thật sự không còn ai có thể ra tay giúp đỡ y nữa.

"Nghiêm công khoan đã!" Nhưng lời này lại dọa Tả Từ biến sắc, vội vàng không ngừng nói: "Chuyện xảy ra đột ngột, ngươi tổng phải cho ta chút thời gian suy nghĩ, xin ngươi hãy cố gắng chịu đựng thêm một chút, ta đây sẽ nghĩ, ta đây sẽ nghĩ cách!" "Mau… lên!" Nghiêm Lộc quả thật là một kẻ tàn nhẫn, trên khuôn mặt có dấu ấn chữ "Trương" lại có thêm một vết cắt, nhưng y vẫn có thể nắm chắc chiếc đồng linh nhỏ đó, kiên quyết không để nó vang lên vào lúc không nên.

Bởi vì đối với Nghiêm Lộc, thứ y đang nắm giữ chính là cơ hội sống sót cuối cùng… Khốn kiếp!

Lắc đi!

Ngươi mau lắc đi chứ!

Dềnh dàng cái thá gì, y có thể cứu ngươi thì đã cứu từ sớm rồi, tin

ta đi Nghiêm công, ngươi chắc chắn hết cứu rồi, mau kéo thêm vài kẻ đệm lưng đi, mau mau mau, đừng giãy giụa vô ích nữa… Ngô Lương cũng nóng ruột như lửa đốt, điển hình của kẻ xem kịch vui không sợ chuyện lớn.

Nếu không phải lo lắng cổ thuật của Nghiêm Lộc chưa chắc có thể truyền đến tai người bên ngoài ảo cảnh, chưa chắc có thể giết sạch tất cả mọi người cả trong lẫn ngoài, y tự tiện hành động e rằng sẽ rước lấy phiền phức khác, thì bây giờ y chắc chắn đã đi đến giúp Nghiêm Lộc lắc chuông một cái rồi.

Dù cho tệ nhất, cũng phải nói vài lời khó nghe để ly gián Nghiêm Lộc và Tả Từ, từ đó thúc đẩy quá trình lắc chuông.

"Mau đến cứu ta!

Ta không cần biết ngươi dùng cách gì, chỉ cho ngươi năm tiếng đếm cuối cùng!

Mậu!" Nghiêm Lộc sốt ruột tiếp tục thúc giục, trực tiếp đưa ra tối hậu thư cho Tả Từ.

"Nghiêm công…" Tả Từ còn muốn nói gì đó.

"Bính!" Nghiêm Lộc lập tức cắt ngang lời y, quát lên giận dữ.

"Ta thật sự là…" "Đinh!" "Hãy cho ta thêm chút thời gian…" "Ất!

Ngươi thật sự cho rằng ta không dám sao?!" Lúc này Nghiêm Lộc đã mắt đỏ ngầu, khuôn mặt dữ tợn đã bị máu tươi chảy ra từ những vết cắt kia nhuộm đỏ, trông như ác quỷ vừa bò ra từ đống xác chết, đang trừng trừng nhìn chằm chằm kẻ xui xẻo tiếp theo sẽ bị y kéo xuống Minh phủ.

Mà kẻ xui xẻo này, nghiễm nhiên chính là Tả Từ.

"Ta tới!

Ta tới đây!

Ta sẽ đỡ Nghiêm công quay trở ra theo lối cũ!" Tả Từ cuối cùng không dám chần chừ nữa, mang theo vẻ mặt như đưa đám vội vã chạy về phía Nghiêm Lộc.

Khốn kiếp!

Cứ thế mà xong à?

"Điển Vi!" Ngô Lương cũng cuối cùng đã hạ quyết tâm, nghiêng đầu đưa một ánh mắt cho Điển Vi.

Điển Vi lập tức hiểu ý, nhấc chân liền chuẩn bị đuổi theo Tả Từ, tuy không biết Ngô Lương rốt cuộc có ý đồ gì, nhưng y hiểu rằng Ngô Lương muốn y đi ngăn cản Tả Từ.

Thực ra hành động này Ngô Lương cũng đã suy nghĩ kỹ càng: một là, y tự nhiên vẫn hy vọng Nghiêm Lộc lắc chuông, hành động như vậy chính là để tạo cho y một chút "động lực"; hai là, nếu bên ngoài chính là Trương Lương, hành động này bề ngoài trông như là đứng về phía Trương Lương, cho dù chuông có vang lên mà Trương Lương không sao, Trương Lương chỉ thấy bọn họ ngăn cản Tả Từ cứu viện Nghiêm Lộc, nói không chừng sau này còn có khả năng được Trương Lương coi là "người của mình".

Tuy nhiên ngay lúc này.

"?!" Tay Nghiêm Lộc lại đột nhiên cứng đờ, ngay sau đó sắc mặt đại biến.

Mà Ngô Lương thì nhìn thấy rõ ràng trên tay Nghiêm Lộc có một dấu tay lõm sâu vào bề mặt da y! ——————————————————— Đó là một bàn tay vô hình.

Bàn tay này có lực rất lớn, một cú tóm như vậy khiến tay Nghiêm Lộc không thể động đậy thêm chút nào, càng không thể lắc chiếc đồng

linh nhỏ trong tay, trên mặt y lập tức lộ ra vẻ đau khổ.

"Cái này?" Tả Từ tự nhiên cũng chú ý đến tình huống này, lập tức dừng bước, trên mặt lộ ra vẻ do dự, nhất thời không biết nên tiến hay nên lùi.

Xem ra chuyện này hẳn không liên quan gì đến Tả Từ, nếu không y sẽ không có biểu hiện như vậy.

Mà đồng thời.

Ngô Lương lại chú ý thấy, ngón tay Nghiêm Lộc đang nắm đồng linh hơi nới lỏng.

Tuy nhiên điều này tuyệt đối không phải là ý muốn của chính Nghiêm Lộc.

Y vẫn nắm chặt đồng linh, vì quá dùng sức mà các khớp ngón tay đều có chút tái nhợt, chỉ là chiếc đồng linh đó dường như đang chịu tác động của một sức mạnh vô hình, đang từng chút một tách các ngón tay y ra, cố gắng lấy đi chiếc đồng linh đó.

Mà Nghiêm Lộc lúc này đang cố gắng hết sức chống cự lại cỗ sức mạnh vô hình này, chỉ tiếc là cỗ sức mạnh này hiển nhiên mạnh hơn y, y e rằng đã không thể chống đỡ được lâu nữa rồi.

Ngoài ra.

Ngô Lương còn chú ý đến một chi tiết.

Chiếc vòng đồng có thể phát ra âm thanh treo trong chuông đồng kia hẳn cũng đã bị bóp chặt, dẫu sao trong quá trình Nghiêm Lộc tranh giành với cỗ sức mạnh vô hình kia, chiếc đồng linh đó đã rung lắc rất nhiều lần, nhưng lại không hề phát ra một chút âm thanh nào, chỉ có thể giải thích như vậy.

Mà người bóp chặt vòng đồng trong chuông đồng hiển nhiên

không phải Nghiêm Lộc, chắc chắn cũng đến từ cỗ sức mạnh vô hình kia.

Tức là, nếu kẻ gây ra chuyện này chính là Trương Lương, thì Trương Lương lúc này nhất định cũng không muốn chiếc đồng linh này vang lên.

Chẳng lẽ Trương Lương đã sớm biết chuyện Nghiêm Lộc hạ cổ?

Hay là y cũng chỉ vừa mới nghe được cuộc đối thoại giữa Nghiêm Lộc và Tả Từ, do đó biết được chuyện này, mà hiện tại Tả Từ đối với y vẫn còn tác dụng, nên không hy vọng Nghiêm Lộc kéo Tả Từ cùng chết?

Ngay khi đang suy nghĩ như vậy.

"A!" Nghiêm Lộc lại không nhịn được phát ra một tiếng kêu đau, lập tức buông tay chiếc đồng linh.

Ngô Lương nhìn kỹ lại, mới phát hiện trên cổ tay Nghiêm Lộc lại đột nhiên có thêm một vết thương, mà vết thương này khác với vết cắt do lợi khí trước đó, không để lại một vết thương dài và nhỏ, mà lại để lại một lỗ nhỏ hình tam giác… dường như là bị vật gì đó sắc nhọn đâm mạnh một cái.

Mà càng kỳ lạ hơn là.

Sau khi chiếc đồng linh thoát khỏi tay, không những không rơi xuống đất, cũng không bay đi đâu khác, mà lập tức biến mất không một dấu vết, hoàn toàn là biến mất trong không trung!

Chẳng lẽ những thứ trong ảo cảnh sau khi bị người bên ngoài lấy đi, những người thân trong ảo cảnh liền không nhìn thấy nữa?

Ngô Lương chỉ có thể suy đoán như vậy.

Bởi vì những lưỡi dao của binh sĩ thương vong đã vương vãi trên

mặt đất, cũng có một số đồ vật mang theo người bị vứt sang một bên, những thứ này lại không hề biến mất, chỉ có chiếc đồng linh này – thứ rõ ràng là bị người khác đoạt đi – mới xuất hiện tình huống như vậy.

Tức là.

Việc vật phẩm trong ảo cảnh biến mất hay không, hẳn là có liên quan đến việc có bị người bên ngoài nắm giữ hay không.

Nếu đúng là như vậy.

Tả Từ hẳn là tạm thời an toàn rồi.

Bởi vì trong ảo cảnh hiển nhiên không thể nghe thấy âm thanh từ bên ngoài, nếu cổ trùng Nghiêm Lộc hạ lên y nhất định cần âm thanh để thúc đẩy, vậy thì dù có người ở gần ngay trong gang tấc lắc đồng linh, y cũng sẽ không chịu bất kỳ ảnh hưởng nào.

Đương nhiên.

Có lẽ còn một khả năng khác: cổ trùng đó không bị ảo cảnh ảnh hưởng, Tả Từ không nghe thấy tiếng chuông, không có nghĩa là cổ trùng trong cơ thể y cũng không nghe thấy tiếng chuông, do đó cổ trùng trong cơ thể y vẫn có khả năng bị thúc đẩy một cách "khó hiểu", khiến y chết một cách không rõ ràng.

Tuy nhiên, nghĩ đến chi tiết khi cỗ "sức mạnh vô hình" kia đối kháng với Nghiêm Lộc vừa rồi.

Cỗ "sức mạnh vô hình" đoạt lấy đồng linh hẳn là không có ý định làm như vậy, do đó khả năng cổ trùng trong cơ thể Tả Từ phát tác "khó hiểu" cũng không lớn.

Chương 591

"Cứu mạng—a!" Lại một tiếng kêu thảm thiết bị cắt ngang đột ngột.

Các binh sĩ tùy tùng vẫn đang bị đồ sát, chỉ trong chốc lát, những binh sĩ còn sống sót đã chỉ còn lại mười mấy người.

Mà những binh sĩ bị thương trước đó dường như cũng đã bị bổ thêm một nhát, rất nhanh liền tắt thở.

Cỗ "sức mạnh vô hình" kia hiển nhiên có ý định giết sạch bọn họ, không hề có chút lòng trắc ẩn nào. … Bên tai không ngừng truyền đến tiếng kêu thảm thiết của các binh sĩ.

Ngô Lương nghe trong tai, lòng đã có chút vô cảm.

Trong một thời đại như thế này, con người rất dễ trở nên vô cảm, y e rằng đã đi xa vạn dặm, chứng kiến rất nhiều cảnh tượng còn thảm khốc hơn thế này.

Thậm chí ngay cả khởi đầu cuộc đời xuyên không của y, cũng là trong một ngọn đồi nhỏ chất đống xác người.

Ngô Lương chưa bao giờ là một thiện nam tín nữ, nhưng thực ra cũng không thiếu lòng trắc ẩn và đồng cảm.

Thuở trước trên đường khai quật mộ Hải Hôn Hầu trở về, y có thể cho mấy trăm tàn quân Khăn Vàng đang đói khát mấy xe lương thực, có thể ra lệnh cố ý cho bọn họ một đường sống, thả bọn họ đi.

Đồng thời cũng có thể trên đường đến mộ Tề Ai Công, lột sạch y phục, trói vào cây cho đông cứng mà chết những kẻ giả thần giả quỷ tàn hại bách tính "thọ tào đạo âm binh".

Vì vậy, y chưa bao giờ từ bỏ sự kiên trì của mình.

Mà sự vô cảm hiện tại, là vì tự thân khó bảo toàn, không vô cảm thì còn có thể làm gì?

Huống hồ những binh sĩ này có thật sự vô tội hay không, bọn họ đã có thể tiến vào đây, vậy thì tất nhiên đã có thể coi là thân tín của Trương Lương, chuyện trước đó mượn lễ tế để phát "thực tâm nhục" cho bách tính trong thành, bọn họ nhất định đều có tham gia… Ngô Lương rất nhanh đã tìm cho sự vô cảm của mình một cái cớ thích hợp.

Y không khỏi nghĩ, nếu y cũng có dã tâm như Tào lão bản, có lẽ cũng sẽ trở thành một kiêu hùng gây nhiều tranh cãi, bởi vì y có thể an nhiên chấp nhận hiện thực "một tướng công thành vạn cốt khô", có thể trong những thời khắc cần thiết trở nên vô cảm lạnh lùng mà không hề có gánh nặng tâm lý.

Vì vậy, y thật sự không thể coi là người tốt gì, càng chẳng liên quan nửa xu đến thánh nhân.

Ngay trong lúc y đang suy nghĩ lung tung.

Cùng với tiếng kêu thảm thiết đến cực điểm của binh sĩ cuối cùng, tất cả âm thanh đều đột ngột dừng lại.

Lúc này chỉ còn lại bốn người sống sót.

Ngô Lương, Điển Vi, Tả Từ và Nghiêm Lộc.

Ngô Lương, Điển Vi và Tả Từ ba người lúc này vẫn bình an vô sự.

Còn trên người Nghiêm Lộc thì ít nhất có mười mấy vết thương lớn nhỏ, gần như không tìm được một chỗ nào lành lặn.

Tuy nhiên Nghiêm Lộc vẫn sống sót một cách bình yên vô sự.

Từ khi chiếc đồng linh của y bị cướp đi, trên người y liền không có thêm vết thương nào nữa, dường như cỗ "sức mạnh vô hình" kia

tạm thời thay đổi chủ ý, định tha cho y một mạng.

"…" Lúc này Ngô Lương trong lòng đã quyết định rằng kẻ gây ra những chuyện này chắc chắn là Trương Lương.

Chỉ là y có chút không hiểu ý đồ lúc này của Trương Lương, tại sao lại giết tất cả những binh sĩ "phản bội" y, nhưng lại duy độc tha cho mạng sống của Nghiêm Lộc.

Chẳng lẽ là cảm thấy để Nghiêm Lộc chết như vậy thì quá dễ dàng cho y sao?

Điều này theo Ngô Lương thấy thì lại là đại kỵ.

Đã quyết định giết người, thì nhất định phải một hơi làm tới, nhất quyết phải diệt cỏ tận gốc, mới có thể vĩnh viễn trừ hậu họa, nếu không chính là không chịu trách nhiệm với thân gia tính mạng của mình… Thuở trước khi đối mặt với Mã Siêu và Bàng Đức y cũng là như vậy.

Tuy nhiên y vẫn không nói toạc ra.

Mà vẫn luôn giữ thái độ kinh cung chi điểu, dùng giọng điệu hoảng sợ nói với Tả Từ: "Tả tiên sư, ta nói không sai chứ, nơi này quả nhiên có một tòa tuyệt sát đại trận, giờ đây người đều đã chết hết rồi, hay là chúng ta cũng mau chóng quay về theo lối cũ đi?

Có lẽ vẫn còn có thể thoát khỏi tòa sát trận này." "!" Tả Từ dường như bị Ngô Lương dọa giật mình, thân thể run rẩy một cái mới hoàn hồn, quay đầu nhìn Ngô Lương với vẻ mặt phức tạp hỏi: "Ngươi không cảm thấy kỳ lạ sao?" "Kỳ, kỳ lạ, chỗ nào kỳ lạ?" Ngô Lương lộ vẻ kinh nghi, mở miệng hỏi ngược lại.

"Đã là tuyệt sát đại trận, vậy thì phải giết sạch tất cả mới phải, vì sao lại duy độc tha cho mạng sống của bốn người chúng ta, mà ba người chúng ta lại còn bình an vô sự?" Tả Từ nhíu mày hỏi.

Cộng thêm Nghiêm Lộc khắp người đều là vết thương, quả thật là có bốn người sống sót.

Mà quả thật chỉ có ba người bọn họ bình an vô sự.

"Cái… không biết Tả tiên sư lời này rốt cuộc có ý gì?" Ngô Lương giả vờ không biết.

Tuy nhiên phản ứng của Tả Từ cũng rất bình thường, chuyện Ngô Lương có thể ý thức được, Tả Từ tự nhiên cũng có thể nghĩ ra.

Sự khác biệt duy nhất giữa hai người chính là Ngô Lương biết Trương Lương vẫn còn sống, và còn tập hợp thêm nhân lực đến báo thù, còn Tả Từ thì hoàn toàn không biết gì về điều này.

Do đó, hoàn cảnh hiện tại của Tả Từ cũng rất nguy hiểm.

Nếu nói ra điều gì không nên nói mà Trương Lương nghe thấy, khó tránh khỏi sẽ rước lấy phiền phức.

Mà trong tình cảnh này, Ngô Lương lại không thể cho y bất kỳ gợi ý nào… Tả Từ bây giờ chỉ có thể tự cầu đa phúc, hy vọng kẻ này sẽ không làm chuyện gì ngốc nghếch.

Thực ra Ngô Lương không hy vọng Tả Từ gặp bất trắc gì.

Bởi vì căn cứ theo ghi chép lịch sử, y có lý do để nghi ngờ Tả Từ có lẽ mới là người có cơ hội lớn nhất vượt qua trận pháp này, cuối cùng tiến vào căn phòng đá kia và có được thu hoạch… Mà đối với Ngô Lương, Tả Từ tự nhiên cũng là kẻ đi đầu thích hợp nhất.

"Chỉ là cảm thấy không thể lý giải nổi, trận tuyệt sát đại trận này dường như có mục tiêu rõ ràng, vượt quá nhận thức của ta về trận pháp trước đây…" Tả Từ vẫn nhíu mày nói, dường như vẫn đang suy tư vấn đề ở chỗ này.

"Ngươi rốt cuộc có đi hay không, ngươi nếu không đi thì ta sẽ đi

trước một bước, ta bây giờ là một khắc cũng không muốn nán lại ở nơi này, vạn nhất trận pháp này lại vận hành, muốn đi e rằng sẽ không đi được." Ngô Lương tiếp đó lại khổ sở nói.

Làm vậy cũng là để Tả Từ tạm thời im miệng, tránh cho y nói lung tung.

Nếu quay về theo lối cũ có thể thoát khỏi ảo cảnh này, đến lúc đó Tả Từ tự nhiên sẽ gặp Trương Lương, tự nhiên cũng sẽ hiểu rốt cuộc là chuyện gì.

Mà nếu không thoát ra được… thì cũng chỉ có thể nghĩ cách khác, tóm lại là không nên nói những lời sẽ khiến Trương Lương nổi giận, thì vẫn còn đường quay đầu.

Huống hồ Trương Lương hẳn cũng sẽ nghĩ cách giải cứu bọn họ ra.

Nếu không thì cớ sao lại tha mạng cho bọn họ?

Điều này cho thấy bọn họ đối với Trương Lương chắc chắn vẫn còn tác dụng.

"Còn y thì sao?

Y lại phải xử trí thế nào?" Tả Từ lại chỉ vào Nghiêm Lộc đang co rúm dưới đất với vẻ mặt kinh hãi hỏi.

Hai chân Nghiêm Lộc cũng có vài vết thương, tuy trông không quá nghiêm trọng, nhưng đi lại thì đã có chút không được nhanh nhẹn, nếu không thì trước đó làm sao lại ngã quỵ xuống đất?

"Kẻ này trước đó dùng cổ thuật hãm hại ngươi, ngươi và y cũng coi như có không ít thù oán, chuyện này tự nhiên cũng nên do ngươi quyết định." Ngô Lương quả quyết đẩy củ khoai nóng này ra.

"Ta đối với mạng sống của y không hề có hứng thú, chỉ là vừa rồi

ngươi cũng đã thấy, chiếc đồng linh có thể thao túng cổ trùng của y đột nhiên biến mất một cách khó hiểu, đây mới là điều khiến ta bất an nhất…" Tả Từ có chút do dự nói.

"Ngươi nếu dẫn ta ra ngoài, ta sẽ đồng ý giúp ngươi dẫn cổ trùng ra, khiến ngươi không còn hậu họa gì!" Nghe đến đây, Nghiêm Lộc cuối cùng cũng nhìn thấy một tia hy vọng sống sót, vội vàng xé họng chủ động bày tỏ với Tả Từ như vậy.

"Ngươi cảm thấy lời y nói có đáng tin không?" Tả Từ liếc Nghiêm Lộc một cái, lại hỏi Ngô Lương.

"Kẻ này ngay cả chủ tử đã theo mấy chục năm còn có thể phản bội, lời y nói có đáng tin hay không thì ngươi tự mình cân nhắc." Ngô Lương cũng liếc Nghiêm Lộc một cái, cố ý nói.

Kết quả Nghiêm Lộc lại vội vàng bổ sung thêm với Tả Từ: "Nếu cổ trùng kia lưu lại trong cơ thể ngươi, cho dù không có chiếc đồng linh kia thao túng, ngươi cũng không sống quá nửa năm, do đó ngươi chỉ có thể tin ta!

Huống hồ với bộ dạng của ta bây giờ, mạng sống của ta đã ký thác vào ngươi rồi, nếu ra ngoài mà không giữ lời hứa, ngươi cũng có thể dễ dàng giết ta!" "Ta muốn hỏi chiếc đồng linh đó, ngươi có biết nó đã đi đâu không?" Tả Từ lại bỏ qua lời nói này của Nghiêm Lộc, tiếp tục hỏi.

"Ta cũng không biết, vừa rồi ta chỉ cảm thấy có một người không nhìn thấy được đang tranh đoạt đồng linh với ta, mà khoảnh khắc chiếc đồng linh thoát khỏi tay liền mất tăm mất tích, những điều còn lại ta hoàn toàn không biết." Nghiêm Lộc cũng lộ vẻ nghi hoặc, vô cùng bất đắc dĩ nói.

"Ừm…" Tả Từ sau đó rơi vào trầm mặc, dường như đang suy tư điều gì đó.

Ngô Lương thấy hai người này nói chuyện không dứt, cuối cùng cũng xen vào nói: "Xem ra Tả tiên sư không để ý đến thân gia tính mạng của mình, vậy thì ngươi cứ từ từ trò chuyện đi, chúng ta đi trước một bước, bảo trọng." Vừa nói xong.

Ngô Lương liền gật đầu với Điển Vi, hai người lập tức nhấc chân đi về phía chỗ khởi đầu.

Thực ra lời này của y cũng là một mũi tên trúng hai đích, Nghiêm Lộc nói không có đồng linh thì Tả Từ cũng không sống quá nửa năm, mà Tả Từ lại chỉ quan tâm đến tung tích của đồng linh, tuy thoạt nghe thì dường như không có vấn đề gì, nhưng suy nghĩ kỹ lại, cũng có thể hiểu rằng Tả Từ chỉ quan tâm đến sống chết hiện tại, chứ không để ý nửa năm sau sẽ ra sao.

Đây cũng là một vấn đề.

Ngô Lương không khỏi nhớ lại câu nói Tả Từ từng để lại trong ghi chép lịch sử: "Ta sở dĩ có đại họa là vì ta có thân thể.

Đợi đến khi ta không còn thân thể, ta còn có họa hoạn gì nữa?" Câu nói này thoạt nghe cũng dường như nên xếp vào phạm trù triết học.

Nhưng với tư cách là một phương sĩ mang màu sắc huyền huyễn nhất lịch sử Tam Quốc, Ngô Lương cũng có lý do để nghi ngờ câu nói này không chỉ là một câu triết lý, biết đâu còn có mục đích khác không ai biết.

"Khoan đã!" Tả Từ thấy vậy lại vội vàng gọi hai người bọn họ lại, vừa chạy đến bên Nghiêm Lộc đỡ y dậy, vừa dùng giọng điệu cầu khẩn nói với bọn họ: "Có thể xin hai vị ra tay giúp đỡ, ta phải đưa kẻ này ra ngoài, có lẽ y còn có những công dụng khác… Điều này đối với hai vị cũng có lợi, nếu y chết ở đây, những binh sĩ bên ngoài bí cảnh kia e rằng chưa chắc sẽ tha cho chúng ta một con đường sống, mà y

còn sống, nói không chừng còn có thể lợi dụng được." "Cái này…" Ngô Lương cuối cùng cũng dừng bước, quay đầu nhìn về phía Tả Từ và Nghiêm Lộc.

Y không phải đang cân nhắc lời Tả Từ nói, mà là đang quan sát Tả Từ có bị "sức mạnh vô hình" tấn công do hành động này hay không.

Nếu không, thì điều đó chứng tỏ Trương Lương cũng hy vọng bọn họ đưa Nghiêm Lộc ra khỏi ảo cảnh.

Cứ như vậy, y dõi mắt nhìn Tả Từ đỡ Nghiêm Lộc đứng dậy.

Những đòn tấn công từ "vô hình chi lực" không còn xuất hiện nữa, không chỉ Tả Từ không bị công kích, mà ngay cả Nghiêm Lộc cũng không hề hấn gì.

Đến đây, Ngô Lương đã hiểu rõ ý đồ của Trương Lương.

Hắn muốn bọn họ đưa Nghiêm Lộc ra ngoài… Về phần tại sao lại đột nhiên nương tay, Ngô Lương cho rằng chưa hẳn Trương Lương đã niệm tình xưa, mà cuối cùng lại mở lưới cho Nghiêm Lộc thoát.

E rằng đây chính là tình huống kinh điển nhất của "phản diện chết vì nói nhiều".

Người đời sau khi xem những tình tiết như vậy, thường sẽ chê bai biên kịch cố ý thêm kịch, hào quang nhân vật chính cùng sự ngu xuẩn vô não của phản diện.

Nhưng nếu đứng từ góc độ của một số phản diện mà suy nghĩ kỹ, thực ra việc phản diện hành động như vậy cũng có lý do riêng của họ.

Chẳng hạn như Trương Lương hiện giờ.

Chương 592

Hắn đã từng dùng thủ đoạn "lăng trì" tàn nhẫn nhất để tra tấn Nghiêm Lộc, vậy thì trong lòng ắt hẳn căm hận đến mức muốn xé xác y thành vạn mảnh, mối thù oán này làm sao có thể dễ dàng thay đổi trong thời gian ngắn?

Do đó, khả năng lớn nhất việc Trương Lương tạm thời giữ lại mạng sống của Nghiêm Lộc là: hắn không muốn Nghiêm Lộc chết một cách dễ dàng, một cách không rõ ràng như vậy.

Hắn muốn trút bỏ mối hận trong lòng.

Hắn muốn cho Nghiêm Lộc hiểu rốt cuộc ai mới là kẻ muốn giết y.

Hắn muốn nhìn thấy vẻ mặt tuyệt vọng của Nghiêm Lộc khi đối diện với hắn.

Hắn muốn Nghiêm Lộc hiểu rằng hành động âm mưu hãm hại hắn trước đây ngu xuẩn đến mức nào.

Hắn muốn dùng tư thái của kẻ chiến thắng để châm biếm Nghiêm Lộc, Nghiêm Lộc càng tuyệt vọng, càng hối hận, lòng hắn càng sảng khoái.

Hắn cần phải thực sự giết Nghiêm Lộc để báo thù.

Nhưng chỉ đơn thuần giết Nghiêm Lộc thì không thể thỏa mãn tâm lý của hắn, hắn phải khiến Nghiêm Lộc chết một cách rõ ràng, chết trong tuyệt vọng và hối hận, mới có thể đạt được sự thỏa mãn tâm lý tột cùng.

Giống như nhiều tội phạm có chỉ số IQ vượt trội ở thế kỷ sau, khi làm một việc gì đó, họ luôn để lại manh mối cho cảnh sát; khác với

nhiều tội phạm cấp thấp, họ lại mong muốn cảnh sát có thể phát hiện ra những manh mối này, thậm chí đoán được ý đồ của họ, như vậy mới có thể thỏa mãn cái cảm giác thành tựu biến thái đó.

Và tâm lý học tội phạm đời sau cũng đã tiến hành điều tra.

Nghiên cứu chỉ ra rằng, hơn 70% tội phạm, sau khi vụ án xảy ra, đều sẽ đích thân quay lại hiện trường để xem xét tình hình, thậm chí còn thản nhiên bàn luận về vụ án với những người qua đường vây xem.

Hành vi này cũng liên quan đến tâm lý tương tự… Do đó, Ngô Lương cho rằng, tuy Nghiêm Lộc hiện giờ tạm thời thoát được một kiếp, nhưng đây không phải là chuyện tốt đẹp gì, nếu tiếp theo thực sự gặp Trương Lương, kết cục của y e rằng sẽ càng bi thảm hơn.

"Đi thôi, chúng ta cũng đi giúp Tả Từ một tay." Sau một thoáng trầm ngâm do dự, Ngô Lương cuối cùng gật đầu với Điển Vi, rồi có chút không tình nguyện tiến lên giúp đỡ.

Y không để tâm đến kết cục cuối cùng của Nghiêm Lộc sẽ ra sao, cũng chẳng màng Trương Lương có chết vì nói nhiều hay không.

Y quan tâm là hiện tại Trương Lương đang chiếm thế chủ động, hành động này coi như thuận theo ý đồ của Trương Lương, đồng thời nếu Nghiêm Lộc còn giữ lại hậu chiêu nào, y cùng Điển Vi cũng coi như đã giúp Nghiêm Lộc một phen.

Tính toán như vậy, dù thế nào thì y cũng không chịu thiệt thòi, đây rõ ràng là một món lời chắc chắn không lỗ vốn.

Con đường trở về thuận lợi như dự đoán.

May mắn có Ngô Lương và Điển Vi giúp sức, nếu không chỉ với thể lực của một mình Tả Từ, ắt hẳn phải tốn rất nhiều công sức mới có thể miễn cưỡng đưa được Nghiêm Lộc đã tàn phế một nửa trở về.

Thế nhưng, sau khi đến bờ sông nơi ban đầu đổ bộ, Ngô Lương cùng những người khác lại không thể thoát khỏi huyễn cảnh như mong muốn.

Có lẽ Tả Từ và Nghiêm Lộc đến giờ vẫn chưa hiểu rõ tình cảnh hiện tại, nhưng Ngô Lương lại vô cùng rõ ràng, nếu họ đã thoát khỏi huyễn cảnh, giờ đây hẳn phải nhìn thấy Trương Lương rồi.

Tuy nhiên, lúc này bốn người họ vẫn chỉ có thể nhìn thấy nhau, mà không thấy thêm bất kỳ ai khác.

"Ngô… Ngô công tử, trước đây ngươi từng dùng 'Kê thuật' để thần du vào bí cảnh này, vậy theo ý ngươi, chúng ta bây giờ nên làm thế nào cho phải?" Sau chuyện này, Nghiêm Lộc đối với Ngô Lương lại khách khí hơn nhiều, mở miệng tuy có chút chần chừ, nhưng cuối cùng vẫn tôn xưng y là 'Công tử'.

Thời thế khác biệt.

Giờ đây chỉ còn lại bốn người bọn họ, Nghiêm Lộc đã tàn phế một nửa, thể lực của Tả Từ cũng chẳng ra sao, Ngô Lương và Điển Vi – cặp chủ tớ không bị cổ trùng ảnh hưởng – tự nhiên trở thành những người có tiếng nói nhất trong số bốn người.

Dĩ nhiên.

Nghiêm Lộc không hỏi Tả Từ trước còn có một nguyên nhân khác.

Người tinh ý đều có thể nhìn ra, trước đó trong việc phán đoán về tòa trận pháp này, rõ ràng Ngô Lương – 'Kê đồng truyền nhân' – đã tỏ ra xuất sắc hơn, còn Tả Từ thì trở thành người làm nền.

Bởi vậy lúc này Nghiêm Lộc cũng càng nguyện ý tin tưởng vào phán đoán của Ngô Lương.

"Theo ta thấy, ngươi giờ đây nên giữ lời hứa trước, dẫn cổ trùng trong cơ thể hắn ra đã." Ngô Lương dứt khoát bĩu môi, lại đẩy vấn đề

về phía Tả Từ và Nghiêm Lộc.

Trương Lương hẳn đang ở gần đó theo dõi nhất cử nhất động, lắng nghe từng lời nói của bọn họ, y cho rằng cách làm an toàn nhất lúc này là ít nói ít thể hiện, kẻo rước họa vào thân.

Còn về 'Kê thuật' mà y bịa đặt ra, Ngô Lương nghi ngờ trước đó Trương Lương đã nghe thấy rồi, nên Nghiêm Lộc giờ đây nhắc lại cũng chẳng sao, nếu sau này Trương Lương hỏi đến, y tùy cơ ứng biến cũng chưa muộn.

Đồng thời.

Ngô Lương còn từ câu hỏi này mà nhận ra Nghiêm Lộc lúc này vẫn còn ý định đi đến căn nhà đá kia.

Bằng không Nghiêm Lộc lúc này không nên hỏi 'Chúng ta bây giờ nên làm thế nào cho phải', mà lẽ ra phải hỏi 'Chúng ta bây giờ nên làm thế nào để rời đi'.

Điều này cũng khiến Ngô Lương cảnh giác, y không thể không nghi ngờ liệu Nghiêm Lộc có còn giữ lại hậu chiêu nào không.

Dù sao thì, nhìn bề ngoài, Nghiêm Lộc đã ở thế yếu hoàn toàn, nếu cứ cố chấp đi đến căn nhà đá đó, cho dù trong đó có cất giấu kỳ trân dị bảo gì, khả năng cao cũng chỉ là làm áo cưới cho người khác.

Nghiêm Lộc là loại người 'lạc thiện hảo thi' ư?

Rõ ràng là không!

Gã này trong lòng không biết lại đang tính toán điều gì… "Cái này…" Nghiêm Lộc có vẻ không ngờ người đầu tiên nhắc đến chuyện này lại không phải Tả Từ, mà lại là Ngô Lương, nhưng vì tình thế lúc này, y vẫn không thể không cười khan một tiếng, buộc lòng nói, "Đó là lẽ đương nhiên, Tả tiên sư vừa rồi đã cứu mạng ta, lão nô há lại thất hứa… Tả tiên sư, xin mời ngươi lại đây, lão nô đây sẽ dẫn cổ

trùng trong cơ thể ngươi ra, nhưng trước đó có một điều lão nô vẫn phải nói rõ, con mắt kia của ngươi tuy là lão nô tự tay làm, nhưng đó là ý của Trương Lương, lão nô là kẻ làm nô tử lúc đó cũng là thân bất do kỷ." Gã này tâm tư quả thật tinh tế.

Đến bước này mà vẫn còn nhớ đẩy trách nhiệm chuyện kia đi trước, tránh cho sau khi dẫn cổ trùng ra cho Tả Từ lại bị Tả Từ báo thù.

"Ngô công tử lúc này lại còn nhớ đến chuyện của ta, tấm lòng đại nhân đại nghĩa như vậy, ngược lại khiến ta có chút hổ thẹn." Tả Từ thì ưu tiên hướng Ngô Lương chắp tay tạ ơn một tiếng, đại khái cũng là lời đã đến nước này rồi, lúc đó mới không nhanh không chậm bước đến bên Nghiêm Lộc mặc y hành sự, trông có vẻ cũng không hề vội vã.

"Tả tiên sư nói quá lời rồi, chỉ là đồng bệnh tương liên mà thôi." Ngô Lương nhìn vào mắt, cũng chỉ mỉm cười đáp lễ.

Tuy nhiên, lúc này trong lòng y lại rõ ràng hơn ai hết, nếu Trương Lương đã nắm được thủ đoạn ứng phó với tòa mê huyễn trận pháp này, có thể kéo bọn họ ra khỏi huyễn cảnh, thì hẳn sẽ sớm xuất hiện.

Bởi vì y đã đoạt mất chiếc đồng linh thao túng cổ trùng của Nghiêm Lộc.

Dù Trương Lương tạm thời còn chưa biết chuyện Nghiêm Lộc đã hạ cổ cho hầu hết các binh sĩ tiến vào đây, nhưng ắt hẳn đã biết chiếc đồng linh đó liên quan đến tính mạng của Tả Từ, mà y trước đó đã đoạt lấy chiếc đồng linh đó, tất nhiên cũng là muốn mượn đó để khống chế Tả Từ, vậy thì sao lại ngoan ngoãn đứng một bên nhìn Nghiêm Lộc dẫn cổ trùng ra cho Tả Từ?

Cho nên Ngô Lương bảo Nghiêm Lộc giữ lời hứa không chỉ đơn thuần là để kéo dài thời gian.

Khi tất cả mọi người còn nghĩ y đang ở tầng thứ nhất, y thực ra đã sớm đứng ở tầng thứ năm.

Nghiêm Lộc chống đỡ thân thể, khoanh chân ngồi xuống đất, bình tâm tĩnh khí một lát.

"Trong quá trình dẫn cổ trùng ra, ngươi sẽ cảm thấy chút không khỏe, nhẫn nại qua đi là ổn thôi." Nói một câu như vậy với Tả Từ xong, Nghiêm Lộc từ từ đưa tay về phía bụng Tả Từ – người đang ngồi đối diện y trên mặt đất.

Tả Từ cũng hít sâu một hơi, lặng lẽ chờ đợi.

Lại còn có thể giữ được bình tĩnh ư?

Ngô Lương đứng một bên thầm lặng quan sát, trong lòng lại nghĩ như vậy.

Y tin chắc Trương Lương tuyệt đối sẽ không cho phép chuyện này diễn ra thuận lợi, chỉ là hắn sẽ ra tay vào lúc nào thì khó nói, dù sao thì… cũng sẽ không còn xa nữa.

Cuối cùng.

Tay Nghiêm Lộc chạm vào bụng Tả Từ.

"Ục!" Thân thể Tả Từ lập tức co giật một cái, sau đó cổ y đột nhiên vươn thẳng tắp, miệng cũng hơi há ra, không nhịn được phát ra một âm thanh tương tự như tiếng ợ hơi.

"Khởi!" Nghiêm Lộc lại khẽ ngâm một tiếng.

Tiếp đó, tay y bắt đầu di chuyển chậm rãi dọc theo bụng Tả Từ lên phía trên.

Còn Tả Từ thì dường như đang chịu đựng nỗi đau không thể chịu nổi, cả khuôn mặt nhăn nhúm lại đỏ bừng, đồng thời gân xanh trên trán và cổ cũng nổi lên từng đường như giun đất.

Cùng lúc đó.

"Ục!

Ục!

Ục!…" Trong cổ họng Tả Từ truyền đến những âm thanh càng lúc càng dồn dập, tựa như có luồng khí nào đó đang không ngừng trào ra theo cổ họng.

Trong không khí rất nhanh đã tràn ngập một mùi tanh tưởi nồng nặc, dù Ngô Lương đứng cách vài mét, cũng bị mùi tanh tưởi này xộc vào mũi mà nhíu mày.

Tay Nghiêm Lộc thì vẫn đang từ từ di chuyển lên.

Đáng tiếc lúc này Tả Từ đang mặc y phục, bằng không Ngô Lương thật sự muốn xem cơ thể Tả Từ có biến đổi gì khác không, bởi lẽ trước đó khi Nghiêm Lộc dùng đồng linh kích hoạt cổ trùng, dưới lớp da bên ngoài của Tả Từ và những binh sĩ kia đều có thể thấy rõ ràng có thứ gì đó đang điên cuồng nhúc nhích.

"Ục!

Ục!

Ục!…" Âm thanh phát ra từ cổ họng Tả Từ càng lúc càng dồn dập.

Tay Nghiêm Lộc cũng cuối cùng di chuyển đến vị trí ngực.

Ngay lúc này.

"Ục——" Âm thanh từ cổ họng Tả Từ đột nhiên mạnh lên rất nhiều, miệng y cũng không tự chủ há rộng hơn.

Và xuyên qua cái miệng đang há to của Tả Từ, Ngô Lương lại nhìn thấy trong cổ họng y có mấy cái đầu nhỏ trơn tuột thò ra.

Cái đầu nhỏ đó có mũi có mắt, miệng thì rất dẹt, thậm chí hai bên

miệng còn có hai sợi xúc tu nhỏ dài cong queo… Cá?

Ngô Lương trong lòng kinh hãi.

Vật này thật sự rất giống đầu cá.

Ngô Lương không khỏi nghĩ đến một loại cổ thuật được ghi chép trong cổ tịch, hình như gọi là 'Nê thu cổ', và trong ấn tượng của y, trong các cổ thuật liên quan đến 'cá', dường như cũng chỉ có 'Nê thu cổ'.

Hơn nữa, kích thước và hình thái của cái đầu đó, quả thật rất giống những con lươn mà Ngô Lương đã bắt khi còn nhỏ.

Đương nhiên.

Đây chỉ là suy đoán của riêng y, không thể tính là thật.

Chương 593

Y bây giờ càng quan tâm hơn là, Trương Lương lại còn không định can thiệp sao?

Nếu không can thiệp nữa, e rằng cổ trùng này rất nhanh sẽ bị Nghiêm Lộc dẫn ra ngoài… Ngay lúc này.

"Bành!" Nghiêm Lộc cuối cùng lại chịu tác dụng của 'vô hình chi lực', đột nhiên không khống chế được mà ngã ngửa ra sau.

Tay y tự nhiên cũng vì thế mà rời khỏi ngực Tả Từ.

Còn Tả Từ thì sau khi lại phát ra một tiếng 'ục', đã thực hiện một động tác nuốt không tự chủ, rồi sau đó tất cả phản ứng khó chịu vừa rồi đã hoàn toàn biến mất.

"Khái khái khái!" Ho khan nặng nề nửa ngày, trên mặt Tả Từ tràn ngập vẻ kinh ngạc xen lẫn nghi ngờ.

Y rõ ràng hơn ai hết, vừa rồi đã đến khoảnh khắc then chốt nhất, chỉ còn một bước nữa là cổ trùng sẽ được dẫn ra, nhưng chính vì thiếu một bước này, mà công cốc.

Quan trọng nhất là.

Luồng 'vô hình chi lực' kia lại xuất hiện, lúc này Tả Từ cuối cùng cũng ý thức được, e rằng bọn họ vẫn chưa thoát khỏi tòa tuyệt sát trận pháp kia!

Chỉ là tòa trận pháp này thật sự quá cổ quái!

Sao lại giống như một người sống có suy nghĩ vậy?

Cuối cùng cũng ra tay rồi!

Nhìn thấy cảnh này, Ngô Lương lại tinh thần chấn động.

Chỉ là không hiểu vì sao, Trương Lương hiện giờ vẫn chưa đưa bọn họ ra khỏi huyễn cảnh, vẫn chưa xuất hiện trước mặt họ?

Chẳng lẽ Trương Lương cũng không biết cách ứng phó với tòa mê huyễn trận pháp này sao?

Không thể nào chứ?

Nếu là như vậy, Trương Lương sao lại tha mạng cho Nghiêm Lộc, sao lại để mặc bọn họ dìu Nghiêm Lộc dậm chân tại chỗ lâu đến thế, hắn tuyệt đối biết đây là một mê huyễn trận pháp, thậm chí biết họ đang trải qua những chuyện gì trong trận pháp này, lại càng biết cách giúp họ thoát khỏi huyễn cảnh, bằng không thì hoàn toàn không có lý do để làm như vậy.

Dù sao thì, khi bọn họ tiến sâu vào trận pháp đã mất hai canh giờ.

Khi quay lại đường cũ vì mang theo Nghiêm Lộc – một kẻ vướng víu – lại càng mất hơn hai canh giờ.

Nếu Trương Lương không phải là người có tính toán trong lòng, nếu hắn vẫn là một người bình thường, thì căn bản không thể có được sự kiên nhẫn như thế… Ngay khi Ngô Lương đang suy nghĩ như vậy.

"Mau lên!

Chúng ta bây giờ vẫn chưa thoát khỏi tuyệt sát đại trận, nơi đây tuyệt đối không thể nán lại thêm nữa, chúng ta phải lập tức lên bè tre rời đi, đợi đến khi ra ngoài ta sẽ dẫn cổ trùng ra cho Tả tiên sư cũng không muộn!" Nghiêm Lộc đã như chim sợ cành cong, kinh hãi tột độ, nhanh chóng lật người lại, vừa gân cổ rống lên với Ngô Lương và những người khác, vừa lê tấm thân đầy thương tích vùng vẫy bò về phía chiếc bè tre đang đậu bên bờ sông ngầm.

"…" Thấy cảnh này, Tả Từ lại không biết phải làm sao, theo bản

năng nhìn về phía Ngô Lương.

"Đi!" Ngô Lương thì cho rằng làm kịch thì phải làm cho trọn vẹn, đã lộ ra vẻ mặt kinh hãi, liền cùng Điển Vi chạy về phía chiếc bè tre gần nhất.

Cũng chính vào lúc này.

"Ái!

Cái gì vậy?!" Nghiêm Lộc đụng phải một bức tường không khí vô hình.

Tiếp đó, xung quanh bọn họ bỗng chốc hiện ra rất nhiều bóng người, tất cả đều vũ trang đầy đủ, khoác trên mình những chiếc đông y dài theo kiểu dáng thống nhất.

Thế những kẻ đột ngột xuất hiện này rốt cuộc là ai, đã không cần nói cũng tự hiểu.

Bức 'tường không khí' mà Nghiêm Lộc va phải cũng đã hiện hình, đó không phải ai khác, chính là Trương Lương – kẻ mà Nghiêm Lộc và Tả Từ đều cho rằng đã chết trong sông ngầm.

Đột nhiên va phải 'tường không khí', Nghiêm Lộc hiển nhiên kinh hãi tột độ, vội vàng ngẩng đầu nhìn lên.

Rất nhanh y đã nhìn thấy Trương Lương đột nhiên hiện ra.

"Quỷ a!" Nghiêm Lộc lập tức mặt cắt không còn giọt máu, thất thanh kêu lên, sợ hãi đến mức lôi lê đôi chân lùi về phía sau.

Ngô Lương tuy không chắc chắn chuyện gì đã xảy ra dưới nước sau khi y dùng 'Ngự Thủy thuật' hất Nghiêm Lộc và Trương Lương xuống, nhưng qua những biểu hiện sau đó của Nghiêm Lộc, y chắc chắn rằng Nghiêm Lộc đã xác định Trương Lương chết chắc rồi, vì thế mới tung ra lá bài tẩy 'Cổ thuật' đã che giấu nhiều năm để khống

chế mọi người, hòng đoạt quyền.

Còn qua biểu hiện hiện tại của Nghiêm Lộc, việc Trương Lương đột nhiên xuất hiện cũng hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Nghiêm Lộc, bằng không y há lại không hề xác nhận mà đã gọi Trương Lương là 'quỷ'.

Huống hồ lại còn xuất hiện theo cách quỷ dị như vậy… "?!" Không chỉ y, Tả Từ cũng lộ vẻ kinh hãi, theo bản năng lùi về hai bước, như tìm chỗ dựa mà nép vào bên cạnh Ngô Lương và Điển Vi.

"…" Ngô Lương trong lòng rõ ràng chuyện này rốt cuộc là sao.

Nhưng y cũng lập tức bày ra vẻ mặt khó tin, nhìn Trương Lương với vẻ kinh sợ, tránh cho việc quá bình tĩnh mà khiến Trương Lương sinh nghi.

Trong bầu không khí "căng thẳng" như vậy.

"Ô… ha ha ha ha!" "Mấy kẻ này… "Trương công thứ tội, mạt tướng thực sự không nhịn được nữa rồi, ha ha ha ha…" Một số binh sĩ đột nhiên xuất hiện lại phá lên cười lớn, họ đều đã trải qua huấn luyện nghiêm ngặt, bất cứ lúc nào cũng sẽ không cười, trừ khi không thể nhịn được.

Và lúc này chính là lúc họ không thể nhịn được.

Bởi lẽ trước đó họ không hề rơi vào huyễn cảnh, mà là đứng ngoài huyễn cảnh quan sát Ngô Lương và những người khác 'dậm chân tại chỗ', và trong quá trình này, đặc biệt là khi bị họ tàn sát, Ngô Lương và đồng bọn còn có nhiều hành động mà họ cho là rất hài hước, điều này trong mắt họ vốn đã là một chuyện rất buồn cười.

Lúc này, khi nhìn thấy Ngô Lương và những người khác biểu hiện kinh hãi như vậy, thậm chí Nghiêm Lộc lại còn coi Trương Lương sống sờ sờ là quỷ, điều này hiển nhiên đã thỏa mãn cực độ cái ác thú

vị ‘nhân tính bản ác’ trong lòng họ, dường như rất khó nhịn cười.

Tuy nhiên, điều này không thể che giấu những hành vi tàn nhẫn mà họ vừa thực hiện.

Binh khí của họ đều đã nhuộm máu tươi, chỉ là sau hai canh giờ bốc hơi, vết máu trên binh khí đã khô cạn, chỉ để lại một lớp ‘lớp màng’ màu đỏ thẫm trên bề mặt binh khí.

Trên mặt, tay, thân thể của họ cũng đầy những vết máu văng bắn lên.

Một số đã bị họ tự tay lau đi, một số thì vẫn giữ nguyên.

Tất cả những điều này.

Trong tiếng cười sảng khoái và nụ cười trên gương mặt họ lúc này, đều hiện lên vẻ châm biếm vô cùng.

Và cùng xuất hiện với Trương Lương và những binh sĩ này.

Còn có những thi thể binh sĩ tàn khuyết không lành lặn đã bị họ tàn sát, vừa rồi những thi thể binh sĩ đó còn nằm rải rác trên quảng trường ở xa, cách Ngô Lương và những người khác rất xa.

Nhưng lúc này, những thi thể đó lại đã ở ngay gần kề.

Máu từ thi thể đã hoàn toàn bao phủ mặt đất dưới chân Ngô Lương và những người khác, bọn họ đang đứng trong vũng máu dần khô cạn như vậy, dẫm lên thậm chí có thể cảm nhận được cảm giác dính nhớp, nhấc chân lên thậm chí còn có thể kéo tơ máu… Đồng thời.

Mùi máu tanh nồng nặc đã tràn ngập khoang mũi Ngô Lương.

Y trước đây đã đi qua rất nhiều nơi, cũng đã chứng kiến nhiều cảnh tượng đẫm máu khó quên, nhưng cảm giác lúc này, lại chỉ có ‘Hữu Tài huynh’ – kẻ thường xuyên giả chết ở tiền tuyến chiến trường từ rất lâu về trước – từng trải qua, còn Ngô Lương chính y thì

dù có là 'từ đống xác chết bò ra', cũng chưa từng lâm vào cảnh 'vũng máu' như thế này.

"Cười cái gì!" Trương Lương thấy vậy lườm đám binh sĩ một cái, lúc đó mới khiến họ ngừng cười.

Nhưng ngay giây tiếp theo.

"Ha ha ha!" Ngược lại, chính Trương Lương lại không nhịn được cười phá lên, là kẻ chủ mưu của tất cả những chuyện này, hắn tự nhiên càng vui sướng hơn, đặc biệt khi nhìn thấy dáng vẻ chật vật và hài hước của Nghiêm Lộc, trong lòng Trương Lương chắc chắn còn sảng khoái hơn bất kỳ ai.

"???" Nghiêm Lộc và Tả Từ liền lộ vẻ kinh ngạc xen lẫn nghi ngờ.

Ngô Lương cũng học theo họ mà lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, coi như là để phối hợp Trương Lương diễn kịch bị ép, còn Điển Vi thì chỉ nhíu mày, diễn xuất của hắn không tinh xảo bằng Ngô Lương, nhưng biểu hiện như vậy cũng không có vấn đề gì.

"Chủ nhân, người không chết, người vẫn còn sống khỏe mạnh sao?" Nghiêm Lộc cuối cùng cũng ý thức được điều gì đó, sắc mặt phức tạp hỏi.

"Nô tử chó má, ta còn sống e rằng đã khiến ngươi thất vọng rồi sao?" Trương Lương thu lại nụ cười, sắc mặt và ngữ khí dần trở nên lạnh lẽo, mở miệng hỏi ngược lại.

"Chủ nhân thứ tội, lúc đó chủ nhân cùng lão nô rơi xuống nước, lão nô cố sức cứu không thành, sau khi được người ta cứu lên bè tre, lại lệnh người tìm kiếm dưới nước rất lâu, vẫn không thấy tung tích mà lão nô vẫn không chịu từ bỏ việc tìm cứu, nhưng không ngờ các binh sĩ đi theo lại vì chủ nhân mất tích mà ý đồ làm phản, lão nô mới

đành phải ra mặt khống chế cục diện.” Nghiêm Lộc quả là một người trầm tĩnh, thấy Trương Lương đã nói rõ ràng như vậy, y lại vẫn có thể nói ra một tràng lời lẽ mạch lạc như thế, quỳ trên mặt đất, kích động đến rơi lệ mà nói, “Sau này thật sự không thể tìm được chủ nhân, lão nô cùng những binh sĩ xuống nước lại không chịu nổi khí lạnh lẽo trong bí cảnh, đành phải lệnh người tiếp tục tiến sâu, tìm một chỗ lên bờ sưởi ấm… Bây giờ có thể gặp lại chủ nhân thật là quá tốt rồi, lão nô cứ nói chủ nhân là người tốt tự có trời giúp, sao lại dễ dàng chết đi như vậy, chủ nhân quả nhiên là người được trời phù hộ, bây giờ lại lần nữa gặp được chủ nhân, lão nô thực sự quá đỗi vui mừng…” “Ha ha, ngươi coi ta là kẻ si ngốc sao?” Trương Lương đột nhiên cắt ngang lời Nghiêm Lộc, cười lạnh nói.

“Lão nô nào dám!” Nghiêm Lộc sợ hãi run rẩy, liên tục dập đầu nói, “Lời lão nô nói câu nào cũng xuất phát từ tận đáy lòng, nếu có nửa lời dối trá, thì cứ để lão nô bị trời đánh sét đánh mà chết không toàn thây!” Gã này cũng là một kẻ đánh bạc.

Y đang đánh bạc rằng Trương Lương vẫn còn niệm tình xưa với y, và cũng đánh bạc rằng Trương Lương không hề hay biết về những hành vi sau này của y.

Dù sao thì, cho đến bây giờ Nghiêm Lộc e rằng vẫn chưa thực sự hiểu rằng vừa rồi y đang ở trong huyễn cảnh, cũng không biết Trương Lương đã ẩn mình ở xung quanh từ lúc nào, quan sát từng cử động của y.

Nếu Trương Lương đến muộn hơn, và nhìn thấy ít chuyện hơn, y vẫn có khả năng đánh bạc thành công, như vậy có thể giữ lại được một mạng.

“Ha ha ha…” Trương Lương lại cười lạnh một tiếng không rõ ý, rồi bỏ qua chủ đề này, giơ ra chiếc đồng linh của Nghiêm Lộc mà

trước đó bị 'vô hình chi lực' cướp mất, rồi hỏi, "Vừa rồi ta thấy ngươi dùng cổ trùng uy hiếp Tả Từ, ngươi tên nô tử chó má này giấu thật kỹ, ta lại không ngờ ngươi còn biết cổ thuật, quả là khiến ta phải nhìn bằng con mắt khác." "Chủ nhân thứ tội, kỳ thực cổ thuật của lão nô đây chỉ là chút ít mà lão nô học được khi còn nhỏ qua Ích Châu, vốn không đáng để nói ra, nên mới chưa từng kể với chủ nhân, càng chưa từng sử dụng qua, tuyệt không có ý cố ý che giấu." Nghiêm Lộc lại vội vàng dập đầu giải thích, "Chỉ là mấy ngày trước chủ nhân đưa Tả tiên sư về phủ, lão nô thấy hắn thường xuyên lén lút, đối với lời nói của chủ nhân cũng bằng mặt không bằng lòng, lo lắng người này sẽ bất lợi cho chủ nhân, vừa hay lại nhớ tới lúc trẻ có học được một chút cổ thuật, bèn ở trên người hắn làm một ít tiểu thủ đoạn, một là muốn nghiệm chứng tác dụng của cổ thuật kia, hai là cũng để ngăn ngừa người này có ý đồ xấu xa, e rằng sẽ làm hỏng đại sự của chủ nhân, chủ nhân minh xét, lão nô tuyệt đối không có hai lòng a." "Ngươi cái tên khốn này nói bậy!

Ta khi nào…" Vừa nghe lời này, Tả Từ lập tức không bằng lòng, nhảy ra chỉ vào mũi Nghiêm Lộc mà mắng.

Người tinh mắt đều có thể nhìn ra, lời lẽ của Nghiêm Lộc rõ ràng là họa thủy đông dẫn, hòng dẫn sự chú ý của Trương Lương sang Tả Từ, Tả Từ đương nhiên sẽ không để y như ý, càng không im lặng chịu đựng.

"Tả tiên sư, không cần nói nhiều." Trương Lương lại gọi Tả Từ lại, cười với y, rồi quay đầu nói với Nghiêm Lộc, "Đã vậy, ta bây giờ liền ra lệnh ngươi dẫn cổ trùng trong cơ thể Tả Từ ra, ngươi có nguyện ý không?" "?" Tả Từ lập tức sững sờ, nghi hoặc nhìn Trương Lương.

Ngô Lương cũng sững sờ, tỏ vẻ hoàn toàn không hiểu ý đồ của Trương Lương.

Y không hiểu Trương Lương rốt cuộc muốn gì, vừa rồi Nghiêm Lộc rõ ràng đã sắp dẫn cổ trùng trong cơ thể Tả Từ ra, nhưng lại bị 'vô hình chi lực' ngăn cản vào thời khắc then chốt nhất. 'Vô hình chi lực' đó rốt cuộc là ai.

Dù Tả Từ trước đó không hề biết tin tức Trương Lương còn sống, thì lúc này khi nhìn thấy chiếc đồng linh bị cướp đi một cách khó hiểu đang nằm trong tay Trương Lương, cũng tuyệt đối đã đoán được đầu đuôi sự việc.

Vậy nên điều họ nghi hoặc là.

Trương Lương trước đó đã ngăn cản Nghiêm Lộc dẫn cổ trùng ra cho Tả Từ, tại sao lúc này lại muốn Nghiêm Lộc dẫn cổ trùng ra cho Tả Từ, hành động mâu thuẫn trước sau như vậy rốt cuộc có ý đồ gì?

Và người buồn bực nhất hiển nhiên là Tả Từ.

Quá trình dẫn cổ trùng ra chắc chắn không hề dễ chịu, vừa rồi y đã chịu đựng một lần, giờ lại vô duyên vô cớ phải chịu đựng thêm lần nữa… Đùa giỡn ư?

Chơi đùa ư?

Làm gì vậy?

Chương 594

Trêu chọc ta hay lắm sao?!

"Ức?" Nghiêm Lộc cũng sững sờ một chút, rồi lập tức gật đầu nói, "Lão nô nguyện ý, đâu chỉ chuyện này, dù chủ nhân có lệnh lão nô lao vào dầu sôi lửa bỏng, lão nô cũng tuyệt không từ chối!" "Vậy được, bây giờ thì dẫn ra đi." Trương Lương bĩu môi cười lạnh, lãnh đạm nhìn Nghiêm Lộc.

"Tả tiên sư…" Việc đã đến nước này, Nghiêm Lộc tự nhiên cũng không còn đường lui, đành phải rầu rĩ nhìn Tả Từ, chắp tay nói, "Xin ngươi cứ như trước mà ngồi xuống trước mặt lão nô, lão nô sẽ vì ngươi dẫn cổ trùng ra." "…" Tả Từ lại không bước tới, mà nuốt một ngụm nước bọt, lộ vẻ khó xử nhìn Trương Lương nói, "Trương công, giờ đây chiếc đồng linh thao túng cổ trùng đang ở trong tay Trương công, việc dẫn cổ trùng ra hay không kỳ thực cũng không còn quan trọng nữa, vừa rồi tên lão nô này ăn nói hồ đồ, nói lão phu thường xuyên lén lút, đối với Trương công bằng mặt không bằng lòng, ta nhân tiện có thể mượn chuyện này để bày tỏ lòng trung thành với Trương công, từ nay về sau, tiểu mệnh của ta sẽ nằm trong tay Trương công, Trương công cũng có thể yên tâm về ta." "Tả tiên sư không cần như vậy, dù không có cổ trùng này, ta cũng vẫn tin tưởng ngươi." Trương Lương mỉm cười điềm nhiên, lại bĩu môi, ý bảo Tả Từ hãy đến để Nghiêm Lộc dẫn cổ trùng ra.

"Cái này… Đa tạ Trương công chiếu cố." Tả Từ còn muốn nói gì đó, nhưng thấy Trương Lương không hề có ý định thay đổi chủ ý, đành miễn cưỡng ngồi xuống trước mặt Nghiêm Lộc mặc y hành sự. … Chuyện tương tự lại diễn ra một lần nữa.

Nỗi đau mà Tả Từ phải trải qua trong quá trình dẫn cổ trùng ra, e rằng chỉ có y mới có thể nói rõ.

Mọi người đứng một bên nhìn, chỉ không ngừng cảm thấy ghê tởm, trong cổ họng luôn có cảm giác có thứ gì đó, nuốt cũng không trôi, nhổ cũng không ra, có một loại cảm giác đồng cảm sâu sắc.

Nhưng may mắn là mọi chuyện vẫn khá thuận lợi.

Sau khoảng một nén nhang, Tả Từ tổng cộng đã nôn ra sáu con cổ trùng từ miệng, tất cả đều được đựng vào chiếc mũ sắt của một binh sĩ đã chết.

Lúc này Ngô Lương mới nhận ra suy đoán trước đó của mình là sai.

Loại cổ trùng này căn bản không phải là lươn, mà là một thứ có đầu trông giống lươn, nhưng thân và đuôi lại giống rắn, thân dài khoảng ba tấc, bề mặt cơ thể còn được phủ một lớp vảy mịn.

Ngoài ra, dưới thân những con cổ trùng này, còn mọc hai hàng chân đốt giống rết.

Ngô Lương cũng không phải là người không có kiến thức.

Nhưng lục lọi khắp ký ức hai kiếp tiền thế và kim sinh, y vẫn không thể nhận ra đây rốt cuộc là loài vật gì, chỉ cần nhìn thấy nó đã thấy rợn tóc gáy.

"Nô tử chó má, đây là vật gì?" Trương Lương đúng lúc hỏi ra nghi vấn trong lòng Ngô Lương.

"Bẩm chủ nhân, vật này là Âm Xà Cổ, nãi là một loại cổ trùng cực kỳ hiếm thấy, trứng trùng vào cơ thể cần ba tháng mới có thể thành hình, sau khi thành hình bình thường thì ẩn phục, nếu nghe thấy tiếng đồng linh triệu hoán sẽ cắn xé khắp nơi trong cơ thể người trúng cổ, khiến người đó đau đớn không chịu nổi, cho đến khi ngũ tạng lục phủ

đều bị phá hủy, một mạng ô hô mới thôi.” Nghiêm Lộc chắp tay nói.

“Đã vậy, ngươi hãy nuốt ba con cổ trùng vào bụng trước.” Trương Lương khẽ gật đầu nói.

“Chủ nhân?” Nghiêm Lộc lại sững sờ.

Y dù có nắm giữ cổ thuật, cũng chưa từng nghe nói đến cách hạ cổ trực tiếp như Trương Lương, lại bảo y nuốt sống cổ trùng này, điều này còn đáng sợ hơn nhiều so với thủ đoạn âm thầm hạ trứng trùng của y.

“Ngươi không muốn nuốt sao?” Trương Lương bức thị Nghiêm Lộc, mặt không biểu cảm hỏi, “Nếu ngươi nuốt, ta sẽ tin lời ngươi vừa nói, nếu ngươi không chịu nuốt, thì đó là ngươi có dị tâm với ta.” Đây là lời đe dọa trắng trợn.

Nghiêm Lộc nếu không chịu nuốt cổ trùng, e rằng chỉ chết nhanh hơn… “Cổ họng…” Nhìn những con cổ trùng đáng sợ đang xoắn vặn và ngọ nguậy trong mũ sắt, Ngô Lương không tự chủ nuốt một ngụm nước bọt, nếu đổi lại là y, thì dù chết y cũng tuyệt đối không nuốt sống thứ đó… Khoan đã!

Ngô Lương đột nhiên nghĩ đến điều gì.

Trương Lương chỉ bảo một mình Nghiêm Lộc nuốt cổ trùng, chẳng lẽ là muốn dùng cổ trùng đó để tra tấn Nghiêm Lộc sao?

Nhưng tại sao lại chỉ bảo y nuốt ba con, còn lại ba con?

Điều này… Ngô Lương trong lòng âm thầm suy nghĩ.

Nếu chỉ muốn tra tấn giết chết Nghiêm Lộc, Trương Lương hoàn toàn có thể bảo y nuốt hết sáu con cổ trùng, nhưng lại cố tình để lại ba con, ba con còn lại chắc chắn còn có công dụng khác, tuyệt đối không thể nào là muốn nuôi làm thú cưng chứ?

Ngô Lương kinh hãi trong lòng.

Không biết có tính là trùng hợp không.

Y, cộng thêm Điển Vi, rồi cộng thêm Tả Từ, không hơn không kém vừa đúng ba người!

Sở dĩ…… Ngô Lương hoài nghi Trương Lương cố ý để lại ba con cổ trùng, có lẽ chính là vì muốn khống chế y với Điển Vi, cùng với Tả Từ.

"……" Nhìn con cổ trùng vặn vẹo cuộn mình trong cái mũ giáp, cổ họng Ngô Lương đã ứa ra nước chua.

Y tuy thường xuyên dẫn Phường Nhân Quân đi lại giữa chốn hoang dã, nhưng đại đa số tình huống đều chuẩn bị đầy đủ, tuyệt đối sẽ không giống như mấy chương trình sinh tồn hoang dã ở hậu thế mà ai cũng ăn được hết thảy.

Bất kể người khác có nuốt trôi hay không, cũng bất kể chất đạm của thứ đó gấp mấy lần thịt bò, dù sao Ngô Lương khẳng định không có cách nào ăn được, càng đừng nói là nuốt sống.

Nếu Trương Lương bức bách y, cho dù không tính đến nguy hại khi cổ trùng đi vào cơ thể, y cũng không cách nào chấp nhận, e là không thể không làm gì đó.

Ngô Lương âm thầm quan sát những binh sĩ đi theo Trương Lương lần này.

Ước chừng cũng có bốn năm mươi người, toàn bộ vũ trang, chỉ dựa vào y và Điển Vi tay không hai người, e là rất khó chống lại.

Cho dù tìm cơ hội đoạt được binh khí cũng khó mà toàn thây trở ra.

Hơn nữa, tại nơi này còn phải tính đến vấn đề "mê huyễn trận

pháp".

Vừa nãy Trương Lương cùng những binh sĩ kia đột nhiên xuất hiện, tất cả cũng đều trở về vị trí ban đầu, tức là nói hiện tại bọn họ đã rời khỏi huyễn cảnh trước đó.

Vì thế Ngô Lương càng ngày càng nghi ngờ Trương Lương nắm giữ thủ đoạn nào đó để ứng phó "mê huyễn trận pháp".

Đáng tiếc Ngô Lương lại không biết đó là thủ đoạn gì, hơn nữa trong tình huống nhân số chênh lệch như vậy, y và Điển Vi e là chỉ có thể vừa đánh vừa lui, hoặc là lựa chọn tạm thời tránh mũi nhọn, như vậy nhất định phải di chuyển trong bí cảnh này, rất có khả năng sẽ bị "mê huyễn trận pháp" ảnh hưởng mà lại rơi vào huyễn cảnh.

Một khi phát sinh tình huống đó, y và Điển Vi lập tức sẽ thành cá nằm trên thớt…… "Chuyện này e là còn cần bàn bạc kỹ hơn a……" Ngô Lương lòng chùng xuống, nhất thời cũng không nghĩ ra được biện pháp vạn toàn nào, vẫn chỉ có thể đi một bước tính một bước.

Thế là y lại nhìn thêm một lần nữa con cổ trùng đang vặn vẹo cuộn mình trong chiếc mũ giáp kia.

"Thứ này tuy khó coi một chút, hơn nữa vừa bị Tả Từ nôn ra từ trong bụng, đúng là ghê tởm một chút, nhưng chắc cũng không đến mức khó nuốt đến vậy chứ?" "Nếu như thôn xuống lúc ngấm ngầm cắn nó vài cái, có khả năng trực tiếp cắn chết nó không?

Coi như tiến vào bụng mình, cũng chỉ trở thành protein gấp mấy lần thịt bò?" "Hơn nữa, Chân Mật trước đây nói nàng giỏi nhất là trị bệnh bằng cổ, coi như con cổ trùng này thật sự định cư trong bụng mình, sau này Chân Mật vẫn có thể dễ dàng dẫn nó ra, vấn đề chắc không lớn……" Ngô Lương xưa nay đều là quân tử thức thời.

Nghĩ nửa ngày không nghĩ ra được biện pháp vạn toàn nào, đã lặng

lẽ bắt đầu tự mình làm công tác tư tưởng.

Bất quá chuyện này cũng không chỉ vì mình, mà còn vì Điển Vi đang theo y.

Tình huống ở đây đối với bọn họ vô cùng bất lợi, nếu vì thế mà khiến Điển Vi bỏ mạng ở đây, đây tuyệt đối là tổn thất y khó có thể chấp nhận, Ngô Lương trong lòng chắc chắn không vượt qua được cửa ải này.

"Ối!" Khi đang tự mình làm công tác tư tưởng như vậy, Ngô Lương lại không nhịn được mà nôn khan một tiếng.

Bởi vì bên kia Nghiêm Lục đã bị ép phải nuốt sống cổ trùng.

Chỉ thấy hắn đưa tay vào mũ giáp cẩn thận véo ra một con cổ trùng đang vặn vẹo càng điên cuồng hơn, nhăn mặt nuốt một ngụm nước bọt xong, mới từ từ từng chút một đưa con cổ trùng kia đến miệng mình.

Mà con cổ trùng kia tựa hồ cũng nhận ra "ký chủ" đang đến gần.

Lại chợt ngừng vặn vẹo, tiếp đó thân thể căng cứng thành trạng thái thẳng tắp, nửa thân trước cố sức vươn ra, cái đầu nhỏ như lươn kia cũng há miệng thật lớn, nỗ lực vươn tới miệng Nghiêm Lục.

Lúc này mới chú ý tới, con cổ trùng này lại có răng.

Rõ ràng nhất trong miệng nó chính là bốn chiếc răng nanh hình móc câu, nhìn qua rất giống rắn, khó trách bị gọi là "Âm Xà Cổ".

"……" Đối mặt với con cổ trùng do mình nuôi dưỡng, Nghiêm Lục lại vô cùng do dự, khổ sở chần chừ không chịu há miệng.

"Nuốt!" Trương Lương ánh mắt lạnh lẽo, trầm giọng quát.

"!" Thân thể Nghiêm Lục run lên, thấy trên mặt Trương Lương đã hiện lên một tia không kiên nhẫn, cuối cùng cũng không dám chần chừ

nữa, hít một hơi thật sâu, há miệng đưa con cổ trùng này vào.

"Rít!" Tiếp đó không đợi Nghiêm Lục buông tay, con cổ trùng đã mãnh liệt lao vào miệng hắn.

Sau đó hàng trăm chiếc chân và miệng cùng dùng, với một cách thức gần như điên cuồng chui mạnh vào cổ họng hắn.

"Khục…… Khục……" Cổ họng Nghiêm Lục phát ra âm thanh giống hệt khi Tả Từ bị dẫn cổ trùng ra trước đó, đồng thời, thân thể hắn trở nên cứng ngắc, hai tay không ngừng co giật, thậm chí đã trợn trắng mắt.

May mà quá trình này kéo dài không lâu.

Chỉ trong hai ba giây, tuy cổ họng hắn nhấp nhô mấy lần, cổ trùng đã biến mất trong miệng hắn.

Hắn cuối cùng cũng không còn co giật và trợn trắng mắt, chỉ quỳ trên mặt đất không ngừng nuốt nước bọt, thở hổn hển, khóe mắt thậm chí vì thế mà ứa ra vệt lệ.

"Ục!" Xung quanh vang lên một trận tiếng nuốt nước bọt nhẹ nhàng.

Những binh sĩ vừa mới giết người như ngóe kia nhìn thấy cảnh tượng này, cũng cảm thấy da đầu tê dại, thậm chí không ít binh sĩ đã vô thức lùi ra xa mấy bước, quay mặt đi không dám nhìn nữa.

"Quá quắt……" Ngô Lương trong lòng cũng trăm mối cảm xúc hỗn độn, chỉ trong chốc lát này y đã kiên định quyết tâm, "Không được, nhất định phải nghĩ cách, dù thế nào cũng không thể nuốt sống cổ trùng.

Nếu Trương Lương thật sự ép mình, e là không trở mặt thì không được rồi…… Điển Vi chắc chắn cũng nghĩ vậy, so với chuyện này, dù mạo hiểm một chút cũng đáng!" …… Nghiêm Lục quả thực là một

kẻ ngoan độc.

Để tạm thời giữ được mạng sống, tuy quá trình cực kỳ thống khổ, nhưng hắn cuối cùng vẫn nuốt xuống ba con cổ trùng.

Thậm chí sau khi nuốt ba con cổ trùng, hắn còn có thể rất nhanh điều chỉnh cảm xúc của mình, đổi sang vẻ mặt tươi cười lấy lòng tiếp tục biểu trung tâm với Trương Lương.

Đáng tiếc Trương Lương hiện tại dường như đã không còn để tâm đến mánh khóe đó của hắn.

"Cái đồng linh này nên sử dụng như thế nào mới có thể kích hoạt 'Âm Xà Cổ'?" Trương Lương xoay xoay chiếc đồng linh trong tay, ngẩng mắt lên cười như không cười nhìn Nghiêm Lục hỏi.

Mà Ngô Lương giờ phút này lại đang âm thầm chuẩn bị.

Nghiêm Lục đã nuốt xong cổ trùng, nếu Trương Lương thực sự định để lại ba con cổ trùng còn lại cho y, Điển Vi, và Tả Từ ba người, vậy thì rất nhanh sẽ đến lượt bọn họ.

Nếu đã như vậy, Ngô Lương đương nhiên không thể tiếp tục nhẫn nhịn.

Đương nhiên, Ngô Lương hy vọng nhất là Trương Lương thực ra không có ý này, như vậy trong thời gian ngắn mọi người tự nhiên vẫn có thể bình an vô sự, y và Điển Vi tự nhiên cũng không cần mạo hiểm.

Mà trước đó, Ngô Lương còn hy vọng có thể moi được vài lời từ Trương Lương, để bản thân cũng có thể ứng phó với "mê huyễn trận pháp".

Nhưng điều này hiển nhiên là không thể.

Trương Lương đã đề phòng nghiêm ngặt ngay cả tên nô bộc đã theo mình mấy chục năm, vậy làm sao có thể dễ dàng bị y, một người

ngoài, moi lời?

“Bẩm chủ nhân, chủ nhân chỉ cần rung bốn lần, hung tính của những ‘cổ trùng’ này nghe thấy sẽ bị kích phát.” Nghiêm Lục vội vàng cúi đầu đáp, “Nếu chủ nhân muốn những ‘cổ trùng’ này tiếp tục nằm im, thì lại liên tục rung sáu lần, như vậy có thể tạm thời giải trừ nỗi đau của khổ chủ, giữ lại mạng sống của khổ chủ.” Không đúng!

Nghe thấy những lời này, Ngô Lương lập tức nhận ra Nghiêm Lục đang nói dối.

Chương 595

Kích phát cổ trùng có phải là rung bốn lần hay không y cũng không rõ lắm, bởi vì trước đó khi Nghiêm Lục kích phát cổ trùng tình hình rất hỗn loạn, Ngô Lương cũng không nghe quá kỹ.

Nhưng việc khiến cổ trùng nằm im tuyệt đối không phải là rung sáu lần!

Tuy y tạm thời cũng không nói rõ được rốt cuộc là mấy lần, nhưng nếu không nhớ lầm, tiếng chuông khiến cổ trùng tạm thời nằm im hẳn phải ngắn hơn tiếng chuông kích phát!

Ngô Lương âm thầm liếc Nghiêm Lục một cái.

Tên này cũng không vì thế mà chấp nhận số phận, hắn biết sau chuyện này, Trương Lương tám phần sẽ không giữ mạng hắn, cho nên vẫn đang động tâm tư khác.

Chỉ là lời của hắn Trương Lương có dễ dàng tin không?

Ngô Lương cảm thấy chắc là không, ít nhất cũng sẽ cân nhắc một phen.

Dù sao trước đó Ngô Lương cũng đã tiếp xúc với Trương Lương vài lần, tên này hiển nhiên không phải loại người không có đầu óc, thậm chí so với đa số người, tâm cơ của hắn cũng có thể coi là khá sâu.

"À à." Trương Lương cười không một tiếng đáp lại, quay đầu lại nhìn Tả Từ, mở miệng hỏi, "Tả tiên sư, vừa rồi ngươi dùng cổ trùng uy hiếp người, hẳn người đã có chút ấn tượng về cách hắn sử dụng cái đồng linh này, không bằng ngươi nói xem, hắn có nói thật với ta không?" Trương Lương quả nhiên không dễ lừa gạt.

Lời của Nghiêm Lục hắn tuy không dễ tin, nhưng lời của Tả Từ lại có độ đáng tin cậy nhất định, dù sao từ tình hình vừa rồi mà nói, Tả Từ và Nghiêm Lục tất nhiên đã thành đối đầu, mà Trương Lương ra lệnh Nghiêm Lục dẫn cổ trùng ra cho Tả Từ, ngược lại lại thành ân nhân cứu mạng của Nghiêm Lục.

Vì vậy từ mọi góc độ mà nói, Tả Từ đều không nên đứng về phía Nghiêm Lục.

Vậy thì, Tả Từ có vạch trần lời nói dối của Nghiêm Lục không?

Ngô Lương cảm thấy mình có thể nhớ được độ dài tiếng chuông, Tả Từ hẳn cũng có thể nhớ được, vì thế rất có khả năng cũng đã nhận ra Nghiêm Lục đang nói dối.

Chỉ là không biết y sẽ quyết định thế nào.

"Hồi bẩm Trương công." Tả Từ dường như có chút thất thần, nghe thấy Trương Lương gọi mình mới đột nhiên hoàn hồn, vội vàng tiến lên một bước chắp tay nói, "Tiếng chuông kích phát cổ trùng hẳn là không sai, nhưng tiếng chuông khiến cổ trùng nằm im thì không thể nghe hắn ta nói một mình được, xin Trương công minh xét." "Ồ?

Ý ngươi là, vừa rồi hắn đang nói dối ta?" Trương Lương nhíu mày nhìn Nghiêm Lục.

"Chủ nhân đừng tin hắn!

Lão nô nói câu nào cũng là thật, tuyệt đối không dám có nửa lời hư ngôn, chỉ là vừa rồi lão nô dùng cổ trùng chế trụ hắn, hắn định là ôm hận trong lòng mới hủy báng lão nô như vậy!" Nghiêm Lục giật mình, lập tức quỳ sụp xuống đất khổ sở cầu xin.

"À à à." Tả Từ lại cười lạnh một tiếng, "Không tin ta, chẳng lẽ tin ngươi ư?

Ta tuy bất tài, nhưng tuyệt đối sẽ không phản bội bạn bè đã quen

biết nhiều năm, còn ngươi lại có thể phản bội chủ nhân đã hầu hạ nhiều năm, rốt cuộc lời của ai đáng tin, ta nghĩ Trương công trong lòng đã sáng tỏ như gương, cần gì ngươi phải nói nhiều?" "Ngươi tên tiểu tử này đừng có nói lung tung, lão nô vừa rồi đã thề độc trước mặt chủ nhân, nếu lão nô từng có nửa điểm tâm tư phản bội chủ nhân, dám đối với chủ nhân có nửa lời hư ngôn, liền để lão nô trời đánh sét đánh không được chết tử tế!" Nghiêm Lục sắc mặt nóng nảy, vội vàng lại nói, "Ngược lại là ngươi tên đạo sĩ này thường xuyên lén lút, đối với chủ nhân thì âm phụng dương vi, lời trong miệng ngươi mới là một chữ cũng không thể tin, xin chủ nhân minh xét a!" Cái này…… Thấy Nghiêm Lục và Tả Từ hai người trước mặt Trương Lương cùng nhau hủy báng công kích, tuy mỗi một chữ đều tình cảm chân thành, cảm xúc dồi dào, nhưng Ngô Lương lại có một loại cảm giác rằng hai tên này thực ra đang diễn "song hoàng" ăn ý.

Đặc biệt là Tả Từ trước tiên khẳng định tiếng chuông kích phát cổ trùng là đúng, nhưng lại đưa ra dị nghị đối với tiếng chuông khiến cổ trùng nằm im.

Tiếp đó trọng điểm tranh cãi của hai người liền đặt vào vế sau.

Điều này tuy nhìn có vẻ khiến thật giả cũng khó phân biệt, nhưng đồng thời cũng âm thầm củng cố nhận thức của Trương Lương về tiếng chuông kích phát cổ trùng…… Chờ một chút!

Trương Lương khẳng định là không lâu trước mới đến đây, Chân Mật đã chứng thực điều này, tức là tình huống trước đó Nghiêm Lục dùng cổ trùng chế trụ tất cả mọi người có mặt Trương Lương không hề biết, vì thế hắn cũng chưa chắc đã nghĩ đến việc Nghiêm Lục lại hạ cổ lên tất cả những binh sĩ có thể tiến vào bí cảnh này.

Thêm vào đó vừa rồi Nghiêm Lục chỉ dùng cổ trùng uy hiếp Tả Từ, nhưng lại không uy hiếp được Ngô Lương và Điển Vi hai người,

càng dễ khiến Trương Lương không nghĩ nhiều về phương diện đó.

Vì vậy, nếu tiếng chuông kích phát cổ trùng không có dị nghị, mà tiếng chuông khiến cổ trùng nằm im lại xuất hiện sự khác biệt.

Muốn chứng minh hai người bọn họ ai nói dối, cách trực tiếp nhất chính là thử một lần…… Hai tên này chẳng lẽ lại có sự ăn ý như vậy, muốn dùng cách này dụ dỗ Trương Lương rung chuông kích phát cổ trùng?

Nếu đã như vậy…… Rất có khả năng tất cả binh sĩ có mặt, thậm chí bao gồm cả Trương Lương đều sẽ bị cổ trùng khống chế, lúc đó tình thế sẽ lập tức thay đổi!

Hiện giờ cổ trùng trong cơ thể Tả Từ đã được dẫn ra, tự nhiên không sợ.

Còn Nghiêm Lục tuy bị ép nuốt ba con cổ trùng, có khả năng bị cổ trùng khống chế, nhưng trước đó một con mắt của Tả Từ chính là do Trương Lương ra lệnh móc đi khi hắn có mặt, có thể thấy Trương Lương nhất định là một người tâm tính tàn khốc, Nghiêm Lục đã theo Trương Lương mấy chục năm, tất định vô cùng rõ ràng hắn rơi vào tay Trương Lương như vậy sẽ phải chịu kết cục gì, vì vậy hành động này cũng có thể coi là một cách tự cứu.

Huống hồ là một người nuôi cổ, lại là Âm Xà Cổ do chính mình nuôi dưỡng, bản thân hắn nói không chừng còn có những biện pháp khác để đối phó với cổ trùng, chưa chắc đã bị cổ trùng hành hạ đến chết như những người khác.

Tính toán như vậy, hai người lại có lý do đứng trên cùng một chiến tuyến.

Bất quá Ngô Lương cân nhắc kỹ hơn một chút…… Dường như nếu tình thế phát sinh sự đảo ngược như vậy, người có lợi nhất lại là

y, dù sao y và Điển Vi là hai người, mà một khi tình thế đảo ngược, võ lực của Điển Vi đủ để y trở thành người khống chế toàn cục…… Ngay khi Ngô Lương đang nghĩ như vậy.

"Dừng miệng!" Trương Lương đúng lúc lên tiếng cắt ngang hai người, lúc này mới nhìn Tả Từ hỏi, "Tả tiên sư, đã ngươi đã nói như vậy, vậy ngươi cho rằng tiếng chuông khiến cổ trùng nằm im nên là mấy lần?" "Hồi Trương công, ta trước đây nghe thấy hình như là năm lần, hơn nữa ta kiên quyết tin rằng mình tuyệt đối không nghe lầm, tên cẩu nô tử này định là đang nói dối Trương công, nói không chừng lại giấu giếm tâm địa xấu xa gì, Trương công không thể không đề phòng!" Tả Từ vẻ mặt hận ý nhìn Nghiêm Lục, nghiến răng nói.

Quả nhiên là "song hoàng"!

Lời này vừa ra, suy đoán của Ngô Lương lập tức được chứng thực.

Ngô Lương trong lòng sớm đã có đáp án, tuyệt đối không thể là năm lần như Tả Từ nói, cũng tuyệt đối không phải là sáu lần như Nghiêm Lục nói, hai tên này đều đang nói dối!

Hai tên này cũng quá gian xảo rồi.

Rõ ràng là hai người có lập trường khác nhau, lại có thể trong tình huống không thể giao lưu mà đạt được sự ăn ý đáng sợ như vậy, thật đúng là không phải loại người đơn giản…… ———— "……" Nghe xong lời của Tả Từ, Trương Lương dò xét nhìn hai người, dường như muốn thông qua ánh mắt của họ để nhìn thấu nội tâm, từ đó đưa ra một đáp án xác đáng.

Đáng tiếc diễn xuất của hai con lão hồ ly này cũng vô cùng nhập vai, làm sao có thể bị Trương Lương dễ dàng nhìn ra sơ hở.

Thực tế, chuyện này nếu đổi lại là Ngô Lương, y có thể sẽ chọn

tạm thời gác lại vấn đề này, tiếp tục làm những chuyện mình cần làm.

Dù sao lúc này cục diện đã hoàn toàn nằm trong tay Trương Lương, bất kể tiếng chuông khiến cổ trùng nằm im rốt cuộc là gì, cũng sẽ không gây ra ảnh hưởng đặc biệt gì cho hắn.

Nhưng Trương Lương lại dường như vô cùng cố chấp với vấn đề này.

Có lẽ là vì trước đó vừa bị Nghiêm Lục lừa, cảm thấy lòng người khó dò, chỉ nắm giữ cục diện thôi vẫn chưa đủ an toàn, nhất định phải nắm giữ cả cổ thuật mới có thể khiến mình yên tâm chăng?

Hoặc là hắn đã sinh ra hứng thú cực lớn với cổ thuật của Nghiêm Lục, quyết định chiếm đoạt cổ thuật làm của riêng?

Khả năng này lại rất lớn…… Ngô Lương nhớ lại chuyện đã xảy ra trong huyễn cảnh trước đó: Trước khi Nghiêm Lục lấy ra đồng linh dùng cổ trùng uy hiếp Tả Từ, Trương Lương tuy không trực tiếp giết Nghiêm Lục như đối với những binh sĩ kia, nhưng mỗi lần ra tay đều tàn nhẫn không chút lưu tình như lăng trì, lúc đó hắn nhất định đã có sát tâm với Nghiêm Lục, chỉ là muốn để hắn nếm đủ khổ sở của vạn đao xẻ thịt rồi mới chết.

Nhưng khi Nghiêm Lục lấy ra đồng linh dùng cổ trùng uy hiếp Tả Từ, Trương Lương đoạt lấy đồng linh rồi liền không tiếp tục công kích Nghiêm Lục, thậm chí ngầm cho phép Tả Từ và Ngô Lương cùng những người khác đưa Nghiêm Lục ra khỏi huyễn cảnh.

Đối mặt với một tên nô bộc dám ám hại tính mạng mình, Trương Lương đương nhiên sẽ không đại phát từ bi.

Vậy thì hắn nhất định phải có lý do để Nghiêm Lục sống, mà lúc này Nghiêm Lục còn có lý do gì để Trương Lương tạm thời không lấy mạng hắn chứ?

Dường như trừ việc không hy vọng hắn chết quá thoải mái, thì chỉ còn lại cổ thuật của hắn.

Dù sao loại tà thuật thao túng người khác này có hiệu quả cực kỳ trực quan, không những có thể phòng ngừa hạ nhân phản bội, mà còn có thể thao túng thượng cấp khi cần thiết, quả thực là thần kỹ để du lịch, lập thân, Trương Lương là loại người như vậy động tâm tự nhiên là chuyện trong lý.

Ngay khi Ngô Lương đang nghĩ như vậy.

"Ngô công tử, trước đó ngươi cũng có mặt, ngươi cho rằng tiếng chuông khiến cổ trùng nằm im nên là mấy tiếng?" Trương Lương cuối cùng cũng nhớ tới Ngô Lương vẫn luôn giả bộ làm người vô hình ở bên cạnh, quay đầu lại mở miệng hỏi.

"Ách……" Ngô Lương sững sờ, hoàn hồn chắp tay nói, "Hồi Trương công, lúc đó tình huống vô cùng phức tạp, tiểu nhân không để chuyện này vào trong lòng, bất quá trong ấn tượng của tiểu nhân, lời quản sự Nghiêm và Tả tiên sư nói dường như đều không đúng lắm, tiểu nhân nhớ tiếng chuông khiến cổ trùng nằm im hẳn là ngắn hơn tiếng chuông kích phát cổ trùng, vì thế không nên là sáu tiếng, cũng không nên là năm tiếng, mà nên là ba tiếng hoặc hai tiếng." Được rồi.

Ba người nói ra ba đáp án hoàn toàn khác nhau, Trương Lương tự nhiên càng khó phán đoán.

Bất quá Ngô Lương lại không hề lo lắng, y biết mình nói là đúng, cho dù Trương Lương cuối cùng không có bất kỳ bất ngờ nào mà tìm ra đáp án, cũng chỉ sẽ cho rằng trong ba người bọn họ người thành thật nhất chính là Ngô Lương.

"A a a a." Nghe xong lời này, Trương Lương đã lắc đầu cười rộ lên, cười một lát sau mới nói, "Các ngươi ba người quả thật khiến ta mở mang tầm mắt, xem ra không cho các ngươi một chút màu sắc để

xem, các ngươi đoạn nhiên không thể thành thật, đã như vậy……" Nói đến đây, sắc mặt Trương Lương đã lạnh xuống, ánh mắt lần lượt lướt qua mặt Ngô Lương, Tả Từ và Nghiêm Lục, âm trầm nói: "Ta rất nhanh có thể phân biệt ra các ngươi ai nói thật, ai nói dối, bất quá hiện tại các ngươi đã mất đi cơ hội hối hận, ai mà nói dối ta, thì dùng một cánh tay để chuộc tội đi!" Vừa nói xong, Trương Lương lại đã đưa cái đồng linh ra.

Hắn thật sự muốn rung chuông sao?!

Ngô Lương không khỏi tinh thần chấn động, sau đó trong lòng điên cuồng phản bác: Không thể nào!

Tuyệt đối không thể nào!

Trương Lương nhìn thông minh như vậy, khẳng định sẽ không làm ra hành động thất thố như vậy chứ?

Tuy hắn không nhìn thấy cảnh Nghiêm Lục đã hạ cổ lên tất cả binh sĩ có mặt, nhưng ít ra cũng nên nghĩ đến việc Nghiêm Lục đã hạ cổ lên Tả Từ, lại giấu giếm môn tà thuật này nhiều năm như vậy, vậy thì cũng có khả năng hạ cổ lên hắn chứ?

Huống hồ cho dù thật sự muốn làm như vậy, Ngô Lương cảm thấy Trương Lương cũng nên ép buộc y, Điển Vi và Tả Từ nuốt cổ trùng trước, như vậy bất kể ai nói dối hắn, tất cả mọi người đều phải cùng chịu đựng sự hành hạ của cổ trùng, tự nhiên cũng càng ổn thỏa hơn.

Huống hồ hắn còn đặc biệt để lại ba con cổ trùng…… Vậy thì, Trương Lương rốt cuộc đang nghĩ gì, những điều này Ngô Lương đều có thể nghĩ đến, hắn sẽ không nghĩ đến sao?

Hay là Trương Lương còn có những suy nghĩ khác?

Khoảnh khắc tiếp theo.

“Linh linh linh linh!” Trương Lương đã như Ngô Lương mong muốn rung lên đồng linh.

Ngô Lương trong lòng đại hỉ, giản đơn so với ở hậu thế trúng năm trăm vạn xổ số còn kinh hỉ hơn, điều này quả thực là người ở nhà ngồi, vui sướng từ trên trời rơi xuống.

Cứ thế lẳng lặng chờ đợi ba giây sau.

“A……” Thân thể Nghiêm Lục đột nhiên run lên.

Có thể rõ ràng nhìn thấy sắc mặt hắn đã tái nhợt, gân xanh trên mặt cũng theo đó nổi lên, có thứ gì đó đang di chuyển khắp nơi dưới da.

Thông thường mà nói, hắn bây giờ hẳn phải lăn lộn trên đất, khóc lóc cầu xin Trương Lương mới đúng.

Nhưng trừ tiếng kêu đau đớn đầu tiên, sau đó hắn liền không phát ra bất kỳ âm thanh nào nữa, chỉ nghiến chặt răng trừng mắt nhìn Trương Lương, dường như đang chờ đợi Trương Lương xuất hiện triệu chứng tương tự.

Kết quả Trương Lương lại vẫn cười như không cười nhìn hắn, không hề xuất hiện bất kỳ dị trạng nào.

“Cẩu nô tử, không ngờ ngươi lại có thể nhẫn nhịn như vậy, ngươi e là đang chờ đợi ta cũng bị con cổ trùng kia hành hạ đến lăn lộn khắp nơi đúng không?” Lời nói tiếp theo của Trương Lương đã phá vỡ ảo tưởng của Nghiêm Lục, đồng thời cũng phá vỡ hy vọng trong lòng Ngô Lương và Tả Từ, “Ngươi đại khái còn không biết ta vài tháng trước đã được một vị cao nhân nhìn ra bị hạ cổ, cũng chính là lúc đó, con cổ trùng trong cơ thể ta đã được dẫn ra và bị giết chết rồi đúng không?” “?!” Nghiêm Lục nghe vậy thân thể lại run lên, trên mặt tức khắc hiện lên vẻ kinh ngạc và tuyệt vọng.

Mà Ngô Lương và Tả Từ cũng vô cùng bất ngờ.

Đây là đáp án mà tất cả mọi người đều không ngờ tới, khó trách Trương Lương lại thật sự dám rung đồng linh để thử, hóa ra hắn sớm đã biết mình bị người ta hạ cổ, và đã loại bỏ cổ trùng.

"Bất quá lúc đó ta lại không nghĩ tới việc lúc này lại là thủ đoạn của ngươi, mấy tháng gần đây cũng vẫn luôn âm thầm điều tra nguồn gốc của cổ thuật, đáng tiếc thủy chung không thu hoạch được gì." Trương Lương tiếp đó lại cười nói với vẻ thắng lợi nằm trong tay, "Cho đến vừa rồi ta thấy ngươi dùng cổ thuật uy hiếp Tả Từ, rồi lại thấy Tả Từ nôn ra con Âm Xà Cổ này thấy được nguyên hình, lúc đó mới xác định con cổ trùng kia cũng là do ngươi hạ, cái này thật đúng là tri nhân tri diện bất tri tâm nột, cẩu nô tử ngươi nói phải không a?

Bất quá may mà ta đã sớm có tâm nhãn, phong tỏa một vật quan trọng liên quan đến bí cảnh này, đảm bảo trừ ta ra, không một ai có thể sống sót tiếp cận căn thạch thất kia, ngươi tự cho rằng làm hại được ta thì có thể độc chiếm dị bảo trong đó, nào ngờ nếu thật sự làm hại ta, ngươi cũng chỉ có thể chết kẹt trong huyễn cảnh này, ngươi cuối cùng vẫn tính sai một bước a, ha ha ha." Thông qua lời nói này của Trương Lương, Ngô Lương cũng cuối cùng đã xác định được một chuyện.

Trương Lương quả nhiên nắm giữ thủ đoạn ứng phó với "mê huyễn trận pháp" này, hơn nữa còn giấu giếm tất cả mọi người, quả thực so với người thường có chút tâm cơ hơn.

Bất quá, cho dù Trương Lương tự nhận mình tính toán không sơ hở, dường như vẫn bỏ sót một chuyện khá quan trọng, hoặc có thể nói, hắn căn bản không nghĩ tới chuyện này…… Chỉ thấy trong tiếng cười tự mãn của Trương Lương.

Chương 596

"Ối!" "A…… chuyện gì thế này, bụng của ta?" "Thằng Đông Tử chết tiệt, cứu mạng!" Đám binh sĩ phía sau Trương Lương đã xuất hiện tình trạng tương tự Nghiêm Lục, bọn họ không giống Nghiêm Lục còn có hy vọng trong lòng, vì thế cũng căn bản không thể chịu đựng được nỗi đau mà cổ trùng mang lại cho bọn họ.

Chỉ trong một khoảnh khắc.

Những binh sĩ kia đã không thể nắm chặt binh khí trong tay, từng người một đau khổ co quắp trên mặt đất như tôm, trong miệng không ngừng phát ra tiếng kêu đau đớn, có người thậm chí đã bắt đầu lăn lộn điên cuồng, lại không một ai có thể may mắn thoát khỏi.

"A!" "Cứu mạng a, ta không chịu nổi nữa rồi!" "Vì sao lại như vậy……" Nỗi đau mà họ phải chịu đựng đang không ngừng gia tăng, tất cả mọi người mặt mày đều trở nên dữ tợn, mắt đỏ ngầu thậm chí sắp lồi ra, vừa lăn lộn vừa phát ra tiếng kêu thảm thiết xé lòng, hai tay gần như điên cuồng cào cấu khắp người, dù móng tay đã rụng cũng không tự biết.

"Cái này?!" Trương Lương hiển nhiên không lường trước được sẽ xảy ra chuyện như vậy.

Phải nói là hắn hoàn toàn không ngờ Nghiêm Lục lại điên cuồng đến mức này, vậy mà lại hạ cổ lên tất cả binh sĩ có thể tiến vào bí cảnh này, điều này căn bản không phải là chuyện một người bình thường có thể làm ra.

Chẳng lẽ cổ trùng lại không đáng giá đến thế sao?

Hắn đã từng nghe vị cao nhân đã khu trừ cổ trùng cho hắn trước đó nói, loại "Âm Xà Cổ" này nuôi dưỡng lên cực kỳ không dễ dàng,

người nuôi cổ xưa nay đều là có mục đích.

Vì thế Trương Lương đã đoán được có người bên cạnh muốn hại hắn.

Nhưng lại không tài nào đoán được những binh sĩ bên cạnh này lại toàn bộ bị Nghiêm Lục hạ cổ, kẻ này chẳng lẽ có bệnh nặng gì, phàm là một người không bệnh, ngươi nói ngươi hạ cổ lên những binh sĩ thấp kém không làm nên chuyện gì này để làm gì, ngươi mẹ kiếp rốt cuộc rảnh rỗi đến mức nào?

Đồng thời.

"Ngô, Ngô công tử……" Tuy Trương Lương không bị cổ trùng khống chế, nhưng Nghiêm Lục vẫn lập tức nhận ra cơ hội có thể lợi dụng, vội vàng cố nén đau đớn muốn truyền đạt suy nghĩ của mình cho Ngô Lương.

Bất quá cơ hội có thể lợi dụng mà hắn có thể nhìn ra, Ngô Lương lại làm sao có thể không nhìn ra?

Ngay khi Nghiêm Lục vừa mới mở miệng.

Điển Vi đã dưới sự dẫn dắt của Ngô Lương nhanh chóng xông thẳng về phía Trương Lương, hiện giờ người duy nhất còn có khả năng hành động chỉ còn lại Trương Lương, đây chính là cơ hội ngàn năm có một để nắm quyền kiểm soát cục diện, Ngô Lương lại làm sao có thể dễ dàng bỏ lỡ.

"Các ngươi…… to gan!" Trương Lương cũng rất nhanh hoàn hồn, thấy Điển Vi và Ngô Lương đang hung hăng xông về phía hắn, lập tức rút thanh bội kiếm đeo ở bên hông ra ý đồ phản kháng.

Tuy nhiên khi sắp xông đến trước mặt Trương Lương.

Ngô Lương đang xông lên phía trước lại đột nhiên nghiêng mình sang một bên nhường đường cho Điển Vi.

Điển Vi thì vô cùng ăn ý mà bổ sung vị trí, lúc này hai tay hắn đã lần lượt nhấc lên một thi thể từ dưới đất, cứ nhẹ nhàng vung tay một cái, hai thi thể cộng thêm áo giáp trên người e là phải nặng gần hai trăm cân liền một trước một sau hung hăng đập về phía Trương Lương.

Đối mặt với hai thi thể đang lao đến, thanh bội kiếm trong tay Trương Lương dường như không có chút đất dụng võ nào.

Nhưng lúc này hắn muốn né tránh đã không kịp, đành phải cố gắng lùi lại hai bước, vung vẩy bội kiếm ý đồ chống đỡ hai thi thể kia.

Chỉ đáng tiếc không có đủ lực đạo, thanh bội kiếm mỏng manh kia thậm chí không thể đâm xuyên được lớp áo giáp trên người binh sĩ.

"Bành!" Chỉ thi thể đầu tiên đã khiến bội kiếm của Trương Lương bị lệch sang một bên, bản thân Trương Lương cũng bị thi thể do Điển Vi dùng quái lực tác động vào đâm trúng bụng, một cái lảo đảo suýt chút nữa ngã.

Tiếp đó không đợi hắn kịp phản ứng.

"Bành!" Thi thể thứ hai đã nối tiếp lao đến.

Trương Lương cuối cùng cũng không thể chống đỡ được nữa, bị thi thể đó trực tiếp đâm ngã ngửa trên mặt đất, không những bội kiếm tuột khỏi tay, còn bị thi thể đó đè lên bên dưới.

"Hỗn xược!" Trương Lương kinh hãi mắng một tiếng, vẫn giãy dụa muốn bò ra khỏi thi thể đó.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Điển Vi đã bay người lên, tiếp đó dậm chân xuống thật mạnh.

"Rắc!

Rắc!" "A——!" Kèm theo hai tiếng xương cốt đứt gãy gần như

đồng thời vang lên, Trương Lương cũng bùng phát một tiếng kêu thảm thiết gần như xuyên thủng đỉnh bí cảnh, thậm chí tức khắc át đi tiếng kêu của đám binh sĩ đang bị cổ trùng hành hạ.

Chỉ thấy hai cú đạp này của Điển Vi, lại vô cùng chính xác đạp gãy hai cánh tay nhỏ của Trương Lương, chỉ một đòn này liền khiến hắn mất đi sức phản kháng.

Mà đồng thời.

Ngô Lương vừa rồi nghiêng mình sang bên cạnh cũng quát lên một tiếng: "Tả tiên sư, ta khuyên ngươi thành thật ở yên đó, đừng có tự tìm khổ mà ăn!" Chỉ thấy không biết từ lúc nào, trong tay Ngô Lương đã có thêm một thanh đao dính máu.

Lúc này Ngô Lương đang dùng thanh đao này chỉ vào Tả Từ sắc mặt âm tình bất định ở gần đó, mắt không chớp nhìn chằm chằm từng cử động của y.

Tư duy của Ngô Lương vô cùng rõ ràng.

Điển Vi nhất định sẽ phế bỏ Trương Lương, mà Nghiêm Lục lúc này đang bị cổ trùng hành hạ, những binh sĩ kia cũng đang phải chịu đựng nỗi đau do cổ trùng mang lại, hiện giờ người duy nhất còn có thể tự do hành động chỉ còn lại Tả Từ một mình.

Vì thế chỉ cần nhìn chằm chằm Tả Từ, liền có thể hoàn toàn nắm giữ cục diện!

"……" Đối mặt với lời cảnh cáo của Ngô Lương, Tả Từ ban đầu trong lòng còn có chút không thèm để ý, nhưng thấy ánh mắt của Ngô Lương và thủ đoạn của Điển Vi, y cuối cùng vẫn sáng suốt lựa chọn phục tùng.

Đồng thời.

"Ngô, Ngô công tử, ta không chịu nổi nữa rồi…… Nhanh chóng

rung đồng linh ba lần, liền có thể tạm thời khiến cổ trùng nằm im!" Nghiêm Lục mắt thấy cục diện đã đảo ngược, ý thức vội vàng cố gắng chống đỡ để kêu Ngô Lương, lúc này toàn thân hắn đã bị mồ hôi thấm ướt, thậm chí ngay cả một cái răng cũng đã cắn gãy, có thể thấy tên này đang phải chịu đựng nỗi đau đớn cỡ nào.

"À à." Tuy nhiên Ngô Lương lại làm ngơ, thậm chí ngay cả đầu cũng không hề quay lại, chỉ lạnh nhạt nói với Điển Vi một câu: "Điển Vi, bịt cái đồng linh đó lại rồi cất đi." "Nặc!" Điển Vi đáp một tiếng, cúi người xé một mảnh vải từ trên người Trương Lương ra bịt kín chiếc đồng linh rơi dưới đất, rất nhanh cất vào trong lòng.

"Ngô, Ngô công tử, ngươi định thấy chết không cứu sao?!" Nghiêm Lục lúc này mới tỉnh ngộ, sắc mặt kinh sợ.

Ngô Lương nào chỉ là định thấy chết không cứu hắn, y là định để hắn cùng những binh sĩ kia bị cổ trùng hành hạ đến chết!

Thấy cảnh tượng này, Tả Từ thầm mắng trong lòng: "Mẹ nó, cũng là một thằng cứng đầu……" Ngô Lương vẫn như cũ không thèm để ý Nghiêm Lục, chỉ là nhìn chằm chằm Tả Từ, không cho y bất cứ cơ hội nào để hành động.

"Ngô công tử, ngươi đến phủ đã có một thời gian, lão nô tuy không dám nói có ân với ngươi, nhưng tự cho là cũng chưa từng làm khó ngươi, Ngô công tử hà cớ gì lại đối đãi lão nô như vậy?" Nghiêm Lục hiển nhiên không muốn dễ dàng bỏ cuộc, liền vội vã bày ra vẻ đáng thương, khổ sở cầu xin Ngô Lương.

"À a, ngươi không làm khó ta, chỉ vì trước kia ta đủ thành thật nghe lời." Ngô Lương vẫn nhìn chằm chằm Tả Từ, mắt không chớp nói, "Bằng không ngươi có thể khiến Tả tiên sư bị mù, tự nhiên cũng có thể khiến ta bị mù." Lời của Ngô Lương có chút nói giảm nói tránh.

Thực ra y trong lòng càng rõ ràng hơn, một khi chuyện ở đây xong

xuôi, cho dù người cuối cùng thành công là Trương Lương hay Nghiêm Lục, đối với y mà nói đều không có khác biệt bản chất, bọn họ nhất định sẽ diệt khẩu tất cả những người tham gia vào chuyện này, như vậy mới có thể đảm bảo bí mật ở đây sẽ không bị truyền ra ngoài.

Ngay cả những binh sĩ kia, bọn họ cũng không hoàn toàn vô tội, bọn họ đều là những người có thể tiến vào bí cảnh này, không khó để tưởng tượng trước kia trong lễ tế đã phát "Thực Tâm Nhục" cho bá tánh trong thành, bọn họ đều có tham gia, dù sao nhiều "Thực Tâm Nhục" như vậy, cho dù là vận chuyển cũng cần không ít nhân lực.

Cho nên tuy giờ khắc này tiếng kêu thảm thiết không ngừng bên tai, nhưng Ngô Lương lại hoàn toàn không có gánh nặng tâm lý.

Thậm chí ngay cả Tả Từ cũng không dễ nói.

Dựa trên hiểu biết về lịch sử, Tả Từ có lẽ là người Ngô Lương có thể tin tưởng nhất trong số những người này, ít nhất cho đến bây giờ, Tả Từ vẫn chưa phải là địch nhân của y và Điển Vi, nhưng sự tin tưởng này cũng chỉ là so với Trương Lương và Nghiêm Lục mà thôi.

Không khó để nhận thấy, Tả Từ đối với thứ bên trong căn thạch thất kia cũng vô cùng cảm thấy hứng thú.

Vậy thì cho dù không phải địch nhân, Tả Từ cũng có thể coi là một đối thủ cạnh tranh, hơn nữa còn là một đối thủ lão luyện, mưu mô, trí tuệ trực tuyến.

Do đó Ngô Lương không những không coi y là người của mình, mà còn phải phòng thủ nghiêm ngặt.

"Ngô công tử…" Nghiêm Lục đã đau đớn đến run rẩy khắp người, cố gắng hết sức khống chế hơi thở hổn hển tiếp tục cầu xin Ngô Lương, "Ngươi rốt cuộc muốn thế nào, chỉ cần ngươi nguyện tha

mạng lão nô, lão nô từ nay về sau cam nguyện làm trâu làm ngựa cho ngươi… Lão nô thực sự không chịu nổi nữa, cầu xin ngươi…" "Hắc, ta làm trâu làm ngựa thì thôi đi, ta đâu có cái gan như Trương công, không bằng ngươi trả lời ta một vấn đề trước, rốt cuộc trong căn thạch thất kia giấu thứ gì, lại khiến ngươi không tiếc phản bội chủ tử đã theo đuổi mấy chục năm cũng muốn chiếm làm của riêng?" Ngô Lương trầm ngâm một lát, cuối cùng cũng đưa ra vấn đề đã làm khó y bấy lâu nay.

"Cái này…" Nghe thấy vấn đề này, Nghiêm Lục đã đau đến mức ý thức có vẻ mơ hồ lại sững sờ, lộ ra vẻ chần chừ.

"Ngươi không nói cũng không sao, Trương công đây chẳng phải vẫn sống tốt sao, lát nữa ta hỏi y là được, huống hồ y còn biết cách đối phó với tòa trận pháp này, nói như vậy, dường như giữ y lại hữu dụng hơn là giữ ngươi." Ngô Lương vô tư nói.

"Là Trường Sinh Bất Tử bí pháp!" Vừa nghe lời này, Nghiêm Lục lập tức giành nói, "Trước đây Trương Lương mang lão nô cùng nhau thăm dò bí cảnh này, từng phát hiện một phần Giáp Cốt Văn Hiến vô cùng ẩn mật, trên đó đề cập Đan Chu sau khi bị Thuấn Đế đuổi khỏi ngôi vị, vô tình phát hiện ra một loại bí pháp có thể khiến người ta Trường Sinh Bất Tử, do đó mới lệnh Cổn vì y đào tức nhưỡng xây dựng bí cảnh dưới lòng đất này, mưu toan dựa vào đây để xây dựng vương triều dưới lòng đất của riêng mình, rồi tìm kiếm thời cơ quay lại mặt đất, đoạt lại ngôi vị thuộc về mình từ tay Thuấn!" "Trường sinh bất tử?" Ngô Lương nghe xong không khỏi nhíu mày, bởi vì y chỉ thoáng nghĩ một chút liền phát hiện câu chuyện này đầy rẫy sơ hở: Trong câu chuyện này, Đan Chu hiển nhiên là một người vô cùng có dã tâm, nếu y quả thực đã có được bí pháp Trường Sinh Bất Tử, thì trong lịch sử sau này tuyệt đối không thể vô danh, trừ phi Đan Chu xuất hiện trở lại sử dụng một thân phận hoàn toàn mới, và vĩnh viễn không

thừa nhận thân phận thật sự của mình… Nhưng một người có dã tâm như vậy, sao lại cam chịu che giấu thân phận thật sự của mình?

Huống hồ nếu Đan Chu thật sự có thể Trường Sinh Bất Tử, sống đến bây giờ cũng phải mấy nghìn tuổi rồi.

Đồ Sơn Nữ Kiều một con cửu vĩ hồ yêu thường chỉ có thể dựa vào đệ tử xuất mã của mình ra gây chuyện, cũng đã khuấy đảo triều chính không biết bao nhiêu lần, một người như Đan Chu có ngần ấy thời gian để thao túng, định là muốn không thành công cũng khó.

Mà một khi y thành công.

E rằng sẽ không có sự chuyển biến từ "công thiên hạ" sang "gia thiên hạ", mà chỉ có thể là thiên hạ và triều đại của một mình Đan Chu, bởi vì y bất tử thì không tồn tại vấn đề kế thừa, chỉ có chính biến mới có thể khiến y phải xuống đài… Nhưng trong lịch sử dường như không hề xuất hiện một triều đại như vậy, ít nhất không có bất kỳ triều đại nào nghi vấn là do Đan Chu kiến lập.

Cho nên Ngô Lương có lý do để tin rằng, cái gọi là "Trường Sinh Bất Tử bí pháp" này căn bản không tồn tại.

Mà nếu Nghiêm Lục quả thực không nói dối, hoặc cũng có khả năng là Nghiêm Lục và Trương Lương đã giải thích sai lệch Giáp Cốt Văn Hiến kia, thậm chí có thể Giáp Cốt Văn Hiến đó bản thân đã là giả.

Suy cho cùng, sinh trưởng dưới cờ đỏ, lớn lên trong tân thiên triều.

Thêm vào sự hiểu biết về lịch sử, bản thân Ngô Lương đối với chuyện "Trường Sinh Bất Tử" này vốn không mấy tin tưởng, trong lịch sử không biết bao nhiêu hoàng đế chấp mê vào việc truy cầu "Trường Sinh Bất Tử", nhưng không một ai ngoại lệ đều bạo bệnh mà vong.

Khắp nơi dưới gầm trời, chẳng đất nào không phải đất của vua.

Những hoàng đế này nắm giữ tài nguyên của cả thiên triều, nắm giữ quyền sinh sát, cho dù là như vậy cũng không có người nào thực sự đạt được Trường Sinh Bất Tử.

Đương nhiên.

Những loại như Đồ Sơn Nữ Kiều cửu vĩ yêu hồ, và di dân của bộ lạc Tái Nhật được chôn cất trong Thái Dương Mộ, bọn họ không nằm trong phạm trù "Trường Sinh Bất Tử" mà Ngô Lương định nghĩa, bởi vì bọn họ có lẽ đã thoát ly khỏi phạm trù "người" theo nghĩa hẹp này.

"Ngô, Ngô công tử, lão nô thật sự không chịu nổi nữa, không bằng ngươi ra lệnh cho cổ trùng này yên ổn lại, lão nô sẽ từ từ nói cho ngươi nghe một vài bí tân khác phát hiện trong bí cảnh không muộn, nếu ngươi còn chậm trễ một khắc, mạng lão nô e rằng sẽ không còn!" Thấy Ngô Lương vẫn một bộ dạng như có điều suy tư, không có ý bảo Điển Vi lắc Đồng Linh, Nghiêm Lục lại nhịn không được lên tiếng thúc giục.

Tuy nhiên Ngô Lương lại không thèm để ý.

Mà là quay đầu nhìn về phía Trương Lương với hai cánh tay đã bị phế bỏ, giờ phút này đang co quắp trên mặt đất, sắc mặt tái nhợt.

"Trương công, chuyện Nghiêm Lục nói ngươi có đồng tình không?" Ngô Lương mở miệng hỏi.

"Hừ!" Nào ngờ Trương Lương vẫn rất có khí phách, nghe thấy lời của Ngô Lương xong, lại lạnh lùng hừ một tiếng rồi quay mặt đi không nói lời nào.

"Trương công quả nhiên là một hán tử, đời này ta kính trọng nhất chính là hán tử như Trương công." Ngô Lương lại cũng không tức giận, tiếp đó nháy mắt với Điển Vi, nói, "Điển Vi huynh đệ, làm phiền

ngươi lấy ba con cổ trùng này cho Trương công khai vị, hán tử như Trương công xương cốt cứng rắn, nghĩ là những con cổ trùng này chắc không làm gì được y." "Nặc!" Điển Vi lập tức quay người nhặt lấy cái mũ giáp có chứa cổ trùng.

Lúc này ba con cổ trùng trong mũ giáp dường như cũng chịu ảnh hưởng của tiếng chuông, trông rõ ràng hoạt bát hơn trước một chút, nhưng so với những con cổ trùng đang điên cuồng chạy loạn trong cơ thể Nghiêm Lục và các binh sĩ vẫn kém hơn một chút, có lẽ là do chưa thấy máu.

"Ngươi dám!" Trương Lương lập tức không thể im lặng nữa, lập tức giận dữ nhìn Ngô Lương và Điển Vi.

Tuy nhiên đáp lại y.

Lại là biểu cảm cười như không cười của Ngô Lương.

Chương 597

Và Điển Vi đang bưng mũ giáp với vẻ mặt lạnh lùng đi về phía y.

Y không thấy chút thương hại nào trong mắt Điển Vi, cảm giác Điển Vi căn bản không coi y là một con người, mà chỉ là một con súc sinh chờ bị giết, huống hồ cái thân phận Tấn Dương Lệnh của y thì càng không cần phải nhắc tới.

Trương Lương cuối cùng cũng có chút hoảng sợ.

Y đã làm Tấn Dương Lệnh nhiều năm, sớm đã biến Tấn Dương thành thiên địa riêng của mình, y chính là thổ hoàng đế nói một không hai trong thành Tấn Dương, trước đây y chỉ cần một ánh mắt, một cái nhíu mày liền đủ để khiến bất kỳ ai trong thành cũng phải mềm yếu kinh hãi.

Nhưng biểu hiện lúc này của Ngô Lương và Điển Vi, lại khiến y không thể không chấp nhận hiện thực, giờ phút này y cuối cùng cũng nhận ra, tình thế hiện tại người mạnh hơn, hai tên này căn bản không ăn cái bộ đó của y.

"Chậm đã!" Thấy Điển Vi đưa tay liền muốn véo cằm mình, Trương Lương vội vàng kêu một tiếng, nặng nề gật đầu mấy cái, vô cùng không tình nguyện nói, "Tên chó nô đó nói không sai, Giáp Cốt Văn Hiến quả thật có nhắc đến nơi này tàng trữ bí pháp Trường Sinh Bất Tử, hơn nữa còn nhắc đến một vài chi tiết trong bí pháp này!" "Chi tiết?

Ví dụ như?" Ngô Lương khẽ gật đầu với Điển Vi, ra hiệu dừng lại tạm thời, mở miệng hỏi.

Y đương nhiên sẽ không bảo Điển Vi bây giờ liền cho Trương Lương ăn ba con cổ trùng kia, bởi vì nếu như vậy mà y vẫn không lắc

chuông, Trương Lương liền sẽ cùng Nghiêm Lục và những binh sĩ kia bị cổ trùng tra tấn đến chết.

Như vậy, bên cạnh sẽ không còn một ai biết thêm tình hình.

Huống hồ y còn muốn tìm cách đối phó với tòa "Mê Huyễn Trận Pháp" từ miệng Trương Lương, trước khi đó Trương Lương khẳng định không thể chết.

"Ví dụ như một loại đan dược tên là 'Cửu Chuyển Đan', Giáp Cốt Văn Hiến có nhắc đến, 'Trường Sinh Bất Tử bí pháp' này nhất định phải có 'Cửu Chuyển Đan' thúc đẩy mới có thể phát huy hiệu quả." Trương Lương thở hắt ra, cuối cùng cũng nói với giọng trầm thấp, "Cũng chính vì thế, ta mới khi nhận thấy trong dị tượng của ngươi có xen lẫn thủ pháp 'luyện đan thuật' thì cưỡng ép ngươi về phủ, nếu như có thể tìm thấy bí phương 'Cửu Chuyển Đan' trong bí cảnh, ngươi liền có thể có đất dụng võ." "Cửu Chuyển Đan?" Tên của thứ này lại khiến Ngô Lương cảm thấy vô cùng quen thuộc.

Đương nhiên.

Không phải chịu ảnh hưởng của thể loại tiên hiệp hậu thế, mà là trong một số cổ tịch của thiên triều, đặc biệt là trong các sách Đạo giáo nhiều lần xuất hiện ba chữ này.

Hơn nữa nếu Ngô Lương không nhầm.

Trong 《Bão Phác Tử》 do một vị đạo sĩ cấp bậc tổ sư gia khác của Đạo giáo là Cát Huyền biên soạn, đã đề cập rõ ràng đến kết cục của Tả Từ, nói rằng Tả Từ khi về già đã nói với Cát Huyền rằng y muốn ẩn cư ở Hoắc Sơn, mục đích là để luyện chế "Cửu Chuyển Đan", và cuối cùng đã luyện chế thành công, đắc Đạo quả rồi cưỡi hạc mà đi.

Vị "Cát Huyền" này, chính là đệ tử duy nhất mà Tả Từ thu nhận

trong đời.

Hơn nữa Cát Huyền sau này cũng trở thành đạo sĩ nổi tiếng thời Hán mạt Tam Quốc, và đã sáng lập ra Linh Bảo Phái có ảnh hưởng sâu rộng đến Đạo giáo hậu thế, được các đệ tử Đạo giáo đời sau tôn xưng là "Cát Tiên Công", hoặc là "Thái Cực Tả Tiên Công", tóm lại cũng là một đại lão như thần tiên.

Cho nên "Cửu Chuyển Đan" này.

Chẳng lẽ chính là "Cửu Chuyển Đan" mà Tả Từ ẩn cư Hoắc Sơn luyện chế được ghi chép trong 《Bão Phác Tử》 của Cát Huyền sao?

Tức là.

Suy đoán trước đây của Ngô Lương là đúng!

Những thuật pháp kham bỉ tiên thuật được ghi chép trong sử sách của Tả Từ, cùng với phòng trung chi thuật được Tào Thực đặc biệt nhắc đến, và cuối cùng y bỏ đi Hoắc Sơn để luyện chế "Cửu Chuyển Đan", rất có khả năng đều đến từ bí cảnh này, những điều này cũng trùng khớp với trải nghiệm y bị mù một mắt.

Ngay trong lúc Ngô Lương đang suy tư.

"Hoa lạp ——" Cùng với một tiếng nước lớn.

Khi Ngô Lương quay đầu nhìn lại, lại thấy thì ra có một binh sĩ không thể nhẫn nại sự tra tấn của cổ trùng, lại bất chấp tất cả mà nhảy xuống con sông ngầm bên cạnh, dường như muốn dùng cách này để giảm bớt đau khổ.

Tuy nhiên sau khi mặt sông yên tĩnh lại.

Tên binh sĩ kia đã hoàn toàn mất tích, chỉ để lại trong nước sông mấy vệt máu đỏ dần dần lan ra… Nhiều binh sĩ khác lúc này cũng đã đầu bù tóc rối, khắp người dính máu, trên người hầu như không tìm ra

được mấy chỗ lành lặn, đây không phải là kiệt tác của cổ trùng, mà là do những binh sĩ đó không chịu nổi đau đớn tự mình cào xé và tự tàn mà thành.

Thậm chí còn có người cởi bỏ giáp trụ trên người, lại dùng binh khí mạnh mẽ rạch bụng, cố gắng tìm cổ trùng từ trong bụng, kéo thứ gây hại kia ra ngoài… Điên rồi!

Tất cả mọi người đều điên rồi!

Lúc này nơi đây giống như một luyện ngục trần gian vô cùng đẫm máu, mà những binh sĩ kia chính là ác quỷ tắm máu trong luyện ngục.

Nhìn thấy cảnh này.

Trong lòng Ngô Lương không khỏi dâng lên sự không nỡ.

Nhưng nhìn thấy Điển Vi bên cạnh, Ngô Lương lập tức kìm nén sự không nỡ vừa dâng lên trong lòng, những binh sĩ này nhất định phải chết, bằng không bọn họ liền có khả năng trở thành địch nhân của y và Điển Vi!

Dù cho Đồng Linh nắm giữ mạng sống của bọn họ đã rơi vào tay Điển Vi, cũng không thể đảm bảo bọn họ không có dị tâm, nói không chừng chỉ cần có chút cơ hội, bọn họ liền sẽ cố gắng đoạt lấy Đồng Linh, Ngô Lương không muốn mạo hiểm này, càng không muốn dẫn Điển Vi cùng mạo hiểm này, trách chỉ trách bọn họ theo nhầm người, đến nhầm nơi.

“Điển Vi huynh đệ, ngươi nếu có thể rảnh tay, liền cho bọn họ một cái thống khoái đi…” Ngô Lương thở dài nói.

“Ngô công tử!” Nghiêm Lục ở đằng xa cũng đột nhiên kêu lên một tiếng.

Lúc này y cũng khắp người đầy máu, ngoại trừ vết máu dính từ vũng máu, thì đều là máu tươi do y tự tàn mà có.

“Cầu xin ngươi, tha cho lão nô một lần này, lão nô… lão nô nguyện ý làm bất cứ chuyện gì cho ngươi, lão nô cầu xin ngươi rồi!!!” Nghiêm Lục đau đớn kêu gào với Ngô Lương, trong miệng há ra đã cắn nát mấy cái răng, bọt máu đang theo tiếng kêu gào của y từ miệng phun ra.

“…” Đối với Nghiêm Lục, Ngô Lương lại không hề có chút đồng tình nào.

Trong bất kỳ thời đại nào, cổ thuật đều là trọng tội tru di cửu tộc, cho dù là vương công quý tộc, hoàng thân quốc thích cũng sẽ không được dung thứ, thậm chí loại hình phạt này còn được ghi vào luật pháp của các triều đại.

Nghiêm Lục có thể chết dưới cổ thuật của chính mình, cũng coi như chết đúng chỗ rồi.

Điển Vi lòng từ bi, nghe thấy lời của Ngô Lương liền cầm một thanh đao ban cho những binh sĩ đang chịu đựng tra tấn của cổ trùng sự siêu độ.

Mà những binh sĩ kia không những không một ai đứng dậy phản kháng, thậm chí khi Điển Vi đến trước mặt bọn họ, lại còn có người lộ ra vẻ giải thoát, khi đao trong tay Điển Vi chém xuống có người còn nói một tiếng đa tạ.

Nếu có thể không chết, đương nhiên không ai muốn chết.

Nhưng nếu đã không thể không chết, bọn họ càng hy vọng có thể được một cái thống khoái.

Giống như một số người thân của tử tù sẽ dâng lễ vật cho quái tử thủ trước khi tử tù hành hình, chỉ cầu quái tử thủ ra tay gọn gàng sắc bén, không mang lại những đau đớn không cần thiết cho tử tù.

Mà tay của Điển Vi lại vô cùng vững vàng, không có bất kỳ ai cần

đến nhát đao thứ hai, một kích trí mạng, lập tức đứt khí.

"Ngô công tử…" Nhìn những binh sĩ lần lượt chết dưới đao của Điển Vi, Nghiêm Lục cuối cùng không còn đau khổ cầu xin nữa.

Y cũng là một người thông minh, đã hiểu rõ kết cục của mình… Ngô Lương ngay cả những binh sĩ kia cũng không tha, sao lại dung thứ cho y?

Đồng thời y cũng không có những phản ứng quá khích khác, thậm chí lại bình tĩnh một cách kỳ lạ.

Đối mặt với cục diện như vậy, y đã chọn chấp nhận số phận, bất kể trước đây y là người như thế nào, cũng không ngăn cản y đồng thời cũng là một người biết thua.

"Hắc hắc hắc hắc…" Nghiêm Lục đột nhiên cười tự giễu, chỉ là nụ cười này gắn trên khuôn mặt đầy đau khổ của y, lộ ra càng giống như là nụ cười khổ vô cùng thê lương, "Đời này ta phí hết tâm cơ hướng lên trên mà trèo, cuối cùng lại rơi vào kết cục như vậy, nghĩ lại thật là châm biếm a, hắc hắc hắc hắc." Lắc đầu, Nghiêm Lục dường như đang dặn dò di ngôn cho chính mình, lẩm bẩm nói, "Ta từ nhỏ sinh ra bần khổ, cha mẹ cũng mất sớm, mười ba tuổi đã trộm cắp để sinh sống, mỗi lần bị người ta bắt được thì không tránh khỏi một trận đòn roi, lúc đó ta liền lập lời thề nhất định phải làm nên sự nghiệp, sống một cuộc sống ấm no đầy đủ.

Sau này Đại Hiền Lương Sư (Trương Giác) dùng Thái Bình Đạo giáo hóa thiên hạ, đề xuất muốn kiến lập một thế giới vừa không có bóc lột áp bức, cũng không có đói rét bệnh tật, càng không có lừa gạt trộm cắp, mọi người tự do hạnh phúc, ta nghe xong vô cùng chấn động, liền không chút do dự ứng triệu gia nhập vào đó, muốn cùng Đại Hiền Lương Sư làm nên một sự nghiệp lớn.

Sau đó Thái Bình Đạo dần dần lớn mạnh, ta cũng vì truyền đạo có

công mà được phong làm Đình Trưởng, đến khi Giáp Tý niên, Đại Hiền Lương Sư cho rằng Thương Thiên đã chết, Hoàng Thiên đương lập, liền giương Cửu Tiết Trượng hiệu lệnh thiên hạ, tín đồ Thái Bình Đạo khắp thiên hạ nhất hô bách ứng, lũ lượt nổi dậy, lại chỉ trong mấy tháng đã càn quét khắp nam bắc, dường như cái 'Thái Bình Thế Giới' này sắp thành hiện thực.

Nào ngờ cảnh đẹp chẳng được bao lâu, quân đội triều đình lại còn có hậu lực, chiến tranh giữa quân Khăn Vàng và triều đình dần dần giằng co, ẩn ẩn có thế suy bại, lại còn họa vô đơn chí, Đại Hiền Lương Sư lại bệnh chết vào lúc này, nhất thời ba mươi sáu phương của Thái Bình Đạo quần long vô thủ, chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi liền bị quân đội triều đình triệt để đánh tan, một chúng giáo đồ kẻ chết người chạy, không còn chút sức phản kháng nào.

Mà ta lúc đó đang ở trong địa phận Tấn Dương, cùng với nhiều giáo đồ khác bị Trương Lương, Tấn Dương Lệnh tiền nhiệm bắt giữ, cùng bị đưa vào nô tịch, suốt ngày chịu đựng đòn roi và đói khát, lại còn phải như trâu như ngựa làm những việc mà súc vật làm.

Trong tình hình như vậy.

Vài trăm giáo đồ bị bắt cùng ta, chỉ trong nửa năm liền mệt chết đói chết quá nửa, mà ta lúc đó cũng mắc bệnh nặng khó lòng đứng dậy, thấy sắp không sống nổi nữa.

Ta không muốn chết!

Ta còn chưa quên lời thề thuở nhỏ, ta còn chưa từng sống một cuộc sống phong y túc thực sung túc, ta phải sống tiếp.

Thế là ta tìm đến than hồng, cắn răng dùng than khắc một chữ 'Trương' lên mặt, ta muốn dùng cách này để chứng minh cho Trương Lương thấy lòng ta nguyện vĩnh viễn làm nô cho y, đây là cách duy nhất ta có thể nghĩ ra, chỉ có như vậy ta mới có thể gây chú ý cho

Trương Lương, mới có khả năng không như những đồng bạn kia mà mệt chết đói chết.

Quả nhiên, Trương Lương nghe bộ tướng báo cáo chuyện này xong, đích thân đến trại nô gặp ta.

Y hỏi ta tại sao lại như vậy, ta quỳ trên đất lâu không dậy, lớn tiếng nói lên quyết tâm nguyện vĩnh viễn làm nô, Trương Lương lúc đó không nói nhiều, chỉ lạnh lùng cười mấy tiếng rồi đứng dậy rời đi.

Không ngờ ngày hôm sau, ta liền được đưa về Trương phủ, từ đó trở thành một nô bộc trong phủ, ta cứ như vậy mà sống sót, dựa vào sự thông minh tài trí của mình mà sống sót.

Sau đó, Trương Lương thấy ta làm việc khá đáng tin cậy, lại cần cù chịu khó, những việc bẩn thỉu nặng nhọc trong phủ đều tranh làm, ngay cả đối đãi với những gia phó khác trong phủ cũng cẩn thận từng li từng tí, đôi khi bị bọn họ khi dễ cũng chỉ mặc nhiên chịu đựng, liền điều ta đến bên cạnh y làm thị vệ thân cận.

Mà ta cũng cảm ân đội đức, bất kể việc gì đều nhậm lao nhậm oán, coi mỗi một lời y nói ra như chiếu chỉ.

Y đối với ta dường như càng ngày càng tín nhiệm, càng ngày càng coi trọng, cuối cùng mấy năm sau dạy ta làm quản sự trong phủ, trở thành người đắc thế nhất ngoài người nhà họ Trương.

Cho đến một ngày nhiều năm trước, Trương Lương dẫn ta đến từ đường có giấu bí cảnh này, lúc đó ta mới cuối cùng biết Trương Lương lại còn giấu một bí mật lớn đến vậy.

Cũng chính lúc đó, ta cứ tưởng ta cuối cùng đã trở thành người của Trương Lương trong mắt y.

Nhưng rất nhanh ta liền phát hiện ta đã sai, bí cảnh này vô cùng hung hiểm, trước đó Trương Lương đã phái một số người vào, mà

những người này sau khi đi vào hoặc là có đi không về, cho dù có người may mắn sống sót trở về, sau khi báo cáo với Trương Lương về những gì đã trải qua bên trong, trừ một vài người thân tín nhất, những người còn lại cũng sẽ bị y âm thầm diệt khẩu, những điều này đều là chuyện người ngoài không biết.

Mà Trương Lương sở dĩ mang ta đến, chính là muốn lệnh ta thay y xuống bí cảnh này thăm dò.

Bởi vì lúc đó, mấy người thân tín nhất của y đã lần lượt chết ở bên trong, y hầu như không có ai có thể dùng, do đó mới nghĩ đến ta.

Lúc đó ta cuối cùng cũng hiểu ra, ta vẫn là một nô tử có thể bị hy sinh bất cứ lúc nào, mạng ta vẫn như cỏ dại bên đường không đáng một xu, ta tuy đã sống một cuộc sống ấm no, nhưng cuộc sống này lại không yên ổn, không thể lâu dài.

May mà ta mạng lớn.

Trong bí cảnh này tuy nhiều lần gặp nguy hiểm, nhưng cuối cùng đều có thể sống sót thoát ra ngoài, đương nhiên, để thoát ra, để sống sót, ta cũng từng ra tay hãm hại mạng người khác, chỉ là để chạy nhanh hơn người khác một chút, tranh thủ thêm cơ hội sống sót.

Trong quá trình này, nhiều văn hiến được mang ra từ bí cảnh đều qua tay ta giao cho Trương Lương.

Đôi khi Trương Lương xem xét và phân tích những văn hiến đó không tránh mặt ta, ta tuy không biết chữ, nhưng tai nghe mắt thấy cũng dần dần có thể hiểu được một phần nội dung trong văn hiến… Cứ như vậy trải qua mấy năm, ta một lần lại một lần thoát khỏi hiểm cảnh, cũng dần dần thông qua những văn hiến đó hiểu được bối cảnh của bí cảnh này, biết được rốt cuộc trong bí cảnh này giấu thứ gì, nhưng trước mặt Trương Lương, ta vẫn giả vờ một chữ cũng không biết.

Mà cổ thuật của ta, thực ra cũng không phải thu được khi còn nhỏ đi qua Ích Châu, mà chính là có được trong bí cảnh này… Để có thể bảo vệ bí mật này, ta đã tự tay hãm hại những binh sĩ cùng đi lần đó, chính là để âm thầm bố cục, khiến cổ thuật này có thể trở thành chỗ dựa của ta, phát huy tác dụng vào thời khắc quan trọng nhất.

Cũng chính vì có cổ thuật, ta cũng đã nảy sinh dã tâm, có ý muốn chiếm đoạt bí pháp Trường Sinh Bất Tử được giấu trong bí cảnh, nhưng ta biết sự hung hiểm của bí cảnh này, càng rõ ràng chỉ dựa vào sức mạnh của chính mình thì tuyệt nhiên không thể có được bí pháp, ta phải tiếp tục ẩn nấp bên cạnh Trương Lương, làm con chim hoàng tước theo sau con bọ ngựa.

Sau này lại mấy năm trôi qua, cùng với tiến độ thăm dò bí cảnh chậm rãi được đẩy mạnh, mỗi lần ta tiến vào bí cảnh gặp phải tình huống cũng càng ngày càng hung hiểm, cho đến một lần không biết đã chạm vào vật gì, một lượng lớn nhân dũng được giấu trong bí cảnh lại tự nhiên sống lại biến thành hoạt tử nhân, thấy người sống liền xông lên điên cuồng cắn xé tấn công, rất nhanh liền chiếm cứ toàn bộ bí cảnh, Trương Lương mấy lần phái người xuống đều không ai sống sót.

Trương Lương đối với điều này bó tay không có cách nào.

Chương 598

Trong lòng ta cũng âm thầm sốt ruột.

Cho đến nửa năm trước, đột nhiên có một đạo sĩ đến Trương phủ cầu kiến, Trương Lương tuy không rõ nguyên do nhưng vẫn nghênh đón y vào, mà đạo sĩ kia gặp Trương Lương liền nói thẳng trong Trương phủ hiện giờ bao trùm một luồng âm khí, đây nhất định là điềm không lành, mà nếu muốn hóa giải luồng âm khí này, thì chỉ có thể dựa vào thuật pháp y tu luyện…" Nói đến đây, Nghiêm Lục nhìn Tả Từ ở cách đó không xa một cái.

Hiển nhiên đạo sĩ trong miệng y chính là Tả Từ.

Lúc này khóe miệng Nghiêm Lục vẫn không ngừng co giật, sắc mặt cũng trắng bệch như trát một lớp phấn, không nhìn thấy chút huyết sắc nào, tuy nhiên y vẫn có thể nhịn được sự tra tấn của cổ trùng, cứng rắn không kêu thảm thiết như trước khi chết, ý chí lực và sức chịu đựng này đã phi thường.

"Nghe xong lời của Tả tiên sư, Trương Lương như bắt được bảo vật, trong lòng ta cũng kinh hỉ." Cắn răng thở hắt ra, Nghiêm Lục tiếp lời trước đó nói tiếp, "Thế là Trương Lương liền giữ Tả tiên sư lại trong phủ, ban đầu Tả tiên sư vẫn một bộ dạng thế ngoại cao nhân, nhưng khi Trương Lương dẫn y đến hậu viện, nhìn thấy sự bố trí nghiêm mật của hậu viện, rồi nhìn thấy từ đường dùng để che giấu lối vào bí cảnh, cũng như bố trí và phòng bị bên trong từ đường, điều này hiển nhiên nằm ngoài dự liệu của Tả tiên sư, rõ ràng có chút không tự nhiên.

Tả tiên sư rất nhanh liền lấy cớ có việc quan trọng cần rời Trương phủ mấy ngày, nhưng y đã nhìn thấy lối vào bí cảnh, Trương Lương

đâu còn chịu để y rời đi, lập tức sai người giữ y lại trong phủ, cưỡng ép y cùng ta đợi thăm dò bí cảnh này, bằng không liền sẽ diệt khẩu y." "…" Nghe đến đây, Ngô Lương cũng nhìn về phía Tả Từ với sắc mặt âm tình bất định.

Bất kể Trương Lương có phát hiện ý đồ của Tả Từ hay không, Nghiêm Lục hiển nhiên đã sớm phát giác.

Y đến thành Tấn Dương khẳng định cũng là vì bí cảnh này mà đến, chỉ là ban đầu y cứ nghĩ Trương Lương đối với điều này không hề hay biết, còn muốn một phen lừa gạt xong bảo Trương Lương toàn lực phối hợp với y, trong lúc "hóa giải âm khí" cho Trương phủ thì âm thầm thăm dò bí cảnh này, từ đó đạt được mục đích của mình.

Kết quả sau khi vào hậu viện của Trương phủ, Tả Từ liền lập tức ý thức được Trương Lương cũng không đơn giản.

Đáng tiếc lúc đó muốn an nhiên rời đi đã muộn rồi, cuối cùng trở thành tù nhân và công cụ của Trương Lương, thậm chí còn vì thế mà mất một con mắt.

Thật là một kẻ đáng thương.

Tuy nhiên Ngô Lương càng tò mò hơn là, Tả Từ trước khi đến đây chắc hẳn đã biết một phần thông tin về bí cảnh này, chỉ là không biết thông tin này rốt cuộc từ đâu mà có, nếu không phải từ chỗ khác mà có được một số thông tin, y khẳng định sẽ không chủ động đưa mình đến tận cửa.

"Hắc hắc hắc hắc… Khái khái!" Nghiêm Lục không tiếp tục nói thêm những chuyện sau này, thay vào đó lại là một tràng cười tự giễu xen lẫn khinh miệt, "Ta vì ngày hôm nay đã bố cục rất lâu, nếu không phải vừa rồi khi vượt qua sông ngầm cùng Trương Lương rơi xuống nước, khiến ta nhận thấy đây là một cơ hội ngàn năm có một, ta lẽ ra vẫn sẽ đợi đến giây phút cuối cùng mới kích phát cổ trùng, để tranh

đoạt bí pháp Trường Sinh Bất Tử được giấu trong thạch thất." "Đáng tiếc người tính không bằng trời tính, ngươi mới là biến số lớn nhất." "Tuy nhiên bây giờ nghĩ lại, thực ra cho dù không có ngươi, ta cũng không biết Trương Lương đã sớm loại bỏ cổ trùng, do đó cho dù đến giây phút cuối cùng, bí pháp đó cũng vẫn không rơi vào tay ta, đây có lẽ chính là ý trời vậy." "Chỉ là đến bây giờ ta vẫn không hiểu, Thương Thiên tại sao lại đối xử với ta như vậy?" "Những gì ta đã làm rõ ràng chỉ là muốn sống tốt, không lo ăn không lo mặc, sống có tôn nghiêm, sống như một con người, ta rốt cuộc có gì sai?" "Từ cái khắc ta sinh ra, ta liền phải vì một miếng ăn mà khắp nơi trộm cắp, liền phải vì thế mà chịu đựng đòn roi và chửi mắng, mà có những người lại sinh ra đã ấm no, bọn họ có thể ăn bất cứ thứ gì muốn ăn, cưới người con gái mình yêu, có tất cả những ruộng đất không thể trồng trọt hết, điều này công bằng sao?" "Cả đời ta chỉ vì muốn sống sót mà đã hao hết tất cả sức lực, vắt kiệt tất cả trí óc, nhưng có những người lại có thể tùy ý điều khiển nhân sinh và mạng sống của ta, điều này công bằng sao?" "Hắc hắc hắc hắc… Tuy nhiên điều này đều không còn quan trọng nữa, bởi vì ta sắp đi đến 'Thái Bình Thế Giới' thực sự rồi, Đại Hiền Lương Sư đã nói, đó là thế giới do 'Hoàng Thiên' chủ đạo, cái 'Thương Thiên' bất công này sẽ không còn có thể chi phối ta nữa…" Đề tài mà những lời này đề cập quá nặng nề, cũng quá rộng lớn.

Ngô Lương nghe mãi không khỏi rơi vào trầm mặc, vấn đề này không chỉ tồn tại trong thời đại này, mà ngay cả hậu thế gần hai nghìn năm sau cũng vậy.

Đầu thai… vốn dĩ là một kỹ thuật.

Tuy nhiên điều khác biệt là, đến thời đại trước khi Ngô Lương xuyên việt, đã không còn sự độc quyền văn hóa nghiêm trọng như thời đại này, sự xuất hiện của truyền thông mới cũng đã mang lại cho nhiều người bình thường cơ hội thể hiện bản thân, hoặc thời đại đó

vẫn tồn tại nhiều bất công, nhưng so với bất kỳ thời đại nào trước đó, đó đã là thời đại công bằng nhất, những người thực sự tài hoa ít nhất đã có cơ hội thoát khỏi cảnh 'rượu thơm cũng sợ ngõ sâu'… Ngay khi đang nghĩ như vậy.

"Ngô!" Nghiêm Lục cố nén không phát ra bất kỳ tiếng động nào đột nhiên phát ra một tiếng rên khẽ, tiếp đó liền truyền đến một trận âm thanh chất lỏng bắn ra.

Chỉ thấy Nghiêm Lục trong tay nắm một thanh đao, mà chỗ động mạch cổ của y đã có thêm một vết cắt, một lượng lớn máu đang phun ra từ vết cắt đó.

Tuy nhiên lúc này biểu cảm của Nghiêm Lục lại không hề đau khổ, trái lại còn có thêm một tia nhẹ nhõm.

Ngô Lương chú ý đến một chi tiết, hàng lông mày của Nghiêm Lục mà từ lần đầu tiên gặp mặt đã khóa chặt khiến Ngô Lương cứ tưởng đó có lẽ là một vết sẹo, lúc này lại hoàn toàn giãn ra.

"....." Nhìn Nghiêm Lục tự kết liễu mình, Ngô Lương lòng trăm mối ngổn ngang.

Hắn tuy dứt khoát sẽ không mạo hiểm giữ lại mạng Nghiêm Lục, cũng không hối hận vì hành vi của mình vừa rồi, nhưng Nghiêm Lục lúc này lại khiến hắn phải nhìn với con mắt khác.

Ngô Lương nghĩ đến câu nói thường xuất hiện trong hoạt hình nước W thời hậu thế: "Không phải lỗi do ta, mà là thế giới này." Cuộc đời Nghiêm Lục, chính là một đời bị thế giới này chi phối.

Có lẽ nếu thay đổi một thời đại, thời đại ấy không cần phải quá tốt, chỉ cần không phải một thời đại loạn lạc liên miên như vậy, có lẽ vận mệnh của hắn đã hoàn toàn khác...

Bởi vì Nghiêm Lục là một kẻ thật sự tàn nhẫn, hắn tàn nhẫn với

người khác, cũng tàn nhẫn với chính mình.

Ít nhất trong mắt Ngô Lương, dưới cùng hoàn cảnh, chỉ riêng hành động dùng than củi tự đốt mặt, đã không phải ai cũng nghĩ ra được, càng không phải ai cũng làm được.

Người như vậy, dù không có cơ hội làm nên sự nghiệp, cũng nhất định có thể nắm giữ cuộc sống trong tay mình, đây là một cường giả của cuộc đời.

Suốt đời hắn chưa từng từ bỏ việc chống chọi với cuộc sống, chỉ là vận khí quá kém mà thôi.

"Tên nô tài chó má vong ân phụ nghĩa này, chết như vậy lại quá tiện nghi cho hắn rồi..." Không xa truyền đến tiếng mắng của Trương Lương, lúc này hắn thân mình còn khó giữ, vậy mà vẫn mở miệng nguyền rủa Nghiêm Lục.

Trương Lương đương nhiên có lý do oán hận Nghiêm Lục, trong lòng hắn, Nghiêm Lục không chỉ vong ân phụ nghĩa mà thôi, quan trọng nhất là, nếu không phải Nghiêm Lục mất hết nhân tính hạ cổ lên tất cả mọi người, lại còn phối hợp diễn kịch với Tả Từ và Ngô Lương dụ dỗ hắn lắc linh đang, thì cục diện bây giờ nhất định vẫn nằm chắc trong tay hắn.

Cho dù có tệ hơn nữa, hắn cũng tuyệt đối sẽ không đến nông nỗi như hiện tại, không chỉ phế hai tay, còn trở thành tù nhân dưới trướng Ngô Lương.

"Trương công." Nghe tiếng mắng, Ngô Lương cười như không cười nhìn về phía Trương Lương.

Hắn đương nhiên không phải muốn biện hộ cho Nghiêm Lục, huống hồ bản thân hắn cũng chẳng phải người tốt lành gì, nào có tư cách đánh giá phẩm cách của người khác.

Ân oán giữa Nghiêm Lục và Trương Lương vốn không liên quan đến hắn, giờ đây Nghiêm Lục đã tự kết liễu, càng là đã chấm dứt ân oán thế gian.

Nói thêm gì cũng vô ích, là người nắm giữ cục diện, Ngô Lương còn nhiều việc hơn phải làm.

"Ngô công tử, có việc gì sao?" Trương Lương lập tức nở một nụ cười lấy lòng, thái độ thấp kém đáp.

Đây cũng là một kẻ tiểu nhân có thể co có thể duỗi, cảm xúc chuyển biến còn nhanh hơn Ngô Lương tưởng tượng.

"Vừa rồi ngươi nói ngươi đã phong tỏa một vật quan trọng liên quan đến bí cảnh này, ngoại trừ ngươi thì không một ai có thể sống sót đến được căn mật thất kia, mạo muội hỏi thăm một chút, đây rốt cuộc là vật gì?" Ngô Lương mở miệng hỏi.

Lúc này, tiếng kêu thảm thiết trong bí cảnh đã dần biến mất, những binh sĩ bị cổ trùng hành hạ, hoặc là đã tự kết liễu, hoặc là đã được giải thoát nhờ sự giúp đỡ của Điển Vi.

Điển Vi cũng đã rảnh tay, thay Ngô Lương chú ý nhất cử nhất động của Tả Từ.

"Cái này..." Trương Lương lập tức lộ vẻ do dự, hắn chắc chắn đang hối hận vì vừa rồi đắc ý quên mình nói quá nhiều.

Bây giờ muốn chối từ e rằng không thể.

Huống hồ, hắn đã chứng kiến thủ đoạn của Ngô Lương và Điển Vi, đôi tay đã phế chính là kinh nghiệm.

Hắn hoàn toàn có thể tưởng tượng được, nếu bây giờ không đưa ra một câu trả lời khiến Ngô Lương hài lòng, khẳng định còn phải chuốc lấy nhiều phiền phức hơn.

Đương nhiên, điều hắn hối hận nhất vẫn là đã dẫn Ngô Lương vào bí cảnh này.

Đây chẳng khác nào dẫn sói vào nhà, so với việc Tả Từ và Nghiêm Lục dù có ôm lòng quỷ kế cũng chưa chắc đã khiến cục diện trở thành như hiện tại, ngược lại, chính người thanh niên trông có vẻ người vật vô hại này mới là kẻ nguy hiểm nhất, đáng đề phòng nhất.

"Xem ra Trương công dường như không mấy nguyện ý thành thật đối đãi với ta?" Giọng Ngô Lương hơi lạnh xuống.

"Nguyện ý!

Sao lại không nguyện ý!" E ngại liếc nhìn Điển Vi một cái, Trương Lương vội vàng lại cười nói: "Kỳ thực vật quan trọng kia cũng không phải thứ gì đặc biệt, chẳng qua chỉ là một khối phù tiết sừng trâu mà thôi." "Phù tiết sừng trâu?" Ngô Lương đương nhiên biết "phù tiết" là gì.

Thứ này kỳ thực là một bằng chứng, đôi khi cũng là một giấy thông hành, chủ yếu dùng để truyền đạt mệnh lệnh của hoàng đế, điều binh khiển tướng hoặc xử lý mọi sự vụ trọng đại.

Các triều đại thường xuất hiện "binh phù" và "hổ phù" chính là một dạng phái sinh của "phù tiết", chỉ là đến giai đoạn sau, cùng với sự tiến bộ của công nghệ sản xuất, nguyên liệu làm "phù tiết" cũng dần thay đổi từ sừng trâu, sừng tê giác, gỗ, tre tự nhiên thành vàng, đồng, ngọc.

Mà muốn ra vào vương cung diện kiến hoàng đế, cũng cần có "phù tiết" tương ứng để chứng minh thân phận và mục đích...

Vậy nên, bí cảnh này quả nhiên được xây dựng theo quy cách "vương đô" hoặc "vương cung", các quy tắc bên trong cũng hoàn toàn tương đồng, cần phải giữ "phù tiết" tương ứng mới có thể chống lại

“mê huyễn trận pháp” được bố trí ở đây, an toàn vô sự tiến vào mật thất “diện thánh” sao?

“Bây giờ thứ này đang giấu trong ngực ta, chỉ là hai cánh tay ta đã không thể cử động, không thể tự tay lấy ra dâng cho Ngô công tử xem xét...” Trương Lương lại làm ra vẻ khó xử nói với Ngô Lương.

“Điển Vi.” Ngô Lương ra hiệu bằng mắt với Điển Vi, nói: “Trước hết hãy mời Trương công nuốt ba con cổ trùng kia, sau đó lấy 'phù tiết' từ trong ngực hắn ra cho ta xem một lượt.” “Nặc!” Điển Vi nghe vậy liền cúi người nhặt chiếc mũ giáp đựng ba con cổ trùng lên, nhanh chóng bước về phía Trương Lương.

“Khoan đã!

Khoan đã!

Ngô công tử có gì thì nói!” Thấy tình huống này, Trương Lương lập tức hoảng loạn, vừa liên tục lùi chân về phía sau, vừa vội vàng cầu xin Ngô Lương: “Ngô công tử, ta đã rơi vào tay ngươi, bây giờ đã quyết định mọi việc đều hiệp trợ ngươi, chỉ cầu ngươi có thể tha cho ta một mạng, ngươi hà tất phải làm vậy?” “Lòng người cách một cái bụng, chúng ta tạm thời chưa có cơ sở tin tưởng lẫn nhau.

Nếu ngươi thật lòng muốn hiệp trợ ta mọi việc, thì nên chủ động nuốt cổ trùng để bày tỏ tâm ý, tránh cho chúng ta còn phải nghi kỵ lẫn nhau.” Ngô Lương mỉm cười nói.

“.....” Lời của Ngô Lương lại một lần nữa làm khó Trương Lương, nhưng phản ứng của hắn cũng rất nhanh, lập tức đã đẩy tai họa sang phía Tả Từ, vội vàng nói: “Nếu đã như vậy, Ngô công tử cũng nên có phòng bị đối với Tả Từ kia.

Kẻ này lúc đầu đến Trương phủ cầu kiến ta, ta đã biết hắn ôm lòng quỷ kế, chỉ là thấy hắn quả thực có chút hữu dụng nên mới giữ

lại đến bây giờ.

Ngô công tử nếu muốn vạn vô nhất thất, quyết không thể xem nhẹ người này." Trương Lương quả thật có chút tâm cơ.

Bây giờ chỉ còn lại ba con cổ trùng, nếu kéo Tả Từ vào, thì Tả Từ lại không thể không biến thành châu chấu trên cùng một sợi dây với hắn, lúc cần thiết nói không chừng còn có thể cùng hắn chống lại Ngô Lương, giống như trước kia Nghiêm Lục đã liên thủ với Ngô Lương chống lại hắn.

Cho dù có tệ hơn nữa, hắn ít nhất cũng có thể nuốt ít đi một con cổ trùng, nếu sau này Ngô Lương lợi dụng cổ trùng để đối phó hắn, sự hành hạ phải chịu đựng có lẽ cũng sẽ ít hơn.

Còn về chuyện sau này, chỉ cần có thể tìm được cơ hội sống sót, trước kia đã có cao nhân có thể trừ khử cổ trùng cho hắn, vậy thì sau này nhất định cũng có thể tìm người đến trừ khử cổ trùng cho hắn, tiền đề là... hắn phải tìm cơ hội sống sót.

"Ngô công tử..." Vừa nghe lời này, Tả Từ lập tức sốt ruột, muốn nói gì đó với Ngô Lương.

Hắn rốt cuộc là chọc ai gây ai, con cổ trùng này từ trong cơ thể hắn ra rồi lại vào, rồi lại ra...

Thế nào, là "nuốt nuốt nhả nhả" thành nghiện rồi sao?

"Tả tiên sư, không cần nói nhiều." Ngô Lương lại cắt ngang lời hắn, vẫn gật đầu ra hiệu cho Điển Vi, nói: "Mời Trương công nuốt toàn bộ ba con cổ trùng, không chừa một con nào.

Nếu hắn không muốn, ngươi cứ ra tay giúp hắn một chút." "Nặc!" Điển Vi trực tiếp bóp cằm Trương Lương, mặc kệ hắn van xin thế nào cũng không lay chuyển, chỉ trong chớp mắt đã đổ toàn bộ ba con cổ trùng vào miệng Trương Lương.

Ba con cổ trùng kia chỉ cần vào miệng thì không cần thêm bất kỳ sự giúp đỡ nào, rất tự giác chui mạnh vào cổ họng Trương Lương.

Trương Lương liền như Nghiêm Lục trước đó, mắt trắng dã, thân thể cứng đờ ngửa mặt ngã trên đất, miệng không ngừng phát ra tiếng "cô cô".

Chỉ hai ba giây sau, chúng đã hoàn toàn tiến vào cơ thể Trương Lương.

Nói thật, quá trình nuốt cổ trùng này quả thực thoải mái hơn quá trình dẫn dụ cổ trùng ra rất nhiều.

Cùng lúc đó.

Điển Vi cũng đã đưa tay thọc vào ngực Trương Lương, chẳng mấy chốc đã sờ ra một vật hình tròn bằng đồng, sau đó quay người đến trước mặt Ngô Lương, hai tay dâng lên.

Ngô Lương cầm trong tay cẩn thận quan sát.

Đây quả thực là một "phù tiết", bề mặt dùng hình thức phù điêu khắc ra hình tượng hai con rồng cuộn khúc, hơn nữa vết khắc còn được tô bằng một loại màu đen.

Trong khe hở giữa hai con rồng, Ngô Lương nhìn thấy hai chữ triện có tạo hình kỳ lạ và hơi phức tạp.

Chữ triện là giáp cốt văn điển hình, kiếp trước Ngô Lương tuy học khảo cổ, nhưng cũng không thể am hiểu mọi mặt, đặc biệt đối với loại chữ triện phức tạp này hắn không hiểu biết nhiều lắm, nhất thời cũng không nhìn ra hai chữ triện này rốt cuộc có ý nghĩa gì...

Chương 599

Ngay lúc đó.

“Ngô công tử, nếu ta không lầm thì trên 'phù tiết' kia hẳn là khắc hai chữ 'Đào Đường' phải không?” Không xa đột nhiên vang lên tiếng của Tả Từ.

“Hai chữ này là 'Đào Đường'?” Ngô Lương quay đầu nhìn về phía Tả Từ, nhưng cũng không đưa khối phù tiết đó qua, mà là theo nét bút của hai chữ kia dùng dao vạch ra những vết tương ứng trên đất.

“Chính vậy, Đan Chu xây dựng bí cảnh này, chính là vì muốn xây dựng lại 'Đào Đường' do phụ thân Nghiêu Đế một tay lập nên, do đó rất nhiều vật trong bí cảnh này đều khắc hai chữ đó.” Tả Từ chắp tay nghiêm trang nói.

“Như vậy nói, Tả tiên sư hẳn là đã sớm nghiên cứu về những văn hiến giáp cốt văn này, có thể giải mã những văn hiến được phát hiện ở đây phải không?” Ngô Lương hơi gật đầu, tiếp lời hỏi: “Hơn nữa Nghiêm Lục và Trương Lương đều nói lúc ngươi đến Trương phủ đã ôm lòng quỷ kế, do đó ta cũng có lý do suy đoán, Tả tiên sư hẳn là trước khi đến đây đã tìm hiểu một phần tình huống của bí cảnh này rồi, chỉ là không biết Tả tiên sư rốt cuộc là thông qua con đường nào mà biết được những tin tức này?” “Ngô công tử tâm tư quả nhiên kín đáo.” Lời này của Tả Từ coi như đã thừa nhận suy đoán của Ngô Lương, nhưng hắn lại không trực tiếp trả lời, mà trước tiên đưa ra một vấn đề mà bản thân hắn còn hiếu kỳ hơn: “Có thể thỉnh Ngô công tử trước tiên giải đáp thắc mắc cho ta được không?

Vừa rồi Trương Lương hết sức xúi giục Ngô công tử cũng ra lệnh cho ta nuốt cổ trùng, Ngô công tử vì sao lại không nghe theo hắn?

Ta trước đây vẫn luôn quan sát nhất cử nhất động của Ngô công tử, Ngô công tử hẳn là loại người cực kỳ cẩn thận, do đó ta cho rằng không có lý do gì để từ chối đề nghị của Trương Lương cả." "Tả tiên sư chẳng lẽ đã quên, ta kỳ thực vẫn là một truyền nhân kê đồng sao?" Ngô Lương lại mỉm cười, dứt khoát nói dối: "Không giấu Tả tiên sư, ta trước đây tuy đã nói với Nghiêm Lục một vài lời dối trá, nhưng chuyện thần du lại là thật.

Ta quả thực đã nhìn thấy trước một vài thứ, cũng nhìn thấy Tả tiên sư trong đó, do đó ta có thể khẳng định, về bí cảnh này, Tả tiên sư hiển nhiên biết một số chuyện mà Trương Lương và Nghiêm Lục đều không biết." "Ngươi rốt cuộc đã nhìn thấy gì?" Sắc mặt Tả Từ biến đổi.

"Có vài việc liên quan đến thiên cơ, xin thứ lỗi ta không tiện nói rõ với Tả tiên sư." Ngô Lương cười bí hiểm, nói: "Nhưng ta có thể xác định Tả tiên sư vô hại đối với ta.

Mục tiêu của ngươi là bí pháp trong bí cảnh này, còn ta chỉ là một người qua đường không cẩn thận bị cuốn vào, tìm kiếm cơ hội sống sót cho chính mình.

Mục tiêu của chúng ta không xung đột, do đó chúng ta không phải kẻ địch, ta lại hà tất làm khó ngươi?" "Ta có thể tiết lộ trước cho ngươi một việc, sau này ngươi sẽ cứu ta một mạng vào thời khắc nguy hiểm nhất, và ta cũng sẽ trở thành nhân vật then chốt giúp ngươi cuối cùng đạt được mục tiêu.

Do đó, ngươi và ta có thể nói là quý nhân của nhau, ta bây giờ hại ngươi, tức là đang hại chính mình, cuối cùng chỉ sẽ rơi vào kết cục lưỡng bại câu thương." Ngô Lương nói cứ như thật, kỳ thực đây lại là hắn đang gài bẫy Tả Từ.

Nếu Tả Từ tin lời hắn, tự nhiên sẽ không hại hắn, ngược lại sẽ

hết sức bảo vệ sự chu toàn của hắn trong các hành động sau này, tránh làm hỏng việc của mình.

Đồng thời, khi Tả Từ tiếp xúc với bí pháp, cũng sẽ không nghĩ mọi cách từ chối Ngô Lương đến gần, như vậy Ngô Lương có thể mượn ưu thế hiện tại mà thuận thế làm việc.

Thậm chí Tả Từ nói không chừng còn tiết lộ một số bí mật mà chỉ mình hắn biết, quả thực là một công đôi việc.

Đương nhiên, tất cả điều này vẫn dựa trên sự hiểu biết của Ngô Lương về Tả Từ.

Trong "Hậu Kinh Thư" nói Tả Từ "làm người rộng lượng khoan dung", mà trong "Biện Đạo Luận" của Tào Thực cũng chưa từng nói Tả Từ có vấn đề gì về phẩm hạnh, do đó Ngô Lương có lý do tin rằng, Tả Từ hẳn không phải kẻ đại ác gì, người như vậy tạm thời vẫn có thể tin tưởng, chỉ cần đa giữ vài phần cẩn thận là được.

"Bên trong mật thất kia cất giấu bí pháp trường sinh bất tử, chẳng lẽ Ngô công tử không hề có chút hứng thú nào sao?" Tả Từ trầm ngâm một lát, cuối cùng cũng hỏi một vấn đề với góc độ khó khăn.

Câu hỏi này không dễ trả lời, bởi vì nó liên quan đến nhân tính, "trường sinh bất tử" đối với đại đa số người mà nói, cám dỗ còn lớn hơn rất nhiều so với tài phú và quyền lực.

"Ha ha ha ha..." Ngô Lương lại đột nhiên ngửa mặt cười lớn, cười xong mới không nhanh không chậm hỏi: "Trương Lương và Nghiêm Lục đã nói đùa với ta, Tả tiên sư sao cũng bắt đầu nói đùa với ta vậy?

Bên trong đó rốt cuộc có phải là bí pháp trường sinh bất tử hay không, ta nghĩ Tả tiên sư hẳn là rõ ràng hơn ta chứ?" Kẻ này lại đang hù dọa Tả Từ.

Nhưng hắn cũng không phải hù dọa bừa bãi, cho đến bây giờ hắn

vẫn tin rằng nơi đây căn bản không có bí pháp trường sinh bất tử, bằng không bí cảnh này sao lại toàn là xác sống?

Sao lại đến bước này rồi mà vẫn không có "người sống" nào đến ngăn cản bọn họ tiếp cận mật thất.

Huống hồ, trong lịch sử mà hắn biết, căn bản không có ghi chép hậu tục nào về "Đan Chu"...

"À à à..." Nghe lời Ngô Lương nói, Tả Từ cũng mỉm cười hiểu ý.

Tiếp đó, Tả Từ lại cười bổ sung: "Trương Lương và Nghiêm Lục sở dĩ nhận định nơi đây cất giấu bí pháp 'trường sinh bất tử', chẳng qua là vì trong văn hiến giáp cốt văn xuất hiện những từ ngữ có ý nghĩa tương tự, mà những kẻ ngoại đạo như bọn họ lại hiểu lầm những từ ngữ này, do đó mới dẫn đến sự hiểu lầm như vậy." Nụ cười này của Tả Từ đã đủ để chứng minh Ngô Lương đã hù dọa trúng.

Nhưng trong bí cảnh này rốt cuộc cất giấu thứ gì, hắn lại không nói ra rõ ràng.

Ngô Lương rất muốn truy hỏi, nhưng nói qua nói lại đến nước này, hắn cảm thấy tốt nhất vẫn là không nên tiếp tục truy hỏi, bằng không hình tượng mà mình đã vất vả xây dựng trước mặt Tả Từ sẽ sụp đổ.

Kỳ thực vấn đề này cũng không cần quá vội vàng.

Bây giờ hắn đã kiểm soát cục diện, nhất định sẽ tự mình tiến vào mật thất kia để xem xét, cho dù Tả Từ bây giờ có nói ra một đáp án, hắn cũng chưa chắc đã có thể tin tưởng không chút bảo lưu, vẫn chỉ sẽ tin vào mắt mình.

Đúng lúc đang suy nghĩ như vậy.

"Nhưng Ngô công tử bây giờ đã khống chế Trương Lương, tự

nhiên cũng coi như đã nắm giữ cơ hội sống sót.

Nếu Ngô công tử chỉ muốn toàn thân trở ra thì vấn đề hẳn là không lớn.

Mà ta thấy ý của Ngô công tử bây giờ, dường như vẫn định mạo hiểm đi tới mật thất kia để xem xét, do đó ta có thể hiểu rằng, Ngô công tử vẫn có chút hứng thú với thứ cất giấu trong bí cảnh này phải không?" Tả Từ liền nheo mắt hỏi tiếp.

"Thà nói là tò mò, còn hơn nói là cảm thấy hứng thú." Ngô Lương thoải mái gật đầu, cười nói: "Nếu không gặp phải thì thôi, nay đã không chỉ gặp phải việc này, còn bị cuốn vào đến tận nơi đây, nếu không vào tận mắt nhìn xem, chẳng phải sẽ lãng phí công sức mấy ngày nay sao?

Hơn nữa...

Tả tiên sư e rằng đã hiểu lầm, ta chỉ nói ta không cảm thấy hứng thú với bí pháp trường sinh bất tử, chứ chưa từng nói ta không cảm thấy hứng thú với bí cảnh này." "Ý của Ngô công tử là gì?" Tả Từ lộ vẻ nghi hoặc.

"Không giấu Tả tiên sư, kỳ thực ta có theo đuổi và chí hướng riêng của mình, ta vẫn luôn coi Tư Mã Tử Trường (Tư Mã Thiên) là hình mẫu cuộc đời." Ngô Lương đột nhiên nói một câu nghe chừng chẳng liên quan gì đến chủ đề hiện tại.

Tả Từ nghe vậy trước hết ngẩn ra một chút, sau đó mạch não cực kỳ kỳ lạ hỏi: "Ngô công tử... chẳng lẽ muốn làm thái giám?" "???" Ngô Lương suýt nữa té sấp mặt xuống đất.

Tư Mã Thiên tuy lúc sinh thời quả thật chịu cung hình mà thành thái giám không sai, nhưng bất kỳ ai nghe có người coi Tư Mã Thiên là thần tượng, phản ứng đầu tiên tuyệt đối không nên là muốn làm

thái giám đi?

Huống hồ, kinh nghiệm và thành tựu của Tư Mã Thiên người đời đều biết, dù là những bá tánh Đông Kinh không biết chữ cũng có thể kể ra vài điển cố, Tả Từ có thể nói Tư Mã Thiên là thái giám, tự nhiên cũng không thể không biết gì về kinh nghiệm và thành tựu của Tư Mã Thiên.

"Hắc hắc hắc, Ngô công tử thứ lỗi." Tả Từ thấy vẻ mặt Ngô Lương lúc này dường như rất vui mừng, liền hành lễ không chút thành ý với vẻ tươi cười, nói: "Ta chỉ là đột nhiên cảm thấy nói như vậy khá thú vị, thế là buột miệng nói ra, chỉ để mua vui cho ngài mà thôi, Ngô công tử xin đừng để bụng." "....." Lời nói đùa lạnh nhạt ư?

Ngô Lương trong lòng thật là vừa buồn cười vừa bực mình.

Trước đây hắn ở Trương phủ lâu như vậy, tuy rằng hai bên cơ bản không có giao lưu bằng lời nói, nhưng cũng thường xuyên nhìn thấy Tả Từ phơi nắng trong sân.

Cộng thêm sự hiểu biết về cuộc đời Tả Từ trong sử liệu, trước đây vẫn luôn cảm thấy đây là một cao nhân thành thục ổn trọng, không hay nói đùa, cao thâm khó lường.

Kết quả không ngờ bây giờ còn chưa thân thiết là bao, Tả Từ đã nói với hắn loại lời nói đùa lạnh nhạt một chút cũng không cao cấp như vậy, thật sự nằm ngoài dự liệu của hắn...

"Ách...

Ngô công tử cảm thấy vô vị sao?" Thấy Ngô Lương không cười cùng mình, Tả Từ cuối cùng cũng nhận ra một chút ngượng ngùng, đành hắng giọng bày ra vẻ nghiêm chỉnh như trước, nói: "Khái khái, kỳ thực ta đại khái có thể hiểu ý của Ngô công tử, Ngô công tử hẳn là muốn nói với ta rằng, chí hướng của ngươi là trở thành loại sử quan

như Tư Mã Tử Trường, 'cứu vớt nguy nan của trời người, thông hiểu biến hóa xưa nay, thành lời nói của một nhà'.

Điều này hẳn là không sai chứ?" "Làm thái giám có gì không tốt sao?" Ngô Lương lại nghiêm mặt hỏi ngược lại: "Phụ nữ chỉ sẽ ảnh hưởng tốc độ rút đao của ta, mà nếu không có thứ đó làm phiền, ta sẽ lại vô dục vô cầu, từ đó lòng không vướng bận việc gì khác!" "???" Lần này đến lượt Tả Từ ngớ người, vẻ mặt càng thêm ngượng ngùng, cười gượng hòa theo nói: "Ngô công tử nói cũng không phải không có lý, ngược lại là ta nông cạn rồi..." "Nhưng nếu ta có thể nắm giữ 'phòng trung chi thuật' trong truyền thuyết, thì có thể hoàn tinh bổ não, thứ đó cũng sẽ không còn là phiền phức nữa, ngược lại còn có vô tận ích lợi đối với ta." Ngô Lương tiếp lời nói: "Tả tiên sư có biết 'phòng trung chi thuật' là gì không?" Ngô Lương quả thật là một nhân tài, nói nhảm mà vẫn có thể không động thanh sắc kéo chủ đề trở lại chuyện mình hứng thú nhất trong chuyến đi này.

Bị ảnh hưởng bởi thiên "Biện Đạo Luận" của Tào Thực, từ cái nhìn đầu tiên thấy Tả Từ, trong đầu hắn đã không ngừng hiện ra bốn chữ "phòng trung chi thuật", đây chính là mục tiêu hắn nhất định phải đạt được trong chuyến đi này.

Bất kể là Tả Từ bây giờ đã nắm giữ "phòng trung chi thuật", hay "phòng trung chi thuật" bây giờ vẫn còn cất giấu trong bí cảnh này.

Hắn nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua.

"Cái này... ta chỉ nghe qua đôi chút, đây quả thực là một môn thuật pháp khó có, viễn kiến và kiến thức của Ngô công tử thật khiến người ta bội phục." Tả Từ càng thêm ngượng ngùng cười gượng đáp, đã có chút xu thế không biết nên nói gì tiếp.

Từ biểu hiện hiện tại của Tả Từ, Ngô Lương cũng rút ra một kết luận.

Tả Từ hiện tại khả năng cao hẳn là vẫn chưa nắm giữ "phòng trung chi thuật", hơn nữa trong bí cảnh này cũng chưa chắc đã có "phòng trung chi thuật", ít nhất Tả Từ, người đã hiểu biết một phần về bí cảnh này, khẳng định là không biết.

"Phốc ha ha ha ha..." Ngô Lương đột nhiên bật cười, "Tả tiên sư không cần câu nệ, kỳ thực ta cũng đang nói đùa với ngươi, chẳng qua là ngươi nói đùa trước, điều này không thể trách ta được." "....." Vẻ mặt Tả Từ lập tức lại trở nên phức tạp, nhìn Ngô Lương đang cười ha hả với vẻ quái dị, hệt như một bệnh nhân tâm thần đang nhìn một bệnh nhân tâm thần khác còn bệnh nặng hơn mình.

Lần đầu tiên trong đời, hắn có chút chán ghét chính mình trước đây, người không có việc gì lại thích nói những lời đùa lạnh nhạt thật đáng ghét.

Đại khái trước đây mọi người nghe ta nói đùa lạnh nhạt, cũng giống như ta bây giờ nghe vị Ngô công tử này nói đùa lạnh nhạt, chỉ cảm thấy vô vị, nhàm chán, lại vì ngại mặt mũi mà không thể không cười phụ họa bên cạnh đi?

Cùng lúc đó.

"Cái này..." Trương Lương nằm một bên cũng đầy đầu dấu hỏi.

Trong lòng hắn dấy lên càng nhiều sự không cam lòng, nếu là bị một kẻ tài năng dị sĩ mưu trí siêu quần, thực lực hơn người gây ra tình cảnh này, hắn cũng đành nhận mệnh.

Nhưng bây giờ nhìn thế nào, Ngô Lương và loại tài năng dị sĩ kia chẳng liên quan gì.

"Không nói đùa nữa, chúng ta quay lại chuyện chính." Ngô Lương cũng cảm thấy nói đùa đến nước này đã đủ rồi, hắn cũng đã đánh trống lảng tìm hiểu về "phòng trung chi thuật", thế là cuối cùng lấy lại

thái độ nghiêm túc nói: "Tả tiên sư nói không sai, chí hướng của ta chính là trở thành sử quan như Tư Mã Tử Trường, mà nửa đời trước của ta đi khắp nơi du lịch, ngoài việc kiếm miếng cơm ăn ra, cũng là để noi gương Tư Mã Tử Trường đi khắp sông núi thu thập những chuyện xưa còn sót lại, gom góp những văn tự cổ đã thất lạc.

Do đó, đối với ta mà nói, thứ thực sự cảm thấy hứng thú không phải dị bảo bí pháp gì, mà là câu chuyện của chính bí cảnh này.

Sở dĩ ta quyết định tiếp tục mạo hiểm tiến vào mật thất kia để thăm dò, cũng là vì muốn tìm hiểu rõ chân tướng đằng sau bí cảnh này, kiểm chứng tính chân thực của đoạn chuyện cũ vừa nghe được từ miệng Nghiêm Lục." "Ngô công tử chí hướng vĩ đại, khiến ta khâm phục." Nghe lời Ngô Lương, sắc mặt Tả Từ cũng trở nên nghiêm túc, chắp tay hành lễ nói.

Nhưng nhìn vẻ mặt hắn, dường như không hoàn toàn tin tưởng Ngô Lương, dù sao chí hướng này quả thực hơi vĩ đại, vĩ đại đến mức có phần hư vô.

"Do đó ta còn có một việc muốn nhờ Tả tiên sư." Ngô Lương lại nói.

"Ngô công tử lại có việc dùng đến ta sao?" Tả Từ nhìn về phía Ngô Lương, dường như càng không tin "chí hướng vĩ đại" của hắn.

Đương nhiên, đây là vì Tả Từ không hiểu Ngô Lương.

Nếu hắn đủ hiểu Ngô Lương... thì chỉ càng khó tin Ngô Lương lại có "chí hướng vĩ đại" như vậy, bởi vì sự hèn hạ và vô sỉ của Ngô Lương có đôi lúc, nhìn thế nào cũng không xứng với "chí hướng vĩ đại" như thế.

Ngô Lương cũng không giải thích thêm, chỉ chắp tay nói: "Lát nữa có lẽ còn có thể phát hiện một số văn hiến giáp cốt văn, đáng tiếc ta

hiểu biết không nhiều về những văn hiến này, mà Tả tiên sư xem ra hẳn là có chút nghiên cứu về nó, do đó không thể không làm phiền Tả tiên sư giải mã ý nghĩa giúp ta." Tả Từ nghe vậy lại có chút bất ngờ, nhưng cuối cùng cũng gật đầu nói: "Việc nhỏ không đáng kể, ta sẽ cố gắng hết sức." "Đa tạ." Ngô Lương lại chắp tay.

Sau đó nhìn khối "phù tiết sừng trâu" trong tay, lại nhìn Trương Lương ở không xa.

Lúc này vẻ thống khổ trên mặt Trương Lương hơi giảm bớt một chút, hẳn là vết thương ở tay đã bắt đầu tê dại.

Đồng thời trên mặt hắn lại mang một vẻ mặt "khó hiểu", hiển nhiên đối với "chí hướng vĩ đại" kia của Ngô Lương, hắn không những không tin mà còn có chút khinh thường.

Cứ thế trầm ngâm một lát.

"Hiện thân đi, tiểu hồ ly." Ngô Lương chưa quyết định lập tức tiến lên, mà quay về phía bí cảnh không một bóng người gọi lớn.

"?" Tả Từ và Trương Lương lại một lần nữa lộ vẻ kinh ngạc.

Bọn họ đều biết trước đó có một con tiểu hồ ly xâm nhập vào bí cảnh, chỉ là vẫn luôn cho rằng con tiểu hồ ly đó chẳng qua là một con cáo hoang lạc vào, do đó căn bản không để tâm, lại không ngờ con tiểu hồ ly đó lại có liên quan đến Ngô Lương.

Chương 600

Khoảnh khắc tiếp theo.

Từ một chỗ trũng ở không xa liền nhảy ra một vật nhỏ chỉ dài khoảng một thước, đuôi của vật nhỏ đó đã đứt một khúc, chính là con tiểu hồ ly trước đó đã xâm nhập vào bí cảnh.

"Ngao ngao!" Phát ra hai tiếng kêu rất đặc biệt.

Tiểu hồ ly liền phi nhanh về phía Ngô Lương, tiếp đó nhảy vọt một cái dễ dàng nhảy lên cánh tay đang đưa ra của Ngô Lương, rồi men theo cánh tay hắn leo thẳng lên vai mới duyên dáng ngồi xuống.

"Điển Vi, mang chiếc chuông đồng kia lại đây." Ngô Lương xoa xoa đầu tiểu hồ ly, lại nói với Điển Vi.

"Nặc." Điển Vi không nói thêm gì, bước tới dâng chiếc chuông đồng đã bị nhét kín lên.

Hành động này làm Trương Lương ở một bên sợ hãi, vội vàng nói với Ngô Lương: "Ngô công tử có gì cứ nói, ta bây giờ đã là một phế nhân, rất khó có thể uy hiếp Ngô công tử nữa.

Mà Ngô công tử lúc này giữ lại mạng ta, sau này khi ra khỏi bí cảnh rời khỏi Trương phủ, có lẽ còn có thể có ích." "À à." Ngô Lương mỉm cười không tỏ ý đồng tình hay phản đối, lại nhét chiếc chuông đồng vào miệng tiểu hồ ly, tiếp đó vỗ vỗ đầu tiểu hồ ly ý có điều chỉ nói: "Ngươi mang chiếc chuông đồng này, lát nữa nếu ta và Điển Vi lại lạc vào huyễn cảnh, ngươi hãy rút miếng vải nhét trong chuông đồng ra, rồi lắc chiếc chuông này bốn tiếng, đến lúc đó tự nhiên sẽ có người phải trả giá đắt." "....." Trương Lương lập tức im bặt.

“Tâm tư Ngô công tử này, quả thật tinh tế đến mức hơn cả đầu kim khâu, Tả mỗ bội phục.” Tả Từ lần này thì từ đáy lòng khen ngợi.

Hắn đã hoàn toàn lĩnh hội được ý tưởng của Ngô Lương.

Nếu “phù tiết sừng trâu” mà Trương Lương giao ra chính là vật đối phó với “mê huyễn trận pháp” này, thì đương nhiên sẽ an toàn vô sự.

Nhưng nếu Trương Lương giở trò gì, Ngô Lương, Điển Vi và Tả Từ tự nhiên lại sẽ lạc vào huyễn cảnh, còn Trương Lương thì có thể đứng ngoài cuộc.

Đến lúc đó, Trương Lương lại sẽ hóa thành một “lực lượng vô hình”, muốn làm gì với bọn họ cũng được, bọn họ nghiễm nhiên lại biến thành cá nằm trên thớt.

Mà con tiểu hồ ly này hiển nhiên không bị “mê huyễn trận pháp” ảnh hưởng.

Giao chiếc chuông đồng này cho con tiểu hồ ly, chẳng khác nào đặt một con dao lên cổ Trương Lương, cho dù Ngô Lương và những người khác lại lạc vào huyễn cảnh, cũng có thể đảm bảo sẽ không lại xuất hiện “lực lượng vô hình” có thể muốn làm gì thì làm với bọn họ.

Như vậy vừa có thể tạm thời giữ lại mạng Trương Lương để phòng khi cần, lại vừa thêm một lớp bảo hiểm cho hành động sau này.

“Ngao ngao!” Tiểu hồ ly như người thường gật đầu hai cái thật mạnh.

Sự thông minh linh hoạt như vậy cũng khiến Tả Từ và Trương Lương mở rộng tầm mắt, đây đã không còn là sự thông minh linh hoạt bình thường, mèo chó thông thường tuyệt đối không thể nghe hiểu những mệnh lệnh phức tạp như vậy, mà con tiểu hồ ly này lại hiển nhiên nghe hiểu.

Bọn họ nghi ngờ con tiểu hồ ly này e rằng đã thành tinh!

Còn Ngô Lương, với tư cách là chủ nhân của nó, lại càng tỏ ra cao thâm khó lường, khiến người ta không biết nông sâu... .....

Sau khi hoàn thành mọi sự chuẩn bị, Ngô Lương cuối cùng hạ lệnh thâm nhập.

Trương Lương cũng không cần ai quản, hắn chỉ đứt hai tay, còn hai chân vẫn hoàn toàn không hề hấn gì.

Ngoại trừ lúc đi lại cơ thể lay động sẽ kéo theo cánh tay cảm thấy vết thương đau nhói, thì không ảnh hưởng gì đến hành động.

Nhưng nơi Ngô Lương đi đến trước tiên, lại không phải là mật thất trung tâm bí cảnh, mà là đài đá nơi trước đó có binh sĩ nhảy xuống tự sát.

Nguyên nhân không gì khác.

Mặc dù có "mê huyễn trận pháp" để giải thích hành vi quỷ dị của những binh sĩ đó, nhưng Ngô Lương vẫn cảm thấy việc này có điểm đáng ngờ.

Ngoài ra, theo Nghiêm Lục nói, bốn thi thể quỳ phục trên bốn đài đá kia là thi thể của "Tứ Nhạc".

Ngô Lương liền cảm thấy cần phải kiểm chứng thân phận của những thi thể này, nếu là "Tứ Nhạc" thì trên người hẳn sẽ có một số vật phẩm chứng minh thân phận mới phải.

Dù sao Đan Chu đặt "thi thể" của bọn họ ở đây, vốn đã có một số yếu tố "trừng phạt" và "phô trương", hẳn sẽ không tước đoạt những vật phẩm tượng trưng cho thân phận của họ.

Hơn nữa, trước đó từng có một binh sĩ tự sát bẩm báo rằng thi thể này cũng là "thực tâm nhục".

Nếu là "thực tâm nhục", Ngô Lương liền còn cơ hội tự mình thưởng thức dung mạo cười nói của "Tứ Nhạc" lúc sinh thời, đây cũng là một cơ hội khó có.

Đối với quyết định của Ngô Lương, Tả Từ và Trương Lương trong lòng đều vô cùng khó hiểu.

Cả hai đều là những người có mục đích rất rõ ràng, một khi đã có cơ hội nhất định sẽ thẳng tiến đến căn thạch thất kia, chứ không phải đi bận tâm đến những việc "vô quan khẩn yếu" này.

Song, hai người cũng rất sáng suốt khi không đưa ra dị nghị.

Hiện tại Trương Lương đã là giai hạ chi tù, nếu không có gì bất ngờ thì y có thể bảo toàn tính mạng đã là may mắn lắm rồi.

Còn Tả Từ thì lại là kẻ phụ dung của Ngô Lương, dù Ngô Lương không làm khó y, y cũng không có tư cách thay đổi quyết định của Ngô Lương, đương nhiên vẫn là nên im lặng thì tốt hơn.

Lần này có "Ngưu Giác Phù Tiết" do Trương Lương giao ra, trên đường đi quả nhiên không xảy ra bất kỳ tình huống bất ngờ nào, chẳng mấy chốc, bọn họ đã đến dưới một đài đá gần nhất.

Dưới đài đá này có tổng cộng ba thi thể binh sĩ tự sát, tuy tư thế tử vong không thống nhất, nhưng phương thức tử vong lại hoàn toàn giống nhau, đều là đầu chúc xuống đất, đập nát đầu, gãy cổ mà chết, vết thương nhẹ thì chỉ chảy một ít máu, còn vết thương nặng thì máu trắng lẫn máu đỏ vương vãi khắp nơi.

Còn thi thể của binh sĩ còn lại thì vẫn ở trên đài đá.

Binh sĩ đó không phải tự sát mà chết, mà là bị đồng đội phát điên dùng binh khí đánh lén giết chết, y cũng là binh sĩ duy nhất trong số những người tiền vãng tra xét đài đá không nhảy xuống từ đài đá. …… Tra xét mấy cỗ thi thể này xong, Ngô Lương ngẩng đầu nhìn lên

đài đá.

Trên rìa đài đá cũng còn lại mấy vết máu đã khô cạn, hẳn là máu của binh sĩ bị đánh lén chết kia, ngoài ra, tạm thời không có gì bất thường.

"Ngô công tử, trước kia những binh sĩ tự sát trên đài đá ấy rất cổ quái, cũng có chút khác biệt với trận pháp mê huyễn mà chúng ta vừa gặp phải, do đó rất có khả năng không chỉ đơn giản là trận pháp mê huyễn, ngài nếu muốn trèo lên đài đá này tra xét, vẫn cần phải cẩn thận hơn." Tả Từ sớm đã nhìn ra ý đồ của Ngô Lương, bèn mở lời nhắc nhở.

"Ta lại không cho là như vậy." Ngô Lương quay đầu lại, với dáng vẻ biện chứng chính trực thảo luận với Tả Từ, "Không biết Tả tiên sư còn nhớ không, ngoài tiểu đội bốn người trước mắt này ra, ba tiểu đội còn lại đều đã 'trúng tà' khi chưa đến đài đá, lúc đó Nghiêm Lục đã phát hiện tình huống không ổn, còn từng ra lệnh cho người hô hoán ba tiểu đội kia, kết quả những người đó lại làm ngơ, vẫn kiên trì đi lên đài đá tự sát mà chết, do đó ta cho rằng, có vấn đề không phải là những đài đá này, mà vẫn là tòa trận pháp này, chỉ có điều có thể ở những khu vực khác nhau, hoặc là lựa chọn mục tiêu tiền vãng khác nhau, liền sẽ rơi vào những huyễn cảnh khác nhau, hoặc là sinh ra những ảo giác khác nhau mà thôi." "Cái này……" Nghe lời Ngô Lương, Tả Từ khẽ cau mày lâm vào trầm tư, nhưng nghĩ mãi vẫn không nghĩ ra chứng cứ nào có thể bác bỏ suy luận của Ngô Lương, cuối cùng gật đầu nói, "Ngô công tử nói cũng không phải không có lý, liên hệ với những binh sĩ kia đã gặp phải, nếu chúng ta có thể bị trận pháp mê huyễn kia chi phối, thì giờ khắc này có lẽ đã không thể thoát khỏi rồi." Ngô Lương lại quay đầu nhìn Trương Lương đang đi theo sau.

Trương Lương thấy vậy cũng vội vàng nói: "Ta cũng cho rằng

Ngô công tử nói có lý, hơn nữa theo giáp cốt văn hiến ta có được cũng đề cập qua, có 'Ngưu Giác Phù Tiết' thì có thể sướng thông vô trở trong bí cảnh này, ta nghĩ 'sướng thông vô trở' này hẳn cũng bao gồm bốn đài đá này chứ?" "Lên xem sao." Ngô Lương gật đầu nói, rồi bước lên đi trước.

Hắn tin lời Trương Lương, bởi vì Trương Lương rõ ràng không muốn chết.

Nếu bọn họ cũng trúng tà như những binh sĩ kia, dẫn đến nhảy xuống từ đài đá tự sát, Trương Lương cũng không sống nổi.

Mà nếu Trương Lương nói dối hại Ngô Lương, thì Hồ Phó chỉ đứng ngoài cuộc kia cũng sẽ lắc linh đang kích phát cổ trùng trong cơ thể y, cũng là chết, kết quả này còn không bằng trực tiếp nhảy xuống từ đài đá cho thống khoái.

Do đó ít nhất trong tình cảnh này, Trương Lương không có động cơ nói dối hại hắn. …… Ngô Lương đi trước, Tả Từ kế tiếp, Trương Lương thứ ba, Điển Vi cuối cùng.

Bốn người đi lên bậc thang bên cạnh đài đá, vài phút sau cuối cùng đã thuận lợi đến đỉnh đài đá, không hề xảy ra bất kỳ tình huống bất ngờ nào.

Lúc này trên đài đá có hai cỗ thi thể.

Một cỗ tựa như là binh sĩ bị đồng đội đánh lén giết chết kia, còn một cỗ kia chính là một trong "Tứ Nhạc" được nhắc đến trong giáp cốt văn hiến phát hiện trong bí cảnh.

Binh sĩ kia nằm phục trên đất, sau lưng có một vết thương đâm xuyên rõ ràng.

Điều này giống hệt tình huống Ngô Lương và những người khác đã thấy trước đó, không có chỗ nào bất thường khác, do đó Ngô

Lương chỉ đơn giản tra xét xong liền đặt sự chú ý vào thi thể của một trong "Tứ Nhạc".

Cỗ thi thể này được bọc trong một tấm áo choàng da thú khá dày.

Trải qua mấy ngàn năm, da thú tuy đã trở nên vô cùng cứng ngắc, hơn nữa trên đó xuất hiện rất nhiều vết nứt, nhưng lại không giống như vải vóc mà chạm vào là vỡ.

Ngô Lương hơi lại gần một chút, cúi đầu xuyên qua khe hở của áo choàng da thú để tra xét trạng thái của cỗ thi thể này.

Cỗ thi thể này quả thật là một "Thực Tâm Nhục".

Bề mặt da của thi thể được phủ một lớp màng mỏng như hổ phách, trông như được tráng một lớp tinh chất, lại như được bôi một lớp dầu, thậm chí dưới ánh sáng chiếu rọi có thể phản xạ ra một tia sáng.

Và xuyên qua lớp màng mỏng này, có thể rõ ràng nhìn thấy một phần trạng thái da của cỗ thi thể này.

Màu sắc của phần da này tuy nhìn không sống động chân thực như người sống, trắng đến mức ghê người, nhưng quả thật là được bảo tồn rất tốt, không có chút dấu hiệu thối rữa hay khô héo nào.

Tạm thời vẫn chưa thể nhìn thấy dung mạo của cỗ thi thể này.

Bởi vì thi thể lúc này đang giữ tư thế quỳ phục, một mái tóc dài màu đen cũng tựa như được bôi dầu, do tác dụng của trọng lực địa hình mà rủ xuống, vừa vặn như tấm màn che kín cả khuôn mặt dưới mái tóc đen dài.

Không thể không nói.

Công nghệ chống thối và bảo tồn của cỗ thi thể này, tuyệt đối phải tinh xảo hơn nhiều so với những "dược thi" đã thấy trong mộ Quảng

Xuyên Vương Lưu Khứ trước kia, hơn nữa loại công nghệ này lại còn sớm hơn Quảng Xuyên Vương Lưu Khứ mấy ngàn năm, thật sự không thể tin nổi.

Đến giờ phút này.

Ngô Lương vẫn giữ thái độ hết sức cẩn trọng, hắn nhớ rõ Trương Lương, Nghiêm Lục và những binh sĩ kia gọi loại Thực Tâm Nhục này là gì —— Hoạt Tử Nhân!

Hoạt Tử Nhân là gì?

Ở hậu thế có rất nhiều cách nói, ví dụ như cương thi, tang thi, nhiễm giả vân vân.

Và theo cách gọi truyền thống của Thiên Triều, đương nhiên vẫn là lấy "cương thi" làm chủ đạo.

Ngô Lương tuy chưa tự mình kiểm chứng, nhưng Thiên Triều vốn dĩ đã có thuyết "cương thi" tự mang "thi độc", cho dù không bị "cương thi" tấn công, việc tiếp xúc gần với loại thi thể này rất dễ nhiễm "thi độc", từ đó rơi vào kết cục không được chết yên.

Trong sự hiểu biết của Ngô Lương, cái gọi là "thi độc" này rất có thể là một loại "siêu vi khuẩn" tồn tại ở thời cổ đại.

Khả năng miễn dịch của con người ở các thời đại khác nhau là không giống nhau, hơn nữa do môi trường và cơ duyên khác nhau, kháng thể sản sinh trên cơ thể cũng không hoàn toàn tương đồng.

Do đó loại "siêu vi khuẩn" đến từ thời cổ đại này, thường có thể dễ dàng đánh bại hệ miễn dịch của con người ở các thời kỳ khác nhau, ngay cả y học hậu thế đã rất tiên tiến cũng vô phương cứu chữa.

Đương nhiên.

Đây chỉ là suy đoán của Ngô Lương, đồng thời cũng là suy đoán

của nhiều học giả.

Bởi vì hậu thế quả thật có học giả đã phát hiện "siêu vi khuẩn" đã không còn tồn tại ở hậu thế trong một số nơi vẫn còn bị phong bế, chỉ là trước khi Ngô Lương xuyên việt, hình như vẫn chưa có báo cáo về trường hợp "siêu vi khuẩn" gây hại lớn cho con người.

Đáng tiếc lần này Ngô Lương vì tình huống đặc biệt, không mang theo mặt nạ phòng độc tự chế.

Do đó chỉ có thể dùng ống tay áo che miệng mũi tiến lên tra xét, còn phải đề phòng cỗ thi thể này đột nhiên "sống" dậy.

Chương 601

May mắn là điều lo lắng đã không xảy ra.

Ngô Lương trước, sau, trái, phải tỉ mỉ tra xét một lượt xong, cỗ thi thể này không hề xuất hiện bất kỳ biến hóa bất thường nào.

Đồng thời Ngô Lương tạm thời cũng không phát hiện bất kỳ vật phẩm nào có thể chứng minh thân phận trên cỗ thi thể này.

"Có khi nào giấu dưới áo choàng không?" Ngô Lương đương nhiên sẽ không dễ dàng bỏ cuộc, nghĩ như vậy, hắn liền cầm con dao nhặt được trước đó hướng về phía cỗ thi thể này, cố gắng vén áo choàng da thú đang bọc trên thi thể, tra xét tình huống thực sự và vật phẩm tùy thân của cỗ thi thể này. …… Thấy hành động của Ngô Lương, Điển Vi lập tức đến một bên cảnh giới.

Còn Trương Lương và Tả Từ thì sắc mặt phức tạp.

Thời đại này còn chưa phổ cập việc nghiệm thi các loại, bộ phận phủ nha cũng không có chức vụ ngỗ tác, hơn nữa mọi người đều phổ biến tín ngưỡng quỷ thần, ngay cả dị sĩ như Tả Từ cũng không ngoại lệ, do đó hành vi này của Ngô Lương trong mắt bọn họ ít nhiều có chút táo bạo.

Đặc biệt là bọn họ đều là những người đã từng chứng kiến "Hoạt Tử Nhân".

Bây giờ thấy Ngô Lương chủ động chọc ghẹo cỗ thi thể này, trong lòng khó tránh khỏi có chút lo lắng, ai biết cỗ thi thể này có phải là "Hoạt Tử Nhân" hay không, có khi nào đột nhiên bùng dậy làm hại người không? …… Tấm áo choàng da thú kia sớm đã khô cứng như vỏ cây.

Tuy nhiên, dây gai dùng để may áo choàng thì đã mục nát nghiêm trọng, Ngô Lương chỉ khẽ khẩy một cái, tấm áo choàng da thú này liền đã biến thành mấy mảnh, từ trên cỗ thi thể này trượt xuống.

Tuy nhiên, khi Ngô Lương nhìn rõ một phần đặc trưng cơ thể của cỗ thi thể dưới áo choàng xong.

"Cái này……" Ngô Lương có chút không ngờ.

Bởi vì khác với những gì hắn nghĩ trước đó, cỗ thi thể này lại là một nữ thi?!

"Tứ Nhạc" trong truyền thuyết lại có nữ tử sao?

Điều này hoàn toàn trái ngược với kiến thức lịch sử của Ngô Lương.

Theo hắn được biết, là bốn vị phân quản bốn phương, thậm chí có thể trực tiếp can dự vào chính sự trị quốc của Nghiêu Đế, trong "Tứ Nhạc" căn bản không có nữ tử.

Bọn họ lần lượt là Hi Trọng, Hi Thúc, Hòa Trọng và Hòa Thúc.

Một thuyết cho rằng bốn người này là tòng tôn của "Cộng Công".

Một thuyết khác lại cho rằng bốn người này là bốn người con trai của "Hi Hòa".

Tạm thời gác lại tranh cãi này, bất kể là "tòng tôn" hay "con trai", hai thuyết đều có một điểm chung không tranh cãi, đó chính là "Tứ Nhạc" đều là nam tử, từ cổ chí kim chưa từng có ai nghi ngờ vấn đề này.

Cho nên.

Ngô Lương có đầy đủ lý do để cho rằng, cỗ thi thể này căn bản không phải "Tứ Nhạc" trong truyền thuyết.

Nhưng Nghiêm Lục trước đó lại nói, việc này hắn không phải y

bịa đặt không căn cứ, mà là được ghi chép trong giáp cốt văn hiến phát hiện trong bí cảnh này…… Điều này lại là một vấn đề rồi.

"Tê……" Ngô Lương đã cau mày, tư duy trong đầu nhanh chóng vận chuyển.

Cân nhắc tất cả các khả năng, Ngô Lương cảm thấy tình huống này chỉ có hai khả năng: một là giáp cốt văn hiến mà Trương Lương và Nghiêm Lục trước đó phát hiện cố ý ghi chép sai, mục đích là để lầm đường kẻ xâm nhập bí cảnh; hai là ghi chép của giáp cốt văn hiến không sai, chỉ có điều trong quá trình tu kiến bí cảnh này, có người đã tự ý thực hiện một số thay đổi, ví dụ như: sử dụng kế "Lý Đại Đào Cương" hoán đổi "Tứ Nhạc" đi…… Cá nhân Ngô Lương có phần thiên về khả năng thứ hai.

Bởi vì trong giáp cốt văn hiến mà Trương Lương và Nghiêm Lục phát hiện, những ghi chép về bí cảnh này phần lớn đều chính xác, và so với nhiều điều trong ghi chép, "Tứ Nhạc" này so với bí cảnh này lại không quan trọng đến thế, hơn nữa thông tin này cho dù có yếu tố lầm đường, kỳ thực cũng không thể gây ra quá nhiều phiền phức cho người truyền nhập bí cảnh, thật sự không có tất yếu này.

Đương nhiên.

Đây vẫn chỉ là suy đoán của Ngô Lương, còn cần phải tra xét thêm mới có khả năng được kiểm chứng.

"Đây là một nữ thi sao?

Không đúng rồi……" Thấy Ngô Lương tặc lưỡi hít khí, Tả Từ ngoài nghi hoặc ra, cũng đã phát hiện bản chất của cỗ thi thể này, tiếp đó lông mày cũng theo đó nhíu lại, vẻ mặt khó hiểu.

Rõ ràng y cũng biết trong "Tứ Nhạc" không nên có nữ tử.

"Trương công, Nghiêm Lục nói ngài trước đây phát hiện giáp cốt

văn hiến có đề cập rằng trên đài đá này quỳ phục là thi thể của 'Tứ Nhạc', chỉ là không biết trong văn hiến đó có đề cập đến tên của 'Tứ Nhạc' không?" Ngô Lương quay đầu lại hỏi Trương Lương.

"Quả thật có đề cập, lần lượt là Hi Trọng, Hi Thúc, Hòa Trọng, Hòa Thúc, giống hệt như những gì ghi chép trong 《Thái Sử Công Ký》." Trương Lương rõ ràng cũng không phải kẻ không học vấn, cũng lộ vẻ nghi hoặc nói, "Chỉ là thi thể của 'Tứ Nhạc' này vì sao lại thành nữ thi, ta lại không thể nói rõ." "Ân……" Ngô Lương khẽ gật đầu, đành tạm thời gác lại vấn đề này, rồi tiếp tục tra xét tình huống của cỗ nữ thi này.

Trên nữ thi không có y phục nào khác, do đó việc tra xét khá dễ dàng.

Thân hình nàng gầy gò, tuổi cũng đã không còn nhỏ, trông chừng khoảng ba mươi tuổi, hơn nữa khẳng định đã từng sinh con, bởi vì Ngô Lương thấy trên bụng nàng có những vết rạn da rất rõ ràng.

Và ở lưng nàng, còn có một vài vết hằn màu đen.

Ngô Lương phán đoán đó hẳn là vết thương.

Từ mức độ thô ráp mà xem, tám chín phần là vết thương do bị roi đánh để lại.

Ngoài ra.

Bàn tay và bàn chân của cỗ nữ thi này đều rất thô ráp, đặc biệt là các khớp ngón tay rất to, so với đôi tay này, đôi tay của cơ thể Ngô Lương hiện tại tuy đã bị "Hữu Tài ca" tàn phá hai mươi năm, nhưng vẫn là của hắn tinh tế hơn, càng giống nữ tử hơn.

"Không chỉ không phải thi thể của 'Tứ Nhạc', thân phận của người nữ tử này khẳng định cũng không cao, tóm lại tuyệt đối không thể là quý tộc sống an nhàn hưởng phúc, mà càng giống như nô lệ địa

vị thấp hèn……” Ngô Lương trong lòng phân tích.

Thời kỳ Nghiêu Thuấn đã xuất hiện các pháp lệnh liên quan đến “nô lệ”, chỉ là vẫn chưa chính thức hình thành “xã hội nô lệ”, do đó thời đại này đã có nô lệ.

Đương nhiên.

Cũng có thể là bình dân.

Thời đại đó sức sản xuất cực kỳ thấp kém, ngoài số ít quý tộc bộ lạc, những người còn lại bất kể nam nữ đều phải tham gia lao động mới có thể lấp đầy bụng, do đó bình dân cũng sẽ có tay chân thô ráp, chỉ là có nghiêm trọng đến mức này hay không thì khó nói.

Ngoài ra, Ngô Lương cũng không phát hiện bất kỳ vật phẩm nào có thể chứng minh thân phận trên cỗ nữ thi này.

Điều này cũng là một vấn đề, phàm là người có chút thân phận địa vị, bất kể là vì góc độ “đơn độc” hay vì góc độ của cỗ nữ thi này, hẳn đều sẽ bảo lưu những vật phẩm này, chứ không phải cứ như vậy bọc một tấm áo choàng da thú trần truồng quỳ phục ở đây.

Huống hồ trong bí cảnh này rõ ràng vốn dĩ có rất nhiều “Thực Tâm Nhục”, mà có thể được an trí trên bốn đài đá này thì chỉ có bốn người.

Từ góc độ này mà nói, cỗ nữ thi này cũng không nên là người bình thường mới phải.

“Tả tiên sư, ngài nhìn nhận việc này thế nào?” Ngô Lương bách tư bất đắc kỳ giải, vô thức hỏi ý kiến của Tả Từ.

“Khó nói lắm a……” Lông mày Tả Từ đã nhíu chặt lại, cũng vẻ mặt nghi hoặc, khó hiểu nói, “Ta đối với bí cảnh này quả thật có chút hiểu biết thêm, nhưng việc này lại hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của ta, cho dù thế nào cỗ thi thể này cũng không nên là nữ thi mới phải, việc này vô cùng kỳ lạ, ắt hẳn có ẩn tình không ai biết.” “Trương công

thì sao?" Ngô Lương lại nhìn Trương Lương.

"Thông tin ta và Nghiêm Lục biết là giống nhau, ngay cả Tả tiên sư có hiểu biết thêm về nơi này còn không nói rõ được, ta càng không nói được." Trương Lương cũng cười khổ lắc đầu.

"……" Ngô Lương nghe vậy cũng không truy vấn nữa, chỉ là lại kỹ lưỡng kiểm tra một lượt cỗ nữ thi này, xác định không có bất kỳ sơ sót nào xong, lúc này mới đứng dậy nói, "Đã như vậy, chúng ta liền có tất yếu phải đi tra xét ba đài đá còn lại, ít nhất nên xác định đây là hiện tượng cá biệt, hay là thi thể trên bốn đài đá đều khác với ghi chép trong văn hiến, như vậy mới có khả năng xác định thêm ẩn tình của việc này." "Ngô công tử lời nói cực phải." Trương Lương cúi đầu thuận theo cười nói.

Còn Tả Từ lại ngưng thần nhìn Ngô Lương, ý có điều chỉ nói: "Ngô công tử, ta bây giờ lại bắt đầu tin lời ngài vừa nói rồi." "Lời gì?" Ngô Lương nghi hoặc hỏi.

"Khác với chúng ta, trong tình cảnh này, người thường nhất định sẽ nhanh chóng tiền vãng căn thạch thất kia tìm kiếm dị bảo và bí pháp, chứ không phải ở đây lãng phí công phu với cỗ nữ thi không rõ danh tính này, mà ngài thì quả thật đang cố gắng giải mã chân tướng và câu chuyện đằng sau bí cảnh này." Trong đôi mắt còn lại của Tả Từ hiện lên một tia kính ý, chính sắc nói.

"Nếu Tả tiên sư thật sự tin ta, vậy xin lát nữa khi cần thiết hãy cung cấp cho ta một số thông tin hữu ích, giúp ta vén màn chân tướng bí cảnh này, cảm kích vô vàn." Ngô Lương cười cười, chắp tay nói.

"Đời này ta khâm phục nhất chính là những người như Ngô công tử, nếu những gì ta biết, nhất định sẽ biết mà không nói hết, nói hết mà không giấu giếm." Tả Từ lập tức biểu thái, tiếp đó lại hỏi thêm một câu, "Ngài và ta quen biết cũng đã một thời gian, Tả mỗ nay lại

chỉ biết họ tên của Ngô công tử, liệu có thể xin hỏi danh tự của Ngô công tử, sau này rảnh rỗi Tả mỗ nhất định sẽ đến bái phỏng?" Thời đại này thịnh hành văn hóa danh sĩ, từ sĩ tộc đến bách tính, từ chư hầu hùng cứ một phương đến những người tài dị sĩ lăn lộn giang hồ, đối với những văn nhân học thức uyên bác lại khí tiết hơn người đều vô cùng kính trọng, hơn nữa vô cùng vui vẻ kết giao.

Tả Từ bây giờ quan tâm đến thân phận của Ngô Lương, đương nhiên cũng đã có ý định kết giao.

Đương nhiên.

Tả Từ cũng chưa chắc không có suy nghĩ khác, ví dụ như "luyện đan chi thuật" và "khởi kê chi thuật" của Ngô Lương, hai dị thuật này cũng vô cùng khó có được, không biết khi nào lại có thể phát huy tác dụng…… Huống hồ bí cảnh này có thể có chỗ dùng đến "luyện đan chi thuật", đây cũng chính là nguyên nhân chủ yếu khiến Trương Lương trước đó cưỡng ép giữ Ngô Lương lại Trương phủ.

Tuy nhiên theo Ngô Lương được biết.

Tả Từ kỳ thực cũng biết "luyện đan chi thuật", chỉ là không xác định Tả Từ hiện tại đã nắm giữ môn dị thuật này hay chưa.

"Tả tiên sư quá lời rồi." Ngô Lương khiêm tốn cười một tiếng, đại đại phương phương nói, "Ta đơn danh một chữ 'Lương', tự Hữu Tài, là người Lạc Lăng, Bình Nguyên, là hậu duệ của Ngô Khởi, Tả thị nước Vệ thời Chiến Quốc." Đây là gia phả mà Đinh phu nhân, vợ Tào Tháo, tự tay ngụy tạo cho hắn, một là để cho hắn mang thân phận hậu duệ danh môn, không để các tướng lĩnh mưu sĩ dưới trướng Tào Tháo khinh thường hắn, hai là cũng vì danh phận cho Tào Nỉ, nói ra cũng là gả cho hậu duệ danh môn, như vậy Tào Tháo tự nhiên cũng có thể nở mày nở mặt.

Có người chứng nhận cho mình, Ngô Lương tự nhiên cũng đại đại

phương phương chấp nhận thân phận này.

Bây giờ Tả Từ hỏi đến, hắn nhân tiện mượn dùng, cũng để nâng cao thân phận của mình, để Tả Từ xem trọng hắn hơn một chút.

"Hậu duệ của Ngô Khởi, Tả thị nước Vệ?" Tả Từ nghe xong quả nhiên lộ vẻ kinh ngạc, vội vàng truy vấn, "Có phải là Ngô Khởi người đã trứ tác cuốn 《Ngô Tử》, lại vào lúc gần chết, dùng kế khiến hơn bảy mươi gia tộc quý tộc nước Sở toàn bộ phải bồi táng?" "Chính là vậy." Ngô Lương bình thản gật đầu.

"Thì ra Ngô công tử lại là hậu duệ danh môn, khó trách!

Khó trách!

Nếu không phải hậu duệ danh môn, lại sao có thể có hoài bão và tư tưởng hơn người như vậy!" Tả Từ nghe xong lập tức kích động, mặt mày hồng hào nói, "Không ngờ Tả mỗ lại trong tình cảnh này mà trùng phùng Ngô công tử, thật là khiến người ta kinh hỉ a, chỉ là Tả mỗ xuất thân bần tiện, không biết Ngô công tử có coi trọng Tả mỗ không." "Tả tiên sư vạn vạn không thể tự khinh, có thể gặp gỡ Tả tiên sư ở đây cũng là phúc duyên của ta, sau này rảnh rỗi Ngô mỗ cũng sẽ đến bái phỏng Tả tiên sư, chỉ là không biết sau việc này tiên sư định trở về Thiên Trụ Sơn tiếp tục tu hành, hay là tiền vãng Hoắc Sơn ẩn cư?" Ngô Lương lại cố ý nói.

"???" Tả Từ tức thì mắt tròn miệng há.

Sử thư ghi chép, Thiên Trụ Sơn là nơi y cư trú khi còn nhỏ.

Còn Hoắc Sơn thì là nơi y quy ẩn về già, luyện đan tu đạo cuối cùng.

Hai nơi này y chưa từng nói với người ngoài, Ngô Lương càng không thể biết…… Đặc biệt là "Hoắc Sơn" kia!

Hiện tại Tả Từ tuy tuổi tác không còn trẻ, nhưng cũng đã qua bất

hoặc chi niên (bốn mươi), do đó trước đây cũng đã sớm cân nhắc vấn đề nơi ẩn cư sau này, hơn nữa mấy năm trước y đã tiền vãng "Hoắc Sơn" khảo sát, so với những địa điểm dự tuyển khác, y hài lòng nhất với "Hoắc Sơn", nếu không có gì bất ngờ, đợi đến khi y tuổi già không thể đi du lịch khắp nơi thì sẽ tiền vãng "Hoắc Sơn" ẩn cư tu đạo.

Ngô Lương không chỉ nói ra "Thiên Trụ Sơn", lại còn cùng lúc nhắc đến "Hoắc Sơn", sao lại không khiến y mắt tròn miệng há?

Vẻ mặt kinh ngạc nhìn Ngô Lương phong khinh vân đạm.

Tả Từ nửa buổi không nói nên lời.

Y hiện tại đã tự hào là "Ô Giác tiên sinh", tự cho mình có đạo hạnh khá tự tin, nhưng bây giờ chứng kiến bản lĩnh bói toán tiên tri, thần cơ diệu toán của Ngô Lương, y cuối cùng đã lĩnh hội được thế nào là tiểu vu kiến đại vu.

Không ngờ "khởi kê chi thuật" của Ngô Lương lại có thể đạt đến trình độ như vậy, thật đáng sợ!

"Tả tiên sư?" Thấy Tả Từ ngây người tại chỗ, Ngô Lương kịp thời gọi y một tiếng.

Chương 602

Tả Từ thân mình run lên tỉnh táo lại, nhưng lại vội vàng khoát tay với Ngô Lương nói: "Ngô, Ngô tiên sư xưng hô như vậy sợ rằng làm nhục ta, nếu Ngô tiên sư không chê, ta lại lớn hơn ngài mấy tuổi, sau này chi bằng xưng hô ta một tiếng Nguyên Phương huynh, ta cũng mặt dày gọi Ngô tiên sư một tiếng Hữu Tài hiền đệ, thế nào?" Ngô tiên sư…… Tả Từ lại cũng xưng Ngô Lương là "tiên sư"?

Có thể thấy Ngô Lương hiện tại đã thực sự chấn động đến Tả Từ, y cũng không dám có chút ý khinh thường hắn nữa.

Ngô Lương đâu phải là "cứng cựa" gì, đây quả thực là một lục địa thần tiên!

Bây giờ nghĩ lại Tả Từ thậm chí có chút sợ hãi, nhớ lại ban đầu, y căn bản không để Ngô Lương vào mắt, ngược lại cảm thấy Điển Vi có vẻ hữu dụng hơn, do đó luôn cố gắng lôi kéo Điển Vi, lợi dụng sức mạnh của Điển Vi để thay đổi cục diện, kháng cự Trương Lương và Nghiêm Lục đồng thời đạt được mục đích của mình.

Cũng may y không phải là loại người hống hách xốc nổi, không vì lôi kéo Điển Vi mà hạ thấp hoặc hãm hại Ngô Lương, càng không có hành vi nói năng bất kính, nếu không y hiện tại e rằng đã đắc tội Ngô Lương xong rồi…… "Cái này……" Ngô Lương nghe vậy lại lộ vẻ khó xử, hơi chần chừ một chút mới chắp tay với Tả Từ nói, "Nếu đã là ý của Tả tiên sư, vậy ta liền cung kính không bằng tuân mệnh, Nguyên Phương huynh, có lễ rồi!" "Hữu Tài hiền đệ có lễ, hôm nay có thể gặp mặt ngài như cố nhân, chính là thu hoạch lớn nhất chuyến này của Tả mỗ, ha ha ha……" Tả Từ cũng quả quyết thi lễ với Ngô Lương, ha ha cười nói.

"……" Nhìn cảnh tượng trước mắt, Điển Vi tuy mặt không đổi sắc, nhưng trong lòng đã lén cười trộm.

Không hổ là Ngô tướng quân chí cao vô thượng trong lòng ta!

Bất luận là ai gặp Ngô tướng quân của chúng ta, cuối cùng đều không tránh khỏi kết cục này…… Còn Trương Lương ở một bên lúc này cũng mắt tròn miệng há.

Y biết Ngô Lương đã tạm thời kết minh với Tả Từ, nhưng lại không ngờ mới chỉ vài câu nói công phu đã bắt đầu xưng huynh gọi đệ, như vậy, y muốn làm khó khăn ở giữa e rằng cũng cực kỳ khó phát huy tác dụng.

Quan trọng nhất là.

Y cuối cùng cũng ý thức được trước đó mình rốt cuộc đã đần độn đến mức nào, mới lại "mời" Ngô Lương vào Trương phủ, còn "mời" vào bí cảnh này…… Đây tuyệt đối là dẫn lang nhập thất, nếu chỉ có một mình Tả Từ thì khẳng định sẽ không biến thành cục diện hiện tại.

Ai!

Đây chính là thiên ý sao?

Nghĩ như vậy, Trương Lương lại cũng như Nghiêm Lục đã chết kia mà oán trách ông trời, rốt cuộc mình đã chọc ai gây họa gì, ông trời lại muốn đối xử với y như vậy? …… Khoảng nửa canh giờ sau, Ngô Lương và những người khác đã tra xét xong ba đài đá còn lại.

Toàn bộ đều là nữ thi!

Hơn nữa tình huống của những nữ thi này cơ bản đều không khác mấy, rất khó phán đoán được thân phận thực sự của bọn họ, điều duy nhất có thể xác định chính là, bọn họ tuyệt đối không phải "Tứ Nhạc".

Trong tình huống này.

Ngô Lương đã không còn manh mối nào, còn Tả Từ và Trương Lương cũng không thể cung cấp thông tin hữu ích, có thể nói nửa canh giờ này bọn họ căn bản chỉ là làm công việc vô ích không thu hoạch được gì.

Mà trong bí cảnh này lại không có nơi nào khác đáng để tra xét.

Do đó Ngô Lương cũng chỉ có thể đặt sự chú ý vào căn thạch thất nằm ở trung tâm bí cảnh kia, đó là nơi duy nhất hiện nay có khả năng giúp hắn vén màn bí ẩn này.

"Chúng ta đi thôi." Ngô Lương gật đầu với Tả Từ ra hiệu, chuẩn bị tiền vãng căn thạch thất kia tra xét.

"Tốt!" Tả Từ lập tức tinh thần hẳn lên, vội vàng đáp.

Trương Lương ở một bên cũng lộ vẻ mong đợi, cũng không biết y đang mong đợi điều gì.

Lần này, bọn họ không gặp phải huyễn cảnh trước đó, mỗi bước đi liền đến gần căn thạch thất kia thêm một bước.

Vốn dĩ bí cảnh này cũng chỉ rộng bằng nửa sân bóng đá, do đó cho dù từ nơi xa nhất tiền vãng căn thạch thất kia, khoảng cách cũng chỉ có vài trăm mét, trong tình huống bình thường đi bộ căn bản không mất nhiều thời gian.

Cứ như vậy chẳng mấy chốc, bốn người đã như nguyện đứng trước căn thạch thất kia.

Giống như những gì đã thấy từ xa trước đó, căn thạch thất này từ bề ngoài nhìn không có gì đặc biệt, thậm chí ngay cả công trình cũng có vẻ hơi thô ráp, một số viên gạch đá giữa các khe hở không được trát vữa hoàn toàn phẳng, thậm chí một số viên gạch đá còn tồn tại vết hư hại, trông không được ngay ngắn.

Tuy nhiên đây dù sao cũng là thạch thất được tu kiến từ mấy ngàn

năm trước, lúc đó ngay cả đồ đồng cũng chưa phổ cập, người ta săn bắt và canh tác vẫn dùng dao đá rìu đá, nghĩ như vậy, căn thạch thất này lại càng trở nên quý giá.

Ngô Lương đầu tiên dẫn mấy người vòng quanh thạch thất một vòng để tra xét.

Căn thạch thất này chỉ có một cửa ở phía chính Nam, việc ra vào đều chỉ có thể thông qua cánh cửa đó để hoàn thành.

Và trên cánh cửa đó thì bị một khối đá phiến vuông vắn che kín, đây hẳn là cánh cửa của lối đi này.

Tuy nhiên khối đá phiến này lại không giống cửa ở hậu thế được lắp trục xoay để có thể xoay, mà cứ như vậy thẳng thừng dựa vào ô cửa, phía dưới dùng mấy khối đá vuông chống đỡ, ngăn không cho cánh cửa nghiêng đổ xuống.

Muốn mở cánh cửa này cũng vô cùng đơn giản, chỉ cần di chuyển khối đá phiến này theo chiều ngang là được, thậm chí còn không cần phải đụng đến mấy khối đá chống đỡ phía dưới.

"Nguyên Phương huynh, trước khi mở cánh cửa này có điều gì cần chú ý không?" Ngô Lương quay đầu nhìn Tả Từ, mở lời hỏi.

"Cái này…… ta cũng không biết." Tả Từ lúng túng nói.

"Trương công, ngài có thông tin về phương diện này không?" Ngô Lương lại hỏi Trương Lương.

"Không có ghi chép liên quan." Trương Lương cũng lắc đầu nói.

"Nếu đã như vậy…… Điển Vi, ngươi thử trước đi, cẩn thận một chút, ta ở một bên yểm trợ cho ngươi." Ngô Lương cuối cùng hạ lệnh cho Điển Vi.

"Nặc!" Điển Vi ứng tiếng bước lên, hai tay nắm lấy hai bên khối

đá phiến kia.

Sau đó "hắc" một tiếng liền đã dùng sức, lại nhẹ nhàng nhấc khối đá phiến rời khỏi mặt đất, rồi di chuyển sang bên trái vài bước, liền đặt nó dựa vào tường thạch thất ở một bên, quả thật vô cùng dễ dàng.

Thấy cánh cửa đã mở.

Tả Từ và Trương Lương lập tức rướn cổ nhìn vào trong thạch thất, đôi mắt láo liên chuyển động, vừa nhìn đã thấy là đang tìm kiếm thứ gì đó.

Và bên trong thạch thất cũng không phải một mảnh tối đen, mà sáng bừng như bên ngoài.

Không khó tưởng tượng, bên trong đây hẳn cũng đặt những chiếc đèn trường minh được chế tạo từ "tuyền tiên cao" làm nhiên liệu.

Ngô Lương cũng lập tức nhìn vào bên trong.

Đầu tiên lọt vào tầm mắt chính là một cỗ thi thể khô héo nằm phục trên đất.

Cỗ thi thể này hoàn toàn khác với bốn nữ thi đã thấy trên đài đá trước đó, nó không được bảo tồn nguyên vẹn như "Thực Tâm Nhục", hiện tại đã chỉ còn lại một bộ xương khô bị mục rữa nghiêm trọng.

Thậm chí ngay cả xương cốt cũng đã không còn hoàn chỉnh lắm, những xương cốt mảnh mai hoặc đã hóa thành tro bụi, hoặc đã bị hư hại trăm ngàn lỗ thủng, chỉ còn lại một khung xương rỗng tuếch.

Tuy nhiên Ngô Lương vẫn có thể nhìn ra.

Cỗ thi thể này mấy ngàn năm qua hẳn chưa từng bị di chuyển, hẳn là luôn giữ tư thế khi chết.

Tình hình không khí bên trong thạch thất hẳn không có vấn đề gì.

Dù sao, sự phong bế cũng không hoàn toàn nghiêm mật, không khí

có thể lưu thông với bên ngoài qua các khe hở.

Hơn nữa, Ngô Lương đã nhìn thấy trường minh đăng được đặt bên trong.

Có đèn cháy tức là lượng dưỡng khí trong không khí tương đối dồi dào, vì vậy trước khi tiến vào không cần quá lo lắng về vấn đề này.

Thêm vào đó, đứng ở cửa cũng không thấy khói bụi rõ rệt, cũng không ngửi thấy mùi vị kỳ quái nào, Ngô Lương chỉ kiểm tra qua loa một chút rồi liền dẫn đầu bước qua ngưỡng cửa đi vào.

Điển Vi, Tả Từ và Trương Lương theo sát phía sau.

Có thể thấy, Tả Từ và Trương Lương hai người vẫn có chút nôn nóng, bởi vì họ đã sớm có ý đồ với những thứ trong thạch thất.

Dù lúc này bị Ngô Lương áp chế, nhưng điều đó không ảnh hưởng đến hứng thú của họ.

Sau khi tiến vào, mọi người mới phát hiện, gian thạch thất này đơn sơ hơn họ tưởng tượng rất nhiều.

Ngoại trừ một chiếc giường đá được đặt ở trung tâm thạch thất, với công nghệ chế tác so với hiện tại cũng không thể coi là tinh xảo, thì chỉ còn lại bức tường phía Bắc có khoảng hơn chục bích khám lớn nhỏ.

Mỗi bích khám đều đặt một vật.

"!" Tả Từ và Trương Lương cũng là những người đầu tiên chú ý đến những vật phẩm đặt trong bích khám đó, sau đó mắt sáng lên, dường như muốn lao về phía bức tường.

"Điển Vi!" Ngô Lương lập tức quát một tiếng, tuy là gọi Điển Vi, nhưng cũng đồng thời làm Tả Từ và Trương Lương giật mình.

Cả hai rụt người lại, dừng bước, có chút e ngại và nghi hoặc nhìn về phía Ngô Lương.

"Nặc!" Điển Vi đáp.

"Trước khi ta kiểm tra toàn bộ thạch thất này xong, bất luận là ai dám khinh cử vọng động, lập tức phế đi song cẳng, không cần thỉnh kỳ ý của ta!" Ngô Lương ánh mắt quét qua Tả Từ và Trương Lương, giọng nói băng lãnh nói.

"Nặc!" Điển Vi đáp một tiếng, đôi hổ mục của hắn cũng lập tức khóa chặt Tả Từ và Trương Lương hai người, thậm chí cơ bắp trên người cũng căng cứng, hoàn toàn là tư thái tùy thời bạo phát làm người bị thương.

"……" Trương Lương rụt cổ lại, chỉ đành cười khan chủ động lùi về phía cửa, không dám dễ dàng tiến thêm một bước.

Những thứ ở đây phần lớn đã không liên quan gì đến hắn, huống hồ so với tính mạng của hắn, những thứ này dù tốt đến mấy cũng chỉ là vật ngoài thân, vì vậy hắn tương đối nhìn thoáng hơn.

Tả Từ thấy vậy động môi, vốn định nói gì đó, nhưng thấy sắc mặt Ngô Lương lúc này còn băng lãnh hơn cả giọng nói, cuối cùng ông ta có chút ngượng nghịu mà theo chân Trương Lương lặng lẽ lùi về.

Bởi vì ông ta hoàn toàn nhìn ra được, Ngô Lương lúc này không định nể mặt "Nguyên phóng huynh" vừa kết giao này.

Vì vậy ông ta cũng từ bỏ ý nghĩ muốn thân mật, kéo tình nghĩa, thành thật làm theo sự sắp xếp của Ngô Lương, tránh việc tự chuốc lấy phiền phức… "Nguyên phóng huynh chớ nên để ý, bí cảnh này đã tồn tại hàng ngàn năm.

Rất nhiều cổ tích một khi chạm vào sẽ gây ra tổn hại không thể phục hồi.

Như vậy, tiểu đệ có thể sẽ bỏ lỡ một vài tin tức vô cùng quan trọng, nên bất đắc dĩ phải cẩn trọng hơn một chút." Thấy Tả Từ ngoan ngoãn tuân lệnh, Ngô Lương lại lộ ra một nụ cười, mở lời giải thích với ông ta.

"Hữu Tài hiền đệ nói có lý, là ngu huynh suy tính chưa đủ thấu đáo, suýt nữa gây ra đại họa, sao dám để bụng?" Tả Từ cũng cười đáp lễ, chắp tay nói.

"Nguyên phóng huynh là người thức đại thể, tiểu đệ cảm kích không xiết." Ngô Lương cười đáp lễ.

Sau đó, Ngô Lương không vội vàng đi đến bức tường để kiểm tra, mà cẩn thận đi một vòng quanh thạch thất rộng chừng ba mươi mét vuông này.

Khi đi vòng ra phía sau chiếc giường đá, Ngô Lương mới phát hiện, hóa ra trên mặt đất phía sau giường đá còn giấu một bộ hài cốt khác.

Chỉ là từ góc nhìn ở cửa, bộ hài cốt này vừa vặn bị chiếc giường đá che khuất hoàn toàn.

Tư thế của bộ hài cốt này cũng không được ngay ngắn.

Chương 603

Tuy không nằm úp sấp trên mặt đất, nhưng lại dựa nghiêng vào mép giường đá, một cánh tay bị kẹp dưới thân, và một bên đầu gối có dấu hiệu trật khớp rất rõ ràng.

Về mức độ hư hoại, bộ hài cốt này cũng tương tự như bộ hài cốt có thể thấy ngay khi mở cửa, đều đã đến mức có thể tan rã và hóa thành tro bụi chỉ với một chạm.

Tuy nhiên, điều khác biệt là Ngô Lương không thể phán đoán bộ hài cốt này có phải chết trong tư thế như vậy hay bị di chuyển sau khi chết, nguyên nhân chính là hiện tượng trật khớp đầu gối bất thường, khiến tư thế của bộ hài cốt trông không tự nhiên lắm.

"Hai bộ hài cốt…" Khi nhìn thấy bộ hài cốt này, Ngô Lương đã nhíu mày.

Ngô Lương tuy không coi bí cảnh này là một lăng mộ, nhưng theo tài liệu giáp cốt văn mà Trương Lương và Nghiêm Lục phát hiện, bí cảnh này cũng là một vương đô ẩn dưới lòng đất.

Nếu bí cảnh này là một vương đô, thì thạch thất này hẳn phải là vương cung của vương đô.

Một núi không thể có hai hổ.

Trong một vương cung tự nhiên cũng không nên xuất hiện hai bộ hài cốt.

Trừ khi… một đực một cái (công một mẫu).

Đáng tiếc là hai bộ hài cốt này trông đều không cao lớn lắm, vóc dáng cũng không to lớn, thêm vào đó, hài cốt đã hư hoại đến mức này, với trình độ của Ngô Lương rất khó phán đoán đây có phải là "một

đực một cái" hay không.

Tuy nhiên, cho dù có thật là "một đực một cái," tư thế của hai bộ hài cốt này cũng hoàn toàn không đúng.

Bất kể hai bộ hài cốt này có bị di chuyển sau khi chết hay không, tư thế của chúng đều quá giống một cái chết bất thường (hoành tử), chứ không phải thọ chung chính tẩm hay được an táng tại đây.

Ngoài hai bộ hài cốt này, Ngô Lương còn phát hiện một vật nằm "thẳng thắn" trên chiếc giường đá.

Đó là một cây mộc trượng.

Cây mộc trượng này dài khoảng hơn một mét, trông như là một cành cây và mắt rễ mọc tự nhiên, không có bất kỳ trang trí hoa lệ hay điểm xuyết nào.

Trải qua hàng ngàn năm, cây mộc trượng này không hề có dấu hiệu khô nứt hay mục nát, thậm chí ở vị trí giữa, nơi thường được cầm nắm, còn có dấu vết "bao tương" (lớp patina) rõ ràng.

"Cái này…" Nhìn cây mộc trượng nằm "thẳng thắn" ngay ngắn này, Ngô Lương thậm chí còn nghi ngờ có người đã coi nó như một "thi thể" mà an táng trên chiếc giường đá này.

Tuy nhiên, ý nghĩ này hơi hoang đường, Ngô Lương nhanh chóng gạt nó ra khỏi đầu, sau đó lại gần để ưu tiên kiểm tra hai bộ hài cốt, cố gắng tìm ra manh mối nào đó có thể chứng minh thân phận của chúng.

Công phu không phụ lòng người.

Dưới sự kiểm tra tỉ mỉ của Ngô Lương, y nhanh chóng phát hiện một vật nhỏ bằng đồng xu nằm giữa bộ hài cốt ẩn sau giường đá.

Vật nhỏ này nằm rải rác giữa đống tro cốt mục nát, nếu Ngô

Lương không cúi đủ gần, rất dễ dàng bỏ qua.

Kiên nhẫn từng chút một làm sạch mảnh ngọc nhỏ này, Ngô Lương cuối cùng cũng nhìn thấy toàn bộ hình dạng của nó.

Đó là một mảnh ngọc nhỏ hình bầu dục!

Mảnh ngọc này được gia công rất thô sơ, cũng tuyệt đối không phải loại ngọc quý hiếm nào, thậm chí còn không đạt được yêu cầu trong suốt cơ bản nhất của ngọc thạch, bây giờ đem ra ngoài tuyệt đối không đáng một đồng.

Ở một đầu của mảnh ngọc nhỏ này, Ngô Lương còn thấy một lỗ tròn nhỏ.

Nếu đoán không sai, lỗ tròn nhỏ này hẳn là để xuyên dây tiện cho việc đeo mang, tức là rất có thể đây là một loại "ngọc bội" đã xuất hiện từ thời Thượng cổ Đường Triều?

Và ở vị trí trung tâm của mảnh ngọc bội nhỏ này, Ngô Lương còn thấy một vài hoa văn kỳ lạ, những hoa văn này ghép lại với nhau, rất giống một chữ mà Ngô Lương không nhận ra… "Nguyên phóng huynh, phiền huynh qua đây giúp xem, rốt cuộc trên này khắc có phải là một chữ không?" Ngô Lương quay đầu vẫy tay với Tả Từ, ra hiệu cho ông ta tiến lên nhận dạng.

"Đến đây!" Thấy Ngô Lương tìm được một vật từ giữa đống thi cốt, sự tò mò của Tả Từ đã trỗi dậy, nghe Ngô Lương gọi, ông ta vội vàng bước tới.

Hiện tại, đến bên cạnh Ngô Lương, sau khi cầm mảnh ngọc nhỏ lên tỉ mỉ nhận dạng một lượt, Tả Từ ngẩng đầu nói với Ngô Lương: "Hữu Tài hiền đệ, nếu ta không nhìn nhầm, đây hẳn là chữ 'Chu'.

Hiền đệ xem chữ này có giống một cây cành lá sum suê không?

Chữ 'Chu' vào thời Đường Ngu đã dùng để chỉ loại cây có lõi màu

đỏ, loại cây này đa phần là tùng bách.

Đến khi 'Chu' được dùng để chỉ màu đỏ thì đã là rất nhiều năm sau rồi…" Lời vừa nói đến đây.

"Ngô công tử, có thể cho ta xem qua một chút không!" Trương Lương lại tự cáo phấn dũng nói, "Ta nghiên cứu giáp cốt văn trong bí cảnh này đã nhiều năm, một số chữ trong đó ta cũng có thể nhận ra đại khái… Ngô công tử, không phải Trương mỗ nhiều lời chia rẽ, ngươi tuy đã kết nghĩa huynh đệ với Tả Từ, nhưng lòng người cách một cái bụng, nếu ông ta có tư tâm thì có thể nhân cơ hội lừa dối ngươi.

Còn nếu có Trương mỗ ở một bên làm tham khảo, có thể ngăn chặn chuyện này xảy ra.

Huống hồ, cho dù Tả Từ không có tư tâm, nhiều thêm một người cùng giải nghĩa, cũng có thể giảm thiểu khả năng sai sót trong việc giải thích ý nghĩa xuống mức thấp nhất, ngươi nói phải không?" Đây chẳng phải là nhiều lời chia rẽ sao?

Ngô Lương lập tức hiểu ra ý của Trương Lương.

Nếu y gọi Trương Lương đến, điều đó đương nhiên sẽ cho thấy y không quá tin tưởng Tả Từ, khó tránh khỏi việc Tả Từ sẽ bất mãn, từ đó nảy sinh ý nghĩ khác.

Xem ra tên này vẫn chưa bỏ ý đồ đen tối của mình a… Đương nhiên, Ngô Lương còn hiểu rõ hơn, Tả Từ sao có thể không có tư tâm?

Cho đến bây giờ Tả Từ vẫn chưa nói rõ mục đích thực sự của mình, mà cứ thuận theo những lời úp mở Ngô Lương đã nói trước đó mà úp mở lại với y.

Điều này đã nói lên vấn đề.

Tuy nhiên, y cũng không dễ bị lừa.

Mặc dù y không nghiên cứu sâu về chữ giáp cốt, nhưng về nguyên lý của chữ giáp cốt và một số chữ đơn giản thì y vẫn có chút hiểu biết.

Giống như chữ "Chu" này, trên mảnh ngọc nhỏ thực chất nó là một chữ tương tự chữ "Mễ", lại giống một người giơ tay đầu hàng, chỉ có điều nét "Đinh" hơi dài một chút.

Ngô Lương tuy không thể nhìn ra ngay đó là chữ gì, nhưng Tả Từ vừa mở miệng, y đã nhận ra Tả Từ không đánh lận con đen với y ở chữ này, đó đích xác phải là chữ "Chu", tuyệt đối không sai.

Vì vậy, trừ khi lát nữa gặp phải tình huống y do dự không quyết đoán, y mới không dễ dàng trúng phải ly gián kế của Trương Lương.

Huống hồ, so với Trương Lương, dù Tả Từ cũng có tư tâm, Ngô Lương vẫn nguyện ý tin tưởng Tả Từ hơn, ít nhất y có một số hiểu biết về Tả Từ trong lịch sử.

Thế nên.

"Cái đó không cần, Trương công cứ ở yên đó đi.

Lát nữa cần đến ngươi, ta tự khắc sẽ tìm ngươi." Ngô Lương cười lạnh một tiếng, trực tiếp từ chối "thiện ý" của Trương Lương.

Thực ra, nếu không phải tính mạng của tên này có thể liên quan đến việc đào thoát khỏi Trương phủ, thậm chí là rời khỏi Tấn Dương Thành sau này, Ngô Lương căn bản sẽ không giữ hắn lại đến bây giờ, và càng không đưa hắn đến nơi này.

"Nguyện vì Ngô công tử hiệu lực." Trương Lương cũng là người khéo léo, không hề lộ vẻ thất vọng hay oán hận, ngược lại còn bày tỏ lòng trung thành với Ngô Lương.

"A a." Ngô Lương đã quay đầu nhìn Tả Từ, mở miệng tiếp tục hỏi, "Nguyên phóng… huynh, đối với chữ 'Chu' này huynh nghĩ sao?"

Thật sự quá thuận miệng.

Ngô Lương suýt nữa buột miệng thốt ra câu "Nguyên Phương, ngươi xem sao?" Đây ở hậu thế là một câu nói cửa miệng được nhiều người biết đến… Nhưng nếu Tả Từ đi theo y, y dường như có thể mỗi ngày tận hưởng niềm vui của "Địch đại nhân", có việc hay không có việc đều có thể nói câu "Nguyên Phương, ngươi xem sao?" "Bộ hài cốt này e rằng chính là chủ nhân của bí cảnh này — Đan Chu." Tả Từ nghiêm sắc nói, "Đan Chu vốn tên là chữ 'Chu', chỉ là từng sống ở Đan Thủy, người xưa thường lấy địa danh làm họ, vì vậy mới được gọi là 'Đan Chu'.

Mà mảnh ngọc bài nhỏ này có lỗ xuyên, tám phần là vật tùy thân, lại xuất hiện trong bộ hài cốt này, nên không khỏi khiến ta hoài nghi, bộ hài cốt này có thể chính là thi thể của 'Đan Chu'.

Chỉ là nếu đây chính là thi thể của 'Đan Chu', vì sao lại nằm trong tư thế như vậy ở bên cạnh giường đá, điều đó khiến ta tạm thời khó lòng nghĩ thông." "Ừm…" Ngô Lương khẽ gật đầu.

Y rất đồng tình với phân tích của Tả Từ.

Đây là vương đô dưới lòng đất do Đan Chu xây dựng, và thạch thất này chính là vương thành của vương đô.

Nói như vậy, trong vương đô và vương thành của mình, Đan Chu dù thế nào cũng nên nằm trên giường, chứ không phải dưới gầm giường.

Chắc hẳn Đan Chu cũng có chút bất ngờ về điều này, ngươi xem các ngươi ngọt ngào biết bao… Tạm thời không có manh mối.

Mới chỉ bắt đầu, Ngô Lương cũng không vội vàng, sau đó lại quay lại kiểm tra bộ hài cốt còn lại. … Kiên nhẫn tìm tòi bên cạnh bộ hài cốt còn lại một lúc lâu, cuối cùng Ngô Lương lại chẳng thu hoạch

được gì.

Không có vật tùy thân nào tương tự như ngọc bài nhỏ, Ngô Lương thậm chí chỉ suy đoán thân phận của bộ hài cốt đó cũng là vô căn cứ, hoàn toàn không có bất kỳ căn cứ nào.

Xem ra, muốn thông qua hai bộ hài cốt này mà làm rõ những chuyện đã từng xảy ra trong thạch thất này là không thể.

Ngô Lương đành tạm thời đặt hài cốt sang một bên.

Sau đó, y tập trung sự chú ý vào cây mộc trượng nằm ngay ngắn giữa chiếc giường đá.

Lại gần kiểm tra cây mộc trượng, Ngô Lương vẫn không thấy nó có điểm gì khác biệt rõ rệt so với một cây mộc trượng bình thường.

Hơn nữa, y đã nhận ra, cây mộc trượng này cũng không phải loại gỗ đặc biệt nào, chỉ là gỗ bách tâm vàng không thể thiếu trong "hoàng trường đề thấu" của các ngôi mộ Hán mà thôi.

Chỉ là gỗ bách tâm vàng dường như không thể trải qua hàng ngàn năm mà không mục nát được?

Mang theo nghi vấn này, Ngô Lương không vội vàng chạm vào cây mộc trượng, mà đi vòng quanh giường đá, thay đổi góc độ để quan sát tỉ mỉ từng chi tiết trên đó.

Khi quay sang phía bên kia của giường đá, Ngô Lương cuối cùng lại phát hiện một vết khắc rõ ràng nghi là chữ giáp cốt ở vị trí gần đầu mộc trượng.

Nét khắc này rõ ràng phức tạp hơn nhiều so với chữ "Chu" trên mảnh ngọc bài nhỏ kia!

Ngô Lương lại gần tỉ mỉ nhìn chữ này một lượt.

Nhưng y phát hiện, những bút họa này thoạt nhìn qua thì chen chúc

nhau rất giống một chữ, nhưng lại rất rõ ràng chia làm hai nửa, giống như hai chữ đứng rất gần nhau.

Hơn nữa, Ngô Lương có thể khẳng định, nếu đây là hai chữ, thì chữ bên trái nhất định là chữ "Ngư".

Chữ giáp cốt vốn là chữ tượng hình, đặc biệt những chữ biểu thị thực vật là dễ nhận biết nhất, nó trông giống như một con cá được vẽ bằng nét đơn giản.

Còn về chữ bên phải, bút họa hơi phức tạp, trong chốc lát Ngô Lương vẫn chưa thể xác định được ý nghĩa cụ thể.

Vậy thì, vết khắc trên đây rốt cuộc có ý nghĩa gì?

"Hữu Tài hiền đệ, lại có phát hiện gì sao?" Thấy biểu cảm của Ngô Lương có sự thay đổi rõ rệt, Tả Từ cũng vội vàng bước tới, có chút tò mò hỏi.

"Nguyên phóng huynh xin xem." Ngô Lương đang suy nghĩ về thông tin liên quan đến "Ngư" và bí cảnh này, thấy Tả Từ chủ động bước tới, y gật đầu, chỉ vào vết khắc nói, "Ở đây trông như là có khắc chữ, huynh có chút nghiên cứu về giáp cốt cổ văn, hẳn có thể phân biệt được trên này khắc rốt cuộc là chữ gì chứ?" Thực ra chỉ trong chốc lát, Ngô Lương trong lòng đã nghĩ ra một đáp án khả thi — Cổn!

Người này chính là cha của Đại Vũ, cũng là nhân vật chính đã đánh cắp "tức nhưỡng" giúp Đan Chu xây dựng bí cảnh dưới lòng đất này.

Quan trọng nhất là vết khắc ở phía bên phải có những bút họa xoắn vặn rất rõ ràng, những bút họa này rất dễ khiến người ta liên tưởng đến phần sau của chữ "Hệ" trong chữ "Cổn".

Chương 604

Chỉ có điều chữ "Hệ" trong giáp cốt văn và chữ "Hệ" ở hậu thế không giống nhau, nên Ngô Lương tạm thời vẫn chưa thể hoàn toàn xác định đây chính là chữ "Cổn".

"Cái này…" Không biết có phải vì thiếu một mắt nên thị lực không tốt, Tả Từ cúi gần hơn Ngô Lương, nhìn lâu hơn, sau một khắc cuối cùng mới nói, "Hữu Tài hiền đệ, ta thấy chữ này bên trái là 'Ngư' bên phải là 'Hệ', hẳn là chữ 'Cổn', cũng chỉ có chữ 'Cổn' là hợp lý nhất.

Y năm xưa đánh cắp 'tức nhưỡng' giúp Đan Chu xây dựng bí cảnh dưới lòng đất này, vậy thì vật phẩm của y xuất hiện trong bí cảnh này cũng là điều rất có khả năng." Lời vừa dứt.

"Ngô công tử, ta có thể xác định đây có phải là chữ 'Cổn' không!" Trương Lương ở gần đó lại một lần nữa tự cáo phấn dũng nói, "Trong tài liệu giáp cốt văn ta phát hiện trước đây, chữ 'Cổn' này đã xuất hiện nhiều lần, nếu quả thật là chữ 'Cổn', ta chỉ cần đối chiếu một chút là có thể giúp ngươi đưa ra kết luận." "Cũng tốt, Nguyên phóng huynh, làm phiền huynh chép chữ này ra đất cho Trương công một lần, thỉnh ông ta giúp xác định." Ngô Lương lại không cho phép Trương Lương cùng tiến lên kiểm tra, mà gật đầu nói với Tả Từ.

Ngô Lương trong lòng vô cùng rõ ràng, tên này chủ động như vậy, khẳng định không phải xuất phát từ thiện ý giúp đỡ y, trong lòng nhất định cất giấu những tư tâm khác.

Với tình cảnh hiện tại của Trương Lương, việc sống sót và giành được bí bảo trong thạch thất gần như là hai mục tiêu song song.

Mọi hành động của hắn chắc chắn đều phục vụ cho việc đạt được

hai mục tiêu này.

Ngô Lương tuy không chắc Trương Lương còn biết bao nhiêu bí mật, và rốt cuộc sẽ làm gì, nhưng y tin chắc một câu nói: "Chỉ cần là điều kẻ địch kiên trì, thì đó chính là điều chúng ta phải phản đối." Vì vậy, chỉ cần là chuyện Trương Lương muốn làm, y nhất định không thể đồng ý.

Bây giờ có thể giảm thiểu tối đa khả năng xảy ra bất trắc, khiến Trương Lương có ý đồ cũng không thể tìm cơ hội thực hiện.

Còn về Tả Từ, Ngô Lương thực ra cũng không hoàn toàn tin tưởng.

Tuy nhiên, vì tạm thời Ngô Lương và Tả Từ không phải là mối quan hệ đối lập, thêm vào đó là màn lừa phỉnh trước đó, ít nhất Tả Từ cũng đáng tin cậy hơn Trương Lương một chút.

Và Ngô Lương, vì thiếu sót trong nghiên cứu giáp cốt văn, quả thực cần sự giúp đỡ của Tả Từ, dù có chút mạo hiểm, y cũng đành phải trao cho Tả Từ một mức độ tự do nhất định.

"Dễ nói." Tả Từ cũng không muốn Trương Lương lại gần kiểm tra, liền đáp một tiếng, quay người đến trước mặt Trương Lương, dùng ngón tay viết lại chữ đó trên nền đất đầy bụi cho hắn.

"……" Thấy Ngô Lương có thái độ như vậy, Trương Lương tự nhiên cũng không tiện nói thêm gì, chỉ đành đứng yên chờ Tả Từ viết xong, rồi lại nói với Ngô Lương, "Không sai, đây khẳng định chính là chữ 'Cổn'.

Xem ra cây mộc trượng này hẳn là vật tùy thân của 'Cổn'.

Tuy nhiên, có một điều khiến ta không hiểu, trong tài liệu giáp cốt văn ta phát hiện tuy có nhắc đến 'Cổn' ăn trộm 'tức nhưỡng' giúp Đan Chu xây dựng bí cảnh này, nhưng lại không hề nhắc đến tung tích

cuối cùng của 'Cổn'." "Mà trong 《Thượng Thư》 và 《Sơn Hải Kinh》 thời Tiên Tần, cùng với 《Thiên Vấn》 của Khuất Nguyên, và 《Thái Sử Công Ký》 của Tư Mã Tử Trường đều nhắc đến một chuyện, nơi chốn cuối cùng của 'Cổn' hẳn là Vũ Sơn.

Tuy nhiên, rốt cuộc là bị Thuấn Đế giết chết, hay bị Chúc Dung ra tay, hay là thọ chung chính tẩm, thì mỗi thuyết lại khác nhau." "Tuy nhiên, tất cả các cổ tịch đã biết đều ghi rõ 'Cổn' táng thân Vũ Sơn, vậy thì chuyện này hẳn là không sai được." "Mà nếu 'Cổn' đích xác táng thân Vũ Sơn, vậy thì cây mộc trượng khắc tên y làm sao lại lưu lại ở nơi này, hơn nữa còn đặt ở vị trí chủ nhân.

Điều này khiến ta nghĩ mãi không thông… Đây chỉ là một số suy đoán chưa chín chắn của Trương mỗ, rốt cuộc sự thật ra sao còn cần Ngô công tử định đoạt." Những lời này lại trùng khớp với Ngô Lương!

Qua đó có thể thấy, bất kể Trương Lương là người như thế nào, hắn cũng không phải là kẻ bất tài vô học, ít nhất trong việc liên quan đến bí cảnh này và những chuyện xung quanh bí cảnh, hắn chắc chắn đã bỏ ra không ít công sức.

"Trương công sở ngôn cực thị, ta cũng cho rằng, dù ở đây có lưu lại vật phẩm của 'Cổn', cũng tuyệt đối không nên xuất hiện ở vị trí này, chuyện này thật quá mức kỳ lạ." Ngô Lương gật đầu đồng tình, lại nhìn về phía Tả Từ, "Không biết Nguyên phóng huynh có cao kiến gì?" "Ta cũng có cùng suy nghĩ." Tả Từ cụp mắt nói, "Và điều khiến ta càng không hiểu hơn là, cây mộc trượng này chiếm giữ vị trí của chủ nhân thì không nói, mà thi thể của chủ nhân thật sự của bí cảnh này là Đan Chu lại bị vứt tùy tiện dưới giường đá.

Điều này càng không thể giải thích được… Lại còn bộ hài cốt vô danh kia, y cũng là một biến số đáng chú ý.

Tạm thời không biết y đã đóng vai trò gì trong chuyện này, nếu có thể làm rõ thân phận và những việc y đã làm trước khi chết, có lẽ sẽ có thể vén màn bí ẩn này." "Emmm…" Ngô Lương khẽ gật đầu, dáng vẻ như đang trầm tư.

Y trong lòng rõ ràng.

Những lời Trương Lương vừa nói hữu ích, tuy Ngô Lương đã nghĩ đến những vấn đề này, nhưng đối với một người không am hiểu lịch sử, những lời này quả thực có thể coi là đã đề cập đến một số thông tin quan trọng, rất hữu ích cho việc giải mã.

Còn Tả Từ, tuy trong lời nói cũng nêu ra vài vấn đề, nhưng thực ra cơ bản đều là những lời vô nghĩa, bởi vì những gì ông ta đề cập đều là những chuyện mà người có mắt ở hiện trường đều có thể nhìn thấy, cũng là những vấn đề mà một người có tư duy logic bình thường chắc chắn sẽ nghĩ đến.

Vì vậy, Tả Từ nhìn thì nói không ít, nhưng thực ra lại chẳng nói gì cả.

Nghĩa là, bất kể vì mục đích gì, Trương Lương tuy chưa chắc đã chân tâm thực ý giúp đỡ Ngô Lương, tuy có thể vẫn còn giữ lại điều gì đó, nhưng cuối cùng đều đã cung cấp một mức độ giúp đỡ nhất định cho Ngô Lương.

Còn Tả Từ thì rất có thể ngược lại, ông ta chỉ đang đánh lận con đen với Ngô Lương… Suy nghĩ như vậy.

"Điển Vi, từ bây giờ ta sẽ kiểm tra các cổ vật ở đây.

Để tránh bị quấy rầy, không có sự cho phép của ta, bất cứ ai cũng không được lại gần." Ngô Lương nói với Điển Vi.

"Nặc!" Điển Vi đáp một tiếng, tiến lên hai bước chắn trước Tả Từ và Trương Lương, ép hai người lùi về gần cửa.

“?” Hành động tưởng chừng nhỏ nhặt này lập tức khiến Tả Từ cảm thấy có điều bất thường.

Trước đây Ngô Lương tuy cũng sai Điển Vi canh chừng ông ta và Trương Lương, cấm họ lại gần các vật trong thạch thất, nhưng đối với ông ta thì vẫn có chút đối xử khác biệt.

Đặc biệt sau khi phát hiện mảnh ngọc bài nhỏ và vết khắc trên mộc trượng, Ngô Lương thậm chí còn trực tiếp phá bỏ lệnh cấm, cho phép ông ta đến giúp kiểm tra.

Sau đó, Tả Từ tự mình tiến lên, Ngô Lương cũng không nói gì, coi như ngầm đồng ý hành vi của ông ta.

Nhưng bây giờ.

Ngô Lương đột nhiên lại lệnh Điển Vi chặn cả ông ta và Trương Lương lại, đối xử như nhau.

Điều này trong mắt Tả Từ, thế nào cũng có dấu hiệu thái độ đối xử với ông ta đã thay đổi.

Nếu trong lòng Tả Từ không có quỷ, có lẽ sẽ không nghĩ nhiều.

Nhưng trong lòng ông ta quả thực có quỷ, vì vậy dù chỉ là một chi tiết nhỏ như vậy cũng khiến ông ta cảm thấy bồn chồn và bất an… Ông ta bây giờ càng không thể hiểu rõ thâm sâu của Ngô Lương.

Chẳng lẽ vừa rồi có chỗ nào biểu hiện không đủ tự nhiên, đã khiến Ngô Lương phát giác ra quỷ kế trong lòng ông ta, nên lại bắt đầu phòng bị ông ta?

Hay là Ngô Lương biết nhiều hơn ông ta tưởng tượng, đến mức lời nói tránh nặng tìm nhẹ của ông ta đã gây ra sự bất mãn và nghi ngờ cho Ngô Lương, nên không còn tin tưởng ông ta nữa? … Sự bất an trong lòng Tả Từ lúc này chính là hiệu quả Ngô Lương muốn đạt được.

Tuy nhiên, y cũng chỉ nghi ngờ Tả Từ có thể đang đánh lận con đen với y.

Vì vậy, sau khi lệnh Điển Vi chặn hai người lại, Ngô Lương tạm thời gác chuyện này sang một bên, coi như cho Tả Từ một chút thời gian để suy nghĩ lung tung, và tiếp tục đi đến bức tường có nhiều bích khám để kiểm tra.

Đến trước bức tường.

Ngô Lương trước tiên chú ý đến một vật màu đen tương tự như một "bát" (chén/bát).

Vật này trông không giống đồ đá, cũng không giống đồ gốm, càng không giống đồ xương, có sự khác biệt về bản chất so với những thứ khác.

Sau khi quan sát kỹ từ trong ra ngoài, Ngô Lương xác định vật này không bị hư hại hay mục nát nghiêm trọng, hẳn sẽ không bị hỏng ngay khi chạm vào.

Y mới dùng tay lót bằng một mảnh vải rách xé từ y phục để lấy nó xuống kiểm tra.

Vật này cầm nặng tay, bề mặt được mài khá nhẵn.

Cầm lại gần một chút, Ngô Lương đã ngửi thấy một mùi đồng hôi đặc trưng… Kim loại?

Đồng?

Ngô Lương đã khám phá không ít cổ mộ, và trong những cổ mộ đó, thứ thường thấy nhất là các loại đồ đồng xanh.

Những đồ đồng xanh này ít nhiều đều bị oxy hóa ăn mòn, nên luôn tỏa ra một mùi đồng hôi rõ rệt, và Ngô Lương đối với mùi đồng hôi này dường như không thể quen thuộc hơn.

Đồ đồng, hay sản phẩm bằng đồng xanh thì không hiếm lạ.

Nhưng xuất hiện trong bí cảnh này, thì đó là một chuyện kỳ lạ chưa từng có.

Tất cả các cổ tích và chữ giáp cốt được phát hiện trong bí cảnh này đều có thể chứng minh, bí cảnh này đích xác được xây dựng vào thời Thượng cổ Đường Triều.

Mà theo Ngô Lương được biết, trong các phát hiện khảo cổ hậu thế của Thiên Triều, thời đại có thể truy tìm và phát hiện một phần đồ đồng xanh là Hạ Triều.

Do đó, giới khảo cổ Thiên Triều phổ biến cho rằng, Hạ Triều chính là thời điểm Thiên Triều vượt qua thời kỳ đồ gốm, chính thức bước vào thời đại đồ đồng.

Thời gian này ước chừng là từ năm 2000 đến 1500 TCN.

Nhưng Ngô Lương bây giờ lại phát hiện một dụng cụ mà nguyên liệu chính là đồng trong bí cảnh được xây dựng vào thời Thượng cổ Đường Triều.

Điều này có tính là làm mới lịch sử xuất hiện đồ đồng xanh của Thiên Triều không?

Suy nghĩ như vậy.

Ngô Lương lại tiến hành nhận dạng kỹ lưỡng hơn đối với chiếc "bát" màu đen này.

Bất kể là công nghệ chế tác của vật này hay mức độ hư hại trên đó, kết hợp với các chi tiết khác trong bí cảnh này, đều cho thấy nó tuyệt đối không phải do người sau này đặt vào, mà hẳn phải có cùng tuổi đời với bí cảnh này.

Huống hồ, vào thời đại trước Hán Triều, con người không quá

chấp trước vào cái gọi là "văn vật" như hậu thế, tuyệt đối sẽ không xuất hiện hiện tượng những kẻ lừa đảo đồ cổ trên phố cổ hậu thế sử dụng đủ mọi thủ đoạn để làm giả văn vật.

Vì vậy, hoàn toàn có thể loại trừ khả năng xảy ra tình huống tương tự.

Ngoài ra, Ngô Lương còn thấy một chữ "Chu" theo thể giáp cốt khác ở đáy bên trong chiếc "bát" này… "Thời Thượng cổ Đường Triều đã xuất hiện đồ đồng!" Tổng hợp các yếu tố và nhận dạng, Ngô Lương nhanh chóng đưa ra kết luận, "Tuy nhiên, nguyên liệu được sử dụng cho đồ đồng thời này rất có thể là khối kim loại hình thành tự nhiên trong giới tự nhiên, chứ chưa xuất hiện phương pháp luyện kim liên quan, vì vậy không được phổ biến.

Bằng không, một chiếc 'bát đồng' như vậy, về cơ bản không xứng đáng xuất hiện trong thời đại đồ đồng, căn bản không có tư cách được đặt ở nơi này." Chỉ tiếc là Ngô Lương không có cách nào mang chiếc "bát đồng" này về hậu thế, điều y có thể làm chỉ là ghi lại phát hiện này, hy vọng các nhà khảo cổ học hậu thế có thể phát hiện ra "lời nhắn" của y.

Vì vậy, sau khi kiểm tra kỹ lưỡng và đưa ra kết luận, y lại nhẹ nhàng đặt chiếc bát đồng này trở lại vị trí cũ.

Lúc này, trong đầu Ngô Lương đã bắt đầu suy nghĩ đến một vấn đề khác: Trong bộ hài cốt kia đã phát hiện một ngọc bài nhỏ khắc chữ "Chu".

Giờ đây, trong chiếc "bát đồng" này cũng khắc một chữ "Chu"… Điều này đã có thể chứng minh, căn thạch thất này chính là vương cung mà "Đan Chu" tự mình xây dựng.

Vì vậy, bất kể là dùng để ở khi còn sống, hay dùng làm âm trạch sau khi chết, nơi đây đều không nên xuất hiện những thi thể khác và

đồ vật của những người khác, điều này hoàn toàn không hợp lý.

Hơn nữa, chiếc giường đá vốn nên thuộc về "Đan Chu" lại bị một cây mộc trượng chiếm giữ, điều này càng không nên xảy ra!

Điều càng khó hiểu hơn là, trên cây mộc trượng đó còn khắc một chữ "Cổn".

"Cổn" vì muốn giúp "Đan Chu" xây dựng bí cảnh này mà đánh cắp "tức nhưỡng", cuối cùng tự chuốc họa sát thân.

Từ đó có thể thấy "Cổn" đối với "Đan Chu" hẳn là vô cùng trung thành và ủng hộ.

Thêm vào đó, nhiều sử liệu ghi chép "Cổn" hẳn là táng thân ở Vũ Sơn.

Đây hẳn là chuyện được nhiều người cùng chứng kiến, vì vậy mới có thể lưu truyền trong nhiều sử liệu.

Trong tình huống này, cây mộc trượng của "Cổn" xuất hiện ở nơi này lại càng khiến người ta khó lý giải… Ngay lúc đó.

Chương 605

"Ngao ngao!" Không biết từ lúc nào, con hồ phước đã lâu không thấy đâu lại chạy đến trước mặt Ngô Lương, nhảy nhót, cố gắng thu hút sự chú ý của y.

"Có chuyện gì vậy?" Ngô Lương tạm thời thu hồi tư niệm, nhìn về phía Hồ Phó hỏi.

"Ngao ngao!" Hồ Phó lại kêu hai tiếng, sau khi xoay một vòng tại chỗ, nó liền cuộn mình nằm xuống đất, tiếp đó nhắm mắt lại, trong mũi phát ra tiếng ngáy khù khì.

Đây là… ngủ rồi?

Ngô Lương ngẩn ra.

Nhưng giây tiếp theo, Hồ Phó lại mở mắt ra, "nga ngao" kêu hai tiếng rồi lặp lại hành động vừa rồi một lần nữa.

"Đây là bảo ta đi ngủ…" Ngô Lương lập tức hiểu ý Hồ Phó.

Nhất định Chân Mật thông qua mắt Hồ Phó đã phát hiện chuyện gì đó quan trọng, vì vậy đặc biệt sai Hồ Phó đến thông báo hắn mau chóng tiến vào mộng cảnh, định cùng hắn thác mộng (nhập mộng) nói rõ tình huống.

Đối với chuyện này, Ngô Lương tự nhiên không dám xem thường.

Chân Mật không phải người không biết phân biệt thời thế, nàng ta đã sai Hồ Phó đến thông báo Ngô Lương vào lúc này, thì chuyện này nhất định có sự cần thiết phải nói rõ với hắn ngay lập tức.

"?" Còn ở một bên khác, Trương Lương và Tả Từ lại một lần nữa mở rộng tầm mắt, trước đó bọn họ đã nhìn ra con hồ ly nhỏ này có thể nghe hiểu tiếng người phức tạp, giờ đây lại phát hiện con hồ ly nhỏ

này dường như còn có trí tuệ không kém gì loài người, thậm chí là ý thức tự chủ hơn người, vậy mà có thể thông qua ngôn ngữ cơ thể truyền đạt tin tức cho Ngô Lương.

"Điển Vi, ta muốn khải kê, ngươi ở một bên thủ hộ." Ngô Lương lập tức nói với Điển Vi.

"Nặc!" Điển Vi lập tức tâm lĩnh thần hội, một đôi mắt hổ quét qua Trương Lương và Tả Từ, chỉ vào một khoảng đất trống gần cửa, vẻ mặt vô cảm cảnh cáo, "Hai vị xin ngồi đợi chốc lát ở đây.

Lúc công tử nhà ta khải kê, nếu có kẻ nào dám khinh cử vọng động, thì đừng trách ta tâm ngoan thủ lạt!" "Tự nhiên, tự nhiên." Trương Lương và Tả Từ biết Điển Vi không phải người dễ đối phó, đành ngoan ngoãn ngồi vào chỗ Điển Vi chỉ, mắt mong chờ nhìn Ngô Lương, xem hắn chuẩn bị thi triển 'khải kê chi thuật' thế nào.

Ngô Lương tự nhiên cũng không chậm trễ nữa, liền tại chỗ trải một chiếc áo khoác mùa đông xuống đất, sau đó tìm một tư thế thoải mái nằm xuống, cố gắng hết sức để gạt bỏ những suy nghĩ hỗn độn trong đầu, vun đắp ý niệm ngủ.

Bình thường.

Trong tình huống này, Ngô Lương chắc chắn sẽ rất khó ngủ.

Nhưng lần này hắn ban ngày không ngủ bù, lại sau khi màn đêm buông xuống đột nhiên bị triệu vào trong bí cảnh này, thêm vào đó, trong quá trình còn đi rất nhiều canh giờ đường, trải qua một vài chuyện kinh tâm động phách, cũng mang lại gánh nặng không nhỏ cho cơ thể và tinh thần hắn, giờ phút này hắn đã mỏi mệt cả thể xác lẫn tinh thần.

Thêm vào đó, cục diện giờ đã tạm thời ổn định, căn thạch thất này trông cũng không có chỗ nào nguy hiểm.

Ý thức của Ngô Lương rất nhanh đã bắt đầu mơ hồ.

Ước chừng sau thời gian hai chén trà.

"Hô —— hô ——" Tiếng ngáy khù khì đã vang lên từ mũi Ngô Lương, hắn vậy mà thực sự đã ngủ rồi.

"Cái này…" Nhìn thấy cảnh này, Trương Lương và Tả Từ vẻ mặt ngơ ngác.

Tình huống gì thế này?

Chẳng lẽ đây chính là 'khải kê chi thuật' trong truyền thuyết, xác định không phải trong quá trình khải kê không cẩn thận ngủ thiếp đi sao?

Tả Từ cũng coi như có chút hiểu biết về nguyên lý của 'khải kê chi thuật'. 'Khải kê chi thuật' kỳ thực chính là vu thuật thần du hồn phách ly thể, một khi hồn phách ly thể, nhục thể của người thi triển sẽ biến thành một cái xác không hồn, không tính là chết nhưng cũng không thể tính là sống, đây hẳn là một loại trạng thái giả chết tương tự 'quy tức'.

Trong trạng thái này mà còn có thể ngáy, thì hơi quá đáng rồi… "Điển Lực Sĩ…" Nghĩ vậy, Tả Từ nhịn không được khẽ gọi Điển Vi một tiếng.

"Chuyện gì?" Điển Vi lập tức trừng mắt nhìn hắn, ánh mắt sắc bén khiến Tả Từ không biết có nên tiếp tục nói ra lời muốn nói hay không.

Sau khi nuốt nước bọt, Tả Từ cuối cùng vẫn gắng gượng nói: "Điển Lực Sĩ, ta thấy Hữu Tài hiền đệ bây giờ trông không giống đang thi triển pháp thuật, không phải là không cẩn thận ngủ thiếp đi rồi sao, hay là ngươi qua xem thử?" "Đây không phải chuyện ngươi nên bận tâm, cho dù công tử nhà ta chỉ là ngủ thiếp đi, ngươi cũng cần

ở một bên ngoan ngoãn chờ, tốt nhất đừng tự cho là thông minh." Điển Vi vẻ mặt vô cảm nói.

"A a…" Tả Từ cười khan một tiếng, cũng không tiện nói gì nữa. … Cùng lúc đó.

Ngô Lương đã thuận lợi trong mộng cảnh gặp được Chân Mật.

"Trên cây mộc trượng đó tản mát ra một loại khí tức quái lạ khiến ta cảm thấy vô cùng quen thuộc, ban đầu ta còn đang nghĩ khí tức này rốt cuộc đã gặp ở đâu, sau khi hồi tưởng lại một chút, ta cuối cùng cũng nhớ ra khí tức này đã gặp ở đâu rồi." Chân Mật lần này không hề trêu đùa Ngô Lương, vừa xuất hiện đã đi thẳng vào chủ đề nói, có thể thấy chuyện này nhất định không nhỏ.

"Ở đâu?" Ngô Lương phối hợp hỏi.

"Một công tượng hầu như hình ảnh bất ly bên Văn Mệnh (Đại Vũ) khi trị thủy, người này tên là 'Tham'." Chân Mật tiếp tục nói, "Trên người người này liền tản mát ra khí tức quái lạ gần như giống hệt cây mộc trượng này, loại khí tức đó tựa người mà không phải người, tựa quỷ mà không phải quỷ, tựa thú mà không phải thú, trong đó còn lẫn một luồng thi khí không rõ nguồn gốc, người thường căn bản không nhìn ra, nhưng đối với tộc Đồ Sơn ta mà nói, thì dù ẩn giấu thế nào cũng không giấu được." "Cho nên…" Nghe đến đây, Ngô Lương vẫn không tìm thấy manh mối, không thể hoàn toàn lý giải Chân Mật rốt cuộc đang nói gì.

Mộc trượng khắc chữ 'Cổn'.

Một công tượng tên 'Tham' lại có khí tức tương đồng.

Loại khí tức này lại tựa người mà không phải người, tựa quỷ mà không phải quỷ, tựa thú mà không phải thú, thậm chí còn lẫn thi khí không rõ nguồn gốc… Ngô Lương cũng không phải người không có

kiến thức, nhưng thế nào cũng không thể liên kết những tin tức này lại với nhau, ghép thành một câu chuyện có thể chấp nhận được.

"Cho nên ta dám đoán chắc rằng, công tượng kia nhất định có quan hệ mật thiết với cây mộc trượng này!" Chân Mật lại ngữ khí quả quyết nói, "Ta cũng đã sống mấy nghìn năm, loại khí tức đặc biệt này lại chỉ gặp qua có hai lần, đây tuyệt đối không phải trùng hợp!" "Vậy theo nàng thấy, giữa hai thứ rốt cuộc có quan hệ gì?" Ngô Lương truy vấn.

"Ngươi hãy nghe ta nói xong chuyện của công tượng đó đã." Chân Mật tiếp tục nghiêm túc nói, "Khi Văn Mệnh trị thủy, ta từng gặp công tượng đó vài lần, lần đầu gặp hắn đã nhận ra loại khí tức quái lạ đặc biệt này, vì thế thấy Văn Mệnh hầu như hình ảnh bất ly với hắn, liền bóng gió dò hỏi Văn Mệnh về chuyện của hắn, để tránh người này tâm hoài quỷ thai, bất lợi cho Văn Mệnh." "Sau khi hỏi ta mới biết, hóa ra người này là sau khi Văn Mệnh được nhậm mệnh làm Tư Không, gánh vác trọng trách trị thủy mới chủ động đến đầu quân, trước đó hai người vốn không quen biết." "Mà Văn Mệnh lại tán thưởng hắn không ngớt, chỉ vì hắn đối với việc trị thủy cực kỳ có kiến giải.

Hắn dường như cực kỳ quen thuộc với chuyện trị thủy của phụ thân Văn Mệnh là 'Cổn' trước đó, đối với thủy hoạn ở các con sông khắp thiên nam hải bắc cũng nắm rõ như lòng bàn tay." "Ban đầu khi Văn Mệnh trị thủy, vì kinh nghiệm không đủ còn muốn dùng 'chướng thủy pháp' mà 'Cổn' từng dùng để ngăn chặn thủy hoạn, người này chỉ vài câu đã chỉ ra những điểm yếu của 'chướng thủy pháp', phê phán quyết sách trị thủy của 'Cổn' thành không đáng một xu, Văn Mệnh sao có thể dung nhẫn người này vũ nhục phụ thân, lập tức muốn bắt người này trị tội, nhưng người này lại nói hắn có quyết sách trị thủy tốt hơn, nếu trị thủy không thành cam nguyện tự vẫn tạ

tội.” “Thế là Văn Mệnh nén giận hỏi hắn, hắn liền hướng Văn Mệnh đề xuất phương lược trị thủy ‘đổ bất như sơ, sơ bất như súc’ (ngăn chặn không bằng khai thông, khai thông không bằng nạo vét), còn tự tay đào rãnh tại chỗ, đổ nước mô phỏng thủy hoạn để chứng thực phương lược trị thủy của hắn, phương pháp này quả nhiên thắng hắn ‘chướng thủy pháp’, khiến Văn Mệnh mở rộng tầm mắt.” “Điều càng khiến Văn Mệnh chấn kinh hơn là.” “Đợi sau khi mô phỏng thủy hoạn xong, Văn Mệnh đi xem những rãnh mà người này đã đào trước đó, lại kinh ngạc phát hiện những rãnh này kỳ thực không phải đào tùy tiện, mà là đã đào ra Cửu Hà đồ vào thời điểm thủy hoạn nghiêm trọng!

Văn Mệnh liền vội vàng sai người lấy bản đồ ra xem, Cửu Hà đồ mà người này đào ra không những không sai chút nào, mà còn chi tiết hơn bản đồ trong tay hắn, thậm chí cả núi rừng sông ngòi mà Cửu Hà chảy qua cũng đều hiện ra!” “Văn Mệnh tự nhiên coi hắn là thần nhân, lập tức phong người này làm thượng tân, bất luận đi đến đâu trị thủy cũng đều mang hắn theo bên mình, lúc nào cũng thỉnh giáo hắn.” “Văn Mệnh từng là phu quân của ta, ta tự nhiên không muốn hạ thấp Văn Mệnh.” “Nhưng về chuyện trị thủy, ngay cả Văn Mệnh cũng thường xuyên cảm thán với ta, Hồng thủy trong thiên hạ có thể tiêu trừ, người này đáng lẽ phải đứng đầu công lao, nhất định là trời cao thương xót nỗi khổ của bách tính thiên hạ, vì thế mới phái kỳ nhân như vậy xuống trợ giúp Văn Mệnh trị lý thủy hoạn, tạo phúc cho bách tính thiên hạ.” “…” Nghe đến đây, Ngô Lương đã có cảm giác vừa tiếp nhận một trận bão não.

Về ‘Tham’ mà Chân Mật nhắc đến, Ngô Lương thực lòng chưa từng nghe nói đến, trong cổ tịch cũng chưa từng xuất hiện ghi chép về nhân vật tương tự, điều này không khỏi khiến Ngô Lương cảm thấy nghi hoặc.

Cần biết rằng Đại Vũ sau này lại làm Thiên Tử.

Đã làm Thiên Tử, đối mặt với đại công thần có tác dụng lớn như vậy, lại là một dị sĩ thậm chí ngay cả Đại Vũ cũng coi là 'thiên nhân', tự nhiên không tránh khỏi đại gia phong thưởng, càng không thiếu việc ghi vào sử sách.

Nhưng một người như vậy, cuối cùng lại vô danh tiểu tốt.

Chẳng lẽ… Ngô Lương nghĩ đến một khả năng – công cao cái chủ!

Chẳng lẽ vì công lao của người này quá xuất chúng, đến nỗi Đại Vũ sợ hắn công cao cái chủ, thế là liền xóa bỏ và độc chiếm tất cả công lao của người này, còn xóa bỏ cả người này luôn sao?

Đây là chuyện mà nhiều vị hoàng đế khai quốc thường làm, ghi chép liên quan trong sử sách không thiếu.

Mang theo suy đoán như vậy, Ngô Lương vô thức hỏi dồn: "Sau này thì sao, nhân tài như vậy vì sao không xuất hiện trong sử sách, chuyện này cũng không được lưu truyền lại?" "Đây chính là điểm kỳ quái nhất trong chuyện này!" Chân Mật giờ khắc này cũng hơi nhíu mày, giọng điệu thần bí nói, "Văn Mệnh dưới sự trợ giúp của người này, dãi nắng dầm mưa mười ba năm, thậm chí ngay cả lúc ta sinh con cũng chưa từng về nhà thăm nom, cuối cùng cũng thành công tiêu trừ thủy hoạn Cửu Hà, nhưng khi Văn Mệnh nhận phong thưởng của Thuấn Đế, sau khi về nhà, một ngày nọ ta vô ý hỏi thăm tung tích người này, Văn Mệnh lại hoàn toàn không có ấn tượng gì về người này, cứ như thể chưa từng gặp qua người này, thậm chí chưa từng nghe nói đến." "Trong lòng ta không hiểu, liền hỏi thăm các công tượng khác đã từng theo Văn Mệnh trị thủy." "Nào ngờ những công tượng đó cũng đều nói chưa từng gặp người này, chưa từng nghe nói đến người này, ta từ nhỏ đã biết chút vu pháp, tự nhiên không dễ bị lừa như vậy, thế là ta liền âm thầm dùng chút thủ đoạn với Văn Mệnh

và những người này để kiểm chứng xem bọn họ có nói dối ta không." "Kết quả thử nghiệm, lại chỉ có thể chứng minh lời nói của tất cả mọi người đều không phải là lời nói dối!" "Điều này khiến ta vô cùng khó hiểu, ta từng tận mắt thấy Văn Mệnh và người này đàm luận chuyện trị thủy, cũng từng tận mắt thấy những công tượng tham gia trị thủy cũng trò chuyện vui vẻ với người này, ta tuyệt đối sẽ không nhìn nhầm!" "Nhưng vì sao đến cuối cùng lại chỉ có ta nhớ người tên 'Tham' này." "Mà tất cả mọi người bao gồm cả Văn Mệnh lại như thể bị xóa đi ký ức về người này, bất cứ ai cũng không nhớ chút gì về người này?" "Có lẽ là vì bọn họ đều là người, mà ta là Cửu Vĩ Yêu Hồ, ta khác với bọn họ?" "…" Nghe đến đây, Ngô Lương trong lòng cũng nhíu mày, kinh ngạc không thôi.

Lời kể vừa rồi của Chân Mật, dường như có thể loại trừ khả năng người tên 'Tham' kia vì công cao cái chủ mà bị Đại Vũ xử lý riêng rồi phải không?

Nhưng điều này không nghi ngờ gì lại phủ lên toàn bộ sự việc một lớp màn huyền huyễn.

Xóa bỏ ký ức?

Đây là chuyện Ngô Lương chỉ từng thấy trong các tác phẩm khoa học viễn tưởng hoặc điện ảnh ở hậu thế, hơn nữa những chuyện này nhất định là được tưởng tượng ra, trong hiện thực căn bản không tồn tại thủ đoạn và khí giới như vậy.

Huống hồ còn là mất trí nhớ tập thể quy mô khá lớn… Tuy nhiên, đại não của con người quả thực tồn tại rất nhiều điều bí ẩn chưa được giải đáp, và cũng quả thực sẽ mất trí nhớ.

Trong y học có rất nhiều trường hợp con người bị chấn động mạnh ở đầu dẫn đến mất trí nhớ, cũng có một số người vì nguyên nhân tâm lý hoặc vấn đề tình cảm dẫn đến mất trí nhớ cục bộ, chỉ là

loại sự kiện mất trí nhớ có kế hoạch và mục đích thì lại không tồn tại.

Cho nên, rốt cuộc đây là chuyện gì vậy?

"Ngươi nghe những chuyện này cũng cảm thấy rất kỳ lạ phải không?" Chân Mật nhìn mặt Ngô Lương, lại tự giễu cười một tiếng, rồi nói tiếp, "Ta cũng không giấu ngươi, chuyện này kỳ thực đã làm phiền ta mấy nghìn năm rồi, tuy không phải lúc nào cũng nhớ đến, nhưng lại để lại ấn tượng sâu sắc đến mức vĩnh viễn không thể quên, bởi vì đây là chuyện duy nhất trong đời ta không thể nghĩ thông." "Cho đến vừa rồi, ta nhìn thấy cây pháp trượng này, trên cây pháp trượng này cảm nhận được khí tức đặc biệt giống hệt người tên 'Tham' kia, ta mới chợt nhớ ra một loại viễn cổ vu pháp mà ngay cả ta cũng chưa từng thấy qua, chỉ khi còn rất nhỏ nghe tổ tiên tộc Đồ Sơn cực kỳ mơ hồ nhắc đến, sớm đã thất truyền." "Tuy ta vẫn không thể xác định ký ức của Văn Mệnh và những công tượng kia bị xóa bỏ có liên quan đến viễn cổ vu pháp này hay không." "Nhưng nhiều chi tiết lại biểu thị, hai thứ hẳn là có một vài liên hệ tất yếu…" "Ừm." Ngô Lương ngưng thần gật đầu, tiếp lời Chân Mật nói, "Quả thực không thể loại trừ khả năng này." "Thứ nhất, thời gian hoàn thành việc xây dựng bí cảnh này và thời gian Đại Vũ trị thủy chỉ cách nhau một chút, vì vậy xét từ dòng thời gian, hai bên kỳ thực có thể tồn tại một số liên quan;" "Thứ hai, phụ thân của Đại Vũ là 'Cổn' cũng có mối quan hệ trực tiếp nhất với bí cảnh này, hơn nữa ở đây còn phát hiện mộc trượng của 'Cổn', mà nàng lại nói cây mộc trượng này và người tên 'Tham' kia tản mát ra khí tức đặc biệt giống hệt nhau, đây là một điểm chung đáng suy ngẫm, đồng thời cũng là một nghi điểm;" "Thứ ba, người tên 'Tham' kia cực kỳ quan tâm đến chuyện trị thủy, trong thời đại giao thông bế tắc đó, lại hiểu biết về Cửu Hà vượt xa người thường, thân phận của hắn quả thực đáng để suy ngẫm, đặc biệt là chuyện sau này tất cả mọi người đều bị xóa bỏ ký ức liên quan đến hắn, đây càng là một chuyện

kỳ lạ." "Cho nên…" "Ta rất hiếu kỳ, viễn cổ vu pháp mà nàng nói rốt cuộc là gì?" ---------- "Thi Giải Pháp!" Chân Mật ánh mắt sâu thẳm đưa ra đáp án.

"Thi Giải Pháp?" Đối với loại viễn cổ vu pháp mà Chân Mật nói đã thất truyền từ trước thời Thượng Cổ Đường Ngu, Ngô Lương nghe vậy lại cảm thấy vô cùng quen thuộc.

Đây kỳ thực là một loại pháp môn thành tiên trong Đạo giáo hậu thế, sớm nhất được phát hiện trong "Bão Phác Tử" do Cát Hồng soạn vào thời Ngụy Tấn, trong sử liệu cự trứ "Hậu Kinh Thư" thời Nam Triều Tống cũng từng nhắc đến.

Mà tác giả của "Bão Phác Tử" là Cát Hồng, chính là tòng tôn của Cát Huyền, đệ tử duy nhất của Tả Từ!

Trong "Bão Phác Tử", tiên nhân được chia thành ba đẳng cấp, tức Thiên Tiên, Địa Tiên và Thi Giải Tiên.

Cát Hồng biểu thị phàm nhân cũng có thể thông qua học tập và tu luyện để thành tiên, Thiên Tiên và Địa Tiên tuy xa vời không thể với tới, nhưng mọi người sau khi tu luyện đắc đạo vẫn có thể thông qua một con đường tắt trở thành 'Thi Giải Tiên'.

Cái gọi là 'Thi Giải Tiên', chính là vứt bỏ nhục thể phàm thai, chỉ mượn một vật để thay thế mà thăng tiên, vật phẩm này có thể là một bộ y phục, một thanh trường kiếm, một cây mộc trượng, vân vân.

Thậm chí dựa vào thủ đoạn vứt bỏ nhục thể và vật phẩm mượn dùng khác nhau, phương thức 'thi giải' thậm chí còn xuất hiện nhiều loại phân loại, ví dụ như hỏa giải, thủy giải, binh giải, trượng giải, kiếm giải, y giải, vân vân, có thể nói là ngũ hoa bát môn (muôn hình vạn trạng), chỉ là vạn biến bất ly kỳ tông (vạn sự không rời bản chất) mà thôi.

Mà kết hợp tình huống nhìn thấy trong thạch thất này và đoạn chuyện cũ ly kỳ mà Chân Mật vừa kể.

Ngô Lương dường như đã hiểu ra điều gì đó!

"Ý của nàng là, 'Cổn' đã dùng 'Thi Giải Pháp' này, cây mộc trượng kia chính là di vật hắn mượn để thay thế mà thăng tiên, còn công tượng tên 'Tham' đã trợ giúp Đại Vũ trị thủy và 'Cổn' có thể chính là cùng một người, vì thế hắn mới nắm rõ như lòng bàn tay về lũ lụt Cửu Hà, mới hoàn toàn phủ định 'chướng thủy pháp' đã dùng trước đó khi trị thủy, mới có thể dựa vào kinh nghiệm đề xuất phương pháp trị thủy hợp lý hơn, mới hết lòng hết sức trợ giúp Đại Vũ hoàn thành công cuộc trị thủy vĩ đại, mới có thể sau khi thành công xóa bỏ ký ức của tất cả mọi người, ẩn mình sâu công danh?" Ngô Lương vô thức truy vấn.

"Ngươi vậy mà cũng có hiểu biết về Thi Giải Pháp?" Chân Mật lại lộ vẻ mặt kinh ngạc, mở miệng hỏi ngược lại.

Nàng ta vừa rồi đã nhắc đến, 'Thi Giải Pháp' này là một loại viễn cổ vu pháp mà nàng khi còn rất nhỏ đã mơ hồ nghe tổ tiên tộc Đồ Sơn nhắc đến, hơn nữa loại vu pháp này đã sớm thất truyền từ thời đó.

Nhưng biểu hiện của Ngô Lương, đặc biệt là vấn đề hắn hỏi ra lại rõ ràng như thể biết một số đặc điểm của 'Thi Giải Pháp', điều này tự nhiên khiến Chân Mật cảm thấy kinh ngạc, thậm chí cảm thấy Ngô Lương có chút thâm bất khả trắc.

"Chỉ là vài lời đồn đại thôi, sao có thể nói là hiểu biết chứ?" Ngô Lương giải thích qua loa.

"Cái này càng lạ, ta đã trải qua mấy nghìn năm, mà về pháp này cũng chỉ nghe tổ tiên tộc Đồ Sơn nhắc đến có một lần, ngươi sống đến nay cũng không quá hai mươi mấy năm, lại có thể đi đâu mà nghe đồn đại được?" Chân Mật hiển nhiên không tin lời giải thích của hắn,

nhíu mày đánh giá hắn, cuối cùng lại không truy cứu nữa, chỉ nói, "Ngươi bây giờ không muốn nói thì thôi, ai mà chẳng có chút bí mật chứ, ta cũng lười bức vấn ngươi, vẫn là nói chuyện chính… Không sai, ta chính là nghi ngờ người tên 'Tham' kia chính là 'Cổn' sau khi dùng 'Thi Giải Pháp', cố ý biến hóa thân phận xuất hiện bên cạnh Văn Mệnh, trợ giúp Văn Mệnh trị lý thủy hoạn, cho đến khi hoàn thành sự nghiệp chưa trọn lúc sinh thời mới lặng lẽ rời đi." "Hoàn thành sự nghiệp chưa trọn lúc sinh thời…" Ngô Lương cảm thấy chủ đề này hơi lớn, đồng thời cũng càng hiếu kỳ về công dụng của 'Thi Giải Pháp'.

Đạo giáo gọi người sử dụng 'Thi Giải Pháp' là 'Thi Giải Tiên', cho rằng người như vậy đã thành tiên, tức là 'tiên' tự nhiên nên có một số 'tiên tích' phi phàm.

Mà 'Tham' và 'Cổn' là cùng một người, đây chính là một loại 'tiên tích' khó giải thích.

Xóa bỏ ký ức của tất cả mọi người, cũng là một loại 'tiên tích' mà khoa học kỹ thuật hậu thế cũng không thể thực hiện được.

Cho nên.

Sau khi trở thành 'Thi Giải Tiên', rốt cuộc có thể sở hữu những năng lực gì, còn có thể thể hiện ra những 'tiên tích' nào, Ngô Lương cũng rất muốn tìm hiểu rõ ràng.

"Có lẽ cũng không hoàn toàn không có tư tâm." Chân Mật lại nói, "'Cổn' trị thủy không thành, từng bị Nghiêu Đế khiển trách trị tội, bách tính cũng oán thán liên miên, sau này Văn Mệnh lại tiếp tục gánh vác việc trị thủy, nếu như vẫn không thành, e rằng cũng sẽ giống hắn mà bị người đời phỉ nhổ, như vậy cha con bọn họ và toàn bộ tộc Hữu Sùng sẽ bị đóng đinh trên cây cột sỉ nhục của lịch sử, vĩnh sinh vĩnh thế khó mà ngóc đầu lên được.

Mà cũng chính là ‘Cổn’ đã giúp Văn Mệnh làm thành chuyện này, Văn Mệnh mới trở thành ‘Đại Vũ’ được mọi người kính trọng ca ngợi, Thuấn Đế khi về già mới bất đắc dĩ thiện nhượng đế vị cho hắn, cho dù con trai của Thuấn Đế là Thương Quân không phục tranh đoạt vị, chư hầu thiên hạ cũng chỉ ủng hộ một mình ‘Văn Mệnh’, chỉ nguyện theo hắn, ai lại có thể nói giữa đây không có nhân quả chứ?” Lời nói này của Chân Mật cũng rất có lý lẽ, Ngô Lương cũng không thể không biểu thị sự đồng tình.

Chương 606

Giống hệt như khi Thuấn Đế ban đầu tiếp nhận thiện nhượng của Nghiêu Đế, thậm chí hoàn toàn là cùng một khuôn mẫu.

Sau khi Thuấn Đế kế vị, con trai của Nghiêu Đế là Đan Chu không phục, cuối cùng buộc Thuấn Đế lại thiện nhượng đế vị cho Đan Chu, kết quả chư hầu thiên hạ không để ý đến Đan Chu, thế là không lâu sau, Thuấn Đế lại giành lại được đế vị.

Còn Đại Vũ thì sau khi tiếp nhận thiện nhượng của Thuấn Đế.

Tương tự gặp phải sự bài xích của con trai Thuấn Đế là 'Thương Quân', cuối cùng lại thiện nhượng đế vị cho 'Thương Quân', kết quả chư hầu thiên hạ lại không để ý đến 'Thương Quân'.

Thế là không lâu sau, Đại Vũ cũng giành lại được đế vị.

Sau đó nhà Hạ chính thức được thành lập, con trai của Đại Vũ là 'Khải' cũng sau một hồi tranh giành, cuối cùng cũng ngồi vững được đế vị, thiên triều chính thức từ thời đại 'công thiên hạ' (công cộng) tiến vào thời đại 'gia thiên hạ' (gia tộc).

Thông qua những chuyện gần như tương đồng này có thể thấy.

Tranh quyền đoạt lợi chính là lời nguyền và chủ đề vĩnh hằng của nhân loại, ngay từ thời thượng cổ những chuyện như vậy đã không ngừng diễn ra, hơn nữa còn vui vẻ không chán.

Chỉ là không chỉ Đan Chu và Thương Quân năng lực không đủ, hay thủ đoạn không tới, cả hai đều kết thúc bằng thất bại.

Cuối cùng chỉ có 'Khải' làm thành chuyện này, biến thiên hạ thành thiên hạ của một nhà.

Quả thật.

Ngay trước khi Đại Vũ xưng đế, bên cạnh hắn đã có tộc Đồ Sơn và Đồ Sơn Nữ Kiều, con Cửu Vĩ Hồ yêu này trợ giúp, sức ảnh hưởng chắc chắn không nhỏ, nhưng từ điển tích Đại Vũ 'ba lần qua cửa nhà mà không vào' mà xem, tộc Đồ Sơn và Đồ Sơn Nữ Kiều hẳn là không trực tiếp tham gia việc trị thủy.

Mà nếu trị thủy không thành.

Đại Vũ nhất định sẽ chỉ rơi vào kết cục giống như phụ thân hắn là 'Cổn', bị trách phạt, biếm chức, giáng tội, vậy đế vị tự nhiên cũng tuyệt đối không thể rơi vào tay hắn, tự nhiên cũng không có nhà Hạ sau này, càng không có chuyện gì của con trai hắn là 'Khải'.

Mà nếu công tượng tên 'Tham' kia chính là hóa thân của 'Cổn' sau khi sử dụng 'Thi Giải Pháp'.

Vậy thì không thể không khiến người ta liên tưởng, 'Cổn' ngoài việc quan tâm đến chuyện trị thủy ra, kỳ thực cũng đang bày ra một ván cờ lớn mà thế nhân không hề hay biết!

Ngoài ra.

Ngô Lương còn chợt nhớ ra một nghi điểm khác.

Trương Lương và Nghiêm Lục trước đó đã đoán chắc rằng bốn cái thi thủ đặt trên thạch đài chính là 'Tứ Nhạc' trong truyền thuyết.

Khi đó Ngô Lương không nghĩ nhiều, chỉ muốn nhanh chóng đến nghiệm chứng một phen, cũng tiện chiêm ngưỡng thần thái của 'Tứ Nhạc' trong truyền thuyết.

Nhưng bây giờ.

Ngô Lương đã xác định bốn thi thủ kia tuyệt đối không thể là 'Tứ Nhạc', thế là liền nhớ đến một chi tiết khác từng được ghi chép trong cổ tịch: Sau khi Thuấn Đế kế vị cũng khổ não vì thủy hoạn, thế là liền hỏi 'Tứ Nhạc', ai có thể lãnh đạo việc trị thủy? 'Tứ Nhạc' cùng tiến

cử Đại Vũ, thế là Thuấn Đế phong Đại Vũ làm Tư Không, tiếp tục gánh vác việc trị thủy.

Chi tiết này quả thực không thể không suy nghĩ kỹ.

Khi đó 'Cổn' vừa trị thủy thất bại, lại trộm 'tức nhưỡng' bị Thuấn Đế giết chết ở Vũ Sơn.

Vậy Đại Vũ là thân phận và hoàn cảnh gì?

Hậu duệ của tội thần!

Thuấn Đế dựa vào cái gì mà tin rằng, chuyện phụ thân 'Cổn' làm không thành, Đại Vũ liền có thể làm thành?

Mà 'Tứ Nhạc' lại dựa vào cái gì mà tiến cử Đại Vũ?

Trong đó nếu không có ẩn tình gì thì chắc chắn không thể giải thích được… Mà điều quan trọng nhất là!

Khi đó 'Tứ Nhạc' vẫn còn!

Ngô Lương từng nghiên cứu cổ tịch, 'Tứ Nhạc' không phải là một chức quan, không phải đổi ai cũng có thể gọi là 'Tứ Nhạc', đó chính là danh xưng chung của bốn vị trọng thần trụ cột gánh vác trọng trách từ thời Nghiêu Đế tại vị.

Mà nếu văn hiến giáp cốt mà Trương Lương và Nghiêm Lục trước đó phát hiện trong bí cảnh này cũng là 'sự thật' thì.

Tức là.

Đan Chu ban đầu xây dựng bí cảnh dưới lòng đất này, nguyên bản chắc chắn là muốn chôn 'Tứ Nhạc' ở đây, bởi vì 'Tứ Nhạc' tiến cử Thuấn Đế kế vị, lại không ủng hộ hắn.

Mà bí cảnh dưới lòng đất này lại là 'Cổn' trộm 'tức nhưỡng' về giúp hắn xây dựng.

Vậy ‘Cổn’ chính là tổng thiết kế sư và tổng giám sát công trình của bí cảnh này, công việc biến ‘Tứ Nhạc’ thành thi thủ rắn chắc và đặt vào bốn thạch đài cũng lẽ ra do hắn tự mình phụ trách.

Như vậy, ‘Cổn’ liền có rất nhiều không gian để thao túng.

Thêm vào đó, nằm trên thạch sàng trong thạch thất này lại không phải Đan Chu, mà là mộc trượng của ‘Cổn’, điều này càng khiến người ta không thể không nghi ngờ ‘Cổn’ rốt cuộc đã đóng vai trò gì trong toàn bộ sự kiện rồi… Mà hành động của ‘Cổn’.

Rất có khả năng trực tiếp liên quan đến việc ‘Tứ Nhạc’ còn có cơ hội sống sót để diện kiến Thuấn Đế hay không.

Cũng rất có khả năng trực tiếp liên quan đến việc ‘Tứ Nhạc’ tiến cử ai cho Thuấn Đế tiếp quản việc trị thủy.

Nói như vậy.

Đây có được tính là một ván cờ lớn trời long đất lở không?

“Nhưng có một điểm ta vẫn không nghĩ thông.” Ngô Lương khẽ nhíu mày, trầm ngâm tiếp tục hỏi, “Theo suy đoán của nàng, ‘Cổn’ muốn giúp Đại Vũ làm việc trị thủy, có thể còn cất giấu tư tâm, những điều này ta đều có thể lý giải, nhưng lại không lý giải được vì sao hắn phải trộm ‘tức nhưỡng’, vì sao phải trợ giúp Đan Chu xây dựng bí cảnh này, những hành động này trông có vẻ không liên quan gì đến chuyện sau này phải không?” “Ừm…” Chân Mật dường như bị Ngô Lương hỏi khó, trầm ngâm một lát rồi nói, “Sao lại không có liên quan?

Ta nghe Văn Mệnh nói qua, từ sau khi ‘Cổn’ trị thủy chín năm không thành, Thuấn Đế vì để xoa dịu dân oán, đã định sai hắn tự vẫn để tạ thiên hạ, ‘Cổn’ nghe tin liền lén trộm ‘tức nhưỡng’ liên đêm chạy về Vũ Sơn, đợi khi Thuấn Đế phái người đến truy sát thì ‘Cổn’

đã sớm không còn tung tích, ngay cả Văn Mệnh cũng chưa từng gặp mặt phụ thân lần cuối, càng không biết tung tích 'tức nhưỡng', sau đó không lâu, Thuấn Đế liền tuyên bố với bên ngoài 'Cổn' đã bị hắn chém đầu, và treo một thi thể không đầu lên để răn đe thiên hạ, lúc này mọi chuyện mới tạm dừng." "Lại còn có một bí sự như vậy sao?" Ngô Lương kinh ngạc nói.

Nói như vậy, khi đó 'Cổn' đã đến bước đường cùng, trừ việc trốn ở một nơi hẻo lánh ít người qua lại để sống qua ngày, thì cũng không còn cơ hội lộ diện để làm bất cứ chuyện gì.

Nếu là như vậy.

Hắn sử dụng 'Thi Giải Pháp' biến đổi một thân phận, lại dùng chút thủ đoạn khiến con trai mình là Đại Vũ tiếp nhận việc trị thủy, trợ giúp hắn trở thành anh hùng trị thủy lưu danh thiên cổ thì cũng nói được.

Nhưng 'Thi Giải Pháp' này hẳn là không chỉ đơn giản là biến đổi một thân phận như vậy.

Nếu không Đạo giáo hậu thế đã không có thuyết 'Thi Giải Tiên' này rồi, nếu không có chút bản lĩnh đáng nể, căn bản không xứng với chữ 'Tiên' này.

"Vậy… về 'Thi Giải Pháp' nàng rốt cuộc biết bao nhiêu, có thể nói chi tiết cho ta nghe được không?" Nghĩ vậy, Ngô Lương lại hỏi.

"Ngươi không phải biết sao?" Chân Mật lại nghiêng mắt hỏi ngược lại.

"Không phải đã nói những gì ta biết chỉ là lời đồn đại, không thể coi là thật sao?" Ngô Lương cười khan nói.

"Theo ta biết, bản chất của 'Thi Giải Pháp' này kỳ thực chẳng qua chỉ là một pháp môn kéo dài tuổi thọ tạm thời mà thôi, cũng không có

gì ghê gớm.” Chân Mật cũng không tranh cãi với hắn nữa, nói một cách ngắn gọn súc tích, “Phu thi giải giả, hình chi hóa dã (người thi giải, là hóa thân của hình hài), đây chính là một thủ đoạn kim thiền thoát xác, có một số người biết rõ tuổi thọ chưa tận nhưng lại gặp nguy hiểm, liền có thể nhờ vào pháp này để phong tồn hồn phách vào một vật nào đó, từ đó vứt bỏ nhục thân đạt đến hiệu quả kim thiền thoát xác, khiến tuổi thọ có thể tiếp tục kéo dài.” “Cứ đơn giản vậy thôi sao?” Ngô Lương ngẩn ra, đây tính là ‘tiên’ gì, còn không bằng Công Thâu Ban đã hòa làm một với ‘Hà Thần’ mà hắn từng thấy trong lăng mộ Công Thâu trước đây.

Dù sao thì Công Thâu Ban từ một ý nghĩa nào đó mà nói quả thực đã đạt được vĩnh sinh.

Mà ‘Thi Giải Pháp’ này lại chỉ đơn thuần là vứt bỏ nhục thân kim thiền thoát xác, nhưng vẫn phải chịu sự hạn chế của tuổi thọ tự nhiên, cứ như vậy hóa thành một vật mà sống qua ngày thì có ý nghĩa gì?

Ngô Lương đương nhiên không muốn dễ dàng tin loại thuyết pháp này.

Rốt cuộc vừa rồi Chân Mật còn nhắc đến chuyện ‘Cổn’ biến hóa thành ‘Tham’, chuyện này e rằng không chỉ đơn giản là kim thiền thoát xác như vậy.

“Đương nhiên không thể chỉ đơn giản như ta nói.” Chân Mật tiếp tục nói, “Chỉ là ta cũng chỉ mơ hồ nghe tổ tiên tộc Đồ Sơn nhắc đến pháp này, còn về việc sau khi sử dụng ‘Thi Giải Pháp’ cụ thể sẽ xảy ra biến hóa gì, lại sẽ đạt được những bản lĩnh kỳ dị nào, ta chỉ mơ hồ nghe đến ‘tịch cốc’, ‘biến hóa’ đại loại như vậy, còn lại cũng không nói rõ được lắm, nhưng có một điều ta có thể khẳng định là, người sau khi thi giải sẽ không còn là người nữa, còn về rốt cuộc là gì thì chưa thể nói rõ, vì vậy cho dù ngươi có được pháp này, trước khi

chưa hiểu rõ ràng đầy đủ, cũng tuyệt đối phải ghi nhớ thận trọng sử dụng, nếu không rất có khả năng sẽ phản hại ngươi." "Ừm…" Ngô Lương trong lòng hơi thất vọng, nhưng vẫn khẽ gật đầu biểu thị đồng tình.

Hắn bây giờ sống tốt như vậy, tự nhiên không chịu dễ dàng vứt bỏ thân thể của mình, mất thân thể thì thiếu đi rất nhiều niềm vui, cho dù thật sự làm thần tiên cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Nhưng nghĩ đến những điều này, Ngô Lương chợt nhớ đến một câu nói mà Tả Từ từng nói trong sử sách: "Sở dĩ ta có họa lớn, là vì ta có thân thể.

Đợi đến khi ta không còn thân thể, ta còn có họa hoạn gì nữa?" "Nhưng có một điều ta vẫn chưa nghĩ thông……" Giữa lúc trầm ngâm, Ngô Lương lại nhíu mày nói.

"Chuyện gì?" Chân Mật nghi hoặc hỏi.

"'Cổn' vì sao nhất định phải dùng 'Thi giải pháp' tại bí cảnh này?

Chẳng lẽ chỉ vì nơi đây khá ẩn mật, khiến người khác không thể tìm thấy cây gậy mà y giả chết vứt bỏ nhục thể sao?" Ngô Lương lắc đầu nói, "Ta luôn cảm thấy làm như vậy không bằng cứ chết ở nhà, như thế khi Thuấn Đế phái người đến vấn tội liền có thể tận mắt thấy thi thể của y, cũng xác thực việc y đã tự vẫn.

Vậy chẳng phải càng dễ đạt được hiệu quả 'ám độ trần thương' sao?

Còn về cây gậy giả chết kia, y cũng hoàn toàn có thể để lại di ngôn, dặn dò gia nhân và con cháu xem như gia bảo mà trân tàng.

Đợi khi Đại Vũ đăng lên đế vị, cây gậy này liền trở thành vật trân tàng của hoàng thất, chưa chắc đã không lưu lại tại bí cảnh này để bảo hiểm chứ?" "Cái này..." Chân Mật nghe xong cũng rơi vào trầm

tư, hiển nhiên nàng cũng cho rằng Ngô Lương nói rất có lý.

Nhưng vài giây sau, nàng lại đưa ra một khả năng khác, mở miệng hỏi ngược lại, "Nếu trước đó 'Cổn' căn bản chưa từng có được 'Thi giải pháp' thì sao?" "Ý nàng là..." Ngô Lương thuận theo giả thiết Chân Mật đưa ra tiếp tục suy nghĩ, bỗng rất nhanh lĩnh hội được ý nàng, tiếp đó nói, "'Cổn' trước đó không có được 'Thi giải pháp', vậy thì 'Thi giải pháp' mà y dùng chính là sau khi tiến vào bí cảnh này mới có được...

Nghĩa là 'Thi giải pháp' rất có khả năng thực chất nằm trong tay Đan Chu, và 'Cổn' trước đây sở dĩ bất chấp tất cả vì Đan Chu mà trộm 'Tức nhưỡng' để xây dựng bí cảnh này, lại cam nguyện vì Đan Chu mà làm việc vặt, cũng chính là để lấy được lòng tin của Đan Chu, chuẩn bị cho việc có được 'Thi giải pháp'?" "Đây chỉ là phỏng đoán của thiếp." Chân Mật khẽ gật đầu, lại nói, "Nhưng Trương Lương và Nghiêm Lục trước đó đều từng rõ ràng nói rằng, họ thông qua các văn hiến giáp cốt tìm thấy trước khi vào bí cảnh này mà ghi chép, cho rằng căn phòng đá này chứa bí pháp có thể khiến người ta 'trường sinh bất tử'.

Mà Tả Từ tuy luôn nói lấp lửng, nhưng cũng trong lời nói thừa nhận nơi đây đích xác cất giấu một loại bí pháp...

Biểu hiện của bọn họ, có lẽ cũng có thể xem là một loại căn cứ." "Nàng nói có lý!" Tư duy của Ngô Lương lập tức trở nên rõ ràng.

Vừa rồi Chân Mật còn nhắc đến hai từ "tịch cốc" và "biến hóa".

Mà trong cổ tịch ghi chép về Tả Từ của Quan Vũ, so với "phòng trung chi thuật" mà Ngô Lương hứng thú nhất, thì hai loại thần thông "tịch cốc" và "biến hóa" lại chiếm nhiều trang nhất, đồng thời đều có các nhân vật lịch sử liên quan làm nền.

"Nhân vật lịch sử" làm nền cho Tả Từ này không ai khác, chính là

Tào lão bản.

Tào lão bản từng để kiểm chứng thần thông "tịch cốc" của Tả Từ, đã giam giữ hắn rất lâu mà không cho ăn.

Tả Từ không những không chết đói, mà sau khi ra ngoài còn dùng chén rượu trêu đùa Tào lão bản một phen, đây chính là điển cố "Tả Từ trịch bôi".

Sau này, Tào lão bản phái người bắt Tả Từ, Tả Từ độn nhập đàn dê liền biến mất.

Bộ hạ của Tào lão bản dùng lời lẽ dụ dỗ Tả Từ hiện thân, một con dê đực già bỗng nhiên đứng thẳng như người, cười ha ha nói: "Sao phải làm loạn đến vậy." Binh sĩ lập tức tiến lên bắt con dê đực già này, kết quả cả đàn dê đều đứng lên, tất cả đều lặp lại: "Sao phải làm loạn đến vậy." Khiến những binh sĩ bắt Tả Từ không biết nên bắt con dê nào.

Và sự việc này cũng vừa vặn cho thấy thần thông "biến hóa" của Tả Từ.

Tóm lại, các ghi chép tương tự về Tả Từ còn có vài việc nữa.

Chương 607

Tào lão bản từ lần đầu gặp Tả Từ đã muốn trừ khử tên yêu đạo này, nhưng cuối cùng đều kết thúc bằng thất bại.

Không phải Tào lão bản không đủ lợi hại, mà là Tả Từ quá cao cường.

Cho nên hai từ "tịch cốc" và "biến hóa" mà Chân Phu vừa nhắc đến, kỳ thực càng chứng thực suy đoán trước đây của Ngô Lương: Tả Từ chính là phát tích từ bí cảnh này, và thần thông "tịch cốc" và "biến hóa" của hắn, e rằng cũng không hề không liên quan đến "Thi giải pháp"!

Cộng thêm việc Tả Từ trước đó đối phó Trương Lương và Nghiêm Lục đều chật vật như vậy, thậm chí còn thảm hại đến mức bị mất một con mắt.

Việc này gần như không còn gì đáng nghi ngờ nữa...

"À phải rồi, nàng cũng sống vào thời đại đó, hẳn là rất quen thuộc với chữ giáp cốt được sử dụng vào thời đó chứ?" Ngô Lương rất nhanh lại nghĩ ra một vấn đề, bèn mở miệng hỏi Chân Mật.

"Đó là lẽ đương nhiên." Chân Mật không chút bất ngờ gật đầu đáp.

"Nếu đã như vậy, ta còn một việc muốn nhờ nàng." Ngô Lương tiếp lời, "Nàng hẳn đã thấy, trong căn phòng đá này có một mặt tường được bố trí mười mấy cái hốc tường, bên trong hốc tường ngoài việc đặt một số đồ gốm và các dụng cụ khác ra, còn có vài kiện cốt khí khắc chữ.

Kể từ khi tiến vào căn phòng đá này, Tả Từ và Trương Lương đều

nhấp nhổm muốn thử động chạm vào những thứ trên mặt tường này.

Bởi vậy, ta có lý do để nghi ngờ bí mật lớn nhất của bí cảnh này e rằng nằm ở đây, biết đâu lại được ghi chép trên những cốt khí này." "Đáng tiếc Hồ Phó mà nàng hóa thành không thể nói chuyện, mà ta đối với văn tự thời đó cũng chỉ biết nửa vời.

Nếu muốn giải đọc văn tự trên những cốt khí này, e rằng vẫn cần dựa vào Tả Từ." "Nhưng ta không tín nhiệm Tả Từ.

Để phòng ngừa hắn khi giải đọc những văn tự này cố ý 'chỉ lộc vi mã', lừa dối ta, đến lúc đó nàng cũng ở một bên quan sát.

Nếu hắn không lừa ta, nàng không cần phản ứng gì.

Nếu hắn thật sự nói dối ta, nàng chỉ cần khẽ kêu một tiếng nhắc nhở ta là được, những việc còn lại ta tự sẽ xử trí, thế nào?" Ngô Lương đã lưu ý đến tình hình đại khái của những cốt khí này.

Chúng trải qua mấy nghìn năm cũng đã xuất hiện mức độ mục nát khác nhau, hơn nữa có những cái thể tích còn hơi lớn.

Muốn vận chuyển chúng ra ngoài mà không làm hư hại chút nào, gần như là không thể.

Huống hồ hiện tại Tả Từ không đáng tin, còn Trương Lương thì đã là nửa phế nhân, y căn bản không có đủ nhân lực.

Hơn nữa, dù có thật sự vận chuyển được ra ngoài, Ngô Lương còn phải trải qua một chặng đường xóc nảy để mang về Trần Lưu.

Dù có an toàn mang đến Trần Lưu, với phương tiện bảo tồn hiện tại, Ngô Lương đối với loại cốt khí đã khai quật này cũng đành bó tay, căn bản không thể bảo tồn chúng đến hậu thế, thậm chí có thể không bảo tồn được đến hết đời mình.

Bởi vậy, sau khi cân nhắc kỹ lưỡng, Ngô Lương cuối cùng vẫn

quyết định không mang đi những cốt khí này, chỉ muốn tìm cách ghi chép lại những điều được ghi trên chúng.

Mà nếu đã như vậy, y chỉ có thể chọn giải đọc tại chỗ, và cũng chỉ có thể chọn dựa vào Tả Từ.

Còn Chân Mật, thì bị y coi như một cái máy phát hiện nói dối di động.

"Việc này đơn giản.

Nếu cần thiết, thiếp cũng có thể dạy Hồ Phó dùng móng vuốt viết chữ xuống đất, truyền đạt tin tức quan trọng cho chàng." Chân Mật đầy tán thưởng mỉm cười duyên dáng với Ngô Lương, gật đầu nói, "Người tinh tế cẩn trọng như chàng trong thiên hạ không nhiều, người có thể lừa được chàng cũng tuyệt vô cận hữu.

Thiếp thật sự càng ngày càng coi trọng chàng, không biết vì sao, thiếp lại bắt đầu lo lắng thay cho Tả Từ.

Hy vọng hắn đừng lừa dối chàng, nếu không bị chàng vạch trần ngay tại chỗ e rằng khó mà giữ thể diện." "Ha ha ha, phu nhân không thể 'tay áo khuỷu tay lại văng ra ngoài' thế chứ, ta có khi sẽ ghen đấy." Ngô Lương giờ đây đã có phương án trong lòng, tinh thần cũng theo đó thả lỏng đôi chút, cười đùa với Chân Mật nói, "Không biết phu nhân còn điều gì muốn bổ sung không?" "Vậy chàng cứ ghen đi, nếu chàng thật sự ghen với thiếp, thiếp cũng không cần phải ghen với Bạch Tinh Tinh nữa." Chân Mật liếc xéo y một cái, hờn dỗi nói, "Tạm thời không có nữa, nếu có thêm bất kỳ chuyện quan trọng nào, thiếp sẽ thông qua Hồ Phó mà truyền đạt cho chàng." "Nếu đã như vậy, không bằng ta xử lý chính sự trước?" Ngô Lương cười nói.

"Bất luận gặp phải chuyện gì, hãy nhớ bảo vệ tốt bản thân trước.

Bạch Tinh Tinh và những thuộc hạ của chàng đã nhiều ngày không

được ngủ một giấc trọn vẹn rồi.

Nếu chàng có bất trắc gì, thiếp thấy e rằng tám phần bọn họ cũng không định sống sót rời khỏi Tấn Dương thành, chàng hãy tự mình cân nhắc kỹ." Chân Mật trước khi đi chợt lại nói.

"Vậy còn nàng?" Ngô Lương lại cố ý hỏi.

"À à, thiếp đâu có dễ chết đến vậy, nhiều nhất chỉ là phải tốn chút công phu tìm một đệ tử xuất mã khác mà thôi." Chân Mật kiêu ngạo nói, thân hình đã bắt đầu nhạt nhòa. …… Ngàn năm trong mộng, một thoáng trên đời.

Tuy nhiên, lần này Ngô Lương lại ngủ tròn một giờ đồng hồ, không những khiến Điển Vi, Tả Từ và Trương Lương đang chờ y tỉnh lại chán nản vô cùng, mà ngay cả Chân Mật, người đã sớm xuất hiện từ trong mộng cảnh của Ngô Lương, đang chờ đợi bên cạnh với thân phận Hồ Phó, cũng có chút sốt ruột, suýt chút nữa không nhịn được mà muốn vào lại mộng cảnh của Ngô Lương xem y rốt cuộc bị làm sao, có phải lại mơ thấy giấc mộng đẹp khác rồi không.

Kỳ thực y căn bản không mơ thấy gì, chỉ là đích xác có chút mệt mỏi, đến mức ngủ quá say.

Dẫu sao, một khi đã nhập mộng, liền tương đương với việc đại não tạm thời đi vào trạng thái nghỉ ngơi.

Trong trạng thái này, nếu không phải gặp ác mộng, hoặc bị ngoại cảnh quấy nhiễu, thì trong tình huống ngủ chưa đủ giấc, ai cũng không thể kiểm soát mình tỉnh dậy lúc nào.

Đây vẫn là do Ngô Lương trong lòng có việc, nên chỉ hơi có ý thức liền lập tức tỉnh lại, nếu không thì còn chưa biết sẽ ngủ đến khi nào.

"Hít hà...

Ừm...

Điển Vi, ta ngủ bao lâu rồi?" Mở đôi mắt lờ đờ, Ngô Lương vừa lau nước dãi bên khóe miệng, vừa lắc đầu phát ra âm thanh mơ hồ.

"Khoảng nửa canh giờ." Điển Vi vẫn không hề cười đùa, nghiêm túc đáp.

"Thấy chưa, ta đã bảo Hữu Tài hiền đệ vừa rồi nhất định là ngủ thiếp đi rồi.

Nếu là 'khởi kê' thì sao lại phát ra tiếng ngáy được?

Ngươi còn không tin ta, giờ thì hẳn phải tin rồi chứ?" Tả Từ vốn cũng có chút mơ màng buồn ngủ, nghe thấy Ngô Lương tỉnh lại liền lập tức lấy lại tinh thần, thậm chí còn có gan trêu Điển Vi, "Nếu khi đó ngươi kịp thời gọi Hữu Tài hiền đệ dậy, chúng ta đã không phải lãng phí nửa canh giờ này rồi." "Ta ngủ thiếp đi sao?" Điển Vi không thèm để ý Tả Từ, nhưng Ngô Lương lại vẻ mặt kinh ngạc hỏi Tả Từ.

"Đó là do ngươi vừa tỉnh lại tự mình thừa nhận mà!" Tả Từ ngây người.

"Có ư?" Ngô Lương nghiêm mặt nói, "Nguyên Phương huynh nhất định là nghe nhầm rồi.

Kê thuật của ta tuy lúc linh lúc không linh, nhưng ta tự nhận ít nhất vẫn là một truyền nhân kê đồng khá tự luật, tuyệt nhiên không thể nào ngủ thiếp đi khi đang 'khởi kê' được." "Tự luật..." Tả Từ đối mặt với từ ngữ được Ngô Lương định nghĩa lại này liền cảm thấy nghẹn lời, trong lòng vẫn có chút không phục, không nhịn được bổ sung, "Hữu Tài hiền đệ, ngươi vừa rồi còn chảy không ít nước dãi." "Nguyên Phương huynh, ngươi đã từng thần du chưa?" Ngô Lương lập tức hỏi.

"Cái này... thì chưa." Tả Từ lại bị hỏi cứng họng, chần chừ một lát cuối cùng vẫn thành thật đáp.

“Vậy thì dễ rồi...” Ngô Lương lập tức bật cười, thầm thì nói: “Thực ra đây là một hiện tượng bình thường.

Khi ta thần du, hồn phách rời khỏi thể xác, thân thể theo đó mất đi sự kiểm soát trở thành một cái vỏ rỗng.

Dịch cơ thể tự sẽ chậm rãi chảy ra từ khóe miệng.

Nguyên Phương huynh chưa từng thần du qua, tự nhiên đối với việc này một mực không biết.” “Nhưng mà...” Tả Từ sao lại không nghe ra Ngô Lương đang “cường từ đoạt lý” chứ?

Nhưng sự vô sỉ của Ngô Lương cùng lời giải thích tưởng chừng có lý có cứ này lại khiến hắn không biết phải tiếp tục biện bác thế nào.

“Nguyên Phương huynh, đừng để ý những tiểu tiết này nữa.

Chúng ta hãy làm chính sự trước đi.

Còn về việc ta có phải thần du một phen hay không, lát nữa ngươi tự khắc sẽ biết, cũng hy vọng Nguyên Phương huynh có thể thành thật đối đãi, tránh làm tổn thương tình cảm huynh đệ giữa chúng ta.” Ngô Lương bèn cắt ngang lời Tả Từ, cười nói đầy ẩn ý.

“Làm sao dám...” Tả Từ trong lòng có quỷ, nghe lời này liền có chút chột dạ, cuối cùng không tiếp tục dây dưa trên vấn đề này nữa.

Còn Ngô Lương thì đã quay người lại tiếp tục xem xét các vật phẩm trong hốc tường.

Trong hai hốc tường ở hai bên cái “đồng bát” vừa rồi, chính là hai cái bình gốm cổ dài có kích thước tương đương.

Từ góc độ của người bình thường mà nhìn, hai cái bình gốm này thực ra khá tầm thường, kiểu dáng và công nghệ cũng không dính dáng gì đến hai chữ “tinh xảo”.

Điểm đặc sắc duy nhất là ở vị trí thân bình có hai vòng rãnh sóng dùng để trang trí, và trong rãnh còn sót lại một chút màu đỏ đã gần như phai hết, không nhìn kỹ thậm chí còn không thấy rõ.

Nhưng Ngô Lương chỉ một cái liếc mắt đã nhìn ra giá trị của cặp bình gốm này.

Trên thực tế, hai cái bình gốm này đã không còn là đồ gốm thông thường, nhưng cũng chưa thể coi là đồ sứ, mà là sản phẩm chuyển tiếp giữa hai loại.

Hậu thế đều biết, từ thời Thương đến cuối Đông Chu là giai đoạn chuyển tiếp từ đồ gốm sang đồ sứ, đồ sứ sớm nhất mà giới khảo cổ phát hiện cũng là thanh sứ được chế tác vào cuối Đông Chu.

Nhưng thực tế, tại di chỉ văn hóa Phùng Long Sơn cách hậu thế khoảng 4200 năm, các nhà khảo cổ đã phát hiện ra một loại đồ gốm đặc biệt, giới khảo cổ gọi đó là "nguyên thủy thanh sứ".

Và hai cái bình gốm cổ dài này, hẳn là "nguyên thủy thanh sứ".

Ngô Lương ở kiếp trước không có cơ hội nghiên cứu "nguyên thủy thanh sứ" tại di chỉ văn hóa Phùng Long Sơn, lúc này cũng không thể so sánh hai loại, nhưng phát hiện này vẫn vô cùng quan trọng.

Điều này tương đương với việc đẩy giai đoạn chuyển tiếp từ đồ gốm sang đồ sứ tiến lên gần một nghìn năm!

Điều này trong giới khảo cổ học hậu thế tuyệt đối có thể coi là một phát hiện trọng đại được ghi vào sử sách, một lần nữa làm mới lịch sử!

Nhưng hiện tại hai cái bình gốm cổ dài này không phải trọng điểm.

Ngô Lương trước tiên ghi nhớ việc này trong lòng, sau đó tiếp tục xem xét những vật khác trong các hốc tường.

Bên dưới hai cái bình gốm cổ dài này, chính là một cái hốc tường lớn vuông vức, và trong cái hốc tường này đích xác có đựng một vật lớn —— hộp sọ tê giác!

Giới khảo cổ cho rằng, "hủy" chính là tê giác trong miệng người đời sau.

Mà cái hộp sọ này ngoài thể tích khá lớn ra, điểm thu hút nhất chính là cái sừng thô tráng vươn thẳng lên trời trên xương mũi.

Ngay cả trẻ con thời hậu thế cũng có thể dễ dàng nhận ra đây chính là hộp sọ tê giác.

Trên hộp sọ tê giác, Ngô Lương đã nhìn thấy một số chữ giáp cốt ngoằn ngoèo, gần như phủ kín toàn bộ hộp sọ, thậm chí còn kéo dài lên cả chiếc sừng độc đáo đó.

Cái này...

Đừng nói là Ngô Lương nghiên cứu chữ giáp cốt không sâu, dù có nghiên cứu kha khá, y vẫn cảm thấy hơi đau đầu.

Món đồ này không thể phân biệt được là đọc từ trái sang phải, hay từ trên xuống dưới, làm sao để phân biệt nên đọc từ đâu?

Tuy nhiên, Ngô Lương không lập tức gọi Tả Từ đến giúp giải đọc.

Chương 608

Y chọn tạm thời bỏ qua hộp sọ tê giác này, trước tiên tiếp tục xem xét các cổ vật khác trong các hốc tường.

Văn hiến giáp cốt khác với giản độc, thư tịch và các văn hiến đời sau.

Bởi vì giản độc và thư tịch đều có thể dùng bút để viết, và cùng với sự nâng cao của sức sản xuất và công nghệ, đến một giai đoạn nhất định, cách thức thu thập thẻ tre và giấy tờ trở nên tương đối đơn giản, đến mức việc sản xuất giản độc và thư tịch cũng trở nên dễ dàng hơn rất nhiều.

Còn văn hiến giáp cốt thì cần sử dụng công cụ chuyên dụng để khắc, mỗi chữ trên đó đều cần tốn không ít công phu.

Thêm vào đó, những giáp cốt này đều được lấy từ việc săn bắt, cách thức thu thập tương đối khó khăn, thậm chí còn phải chọn lọc từ vô số giáp cốt ra những vị trí và loại hình có mật độ cao phù hợp để khắc.

Điều này dẫn đến việc văn hiến giáp cốt thường chỉ được dùng để ghi chép một số sự kiện vô cùng quan trọng và biên bản bói toán.

Trong tình huống này, giáp cốt dùng để ghi chép các sự kiện và bói toán khác nhau tự nhiên cũng sẽ có sự phân biệt.

Cứ nói như vậy đi, trong tình huống thông thường, sự kiện hoặc nghi thức bói toán càng trọng đại, giáp cốt dùng để ghi chép cũng sẽ càng lớn hoặc càng quý giá.

Còn một số sự kiện hoặc nghi thức bói toán tương đối bình thường, thì chỉ dùng một số giáp cốt rùa hoặc xương thú nhỏ hơn để

ghi chép.

Ngô Lương trong lòng hiểu rõ quy luật này.

Bởi vậy, dù tạm thời không đọc hiểu được khế văn trên những văn hiến giáp cốt này, y cũng có thể thông qua thể tích và hình dáng của giáp cốt để suy đoán mức độ quan trọng và quý hiếm của chúng.

Tuy rằng chưa chắc đã không nhìn nhầm, nhưng cũng có thể trong lòng đánh giá sơ bộ những văn hiến giáp cốt được cất giấu ở đây.

Cứ như vậy, sau khi phân cấp tất cả các văn hiến giáp cốt trước, rồi mới gọi Tả Từ đến giúp giải nghĩa, cũng có thể giảm thiểu khả năng bị Tả Từ lừa dối.

Cứ như vậy.

Sau khoảng một khắc đồng hồ, Ngô Lương đã xem xét xong tất cả các hốc tường.

Trong đó, Ngô Lương nhìn thấy một con dao gốm ngắn chế tác không sắc bén cho lắm.

Món đồ này không sắc bén, cũng chắc chắn không kiên cố bằng đồ đá, khẳng định không thể so sánh với dao sứ đời sau.

Nhưng vào thời đại đó, nó vẫn có thể coi là một loại vũ khí phòng thân khá tốt, bởi vì vào thời đại đó, người ta trên người vẫn chưa có giáp trụ kiên cố.

Loại dao gốm này khi đối mặt với cơ thể yếu ớt của con người, vẫn có thể cắt xuyên da thịt, đâm thủng cơ bắp, gây ra vết thương chí mạng.

Ngoài ra, loại dao gốm này cũng có thể dùng để cắt thịt, thái rau, dùng làm dao gọt hoa quả hàng ngày cũng là một lựa chọn không tồi.

Chỉ có điều bị hạn chế bởi độ sắc bén, cái gọi là "cắt" và "thái"

thực ra tương tự như "cưa", chỉ có thể nói là dùng được.

Phát hiện này cũng không quá nằm ngoài dự liệu của Ngô Lương.

Các nhà khảo cổ học đời sau đã sớm phát hiện ra dao gốm thời kỳ đồ gốm, tuy rằng không sớm bằng thời điểm xuất hiện của con dao này, nhưng nếu nói về công nghệ thì lại tốt hơn con dao này một chút.

Bởi vậy, con dao gốm này không thể coi là sản phẩm vượt thời đại, chỉ có thể coi là sản phẩm sơ kỳ.

Huống hồ ngay từ thời cha của Đan Chu, Nghiêu Đế nắm quyền, thượng cổ Đường triều đã được gọi là "Đào Đường", bởi vì bộ lạc của Nghiêu Đế chính là từ việc chế tác đồ gốm mà khởi nghiệp.

Ngoài con dao gốm ngắn này ra, Ngô Lương còn phát hiện hai khối ngọc thạch mà trong mắt người đời sau chỉ có thể coi là bán thành phẩm.

Hai khối ngọc thạch này có hình dáng không rõ ràng, hay nói cách khác là căn bản không có hình dáng gì, chỉ là đã được tách bỏ lớp vỏ đá bao bọc bên ngoài, thậm chí gần như không hề trải qua công đoạn mài dũa, cứ thế mà được đặt trong hốc tường với trạng thái thuần tự nhiên.

Tuy nhiên, nếu hai khối ngọc thạch này được đặt trong giới ngọc thạch đời sau, nhất định sẽ gây ra sự chú ý của vô số người chơi đá.

Đặt vào cuối Đông Hán, thời kỳ sùng thượng ngọc thạch, chúng cũng có thể bán được giá cao.

Bởi vì hai khối ngọc thạch tự nhiên này có thể tích khá đáng kể, mỗi khối đều to bằng nắm đấm như bao cát của Điển Vi, hơn nữa còn trong suốt óng ánh, độ trong suốt cực cao, thậm chí có thể mài thành thấu kính để sử dụng...

Ngô Lương đối với nghiên cứu các loại ngọc thạch cũng không

thể coi là chuyên nghiệp, nhưng y nghi ngờ hai khối ngọc thạch này có thể là phỉ thúy chủng thủy tinh cực kỳ đắt giá trong đời sau.

Tuy nhiên, đến đời sau, nơi sản xuất phỉ thúy chỉ còn duy nhất Miến Điện, bởi vậy cũng được gọi là ngọc Miến Điện.

Cũng không biết hai khối ngọc thạch này rốt cuộc từ đâu mà đến, thậm chí Ngô Lương còn không dám xác định đây có phải là phỉ thúy hay không...

Nhưng có một điều có thể khẳng định.

Món đồ này trong suốt óng ánh như vậy, so với ngọc thạch thông thường trông quý giá hơn rất nhiều, mang ra ngoài chắc chắn sẽ rất đáng tiền.

Đừng nói đây có thể là phỉ thúy chủng thủy tinh, ngay cả một miếng thủy tinh cực kỳ bình thường của đời sau vào thời đại này, cũng hoàn toàn có thể được rao bán như bảo vật giá trị liên thành.

Ngô Lương quyết định mang chúng đi.

Nhưng không phải để dâng lên Tào lão bản lập công.

Tào lão bản muốn là thiên hạ, ngay cả "Tùy Hầu Châu" nổi danh ngang hàng với "Hòa Thị Bích" được dùng để chế tác ngọc tỷ truyền quốc cũng có thể giao cho Ngô Lương sử dụng, thì loại ngọc thạch như vậy tự nhiên không thể mang lại cho hắn bất ngờ quá lớn.

Cũng không phải để mang đi đổi tiền.

Ngô Lương hiện tại ít nhiều cũng là một quận hầu, bên dưới có mấy nghìn thực ấp để nuôi dưỡng, căn bản không thiếu tiền bạc.

Tào lão bản cũng vậy, dù hai khối ngọc thạch này có đáng tiền đến mấy, trước mặt mấy vạn quân đội của hắn, số tiền đổi được cũng chỉ là "chín trâu mất một sợi lông", e rằng còn không đủ lấp kẽ răng.

Y định mang hai khối ngọc thạch này về tìm thợ thủ công mài thành thấu kính, sau đó chế tác thành "vọng viễn kính" có thể nhìn xa, hoặc cũng có thể chế tác thành "phóng đại kính" có thể quan sát tỉ mỉ, để đáp ứng nhu cầu trộm mộ của mình trong một số tình huống đặc biệt.

Kỳ thực Ngô Lương đối với công nghệ luyện chế thủy tinh cũng có chút hiểu biết.

Đáng tiếc chỉ là hiểu biết bề mặt.

Nhiều người cho rằng chỉ cần nung cát đá giàu "silic dioxit" là có thể tạo ra thủy tinh.

Đúng là có thể nói như vậy, nhưng thực ra khi thực hiện, nếu không có thêm nhiều công đoạn tinh chế, cuối cùng luyện ra chắc chắn không phải thủy tinh, mà là "lưu ly" với rất nhiều tạp chất khoáng vật.

"Lưu ly" tuy cũng có đặc điểm óng ánh trong suốt, nhưng độ trong suốt còn xa mới đủ để chế tác thấu kính của vọng viễn kính.

Còn hai khối ngọc thạch này thì lại không giống lắm, tuy chúng cũng không đạt được độ trong suốt như thủy tinh, nhưng lại thắng ở chỗ tạp chất cực kỳ ít, trong suốt hơn rất nhiều so với những viên phỉ thúy chủng thủy tinh mà Ngô Lương đã thấy ở đời sau, thậm chí đã rất gần với thủy tinh.

Đây tuyệt đối là nguyên liệu tốt nhất mà Ngô Lương hiện tại có thể tìm được để chế tác "vọng viễn kính" và "phóng đại kính".

Bởi vậy, chỉ riêng hai khối ngọc thạch này, Ngô Lương đã có thể cho rằng chuyến đi này của mình thu hoạch dồi dào rồi... …… Phần còn lại đều là một số văn hiến giáp cốt.

Ngoài cái hộp sọ tê giác vừa xem qua, Ngô Lương còn nhìn thấy

trong hốc tường một cái hộp sọ người có khắc khế văn.

Lại có ba khối xương lớn không xác định rốt cuộc là của loài động vật nào, cùng với năm khối mai rùa có đường kính khoảng mười lăm centimet.

Đây chính là tất cả những gì được đặt trong các hốc tường của mặt tường này.

Ngô Lương cũng âm thầm phân cấp những văn hiến giáp cốt này.

Hộp sọ tê giác và hộp sọ người được y đặt vào đội một, y cho rằng đây hẳn là những văn hiến giáp cốt đáng chú ý nhất.

Còn ba khối xương lớn không biết đến từ loài động vật cỡ trung hay lớn nào, thì bị y xếp vào đội hai.

Chúng nhìn thế nào cũng quan trọng hơn những cái mai rùa kia một chút.

Còn về năm khối mai rùa kia, so với các văn hiến giáp cốt khác thì nhỏ hơn không ít.

Ngô Lương hoàn toàn có thể mang những mai rùa này ra ngoài rồi từ từ nghiên cứu, dù sao bên cạnh y cũng không phải không có người nhận biết khế văn, không nhất định phải nhờ Tả Từ giúp giải nghĩa.

Cái hộp sọ người kia... có vẻ cũng có thể mang ra cùng với những mai rùa này.

Cứ thế chỉ gọi hắn đến xem giúp giải đọc văn hiến trên hộp sọ tê giác và ba khối xương lớn là được, như vậy lại có thể giảm hiệu quả khả năng bị Tả Từ lừa dối.

Nghĩ như vậy.

Ngô Lương lập tức cầm lấy con dao gốm cải tạo lại chiếc áo đông y mà mình vừa cởi ra, sau đó rất cẩn thận cho cái hộp sọ người và

năm khối mai rùa vào trong đông y bọc kỹ lại.

Lúc này y mới quay đầu nhìn Tả Từ đang vươn cổ ngóng nhìn về phía này, cười ha ha nói: "Nguyên Phương huynh, e rằng lại phải phiền ngươi giúp ta giải nghĩa rồi." "Cầu còn không được!" Tả Từ lập tức tinh thần chấn động, vội vàng chạy nhỏ đến bên cạnh Ngô Lương, sau đó sốt ruột ghé sát vào những văn hiến giáp cốt kia.

"Khoan đã!" Ngô Lương lại ngăn hắn lại, nghiêm mặt nói, "Nguyên Phương huynh, những văn hiến giáp cốt này đều đã có chút mục nát, nếu tùy ý chạm vào cực kỳ có khả năng sẽ gây hư hại cho chúng.

Bởi vậy, Nguyên Phương huynh trong quá trình giải nghĩa tuyệt đối không được tiếp xúc.

Nếu cần di chuyển, vẫn là do ta và Điển Vi di chuyển thì hơn." Hộp sọ tê giác có thể tích khá lớn, hơn nữa khế văn phủ kín toàn thân, nếu muốn giải đọc toàn bộ khế văn trên đó, không thể không di chuyển lật mặt.

Còn những khối xương lớn của động vật cỡ trung và lớn kia cũng vậy.

Tuy nhiên, Ngô Lương vẫn không muốn gọi Tả Từ chạm vào những văn hiến giáp cốt này.

Gây hư hại là một mặt, mặt khác là xuất phát từ sự hiểu biết của y về vu thuật.

Phương thức truyền thừa của vu thuật cho đến nay vẫn là một điều bí ẩn.

Dẫu sao, "Yểm Hặc chi thuật" của Ngô Lương không phải thông qua học tập, tu hành mà có được.

Còn "Yểm Muội chi thuật" của Phương Quỳnh trước đó và

“Kham Dư chi thuật” của Vu Cát hình như cũng không phải thông qua học tập, tu hành mà có được.

Theo một nghĩa nào đó mà nói, thực ra là vu thuật chọn họ, chứ không phải họ chọn vu thuật.

“Tiếp xúc” hình như chính là một loại phương thức truyền thừa của một số vu thuật thượng cổ.

Chỉ có điều vừa rồi Ngô Lương đã vô tình hay cố ý chạm vào những văn hiến giáp cốt này, nhưng lại không cảm nhận được bất kỳ điều gì dị thường như khi nắm giữ “Yểm Hặc chi thuật”.

Cũng không biết là những văn hiến giáp cốt này căn bản không ghi chép vu thuật, hay vì y không thể giải đọc những khế văn này nên không thể truyền thừa, hoặc là vu thuật ghi trên đó không chọn y.

“Đã rõ.” Tả Từ cũng không đưa ra bất kỳ dị nghị nào, gật đầu đáp một tiếng xong, liền lập tức cúi đầu xuống bắt đầu quan sát cái hộp sọ tê giác thu hút nhất.

Chương 609

Còn Ngô Lương thì tay cầm dao gốm đứng một bên chú ý từng cử động của Tả Từ.

Cứ như vậy, sau khoảng một nén nhang.

Tả Từ cuối cùng cũng quay đầu lại, hít một hơi rồi nói với Ngô Lương: "Hữu Tài hiền đệ, trên hộp sọ tê giác này ghi chép hẳn là một sự kiện bói toán liên quan đến sự hưng suy tồn vong của Đào Đường thị do Đan Chu sinh thời cử hành." "Ồ?

Xin Nguyên Phương huynh nói chi tiết hơn một chút." Ngô Lương ngưng thần hỏi.

Đào Đường thị chính là Nghiêu Đế, sự truyền thừa của Đan Chu.

Mà theo Ngô Lương được biết, Đan Chu chính là thủy tổ của họ Lưu đời sau.

Tuy không chắc chắn về độ đáng tin cậy, nhưng đời sau đích xác tồn tại tộc phổ chi tiết của dòng họ này.

Thậm chí từ Đan Chu trở đi, mỗi đời hậu nhân sau đó đều có thể nói ra được tên tuổi và thân phận cụ thể.

Trong số đó, nhân vật nổi tiếng nhất chính là Hán Cao Tổ Lưu Bang, người đã lập nên đại Hán vương triều.

Trong tộc phổ của dòng họ này, ông đứng vị trí thế tôn đời thứ bảy mươi lăm của Đan Chu, một hậu duệ danh gia vọng tộc đích thực...

Mà nếu tộc phổ này là thật, ở một mức độ nào đó cũng đồng nghĩa với việc giải thích sự hưng suy tồn vong của Đào Đường thị.

Chỉ là không biết sự kiện bói toán được ghi trên hộp sọ tê giác này liệu đã dự đoán được Đào Đường thị sau mấy nghìn năm nữa còn có ngày này hay không.

Ngoài ra, khi Tả Từ nói ra những lời này, Hồ Phó bên cạnh cũng không hề đưa ra bất kỳ cảnh báo nào.

Điều này chứng tỏ những lời Tả Từ nói hẳn không phải là lời nói dối.

"Ta tạm thời chỉ thấy được khế văn ở một mặt này, như vậy không đầu không cuối, thực sự không thể giải mã toàn bộ ghi chép trên đó.

Vẫn phải làm phiền hiền đệ ra tay dịch chuyển hộp sọ này một chút." Tả Từ chắp tay nói.

"Dễ nói thôi." Ngô Lương liền gọi Điển Vi đến, hai người hợp sức khiêng cái hộp sọ tê giác ra khỏi hốc tường, sau đó nhẹ nhàng đặt lên giường đá gần đó.

Trong quá trình này, Ngô Lương cũng tiện tay cẩn thận đặt cây gậy khắc chữ "Cổn" vốn đang ở trên giường đá sang một bên.

Đợi hộp sọ tê giác đặt ổn định, Tả Từ liền lại bước đến, vòng sang một mặt khác cúi lưng tỉ mỉ xem xét.

Cùng lúc đó, con Hồ Phó cũng nhẹ nhàng nhảy lên giường đá, với tư thái ưu nhã ngồi xổm xuống, một bên nhìn chằm chằm Tả Từ, một bên nhìn chằm chằm những khế văn trên hộp sọ tê giác, xem ra cũng đang tỉ mỉ giải đọc.

Thấy Hồ Phó tận chức như vậy, Ngô Lương tự nhiên cũng yên tâm không ít, bèn kiên nhẫn đứng ở một chỗ không xa chờ đợi kết quả.

Cứ như vậy, lại khoảng một nén nhang trôi qua.

Tả Từ đã di chuyển từ phía sau hộp sọ tê giác ra phía trước, lông mày vẫn luôn hơi nhíu lại, trông cực kỳ chuyên chú.

Còn con Hồ Phó thì đã sớm thu hồi ánh mắt từ hộp sọ tê giác, khóe miệng khẽ cong lên lộ ra nụ cười "dì ghẻ" đặc trưng của hồ ly, dùng một vẻ mặt hơi cổ quái nhìn Tả Từ, cũng không biết lúc này đang nghĩ gì.

Nhưng có một điều Ngô Lương có thể khẳng định.

Chân Mật nhất định đã thông qua đôi mắt của Hồ Phó mà hoàn thành việc giải đọc hộp sọ tê giác này.

Chỉ là vẻ mặt cô độc của Hồ Phó lại khiến Ngô Lương cảm thấy Chân Mật dường như đã có suy nghĩ riêng của mình, sự tình đang dần thoát khỏi tầm kiểm soát của y.

Không biết đây có phải là ảo giác hay không...

Ngay khi Ngô Lương đang nghĩ như vậy.

"Ưm..." Tả Từ đột nhiên phát ra một tiếng rên khẽ, sắc mặt lập tức trở nên khó coi, thậm chí hai chân còn có chút lạnh buốt, lảo đảo như sắp ngã bất cứ lúc nào!

"Đây là?!" Ngô Lương là người từng trải, lập tức nhận ra chuyện gì đang xảy ra.

Khoảnh khắc tiếp theo, con ngươi của Tả Từ đã mất đi thần thái, thay vào đó là một vùng hỗn độn, y dường như phát bệnh tâm thần mà khoanh chân ngồi xuống như không có ai ở đó...

Hắn ta đang muốn "nhập định"!

Nghĩa là, cái hộp sọ tê giác này ghi chép căn bản không phải cái gọi là sự kiện bói toán, mà chính là một môn vu thuật, Tả Từ thì đã được môn vu thuật này chọn làm truyền nhân, đã tiến vào trạng thái

lĩnh ngộ!

"Hỗn đản!" Ngô Lương muốn làm gì đó.

"Ngao ngao!" Con Hồ Phó kia lại đã chắn trước mặt Ngô Lương, ý tứ cực kỳ rõ ràng mà lắc đầu với y.

Ngô Lương tuy rằng vừa rồi đã lờ mờ cảm thấy Chân Mật có thể có ý tưởng khác, nhưng vẫn không quá rõ rốt cuộc Chân Mật muốn làm gì, lại dám vào lúc này ra lệnh Hồ Phó ngăn cản mình.

Chẳng lẽ cứ trơ mắt nhìn Tả Từ kế thừa vu thuật ghi lại trên Hủy Đầu Cốt sao?

Chuyện này chẳng phải tương đương với việc bấy lâu nay ta hao tâm tổn sức, rốt cuộc lại làm áo cưới cho Tả Từ?

Huống hồ, vu thuật ghi trên Hủy Đầu Cốt rốt cuộc là gì còn chưa rõ… Nếu thật sự là "Thi Giải Pháp" như Chân Mật đã nói trước đó, một khi Tả Từ hoàn thành kế thừa, y liền có được những năng lực từng trêu đùa Tào lão bản trong lịch sử, vậy thì cục diện sẽ lại một lần nữa đảo ngược, Ngô Lương ta không những đừng hòng khống chế y, mà nói không chừng ngay cả bản thân ta và Điển Vi cũng sẽ lâm vào cảnh thập phần nguy hiểm.

Bởi vậy, Ngô Lương cảm thấy phương thức bảo hiểm nhất chính là ngăn cản Tả Từ hoàn thành kế thừa.

Nếu cần thiết, nhân lúc Tả Từ đang trong trạng thái kế thừa không chút phòng bị, ra tay chém giết y cũng là một lựa chọn không tồi.

Còn về công tác giải thích văn hiến trên Hủy Đầu Cốt, đại để sau này lại nghĩ cách tốn chút công phu đem nó ra ngoài, hoặc là trước tiên dạy Chân Mật thông qua đôi mắt Hồ Phó xem qua, sau đó lại nghĩ cách thông qua phương thức thác mộng mà dịch từng chút một.

Hai loại biện pháp này chắc chắn đều phải tốn nhiều sức lực và

thời gian hơn, nhưng dù sao cũng thắng xa việc trơ mắt nhìn Tả Từ hoàn thành kế thừa.

Đồng thời, Điển Vi thấy Ngô Lương có ý muốn tiến lên ngăn cản, cũng liền vác đao xông tới, chỉ cần một đao là có thể khiến Tả Từ đầu lìa khỏi cổ.

Chẳng qua, thấy Hồ Phó ngăn cản và vẻ do dự, nghi hoặc trên mặt Ngô Lương, hắn mới tạm thời dừng lại, chờ đợi chỉ thị tiếp theo của Ngô Lương.

Ở một bên khác, "Ngô công tử, Tả Từ kia dám lừa gạt ngươi, ngươi xem bộ dạng y hiện tại, tám phần là đã đắc được bí pháp ở đây.

Ngươi nếu không ngăn cản y thì không kịp nữa rồi!" Trương Lương thấy tình huống lúc này, cũng liền rục rịch tiến lên hai bước, nhưng thấy ánh mắt sắc lạnh của Điển Vi đã quét qua mình, hắn đành phải dừng bước, rồi mặt lộ vẻ sốt ruột lớn tiếng nói với Ngô Lương.

Kẻ này khẳng định không phải vì Ngô Lương mà suy nghĩ, hắn còn hơn bất kỳ ai đều muốn có được bí pháp ở đây.

Chỉ tiếc hiện tại hắn là người yếu thế nhất trong ba bên, vội vàng tiến lên cường đoạt chỉ tổ tự rước họa vào thân.

Bởi vậy, hắn chỉ có thể ký thác hy vọng vào việc Ngô Lương và Tả Từ phát sinh xung đột, tốt nhất là kết quả lưỡng bại câu thương, như vậy hắn mới có thể tìm được một chút cơ hội.

Cho dù cuối cùng không thể đạt được cục diện hắn muốn thấy, nhưng vô luận là Tả Từ thân vong, hay Ngô Lương và Điển Vi xảy ra sơ suất, đối với hắn mà nói cũng không phải chuyện xấu, ít nhất hắn bớt đi một kẻ địch, cơ hội sống sót cũng trở nên lớn hơn.

"Ngao ngao!" Hồ Phó nghe lời liền lập tức nhe răng với Trương Lương một cái, sau đó quay đầu nhìn về phía Ngô Lương thì lại như

trống bỏi mà lắc đầu.

"Rốt cuộc nàng có ý gì?" Ngô Lương thấy Chân Mật thái độ kiên quyết như vậy, trong lòng biết Chân Mật hẳn là sẽ không hại mình, mà cho dù là "Thi Giải Pháp" cũng chẳng có tác dụng gì đối với Chân Mật, cuối cùng đành cưỡng ép mình kiên nhẫn lại, mở miệng hỏi.

"Ô ~" Hồ Phó thấy Ngô Lương bình tĩnh lại, rồi nhảy vọt từ trên giường đá xuống, tiếp đó hai chân sau đạp vào vách tường thực hiện một lần tiếp lực, liền nhẹ nhàng nhảy tới bên cạnh chiếc "đồng bát" khắc chữ Chu mà Ngô Lương từng xem qua trước đó, rồi quay lại "ngao ngao" hai tiếng, ra sức lắc đầu ý bảo Ngô Lương chú ý đến chiếc "đồng bát" kia.

"Nàng bảo ta cầm lấy chiếc 'đồng bát' này?" Ngô Lương đoán ý Chân Mật.

"Ngao ngao!" Hồ Phó liên tục gật đầu.

"Rồi sao nữa?" Ngô Lương tiến lên làm theo, vẫn không hiểu ý Hồ Phó.

Mà Hồ Phó thì từ chỗ vách đá kia nhảy xuống, rồi ba hai lần nhảy đến bên cạnh Tả Từ, giơ một móng vuốt nhỏ nhẹ nhàng vỗ vỗ khoảng trống phía trước Tả Từ.

Lần này Ngô Lương liền lập tức lĩnh hội được ý Chân Mật.

Nàng muốn Ngô Lương đặt chiếc "đồng bát" kia trước mặt Tả Từ.

Nhưng tại sao lại phải làm vậy, Ngô Lương vẫn không thể hiểu được, chẳng lẽ bí pháp Tả Từ đang lĩnh ngộ còn liên quan đến chiếc "đồng bát" này?

Hay là tiếp theo Tả Từ sẽ dùng đến chiếc "đồng bát" này?

Hoặc giả chỉ cần đặt chiếc "đồng bát" này ở vị trí đó là có thể ngăn cản Tả Từ lĩnh ngộ bí pháp không thành?

"Ngao ngao!" Hồ Phó lại vỗ hai cái xuống đất, thấy Ngô Lương vẫn vẻ mặt nghi hoặc, không lập tức làm theo ý nàng, nó dường như cũng hiểu được sự lo lắng của Ngô Lương, liền lập tức dùng móng vuốt viết xuống đất một chữ ngoằn ngoèo —— An.

Nó viết xuống một chữ "An".

Điều này hiển nhiên là ý bảo Ngô Lương cứ an tâm làm theo.

"Được thôi, ta tin nàng một lần." Nếu là Bạch Tinh Tinh hoặc các cốt cán khác trong Phường Nhân Quân nói với Ngô Lương như vậy, Ngô Lương tám phần sẽ không do dự nhiều.

Chẳng qua thời gian Chân Mật gia nhập Phường Nhân Quân còn quá ngắn, hơn nữa còn là Chân Mật tự mình chủ động theo, thêm vào thân phận đặc biệt của nàng, khiến Ngô Lương trong sâu thẳm nội tâm vẫn còn chút lo lắng.

Nhưng sự đã đến nước này, Ngô Lương vẫn nguyện ý lựa chọn tin tưởng Chân Mật, dù sao Chân Mật và Tả Từ vốn không quen biết, đừng nói là giao tình, đến một câu cũng chưa từng nói, hẳn cảm thấy Chân Mật không có lý do gì để giúp Tả Từ.

Cuối cùng, Ngô Lương vẫn làm theo ý Chân Mật, tiến lên đặt chiếc "đồng bát" kia vững vàng trước mặt Tả Từ.

"Ngao ngao!" Hồ Phó lập tức kêu hai tiếng, dường như để biểu thị sự tán thưởng với Ngô Lương, sau đó liền nhảy trở lại trên giường đá, duy trì tư thái ưu nhã ngồi xổm xuống.

"Tiếp theo thì sao?

Cứ thế mà nhìn ư?" Ngô Lương hỏi.

“Ô ~” Hồ Phó vừa gật đầu, vừa giơ một móng vuốt nhỏ lên rồi chậm rãi hạ xuống, đây là bảo hắn hãy bình tâm tĩnh khí.

“……” Ngô Lương lúc này vẫn là một đầu mơ hồ, nhưng lại không xác định rốt cuộc mình còn nên làm gì.

“Ngô công tử, bí pháp này phi phàm, chẳng lẽ ngươi cứ vậy mà dâng tặng ư?

Tả Từ hà đức hà năng, lại khiến ngươi phải giúp y như vậy?

Ngươi phải cẩn thận y sau khi đắc được bí pháp sẽ trở mặt không nhận người đấy!” Trương Lương thấy Ngô Lương lại bị một con hồ ly nhỏ dắt mũi đi, trong lòng tuy có nhiều điều không hiểu, nhưng lúc này lại không thể bình tâm tĩnh khí như Ngô Lương, liền vội vàng lớn tiếng can gián ở một bên.

“Ngươi im miệng đi, nào có phần ngươi nói chuyện?” Ngô Lương quay đầu nhìn hắn một cái, không vui mà quát, “Điển Vi, nếu hắn còn lớn tiếng la hét, ngươi liền cắt lưỡi hắn!” “Nặc!” Điển Vi hổ mục trừng một cái.

“……” Trương Lương lập tức như cây cải bị sương giá mà xẹp xuống, ngậm miệng không dám phát ra bất kỳ âm thanh nào, chỉ là vẫn vẻ mặt sốt ruột nhìn về phía Tả Từ.

Chương 610

…… Ngô Lương cảm thấy thời gian kế thừa vu thuật hẳn sẽ không quá ngắn.

Bởi vì khi hắn kế thừa "Yếm Hặc chi thuật", cũng đã mất mấy canh giờ.

Chẳng qua không biết thời gian này có liên quan đến ngộ tính cá nhân hay các yếu tố khác không, cũng không chừng Tả Từ lại có thể hoàn thành trong thời gian tương đối ngắn.

Bởi vậy, hắn cũng không dám lơ là cảnh giác, bèn chạy đi ngủ thêm một giấc, để hỏi Chân Mật trong mộng rốt cuộc có ý đồ gì.

Dù sao một khi bắt đầu thác mộng, hắn và Chân Mật đều sẽ không thể lo lắng đến tình huống của Tả Từ, chỉ còn lại một mình Điển Vi vừa phải trông chừng Trương Lương, lại vừa phải chú ý Tả Từ có thể tỉnh lại và nắm giữ một bí thuật mới bất cứ lúc nào, điều này thực sự có chút làm khó hắn, thà rằng trực tiếp bảo hắn một đao chém chết Tả Từ cho xong.

Trong chốc lát, thạch thất tĩnh lặng đến đáng sợ.

Trương Lương không dám tùy tiện nói chuyện, Hồ Phó lại không thể phát ra tiếng người, còn Ngô Lương và Điển Vi tạm thời cũng không có gì để nói, tất cả mọi người đều chỉ có thể đặt sự chú ý lên Tả Từ, lưu ý xem tiếp theo sẽ có chuyện gì xảy ra trên người y.

Cứ thế chờ đợi khoảng nửa canh giờ.

"A cáp ——" Trương Lương là người đầu tiên ngáp nửa cái.

Điển Vi nghe tiếng liền trừng mắt nhìn sang, Trương Lương sợ đến mức vội vàng che miệng, nuốt ngược nửa cái ngáp còn lại xuống.

Cũng chính vào lúc này.

"Lạc lạc lạc lạc…" Chiếc "đồng bát" mà Ngô Lương theo chỉ thị của Chân Mật đặt trước mặt Tả Từ, bỗng nhiên rung chuyển, đáy bát ma sát với mặt đất không ngừng phát ra tiếng động khe khẽ.

"Chuyện gì thế này?" Ngô Lương nhìn về phía Hồ Phó, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Điển Vi cũng nắm chặt binh khí trong tay, sẵn sàng ứng phó bất kỳ tình huống đột biến nào có thể xảy ra.

"……" Trương Lương cũng lập tức tinh thần, ánh mắt phức tạp nhìn về phía Tả Từ và chiếc "đồng bát" trước mặt y.

Ngay cả Hồ Phó – con hồ ly mà Chân Mật nhập thân – cũng đã đứng dậy, thậm chí còn cong lưng, dường như sẵn sàng vồ tới bất cứ lúc nào, còn về việc sẽ làm gì thì không ai biết được.

"Lạc lạc lạc lạc…" Chiếc đồng bát vẫn không ngừng rung chuyển.

Quá trình này kéo dài đúng mười phút.

Mắt Ngô Lương đã có chút mỏi nhừ, Điển Vi và Trương Lương cũng đã điều chỉnh tư thế đứng mấy lần, chỉ có Hồ Phó kia vẫn cong lưng giữ tư thế tấn công, như một bức tượng bất động.

Cuối cùng, "!" Chiếc "đồng bát" dừng rung chuyển.

Đồng thời, chỉ nghe "bá" một tiếng, Hồ Phó lập tức hóa thành một đạo tàn ảnh lao ra, trong nháy mắt đã xuất hiện bên cạnh chiếc "đồng bát", tiếp đó nó mạnh mẽ há miệng cắn lấy chiếc "đồng bát" kia, rồi quay đầu phóng nhanh về phía Ngô Lương.

Khoảnh khắc tiếp theo, nó đã nhảy đến trước mặt Ngô Lương, gật đầu ý bảo.

Đợi Ngô Lương nhìn ra ý đồ của nó, vẻ mặt nghi hoặc đưa tay đón lấy chiếc "đồng bát" vào tay, nó mới thả miệng ra, rồi ba hai lần nhảy lên vai Ngô Lương, như muốn được công nhận mà nheo mắt dùng cái đầu nhỏ dụi dụi vào má Ngô Lương.

"Ấch…" Mọi chuyện diễn ra quá nhanh, đến nỗi Ngô Lương nhìn chiếc "đồng bát" trong tay vẫn còn ngơ ngác không hiểu.

Rốt cuộc vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, chiếc "đồng bát" này có tác dụng gì?

Lúc này hắn duy nhất có thể cảm nhận được chính là, chiếc "đồng bát" này khi cầm vào không còn lạnh lẽo như trước, ngược lại có thể cảm nhận rõ ràng một chút nhiệt độ cao hơn nhiệt độ cơ thể người một chút… Cũng chính vào lúc này.

"Bành!" Một tiếng động trầm đục chợt vang lên.

Ngô Lương liền vội vàng nhìn theo tiếng, chỉ thấy Tả Từ đã như mất đi tri giác và sức lực mà đổ rạp xuống đất, tiếng động trầm đục kia chính là tiếng đầu y đập xuống đất.

"Đây là…" Ngô Lương ngẩn người.

Khoảnh khắc tiếp theo.

"Ha ha ha!" Một Tả Từ khác đã đứng ở bên cạnh, trên mặt hiện rõ vẻ cuồng hỉ, ngữ khí cuồng vọng cười lớn, "Thành rồi, ta thành rồi!

Từ nay thiên hạ không ai có thể làm gì ta nữa!" Trong khi kích động cười lớn trong lòng, cái đầu và đôi mắt của Tả Từ này lại không hề nhàn rỗi, y vừa lắc đầu, vừa đảo mắt không ngừng nhìn xung quanh, dường như đang tìm kiếm thứ gì đó quan trọng.

Kết quả tìm khắp quanh mình, y cuối cùng vẫn không tìm thấy thứ mình đang tìm, trên mặt liền lộ ra một tia lo lắng… Cho đến khi y ngẩng đầu nhìn về phía Ngô Lương.

Nói chính xác hơn là nhìn thấy chiếc "đồng bát" trong tay Ngô Lương.

"?!" Biểu cảm trên mặt Tả Từ này lập tức trở nên cứng đờ.

Lúc này biểu cảm của y nên được miêu tả như thế nào đây… Giống như vừa lĩnh lương thưởng cuối năm chuẩn bị về nhà tạo bất ngờ cho vợ, kết quả vừa mở cửa lại thấy vợ đang nằm trên giường cùng một người đàn ông khác học tiếng Anh vậy, phức tạp đến nỗi khiến người ta vắt óc cũng không tìm được một từ thích hợp để hình dung.

Nhìn thấy biểu cảm của Tả Từ, Ngô Lương dường như đã hiểu ra điều gì đó.

Hồ Phó tuy không thể nói tiếng người, nhưng chiếc "đồng bát" hiện đang nằm trong tay hắn đối với Tả Từ nhất định là vô cùng quan trọng, bởi vậy hắn hoàn toàn có thể tìm được câu trả lời từ miệng Tả Từ, từ đó hoàn toàn hiểu rõ mục đích của Hồ Phó qua những hành vi trước đó.

"À à, Nguyên Phương huynh, vừa rồi ngươi vì sao lại lừa gạt ta?" Thế là Ngô Lương cầm chiếc "đồng bát" trong tay, trên mặt lộ ra một nụ cười quái dị, cố ý mở miệng hỏi.

"Hữu Tài hiền đệ…" Tả Từ này dần dần trấn tĩnh lại, nhưng sắc mặt vẫn vô cùng khó coi.

Y cũng là một kẻ đánh bạc, vừa rồi y đã đánh cược rằng Ngô Lương không biết chuyện kế thừa vu thuật là như thế nào, thêm vào việc Ngô Lương không đọc được chữ giáp cốt trên Hủy Đầu Cốt, bởi vậy căn bản không biết trên đó ghi chép vu thuật gì, càng không biết chi tiết liên quan đến vu thuật đó, điều này đã cho y cơ hội để thao túng… Kết quả lại hoàn toàn không ngờ rằng sự việc cuối cùng lại phát triển đến mức này.

Vốn dĩ theo kế hoạch, đến bước này thiên hạ quả thực đã không còn ai có thể làm gì được y nữa.

Nhưng bây giờ, thiên hạ vẫn không có ai có thể làm gì được y… Trừ Ngô Lương!

"À à à." Hắng giọng hồi lâu, Tả Từ đột nhiên lộ ra một nụ cười vô cùng khó coi, mở miệng nói, "Ta tuy lừa gạt Hữu Tài hiền đệ, nhưng Hữu Tài hiền đệ lại há chẳng phải từng lừa gạt ta ư?

Chúng ta chẳng qua là kẻ tám lạng, người nửa cân mà thôi." "Lời này là sao?" Ngô Lương trong lòng không hiểu, nhưng ngoài miệng lại nửa cười nửa không hỏi.

"Đến nước này, Hữu Tài hiền đệ chẳng cần phải tiếp tục giả vờ nữa chứ?" Tả Từ tự giễu cười một tiếng, lắc đầu nói, "Hữu Tài hiền đệ đã có thể vào thời khắc then chốt nhất cố ý đặt chiếc đồng bát này bên cạnh ta, lại sau khi ta giả vờ đồng bát di thế liền lập tức lấy đi đồng bát, đây rõ ràng là đã sớm làm rõ 'Thi Giải Pháp' ghi trên Hủy Đầu Cốt này, trước đó giả vờ không biết, chỉ là đã đặt ra một cái bẫy dẫn ta vào tròng mà thôi… Ha ha ha, tâm tư Hữu Tài hiền đệ thật thâm sâu khó lường a, nay bị Hữu Tài hiền đệ nắm giữ mệnh mạch, ta thua cũng tâm phục khẩu phục, nói xem, ngươi rốt cuộc muốn xử trí ta như thế nào?" Quả nhiên là "Thi Giải Pháp"!

Kết hợp những chi tiết về "Thi Giải Pháp" mà Chân Mật đã nói với hắn trong giấc mộng trước đó, Ngô Lương cuối cùng hoàn toàn hiểu rõ ý đồ của Chân Mật, nàng ấy đã nhân tiện giúp Ngô Lương bắt được một con "Thi Giải Tiên" hoang dã! ---------- Nay Tả Từ nói Ngô Lương đã nắm giữ mệnh mạch của y.

Mệnh mạch này không nghi ngờ gì chính là chiếc đồng bát đã rơi vào tay hắn, mà theo lời Chân Mật nói về "Thi Giải Pháp" trước đó, hiện tại chiếc đồng bát này mới là bản thể của Tả Từ.

Thân thể ban đầu của Tả Từ thì đã đổ rạp xuống đất, biến thành một thi thể không còn hơi thở.

Mà Tả Từ khác hiện đang đứng trước mặt Ngô Lương, thì khẳng định đã không còn là người sống nữa, còn rốt cuộc là cái gì thì vẫn chưa thể nói rõ.

Nghĩ đến những điều này, ngay cả Ngô Lương cũng không thể không thừa nhận, Chân Mật quả nhiên là tính toán cao siêu!

Cứ như vậy, Ngô Lương không những hoàn toàn khống chế mọi thứ trong bí cảnh này, mà nay còn vô cớ có thêm một cấp dưới là hóa thân "Thi Giải Tiên", điều này quả thực là một công đôi việc, thu hoạch bội phần.

Huống hồ nếu nắm giữ "Thi Giải Pháp" này sau đó không còn là người, bản chất chỉ là kim thiền thoát xác, thủ đoạn kéo dài tuổi thọ, thì cho dù không có Chân Mật nhắc nhở trước, Ngô Lương cũng sẽ không lựa chọn mạo hiểm tu tập, sẽ không trở thành loại "Thi Giải Tiên" này, nếu không trước đó ở Thái Dương Mộ, ở Công Thâu Trủng, hắn đều có cơ hội "trường sinh bất tử", so với "Thi Giải Pháp" mà nói, những thứ đó mới là "trường sinh bất tử" thật sự.

Hơn nữa, loại vu thuật cổ xưa này trọng yếu nhất là cơ duyên, giống như "Yếm Hặc chi thuật" của hắn vậy, nếu "Thi Giải Pháp" không chọn hắn, hắn cho dù có được Hủy Đầu Cốt, cho dù nghiên cứu cả đời cũng chưa chắc đã đắc được kế thừa.

Ngược lại Tả Từ thì không giống.

Ngô Lương trước đó vẫn luôn suy đoán những thuật pháp của y được ghi chép trong sử sách đa số đều có nguồn gốc từ bí cảnh này, tức là y có thể chính là "thiên mệnh chi nhân" của bí cảnh này.

Và vừa rồi Tả Từ cũng đã chứng thực điểm này, nếu không phải

“thiên mệnh chi nhân”, y làm sao có thể sau khi xem qua Hủy Đầu Cốt liền lập tức tiến vào trạng thái lĩnh ngộ, lại làm sao có thể trong thời gian ngắn như vậy hoàn thành kế thừa… Từ đó có thể thấy, “Thi Giải Pháp” này vốn dĩ nên là cơ duyên của Tả Từ, người khác cho dù hao tâm tổn sức có được, cũng chưa chắc đã đạt được kế thừa.

Vậy trong tình huống này, làm thế nào mới có thể thực hiện “ngươi có thể rất lời, nhưng ta vĩnh viễn không lỗ” đây?

Vừa rồi ngăn cản Tả Từ lĩnh ngộ kế thừa, điều này rất có khả năng dẫn đến kết quả tổn người không lợi mình.

Mà để Tả Từ hoàn thành kế thừa, Ngô Lương không những đắc được Hủy Đầu Cốt, còn nắm giữ “bản thể” của Tả Từ trong tay mình, khiến cho năng lực của y có thể được mình sử dụng, đây mới là cách làm tối đa hóa lợi ích, tuyệt đối không lỗ chút nào.

Tuyệt vời!

Tài trí!

Quả không hổ là hồ yêu sống mấy ngàn năm!

Ngô Lương càng lúc càng thấy Chân Mật hợp khẩu vị mình.

Mỹ nhân vừa có nhan sắc vừa có đầu óc, lại còn biết bày trò thế này, ai mà chối từ được chứ.

“Nguyên Phương huynh nói quá lời rồi.” Ngô Lương vừa ôm con Hồ Phó vào lòng tùy ý vuốt ve, vừa cười ha ha nói với Tả Từ, “Ta làm sao có ý định xử trí Nguyên Phương huynh, hành động này chẳng qua là thủ đoạn tự vệ mà thôi.

Nguyên Phương huynh lừa gạt ta vẫn là chuyện nhỏ, nếu Nguyên Phương huynh đắc được bí pháp lại muốn hãm hại ta, thì không thể không phòng bị đôi chút, dù sao ‘Thi Giải Pháp’ này phi phàm, ta thật sự chưa chắc là đối thủ của Nguyên Phương huynh.” “Đã như vậy,

Hữu Tài hiền đệ làm thế nào mới chịu trả lại di thế chi vật kia cho ta?" Tả Từ lúc này đâu còn tâm tình dây dưa với Ngô Lương, liền hỏi thẳng.

"Trước tiên chờ rời khỏi bí cảnh này rồi tính vậy." Ngô Lương cười cười không khẳng định, nói, "Nói đi thì phải nói lại, nay Nguyên Phương huynh đã kế thừa 'Thi Giải Pháp', so với Nguyên Phương huynh trước kia thì có gì khác biệt, hoặc đã nắm giữ được bản lĩnh gì phi phàm lợi hại, có thể thỉnh Nguyên Phương huynh không tiếc chỉ giáo?" "Hữu Tài hiền đệ đã biết trên Hủy Đầu Cốt khắc 'Thi Giải Pháp', e rằng đã sớm biết 'Thi Giải Pháp' có đặc điểm gì, hà tất phải biết mà còn hỏi?" Tả Từ nhíu mày hỏi ngược lại.

"Văn hiến ghi chép làm sao có thể rõ ràng bằng Nguyên Phương huynh đích thân truyền thụ?" Ngô Lương vẫn kiên trì, lại cầm chiếc đồng bát trong tay lên, thậm chí còn cố ý làm ra động tác cầm không chắc suýt nữa làm rơi chiếc đồng bát xuống đất.

"Hữu Tài hiền đệ phải cầm chắc!" Tả Từ lập tức sợ đến biến sắc mặt, theo bản năng đưa tay tiến lên hai bước, thấy Ngô Lương cuối cùng không làm rơi xuống, y mới thở phào nhẹ nhõm, không dám tiếp tục tiến lên giành lấy.

Lại nhìn thấy một tia giảo hoạt thoáng qua trong mắt Ngô Lương, Tả Từ tự nhiên cũng hiểu ra Ngô Lương vừa rồi chỉ là diễn trò, nhưng tiếc là nay mệnh mạch của y lại nằm gọn trong tay Ngô Lương, y cũng chỉ có thể nghiến răng, bất đắc dĩ nói: "Đã Hữu Tài hiền đệ có ý này, ta cũng không tiện bác mặt hiền đệ, vậy ta cứ theo ý hiền đệ mà nói một chút vậy." "Thực ra đắc được 'Thi Giải Pháp' này, tức là ta đã thác hồn phách và sinh cơ của mình lên chiếc đồng bát kia, còn hiền đệ hiện tại nhìn thấy ta, chẳng qua là phân thân ta tách ra một luồng hồn phách và sinh cơ mà nặn thành mà thôi." "Nếu nói thật sự có điểm gì khác biệt, cũng chẳng qua là sự khác biệt giữa phân thân

này và người sống.” “Phân thân của ta có thể không ăn không uống, không sợ đao thương thủy hỏa, chỉ cần sinh cơ của ta không tận, đồng bát không hủy, thì có thể bất tử bất diệt, nhiều nhất chỉ cần hao tổn chút sinh cơ để nặn lại là được, bởi vậy trong mắt những người phàm trần không rõ chân tướng, ta nay đã là thần tiên không ai có thể làm gì được.” Không ăn không uống, tức là tịch cốc.

Không sợ đao thương thủy hỏa, tức là bất hoại chi thân.

Bất quá lời này lại không hề đề cập đến một từ khác mà Chân Mật từng nói đến —— biến hóa.

Không những Chân Mật từng nói đến hai chữ “biến hóa”, mà ngay cả những ghi chép trong sử liệu cũng tương tự đề cập đến hai chữ này, hơn nữa còn có những sự kiện cụ thể để làm bằng chứng.

Bởi vậy Ngô Lương có lý do tin rằng Tả Từ vẫn còn điều gì đó giấu giếm hắn, thế là hắn tiếp tục hỏi: “Còn nữa không?” “Còn nữa…” Tả Từ dường như bị làm khó, trầm ngâm một lát mới cuối cùng nói, “Cũng không còn gì nữa a, Hữu Tài hiền đệ rốt cuộc muốn hỏi cái gì, có thể cho ta một gợi ý không.” “Biến hóa.” Ngô Lương cười nói.

“Làm gì có biến hóa gì, nhiều nhất chỉ là có thể mượn thân thể của những người và động vật không có hồn phách, nhưng loại thân thể này đa số đều là tử thi, tạm thời mượn dùng một chút thì được, thời gian hơi lâu một chút, tử thi bắt đầu thối rữa thì không còn tác dụng nữa.” Tả Từ vội vàng giải thích, “Hiền đệ thử nghĩ xem, nếu ta thật sự có thể biến hóa, lúc này vì sao còn phải lấy bộ dạng này mà gặp người, nếu ta hóa thành bộ dạng hiền đệ, hoặc hóa thành bộ dạng Điển Vi, há chẳng phải có thể nhân lúc hỗn loạn mà đánh lừa thị giác ư?” Nói rất có lý a… Ngô Lương tin lời giải thích này của Tả Từ.

Phân thân Tả Từ “nặn” ra thậm chí cả con mắt kia cũng chưa

phục hồi, điều này không giống với biểu hiện của một người tinh thông biến hóa.

Còn về chuyện "Cổn" và "Tham" mà Chân Mật từng nói trước đó, e rằng có ẩn tình khác.

Phải nói ra thì, thực ra người không có hồn phách rất có khả năng cũng tồn tại, ví dụ như những "vô hồn chi nhân" bị đánh rơi xuống cọc tuyệt hộ trong Công Thâu Trủng ngày xưa, rồi như "người thực vật" thường nói ở đời sau, người thực vật rốt cuộc có linh hồn hay không, cũng vẫn là một ẩn số.

Bất quá hắn vẫn có chút không cam lòng, tiếp đó lại nói hai chữ: "Phòng trung." "Phòng trung?" Tả Từ ngẩn người, mặt lộ vẻ nghi hoặc.

Chương 611

"Phòng trung chi thuật." Ngô Lương nhận ra Tả Từ đại khái là cũng không nắm giữ bản lĩnh này, huống hồ "Thi Giải Pháp" và "Phòng trung chi thuật" vốn dĩ là hai môn thuật pháp hoàn toàn khác nhau, hoặc có thể nói hai môn đó căn bản là bình cấp, "Phòng trung chi thuật" đại khái sẽ không được bao hàm trong "Thi Giải Pháp".

Hơn nữa, "Thi Giải Pháp" tương đương với việc từ bỏ thân thể.

Mà "Phòng trung chi thuật" lại cần dùng đến thân thể, và cường hóa cũng là thân thể.

Hai môn này không những nên là thuật pháp bình cấp, bản chất còn là thuật pháp tương khắc, thực sự rất khó liên hệ với nhau… Nhưng Ngô Lương vẫn không nhịn được muốn hỏi thêm một câu.

Dù sao đây là chuyện được Tào Thực đặc biệt nhắc đến trong "Biện Đạo Luận".

So với những truyền thuyết trong sử liệu, sự việc này có độ tin cậy cao hơn, bởi vậy Ngô Lương có lý do tin rằng, Tả Từ nắm giữ "Phòng trung chi thuật" là chuyện đã định, chỉ là không xác định là vào lúc nào, và ở đâu?

"Hữu Tài hiền đệ, 'Phòng trung chi thuật' này ta thực sự không biết, huống hồ nay ta đã vứt bỏ thân thể, cần 'Phòng trung chi thuật' này làm gì nữa?" Tả Từ nhăn mặt, có lý có cứ nói.

Đang nói đến đây, "Ngao ngao!" Con Hồ Phó trong lòng Ngô Lương lại đột nhiên kêu lên, rồi chợt giật mình thoát khỏi tay Ngô Lương, rơi xuống đất rồi vồ lấy chiếc đông y mà Ngô Lương trước đó dùng để gói những văn hiến giáp cốt nhỏ.

"?" Ngô Lương không biết Hồ Phó muốn làm gì, nhưng cũng không ngăn cản, mà là lẳng lặng nhìn nhất cử nhất động của nó.

Trong chớp mắt, Hồ Phó đã vạch chiếc đông y ra, một móng vuốt nhỏ chỉ vào cái đầu người cốt lộ ra, lại "ngao ngao" kêu một tiếng với Ngô Lương.

"Đây là…" Ngô Lương hơi sững sờ một chút, nhưng giờ đây hắn và Chân Mật đã ngày càng có sự ăn ý, chỉ chần chừ một chút sau đó, liền lĩnh hội được ý Chân Mật, tức thì mặt lộ vẻ kinh hỉ, "Nàng nói cái đầu người cốt này ghi chép 'Phòng trung chi thuật'?" "Ngao ngao!" Hồ Phó gật đầu lia lịa.

Hoàn mỹ!

Ngô Lương tự nhiên mừng rỡ khôn xiết.

Đến bước này, hành động lần này đã là đại thắng lợi, đặc biệt là "Phòng trung chi thuật" này, trong lòng hắn không biết đã mong đợi bao lâu, nay cuối cùng cũng đạt được như ý nguyện.

Ngô Lương vội vàng tiến lên, gói lại cái đầu người cốt kia, còn cố ý gói thêm hai lớp nữa, để nó được bảo vệ tốt nhất, tránh không cẩn thận mà vui quá hóa buồn.

Mặc dù hiện tại vẫn chưa xác định mình có phải là người hữu duyên với "Phòng trung chi thuật" hay không, nhưng Ngô Lương cũng hoàn toàn không cần thiết phải giải thích nội dung trên đó vào lúc này, loại thuật pháp này tốt nhất vẫn là đợi sau khi ra ngoài, cùng Chân Mật tìm một nơi không bị quấy rầy mà giải mã kỹ càng thì hơn.

"Xì…" Mà con Hồ Phó kia nhìn thấy hành động của Ngô Lương, trên mặt lại lộ ra một vẻ khinh bỉ cực kỳ sinh động, thậm chí trong miệng còn phát ra một tiếng khinh miệt.

"Ngoan nào, thứ này tốt cho nàng, tốt cho ta, cũng tốt cho Tinh

Tinh nữa.” Ngô Lương nhẹ nhàng vỗ đầu nhỏ của Hồ Phó, vẻ mặt gian xảo cười nói.

“A ô!” Hồ Phó đột nhiên quay đầu lại cắn vào tay hắn một cái. …… May mà Chân Mật còn chút chừng mực, cú cắn này của Hồ Phó không làm rách da Ngô Lương, chỉ là cho hắn một lời cảnh cáo.

Sự đã đến nước này, công việc thám hiểm bí cảnh cơ bản cũng đã đến hồi kết.

Trong tay cầm chiếc “đồng bát”, mức độ tin tưởng của Ngô Lương đối với Tả Từ cũng theo đó mà tăng lên không ít, liền tức tốc ra lệnh cho y tiếp tục giúp giải thích những văn hiến giáp cốt lớn nhỏ khác.

Những văn hiến giáp cốt đó đều là những lời bói toán và ghi chép đại sự liên quan đến bí cảnh này.

Trong số đó, Ngô Lương cho rằng quan trọng nhất chính là đoạn ghi chép về quá khứ: “Thì ra dã tâm của ‘Cổn’ còn lớn hơn Ngô Lương tưởng tượng, không chỉ đơn giản là trọng thần trị thủy như vậy.” “Ngay từ thời Nghiêu Đế tại vị, ‘Cổn’ đã thể hiện sự hứng thú tột độ đối với đế vị.” “Lúc đó Nghiêu Đế tuổi đã cao, dần dần không thể tạo ra đủ sự chấn nhiếp đối với thần dân, giống như mối quan hệ giữa đầu sói và bầy sói vậy, nhiều thủ lĩnh bộ lạc và những người có quyền thế thấy Nghiêu Đế dần suy yếu, liền bắt đầu rục rịch, khiến cho việc chuyển giao quyền lực trở nên vô cùng phức tạp và nguy hiểm.” “Trong đó, bốn người có thế lực lớn nhất, dã tâm rõ ràng nhất là Cộng Công, Hoan Đâu, Tam Miêu, và cả ‘Cổn’…” Mà theo những gì Ngô Lương biết, các sử sách khác cũng quả thực gọi bốn người này là “Tứ Hung”, thậm chí còn thần thánh hóa họ ở các mức độ khác nhau.

Sau này, sau khi Thuấn Đế lên ngôi, việc đầu tiên làm chính là

“lưu đày Tứ Hung”.

Cuối cùng Cộng Công bị lưu đày đến Vu U Lăng, để biến thành Bắc Địch; Hoan Đâu bị lưu đày đến Sùng Sơn, để biến thành Nam Man; Tam Miêu bị lưu đày đến Tam Nguy, để biến thành Tây Nhung; còn Cổn thì bị chém chết tại Vũ Sơn, để biến thành Đông Di.

Trong “Tứ Hung”, ba hung đều bị lưu đày, duy nhất Cổn một mình bị giết hại, đãi ngộ đặc biệt như vậy đủ để minh chứng vai trò của Cổn trong cuộc tranh giành đế vị khác biệt với ba hung còn lại.

Và những văn hiến giáp cốt này đã đưa ra câu trả lời, chẳng qua những văn hiến giáp cốt này nhân vật chính là Đan Chu, những điều này chỉ có thể được ghi chép từ góc nhìn của Đan Chu: “Đồng thời khi ‘Tứ Hung’ thể hiện dã tâm to lớn, còn có hai người khác cũng là những nhân vật quan trọng trong cuộc tranh đoạt đế vị này, một người là thủ lĩnh tộc Đông Di – Thuấn Đế, người còn lại chính là con trai của Nghiêu Đế – ‘Đan Chu’.” “Nghiêu Đế hy vọng có thể truyền ngôi cho con trai mình – ‘Đan Chu’, Đan Chu cũng từ nhỏ đã có chí hướng như vậy, chứ không giống như sử sách đời sau phát hiện ghi chép rằng hắn không lo việc chính sự, chỉ ăn chơi lêu lổng.

Chỉ tiếc Đan Chu từ nhỏ thể nhược đa bệnh, trừ việc săn bắn, bắn cung các hạng mục thể năng Đan Chu không có khả năng gì ra, tài năng về đức trí đều vô cùng xuất sắc, đặc biệt là cờ vây do Nghiêu Đế phát minh, càng được hắn chơi đến xuất thần nhập hóa.” “Đáng tiếc một Đan Chu như vậy trong thời đại đó lại hơi yếu ớt, thêm vào tính cách có chút lạnh nhạt, không giỏi giao thiệp với các thủ lĩnh bộ lạc và Tứ Nhạc, lại vì thể nhược đa bệnh không giỏi chinh chiến, đến nỗi cho đến khi trưởng thành cũng không thể lợi dụng thân phận của mình để hình thành thế lực riêng.” “Mà Thuấn Đế thì còn trẻ đã trở thành thủ lĩnh tộc Đông Di, dưới trướng thế lực vô cùng to lớn, ngay cả Tứ Nhạc cũng vào lúc Nghiêu Đế tuổi tác đã cao, dần dần ngả về phía

Thuấn Đế trẻ tuổi." "Thuấn Đế còn mượn thế lực dưới trướng và Tứ Nhạc nhiều lần gây áp lực lên Nghiêu Đế, liên tiếp hai lần 'thỉnh cầu' Nghiêu Đế gả hai cô con gái cho mình, để dùng thân phận 'nữ tế' (con rể) mà lôi kéo tộc nhân Đào Đường thị của Nghiêu Đế…" Gả ư?

Chẳng lẽ không phải Nghiêu Đế chủ động gả hai cô con gái cho Thuấn Đế, để họ đi khảo sát đức hạnh và năng lực của Thuấn Đế, mà là Thuấn Đế bức cung khiến Nghiêu Đế không thể không gả hai con gái cho hắn?

Ngô Lương có chút dao động, phảng phất như đang trải qua một vụ án Rashomon thời thượng cổ Đường Ngu.

Một bên là sử liệu được biên soạn dựa trên cổ tịch và truyền thuyết dân gian do hậu thế phát hiện, những cổ tịch và truyền thuyết này đều xuất hiện muộn hơn thời thượng cổ Đường Ngu, toàn bộ đều xuất phát từ ngòi bút và lời kể của người đời sau, đây cũng là nhận thức chủ lưu của giới khảo cổ hậu thế; bên còn lại là văn hiến giáp cốt đến từ chính thời thượng cổ Đường Ngu, hơn nữa còn xuất phát từ ngòi bút của người trong cuộc là "Đan Chu"... nhưng vô luận là cách nói nào, đều không thể tìm được bằng chứng cụ thể để chứng minh.

Bất quá nếu phân tích từ góc độ nhân tính, Ngô Lương lại cảm thấy cảm giác mà người sau mang lại chân thực hơn một chút.

Từ khi nhân loại xuất hiện đến nay, "tranh quyền đoạt lợi" vốn là chủ đề thiên cổ bất biến, mà loại chuyện này e rằng cũng chỉ khi nhân loại triệt để diệt vong mới có thể biến mất.

Cho nên việc Nghiêu Đế tâm cam tình nguyện "thiền nhượng" đế vị, các bên hầu như không có bất kỳ xung đột nào, Thuấn Đế cuối cùng hòa bình kế vị, loại sự tình đại viên mãn này trong mắt một kẻ "tiểu nhân" như Ngô Lương ít nhiều đều có chút không phù hợp nhân

tính, thậm chí có thể nói là có chút không thực tế.

Huống chi.

Cho dù thời đó là chế độ đa thê, Nghiêu Đế cũng hoàn toàn không cần thiết đem cả hai cô con gái gả hết cho Thuấn Đế chứ.

Cũng xuất phát từ góc độ lợi ích mà suy xét, đem một trong hai cô con gái gả cho thủ lĩnh hoặc con trai thủ lĩnh của một bộ lạc lớn khác, hình thành quan hệ liên hôn vững chắc hơn chẳng lẽ không tốt sao?

Lại nói.

Theo sử liệu ghi chép, khi Nghiêu Đế "thiền nhượng" đế vị dường như vẫn còn dư lực, bởi vì ông ta qua đời sau khi Thuấn Đế kế vị được vài năm, nhìn khắp thiên triều trên dưới năm ngàn năm, ngoại trừ cực kỳ thiểu số vài trường hợp đặc biệt ham chơi mất cả ý chí, thật lòng không có mấy hoàng đế có thể giao ra đế vị ngay khi bản thân còn đang sống sờ sờ.

Việc này không chỉ xuất phát từ sự chấp nhất đối với quyền lực, kỳ thực còn có một số nỗi lo về sau.

Dù sao con người là khó quản lý nhất, bất kỳ ai cũng không thể làm được chuyện tuyệt đối công bằng, huống hồ cho dù có người có thể giữ được sự công bằng cũng không thể tránh khỏi việc khiến người khác ghen ghét, một khi giao ra đế vị mất đi quyền lực, huống chi còn là giao vào tay một người ngoài, một khi bị kẻ ghen ghét thu hậu tính sổ, lại phải ứng đối ra sao?

Trong lúc Ngô Lương suy nghĩ như vậy.

Tả Từ vẫn đang chuyên tâm giải nghĩa nội dung trên văn hiến giáp cốt, không thể không thừa nhận, Tả Từ đích xác là một người có hàm dưỡng văn hóa không thấp, những khế văn tối giản đến cực điểm, thậm chí có chút tối nghĩa trên giáp cốt văn, thông qua cái miệng của

lão nói ra, liền đã biến thành ngôn ngữ thông tục dễ hiểu.

Ngô Lương không khỏi nghĩ, nếu đổi lại ở hậu thế, Tả Từ có lẽ sẽ trở thành một phiên dịch viên chuyên nghiệp ưu tú: "Trong tình huống này, thế lực của 'Đan Chu' trở nên ngày càng đơn bạc, dần dần mất đi tư cách tranh đoạt địa vị với Thuấn Đế." "Cùng lúc đó, một cỗ thế lực khác lại lặng lẽ quật khởi, thế lực này không phải ai khác, chính là thủ lĩnh bộ lạc Hữu Sùng thị tên 'Cổn', 'Cổn' có giao tình không tệ với Tứ Nhạc, năm đó Nghiêu Đế đối mặt với thao thao hồng thủy bó tay hết cách, thế là trưng cầu ý kiến Tứ Nhạc về nhân tuyển quan viên trị thủy, Tứ Nhạc lập tức cử tiến 'Cổn', mà Nghiêu Đế kỳ thực không đánh giá cao 'Cổn', chẳng qua lúc đó thực sự không tìm được nhân tuyển thích hợp hơn, lại ngại mặt mũi của Tứ Nhạc, cuối cùng chỉ có thể mệnh cho hắn toàn quyền phụ trách việc trị thủy." "Một hai năm đầu tiên, những biện pháp trị thủy mà 'Cổn' thực thi đích xác đã ức chế thủy hoạn ở không ít nơi, khiến Nghiêu Đế cùng quan viên bách tính đều nhìn thấy hy vọng." "Nhưng mỗi khi 'Cổn' dẫn người đi nơi khác, thủy hoạn ở địa phương đó rất nhanh liền sẽ ngóc đầu trở lại." "Kết quả chính là 'Cổn' trị thủy nhiều năm, hao phí lượng lớn nhân lực vật lực, nhưng vẫn chưa thực sự bình ổn được tai họa hồng thủy, ngược lại bộ lạc Hữu Sùng thị do 'Cổn' dẫn dắt trong chín năm này ngày càng lớn mạnh, dần dần trở thành một trong những bộ lạc cường đại nhất, mà 'Cổn' lại vẫn không ngừng đòi hỏi Nghiêu Đế càng nhiều sự ủng hộ và vật tư." "Cùng lúc đó, danh vọng của 'Cổn' cũng nước lên thì thuyền lên, mọi người đều truyền rằng 'Cổn' sở hữu thần lực, có thể chấn nhiếp hung thủy, hắn đi đến nơi nào, thủy hoạn ở nơi đó liền sẽ bình ổn, mà một khi hắn rời đi, hung thủy không người chấn nhiếp, liền sẽ ngóc đầu trở lại, do đó rất nhiều bộ lạc và bách tính chịu sự quấy nhiễu sâu sắc của thủy hoạn đều kỳ vọng 'Cổn' đến..." Dưỡng khấu tự trọng sao?

Hiểu đến đây, trong đầu Ngô Lương lập tức hiện lên từ vựng này. "Khấu" trong "Dưỡng khấu tự trọng", tự nhiên chính là thủy hoạn.

Đơn thuần phân tích việc này từ góc độ lợi ích, người thu được lợi ích lớn nhất tự nhiên chính là "Cổn", chỉ cần vấn đề thủy hoạn không được giải quyết hoàn toàn, Nghiêu Đế liền bắt buộc phải dựa vào "Cổn", mà "Cổn" liền có thể không ngừng đòi hỏi sự ủng hộ và vật tư từ Nghiêu Đế, từ đó liên tục không ngừng thu được càng nhiều lợi ích, đồng thời cũng có thể không ngừng tăng cường danh vọng của chính mình.

Do đó phân tích từ góc độ lợi ích, người không hy vọng thủy hoạn biến mất nhất trong thiên hạ, khả năng chính là "Cổn". "'Cổn' có thể nói là người có cơ hội nhất để tranh đoạt đế vị với Thuấn Đế vào thời điểm đó, hắn tự nhiên không thể trơ mắt nhìn Thuấn Đế một nhà độc đại, cùng lúc đó, ba bộ tộc Cộng Công, Hoan Đâu, Tam Miêu cũng chú ý tới tình huống này, thế là nhao nhao bắt đầu âm thầm mưu tính, chuẩn bị chờ thời cơ hành động." "Kết quả cuối cùng vẫn là Thuấn Đế cao tay hơn một nước, hắn không biết thu thập được chứng cứ từ đâu, tiên phát chế nhân công nhiên vạch trần chuyện 'Cổn' mượn danh trị thủy để tư lợi, khiến cho 'Cổn' và bộ lạc Hữu Sùng thị vốn sống xa xỉ trở thành mục tiêu công kích, như vậy 'Cổn' trong nháy mắt từ anh hùng trị thủy biến thành đối tượng bị người đời phỉ nhổ, bộ lạc Hữu Sùng thị cũng bị các bộ lạc khác chèn ép cướp bóc, rất nhanh liền phân băng ly tích, mà Thuấn Đế thì trở thành điển phạm trượng nghĩa chấp ngôn, công chính không thiên vị, danh vọng nhất thời vô lượng." "Nghiêu Đế vì để bình ổn sự phẫn nộ của chúng nhân, đành phải bãi quan của 'Cổn', lại tịch thu tài sản của hắn và bộ lạc Hữu Sùng thị, xua đuổi hắn đến Vũ Sơn mặc cho tự sinh tự diệt, từ đó 'Cổn' liền triệt để mất đi cơ hội." "Mà ba bộ tộc Cộng Công, Hoan Đâu, Tam Miêu đối mặt với Thuấn Đế đang lúc phong đầu cực thịnh, thì không

thể không liên hợp lại để chống lại Thuấn Đế." "Đáng tiếc Thuấn Đế lúc này đã không ai có thể ngăn cản, hành động này chẳng những không có tác dụng chống lại Thuấn Đế, còn khiến Thuấn Đế lấy danh nghĩa trấn áp phản loạn thuận thế đoạt được càng nhiều binh quyền từ tay Nghiêu Đế, chỉ ngắn ngủi mấy tháng sau, ba bộ tộc Cộng Công, Hoan Đâu, Tam Miêu đã bị đánh bại triệt để, bị buộc phải dẫn tộc nhân viễn xứ tha hương, mà Thuấn Đế thì đã triệt để giá không Nghiêu Đế, không ai còn có thể ngăn cản hắn đoạt được đế vị." "Lại qua mấy tháng, Nghiêu Đế đã danh tồn thực vong không thể không làm ra quyết định sớm tiến hành 'thiền nhượng', Thuấn Đế rốt cuộc dưới sự chứng kiến của thủ lĩnh các bộ lạc và Tứ Nhạc đăng lên ngôi vị thiên tử." "Nhưng chuyện này vẫn chưa tính là xong, việc đầu tiên Thuấn Đế làm sau khi kế vị, chính là ra lệnh cho Nghiêu Đế suất lĩnh tộc nhân Đào Đường thị di dời đến phía nam Nam Hà cư trú, nhưng lại đơn độc giữ một mình 'Đan Chu' lại, ra lệnh cho y ở lại Bắc Đường sống một mình, cũng yêu cầu y vĩnh thế không được gặp mặt phụ thân và tộc nhân." "Đây là thời khắc tăm tối nhất trong cuộc đời 'Đan Chu', y hiểu rõ chính mình đây là bị Thuấn Đế giữ lại làm con tin, phòng ngừa Nghiêu Đế trong lòng không cam tâm, phòng ngừa Đào Đường thị đông sơn tái khởi." "Trầm tịch như vậy vài năm sau." "Có một ngày 'Đan Chu' bỗng nhiên đón tiếp một vị khách hiếm, người này không phải ai khác, chính là 'Cổn' bị lưu đày tại Vũ Sơn." "'Cổn' âm thầm tìm được y, cũng lén lút vận chuyển đến một kiện trân bảo, trân bảo này chính là 'Tức Nhưỡng' mà năm đó khi Nghiêu Đế còn tại vị đã giao cho 'Cổn' để trị thủy, cũng là lúc này, 'Đan Chu' mới xác định chuyện Thuấn Đế vạch trần là sự thật, 'Cổn' quả nhiên mượn việc trị thủy để biển thủ, đây mới là nguyên do hắn trị thủy nhiều năm không thành." "Bất quá sự đã đến nước này, bản thân 'Đan Chu' cũng chẳng qua chỉ là con tin trong tay Thuấn Đế, sớm đã lựa chọn nhận mệnh, cho dù xác định chuyện này thì lại có thể thế nào?

Huống chi Nghiêu Đế và y hiện tại rơi vào tình cảnh này, cũng không có quan hệ trực tiếp với 'Cổn', người y nên oán hận nhất không phải là 'Cổn', mà là Thuấn Đế." "Nhưng 'Cổn' lại không dễ dàng nhận mệnh như 'Đan Chu'." "Hắn khổ khẩu bà tâm bày tỏ lòng trung thành với Nghiêu Đế và Đào Đường thị trước mặt 'Đan Chu', thề muốn giúp 'Đan Chu' trùng kiến vương đô Bắc Đường, một lần nữa nghênh đón Nghiêu Đế trở về, mà 'Tức Nhưỡng' chính là thành ý của hắn." "'Đan Chu' tuy không có hảo cảm với 'Cổn', nhưng cuộc sống mấy năm xa rời phụ thân và tộc nhân lại khiến y càng mong chờ gia nhân đoàn tụ hơn người bình thường, do đó cuối cùng y vẫn quyết định hợp tác với 'Cổn'." "Thế là dưới sự lo liệu của 'Cổn', vương đô dưới lòng đất sử dụng 'Tức Nhưỡng' làm vật liệu này đã bí mật được xây dựng lên." "'Đan Chu' rất nhanh dọn vào vương đô dưới lòng đất này, chỉ khi sứ giả do Thuấn Đế phái tới kiểm tra y, mới ra ngoài một lần để ứng phó sứ giả." "Từ đó 'Đan Chu' triệt để sống những ngày tháng cách biệt với thế giới, cả ngày trốn trong vương đô dưới lòng đất, đem toàn bộ thời gian và tinh lực dùng vào việc hoàn thiện nơi này, trong lòng mong mỏi có một ngày Nghiêu Đế và tộc nhân Đào Đường thị đến nơi này, cùng sống với y, còn về ngôi vị thiên tử kia, ngược lại đã không còn quan trọng như thế nữa." "Ngày tháng cứ thế trôi qua từng ngày, rốt cuộc vào một ngày của vài tháng sau, 'Cổn' bỗng nhiên cả người đầy máu, hỏa cấp hỏa liệu tìm đến y." "'Cổn' nói cho 'Đan Chu': Chuyện bọn họ bí mật xây dựng vương đô dưới lòng đất đã bại lộ, Thuấn Đế giờ phút này đang phái binh tới nơi này xử quyết hai người bọn họ, lần này hai người bọn họ e là chú định không sống nổi nữa, hắn chết cũng không sao, tiếc nuối là hắn chung quy không hoàn thành lời hứa với 'Đan Chu', không thể nghênh đón Nghiêu Đế trở về, thậm chí không thể để 'Đan Chu' gặp mặt Nghiêu Đế lần cuối." "Mà 'Đan Chu' nghe xong lại dị thường bình tĩnh, bảo 'Cổn' ra ngoài trước, chính mình muốn tĩnh lặng một lát." "Đợi sau khi 'Cổn' ra ngoài, 'Đan Chu'

rốt cuộc tìm ra cổ vật y trân tàng, chính là khối xương sọ khắc 'Thi giải pháp' kia, đây có lẽ là biện pháp duy nhất để y có thể gặp lại phụ thân và tộc nhân, chỉ là sau khi thi triển pháp thuật này, y liền không còn đường lui, chỉ có thể sống dở chết dở để kết thúc kiếp này, đây cũng là nguyên do y thà rằng nhẫn nhục phụ trọng, cũng trước sau không nguyện sử dụng pháp thuật này, y là con cháu của Nghiêu Đế, là truyền nhân của Đào Đường thị, sự kiêu ngạo của y không cho phép y trở thành tồn tại như vậy, chỉ là hiện tại y đã không còn lựa chọn..." "Đến đây là hết rồi." Tả Từ đặt xuống miếng giáp cốt cuối cùng, giải nghĩa đến đây rốt cuộc cũng đến hồi kết. "Ừm..." Ngô Lương đáp một tiếng, lập tức liếc mắt nhìn Hồ Phù bên cạnh. "..." Hồ Phù gật đầu hai cái, biểu thị lần này Tả Từ tịnh không giở trò gì.

Đôi mày Ngô Lương lại bất giác nhíu lại.

Những ký sự bình sinh này, rất hiển nhiên là lời tự thuật của "Đan Chu", thậm chí cực có khả năng chính là do "Đan Chu" tự mình hoàn thành, đặc biệt là thời khắc tiếp cận hồi kết, bên cạnh "Đan Chu" hẳn là không có người khác, do đó xác suất lớn cũng không có người giúp y ghi chép đến thời khắc cuối cùng.

Mà trong những ký sự này, lại tồn tại một số "lỗ hổng" không quá rõ ràng: Ví dụ như sự "đơn thuần" mà "Đan Chu" thể hiện khi lựa chọn hợp tác với "Cổn"; lại ví dụ như những chi tiết bị lựa chọn lướt qua trong quá trình xây dựng và hoàn thiện vương đô dưới lòng đất này; lại ví dụ như cách hiểu và nhận thức của "Đan Chu" về "Thi giải pháp" vào thời khắc cuối cùng, cùng với cái gọi là kiêu ngạo...

Những "lỗ hổng" này tuy rằng vô thưởng vô phạt, cũng không ảnh hưởng đến logic của chủ đề chính, nhưng luôn cảm thấy khi "Đan Chu" khắc xuống những ký sự bình sinh này, khả năng tịnh không phải đứng ở góc độ tuyệt đối công chính của một người bàng quan.

Ngô Lương hoài nghi, y có hiềm nghi tự tô vẽ cho bản thân khi "hồi ức"...

Dù sao đây cũng là một trong những phẩm chất của nhân loại, bất kỳ ai khi hồi ức chuyện cũ, dù cho không cố ý làm vậy, cũng đều nhất định sẽ bất giác tiến hành mỹ hóa đối với hành vi và động cơ của chính mình, từ đó đạt được sự tự hợp lý hóa khiến bản thân yên tâm thoải mái.

Đặc biệt là quá trình xây dựng và hoàn thiện vương đô dưới lòng đất bị lướt qua kia.

Đây không phải là công trình nhỏ, cho dù có "Tức Nhưỡng" gia trì, rất nhiều kiến trúc và trang sức bên trong cũng y nguyên không phải là một công trình nhỏ, còn có những ngọn đèn dầu sử dụng "Tuyền Tiên Cao", còn có bốn cái xác nữ thi quỳ trên thạch đài và lượng lớn "Thực Tâm Nhục" đã bị Trương Lương dọn ra khỏi bí cảnh này trước đó. "Đan Chu" không ghi chép lại những chi tiết này, mà là lựa chọn lướt qua, liền rất có khả năng là bởi vì y cũng tham gia vào những chuyện này, hơn nữa những chuyện này tịnh không phải chuyện tốt đẹp gì.

Đáng tiếc những chuyện này, e rằng chỉ có người trong cuộc mới có thể nói rõ ràng... "Nguyên Phóng huynh, ta muốn nghe thử cái nhìn của huynh về nội dung những ký sự này." Ngô Lương trầm ngâm một lát, bỗng nhiên lại nói với Tả Từ. "Ta?" Tả Từ hơi sửng sốt, nhưng thấy thần sắc Ngô Lương nghiêm túc, liền đại đại phương phương nói, "Đối với vãng sự lịch sử ta không có cái nhìn gì, mà xét từ tình cảnh hiện ra trong thạch thất này, 'Đan Chu' hẳn là tịnh không thuận lợi hoàn thành việc thi triển 'Thi giải pháp', trước đó sở dĩ 'Cổn' bỗng nhiên chạy tới ủng hộ y, xây dựng bí cảnh dưới lòng đất này cho y, ta cho rằng mục đích thực sự hẳn chính là 'Thi giải pháp' kia, hơn nữa 'Cổn' đã thuận lợi đạt thành mục đích của mình, cứ như vậy, bí cảnh bố hạ đại trận này, liền trở thành bí cảnh mà 'Cổn' xây dựng cho chính

mình để bảo tồn vật giả thác di sự." "Về phần vì sao 'Cổn' phải làm như vậy..." "Bình phán từ lịch sử sau đó, con trai của 'Cổn' là Đại Vũ vốn dĩ mang thân phận con của tội thần hầu như không có khả năng trở mình, lại mạc danh được Tứ Nhạc cử tiến làm Tư Không, cuối cùng còn hoàn thành đại nghiệp trị thủy mà hắn chưa hoàn thành, thậm chí cuối cùng còn đoạt được ngôi vị thiên tử từ tay Thuấn Đế, mà con trai của Đại Vũ là Khải càng là biến thiên hạ thành thiên hạ của một nhà bọn họ...

Nếu hết thảy 'Cổn' đều sớm có kế hoạch, đây chính là một ván cờ lớn nghịch thiên cải mệnh nha, tâm cơ đáng sợ biết bao!" Bất mưu nhi hợp!

Những lời này của Tả Từ hoàn toàn nói trúng tim đen của Ngô Lương.

Hắn trong lòng cũng nghĩ như vậy, chẳng qua một bộ phận chi tiết trong đó Ngô Lương nghĩ sâu hơn một chút, thậm chí có vài chi tiết còn có cơ hội tiến hành khảo chứng.

Nếu hết thảy quả thực đều là kế hoạch do "Cổn" định ra.

Vậy thì "Cổn" ngoại trừ tiếp cận "Đan Chu" đoạt được "Thi giải pháp", nhất định đã âm thầm an bài hai việc: Việc thứ nhất chính là lung lạc "Tứ Nhạc".

Tuy rằng không biết "Cổn" rốt cuộc dùng thủ đoạn gì để lung lạc "Tứ Nhạc", nhưng "Tứ Nhạc" nhất định đã chịu sự kiềm chế của "Cổn", nếu không "Tứ Nhạc" hoàn toàn không có lý do gì lại cùng nhau đề cử con trai của hắn là Đại Vũ khi "Cổn" đã trị thủy thất bại và trở thành tội thần.

Mà nếu Đại Vũ không được cử tiến tiếp tục trị thủy, vậy thì kế hoạch phía sau liền toàn bộ không thể thực thi, do đó việc này đối với "Cổn" mà nói nhất định là trọng điểm trong trọng điểm; Việc thứ hai

chính là liên hôn với "Đồ Sơn thị".

Chính là "Đồ Sơn thị" nơi "Đồ Sơn Nữ Kiều" xuất sinh, chuyện này kỳ thực rất đáng nghiên cứu sâu, bởi vì theo sử sách ghi chép, cuộc hôn nhân của Đại Vũ và "Đồ Sơn Nữ Kiều" là ở rể.

Tại sao Đại Vũ phải ở rể "Đồ Sơn Nữ Kiều"?

Bởi vì khi đó bộ lạc Hữu Sùng thị đứng đầu là "Cổn" đã chịu sự trấn áp mang tính hủy diệt, Đại Vũ tuy chưa hẳn trở thành cô gia quả nhân, nhưng cũng sớm đã không còn địa vị và danh vọng của "Cổn" năm đó.

Mà "Đồ Sơn thị" khi đó lại là bộ lạc cường đại cực ít ỏi trong các bộ lạc Đông Di không tôn Thuấn Đế làm đầu.

Trong tình huống này Đại Vũ muốn nghênh thú "Đồ Sơn Nữ Kiều", thậm chí khả năng không thể cung cấp cho "Đồ Sơn Nữ Kiều" cuộc sống an ổn cơm no áo ấm, do đó chỉ có thể lựa chọn ở rể.

Nhưng nếu đứng ở góc độ của "Đồ Sơn thị" mà nhìn nhận sự việc này.

Đối mặt với một tên nghèo kiết xác môn không đăng hộ không đối như vậy, hơn nữa còn là con của tội thần bị người đời phỉ nhổ, tại sao "Đồ Sơn thị" lại lựa chọn chấp nhận chứ, chẳng lẽ chỉ là vì "nữ đại bất trung lưu" sao?

Huống chi sau này khi Đại Vũ đảm nhiệm Tư Không trị thủy, "Đồ Sơn thị" còn cho hắn không ít sự ủng hộ.

Chương 612

Lại thêm thậm chí khi Đại Vũ kế vị kiến lập Hạ triều, còn đặc biệt tổ chức "Đồ Sơn chi hội" nổi tiếng tại Đồ Sơn, có thể nói là cho Đồ Sơn thị đủ mặt mũi, khiến Đồ Sơn thị phong đầu nhất thời vô lượng.

Trong chuyện này.

Viễn kiến của "Đồ Sơn thị" thực sự hơn người.

Cứ như thể bọn họ sớm đã biết Đại Vũ sở hữu năng lực trị thủy, sớm đã biết Đại Vũ sẽ giống như "ba mươi năm hà đông, ba mươi năm hà tây".

Nếu "Đồ Sơn thị" thân là Hồ tộc sở hữu bản lĩnh tiên tri, chuyện này tự nhiên có thể giải thích thông suốt.

Nhưng nếu không có bản lĩnh như vậy, lại cam nguyện đem tộc vận của cả bộ lạc ký thác lên người tên nghèo kiết xác con của tội thần là Đại Vũ, cái này liền rất có vấn đề...

Bất quá vấn đề này đảo còn có cơ hội khảo chứng.

Quay đầu có thể hỏi thăm Chân Mật một chút, chỉ cần hiểu rõ đầu đuôi cuộc hôn nhân này, trưởng bối của "Đồ Sơn thị" đóng vai trò gì trong cuộc hôn nhân này, liền có thể đưa ra một kết luận tương đối xác thực... ...

Ngoài ra.

Ngô Lương cho rằng đoạn ghi chép theo kiểu tự thuật này của "Đan Chu" khả năng còn sót lại phần đặc sắc nhất.

Sử chép sau khi Nghiêu Đế thiền nhượng ngôi vị thiên tử cho Thuấn Đế, lại qua nhiều năm mới qua đời, mà sau khi Nghiêu Đế qua đời, "Đan Chu" từng đoạt lại địa vị trong thời gian ngắn, bức Thuấn

Đế không thể không tránh đến phía nam Nam Hà, cũng chính là nơi năm đó Thuấn Đế ra lệnh cho Nghiêu Đế sau khi thiền vị đến dưỡng lão.

Kết quả chư hầu trong thiên hạ đều đến triều kiến Thuấn Đế, lại không để ý đến Đan Chu; người đi kiện tụng cũng đều cáo trạng đến chỗ Thuấn Đế, dân gian biên soạn rất nhiều ca dao tụng dương Thuấn Đế, đều không để Đan Chu vào mắt, cuối cùng Thuấn Đế cảm thấy nhân tâm sở hướng, thiên ý sở quy, không thể chối từ, bèn một lần nữa đăng lên ngôi vị thiên tử.

Đoạn sử liệu này rất đáng để suy ngẫm.

Hào vô nghi vấn, những chuyện này nhất định là phát sinh sau khi bí cảnh dưới lòng đất này xây dựng hoàn thành, coi như là chuyện về sau.

Tức là lời tự thuật của Đan Chu trên văn hiến giáp cốt tuy cực có khả năng là tuyệt bút của y, nhưng y lại tịnh không biệt tăm biệt tích vào lúc này, về sau còn dấy lên sóng to gió lớn, thậm chí đến mức suýt chút nữa đuổi Thuấn Đế đi, cải triều hoán đại.

Kết hợp với "Thi giải pháp" được nhắc đến cuối cùng trong văn hiến giáp cốt, cùng thi thể nghi là Đan Chu bên cạnh giường đá.

Liền không thể không khiến người ta hoài nghi, có phải Đan Chu sau khi thi triển "Thi giải pháp", đã lợi dụng phân thân không ăn không uống cũng có thể bất tử bất diệt của mình tiếp tục làm một số việc kinh thiên động địa, cho đến khi sinh cơ tận cùng.

Nhưng trong thạch thất này lại để lại mộc trượng của "Cổn" và một thi thể khác.

Hơn nữa Chân Mật có thể chứng thực mộc trượng của "Cổn" cũng lưu lại dấu vết của "Thi giải pháp", đồng thời còn có một người

có khí tức tương tự từng dốc sức hiệp trợ Đại Vũ trị thủy.

Vậy thì Ngô Lương liền cũng có lý do suy đoán.

Cỗ thi thể còn lại kia khả năng chính là thi thể của "Cổn".

Hắn khả năng tịnh không đoạt lấy pháp thuật này ngay sau khi Đan Chu thi triển "Thi giải pháp", mà là hiệp trợ "Đan Chu" làm loạn một phen làm suy yếu thế lực của Thuấn Đế, cho đến khi "Đan Chu" đại thế đã mất, mới lần nữa tiến vào bí cảnh này đoạt lấy pháp thuật này.

Thậm chí có khả năng kế hoạch ban đầu của "Cổn" kỳ thực tịnh không bao gồm việc "Đan Chu" thất bại.

Dù sao "Cổn" rất có khả năng đã sớm biết "Thi giải pháp" bị Đan Chu giấu ở nơi này, do đó sau khi "Đan Chu" thi triển "Thi giải pháp", hắn chỉ cần nắm giữ vật giả thác di thế của "Đan Chu" liền có thể khiến "Đan Chu" bị mình sử dụng.

Đáng tiếc "Đan Chu" cuối cùng thất bại.

Mà Thuấn Đế cũng giận cá chém thớt chuyện này lên người "Cổn", do đó khi đối mặt với ba hung tộc khác chỉ là xua đuổi lưu đày, độc độc đối đãi với "Cổn" lại muốn giết chết.

Mà kế hoạch "Cổn" nâng đỡ "Đan Chu" thượng vị thất bại.

Thế là đành phải lùi lại cầu phương án thứ hai, lựa chọn giả chết để tránh tai họa, lại lập tức đi tới bí cảnh này hủy đi vật giả thác di thế của "Đan Chu", trong lúc chính mình thi triển "Thi giải pháp" cẩu thả cầu sinh, cũng đem dã tâm của mình ký thác lên người con trai Đại Vũ.

Cũng là bởi vì "Cổn" làm hỏng vật giả thác di thế của "Đan Chu" sự xuất đột nhiên.

Dẫn đến phân thân của "Đan Chu" còn chưa kịp phản hồi bí cảnh

này liền hồn phi phách tán, do đó tự nhiên cũng không có cơ hội đi bổ sung ghi chép chuyện về sau.

Cho nên mới sót lại phần đặc sắc "Đan Chu" chính thức tranh đoạt đế vị với Thuấn Đế sau này...

Ngoài ra còn có một chuyện thú vị.

Đại Vũ kỳ thực cũng tịnh không phải thuận thuận lợi lợi tiếp nhận sự thiền nhượng của Thuấn Đế, hay nói cách khác Thuấn Đế kỳ thực cũng không phải tâm cam tình nguyện giao ngôi vị thiên tử cho Đại Vũ.

Bởi vì giống như tình huống khi Thuấn Đế kế vị.

Không lâu sau khi Đại Vũ kế vị, con trai của Thuấn Đế là Thương Quân cũng không biết dùng thủ đoạn gì đoạt lại đế vị, mà chư hầu trong thiên hạ lại giống như đối đãi với "Đan Chu", bỏ rơi y mà ủng hộ Đại Vũ, người chiến thắng cuối cùng lại biến thành Đại Vũ.

Thậm chí đến khi Đại Vũ thoái vị.

Cũng là kịch bản tương tự, đế vị trước là rơi vào tay một người tên là "Bá Ích", sau đó con trai do Đại Vũ và Đồ Sơn Nữ Kiều sinh ra là "Khải" lại phát động chính biến đoạt lấy đế vị.

Bất quá khác với "Đan Chu" và "Thương Quân" là. "Khải" cuối cùng ngồi vững đế vị, chính thức hoàn thành sự chuyển biến mang tính lịch sử từ "Công thiên hạ" sang "Gia thiên hạ".

Cho nên.

Đâu có cái gì tuế nguyệt tĩnh hảo?

Đâu có cái gì hòa bình thiền nhượng?

Những thứ đó chẳng qua là cảnh tượng thái bình do người đời sau tô vẽ ra mà thôi.

Có thể giải đọc lịch sử một cách lý tính chỉ có nhân tính, từ cổ chí kim rất nhiều chuyện đều đã thay đổi, duy nhất không thay đổi chính là nhân tính!

Người tốt?

Người xấu?

Thánh nhân?

Vĩ nhân?

Chỉ cần là người, liền vĩnh viễn không thể tránh khỏi sự trói buộc của nhân tính, tất cả mọi người đều là nô lệ của nhân tính, không có đúng và sai, không có phải và trái, không có chính nghĩa và tà ác, có chăng chỉ là "thánh nhân bất tử, đại đạo bất chỉ" mà thôi. ...

Nói đến đây, Ngô Lương trong lòng cũng rõ ràng.

Tả Từ chẳng qua là một thợ săn đến tìm bảo vật, có thể nói ra nhiều như vậy đã là khá hiếm thấy, những suy đoán này của hắn chắc chắn rất khó từ chỗ lão đạt được kiểm chứng, cũng không cần thiết thảo luận với lão quá nhiều.

Chỉ có một việc mà Chân Mật vừa nhắc tới, hắn lại không thể cứ thế bỏ qua, thế là trầm ngâm một lát tiếp tục hỏi: "Nguyên Phóng huynh, ta thấy trong 'Thi giải pháp' này còn viết rõ một bản lĩnh khá lợi hại khác, không biết huynh phải chăng đã nắm giữ?" "Hả?

Không biết Hữu Tài hiền đệ nói là bản lĩnh gì?" Tả Từ nghi hoặc hỏi. "Bản lĩnh khiến tất cả mọi người xóa bỏ ký ức có liên quan đến huynh." Ngô Lương cười như không cười nói.

Hắn sợ nhất chính là năng lực này, nếu như Tả Từ có thể giống như "Cổn" triệt để xóa bỏ hết thảy ký ức liên quan đến lão trong đầu Ngô Lương, vậy thì Ngô Lương sẽ tổn thất không ít tư liệu lịch sử khá quan trọng, đây mới là thứ Ngô Lương coi trọng nhất. "Còn có

bản lĩnh này?" Tả Từ sửng sốt, vội vàng thề thốt nói, "Hữu Tài hiền đệ, thiên địa làm chứng cho ta, trong 'Thi giải pháp' tuyệt đối không có viết bản lĩnh này, ta hiện nay tuy rằng đã thi triển 'Thi giải pháp', cũng tuyệt đối chưa từng nắm giữ bản lĩnh này, Hữu Tài hiền đệ có phải nhìn lầm rồi không, chuyện này cũng không thể nói lung tung a!" "Không có ư?" Ngô Lương liếc Hồ Phù một cái. "..." Hồ Phù cũng khẽ lắc đầu, chứng thực cách nói của Tả Từ. "Hít ——" Ngô Lương hít sâu một hơi.

Vậy thì kỳ quái nha...

Trước đó khi Chân Mật báo mộng còn nói, phân thân của "Cổn" sau khi "tham" trợ Đại Vũ hoàn thành trị thủy liền thần bí biến mất, mà Đại Vũ cùng những thợ thủ công kia thì toàn bộ không nhớ rõ từng có một người như vậy giúp đỡ bọn họ, việc này không nghi ngờ gì nữa chính là chuyện mà thuật pháp xóa bỏ ký ức tập thể mới có thể làm được.

Nhưng hiện tại ngay cả Chân Mật cũng tỏ vẻ, trong "Thi giải pháp" tịnh không ẩn chứa bản lĩnh như vậy.

Chẳng lẽ nói, đó kỳ thực đã là một loại Vu pháp viễn cổ khác đã thất truyền rồi sao?

Nghĩ như vậy cũng tịnh không phải không có đạo lý. "Đan Chu" cũng thi triển "Thi giải pháp", nhưng người đời lại nhớ rõ chuyện y tranh đoạt đế vị với Thuấn Đế, tức là "Đan Chu" khả năng liền không nắm giữ bản lĩnh này.

Do đó đây cực có khả năng đích xác là một môn Vu pháp viễn cổ khác mà "Cổn" nắm giữ.

Về phần nguyên nhân "Cổn" làm như vậy.

Đảo cũng tịnh không khó lý giải.

Khi đó "Cổn" đã là "Thi giải tiên" không tính là người, thậm chí khả năng chưa hẳn còn thừa bao nhiêu sinh cơ, chi bằng đem tất cả công lao đều gán lên người con trai, thêm một thẻ đánh bạc khá có phân lượng cho ngày sau con trai giành lấy đế vị, như vậy dã tâm của "Cổn" cũng coi như được kéo dài và truyền thừa.

Huống hồ, đây khả năng vốn dĩ chính là kế hoạch của "Cổn".

Mà sự đã đến nước này, những nơi có thể tra xét trong bí cảnh này đều đã trải qua sự khám xét tỉ mỉ của Ngô Lương, không thể thu được thêm tài liệu văn hiến, cũng không thể thu được thêm lợi ích.

Tự nhiên cũng là lúc rời khỏi thế giới dưới lòng đất không thấy ánh mặt trời này rồi.

Bất quá trước đó.

Ngô Lương vẫn nhìn về phía Trương Lương đã thành thật hồi lâu ở cách đó không xa: "Trương công, ông trước đó đoạt được bao nhiêu văn hiến giáp cốt trong bí cảnh này?" "Tất, tất cả mười ba mai quy giáp, ngoại trừ một mai trên người Nghiêm Lục, còn lại đều cất giữ trong ám cách ở thư phòng của ta." Nghe thấy Ngô Lương hỏi, Trương Lương vội vàng ngẩng đầu lên bồi cười nói, "Nếu Ngô công tử có hứng thú với những quy giáp này, sau khi lên trên ta liền đi lấy toàn bộ tặng cho các hạ." "Ám cách đó cụ thể ở vị trí nào trong thư phòng, lại cụ thể có cơ quan gì?" Ngô Lương tiếp tục hỏi. "Cái này..." Trương Lương nghe vậy sửng sốt, nhưng dường như đã ý thức được điều gì, do dự nói, "Vị trí ám cách đó quá mức bí ẩn, cho dù ta nói Ngô công tử cũng chưa chắc có thể tìm được, chi bằng vẫn là để ta sau khi lên trên lấy ra ngay trước mặt Ngô công tử thì vi diệu hơn, tránh cho xảy ra sai sót Ngô công tử lại oán ta...

Huống hồ có ta ở đây, binh sĩ bên ngoài không dám làm càn, Ngô công tử muốn xuất phủ hoặc xuất thành cũng có thể thuận lợi hơn

một chút." "Đã ông không chịu thành thật bẩm báo, vậy sau khi ta lên trên sẽ tự mình đến thư phòng tìm kiếm là được." Ngô Lương ánh mắt lạnh lẽo, mặt không biểu tình nói. "Ngô công tử tha mạng!" Trương Lương lập tức sợ đến mức quỳ rạp xuống đất, liên liên cầu xin Ngô Lương, "Là ta mù một đôi mắt chó, trước đó ta tuy cưỡng ép bắt Ngô công tử vào phủ, nhưng trong thời gian Ngô công tử ở tại Trương phủ, lại cũng chưa từng có chỗ nào bạc đãi, xin Ngô công tử nể chút tình phân này cho ta một con đường sống đi, chỉ cần Ngô công tử tha mạng cho ta, sau này ta cam nguyện làm trảo nha của Ngô công tử, dốc toàn lực bồi thường cho Ngô công tử, Ngô công tử tha mạng a!" Trương Lương đích xác là một gã thông minh tuyệt đỉnh.

Chỉ thông qua hai câu nói đơn giản như vậy của Ngô Lương, liền nghe ra ý tứ Ngô Lương tịnh không định đưa hắn lên cùng, đoán được Ngô Lương đã động sát tâm với hắn.

Trách chỉ trách hắn gặp người không tốt.

Nghiêm Lục đã chết trước đó, Tả Từ, còn có Ngô Lương, ba ngọn đèn này thì không có một ai là đèn cạn dầu, thế mà lại bị hắn thoáng cái tập hợp đủ, vận khí như vậy cũng là nghịch thiên.

Chương 613

Bất quá nghĩ đến ghi chép trong sử sách.

Kỳ thực cho dù không có Ngô Lương, Trương Lương e rằng cũng khó có kết cục tốt đẹp.

Dù sao trong sử sách Tả Từ nhất định đã thuận lợi trở thành "Thi giải tiên", vô luận là xuất phát từ cừu oán bị khoét đi đôi mắt, hay là xuất phát từ nhu cầu bảo mật, lão lại sẽ đối đãi với Trương Lương như thế nào đây?

Mà Ngô Lương đối đãi với Trương Lương như vậy, ngoại trừ là vì trừ đi một mối họa cho những bách tính thành Tấn Dương bị Trương Lương lừa ăn "Thực Tâm Nhục", cũng là phòng ngừa Trương Lương là một kẻ tàn nhẫn dám đập nồi dìm thuyền.

Nếu như sau khi ra ngoài Trương Lương tìm thời cơ, thậm chí bất chấp tính mạng bản thân bảo binh sĩ thành Tấn Dương vây giết hắn và đám người Phường Nhân Quân, đối mặt với cách làm lưỡng bại câu thương như vậy, Ngô Lương còn thực sự không có biện pháp tốt gì để toàn thân trở ra.

Tương phản trừ khử Trương Lương ở đây.

Ngô Lương lại đã nghĩ sẵn phương án dự phòng để toàn thân trở ra, hơn nữa tuyệt đối sẽ không ảnh hưởng đến việc hắn đến thư phòng Trương Lương lấy đi những văn hiến giáp cốt khác, tuyệt đối vạn vô nhất thất. "Điển Vi." Đối mặt với sự khổ sở cầu xin của Trương Lương, Ngô Lương chỉ quay đầu ra hiệu cho Điển Vi, ngữ khí băng lãnh nói: "Lưu lại toàn thây." "Nặc." Điển Vi ứng một tiếng liền sải bước hướng về phía Trương Lương. "Ngô công tử tha mạng!" Trương Lương liên tục lùi về phía sau, không ngừng lắc đầu,

cảm xúc lại dần dần bởi vì sợ hãi mà trở nên kích động: "Trương mỗ mệnh chưa đáng tuyệt, Trương mỗ chín tuổi thì đã thuộc lòng Tứ thư Ngũ kinh, mười một tuổi liền có thể cùng Tuân Úc đánh cờ không rơi vào thế hạ phong, thử hỏi thiên hạ có bao nhiêu người có thể cùng Trương mỗ sánh vai?

Chẳng qua là khi đó gia đạo nhà Trương mỗ đã sa sút, mãi cho đến khi trưởng thành vẫn không có được cơ hội cử tiến, không cách nào nhập triều làm quan quang tông diệu tổ.

Bất đắc dĩ Trương mỗ chỉ đành rời bỏ quê hương, ở bên ngoài bôn ba mấy chục năm mới rốt cuộc làm được một cái Tấn Dương lệnh nho nhỏ.

Trương mỗ thật vất vả mới đi tới ngày hôm nay, một đường gian nan này không ai biết được...

Hết thảy của Trương mỗ đều không dễ dàng gì, còn có rất nhiều chí hướng to lớn chưa thực hiện, Trương mỗ tuyệt không thể chết ở chỗ này!

Ngô công tử, Trương mỗ không phải kẻ bất tài, tài hoa của Trương mỗ có thể vì Ngô công tử sở dụng, ngươi không thể giết ta!" "..." Ngô Lương chỉ hờ hững nhìn hắn.

Trong lòng lại không khỏi nghĩ đến một vụ án cực kỳ hoang đường ở hậu thế: "Một nam thanh niên trong thời gian đi học đã giết hại bạn học nữ.

Tại tòa án thẩm phán, cha mẹ nam thanh niên khi thỉnh cầu tòa án phán quyết nhẹ tay đã đưa ra các tài liệu, trong đó thế mà lại có một bản chứng nhận do nhà trường cấp ghi 'Nam sinh này trong thời gian tại trường học tập thành tích ưu tú, thỉnh cầu tòa án phán quyết nhẹ'." Cha mẹ hoang đường bực nào!

Nhà trường hoang đường bực nào! "Học tập thành tích ưu tú" cùng "cặn bã" cũng không xung đột.

Mà sự "ưu tú" của Trương Lương, cùng việc Ngô Lương hiện tại muốn ra tay với hắn cũng chẳng có bất cứ quan hệ gì.

Huống chi Trương Lương dù có "ưu tú" hơn nữa, còn có thể "tú" qua Gia Cát Lượng đã sớm bị Ngô Lương thu vào dưới trướng hay sao? "Ngô công tử khoan đã, ta nói, ta nói là được, cái ám cách kia nằm ngay sau bức hoành phi 'Cần Chính Thân Hiền' trong thư phòng, Ngô công tử chỉ cần tháo bức hoành phi xuống liền có thể nhìn thấy một cái cửa nhỏ bằng gỗ, mở cửa nhỏ ra liền có thể nhìn thấy những văn hiến giáp cốt kia...

Những gì nên nói Trương mỗ đã nói hết rồi, Ngô công tử!" Thấy Ngô Lương không có phản ứng, Trương Lương rốt cuộc không chịu nổi áp lực, vội vàng cực kỳ thức thời trả lời vấn đề lúc nãy của Ngô Lương. "Đa tạ." Ngô Lương khẽ gật đầu, nhưng vẫn không hề quát bảo Điển Vi dừng lại. "Ngô công tử, ngươi không thể đối xử với ta như vậy, ta và ngươi không oán không cừu...

Ngô công tử!

Tha mạng a!" Tiếng kêu của Trương Lương càng thêm nôn nóng và bén nhọn, thậm chí cổ họng đều đã khàn đặc, bởi vì Điển Vi đã đi tới bên cạnh hắn, một tay bóp lấy cổ hắn, xách lên giống như xách một con gà con.

Trong ánh mắt kinh sợ của Trương Lương, Ngô Lương rốt cuộc mở miệng, chỉ nghe hắn thản nhiên nói: "Điển Vi, đừng làm gãy cổ, còn có dụng." "???" Trương Lương trong lòng vừa dấy lên một tia hy vọng nháy mắt tan biến.

Hắn triệt để nhìn lầm rồi, không thể ngờ được Ngô Lương - một người trẻ tuổi thoạt nhìn nhân súc vô hại, lại chưa trải đời nhiều, thế

mà lại quả quyết và lãnh khốc như vậy.

Nhưng sự việc đến nước này, hầu non của hắn đã bị Điển Vi gắt gao giữ chặt, trong miệng đã không cách nào nói thêm được một chữ. "Nặc." Điển Vi nghe vậy chỉ đổi tay một cái, liền đã bịt kín miệng của Trương Lương, đồng thời một cánh tay khác thì vòng qua cổ Trương Lương, đây là thủ pháp lỏa giảo (siết cổ) thường thấy nhất trong nhu thuật hậu thế.

Sau một khắc.

Hai chân rời khỏi mặt đất của Trương Lương liền đã duỗi thẳng, giống như bị điện giật không ngừng run rẩy, co giật không ngừng đạp loạn... "..." Nhìn một màn trước mắt, Tả Từ trong lòng cũng dấy lên hàn ý, ánh mắt nhìn về phía Ngô Lương nhiều thêm một tia kính sợ.

Ngô Lương có sự lão luyện nghiêm trọng không phù hợp với lứa tuổi, phần lão luyện này ngay cả Tả Từ cũng tự thẹn không bằng.

Có như vậy một nháy mắt, Tả Từ thậm chí đang nghĩ chính mình có phải số mệnh đáng có kiếp này hay không, nếu không thì tại sao lại vào lúc chỉ cách "Thi Giải Pháp" có một bước ngắn, lại đụng phải một nhân vật lợi hại như Ngô Lương?

Cũng may trước mắt xem ra, Ngô Lương tựa hồ đối với hắn cũng không có sát tâm.

Nếu không mặc kệ là trước đó đoạt đi cái chuông đồng thao túng cổ trùng của Nghiêm Lục, hay là hiện tại cầm được vật giả thác di thế của hắn, Ngô Lương đều có thể dễ như trở bàn tay dồn hắn vào chỗ chết, nhưng lại tịnh không có làm như thế. ...

Mấy phút sau.

Trương Lương đã tắt thở, xuất hiện hiện tượng bài tiết không kiềm chế thường thấy nhất sau khi cơ thể tử vong, hắn đã chết hẳn.

"Nguyên Phóng huynh..." Sau khi Điển Vi đặt thi thể Trương Lương xuống, Ngô Lương quay đầu nhìn về phía Tả Từ. "Hữu Tài hiền đệ không cần nhiều lời, ta hiểu ý của ngươi." Đang nói chuyện, Tả Từ đã lặng lẽ biến mất, mà thi thể Trương Lương nằm trên mặt đất lại đột nhiên mở mắt.

Đây chính là một trong những công dụng của "Thi Giải Pháp".

Trương Lương sau khi tử vong liền là một cỗ thi thể không có linh hồn, lúc này Tả Từ liền có thể tiến vào thân thể hắn thay vào đó, mãi cho đến khi thi thể Trương Lương bắt đầu thối rữa không tiện gặp người, cỗ thi thể này đều có thể vì hắn sở dụng.

Tức là nói.

Trong một khoảng thời gian tiếp theo, Tả Từ chính là Trương Lương, Trương Lương chính là Tả Từ.

Mà đám binh sĩ Tấn Dương thành bên ngoài lại tịnh không biết rõ chuyện này, Tả Từ hoàn toàn có thể lợi dụng thi thể Trương Lương phát hào thi lệnh với bọn họ, y theo ý tứ của Ngô Lương đi hoàn thành rất nhiều sự tình. "Nguyên Phóng huynh cùng ta thật là tâm hữu linh tê a, ha ha ha." Ngô Lương đi lên phía trước đỡ Tả Từ vừa mới sở hữu thân thể mới dậy, lại nhìn hai cánh tay vô lực rủ xuống của hắn, tò mò hỏi: "Nói thừa một câu, ngươi dùng thân thể hắn, có thể cảm giác được hai cánh tay gãy này đau đớn không?" "Cũng không cảm giác." Tả Từ lắc đầu, thậm chí còn vung vẩy hai cái cánh tay.

Ngoại trừ chỗ xương cốt đứt gãy phát sinh cong chiết ra, ngón tay hắn thậm chí còn có thể làm ra một chút động tác đơn giản, hắn là chỉ thương tổn tới xương cốt, nhưng tịnh chưa đứt kinh mạch.

Mà trong quá trình này, lông mày Tả Từ đều chưa từng nhíu một cái, xem ra là thật sự không có một chút cảm giác. "Chốc nữa tìm vài miếng thẻ tre giúp ngươi nẹp lại, hai cánh tay này nói không chừng

còn có thể miễn cưỡng sử dụng." Ngô Lương gật đầu nói. "Đảo cũng không cần, sau khi trợ giúp Hữu Tài hiền đệ rời đi Tấn Dương thành, cỗ thi thể này đối với ta cũng không có tác dụng gì, ta vẫn là càng nguyện ý lấy chân diện mục gặp người." Tả Từ không quan trọng nói. "Ngươi xác định?

Chân diện mục hiện tại của ngươi cũng là cái bát đồng này nha." Ngô Lương cố ý lắc lắc cái bát đồng trong tay, nói đùa. "..." Tả Từ lại là một chút đều cười không nổi, nhưng vì cho Ngô Lương chút mặt mũi, vẫn là cưỡng ép toét miệng lộ ra một nụ cười khó coi coi như đáp lại.

Ngô Lương cũng lựa chọn biết chừng mực thì dừng, tiếp đó lại quay đầu nói với Điển Vi: "Điển Vi huynh đệ, cái đầu cốt Hủy kia liền giao cho ngươi, ta mang theo những thứ khác, chúng ta chuẩn bị đi ra ngoài hội hợp cùng các huynh đệ." ...

Khoảng chừng một canh giờ sau.

Ba người Ngô Lương, Điển Vi cùng Tả Từ thuận lợi chống một chiếc bè trúc vượt qua sông ngầm về tới bờ sông lúc ban đầu.

Con cự thú trong sông ngầm trước đó tịnh chưa xuất hiện lần nữa, cũng không biết có phải vì đã bị "Ngự Thủy Pháp" của Ngô Lương làm kinh hãi, đã thuận theo sông ngầm bỏ chạy xa hay không.

Mà tại bên trên bờ sông này, thì vẫn còn hơn hai mươi tên binh sĩ khỏa áo đông lưu thủ tiếp ứng. "Trương công!" Nhìn thấy ba người trên bè trúc, những binh sĩ vốn đang co rúc ở trong góc đốt lửa sưởi ấm kia vội vàng đứng dậy nghênh đón.

Nhất là khi bọn hắn nhìn thấy hai cánh tay bị thương của Tả Từ, từng người lập tức nịnh nọt tinh phụ thể, trên mặt lộ ra thần sắc cực kỳ quan thiết, từng người chen chúc chạy đến bờ sông tới trước để dìu đỡ: "Trương công, ngài bị thương, không sao chứ?" "Nhanh nhanh

nhanh, đỡ tốt Trương công, đi mấy người tốc tốc triệu y sư đến chữa thương cho Trương công!" "Trương công, ngài hãy ngồi xuống nghỉ ngơi..." "..." Giống như chúng tinh củng nguyệt, Tả Từ rất nhanh liền bị đám người dìu đỡ lên bờ.

Mà Ngô Lương cùng Điển Vi thì dứt khoát không ai hỏi thăm, thậm chí còn có người cầm binh khí gắt gao nhìn chằm chằm bọn hắn, không cho bọn hắn khinh cử vọng động.

Lại đến đám người Nghiêm Lục trước đó.

Cùng với những binh sĩ về sau đi theo Trương Lương thâm nhập truy sát, thì đồng dạng không ai đề cập, căn bản không có ai để ý bọn hắn sống chết...

Huống hồ bọn hắn tận mắt nhìn thấy chỉ có ba người Trương Lương, Tả Từ cùng Điển Vi từ bên trong đi ra, trên người Trương Lương còn mang theo thương thế nghiêm trọng như thế, coi như dùng chân nghĩ cũng có thể đoán được kết quả hành động lần này chỉ sợ không dung lạc quan.

Ai vào lúc này dò hỏi những chuyện này chính là chuyện nào không nói đi nói chuyện đó, một khi không cẩn thận xúc phạm rủi ro của Trương Lương, kia chính là tự mình tìm không thoải mái. "Hai người này nãi là ân nhân cứu mạng của ta, từ giờ phút này, các ngươi đối đãi bọn hắn phải như đối đãi ta, nếu ai dám đường đột ân nhân cứu mạng của ta, hưu trách ta không nể tình!" Tả Từ cũng là một tay hảo thủ diễn kịch, thấy đám binh sĩ này đối với Ngô Lương cùng Điển Vi tịnh không hữu hảo, lập tức quát. "Nặc!" Binh sĩ môn lập tức thay đổi một bộ mặt, từng người lại mặt mũi tràn đầy tươi cười chạy tới đón Ngô Lương cùng Điển Vi lên bờ. "Vị đại ca này, thứ này rất nặng đi, ngươi là ân nhân cứu mạng của Trương công, sao nỡ để ngươi làm loại việc nặng này, chi bằng để mấy người chúng ta giúp ngươi

khiêng lên." Còn có người đưa tay muốn đi trợ giúp Điển Vi khuân vác cái xương đầu Hủy kia, lại bị Điển Vi rất không khách khí đẩy sang một bên. "Đó là đồ vật ta muốn, bất luận kẻ nào cũng không được nhúng chàm." Tả Từ biết Ngô Lương sẽ không để người ta tùy tiện chạm vào xương đầu Hủy, cũng là thập phần phối hợp quát bảo binh sĩ dừng lại. "Phải phải phải, thuộc hạ nhiều chuyện." Các binh sĩ vội vàng xấu hổ lui sang một bên, tiếp đó lại ân cần chạy đến bên cạnh Tả Từ, bồi cười nói, "Trương công, đã có người đi triệu hoán y sư, ngài hãy nhịn thêm một chút, lập tức tới ngay." "Ta là loại người không chịu được đau kia sao?" Tả Từ lập tức lại trừng binh sĩ bên người một cái, trầm giọng nói, "Nơi đây không nên ở lâu, đem người của chúng ta triệu tập lại tốc tốc rời đi bí cảnh này, hết thảy đợi đến bên ngoài rồi nói sau." "..." Vừa nghe lời này, các binh sĩ toàn bộ đều không tự giác thuận theo sông ngầm nhìn về phía bí cảnh sâu bên trong.

Từ trong mắt bọn họ, Ngô Lương nhìn ra sự lo lắng cùng bất an rõ ràng.

Trước đó người tiến vào bí cảnh này liền thương vong không ngừng, thậm chí có khi không ai sống sót, mà lần này Trương Lương đích thân thâm nhập, lại cũng chỉ có hắn cùng Ngô Lương, Điển Vi hai người đi ra, những người còn lại rốt cuộc thế nào, đám binh sĩ này ai cũng nói không rõ ràng.

Lại thêm chính mình Trương Lương đều bị thương thế nghiêm trọng như thế...

Điều này không khó khiến bọn hắn liên tưởng đến sự hung hiểm nơi bí cảnh sâu bên trong, mà lại còn là loại hung hiểm không biết, nỗi sợ hãi lớn nhất trong thiên hạ chính là cái chưa biết. "Nặc!" Nghĩ tới những thứ này, có chút binh sĩ đã không tự giác rụt cổ lại, một khắc đều không muốn ở lại cái địa phương này. ...

Sau khi thuận lợi đi ra khỏi bí cảnh.

Ngô Lương còn không vội vã rời đi Trương phủ, bởi vì hắn còn muốn đi lấy những văn hiến giáp cốt mà Trương Lương trước đó tìm được từ trong bí cảnh, những văn hiến giáp cốt này đồng dạng có ý nghĩa khảo cổ quan trọng, nói không chừng bên trên ghi chép một ít bí tân nào khác.

Trừ cái đó ra.

Chương 614

Hắn còn dự định thụ ý Tả Từ ra lệnh cho những binh sĩ kia dùng sa thạch nê tương (vữa sa thạch) bịt kín lối vào của bí cảnh này.

Kỳ thật làm như vậy tịnh không có ý nghĩa thực tế quá lớn, bởi vì thủ đoạn phòng trộm của bí cảnh này đã tương đương lợi hại rồi, ngoại trừ dị thú trong sông ngầm ra, bên trong còn có một tòa mê huyễn đại trận người sống chớ vào, nếu là không có cái "Ngưu Giác Phù Tiết" rơi vào trong ngực hắn kia, bất luận kẻ nào mậu nhiên tiến vào đều không khác gì đi tìm cái chết.

Chí ít những binh sĩ biết đến bí cảnh này, ngày sau có lẽ sẽ truyền ra một ít truyền thuyết, nhưng hẳn là cũng sẽ không có người mậu nhiên tiến vào, dù sao bọn hắn căn bản cũng không biết bên trong đó có cái gì, chỉ biết là đã có không ít người chết ở bên trong, ai lại sẽ vì một chỗ bí cảnh hoàn toàn không biết gì lại dị thường hung hiểm mà tiến đến mạo hiểm đây?

Vì lẽ đó hắn làm như vậy không phải là đề phòng đám binh sĩ này.

Mà là đang đề phòng trộm mộ hậu thế có thủ đoạn càng ngày càng cao minh, tận khả năng để những cổ tích này di lưu đến hậu thế, trở thành minh chứng cho đoạn lịch sử này.

Ngoài ra.

Kỳ thật ngoại trừ những văn hiến giáp cốt kia.

Ngô Lương còn mang ra một dạng đồ vật, hiện tại đang đựng trong hai cái túi nước lấy từ trên thi thể binh sĩ xuống, thứ này không phải cái gì khác, chính là Tuyền Tiên Cao trong ngọn đèn dầu trường minh bất diệt kia!

Đây cũng là dị bảo khó được!

Quay đầu dùng thứ này chế thành nến trường minh hoặc là đèn dầu mang theo, một ngọn đèn liền có thể dùng đến ngày hắn ly thế, sau này trộm mộ tự nhiên lại nhiều thêm một dạng công cụ trắc dưỡng không tệ.

Đang cân nhắc như vậy.

Tả Từ, Ngô Lương cùng Điển Vi đã dưới sự vây quanh của các binh sĩ đi tới cửa thư phòng của Trương Lương.

Cùng lúc đó, vừa vặn có mấy tên binh sĩ hỏa cấp hỏa liệu từ ngoài viện chạy vào, sau lưng còn đi theo hai tên binh sĩ có quân phục hơi khác biệt với bọn hắn.

Mà trong tay hai tên binh sĩ kia thì còn đang bưng một cái ống trúc có cắm một cọng lông vũ. "Vũ hịch?" Ngô Lương sững sờ, đây là cách gọi thời Hán, đặt ở hậu thế cách gọi tương đối thông tục hẳn là "Kê mao tín" (thư lông gà), nãi là thủ đoạn truyền lệnh gia cấp thường dùng trong quân đội lúc này. "Trương công, hai vị này nãi là sứ giả của Viên minh chủ, phụng mệnh Viên minh chủ đến đây truyền đệ mật kiện!" Mấy tên binh sĩ chạy ở phía trước nhìn thấy Tả Từ, lập tức thi lễ một cái với hắn, giới thiệu lai lịch của hai tên binh sĩ phía sau. "Trương huyện lệnh, xin hãy tra nghiệm phong nê (bùn niêm phong) trên vũ hịch trước, sau khi xác nhận phong nê không tổn hại, lại mời Trương huyện lệnh viết xuống hồi chấp cho chúng ta, chúng ta còn trở về giao nộp." Hai tên binh sĩ kia nhìn thấy chính chủ, cũng là chủ động đi lên phía trước, hai tay dâng lên ống trúc kia. "Cái này..." Tả Từ hiển nhiên chưa thấy qua trận trượng này, thế mà sững sờ một chút.

Mà Ngô Lương hiện tại cũng là không hiểu ra sao.

Đây lại là tình huống gì?

Đông Kinh mạt niên chỉ có một cái Viên minh chủ.

Viên minh chủ là ai, tự nhiên không cần nói nhiều, khẳng định chính là Viên Thiệu Viên Bản Sơ rồi!

Mà Trương Lương chẳng qua là một tên Tấn Dương lệnh nho nhỏ, Viên Thiệu cùng hắn ở giữa cách không biết bao nhiêu cấp, dưới tình huống bình thường Trương Lương chỉ sợ ngay cả tư cách diện kiến Viên Thiệu đều không có, Viên Thiệu lại làm sao sẽ phái người đưa vũ hịch cho hắn?

Coi như thật muốn đưa, cũng là đưa cho Tịnh Châu Thứ sử a?

Huống hồ huyện Tấn Dương bên cạnh chính là thành Thái Nguyên quận, hai nơi cách nhau bất quá mấy chục dặm, có tin tức gì đưa đến thành Thái Nguyên quận, lại do Tịnh Châu Thứ sử phái người đến thông báo mới tương đối phù hợp lẽ thường chứ?

Trừ phi, nội dung trong "vũ hịch" này là bỏ qua Tịnh Châu Thứ sử trực tiếp đưa tới nơi này.

Tức là nói đối với Viên Thiệu mà nói, Trương Lương cái tên Tấn Dương lệnh này khả năng còn quan trọng hơn so với Tịnh Châu Thứ sử hiện nay, hoặc là càng thêm thân tín...

Cho nên.

Ngô Lương có chút không rõ, Trương Lương cùng Viên Thiệu rốt cuộc có quan hệ không muốn người biết gì, trong chính sử trận doanh Viên Thiệu nhưng chưa từng có ghi chép về người tên Trương Lương này a?

Mặt khác.

Theo Ngô Lương biết, thân phận của Tịnh Châu Thứ sử cũng là một vấn đề.

Trước năm Trung Bình thứ năm, Tịnh Châu Thứ sử còn là một người tên gọi Trương Ý, về sau Trương Ý chiến tử khi kháng kích người Hồ, chức Thứ sử liền do cha nuôi tiền nhiệm của Lữ Bố là Đinh Nguyên kế nhiệm.

Về sau nữa Đổng Trác lợi dụ Lữ Bố giết Đinh Nguyên, một đoạn thời gian sau đó Tịnh Châu Thứ sử đổi thành ai liền khó mà nói.

Bất quá hiện tại.

Tịnh Châu đã thành địa bàn của Viên Thiệu, theo sử sách ghi chép, sau khi Viên Thiệu đạt được Tịnh Châu, vì ổn định cục diện lập tức liền đem cháu trai của mình là "Cao Cán" nhậm mệnh làm Tịnh Châu Thứ sử, mà "Cao Cán" cũng tịnh chưa làm Viên Thiệu thất vọng, hắn trong thời gian ở Tịnh Châu chính kỷ trác tuyệt, có rất nhiều du sĩ Tịnh Châu đều đến đây y phụ vào hắn.

Đồng thời trong trận Quan Độ về sau, "Cao Cán" còn vì Viên Thiệu cung cấp lương thực cùng binh sĩ bổ cấp mười phần khả quan.

Cho nên hiện tại Tịnh Châu Thứ sử hẳn chính là "Cao Cán".

Mà giữa Viên Thiệu cùng "Cao Cán" hẳn là cũng sẽ không tồn tại nguy cơ tín nhiệm nghiêm trọng gì, dưới tình huống bình thường đoạn nhiên sẽ không bỏ qua "Cao Cán" đưa vũ hịch cho Tấn Dương lệnh Trương Lương.

Trừ phi.

Sự tình đề cập trong vũ hịch tịnh không bình thường.

Chí ít hẳn là không phải chính sự quân lệnh theo ý nghĩa bình thường, mà có thể là một ít bí sự không thể để cho quá nhiều người biết, thậm chí có thể là chuyện bẩn thỉu mà Viên Thiệu không hy vọng "người mình" chân chính nhúng chàm...

Cùng lúc đó. "Hai vị sứ giả đi đường mệt nhọc vất vả rồi." Tả Từ

cũng là rất nhanh phản ứng lại, một bên tiếp lấy cái ống trúc cắm lông gà kia, một bên cười nói với hai tên tín sứ, "Hai vị chớ vội, người đâu!

Tức khắc chuẩn bị rượu thịt hảo sinh chiêu đãi hai vị sứ giả, đợi ta xem qua thư tín viết xuống hồi chấp xong sẽ ra tiễn đưa!" "Nặc!" Một gã quân quan ứng một tiếng, đi lên phía trước làm một cái thủ thế mời với hai tên tín sứ, "Mời đi theo ta." Hai tên tín sứ mặt lộ vẻ khó xử, bọn hắn hiển nhiên có chút gấp gáp, nhưng lại không tiện bác bỏ mặt mũi của Tả Từ, chỉ đành gật đầu nói: "Còn xin Trương huyện lệnh nhanh chóng chuẩn bị hồi chấp, nếu là lỡ việc, hai người chúng ta trở về sợ không dễ ăn nói." "Hai vị yên tâm, Trương mỗ trong lòng hiểu rõ." Tả Từ khẽ gật đầu.

Tùy tức hai tên tín sứ kia liền đi theo quân quan ra hậu viện, mà Tả Từ thì quay đầu lại nhìn Ngô Lương một cái, dùng ánh mắt hỏi thăm ý tứ của Ngô Lương.

Ngô Lương thì hất hất cằm với hắn, ra hiệu đi vào thư phòng tránh đi người ngoài trước rồi nói. ...

Một lát sau.

Tả Từ bình lui tả hữu, trong thư phòng liền chỉ còn lại ba người Ngô Lương, Điển Vi cùng Tả Từ.

Ngô Lương đã nhìn thấy bức hoành phi Trương Lương nói tới trước đó, tạm thời lại tịnh không vội vã đi lấy văn hiến giáp cốt giấu sau bức hoành phi, mà là từ trong tay Tả Từ tiếp nhận cái ống trúc cắm lông gà kia, một tát đập nát phong nê bên trên.

Trong ống trúc rơi ra một quyển thẻ tre nhỏ.

Đối với nội dung trong thẻ tre, không chỉ là Ngô Lương tò mò, trong lòng Tả Từ cũng đồng dạng mười phần tò mò, thấy Ngô Lương

nhặt quyển thẻ tre kia lên, cổ của hắn cũng hơi nghiêng đi một chút, mắt không chớp nhìn chằm chằm thẻ tre.

Bất quá ngại vì uy nghiêm của Điển Vi, hắn rốt cuộc vẫn giữ một khoảng cách với Ngô Lương, không dám tùy tiện sáp lại gần.

Trước khi làm rõ ràng tột cùng là tình huống gì, Ngô Lương tịnh không có ý định chia sẻ nội dung trong thẻ tre với Tả Từ, xoay người tránh đi ánh mắt của Tả Từ mới đem thẻ tre mở ra tỉ mỉ phẩm đọc.

Văn tự trong thẻ tre tuy rằng tịnh không tính là nhiều, cộng lại đại khái cũng chỉ hơn trăm chữ, nhưng nội dung mà những văn tự này hiện ra lại làm Ngô Lương giật nảy mình.

Nguyên lai Viên Thiệu đã nhận được mật báo, cựu bộ của Đổng Trác là Lý Giác, Quách Tỷ triệt để nháo băng, sau khi công phạt nhau mấy tháng trong thành Trường An, Hán Hiến Đế đã được nguyên bộ tướng của Lý Giác là Dương Phụng cùng bọn người Đổng Thừa hộ tống ra khỏi Trường An, thoát ly sự khống chế của Lý Giác, Quách Tỷ, một đường đi về phía đông trốn đến một dải An Ấp (nay là Vận Thành, Sơn Tây).

Mà Viên Thiệu thì trong vũ hịch mệnh lệnh Trương Lương bí mật triệu tập một nhóm nhân mã, cải trang thành tai dân tiến về An Ấp "nghênh tiếp" Hán Hiến Đế Lưu Hiệp, vô luận trả bất cứ giá nào, đều vụ tất (nhất định phải) ám sát Lưu Hiệp tại An Ấp... "Cái này..." Ngô Lương trong lòng chấn kinh.

Đối với chuyện Lý Giác, Quách Tỷ nháo băng, Hán Hiến Đế Lưu Hiệp bỏ trốn, mặc dù thời gian sớm hơn một chút so với ghi chép trong sử sách, nhưng tịnh không khiến Ngô Lương cảm thấy ngoài ý muốn, dù sao từ sau khi hắn xuyên việt rất nhiều sự kiện lịch sử đều đã sớm hơn hoặc là cải biến, đây có lẽ là kết quả do hiệu ứng hồ điệp mang lại.

Nhưng Viên Thiệu cư nhiên muốn phái người tiến đến ám sát Lưu Hiệp, chuyện này lại là chuyện Ngô Lương chưa từng nghĩ tới.

Bởi vì liên quan tới chuyện này, trong chính sử là ghi chép như thế này: Sớm tại khi Viên Thiệu đánh bại Hàn Phức chiếm được Ký Châu, một vị mưu sĩ tên là "Thư Thụ" bên cạnh hắn liền từng hiến kế, thỉnh cầu Viên Thiệu nhân lúc đắc thế tập hợp trăm vạn đại quân, tiến về Tây Kinh đón Hán Hiến Đế Lưu Hiệp về Lạc Dương, đến lúc đó liền có thể hiệp thiên tử lệnh thiên hạ, chinh thảo kẻ không phục, đại sự có thể thành.

Đáng tiếc khi đó Viên Thiệu tịnh không để ở trong lòng.

Về sau bọn người Dương Phụng hộ vệ Hán Hiến Đế Lưu Hiệp trốn khỏi Trường An, Thư Thụ lần nữa nhắc nhở Viên Thiệu hắn là nên nắm chặt lá đại kỳ Hán Hiến Đế này trong tay mình, hiệp thiên tử để thảo phạt kẻ bất thần.

Tuy nhiên Viên Thiệu lại vẫn như cũ không có thu nạp, hắn cho rằng đón Hán Hiến Đế liền đồng nghĩa với tự đeo lên cho mình một cái gông xiềng, đến lúc đó bất cứ hành động nào cũng phải dâng sớ thỉnh thị Hán Hiến Đế, nếu là phục tùng mệnh lệnh của Hán Hiến Đế liền mất đi quyền lực, mà nếu là không phục tùng mệnh lệnh của Hán Hiến Đế liền lại sẽ mang tội danh kháng cự chiếu mệnh, đây tịnh không phải biện pháp tốt gì.

Cứ như vậy Hán Hiến Đế Lưu Hiệp trốn ở An Ấp một trận, về sau rốt cuộc tìm được cơ hội trở về Lạc Dương.

Cũng mới có chuyện Tào lão bản sau khi đạt được tin tức lập tức tiến về Lạc Dương diện kiến Hiến Đế, lấy cớ Lạc Dương tàn phá không chịu nổi, lương thực thiếu thốn, cuối cùng đem Hán Hiến Đế chuyển dời đến huyện Hứa, tại huyện Hứa thành lập đô thành mới, đem Hiến Đế một mực khống chế ở trong tay mình, có được cơ hội

hiệu lệnh thiên hạ.

Đối với việc này Viên Thiệu hối hận không?

Rất nhanh hắn liền hối hận, bởi vì chỗ tốt khi Tào lão bản nghênh tiếp Hiến Đế rất nhanh liền hiển hiện ra, tại sau đó Tào lão bản mượn thiên tử để tự trọng, rất nhanh liền lược lấy mảng lớn thổ địa Dự Châu, rất nhiều thế lực cát cứ Quan Trung cũng là nhao nhao đến đây quy phụ, khiến cho Tào lão bản trong thời gian ngắn liền đạt được chỗ tốt cực lớn.

Viên Thiệu hối hận không thôi đồng thời, lại yêu cầu Tào lão bản đem Hiến Đế đưa về Nghiệp Thành giao cho hắn.

Tào lão bản cũng không phải kẻ ngốc, lập tức hồi tuyệt yêu cầu của Viên Thiệu, còn mượn danh nghĩa Hiến Đế hạ chiếu xích trách Viên Thiệu: "Lúc trước khi cần vương không thấy ngươi tới, suốt ngày nghĩ kết đảng doanh tư công phạt người khác, hiện tại ngươi ngược lại nhớ tới lão tử, lão tử không đi!" Viên Thiệu trong lòng tức khí a, biết rõ là Tào lão bản đang giở trò quỷ, lại cũng chỉ có thể dâng thư tự biện hộ cho mình.

Mà càng tức giận còn ở phía sau.

Việc này không qua mấy ngày, Tào lão bản liền lại lấy danh nghĩa Hiến Đế phong chính mình làm Đại tướng quân, mà nhậm Viên Thiệu làm Thái úy, cải phong Nghiệp Hầu.

Thái úy mặc dù cũng là trọng thần một trong Tam công, nhưng địa vị lại ở dưới Đại tướng quân của Tào lão bản, Viên Thiệu biết Tào lão bản đây là đang cố ý ác tâm hắn, nhớ lại Tào lão bản các phương diện đều không bằng hắn, hiện tại lại ở trên đầu hắn ra vẻ ta đây, Viên Thiệu bội cảm khuất nhục đồng thời lập tức dâng biểu không chịu phong thưởng.

Cứ như vậy.

Viên Thiệu cuối cùng bỏ lỡ thẻ đánh bạc chính trị quan trọng nhất này, cũng chôn xuống phục bút cho thất bại về sau.

Trước đó khi nhìn thấy đoạn lịch sử này, Ngô Lương chỉ cảm thấy Viên Thiệu khuyết thiếu trí tuệ chính trị cùng đầu óc, lại cương bướng tự phụ nghe không lọt ý kiến người khác, người như vậy định sẵn là không thể thành đại sự...

Tin tưởng rất nhiều người cũng có cái nhìn tương đồng, thậm chí có chút bỉ di đối với Viên Thiệu.

Nhưng hôm nay nhìn thấy nội dung trong vũ hịch, Ngô Lương lại cảm thấy việc này chỉ sợ tịnh không có đơn giản như vậy.

Viên Thiệu mặc dù không có nghe theo ý kiến của Thư Thụ nghênh tiếp Hiến Đế, hiệp thiên tử để lệnh bất thần, nhưng nhất định đã nghĩ đến việc nghênh tiếp Hiến Đế tột cùng có ý nghĩa quan trọng như thế nào.

Nếu không, Viên Thiệu lại làm sao sẽ phát ra vũ hịch mệnh lệnh Trương Lương tiến đến An Ấp ám sát Hán Hiến Đế Lưu Hiệp?

Hắn tuy không nguyện nghênh tiếp Hiến Đế, nhưng cũng đồng dạng không nguyện Hiến Đế rơi vào tay người khác, bởi vậy mới có hành động như vậy.

Chương 615

Như vậy nếu như ám sát thành công thì sao, sự thái lại sẽ phát triển tiếp như thế nào?

Ngô Lương cẩn thận phân tích.

Khi đó Hiến Đế tuổi còn nhỏ, bởi vậy còn chưa lưu lại con nối dõi, mà những thành viên Lưu thị khác cũng không có người nào có thể danh chính ngôn thuận kế thừa vị trí thiên tử, đến lúc đó thiên hạ liền quần long vô thủ, khó tránh khỏi lâm vào loạn cục càng lớn hơn.

Dưới tình huống này, tất cả thế lực cát cứ đều sẽ bắt đầu nội hao.

Mà Viên Thiệu làm người có thế lực bàng đại nhất lúc bấy giờ, thậm chí đối với bất kỳ một thế lực cát cứ nào đều có ưu thế nghiền ép, đã có thể tọa sơn quan hổ đấu ngồi thu ngư ông đắc lợi, cũng có thể chủ động xuất kích trục cái tiêu diệt thôn tính những thế lực kia tiến một bước lớn mạnh chính mình, đồng thời sau khi thu thập hết những thực lực này, cũng có thể lấy lý do "Hán thất đã vô thiên tử" danh chính ngôn thuận đăng cơ xưng đế, mà không cần chịu người trong thiên hạ khiển trách chửi rủa, há không đẹp sao?

Lại giả thuyết, làm "Minh chủ" của Quan Đông minh quân, Viên Thiệu tận mắt chứng kiến kết cục của Đổng Trác - kẻ trước đó "Hiệp thiên tử để lệnh chư hầu".

Khi đó Đổng Trác bị người trong thiên hạ phỉ nhổ, lại bị người trong thiên hạ chinh thảo.

Có một vết xe đổ như vậy ở đó, Viên Thiệu không có khả năng không có bất kỳ xúc động nào.

Huống hồ làm "Minh chủ" của Quan Đông minh quân lúc đầu dẫn

đầu thảo phạt Đổng Trác, lại làm ra sự tình y hệt Đổng Trác, điều này vị miễn có chút tự đánh mặt, thân là hậu duệ "Tứ thế tam công", Viên Thiệu khó tránh khỏi có chút gánh nặng, sợ hãi bởi vì hành động này mà bại quang nhân phẩm của Nhữ Nam Viên thị cũng là chuyện trong tình lý.

Ngược lại, lại nhìn xem Tào lão bản bên kia.

Tào lão bản cả đời không có xưng đế, chẳng lẽ là hắn không có dã tâm không muốn xưng đế sao?

Tịnh không phải!

Chính là bởi vì hắn chọn dùng sách lược "Hiệp thiên tử để lệnh bất thần", dù cho về sau đánh bại Viên Thiệu quét ngang phương Bắc, Tào lão bản cũng là đổi lấy tiếng mắng bất thần, chẳng những suýt chút nữa vì sự kiện "Y đái chiếu" mà rơi vào kết cục giống như Đổng Trác, coi như là tiến tước Quốc công, gia phong Cửu tích cũng là nhận phải sự phản đối của rất nhiều sĩ tộc, thậm chí ngay cả Tuân Úc bồi hắn đi suốt một đường đều đứng ở mặt đối lập với hắn.

Dưới tình huống này, Tào lão bản ngược lại là muốn xưng đế.

Hắn dám sao?

Bởi vậy nếu cân nhắc như thế, Viên Thiệu không nghênh Hiến Đế cũng chưa hẳn liền là sai lầm.

Làm nhân vật sở hữu ưu thế nghiền ép lúc đương thời, hắn tịnh không cần mượn danh nghĩa Hiến Đế đi kiềm chế thế lực khác, liền rất có cơ hội thành sự, đem Hiến Đế giữ ở bên người ngược lại sẽ mang đến rất nhiều chỗ xấu không cần thiết, trở thành một cái gông xiềng cho việc thực hiện dã tâm của hắn.

Mà đối với Tào lão bản có thế lực tương đối yếu hơn mà nói, Hiến Đế lại là thẻ đánh bạc chính trị hắn muốn quật khởi không thể

không mượn dùng, về phần một ít tác dụng phụ có khả năng mang lại ở phía sau...

Sinh tồn tiếp tục không ngừng lớn mạnh mới có cơ hội, chỉ có thể đi một bước tính một bước, đây cũng là biện pháp không có biện pháp.

Mà sau khi nhìn thấy phong vũ hịch này.

Ngô Lương rốt cuộc nhìn thấu ý nghĩ của Viên Thiệu.

Hắn căn bản không phải không có trí tuệ chính trị, người không có trí tuệ chính trị căn bản không có khả năng nghĩ ra kế sách phái người ám sát Hiến Đế bách lợi nhi vô nhất hại (trăm lợi mà không có một hại) bực này.

Chỉ tiếc kế hoạch của hắn tịnh không thành công, nếu không cũng sẽ không có chuyện Tào lão bản nghênh Hiến Đế về sau.

Về phần vì sao không có thành công...

Ngô Lương quay đầu ý vị thâm trường nhìn về phía Tả Từ. "?" Tả Từ thì bị Ngô Lương nhìn đến trong lòng phát mao, không khỏi mặt lộ vẻ nghi hoặc cùng bất an.

Cái nhân vật mấu chốt ảnh hưởng đến toàn bộ kế hoạch của Viên Thiệu khả năng chính là Tả Từ.

Coi như Ngô Lương không có vào lúc này đi tới Tấn Dương thành, Tả Từ lại là nhất định sẽ đến, cũng nhất định sẽ bị Trương Lương giữ lại trợ giúp thám hiểm bí cảnh dưới lòng đất kia.

Mà Tả Từ trong lịch sử cuối cùng vẫn sở hữu năng lực "Thi Giải Tiên".

Liền nói rõ coi như Ngô Lương không có xuất hiện, Tả Từ cũng chiếu dạng dùng phương thức của mình phản sát Trương Lương, dẫn đến khi vũ hịch của Viên Thiệu đưa tới, Trương Lương đã không có

cơ hội đi xem xét nội dung vũ hịch, càng thêm không cách nào chấp hành mệnh lệnh của Viên Thiệu.

Lại thêm thời đại này thông tin bất tiện, sứ giả một đi một về đưa tin không biết lại muốn trôi qua bao lâu, một khi không cẩn thận liền sẽ bỏ lỡ thời cơ hành động.

Như vậy liền lại đồng nghĩa với cho Tào lão bản cơ hội nghênh tiếp Hiến Đế. "Xem ra đây là thiên thời không tại Viên Thiệu a..." Nghĩ tới những thứ này, Ngô Lương trong lòng không khỏi than thở.

Mà cùng lúc đó, Ngô Lương cũng bắt đầu hoài nghi vai trò của Trương Lương dưới trướng Viên Thiệu rốt cuộc là một cái tồn tại dạng gì.

Đầu mục bộ đội đặc chủng?

Cẩm Y Vệ chuyên môn thay Viên Thiệu làm việc bẩn thỉu?

Căn cứ nội dung phân tích trong vũ hịch, khả năng này phi thường lớn...

Trương Lương lúc sắp chết từng nói với Ngô Lương: "Trương mỗ thật vất vả mới đi tới ngày hôm nay, một đường gian nan này không ai biết được...

Hết thảy của Trương mỗ đều không dễ dàng gì, còn có rất nhiều chí hướng to lớn chưa thực hiện, Trương mỗ tuyệt không thể chết ở chỗ này..." Ngô Lương so với bất luận kẻ nào đều hiểu rõ.

Người có thân phận bối cảnh như Trương Lương, tại cái thời đại không gian thăng tiến hoàn toàn bị sĩ tộc lũng đoạn này tột cùng có bao nhiêu khó, mà sở dĩ hắn có thể tiến vào tầm mắt của Viên Thiệu - kẻ được rất nhiều sĩ tộc hào môn phụ dung, không dùng chút thủ đoạn phi thường, không bày ra những tác dụng mà đám con cháu sĩ tộc hào môn không cách nào thay thế kia, chỉ sợ là không có khả năng thực

hiện.

Lại thêm thủ đoạn mà Trương Lương bày ra trong Tấn Dương thành, cũng có thể nhìn ra một phần tính cách của hắn, hắn tuyệt đối không phải kẻ nhu nhược. "Hữu Tài hiền đệ, nội dung trong vũ hịch này chắc sẽ không có quan hệ với ta chứ?" Thấy Ngô Lương nhìn mình, biểu tình trên mặt mấy lần chuyển đổi, Tả Từ trong lòng càng phát ra không chắc, nhịn không được mở miệng hỏi. "Làm sao lại thế." Ngô Lương hồi phục tinh thần lại, đem thẻ tre cuộn lên thu vào trong ngực, tiếp đó lại từ trên bàn sách của Trương Lương tìm ra một quyển thẻ tre do Trương Lương đích thân viết, lúc này mới cười híp mắt nói với Tả Từ, "Chỉ là còn muốn làm phiền Nguyên Phóng huynh mô phỏng chữ viết của Trương Lương viết xuống một phong hồi chấp, để cho hai tên sứ giả kia trở về giao nộp." "Cái này...

Hữu Tài hiền đệ, ngươi xem tay của ta, hiện tại viết chữ đều khó..." Tả Từ vẻ mặt khó xử, lắc lắc đôi cánh tay đoạn cốt đã bị dùng thanh trúc cố định lại.

Ngô Lương lại không quan trọng cười nói: "Chính vì như thế, chỉ cần hai tên sứ giả kia trở về nói thật, chữ viết dù cho không giống cũng sẽ không đưa tới hoài nghi." "Cái này..." Tả Từ không biết nói gì để phản bác, đành bất lực cầm bút lên: "Phải viết hồi âm thế nào, còn xin hiền đệ chỉ điểm một hai." "Rất đơn giản, cứ nói mệnh lệnh đã nhận được, tức khắc dẫn người đi làm." Ngô Lương cười nói.

Việc này đối với hắn mà nói lại là một món công lao từ trên trời rơi xuống.

Lát nữa gặp lại người của Phường Nhân Quân, hắn chỉ cần ra lệnh cho người sử dụng phi nô (bồ câu đưa thư) mang theo bên quân báo cáo tin tức này cho Tào lão bản.

Tào lão bản nhận được tin tức tự nhiên sẽ biết nên làm thế nào,

mà cái công đầu nghênh đón Hiến Đế này, tự nhiên cũng rơi vào túi Ngô Lương.

Thực ra xét theo ý nghĩa nghiêm ngặt, lần này cũng không tính là hắn hãm hại Viên Thiệu.

Cho dù không có Ngô Lương, Trương Lương cũng định sẵn là phải bị Tả Từ phản sát, mà phong "vũ hịch" này của Viên Thiệu tự nhiên cũng chỉ có thể nhận lấy kết quả đá chìm đáy biển.

Trì hoãn một khoảng thời gian như vậy, đợi Hiến Đế chạy tới Lạc Dương, Tào lão bản cũng chiếu theo lệ cũ mà lập tức đi trước nghênh đón.

Mà trong quá trình này, Ngô Lương chỉ là trước tiên cung cấp tình báo cho Tào lão bản một chút, kỳ thực kết quả của sự việc tịnh không phát sinh bất kỳ thay đổi nào, thay đổi duy nhất chính là Ngô Lương dẫn đầu ra tay ôm lấy cái công lao này. "Hiểu rồi..." Tả Từ khẽ gật đầu, gian nan nhấc tay lên viết xuống hai câu này trên thẻ tre, tiếp đó lại dựa theo ý tứ của Ngô Lương đem bỏ vào trong ống trúc gắn lông gà.

Nhận lấy ống trúc lông gà, Ngô Lương lại đích thân ra tay, sử dụng phong nê (bùn niêm phong) có sẵn trong thư phòng Trương Lương để bịt kín, lại từ trên án thư tìm được ấn tín của Trương Lương ấn mạnh lên phong nê một cái, đại công cáo thành.

Đặt ống trúc lông gà trở lại trước mặt Tả Từ, Ngô Lương dặn dò: "Lát nữa ngươi gọi người vào giao vũ hịch này cho hai gã sứ giả kia, ra lệnh cho bọn họ mang về là được." "Dễ nói." Tả Từ đáp một tiếng.

Quay đầu lại thấy Ngô Lương cùng Điển Vi đã đứng dưới tấm biển ngạch viết bốn chữ "Cần Chính Thân Hiền" nằm ở tường phía bắc thư phòng.

Vị trí treo tấm biển ngạch này cũng không tính là cao, với chiều cao của Điển Vi chỉ cần hơi kiễng chân một chút liền có thể dễ dàng chạm tới, bất quá để ổn thỏa hơn một chút, Điển Vi vẫn chuyển cái án kỷ bên cạnh qua, giẫm lên đó để lấy biển ngạch.

Phía sau biển ngạch quả nhiên giấu một cánh cửa gỗ nhỏ.

Trên cửa nhỏ giữ lại một cái vòng đồng tròn nhỏ, Điển Vi quay đầu hỏi ý kiến Ngô Lương, sau khi nhận được sự ngầm đồng ý của Ngô Lương mới rón rén kéo cánh cửa gỗ ra. "Công tử, bên trong có tổng cộng hai cái rương gỗ, một cái có khóa, một cái không khóa." Điển Vi nhìn qua xong, quay đầu nói với Ngô Lương. "Hai cái rương gỗ?" Ngô Lương trong lòng lược có chút nghi hoặc, chẳng lẽ rương gỗ không đủ lớn, không cách nào đem tất cả văn hiến giáp cốt bỏ vào, bởi vậy không thể không chia ra để đựng?

Nhưng nếu là như thế, vì sao một cái khóa lại, một cái lại không khóa?

Rất hiển nhiên đồ vật đựng trong hai cái rương gỗ hẳn là không giống nhau, tối thiểu nhất đối với Trương Lương mà nói, mức độ quan trọng của đồ vật bên trong là không giống nhau. "Đều lấy xuống đi." Ngô Lương khẽ gật đầu. "Nặc." Điển Vi đáp một tiếng, không tiêu tốn bao lâu liền đã đem hai cái rương bày ở trước mặt Ngô Lương, thuận tiện còn thập phần nhanh nhẹn khôi phục cái ám cách cùng biển ngạch kia về nguyên trạng.

Ngô Lương dẫn đầu mở ra cái rương gỗ không khóa kia.

Trong rương này đặt chính là văn hiến giáp cốt được khắc trên mai rùa, Ngô Lương kiểm kê một chút, không nhiều không ít vừa đúng mười ba mảnh như Trương Lương đã giao đại trước đó...

Nói cách khác, trong cái rương gỗ có khóa còn lại tuyệt đối không phải là văn hiến giáp cốt, mà hẳn là thứ đối với Trương Lương càng

thêm quan trọng, cũng càng thêm riêng tư. "Điển Vi." Ngô Lương lại ra hiệu cho Điển Vi một cái.

Điển Vi đi tới bóp lấy khóa đồng, chỉ nghe "rắc" một tiếng, chốt của cái khóa đồng kia liền đã đứt làm hai đoạn...

Cái thời đại này ổ khóa thật tâm không quá an toàn, vô luận là vật liệu hay là công nghệ chế tác đều rất lạc hậu, cũng chỉ có tác dụng an ủi tâm lý mà thôi.

Ngô Lương thuận thế mở rương gỗ ra.

Trong rương gỗ thế mà toàn bộ là thẻ tre, từ trình độ cũ mới của những thẻ tre này để xem xét thì khẳng định đều không phải là văn vật cổ thư...

Ngô Lương cầm lên cuộn thẻ tre trên cùng mở ra xem xét.

Bên trong toàn bộ là kiểu chữ Lệ đang lưu hành thời Hán, chữ này càng chứng thực phán đoán của Ngô Lương, mà nội dung trong thẻ tre thì làm cho tinh thần Ngô Lương chấn động.

Đây là thư tín!

Thư tín qua lại giữa Viên Thiệu và Trương Lương!

Mà chỉ riêng nội dung bức thư trong cuộn thẻ tre đầu tiên này liền dọa Ngô Lương giật mình.

Trong cuộn thư này, Viên Thiệu thế mà yêu cầu Trương Lương dẫn người bí mật tiềm nhập Lạc Dương, ám sát thúc phụ ruột của hắn là Viên Ngỗi cùng tông thân Viên thị đang bị Đổng Trác vây khốn tại kinh thành?! "Cái này..." Ngô Lương đối với đoạn lịch sử kia rất là quen thuộc.

Trong sử sách, đó hẳn là sự tình phát sinh năm Sơ Bình nguyên niên, lúc đó kinh đô còn tại Lạc Dương, Đổng Trác cầm giữ triều

chính làm chuyện phế lập bừa bãi, quan đông châu quận quần tình kích phấn, các lộ chư hầu thế là chuẩn bị khởi binh thảo phạt Đổng Trác, cũng chuẩn bị tôn Viên Thiệu làm minh chủ.

Chương 616

Đổng Trác biết được việc này, thế là liền đem thúc phụ của Viên Thiệu là Viên Ngỗi cùng toàn bộ tông tộc Viên thị tại kinh thành sát hại.

Thế là hào kiệt khắp nơi đều vì cả nhà hắn gặp nạn mà cảm động, người người nghĩ đến việc báo thù cho hắn, đến về sau, bộ đội các châu quận ong ong khởi nghĩa, thế mà cũng đều đánh lên cờ hiệu Viên thị, Quan Đông minh quân nhanh chóng lớn mạnh, danh vọng của Viên Thiệu cũng tăng cao chưa từng thấy, rất nhanh trở thành thế lực cường đại nhất trong các lộ chư hầu.

Nhưng là...

Nội dung ghi chép trong thư tín này cùng ghi chép trong sử sách tồn tại sự sai lệch rất lớn a!

Chẳng lẽ thúc phụ Viên Ngỗi cùng tông thân Viên thị cũng không phải do Đổng Trác giết, hay hoặc giả thuyết cho dù là Đổng Trác giết, thì lúc đó Viên Thiệu kỳ thực cũng đã đối với bọn họ động sát tâm?

Đây lại là vì sao?

Ngô Lương không khỏi nghĩ tới địa vị của Viên Thiệu trong gia tộc Nhữ Nam Viên thị.

Sử sách ghi chép, Viên Thiệu kỳ thực là con thứ, là do phụ thân Viên Phùng cùng một tỳ nữ sinh ra, bởi vậy những năm đầu địa vị của hắn trong tộc Viên thị khá thấp kém.

Mà đệ đệ Viên Thuật của hắn thì không giống vậy.

Hắn mới là do phụ thân Viên Phùng cùng phu nhân cưới hỏi đàng hoàng sinh ra, tuy là con thứ (con trai thứ hai), nhưng lại là đích tử căn

chính miêu hồng.

Đây cũng mới là nguyên nhân chủ yếu khiến huynh đệ Viên thị hai người trước sau bất hòa, nhiều lần ngáng chân nhau, thậm chí còn đánh rất nhiều trận chiến tranh ủy nhiệm (proxy war), cuối cùng ai cũng không vớt được chỗ tốt.

Bởi vì Viên Thuật từ đầu đến cuối chướng mắt đứa con dòng thứ là Viên Thiệu này.

Mà Nhữ Nam Viên thị đối với Viên Thiệu cũng tịnh không quá mức coi trọng, chưa từng cho hắn bất kỳ tài nguyên nào.

Thử nghĩ giả như huynh đệ Viên thị có thể đồng lòng.

Ca ca Viên Thiệu thân là minh chủ Quan Đông minh quân, tọa ủng sức mạnh quân sự cường đại nhất thời Đông Kinh mạt niên; Đệ đệ Viên Thuật thực lực quân sự cũng không dung khinh thường, một độ tại Dự Châu, Kinh Châu, Dương Châu xưng vương xưng bá, thậm chí suýt chút nữa xử đẹp Tào lão bản.

Hai người này trong rất nhiều thế lực lúc đó đều là nhân vật đứng đầu, hai người liên thủ chỉ sợ trực tiếp liền quét ngang thiên hạ, đâu còn có chuyện của người khác.

Đáng tiếc lịch sử không có "nếu như".

Bất quá từ những chi tiết này cũng có thể nhìn ra, Viên Thiệu tuy rằng từ đầu đến cuối dùng thân phận gia thế hiển hách "Tứ thế tam công" để lôi kéo người khác, lớn mạnh thế lực của mình, nhưng tông thân Viên thị cùng Viên Thuật lại chưa hẳn coi hắn là người một nhà, thậm chí khả năng tại rất nhiều sự tình đều tồn tại thiên vị thập phần nghiêm trọng.

Lại thêm sự tình phía sau chứng minh, cái chết của Viên Ngỗi cùng tông thân Viên thị, đối với Viên Thiệu mà nói chẳng những

không có chỗ xấu, còn có chỗ tốt to lớn...

Động cơ có thể có!

Lợi đại giả nghi (kẻ được lợi lớn nhất là kẻ đáng ngờ)!

E rằng còn thật sự không thể bài trừ khả năng nội dung trong cuộn thư tín này là sự thật.

Nghĩ như vậy, Ngô Lương lập tức lại lấy ra thư kiện mà hai gã sứ giả vừa mới đưa tới, đem hai cuộn thư tín toàn bộ trải ra đặt cùng một chỗ, cẩn thận so sánh chữ viết bên trên.

Không sai được!

Đây chính là chữ viết của cùng một người! "Vãi chưởng..." Cái này đúng thật là "Ngươi lừa ta gạt là Tam Quốc, nói không rõ đúng và sai" a.

Vì lợi ích của riêng mình, hào kiệt khắp nơi thật sự là bát tiên quá hải, các hiển thần thông, thủ đoạn tầng tầng lớp lớp, làm người ta ứng phó không xuể.

Mà những thư tín này bị Trương Lương giấu kín đáo như thế, hẳn là cũng coi nó như "hộ thân phù" để an thân lập mệnh, dù sao hắn là người chuyên môn thay Viên Thiệu làm chuyện bẩn thỉu, nếu là không lưu lại một ít át chủ bài, trên cơ bản đều khó thoát khỏi kết cục bị diệt khẩu.

Cùng lúc đó, Ngô Lương cũng nghĩ tới chính mình cùng Phường Nhân Quân.

Bọn họ đối với Tào lão bản mà nói, cũng là điểm nhơ không thể lộ ra ánh sáng, "chim bay hết thì cung tốt xếp xó", đợi Tào lão bản đại thế đã định, thậm chí không đợi đại thế đã định, chỉ cần đến lúc không dùng được bọn họ nữa, liền cực có khả năng nghĩ biện pháp gọi bọn họ biến mất.

Mà giống như Trương Lương, Ngô Lương kỳ thực cũng một mực trong bóng tối làm chuẩn bị, chỉ bất quá Ngô Lương tịnh không có ý nghĩ lưu lại chứng cứ gì để áp chế Tào lão bản, sự chuẩn bị của hắn sẽ càng thêm chủ động, Tào lão bản chỉ có nước đỡ đòn... ...

Những văn hiến giáp cốt cùng thư tín bí mật này tự nhiên đều bị Ngô Lương chiếm làm của riêng.

Hắn tạm thời còn chưa có ý tứ giao những thư tín bí mật này cho Tào lão bản, công lao phải lập từng cái một, như thế mới có thể nước chảy đá mòn, nếu không chẳng những dễ dàng công cao cái chủ, còn sẽ dẫn đến công lao lập sau này trở nên nhạt nhẽo vô vị.

Sau khi thu thập xong tất cả đồ vật, Ngô Lương giao đại ý nghĩ của mình cho Tả Từ, ra lệnh cho hắn tiếp tục lưu tại trong phủ Trương Lương, an bài binh sĩ bắt tay vào việc phong tỏa lối vào bí cảnh, mà chính mình cùng Điển Vi thì nhận được "đặc hứa của Trương Lương", có thể tự do xuất nhập Trương phủ cùng Tấn Dương thành, có thể tùy thời trở về chỗ gia quyến an bài tại trong thành thăm người thân.

Thấy Ngô Lương cùng Điển Vi bình yên vô sự trở về, đám người Phường Nhân Quân tự là vui mừng quá đỗi, thậm chí có người thế mà còn kích động nặn ra mấy giọt nước mắt, cứ việc bọn họ đã thông qua miệng Chân Mật sớm nhận được một ít tin tức. "Công tử đi vào nhà nghỉ ngơi trước đã, chúng ta đã chuẩn bị xong rượu thịt, hôm nay công tử bình an trở về, chúng ta nhất trí cho rằng hắn là nên bổ sung bữa sủi cảo vắng mặt hôm Đông Chí cho công tử, cũng tiện thể xua đi một chút xui xẻo mang về từ Trương phủ." Vu Cát một bên "giả mù sa mưa" mà quệt nước mắt, một bên cười trong nước mắt chen đến phía trước nói với Ngô Lương. "Lão đồng tử, ngươi có thể đừng diễn nữa được không?" Dương Vạn Lý lập tức vạch trần Vu Cát, "Rõ ràng là ngươi hôm đó ăn sủi cảo công tử chuẩn bị cho chúng ta xong thì biết

mùi ngon, không biết thèm đã bao lâu.

Hôm nay ra ngoài mua rượu mua thịt là ta, băm nhân nhào bột là các huynh đệ, gói sủi cảo là Bạch cô nương, Chân cô nương cùng Gia Cát Lượng, ngươi lại tranh thủ mượn cớ này biểu hiện lòng trung thành, ngươi còn cần da mặt hay không?" "Lão phu cũng từng tiến lên gói sủi cảo, là các ngươi chê lão phu gói không tốt, không cho lão phu động thủ!" Vu Cát lập tức ngạnh cổ tranh biện nói. "Sủi cảo ngươi gói vừa luộc liền bục, nếu là để ngươi gói, hôm nay công tử e rằng cũng chỉ có thể uống canh bột mì thịt dê, cái này có thể trách chúng ta không cho ngươi động thủ sao?" Dương Vạn Lý xì mũi coi thường. "Vậy cũng không thể nói lão phu không có tâm ý..." Khí thế Vu Cát rốt cục yếu đi một chút. "Được rồi được rồi." Ngô Lương rốt cục đứng ra làm người hòa giải, nghiêm mặt nói với Bạch Tinh Tinh, "Tinh Tinh, có một tin tức quan trọng cần mau chóng sử dụng phi nô truyền về Trần Lưu, lát nữa ta viết ra mấy cái mẩu tin giao cho nàng." "Ân." Bạch Tinh Tinh gật đầu, lại không biết vì sao có chút oán trách liếc hắn một cái, đồng thời trên mặt phù hiện ra một tia đỏ ửng kiều thẹn.

Đây là phản ứng gì?

Ngô Lương sững sờ, tiếp đó lập tức liền nghĩ đến cái gì, quay đầu lại nhìn về phía Chân Mật hỏi: "Cái đuôi hồ ly kia của nàng đã dùng 'Hãn Thanh' trị liệu rồi?" "Dùng qua, có vấn đề sao?" Chân Mật ưỡn ngực nói.

Quả nhiên.

Chân Mật đã nói cho Bạch Tinh Tinh biết "ám ngữ" mà Ngô Lương nói cho nàng trong mộng cảnh, bởi vậy Bạch Tinh Tinh mới có thể biểu hiện như thế, dù sao đó nói thế nào cũng là chuyện riêng tư của Bạch Tinh Tinh...

Cùng lúc đó, Ngô Lương cũng không khỏi nhớ tới bí sự mà Chân

Mật chính miệng nói cho hắn —— cái ấn ký màu đỏ hình hoa mai nằm ở chỗ đan điền kia, thật đúng là muốn kiến thức một chút. "Không có vấn đề." Ngô Lương lắc đầu, lại nói, "Khế văn của những văn hiến giáp cốt này chỉ có nàng xem hiểu, sự nghi thích nghĩa (giải nghĩa) liền chỉ có thể giao cho nàng, lát nữa không có việc gì thì tới phòng ta." "Thi Giải Pháp" thì không nói, nhìn thấy tình huống của Tả Từ, Ngô Lương tuy giữ lại Hủy Đầu Cốt, nhưng đối với nó tịnh không có ý nghĩ đặc biệt gì.

Hắn càng cảm thấy hứng thú vẫn là "Phòng trung thuật" đã mơ ước từ lâu, chính là không biết thứ đồ chơi này có cần giống như các loại vu thuật khác, cần cơ duyên cùng thiên phú mới có thể truyền thừa hay không, hay là xem qua nội dung về sau nắm giữ một ít kỹ xảo là được.

Tiếp đó Ngô Lương lại nhìn về phía cốt cán Phường Nhân Quân đang vây quanh ở một bên, nghiêm mặt nói: "Chư vị đi theo ta, không bao lâu nữa chúng ta liền sẽ phản trình (lên đường trở về), cần sớm quy hoạch một chút lộ tuyến phản trình." Thế là một đoàn người cùng theo hắn vào phòng khách.

Dương Vạn Lý một bên lấy ra bản đồ chuẩn bị trước trải tại trước mặt Ngô Lương, một bên báo cáo nói: "Công tử, gần đây ta ở trong thành thăm dò được một ít tin tức, nghe nói ý đồ Viên Bản Sơ công phạt Tào sứ quân đã càng ngày càng rõ ràng, hôm nay hắn đang tại Nghiệp Thành tập kết nhân mã thu thập lương thảo, ngoại giới đều truyền dưới trướng hắn đã có ba mươi vạn tinh binh cường tướng.

Mà nơi giao giới Ký Châu cùng Duyện Châu, cũng là xuất hiện tình huống hai quân giằng co, nguy hiểm khi xuyên việt biên cảnh lớn hơn dĩ vãng rất nhiều...

Bởi vậy ta cho rằng, chúng ta nếu là dự định gần đây phản trình,

hẳn là tận lượng tránh đi Ký Châu." "Ân." Ngô Lương khẽ gật đầu, lại hốt nhiên hỏi một vấn đề không liên quan, "Công Tôn Toản ở U Châu có tin tức gì không?" "Cái này... ngược lại tịnh chưa nghe nói tin tức về Công Tôn Toản." Dương Vạn Lý lắc đầu nói. "Công Tôn Toản bất diệt, Viên Bản Sơ muốn công đánh Duyện Châu liền có nỗi lo về sau, liền tuyệt không có khả năng dốc hết toàn lực." Ngô Lương trầm ngâm nói, ánh mắt lại đã rơi vào khu vực Ti Lệ bộ kia, nhi hậu chỉ vào một cái thành trấn trong đó nói, "Cho nên ta dự định đi trước nơi này, sau đó lại từ phía tây quay trở về Trần Lưu." "An Ấp?" Mọi người đều thò đầu qua, rốt cục thấy rõ nơi Ngô Lương chỉ. "Hiện nay Hiến Đế đang ở An Ấp, ta bảo Tinh Tinh sử dụng phi nô một là muốn đem tin tức này truyền cho Tào sứ quân, đến lúc đó Sứ quân tất định phái binh đến đây nghênh tiếp Hiến Đế, chúng ta liền có thể cùng Sứ quân cùng nhau quay trở về Trần Lưu." Ngô Lương tính trước kỹ càng nói, "Các ngươi khẳng định đều chưa thấy qua Thiên Tử dáng dấp ra sao a?

Đến lúc đó chúng ta cũng kiến thức một chút, nhìn xem Thiên Tử cao cao tại thượng này so với chúng ta rốt cuộc có gì khác biệt." Ngô Lương vừa nhắc tới cái này, đám người Phường Nhân Quân lập tức liền tỉnh táo hẳn lên. "Trong những năm tháng còn sống này... lão hủ thế mà còn có cơ hội diện kiến Thiên gia?" Vu Cát thoạt nhìn chẳng những có chút kích động, trong kích động còn mang theo vài phần khẩn trương.

Cách gọi của hắn mới là đúng, kỳ thực tại thời kỳ Đông Kinh, người ta xưng hô với Hoàng đế chính là "Thiên gia" mà tịnh không phải "Thiên tử", bất quá Ngô Lương muốn nói "Thiên tử", mọi người cũng đều biết ý tứ gì.

Mà tại thời đại này, có cơ hội diện kiến Thiên tử liền đã là một chuyện quang tông diệu tổ, nếu là có thể cùng Thiên tử nói thêm mấy

câu, liền đủ để cả gia tộc trước trước sau sau mấy đời người chém gió, thậm chí còn có thể mượn nhờ việc này mưu cầu rất nhiều phúc lợi mà bách tính tầm thường không cách nào hy vọng. "Lão đồng tử, ngươi còn dám gặp Thiên gia?

Ngươi hẳn là sẽ không hay quên như thế chứ, đám Hoàng Cân tặc khiến hán thất thiên hạ đại loạn kia, cùng ngươi chính là có quan hệ không rõ không ràng, nếu là Thiên gia biết được việc này, chỉ sợ hận không thể đem ngươi bầm thây vạn đoạn đấy." Dương Vạn Lý lập tức theo thói quen cho Vu Cát một đòn cảnh cáo, để hắn hơi tỉnh táo một chút. "Việc này làm sao có thể trách đến trên người lão phu?" Vu Cát sắc mặt cứng lại, có chút chột dạ vì chính mình biện bác nói, "Quyển 《Thái Bình Thanh Lĩnh Thư》 kia bất quá là lão phu ngẫu nhiên đoạt được, thấy nội dung trong sách bác đại, đã có thể tu thân dưỡng tính, lại có thể dẫn người hướng thiện, bởi vậy lão phu mới đem cổ tịch kia truyền bá cho đời, ai ngờ thế mà bị Trương Giác lợi dụng làm loạn, cuối cùng huyên náo thiên hạ đại loạn dân chúng lầm than, hết thảy những thứ này đều là Trương Giác cổ hoặc nhân tâm, cùng lão phu lại có quan hệ gì?" "Ngươi nói thì Công tử cùng chúng ta tin tưởng, Thiên gia lại chưa hẳn có thể tin tưởng." Dương Vạn Lý cố ý lui lại một bước, tránh đi Vu Cát đổ thêm dầu vào lửa nói, "Ta thấy ta vẫn là cách ngươi xa một chút đi, Công tử cũng tốt nhất cùng ngươi bảo trì khoảng cách, miễn cho lúc Thiên gia quái tội xuống, còn muốn liên lụy chúng ta." "Ngươi cái thất phu này chớ có châm ngòi ly gián, Công tử là người phương nào, Công tử thế nhưng là Địa Tiên siêu nhiên vật ngoại, cho dù là Thiên gia cũng chưa hẳn dám đối với Công tử bất kính, làm sao dám quái tội Công tử..." Vu Cát lúc này giận dữ nói, nói xong lại lấy lòng nhìn về phía Ngô Lương, hắc hắc cười nói, "Lão hủ nói đúng không, Công tử?" "Đúng hay không ta không biết." Ngô Lương cười ha hả nói, "Ta chỉ biết là hôm nay Hán thất yếu ớt thiên hạ đại loạn, Hiến Đế cũng chỉ có thể đông trốn tây nấp mới có

thể an thân lập mệnh, ngược lại là những người chấp chưởng binh quyền cát cứ một phương mới nắm giữ quyền sinh sát, mà hôm nay chúng ta lệ thuộc Tào sứ quân, chỉ cần Tào sứ quân từ đầu đến cuối tín nhiệm chúng ta, chúng ta liền có thể gối cao đầu ngủ ngon." Nghe được lời này, Vu Cát lập tức có lòng tin, liếc Dương Vạn Lý một cái nói: "Nhìn xem, Công tử chưa từng đem Thiên gia để ở trong lòng, lão phu tự nhiên cũng không sợ." "Bất quá nếu Tào sứ quân biết được quyển 《Thái Bình Thanh Lĩnh Thư》 kia là xuất từ tay lão tiên sinh, chỉ sợ đồng dạng sẽ không bỏ mặc." Ngô Lương lại nheo mắt lại nói. "?!" Vu Cát lập tức dọa đến sắc mặt đại biến. "Ha ha ha ha..." Đám người Phường Nhân Quân lại cất tiếng cười to, bất luận kẻ nào đều nghe được Ngô Lương là đang cố ý hù dọa Vu Cát.

Cùng nhau trải qua nhiều chuyện như vậy, Vu Cát đích thị là người hài hước và dễ gây cười nhất trong đám cốt cán Phường Nhân Quân, bởi vậy bất tri bất giác, hắn đã thành "đoàn sủng" (cục cưng của cả nhóm) trong Phường Nhân Quân. "..." Vu Cát cũng rốt cục hiểu ra, lộ vẻ xấu hổ. "Lão tiên sinh chớ trách, ta cùng lão tiên sinh nói đùa như thế, đích xác có chút thất lễ, bởi vậy làm bồi thường, ta quyết định tặng cho lão tiên sinh một món lễ vật để tỏ lòng xin lỗi." Ngô Lương thuận thế ôm lấy bả vai Vu Cát, thần thần bí bí nói, "Lão tiên sinh đạt được vật này, nếu là cơ duyên đầy đủ, liền không bao giờ cần lo lắng sau này còn có họa hoạn gì nữa..." "Ân?

Lễ vật kia rốt cuộc là vật gì?" Vu Cát trong nháy mắt lại tới tinh thần, vẻ mặt ân cần hỏi. "Lát nữa nói chuyện riêng." Ngô Lương lại cười thần bí.

Hắn chính là dự định đem cái "Hủy Đầu Cốt" có khắc "Thi Giải Pháp" kia giao cho Vu Cát, cũng cho hắn một cơ hội giống như Tả Từ "thành tiên".

Bởi vì theo hắn thấy, rất nhiều hạn chế cùng chỗ bất lợi của "Thi

Giải Pháp", đối với Vu Cát mà nói đều không tính là chuyện xấu.

Dù sao Vu Cát đã đến cái tuổi này, tình trạng cơ thể đã là đại không bằng trước, những dục vọng mà nam nhân tráng niên có sớm đã vô duyên với hắn, đồng thời cả ngày đi theo Phường Nhân Quân đi nam xông bắc đều có chút quá sức.

Dưới tình huống này, nếu là hắn có thể đạt được "Thi Giải Pháp", trước khi dương thọ hao hết, hắn liền có thể thoát khỏi thân thể ngày càng suy lão này, trải qua một đoạn thời gian không bệnh không tai, một hơi leo lên Thái Sơn không tốn sức, những ngày tháng tiêu dao tự tại.

Đương nhiên, rốt cuộc có muốn "Thi Giải Pháp" hay không, Ngô Lương vẫn sẽ sau khi nói rõ ưu khuyết, để Vu Cát tự mình đưa ra lựa chọn...

Trừ cái đó ra, Vu Cát có thể bị "Thi Giải Pháp" chọn trúng hay không, đó cũng không phải việc Ngô Lương có thể quyết định, còn phải xem mệnh số của chính Vu Cát. "Tốt tốt tốt, lát nữa hãy nói, lão hủ liền biết trong lòng Công tử vĩnh viễn nhớ lão hủ, lựa chọn sáng suốt nhất đời này của lão hủ, chính là đi theo Công tử!" Vu Cát liên liên xưng phải, khuôn mặt già nua đầy nếp nhăn sớm đã cười thành một đóa hoa cúc nở rộ. "Được rồi, nói vào chuyện chính." Ngô Lương gật đầu, lại đem chủ đề chuyển trở về, mở miệng nói với mọi người, "Lần này lộ tuyến phản trình cứ quyết định như vậy đi.

Tuyến đường này tuy rằng so với xuyên việt Ký Châu trở về Duyện Châu lược an toàn hơn một chút, nhưng thế lực tại Ti Lệ bộ cũng là rắc rối phức tạp, bởi vậy chúng ta vẫn phải sớm làm chút an bài, bảo đảm làm đến vạn vô nhất thất." "Dương Vạn Lý." Đang nói chuyện, Ngô Lương đã nhìn về phía Dương Vạn Lý, nghiêm mặt nói, "Bắt đầu từ hôm nay mỗi đến một nơi, theo lệ cũ do ngươi dẫn người

sớm đi thăm dò lộ tuyến tiếp theo, nhất là tình huống các thành trì đi ngang qua." "Nặc!" Dương Vạn Lý thân thể ưỡn một cái, chắp tay ứng đạo. "Chân Mật cô nương..." Ngô Lương lại nhìn về phía Chân Mật.

Chương 617

"Nếu là 'Phu nhân' chàng gọi không thuận miệng, gọi ta 'Mật nhi' cũng là được, bất quá nếu là còn gọi ta 'Chân Mật cô nương', ta cũng sẽ không thèm đáp lời chàng đâu." Chân Mật lập tức cắt ngang hắn, ngạo kiều sửa lại xưng hô lược hiển xa lạ kia của hắn. "..." Đám người nghe vậy nhao nhao im lặng không lên tiếng, ánh mắt phiêu hốt giả trang chính mình không tồn tại.

Thanh quan khó đoán việc nhà, huống chi bọn họ còn là cấp dưới, việc nhà này lại càng không thể xen mồm, thậm chí đứng ở bên cạnh nghe đều cảm giác có chút không hợp thời nghi.

Bất quá không thể không thừa nhận, Chân Mật đúng thật là không giống bình thường.

Cho dù là trước đó tại Nhạc An quốc cưỡng ép chiếm hữu Ngô Lương là Văn Nhân Chiêu, mạo tựa cũng không có Chân Mật trực bạch sinh mãnh (mãnh liệt) như thế.

Tổng cảm thấy lúc Ngô Lương cùng Chân Mật ở cùng một chỗ, nhất định là Chân Mật ở trên Ngô Lương ở dưới, căn bản cũng không có khả năng khác. "..." Bạch Tinh Tinh giờ phút này biểu hiện lại đạm nhiên rất nhiều, tựa hồ nàng đã ngầm thừa nhận sự gia nhập của Chân Mật.

Sự thật cũng xác thực như thế, trải qua sự kiện lần này, Bạch Tinh Tinh đã kiến thức bản sự của Chân Mật, minh bạch tác dụng không thể thay thế của nàng đối với Ngô Lương, nhất là thấy Chân Mật tận tâm tận lực giải cứu Ngô Lương xong, Bạch Tinh Tinh thậm chí thực tâm hy vọng Chân Mật có thể lưu lại, như vậy an toàn của Ngô Lương cũng sẽ càng được bảo đảm.

Mặt khác, Chân Mật đã biết chuyện bí mật của Bạch Tinh Tinh, tuy rằng là do Ngô Lương - cái tên không biết xấu hổ này nói ra, nhưng điều này cũng là trên tâm lý vô hình trung kéo gần lại quan hệ giữa Bạch Tinh Tinh cùng Chân Mật...

Bởi vì Chân Mật cũng rất là hào phóng đem bí mật của chính mình nói cho nàng, so với Ngô Lương càng không biết xấu hổ. "Vậy liền gọi Mật nhi đi." Thấy Bạch Tinh Tinh không có gì dị dạng đặc biệt, Ngô Lương đành phải bị ép thuận ứng Chân Mật, tiếp tục nói, "Nếu Dương Vạn Lý dò xét gặp trở ngại, ví dụ có những thành trì đang giới nghiêm, có những thành trì đang tuyển đinh, Dương Vạn Lý bọn người bất tiện thâm nhập dò xét, liền chỉ có thể do nàng xuất mã." Trọng điểm là An Ấp nơi Hiến Đế đang ở.

Dù sao Dương Phụng, Hàn Xiêm mang theo Hiến Đế bỏ trốn trong tay cũng có quân đội, dù sao trong lịch sử bọn họ còn tại An Ấp cố thủ một khoảng thời gian, có thể thấy được binh lực trong tay bọn họ hẳn là sẽ không quá ít, cũng định nhiên sẽ đối với An Ấp nghiêm phòng tử thủ.

Lúc đó e rằng có thể dễ dàng ra vào thành trì, liền chỉ có hồ pháp của Chân Mật. "Chàng bảo ta đi, ta liền đi." Chân Mật hài lòng cười nói. "Những người còn lại có thể bắt đầu chuẩn bị sớm đi, kế hoạch của ta là tối đa trong vòng hai ba ngày tất định khởi hành, nếu không liền có khả năng bỏ lỡ Tào sứ quân." Ngô Lương nghĩ nghĩ lại nói. ...

Họp xong cái hội này, Ngô Lương bèn giữ Vu Cát ở lại tỉ mỉ nói rõ chỗ tốt và xấu của "Thi Giải Pháp", rồi sau đó đem "Hủy Đầu Cốt" khiêng vào trong phòng Vu Cát, về phần phải quyết trạch như thế nào toàn xem ý tứ của hắn.

Mà bản thân Ngô Lương thì sao, sau khi cùng mọi người ăn xong bữa sủi cảo "Đông Chí", lại tắm rửa sạch sẽ, liền cấp khó dằn nổi gọi

Chân Mật trở về phòng mình, cài then cửa bắt đầu nghiên cứu "Phòng trung thuật" tâm tâm niệm niệm.

Cái này thật đúng là không phải thèm thân thể Chân Mật.

Chỉ là khế văn trên mai rùa chỉ có Chân Mật có thể xem hiểu, nhất định phải để nàng từng chữ từng câu tiến hành phiên dịch, Ngô Lương mới có thể lĩnh hội hàm nghĩa của những khế văn kia, mới có khả năng lĩnh ngộ chân lý của "Phòng trung thuật".

Chỉ cần nắm giữ "Phòng trung thuật", Ngô Lương cũng không phải nhất định phải lập tức đối với Chân Mật làm cái gì, hiện tại Bạch Tinh Tinh đã không cần lại chịu Bạch gia tổ huấn chế ước, hai người tự nhiên cũng có thể không chút gánh nặng chọc thủng tầng giấy cửa sổ kia, mà có sự gia trì của "Phòng trung thuật", loại sự tình này liền biến thành chuyện có ích lợi đối với cả hai người bọn họ.

Bất quá Chân Mật có thèm thân thể Ngô Lương hay không, cái này liền lại là chuyện khác.

Phản chính sau khi đơn độc tiến vào phòng Ngô Lương, Chân Mật tịnh không có một đinh điểm rụt rè cùng e lệ mà thiếu nữ tuổi này nên có, mà là cực kỳ chủ động cởi bỏ giày tất bò lên trên giường Ngô Lương, thậm chí còn nhẹ nhàng vỗ vỗ vị trí bên cạnh mình, cười híp mắt nhìn Ngô Lương, nhu thanh thúc giục nói: "Chàng không phải muốn bảo ta vì chàng giải nghĩa cái 'Phòng trung thuật' này sao, vậy chàng ngược lại là nhanh lên đây a, nữu nữu niết niết cái gì?" "..." Ngô Lương chưa từng xấu hổ giống như hiện tại bao giờ, quan niệm đại nam tử chủ nghĩa của hắn tuy không phải đặc biệt mạnh, nhưng cũng càng hưởng thụ loại cảm giác nữ sinh bị mình từng chút từng chút "lừa" tới tay, mà không phải giống như hiện tại, thế mà sinh ra một loại cảm giác chính mình đang từng chút từng chút bị nữ sinh "lừa" tới tay. "Này, chàng nghĩ cái gì thế, còn không mau lên đây?"

Thấy Ngô Lương thế mà lộ vẻ do dự, Chân Mật khẽ nhíu mày. "Mật nhi, nàng hẳn là rõ ràng nàng hiện tại còn chưa có hành qua Cấp lễ (lễ búi tóc trưởng thành), bởi vậy có một số việc còn cần tuân theo khuôn phép cũ a?" Ngô Lương rục rịch nhưng lại tâm tình phức tạp nói.

Nói không muốn, đó tuyệt đối là gạt người, đối mặt mỹ nhân như Chân Mật, nhất là còn chủ động yêu thương nhung nhớ, Ngô Lương tin tưởng bất kỳ nam nhân bình thường nào đều không thể bảo trì khắc chế.

Hắn chỉ là giống một gã tra nam (đàn ông tồi) đang chối bỏ trách nhiệm, tìm kiếm sự an tâm về mặt tâm lý...

Tra nam hư ngụy! "Chàng hẳn là sẽ không quên chứ, ta sinh ra từ Ngu triều thượng cổ, Cấp lễ là quy củ thời Chu mới đi ra, cái Cấp lễ này đối với ta mà nói lại có ý nghĩa gì, chẳng lẽ chúc mừng ta qua sinh thần ngàn năm không thành?" Chân Mật liếc hắn một cái, có chút buồn cười hỏi ngược lại, "Chớ có lại giả trang quân tử gì nữa, để ý quy củ gì nữa, ta hôm nay chỉ là cùng chàng cộng đồng nghiên cứu cái 'Phòng trung thuật' này thôi, ví phỏng quả thật nhân 'Phòng trung thuật' mà tình bất tự cấm, chàng cũng không cần nhất định phải coi ta là Mật nhi.

Trừ Nữ Kiều ra, Thuần Hồ hay Đát Kỷ các loại, tùy tiện chàng coi ta là ai cũng được, người nào mà không tính là đã hành qua Cấp lễ?" "Cũng đúng!" Ngô Lương trong lòng càng cảm thấy quái lạ, mấy người kia người nào mà không phải lão nữ nhân trên ngàn năm trước, bất quá trong lòng cũng yên tâm thoải mái không ít, vui vẻ nhảy lên giường.

Mà Chân Mật cũng tịnh chưa đối với hắn có cử động gì quá đáng, chí ít không phải lập tức.

Nàng cứ như vậy cùng Ngô Lương vai kề vai ngồi, bưng lấy cái

mai rùa kia từng chữ từng câu tiến hành giải đọc: "Âm dương cửu khiếu thập nhị tiết câu sinh nhi độc tiên tử, lực sự phất sử, ai nhạc phất dĩ, ẩm thực phất hữu, kỳ cư thậm âm nhi bất kiến dương, thốt nhi bạo dụng, bất đãi kỳ tráng, bất nhẫn lưỡng nhiệt, thị cố cức thương.

Húy kỳ danh, nặc kỳ thể, chí đa bạo sự nhi vô lễ, thị cố dữ thân câu sinh nhi độc tiên tử..." Trên mảnh mai rùa này khắc đều là một ít khế văn nhỏ như con kiến, tuy rằng thượng thả chưa đạt tới trình độ vi điêu (điêu khắc siêu nhỏ), nhưng cũng xấp xỉ với "phao" thu nhỏ sử dụng để quay cóp thi cử đời sau.

Cũng may kiếp trước làm nghiên cứu sinh chuyên ngành khảo cổ, Ngô Lương đối với văn ngôn văn có chút hiểu biết.

Nếu không cho dù Chân Mật tiến hành giải nghĩa như thế, hắn cũng cực khó lý giải hàm nghĩa trong đó, còn phải để Chân Mật đem những lời này phiên dịch thành văn bạch thoại mới có thể lý giải.

Mà thiên thiên những giải nghĩa này, lại là vạn vạn không thể phiên dịch thành văn bạch thoại.

Tư hạ nghe một chút thì không có vấn đề gì, đặt ở đời sau chỉ cần phát ra tới thì nhất định có quá nửa sẽ tự động biến thành "***", bởi vì trong đó nhắc đến đại lượng phòng trung bí sự, hầu như toàn thiên đều là từ ngữ bị cấm kỵ với người ngoài.

Chân Mật vẫn đang tiếp tục giải nghĩa.

Nội dung về sau cũng trở nên càng thêm trực bạch, càng thêm bộc lộ, dù là Ngô Lương - tay lái già (lão tư cơ) này nghe xong, y nguyên sẽ nhịn không được phù tưởng liên thiên.

Nhưng trong quá trình nghe, Ngô Lương lại tịnh chưa sinh ra cảm giác dị dạng nào khác.

Cái cảm giác dị dạng này chỉ đương nhiên không phải phản ứng sinh lý, mà là trạng thái nhập định để lĩnh ngộ truyền thừa vu pháp, dù là một tia một hào dấu hiệu cũng chưa từng xuất hiện.

Không bao lâu sau.

Khế văn trên mai rùa đã bị giải đọc quá nửa, Ngô Lương y nguyên không có xuất hiện cảm giác tương quan, chỉ là cảm thấy một số thuyết pháp trong đó ngẫm nghĩ lại rất có đạo lý.

Mà cùng lúc đó. "Ân?" Chân Mật lại hốt nhiên phát ra một tiếng kêu rên kỳ quái. "Ta tựa hồ có sở đốn ngộ, chàng canh chừng cho ta..." Chân Mật nghiêng đầu nhìn về phía Ngô Lương, đồng tử trong mắt bắt đầu dần dần phát sinh biến hóa, điều này nói rõ nàng lập tức liền muốn nhập định. ???

Ngô Lương lập tức sững sờ, mặt đầy vẻ không ngờ tới.

Tình huống gì thế này?!

Không phải đã nói là "Hoàn tinh vu não" sao, từ này hẳn là đã điểm rõ "Phòng trung thuật" phải là vu pháp chuyên chúc của nam nhân a, vì sao lại là Chân Mật muốn nhập định rồi, một chút cũng không khoa học a?!

Nhìn Chân Mật đang dựa vào bên người mình bắt đầu nhập định, tâm tình Ngô Lương thập phần phức tạp.

Nguyên bản đây là bí pháp hắn đã thèm muốn từ lâu, nay lại bị một người mà theo hắn thấy là tuyệt đối không nên, cũng không có khả năng nắm giữ loại bí pháp này lĩnh ngộ ngay trước mặt hắn...

Nói thật, cảm giác này thực sự khiến người ta cạn lời và khó xử.

Hắn thậm chí theo bản năng lén lút liếc nhìn vùng đan điền của Chân Mật một cái.

Chắc là không thể nào đâu nhỉ?

Đừng để đến lúc cởi quần ra Chân Mật còn lớn hơn cả mình, vậy thì đúng là khiến hắn trở tay không kịp.

Bất quá nghĩ đến những ghi chép trong sử sách, Ngô Lương rất nhanh liền loại trừ khả năng này.

Chân Mật khẳng định là nữ tử hàng thật giá thật, nàng trong lịch sử còn sinh con cho Tào Phi, hơn nữa đứa trẻ đó sau này còn trở thành Ngụy Minh Đế, chuyện này chắc là không làm giả được.

Nhưng cũng còn có một loại khả năng khác.

Đó chính là tin tức liên quan đến "Phòng trung chi thuật" mà Ngô Lương biết trước đây thực ra là sai lầm.

Loại bí pháp này vốn dĩ chẳng phải đàn ông độc quyền, mà là nam nữ đều có thể nắm giữ.

Chỉ bất quá "Phòng trung chi thuật" không phải người có cơ duyên thì không thể nắm giữ, dẫn đến việc nó dần dần thất truyền giống như các bí pháp khác.

Mà trong quá trình này, lại xuất hiện một đám đạo sĩ lấy danh nghĩa "Phòng trung chi thuật" đi lừa gạt khắp nơi.

Bọn họ tuy từng nghe nói về "Phòng trung chi thuật", nhưng lại không có hiểu biết chính xác về "Phòng trung chi thuật" chân chính, do đó chỉ có thể thông qua một loạt biên soạn để đóng gói và sáng tạo, thế là khiến cho nhận thức của người đời sau đối với "Phòng trung chi thuật" xuất hiện sai lệch quá lớn.

Cùng lúc đó, đúng như câu "cơm no ấm cật...", bá tánh bình thường thường xuyên phải bôn ba vì cơm áo gạo tiền, cả đời có thể cưới được một bà vợ nối dõi tông đường đã là tạ ơn trời đất rồi, đâu còn tâm tư đi nghiên cứu mấy cái này?

Do đó, những người có thể thỉnh được đám đạo sĩ này, đồng thời có nhàn tâm đi tìm cầu loại thuật pháp này đại đa số đều là những quý nhân có tiền có thế, thậm chí là thiên tử cao cao tại thượng.

Bọn họ chiếm giữ lượng lớn nữ tính trẻ đẹp, vì vậy rất dễ dàng bởi vì túng dục quá độ dẫn đến thân thể xuất hiện vấn đề.

Dưới tình huống này, "Phòng trung chi thuật" tự nhiên liền trở thành cọng rơm cứu mạng để bọn họ trọng chấn hùng phong.

Lại thêm Thiên triều từ rất sớm đã tiến vào xã hội nam quyền, những người như vậy hầu như không có ngoại lệ đều là nam giới, còn có câu từ xưa đã bảo "Không có đất cày hỏng, chỉ có trâu mệt chết".

Bởi vậy "Phòng trung chi thuật" cũng trở nên có tính nhắm vào đối tượng cụ thể hơn.

Lâu dần, tam sao thất bản, "Phòng trung chi thuật" cũng liền biến thành loại bí pháp chuyên thuộc về nam giới trong sự hiểu biết của Ngô Lương.

Kỳ thực ngẫm lại cho kỹ.

Chuyện phòng the, nam giới là người tham dự, nữ giới cũng đồng dạng là người tham dự.

Cùng là người tham dự, vì sao "Phòng trung chi thuật" cứ nhất định phải là độc quyền của nam giới?

Nếu như pháp này từ khi xuất hiện đã là độc quyền của nam giới, chẳng phải nên đặt một cái tên có tính nhắm vào cụ thể hơn, chứ không phải là cái tên bao hàm cả hai bên tham dự như thế này sao? "Ừm...

Nhất định là như vậy!" Khả năng tự an ủi của Ngô Lương cực mạnh, rất nhanh liền dùng ý nghĩ này bình phục nỗi ức chế trong lòng

mình, chuyển sang suy nghĩ: "Nếu như 'Phòng trung chi thuật' bị Chân Mật nắm giữ, chuyện này kỳ thực cũng là một chuyện không tồi.

Dù sao bí pháp này đối với cả hai bên đều có ích lợi, mà Chân Mật hiện giờ lại là người của ta, vậy chẳng phải tương đương với việc ta cũng có thể hưởng thụ chỗ tốt của 'Phòng trung chi thuật' rồi sao?" "Chỗ duy nhất mỹ trung bất túc (chưa trọn vẹn) chính là..." "Nếu Chân Mật nắm giữ 'Phòng trung chi thuật', mà ta lại không có, vậy thì ta chỉ có khi ở cùng Chân Mật mới có thể hưởng thụ lợi ích trong đó.

Đổi thành người khác liền không có được lợi ích như vậy nữa.

Như thế Tinh Tinh liền không cách nào giống như ta và Chân Mật ích thọ diên niên được, luôn cảm thấy có chút thua thiệt và lạnh nhạt nàng ấy, chuyện này biết làm thế nào cho phải?" "Hoặc là..." "Nếu lúc ta ở cùng Tinh Tinh, Chân Mật cũng tham dự vào cùng trợ hứng, không biết như thế liệu có thể cùng nhau hưởng thụ lợi ích của pháp này hay không?" "Đợi Chân Mật hoàn thành truyền thừa, nhất định phải tìm cơ hội hỏi rõ chuyện này.

Lòng bàn tay là thịt, mu bàn tay cũng là thịt, tuyệt đối không thể bên trọng bên khinh, vô luận làm lạnh lẽo trái tim ai ta cũng sẽ đau lòng." "Tên tra nam." Ngô Lương một bên canh giữ cho Chân Mật, trong lòng lại đang suy nghĩ mấy chuyện có hay không này.

Chương 618

Những ý nghĩ này nếu để Chân Mật giờ phút này hoặc là Bạch Tinh Tinh biết được, tuy rằng thời đại này một nam tử sở hữu nhiều thê thiếp cũng không phải chuyện gì thập ác bất xá, nhưng hai người bọn họ đều là những nữ tính thập phần độc lập, tệ nhất thì e rằng cũng phải chiến tranh lạnh với hắn vài ngày. ...

Cứ suy nghĩ miên man như thế, cũng không biết từ lúc nào, Ngô Lương lại mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Trong lúc mơ màng, Ngô Lương cảm giác được có thứ gì đó đè lên ngực mình, khiến hô hấp của hắn dần dần có chút không thuận, tiếp đó mãnh liệt tỉnh lại.

Lúc này hắn mới phát hiện, Chân Mật không biết từ khi nào đã hoàn thành truyền thừa "Phòng trung chi thuật", đồng thời đã dựa vào bên người hắn chìm vào mộng đẹp, mà thứ đè lên ngực hắn chính là một cánh tay của Chân Mật.

Ngô Lương cúi đầu nhìn về phía khuôn mặt Chân Mật.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn khuynh quốc khuynh thành lại chưa hết nét ngây thơ của nàng vương vấn một nụ cười điềm tĩnh trong veo, khác một trời một vực với vẻ vũ mị kiều diễm cố ý dụ dỗ hắn khi đi vào mộng cảnh của Ngô Lương trước đó.

Ở khoảng cách gần như thế, Ngô Lương thậm chí có thể nhìn thấy những sợi lông tơ nhỏ xíu trên mặt Chân Mật, đây vẫn chỉ là một nha đầu chưa lớn mà.

Ngô Lương thẳng người dậy, nhìn thấy ánh trăng xuyên qua khe cửa chiếu xuống mặt đất, lúc này vẫn còn là đêm khuya. "Haizz, ngủ đi." Ngô Lương xoa xoa đầu Chân Mật, đổi một tư thế thoải mái rồi

hoàn toàn nằm xuống.

Chuyện "Phòng trung chi thuật" đành phải đợi ngày mai sau khi Chân Mật tỉnh lại rồi hỏi sau.

Ngô Lương tuy là một tên tra nam, nhưng cũng không phải là loại người hầu gấp (nóng vội sắc dục).

Hơn nữa hắn cảm thấy rất cần thiết phải có hiểu biết mang tính hệ thống về "Phòng trung chi thuật" xong rồi mới đi làm một số việc.

Không biết "Phòng trung chi thuật" có thủ đoạn về phương diện "tránh thai" hay không.

Nếu là có thì hoàn mỹ.

Hắn tuy hiểu biết về y học không nhiều, nhưng cũng biết mang thai quá sớm sẽ tạo thành tổn thương không nhỏ cho cơ thể nữ giới, khoan hãy nói sẽ để lại mầm bệnh gì, chỉ riêng với mỹ nhân như Chân Mật, dù chỉ vì chuyện đó mà dẫn đến vóc dáng nàng biến dạng, Ngô Lương cũng sẽ cảm thấy tổn thất mất một cái ức.

Nhưng ngay khi Ngô Lương tạm thời đuổi tà niệm đi, chuẩn bị nhắm mắt đi ngủ. "A!" Ngực bỗng nhiên truyền đến một trận đau đớn.

Chỉ thấy Chân Mật không biết đã tỉnh lại từ lúc nào, giờ phút này đang dùng cánh tay chống đầu, vẻ mặt đầy oán niệm nhìn hắn, một bàn tay khác đặt trên ngực hắn thì đang nhéo hắn. "Làm cái gì?

Nàng sao lại tỉnh rồi?" Ngô Lương xoa ngực ngồi dậy, khó hiểu hỏi. "Ta căn bản là chưa ngủ." Chân Mật liếc hắn một cái, vẫn như cũ oán khí mười phần nói, "Ta vừa rồi chẳng qua là muốn cho chàng một cơ hội thừa nước đục thả câu, không ngờ chàng chẳng những không lĩnh tình, lại còn nằm xuống là ngủ.

Chẳng lẽ chàng chưa từng nhìn thấy cổ áo ta cố ý cởi ra?

Hay là ta trong mắt chàng lại không có mị lực như thế?" "Không phải..." Ngô Lương lập tức không còn gì để nói. "Hay là chàng giờ phút này vẫn đang nhớ thương Bạch cô nương của chàng?

Hay hoặc là chàng cố kỵ thân phận của ta, sợ hủy đi danh tiết của ta, ta tỉnh lại xong sẽ oán hận chàng?" Chân Mật lại như pháo liên thanh truy vấn. "Ách...

Đúng đúng đúng, ta chính là cố kỵ danh tiết của Mật nhi!" Bản năng tra nam khiến Ngô Lương gật đầu không chút áp lực. "Phi!" Chân Mật lập tức thối một ngụm, "Ta vào phòng của chàng, còn ngủ trên giường của chàng, thì dù là chưa phát sinh cái gì danh tiết cũng đã sớm không còn.

Huống hồ nếu không phải ta tâm cam tình nguyện, chàng có dùng kiệu tám người khiêng mời ta cũng chưa chắc có thể mời được ta tiến vào!" "Cho nên..." Ngô Lương cảm thấy mình hiện tại rất bị động, tình cảnh rất nguy hiểm, thậm chí có chút tay chân luống cuống. "Cho nên, ha ha ha, cho chàng cơ hội chàng không dùng được..." Chân Mật lại bỗng nhiên toét miệng cười gằn, sau đó một tay túm lấy ngực áo Ngô Lương, khuôn mặt cười từ từ sát lại gần mặt Ngô Lương, "Vậy thì đừng trách thiếp thân không giữ thể diện cho chàng, chàng cứ việc kêu đi, kêu rách cổ họng để Bạch Tinh Tinh nghe thấy càng tốt, cũng để nàng ta biết ai mới là nữ chủ nhân của Ngô phủ!" "Xoẹt ——" Ngô Lương còn chưa phản ứng lại, cúc áo trên người đã bị Chân Mật một phen giật ra, tiếp đó hàm răng trắng bóng không nói lời nào cắn lên vai Ngô Lương... ...

Sáng sớm hôm sau.

Mặt trời mới vừa mọc lên, Ngô Lương liền đã thần thanh khí sảng bước ra khỏi cửa phòng, tinh thần phấn chấn như được tái sinh. "?" Nhìn thấy Ngô Lương tinh thần no đủ đang vươn vai trong sân, Điển

Vi đã dậy sớm canh giữ bên ngoài, trên khuôn mặt vốn cổ tỉnh bất ba (lặng như giếng cổ) cũng lộ ra vẻ nghi hoặc.

Công tử hôm nay rất là khác thường a?

Trước đây Ngô Lương ở cùng một chỗ cả đêm với Bạch Tinh Tinh, hầu như lần nào cũng phải ngủ một giấc đến giữa trưa mới có thể rời giường, dậy xong vẫn là vẻ mặt mệt mỏi, thậm chí có đôi khi trong mắt đều vằn tơ máu, cả ngày ngáp ngắn ngáp dài tinh thần uể oải.

Nhưng đêm qua ở cùng Chân Mật một đêm, cư nhiên còn có tinh thần như thế...

Chuyện này còn không khác thường?

Chẳng lẽ công tử bỗng nhiên đổi tính nết?

Đêm qua lại thực sự chỉ cùng Chân Mật nghiên cứu mấy cái văn hiến Giáp Cốt kia, hơn nữa còn ngủ rất sớm?

Cái này...

Vẫn là công tử nhà ta sao?

Nghĩ đến những thứ này, biểu tình trên mặt Điển Vi đã từ nghi hoặc biến thành bất an, không phải là Chân Mật đã làm gì công tử chứ, nữ tử này cũng không phải người bình thường, nàng ta chính là biết yêu pháp! "Công tử, người... vẫn an hảo chứ?" Điển Vi nhịn không được hỏi.

Đúng lúc này, Chân Mật cũng từ trong phòng Ngô Lương đại đại phương phương đi ra, không đợi Ngô Lương nói chuyện, nàng liền đã tiếp lời, yên nhiên cười một tiếng nói: "Điển lực sĩ lo xa rồi, quân tử đêm qua ở cùng ta, lại làm sao có thể không an hảo?" "..." Điển Vi sửng sốt, nhưng cũng không tin lời Chân Mật, vẫn như cũ nhìn Ngô Lương. "Ha ha ha, Điển Vi huynh đệ, ta khỏe lắm." Ngô Lương cũng

hướng Điển Vi nhướng mày cười một cái, đánh tan nỗi lo lắng của Điển Vi.

Trải qua đêm qua.

Ngô Lương rốt cuộc lĩnh giáo được chỗ diệu dụng của "Phòng trung chi thuật".

Tuy rằng chỗ tuyệt diệu trong đó Ngô Lương thực sự không có cách nào công khai nói ra, nhưng công dụng của thuật này lại khiến Ngô Lương tai mắt đổi mới!

Xuất oản dương, tuần trửu phòng, để dịch bàng, thượng táo cương, để lĩnh hương, tuần chửng khuông, phúc chu hoàn, hạ khuyết bồn, quá lễ tân, lăng bột hải, thượng hằng sơn, nhập huyền môn, ngự giao cân, thượng dục tinh thần...

Tóm lại mỗi một quá trình trong chuyện nam nữ, đều là gãi đúng chỗ ngứa như vậy, mỗi một lần chạm đến đều khiến Ngô Lương toàn thân tê dại, mỗi một loại phương thức đều khiến Ngô Lương không cách nào tự kiềm chế.

Ngô Lương chỉ tại đêm qua mới rốt cuộc biết cái gì gọi là "hành tinh vui vẻ" chân chính.

Đó là một loại hưởng thụ cực hạn áp đảo trên cả bản năng nhân loại, không có tận lực đỉnh chạm, không có bất chấp tất cả nắn bóp.

Tiếp thủ giả, dục phúc chi phó dã; thân trửu giả, dục thượng chi ma thả cự dã; trực chủng giả, thâm bất cập dã; trắc câu giả, bàng dục ma dã; thượng câu giả, dục hạ ma dã; giao cổ giả, thứ thái quá dã; bình dũng giả, dục thiển dã; chấn động giả, dục nhân cửu trì chi dã...

Tất cả đều là thuận lý thành chương như vậy.

Tự nhiên giống như hô hấp, nhưng lại thắng qua tổng hòa tất cả khoái lạc của Ngô Lương cộng lại trong cả hai kiếp trước sau.

Quan trọng nhất là.

Đích xác giống như "Phòng trung chi thuật" mà hắn biết, sau khi hưởng thụ qua khoái lạc cực hạn này, Ngô Lương hoàn toàn không giống như trước kia phảng phất bị trút hết tinh khí, mà là giống như được sạc điện một lần, tinh thần no đủ.

Đây mới là bảo kiện (chăm sóc sức khỏe) chân chính, chứ không phải từ ngữ mang tính bảo hộ cho loại sinh ý da thịt đời sau kia.

Hóa ra loại chuyện này, thực sự có thể bảo kiện!

Ngô Lương đã minh bạch, hắn tuy rằng không có cơ duyên với "Phòng trung chi thuật", nhưng Chân Mật thành truyền nhân của "Phòng trung chi thuật", đồng dạng có thể khiến hắn thu hoạch được ích lợi mà thuật này mang lại.

Như vậy là đủ rồi.

Ngô Lương tâm mãn ý túc.

Cũng ngay tại lúc này, vừa khéo Bạch Tinh Tinh cũng đi ra khỏi cửa phòng, vừa vặn nhìn thấy Ngô Lương đang tinh thần phấn chấn cùng Chân Mật.

Nàng biết Chân Mật đêm qua vào phòng Ngô Lương, cũng biết cả một đêm Chân Mật đều chưa từng đi ra, bất quá tương đối khác thường chính là, hiện giờ nhìn thấy Ngô Lương và Chân Mật, trên mặt nàng lại chưa lộ ra bất kỳ thần sắc mất tự nhiên nào, ngược lại thập phần đạm nhiên chào hỏi hai người: "Hai người dậy sớm như vậy, sao không ngủ thêm một lát?" "Tinh Tinh tỷ tỷ, tỷ không biết đâu, đêm qua muội cùng quân tử nghiên cứu văn hiến Giáp Cốt kia, lại từ bên trong phát hiện chuyện đặc biệt thú vị, đợi hôm nào rảnh rỗi sẽ dẫn tỷ chơi cùng." Chân Mật thì chủ động đi lên phía trước nắm lấy tay Bạch Tinh Tinh, pha chút thân mật nói. "Ừm..." Bạch Tinh Tinh

tựa hồ nghe hiểu lời Chân Mật, lại tựa hồ không có nghe hiểu lời Chân Mật, tóm lại vành tai lặng lẽ phiếm hồng, sau đó khẽ gật đầu phát ra một tiếng "Ừm" nhỏ đến mức không thể nghe thấy. "Cái này..." Nhìn thấy một màn này, ngược lại là Ngô Lương có chút không hiểu.

Hôm qua lúc Chân Mật bức bách Ngô Lương gọi nàng là "Mật nhi", Bạch Tinh Tinh tuy rằng không có vẻ không vui rõ ràng, nhưng cũng tịnh không có vẻ quan hệ hai người có cải thiện gì rõ rệt.

Mà từ tình cảnh hiện tại xem ra.

Hai người lại đã có thể tính là quan hệ thân như tỷ muội rồi.

Tuy rằng Ngô Lương thật lòng hy vọng hai người có thể chung sống hữu hảo, nhưng trong chớp mắt hai người liền đối với loại chuyện này đều không ghen tuông, vẫn khiến Ngô Lương hơi có chút không thích ứng.

Cho nên. "Lúc ta không có mặt rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, lại khiến quan hệ hai người trong thời gian ngắn như vậy kéo gần đến thế?" Thậm chí Ngô Lương thông qua phản ứng của Bạch Tinh Tinh suy đoán, giả như hắn hiện tại mời Bạch Tinh Tinh cùng nhau gia nhập tiến vào hưởng thụ lợi ích "Phòng trung chi thuật" mang lại, nàng rất có khả năng căn bản sẽ không cự tuyệt.

Ngay khi Ngô Lương đang nghĩ như vậy. "Nghe Tinh Tinh tỷ tỷ nói chàng ở Nhạc An quốc còn có một cố nhân tên là Văn Nhân Chiêu, nàng ấy còn sinh cho chàng một đứa con nối dõi." Chân Mật lại bỗng nhiên quay đầu lại nói với Ngô Lương. "..." Ngô Lương sửng sốt.

Bạch Tinh Tinh thế này hoàn toàn là đầu hàng địch rồi a, cư nhiên ngay cả chuyện này cũng nói cho Chân Mật!

Chân Mật đạm nhiên cười một tiếng, tiếp đó lại ngữ bất kinh nhân tử bất hưu (lời không kinh người chết không thôi) nói: "Làm phụ thân

đâu có ai như chàng, đợi về Trần Lưu liền phái người đón Văn Nhân Chiêu cùng đứa trẻ đến ở cùng chúng ta đi." ---------- Thực chất chữ "Mộ" lúc này được tạo thành từ chữ "Mạc" ở trên và chữ "Tâm" ở dưới.

Do đó "Mộ" tạm thời còn chưa có ý nghĩa ngưỡng mộ, kính ngưỡng, mà đơn thuần chỉ là ý nghĩa tư mộ, tưởng nhớ...

Chương 619

Cho nên Văn Nhân Chiêu đặt cái chữ "Mộ" này, ở trình độ nào đó cũng biểu đạt ra một phần tâm tư, chỉ bất quá Văn Nhân Chiêu là một nữ tử quật cường, bất luận lúc nào cũng tuyệt đối sẽ không chính miệng thừa nhận. "Nàng nói có lý." Hơi chần chờ một chút, Ngô Lương cũng gật đầu, "Đợi sau khi trở về ta tìm thời gian đích thân đi Nhạc An quốc một chuyến khuyên nàng ấy một chút đi." "Muội cùng Tinh Tinh tỷ tỷ cũng đi cùng, có một số lời Văn Nhân Chiêu bất tiện nói với chàng, nhưng với chúng ta lại có khả năng bộc lộ tiếng lòng, hoặc là cũng chỉ có chúng ta mới có thể thuyết phục nàng ấy." Chân Mật lại tự cáo phấn dũng nói.

Từ trong ngữ khí của Chân Mật, Ngô Lương rõ ràng nghe ra mùi vị của nữ chủ nhân, cô nương này tuổi tuy rằng thoạt nhìn nhỏ nhất, nhưng đã rất là tự giác nhập vai, gánh vác chức trách chủ quản nội sự...

Mà nhìn lại phản ứng hiện tại của Bạch Tinh Tinh ở bên cạnh, tựa hồ cũng giống như đã ngầm thừa nhận sự tự tác chủ trương của Chân Mật, không có bất kỳ ý tứ cạnh tranh nào với nàng.

Bất quá Văn Nhân Chiêu và Bạch Tinh Tinh lại không giống nhau.

Văn Nhân Chiêu vừa nhìn đã biết là loại nữ cường nhân cực có chủ kiến và kiên trì, Bạch Tinh Tinh đối với thân phận nữ chủ nhân có thể không để trong lòng, Văn Nhân Chiêu lại chưa chắc có thể như thế.

Dưới tình huống này, Chân Mật đồng dạng cường thế sau khi gặp mặt Văn Nhân Chiêu thì e rằng rất khó chung sống hòa bình. "Tiên liệu chuyện trước mắt đã, chuyện này đến lúc đó hãy nói." Nghĩ như vậy,

Ngô Lương đã hơi có chút đau đầu, biết rõ việc này cần phải bàn bạc kỹ hơn, thế là liền tạm thời bỏ qua đề tài này. ...

Tiếp theo ở thành Tấn Dương liền đã không có việc gì quan trọng nữa.

Thu dọn một chút sau khi ăn xong cơm sáng, Ngô Lương lại mang theo Điển Vi đi Trương phủ một chuyến.

Động tác của Tả Từ rất nhanh, sớm đã an bài xong xuôi chuyện lấp kín lối vào bí cảnh dưới lòng đất.

Những binh sĩ kia đối với chuyện này cũng là cầu còn không được, bọn họ không biết trong bí cảnh kia rốt cuộc cất giấu thứ gì, lại biết đã có không ít đồng bạn đều chết ở bên trong, thậm chí ngay cả quản sự Nghiêm Lục cũng không có sống sót đi ra.

Mà hiện giờ Trương Lương hạ lệnh lấp kín lối vào bí cảnh, tức là nói bọn họ từ nay về sau liền cũng không cần mạo hiểm tiến vào bí cảnh nữa, chuyện này đối với bọn họ mà nói không nghi ngờ gì là chuyện tốt tày trời. "Nguyên Phóng huynh, còn phải làm phiền huynh ở chỗ này giám công, đợi công việc lấp kín lối vào làm xong, huynh muốn đi nơi nào liền là tự do của huynh rồi.

Đương nhiên, nếu như Nguyên Phóng huynh còn muốn gặp lại ta, có thể đi tới Dung Khâu, Trần Lưu tìm ta." Sau khi hiểu rõ tình huống trước mắt, Ngô Lương cười ha hả nói với Tả Từ. "Hữu Tài hiền đệ đây là muốn đi sao?" Tả Từ lập tức nghe ra ý tứ của Ngô Lương, mở miệng hỏi. "Ta còn có chút chuyện khác, không nghi ở chỗ này lưu lại lâu." Ngô Lương gật đầu nói. "Vậy vật di thế của ta kia..." Tả Từ do dự một chút, rốt cuộc vẫn đem chuyện mình quan tâm nhất hỏi ra. "Nguyên Phóng huynh nếu là tin được ta, không bằng liền tạm thời giao cho ta bảo quản, ta có thể cam đoan vật di thế kia lưu tại chỗ ta, sẽ an toàn hơn so với bỏ vào trong trận pháp của bí cảnh dưới lòng

đất này." Ngô Lương vô sỉ cười lên, không cần viết nháp chém gió với Tả Từ.

Kỳ thực vẫn là bí cảnh này an toàn hơn một chút, trừ phi Ngô Lương cố ý đem vật di thế này bỏ vào trong Thái Dương Mộ xa tận Thiện Thiện quốc, hắn nói như vậy chính là muốn giữ lấy vật di thế này để duy trì liên hệ với Tả Từ.

Dù sao Tả Từ hiện tại cũng là "Thi giải tiên" bất tử bất diệt trong mắt người thường, không chừng lúc nào thì có thể phái thượng dụng tràng, luôn phải lưu lại một chiêu.

Mà "Thi giải tiên" hiển nhiên cũng không phải ai cũng có thể thành.

Cho dù Ngô Lương đạt được "Hủy Đầu Cốt", cũng đồng dạng cần phải sở hữu đủ cơ duyên mới có thể thu hoạch được truyền thừa "Thi giải pháp", Vu Cát cũng giống vậy, Ngô Lương đã đem "Hủy Đầu Cốt" giao cho Vu Cát, Vu Cát lại cũng chưa chắc có thể trở thành "Thi giải tiên", vẫn là phải xem chính hắn có cơ duyên này hay không. "..." Thấy Ngô Lương nói như vậy, sắc mặt Tả Từ lập tức trầm xuống. "Nếu Nguyên Phóng huynh tin không được ta cũng không sao, chỉ là hiện giờ thân ở đất khách, Nguyên Phóng huynh lại mượn nhờ thân phận Trương Lương nắm giữ binh quyền, ta cần phải phụ trách tính mệnh của đám huynh đệ dưới trướng này, do đó trong tay luôn muốn lưu thêm một chiêu để phòng bất trắc.

Đợi chúng ta bình an trở lại Dung Khâu, Trần Lưu, Nguyên Phóng huynh tìm tới cửa, ta tự sẽ đem vật di thế kia hai tay dâng lên, sau đó Nguyên Phóng huynh muốn xử trí vật di thế kia như thế nào, ta cũng sẽ không hỏi nhiều một câu, thế nào?" Ngô Lương tiếp đó lại nói. "Hiền đệ lời ấy là thật?" Tả Từ lập tức tinh thần chấn động, nhưng trong ánh mắt vẫn mang theo một tia hoài nghi. "Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy." Ngô Lương gật đầu cười nói. "..." Tả Từ nhìn thế

nào cũng thấy Ngô Lương không giống quân tử, nhưng vật di thế bị Ngô Lương nắm trong tay, lại cũng không thể nói thẳng toẹt ra, thậm chí ngay cả tư bản để chất nghi cũng không có, cuối cùng cũng chỉ có thể bất đắc dĩ gật đầu, "Đã như vậy, ta liền tin hiền đệ lần này, chúng ta một lời đã định." "Ngoài ra còn có một chuyện, không biết Nguyên Phóng huynh có cái nhìn thế nào?" Ngô Lương tiếp đó lại nhớ ra cái gì, mở miệng hỏi. "Hữu Tài hiền đệ cứ nói thẳng." Tả Từ nhíu mày nói. "Chính là những bá tánh trong thành bị Trương Lương lừa gạt ăn hết 'Thực Tâm Nhục', mấy ngày trước trong thành có một bộ phận bá tánh bởi vậy mắc chứng 'Thất tâm phong', theo ta được biết, trong chuyện này quân dân tổng cộng thương vong hẳn là không dưới trăm người." Ngô Lương chính sắc nói, "Cũng may loại tình huống này chỉ kéo dài khoảng bảy ngày, sau đó triệu chứng 'Thất tâm phong' kia liền mạc danh kỳ diệu biến mất, cũng tịnh không có người lần nữa phát điên, nhìn như sự thái đã triệt để bình ổn, bất quá ta vẫn cảm thấy chuyện này sẽ không kết thúc dễ dàng như vậy, không biết nỗi lo này của ta liệu có dư thừa?" Nghe được lời này, trên mặt Tả Từ hiện ra một tia ý ngoại, một lát sau mới tính trước kỹ càng cười nói: "Hiền đệ không cần lo lắng, chuyện này đã bình ổn rồi." "Có thể thỉnh Nguyên Phóng huynh nói rõ ngọn nguồn?" Ngô Lương tiếp tục hỏi, "Ta chỉ nhìn ra Nguyên Phóng huynh tại tế tự điển lễ âm thầm thi triển Yếm thắng chi thuật, theo ta được biết, thuật này trừ việc có thể hại người, cũng có thể dùng để trấn áp tà khí tà vật.

Mà tại chỗ lối ra bí cảnh dưới lòng đất kia, dị thú trong dòng sông ngầm tịnh không bị trấn áp, trận pháp cũng không phải thứ Yếm thắng chi thuật có thể phá trừ.

Hiện giờ lại nghe Nguyên Phóng huynh nói như vậy, ta ngược lại có chút hoài nghi Nguyên Phóng huynh lúc đó thi triển Yếm thắng chi thuật, e rằng là vì trấn áp âm khí tử khí trong 'Thực Tâm Nhục', từ đó

hạ thấp thương vong do quân dân trong thành chịu ảnh hưởng của 'Thực Tâm Nhục'." "Hữu Tài hiền đệ thật là quan sát tỉ mỉ, khiến ta bội phục.

Mà Hữu Tài hiền đệ tới hiện tại còn không quên hỏi thăm chuyện này, liền nói rõ ngươi và ta kỳ thực là một loại người." Tả Từ cũng không khẳng định suy đoán của Ngô Lương, nhưng cũng không phủ định, chỉ là tiếp tục cười nói với Ngô Lương, "Hiền đệ cứ việc yên tâm, những bá tánh đã qua khỏi kia đoạn nhiên sẽ không mắc lại 'Thất tâm phong', chỉ là trong cơ thể bọn họ khó tránh khỏi dính vào tử khí, sẽ làm chó mèo trong thành cảm thấy bất an mà thôi, kỳ thực cũng không có gì đáng ngại...

Ta hiện tại ngược lại có chút tin tưởng vật di thế của ta để ở chỗ hiền đệ, có lẽ cũng là một lựa chọn không tồi." ...

Dưới sự hiệp trợ của Tả Từ.

Phường Nhân Quân rất nhanh liền hoàn thành bổ sung quân nhu, ngày thứ hai liền dưới sự hộ tống của thủ quân thành Tấn Dương đi ra khỏi thành, sau đó y theo lộ tuyến đã quy hoạch từ trước một đường đi về phía nam, hướng về phía An Ấp, quận Hà Đông.

Trong thời gian này Vu Cát thủy chung giữ lấy khối "Hủy Đầu Cốt" có khắc "Thi giải pháp" kia cắm đầu nghiên cứu.

Chân Mật còn cố ý đi tới tiến hành giải nghĩa cực kỳ chu đáo cho hắn, đáng tiếc Vu Cát vẫn như cũ không có thành công nhập định, tức là nói hắn tịnh không có duyên phận với "Thi giải pháp" này.

Nhưng Vu Cát tịnh không tính toán dễ dàng buông tha như vậy, vẫn chung ngày thần thần bí bí giao lưu với "Hủy Đầu Cốt" kia.

Ngô Lương và mọi người trong Phường Nhân Quân đều biết hắn tuổi tác đã cao, dẫn đến việc xem chuyện "thành tiên" rất nặng, do đó

cũng không khuyên hắn, thậm chí cố ý chừa cho hắn thời gian và không gian để hắn tiếp tục lĩnh ngộ, thành hay không thành thì phải xem chính hắn thôi...

Cứ như vậy sau nửa tháng.

Đi qua các nơi Giới Hưu, Vĩnh An, Dương Huyền, Tương Lăng, Giáng Ấp, Phường Nhân Quân rốt cuộc thuận lợi để đạt tới Văn Hỉ, nằm ở phía bắc An Ấp, cách đó chỉ khoảng trăm mười dặm.

Văn Hỉ cũng là một tòa thành nhỏ, không tính là trọng trấn quân sự, do đó quân trú đóng cũng không nhiều lắm, phòng thủ cũng tịnh không nghiêm mật thế nào.

Thế là Phường Nhân Quân liền tiến vào trong thành, tạm thời tìm một chỗ đặt chân tiến hành tu chỉnh.

Mà Dương Vạn Lý thì sau khi an bài xong chỗ đặt chân, liền ngựa không dừng vó tiếp tục nam hạ, đi tới thành An Ấp nơi Hiến Đế đang ở để dò xét tin tức.

Ngô Lương lần này tới đây tuy rằng có ý nghĩ thuận tiện tận mắt gặp Hiến Đế một chút.

Nhưng lại tịnh không có ý nghĩ phát sinh quan hệ gì với Hiến Đế.

Bởi vì ngày sinh của Hiến Đế Lưu Hiệp trong sử sách có ghi chép rõ ràng, tới hiện tại hắn cũng chẳng qua chỉ là một hài đồng mười ba mười bốn tuổi.

Tuy rằng người thời đại này phổ biến phải sớm trưởng thành hơn một chút, thậm chí có người mười ba mười bốn tuổi liền đã có vợ con, nhưng Ngô Lương vẫn cảm thấy hài tử ở tuổi này còn xa mới đủ thành thục, nhãn giới còn chưa đủ rộng, do đó không làm được đại sự gì.

Huống hồ tự mình đi gặp Hiến Đế, đặc biệt nếu đi lại quá gần với

Hiến Đế, còn có khả năng cực lớn dẫn đến sự bất mãn và hoài nghi của Tào lão bản.

Lại thêm sau đó còn sẽ xuất hiện sự kiện "Y đái chiếu" (chiếu thư trong đai lưng) trứ danh.

Những người có liên quan đến chuyện đó trừ Lưu Bị đào tẩu ra, còn lại hầu như đều bị Tào lão bản chém giết, Ngô Lương cũng không muốn bị dính líu vào.

Chuyện này chính là sẽ xúc động đến căn bản an thân lập mệnh của Ngô Lương, hắn đoạn nhiên sẽ không dễ dàng đi mạo hiểm này, cho nên nếu như không có ý ngoại gì, Ngô Lương hẳn là sẽ dẫn dắt Phường Nhân Quân ở trong thành Văn Hỉ nào đó thành thành thật thật chờ, cứ chờ đến khi Tào lão bản tới xong rồi lại đi tới hội hợp, đến lúc đó lại bồi tiếp Tào lão bản đi gặp Hiến Đế mới là thích hợp nhất.

Bất quá nghĩ lại Tào lão bản cũng hẳn là sắp tới rồi.

Tốc độ truyền tin của chim bồ câu rất nhanh, Tào lão bản sau khi nhận được tin tức nhất định sẽ lập tức triệu tập nhân mã đến đây "Cần vương".

Mà khoảng cách từ Duyện Châu tới An Ấp cũng không xa hơn bao nhiêu so với Phường Nhân Quân từ Tấn Dương chạy tới đây, có chậm trễ vài ngày thì cũng là do đại cổ nhân mã cơ động kém hơn một chút so với tiểu cổ nhân mã nói đi là đi nói dừng là dừng như Phường Nhân Quân mà thôi.

Ngoài ra.

Tào lão bản tự mình đến "Cần vương" e rằng còn sẽ tao ngộ một ít trở ngại.

Sử sách ghi chép, khi Hiến Đế chạy về phía đông, trừ việc phải đối mặt với sự truy kích của Lý Giác, Quách Tỷ các loại, thế lực quân

đội hộ tống đi theo cũng là rắc rối phức tạp.

Trừ đi Dương Phụng và Đổng Thừa, còn có các tướng lĩnh Bạch Ba quân là Lý Nhạc, Hàn Xiêm, Hồ Tài, thậm chí là Hữu Hiền Vương Khứ Ti của Nam Hung Nô.

Những người này mỗi một người đều mang tâm tư riêng, thường xuyên vì quyền lực mà công kích lẫn nhau, thậm chí lĩnh binh đánh nhau.

Chuyện này dẫn đến cái liên minh Cần vương này trong quá trình chiến đấu với đám truy binh Lý Giác, Quách Tỷ luôn là thắng ít thua nhiều.

Lúc thảm nhất, quan viên đi theo hầu như bị giết chóc quá nửa, Hổ Bí Vũ Lâm quân đảm nhiệm chức trách cận vệ thậm chí không đủ trăm người, rất nhiều quan viên vì bảo mệnh, đều vứt bỏ Hiến Đế bỏ quan mà chạy.

Mà trong lịch sử.

Tào lão bản chính là do những quan viên này lúc tranh đoạt quyền lực giở chút tâm tư triệu tới, kết quả lại là dẫn sói vào nhà, khiến cho Tào lão bản một lần hành động đem triều chính lao lao nắm ở trong tay mình, mà những quan viên này cuối cùng cũng không có kết cục tốt đẹp gì.

Quả nhiên.

Sau một ngày, Dương Vạn Lý liền đã dò thám tin tức trở về.

Hiện tại đã không phải chuyện có thể vào thành An Ấp hay không, mà là chuyện có thể đến gần thành An Ấp hay không.

Tình huống quanh thành An Ấp thập phần phức tạp, có tới mười mấy cỗ thế lực lớn nhỏ từng người chiếm cứ một chỗ an doanh trát trại, đem Hiến Đế "bảo hộ" ở trong thành, mà những thế lực này thì ở

vòng ngoài chơi trò hợp tung liên hoành.

Buồn cười chính là.

Kỳ thực những thế lực này nhân mã nhiều nhất cũng chỉ là một hai ngàn người, nhân mã ít nhất chỉ có khu khu mấy trăm người, dù cho toàn bộ cộng lại tổng số cũng không quá vạn.

Nói khó nghe một chút, đây căn bản chính là một đám ô hợp chi chúng.

Mà việc bọn họ công kích và công phạt lẫn nhau, trong loạn cục quần hùng cát cứ thời Đông Kinh (Đông Hán) mạt niên, cùng lắm cũng chỉ có thể được xưng là "gà mờ mổ nhau" (thái kê hỗ trác), gặp phải đại lão chân chính căn bản là không đủ nhìn.

Mà trong đám ô hợp chi chúng này.

Thế lực lớn nhất chính là tướng lĩnh Bạch Ba quân Hàn Xiêm vốn thuộc về Hoàng Cân tặc, hắn cùng Dương Phụng, Đổng Thừa hai người xưa nay bất hòa, hiện giờ đã đến tình trạng kiếm bạt nỗ trương, bất cứ lúc nào cũng có khả năng động thủ.

Còn về tình huống của Hiến Đế Lưu Hiệp trong thành An Ấp.

Dương Vạn Lý không có cách nào vào thành, tự nhiên cũng liền vô pháp dò thám được tin tức chuẩn xác, bất quá Hiến Đế tình cảnh hiện giờ đích xác thập phần xấu hổ, hắn ngay cả quyền lực kiềm chế thủ hạ quan viên cơ bản nhất cũng không có, chỉ có thể trơ mắt nhìn những thế lực này đấu đá nội bộ lẫn nhau. "Mật nhi, Dương Vạn Lý bọn họ vô pháp tiến vào thành An Ấp, xem ra chỉ có dựa vào nàng và hồ phó (bùa giấy) của nàng rồi." Ngô Lương trầm ngâm một lát, quay đầu nói với Chân Mật. "Chàng rốt cuộc muốn dò thám cái gì?" Chân Mật một châm kiến huyết hỏi.

Chương 620

"Đầu lâu Vương Mãng." Ngô Lương chính sắc nói, nhưng thấy mọi người đều lộ ra vẻ nghi hoặc, hắn liền tiếp tục nói, "Người này sau khi sáng lập Tân triều rồi chết đi, Hán thất liền đem đầu lâu của hắn thu tàng, hiện giờ hẳn là vẫn còn trong tay Hán thất." Sử sách ghi chép, đầu lâu Vương Mãng bị Hán thất thu tàng, mãi cho đến năm công nguyên 295 thời Tấn Huệ Đế mới hủy trong trận đại hỏa ở Võ khố Lạc Dương.

Tuy rằng Truyền Quốc Ngọc Tỷ hiện giờ đã rơi vào tay Viên Thuật, nhưng Ngô Lương có thể xác định, đầu lâu Vương Mãng nhất định vẫn còn trong tay Hán thất, nếu không thì làm sao có thể truyền nhập Ngụy Tấn?

Mà đối với con người Vương Mãng này.

Cải cách ruộng đất (Thổ cải).

Cải cách thuế (Thuế cải).

Nhà ở giá rẻ (Liêm tô phòng).

Cho vay vốn nhà nước không lãi suất (Quốc gia vô tức thải khoản).

Doanh nghiệp nhà nước (Quốc xí).

Kinh tế kế hoạch.

Những thứ này do hắn đề xuất đều là những biện pháp chỉ đời sau mới có, khiến cho vô số người đời sau cho rằng hắn kỳ thực là một người xuyên việt đến từ hậu thế.

Cùng là người xuyên việt, Ngô Lương không thể nào không có hứng thú với hắn. "Đầu lâu của Vương Mãng?" Mọi người đều lộ vẻ

nghi hoặc.

Vương Mãng chết vào năm Công nguyên 23, tính đến nay đã hơn một trăm bảy mươi năm.

Tuy nhiên, một trăm năm đối với người thời Đông Hán mạt niên thực ra cũng không tính là quá xa xôi, do đó mọi người đối với nhân vật Vương Mãng này cũng không hề xa lạ. "Lão hủ quả thực từng nghe nói, sau khi Vương Mãng vong quốc bị giết, dân gian đồn đại rằng đầu lâu của hắn đã bị Hán thất thu tàng để răn đe kẻ khác." Vu Cát nhăn nheo khuôn mặt già nua nói, "Bất quá sau đó lại rất ít khi có người nhắc tới việc này, cũng không biết là thật hay giả.

Hơn nữa... cho dù cái đầu lâu này hiện tại đúng là đang nằm trong tay Hán thất, thì cũng chỉ là cái đầu người chết mà thôi, chẳng lẽ còn có bí mật gì không muốn người biết hay sao?" Chúng nhân nghe vậy cũng khẽ gật đầu, mở to mắt nhìn Ngô Lương, chờ đợi đáp án của hắn. "Ta cũng không biết, chỉ là cảm thấy cái đầu lâu này tính đến nay đã gần hai trăm năm, nếu vẫn còn được bảo tồn hoàn hảo thì chắc chắn phải dùng thủ đoạn phòng hộ đặc thù, vì thế trong lòng có chút hiếu kỳ, muốn tận mắt nhìn thấy một lần." Ngô Lương cười lắc đầu, nói hàm hồ. "Ta nghe nói mấy năm trước khi Đổng Trác mang theo Hiến Đế dời đô về phía tây, Truyền Quốc Ngọc Tỷ liền bị thất lạc trong vương cung Lạc Dương, bị Tôn Kiên - kẻ tiên phong công nhập Lạc Dương đoạt được, sau đó Viên Thuật lại cướp mất Truyền Quốc Ngọc Tỷ, hiện giờ Ngọc Tỷ đang nằm trong tay Viên Thuật." Dương Vạn Lý vội vàng tiếp lời, thuận theo ý tứ của Ngô Lương mà nói, "Về việc này trong lòng ta cũng có chút hiếu kỳ, Truyền Quốc Ngọc Tỷ hiển nhiên quan trọng hơn đầu lâu Vương Mãng rất nhiều, vì sao Đổng Trác cùng Hiến Đế dời đô lại để thất lạc Truyền Quốc Ngọc Tỷ, ngược lại không hề bỏ quên đầu lâu của Vương Mãng." Nghe vậy Gia Cát Lượng lại nói: "Ta lại nghe nói Truyền Quốc Ngọc Tỷ kia là

do Tôn Kiên vớt được từ trong một cái giếng trong cung, khi đó Truyền Quốc Ngọc Tỷ được đặt trong một hộp gỗ đeo trên cổ một cung nữ nhảy giếng tự vẫn.

Vì thế ta trộm nghĩ, có lẽ Truyền Quốc Ngọc Tỷ cũng không phải bị thất lạc, mà là Hiến Đế cố ý để lại, chỉ là không muốn Ngọc Tỷ rơi vào tay Đổng Trác mà thôi, dù sao kẻ có được Ngọc Tỷ liền có cái cớ để tự lập vi đế." "Lão phu cho rằng Gia Cát tiểu hữu nói có lý, không giống thất phu nhà ngươi chỉ biết nghe tin vỉa hè." Vu Cát lập tức đứng về phía Gia Cát Lượng, thuận tiện châm chọc Dương Vạn Lý một câu. "Lão đồng tử nhà ngươi cũng chỉ biết ba phải, sao không thấy ngươi nói ra kiến giải gì khác biệt xem nào?" Dương Vạn Lý lập tức trừng mắt, phản bác lại. "Lão phu không thèm chấp nhặt với ngươi." "Ngươi sợ là nói không ra chứ gì?" "Lão phu làm sao lại nói không ra?" "Vậy ngươi nói đi, ta xem trong miệng chó của ngươi có thể mọc ra ngà voi hay không!" "Ngươi..." "..." Chỉ vài câu, hai lão oan gia này đã bắt đầu cãi cọ ầm ĩ.

Ngô Lương cảm thấy bọn họ càng ngày càng giống như sắp kết hôn tại chỗ đến nơi rồi, lại thấy đề tài đã bị lái sang hướng khác, đành phải lên tiếng cắt ngang hai người, tiếp tục nói: "Bất luận như thế nào, chúng ta đi ngàn dặm đường, mục đích chính là để mở mang thêm kiến thức.

Bất kể là Hiến Đế hay là đầu lâu Vương Mãng, chúng ta đều chưa từng thấy qua, mượn cơ hội này nhìn thấy một lần, từ nay về sau liền không còn tò mò đối với mấy thứ này nữa chẳng phải tốt hơn sao?" Nói xong, Ngô Lương lại kéo đề tài quay trở lại, nhìn về phía Chân Mật dặn dò: "Mật nhi, việc này đành nhờ cậy nàng, ít nhất cũng phải tra rõ đầu lâu Vương Mãng hiện giờ đang giấu ở đâu, nếu có cơ hội lén lút mang nó ra ngoài thì tự nhiên là tốt nhất." Hiện giờ trong Phường Nhân Quân còn có một Sát Mộc Vương Tử.

Kẻ mắc "chứng cuồng giao tiếp" này mỗi khi bàn luận về những đề tài này, thông thường đều sẽ không tuỳ tiện xen vào, bởi vì đối với rất nhiều sự vật ở Hán địa hắn đều không hiểu lắm, muốn xen mồm cũng không xen được.

Nếu có thể tận mắt nhìn thấy đầu lâu Vương Mãng, trừ Chân Mật ra, Sát Mộc Vương Tử cũng có thể dùng "Âm Dương Nhãn" của hắn hỗ trợ xem xét một chút, có lẽ sẽ có phát hiện khác biệt. "Bất quá thiếp thân phải nói trước, thiếp thân cũng chưa từng thấy qua vật này, càng không biết vật này có được giấu kỹ hay không, bởi vậy chỉ có thể sai hồ phó (hầu tớ hồ ly) tiềm nhập vào chỗ ở của Lưu Hiệp âm thầm điều tra, việc này e là cần một chút thời gian." Chân Mật nhận lời, nhưng cũng không nói quá chắc chắn, "Nếu cần thiết, thiếp thân có lẽ sẽ thác mộng cho Lưu Hiệp, hoặc là người tùy tùng của Lưu Hiệp để tìm kiếm manh mối." "Thác mộng cũng được, nhưng cần chú ý chừng mực." Ngô Lương bỗng nhiên nghiêm mặt nói. "Chừng mực gì cơ?" Chân Mật không hiểu. "Có thể sử dụng khủng bố, uy hiếp, hù dọa các loại thủ đoạn, nhưng tuyệt đối không cho phép sử dụng nhan sắc dụ dỗ bọn họ, nếu không thì quá hời cho bọn họ rồi." Ngô Lương nghiêm túc nói. "..." Mọi người lập tức cạn lời, Ngô tướng quân đây là đang giữ của a...

Cũng không trách Ngô Lương lại chú trọng nhắc tới việc này, hắn và Chân Mật đã không phải lần đầu tiên gặp nhau trong mộng, biết rõ sắc dụ chính là thủ đoạn sở trường nhất của nàng.

Nếu không nhắc nhở một chút, Chân Mật cực có khả năng theo thói quen mà tung ra chiêu này.

Mà kia tuy rằng là ở trong mộng cảnh, nhưng những gì nhìn thấy lại giống hệt như hiện thực, chỉ cần nghĩ đến thôi đã khiến Ngô Lương cảm thấy trên đầu xanh đến phát hoảng. "Lạc lạc lạc..." Chân Mật lập tức che miệng cười rộ lên, ánh mắt lưu chuyển liếc nhìn Ngô

Lương, trên mặt hiện ra một tia đắc ý, nhu thanh nũng nịu nói, "Vậy phải xem tâm ý của quân tử rồi, nếu quân tử thật lòng đối đãi thiếp thân, thiếp thân liền bảo đảm sau này tuyệt không sử dụng thủ đoạn bực này, nếu quân tử thay lòng đổi dạ... hừ hừ!" ...

Hai ngày tiếp theo.

Nhóm người Ngô Lương liền ở lại trong thành Văn Hỉ trải qua những ngày tháng tương đối an ổn.

Dương Vạn Lý vẫn mỗi ngày ra ngoài nghe ngóng tin tức xung quanh An Ấp, còn tình hình có liên quan đến Hiến Đế trong thành, cùng với sự tình đầu lâu Vương Mãng, thì do Chân Mật phụ trách thăm dò.

Cũng ngay tại ngày hôm qua.

Một đám thế lực phụ cận An Ấp bỗng nhiên trở nên an phận hơn rất nhiều, không khí giương cung bạt kiếm giảm đi không ít, bởi vì bọn họ đồng thời nhận được một tin tức ngoài dự liệu: Duyện Châu Mục Tào Tháo đích thân dẫn hai vạn tinh binh đến cần vương, mấy ngày trước đã qua Lạc Dương, hiện giờ đang đóng quân ở Thằng Trì!

Thằng Trì nằm ở hướng đông nam An Ấp, cách nhau bất quá chỉ hai ba ngày lộ trình, tức là nói Tào lão bản đã đến nơi.

Mà sở dĩ hắn không có dẫn quân chạy thẳng tới An Ấp, ngược lại hạ trại ở Thằng Trì, thì hẳn là đã thăm dò được tình hình phức tạp ở An Ấp.

Để tránh gây ra phiền toái không cần thiết, hắn chuẩn bị phái sứ giả đến dâng biểu thư cho Hiến Đế trước, đợi sau khi Hiến Đế đồng ý thỉnh cầu cần vương của hắn, lại dẫn quân đến mới là danh chính ngôn thuận. "Công tử, chúng ta có nên lập tức lên đường đi Thằng Trì hội hợp với Sứ quân hay không?

Như vậy liền có thể đi theo Sứ quân cùng tiến vào An Ấp diện kiến Hiến Đế, cũng có thể ở cự ly gần cái đầu lâu Vương Mãng kia hơn một chút." Dương Vạn Lý báo cáo xong tình báo thám thính được, chắp tay đưa ra kiến nghị với Ngô Lương. "Không vội." Ngô Lương trầm ngâm một lát, rốt cuộc vẫn lắc đầu, nói, "Trước tiên cứ xem động hướng của Sứ quân và phản ứng của các thế lực xung quanh An Ấp đã.

Tuy rằng binh mã Sứ quân thống lĩnh lần này nhiều hơn tổng số của đám liên quân cần vương này, nhưng đám người này chưa chắc đã dễ dàng thả Sứ quân tiến vào, lợi ích dính dáng ở trong đó quá nhiều." Nghĩ cũng biết.

Một khi Tào lão bản đi đến bên cạnh Hiến Đế, vậy hắn liền là thế lực cần vương cường đại nhất bên cạnh Hiến Đế, đối mặt bất luận kẻ nào cũng có ưu thế nghiền ép tuyệt đối.

Cứ như vậy, quyền thế tự nhiên cũng sẽ nghiêng về phía Tào lão bản.

Mà đối với những thế lực cần vương khác, Tào lão bản chẳng khác nào trực tiếp nhảy dù xuống đầu bọn họ, cướp đi quyền thế vốn nên thuộc về bọn họ, việc này tự nhiên là bọn họ không thể chấp nhận được, bởi vậy nhất định cũng sẽ có người nghĩ cách ngăn cản Tào lão bản tiến vào An Ấp.

Chỉ là không biết bọn họ sẽ sử dụng thủ đoạn gì.

Cũng không biết Tào lão bản sẽ ứng đối ra sao.

Bất quá khả năng đánh nhau tương đối vẫn là khá nhỏ, dù sao chênh lệch binh lực đôi bên không nhỏ, hơn nữa binh lực của những thế lực cần vương kia còn thập phần phân tán, cơ bản không có khả năng, cũng không dám phát sinh xung đột vũ lực với Tào lão bản.

Mà trước khi hết thảy trần ai lạc định, Ngô Lương cũng tạm thời còn chưa muốn hội hợp với Tào lão bản.

Dù sao hắn còn muốn âm thầm làm một số việc, cự ly càng gần Tào lão bản, liền càng dễ dàng bị Tào lão bản phát giác.

Còn về công lao gì đó thì không cần phải nói.

Ngô Lương trước đó kịp thời tiết lộ hành tung của Hiến Đế cho Tào lão bản, liền đã lập được công đầu, lập thêm nhiều công lao khác nữa cũng chẳng có ý nghĩa gì, ngược lại còn có rủi ro công cao cái chủ...

Đặc biệt là ở trên những sự tình có liên quan tới Hiến Đế, ngàn vạn lần không thể biểu hiện quá mức để tâm, rất dễ dàng liền sẽ khiến Tào lão bản nghi ngờ.

Người khác có lẽ không biết, Ngô Lương lại rõ ràng vô cùng.

Trong lịch sử những kẻ đi quá gần với Hiến Đế, hoặc là người xuất mưu bày kế cho Hiến Đế, trên cơ bản đều bị Tào lão bản tru sát, bao gồm cả Hoàng hậu.

Cùng lúc đó.

Công tác thăm dò của Chân Mật rốt cuộc cũng đã có kết quả.

Nàng tuy rằng còn chưa nhìn thấy đầu lâu Vương Mãng, nhưng đã dò ra hạ lạc cụ thể của đầu lâu Vương Mãng.

Ngay tại trong phòng Hoàng hậu hiện tại của Hiến Đế là "Phục Thọ", mà hiệp trợ "Phục Thọ" cùng trông coi vật này còn có ước chừng năm mươi tên Hổ Bí Vũ Lâm quân.

Trừ cái đó ra, cất giữ cùng một chỗ với đầu lâu Vương Mãng còn có hai kiện trân bảo: Một món là Trảm Xà kiếm mà Hán Cao Tổ Lưu Bang từng sử dụng, món còn lại là đôi guốc gỗ Khổng Tử từng đi.

Kết quả này tịnh không nằm ngoài dự liệu của Ngô Lương.

Hắn chỉ là không nói với mọi người trong Phường Nhân Quân về hai kiện trân bảo này, nhưng trong lòng lại đã sớm biết rõ.

Bởi vì trong sử sách tấn triều sau này liền có ghi chép tương quan: "Võ khố hỏa, hoa cụ nhân thử biến tác, liệt binh cố thủ, nhiên hậu cứu chi, cố luy đại chi bảo cập hán cao tổ trảm xà kiếm, vương mãng đầu, khổng tử kịch đẳng tẫn phần yên." Đại ý là kho vũ khí bị cháy, các bảo vật truyền đời cùng Hán Cao Tổ Trảm Xà kiếm, đầu Vương Mãng, guốc Khổng Tử đều bị thiêu rụi.

Hơn nữa ghi chép tương tự còn xuất hiện ở trong các bộ sử sách khác nhau, tất cả đều cho thấy Hán Cao Tổ Trảm Xà kiếm, đầu lâu Vương Mãng và guốc gỗ Khổng Tử đều biến mất trong trận đại hỏa hơn một trăm năm sau này.

Trong đó duy nhất có dị nghị chính là Hán Cao Tổ Trảm Xà kiếm.

Bởi vì trong đó có một bộ sử sách lại đưa ra một kết cục hoàn toàn khác cho thanh kiếm này: "Xuyên ốc nhi phi, mạc tri sở hướng." Tức là nói ngoại trừ Hán Cao Tổ Trảm Xà kiếm tự mình bay ra khỏi kho vũ khí không biết đi đâu, những trân bảo còn lại liền toàn bộ hủy trong trận đại hỏa này.

Đối với kết cục của Hán Cao Tổ Trảm Xà kiếm, Ngô Lương trước sau vẫn giữ ý kiến bảo lưu.

Bất quá trước đó khi hắn bảo Chân Mật giúp đỡ tra xét hạ lạc của "đầu lâu Vương Mãng", trong lòng liền đã nghĩ tới Hán Cao Tổ Trảm Xà kiếm cùng guốc Khổng Tử.

Xác thực mà nói, cái hắn bảo Chân Mật giúp tìm chính là ba món trân bảo này, chỉ là lấy "đầu lâu Vương Mãng" làm cái cớ, tịnh chưa nói rõ mà thôi. "Có thể nói tình huống cụ thể hơn một chút không?"

Ngô Lương dò hỏi Chân Mật. "Những thứ này được đặt trong một cái rương sắt đúc bằng tinh thiết, rương sắt nhìn bề ngoài mộc mạc không hoa văn, bên trên lại khóa một cái khóa đồng lớn nặng đến ba cân, chìa khóa đồng thì được Hiến Đế Lưu Hiệp mang theo bên người, mà Phục Thọ chỉ phụ trách trông coi, không có quyền lợi mở ra rương sắt." Chân Mật hồi ức lại nói, "Khoảng chừng năm mươi tên Hổ Bí Vũ Lâm quân kia thì chia làm ba tổ ngày đêm canh giữ ở ngoài ốc, trừ phi Hiến Đế đích thân tới, bất luận kẻ nào cũng không được tiến vào trong phòng, nếu không giết không tha...

Thiếp thân cũng chỉ dò ra được bấy nhiêu, những tin tức này còn có quá nửa là dò được từ trong mộng cảnh của Phục Thọ.

Trong lúc đó thiếp thân cũng từng nỗ lực tiến vào mộng cảnh của Hiến Đế Lưu Hiệp, nhưng trên người Lưu Hiệp dường như có cấm chế gì đó có thể ngăn cản thiếp thân tới gần, đến nỗi thử nhiều lần đều không thành công." "Xem ra như vậy, muốn nhìn thấy vật này, chỉ dựa vào một ít thủ đoạn đầu cơ trục lợi e là không có khả năng..." Ngô Lương ngưng thần nói.

Hồ phó của Chân Mật hiển nhiên không có khả năng cạy mở cái rương sắt lớn kia, mà cho dù Ngô Lương mệnh lệnh "Kim Cương Toản" của mình trộm lẻn vào, trong quá trình khoan mở rương sắt cũng sẽ tạo ra động tĩnh không nhỏ, không có khả năng không kinh động Phục Thọ cùng đám Hổ Bí Vũ Lâm quân kia...

Huống chi "Kim Cương Toản" còn không thông minh bằng hồ phó, không có khả năng tự mình tiềm nhập trong tình huống không có người dẫn đường. "Thiếp thân tiếp tục tra xét xuống dưới, có lẽ vẫn có khả năng thu hoạch được một ít tin tức hữu dụng." Thấy Ngô Lương lộ vẻ khó xử, Chân Mật nắm lấy tay hắn nhu thanh nói.

Chương 621

"Có lẽ việc này còn phải dựa vào Sứ quân..." Ngô Lương cũng bóp bóp tay Chân Mật để đáp lại, sau đó cười nói.

Chỉ là như vậy, lúc tra xét Trảm Xà kiếm, đầu Vương Mãng cùng guốc Khổng Tử liền không có khả năng tránh được Tào lão bản.

Hơn nữa nếu Hiến Đế không muốn giao ra chìa khóa rương sắt, cho dù là Tào lão bản trong thời gian ngắn cũng sẽ không công khai ngỗ nghịch với hắn, nếu không lập tức liền sẽ bị sĩ tộc trong thiên hạ gán cho cái mác "bất thần", đến lúc đó chuyện tốt cũng biến thành chuyện xấu.

Bất quá ngẫm lại kỹ càng.

Chuyện này kỳ thật cũng không phải hoàn toàn không có dư địa thao tác, chỉ là hiện tại hiểu biết của hắn đối với Hiến Đế còn chỉ dừng lại ở trên sách vở, ghi chép trên sách chưa chắc có thể tin tưởng toàn bộ, vẫn là phải chờ nhìn thấy Hiến Đế, có đủ hiểu biết rồi mới bốc thuốc đúng bệnh, tùy cơ hành sự... ...

Lại qua hai ngày.

Ngô Lương rốt cuộc cũng nhận được tin tức đại quân Tào lão bản khai hỏa về hướng thành An Ấp.

Hơn nữa Tào lão bản đã làm chuẩn bị cực kỳ đầy đủ, hắn không chỉ đi đầu phái ra sứ giả dâng biểu lên Hiến Đế thỉnh cầu nhập thành cần vương, đồng thời còn phái ra nhiều thuyết khách tiến hành tiếp xúc với phần lớn thế lực lớn nhỏ đang tụ tập quanh thành An Ấp.

Cuối cùng hắn lựa chọn hợp tác với Dương Phùng, Đổng Thừa - những kẻ thế lực giác yếu và đang bị tướng lĩnh Bạch Ba quân là Hàn

Xiêm uy hiếp, đang rất cần ngoại viện.

Dưới sự hiệp trợ và nghênh tiếp của những người này, hắn danh chính ngôn thuận mà đến.

Mà tên Hàn Xiêm kia nhìn ra Tào lão bản đứng ở mặt đối lập với hắn, tự biết đại thế đã mất, vì cầu tự vệ đã rất tự giác thống lĩnh đại bộ phận nhân mã lui về quận Hoằng Nông, chỉ để lại một bộ phận nhỏ người vẫn lấy danh nghĩa "cần vương" ở lại An Ấp, miễn cho đến lúc Hiến Đế luận công hành thưởng lại quên mất hắn. "Chúng ta cũng nên xuất phát thôi." Nhận được tin tức đồng thời, Ngô Lương cũng lập tức đưa ra phản ứng, "Dương Vạn Lý, ngươi đi trước một bước nghênh đón Sứ quân, để cho ngài ấy biết chúng ta cũng vừa vặn tới nơi này." ---------- Một ngày sau.

Phường Nhân Quân đụng độ với bộ đội tiên phong do Tào lão bản phái ra.

Binh sĩ của bộ đội tiên phong cũng không nhận ra Ngô Lương, càng không nhận ra Phường Nhân Quân, xa xa thấy nhân viên bọn họ độ tuổi tương đối phức tạp, còn tưởng là người rảnh rỗi lảng vảng đi ngang qua, lập tức quát tháo muốn xua đuổi bọn họ khỏi quan đạo: "Tránh ra tránh ra, không chê mệnh dài thì mau chóng tránh ra, đang nói các ngươi đấy, điếc cả rồi sao!" Đám người Phường Nhân Quân lại an an ổn ổn đứng tại chỗ, thẳng đến khi một tiểu đội binh sĩ cầm binh khí chạy chậm lên bao vây bọn họ, Ngô Lương mới cười ha hả nói với tên binh sĩ lĩnh đầu: "Làm phiền thông báo một tiếng, ta là Ti Sử Trung Lang Tướng Ngô Lương dưới trướng Sứ quân, đang ở chỗ này cung nghênh Sứ quân." "Trung lang tướng?" Tên binh sĩ lĩnh đầu kia ngẩn người, sau đó trên dưới đánh giá Ngô Lương, lại đánh giá đám người Phường Nhân Quân sau lưng Ngô Lương.

Nhưng thấy đám người này có già có trẻ có nam có nữ, thấy thế

nào cũng không thể so sánh với quân chính quy, càng không phù hợp với bài tràng mà một tướng quân được phong làm Trung lang tướng nên có khi xuất hành, trên mặt lập tức lộ vẻ ngờ vực, theo bản năng mở miệng hỏi, "Ngươi có ấn thụ chứng minh thân phận không?" "Ấn thụ tịnh không mang theo bên người, bất quá ấn này ngược lại có thể chứng minh thân phận của ta." Đang nói chuyện, Ngô Lương đã từ trong lòng móc ra một chiếc ấn đồng nhỏ đầu hổ kích cỡ không tính là lớn, đưa ấn đồng nhỏ cho Điển Vi, ra hiệu hắn đưa cho tên binh sĩ lĩnh đầu kia xem xét.

Điển Vi đi lên phía trước, lại tịnh không trực tiếp đưa ấn đồng nhỏ vào trong tay tên binh sĩ kia, mà chỉ giơ mấy chữ trên ấn đồng nhỏ ra. "Nhất ấn tại thủ, hữu cầu tất ứng?" Tên binh sĩ kia cũng biết chữ, cau mày nhìn kỹ vài lần rồi niệm tám chữ ở trên đó ra, vẻ nghi hoặc trên mặt lại tịnh không giảm bớt, ngược lại còn gia tăng thêm một chút.

Chiếc ấn đồng nhỏ đầu hổ này chính là "Phát Khâu Ấn" mà Tào lão bản công khai thưởng cho Ngô Lương trước đó.

Ấn này ở trong tay, như Tào lão bản đích thân tới, có thể ở địa bàn dưới quyền cai trị của Tào lão bản thông suốt không bị ngăn trở, tùy cơ hành sự.

Bất quá tên binh sĩ lĩnh đầu kia hiển nhiên không biết ấn này, dù sao tầng lớp của hắn còn quá thấp.

Nhưng nếu là cấp trên của hắn, đặc biệt là quan viên từng tham gia bữa tiệc mừng công kia, nhất định có ấn tượng thập phần khắc sâu.

Dù sao quyền lực mà chiếc quyền ấn này phú cho cũng chỉ đứng sau Tào lão bản, lúc trước ở trên tiệc mừng công đã kéo cho Ngô Lương không ít "cừu hận" cùng "địch ý". "Còn ngẩn ra đó làm gì, còn

không mau chóng đi thông báo!" Điển Vi lập tức trừng mắt nhìn hắn một cái, ngữ khí nghiêm khắc quát.

Là thị vệ mang đao số một của Ngô Lương, Điển Vi biết rõ chức trách của mình, hắn muốn giữ gìn không chỉ là an toàn thân thể của Ngô Lương, đồng thời cũng muốn giữ gìn uy nghiêm của Ngô Lương.

Một tên lính quèn thế này liền ngăn cản Ngô Lương ở chỗ này đẩy ba cản bốn, thật sự có chút bôi nhọ thân phận của Ngô Lương, truyền ra ngoài còn tưởng rằng Ngô tướng quân là kẻ dễ bắt nạt. "..." Tên binh sĩ lĩnh đầu kia cũng bị tiếng quát lớn này của Điển Vi làm giật nảy mình, không biết có nên đi bẩm báo hay không, nhưng cũng không dám tùy tiện mạo phạm.

Mà Ngô Lương lại đã chủ động đi lên phía trước, vẫn cười ha hả nhìn tên binh sĩ kia, mở miệng hỏi: "Ta thấy các ngươi giương cờ hiệu chữ 'Trương', không biết là quân đội do vị tướng quân nào quản lý?" "Là chịu sự quản lý của Văn Viễn tướng quân." Tên binh sĩ đáp. "Hóa ra là Trương Văn Viễn (Trương Liêu) tướng quân." Ngô Lương khẽ gật đầu, tiếp theo lại nói, "Ta và Trương tướng quân từng có duyên gặp mặt một lần, hắn cũng nhận ra ta, ngươi đi thông báo một tiếng hắn liền biết ta là người phương nào.

Chẳng lẽ năm tháng này còn có người dám ở trước trận thiên quân vạn mã rêu rao lừa đảo hay sao?" Nghe xong lời này, tên binh sĩ lĩnh đầu kia cũng rốt cuộc ngẫm ra đạo lý này, lập tức không dám nói thêm cái gì, vội vàng chắp tay đáp: "Nặc!

Mời Ngô tướng quân ở chỗ này chờ một lát." ...

Không bao lâu sau.

Một người suất lĩnh hơn mười kỵ binh tật trì mà đến, người dẫn đầu đúng là Trương Liêu.

Nhìn thấy Ngô Lương, Trương Liêu xoay người nhảy xuống ngựa, chắp tay vái nói: "Không biết Ngô tướng quân đại giá quang lâm, Trương mỗ không tiếp đón từ xa, xin Ngô tướng quân thứ tội." "Trương tướng quân nói quá lời, là Ngô mỗ mạo muội tới chơi quấy rầy sự thanh tĩnh của Trương tướng quân." Ngô Lương cười đáp lễ nói.

Hắn nhìn ra được, Trương Liêu ngoài miệng tuy rằng nói thứ tội, nhưng trên mặt lại không có chút ý tứ hoan nghênh nào, hắn đích thân ra nghênh đón chỉ là ngại quan hàm của Ngô Lương, hoặc là nể mặt chiếc "Phát Khâu Ấn" kia của Tào lão bản một chút mà thôi. "Không dám nhận, Trương mỗ hiện giờ chẳng qua chỉ là một Giáo úy, làm sao đương nổi xưng hô như thế của Ngô tướng quân?" Trương Liêu lại ngoài cười nhưng trong không cười khiêm tốn một câu, tiếp theo liền đi thẳng vào vấn đề hỏi, "Không biết Ngô tướng quân tới đây có chuyện gì?

Có những lời phải nói trước, lần này xuất chinh Trương mỗ bị Sứ quân điểm làm tiên phong, trách nhiệm trên vai thập phần trọng đại, không dung được nửa điểm sơ suất, bởi vậy e là vô pháp phân tâm khoản đãi Ngô tướng quân, xin Ngô tướng quân ngàn vạn lần đảm đương cho." Ý ngoài lời nói, kỳ thật chính là chỗ này của ta không hoan nghênh ngươi, đích thân tới gặp ngươi là nể mặt Tào lão bản, không hoan nghênh ngươi cũng là không quên chức trách Tào lão bản giao phó, ngươi có đi tìm Tào lão bản cáo trạng ông đây cũng không sợ.

Thực ra Trương Liêu đối với con người Ngô Lương tịnh không có bất mãn gì, dù sao hai người trước đó cơ bản không có tiếp xúc gì.

Cho dù Lữ Bố và Ngô Lương tồn tại một ít quan hệ cạnh tranh, cũng sẽ không ảnh hưởng quá lớn tới hắn.

Hắn chỉ coi Ngô Lương là "đốc quân" do Tào lão bản phái tới.

Đây là sự tình thường có trên quan trường, Tào lão bản không tín nhiệm hắn, thế là liền phái một người quan hàm cao hơn nhảy dù xuống, chẳng những sẽ ở một bên giám thị nhất cử nhất động của hắn, thậm chí khả năng lúc đối mặt một số quyết sách quan trọng sẽ cậy quan hàm khoa tay múa chân.

Lập công thì là công lao của hai người, phạm sai lầm thì do một mình hắn tới cõng nồi đen.

Đây là sự tình mà tất cả tướng lĩnh lĩnh binh bên ngoài không thể chấp nhận nhất, cũng là tối kỵ của nhà binh. "Trương tướng quân không cần để ý ta, kỳ thật ta chỉ là tới hội hợp cùng Sứ quân, trên đường dẫn đầu gặp được bộ khúc của Trương tướng quân.

Hiện giờ sắc trời đã tối, thế là lâm thời quyết định ở trong quân trận của Trương tướng quân nghỉ ngơi một đêm, ngày mai lại tiếp tục lên đường đi gặp Sứ quân.

Trương tướng quân cứ việc làm chuyện của mình, ăn uống ngủ nghỉ ta sẽ tự phụ trách, không lao Trương tướng quân phí tâm." Ngô Lương lần nữa cười nói. "Đã là như thế, vậy thì mời Ngô tướng quân đi theo ta về trung quân trước đã, mời." Thấy Ngô Lương nói như vậy, Trương Liêu lược trầm ngâm một chút, lúc này mới làm thủ thế mời.

Thế là Phường Nhân Quân liền dưới sự dẫn dắt của Trương Liêu tiến vào bên trong quân trận.

Giờ phút này đúng là chạng vạng, bộ đội tiên phong đã hạ doanh trại, lửa cũng đã nhóm lên đang đun bếp nấu cơm, khắp nơi trong doanh đều tràn ngập mùi cơm thơm nồng.

Lúc Ngô Lương đi ngang qua nhìn thoáng vào trong cái nồi lớn trên

bếp.

Cháo gạo đang nấu bên trong thập phần sền sệt, cảm giác cắm một đôi đũa dựng đứng hẳn là không thành vấn đề, có thể thấy được hiện giờ lương thảo trong tay Tào lão bản hẳn là vẫn tương đối sung túc.

Cứ như vậy đi tới trước trung trướng, Trương Liêu mời Ngô Lương tiến vào trong trướng ngồi một lát.

Ngô Lương sớm đã nhìn ra Trương Liêu không hoan nghênh hắn lắm, thế là liền uyển chuyển từ chối hảo ý của Trương Liêu, lập tức mệnh lệnh đám người Phường Nhân Quân dựng lên lều vải mình mang theo ở gần đó, lại sai Phường Nhân Quân tự mình nhóm lửa nấu cơm, chỉ là xin Trương Liêu một ít củi gỗ để nhóm lửa. "..." Nhìn Phường Nhân Quân tự dựng lều vải, tự mình giải quyết vấn đề ăn cơm, ngược lại là Trương Liêu trong lòng hơi có chút xấu hổ.

Bất quá cuối cùng hắn cũng không nói gì, mà là phản hồi trướng của mình, sau đó lặng lẽ gọi một tên thám báo dưới tay tới, nói với hắn: "Ngươi mau chóng đi báo cho Lữ tướng quân đang cùng Sứ quân tọa trấn trung quân phía sau biết việc này." "Có cần nói thêm gì không?" Tên thám báo hỏi nhiều một câu. "Chỉ cần truyền đạt việc này là được, một chữ dư thừa cũng không cần nói." Trương Liêu nói.

Giờ phút này Lữ Bố tuy rằng đã thành nghĩa tử của Tào lão bản, tập đoàn Lữ Bố cũng theo đó thành quân đội dưới trướng Tào lão bản, nhưng Trương Liêu cùng đại đa số tướng lĩnh của tập đoàn Lữ Bố vẫn trực thuộc Lữ Bố.

Do đó theo Trương Liêu thấy, Tào lão bản bỗng nhiên an bài Ngô Lương đến chỗ hắn khẳng định có mục đích khác, Lữ Bố cần thiết phải biết việc này.

Còn về phần định đoạt như thế nào, kia liền vẫn là phải xem ý tứ

của Lữ Bố.

Cùng lúc đó.

Trương Liêu còn có chút sờ không rõ lai lịch của Ngô Lương.

Trước mắt dưới trướng Tào lão bản tổng cộng chỉ có hai Trung lang tướng, một là Lữ Bố, người còn lại chính là Ngô Lương.

Lữ Bố dưới trướng nhân mã đông đảo, tuy không nói chiếm cứ nửa giang sơn trong trận doanh Tào lão bản, nhưng đối với Tào lão bản mà nói cũng là cử túc khinh trọng, mà Ngô Lương...

Trương Liêu vừa rồi đã lưu ý nhân mã tùy tùng của Ngô Lương.

Người lớn tuổi nhìn qua đã đi không nổi nữa, người nhỏ tuổi ngay cả râu cũng chưa mọc, thậm chí trong đó hình như còn có nữ tử...

Đám người này căn bản là không thể hành quân đánh giặc.

Duy nhất có thể lọt mắt, chính là đám binh sĩ áp xe tùy hành cùng với Điển Vi kia.

Hơn nữa đám người này ai nấy đều ăn mặc gọi là "thân dân", mà lại "thân" còn không phải bá tánh bình thường, mà là đám nan dân y phục lam lũ, nhìn qua cứ như vừa từ nơi nào chạy nạn tới vậy.

Cùng là Trung lang tướng, Lữ Bố xuất hành tuyệt đối không có khả năng là cái trận trượng như vậy, quả thực không nỡ nhìn.

Cho nên Trương Liêu thực sự có chút không hiểu nổi đường lối của Ngô Lương.

Hắn sớm từ chỗ Lữ Bố nghe nói qua lai lịch của Ngô Lương, nghe nói thủ hạ hắn chỉ có một đội Đào Quỹ Tượng Nhân quân mấy trăm người, suốt ngày ở Dung Khâu quận Trần Lưu nghịch bùn đất, vốn dĩ không so được với Lữ Bố binh nhiều tướng rộng, nhưng cho dù như vậy, hắn ít nhất cũng là một Trung lang tướng, còn là con rể của Tào

lão bản.

Hơn nữa lần trước trên tiệc mừng công còn được Tào lão bản phong làm "Dung Khâu Hầu", tăng thêm mấy ngàn đồn điền quân dân làm thực ấp, dù thế nào cũng không nên là cái bộ dạng này mới đúng.

...

Đêm đó.

Đám người Ngô Lương đi đường cả ngày sớm đã mệt mỏi, bởi vậy liền sớm ngủ.

Bộ khúc của Trương Liêu cũng là trừ một bộ phận binh sĩ tuần đêm ra, số người còn lại đều tìm nơi tránh gió nằm ngủ cả quần áo, chỉ chờ trời sáng tiếp tục lên đường đi An Ấp.

Nơi này cách An Ấp tối đa cũng chỉ còn hai ngày lộ trình, nếu đi gấp trong đêm e là cũng chỉ cần một ngày.

Bất quá lần này các binh sĩ ngược lại không khẩn trương như những lần xuất chinh trước.

Bởi vì bọn họ cũng đã hiểu rõ cục thế trước mắt, kẻ duy nhất có khả năng xuất binh là Hàn Xiêm đã dẫn đại bộ phận nhân mã chạy rồi, trong thành An Ấp chỉ còn lại Dương Phùng cùng Đổng Thừa tiếp ứng Tào lão bản, còn lại đều là một ít thế lực không lên được mặt bàn, cộng lại thậm chí còn không binh hùng tướng mạnh bằng một đội tiên phong như bọn họ, căn bản không tạo nổi sóng gió gì lớn.

Mà cùng lúc đó.

Phường Nhân Quân lại tịnh không hoàn toàn thả lỏng, bọn họ thường xuyên ra cửa bên ngoài sớm đã dưỡng thành thói quen, cho dù biết rõ trong doanh trại Trương Liêu có binh sĩ tuần tra không gián đoạn, bọn họ cũng vẫn lưu lại mấy người thay phiên gác đêm tuần thị bên ngoài lều, xác bảo vạn vô nhất thất.

Chương 622

Đến nửa đêm.

Trong quân doanh đã chỉ có thể nghe được tiếng lửa trại cháy tí tách, nương theo tiếng gió lạnh vù vù, tuy rằng không thể gọi là yên tĩnh, nhưng lại khiến người ta an tâm.

Duy nhất mỹ trung bất túc chính là, đêm nay không có mặt trăng, là một đêm nguyệt hắc phong cao chân chính.

Mà ngay trong bóng đêm này.

Một thứ cổ quái đang từ xa xa lặng yên không một tiếng động bay là là tới, nhân lúc binh sĩ tuần tra đi qua liền dễ dàng bay qua cự mã rào chắn đơn sơ bên ngoài quân doanh, lượn lờ qua lại quanh phần lớn doanh trướng trong quân doanh, tựa hồ đang tỉ mỉ thám thính tình huống trong quân doanh.

Thậm chí, thứ kia còn sẽ lặng lẽ đỉnh khai doanh trướng tiến vào bên trong, một lát sau liền lại từ bên trong bay ra, cũng không biết rốt cuộc làm cái gì, hoặc là đang tìm kiếm cái gì.

Nếu có người tinh ý nhìn thấy một màn này, liền sẽ hoảng sợ phát hiện.

Thứ này thế mà lại không có bóng!

Kỳ thật đêm trăng đen gió lớn vốn dĩ không nên có bóng, nhưng trong quân doanh đốt mấy đống lửa trại lớn, ánh sáng từ những đống lửa này đồng dạng có thể chiếu xạ lên thứ kia, nhưng lại không cách nào chiếu ra bóng của nó. ...

Ngô Lương đang ngủ say trong lều vải.

Chân Mật cứ thế thoải mái dựa vào trong lòng hắn, mà Bạch Tinh

Tinh thì vẫn có chút xấu hổ, kiên trì nghỉ ngơi trên xe ngựa bên ngoài.

Bỗng nhiên. "!" Chân Mật mở mắt.

Trong bóng đêm đôi mắt nàng lập lòe quang mang xanh lè giống như hồ ly, sau đó nghiêng đầu nhìn về phía tấm rèm treo trên cửa lều.

Chỉ thấy giờ này khắc này, tấm rèm không tính là dày kia thế mà lại bị đỉnh lên một cái u cục.

Mà mặt ngoài cái u cục kia hiện ra thế mà lại là một khuôn mặt người hoàn chỉnh, hơn nữa khuôn mặt người này còn đang từ từ đỉnh rèm cửa di động vào bên trong lều! "..." Chân Mật bất động thanh sắc chọc chọc Ngô Lương. "Ưm..." Ngô Lương trong lúc ngủ mơ phát ra một tiếng rên khẽ, lập tức mở một con mắt, mắt nhập nhèm buồn ngủ nhìn Chân Mật một cái.

Cũng chính tiếng rên khẽ này, khiến cho khuôn mặt người đang đỉnh rèm cửa chậm rãi di động vào trong lều kia tĩnh chỉ lại. "..." Chân Mật lại chọc chọc hắn, ra hiệu hắn nhìn rèm cửa lều vải.

Ngô Lương lộ vẻ nghi hoặc, nhưng vẫn rướn cổ nhìn về phía rèm cửa kia. "?!" Nhìn cái này không sao, cơn buồn ngủ của Ngô Lương trong nháy mắt tan biến sạch sành sanh!

Vãi chưởng!

Trên rèm cửa sao lại hiện ra một khuôn mặt người?!

Oan hồn?

Sự kiện linh dị?

Hay là cái quỷ gì khác?

Thông qua hình trạng hiện ra trên rèm cửa có thể nhìn ra, phía dưới khuôn mặt người này hẳn là căn bản không có thân thể, cứ thế giống như bèo không rễ lơ lửng ở phần giữa rèm cửa...

Cho nên, đây rốt cuộc là thứ gì? "..." Trán Ngô Lương đã toát ra mồ hôi lạnh, hắn chậm rãi xoay người, tận lượng không phát ra một chút thanh âm, sau đó duỗi tay đi lấy Phi Hổ Trảo đặt ở cách đó không xa.

Phi Hổ Trảo này của hắn trải qua Bách Lý Hương và Tôn Nghiệp thiết kế, sớm đã có công năng đàn hồi xạ kích, hơn nữa lực đạo không nhỏ, nếu một kích bắn trúng mặt người, kẻ đó cho dù không chết cũng tất nhiên trọng thương.

Bất quá có nên bắn ra một trảo này hay không, trong lòng Ngô Lương còn có chút do dự.

Vạn nhất là hiểu lầm, vạn nhất bên ngoài thật là một con người, vậy thì sẽ xảy ra án mạng...

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại.

Điển Vi đâu?

Người gác đêm luân phiên của Phường Nhân Quân đâu?

Nếu thật sự là người ngoài hoặc là thứ gì kỳ quái, vì sao không có ai cảnh báo? "Không phải người..." Chân Mật tịnh không dễ dàng phát ra tiếng, mà vừa lắc đầu vừa mấp máy môi nói với Ngô Lương. "Cạch!" Nhận được tin này, Ngô Lương cuối cùng cũng không chút do dự bóp cò cơ quan phi hổ trảo. "Vút —— Phập!" Cơ hoàng bật nảy, đầu vuốt bằng tinh thiết kéo theo dây tơ tằm thượng hạng bắn thẳng về phía khuôn mặt người đang dán trên rèm cửa kia.

Lực đạo phi hổ trảo của Ngô Lương không hề nhỏ, tốc độ bắn có thể so với cung nỏ thông thường, cộng thêm đầu vuốt được chế tạo đặc biệt khá sắc bén và nặng nề, ở cự ly gần như vậy, người thường căn bản không có cơ hội phản ứng.

Một khi khuôn mặt người kia bị phi hổ trảo bắn trúng, sẽ kích

hoạt cơ quan trảo thủ ở đầu vuốt, bị loại dây tơ tằm kiên cố khó phá này kéo lại, thì dù là thần tiên cũng khó thoát thân. "Trúng cho ta!" Nhìn phi hổ trảo bắn về phía khuôn mặt người kia, ánh mắt Ngô Lương hiện lên một tia hung hãn.

Tuy nhiên, ngay khi Ngô Lương cho rằng khuôn mặt người cổ quái kia đã không thể tránh né, thì nó lại bất ngờ lùi mạnh về phía sau ngay khoảnh khắc phi hổ trảo lao đến trước mặt. "Xoẹt ——" Phi hổ trảo bắn trúng rèm cửa trước tiên, trong nháy mắt xé rách một mảng lớn.

Tiếp đó chỉ nghe "rắc" một tiếng, cơ quan trảo thủ của phi hổ trảo cũng đã kích hoạt, có khả năng đã chộp được khuôn mặt người cổ quái kia. "Trúng rồi!" Ngô Lương trong lòng vui vẻ, lập tức bóp cơ quan thu hồi.

Bánh trục từ từ chuyển động, bắt đầu thu lại dây tơ tằm nối ở đuôi phi hổ trảo.

Cũng ngay lúc này. "Thứ gì vậy?!" Kèm theo tiếng bước chân dồn dập lại nặng nề, bên ngoài lều truyền đến tiếng của Điển Vi.

Tiếng bước chân trước tiên từ xa đến gần, tiếp đó lại từ gần ra xa, Điển Vi hẳn là vừa từ nơi khác chạy về, phát hiện ra thứ vừa lảng vảng bên ngoài lều, nên lập tức đuổi theo, nhưng tiếng bước chân rất nhanh lại từ gần ra xa...

Chẳng lẽ là đi truy đuổi thứ gì đó, phi hổ trảo vẫn chưa bắn trúng?

Có điều Điển Vi không chạy quá xa, nghe tiếng bước chân hẳn là tối đa chỉ đuổi theo khoảng mười mét, sau đó liền nhanh chóng quay trở lại phòng thủ cho Ngô Lương.

Cùng lúc đó.

Ngô Lương cũng cuối cùng thu hồi phi hổ trảo về trong lều.

Quả nhiên không trúng khuôn mặt người cổ quái kia...

Bất quá thất vọng thì thất vọng, cũng không thể nói là không có chút thu hoạch nào, bởi vì hắn nhìn thấy trong phi hổ trảo vẫn chộp được một nùi đen sì, không xác định rốt cuộc là thứ gì.

Giây lát sau. "Công tử, người vẫn an hảo chứ?!" Điển Vi đã chẳng còn màng đến những lễ tiết kia, khi đến trước lều liền giật phăng tấm rèm đã bị xé rách xuống, vẻ mặt đầy căng thẳng xông vào trong lều.

Đợi khi hắn nhìn thấy Ngô Lương và Chân Mật giờ phút này đều đang an lành ngồi trên giường, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm một hơi dài, tiếp đó liền quỳ một chân xuống đất, ôm quyền lớn tiếng thỉnh tội với Ngô Lương: "Vi tội đáng muôn chết!

Vừa rồi Vi đi tiểu tiện ở nơi vắng vẻ gần đó, không ngờ lại có yêu vật thừa cơ tập kích công tử, xin công tử giáng phạt!" Trong lúc nói chuyện, lại có một trận tiếng bước chân hỗn loạn truyền đến, mấy tên binh sĩ Phường Nhân Quân cũng hốt hoảng chạy vào, nhìn thấy rèm cửa đã bị xé rách, lại thấy Điển Vi quỳ một chân xuống đất thỉnh tội với Ngô Lương, lập tức mặt lộ vẻ nghi hoặc: "Đây là...?" Hiển nhiên bọn họ vừa rồi cũng không nhìn thấy bản thể của khuôn mặt người cổ quái kia, cũng hoàn toàn không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. "Điển Vi huynh đệ, đứng lên đi, việc này không trách ngươi." Ngô Lương đã xuống giường đứng dậy, hai ba bước đi lên phía trước đỡ Điển Vi dậy, cười ha hả nói: "Huống chi ta đây không phải vẫn ổn sao?

Không cần để trong lòng." "Dù là vậy, công tử vẫn phải chịu kinh hãi!" Điển Vi lại vẫn cứ cố chấp không chịu đứng lên, khăng khăng nói, "Xin công tử giáng tội, nếu không trong lòng Vi khó an, nếu công tử không phạt, Vi cũng muốn tự lĩnh tội trách!" "Vậy được rồi, phạt ngươi bổng lộc hai tháng." Ngô Lương biết tính cách Điển Vi, đành

phải bất đắc dĩ đưa ra một hình phạt không đau không ngứa. "Công tử..." Điển Vi nghe xong rõ ràng không quá hài lòng, sắc mặt gấp gáp còn muốn nói thêm gì đó. "Đây là quân lệnh!

Lời của ta không có tác dụng sao?

Đứng lên!" Ngô Lương không thể không nghiêm mặt, vẻ mặt nghiêm túc nhìn về phía Điển Vi. "...

Nặc." Điển Vi lúc này mới bất đắc dĩ đứng dậy, vẻ áy náy trên mặt vẫn không hề giảm bớt.

Mà Ngô Lương thì nhìn về phía mấy tên binh sĩ Phường Nhân Quân hốt hoảng chạy vào, giờ phút này đã không chỉ có bọn họ, những cốt cán và binh sĩ Phường Nhân Quân khác nghe thấy động tĩnh cũng đều đã đến trước lều, trên mặt đều mang theo vẻ nghi hoặc, lại vẫn chưa biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Cùng lúc đó. "Vừa rồi sao thế?" "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" "Vì sao bỗng nhiên uyên náo..." Một bộ phận binh sĩ thuộc bộ khúc của Trương Liêu cũng đã tới gần.

Cách đó không xa, Trương Liêu cũng bị kinh động, giờ phút này đã từ trong doanh trướng nghỉ ngơi rảo bước đi ra, vừa ngó nghiêng về phía này, vừa đi nhanh tới.

May mà Ngô Lương là người chú ý chừng mực, xuất môn ở bên ngoài chưa bao giờ làm những chuyện xấu hổ trong loại doanh trướng cách âm cực kém này, cho nên tối nay bất luận là hắn hay Chân Mật đều mặc nguyên quần áo mà ngủ, nếu không giờ phút này nhiều người xúm lại như vậy, e là sẽ bị chiếm tiện nghi của hắn và Chân Mật rồi. "Lát nữa ta sẽ hỏi lại chuyện vừa rồi, Trương Liêu đến thì cái gì cũng đừng nói." Ngô Lương cũng chú ý tới Trương Liêu đang đi nhanh đến, vừa thu phi hổ trảo lại, vừa khẽ nói với Điển Vi. "Nặc." Điển Vi cúi đầu đáp một tiếng.

Trong lúc nói chuyện, Trương Liêu đã xuyên qua đám người vây xem, vừa đi ánh mắt vừa quét qua đám binh sĩ dưới trướng đang hóng chuyện, lớn tiếng quát: "Đều xem náo nhiệt cái gì, người tuần đêm tiếp tục tuần đêm, người nghỉ ngơi mau đi nghỉ ngơi, sáng sớm mai chúng ta còn cần tiếp tục hành quân về hướng An Ấp, nếu xảy ra bất kỳ sơ suất nào, quân pháp bất vị thân!" "..." Đám binh sĩ lập tức an tĩnh lại, sau đó từng người một rón ra rón rén lui đi, chỉ trong hai nhịp thở, nơi này đã khôi phục lại dáng vẻ trước đó.

Lúc này Trương Liêu cũng coi như đã tới trước lều Ngô Lương, đánh giá tình huống hiện trường, mở miệng hỏi: "Ngô tướng quân, động tĩnh vừa rồi là do chuyện gì, có phải Trương mỗ có chỗ nào chiếu cố không chu toàn?" "Đâu có đâu có." Ngô Lương lập tức vẻ mặt áy náy cười rộ lên, quả đoán lôi lời thoại mà Tào lão bản từng dùng trong "Tam Quốc Diễn Nghĩa" ra nói, "Trương tướng quân có điều không biết, ta có một cái bệnh lạ, khi ta đang trong giấc mộng, chỉ cần có người hơi tới gần ta, ta sẽ như phát chứng mộng du, lập tức nhảy dựng lên giết chết người này mà không tự biết.

Người của Phường Nhân Quân đều biết ta có bệnh này, cho nên khi ta ngủ không bao giờ tới gần.

Nhưng khéo sao đêm nay gió hơi lớn, rèm lều của ta cũng hơi cũ nát, bị gió thổi một cái liền rách toạc một đường, người của ta thấy thế sợ ta bị gió lạnh thổi sinh bệnh, nhưng lại không nỡ đánh thức ta, thế là liền muốn rón rén thay rèm cửa, kết quả không ngờ giày vò một hồi, bệnh lạ của ta lại tái phát.

Chương 623

May mà chưa gây thành đại họa, thật là trong cái rủi có cái may a...

Ha ha ha, quấy nhiễu mộng đẹp của Trương tướng quân, Ngô mỗ trong lòng áy náy quá." Chuyện Quan Vũ và Tào lão bản "trong mộng giết người" kỳ thực cũng không phải sự thật lịch sử, mà là tình tiết được bịa đặt trong tiểu thuyết, Ngô Lương cũng chẳng sợ truyền đến tai Tào lão bản, ngược lại còn bị y đòi phí bản quyền. "Bệnh của Ngô tướng quân...

đảo cũng thật có chút lạ." Nghe Ngô Lương nói hươu nói vượn một hồi, Trương Liêu vẻ mặt quái dị, hơi dừng lại một chút mới nghĩ ra cách tiếp lời, "Bất quá bệnh này cũng không có gì không tốt, nếu ban đêm có người hành thích Ngô tướng quân, e là sẽ bị Ngô tướng quân phản sát." Cùng lúc đó.

Ánh mắt Trương Liêu lại dừng trên người Chân Mật đang đứng cạnh Ngô Lương.

Tiểu mỹ nhân thật tuấn tú...

Bất quá đây không phải trọng điểm, trọng điểm là bệnh lạ này của Ngô Lương hình như có tì vết, nếu Ngô Lương quả thực có cái bệnh quái đản như vậy, thế thì khẳng định rất tốn mỹ nhân, trừ phi mỗi lần mỹ nhân hành phòng xong nhân lúc Ngô Lương còn chưa ngủ liền nhanh chóng rời đi, lưu lại thị tẩm đa phần sẽ không có kết cục tốt.

May mà Trương Liêu là người có chút EQ, tuy trong lòng nghi hoặc, nhưng tì vết này y cũng chỉ nghĩ trong lòng, cũng không hỏi thẳng ra miệng. "Trương tướng quân nói có lý, nói như vậy bệnh của ta lại thành chuyện tốt?" Ngô Lương làm ra vẻ bộ dạng hậu tri hậu giác, kinh hỉ cười nói. "Tự nhiên là chuyện tốt." Trương Liêu nghe ra

Ngô Lương đa phần là đang đánh trống lảng với mình, đã mất đi tâm tư tiếp tục trò chuyện, thế là gật đầu nói, "Đã Ngô tướng quân bình an vô sự, sáng sớm mai còn phải tiếp tục hành quân, Trương mỗ xin cáo lui trước." "Trương tướng quân thỉnh!" Ngô Lương làm thủ thế mời, tiễn Trương Lương ra ngoài lều. "Ngô tướng quân xin dừng bước." Trương Liêu cũng khách sáo một câu, nói xong liền quay đầu đi thẳng.

Đi được hơn mười mét, hắn mới bỗng nhiên hạ thấp giọng nói với thị vệ tùy hành: "Truyền lệnh xuống, phái người canh chừng bọn họ cẩn thận, nếu bọn họ có dị động gì, lập tức đến báo ta!" ...

Bên phía Phường Nhân Quân, không bao lâu đã thay xong rèm cửa mới.

Ngô Lương mệnh lệnh cho binh sĩ đều đi nghỉ ngơi, chỉ giữ lại cốt cán Phường Nhân Quân trong lều, lúc này mới nhìn về phía Điển Vi hỏi: "Điển Vi huynh đệ, ngươi vừa rồi ở bên ngoài, hẳn là đã nhìn thấy rốt cuộc là thứ gì tới gần lều của ta chứ?" Lúc mới bắt đầu đi vào, Điển Vi mở miệng liền gọi thứ đó là "yêu vật", điều này không hẹn mà gặp với phán đoán "không phải người" của Chân Mật. "Đó là một cái đầu người lơ lửng." Sắc mặt Điển Vi đã trầm xuống, thấp giọng nói: "Vi đi tiểu tiện trở về liền nhìn thấy một cái đầu người lơ lửng dán vào trên rèm cửa doanh trướng của công tử.

Mới đầu không thấy nó có động tĩnh gì, Vi còn tưởng hoa mắt nhìn lầm, cho nên định đến gần một chút xem lại.

Kết quả còn chưa đợi Vi đến gần, thứ đó liền bỗng nhiên quay lại, trừng Vi một cái đồng thời nhanh chóng bay xa.

Vi lúc này mới ý thức được nguy hiểm, chạy tới đuổi theo nó thì không ngờ nó lại bay cực nhanh, chỉ trong nháy mắt đã bay ra khỏi quân doanh, biến mất trong bóng đêm.

Vi đuổi không kịp nó, thế là lại vội vàng quay về phòng thủ." "Đầu

người?" Đám người Phường Nhân Quân lập tức mặt lộ vẻ kinh nghi.

Việc này đối với đại bộ phận người mà nói đều quá mức quỷ dị, bởi vì từ xưa đến nay con người đều có một cái thường thức, đó là người một khi mất đầu liền sẽ chết, hơn nữa chết rất nhanh, tuyệt đối không có khả năng cứu vãn.

Cho nên từ khi có pháp luật, trảm thủ chính là cực hình có tần suất sử dụng cao nhất, không có cái thứ hai.

Thân thể con người mất đầu không thể sống một mình, đầu không có thân thể cũng đồng dạng không có khả năng sống độc lập.

Hiện giờ Điển Vi lại nhìn thấy cái đầu có thể lơ lửng giữa không trung, thậm chí còn có thể trừng mắt một cái rồi bay đi mất dạng, việc này tựa hồ đã vượt ra khỏi thường thức của bọn họ.

Duy nhất có thể giải thích hiện tượng này e là chỉ có "yêu vật" hoặc "tà vật" mà Điển Vi gọi...

Tuy nhiên ngay khi mọi người tưởng tượng đến hình ảnh Điển Vi miêu tả, trên người không khỏi nổi da gà, thì Chân Mật lại cau mày, nói ra kiến giải khác biệt: "Chẳng lẽ là Lạc Đầu Thị?" "?" Mọi người lại nhất tề nhìn về phía Chân Mật, chờ đợi nàng đưa ra giải thích. "Ta cũng chỉ nghe nói qua, cái gọi là 'Lạc Đầu Thị', là chủng tộc cực kỳ hiếm thấy đã xuất hiện từ thời thượng cổ." Chân Mật dừng một chút, khẽ nói, "Nghe nói 'Lạc Đầu Thị' không giống các bộ lạc khác thường tụ tập theo bầy, hoặc nói 'Lạc Đầu Thị' căn bản cũng không phải chỉ riêng một bộ lạc nào đó, mà là một số người từ ngày thai nghén đã nảy sinh dị biến sinh ra chủng người đặc thù.

Bọn họ ngày thường thoạt nhìn giống hệt người thường, đợi đến đêm khuya vắng người, đầu của bọn họ mới có thể lặng lẽ tách khỏi thân thể, tiếp đó giống như mọc thêm cánh bay lơ lửng ra ngoài, mà đợi đến khi trời sáng gà gáy, đầu của bọn họ lại sẽ lặng yên không

một tiếng động trở về, một lần nữa tổ hợp với thân thể, phảng phất như chưa từng xảy ra chuyện gì." "Vậy Lạc Đầu Thị này có hại người không?" Vu Cát nhịn không được truy vấn. "Ta cũng không biết, bất quá không có thân mình thì không có tay chân, Lạc Đầu Thị nếu muốn hại người, e là cũng chỉ có thể dựa vào răng trong miệng thôi nhỉ?" Chân Mật lắc đầu nói, "Về phần phải hại người như thế nào, vậy thì ta càng không rõ, bởi vì ta cũng chưa từng tận mắt nhìn thấy." Mọi người cũng nghĩ thông suốt, răng của con người tuy không phải không đủ cứng rắn, nhưng so với một số động vật ăn thịt thì độ sắc bén vẫn kém một chút, cộng thêm miệng của nhân loại không lồi ra như động vật ăn thịt, lực sát thương khẳng định thập phần có hạn.

Mà hại người lại là chuyện thuộc phạm trù khác.

Rất nhiều tà vật đều sở hữu một số năng lực đặc dị, giống như vu pháp lưu truyền từ viễn cổ, nói không chừng Lạc Đầu Thị sở hữu tà thuật gì đó có thể hại người vô hình.

Đây mới là phương diện cần cẩn thận đề phòng nhất.

Bất quá Chân Mật là Cửu Vĩ Hồ yêu sống mấy ngàn năm đều chưa từng tận mắt nhìn thấy, mức độ hiếm thấy của "Lạc Đầu Thị" này có thể thấy được chút ít.

Mà hiện tại vấn đề quan trọng hơn là.

Bất kể cái đầu người kia có phải là Lạc Đầu Thị hay không, vì sao nó lại bỗng nhiên tìm đến Ngô Lương?

Ngô Lương thực ra đã sớm nghĩ đến một người —— Lữ Bố!

Trước đây Ngô Lương từng bắt được một thám tử tên giả là "Trương Thiện" do Lữ Bố chỉ phái tới Trần Lưu âm thầm điều tra hắn và Phường Nhân Quân.

Từ miệng tên thám tử không kín miệng này, Ngô Lương biết được

đầu lâu Vương Mãng có khả năng đang ở trong tay Lữ Bố, mà Lữ Bố ngoại trừ mỗi ngày tế bái nó ra, còn sử dụng máu người cung phụng nó.

Ngoài ra.

Trương Thiện còn cho biết hắn từng tận mắt nhìn thấy cái đầu lâu này không cánh mà bay, tròng mắt cũng tự chuyển động ùng ục như vật sống...

Những chi tiết này giống hệt như đúc với khuôn mặt người cổ quái mà Ngô Lương gặp phải lần này!

Cho nên, việc này là do Lữ Bố làm?

Vậy hắn sai cái đầu lâu này đêm khuya đi vào doanh trướng của mình, rốt cuộc muốn làm gì mình?

Mặt khác.

Trước đó hắn bảo Chân Mật đi dò xét lai lịch của Hiến Đế, lại dò ra được tin tức: Kiếm Trảm Xà, Đầu Vương Mãng, Giày Khổng Tử hiện tại đều được cất giữ trong một cái tráp sắt.

Hai tin tức hoàn toàn xung đột này, rốt cuộc cái nào mới là sự thật? ---------- Trong lòng nghĩ những thứ này, Ngô Lương lấy phi hổ trảo mà trước đó vì để tránh Trương Liêu nên đã thu lại ra.

Đầu vuốt phi hổ trảo đã khép lại, bên trong chộp được một nùi đen sì, nhìn kỹ sẽ phát hiện, đó lại là một búi tóc.

Hơn nữa búi tóc này kỳ thực cũng không phải toàn bộ đều là tóc đen, trong đó còn lẫn lộn một lượng nhỏ sợi tóc màu trắng bạc.

Điều này không nghi ngờ gì nữa càng tiến một bước chứng thực thuyết pháp trước đó của Điển Vi, đó đích xác là một cái đầu người biết bay, mắt Điển Vi cũng không hề nhìn lầm. "Cái này..." Đám

người cũng xúm lại, sau khi nhìn rõ búi tóc kia cũng lộ vẻ kinh nghi, lại không biết nên nói gì cho phải, dù sao đây là tình huống ngay cả Chân Mật cũng chưa từng gặp phải, bọn họ lại càng chưa từng thấy qua. "Việc này còn có rất nhiều chỗ kỳ lạ, tạm thời không nên nhắc tới với người ngoài." Ngô Lương trầm ngâm một lát, lấy ra một tấm vải bố gói búi tóc kia lại cất kỹ, sau đó nói với mọi người, "Ngoài ra, tối nay cần tăng cường giới bị, sáng sớm mai chúng ta liền rời khỏi nơi này đi theo Sứ quân." Bởi vì hiện tại đang ở trong doanh địa của Trương Liêu, mà Trương Liêu lại là bộ hạ của Lữ Bố, lại kết hợp tin tức trước đó lấy được từ miệng tên thám tử, Ngô Lương có lý do suy đoán cái đầu người xuất hiện đêm nay chính là thủ bút của Lữ Bố, chỉ là rốt cuộc có mục đích gì thì còn chưa dễ nói.

Mà nếu là như thế, hiện tại ở cùng một chỗ với Tào lão bản mới là an toàn nhất.

Lữ Bố hẳn là không dám làm động tác nhỏ dưới mí mắt Tào lão bản, nếu không nếu bị Tào lão bản phát giác, chung quy là một chuyện phiền toái khó giải thích.

Cùng lúc đó.

Ngô Lương cũng chuẩn bị tra xét Lữ Bố một chút, Lữ Bố có thủ đoạn đặc thù, Ngô Lương cũng không phải không có.

So sánh ra thì, đám hồ ly giấy của Chân Mật bình thường hơn cái đầu người biết bay nhiều, cho dù không cẩn thận bị người ta phát hiện, đa phần cũng chỉ coi là hồ ly hoang đi nhầm vào doanh địa, không đến mức gây ra khủng hoảng và chú ý không cần thiết. "Nặc." Mọi người đáp một tiếng, thế là riêng phần mình đi ra khỏi lều trở về tiếp tục nghỉ ngơi.

Ngô Lương và Chân Mật cũng một lần nữa nằm lại lên giường, lúc này Ngô Lương mới lại nhìn về phía Chân Mật hỏi: "Mật nhi,

nàng vừa rồi hẳn là cũng đang trong mộng, làm sao có thể phát giác được cái đầu người kia đến trước, chẳng lẽ là cảm nhận được khí tức đặc thù nào đó tỏa ra từ cái đầu người kia?" "Chính xác, khí tức của vật này vô cùng cổ quái, tựa tà phi tà, tựa nhân phi nhân, là khí tức thiếp thân chưa từng thấy qua, hơn nữa vô cùng cường đại, ngay cả thiếp thân cũng có cảm giác tim đập nhanh, cho nên mới từ trong mộng bừng tỉnh." Chân Mật gật đầu nói. "Vậy vật này đi rồi, có lưu lại một tia khí tức nào trong doanh trại này không?" Ngô Lương lại hỏi. "Cái này thì không, có lẽ là bên ngoài gió lớn, đã thổi tan khí tức còn sót lại rồi, bất quá nếu là tới gần vật này, thiếp thân định nhiên còn có thể lập tức phát giác ra, nó muốn ám hại chàng cũng không dễ dàng như vậy." Chân Mật tiếp lời. "Vậy thì tốt...

Ngủ đi." Ngô Lương khẽ gật đầu, vỗ vỗ lưng Chân Mật, ôm nàng vào lòng.

Như vậy, Ngô Lương lại có thêm một tầng bảo hiểm.

Tiếp theo tuy hắn sẽ đi hội họp với Tào lão bản, nhưng cũng gần Lữ Bố hơn một chút.

Thế lực của Tào lão bản tuy có thể nương tựa, nhưng Ngô Lương vẫn nguyện ý tin tưởng sức mạnh thuộc về mình hơn.

Đến lúc đó Lữ Bố nếu lại có hành động gì, hắn cũng không cần quá lo lắng. ...

Sáng sớm hôm sau, ăn xong cơm sáng, lúc Trương Liêu hạ lệnh nhổ trại.

Ngô Lương cũng từ biệt Trương Liêu, sau đó suất lĩnh Phường Nhân Quân đi về hướng ngược lại.

Trương Liêu đã là bộ đội tiên phong, vậy thì trung quân do Tào lão bản và Lữ Bố cùng trấn giữ tự nhiên phải ở phía sau tiên phong.

Hiện giờ Tào lão bản chắc hẳn cũng đã nhận được tin tức Ngô Lương đến hội họp, dù sao Dương Vạn Lý xuất phát trước một bước chính là đi báo tin cho Tào lão bản.

Cứ thế đến giữa trưa.

Đám người Ngô Lương đã nghênh diện gặp bộ đội tiên đầu của trung quân, mà Dương Vạn Lý thì đã sớm đi theo trong bộ đội tiên đầu này chờ đợi tiếp ứng đám người Ngô Lương.

Đây cũng là ý của Ngô Lương.

Thời buổi này không có thiết bị định vị, cũng không có thiết bị thông tin tức thời, cho dù "phi nô" (bồ câu đưa thư) cũng chỉ có thể truyền tin định điểm, cho nên Ngô Lương có thể sử dụng phi nô truyền tin tức về Hiến Đế cho Tào lão bản ở tận Quyên Thành, Tào lão bản lại không có cách nào truyền lại tin tức cho Ngô Lương đang xuất môn ở bên ngoài.

Dương Vạn Lý cũng giống như vậy.

Hắn đến trước báo tin cho Tào lão bản, lại cũng không thể biết đám người Ngô Lương đi đến nơi nào, cho nên để phòng ngừa bỏ lỡ nhau, cách làm tốt nhất chính là ở lại Tào doanh chờ đợi tiếp ứng bọn người Ngô Lương. "Công tử, thuộc hạ vừa rồi còn đang nghĩ các người hôm nay cũng nên đến rồi, đợi một buổi sáng không thấy các người, còn lo lắng các người liệu có đi sai đường hay không." Dương Vạn Lý từ đằng xa đã chạy chậm ra đón. "Sứ quân hiện giờ đang ở nơi nào?" Ngô Lương cười cười, đi thẳng vào chủ đề. "Ngay tại trung quân ở hậu phương, lần này trận trượng của Sứ quân thập phần phô trương, chỉ riêng trung quân đã có hơn vạn nhân mã đồng hành, hạo hạo đãng đãng cực kỳ uy phong." Dương Vạn Lý có chút kích động khoa tay múa chân nói. "Ngươi nhìn thấy Sứ quân xong, Sứ quân có từng hỏi ngươi vấn đề gì liên quan tới ta không?" Ngô Lương lại hỏi

tiếp.

Chương 624

"Như công tử trước đó liệu tính, Sứ quân đầu tiên là hỏi ngài lần này xuất hành đi những nơi nào, có thu hoạch gì, tiếp đó lại hỏi tin tức về Hiến Đế này là lấy được từ đâu." Dương Vạn Lý nói nhỏ.

Ngô Lương khẽ gật đầu: "Ngươi đáp thế nào?" "Cũng là như công tử trước đó dạy, thuộc hạ chỉ nói chúng ta lần này đi Tấn Dương thành ở Tịnh Châu, vốn là muốn tìm kiếm di tích Bắc Đường thành thời Thượng Cổ Đường Triều, đáng tiếc di tích không tìm được, lại nhân chuyện phong thủy trạch để mà kết giao với Tấn Dương lệnh Trương Dương, được Trương Dương kia phụng làm thượng khách ở lại phủ thượng ít ngày." Dương Vạn Lý tiếp tục nói, "Không ngờ trong thời gian đó lại gặp sứ giả do Viên Bản Sơ phái tới đưa tin, lại từ miệng Trương Dương biết được tin tức Hiến Đế đã đến An Ấp, công tử biết rõ việc này không phải chuyện đùa, thế là liền trong đêm thả phi nô truyền tin tức này cho Sứ quân, chờ đợi Sứ quân đưa ra quyết đoán." "Rất tốt." Ngô Lương gật đầu, lại hỏi, "Ngươi có nhìn thấy Lữ Bố bên cạnh Sứ quân không?" "Gặp thì có gặp, bất quá khi Sứ quân nói chuyện với thuộc hạ, đã tìm một cái cớ đuổi Lữ Bố ra ngoài, cho nên hắn hẳn là không biết những chuyện này, chỉ biết công tử sắp đến hội họp với Sứ quân." Dương Vạn Lý nói. "Được rồi, lại giao cho ngươi một nhiệm vụ quan trọng." Ngô Lương trầm ngâm một lát, sắc mặt bỗng nhiên trở nên nghiêm túc, thập phần trịnh trọng nói với Dương Vạn Lý, "Từ hiện tại bắt đầu, ngươi không cần ra ngoài nữa, an bài tốt nhân thủ canh giữ Bạch Tinh Tinh và Chân Mật, ta chỉ có một yêu cầu, bất luận ngươi dùng phương thức gì, đều tuyệt đối không thể để Sứ quân nhìn thấy hai người họ, nghe rõ chưa?" "Nặc!" Dương Vạn Lý tuy không hiểu rõ Ngô Lương làm thế có ý gì,

nhưng vẫn vội vàng chắp tay đáp ứng.

Tuy nhiên Ngô Lương vẫn có chút không quá yên tâm, nhìn chằm chằm vào mặt Dương Vạn Lý hồi lâu, nhìn đến mức Dương Vạn Lý đáy lòng phát run, Ngô Lương mới lại nói: "Việc này không phải chuyện đùa, không dung thứ nửa điểm sơ suất, hay là ngươi lập quân lệnh trạng đi." "A?" Dương Vạn Lý không khỏi ngẩn ra một chút, nhưng thấy thái độ Ngô Lương kiên quyết, đành phải đứng thẳng người dùng ngữ khí đánh cược nói, "Thuộc hạ nguyện dùng tính mạng đảm bảo, tuyệt không phụ sự tín nhiệm của công tử, nếu xảy ra chút sai sót nào, thuộc hạ xách đầu đến gặp!" "Được rồi, ngươi đi an bài đi." Ngô Lương lúc này mới tâm mãn ý túc vỗ vỗ vai Dương Vạn Lý, sau đó mang theo đám người Phường Nhân Quân tiếp tục đi sâu vào trung quân.

Mà Dương Vạn Lý thì ngay lập tức đi ra chiếc xe phía sau lấy ra một tấm vải bố.

Mang theo mấy tên binh sĩ Phường Nhân Quân xé tấm vải bố kia ra trực tiếp bịt kín cửa sổ hai bên chiếc xe ngựa mà Bạch Tinh Tinh và Chân Mật ngồi, lại lấy đầu xẻng công binh buộc vào rèm cửa xe ngựa làm quả cân, phòng ngừa bị gió thổi bay làm lộ ra Bạch Tinh Tinh và Chân Mật, cuối cùng còn cầm binh khí đích thân ngồi bên cạnh binh sĩ đánh xe, nhìn bộ dáng kia là định buổi tối cũng canh giữ ở cửa xe ngựa mà ngủ.

Nhưng tuy đã lập quân lệnh trạng.

Trong lòng Dương Vạn Lý vẫn cứ mờ mịt, biểu thị hoàn toàn không hiểu Ngô Lương rốt cuộc đang làm gì, vì sao phải giống như phòng cướp mà phòng bị Tào lão bản, cứ như thể Tào lão bản một khi nhìn thấy Bạch Tinh Tinh và Chân Mật sẽ cướp bọn họ đi vậy.

Chuyện này sao có thể?

Tào lão bản đã là người thân phận cỡ đó, sao có thể làm chuyện hạ tiện như vậy chứ, chẳng lẽ Tào lão bản không cần thể diện sao? ...

Bên trong trung quân.

Ngô Lương cuối cùng cũng gặp được Tào lão bản, mà Lữ Bố thì đứng ngay một bên Tào lão bản, ánh mắt lành lạnh nhìn Ngô Lương. "Nhanh nhanh nhanh, hiền tế mau ngồi vào chỗ!" Vừa nhìn thấy Ngô Lương, miệng Tào lão bản đã cười không khép lại được, chủ động đi lên phía trước nắm lấy tay Ngô Lương, dắt hắn đến bên cạnh một cái bàn gần mình nhất, lúc này mới hớn hở nói, "Lần này may nhờ ngươi kịp thời truyền tin tức quan trọng như vậy về, ta mới có thể kịp thời đưa ra phản ứng.

Việc này chỉ cần làm thành, đối với cục diện phe ta nhất định là có lợi ích to lớn, ngươi đúng là một viên phúc tướng của ta a, ha ha ha!" "Minh công quá khen, ta ngược lại thật không nghĩ nhiều như vậy, chỉ là cảm thấy việc này nên báo cho Minh công mà thôi, cho dù đối với cục diện phe ta thật có lợi ích gì, đó cũng là kết quả Minh công bày mưu tính kế, ta tối đa chỉ có thể coi là một cái dẫn tử, thực sự không nhận nổi Minh công khen ngợi như thế." Ngô Lương cụp mắt thi lễ nói.

Đúng là đồ nịnh hót!

Lữ Bố ở một bên thấy Ngô Lương nói chuyện dễ nghe như vậy, không khỏi trợn trắng mắt, trong lòng ngược lại thêm một tia khinh thường...

Hắn thì khinh thường đi làm mấy chuyện hư đầu ba não này, có thể đi đến ngày hôm nay, hắn dựa vào là chiến công liếm máu trên đầu đao hàng thật giá thật.

Nhưng Tào lão bản nghe Ngô Lương nói lại càng thêm cao hứng, cười lộ cả răng hàm, tiếp tục hào phóng không tiếc lời khen ngợi:

"Trẻ tuổi tài cao, có công không kiêu, thảo nào Nỉ nhi nhà ta chỉ gặp ngươi một lần liền không phải ngươi không gả, ngay cả phu nhân nhà ta cũng khen ngươi không dứt miệng, ra sức tác thành hôn sự này." "Mạt tướng người nhẹ lời mỏng, lại được phu nhân cùng nữ công tử chiếu cố, thực sự hoảng sợ." Ngô Lương chắp tay nói. "Ngươi làm sao mà người nhẹ lời mỏng, ta sớm đã xem qua gia phả của ngươi, rõ ràng là hậu duệ danh môn Chiến Quốc, lại chưa từng nhắc tới với người ngoài, ngươi chỗ nào cũng tốt, chính là quá khiêm tốn rồi!" Tào lão bản cố ý nghiêm mặt răn dạy, "Huống hồ hiện giờ ngươi còn là con rể Tào gia ta, thì càng nên sống cho ra uy nghiêm của Tào gia, có đôi khi quá mức khiêm tốn liền có chút hư ngụy, thực sự không phải việc quân tử nên làm, nghe hiểu chưa?" "..." Gia phả mà Tào lão bản nói đương nhiên chính là cuốn gia phả Đinh phu nhân ngụy tạo cho hắn, chuyện này không chỉ Đinh phu nhân biết, Tào Ngang cùng Tào Bẩm cũng biết, Tào lão bản tự nhiên càng không thể nào không biết.

Kết quả hiện tại lại biến thành cả đại gia đình này đều đang vì nâng cao thân giá của Ngô Lương mà chỉ hươu bảo ngựa.

Ngược lại Ngô Lương, người trong cuộc, lại trở thành kẻ không mấy hứng thú, nhưng chỉ có thể bị động tiếp nhận thiết lập này, ít nhiều có chút hương vị châm biếm. "Nghe hiểu chưa, vì sao ngươi không nói lời nào?" Thấy Ngô Lương không lập tức tiếp lời, Tào lão bản trừng mắt lại hỏi một lần. "Mạt tướng biết sai, sau này đoạn nhiên không dám làm nhục uy nghiêm của Minh công và Tào gia." Ngô Lương trong lòng bất đắc dĩ, ngoài miệng lại cảm kích nói. "Thế mới đúng chứ." Tào lão bản cuối cùng hài lòng cười một tiếng, tiếp đó lại hỏi, "Lần này ngươi đã đến nơi này, tiếp theo còn có kế hoạch gì, là định cùng ta đi An Ấp cần vương, hay là có nơi khác muốn đi?" "Mạt tướng muốn đi theo Minh công đến cần vương, không biết liệu có chỗ nào không thỏa đáng hay không?" Ngô Lương chắp tay nói. "Có gì

không thỏa đáng!" Tào lão bản hỏi ngược lại, "Ngươi cứ việc theo ta đi là được, chẳng lẽ còn có ai dám nói gì không thành?" "Đa tạ Minh công, bất quá chuyến này mạt tướng còn có một thỉnh cầu quá đáng, xin Minh công nhất định thành toàn, nếu không mạt tướng cũng không cần thiết phải đi nữa." Ngô Lương lại nói. "Ngươi nói nghe trước xem nào." Tào lão bản lộ vẻ nghi hoặc.

Lữ Bố ở một bên cũng nhìn về phía Ngô Lương, không biết trong hồ lô của Ngô Lương rốt cuộc bán thuốc gì. "Nghe nói trong kho binh khí của Hán thất tổng cộng có ba món lũy đại chi bảo (bảo vật tích lũy qua các đời), ba món bảo vật này phân biệt đại biểu cho chính thống, thiên thống, đạo thống.

Truyền văn hiện giờ ba món bảo vật này vẫn ở trong tay Hiến Đế kia, cho nên mạt tướng muốn mượn cơ hội này tận mắt kiến thức ba món bảo vật kia một chút, khẩn cầu Minh công thành toàn." Ngô Lương cũng không trực tiếp chỉ danh nói họ, mà là khoe khoang học thức của mình.

Dù sao hắn hiện tại cũng là Ti Sử Trung Lang Tướng, gánh vác sứ mệnh soạn sử cho Tào lão bản, thân phận và sứ mệnh như vậy muốn tận mắt kiến thức ba món bảo vật kia cũng là chuyện hợp tình hợp lý. "Ngươi nói ba món lũy đại chi bảo này chính là đầu Vương Mãng, kiếm Trảm Xà và giày Khổng Tử (Khổng Tử kịch) phải không?" Tào lão bản mở miệng hỏi. "Chính xác." Ngô Lương gật đầu.

Cùng lúc đó.

Trên mặt Lữ Bố ở một bên lại hiện lên một tia dị sắc khó phát giác, cũng không biết trong lòng đang suy nghĩ gì.

Mà Ngô Lương lúc nói chuyện vẫn luôn để tâm lưu ý nhất cử nhất động của Lữ Bố, tự nhiên chú ý tới tia dị sắc này.

Xem ra tên thám tử trước đó tám phần mười không nói dối, Lữ Bố

có khả năng cực lớn có liên quan tới đầu Vương Mãng, hơn nữa đêm qua Ngô Lương bị tập kích tám phần mười cũng liên quan tới hắn. "Việc này có gì khó?" Tào lão bản đã cười rộ lên, "Ta đã suất binh đến cần vương, thì cũng có nghĩa vụ bảo hộ lũy đại chi bảo của Hán thất, đến lúc đó để phòng ngừa có người đánh tráo bảo vật rồi vu oan cho ta, trước khi tiếp nhận tiến hành kiểm nghiệm cũng là chuyện hợp tình hợp lý, đến lúc đó việc kiểm nghiệm này sẽ do ngươi toàn quyền phụ trách, ai lại có thể nói ra cái gì?" "Đa tạ Minh công thành toàn, mạt tướng cảm kích khôn cùng!" Ngô Lương đại hỉ, lập tức chắp tay bái nói.

Ngay lúc này. "Nghĩa phụ." Lữ Bố trước đó vẫn luôn không chen lời lại tiếp nhận câu chuyện, chủ động thỉnh mệnh nói: "Hài nhi cũng rất muốn kiến thức ba món bảo vật này, không biết có thể cùng Ngô tướng quân đi kiểm nghiệm hay không?" ---------- "?" Yêu cầu này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Ngô Lương, hắn hiện tại có chút không xác định Lữ Bố rốt cuộc ôm ý đồ gì.

Nhược bằng đầu lâu Vương Mãng hiện đang ở trong tay Lữ Bố, vậy thì cái đầu lâu Vương Mãng đựng trong rương sắt của Hiến Đế kia hẳn là đồ giả hoặc căn bản là tử hư ô hữu.

Như vậy Lữ Bố tựa hồ đã sớm trong lòng hiểu rõ, căn bản không cần thiết phải thỉnh cầu cùng Ngô Lương đi xem xét ba kiện luy đại chi bảo này... trừ phi trong lòng hắn còn có suy nghĩ khác.

Còn nếu cái đầu lâu nghi là "Lạc Đầu Thị" trong tay Lữ Bố căn bản không phải đầu lâu Vương Mãng, Ngô Lương lại càng không xác định trong lòng Lữ Bố rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì.

Nhưng có một điểm có thể khẳng định.

Lữ Bố vẫn luôn làm những việc giống như Ngô Lương.

Chỉ bất quá mục đích trộm mộ chủ yếu của Ngô Lương là khảo

cổ, giúp Tào lão bản kiếm chút đồ đáng tiền bổ sung lương hướng chỉ có thể coi là nghề phụ; mà theo lời cựu bộ hạ Dương Vạn Lý của Lữ Bố, Lữ Bố trộm mộ thì chủ yếu là để trộm lấy trân bảo hoàng kim trong cổ mộ chiếm làm của riêng, từ đó mở rộng thực lực bản thân.

Đồng thời theo tên thám tử kia giao đại trước đó, trong quá trình này, Lữ Bố hẳn là cũng giống như Ngô Lương, đạt được một ít dị thuật hoặc dị bảo có liên quan đến vu thuật thượng cổ.

Điểm này từ chỗ Sát Mộc vương tử cũng đã được chứng thực, Sát Mộc vương tử lần đầu tiên nhìn thấy Lữ Bố, liền từ trên người hắn nhìn thấy khí tức liên quan đến vu thuật đạo pháp còn cường đại hơn cả Ngô Lương, chỉ là hiện tại còn chưa xác định Lữ Bố rốt cuộc nắm giữ loại dị thuật gì, trong tay lại có bao nhiêu dị bảo lợi hại.

Mà trước đó, Ngô Lương ngược lại cũng từ trong tay Hách Manh và Tào Tính - những cựu bộ hạ của Lữ Bố đã bị Viên Thiệu xử tử - đoạt được một viên "Hủy Đan" thuộc về Lữ Bố.

Thứ đồ chơi này có thể giải tà túy độc chướng, nếu dùng quá liều cũng có thể coi như độc dược hại người, cũng tính là một món đồ tốt hiếm có, thường xuyên ra vào cổ mộ thủ sẵn một viên, tổng có thể ứng đối một ít tình huống đặc thù, từ đó giảm bớt thương vong cho Phường Nhân Quân.

Trong lúc Ngô Lương đang suy nghĩ như vậy, Tào lão bản lại đã cười ha hả đáp ứng yêu cầu của Lữ Bố: "Phụng Tiên đã có nhã hứng như vậy, đến lúc đó cùng Hữu Tài đồng hành là được, bất quá Hữu Tài ôm chí lớn biên soạn thông sử cho ta, việc này tốt nhất lấy Hữu Tài làm chủ, Phụng Tiên nên nghe theo sự sắp xếp của Hữu Tài, đứng xem ở một bên là được." "Hài nhi minh bạch." Lữ Bố chắp tay, khá là ngoan ngoãn đáp. "Đúng rồi Hữu Tài, ta thấy ngươi sau lưng thủy chung đeo một cái hộp gỗ, trong hộp gỗ này đựng là vật gì?" Tào lão

bản khẽ gật đầu, lại vẻ mặt tò mò nhìn về phía Ngô Lương hỏi.

Có thể mang vào doanh trướng của Tào lão bản, đồ vật trong hộp gỗ đã sớm trải qua cận vệ bên ngoài doanh trướng kiểm tra, bên trong tuyệt đối không có khả năng chứa vũ khí sắc bén.

Mà Ngô Lương trước đó tới gặp Tào lão bản, cũng chưa bao giờ có thói quen đeo hộp gỗ sau lưng.

Vì vậy Tào lão bản có lý do phán đoán đồ vật trong hộp gỗ này hẳn là Ngô Lương mang đến hiến cho hắn, chỉ là Ngô Lương thủy chung không có chủ động hiến bảo, Tào lão bản nóng lòng mới chủ động hỏi tới. "Minh công, đồ vật trong hộp gỗ này không tầm thường, chỉ có thể cho Minh công một người xem xét..." Ngô Lương lại là muốn nói lại thôi liếc nhìn Lữ Bố bên cạnh một cái.

Tào lão bản lập tức hiểu ý, nhưng lập tức trên mặt lại lộ ra vẻ khó xử, cũng là trắc mục nhìn về phía Lữ Bố.

Lòng bàn tay là thịt, mu bàn tay cũng là thịt.

Huống chi trước mắt sức mạnh mà Lữ Bố nắm giữ đối với Tào lão bản mà nói là cử túc khinh trọng, Ngô Lương tuy có thể nói như vậy, nhưng Tào lão bản lại không thể lập tức cho lui Lữ Bố, nếu không liền có chút coi Lữ Bố đứa "nghĩa tử" này như người ngoài, khó bảo toàn sẽ không xuất hiện ngăn cách, từ đó sinh ra khủng hoảng tín nhiệm ảnh hưởng đại cục.

May mắn Lữ Bố cũng là người thức thời, ngay lập tức chủ động chắp tay nói: "Nghĩa phụ, hài nhi nhớ ra trong quân còn có một số công sự chưa an bài, xin phép đi một lát rồi quay lại." "Đã là công sự tự nhiên không thể trì hoãn, đi đi." Tào lão bản như trút được gánh nặng, cười ha hả gật đầu với Lữ Bố. "Nặc." Lữ Bố ứng một tiếng, cuối cùng lại cố ý liếc Ngô Lương một cái, lúc này mới sải bước đầu cũng không ngoảnh lại đi ra ngoài doanh trướng. "..." Nhìn bóng lưng

Lữ Bố, khóe miệng Ngô Lương khẽ nhếch lên.

Kỳ thực trong cái hộp gỗ này đựng chính là mật thư qua lại giữa Viên Thiệu và Trương Dương, trong đó có không ít đều là Viên Thiệu giao đại Trương Dương làm chuyện bẩn thỉu, tác dụng lớn nhất chính là giúp Tào lão bản đánh một trận chiến dư luận.

Những mật thư này tuy rằng có thể coi là cơ mật, nhưng kỳ thực cũng không có cần thiết nhất định phải bảo Lữ Bố lảng tránh.

Vì vậy Ngô Lương bảo Tào lão bản cho lui Lữ Bố nãi là cố ý làm vậy.

Hắn trong lòng rõ ràng, đêm qua suýt chút nữa bắt được cái đầu người nghi là "Lạc Đầu Thị", nhất định đã chấn nhiếp được Lữ Bố, trong thời gian ngắn, nhất là khi còn ở bên cạnh Tào lão bản, Lữ Bố hẳn là sẽ không dám khinh cử vọng động nữa.

Mà nếu Lữ Bố không còn khinh cử vọng động, Ngô Lương cũng rất khó có phát hiện gì thêm.

Chỉ có dùng phương thức như vậy gợi lên sự bất mãn cùng tò mò của Lữ Bố, Lữ Bố gần đây mới có khả năng lại mạo hiểm làm cái gì đó, mới có khả năng lộ ra nhiều sơ hở hơn.

Huống hồ chỉ cần Tào lão bản giữ lại mật thư trong rương gỗ, mồi câu cũng đã biến thành Tào lão bản.

Ngô Lương cho dù vì vậy mà gợi lên một chút bất mãn cùng nghi kỵ của Lữ Bố, cũng thủy chung là người câu cá ngồi trên bờ, cuối cùng có "không quân" hay không tuy chưa dễ nói, nhưng người câu cá trên bờ khẳng định phải an ổn hơn nhiều so với mồi câu dưới nước, tối thiểu không phải là mục tiêu hàng đầu của cá. "Lần này có thể lấy đồ vật trong hộp gỗ kia ra rồi chứ?" Đợi Lữ Bố ra khỏi doanh trướng, mành cửa cũng được buông xuống, Tào lão bản đã xếp bằng ngồi

xuống bên cạnh Ngô Lương, rất không có hình tượng lại thập phần thân cận nói với hắn, giống như người thân thiết thực sự vậy. "Minh công chờ một chút." Ngô Lương gật đầu, không nhanh không chậm lấy rương gỗ xuống, sau đó lại cởi dây thừng buộc trên rương gỗ, những cuộn giản độc được xếp đặt chỉnh tề trong rương gỗ rốt cục hiện ra trước mắt Tào lão bản. "Đây là..." Trình độ văn hóa của Tào lão bản rất cao, làm thơ lại càng là tay thiện nghệ, vì vậy hắn cũng là người yêu đọc sách, bất quá Ngô Lương tặng sách cho hắn lại là điều hắn chưa từng nghĩ tới, chẳng lẽ trong những giản độc này ghi chép sự tình trọng yếu? "Minh công đã biết chuyện ta tại Tấn Dương thành kết giao với Tấn Dương lệnh Trương Dương rồi chứ?" Ngô Lương mở miệng hỏi. "Tự nhiên biết, tin tức Hiến Đế hiện đang ở An Ấp cũng là nhờ đó mà có được." Tào lão bản gật đầu, nhưng vẫn như cũ không biết Ngô Lương rốt cuộc muốn biểu đạt cái gì. "Minh công thỉnh xem trước cuộn thư tín này." Ngô Lương cầm cuộn giản độc nằm trên cùng giao vào tay Tào lão bản, đó chính là vũ hịch bị Ngô Lương chặn lại những ngày trước, Trương Dương thật sự căn bản không có cơ hội xem qua. "?" Tào lão bản nhíu mày mở giản độc ra xem xét tỉ mỉ, chỉ mấy hơi thở công phu, biểu tình của hắn liền đã xuất hiện biến hóa nghiêng trời lệch đất, vẻ mặt chấn kinh nhìn về phía Ngô Lương, "Viên Bản Sơ này thế mà lại có ý định phái người ám sát Hiến Đế?!

Đây chính là đại tội mạo thiên hạ chi đại bất vi, việc này nếu truyền dương ra ngoài, cho dù Viên Bản Sơ hắn có cái danh đầu hậu nhân tứ thế tam công, cũng phải tao ngộ người trong thiên hạ khẩu tru bút phạt, e là toàn bộ Nhữ Nam Viên gia đều phải vì vậy mà triệt để hỏng thanh danh, từ nay về sau khó mà bước lên triều đường nữa!" Nhìn thấy biểu tình chấn kinh của Tào lão bản, Ngô Lương suýt chút nữa không nhịn được cười ra tiếng.

Viên Thiệu làm việc tuy rằng bất thần đại nghịch, nhưng dã tâm của Tào lão bản ngươi cũng chưa chắc đã nhỏ hơn hắn, thậm chí sau khi đón Hiến Đế về, những chuyện làm ra còn quá phận hơn Viên Thiệu.

Trước mặt Hiến Đế cưỡng ép giết chết Quý nhân đã mang thai của Hiến Đế.

Chương 625

Đem Hoàng hậu của Hiến Đế u cấm mà chết (có thuyết nói sát hại), thậm chí còn dùng rượu độc độc chết hai hoàng tử do Hoàng hậu sinh ra.

Không phải Ngô Lương nói bậy.

Nói câu thật lòng, sau này những chuyện Tào lão bản làm quá phận đến mức Đổng Trác năm xưa bị thiên hạ thảo phạt cũng kém xa.

Thậm chí Viên Thiệu cho dù trực tiếp ám sát Hiến Đế, cũng chưa chắc đã "bất thần" hơn những chuyện Tào lão bản làm, tốt xấu gì cũng cho Hiến Đế một cái thống khoái.

Cho nên Ngô Lương thật không biết Tào lão bản làm sao có mặt mũi biểu hiện ra vẻ "chấn kinh" như vậy.

Bất quá Tào lão bản cũng có khả năng chấn kinh không phải là bản thân sự việc Viên Thiệu ý đồ ám sát Hiến Đế, mà là chấn kinh Viên Thiệu sao lại đưa ra quyết định hồ đồ như vậy?

Hắn vừa nhận được tin tức liền hỏa tốc chạy tới "Cần vương", nhất định là vì thực hiện mục tiêu chính trị "Hiệp Thiên tử dĩ lệnh bất thần", mà quyết định ám sát Hiến Đế của Viên Thiệu, trong mắt hắn tự nhiên là một nước cờ dở tệ hại, hắn chấn kinh là Viên Thiệu sao lại không có đầu óc như vậy.

Dù sao lịch sử ghi chép, Tào lão bản cùng Viên Thiệu thời niên thiếu chính là bạn tốt, sau lại cùng nhau vào triều làm quan, giữa hai người nhất định có sự hiểu biết tương đối sâu sắc, hơn nữa hắn là quan hệ anh hùng trọng anh hùng.

Sau này quan đông minh quân thảo phạt Đổng Trác, quan hệ ý thức

của Tào lão bản cùng Viên Thiệu vẫn thập phần thân mật.

Thậm chí trong chính sử, trước khi Tào lão bản đón Hiến Đế đạt được lợi ích to lớn, khiến Viên Thiệu không muốn thấy Tào lão bản một nhà độc đại, mà Tào lão bản lại mượn danh nghĩa Hiến Đế tiến hành phản kích Viên Thiệu, thì Viên Thiệu cùng Tào lão bản đều còn chưa chính thức trở mặt.

Y theo chính sử mà Ngô Lương biết để tính toán.

Đây hẳn là lần thứ hai Tào lão bản cùng Viên Thiệu có ý kiến hoàn toàn trái ngược trên sự kiện trọng đại.

Lần đầu tiên là khi hai người cùng làm quan tại kinh thành, đối mặt với vấn đề "tru sát Thập thường thị".

Khi đó Viên Thiệu chủ trương điều Đổng Trác tiến kinh, mượn sự trợ giúp của Đổng Trác để thanh quân trắc, mà Tào lão bản lại cho rằng đây là mầm tai họa, nhất định sẽ dẫn đến hoàng quyền bàng lạc, thiên hạ đại loạn.

Cuối cùng tự nhiên là Viên Thiệu thực hiện chủ trương của mình.

Sau đó liền giống như Tào lão bản dự đoán, Đổng Trác thuận thế nhập chủ triều chính, quyền khuynh triều dã, ngay cả Nhữ Nam Viên thị cũng chịu Đổng Trác bức hại, Viên Thiệu vì bảo mạng không thể không lựa chọn bỏ trốn về phía đông.

Sự thật chứng minh, nhãn giới cùng phán đoán cục diện của Tào lão bản đích xác cao minh hơn Viên Thiệu không ít.

Mà "người thông minh" như Tào lão bản, có chút lý giải không nổi "kế mưu ngu xuẩn" của Viên Thiệu, vì vậy mới có thể biểu hiện chấn kinh như thế?

Ngay tại lúc Ngô Lương suy nghĩ như vậy.

Tào lão bản lại bỗng nhiên cười rộ lên, vừa cười vừa lắc đầu than: "Ha ha ha, thật là trời giúp ta, may mà Viên Bản Sơ chỉ muốn ám sát Hiến Đế, mà không phải đoạt trước một bước đem Hiến Đế đón về Nghiệp Thành, nếu không con đường sau này của ta sẽ khó đi hơn nhiều rồi." Đích xác là như vậy.

Tào lão bản hiện nay tuy rằng dưới sự trợ giúp của Ngô Lương hình thế không tồi, nhưng trên lịch sử Tào lão bản thực sự quật khởi vẫn là sau khi đón được Hiến Đế, cho dù là như vậy cũng vẫn không có sự tự tin để chính diện khai chiến với Viên Thiệu, thậm chí ngay cả thắng lợi của trận Quan Độ cũng xen lẫn rất nhiều thành phần vận may.

Bất quá Ngô Lương giờ phút này lại là giả bộ hồ đồ nói: "Trừ việc này ra, trong những mật thư còn lại cũng ghi chép không ít những chuyện không thể lộ ra ánh sáng mà Viên Bản Sơ từng làm, những ngày trước Viên Bản Sơ từng gửi hịch văn đi khắp nơi đòi thảo phạt Minh công, Minh công nếu đem những thư tín này công bố ra thiên hạ, liền có thể phản kích hắn một cách mạnh mẽ, định có thể khiến hắn vô lực ứng đối." "Không không không, hiện tại còn chưa thể đem những mật thư này công bố ra ngoài, nếu không sẽ đem Viên Bản Sơ bức vào tuyệt lộ." Tào lão bản lại cười lắc đầu nói, "Viên Bản Sơ binh hùng tướng mạnh, nếu đem hắn bức vào tuyệt lộ chắc chắn sẽ liều chết đánh cược một lần, mà ta hiện tại còn chưa có thực lực kháng cự với hắn, hành động này cực có khả năng làm ta lâm vào thế bị động, ngược lại lãng phí cục diện tốt đẹp như hiện nay...

Bất quá hiền tế đảo nhắc nhở ta, những mật thư này chính là con bài tẩy của ta, nếu Viên Thiệu có động tác gì, ta liền có thể cố ý đem nội dung những mật thư này tiết lộ cho hắn, bức bách hắn cố kỵ danh vọng của bản thân cùng Nhữ Nam Viên thị mà không dám khinh cử vọng động, hắn không dám khinh cử vọng động, ta liền có thể nhân cơ

hội này mượn danh Hiến Đế gia tốc lớn mạnh, mà đợi ta đủ lớn mạnh, không còn sợ hãi Viên Bản Sơ nữa, những mật thư này ngược lại liền không còn tác dụng, cũng liền mất đi ý nghĩa công bố ra chúng, hiền tế cho rằng ta nói có đúng không?" "..." Nghe xong lời Tào lão bản, Ngô Lương đã ngẩn ra.

Không hổ là Tào lão bản, tâm tư đích xác thấu triệt đến dọa người, thậm chí khả năng bởi vì đây không phải chuyện quan hệ đến thiết thân lợi ích của Ngô Lương, Ngô Lương tịnh chưa nghĩ được quá nhiều, dẫn đến những lời Tào lão bản nói Ngô Lương đều chưa từng nghĩ tới. "Bất quá giờ phút này những mật thư này vẫn thập phần quan trọng, hiền tế lần này có thể kịp thời đem tin tức của Hiến Đế truyền lại cho ta, lại vì ta mang về những mật thư này, đây đều là đại sự quan hệ đến sinh tử hưng suy của Tào gia ta, ngay cả Chí Tài biết được hiền tế truyền về tin tức này cũng là khen không dứt miệng, hô to ta có được hiền tế chẳng khác nào được trời giúp." Tào lão bản ấn bờ vai Ngô Lương, trong mắt tràn đầy vẻ tán thưởng cùng sủng nịch, trịnh trọng nói, "Hiền tế, Tào gia ta nếu thành sự, ngươi chính là đại công thần không thể thay thế, hết thảy những gì ngươi làm ta đều ghi tạc trong lòng...

Ngươi chờ đó, ta đã an bài tốt đường đi sau này cho ngươi, đợi ngày thời cơ chín muồi, nhất định cho ngươi một cái kinh hỉ to lớn không tưởng tượng nổi!" "Đa tạ Minh công." Ngô Lương chắp tay tạ ơn, nhưng kỳ thực trong lòng lại hy vọng Tào lão bản bây giờ phiên dịch phiên dịch cái gì mẹ nó gọi là mẹ nó kinh hỉ, chỉ là không dám nói ra khỏi miệng. .....

Hai ngày sau.

Tào quân đã thuận lợi khai đến dưới thành An Ấp.

Dưới cửa thành đã có một số quan viên mỏi mắt mong chờ, Ngô

Lương đi theo sau lưng Tào lão bản, thông qua sự giới thiệu của từng người rốt cục hiểu rõ thân phận của những người đến nghênh đón.

Cầm đầu chính là Dương Phùng và Đổng Thừa.

Giờ phút này Dương Phùng đã được Hiến Đế phong làm "Hưng Nghĩa tướng quân", mà Đổng Thừa thì được Hiến Đế phong làm "An Tập tướng quân", kỳ thực đều là chức tướng quân tạp bài đặc hữu của thời kỳ này, khoảng cách đến trọng vị Tam công vẫn còn rất lớn.

Hơn nữa hai tên này về sau đều không có kết cục tốt.

Quý nhân mang thai của Hiến Đế mà Tào lão bản giết sau này chính là con gái của Đổng Thừa, Đổng Thừa cùng người Đổng gia cũng trong sự kiện lần đó cùng bị diệt tộc.

Mà Dương Phùng cũng là bị Tào lão bản thi kế đánh lén, cuối cùng rơi vào kết cục không chốn dung thân, cuối cùng bị Lưu Bị dụ giết.

Những thứ này đều là chuyện về sau.

Hai người này cùng Tào lão bản hàn huyên xong, ánh mắt nhìn về phía Lữ Bố lại lập tức trở nên phức tạp.

Trước đây Dương Phùng cùng Đổng Thừa đều là bộ hạ của Đổng Trác, hơn nữa là loại bộ hạ tịch mịch vô danh, đều là bởi vì Lữ Bố giết Đổng Trác, khiến cho cục thế triều đình trở nên thập phần hỗn loạn, bọn hắn hiện nay mới có thể mượn danh nghĩa hộ tống lưu lại bên cạnh Hiến Đế, coi như là lăn lộn ra chút danh đường.

Nhất là Đổng Thừa, lại càng là nhân cơ hội đem con gái mình gả cho Hiến Đế, lắc mình biến hóa thành Quốc trượng. "Dương tướng quân, Đổng tướng quân, đã lâu không gặp a." Đón ánh mắt phức tạp của hai người, Lữ Bố toét miệng cười rộ lên. "Lữ tướng quân..." Má của Dương Phùng cùng Đổng Thừa rõ ràng giật giật một cái, trong con ngươi hiện ra một tia sợ hãi, vội vàng cúi đầu hành lễ với hắn, bộ

dáng kia giống như chuột gặp mèo vậy.

Phải biết rằng cho dù vừa rồi đối mặt Tào lão bản, bọn hắn cũng không có biểu hiện ra một ti một hào cục xúc. "..." Tào lão bản tự nhiên cũng chú ý tới chi tiết này, khẽ nhíu mày.

Bất quá hắn lại tịnh chưa nói cái gì, mà là sau khi Lữ Bố cùng Dương Phùng, Đổng Thừa chào hỏi xong, lại cố ý hướng hai người giới thiệu Ngô Lương: "Hai vị tướng quân, vị này là con rể của ta, họ Ngô tên Lương, nãi là hậu nhân của Ngô Khởi - người thời Chiến Quốc được xưng tụng cùng Tôn Vũ là 'Tôn Ngô'." Sự giới thiệu của Tào lão bản tích chữ như vàng, chỉ nhắc tới tính danh cùng gia thế của Ngô Lương.

Nhưng điều này cũng đã đủ rồi.

Tôn Vũ là ai?

Đó chính là "Binh gia chí thánh" viết ra cuốn 《Tôn Tử binh pháp》 mà ngay cả hậu thế ai ai cũng biết.

Mà có thể cùng Tôn Vũ tịnh xưng "Tôn Ngô", danh tiếng của Ngô Khởi cũng có thể thấy được lốm đốm, 《Ngô Tử binh pháp》 của hắn trong điển tịch quân sự cổ đại Hoa Hạ đồng dạng chiếm địa vị cực kỳ quan trọng.

Theo Ngô Lương được biết, 《Tôn Tử binh pháp》 tuy rằng ở hậu thế nổi tiếng hơn 《Ngô Tử binh pháp》 nhiều, hầu như ai cũng có thể nói ra Ba mươi sáu kế ghi chép trong đó, nhưng người có thể nói ra nội dung tương quan trong 《Ngô Tử binh pháp》 lại tịnh không nhiều.

Nhưng trên lịch sử Thiên triều, chỉ cần là người từng bái đọc 《Tôn Tử binh pháp》, liền không có ai chưa từng bái đọc 《Ngô Tử binh pháp》, cả hai đối với người lĩnh binh mà nói đều là thánh điển

quân sự không thể bỏ qua.

Vì vậy biết Tôn Vũ là nhân vật nào, liền đoạn nhiên không có khả năng không biết Ngô Khởi là nhân vật nào.

Mà nghe được Tào lão bản cố ý ở trong trường hợp này giới thiệu chính mình như thế.

Ngô Lương nháy mắt liền minh bạch ý đồ của Tào lão bản, hắn đây là đang lập thiết lập nhân vật cho mình, đem mình chính thức dẫn vào vòng tròn sĩ tộc, hơn nữa sau khi Tào lão bản đón Hiến Đế thủ ác quyền hành, nói không chừng còn có suy nghĩ ủy dĩ trọng trách đối với mình.

Cũng không phải loại trọng trách lén lút như trước đây, mà là loại trọng trách chân chính có thể đứng trên đài, xuất đầu lộ diện...

Như vậy xem ra, trước đó Đinh phu nhân biên soạn "Ngô thị gia phả" cho hắn cũng không phải tâm huyết dâng trào, Tào lão bản đại khái suất cũng tham dự vào, hết thảy đều là vì hôm nay cùng sau này đem Ngô Lương đưa lên đài mà trải đường. "Việc này..." Ý thức được điểm này, trong lòng Ngô Lương lại tịnh không cảm thấy kích động, ngược lại có chút bất đắc dĩ.

Hắn thật tâm không muốn làm quan viên thân phụ yếu chức gì cả, chức vị càng cao gánh nặng trên người cũng càng nhiều, không tránh khỏi phải lãng phí càng nhiều tinh lực vào những chuyện mà theo Ngô Lương thấy là hào vô ý nghĩa.

Đây không phải cuộc sống Ngô Lương mong muốn.

Hắn hài lòng nhất chính là trạng thái trước mắt, không lo ăn không lo uống, muốn đi thì đi, muốn ở thì ở, còn có một cái huyện thành nhỏ cung dưỡng chính mình, tùy thời có thể đi làm một ít chuyện chính mình cảm thấy hứng thú, thần tiên cũng chỉ đến thế mà thôi.

Đồng thời, Ngô Lương cũng bắt đầu ẩn ẩn có chút lo lắng.

Nếu Tào lão bản chấp ý bảo hắn đứng ra trước đài, vậy thì đội quân "không thể lộ ra ánh sáng" Phường Nhân Quân này do hắn dẫn dắt...

Tào lão bản lại sẽ xử trí như thế nào?

Nếu việc làm của Phường Nhân Quân bị hấp quang, không chỉ là Ngô Lương thân bại danh liệt, cho dù là Tào lão bản cũng phải chịu người trong thiên hạ khẩu tru bút phạt.

Tào lão bản không phải người không có thành phủ, tương phản hắn là người muốn làm đại sự, Ngô Lương có thể nghĩ tới điểm này, Tào lão bản lại sao có thể không nghĩ tới? "Con rể của Tào Châu mục lại là hậu nhân của Ngô Khởi, quả nhiên là tuổi trẻ tài cao, nhất biểu nhân tài a, hạnh ngộ hạnh ngộ." "Ngô công tử đã là hậu nhân của Ngô Khởi, tưởng lai lĩnh binh trị quân nhất định là một tay thiện nghệ, nói không chừng chúng ta đời này còn có cơ hội lĩnh lược phong thái của 'Ngụy Vũ Tốt' danh động thiên hạ mấy trăm năm trước a." Dương Phùng cùng Đổng Thừa nghe được lời giới thiệu của Tào lão bản tổng coi như hồi phục tinh thần, nhìn về phía Ngô Lương thì trên mặt lại lộ ra chút hứa vẻ ngoài ý muốn, tiếp đó liền rất nể tình Tào lão bản mà nói lên những lời xã giao thuận tai.

Mà cái gọi là "Ngụy Vũ Tốt", chính là quân đội do một tay Ngô Khởi sáng tạo.

Đội quân này tùy Ngô Khởi nam chinh bắc chiến, sáng tạo ra chiến công sáng chói "Đại chiến bảy mươi hai, toàn thắng sáu mươi bốn, còn lại hòa (bất phân thắng bại)", chẳng khác nào vô địch!

Trong đó đặc sắc nhất là chiến dịch Âm Tấn.

Tại chiến dịch này, Ngô Khởi dùng năm vạn Ngụy Vũ Tốt chính

diện kích hội quân Tần đông gấp mười lần mình, khiến cho nước Ngụy xưng bá Trung Nguyên dài đến trăm năm. "Hai vị tướng quân quá khen, tiểu tử học thức cùng trí mưu không bằng một phần trăm tổ tiên, không dám uổng tự xưng đại." Ngô Lương phối hợp với Tào lão bản cùng Dương Phùng, Đổng Thừa kiến lễ, trong lòng lại đang suy nghĩ làm thế nào mới có thể khiến Tào lão bản đánh tiêu suy nghĩ đẩy hắn lên đài. "..." Mà Lữ Bố ở một bên sắc mặt lại có chút không dễ nhìn.

Hắn là một người tương đối thích xuất phong đầu, trước đó sau khi giết Đổng Trác không lâu bị Lý Giác, Quách Tỵ đuổi khỏi Trường An, việc này đối với hắn mà nói vẫn luôn là nỗi sỉ nhục khó có thể nguôi ngoai, hiện nay hắn lại đánh trở lại, tuy rằng không phải đánh về Trường An, nhưng lại một lần nữa trở lại bên cạnh Hiến Đế, cũng có thể coi là nhị tiến cung, nghĩ đến không lâu sau đó liền lại có thể giống như ban đầu nắm giữ quyền hành.

Đúng lúc Dương Phùng cùng Đổng Thừa trước đó đều là bộ hạ của Đổng Trác, cũng có thể coi là cố nhân của Lữ Bố, hiện nay nhìn thấy hai người bọn họ, tâm thái Lữ Bố giống như tham gia họp lớp vậy, tự nhiên muốn ở trước mặt cố nhân hảo hảo trang bức một hồi, vớt lại thể diện bỏ chạy trước đó.

Kết quả Tào lão bản giới thiệu như vậy, nháy mắt liền đè ép hắn một đầu.

Khiến cho sự chú ý của Dương Phùng cùng Đổng Thừa đã không còn ở trên người hắn, việc này tự nhiên làm Lữ Bố có chút bất mãn, không chỉ bất mãn với Tào lão bản, đối với Ngô Lương cũng là thập phần bất mãn.

Nhớ lại trước đó tại tiệc mừng công ở Quyên Thành, Tào lão bản liền để Ngô Lương đè ép hắn một đầu, khiến cho người có công lao

hiển hách như hắn tịnh không có quá mức xuất sắc.

Lần này tới "Cần vương", ở trước mặt đám "cố nhân" này, Tào lão bản thế mà lại dùng Ngô Lương đè ép hắn một đầu.

Việc này không thể không khiến Lữ Bố cho rằng, Tào lão bản chính là cố ý, ít nhất ở giữa hắn cùng Ngô Lương, Tào lão bản thủy chung càng thêm coi trọng Ngô Lương hơn là hắn! "Ngô công tử khiêm tốn, lần này Ngô công tử tùy Tào Châu mục tới cần vương, bệ hạ biết được lòng trung thành của Ngô công tử, định nhiên sẽ không bạc đãi Ngô công tử, ha ha ha." Dương Phùng cùng Đổng Thừa đều cười rộ lên, trong lời nói tự nhiên cũng thập phần coi trọng Ngô Lương.

Trong lời nói, Ngô Lương đã sát giác được một tia khí tức dị dạng.

Tất cả mọi người dường như đều đang lợi dụng hắn để kích thích Lữ Bố, Tào lão bản như thế, Dương Phùng cùng Đổng Thừa cũng như thế, lại thêm hai ngày trước Ngô Lương còn cố ý bảo Tào lão bản cho lui Lữ Bố, giờ phút này trong lòng Lữ Bố nếu không có oán niệm tuyệt vô khả năng.

Chương 626

Nhưng như vậy thật sự tốt sao?

Chẳng lẽ Tào lão bản không sợ sự tình phát sinh trên người Đổng Trác lại tái diễn trên người mình?

Hay là nói đây kỳ thực cũng là kế sách của Tào lão bản, hắn đã sớm làm xong chuẩn bị, chỉ chờ kích thích Lữ Bố làm ra một ít hành vi không lý trí, sau đó danh chính ngôn thuận trừ khử y, đem binh quyền trong tay Lữ Bố kiêm tính lại đây.

Loại khả năng này cũng không phải không có.

Tào lão bản đa nghi chính là nổi tiếng, đem Lữ Bố thu làm nghĩa tử còn thường xuyên mang theo bên người vốn cũng không phù hợp tính cách của hắn, trước đó Ngô Lương cảm thấy hắn có khả năng là vì đối mặt áp lực từ Viên Thiệu, không thể không tạm thời liên hợp Lữ Bố, nhưng hiện tại nhìn lại hành vi của Tào lão bản, dường như tịnh không có đơn giản như trước đó suy nghĩ.

Nếu là như vậy, ngày lành của Lữ Bố e là sắp đến đầu rồi...

Bất quá trước đó, Ngô Lương lại cảm thấy chính mình ngược lại càng thêm nguy hiểm, bởi vì tất cả mọi người đều đang kéo thù hận cho hắn, Lữ Bố hiện nay người muốn trừ khử nhất, tám phần cũng là hắn. .....

Sau một hồi hàn huyên, mọi người toàn bộ tiến vào thành.

Trong đó bao gồm cả vạn dư trung quân tùy hành của Tào lão bản, Tào lão bản tuy rằng không có ngay lập tức hoán phòng thủ vệ trong thành, nhưng đám nhân mã này cũng có thể dễ như trở bàn tay khống chế cục diện trong thành.

Tào lão bản làm việc quả nhiên kín kẽ không kẽ hở, như vậy đã có thể tránh bị người lên án, lại có thể bảo đảm vạn vô nhất thất.

Như vậy đợi vạn dư trung quân toàn bộ vào thành, Tào lão bản mới không nhanh không chậm đi tới diện kiến Hiến Đế.

Hiện tại Hiến Đế là thật sự sa cơ lỡ vận.

Trong thành An Ấp không có hoàng cung bài tràng, hắn cùng nữ quyến hoàng thất chỉ có thể tạm thời ở tại huyện nha thậm chí không có bài diện bằng một ít đại hộ nhân gia trong thành, hơn nữa xuất phát từ mục đích "bảo hộ", sự tự do xuất nhập của hắn cũng chịu hạn chế ở trình độ nhất định.

Nói là Thiên tử, Ngô Lương lại cảm thấy hắn càng giống một tù đồ hơn.

Mặc kệ đến địa phương nào, thân phận của hắn đều rất khó phát sinh thay đổi, khác biệt chỉ nằm ở chỗ lao tù không giống nhau mà thôi.

Lần này, Ngô Lương rốt cục lại gặp được Hí Chí Tài, Tào Ngang cùng Tào Bẩm ba người từ các quân trận khác tới tụ họp, ngoài ra còn có một ít tướng lĩnh Tào doanh cùng tướng lĩnh tập đoàn Lữ Bố, trong đó bao gồm cả Trương Liêu cùng Cao Thuận danh thanh hiển hách trong lịch sử.

Những tướng lĩnh cùng mưu sĩ này cộng lại cuồn cuộn đã có mấy chục người, hơn nữa mỗi người đều là bách chiến chi tướng, toàn thân tán phát ra cái thế nhiếp người.

Mang theo nhiều người như vậy đi diện kiến Hiến Đế, không chỉ là một loại ban thưởng của Tào lão bản đối với những bộ hạ này, đồng thời cũng là đang thị uy trước mặt Hiến Đế cùng đám quan viên tùy hành kia. "Ngô tướng quân, lần này ngươi thật đúng là lại làm Hí

mỗ giật nảy mình a." Nhìn thấy Ngô Lương, Hí Chí Tài cực kỳ hiếm thấy đụng đụng Ngô Lương, nháy mắt ra hiệu nói nhỏ với hắn, "Ngươi có biết tin tức ngươi kịp thời truyền về đối với Sứ quân quan trọng thế nào không..." "Chát!" Nói đến đây, Hí Chí Tài mạnh mẽ vỗ trán một cái, dường như đột nhiên nghĩ thông suốt một ít mấu chốt, càng thêm giật mình nhìn Ngô Lương nói: "Xem ta hỏi lời này, thật là mất thần trí, ta trước đó từng không nghĩ tới, Ngô tướng quân nếu chưa từng nghĩ tới tin tức này thập phần quan trọng, lại làm sao sẽ kịp thời truyền nó về?

Mà lần này Sứ quân nhận được tin tức hỏa tốc tới 'Cần vương', định nhiên cũng là hoàn toàn nằm trong dự liệu của ngươi, nếu không ngươi lại làm sao có thể sớm tới nơi này tụ họp cùng Sứ quân?" "Không hổ là Ngô tướng quân!

Việc này tuy rằng ngươi nhìn như chỉ là một người đưa tin, tịnh chưa bày mưu tính kế cho Sứ quân, tịnh chưa dùng qua một binh một tốt, thậm chí ngay cả mặt cũng chưa từng lộ diện, nhưng sự thái lại toàn bộ dựa theo suy nghĩ của ngươi phát triển, ngay cả Sứ quân, Hí mỗ, Tuân công, Trình thái thú cùng với rất nhiều tướng lĩnh Tào doanh phản ứng cũng là toàn bộ nằm trong tính toán của Ngô tướng quân..." Hí Chí Tài càng nói càng kích động, ánh mắt nhìn về phía Ngô Lương cũng là càng ngày càng nhiệt liệt, bất quá rất nhanh hắn liền lại ý thức được có một số lời cho dù nhìn thấu cũng không nên nói quá thấu, vì thế lời nói đến đây liền im bặt, tiếp đó hạ thấp giọng nói, "Ngô tướng quân không hổ là hậu nhân của Ngô Khởi, thần cơ diệu toán chẳng khác nào tiên tri, Hí mỗ tự thẹn không bằng, chỉ có bội phục sát đất." "Hí quân sư..." Bị Hí Chí Tài vạch trần như vậy, Ngô Lương lại có chút không biết nên tiếp lời thế nào.

Hắn đâu có bản lĩnh thần cơ diệu toán gì, chỉ là đơn thuần sự tiên tri của tất cả người xuyên việt đối với lịch sử mà thôi, bất quá việc

này chưa chắc đã là chuyện tốt gì, nếu lời này của Hí Chí Tài để Tào lão bản nghe được, chỉ không chừng lại sẽ suy nghĩ cái gì.

Bất quá phản ứng của Ngô Lương cũng rất nhanh, chuyển đề tài nói: "Hí công quá khen, ta đâu có bản lĩnh thần cơ diệu toán, chỉ là có cái dị thuật lúc linh lúc không thôi, vì vậy ngẫu nhiên có thể nhìn thấy trước một ít sự tình." "Ngô tướng quân nói chính là 'Khởi kê chi thuật'?" Hí Chí Tài tò mò hỏi, hiển nhiên dị thuật vạn năng mà Ngô Lương bịa đặt ra này cũng đã truyền vào tai hắn. "Chính thị." Thấy Hí Chí Tài đã biết tự bổ não, Ngô Lương vui mừng gật đầu. "Vậy lần này cũng là?" Hí Chí Tài lại hỏi. "Không sai." Ngô Lương khẽ gật đầu. "Đã là như thế, Hí mỗ liền không hỏi sâu nữa." Hí Chí Tài cũng gật đầu, khá là thức thời nhưng lại ý vị thâm trường nói, "Bất quá bất luận như thế nào, lòng trung thành của Ngô tướng quân Sứ quân đều nhìn ở trong mắt, ghi tạc trong lòng, Ngô tướng quân không cần ưu tâm." "Ân..." Chính trong lúc nói chuyện, Tào Bẩm không biết lúc nào đã tiến lại gần, tiếp đó liền không chút khách khí vỗ mạnh lên vai Ngô Lương một cái, vẻ mặt đầy hỉ khí nói: "Chúc mừng Ngô tướng quân, hạ hỉ Ngô tướng quân, lần này ngươi lại lập đại công, bá phụ ta vì thế còn khen ngợi ta một phen, nói ta biết người khéo dùng, nếu không phải do ta dẫn tiến, bá phụ e là còn không có được một viên phúc tướng như ngươi đâu." Tào Bẩm bỗng nhiên gia nhập vào.

Hí Chí Tài liền cũng thuận thế không nói thêm gì với Ngô Lương nữa, hướng hắn chắp tay, sau đó nhìn nhau cười một cái rồi yên lặng đi về phía Tào lão bản. "Tào tướng quân đã lâu không gặp, vẫn khỏe chứ ạ." Ngô Lương một bên xoa vai một bên cười mắng với Tào Bẩm, "Lần sau còn xin Tào tướng quân thủ hạ lưu tình, vai ta không thể gánh tay không thể xách, vạn nhất bị Tào tướng quân một tát đánh thành tàn tật, chẳng những Sứ quân bên kia Tào tướng quân cũng không dễ giao đại, sau này ta cũng hết cách cất rượu cho Tào tướng

quân uống nữa rồi." .....

Quá trình diện kiến Hiến Đế làm Ngô Lương rất là tâm mệt.

Chủ yếu là lưu trình quá phiền toái, các loại lễ tiết liền hao phí đại lượng thời gian cùng tinh lực, cuối cùng cũng chỉ có mấy người thân phận trọng yếu cầm đầu là Tào lão bản mới có được cơ hội diện kiến Hiến Đế, đại bộ phận người còn lại đều chỉ có thể đứng chờ ở bên ngoài huyện nha.

Ngô Lương có được cơ hội này.

Trừ hắn ra, còn có Lữ Bố, Tào Ngang, Hí Chí Tài cùng đi theo.

Dựa theo chế độ nhà Hán, bọn hắn không được phép mang theo binh khí, cũng không được phép mang theo hộ vệ, chẳng những như thế, bọn hắn còn phải dưới sự hiệp trì của vài tên Hổ Bí Vũ Lâm quân tay cầm vũ khí sắc bén mới có thể gặp mặt Hiến Đế.

Mà Tào lão bản lần này tới, trừ việc "Cần vương" ra, cũng là muốn lừa dối Hiến Đế đi theo hắn.

Lại thêm bên ngoài còn có một đám cái gọi là quan viên nhìn chằm chằm, bất kể Tào lão bản nguyện ý hay không, đều không thể vào lúc này liền bại lộ ra dã tâm, cho dù chỉ là làm bộ làm tịch cũng phải tuân thủ chế độ nhà Hán, nếu không còn chưa kịp "Hiệp Thiên tử dĩ lệnh bất thần", chính mình sẽ bị chụp mũ cái danh "bất thần" trước, về sau e là không quá dễ thao tác.

Cứ như vậy tiến vào trong đường.

Ngô Lương rốt cục nhìn thấy Hiến Đế đang ngồi ngay ngắn trên chủ vị.

Hiến Đế giống như Ngô Lương biết, vẫn là một đứa trẻ chỉ có mười ba mười bốn tuổi, giờ phút này hắn mím chặt môi, thoạt nhìn ít nhiều mang theo chút cục xúc giống như mắc chứng sợ xã hội.

Haizz, đứa nhỏ này phế rồi...\n\nNhìn thấy Hiến Đế Lưu Hiệp vào khoảnh khắc ấy, Ngô Lương thầm than một tiếng trong lòng. 9 tuổi đã bị Đổng Trác đưa lên ngôi báu, từ đó bắt đầu cuộc đời đằng đẵng làm một hoàng đế bù nhìn, tiếp đó sống cả đời dưới bóng đen và sự kiểm soát của kẻ khác, mãi đến năm 42 tuổi bị Tào Phi bức bách thiền nhượng đế vị, rồi sống đến 56 tuổi thì chết già.

Cuộc sống như vậy đối với bất kỳ ai mà nói, đều giống như phải chịu một án tù chung thân đúng nghĩa.

Ngô Lương thậm chí không dám tưởng tượng, nếu cả đời mình phải trôi qua như thế, liệu tâm lý có xuất hiện vấn đề nghiêm trọng gì không, hay cuối cùng sẽ sớm tự kết liễu sinh mệnh của chính mình.\n\nĐương nhiên, trong thời gian đó Lưu Hiệp cũng không phải chưa từng thử phản kháng, sự kiện "Y Đái Chiếu" nổi tiếng chính là xuất phát từ tay hắn, chỉ tiếc đối thủ của hắn là Tào lão bản, kết quả cuối cùng là tất cả những người tham gia sự kiện này đều không có kết cục tốt đẹp, thậm chí ngay cả Đổng Quý nhân đang mang thai con của Hiến Đế cũng bị siết cổ chết, Hiến Đế ở bên cạnh khổ sở cầu xin cũng không thể khiến Tào lão bản nương tay.\n\n"Tham kiến bệ hạ."\n\nNhóm người Ngô Lương đi đến cách Hiến Đế khoảng ba trượng thì dừng bước, sau đó cùng nhau khom người thi lễ.

Thời Tây Kinh (Tây Hán), diện kiến Hoàng đế không cần hành quỳ lễ.

Chỉ đến sau khi Quang Vũ Đế Lưu Tú lên ngôi ở Đông Kinh (Đông Hán), mới tiến hành cải chế lễ tiết, yêu cầu quan viên có bổng lộc hai ngàn thạch trở xuống khi diện kiến Hoàng đế phải hành quỳ lễ.

Nhưng hiện nay đã đến mạt niên Đông Kinh, đặc biệt là sau khi Đổng Trác thao túng triều chính, quỳ lễ lại lặng lẽ biến mất.

Kỳ thực chủ yếu vẫn là do Hán thất suy vi, dù bá quan không nói

ra nhưng cũng chỉ coi Lưu Hiệp là hoàng đế bù nhìn, do đó trong lòng căn bản không có sự tôn trọng tối thiểu, cái đầu gối kia tự nhiên cũng không cong xuống được.\n\nĐối mặt với chúng nhân hành lễ, Hiến Đế lại không trực tiếp mở miệng nói chuyện, mà khẽ gật đầu với một tên hoạn quan mặt trắng không râu đứng bên cạnh.\n\n"Cẩn tạ hành lễ ——" Tên hoạn quan kia hiểu ý, lập tức thay mặt Hiến Đế khom người đáp lễ nhóm người Ngô Lương, rướn cổ hô lên một tiếng.\n \n"Tạ bệ hạ." Nhóm người Ngô Lương đáp một tiếng, liền thản nhiên đứng thẳng dậy.\n\nTào lão bản tiếp đó chủ động tiến lên một bước, nhìn về phía Hiến Đế dùng giọng nói sang sảng nói: "Bệ hạ trước đó thân hãm địch doanh, thần không một ngày nào không nhớ mong, mấy năm nay hầu như chưa từng ngủ được một giấc yên ổn, hiềm nỗi địch chúng ta quả không thể đến đây cần vương, nay biết được bệ hạ đã tới An Ấp, trong lòng thần vui mừng khôn xiết, bèn tức tốc suất lĩnh binh mã đến nghênh đón bệ hạ.

Từ hôm nay trở đi, thần nguyện vì bệ hạ gan óc lầy đất, kiệt tận toàn lực khuông phò Hán thất, tru tận loạn thần tặc tử trong thiên hạ, để trọng chấn thiên tử uy nghiêm!"\n\n"Tào Châu mục lời này là thật?" Hiến Đế nghe vậy trong mắt hiện lên một tia kinh hỉ, vội vàng nghiêng người về phía trước, nhịn không được hỏi, "Nếu ngươi quả thực có tâm ý này, Ngô nguyện hạ chiếu phong ngươi làm Đại tướng quân, lĩnh chức Tư Lệ Hiệu úy!"\n\nThời điểm này Hoàng đế vẫn chưa tự xưng là "Trẫm", thông thường nói chuyện xưng hô đều khá tùy ý, dùng "Ngô" để tự xưng đã có vẻ thập phần chính thức.

Có đôi khi cũng sẽ trực tiếp dùng "Ta", lễ tiết tịnh không có quá nhiều cầu kỳ.

Thậm chí năm xưa Hán Cao Tổ Lưu Bang còn ở trên triều đường nói ra hai chữ "Nãi ông" (Bố mày), việc này có liên quan đến xuất thân của Lưu Bang, mà hai chữ "Nãi ông" chính là một loại cách nói khá

thô tục, mang cùng một ý nghĩa với "Lão tử" hoặc "Ông mày" của hậu thế.\n\nMà chức "Đại tướng quân" và "Tư Lệ Hiệu úy" Hiến Đế định sắc phong cho Tào lão bản cũng không hề xung đột.\n\n"Đại tướng quân" là thống soái quân sự cao nhất của nhà Hán.

Còn "Tư Lệ Hiệu úy" thường được xưng là "Ngọa Hổ", đây là quan giám sát cao nhất của kinh thành và khu vực lân cận.

Hai thứ cộng lại, đồng nghĩa với việc Tào lão bản không những nắm giữ quyền lực quân sự cao nhất, đồng thời cũng nắm giữ quyền lực hành chính cao nhất, trong nháy mắt biến thành đệ nhất nhân dưới một người là Hiến Đế.\n\nBất quá biểu hiện giờ phút này của Hiến Đế lại có vẻ hơi thiếu thâm trầm.

Chỉ mới nghe Tào lão bản bày tỏ một phen lòng trung thành, hắn liền lập tức giao toàn bộ quyền lực quân sự và hành chính tối cao vào tay Tào lão bản, chẳng lẽ không sợ xuất hiện một Đổng Trác thứ hai sao?\n\nĐương nhiên, Hiến Đế hiện nay bất quá cũng chỉ là một đứa trẻ mười ba mười bốn tuổi.

Lại thêm vừa bị bộ hạ của Lý Giác, Quách Tỷ truy sát, khó khăn lắm mới thoát khỏi miệng cọp tạm thời nương thân ở An Ấp, Hiến Đế giờ phút này e rằng vẫn kinh hồn chưa định, nhìn thấy Tào lão bản binh hùng tướng mạnh đến cần vương, hắn giống như người chết đuối vớ được cọng rơm cứu mạng, tự nhiên muốn lao lao nắm chặt trong tay, vượt qua cửa ải này trước rồi tính sau.\n\nMà về đoạn hành trình đào vong này của Hiến Đế, trong sử thư cũng sớm có ghi chép.

Trước tiên là tháng mười một đại chiến ở Đông Giản quận Hoằng Nông, "Vương sư" chiến bại, bá quan tử vong, sĩ tốt chết vô số kể, nữ quyến truy trọng, các loại khí vật điển tịch của hoàng thất đa số bị vứt bỏ.

Tiếp đó tháng mười hai lại triển khai đại chiến lần thứ hai,

"Vương sư" vẫn y nguyên chiến bại, bá quan lại một lần nữa thảm tao đại quy mô sát lục, nhân viên tùy tùng của Hiến Đế bị truy sát bốn mươi dặm, khi thoát ra được thì Hổ Bí Vũ Lâm vệ sĩ đi theo đã không đủ trăm người, cũng chẳng khác gì toàn quân bị diệt.\n\nNếu không phải sau khi Hiến Đế đến An Ấp liền lập tức phái người đi hướng Lý Giác, Quách Tỷ cầu hòa, e rằng hiện tại bộ hạ của Lý Giác và Quách Tỷ đã lại một lần nữa truy sát tới nơi.\n\nTrong tình huống này, chỉ cần có người nguyện ý xuất binh cứu hắn, hắn tự nhiên phải lập tức gắt gao nắm chặt, cho dù có khả năng sẽ xuất hiện chuyện vừa ra khỏi miệng cọp lại vào hang sói, hắn cũng phải qua cửa ải này trước rồi mới tính chuyện về sau.\n\n"Thừa mông bệ hạ tín nhiệm, thần nghĩa bất dung từ, nguyện lĩnh mệnh vì bệ hạ phân ưu!" Tào lão bản lập tức chắp tay tạ ơn.\n\nTừ bây giờ trở đi, chỉ cần đợi Hiến Đế viết xong chiếu thư, thậm chí ngay cả ấn thụ còn chưa cần tới tay, hắn đã là "Đại tướng quân" và "Tư Lệ Hiệu úy", thỏa thỏa là trọng thần của quốc gia, không thể so sánh với chức Duyện Châu mục trước đây.\n\n"Ngô đây là đem thân gia tính mệnh cùng tương lai của Hán thất toàn bộ thác phó tại trên người Tào tướng quân rồi..." Hiến Đế rất không có tự tin than nhẹ một tiếng, lại đưa ánh mắt nhìn về phía mấy người cùng tiến vào với Tào lão bản, tiếp đó nói, "Lữ tướng quân từng ám sát Đổng Trác phò tá Ngô, Ngô cũng không lạ lẫm, chỉ là không biết ba vị này là thân phận gì?"\n\n"Đều là người nguyện vì bệ hạ phân ưu." Tào lão bản cười cười, trước tiên dẫn Tào Ngang lên phía trước, "Tử Tu là khuyển tử của thần, đã theo thần chinh chiến sa trường nhiều năm, luyện được một thân võ nghệ, lại đọc không ít binh thư, hiện nay đã có thể một mình đảm đương một phía."\n\n"Hổ phụ vô khuyển tử, Ngô nguyện bái lệnh lang làm Kỵ Đô úy, thuộc Quang Lộc Huân, chưởng giám Vũ Lâm Kỵ." Hiến Đế rất nể mặt Tào lão bản, lập tức thăng quan chức cho Tào Ngang.\n\nChẳng qua quan chức này hiện nay thực ra chỉ là hư danh, Hổ Bí Vũ Lâm vệ sĩ đã gần

như toàn quân bị diệt, Vũ Lâm Kỵ càng là danh tồn thực vong, Tào Ngang muốn chưởng giám Vũ Lâm Kỵ thì còn phải tự mình mộ binh mới được.\n\nBất quá câu nói này rốt cuộc cũng hiển lộ ra một chút thâm trầm của Hiến Đế.

Đây kỳ thực chính là biến tướng hướng Tào lão bản đòi binh, nếu muốn trọng tân tổ kiến Vũ Lâm Kỵ đã danh tồn thực vong, mà trưởng tử Tào Ngang của Tào lão bản lại là Kỵ Đô úy, vậy binh sĩ và ngựa tự nhiên phải do Tào lão bản bỏ ra.

Tuy rằng làm vậy sẽ khiến vệ sĩ bên cạnh Hiến Đế đều là người của Tào lão bản, nhưng vẫn là câu nói kia, hiện tại Hiến Đế tự vệ đều khó, nhất định phải hướng Tào lão bản đòi một ít sức mạnh phòng vệ để giữ mạng, mới có hy vọng khởi tử hồi sinh.\n\n"Đa tạ bệ hạ."\n\n"Mạt tướng lĩnh mệnh."\n\nĐối với việc này Tào lão bản và Tào Ngang cũng vui vẻ tiếp nhận.\n\n"Vị này là Hí quân sư thường theo ta xuất chinh, tên là Hí Trung, tự Chí Tài, hắn có khả năng thần cơ diệu toán, sau này cũng có thể vì bệ hạ xuất mưu hoạch sách." Tào lão bản tiếp đó lại kéo Hí Chí Tài ra, nghiêm mặt giới thiệu.\n\n"Ngô nguyện bái Hí quân sư làm Gián đại phu, sau này chuyện triều chính Hí quân sư có thể tham dự thảo luận." Hiến Đế lại nói.\n\n"Thần lĩnh mệnh." Hí Chí Tài cũng chắp tay tạ ơn, không vui không buồn.\n\nThực ra chức vị này cũng không cao không thấp, tòng tứ phẩm, bổng lộc sáu trăm thạch.

Bất quá Hiến Đế kỳ thực cũng là nhìn người mà gắp mắm, Tào Ngang là trưởng tử của Tào lão bản, tự nhiên phải cho đủ mặt mũi, mà Hí Chí Tài với tư cách là quân sư của Tào lão bản, nói cho cùng vẫn là người ngoài, Hiến Đế vừa lên đã cho quan chức tòng tứ phẩm đã không tính là thấp, cũng coi như là chiếu cố đến mặt mũi của Tào lão bản.\n\n"Còn vị này không biết bệ hạ có còn ấn tượng hay không, ta từng dâng biểu thỉnh bệ hạ phong cho một người làm Ti Sử Trung

Lang tướng..." Tào lão bản cuối cùng mới dẫn Ngô Lương lên, bắt đầu giới thiệu bằng một phương thức hoàn toàn khác biệt.\n\n"Ngô Lương, Ngô Hữu Tài?" Kết quả lời còn chưa dứt, Hiến Đế lại đã gọi chính xác tên của Ngô Lương.\n\nCũng không phải trí nhớ Hiến Đế tốt, những năm này quan viên bên cạnh hắn đã sớm đổi hết lứa này đến lứa khác, ngay cả việc các quan viên công kích lẫn nhau hắn cũng không cách nào kiềm chế, thì càng đừng nói đến loại quan viên địa phương đi ngang qua sân khấu dâng biểu yêu cầu hắn sách phong, cái đó càng là nhiều không đếm xuể, cả chốn quan trường đều loạn, người hắn có thể nhớ kỹ thật tâm chỉ là phượng mao lân giác.\n \nCàng huống hồ nhớ kỹ thì có thể thế nào, dù là Châu mục, Thứ sử – những phong cương đại lại cấp bậc này, cũng thường xuyên đầu hôm còn dâng biểu cầu phong, ngày hôm sau đã không biết chết ở xó xỉnh nào, căn bản không cần thiết lãng phí tế bào não đi nhớ.

Do đó hắn có thể nhớ kỹ Ngô Lương, là bởi vì Ngô Lương có chỗ khác với người thường.\n\n"?"\n\nVừa nghe lời này, lông mày Tào lão bản lập tức nhíu lại.

Hắn tuy giới thiệu Ngô Lương bằng phương thức khác biệt, lại không ngờ tới Hiến Đế lại nhớ kỹ Ngô Lương.

Thậm chí ngay cả Lữ Bố, Tào Ngang và Hí Chí Tài bên cạnh đều vẻ mặt cổ quái nhìn về phía Ngô Lương.\n\n"!" Ngô Lương trong lòng cũng kinh hãi.\n\nHiến Đế ngươi cũng đừng có gây sự a, ta nói cho ngươi biết, ngươi đối xử phân biệt như vậy sẽ khiến Tào lão bản hoài nghi ta có ẩn tình gì với ngươi đấy, ta với ngươi ngày xưa không oán ngày nay không thù, mẹ nó vì sao ngươi lại hại ta như vậy?\n\nCùng lúc đó, Hiến Đế đã tiếp tục bổ sung nói: "Ngô từ khi đăng cơ đến nay phê qua biểu thư nhiều không đếm xuể, tuy có vài biểu thư ta không làm chủ được, nhưng cũng cần mang đến cho ta xem qua, mà trong những biểu thư này, khiến ta tai mắt đổi mới nhất chính là bức biểu

thư Tào tướng quân phái người đưa tới mấy tháng trước.

Người bên ngoài dâng biểu cử tiến quan chức, đều là những chức quan nắm giữ thực quyền, duy chỉ có bức biểu thư này lại chỉ cầu một chức sử quan không có thực quyền, bởi vậy trẫm trong lòng hiếu kỳ, liền nhớ kỹ cái tên này."\n\n"..." Nghe đến đó, Ngô Lương lập tức thở phào nhẹ nhõm, lần này thì không cần bị Tào lão bản hoài nghi nữa.\n\n"Hóa ra là thế, bệ hạ trí nhớ thật tốt." Tào lão bản cũng cười rộ lên, tiếp lời nói, "Bệ hạ có chỗ không biết, Hữu Tài không thích chiến sự, cũng không thích chính sự, lại tình hữu độc chung với sử sự, chí hướng chính là giống như Tư Mã Tử Trường (Tư Mã Thiên) năm xưa biên soạn ra một bộ sử thư đồ sộ, ta đối với tài tình và chí hướng của hắn rất là thưởng thức, bởi vậy mới dâng biểu thành toàn cho hắn."\n\n"Trong loạn thế mà vẫn có người chí hướng to lớn như thế, đúng là phúc của Đại Kinh." Hiến Đế tựa hồ cũng cực kỳ thưởng thức Ngô Lương, cười gật đầu nói, "Đã Ngô tướng quân lấy Tư Mã Tử Trường làm tấm gương, trong lòng Ngô cũng có ý thành toàn, liền bái ngươi làm Thái sử lệnh giống chức vị mà Tư Mã Tử Trường năm xưa từng đảm nhiệm đi, như vậy ngươi liền có thể tâm không tạp niệm chuyên chức biên soạn sử thư."\n\n"Thần lĩnh mệnh." Ngô Lương cũng chắp tay tạ ơn.\n\nKết quả vừa mới tạ ơn xong, sắc mặt Hiến Đế lại bỗng nhiên trở nên nghiêm túc, nghiêm mặt hỏi: "Bất quá Ngô Thái sử, ngươi có biết sử quan ứng đương cụ bị phẩm cách thế nào, mới xứng đáng là một sử quan hợp cách xứng chức, mới có thể viết ra sử thực cự trứ như 《Thái Sử Công Thư》?"\n\n"Bỉnh bút trực thư (Cầm bút chép thẳng)." Ngô Lương cực kỳ ngắn gọn chỉ nói bốn chữ.\n\nPhải nói là, khuôn mặt còn chưa hết nét trẻ con của Hiến Đế giờ phút này bỗng nhiên nghiêm túc, chẳng những không thể cho người ta cảm giác không giận tự uy, ngược lại khiến người ta cảm thấy có chút vi hòa.\n\n"Không sai, thị phi thiện ác, chép thẳng không kiêng kỵ mới là thiên chức của sử quan, nếu không làm được điểm

này, cho dù biên soạn ra sử thư cũng không cách nào vạn cổ lưu truyền, chỉ bằng đừng viết." Hiến Đế ý hữu sở chỉ nói.\n\n"..." Ngô Lương trong nháy mắt liền nghe ra ý tứ của Hiến Đế, đứa nhỏ này lại muốn mượn tay mình để kiềm chế Tào lão bản.\n\n"Bỉnh bút trực thư" bốn chữ này nói thì đơn giản, làm thì không dễ.

Nếu thật sự có thể làm được, như vậy thị thị phi phi của Hiến Đế, những việc làm của Tào lão bản, tranh quyền đoạt lợi của các hào hùng khác... tóm lại hết thảy đều phải dưới góc độ người đứng xem ghi chép lại tường tận, đem những chuyện này giao cho hậu nhân bình phẩm.\n\nNhư vậy nếu Ngô Lương thật sự có thể làm được "bỉnh bút trực thư", trừ phi Tào lão bản căn bản không để ý hậu nhân bình luận thế nào, nếu không sẽ không thể nào không cố kỵ mà đi làm kẻ "loạn thần tặc tử".\n\nNhưng vì "bỉnh bút trực thư", Ngô Lương sẽ phải trả cái giá như thế nào?\n\nKhông ai rõ ràng hơn Ngô Lương.

Sử chép thời Xuân Thu, đại phu nước Tề là Thôi Trữ giết vua Tề, sử quan vì như thực viết xuống "Thôi Trữ thí kỳ quân" (Thôi Trữ giết vua) mà bị giết, hai người em trai của ông ta cũng kiên trì ghi chép đúng sự thật, kết quả vẫn bị giết; người em thứ ba không hề sợ hãi, y nguyên kiên trì bỉnh bút trực thư, Thôi Trữ mới đành phải thôi, mà khiến người ta chấn kinh chính là, sử quan đến tiếp nhận chức vụ cũng đã làm tốt chuẩn bị chịu chết vì việc này, một sử quan khác cũng cầm thẻ tre chuẩn bị đi ghi chép, về sau biết đoạn lịch sử này đã được viết xong mới không tiếp tục tre già măng mọc chịu chết nữa.\n\nMà cho dù là Tư Mã Thiên và cha của Tư Mã Thiên là Tư Mã Đàm, cũng là vì làm được "bỉnh bút trực thư" mà trả cái giá cực lớn.

Bởi vì Tư Mã Đàm "bỉnh bút trực thư", Kinh Vũ Đế Lưu Triệt cử hành nghi thức phong thiền long trọng, cư nhiên không cho phép Thái sử lệnh Tư Mã Đàm tham gia, khiến cho Tư Mã Đàm uất ức mà chết.

Về sau Tư Mã Thiên tiếp nhận chức vị của cha, lại bởi vì không

nguyện tuân theo ý của Kinh Vũ Đế Lưu Triệt, công nhiên biện giải cho Lý Lăng mà thảm tao hủ hình (cung hình), từ đó mất đi tư cách làm đàn ông.\n\nHiện nay Hiến Đế cư nhiên giở chút tâm tư này với hắn.\n\nNgô Lương lại cũng không ngốc.

Hắn khẳng định sẽ "bỉnh bút trực thư", đây xác thực là thao thủ mà một sử quan cần phải có, cũng là việc hắn nhất định phải làm.

Nhưng bộ phận tài vụ đời sau có khi đều sẽ làm hai quyển sổ, một quyển dùng để ứng phó kiểm tra, một quyển dùng để... ngươi hiểu mà, vậy thì sử thư cũng hoàn toàn có thể viết thành hai bộ thôi.

Một bộ chuyên môn cho lãnh đạo tra duyệt.

Một bộ khác "bỉnh bút trực thư", hai bên không lầm lỡ, cớ sao mà không làm?\n\nSở dĩ...\n\n"Chính là như thế, thần quyết không dám phụ kỳ vọng của bệ hạ, tất sẽ bỉnh bút trực thư.

Đợi có một ngày sử thư viết xong, thần cũng sẽ đem dâng lên cho bệ hạ cùng Đại tướng quân có ơn tri ngộ với thần tra duyệt trước tiên.

Bệ hạ là thiên chi kiêu tử liêm viễn đường cao, Đại tướng quân lại là quốc chi trọng thần bỉnh công chính trực, sử thư tiểu thần biên soạn chỉ có đạt được sự thủ khẳng của bệ hạ và Đại tướng quân, mới dám xác bảo đã làm được bỉnh bút trực thư, mới dám công bố ra chúng." Ngô Lương lập tức thái độ cực kỳ đoan chính nói bậy nói bạ.\n\n"Ngô...

Khụ khụ!

Khụ khụ khụ!" Nghe được lời ấy, Hiến Đế lập tức như bị thứ gì chẹn họng, người cứng đờ liền ôm ngực ho khan.\n\nVô sỉ chi vưu!

Ti bỉ đến cực điểm!

Quả thực hỗn trướng!\n\nCho dù là con hồ ly giảo hoạt nhất thiên hạ cũng không gian trá trơn tuột như kẻ này, nói chuyện lại kín kẽ

không một lỗ hổng như thế!

Chẳng những đá lại cái đề bài mất mạng này, thuận tiện còn cùng lúc vỗ mông ngựa cả Hiến Đế và Tào lão bản, nâng hai người bọn họ lên thật cao, khiến cho Hiến Đế hiện tại muốn mắng hắn cũng không biết nên mở miệng thế nào, bằng không đó chính là không thừa nhận mình là thiên tử liêm viễn đường cao, chính là không tin tưởng Tào lão bản là quốc chi trọng thần bỉnh công chính trực, không có tư cách và phẩm cách giám sát hắn "bỉnh bút trực thư".\n\nTa phi!

Chương 627

Người như vậy mà còn lập chí muốn biên soạn sử thư?

Ta nhổ vào mặt ngươi!\n\nNếu Tư Mã Tử Trường dưới suối vàng có biết, lại bị một thứ vô sỉ trơn tuột như thế coi làm tấm gương, thậm chí còn muốn bắt chước ông biên soạn sử thư, ván quan tài của Tư Mã Tử Trường e rằng sẽ không đậy lại được nữa!\n\nKhông chỉ có ông.

Những tiền bối sử quán vì bảo vệ truyền thống và tôn nghiêm của sử quan mà tre già măng mọc chịu chết kia, e rằng cũng muốn toàn bộ từ trong mộ nhảy ra ngoài, chỉ để đá cái thứ không biết gọi là gì này ra khỏi giới sử quan, miễn cho vì một con sâu làm rầu nồi canh này mà làm bẩn phong bình của cả giới sử quan bọn họ.\n\n"Nói hay lắm!" Tào lão bản lại bỗng nhiên quát to một tiếng khen ngợi, lớn tiếng nói, "Ngô Thái sử có thể nói ra những lời này, liền đã có thể sánh vai cùng Tư Mã Tử Trường, cương trực công chính như thế, không sợ người giám sát, nhất định có thể làm được bỉnh bút trực thư, ta dám khẳng định sử thư do Ngô Thái sử viết nhất định có thể lưu danh trăm thế, trở thành kinh điển cho hậu nhân tranh nhau truyền đọc!"\n\nTào lão bản là người thông minh.

Hiện nay hắn cũng là thần tử của Hiến Đế, Ngô Lương nhất định phải đặt Hiến Đế ở phía trước hắn mới không tính là loạn lễ số, mới có thể tránh cho người khác lấy cớ, bởi vậy chi tiết này cũng không khiến Tào lão bản bất mãn, ngược lại làm cho hắn cảm thấy Ngô Lương thực sự quá biết nói chuyện.\n\nMà Ngô Lương đã cố ý nhắc tới hắn, đồng thời yêu cầu hắn cùng Hiến Đế cùng nhau "giám sát".

Đây chính là đã tương đương với hoàn toàn thiên hướng về phía

hắn.

Đây chính là lòng trung thành mà Tào lão bản muốn nhất, hắn hiện tại thật sự là càng ngày càng thưởng thức Ngô Lương.\n\n"Đại tướng quân quá khen, thần bất quá chỉ là giữ bản phận nên có của sử quan mà thôi, thực sự không có chỗ nào đáng để Đại tướng quân khen ngợi." Ngô Lương lại cụp mi rũ mắt nói.

Hắn trong lòng cũng rõ ràng, lời nói đến nước này, dù nói dễ nghe thế nào cũng đồng nghĩa với việc vạch rõ giới hạn với Hiến Đế, không thể nào tả hữu phùng nguyên giữa Hiến Đế và Tào lão bản.\n\nNhưng đây là lựa chọn tốt nhất mà một người đã biết lịch sử làm ra.

Lịch sử đã sớm đưa ra đáp án, Hiến Đế đấu không lại Tào lão bản, mà những kẻ dựa vào Hiến Đế càng đấu không lại Tào lão bản, chẳng những đấu không lại, những người kia cuối cùng đều không có kết cục tốt đẹp gì.\n\nMà Tuân Úc - người giờ phút này cung cấp trợ giúp to lớn cho Tào lão bản, chính là vì không hiểu đạo lý này, cuối cùng mới rơi vào kết cục uất ức mà chết không ai hỏi thăm.\n\nNgô Lương không muốn gây chuyện, chỉ muốn an an ổn ổn khảo cổ.

Cho nên hắn lại càng phải "kiên định không dời" đứng ở bên phía Tào lão bản.

Bởi vì chỉ có Tào lão bản, dù cho Ngô Lương không quan tâm không hỏi đến, dù cho Ngô Lương một năm có mười một tháng đều bôn ba bên ngoài, Tào lão bản cũng sẽ từng bước từng bước đi lên con đường xưng bá, hết thảy đều thuận lý thành chương như thế, căn bản không cần Ngô Lương phân tâm đi cân nhắc chuyện an thân lập mệnh.\n\nỞ chuyện này, Viên Thiệu, Lưu Bị, Tôn Quyền, Hiến Đế đều không thể khiến hắn nhẹ nhõm như thế.\n\n"..."\n\nMà những người khác nhìn thấy Ngô Lương và Tào lão bản kẻ xướng người hoạ, lại có cảm thụ hoàn toàn khác biệt.\n\nTào Ngang và Hí Chí Tài thì không

cần phải nói, bọn họ cũng là vừa ở trong lòng thầm mắng Ngô Lương vô sỉ, nhưng lại thích hắn không chịu được, thậm chí còn có chút khâm phục, dù sao trong gầm trời này người vừa ti bỉ vô sỉ lại thông minh tuyệt đỉnh như Ngô Lương thật tâm không thấy nhiều, ít nhất bản thân bọn họ liền không làm được.\n\n"A..."\n\nNgược lại Lữ Bố lại càng thêm coi thường Ngô Lương.

Tính là cái thứ gì, không phải chỉ là mọc ra một cái miệng khéo ăn khéo nói thôi sao, ngoại trừ lưu tu phách mã, ngoại trừ đôi khi vận khí tốt hơn chút, ngươi còn biết cái gì?

Tào A Man cũng là không mở mắt, lại coi trọng một kẻ vô sỉ không còn gì để khen như vậy.

Nếu là đến trên chiến trường, kẻ này nếu đứng trong địch trận, trong vòng một hơi thở ta liền có thể lấy thủ cấp hắn, hắn e rằng ngay cả cơ hội kêu cứu cũng không có!\n\nBất quá...

Hiến Đế đã phong bọn họ rồi, hiện tại nên sắc phong cho ta rồi chứ, chỉ là không biết Hiến Đế cho ta chức quan gì, so với Tào A Man là cao hay thấp?\n\nNhớ năm đó ta đâm chết Đổng Trác liền giúp Hiến Đế đại ân, còn từng cùng Vương Doãn cùng nhau phò tá Hiến Đế, khi đó ta liền đã là Phấn Uy tướng quân, tiến phong Ôn hầu, Giả tiết, nghi trượng phô trương khi xuất hành cũng có thể so với Tam Công, hiện nay ta lại tới cần vương, Hiến Đế nếu là phong ta thấp e rằng không quá thích hợp đi?\n\nBất quá Hiến Đế nếu phong chức quan của ta cao hơn Tào Mạnh Đức, hay hoặc là tương đương với Tào Mạnh Đức, chỉ sợ cũng không thích hợp.

Cũng không phải Hiến Đế không thích hợp.

Mà là ta không thích hợp, dù sao ta hiện tại đã bái Tào Mạnh Đức làm nghĩa phụ, nếu chức quan của ta tương đương Tào Mạnh Đức, hay hoặc là còn cao hơn hắn, đây chính là đè ép Tào Mạnh Đức một

đầu, chỉ sợ gây nên sự bất mãn và sai nghi của hắn.\n\nNhưng nói đi cũng phải nói lại.

Nếu Hiến Đế quả thực phong ta quan cao lộc hậu, ta lại làm sao có thể cự tuyệt, chẳng lẽ chỉ vì một Tào Mạnh Đức mà ta muốn có lỗi với chính mình sao?

Huống hồ Tào Mạnh Đức luôn thiên vị cái tên họ Ngô kia, cho dù thật sự thành sự, tất cả những gì Tào Mạnh Đức sở hữu cuối cùng cũng muốn lưu lại cho Tào Ngang, với ta cái tên nghĩa tử nửa đường mới tới này lại có liên quan gì?

Lại giả thuyết là, ta vốn dĩ bái hắn làm nghĩa phụ cũng bất quá là kế sách tạm thời...\n\nChính ngay khi Lữ Bố đang nghĩ như thế.\n\n"Ngô Thái sử đã có quyết tâm như thế, Ngô liền yên tâm, chỉ hy vọng Ngô Thái sử chớ quên sự chấp trứ của những sử quan tiền bối kia, để tránh viết sử không thành lại thành tội nhân." Hiến Đế cũng đã lấy lại tinh thần, âm dương quái khí nói một câu như vậy, rốt cuộc đưa ánh mắt đặt lên người Lữ Bố, "Lữ tướng quân trước đây từng thủ nhận loạn thần tặc tử Đổng Trác, lập xuống công lao bất thế cho Hán thất, cũng từng trung tâm phò tá cho Ngô, hiện nay lại không quản ngàn dặm xa xôi đến cần vương, phần trung tâm này thiên địa khả giám a."\n\n"Bệ hạ quá lời rồi." Lữ Bố cũng hoàn hồn, vội vàng chắp tay nói, "Hiện nay loạn thần tặc tử họa loạn thiên hạ, chính nghĩa chi sĩ đều nên vỗ án vùng lên hiệu lực vì bệ hạ, thỉnh mệnh vì lê dân bách tính thiên hạ, mạt tướng chỉ bất quá là làm việc trong bổn phận, làm sao đương nổi bệ hạ đánh giá như thế."\n\n"Lữ tướng quân nghĩa bạc vân thiên, đánh giá thế nào cũng không quá đáng." Hiến Đế cười cười, tiếp đó lại nói, "Bất quá ngươi trước đây đã là Phấn Uy tướng quân, lại tấn phong làm Ôn hầu, hưởng nghi thức của Tam Tư, hiện nay lại đích thân đến cần vương, công lao bực này Ngô lại có chút không biết nên phong thưởng cho ngươi thế nào...

Chi bằng thế này, Ngô liền phong ngươi làm Tư Không đi, đồng thời giao lại phù tín cho ngươi, do ngươi quản chế chuyện của bá quan, thế nào?"\n\n"?"\n\nNghe lời này, sắc mặt Tào lão bản đã lược có thay đổi.\n\nHiến Đế đây là lôi kéo Ngô Lương không thành, chuyển sang lại bắt đầu lôi kéo Lữ Bố rồi!\n\nVừa rồi Tào lão bản được phong làm "Đại tướng quân", quyền lực Đại tướng quân này liền tương đương với "Thái Úy" trong "Tam Công", chấp chưởng binh mã thiên hạ.

Bất quá tình huống thực tế là, quyền lực của "Đại tướng quân" còn ở trên "Thái Úy".

Bởi vì "Thái Úy" tuy là thủ tịch trưởng quan chấp chưởng binh mã, nhưng vì chức quan này uy hiếp rất lớn đối với hoàng quyền, bởi vậy đến thời Đông Kinh (Đông Hán) đã dần dần luân lạc thành hư chức, trong tay tịnh không có binh quyền chân chính, mà "Đại tướng quân" thì nắm giữ binh quyền thực tế.\n\nĐiểm này Tào lão bản rõ ràng hơn bất kỳ ai, dù sao phụ thân Tào Tung đã qua đời của hắn vào thời Kinh Linh Đế liền từng quan bái "Thái Úy", tuy rằng trong thời gian tại chức vơ vét không ít tiền tài, nhưng lại tịnh chưa trở thành hào kiệt một phương thực sự hùng cứ, thậm chí ngay cả binh mã tự vệ cũng có chút khiếm khuyết.\n\nMà hiện nay Hiến Đế lại muốn phong Lữ Bố làm "Tư Không" - chức vụ cùng là "Tam Công".\n\n"Tư Không" có thể coi là trưởng quan cơ quan hành chính cao nhất, đối ngoại có thể giám sát tra bạn Châu mục, Thứ sử, Thái thú, Huyện lệnh; đối nội thì có thể đàn hặc bất kỳ quan viên nào của triều đình, bao gồm cả Tào lão bản cái chức "Đại tướng quân" này.\n\nNguyên bản chức "Tư Không" này hẳn là không bằng "Đại tướng quân".

Nhưng Hiến Đế lại muốn giao phù tín cho Lữ Bố, đây chính là cái mà nhà Hán thường gọi là "Giả tiết", việc này tương đương với Hiến Đế đưa cho Lữ Bố một thanh thượng phương bảo kiếm, bất kỳ lúc

nào cũng có thể đại biểu Hiến Đế trực tiếp hành sự, có thể tru sát quan viên từ tứ phẩm trở xuống, có thể tru sát kẻ xúc phạm quân lệnh, có thể tru sát bất kỳ kẻ nào không có quan chức tại thân, không cần dâng biểu, tiền trảm hậu tấu.\n\nĐiều này khiến cho quyền lực và địa vị của Lữ Bố lại không thể so sánh nổi rồi.

Tuy rằng cho dù là như vậy, Lữ Bố vẫn y nguyên không thể làm gì được Tào lão bản đang giữ chức "Đại tướng quân", nhưng Tào lão bản ngày sau gặp Lữ Bố, lại phải thi hành lễ cận kiến thiên tử trước, bởi vậy xét về phương diện lễ tiết, Tào lão bản liền lại thấp hơn Lữ Bố một đầu.\n\n"Hiến Đế này thật đúng là biết gây sự a..." Ngô Lương thầm nghĩ trong lòng.\n\nHắn có thể lý giải tâm tình ức chế vì từ nhỏ đã trở thành bù nhìn của Hiến Đế, nhưng giờ phút này Tào lão bản tay nắm trọng binh vừa mới tới, hắn đã giở loại ngự nhân chi đạo này cũng vị miễn có chút quá nóng vội.

Tạm không nói đến Lữ Bố hiện tại khẳng định không phải là đối thủ của Tào lão bản.

Cho dù hai bên thế quân lực địch, hắn cũng không thể làm quá rõ ràng và cấp thiết như thế, bởi vì cứ theo cục thế hiện tại, giả dụ Tào lão bản và Lữ Bố hai người có cắn xé nhau, cũng tịnh không thể thay đổi hiện trạng của Hiến Đế, tối đa cũng chỉ là Tào lão bản và Lữ Bố đều đánh cho tàn phế, sau đó đổi một nhóm nhân mã khác đến "cần vương".\n\nNghĩ tới những thứ này, Ngô Lương bỗng nhiên nghĩ thông suốt một số chuyện khác.\n\nNgười bên cạnh Hiến Đế dường như chưa bao giờ yên ổn quá.

Đổng Trác trước kia thì không nói rồi.

Từ sau khi Đổng Trác bị Lữ Bố đâm chết, liền biến thành Vương Doãn và Lữ Bố cộng đồng thao túng triều chính, nhiên mà không bao lâu, giữa Vương Doãn và Lữ Bố liền xuất hiện hiềm khích, không bao

giờ còn có thể đồng tâm đồng đức.

Cuối cùng Lý Giác và Quách Tỷ cùng đám cựu bộ Đổng Trác ngóc đầu trở lại, Vương Doãn và Lữ Bố bằng mặt không bằng lòng, đã thành đám ô hợp, lại không cách nào ngăn cản Lương Châu binh tiến công, cuối cùng rơi vào kết quả Vương Doãn bị giết, Lữ Bố không thể không giống như chó nhà có tang đào tẩu khỏi Trường An.\n \nTiếp đó chính là Lý Giác và Quách Tỷ cộng đồng thao túng triều chính.

Nhiên mà không qua bao lâu, hai người từng kề vai chiến đấu này cũng phản mục thành thù, suất binh công phạt giao chiến vài tháng, đánh cho lưỡng bại câu thương, như thế Hiến Đế mới có cơ hội bỏ trốn về phía đông lần này.\n\nKết quả ngay trong khoảng thời gian hắn tạm thời ở tại An Ấp.

Chư vị tướng lĩnh hộ tống hắn vừa kích chiến với đám truy binh Lý Giác, Quách Tỷ tổn thất thảm trọng, vốn phải là lúc cùng nhau báo đoàn sưởi ấm, lại đã từng người xuất hiện hiềm khích, ai nấy kiếm bạt nỗ trương tùy thời liền muốn khai chiến, nếu không phải Tào lão bản đến rất đúng lúc, những tướng lĩnh thủ hạ chỉ còn lại ít thì mấy trăm, nhiều cũng chỉ một hai ngàn này e rằng cũng đã đánh nhau rồi... \n\nTrong lịch sử chính là kết quả này, Hàn Xiêm rất nhanh liền suất binh đánh lén Đổng Thừa, Đổng Thừa chạy đến Nội Hà mới giữ được một cái mạng.\n\nMà hiện tại Tào lão bản mang theo Lữ Bố đến "cần vương", Hiến Đế lại đang lôi kéo Lữ Bố áp chế Tào lão bản.

Đây sao lại không phải là đang ly gián Tào lão bản và Lữ Bố?\n \nNếu Lữ Bố thụ mệnh Hiến Đế, Tào lão bản trong lòng nhất định bất mãn, lại thêm hắn chưa bao giờ quên kết cục của hai vị nghĩa phụ trước đó của Lữ Bố, vốn đã có sự phòng phạm đối với Lữ Bố.

Dưới tình huống này, Tào lão bản nếu không làm chút gì đó, thì đã

không phải là Tào lão bản rồi.\n\nMà Lữ Bố đương nhiên cũng không có khả năng ngồi chờ chết, Cao Thuận và Trương Liêu dưới trướng hắn cũng không phải ăn chay.

Nếu công phạt lẫn nhau như thế, Tào lão bản cho dù thật sự diệt được Lữ Bố, cũng nhất định đại thương nguyên khí, e rằng vài năm cũng chưa chắc đều có thể hồi phục lại, một lần nữa trở lại thanh thế như bây giờ.\n\nThậm chí trong ghi chép lịch sử, chuyện "nghênh Hiến Đế" này ở nội bộ Tào doanh cũng đã phát sinh tranh chấp.

Cuối cùng Tào lão bản nghe theo ý kiến của Tuân Úc, mới bài trừ chúng nghị lựa chọn đi nước cờ "hiệp thiên tử dĩ lệnh bất thần", thậm chí ngay cả việc về sau lừa Hiến Đế đi Hứa Đô để thuận tiện cho Tào lão bản khống chế cũng là ý của Tuân Úc, những việc này đủ để nhìn ra Tuân Úc khi đó trung thành nhất định là Tào lão bản.\n\nNhưng đến về sau đại thế đã định, sự "trung thành" của Tuân Úc lại mạc danh biến mất, mạc danh bắt đầu phản đối Tào lão bản ở một số sự tình, cuối cùng rơi vào một kết cục bi thảm.\n\nTrước kia Ngô Lương cho rằng đây là bởi vì Tuân Úc kỳ thực trung thành với Hán thất, Tuân Úc trước đó chỉ là muốn mượn nhờ sức mạnh của Tào lão bản để khuông phò Hán thất.\n\nNhưng hiện tại nhìn thấy Hiến Đế, nhìn thấy biểu hiện của Hiến Đế, Ngô Lương bỗng nhiên có cái nhìn hoàn toàn khác biệt.

Hắn cảm thấy không thể không nhìn nhận lại Hiến Đế một chút.

Vì sao tất cả mọi người chỉ cần đến bên cạnh hắn đều sẽ phản mục với đồng bạn, cho dù là đồng minh thân mật nhất cũng không thể ngoại lệ?\n\nViệc này kỳ thực tự nhiên không thể phủ nhận nhất định có nhân tố tranh quyền đoạt lợi, nhưng suy nghĩ kỹ lại một chút, bất kể là chủ động hay bị động, những quyền lực và quan chức này chẳng phải đều phải thông qua Hiến Đế để sắc phong sao?\n\nNếu như chỉ có một bộ phận người phản mục với đồng minh, vậy có lẽ còn có thể

nói là ngẫu nhiên, nhưng nếu tất cả mọi người đều không ai ngoại lệ...

Ngô Lương liền không thể không hoài nghi vị Hiến Đế nhìn qua tuổi còn nhỏ, lại nhân súc vô hại này rốt cuộc đã đóng vai trò gì ở trong đó, vì sao tất cả các liên minh ở bên cạnh hắn đều không bền chắc như thế?\n\nCứ như thể trên người Hiến Đế tự mang theo một loại "lời nguyền" hoặc là "thiên sát" nào đó.\n\nNhìn Hiến Đế vẫn mang vẻ mặt đầy nét trẻ con như thế, Ngô Lương dường như đã tìm được đáp án...

Ngoài ra, Hiến Đế nhất định sẽ không ngờ tới, tịnh không phải tất cả mọi người đều muốn "hiệp thiên tử dĩ lệnh bất thần".

Viên Thiệu bên kia đã động sát tâm với hắn.

Nếu như Tào lão bản và Lữ Bố cũng phản mục thành thù, cuối cùng náo đến mức lưỡng bại câu thương, như vậy lịch sử tất nhiên sẽ phát sinh thay đổi, đến lúc đó Tào lão bản sẽ không thành được "Tào thừa tướng" sau này, tuy rằng vẫn sẽ có người tiếp tục đến "Cần vương".

Nhưng trước nhìn tổng quan thiên hạ, lại nhìn ngang lịch sử, dường như ngoại trừ Tào lão bản ra, liền không có bất kỳ một phương thế lực nào có cơ hội và năng lực chống lại Viên Thiệu nữa.

Đến lúc đó Viên Thiệu một nhà độc đại.

Cho dù Tấn Dương Lệnh Trương Lương trước đó đã chết tại chỗ địa hạ bí cảnh kia, khiến cho Viên Thiệu bỏ lỡ thời cơ ám sát Hiến Đế, nhưng điều này đã không còn quan trọng nữa.

Viên Thiệu hoàn toàn không có ý tưởng "hiệp thiên tử dĩ lệnh bất thần", cái hắn muốn chính là giết chết Hiến Đế, thậm chí là trừ bỏ tất cả hậu duệ Hán thất, cứ như vậy Hán thất không người kế tục, hắn

liền có thể chấn tí nhất hô, danh chính ngôn thuận xưng đế đăng cơ, lại lợi dụng ưu thế binh mã không ai có thể so sánh của hắn chinh chiến các phương thế lực, đem thiên hạ này triệt để thay tên đổi họ.

Ngược lại là Tào lão bản.

Hiện tại thế lực của ngài ấy kém xa Viên Thiệu, địa bàn lại cùng Viên Thiệu tiếp giáp diện tích lớn, đây kỳ thực là một chuyện phi thường nguy hiểm.

Hậu thế Bắc Mỹ châu có một số quốc gia liền có hoàn cảnh tương đồng, tỷ như Canada, lại tỷ như Mexico, lại tỷ như Cuba.

Những quốc gia này hoặc là quanh năm ở vào trong hỗn loạn, quốc không ra quốc; hoặc là chính trị cùng quân sự độ cao ỷ lại nước khác, thậm chí trên quốc tế căn bản cũng không có quyền lên tiếng của chính mình; hoặc là liền nhiều năm ở vào trạng thái bị phong tỏa, cả nước gia thủy chung không cách nào thoát khỏi cục diện cực độ lạc hậu cùng bần cùng.

Mà những quốc gia này sở dĩ sẽ sống gian nan như thế, danh ngôn liếc mắt một cái liền nhìn ra nguyên nhân chân chính trong đó: "Cách thiên đường quá xa, cách nước Mỹ quá gần." Tào lão bản bây giờ cũng là tình cảnh tương tự.

Cũng chính là vì vậy, hiện nay người trong thiên hạ không hy vọng Hiến Đế "ngỏm" nhất chính là Tào lão bản.

Hiến Đế chỉ cần còn sống, chỉ cần ở lại trong tay Tào lão bản, ngài ấy liền có thể lợi dụng Hiến Đế thao túng dư luận và chính trị để kiềm chế Viên Thiệu, khiến cho kẻ cực kỳ coi trọng tấm biển hiệu vàng "Tứ thế tam công" như Viên Thiệu không thể tùy ý khai chiến với "Cần vương chi sư" của ngài, đồng thời cũng có thể tranh thủ được cơ hội tiến thêm một bước lớn mạnh.

Mà nếu là Hiến Đế chơi hỏng Tào lão bản, như vậy Hiến Đế cùng Hán thất e rằng cũng sẽ rất nhanh nghênh đón tai ương ngập đầu, liền đồng nghĩa với việc Hiến Đế biến tướng tự chơi chết chính mình...

Chỉ là trước mắt Hiến Đế còn chưa có ý thức được điểm này, còn tưởng rằng mình là một kẻ thông minh vặt, chiêu này chơi đến lô hỏa thuần thanh.

Cùng lúc đó. "Tạ ơn bệ hạ, thừa mông bệ hạ tín nhiệm, từ nay về sau thần nguyện vì bệ hạ hiệu khuyển mã chi lao, cúc cung tận tụy đến chết mới thôi!" Lữ Bố cũng là phản ứng một chút về sau, mới ý thức được Hiến Đế cư nhiên cho hắn quan vị cùng quyền lực lớn như vậy, lập tức thập phần kích động hướng Hiến Đế bái nói.

Điều này cũng không phải Lữ Bố tự coi nhẹ mình.

Trưởng tử Tào Ngang của Tào lão bản mới được phong cái Kỵ Đô úy, mà còn là cái Kỵ Đô úy danh còn thực mất, đến cùng vẫn phải chính mình bỏ binh mã vào mới có thể biến thành thực chức.

Hắn cái này "nghĩa tử" lại thay hình đổi dạng trực tiếp trở thành "Tam công" bình khởi bình tọa với Tào lão bản.

Kết quả này đích xác là có chút nằm ngoài dự liệu của Lữ Bố, thậm chí cho dù là năm đó hắn đâm chết nghĩa phụ Đổng Trác, cùng Vương Doãn cộng đồng bả trì triều chính, hắn cũng bất quá chỉ là cái "Phấn Uy tướng quân", cái "Phấn Uy tướng quân" này chỉ là cái tạp hào tướng quân, nghiêm khắc nói ra chỉ là tứ phẩm, so với "Tư Không" kém quá xa.

Lần này, hắn phát đạt rồi!

Nhưng mà trong lúc kích động, hắn lại tịnh chưa chú ý tới trong ánh mắt Tào lão bản nhìn qua phù hiện ra mạt sắc bén kia.

Tào lão bản tuyệt đối không cao hứng. "Lữ tướng quân không cần

đa lễ, ngô cùng ngươi sớm có quân thần chi thực, ngô cũng sớm đem chỗ hơn người của ngươi nhìn ở trong mắt, bây giờ lại được ngươi đi tới tương trợ, tảng đá lớn trong lòng ngô mới rốt cục rơi xuống đất." Hiến Đế lại là cười cười, trên gương mặt lược mang non nớt lộ ra một nụ cười so với những người khác đều muốn thân cận hơn, trong miệng không chút nào che giấu ý ỷ trượng cùng tin lại, "Thiên hạ này nếu có ai có thể quét sạch thiên hạ loạn thần tặc tử, trả lại Đại Kinh lãng lãng càn khôn, e rằng trừ Lữ tướng quân... và Tào tướng quân ra thì không còn ai khác." Tại nhắc tới Tào lão bản trước đó, Hiến Đế lại còn không biết tột cùng là cố ý hay là vô ý dừng lại một chút.

Tựa hồ vốn dĩ cũng không có ý định nhắc đến Tào lão bản, chỉ là kiêng kị mặt mũi Tào lão bản, mới không thể không lâm thời đem ngài ấy thêm vào.

Nhưng cho dù là dạng này, trước nhắc Lữ Bố sau nhắc Tào lão bản cũng vẫn là có chút không thích hợp.

Dù sao bây giờ Tào lão bản là "Đại tướng quân", Lữ Bố là "Tư Không", cùng là một trong "Tam công", quan chức của Tào lão bản y nguyên lớn hơn Lữ Bố một chút.

Thậm chí, ngay cả câu nói sau cùng của Hiến Đế, Ngô Lương càng là nghe ra hương vị một ngữ hai ý nghĩa, "quét sạch thiên hạ loạn thần tặc tử", Tào lão bản chính là mang theo tâm tư "loạn thần tặc tử" đến đây "Cần vương".

Ngài ấy tự nhiên không có khả năng tự diệt mình.

Như vậy trong lời của Hiến Đế, kẻ sẽ diệt đi Tào lão bản tiện đà cũng chỉ có Lữ Bố...

Lại không phải không có tiền lệ như vậy. "Thần định sẽ không cô phụ kỳ vọng của bệ hạ!" Giờ phút này Lữ Bố còn trầm tịch trong kích

động, nhìn bộ dáng tịnh không có suy nghĩ nhiều, lập tức lại hướng Hiến Đế bái nói. "..." Mà Tào lão bản thì tịnh chưa lên tiếng, chỉ là hơi nhíu mày, cùng Lữ Bố cùng nhau chắp tay đối Hiến Đế hành lễ.

Ngô Lương nhìn ra được.

Tào lão bản là đang bảo trì ẩn nhẫn.

Đồng thời Ngô Lương cũng rõ ràng tình cảnh hiện tại của Tào lão bản, một bên là Viên Thiệu như hổ rình mồi, một bên là Lữ Bố ẩn ước xuất hiện tích tượng "đi vào vết xe đổ", ở giữa còn kẹp lấy một Hiến Đế chơi cái thuật ngự nhân kỳ thực cũng không tính là quá cao minh.

Hiến Đế, Tào lão bản hiện tại còn phải lợi dụng; Lữ Bố, Tào lão bản hiện tại cũng không thể cùng hắn trở mặt, nếu không tất sẽ đại thương nguyên khí; Viên Thiệu, Tào lão bản càng là không thể không phòng, bất quá may mắn là bây giờ Viên Thiệu đối với ngài sử dụng đều là dương mưu, ngài ấy cũng còn có một số dư địa để hòa giải.

Nguy cơ trùng trùng.

Tào lão bản nhất định phải làm một nhẫn giả, cực lực duy trì tốt quan hệ ba phương diện, trong đó bất kỳ một bên nào xảy ra sai sót, Tào lão bản đều có khả năng lâm vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Nhưng muốn nói ba bên này, bên nào dễ dàng xử lý nhất.

Chương 628

Tự nhiên là Lữ Bố.

Hiến Đế không thể động, Viên Thiệu động không được.

Duy chỉ có Lữ Bố.

Nếu như Tào lão bản có thể "xảo diệu" giải quyết Lữ Bố người này, cũng thuận thế đem những bộ hạ kia của Lữ Bố thu nhập dưới trướng, như vậy cục diện này liền có thể phá giải.

Như thế không những không gây ảnh hưởng gì cho Tào lão bản, ngược lại còn tiến thêm một bước khuếch trương thực lực.

Chỉ là rốt cuộc phải làm thế nào mới có thể chỉ giết một mình Lữ Bố, mà không gây nên phản ứng kịch liệt của những bộ hạ dưới trướng Lữ Bố, khiến cho bọn hắn tâm cam tình nguyện đi theo Tào lão bản, đây mới là trọng điểm trong trọng điểm, mấu chốt trong mấu chốt.

Nếu là xử lý không tốt vấn đề này, Tào lão bản y nguyên chỉ có thể tiếp tục ẩn nhẫn xuống dưới...

Mà cùng lúc đó.

Ngô Lương càng thêm rõ ràng là, từ một khắc Lữ Bố lĩnh mệnh kia bắt đầu, ly gián kế của Hiến Đế coi như là thành công.

Cho dù tạm thời ngoài mặt không có biểu thị gì, trong lòng Tào lão bản lại đã đem Lữ Bố treo lên danh sách tất sát.

Hoặc có lẽ nói Tào lão bản kỳ thực nguyên bản liền không có đem Lữ Bố coi là người mình, chỉ là vì liên hợp sức mạnh của hắn ứng đối uy hiếp từ Viên Thiệu, mới tạm thời đem hắn kéo vào Tào doanh, đợi đến thời cơ thích hợp đồng dạng sẽ nghĩ biện pháp trừ bỏ hắn, mà

bây giờ lại có Hiến Đế làm chiêu này, tử kỳ của Lữ Bố lại sớm hơn một chút.

Thiên thiên Lữ Bố nhìn qua nhất thời ở giữa lại còn chưa có nghĩ thông suốt quan tiết trong đó, y nguyên đang vì mình được sắc phong làm "Tư Không" mà kích động không thôi, hoàn toàn không có chú ý tới không khí biến hóa vi diệu. "Haizz..." Ngô Lương không khỏi đối với biểu hiện của Lữ Bố có chút thất vọng.

Bất quá ngẫm lại kỹ những sự tình Lữ Bố làm trong lịch sử, hắn tuy lấy dũng võ văn danh hậu thế, xưng là "Phi tướng", nhưng ở phương diện trí mưu cùng đối nhân xử thế đích xác tồn tại vấn đề rất lớn.

Hai lần vì lợi ích của mình đâm chết nghĩa phụ, tại Hán triều "lấy hiếu trị thiên hạ" càng là làm cho phẩm đức của hắn chịu đến người trong thiên hạ chất nghi.

Thậm chí còn có tác phong "biết trung mà không dùng".

Tin tưởng rất nhiều người đều nghe nói qua tên đội quân tinh nhuệ nhất dưới trướng Lữ Bố —— Hãm Trận Doanh. "Hãm Trận Doanh" nghiêm thủ quân kỷ, quân bị nghiêm chỉnh thả tác chiến thì tương đương dũng mãnh, trực thuộc bảy trăm người, xưng là ngàn người, mỗi lần công kích địch trận luôn là công vô bất khắc, chiến vô bất thắng, đồng thời tốc độ công hãm địch trận cực nhanh, bởi vậy mới có mỹ xưng "Hãm Trận Doanh".

Mà thống soái của Hãm Trận Doanh chính là một trong "Bát kiện tướng" dưới trướng Lữ Bố: Cao Thuận.

Trong lịch sử Tào lão bản công phá Hạ Bì, sau khi Lữ Bố đầu hàng, Cao Thuận cũng cùng nhau bị bắt.

Cuối cùng Lữ Bố cầu xin tha thứ lại nhân Lưu Bị ở bên cố ý nhắc

tới hai vị "nghĩa phụ" tiền nhiệm của Lữ Bố, cuối cùng bị Tào lão bản thắt cổ giết chết.

Mà nguyên bản Tào lão bản là muốn đem Cao Thuận thu nhập dưới trướng, ngài cũng từng nghe qua mỹ danh "Hãm Trận Doanh", biết Cao Thuận nãi là người có thể dùng được, đáng tiếc Cao Thuận nhân cự tuyệt đầu hàng mà mặc nhiên không nói, cuối cùng khiến cho Tào lão bản không thể không đem hắn sát hại.

Do đó có thể thấy được lòng trung thành của Cao Thuận đối với Lữ Bố.

Nhưng Lữ Bố lại đối đãi Cao Thuận như thế nào đây?

Cao Thuận làm người thanh bạch chính trực, thấy Lữ Bố luôn là làm ra một số quyết định khiếm khuyết cân nhắc, bởi vậy thường xuyên khuyên can hắn: "Tướng quân ở có một số việc không chịu thận trọng cân nhắc, thường xuyên xuất hiện sai lầm, nói chuyện làm việc luôn là có sai sót, chuyện sai lầm chẳng lẽ có thể tái diễn mãi sao?" Lời này đích xác là không êm tai lắm.

Bởi vậy Lữ Bố biết rõ Cao Thuận trung thành với mình, thế nhưng lại thủy chung không trọng dụng hắn, đồng thời còn đối với Cao Thuận trở nên càng thêm sơ viễn, thậm chí bằng vào quan hệ thân thích với Ngụy Tục, đoạt lấy toàn bộ binh sĩ Hãm Trận Doanh do Cao Thuận lãnh đạo giao cho Ngụy Tục, thẳng đến thời điểm muốn ra trận giết địch liều mạng, mới lại lệnh Ngụy Tục giao hoàn binh phù, gọi Cao Thuận thống lĩnh Hãm Trận Doanh tiến đến chém giết.

Mà cho dù là như thế, Cao Thuận cũng chưa bao giờ có oán hận, thủy chung trung thành với hắn.

Chuyện này không chỉ hiển thị ra trình độ trí mưu của Lữ Bố, đồng thời cũng hiển thị ra độ lượng của hắn.

Lữ Bố thật tâm không xứng với sự trung thành của Cao Thuận.

Thành nhiên Cao Thuận tuy rằng cũng không phải người biết nói chuyện, nhưng Lữ Bố cùng hắn tương giao nhiều năm sớm nên biết hắn là người tính tình gì, cho dù Cao Thuận có vài lời nói không lọt tai, chỉ cần bản ý là xuất phát từ trung tâm, một người lãnh đạo có thể thành đại sự khẳng định đều sẽ không quá mức để ở trong lòng.

Chí ít nếu là đổi lại Ngô Lương, gặp gỡ loại tướng lĩnh trung thành đốt đèn lồng đều khó tìm này, hắn không những sẽ không trách tội, còn tất nhiên sẽ đối với Cao Thuận ủy dĩ trọng nhậm, mà không phải sơ viễn hắn.

Đổi lại Tào lão bản cũng là đồng dạng.

Trong lịch sử ngài ngay cả Trương Tú - kẻ giết Tào Ngang, Tào Bẩm cùng Điển Vi - đều có thể tha thứ, thậm chí còn cùng Trương Tú kết làm thông gia, đồng thời tại trận Quan Độ ủy dĩ trọng nhậm, do đó có thể thấy được tâm hung của Tào lão bản rộng rãi bao nhiêu, vì thành đại sự có thể đại độ đến bước nào?

Nếu là để Tào lão bản đạt được loại tướng lĩnh trung thành lại năng lực hơn người như Cao Thuận.

Đừng nói chỉ là nói chuyện khó nghe, chỉ cần không ở dưới tình huống trước mặt mọi người khạc đàm vào mặt ngài, khiến ngài thực sự không có biện pháp xuống đài, Tào lão bản liền chiếu dạng có thể cười một tiếng cho qua. ...

Tiếp theo tại trong bầu không khí cực kỳ vi diệu này.

Hiến Đế cùng Tào lão bản lại bắt đầu hàn huyên như không có chuyện gì xảy ra, thậm chí từ đương kim loạn thế một mực xả đến hứa đa sự tình của phụ bối, gia bối, dù sao thân phận phụ bối, gia bối của Tào lão bản đều không đơn giản, cùng Hán thất có quan hệ cực kỳ

khẩn mật.

Tổng nhi ngôn chi tựu một câu nói.

Hiến Đế vừa đánh Tào lão bản một gậy, hiện tại lại đang đút cho Tào lão bản quả táo ngọt.

Tào lão bản cũng là thập phần phối hợp cùng hắn hàn huyên, trong lúc đó không có biểu hiện ra bất kỳ trạng thái không thích hợp nào, coi như là cho đủ Hiến Đế mặt mũi.

Bất quá Tào lão bản là người như thế nào, Ngô Lương rõ ràng hơn bất luận kẻ nào.

Tào lão bản tuyệt đối đã nhìn thấu thuật ngự nhân của Hiến Đế, chỉ là ngài ấy còn có chuyện quan trọng hơn đi làm, không muốn vào lúc này cùng tên tiểu thí hài này xé rách mặt.

Đến nỗi Lữ Bố, đợi thời cơ thành thục, Tào lão bản cũng sẽ thi triển thủ đoạn lôi đình của ngài.

Cuối cùng.

Sau khi xả chuyện tào lao hơn nửa ngày, Tào lão bản cuối cùng còn tìm được cơ hội thích hợp đem suy nghĩ của chính mình nói ra: "An Ấp này ngay cả chỗ hành cung ra hồn cũng không có, bệ hạ ở tại chỗ này e rằng không quá thích hợp, không biết bệ hạ tiếp theo có tính toán gì không?" "Tâm nguyện của ngô là quay về Lạc Dương, đó mới là quốc đô chân chính của Đại Kinh." Hiến Đế không chút do dự nói. "Bệ hạ nói không sai, Đại Kinh ta mấy trăm năm đều lấy Lạc Dương làm đô, nếu không phải Đổng Trác họa loạn triều cương, truyền thống này liền sẽ không cải biến, Lạc Dương mới là chính thống." Tào lão bản phụ nghị, lại nhíu mày nói, "Bất quá bây giờ quay về Lạc Dương e rằng không ổn, Lý Giác, Quách Tỷ sở bộ nhưng tại phía tây truy kích, dễ như trở bàn tay liền có thể đánh tới Lạc Dương, mà trước đó

chuyện Đổng Trác dời đô Trường An, cũng là đem Lạc Dương vương cung hủy hoại hầu như không còn, bệ hạ bây giờ quay về Lạc Dương e rằng y nguyên ngay cả chỗ che thân đều không có, huống chi địa phương thần trữ tồn lương hướng cự ly Lạc Dương cũng có chút xa, bổ cấp thập phần bất tiện, e rằng không cách nào lâu dài bồi bệ hạ trú thủ Lạc Dương a." "Cái này..." Nghe được lời này, Hiến Đế lập tức mặt lộ vẻ khó xử.

Hắn hiện tại cần nhất chính là sự bảo hộ của Tào lão bản, nếu binh mã Tào lão bản không thể tại Lạc Dương trú thủ, hắn căn bản cũng không khả năng ở lại Lạc Dương. "Vậy phải làm thế nào cho phải, xin Tào tướng quân cho ngô một lời khuyên." Hiến Đế không thể không hướng Tào lão bản cầu viện. "Y thần chi kiến, bệ hạ không bằng tạm thời trước theo thần tiến về Trần Lưu ở hướng đông hơn, lương hướng cùng kỳ dư binh mã của thần trước mắt đều trữ ở Trần Lưu, Lý Giác, Quách Tỷ sở bộ muốn đuổi tới sợ cũng không quá dễ dàng, cho dù thật đuổi tới thần cũng có thể cùng bọn hắn đánh một trận." Tào lão bản trầm ngâm một lát, nói, "Cùng lúc đó, thần cũng sẽ phái người tiến về Lạc Dương chiêu mộ thợ thủ công trùng kiến vương cung, đợi vương cung tu thiện hoàn tất về sau, thần lại cùng bệ hạ cùng nhau quay về Lạc Dương, đến lúc đó bệ hạ phong phong quang quang, đại trương kỳ cổ trở về quốc đô, cũng là đang hướng thiên hạ tuyên cáo tin tức thiên tử quy lai, Đại Kinh trọng chấn." ???

Nghe được lời này, Ngô Lương vẻ mặt kinh ngạc nhìn về phía Tào lão bản.

Tình huống gì thế này?

Lịch sử không phải đem Hiến Đế lừa gạt đi Hứa Đô sao?

Làm sao bỗng nhiên liền biến thành Trần Lưu?

Ngô Lương trong lòng tràn đầy nghi hoặc.

Hiện tại hắn cũng không cách nào xác định trong lòng Tào lão bản tột cùng là cân nhắc chuyện này như thế nào.

Bất quá nếu là y theo hình thức trước mắt đi phỏng đoán, quyết định xuất hiện sai biệt so với lịch sử này dường như cũng không phải không có đạo lý.

Đầu tiên, Hứa Đô hiện tại còn gọi là Hứa huyện, Hứa huyện tuy rằng sát vách quận Trần Lưu của Duyện Châu, nhưng lại thuộc về hạt khu quận Dĩnh Xuyên của Dự Châu.

Mà giờ khắc này thế lực phạm vi của Tào lão bản còn chưa có chính thức khuếch trương đến Dự Châu, tự nhiên sẽ không nguyện ý đem Hiến Đế thả tới địa bàn của người khác, hoặc giả đây chính là một trong những nguyên nhân; Thứ hai, kỳ thực Tào lão bản còn có thể đem Hiến Đế trực tiếp nghênh đón về Quyên Thành thuộc quận Tế Âm, Duyện Châu - nơi đình cư hiện nay, nhưng vì sao ngài lại không làm như vậy?

Điều này thì có thể là bởi vì Quyên Thành cự ly Lạc Dương khá xa, lại cự ly thế lực phạm vi của Viên Thiệu tương đối gần.

Bây giờ thông qua phong mật thư Ngô Lương mang về, Tào lão bản đã biết được Viên Thiệu dự định trừ bỏ Hiến Đế, như vậy ngài liền tất nhiên muốn phòng bị Viên Thiệu, bởi vậy đem Hiến Đế đặt ở Trần Lưu - nơi cự ly thế lực phạm vi của Viên Thiệu xa hơn một chút tự nhiên càng thêm ổn thỏa; Thứ ba, Trần Lưu là căn cứ địa khởi thế ban đầu của Tào lão bản.

Bởi vậy quan hệ giữa ngài và sĩ tộc địa phương hẳn là còn tính là qua được, tăng thêm Trần Lưu thái thú hiện nay nãi là Trình Dục, Ngô Lương cùng Phường Nhân Quân cũng tại Trần Lưu đóng quân.

Lòng trung thành của Trình Dục tại sự kiện Trương Mạc liên hợp Lữ Bố phản bội đã đạt được kiểm chứng.

Mà Ngô Lương càng là tại quá trình Tào lão bản hơn một năm nay nhanh chóng quật khởi đóng vai trò mấu chốt, chí ít trước mắt mà nói sự tín nhiệm của Tào lão bản đối với Ngô Lương viễn viễn siêu việt người bên ngoài.

Như thế đem Hiến Đế đặt ở Trần Lưu, Tào lão bản cũng sẽ càng thêm an tâm.

Tóm lại, mặc kệ Tào lão bản tột cùng là cân nhắc chuyện này như thế nào, quyết định này định nhiên cũng là đi qua thâm tư thục lự, đồng thời khẳng định cùng Hí Chí Tài các mưu sĩ tiến hành qua thương nghị, tuyệt đối không có khả năng là vỗ ót tùy tiện chỉ ra một địa phương.

Đồng thời việc này đối với Ngô Lương cùng Phường Nhân Quân kỳ thực cũng tịnh không có ảnh hưởng thực chất gì.

Bởi vậy Ngô Lương trong lòng tuy rằng có chút nghi hoặc, nhưng cũng tịnh không có ý tứ thâm cứu, huống chi đây kỳ thực cũng không phải cơ mật trọng yếu gì, nói không chừng lúc nào cùng Tào lão bản, Hí Chí Tài hoặc là Tào Ngang đám người nhàn liêu, liền có thể đàm đạo nguyên nhân Tào lão bản quyết định như thế, căn bản không cần thiết cố ý phí tâm tư tham cứu. "Tào tướng quân tâm tư chẩn mật, cứ y ý của Tào tướng quân." Hiến Đế nhìn qua ngược lại tịnh chưa suy nghĩ nhiều cái gì, hơi hạm thủ tiếp nhận đề nghị của Tào lão bản, tiếp đó lại hỏi, "Chỉ là không biết Tào tướng quân dự định khi nào khởi hành?" "Việc này không nên chậm trễ, càng nhanh càng tốt." Tào lão bản nghiêm mặt nói, "Bây giờ Lý Giác, Quách Tỷ tuy tạm thời hưu chiến, nhưng nếu biết được thần đến đây Cần vương, e rằng lại muốn xuẩn xuẩn dục động, tăng thêm bây giờ binh mã Cần vương chiếm giữ quanh An Ấp không có điều độ thống nhất, ở vào trạng thái hỗn loạn, một nắm cát rời, riêng phần mình vi chiến, nếu như những binh mã này sinh ra dị tâm, cũng có khả năng xuất hiện tình huống

không tưởng tượng nổi, thực sự không thể không phòng a." "Ân...

Ngô bây giờ cũng không có gì cần chuẩn bị, không bằng ngày mai liền khởi hành đi, chỉ là một đường này ngô liền toàn ngưỡng trượng Tào tướng quân." Hiến Đế trầm ngâm một hồi, rốt cục đối Tào lão bản gật đầu nói.

Đây kỳ thực vốn cũng không có gì dễ thương lượng, Hiến Đế trong tay hầu như không có binh quyền, ai có thể bảo hộ hắn hắn liền phải đi theo người đó, căn bản không có dư địa lựa chọn, thậm chí đều không cần Tào lão bản động dụng thủ đoạn "hiệp trì" cường ngạnh.

Chỉ là Tào lão bản bây giờ còn muốn diễn cho giống một trung thần, mới có thể dùng ngữ khí thương lượng cùng hắn đàm cập việc này. "Thừa mông bệ hạ tín nhiệm, bất quá trước khi xuất phát, thần còn cần làm một chuyện, xin bệ hạ ứng chuẩn." Tào lão bản đón lấy lại chắp tay nói. "Tào tướng quân nói thẳng đừng ngại." Hiến Đế hơi hạm thủ. "Bệ hạ lần này lịch kinh thiên hiểm mới thoát ly địch doanh đến An Ấp, thần nghe nói một đường này Lý Giác, Quách Tỷ sở bộ nhiều lần công sát, không những rất nhiều quan viên cùng binh sĩ Cần vương lọt vào sát hại, còn có không ít hoàng thất trân bảo cùng vật tư tại trong lúc đó lọt vào lược đoạt hoặc là di thất, tổn thất không thể bảo là không lớn." Tào lão bản nói, "Giám vu tình huống hỗn loạn hiện nay, thần thỉnh cầu trước khi khởi hành, đối với nhân viên cùng vật phẩm tùy hành của bệ hạ tiến hành một lần kiểm kê ghi chép chu tường, miễn cho có người thừa dịp loạn xâm chiếm hoàng thất chi vật trung bão tư nang, thần chỉ sợ là gánh không nổi trách nhiệm này." "!" Nghe được lời ấy, Ngô Lương lập tức tỉnh táo tinh thần.

Tào lão bản đây tất nhiên là đang vì hắn tìm kiếm cơ hội đánh cược một lần Hán thất truyền đại chi bảo.

Không thể không nói, Tào lão bản người này thật tâm chơi được, có chuyện gì nhờ ngài ấy hỗ trợ, ngài ấy là thật sẽ để ở trong lòng, hơn nữa làm thật nha. "Việc này cũng y ý của Tào tướng quân đi làm." Đối với việc này, Hiến Đế cũng là lộ ra cực kỳ thản nhiên, một khắc đều không có do dự liền đáp ứng xuống.

Điều này ngược lại có chút nằm ngoài dự liệu của Ngô Lương.

Chân Mật đã thông qua Hổ Phù cùng bản sự báo mộng tham được tin tức tương quan về cái hòm sắt Hiến Đế cất giữ tại trong phòng Phục Hoàng hậu, Ngô Lương muốn đánh cược một lần xem chân dung Đầu Vương Mãng, Trảm Xà Kiếm cùng Guốc Khổng Tử có phải chính là đặt ở trong hòm sắt hay không.

Trảm Xà Kiếm cùng Guốc Khổng Tử còn không dễ nói.

Chương 629

Nhưng tin tức Ngô Lương đạt được trước đó cùng tao ngộ trong đêm mấy ngày trước, đã lệnh hắn càng phát ra khuynh hướng cho rằng Đầu Vương Mãng sớm đã rơi vào tay Lữ Bố, mà không phải êm đẹp tồn tại trong hòm sắt.

Mà Hiến Đế bây giờ đáp ứng thống khoái như thế, tựa hồ căn bản không có cái gì cần ẩn giấu, ngược lại lệnh Ngô Lương lược có như vậy một điểm dao động.

Đương nhiên.

Kỳ thực cho dù Đầu Vương Mãng đã di thất, Hiến Đế cũng tịnh không có gì phải lo lắng.

Dù sao ngay cả Truyền Quốc Ngọc Tỷ đại biểu hoàng quyền bây giờ đều đã lưu lạc đến trong tay Viên Thuật, vậy Đầu Vương Mãng lại có gì quan trọng, chẳng lẽ còn có thể cùng Truyền Quốc Ngọc Tỷ đánh đồng hay sao, hay là nói mất Đầu Vương Mãng còn có người sẽ tìm hắn đòi hỏi thuyết pháp hay sao? "Thần cái này an bài người tiến đến xử trí, tuyệt không làm trễ nải hành trình của bệ hạ!" Tào lão bản thấy sự tình thuận lợi như thế, lại chắp tay hướng Hiến Đế thi lễ một cái, nhi hậu xoay đầu lại đối Ngô Lương cùng Tào Ngang nói, "Tử Tu, Hữu Tài, việc này liền giao cho hai người các ngươi đi làm, nhất định phải đem hoàng thất trân bảo của bệ hạ từng kiện từng kiện kiểm kê ra an trí thật tốt, nếu là xảy ra sai sót đó chính là phụ hoàng ân." "Nặc!" Ngô Lương cùng Tào Ngang vội vàng cúi đầu ứng đạo.

Bất quá trong chuyện này ngược lại còn có một chi tiết đáng giá chú ý.

Trước đó Tào lão bản từng đáp ứng Lữ Bố, cho phép hắn cùng

Ngô Lương cùng nhau xem xét ba kiện Hán thất truyền đại chi bảo kia, nhưng hiện tại Tào lão bản lại an bài Tào Ngang cùng Ngô Lương tiến đến kiểm kê hoàng thất trân bảo, mà tịnh chưa nhắc tới Lữ Bố.

Nếu nói Tào lão bản là nhất thời không cẩn thận quên mất, cái này khẳng định là không thành lập.

Ngài ấy đã nhớ kỹ làm chuyện này vì Ngô Lương, liền tuyệt sẽ không quên ngày đó Lữ Bố chủ động xin đi giết giặc.

Bởi vậy Ngô Lương cho rằng, đây là Tào lão bản đang dùng phương thức như vậy hướng Lữ Bố biểu đạt bất mãn, như thế đã không tính là cùng Lữ Bố xé rách mặt, đồng thời cũng cho Lữ Bố một chút sắc mặt, để dạy hắn hơi thu liễm một chút, đừng tưởng rằng có Hiến Đế cái tiểu thí hài này chỗ dựa liền cho rằng mình đã không còn gì để sợ. "?" Lữ Bố nghe được Tào lão bản an bài, trên mặt cũng là phù hiện ra vẻ nghi hoặc, không khỏi nhìn về phía Tào lão bản.

Nhưng Tào lão bản lại là làm ra một bộ dáng như không có việc gì, căn bản cũng không đi nhìn hắn, tựa hồ đã hoàn toàn quên mất lời ngày đó đáp ứng Lữ Bố.

Mà tại loại trường hợp này, Lữ Bố cũng không tiện nói cái gì, đành phải lại trắc mục nhìn thêm Ngô Lương cùng Tào Ngang một cái, hậm hực đem lời nuốt trở vào trong bụng. ...

Gặp qua Hiến Đế, cùng Tào lão bản đám người cùng nhau lui ra ngoài.

Tào Ngang liền lập tức lại đem Tào Bẩm gọi tới, mang lên nhân mã bắt đầu kiểm kê nhân viên cùng vật phẩm tùy hành của Hiến Đế.

Mà Tào Ngang hắn là sớm liền đạt được Tào lão bản thông báo, lần này công tác kiểm kê cho Ngô Lương quyền chủ động cực lớn, kiểm kê bất cứ thứ gì đều nhất định sẽ để Ngô Lương xem qua, sau

đó mới mệnh lệnh người đăng ký tại sách.

Tào Bẩm thì lộ ra nhàm chán, sớm liền ở một bên ngáp dài: "A ha —— Thật là không thú vị, ta nói Tử Tu ca, Hữu Tài hiền đệ, loại chuyện này các ngươi tùy tiện tìm cá nhân tới thay mặt kiểm kê là được rồi, hà tất tự mình thủ tại chỗ này từng kiện xem qua đây, chẳng lẽ các ngươi liền không có việc khác có thể làm sao?" "An Dân huynh, những cái này cũng đều là hoàng thất chi vật, ta cùng các ngươi khác biệt, ta xuất thân đê vi chưa thấy qua việc đời gì, bây giờ thật vất vả có cơ hội nhìn thấy những vật này, hận không thể mở mang tầm mắt, lại làm sao sẽ cảm thấy không thú vị." Ngô Lương cười ha hả nói. "Ngươi chưa thấy qua việc đời?

Bớt ở chỗ này trang!" Tào Bẩm lập tức thối một ngụm, pha có ẩn ý mắng, "Ngươi lúc đầu cùng ta công cán, liền từng gặp qua núi vàng có thể so với một quốc gia cùng rực rỡ muôn màu trân bảo, về sau ngươi chính mình lại đi rất nhiều nơi, những nơi kia cái nào không thuộc về vương công quý tộc, sớm đã không biết gặp qua bao nhiêu đồ tốt, hà tất khiêm tốn như thế?" "An Dân huynh, cơm có thể ăn bậy, lời không thể nói lung tung, coi chừng vách tường có tai." Tuy biết Tào Bẩm đã tận lượng tránh đi tin tức mấu chốt, nhưng Ngô Lương y nguyên hạ thấp giọng nhắc nhở một câu. "An Dân, Hữu Tài nói cực phải, ngươi về sau không thể lại nói nửa chữ có liên quan đến việc này." Tào Ngang cũng là nghiêm mặt đối Tào Bẩm nói. "Nặc." Tào Bẩm đối với vị đường huynh Tào Ngang này lại là cực kỳ tôn trọng, lập tức cũng không dám cùng Ngô Lương đánh rắm nói nhảm nữa, cực kỳ chính thức thi cái quân lễ nói, "An Dân biết sai, về sau nhất định cẩn ngôn thận hành." Tào Ngang hơi hạm thủ, tiếp đó lại quay đầu nhìn về phía Ngô Lương, vỗ vỗ vai Ngô Lương, trịnh trọng nói: "Hữu Tài, ngươi về sau cũng chớ có tự coi nhẹ mình, ngươi thế nhưng là hậu duệ của chiến quốc danh sĩ Ngô Khởi, tuyệt không phải

người xuất thân đê vi, mà là đường đường chính chính danh môn chi hậu, sĩ tộc trong thiên hạ e rằng cũng tìm không ra mấy cái cao quý hơn ngươi." "Hữu Tài đã hiểu." Ngô Lương lăng lăng, đành phải gật đầu ứng đạo.

Hiện tại toàn bộ Tào gia đều đang không tiếc dư lực đem Ngô Lương nâng thành chân chính danh môn chi hậu.

Ngô Lương ngược lại cũng minh bạch bọn họ một là vì để Tào Nỉ gả được phong phong quang quang, không làm mất mặt mũi Tào gia; hai là cái này đối với Ngô Lương mà nói cũng là một chuyện tốt triệt để xoay người cải biến giai tầng.

Nhưng bọn hắn lại không biết, Ngô Lương đối với cái gọi là thân phận cao quý này căn bản cũng không có hứng thú, đối với Tào Nỉ hứng thú cũng là không quá lớn, hoàn toàn chỉ là không muốn bác bỏ mặt mũi của bọn hắn, không thể không bị động tiếp nhận mà thôi. "Lần này sau khi trở về, ngươi đi gặp Nỉ nhi một chút đi, muội ấy mỗi lần nhìn thấy ta cùng An Dân, liền xả trụ hai người chúng ta không ngừng hỏi thăm tin tức của ngươi, hai người chúng ta thường xuyên ứng đối không được." Tào Ngang đón lấy lại dùng ngữ khí thương lượng cười với Ngô Lương, "Sự tình phương diện lễ tiết cùng danh phận ngươi không cần để ở trong lòng, phụ thân ta đã trước mặt mọi người tuyên bố chiêu ngươi làm rể, ngươi cùng Nỉ nhi cũng đã không phải người ngoài, cho dù là sớm phát sinh chút gì, cũng là sự tình trong hợp tình hợp lý, người bên ngoài cũng nói không ra cái gì đến..." Nói đến đây, Tào Ngang lược vi dừng lại một chút, mới chú trọng bổ sung một câu: "...

Mẫu thân cũng là ý tứ này, bởi vậy ngươi không cần có chỗ lo lắng." "..." Ngô Lương lập tức sững sờ. "Mẫu thân" trong miệng Tào Ngang là ai?

Đương nhiên chính là chính thê hiện nay của Tào lão bản "Đinh phu nhân", cũng là dưỡng mẫu thắng qua mẹ ruột của Tào Ngang cùng Tào Nỉ, kỳ nữ tử trong lịch sử bởi vì Tào Ngang chiến tử tại Uyển Thành liền hãn nhiên đem Tào lão bản vứt bỏ.

Mà Đinh phu nhân đều là ý tứ này, Ngô Lương nếu là tiến đến gặp Tào Nỉ, Tào Nỉ cho dù tại trong Tào phủ công nhiên chà đạp Ngô Lương, Ngô Lương kêu rách cổ họng cũng đoạn nhiên sẽ không có người đến cứu hắn, thậm chí còn phải có người hỗ trợ cho lui hạ nhân trong viện, đồng thời thuận tay đem cửa phòng khép lại, lại tại ngoài cửa khóa thêm một cái khóa. "Đừng ngại ngùng nữa, trượng mẫu đều ngầm thừa nhận ngươi cái con rể này, ngươi cũng phải cố gắng một chút, thiên hạ này nếu có ai có thể hàng trụ được Nỉ nhi muội muội, e rằng liền chỉ có Hữu Tài hiền đệ ngươi rồi." Tào Bẩm cũng là ở một bên nháy mắt ra hiệu cười nói. "Khụ khụ...

Được rảnh thì đi, được rảnh thì đi." Lời nói đến nước này, Ngô Lương cũng không tiện phật mặt mũi Tào Ngang, đành phải hàm hồ kỳ từ trì hoãn nói.

Cũng vừa vặn ngay tại lúc này.

Một tên binh sĩ bước chân vội vã chạy tới, chắp tay đối Tào Ngang báo nói: "Trường công tử, trong phòng Hoàng hậu có một cái hòm sắt lớn, trên hòm còn khóa một cái khóa lớn, các huynh đệ muốn đem cái hòm này vận chuyển ra kiểm kê vật phẩm bên trong, Hoàng hậu lại chết sống không chịu, ngay cả mấy cái Vũ Lâm hộ vệ kia cũng là thốn bộ không nhường, nói cái gì không có thiên tử thân hứa, bọn hắn liều mạng cũng tuyệt không cho chúng ta xúc bính hòm sắt, thuộc hạ không dám tuỳ tiện dùng sức mạnh, đành phải trở về thỉnh Trường công tử định đoạt." Chính là cái hòm sắt này!

Ngô Lương tuy rằng đã sớm biết cái hòm sắt này ở đâu, nhưng lại

tịnh chưa nói rõ chi tiết sớm cho Tào lão bản, nếu không liền lại muốn nghĩ biện pháp hướng Tào lão bản giải thích tin tức của hắn từ đâu mà đến, nếu là giải thích không tốt, nói không chừng còn sẽ khiến cho một số sai nghi không cần thiết. "Phía trước dẫn đường, ta đi xem một chút." Tào Ngang tổng coi như kết thúc cái chủ đề lệnh Ngô Lương khó xử vừa rồi, gật đầu với Ngô Lương cùng Tào Bẩm, liền muốn cùng bọn hắn hai người một đạo đi theo tên binh sĩ kia tiến đến xem xét. "Tử Tu huynh..." Ngô Lương lại là vội vàng kéo lại Tào Ngang. "Chuyện gì?" Tào Ngang nghi hoặc xoay đầu lại.

Ngô Lương biết rõ chìa khóa của cái khóa đồng lớn trên hòm sắt kia ở trên thân Hiến Đế, nhưng lại không thể nói rõ, chỉ có thể thấp giọng khuyên nhủ: "Tử Tu huynh, nếu Hoàng hậu chấp ý không chịu cho chúng ta kiểm kê vật phẩm trong hòm sắt kia, chúng ta thân là thần tử cũng là không thể bỏ mặc cưỡng ép làm bừa, nếu không liền có khả năng bởi vậy truyền ra danh tiếng 'Bất thần', đẩy Minh công vào cảnh bị động." "Vậy y ngươi thấy, việc này ứng đương..." Tào Ngang nhíu mày hỏi.

Ngô Lương nói: "Ứng đương đem việc này báo cho Minh công, Hoàng hậu đã nói rõ cần Hiến Đế thân hứa mới chịu giao ra hòm sắt, mà Hiến Đế trước đó đã đáp ứng Minh công kiểm kê vật phẩm tùy hành, tự nhiên cũng lý ứng phối hợp chúng ta hành sự, bởi vậy việc này chỉ cần do Minh công tiến đến giao thiệp cùng Hiến Đế, liền có thể tiêu trừ trở ngại, chúng ta thì hoàn toàn không cần thiết giao thiệp cùng Hoàng hậu, miễn cho lộng khéo thành vụng." "Hữu Tài nói có lý, việc này đích xác không thể lỗ mãng." Nghe Ngô Lương nói xong, Tào Ngang lập tức nghĩ thông suốt những mấu chốt trong đó, gật đầu nói, "Hai người các ngươi chờ ở chỗ này một lát, ta đi nói rõ việc này với phụ thân, vẫn là để phụ thân đi giao thiệp với Hiến Đế thì thỏa đáng hơn." Nói xong hắn lại dặn dò binh sĩ vừa tới báo cáo vài câu, lệnh

cho gã mang người trông chừng kỹ Phục Hoàng hậu cùng đám vũ lâm hộ vệ kia, đồng thời nhìn chằm chằm vào cái rương sắt trong phòng Hoàng hậu, sau đó mới rảo bước đi tìm Tào lão bản.

Ngô Lương và Tào Ngang thì đi theo tên binh sĩ kia đến viện lạc nơi Phục Hoàng hậu cùng những người khác đang ở, câu được câu không tán gẫu chờ tin tức của Tào Ngang và Tào lão bản.

Cũng vào lúc này, Ngô Lương lần đầu tiên nhìn thấy vị Hoàng hậu trong truyền thuyết này.

Phục Hoàng hậu tuổi tác chắc lớn hơn Hiến Đế khoảng một hai tuổi, hơn nữa dáng người cũng cao hơn Hiến Đế nửa cái đầu.

Điều này cũng không có gì đáng trách, con gái ở độ tuổi này vốn dậy thì sớm hơn con trai một chút, ở hậu thế có rất nhiều nữ sinh cấp hai đều cao hơn nam sinh, đợi đến cấp ba thì tình huống mới đảo ngược lại.

Về phần nhan sắc...

Không thể nói là xinh đẹp bao nhiêu, nhưng tuyệt đối không thể đánh đồng với xấu xí, nói chung là ở mức trên trung bình một chút.

Khí chất ngược lại không tệ, cử chỉ giơ tay nhấc chân thoạt nhìn đều pha phần cao quý ưu nhã, chắc hẳn đã được giáo dục lễ nghi rất tốt.

Đây cũng là chuyện hợp tình hợp lý, dù sao Phục gia từ thời Tây Kinh (Trường An) bắt đầu đã có người vị liệt Tam công, đến đời phụ thân nàng, vẫn y nguyên là cao giai sĩ tộc có tư cách gả con gái cho Hoàng đế, tự nhiên rất có nội hàm. "Hữu Tài hiền đệ, không phải ta nói, thật không bằng Bạch cô nương lúc trước đệ nhặt được trong rừng..." Tào Bẩm, cái tên này vốn có chút thích múa mép khua môi, chỉ nhìn Phục Hoàng hậu vài lần, liền hạ thấp giọng ghé vào tai Ngô

Lương cười hì hì thầm thì. "An Dân huynh, coi chừng họa từ miệng mà ra." Ngô Lương cũng cho là như thế, bất quá hắn chỉ nghĩ trong lòng, tuyệt đối sẽ không nói ra loại lời này. "Sợ cái gì, huynh đệ hai người chúng ta còn có cái gì không thể nói sao?" Tào Bẩm không cho là đúng. "Chúng ta lén lút đương nhiên có thể nói, bất quá lời này nếu bị Minh công nghe thấy, chỉ sợ ít nhiều phải giáo huấn huynh vài câu, mà nếu bị người ngoài nghe thấy, nói không chừng còn có thể rước lấy cho huynh một ít phiền toái." Ngô Lương nhìn có vẻ trịnh trọng, cuối cùng lại bỗng nhiên nháy mắt ra hiệu cười hắc hắc với Tào Bẩm, "Bất quá thẩm mỹ của An Dân huynh vẫn là bình thường, nàng ta đích xác không bằng Tinh Tinh nhà ta, thậm chí so với những tiểu mỹ nhân trong nhà ta cũng có chỗ không bằng." "Xùy —— Ta còn tưởng đệ đổi tính rồi chứ, đệ nói xem chúng ta biết rõ gốc rễ của nhau, đệ ở trước mặt ta giả bộ đứng đắn cái gì...

Bất quá nói đi cũng phải nói lại, đệ nói xem trong cái rương sắt kia rốt cuộc đựng thứ gì, lại khiến cho bọn họ kiên trì như thế, chắc không can hệ đến chuyện ẩn bí của hoàng thất chứ?" Tào Bẩm đấm ngực Ngô Lương một cái, lại vẻ mặt tò mò hỏi. "Cái này làm sao ta biết được, ta cũng đâu biết nhìn xuyên tường, vẫn là chờ Tử Tu huynh mang theo chiếu lệnh trở về mở rương nhìn qua rồi nói sau." Ngô Lương lắc đầu, trong lòng hiểu rõ nhưng giả bộ không biết.

Hai người đang nói chuyện. "..." Phục Hoàng hậu lại giống như cảm ứng được hai người bọn họ đang nghị luận về mình, bỗng nhiên ngẩng đầu lên nhìn thật sâu về phía bên này, vừa vặn sáu mắt nhìn nhau với Ngô Lương và Tào Bẩm. "Nàng ta đang nhìn chúng ta." Tào Bẩm theo bản năng dời ánh mắt đi, nhỏ giọng nói với Ngô Lương. "Sợ cái gì?" Ngô Lương lại thập phần hào phóng đối mắt với Phục Hoàng hậu, hoàn toàn không biết xấu hổ là vật gì, cứ nhìn chằm chằm cho đến khi Phục Hoàng hậu tự mình cảm thấy có chút xấu hổ, yên

lặng dời ánh mắt đi mới thôi. "Không hổ là Hữu Tài hiền đệ, da mặt quả nhiên không phải dày bình thường.

Bất quá nàng ta dù có thế nào cũng là Hoàng hậu, đệ nhìn chằm chằm nàng ta như thế thật sự là thất lễ, còn vô lễ hơn cả việc ta nghị luận sau lưng vài câu." Tào Bẩm thấy thế vừa có chút khâm phục lại có chút không cam lòng chịu thua nói. "Ta cái này gọi là 'lấy đạo của người trả lại cho người', mọi người đều ăn mặc đàng hoàng, lại không có chỗ nào không thể gặp người, chẳng lẽ cho phép nàng ta nhìn ta lại không cho phép ta nhìn nàng ta sao?" Ngô Lương cười ha hả ngụy biện. "Được được được, ta không tranh với đệ, cái miệng ba tấc không nát này của đệ ngay cả Hí quân sư cũng tán thưởng không dứt, ta làm sao là đối thủ của đệ, đệ nói cái gì cũng đúng, đều đúng hết được chưa." Tào Bẩm lập tức đầu hàng, lại bỗng nhiên mở miệng hỏi một vấn đề khác, "Đệ nói xem nếu như bá phụ ta lần này đi bái kiến Hiến Đế, Hiến Đế cũng sống chết không chịu giao cái rương sắt này cho chúng ta kiểm kê, việc này có phải hay không chỉ có thể không giải quyết được gì?

Dù sao Hiến Đế là quân bá phụ là thần, nếu Hiến Đế chấp ý không chịu, bá phụ e rằng cũng không có biện pháp cưỡng ép Hiến Đế a?" "..." Ngô Lương hơi ngẩn ra, đây đúng là một vấn đề.

Tào lão bản lần này đến đây cần vương có mục đích chính trị quan trọng, mà trong cái rương sắt này bất luận đựng cái gì, đều không liên quan đến mục tiêu chính trị của Tào lão bản.

Ngược lại nếu Hiến Đế không chịu thỏa hiệp, Tào lão bản còn cố chấp mở rương, như vậy còn có thể gây ra ảnh hưởng bất lợi đối với mục tiêu chính trị của Tào lão bản.

Cho nên Tào lão bản sẽ để chút "chuyện nhỏ" này ảnh hưởng đến mục tiêu chính trị của mình sao?

Đương nhiên sẽ không.

Nói cách khác, chỉ cần Hiến Đế kiên trì không đồng ý, cái rương này hôm nay khẳng định là mở không thành, Ngô Lương cũng chỉ có thể tìm cơ hội khác để thám thính đến cùng.

Bất quá như vậy, Ngô Lương liền không thể không suy tư Hiến Đế rốt cuộc đang che giấu cái gì.

Ba món Truyền Đại Chi Bảo kia có phải còn được bảo tồn thỏa đáng bên trong hay không?

Hơn nữa ngoại trừ ba món Truyền Đại Chi Bảo, trong rương sắt liệu còn có thứ gì khác quan trọng hơn đối với Hiến Đế hay không...

Ngay khi Ngô Lương đang suy nghĩ như vậy.

Sau lưng đã truyền đến một trận tiếng bước chân quen thuộc, Ngô Lương cùng Tào Bẩm quay đầu nhìn lại, người tới quả nhiên là Tào Ngang đi rồi quay lại.

Rảo bước đi tới bên cạnh hai người, Tào Ngang lại cũng hạ thấp giọng, mở miệng nói: "Cái rương sắt này vẫn là chớ vội mở, vừa rồi ta đem việc này bẩm báo phụ thân, phụ thân chẳng những không có mang ta đi xin chỉ thị của Hiến Đế, ngược lại giáo huấn ta một trận, ta nghe xong liền rộng mở trong lòng." Nói xong, Tào Ngang lại đơn độc kéo Ngô Lương sang một bên, dùng thanh âm thấp hơn nói: "Hữu Tài, phụ thân còn bảo ta chuyển lời cho ngươi, ngươi cũng chớ có nóng vội, đợi Hiến Đế theo chúng ta về Trần Lưu xong, hết thảy đều sẽ ổn định lại, đến lúc đó ngài ấy có khối cách để cho ngươi tận mắt chứng kiến bảo vật truyền đời của Hán thất.

Vịt đã luộc chín vĩnh viễn đều không thể bay đi đâu được, cũng không vội ở nhất thời." "Vạn sự nên lấy đại sự của Minh công làm trọng." Ngô Lương gật đầu đáp.

Tào lão bản rốt cuộc dạy dỗ Tào Ngang như thế nào, Tào Ngang nói rất hàm hồ.

Bất quá cũng không ngoại trừ quan hệ lợi hại trong chuyện này.

Ngô Lương suy nghĩ một chút, cũng rất nhanh liền nghĩ thông suốt mấu chốt trong đó: Đứng ở góc độ của Tào lão bản, đích xác là dứt khoát không đi xin chỉ thị của Hiến Đế thì sáng suốt hơn.

Dù sao trong cái rương sắt này mặc kệ đựng thứ gì, đều sẽ không trực tiếp ảnh hưởng đến mục tiêu chính trị của ông ta, thật sự không cần thiết vì thế mà quá mức chấp nhất.

Chương 630

Cho dù chỉ là thừa nhận rủi ro bị Hiến Đế cự tuyệt làm mất mặt mũi, cũng là mười phần không đáng.

Chẳng qua là "cái mông quyết định cái đầu" (vị trí quyết định tư duy).

Ngô Lương trước đó đứng ở lập trường của mình để suy nghĩ việc này, do đó hơi có chút xem nhẹ lập trường của Tào lão bản.

Cũng may Ngô Lương vừa rồi ngăn cản Tào Ngang, khuyên hắn đi xin chỉ thị của Tào lão bản trước, hơn nữa hắn cũng không có minh xác kiên trì muốn mở ra cái rương sắt này, chỉ là biểu thị muốn kiến thức một chút bảo vật truyền đời của Hán thất, việc này ngược lại cũng không có can hệ trực tiếp với hắn, không đến mức gây nên sự bất mãn của Tào lão bản.

Sự tình đến nước này, việc này tự nhiên cũng chỉ có thể tạm thời coi như thôi.

Mà tiếp theo, bởi vì mấy đêm trước bị cái đầu người cổ quái kia quấy nhiễu, việc Ngô Lương muốn làm chính là cẩn thận phòng bị Lữ Bố.

Hắn hiện tại tuy rằng không cách nào xác định đầu người trong tay Lữ Bố chính là đầu Vương Mãng, nhưng lại có thể xác định, cái đầu người đêm đó suýt chút nữa xông vào lều của hắn, định là thủ bút của Lữ Bố. ...

Đêm đó.

Nhóm người Phường Nhân Quân cũng tạm thời ở lại trong thành An Ấp.

Mà đại quân tùy hành của Tào lão bản, bởi vì thành An Ấp là tòa thành nhỏ, thật sự không có biện pháp an trí quá nhiều nhân mã, bởi vậy Tào lão bản chỉ mang theo hai ngàn tinh nhuệ vào thành.

Một nửa tinh nhuệ trú thủ cửa thành, một nửa tinh nhuệ cùng ông ta đóng quân tại xung quanh phủ nha canh giữ Hiến Đế, đại quân còn lại thì chỉ có thể lưu lại ngoài thành an doanh trát trại.

Điều này đối với đám vũ lâm hộ vệ chỉ còn lại vài chục người của Hiến Đế mà nói đã đầy đủ, càng không cần phải nói để cho an toàn, Tào lão bản đã sớm đem nhân mã của các thế lực khác trục xuất khỏi thành An Ấp.

Bởi vậy theo Ngô Lương thấy, đây tất nhiên là một đêm thập phần bình tĩnh.

Bọn họ cần làm chính là hảo hảo ngủ một giấc, sáng mai liền có thể đi theo đại quân "Cần vương" của Tào lão bản cùng nhau trở về Trần Lưu.

Tào lão bản hẳn là cũng nghĩ như vậy.

Bởi vì Ngô Lương nhìn thấy doanh trướng của ông ta mới vừa qua giờ Tuất (7 giờ tối) liền đã tắt đèn, sớm đã đi ngủ.

Kết quả ngủ đến nửa đêm.

Cũng không biết rốt cuộc là giờ nào, Ngô Lương lại bỗng nhiên bị một trận động tĩnh ồn ào làm kinh tỉnh. "Tình huống gì?" Ngô Lương đứng dậy nhìn một vòng trong lều vải, lại tịnh chưa nhìn thấy thân ảnh Điển Vi ở trên một cái giường nhỏ đơn sơ khác.

Mấy ngày nay đi theo Tào lão bản, hắn đều bảo Bạch Tinh Tinh và Chân Mật ngủ ở trên xe ngựa, còn bảo Dương Vạn Lý trông chừng không cho bất luận kẻ nào tiếp cận, mà chính hắn thì cùng Điển Vi ngủ chung một cái lều vải.

Ngay tại lúc này, rèm lều vải bỗng nhiên bị xốc lên.

Điển Vi xách theo đôi thủ kích mẹ con rảo bước đi đến, trên mặt mang theo một bộ biểu tình như lâm đại địch: "Công tử, trong thành e rằng xuất hiện biến cố, đang có một nhóm nhân mã hướng bên này trùng sát tới, tạm thời còn chưa biết rốt cuộc là binh mã của ai!" "Biến cố?" Ngô Lương lập tức ngẩn ra, hắn quả thực không dám tin vào lỗ tai của mình.

Ngoài thành có vài vạn đại quân của Tào lão bản trấn thủ, dem thành An Ấp vây chật như nêm cối, trong thành thì còn có hai ngàn tên tinh nhuệ hộ vệ, những binh sĩ này tuy không dám nói nhiều hơn toàn bộ bách tính thành An Ấp, nhưng sức chiến đấu lại tuyệt đối có thể nghiền ép toàn thành bách tính, dễ như trở bàn tay liền có thể tàn sát tất cả.

Trong tình huống này, lại làm sao có thể xuất hiện binh biến, xác định không phải có người sống đến không kiên nhẫn rồi chứ? "Vi tạm thời còn chưa làm rõ tình huống cụ thể, bất quá vẫn xin Công tử sớm làm tốt chuẩn bị, để tránh phát sinh bất trắc." Điển Vi nghiêm mặt nói.

Ngô Lương đã đứng dậy, một bên đi ra ngoài lều, một bên hỏi: "Dương Vạn Lý cũng hành động rồi chứ?" "Vừa rồi nghe được chút ít động tĩnh, hắn liền cùng ta đứng lên xem xét, hiện tại đang an trí nhân viên cùng xe ngựa của chúng ta, để thuận tiện tùy thời có thể chuyển di." Điển Vi nói. "Rất tốt." Ngô Lương xốc lên rèm cửa đi ra khỏi lều vải.

Đám người Phường Nhân Quân quả nhiên đã vây lại, ngoại trừ nữ quyến cùng người già trẻ em tiến vào xe ngựa ra, những người còn lại đã nghiêm trận chờ đợi, ngay cả hộp tên của "Chiến Quốc liên phát nỏ" đều đã lấp đầy hoàn tất, để chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào.

Ngô Lương lại nhìn về phía doanh trướng Tào lão bản ở cách đó

mười trượng.

Tào lão bản cũng là vừa mới đi ra khỏi doanh trướng.

Mà Tào Ngang, Tào Bẩm, Hí Chí Tài cùng Lữ Bố và một ít tướng lãnh thì đã tụ hội đến cửa lều vải, từng người sắc mặt nôn nóng chờ Tào lão bản đưa ra quyết đoán.

Cùng lúc đó.

Binh sĩ hộ vệ ở các lều vải xung quanh chí ít có một nửa cũng là vừa mới kinh tỉnh, giờ phút này đang nhanh chóng chỉnh trang tập kết, bất quá tinh nhuệ rốt cuộc là tinh nhuệ, giờ phút này bọn hắn cũng tịnh chưa rối loạn trận cước, hết thảy đều vẫn đâu vào đấy. "Điển Vi theo ta, những người còn lại tại chỗ chờ lệnh." Ngô Lương lập tức mang theo Điển Vi đi nhanh về phía Tào lão bản, bất luận như thế nào hắn đều phải nắm giữ tình báo trực tiếp, từ đó đưa ra quyết sách có lợi nhất cho mình và Phường Nhân Quân.

Vừa đi, Ngô Lương vừa nhìn về phương hướng truyền đến thanh âm ồn ào.

Thanh âm phân biệt đến từ phương Bắc và phương Nam, hẳn là vị trí hai cái cửa thành của An Ấp, hơn nữa Ngô Lương đã nhìn thấy một mảnh ánh lửa...

Tê —— Không nên a?

Ngô Lương trăm mối vẫn không có cách giải.

Hiện tại đóng quân ngoài thành cũng đều là người của Tào lão bản, hơn nữa nhiều đến mấy vạn, cho dù là Viên Thiệu có tổng hợp thực lực mạnh nhất thiên hạ hiện nay suất quân đến đánh lén, cũng chưa chắc có thể tuỳ tiện tới gần cửa thành.

Trong lúc nói chuyện, Ngô Lương đã đến bên cạnh Tào lão bản.

Giờ phút này Tào Ngang, Tào Bẩm, Hí Chí Tài cùng đám tướng lãnh Lữ Bố tuy rằng sắc mặt nôn nóng, nhưng lại toàn bộ cực kỳ khác thường giữ im lặng, không có người xuất mưu hiến kế, cũng không có người chủ động xin đi giết giặc.

Mà Tào lão bản thì cũng không nói một lời nhìn về hướng thanh âm ồn ào truyền đến, tựa hồ đang chờ đợi cái gì. "Minh công, đây là..." Ngô Lương chắp tay với Tào lão bản, đánh vỡ sự yên tĩnh khác thường này. "Đã phái người đi thăm dò, trước mắt còn chưa trở về bẩm báo, bất quá tính thời gian đi đi về về, hẳn là sắp trở lại rồi." Tào lão bản không nói gì, ngược lại là Tào Ngang tiếp lời, tương đối lãnh tĩnh nói với Ngô Lương. "..." Ngô Lương nghe vậy gật gật đầu, yên lặng lui sang một bên.

Khó trách biểu hiện của Tào lão bản cùng mọi người đều khác thường như thế, hóa ra sự việc xảy ra đột ngột, bọn họ tạm thời còn không biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Nhưng mà một khắc sau, Tào lão bản lại bỗng nhiên hỏi một vấn đề không hề can hệ. "Hữu Tài, vị tráng sĩ sau lưng ngươi đây là..." Ánh mắt Tào lão bản không biết từ lúc nào đã dừng lại trên người Điển Vi, mở miệng hỏi. "Hắn tên là Điển Vi, là lúc ta còn là Phường Nhân Quân Tư mã ngẫu ngộ tại Trần Lưu, thấy rất có duyên phận với hắn cho nên liền nạp hắn vào Phường Nhân Quân mang theo bên người, hiện tại hắn nhậm chức Giáo úy trong quân của ta, Tử Tu huynh và An Dân huynh trước đó đều từng gặp qua." Ngô Lương ngoài miệng đáp như thế, trong lòng lại không khỏi "lộp bộp" một chút.

Trong lịch sử, Điển Vi là thiếp thân Đô úy của Tào lão bản, bởi vậy hai người cực có khả năng tồn tại duyên phận trong số mệnh, Tào lão bản trong tình huống này còn hỏi ra vấn đề này, sẽ không phải là xuất hiện loại cảm giác định mệnh kia rồi chứ?

Chờ một chút?!

Đồng thời với việc lo lắng vấn đề này, Ngô Lương lại bỗng nhiên nảy sinh một ý niệm đáng sợ khác.

Điển Vi, Tào Ngang, Tào Bẩm, Tào lão bản...

Ngô Lương lại theo bản năng nhìn về phía con "Tuyệt Ảnh" trước đó hắn trả lại cho Tào lão bản, hiện tại đang bị buộc ở ngoài lều của Tào lão bản.

Đủ rồi!

Đội hình trận chiến Uyển Thành bất tri bất giác liền đã đủ rồi!

Tại trận Uyển Thành trong lịch sử, Điển Vi, Tào Ngang, Tào Bẩm cùng Tuyệt Ảnh đều toàn bộ chết trận, cuối cùng chỉ có một mình Tào lão bản trốn thoát, kết quả thảm liệt như thế, tuyệt đối xưng tụng là trận thua lớn nhất cả đời Tào lão bản ngoại trừ trận Xích Bích.

Tuy rằng ý niệm này không có bất kỳ căn cứ nào.

Nhưng Ngô Lương, người đã từng xem qua phim "Final Destination" (Tử Thần Lai Liễu), trong lòng lại mạc danh bất an. ---------- Ngay khi Ngô Lương đang suy nghĩ như vậy. "Báo ——!" Mấy tên binh sĩ đã hoảng hoảng trương trương chạy về, nhìn thấy Tào lão bản liền lập tức chắp tay báo: "Sứ quân, quân đội trú thủ Nam môn đã xảy ra binh biến, hiện tại những phản tặc kia đã hoàn toàn chưởng khống cục thế, đang mở cửa thành dẫn nhân mã vào, thuộc hạ không cách nào tới gần, bởi vậy còn không biết rốt cuộc là người nào binh biến, cũng không biết nhân mã đang dẫn vào thành rốt cuộc quy về ai quản hạt!" Cùng lúc đó. "Báo ——!" Mấy tên binh sĩ khác vừa vặn cũng từ phương hướng khác chạy về, cũng là thở hồng hộc báo cáo với Tào lão bản: "Sứ quân, Bắc môn xảy ra binh biến, hiện tại cửa thành không biết bị người nào chưởng khống, chỉ là cửa thành mở

rộng đang dẫn nhân mã vào!" "Cái này..." Lông mày Tào lão bản đã nhíu chặt thành một cục.

Những năm này ông ta chinh chiến tứ xứ, trải qua chiến tranh lớn nhỏ nhiều không kể xiết, làm sao lại không ý thức được đây rốt cuộc là tình huống gì?

Đây là có người định bắt ông ta như ba ba trong rọ.

Thành An Ấp tổng cộng chỉ có hai cửa thành Nam Bắc, hai cửa thành cùng một thời gian phát sinh binh biến, lại ngay sau khi chưởng khống cửa thành lập tức dẫn càng nhiều nhân mã vào, hiển nhiên là muốn một lần vất vả suốt đời nhàn nhã vây giết ông ta trong thành An Ấp.

Mà người làm việc này, cho dù dùng chân nghĩ cũng biết khẳng định là người mình, nếu không những "ngoại viện" đang được dẫn vào trong thành kia căn bản cũng không có khả năng xuyên qua đại quân ông ta an trí ngoài thành, hiện tại tiếp cận thành An Ấp một cách dễ dàng và không một tiếng động như vậy.

Như vậy... người có năng lực làm như thế sẽ là ai đây?

Ánh mắt Tào lão bản lần lượt quét qua trên mặt đám tướng lãnh bên người, cuối cùng dừng lại ở chỗ Lữ Bố.

Tào Ngang, Tào Bẩm cùng các tướng lãnh vốn thuộc Tào doanh hiềm nghi tự nhiên là nhỏ nhất, những người này ngoại trừ người cùng tộc với Tào lão bản ra, lòng trung thành của những người khác cũng đã được kiểm chứng trong vô số lần chiến tranh, Tào lão bản cho dù đa nghi, cũng không có lý do nghi ngờ đến trên người bọn họ trước tiên.

Ngô Lương tự nhiên càng không cần phải nói.

Thủ hạ của hắn ngoại trừ Phường Nhân Quân ra cơ bản là không

có binh quyền, hơn nữa chưa bao giờ giao thiệp với các tướng lĩnh cầm quân dưới trướng Tào lão bản, tuyệt đối không làm ra được chuyện như vậy.

Như vậy hiện tại hiềm nghi lớn nhất tự nhiên chính là tập đoàn Lữ Bố mà Tào lão bản từ đầu đến cuối có chỗ đề phòng.

Tập đoàn Lữ Bố dưới trướng binh mã đông đảo, tướng lãnh cũng vẫn như cũ do Lữ Bố điều khiển, nếu nói ai có năng lực làm ra chuyện như vậy nhất, tự nhiên phi Lữ Bố mạc chúc. "Nghĩa phụ, ngài sẽ không phải không tín nhiệm ta chứ?" Bị Tào lão bản nhìn như vậy, Lữ Bố lập tức có chút hoảng sợ nhưng lại vẻ mặt ủy khuất nói, "Ta tuy là mấy tháng gần đây mới đi theo ngài, nhưng trận chiến nào ta không phải tận tâm tận lực dẫn đầu trùng sát, những thứ này nghĩa phụ đều nhìn ở trong mắt, lại nói, mấy ngày gần đây ta từ đầu đến cuối bồi ở bên người nghĩa phụ, tuy không dám nói là tấc bước không rời, nhưng cũng chưa từng tự ý rời đi trung quân!" "Phụng Tiên hiểu lầm, ngươi và ta đã sớm tình đồng phụ tử, ta làm sao lại không tín nhiệm ngươi?" Tào lão bản rốt cục thu hồi ánh mắt, sau đó lập tức lớn tiếng hạ lệnh: "Truyền mệnh lệnh của ta, lập tức đốt phong hỏa triệu tập gia quân ngoài thành đến cứu viện!" "Nặc!" "An Dân, ngươi tức khắc dẫn người tiến vào phủ nha, đem Thiên tử cùng những người khác đi ra đồng hành với ta, tuyệt không thể xảy ra bất cứ sai lầm gì!" "Nặc!" "Phụng Tiên, cho ngươi năm trăm người, do ngươi tới làm tiên phong đoạt lại Bắc môn, ta dẫn quân khẩn cấp theo sát phía sau trợ trận cho ngươi, nhất định phải công phá cửa thành trước khi loạn quân ở hai phía Nam Bắc hình thành thế hợp vây!" "Nặc!" "Tử Tu, tướng sĩ còn dư lại do ngươi tiết chế, thảng hoặc loạn quân tập kích tới, ngươi cần dốc hết toàn lực ngăn cản, nhất định phải chống đỡ đến khi Phụng Tiên công phá Bắc môn, chúng ta sẽ cùng nhau đột vây ra ngoài!" "Nặc!" Chỉ trong công phu chưa đến ba nhịp

hô hấp, Tào lão bản đã đưa ra quyết định đột phá vòng vây, hơn nữa minh xác chức trách của tất cả mọi người, hết thảy đều đâu vào đấy như thế, phảng phất không hề chịu ảnh hưởng bởi loạn cục đột nhiên xuất hiện này, lâm nguy không loạn, trầm trứ lãnh tĩnh.

Sau khi nhận được mệnh lệnh, ba người Tào Ngang, Tào Bẩm cùng Lữ Bố tự nhiên nhanh chóng chia binh ba đường đi tổ chức nhân thủ.

Trong nháy mắt.

Bên người Tào lão bản liền chỉ còn lại hơn mười tên thân vệ, còn có ba người Ngô Lương, Hí Chí Tài cùng Điển Vi. "Chí Tài, Hữu Tài, các ngươi theo ta vào trong!" Thừa dịp hành động còn chưa triển khai, Tào lão bản nhìn Ngô Lương cùng Hí Chí Tài một cái, liền xoay người tiến vào doanh trướng của mình. "..." Ngô Lương cùng Hí Chí Tài liếc mắt nhìn nhau, liền rảo bước đi theo.

Chương 631

Điển Vi biết đây là địa phương nào, cũng biết thân phận của mình, thế là rất thức thời không có đi theo vào, mà là cùng những thân vệ còn lại đứng tại cửa doanh trướng thủ vệ. ...

Đi vào trong trướng.

Tào lão bản đã lấy giáp trụ đặt ở trên giá gỗ bên giường xuống, quay đầu ra hiệu với Ngô Lương: "Hôm nay e rằng sẽ là một trận huyết chiến, Hữu Tài, ngươi tới giúp một tay, trợ ta mặc giáp trụ." "Nặc." Ngô Lương đáp một tiếng, đi lên phía trước bưng lấy giáp trụ mười phần nặng trịch, hiệp trợ Tào lão bản tròng vào từ đỉnh đầu, tiếp theo lại tới bên người giúp đỡ buộc chặt đai da hai bên giáp trụ.

Việc này vốn dĩ phải là thân vệ thiếp thân tuyệt đối tín nhiệm của Tào lão bản làm.

Hiện tại Tào lão bản bảo Ngô Lương tới hỗ trợ, đủ thấy giờ phút này ông ta tín nhiệm Ngô Lương đến nhường nào. "Chí Tài, chuyện hôm nay vì sao ngươi từ đầu tới cuối đều chưa từng phát biểu bất luận cái gì bình luận?" Một bên mặc giáp trụ, Tào lão bản một bên lại nhìn về phía Hí Chí Tài hỏi. "Minh công vừa rồi ứng đối tự nhiên, tất cả điều độ đều đúng ý của thần, thần tự nhiên không cần nhiều lời." Hí Chí Tài chắp tay đáp, không biết từ lúc nào, hắn cũng đã giống như Ngô Lương xưng Tào lão bản là "Minh công", cái tên nịnh hót này! "Vậy ngươi cho rằng chuyện hôm nay rốt cuộc là do người phương nào làm?" Tào lão bản lại nói. "Thần không biết." Hí Chí Tài híp mắt nói, "Bất quá thần lại có hoài nghi giống như Minh công, ngoại trừ binh mã lần này tùy Minh công cùng nhau đến đây 'Cần vương', tuyệt không có người nào có thể làm được việc này, mà nếu muốn nói ai có

hiểm nghi lớn nhất, thần cũng cho rằng là Lữ Bố." "Ừm..." Tào lão bản khẽ gật đầu, lại nhìn về phía Ngô Lương, "Hữu Tài, không biết ngươi lại đối đãi việc này như thế nào?" "Minh công, ta không hiểu việc binh..." Ngô Lương nhún vai cười khổ nói, "Ta chỉ hiểu được lợi ích, cái gọi là 'lợi đại giả nghi' (kẻ được lợi lớn nhất là kẻ đáng ngờ nhất), nếu Minh công gặp bất trắc gì ở chỗ này, người thụ hưởng lớn nhất hẳn là có hai người, một cái là Trưởng công tử, một cái khác thì là Lữ Bố." "?" Thấy Ngô Lương cư nhiên đem Tào Ngang cũng lôi vào, Tào lão bản cùng Hí Chí Tài đều có chút mộng.

Ngô Lương lại tiếp tục tự mình nói: "Trưởng công tử tự nhiên không cần nhiều lời, hắn đã có thể tiếp thế quan chức của Minh công, lại có thể tiếp quản binh mã của Minh công; Mà Lữ Bố nếu là có thể đem Minh công cùng Trưởng công tử cùng nhau trừ bỏ, binh mã dưới trướng Minh công tất sẽ rắn mất đầu, đến lúc đó hắn cũng có cơ hội thuận thế thu nhập dưới trướng mình, như vậy hắn liền có thể thay thế Minh công trở thành Đại tướng quân mà Hiến Đế không thể không dựa vào, từ đây mượn danh Hiến Đế ra lệnh thiên hạ." "So sánh như vậy, thì lợi ích của Lữ Bố nhiều hơn lợi ích của Trưởng công tử." "Dù sao Trưởng công tử vốn là người thừa kế danh chính ngôn thuận của Minh công, quan chức cùng binh mã của Minh công sớm muộn sẽ rơi vào tay hắn, hoàn toàn không cần thiết mạo hiểm như thế; Mà Lữ Bố thì chỉ là cái nghĩa tử, hắn nếu là muốn đạt được tất cả những thứ này mà không dùng chút thủ đoạn phi thường khẳng định là không được, huống chi Minh công, ta nghe nói danh tiếng Lữ Bố không tốt lắm, trước đó hắn từng làm qua chuyện tương tự...

Bởi vậy ta cũng cho rằng, hiểm nghi của Lữ Bố hẳn là lớn hơn một chút." Nghe đến đó, Tào lão bản rốt cục không còn ngẩn người, mà là có chút thưởng thức gật đầu với Ngô Lương, nói: "Hữu Tài phân tích thập phần khách quan, góc độ cũng là thập phần mới lạ...

Đã ba người chúng ta không hẹn mà cùng, mặc kệ có oan uổng cho Lữ Bố hay không, ta đều tuyệt đối không thể ngồi chờ chết." "Chí Tài, ngươi ra ngoài thông báo cho Tử Tu trước, đợi Lữ Bố tập kết xong nhân mã tới hồi báo, bảo nó suất lĩnh mọi người bắt Lữ Bố lại trước, thẳng hoặc việc này thật là Lữ Bố làm, chúng ta liền có thể lấy tính mạng hắn uy hiếp phản quân." "Nặc." Hí Chí Tài đáp một tiếng, liền rảo bước đi ra ngoài. "Hữu Tài, tâm tư của ngươi hoạt lạc hơn An Dân một chút, lát nữa ngươi liền mang theo Phường Nhân Quân của ngươi đồng hành với An Dân, ta hoài nghi việc này chưa chắc không có can hệ với Hiến Đế, ngươi thay ta trông chừng Hiến Đế thật kỹ." Tào lão bản lại nói với Ngô Lương. "Nặc." Ngô Lương gật đầu, tiếp tục mặc giáp trụ cho Tào lão bản.

Mà Tào lão bản cũng tịnh không nói thêm lời thừa thãi nào, chỉ là sắc mặt thâm trầm, ánh mắt lúc sáng lúc tối, cũng không biết trong lòng đang suy nghĩ cái gì.

Kết quả mới vừa vặn mặc xong giáp trụ. "Minh công!

Không xong rồi Minh công!" Rèm cửa mạnh mẽ bị xốc lên, trên mặt Hí Chí Tài mang theo thần sắc hoảng loạn cực kỳ hiếm thấy chạy vào, nhìn thấy Tào lão bản không kịp thi lễ liền vội vàng nói, "Lữ Bố chạy rồi!

Vừa rồi ta đi thông tri Trưởng công tử, lại thấy còn có một bộ phận binh sĩ đã chỉnh trang hoàn tất, nhưng lại không có người tới thống suất, hỏi một chút mới biết những binh sĩ này vốn nên do Lữ Bố tiết chế đi công thành trước, mà Lữ Bố hiện tại lại đã không biết đi đâu!" "Xem ra việc này chính là Lữ Bố làm, hắn có tật giật mình mới thừa cơ đào tẩu." Sắc mặt Tào lão bản cũng âm trầm hẳn lên, "Hiện tại tình cảnh của chúng ta cũng càng thêm bất diệu, sự đã đến nước này, e rằng chỉ có giết ra một con đường máu mới có thể cầu được sinh cơ." "Xoạch!" Đang nói chuyện, Tào lão bản chộp lấy bội

kiếm đặt ở bên gối, bội kiếm theo đó phát ra một tiếng vang thanh thúy.

Đây khẳng định là một thanh bảo kiếm không tệ, như thế mới xứng với thân phận của Tào lão bản, nhưng thanh kiếm này tịnh không gọi là "Thanh Hồng", cũng không gọi là "Ỷ Thiên", đó là trong "Tam Quốc Diễn Nghĩa" bịa đặt ra.

Tào lão bản tịnh không có giận dữ mắng mỏ Lữ Bố bội tín khí nghĩa.

Trên mặt cũng không có lộ ra chút biểu tình phẫn nộ nào, chỉ là âm trầm có chút dọa người, tay nắm kiếm khớp xương trắng bệch.

Tào lão bản đã không phải ngày đầu tiên lăn lộn trong cái loạn thế này, ông ta nhất định thấu hiểu đạo lý thắng làm vua thua làm giặc, thậm chí lúc ông ta chém giết người khác, có lẽ liền cũng từng nghĩ tới khi mình binh bại sẽ có kết cục tương tự. "Hữu Tài, nếu ta hôm nay bỏ mình, mà ngươi có thể may mắn còn sống sót." Tào lão bản bỗng nhiên lại nói với Ngô Lương, "Hôn sự ta định ra cho ngươi vẫn phải làm, ngươi không thích chiến sự, liền mang theo Nỉ nhi cùng những gia quyến kia của ta tìm một chỗ rời xa chiến sự ẩn cư, lấy bản sự của ngươi, dù có thế nào cũng có thể để cho các nàng sống những ngày cơm áo không lo." Nói xong không đợi Ngô Lương đáp ứng, ông ta liền sải bước đi ra khỏi doanh trướng. "Ai..." Hí Chí Tài theo sát phía sau, có chút bất đắc dĩ thở dài, liền cũng đi theo ra khỏi doanh trướng. ...

Khi Ngô Lương đi ra, Tào lão bản đã đi tới cách đó vài trượng.

Giờ phút này Tào Ngang đã triệu tập tất cả tướng sĩ, bao quát cả năm trăm tên tiên phong vốn nên do Lữ Bố điều khiển trước đó.

Tuy rằng tình huống giờ phút này thập phần không lạc quan, nhưng những binh sĩ có thể theo Tào lão bản cùng nhau vào thành và

đóng quân tại nơi này, không ai không phải là tinh anh tâm phúc nhất của Tào lão bản, giờ phút này trên mặt bọn họ tịnh không có nửa điểm biểu tình khiếp chiến, có chỉ là sự phẫn nộ coi cái chết như không. "Công tử..." Thấy Ngô Lương đi ra, Điển Vi lập tức dựa vào. "Mang theo người của chúng ta đi qua bên kia." Ngô Lương chỉ chỉ phương hướng Tào Bẩm, giờ phút này hắn cũng đã "mời" Hiến Đế cùng Phục Hoàng hậu, cùng với vài tên quý nhân và một đám thị nữ từ bên trong phủ nha đi ra.

Giờ phút này, trong lòng Ngô Lương đã càng ngày càng bất an.

Tình huống đã càng ngày càng giống "Trận chiến Uyển Thành" trong lịch sử, khi đó Tào lão bản cũng giống như hiện tại tao ngộ làm phản tập kích, ngay cả những người có mặt cũng hầu như giống nhau như đúc.

Mà kết quả cuối cùng của "Trận chiến Uyển Thành" là, chỉ có Tào lão bản trốn thoát, Tào Ngang, Tào Bẩm cùng Điển Vi toàn bộ trận vong.

Ngô Lương tuy rằng cũng không hy vọng Tào Ngang cùng Tào Bẩm chết ở chỗ này.

Nhưng hắn lo lắng hơn vẫn là Điển Vi, hắn sợ hãi đây là mệnh số Điển Vi tránh không khỏi, mà chính mình vô luận làm cái gì đều bất lực, giống như phim "Final Destination" kia vậy, rào phía Đông thì hở phía Tây, làm cho người ta phòng không thắng phòng. "Đúng rồi!" Ngô Lương bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, tăng tốc bước chân đi về phía đám người Phường Nhân Quân trước, đi thẳng tới cỗ xe ngựa mà Chân Mật cùng Bạch Tinh Tinh ẩn thân mấy ngày nay, xốc lên rèm cửa nhìn vào bên trong, "Mật nhi, giúp ta một việc." "Chuyện gì?" Chân Mật nghi hoặc hỏi.

Thanh âm ồn ào truyền đến từ thành Nam thành Bắc đã càng ngày

càng vang dội, đám người Phường Nhân Quân cũng ý thức được sự thái nghiêm trọng, không ít người đã rõ ràng có chút khẩn trương.

Nhưng Chân Mật giờ phút này lại vẫn như cũ giống như người không việc gì thần sắc đạm nhiên, một bộ thấy nhiều không trách, rốt cuộc là Cửu Vĩ Hồ yêu sống mấy ngàn năm. "Làm phiền nàng xem tướng cho Điển Vi một lần nữa, xem đêm nay hắn có kiếp nạn lớn gì hay không..." Ngô Lương kéo Điển Vi qua, nghiêm mặt nói.

Nhưng mà không đợi hắn nói xong, thần sắc đạm nhiên trên mặt cười của Chân Mật liền đã biến mất không thấy gì nữa, thân thể cũng bỗng nhiên rướn về phía trước một chút, gắt gao nhìn chằm chằm gương mặt Điển Vi cực kỳ nghiêm túc nói: "Hung sát chi khí đã tản ra bao phủ thất khiếu, kiếp số của hắn chỉ sợ là đến rồi!" "..." Trái tim Ngô Lương theo đó co rút một cái, trong đầu lập tức một mảnh trống rỗng, lại không biết nên nói cái gì cho phải.

Quan trọng nhất là, trước đó Chân Mật từng nói sát khí trên người Điển Vi cực kỳ lợi hại, ngay cả nàng cũng không có biện pháp nhìn ra manh mối, bởi vậy cũng không cách nào đưa ra phương pháp hóa giải. "Càng kỳ quái hơn là..." Ánh mắt Chân Mật lại quét một vòng trên người những người khác của Phường Nhân Quân, tự mình nói, "Ngoại trừ hắn ra, những người còn lại của các ngươi lại tịnh chưa chịu bất kỳ ảnh hưởng gì, tức là nói kiếp số của hắn và các ngươi hào không tương can, đêm nay e rằng chỉ có một mình hắn phải vẫn mệnh tại đây, thật là kỳ quái." "Điển Vi, lên xe, đêm nay không có sự cho phép của ta ngươi không được lộ diện!" Nghe được lời ấy, Ngô Lương lập tức quay đầu quát Điển Vi. "Công tử?" Điển Vi đương nhiên không chịu nghe lệnh, hiện tại chiến sự ngay tại bên người, đúng là lúc Ngô Lương cần hắn nhất.

Huống chi hắn căn bản không biết vận mệnh của mình trong lịch sử, lại làm sao có thể bởi vì lời nói phiến diện mà theo hắn thấy là hào

vô căn cứ của Chân Mật liền vứt bỏ chức trách của mình? "Đây là quân lệnh!" Ngữ khí của Ngô Lương trong nháy mắt nặng nề hơn không ít, ánh mắt không cho phép nghi ngờ nhìn chằm chằm vào mắt Điển Vi, trong con ngươi lạnh lùng tràn đầy cảm giác áp bách. "....." Điển Vi lập tức không dám nói thêm gì nữa.

Hắn đi theo Ngô Lương đã hơn một năm, trong hơn một năm này, Ngô Lương chưa bao giờ dùng ngữ khí như vậy nói chuyện với hắn, dù chỉ một lần cũng chưa từng có.

Càng là như thế, Điển Vi càng có thể cảm nhận rõ ràng quyết tâm của Ngô Lương.

Tuy rằng thể cách của hai người hoàn toàn không cùng một đẳng cấp, Điển Vi dù chỉ dùng một tay vẫn có thể giống như đối phó gà con mà chế phục Ngô Lương, nhưng đối mặt với Ngô Lương giờ phút này, trong lòng Điển Vi chỉ có sự kính sợ. "Nặc....." Cuối cùng, Điển Vi thành thành thật thật lên xe ngựa, cùng Bạch Tinh Tinh, Chân Mật, Gia Cát Lượng và Vu Cát - đám già trẻ lớn bé này - ở cùng một chỗ.

Chiếc xe ngựa này kỳ thực cũng không tính là nhỏ, vốn dĩ bốn người ngồi bên trong không gian còn có chút dư dả.

Nhưng hiện nay Điển Vi vừa lên liền lập tức trở nên chật chội hơn nhiều.

Thậm chí Điển Vi bắt buộc phải khom lưng, gù lưng, ôm lấy đầu gối, duy trì tư thế "yếu ớt lại bất lực" này mới có thể miễn cưỡng ngồi xuống, hình ảnh này từ góc độ của Ngô Lương nhìn qua, quả thực vô cùng hài hước.

Nhưng lúc này cũng không phải là lúc chú ý những thứ này.

Một lần nữa buông rèm xe xuống, Ngô Lương lại nhìn về phía Dương Vạn Lý và các binh sĩ Phường Nhân Quân khác: "Từ hiện tại

bắt đầu, nhiệm vụ của các ngươi chính là bảo vệ chiếc xe ngựa này, chỉ cần có kẻ địch tới gần xe ngựa trong vòng mười mét, không cần xin chỉ thị của ta, lập tức sử dụng tất cả thủ đoạn có thể để đánh giết, những lúc còn lại, chúng ta cứ việc đi theo sau lưng Sứ quân, tùy cơ hành sự." "Nặc!" Mọi người đáp. "Dương Vạn Lý, dẫn vài huynh đệ dỡ mấy hũ dược liệu mà chúng ta mang theo xuống, còn cả những hũ đồng kia cũng dỡ xuống cùng đưa vào trong trướng của ta!" Ngô Lương quay đầu nói với Dương Vạn Lý, "Ta đại khái cần thời gian một tuần trà, hiện nay Sứ quân đang thu gom nhân mã, hẳn là còn kịp, nếu có người tới thì kịp thời thông báo cho ta là được." "Nặc!" Dương Vạn Lý cùng những người khác nghe vậy, thần sắc lập tức trở nên đặc sắc, thậm chí ẩn ẩn có chút mong đợi.

Mấy hũ dược liệu kia cùng những hũ đồng kia tổ hợp lại cùng một chỗ rốt cuộc sẽ biến thành cái gì, bọn họ đều từng tận mắt kiến thức qua, sức mạnh hủy thiên diệt địa kia chắc chắn cả đời cũng khó mà quên được.

Mà hiện tại Ngô Lương lại một lần nữa khởi động những thứ này, hắn rốt cuộc định làm gì tự nhiên không cần nói cũng biết.

Giờ khắc này, tất cả mọi người trong Phường Nhân Quân đều phảng phất như vừa ăn một viên thuốc an thần, từ trong ra ngoài tràn đầy cảm giác an toàn.

Phản quân?

Đám phản quân kia tốt nhất cầu nguyện Tào Sứ quân có thể chế phục bọn hắn, nếu không nếu là luân đến phiên Ngô tướng quân của chúng ta ra tay, chỉ sợ ngay cả cái toàn thây cũng không thể lưu lại... .....

Tào Tháo rất nhanh liền tập kết tất cả sinh lực có thể vận dụng lại một chỗ.

Hiện nay Tào Tháo còn không xác định đại quân đóng trú ngoài thành liệu đã biết rõ tình huống cụ thể trong thành hay chưa, có triển khai hành động cứu viện hay không, cũng không xác định nhân số phản quân từ nam bắc hợp vây mà đến là bao nhiêu, bởi vậy cũng không thể đem hy vọng ký thác lên người khác, ít nhất trong thời gian ngắn, tất cả đều chỉ có thể dựa vào hơn ngàn tướng sĩ trước mắt này.

Mà phương thức ổn thỏa nhất, cũng trực tiếp nhất, tự nhiên chính là mau chóng đột vây, chỉ cần có thể giết ra khỏi thành, liền có thể hội hợp cùng đại quân ngoài thành, đến lúc đó tình huống sẽ lập tức phát sinh xoay chuyển, ngược lại là đám phản quân trong thành kia sẽ trở thành ba ba trong rọ.

Nhưng việc này e rằng cũng không dễ dàng.

Hiện nay hai cánh cửa thành của An Ấp đều đã bị phản quân khống chế, mà công thành chiến thường thường là khó đánh nhất, dù cho quân số gấp mấy lần địch quân cũng chưa chắc liền có thể lấy được ưu thế.

Chỉ dựa vào hơn ngàn tướng sĩ bên cạnh hắn, dù cho cướp đoạt cửa thành từ bên trong, e rằng cũng là dữ nhiều lành ít, tình huống cực không lạc quan. "Tử Tu, lần này do con tới đánh đầu trận, không tiếc bất cứ giá nào, nhất định phải mau chóng đoạt hạ cửa thành!" Tào Tháo nặng nề ấn lên bả vai Tào Ngang, thần sắc trên mặt thập phần phức tạp.

Trong loại tình huống cực kỳ bị động này, thân là trưởng tử của Tào Tháo, Tào Ngang bắt buộc phải thân tiên sĩ tốt, nếu không quân tâm e rằng bất ổn.

Nhưng nếu Tào Ngang thân tiên sĩ tốt, liền tất nhiên phải thừa nhận càng nhiều nguy hiểm.

Tào Ngang là con ruột của Tào Tháo, cũng là người thừa kế chính

thống mà Tào Tháo mỗi lần xuất chinh đều mang theo bên người tận tâm bồi dưỡng, nếu là Tào Ngang xảy ra sơ xuất gì, đối với Tào Tháo mà nói không thể nghi ngờ là tổn thất to lớn khó có thể chấp nhận. "Nặc!

Tử Tu tất sẽ toàn lực ứng phó, tuyệt không dám làm nhục uy danh của phụ thân!" Tào Ngang chắp tay đáp.

Từ trong thần sắc kiên nghị coi cái chết như không của hắn liền có thể nhìn ra, trong lòng hắn kỳ thực đã làm tính toán xấu nhất, đối với Tào gia hiện tại mà nói, hiển nhiên là Tào Tháo quan trọng hơn, hắn không có lựa chọn. "Ừ!" Trong khoang mũi Tào Tháo phát ra một tiếng hừ nhẹ, tựa hồ còn có rất nhiều lời muốn nói, nhưng cuối cùng lại cái gì cũng không nói ra miệng, mà là phảng phất như cố ý lảng tránh, đem ánh mắt quét về phía các tướng sĩ khác tại hiện trường.

Cú quét mắt này, Tào Tháo mới chú ý tới còn có một người cũng không có mặt: "Hữu Tài đâu?" "Vừa rồi khi đi ra, hắn liền đi hội hợp cùng Phường Nhân Quân dưới trướng.....

Phường Nhân Quân hiện nay đang ở bên kia." Hí Chí Tài chỉ về phía sau lưng Tào Tháo.

Lần này tùy hành có hai mươi binh sĩ Phường Nhân Quân, giờ phút này đang trông coi bốn chiếc xe ngựa, trong đó một chiếc dùng để chở người, ba chiếc còn lại thì chở hàng hóa cùng vật tư, hơn nữa bên trên còn đậy một tầng vải bố dày.

Chương 632

"An Dân, ngươi đi tìm Hữu Tài, cùng Phường Nhân Quân trông coi Thiên Tử, lát nữa đi ở cuối quân trận là được." Tào Tháo nghiêm mặt nói. "Bá phụ, Thiên Tử giao cho Hữu Tài trông coi là được, hắn định nhiên có thể làm tốt việc này, con muốn cùng Tử Tu ca ca cùng nhau đánh đầu trận, như thế Tử Tu ca cũng có người có thể chiếu ứng, xin bá phụ thành toàn!" Tào Bẩm lập tức tiến lên một bước, chắp tay chủ động xin đi giết giặc.

Tên này vẫn là bộ dáng cũ, gặp phải loại chiến sự này hắn chưa bao giờ giống như Ngô Lương e sợ tránh còn không kịp, ngược lại lấy việc có thể ra trận giết địch làm vinh.

Nghe vậy Tào Tháo hơi trầm ngâm một chút, đảo cũng cảm thấy Tào Bẩm nói có chút đạo lý, rốt cục gật đầu nói: "Đã như vậy, ngươi mau chóng đi gọi Hữu Tài tới, đem binh sĩ dưới trướng cùng Thiên Tử giao do hắn hạt chế, sau đó cùng Tử Tu công đánh cửa thành." "Nặc!" Dưới tình cảnh này, Tào Bẩm lại còn có thể lộ vẻ vui mừng, tiếp đó hí hửng chạy đi tìm Ngô Lương. .....

Ngô Lương cho dù là một người thi triển, động tác vẫn như cũ rất nhanh.

Không đến một tuần trà, mấy chục hũ đồng liền đã toàn bộ chứa đầy Hắc hỏa dược đã phối trí xong, khi Tào Bẩm một đường chạy chậm tới tìm hắn, hắn đang lệnh cho binh sĩ Phường Nhân Quân tiến vào lều trại đem những hũ đồng này chuyển lên xe ngựa. "Hữu Tài hiền đệ?

Hữu Tài hiền đệ!" Tào Bẩm từ đằng xa liền đã bắt đầu gọi to gọi nhỏ. "An Dân huynh, ở đây." Ngô Lương đáp một tiếng, nhẹ giọng

dặn dò Dương Vạn Lý tiếp tục suất lĩnh mọi người khuân vác hũ đồng, sau đó liền từ trong lều trại đi ra đón Tào Bẩm. "An Dân huynh, Minh công là chuẩn bị đột vây rồi sao?" Nhìn thấy Tào Bẩm, Ngô Lương mở miệng liền hỏi. "Chính phải, bởi vậy bá phụ lệnh ta tới gọi đệ." Tào Bẩm cũng không có công phu giống như bình thường cùng hắn chém gió, gật đầu nói, "Lát nữa do đệ cùng Phường Nhân Quân tiết chế nhân mã của ta, đi ở phía sau quân trận trông coi nhóm người Thiên Tử, nếu là ta cùng Tử Tu ca ca đoạt hạ cửa thành, đệ liền nắm lấy cơ hội lập tức mang theo Thiên Tử cùng bá phụ cùng nhau xông ra khỏi thành." "Lần này Tử Tu huynh cùng huynh là tiên phong?" Ngô Lương nhíu mày hỏi. "Chính phải, lúc đầu bá phụ còn không chịu cho ta đi, may mắn ta cứ lý lẽ tranh giành, mới khiến người thay đổi chủ ý." Tào Bẩm nói như vậy, trên mặt lại có một chút kiêu ngạo. "....." Ngô Lương trầm mặc.

Như thế hệ số nguy hiểm của Tào Ngang cùng Tào Bẩm lại đề cao không ít, Tào Ngang thì dễ nói, Ngô Lương lo lắng hơn ngược lại là Tào Bẩm.

Đừng nhìn tên này bình thường nói năng làm việc đều không đứng đắn, nhưng tính ra hắn đối với Ngô Lương hắn là có ơn tri ngộ, khi có việc hắn cũng là thật sự xông lên, tính là loại hồ bằng cẩu hữu có thể chơi được, nếu là có thể, Ngô Lương đương nhiên cũng không hy vọng hắn xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì.

Nhưng lúc này giờ phút này, Ngô Lương cũng không tiện nói gì. "Yên tâm, ta cùng Tử Tu ca ca cát nhân tự có thiên tướng, chúng ta lại không phải lần đầu tiên đánh đầu trận, tình huống hung hiểm thế nào cũng đều gặp qua, không phải mỗi lần đều bình yên vô sự sao?" Tào Bẩm lúc này ngược lại không chậm chạp nữa, vỗ vỗ bả vai Ngô Lương cười nói với hắn, "Chờ lần này trở về, ta nhất định phải lại đến phủ đệ một lần, đệ cũng không thể giống như trước kia keo kiệt

như vậy, đem rượu ngon đệ ủ gần đây lấy hết ra cho ta, xem ta không uống cho đệ một giọt cũng không còn, khiến đệ đau lòng hơn nửa năm." "Cái tên thất phu này....." Ngô Lương nhịn không được mắng một câu.

Chút rượu kia tính là cái gì, dù cho xây cho Tào Bẩm một cái tửu trì để hắn ngâm mình ở bên trong, Ngô Lương cũng sẽ không nhíu mày một cái, hắn mắng chính là Tào Bẩm trước khi khai chiến lại loạn cắm "flag".

Bất quá thông qua lời này Ngô Lương nhìn ra sự chột dạ của Tào Bẩm.

Trận chiến này rốt cuộc hung hiểm bao nhiêu, trong lòng Tào Bẩm cũng thập phần rõ ràng, hắn chính là lo lắng chính mình có khả năng sẽ chết trận, mới cố ý dùng phương thức như vậy để che giấu và qua loa với Ngô Lương. "Hắc, sao đệ lại mắng chửi người!" Tào Bẩm lập tức trừng mắt, bất quá rất nhanh hắn liền lại nở nụ cười, khoát tay áo nói, "Được rồi, không có công phu cùng đệ đấu võ mồm, bá phụ còn đang chờ đệ đấy, mau chóng mang theo người của đệ qua tiếp nhận nhóm người Thiên Tử, nếu là chậm trễ chiến cơ, bá phụ muốn chém đệ theo quân pháp thì ta cũng khuyên không được!" "Các huynh đệ đuổi theo!" Ngô Lương quay đầu nhìn thoáng qua, thấy trong lúc nói chuyện, mọi người của Phường Nhân Quân cũng đã đem tất cả hũ đồng đều chuyển lên xe ngựa, lập tức cũng không dám trì hoãn nữa, phất phất tay mang theo mọi người đánh xe ngựa rảo bước tiến về phía Tào Tháo. .....

Những lời nên nói Tào Tháo trước đó đã nói với Ngô Lương, bởi vậy lần này cũng không nói thừa với hắn.

Mà những người khác cũng tịnh không để ý bốn chiếc xe ngựa do Phường Nhân Quân xua đuổi, bởi vì đại chiến sắp đến, bọn họ căn

bản cũng không có tâm tư đi để ý những thứ chi tiết vụn vặt này.

Đợi sau khi Tào Bẩm cùng Ngô Lương hoàn thành giao tiếp cực kỳ ngắn gọn.

Tiên phong bộ đội mấy trăm người do Tào Ngang cùng Tào Bẩm cộng đồng dẫn đầu liền bố hảo trận thế, rảo bước tiến về phía bắc thành.

Ngô Lương tuy không hiểu quân sự, nhưng cũng biết đây là một loại chiến trận thập phần kinh điển, tên là "Mẫu trận", hậu thế cũng gọi là "Trùy hình trận" (trận hình cái dùi), tên như ý nghĩa chính là tạo thành một cái hình nón, đem những binh sĩ tinh nhuệ nhất, cường hãn nhất bố trí ở mũi nhọn, tại chính diện chật hẹp đột phá, cắt nát địch trận, rồi sau đó lại do binh sĩ hai cánh nhanh chóng hợp vây mở rộng chiến quả, có thể trong thời gian ngắn đem địch trận chia làm hai.

Loại trận pháp này trong chiến tranh đột vây dễ dàng lấy được thành quả nhất, ít nhất có thể sáng tạo cơ hội đem nhân vật quan trọng hộ tống ra ngoài.

Bất quá cụ thể có thể lấy được chiến quả như thế nào, vẫn là phải xem tình huống mà định.

Mà Ngô Lương cùng mọi người Phường Nhân Quân thì đi ở phía sau Tào Tháo, một bên hộ tống Thiên Tử, một bên do trăm tên binh sĩ Tào Bẩm giao tiếp lại đoạn hậu.

Cứ như vậy, đoàn người cực kỳ nhanh chóng lao về phía cửa bắc An Ấp thành.

Theo Hí Chí Tài trước đó nói, cách cửa bắc không xa liền đóng quân đội do Nhạc Tiến cùng Vu Cấm hạt chế, nhân số khoảng tám ngàn, được coi là một trong những sức mạnh quân sự quan trọng nhất dưới trướng Tào Tháo.

Mà Nhạc Tiến cùng Vu Cấm cũng là tướng lĩnh đi theo Tào Tháo nhiều năm, tương đối đáng tin cậy.

Bởi vậy phương hướng đột vây này cũng tịnh không phải quyết định vỗ đầu làm ra, mà là trải qua Tào Tháo cùng Hí Chí Tài suy tính sâu xa.

Ước chừng năm phút sau.

Tiên phong bộ đội do Tào Ngang cùng Tào Bẩm suất lĩnh liền đã gặp phải một toán phản quân nhỏ, toán phản quân này ngược lại cũng không ngốc, mắt thấy phe mình nhân số không chiếm ưu thế, khẳng định không phải đối thủ của Tào Ngang cùng Tào Bẩm, liền sớm bắt đầu chạy trốn về phía sau.

Tào Ngang đi đầu trong đó, giương cung lắp tên liền mạch lưu loát, một mũi tên liền bắn ngã một tên phản quân đang mưu toan đào tẩu xuống đất.

Những phản quân khác thấy thế cũng không dám quay lại cứu, ngược lại dùng tốc độ nhanh hơn chạy trốn.

Thế là tên phản quân này liền rơi vào trong tay Tào Ngang cùng Tào Bẩm, tiếp đó lại rất nhanh bị áp giải đến trước mặt Tào Tháo, giờ phút này tên phản quân này cũng không có nguy hiểm đến tính mạng, bởi vì mũi tên kia của Tào Ngang chỉ bắn trúng bả vai hắn. "Ngươi là bộ hạ của ai?" Tào Tháo bước chân không ngừng, trực tiếp hỏi. "Hừ!" Tên binh sĩ kia còn rất có tính khí, lại hừ lạnh một tiếng đem đầu quay sang chỗ khác. "Hử?" Tào Tháo ra hiệu bằng mắt, một gã thân vệ bên người lập tức rảo bước đi lên phía trước, một phen bắt lấy mũi tên bắn trúng trên vai tên binh sĩ kia, dùng sức vặn vẹo khiến cho đầu mũi tên khuấy động một phen bên trong bả vai tên binh sĩ. "A —— a ——!" Tiếng kêu thảm thiết lập tức không dứt bên tai, tên binh sĩ kia lập tức liền không chịu nổi, vội vàng thở hổn hển hô, "Ta nói, ta nói,

ta là bộ hạ của Hầu Thành giáo úy dưới trướng Lữ Bố!" "Quả nhiên là người của Lữ Bố!" Ánh mắt Tào Tháo băng lãnh, tiếp đó lại hỏi, "Bắc cửa thành hiện nay cùng sở hữu bao nhiêu binh mã?" "Ta không rõ ràng, bất quá phỏng chừng có khoảng ba ngàn, binh mã của các ngươi sợ là không đủ nhìn, nếu muốn sống sót vẫn là sớm đầu hàng đi, ta cùng Hậu giáo úy Hầu Thành là đồng hương, nếu ngươi không giết ta, đợi sau khi ngươi đầu hàng, ta có lẽ còn có thể ở trước mặt Hầu giáo úy nói tốt cho ngươi vài câu, ngài ấy cũng có thể ở trước mặt Lữ tướng quân xin tha cho ngươi!" Tên binh sĩ kia hiển nhiên còn chưa hoàn toàn làm rõ tình huống, cư nhiên quay ngược lại lấy cớ này bắt đầu khuyên hàng Tào Tháo.

Tào Tháo lại sao có thể không biết, đến nước này Lữ Bố định là không giết hắn không được, chỉ có hắn chết, Tào quân trú thủ ở bên ngoài mới có thể xuất hiện tình trạng rắn mất đầu, mới có khả năng giải vây An Ấp thành, nếu không đồng thời với việc Tào Tháo bị vây, bộ hạ của Lữ Bố cũng giống như vậy bị Tào quân vây ở trong An Ấp thành. "Giết!" Tào Tháo đã không còn tiếp lời, hơi gật đầu một cái, liền quay đầu đi rảo bước đuổi theo quân đội phía trước.

Mà tên cận vệ kia cũng không chút hàm hồ. "Phốc" một tiếng liền rút ra mũi tên trên vai tên binh sĩ kia, tiếp đó không đợi tên binh sĩ hô đau, mũi tên liền lại đâm vào yết hầu của hắn. ---------- Cảnh này Ngô Lương nhìn ở trong mắt, trong lòng cũng càng thêm bất an.

Cửa bắc có ba ngàn binh mã, vậy binh mã cửa nam nhất định cũng sẽ không ít, hơn nữa có thể khẳng định là, ngoại trừ binh mã cần lưu lại trấn thủ cửa nam ngăn cản Tào quân tiến vào thành cứu viện, nhất định ít nhất có một hai ngàn người hiện nay đang ở trên đường hợp vây tới.

Đến lúc đó Ngô Lương cùng Tào Tháo sẽ lâm vào tình cảnh quân địch gấp mấy lần phe mình, hơn nữa còn là lưỡng đầu thọ địch.

Ngoài ra đừng quên.

Chẳng những Lữ Bố là "Phi tướng" nổi danh dũng vũ, dưới trướng hắn còn có Bắc Địa thái thú Trương Liêu cùng thống soái Hãm Trận Doanh là Cao Thuận - hai vị lịch sử danh tướng này trợ trận, bọn họ đều là đại tướng có thể lấy một địch trăm, tùy tiện lôi ra một người ở trong lịch sử đều từng lập những chiến tích khiến người ta tắc lưỡi.

Mà nhìn lại bên phía Tào Tháo, chân chính có thể gọi được tên ra liền chỉ có Tào Ngang cùng Tào Bẩm, những tướng lĩnh nổi danh trong lịch sử còn lại thì đều đang ở ngoài thành thống lĩnh các cánh quân khác, nước xa không giải được cái khát ở gần.

So sánh như thế.

Về phương diện tướng lĩnh, bên phía Tào Tháo ở vào thế kém.

Về phương diện binh mã, bên phía Tào Tháo vẫn như cũ ở vào thế kém.

Đây tựa hồ đã biến thành một ván cờ chết, gần như không có khả năng đào thoát.

Cùng lúc đó.

Ngô Lương lại nhìn về phía nhóm người Hiến Đế bị hắn trông coi.

Phục Hoàng hậu, mấy danh quý nhân cùng hoạn quan tỳ nữ tùy hành đều lộ vẻ bất an, bọn họ từ khi chạy trốn về phía đông tới nay liền không ngừng lọt vào truy sát, lúc thê thảm nhất ngay cả lương thực đàng hoàng cũng không được ăn, thậm chí ngay cả khi Hiến Đế đến An Ấp, y phục trên người cũng rách rưới hình như ăn mày.

Bởi vậy bọn họ hiện tại đều đã là chim sợ cành cong, nhìn thấy tràng diện này liền không khỏi bắt đầu sợ hãi, khẩn trương.

Chẳng những bọn họ, mấy chục tên Vũ Lâm hộ vệ quân còn sót lại kia cũng thập phần khẩn trương, bởi vì mỗi lần tao ngộ truy sát, người bị nạn trước tiên nhất định là bọn họ, nếu không bọn họ lại sao có thể chỉ còn lại chút người như vậy?

Nhưng kỳ quái là.

Ngô Lương lại không nhìn thấy chút khẩn trương nào trên mặt Hiến Đế, tương phản giờ phút này hắn còn bình tĩnh đến lạ thường, phảng phất hết thảy những gì đang xảy ra đều không liên quan đến hắn vậy.

Hiến Đế đích xác có lý do không khẩn trương.

Bởi vì hắn còn có giá trị lợi dụng.

Từng có Đổng Trác đỡ hắn lên ngôi vị, tịnh không thương hại hắn; sau lại Vương Doãn cùng Lữ Bố cộng đồng nắm giữ triều chính, vẫn như cũ không có thương hại hắn; lại về sau Lý Giác, Quách Tỷ nắm giữ triều chính, đồng dạng không có thương hại hắn; hiện nay Tào Tháo cũng dự định "Hiệp Thiên Tử dĩ lệnh bất thần", cũng hoàn toàn không có ý nghĩ thương hại hắn.

Đây tất cả đều là bởi vì hắn chẳng qua là một Thiên Tử "bù nhìn", những người này cần lợi dụng hắn để thực hiện mục đích chính trị của mình.

Mà chỉ cần có một ngày không có người làm được đến mức một tay che trời, tính mạng của hắn liền còn có giá trị lợi dụng, chỉ là sẽ sống khá oan uổng, thậm chí ngay cả nữ nhân cùng con cái của mình đều không thể bảo hộ mà thôi.

Đương nhiên.

Đây có lẽ chỉ là một trong những lý do.

Người ngoài còn không biết, Ngô Lương lại thập phần rõ ràng,

Hiến Đế trong xương cốt kỳ thực tịnh không phải người an phận, nếu không trong lịch sử liền sẽ không xuất hiện sự kiện "Y Đái Chiếu" trứ danh.

Bởi vậy chuyện này liệu có liên quan đến hắn hay không còn chưa biết được...

Nghĩ như thế. "Dương Vạn Lý." Ngô Lương gọi Dương Vạn Lý tới, thấp giọng nói với hắn, "Nói cho các huynh đệ, nhất định phải nhìn chằm chằm Hiến Đế cùng đám Vũ Lâm hộ vệ kia, thảng hoặc bọn họ xuất hiện bất cứ dị động nào, ngoại trừ Hiến Đế ra, những người còn lại cứ việc sử dụng nỏ liên phát bắn giết, không cần bẩm báo ta, càng không cần có điều cố kỵ." "Nặc." Dương Vạn Lý đáp một tiếng, lập tức lui về sắp xếp việc này cho mọi người trong Phường Nhân Quân.

Còn về gần hai trăm binh mã Tào Bẩm vừa mới giao tiếp cho Ngô Lương, nhiệm vụ chủ yếu của bọn họ là đoạn hậu, Ngô Lương một là không hy vọng bọn họ phân tâm, hai là cũng dùng không quá thuận tay, bởi vậy liền tận lượng không đi yêu cầu bọn họ.

Dù sao mọi người trong Phường Nhân Quân mỗi người một chiếc "Chiến Quốc liên phát nỏ", cự ly gần như vậy đối phó với vẻn vẹn mấy chục Vũ Lâm hộ vệ, hẳn là trong nháy mắt liền có thể giải quyết chiến đấu, Vũ Lâm hộ vệ thậm chí ngay cả cơ hội cận thân cũng không có.

Giao đại xong việc này.

Ngô Lương lại vẫn là bộ dáng tâm sự nặng nề.

Hắn đang do dự rốt cuộc có muốn ra tay hay không, hoặc là nên ra tay vào lúc nào?

Chương 633

Hắn không muốn sắm vai chúa cứu thế gì, đặc biệt không hy vọng Hắc hỏa dược bại lộ trước mặt Tào Tháo, bởi vì loại đại sát khí vượt qua thời đại này đối với Tào Tháo hùng tâm dã tâm mà nói, chắc chắn có lực hấp dẫn cực kỳ trí mạng.

Bởi vậy Hắc hỏa dược một khi dẫn nổ, Tào Tháo tất định sẽ dùng hết tất cả thủ đoạn đem Hắc hỏa dược nắm giữ trong tay mình.

Ngô Lương cũng không xác định Tào Tháo rốt cuộc sẽ làm cái gì.

Hắn chỉ biết điều này nhất định sẽ làm cho tình cảnh của hắn ở chỗ Tào Tháo sau này trở nên thập phần vi diệu, Tào Tháo vừa cần lôi kéo hắn, lại cần vô thời vô khắc đề phòng hắn, thậm chí có khả năng còn có thể sợ hãi hắn, không thể không nghĩ biện pháp khống chế hắn...

Dù sao cỗ sức mạnh đáng sợ này nắm giữ trong tay ai, liền chẳng khác nào nửa cái mông của người đó đã ngồi lên bảo tọa Thiên Tử.

Bởi vậy nếu như có thể, Ngô Lương vạn lần không muốn ra tay.

Nhưng đạo lý môi hở răng lạnh hắn không phải không hiểu.

Một khi Tào Tháo lạc bại, Lữ Bố lại sao có thể buông tha hắn cùng Phường Nhân Quân?

Mà đến lúc đó đại cục đã định, cho dù trong tay hắn cầm Hắc hỏa dược, đương lượng hiện tại trên tay cùng chút người ấy của Phường Nhân Quân cũng không có khả năng địch nổi mấy ngàn binh sĩ dưới trướng Lữ Bố, hết thảy liền tất cả đều muộn.

Cho nên.

Ngô Lương cũng không thể thủy chung ẩn mà không phát.

Thậm chí hắn cảm thấy, nếu như vô luận như thế nào đều bắt buộc phải ra tay, vậy còn không bằng vừa lên liền tế ra Hắc hỏa dược, trực tiếp nổ cho bộ hạ của Lữ Bố một cái không kịp trở tay, như thế bên phía Tào Tháo liền có thể mượn nhờ thời cơ một tiếng trống làm tinh thần hăng hái xông ra khỏi thành, đỡ phải chờ đến khi xuất hiện đại lượng thương vong, lại muốn lật bàn độ khó liền lại gia tăng không ít.

Chỉ là muốn giải thích lai lịch của Hắc hỏa dược với Tào Tháo như thế nào, tránh cho tình cảnh của chính mình trở nên xấu hổ, vẫn như cũ là một vấn đề cần thương thảo. .....

Đồng thời với lúc bộ hạ của Tào Tháo đột vây hướng bắc cửa thành.

Binh mã bộ hạ của Lữ Bố cũng đang nhanh chóng thu súc, hiển nhiên bọn họ đã thu được tin tức này, bởi vậy không muốn cho Tào Tháo cơ hội tiêu diệt từng bộ phận, dự định tập kết nhân thủ lại một chỗ kiên thủ cửa bắc, ngăn cản sự tiến công của bộ hạ Tào Tháo.

Sách lược của Lữ Bố cũng rõ ràng lên.

Hắn chính là muốn lợi dụng ưu thế binh lực vây chết Tào Tháo ở trong thành, chỉ cần Tào Tháo không thể công phá cửa thành, liền sẽ có càng nhiều phản quân từ cửa nam chạy tới chi viện, đến lúc đó Tào Tháo tất sẽ đầu đuôi không thể cùng lo.

Ít nhất từ tình huống trước mắt đến xem, đây là tất sát chi cục.

Tào Tháo nguy rồi!

Bởi vậy trước khi đến bắc cửa thành, ngoại trừ tên binh sĩ phản quân bị Tào Ngang bắn ngã lúc đầu, bộ hạ của Tào Tháo trên đường gặp phải phản quân đã là càng ngày càng ít.

Mà tình huống càng là như thế.

Biểu tình trên mặt Tào Tháo thì càng thêm âm trầm, hắn tuy rằng cũng từng nghe có người nói Lữ Bố hữu dũng vô mưu, nhưng từ chuyện hôm nay đến xem, Lữ Bố đoạn nhiên không có bất kham như lời đồn.

Bất quá sự phản phúc vô thường, khó nuôi dưỡng lâu dài của Lữ Bố lại là được nghiệm chứng đầy đủ.

Nói Tào Tháo trong lòng không hối hận thì đó chắc chắn là không thể nào.

Hắn nhớ tới lúc thu Lữ Bố làm nghĩa tử, Tuân Úc cùng Hạ Hầu Đôn thu được tin tức liền từng đề nghị với hắn, bảo hắn nghĩ lại kết cục của hai người cha nuôi trước đó của Lữ Bố, khuyên hắn vạch rõ giới hạn với Lữ Bố.

Nhưng Tào Tháo thực sự thèm muốn tướng lĩnh cùng binh mã dưới trướng Lữ Bố, cộng thêm Viên Thiệu ở Ký Châu đã không nhìn nổi sự lớn mạnh nhanh chóng của hắn tại Duyện Châu, Thanh Châu cùng Từ Châu, bắt đầu gây áp lực cho hắn, Tào Tháo đang rất cần tiến thêm một bước tráng đại sức mạnh của chính mình để phòng Viên Thiệu, thế là liền gạt bỏ ý kiến của mọi người kiên trì thu nhận Lữ Bố làm nghĩa tử.

Đương nhiên, Tào Tháo cũng không phải không có ý nghĩ của chính mình.

Hắn sớm đã cùng Hí Chí Tài thương nghị ra một kế "khu hổ thôn lang" (đuổi hổ nuốt sói), trộm rường đổi cột, chỉ là cần trước tiên tạm thời ổn định Lữ Bố, một bên lợi dụng hắn kiềm chế Viên Thiệu, một bên từng bước lôi kéo chiêu mộ những tướng lĩnh dưới trướng Lữ Bố, đợi sau khi triệt để vô hiệu hóa Lữ Bố liền không cần hắn nữa.

Kết quả không nghĩ tới ý tưởng này còn xa mới thực hiện được, Lữ Bố cư nhiên lại giành trước chơi một vố như vậy.

Cũng trách gần một năm nay thế lực lớn mạnh tốc độ quá nhanh, đến mức tâm thái của Tào Tháo bất tri bất giác liền bành trướng lên, tuy không nói là mục hạ vô nhân, nhưng cũng thường xuyên tự xưng là thiên mệnh chi nhân.

Bởi vậy khi đối đãi với Lữ Bố, hắn liền thiếu đi một chút phòng bị, tự cho rằng hết thảy đều trong khống chế...

Cũng là Ngô Lương không đọc được nội tâm của Tào Tháo giờ phút này.

Nếu không hiện tại Ngô Lương e rằng đã có sở ngộ khác...

Bởi vì trong lịch sử Tào Tháo bị Trương Tú đánh lén, đến mức cuối cùng tổn thất Tào Ngang, Tào Bẩm, Điển Vi cùng Ngựa Tuyệt Ảnh, cũng là bởi vì sau khi hắn nghênh đón Hiến Đế thì kiêu ngạo tự đại, chiến sự ở trước mắt cư nhiên cưỡng ép nạp thẩm thẩm của Trương Tú, khiến cho Trương Tú ghi hận trong lòng, lại có độc sĩ Giả Hủ ở bên xuất mưu bày kế, bởi vậy mới rơi vào kết cục như vậy.

Hai việc này kỳ thực có sự giống nhau đến kỳ diệu.

Tổng kết ra thì chỉ có một câu, thuận phong cục cũng tuyệt đối không được lãng, không được phiêu.

Ít nhất đối với Tào Tháo mà nói, đây có lẽ chính là kiếp số của hắn, cứ lãng, cứ phiêu là sẽ lật xe.

Đúng lúc này. "Mạnh Đức ca ca, đệ đi đây!" Một tướng lĩnh thoạt nhìn cũng chỉ hơn hai mươi tuổi lặng yên đi tới trước mặt Tào Tháo, chắp tay nói. "Ừ, Tử Hòa, trông cậy vào đệ." Tào Tháo trịnh trọng gật đầu. "Nặc!" Tướng lĩnh trẻ tuổi kia đáp một tiếng, liền mang theo ước chừng trăm binh sĩ đã được điểm danh trước từ trung quân tách ra, đi ngược hướng với bộ hạ của Tào Tháo.

Khi đi ngang qua Ngô Lương, tướng lĩnh trẻ tuổi này còn lơ đãng

đối mặt với hắn một cái.

Tuy chỉ là một cái nhìn ngắn ngủi như vậy, nhưng Ngô Lương vẫn như cũ từ trong ánh mắt của hắn nhìn thấy sự kiên nghị cùng sắc bén hơn người, đoán định người này tuyệt không có khả năng là kẻ tịch tịch vô danh! "Tử Hòa?

Tử Hòa.....

Rốt cuộc là ai đây?

Vì sao tuổi còn trẻ lại xưng hô Tào Tháo là ca ca?" Hồi ức lại, Ngô Lương kỳ thực đã không phải lần đầu tiên nhìn thấy tướng lĩnh trẻ tuổi này bên cạnh Tào Tháo.

Chỉ bất quá hắn lại tựa hồ có một loại năng lực làm nhạt đi sự chú ý của mọi người, khiến cho Ngô Lương vẫn luôn cho rằng hắn chẳng qua chỉ là một viên thân vệ của Tào Tháo mà thôi, nhưng hiện tại xem ra, người này tuyệt không đơn giản.

Nếu không Tào Tháo đoạn nhiên sẽ không trong tình huống này phân ra trăm người trung quân, cho người này dẫn dắt đơn độc hành động.

Việc này không thể nghi ngờ tiến thêm một bước làm yếu đi năng lực phòng vệ của Tào Tháo, thảng hoặc bộ hạ của Lữ Bố công vào trong trận, tình cảnh của Tào Tháo sẽ chỉ càng thêm nguy hiểm...

Nhưng Ngô Lương tin tưởng, Tào Tháo làm như vậy nhất định có đạo lý của hắn.

Chỉ là "Tử Hòa".....

Tào Thuần?!

Trong đầu Ngô Lương rốt cục lóe lên một cái tên có liên quan đến chữ này, người khiêm tốn lại không có cảm giác tồn tại như vậy, cư

nhiên là Tào Thuần?!

Có lẽ có người đối với cái tên này tịnh không quen thuộc.

Nhưng nhắc tới anh ruột cùng mẹ của hắn, người đọc qua Tam Quốc khẳng định sẽ không cảm thấy lạ lẫm —— Tào Nhân.

Huynh đệ hai người này cùng Tào Tháo là cùng tông, nói chuẩn xác hơn hẳn là đường đệ của Tào Tháo, thuộc về bổn gia của tập đoàn Tào thị, bởi vậy từ khi Tào Tháo khởi thế, huynh đệ hai người này liền một mực đi theo hắn, đều vì Tào Tháo lập xuống hãn mã công lao.

Bất quá trong 《Tam Quốc Chí》, ghi chép về Tào Nhân tương đối nhiều.

Mà ghi chép về Tào Thuần, thì chỉ là nhắc tới hắn những năm đầu đi theo Tào Tháo mộ binh tại Trần Lưu, sau đó liền là một mảng trống không, cứ như vậy mãi cho đến năm Kiến An thứ mười (công nguyên 205), cũng chính là hơn mười năm sau, mới lại một lần nữa xuất hiện trong ghi chép.

Lúc này quan độ chi chiến đã sớm kết thúc, Tào Tháo đang vây tiễu con trai của Viên Thiệu là Viên Đàm.

Cũng là lần này, được xưng là một trong những bộ đội tinh nhuệ nhất lịch sử Tam Quốc - "Hổ Báo Kỵ" lần đầu tiên lóe sáng đăng tràng.

Mà thống lĩnh của "Hổ Báo Kỵ" không phải người khác, chính là Tào Thuần.

Trận chiến này Tào Tháo sơ chiến thất lợi, nhưng "Hổ Báo Kỵ" vừa đăng tràng liền lập tức xoay chuyển cục thế, giống như kỳ binh trên trời rơi xuống, chỉ dùng vài ngày thời gian liền đánh tan Viên quân, Viên Đàm ngã xuống ngựa mới cầu xin tha thứ một câu, đầu

người liền đã lăn xuống đất —— đây chính là sự kiện "Nam Bì trảm Đàm" trứ danh lịch sử. "Hổ Báo Kỵ" danh tiếng đại chấn, lúc này mọi người mới biết được đây là một đội kỵ binh như thế nào. 《Tam Quốc Chí》 có viết: "Thuần sở đốc Hổ Báo Kỵ, giai thiên hạ kiêu duệ, hoặc tòng bách nhân tương bổ chi." "Bách nhân tương" là cái gì?

Đó chính là cường binh thống lĩnh trăm người đàng hoàng trong quân đội, mà ở trong thời loạn thế này, gần như mỗi một cái "Bách nhân tương" đều là binh vương trải qua hàng chục hàng trăm trận chiến dịch lịch luyện ra, tuyệt đối không kém gì đặc chủng binh của hậu thế.

Mà với tư cách là thống soái của "Hổ Báo Kỵ", thực lực của Tào Thuần tự nhiên có thể thấy được lốm đốm.

Tuyết tàng hơn mười năm, nhất chiến thiên hạ tri!

Ngô Lương tựa hồ phảng phất tìm được những ghi chép tương quan về Tào Thuần đã biến mất hơn mười năm trong sử sách, hơn mười năm này Tào Thuần định là vẫn luôn ở bên cạnh Tào Tháo, âm thầm luyện binh mài kiếm, được Tào Tháo coi như vũ khí bí mật thời khắc mấu chốt mới có thể sử dụng.

Giống như hiện tại, Tào Thuần liền nhất định là được phú dư nhiệm vụ đặc thù, đây chính là một tấm bài tẩy Tào Tháo vẫn luôn giấu ở bên người, hiện nay không đánh cũng không được.

Chỉ bất quá Tào Thuần trong trận chiến sự này sẽ có tác dụng gì, vẫn như cũ cần rửa mắt mà nhìn.

Chỉ là không biết trận chiến Uyển Thành trong lịch sử, Tào Thuần lại ở nơi nào?

Dù sao hắn khẳng định không có chết trong trận phản loạn kia, người chết đi chỉ có Tào Ngang, Tào Bẩm, Điển Vi cùng Ngựa Tuyệt

Ảnh...

Bất quá điều này vẫn như cũ khiến Ngô Lương dấy lên một tia hy vọng.

Thảng hoặc Tào Thuần có thể lập xuống kỳ công, như vậy Ngô Lương có phải hay không cũng không cần ở trước mặt Tào Tháo sử dụng Hắc hỏa dược rồi?

Nhưng vấn đề là, Chân Mật nói hung sát chi khí của Điển Vi đã tản ra bao phủ thất khiếu, kiếp số của hắn đã đến, lại khiến Ngô Lương không dám ôm hy vọng quá lớn, dù sao hiện nay Phường Nhân Quân là đang đi ở phía sau Tào Tháo, đây không thể nghi ngờ đã là địa phương an toàn nhất rồi, nếu như vậy Điển Vi vẫn như cũ có khả năng tao ngộ hung hiểm, vậy thì nói rõ xác suất lớn là Tào quân vẫn là muốn bị đánh tan.

Việc Tào Thuần, thống lĩnh Hổ Báo Kỵ, được sử dụng sớm rất có thể không mang lại tác dụng xoay chuyển càn khôn trong trận chiến này.

Tuy nhiên điều này cũng không có gì đáng trách.

Lần này Lữ Bố dụng tâm lương khổ, quân đội điều động trong thành đông hơn Tào Tháo quá nhiều, trước sức mạnh tuyệt đối thì bất kỳ quỷ kế nào cũng trở nên vô lực.

Huống hồ Tào Tháo muốn đột vây, trận đánh sắp tới lại là công thành chiến ở thế bị động nhất, quả thực có chút cưỡng người làm khó.

Chương 634

Mặc dù trong lòng suy đoán như vậy, sự xuất hiện của Tào Thuần vẫn gây ra chút ảnh hưởng với Ngô Lương.

Chí ít hắn khiến Ngô Lương đang do dự nảy sinh một tia tâm lý cầu may, cuối cùng dưới ảnh hưởng của tâm lý này mà quyết định tiếp tục tĩnh quan kỳ biến, đợi đến khi không thể không ra tay thì hãy định đoạt.

Ngô Lương cũng không thể xác định lựa chọn này của mình có chính xác hay không.

Nhưng đời người là thế, ai cũng không phải là tiên tri toàn tri toàn năng, đối mặt với những lựa chọn cứ nối tiếp nhau kéo đến, nhất là loại lựa chọn tiến thoái lưỡng nan này, con người ta vẫn buộc phải tiếp tục đi về phía trước, việc có thể làm chỉ là chịu trách nhiệm cho mỗi lựa chọn mình từng đưa ra, còn về phần lựa chọn rốt cuộc là đúng hay sai, sẽ mang lại hậu quả thế nào, đó đều đã là chuyện sau này. ...

Khoảng chừng hai nén nhang sau.

Quân của Tào Tháo đã xuyên qua nửa tòa thành.

Lúc này cửa thành Bắc đã ở ngay trước mắt, khoảng cách tối đa chỉ còn ba bốn trăm mét, Ngô Lương thậm chí đã có thể nương theo ánh đuốc trên tường thành mà nhìn thấy những bóng người lờ mờ phía trên.

Cũng ngay tại lúc này.

Phía trước, "Mẫu trận" do Tào Ngang và Tào Bẩm thống lĩnh lại đột ngột dừng lại.

Mọi người phía sau không nhìn rõ tình hình phía trước, trong lòng đang nghi hoặc. "Báo ——!" Một gã binh sĩ đã phi nhanh chạy về, vẻ mặt khẩn trương báo cáo với Tào Tháo: "Sứ quân, Trưởng công tử lệnh cho ta về bẩm báo, phía trước cách ba mươi trượng đã tao ngộ địch trận, kẻ cản đường là Hãm Trận doanh do tướng lĩnh dưới trướng Lữ Bố là Cao Thuận thống lĩnh, quân số gần một ngàn, công hay là không công?" "!" Nghe câu này, sắc mặt Tào Tháo lập tức biến đổi, thế mà không thể đưa ra quyết đoán ngay lập tức.

Điều này thể hiện rõ sự tuyệt vọng trong lòng Tào Tháo sau khi nghe được tin tức này. "Hãm Trận doanh" là bộ đội như thế nào, Tào Tháo tuyệt đối không thể không rõ, cũng chính vì trong lòng cực kỳ rõ ràng, dưới tình huống biết người biết ta này mới không biết nên hạ lệnh cho Tào Ngang ra sao.

Mà việc Tào Ngang bỗng nhiên ngừng tiến lên, cố ý phái người về thỉnh thị Tào Tháo "công hay là không công", cũng nói lên vấn đề rất lớn.

Dù sao hiện tại bọn họ đang trải qua một cuộc đột vây thời gian cấp bách, không có đường lui.

Nếu có thể công, Tào Ngang tất nhiên chẳng nói hai lời liền đánh lên, căn bản không tồn tại vấn đề "công hay là không công".

Chẳng lẽ hắn và Tào Tháo còn có lựa chọn khác sao?

Chỉ khi cơ hội cường công thắng địch vô cùng mong manh, Tào Ngang mới đặc biệt phái người về hỏi ý kiến Tào Tháo...

Mà Ngô Lương nghe được ba chữ "Hãm Trận doanh", cũng trong nháy mắt liền hiểu được quyết trạch gian nan mà Tào Ngang cùng Tào Tháo đang phải đối mặt.

Thế nào là "Hãm Trận doanh"? "Áo giáp, đấu cụ đều tinh luyện tề

chỉnh, mỗi khi công kích, không gì không phá", câu nói này đã nói rõ đặc điểm của "Hãm Trận doanh", đây là một quân đoàn bộ binh trọng giáp tinh thông trận địa chiến.

Đối mặt với quân đoàn bộ binh trọng giáp có quân số đông hơn phe mình như vậy, "Mẫu trận" kết thành từ hộ vệ quân khinh giáp do Tào Ngang và Tào Bẩm suất lĩnh gần như không thể xé rách trận doanh đối phương, đại khái chỉ có thể đâm đến đầu rơi máu chảy.

Đây hoàn toàn là sự khắc chế giữa các binh chủng, ai cũng bất lực.

Tuy nhiên Ngô Lương không cho rằng Tào Ngang và Tào Bẩm ngừng tiến lên, phái người về hỏi ý Tào Tháo là do khiếp chiến.

Trong lịch sử, Tào Ngang và Tào Bẩm có thể vì Tào Tháo mà chiến tử ở Uyển Thành, vậy thì tại An Ấp thành bọn họ cũng đồng dạng có thể hiến dâng sinh mệnh vì Tào Tháo, vấn đề chỉ nằm ở chỗ đáng hay không đáng?

Chí ít trong trận chiến Uyển Thành, cái chết của bọn họ đổi lấy sự sống sót của Tào Tháo, như thế mới có Tào Ngụy hùng mạnh sau này.

Bất quá cũng chỉ trầm mặc khoảng hai giây. "Không đánh, lui!" Tào Tháo hạ một mệnh lệnh khiến người ta bất ngờ. "?" Không ít người đều lộ vẻ nghi hoặc, hiện giờ bọn họ đã đến dưới chân thành Bắc, mà trong quá trình bọn họ chạy đến đây, có thể tưởng tượng phản quân hướng cửa Nam cũng đang hợp vây về phía này.

Đến nước này mà lại muốn lui?

Tuy rằng tạm thời có thể tránh né "Hãm Trận doanh", nhưng lại sẽ rất nhanh đụng độ phản quân từ cửa Nam tới, đến lúc đó không chỉ bị giáp kích trước sau, mà khoảng cách của bọn họ tới hai cửa thành ngược lại đều không gần, tự nhiên cũng triệt để mất đi cơ hội thừa dịp loạn đánh ra ngoài thành.

Còn có không ít người ném ánh mắt về phía Hí Chí Tài bên cạnh Tào Tháo.

Bọn họ đều biết địa vị của Hí Chí Tài trong lòng Tào Tháo, càng rõ ràng tài năng mưu lược của y, bởi vậy nếu nói ai có thể đưa ra dị nghị với Tào Tháo vào lúc này, hoặc là đưa ra một kế sách cao minh hơn, tự nhiên không ai khác ngoài Hí Chí Tài. "..." Nhưng giờ phút này Hí Chí Tài chỉ rũ mắt xuống, hoàn toàn không có chút ý tứ nào chuẩn bị mở miệng, phảng phất như đã nhận mệnh. "Ta nói không đánh, lui!" Thấy tên binh sĩ truyền tin kia cũng ngây ra tại chỗ, sắc mặt Tào Tháo lạnh lẽo, trầm giọng quát lần nữa. "...

Nặc!" Tên binh sĩ sợ đến mức run bắn cả má, đáp một tiếng rồi như con thỏ nhảy dựng lên, chạy như bay ra phía trước truyền lệnh.

Chấp hành lực của đội hộ vệ quân này của Tào Tháo cũng vô cùng đáng nể.

Mệnh lệnh truyền xuống chỉ trong vài nhịp thở, quân trận đầu đuôi đã hoàn thành biến hóa, lúc này hơn trăm binh sĩ đoạn hậu dưới quyền Ngô Lương trở thành tiên phong.

Mà tiên phong do Tào Ngang và Tào Bẩm suất lĩnh thì thuận thế chuyển thành đoạn hậu, hơn nữa trong lúc di chuyển đã hoàn thành biến trận, từ "Mẫu trận" trước đó chuyển thành "Viên trận" không có điểm yếu rõ rệt để bảo vệ hậu phương và trắc hậu phương.

Cùng lúc đó. "Hữu Tài!" Tào Tháo cũng rảo bước đi tới bên cạnh Ngô Lương, nhấc tay ấn lên vai hắn. "Minh công..." Ngô Lương dừng bước, chờ đợi chỉ thị của Tào Tháo. "Ngươi chỉ cần nghe, đừng nhìn loạn." Tào Tháo ghé sát lại một chút, ghé vào tai Ngô Lương dùng thanh âm chỉ có hai người bọn họ nghe được nói, "Xem ra lần này chúng ta dữ nhiều lành ít, bởi vậy ta cần thác phó trước cho ngươi một việc.

Nếu ta quả thực binh bại tại đây, ngươi thấy tình thế không thể xoay chuyển, liền lập tức động thủ chém giết Hiến Đế, lại dùng phi nô truyền tin về Trần Lưu, cứ nói là Lữ Bố binh biến thí phụ thí quân ý dục xưng đế, ta cùng mọi người vì hộ giá Hiến Đế mà thân vong, bảo Tuân Úc, Hạ Hầu Đôn đem việc này chiêu cáo thiên hạ...

Còn nếu chúng ta còn cơ hội đào tẩu, những lời này của ta ngươi coi như chưa từng nghe qua, càng không thể nhắc tới với bất kỳ ai, đã hiểu chưa?" "..." Ngô Lương lập tức ngẩn người.

Hảo mưu kế!

Như thế, cho dù Lữ Bố phản loạn thành công, cả thiên triều cũng không còn chỗ dung thân cho hắn.

Trước đây hắn tuy không thể vạch trần chuyện ám sát người cha nuôi thứ nhất là Đinh Nguyên, nhưng ám sát người cha nuôi thứ hai là Đổng Trác lại lấy danh nghĩa chính đáng là "thanh quân trắc", cộng thêm lúc đó cùng Vương Doãn cùng nhau nắm giữ triều chính, khống chế hướng đi của dư luận, tuyên truyền một cái, hắn liền lắc mình biến hóa từ kẻ tiểu nhân thí phụ, phản phúc vô thường, đại nghịch bất đạo thành công thần.

Trong triều đình tự nhiên ai cũng không tiện nói gì, chẳng lẽ nói Lữ Bố giết Đổng Trác là không đúng?

Nếu nói như vậy thì thành đồng đảng của Đổng Trác, thành nghịch tặc của triều đình rồi.

Nhưng lần này, nếu làm theo lời Tào Tháo.

Lữ Bố không những năm lần bảy lượt thí phụ, còn thí quân soán vị, việc này so với chuyện Đổng Trác làm năm đó còn thập ác bất xá hơn.

Thiên hạ hiện nay trong thành An Ấp chỉ có nhân mã hai bên Tào

Tháo và Lữ Bố, Lữ Bố muốn tìm nhân chứng e là cũng khó tìm, đến lúc đó hắn tự nhiên trăm miệng cũng không thể bào chữa, chẳng khác nào bùn vàng rơi vào đũng quần —— không phải phân cũng là phân.

Mà Hiến Đế vừa chết, tự nhiên cũng toại nguyện của Viên Thiệu.

Viên Thiệu cũng là kẻ dã tâm, hắn là người muốn làm đại sự, nhất định sẽ lấy cớ này công phạt Lữ Bố, hơn nữa còn là loại không chết không ngừng.

Chỉ cần hắn có thể giết Lữ Bố, liền là công thần đầu tiên bảo vệ hoàng quyền, thiên hạ không ai không quy tâm.

Đến lúc đó hắn chỉ cần giở chút thủ đoạn nhỏ, khiến trong đám tông thân Lưu thị vốn đã như đèn cạn dầu tìm không ra một người kế tục đủ tư cách thừa kế đại thống, vậy thì Viên Thiệu hắn có thể thuận lý thành chương lập ra triều đình lâm thời...

Thật là một chiêu độc kế!

Tào Tháo dù có không cẩn thận trúng chiêu của Lữ Bố, dưới suối vàng vẫn có thể dễ dàng kéo hắn xuống làm đệm lưng, không biết khi Lữ Bố vì thế mà đi vào đường cùng mạt lộ sẽ có cảm tưởng gì?

Mà đối với Tào Tháo.

Hắn nếu không chết không được, vô duyên tranh bá thiên hạ, tự nhiên cũng không thể khiến kẻ thù thống khoái.

Tương phản, Viên Thiệu hiện tại dù thế nào cũng từng là bạn nối khố của Tào Tháo, Tào Tháo thà làm may áo cưới cho hắn, trong lòng cũng tuyệt đối dễ chịu hơn một chút so với việc để Lữ Bố chiếm hời... "Hả?" Tào Tháo tưởng Ngô Lương nghe không rõ, nhíu mày đụng đụng hắn. "Minh công kế này thật tuyệt, ta biết phải làm thế nào rồi!" Ngô Lương vội vàng đáp. "Chỉ là lại liên lụy ngươi vào, ngươi trước đây thường nói không thích chiến sự, nhưng cuối cùng e là vẫn

không thể giữ mình ngoài cuộc." Tào Tháo vỗ vỗ vai hắn, khá là cảm khái nói. "Minh công không cần nói nhiều, dưới tổ chim bị phá trứng sao còn nguyên, thiên hạ động thăng như vậy, há lại một câu ta không thích chiến sự liền có thể tránh né sao?

Có lẽ đây cũng là mệnh số của ta thôi." Ngô Lương cười khổ một tiếng.

Câu này tựa như đang nói với Tào Tháo, lại cũng như đang nói với chính mình. ...

Tào quân lui lại. "Hãm Trận doanh" thì lựa chọn đi theo.

Điều này lần nữa chứng minh thế hợp vây đang hình thành, hành động này của "Hãm Trận doanh" cũng là đang không ngừng áp súc không gian hành động của Tào quân.

Dù sao "Hãm Trận doanh" với tư cách là quân đoàn bộ binh trọng giáp, sở trường là trận địa chiến và công kiên chiến, chứ không phải chiến tranh truy kích như hiện tại, bọn họ vác giáp trụ trầm trọng căn bản không thể nào đuổi kịp hộ vệ quân khinh giáp.

Sự thật cũng đúng là như thế.

Khoảng cách giữa hai bên đang dần dần kéo ra, chỉ là chưa hoàn toàn thoát khỏi.

Cứ như vậy kẻ truy người đuổi lại qua khoảng một nén nhang nữa.

Tình huống mà mọi người phe Tào quân sớm có dự liệu nhưng lại không muốn gặp nhất cuối cùng vẫn xuất hiện, lại một quân trận ngàn người từ phương Nam tới, chặn đứng đường đi của bọn họ.

Hơn nữa người suất lĩnh cánh quân phản loạn này cũng là tướng lĩnh mà Ngô Lương không muốn gặp nhất —— Trương Liêu. "Đệt..." Trước Trương Liêu, sau Cao Thuận, đãi ngộ quy cách cao như thế

khiến Ngô Lương thụ sủng nhược kinh, cũng có thể thấy được quyết tâm của Lữ Bố, hắn không những muốn giết Tào Tháo, mà còn muốn tốc chiến tốc thắng.

Chương 635

Xem ra đã không thể trì hoãn thêm nữa.

Ngô Lương yên lặng tới gần xe ngựa chứa hũ đồng đựng hắc hỏa dược, đồng thời cũng lặng lẽ gọi binh sĩ Phường Nhân Quân qua.

Không phải hắn coi thường hộ vệ quân của Tào Tháo, cũng không phải coi thường Tào Ngang và Tào Bẩm, mà là Trương Liêu cùng Cao Thuận thực sự quá mức cường đại, không thể không nhìn thẳng vào thực lực của bọn họ.

Còn về phần Tào Thuần trước đó lặng lẽ ẩn vào trong thành.

Ngô Lương đã không định chờ đợi tin tức của hắn nữa, hắn có mạnh nữa cũng chỉ mang theo hơn trăm binh sĩ, dù có vòng ra sau lưng địch đánh lén, đối mặt với Cao Thuận và Trương Liêu e là cũng rất khó chiếm được tiện nghi gì. "Tào sứ quân, hiện nay ngài đại thế đã mất, vẫn là sớm hàng đi thôi, nếu không xông lên chém giết đao thương không có mắt, chẳng những binh sĩ dưới trướng ngài thương vong nhiều, ngay cả ngài e rằng cũng khó mà giữ mình." Trương Liêu lại không trầm mặc như Cao Thuận, khi khoảng cách hai bên còn năm mươi trượng, hắn đã cách không lớn tiếng gọi về phía Tào Tháo. "Trương thái thú, ta chưa từng bạc đãi ngươi, đối đãi Lữ Bố kia cũng coi như con đẻ, các ngươi cớ gì phải như vậy?" Tào Tháo gạt binh sĩ phía trước ra, chủ động đi tới trước trận lớn tiếng chất vấn. "Mạt tướng chẳng qua là phụng mệnh hành sự, vấn đề này Tào sứ quân e là cần đích thân đi hỏi Lữ tướng quân, mà ta thì chỉ quản việc 'hộ tống' ngài đến trước mặt Lữ tướng quân." Trương Liêu mặt không đổi sắc nói. "Lữ Bố không có mưu lược của anh hùng, lại khinh suất giảo hoạt, phản phúc, chỉ biết cái lợi trước mắt, người như vậy dù ngẫu

nhiên đắc chí, nhưng tuyệt đối không có khả năng thành tựu đại sự.

Trương thái thú hẳn chưa quên Đinh Kiến Dương (Đinh Nguyên) từng có ơn tri ngộ với ngươi chứ, ông ấy chết vì sự phản bội của Lữ Bố, Trương thái thú sau đó lại đi theo Lữ Bố, chẳng lẽ không sợ hỏng thanh danh?" Tào Tháo lại hỏi. "Tào sứ quân!" Trương Liêu cũng bỗng nhiên đề cao giọng, "Ta chỉ hỏi ngài thêm một câu, ngài hàng hay là không hàng?

Nếu hàng, liền lệnh cho binh sĩ dưới trướng buông binh khí bó tay chịu trói; nếu không chịu hàng, ta liền hạ lệnh công sát, khai cung không có mũi tên quay đầu!" "..." Ngô Lương cùng mọi người Phường Nhân Quân thấy thế mỗi người đã cầm một cái hũ đồng, hiện giờ kiếm bạt nỗ trương đại chiến hết sức căng thẳng, Ngô Lương không dám tiếp tục tĩnh quan kỳ biến, một khi khai chiến hắn liền muốn tiên hạ thủ vi cường.

Ngay tại lúc này. "Giết!!!" Phía sau bộ đội của Cao Thuận cực kỳ đột ngột truyền đến một trận hò hét.

Tiếng hò hét này cũng không quá hùng tráng, vừa nghe liền có thể nghe ra nhân số không quá nhiều, nhưng tiếng vó ngựa truyền đến lại cực kỳ trầm trọng, thậm chí đứng ở vị trí của Ngô Lương đều có thể cảm giác được đại địa dưới chân truyền đến chấn động khẽ khàng.

Cùng lúc đó.

Nương theo một trận tiếng kim thiết giao phong, "Hãm Trận doanh" kiên không thể phá sau lưng Cao Thuận thế mà xuất hiện xao động, đồng thời còn kèm theo tiếng kêu đau đớn của rất nhiều người. "Đây là?!" Mọi người Tào doanh đều lộ vẻ nghi hoặc. "Hổ Báo Kỵ sao?" Ngô Lương tuy cũng như thế, nhưng trong lòng lại có chút suy đoán.

Đối mặt với quân đoàn bộ binh trọng giáp trang bị tinh lương, e là

chỉ có kỵ binh trọng giáp tinh lương hơn như Hổ Báo Kỵ mới có thể phát huy kỳ hiệu như vậy, nhất là dưới tình huống địch chúng ta quả, các công kích khác đều chỉ có thể coi là chút lòng thành. "Công!" Trương Liêu ở phía bên kia tuy rằng cũng không rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng phản ứng của hắn lại cực nhanh, căn bản không cho Tào Tháo bất cứ cơ hội nào, lập tức hạ lệnh một tiếng, liền dẫn theo hơn ngàn tướng sĩ dưới trướng phát động tổng công kích. ...

Đại chiến sắp nổ ra lại ở thế cực kỳ bất lợi, tinh thần và thân thể của tất cả mọi người đều căng thẳng vào giờ khắc này.

Mà mượn lúc người bên phe Tào ốc còn không mang nổi mình ốc, Hiến Đế lại ngầm ra hiệu bằng mắt cho Đô úy Vũ lâm hộ vệ quân bên cạnh, tựa như đã sớm ước định trước, Đô úy Vũ lâm hộ vệ quân lập tức hiểu ý, sau đó lại lặng lẽ làm một thủ thế cực kỳ ẩn hối với những Vũ lâm hộ vệ quân còn lại.

Lúc này đối mặt với cuộc xung phong do bộ đội Trương Liêu phát động.

Binh sĩ Tào doanh bên ngoài đang nhanh chóng co cụm trận hình, bị bắt buộc phải làm tốt chuẩn bị nghênh chiến.

Mấy chục tên Vũ lâm hộ vệ thì nương theo sự co cụm của trận hình, đang cố tình hay vô ý tới gần vị trí của Tào Tháo...

Giờ phút này tất cả mọi người đều đang lùi lại, hành động của Vũ lâm hộ vệ không hề tỏ ra đột ngột chút nào, đến mức căn bản không ai chú ý tới sự dị dạng của bọn họ, ngay cả Ngô Lương cũng thế.

Hiện tại toàn bộ sự chú ý của Ngô Lương và Phường Nhân Quân đều đặt trên người bộ đội của Trương Liêu, hơn nữa đã định sử dụng hắc hỏa dược lui địch, căn bản không thể làm được nhất tâm đa dụng. "Đừng hoảng loạn, giữ vững trận hình!" Tào Ngang thấy tình huống này, cũng đích thân dẫn đầu một bộ phận tiên phong quân tiến lên

nghênh chiến Trương Liêu.

Mà hậu phương áp lực tương đối nhỏ hơn thì tạm thời giao cho Tào Bẩm, do hắn cùng "Hổ Báo Kỵ" nghi là xuất hiện sớm kia trong ứng ngoài hợp kiềm chế "Hãm Trận doanh" của Cao Thuận. "Ổn định..." Ngô Lương tuy rằng phán định hình thế hiện tại đã đến mức không ra tay không được, nhưng lại vẫn chưa lập tức ra tay, ngược lại thấp giọng trấn an cảm xúc binh sĩ Phường Nhân Quân, miễn cho có người vừa khẩn trương liền châm ngòi ném hũ đồng ra trước.

Hắn còn đang đợi.

Đợi Tào Ngang và Trương Liêu ngắn binh tương tiếp.

Như thế những hũ đồng hắc hỏa dược này mới có thể thừa dịp loạn trực tiếp ném vào trong trận của Trương Liêu, từ đó phát huy uy lực lớn nhất, tạo thành thương vong tối đa.

Ngô Lương không phải kẻ khát máu, cũng tuyệt đối không phải vì giết người mà giết người.

Chỉ là duy có làm như vậy, mới có thể trong nháy mắt tiêu diệt lượng lớn sức mạnh hữu sinh của bộ đội Trương Liêu, khiến đối phương trọng thương đến mức không thể tổ chức lại cuộc tiến công hữu hiệu.

Nếu đánh rắn động cỏ trước.

Trương Liêu một khi kiến thức được uy lực của hắc hỏa dược, định nhiên không dám mạo nhiên tiến lên nữa.

Mà hiện nay Ngô Lương cũng chưa thiết kế khí giới ném đối ứng cho hũ đồng hắc hỏa dược, chỉ dựa vào sức người thì tầm bắn rất hữu hạn.

Đến lúc đó Trương Liêu hoàn toàn có thể vây mà không đánh, lại phái người đi báo cáo Lữ Bố, nghĩ biện pháp điều cung thủ doanh tới

trợ trận từ xa, quyền chủ động liền lại về tay Lữ Bố.

Bởi vậy số hắc hỏa dược này không dùng thì thôi, chỉ cần dùng ra liền phải phát huy kỳ hiệu, một kích đánh cho địch quân tan tác choáng váng, chứ không chỉ đơn giản là dọa lui!

Hơn nữa cho dù là như vậy.

Cũng vẫn cần phải thừa dịp hiệu quả chấn nhiếp mà hắc hỏa dược gây ra cho bộ đội Lữ Bố để nhanh chóng đánh ra ngoài thành, nếu không đợi đám người Lữ Bố phản ứng lại, suy nghĩ ra ưu nhược điểm của hũ đồng hắc hỏa dược hiện tại, vẫn có thể đưa ra một số thay đổi về chiến thuật mang tính nhắm vào, chiếu dạng có thể khiến Tào Tháo và Ngô Lương một lần nữa rơi vào bị động.

Còn về việc sau đó giải thích chuyện hắc hỏa dược với Tào Tháo thế nào, đó dù sao cũng là chuyện về sau, cũng chỉ có sống sót trước đã rồi hẵng nói, nếu không thì nghĩ nhiều nữa cũng vô nghĩa. ...

Trong lúc nói chuyện.

Trương Liêu và Tào Ngang cũng đã ngắn binh tương tiếp.

Tào Ngang sử dụng chính là một thanh đại đao, chứ không phải bội kiếm luôn mang theo bên hông.

Trên chiến trường thực sự, tần suất sử dụng bội kiếm cực thấp, bởi vì trong tình huống thông thường tạo hình của kiếm không thích hợp để bổ chém mạnh, chỉ thích hợp đâm, mà trên chiến trường gần như không có ai không mặc giáp trụ, sử dụng bội kiếm đâm rất khó phá vỡ phòng ngự của giáp trụ, lực sát thương cực kỳ có hạn.

Bởi vậy trong phần lớn tình huống, bội kiếm chỉ dùng làm lợi khí phòng thân thường ngày, sử dụng trong chiến tranh cũng sẽ được coi là kiếm chỉ huy, thực sự lên chiến trường thì vẫn là các loại binh khí khác chiếm ưu thế hơn.

Mà Trương Liêu thì dùng một thanh Nguyệt Nha Kích khá hiếm thấy.

Binh khí này trong "Tam Quốc Chí" cũng có ghi chép, xuất hiện trong chiến dịch Tiêu Dao Tân, người sử dụng chính là Trương Liêu trước mắt. "Giết!!!" Tiếng hò hét theo đó trở nên càng thêm to lớn.

Bất luận là binh sĩ Tào doanh hay binh sĩ Trương Liêu dẫn đầu, mỗi một người đều gào rách cả cổ họng.

Chủ nhân cũ của cỗ thân thể này là "Hữu Tài huynh" từng lên chiến trường vô số lần, bởi vậy Ngô Lương thừa kế ký ức của "Hữu Tài huynh" rất rõ ràng vì sao bọn họ phải hét lớn như vậy.

Một là để tráng đởm cho chính mình.

Giống như khi người ta đi đường đêm một mình vậy, hát ca có thể giảm bớt sợ hãi trong lòng.

Mà đối mặt với chiến tranh có thể bỏ mạng bất cứ lúc nào, vô luận là binh sĩ Tào doanh hay binh sĩ dưới trướng Trương Liêu, đầu tiên bọn họ đều vẫn là con người, chỉ cần là người thì nhất định tràn ngập sợ hãi với cái chết; hai là đang chấn nhiếp kẻ địch.

Sĩ khí xác thực có thể thể hiện thông qua âm thanh hò hét, thường thường bên nào tiếng nhỏ hơn sẽ rơi vào tâm lý yếu thế, tác dụng tương đương với "tứ diện sở ca"; ba là thừa dịp còn có thể thở, phát ra tiếng ai minh có khả năng là cuối cùng của đời này cho chính mình, nếu không nói không chừng liền chẳng còn cơ hội nữa.

Nếu như có thể lựa chọn, bất phân trận doanh, bất phân tuổi tác, bất phân mạnh yếu, tất cả binh sĩ đều sẽ không nguyện ý ra chiến trường, bọn họ chỉ muốn sống những ngày tháng an ổn có ruộng cày cấy, có lương thực lót dạ, có vợ con vây quanh, nhưng bọn họ không được chọn, đến loại thời điểm này, dù bọn họ lùi lại phía sau một

bước, e là chỉ sẽ chết nhanh hơn.

Hơn nữa là chết trong tay người mình, dù sao ở thời đại nào, đốc chiến trong quân đội cũng không phải ăn chay.

Không thì biết rõ là đi chịu chết, vì sao vẫn có người vác thang mây, đội cự thạch lăn xuống từ trên tường thành, tên bắn xuống như mưa, dầu hỏa đổ xuống mà vẫn bất chấp tất cả xông lên?

Bọn họ căn bản không được chọn.

Việc có thể làm chỉ là mặc niệm cho sinh mệnh ngắn ngủi lại ti vi này của kiếp này...

Một khắc sau. "Keng!" Nương theo tiếng kim thiết giao tiếp đầu tiên vang lên, các loại âm thanh liền nối tiếp nhau mà đến.

Tiếng hò hét, tiếng kêu thảm, tiếng xé gió, tiếng chửi rủa...

Những âm thanh này đan xen vào nhau, cùng hình thành một bức tranh thảm liệt như luyện ngục.

Ngô Lương nhìn thấy rõ ràng.

Thỉnh thoảng có máu tươi phun ra, phun thẳng hai ba mét, cũng thỉnh thoảng có ngón tay đứt lìa bay lên, cuối cùng trầm trọng rơi xuống đất, lúc này ngón tay đứt lìa thậm chí còn có thể làm ra một vài động tác co giật nhẹ do cơ bắp và thần kinh chưa hoàn toàn mất đi chức năng.

Tào Ngang thân tiên sĩ tốt.

Ngô Lương tận mắt nhìn thấy hắn chém mạnh một đao, liền chém đôi giáp ngực của một tên binh sĩ trước mặt, tên binh sĩ kia trong nháy mắt liền xì hơi mềm nhũn than trên mặt đất, vết thương dọa người từ vai đến bụng toác ra, lộ ra tạng phủ trong khoang ngực và khoang bụng. "..." Ngô Lương trước đó chưa từng thấy dáng vẻ Tào Ngang

đánh trận, cũng không có hiểu biết đầy đủ về vũ lực của Tào Ngang.

Nhưng hiện tại, Ngô Lương đã rõ.

Hắn tuy không có thể xác và sức mạnh của Điển Vi, nhưng tuyệt đối sở hữu chiến lực không thua kém bất kỳ danh tướng lịch sử nào, hơn nữa Ngô Lương có thể khẳng định là, Tào Ngang tuyệt đối không phải một gã mãng phu chỉ biết ra trận giết địch...

Một người như vậy, xứng đáng là trưởng tử của Tào Tháo, nếu không phải trong lịch sử chết sớm, hắn tuyệt đối là ứng cử viên độc nhất vô nhị thừa kế cơ nghiệp Tào Tháo, căn bản không có chuyện gì của Tào Phi và Tào Thực.

Mà đổi sang bên kia.

Trương Liêu lại không đích thân ra trận giết địch như Tào Ngang.

Hắn đứng ở phía sau cầm Nguyệt Nha Kích quan sát chiến huống trong sân, thoạt nhìn tạm thời còn chưa có ý định tự mình ra tay.

Điều này cũng không có gì đáng trách.

Chương 636

Tào quân hiện giờ lấy ít địch nhiều, hơn nữa quân số còn chênh lệch rất lớn, nói là đã đến đường cùng mạt lộ cũng không quá đáng, khiến cho Tào Ngang không còn lựa chọn nào khác, bắt buộc phải thân tiên sĩ tốt.

Mà Trương Liêu thì cậy vào ưu thế quân số, hoàn toàn có thể tĩnh quan kỳ biến, từ đó kịp thời đưa ra quyết sách chính xác nhất, nắm chắc cục diện trong tay mình.

Dù sao với tư cách là một thống soái ba quân, thời đại này tuy thỉnh thoảng còn có lối đánh "đấu tướng", nhưng chức trách quan trọng hơn của thống soái kỳ thực vẫn là bày mưu tính kế, chứ không phải tự mình ra trận giết địch, làm thế kỳ thực là có chút lẫn lộn đầu đuôi.

Mà cũng chỉ trong nháy mắt ngắn binh tương kiến.

Ưu thế quân số của bộ đội Trương Liêu lập tức được thiết lập.

Đối mặt với Tào quân có quân số ít hơn mình rất nhiều, trận hình xung phong mà bộ đội Trương Liêu sử dụng thế mà cũng là "Mẫu trận", khoảnh khắc tinh binh xung sát ở tuyến đầu va chạm với Tào quân, tuy rằng hai bên đều có thương vong, nhưng vẫn cứ cưỡng ép khoan ra một lỗ hổng đột phá từ trung ương phòng tuyến chiến trận của Tào quân.

Sau đó binh sĩ trắc dực lập tức xé rách lỗ hổng này ra to hơn, khiến phòng tuyến do Tào quân tổ thành rất khó giữ được hoàn chỉnh.

Hơn nữa dù Tào Ngang suất lĩnh Tào quân liều chết chống cự, lỗ hổng này cũng vẫn không ngừng mở rộng.

Đây cũng là chuyện không thể tránh khỏi.

Trước ưu thế quân số tuyệt đối, "Mâu" của Trương Liêu tất nhiên mạnh hơn "Thuẫn" của Tào Ngang, đây tuyệt không phải một mình Tào Ngang có thể tả hữu. "Sứ quân, ngài xem việc này... nên làm thế nào cho phải?

Có nên điều nhân mã phía sau qua tăng viện không?" Có người đã hoảng hồn, lộ vẻ kinh sợ đưa ra kiến nghị với Tào Tháo. "Không được!" Hí Chí Tài lại lập tức đưa ra ý kiến phản đối, "Hãm Trận doanh phía sau chỉ sợ càng khó chống đỡ, tuy đã có Tử Hòa (Tào Thuần) vòng sau kiềm chế, nhưng e là cũng khó duy trì lâu, hậu phương không thể không có người, huống hồ hậu phương vốn chỉ có khu khu chưa đến hai trăm người, chỉ sợ là như muối bỏ biển." "Chẳng lẽ cứ trơ mắt nhìn bộ đội của Trương Liêu giết vào hay sao?" Có người lại cực kỳ nôn nóng nói. "Minh công..." Hí Chí Tài lần này lại không phản đối, cũng không nói lời dư thừa, mà là ra hiệu Tào Tháo nhìn về phía Ngô Lương cách đó không xa.

Xem ra hắn cũng biết "độc kế" mà Tào Tháo vừa giao đại cho Ngô Lương, nói không chừng đó chính là mưu kế cuối cùng hắn hiến cho Tào Tháo. "..." Thần sắc Tào Tháo thập phần phức tạp, không cam lòng nhìn trận hình đang bị bộ đội Trương Liêu xé toạc với tốc độ cực nhanh, cuối cùng vẫn nhìn về phía Ngô Lương.

Hắn buộc phải nhanh chóng đưa ra quyết định, Ngô Lương cũng phải lập tức y kế hành sự.

Nếu không đợi Tào quân bị triệt để công phá, Ngô Lương e là sẽ đánh mất cơ hội giết chết Hiến Đế, đồng thời cũng mất cơ hội thả phi nô...

Khoan đã!

Ngô Hữu Tài kia lại đang làm cái gì?!

Vì sao trong tay ôm một cái hũ đồng...

Không chỉ hắn, ngay cả binh sĩ Phường Nhân Quân đi theo hắn cũng có một bộ phận mỗi người ôm một cái hũ đồng, bên cạnh còn có người cầm đuốc nghiêm trận chờ sẵn?

Giờ này khắc này.

Theo lời dặn dò trước đó của hắn, Ngô Hữu Tài không phải nên xách lồng chim bồ câu, đồng thời sắp xếp người chuẩn bị ám sát Hiến Đế sao? "?" Hí Chí Tài cũng là lúc này mới cùng Tào Tháo nhìn thấy cử động quái dị của đám người Ngô Lương, trên khuôn mặt vốn còn coi như bình tĩnh lập tức trở nên có chút không quá đạm định.

Cái tên Ngô Hữu Tài này!

Sao đến thời khắc mấu chốt lại không dựa vào được thế?!

Trong lòng Hí Chí Tài đã có chút phát điên, không đợi Tào Tháo đưa ra phản ứng, hắn liền lập tức nhấc chân rảo bước chạy về phía Ngô Lương, hắn cần phải nhắc nhở Ngô Lương, chớ có nhất thời sơ sẩy làm lỡ đại sự, vậy thì tất cả bọn họ táng thân tại đây, chính là thật sự tiện nghi cho tên tặc tử đáng chém ngàn đao Lữ Bố kia!

Cùng lúc đó. "?" Tào Tháo cũng rốt cuộc chú ý tới một tình huống khác trước đó vẫn luôn bị xem nhẹ.

Không biết từ lúc nào, Vũ lâm hộ vệ của Hiến Đế đã có khoảng ba mươi người "lui" đến phụ cận hắn, hơn nữa ánh mắt còn đang cố tình hay vô ý liếc trộm về phía hắn, bị hắn lơ đãng quét mắt nhìn một cái liền lập tức thu hồi ánh mắt, thần sắc ít nhiều có chút không được tự nhiên.

Lúc này bên người Tào Tháo chỉ còn lại mười tên cận vệ, những người còn lại toàn bộ đã giao cho Tào Thuần.

Mà đám Vũ lâm hộ vệ này cũng tay cầm lợi khí...

Trong tình huống bình thường, Tào Tháo tuyệt đối sẽ không cho phép tình huống này xuất hiện, dù sao hắn vẫn luôn là người tương đối cẩn thận dè dặt đến mức thậm chí có khuynh hướng bị chứng hoang tưởng bị hại.

Chỉ là lần này hắn đến để "Cần vương".

Mà hiện nay còn chưa đến tình trạng thực sự cư ngụ ở địa vị cao nắm giữ triều chính trong tay mình, hắn nếu vừa lên đã lệnh người tước binh khí của Vũ lâm hộ vệ quân của Hiến Đế, khó tránh khỏi sẽ gây ra dị nghị, bất lợi cho việc thực hiện mục đích chính trị "Hiệp thiên tử dĩ lệnh bất thần" sau này.

Mà hiện tại nhìn thấy những động tác nhỏ của đám Vũ lâm hộ vệ này, Tào Tháo lập tức liền phát giác được dị dạng! "An Dân!" Tào Tháo bất động thanh sắc hơi lui lại phía sau vài bước, tiếp đó liền xé toạc cổ họng hét một tiếng gọi Tào Bẩm lúc này đang thủ ở hậu phương tùy thời chuẩn bị ứng đối Hãm Trận doanh.

Hiện giờ tính mạng hắn bị uy hiếp trực tiếp, đâu còn quản được cái gì Hãm Trận doanh nữa?! "Bá phụ?" Tào Bẩm nghe thấy tiếng, quay người lại đáp một tiếng. "Động thủ!" Tên thủ lĩnh Vũ lâm hộ vệ quân kia cũng đã phát giác được sự dị thường của Tào Tháo, trong nháy mắt ý thức được hành động đã bại lộ, lập tức quyết định ra tay trước thời hạn, nếu không nếu Tào Bẩm dẫn người hồi phòng thì sẽ không còn cơ hội nữa.

Cũng ngay tại lúc này. "Oanh!!!" Một tiếng nổ vang trời đinh tai nhức óc đột nhiên vang lên. "Ầm —— ầm —— ầm ——" Bị lực xung kích khổng lồ mạnh mẽ hất tung xuống đất, Tào Ngang hoàn toàn không biết vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ có thể nghe thấy trong tai không ngừng vang lên những tiếng nổ vang rền, tiếng sau to hơn tiếng trước.

Mà ở trước mắt, nghiễm nhiên đã là một bức tranh địa ngục trần gian.

Chân tay cụt, thân thể không trọn vẹn, máu thịt bay tứ tung khắp nơi, nhưng trong khoang mũi Tào Ngang lại ngửi thấy một mùi thịt thơm gây buồn nôn...

May mà Ngô Lương vừa rồi ném hắc hỏa dược rất có chừng mực, trực tiếp chọn ném vào trong trận hình đứng rất dày đặc của bộ hạ Trương Liêu, do đó sát thương của vụ nổ gần như đều do bộ hạ Trương Liêu gánh chịu.

Ngược lại, đám binh sĩ xung phong ở tuyến đầu cùng Tào Bẩm và quân Tào, cũng giống như Tào Ngang, chỉ phải chịu đựng lực xung kích do vụ nổ mang lại, ngoại trừ vài kẻ đặc biệt xui xẻo, tuyệt đại đa số lúc này đều bình an vô sự.

Mà chỉ mới một lần nổ tung này...

Tào Ngang nhìn địa ngục trần gian trước mắt, dự đoán thương vong và tử vong của bộ hạ Trương Liêu ít nhất phải đến một phần ba, điều này đối với bất kỳ quân đội nào mà nói, đều tuyệt đối có thể gọi là một lần bị trọng thương!

Mà quan trọng nhất là, tất cả những chuyện này chỉ xảy ra trong nháy mắt.

Trong tình huống bình thường, nhiều địch quân như vậy, cho dù chỉ đứng yên bất động, bọn họ e rằng cũng phải chém cả buổi.

Nhưng vừa rồi hắn chỉ nhìn thấy ánh lửa, nghe thấy tiếng nổ lớn, cảm nhận được sóng nhiệt khổng lồ ập vào mặt, bộ hạ Trương Liêu liền đã hứng chịu trọng thương như vậy.

Đây là chuyện mà Tào Ngang tòng quân nhiều năm, tham dự vô số trận chiến, dù là nằm mơ cũng không dám tưởng tượng, quả thực

giống như thần lực của thượng thiên. "!!!" Trương Liêu vừa rồi vẫn luôn đứng ở phía sau đốc chiến, tuy cũng cảm nhận được sự nóng rực và chấn động mãnh liệt do vụ nổ gây ra, nhưng lại không trực tiếp bị hất tung xuống đất như Tào Ngang.

Nhưng lúc này, miệng của hắn xác thực đã há hốc thành hình chữ "O", nhãn cầu cũng bất giác lồi ra ngoài, trên khuôn mặt có đường nét cương nghị viết đầy bốn chữ —— Khó mà tin nổi!

Nếu nói về kinh nghiệm chiến tranh, Trương Liêu xuất thân từ Nhạn Môn Quan chiến sự không ngừng, từ nhỏ đã trải qua rất nhiều chiến loạn biên tắc, thời niên thiếu liền trở thành quận lại của quận Nhạn Môn, tuyệt đối phong phú hơn Tào Ngang nhiều.

Nhưng chiến tranh kiểu này, hắn cũng là lần đầu tiên trải qua.

Đây căn bản không phải là chiến tranh, đây là đồ sát, hơn nữa là cuộc đồ sát còn vượt xa cả "chém dưa thái rau".

Giống như một trận đại hỏa hoạn thiêu rụi cỏ dại khô héo, chỉ nghe "ầm ——" một tiếng liền đã mất đi một mảng lớn, chỉ là lần này thứ bị thiêu rụi không phải cỏ dại, mà là thân binh hắn mang ra từ quê hương Tinh Châu.

Trái tim Trương Liêu đang rỉ máu.

Khác với các tướng lĩnh khác, quân đội của hắn trong tập đoàn Lữ Bố là một nhánh "đoàn quân độc lập" đặc thù nhất.

Việc này trong "Tam Quốc Chí" cũng có ghi chép, nói hắn là "lấy binh thuộc về Lữ Bố", nhưng vẫn mang chức quan triều đình là "Bắc Địa thái thú", do đó quân đội của hắn trong quân Lữ Bố luôn giữ địa vị tương đối độc lập.

Mà đám thân binh này chính là "tài sản riêng" của cá nhân hắn, hắn từng chính miệng hứa hẹn với những thân binh mang từ Tinh Châu ra

này, nhất định phải đưa bọn họ sống những ngày tháng cơm áo không lo.

Tuy rằng trong chiến sự khó tránh khỏi thương vong, nhưng Trương Liêu luôn nhớ kỹ lời hứa của mình, đối đãi với đám thân binh này cực kỳ trân trọng.

Mà điểm này, vào lúc Trương Liêu chỉ mang tám trăm người liền tặng cho Tôn Quyền cái "mỹ danh" là "Tôn Mười Vạn", cũng có thể hiện rõ.

Đó là lúc hắn suất lĩnh tám trăm dũng sĩ Tiên Đăng, vừa đi vừa hô vang danh hiệu của mình giết vào địch trận, giết thẳng đến dưới cờ chủ soái của Tôn Quyền, dọa Tôn Quyền lui đến một gò núi không dám xuống.

Mà đợi khi Tôn Quyền phát hiện nhân mã của Trương Liêu vô cùng ít ỏi, Tôn Quyền liền lại tụ tập nhân mã bao vây chặt Trương Liêu.

Trương Liêu không thể không tiến hành đột phá vòng vây, nhưng khi hắn dẫn một bộ phận người giết ra khỏi trùng vây, lại có một bộ phận binh sĩ tụt lại phía sau, bị giữ lại trong vòng vây.

Lúc này những binh sĩ đó gấp gáp hô to: "Chẳng lẽ tướng quân muốn bỏ mặc chúng ta sao?" Ngươi đoán lúc đó Trương Liêu làm thế nào?

Hắn lại lập tức dẫn nhân mã đã đột phá vòng vây quay đầu giết vào trong trùng vây, chỉ để giải cứu những binh sĩ bị tụt lại đó.

Cú giết ngược này không quan trọng, nhưng quân Ngô đâu đã từng thấy người dũng mãnh như vậy, nhất thời lại không dám ngăn cản hắn tiến công nữa, Tôn Quyền không thể không suất lĩnh quân Ngô sĩ khí toàn vô rút lui, trận chiến này cũng được sử sách gọi là "Quyền

chúng phá tẩu" (Quân quyền bị phá tan bỏ chạy).

Người đời sau quen thuộc với việc Triệu Vân ở Đương Dương Trường Bản "thất tiến thất xuất", đó là sự tích do "Tam Quốc Diễn Nghĩa" hư cấu ra.

Nhưng tráng cử như vậy của Trương Liêu lại là sự thật lịch sử chân chính.

Từ chuyện này liền có thể nhìn ra được, Trương Liêu coi trọng đám thân binh dưới trướng mình đến mức nào, thậm chí vì giải cứu bọn họ đã đến mức không màng an nguy bản thân.

Còn hiện tại.

Tuy rằng vẫn chưa quá hiểu vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng Trương Liêu lại vô cùng rõ ràng đám thân binh dưới trướng hắn đã trải qua cái gì.

Bọn họ đang trải qua một cuộc đồ sát đáng sợ chưa từng có trong lịch sử, đó là sức mạnh khủng bố căn bản không nên tồn tại trên thế gian này, không ai có thể ngăn cản... "???" Vốn đang nghĩ cách đối phó với sự xung kích của "Hổ Báo Kỵ", thống lĩnh "Hãm Trận Doanh" là Cao Thuận cũng kinh ngạc quay đầu lại.

Hắn ở khoảng cách khá xa, không nhìn thấy tình cảnh như địa ngục trần gian kia, nhưng ánh sáng và tiếng nổ lớn do hắc hỏa dược phát nổ truyền đến cũng khiến hắn giật mình kinh hãi.

Chương 637

Không chỉ hắn, binh sĩ "Hãm Trận Doanh" cũng như thế.

Bọn họ chưa từng thấy thứ gì có thể phát ra âm thanh và ánh sáng to lớn như vậy, đặc biệt là trong chiến sự, điều này khiến bọn họ không thể không nghi ngờ, quân Tào đã sử dụng loại vũ khí ghê gớm gì đó.

Quan trọng nhất là, sau tiếng nổ và ánh sáng khổng lồ này, tiếng hò hét chém giết vốn hỗn loạn bên phía Trương Liêu lại im bặt, đó là một sự tĩnh lặng như chết, chẳng lẽ...

Hiện nay duy nhất vẫn chưa hoàn toàn ngớ người ra chính là "Hổ Báo Kỵ", tuy nhiên tình cảnh của bọn họ cũng vô cùng lúng túng: "Giá!

Giá!

Ngự —— ngự ——" "Tướng quân, ngựa bị kinh hãi, đã không khống chế được nữa rồi, làm sao bây giờ!" "Ngự —— giá —— súc sinh hỗn trướng!" "Toàn quân nghe lệnh, tức khắc rút khỏi địch trận, chỉnh đốn lại rồi tái chiến!" Chính bản thân Tào Thuần cũng đã không thể hoàn toàn điều khiển được ngựa chiến dưới háng, trong lòng biết cứ tiếp tục như vậy nhất định không thể phát huy ưu thế của trọng kỵ binh, e rằng cuối cùng chỉ sẽ bị "Hãm Trận Doanh" tiêu diệt từng bộ phận, đành phải ra sức quất roi vào ngựa chạy ra ngoài trận địa của Hãm Trận Doanh.

Cũng may những con ngựa bị kinh hãi này vốn dĩ cũng đang chạy trốn về hướng ngược lại với tiếng nổ.

Cộng thêm việc "Hãm Trận Doanh" lúc này cũng bị ảnh hưởng bởi tiếng nổ, thế mà thật sự để cho bọn họ chạy thoát ra được.

Cũng là chạy mãi đến mấy chục mét, Tào Thuần mới coi như ổn định được cảm xúc, sau đó lập tức cũng quan tâm đến nguồn gốc của tiếng nổ vừa rồi... "Tiếng nổ lớn vừa rồi rốt cuộc là chuyện gì?" "Ta phảng phất cảm giác được mặt đất đều rung chuyển mấy cái, mái nhà của những phòng ốc xung quanh cũng có chút sụp xuống, đây rốt cuộc là sức mạnh đáng sợ thế nào?" "Có điều Mạnh Đức ca ca dường như vẫn bình an vô sự..." Cưỡi trên chiến mã, tầm nhìn của Tào Thuần tự nhiên tương đối xa hơn một chút, vượt qua "Hãm Trận Doanh" hắn đã nhìn thấy trận doanh quân Tào hiện tại vẫn chưa bị công phá, trong lòng coi như yên tâm hơn một chút. .....

Mà ngay lúc này.

Duy nhất không có ngạc nhiên hay sợ hãi chỉ có Ngô Lương và đám người Phường Nhân Quân.

Lúc này không ai tỉnh táo hơn Ngô Lương, mắt thấy tất cả mọi người đều như kẻ ngốc đứng chết trân tại chỗ, Ngô Lương vội vàng gào lên một tiếng với Tào Ngang ở phía trước: "Tử Tu huynh, còn không thừa thắng giết địch, ta lược trận cho huynh!" Tiếng gào này lập tức đánh thức tất cả mọi người.

Ánh mắt mọi người trong nháy mắt đều hội tụ lên người Ngô Lương, lại nhìn thấy ống đồng hắc hỏa dược trong tay Ngô Lương, tuy rằng không hiểu đó rốt cuộc là thứ gì, nhưng cũng đã đoán được đại khái nguồn gốc của tiếng nổ lớn và ánh sáng vừa rồi.

Ngô tướng quân?!

Các tướng lĩnh Tào doanh cho dù có người chưa từng gặp Ngô Lương, nhưng đại bộ phận đều đã nghe qua cái tên này.

Dù sao từ khi cái gã này xuất hiện đến nay, mỗi lần tiệc ăn mừng hắn đều sẽ trở thành nhân vật chính.

Tuy chưa từng lên chiến trường, nhưng lại luôn có thể lập hạ kỳ công, nhận được nhiều phong thưởng nhất, hưởng thụ sự tán dương lớn nhất của Tào lão bản, thậm chí còn chiêu mộ hắn làm con rể.

Lý lịch truyền kỳ khiến người ta hâm mộ ghen ghét hận như vậy, tự nhiên thường xuyên trở thành đối tượng bị các tướng lĩnh đàm tiếu nơi tư hạ.

Còn đối với Phường Nhân Quân, bọn họ lại tương đối lạ lẫm.

Dù sao Phường Nhân Quân là do Tào lão bản bí mật tổ chức trước đây, chưa từng công khai tuyên truyền ra bên ngoài, hơn nữa cái tên Phường Nhân Quân này vừa nghe liền biết là một đội quân thợ thủ công tạp nham, cho dù có nghe thấy cũng cơ bản không có ai để trong lòng.

Cho nên...

Kỳ công!

Nếu tiếng nổ lớn và ánh sáng đáng sợ vừa rồi chính là do Ngô tướng quân làm ra, mà Tào lão bản có thể sống sót trong cuộc phản biến gần như không có bất kỳ phần thắng nào này, Ngô tướng quân không chỉ là ân nhân cứu mạng của Tào lão bản, còn cứu vãn tiền đồ chưa biết sẽ đi về đâu của tất cả tướng lĩnh Tào doanh vì cái chết của Tào lão bản.

Ở một mức độ nào đó mà nói, Ngô Lương cũng là ân nhân của bọn họ!

Kỳ công như vậy, đủ để khiến hắn nằm thoải mái trên sổ công lao, còn sống những ngày tháng tốt đẹp sung túc vô lo hơn bất kỳ tướng lĩnh nào!

Nghĩ như vậy.

Nhưng đó rốt cuộc là thứ gì a?

Mọi người vẫn không cách nào kìm nén được sự tò mò hung hãn như sóng thần trong lòng, ánh mắt nóng rực nhìn vào ống đồng hắc hỏa dược trong tay Ngô Lương, hận không thể lập tức chạy lên phía trước thỉnh giáo Ngô Lương. "!" Mà tiếng gào này của Ngô Lương cuối cùng cũng trong nháy mắt đánh thức Tào Ngang.

Tào Ngang lập tức đẩy cái xác chết trước đó bị hắn chém giết nhưng vì lực xung kích hất qua đây, lúc này đầu đang vùi trong háng hắn ra, nhảy dựng lên, đại đao trong tay chỉ thẳng vào Trương Liêu ở phía sau trận, quát lớn: "Phản tặc Trương Liêu nghe đây, phụ thân ta biết ngươi dũng vũ, tiếc ngươi tài hoa, do đó vừa rồi cố ý nương tay chỉ để cho ngươi một bài học, mong ngươi mê đồ tri phản, mau chóng thúc thủ quy hàng, nếu không chẳng những ngươi chết không toàn thây, những tướng sĩ này cũng sẽ nhận kết cục tương tự!

Tức khắc trả lời ta, hàng hay là không hàng!" "Vãi chưởng?" Ngô Lương lập tức ngẩn người.

Hắn thật không ngờ phản ứng của Tào Ngang lại nhanh như vậy, thế mà chỉ trong chớp mắt liền tự thêm cho mình nhiều đất diễn như thế, còn ý đồ mượn oai hùm để khuyên hàng Trương Liêu!

Cao!

Quả thực là cao tay!

Ngô Lương là lần đầu tiên cùng Tào Ngang kề vai chiến đấu trên chiến trường, cũng là ngay lúc này, hắn mới hiểu được chỗ lợi hại thực sự của Tào Ngang! "....." Trương Liêu cũng hồi phục tinh thần lại, mấp máy môi nhưng không nói ra lời.

Điều này đã hiển thị đầy đủ sự giằng co trong nội tâm Trương Liêu.

Hàng và không hàng khác biệt chỉ ở một chữ, nói ra khỏi miệng

cũng không khó, nhưng cái giá phải trả cho sự khác biệt một chữ này lại là một trời một vực.

Nếu nội tâm không hề dao động, Trương Liêu nên lập tức ra lệnh cho binh sĩ dưới trướng chỉnh đốn lại cờ trống, chứ không phải chỉ mấp máy môi mà không ra tiếng. "Đã ngươi không đưa ra được quyết định, vậy thì do ta thay ngươi đưa ra quyết định đi!" Tào Ngang ánh mắt lạnh lẽo, dường như cũng không để ý Trương Liêu hàng hay là không hàng, lập tức giơ cánh tay còn lại lên làm tư thế chuẩn bị hạ lệnh công sát: "Toàn quân nghe lệnh..." "Khoan đã!" Nhìn chân tay cụt rải đầy đất, cùng với những thân binh dưới trướng hoặc chết hoặc đã rõ ràng vì sức mạnh thần bí khủng bố này mà mất đi ý chí chiến đấu, Trương Liêu tựa như phát ngoan cắn răng hô lên, tiếp đó lại trước mặt mọi người ôm quyền quỳ một gối xuống, cúi đầu nói: "Ta hàng, từ nay nguyện vì Sứ quân hiệu mệnh." Không đánh mà khuất phục được binh của người!

Tào Ngang ngưu bức!

Ngô Lương lập tức ở trong lòng cho Tào Ngang một cái like lớn.

Ngay cả hắn cũng không thể không thừa nhận, phương diện này hắn đích xác không bằng Tào Ngang, bởi vì đối mặt với tình huống tương tự, hắn chỉ sẽ nghĩ đến việc giết sạch địch quân để vĩnh viễn trừ hậu họa, chứ không phải mượn cơ hội khuyên hàng.

Có điều, hào kiệt thời buổi này phần lớn đều sẽ làm chuyện giống như Tào Ngang.

Dù sao trong loạn thế số lượng tráng đinh là có hạn, hơn nữa còn đang không ngừng giảm bớt theo sự vận hành của cỗ máy xay thịt chiến tranh này.

Do đó chỉ cần có cơ hội khuyên hàng địch quân thu nhập dưới trướng mình, bọn họ đều sẽ tận lực làm như thế, đồng thời cũng là

đang tránh tổn thương sinh lực phe mình.

Đương nhiên, khuyên hàng cũng là phải phân người.

Trương Liêu có trung thành với Lữ Bố hay không thực ra thật khó nói, đặc biệt khi hắn đưa ra quyết định "lấy binh thuộc về Lữ Bố", chuyện này liền đã không còn là vấn đề trung thành hay không trung thành nữa, mà là quan hệ liên minh hỗ trợ lẫn nhau giữa hai thế lực độc lập, cho nên căn bản không nói đến chuyện trung hay không trung, tối đa cũng chỉ là vấn đề nghĩa hay không nghĩa.

Có điều trong lịch sử sau khi Trương Liêu quy hàng Tào lão bản lại cực kỳ trung thành, ít nhất không còn cho rằng mình là "đoàn quân độc lập", càng vì Tào Ngụy khai cương khoách thổ lập hạ hãn mã công lao. "....." Thấy chủ soái đã nhận hàng, biểu tình của đám binh sĩ dưới trướng Trương Liêu cũng trở nên phức tạp.

Có điều bất kỳ ai cũng nhìn ra được, trên mặt bọn họ không hề có sắc phẫn nộ, nhiều hơn vẫn là sự bất lực và thấu hiểu.

Bọn họ trung thành với Trương Liêu, mà đích thân trải qua sức mạnh kinh khủng kia, bọn họ cũng rõ ràng vì sao Trương Liêu đưa ra quyết định như vậy.

Cuối cùng. "Keng!" Một gã binh sĩ buông lỏng binh khí trong tay, đi theo Trương Liêu quỳ một gối xuống đất.

Tiếp đó các binh sĩ từng người một bắt đầu bỏ binh khí xuống, từng người từng người một yên lặng cúi đầu quỳ một gối.

Không có ai phản kháng.

Không có ai giãy giụa.

Cũng không có ai thiết cốt tranh tranh.

Bọn họ quỳ tuy là Tào lão bản, nhưng thực sự khuất phục lại là

hắc hỏa dược, đó là sức mạnh bọn họ không cách nào chống lại, xác thực mà nói là sức mạnh nhân loại không cách nào chống lại.

Cùng lúc đó. "Đại tướng quân tha mạng, chúng ta vừa rồi suýt chút nữa nhưỡng thành đại họa chĩa đao binh vào Đại tướng quân, nhưng đây đều là ý chỉ của Bệ hạ, chúng ta chỉ là phụng mệnh làm việc, xin Đại tướng quân tha cho chúng ta không chết." Tên thủ lĩnh Vũ Lâm hộ vệ vốn dĩ đã hạ lệnh động thủ lúc này lại cũng vội vàng quỳ một gối xuống đất, run lẩy bẩy tỏ thái độ với Tào lão bản. "Đại tướng quân tha mạng!" Đám Vũ Lâm hộ vệ còn lại cũng nhao nhao bỏ binh khí xuống quỳ lạy.

Bọn họ cũng bị uy lực của hắc hỏa dược dọa vỡ mật, cộng thêm việc Trương Liêu quy hàng, đại thế đã mất, tự nhiên không dám hành động thiếu suy nghĩ nữa. "....." Tào lão bản lúc này đã hết nguy cơ, cuối cùng híp mắt nhìn về phía Hiến Đế đang có sắc mặt phức tạp lại không biết làm sao ở cách đó không xa... ---------- Tào lão bản liếc mắt nhìn qua, Hiến Đế trong nháy mắt hoảng sợ, vội vàng cuộn tay áo vẻ mặt đầy oan ức giải thích với Tào lão bản: "Đại tướng quân, chớ nghe tên tiểu nhân này nói bậy!

Đại tướng quân không quản ngại gian khổ đến đây Cần vương, trong lòng ta cảm kích còn không kịp, lại làm sao có thể sai người thừa cơ hại tính mệnh Đại tướng quân.

Tên tiểu nhân này nhất định là nghe người ngoài sai khiến, thấy hại Đại tướng quân không thành, bởi vậy đem toàn bộ tội lỗi đổ lên người ta.

Đại tướng quân ngàn vạn lần không thể tin hắn, ta đoạn nhiên không có khả năng hại Đại tướng quân a!" "Hu hu..." Đám nữ quyến và thị nữ của Hiến Đế lúc này cũng sợ đến mức run lẩy bẩy, có người thậm chí đã so vai khóc thút thít, chỉ sợ Tào lão bản lôi đình nhất nộ.

Bọn họ làm sao không rõ ràng, nếu Hiến Đế không còn, tuyệt đại bộ phận bọn họ phải cùng chôn theo.

Cho dù có thể sống tạm bợ, nhất định cũng sẽ sống không bằng chết. "Đại tướng quân minh giám, những lời Mạt tướng nói câu nào cũng là thật, nếu có nửa câu dối trá, Mạt tướng liền đỉnh đầu sinh mụn ghẻ dưới chân chảy mủ, thân thủ dị xứ chết không yên lành!" Tên thủ lĩnh Vũ Lâm hộ vệ kia thấy Hiến Đế lại trong nháy mắt rũ bỏ sạch sẽ quan hệ với mình, hơn nữa còn cắn ngược một cái bán đứng hắn triệt để, tự nhiên càng không chịu nhận mệnh, lại vội vàng tình chân ý thiết phát độc thệ với Tào lão bản. "....." Mắt thấy Hiến Đế và tên thủ lĩnh Vũ Lâm hộ vệ mỗi người một ý, kỳ thực trong lòng mọi người Tào doanh đều thấu đáo như gương sáng.

Tên thủ lĩnh Vũ Lâm hộ vệ kia vừa nhìn đã biết không phải loại ngạnh hán gì, nếu như không có người sai khiến, chỉ dựa vào mấy chục người dưới tay hắn, hắn cho dù có gan to bằng trời, cũng đoạn nhiên không dám bất lợi với Tào lão bản.

Huống chi việc này vừa nhìn là biết có một bộ kế hoạch hoàn chỉnh, cùng với việc Lữ Bố bỗng nhiên phản loạn là một chiêu liên hoàn kế.

Mà kế hoạch tầng thứ này cũng tuyệt không phải thân phận như tên thủ lĩnh Vũ Lâm hộ vệ kia có tư cách tham dự.

Do đó so sánh mà nói, định nhiên vẫn là Hiến Đế hiềm nghi lớn hơn một chút, thậm chí nói không chừng ngài ta chính là chủ mưu của sự kiện phản loạn lần này, ngay cả Lữ Bố cũng chỉ là một con cờ trong tay ngài ta mà thôi. "Lần này Hiến Đế sợ là chơi lớn rồi, không biết Tào lão bản có suy nghĩ gì..." Ngô Lương trong lòng cũng thầm tự suy tính. "Minh công..." Thấy Tào lão bản lúc này vẫn nhìn chằm chằm Hiến Đế, Hí Chí Tài ẩn ẩn có chút sắc mặt lo lắng, lại quay trở

lại bên cạnh Tào lão bản, muốn nói nhỏ với hắn điều gì đó.

Mà cùng lúc đó.

Chương 638

Đã có mấy tên cận vệ cầm lưỡi dao sắc bén khống chế tên thủ lĩnh Vũ Lâm hộ vệ kia, đồng thời cũng có mấy tên cận vệ theo thế bao vây đi đến gần Hiến Đế, chỉ đợi Tào lão bản ra lệnh một tiếng.

Tuy rằng số lượng những cận vệ này vô cùng có hạn.

Nhưng Vũ Lâm hộ vệ đã bị hắc hỏa dược dọa vỡ mật đã toàn bộ chủ động nộp vũ khí, bên phía Hiến Đế lại càng không có sức chiến đấu gì, cộng thêm bộ hạ Trương Liêu đã toàn bộ quy hàng, bọn họ càng không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ có vươn cổ đợi chém.

Tuy nhiên còn chưa đợi Hí Chí Tài nói gì. "Ngươi tên nghịch tặc này thật to gan, không những ý định hành thích ta, lại còn dám xuất ngôn ô miệt Bệ hạ, tội đáng muôn chết, chém!" Tào lão bản vẫn dùng ánh mắt băng lãnh nhìn chằm chằm Hiến Đế, nhưng lời nói ra khỏi miệng lại chỉ thẳng vào tên thủ lĩnh Vũ Lâm hộ vệ kia. "Nặc!" Cận vệ của Tào lão bản đáp một tiếng, lưỡi dao sắc bén trong tay đã giơ lên thật cao.

Tên thủ lĩnh Vũ Lâm hộ vệ lập tức sợ đến mặt như màu đất, trong miệng lại càng thêm cấp thiết cáo xin Tào lão bản tha mạng, cái gì nói được hay không nói được cũng tuôn ra hết: "Đại tướng quân tha mạng, Mạt tướng thật sự là chịu sự chỉ đạo của Bệ hạ, Bệ hạ còn hứa hẹn chỉ cần làm thành việc này, Mạt tướng liền là công thần lớn nhất Đại Kinh, sẽ phong Mạt tướng..." Nhưng lời của hắn còn chưa nói xong.

Chỉ nghe "phập" một tiếng, đầu người thủ lĩnh Vũ Lâm hộ vệ đã lăn lốc trên mặt đất, máu ở chỗ cổ đứt phun ra cao đến một mét.

Mà cái đầu người lăn lốc kia lại còn chưa ý thức được mình đã lìa

khỏi cơ thể, trong lúc lăn trên đất lại còn nói ra hai chữ cuối cùng: "Vệ...

Úy..." Tiếp đó đồng tử của hắn liền nhanh chóng giãn ra, không còn nói được một chữ nào, cũng không còn hít vào được một hơi nào... "Á!" Trong đám nữ quyến của Hiến Đế, có người sợ hãi hét lên một tiếng, tiếp đó lại vội vàng che miệng.

Giờ khắc này, ngay cả tiếng khóc thút thít nức nở trước đó cũng đã hoàn toàn biến mất, chỉ sợ khóc ra tiếng thu hút sự chú ý của Tào lão bản, tiếp theo người xui xẻo chính là bọn họ. "Ực!" Yết hầu chưa phát triển lộ rõ của Hiến Đế cũng nhấp nhô một chút, run lẩy bẩy nói với Tào lão bản: "Đại tướng quân, tên tiểu nhân này ăn nói bừa bãi, kẻ này vô đức vô tài, ta làm sao có thể hứa hẹn với hắn như vậy.

Huống chi chức Vệ úy quan trọng biết bao, ta lại làm sao có thể tự tiện chủ trương, nhất định phải cùng Đại tướng quân thương nghị xong mới đưa ra chủ trương." Câu này ít nhiều có chút mùi vị "lạy ông tôi ở bụi này".

Có điều trong lời nói này cũng mang theo ý tứ thỏa hiệp và lấy lòng cực kỳ rõ ràng đối với Tào lão bản, đây là vì bình ổn cơn giận của Tào lão bản, chủ động giao một phần quyền lực vào tay Tào lão bản.

Nghe thấy lời này.

Khuôn mặt đầy hàn ý của Tào lão bản cuối cùng cũng có một chút độ ấm, chắp tay thi lễ với Hiến Đế nói: "Bệ hạ tuổi còn nhỏ, khó tránh khỏi bị kẻ có dụng tâm khác tả hữu.

Thần nay được Bệ hạ phong làm Đại tướng quân, liền có nghĩa vụ ở bên phò tá Bệ hạ, tránh để những kẻ có dụng tâm khác dùi vào chỗ trống, làm ra những chuyện bất lợi cho triều đình và thiên hạ...

Đã Bệ hạ cũng có ý này, Thần chỉ có cả gan lĩnh mệnh, sau này nhất định sẽ dốc lòng quản trị, đoạn nhiên không dám phụ sự kỳ vọng của Bệ hạ!" "Đại tướng quân là trọng thần của đất nước, có Đại tướng quân ở bên phò tá, ta cũng an tâm hơn nhiều..." Hiến Đế lộ ra một nụ cười cực kỳ khó coi, gật đầu nói. "Lợi hại rồi Tào lão bản của ta..." Ngô Lương thu hết thảy vào trong mắt, trong lòng cũng khâm phục sự bình tĩnh đáng sợ của Tào lão bản.

Tào lão bản không thể nào không đoán được Hiến Đế đã phát huy tác dụng gì trong chuyện này, người như hắn lại càng không thể nào không muốn giết Hiến Đế, nhưng hắn lại càng biết mình lần này rốt cuộc đến đây để làm gì, lại muốn đạt được mục đích gì.

Bất cứ việc gì hắn làm, đều là phục vụ cho việc đạt thành mục tiêu chính trị của chuyến đi này, cho dù biết rõ Hiến Đế muốn hại hắn, hắn cũng có thể nhẫn nại.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Tào lão bản đã hoàn toàn gạt chuyện này sang một bên, sau đó rảo bước đi về phía trước, đi thẳng xuyên qua đống tay chân cụt do hắc hỏa dược nổ tung để lại, cũng xuyên qua đám binh sĩ bộ hạ Trương Liêu đã bỏ vũ khí quỳ rạp trên đất, đi thẳng đến chỗ Trương Liêu.

Việc này dọa chết khiếp đám cận vệ ít ỏi bên người hắn, cũng dọa Tào Ngang và các tướng lĩnh mưu sĩ đi cùng một phen. "Minh công..." Cận vệ vẻ mặt căng thẳng đi sát bên người Tào lão bản, nhìn chằm chằm nhất cử nhất động của binh sĩ bộ hạ Trương Liêu, không dám lơ là chút nào, chỉ sợ có kẻ lòng mang ý đồ xấu đột nhiên vùng dậy. "Phụ thân?" Mà Tào Bẩm lại càng lập tức ra lệnh cho người xông lên phía trước nhanh chóng thu gom binh khí những binh sĩ kia bỏ lại, chính mình thì dẫn theo một số tinh binh vây quanh bên người Tào lão bản, tránh xuất hiện chuyện gì ngoài ý muốn.

Cứ như vậy bất chấp tất cả, đi thẳng đến trước mặt Trương Liêu, Tào lão bản mới rốt cuộc dừng lại. "Văn Viễn mau mau đứng dậy, sự dũng vũ thiện chiến của ngươi ta đã sớm nghe thấy, do đó trong lòng vẫn luôn mong mỏi có một ngày có thể cùng ngươi cộng sự.

Hôm nay ngươi nguyện quy hàng ta, thật là vui từ trên trời rơi xuống, may mắn lắm thay, may mắn lắm thay a!" Vừa nói, Tào lão bản đã vươn hai tay đỡ lấy cánh tay Trương Liêu, sau đó hơi dùng sức nâng hắn dậy, ý cười và ý thưởng thức trên mặt lộ rõ ra lời nói. "Tào tướng quân..." Trương Liêu cũng hoàn toàn không ngờ Tào lão bản lại đích thân đến đỡ trong tình huống này, lập tức có chút thụ sủng nhược kinh, lại không biết nên nói gì cho phải. "Không cần đa lễ!" Tào lão bản hào sảng nắm lấy tay hắn, cười lắc đầu nói, "Trước đây ngươi và ta lập trường khác biệt, mỗi người vì chủ của mình mà hành sự, xảy ra chút xung đột cũng là chuyện hợp tình hợp lý, không có phân chia đúng sai tốt xấu.

Hiện nay ngươi nguyện truy tùy ta, chuyện trước đây tự nhiên nên xóa bỏ, sau này đồng tâm đồng đức là được...

Còn có những binh sĩ tử trận và bị thương dưới trướng ngươi, trước đây bọn họ là kẻ địch của ta, ta tự nhiên không thể và cũng không dám lưu tình.

Nhưng hiện nay bọn họ nguyện cùng ngươi truy tùy ta, ta liền nên chịu trách nhiệm với bọn họ đến cùng.

Đợi sự tình lần này kết thúc, ngươi thống kê danh sách binh sĩ thương vong đệ trình cho ta, ta sẽ lệnh cho bọn họ hưởng thụ sự an ủi thương vong giống như binh sĩ Tào doanh." "Đa tạ Tướng quân!" Không nhắc đến những binh sĩ đã chết kia thì thôi, vừa nhắc đến những binh sĩ chắp vá lại cũng khó khăn kia, cũng không biết là cảm động hay là bi thương, mắt Trương Liêu trong nháy mắt đỏ hoe, lập

tức chắp tay vái Tào lão bản: "Tướng quân đại nhân đại lượng, tấm lòng mênh mông, Liêu chỉ hận không kết giao Tướng quân sớm hơn chút, từ nay cam nguyện vì Tướng quân gan óc lầy đất!" "Tốt!

Ha ha ha, tốt, hôm nay ta lại vui mừng có thêm một viên đại tướng!" Tào lão bản vui vẻ cười to, nhưng rất nhanh liền thu lại ý cười, quay đầu nhìn về hướng Hãm Trận Doanh đang đóng quân, chính sắc nói, "Văn Viễn, ngươi và Cao Thành Đức kia giao tình thế nào?" Cao Thành Đức?

Ngô Lương đương nhiên biết Tào lão bản nói là thống lĩnh Hãm Trận Doanh Cao Thuận, có điều "Tam Quốc Chí" không ghi chép tên tự của Cao Thuận, do đó tên tự của Cao Thuận vẫn luôn là một điều bí ẩn.

Hóa ra tự là Thành Đức, Ngô Lương thầm ghi nhớ việc này trong lòng, sau này có thể dùng được. "Thành Đức huynh làm người chính trực, luyện quân có đạo, lấy mình làm gương, tác chiến anh dũng lại không thiếu trí mưu.

Không giấu gì Tướng quân, trong các tướng lĩnh dưới trướng Lữ Bố, người Liêu khâm phục nhất chính là huynh ấy, không có người thứ hai." Trương Liêu chắp tay đáp. "Ta và hắn tuy rằng không có qua lại, nhưng cũng từng nghe qua uy danh của Hãm Trận Doanh.

Thống soái là linh hồn của một đội quân, đã Hãm Trận Doanh thanh danh lan xa, vậy thì làm thống soái, Cao Thành Đức định nhiên cũng không phải vật trong ao." Tào lão bản hơi gật đầu, tiếp đó lại vẻ mặt tiếc nuối nói, "Anh hùng như vậy cùng đội quân mạnh mẽ như vậy, nếu hủy hoại vào ngày hôm nay thì quá đáng tiếc.

Văn Viễn, ta thực sự không muốn làm ra chuyện phí phạm của trời như vậy, ngươi có cách gì khiến Cao Thành Đức và Hãm Trận Doanh tránh được tai ương diệt đỉnh ngày hôm nay không?" "Khổ tâm

của Tướng quân Liêu đã hiểu, Liêu nguyện đích thân đến khuyên hàng huynh ấy, chỉ là Thành Đức huynh bình thường làm người cố chấp cương nghị, Liêu chỉ có thể tận lực mà làm, thành hay không còn chưa biết được." Trương Liêu nghe vậy tự nhiên chủ động ôm lấy việc này. "Vận mệnh hôm nay của Hãm Trận Doanh liền hoàn toàn ký thác trên người ngươi rồi..." Tào lão bản ngữ trọng tâm trường nói. "Tào tướng quân có đức hiếu sinh, Liêu sẽ tận lực nói rõ lợi hại cho huynh ấy, hy vọng Thành Đức huynh có thể hiểu được khổ tâm của Tướng quân." Trương Liêu đã có chút bị lừa rồi, thế mà lại coi Tào lão bản thành người tốt.

Hắn đâu biết rằng, Tào lão bản lúc này cũng đang "mượn oai hùm", vận dụng hiệu quả chấn nhiếp của hắc hỏa dược đến cực hạn, cứ như thể hiện tại người đang bị bao vây là bộ hạ Lữ Bố, hắn thương tiếc tính mạng tướng sĩ dưới trướng Lữ Bố, mới luôn ẩn mà không phát vậy. "Tử Tu, con lược trận cho Văn Viễn tướng quân!" Tào lão bản tâm mãn ý túc, lại vỗ vỗ vai Trương Liêu để tỏ vẻ khích lệ, quay đầu dặn dò Tào Ngang một câu, lúc này mới sải bước lui về trung quân.

Trong quá trình trở về, Tào lão bản rốt cuộc nhìn về phía Ngô Lương và Phường Nhân Quân.

Nhìn ra được, lúc này hắn đối với ống đồng trong tay Ngô Lương và binh sĩ Phường Nhân Quân cũng vô cùng tò mò, hơn nữa là loại tò mò đến mức cào gan cào ruột.

Nhưng cuối cùng hắn cũng chỉ nhìn Ngô Lương thật sâu một cái.

Không đi về phía Ngô Lương chủ động hỏi han, cũng không gọi Ngô Lương qua, mà là cố gắng giữ tư thái đạm nhiên đi đến bên cạnh Hí Chí Tài, trong mắt người ngoài phảng phất như hắn đã sớm biết sự tồn tại của hắc hỏa dược, chỉ là không đến thời khắc phi thường thì

chưa từng sử dụng vậy. "....." Ngô Lương còn đang nghĩ sau sự việc nên giải thích thế nào, mà Tào lão bản hiện tại không hỏi ngược lại cũng không nằm ngoài dự liệu của hắn.

Hiện nay nơi này người đông mắt tạp, ngay cả chỗ nói chuyện riêng tư cũng không có, Tào lão bản lại làm sao có thể trước mặt nhiều người như vậy đi hỏi thăm chuyện hắc hỏa dược.

Việc này không phải chuyện đùa, cho dù chỉ có vài lời lọt vào tai người ngoài, Tào lão bản cũng sẽ có chỗ lo lắng...

Thứ đồ này nắm giữ trong tay mình là tốt rồi, tuyệt đối không thể rơi vào tay người khác. .....

Một lát sau.

Trương Liêu và Tào Ngang đã suất quân đến trước trận phía sau, đứng đối diện cách Hãm Trận Doanh mấy chục mét.

Trương Liêu càng là dưới sự bồi đồng của Tào Ngang chủ động đi ra ngoài trận, để Cao Thuận có thể nhìn rõ ràng hơn một chút. "?" Mà Cao Thuận nhìn thấy Trương Liêu từ trong Tào doanh đi ra, trên mặt lập tức lộ ra vẻ nghi hoặc.

Hắn chỉ nghe thấy tiếng nổ lớn và ánh lửa kia, nhưng vẫn chưa hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, càng không hiểu vì sao chỉ trong nháy mắt công phu này, Trương Liêu liền đã đứng cùng một chỗ với tướng địch, hơn nữa nhìn qua còn không giống như dáng vẻ bị hiệp trì.

Cho nên...

Trương Liêu đây là hàng rồi sao?

Cao Thuận trong lòng chấn kinh không thôi, đây là tình huống gì, vì sao Trương Liêu lại hàng dễ dàng như vậy?

Hắn đã có giao tình không tệ với Trương Liêu, tự nhiên cũng có chút hiểu biết về Trương Liêu.

Trong tâm mục hắn, Trương Liêu tuyệt đối là loại người tâm cao khí ngạo, cũng chính vì thế, hắn ở dưới trướng Lữ Bố mới luôn giữ trạng thái "đoàn quân độc lập".

Người như vậy, làm sao có thể dễ dàng khuất phục? "Thành Đức huynh, động tĩnh long trời lở đất vừa rồi huynh hẳn là nghe thấy rồi chứ?" Trương Liêu ngược lại vô cùng thản nhiên miêu tả cho Cao Thuận một sự thật đáng sợ, "Chỉ một tiếng động tĩnh đó, dưới trướng ta liền ít nhất có ba trăm thân binh trận vong, chi thể của bọn họ rải rác khắp nơi, tình cảnh này ta e rằng dùng cả đời cũng không thể quên được.

Mà Tào tướng quân không đuổi tận giết tuyệt chúng ta, còn đích thân ra lấy lễ đãi ta, cho nên ta hàng rồi...

Tào tướng quân biết huynh là một viên mãnh tướng, cũng biết uy danh của Hãm Trận Doanh, ngài ấy không muốn huynh và Hãm Trận Doanh chôn xương ở đây, do đó hy vọng ta đến khuyên huynh một chút." "Ta biết tính tình của Thành Đức huynh, do đó ta vẫn là không khuyên huynh nữa, tránh để bị huynh phỉ nhổ ghét bỏ." "Ta chỉ là muốn đi ra nói với huynh, trận trượng này ta đánh không lại, huynh cũng đánh không lại.

Huynh có thể không màng tính mạng của mình, nhưng xin đừng dùng tính mạng binh sĩ dưới trướng để thành toàn cái danh trung nghĩa của huynh." "....." Nghe được lời của Trương Liêu, sắc mặt Cao Thuận lại biến đổi thêm lần nữa.

Trương Liêu dưới trướng có hơn chín trăm thân binh, đối ngoại hào xưng ngàn người.

Mà Hãm Trận Doanh của hắn tổng cộng có hơn bảy trăm người,

cũng đối ngoại hào xưng ngàn người.

Chỉ trong nháy mắt đã tổn thất hơn ba trăm người.....

Cao Thuận cũng không phải ngày đầu tiên cầm quân, thương vong quy mô như vậy đối với bất kỳ quân đội nào mà nói, đều tuyệt đối xứng đáng là đả kích mang tính hủy diệt.

Binh sĩ còn sống sót cho dù còn có thể thở dốc, thì sĩ khí cũng đã tiêu tan toàn bộ, chẳng sợ đốc chiến đội không ngừng chém đầu binh sĩ lui lại cũng không ngăn được xu thế bại lui, thậm chí nếu bức ép đám binh sĩ kia quá mức, lập tức sẽ nảy sinh binh biến.

Thảo nào Trương Liêu lại đầu hàng dễ dàng như vậy.

Hắn đây căn bản không thể tính là đầu hàng, xác thực mà nói hắn là chiến bại bị bắt.....

Nhưng cho dù sắc mặt Cao Thuận đã thay đổi, hắn cũng chỉ há miệng chứ chưa nói gì, ai cũng không biết trong lòng hắn rốt cuộc đang nghĩ thế nào, liệu có khuất phục trước Hắc hỏa dược hay không.

Cùng lúc đó.

Chương 639

Những binh sĩ thân khoác trọng giáp sau lưng Cao Thuận lại đã bắt đầu xì xào bàn tán, bọn họ cũng bị tin tức thốt ra từ miệng Trương Liêu làm cho khiếp sợ.

Tiếng nổ lớn kia rốt cuộc là thứ gì?

Vì sao lại có thể tạo thành thương vong đáng sợ như vậy trong nháy mắt.

Tuy rằng Hãm Trận Doanh về mặt trang bị tinh nhuệ hơn thân binh của Trương Liêu nhiều, nhưng sức chiến đấu của thân binh Trương Liêu cũng không hề yếu.

Bởi vì bọn họ đều là lão binh đi theo Trương Liêu chinh chiến tứ xứ từ khi còn ở Tịnh Châu, kinh nghiệm chiến đấu phi thường phong phú, giữa các binh sĩ cũng đã sớm hình thành sự ăn ý, khi chiến đấu luôn có thể chiếu ứng lẫn nhau để giảm thiểu thương vong, đồng thời phối hợp giết địch cũng gọn gàng hơn, chẳng sợ là Hãm Trận Doanh cũng không dám nói có thể nghiền ép bộ khúc của Trương Liêu.

Nghĩ đến những điều này, trong lòng đám binh sĩ đã bất giác nảy sinh mầm mống sợ hãi và bất an.

Bộ khúc của Trương Liêu trong nháy mắt tổn thất hơn ba trăm người, vậy nếu thứ kia dùng trên người bọn họ thì sao, bọn họ lại sẽ tổn thất bao nhiêu người, lại phải ứng đối thế nào? "Cao tướng quân." Tào Ngang thấy thần sắc Cao Thuận biến hóa rất lớn nhưng lại không nói lời nào, cảm thấy Cao Thuận hẳn là đã do dự, vì thế cũng lập tức bước lên một bước rèn sắt khi còn nóng, nói: "Lữ Bố tuy có cái dũng của loài lang sói, nhưng không có mưu lược của bậc anh kỳ, làm người lại khinh bạc xảo trá tráo trở, trước đây hắn đã vì chút tư tâm

mà tự tay hại chết hai người nghĩa phụ, nay lại định ám hại phụ thân ta, kẻ bất trung bất nghĩa như vậy ắt bị người trong thiên hạ phỉ nhổ.

Ngươi trung thành với hắn tuy là trung nghĩa đáng khen, nhưng e là cũng khó tránh khỏi mang cái danh không biết phân biệt phải trái, xin Cao tướng quân hãy suy nghĩ lại." "....." Cao Thuận nghe vậy lông mày lại nhíu chặt, vẫn như cũ chỉ mấp máy môi nhưng không nói lời nào.

Nhìn thấy một màn này. "Đây chính là Cao Thuận trong truyền thuyết sao?" Trong lòng Ngô Lương lại có chút khó hiểu, Hãm Trận Doanh chính là bộ đội tinh nhuệ có uy danh "mỗi khi công kích không gì không phá".

Mà một đội quân tinh nhuệ trang bị tốt, cũng cần một vị tướng lãnh sát phạt quyết đoán, mưu lược hơn người thống suất mới có thể phát huy tác dụng, hai thứ thiếu một thứ cũng không được.

Nhìn bộ dạng do dự không quyết, ưu nhu quả đoán của Cao Thuận hiện giờ, nhìn thế nào cũng không giống một vị thống soái hợp lệ.

Ít nhất trên chiến trường cục diện thiên biến vạn hóa, người như vậy e rằng chỉ biết liên tục bỏ lỡ chiến cơ, bộ đội có tinh nhuệ đến đâu cũng khó phát huy thực lực, thậm chí không cẩn thận liền rơi vào kết cục thân hãm địch trận, toàn quân bị diệt.

Cùng lúc đó. "Minh công, trừ Trương Liêu và Cao Thuận, dưới trướng Lữ Bố vẫn còn mấy ngàn binh mã nghiêm trận chờ lệnh, vạn lần không thể chậm trễ ở chỗ này quá lâu....." Thấy Trương Liêu và Tào Ngang tiến lên khuyên hàng dường như không có hiệu quả gì, Hí Chí Tài lập tức chắp tay khuyên bảo Tào lão bản, cuối cùng lại dùng thanh âm cực thấp bổ sung một câu: "Trương Liêu động chi dĩ tình, Tử Tu hiểu chi dĩ lý, Chúa công hiện tại nên tạo thêm cho hắn chút áp lực, như vậy ba mũi dùi cùng tiến, mới có thể giúp hắn mau chóng

đưa ra quyết định.

Nếu làm vậy mà vẫn không thể khiến hắn hàng phục, Chúa công cũng chỉ đành làm giả thành thật, tiêu diệt Hãm Trận Doanh để tốc độ xuất thành." "Ta vẫn muốn thu phục Hãm Trận Doanh này hơn, khoan hãy nói đến Cao Thuận và đám binh sĩ, chỉ riêng đống trọng trang giáp trụ ngàn vàng khó mua kia liền đã khiến ta động lòng hướng tới." Tào lão bản chau mày nói: "Cho nên áp lực này không thể do ta tạo ra, như vậy tịnh không có lợi cho việc ta thu nhận Hãm Trận Doanh.

Nếu Cao Thuận quả thực bị áp lực mà hàng, ta e rằng cũng sẽ lưu lại ấn tượng không tốt trong lòng hắn, sau này rất khó dùng cho yên tâm." "Minh công nói cực phải, ta ngược lại có một nhân tuyển thích hợp." Hí Chí Tài gật đầu tán đồng, tiếp đó mắt liếc xéo về phía người mà hắn đề cử cho Tào lão bản. "Hữu Tài?" Tào lão bản hai mắt sáng lên. "Chính là bảo bối nữ tế của Minh công, khẩu tài của Hữu Tài phóng mắt khắp Tào quân không ai có thể sánh bằng, lại có cái trí tuệ ứng biến mà ta cũng không theo kịp, cộng thêm..... vật thần bí không biết tên kia đang ở trên tay hắn, để hắn tới hiếp bức Cao Thuận là thích hợp nhất." Hí Chí Tài nói. "Nhưng Hữu Tài không thích việc chiến sự, việc này có phải là....." Tào lão bản thế mà vẫn còn nhớ thái độ Ngô Lương từng biểu lộ, quả thực cũng là để tâm đến Ngô Lương. "Không thích chiến sự thì vừa nãy cũng đã bị ép ra tay rồi, Hữu Tài nhất định là coi trọng Minh công cực kỳ nên mới như thế, Minh công cùng Hữu Tài thật là tình thâm như cha con a, huống chi chiêu hàng loại chuyện này không tính là chiến sự, mà nên thuộc về chính sự." Hí Chí Tài cười lên hệt như một con hồ ly già. "Ngươi nói có lý!" Tào lão bản cũng nhìn hắn cười một cái, tiếp đó liền lệnh cận vệ đi triệu Ngô Lương tới. .....

Ngô Lương cũng muốn tiếp xúc cự ly gần với Cao Thuận một chút, từ đó kiểm chứng sự khó hiểu trong lòng.

Vì thế khi Tào lão bản gọi hắn qua giao nhiệm vụ, Ngô Lương chỉ chối từ tượng trưng một chút liền nhận lời, tiếp đó liền cầm lấy một cây đuốc đã châm, bưng một cái hũ đồng đi tới trước trận.

Trong quá trình hắn di chuyển, ánh mắt mọi người bên Tào doanh đều tụ tập trên cái hũ đồng kia, phải gọi là mòn mỏi chờ mong.

Bọn họ đều muốn biết cái hũ đồng kia rốt cuộc là thứ gì mà lại có uy lực đáng sợ như vậy.

Nhưng giờ phút này Tào lão bản giữ được bình tĩnh, bọn họ tự nhiên cũng không dám loạn mở miệng hỏi thăm, chỉ sợ đây là bí mật Tào lão bản ẩn giấu đã lâu, giống như đội Hổ Báo Kỵ mới có trăm người do Tào Thuần suất lĩnh kia, hỏi nhiều ngược lại không tốt cho bản thân.

Đi tới trước trận như vậy, Ngô Lương nhìn Cao Thuận và Hãm Trận Doanh một cái, cũng không nói lời thừa thãi.

Tiếp đó hắn liền ngay trước mặt mọi người đi tới một cái hố xí khô (hạn xí) mà bá tánh trong thành thường dùng ở cách đó không xa, không nhanh không chậm châm ngòi dẫn, vung tay ném nó vào trong hố xí.

Đương nhiên.

Khẳng định không phải trực tiếp ném vào trong đống phân lỏng, mà là ném ở trên tấm ván gỗ khô ráo gác ngang hố, nếu không lỡ tay làm ướt ngòi dẫn, pháo này của hắn liền thành pháo xịt, tự nhiên cũng không thể ra vẻ được nữa.

Tiếp đó Ngô Lương giống như một người đàn ông đích thực, tiêu sái quay đầu, trong lòng đếm thầm năm số.

Năm số kết thúc.

Hắn vừa lúc đi tới bên cạnh Tào Ngang và Trương Liêu. "....."

Nhìn thấy một màn này, Cao Thuận và binh sĩ Hãm Trận Doanh đều vẻ mặt nghi hoặc, tỏ vẻ không hiểu Ngô Lương rốt cuộc đang làm cái gì, chỉ là thoạt nhìn có vẻ rất không đơn giản.

Ngay sau đó. "Oanh!" Nương theo một tiếng nổ lớn, hỏa quang ngút trời khói đặc cuồn cuộn, cái hố xí dùng tảng đá xây lên kia trong nháy mắt tứ phân ngũ liệt.

Mà những mảnh vỡ hũ đồng vốn dĩ sẽ bị nổ bay tứ tung, thì toàn bộ bị vách tường đá của hố xí ngăn cản lại, không hề bắn ra gây ngộ thương.

Cùng lúc đó.

Lượng lớn phân lỏng cũng bị nổ bay ra tán loạn tứ xứ, mùi vị theo đó phiêu tán ra phải gọi là cực mạnh, có thể nói người nhìn thấy thì buồn nôn, người ngửi thấy phải bịt mũi, quả thực không nỡ nhìn thẳng.

Đây tuyệt đối là một màn chấn nhiếp "có mùi" nhất trong lịch sử. "....." Tào lão bản không khỏi nhíu mày.

Đứa nhỏ này.....

Ngươi mẹ nó nổ cái gì không tốt, cứ phải đi nổ cái hố xí kia, có dám mẹ nó ghê tởm hơn một chút nữa không?!

Hắn thậm chí có chút hối hận khi bảo Ngô Lương đi làm việc này, nếu đổi là người khác, ít nhất có thể làm chuyện này phù hợp với nghi thức ngoại giao hơn một chút, người không biết còn tưởng rằng người Tào gia chúng ta bình thường thô tục như vậy, tiếp cận sinh hoạt đời thường như vậy đâu?

Chúng ta cũng là sĩ tộc được không!

Ông nội ta là hầu tước, cha ta làm tới Thái úy, tổ tiên ta cũng từng quan bái Đại kinh Thừa tướng, chúng ta bình thường rất giảng cứu đó

nha, chưa bao giờ chơi loại đồ vật dơ bẩn này! "....." Hí Chí Tài cũng vẻ mặt đầy bất ngờ, thao tác này xác thực độc đáo, giống chuyện Ngô Hữu Tài có thể làm ra.

Ngay khi mọi người đang mắt chữ A mồm chữ O. "Ọe —— Oa!" Rốt cuộc có người chịu không nổi cái mùi vị nồng nàn cùng hình ảnh khiếp người kia, nhất thời không cẩn thận đem cơm hôm qua nôn ra, trong nháy mắt phá vỡ sự yên tĩnh chết chóc này.

Nhưng mà bọn họ đâu biết rằng.

Sở dĩ Ngô Lương lựa chọn hố xí, là bởi vì hố xí nhìn một cái là thấy ngay, có thể đảm bảo bên trong không có bá tánh vô can, hơn nữa hố xí thông thường sẽ dùng đá xây tường vây ra một không gian chật hẹp, có thể ngăn cản mảnh vỡ hũ đồng bay loạn tứ tung một cách hiệu quả, đồng thời tường đá trong nháy mắt nổ tung sụp đổ cũng có thể khiến cho hiệu quả nổ tung có vẻ càng thêm trực quan, càng thêm rung động.

Quả nhiên. "....." Nhìn thấy một màn này, Cao Thuận cùng binh sĩ Hãm Trận Doanh đã là vẻ mặt đầy rung động.

Chỉ là rốt cuộc bị rung động bởi hình ảnh "phân bay đầy trời" đáng sợ này, hay là uy lực kinh người của Hắc hỏa dược nổ tung, vậy thì kẻ nhân từ thấy nhân từ, kẻ trí tuệ thấy trí tuệ.

Ngô Lương cũng lười để ý bọn họ rốt cuộc nghĩ thế nào.

Lập tức ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía Cao Thuận, đi thẳng vào vấn đề hỏi: "Cao tướng quân, chúng ta đang vội, cho nên ta chỉ có thể cho ngươi ba hơi thở để suy xét, nếu hàng ngươi liền tốc tốc quy hàng, chúng ta cả nhà cùng vui, Sứ quân xưa nay trọng nhân tài nhất định sẽ trọng dụng ngươi; Nhược bằng không hàng cũng làm phiền ngươi cho câu thống khoái, chúng ta liền chỉ đành đạp lên thi thể nát bấy của các ngươi tiếp tục đi tới." Kỳ thực thẳng đến giờ khắc này,

Ngô Lương đối với chuyện khuyên hàng Cao Thuận cũng vẫn không ôm hy vọng quá lớn.

Trong lịch sử, sau khi Tào lão bản dâng nước ngập Hạ Bì, bắt sống được Lữ Bố, Trần Cung cùng Cao Thuận.

Khi đó Lữ Bố tỏ vẻ nguyện ý hiệu lực cho Tào lão bản, Lưu Bị ở một bên cố ý nhắc tới kết cục của Đinh Nguyên cùng Đổng Trác, vì thế Tào lão bản quyết định giết hắn.

Mà Trần Cung thì thà chết chứ không chịu đầu hàng, Tào lão bản cũng chỉ đành giết hắn.

Khi hỏi đến Cao Thuận, Tào lão bản kỳ thực thật tâm muốn thu hắn vào dưới trướng, nhưng Cao Thuận lại trầm mặc không nói, cuối cùng Tào lão bản cũng chỉ đành giết hắn.

Đoạn sử thực này đủ để nói rõ Cao Thuận là người như thế nào.

Trần Cung thề chết không hàng, đó là bởi vì Tào lão bản giết bạn thân của hắn là Biên Nhượng, có ân oán với hắn.

Mà Cao Thuận thì không oán không cừu với Tào lão bản, huống chi chúa công Lữ Bố của hắn đều muốn đầu hàng, chỉ là Tào lão bản không nhận mà thôi, cho nên Ngô Lương thực sự nghĩ không thông nguyên nhân chân chính khiến Cao Thuận không hàng là gì, chỉ có thể quy kết cho việc người này quá mức tử bản, quá mức ngu trung.

Người như vậy.

Chỉ bằng dăm ba câu dứt khoát khó có thể chiêu hàng, cho dù đương trường triển hiện uy lực của Hắc hỏa dược, cũng chưa chắc liền có thể khởi đến tác dụng.

Bất quá Ngô Lương vẫn lựa chọn làm như vậy, hắn tuy không cầu có thể chiêu hàng Cao Thuận, lại cũng hy vọng chấn nhiếp được binh sĩ Hãm Trận Doanh, những người này nếu là không muốn chết,

cũng giống nhau có thể làm một ít sự tình.....

Rốt cuộc trong sử Tam Quốc, chuyện cấp dưới vì giữ mạng mà phản chiến cũng không hiếm gặp, khi Tào lão bản dâng nước ngập Hạ Bì, Lữ Bố tuy rằng bại, nhưng Lữ Bố, Trần Cung cùng Cao Thuận bị bắt sống, chủ yếu vẫn là bởi vì tướng lãnh thuộc hạ lâm trận phản chiến.

Lần thứ hai nhìn thấy uy lực của Hắc hỏa dược, lại thấy Ngô Lương không giống như đang nói đùa.

Trương Liêu thần sắc căng thẳng, lại vội vàng khuyên Cao Thuận: "Cao tướng quân, còn rừng xanh lo gì không có củi đốt, ngươi cho dù không lo cho bản thân cũng phải lo cho huynh đệ phía sau, xin vụ tất tam tư a!" Mùi phân không khổng bất nhập (không lỗ nào không chui vào), tràn ngập trong khoang mũi của mỗi người.

Ngô Lương giờ phút này cũng có chút hối hận, thầm nghĩ có phải hay không nên đeo mặt nạ phòng độc, rốt cuộc khoa học hậu thế khiến hắn hiểu được, hắn sở dĩ có thể ngửi được mùi phân, là bởi vì phân tử của đống phân trần niên này đang theo hô hấp tiến vào khoang mũi hắn, tiếp đó lại tiến vào trong cơ thể hắn, chẳng khác gì ăn.

Nhưng đối với tất cả mọi người tại hiện trường, không khí giờ phút này lại khiến người ta hít thở không thông.

Đặc biệt là Cao Thuận cùng Hãm Trận Doanh, tuy rằng màn chấn nhiếp "có mùi" nhất lịch sử của Ngô Lương hơi có chút trẻ con, nhưng uy lực của Hắc hỏa dược lại là chân chân thiết thiết thể hiện ra.

Bọn họ rốt cuộc hiểu được hơn ba trăm tên thân binh của Trương Liêu bị chôn vùi trong nháy mắt là mất đi như thế nào.

Cho nên.....

Môi Cao Thuận lại mấp máy, biên độ cử động rõ ràng lớn hơn mỗi lần trước đó, đây là rốt cuộc muốn tỏ thái độ rồi sao?

Mọi người tuy mang tâm tư khác nhau, nhưng lúc này đây lại đều ngưng thị nhìn miệng Cao Thuận, chờ đợi đáp án quyết định sinh tử của rất nhiều người từ hắn.

Cuối cùng.

Chương 640

"Bất hàng!" (Không hàng!) Cao Thuận ngữ khí cường ngạnh nói ra hai chữ.

Mà hai chữ này dường như dùng hết toàn bộ khí lực của hắn, khiến cho cả khuôn mặt hắn đều đã trướng đến đỏ bừng, biểu tình trên mặt thoạt nhìn cũng thập phần nôn nóng, thậm chí có chút dữ tợn. "Haizz....." Nghe được đáp án này, trong lòng Trương Liêu tức khắc lạnh lẽo, nhìn Cao Thuận thật sâu lần cuối cùng, thở dài lắc đầu bất đắc dĩ lui sang một bên. "....." Trong mắt Tào lão bản cũng xẹt qua một mạt thất vọng.

Lời nói đến nước này, e rằng cũng chỉ còn con đường cường công để chọn, đáng tiếc cho một viên tướng lãnh trung tâm như vậy, vì sao người hắn trung thành không phải là ta a..... "Chấp mê bất ngộ....." Tào Ngang cũng vẻ mặt âm u, người như vậy làm kẻ địch tuy rằng đáng hận, nhưng cũng có một mặt đáng kính, chỉ là ngày hôm nay không phải ngươi chết thì là ta sống, chỉ có liều chết một trận. "....." Mà Ngô Lương thì vẫn ôm tia hy vọng cuối cùng, chờ mong binh sĩ Hãm Trận Doanh nảy sinh binh biến.

Kết quả ngay lúc tất cả mọi người cho rằng trận chiến này không thể tránh khỏi. "....."

Hựu, hựu, hựu, hựu, hựu năng như, như, như hà?" (...Lại, lại, lại, lại, lại có thể làm, làm, làm sao?) Cao Thuận thế mà lại chủ động buông binh khí trong tay xuống, quỳ một gối về hướng Tào lão bản, cúi đầu nói: "Ngã, ngã, ngã, ngã.....

Ai!" (Ta, ta, ta, ta...

Haizz!) Bốp!

Cao Thuận bỗng nhiên trở nên tức đến nổ phổi, tự tát một cái thật mạnh vào cái miệng vụng về của mình, biểu tình trên mặt nôn nóng không gì sánh được. ---------- "Cái này?!" Thấy tình huống này, Ngô Lương không lường trước được, tức khắc ngẩn người ngay tại trận.

Hơn nữa không chỉ có hắn, tất cả mọi người có mặt đều là biểu tình hoàn toàn tương đồng, bất cứ ai cũng không nghĩ tới Cao Thuận cư nhiên sẽ chơi một cú thở dốc ngắt quãng (đại suyễn khí) như vậy, hung hăng làm mọi người ngã ngửa một phen.

Cùng lúc đó.

Ngô Lương cũng đã nhìn ra vấn đề của Cao Thuận, tên này tịnh không phải cố ý ngắt quãng trêu ngươi, mà là..... nói lắp?!

Hơn nữa còn là nói lắp phi thường nghiêm trọng, ngay cả nói một câu hoàn chỉnh cũng thập phần khó khăn.

Nhưng Ngô Lương cảm thấy cũng không nhất định bình thường hắn đã hoàn toàn nói lắp, bởi vì theo hắn biết, bệnh nói lắp của một số người hậu thế chỉ khi khẩn trương mới xuất hiện, hơn nữa càng khẩn trương thì càng nghiêm trọng, còn những lúc bình thường tương đối mà nói thì sẽ đỡ hơn một chút, tối thiểu không đến mức vô pháp giao lưu với người khác.

Nếu không nhược bằng bình thường hắn đã là cái dạng này, thì khẳng định vạn lần không thể cầm quân.

Mà vừa rồi Trương Liêu nói hắn cùng Cao Thuận có chút giao tình, lại chưa từng nhắc tới việc Cao Thuận bị nói lắp nghiêm trọng như vậy, điều này nói lên Trương Liêu có khả năng lúc bình thường giao du với Cao Thuận cũng không phát hiện tật xấu này của hắn.

Nếu không Trương Liêu giờ phút này sao cũng là một bộ biểu tình không lường trước được, vì sao không bảo Tào lão bản cho Cao

Thuận thêm chút thời gian đây?

Cho nên.

Trong não Ngô Lương bỗng nhiên xẹt qua một hình ảnh hài hước cực kỳ đen tối.

Trong lịch sử sau khi Tào lão bản bắt sống Lữ Bố, Trần Cung cùng Cao Thuận, nảy sinh ý định chiêu hàng Cao Thuận, cho nên cố ý tới trước mặt Cao Thuận hỏi hắn có nguyện ý quy hàng, có nguyện ý vì ông ta hiệu lực hay không. "Bất hàng!" Cao Thuận chém đinh chặt sắt nói. "Tốt!

Cao tướng quân quả nhiên là trung nghĩa chi sĩ, ta thành toàn ngươi, trảm!" Tào lão bản tức khắc dựng ngón tay cái với Cao Thuận, sau đó xua xua tay với đao phủ thủ bên cạnh, một bên tràn đầy tiếc nuối một bên quay đầu đi luôn. "......

Hựu, hựu, hựu....." Cao Thuận tức khắc lòng nóng như lửa đốt, trong lòng gào thét Tào lão bản đại gia nhà ngươi, ngươi ngược lại có chút kiên nhẫn chờ lão tử nói hết a, đáng tiếc trên miệng lại nửa ngày cũng không có biện pháp nói ra lời muốn nói, hơn nữa càng khẩn trương liền càng nói không ra, triệt để rơi vào vòng tuần hoàn chết chóc khó mà nói chuyện tử tế.

Vì thế. "Phập!" Đại đao trong tay đao phủ thủ đã hạ xuống, đầu của một đại mãnh tướng lăn lóc trên mặt đất, miệng còn đang máy móc mà gian nan "hựu" vài tiếng, cuối cùng rơi vào kết cục chết không nhắm mắt.

Đương nhiên.

Cũng có khả năng chi tiết thực tế có chút sai lệch với hình ảnh Ngô Lương tự não bổ ra, rốt cuộc ghi chép chuẩn xác trong sử thư là: "Khi Tào lão bản chiêu hàng Cao Thuận, biểu hiện của Cao Thuận là

'trầm mặc không nói'".

Bất quá Cao Thuận đã hiện tại có thể đầu hàng, liền nói lên hắn đối với Lữ Bố tịnh không có ngu trung như vậy.

Vậy thì trong lịch sử khi đối mặt với trát đao của Tào lão bản, Cao Thuận hẳn là cũng hoàn toàn có thể đưa ra quyết định đầu hàng.

Cho nên cứ việc sử thư nói không rõ ràng về việc này, nhưng Ngô Lương vẫn có lý do cho rằng việc Cao Thuận cuối cùng "cự hàng" mà bị Tào lão bản sát hại, hẳn là có quan hệ trực tiếp với tật xấu nói lắp này. "....." Dưới tình huống như vậy, không khí hiện trường trở nên cực kỳ cổ quái, dường như mỗi một người đều bị cú "thở dốc" sai một ly đi một dặm của Cao Thuận làm cho ngã ngửa, nửa ngày không có ai phát ra một đinh điểm thanh âm.

Cứ như vậy trầm mặc ít nhất 5 giây đồng hồ. "Thành Đức mau mau thỉnh khởi!" Tào lão bản rốt cuộc phản ứng lại, tức khắc vui mừng quá đỗi rảo bước tiến lên, dưới sự bảo hộ của Tào Ngang và vài tên thân binh đi thẳng tới bên người Cao Thuận, vẫn như lúc thụ hàng Trương Liêu dùng hai tay đỡ cánh tay Cao Thuận: "Đêm nay ta lại được thêm một viên mãnh tướng như Thành Đức, có thể nói như hổ mọc thêm cánh, tên tiểu nhi Lữ Bố kia lại dựa vào cái gì để đối địch với ta, ha ha ha ha!" "....." Khác với Trương Liêu, Cao Thuận đứng dậy nhưng tịnh không bày tỏ lòng trung thành với Tào lão bản như Trương Liêu, vẫn như cũ chỉ mấp máy miệng, lại không thể nói ra lời. "Thành Đức không cần đa ngôn, lòng trung của ngươi trong lòng ta đã cảm thụ được." Tào lão bản đã biết Cao Thuận có vấn đề nói lắp, tự nhiên sẽ không so đo những cái này, còn lập tức tìm bậc thang cho Cao Thuận cười to nói.

Mà cùng lúc đó.

Ngô Lương vì để chứng thực suy đoán trong lòng, thì đã lặng lẽ đi

tới bên người Trương Liêu, thi lễ cười ha hả nói với hắn: "Trương tướng quân kiến lễ, có thể dung tiểu đệ mặt dày nghe ngóng một chuyện với ngài được không?" "Ngô tướng quân cứ hỏi đừng ngại." Trương Liêu mặt lộ vẻ ngoài ý muốn, bất quá hắn từng gặp Ngô Lương trên tiệc mừng công ở Quyên Thành, cho nên cũng biết địa vị của Ngô Lương trong lòng Tào lão bản, cộng thêm Ngô Lương còn là chủ sở hữu của hũ đồng đáng sợ kia, Trương Liêu đối với hắn vẫn có chút kiêng kỵ, vì thế vẫn thập phần khách khí hoàn lễ gật đầu nói. "Trương tướng quân và Cao tướng quân là chỗ quen biết cũ, trước đây có từng phát hiện Cao tướng quân có tật nói lắp hay không?" Ngô Lương nghiêm mặt hỏi.

Trương Liêu không khỏi nhìn Ngô Lương một cái, nhưng thấy sắc mặt hắn bình thường, không giống như có ý tứ cười nhạo Cao Thuận, lúc này mới đáp: "Ngược lại chưa từng phát hiện, trước đây chỉ cảm thấy Cao tướng quân nói chuyện ngữ tốc hơi chậm một chút, bình thường cũng cảm thấy thâm trầm một chút, nhưng vẫn có thể nói chuyện bình thường với ta, không biết vì sao Ngô tướng quân lại quan tâm việc này như thế?" Nếu là như thế, vậy thì là vấn đề tâm lý rồi.

Tức là nói khi không khẩn trương thì triệu chứng tịnh không rõ ràng, chỉ cần vừa khẩn trương lên liền phạm nói lắp, hơn nữa càng khẩn trương triệu chứng càng nghiêm trọng.

Thảo nào sử thư còn ghi lại Cao Thuận "không thích uống rượu".

Rất nhiều người có khả năng cho rằng uống rượu có thể làm người ta thư hoãn cảm xúc, từ đó giảm bớt triệu chứng nói lắp, nhưng kỳ thực ý nghĩ này là sai lầm, uống rượu chẳng những không thể giảm bớt nói lắp, còn sẽ làm nói lắp trở nên càng thêm nghiêm trọng.

Chẳng lẽ không thấy cho dù là một người không nói lắp, uống

rượu vào cũng sẽ biến thành "đại đầu lưỡi" (lè nhè) sao?

Mà Cao Thuận thân là một người bệnh nói lắp, nhất định là biết sau khi uống rượu liền sẽ bại lộ khiếm khuyết của chính mình, cho nên mới "không thích uống rượu". "Cũng không có gì, ta chỉ là vừa khéo nghe nói qua một cái thiên phương (phương thuốc dân gian) làm thuyên giảm chứng này, cho nên muốn tìm hiểu thêm chút tình huống, nếu tình huống phù hợp, nói không chừng có thể cung cấp chút trợ giúp cho Cao tướng quân." Ngô Lương cười ha hả nói.

Hắn đích xác biết một cái thiên phương làm thuyên giảm nói lắp, bất quá tịnh không phải vì trợ giúp Cao Thuận, mà chỉ là muốn cầu chứng suy đoán trong lòng một chút mà thôi, chẳng qua lời nói đuổi lời nói đến chỗ này, Ngô Lương chỉ đành thuận thế nói như vậy.

Kết quả Trương Liêu nghe được lời này lại sửng sốt, tiếp đó rất cảm thấy hứng thú nói: "Lời Ngô tướng quân nói là thật sao?

Nếu là như thế quay đầu ta liền dẫn Thành Đức tới thỉnh giáo Ngô tướng quân, nếu Ngô tướng quân quả thực có thể giúp được hắn, vậy đối với hắn mà nói nhất định là chuyện may mắn lớn nhất đời người, chỉ sợ phải coi Ngô tướng quân như cha mẹ tái sinh rồi!" "Trương tướng quân ngôn trọng, thiên phương này của ta còn chưa được chứng thực, e rằng chưa chắc đã thật sự hữu hiệu." Ngô Lương theo bản năng chối từ nói. "Vậy cũng có thể thử một lần, cứ lấy Thành Đức ra thử đi, hắn nhất định cũng là cầu còn không được!" Trương Liêu lại không buông tha nói.

Lời nói đến bước này, Ngô Lương biết lại chối từ nữa thì có chút không quá đẹp mặt, trong lòng tuy rằng hối hận vừa rồi không nên lắm miệng, nhưng ngẫm lại việc này đối với chính mình mà nói đảo cũng tịnh không có bất luận tổn thất gì, liền hàm hồ nhận lời, cười nói: "Đã như vậy, vậy liền thử xem sao, bất quá khi Trương tướng

quân nhắc chuyện này với Cao tướng quân, tốt nhất nói lời khó nghe trước, miễn cho quay đầu thiên phương này của ta vô dụng với hắn, hắn thất vọng quá, lại sinh ra oán hận với ta." "Ngô tướng quân yên tâm!

Việc này ta đi làm, định sẽ không làm Ngô tướng quân lâm vào cảnh lưỡng nan." Trương Liêu lập tức vỗ ngực hứa hẹn. .....

Trong lúc nói chuyện, bên phía Tào lão bản cũng đã hoàn thành việc thu biên đối với Hãm Trận Doanh.

Kỳ thực cũng không có gì để thu biên, ông ta chỉ là mỹ mãn tiếp nhận Cao Thuận quy hàng, vẫn như cũ đem quyền chỉ huy Hãm Trận Doanh giao hoàn lại trong tay Cao Thuận.

Cùng lúc đó, Tào lão bản còn lập tức hạ một đạo mệnh lệnh cho Cao Thuận.

Yêu cầu Hãm Trận Doanh của hắn làm tiên phong công đánh cửa Bắc thành, lực tranh trong thời gian ngắn nhất mở ra cửa thành, chỉ cần có thể đột vây ra ngoài, hình thức sẽ lập tức phát sinh nghịch chuyển, đến lúc đó kẻ bị vây liền thành Lữ Bố.

Mà với chiến huống hiện tại.

Trọng giáp đầy mình, bộ bộ vi doanh (tiến bước nào chắc bước đó) như Hãm Trận Doanh đi làm tiên phong tự nhiên là thích hợp nhất, rốt cuộc từ trong thành công đánh cửa thành không giống ngoài thành, chỉ cần có thể giết đến dưới thành, khống chế được tời quay của cửa thành, mở ra cửa thành tương đối dễ dàng hơn rất nhiều.

Cao Thuận thụ mệnh, Hãm Trận Doanh rất nhanh liền đã điều chuyển phương hướng giết về phía cửa Bắc thành.

Mà hơn trăm tên Hổ Báo Kỵ do Tào Thuần suất lĩnh thì tiếp tục du tẩu ở hai cánh, lợi dụng cơ động tính của kỵ binh kịp thời tiến hành

chi viện.

Tào quân còn lại cùng bộ khúc của Trương Liêu thì tiếp quản chức trách trung quân và điện hậu, khiến cho tình cảnh của Tào lão bản trở nên càng thêm an ổn.

Đây tất cả đều là công lao của Hắc hỏa dược.

Trước đó Tào lão bản nghĩ cũng không dám nghĩ, cứ như vậy một chốc lát cục diện liền sẽ phát sinh biến hóa long trời lở đất như thế, Hãm Trận Doanh tinh nhuệ nhất dưới tay Lữ Bố cùng bộ khúc của Trương Liêu đều vì mình sở dụng.

Sở hữu chiến lực như vậy, Tào lão bản cho dù là không đột vây nữa, cứ ở trong thành quyết một trận tử chiến với Lữ Bố, e rằng cũng chưa chắc đã không có thắng toán.

Chẳng qua Tào lão bản đồng thời cũng là một người thập phần ổn kiện (vững vàng).

Trong tình huống ngoài thành có đại quân trú thủ, chỉ cần ông ta đột vây ra ngoài cục diện liền sẽ biến thành thế nghiền ép, ông ta trừ phi não bị úng nước mới có thể cứ phải ở lại trong thành đánh loại chiến tranh thế quân lực địch, thắng bại không rõ ràng này với Lữ Bố.

.....

Con đường đột vây tiếp theo đi thuận lợi hơn rất nhiều.

Bộ khúc của Lữ Bố hẳn là đã thu được tin tức Trương Liêu cùng Cao Thuận song song phản chiến, cho nên sĩ khí đại giảm toàn bộ co rút lại, đến nỗi trên đường đi tới cửa Bắc thành không còn gặp phải bất kỳ kẻ địch nào.

Thậm chí thời điểm đến cửa Bắc thành.

Cũng căn bản không cần Ngô Lương tế ra Hắc hỏa dược lần nữa, chỉ bằng một cái Hãm Trận Doanh liền đã nhẹ nhàng công tới dưới

thành, trực tiếp phá hủy tời quay khống chế cửa thành, khiến cho cửa thành ầm ầm ngã xuống.

Mà những quân đội thuộc bộ khúc Lữ Bố trú thủ cửa thành kia, thấy tình thế không ổn thế mà cũng sôi nổi đầu hàng.

Đây gọi là binh bại như núi đổ.

Trước đó thân binh dưới trướng Trương Liêu thương vong nháy mắt đạt tới một phần ba, liền khiến hắn cùng thân binh còn lại hoàn toàn tang thất ý chí chiến đấu, không thể không tiếp thu sự thật binh bại.

Chương 641

Mà đối với bộ khúc của Lữ Bố mà nói, bộ khúc Trương Liêu cùng Hãm Trận Doanh cùng nhau phản chiến, đồng dạng là tổn thất thật lớn khó có thể thừa nhận.

Đủ để làm tất cả mọi người đều mất hết ý chí chiến đấu, căn bản không có biện pháp tiếp tục đề kháng.

Bất quá điều làm người ta kỳ quái chính là.

Trong quá trình này, Lữ Bố lại từ đầu đến cuối đều không hề hiện thân, giống như triệt để bốc hơi khỏi nhân gian.

Đương nhiên.

Cũng có khả năng Lữ Bố vừa rồi sau khi từ Tào doanh lặng lẽ chuồn đi, nơi đến là cửa Nam thành mà tịnh không phải cửa Bắc thành, cộng thêm Trương Liêu cùng Cao Thuận đầu hàng quá nhanh, hắn căn bản không kịp suất binh tiến đến chi viện.

Tóm lại.

Trận chiến đột vây này đánh căn bản không có bất luận độ khó gì, gần như chỉ chưa đến nửa canh giờ, đám người Tào lão bản liền đã bình yên vô sự đi ra cửa Bắc thành, hoàn thành hội sư với bộ khúc của Tào Nhân - người đã sớm sát giác được dị động trong thành nên đến đây chi viện.

Mà Ngô Lương cùng Phường Nhân Quân tự nhiên cũng đi theo Tào lão bản cùng nhau ra khỏi thành.

Bất quá lúc này, Tào lão bản ngược lại không có công phu gọi Ngô Lương đến bên người tế tế dò hỏi về Hắc hỏa dược.

Sau khi lệnh Tào Nhân phái người đưa Phường Nhân Quân cùng

Hiến Đế vào doanh địa ngoài thành, Tào lão bản lập tức lại tự mình lĩnh binh bắt đầu vây công thành An Ấp, ông ta muốn mượn cơ hội này nhất cử ngói giải bộ khúc của Lữ Bố, có thể nạp vào dưới trướng mở rộng thực lực thì tiếp nạp, không thể nạp vào dưới trướng thì trực tiếp tiêu diệt, vĩnh tuyệt hậu hoạn.

Mà trong quá trình đi đến doanh địa.

Ngô Lương lại vẫn cứ phải đối mặt một vấn đề thập phần khó giải quyết.

Hắn nguyên bản cho rằng chỉ cần có thể hoàn thành đột vây, sau khi tới địa phương an toàn, hung sát trên người Điển Vi cũng sẽ tự nhiên mà vậy hóa giải.

Nhưng khi hắn lần nữa đi tới trước xe ngựa, bảo Chân Mật xem tướng lại cho Điển Vi thì mới phát hiện, hung sát chi khí đã bao trùm thất khiếu của Điển Vi vẫn không hề biến mất, tức là nói cho dù đã thoát ly hiểm cảnh, Điển Vi vẫn không thoát khỏi nguy hiểm. "Cái này....." Ngô Lương thật tâm có chút bó tay rồi.

Đã hoàn thành đột vây, hiện giờ bọn họ đang đi tới phúc địa của Tào doanh, nơi này không biết an toàn cỡ nào, hắn thực sự nghĩ không thông rốt cuộc còn cái gì có thể uy hiếp đến tính mạng Điển Vi.

Bất quá nếu Chân Mật đã nói như vậy, hắn sao dám thả lỏng cảnh giác.

Chỉ đành tiếp tục bảo Điển Vi tiếp tục thu mình trong xe ngựa, mệnh Dương Vạn Lý cùng binh sĩ Phường Nhân Quân tiếp tục tiểu tâm giới bị, thẳng đến khi hung sát chi khí kia tiêu tán mới thôi.....

Có thể hay không là thiên đạo "hệ thống bị lag"?

Đồng thời với lo lắng, trong lòng Ngô Lương còn ôm chút tâm lý cầu may như vậy, nếu thật là "hệ thống lag" thì tốt rồi, ngàn vạn lần

đừng xảy ra sơ suất gì.

Ngay khi đang nghĩ như vậy.

Cách đó không xa có hai người chủ động đi về phía bọn họ. "Đứng lại!" Dương Vạn Lý cùng binh sĩ Phường Nhân Quân lập tức đề cao cảnh giác, một bên lặng lẽ đem "Chiến Quốc liên phát nỏ" nhắm ngay bọn họ, một bên lớn tiếng quát: "Không có sự cho phép của Ngô tướng quân, ai dám đi thêm một bước, liền đừng trách chúng ta thủ hạ vô tình!" "?" Ngô Lương nhìn theo tiếng quát.

Hai người này không phải người ngoài, chính là Trương Liêu và Cao Thuận không lâu trước đó mới đầu khác Tào lão bản.

Tào lão bản suất quân tiêu diệt tàn dư Lữ Bố trong thành, hiện giờ trong tình huống binh mã đầy đủ, cựu bộ của Lữ Bố như Trương Liêu cùng Cao Thuận liền bị tạm thời thu binh khí trang bị, tống về doanh địa ngoài thành chờ đợi thu biên, sau đó mới quy nhập Tào doanh.

Cho nên hai tên này cũng liền có thời gian rảnh rỗi.

Mà giờ này khắc này, Trương Liêu cùng Cao Thuận cũng đã bị thu đi một thân giáp trụ cùng binh khí, mặc một thân áo trong tay không tấc sắt mà đến.

Nhìn thấy hai người bọn họ chủ động đi tới.

Ngô Lương lập tức liền đoán được mục đích của bọn họ, chín phần mười là vì vấn đề nói lắp của Cao Thuận, đặc địa chạy tới cửa hướng hắn thỉnh giáo thiên phương. "Dương Vạn Lý, hai vị tướng quân là người mình." Ngô Lương một bên cười nghênh đón, một bên xua tay với Dương Vạn Lý.

Bất quá suy xét đến tình huống của Điển Vi, vì để ngừa vạn nhất, hắn tịnh không định cho hai tên này tới gần xe ngựa Điển Vi đang

ngồi, mà là lựa chọn chính mình đi ra gặp bọn họ.

Tiện thể, Ngô Lương cũng muốn mượn cơ hội nghe ngóng chút tình huống về Lữ Bố từ hai người này.....

Lúc này, Trương Liêu và Cao Thuận đi sang một bên.

Trương Liêu thay mặt Cao Thuận nói thẳng thắn: "Ngô tướng quân, Thành Đức nghe ta nói ngài biết một phương thuốc lạ trị được bệnh kín này, bởi vậy liền lập tức nhờ ta đưa hắn tới cầu kiến ngài.

Xin ngài hãy truyền thụ phương thuốc này cho hắn, ta cũng đã nói rõ ngọn ngành với hắn rồi, ngài chỉ cần truyền thụ phương pháp là được, thành hay bại hắn đều sẽ không sinh lòng bất mãn với ngài, chỉ trách mệnh hắn nên như vậy." "Ách...

đúng!" Cao Thuận vừa mở miệng liền hơi lắp bắp một chút, gật đầu thật mạnh nói, "Chỉ cần Ngô tướng quân khẳng... chịu đem cái... phương thuốc lạ này truyền thụ cho ta, bất... bất luận thành hay bại, Cao...

Cao...

Cao mỗ đều nhớ kỹ cái tình của Ngô...

Ngô tướng quân.

Nhật... nhật... nhật hậu nếu Ngô...

Ngô tướng quân có... có chỗ cần dùng đến, Cao...

Cao mỗ nhất định...

định sẽ..." Hện tại tình trạng nói lắp của Cao Thuận hiển nhiên đã tốt hơn trước kia không ít, chỉ là nghe vẫn mười phần rõ ràng, bản thân hắn không chê mệt, nhưng đối với người nghe mà nói thì vẫn là một loại tra tấn.

Xem ra bình thường Cao Thuận có lẽ còn nói năng lưu loát hơn

hiện tại một chút.

Rốt cuộc tật nói lắp ở người trưởng thành đa số đều có nguyên nhân tâm lý, càng khẩn trương thì càng nghiêm trọng, mà trong hoàn cảnh thoải mái dễ chịu lại sẽ giảm bớt được trình độ nhất định.

Mà hiện tại Cao Thuận khẳng định không khẩn trương như lúc ở trước trận tiền, có điều hôm nay đến cầu xin phương thuốc lạ từ người xa lạ chưa từng gặp mặt là Ngô Lương đây, trong lòng ít nhiều vẫn có chút không tự nhiên, chịu ảnh hưởng này nên nói chuyện vẫn hơi tốn sức. "Cao tướng quân ngôn trọng rồi, nếu là chuyện thuận tay mà có thể giúp được Cao tướng quân, đây cũng là vinh hạnh của ta." Ngô Lương đã hiểu Cao Thuận muốn nói cái gì, thế là liền chủ động mở miệng đánh gãy hắn, cười ha hả nói. "Đa...

đa tạ!" Cao Thuận vội vàng thi lễ với Ngô Lương, trên mặt lộ ra vẻ chờ mong. "Dễ nói, mời hai vị tướng quân chờ một lát, ta chuẩn bị hai món đồ nhỏ, đi rồi sẽ trở lại ngay." Ngô Lương khẽ gật đầu cười nói.

Đây căn bản không phải là tính cách của Ngô Lương, đổi lại bình thường hắn khẳng định phải mượn cơ hội này gõ một khoản trúc giang của Cao Thuận, sao có thể miễn phí truyền thụ "thiên phương".

Có điều ngẫm lại trên người Trương Liêu và Cao Thuận hình như cũng chẳng có thứ gì hắn cần, lại thêm hắn còn muốn từ trên người hai gã này nghe ngóng thêm tin tức về Quan Vũ và Lữ Bố, bởi vậy liền định tạm thời bán cho bọn hắn một cái nhân tình.

Nhìn bóng lưng Ngô Lương, Trương Liêu vỗ vỗ vai Cao Thuận, khá là kính bội nói với hắn: "Thành Đức huynh, vị Ngô tướng quân này là người nhiệt tình a, nếu là đổi lại người khác e rằng chưa chắc đã nguyện ý nhúng tay vào loại chuyện không liên quan tới mình như thế này." "Chính... phải!" Cao Thuận cũng tán đồng gật đầu, giờ phút

này hắn chỉ nói hai chữ, mặc dù giữa hai chữ hơi có chút khoảng cách, nhưng nghe vào thì tình trạng nói lắp cũng không rõ ràng lắm.

Đây cũng là một biện pháp che giấu việc nói lắp của mình.

Đáng tiếc chung quy không phải kế lâu dài, cũng không thể lúc nào cũng chỉ nói vài chữ, huống chi sau này nhất định còn có lúc gặp phải tình huống đột phát khiến tâm lý khẩn trương. "Loại 'lệ hại đồng quán' không biết tên kia là do hắn nắm giữ, ta trước đó còn nghe nói phi nô mà Tào quân dùng để truyền tin cũng là xuất phát từ thủ bút của hắn, còn có chuyện chúng ta thất bại ở Duyện Châu, đi theo Lữ Bố tạm lui về Quảng Lăng, những công thành khí giới lợi hại mà Tào quân dùng để công đánh chúng ta cũng là có liên quan tới hắn." Trương Liêu tiếp đó lại hít sâu một hơi, khẽ nói: "Lữ Bố nhận Tào tướng quân làm nghĩa phụ xong, liền một mực âm thầm phái người dò xét bí pháp nuôi dưỡng phi nô kia, cũng một mực nghe ngóng chi tiết chế tạo những công thành khí giới đó, đáng tiếc Tào tướng quân lại giấu những thứ này cực sâu, Lữ Bố phí hết tâm tư vẫn không thu hoạch được gì...

Những chuyện này không có chuyện nào không chứng minh Ngô tướng quân rất không đơn giản, thảng hoặc trong thiên hạ có ai trị được bệnh kín này của ngươi, e rằng cũng chỉ có hắn." Cái này cũng không phải Trương Liêu quá mức khoa trương.

Mà là thời đại này căn bản không coi nói lắp là một loại bệnh tật cần đặc biệt trị liệu, hoặc là nói căn bản chính là coi nó như một loại khiếm khuyết trời sinh, giống như sứt môi bẩm sinh vậy, mọi người cho rằng nói lắp chính là đầu lưỡi xuất hiện khiếm khuyết bẩm sinh, cũng giống như "lưỡi dài", chỉ có thể yên lặng thừa nhận.

Bởi vậy trước khi gặp được Ngô Lương, ngoại trừ Cao Thuận ra, Trương Liêu cũng không phải chưa từng thấy người nói lắp, nhưng

lại chưa từng nghe nói qua thuyết pháp loại khiếm khuyết trời sinh này còn có thể chữa trị, Ngô Lương chính là người đầu tiên phá lệ.

Lại thêm mỗi một việc Ngô Lương làm ra ở Tào doanh mà Trương Liêu nghe được đều kinh vi thiên nhân, Trương Liêu cho rằng Ngô Lương thâm sâu khó lường tự nhiên cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Huống chi lại không chỉ mình hắn đánh giá Ngô Lương như thế.

Lữ Bố từ sau khi gia nhập Tào doanh không lâu liền đã chú ý tới Ngô Lương, cũng nhiều lần nhắc tới hắn trước mặt Trương Liêu, nói rằng Tào lão bản có thể có ngày hôm nay thì công lao của Ngô Lương không thể bỏ qua, thậm chí nhiều lần âm thầm phái người điều tra về hắn, từ đó có thể thấy được một phần. "...Đúng!" Cao Thuận lần nữa gật đầu tin tưởng sâu sắc. ...

Không lâu sau, khi Ngô Lương trở lại thì trên tay tổng cộng có thêm ba món đồ: Một là bốn tấm ván trúc dùng dây thừng xâu lại với nhau, tấm ván gỗ kia đại khái cũng chỉ dài bằng bàn tay, rộng chừng bốn ngón tay, tạo hình trông rất là hiếm thấy, nhưng vật liệu sử dụng lại mười phần tầm thường, đây là Ngô Lương vừa mới làm ra, vì thế còn chuyên môn chẻ một cái đòn gánh bằng trúc; Món thứ hai là một chiếc đũa trúc, trông không có gì đặc biệt; Món thứ ba thì là một cái ly đồng chân cao, nhìn cũng chẳng có chỗ nào đặc biệt. "Ngô tướng quân, đây là..." Trương Liêu thấy Ngô Lương bày ba món đồ này ra, trên mặt không khỏi lộ vẻ nghi hoặc.

Nói là "thiên phương", Trương Liêu luôn cho rằng hắn là một loại dược vật hoặc là bùa chú gì đó, mà những thứ này hiển nhiên đều không phải đồ vật có thể nuốt xuống hoặc uống vào để trị liệu bệnh kín. "?" Cao Thuận cũng đầy mặt nghi hoặc, biểu thị không hiểu Ngô Lương rốt cuộc muốn làm gì. "Cao tướng quân, ta diễn thử một lần

cho ngươi xem trước, ngươi từ trong hai loại âm thanh này chọn một loại mà mình cảm thấy thuận tai hơn, cũng dễ học hơn." Ngô Lương lại thản nhiên cười một tiếng, nghiêm trang nói. "Âm thanh?" Trong lòng Trương Liêu và Cao Thuận tự nhiên càng thêm nghi hoặc, có điều bọn hắn hôm nay có việc cầu người, tự nhiên cũng không tiện nói thêm cái gì, đành phải làm ra tư thái rửa tai lắng nghe, thi lễ nói, "Ngô tướng quân, mời." "Lên nào." Ngô Lương khẽ gật đầu, đã cầm ba miếng ván trúc dùng dây thừng buộc chung một chỗ kia trong tay phải, tiếp đó cổ tay và ngón tay bắt đầu chuyển động đầy nhịp điệu. "Tách tách tùng!

Tách tách tùng!

Tách tách tùng!

Chương 642

Tách tách tùng! ..." Nếu là người hậu thế nhìn thấy thao tác giờ phút này của Ngô Lương, lập tức liền có thể hiểu được Ngô Lương rốt cuộc đang làm cái gì, đây mẹ nó không phải là "Khoái bản" (vè thanh phách) sao?

Hơn nữa thủ pháp đánh thanh phách này còn rất không chuyên nghiệp, miếng phách làm cũng phi thường không chuyên nghiệp, thậm chí ngay cả trình độ nghiệp dư còn kém xa.

Điểm duy nhất còn tạm chấp nhận được chính là nhịp điệu của Ngô Lương. "Tách tách tùng!

Tách tách tùng!

Tách tách tùng!

Tách tách tùng! ..." Phi thường đều đều trôi chảy, đây chẳng qua là cách đánh nhịp cơ bản nhất, căn bản không có bất kỳ biến hóa nào, chỉ là không ngừng lặp lại tiết tấu.

Nhưng tiết tấu này lại rất tẩy não, giống như rất nhiều "thần khúc" rung đùi ở hậu thế vậy, khiến người ta vô thức muốn gật đầu rung đùi theo. "?" Trương Liêu và Cao Thuận mặc dù không đến mức nghe mê mẩn, nhưng loại tiết tấu này đối với bọn hắn mà nói lại cực kỳ mới lạ, cũng chỉ mới qua ba giây đồng hồ mà cái cằm đã bất giác khẽ động theo nhịp điệu.

Đây căn bản không phải thứ nên xuất hiện ở Hán triều!

Hán triều cũng cực ít có tiết tấu vui tươi như thế, bởi vậy khiến Trương Liêu và Cao Thuận tai mắt đổi mới, có điều cũng tuyệt đối không đạt được đến trình độ chấn hám, chỉ là nghe rất mới lạ, rất lọt

tai. "Tách tách tùng!

Tách tách tùng!

Tách tách tùng!

Tách tách tùng! ..." Ngô Lương cũng không nói thêm gì, tự mình chơi đùa thanh phách, cứ đơn điệu đánh liên tục khoảng nửa phút mới dừng lại, sau đó nhìn về phía Cao Thuận mở miệng hỏi: "Cao tướng quân, thanh âm này nghe thế nào, ngươi có cảm thấy thuận tai không?" "Thuận, thuận tai!" Cao Thuận vội vàng gật đầu đáp. "Đừng vội, ngươi lại nghe thử âm thanh này." Ngô Lương cười cười, tiếp đó lại ngồi xổm trên mặt đất, cầm lên chiếc đũa trúc kia, nhẹ nhàng gõ vào cái ly đồng chân cao đặt trước mặt. "Đinh!

Đinh!

Đinh!

Đinh! ..." Tiết tấu còn đơn giản hơn thanh phách, chính là giống như gõ mõ, trước sau bảo trì khoảng cách giống nhau, từng cái từng cái gõ xuống, không nhanh cũng không chậm. "..." Trương Liêu và Cao Thuận yên lặng nghe, so sánh ra thì tiết tấu này còn đơn giản hơn thanh phách, đồng thời thao tác cũng dễ dàng hơn.

Có điều vài giây đồng hồ sau, cái cằm của bọn hắn vẫn đi theo tiết tấu mà khẽ động, thậm chí trong lòng đi theo tiết tấu của Ngô Lương cùng nhau "Đinh!

Đinh!

Đinh! ..." không ngừng.

Kỳ thật Hán triều cũng không phải hoàn toàn không có tiết tấu vui tươi.

Đối với người cầm quân như Trương Liêu và Cao Thuận mà nói,

tiết tấu vui tươi thường nghe nhất chính là chiến cổ (trống trận), nhưng kỳ thật tiết tấu của chiến cổ nói chính xác ra phải tính là dồn dập, lại phối hợp với âm thanh trầm trọng của bản thân chiến cổ, chẳng những không thể khiến người ta buông lỏng, còn có thể làm cho người ta trở nên càng thêm khẩn trương.

Mà hai món đồ Ngô Lương bày ra lại có thể làm cho bọn hắn buông lỏng, khiến bọn hắn không khỏi đi theo tiết tấu gật đầu rung đùi. "Cao tướng quân, thanh âm này lại như thế nào, có thuận tai không?" Lại gõ khoảng chừng nửa phút, Ngô Lương dừng lại nhìn về phía Cao Thuận hỏi. "Thuận, thuận, thuận tai." Cao Thuận lấy lại tinh thần, lần nữa gật đầu đáp. "Cái nào thuận tai hơn, trong lòng ngươi thích hơn?" Ngô Lương lại hỏi tiếp. "Cái... cái này!" Cao Thuận hơi do dự một chút, cuối cùng đưa tay chỉ về phía bộ thanh phách Ngô Lương đánh lúc đầu. "Thử xem?" Ngô Lương quả quyết nhét bộ thanh phách kia vào trong tay Cao Thuận.

Kỳ thật tương đối mà nói, tiết tấu của thanh phách kia mặc dù cũng không có độ khó, nhưng sử dụng lại cần một chút tiểu kỹ xảo, hoặc là nói cần một chút thủ pháp.

Ngô Lương chỉ là lúc rất nhỏ từng chơi qua thanh phách do cha mẹ mua cho, nhìn TV học sơ qua một chút, thậm chí ngay cả trình độ nhập môn cũng không đạt được, có điều hù dọa Cao Thuận chưa từng thấy qua vật này thì vẫn dư sức. "...Được!" Cao Thuận thuận thế tiếp nhận thanh phách.

Sau đó học theo dáng vẻ lúc trước của Ngô Lương cầm thanh phách trong tay, không thể không nói, năng lực học tập của Cao Thuận rất mạnh, vừa rồi nhất định là quan sát động tác của Ngô Lương cực kỳ nghiêm túc, giờ phút này làm ra lại giống nhau như đúc, hoàn toàn không cần Ngô Lương - người ngay cả trình độ nhập môn cũng không có này phải uốn nắn. "..." Cầm thanh phách xong, Cao Thuận lại có

chút không tự tin ngẩng đầu lên nhìn về phía Ngô Lương. "Ân...

Mời!" Ngô Lương thì khẽ gật đầu, ra hiệu hắn có thể bắt đầu.

Sau một khắc.

Theo cổ tay, khuỷu tay và ngón tay Cao Thuận chuyển động, thanh phách lập tức vang lên. "Tách tách tùng!

Tách tách tùng!

Tách tách tùng!

Tách tách tùng! ..." Tiết tấu hoàn toàn đúng rồi, ngoại trừ lúc đầu động tác ngón tay hơi có chút mới lạ, chỉ qua vài giây đồng hồ hắn liền đã hoàn toàn nắm giữ kỹ xảo, đùa nghịch hoàn toàn không thành vấn đề. "Đẹp!" Ngô Lương lộ ra nụ cười vui mừng. "Tách tách tùng!

Tách tách tùng!

Tách tách tùng!

Tách tách tùng! ..." Chờ đợi Cao Thuận lại đánh khoảng hơn một phút, đã bắt đầu nhìn dáo dác dùng ánh mắt giao lưu với Trương Liêu, coi như có thể không cần hoàn toàn đặt tâm tư vào thanh phách mà cũng có thể thao tác thông thạo, Ngô Lương rốt cục mới nói với Cao Thuận: "Cao tướng quân, tiếp theo ta hát một câu ngươi liền học hát theo một câu, không cần có lo ngại gì, hát sai cũng không sao cả, cứ việc mở miệng hát là được, biết chưa?" "...Ân." Cao Thuận nghe vậy đáp một tiếng, nhưng có thể nhìn ra được, giờ khắc này hắn lại hơi có chút khẩn trương, có thể thấy được mở miệng nói chuyện đối với hắn mà nói đã là một loại bóng ma tâm lý. "?" Trương Liêu thì mặt lộ vẻ nghi hoặc, không hiểu nhìn về phía Ngô Lương.

Sao lại phải học hát?

Ca khúc thời Hán cũng không nhiều, cũng không trách chỉ được ít

người biết đến, hơn nữa đều là thứ đạt quan quý nhân mới có tư cách và năng lực thưởng thức, võ tướng như bọn hắn ngẫu nhiên tham gia yến hội, có thể nghe được một chút tiếng đàn sáo cũng đã không tệ rồi.

Nhưng tiếng đàn sáo cao nhã kia bọn hắn thật tâm có chút thưởng thức không nổi, nếu không thể cùng các tướng lĩnh khác vừa uống rượu vừa chém gió, chỉ nghe tiếng đàn sáo kia bọn hắn rất nhanh liền sẽ buồn ngủ.

Có điều cái này không quan trọng, quan trọng là...

Cao Thuận ngay cả nói chuyện cũng không lưu loát, ngươi cư nhiên dạy hắn đi theo ngươi học hát?

Là đầu óc Ngô tướng quân ngươi có vấn đề, hay là lỗ tai ta có vấn đề?

Cái này với việc còn chưa biết đi đã đòi học chạy thì có gì khác biệt, không phải là đang nói đùa chứ?

Hay là nói Ngô tướng quân đây là đang cố ý hí lộng Cao Thuận...

Nghĩ tới đây, ánh mắt Trương Liêu nhìn về phía Ngô Lương đã phức tạp hẳn lên.

Hắn cùng Cao Thuận tuy không tính là chí giao vinh nhục cùng hưởng, nhưng nếu Ngô Lương dùng phương thức như vậy để hí lộng Cao Thuận, Trương Liêu cũng không có cách nào nhìn được.

Mặc dù ngại vì tình cảnh của mình và địa vị của Ngô Lương, Trương Liêu khả năng sẽ không tại chỗ phát tác.

Nhưng hảo cảm trước đó Ngô Lương lưu lại cho hắn tất sẽ tan thành mây khói, sau này đoạn nhiên sẽ không cùng Ngô Lương có bất kỳ qua lại gì nữa.

Ngay lúc Trương Liêu đang nghĩ như vậy. "Nào, hát theo ta!" Ngô Lương đã theo tiết tấu thanh phách hát ra tiếng, thậm chí mang theo chút khẩu âm Thiên Tân không quá chuẩn, "Thanh tre gõ nhịp thế này nha, chuyện khác ta đây chẳng ba hoa, hát!" "..." Cao Thuận nghe vậy há to miệng, lại chưa lập tức phát ra tiếng. "Thanh tre gõ nhịp thế này nha, chuyện khác ta đây chẳng ba hoa, hát!" Ngô Lương ngược lại rất kiên nhẫn, lập tức lại lặp lại một lần. "Thanh..." Cao Thuận cuối cùng phát ra thanh âm đầu tiên, nhưng lập tức lại kẹt đạn. "Chú ý đuổi theo tiết tấu thanh phách!

Thanh tre gõ nhịp thế này nha, chuyện khác ta đây chẳng ba hoa, hát!" Ngô Lương dứt khoát giơ tay lên chỉ huy nói. "Thanh..." Cao Thuận gian nan mở miệng lần nữa, lại vẫn không cách nào hát ra giống như Ngô Lương. "Ai tên vô lại ngàn đao này!" Nhìn dáng vẻ khó xử của Cao Thuận, trong lòng Trương Liêu mạc danh bi phẫn, lại sinh ra xúc động muốn dứt khoát lôi Cao Thuận đi, không ở lại đây tiếp tục chịu cái cục tức này của Ngô Lương nữa.

Nhưng mà một khắc sau. "Thanh...

Chương 643

Thanh tre gõ nhịp thế này nha, chuyện khác ta đây chẳng ba hoa." Cao Thuận không biết vì sao, lại quả thật phá thiên hoang hát được nguyên câu chỉnh tề! "?!" Trương Liêu lập tức ngây ngẩn cả người, một mặt kinh nghi nhìn về phía Cao Thuận.

Tình huống gì?!

Cư nhiên thật sự hát ra được!

Thanh tre cùng ca khúc kia chẳng lẽ có ma lực gì hay sao?! "Tốt!

Lại hát theo ta: Khen một khen Hãm Trận xung phong nào sợ ngựa, ta dựa vào chính là trọng giáp." Thấy thanh phách đã có hiệu quả rõ rệt, Ngô Lương lập tức rèn sắt khi còn nóng hát ra câu thứ hai hồ biên loạn tạo.

Ai?

Nghe được lời này, Cao Thuận lập tức khá là ngoài ý muốn nhìn về phía Ngô Lương, cái này... hát chẳng lẽ là Hãm Trận Doanh của ta?

Nha?

Trương Liêu nghe được cũng đầy mặt chấn kinh.

Một chữ: Tuyệt!

Ngô tướng quân rốt cuộc là yêu nghiệt phương nào, vì trị bệnh nói lắp cho Cao Thuận, lại hiện trường vì Hãm Trận Doanh biên ra một bài hát?!

Quan trọng nhất là. "Khen một khen Hãm Trận xung kích nào sợ ngựa, ta dựa vào chính là trọng giáp!" Lần này Cao Thuận thậm chí không có một chút vấp váp nào, khá là trôi chảy đem lời Ngô Lương

dạy hát ra, hoàn toàn nhìn không ra là một người mắc bệnh nói lắp nghiêm trọng. "?!" Trương Liêu lại kinh nghi nhìn về phía Cao Thuận.

Huynh đệ, ngươi trước đó vẫn luôn diễn kịch với ta đúng không?

Nếu là thật nói lắp đến mức ngay cả một câu đầy đủ đều nói không lưu loát, dẫn đến vừa rồi suýt chút nữa cùng Tào quân không chết không thôi, làm sao có thể nhanh như vậy liền có thể trôi chảy ca hát?

Chỉ bằng một cái... thanh tre nho nhỏ kia?

Trương Liêu cũng không biết thứ kia gọi là "Khoái bản", nhưng bất kể có biết hay không, thứ kia nhìn qua thưa thớt bình thường, làm sao có thể có ma lực lớn như thế, lại có thể trong công phu vài câu nói trị hết bệnh nói lắp của một người, xác định không phải là đang diễn ta chứ? "Đẹp!" Ngô Lương lại cực kỳ kinh hỉ.

Ở trước đó, hắn chỉ biết Khoái bản, ca khúc hay các loại giai điệu giàu tiết tấu có thể ở trình độ nhất định làm dịu chứng nói lắp, thường xuyên luyện tập cũng xác thực có án lệ chữa khỏi hoàn toàn nói lắp, nhưng cũng hoàn toàn không nghĩ tới Cao Thuận sau khi cầm được thanh phách cư nhiên lập tức liền có cải thiện lớn như thế, cái này đơn giản không thể tưởng tượng nổi!

Có điều có một số người bản thân mồm miệng là không có vấn đề gì, nói lắp xác thực chỉ là vấn đề tâm lý, hơn nữa chỉ cần nói chuyện sẽ xuất hiện chứng sợ giao tiếp xã hội, sẽ càng ngày càng khẩn trương, càng ngày càng không có cách nào nói chuyện tử tế, từ đó tiến vào một vòng tuần hoàn ác tính vĩnh viễn không có điểm dừng.

Mà nếu đổi một loại phương thức, chỉ cần có thể làm dịu cảm xúc khẩn trương về mặt tâm lý, tình huống liền sẽ lập tức chuyển biến tốt đẹp.

Thiên thiên Khoái bản - loại tiết tấu đơn giản này lại có thể đưa đến tác dụng như vậy.

Có lẽ cũng chính vì vậy, bệnh nói lắp của Cao Thuận mới có thể được cải thiện cấp tốc như thế... "Văn, Văn, Văn Viễn, ngươi vì, vì, vì, vì..." Quay đầu nhìn thấy biểu tình khoa trương kia của Trương Liêu, trên mặt Cao Thuận lập tức xuất hiện chút không tự nhiên, tiếp đó mở miệng liền lại lắp ba lắp bắp nói không ra lời. "Cao tướng quân, đánh thanh phách lên, hát mà nói!" Ngô Lương vội vàng chỉ chỉ thanh phách trong tay Cao Thuận nhắc nhở. "!" Cao Thuận sửng sốt một chút, sau đó lập tức đánh thanh phách lên. "Tách tách tùng!

Tách tách tùng!

Tách tách tùng!

Tách tách tùng! ..." Nương theo phối nhạc giàu tiết tấu của thanh phách, Cao Thuận lần nữa nếm thử nói ra lời trong lòng với Trương Liêu: "Thanh tre gõ nhịp thế này nha, ngươi nhìn chằm chằm ta làm chi?

Mắt trừng còn lớn hơn chuông đồng, trên mặt ta bộ có đóa hoa?" Á đù!

Á đù!

Á đù!

Cao Thuận bá đạo thật!

Cư nhiên nhanh như vậy đã biết suy một ra ba nắm giữ "Freestyle" của mình?!

Hơn nữa mỗi một câu nói thu vĩ đều rất vần, đọc lên lãng lãng thượng khẩu, tơ hào không thua gì Ngô Lương vừa rồi hồ biên loạn tạo, thậm chí còn thuận tiện trêu chọc Trương Liêu?

Ngô Lương kinh ngạc!

Đây tuyệt đối là thiên phú, từ một người bệnh nói lắp đến ca sĩ Rap, kém nhau chỉ là một bộ thanh phách này, mà Ngô Lương thì chỉ là môi giới đưa lên thanh phách vào lúc thích hợp nhất mà thôi. "???" Trương Liêu giờ phút này thì càng thêm chấn kinh, mắt trừng còn to hơn trước đó.

Ta vừa rồi đây là... bị một kẻ vừa rồi suýt chút nữa vì nói lắp mà mất mạng mở miệng trêu chọc sao?

Cái này cũng giống như vừa bị một người mù bắn một tên trúng đầu gối, Trương Liêu căn bản không dám tin đây là sự thật, nhưng đây lại là sự thật bày ở trước mắt, không thể không tin.

Cứ như vậy một mặt kinh dị nhìn chằm chằm Cao Thuận, Trương Liêu cảm giác mình mới là người bệnh nói lắp, bởi vì hiện tại là hắn không biết nói gì rồi.

Hồi lâu sau.

Trương Liêu bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía Ngô Lương, chắp tay bái hắn một cái nói: "Ngô tướng quân, đời này ta chưa từng thật lòng kính bội người nào, mà ngài lại là kỳ nhân tuyệt vô cận hữu (có một không hai) trên đời này mà ta từng thấy, xin nhận của Liêu một cái bái thật lòng!" "Trương tướng quân quá khen, bất quá đều là chút kỳ kỹ dâm xảo không lên được mặt bàn mà thôi." Ngô Lương liên liên xua tay cười nói. "Ngô tướng quân nói sai rồi, dưới trướng ta hơn ba trăm thân binh kia, chính là táng thân dưới kỳ kỹ dâm xảo của Ngô tướng quân, nói như vậy, chúng ta chẳng phải là càng thêm không lên được mặt bàn?" Trương Liêu nghiêm mặt nói, nhân gian luyện ngục lưu lại sau vụ nổ thuốc nổ đen kia là bóng ma tâm lý hắn đời này vĩnh viễn đều không thể quên được. "Trương tướng quân, ngươi cái này..." Nhắc tới chuyện này, Ngô Lương lập tức có chút xấu hổ. "Ngô tướng

quân không cần nói nhiều, từ xưa thắng làm vua thua làm giặc, trước đó chúng ta là địch, ngài vì tự vệ mà giết hết chúng ta cũng là chuyện hợp tình hợp lý, Liêu cũng không phải thua không nổi, càng sẽ không vì thế mà ghi hận ngài, trách chỉ trách chúng ta lập trường khác biệt.

Bất quá bây giờ đã không thể so sánh nổi, hiện tại chúng ta đã cùng một lập trường, trong lòng ta ngược lại thở phào nhẹ nhõm, ít nhất sau này người của ta không cần lại tiếp nhận sự tồi tàn như luyện ngục kia nữa." Trương Liêu hào phóng nói.

Cùng lúc đó. "Tách tách tùng!

Tách tách tùng! ..." Cao Thuận cư nhiên lại thích thời đánh lên thanh phách, xen vào hát nói: "Thanh tre gõ nhịp thế này nha, Ngô tướng quân chớ có xấu hổ, Văn Viễn có thể nói ra lời này, tâm lý đã sớm không sao cả." "?" "Ha ha ha ha..." Ba người không khỏi nhìn nhau, sau đó cất tiếng cười to.

Không thể không nói, Khoái bản này chẳng những có thể thư giãn cảm xúc khẩn trương của Cao Thuận, cũng có thể làm cho người nghe tâm tình thư thái, bởi vì thứ này tự mang một loại hỉ cảm khó diễn tả bằng lời, cho dù người chưa từng nghe qua cũng có thể chịu ảnh hưởng từ người diễn xướng.

Chỉ bất quá...

Ngô Lương nhìn lại thân bản thạc khôi ngô của Cao Thuận, khuôn mặt khổng vũ hữu lực, cùng với khí chất người đến trung niên vốn nên càng phát ra ổn trọng kia, Khoái bản này liền lại hơi có điểm không hợp rôi.

Ngô Lương thật sự không cách nào tưởng tượng một trận hội nghị trước chiến tranh cực kỳ nghiêm túc, một người đánh thanh phách hát ra ý kiến của mình, sẽ là một bức họa diện như thế nào?

Cũng thật sự không cách nào tưởng tượng trên chiến trường hai quân đối lũy.

Vốn là tràng diện kiếm bạt nỗ trương, tướng lĩnh song phương theo thói quen mắng chửi khiêu chiến, mà Cao Thuận lại lấy thanh phách ra, không nhanh không chậm Rap chửi đối phương, đối phương sẽ là biểu tình dạng gì, là nên khóc hay nên cười, hay là nên giận?

Có điều cái này đều không quan trọng.

Phản chính hiện tại đối với Cao Thuận mà nói, Ngô Lương chính là đại ân nhân trị hết cái tật nói lắp này của hắn, về sau đó đều là chuyện của Cao Thuận, không chừng hắn còn có thể vì vậy mà sấm xuất một cái danh đường đến đâu, rốt cuộc năm đó còn chưa có Khoái bản, mà tướng quân một bên đánh thanh phách một bên đánh trận càng là tuyệt vô cận hữu.

Nếu đặt ở hậu thế nơi kinh tế nhãn cầu thịnh hành.

Cao Thuận như vậy một khi bị lộ ra ánh sáng, e rằng lập tức liền sẽ bá chiếm các trang web video lớn, đăng lên hot search là chuyện dễ như trở bàn tay, muốn không nổi cũng khó.

Mà ở thời đại này, cho dù không có hot face, chỉ cần là người từng thấy Cao Thuận đánh thanh phách, e rằng ấn tượng đối với hắn cũng sẽ cực kỳ khắc sâu.

Cười xong.

Ngô Lương hiểu được quan hệ giữa hắn cùng Trương Liêu, Cao Thuận đã kéo gần lại không ít, đã có thể hỏi thăm một ít vấn đề mình quan tâm, thế là liền chủ động mở miệng nói: "Đúng rồi, Trương tướng quân, Cao tướng quân, ta chỗ này ngược lại cũng có chút chuyện muốn hỏi thăm các ngươi." "Ngô tướng quân cứ hỏi đừng ngại!" Trương Liêu nghiêm mặt đáp. "Tách tách tùng!

Tách tách tùng! ...

Thanh tre gõ nhịp thế này nha, Ngô tướng quân ngài hỏi đi, chỉ cần là ta biết đá, nhất định là biết gì nói nấy." Cao Thuận cũng đầy mặt ân cần nói.

Hắn giống như một đứa bé mới biết đi, đang lúc cao hứng, luôn muốn đi thêm hai bước. "..." Không được rồi không được rồi!

Thật sự là không được rồi!

Căn bản không cần chờ tới hội nghị chiến sự nhìn thấy Cao Thuận đánh thanh phách, hiện tại Ngô Lương cũng đã nhịn không được muốn cười.

Đáng tiếc xuất phát từ lễ phép hắn vẫn phải khổ sở nhẫn nại, đành phải bấm vào lòng bàn tay, lại hắng giọng một cái mới nhịn xuống tiếu ý nói: "Từ khi Lữ Bố còn là nghĩa tử của Đinh Nguyên, hai vị tướng quân liền đã làm bạn với hắn, chắc hẳn hiểu biết về hắn nhất định là muốn nhiều hơn người bên ngoài một chút a?" "Không dối gạt Ngô tướng quân, lần đầu tiên Liêu nhìn thấy Lữ Bố, Lữ Bố vẫn là một tên chủ bộ dưới trướng Đinh Nguyên tướng quân, khi đó ta cũng không để hắn vào trong mắt, mà hắn cũng chẳng mấy thu hút...

Chương 644

Lại không nghĩ tới về sau theo Đinh Nguyên tướng quân đóng quân ở Nội Hà, Lữ Bố bỗng nhiên trong một lần đi săn bày ra võ nghệ cùng kỵ thuật hơn người, từ đây Đinh Nguyên tướng quân liền yêu thương hắn có thừa, thậm chí đến về sau dứt khoát chiêu hắn làm nghĩa tử." Trương Liêu một bên làm bộ hồi ức một bên mở miệng nói.

Bất quá nhắc tới Đinh Nguyên, đặc biệt là nhắc tới việc Đinh Nguyên thu Lữ Bố làm nghĩa tử, Trương Liêu có chút muốn nói lại thôi, tựa hồ trong đó có ẩn tình gì, lại tựa hồ có lời gì không nhả ra không thoải mái. "Tách tách tùng!

Tách tách tùng! ...

Thanh tre gõ nhịp thế này nha, ta vốn là dưới trướng Đinh Nguyên, Lữ Bố đột nhiên được đề bạt, ta mới quy về hắn.

Văn Viễn tướng quân nói không sai, Lữ Bố thực sự quái quái đá, từ tiểu chủ bộ gầy yếu, chớp mắt liền dũng quán thiên hạ." Cao Thuận cũng đánh thanh phách chính diện trả lời vấn đề của Ngô Lương.

Hai người xác thực đều là quen biết Lữ Bố từ trước khi hắn khởi thế, mà từ trong lời nói của bọn hắn Ngô Lương cũng rút ra được một điểm giống nhau: Lữ Bố nguyên bản chỉ là một chủ bộ nho nhỏ.

Chủ bộ là gì?

Đó là tá lại chưởng quản văn thư dưới trướng các cấp chủ quan, thỏa thỏa là nhân viên văn phòng.

Nếu như Lữ Bố ngay từ đầu liền sở hữu võ nghệ cùng kỵ thuật hơn người, trừ phi Đinh Nguyên mắt mù, nếu không đoạn nhiên không

thể nào mệnh hắn đi làm cái chức chủ bộ này, tệ nhất cũng nên mệnh hắn làm cái tì tướng hoặc là thân vệ mới phải...

Cũng giống như cho dù đối với lịch sử hoàn toàn không biết gì cả, chỉ nhìn thể cách cùng ngoại mạo, Ngô Lương cũng tuyệt đối sẽ không bảo Điển Vi đi theo Vu Cát cùng nhau đi giải nghĩa cổ tịch vậy.

Ngoài ra.

Ngô Lương còn từ trong lời nói của hai người xác định được một địa điểm —— quận Nội Hà.

Trước khi Đinh Nguyên suất quân nhập cảnh, từng ở quận Nội Hà đóng quân một đoạn thời gian, mà việc Lữ Bố bỗng nhiên sở hữu võ nghệ cùng kỵ thuật hơn người chính là tại quận Nội Hà.

Cái này không thể không khiến Ngô Lương hoài nghi, có phải quận Nội Hà cất giấu bí mật gì không ai biết hay không, mới thúc đẩy Lữ Bố phát sinh biến hóa long trời lở đất như thế.

Lại thêm Lữ Bố cho tới hôm nay cũng còn thường xuyên phái người tiến đi trộm mộ, Ngô Lương nhất thời có lý do hoài nghi sự biến hóa của Lữ Bố có liên quan tới việc này.

Vậy thì trong cảnh nội quận Nội Hà sở hữu những địa phương nào đáng nhắc tới đây?

Ngô Lương âm thầm lục lọi kiến thức lịch sử mình biết...

Hắn đầu tiên nghĩ tới chính là Ân Vương "Tư Mã Ngang" có thời gian khá gần, hắn là một trong mười tám chư hầu vương được Hạng Vũ phong khi tự lập làm Tây Sở Bá Vương năm đó, lãnh địa chính là quận Nội Hà.

Đáng nhắc tới chính là, cái tên "Tư Mã Ngang" này kỳ thật chính là thập nhị thế tổ của Tư Mã Ý.

Thời kỳ Sở Kinh tranh bá, Ân Vương "Tư Mã Ngang" bị Lưu Bang bắt tù binh, về sau liền đầu hàng Lưu Bang.

Kết quả tháng tư cùng năm, trong "Trận Bành Thành" Hạng Vũ lấy ít thắng nhiều đại phá Hán quân của Lưu Bang, thế là quả quyết giết chết tên phản đồ "Tư Mã Ngang" này, về sau hậu duệ của "Tư Mã Ngang" liền đều cư trú tại "Ôn huyện" thuộc quận Nội Hà cho đến nay.

Mà sau khi Hán diệt Sở, hậu duệ Tư Mã nhất tộc lại thường xuyên lộ ra đầu giác trên quan trường, trước sau có người từng làm qua Chinh Tây tướng quân, Dự Chương thái thú, Dĩnh Xuyên thái thú, Kinh Triệu Doãn... các loại phong cương đại lại, bởi vậy hiện nay cũng coi là danh môn vọng tộc.

Bất quá theo Ngô Lương được biết.

Tư Mã Ý xuất sinh vào năm Công Nguyên 179, cũng chính là lớn hơn Gia Cát Lượng một chút, trong mắt Ngô Lương vẫn chỉ là một đứa bé chưa tới hai mươi tuổi.

Bởi vậy Ngô Lương cũng không quá để Tư Mã Ý ở trong lòng.

Sự chú ý của hắn bất giác bị "Ôn huyện" nơi Tư Mã nhất tộc định cư hấp dẫn.

Tung quan lịch sử cao thấp năm ngàn năm, chỉ có một người được phong làm "Ôn Hầu", người này không phải ai khác, chính là Lữ Bố mà đám người Ngô Lương giờ phút này đang đàm luận.

Đây là tước hầu được phong sau khi Lữ Bố giết Đổng Trác, cùng Vương Doãn cùng một chỗ cầm giữ triều chính.

Mà 《 Tam Quốc Chí 》 cũng tiến hành chú giải đối với ý nghĩa của tước vị "Ôn Hầu" này: Kỳ thật chính là hầu tước có thực ấp phong địa là "Ôn huyện", không có bất kỳ khác biệt gì với cái "Ung

Khâu Hầu" của Ngô Lương.

Nghĩ tới đây.

Ngô Lương phảng phất trong nháy mắt đem tất cả manh mối đều kết nối lại, trong lòng não bổ ra một ít chuyện không có ghi chép trong lịch sử!

Khi Lữ Bố cùng Vương Doãn cộng đồng cầm giữ triều chính, Hiến Đế so với hiện tại còn nhỏ hơn mấy tuổi, tự nhiên càng thêm không có quyền lên tiếng, bởi vậy cùng nói là "Ôn Hầu" kia là Hiến Đế hạ chiếu sách phong, thì chi bằng nói là Lữ Bố tự mình phong cho mình.

Vậy thì bộ Tư Lệ chỗ nào cũng là thăng long ốc thổ.

Lữ Bố lại vì cái gì cứ phải phong chính mình làm "Ôn Hầu", đem "Ôn huyện" phong làm phong địa của mình đây?

Chuyện này kỳ thật có chút nói không thông.

Rốt cuộc khi đó Hiến Đế đã dời đô về phía tây đến Trường An, mà "Ôn huyện" quận Nội Hà lại còn ở phía đông Lạc Dương, cộng thêm khi đó các lộ hào kiệt sớm đã ủng binh tự trọng.

Ký Châu tiếp giáp quận Nội Hà chính là lãnh địa của minh chủ quan đông liên quân Viên Thiệu.

Mà Duyện Châu cũng là trực tiếp tiếp giáp quận Nội Hà, khi đó Tào lão bản tuy còn chưa thành khí hậu, nhưng cũng đã chiêu binh mãi mã tại Trần Lưu.

Bởi vậy "Ôn huyện" quận Nội Hà đối với khôi lỗi triều đình khi đó còn miễn cưỡng coi là nằm trong bộ Tư Lệ được chưởng khống mà nói, đã thuộc về biên duyên địa đái (vùng ven) tùy thời có khả năng đổi chủ.

Bởi vậy từ bất kỳ góc độ nào mà nói.

Lữ Bố đều không nên phong mình làm "Ôn Hầu", càng không nên đem "Ôn huyện" phong làm phong địa của mình, cái này chẳng khác nào chính mình sở hữu quyền lợi ưu tiên chọn lê, lại chọn quả nhỏ nhất...

Chẳng lẽ Lữ Bố còn muốn kiếm một cái hư danh như Khổng Dung hay sao?

Trừ phi. "Ôn huyện" đối với Lữ Bố mà nói có ý nghĩa phi bỉ tầm thường.

Nghĩ như vậy.

Ngô Lương lại nhìn về phía hai người Trương Liêu và Cao Thuận, tiếp tục hỏi: "Hai vị tướng quân có còn nhớ, năm đó khi Đinh Nguyên đóng quân ở Nội Hà, cụ thể là đóng quân tại địa phương nào?" "Ôn huyện." "Ôn, ôn, ôn..." Trương Liêu và Cao Thuận vốn phải là miệng đồng thanh, nhưng lần này Cao Thuận quên đánh thanh phách, vừa mở miệng liền lắp bắp, thật sự không có cách nào đồng thanh với Trương Liêu.

Thế là. "Tách tách tùng!

Tách tách tùng! ..." Cao Thuận lại vội vàng đánh lên thanh phách.

Nhưng cái này đã không quan trọng, Ngô Lương đã nhận được đáp án, hơn nữa trong lòng đã có một ít ý nghĩ.

Đúng lúc quay về Trần Lưu, có thể thuận đường mượn đạo đi qua huyện Ôn quận Nội Hà.

Ngô Lương dự định dẫn Phường Nhân Quân đi huyện Ôn một chuyến, thử tìm hiểu nguyên do thực sự khiến Lữ Bố từ một Chủ bộ quản lý văn thư bỗng chốc lột xác thành "Phi Tướng" dũng quán thiên hạ.

Tuy chưa chắc đã tìm được manh mối, nhưng thử một chút cũng không mất gì.

Huống hồ ở huyện Ôn còn có một Tư Mã Ý đang độ tuổi trẻ trai, cũng có thể thuận tiện gặp mặt một lần, xem Tư Mã Ý hiện giờ rốt cuộc đang ở trong trạng thái như thế nào.

Tiếp đó, Ngô Lương lại hỏi Trương Liêu và Cao Thuận một số vấn đề liên quan đến Lữ Bố.

Lần này bọn họ đã là "nhất vấn tam bất tri" (hỏi ba câu không biết cả ba), thậm chí ngay cả việc Lữ Bố hiện giờ đang ở nơi nào cũng không cách nào nói rõ.

Bởi vì mọi hành động đêm nay đều đã được sắp xếp từ vài canh giờ trước, mà trước đó sau khi Lữ Bố tự mình đào thoát khỏi Tào doanh, cũng không hề đi hội họp với bọn họ, ai cũng không biết hắn rốt cuộc đã chạy đi đâu.

Còn về những bí mật khác của Lữ Bố, ví dụ như chiếc đầu lâu nghi là "đầu Vương Mãng" mà tên thám tử bị bắt ở Trần Lưu từng vô tình nhìn thấy, Ngô Lương dứt khoát không hỏi.

Bởi vì hắn nhìn ra được, tuy Trương Liêu và Cao Thuận đều là mãnh tướng dưới trướng Lữ Bố, nhưng Lữ Bố lại không hoàn toàn tín nhiệm bọn họ.

Một kẻ như Lữ Bố tuyệt đối không thể nào đem những chuyện thâm cung bí sử này bộc lộ cho bọn họ, có hỏi e rằng cũng bằng thừa.

Huống hồ nếu Trương Liêu và Cao Thuận thực sự biết những chuyện này, nhất định sẽ lưu lại ấn tượng cực kỳ sâu sắc.

Nay Ngô Lương hỏi thăm chuyện của Lữ Bố, bọn họ tự nhiên sẽ không thể không nhớ ra, nếu thật lòng thì cũng khẳng định sẽ chủ động nói ra, trừ phi bọn họ kỳ thực là "thân tại Tào doanh tâm tại

Lữ"...

Nếu là như vậy, thì có hỏi cũng vô ích, còn có khả năng đánh rắn động cỏ, bất lợi cho kế hoạch tiếp theo của Ngô Lương.

Không lâu sau, trong tiếng thiên ân vạn tạ của Trương Liêu và Cao Thuận, Ngô Lương tiễn hai người đi, rồi cau mày suy tư trở lại bên cạnh mọi người trong Phường Nhân Quân.

Tiếp đó hắn lập tức vén rèm xe ngựa lên, sai Chân Mật kiểm tra lại tình trạng của Điển Vi. "Vẫn chưa chuyển biến tốt." Chân Mật lắc đầu, khẽ nói với hắn.

Đây tự nhiên không phải tin tức Ngô Lương muốn nghe, nhưng giờ phút này vẫn chưa biết kiếp nạn của Điển Vi đến từ đâu, hắn cũng không có cách nào lập ra phương án phòng ngự tương ứng, chỉ đành bất đắc dĩ nói với Điển Vi: "Ngươi tiếp tục ở trong xe ngựa đi, đợi tiến vào quân doanh của Tào Nhân, phòng vệ ở đó hẳn là tốt hơn nơi này nhiều." Lời tuy nói thế, nhưng Ngô Lương vẫn không dám bảo Phường Nhân Quân thả lỏng cảnh giác, chỉ có đợi hung sát che kín thất khiếu của Điển Vi tan đi mới có thể an tâm.

Nghĩ đến chuyện này, Ngô Lương bỗng nhiên lại nghĩ đến Tào Ngang và Tào Bẩm.

Bởi vì lo ngại "bệnh Tào tặc", từ đầu đến cuối Ngô Lương đều bảo Chân Mật cũng trốn trong xe ngựa không được lộ diện, do đó Chân Mật chưa từng xem qua tướng mạo của hai người này.

Dựa theo lịch sử ghi chép, hai gã này cùng với ngựa Tuyệt Ảnh hẳn là có cùng chung vận mệnh với Điển Vi.

Mà vừa rồi sau khi Tào lão bản hội họp với bộ hạ của Tào Nhân, lập tức liền tự mình suất lĩnh hai người sát nhập vào trong thành thanh trừng dư đảng Lữ Bố, lùng bắt tung tích Lữ Bố.

Nếu tướng mạo của hai gã này cũng xảy ra biến hóa, vậy thì so sánh ra, tình cảnh của bọn họ hẳn là nguy hiểm hơn Điển Vi mới đúng.

Đối với Tào Ngang, Ngô Lương kỳ thực không có quá nhiều ý nghĩ, hai người chẳng qua là quen biết sơ sơ, còn chưa bàn tới giao tình.

Nhưng đối với Tào Bẩm - người có "ơn tri ngộ" với mình, nếu có thể, Ngô Lương ngược lại vẫn hy vọng hắn bình an vô sự.

Tên kia không có tâm cơ gì, nói chuyện làm việc lại tương đối đáng tin cậy, coi như là một "tổn hữu" (bạn xấu) đáng để kết giao.

Đáng tiếc dưới tình huống vừa rồi, Tào lão bản một lòng muốn thừa thắng truy kích nhất cử bắt lấy tập đoàn Lữ Bố, Ngô Lương căn bản không có cơ hội, cũng không có tư cách ngăn cản Tào Bẩm, hiện giờ cũng chỉ đành ở trong lòng yên lặng cầu nguyện cho tên kia...

Chỉ cần tên kia lúc trở lại trước mặt mình còn thừa một hơi thở là được, Ngô Lương cũng không ngại chia cho hắn một ít "Hãn Thanh".

Chương 645

...

Trong doanh địa Tào Nhân, ít nhất còn có ba ngàn binh mã lưu thủ.

Hơn nữa quân kỷ của bộ hạ Tào Nhân không tệ, dù chủ tướng không ở đây, các tướng lĩnh và binh mã còn lại cũng không lơ là cương vị, tuần tra và phòng vệ vẫn tiến hành đâu vào đấy.

Đi cùng Ngô Lương trở về còn có tì tướng của Tào Nhân, người này đã biết thân phận của Ngô Lương, lại nhận được dặn dò của Tào lão bản hoặc Tào Nhân, do đó cũng chăm sóc hắn và Phường Nhân Quân rất chu đáo, tận lực thỏa mãn mọi nhu cầu của hắn.

Điều này khiến Ngô Lương lại an tâm thêm một chút.

Cuối cùng, Ngô Lương và Phường Nhân Quân được an trí ở gần chủ trướng an toàn nhất.

Mà Hiến Đế cùng đám nữ quyến kia cũng được an trí ở nơi không xa.

Còn về mấy chục tên Vũ Lâm hộ vệ suýt chút nữa thừa dịp loạn lạc ra tay với Tào lão bản lúc trước, ngoại trừ thủ lĩnh đã bị xử tử tại chỗ, những người còn lại tuy không bị trói, nhưng cũng đã sớm bị thu binh khí, lại được sắp xếp ở nơi cách Hiến Đế không xa, phái binh sĩ nghiêm ngặt trông coi, đợi Tào lão bản trở về sẽ đích thân phát lạc.

Cũng vào lúc này, Ngô Lương lại một lần nữa chú ý tới chiếc rương sắt lớn đựng bảo vật gia truyền của Hán thất.

Đó là vật kiện có thể tích lớn nhất trong số vật phẩm tùy thân của Hiến Đế hiện giờ, đặt giữa đám hoạn quan và nữ quyến trông vô cùng đột ngột, muốn không bị thu hút sự chú ý cũng khó.

Hiện tại đã an trí xong xuôi, cũng coi như nhàn rỗi không có việc gì, Ngô Lương lập tức nảy sinh ý nghĩ.

Dù sao trước đó Tào lão bản cũng đã đáp ứng hắn, cho phép hắn kiểm tra bảo vật gia truyền của Hán thất.

Huống hồ đối với mấy thứ này, Tào lão bản thoạt nhìn cũng không có quá nhiều hứng thú, thậm chí có thể nói là hoàn toàn không để ý.

Do đó hiện giờ hắn tự mình kiểm tra hẳn cũng không tính là vượt quyền, không đến mức gây ra sự bất mãn và nghi kỵ của Tào lão bản.

Thêm nữa hiện giờ Vũ Lâm hộ vệ đều bị cách ly trông coi, Hiến Đế cùng đám hoạn quan, nữ quyến tại thành An Ấp cũng đều tận mắt kiến thức "thần uy" của hắn, hiện tại hắn nếu lại đi kiểm tra đồ vật trong rương sắt kia, đám người kia tám phần là không có dũng khí ngăn cản.

Quan trọng nhất là, người sáng suốt đều nhìn ra được, lần này Lữ Bố phản bội nhất định có quan hệ không nhỏ với Hiến Đế.

Tào lão bản tuy giết tên thủ lĩnh Vũ Lâm hộ vệ đã khai ra Hiến Đế, mà không truy cứu Hiến Đế, nhưng điều này không đại biểu Tào lão bản trong lòng không rõ ràng.

Chẳng những Tào lão bản trong lòng rõ ràng, Hiến Đế trong lòng hẳn cũng rất rõ ràng, sở dĩ Tào lão bản làm như vậy hoàn toàn chỉ vì gã Thiên tử bù nhìn này còn chỗ dùng.

Trong tình huống này, Hiến Đế tự thấy "lý thẹn", đối mặt với Tào lão bản mà sau này ngẩng đầu không thấy cúi đầu gặp, trong lòng khó tránh khỏi thấp thỏm lo âu.

Do đó e rằng chẳng những không có dũng khí ngăn cản người con rể kiêm hồng nhân của Tào lão bản là hắn đây "làm xằng làm bậy", mà sợ là còn phải nghĩ cách lấy lòng hắn, để hắn sau này ở trước mặt

Tào lão bản nói tốt vài câu, những ngày tháng sau này cũng có thể trôi qua thư thái hơn một chút.

Nghĩ như vậy, trong lòng Ngô Lương lập tức nắm chắc không ít, dẫn theo Vương tử Sát Mộc và vài tên binh sĩ Phường Nhân Quân đi thẳng về phía Hiến Đế. "?" Hiến Đế cũng đã sớm chú ý tới Ngô Lương đang tới gần, trên mặt lập tức lộ ra một tia kinh nghi, lại thấy ánh mắt Ngô Lương giao nhau với mình thì trên mặt hiện ra nụ cười "hòa thiện", trong lòng Hiến Đế quả nhiên lại lập tức trở nên bất an.

Hắn rất hiểu tình cảnh của mình.

Nơi này là Tào doanh, cái nơi mà hắn có hét rách cổ họng cũng sẽ không có người tới cứu hắn.

Mà nam nhân giờ phút này đang đi về phía hắn, chính là kẻ chỉ dựa vào sức một người liền dễ dàng hóa giải tai ương ngập đầu của Tào lão bản.

Thậm chí Hiến Đế hoài nghi, nam nhân này mới là hạt nhân thực sự của Tào doanh, còn Tào lão bản chẳng qua chỉ là người đại diện bị nam nhân này đẩy lên đài, giống như hắn vậy, chỉ là một Thiên tử bù nhìn. "..." Chẳng những Hiến Đế trong lòng thấp thỏm, ngay cả đám hoạn quan và nữ quyến nhìn thấy Ngô Lương đi tới, cũng lập tức trở nên khẩn trương, ngay cả thở mạnh cũng không dám, sợ rước lấy hậu quả gì khó mà thừa nhận.

Cứ như vậy nhận "lễ chú mục" của đám người Hiến Đế, Ngô Lương đại đại phương phương đi tới trước mặt Hiến Đế, sau đó cụp mắt thuận mắt thi hành một cái thần lễ: "Thần Ngô Lương tham kiến bệ hạ." "!" Hiến Đế rõ ràng có chút hồn vía lên mây, ngẩn ra một chút sau đó mới hồi phục tinh thần mở miệng hỏi: "Không biết Ngô thái sử giờ phút này đến gặp ta là vì chuyện gì?" "Thần có một lời thỉnh cầu quá đáng, hy vọng bệ hạ thành toàn." Ngô Lương tiếp tục cúi đầu nói.

"Cứ nói đừng ngại." Hiến Đế thấy Ngô Lương thủy chung giữ gìn lễ quân thần, nội tâm xem như cũng hơi an ổn một chút, gật đầu nói. "Thần đối với lịch sử xưa nay rất có hứng thú, vô luận là cận sử hay là cổ sử, chính cái gọi là yêu ai yêu cả đường đi lối về, do đó thần đối với một số cổ vật lâu đời cũng rất có hứng thú." Ngô Lương ngẩng đầu lên, đi thẳng vào chủ đề, "Tục ngữ nói trăm nghe không bằng một thấy, thần nghe nói Hán thất tàng trữ ba món cổ vật, mỗi một món đều là bảo vật gia truyền cực kỳ trân quý, do đó thần to gan khẩn cầu bệ hạ cho phép thần mở rộng tầm mắt...

Xin bệ hạ yên tâm, thần có thể cam đoan không sờ không chạm, chỉ thông qua đôi mắt này lĩnh lược một phen phong thái của ba món bảo vật gia truyền này là được, xem xong lập tức trả lại, tuyệt không dám có nửa điểm vượt quá giới hạn." "Việc này..." Hiến Đế nghe xong mặt lộ vẻ do dự.

Ba món bảo vật gia truyền kia đang ở trong rương sắt sau lưng hắn, mà chìa khóa rương sắt thì được hắn tùy thân mang theo, làm như vậy tự nhiên là có nguyên nhân của chính mình.

Cứ nói thế này đi, ngay cả năm đó lúc Đổng Trác nắm giữ triều chính, Hiến Đế cũng chưa từng giao chìa khóa kia ra, may mà Đổng Trác đối với mấy thứ này dường như cũng không hứng thú lắm, chưa từng cưỡng cầu.

Sau này đợi đến khi Lữ Bố ám sát Đổng Trác, cùng Vương Doãn cộng đồng nắm giữ triều chính.

Lữ Bố rốt cuộc hướng hắn đưa ra yêu cầu giống hệt Ngô Lương, hơn nữa cũng đưa ra lời hứa hẹn gần như y hệt.

Hiến Đế thấy Lữ Bố ám sát Đổng Trác có công với Hán thất, ở trước mặt mình lại rất mực khiêm tốn, tựa như trung thần một lòng không hai, thế là liền đáp ứng thỉnh cầu của hắn.

Lữ Bố cũng đích xác tuân thủ hứa hẹn, chỉ tỉ mỉ quan sát ba món Hán thất truyền đại bảo vật trong rương sắt, đối với những vật vàng ngọc trân tàng thời Hán khác bên trong thì khinh thường không nhìn.

Xem xong như thế, Lữ Bố cũng không nói gì, chỉ yên lặng khóa rương sắt lại, sau đó trả chìa khóa cho Hiến Đế liền chủ động cáo lui.

Mà sau đó, cũng không còn ai đề cập tới việc này.

Vốn dĩ Hiến Đế tưởng rằng sự tình đến đây là kết thúc, không nghĩ tới hiện giờ Ngô Lương cư nhiên cũng đưa ra yêu cầu này.

Nghĩ đến đây, Hiến Đế bỗng nhiên nhớ tới ban ngày, Phục Hoàng hậu từng nhắc với hắn chuyện Tào Ngang và những người khác chuẩn bị tịch thu rương sắt kia nhưng bị hắn cùng Vũ Lâm hộ vệ ngăn cản, lúc đó vị tân tấn Ngô thái sử này dường như cũng có mặt...

Cho nên, từ lúc đó hắn đã đánh chủ ý lên ba món bảo vật gia truyền của Hán thất rồi sao? "Bệ hạ nếu là khó xử, liền coi như thần chưa từng tới, thần cáo lui." Thấy Hiến Đế hồi lâu không đáp ứng, Ngô Lương còn tưởng rằng mình vừa rồi tự tin quá trớn, Hiến Đế cũng không bất an như hắn nghĩ, cũng không dễ dàng nể mặt hắn như vậy.

Mà Ngô Lương cũng không định dùng sức mạnh, chẳng những truyền đi khó nghe, còn có khả năng ảnh hưởng kế hoạch của Tào lão bản, thế là liền định rời đi trước, đợi Tào lão bản trở về bắt đầu "thu thập" Hiến Đế, cái rương sắt kia cuối cùng vẫn sẽ rơi vào tay hắn, cũng không nhất định phải gấp gáp vào lúc này. "Ngô thái sử dừng bước." Kết quả mới vừa đi được hai bước, Hiến Đế liền đã gọi hắn lại, vừa từ bên hông gỡ xuống một chiếc chìa khóa kim loại cỡ lớn có chút cũ kỹ, vừa cười nói rất hào phóng, "Ngô thái sử chẳng qua là muốn quan sát một chút cổ vật hoàng thất trân tàng, cung cấp căn cứ để soạn sử sau này, đây là chức trách của Ngô thái sử, có gì quan

trọng đâu, chẳng lẽ nhìn vài lần là có thể nhìn hỏng được hay sao?" "Đa tạ bệ hạ, thần cảm kích khôn cùng!" Ngô Lương đảo mắt, không ngờ sự tình còn có thể xoay chuyển tình thế như thế, vội vàng xoay người lại thi lễ tạ ơn.

Tên hoạn quan bên cạnh cũng là người có mắt nhìn.

Thấy thế vội vàng cúi đầu chủ động đi lên phía trước, hai tay từ trong tay Hiến Đế nhận lấy chìa khóa, sau đó lại hai tay dâng đến trước mặt Ngô Lương, coi như là cực kỳ chính thức hoàn thành việc bàn giao chìa khóa. "Ngô thái sử không cần đa lễ." Hiến Đế khẽ gật đầu, lại nghiêng mắt nói với vài tên hoạn quan khác, "Khiêng bảo rương kia qua cho Ngô thái sử xem, trong thời gian Ngô thái sử kiểm tra, bất kỳ kẻ nào không được quấy nhiễu." ...

Không bao lâu, rương sắt đã được đặt ngay ngắn trước mặt Ngô Lương.

Tuy không đến mức nói là "con tim kích động, bàn tay run rẩy", nhưng trong lòng Ngô Lương đích xác có chút kích động.

Đầu Vương Mãng, kiếm Trảm Xà, guốc Khổng Tử... những thứ này đời sau chỉ thấy trên sách nhưng vĩnh viễn không có cơ hội chứng kiến, nay rốt cuộc sắp được hắn tận mắt nhìn thấy. "Sát Mộc, ngươi tới lược trận cho ta." Ngô Lương cầm chìa khóa, gọi Vương tử Sát Mộc tới bên cạnh.

Chứng kiến những bảo vật gia truyền của Hán thất này là một chuyện, Ngô Lương đồng thời cũng muốn kiểm chứng xem cái đầu lâu trong tay Lữ Bố có phải là đầu Vương Mãng hay không, thuận tiện xem lại trong rương báu trân tàng của Hán thất có kỳ vật gì hay không.

Mà "đôi mắt âm dương" của Vương tử Sát Mộc chính là cái máy quét an ninh chuyên giám định kỳ vật, tuyệt đối sẽ không bỏ sót. "Tuân mệnh." Vương tử Sát Mộc ở trong Phường Nhân Quân đã lâu, vẫn

không giống những người khác đáp "Nặc", mà vẫn duy trì cách đáp lời của nước Thiện Thiện. "Vẫn là phải cẩn thận một chút..." Ngô Lương lại nhỏ giọng dặn dò Vương tử Sát Mộc một câu, cũng là tự dặn dò mình một câu, lúc này mới từ từ cắm chìa khóa vào trong ổ, sau đó dùng sức vặn một cái. "Cạch!" Khóa đồng theo tiếng mở ra.

Ngô Lương thì vẫn nghiêng người, rón rén hé nắp rương sắt lên một khe nhỏ. "Xì ——" Niêm phong vô cùng tốt, lúc mở nắp cư nhiên còn phát ra âm thanh xả khí hoặc là hút khí như vậy.

Nhưng ngay sau đó. "Rầm!" Ngô Lương lập tức hạ nắp xuống, mạnh mẽ lùi lại một bước, bởi vì hắn đã ngửi thấy một mùi hôi thối khó diễn tả bằng lời. ---------- Loại hôi thối này đối với Ngô Lương mà nói có chút quen thuộc.

Rất giống loại thi xú đặc hữu bay ra từ trong quan tài khi hạ mộ mở quan.

Nhưng lại có chút khác biệt, bởi vì so với thi xú bay ra từ trong quan tài của những mộ chủ nhân cổ xưa, mùi vị trong này thiếu đi một tia "mùi trần" (mùi bụi bặm thời gian) nồng đậm, cảm giác không giống mùi vị đã lâu năm.

Đừng hoài nghi.

Chính cái gọi là nghề nào nghiệp nấy, đời sau có những chuyên gia nếm rượu, chỉ thông qua khứu giác là có thể phán đoán niên đại đại khái của rượu ngon.

Mà Ngô Lương từ sau khi xuyên việt cũng đã khai quật không ít cổ mộ, mở qua không ít quan tài cổ, do đó độ mẫn cảm đối với mùi vị trong cổ quan tuy không dám nói là cấp bậc đại sư, nhưng cũng có thể ngửi ra một hai, ít nhất "trần" hay "không trần" khẳng định là không thành vấn đề, đây chính là chuyên nghiệp. "Ngô thái sử, có chuyện gì vậy?" Hiến Đế vẫn luôn đứng xem ở một bên, nhìn thấy cử động quái

dị như thế của Ngô Lương, lập tức vẻ mặt nghi hoặc hỏi.

Nhưng hỏi xong hắn liền cũng ngửi thấy mùi hôi thối từ trong rương sắt tràn ra, nhịn không được giơ tay che mũi miệng, cau mày nói: "Đây là mùi gì, vì sao khó ngửi như thế?" "Bẩm bệ hạ, chính là mùi hôi thối từ trong rương sắt này tỏa ra." Ngô Lương quay đầu chắp tay nói.

Nhìn thấy biểu cảm của Hiến Đế, trong lòng Ngô Lương đã có đáp án, rất hiển nhiên Hiến Đế cũng không biết trong rương sắt này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vì sao lại bay ra mùi thối như vậy, cũng tức là lần trước Hiến Đế mở cái rương sắt này ra, bên trong vẫn chưa có mùi hôi thối như thế. "Việc này... sao có thể như thế?" Hiến Đế quả nhiên khó hiểu truy vấn. "Không biết lần trước bệ hạ mở rương sắt này ra là khi nào?" Ngô Lương tiếp tục hỏi. "Đại ước là ba bốn năm trước đi..." Hiến Đế không chút do dự đáp, "Khi đó Lữ Bố ám sát Đổng Trác có công, bèn hướng ta thỉnh cầu quan sát bảo vật gia truyền của Hán thất, ta vì biểu dương công lao của hắn, liền đáp ứng hắn." Lữ Bố?!

Ngô Lương còn chưa biết chuyện này, nghe Hiến Đế bỗng nhiên nhắc tới Lữ Bố, trong lòng lập tức "lộp bộp" một cái.

Không cần hỏi cũng biết, lúc Lữ Bố quan sát bảo vật gia truyền của Hán thất, trong rương sắt này khẳng định còn chưa có cỗ mùi hôi thối này, nếu không Hiến Đế giờ phút này sẽ không kinh ngạc như thế.

Quan trọng nhất là, Hiến Đế nhắc tới Lữ Bố.

Lại kết hợp với tin tức moi ra từ miệng tên thám tử dưới trướng Lữ Bố trước đó, Ngô Lương càng có lý do hoài nghi "đầu Vương Mãng" khả năng chính là đang ở trong tay Lữ Bố.

Dù sao hắn cũng từng thỉnh cầu Hiến Đế mở cái rương sắt này ra,

cự ly gần tiếp xúc qua "đầu Vương Mãng", như thế tự nhiên cũng có cơ hội đánh tráo nó. "Khi đó bệ hạ có từng phát giác được dị thường gì không?" Ngô Lương trầm ngâm tiếp tục hỏi, "Hoặc là lúc quan sát những bảo vật gia truyền này, có từng xuất hiện tình huống ngoài ý muốn nào, khiến cho mắt của bệ hạ rời khỏi bảo vật trong rương sắt?" "Ừm..." Hiến Đế lập tức làm ra vẻ hồi ức, một lát sau, bỗng nhiên như phát giác được cái gì đó, nói, "Ngô thái sử nói như vậy ta mới nhớ ra, khi đó ta đang cùng Lữ Bố ở hậu điện quan sát bảo vật, bỗng nhiên có hoạn quan ở ngoài cửa bẩm báo, nói là Vương Doãn có việc cầu kiến, ta liền ra ngoài một chuyến lại không hề gặp được Vương Doãn, lúc trở lại thì Lữ Bố tỏ vẻ đã quan sát xong bảo vật, ta kiểm tra một phen phát hiện bảo vật trong rương sắt cũng không thiếu hụt, thế là cũng không để ở trong lòng...

Chương 646

Ý của Ngô thái sử là, bảo vật gia truyền trong rương sắt này có khả năng đã bị đánh tráo?" "Còn chưa thể nói chắc." Ngô Lương lắc đầu, nghiêm mặt nói, "Bất quá phải hay không phải, chỉ cần mở rương sắt này ra do bệ hạ tự mình nghiệm chứng một phen, liền có thể dễ dàng ra kết luận." Ngô Lương cũng không nhận ra Vương Mãng, tự nhiên cũng không biết đầu Vương Mãng trông như thế nào, cho dù có người tùy tiện đem một cái đầu lâu đặt trước mặt hắn rêu rao đây chính là đầu Vương Mãng, hắn cũng không có cách nào phân biệt thật giả.

Kiếm Trảm Xà cũng thế.

Guốc Khổng Tử cũng như thế.

Nhưng Hiến Đế thì khác.

Hắn là người chưởng quản bảo vật gia truyền của Hán thất, đối với những bảo vật này tự nhiên là có chút hiểu rõ, muốn lừa gạt hắn tự nhiên không dễ dàng như vậy. "Ngô thái sử nói rất đúng, vậy làm phiền Ngô thái sử tiếp tục mở rương đi." Hiến Đế liên liên gật đầu, chính mình lại yên lặng lùi về sau mấy bước, tựa như lo lắng trong rương sắt kia cất giấu thứ gì đáng sợ, nguy hiểm đến an toàn thân thể của hắn. "..." Nhìn Hiến Đế như vậy, Ngô Lương chỉ lắc đầu cười cười.

Hắn kỳ thực cũng không phải không lo lắng về phương diện này, bất quá hắn sớm đã có kinh nghiệm mở quan tài nhiều lần, sớm đã thấy lạ mà không lạ, chỉ hơi gật đầu ra hiệu với Vương tử Sát Mộc, hai người liền không nhanh không chậm lấy mặt nạ phòng độc tùy thân mang theo ra đeo lên mặt ngay trước mặt Hiến Đế.

Sau đó đón ánh mắt cổ quái của đám người Hiến Đế, hai người lại nhấc chân đi tới phía sau rương sắt, từ phía sau chậm rãi hé nắp rương lên.

Như thế cho dù trong rương sắt thật có thứ gì đáng sợ, cũng tuyệt đối không có khả năng dẫn đầu uy hiếp được bọn họ đang núp ở phía sau rương, hơn nữa cho dù khí thể hôi thối trong rương sắt này có độc hại, bọn họ cũng sẽ không đứng mũi chịu sào.

Theo nắp rương sắt bị triệt để mở ra, một luồng hơi trắng tương tự như sương mù liền trong nháy mắt từ trong rương sắt bốc lên, bất quá cũng chỉ thoáng qua như thế, hơi trắng liền đã phiêu tán trong không khí, biến mất vô ảnh vô tung.

Đây đại khái là một loại hiện tượng tự nhiên bình thường.

Giả như hai loại không khí có độ ẩm khác biệt bỗng nhiên tiếp xúc sẽ sinh ra hiện tượng sương hóa, cụ thể là nguyên lý như thế nào, Ngô Lương tuy không cách nào nói rõ ràng, nhưng cũng có chút hiểu biết, do đó trong lòng cũng không quá kinh khủng. "Đó là?!" Đám người Hiến Đế nhìn thấy một màn này, liền không được bình tĩnh như hắn, lập tức lại sợ đến mức lùi về sau mấy bước.

Nhất là mấy nữ quyến kia, biểu cảm giờ phút này đã sắp đuổi kịp biểu cảm lúc trước nhìn thấy tràng diện chấn hám của thuốc nổ đen, từng người chen chúc một chỗ ngay cả thở mạnh cũng không dám thở một hơi.

Cùng lúc đó, mùi hôi thối từ trong rương sắt bay ra cũng nồng nặc hơn trước đó vài phần.

Ngô Lương ngược lại cũng không vội vã thò đầu kiểm tra tình trạng trong rương sắt, mà là chờ đợi thêm vài phút đồng hồ, đợi mùi hôi thối kia tự do phiêu tán trong không khí, mới rón rén nhìn vào bên trong.

Cái nhìn này không nhìn thì thôi, nhìn rồi mới thấy hỏng bét hết cả!

Dưới đáy rương sắt lưu lại một vũng chất lỏng sẫm màu dính nhớp.

Có lẽ bởi vì Hiến Đế mấy năm nay sống rất không an ổn, nhất là lần này đào tẩu khỏi Trường An càng là tao ngộ Lý Giác, Quách Tỷ dẫn quân truy sát điên cuồng, dưới tình cảnh điên cuồng lưu lạc như thế, cái rương sắt này tự nhiên cũng khó mà yên ổn.

Do đó hiện tại gần như tất cả bảo vật trong rương sắt đều hoặc ít hoặc nhiều dính phải loại chất lỏng sẫm màu dính nhớp này, hơn nữa trong đó có một số món rõ ràng là loại bảo vật một khi bị ô nhiễm như thế liền vạn kiếp bất phục.

Ví dụ như một cuộn thẻ tre thoạt nhìn đã bị thẩm thấu triệt để, loại chất lỏng sẫm màu dính nhớp này đậm đặc có thể so với mực nước, bất luận trong thẻ tre kia rốt cuộc viết cái gì, e rằng cũng đều đã không có cách nào phân biệt được nữa.

Lại ví dụ như một chiếc guốc gỗ tạo hình giản lậu.

Ngô Lương hoài nghi chiếc guốc gỗ này chính là một trong đôi guốc của Khổng Tử (Khổng Tử kịch), đáng tiếc nó ít nhất cũng đã có một nửa bị loại chất lỏng sẫm màu này tẩm nhiễm.

Những thứ khác cũng không sai biệt lắm.

Khác biệt chỉ ở chỗ sau khi tẩy sạch những chất lỏng sẫm màu này thì liệu có thể phục nguyên hoàn hảo hay không.

Mà trong những bảo vật này, Ngô Lương chú ý tới một cái hộp gỗ vuông vức cỡ một thước.

Cái hộp gỗ này cũng đã bị loại chất lỏng sẫm màu này ô nhiễm thập phần nghiêm trọng, bất quá đây không phải trọng điểm, trọng

điểm là đủ loại dấu hiệu cho thấy, cái hộp gỗ này dường như chính là ngọn nguồn của loại chất lỏng sẫm màu này, thậm chí thẳng đến hiện tại, trong khe hở chỗ mối nối của hộp gỗ, còn có vết tích chất lỏng đang thấm ra! "Việc này..." Ngô Lương xác định trong rương sắt không có dị vật về sau, rốt cuộc quay đầu nhìn về phía Hiến Đế, chắp tay nói, "Bệ hạ, rất nhiều bảo vật bên trong e là đã bị ô nhiễm và hư hại khá nghiêm trọng, xin bệ hạ dời gót đến đây nhận diện, để tận khả năng giảm thiểu tổn thất cho Hán thất." Hắn đâu phải vì giảm thiểu tổn thất cho Hán thất, chủ yếu vẫn là muốn gọi Hiến Đế tới làm hướng dẫn viên du lịch phụ trách thuyết minh cho hắn, hướng dẫn viên có thân phận tôn quý như thế người bình thường thật lòng nghĩ cũng không dám nghĩ. "Sao có thể như thế?" Vừa nghe lời này, sắc mặt Hiến Đế lập tức khó coi, lại thấy Ngô Lương và Vương tử Sát Mộc bình an vô sự, hắn rốt cuộc vẫn dưới sự tháp tùng của hai tên hoạn quan bịt mũi đi lên phía trước, thò đầu nhìn vào trong rương sắt.

Giây lát sau. "Cái này, cái này, cái này...

Vì sao lại biến thành bộ dạng này, ta bình thường luôn mang rương sắt này bên người, gió thổi không tới mưa xối không tới, ngay cả phi tần của ta cũng chưa từng được che chở như thế, đến cùng lại đổi lấy một kết quả như vậy, đây là vì sao?" Hiến Đế lập tức gấp đến mức mắt đỏ hoe, mắt thấy sắp khóc đến nơi, đặt mông ngồi dưới đất không màng hình tượng kêu rên, "Những thứ này đều là bảo vật tiên tổ Hán thất di lưu lại, ta lại không thể bảo hộ chúng chu toàn, ta thật có lỗi với tiên tổ Hán thất!" "Xin bệ hạ chấn tác, có một số bảo vật có lẽ vẫn còn cơ hội bổ cứu." Ngô Lương nhìn Hiến Đế như vậy, cũng không xác định hắn đang diễn kịch hay quả thật đau lòng như thế, chỉ đành bất đắc dĩ khuyên nhủ. "Cho dù như thế, ta vẫn là con cháu bất hiếu của tiên tổ Hán thất a..." Lời của Ngô Lương rốt cuộc vẫn có tác dụng, Hiến Đế tuy nói như thế, nhưng cuối cùng vẫn dưới sự nâng

đỡ của hai tên hoạn quan đứng dậy, lại một lần nữa đau lòng nhức óc nhìn vào trong rương sắt. "Bệ hạ, bộ thẻ tre này e là hỏng triệt để rồi..." Ngô Lương ngược lại cũng không ra tay, mà là chỉ vào cuộn thẻ tre đã bị nhuộm thấu kia nói với Hiến Đế.

Hiến Đế lập tức lại đấm ngực giậm chân: "Đó là chiếu thư của Hiếu Vũ Hoàng Đế hạ lệnh cho Vệ Thanh, Hoắc Khứ Bệnh thực hiện chiến dịch 'Độ Mạc' (vượt sa mạc), từ đó Mạc Nam không còn vương đình, hiện rõ quân uy Đại Hán ta, chiếu thư có ý nghĩa lịch sử như thế, lại hủy trong tay ta, tạo nghiệp chướng a!" Ngô Lương biết, Hiếu Vũ Hoàng Đế chính là Hán Vũ Đế Lưu Triệt.

Mà "Mạc" chính là ý chỉ "sa mạc". "Độ Mạc" chính là ý nói xuyên qua sa mạc thâm nhập địch hậu, cũng chính vì cử động này, mới đánh cho Hung Nô phải chạy trốn về phía tây, mới đặt cơ sở cho Đại Hán thiết lập Tây Vực Đô Hộ Phủ, đả thông Con đường tơ lụa.

Việc này không chỉ là cột mốc của Đại Hán, mà còn là một cột mốc quan trọng trong lịch sử năm ngàn năm của Thiên triều.

Không nghĩ tới chiếu thư của Hán Vũ Đế lúc đó lại cũng lưu đến hiện tại, đáng tiếc cuối cùng lại hủy vào lúc này...

Nghĩ đến đây, Ngô Lương cũng không khỏi đau lòng.

Hắn tuy chưa chắc có thể lưu giữ chiếu thư kia đến đời sau, nhưng nếu có thể tận mắt chiêm ngưỡng nội dung trong chiếu thư, thông qua chữ viết lĩnh lược một chút khí phách của Hán Vũ Đế khi huy sư vượt sa mạc, đó cũng là một chuyện tốt hiếm có.

Đáng tiếc...

Thu thập tâm tình một chút, Ngô Lương tiếp đó lại chỉ vào chiếc guốc gỗ bị nhuộm màu kia nói: "Còn có chiếc guốc gỗ này, e rằng cũng...

Chỉ là không biết chiếc còn lại ra sao?" Hắn đã tỉ mỉ kiểm tra rương sắt, nhưng thủy chung không tìm thấy tung tích chiếc guốc gỗ còn lại. "Vốn dĩ phải là một đôi, là Cao Tổ lấy được từ trong cung A Phòng, đáng tiếc sau này lúc trận Bành Thành, Hạng Vũ dùng ba vạn binh mã đại phá năm mươi sáu vạn liên quân của Cao Tổ, lúc Cao Tổ đào tẩu đã làm rơi mất chiếc kia...

Mà Cao Tổ giữ lại chiếc guốc này làm bảo vật gia truyền của Hán thất, chính là hy vọng dùng cái này để nhắc nhở con cháu Hán thất chớ kiêu chớ vội, vạn lần không thể bị thắng lợi nhất thời làm mê muội đầu óc." Hiến Đế cũng rất phối hợp giới thiệu cho Ngô Lương.

Bất quá điều này ngược lại có khác biệt không nhỏ với quan điểm của giới khảo cổ đời sau cho rằng "Guốc Khổng Tử" là tượng trưng cho "Đạo thống", xem ra, hình như là giới khảo cổ đời sau giải đọc quá độ rồi, ý nghĩa của "Guốc Khổng Tử" kỳ thực cũng không thâm ảo như vậy.

Trừ cái đó ra, trong rương sắt cũng không có bóng dáng của "Kiếm Trảm Xà", xác thực mà nói, trong rương sắt căn bản không có cất giữ bất kỳ binh khí nào.

Còn về "đầu Vương Mãng".

Ngô Lương cuối cùng nhìn về phía cái hộp gỗ vuông vức một thước, nghi là đầu nguồn của những chất dịch nhầy màu đen kia, vừa vặn có thể đặt một cái đầu lâu của người trưởng thành. "Bệ hạ, vậy hộp gỗ này..." Ngô Lương thăm dò mở miệng hỏi. "Trong này đựng chính là đầu Vương Mãng." Hiến Đế khẳng định suy đoán của Ngô Lương, nói khá tường tận, "Năm đó Vương Mãng loạn chính bị giết, Quang Vũ Hoàng Đế liền sai người đem đầu lâu của hắn dùng dược thạch xử lý phòng rữa nát, lại dùng nhựa thông trong suốt đúc lên rồi cất vào trong hộp gỗ, từ đó định làm bảo vật gia truyền, dùng để cảnh

cáo Hán thất và ngoại thích...

Bất quá đầu lâu này đời ta cũng chỉ mở hộp xem qua hai lần, mỗi lần xem xong đều sẽ gặp ác mộng, bởi vì cho đến ngày nay đôi mắt của đầu lâu này vẫn trừng lớn, nếu đi lại trước mặt hắn, còn luôn có một loại cảm giác đôi mắt của hắn đang chuyển động theo ta, thật khiến người ta rợn cả tóc gáy." "?" Ngô Lương kinh ngạc nhìn Hiến Đế một cái, đầu Vương Mãng này cư nhiên tà môn như thế, hay là chỉ do ảo giác của Hiến Đế?

Mà càng nghe được những điều này, Ngô Lương tự nhiên cũng càng muốn mở hộp gỗ ra nhìn một cái.

Thế là Ngô Lương lại tiến lên một bước chỉ vào khe hở ở biên duyên hộp gỗ nói: "Bệ hạ mời xem nơi này, chỗ khe hở này ướt át như thế, còn cùng dịch nhầy trong rương sắt kéo ra sợi tơ, thần hoài nghi những dịch nhầy này chính là từ nơi này thấm ra, khẩn cầu mở hộp gỗ này ra kiểm tra một phen." "Vậy thì mời Ngô thái sử thay ta mở hộp xem thử, ta thực sự không muốn nhìn thấy cái đầu lâu kia nữa, xin tránh đi trước." Hiến Đế tuy rất thống khoái đáp ứng thỉnh cầu của Ngô Lương, nhưng trên mặt lại là một bộ dạng vẫn còn sợ hãi, vừa nói chuyện, thế mà quả nhiên mang theo hai tên hoạn quan xoay người đi ra xa mấy trượng. "..." Ngô Lương hoài nghi lúc đó Lữ Bố yêu cầu quan sát bảo vật gia truyền của Hán thất, lúc nhìn thấy đầu Vương Mãng, có phải Hiến Đế cũng lựa chọn chủ động lảng tránh như hiện tại hay không.

Đương nhiên, cũng có khả năng trong hộp gỗ này tồn tại một số hung hiểm mà chỉ có Hiến Đế biết, cho nên hắn mới cố ý lấy cớ để né tránh, định dùng cách này chơi Ngô Lương một vố.

Bất quá khả năng này hơi nhỏ một chút.

Dù sao hiện nay Hiến Đế đã bị khống chế trong Tào doanh, hắn

hẳn cũng đã biết tầm quan trọng của Ngô Lương ở chỗ Tào lão bản, bởi vậy tám phần là không dám ám hại Ngô Lương.

Nếu không, ngộ nhỡ Ngô Lương thật sự xảy ra chuyện gì không may, tân cừu cựu hận cùng nhau tính toán, ngày tháng sau này của Hiến Đế e rằng không chỉ đơn giản là khó sống thôi đâu.

Nghĩ như vậy, Ngô Lương quay đầu nhìn về phía Sát Mộc Vương Tử: "Thế nào?" "Ta tạm thời không phát hiện sự vật nào mang khí tức bất thường bên trong rương sắt, hộp gỗ kia nhìn qua cũng hết sức bình thường." Sát Mộc Vương Tử khẽ lắc đầu nói. "Ừm..." Ngô Lương trong lòng hơi yên tâm một chút, rốt cuộc lấy đôi găng tay "bá đạo" mang theo bên người ra, quyết định thò tay mở hộp gỗ kiểm tra tình huống.

Một lát sau.

Ngô Lương đã bưng cái hộp gỗ kia từ trong rương sắt ra ngoài.

Hơi kiểm tra một chút, hắn phát hiện một mặt của hộp gỗ là tấm ván trượt có thể rút ra, chỉ cần rút tấm ván này ra là có thể nhìn thấy tình huống bên trong.

Cuối cùng liếc nhìn Hiến Đế một cái, phát hiện ngoại trừ hơi khẩn trương ra thì Hiến Đế cũng không có biểu hiện gì bất thường, Ngô Lương rốt cuộc đưa tay giữ lấy tấm ván trượt kia, sau đó từ từ rút ra.

Sát Mộc Vương Tử và mấy tên binh sĩ Phường Nhân Quân tùy tùng thấy thế lập tức xúm lại lược trận cho Ngô Lương, chỉ cần xuất hiện bất kỳ tình huống dị thường nào dù là nhỏ nhất, sẽ có người lập tức nhào tới che chắn. "Cạch... cạch... cạch..." Tấm ván trượt và bản thể hộp gỗ ma sát phát ra thanh âm không lớn nhưng lại khiến người ta ngứa ngáy lỗ tai.

Ánh mắt tất cả mọi người tại hiện trường đều đồng thời hội tụ

lên người Ngô Lương và cái hộp gỗ kia, ai cũng không biết sau khi mở hộp gỗ ra sẽ xảy ra chuyện gì.

Sự chưa biết như vậy chưa chắc đã làm người ta sợ hãi, nhưng lại khiến bầu không khí khá căng thẳng.

Đến khi tấm ván trượt của hộp gỗ hoàn toàn bị rút ra, Ngô Lương lại không hề có phản ứng gì quá mãnh liệt, chỉ hơi nhíu mày.

Sát Mộc Vương Tử và binh sĩ Phường Nhân Quân đứng rất gần cũng nhíu mày, bất quá có thể thấy rõ bọn họ đều đồng thời thở phào nhẹ nhõm.

Bởi vì thứ đựng trong hộp gỗ, đích xác là một cái đầu lâu người.

Có điều khác với miêu tả trước đó của Hiến Đế, cái đầu này dường như chưa từng trải qua bất kỳ quá trình xử lý phòng hộ nào, cũng không được tùng chi (nhựa thông) trong suốt bao bọc.

Thứ Ngô Lương nhìn thấy chỉ là một cái đầu người đã thối rữa nghiêm trọng.

Rất nhiều da thịt trên đầu người đã vì thối rữa nghiêm trọng mà bong tróc, lộ ra xương sọ trắng hếu bên dưới, một số mô cơ thể cũng đã thối rữa đến trạng thái tiếp cận hóa lỏng, khiến cho một phần ba cái đầu hiện tại đều ngâm trong chất lỏng sẫm màu sền sệt.

Mà chất lỏng sẫm màu sền sệt trong rương sắt hiển nhiên cũng là thứ này.

Cảnh tượng như vậy đối với người bình thường mà nói có lẽ cực kỳ kinh hãi, nhưng đối với Ngô Lương và Phường Nhân Quân thì đã thấy nhiều thành quen, thậm chí ngoại trừ nhíu mày ra, dạ dày cũng sẽ không xuất hiện phản ứng sinh lý dây chuyền nào.

Chương 647

"Cái này..." Ngô Lương chẳng những không buồn nôn, ngược lại hiện tại càng quan tâm một vấn đề là: Cái đầu người này thối rữa đến trình độ này, không có kỹ thuật phục nguyên khuôn mặt của đời sau, e rằng đã rất khó nhận diện thân phận chủ nhân của nó rồi chứ?

Cho nên nếu hiện tại gọi Hiến Đế tới xem, hắn còn có thể phán đoán ra đây có phải đầu Vương Mãng hay không?

Bất quá đây tám phần không phải đầu Vương Mãng.

Bởi vì trong hộp gỗ không hề phát hiện tùng chi mà Hiến Đế nhắc tới trước đó.

Tùng chi nếu không thông qua thiêu đốt thì rất khó biến chất, không thể nào vô duyên vô cớ biến mất sạch sẽ. "Bệ hạ..." Ngô Lương cuối cùng vẫn quyết định gọi Hiến Đế tới nhận diện một chút, nhỡ đâu thì sao?

Kết quả vừa mới quay đầu, lại thấy không biết từ lúc nào Hiến Đế đã bịt mũi ghé lại gần, giờ phút này đang vươn cổ nhìn vào trong hộp gỗ, hắn rốt cuộc vẫn không cách nào chiến thắng lòng hiếu kỳ của chính mình.

Giây lát sau. "Ọe!" Hiến Đế đã không nhịn được nôn khan một cái, dọa hai gã hoạn quan đi theo bên cạnh vội vàng dìu hắn sang một bên, không ngừng vuốt lưng đưa nước cho hắn.

Giày vò hồi lâu, Hiến Đế mới tổng xem như an định một chút.

Khi nhìn về phía Ngô Lương lần nữa, câu đầu tiên chính là: "Ngô Thái sử, đây tuyệt đối không phải đầu Vương Mãng, đầu Vương Mãng chân chính sợ là đã không biết bị người ta đánh tráo vào lúc nào

rồi." "Bệ hạ dựa vào đâu mà đưa ra kết luận này?" Ngô Lương khó hiểu truy vấn. "Râu tóc của đầu Vương Mãng đã một mảnh tuyết trắng, mà râu tóc của cái đầu này vẫn còn hoa râm đen trắng xen kẽ, chỉ bằng điểm này Trẫm liền có thể đưa ra phán đoán." Hiến Đế uống một ngụm nước trong do hoạn quan đưa tới, mới thở hổn hển tiếp tục nói. "Thì ra là thế..." Ngô Lương khẽ gật đầu.

Người tuy sau khi chết rất nhiều mô cơ thể đều sẽ biến đổi, nhưng tóc và móng tay lại có thể giữ nguyên trạng trong một thời gian rất dài.

Bởi vậy chi tiết Hiến Đế đưa ra đã đủ để chứng minh cái đầu này cũng không phải đầu Vương Mãng. "Bệ hạ, thần muốn xác nhận lại một lần nữa, bệ hạ có thể xác định ngoại trừ Lữ Bố ra, cái khóa thi này chưa từng rời khỏi bệ hạ, đồng thời cũng chưa từng ủy quyền cho bất kỳ kẻ nào mở cái rương sắt này ra hay không?" Trầm ngâm giây lát, Ngô Lương tiếp tục hỏi.

Lúc nãy khi mở rương Ngô Lương đã từng lưu ý, cái khóa đồng lớn khóa rương kia vẫn hoàn hảo không tổn hao gì, bên trên thậm chí ngay cả một chút vết xước mới rõ ràng cũng không có, bởi vậy cơ bản có thể loại trừ khả năng có người không dùng chìa khóa mà sử dụng thủ đoạn phi thường quy để mở khóa. "Tự nhiên có thể xác định!" Hiến Đế chắc chắn gật đầu, nói xong liền đã ý thức được điều gì, trố mắt hỏi, "Ý của Ngô Thái sử là, việc này tám phần là do Lữ Bố làm?" "Nếu bệ hạ có thể xác định điểm này, vậy thì hắn không nghi ngờ gì có hiềm nghi lớn nhất." Ngô Lương gật đầu nói. "Không nên a, khi hắn đến xem đầu Vương Mãng cũng không mang theo bất cứ thứ gì, lúc rời đi trên người cũng không có thêm đồ vật gì, làm sao có thể thần không biết quỷ không hay hoàn thành việc đánh tráo?" Hiến Đế vẻ mặt khó có thể tin nói. "Trên đời này còn có rất nhiều chướng nhãn pháp không ai biết, hoặc giả cũng chưa chắc liền không thể làm được việc

này." Ngô Lương hàm hồ nói.

Hắn cũng nhìn ra từ trên người Hiến Đế e là khó moi thêm được tin tức hữu dụng gì, bất quá hắn có thể chứng minh giờ phút này đầu người trong hộp gỗ đã không phải đầu Vương Mãng, điều này đối với Ngô Lương mà nói là đủ rồi.

Việc này đã khiến hắn càng thêm xác định, thám tử kia nói không sai, đầu Vương Mãng hiện giờ tám phần đang ở trên tay Lữ Bố.

Mà cái đầu người biết bay suýt chút nữa xông vào lều vải của hắn mấy đêm trước, cũng cực kỳ có khả năng chính là đầu Vương Mãng, điều này ngược lại vô cùng phù hợp với miêu tả về "Lạc Đầu Thị" trong sử sách mà Ngô Lương phỏng đoán trước đó.

Chỉ là cái đầu thối rữa trong hộp gỗ hiện nay lại là của ai?

Ngô Lương tiếp tục tỉ mỉ kiểm tra tình huống trong hộp gỗ, sau khi xác định đây không phải bảo vật truyền đời đầu Vương Mãng của Hán thất, Ngô Lương tự nhiên cũng không cần cố kỵ gì nữa, cuối cùng dứt khoát đổ cái đầu người cùng đám chất lỏng sẫm màu sền sệt kia từ trong hộp gỗ ra ngoài.

Cú đổ này không sao cả.

Chỉ nghe "keng" một tiếng, lại có một cái vòng tròn kim loại chìm dưới đáy chất lỏng từ trong hộp gỗ lăn ra.

Vòng tròn kim loại kia hiện giờ vẫn giữ được màu sắc vàng óng, thông qua điểm này không khó phán đoán nó hẳn là chất liệu vàng, bởi vì chỉ có kim loại trơ như vàng mới có thể không bị ăn mòn trong nước xác thối rữa. "Đây là?!" Nhìn thấy cái vòng tròn kim loại này, Hiến Đế lập tức trừng lớn mắt, vội vàng nói, "Đây là phát thúc (vòng buộc tóc) của Đổng Trác!

Văn võ bá quan trong triều đình, chỉ có Đổng Trác sử dụng vòng

buộc tóc bằng vàng như vậy để hiển thị thân phận cao quý của hắn...

Chẳng lẽ cái đầu người này lại là Đổng Trác?" "Đổng Trác?" Ngô Lương còn tưởng đó là một chiếc vòng tay vàng kia chứ, dù sao vòng tay vàng thời đại này cũng có tạo hình tương tự.

Trước đó Tào Nỉ từng tặng hắn một bộ, chẳng qua vòng tay vàng Tào Nỉ tặng tên là "Oản tí song kim hoàn", cũng gọi là "Tí xuyến", mấy cái vòng vàng nối liền cùng một chỗ gần như lồng đầy cả cẳng tay, nhìn còn "nhà giàu mới nổi" hơn cả cái vòng tròn vàng trước mắt này.

Mà nếu như đầu người trong hộp gỗ chính là Đổng Trác...

Điều này liền tương đương với tiến thêm một bước chứng thực hiềm nghi của Lữ Bố!

Dù sao việc này trong sử sách cũng có ghi chép, sau khi Lữ Bố ám sát Đổng Trác, đầu Đổng Trác liền vẫn luôn ở trong tay Lữ Bố.

Sau này Lý Giác, Quách Tỷ đánh tan quân Lữ Bố, khi Lữ Bố chạy khỏi Trường An vẫn mang theo đầu Đổng Trác.

Mà hiện nay đầu Đổng Trác lại xuất hiện trong rương sắt gửi gắm bảo vật truyền đời của Hán thất, vậy thì cái đầu người mà Lữ Bố mang theo khi chạy khỏi Trường An trong ghi chép sử sách, tất nhiên không thể nào là đầu Đổng Trác...

Còn về phần rốt cuộc là đầu người nào, đáp án đã hiện rõ mồn một. "Tên Lữ Bố kia thật đáng hận, lại dám trộm cướp bảo vật truyền đời của Hán thất, còn làm cho những bảo vật còn lại bị tổn hủy như thế, uổng công Trẫm còn coi hắn là lương thần trung thành với Hán thất, trước đó thật là tin lầm người..." Đến nước này, Hiến Đế cũng đã đoán định đầu Vương Mãng trong rương sắt chắc chắn bị Lữ Bố đánh tráo, nhịn không được mặt đầy giận dữ mắng lên.

Nhưng mới mắng được một nửa, chú ý tới Ngô Lương đang nhìn mình.

Hiến Đế lập tức lại ý thức được bản thân có chút lỡ lời, như vậy chẳng khác nào biến tướng thừa nhận hắn có quan hệ không tệ với Lữ Bố, chuyện đêm nay Lữ Bố phản bội Tào lão bản cũng có thể hoài nghi đến trên người hắn, thế là liền có chút xấu hổ cười cười với Ngô Lương, yên lặng ngậm miệng lại. "Trộm cướp và phá hoại quốc bảo, đích xác là tội đại ác cực." Ngô Lương đối với việc Hiến Đế "bịt tai trộm chuông" cũng không thèm để ý, chỉ thản nhiên cười một tiếng, nói, "Bất quá trước mắt bệ hạ e rằng chỉ có thể kịp thời giảm tổn thất, mệnh lệnh người dọn dẹp rương sắt này, lại đem những bảo vật này tẩy rửa một phen sau đó thu nạp lại, tránh tạo thành càng nhiều tổn thất." "Ngô Thái sử nói rất đúng..." Hiến Đế liên liên gật đầu, nhưng nhìn lại một mảnh hỗn độn trong rương sắt, lại ngửi thấy mùi hôi thối tràn ngập trong không khí, trên mặt hắn đã hiện ra một tia ghét bỏ, giọng điệu xoay chuyển lại quả đoán đẩy việc này cho Ngô Lương, "Ngô Thái sử xem ra có nghiên cứu khá sâu đối với những cổ vật này, nếu Ngô Thái sử có thể thay Trẫm xử lý việc này, Trẫm cảm kích vô cùng." "Đã là ý của bệ hạ, thần tự đương lĩnh mệnh." Ngô Lương còn muốn nghiên cứu thêm những thứ khác, đối với việc này tự nhiên là cầu còn không được, nhưng lại nói trước, "Có điều những bảo vật này vẫn nên kiểm kê rõ ràng từng món một trước mặt bệ hạ, tránh để xảy ra sơ suất thần thực sự gánh không nổi trách nhiệm này." "Cứ làm theo lời Ngô Thái sử nói." Hiến Đế như trút được gánh nặng nói. "Nhưng thần còn có một chuyện cần thỉnh giáo cầu chứng bệ hạ." Ngô Lương thuận thế lại hỏi ra một vấn đề canh cánh trong lòng, "Thần nghe nói Hán thất có ba món bảo vật truyền đời quan trọng nhất, đầu Vương Mãng, giày Khổng Tử tự nhiên không cần nói nhiều, duy chỉ có thanh Trảm Xà Kiếm của Cao Tổ thần lại không nhìn thấy trong rương sắt này, không biết là vì Trảm Xà Kiếm không được bảo

quản cùng những bảo vật này, hay là đã thất lạc cùng đầu Vương Mãng kia?" "!" Nghe Ngô Lương nhắc tới ba chữ "Trảm Xà Kiếm", trên mặt Hiến Đế lập tức hiện ra một tia dị sắc, bất quá tia dị sắc này rất nhanh liền biến mất không thấy, chỉ cười nói: "Trảm Xà Kiếm không được bảo quản cùng chỗ với những bảo vật này." Nói xong hắn liền không nói thêm lời nào, phảng phất như cố ý né tránh vấn đề này, dẫn theo hai gã hoạn quan rảo bước đi về phía xa. "..." Nhìn bóng lưng Hiến Đế, Ngô Lương như có điều suy nghĩ.

Xem ra địa vị của Trảm Xà Kiếm khác biệt không nhỏ so với những bảo vật truyền đời khác, hơn nữa phương thức bảo quản và địa điểm bảo quản cũng vô cùng ẩn bí, đây e rằng mới là bí mật bất truyền chân chính của Hán thất.

Bất quá căn cứ lịch sử ghi chép, Trảm Xà Kiếm cuối cùng hẳn là vẫn bị Tào Ngụy lấy được, nếu không trong ghi chép lịch sử, nó sẽ không bị hủy trong trận đại hỏa hoạn kho vũ khí nhà Tấn năm trăm năm sau...

Bất quá kỳ thật cũng không thể tính là hủy, ghi chép chính thức hẳn là: "Tấn Vũ Đế thì, võ khố hỏa phần, hữu Vương Mãng đầu, Khổng Tử lý, Cao Tổ Trảm Xà Kiếm, nhị vật giai vi hỏa phần chi, duy kiếm phi thượng thiên nhi khứ." Trảm Xà Kiếm cũng không bị hủy trong đám lửa lớn, mà là bay lên trời biến mất!

Điều này lại phủ lên Trảm Xà Kiếm một tầng khăn che mặt thần bí, cộng thêm biểu hiện của Hiến Đế khi nhắc tới Trảm Xà Kiếm, không nghi ngờ gì càng khơi dậy lòng hiếu kỳ của Ngô Lương. ...

Ngay tại lúc nhóm người Ngô Lương cẩn thận kiểm tra bảo vật truyền đời của Hán thất trong rương sắt.

Ai cũng không từng chú ý tới, trong đám Vũ Lâm hộ vệ có một tên hộ vệ vẫn luôn cúi đầu lặng yên không một tiếng động lui về phía sau

đám người, tiếp đó lại thừa dịp binh sĩ canh gác cũng đang nhìn về phía Ngô Lương, lén lút lẻn vào một cái lều vải gần đó.

Khi từ trong lều vải đi ra, tên hộ vệ này đã đổi sang một bộ trang phục binh sĩ Tào quân, trong tay có thêm một cây trường mâu.

Đây vốn là chuyện không nên xảy ra.

Nhưng tên hộ vệ này lại vô cùng tinh chuẩn nắm lấy mỗi một khoảng trống, tránh được tai mắt của tất cả mọi người, lặng yên không một tiếng động hoàn thành tất cả những chuyện này...

Không thể không nói, gan của hắn xác thực rất lớn, tâm tư cũng xác thực đủ tỉ mỉ, nếu không chỉ cần bất kỳ một bước nào trong đó bị phát giác, hắn sẽ lập tức bại lộ, đối với loại người có thân phận như hắn, nhất định là giết không tha.

Mà sau khi cải trang như thế, tên hộ vệ này cũng không thừa cơ lẫn ra khỏi Tào doanh bỏ trốn, mà là thủy chung lơ đãng tuần tra du đãng ở phụ cận Phường Nhân Quân.

Trong quá trình này, dư quang của hắn lúc thì nhìn về phía chiếc xe ngựa chở thuốc nổ đen bị đám người Phường Nhân Quân nghiêm mật trông coi, lúc thì lại nhìn về phía Ngô Lương đang chuyên tâm trí chí kiểm tra rương sắt, dường như còn đang tìm kiếm thời cơ định làm chút gì đó.

Sau khi quan sát như vậy được một lúc, tên hộ vệ này hẳn là phát hiện không có cơ hội thần không biết quỷ không hay tiếp cận xe ngựa chở thuốc nổ đen kia, lại bắt đầu bất động thanh sắc tới gần phương hướng Ngô Lương. ---------- Kỳ thực đối với Trảm Xà Kiếm của Lưu Bang, Ngô Lương vẫn luôn cho rằng chỉ là một thanh bội kiếm bình thường.

Bởi vì sự tích liên quan về nó chỉ có một chuyện, đó chính là khi

Lưu Bang suất lĩnh hơn mười tên nô dịch chuẩn bị khởi sự, trên đường đi chém chết một con rắn lớn chắn giữa đường.

Sau đó có người đi tới nơi Lưu Bang chém rắn, nhìn thấy một bà lão đang khóc lóc trong đêm tối, có người hỏi bà lão vì sao mà khóc, bà lão liền nói: "Có người giết con ta, ta đang khóc nó." Lại có người hỏi: "Con của bà vì sao bị giết?" Bà lão lại nói: "Con ta là con của Bạch Đế, biến hóa thành rắn, chắn ở giữa đường, nay bị con của Xích Đế giết, nên khóc." Mọi người nghe xong tự nhiên không tin, đang muốn hỏi lại bà lão kia, bà lão đã biến mất không thấy, thế là việc này liền truyền ra, Lưu Bang từ đó cũng có thân phận cao quý "Con của Xích Đế".

Kỳ thực theo Ngô Lương được biết, trong lịch sử Thiên triều, sự tình tương tự cũng không hiếm thấy.

Gần như tất cả những danh nhân lịch sử làm nên đại sự, đều sẽ vì sử dụng thủ đoạn tương tự để thiết lập cho mình một thân phận mà người bình thường không cách nào chạm tới.

Một là để nói rõ chính mình nãi là "Thiên mệnh sở quy", để cho bản thân trở nên càng thêm "danh chính ngôn thuận"; Hai là để cường hóa lực hiệu triệu và sức ảnh hưởng của mình, khiến người bình thường càng thêm kính sợ mình.

Bởi vậy đối với cái gọi là "Con của Bạch Đế", "Con của Xích Đế", Ngô Lương trước sau vẫn ôm thái độ hoài nghi.

Điều duy nhất hắn xác định chính là.

Dù cho chỉ là một thanh bội kiếm bình thường, chỉ cần người mang theo có đủ dũng khí và võ nghệ, cũng có thể dễ dàng hoàn thành việc chém rắn, dù sao rắn cũng không phải mình đồng da sắt, cũng giống như bất kỳ động vật nào khác, chỉ cần bị giết là sẽ chết.

Còn về thuyết pháp "Con của Bạch Đế", "Con của Xích Đế", đối với một người thống trị, cũng rất dễ dàng để khiến nó xuất hiện trong sử sách và truyền thuyết dân gian.

Ngoài ra.

Năm đó gia cảnh của Lưu Bang cũng chỉ có thế, khi khởi sự cũng bất quá chỉ là một tên Đình trưởng.

Thời Tần Hán hương thôn cứ mười dặm thiết lập một Đình, chỉ phái một Đình trưởng, tức là nói lúc đó thân phận của Lưu Bang chỉ tương đương với một cảnh sát khu vực đời sau, cùng lắm thì là đội trưởng đội dân phòng, hơn nữa lịch sử ghi chép Lưu Bang vào lúc này đã ở cái "tuổi cao" bốn mươi tám hoặc ba mươi chín (có tranh luận) rồi.

Ngô Lương thật tâm rất khó tưởng tượng, Lưu Bang như vậy trong tay có thể có một thanh bảo kiếm có thể xưng là "Tiên vật".

Nếu thật sự có, hắn đã sớm đi làm gì rồi?

Trừ phi... trước đó hắn bỗng nhiên tao ngộ một hồi kỳ ngộ mà sử sách chưa từng ghi chép, cơ duyên xảo hợp tiến vào một di tích nào đó không được người đời biết đến, đồng thời đạt được một món tài phú trong di tích, trong đó bao gồm một thanh bảo kiếm kham xưng "Tiên vật".

Nếu không, Ngô Lương liền có lý do hoài nghi "Trảm Xà Kiếm" bất quá chỉ là một thanh bội kiếm cực kỳ bình thường.

Cũng không phải "Trảm Xà Kiếm" phú dư cho Lưu Bang thân phận cao quý và năng lực hơn người, mà là Lưu Bang người kiến lập Đại Hán vương triều đã phú dư cho "Trảm Xà Kiếm" danh tiếng và sắc thái thần thoại về sau.

Cũng chính tư duy "biện chứng" này khiến Ngô Lương cũng có

hứng thú không nhỏ đối với "Trảm Xà Kiếm".

Hắn muốn nhìn thấy thanh bảo kiếm trong truyền thuyết này, hoặc là chứng thực phỏng đoán của mình, hoặc là lật đổ phỏng đoán của mình, kết quả thế nào cũng được, hắn chính là muốn cầu một đáp án xác thực, từ đó thỏa mãn lòng hiếu kỳ của mình.

Bất quá hiện tại Hiến Đế đã né tránh vấn đề "Trảm Xà Kiếm", hắn lại không thể dùng sức mạnh với Hiến Đế, bởi vậy cũng chỉ đành tạm thời gác chuyện này lại. "Mấy người các ngươi, đi lấy chút nước trong, trước tiên dọn dẹp cái rương sắt này, nhớ kỹ bảo vật bên trong không thể trực tiếp dùng nước rửa sạch, trước tiên tìm một tấm vải gai sạch sẽ cẩn thận bày lên trên, đợi ta từng cái kiểm tra qua rồi mới quyết định làm sạch như thế nào." Ngô Lương thu hồi suy nghĩ, nói với mấy tên binh sĩ Phường Nhân Quân tùy tùng.

Chương 648

"Nặc!" Binh sĩ Phường Nhân Quân đáp một tiếng, liền vội vàng chạy chậm đi lấy nước.

Ngô Lương thì vẫn đang nghĩ cái đầu Đổng Trác đã thối rữa nghiêm trọng trước mắt này xử lý như thế nào, là tùy tiện tìm chỗ chôn, hay là nghĩ biện pháp gì tiếp tục bảo quản?

Ngô Lương khá nghiêng về vế trước.

Bởi vì đối với hắn mà nói, cái đầu lâu đã thối rữa đến trình độ này cơ bản không có bất kỳ giá trị khảo cổ nào, cho dù hiện tại muốn cưỡng ép bảo quản nó, cũng phải thanh trừ hết thịt thối trên đầu lâu, cuối cùng chỉ có thể còn lại một cái tiêu bản đầu lâu khô.

Cái này đối với khảo cổ đời sau có máy móc tiên tiến có lẽ còn có chút tác dụng, nhưng đối với hắn hiện tại mà nói, cùng lắm thì làm thành một cái bát rượu hoặc là cái bô.

Ngô Lương không có loại ác thú vị này, bởi vậy y nguyên không có bất kỳ tác dụng gì.

Nghĩ đi nghĩ lại.

Ngô Lương lại tận lượng hoàn chỉnh bỏ cái đầu lâu này về trong hộp gỗ, còn cắm tấm ván trượt của hộp gỗ về y nguyên như cũ.

Hắn quyết định làm cái thuận nước giong thuyền, đem thứ này giao cho Tào lão bản xử trí, không chừng cái đầu Đổng Trác này đối với Tào lão bản mà nói còn có chút giá trị chính trị thặng dư có thể ép ra, cũng coi là vật tận kỳ dụng.

Ngay lúc đang nghĩ như vậy. "?" Ngô Lương bỗng nhiên lưu ý đến một tên binh sĩ Tào quân lạc đàn.

Tên binh sĩ này toàn thân trên dưới tuy nhìn qua không có chỗ nào khác biệt với những binh sĩ Tào quân đang tuần tra kia, nhưng theo Ngô Lương biết, Tào quân tuần tra xưa nay ít nhất đều sẽ lấy "ngũ" làm đơn vị, tức là nói ít nhất cũng là năm người một tổ, rất ít khi sẽ có tình huống hành động đơn độc như thế này.

Quan trọng nhất là, tên binh sĩ Tào quân này hiện giờ chỉ cách hắn ba trượng, hơn nữa còn đang tiếp tục tới gần hắn, nhất là sau khi ý thức được Ngô Lương đã phát hiện ra mình, bước chân của tên binh sĩ này chẳng những không hề đình trệ, ngược lại còn tăng tốc thập phần rõ ràng. "Đứng lại, ngươi là người nào!" Ngô Lương ý thức được tình huống có chút không đúng, lập tức mở miệng quát lớn một tiếng.

Lấy địa vị trước mắt của hắn tại Tào doanh, chớ nói chi là binh sĩ như vậy, cho dù là người có chút chức vị, bị hắn a xích cũng chỉ có thể thành thành thật thật nghe.

Huống chi đây còn là ở trong Tào doanh, nói là dưới con mắt bao người cũng không quá đáng, tự nhiên càng không ai dám ngỗ nghịch hắn, trừ phi đã chuẩn bị xong phản bội Tào lão bản. "..." Nhưng mà người kia lại không lên tiếng, tốc độ tiếp cận ngược lại nhanh hơn một chút, thậm chí ngay cả trường mâu trong tay đều đã hoành ra, trực tiếp chĩa mũi mâu vào Ngô Lương. "Công tử cẩn thận!" Sát Mộc Vương Tử nghe được tiếng quát của Ngô Lương mới chú ý tới tên binh sĩ này, bất quá nhìn thấy cử động giờ phút này của tên binh sĩ, gã cũng nháy mắt liền ý thức được tình huống không ổn, vội vàng lên tiếng nhắc nhở Ngô Lương.

Quan trọng nhất là, hiện tại bên người Ngô Lương chỉ có một mình gã, mấy tên binh sĩ Phường Nhân Quân kia đã bị Ngô Lương phái đi tìm nước trong dùng để rửa rương sắt rồi. "Xoẹt!" Ngô Lương thì đã thuận thế rút ra chủy thủ bằng đồng giắt sau lưng để phòng thân.

Bất quá trong tình huống không hiểu rõ thực lực đối phương, Ngô Lương cũng không có ý nghĩ chính diện ngạnh kháng với hắn, bởi vì bất kể thực lực đối phương thế nào, võ nghệ của hắn đều rất "cùi bắp", huống chi còn là trong tình huống binh khí đối phương dài hơn, Ngô Lương trừ phi lui không thể lui, nếu không tuyệt sẽ không tuỳ tiện lấy tính mệnh ra đánh cược.

Cho nên tuy cầm chủy thủ đồng trong tay, Ngô Lương lại đang nhanh chóng lui về phía Phường Nhân Quân, đồng thời còn không quên gào lên với Sát Mộc Vương Tử: "Còn ngẩn ra đó làm gì, chạy mau a!" "A?

Ờ ờ!" Sát Mộc Vương Tử lúc này mới phản ứng lại, vội vàng ba chân bốn cẳng đi theo Ngô Lương cùng nhau chạy trốn.

Bên kia. "Tướng quân!" Dương Vạn Lý và những binh sĩ Phường Nhân Quân còn lại cũng đã chú ý tới tình huống bên này, trong lòng quýnh lên nhao nhao xách binh khí liền muốn vọt tới cứu viện. "?!" Đương nhiên không chỉ có Phường Nhân Quân, binh sĩ Tào quân xung quanh, Vũ Lâm hộ vệ bị nướng chín chim và đám người Hiến Đế cũng đồng dạng chú ý tới tình huống này. "Keng keng keng!

Keng keng keng!" "Địch tập!" Chiêng đồng đã gõ vang, rất nhanh liền sẽ có càng nhiều binh sĩ Tào quân từ bốn phương tám hướng chạy tới cứu viện.

Thích khách bỗng nhiên xuất hiện này đã đoạn nhiên không có khả năng đào tẩu, nhưng hắn dường như hoàn toàn không thèm để ý tình cảnh của mình, hay hoặc là hạ quyết tâm trước khi chết kéo một cái đệm lưng, y nguyên tâm không tạp niệm giết về phía Ngô Lương.

Cũng ngay lúc này. "Tướng quân!" Mấy tên binh sĩ Phường Nhân Quân lúc nãy đi tìm nước trong vừa vặn chạy về, nhìn thấy một màn này bọn họ đâu còn quản được thùng nước trong tay, ngay lập tức

ném xuống đất, nhanh chóng gỡ "Nỏ liên châu Chiến Quốc" treo trên người xuống.

Bọn họ trải qua sự huấn luyện của Dương Vạn Lý, đã có thể trong thời gian cực ngắn hoàn thành việc lắp tên và phát xạ "Nỏ liên châu Chiến Quốc".

Vẻn vẹn chỉ là công phu một cái thoáng thần. "Phập!" "Phập!" "Phập!" Mấy mũi tên sắt trong "Nỏ liên châu Chiến Quốc" gần như đồng thời bắn ra.

Mục tiêu chính là tên thích khách đang lao về phía Ngô Lương. "Phốc!

Phốc!

Phốc! ..." Ít nhất có hơn hai mươi mũi tên sắt nhỏ cắm vào thân thể thích khách, khiến cho động tác của tên thích khách rốt cuộc cứng ngắc dừng lại tại chỗ. "Phù ——" Nhìn thấy một màn này, tất cả mọi người không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Không ai có thể sống sót trong tình huống này, tên thích khách bỗng nhiên xuất hiện này tự nhiên cũng không có khả năng lại uy hiếp được Ngô Lương, cục diện đã được khống chế.

Bao gồm cả quân quan Tào doanh, bọn họ cũng toát một vốc mồ hôi lạnh.

Nếu như Ngô Lương có sơ xuất gì, bọn họ tự nhiên khó thoát tội, mà lấy địa vị trước mắt của Ngô Lương trong lòng Tào lão bản, Tào lão bản trở về sau đó có lẽ sẽ thật sự bắt bọn họ chôn cùng Ngô Lương. "..." Biểu tình của Hiến Đế cũng thập phần phức tạp.

Bất quá có thể nhìn ra được, việc này hẳn là không liên quan đến hắn, bởi vì lúc nãy khi tên thích khách này xuất hiện, hắn còn bất ngờ và kinh hoảng hơn bất cứ ai, lúc ấy có thể hắn còn tưởng rằng chính

mình bị ám sát, mà không phải Ngô Lương.

Tâm trạng hơi ổn định một chút, Hiến Đế theo bản năng nhìn về phía tên thích khách kia.

Lúc này tên thích khách đang nghiêng đầu, một đôi con ngươi mộc nạp nhìn chằm chằm Ngô Lương, phảng phất muốn dùng ánh mắt giết chết hắn.

Cũng chính cái nhìn này. "A!" Hiến Đế lập tức sắc mặt đại biến, phảng phất nhìn thấy thứ gì không được, kinh khiếu một tiếng, sợ đến mức liên tiếp lui về phía sau, lại không ngờ vấp chân ngã đặt mông ngồi dưới đất. "Bệ hạ!" Hoạn quan bên người vội vàng tiến lên nâng đỡ. "?" Sự xôn xao bên phía Hiến Đế cũng kinh động Ngô Lương, khiến hắn không tự giác ghé mắt nhìn lại.

Nhưng mà cũng ngay lúc này. "Sát..." Trong miệng tên thích khách bỗng nhiên lại phát ra thanh âm khàn khàn khô khốc.

Tiếp đó hắn lại không biết làm sao sinh ra khí lực, bưng trường mâu lấy tư thế càng thêm tấn mãnh xung sát về phía Ngô Lương! "?!" Ngô Lương lập tức kinh xuất một thân mồ hôi lạnh, không dám tuỳ tiện phân thần nữa, không thể không tiếp tục lui lại tránh né.

Việc này không khoa học!

Ngô Lương không hiểu nổi trạng thái của tên thích khách này, lúc nãy hắn tận mắt nhìn thấy hơn hai mươi mũi tên sắt bắn vào thân thể tên thích khách, hơn nữa có một hơn phân nửa đều bắn tại lồng ngực.

Khoan hãy nói những mũi tên sắt này có làm bị thương nội tạng của thích khách hay không.

Phải biết người sống là nhờ một hơi thở, một khi tổn thương đến lồng ngực, hơi thở này liền tương đương với xì ra, lúc này mặc kệ ý chí lực cường đại cỡ nào, đều đã không cách nào khống chế thân thể

của mình, căn bản không đề lên nổi bất kỳ khí lực gì, càng đừng nói giống như tên thích khách này lấy tư thế càng thêm tấn mãnh xung sát.

Bởi vậy Ngô Lương đoạn định, tên thích khách này nhất định có cổ quái, chí ít tuyệt đối không phải người bình thường! "Công tử!" Cũng may có sự đình trệ lúc nãy, Dương Vạn Lý đã dẫn những binh sĩ Phường Nhân Quân còn lại chạy tới cứu viện, Ngô Lương chỉ lui mấy bước liền đã được đám người hộ ở sau lưng.

Cùng lúc đó.

Tào quân từ bốn phương tám hướng chạy tới cũng đã vây hiện trường chật như nêm cối, thấy thế lập tức bắt đầu thu nhỏ vòng vây, khiến tên thích khách này mọc cánh khó thoát. "Cẩn thận, nỏ liên châu có khả năng bắn không chết hắn!" Ngô Lương lo lắng Dương Vạn Lý và binh sĩ Phường Nhân Quân khinh địch sơ ý, vội vàng lên tiếng nhắc nhở. "Vậy thì chỉ có thể xem xẻng công binh có giết chết được hắn hay không thôi." Dương Vạn Lý ngược lại sớm có chuẩn bị, trở tay liền lấy xẻng công binh giắt sau lưng ra...

Trước đó khi ở trong thành tao ngộ Trương Liêu và Cao Thuận vây công, đám người liền đã sớm lắp ráp xẻng công binh lại để đề phòng bất cứ tình huống nào. "Nhằm vào đầu mà chào hỏi." Ngô Lương đột phát kỳ tưởng, lại nhắc nhở mọi người.

Tuy rằng con hàng trước mặt khác biệt rất lớn với tang thi trong phim điện ảnh đời sau, nhưng nghĩ đến việc hắn cư nhiên không thể bị bắn chết, Ngô Lương vẫn liên tưởng đến phương pháp này, dù sao đầu mới là khí quan trung khu khống chế các loại hành vi của nhân loại. "Vút!" Giữa lúc nói chuyện, tên thích khách đã xông đến trước mặt, tiếp đó hắn lại như không nhìn thấy đám người Dương Vạn Lý, không nói hai lời trường mâu trong tay liền như thương long xuất động đâm về phía Ngô Lương.

Dương Vạn Lý làm sao có thể để hắn toại nguyện, lập tức vung xẻng công binh lên, một xẻng đập lệch cây trường mâu kia.

Tiếp đó mấy tên binh sĩ Phường Nhân Quân còn lại mãnh liệt nhào lên, xách xẻng công binh nhắm vào đầu tên thích khách hung hăng đập xuống, mảy may không có ý tứ muốn lưu người sống. "Lợi hại a!" Binh sĩ Tào quân nhìn thấy một màn này, cũng tán thưởng không dứt miệng đối với sự phối hợp tinh diệu của Dương Vạn Lý và đám người Phường Nhân Quân, đồng thời cũng nảy sinh hiếu kỳ đối với binh khí kỳ hình quái trạng kia của Phường Nhân Quân.

Có một điểm có thể khẳng định.

Nếu tên thích khách này là người bình thường, mấy xẻng này đập xuống bổ ra đầu, nhất định có thể khiến hắn nháy mắt một mệnh ô hô. "Á..." Trong đám nữ quyến của Hiến Đế thì lại truyền ra một tiếng kinh khiếu.

Là có người đã liên tưởng đến một màn huyết tinh tiếp theo, sợ hãi che kín mắt. "Được không?" Duy chỉ có Ngô Lương không dám sơ ý, hắn tuy là mục tiêu của tên thích khách, lần này lại không bỏ chạy, mà là sát cánh đi theo binh sĩ Phường Nhân Quân lên tiếp ứng.

Giây tiếp theo. "Phập!

Phập!

Phập!

Chương 649

..." Bốn cái xẻng công binh đã chém lên trên người tên thích khách.

Nhưng lại không bổ ra đầu tên thích khách, bởi vì ngay một khắc trước đó, đầu của tên thích khách cư nhiên chủ động thoát ly khỏi cổ hắn, bay lên không trung!

Trong nháy mắt, máu thịt tung tóe.

Nhưng bốn chiếc xẻng công binh lại không hề bổ đôi đầu tên thích khách kia, mà chém phập vào vết sẹo to bằng miệng bát trên cổ hắn.

Ngay khi xẻng công binh sắp chạm tới, cái đầu của tên thích khách đã rời khỏi cơ thể theo một cách cực kỳ quái dị, sau đó nhanh chóng bay vút về phía xa! "Cái gì?!" Mấy gã binh sĩ Phường Nhân Quân đều kinh hãi.

Trước khi được điều đến Phường Nhân Quân, đám binh sĩ này đều từng lên chiến trường, từng giết người cũng từng thấy máu, sau này lại theo Ngô Lương xuất chinh chứng kiến không ít chuyện ma quỷ, thế nhưng cảnh tượng quỷ dị đến cực điểm trước mắt này lại là thứ bọn họ nghe chưa từng nghe, thấy chưa từng thấy.

Đâu có ai đầu người có thể tùy ý rời khỏi cổ mình mà bay đi như vậy, chuyện này dù bọn họ có nghĩ nát óc cũng không tưởng tượng nổi! "???" "!!!" Đương nhiên không chỉ có mấy gã binh sĩ Phường Nhân Quân, đám binh sĩ Tào quân đang vây lại cùng đám người Hiến Đế cũng đầy mặt kinh nghi.

Phường Nhân Quân thường đi bên bờ vực sinh tử còn chưa từng thấy qua cảnh này, đám người kia đương nhiên càng chưa từng thấy, đến mức nhất thời hiện trường trở nên lặng ngắt như tờ.

May mà Ngô Lương lúc này vẫn giữ được tỉnh táo.

Tuy rằng hắn cũng không có chuẩn bị tâm lý, nhưng kể từ đêm hôm đó bị cái đầu người suýt xông vào lều làm kinh động, trong lòng hắn đã có một tia đề phòng đối với thứ nghi là "Lạc Đầu Thị" này. "Hắn muốn chạy, đừng để hắn thoát!" Ngô Lương lập tức quát lớn một tiếng, đồng thời khấu động cơ quan Phi Hổ Trảo trên cánh tay. "Bộp!" Phi Hổ Trảo ứng thanh bay ra, bắn thẳng về phía cái đầu người đang bay lơ lửng với tốc độ không tính là nhanh kia.

Tuy nhiên, phản ứng của Ngô Lương trong lần chạm trán trước dường như cũng khiến cái đầu người này sinh lòng đề phòng với Phi Hổ Trảo, hoặc giả nói là vẫn luôn đề phòng Ngô Lương.

Vì vậy ngay khoảnh khắc Ngô Lương nâng cánh tay lên, tốc độ bay của cái đầu người liền lập tức tăng nhanh không ít, hơn nữa còn giữ trạng thái di chuyển trái phải bất định để né tránh. "Vút!" Lần này lại bắn trượt.

Trong lòng Ngô Lương buồn bực, hành động của thứ này còn linh hoạt hơn trong tưởng tượng, tốc độ bắn của Phi Hổ Trảo lại không bằng mũi tên do nỏ mạnh bắn ra, điều này đã cho nó khả năng né tránh.

Cùng lúc đó, Dương Vạn Lý và các binh sĩ Phường Nhân Quân bên cạnh Ngô Lương cũng đã phản ứng lại, vội vàng lấy lại "Chiến Quốc liên phát nỗ", bắn toàn bộ số tên sắt còn lại trong hộp tên ra.

Nhưng cũng chính vì một chút thời gian phản ứng này, cái đầu người đã bay ra xa hơn mười mét, tuy vẫn chưa vượt ra khỏi tầm bắn của "Chiến Quốc liên phát nỗ", nhưng đã không còn là tầm bắn hiệu quả, tuyệt đối không thể bắn chính xác được.

Quả nhiên. "Bộp!

Bộp!

Bộp!....." Tiếng cơ quan tuy vang lên không dứt bên tai, nhưng lại không có một mũi tên sắt nào có thể trúng đích. "Chẳng lẽ lần này lại để hắn chạy thoát sao?" Ngô Lương cảm thấy vô cùng bất lực.

Đây chính là nguyên nhân loài chim săn mồi gần như không có thiên địch, bay trên trời và đi dưới đất căn bản là hai khái niệm khác nhau, kẻ bay trên trời vĩnh viễn chiếm ưu thế hơn, đây cũng là lý do trong chiến tranh hiện đại người ta đặc biệt coi trọng quyền làm chủ bầu trời (chế không quyền).

Đáng tiếc ở thời đại này, ai cũng không có đủ thủ đoạn đối không, cho dù là tầm bắn hiệu quả của cung nỏ mạnh cũng kém xa súng pháo đời sau.

Ngay cả Ngô Lương, do hạn chế về dược liệu, cũng rất khó chế tạo ra súng pháo thực sự, chỉ riêng việc dùng vật liệu gì làm nòng súng để chịu được sức ép của thuốc nổ cũng đã khiến hắn mù tịt rồi.

Ngay lúc này. "?!" Trong mắt Ngô Lương lướt qua mấy bóng người quen thuộc.

Dẫn đầu chính là Điển Vi, người mà trước đó Ngô Lương cưỡng chế yêu cầu phải ở yên trong xe ngựa không được ra ngoài, mà sau lưng Điển Vi còn có Gia Cát Lượng và Vu Cát.

Bọn họ hẳn là nghe thấy động tĩnh vừa rồi, phán đoán Ngô Lương gặp nguy hiểm, nên mới bất chấp mệnh lệnh trước đó của hắn tự ý bước ra khỏi xe ngựa. "Tránh ra, Công tử!" Dùng sức đẩy đám lính Tào đang chắn trước mặt ra, Điển Vi hai tay cầm đôi thủ kích sải bước lao ra khỏi đám đông, giờ phút này trên mặt gã tràn đầy vẻ lo lắng, đôi mắt hổ nhanh chóng quét quanh hiện trường tìm kiếm Ngô Lương.

Rất nhanh gã liền chú ý tới Ngô Lương lúc này đang đứng yên lành lặn, hơn nữa nhìn qua dường như không bị thương tổn gì.

Khoảnh khắc này, trên mặt Điển Vi rõ ràng hiện lên vẻ yên tâm.

Gia Cát Lượng và Vu Cát theo sát phía sau khi ra khỏi đám đông cũng phát hiện Ngô Lương bình an vô sự, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Tuy nhiên cùng lúc đó. "Không ổn!" Sắc mặt Ngô Lương lại bỗng nhiên đại biến, sải bước chạy về phía đám người Điển Vi.

Bởi vì hắn phát hiện cái đầu người vốn đã bay lên cao tưởng như chuẩn bị bỏ trốn kia, lúc này lại đột nhiên đổi hướng, bay thẳng về phía địa điểm tạm thời dừng đỗ mấy cỗ xe ngựa tùy hành của Phường Nhân Quân.

Mấy cỗ xe ngựa đó đậu sát vào nhau.

Trong đó có một chiếc xe chở đầy các hũ đồng chứa hắc hỏa dược lập được kỳ công lần này.

Nhưng đây không phải là điều Ngô Lương lo lắng nhất, thời đại này chưa có kỹ thuật phân tích thành phần, cho dù mấy hũ hắc hỏa dược đó bị trộm bị cướp, công thức của hắc hỏa dược cũng rất khó bị người khác phá giải, tối đa chỉ là tổn thất một ít hắc hỏa dược, khiến người ngoài tạm thời nắm giữ một loại sức mạnh đáng sợ nhưng lại hữu hạn mà thôi.

Hắn lo lắng chính là chiếc xe ngựa khác đang đậu sát bên cạnh.

Chiếc xe ngựa đó vốn là chỗ ngồi của năm người Điển Vi, Gia Cát Lượng, Vu Cát, Bạch Tinh Tinh và Chân Mật.

Nay chỉ còn lại Bạch Tinh Tinh và Chân Mật, hơn nữa ngay cả đám binh sĩ Phường Nhân Quân bảo vệ xe ngựa và hắc hỏa dược trước đó cũng đã vì sự hỗn loạn vừa rồi mà rời khỏi cương vị ban

đầu của mình. "Điệu hổ ly sơn chi kế!" Ngô Lương lúc này rốt cuộc ý thức được vấn đề này.

Mục tiêu ban đầu của cái đầu người chính là hắc hỏa dược, đến tập kích hắn chẳng qua là để dẫn dụ đám người Phường Nhân Quân thủ vệ hắc hỏa dược đi nơi khác, từ đó thuận tiện hành sự.

Nhưng vẫn câu nói kia, Ngô Lương cũng không lo lắng chút hắc hỏa dược đó bị trộm bị cướp, đó đối với hắn chỉ là vấn đề nhỏ.

Hắn lo lắng là cái đầu người kia hiển nhiên không thể mang cả xe hũ đồng hắc hỏa dược đi, cho nên nó bay về phía chiếc xe ngựa đó có lẽ chưa chắc đã là muốn trộm hắc hỏa dược, mà là định làm một số việc khác, ví dụ như: Kích nổ...

Nếu là như vậy, Bạch Tinh Tinh và Chân Mật lúc này vẫn còn ở trong chiếc xe ngựa bên cạnh, mà đương lượng nổ của đống hắc hỏa dược đó đã đủ để nuốt chửng chiếc xe ngựa của hai người.

Đến lúc đó không những chiếc xe ngựa làm bằng gỗ sẽ tan xương nát thịt, mà Bạch Tinh Tinh và Chân Mật ngồi trong xe cũng chắc chắn khó có thể sống sót. "Công tử, ngài đây là?" Ba người Điển Vi, Gia Cát Lượng và Vu Cát thấy Ngô Lương bỗng nhiên sắc mặt đại biến, như chịu kích thích mà cuồng bôn về phía mình, nhất thời vẫn chưa phản ứng kịp rốt cuộc là chuyện gì, mặt lộ vẻ nghi hoặc. "Nhanh!

Bảo Tinh Tinh và Mật nhi mau chóng rời khỏi xe ngựa, bảo các nàng chạy đi!

Chạy càng xa càng tốt!" Ngô Lương bất chấp tất cả lớn tiếng gào thét, nước miếng đều phun ra dính cả lên cằm, nhưng lại chẳng mảy may để ý. "Các ngươi còn ngẩn ra đó làm gì, cái đầu người kia bay về phía xe ngựa của chúng ta rồi, còn không mau làm chút gì đi?!" Dương Vạn Lý theo sát sau lưng Ngô Lương, thấy ba tên kia vẫn chưa hiểu chuyện gì, cũng vội vàng giơ tay chỉ lên đỉnh đầu bọn họ, gấp đến độ

dậm chân miêu tả tình huống rõ ràng hơn một chút. "?!" Ba người vội vàng ngẩng đầu, rốt cuộc nhìn thấy cái đầu người giữa không trung đã sắp bay đến xe ngựa.

Giờ khắc này, không cần Ngô Lương nói thêm gì nữa, bọn họ cũng trong nháy mắt ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, đây là trúng kế điệu hổ ly sơn rồi. "Công tử chớ vội, trách nhiệm này do Vi gánh vác, tránh ra!" Điển Vi lập tức quát lớn một tiếng, lại mạnh mẽ đẩy một tên lính Tào vừa bị gã gạt sang một bên lại vừa sáp tới văng ngược trở ra, sau đó dưới chân bỗng nhiên phát lực, thân thể tráng kiện như gấu đen liền giống như đạn pháo tật tốc lao đi.

Cùng lúc đó, mắt thấy cái đầu người đã bắt đầu hạ thấp độ cao, áp sát xe chở đầy hũ đồng hắc hỏa dược không người trông coi. "Vút!" Điển Vi mới chạy được vài bước, cánh tay phải cầm thủ kích liền vung mạnh lên.

Cây thủ kích nặng tới mấy chục cân lại bị gã coi như phi tiêu, thế mà lại nhẹ nhàng ném ra, vừa nhanh vừa mạnh, hơn nữa nhìn qua còn cực kỳ chuẩn xác.

Nếu cái đầu người kia không né tránh, đòn này bay qua chắc chắn có thể chém nó làm hai nửa như bổ dưa hấu! "Thiên hạ lại có mãnh sĩ bực này?!" Tướng lĩnh và binh sĩ Tào quân nhìn mà tâm thần chấn động.

Bọn họ tuy rằng có thể nhìn thấy thân hình tráng kiện khác thường của Điển Vi, lại không ngờ thân thủ của Điển Vi thế mà cũng lợi hại như vậy. "Vù —— Vù —— Vù ——" Nương theo tiếng thủ kích không ngừng xoay tròn trên không trung, từng trận tiếng xé gió thậm chí có chút chói tai.

Người ngoài xem náo nhiệt, người trong nghề xem môn đạo.

Những người này đều là kẻ đã lên chiến trường từng thấy máu,

trong địch quân cũng không thiếu lực sĩ giết người như ngóe, nhưng bọn họ lại chưa từng thấy lực sĩ nào có thể ném ra một đòn uy lực sánh ngang với cú phi kích này của Điển Vi.

Bọn họ thậm chí có thể tưởng tượng được, đòn phi kích này nếu xuất hiện trên chiến trường, một đòn chém ngang lưng vài tên địch quân chắc chắn là chuyện dễ như trở bàn tay!

Phường Nhân Quân?

Một số tướng lĩnh biết thân phận của đám người Ngô Lương trong lòng càng thêm kinh hãi.

Cái Phường Nhân Quân danh bất kiến kinh truyện này rốt cuộc là một đội quân bí mật như thế nào, lại ngọa hổ tàng long như thế, thảo nào Tào Sứ quân luôn tránh không nói về đội quân thợ thủ công được bí mật thành lập này, chẳng lẽ là vũ khí bí mật Tào lão bản giữ lại cho riêng mình sao? .....

Tiếng xé gió chói tai do thủ kích xoay tròn phát ra cũng làm kinh động cái đầu người đang áp sát xe ngựa. "?!" Cái đầu người theo bản năng quay đầu lại nhìn thoáng qua.

Cái nhìn này không quan trọng, nhưng trên mặt cái đầu người cũng lộ ra một vẻ kinh sợ, nó e là cũng không ngờ cú phi kích này lại đến tấn mãnh như thế, chỉ lơ là một chút đã gần ngay trước mắt.

Nếu nó quay đầu muộn thêm một giây, e là sẽ chẳng còn cơ hội né tránh nữa.

Ngay sau đó. "Vút!" Cái đầu người bỗng nhiên trầm xuống, đồng thời cú phi kích liền sạt qua đỉnh đầu nó bay đi.

Cái đầu người chỉ cảm thấy đỉnh đầu mát lạnh, thế mà một mảng tóc trên thiên linh cái đã bị thủ kích của Điển Vi gọt đi mất, chỉ kém một khoảng cách chưa đầy nửa phân nữa thôi, thứ nó mất đi e là sẽ là

một mảng da đầu!

Mà ngay lúc này, Bạch Tinh Tinh và Chân Mật cũng đang lo lắng vén rèm cửa sổ xe ngựa nhìn ra ngoài.

Chương 650

Các nàng tự nhiên cũng nghe thấy động tĩnh trước đó, đám người Điển Vi cũng là trước mặt các nàng cưỡng ép xuống xe ngựa, trong đó chỉ có Chân Mật ở một bên khuyên can, còn Bạch Tinh Tinh, Gia Cát Lượng và Vu Cát thì lại ủng hộ thái độ kháng lệnh, thậm chí bọn họ còn thập phần phản cảm với sự khuyên can của Chân Mật, cười nhạo nàng vài câu.

Trong lòng bọn họ, tính mạng của Ngô Lương lớn hơn tất cả, nghe thấy động tĩnh Ngô Lương nghi ngờ gặp nguy hiểm, bọn họ căn bản không thể ngồi yên.

Mà Chân Mật thì vẫn là người duy nhất còn có thể giữ được bình tĩnh.

Nàng rõ hơn bất kỳ ai vì sao Ngô Lương ra lệnh cho Điển Vi ở trong xe ngựa không được ra ngoài, ít nhất trong tướng mạo của Ngô Lương không nhìn ra bất kỳ hung triệu nào, người thực sự có nguy hiểm tính mạng chỉ có Điển Vi.

Cũng biết trừ Điển Vi ra, mấy người già trẻ phụ nữ bọn họ khi đối mặt tình huống khẩn cấp cũng không có tác dụng gì lớn, còn rất có khả năng kéo chân Ngô Lương.

Huống chi bên ngoài toàn là Tào quân.

Dương Vạn Lý cũng đã dẫn lính Phường Nhân Quân đi chi viện, nếu như vậy đều không có cách nào bảo vệ Ngô Lương, bọn họ chậm một nhịp đi ra e là cũng đã không kịp rồi.

Nhưng cho dù Chân Mật cực lực giải thích sự lợi hại trong đó, cũng vẫn chẳng ai chịu nghe nàng.

Cuối cùng, Chân Mật chỉ giữ được Bạch Tinh Tinh ở lại, nàng đã cố hết sức rồi.

Tuy rằng bản thể nàng là Cửu Vĩ Hồ yêu sống ngàn năm, nhưng nay ký thân trong thân thể của đệ tử Xuất Mã Tiên này, nàng cũng chỉ có năng lực của một cô nương hơn mười tuổi, cũng chẳng thể so với ai nhiều hơn một đôi tay, nhiều hơn hai cái đầu. "Nhanh!

Bạch cô nương, Chân cô nương, Công tử lệnh cho các ngươi mau chóng rời khỏi xe ngựa, chạy càng xa càng tốt!" Thấy thanh thủ kích đầu tiên không thành công, lại nhìn thấy rèm cửa sổ xe ngựa hơi vén lên, Điển Vi cũng không kịp giải thích nhiều, chỉ có thể vừa ném thanh thủ kích còn lại ra bức bách cái đầu người, vừa ra sức hô to với Bạch Tinh Tinh và Chân Mật. "?" Có mái che của xe ngựa chắn, cộng thêm Bạch Tinh Tinh và Chân Mật chỉ vén rèm lên một khe hở, các nàng tuy nhìn thấy Điển Vi, nhưng lại chưa từng nhìn thấy cái đầu người bay đến giữa không trung, bởi vậy vẫn chưa hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Sự thật là, với thính lực hơn người của Bạch Tinh Tinh, tiếng gào thét vừa rồi của Ngô Lương đã bị nàng nghe rõ mồn một.

Chỉ có điều từ lúc Ngô Lương gào thét, lại đến lúc Điển Vi tranh trước lao tới, trong đó chẳng qua chỉ mất một hai giây đồng hồ, thời gian này thực sự quá ngắn, Bạch Tinh Tinh còn chưa kịp giải thích với Chân Mật, càng chưa kịp đưa ra bất kỳ phản ứng nào.

May mà Bạch Tinh Tinh và Chân Mật đều không phải người nhu nhược thiếu quyết đoán. "Đi!" Lần này đã không cần Bạch Tinh Tinh giải thích lại với Chân Mật nữa, Chân Mật cũng đã nghe rõ ràng.

Tiếp đó hai người chỉ nhìn nhau cực kỳ đơn giản một cái, liền lập tức đứng dậy vén rèm cửa xe ngựa chuẩn bị xuống xe.

Tuy nhiên cùng lúc đó, cái đầu người kia lại đã tránh được cú phi

kích thứ hai của Điển Vi.

Khác với lần trước, lần này cái đầu người nhìn rõ ràng, càng có sự chuẩn bị, dường như dễ dàng tránh thoát, thậm chí còn thuận thế áp sát chiếc xe ngựa chứa hũ đồng hắc hỏa dược hơn.

Nhưng nó lại không lao thẳng vào xe ngựa, mà là bay thẳng về phía một cây đuốc dựng bên cạnh xe ngựa.

Tiếp đó ngay trước mặt tất cả mọi người, nó thế mà bỗng nhiên há mồm cắn lấy cán gỗ của cây đuốc rút ra, cứ thế ngậm cây đuốc nhanh chóng bay đến phía trên xe ngựa, nhìn Ngô Lương lộ ra một nụ cười dữ tợn.

Sau đó, nó buông lỏng miệng, bắt đầu nhanh chóng bay lên cao. "Bộp!" Cây đuốc rơi thẳng vào trong chiếc xe ngựa đầy hũ đồng hắc hỏa dược. "!" Trái tim Ngô Lương theo đó hung hăng co rút một cái, gần như tê liệt ngã xuống đất. "Không kịp rồi!" Điển Vi lại đỏ mắt vẫn cứ nghĩa vô phản cố lao về phía chiếc xe ngựa mà Bạch Tinh Tinh và Chân Mật mới vừa xuống được một nửa...

Khoảnh khắc cái đầu người ném cây đuốc vào chiếc xe ngựa chứa đầy hũ đồng hắc hỏa dược, trái tim Ngô Lương liền đã chìm xuống đáy cốc.

Những hũ đồng hắc hỏa dược này là do Ngô Lương tự tay chế tạo.

Hắn tự nhiên nắm rõ thời gian từ khi châm lửa đến khi kích nổ như lòng bàn tay, vì cân nhắc đến an toàn của bản thân, thời gian bình quân hắn thiết kế đại khái vào khoảng 3 giây, sai số sẽ không quá 1 giây.

Tức là, trong tình huống nhanh nhất, 2 giây sau những hũ đồng hắc hỏa dược này liền phát sinh bạo nổ, hơn nữa là bạo nổ liên hoàn.

Mà trong thời gian 2 giây này, Bạch Tinh Tinh và Chân Mật cho dù có thể từ trong xe ngựa đi ra, cũng nhất định không kịp chạy trốn, giống như vậy cần phải thừa nhận thương tổn của trận nổ này.

Thậm chí rời khỏi xe ngựa, các nàng còn sẽ dễ dàng bị mảnh vỡ hũ đồng gây thương tích hơn, nói không chừng ngược lại càng thêm nguy hiểm! "Quay lại!" Điển Vi vừa chạy như điên về phía xe ngựa của Bạch Tinh Tinh và Chân Mật, vừa càng thêm lớn tiếng gào thét với hai người, gã dường như có suy nghĩ của riêng mình. "Cái gì?" Bạch Tinh Tinh và Chân Mật hiển nhiên còn chưa biết tình cảnh hiện tại của các nàng, bởi vậy cũng không hiểu ý đồ của Điển Vi.

Vừa rồi gã còn bảo các nàng xuống xe, kết quả mới hoảng thần một cái, vì sao lại bỗng nhiên bảo các nàng quay lại, gã rốt cuộc đang làm cái gì, vì sao lại dao động bất định như thế?

Cùng lúc đó, Bạch Tinh Tinh và Chân Mật còn theo bản năng nhìn về phía Ngô Lương đang chạy theo sau lưng Điển Vi.

Giữa Ngô Lương và Điển Vi còn có một khoảng cách lớn, cộng thêm thể chất hai người khác nhau, cùng là chạy cuồng, hắn căn bản không theo kịp Điển Vi, khoảng cách giữa hai người còn đang tiếp tục nới rộng. "Quay lại!" Ngô Lương biết rõ mình khẳng định là không đuổi kịp rồi, bất quá hắn vẫn lựa chọn tin tưởng Điển Vi.

Điển Vi tuy rằng không vô sỉ giảo hoạt như hắn, nhưng cũng là người thô trong có tế, gã bảo Bạch Tinh Tinh và Chân Mật quay lại, trong lòng nhất định là đã có kế hoạch, chút ăn ý này hắn vẫn phải có.

Bất quá đến phút cuối hắn vẫn bổ sung thêm một câu: "Ném 'Kim Cương Tán' ra ngoài, tiếp đó thì an ổn ngồi xuống bám thật chắc vào xe ngựa, đừng khinh cử vọng động!" "Kim Cương Tán" để ngay trong xe ngựa, hiện tại không phải xuống mộ, hắn tự nhiên không mang theo bên người.

Mà "Kim Cương Tán" khi đối mặt với vụ nổ, hẳn là có thể khởi được tác dụng phòng ngự nhất định, ít nhất có thể triệt tiêu một phần thương tổn do mảnh vỡ hũ đồng tạo thành.

Giờ khắc này hắn cảm giác được sự vô lực chưa từng có.

Đối mặt tình huống này, hắn lại chẳng làm được gì, thậm chí ngay cả kịp thời chạy đến cứu viện cũng không làm được, chỉ có thể trơ mắt nhìn Bạch Tinh Tinh, Chân Mật và Điển Vi dấn thân vào nguy hiểm.

Quan trọng hơn là, hắn hiện tại đối mặt kỳ thực vẫn là một đề bài lựa chọn không có cách nào đưa ra quyết định: Một bên là Bạch Tinh Tinh và Chân Mật; một bên là Điển Vi.

Từ góc độ cắt lỗ kịp thời mà suy xét vấn đề này thì hiện tại nên quát Điển Vi dừng lại mới đúng, chứ không phải trơ mắt nhìn người rơi vào cảnh hiểm nghèo từ hai người biến thành ba người, huống chi Điển Vi đêm nay còn bị hung sát chi khí che kín thất khiếu, vốn chính là lúc hung hiểm nhất, người không nên lấy thân mạo hiểm nhất chính là Điển Vi.

Nhưng muốn hắn cứ trơ mắt nhìn Bạch Tinh Tinh và Chân Mật gặp nguy hiểm mà lựa chọn cắt lỗ kịp thời, hắn cũng đồng dạng không làm được.

Mặc dù kỳ thực hiện tại người lấy thân mạo hiểm cũng không phải hắn, mà là Điển Vi, hắn cũng vẫn coi hành vi của Điển Vi là sự giãy giụa và nỗ lực cuối cùng của chính mình...

Điều này không liên quan đến tư tâm.

Ngô Lương cũng không khẳng khái nhờ vả người khác, hắn càng hy vọng người hiện tại ở vị trí của Điển Vi là chính mình, nhưng tình huống này không phải hắn muốn thế nào là được thế ấy.

Hắn không có cách nào lựa chọn, cũng không có cơ hội đưa ra lựa chọn.

Mặc dù làm vậy có thể sẽ khiến kết quả trở nên tồi tệ hơn, hắn cũng chỉ có thể "ích kỷ" ngầm đồng ý hành vi của Điển Vi.

Bởi vì nhân thế gian chính là có những chuyện, là không thể đi tính toán tổn thất và lợi ích, hiện tại hắn đối mặt căn bản không phải là đề toán 2+1=3, mà là cái tình và cái nghĩa cắt không đứt, gỡ càng rối.

Thậm chí với sự hiểu biết của hắn đối với Điển Vi, hắn hiện tại dù có lên tiếng ngăn cản Điển Vi, Điển Vi cũng nhất định sẽ làm trái mệnh lệnh của hắn, cố chấp tiếp tục làm việc này, sự việc đã hoàn toàn vượt ra khỏi tầm kiểm soát của hắn. "......

Được!" Thấy Ngô Lương cũng có ý này, Bạch Tinh Tinh và Chân Mật tuy rằng vẫn không quá hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng vẫn lập tức lui trở lại vào trong xe ngựa.

Ngay sau đó cây "Kim Cương Tán" liền từ cửa sổ xe ngựa bị ném ra ngoài.

Cùng lúc đó, Điển Vi đã lao tới bên cạnh xe ngựa.

Lúc này xe ngựa không buộc ngựa, sau khi vào doanh trại, ngựa đều bị tháo ra cho ăn cỏ uống nước rồi lùa vào chuồng ngựa nghỉ ngơi, như vậy khôi phục thể lực và tinh thần, ngày mai mới có thể tiếp tục kéo xe. "!!!" Ngô Lương lại càng thêm rách cả mí mắt, trái tim gần như đều quên mất đập.

Kể từ sau khi cây đuốc bị ném vào xe ngựa, mỗi một hào giây đối với Ngô Lương mà nói đều là sự dày vò to lớn, hắn thậm chí có thể nghe thấy tiếng dây dẫn của những hũ đồng hắc hỏa dược bị châm lửa kêu "xèo xèo", vụ nổ bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra, không ai có thể ngăn cản. "....." Tất cả mọi người tại hiện trường cũng đều nín

thở.

Đại bộ phận binh sĩ Tào quân chưa từng kiến thức qua uy lực của hắc hỏa dược, tuy rằng cũng không hiểu tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng tất cả những gì xảy ra đêm nay đã đủ khiến bọn họ ứng tiếp không xuể, bọn họ lại làm sao không nhận ra tiếp theo có khả năng sẽ xảy ra chuyện càng thêm đáng sợ chứ?

Mà Hiến Đế, hoạn quan, hoàng thất nữ quyến và Vũ Lâm hộ vệ thì đang bịt lỗ tai theo bản năng lùi về phía sau.

Bọn họ không dám nhìn hình ảnh tiếp theo, lại không nhịn được mà không nhìn.

Đó là ngọn lửa rực rỡ nhất bọn họ từng thấy trong đời này, đồng thời cũng là ngọn lửa đáng sợ nhất bọn họ từng thấy trong đời này, cảnh tượng huyết tinh như luyện ngục trong thành trước đó, cùng mùi thịt nướng gây nôn mửa tràn ngập trong không khí, vẫn còn rõ mồn một trước mắt, vĩnh sinh đều không thể quên.

Cứ như vậy ngay trước mặt tất cả mọi người. "Hừ!" Điển Vi túm chặt lấy càng xe của chiếc xe ngựa Bạch Tinh Tinh và Chân Mật đang ngồi.

Cho đến hiện tại gã rất vô cùng tỉnh táo, chỉ có chiếc xe ngựa này là xe thùng kín, mà chiếc xe chứa hũ đồng hắc hỏa dược kia thì chỉ là một chiếc xe ba gác.

Tức là, gã có thể dùng phương thức thập phần bạo lực di chuyển chiếc xe thùng kín cùng Bạch Tinh Tinh, Chân Mật ra ngoài.

Nhưng nếu muốn dùng phương thức tương tự để di chuyển chiếc xe chứa hũ đồng hắc hỏa dược, thì chỉ khiến những hũ đồng hắc hỏa dược kia rơi vãi xuống, căn bản không khởi được bất kỳ tác dụng gì.

Ngay sau đó. "A ——!" Điển Vi toàn thân gân xanh nổi lên, phát ra

một tiếng gào thét tê tâm liệt phế, thế mà trực tiếp nắm càng xe nhấc bổng chiếc xe ngựa lên khỏi mặt đất. "Ồ ——!" Trong Tào quân lập tức truyền đến một mảng tiếng kinh hô.

Xe ngựa thời đại này để chắc chắn bền bỉ, trừ việc sử dụng gỗ thịt rất nặng để đóng thùng xe ra, trục bánh xe còn sử dụng kim loại càng thêm trầm trọng.

Cộng thêm bên trên còn có hai người Bạch Tinh Tinh và Chân Mật ngồi.

Cả chiếc xe ngựa cộng lại ít nhất cũng có mấy trăm cân.

Quan trọng nhất là, người thời đại này tuy rằng không biết cái gì gọi là "Nguyên lý đòn bẩy" (Kỳ thực từ sớm thời Xuân Thu Chiến Quốc, Mặc Tử đã để lại sách tịch liên quan đến nguyên lý này, chỉ là không gọi là nguyên lý đòn bẩy, đồng thời cũng vì quan hệ văn hóa lũng đoạn, đại bộ phận người căn bản không tiếp xúc được những giáo dục này), nhưng bọn họ đều là người từng làm việc tay chân, rất rõ ràng thế nào là tiết kiệm sức, thế nào là tốn sức.

Kiểu nâng của Điển Vi, khẳng định là "đòn bẩy tốn sức", bọn họ trong thực tiễn cũng biết muốn dùng phương thức như vậy nâng chiếc xe ngựa nặng mấy trăm cân thậm chí có khả năng nặng hơn rốt cuộc có bao nhiêu khó khăn.

Đó chính là sức của một người a!

Nhưng mà giờ khắc này, Điển Vi lại không kịp hưởng thụ tiếng kinh hô và sùng bái của mọi người.

Ngay sau đó eo gã đã bắt đầu liên tục phát lực, thân mình vặn động, chiếc xe ngựa cũng bị gã vung tròn lấy đà, cứ thế xoay nửa vòng.

Chương 651

"Vút!" Điển Vi bỗng nhiên buông lỏng tay.

Tiếp đó chiếc xe ngựa liền giống như mọc cánh, bay thẳng về phía một túp lều trại cách đó mấy trượng. "Bạch Tinh Tinh và Chân Mật được cứu rồi!" Tinh thần Ngô Lương chấn động, không hổ là Điển Vi, gã trong tình hình như vậy, mà còn nhớ lợi dụng túp lều trại kia để làm giảm chấn lực va chạm khi xe ngựa bay tới, khiến Bạch Tinh Tinh và Chân Mật tận lượng chịu ít thương tổn! "Nhưng Điển Vi..." Trái tim Ngô Lương lại vẫn không đập được, bởi vì hắn rõ hơn bất kỳ ai, những hũ đồng hắc hỏa dược kia e là cũng lập tức sắp... "Kim Cương Tán!

Điển Vi, Kim Cương Tán!" Ngô Lương lo lắng hướng Điển Vi lớn tiếng gào thét, nếu có thể kịp thời mở Kim Cương Tán hộ vệ toàn thân, có lẽ còn có khả năng đỡ được vết thương chí mạng do vụ nổ gây ra, mà chỉ cần Điển Vi chưa tắt thở, hắn liền còn có cách cứu gã về! "Công tử..." Cũng không biết rốt cuộc có nghe rõ tiếng gào thét của Ngô Lương hay không, sau khi ném chiếc xe ngựa ra ngoài, Điển Vi rốt cuộc rảnh tay quay người lại, gã ngày thường không hay nói cười lúc này lại nhe răng lộ ra nụ cười thản nhiên, dường như còn có điều gì muốn nói với Ngô Lương.

Giây tiếp theo.

Sau lưng Điển Vi xuất hiện một điểm sáng nhỏ, tiếp đó điểm sáng nhanh chóng khuếch tán, trong sát na cả bầu trời đêm đều bị chiếu sáng rực. "Ầm —— Ầm ầm —— Ầm ầm ầm!" Tiếng sấm sét liên tiếp không dứt.

Tất cả mọi người đều bị chấn điếc tai.

Tất cả mọi người đều bị chói mù mắt.

Ngô Lương cũng như vậy.

Cho dù hắn liều mạng nheo mắt, nhưng ngay khoảnh khắc điểm sáng kia nhanh chóng khuếch tán ra, hắn liền đã cái gì cũng không nhìn thấy, trong mắt chỉ có một mảng trắng xóa.

Mà trong tai hắn, cũng đã bắt đầu kêu "o o".

Dù là như vậy. "Kim Cương Tán!

Mau bung Kim Cương Tán ra a!

Nhanh a Điển Vi!!!" Ngô Lương vẫn cuồng loạn gào thét, hắn ngay cả thanh âm của chính mình cũng không nghe thấy, nhưng hắn lại hy vọng Điển Vi có thể nghe được thanh âm của hắn, có thể kịp thời bung Kim Cương Tán, có thể chống đỡ được vụ nổ sau lưng kia.

Thiếu cánh tay, không thành vấn đề!

Thiếu một cái chân, cũng không thành vấn đề!

Thậm chí thiếu nửa người, đều không thành vấn đề!

Chỉ cần giữ lại một hơi!

Chỉ cần một hơi thở!

Ngô Lương điên cuồng cầu nguyện trong lòng, chỉ cần còn để lại cho Điển Vi một hơi thở, hắn liền sẽ dùng tất cả "Hãn thanh" lên người gã, cho dù tát cạn đầm bắt cá, đem cái xác khô kia giã thành thịt vụn chỉ để ép ra thêm một tí xíu Hãn thanh, hắn cũng sẽ không tiếc giá nào!

Con tê tê trong mộ Lưu Bành Tổ bị chém mất nửa cái đầu còn có thể sống.

Hắn liền tin tưởng chính mình cũng nhất định có thể cứu Điển Vi

về! .....

Vài giây sau.

Thị lực của Ngô Lương rốt cuộc khôi phục một chút, trong tai vẫn còn kêu "o o", hắn lập tức mở to hai mắt tìm kiếm tung tích Điển Vi.

Hiện trường một mảng bừa bộn, trừ chiếc xe ngựa của Bạch Tinh Tinh và Chân Mật.

Những chiếc xe ngựa còn lại đã toàn bộ biến thành một đống mảnh vụn, thậm chí ngay cả hai túp lều trại cự ly hơi gần một chút cũng bị hất tung lên, vải thô dày của lều trại đang bốc lửa.

Nhưng những thứ này đều không quan trọng.

Quan trọng là, Ngô Lương nhìn thấy "Kim Cương Tán".

Lúc này "Kim Cương Tán" đang ở trạng thái bung mở, mặt dù làm bằng tinh cương hẳn là đã chịu đựng xung kích cực lớn, có chỗ đã không còn phẳng phiu, vặn vẹo đến mức khó tin, khiến nó nhìn qua hẳn là đã không thể sử dụng bình thường được nữa.

Tuy nhiên nhìn thấy "Kim Cương Tán" như vậy, trái tim đang thắt lại của Ngô Lương lại hơi thả lỏng một chút xíu.

Điều này chứng minh vào khắc cuối cùng, Điển Vi rốt cuộc vẫn mở "Kim Cương Tán" ra, mà chỉ cần có "Kim Cương Tán" che chắn, Điển Vi ít nhất hẳn sẽ không bị sức mạnh của hắc hỏa dược xé thành mảnh nhỏ.

Mà ở nơi cách "Kim Cương Tán" khoảng một trượng, Ngô Lương rốt cuộc nhìn thấy Điển Vi đang nằm trên mặt đất.

Lúc này gã đang nằm sấp bất động, sống chết chưa rõ. "Điển Vi!" Ngô Lương lập tức lao lên, dùng hết sức bình sinh cộng thêm sự hỗ trợ của Dương Vạn Lý vừa chạy tới mới lật được thân thể trầm trọng

của Điển Vi lại.

Lúc này trong khoang miệng, khoang mũi, mắt và tai của Điển Vi đều có máu tươi trào ra, một cánh tay trái cũng mềm oặt rũ xuống, xương cốt bên trong hiển nhiên đã gãy từng khúc, rõ ràng trước đó đã phải chịu đựng áp lực khó có thể tưởng tượng.

Nhưng những thứ này đều không phải là quan trọng nhất!

Ngô Lương ngay lập tức đưa tay thăm dò hơi thở của Điển Vi.

Còn thở!

Chỉ là phi thường mỏng manh, tình huống cũng không lạc quan. "Nhanh!

Nhanh!

Nhanh!

Nhanh!

Ở đâu?

Nhanh!....." Ngô Lương nói năng lộn xộn sờ soạng trên người, môi và hai tay đều run rẩy thập phần lợi hại. "Công tử..." Dương Vạn Lý bên cạnh và đám người Phường Nhân Quân chạy tới sau đó đều chân tay luống cuống, bọn họ chưa từng thấy Ngô Lương trong trạng thái này, không biết nên khuyên hắn thế nào, cũng không biết hiện tại mình có thể làm gì.

Bạch Tinh Tinh và Chân Mật cũng đã từ trong chiếc xe ngựa bị nghiêng bò ra.

Hai người các nàng trên người đều có một ít vết xây xát, bất quá đều chỉ là chút thương tích ngoài da không đáng kể, không cần phải lo lắng, vì vậy các nàng cũng lập tức chạy tới. "Ở trong cái túi vải bên sườn phải trong y phục của chàng, để cùng chỗ với hai vị hương liệu

kia." Bạch Tinh Tinh và Ngô Lương tâm linh tương thông, vội vàng chỉ ra vị trí hắn bình thường để "Hãn thanh". "A, đúng đúng đúng!

Ở chỗ này, ở chỗ này!" Ngô Lương thở hổn hển, hoang mang rối loạn sờ soạng cái túi vải trong y phục, nhưng hai tay run rẩy lại có chút không nghe sai bảo, cuối cùng hắn thế mà thập phần não nộ dùng sức giật mạnh một cái, lôi cả cái túi vải ra, "Roạt" một tiếng xé nát, mấy cái bình nhỏ bên trong rơi lả tả trên mặt đất.

Ngô Lương vội vàng nhặt cái bình nhỏ đựng Hãn thanh lên, giật nắp bình ra liền đổ lên người Điển Vi.

Mặc dù hắn cũng không biết nên bôi vào chỗ nào, bởi vì trên người Điển Vi căn bản không nhìn thấy vết thương bên ngoài rõ ràng, ngoại trừ cánh tay trái mềm oặt có chút vặn vẹo kia.

Nhưng lúc này Ngô Lương đã không màng được nhiều như vậy.

Cho đến khi dùng hết sạch toàn bộ "Hãn thanh" trong bình, Ngô Lương mới dừng lại với vẻ không cam lòng.

Hắn hiện tại bên người chỉ có bấy nhiêu "Hãn thanh", muốn có nhiều hơn thì chỉ có thể đi lấy từ trên người "Hãn thi" mà hắn đã chôn trước ở ngoài thành Văn Hỉ.

Loại đồ vật như "Hãn thi" mang đi theo Phường Nhân Quân thực sự có rất nhiều bất tiện, huống chi lần này còn là đến diện kiến Tào lão bản và Hiến Đế, tùy quân mang theo cỗ quan tài quá dễ gây sự chú ý.

Ngoài ra, Ngô Lương hiện tại vẫn chưa có cách nào xác định "Hãn thanh" đối với tình trạng này của Điển Vi rốt cuộc có tác dụng hay không.

Dù sao theo Chân Mật nói, tác dụng chủ yếu của "Hãn thanh" là khiến đoạn chi tái sinh, mà Điển Vi hiện tại lại không hề thiếu tay cụt

chân, dường như không nằm trong phạm vi công hiệu của "Hãn thanh". "..." Nghĩ như vậy, Ngô Lương vừa một lần nữa đưa tay thăm dò hơi thở của Điển Vi, vừa bắt mạch cho y.

Hơi thở vẫn thập phần yếu ớt, bất quá mạch đập sờ vào lại tương đối bình thường, chỉ là cảm giác nhanh hơn mạch đập của người bình thường một chút.

Ngô Lương nhất thời cũng không cách nào xác định tình huống trước mắt rốt cuộc là tốt hay xấu. "Công tử, hay là để lão hủ xem trước thử?" Vu Cát ở một bên thấy Ngô Lương rốt cuộc đã bình tĩnh hơn một chút, lúc này mới đi lên phía trước chủ động xin đi giết giặc.

Hắn tuy không phải y sư nổi danh gì, nhưng trong lịch sử tốt xấu gì cũng từng lấy việc dùng nước bùa trị bệnh mà nổi danh ở Ngô Hội.

Rất nhiều quan lại và sĩ tộc Ngô quốc đều đối với hắn cực kỳ tin cậy và tôn kính, bởi vậy nghiêm khắc mà nói, Vu Cát cho dù có chút thành phần lừa đảo, cũng hẳn là có hiểu biết đối với một số kiến thức y học cơ bản. "Lão tiên sinh mau mời!" Ngô Lương tự nhiên là cầu còn không được, vội vàng đứng dậy mời hắn đến bên cạnh Điển Vi. "Công tử chớ vội." Vu Cát cũng đưa tay ra bắt lấy mạch đập của Điển Vi, nhắm mắt lại tinh tế cảm thụ tiết tấu mạch đập trong cơ thể Điển Vi.

Một lát sau.

Khi Vu Cát mở mắt ra lần nữa, tựa hồ trong lòng đã có tính toán, nhưng cũng chưa vội vã giải thích tình huống với Ngô Lương, mà là tiếp tục đi tới phía bên kia Điển Vi tinh tế xem xét cánh tay trái, tiếp đó lại cởi bỏ y phục trước ngực Điển Vi, kiểm tra tình huống lồng ngực và khoang bụng.

Một hồi kiểm tra như vậy, năm phút đồng hồ đã trôi qua.

Lúc này Vu Cát mới rốt cục chắp tay nói với Ngô Lương: "Công tử, mạch đập của Điển Vi hơi có chút rối loạn, bất quá trong tình huống bình thường thì điều này cũng không tính là trở ngại gì lớn..." Ngô Lương vừa rồi không có sờ ra mạch đập rối loạn, bất quá hắn cũng không hoài nghi kết luận Vu Cát đưa ra.

Dù sao hắn ở phương diện này ngay cả trình độ dân gà mờ e rằng cũng không đạt được, biết nên bắt mạch ở chỗ nào cũng đã là không tệ rồi, mà Vu Cát cho dù kém cỏi nữa cũng phải mạnh hơn hắn một chút.

Cùng lúc đó Ngô Lương cũng nghe ra được, Vu Cát dường như muốn nói lại thôi, thế là liền lập tức truy vấn: "Lão tiên sinh, có thoại xin cứ nói thẳng." "Công tử hiểu lầm, không phải lão hủ không muốn nói, mà là lão hủ tạm thời cũng không có chủ ý..." Vu Cát vẻ mặt xấu hổ nói, "Mạch đập của Điển Vi giờ phút này tuy rằng có chút rối loạn, nhưng lại vẫn thập phần cường kiện.

Theo lý thuyết, tất cả những người có mạch đập cường kiện như thế không nên hôn mê bất tỉnh mới đúng.

Bởi vậy lão hủ nhất thời cũng không cách nào nói rõ Điển Vi hiện tại rốt cuộc là tình huống gì.

Chương 652

Có lẽ là bởi vì Điển Vi vừa rồi thừa nhận xung kích quá lớn, hồn phách chịu chấn nhiếp không cách nào phụ thể gây nên, nói không chừng để hắn nghỉ ngơi một lát, chính mình liền sẽ tỉnh lại." Linh hồn bị chấn nhiếp không cách nào phụ thể...

Trước kia Ngô Lương tuyệt đối sẽ không tin vào loại thuyết pháp này, bất quá sau khi trải qua rất nhiều chuyện bí ẩn, Ngô Lương đã sớm bắt đầu tin tưởng sự tồn tại của tam hồn lục phách.

Quan trọng nhất là lời của Vu Cát khiến Ngô Lương hơi an tâm một chút.

Đích xác!

Lực xung kích của vụ nổ vừa rồi quả thực không nhỏ, cho dù tố chất thân thể của Điển Vi cực tốt, sau khi gặp phải xung kích như thế lâm vào hôn mê hình như cũng là chuyện hợp tình hợp lý...

Cho dù không đi để ý tới mấy cái thuyết pháp hồn phách gì đó, mặc kệ là hiện nay hay là hậu thế, tình huống này đều không hiếm thấy.

Hi vọng là tình huống này đi, ngàn vạn lần đừng là tổn thương vĩnh viễn về phương diện đại não...

Ngô Lương lại nhìn Điển Vi một cái, trong lòng yên lặng cầu nguyện.

Còn về cánh tay trái của Điển Vi mà y thuật thời đại này gần như không có khả năng chữa trị, Ngô Lương lại cảm thấy cũng không phải vấn đề gì lớn.

Thực sự không được thì sau khi trưng cầu ý kiến của Điển Vi,

hẳn là có thể bỏ đi, lại lợi dụng "Hãn thanh" sinh ra một cánh tay trái hoàn hảo không chút tổn hại.

Mà có "Thất Hồn Hương" phụ trợ, quá trình này dường như cũng có thể làm đến mức không có bất kỳ đau đớn nào.

Tóm lại, hết thảy đều phải đợi Điển Vi tỉnh lại rồi hãy nói.

Mà Điển Vi có thể tỉnh lại hay không, lại có thể vượt qua tử kiếp tối nay hay không, còn phải để Chân Mật đưa ra phán đoán.

Nghĩ như vậy, Ngô Lương đã quay đầu nhìn về phía Chân Mật. "Hung sát chi khí che kín thất khiếu kia nhưng vẫn chưa tan đi..." Chỉ một ánh mắt, Chân Mật liền đã hiểu ý tứ của Ngô Lương, chủ động mở miệng nói với hắn, "Bất quá nhìn qua tựa hồ đã tản bớt một chút, nhưng vẫn không thể đoán chắc liệu đã vượt qua tử kiếp hay chưa." "Ừm." Ngô Lương khẽ gật đầu.

Đêm nay chú định là một đêm không ngủ, hắn sẽ trước sau canh giữ bên cạnh Điển Vi, cho dù Điển Vi có một tia dị động cũng tuyệt không thể bỏ qua, bởi vì có lẽ đó chính là mấu chốt để Điển Vi tỉnh lại.

Ngay lúc đang nghĩ như vậy. "Ngô, Ngô Thái sử..." Cách đó không xa bỗng nhiên truyền đến thanh âm của Hiến Đế. "?" Ngô Lương theo thanh âm nhìn lại, lại thấy Hiến Đế không biết từ lúc nào lại mang theo hai tên hoạn quan đi tới phụ cận đám người Phường Nhân Quân.

Đáng tiếc lại bị binh sĩ Phường Nhân Quân trừng mắt lạnh lùng đối đãi, bởi vậy đành phải mở miệng hô hoán Ngô Lương. "Bệ hạ, thần hiện nay có việc quan trọng tại thân, nếu bệ hạ không có chuyện quan trọng, liền thỉnh về trước đi, thần thực sự không rảnh chiêu đãi." Ngô Lương giờ phút này tâm tình không tốt, tự nhiên cũng sẽ không cho Hiến Đế sắc mặt tốt gì, lập tức ngữ khí băng lãnh hạ lệnh trục khách. "..." Hiến Đế hẳn là cũng không nghĩ tới Ngô Lương sẽ có thái

độ này, lập tức mặt lộ vẻ xấu hổ.

Bất quá sau khi do dự một chút, y vẫn cách binh sĩ Phường Nhân Quân kiên trì nói: "Ngô Thái sử, Ngô lai thử xử (Ta đến đây) chỉ là muốn nói cho ngươi, Ngô phương tài (Ta vừa rồi) nhìn rõ ràng diện mục của cái đầu người cổ quái kia.

Cái đầu người kia không phải thứ gì khác, chính là bảo vật truyền đại của Hán thất —— Đầu Vương Mãng." "Ý tứ của bệ hạ là..." Ngô Lương rốt cục đứng dậy nhìn về phía Hiến Đế.

Tuy rằng trước đó trong lòng Ngô Lương sớm đã có suy đoán, nhưng hiện tại thuyết pháp của Hiến Đế lại là chứng thực suy đoán của hắn.

Người trộm đầu Vương Mãng chính là Lữ Bố, mà theo tình báo Ngô Lương lấy được trước đó, chuyện vừa rồi tự nhiên cũng hẳn là do Lữ Bố làm. "Ngô như kim (Ta hiện nay) cũng không tiện nói gì, bất quá việc này tám chín phần mười không thoát khỏi liên can tới Lữ Bố." Hiến Đế gật đầu nói, "Chỉ là Ngô lại không biết đầu Vương Mãng này cư nhiên có thể bay lượn tứ phía, thậm chí còn có thể giả thác tại thân thể người bên ngoài để tự do hành động." "Đa tạ bệ hạ chỉ điểm." Ngô Lương chắp tay tạ ơn.

Giờ phút này cái đầu người cổ quái kia sớm đã bay mất tăm mất tích.

Nói một cách chính xác, từ sau khi cái đầu người cổ quái kia đem đuốc ném vào trong xe ngựa rồi nhanh chóng bay về phía chỗ cao, nó liền đã mất tích.

Sau đó hũ đồng thuốc nổ đen phát nổ, đám người Ngô Lương càng là không rảnh chú ý tới nó.

Bởi vậy giờ phút này căn bản cũng không biết nó rốt cuộc đã đi

nơi nào.

Bất quá có một số việc vẫn có thể tra một chút. "Dương Vạn Lý, Vu Cát, hai người các ngươi thay ta trông coi Điển Vi, nếu có tình huống gì kịp thời báo ta, ta muốn đi chứng thực một số việc." Ngô Lương quay đầu quát với Dương Vạn Lý và Vu Cát.

Việc này nhất định phải điều tra đến cùng!

Hiện nay Điển Vi chịu thương tổn như thế, cái mối thù này giữa hắn và Lữ Bố coi như đã kết, hơn nữa ở trong lòng Ngô Lương đây chính là mối thù không đội trời chung, tuyệt đối không có khả năng hòa giải.

Bởi vậy bất cứ chuyện gì có liên quan tới đầu Vương Mãng và Lữ Bố, Ngô Lương đều sẽ đào sâu tìm hiểu, cho dù là đào sâu ba thước đất, hắn cũng nhất định phải tìm cho ra Lữ Bố, khiến y vì việc này mà phải trả cái giá thê thảm nhất! ...

Lần nữa đi tới bên cạnh cái thi thể không đầu bị đầu Vương Mãng phụ thể trước đó.

Ngô Lương ngồi xổm xuống tinh tế kiểm tra tình huống thi thể.

Lúc này mới phát hiện, cho dù cỗ thi thể kia gặp phải sự chém bổ mãnh liệt của xẻng công binh, khiến cho vết thương hãi người ở cổ lan tràn mãi cho đến lồng ngực, nhưng cỗ thi thể kia lại không chảy ra quá nhiều máu, trên mặt đất cũng không lưu lại quá nhiều vết máu.

Cái này xem ra rất không khoa học.

Theo Ngô Lương biết, phàm là một người bình thường bị thương tổn như thế, máu trong cơ thể nhất định sẽ từ động mạch lớn phun trào ra, tĩnh mạch cũng đồng dạng sẽ không ngừng chảy máu ra ngoài, cho đến khi đại bộ phận máu trong cơ thể chảy cạn mới thôi.

Cho nên cỗ thi thể này...

Mang theo nghi hoặc như vậy, Ngô Lương ngồi xổm người xuống vạch y phục trên người cỗ thi thể này ra.

Thi ban!

Toàn thân trên dưới cỗ thi thể này đều che kín thi ban màu đỏ sậm phi thường rõ ràng.

Trong tình huống bình thường, người sau khi tử vong 1-2 tiếng đồng hồ mới có thể dần dần xuất hiện thi ban, mà thi ban muốn đạt tới trình độ trải rộng toàn thân đồng thời rõ ràng có thể thấy được như thế này, thì thông thường cần thời gian tử vong đạt tới 5-6 tiếng đồng hồ, cũng chính là kỳ trụy tích hình thành thi ban.

Tức là nói.

Cỗ thi thể này muộn nhất cũng là vào lúc buổi chiều hôm nay liền đã tử vong, sau đó liền bị đầu Vương Mãng chiếm cứ khống chế, một mực trốn trong Vũ Lâm hộ vệ của Hiến Đế để tùy cơ hành động.

Hiện tại điều duy nhất Ngô Lương không xác định thì là: Đầu Vương Mãng rốt cuộc là có tư tưởng và ý thức của chính mình, Lữ Bố chỉ là sai sử hoặc ra lệnh đầu Vương Mãng tới làm một số việc?

Hay là Lữ Bố có thể trực tiếp thao túng đầu Vương Mãng, có thể chia sẻ tầm nhìn của đầu Vương Mãng, coi nó như một cái phân thân của mình để sử dụng tùy tâm sở dục?

Nếu là vế trước, vậy thì BOSS lớn nhất trong chuyện này không phải Lữ Bố, mà là đầu Vương Mãng.

Mà nếu là vế sau, Lữ Bố chính là BOSS lớn nhất, đầu Vương Mãng chỉ là một món pháp khí trong tay y.

Đồng thời Lữ Bố hiện tại e rằng đã không còn ở trong thành An Ấp.

Dù sao giờ phút này Tào lão bản đã suất quân một lần nữa giết vào trong thành, Lữ Bố cho dù tim có lớn đến đâu e rằng cũng không có cách nào vừa ứng đối sự vây quét của Tào lão bản, vừa thao túng đầu Vương Mãng đi làm những chuyện này.

Y khả năng đã sớm trốn đến địa phương an toàn, đang lạnh lùng bàng quan nhìn hết thảy những gì phát sinh tại thành An Ấp.

Bất luận là Tào quân, hay là những bộ hạ kia của Lữ Bố, đều bất quá chỉ là quân cờ trong tay y mà thôi...

Đáng tiếc hiện tại, Ngô Lương vẫn không làm được quá nhiều chuyện.

Hắn chỉ có thể chờ đợi chiến báo Tào lão bản truyền tới.

Nếu Tào lão bản bắt được Lữ Bố trong thành, sự tình liền sẽ trở nên tương đối đơn giản một chút.

Nếu như Tào lão bản cũng không nhìn thấy Lữ Bố trong thành, vậy thì chuyện tiếp theo e rằng chỉ có thể dựa vào chính Ngô Lương.

Ôn huyện!

Nơi này sẽ trở thành mục tiêu tiếp theo của Ngô Lương.

Hắn sẽ làm ra sự chuẩn bị đầy đủ nhất, tra từ đầu nguồn, tra cho Lữ Bố không chỗ che thân, không nơi ẩn núp, khiến y hối hận vì rốt cuộc đã trêu chọc một kẻ địch không nên trêu chọc! ...

Một đêm trôi qua.

Điển Vi vẫn chưa tỉnh lại, hung sát chi khí che kín thất khiếu cũng chưa tan đi.

Ngô Lương canh giữ Điển Vi cả đêm không ngủ, mãi cho đến lúc trời tờ mờ sáng, hắn rốt cục không khống chế nổi bản thân rơi vào mê man, nhưng rất nhanh liền bị tiếng ồn ào ngoài doanh trại đánh thức.

"Ta ra ngoài xem một chút." Dương Vạn Lý lập tức đứng dậy ra khỏi doanh trướng đi thăm dò.

Một lát sau khi trở về, đã mang về tin tức trực tiếp nhất: "Công tử, là Sứ quân đã trở về.

Đêm qua Sứ quân giết một cái hồi mã thương đại hoạch toàn thắng, quân đội Lữ Bố dựa vào nơi hiểm yếu ngoan cố kháng cự đã bị tiêu diệt toàn bộ, số còn lại thì toàn bộ quy hàng Sứ quân." "Tào Ngang và Tào Bẩm đâu?" Ngô Lương lại hỏi. "Ta nhìn thấy hai người bọn họ cưỡi ngựa đi tại hàng trước đại quân khải hoàn, thật là uy phong." Dương Vạn Lý đáp. "Nói như vậy, kiếp nạn Điển Vi trải qua đêm qua cũng không phải kiếp nạn gặp phải lúc Uyển Thành chi chiến trong lịch sử?

Hắn với Tào Ngang, Tào Bẩm cũng không phải vận mệnh cộng đồng thể?" Trong lòng Ngô Lương không khỏi nghĩ như vậy.

Kỳ thật kết quả này hắn cũng đồng dạng cảm thấy thập phần vui mừng.

Bỏ qua Tào Ngang không nói, hắn tự nhiên là không hi vọng Tào Bẩm xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, dù sao đây là một tổn hữu tương đối không tệ. "Lữ Bố đâu?" Ngô Lương ngay sau đó lại hỏi. "Chưa từng có người gặp qua hắn." Dương Vạn Lý lại nghiêm mặt nói, "Tin tức ta thăm dò được là, kỳ thật mấy canh giờ trước Sứ quân liền đã kết thúc chiến đấu, sau đó liền phái người tìm kiếm tung tích Lữ Bố trong thành, còn gọi tất cả tướng lĩnh tù binh đến trước mặt từng người thẩm vấn.

Đáng tiếc người tìm kiếm không thu hoạch được gì, những tướng lĩnh kia cũng không một ai biết hiểu tung tích của Lữ Bố, hắn cứ như thể bốc hơi khỏi nhân gian vậy, ngay cả cọng lông cũng chưa từng lưu lại." "Ừm..." Ngô Lương lập tức lâm vào trầm mặc.

Lữ Bố quả nhiên chạy trốn.

Hơn nữa thủ đoạn của y còn thập phần cao minh.

Chương 653

Dù sao đêm qua trước khi biết được tin tức làm phản, Lữ Bố còn một mực đợi bên cạnh Tào lão bản, đám người Ngô Lương toàn bộ đều tận mắt nhìn thấy y.

Mà sau đó, Lữ Bố liền hư không tiêu thất, từ đó về sau không còn ai từng thấy tung tích của y.

Đúng lúc này. "Hữu Tài hiền đệ!

Hữu Tài hiền đệ?" Ngoài trướng bỗng nhiên truyền đến một thanh âm kêu to có chút phấn khích.

Là Tào Bẩm.

Tên này hiển nhiên còn không biết đêm qua nơi này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nếu không trong thanh âm của hắn liền hẳn là mang theo một tia lo lắng. "Ta đi ra ngoài một chút, ngươi ở nơi này trông coi." Ngô Lương gật đầu với Dương Vạn Lý, liền đứng dậy vén rèm đi ra ngoài, nhìn thấy Tào Bẩm đang chạy tới đón đầu, lập tức chắp tay cười nói: "Chúc mừng An Dân huynh khải hoàn mà về.

Nhìn bộ dạng hưng phấn như thế này của An Dân huynh, đêm qua hẳn là giết đến thống khoái, lập được đại công đi?" "Ha ha ha, đâu có đâu có, đêm qua nếu không phải Hữu Tài hiền đệ lực vãn cuồng lan, hiện nay cái đầu của ta e rằng đã treo trên cửa thành rồi, nếu nói công lao, tự nhiên vẫn là Hữu Tài hiền đệ đứng đầu!" Tào Bẩm cười đến mức không khép được miệng, nhưng ngoài miệng lại có chút khiêm tốn nói. "An Dân huynh quá khen, bất quá là chút tài mọn mà thôi." Ngô Lương cũng khiêm tốn nói. "Ha ha ha, huynh đệ chúng ta cũng đừng nói mấy lời xã giao này với nhau nữa." Tào Bẩm một phen ôm lấy bờ vai Ngô Lương, tiếp đó nghiêm mặt nói, "Đi theo ta, bá phụ về

doanh trại liền lệnh cho ta lập tức đến tìm đệ, người muốn lập tức gặp đệ." "Đi thôi." Ngô Lương gật đầu đáp.

Vì sao Tào lão bản gấp gáp tìm hắn như vậy, Ngô Lương tự nhiên là rõ như lòng bàn tay, đơn giản chính là chuyện có liên quan đến thuốc nổ đen thôi.

Thứ này không chỉ đối với Tào lão bản, mà đối với bất kỳ kẻ nào muốn làm đại sự cũng đều quá quan trọng.

Bất quá Tào Bẩm hiển nhiên còn không biết tối hôm qua trong doanh trại Tào quân rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, càng không biết Ngô Lương và Phường Nhân Quân đã trải qua cái gì.

Mà Tào lão bản thì hẳn là rất nhanh liền sẽ biết.

Dù sao xảy ra chuyện lớn như vậy, quan quân thủ doanh nhìn thấy Tào lão bản cùng chủ tướng Tào Nhân trở về, tự nhiên là muốn ngay lập tức tiến lên bẩm báo.

Không chừng chờ lúc Ngô Lương nhìn thấy Tào lão bản, ông ta liền đã đối với chuyện phát sinh tối hôm qua rõ như lòng bàn tay rồi. "Đúng rồi, Hữu Tài hiền đệ, vì sao vừa rồi lúc ta đi qua thấy trong doanh địa có một khu vực thập phần bừa bộn, đệ có biết đã xảy ra chuyện gì không?" Vừa đi, Tào Bẩm cũng vừa lơ đãng hỏi. "Đêm qua lúc huynh cùng Minh công tiến vào thành vây quét bộ hạ Lữ Bố thì có người tập kích doanh trại.

Nói một cách chính xác, kẻ tập kích cũng không phải là một người, mà là một cái đầu người." Ngô Lương ngắn gọn nói. "Đầu người?" Tào Bẩm lập tức thu lại vẻ lơ đãng trên mặt, lộ vẻ kinh nghi nói, "Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, trong doanh trại có ai bị thương không, đệ và Phường Nhân Quân đều an hảo chứ?" Làm tiền nhiệm chủ tướng của Phường Nhân Quân, nếu nói Tào Bẩm không có một tia tình cảm đối với Phường Nhân Quân kia tự nhiên là không thể nào.

Hắn cũng hi vọng đám người Phường Nhân Quân lăn lộn ngày càng tốt, địa vị trong lòng Tào lão bản ngày càng cao. "Điển Vi bị thương, trước mắt đang trong lúc hôn mê, không biết khi nào mới có thể tỉnh lại..." Ngô Lương cũng không gạt hắn, thở dài nói. "Với thân thủ của Điển Vi sao lại có thể dễ dàng bị thương?" Tào Bẩm lập tức có chút lo lắng nói, "Việc này rốt cuộc là như thế nào, đệ mau nói tường tận với ta!" "Vẫn là đợi gặp Minh công rồi nói kỹ lại sau đi, thiết nghĩ lát nữa Minh công cũng sẽ hỏi đến việc này, huynh ở bên cạnh nghe liền biết, huống chi đêm qua tất cả nhân mã trong doanh trại đều tận mắt nhìn thấy đầu đuôi sự tình, việc này căn bản không phải bí mật." Ngô Lương giờ phút này thực sự không có tâm tình đàm luận việc này, chỉ lộ vẻ mệt mỏi qua loa tắc trách với Tào Bẩm. "Được rồi." Tào Bẩm cũng khá là hiểu lòng người vỗ vỗ bờ vai Ngô Lương, nói với hắn, "Lát nữa lúc đệ gặp bá phụ ta, ta liền quay trở lại đi xem Điển Vi.

Lực sĩ trung tâm bất nhị như Điển Vi thiên hạ hiếm thấy, nếu hắn có mệnh hệ nào, chẳng những là tổn thất của đệ, ta cũng sẽ cảm thấy tiếc nuối." "An Dân huynh có lòng rồi." Ngô Lương lộ ra một tia cười miễn cưỡng, gật đầu. ...

Trong trướng trung quân.

Ngô Lương vừa đi vào, Tào lão bản liền lập tức cho lui hết đám "người không phận sự", chỉ giữ Hí Chí Tài và Tào Ngang hai người ở lại cùng nói chuyện với Ngô Lương. "Hữu Tài, chuyện đêm qua ta đã nghe người ta nói rõ chi tiết, chỉ là không biết Phường Nhân Quân tổn thất như thế nào?" Chủ động đi tới kéo cánh tay Ngô Lương, dẫn hắn đến tọa tháp bên cạnh chủ vị ngồi xuống xong, Tào lão bản lúc này mới đầy mặt quan thiết hỏi. "Vật tư tùy hành của Phường Nhân Quân gần như toàn quân bị diệt, còn có một người thân phụ trọng thương, hiện nay vẫn sống chết chưa biết." Ngô Lương sớm đã nghĩ kỹ lý do

thoái thác tương ứng, thở dài chán nản nói. "Toàn quân bị diệt?" Tào lão bản sững sờ, theo bản năng truy vấn, "Vậy những hũ đồng như kinh lôi mà đêm qua ngươi sử dụng đối với bộ hạ Trương Liêu đâu?

Chẳng lẽ cũng..." Tào lão bản cũng là mất trí khôn, coi như là quan tâm sẽ bị loạn.

Ông ta vừa rồi nghe người ta nói rõ sự tình phát sinh tối hôm qua, làm sao lại không biết tiếng nổ cuối cùng phát sinh chính là những hũ đồng thuốc nổ đen kia, thế nhưng hiện tại ông ta lại vẫn hỏi ra một vấn đề hơi có chút không thông minh như vậy. "Những hũ đồng kia chỉ cần gặp lửa liền sẽ hóa thành kinh lôi.

Đêm qua cái đầu người kia cố ý ném đuốc vào trong xe ngựa để hũ đồng, chính là đánh chủ ý hủy đi tất cả hũ đồng.

Cũng trách ta sơ suất chủ quan, lại bị cái đầu người kia dùi vào chỗ trống...

Haizz!" Ngô Lương đau lòng nhức óc ai thán nói.

Giờ phút này Tào lão bản cũng không quen biết Điển Vi, tự nhiên cũng sẽ không cố ý quan tâm Điển Vi sống chết.

Huống chi nhất tướng công thành vạn cốt khô, Tào lão bản suất binh chinh chiến đã có mấy năm lâu, vô luận là quân địch chết trong tay ông ta, hay là nhân mã dưới trướng trận vong, sớm đã không có cách nào tính ra một con số xác thực, giờ phút này ông ta làm sao lại đem lực chú ý đặt trên người một "binh sĩ Phường Nhân Quân" thân phụ trọng thương đây? "Một cái cũng không còn?" Tào lão bản vẫn rất không cam lòng hỏi. "Toàn bộ đều không còn." Ngô Lương bất đắc dĩ lắc đầu. "..." Tào lão bản lập tức lâm vào trầm mặc, một lát sau mới lại ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm mắt Ngô Lương hỏi, "Hữu Tài, ngươi ngày thường liền yêu thích nghiên cứu những kỳ thư cổ pháp kia, những cổ vật tinh diệu tuyệt luân đến trong tay ngươi đều có cơ

hội tái hiện ánh mặt trời.

Chỉ là không biết những hũ đồng như kinh lôi này ngươi đã nghiên cứu thấu triệt chưa?" Không cần Ngô Lương làm nền cái gì, Tào lão bản tự động liền quy hũ đồng thuốc nổ đen vào hàng ngũ "cổ vật".

Dù sao thời điểm này cũng không có khái niệm "xuyên việt", càng thêm không có khái niệm "xuyên việt tương lai".

Trong lòng Tào lão bản không có khái niệm như vậy, tự nhiên cũng tuyệt đối sẽ không nghĩ về phương diện kia, chỉ sẽ tưởng rằng những hũ đồng thuốc nổ đen kia bất quá là thu hoạch của Ngô Lương trong chuyến tham quan cổ tích lần này. "Hồi bẩm Minh công, hiện nay ta chỉ biết vật này gọi là 'Chấn Thiên Lôi', nãi là sử dụng một loại bí pháp thượng cổ cực kỳ thần bí chế tác mà thành, có thể khai sơn phá thạch uy lực cực lớn." Ngô Lương chắp tay nói, "Vốn dĩ ta định trước tiên đem vật này về Trần Lưu lại tinh tế nghiên cứu, thế nhưng đêm qua bỗng nhiên gặp phải bộ hạ Lữ Bố phản bội, bất đắc dĩ mới đem ra sử dụng để giải quyết tình huống cấp bách.

Vốn nghĩ những 'Chấn Thiên Lôi' còn lại vẫn có thể cung cấp cho ta nghiên cứu, nào ngờ lại bị cái đầu người cổ quái kia ám toán, đến đầu đến đuôi lại ngay cả một cái cũng chưa từng còn lại...

Toàn trách cái đầu người thiên sát kia, Minh công có biết lai lịch cái đầu người đó không?" Cái tên "Chấn Thiên Lôi" trước Đông Kinh cũng chưa từng xuất hiện qua.

Mãi cho đến cuối thời Đường, thuốc nổ đen mới dần dần xuất hiện trong chiến tranh, cũng là khi đó mới có cái tên "Chấn Thiên Lôi" này, bởi vậy Tào lão bản vẫn không có cách nào khảo chứng. "Ta vừa rồi ngược lại nghe người ta nói, Hiến Đế nói rõ cái đầu người kia chính là bảo vật truyền đại của Hán thất —— Đầu Vương Mãng, còn nói đầu Vương Mãng kia hiện nay hẳn là rơi vào trong tay Lữ Bố."

Tào lão bản vẫn cực không cam tâm, nhưng nói đến chỗ này, cũng chỉ có thể cắn răng nói. "Chính là như thế!" Ngô Lương cũng căm phẫn nói, "Ta hoài nghi cái 'Vương Mãng' kia chính là 'Lạc Đầu Thị' từng xuất hiện trong ghi chép viễn cổ, bởi vậy 'Đầu Vương Mãng' rơi vào trong tay Lữ Bố mới có thể làm ra sự tình quỷ dị như thế." "Sao gọi là... 'Lạc Đầu Thị'?" Tào lão bản không khỏi lộ vẻ nghi hoặc, ông ta hiển nhiên chưa từng nghe qua thuyết pháp này.

Cái này cũng không kỳ quái, "Lạc Đầu Thị" mà Ngô Lương biết cũng là xuất hiện sớm nhất trong 《 Sưu Thần Ký 》 thành sách vào đời Tấn.

Tuy rằng ghi chép là kinh nghiệm của đại thần Đông Ngô Chu Hằng, nhưng lúc này ngay cả "Đông Ngô" đều còn chưa từng xuất hiện.

Nếu như trong cổ tịch trước đó chưa từng xuất hiện ghi chép tương tự, như vậy Tào lão bản liền không có bất kỳ lý do gì hiểu rõ. "Ta trước đó cũng chưa từng gặp qua, chỉ biết cái gọi là 'Lạc Đầu Thị' chính là một loại yêu vật cực kỳ hiếm thấy.

Loại yêu vật này ngày thường tuy nhìn qua không khác gì người thường, nhưng mỗi khi đến thời điểm nửa đêm, đầu lâu liền sẽ thoát ly thân thể tự động bay đi, thẳng đến khi trời sắp sáng mới trở lại trên thân, bởi vậy luôn có thể làm ra một số việc không thể tưởng tượng nổi." Ngô Lương tận lực giải thích rõ ràng, "Không giấu Minh công, mấy ngày trước Lữ Bố từng phái thám tử tiến về Trần Lưu điều tra ta, may mà Chu gia ở Trần Lưu có chút giao tình với ta, sau khi phát giác việc này liền trói tên thám tử kia đưa đến Dung Khâu cho ta.

Về sau ta tiến hành thẩm vấn hắn, khi đó liền nghe thám tử nói hắn từng vô ý nhìn thấy Lữ Bố âm thầm vẫn luôn dùng máu tươi cúng bái một cái đầu người cổ quái, cái đầu người kia e rằng chính là một

món pháp khí khá lợi hại...

Khi đó ta cảm thấy việc này có chút hoang đường, cộng thêm sắp cùng Phường Nhân Quân xuất hành lần nữa, mà Lữ Bố lại là nghĩa tử Minh công vừa nhận, xé rách da mặt trên tình cảm e rằng không quá đẹp mắt, bởi vậy liền không có tiếp tục điều tra.

Bây giờ nghĩ lại, tên thám tử kia ngược lại tịnh không nói dối ta, cái đầu người cổ quái Lữ Bố cúng bái lúc đó, hẳn chính là đầu Vương Mãng rồi." "Ngoài ra, đêm qua ta còn cẩn thận kiểm tra qua thi thể Vũ Lâm hộ vệ bị 'Đầu Vương Mãng' phụ thân." "Cỗ thi thể kia đã chết đi đã lâu, tức là nói rất lâu trước đó nó liền đã dùng phương thức như vậy ẩn tàng trong Vũ Lâm hộ vệ, bởi vậy quá trình ta sử dụng 'Chấn Thiên Lôi', cùng với vị trí cất giữ 'Chấn Thiên Lôi' đều bị nó nhìn rõ ràng rành mạch." "Nó đêm qua tùy cơ hành động, đầu tiên công về phía ta ý đồ đánh lén, may mà ta cùng binh sĩ dưới trướng phản ứng kịp thời mới may mắn thoát khỏi tai nạn.

Thế là nó liền lại chuyển hướng xe ngựa để 'Chấn Thiên Lôi'.

Một cái đầu người không tay không chân không cách nào đem 'Chấn Thiên Lôi' mang đi, bởi vậy nó liền lui mà cầu việc khác, lựa chọn hủy đi tất cả 'Chấn Thiên Lôi'." "Do đó có thể thấy được, ta đêm qua làm hỏng kế hoạch của Lữ Bố, Lữ Bố đã đem ta ghi tạc trong lòng, tiếp theo y e rằng vẫn sẽ tùy cơ ra tay đối với ta và Phường Nhân Quân...

Chỉ là thẳng đến hiện tại, ta đối với cái 'Đầu Vương Mãng' kia lại vẫn biết rất ít, không biết nên làm thế nào mới có thể phòng phạm." Nói đến đây, Ngô Lương rốt cục dừng lại, trên mặt lộ ra vài phần vẻ lo lắng.

Hắn đây là đang trộm chuyển dịch sự chú ý của Tào lão bản, để sự chú ý của Tào lão bản từ "Chấn Thiên Lôi" chuyển dời đến trên người

Lữ Bố, bởi vì tiếp theo, mục tiêu hàng đầu của Ngô Lương chính là Lữ Bố. "Nói đến cũng là kỳ quái, đêm qua ta cùng phụ thân gần như đem thành An Ấp đào sâu ba thước, lại trước sau chưa từng nhìn thấy thân ảnh Lữ Bố, cũng không biết hắn rốt cuộc trốn đi nơi nào?" Tào Bẩm rốt cục nhịn không được xen vào nói. "Minh công như kim đã hạ lệnh thành An Ấp tiêu cấm ba ngày, xem ra Minh công nên hạ đạt mệnh lệnh phong thành càng thêm nghiêm khắc, thời gian phong thành cũng nên thích đương kéo dài.

Nếu Lữ Bố còn ẩn thân trong thành, liền khiến cho hắn chắp cánh khó bay." Hí Chí Tài cũng minh bạch tầm quan trọng của Ngô Lương đối với Tào quân, đã bắt đầu lo lắng an nguy của Ngô Lương, đi lên phía trước chắp tay can gián với Tào lão bản. "Chí Tài nói rất đúng.

Tử Tu, con mau chóng tiến đến truyền lệnh, thành An Ấp tạm định phong thành bảy ngày, bất luận kẻ nào không được xuất nhập!" Tào lão bản quả đoán hạ lệnh. "Nặc!" Tào Ngang đáp một tiếng, liền bước nhanh đi ra doanh trướng.

Lúc này Ngô Lương lại chắp tay nói: "Minh công, ta ngược lại còn có một nơi đi có quan hệ rất lớn với Lữ Bố, nếu là Minh công chuẩn hứa, ta hi vọng có thể âm thầm tiến đến điều tra, có lẽ cũng có thể có chút thu hoạch." "A?

Ngươi nói." Tào lão bản ngưng thần nói. "Quận Nội Hà, Ôn huyện." Ngô Lương nghiêm mặt nói, "Đêm qua ta cùng hai vị tướng quân Trương Liêu, Cao Thuận cùng nhau về doanh trại thì từng có qua một số giao lưu với bọn họ, biết được Lữ Bố lúc đầu đi theo Thứ sử Tinh Châu Đinh Nguyên, bất quá chỉ là một chủ bộ thân thể gầy yếu.

Nhưng từ khi Đinh Nguyên suất quân đóng ở Ôn huyện quận Nội Hà về sau, Lữ Bố liền tựa như biến thành người khác, trong nháy mắt biến thành phi tướng dũng quán thiên hạ, cũng bởi vậy đạt được Đinh

Nguyên coi trọng, từ đó nhận làm nghĩa tử." "Ý của ngươi là...

Ôn huyện có khả năng giấu bí mật quan trọng nhất của Lữ Bố?" Tào lão bản đã hiểu ý tứ của Ngô Lương. "Không chỉ như thế, Lữ Bố giết Đổng Trác, cùng Vương Doãn cộng đồng cầm quyền triều chính, còn cố ý thỉnh cầu Hiến Đế phong hắn làm Ôn Huyện Ôn Hầu, đây cũng là một vấn đề đáng giá suy ngẫm." Ngô Lương đón lấy bổ sung. "Ừm, việc này đích xác đáng giá tra một cái..." Lông mày Tào lão bản nhíu lại, khẽ gật đầu, lại nói, "Bất quá Lữ Bố đã muốn hại ngươi, mà ngươi lại không biết làm sao phòng phạm đầu Vương Mãng kia, bởi vậy ta cho rằng lúc này lại bảo ngươi âm thầm tiến đến điều tra e rằng không ổn!" "Nhưng thuật nghiệp có chuyên công, tiến đến điều tra những quỷ sự này không có ai thích hợp hơn ta.

Quan trọng nhất là, Lữ Bố làm bị thương một tên Giáo úy của Phường Nhân Quân ta.

Người này ngày thường thường bảo hộ ta trái phải, từng nhiều lần cứu tính mệnh ta, đêm qua cũng là vì ta mà bị thương, hiện nay lại hôn mê bất tỉnh sống chết chưa biết.

Ta nếu không thể tự tay báo thù rửa hận cho y, đời này định nhiên khó mà bước qua cái khảm trong lòng." Ngô Lương cảm xúc có chút kích động nói, đây cũng không phải diễn kịch, mà là chân tình bộc lộ phát ra từ nội tâm.

Chương 654

"Nhưng ngươi lần này tùy hành chỉ có hơn hai mươi người, nếu bảo ngươi một mình tiến về, nếu quả thật xảy ra sai sót gì, ta chỉ sợ cũng khó mà bước qua cái khảm trong lòng." Tào lão bản lại cũng nói, "Huống chi hiện nay quận Nội Hà là ở trong tay Trương Dương, người này với Lữ Bố vốn là bộ hạ cũ của Đinh Nguyên, quan hệ hai người nhất định là không tầm thường, hơn nữa hắn còn thường xuyên cùng Viên Thiệu liếc mắt đưa tình, cộng thêm hiện nay cục thế phức tạp, ta không muốn giao ác với hắn.

Mà chuyến đi này nếu là bị hắn phát giác, cũng là phải tăng thêm rất nhiều trở ngại, vạn không thể ý khí dụng sự." "Minh công, nhân sinh tại thế, luôn có như vậy mấy chuyện khiến người ta không cách nào chú ý được mất, chỉ có thể phấn đấu quên mình!" Ngô Lương bỗng nhiên nghênh hướng ánh mắt của Tào lão bản, trong ánh mắt lấp lóe sự kiên định cùng chấp nhất hiếm thấy, phán như hai người so với cái vẻ du thủ du thực ngày thường. "..." Giờ khắc này, Tào lão bản tự nhiên có thể rõ ràng cảm nhận được quyết tâm của Ngô Lương.

Ông ta theo đó lâm vào trầm mặc.

Ngô Lương nhìn ông ta, ông ta cũng đang nhìn Ngô Lương.

Hồi lâu. "Tử Hòa, đi vào!" Tào lão bản bỗng nhiên hét lớn một tiếng.

Hai giây sau, thống soái Hổ Báo Kỵ tương lai Tào Thuần mà trước đó Ngô Lương từng gặp qua bước nhanh đi đến, nhìn thấy Tào lão bản liền chắp tay bái nói: "Mạnh Đức ca ca!" "Tức khắc khởi, ngươi và Hổ Báo Kỵ bí mật huấn luyện trước đó do Ngô tướng quân điều phối, lời hắn nói chính là lời ta nói, đây là quân lệnh!" Tào lão bản

dùng ngữ khí trầm giọng không thể nghi ngờ nói. "?" Tào Thuần không khỏi kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Tào lão bản một cái, lại nhìn Ngô Lương một chút, cuối cùng dưới ánh mắt kiên định không thay đổi của Tào lão bản, một lần nữa cúi đầu đáp: "Nặc!" "Ngoài ra..." Tào Tháo lại nhìn về phía Ngô Lương, tiếp lời: "Hiện nay ta đã đón được Hiến Đế, lại đem An Ấp thành này phong tỏa thêm vài ngày, nếu vẫn không tìm được tung tích Lữ Bố, ta cũng chuẩn bị ban sư quay về Duyện Châu, trước tiên thỏa đáng an trí Hiến Đế rồi mới tính bước tiếp theo...

Ngươi đã chấp ý muốn đi Ôn huyện, đợi khi ta ban sư sẽ lệnh đại quân trú đóng ở Yển Sư vài ngày để sách ứng cho ngươi." Ngô Lương đối với bản đồ Ti Lệ Bộ khá quen thuộc, tự nhiên biết "Yển Sư" rốt cuộc nằm ở đâu. "Yển Sư" tuy thuộc về Hà Nam Doãn của quận Nội Hà, nhưng lại nằm ngay sát vách "Ôn huyện" - nơi Ngô Lương định đến chuyến này, đại quân chỉ cần một hai ngày là có thể giết tới.

Điều này đối với Trương Dương ở quận Nội Hà mà nói, chẳng khác nào đại quân đã kéo đến cửa nhà.

Do đó, cho dù Trương Dương và Lữ Bố có chút tình cũ, cho dù hành động của Ngô Lương bị Trương Dương phát giác, nhưng dưới áp lực cực lớn do Tào quân mang lại ngay trước cửa, hắn hẳn cũng không dám khinh cử vọng động, chỉ có thể chọn cách mắt nhắm mắt mở với Ngô Lương, nếu không đại chiến có thể nổ ra bất cứ lúc nào.

Huống chi hiện tại quan hệ giữa Trương Dương và Tào Tháo cũng không tính là xấu, ít nhất còn lâu mới đến mức tùy thời khai chiến, lại thêm thực lực Trương Dương kém xa Tào Tháo hiện nay, hắn thực sự không có lý do gì vì chút "việc nhỏ" này mà giao ác với Tào Tháo, đây không nghi ngờ gì là chuyện được không bù nổi mất. "Vẫn là Minh công suy nghĩ chu đáo, mạt tướng cảm kích rơi lệ." Ngô Lương lập tức thi lễ tạ ơn Tào Tháo. "Người một nhà hà tất phải sinh phận như

thế?" Tào Tháo khẽ nhíu mày, dùng giọng điệu trách cứ mắng một câu, nhưng trong lời trách cứ lại tràn đầy ý vị sủng nịch.

Cũng may là Tào Ngang vừa mới ra ngoài truyền lệnh, nếu không nói không chừng ngay cả hắn cũng phải sinh lòng đố kỵ. "Nhạc phụ." Ngô Lương quả đoán thức thời gọi một tiếng. "Ha ha ha." Tào Tháo lập tức bật cười, cười xong mới lại nhìn hắn hạ thấp giọng hỏi: "Đúng rồi Hữu Tài, số 'Chấn Thiên Lôi' ngươi mang về lần này tìm được ở đâu, liệu còn cơ hội đi tìm thêm một ít về nghiên cứu hay không?" Đúng như Ngô Lương dự liệu trước đó.

Tào Tháo một khi đã kiến thức qua uy lực của thuốc nổ đen, liền không thể nào quên được nó nữa, nhất định phải nghĩ cách nắm giữ thứ này trong tay mình mới chịu bỏ qua.

Bất quá cũng may giờ phút này Tào Tháo đối với hắn vẫn tín nhiệm dị thường, bởi vậy đối với những lời hắn nói cũng không có mảy may hoài nghi.

Đây cũng không phải do Tào Tháo đổi tính, mà là do những việc Ngô Lương làm trước đây đã hoàn toàn giành được lòng tin của ông ta, điều này đối với một người đa nghi như Tào Tháo mà nói, nãi là vinh hạnh tột cùng. "E rằng cơ hội xa vời..." Ngô Lương "bất đắc dĩ" lắc đầu, "Không giấu Minh công, số 'Chấn Thiên Lôi' này là do ta ngẫu nhiên đạt được trong một bí cảnh dưới lòng đất ở thành Tấn Dương, Tịnh Châu.

Chủ nhân bí cảnh kia hắn là con trai của Đường Nghiêu tên là 'Đan Chu', mà những 'Chấn Thiên Lôi' này hắn cũng là vật thượng cổ thời Nghiêu Thuấn.

Khi đó ở trong bí cảnh dưới lòng đất, ta thấy vật này phi đồng tiểu khả, bèn một cái cũng không chừa lại mà mang hết ra ngoài, người đến sau giả sử có tiến vào bí cảnh kia, e rằng cũng không thể có thu

hoạch gì nữa." "Bất quá Minh công nếu muốn phái người đi thử xem, ta có thể đem địa chỉ chi tiết của bí cảnh kia báo cho Minh công.

Bí cảnh này nằm ngay dưới từ đường hậu viện Trương phủ trong thành Tấn Dương, khi ta rời đi đã mệnh lệnh người đem lối vào bí cảnh bịt kín lại, người thường nếu muốn đi vào trong đó cũng là không dễ, bố trí bên trong đoản thời gian hẳn là sẽ không bị thất lạc." Ngô Lương quả đoán đẩy nguồn gốc thuốc nổ đen lên người vị "Địa Hạ Bắc Đường" kia.

Con trai Đường Nghiêu là Đan Chu, bản thân cái tên này đã là một thân phận cực kỳ dọa người rồi.

Rốt cuộc từ xưa đến nay, truyền thuyết Tam Hoàng Ngũ Đế liền ảnh hưởng tới mọi người qua các triều đại, dù là đối với hậu thế cũng có ảnh hưởng cực kỳ sâu xa.

Mà Tào Tháo dù sinh tính đa nghi, cũng không thể không tin phụng Tam Hoàng Ngũ Đế.

Đan Chu thân là con cháu Nghiêu Đế, đương nhiên cũng không thể không có một ít đồ vật "kỳ diệu", ít nhất những thứ này trong lòng Tào Tháo - một người nguyên bản của thời đại này, nhất định là có tính hợp lý tương đối. "Chẳng lẽ trong thiên hạ còn có người tinh thông đạo này hơn Hữu Tài ngươi sao?" Tào Tháo nghe vậy đã ấn lấy vai Ngô Lương, lắc đầu nói đầy tiếc nuối, "Tử Tu và An Dân đều từng cùng ngươi làm việc, đối với sự to gan và tỉ mỉ của ngươi đều tán không dứt miệng.

Ngươi đã nói trong bí cảnh dưới lòng đất kia không thể lại có thu hoạch, vậy tự nhiên là không thể có chỗ sơ suất, đi nữa hay không cũng chẳng có gì khác biệt.

Chỉ trách tên Lữ Bố thiên sát kia, lại thừa cơ đem thần vật như vậy hủy đi tất cả, ta hận không thể róc xương ăn thịt hắn!" Lời này

không nghi ngờ gì chính là tạm thời buông tha ý định phái người tới thành Tấn Dương thăm dò bí cảnh kia.

Cho dù thật sự phải đi, e rằng cũng sẽ phái Ngô Lương đi, tối đa sắp xếp một "người mình" đi theo tìm hiểu tình huống mà thôi.

Rốt cuộc hiện nay Tịnh Châu vẫn là địa bàn của Viên Thiệu, căn bản không thể ngoài mặt phái người đi, như vậy chẳng những người đi rất dễ bại lộ, nếu bị Viên Thiệu bắt được, còn có khả năng xuất hiện sự cố ngoại giao nghiêm trọng, thậm chí là đem bí cảnh này trực tiếp bại lộ trong tầm mắt Viên Thiệu, việc này càng được không bù nổi mất.

Đồng thời, thấy Ngô Lương đem địa chỉ đều nói tường tận như thế, Tào Tháo tự nhiên cũng hoàn toàn tin Ngô Lương, coi như tạm thời buông xuống ý tưởng đối với thuốc nổ đen.

Nếu không ngữ khí của ông ta liền sẽ không tiếc nuối như vậy... "Lương chuyến này đi Ôn huyện, chính là muốn đem Lữ Bố tra cho rõ ràng, một là vì báo thù hận của hắn với Phường Nhân Quân, hai là cũng có thể thay Minh công trảm thảo trừ căn!" Ngô Lương biết trong lòng đã tạm thời lừa gạt được Tào Tháo trót lọt, tiếp đó lại chắp tay hồ thái. "Tóm lại, chuyến này cần cẩn thận nhiều hơn, lượng sức mà làm, hiện nay nhân mã dưới trướng Lữ Bố đã tận số quy hàng ta, hắn cô gia quả nhân một mình sau này cũng không dậy nổi sóng gió gì, kỳ thực cũng không nhất định phải chém giết hắn mới coi là xong chuyện." Tào Tháo thấm thía dặn dò. "Lương hiểu rõ.

Đã như vậy, Lương liền đi chuẩn bị trước, hai ngày sau, nếu Minh công vẫn chưa tìm được tung tích Lữ Bố trong thành An Ấp, Lương liền động thân bí mật đi Ôn huyện điều tra, miễn cho đêm dài lắm mộng." Ngô Lương giọng điệu kiên quyết nói. "Đi đi." Tào Tháo cũng không nói thêm gì nữa, khẽ gật đầu.

Đưa mắt nhìn Ngô Lương rảo bước đi ra khỏi doanh trướng, ông ta mới lại nhìn về phía Hí Chí Tài bên cạnh, mở miệng nói: "Chí Tài, ta tuy tin tưởng Hữu Tài đối với ta trung tâm bất nhị, nhưng trong lòng lại vẫn có chút lo lắng a." "Không biết Minh công lo lắng vì chuyện gì?" Hí Chí Tài nghiêng mặt cẩn thận hỏi. "Hắn cùng Phường Nhân Quân dưới trướng thực sự quá mức thân cận, chỉ vì một tên giáo úy dưới trướng bị thương, hắn liền chấp ý lấy thân phạm hiểm thề phải tìm ra Lữ Bố, vì thế cam nguyện không màng được mất, phấn đấu quên mình..." Tào Tháo nói đầy ẩn ý, "Đây không phải dáng vẻ nên có của một đội quân, cũng không phải dáng vẻ nên có của một người lĩnh quân." "Chẳng lẽ Minh công đã định..." Hí Chí Tài trong nháy mắt liền hiểu ý tứ của Tào Tháo, lập tức khuyên nhủ, "Minh công xin hãy tam tư mà làm, hiện nay cục diện chưa ổn định, Phường Nhân Quân còn có rất nhiều nơi có thể phát huy tác dụng, giống như cục diện đêm qua, nếu không có Phường Nhân Quân mang về 'Chấn Thiên Lôi', Minh công chỉ sợ liền cực khó phá vây ra ngoài, hoặc giả tương lai Phường Nhân Quân còn sẽ lơ đãng phát huy tác dụng lớn hơn." "Xem ra ngươi cũng có cùng nỗi lo như ta, nếu không ngươi liền sẽ không khuyên ta như thế." Tào Tháo lại quay đầu nhìn về phía Hí Chí Tài, phảng phất đã nhìn thấu nội tâm vị quân sư này. "Hữu Tài là người trọng nghĩa khí, Minh công nếu muốn đối với Phường Nhân Quân thi triển thủ đoạn 'điểu tận cung tàng' (chim hết cung cất), chỉ sợ hắn rất khó tiếp nhận, khó tránh khỏi từ nay về sau xa lánh Minh công..." Hí Chí Tài nghiêm mặt nói. "Nhưng ta cũng là suy nghĩ cho hắn, Phường Nhân Quân tuy là vết nhơ của ta, nhưng đối với hắn mà nói ngược lại càng thêm chí mạng." Tào Tháo thở dài, bất đắc dĩ nói, "Ví phỏng có một ngày Phường Nhân Quân phơi bày ra thiên hạ, hắn liền vĩnh viễn không thể ngóc đầu lên được, thậm chí ngay cả hậu nhân cũng phải đời đời kiếp kiếp tao ngộ người đời phỉ nhổ, đến lúc đó ta dù đại quyền trong tay cũng không cách nào trọng dụng hắn nữa,

nếu không liền khó mà khiến người đời tin phục, đây là chuyện ta không muốn nhìn thấy nhất." "Minh công ái hộ đối với Hữu Tài thực sự làm người ta ghen tị, ngay cả Tử Tu e rằng cũng chưa từng khiến Minh công phí tâm như thế." Hí Chí Tài trầm ngâm một lát, rốt cuộc lại nói, "Bất quá việc này vẫn cần bàn bạc kỹ hơn, Minh công thiết không thể nóng vội, chi bằng bảo Thần tiên tìm một cơ hội nói chuyện riêng với Hữu Tài, đem quan hệ lợi hại trong đó phân tích rõ ràng, như vậy Hữu Tài cũng có thể sớm có chuẩn bị tâm lý.

Nói không chừng với thông minh tài trí của Hữu Tài, Minh công không cần làm ác nhân, hắn liền có thể tự mình đưa ra lựa chọn...

Còn nếu không, việc này do ta lén đề xuất với Hữu Tài, cũng muốn tốt hơn so với Minh công đề xuất không ít, như vậy sự tình tối thiểu còn có đường xoay chuyển.

Hữu Tài nếu muốn căm hận và xa lánh, cũng là căm hận, xa lánh ta trước, cùng Minh công tịnh không có can hệ trực tiếp, khi cần thiết Minh công còn có thể đứng ra hòa giải." "Chí Tài nói rất đúng, vậy chuyện này liền ký thác trên người ngươi." Tào Tháo tựa hồ đã nhận được đáp án mong muốn, cười gật gật đầu. "Nguyện vì Minh công phân ưu." Hí Chí Tài chắp tay đáp, "Hiện nay cục diện đã ổn, Minh công một đêm chưa ngủ, chính nên nghỉ ngơi thật tốt dưỡng đủ tinh thần để ứng đối những chuyện tiếp theo." "Đảo quên mất việc này, ngươi lớn tuổi hơn ta, càng nên đi nghỉ ngơi cho khỏe, mau đi đi." Tào Tháo gật đầu nói. "Đa tạ Minh công, thần xin cáo lui trước." Hí Chí Tài lại thi lễ một cái, liền lui ra khỏi doanh trướng.

Cũng chính khoảnh khắc buông rèm trướng xuống, thần sắc phong khinh vân đạm trên mặt Hí Chí Tài liền đãng nhiên vô tồn, thay vào đó là gương mặt vặn vẹo vì đang phải chịu đựng thống khổ to lớn.

Đồng thời, thân thể hắn cũng bất giác khom xuống, ôm lấy bụng

rảo bước đi về phía lều trại nơi mình ở. "Hí quân sư, ngài đây là..." Bên cạnh có mấy tên thân vệ đứng gác thấy tình trạng này, vội vàng tiến lên hỏi thăm. "Không, không sao, không cần để ý đến ta!" Hí Chí Tài lại xua xua tay, bước chân đi càng nhanh hơn, phảng phất sợ có người nhìn thấy bộ dạng hiện tại của hắn vậy. ...

Chiều hôm đó, Ngô Lương rốt cuộc đón nhận một tin tức tốt —— Điển Vi đã tỉnh lại!

Ngô Lương nhận được tin này tự nhiên là đại hỉ quá vọng.

Điển Vi không giống Phương Quỳnh đi ra từ ngôi mộ Thái Dương trước đó, Phương Quỳnh rốt cuộc có tính là người hay không đến tận bây giờ cũng không có một đáp án xác thực, bởi vậy nàng ta sau khi hôn mê rất nhiều ngày vẫn có thể tỉnh lại, thân thể cũng không xuất hiện hiện tượng khí quan suy kiệt và teo rút rõ ràng.

Mà Điển Vi thì khẳng định là một con người.

Thời đại này không có trình độ y liệu tiên tiến như hậu thế, không có cách nào trong tình huống Điển Vi hôn mê vẫn truyền dinh dưỡng để duy trì sự sống cho hắn, nếu thời gian hôn mê quá lâu, vậy thì thật sự không cứu sống được nữa. "Công tử..." Thấy Ngô Lương vẻ mặt cấp thiết chạy vào doanh trướng thăm mình, Điển Vi vội vàng nâng cổ lên định đứng dậy.

Đáng tiếc thương thế trên người lại khiến hắn khó mà cử động, cuối cùng cũng chỉ nhấc cổ lên được một chút, rồi lại thoát lực nằm vật xuống. "Đừng động, nằm im nghỉ ngơi!" Ngô Lương cũng vội bước tới đè hắn lại, cười ha hả hỏi, "Ta đã kiểm tra kỹ rồi, trước mắt ngoại trừ cánh tay trái, trên người ngươi thoạt nhìn tịnh không có chỗ nào thương gân động cốt rõ ràng, ngươi có cảm giác dị dạng gì không?" "Chỉ cảm thấy toàn thân đau nhức, phảng phất sắp tan thành từng mảnh, không sử dụng được một tia khí lực." Điển Vi nghiêm túc

trả lời câu hỏi của Ngô Lương, "Cái khác cũng không có cảm giác gì đặc biệt, duy chỉ có cánh tay trái này, đã hoàn toàn không còn tri giác, phảng phất đã không phải là của ta nữa vậy." "Một điểm tri giác cũng không có?" Ngô Lương quả đoán rút dao găm đồng bên hông ra, dùng mũi dao chọc nhẹ lên cánh tay Điển Vi.

Kỳ thực trước đó hắn đã nhìn ra một ít manh mối.

Giờ phút này cánh tay kia của Điển Vi từ phần cẳng tay đến ngón tay đã hoàn toàn biến thành màu đen tím sưng trướng thấu lượng, ngay cả bắp tay cũng nổi lên từng mảng bầm tím lớn.

Mà vai trái của hắn thì vừa đỏ vừa sưng, thoạt nhìn còn tráng kiện hơn trước đó.

Đồng thời dùng ngón tay chạm vào cả cánh tay Điển Vi liền sẽ phát hiện, nhiệt độ các khu vực khác nhau trên cơ thể hắn cũng chênh lệch rõ ràng.

Phần cẳng tay đến ngón tay, rõ ràng đã có chút băng lãnh.

Mà từ bắp tay lại đến bả vai, thậm chí nhiệt độ cả cơ thể, lại cao hơn nhiệt độ cơ thể người bình thường không ít, cảm giác Điển Vi giờ phút này đang phát sốt cao... "Không có..." Điển Vi khẽ lắc đầu, biểu tình trên mặt thập phần phức tạp, cuối cùng lại còn nỗ lực nặn ra một nụ cười với Ngô Lương. "..." Ngô Lương rõ ràng tâm tư của Điển Vi lúc này hơn bất kỳ ai.

Điển Vi khẳng định đã có dự cảm không tốt, trong lòng tất nhiên cũng không thể dễ chịu, chỉ là không muốn biểu hiện ra trước mặt Ngô Lương mà thôi.

Ngay tại lúc này. "Quân tử." Chân Mật lại âm thầm đi tới sau lưng Ngô Lương, kéo kéo vạt áo hắn, dùng ánh mắt ra hiệu hắn ra ngoài doanh trướng có chuyện muốn nói.

Ngô Lương hiểu ý gật đầu, cũng cười với Điển Vi, nói: "Điển Vi, ngươi nghỉ ngơi chốc lát đi, ta đi một chút rồi quay lại ngay." Ra đến bên ngoài trướng.

Sắc mặt Chân Mật đã trở nên ngưng trọng, tựa hồ tổ chức ngôn ngữ một chút, mới khó xử nói: "Chàng cần sớm có chuẩn bị, vừa rồi thiếp đã xem qua tướng mạo của Điển Vi, hắn tuy tỉnh lại, nhưng hung sát chi khí che kín thất khiếu kia lại gia tăng rất nhiều, hắn e rằng..." "Muốn cứu mạng e rằng chỉ có cắt bỏ tay thôi!" Ngô Lương lập tức hạ quyết tâm. "Cắt bỏ tay?" Chân Mật lộ vẻ nghi hoặc, nàng sống nhiều năm như vậy, kỳ thực tịnh không phải lần đầu tiên nghe thấy từ này, nhưng nếu nói cắt cụt tay có thể cứu mạng, thì quả thật là lần đầu tiên nghe thấy.

Tuy nhiên trong lòng Ngô Lương lại rõ ràng vô cùng.

Phần cẳng tay của Điển Vi đã vì thương thế nghiêm trọng mà hoàn toàn hoại tử, nếu cứ để Điển Vi nằm dưỡng thương như vậy, phần hoại tử nhất định sẽ dụ phát thêm nhiều biến chứng, hắn đích xác là chắc chắn phải chết. "Không sai, cắt cụt tay." Ngô Lương chắc chắn gật đầu nói, "Hiện nay cánh tay này của Điển Vi đã triệt để phế bỏ, khoan hãy nói đã hoàn toàn hoại tử, nếu không cắt bỏ nhất định sẽ nguy cập tính mệnh, cho dù thật sự có một tia khả năng khôi phục, cũng chỉ có thể lưu lại một cánh tay tàn phế, đoạn nhiên không thể hoạt động tự như trước kia nữa, như vậy chi bằng dứt khoát cắt bỏ, rồi sử dụng 'Hãn thanh' trọng sinh một cánh tay mới." "Thì ra là thế..." Chân Mật rốt cuộc hiểu ý tứ của Ngô Lương.

Chương 655

Đích xác, nếu không có "Hãn thanh", Điển Vi cắt bỏ cánh tay kia liền chỉ có thể làm một người độc thủ, điều này không chỉ đơn thuần là khiến thực lực Điển Vi đại giảm, thậm chí sinh hoạt sau này cũng tất sẽ chịu ảnh hưởng, mà Điển Vi lại là người tâm cao khí ngạo, chưa chắc có thể thừa nhận đả kích như vậy.

Nhưng có "Hãn thanh" thì hoàn toàn khác biệt.

Thay vì giữ lại một cánh tay dù không chí mạng nhưng cũng tuyệt đối không thể phục nguyên, chi bằng đem nó cắt đi sử dụng "Hãn thanh" tái sinh ra một cánh tay mới, như vậy Điển Vi vẫn là Điển Vi ban đầu. "Bất quá việc này vẫn phải trưng cầu ý kiến của Điển Vi trước, rốt cuộc thân thể tóc da là nhận từ cha mẹ, chúng ta ai cũng không có quyền lực quyết định việc này, đương nhiên... nếu Điển Vi không chịu tiếp nhận, ta vẫn sẽ lấy lý do 'nguy cập tính mệnh' cưỡng ép thi hành, không để hắn cố chấp giữ ý mình." Ngô Lương tiếp đó lại nói. "?" Chân Mật nghe vậy không khỏi ngẩn ra, sau đó ghét bỏ nhìn về phía Ngô Lương, cạn lời nói, "Trước đây có ai nói qua chàng là tên vô lại vô sỉ chưa?" "Đã từng, hơn nữa người nói hình như còn không ít." Ngô Lương cười nói.

Chân Mật thâm dĩ vi nhiên nói: "Chứng tỏ đa số người trên đời này vẫn là có mắt." "Nói phu quân của mình như vậy, chẳng lẽ nàng không cảm thấy thẹn lòng sao?" Ngô Lương hỏi ngược lại. "Mảy may không cảm thấy, người làm đại sự không cần câu nệ tiểu tiết, mà người cuối cùng có thể thành sự, cũng nhất định sẽ không phải là thánh nhân tuân quy đạo củ, minh đức duy hinh, thiếp đã sớm nhìn rõ rồi." Chân Mật lập tức lại bày ra bộ dạng ông cụ non, giọng điệu đạm nhiên nói. "Không hổ là lão tư cách sống mấy ngàn năm, thật là nhìn

thấu đáo." Ngô Lương giơ tay lên dùng sức xoa xoa đầu Chân Mật. ...

Lại trở về trong doanh trướng. "Công tử..." Điển Vi vẫn giãy dụa nỗ lực đứng dậy, đáng tiếc trải qua vài lần giãy dụa vẫn không thể làm được. "Điển Vi huynh đệ, ta vừa rồi đã xem qua thương thế của ngươi, cánh tay này của ngươi đã hoàn toàn hoại tử, nếu giữ lại e rằng nguy cập tính mệnh, bởi vậy ý của ta là, bắt buộc phải đem cánh tay này cắt bỏ, rồi sử dụng 'Hãn thanh' vì ngươi trọng sinh một cánh tay mới." Ngô Lương căn bản không có hỏi ý kiến Điển Vi, mà trực tiếp nói ra suy nghĩ của mình.

Đây cũng là một loại kỹ xảo đàm thoại tương đối đơn giản, để đạt thành mục đích của mình thì đem các lựa chọn của vấn đề giảm bớt hoặc phong bế lại, không cho đối phương dư địa tự do phát huy.

Mà người bình thường đối mặt với vấn đề dạng phong bế tương tự, tư duy thông thường cũng rất khó thoát khỏi các lựa chọn hiện có, như vậy liền sẽ bất giác thuận theo ý tứ của mình.

Điển Vi nghe vậy ngay cả chần chờ cũng chưa từng chần chờ một chút, lập tức thống khoái nói: "Vi nguyện nghe theo Công tử an bài." "Vậy được, hai ngày này ta mệnh lệnh Dương Vạn Lý trộm đi lấy chút 'Hãn thanh' về, đến lúc đó ta lại dùng 'Thất hồn hương' làm ngươi mê man, chỉ cần trong quá trình cắt bỏ cánh tay có thể kịp thời cầm máu, tin tưởng không bao lâu ngươi liền có thể hoàn hảo như lúc ban đầu." Ngô Lương nghiêm mặt nói, "Bất quá trước khi triệt để khôi phục, ngươi cần ở lại trong doanh tĩnh dưỡng, không thể để người khác nhìn thấy bộ dạng của ngươi, nhất là bộ dạng cánh tay kia, miễn cho dẫn tới phiền toái không cần thiết." "Vi minh bạch." Điển Vi gật đầu đáp.

Ngô Lương đối với Điển Vi là tín nhiệm vô điều kiện, Điển Vi đối với Ngô Lương cũng không có mảy may nghi tâm, bởi vậy hai người

giao lưu căn bản không có bất kỳ trở ngại nào, chuyện này cứ thế nhẹ nhàng được quyết định.

Việc tiếp theo trở nên đơn giản hơn.

Ngô Lương ngay sau đó lại ra ngoài ra lệnh cho Dương Vạn Lý, lệnh hắn dẫn hai người âm thầm chạy tới bên ngoài thành Văn Hỉ đào cỗ "Hãn thi" kia lên lấy thêm chút "Hãn thanh" về.

Còn về quá trình "phẫu thuật" cầm máu như thế nào.

Ngô Lương tuy rằng không hiểu y thuật, nhưng cũng có chút hiểu biết về phương pháp cầm máu thời cổ đại, nhất là phương pháp cầm máu cho vết thương lớn kiểu này.

Kỳ thực không ngoài hai loại: Một là cầm máu bằng cách ép chặt, nói toạc ra chính là dùng dây thừng buộc chết phần trên cơ thể, khiến máu không thể lưu thông; loại còn lại là phương pháp đốt cháy, cái này cũng rất đơn giản, không ngoài việc dùng một miếng sắt nung đỏ áp vào vết thương, vết thương bị đốt cháy thì mạch máu và da thịt đều sẽ co rút, cũng có thể cầm máu hữu hiệu.

Ngô Lương định sử dụng phương pháp thứ hai.

Phương pháp này tuy thống khổ hơn một chút, nhưng lại có thể làm được hoàn toàn vô khuẩn, lại phối hợp với "cồn" hắn chưng cất ra, có thể hạn chế tối đa việc nhiễm trùng.

Còn về thống khổ, có sự tồn tại của "Thất hồn hương", cũng có thể hạ thống khổ xuống mức thấp nhất. ...

Chiều ngày thứ ba, Dương Vạn Lý đúng hẹn mang theo một bình "Hãn thanh" chạy về.

Ngô Lương lập tức an bài cho Điển Vi trận "phẫu thuật" này, trước sau kéo dài khoảng một canh giờ, cánh tay bị gãy của Điển Vi đã được xử lý xong xuôi, tịnh không xuất hiện tình huống nguy hiểm

xuất huyết lượng lớn. "Hãn thanh" cũng đã được bôi lên vết thương của Điển Vi, đồng thời dùng vải lanh tẩm qua "cồn" bao bọc cẩn thận, chỉ chờ "Hãn thanh" bắt đầu phát huy tác dụng.

Đồng thời, ngay sau khi cánh tay của Điển Vi bị cắt bỏ, Chân Mật liền lập tức mang đến cho Ngô Lương một tin tức khiến hắn đại vi an tâm: "Hung sát chi khí che kín thất khiếu trên mặt Điển Vi đã bắt đầu tiêu tán, chỉ trong công phu một nén nhang liền đã biến mất không thấy, xem ra phán đoán trước đó của chàng là hoàn toàn chính xác, cánh tay này quả nhiên nguy hại đến tính mạng của hắn." "Vậy hiện tại thì sao, Điển Vi còn có tướng mạo của quỷ đoản mệnh nữa không?" Ngô Lương vừa rửa tay, vừa tiếp tục truy vấn. "Cái này..." Chân Mật chần chờ một chút mới nói, "Hiện tại tướng mạo của hắn đã lặng lẽ phát sinh biến đổi, ngay cả thiếp cũng không cách nào từ tướng mạo hắn nhìn ra mệnh số tương lai, chỉ có thể nhìn thấy một mảnh hỗn độn chi khí, cứ như thể... cứ như thể hắn nguyên bản đã là người đáng chết, hiện nay lại bị chàng từ trong quan tài kéo về, đây là điều thiên đạo chưa từng liệu đến, bởi vậy cũng chưa từng viết ra mệnh số sau này cho hắn." Cách nói này thông tục dễ hiểu.

Ngô Lương tuy không hiểu thuật xem tướng, nhưng lại có lý giải của riêng mình đối với thuyết vận mệnh.

Là một người xuyên việt, hắn đối với vận mệnh trong lịch sử của rất nhiều người có tên có tuổi ở thời đại này đều ít nhiều có chút hiểu biết, mà dưới ảnh hưởng của hắn, kỳ thực đã có một số người, một số việc vận mệnh phát sinh biến đổi.

Hơn nữa những người này và những việc này, cũng đều đã thoát ly khỏi quỹ tích lịch sử nguyên bản, đang phát triển theo hướng không xác định.

Mà mệnh số của Điển Vi hiện tại trong mắt Chân Mật trở nên hỗn

độn.

Hắn cũng là đạo lý giống nhau, từ nay về sau Điển Vi đã không còn chịu sự chi phối của mệnh số, còn về việc cuối cùng sẽ phát triển theo hướng nào, sẽ có kết cục ra sao, thì không phải do trời định nữa, mà là do chính hắn quyết định.

Đối với kết quả này, Ngô Lương phi thường hài lòng, bất luận thế nào, điều này ít nhất có thể chứng minh "phẫu thuật" của hắn đã viên mãn thành công, tính mệnh Điển Vi cũng an toàn vô lo, khôi phục lại chỉ là vấn đề thời gian.

Mà xử trí xong chuyện quan trọng này.

Việc đi "Ôn huyện" điều tra chuyện Lữ Bố bỗng nhiên biến mạnh tự nhiên cũng phải đưa vào lịch trình.

Tính đến trước mắt, thành An Ấp đã bị Tào Tháo phong tỏa bốn ngày, bốn ngày này tuyệt không có người rời khỏi An Ấp, ít nhất ngoài mặt là không có.

Mà tung tích Lữ Bố, Tào Tháo vẫn như cũ không tra được.

Ngô Lương có lý do cho rằng, tiếp tục chờ đợi chỉ là đang lãng phí thời gian, cho nên hắn định đi trước một bước.

Lần này Điển Vi khẳng định không thể tùy hành.

Ngô Lương định để lại vài binh sĩ Phường Nhân Quân trông coi Điển Vi, cũng không cần quay về Trần Lưu trước, chỉ cần đi theo đại bộ đội của Tào Tháo hành quân là được, phản chính Tào Tháo cuối cùng cũng phải nghênh đón Hiến Đế về Trần Lưu, hoàn toàn có thể đồng hành.

Bất quá không có Điển Vi, tịnh không đại biểu bên cạnh Ngô Lương liền không có sức mạnh hộ vệ.

Tào Thuần và Hổ Báo Kỵ dưới trướng cũng không phải hạng vừa, đây tuyệt đối là sức mạnh quân sự tinh nhuệ nhất trong Tào doanh, thỏa thỏa là bộ đội đặc chủng, không có cái thứ hai.

Chỉ là những người này có thể để mình dùng thuận tay hay không thì không dễ nói.

Rốt cuộc bọn họ đều là bách chiến binh vương vạn người tuyển một, tuy rằng đơn lẻ xách ra một người khẳng định không thể so sánh với danh tướng lịch sử như Điển Vi, nhưng đặt trong quân đội bình thường, lấy một địch mười khẳng định không thành vấn đề.

Mà binh vương như vậy, thứ không thiếu nhất chính là ngạo khí.

Ngô Lương tuy vì tị hiềm, chưa bao giờ cùng đám thân vệ bên cạnh Tào Tháo làm quen, nhưng ngày thường đi gặp Tào Tháo thì khó tránh khỏi gặp những người này, cũng có thể cảm nhận rõ ràng sự lạnh lùng và ngạo thị trong ánh mắt họ, có thể thấy ngoại trừ Tào Tháo và thống lĩnh Tào Thuần, những người khác e rằng đều chưa chắc lọt vào mắt họ.

Bất quá điều này kỳ thực cũng không quan trọng như vậy.

Ngô Lương sớm đã nghĩ kỹ, chuyến này hắn chỉ sẽ trực tiếp giao thiệp với Tào Thuần, còn việc chỉ huy đám binh vương này là chuyện của Tào Thuần, Ngô Lương lười đi để ý tới, miễn cho mặt nóng dán mông lạnh tự chuốc nhục nhã. ... "Dương Vạn Lý, ngươi dẫn mấy người đến Ôn huyện tìm một nơi dừng chân trước, thuận tiện nghe ngóng phong thổ nhân tình địa phương một chút." Nảy sinh ý định xuất phát, Ngô Lương lập tức phó chư hành động, gọi Dương Vạn Lý tới an bài một phen, "Cần chú ý là, Ôn huyện không giống những nơi khác, nơi này có thể rất quan trọng đối với Lữ Bố, bởi vậy hắn có lẽ đã sớm phòng phạm.

Trừ cái đó ra, địa phương còn có một Tư Mã thế gia, nhà này ở Ôn

huyện cũng là thâm căn cố đế, bởi vậy các ngươi vụ tất giữ thái độ khiêm tốn, đừng ra ngoài hồ loạn nghe ngóng tin tức, chỉ nghe những gì có thể nghe, chỉ nhìn những gì có thể nhìn, nếu không liền có thể sớm lọt vào tầm mắt bọn họ, điều này e rằng sẽ gây bất lợi cho hành động lần này của chúng ta." "Công tử, ngài lại mạc danh khởi kê (bói gà) rồi à?" Dương Vạn Lý nghe xong lập tức vẻ mặt hâm mộ hỏi. "Sao lại nói vậy?" Ngô Lương nhíu mày hỏi.

Dương Vạn Lý cười hắc hắc nói: "Nếu không phải bói gà, Công tử lại chưa từng đi qua Ôn huyện, sao có thể hiểu rõ tình huống Ôn huyện như thế, thậm chí ngay cả họ của thế gia kia cũng nói rõ ràng rành mạch...

Hắc hắc, Công tử không cần nói nhiều, ta hiểu, ta đều hiểu." "Hiểu thì bớt mồm đi." Ngô Lương lườm hắn một cái, cười mắng, "Tóm lại, lần này vụ tất cẩn thận là trên hết, những cái khác đều có thể gác lại sau, chớ có cấp công cận lợi." "Nặc!" Dương Vạn Lý đứng thẳng người, nghiêm mặt đáp. "Còn nữa, mang theo ấn thụ của ta, ví phỏng chung quy không thể che mắt người đời, bị Tư Mã thế gia làm khó dễ, ngươi liền lượng ra ấn thụ nói là Tào sứ quân phái tới, người Tư Mã thế gia nhìn thấy ấn thụ, tổng quy vẫn là phải cho Tào sứ quân chút mặt mũi, hẳn là sẽ không làm khó chúng ta nữa." Ngô Lương ngay sau đó lại đem ấn thụ "Ti Sử Trung Lang Tướng" trước đó giao cho Dương Vạn Lý, mà chính hắn thì vẫn giữ lại ấn thụ "Thái Sử Lệnh".

Hành động này cũng là để đề phòng vạn nhất.

Tư Mã gia không phải dễ chơi, trước mắt gia chủ Tư Mã gia là Tư Mã Phòng ngược lại là một người không tệ, sử sách ghi chép ông ta "tính cách cảnh trực công chính, tức sử tại yến hội - tràng sở hưu nhàn như vậy, cũng giữ vẻ uy nghi".

Khó chơi chính là tám đứa con trai của ông ta.

Tám người con này trong tên tự mỗi người đều có một chữ "Đạt", bởi vậy được xưng là "Tư Mã Bát Đạt", sau này đều làm quan cho Tào Ngụy, thân giữ chức vụ quan trọng.

Mà trong đó đáng chú ý nhất, cũng nổi danh nhất trong lịch sử, thậm chí ảnh hưởng khá sâu đối với hậu thế chính là lão nhị trong tám người con —— Tư Mã Ý, tự Trọng Đạt.

Khoan hãy nói hắn làm những chuyện gì, chỉ nói một loại tướng mạo trong lịch sử dùng để đặc chỉ hắn liền đã đủ rồi —— Lang Cố chi tướng!

Cái gì là Lang Cố chi tướng?

Sở vị "mắt sói, cúi đầu quay lại nhìn, nhíu mày mà nhìn, đen nhiều trắng ít, tâm độc nhiều đố kỵ, tham lam háo sắc", chính là Lang Cố chi tướng tiêu chuẩn nhất.

Cũng có một loại thuyết pháp là: "Kẻ lang cố, ý nói quay đầu nhìn lại mà thân không chuyển, tính ngoan cố, thường ôm lòng giết người hại vật." Cách giải thích thứ hai hiển nhiên nghe rùng rợn hơn cách thứ nhất, "thân mình bất động, đầu có thể hoàn toàn xoay ra sau lưng", đây hoàn toàn là hình ảnh chỉ xuất hiện trong phim kinh dị đời sau được không?

Mà về chuyện này, Tào Tháo nhiều năm sau cũng có lĩnh hội.

Sử tái có một lần Tào Tháo thấy Tư Mã Ý đi phía trước, vừa khéo có việc muốn thương lượng, bèn đột nhiên gọi một tiếng: "Trọng Đạt, xin chờ một chút." Tư Mã Ý nghe thấy tiếng gọi mãnh nhiên quay đầu lại, liền bỗng nhiên hiện ra tướng lang cố, Tào Tháo thấy thế trong lòng kinh hãi, từ đó muốn giết hắn để tuyệt hậu hoạn.

Đáng tiếc khi đó Tư Mã Ý là mưu sĩ của Tào Phi, Tào Phi nhiều

lần che chở cho hắn, mà Tư Mã Ý sau khi hiện ra tướng lang cố trước mặt Tào Tháo cũng trong lòng bất an, thế là lập tức làm ra bộ dáng khắc khổ cần chính, mỗi ngày dậy sớm ngủ muộn, làm việc chưa bao giờ oán thán, cần cần khẩn khẩn nhậm lao nhậm oán, giản trực chính là quan viên gương mẫu thời đó, cuối cùng Tào Tháo lại không tìm được lý do giết hắn, bị Tư Mã Ý ngao chết ở phía trước.

Mà sau khi Tào Tháo chết, những chuyện Tư Mã Ý và Tư Mã thế gia làm hậu thế đã ai ai cũng biết, giờ phút này liền không cần nói nhiều nữa...

Tóm lại.

Chuyến này Ngô Lương lo lắng nhất kỳ thực tịnh không phải Lữ Bố, mà là Tư Mã Ý.

Bất quá trong lịch sử Tư Mã Ý úy kỵ Tào Tháo, mấy lần nhiếp với uy nghiêm của Tào Tháo bị ép trưng triệu nhập sĩ cũng là sự thật, điều này chứng minh hắn vẫn là một người "thức thời vụ".

Bởi vậy Ngô Lương mới đặc ý bảo Dương Vạn Lý mang theo ấn thụ của mình.

Ví phỏng thật sự xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì, mà việc ngoài ý muốn này còn có liên quan đến Tư Mã thế gia, thì mang ấn thụ và Tào Tháo ra hẳn là vẫn có thể nảy sinh tác dụng nhất định.

Rốt cuộc, cho dù Tào Tháo hiện tại còn chưa chính thức nắm giữ triều chính.

Ông ta chỉ cần đem đại quân đóng ở Yển Sư gần đó, tưởng chừng hẳn là vẫn có thể khiến Tư Mã thế gia trở nên "thức thời vụ" hơn.

Dương Vạn Lý đã xuất phát trước hai ngày.

Chương 656

Ngô Lương cùng bộ hạ của Tào Thuần thì xuất phát cùng lúc với đại quân của Tào Tháo, đi thẳng về hướng Ôn huyện.

Những cốt cán của Phường Nhân Quân đi theo, ngoại trừ Điển Vi tạm thời vắng mặt do bị thương, số còn lại đều được Ngô Lương mang theo bên mình.

Đám cốt cán Phường Nhân Quân này mỗi người đều có tác dụng khác nhau, ai cũng không thể thay thế.

Về phần binh sĩ Phường Nhân Quân, hắn chỉ mang theo mười người, số còn lại giữ ở trong quân Tào để phụ trách chăm sóc sinh hoạt cho Điển Vi.

Dù sao lần này có Tào Thuần cùng hơn trăm binh vương "Hổ Báo Kỵ" đi theo, phương diện phòng vệ hẳn sẽ không có vấn đề gì quá lớn, thậm chí cho dù có đối chiến trực diện với Lữ Bố, trong lòng Ngô Lương cũng không sợ hãi.

Bất quá rốt cuộc đây cũng là đi vào phạm vi thế lực của kẻ khác.

Ngô Lương giữ vững nguyên tắc "thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện", cũng không mang theo hơn trăm binh vương "Hổ Báo Kỵ" quanh minh chính đại tiến quân, mà giống như mọi khi, ra lệnh cho "Hổ Báo Kỵ" ẩn giấu hành tung âm thầm bảo hộ, chỉ giữ Tào Thuần cùng mười mấy tên binh sĩ theo sát bên người để chuẩn bị cho nhu cầu bất cứ lúc nào.

Cứ như vậy ước chừng đi được ba ngày.

Ngô Lương cùng mọi người rốt cuộc cũng tiến vào địa giới Ôn huyện.

Khác với biên giới giữa Duyện Châu và Ký Châu, bầu không khí ở nơi này rõ ràng không khẩn trương như vậy.

Dù sao Ôn huyện cũng thuộc về quận Nội Hà, phía nam nơi Ngô Lương bọn người đi vào nãi là Hà Nam Doãn, đây đều là địa bàn của Ti Lệ Bộ, tạm thời cũng không chịu sự cát cứ và kiềm chế của hào cường, hơn nữa gần đây nơi này cũng không phát sinh chiến sự gì, tương đối mà nói xem như trạng thái "an cư lạc nghiệp".

Bởi vậy bọn hắn hầu như không gặp phải trắc trở gì, liền dễ như trở bàn tay đi vào huyện thành Ôn huyện.

Dương Vạn Lý dò đường trước đã sớm làm xong an bài, sớm tại ngoài cửa thành liền có binh sĩ Phường Nhân Quân chờ đợi nghênh đón, một đường dẫn đám người Ngô Lương không đi một chút đường vòng nào.

Sau khi tạm thời an bài ổn thỏa ở trong thành.

Dương Vạn Lý liền một thân một mình chủ động tới phòng Ngô Lương báo cáo tin tức dò la được trong hai ngày nay. "Công tử, lời ngài nói trước đây không sai, Tư Mã thế gia tại Ôn huyện xác thực là một nhà độc đại.

Trên tới quan viên huyện phủ, dưới đến bình dân bách tính, đối với người của Tư Mã thế gia đều thập phần tôn kính.

Thuộc hạ ở đây hai ngày, chỉ cần nghe được có người đàm luận về nhà bọn họ, thì đều là những lời tán thưởng không dứt đối với gia chủ Tư Mã Phòng của bọn họ." Dương Vạn Lý có chút khoa trương nói: "Không phải thuộc hạ nói quá, ngay cả Chu gia ở Trần Lưu chúng ta cũng xa xa không cách nào làm được đến tình trạng này, Tư Mã thế gia này xác thực rất không đơn giản." Ngô Lương lại lắc đầu, cười nói: "Không giống nhau.

Trần Lưu nãi là quận chúa thành của một quận, bên trong ngoại trừ Chu gia, còn có các thế gia lớn nhỏ khác cư trú, Chu gia có thể làm kẻ cầm đầu cũng đã là không tệ rồi.

Mà Ôn huyện thì chỉ là một cái huyện thành, tựa như Phường Nhân Quân chúng ta tại Dung Khâu huyện vậy, chúng ta cũng một nhà độc đại không phải sao...

Bất quá tất cả mọi người đàm luận về Tư Mã gia đều tán thưởng không dứt, điều này ngược lại xác thực có chút khoa trương, xem ra thủ đoạn của Tư Mã gia xác thực rất không đơn giản a." Trong mắt Ngô Lương, thế giới này tuyệt không phải cứ một mực làm người tốt, làm chuyện tốt là có thể khiến tất cả mọi người đều hài lòng.

Dù sao lợi ích mỗi người đều không thể nào hoàn toàn giống nhau, hơn nữa lợi ích của rất nhiều người còn là xung đột lẫn nhau.

Bởi vậy người tốt, việc tốt cũng chỉ có thể là tương đối mà nói.

Muốn giữ gìn lợi ích của một nhóm người, như vậy liền có khả năng làm tổn hại lợi ích của một nhóm người khác, mà đám người bị tổn thất lợi ích này lại làm sao cam tâm?

Hậu thế không phải có câu ngữ điệu trên mạng thế này sao —— "Ta cũng không phải Nhân dân tệ, dựa vào cái gì bắt tất cả mọi người đều thích ta." Tư Mã gia cũng không phải hoàng kim, không phải châu báu, bởi vậy cũng tuyệt đối không có khả năng khiến tất cả mọi người đều đối với bọn họ tán thưởng không dứt...

Trừ phi, ân uy tịnh thi.

Táo ngọt cùng gậy gộc tuyệt đối một dạng đều sẽ không thiếu! "Công tử nói phải, cho dù công tử tại Dung Khâu đồn điền an trí nhiều lưu dân như vậy, cũng vẫn như cũ không cách nào làm cho tất cả mọi người tán thưởng không dứt, Tư Mã gia lại tài đức gì?

Bọn hắn định là dùng thủ đoạn không tầm thường!" Dương Vạn Lý thập phần trơn tru cười làm lành nói.

Tên này trước đây vốn là một tên thám tử trơn tuột, sau này đi theo Ngô Lương tự nhiên sẽ chỉ càng ngày càng trơn tuột, bản lĩnh "thuận nước đẩy thuyền" tăng dần. "Hai ngày nay ngươi từng tận mắt thấy qua người của Tư Mã gia chưa?" Ngô Lương tiếp đó lại hỏi. "Chưa từng thấy qua." Dương Vạn Lý lắc đầu, "Thuộc hạ hai ngày nay cẩn tuân công tử dặn dò, hết thảy đều ưu tiên cẩn thận đi thấp, ra cửa cũng cực ít tìm người nghe ngóng lung tung, chỉ là lơ đãng ghé vào nơi đông người náo nhiệt nghe bách tính ở đây nhàn rỗi nói chuyện phiếm.

Bởi vậy thuộc hạ tuy đã sớm biết vị trí Tư Mã phủ, nhưng vẫn luôn không có âm thầm tiến về dò xét." "Ừm, ngươi làm rất tốt." Ngô Lương khẽ vuốt cằm, lại nói, "Ngoại trừ những thứ này, còn có tin tức nào khác không, nhất là lời đồn đại về quan hệ giữa Ôn huyện và Lữ Bố." "Nói đến Ôn huyện, người bản địa nói chữ 'Ôn' này nãi là bắt nguồn từ tên nước chư hầu thời nhà Chu.

Về sau đến thời Xuân Thu, Địch nhân diệt Ôn, Chu Thiên Tử thu hồi nơi này làm đất đai trong cương vực của mình, mới rốt cuộc thiết lập huyện ấp." Dương Vạn Lý nghiêm mặt nói, "Bất quá chữ 'Ôn' này cũng không chỉ đơn giản là tên nước chư hầu như vậy, sớm hơn nữa nơi này được gọi là đất Ôn, kỳ thật là bởi vì trong cảnh nội có hai nơi ôn tuyền (suối nước nóng) khá kỳ đặc.

Hai nơi ôn tuyền này lạ ở chỗ có thể tùy theo mùa mà phát sinh biến hóa, khiến cho nước trong suối hạ mát đông ấm, bách tính quanh vùng bởi vậy được lợi rất nhiều." "Hạ mát đông ấm?" Ngô Lương ngược lại là lần đầu tiên nghe nói loại ôn tuyền như thế này.

Trong nhận thức quán tính của hắn, tất cả ôn tuyền đều là bởi vì địa nhiệt sinh ra nguồn nước đặc định.

Bình thường mà nói chỉ cần nguồn nhiệt chưa từng phát sinh biến hóa, như vậy nhiệt độ nước trong một năm bốn mùa cũng sẽ không xuất hiện biến hóa quá lớn, tự nhiên cũng không nên xuất hiện hiện tượng phản mùa "hạ mát đông ấm".

Cái này xác thực chiếm một chữ "Kỳ".

Ngô Lương âm thầm ghi nhớ việc này ở trong lòng, cho rằng cần thiết tiến đến hai nơi ôn tuyền này dò xét một phen, nếm thử tìm tòi nghiên cứu một chút nguyên nhân chân chính xuất hiện loại hiện tượng kỳ đặc này.

Ngoài ra...

Ngô Lương ở hậu thế tuy chưa từng đi qua Ôn huyện, không quá xác định Ôn huyện ở hậu thế phải chăng còn có hai nơi ôn tuyền như vậy hay không, nhưng hắn có thể khẳng định là, những ôn tuyền đã biết trong nước tựa hồ cũng tiên thiếu nghe nói nơi nào có đặc tính kỳ dị như vậy. "Hẳn là xác thực có việc này, hôm qua thuộc hạ còn cố ý đi tới một trong hai nơi ôn tuyền dò xét, lúc này ôn tuyền đúng là ấm áp, trên mặt nước không ngừng bốc lên vụ khí màu trắng.

Thuộc hạ dùng tay cảm thụ một chút, nhiệt độ nước kia hẳn là cao hơn thân nhiệt con người một chút, thả tay vào trong đó tuy có thể cảm giác được nóng, nhưng lại cũng sẽ không có cảm giác bỏng rát.

Mà lão hương phụ cận thì nói cho thuộc hạ biết, đợi đến sang năm tháng tư, nhiệt độ nước này liền sẽ dần dần hạ xuống, lại đến thời tiết khốc thử (nắng nóng), liền giống như nước giếng vừa mới đánh lên, băng lãnh thấu xương." Thấy Ngô Lương mặt lộ vẻ nghi hoặc, Dương Vạn Lý vội vàng lại đem kết luận mình tự thân tham quan đạt được nói ra. "Quay lại cùng đi xem một chút." Ngô Lương gật đầu, tiếp đó nói, "Vậy Quan Vũ, Lữ Bố đâu?

Có thăm dò được tin tức gì có giá trị không?" Dương Vạn Lý có

chút bất đắc dĩ dang tay nói: "Công tử thứ tội, thuộc hạ hai ngày nay đi lại bốn phía, duy chỉ không có nghe được bất luận tin tức gì tương quan tới Lữ Bố.

Thậm chí trong đám bách tính địa phương có hứa nhiều người ngay cả Lữ Bố tột cùng là ai cũng không biết.

Thuộc hạ còn nói bóng nói gió cố ý tại trước mặt mấy người nhắc tới 'Ôn Hầu', bọn hắn lại cũng tịnh không biết Ôn huyện cư nhiên còn từng có một vị 'Ôn Hầu', cư nhiên còn có người hỏi thuộc hạ 'Ôn Hầu' nói có phải là gia chủ Tư Mã Phòng của Tư Mã gia hay không." "..." Ngô Lương cũng là im lặng.

Kỳ thật điều này cũng không trách bách tính địa phương cô lậu quả văn.

Dù sao thời đại này thủ đoạn truyền lại tin tức thật sự quá đơn nhất, lão bách tính kỳ thật rất khó tiếp xúc đến tin tức phương diện này.

Lại thêm lúc trước Lữ Bố được phong "Ôn Hầu" thì thân đang tại Trường An, sau khi được phong "Ôn Hầu" cũng từ chưa từng tới Ôn huyện đi nhậm chức, mà là một mực lưu tại Trường An nắm giữ triều chính.

Mãi cho đến khi Độc sĩ Giả Hủ hiến sách xúi giục Lý Giác, Quách Tỷ dẫn bộ hạ công nhập Trường An, Lữ Bố thương hoàng mà chạy, hắn đều hầu như không có ngày nào đường đường chính chính làm Hầu tước tại Ôn huyện.

Dưới tình huống này bọn hắn không biết Lữ Bố, không biết nơi này còn từng có một vị "Ôn Hầu" tự nhiên cũng là sự tình trong hợp lý.

Trầm ngâm một lát, Ngô Lương tiếp đó lại hỏi: "Còn có tin tức gì

khác cần bổ sung không?" "Tạm thời không có, công tử có chuyện gì cần chú trọng nghe ngóng, thuộc hạ tức khắc đi an bài?" Dương Vạn Lý vội vàng đáp. "Không cần.

Cẩn thận, đi thấp." Ngô Lương cười nói. ...

Xem ra muốn thông qua lời đồn đại dân gian để dò la tin tức có liên quan đến Lữ Bố, con đường này hẳn là rất khó đi thông, vẫn là phải tự mình đi thăm hỏi mới được.

Hắn hiện tại duy nhất đạt được manh mối liền chỉ có lời nói của Trương Liêu cùng Cao Thuận.

Bọn hắn cùng nhau chứng thực Lữ Bố là sau khi theo Đinh Nguyên đến Ôn huyện đóng quân mới bỗng nhiên biến thành "Phi tướng", việc này hẳn là không thể nào là giả.

Dù sao Trương Liêu cùng Cao Thuận đều là danh tướng lịch sử được ghi vào sử sách, hơn nữa hai người cũng đều không phải loại người giảo hoạt đa đoan, ngôn từ quỷ biện, mà là hai gã ngạnh hán "một bãi nước bọt một cái đinh", lời nói của bọn hắn tự nhiên cũng tương đối đáng tin.

Thế là lược vi tu chỉnh một đêm.

Sáng sớm ngày thứ hai, Ngô Lương triệu tập cốt cán Phường Nhân Quân cùng Tào Thuần lại một chỗ, tuyên bố kế hoạch của mình: "Hôm qua ta nghe Dương Vạn Lý nói Ôn huyện có hai nơi ôn tuyền khá kỳ đặc, bây giờ đang là thời điểm ôn tuyền thoải mái nhất, chúng ta đã tới rồi, không đi xem một chút khẳng định có chút không còn gì để nói.

Bởi vậy ta quyết định hôm nay dẫn mọi người cùng nhau tiến đến du lãm hai nơi ôn tuyền này, thuận tiện hảo hảo buông lỏng một chút, không biết ý mọi người như thế nào?" Tạm thời không có bất kỳ đầu

mối nào.

Như vậy liền tiên phong từ sự vật kỳ đặc nhất của nơi này ra tay cũng là một lựa chọn không tồi, hoặc giả còn có thể có một ít phát hiện không tưởng tượng nổi. "Tốt nha!" Gia Cát Lượng còn chưa qua tuổi ham chơi, vừa nghe có chỗ chơi tự nhiên là hai tay tán thành.

Mà những cốt cán Phường Nhân Quân khác cũng là nhao nhao gật đầu biểu thị phục tùng.

Bọn hắn đối với Ngô Lương sớm đã có đầy đủ hiểu rõ, trong lòng biết Ngô Lương miệng hỏi "ý như thế nào", kỳ thật căn bản cũng không phải là đang cùng bọn hắn thương lượng, mà là một loại hình thức thông báo khác, trong lòng hắn khẳng định đã có tính toán của mình.

Duy chỉ có Tào Thuần lại là hơi nhíu mày, mặt nghiêm chỉnh nói: "Ngô thái sử, Mạnh Đức ca ca lệnh ta tùy ngươi đến đây nãi là việc công, bởi vậy ta cho rằng loại sự tình nhàn hạ du sơn ngoạn thủy này hẳn là cấm tuyệt, mau chóng làm xong chính sự trở về phục mệnh mới phải.

Huống hồ nơi này vốn là tồn tại một ít phong hiểm tiềm ẩn, lưu lại thêm một ngày liền thêm một phần nguy cơ, Ngô thái sử không thể có một khắc lơ là, càng không nên chơi hốt hoảng chức thủ, cô phụ sự tín nhiệm đặc thù kia của Mạnh Đức ca ca đối với ngươi." "?" Vừa nghe lời này, đám người Phường Nhân Quân lập tức vẻ mặt quái dị nhìn về phía Tào Thuần.

Tào Thuần cũng chỉ chừng hai mươi tuổi, mi mắt nhìn rất cơ linh, sao nói chuyện lại cổ hủ như thế, gọi là một cái "lão khí hoành thu".

Đương nhiên, bộ dạng này của hắn cũng không phải không có đầu mối.

Mấy ngày nay trên đường đến Ôn huyện, lời hắn nói ít đến đáng thương, hơn nữa lúc đóng quân ở bên ngoài, mỗi ngày trong đêm đều muốn đích thân đứng lên tuần thị một canh giờ, đem tất cả trạm gác toàn bộ tuần tra qua sau đó mới chịu trở về nghỉ ngơi.

Hơn nữa mỗi lần đều thập phần đúng giờ, sai số trước sau tuyệt không quá công phu một chén trà.

Đây là một người cực kỳ tự kỷ luật, tự kỷ luật đến mức người ngoài nhìn vào thấy sống đều có chút mệt mỏi.

Bất quá mạo tự cũng chỉ có người tự kỷ luật như thế, mới có thể huấn luyện ra "Hổ Báo Kỵ" - loại bộ đội tinh nhuệ trong tinh nhuệ kia a.

Dù sao bộ đội đặc chủng ở hậu thế cũng là trải qua huấn luyện phi nhân mới có thể hiện ra sức chiến đấu hơn người. "Tử Hòa huynh có biết lần này ta tới làm cái gì không?" Ngô Lương lại cười ha hả nhìn về phía Tào Thuần. "Tìm kiếm Lữ Bố, trảm thảo trừ căn." Tào Thuần nghiêm mặt nói. "Vậy Tử Hòa huynh có biết Lữ Bố bây giờ đang ở nơi nào?" Ngô Lương lại hỏi. "Cái này ta làm sao mà biết được?" Tào Thuần bĩu môi nói.

Chương 657

"Cái này đúng rồi mà." Ngô Lương toét miệng nở nụ cười, "Tử Hòa huynh không biết Lữ Bố bây giờ đang ở nơi nào, ta cũng đồng dạng không biết Lữ Bố bây giờ đang ở nơi nào, như vậy Tử Hòa huynh ngươi nói xem, Lữ Bố giờ phút này có hay không khả năng ngay tại trong ôn tuyền ngâm tắm đây?" "Cái này..." Tào Thuần bị hỏi đến sững sờ.

Hình như là đạo lý này, đã ai cũng không biết Lữ Bố giờ phút này thân ở phương nào, như vậy hắn liền có khả năng xuất hiện tại bất kỳ địa phương nào, bao quát cả ôn tuyền ở Ôn huyện.

Bất quá đây cũng đồng dạng là một cái nghịch lý.

Dù sao Lữ Bố có khả năng xuất hiện tại bất kỳ địa phương nào, tự nhiên cũng có khả năng không xuất hiện tại bất kỳ địa phương nào.

Tào Thuần rất nhanh liền nghĩ thông suốt mấu chốt trong đó, lập tức liếc đám cốt cán Phường Nhân Quân bên cạnh một cái, lại nói: "Ngô thái sử có thể trước phái mấy người tiến về dò xét một phen, thẳng như phát hiện tung tích Lữ Bố rồi hành động cũng không muộn, mà không phải giống như bây giờ...

Mang gia đình đi theo bốn phía du ngoạn, đây không phải bộ dáng nên có khi ra ngoài làm việc công." Hắn kỳ thật đã sớm có chút nhìn không được, chỉ là ngại Tào Tháo dặn dò nên ráng nhịn không muốn nói nhiều mà thôi.

Trong đám người Ngô Lương này cũng chỉ có Dương Vạn Lý cùng mấy tên binh sĩ Phường Nhân Quân còn có thể coi là người làm việc đứng đắn, số còn lại...

Lão giả ngay cả đường cũng sắp đi không nổi, hài đồng miệng còn

hôi sữa, nữ tử diệu linh dung tư hơn người, còn có một đứa bé gái càng nhỏ hơn một miệng một cái "Quân tử" dính cùng một chỗ với Ngô Lương. "Tử Hòa huynh sợ là hiểu lầm." Ngô Lương lại cười ha hả nói, "Những người này đều là tinh nhuệ của Phường Nhân Quân ta, đâu phải cái gì mang gia đình đi theo.

Ngươi nhìn vị Bạch cô nương này, nàng sớm đã thân cư chức Giáo úy, còn có vị lão tiên sinh này, hắn tuy không phải Giáo úy, lại cũng là Tư mã cự ly Giáo úy chỉ có một bước ngắn, những người còn lại tại trong Phường Nhân Quân cũng là thân kiêm yếu chức, đều từng vì Minh công lập xuống hãn mã công lao.

Tử Hòa huynh cũng chớ có coi bọn họ là nhân viên rảnh rỗi, mà lại Tử Hòa huynh nhìn thấy ta có lúc cùng bọn hắn quan hệ thân mật, kỳ thật đó bất quá là 'tình đồng bào' không thể dứt bỏ mà thôi." "?!" Tào Thuần lần nữa ngẩn ra.

Cái này mẹ nó không phải là ăn không ngồi rồi sao?!

Hắn lớn thế này, liền chưa thấy qua người nào như Ngô Lương ăn không ngồi rồi mà hùng hồn, quang minh chính đại như thế, đơn giản vô sỉ cực độ!

Mạnh Đức ca ca chẳng lẽ mắt bị mù sao?

Nếu không làm sao lại đối với mặt hàng thế này ỷ trọng như thế?

Kéo dài như thế, sự nghiệp trong lòng Mạnh Đức ca ca chỉ sợ nguy rồi!

Còn cái gì mà "tình đồng bào" không thể dứt bỏ.

Ta phi!

Mấy ngày nay Tào Thuần sớm đã không chỉ một lần nhìn thấy Bạch Tinh Tinh cùng Chân Mật ngủ tại trong doanh trướng của Ngô Lương, thậm chí có lúc còn hai người cùng nhau ngủ lại, xác định đây

là "tình đồng bào"?

Mà không phải ngủ ra tình cảm?!

Tào Tháo trị quân khá nghiêm hà, ngay cả trên đường xuất chinh uống rượu đều bị mệnh lệnh cấm chỉ, thậm chí có người bởi vậy từng bị chém đầu, thì càng đừng nói trên đường xuất chinh mang theo nữ quyến đêm đêm sinh ca, đây tuyệt đối là sự tình Tào Tháo không cách nào dung nhẫn!

Nhưng Ngô Lương lại đem việc này làm quanh minh chính đại như thế, đơn giản đem quân quy do Tào Tháo chế định xem như gió thoảng bên tai! "Hừ..." Nhìn xem trước mắt nữ Giáo úy trẻ tuổi dung tư hơn người, lão Tư mã già đến đi không nổi, còn có tiểu thí hài (đứa nhóc) chắc cũng đang đội cái quan chức gì đó, Tào Thuần chỉ cảm thấy giận không chỗ phát tiết, hận không thể thay Tào Tháo ra tay sạn trừ Ngô Lương - khỏa u ác tính chung có một ngày sẽ gây nguy hiểm cho toàn quân này.

Nhưng mà hắn đâu biết rằng, những việc này Tào Tháo kỳ thật biết rõ rành rành.

Không chỉ biết rõ rành rành, y đối với đám cốt cán Phường Nhân Quân này thậm chí còn có một chút hiểu rõ, dù sao trước đó Tào Ngang cùng Tào Bẩm đều từng đích thân theo Ngô Lương xuống mộ.

Bọn hắn tuy không phải đã gặp qua tất cả cốt cán Phường Nhân Quân hiện tại, nhưng đối với Bạch Tinh Tinh, Vu Cát, Điển Vi cùng Dương Vạn Lý đảm đương chức năng không thể thiếu trong Phường Nhân Quân đều có nhận thức, mà những tình huống này tự nhiên cũng đã thông qua miệng hai người kia truyền đến trong tai Tào Tháo.

Nữ Giáo úy?

Lão Tư mã?

Cứ nói như thế đi, những quan chức này cũng không phải Ngô Lương tùy tùy tiện tiện phong, mỗi một cái hắn đều đưa biểu thư cho Tào Tháo.

Mà đối với sự tình của bộ đội bí mật này, Tào Tháo xưa nay là tự mình làm, những biểu thư kia toàn bộ đều là y tự mình phê, ấn thụ cũng đều là y tự mình phái người đưa tới.

Chẳng qua những chuyện này Tào Tháo khẳng định sẽ không nói lung tung khắp nơi, chớ nói chi là Tào Thuần cái này đường đệ, cho dù là Tào Ngang con ruột kia cũng không biết quan chức xác thực của các cốt cán Phường Nhân Quân.

Đương nhiên, bọn hắn kỳ thật cũng không cần thiết biết.

Bởi vì cốt cán Phường Nhân Quân tịnh không tham dự chiến sự, tự nhiên cũng sẽ không cùng các quan quân khác sinh ra quan hệ tòng thuộc.

Bọn hắn chỉ là cầm bổng lộc tương ứng quan chức, cả ngày làm một ít sự vụ bí mật mà Tào Tháo ngầm thừa nhận, đám quan quân Tào doanh biết hay không biết bọn hắn tột cùng là thân phận gì, kỳ thật cũng không quan trọng như vậy.

Hơn nữa Tào Thuần đại khái đã quên.

Mấy ngày trước Tào Tháo gọi hắn vào doanh trướng là nói với hắn như thế nào: "Tức khắc bắt đầu ngươi cùng Hổ Báo Kỵ bí mật huấn luyện trước đó do Ngô tướng quân điều phối, lời hắn nói chính là lời ta nói, đây là quân lệnh!" Hắn là tới làm bảo an cho Ngô Lương.

Mà không phải tới làm tai mắt cho Tào Tháo, chạy tới điều tra vấn đề tác phong sinh hoạt cùng kỷ luật của Phường Nhân Quân, bởi vậy hắn hiện tại sinh ra những ý nghĩ loạn thất bát tao này đã có chút vượt quyền, có chút không làm rõ được thân phận của mình... ...

Thấy Tào Thuần nửa ngày không nói lời nào, Ngô Lương còn tưởng rằng hắn chỉ là làm người cổ hủ không thích những chuyện du ngoạn này, thế là liền lại cười cười, chắp tay nói: "Nếu Tử Hòa huynh đối với những chuyện này không có hứng thú, ta tự nhiên cũng không tiện miễn cưỡng, bất quá vẫn phải mời Tử Hòa huynh đồng hành với chúng ta.

Đến lúc đó nếu Tử Hòa huynh thực sự không muốn tham dự, liền suất người ở phụ cận làm tốt công tác phòng vệ cho chúng ta đi, làm phiền rồi." "???" Vừa nghe lời này, Tào Thuần suýt chút nữa lại tức cười.

Cái mặt vô lại này sao có thể lớn như vậy!

Bộ dáng này của ta chẳng lẽ biểu hiện còn chưa đủ rõ ràng sao, hắn lại còn muốn kiên trì tiến về ôn tuyền du ngoạn, còn dám mở miệng sai bảo ta cùng Hổ Báo Kỵ ở một bên phòng vệ, đơn giản không thể nói lý!

Tào Thuần cảm giác được sự kiêu ngạo trong nội tâm của mình nhận lấy sự khiêu khích của Ngô Lương...

Rốt cục.

Tào Thuần có chút kìm nén không được, nộ thị Ngô Lương, ngữ khí băng lãnh nói: "Nếu là Ngô thái sử đi làm việc công, mạt tướng tự nhiên tận chức tận trách tuyệt không hai lời.

Nếu Ngô thái sử chỉ là mang theo gia đình đi du ngoạn, xin thứ cho mạt tướng không thể tòng mệnh, hơn nữa sau khi trở về, ta sẽ đem sở kiến sở văn (những gì mắt thấy tai nghe) của chuyến đi này bẩm báo Mạnh Đức ca ca không sót một chi tiết!" "?" Tên này đây là muốn bỏ gánh?

Ngô Lương có chút ngoài ý muốn nhìn về phía Tào Thuần.

Hắn tự cho rằng những ngày này giữa mình và Tào Thuần tịnh chưa phát sinh mâu thuẫn gì, bình thường nói chuyện với hắn cũng luôn luôn khách khách khí khí, chưa từng có chỗ nào mạo phạm đến hắn, bởi vậy nhất thời không rõ hắn giờ phút này vì sao lại có phản ứng như vậy.

Chẳng lẽ là bất mãn đối với hiện trạng Phường Nhân Quân?

Khả năng này rất lớn.

Dù sao vừa rồi Tào Thuần trong ngôn ngữ liền đã biểu hiện ra một chút bất mãn đối với việc hắn "chơi hốt hoảng chức thủ, mang theo gia đình", thậm chí tăng lên tới độ cao "cô phụ sự tín nhiệm đặc thù của Mạnh Đức ca ca".

Ngô Lương vốn dĩ cũng không có coi những lời này là chuyện to tát.

Chỉ cho rằng Tào Thuần có thể làm người quá mức tử bản (cứng nhắc), lại thêm hắn đối với Phường Nhân Quân hắn là cũng không có hiểu rõ gì, bởi vậy mới có thể sinh ra ý nghĩ như vậy.

Đợi đến song phương quen thuộc thêm, cùng một chỗ trải qua một ít chuyện tăng tiến một chút hiểu rõ, những vấn đề này tự nhiên cũng liền giải quyết dễ dàng.

Lại không nghĩ rằng Tào Thuần lại sẽ ở thời điểm này ra bài toán khó cho hắn.

Cũng là do Điển Vi bị thương không thể đồng hành, nếu không Ngô Lương căn bản cũng sẽ không tiếp nhận phen "hảo ý" mang theo Tào Thuần cùng Hổ Báo Kỵ này của Tào Tháo.

Mà mang theo bọn hắn kỳ thật cũng không phải là vì ứng đối uy hiếp bình thường, chủ yếu là vì phòng ngừa trong quá trình điều tra thật sự gặp phải Lữ Bố.

Không có Điển Vi ở đây, thời điểm đối mặt Lữ Bố, Ngô Lương ít nhiều vẫn là có chút chột dạ.

Mà sự tình đã đến nước này...

Đã ngươi không nể mặt mũi, vậy cũng đừng trách ta không cùng ngươi hi hi ha ha nữa.

Sắc mặt Ngô Lương cũng là trong nháy mắt trầm xuống, ánh mắt hơi lạnh đảo qua gò má Tào Thuần, mở miệng nói: "Tào thị lang hẳn là còn nhớ rõ trước khi đi ra Minh công từng dặn dò ngươi như thế nào chứ?" "Tự nhiên nhớ kỹ!" Tào Thuần đón ánh mắt Ngô Lương, không kiêu ngạo không tự ti nói. "Vậy tốt, Tào Thuần nghe lệnh!" Ngô Lương trầm giọng quát, "Ta bây giờ muốn đi ôn tuyền trong huyện dò xét, ngươi suất Hổ Báo Kỵ ở bên hộ vệ, không được sai sót!" "Ta..." Trên mặt Tào Thuần rõ ràng rất không phục, mở miệng còn muốn nói điều gì. "Lời ta nói chính là lời Minh công, đây là quân lệnh!

Chẳng lẽ ngươi muốn vi kháng mệnh lệnh của Minh công hay sao?!" Thanh âm Ngô Lương bỗng nhiên đề cao, biểu tình trên mặt cũng là nghiêm khắc rất nhiều, toàn thân trên dưới bỗng nhiên tản mát ra một loại áp bách cùng uy nghiêm khó diễn tả bằng lời. "Cái này..." Đám người Phường Nhân Quân cũng là ngoài ý muốn nhìn về phía Ngô Lương, bởi vì ngay cả bọn hắn cũng hầu như không có nhìn thấy qua trạng thái như thế này giờ phút này ở trên thân Ngô Lương.

Đương nhiên, cái này chủ yếu vẫn là đám người Phường Nhân Quân cũng chưa từng có ai giống như Tào Thuần đối nghịch với Ngô Lương như thế.

Bọn hắn nhận biết Ngô Lương càng lâu, liền càng là minh bạch Ngô Lương mặc dù bình thường nhìn tổng là cười ha hả, vô luận nói chuyện với ai đều thập phần khách khí, nhưng trong xương tủy hắn lại là một nhân vật hung ác nói một không hai.

Cho tới nay đã có không ít người chết dưới nụ cười nhìn như nhân súc vô hại này của hắn, trước đây đội "Âm binh" của Nhạc An Quốc như thế, Mã Siêu con trai Mã Đằng ở Lương Châu như thế, Đại tướng quân cùng Quốc sư của Thiện Thiện quốc cũng như thế, thậm chí có một số người mãi cho đến bây giờ đều còn không biết mình tột cùng chết trong tay người nào.

Mà hiện tại.

Ngô Lương bày ra tư thái này ở trước mặt Tào Thuần, Tào Thuần kỳ thật hắn là cảm thấy may mắn mới phải.

Bởi vì điều này biểu thị Ngô Lương nể tình Tào Tháo, cũng không có ý định động thật với Tào Thuần, chỉ là muốn lập uy trước mặt hắn, lợi dụng hắn làm xong sự tình lần này.

Mặc dù...

đây không phải phong cách làm việc bình thường của Ngô Lương. "...

Nặc." Vẫn là Tào Tháo hữu dụng, Tào Thuần cho dù là bị ép, cũng vẫn như cũ không thể không đoan đoan chính chính hướng Ngô Lương làm cái quân lễ.

Mà Ngô Lương thì chỉ là thản nhiên nhìn hắn một cái, quay đầu lại nhìn về phía đám người Phường Nhân Quân thì đã khôi phục mặt cười, khoát tay thúc giục nói: "Còn đứng ngẩn đó làm gì, đi thu thập một chút, chúng ta chuẩn bị xuất phát." ...

Ngô Lương biết đi qua việc này, hình tượng của hắn trong lòng Tào Thuần khẳng định đã nát đến cực điểm.

Bất quá điều này cũng không quan trọng, bởi vì trong lòng Ngô Lương, bản thân Tào Thuần cùng Hổ Báo Kỵ cũng chỉ là công cụ nhân (người công cụ) chuyến này không thể không sử dụng mà thôi,

mà lại còn là loại dùng xong cũng sẽ không còn giao tập gì nữa, không cần thiết lôi kéo giao tình gì với hắn.

Kỳ thật cái này ở chỗ Tào Tháo cũng không phải chuyện xấu gì.

Dù sao Tào Thuần cùng Hổ Báo Kỵ cũng là dòng chính chân chính của Tào Tháo, gánh vác công tác hộ vệ của Tào Tháo, bây giờ không có hình thành quy mô thì là như thế, đợi ngày sau hình thành quy mô, Tào Tháo đón Hiến Đế lại thành lập nên "Bá Phủ" - cơ quan chỉ huy tối cao của Tào doanh thì càng là như thế.

Ngô Lương chưa từng nghĩ tới muốn tiến vào "Bá Phủ" của Tào Tháo.

Chương 658

Lấy tính tình của Tào Tháo khẳng định cũng không hy vọng "Hổ Báo Kỵ" của mình cùng bất luận kẻ nào tồn tại quan hệ quá mức thân mật, nếu không người kia tất sẽ trở thành cái gai trong thịt Tào Tháo, khiến y buổi tối đi ngủ đều phải hảo hảo cân nhắc một chút.

Cho nên.

Công cụ nhân liền nên có bộ dáng của công cụ nhân, không thể không làm rõ được vị trí cùng thân phận của mình, càng không thể vượt qua giới hạn mưu toan tả hữu quyết định của Ngô Lương.

Mà lại hắn tin tưởng.

Tào Thuần kỳ thật cũng không dám trực tiếp bỏ gánh, tối thiểu nhất sẽ không bỏ gánh trước khi Ngô Lương bình yên trở lại Tào doanh, nếu không hắn chính là đánh vào mặt mình cùng Hổ Báo Kỵ, đến lúc đó càng khó bàn giao với Tào Tháo.

Sau khi xử lý sạch sẽ gọn gàng kiện "tiểu sự" này, đám người Phường Nhân Quân cũng là rất nhanh liền làm xong chuẩn bị.

Thế là một đoàn người ngồi xe ngựa ra cửa, dưới sự chỉ dẫn của Dương Vạn Lý, đầu tiên tiến về một nơi ôn tuyền được người địa phương xưng là "Tử Thủy" (Nước con).

Lúc này hắn là có người đã đoán được.

Nơi ôn tuyền còn lại chính là gọi là "Mẫu Thủy" (Nước mẹ).

Hai cái ôn tuyền này tịnh không phải xuất ra từ cùng một cái mắt suối, hơn nữa khoảng cách giữa hai cái mắt suối ước chừng khoảng một dặm.

Chỉ là hai cái ôn tuyền chảy qua phương hướng hoàn toàn giống

nhau, cuối cùng đều chảy về một nhánh sông Hoàng Hà gọi là "Xú Thủy", lại thêm đều có đặc điểm kỳ dị "hạ mát đông ấm".

Bởi vậy ôn tuyền có lưu lượng lớn một chút liền được gọi là "Mẫu Thủy", mà ôn tuyền lưu lượng nhỏ một chút thì được gọi là "Tử Thủy".

Đồng thời còn có một số người địa phương cho rằng. "Mẫu Thủy" cùng "Tử Thủy" tám thành là xuất ra từ cùng một cái đầu nguồn dưới lòng đất, chẳng qua là bị đại địa cách trở cuối cùng dâng lên hai cái mắt suối mà thôi.

Điểm này Ngô Lương ngược lại là tương đối tán đồng.

Bọn chúng tối thiểu nhất hẳn là xuất ra từ cùng một hệ thống nước ngầm, nếu không liền không nên có được đặc điểm giống nhau.

Cứ như vậy.

Bao quát Tào Thuần cùng binh sĩ Hổ Báo Kỵ ở bên trong, một đoàn hai mươi người ra khỏi huyện thành lại hướng bắc đi chưa đến năm dặm, liền đã tiến vào ở giữa một mảnh núi đá cây cối.

Nơi này đã không còn là quan đạo tương đối rộng rãi bằng phẳng, mà là một con đường mòn lót đá rõ ràng đã trải qua tu thiện. "Công tử, đến nơi này xe ngựa liền không thể đi được nữa, phía trước có hứa nhiều chỗ gập ghềnh không bình phẳng, hoặc là chỉ có thể cưỡi ngựa tiến lên, hoặc là liền chỉ có thể đi bộ tiến về." Dương Vạn Lý đi tới trước xe ngựa Ngô Lương ngồi, vén rèm lên thò đầu đối với Ngô Lương nói. "Còn xa không?" Ngô Lương hỏi. "Không xa, chỉ cần tại trên con đường nhỏ này tiến lên nửa dặm đường, liền có thể đến 'Tử Thủy', nếu muốn đi Mẫu Thủy, thì còn cần xâm nhập một dặm." Dương Vạn Lý đáp. "Vậy thì gọi mọi người cùng nhau xuống đi bộ tới đó đi, lưu mấy người ở chỗ này trông coi xe ngựa của chúng ta là được." Ngô Lương khẽ vuốt cằm, đứng dậy nhảy xuống xe ngựa.

Phóng tầm mắt nhìn tới, cách nơi này không xa liền có một chỗ đất bằng khá trống trải, hơn nữa trên đất bằng còn có lưu lại rất nhiều vết tích bánh xe, bên cạnh còn thiết lập mấy tảng đá buộc ngựa.

Do đó không khó phán đoán chỗ đất trống này trước đây hẳn là dùng để dừng xe ngựa, tương tự như bãi đỗ xe của khu du lịch ở hậu thế.

Tức là nói ngày bình thường đại hộ nhân gia tới ôn tuyền du ngoạn hẳn là cũng không ít.

Bất quá hôm nay trên mảnh đất trống này tịnh không có một con ngựa, cũng không có một chiếc xe, nói rõ hôm nay nơi này cũng không có người của đại hộ nhân gia nào tới. "Ngươi từng nghe ngóng qua, đường mòn này cùng đá buộc ngựa này là người phương nào tu thiện?" Ngô Lương tiếp đó lại nhìn về phía Dương Vạn Lý hỏi. "Thuộc hạ đã nghe qua, chính là Tư Mã thế gia mà công tử đề cập trước đó." Dương Vạn Lý đáp, "Tổ phần của Tư Mã thế gia cũng ở trong ngọn núi này, đá buộc ngựa cùng đường mòn này đều là người Tư Mã gia vì thuận tiện tế bái tổ phần mà tu sửa.

Bất quá tổ phần kia cùng hai nơi ôn tuyền tịnh không cùng một phương hướng, chúng ta đi qua đoạn đường mòn ban đầu, liền sẽ xuất hiện một cái ngã ba đường, trong đó một con đường nhánh có thiết trí bình phong che chắn, cũng ở bên cạnh lập xuống bia đá để cảnh cáo, đó chính là đường đi thông hướng tổ phần Tư Mã thế gia, mà con đường còn lại thì đi tới 'Tử Thủy', chúng ta men theo đường nhỏ đi liền sẽ không sai." "Tổ phần Tư Mã gia?" Nhạy cảm nghề nghiệp khiến Ngô Lương trong nháy mắt tỉnh táo tinh thần.

Hắn cũng không phải là muốn đi trộm tổ phần Tư Mã gia, mà là muốn quan sát tìm hiểu một chút xem tổ phần Tư Mã gia có chỗ nào hơn người hay không, nhất là vấn đề phương diện phong thủy.

Dù sao trên lịch sử Tư Mã gia hoàn thành hành động soán Ngụy.

Ngô Lương tuy rằng không hiểu phong thủy, nhưng lại biết Thiên triều vẫn luôn có thuyết pháp tổ phần phong thủy ảnh hưởng con cháu hậu thế, nhất là loại gia tộc có thể xưng vương xưng đế như Tư Mã gia, tám thành đều là bởi vì phong thủy tổ phần thập phần lợi hại, khiến cho con cháu gia tộc đạt được long mạch quý khí gia trì, như thế mới có thể có chỗ thành tựu.

Bất quá hiện tại.

Ngô Lương cũng không muốn tuỳ tiện trêu chọc Tư Mã thế gia, nhất là không muốn đi trêu chọc Tư Mã Ý, miễn cho rước lấy phiền toái không cần thiết.

Thế là hắn quả quyết kéo Dương Vạn Lý đến một bên, hạ thấp thanh âm hỏi: "Tổ phần Tư Mã thế gia có thủ mộ nhân ngày đêm thủ hộ hay không?" Không chỉ hạng người như Quảng Xuyên Vương Lưu Khứ có thủ mộ nhân.

Tổ phần của một số danh môn vọng tộc đồng dạng cũng sẽ thiết lập thủ mộ nhân, nhất là vào thời điểm những thế gia này đầy đủ cường thịnh, thủ mộ nhân càng là tiêu chuẩn của gia tộc.

Dù sao trộm mộ loại sự tình này cũng không phải hiện tại mới có, từ khi Thiên triều có tập tục hậu táng (chôn cất long trọng) về sau liền đã sớm xuất hiện.

Tựa như vị Trần Lưu Vương gia trước đó, Vương Khánh vừa mới an táng phụ thân không lâu đã bị quật mộ trộm mất vật phẩm bồi táng sao.

Chuyện này ai cũng không muốn phát sinh, bởi vậy chỉ cần thế gia có dư lực liền nhất định sẽ thiết lập thủ mộ nhân ngày đêm thủ hộ tổ phần... "Chuyện này..." Dương Vạn Lý lập tức lộ vẻ khó xử, "Trước

khi đi công tử đã dặn dò mạt tướng phải tuyệt đối giữ kín hành tung, nhất là không được tùy tiện nghe ngóng tin tức về Tư Mã thế gia để tránh rước lấy phiền toái không cần thiết, cho nên mạt tướng vẫn chưa đi sâu điều tra...

Tuy nhiên xin công tử yên tâm, mạt tướng sẽ lập tức dẫn người đi thám thính ngay, rất nhanh sẽ mang tin tức chính xác về cho công tử!" "Không cần đâu, ta chỉ thuận miệng hỏi thôi, chuyện này cũng không gấp." Ngô Lương lại ngăn Dương Vạn Lý lại, cười nói, "Cứ đi thưởng thức hai nơi suối nước nóng kia trước đã, ngươi dẫn đường đi." Giờ phút này hắn vẫn không muốn lọt vào tầm mắt của Tư Mã gia quá sớm.

Nếu Tư Mã gia quả thực có bố trí thủ mộ nhân ở nơi này, Dương Vạn Lý lạ nước lạ cái vội vàng đi thám thính sẽ rất dễ bị thủ mộ nhân phát hiện.

Đến lúc đó Tư Mã gia tự nhiên cũng sẽ nhanh chóng biết được tin tức, điều này tất sẽ gây ảnh hưởng rất lớn đến hành động lần này của bọn hắn.

Nếu chẳng may lại khiến Tư Mã gia hiểu lầm mục tiêu của bọn hắn chính là tổ mộ nhà họ, vậy vấn đề chắc chắn sẽ trở nên nghiêm trọng hơn, khẳng định rất khó giải quyết êm đẹp...

Tuy nhiên điều này cũng không ngăn được lòng hiếu kỳ đang rục rịch của Ngô Lương.

Ngoại trừ phái Dương Vạn Lý mạo hiểm đi thám thính, hắn còn có một biện pháp đơn giản trực tiếp khác để biết được tổ mộ Tư Mã gia rốt cuộc có gì đặc biệt hay không.

Biện pháp này chính là dựa vào Vu Cát, người am hiểu thuật kham dư (phong thủy).

Sau khi vào núi, chỉ cần tìm một nơi cao có thể bao quát toàn cảnh nơi này để quan sát tỉ mỉ một phen, Vu Cát khẳng định có thể nói ra một hai phần về tình hình phong thủy tổ mộ Tư Mã gia.

Như vậy hoàn toàn không cần tiếp xúc cự ly gần, rủi ro bị lộ tẩy tự nhiên là nhỏ nhất. "Nặc." Dương Vạn Lý đáp một tiếng, sắp xếp vài tên binh sĩ ở lại trông coi xe ngựa, sau đó đi trước dẫn đám người Ngô Lương men theo con đường mòn rải đá đi sâu vào trong.

Nhưng điều Ngô Lương không biết là, ngay khi bọn hắn tiến vào núi chưa đầy một nén nhang, lại có một đội xe ngựa rất phô trương nối đuôi nhau đi tới.

Đội ngũ này có tổng cộng tám chiếc xe ngựa, bốn chiếc đi đầu là xe có buồng cho người ngồi, còn bốn chiếc phía sau thì chở đầy ắp hàng hóa, lại dùng một tấm vải gai che đậy nghiêm ngặt.

Ngoài ra, trên những xe ngựa này đều cắm một lá cờ nhỏ màu vàng hạnh, bên trên là hai chữ triện màu đen —— Tư Mã!

Người đến không phải ai khác, chính là người của Tư Mã gia.

Tên gia phó cầm đầu nhìn thấy bãi đất trống bên cạnh đường nhỏ đã đậu hai chiếc xe ngựa và vài con ngựa, vội vàng chạy đến bên cạnh xe ngựa nhà mình thỉnh thị một hồi, sau đó mới chạy chậm ra phía trước, khá lễ phép thi lễ hỏi thăm: "Hữu lễ, xin hỏi đây là nghi trượng của nhà ai?" "?" Ở lại trông coi xe ngựa và ngựa thất ngoài ba tên binh sĩ Phường Nhân Quân, còn có ba tên binh sĩ Hổ Báo Kỵ.

Bọn hắn từ sớm đã nhìn thấy đội xe ngựa này, cũng đang suy nghĩ người đến rốt cuộc là nhân vật thế nào, lại không ngờ đối phương cư nhiên chủ động chạy tới thi lễ hỏi thăm.

Ba tên binh sĩ Hổ Báo Kỵ thấy thế theo bản năng ám thầm đè tay lên binh khí.

Bọn hắn tuy là binh vương bách lý thiêu nhất, nhưng chưa chắc đã là những kẻ già đời lọc lõi chốn nhân gian, cộng thêm vừa rồi lúc Ngô Lương cùng Tào Thuần vào núi cũng chưa từng dặn dò gặp phải tình huống này nên ứng đối ra sao, điều này khiến thần kinh bọn hắn hơi căng thẳng.

Cũng may ba tên binh sĩ Phường Nhân Quân đều là lão binh quanh năm theo Ngô Lương ra ngoài nằm vùng, kinh nghiệm phương diện này khá phong phú. "Hữu lễ." Một tên binh sĩ Phường Nhân Quân cười ha hả khá tự nhiên, vừa hoàn lễ vừa nói, "Công tử nhà ta từ Bình Nguyên Nhạc Lăng tới, mang theo gia quyến đến Mi Huyện nương nhờ thân hữu, bất quá đi ngang qua Ôn Huyện thì dừng chân nghỉ ngơi chút ít.

Công tử nhà ta nghe nói nơi này có một hai chỗ suối nước nóng khá kỳ diệu, cho nên đặc biệt đến đây thưởng ngoạn một phen." Bình Nguyên Nhạc Lăng chính là cố hương mà Ngô Lương thường tuyên bố với bên ngoài.

Còn Mi Huyện là một huyện thành sát vách Trường An, năm đó Đổng Trác xây dựng Mi Ổ ở nơi này.

Cách đây không lâu khi Ngô Lương đi công cán ở Thiện Thiện quốc từng đi ngang qua Mi Huyện, còn nhìn thấy Mi Ổ đã hoang phế, đồng thời ở cách thành không xa đánh giết con trai Mã Đằng là Mã Xa cùng danh tướng Tam Quốc Bàng Đức.

Khi đó tên binh sĩ Phường Nhân Quân này cũng có mặt, bởi vậy cũng có chút hiểu biết về Mi Huyện, cũng không sợ bị hỏi vặn mà lộ tẩy. "Ra là vậy, xin chư vị chờ một lát." Tên gia phó cầm đầu nghe binh sĩ Phường Nhân Quân nói xong liền chạy về bên cạnh xe ngựa nhà mình, cách rèm che nói chuyện với người bên trong một lúc, sau đó mới quay trở lại, lần nữa thi lễ nói với tên binh sĩ Phường Nhân

Quân, "Chủ nhân nhà ta nói, Tử Mẫu Song Tuyền này đích xác là cảnh quan kỳ đặc nhất ở Ôn Huyện, công tử nhà các ngươi đã từ xa tới tự nhiên không thể bỏ qua, rất nên tỉ mỉ thưởng ngoạn một phen." "Đúng là như vậy, công tử nhà ta hiện giờ đã vào trong núi thưởng ngoạn rồi." Binh sĩ Phường Nhân Quân cười ha hả đáp. "Chủ nhân nhà ta còn nói, từ xa đến là khách, chủ nhân nhà ta ngày thường thích nhất kết giao với những người có học thức trong thiên hạ.

Đã đến Ôn Huyện, lát nữa sau khi thưởng ngoạn xong có thể mời công tử nhà các ngươi khuất tôn chờ ở đây một lát, đợi chủ nhân nhà ta tế tổ xong, sẽ mời công tử nhà các ngươi đến phủ đệ đàm đạo, cũng coi như làm tròn nghĩa địa chủ." Tên gia phó cầm đầu lại nói tiếp, "Thời buổi này, rất nên kết giao nhiều bằng hữu có học thức, thêm một người bạn là thêm một con đường, biết đâu sau này có chỗ còn có thể nương tựa lẫn nhau." "Chuyện này..." Binh sĩ Phường Nhân Quân nhìn lá cờ trên xe ngựa đối phương, cộng thêm đối phương nói rõ là đến tế tổ, tự nhiên không khó phán đoán người đến chính là Tư Mã thế gia mà Ngô Lương trước đó đặc biệt nhắc tới.

Chỉ là không ngờ người của Tư Mã thế gia lại "nhiệt tình" như vậy, chỉ là bèo nước gặp nhau mà lại muốn làm tròn nghĩa địa chủ, thậm chí trong lời nói còn bày tỏ ý định kết giao.

Bất quá ngẫm lại kỹ, chuyện này kỳ thực cũng không phải không có lý do hợp lý.

Binh sĩ Phường Nhân Quân tuy rằng nói rõ Ngô Lương đang đi Mi Huyện "nương nhờ thân hữu", nghe như một tư thái chạy nạn, nhưng dù là chạy nạn, chưa nói đến gia phó, thời buổi này mạng người không bằng ngựa, người có thể mang theo một đội xe ngựa như thế này đi chạy nạn thì nguyên bản tại địa phương khẳng định phải có chút uy vọng và thế lực, ít nhất tuyệt đối không phải là hàn môn thất thế.

Tư Mã gia cho rằng Ngô Lương còn chút năng lực, muốn kết giao tự nhiên cũng không phải hoàn toàn vô lý.

Đương nhiên, cụ thể là suy tính gì thì chỉ có người của Tư Mã gia tự mình biết.

Mà binh sĩ Phường Nhân Quân biết Ngô Lương chuyến này không muốn trêu chọc Tư Mã gia, với thân phận của hắn cũng không có tư cách thay Ngô Lương quyết định chuyện này, nhất thời không có cách nào đưa ra câu trả lời.

Nhưng hắn cũng đã ý thức được, Tư Mã gia chưa chắc hoàn toàn là thiện ý, mà nếu hắn hiện tại một mực từ chối, nói không chừng còn sẽ nảy sinh hậu quả khác, đây tuyệt đối không phải chuyện hắn có thể quyết đoạn.

Thế là sau khi do dự một chút. "Thứ tội, ta chẳng qua chỉ là một tên gia phó, sao dám thay công tử nhà ta đưa ra quyết định.

Chi bằng thế này, ta lập tức phái người vào suối nước nóng tìm công tử, bẩm báo rõ chuyện này, còn việc công tử nhà ta có chấp nhận lời mời của chủ nhân nhà các ngươi hay không, vậy thì không phải điều ta có thể tả hữu được." Binh sĩ Phường Nhân Quân hoàn lễ, cụp mắt thuận mắt nói. "Đương nhiên rồi." Tên gia phó cầm đầu nghe vậy lại cười cười không quan tâm, "Chủ nhân nhà ta chỉ là muốn mời công tử nhà các ngươi đến phủ đệ đàm đạo, công tử nhà các ngươi có nhận lời hay không sao có thể cưỡng ép, như vậy chẳng phải kết giao không thành ngược lại kết oán sao?" "Thiện." Binh sĩ Phường Nhân Quân cũng cười gật gật đầu, sau đó ra hiệu cho một tên binh sĩ Phường Nhân Quân khác sau lưng, "Ngươi đi tìm công tử, đem chuyện này một năm một mười bẩm báo lại, không được sai sót mảy may." "Nặc!" Tên binh sĩ kia đáp một tiếng, lại liếc nhìn đội xe ngựa của Tư Mã gia một cái, liền men theo con đường mòn chạy nhanh vào

trong núi.

Mà tên gia phó cầm đầu cũng không nói thêm gì nữa, lập tức chỉ huy đám gia nhân Tư Mã gia đánh xe, đỗ đội xe ngựa vào bãi đất trống bên cạnh xe ngựa của Phường Nhân Quân.

Sau khi đỗ xong, người của Tư Mã gia lục tục xuống xe, đám gia nhân cũng chuyển hàng hóa trên mấy chiếc xe phía sau xuống, quả nhiên đều là một số vật phẩm thường dùng để tế tự.

Chương 659

...

Cùng lúc đó, bọn người Ngô Lương đã đến gần suối nước nóng tên là "Tử Thủy" (Suối Con).

Giờ phút này vẫn là tiết trời cuối đông, gần bờ sông bốc lên một tầng sương trắng dày đặc, đi trong đó tuy không khoa trương đến mức đằng vân giá vũ, nhưng cũng có thể cảm nhận được hơi nước rõ rệt trong không khí và độ ấm truyền đến từ mặt sông.

Chỉ có điều những hơi nước này đập vào người bọn Ngô Lương lại không mang đến chút cảm giác thư thái nào, ngược lại vì nguyên nhân thời tiết mà cảm thấy từng trận ướt lạnh. "Ào ——" Ngô Lương đi tới bờ sông, thò tay xuống nước khỏa một cái.

Lần này hắn rốt cuộc cũng thiết thân cảm nhận được độ ấm của suối nước nóng, đích xác như Dương Vạn Lý nói trước đó, nhiệt độ nước này đại khái khoảng hơn bốn mươi độ, tay đặt vào trong chỉ thấy ấm áp rất thoải mái nhưng lại không cảm thấy bỏng rát.

Nhiệt độ này thích hợp nhất để ngâm tắm.

Đồng thời nước này còn phi thường trong veo, không có màu sắc kỳ quái, cũng không có mùi lưu huỳnh hăng mũi rõ rệt, nghĩ đến hẳn là không có hại cho cơ thể.

Dù sao Dương Vạn Lý cũng chưa từng nghe nói suối nước nóng này có sự kiện gây thương tích cho người.

Bất quá thời đại này ngâm tắm là chuyện vô cùng riêng tư, hiện tại người đi cùng hắn có nam có nữ, có già có trẻ, còn có Tào Thuần và mấy tên binh sĩ Hổ Báo Kỵ, ít nhiều có chút bất tiện.

Thậm chí cho dù mặc một bộ "đồ bơi" xuống tắm thì vẫn là một chuyện có thất phong hóa, không có bao nhiêu người có thể chấp nhận.

Điều này có chút đáng tiếc, nếu không Ngô Lương thật tâm không ngại quây chỗ này lại làm thành một cái resort suối nước nóng, mặc kệ là mở cửa làm ăn hay sau này để dưỡng già đều là một lựa chọn không tồi. "Mắt suối ở chỗ nào?" Ngô Lương vừa khỏa nước vừa quay đầu hỏi Dương Vạn Lý. "Ở ngay dưới đáy nước đằng kia...

Lần trước tới đây còn có mấy hương dân vào núi hái thuốc, mạt tướng cũng là hỏi thăm bọn họ mới tìm được vị trí mắt suối." Dương Vạn Lý tỉ mỉ nói, "Công tử mời đứng dậy nhìn xem, nước ở đằng kia hơi dao động, nhìn kỹ mới có thể phát hiện, bên dưới đó chính là mắt suối của nơi này." "Ừm..." Ngô Lương nhìn theo hướng Dương Vạn Lý chỉ, quả nhiên thấy được vân nước như lời hắn nói.

Từ tình hình trước mắt mà xem, ngoại trừ điểm kỳ đặc "hạ mát đông ấm" ra, các phương diện khác đều giống như một suối nước nóng bình thường.

Mà suối nước nóng ở Thiên triều cũng không hiếm thấy, hậu thế càng là dựa vào núi xây dựng rất nhiều khách sạn suối nước nóng, cũng chẳng có gì khiến Ngô Lương phải đại kinh tiểu quái. "Sát Mộc, ngươi có nhìn ra chỗ nào bất thường không?" Ngô Lương lại gọi Sát Mộc Vương tử tới, mở miệng hỏi. "Cái gì cũng không nhìn ra." Sát Mộc Vương tử lắc đầu nói.

Xem ra nơi này không chỉ mắt thường của người bình thường không nhìn ra điều gì bất thường, mà "Âm Dương nhãn" của Sát Mộc Vương tử cũng chiếu dạng không nhìn ra.

Nhận được đáp án này, Ngô Lương cảm thấy dù có đến "Mẫu Thủy", hẳn là cũng rất khó thông qua mắt thường nhìn ra chỗ nào bất

thường, thế là liền tham chiếu ý tưởng nảy sinh trước đó, đi thẳng vào vấn đề: "Đúng rồi, Dương Vạn Lý, ngươi có biết nơi nào thích hợp nhất để quan sát toàn bộ diện mạo nơi này không?" "Ngọn núi cao nhất nơi này gọi là 'Thái Phong', mà 'Mẫu Thủy' kia chính là nằm dưới chân núi Thái Phong." Dương Vạn Lý vội vàng nghiêm mặt đáp, "Ngoài ra, trên đỉnh Thái Phong còn có một tòa 'Thái Nhất Từ' (Đền thờ thần Thái Nhất) xây dựng từ thời Vũ Đế, mỗi dịp rằm tháng Giêng sĩ tộc và bách tính Ôn Huyện đều sẽ đến Thái Nhất Từ tế bái Thái Nhất Thần để cầu phúc.

Đến lúc đó trên con đường nhỏ này dòng người nườm nượp không dứt, chỉ tiếc chúng ta tới hơi sớm một chút, chỉ cần tới muộn thêm một tháng, hẳn là có cơ hội nhìn thấy thịnh huống này." Thái Nhất Từ à... "Thái Nhất Thần" là thần linh đại biểu cho nguyên khí vũ trụ và tinh tú thời Tiên Tần, nhưng thực sự hưng thịnh lên lại là vào thời Hán.

Xác thực mà nói hẳn là kinh qua Hán Vũ Đế Lưu Triệt, ông là người đầu tiên bắt đầu tế bái "Thái Nhất Thần", từ sau đó, hoàng thất nhà Hán liền phụng "Thái Nhất Thần" là chí cao thần linh, đồng thời thời gian tế bái chính là ngày rằm tháng Giêng hàng năm...

Sau này Tư Mã Thiên sáng tạo "Thái Sơ lịch", cũng là thiết lập ngày rằm tháng Giêng là Tết Nguyên Tiêu, từ đó lưu truyền thế thế đại đại tại Thiên triều, đây chính là nguồn gốc của Tết Nguyên Tiêu.

Cho nên "Thái Nhất Từ" trên "Thái Phong" được xây dựng từ thời Vũ Đế, sĩ tộc và bách tính Ôn Huyện đều phải đến tế bái cầu phúc vào ngày rằm tháng Giêng, tự nhiên là không có vấn đề gì. "Nếu trên đỉnh có một tòa Thái Nhất Từ, hàng năm sĩ tộc và bách tính Ôn Huyện còn phải đến tế bái, tức là trên núi có đường đi rồi?" Ngô Lương cười hỏi, điều này không nghi ngờ gì lại giúp hắn tiết kiệm được không ít sức lực, hơn nữa lên núi cũng danh chính ngôn thuận. "Đúng là như

vậy." Dương Vạn Lý đáp. "Dẫn đường phía trước." Ngô Lương lập tức nói, tiếp đó lại xoay người đến bên cạnh Vu Cát, vừa đi vừa hạ thấp giọng, "Lão tiên sinh, đi đường này ông phải mở to hai mắt nhìn cho kỹ, vụ tất phải làm rõ phong thủy cách cục vùng này, ta hoài nghi phong thủy nơi này rất không đơn giản, ngày sau e rằng sẽ xuất hiện đại nhân vật gì đó." "Công tử hoài nghi như vậy là có căn cứ gì?" Vu Cát khó hiểu hỏi. "Trực giác." Ngô Lương cười thần bí, vỗ vỗ vai Vu Cát. "..." Ở một bên nhìn Ngô Lương giao lưu với đám người Phường Nhân Quân, Tào Thuần đã càng lúc càng xem không hiểu.

Ít nhất hiện tại nhìn qua, Ngô Lương cùng Phường Nhân Quân dường như thật sự không hoàn toàn là đến du sơn ngoạn thủy, mà dường như đã nắm giữ bí mật gì đó không ai biết. ---------- Chưa đầy một nén nhang, bọn người Ngô Lương đã tới bên cạnh một suối nước nóng khác được người địa phương gọi là "Mẫu Thủy".

Lưu lượng của suối nước nóng này đích xác lớn hơn "Tử Thủy" một chút, lòng sông chảy qua rộng chừng 2 mét, bất quá ngoại trừ đầm nước hình thành ở chỗ nước phun trào thì nước sông chảy qua cũng không sâu lắm, thông qua nước sông trong veo thấy đáy không khó phán đoán, người trưởng thành đi vào trong đó đại khái cũng chỉ ngập đến eo.

Còn về nhiệt độ nước sông, khác biệt với "Tử Thủy" trước đó cũng không lớn.

Đều là càng gần chỗ nước phun trào thì nhiệt độ càng cao, nhưng cao nhất hẳn là cũng không quá 50 độ, còn xa mới tới mức làm người bị thương.

Trong lúc Ngô Lương đang kiểm tra "Mẫu Thủy", phía sau mọi người bỗng nhiên truyền đến một trận tiếng bước chân dồn dập.

Tào Thuần cùng mấy tên binh sĩ Hổ Báo Kỵ lập tức đè tay lên binh

khí, cẩn thận đề phòng tình huống ngoài ý muốn có thể xuất hiện.

Người đến không phải ai khác, chính là binh sĩ Phường Nhân Quân chạy vào báo tin trước đó. "Công tử, các ngài vừa vào không lâu, người của Tư Mã thế gia cũng đã tới, hiện tại hẳn là đã vào núi." Tên binh sĩ vội vàng đi đến bên cạnh Ngô Lương, lập tức hạ thấp giọng cẩn thận bẩm báo. "A?

Là nhắm vào chúng ta sao?" Ngô Lương hơi nhíu mày, có chút ngoài ý muốn hỏi.

Nghe được lời này, mày Tào Thuần cũng nhíu chặt trong nháy mắt.

Tuy rằng không biết hành tung của bọn hắn lọt vào tầm mắt Tư Mã gia từ lúc nào, nhưng nếu người của Tư Mã gia quả thực là nhắm vào bọn hắn, vậy thì tiếp theo bọn hắn có thể sẽ phải đối mặt với một số phiền toái. "Không giống lắm." Tên binh sĩ lại lắc đầu nói, "Tư Mã thế gia đến một đội xe ngựa, tổng cộng tám chiếc, cộng thêm gia phó tùy hành, nhân số chừng ba bốn mươi người, bọn họ tuyên bố là đến tế tổ, trên mấy chiếc xe ngựa phía sau đúng là chở đồ tế phẩm." "Vậy thì... bọn họ có làm khó các ngươi không?" Ngô Lương lại hỏi tiếp. "Cũng chưa từng làm khó chúng ta, chỉ là khá khách khí phái người qua hỏi thăm lai lịch của chúng ta, nghe nói công tử từ Bình Nguyên Nhạc Lăng tới, đi ngang qua Ôn Huyện định đến Mi Huyện nương nhờ thân hữu, thậm chí còn mời công tử đợi sau khi bọn họ tế tổ xong thì cùng về phủ để làm tròn nghĩa địa chủ." Tên binh sĩ lộ vẻ hồ nghi, dùng ngữ khí hoài nghi kể lại biểu hiện của Tư Mã thế gia.

Vô sự hiến ân cần, phi gian tức đạo.

Đây chính là suy nghĩ trong lòng tên binh sĩ này.

Phường Nhân Quân cũng không phải lần đầu tiên đến địa giới lạ nước lạ cái, lại chưa từng gặp phải sĩ tộc nhiệt tình như Tư Mã thế

gia, cộng thêm Phường Nhân Quân vốn dĩ trong lòng có "quỷ", đối với sự việc phản thường này tự nhiên không thể không suy nghĩ nhiều. "Mời..." Lông mày Ngô Lương cũng nhíu chặt hơn.

Đây đích xác là một chuyện đáng hoài nghi, bởi vì theo hắn biết, gia chủ Tư Mã thế gia hiện tại là Tư Mã Phòng hẳn không phải là người "hiếu khách nhiệt tình", càng không thể nào phát ra lời mời với những kẻ xa lạ tố muội bình sinh.

Hơn nữa sử sách ghi chép về sinh bình của người này còn có một đoạn như sau: "Thời trẻ làm quan tại châu quận, lịch nhậm Lạc Dương Lệnh, Kinh Triệu Doãn, về già chuyển bái Kỵ Đô Úy, dưỡng chí lư hạng, hạp môn tự thủ." Cái gì là "dưỡng chí lư hạng"?

Cái gì là "hạp môn tự thủ"?

Vô phi chính là kiên trì "độc thiện kỳ thân" giữa loạn thế, không kết minh với quan viên thế gia khác, cũng không tham dự sự vụ chính trị trên quan trường, mang theo cả nhà giữ lấy một mẫu ba sào đất Ôn Huyện, sống tốt ngày tháng của mình, tránh việc sơ sẩy xảy ra sai sót liên lụy gia tộc chịu ảnh hưởng.

Từ đó có thể thấy Tư Mã Phòng vẫn là một người thập phần bảo thủ.

Người như vậy nếu gặp phải người ngoại hương không rõ thân phận, cho dù cảm thấy thân phận đối phương không đơn giản, cũng không nên chủ động tỏ vẻ muốn làm tròn nghĩa địa chủ, thậm chí có khả năng thân phận đối phương càng không đơn giản, ông ta ngược lại càng không muốn kết giao, chỉ sẽ coi như không thấy không nghe, không đi trêu chọc đối phương, cũng không đi tới gần đối phương, tốt nhất là để đối phương đến thế nào thì đi thế ấy, như vậy liền vĩnh viễn sẽ không có phiền toái gì.

Trừ phi...

ông ta còn có mục đích khác không ai biết. "Ngươi có từng thấy người mời ta có thân phận, diện mạo, tuổi tác thế nào không?" Ngô Lương theo bản năng hỏi.

Đối với người của Tư Mã thế gia, Ngô Lương tuy trước đó chưa từng gặp, nhưng lại biết rõ mồn một tuổi tác của những nhân vật mấu chốt.

Hiện tại Tư Mã Ý cũng chỉ là một thanh niên nhỏ hơn Gia Cát Lượng một chút, lớn nhất cũng chỉ xấp xỉ học sinh cấp ba đời sau.

Mà Tư Mã Phòng hiện tại hẳn là một trung niên chừng bốn mươi tuổi, cũng chính là lớn hơn Tào lão bản vài tuổi.

Cho nên chỉ thông qua tuổi tác, Ngô Lương cũng có thể đại khái đoán được thân phận đối phương. "Chuyện này...

Lúc tiểu nhân vội vàng vào báo tin thì người trên xe ngựa còn chưa xuống, cho nên tiểu nhân không nhìn thấy diện mạo bọn họ.

Bất quá công tử, Tư Mã thế gia đã là đến tế tổ, vậy thì theo quy củ, gia chủ cùng nam đinh trong nhà tự nhiên phải đến đông đủ mới phù hợp tình lý chứ?" Tên binh sĩ Phường Nhân Quân do dự một chút, nói ra suy nghĩ của mình, "Mà nếu gia chủ Tư Mã thế gia có mặt, e rằng cũng không đến lượt người khác phát hào thi lệnh mới đúng." "Hít...

Là cái đạo lý này a, sao ta lại không nghĩ ra!" Ngô Lương cũng là nhất thời hồ đồ, cư nhiên không nghĩ đến vấn đề này, nghe tên binh sĩ nói lập tức phản ứng lại, liên tục gật đầu nói, "Nói như vậy thì nhất định là gia chủ Tư Mã thế gia Tư Mã Phòng đích thân đưa ra lời mời với ta rồi..." Như vậy càng chứng thực sự hoài nghi của Ngô Lương, lần "mời mọc" này tuyệt đối có điểm phản thường!

Chỉ là Tư Mã Phòng làm vậy rốt cuộc là có suy tính gì, Ngô Lương

chỉ bằng phỏng đoán tuyệt đối không thể nào đoán ra được, e rằng cũng chỉ có thể binh lai tướng đáng, thủy lai thổ yểm (binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn) mà thôi...

Đúng lúc này. "Kiến nghị của ta là từ chối lời mời của Tư Mã thế gia, nếu Tư Mã thế gia không có hành động gì thêm, chúng ta cũng không cần để ý.

Nếu hắn dám dùng sức mạnh với chúng ta, ta sẽ tức khắc triệu tập Hổ Báo Kỵ đang ẩn trong bóng tối đợi tiếp ứng đến sách ứng, khu khu một cái huyện thành, một cái thế gia, lượng hắn cũng không dám làm gì chúng ta!" Thiệp cập đến vấn đề phòng vệ, Tào Thuần cho rằng đây thuộc phạm trù chức trách của mình, bởi vậy liền chủ động mở miệng nói. "Nếu làm như vậy, rủi như Lữ Bố có quan hệ mật thiết với Ôn Huyện, liền nhất định sẽ kinh động hắn, đồng thời cũng sẽ kinh động bộ hạ của Trương Dương đang bàn cứ ở Nội Hà quận, hành động lần này coi như có thể trực tiếp tuyên bố thất bại." Ngô Lương trầm ngâm nói. "Chuyến này ta chỉ phụ trách an toàn của ngươi, chỉ cần thiệp cập đến an toàn thân thể ngươi, bất cứ chuyện gì khác đều phải nhượng bộ." Tào Thuần vẫn rất cố chấp nói. "Ừm..." Ngô Lương khẽ gật đầu, "Vậy chuyện này lát nữa hãy nói, chúng ta tranh thủ thời gian lên núi trước, làm rõ phong thủy cách cục nơi này rồi hãy định đoạt, việc này hoặc hứa có quan hệ rất lớn đến hành động lần này của chúng ta." Hắn sao có thể không nhìn ra, tính tình Tào Thuần tuy rằng cứng nhắc một chút, cũng hơi biệt nữu một chút, nhưng Tào lão bản phái người như vậy đến đảm nhiệm công tác phòng vệ lại là thích hợp nhất, thậm chí nếu chuyến này quả thực tao ngộ nguy hiểm gì, tên này tuyệt đối có thể làm ra cử động lấy tính mạng ra bảo vệ.

Cho nên dù song phương ở một số phương diện không thể đạt thành nhận thức chung, Ngô Lương cũng không ghi hận hắn, càng sẽ không triệt để trở mặt với hắn, có chút phân kỳ tự nhiên là có thể lảng

tránh thì tạm thời lảng tránh. "..." Nghe được quyết định này của Ngô Lương, Tào Thuần cũng không nói thêm gì nữa.

Mệnh lệnh của Tào lão bản đối với hắn cũng có chút ảnh hưởng, cho nên có đôi khi hắn cũng không thể không phục tùng Ngô Lương, làm ra một số nhượng bộ trái lương tâm. ...

Tòa "Thái Phong" này không phải là một ngọn núi lớn.

Tuy rằng không xác định độ cao so với mặt biển là bao nhiêu, nhưng độ chênh lệch giữa đỉnh núi và chân núi nhìn qua cũng chỉ khoảng bốn, năm trăm mét, mà đường núi đi lên theo đường chim bay hẳn là không quá hai dặm.

Chương 660

Đáng tiếc Vu Cát tuổi tác vẫn là quá lớn, chân cẳng chung quy không được lanh lẹ, dẫn đến mới đi được nửa sườn núi đã thở hồng hộc, quãng đường còn lại chỉ có thể do mấy tên binh sĩ Phường Nhân Quân đi theo luân phiên cõng.

Cứ như vậy mất khoảng nửa giờ đồng hồ, một đoàn người rốt cuộc cũng lên đến đỉnh núi.

Ngô Lương không vội đi du lãm tòa "Thái Nhất Từ" xây dựng từ thời Vũ Đế kia, mà là trước tiên dìu Vu Cát đến một bãi đất bằng phẳng loại tựa như đài quan sát ở cách đó không xa, mệnh cho ông ta tỉ mỉ kiểm tra phong thủy nơi này.

Kết quả Vu Cát mới chỉ nhìn hai ba lần, đôi mắt già nua liền lập tức trợn to hơn nhiều, khuôn mặt già nua cũng hiện ra một vẻ kinh sắc, phảng phất nhìn thấy thứ gì đó ghê gớm lắm. "Tiềm Long!" Đón ánh mắt chất vấn của Ngô Lương, Vu Cát đầy mặt kinh kỳ liên tục chép miệng nói, "Không tưởng được bên cạnh Trung Long thuộc ba đại long mạch, lại còn ẩn tàng một con Tiềm Long nhỏ bé thế này!" "Long mạch?!" Ngô Lương cũng giật mình.

Hắn tuy không hiểu "Tiềm Long" trong miệng Vu Cát rốt cuộc có đặc điểm gì, nhưng đã trong phong thủy cách cục chiếm một chữ "Long", hơn nữa Vu Cát còn đặc biệt nhắc tới ba đại long mạch, như vậy con "Tiềm Long" nhỏ bé này tất nhiên cũng thuộc phạm trù long mạch.

Mà đối với kết quả này, Ngô Lương tuy rằng giật mình, nhưng lại không hoàn toàn bất ngờ.

Vì sao?

Bởi vì trong lịch sử, người của Tư Mã gia đích xác đã soán đoạt thiên hạ của Tào Ngụy, gần như không tốn quá nhiều sức lực liền ngồi lên bảo tọa thiên tử, hơn nữa Tấn triều do Tư Mã gia kiến lập trước sau tổng cộng kéo dài hơn một trăm năm, ít nhất phải sống thọ hơn nhiều so với Ngụy triều do Tào gia một tay dựng lên.

Mà y chiếu theo phong thủy truyền thuyết của Thiên triều, người có thể ngồi lên bảo tọa thiên tử, tổ mộ trong nhà đều có chút can hệ với "Long mạch". "?" Thậm chí ngay cả Tào Thuần xưa nay không hay cười nói ở bên cạnh giờ phút này cũng bị khơi dậy lòng hiếu kỳ trong nháy mắt, hữu ý vô ý ghé lại gần, dỏng tai lắng nghe xem tiếp theo Vu Cát sẽ nói gì. "Đúng là như vậy, công tử mời xem." Vu Cát lập tức kéo Ngô Lương lại gần một chút, sau đó giơ tay chỉ vào những dãy núi thấp hơn ở xa xa nói, "Phiến núi thấp kia thoạt nhìn tuy không có quan hệ rõ rệt, nhưng nếu nhìn kỹ chân núi, lại vẫn có thể nhìn ra chúng thực ra đã sớm liền thành một dải, liên miên bất tuyệt tầng thứ phân minh, tựa như đem phiến đất bằng này tầng tầng bao bọc lại vậy.

Nếu lại nhìn kỹ, có thể thấy tổng cộng có ba tầng bao vây, đây liền hình thành nên 'Long Hổ hộ vệ cục' cực kỳ quý giá trong phong thủy." "Công tử lại nhìn ngọn núi dưới chân chúng ta, ngọn núi này trong phong thủy ứng với phương vị Tốn phong, Tốn phong đứng thẳng xuyên trời, đặc biệt đột xuất giữa bốn phương tám hướng, có thể coi là chủ phong." "Trước có 'Long Hổ hộ vệ cục' tầng tầng bao vây, từ bên ngoài nhìn vào căn bản không thể thấy được nội tình." "Lại có Tốn phong đột xuất đứng thẳng giữa tầng tầng bao vây, như cùng thương long từ trong biển mây thò đầu ra nghễ thị thiên hạ." "Như vậy liền hình thành nên cách cục 'Tiềm Long' với thế 'Hình như tiềm phục, súc thế đãi phi' (Hình như đang ẩn nấp, tích thế chờ bay)!" "Nếu có người có thể nhìn ra bảo địa nơi này, lấy Tốn phong làm nơi

nương tựa, tại nơi này điểm xuất huyệt vị tọa Bắc triều Nam tu kiến âm trạch, như vậy liền có thể khiến con 'Tiềm Long' này đằng không bay lên, tử tôn hậu đại tất định có người có thể đăng thượng cực vị..." Nói đến đây, ngón tay Vu Cát di động dừng lại ở một phương vị dưới núi, sau đó... liền bỗng nhiên ngậm miệng lại.

Bởi vì ngay tại phương vị ông ta chỉ, giờ phút này đang có mấy làn khói xanh từ từ bay lên.

Mà ở gần chỗ khói xanh còn có một đám người đang đứng, nhìn cái tư thế kia không nghi ngờ gì chính là đang cử hành một nghi thức tế bái, mà tại hướng đám người kia quay mặt vào, có mấy nấm mồ nhìn qua cũng không tính là to lớn, cũng không bàn đến có bao nhiêu phô trương. "...

Xem ra đã có người nhanh chân đến trước rồi, công tử." Vu Cát bất đắc dĩ nói tiếp câu trước đó, quay đầu nhìn về phía Ngô Lương. "..." Mọi người cũng nhìn thấy đám người đang cử hành nghi thức tế bái trong góc kẹt bên dưới.

Không cần nghĩ cũng biết bọn họ rốt cuộc là ai.

Vừa rồi binh sĩ Phường Nhân Quân đã chạy tới báo qua, hôm nay vào núi tế tổ chính là Tư Mã thế gia, mà Dương Vạn Lý trước đó cũng đã sớm điều tra rõ ràng, nơi này chính là nơi đặt tổ mộ của Tư Mã thế gia...

Tiềm Long!

Ngô Lương dường như đã tìm được một trong những nguyên nhân Tư Mã gia cuối cùng soán Ngụy thành công.

Nói đến chuyện Tư Mã gia soán Ngụy, Tư Mã Ý sống đến cuối cùng và độc lãm đại quyền, ngoại trừ một số nguyên nhân sự thực khách quan ra, trong đó cũng xen lẫn rất nhiều thành phần "khí vận".

Tỷ như việc hắn lựa chọn phò tá Tào Phi chính là một bước đi thập phần quan trọng.

Trong lịch sử sau khi Tào lão bản phát hiện Tư Mã Ý có "lang cố chi tướng" (tướng sói ngoảnh đầu), liền từng nói với Tào Phi: "Tư Mã Ý không phải người cam chịu làm thần hạ, tất sẽ can dự vào chuyện gia tộc chúng ta", ý muốn trừ khử hắn trước khi chết.

Thế nhưng Tào Phi thập phần tín nhiệm Tư Mã Ý, nơi nơi đều che chở hắn, Tào lão bản trước lúc lâm chung lại không tìm được cơ hội thích hợp, thế là Tư Mã Ý mới sống sót.

Thử nghĩ nếu năm đó người Tư Mã Ý phò tá là Tào Thực, như vậy kết cục khẳng định đã không giống nhau.

Hãy nhìn Dương Tu phò tá Tào Thực, đó chính là một ví dụ sống sờ sờ, sẽ không có ai thật sự cho rằng Tào lão bản giết Dương Tu chỉ vì điển tích "mỗi người một miếng bánh tô" trong sách giáo khoa ngữ văn chứ?

Lại đến thời Tào Ngụy hậu kỳ.

Ngụy Minh Đế Tào Duệ bệnh nặng, vì bảo vệ căn cơ quốc gia lúc sắp chết lập Tào Phương niên kỷ mới tám tuổi làm Thái tử.

Không lâu sau Tào Duệ bệnh mất, Tào Phương kế vị, Tào thị bản gia Tào Sảng cùng Tư Mã Ý liền trở thành thác cô đại thần.

Tào Sảng tuy rằng bản thân không phải thứ tốt lành gì, nhưng cũng khá có thủ đoạn, rất nhanh liền đem Tư Mã Ý hoàn toàn giá không, khiến hắn không thể không lần nữa cáo bệnh nằm im, lần nằm im này chính là tròn mười năm.

Rất nhiều quan chức của Tư Mã thế gia đều bị cách chức, lực ảnh hưởng trong triều đình tự nhiên càng ngày càng nhỏ.

Thế nhưng ngay khi tất cả mọi người đều cho rằng Tư Mã thế gia

liền muốn từ đây biến thành hàn môn.

Tư Mã Ý bỗng nhiên phát nan đoạt quyền, thậm chí trong quá trình đoạt quyền, bộ tướng của Tào Sảng cầm nỏ trong tay đã nhắm chuẩn Tư Mã Ý, nhưng mũi tên kia lại liên tiếp ba lần vì các loại nguyên nhân mà không thể bắn ra...

Tóm lại, quá trình Tư Mã gia soán Ngụy tuyệt đối không thuận buồm xuôi gió, trong đó có vài lần đều suýt chút nữa vạn kiếp bất phục, lại bởi vì đủ loại nguyên nhân cùng sự trùng hợp mà xoay chuyển trở về ngay tại thời khắc mấu chốt nhất, cuối cùng hoàn thành việc cải triều hoán đại.

Trong đó có rất nhiều thành phần vận khí không nói rõ cũng không tả rõ được.

Đương nhiên, cũng không phải nói như vậy là Tư Mã gia cùng Tư Mã Ý không đủ lợi hại, Ngô Lương trước sau luôn cho rằng vận khí cũng là một phần của thực lực, Tào lão bản có thể trong trận Quan Độ lấy ít thắng nhiều đại bại Viên Thiệu, trong đó chẳng phải cũng có rất nhiều thành phần vận khí hay sao?

Chỉ là cứ theo tình hình trước mắt mà xem, thành phần vận khí của Tư Mã gia cực có khả năng liên quan mật thiết đến cách cục phong thủy tên là "Tiềm Long" vô cùng hiếm có trước mắt này, dường như trong cõi u minh tự có trời giúp.

Nhưng lần này, bởi vì sự xuất hiện của Ngô Lương, vận khí của Tư Mã gia dường như sắp đến đầu rồi. "..." Ngô Lương theo bản năng liếc nhìn Tào Thuần đang ở bên cạnh dỏng tai lắng nghe, sợ bỏ lỡ bất kỳ chữ nào.

Giờ phút này những lời ấy của Vu Cát, Tào Thuần hẳn là đã nghe rành mạch, mà hắn nghe được thì đại biểu cho việc Tào lão bản cũng nghe được...

Với tính cách của Tào lão bản, Ngô Lương hoàn toàn có thể tưởng tượng tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Trong lịch sử, Tào lão bản vì lôi kéo sĩ tộc Nội Hà, từng năm lần bảy lượt trưng triệu người của Tư Mã gia nhập triều làm quan, từ gia chủ Tư Mã gia hiện tại là Tư Mã Phòng, đến bao gồm cả Tư Mã Ý ở bên trong "Tư Mã Bát Đạt", hầu như người nào cũng nhận được quan chức không thấp, gần như là trình độ quan to một phương bình quân đầu người.

Nhưng lần này, biết được chuyện "Tiềm Long", Tào lão bản e là sẽ phải nghiêm gia phòng phạm đối với Tư Mã gia, ít nhất hẳn là sẽ không lại năm lần bảy lượt trưng triệu bọn họ nhập triều làm quan, càng sẽ không ủy thác những chức vụ quan trọng.

Ngoài ra, dã tâm của Tào lão bản rất lớn, hơn nữa người thời đại này phổ biến mê tín vận mệnh, vậy thì liệu ngài ấy có nảy sinh hứng thú đối với con "Tiềm Long" này hay không?

Nếu quả thật có hứng thú, chỉ sợ Tư Mã gia chẳng những không còn cơ hội nhập triều làm quan, rồi đến sau này nắm giữ triều chính, thậm chí ngay cả tổ mộ của nhà mình cũng chưa chắc có thể bảo toàn.

Dù sao dựa theo quỹ tích lịch sử, chỉ cần thu thập xong Viên Thiệu, quận Hà Đông chính là vật trong bàn tay của Tào lão bản, làm chút chuyện trên địa bàn của chính mình đương nhiên không cần tốn khí lực gì, thậm chí nếu Tư Mã gia không nghe theo, ám trung sử dụng chút thủ đoạn khiến cả nhà bọn họ thần bí biến mất cũng chẳng phải việc gì khó.

Cứ như vậy, con "Tiềm Long" này chẳng những không mang lại phúc chỉ gì cho Tư Mã gia, ngược lại sẽ biến thành bùa đòi mạng của bọn họ...

Có điều, chuyện này lại không phù hợp với thuyết pháp của Vu

Cát về cách cục "Tiềm Long". "Tiềm Long" vốn phải là tuyệt diệu chi cục khiến Tư Mã gia đằng phi mà lên, hiện giờ lại cực có khả năng khởi tác dụng ngược, điều này tựa hồ có chút mâu thuẫn.

Nhưng nếu cộng thêm Ngô Lương, hình như lại không mâu thuẫn như vậy nữa.

Dù sao hắn cũng là một "người xuyên không" không thuộc về thời đại này, đối với thiên đạo cùng mệnh số và quỹ tích vốn có của thế giới này mà nói, "người xuyên không" như hắn đều là một tai nạn bất ngờ khó có thể dự đoán, chỉ cần là sự tình hắn từng tiếp xúc đều có khả năng phát sinh biến hóa.

Nói như vậy, hắn liền trở thành kiếp nạn chân chính của Tư Mã gia, trở thành sự cố bất ngờ của con "Tiềm Long" đã làm tốt tư thế đằng phi xuất thế này... "Bọn họ có thể tìm được bảo huyệt nơi đây, nhất định là được cao nhân tương trợ, cũng tất nhiên đã hao phí khí lực rất lớn.

Cái gọi là ba năm tìm rồng mười năm điểm huyệt, nếu không có chân tài thực học, không trải qua sự tìm kiếm gian khổ ngày qua ngày năm qua năm, việc này e là khó thành." Nhìn đám người đang cử hành nghi thức tế tự phía dưới, Vu Cát mặt lộ vẻ nghiêm túc nói. "Nói như vậy, vị trí tổ mộ cùng phương vị tu kiến của bọn họ đều là sự lựa chọn thượng hạng, nhất định có thể khiến con 'Tiềm Long' này đằng phi mà lên?" Ngô Lương thuận theo lời Vu Cát hỏi. "Không sai, không có nơi nào thích hợp hơn chỗ đó nữa." Vu Cát gật đầu nói. "Có điều ta có một chuyện không hiểu, 'Tiềm Long' này là sau khi dời tổ mộ vào trong đó vẫn cần chập phục mấy trăm năm, hay là rất nhanh liền có thể phát huy tác dụng?" Ngô Lương tiếp đó lại hỏi một vấn đề trong lòng khá quan tâm.

Theo hắn biết, Tư Mã thế gia truyền thừa đã lâu, nhân vật được

ghi chép sớm nhất có thể truy ngược đến thời Chiến Quốc, một vị nhân vật Mặc gia tên là "Tư Mã Khải".

Mà cho dù quá trình truyền thừa sau này có khả năng xuất hiện đứt đoạn, thì lịch sử Tư Mã gia dời đến Ôn huyện cũng có thể truy ngược đến thời Lưu Cao Tổ sắc phong Ân Vương Tư Mã Ngang khi Tây Kinh lập quốc, bởi vậy tổ mộ của Tư Mã gia nếu không trải qua di dời thì ít nhất cũng nên có lịch sử mấy trăm năm rồi.

Từ "Tư Mã Khải" sớm nhất, đến "Tư Mã Ngang" thời Tây Kinh, lại đến "Tư Mã Phòng" hiện giờ, trong khoảng thời gian này chưa từng xuất hiện một người nào bước lên ngôi vị cửu ngũ chí tôn.

Mãi cho đến đời cháu của Tư Mã Ý, đời con của Tư Mã Chiêu, Tư Mã Viêm thay thế nhà Ngụy xưng đế, mới tính là thật sự xuất hiện một người bước lên ngôi vị hoàng đế, mới rốt cuộc truy tôn Tư Mã Ý cùng Tư Mã Chiêu thành tiên đế.

Cho nên Ngô Lương trong lòng hoài nghi, "Tiềm Long" thật sự cần "tiềm" (ẩn nấp) lâu như vậy sao? "Lão hủ có thể khẳng định, 'Tiềm Long' chập phục đã lâu, sớm đã súc thế chờ phát, bởi vậy một khi có người đem tiên nhân táng vào bên trong chính huyệt của 'Tiềm Long', con 'Tiềm Long' này liền đã làm ra tư thế đằng phi, ít thì hai đời, nhiều thì đời thứ năm, liền nhất định sẽ hiển lộ phong mang, đâu còn sẽ tiếp tục chập phục mấy trăm năm?" Vu Cát vừa nói chuyện, vừa nhìn về phía đám người dưới núi, ánh mắt sáng quắc nói, "Không tin Công tử cứ nhìn xem, nếu không có gì bất ngờ, hoặc là Công tử sẽ có cơ hội tận mắt chứng kiến người một nhà này bộ bộ cao thăng, thẳng đến khi bước lên ngôi vị chí tôn." "Nói như vậy, tổ mộ này của bọn họ hẳn là mới dời đến không lâu!" Trong lòng Ngô Lương đã có một đáp án xác thực.

Nói cách khác, Tư Mã gia những năm gần đây hẳn là cũng có kỳ

ngộ gì đó, hay hoặc là gặp được thế ngoại cao nhân nào đó, nếu không từ khi triều Hán thành lập Tư Mã gia liền đã cư trú tại Ôn huyện, sao có thể giữ gìn một nơi phong thủy bảo địa như vậy suốt mấy trăm năm mà không động lòng, mãi cho đến gần đây mới đem tổ mộ dời tới?

Mà việc này đối với Ngô Lương mà nói, tự nhiên cũng là một chuyện bí mật đáng giá thâm nhập điều tra. ...

Sau khi xác định phong thủy cách cục của nơi này, Ngô Lương cũng chưa đem toàn bộ suy nghĩ trong lòng nói cho mọi người, tiếp đó lại như người không có việc gì, dẫn theo mọi người đi vào tòa "Thái Nhất Từ" được tu kiến vào thời Vũ Đế nằm trên đỉnh "Thái Phong".

Tòa "Thái Nhất Từ" này hiển nhiên cũng là gần đây mới được tu thiện một lần với quy mô không nhỏ.

Gạch ngói phảng phất trông đều khá mới; màu sơn trên tường, trên cửa cùng trên tượng đất trông cũng khá mới; ngay cả phiến đá trên mặt đất trông cũng là đá mới lát không lâu.

Đây tuyệt đối không phải bộ dáng nên có của một tòa "Thái Nhất Từ" đã có lịch sử mấy trăm năm.

Bên trong chính điện "Thái Nhất Từ", tự nhiên thờ phụng chính là "Thái Nhất Thần".

Theo Ngô Lương biết, "Thái Nhất Thần" trong sử sách hẳn là có liên quan đến nguyên khí, sinh thủy, tinh tú, cũng có khả năng là chủ thần của hệ thần nước Sở cổ đại.

Mà pho tượng đất "Thái Nhất Thần" trước mặt này hiển nhiên đã bị hoàn toàn "Đông Kinh hóa".

Ngài để kiểu tóc giống người Đông Kinh (Lạc Dương) đương thời, mặc Hán phục đã được Đông Kinh cải tiến, trong tay còn cầm

một chiếc quạt tròn ngồi xếp bằng, trông cứ như một lão già Đông Kinh cực kỳ thân dân, đương nhiên, khẳng định là loại lão già có địa vị xã hội không thấp.

Mà ở dưới tòa của ngài, một trái một phải còn đều có một đồng tử đang làm tư thế thi lễ.

Hai danh đồng tử cũng mặc Hán phục có quy cách tương đồng, trông cũng xêm xêm người Đông Kinh đương thời... "Cái này..." Nhìn thấy những chi tiết này, Ngô Lương có lý do cho rằng tòa "Thái Nhất Từ" này đã hoang phế rất lâu rất lâu.

Đến mức tượng đất được thờ phụng bên trong cùng kết cấu kiến trúc đều chịu tổn hại cực kỳ nghiêm trọng, dẫn đến việc trước đó có khả năng chỉ còn lưu lại một cái khung kiến trúc, mà cái gọi là tu thiện như hiện giờ, hẳn là cũng không khác gì xây lại...

Chương 661

Dù sao đủ loại chi tiết đều đủ để chứng minh, tuyệt đại bộ phận đồ vật ở đây đều khẳng định không phải lưu lại từ thời Vũ Đế. "Hữu Tài ca ca, chỗ này có dựng một tấm bia công đức!" Gia Cát Lượng thích thời hô lên với Ngô Lương.

Thứ như "Bia công đức", dù là hậu thế nơi Ngô Lương sống cũng có, thông thường thấy ở một số miếu vũ và công trình lợi dân tại các thôn trấn.

Bởi vì những công trình này thường xuyên cần đông đảo thôn dân cùng nhau trù khoản tu kiến, bởi vậy để biểu dương và khích lệ những thôn dân này bỏ công bỏ của, liền sẽ dựng một tấm "Bia công đức" bên cạnh công trình, để người ta biết ai đã góp sức, ai đã góp tiền.

Mà ở mạt niên Đông Kinh, Ngô Lương cũng đồng dạng gặp qua không ít "Bia công đức" như vậy.

Ví dụ như lúc ở Trần Lưu, bên cạnh cây cầu mà Vương Khánh từng giám sát tu kiến liền dựng một tấm bia đá như vậy, trong đó khắc lại ngày tháng năm nào, mấy thế gia trong thành Trần Lưu ai nấy bỏ tiền bỏ lương bao nhiêu... vân vân nội dung.

Trên tấm bia đá đó còn có tên của Ngô Lương.

Bởi vì hắn cũng từng góp sức cho cây cầu kia, tự tay chém giết "ác giao" chiếm giữ ở Nội Hà, còn dùng vị "đại tiên" suýt chút nữa hại tính mạng hai đứa nhỏ để đả sinh thung cho cây cầu kia, khiến cho cây cầu thuận lợi hoàn thành.

Đương nhiên, việc này kỳ thực là Vương Khánh lúc đó vì muốn nịnh bợ Ngô Lương nên cưỡng ép thêm vào, cũng chính vì là cưỡng

ép thêm vào, chỗ có thể khắc chữ trên bia đã không còn nhiều, bởi vậy liền không có ghi chép tường tận quá trình hắn "trảm giao", chỉ có thể ghi lờ mờ là hắn đích thân "đặt nền móng" cho cây cầu kia.

Nói hơi xa rồi, quay lại chuyện chính. "Ta xem nào?" Ngô Lương nghe vậy đi tới trước tấm bia công đức kia, nhìn kỹ liền lập tức thấy được hai chữ "Tư Mã".

Hóa ra tòa "Thái Nhất Từ" này cũng là do Tư Mã gia đứng ra tu thiện, hơn nữa phương diện nhân lực vật lực đều bỏ ra phần lớn, mà thời gian lạc khoản tu thiện thì là...

Trung Bình năm thứ sáu tháng bảy!

Cũng chính là năm 189 Công Nguyên.

Ngô Lương trước đó nhìn không sai, tòa "Thái Nhất Từ" này quả nhiên là không lâu trước đây mới tu thiện, đại khái cũng chỉ năm sáu năm trước.

Bất quá... chờ chút!

Nhìn thấy ngày tháng này, Ngô Lương lập tức phát giác được vấn đề.

Đây chẳng phải là thời gian Đinh Nguyên trú đóng ở Ôn huyện Nội Hà sao?

Cũng là lúc đó, Lữ Bố mới bỗng nhiên nhảy vọt từ một "Chủ bộ" danh bất kiến kinh truyện, lắc mình biến hóa trở thành "Phi tướng" văn võ song toàn, từ đó trở thành nghĩa tử của Đinh Nguyên...

Việc này ít nhiều có chút trùng hợp.

Ngô Lương ngưng thần suy tư.

Tư Mã gia dời mộ khẳng định cũng là trong mấy năm gần đây, cộng thêm đứng ra tu thiện tòa "Thái Nhất Từ" này, cùng với việc Lữ

Bố mạc danh trở thành "Phi tướng" có khả năng đều là cùng một khoảng thời gian.

Cái này...

Giữa những việc này của Tư Mã gia và Lữ Bố sẽ không phải là có sự liên lụy không muốn người biết nào đó chứ? ...

Tử Thủy, Mẫu Thủy, Thái Nhất Từ đã lần lượt du lãm một lần.

Ngô Lương tự nhiên cũng không còn cần thiết tiếp tục ở lại trong núi này, vì thế liền dẫn dắt mọi người xuống núi quay về chỗ xe ngựa dừng trước đó.

Hiện tại hắn sắp sửa đối mặt với một vấn đề khác không thể không đưa ra quyết trạch: Có chấp nhận lời mời của Tư Mã thế gia hay không?

Hiện giờ Phường Nhân Quân đang ở trong huyện thành Ôn huyện, Tư Mã thế gia tại Ôn huyện thâm căn cố đế, hôm nay bọn họ đã chú ý tới và mạc danh phát ra lời mời, kỳ thực bất kể hắn có chấp nhận lời mời hay không, đều tất nhiên lọt vào tầm mắt của Tư Mã thế gia.

Tuy rằng điều này chưa chắc đã có nguy hiểm gì, nhưng từ nay về sau bất kỳ hành vi nào của bọn họ e rằng đều không tránh khỏi sự giám thị của Tư Mã thế gia, việc này tất nhiên sẽ ảnh hưởng đến hành động của bọn họ.

Quan trọng nhất là, Ngô Lương hiện tại còn chưa xác định Tư Mã gia cùng Lữ Bố rốt cuộc có tồn tại sự liên lụy không muốn người biết nào hay không.

Nếu quả thật có, vậy lại là một chuyện khác rồi...

Kết quả cũng không biết là trùng hợp, hay là người của Tư Mã thế gia cố ý làm vậy.

Ngô Lương cùng mọi người quay lại đường cũ, lúc đi đến ngã ba đường thông tới tổ mộ Tư Mã thế gia, thế mà không sớm không muộn vừa khéo gặp phải đám người Tư Mã gia tế tổ trở về. "Để bọn họ đi trước." Ngô Lương biết trốn là khẳng định trốn không thoát, nhưng lại không muốn biểu hiện quá chủ động, vì thế liền khẽ quát bảo mọi người tùy hành dừng lại, đứng tại chỗ chủ động tránh đường, chờ người của Tư Mã gia đi qua trước rồi nói.

Ngô Lương cùng mọi người mới vừa vặn dừng bước, đối diện liền có một tên gia phó đi tới, thi lễ với nhóm người Ngô Lương nói: "Hữu lễ rồi, xin hỏi chư vị có phải là đoàn người Ngô công tử đến từ Bình Nguyên Nhạc Lăng hay không?" "Chính là tại hạ." Ngô Lương đáp lễ nói.

Thấy Ngô Lương nhận thân phận, trong đám người Tư Mã gia lập tức lại có một nam tử trẻ tuổi tuổi tác xêm xêm Ngô Lương đi ra, đi thẳng đến trước mặt Ngô Lương, vẻ mặt tươi cười chắp tay nói: "Ngô công tử kiến lễ, ta là Tư Mã Lãng trưởng tử của Tư Mã gia ở Ôn huyện, vừa rồi phụ thân ta có ý mời Ngô công tử đến phủ nhất tự, hẳn là gia phó đã đem việc này báo cho Ngô công tử, chỉ là không biết ý của Ngô công tử như thế nào?" Đây chính là lễ số và hàm dưỡng của Tư Mã gia.

Trước lệnh một tên gia phó đến hỏi thăm thân phận, sau khi biết được thân phận của Ngô Lương, lập tức liền do Trưởng công tử có thân phận ngang hàng với hắn đích thân đến mời, vừa sẽ không khiến Ngô Lương cảm thấy bị coi thường, cũng hiện ra thành ý của Tư Mã gia.

Nhưng đồng thời, đây cũng là đang gây áp lực cho Ngô Lương.

Nếu khu khu một tên gia phó đến mời, Ngô Lương tự nhiên không cần để hắn vào mắt, nhưng nếu là Trưởng công tử của Tư Mã gia,

hắn liền cần phải cân nhắc xem có nên bác bỏ thể diện của đối phương hay không... "Ra mắt Trưởng công tử, tại hạ tài đức gì mà lại được lễ ngộ như thế?" Ngô Lương biết rõ việc này nếu không muốn trở mặt thì khẳng định khó mà tránh được, cũng không do dự nữa, không kiêu ngạo không tự ti đáp lễ nói, "Tư Mã gia ở Ôn huyện nhiệt tình hiếu khách quả nhiên danh bất hư truyền, tại hạ thực sự thịnh tình khó chối từ, đành phải tới quấy rầy rồi." Kỳ thực về Tư Mã Lãng này, Ngô Lương cũng hiểu biết đôi chút về hắn.

Sau khi Tào lão bản độc chiếm đại quyền, hắn liền cũng được trưng triệu làm quan, hơn nữa còn là trực tiếp làm phó thủ cho Tào lão bản, mãi cho đến sau này như diều gặp gió ngồi lên vị trí Thứ sử Duyện Châu.

Hơn nữa Tư Mã Lãng còn là một vị quan tốt cực kỳ hiếm có.

Trong thời gian tại chức hắn làm quan thanh liêm tiết kiệm, lại thương cảm dân tình, thực thi rất nhiều chính sách lợi dân tại Duyện Châu, được bá tánh yêu mến sâu sắc.

Mãi đến sau này khi chinh phạt Đông Ngô, giữa các binh sĩ phát sinh bệnh dịch nghiêm trọng, Tư Mã Lãng vẫn kiên trì đích thân tuần tra bệnh tình binh sĩ, đưa thuốc men trị liệu cho binh sĩ, cuối cùng chính mình lại nhiễm bệnh, vì thế mà chết bệnh. ---------- "Ngô công tử mời." Thấy Ngô Lương đáp ứng, ý cười trên mặt Tư Mã Lãng càng đậm, lập tức làm một thủ thế mời, mời hắn đồng hành cùng đoàn người Tư Mã gia. "Trưởng công tử mời." Ngô Lương cũng làm một thủ thế mời, tiếp đó liền cùng Tư Mã Lãng sánh vai đồng hành.

Mà đám người Phường Nhân Quân cùng bọn Tào Thuần thì yên lặng đi theo phía sau.

Đặc biệt là Tào Thuần, gần như dán chặt vào phía sau sườn Ngô Lương mà đi, một tay còn trước sau ngầm ấn lên binh khí, phòng

ngừa người của Tư Mã gia có âm mưu quỷ kế gì.

Hắn đích xác xứng đáng là một cận vệ hợp cách, ít nhất trình độ tận chức không hề thua kém Điển Vi.

Bất quá Ngô Lương cũng rõ ràng, hắn kỳ thực chỉ là đang chấp hành mệnh lệnh của Tào lão bản mà thôi, cho dù trước đó còn từng náo loạn chút ý kiến nhỏ với Ngô Lương, hắn cũng vẫn sẽ kiên trì hoàn thành nhiệm vụ của chính mình, chút nào không chịu ảnh hưởng bởi nhân tố tình cảm cá nhân.

Cứ như vậy đi đến bên cạnh đoàn người Tư Mã gia.

Ngô Lương từ sớm đã lưu ý đến nam tử trung niên đứng ở vị trí chính chủ trong đám người, không cần đoán cũng biết thân phận người này, ông ta khẳng định chính là gia chủ hiện nhiệm của Tư Mã gia, Tư Mã Phòng.

Mà ở phía sau Tư Mã Phòng, bảy nam tính trẻ tuổi đang đứng theo thế sao vây quanh trăng, người lớn thì trông xêm xêm Tư Mã Lãng vừa đích thân đi mời Ngô Lương, còn người nhỏ thì hẳn là mới chỉ mười tuổi, hẳn là có thể xếp vào phạm trù trẻ con.

Nhưng cho dù là mấy đứa trẻ con trông tuổi còn nhỏ kia, giờ phút này cũng là một bộ dáng cung thuận, hoàn toàn không có sự hoạt bát buông thả như trẻ con bình thường.

Đây chính là gia giáo của Tư Mã gia.

Việc này trong sử sách cũng từng có ghi chép, Tư Mã Phòng quản giáo đám con cái này thậm chí nghiêm khắc đến mức cho dù bọn họ nhược quan thành niên, vẫn phải làm được trình độ "Không bảo vào không dám vào, không bảo ngồi không dám ngồi, không hỏi thì không dám nói", rất có chút mùi vị quản lý gia tộc theo kiểu quân sự hóa.

Mà giờ phút này nhìn thấy nhóm người Ngô Lương đi tới, ngoại

trừ bảy nam tử trẻ tuổi kia đồng loạt chăm chú nhìn Ngô Lương ra, trên gương mặt uy nghiêm có nếp nhăn pháp lệnh khá sâu của Tư Mã Phòng cũng chủ động lộ ra một tia tươi cười, dùng cái này để biểu đạt sự hoan nghênh đối với hắn. "Văn bối ra mắt Tư Mã tiền bối, văn bối đi ngang qua Ôn huyện chẳng những đối với uy danh của Tư Mã nhất tộc như sấm bên tai, càng thường nghe người ta nhắc tới sự công chính cảnh trực của tiền bối, chỉ tiếc văn bối tự biết thân phận thấp kém, không dám tới bái hội quấy rầy, không nghĩ tới hôm nay lại nhận được sự chiếu cố như vậy của tiền bối, thực sự khiến văn bối thụ sủng nhược kinh." Ngô Lương cũng không nhăn nhó, vừa đi tới gần một chút liền chủ động thi lễ văn bối đoan đoan chính chính với Tư Mã Phòng, cụp mắt thuận mắt bái nói. "Đâu có đâu có?

Hiện giờ ở trong loạn thế, có thể bảo toàn thân mình liền đã thập phần không dễ, đâu còn uy danh với không uy danh gì, Tư Mã gia cũng chẳng qua chỉ là tạm thời tịnh chưa chịu liên lụy quá lớn mà thôi, ngày mai còn không biết sẽ biến thành bộ dáng gì." Tư Mã Phòng cười cười, khá khiêm tốn xua tay, tiếp đó lại nói, "Ta nghe nói Ngô công tử đến từ Bình Nguyên Nhạc Lăng, có phải trong nhà tao ngộ biến cố gì không?" "Cũng không phải..." Nói đến đây, Ngô Lương lại bỗng nhiên lộ ra bộ dáng muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn là hạ thấp giọng nói, "...Tiền bối có chỗ không biết, chỉ vì Nhạc Lăng nằm ở chỗ giao nhau giữa Duyện Châu và Ký Châu, mà dạo gần đây, Viên minh chủ của Ký Châu cùng Tào thứ sử của Duyện Châu đã kiếm bạt nỗ trương, mà nếu song phương khai chiến, Nhạc Lăng tự nhiên đứng mũi chịu sào, bởi vậy văn bối vì mưu cầu tự vệ, mới không thể không lựa chọn rời bỏ quê hương." "Ân... việc này ta cũng có chút nghe thấy, mấy ngày trước còn từng thấy hịch văn do Viên minh chủ phát ra." Tư Mã Phòng khẽ gật đầu, xem ra đã tiếp nhận thuyết pháp của Ngô Lương. "Chính là như thế, trứng vỡ sao còn nguyên lành, nếu là Viên minh chủ cùng Tào thứ sử quả thực khai chiến, văn bối ở lại Nhạc Lăng

nhất định phải chịu lan đến, chỉ có tẩu vi thượng sách." Ngô Lương chắp tay nói. "Ngô công tử cũng là một tuấn kiệt am hiểu thẩm thời độ thế." Tư Mã Phòng đạm nhiên cười, tiếp đó lại nói, "Nơi này không phải chỗ nói chuyện, Ngô công tử nếu không chê, liền theo ta hồi phủ trước, ta sai người chuẩn bị chút rượu và thức ăn tẩy trần cho đoàn người Ngô công tử, đến lúc đó lại sướng sở dục ngôn cũng không muộn." "Vốn dĩ đăng môn quấy rầy thì không thể thiếu lễ số nên có, đáng tiếc vãn bối hôm nay xuất môn tại ngoại, thực sự không có lễ phẩm gì lấy ra được để hồi kính thịnh tình của tiền bối, thất lễ như vậy còn xin tiền bối chớ để ở trong lòng, vãn bối đã nhận khoản đãi của tiền bối, ân tình này liền ghi tạc trong lòng, ngày khác nhất định báo đáp." Ngô Lương lại chắp tay khách khí nói. "Không cần đa lễ, mời." Tư Mã Phòng cũng cười làm thủ thế mời, liền tạm thời đình chỉ giao đàm. "Đa tạ tiền bối..." Như thế Ngô Lương cũng không tiện nói thêm gì nữa.

Vốn dĩ hắn còn muốn ngay tại đây moi ra một ít tin tức hữu dụng từ miệng Tư Mã Phòng, đặc biệt là ý đồ lần này Tư Mã Phòng chủ động mời hắn đến phủ.

Đáng tiếc Tư Mã Phòng nói chuyện trước sau kín kẽ không một lỗ hổng, căn bản là không cho hắn bất kỳ cơ hội nào.

Tình huống này, tự nhiên cũng chỉ có thể đi bước nào tính bước đó.

Cũng may có Tào Thuần cùng Hổ Báo Kỵ ở bên phòng hộ, Yển Sư còn có đại quân Tào lão bản áp trận, trong lòng hắn cũng coi như có chút đáy, không quá lo lắng Tư Mã gia làm ra chuyện gì rất không tốt đối với hắn.

Cứ như vậy đi sau đoàn người Tư Mã gia.

Ngô Lương lại đang trộm quan sát bọn họ, đặc biệt là tám người

con trai kia của Tư Mã Phòng.

Hắn muốn trước tiên từ trong tám người con trai này biện nhận ra "Tư Mã Ý", đáng tiếc trừ bỏ Tư Mã Lãng vừa rồi nói chuyện với hắn, còn có ba người trông tuổi tác xêm xêm nhau, diện mục cũng chênh lệch không tính là quá lớn, nhất thời thực sự không dễ phân biệt.

Ngoài ra, người nhà Tư Mã, đặc biệt là nam đinh còn có một đặc điểm chung, đó chính là —— Cao.

Bản thân Tư Mã Phòng đã có vóc dáng tiếp cận một mét tám, cái này ở thời đại này tuyệt đối đã xứng đôi với câu "nhân cao mã đại", đứng trước mặt người thường có cảm giác áp bách tương đương.

Mà tám đứa con trai của ông ta, ngoại trừ trẻ con tuổi còn nhỏ, còn lại những người trưởng thành hoặc đã tiếp cận trưởng thành, ai nấy cũng sinh ra cao lớn vạm vỡ, so với gia đình Tào lão bản thì gen đích xác ưu lương hơn nhiều.

Dù sao bản thân Tào lão bản cũng không cao.

Mà trưởng tử Tào Ngang của ngài hiện giờ cũng chỉ cỡ một mét sáu lăm, đến tuổi này về sau hẳn là cũng sẽ không cao thêm nữa, đứng trước mặt người Tư Mã gia khẳng định thấp hơn một cái đầu.

Bất quá kỳ thực như vậy cũng không tính là lùn, ít nhất ở cuối thời Hán, chiều cao như vậy kỳ thực đã vượt qua tiêu chuẩn trung bình.

Chương 662

Đồng thời, Ngô Lương cũng lần nữa cảm nhận được quy củ của Tư Mã gia.

Trong đoàn người Tư Mã gia, ngoại trừ "Tư Mã Bát Đạt" ra, cũng còn có một số nữ quyến đi cùng, tiếp đó là đám hộ vệ cùng gia phó.

Mà những người này trong quá trình di chuyển, tuyệt không có bất kỳ một người nào ghé tai nói nhỏ, hơn nữa mỗi khi đi một bước dường như đều phải chú ý thân phận cùng vị trí của chính mình, từ cao xuống thấp, từ lớn đến nhỏ, từ nam đến nữ, tuyệt không có ai tùy tiện biến đổi vị trí, cho dù có người không cẩn thận đi nhanh hơn một chút, cũng sẽ lập tức thả chậm bước chân chờ đợi.

Lại nhìn lại đám người Phường Nhân Quân, liền tùy ý hơn bọn họ nhiều, thậm chí có thể nói căn bản là không có bất kỳ quy củ nào, không có phân chia sang hèn lớn nhỏ, muốn đi thế nào thì đi thế nấy... ...

Cứ như vậy mãi cho đến Tư Mã phủ.

Ngô Lương cũng trước sau chưa từng phân biệt ra rốt cuộc ai mới là Tư Mã Ý, chỉ là căn cứ vào tin tức lịch sử chính mình biết được mà khóa mục tiêu vào trong phạm vi chỉ có ba người.

Cứ như vậy vào phủ.

Đám người Ngô Lương được đưa đến khách đường trước, mà người của Tư Mã gia thì chỉ để lại Tư Mã Lãng tại khách đường bồi tiếp, những người còn lại thì ai đi đường nấy, nói ra đều là đang tiến hành chuẩn bị vì chiêu đãi Ngô Lương.

Đương nhiên, đoàn người Ngô Lương cũng không phải tất cả mọi

người đều cùng được đưa vào khách đường.

Chỉ có cốt cán Phường Nhân Quân được coi là gia quyến Ngô Lương cùng cận vệ Tào Thuần ở lại, còn lại binh sĩ Phường Nhân Quân cùng binh sĩ Hổ Báo Kỵ ngoài sáng đều là gia phó của Ngô Lương, cho dù Tư Mã gia khẳng định cũng sẽ chiêu đãi bọn họ, nhưng bọn họ lại không có tư cách tham gia gia yến sắp sửa tổ chức. "Ngô công tử, chư vị, các ngươi dùng chút trà nước nhuận nhuận giọng trước, vừa rồi trên đường trở về ta đã sớm phái người về chuẩn bị rượu và thức ăn, ta đi xem chuẩn bị thế nào rồi, một lát sau sẽ quay lại." Sau khi mời nhóm Ngô Lương nhập tọa, Tư Mã Lãng lúc này mới chắp tay nói với Ngô Lương. "Dễ nói, mời." Ngô Lương cầu còn không được hắn đi, tự nhiên là đáp lễ cười nói. "Vậy ta đi đây." Tư Mã Lãng cười cười, xoay người rời đi.

Giờ phút này đám người Phường Nhân Quân mới lược bớt mất tự nhiên một chút, tiếp đó Gia Cát Lượng liền đứng dậy đi đến bên cạnh Ngô Lương, có chút nghi hoặc nói nhỏ: "Hữu Tài ca ca, tuy còn chưa biết Tư Mã gia mời chúng ta tới phủ rốt cuộc là mục đích gì, nhưng bọn họ trước đó biểu hiện hữu lễ và thịnh tình như vậy, lại khiến ta hoài nghi bọn họ có phải có việc gì muốn nhờ ca hay không." "Nhưng người Tư Mã gia trước đó thấy cũng chưa từng thấy Công tử, càng không biết Công tử có bản lĩnh gì, cái này nói là có việc muốn nhờ thì khó mà thành lập chứ?" Dương Vạn Lý thì không hiểu ra sao hỏi. "Đổng tiểu lễ chưa chắc đã biết đại nghĩa, lão hủ lại cho rằng sự xuất phản thường tất có yêu, vô sự hiến ân cần phi gian tức đạo." Vu Cát cũng phát biểu cái nhìn của chính mình, rồi sau đó lại quay đầu nhìn về phía Tào Thuần bên cạnh, còn xê dịch mông tới gần hắn một chút, nhăn mặt già nói, "Lần này Điển Vi không ở đây, trong lòng lão hủ luôn có chút không an định, Tào tướng quân, an nguy của bọn ta đều ký thác hết lên trên người một mình ngài rồi." "..." Tào Thuần liếc xéo

lão một cái, mặt vô biểu tình một lời không nói, cũng không biết trong lòng đang suy nghĩ gì. "Suỵt!" Ngô Lương cũng làm một thủ thế im lặng, tránh cho mọi người nói quá nhiều tai vách mạch rừng.

Rồi sau đó hắn lại nhìn về phía Sát Mộc Vương Tử ra hiệu bằng mắt. "..." Sát Mộc Vương Tử hiểu ý, khẽ lắc đầu, ý là từ lúc gặp gỡ người của Tư Mã thế gia cho đến khi tiến vào Tư Mã phủ, dọc theo đường đi này đều chưa từng nhìn thấy bất kỳ chỗ nào dị thường. "Tinh Tinh?" Ngô Lương lại nhìn về phía Bạch Tinh Tinh. "..." Bạch Tinh Tinh cũng lắc đầu, cũng chưa từng nghe được bất kỳ nội dung nào đáng chú ý. "Mật nhi?" Cuối cùng Ngô Lương nhìn về phía Chân Mật. "..." Chân Mật đồng dạng lắc đầu, tỏ vẻ gần đây trên diện tướng của mọi người cũng tịnh chưa xuất hiện chỗ dị thường, ít nhất không có xuất hiện sát khí rõ ràng như Điển Vi trước đó.

Ngô Lương lâm vào trầm mặc.

Trong tình huống hoàn toàn không biết Tư Mã gia rốt cuộc có mục đích gì thế này, trong lòng Ngô Lương đương nhiên cũng có chút thấp thỏm.

Nếu việc này không liên quan gì đến Lữ Bố, vậy thì hắn cũng có lý do hoài nghi Tư Mã gia mạc danh phát ra lời mời với hắn, khả năng có quan hệ trực tiếp nhất với việc bọn họ xuất hiện tại phụ cận "Tử Thủy" cùng "Mẫu Thủy", dù sao đó là nơi có tổ mộ Tư Mã gia, hơn nữa tổ mộ kia ẩn chứa bí mật mà Tư Mã gia không muốn bị người ngoài biết được.

Mà vì để giữ được bí mật này, Tư Mã gia mới có thể mời hắn tới phủ để thăm dò.

Bởi vậy Ngô Lương cũng đã sớm bắt đầu suy tư nên dùng phương thức gì để ứng đối sự thăm dò của Tư Mã gia.

Là toàn bộ hành trình giả ngu giả ngơ giả bộ không biết thì tốt

hơn?

Hay là chọn dùng phương thức xảo diệu khác càng thêm cao tay để đạt được sự tín nhiệm của Tư Mã gia, từ đó khiến bọn họ chẳng những không có lo âu về việc này, thậm chí cam tâm để chính mình sử dụng, như vậy liền có thể thuận thế từ trong miệng bọn họ thám thính được một ít tin tức về Ôn huyện cùng Lữ Bố.

Dù sao Tư Mã gia cư trú tại Ôn huyện đã có lịch sử mấy trăm năm.

Nhất thảo nhất mộc của Ôn huyện bọn họ nhất định là sớm đã rõ như lòng bàn tay, nếu Ôn huyện thật sự tàng chứa bí mật gì có thể khiến Lữ Bố một đêm thay đổi, người có khả năng nói rõ ràng nhất e rằng cũng không ai khác ngoài Tư Mã gia.

Trước đó Ngô Lương bảo Dương Vạn Lý điệu thấp là tạm thời không muốn trêu chọc Tư Mã gia, dù sao bọn họ cũng không dễ chọc.

Mà hiện tại, Ngô Lương đã không thể tránh khỏi lọt vào tầm mắt của Tư Mã gia, tự nhiên cũng không có gì có thể nghĩ nhiều nữa, bởi vậy cách làm cũng hoàn toàn có thể lại lược vi kích tiến một chút.

Kết quả tệ nhất chẳng qua cũng chính là triệt để trở mặt với Tư Mã gia, không thể không đem Tào lão bản dọn ra chấn nhiếp bọn họ mà thôi...

Với sự hiểu biết của Ngô Lương đối với Tư Mã gia, vô luận là gia chủ hiện nhiệm "dưỡng chí lư hạng, hạp môn tự thủ" Tư Mã Phòng, hay là Tư Mã Ý sau này đặt nền móng soán Ngụy cho Tư Mã gia, tính cách bọn họ đều nhất định sẽ không cho phép Tư Mã gia mạo hiểm chọc giận Tào lão bản để gây bất lợi cho chính mình cùng Tào Thuần.

Đang lúc nghĩ như vậy. "Ngô công tử, chư vị, để các ngươi đợi lâu, thất lễ thất lễ." Tư Mã Phòng đã thay một thân tiện phục khá

thoải mái đi vào bên trong khách đường, bồi bên cạnh ông ta chính là phu nhân của ông ta, đi theo phía sau nữa thì chính là "Tư Mã Bát Đạt" đã gặp mặt trước đó.

Đồng thời, đã có thị nữ cùng gia phó bưng một ít món ăn rượu thịt tiến vào bày biện. "Tiền bối thiết mạc lại nói như vậy, là vãn bối tay không đến quấy rầy mới càng thêm thất lễ." Ngô Lương vội vàng đứng dậy bồi lễ, đám người Phường Nhân Quân cùng Tào Thuần cũng đứng dậy thi lễ với Tư Mã Phòng. "Ngồi ngồi ngồi, Ngô công tử cùng chư vị đều mau mời lạc tọa." Tư Mã Phòng cười xua tay, chính mình cùng phu nhân rốt cuộc đi đến chủ tọa.

Mà "Tư Mã Bát Đạt" phía sau cũng đến trước án kỷ nên có của mỗi người rồi dừng lại, có điều phụ thân Tư Mã Phòng cùng những khách nhân như Ngô Lương còn chưa lạc tọa, bọn họ cũng chỉ là thành thành thật thật đứng thẳng chờ đợi.

Cũng là lúc này.

Bài tự của "Tư Mã Bát Đạt" tại thứ tự án kỷ rốt cuộc minh xác, Ngô Lương tự nhiên cũng căn cứ vào chi tiết này xác định trong huynh đệ tám người ai mới là Tư Mã Ý.

Đó là một thanh niên dáng người cao gầy mặt mũi trắng trẻo, thân hình hơi có chút thiên gầy, râu mép bên môi còn chưa mọc đầy đủ, trước mắt chỉ có thể nhìn thấy hai nhúm ấn ký màu đen miễn cưỡng hiển hiện, hơn nữa trên gò má cùng trán còn mọc một ít mụn trứng cá màu đỏ, trông tinh thần diện mạo y hệt như đám học sinh cấp ba đời sau.

Sau đó. "Ây?

Vị công tử này thật ghê gớm a!" Ngô Lương thế mà tiên phát chế nhân, bỗng nhiên mặt lộ vẻ kinh ngạc chỉ vào Tư Mã Ý hô lên.

Người nhà Tư Mã nghe vậy đều lộ vẻ nghi hoặc.

Đám người Phường Nhân Quân và Tào Thuần cũng theo bản năng nhìn về phía Ngô Lương, tỏ vẻ không hiểu rốt cuộc hắn đang nghĩ gì, lại đang nói cái gì. "Ngô công tử sao lại nói lời ấy?" Gia chủ Tư Mã Phòng là người trầm ổn nhất, chỉ hơi cau mày một chút, rồi lại cười nhìn Ngô Lương hỏi. "Tiền bối có chỗ không biết, vãn bối thực ra có hiểu chút ít về thuật tướng diện." Ngô Lương chắp tay, hạ mi thuận mắt nói, "Vừa rồi nhìn thấy vị công tử này tướng mạo quý khí bức người, là tướng mạo 'cát nhân thiên tướng' vạn người có một, nên trong lòng vô cùng chấn kinh, không nhịn được mới nói nhiều một câu, xin tiền bối thứ tội." "Ồ?

Có thể mời Ngô công tử nói kỹ hơn về cái gọi là cát nhân thiên tướng này không?" Nghe vậy, Tư Mã Phòng càng thêm hứng thú, nhoài người về phía trước một chút hỏi tiếp. "Xin cho phép vãn bối hỏi vị công tử này mấy câu trước đã." Ngô Lương lại không trả lời ngay mà nhân cơ hội đưa ra yêu cầu mới. "Mời." Tư Mã Phòng cũng không vội, hào phóng gật đầu, rồi quay sang đứa con thứ hai là Tư Mã Ý, nghiêm mặt nói: "Trọng Đạt, Ngô công tử hỏi con, con cần phải trả lời đàng hoàng, cái gì nên nói thì đừng có giấu giếm." Đúng là gừng càng già càng cay.

Lời này của Tư Mã Phòng tuy nghe không có vấn đề gì, cũng cho Ngô Lương đủ mặt mũi, nhưng ngẫm kỹ lại thì dường như chỉ nói một nửa, "cái gì nên nói thì đừng có giấu giếm", vậy còn cái "không nên nói" thì sao? "Vâng." Với chỉ số thông minh của Tư Mã Ý chắc chắn cũng hiểu được ý tứ nửa câu còn lại chưa nói ra của Tư Mã Phòng, bèn bước lên thi lễ với cha trước, rồi quay sang thi lễ với Ngô Lương: "Xin Ngô công tử cứ hỏi." "Dễ nói." Ngô Lương cười nhạt, mở miệng hỏi, "Nếu ta không nhìn lầm, vị công tử này mấy ngày trước hẳn là đã kết đại oán với người nào đó phải không?" "?" Tư Mã

Ý nghe vậy sững người, dường như bị Ngô Lương hỏi khó.

Một lát sau, hắn chột dạ nhìn phụ thân đang ngồi ở chủ vị, thấy phụ thân lúc này cũng đang cau mày nhìn mình, cuối cùng đành cắn răng, cực kỳ miễn cưỡng nói: "Không sai, mấy ngày trước quả thực ta có kết oán với người khác." Tiếp đó Tư Mã Ý lại lập tức quay người thỉnh tội với Tư Mã Phòng: "Phụ thân, việc này không phải hài nhi không nghe lời dạy bảo đi gây chuyện thị phi, mà là kẻ kia vô lễ trước.

Ngay tháng mười năm ngoái, hài nhi dẫn vài tên gia phó đến Tế Thủy săn bắn, không ngờ tình cờ gặp công tử Chu Kỳ của Chu gia ở Ba Huyền.

Chu Kỳ mục hạ vô nhân, chẳng những muốn cướp đoạt con mồi hài nhi bắn được, còn khẩu xuất cuồng ngôn vũ nhục phụ thân.

Hài nhi giận quá nên mới ra tay giáo huấn hắn, ai ngờ tên Chu Kỳ kia lại không chịu nổi một kích, hài nhi chỉ đánh hắn ngã xuống ngựa, hắn liền thổ huyết hôn mê bất tỉnh.

Hài nhi không muốn gây chuyện, nên cũng không tiếp tục so đo với hắn, chỉ bảo người hầu của hắn nhanh chóng đưa hắn về nhà chữa trị, đừng để xảy ra án mạng." "Sau đó hài nhi sai người đi nghe ngóng, biết được Chu Kỳ thực ra không bị gì nghiêm trọng, nên cũng quên mất việc này, cũng không bẩm báo với phụ thân." "Nhưng không ngờ tên Chu Kỳ kia là kẻ nhai tí tất báo, lại vẫn luôn canh cánh trong lòng việc này, phái người đi khắp nơi chiêu mộ thích khách muốn ám sát con.

Con biết được tin này cũng không dám tùy tiện ra ngoài, nên mới trốn ở trong nhà mấy tháng." "Mãi đến sau này, hài nhi không bị ám sát, cũng không biết tên Chu Kỳ kia có còn để bụng chuyện này hay không, tóm lại mọi thứ đều trở lại bình thường, dường như cứ thế mà

mạc danh kỳ diệu chìm vào quên lãng..." Nói đến đây, Tư Mã Ý đã quỳ rạp xuống đất, cúi đầu lớn tiếng nói: "Hài nhi biết sai!

Hài nhi một là không nên không nghe lời dạy bảo của phụ thân, không giữ được sự kiềm chế để kết oán với người khác; hai là không nên giấu giếm phụ thân chuyện này hòng mông hỗn qua cửa, xin phụ thân trách phạt." "Ừm..." Hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện, Tư Mã Phòng cũng không phát tác trước mặt đám người ngoài như Ngô Lương, chỉ trừng mắt nhìn Tư Mã Ý, giọng lạnh lùng nói: "Con đứng lên đi, việc này tạm thời ghi lại, để sau hẵng nói." "Vâng." Tư Mã Ý đáp một tiếng, từ từ đứng dậy. "Ngô công tử, mời hỏi tiếp." Tư Mã Phòng lại gật đầu với Ngô Lương, đổi sang vẻ mặt tươi cười. "Thực ra cũng không còn gì để hỏi nữa.

Nếu vị công tử này mấy ngày trước quả thực từng kết oán với người khác, chứng tỏ vãn bối nhìn không lầm." Ngô Lương cười nói, "Chẳng qua mối thù này của công tử cũng không phải tự nhiên mà biến mất đâu, ta đã tính ra việc này thực chất là nhờ có một vị quý nhân âm thầm tương trợ mới có thể hóa hiểm thành an." "Ai?" Tư Mã Ý lập tức truy vấn. "Chưa thể nói ngay được, xin dung ta suy tính một chút." Ngô Lương giả bộ nhắm mắt, mấy ngón tay bấm bấm tính toán.

Thực ra cái hắn nói lại là một sự kiện lịch sử.

Trong sử sách ghi chép thế này: Tư Mã Ý thời trẻ từng kết oán với một nhân vật không rõ tên được gọi là "Chu Sinh", thế là "Chu Sinh" muốn giết Tư Mã Ý cho hả giận, hơn nữa đã chuẩn bị đầy đủ.

Mà một người có quan hệ rất thân mật với Tư Mã Ý tên là "Hồ Chiêu" sau khi biết chuyện này, liền bất chấp nguy hiểm đích thân tìm đến tận nhà "Chu Sinh", cầu xin "Chu Sinh" buông tha cho Tư Mã Ý.

Ban đầu "Chu Sinh" không chịu, nhưng "Hồ Chiêu" lại rưng rưng

nước mắt khổ khổ van cầu, cuối cùng "Chu Sinh" bị thành ý của "Hồ Chiêu" làm cảm động, nhận lời không làm khó Tư Mã Ý nữa, nhờ vậy mới cứu được Tư Mã Ý một mạng.

Chỉ là trong ghi chép lịch sử, không viết rõ Tư Mã Ý và "Chu Sinh" rốt cuộc có mâu thuẫn gì mà "Chu Sinh" lại nhất quyết muốn dồn hắn vào chỗ chết.

Cũng không viết rõ "Chu Sinh" rốt cuộc có thân phận gì, lại có năng lực gây bất lợi cho Tư Mã Ý, thậm chí đến mức nếu "Hồ Chiêu" không đi cầu tình thì Tư Mã Ý có khả năng sẽ chết chắc.

Vì vậy Ngô Lương cũng không thể nói quá chi tiết, chỉ có thể vừa lừa vừa dọa như vậy.

Một lát sau.

Ngô Lương mở mắt, lại ung dung nói: "Thân phận vị quý nhân này ta cũng không cách nào nói rõ, nhưng ta lại tính ra người này và công tử hẳn là có tình thầy trò, không biết công tử có thể nghĩ ra người này là ai không?" "Khổng Minh tiên sinh?" Tư Mã Ý biến sắc, lập tức thốt ra một cái tên.

Nghe thấy xưng hô này, Gia Cát thôn phu lúc này còn nhỏ tuổi hoàn toàn không có phản ứng, bởi vì hắn hiện tại còn chưa thành niên, do đó cũng chưa có tên tự, tạm thời còn chưa dính dáng gì đến hai chữ "Khổng Minh".

Mà cái tên "Khổng Minh" này tự nhiên cũng không thể là Gia Cát Lượng, mà là "Hồ Chiêu". "Hồ Chiêu" từng làm thầy của Tư Mã Ý một thời gian, hơn nữa còn là thầy vỡ lòng đầu tiên.

Trong lịch sử, "Hồ Chiêu" này cũng không có danh tiếng gì lớn.

Chương 663

Bởi vì ông ta là một ẩn sĩ chân chính, Viên Thiệu từng muốn triệu ông ta làm quan, giao cho trọng trách, kết quả bị ông ta từ chối.

Sau này Tào lão bản đón Hiến Đế về làm Thừa tướng, cũng từng nhiều lần lấy lễ triệu ông ta, nhưng ông ta lại lấy lý do mình vốn là một thư sinh nơi hoang dã, đối với quân với nước đều vô dụng, lòng quy ẩn thành khẩn, xin được rời đi, cuối cùng Tào lão bản chỉ đành tỏ vẻ người có chí riêng, thả ông ta về nơi núi rừng.

Có thể đồng thời lọt vào mắt xanh của cả Viên Thiệu và Tào lão bản, chứng tỏ người này chắc chắn không phải người thường, ít nhất trong giới sĩ tộc bấy giờ vẫn rất có uy vọng.

Thậm chí đến khi ông ta gần chín mươi tuổi, nhiều vị quan cao cấp trong triều đình còn liên danh cử tiến ông ta, khen ông ta "tâm địa thiên chân, hành vi cao khiết, càng già càng kiên định.

Huyền viễn hư tâm, tĩnh mục phác tố, có tiết tháo của Bá Di, Tứ Hạo.

Xứng đáng được triều đình triệu mệnh, để khích lệ thế phong thế tục." Cuối cùng triều đình quyết định hạ chiếu đặc cách triệu lần nữa.

Kết quả khi chiếu thư đưa đến thì vừa vặn Hồ Chiêu trút hơi thở cuối cùng, kết thúc một đời nhàn vân dã hạc của mình. "Ta cũng không biết 'Khổng Minh' rốt cuộc là người phương nào, nhưng nếu người này quả thực có tình thầy trò với công tử, công tử có thể tìm ông ấy hỏi thăm việc này, có lẽ sẽ biết được chân tướng." Ngô Lương cười ha hả nói, "Như vậy cũng có thể kiểm chứng cái gọi là cát nhân thiên tướng mà ta nói.

Phàm là người có tướng này một đời được thượng thiên quyến cố,

mỗi khi gặp chuyện hung hiểm đều có thể hóa hiểm thành an, bảo đảm một đời bình an.

Chẳng những như thế, người có tướng này sau này còn sẽ phi hoàng đằng đạt, một bước lên mây, sau này chú định sẽ có một phen đại tác vi chấn kinh thế nhân, khiến họ Tư Mã văn đạt khắp thiên hạ." "..." Lời này vừa nói ra, không chỉ Tư Mã Ý, mà sắc mặt người nhà Tư Mã đều khẽ biến đổi.

Bởi vì Ngô Lương lại một lần nữa nói trúng điểm mấu chốt.

Mộ tổ của Tư Mã gia rốt cuộc ra sao, không ai rõ hơn chính bọn họ, dù sao ngôi mộ tổ kia cũng là do bọn họ được cao nhân chỉ điểm mà di dời, thậm chí cách nói của vị cao nhân kia còn lợi hại hơn Ngô Lương nhiều...

Đó chính là long mạch trong truyền thuyết, chỉ cần dời mộ tổ đến đó, Tư Mã gia sẽ sinh ra đế vương.

Cũng ngay khắc này, đám người Tư Mã gia đã có chút tin vào cái tà thuật của Ngô Lương.

Không ngờ hắn chỉ thông qua tướng mạo của Tư Mã Ý mà nhìn ra được nhiều thứ như vậy, đây e rằng lại là một vị thế ngoại cao nhân hiếm gặp!

Đương nhiên, Tư Mã gia cũng có thể nghi ngờ Ngô Lương có lẽ cũng nhìn ra long mạch kia nên mới đưa ra phán đoán như vậy.

Nhưng phải giải thích thế nào về chuyện Tư Mã Ý kết oán với người khác?

Việc này Tư Mã Ý thậm chí chưa từng nói với phụ thân Tư Mã Phòng, vậy tự nhiên cũng không thể nhắc tới với bất kỳ người ngoài nào, thế thì Ngô Lương - một kẻ ngoại lai chân ướt chân ráo mới đến, nếu không phải nhìn ra từ tướng mạo, thì làm sao có thể biết được?

Còn chuyện của "Hồ Chiêu" nữa.

Chuyện này lại càng khó giải thích, dù sao đây cũng là chuyện mà ngay cả đương sự là Tư Mã Ý cũng không biết, Ngô Lương tự nhiên càng không có lý do gì để biết nội tình. "Phụ thân, Ngô công tử, xin cho phép con đi mời Khổng Minh tiên sinh đến hỏi chuyện này, nếu Khổng Minh tiên sinh quả thực đãi con như thế, ngài ấy chính là ân nhân cứu mạng của con!" Phản ứng của Tư Mã Ý cũng rất nhanh, sau một thoáng sững sờ liền lập tức dùng một phương thức hết sức uyển chuyển yêu cầu kiểm chứng sự việc ngay tại chỗ. "Mời." Ngô Lương hào phóng cười nói. "Đi đi." Tư Mã Phòng cũng khẽ gật đầu, chuẩn thuận thỉnh cầu của Tư Mã Ý. "Vâng." Tư Mã Ý nhìn Ngô Lương lần cuối, rồi rảo bước đi ra khỏi phòng khách. ...

Ngô Lương bỗng nhiên diễn màn này không phải làm bừa.

Hắn tán đồng với cách nói trước đó của Vu Cát, Tư Mã gia nhiệt tình với bọn họ như vậy là sự xuất phản thường, tuy không chắc chắn là phi gian tức đạo, nhưng e rằng cũng có mục đích không muốn người biết.

Thậm chí Ngô Lương có lý do nghi ngờ, sở dĩ Tư Mã gia kiên trì mời bọn họ về phủ, chính là vì bọn họ đã đến nơi "tiềm long" kia, hành động này cũng là để thăm dò bọn họ, đảm bảo bí mật về "tiềm long" tuyệt đối không bị lộ ra ngoài, dù sao đây cũng là mệnh mạch hiện nay của Tư Mã gia.

Do đó, để đề phòng Tư Mã gia ra chiêu khiến phe mình hoàn toàn rơi vào thế bị động, buộc phải lôi Tào lão bản ra để tự vệ, từ đó dẫn đến đả thảo kinh xà, khiến hành động lần này phá sản, Ngô Lương mới cố ý diễn một vở kịch như vậy.

Không chỉ thiết lập cho mình một cái nhân thiết lợi hại hơn chút, đồng thời cũng lập uy trước mặt Tư Mã gia.

Làm như vậy, Tư Mã gia cho dù thực sự có ý đồ xấu gì, sau đó hẳn cũng sẽ có chút kiêng kị.

Thậm chí Ngô Lương và mọi người còn có khả năng trực tiếp trở thành quý tân trong phủ Tư Mã, như vậy mượn tài nguyên của thế gia Tư Mã để hành sự còn dễ dàng hơn trước nhiều.

Mà sau khi Tư Mã Ý rời đi, Tư Mã Phòng và những người khác của Tư Mã gia rất nhanh liền khôi phục trạng thái bình thường, khiến bữa tiệc này tiếp tục diễn ra.

Trong thời gian này, Tư Mã Phòng cũng chỉ tán gẫu chuyện nhà không quan trọng với Ngô Lương, bàn một chút về cục diện Bình Nguyên, Nhạc Lăng hiện nay, hỏi một chút về nơi nương tựa của Ngô Lương sau khi đến Mi Huyện.

Ngô Lương tự nhiên là ứng phó nhẹ nhàng.

Dù sao Ngô Lương đi nam sấm bắc lâu như vậy, dựa vào những gì mắt thấy tai nghe để bịa ra mấy chuyện này quả thực dễ như trở bàn tay, ngay cả chi tiết cũng có thể chu toàn mọi mặt, đủ để dĩ giả loạn chân.

Mà thời buổi này trình độ thông tin liên lạc lại vô cùng hạn chế.

Tư Mã Phòng cho dù có bản lĩnh thông thiên, cũng tuyệt đối không thể như hậu thế gọi một cuộc điện thoại là có thể kiểm chứng lời nói của Ngô Lương, cho nên căn bản không có khả năng vạch trần.

Nhưng đồng thời, Ngô Lương cũng nhận ra được, Tư Mã Phòng thực ra đang câu giờ, ông ta đang đợi Tư Mã Ý quay lại báo cáo kết quả kiểm chứng.

Cứ như thế ước chừng qua nửa giờ.

Nhiều món ăn trên tiệc còn chưa nguội hẳn, lúc Ngô Lương và mọi người đã ăn uống no say, Tư Mã Ý rốt cuộc cũng vội vã chạy về.

Bước vào trong phòng khách, thần sắc hắn nhìn Ngô Lương đã có chút thay đổi.

Tiếp đó đón ánh mắt của mọi người Tư Mã gia, hắn rốt cuộc nói ra kết quả kiểm chứng ngay trước mặt mọi người: "Ngô công tử quả nhiên không phải người phàm, ta chạy đi gặp Khổng Minh tiên sinh hỏi chuyện này, Khổng Minh tiên sinh cũng vô cùng bất ngờ, chưa từng nghĩ chuyện này lại truyền đến tai ta, bởi vì ngài ấy chưa từng nói với bất kỳ ai." "Ta bèn kể lại chuyện trên tiệc hôm nay cho ngài ấy nghe, ngài ấy nghe xong đại vi chấn kinh, nhất định đòi đi theo ta đến gặp Ngô công tử một lần, muốn kết giao với dị sĩ như Ngô công tử." "Hiện tại Khổng Minh tiên sinh đang đợi ở ngoài sảnh." "Ta vốn muốn mời ngài ấy cùng vào phòng khách diện kiến Ngô công tử, nhưng ngài ấy lại nói không mời mà đến e rằng đường đột cao nhân, nhất định phải được Ngô công tử đồng ý mới dám vào bái hội." "Chỉ là không biết ý Ngô công tử thế nào?" Nói đến đây, Tư Mã Ý đã thi một đại lễ khá trịnh trọng với Ngô Lương, hành động này không chỉ thể hiện địa vị của Ngô Lương trong lòng hắn lúc này, đồng thời cũng mang ý tứ "thỉnh cầu" thay cho Hồ Chiêu. "Chuyện này..." Ngô Lương đương nhiên không ngờ hành động này lại dẫn đến một "Khổng Minh tiên sinh" khác giữa đường.

Nhưng "Khổng Minh tiên sinh" biểu hiện ân thiết như vậy, nếu không phải có việc muốn nhờ, thì có khả năng cũng là "người trong đồng đạo", chỉ có điều hắn là "tiểu bối" trong đám "người trong đồng đạo" mà thôi.

Thậm chí Ngô Lương có lý do nghi ngờ, vị "Khổng Minh tiên sinh" tên là Hồ Chiêu này hiện tại có phải là môn khách được thế gia Tư Mã nuôi dưỡng hay không?

Dù sao Tư Mã Ý đi đi về về chỉ mất nửa giờ, tính cả thời gian nói chuyện, hắn gần như chỉ đi một vòng trong sân nhà mình, cho nên dù

Hồ Chiêu không sống trong phủ Tư Mã, thì cũng nhất định sống ở nơi nào đó ngay gần đây, quan hệ với Tư Mã gia cực kỳ mật thiết. "Khổng Minh tiên sinh coi trọng ta như vậy, ta sao dám vọng tự tôn đại, mau mau mời vào." Nghĩ vậy, Ngô Lương đã tỏ vẻ khá khiêm tốn đứng dậy chuẩn bị nghênh đón Hồ Chiêu. "Đa tạ Ngô công tử." Tư Mã Ý lại chắp tay với Ngô Lương, rồi rảo bước ra khỏi phòng khách đi mời người.

Chỉ khoảng ba nhịp thở sau hắn lại quay trở lại, lúc này sau lưng hắn có một người đàn ông trung niên chừng hơn ba mươi tuổi đi theo.

Người này mặc một chiếc áo trường bào vải thô màu xám, trên đầu buộc một chiếc khăn vuông màu xanh lam, da dẻ trắng trẻo, cử chỉ ôn văn nhĩ nhã, trông thư sinh khí tức còn nặng hơn cả cha của Bạch Tinh Tinh là Bạch Khải Nho, mới gặp lần đầu đã cho người ta một cảm giác an toàn nhân súc vô hại.

Người này chính là Hồ Chiêu.

Theo Ngô Lương biết, người này ngoại trừ là danh sĩ lũ lượt được Viên Thiệu và Tào lão bản lấy lễ triệu mời, còn là nhà thư pháp cực kỳ nổi tiếng cuối thời Hán, cùng với Chung Diêu tương đối nổi tiếng hợp xưng là "Chung - Hồ", hơn nữa sử sách còn tổng kết về phong cách thư pháp của hai người: "Chung thị tiểu xảo, Hồ thị hào phóng".

Cổ nhân thường nói "nét chữ nết người".

Vì vậy thông qua chi tiết này, Ngô Lương cảm thấy tính cách thực sự của Hồ Chiêu có thể không ôn văn nhĩ nhã như vẻ bề ngoài, hoặc giả là một người ngoài lạnh trong nóng. "Bái kiến gia chủ, phu nhân." Vào đến trong sảnh, Hồ Chiêu cung kính thi lễ với Tư Mã Phòng và phu nhân trước, tiếp đó đôi mắt đã liếc về phía nhóm người Ngô Lương.

Nhưng sau khi nhìn qua tất cả cốt cán Phường Nhân Quân và Tào

Thuần, ông ta lại lộ vẻ khó xử, có chút không tự tin thi lễ hỏi: "Chào chư vị, không biết vị nào là Ngô công tử?" "Chính là tại hạ, bái kiến Khổng Minh tiên sinh." Ngô Lương cười ha hả đáp lễ. "Không ngờ Ngô công tử lại trẻ tuổi như vậy..." Hồ Chiêu có chút bất ngờ nhìn Ngô Lương, rồi lập tức tạ lỗi, "Ngô công tử chớ trách, ta chỉ là không ngờ Ngô công tử ở độ tuổi này đã có thể cảm ngộ đắc đạo, nên mới có cảm thán, không có ý gì khác." "Khổng Minh tiên sinh nói quá rồi." Ngô Lương không để bụng cười nói.

Lúc này Tư Mã Phòng thấy Ngô Lương và Hồ Chiêu chắc chắn có nhiều chuyện muốn nói, bèn lấy thân phận chủ nhân chủ động mở miệng: "Ngô công tử, Khổng Minh tiên sinh, hai vị cứ mời ngồi trước đã, có chuyện gì ngồi xuống từ từ nói, không cần câu nệ." "Đa tạ gia chủ." Hai người bái tạ xong, Ngô Lương ngồi lại chỗ cũ, còn Hồ Chiêu thì tìm một vị trí gần Ngô Lương ở phía dưới ngồi xuống, một là tiện nói chuyện, hai là cũng để làm nổi bật sự tôn kính đối với Ngô Lương.

Tư Mã Phòng lại thức thời nói với phu nhân và các con trai: "Hôm nay tế tổ, chắc các con cũng hơi mệt rồi, lui xuống nghỉ ngơi trước đi, nếu có việc gì ta sẽ sai người gọi, Bá Đạt và Trọng Đạt ở lại là được." "Vâng." Mọi người nghe vậy cũng lần lượt đứng dậy, thi lễ với Hồ Chiêu và Ngô Lương rồi nối đuôi nhau rời khỏi phòng khách.

Từ đây hiện trường ngoại trừ cốt cán Phường Nhân Quân và Tào Thuần, Hồ Chiêu, Tư Mã Phòng, Tư Mã Lãng và Tư Mã Ý ra, không còn ai khác.

Qua những chi tiết này có thể thấy, trưởng tử Tư Mã Lãng và thứ tử Tư Mã Ý của Tư Mã gia hiện đã tham gia vào công việc của gia tộc, hơn nữa địa vị đều cao hơn các con cái khác.

Đồng thời cũng chứng tỏ, Hồ Chiêu và Tư Mã gia quả thực tồn tại

mối quan hệ đặc biệt không thể nói với người ngoài, thậm chí ngay cả một số nhân vật thứ yếu của Tư Mã gia cũng không có quyền biết quá nhiều, ít nhất là không có tư cách trực tiếp tham dự vào.

Cũng đến lúc này, Hồ Chiêu nhìn thoáng qua Tư Mã Phòng, thấy Tư Mã Phòng khẽ gật đầu, mới rốt cuộc mở miệng hỏi: "Ngô công tử, vừa rồi ta nghe Trọng Đạt kể lại, ngài chỉ thông qua tướng mạo đã nhìn ra cậu ấy mấy ngày trước từng kết oán với người khác suýt rước lấy họa sát thân, còn nhìn ra ta âm thầm tương trợ mới giúp cậu ấy miễn trừ tai họa..." "Cũng không chuẩn xác đến thế, thực ra ta không nhìn ra là Khổng Minh tiên sinh âm thầm tương trợ, chỉ nhìn ra người giúp đỡ có tình thầy trò với nhị công tử mà thôi." Ngô Lương khiêm tốn cười nói. "Ngô công tử chớ khiêm tốn, việc này ngay cả Trọng Đạt cũng hoàn toàn không biết gì, ta càng chưa từng nhắc tới với bất kỳ ai, vậy mà Ngô công tử chỉ cần thông qua tướng mạo liền biết rõ đầu đuôi, đây không phải chuyện người phàm có thể làm được." Hồ Chiêu lập tức đầy mặt kính phục lại tò mò hỏi, "Nhìn như vậy, Ngô công tử e rằng đã là đắc đạo cao nhân, hơn nữa Ngô công tử còn có thể nói rõ mệnh số tương lai của Trọng Đạt, nếu ta đoán không sai, Ngô công tử chẳng những đã là đắc đạo cao nhân, mà còn đã bước vào cảnh giới Ngũ thông, có phải hay không?" Cảnh giới Ngũ thông...

Ngô Lương trước đây cũng có đọc qua, vì đây là nội dung ghi trong "Trang Tử", cái gọi là Ngũ thông chính là Thần cảnh thông, Thiên nhãn thông, Thiên nhĩ thông, Tha tâm thông, Túc mệnh thông.

Mà người đạt đến cảnh giới Ngũ thông thì được gọi là "Tiểu thừa tiên", nói trắng ra chính là Lục địa thần tiên mà hậu thế hay gọi, hoặc là siêu phàm giả, nhưng bản chất vẫn là người.

Ngoài cảnh giới Ngũ thông, thì còn có Lục thông.

Trên Lục thông, chính là Đại thừa đại giác Kim tiên đạt đến Thập

thông, đây mới là thần tiên chân chính, bản chất không còn là người nữa, mà là thần linh vũ hóa thăng thiên.

Ngô Lương chưa gặp thần tiên, ngay cả Lục địa thần tiên cũng chưa từng thấy.

Nếu nhất định phải nói trong những người hắn từng gặp, ai tiếp cận Lục địa thần tiên nhất, thì chỉ có Tả Từ vừa mới hoàn thành thi giải cách đây không lâu, nhưng sau khi hiểu rõ bản chất "thi giải" của Tả Từ, Ngô Lương tuy biết đây là chuyện huyền diệu khoa học không thể giải thích, nhưng lại không cảm thấy quá ghê gớm.

Bởi vì theo hắn thấy, loại pháp thành tiên kiểu "thi giải" này không thể tính là đắc đạo thành tiên, chỉ là một phương thức sinh tồn khác với người thường mà thôi, hắn thật tâm một chút cũng không hâm mộ, còn nhất định sẽ kính nhi viễn chi.

Cùng lúc đó, Ngô Lương bỗng nhớ lại một chi tiết ghi chép về Hồ Chiêu trong sử sách, sử sách nói ông ta "tự mình cày cấy, lấy cầu đạo làm niềm vui, lấy nghiên đọc kinh tịch để tự giải trí".

Chi tiết này tuy rất dễ bị bỏ qua, nhưng quả thực có nhắc đến việc Hồ Chiêu có hành động "cầu đạo"... "Khổng Minh tiên sinh nói quá rồi, ta cũng chỉ là có chút sở ngộ mà thôi, so với đắc đạo còn kém rất xa." Ngô Lương tuy trong lòng biết rõ mình là thế nào, nhưng vẫn nương theo cách nói của Hồ Chiêu mà khiêm tốn đáp.

Mà hắn "khiêm tốn" như vậy, trong mắt Hồ Chiêu và ba cha con Tư Mã gia tự nhiên chẳng khác nào ngầm thừa nhận, ánh mắt bốn người lại khẽ biến đổi nhìn nhau một cái, như thể đã đạt được một loại nhận thức chung nào đó, tiếp đó lại do Hồ Chiêu làm đại diện mở miệng nói: "Không giấu gì Ngô tiên sinh, ta ngày thường cũng tiềm tâm cầu đạo, nhiều năm trôi qua tuy vẫn chưa nhập đạo môn cầu được đạo quả, nhưng cũng từ trong nhiều cổ tịch biết được một chút

da lông, còn vì thế mà làm một số thử nghiệm, chỉ là những thử nghiệm này đúng sai chưa có định luận, không biết có thể mời Ngô tiên sinh đích thân kiểm chứng giúp ta một phen hay không?" "Ngô công tử" biến thành "Ngô tiên sinh", địa vị của Ngô Lương không nghi ngờ gì lại được nâng lên một đoạn dài. "Ồ?" Ngô Lương lập tức tỉnh táo tinh thần, trong lòng rất muốn xem Hồ Chiêu rốt cuộc đã làm những "chuyện ngu ngốc" gì, bèn nghiêm mặt đáp, "Khổng Minh tiên sinh cứ nói, nếu ta may mắn có thể chỉ điểm mê tân cho tiên sinh, cũng là một chuyện may mắn lớn trong đời, tự nhiên sẽ không từ chối, như vậy đối với việc kiên định đạo tâm của ta cũng có không ít chỗ tốt." "..." Nghe thấy lời này, đám cốt cán Phường Nhân Quân trong lòng đã bắt đầu cười thầm: Công tử lại muốn bắt đầu nghiêm túc lừa phỉnh rồi, người không phận sự mau tránh ra, tránh bị ngộ thương.

Ngược lại Tào Thuần - kẻ mới đến, lúc này đã ngồi nghiêm chỉnh, dỏng tai lắng nghe kỹ cuộc nói chuyện giữa Ngô Lương và Hồ Chiêu, trừng mắt quan sát kỹ nhất cử nhất động của hai người, sợ sơ ý bỏ sót một chữ, hoặc nhìn thiếu một cái là bỏ lỡ thứ quan trọng.

Thân là một thổ dân Đông Kinh, hắn chắc chắn cũng tin vào những chuyện này.

Cộng thêm trước đó thấy Ngô Lương bàn luận phong thủy với Vu Cát ở Thái Phong, gặp Tư Mã Ý xong lại liếc mắt một cái liền chỉ ra tướng mạo, những thứ này trong mắt Tào Thuần đều không giống như nói hươu nói vượn.

Vì vậy đến hiện tại, hắn đã càng ngày càng tin tưởng Ngô Lương có khả năng có "chân tài thực học".

Chương 664

Dù sao cho dù những thứ này đều là giả, thì "Chấn Thiên Lôi" mà hắn thi triển trong thành An Ấp trước đó cũng không thể là lừa người được, hắn đã kiểm tra chiến trường sau sự việc, cảnh tượng mấy chục thân binh của Trương Liêu bị xé thành mảnh nhỏ đến nay vẫn còn rõ mồn một trước mắt, đó tuyệt đối không làm giả được. "Ngô tiên sinh mời xem." Hồ Chiêu nghe vậy lại thiên ân vạn tạ với Ngô Lương, cuối cùng mới móc từ trong ngực ra một cái túi vải nhỏ, đi đến trước mặt Ngô Lương đổ thứ trong túi ra bàn.

Đó là mười mấy khối... vàng cỡ quả táo ta hình dạng như đá cuội?

Nhìn qua quả thực rất giống vàng khối, bề mặt hiện ra màu sắc kim loại đặc trưng của hoàng kim, nhưng âm thanh khi rơi xuống bàn lại không giống vàng khối, bởi vì mật độ của vàng rất lớn, trọng lượng tự nhiên cũng sẽ không nhẹ, rơi xuống bàn gỗ chắc chắn sẽ phát ra âm thanh lanh lảnh mà trầm trọng.

Nhưng những thứ nhỏ bé này rơi xuống bàn, âm thanh phát ra lại nhẹ bẫng, cảm giác căn bản không có trọng lượng gì. "Đây là dược kim do ta thông qua thu thập tài liệu về 'Ngoại đan hoàng bạch thuật' mà luyện chế thành, trong văn hiến nói loại dược kim do 'Ngoại đan hoàng bạch thuật' luyện ra này, hắn là giống hệt hoàng kim bình thường, đủ để dĩ giả loạn chân, nhưng dược kim ta luyện ra lại chỉ được cái vẻ bề ngoài, nhẹ nhàng điêm lượng một cái là lộ tẩy, Ngô tiên sinh có biết đây rốt cuộc là vì sao không?" Hồ Chiêu liền chắp tay thỉnh giáo Ngô Lương.

Thái độ của ông ta vô cùng thành khẩn, thoạt nhìn không giống như đang khảo nghiệm Ngô Lương, mà là thật tâm cầu giáo hắn. "Cái

này..." Ngô Lương lại bị hỏi khó.

Cái gọi là "Ngoại đan hoàng bạch thuật" hắn cũng biết là gì, thực ra chính là một nhánh trong "Luyện đan thuật" mà người ta hay nói, nói trắng ra hơn chút nữa, đó chính là "thuật điểm đá thành vàng" trong truyền thuyết.

Thực ra bản chất của thứ này vô cùng đơn giản.

Các phương sĩ luyện đan thời cổ đại của Thiên triều thực chất làm cái nghề của nhà hóa học hậu thế, bọn họ vì luyện ra "tiên đan" có thể khiến người ta "trường sinh bất tử, đắc đạo thành tiên", điên cuồng đến mức đem tất cả những thứ có thể tìm được trên thế gian coi như nguyên liệu luyện đan để tiến hành thử nghiệm.

Đương nhiên không thiếu quặng mỏ khoáng vật, thực vật thảo dược là những thứ thông thường, còn bao gồm cả nước tiểu đồng tử, móng tay, tóc của người, thậm chí là máu dơ của nữ tử khi đến kỳ kinh nguyệt...

Tóm lại vạn vật thế gian đều có thể luyện đan.

Do đó tự nhiên cũng sẽ nhất định luyện chế ra được rất nhiều thứ kỳ kỳ quái quái, trong đó thứ được hậu thế biết đến rộng rãi nhất, và có ảnh hưởng to lớn nhất tự nhiên chính là thuốc súng.

Chỉ có điều tuy các phương sĩ đã sớm luyện ra thuốc súng, nhưng khi giá trị thực sự được khai phá thì đã là cuối thời Đường.

Mà "dược kim" cũng là sản vật có được từ luyện đan.

Nhưng thế gian có thực sự tồn tại "thuật điểm đá thành vàng" hay không, Ngô Lương cũng không dám chắc, hắn chỉ biết một số khoáng vật và dược liệu đặc định đặt cùng một chỗ, quả thực có thể luyện chế ra thứ có màu sắc hoàng kim.

Ví dụ như trong than đá khai thác được thường lẫn lộn một số thứ

vàng óng ánh.

Những thứ vàng óng này không phải vàng, mà là thứ có thành phần chủ yếu là lưu hóa sắt (Pyrit sắt), nó chẳng những không đáng một xu, mà còn khiến than đá khi cháy tỏa ra mùi hôi thối, ảnh hưởng đến phẩm chất và giá cả của than đá.

Vì vậy cái gọi là "dược kim", thực ra rất có khả năng cũng là thứ tương tự.

Dù sao những loại khoáng vật như "lưu huỳnh" trong thuật luyện đan thời xưa vốn đã chiếm địa vị vô cùng quan trọng.

Chỉ là hiện tại Hồ Chiêu hỏi tới, lại khiến Ngô Lương không biết nên trả lời thế nào.

Chẳng lẽ giảng cho ông ta một chút về hóa học hậu thế?

Đừng nói Ngô Lương từ sau khi lên cấp ba môn hóa học đã không mấy khi đạt điểm trung bình, cho dù hắn thực sự hiểu rõ hóa học như lòng bàn tay, e rằng cũng không thể giải thích như thế, từ đó phủ định "Ngoại đan hoàng bạch thuật".

Dù sao thân phận hiện tại của hắn là "Ngô tiên sinh", "Ngô tiên sinh" lại là người tu đạo, phủ định "Ngoại đan hoàng bạch thuật" chính là tự vả mặt mình, hơn nữa cũng rất khó khiến Hồ Chiêu tin phục.

Hơn nữa Ngô Lương đã ý thức được, câu hỏi này thực ra chỉ là một món khai vị vô thưởng vô phạt mà thôi.

Chân ướt chân ráo mới đến, Hồ Chiêu và Tư Mã gia chắc chắn đều còn hoài nghi năng lực của hắn, cho nên rất cần thiết phải tiến hành một phen thăm dò nữa, sau đó mới nguyện ý thản thành tương cáo những bí sự liên quan đến bọn họ.

Nếu ngay cả cửa ải này cũng không qua được, tuy chưa chắc đã

rước lấy họa sát thân cho mình và Phường Nhân Quân, nhưng cũng không thể nào chạm tới được nhiều bí sự hơn nữa.

Mà những bí sự này thì cực kỳ có khả năng liên quan đến Tư Mã gia và Ôn Huyền, thậm chí liên quan đến chuyện Ngô Lương đến Ôn Huyền điều tra lần này.

Thế là sau một hồi trầm ngâm. "Câu hỏi này của Khổng Minh tiên sinh đúng là làm khó ta rồi." Ngô Lương cười ha hả nói, "Không giấu gì Khổng Minh tiên sinh, 'Ngoại đan hoàng bạch thuật' là đạo thuật cực kỳ cao thâm, không phải bậc đại năng chân chính thì không thể luyện thành, nếu không hoàng kim trên thế gian này đã chẳng quý giá như ngày nay, Khổng Minh tiên sinh có thể luyện đến trình độ này đã là vô cùng hiếm có, mà ta cũng không thể cao minh hơn Khổng Minh tiên sinh bao nhiêu, tối đa cũng chỉ có thể luyện ra một ít xảo vật đoạt nhân tâm phách mà thôi." "Xảo vật đoạt nhân tâm phách?" Hồ Chiêu hiển nhiên không hài lòng lắm với câu trả lời của Ngô Lương, nhưng lại bị câu nói cuối cùng của Ngô Lương khơi dậy lòng hiếu kỳ. "Ví dụ như vật này, chính là do ta luyện chế mà thành." Ngô Lương đã móc từ trong ngực ra một chiếc bình nhỏ, tiếp đó mở nút bình khẽ lắc qua trước mặt Hồ Chiêu một cái, rồi lập tức nút lại cất vào trong ngực. "……" Người nhà Tư Mã gia cùng Hồ Chiêu thấy hành động này của Ngô Lương, ai nấy đều lộ vẻ nghi hoặc, tỏ vẻ không hiểu hắn vừa rồi rốt cuộc đã làm cái gì.

Tào Thuần cũng có biểu hiện tương tự.

Cái tên này cũng là lần đầu tiên cùng Phường Nhân Quân xuất chinh, chưa từng thấy qua những thủ đoạn thâm tàng bất lộ kia của Ngô Lương, đương nhiên sẽ không biết Ngô Lương rốt cuộc đang làm cái gì.

Mà đám người Phường Nhân Quân thì lại nhao nhao nở nụ cười

đầy ẩn ý nhìn Hồ Chiêu, chờ đợi sự thay đổi của hắn.

Ngay sau đó. "!" Cơ mặt Hồ Chiêu bỗng nhiên buông lỏng xuống, tiếp đó cả người liền tựa như trong nháy mắt bị rút đi tất cả khí lực, vô ý thức ngã xuống.

Cũng may Ngô Lương đã sớm có chuẩn bị.

Hắn kịp thời tiến lên một bước đỡ lấy đối phương, nếu không cú ngã này không nói đến chuyện có thể trí mạng, thì tám chín phần mười cũng sẽ khiến hắn chịu chút đau đớn da thịt.

Đương nhiên, cũng vẻn vẹn chỉ là đỡ một cái như vậy để tránh cho hắn không cẩn thận bị thương, tiếp đó Ngô Lương liền lại ngay trước ánh mắt kinh nghi của người nhà Tư Mã gia, đem Hồ Chiêu đặt nằm thẳng trên mặt đất lạnh lẽo. "?" Người nhà Tư Mã gia thấy thế đều giật mình.

Bọn họ trước đó tựa như chưa từng thấy qua sự tình cổ quái như vậy, kinh nghi sau đó, còn có người trên mặt hiện ra vài phần đề phòng, dù sao thứ đồ chơi này dễ dàng như thế liền có thể làm cho Hồ Chiêu tê liệt ngã xuống đất, vậy thì dùng để đối phó bọn họ tự nhiên cũng là dễ như trở bàn tay. "Cái này……" Tào Thuần cũng ở trạng thái tương tự, trừ cái đó ra, trong ánh mắt còn có thêm một tia kính sợ trước đó chưa từng có.

Trước đó, nhất là sau khi phát hiện Ngô Lương cư nhiên dùng gia quyến của mình, cho người "dùng đầu người ăn không ngồi rồi" để lãnh quân lương, trong lòng Tào Thuần liền một mực đối với Ngô Lương có chút bỉ di, nhưng theo việc Ngô Lương cùng Phường Nhân Quân về sau biểu hiện ra đủ loại điểm đặc dị, hắn đã dần dần phát hiện mình nhìn lầm người.

Lại đến hiện tại…… Tào Thuần vậy mà đã cảm thấy Ngô Lương có chút đáng sợ. "Tư Mã gia chủ, chư vị chớ lo." Mà Ngô Lương thì

ngẩng đầu lên nhìn về phía Tư Mã Phòng, đạm nhiên cười nói: "Đây chẳng qua là ta sử dụng phương thuật luyện đan chế tạo ra một vị kỳ hương, tựa như lời ta vừa nói, hương này có thể đoạt nhân tâm phách khiến người ta không cách nào cử động, uyển chuyển như một cái xác không hồn không có tri giác, bất quá lại tịnh không hại thân thể." "…… Ngô tiên sinh thật là hảo bản lĩnh." Tư Mã Phòng hồi phục tinh thần, lộ ra một nụ cười không được tự nhiên cho lắm, có chút tâm khẩu bất nhất mà phụ họa nói.

Đó là "đoạt nhân tâm phách" a, thời buổi này thuyết pháp "tam hồn lục phách" thâm nhập lòng người, hồn phách đối với một người quan trọng cỡ nào càng là không cần nhiều lời, mà Ngô Lương lại có thể ở giữa cái nhấc tay nhấc chân khinh nhi dị cử "đoạt nhân tâm phách", cái này chẳng khác nào có thể binh bất huyết nhận, đối với một người đang sống sờ sờ muốn làm gì thì làm, còn có chuyện gì đáng sợ hơn, càng làm cho người ta kiêng kỵ hơn cái này sao?

Đây chính là hiệu quả tiết mục mà Ngô Lương muốn đạt tới!

Tiếp theo mặc kệ Tư Mã gia đem hắn mời về rốt cuộc có mục đích không thể cho ai biết gì, xác suất lớn coi như là không chuyển Tào lão bản ra, người của Tư Mã gia cũng không quá dám tùy tiện ra tay với hắn, dù sao hắn hiện tại thế nhưng là "Lục địa thần tiên" thâm bất khả trắc a.

Mà lại chiêu vừa rồi bày ra thuận lý thành chương, không có chút nào thành phần làm ra vẻ, không thể không khiến bọn họ tin tưởng.

Còn về phần Tào Thuần ở bên cạnh.

Loại đồ chơi nhỏ như "Thất Hồn Hương", Ngô Lương không hề lo lắng sau khi hắn trở về bẩm báo đúng sự thật với Tào lão bản, giải thích hoàn toàn không có áp lực, thậm chí coi như là hiến cho Tào lão bản cũng không có gì gọi là. "Tư Mã gia chủ quá khen." Ngô Lương

lại cười cười, tiếp đó lại từ trong ngực móc ra một cái bình nhỏ khác, đồng dạng nhổ cái nút ở trên mặt Hồ Chiêu quơ quơ, rồi lập tức đóng nút thu về.

Giây tiếp theo. "Ngô!" Hồ Chiêu bỗng nhiên phát ra một tiếng thở dài, ngay sau đó liền giống như một lần nữa được quán chú tinh khí vào người, thân mình run lên, vậy mà lại ngồi dậy.

Bất quá biểu tình của hắn giờ phút này lại cũng không mê mang.

Bởi vì trúng "Thất Hồn Hương" xong kỳ thật chỉ là không thể cử động, thân thể không có tri giác, nhưng mắt y nguyên có thể nhìn vật, lỗ tai cũng y nguyên có thể nghe tiếng, bởi vậy những hành động cùng lời nói vừa rồi của Ngô Lương cũng toàn bộ lọt vào tai mắt hắn, hắn hoàn toàn rõ ràng vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Sau đó hắn còn chưa đợi đứng dậy, liền lập tức chắp tay bái Ngô Lương nói: "Ngô tiên sinh ra tay quả nhiên bất đồng phàm hưởng, xin nhận của Hồ mỗ một lạy!" "Không thể không thể, bất quá là chút tài mọn mà thôi, làm sao chịu nổi đại lễ như thế của Khổng Minh tiên sinh." Ngô Lương vội vàng đưa tay đỡ lấy hắn, khiêm tốn cười nói. "Nếu cái này của Ngô tiên sinh đều chỉ coi là chút tài mọn, vậy mấy thứ Hồ mỗ làm ngày thường liền chó má cũng không bằng." Hồ Chiêu cười khổ nói, tiếp đó lại nhìn thoáng qua Tư Mã Phòng ở cách đó không xa, tựa như dùng ánh mắt giao lưu với Tư Mã Phòng một phen, mới lại tiếp tục nói với Ngô Lương, "Ngô tiên sinh đã có thần thông như thế, tưởng rằng đối với đạo pháp khác cũng là một phép thông vạn phép thông, không biết Ngô tiên sinh đối với thuật kham dư có hay không cũng có nghiên cứu?" Thuật kham dư…… Nghe được bốn chữ này, Vu Cát lập tức ưỡn ngực.

Đây là thứ hắn lấy được ra tay nhất, trong lòng tự nhiên tràn đầy tự tin.

Mà nghe được câu hỏi của Hồ Chiêu, nhất là nhìn thấy tiểu động tác giao lưu ánh mắt với Tư Mã Phòng trước khi mở miệng của Hồ Chiêu.

Ngô Lương lập tức sinh ra một chút nghi tâm: Có ý tứ gì?

Hồ Chiêu cùng Tư Mã Phòng chẳng lẽ là muốn thăm dò xem hắn phải chăng nhìn ra phong thủy cục "Tiềm Long" ở tổ mộ Tư Mã gia?

Khả năng này rất lớn.

Lại suy nghĩ kỹ một chút, hắn cùng Tư Mã gia chưa từng quen biết, Tư Mã gia lại chỉ là lúc nhìn thấy xe ngựa của bọn hắn, còn chưa nhìn thấy người bọn họ, liền ra sức mời bọn hắn đến phủ thượng làm khách, hành động này tự nhiên rất không tầm thường, bởi vậy từ sớm liền gợi lên nghi tâm của Ngô Lương.

Bây giờ Hồ Chiêu lại sau khi chứng thực "chân tài thực học" của Ngô Lương, hỏi thăm hắn phải chăng đối với thuật kham dư cũng có nghiên cứu.

Cái này ở trình độ nào đó liền chẳng khác nào chứng thực phỏng đoán trước đó của Ngô Lương!

Tư Mã gia đem Phường Nhân Quân mời đến phủ, cực có khả năng chính là thấy có một đám người xứ khác tiến vào núi, lo lắng bọn hắn phát giác bí mật tổ mộ Tư Mã gia, bởi vậy muốn dùng phương thức như vậy tiến hành thăm dò, từ đó phòng chỉ bí mật tiết ra ngoài.

Mà sự tình đã đến nước này.

Ngô Lương lại cảm thấy thiết lập nhân vật vừa mới dựng lên nhất định phải ổn định thì mới càng thêm có lợi cho mình, tối đa thì ở sự tình "Tiềm Long" đánh cái lơ mơ, nhìn xem Hồ Chiêu cùng Tư Mã gia tiếp theo chuẩn bị nói cái gì cho thỏa đáng.

Nghĩ như vậy.

Ngô Lương liền lại đạm nhiên cười một tiếng, mở miệng nói: "Thuật kham dư này ta cũng là có chút nghiên cứu, chẳng lẽ Khổng Minh tiên sinh có chỗ nào không hiểu muốn cùng ta giao lưu riêng?" "Chính là như thế!" Hồ Chiêu nghe vậy lại bỗng nhiên trở nên kích động, vội vàng một mặt ân thiết nói, "Ngô tiên sinh có chỗ không biết, ta ngày thường thường xuyên nghiên cứu đọc một chút cổ tịch liên quan đến đạo học, trong đó liền có một ít phạm lệ liên quan đến phong thủy cách cục, mà ngay tại mấy năm trước, ta vậy mà phát hiện một chỗ phong thủy cách cục không khác biệt lắm so với phạm lệ trong cổ tịch, nếu là y theo cổ tịch ghi chép, phong thủy cách cục này định là một chỗ phong thủy bảo địa cực kỳ khó được, nhưng đối với thuật kham dư, ta lại còn chưa từng nhập môn, lại không dám hoàn toàn xác định, bởi vậy trong lòng thực sự khó mà an định." Cùng lúc đó. "……" Trong mắt mấy người Tư Mã Phòng cùng Tư Mã Lãng, Tư Mã Ý cũng hiện ra vẻ chờ mong, trông mong nhìn Ngô Lương, phảng phất sợ lọt mất mỗi một chữ Ngô Lương sắp nói ra. "?" Nghe lời Hồ Chiêu nói, lại chú ý tới biểu hiện của những người khác, trong lòng Ngô Lương lập tức lại nghi hoặc.

Chỗ phong thủy cách cục giống với phạm lệ cổ tịch mà Hồ Chiêu nói, tám chín phần mười chính là con "Tiềm Long" kia.

Nhưng biểu hiện của những người này lại là tình huống như thế nào?

Chẳng lẽ Hồ Chiêu chỉ là thông qua đối chiếu phạm lệ cổ tịch, cảm thấy con "Tiềm Long" kia nghi là một chỗ phong thủy bảo địa có thể làm cho Tư Mã gia đằng phi mà lên, Tư Mã gia liền trực tiếp mạo hiểm đem tổ mộ nhà mình dời qua?

Nếu quả thật như thế.

Cái này cần phách lực bực nào, mới dám đi làm trận hào đổ này?!

Chương 665

Dù sao phong thủy cách cục loại vật này trừ phong thủy bảo địa tạo phúc tử tôn hậu đại, còn có rất nhiều cùng sơn ác thủy cực kỳ hung hiểm, sơ sẩy một cái liền cũng có khả năng gặp phải phong hiểm đoạn tử tuyệt tôn.

Mà Hồ Chiêu chỉ bất quá là cái người yêu thích đạo học, ngay cả trình độ nhập môn đều chưa từng đạt tới.

Tư Mã gia lại là kẻ ngoại đạo thỏa thỏa, đối với cái này càng là dốt đặc cán mai.

Hai nhóm người như vậy cùng tính toán, cư nhiên liền dám làm ra loại sự tình này…… Ngô Lương thật tâm không thể không bội phục dũng khí của bọn hắn, nhất là thân là gia chủ Tư Mã gia - Tư Mã Phòng, xem ra ghi chép trong lịch sử liên quan tới cái tính tình bảo thủ "dưỡng chí lư hạng, hạp môn tự thủ" (nuôi chí nơi ngõ hẻm, đóng cửa tự giữ mình) của hắn cũng không chính xác, bảo thủ chỉ là biểu hiện hắn cố ý bày ra cho người ngoài xem, trong xương cốt hắn cũng là một dã tâm gia mười phần!

Trong lòng đoán được những thứ này.

Tâm tư Ngô Lương lại an định không ít, huống chi cái bức mình đã trang, coi như là quỳ cũng phải tiếp tục trang cho xong, thế là hắn lại dùng ngữ khí hời hợt hỏi: "Hồ tiên sinh muốn ta hỗ trợ nghiệm chứng một phen?" "Khẩn cầu Ngô tiên sinh chỉ giáo!" Hồ Chiêu khom người xuống thi đại lễ bái nói.

Ngô Lương nhìn hắn một cái, lại tịnh không lập tức đáp ứng, mà là nghiêng đầu nhìn về phía Tư Mã Phòng cách đó không xa, thanh âm hơi trầm xuống một chút mở miệng hỏi: "Tư Mã gia chủ trước đó

chưa từng gặp qua ta, liền muốn đem ta mời về phủ, chỉ sợ cũng có liên quan tới việc này a?" "Cái này……" Tư Mã Phòng lập tức lộ vẻ lúng túng.

Mọi người đều là người thông minh, sao có thể nghe không hiểu câu này của Ngô Lương là nhất ngữ đa quan?

Tầng ý nghĩa thứ nhất trong lời nói chính là chẳng khác nào biến tướng thừa nhận một đoàn người mình lúc tiến vào trong núi đã nhìn ra bí mật tổ mộ của Tư Mã gia, nếu không Hồ Chiêu vừa rồi chỉ nói phong thủy cách cục, tịnh không nhắc tới Tư Mã gia, Ngô Lương lại làm sao lại phát ra chất vấn như thế; Tầng ý nghĩa thứ hai thì là mang theo một chút ý vị trách cứ, điểm danh Tư Mã gia đem hắn mời về phủ tịnh không có an hảo tâm gì, chính là muốn thăm dò hắn, thậm chí nếu thật thăm dò ra chút gì, vì bảo thủ bí mật khả năng còn có thể gây bất lợi cho hắn; Trừ cái đó ra.

Trong lời nói của Ngô Lương còn có một chút ý vị cảnh cáo, hắn nếu dám trực tiếp nói toạc ra, vậy liền tỏ vẻ tịnh không sợ hãi xé rách da mặt với Tư Mã gia, mà Tư Mã gia bây giờ đã biết Ngô Lương thâm bất khả trắc, về sau tự nhiên cũng không dám lại có ý nghĩ khác.

Đây cũng là một loại thủ đoạn gây áp lực.

Người với người ở chung, có đôi khi tựa như là ứng đối lò xo, ngươi mạnh nó liền yếu, ngươi yếu nó liền mạnh. "Cũng không có gì đáng trách." Mắt thấy Tư Mã Phòng có chút không xuống đài được, Ngô Lương lại bỗng nhiên nở nụ cười, đạm nhiên nói, "Việc này quan hệ đến mệnh mạch một tộc, Tư Mã gia chủ cẩn thận một chút cũng là chuyện hợp tình hợp lý, huống chi con 'Tiềm Long' kia càng là không tầm thường, cát nhân thiên tướng của Nhị công tử (Tư Mã Ý) chỉ sợ cũng có quan hệ không nhỏ với con 'Tiềm Long' này." "Ý của Ngô tiên sinh là…… Phong thủy cách cục ta chỉ ra cho Tư Mã gia chủ,

chính là mạch 'Tiềm Long' trong cổ tịch, tịnh không có bất kỳ sai lầm nào?" Nghe lời Ngô Lương nói, Hồ Chiêu lập tức hưng phấn khoa tay múa chân, cứ như học sinh tiểu học vừa mới thi được một trăm điểm, nhìn qua bao nhiêu có chút ấu trĩ. "Chính là nó." Ngô Lương khẽ gật đầu, lại lấy một bộ tư thái cao nhân, làm bộ làm tịch chỉ điểm Tư Mã Phòng nói, "Tư Mã gia chủ, ngài hẳn là cũng không khó nhìn ra, Khổng Minh tiên sinh chính là quý nhân của Tư Mã gia, dù là có con 'Tiềm Long' kia, hưng suy của Tư Mã nhất tộc cũng là quan hệ mật thiết với Khổng Minh tiên sinh, theo ta thấy, Khổng Minh tiên sinh có lẽ quan trọng hơn so với con 'Tiềm Long' kia." "Phòng minh bạch, cẩn tuân tiên sinh dạy bảo." Bất tri bất giác, khí thế Tư Mã Phòng liền đã thấp hơn một đoạn, lại mười phần cung thuận khom người thi lễ với Ngô Lương đáp, tựa như một đứa trẻ đang tiếp nhận lão sư huấn thoại.

Hắn căn bản cũng không ý thức được, tất cả mọi người tại tràng cũng đều không có ý thức được.

Ngô Lương vừa rồi đã lặng yên không một tiếng động hoàn thành một màn thao túng tâm lý (PUA) nhắm vào một bộ phận người ở đây: Hoài nghi — Hiếu kỳ — Thám thính — Kính sợ — Uy hách — Dạy bảo.

Tuy nhiên tịnh không phải "cạm bẫy năm bước" thường gặp nhất, nhưng quá trình lại mười phần ăn khớp, khiến cho Ngô Lương ở trình độ nhất định đã hoàn thành áp chế tâm lý đối với hắn, ít nhất trong một đoạn thời gian, bọn hắn ở trước mặt Ngô Lương đều sẽ từ đầu đến cuối ở vào trạng thái tâm lý yếu thế.

Thấy tình huống đã ở trong lòng bàn tay mình, Ngô Lương cũng chuẩn bị bắt đầu xử lý sự tình của mình.

Hắn tiếp nhận lời mời của Tư Mã gia, cũng là muốn từ trong

miệng con địa đầu xà Tư Mã gia này thám thính tin tức có liên quan tới Lữ Bố, có một số bí mật bình dân bách tính không có cơ hội tiếp xúc, Tư Mã gia lại có thể tiếp xúc đến, đồng thời biết được càng sâu.

Nhưng mà ngay tại lúc hắn suy lượng một lát, tổ chức tốt ngôn ngữ chuẩn bị hỏi bóng hỏi gió. "Thần thông của Ngô tiên sinh thật là làm ta mở rộng tầm mắt, Hồ mỗ bội phục sát đất." Hồ Chiêu lại tranh thủ tiến đến bên người Ngô Lương, dùng một loại ngữ khí càng thêm thần bí nói, "Ngô tiên sinh, Hồ mỗ mặt dạn mày dày còn có một cọc bí sự muốn thỉnh giáo tiên sinh, việc này tuy không ảnh hưởng sâu xa như 'Tiềm Long' kia, nhưng lại huyền diệu hơn so với 'Tiềm Long'." "A?

Mời Khổng Minh tiên sinh nói nghe một chút." Ngô Lương vốn là người có lòng hiếu kỳ rất nặng, nghe được lời này đương nhiên phải tìm hiểu một chút. "Năm đó ta đi khắp ngọn núi này phát hiện con 'Tiềm Long' kia, kỳ thật còn tại địa phương Tư Mã gia an trí tổ mộ phát hiện một gốc quái thụ, cây kia cao ước chừng chỉ có một trượng, lá cây hình tròn trịa, trên cây thì chỉ kết ra một quả thực màu đỏ, nhìn qua hẳn là lớn cỡ trái mộc qua." Hồ Chiêu dùng thanh âm nhỏ hơn một chút tinh tế miêu tả nói, "Ta không biết đó rốt cuộc là cây gì, chỉ thấy quả thực kia đầy đặn viên nhuận, rất là hấp dẫn người, liền ma xui quỷ khiến đi lên phía trước hái nó xuống, nhưng ngay tại nháy mắt ta hái quả thực xuống, lá của gốc quái thụ kia lại lập tức bắt đầu cuộn mình khô héo, ta giật nảy cả mình vội vàng lui lại, cứ như vậy trơ mắt nhìn gốc quái thụ kia trong công phu một chén trà hóa thành gỗ mục, mà quả thực trong tay ta lại không có chút nào biến hóa." "Tình hình như thế làm ta pha vi kiêng kỵ, tuy đối với quả thực tới tay này rất là hiếu kỳ, lại cũng không dám tùy tiện nếm thử dùng, vừa vặn lúc này, ta xảo ngộ một kẻ xứ khác tiến vào núi du ngoạn suối nước nóng……" ---------- "Người này dáng dấp ra sao?" Nghe đến chỗ

này, Ngô Lương vô thức hỏi. "Cái này……" Hồ Chiêu có chút ngẩn người, chần chờ một chút mới cười khổ nói, "Kẻ này rốt cuộc dáng dấp ra sao ta còn thực nhớ không rõ, bất quá nếu là gặp lại hắn, ta có lẽ còn có thể nhận ra hắn." "Ân, ngươi nói tiếp đi." Ngô Lương thấy Hồ Chiêu không giống như là cố ý giấu diếm, bởi vậy cũng không tiện lại tiếp tục truy vấn, chỉ nhè nhẹ gật đầu ra hiệu nói. "Vâng." Trải qua màn thao túng tâm lý của Ngô Lương, Hồ Chiêu giờ phút này đã coi Ngô Lương là tiền bối có bối phận cao hơn mình rất nhiều, lại cực kỳ cung kính thi lễ một cái, tiếp tục nói, "Nguyên lai người kia vậy mà lúc du ngoạn suối nước nóng thì đi nhầm đường, lấy đến nỗi nhất thời không cách nào tìm được đường ra khỏi núi, cứ thế đi loanh quanh trong núi một hồi lâu, vừa mệt vừa khát, thật vất vả mới gặp được ta, thế là liền chạy tới hướng ta cầu trợ." "Ta hảo tâm vì người kia chỉ điểm con đường, vốn cho rằng hắn hỏi đường xong liền muốn rời đi, nào biết hắn nhìn thấy quả thực trong tay ta lại liên tiếp nuốt mấy ngụm nước miếng, lại nói mình đã mấy canh giờ chưa từng ăn uống, bây giờ vừa mệt vừa khát đi không nổi, muốn dùng một khối ngọc bội để đổi lấy cái 'mộc qua' này của ta giải khát, hắn lại đem quả thực này coi là 'mộc qua' tầm thường." "Quả thực này cũng không phải tục vật, ta tuy không biết là tốt hay xấu, không dám tùy tiện dùng, nhưng cũng đoạn nhiên không nỡ cho người kia ăn, vạn nhất quả thực này có công hiệu thần kỳ gì, há không phải hời cho hắn." "Bất quá chuyển niệm lại nghĩ một chút, ta đã không dám tùy tiện dùng, giữ lại trong tay sợ cũng chỉ có thể để nó hư thối, coi như quả thực này thật có công hiệu thần kỳ gì ta cũng không thể nào biết được, đã người này khăng khăng muốn ăn quả thực này, chẳng bằng làm cái nhân tình thuận nước đẩy thuyền, chia một chút cho hắn ăn trước, như vậy cũng coi là có người tự nguyện thay ta thử hiểm." "Nếu như hắn ăn xong tịnh không có vấn đề gì, thậm chí còn đạt được cơ duyên khó được gì, ta lại đem quả thực còn lại ăn hết cũng là không muộn, mà

nếu như hắn ăn xong gặp trắc trở, đó cũng là hắn mình nhất định phải ăn, ta lại không lấy ngọc bội của hắn, tự nhiên cũng liền không trách được ta…… Kỳ thật ta cũng biết hành động này là hành vi của tiểu nhân đê hèn, nhưng khi đó ta đã bị mê tâm khiếu, biết rõ không thể làm nhưng lại vẫn làm." "Thế là ta đem quả thực kia chia làm hai nửa, đem một nửa nhỏ đưa cho người kia." "Người kia thấy ta không lấy ngọc bội, liên liên nói cảm tạ với ta, tưởng rằng cũng đích xác là khát hỏng, ba lần hai cái liền đem quả thực kia nuốt chửng xuống, ăn xong quẹt miệng một cái vô cùng khoái ý, còn liên liên tán thưởng quả thực này thơm ngọt mỹ vị, là mộc qua ngọt nhất hắn từng ăn trong đời này." "Ta thấy thế không dám đáp lời, chỉ là thấp thỏm quan sát hắn có biến hóa gì." "Mới đầu hắn ngược lại mười phần bình thường, tựa như chỉ là ăn một trái mộc qua phổ thông, nhưng đợi hắn từ biệt ta chuẩn bị rời đi thì sắc mặt lại bỗng nhiên trắng nhợt, cả người không nghe sai khiến than ngã trên mặt đất, ta vội hỏi hắn rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, cổ họng hắn lại chỉ có thể phát ra tiếng sủi bọt 'lộc cộc lộc cộc', một chữ đều nói không nên lời." "Ta thấy thế sợ nháo chết người, lại vội vàng tiến lên ý đồ đem hắn nâng dậy, mang về trong thành bảo y sư chẩn đoán cho hắn một phen." "Hắn lại không biết khí lực từ đâu tới, một tay đem ta văng ra xa hơn một trượng, tiếp đó liền tựa như loài bò sát, thân thể cứng ngắc lăn lộn trên mặt đất, bên trong miệng còn không ngừng phun ra bọt mép trắng, càng dọa người chính là con mắt của hắn, máu tươi không biết lúc nào đã tràn ngập con mắt, nhìn qua cứ như một con quái vật ăn thịt người." "Cùng lúc đó, xương cốt toàn thân cao thấp của hắn cũng đùng đùng vang không ngừng, tựa như đang bị bẻ gãy từng tấc một, thậm chí tay chân hắn đều xuất hiện dị biến, lại có thể khúc chiết theo phương thức mà người sống đoạn nhiên không cách nào hoàn thành." "Ta nhìn thấy một màn này sợ hãi cực kỳ, muốn trốn lại không dám trốn, thứ nhất là sợ thật nháo chết người, thứ hai thì là cũng muốn nhìn xem hắn rốt cuộc sẽ biến thành

bộ dáng gì." "Cứ như vậy người kia lăn lộn trên mặt đất một trận, cuối cùng bình tĩnh lại, nằm rạp trên mặt đất không nhúc nhích." "Ta cẩn thận từng li từng tí đi lên phía trước lật hắn lại, lúc này mới phát hiện hắn lại đã thất khiếu chảy máu, toàn nhiên không còn khí tức, chỉ có một đôi mắt đỏ ngầu trừng cực lớn, trên mặt còn mang theo biểu tình sấm nhân khó mà diễn tả bằng lời, tựa như là bị sống sờ sờ hù chết." "Lúc đó trong lòng ta một mảnh hỗn loạn." "Ta có chút sợ hãi, người này chết không nhắm mắt, chính là ta hại, ta còn có chút hối hận, hối hận không nên bảo hắn ăn quả thực này, như vậy liền cũng sẽ không hại hắn, nhưng mãi cho đến lúc này, ta vẫn luyến tiếc ném quả thực này đi, vậy mà bỏ lại thi thể kia, run lẩy bẩy chạy ra khỏi núi." "Cứ như vậy qua một đêm khó mà chợp mắt, ta từ đầu đến cuối không cách nào quên được người kia, chỉ cần vừa nhắm mắt lại liền sẽ nhìn thấy khuôn mặt chết không nhắm mắt kia của hắn, trong lòng liền tràn đầy bất an cùng hối hận." "Thế là ngày thứ hai trời chưa sáng, ta liền mang theo nông cụ sớm ra khỏi thành." "Là ta hại hắn, ta dù sao cũng nên vì hắn làm chút gì, dù có thế nào cũng không thể để hắn phơi thây hoang dã, tối thiểu khiến hắn nhập thổ vi an, như vậy ta cũng có thể an tâm một chút." "Nhưng chờ ta đến địa phương, trước trước sau sau tìm một lần, lại rốt cuộc tìm không được thi thể người kia nữa." "Chẳng lẽ là bị dã thú gì ăn rồi?

Nhưng ở địa phương hắn chết hôm qua, một đinh điểm vết tích dã thú cắn xé đều không có lưu lại, cũng là không có lưu lại bất kỳ cặn bã gì, ta biết rõ một dải này rất ít khi có dã thú cỡ lớn xuất hiện, mà thi thể một người lớn như vậy, tự nhiên tuyệt không có dã thú gì có thể đem nó hoàn chỉnh tha đi, bởi vậy cơ bản có thể bài trừ tình huống này." "Nhưng nếu không phải như thế……" "Lúc đó trừ một con đường nhỏ thông hướng suối nước nóng, ngay cả đạo lộ thông hướng Thái Nhất Từ trên núi kia đều đã hoang phế đã lâu, cơ bản sẽ không có dân bản xứ sẽ đến cái địa phương này, huống hồ nếu thật có người

nhìn thấy cỗ thi thể dung mạo sấm nhân này, chỉ sợ cũng đoạn nhiên không dám tùy tiện đụng vào, chỉ sẽ sợ đến tè ra quần, bởi vậy ta cảm thấy khả năng này cũng tịnh không lớn." "Mặc dù ta trăm mối vẫn không có cách giải, nhưng cỗ thi thể này cứ như vậy không hiểu thấu biến mất, không có lưu lại bất kỳ vết tích gì, tựa như chưa từng xuất hiện qua." "Về sau nữa, ta trở lại trong thành cũng chưa từng nghe có người nói lên nghe đồn phát hiện thi thể trong núi, chuyện này mặc dù làm ta mười phần bất an, nhưng lâu dần cũng liền dần dần quên lãng." "Bất quá quả thực cổ quái kia ta lại tịnh không quên đi." "Để làm rõ ràng người kia sau khi ăn quả thực rốt cuộc kinh lịch cái gì, về sau thi thể của hắn mạc danh biến mất lại là chuyện gì xảy ra, ta lại dùng quá nửa quả thực còn lại làm rất nhiều lần nếm thử." "Ta đương nhiên không dám lại bảo người ta đi dùng, về sau dùng đều là chuột đồng bắt được từ ruộng đồng." "Đại bộ phận chuột đồng một khi dùng quả thực, cũng là sẽ giống người kia thân thể cứng ngắc lăn lộn khắp nơi, bấy giờ khí lực cũng mười phần to lớn, một tay liền có thể cào ra một cái khe hở sâu nửa ngón tay trên hòm gỗ ta dùng để nhốt chúng nó, có lần ta còn cố ý sau khi chuột đồng phục hạ quả thực thì thả vào một con mèo, kết quả vẻn vẹn chỉ là công phu mấy hơi thở, con mèo kia lại bị chuột đồng cào đến thương tích đầy mình, thậm chí có vết thương sâu thấy xương, thật vất vả chạy ra được, không bao lâu liền đi đời nhà ma." "Mà hoàn toàn khác biệt với người kia chính là, người kia cuối cùng chỉ là thất khiếu chảy máu mà chết, mà những con chuột đồng này tối đa chỉ cần công phu một chén trà liền sẽ bạo thể mà chết, nhất thời khắp nơi đều là nội tạng bắn tung toé, chân tay cụt cùng da lông, vô cùng huyết tinh." "Bất quá cũng không phải tất cả chuột đồng đều rơi vào kết cục thê thảm như vậy, vẫn là có một con chuột đồng sống tiếp được." "Con chuột đồng này mới đầu cùng những con chuột đồng khác tịnh không có gì khác biệt, chỉ là đến cuối cùng lại tịnh không bạo thể mà chết, mà là giống người kia trước đó, thất khiếu

chảy máu không còn sinh cơ." "Trong lòng ta cảm thấy bội phần nghi hoặc, thế là liền không có lập tức xử lý nó, mà là tiếp tục giữ nó lại nhốt trong hòm gỗ, quan sát nó tiếp theo còn có thể hay không có biến hóa gì." "Như thế có lẽ liền có khả năng giải khai nguyên nhân thi thể người kia mạc danh biến mất." "Kết quả qua mấy canh giờ, ta bỗng nhiên nghe được trong hòm gỗ kia có động tĩnh, vội vàng chạy tới xem, đã thấy con chuột đồng kia chẳng những một lần nữa sống lại, lại còn đem hòm gỗ của ta cào ra một cái lỗ lớn, đã từ bên trong trốn thoát, ta muốn tiến lên bắt lấy nó, ai ngờ nó chủ động thoán về phía ta, cách giày vải liền cào ta một cái, ta nhất thời đau đớn đứng không vững, mà nó lại đã mượn cơ hội chạy ra cửa, từ đó không thấy tăm hơi." Nói đến chỗ này.

Hồ Chiêu rốt cục dừng lại, sau đó ngồi dưới đất chậm rãi cởi giày trên chân ra, lại đem bít tất vải cũng cởi ra, đem chân phải bày ra cho Ngô Lương xem xét.

Trên mu bàn chân của hắn đích xác có một đạo vết sẹo cũ mười phần rõ ràng.

Vết sẹo rộng chừng một ngón tay, dài một tấc rưỡi, bây giờ miệng vết thương mặc dù sớm đã khép lại, nhưng vẫn như cũ có thể nhìn ra chỗ vết sẹo da thịt so với chung quanh có chút lõm xuống.

Tức là nói lúc trước chuột đồng cào một cái kia tịnh không vẻn vẹn chỉ là cào bị thương hắn, mà là trực tiếp bào đi một khối lớn da thịt. "……" Ngô Lương lộ vẻ kinh ngạc.

Đây tuyệt đối không phải sức chiến đấu mà chuột đồng bình thường nên có, nếu là có người chỉ vào vết sẹo này nói với Ngô Lương đây kỳ thật là do sói lưu lại, Ngô Lương cũng là sẽ không chất vấn.

Quan trọng nhất là, miêu tả của Hồ Chiêu liên quan tới tình huống

của con chuột đồng này, nghe vào chính là có phần tương tự với người xứ khác hẳn nói trước đó.

Có lẽ người kia cũng là tiên xuất hiện trạng thái giả chết, đợi sau khi Hồ Chiêu rời đi, người kia liền lại tựa như con chuột đồng này sống lại…… Đồng thời khả năng đã tựa như con chuột đồng này sở hữu sức mạnh khác hẳn với đồng loại.

Ngô Lương trong nháy mắt liên hệ đến một người —— Lữ Bố!

Theo Trương Liêu cùng Cao Thuận miêu tả, Lữ Bố chính là sau khi đến Ôn Châu thì không hiểu thấu từ một tên Chủ bộ dao thân biến đổi thành Phi tướng có sức chiến đấu bạo biểu, ai cũng không nói lên được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Thậm chí Ngô Lương có lý do hoài nghi, kẻ xa lạ trong miệng Hồ Chiêu chính là Lữ Bố! "Về sau ngươi có hay không cẩn thận hồi ức lại, lúc đút cho con chuột đồng kia ăn quả thực, phải chăng từng có chi tiết gì khác biệt, bởi vậy mới dẫn đến xuất hiện kết quả khác biệt?" Nhíu mày, Ngô Lương nhìn con mắt Hồ Chiêu truy vấn.

Mà những người khác cũng là trông mong nhìn Hồ Chiêu, chờ đợi đáp án của hắn, dù sao chuyện này thật sự là quá mức huyền diệu, rất dễ dàng liền có thể gợi lên lòng hiếu kỳ của người ta.

Đồng thời nhìn biểu tình của Tư Mã Phòng, Tư Mã Lãng cùng Tư Mã Ý, bọn hắn trước đó hẳn là cũng chưa từng nghe Hồ Chiêu nói về việc này. "Tự nhiên là hồi ức qua." Hồ Chiêu gật đầu nói, "Nếu nói thật có chỗ nào khác biệt, cũng chỉ là lúc đút cho những con chuột đồng khác ăn, ta chỉ đút bọn chúng phục hạ quả nhục, mà lúc đút cho con chuột đồng này, trên quả nhục có dính theo một chút hạt quả cắt xuống theo, đây chính là chỗ khác biệt duy nhất ta có thể nghĩ tới." "Hạt quả……" Ngô Lương ngưng thần suy tư.

Chẳng lẽ quả nhục cùng hạt của quả thực này còn có thuyết pháp

gì hay sao?

Tiếp đó hắn liền lại tiếp tục hỏi: "Vậy sau khi nghĩ tới chi tiết này, ngươi phải chăng lại đối với vấn đề này cố ý tiến hành nếm thử nghiệm chứng?" "Đây chính là chỗ ta tiếc nuối nhất." Hồ Chiêu lại là thở dài một hơi, bất đắc dĩ nói, "Con chuột đồng chạy trốn kia phục hạ chính là một chút xíu quả thực cuối cùng còn lại của ta, bởi vậy coi như ta nghĩ tới điểm này, lại cũng không có cơ hội lại tiến hành nếm thử, bất quá về sau ta ngược lại đem hạt quả còn lại phơi khô, sau đó mài thành bột phấn, một lần nữa bắt mấy con chuột đồng nếm thử, đáng tiếc bột hạt quả kia lại tịnh không thể đối với chuột đồng sinh ra bất kỳ ảnh hưởng gì." Đối với đáp án này, Ngô Lương cũng là có chút tiếc nuối.

Như vậy, hắn khẳng định là không có cơ hội gặp lại quả thực kia, tự nhiên cũng không có khả năng tiến hành nghiên cứu tiến thêm một bước. "Bất quá bột phấn hạt quả này ta ngược lại còn giữ lại một chút, Ngô tiên sinh muốn hay không xem xét một phen, có lẽ Ngô tiên sinh kiến thức rộng, còn có khả năng nhận ra quả thực kia rốt cuộc là vật gì?" Hồ Chiêu nói chuyện lại từ trong ngực lấy ra một cái bình nhỏ, hai tay bưng trình đến trước mặt Ngô Lương. "Thiện." Ngô Lương tuy biết hạt quả nếu đã mài thành bột phấn, khẳng định đã không có khả năng nhìn thấy nguyên hình, bất quá cái này cũng tịnh không ảnh hưởng hắn đối với thành phần hạt quả tiến hành phân tích nghiên cứu đơn giản, thế là liền đưa tay nhận lấy, cạy mở nút bình xem xét.

Bột phấn còn lại cũng rất ít.

Sơ bộ đoán chừng tối đa cũng chỉ có mười mấy khắc, hiện ra một loại nhan sắc tiếp cận màu vàng gạo.

Chỉ còn chút thế này Ngô Lương cũng là rất lúng túng.

Hắn đối với hóa học hiểu rõ mười phần hữu hạn, rất khó thông qua thực nghiệm để phân tích thành phần chủ yếu của hạt quả, huống hồ chút phân lượng này cũng chịu không được hắn giày vò thực nghiệm gì.

Cho nên mặc dù Hồ Chiêu đem giao cho Ngô Lương, Ngô Lương cũng chưa chắc có thể đạt được kết luận có giá trị gì, chỉ có thể nói là ngựa chết xem như ngựa sống chạy chữa đi. "Đúng rồi, ngươi không nhớ rõ dung mạo kẻ ngoại hương kia, nhưng hẳn là còn nhớ rõ khẩu âm của kẻ đó a?" Ngô Lương một lần nữa đem cái bình nút lại, lại nhìn về phía Hồ Chiêu hỏi. "Cái này ngược lại nhớ kỹ, hắn hẳn là khẩu âm Tịnh Châu trở lên phía bắc, nghe càng giống là đến từ Quan Ngoại." Hồ Chiêu đáp.

Không chạy đi đâu được!

Khẳng định chính là Lữ Bố!

Nơi sinh của Lữ Bố chính là quận Ngũ Nguyên Tịnh Châu, tính ra hẳn là một dải Bao Đầu Nội Mông Cổ ở hậu thế, khẩu âm nghe tự nhiên càng thêm tiếp cận Quan Ngoại.

Trong lòng Ngô Lương chắc chắn, mặc kệ thế nào, hắn hiện tại tối thiểu đã coi như là tìm được căn nguyên Lữ Bố dao thân biến đổi thành vi "Phi tướng", tịnh không phải không có chút nào thu hoạch.

Cũng ngay lúc này. "Công tử, mượn một bước nói chuyện." Vu Cát lại là lặng yên đi vào sau lưng Ngô Lương, xé xé góc áo hắn nhỏ giọng nói. "Tư Mã gia chủ, Khổng Minh tiên sinh, thất bồi một chút." Ngô Lương thi lễ một cái với Tư Mã Phòng cùng Hồ Chiêu, tiếp đó liền cùng Vu Cát cất bước đi ra ngoài sảnh, hắn biết Vu Cát không phải loại người không phân rõ trường hợp, hành động này định là có lời gì mười phần quan trọng không thể không lập tức nói ra.

Tư Mã Phòng cùng Hồ Chiêu và những người khác nhìn thấy tình

cảnh này, trong lòng cũng có chút nghi hoặc.

Bất quá lại không dám nói thêm cái gì, chỉ có thể ngoài miệng nói "Ngô tiên sinh cứ tự nhiên", cười ha hả đưa mắt nhìn Ngô Lương cùng Vu Cát một đường đi ra khỏi khách đường.

Đến bên ngoài đường, Vu Cát nhìn trái nhìn phải xác định phụ cận không có người, lúc này mới dùng thanh âm cực thấp nói: "Công tử, bọn họ không biết quả kia là vật gì, lão hủ lại là đoán ra được một hai." "A?" Ngô Lương pha chút kinh hỉ nhìn về phía Vu Cát, "Mau nói nghe một chút." "Lão hủ hoài nghi loại quả này chính là xuất từ một loại cây thần bí gọi là 'Hoài mộc', loài cây này được ghi lại trong «Sơn Hải Kinh» thiên «Tây Sơn Kinh», trong văn hiến miêu tả ngoại mạo giống hệt như lời Khổng Minh tiên sinh nói." Vu Cát nghiêm mặt nói, "Mà nguyên do chân chính khiến lão hủ kiên định với suy đoán này là, văn hiến có ghi chép ăn vào quả 'Hoài mộc' có thể khiến người ta lực đại vô cùng.

Khổng Minh tiên sinh dùng quả kia cho chuột đồng ăn, cũng vừa vặn khiến những con chuột đồng kia đạt được sức mạnh vượt xa đồng loại, thậm chí ngay cả mèo là thiên địch cũng bị nó giết chết.

Vì vậy lão phu cho rằng, đây cực kỳ có khả năng chính là cùng một thứ.

Mà nơi đây đã là một chỗ Tiềm Long phong thủy cục do thiên địa sinh thành, trong cục tự nhiên cũng rất dễ sinh ra những thiên địa dị bảo hiếm thấy, cây 'Hoài mộc' này e rằng chính là do đó mà sinh." "Hoài mộc..." Ngô Lương ngưng thần.

Hắn tuy chịu ảnh hưởng chuyên ngành nên đối với nghiên cứu văn hiến lịch sử sâu hơn người bình thường một chút, nhưng chịu tinh lực có hạn tự nhiên cũng không phải cái gì cũng biết, giống như cái gọi là "Hoài mộc" mà Vu Cát nói hắn liền không có ấn tượng khắc sâu gì.

Bất quá ở loại chuyện này, Vu Cát cũng là có thái độ thập phần nghiêm cẩn, xưa nay sẽ không nói hươu nói vượn, vì vậy Ngô Lương hoàn toàn không cần hoài nghi lời Vu Cát nói là thật hay giả.

Huống chi chính hắn dùng một viên quả, liền mạc danh kỳ diệu sở hữu năng lực ngự thủy.

Như vậy thiên hạ tồn tại loại quả kỳ dị có thể khiến người ta lực đại vô cùng, đương nhiên cũng không có gì khó lý giải.

Chỉ là về việc "Hoài mộc" cùng "quả Hoài mộc", Vu Cát nói vẫn hơi có chút lung thống, cũng không thể giải thích những nghi vấn mà Hồ Chiêu vừa mới đưa ra, không biết Vu Cát phải chăng còn biết tình huống càng nhiều hơn. "Lão tiên sinh không hổ là người kiến thức rộng nhất trong Phường Nhân Quân, thiên hạ e rằng liền không có đồ vật gì mà lão tiên sinh không biết." Ngô Lương cười ha hả kéo Vu Cát lại gần một chút, tiếp theo hỏi, "Không biết lão tiên sinh phải chăng có thể giải hoặc cho ta, vì sao có mấy con chuột đồng ăn vào quả thực liền bạo thể mà chết, lại duy chỉ có một con chuột đồng chỉ là giả chết?" "Trong văn hiến ngược lại cũng không có ghi chép liên quan đến việc này..." Vu Cát lắc đầu, lại trầm ngâm nói, "Bất quá căn cứ chi tiết Khổng Minh tiên sinh vừa mới miêu tả, lão hủ suy đoán khả năng chính là có liên quan tới hạt của quả đó.

Thế gian vạn vật đều phân âm dương, tựa như sắc trời có ngày đêm phân chia, chúng ta có nam nữ phân chia, gia súc có đực cái phân chia.

Rất nhiều khi hai thứ hoàn toàn tương khắc, lại là quan hệ mật thiết không thể chia cắt, tựa như thịt quả cùng hạt quả của loại trái cây này vậy.

Giả thiết thịt quả thuộc dương, vậy hạt quả liền có khả năng thuộc âm, dương khí của thịt quả càng nặng, âm khí của hạt quả cũng

thế, như vậy mới có thể hỗ khắc lại hỗ bổ." "Chuột đồng tuy nhỏ, nhưng cũng là ngũ tạng đầy đủ, cần âm dương điều hòa mới có thể tồn hoạt." "Một khi ăn vào vật cực dương hoặc là cực âm ảnh hưởng đến sự hài hòa nguyên bản, tự nhiên cũng sẽ bởi vậy phát sinh biến hóa không tưởng tượng nổi, bạo thể mà chết khả năng chính là hậu quả sinh ra từ việc đó." "Mà con chuột đồng may mắn còn sống sót kia thì là bởi vì ăn vào thịt quả đồng thời, còn ăn vào một bộ phận hạt quả, như thế vật cực dương cùng cực âm đồng thời tiến vào thể nội, ngược lại khả năng đạt thành một loại cân bằng vi diệu, chẳng những khiến nó tránh khỏi kết cục bạo thể mà chết, còn làm cho nó thuận lợi đạt được sức mạnh mà quả thực phú dư." Nói đến đây, Vu Cát xem như ngừng lại, vuốt râu dê vẻ mặt đắc ý, trong miệng lại thập phần khiêm hư nói: "Đây bất quá là suy đoán của lão hủ thôi, chỉ cung cấp cho công tử tham khảo, không thể hoàn toàn coi là thật." "Ngã cảm thấy lão tiên sinh phân tích rất có đạo lý." Ngô Lương nhìn cái bình nhỏ đựng bột phấn hạt quả trong tay, như có điều suy nghĩ nói, "Thảng nếu quả thật như lão tiên sinh nói, đơn độc ăn vào bột phấn hạt quả này, e rằng cũng sẽ xuất hiện biến hóa không tưởng tượng nổi, thậm chí khả năng bởi vậy vẫn mệnh đi?" "Cũng chưa chắc." Vu Cát lại nói, "Thường ngôn nói 'thế gian bách độc, trong vòng năm bước tất có giải dược', hoặc là hạt quả này chính là giải dược tương khắc đặc ý sinh ra cho thịt quả, mà cũng không phải độc vật hại người.

Công tử nếu là có chỗ nghi hoặc, kỳ thật có thể dùng lại chuột đồng làm một chút nếm thử, như vậy liền có thể biết được hạt quả này phải chăng có thể hại người." "Ân..." Ngô Lương khẽ gật đầu.

Trong lòng lại đang suy nghĩ một vấn đề khác: Nếu hạt quả chính là giải dược của thịt quả, như vậy nếu là phân lượng hạt quả đủ nhiều một chút, có thể hay không biến thành khắc tinh của thịt quả

đây?

Tựa như đối mặt con chuột đồng đã lực đại vô cùng kia, sử dụng hạt quả liền có thể khiến nó không còn lực đại vô cùng, biến trở về một con chuột đồng phổ thông.

Nếu là như thế.

Như vậy những bột phấn hạt quả này chẳng phải là cũng có thể dùng để đối phó Lữ Bố kẻ đã lắc mình biến hoá trở thành "Phi Tướng" hay sao?

Đáng tiếc cái thực nghiệm này khẳng định là rất khó làm.

Chương 666

Con chuột đồng kia đã sớm không biết tung tích, Lữ Bố khẳng định cũng sẽ không thành thành thật thật để hắn tới làm cái nếm thử này. "Việc này nói sau đi." Trầm ngâm một lát, Ngô Lương rốt cục đem cái bình nhỏ đựng bột phấn hạt quả nhét vào trong ngực, rồi sau đó gật đầu đối với Vu Cát, tiếp theo liền xoay người trở về khách đường. "Thất lễ thất lễ." Nhìn thấy đám người Tư Mã Phòng cùng Hồ Chiêu đang mỏi mắt mong chờ, Ngô Lương chắp tay thi lễ. "Ngô tiên sinh nói quá lời." Tư Mã Phòng cùng Hồ Chiêu vội vàng hoàn lễ cười nói. "Khổng Minh tiên sinh." Ngô Lương ngay sau đó liền lại nhìn về phía Hồ Chiêu, cười ha hả nói, "Về loại quả kỳ dị này, trong lòng ta ngược lại là có một chút suy đoán.

Ta hoài nghi nó chính là quả Hoài mộc từng được ghi lại trong «Sơn Hải Kinh», sau khi ăn vào quả của cây này có thể lực đại vô cùng, chỉ là có cần phối hợp hạt quả để dùng hay không, lại sẽ có hay không có tác dụng phụ gì, lại tịnh không có ghi chép tường tận." Hồ Chiêu vừa rồi đối với hắn đã có thể coi là biết gì nói nấy.

Ngô Lương đương nhiên cũng sẽ cho hắn một chút phản hồi râu ria, dùng cái này tới thỏa mãn lòng hiếu kỳ của hắn một chút, như vậy mới xem như có qua có lại.

Mà liên quan tới "Hoài thụ" này, nói ra cũng sẽ không tạo thành ảnh hưởng bất lương gì đối với Ngô Lương, còn có thể hiển lộ rõ hắn bác học đa thức, tiến một bước củng cố địa vị của hắn trong lòng Tư Mã gia cùng Hồ Chiêu. "Hoài mộc a, ta ngược lại chưa từng nghe qua vật này, có thể thỉnh Ngô tiên sinh minh thị vật này xuất từ phần nào trong «Sơn Hải Kinh», nếu là ngày sau đạt được sách này, ta muốn nghiên đọc kỹ càng một phen." Hồ Chiêu hiển nhiên là một học

giả thích nghiên cứu, lập tức truy hỏi đến cùng. "Nếu ta không nhớ lầm, hẳn là Tây Sơn Kinh trong «Sơn Hải Kinh»." Ngô Lương học một biết mười nói. "Đa tạ tiên sinh chỉ giáo." Hồ Chiêu một bên tạ ơn Ngô Lương, một bên trong miệng còn đang lẩm bẩm, không ngừng lặp lại ba chữ "Tây Sơn Kinh", gia tăng ký ức về sách này. "Đúng rồi, Tư Mã gia chủ, ta còn có một chuyện muốn thỉnh giáo ngài." Ngô Lương thì không còn để ý tới hắn, mà là quay đầu nhìn về phía Tư Mã Phòng chắp tay nói. "Ngô tiên sinh xin hỏi, chỉ cần ta biết đến, tự nhiên biết gì nói nấy." Tư Mã Phòng vội vàng đáp. "Ta nghe nói Ôn Huyện mấy năm trước phong một vị hầu tước, vị hầu tước này hẳn là tên gọi Lữ Bố, hắn từng tay đâm nghịch tặc Đổng Trác nâng đỡ đại hạ sắp đổ, lại lấy dũng vũ nổi danh được người xưng là 'Phi Tướng', không biết Tư Mã gia chủ cùng vị hầu tước này có thể có lai vãng?" Ngô Lương rốt cục không còn thăm dò cùng cố kỵ, đại đại phương phương hỏi.

Thông qua tiếp xúc cùng giao lưu trước đó, Ngô Lương đã có thể phán đoán Tư Mã gia cùng Lữ Bố kỳ thật cũng không có quá lớn can hệ, đối với việc Lữ Bố tại Ôn Huyện lắc mình biến hoá trở thành "Phi Tướng" hẳn là cũng hoàn toàn không biết gì cả.

Mà Hồ Chiêu tuy rằng cùng Lữ Bố từng có "thân mật tiếp xúc", nhưng cũng tịnh không biết hắn tột cùng là người nào, từ đầu đến cuối chỉ coi hắn chính là một gã tha hương có khả năng đã bị lòng hiếu kỳ của mình hại chết.

Vì vậy Ngô Lương tự nhiên cũng không cần có chỗ che giấu, dù cho hiện tại hỏi ra vấn đề này, kỳ thật mang theo cũng là ý nghĩ "ngựa chết coi như ngựa sống chạy chữa".

Có thể nghe ngóng ra một ít chuyện, kia tự nhiên là tốt nhất.

Nếu là nghe ngóng không đến tin tức hữu dụng, hắn cũng tịnh

không cảm thấy đuối lý. "Ta đích xác biết người này." Tư Mã Phòng khẽ gật đầu, sắc mặt như thường nhưng lại lược hiển ân thiết nói, "Sau khi hắn đâm chết Đổng Trác không lâu, Hiến Đế liền hạ chiếu phong hắn làm 'Ôn Hầu', bất quá vị hầu tước này lại chưa bao giờ cư trú tại Ôn Huyện, vì vậy ta cũng chưa từng gặp qua người này.

Bất quá...

Ta ngược lại nghe nói hắn cùng Hà Nội Thái thú Trương Dương là chỗ quen biết cũ, mà ta cùng Trương thái thú ngược lại còn có thể nói chuyện, nếu Ngô tiên sinh muốn nghe ngóng tin tức người này, ta có thể tự mình ra mặt dẫn tiến cho Ngô tiên sinh, tưởng rằng Trương thái thú vẫn sẽ cho ta chút mặt mũi mỏng." "Cái này cũng không cần, ta chỉ là thường nghe người ta nói lên uy danh của hắn, thuận miệng hỏi một chút mà thôi." Ngô Lương cười lắc đầu.

Hắn tới Ôn Huyện là bởi vì trong lòng của hắn nắm chắc, dù sao hiện tại Tư Mã gia còn ở vào trạng thái chập phục, tịnh không muốn tuỳ tiện gây chuyện thị phi, vì vậy cũng nắm chắc sẽ không làm gì hắn.

Trương Dương thì thôi đi.

Tên kia dù sao cũng coi là một phương hào cường thủ nắm trọng binh, hơn nữa cùng Viên Thiệu từ đầu đến cuối là quan hệ mi lai nhãn khứ, lại cùng Lữ Bố nói không rõ đạo không minh, nếu là không cẩn thận rơi vào tay hắn, kẻ này thật đúng là chưa hắn sẽ cho Tào lão bản mặt mũi, nói không chừng còn có khả năng dứt khoát đem Ngô Lương hiến cho Viên Thiệu, làm cái họa thủy đông dẫn nhất cử lưỡng tiện, đến lúc đó tình cảnh của Ngô Lương chỉ có thể càng thêm nguy hiểm.

Dù sao, Viên Thiệu trước đó đối đãi Hách Manh và Tào Tính như thế nào, tám phần cũng sẽ đối đãi Ngô Lương như thế đó, còn vừa vặn có thể mượn cơ hội này để tiếp tục công kích Tào lão bản. "Nếu

Ngô tiên sinh dùng đến ta, cứ việc mở miệng là được." Tư Mã Phòng cũng không kiên trì, chỉ là cười cười nói. "Đa tạ." Ngô Lương đã không có gì cần lại nghe ngóng, thế là chắp tay lại nói, "Tư Mã gia chủ, hôm nay đã quấy rầy đã lâu, tưởng rằng Tư Mã gia chủ cũng có chút mệt mỏi, không bằng bọn ta liền đi về trước nghỉ ngơi, đợi khi rời đi Ôn Huyện ta sẽ lại đến bái phỏng, đến lúc đó định sẽ bổ sung lễ số khiếm khuyết hôm nay tay không mà đến." "Thiện, ta tiễn đưa Ngô tiên sinh." Tư Mã Phòng thấy Ngô Lương cho thấy ý muốn rời đi, tự nhiên cũng không thể cưỡng ép giữ lại, đành phải làm cái thủ thế mời. "Hồ mỗ cũng tiễn đưa Ngô tiên sinh." Hồ Chiêu cũng là một mặt ân thiết đi theo.

Cứ như vậy một đoàn người hạo hạo đãng đãng đến cửa Tư Mã phủ.

Ngô Lương lại cùng hai người khách sáo vài câu, lúc này mới lên xe ngựa cùng đám người Phường Nhân Quân đi về hướng chỗ ở.

Thời điểm này, Ngô Lương đã sinh ra thoái ý.

Tiếp theo hắn sẽ phái Dương Vạn Lý tại trong thành Ôn Huyện đại đại phương phương tìm kiếm một phen, nếu là y nguyên không có bất kỳ tin tức gì liên quan tới Lữ Bố, tự nhiên cũng cũng không cần thiết tiếp tục lưu lại nơi đây.

Về phần cừu oán của Điển Vi, tự nhiên cũng chỉ có thể tạm thời gác lại, lần tiếp theo lại gặp gỡ Lữ Bố, Ngô Lương tuyệt sẽ không lại cho hắn cơ hội tuỳ tiện đào tẩu.

Tư Mã Phòng cùng Hồ Chiêu bọn người thì đứng tại cửa Tư Mã phủ, một mực nhìn qua thân ảnh đám người Ngô Lương triệt để biến mất, mới rốt cục xoay người trở lại trong phủ.

Thẳng đến khi Hồ Chiêu cũng trở về chỗ ở của mình, bên người rốt cuộc không có người ngoài. "Phụ thân..." Tư Mã Ý mới muốn nói

lại thôi thi lễ với Tư Mã Phòng. "Chuyện gì?" Tư Mã Phòng hồi thân hỏi. "Phụ thân, hài nhi từ đầu đến cuối đối với vị Ngô tiên sinh này không yên lòng." Tư Mã Ý nghiêm mặt nói, "Nơi mạch 'Tiềm Long' mà Khổng Minh tiên sinh tìm được cho nhà chúng ta không phải chuyện đùa, Khổng Minh tiên sinh trước đó còn có chút không nắm chắc, bây giờ vị Ngô tiên sinh này ngược lại là chứng thực sự lợi hại của nơi 'Tiềm Long' này.

Hắn đã có thể nhìn ra 'Tiềm Long', tự nhiên cũng nên biết 'Tiềm Long' cũng không chỉ vẻn vẹn là khiến nhà chúng ta bay cao như vậy đơn giản..." "Ngươi đến tột cùng muốn nói cái gì?" Tư Mã Phòng khẽ nhíu mày. "Việc này nếu là truyền dương ra ngoài, chỉ sợ chẳng những Hán thất triều đình dung không được chúng ta, thiên hạ chư hầu cũng muốn đem chúng ta coi là cái gai trong mắt, mà con 'Tiềm Long' này tự nhiên cũng giữ không được, nói không chừng còn muốn liên lụy mộ tổ chịu người xâm nhiễu." Tư Mã Ý nheo cặp mắt lại, phát ngoan nói nhỏ, "Vì vậy hài nhi cho rằng, phụ thân hẳn là phải tuyệt diệt hết thảy nhân tố có khả năng bộc lộ việc này ra ngoài." "?" Tư Mã Phòng bỗng nhiên ngẩn người, lông mày theo đó nhíu càng chặt.

Trầm ngâm hồi lâu sau, hắn mới tựa như vừa hồi hồn nhìn về phía Tư Mã Ý, lắc đầu nói: "Không được!

Vị Ngô tiên sinh này tuyệt không phải phàm nhân, tột cùng còn có bản sự lợi hại gì còn không dễ nói, chúng ta bất lợi đối với hắn, thẳng nếu có thể một kích trảm thảo trừ căn còn tốt, nếu là không thể, chúng ta e rằng chưa hẳn tiếp nhận nổi lửa giận của hắn, ta vạn vạn không thể mạo hiểm như vậy!" "Thế nhưng là phụ thân..." Tư Mã Ý còn muốn nói điều gì. "Việc này không thể nhắc lại!

Nghĩ cũng không cho nghĩ lại, vạn nhất Ngô tiên sinh có bản sự tra xét lòng người, chúng ta liền sẽ bởi vậy đắc tội với hắn, biết chưa!"

Tư Mã Phòng sắc mặt nghiêm túc, trầm giọng quát. "...

Duy." Tư Mã Ý rốt cục không dám nói thêm cái gì, cúi đầu làm cái vái chào lui xuống. ...

Đêm đó giờ Sửu. "Nhanh, mau mở cửa, mau mở cửa!" Một nam tử toàn thân là máu lảo đảo đi tới cửa Tư Mã phủ, ra sức đập vào đại môn, đợi cửa mới vừa vặn mở ra một cái khe, liền lại hỏa tốc hô to nói, "Mau đi thỉnh gia chủ, đại sự không ổn!" "Tột cùng chuyện gì?" Người gác cổng hiển nhiên đã nhận ra người tới, lại thấy hắn tựa hồ thương tích không nhẹ, vội vàng đem hắn dìu vào trong cửa, bất quá trước khi chưa làm rõ ràng tột cùng xảy ra chuyện gì, người gác cổng lại sao dám tuỳ tiện tiến đến quấy rầy gia chủ.

Nam tử gấp đến đỏ mắt, kiệt lực hô: "Mộ tổ, mộ tổ, có một nhóm tặc nhân đến đây cướp đoạt mộ tổ, ta cùng các huynh đệ thủ mộ phấn lực ngăn cản, lại không phải địch thủ một hiệp của nhóm người kia, mau đi thỉnh gia chủ, chậm thêm chút nữa mộ tổ chỉ sợ cũng giữ không được!" ---------- "Ngươi nói cái gì?!" Người gác cổng Tư Mã phủ nghe được tin tức này cũng là giật nảy cả mình.

Bây giờ thế đạo binh hoang mã loạn này, đích xác có người đã động tâm tư đến mộ tổ nhà người khác, nhất là mộ tổ của một ít nhà đại hộ, nhận ảnh hưởng của tập tục hậu táng, trong phần mộ tiên nhân tự nhiên là không thiếu được vàng bạc ngọc khí bồi táng khả quan.

Những vật này tại Hán triều cũng đều là vật ngang giá chung, có người không nhận tiền đồng, lại nhất định đều sẽ nhận vàng bạc ngọc khí.

Cũng là bởi vậy Tư Mã gia mới đặc ý từ trong gia phó chọn lựa ra hơn năm mươi người, xem như người thủ lăng ngày đêm tại phụ cận mộ tổ tuần tra, thậm chí bước kế tiếp Tư Mã gia còn có ý nghĩ tu kiến

phòng ốc tại phụ cận mộ tổ, sai người thủ lăng dắt gia đình chuyển đến phụ cận mộ tổ cư trú, như vậy tự nhiên là càng thêm bảo hiểm.

Kết quả không nghĩ tới bọn họ phòng bị như thế, lại vẫn xảy ra chuyện như vậy. "Nhanh!

Mau đi thỉnh gia chủ a!" Nam tử thấy người gác cổng kia cư nhiên ngẩn người, lập tức gấp đến mức dùng sức đẩy hắn một cái. "Ai!

Ta đi ngay!

Ta đi ngay!" Người gác cổng nơi nào còn dám có mảy may chậm trễ, lập tức vắt chân lên cổ chạy về hướng trong phủ, vẻn vẹn chỉ là công phu một cái thoáng đã biến mất tại trong bóng đêm. ...

Ngày hôm nay buổi tối đối với tất cả mọi người trên Tư Mã phủ mà nói, đều sẽ là một đêm không ngủ.

Bị người gác cổng dùng phương thức cực kỳ ngỗ nghịch đập cửa, Tư Mã Phòng còn chưa kịp đem cơn gắt ngủ của mình tát ra ngoài, sau đó liền nhân tin tức người gác cổng mang tới mà đại kinh thất sắc.

Tiếp theo "Tư Mã Bát Đạt" bất luận lớn nhỏ liền toàn bộ đều bị gọi dậy, trong phủ bất luận nam nữ chỉ cần là có thể cử động cũng đều bị gọi dậy, tất cả chó cùng ngựa đều bị dắt ra, cứ như vậy vẻn vẹn chỉ là công phu một chén trà liền đã tập kết gần ngàn người, rồi sau đó có binh khí cầm binh khí, không có binh khí cầm nông cụ, hạo hạo đãng đãng chạy tới mộ tổ Tư Mã gia. "Tặc nhân tổng cộng bao nhiêu nhân mã?" Sau khi ra cửa, Tư Mã Phòng mới xem như tìm được không gian đem người thủ lăng chạy về báo tin gọi vào bên người, hỏi thăm tình huống bên mộ tổ. "Ước chừng trăm người...

Cũng có lẽ là hơn trăm người, sắc trời quá tối, nhóm tặc nhân kia lại quá mức hung hãn, bọn ta còn chưa kịp phản ứng, liền đã bị giết đến người ngã ngựa đổ, tiểu nhân cũng là liều mạng mới may mắn

đào thoát chạy về báo tin." Người thủ lăng kia rất không có lòng tin đáp, nhưng vẻ kinh sợ hiện ra trên mặt lại rất minh xác. "Người đâu!" Tư Mã Phòng ngay sau đó liền đem một tên thân tín gọi vào bên người, "Ngươi tức khắc tiến đến Huyện phủ cầu viện hướng huyện lệnh, nói cho hắn mau chóng đem toàn bộ người có thể triệu tập được đến đây tương trợ, chỉ cần có thể bảo trụ mộ tổ Tư Mã gia đêm nay không chịu xâm hại, ngày khác ta định có báo đáp khiến hắn hài lòng!" "Nặc!" Người kia đáp một tiếng, liền vội vàng chạy về hướng Huyện phủ.

Tư Mã Phòng là một người thập phần cẩn thận, nghe nói tặc nhân so sánh hung hãn, lại biết rõ nhà mình gần ngàn người này kỳ thật chỉ có mấy trăm tên gia phó tráng niên còn có một chút sức chiến đấu, tự nhiên là hướng Huyện phủ cầu viện càng thêm bảo hiểm, còn có thể hữu hiệu giảm thiểu thương vong cho phe mình.

Ngay sau đó hắn lại nhìn về phía tên thủ lăng kia, tiếp tục hỏi: "Ngươi có nhìn rõ ràng tặc nhân dẫn đầu kia mô dạng thế nào?" "Tiểu nhân tịnh chưa thấy rõ, bất quá tiểu nhân ngược lại là nghe được khẩu âm đám người kia nói chuyện, nghe vào giống như là khẩu âm phía bắc Tịnh Châu, khẳng định không phải người bản địa chúng ta." Người thủ lăng kia đáp. "Phía bắc Tịnh Châu?" Lông mày Tư Mã Phòng ninh thành một cục.

Bốn chữ này tựa hồ nghe qua ở đâu, mạc danh cảm thấy thập phần quen tai.

Đúng rồi!

Tư Mã Phòng bỗng nhiên nhớ tới tột cùng đã nghe qua bốn chữ này ở đâu, hôm nay ban ngày Hồ Chiêu nói lên người tha hương từng được hắn đút cho ăn loại quả kỳ dị kia, liền từng nói qua hắn là khẩu khí phía bắc Tịnh Châu.

Lúc ấy Tư Mã Phòng tịnh không có để ở trong lòng.

Ngược lại là Ngô Lương lại giống như hiểu rõ cái gì đó, không có tiếp tục truy vấn. "Mặt khác, nhóm tặc nhân kia tịnh không giống như là đám ô hợp, mà càng giống như là binh sĩ huấn luyện nghiêm chỉnh, bọn họ động thủ quả quyết lưu loát, hơn nữa trùng sát cũng không lộn xộn, giữa lẫn nhau luôn bảo trì một loại trận hình nào đó, chúng ta ý đồ phản kích căn bản không biết xuống tay từ đâu, người không có huấn luyện qua tuyệt đối không có khả năng có phong mạo bực này." Người thủ lăng lại nhớ tới cái gì, tiếp tục nói với Tư Mã Phòng.

Nghe lời này, lông mày Tư Mã Phòng tự nhiên là nhíu chặt hơn: "Chẳng lẽ là kẻ ủng binh tự trọng nào đang gây khó dễ với Tư Mã gia ta?" Nếu là quả thật như thế, chuyện này không thể nghi ngờ sẽ trở nên càng thêm khó giải quyết.

Không sợ trộm, chỉ sợ trộm nhớ thương.

Đây tất nhiên là kẻ có tâm lại có thế lực nào đó theo dõi Tư Mã gia, lại hoặc giả cũng có thể nói là theo dõi con "Tiềm Long" mà Tư Mã gia chiếm cứ kia.

Nhưng Tư Mã Phòng lại hoàn toàn nghĩ không ra tột cùng là ai.

Chương 667

Thứ nhất hắn chấp chưởng Tư Mã gia chưa bao giờ cùng người náo qua mâu thuẫn, nhất là chưa từng xuất hiện qua loại thâm cừu đại hận muốn lấy mộ tổ bọn họ ra khai đao này.

Thứ hai con "Tiềm Long" này trừ người Tư Mã gia cùng Hồ Chiêu ra, cũng chỉ có "Ngô tiên sinh" hôm nay mới ngẫu ngộ, người Tư Mã gia cùng Hồ Chiêu tự nhiên không có khả năng làm loại sự tình này.

Mà vị "Ngô tiên sinh" này gần đây mới vừa vặn gặp mặt, còn đề cập tới con "Tiềm Long" mà Tư Mã gia chiếm cứ, ban đêm liền xảy ra loại sự tình này, đích xác rất có hiềm nghi.

Nhưng cẩn thận ngẫm lại, "Ngô tiên sinh" mạo tự cũng không có động cơ đi làm chuyện này.

Dù sao nếu hắn thật có tâm tư gì, lại làm sao lại tại yến tiệc thừa nhận đã nhìn ra chuyện "Tiềm Long" kia, đây không phải chẳng khác nào gia tăng hiềm nghi cho chính mình sao?

Huống chi hôm nay sau khi "Ngô tiên sinh" rời đi, Tư Mã Phòng tuy chưa đồng ý kiến nghị hạ hắc thủ của Tư Mã Ý, nhưng cuối cùng cũng vẫn là từng phái người theo dõi bọn họ, chẳng những tra xét rõ ràng nơi đặt chân của bọn họ bây giờ, đêm nay còn có người tại phụ cận nơi đặt chân của bọn họ nhìn chằm chằm, bây giờ người theo dõi không có truyền về tin tức, liền nói rõ "Ngô tiên sinh" sau khi trở về chưa từng ra ngoài, cũng tịnh chưa liên hệ với người ngoài nào.

Chẳng lẽ thành chính là người tha hương có khẩu âm phía bắc Tịnh Châu từng ăn vào quả kỳ dị kia?

Người kia tựa như con chuột đồng kia tịnh chưa chết đi, ngược lại nhân họa đắc phúc đạt được sức mạnh dị vu thường nhân, bây giờ

đã trở thành một phương hào hùng, lần này trở về là vì tìm kiếm càng nhiều quả kỳ dị, hay là tìm kiếm Hồ Chiêu?

Nhưng cái này cũng nói không thông a.

Nếu chỉ là vì quả kỳ dị kia, lại hoặc là tìm kiếm Hồ Chiêu, vì sao muốn gây khó dễ với người thủ lăng của Tư Mã phủ... "Nhóm tặc nhân kia có từng cho biết ý đồ của bọn hắn?" Nghĩ tới đây, Tư Mã Phòng lại nhìn về phía tên thủ lăng kia. "Bọn họ đi lên hai lời không nói liền bắt đầu giết người, bọn ta căn bản không có cơ hội tuân vấn ý đồ của bọn hắn, cái cảm giác kia phảng phất bọn họ chính là hướng về phía chúng ta mà đến..." Người thủ lăng lòng còn sợ hãi đáp. "Vậy liền là có mục đích minh xác." Trong lòng Tư Mã Phòng không khỏi càng thêm nghi hoặc.

Tin tức hắn hiện tại biết được rất loạn, loạn đến hoàn toàn không có biện pháp khóa chặt một kẻ tình nghi minh xác.

Bất quá việc này không phải chuyện đùa, dù cho chỉ là hoài nghi, Tư Mã Phòng cảm thấy cũng có tất yếu điều tra mỗi một người trong lòng nghĩ tới, thà rằng sai lầm chứ không bỏ sót. "Bá Đạt, ngươi tốc tốc suất lĩnh trăm người tiến về chỗ ở của 'Ngô tiên sinh', vô luận dùng bất cứ thủ đoạn nào đều phải đem hắn cùng nhau mời đến, liền nói ta có việc muốn nhờ!" Tư Mã Phòng lại đem trưởng tử Tư Mã Lãng gọi tới, lớn tiếng hạ lệnh. "Duy!" Trong lòng Tư Mã Lãng cũng là có hoài nghi giống như Tư Mã Phòng, thấy hắn nói như thế tự nhiên là lập tức làm theo, mang theo một cán nhân mã liền tiến đến "Bắt người".

Tư Mã Ý thấy thế cũng là lại gần: "Phụ thân." "Ngươi muốn nói cái gì?!" Tư Mã Phòng quay đầu lại, giờ phút này liền như là một đầu sư tử bạo nộ, dù cho nói chuyện với con trai mình, biểu tình trên mặt đều khiến người ta cảm thấy sợ hãi. "Hài nhi tuy muốn lưu lại vị 'Ngô

tiên sinh' này, nhưng giờ phút này hài nhi lại cho rằng, việc này hẳn là tịnh không có quan hệ với 'Ngô tiên sinh'." Tư Mã Ý cụp mi thuận mắt nói, "Bởi vì việc này đối với hắn cực kỳ bất lợi, nếu hài nhi là hắn, coi như thật đối với mộ tổ nhà chúng ta có ý nghĩ gì, cũng nên là rời khỏi Ôn Huyện rồi lại có hành động, mà không phải còn ở tại trong thành liền làm ra việc này, đây cũng không phải là chuyện một người lợi hại như hắn sẽ làm." Trong chính sử tuy rằng không có "Không thành kế", nhưng không thể phủ nhận hắn y nguyên là một kẻ đa nghi cẩn thận, cũng là người như vậy mới có thể tại trong tàn khốc chính trị đấu tranh Tào thị chủ trương quyền thế mà sống sót, hơn nữa hoàn thành phản sát. "Vậy ý của ngươi là..." Ngô Lương ngưng thần nói. "Hài nhi nhất thời cũng nói không rõ." Tư Mã Ý trầm ngâm nói, "Bất quá hài nhi cho rằng, phụ thân chốc lát nữa mời 'Ngô tiên sinh' đến, nên trước tiên đừng bộc lộ sự hoài nghi với hắn, mà nên dùng thái độ thành khẩn thỉnh cầu hắn hỗ trợ tham tra thân phận nhóm tặc nhân này, như vậy mới là thượng sách." "Ân, ngươi nói có lý." Tư Mã Phòng khẽ gật đầu. ... "Công tử nhà ta đã ngủ, có chuyện gì ngày mai hãy nói!" Tư Mã Lãng suất lĩnh trăm người đến đây "Mời" Ngô Lương, lại bị Tào Thuần cùng hơn mười tên binh sĩ Hổ Báo Kỵ tùy hành ngăn tại ngoài cửa, hơn nữa thái độ Tào Thuần còn cực kỳ cường ngạnh. "Thỉnh lực sĩ vụ tất đi vào thông báo một tiếng, việc này không phải chuyện đùa, nếu không ta lại làm sao lại đêm khuya tạo phóng?" Tư Mã Lãng ngược lại là người tính tình tốt, thấy Tào Thuần mảy may không cho hắn mặt mũi, lại y nguyên còn tại hòa nhã giao thiệp với hắn, chỉ là ngữ khí đã biểu hiện ra chút hứa cấp táo. "Công tử nhà ta ghét nhất bị người quấy rầy thanh mộng, không cần nói nhảm nhiều lời!" Tào Thuần y nguyên thốn bộ không nhường, cũng không đi vào thông báo. "..." Tư Mã Lãng thấy thế cũng là nổi lên hỏa khí, nắm đấm đã gắt gao nắm chặt, bất quá cuối cùng hắn vẫn là nhẫn nại xuống, bỗng nhiên toang ra cổ họng hô to lên, "Ngô tiên sinh!

Ngô tiên sinh!

Thỉnh mau mau đi ra gặp mặt, phụ thân ta có chuyện quan trọng muốn nhờ, ta cũng là không có biện pháp, chỗ quấy rầy ngày sau ta mang roi đến xin nhận tội là được!" Chính hắn hô xong còn chưa đủ, cư nhiên còn phiến động gia phó môn sau lưng: "Mọi người đi theo ta cùng một chỗ hô, nhất định phải đem Ngô tiên sinh mời đi ra!" Có thể sinh ra lương sách như thế, đây cũng coi là một diệu nhân. "Câm miệng!" Tào Thuần cũng không nghĩ tới Tư Mã Lãng cư nhiên sẽ dùng loại thủ đoạn này, lại không thể đối với những người này đại khai sát giới, lập tức hết cách.

Ngô Lương nghe được tiếng hô rung trời này tự nhiên không có khả năng còn ngủ được, trong lòng nghi hoặc từ trên giường bò dậy, cùng đám người Phường Nhân Quân cùng nhau chịu kinh động đi vào ngoài viện. "Trường công tử, ngài đây là..." Nhìn thấy trên trăm người ngăn ở ngoài cửa viện, Ngô Lương giờ phút này trong lòng chẳng những khó hiểu, còn có như vậy một chút bất an. "Ngô tiên sinh, nhà ta xảy ra đại sự, thỉnh Ngô tiên sinh lập tức theo ta đi một chuyến!" Tư Mã Lãng vội vàng thi lễ nói. "Đại sự?

Chuyện gì?" Không hỏi rõ ràng tình huống, Ngô Lương đương nhiên không chịu mặc hắn bài bố. "Việc này ta chỉ có thể nói với một mình Ngô tiên sinh, có thể cho phép ta tiến lên thì thầm với tiên sinh." Sự tình đã đến nước này, Tư Mã Lãng cũng không định ẩn giấu, phản chính ngày thứ hai liền sẽ toàn thành đều biết, chỉ là lòng tự tôn sĩ tộc khiến cho hắn không muốn đích thân đem việc này nói ra trước mặt nhiều người ngoài như vậy. "Mời." Ngô Lương khẽ gật đầu.

Tào Thuần lập tức tiến lên gỡ bội kiếm bên hông Tư Mã Lãng, tiếp theo lại soát người mới thả hắn tới.

Tư Mã Lãng xem như tiến lên, đối lỗ tai Ngô Lương một trận đê

thanh tế ngữ. "A?!" Mới vừa nghe vài câu, Ngô Lương liền đã lộ vẻ kinh hãi, vẻ mặt quái dị nhìn về phía Tư Mã Lãng.

Mộ tổ Tư Mã gia cư nhiên tao ngộ dạ tập?!

Đây là chuyện Ngô Lương nghĩ nát óc đều chưa từng nghĩ đến, cái này vị miễn cũng quá xảo hợp đi, sớm không tập kích muộn không tập kích, thiên thiên tại sau khi hắn hôm nay mới nhìn ra mộ tổ Tư Mã gia chiếm cứ mạch "Tiềm Long", ngay trong đêm liền xảy ra việc này.

Làm sao cảm thấy chuyện này chính là hướng về phía hắn vậy? "Có từng tra ra được là người phương nào gây nên?" Ngô Lương theo bản năng hỏi.

Cùng lúc đó.

Dư quang Ngô Lương còn ám tự liếc Tào Thuần một chút.

Sẽ không phải là Tào Thuần làm a?

Người này đại biểu chính là Tào lão bản, mà Tào lão bản nếu là biết được việc này, khẳng định cũng sẽ không dạy cho mộ tổ Tư Mã gia lưu lại, thậm chí nếu Tào lão bản xuất thủ, khả năng cả Tư Mã gia đều sẽ bị hắn thanh trừng, dù cho nhất định phải nỗ lực một ít đại giới.

Nhưng giờ phút này "Tào Thuần" lại cũng bị một tiếng "A?!" này của Ngô Lương hấp dẫn chú ý lực, đang một mặt nghi hoặc cùng tò mò nhìn về phía hắn, thoạt nhìn cùng đám người Phường Nhân Quân đồng dạng, hoàn toàn là một bộ dạng căn bản không biết xảy ra chuyện gì. "Chưa từng tra ra, bất quá ta nghe người thủ lăng trốn về nói, nhóm tặc nhân này có khẩu âm phía bắc Tịnh Châu, hơn nữa huấn luyện nghiêm chỉnh không giống như là một đám ô hợp." Tư Mã Lãng y nguyên nhỏ giọng thì thầm nói.

Biểu hiện cực kỳ ngoài ý muốn kia của Ngô Lương đồng dạng lấy

được một bộ phận tín nhiệm của hắn, vì vậy nguyện ý hướng Ngô Lương lộ ra thêm một chút tin tức không tính là bí mật. "Khẩu âm phía bắc Tịnh Châu..." Tinh thần Ngô Lương chấn động.

Chẳng lẽ là Lữ Bố không thành?!

Tên kia quả nhiên mang theo chút người trốn ở phụ cận Ôn Huyện, bây giờ khả năng đã sống không nổi nữa, thế là liền lại động tâm tư phát tử nhân tài lão bản hành?

Không đúng, cái này đối với Lữ Bố mà nói không thể xem như lão bản hành, dù sao hắn trước đó cũng là không có đình chỉ. "Tiên sinh thỉnh đi trước theo ta đi, phụ thân ta đã đang trên đường suất người cứu viện, hoặc là có chút sự tình cần tiên sinh tương trợ!" Thấy Ngô Lương tịnh không phải thờ ơ, Tư Mã Lãng vội vàng ôm quyền thúc giục nói. "Việc này đích xác không phải chuyện đùa, ta trở về chuẩn bị một chút, mang chút đồ vật chốc lát nữa có lẽ dùng đến." Ngô Lương cũng rốt cục không do dự nữa, gật đầu đáp ứng.

Hắn ngược lại không lo lắng lội vũng nước đục này sẽ khiến Phường Nhân Quân tao ngộ bất trắc, dù sao đây là chuyện của Tư Mã gia, Tư Mã gia lui không thể lui khẳng định phải làm chủ lực, mà hắn cùng Phường Nhân Quân thì tùy thời có thể rút lui, tuyệt sẽ không thâm hãm trong đó.

Đồng thời hắn cũng không lo lắng đây là quỷ kế của Tư Mã gia.

Nếu muốn là quỷ kế gì, Tư Mã gia có thể nghĩ ra một vạn loại biện pháp, lại tuyệt đối sẽ không lấy mộ tổ nhà mình ra nói đùa, nếu không việc này nhất định sẽ truyền dương ra ngoài, cái này đối với danh vọng nhà bọn họ tại địa phương cũng là sẽ có ảnh hưởng không tốt, tối thiểu nhất dính cái danh "Bất hiếu".

Khi đám người Ngô Lương chạy tới, Huyện lệnh Ôn huyện cũng đã dẫn người đến nơi.

Tư Mã Phòng cầu viện, hắn tự nhiên không dám không tận lực, nhưng cho dù đã triệu tập tất cả nhân mã có thể, cuối cùng chạy tới cũng chỉ là vài trăm tên lính tạp nham, thậm chí ngay cả một nửa nhân thủ của Tư Mã gia cũng không bằng.

Việc này cũng không thể trách Huyện lệnh Ôn huyện.

Binh mã của cả quận Nội Hà đều nằm trong tay Thái thú Trương Dương, mà Trương Dương lại không phải là kẻ hào phóng chịu chia sẻ quyền lực, cộng thêm Ôn huyện còn có một Tư Mã gia trấn giữ, số lượng người mà Huyện lệnh Ôn huyện có thể chi phối thực sự có hạn.

Bất quá điều này cũng không quan trọng.

Bởi vì trận chiến nơi đây đã kết thúc, trong núi rừng sớm đã không còn tiếng chém giết. "Tư Mã gia chủ, việc này..." Thấy sắc mặt Tư Mã Phòng cực kỳ khó coi, Huyện lệnh Ôn huyện lo lắng bị giận cá chém thớt vì tội đến chậm, vội vàng vô cùng thấp thỏm tiến lên thi lễ. "Năm mươi hai tên thủ mộ nhân, trừ mười ba người không biết tung tích, một người chạy về báo tin ra, số còn lại toàn bộ bỏ mình." Tư Mã Phòng ngữ khí băng lãnh như máy móc nói, "Tổ phần nhà ta bị tặc nhân quật khai, những vật phẩm tuẫn táng có chút giá trị bên trong toàn bộ bị trộm, quan mộc của tiên tổ cũng bị phá hết, thi thể trong đó đa số đã không cánh mà bay, cho dù lưu lại cũng là chân tay cụt không trọn vẹn, tựa như bị người ác ý phá hoại..." "Trần huyện lệnh, Tư Mã gia ta ở Ôn huyện quận Nội Hà đã có lịch sử mấy trăm năm, tuy không nói là cống hiến to lớn gì cho bách tính địa phương, nhưng cũng là khắp nơi làm việc thiện, chưa từng kết thâm cừu đại hận không thể hóa giải với ai." "Vì sao lại có kẻ làm ra ác hành như vậy đối với tiên tổ nhà ta?" Từ bề ngoài nhìn vào, Tư Mã Phòng giờ phút này biểu hiện dị thường bình tĩnh, tịnh không giống bộ dáng nên có của một người vừa bị quật tổ phần.

Nhưng bất kỳ ai cũng có thể nhìn ra, dưới vẻ ngoài lãnh tĩnh này là đang đè nén lửa giận ngút trời, nếu giờ phút này kẻ trộm mộ đang ở trước mắt, chỉ riêng cơn giận này cũng đủ thiêu sống hắn thành tro bụi.

Không chỉ một mình ông ta.

Những người khác của Tư Mã gia cũng mang đầy bi phẫn khó lòng ức chế, bọn họ từng người đỏ mắt cúi đầu, tay nắm chặt binh khí và nông cụ đến mức khớp xương trắng bệch, dường như muốn bóp nát đồ vật trong tay. "Lại có kẻ dám làm ra chuyện tang tận thiên lương như vậy, quả thực là có thể nhịn chứ không thể nhục!

Xin Tư Mã gia chủ yên tâm, ta lập tức ra lệnh lùng sục đám tặc nhân này trong địa phận Ôn huyện, cho dù đào sâu ba thước đất cũng phải tìm bọn hắn ra xử cực hình.

Ngoài ra, ta còn sẽ lập tức phái người bẩm báo việc này lên Trương thái thú, ngài ấy biết được việc này cũng sẽ không ngồi yên không lý đến, đến lúc đó chỉ cần bọn hắn còn ở trong địa phận quận Nội Hà, liền dạy bọn hắn mọc cánh khó thoát!" Trần huyện lệnh trong lòng biết chuyện này lớn rồi, đương nhiên không dám qua loa với Tư Mã Phòng, vội vàng dùng thái độ vô cùng tích cực tỏ thái độ, phảng phất như tổ phần nhà hắn cũng bị quật vậy. "Vậy làm phiền Trần huyện lệnh.

Bất quá nếu tìm được đám người này, xin Trần huyện lệnh nhất định phải giao bọn hắn cho Tư Mã gia xử trí, cừu oán của Tư Mã gia phải do chính tay ta báo." Tư Mã Phòng khẽ gật đầu, con ngươi tuy rằng cũng đỏ ngầu, nhưng vẫn nhìn không ra biểu tình rõ ràng, thậm chí thanh âm nói chuyện cũng không lớn, phảng phất như chỉ đang giao đàm bình thường. "Đương nhiên là thế." Trần huyện lệnh liên tục gật đầu, chắp tay nói, "Tư Mã gia chủ, ta đi viết thư ký lục việc này

ngay, sai người dùng ngựa nhanh hỏa tốc đưa đến phủ Thái thú!" "Ừm..." Tư Mã Phòng phát ra một âm mũi, đưa mắt nhìn Trần huyện lệnh rời đi, sau đó mới rốt cuộc xoay người nhìn về phía đám người Ngô Lương cũng vừa chạy tới. "Tư Mã gia chủ, tại hạ tới chậm." Ngô Lương thi lễ một cái. "Sự việc đột ngột, ngay cả Tư Mã gia cũng ứng đối không kịp, làm sao có thể trách lên người các hạ." Tư Mã Phòng hoàn lễ, ngữ khí vẫn khắc chế nói, "Chỉ là không biết các hạ có cách nhìn gì đối với việc này, có thể cho Tư Mã gia một chút gợi ý hay không, Phòng vô cùng cảm kích." "Xin Tư Mã gia chủ trước tiên nói tường tận tình huống trước mắt, như vậy tại hạ mới có thể đưa ra phán đoán." Ngô Lương nghiêm mặt nói. "Thiện." Tư Mã Phòng gật đầu, tận lực rõ ràng lại ngắn gọn nói, "Đêm nay thủ lăng nhân nhà ta bỗng nhiên tao ngộ một toán tặc nhân ước chừng trăm người đột kích, những người này thân phận không rõ, huấn luyện nghiêm chỉnh, manh mối hữu dụng duy nhất là bọn hắn nói giọng Tinh Châu.

Thủ lăng nhân của Tư Mã gia ngăn cản không nổi, chỉ có một người tìm cơ hội chạy về phủ báo tin.

Ta nhận được tin tức tự nhiên lập tức triệu tập nhân thủ đến chi viện, nhưng khi ta chạy tới, thủ lăng nhân sớm đã toàn quân bị diệt, tổ phần Tư Mã gia cũng đã biến thành bộ dáng bừa bộn như hiện giờ, mà ta lại ngay cả cái bóng của đám tặc nhân kia cũng chưa từng trông thấy." "Đám tặc nhân kia chẳng lẽ không có một người thương vong, ngay cả một cỗ thi thể cũng không lưu lại?" Ngô Lương theo bản năng hỏi.

Chương 668

"Ta đã sai người kiểm tra tất cả thi thể, không ngoại lệ đều là thi thể của thủ lăng nhân, đám tặc nhân kia cho dù thật sự có thương vong, cũng nhất định là lúc rút lui đã mang toàn bộ thi thể của bọn hắn đi theo." Tư Mã Phòng đáp. "Việc này..." Ngô Lương biết tất cả những trận tao ngộ chiến quy mô nhỏ mà linh thương vong, không trận nào là không phải do Phường Nhân Quân tạo ra, bởi vì Phường Nhân Quân không những có nỏ liên châu Chiến Quốc, còn có thuốc nổ vô địch ở giai đoạn hiện tại, những thứ này đều là thần khí xuất kỳ chế thắng.

Nhưng đám tặc nhân này khẳng định không phải Phường Nhân Quân, do đó cũng khẳng định không có những thần khí này.

Mà cho dù thủ lăng nhân của Tư Mã gia có kém cỏi đến đâu, mọi người cũng đều là người, cũng không đến mức không có một chút lực đề kháng nào, kéo vài kẻ đệm lưng chung quy vẫn là có khả năng, sao cũng không nên xuất hiện tình huống như vậy.

Hoặc là đúng như Tư Mã Phòng nói, có lẽ đám tặc nhân kia lúc rút lui đã cố ý mang thi thể đi.

Nếu là như thế, đám tặc nhân này chính là đang cố ý che giấu thân phận của mình...

Nghĩ đến đây, Ngô Lương mạnh mẽ nhìn về phía Tư Mã Phòng. "Ngô tiên sinh có phát hiện gì sao?" Tư Mã Phòng vội vàng hỏi. "Tư Mã gia chủ, tại hạ chỉ đang nghĩ một vấn đề, đám tặc nhân này đến vội vàng đi cũng vội vàng, giả thiết bọn hắn kỳ thực cũng xuất hiện thương vong, trong tình huống bình thường, bọn hắn mang người bị thương đi thì cũng thôi, thi thể hẳn là không cần thiết phải mang đi, dù

sao người chết cũng sẽ không nói chuyện, tự nhiên cũng không thể bạo lộ thân phận lai lịch của bọn hắn." Ngô Lương trầm ngâm nói, "Trừ phi Tư Mã gia chủ hoặc là người nào đó chỉ cần nhìn thấy những thi thể này, liền có thể phán đoán ra thân phận lai lịch của bọn hắn.

Nếu là như thế, đám tặc nhân này liền cực có khả năng là người có liên hệ với Tư Mã gia." "..." Tư Mã Phòng nghe vậy mi đầu nháy mắt ninh thành một cục, hẳn là đang thuận theo ý tứ của Ngô Lương để suy xét những nhân tuyển có khả năng liên quan đến việc này. "Bất quá việc này tạm chưa có định luận, đây chỉ là suy đoán của tại hạ mà thôi." Ngô Lương lại nói, "Tiếp theo xin Tư Mã gia chủ dung thứ cho tại hạ tỉ mỉ khám tra hiện trường, có lẽ còn có cơ hội tìm được một ít manh mối có giá trị." "Mời." Tư Mã Phòng tự nhiên sẽ không ngăn trở, vội vàng vì Ngô Lương nhường ra một con đường, lại nói với Tư Mã Ý ở bên cạnh, "Trọng Đạt, con thay ta bồi tiếp Ngô tiên sinh khảo sát hiện trường, đừng bỏ qua bất kỳ manh mối nào." Giờ phút này Ngô Lương vẫn chưa hoàn toàn tẩy sạch hiềm nghi của mình.

Do đó Tư Mã Phòng mệnh Tư Mã Ý ở bên bồi tiếp tự nhiên cũng có ý tứ giám sát.

So với Tư Mã Lãng, Tư Mã Ý tự nhiên càng thêm cẩn thận tỉ mỉ, Ngô Lương có bất kỳ động tác nhỏ nào cũng tuyệt đối không có khả năng qua mắt hắn. "Dạ." Tư Mã Ý đáp một tiếng, cũng làm một thủ thế mời đối với Ngô Lương. ...

Kỳ thực Ngô Lương lần này cũng là có chuẩn bị mà đến.

Trừ Ngô Lương ra, ngay cả các cốt cán khác của Phường Nhân Quân cũng không biết, đám người giấy của Chân Mật sớm đã có hành động.

Trước khi nhóm Ngô Lương đến hiện trường, những người giấy

đó liền đã lặng lẽ tới nơi này, hơn nữa đã đuổi theo mùi vị của đám tặc nhân kia mà đi.

Tin tưởng không bao lâu nữa, Chân Mật liền sẽ mang đến cho Ngô Lương tin tức trực tiếp nhất.

Đến lúc đó tặc nhân rốt cuộc thân phận lai lịch gì tự nhiên không gạt được Ngô Lương, ngay cả vị trí hiện tại cũng hoàn toàn nằm trong tay Ngô Lương.

Thì tin tức này chính là tư bản để Ngô Lương chờ giá mà bán.

Sau khi đạt được tin tức xác thực, Ngô Lương cũng khẳng định sẽ không dễ dàng nói cho Tư Mã Phòng, thiếu không được phải giả thần giả quỷ một phen, lệnh Tư Mã Phòng trả giá đắt tương ứng rồi mới nói sau.

Bất quá giờ phút này Ngô Lương tiến vào hiện trường tra xét cũng không phải làm bộ làm tịch.

Hắn muốn từ góc độ của một học giả khảo cổ chuyên nghiệp đi thăm dò việc này, trừ bỏ lưu ý những manh mối có thể lưu lại liên quan đến đám tặc nhân kia, đồng thời cũng có thể mượn cơ hội hiểu biết một chút bố cục tổ phần của Tư Mã gia, từ đó lưu lại một phần tư liệu về tập tục tang táng của sĩ tộc cuối thời Hán, đặc biệt là vùng quận Nội Hà.

Tiến vào hiện trường.

Ngô Lương đầu tiên nhìn thấy chính là một hàng thi thể đã được người Tư Mã gia chỉnh lý sắp xếp xong.

Đại khái có hơn ba mươi cái, giờ phút này cũng không dùng vải che mặt lại.

Chiếu theo cách nói trước đó của Tư Mã Phòng, những thi thể này đã trải qua biện nhận kỹ càng, đều là thủ lăng nhân của Tư Mã gia.

Bất quá Ngô Lương lại không vì vậy mà bỏ qua, mà là tỉ mỉ kiểm tra tình trạng thương thế trên những thi thể này.

Thực nhanh hắn liền phát hiện một đặc điểm chung vô cùng rõ rệt trên những thi thể này, vết thương trên người bọn họ hầu như toàn bộ đều là thương thương (vết thương do giáo/thương đâm), đương nhiên không thể nào là "súng" của hậu thế, mà là vết thương do trường thương đâm ra.

Xem ra Tư Mã Phòng nói không sai, đây tuyệt đối là một đội quân, mà không phải là tàn quân tạp nham bình thường, hơn nữa còn là loại quân đội trang bị tinh lương, thống nhất chế thức, xưng là tinh nhuệ cũng một chút đều không quá đáng.

Tại sao nói như vậy?

Tiền thân "Hữu Tài ca" của Ngô Lương và hắn sau khi đến đây đều từng tiếp xúc qua rất nhiều quân đội, trong đó có quân đội dưới trướng Tào lão bản, cũng có quân đội của các thế lực khác, mà trong những quân đội này, có thể làm được binh khí thống nhất thì không ai không phải là tinh nhuệ được các lộ hào kiệt chi trọng kim vũ trang lên.

Còn những quân đội không được coi trọng, hoặc là hào kiệt có thực lực yếu một chút, binh sĩ trong tay bọn họ binh khí đều là ngũ hoa bát môn, thậm chí có lúc cầm nông cụ liền trực tiếp lên chiến trường, căn bản không có khả năng làm được binh khí thống nhất.

Ngoài ra, vết thương của những thủ lăng nhân này cũng tương đối tập trung, đại bộ phận đều ở ngực trái, bụng hoặc là cổ... những vị trí trí mạng, cực ít có vết thương lan đến những bộ vị thứ yếu khác.

Điều này càng nói rõ đây là một đội quân huấn luyện nghiêm chỉnh, hiệu suất giết địch của bọn hắn cực cao, vượt xa quân đội bình thường. "Ngô tiên sinh, từ những thi thể này ngài có thể nhìn ra chút gì

không?" Tư Mã Ý đi theo bên cạnh, thấy Ngô Lương kiểm tra những thi thể này khá tỉ mỉ, rốt cuộc nhịn không được mở miệng hỏi. "?" Ngô Lương quay đầu nhìn Tư Mã Ý một cái, nháy mắt liền động tất ý đồ thăm dò trong lời nói của hắn, vì thế liền cố ý hàm hồ nói, "Nhị công tử còn nhỏ tuổi, có một số việc không tiện nói với ngươi, bất quá có một điểm có thể khẳng định chính là, nhà các ngươi e rằng đã trêu chọc phải người không nên trêu chọc, hiện tại ta đã có điểm tin tưởng, đám tặc nhân này sợ rằng đích xác là hào vô thương vong rồi." "Tiên sinh cho rằng bọn hắn là thân phận gì?" Tư Mã Ý nghe xong tự nhiên đã minh bạch ý tứ của Ngô Lương, nhưng lại kiên trì hỏi. "Cho dù tới công khai, Tư Mã gia các ngươi cũng chưa chắc có thể chống đỡ được." Ngô Lương lãnh thanh nói.

Hiện tại Tư Mã Ý rốt cuộc vẫn còn non nớt một chút, hỏi toàn là những vấn đề ngu xuẩn không có ý nghĩa, hơn nữa quá sớm bạo lộ ra ý đồ của mình, Tư Mã Ý như vậy, so với Tư Mã Ý có thể đặt nền móng soán Ngụy còn kém một đoạn dài. "..." Tư Mã Ý dường như cũng rốt cuộc ý thức được điểm này, vì thế lão lão thực thực ngậm miệng lại không nói chuyện nữa.

Tiếp đó Ngô Lương lại tới gần tổ phần Tư Mã gia đã bị đào lên.

Khác với những lăng mộ cỡ lớn mà Ngô Lương từng vào trước đó, tổ phần Tư Mã gia kỳ thực chính là thổ táng phổ thông, không có mộ thất hoành tráng, chính là một tầng quan một tầng quách đơn giản chôn dưới đất.

Trong quan quách thì hẳn là chia ra đặt một ít vật phẩm tuẫn táng, bất quá giờ phút này những vật phẩm đó sớm đã bị trộm sạch, ngay cả chăn đệm dùng để bao bọc thi thể đặt trong quan tài cũng bị xé rách, lôi ra ném trên mặt đất, bên trên vẫn còn lưu lại một ít vết tích màu nâu đen do thi thể dần dần hư thối để lại.

Hơn nữa bởi vì dời mộ không lâu, nơi này còn chưa hình thành một khu mộ táng quần.

Tính ra dưới đất tổng cộng chôn sáu cỗ quan quách, giờ phút này hoàn toàn gặp phải mức độ tổn hại khác nhau. "Thủ pháp của Tá Lĩnh Lực Sĩ sao?" Đây là một môn phái trộm mộ thường được nhắc đến trong truyền thuyết dân gian, nghe đồn tổ sư gia của Tá Lĩnh Lực Sĩ nãi là Hạng Vũ, mà Lữ Bố tắc là một trong những truyền nhân ưu tú của Tá Lĩnh Lực Sĩ.

Thậm chí trong sách còn có câu thuận miệng: Phát Khâu hữu ấn, Mạc Kim hữu phù, Ban Sơn hữu thuật, Tá Lĩnh hữu giáp.

Câu thuận miệng này đã nói rõ bản chất của Tá Lĩnh Lực Sĩ, đây chính là một tổ chức phi pháp nằm giữa lục lâm và trộm mộ, ngày thường bọn họ tụ tập sơn lâm cướp bóc tài vật, nếu biết được nơi nào có đại mộ, liền ong ong kéo đến bạo lực khai lăng, lúc mở quan tài cũng cực kỳ không tôn trọng mộ chủ nhân, trực tiếp dùng ngoại lực cưỡng ép phá hoại.

Nhưng kỳ thực liên quan đến Tá Lĩnh Lực Sĩ, trong sử sách tịnh không có ghi chép tương quan giống như Phát Khâu Trung Lang Tướng và Mạc Kim Hiệu Úy, do đó tính chân thực không cách nào được chứng thực.

Bất quá nếu những truyền thuyết dân gian này là thật, việc này không nghi ngờ gì lại muốn liên hệ với Lữ Bố - "truyền nhân ưu tú của Tá Lĩnh Lực Sĩ", rốt cuộc trong chính sử, Đổng Trác hiệp thiên tử dời đô về phía đông từng lệnh cho Lữ Bố khai quật lăng mộ đế vương, công khanh đại thần quanh Lạc Dương để đoạt lấy trân bảo, Lữ Bố dùng chính là thủ đoạn bạo lực tương tự, việc này không có gì phải tranh luận.

Chỉ có điều bất đồng là, Lữ Bố trộm mộ vì trân bảo hoàng kim,

cho dù có khi sẽ dùng bạo lực làm tổn hại quan quách và thi thể mộ chủ nhân, nhưng kỳ thực đối với bản thân thi thể tịnh không có hứng thú quá lớn, càng sẽ không trộm đi...

Ngay khi Ngô Lương đang nghĩ như vậy. "Quân tử." Chân Mật không biết từ khi nào đã lặng lẽ đi tới sau lưng Ngô Lương, vươn tay nhỏ kéo kéo góc áo hắn, tựa hồ có chuyện muốn nói. ---------- Nhanh như vậy liền thăm dò rõ ràng thân phận đám tặc nhân kia?

Ngô Lương mặt không đổi sắc, khách khí thi lễ với Tư Mã Ý một cái, nói một tiếng "thất bồi" mới kéo Chân Mật sang một bên, nhỏ giọng hỏi: "Thế nào?" "Thiếp thân đã có đáp án." Chân Mật hơi nhíu mày, đè thấp thanh âm nói, "Thân phận đám tặc nhân này e rằng ngay cả quân tử cũng chưa từng liệu đến, chính là quân đội dưới trướng ngài." Đang nói chuyện, Chân Mật dùng dư quang liếc mắt nhìn Tào Thuần đang đứng giới bị cách đó không xa.

Hổ Báo Kỵ!

Ngô Lương nháy mắt liền đã minh bạch đầu đuôi sự tình, chỉ là trên mặt lại vẫn không xuất hiện bất kỳ biến hóa biểu tình nào, càng sẽ không để người ngoài nhìn ra bất kỳ chỗ dị thường nào.

Việc này sao hắn lại chưa từng nghĩ tới?

Lúc ban đầu Tư Mã Lãng tới mời hắn, biết được việc này, đối tượng hoài nghi đầu tiên trong lòng Ngô Lương chính là Tào Thuần, bởi vì hắn có động cơ như vậy, hơn nữa thời gian cũng quá mức trùng hợp.

Chớ nói hắn hiện tại còn không xác định Lữ Bố rốt cuộc có ở Ôn huyện hay không, cho dù thật sự ở Ôn huyện, thời gian cũng rất khó đuổi kịp khéo như vậy.

Ngược lại là Tào Thuần, ban ngày mới biết được tổ phần Tư Mã

gia chiếm cứ "tiềm long" lợi hại như thế nào, buổi tối liền lập tức xuất hiện sự kiện quật mộ, việc này rất khó không khiến người ta nảy sinh hoài nghi.

Cùng lúc đó, chi tiết phát hiện khi kiểm tra thi thể thủ lăng nhân vừa rồi cũng chứng thực kết quả Chân Mật tham tra —— Thương thương.

Hầu như tất cả thủ lăng nhân trên người đều lưu lại vết thương do trường thương gây ra, mà Hổ Báo Kỵ - đội quân kỵ binh hạng nặng tinh nhuệ trong tinh nhuệ này, binh khí thống nhất phối bị chính là trường thương.

Ngoài ra chiến đấu nghiêng về một phía như vậy, mạo tựa cũng chỉ có Hổ Báo Kỵ - bộ đội vương bài có thể so với đặc chủng binh đời sau mới có thể làm được... "Tào Thuần chiêu này chơi quả thực không tầm thường, cư nhiên ngay cả ta cũng gạt qua!" Ngô Lương rốt cuộc ý thức được, cho dù trước đó hắn đã không coi thường Tào Thuần, nhưng chung quy vẫn là có chút xem nhẹ hắn.

Tâm cơ và sự quả quyết của hắn hoàn toàn có thể độc đương một phía, nếu không phải Tào lão bản cực ít khi phái hắn ra ngoài tham chiến, hắn định nhiên cũng sẽ trở thành một trong những võ tướng nổi danh nhất lịch sử Tam Quốc.

Hơn nữa đây cũng là một ngoan nhân có giới hạn đạo đức đủ thấp, vì đạt được mục đích của mình việc gì cũng làm ra được, cũng không dễ dàng bị đạo đức nhân luân ước thúc.

Nhưng đối với Tào lão bản mà nói, đây chính là thanh đao sắc bén nhất trong tay ngài, dùng vừa thuận tay lại có thể hoàn toàn tín nhiệm, là nhân tuyển tốt nhất chính thức chưởng quản Hổ Báo Kỵ. "Việc này trời biết đất biết nàng biết ta biết, bất cứ lúc nào cũng đừng nhắc lại." Suy tư như vậy, Ngô Lương lại nhìn về phía Chân Mật cố ý dặn dò.

"Không cần quân tử giao đại, thiếp thân trong lòng hiểu rõ." Chân Mật gật đầu. "Ừm, nàng đi cùng bọn họ trước đi, việc này do ta tới xử lý là được." Ngô Lương xoa xoa đầu Chân Mật, đưa nàng về bên cạnh đám người Phường Nhân Quân, lúc này mới một lần nữa trở lại trước mặt Tư Mã Ý, gật đầu ra hiệu nói, "Nhị công tử, chúng ta tiếp tục tra xét đi.

Kỳ thực vừa rồi tham tra tình huống nơi này, tại hạ đã có một ít suy đoán cá nhân, nhưng trước khi có chứng cứ lại cũng không dám nói lung tung, nếu không chẳng những có khả năng oan uổng người tốt, cũng có khả năng gây ngộ đạo cho nhà các ngươi, tại hạ chỉ sợ là đảm đương không nổi." "Ngô tiên sinh đã có suy đoán?" Nghe được lời này, Tư Mã Ý lập tức tinh thần chấn động, vội vàng chắp tay thỉnh cầu, "Xin Ngô tiên sinh nói thẳng đừng ngại, Tư Mã gia ta cũng không phải người không phân biệt thị phi, bất luận Ngô tiên sinh hoài nghi là ai, chúng ta cũng sẽ cẩn thận xác minh rồi mới định đoạt, tuyệt đối sẽ không oan uổng người khác.

Cho dù hoài nghi của Ngô tiên sinh có sai, chúng ta cũng đoạn nhiên sẽ không oán trách tiên sinh, chỉ sẽ nhớ kỹ ân tình tiên sinh trượng nghĩa ra tay!" Tư Mã Ý đương nhiên muốn lập tức biết kẻ Ngô Lương hoài nghi rốt cuộc là ai.

Thời buổi này tin tức truyền lại tương đối bế tắc, muốn tìm một người hoặc là tìm một nhóm người tự nhiên rất không dễ dàng, đặc biệt là khi người này hoặc nhóm người này chạy đến phạm vi thế lực của hào kiệt khác, muốn tìm được bọn hắn sẽ chỉ trở nên càng thêm khó khăn.

Do đó nếu có thể sớm một chút biết được thân phận đám tặc nhân kia, cho dù chỉ là hoài nghi, cũng nên ngay lập tức khống chế nhóm người đó lại rồi từ từ xác minh, nếu không đợi người chạy xa, thì chưa chắc còn có thể tìm được bọn hắn nữa. "Nhị công tử, ta biết

ngươi trong lòng nôn nóng, nhưng không phải ta không chịu nói, mà là việc này đích xác còn có chỗ hàm hồ, xin Nhị công tử cứ an tâm trước, tối đa cho ta thêm thời gian một chén trà nhỏ, đợi ta gia dĩ đơn giản nghiệm chứng đối với suy đoán trong lòng, tự sẽ lập tức nói rõ với Tư Mã gia chủ và Nhị công tử, miễn cho thật sự vì lời nói của ta mà gây ngộ đạo cho các ngươi, sự chậm trễ khi đó e rằng liền không chỉ là thời gian một chén trà nhỏ nữa." Ngô Lương mặt lộ vẻ thành khẩn, lời lẽ đầy lý lẽ nói. "Haizz..." Tư Mã Ý thở dài một hơi, cũng chỉ đành gật đầu, "Tiên sinh nói có lý, mời." ...

Tiếp tục tham tra hiện trường, Ngô Lương chủ yếu vẫn là kiểm tra một ít chi tiết trên phần mộ bị quật và quan tài.

Kỳ thực hắn đã biết việc này là do người nào làm, sớm đã không cần thiết tiếp tục tham tra, hành động này cũng bất quá chỉ là làm cho Tư Mã gia xem, đồng thời làm một ít bước đệm có thể khiến Tư Mã gia tin phục cho màn "ném nồi" (đổ vỏ) cuối cùng.

Chương 669

Hắn nhất định phải ném cái nồi này lên người kẻ khác.

Bởi vì bất luận hắn nguyện ý hay không nguyện ý thừa nhận, hắn hiện tại đều đã bị Tào Thuần cưỡng ép "bắt cóc".

Nếu Tư Mã gia biết được việc này nãi là Hổ Báo Kỵ làm, như vậy với thân phận của Ngô Lương trong Tào doanh, khẳng định không có khả năng thoát khỏi can hệ...

Như vậy lá bài tẩy mà Ngô Lương đã tính toán từ trước - đợi đến lúc thật sự bị Tư Mã gia uy hiếp liền lượng ra ấn thụ nói rõ thân phận, lợi dụng đại quân Tào lão bản trú đóng tại Yển Sư khiến Tư Mã gia không thể không thỏa hiệp - tự nhiên cũng không thể đánh ra nữa, nếu không chính là tự tìm đường chết.

Do đó Ngô Lương muốn tự vệ, liền cần thiết nghĩ cách khai thoát cho Tào Thuần và Hổ Báo Kỵ.

Đương nhiên, Tào Thuần hiện tại khả năng vẫn chưa biết Ngô Lương đã biết được chân tướng việc này, nhưng điều này vẫn không ảnh hưởng đến sự thật hắn đã "bắt cóc" Ngô Lương, hành động tự tiện của hắn đã ảnh hưởng nghiêm trọng đến an nguy của Ngô Lương và Phường Nhân Quân, nếu bại lộ hậu quả không dám tưởng tượng.

Hơn nữa sau đó Ngô Lương còn không có biện pháp cáo trạng việc này với Tào lão bản.

Tào lão bản là người thế nào hắn so với bất luận kẻ nào đều rõ ràng, sự tình Tào Thuần làm ra đêm nay đều là suy xét vì Tào lão bản, cho dù Ngô Lương đối với việc này biểu đạt bất mãn, Tào lão bản tuy có khả năng sẽ nể mặt hắn mà đương diện xích mích Tào Thuần, nhưng kết quả cuối cùng nhất định là không giải quyết được gì, thậm

chí nếu Ngô Lương không buông tha, Tào lão bản khả năng còn sẽ vì thế mà sinh lòng bất mãn.

Cho nên cái "thiệt" này, Ngô Lương chỉ có thể âm thầm nuốt xuống.

Nghĩ những điều này, Ngô Lương rất nhanh liền hoàn thành việc tham tra hiện trường, sau đó liền cùng Tư Mã Ý rảo bước tiến về phía Tư Mã Phòng, tựa hồ đã chứng thực suy đoán của mình. "Ngô tiên sinh, có kết quả rồi?" Thấy Ngô Lương rảo bước đi tới, Tư Mã Phòng vội vàng chủ động nghênh đón hỏi.

Hồ Chiêu cũng đi theo bên cạnh Tư Mã Phòng, mắt trông mong nhìn Ngô Lương, một bộ dáng cảm đồng thân thụ với Tư Mã gia. "Tư Mã gia chủ có từng nghe qua cái nghề 'Tá Lĩnh Lực Sĩ' hay chưa?" Ngô Lương quả quyết đem cái môn phái trộm mộ chưa được sử sách chứng minh này dọn ra, cái tên này ở hậu thế nghe vào vừa thần bí lại cao sang, ở thời đại này nghe vào cũng là hiệu quả tương đồng. "Cái gì lực sĩ?" Tư Mã Phòng nhất thời không nghe rõ, mặt lộ vẻ nghi hoặc. "Tá Lĩnh Lực Sĩ." Hồ Chiêu lại là nghe rõ ràng, vừa đem bốn chữ này thuật lại, vừa thế nhưng chủ động tiếp lời thay Ngô Lương giải thích, "Gia chủ có chỗ không biết, đây là một toán tặc nhân ngoan cố từ khi Hán Cao Tổ kiến lập Đại Kinh đến nay vẫn luôn không thể tiêu trừ, bọn hắn đối ngoại tuyên bố là dư đảng Tây Sở Hạng Vũ, ngày thường ẩn tàng trong núi rừng làm chút hoạt động cướp bóc tiền của, lại thường thường nhân lúc đêm đen gió lớn tụ tập san phẳng gò đống hủy hoại thi thể, mộ bị quật đa phần là lăng mộ của tông thân Hán thất hoặc công thần Đại Kinh, cũng xưng hành động này là vì Tây Sở Hạng Vũ phục cừu rửa hận, vì quang phục Đại Sở mà tận tâm tận lực." "Năm đó Cao Tổ liền từng nhiều lần phái binh tiêu diệt đám tặc nhân này, lúc ấy bọn hắn im hơi lặng tiếng một trận, sau lại đến thời Vũ Đế thì lại hoạt động trở lại.

Sau này Vũ Đế cũng vì thế mà giận tím mặt, nhưng cũng không thể hoàn toàn tiêu diệt đám tặc nhân này, cuối cùng cũng chỉ có thể tăng cường thủ bị hoàng lăng để phòng phạm bọn hắn." "Đám tặc nhân này không cách nào tiếp cận hoàng lăng, liền lại đem ánh mắt ném về phía những thế gia từng bội phản Tây Sở Hạng Vũ, nhất thời tổ phần của rất nhiều thế gia đều tao ngộ phá hoại, không thể không đem tổ phần dời đến nơi hẻo lánh không dễ bị phát hiện, hoặc là an bài thủ lăng nhân chuyên môn gia dĩ phòng phạm." "Bất quá Tá Lĩnh Lực Sĩ chủ yếu là hoạt động mạnh nhất vào thời Tiền Kinh, đợi đến Hậu Kinh, không biết vì sao bọn hắn đã ít xuất hiện, dần dần mọi người cũng liền quên lãng việc này, đến nỗi hiện tại nhắc tới cái nghề này, người có thể nói rõ ràng đã là phượng mao lân giác, do đó gia chủ chưa từng nghe qua cũng là chuyện hợp tình hợp lý." Nói đến đây, Hồ Chiêu dừng lại, lại nhìn về phía Ngô Lương truy vấn: "Chẳng lẽ ý tứ của Ngô tiên sinh là, việc này có khả năng là Tá Lĩnh Lực Sĩ làm, bọn hắn thế nhưng tro tàn lại cháy?" "!" Nghe xong lời này của Hồ Chiêu, Ngô Lương trong lòng cũng thầm kinh hãi.

Thật sự có Tá Lĩnh Lực Sĩ a?!

Hơn nữa còn là một tổ chức phản kháng tại dã "Phản Hán Phục Sở"?

Đây là điều Ngô Lương thật tâm không nghĩ tới, rốt cuộc hậu thế chưa từng phát hiện văn hiến tương quan, mà hắn tới cuối thời Đông Kinh, cũng chưa từng gặp qua hoặc là nghe nói qua nghe đồn liên quan đến việc này.

Từ từ!

Nói đến chuyện này Hồ Chiêu có thể nói được, như vậy Vu Cát kiến đa thức quảng hơn hắn là cũng có thể nói được, chỉ bất quá Ngô Lương chưa bao giờ nhắc tới việc này trước mặt lão ta mà thôi, nếu

sớm chút hỏi lão, nói không chừng sớm đã được chứng thực.

Không thể tưởng được chính mình nguyên bản chỉ định mượn thứ xem được trong tiểu thuyết hậu thế hồ ngôn loạn ngữ lừa gạt một phen, thế nhưng còn có thu hoạch ngoài ý muốn như vậy.

Hơn nữa quan trọng nhất là, lịch sử của Tá Lĩnh Lực Sĩ hiển nhiên còn lâu đời hơn Phường Nhân Quân của Ngô Lương, cũng có thể nói là lâu đời hơn Phát Khâu Trung Lang Tướng và Mạc Kim Hiệu Úy, tối thiểu có thể truy tố đến mấy trăm năm trước lúc Đại Kinh kiến lập, tức là nói thủ đoạn trộm mộ của đám người này hẳn là cũng đã có mấy trăm năm truyền thừa và để uẩn.

Nếu so sánh như vậy, thảng hoặc không có kẻ xuyên việt là Ngô Lương này, Phường Nhân Quân ở trước mặt Tá Lĩnh Lực Sĩ căn bản chính là múa rìu qua mắt thợ?

Bất quá lúc này giờ phút này, Ngô Lương lại không thể đem sự khiếp sợ trong lòng biểu hiện ra ngoài.

Đối mặt với sự truy vấn của Hồ Chiêu, Ngô Lương chỉ hơi gật đầu, nói: "Tại hạ vừa rồi kiểm tra phương thức phần mộ bị quật khai, cùng với phương thức mở quan tài, sơ bộ cho rằng việc này chính là thủ pháp của Tá Lĩnh Lực Sĩ, cũng chỉ có bọn hắn sẽ làm tuyệt sự tình, bởi vì bọn hắn trộm mộ tịnh không chỉ đơn giản là vì tiền tài, càng là vì phục cừu." "Phục cừu..." Hồ Chiêu mặt lộ vẻ không hiểu. "Nhưng Tư Mã gia ta cư trú ở Ôn huyện trăm năm, chưa từng kết cừu với người ngoài, lại làm sao mạc danh trêu chọc phải Tá Lĩnh Lực Sĩ?" Tư Mã Phòng cũng khó hiểu hỏi. "Xin Tư Mã gia chủ lại hảo hảo ngẫm lại." Ngô Lương lại ngưng thị Tư Mã Phòng, ý có điều chỉ nói. "Ngẫm lại..." Tư Mã Phòng ngưng thần suy tư, một lát sau, tựa hồ mạnh mẽ nhớ tới cái gì.

Mà Ngô Lương lại đã tự mình nói tiếp: "Theo tại hạ được biết,

tiên tổ của Tư Mã gia hẳn là có không ít qua cát với Tây Sở Hạng Vũ, từng xuất nhậm một trong mười tám lộ chư hầu vương do Hạng Vũ thân phong, hào là Ân Vương, điều này hoặc là liền có khả năng trở thành mục tiêu của Tá Lĩnh Lực Sĩ." Ân Vương Tư Mã Ngang.

Người này vốn là tướng quân nước Triệu, sau trận Cự Lộc thì theo Hạng Vũ nhập quan diệt Tần, sau bị Hạng Vũ phong làm Ân Vương, vương địa là Nội Hà.

Lại sau này Hán vương Lưu Bang tiến binh đất Sở, Tư Mã Ngang đầu hàng Lưu Bang.

Không lâu sau đại chiến Sở Kinh ở Bành Thành, Hán quân đại bại, Sở quân thu phục lượng lớn đất đai đã mất, Tư Mã Ngang tắc bị coi như kẻ phản bội mà giết chết, từ đây cả nhà già trẻ ẩn cư Ôn huyện, thiên hạ không còn Ân Vương.

Nói như vậy, thảng hoặc Tá Lĩnh Lực Sĩ nãi là dư đảng Tây Sở, như vậy Tư Mã gia trong mắt bọn họ chính là kẻ phản bội khả sỉ, đích xác có thể trở thành mục tiêu phục cừu của bọn họ.

Bất quá đến giờ khắc này, đã coi như là Ngô Lương thuận thế phát huy rồi.

Trước đó hắn nhắc tới Tá Lĩnh Lực Sĩ cũng không phải vì lôi ra đoạn lịch sử này, bởi vì trước đó, hắn căn bản cũng không biết bản chất của Tá Lĩnh Lực Sĩ kỳ thực là tổ chức "Phản Hán Phục Sở", chỉ là vì một bộ đứng đắn nghiêm túc "ném nồi" mà thôi. "..." Tư Mã Phòng nghe vậy lâm vào trầm mặc, một lát sau mới cắn răng nói, "Cho dù như thế, tiên tổ nhà ta sớm đã bị Sở quân giết chết, cừu oán tự đương thanh toán xong, mà Tư Mã gia ta đã ở Ôn huyện ẩn cư mấy trăm năm, vì sao trước đó Tá Lĩnh Lực Sĩ chưa từng tìm tới cửa, cố tình hiện tại lại tìm tới cửa?" "Tư Mã gia chủ thứ tội, cái này e rằng không phải vấn đề tại hạ có thể trả lời." Ngô Lương thi lễ nói, "Bất

quá không biết Tư Mã gia chủ còn nhớ rõ một chi tiết mà vừa rồi ngài từng chính miệng nhắc tới với tại hạ hay không —— đám tặc nhân này nói giọng Tinh Châu phía bắc." "Xác có việc này." Tư Mã Phòng gật đầu. "Như vậy Khổng Minh tiên sinh có từng nhớ rõ ngài cũng từng nói với tại hạ về một người nói giọng tương đồng hay không." Ngô Lương lại nhìn về phía Hồ Chiêu hỏi. "Người ngoại hương kia?" Hồ Chiêu sửng sốt, nhưng không thể hoàn toàn minh bạch Ngô Lương rốt cuộc muốn biểu đạt cái gì.

Ngô Lương tiếp tục nhíu mày nói: "Tại hạ có thể tiết lộ thêm cho các ngài một ít bí sự, lúc trước khi Thứ sử Tinh Châu Đinh Nguyên trú đóng tại Ôn huyện, từng có một người từ một chủ bộ trói gà không chặt một đêm chi gian mạc danh trở thành 'Phi tướng' dũng quán thiên hạ, người này chính là mấy năm trước được phong làm Ôn Hầu - Lữ Bố." "Mà người này sau đó lại làm ra sự tình gì khiến thiên hạ khiếp sợ, các ngài sẽ không phải không nghe thấy chứ." "Năm đó Đổng Trác bả trì triều chính, Quan Đông liên quân khởi binh Cần Vương, Đổng Trác lực có bất đãi vì thế quyết định mang theo Hiến Đế dời đô về phía đông, trước khi rời khỏi Lạc Dương, một người đã đại tứ khai quật lăng mộ của tông thân Hán thất, công khanh đại thần, chẳng những lược đoạt trân bảo trong mộ, càng lệnh thi thể bọn họ phơi thây hoang dã, đây chính là thủ pháp của Tá Lĩnh Lực Sĩ." "Người này là ai, các ngài sẽ không không biết đi?" "Chuyện này..." Nghe những lời này của Ngô Lương, Tư Mã Phòng và Hồ Chiêu đã rơi vào trầm mặc.

Lữ Bố dù sao cũng là nhân vật từng thao túng triều chính, người trong thiên hạ nghe đến cái tên này đều như sấm bên tai, hai người này đương nhiên không thể không biết.

Hơn nữa những chuyện Lữ Bố từng làm bọn họ cũng không thể không biết, đặc biệt là ác hành khi xưa Lữ Bố ở Lạc Dương đại tứ

khai quật lăng mộ Hán thất tông thân cùng vương công quý tộc, sớm đã là chuyện ai ai cũng biết.

Bất quá Lữ Bố lại không vì thế mà gánh vác quá nhiều tiếng chửi rủa.

Bởi vì hắn thân thủ giết Đổng Trác, trở thành công thần lớn nhất của Hán thất, hơn nữa những hành vi kia mọi người đều cho rằng là mệnh lệnh của Đổng Trác, Lữ Bố chẳng qua chỉ là một kẻ chấp hành bất đắc dĩ phải phục tùng mệnh lệnh, do đó những chuyện này tự nhiên cũng đều quy hết lên người Đổng Trác, theo cái chết của Đổng Trác mà không giải quyết được gì. "Nói như vậy, kẻ ngoại hương năm đó phục hạ quả thực kỳ dị kia, kỳ thực cũng không phải hạng người tịch mịch vô danh gì, hắn lại chính là Lữ Bố?" Hồ Chiêu lẩm bẩm tự nói. "Nói một cách chính xác, trước khi phục hạ quả thực kỳ dị kia, Lữ Bố đích xác chỉ là một kẻ vô danh tiểu tốt, nhưng sau khi ăn quả thực xong, hắn liền phát sinh biến hóa khó có thể tưởng tượng, giống hệt như con chuột đồng chạy thoát khỏi tay ngài, đạt được bản sự dũng quán thiên hạ...

Người thành tựu hắn không phải người ngoài, chính là vô tâm chi cử của Khổng Minh tiên sinh." Ngô Lương gật đầu nói. "..." Hồ Chiêu không còn gì để nói, biểu tình trên mặt cũng là thập phần phức tạp. "Tiên sinh có thể khẳng định việc này là do Lữ Bố làm sao?" Tư Mã Phòng tiếp đó lại hướng Ngô Lương xác nhận nói. "Cũng không hoàn toàn khẳng định." Ngô Lương lắc đầu, nghiêm mặt nói, "Ta bây giờ duy nhất có thể khẳng định một điểm, chính là tao ngộ của tổ mộ Tư Mã gia cùng Tá Lĩnh lực sĩ thoát không khỏi liên quan, bởi vì theo ta được biết trong thiên hạ làm nghề trộm đạo, liền chỉ có Tá Lĩnh lực sĩ là bất kính quỷ thần, nếu là đổi người khác tới làm việc này, đoạn nhiên không dám làm việc tuyệt tình như vậy, miễn cho không cẩn thận rước lấy thứ không sạch sẽ, cuối cùng rơi vào kết cục có tiền

cầm mạng nhưng không có mạng tiêu." "Về phần Lữ Bố, ta chỉ có thể thông qua miêu tả của Khổng Minh tiên sinh cùng bình sinh kinh lịch của Lữ Bố để suy đoán, hắn tám chín phần mười chính là kẻ ngoại hương năm đó Khổng Minh tiên sinh gặp phải." "Chỉ là đám tặc nhân này cùng là khẩu âm Tịnh Châu phía bắc, lại đồng dạng đều là thủ pháp của Tá Lĩnh lực sĩ, khiến ta đối với hắn nảy sinh một chút hoài nghi mà thôi.

Nếu Tư Mã gia chủ có năng lực tra rõ hạ lạc của Lữ Bố hiện giờ, hoặc giả có thể ưu tiên nghiệm chứng việc này, nói không chừng liền có thể có thu hoạch." Hắn đây vẫn là đang cố ý dẫn đạo Tư Mã Phòng hoài nghi lên người Lữ Bố.

Dù sao Ôn huyện cự ly An Ấp nơi Lữ Bố xuất hiện lần cuối cũng không xa, mà An Ấp gần đây phát sinh chuyện lớn như vậy, đặc biệt còn sự quan Hiến Đế, Tư Mã Phòng cho dù hiện giờ không phải thủ nhãn thông thiên, cũng đoạn nhiên không có khả năng không thu được chút tin tức nào.

Quả nhiên. "Chẳng lẽ quả thực có liên quan tới hắn?" Tư Mã Phòng đã ở dưới sự dẫn dắt của Ngô Lương bắt đầu động não, trầm ngâm nói, "Ta ngược lại là thu được một ít tin tức, mấy ngày trước Tào Mạnh Đức cùng Lữ Bố cùng nhau tiến về Hà Đông quận An Ấp cần vương, kết quả ngay trong đêm Lữ Bố liền phản bội Tào Mạnh Đức, song phương sau một trận chém giết Tào Mạnh Đức đại hoạch toàn thắng, mà Lữ Bố lại đã không biết tung tích...

Nếu nói Lữ Bố chạy tới Ôn huyện ngược lại cũng không phải không có khả năng, dù sao hắn cùng Nội Hà thái thú Trương Dương đều là cựu bộ của Đinh Nguyên, hai người quan hệ không tầm thường, năm ngoái khi Lữ Bố cùng Viên Thiệu giao ác, hắn liền từng tới đầu quân Trương Dương một lần, hiện giờ gặp nạn tự nhiên cũng có khả năng đến đây đầu quân, huống chi Ôn huyện còn là nơi hắn

phát tích, chốn cũ tìm về cũng là chuyện hợp tình hợp lý." Hoàn mỹ!

Thấy tư duy của Tư Mã Phòng đã dần dần bị chính mình dẫn dắt lên "chính quy", Ngô Lương tịnh không nói thêm gì nữa, chỉ là đứng ở một bên chờ đợi Tư Mã Phòng tự mình đưa ra quyết đoán.

Việc này hắn đích xác không thể biểu hiện quá mức tích cực, quá tích cực phản đảo sẽ hiện ra không quá bình thường.

Mà Tư Mã gia chủ người này cũng tuyệt đối không phải đèn cạn dầu, nói nhiều không chừng liền sẽ không cẩn thận lộ ra một ít sơ hở, từ đó dẫn tới một ít phiền toái không cần thiết. "Nếu là như thế..." Vẻn vẹn chỉ mấy giây đồng hồ, trong lòng Tư Mã Phòng liền đã có quyết định, lập tức nói với trưởng tử Tư Mã Lãng, "Bá Đạt, con tức khắc suất lĩnh một số người tiến về Nội Hà quận thành, dọc đường nghe ngóng tung tích Lữ Bố, nếu quả thật phát hiện hành tung của hắn, thiết mạc cùng hắn phát sinh xung đột, chỉ cầu hắn đem nơi để thi cốt tiên tổ nhà ta báo lại là được, cho dù phải trả một chút đại giới cũng có thể tiếp thụ, cũng nói cho hắn biết việc này tới đây là kết thúc, nhà ta quyết không tiếp tục truy cứu!" "Phụ thân!" Tư Mã Lãng rõ ràng đối với mệnh lệnh này thập phần bất mãn, sắc mặt gấp gáp muốn nói gì đó. "Cứ làm theo là được!" Biểu tình của Tư Mã Phòng cũng trong nháy mắt lạnh xuống, trừng mắt liếc qua một cái liền đem lời Tư Mã Lãng muốn nói ép trở về.

Cuối cùng. "...

Dạ." Tư Mã Lãng cúi đầu đáp một tiếng, rồi sau đó liền xoay người đi triệu tập nhân thủ chuẩn bị hành động. "Khoan đã!" Tư Mã Phòng lại gọi hắn lại, tựa hồ đối với hắn có chút không yên lòng, lại đối với thứ tử Tư Mã Ý tuổi nhỏ hơn một chút phía sau nói, "Trọng Đạt, con theo đại ca cùng đi, nhớ kỹ lời ta vừa nói, chớ để đại ca con làm ra hành động theo cảm tính, minh bạch chưa?" "Hài nhi trong lòng

hiểu rõ, xin phụ thân yên tâm." Tư Mã Ý chắp tay đáp.

Hắn thoạt nhìn muốn bình tĩnh hơn Tư Mã Lãng rất nhiều, đối với mệnh lệnh của Tư Mã Phòng cũng không hề có chỗ nào bất mãn, hẳn là sớm đã nghĩ thông suốt nguyên nhân Tư Mã Phòng làm như vậy. "..." Ngô Lương ở một bên nhìn thấy một màn này, ngược lại cũng bắt đầu có chút bội phục Tư Mã Phòng.

Người này thật sự là quá vững vàng, cũng quá biết nhẫn nhịn, đây chính là đạo lập túc của hắn trong loạn thế này.

Loại chuyện này mặc kệ là đặt trên người bất luận kẻ nào, đều tuyệt đối không có khả năng bình tĩnh như Tư Mã Phòng, càng không khả năng làm được đến mức ẩn nhẫn như thế, thậm chí còn định tiếp tục hướng kẻ đã đào mộ tổ nhà mình đưa ra thỏa hiệp.

Đây quả thực chính là "Ninja Rùa".

Bất quá không thể không thừa nhận, hành động này đích xác có thể khiến Tư Mã gia tránh khỏi rước lấy phong hiểm lớn hơn, dù sao bản thân Lữ Bố chính là "Phi tướng" dũng quán thiên hạ, mà Trương Dương quan hệ không tầm thường với hắn lại là Nội Hà Thái thú thủ nắm trọng binh, hai người này liên hợp lại cùng nhau, nếu Tư Mã gia không chịu buông tha, tự nhiên rất khó có quả ngon để ăn.

Làm xong những an bài này.

Nhìn Tư Mã Lãng cùng Tư Mã Ý hai người bước chân vội vã đi triệu tập nhân thủ, lại quay đầu nhìn xem mộ tổ một mảnh bừa bộn, Tư Mã Phòng rốt cục thở dài một hơi thật dài, khí thế trên người vừa rồi quét sạch sành sanh. "Haizzz!" Giờ phút này thắt lưng Tư Mã Phòng đã không còn thẳng tắp như vậy, khuôn mặt kia cũng trong nháy mắt già đi vài chục tuổi, vẻ đồi nhiên dật vu ngôn biểu.

Thấy Ngô Lương cùng Hồ Chiêu bọn người đang nhìn mình, Tư

Mã Phòng tựa hồ cũng tịnh không coi bọn họ là người ngoài, chỉ là lộ ra một nụ cười khổ cực kỳ khổ sở, thanh âm khàn khàn nói: "Không tưởng được Tư Mã gia hôm nay lại gặp đại kiếp nạn như thế, để nhị vị chê cười." "Gia chủ..." Hồ Chiêu muốn mở miệng khuyên bảo, nhưng lại không biết nên nói cái gì cho phải. "Tư Mã gia chủ...

Nén bi thương." Ngô Lương cũng thở dài một hơi, bất đắc dĩ nói.

Thi cốt tiên tổ Tư Mã gia là tuyệt đối không có khả năng tìm về được nữa.

Kỳ thực khi Vu Cát nhìn ra mộ tổ Tư Mã gia chiếm cứ mạch "Tiềm Long", Ngô Lương liền đã nghĩ đến Tư Mã gia sẽ có một kiếp này, chỉ là không nghĩ tới việc này lại tới nhanh như vậy...

Giờ khắc này, Ngô Lương đã lặng lẽ đem Tào Thuần quy nhập vào hàng ngũ "địch nhân" nhất định phải đề phòng.

Ngô Lương hoàn toàn có thể tưởng tượng được.

Nếu có một ngày hắn cùng Tào lão bản thật sự đến tình cảnh "thủy hỏa bất dung", Tào Thuần tất định cũng sẽ đối với hắn quả quyết như thế, người này chính là một thanh lợi nhận treo trên đỉnh đầu hắn...

Chương 670

Người như vậy không có khả năng lôi kéo, không có khả năng lợi dụ, không có bất kỳ dư địa thương lượng nào, không phải người chết chính là ta sống. "Bởi vì chuyện của Tư Mã gia, Ngô tiên sinh cũng đã bị quấy rầy, Phòng trong lòng áy náy khó đương." Tư Mã Phòng lại đối với Ngô Lương nói, "Vừa rồi đa tạ tiên sinh chỉ điểm, hiện giờ sự tình đã đến nước này, tiếp đó chính là chuyện riêng của Tư Mã gia, không dám lại làm phiền tiên sinh, ta sai người đưa tiên sinh về thành nghỉ ngơi, ngày mai sẽ tạ ơn tiên sinh thật tốt." "Cũng tốt, nếu Tư Mã gia chủ còn có chỗ nào dùng được, phái người tới báo một tiếng là được." Ngô Lương sao có thể nghe không ra đây kỳ thực là Tư Mã Phòng đang hạ lệnh đuổi khách, tự nhiên sẽ không tiếp tục lưu lại nơi này chướng mắt, lập tức thi lễ đáp ứng nói.

Chỉ là không biết tiếp đó Tư Mã Phòng còn định làm chuyện gì mà không nguyện để cho đám người Ngô Lương biết...

Đi trên đường trở về thành.

Ngô Lương cảm thấy chuyến đi Ôn huyện lần này cũng không sai biệt lắm nên kết thúc.

Hắn đã biết được nguyên nhân chân chính khiến Lữ Bố từ một Chủ bộ bỗng nhiên biến thành "Phi tướng", cũng xác định được Tư Mã gia cùng Lữ Bố kỳ thực tịnh không có quan hệ gì, hơn nữa không khó phán đoán, Lữ Bố hiện tại đại khái suất không ở Ôn huyện.

Như vậy đã coi như là đạt thành mục đích của chuyến đi này.

Về phần Lữ Bố có đi đầu quân Trương Dương hay không, cái này lại phải nói sau, phản chính lấy trạng huống trước mắt của hắn, khẳng định là sẽ không tự mình tiến về Nội Hà quận thành tiếp tục

truy tra, việc này thật sự là quá mạo hiểm, thấy thế nào đều có chút mùi vị thiêu thân lao đầu vào lửa.

Ngô Lương không có "đầu sắt" như thế.

Quyết định báo thù cho Điển Vi vẫn là phải bàn bạc kỹ hơn, chính gọi là quân tử trả thù mười năm chưa muộn, lại gọi là cơm ngon không sợ muộn, chung quy Ngô Lương đã nhớ thương Lữ Bố, trước khi Lữ Bố trả cái giá tương ứng, chuyện này đều không tính là xong.

...

Đưa mắt nhìn đám người Ngô Lương rời đi.

Sắc mặt Tư Mã Phòng rất nhanh liền lại trở nên âm trầm, quay đầu nhìn về phía Hồ Chiêu nói: "Khổng Minh, nếu cuối cùng chứng minh chuyện đêm nay đích xác là do Lữ Bố làm, e rằng phải ủy thác ngươi đi Yển Sư một chuyến." "Gia chủ, đây là vì sao?" Hồ Chiêu khó hiểu nói. "Hôm trước ta nhận được tin tức, Tào Mạnh Đức ở An Ấp nghênh đón Hiến Đế, lại tỏa bại Lữ Bố phản bạn, hiện giờ đã đi tới Yển Sư, đại quân tạm thời đóng trại tại Yển Sư." Tư Mã Phòng nghiêm mặt nói. "Gia chủ là muốn ta đi bái kiến Tào Mạnh Đức?" Hồ Chiêu theo bản năng hỏi. "Mấy năm trước khi Tào Mạnh Đức còn chỉ là Hiếu liêm, ta từng cử tiến hắn làm Lạc Dương Bắc bộ úy, đối với hắn cũng coi như có ơn tri ngộ." Tư Mã Phòng nói tiếp, "Hiện giờ Lữ Bố lại vừa mới phản bội hắn, Tào Mạnh Đức hẳn là cũng đối với kẻ này hận thấu xương, nếu để hắn biết được tin tức của kẻ này, định nhiên muốn động chút tâm tư...

Hiện giờ binh mã của Tào Mạnh Đức ít nhất gấp mười lần Trương Dương, nếu ta lại tình nguyện làm nội ứng cho hắn để trong ứng ngoài hợp, Tào Mạnh Đức liền có thể dễ dàng thu Nội Hà vào trong túi, cho dù Viên Thiệu muốn tới trì viện chỉ sợ đều không đuổi kịp." "Gia chủ đây là muốn mượn dao giết người a..." Hồ Chiêu đã

triệt để minh bạch ý tứ của Tư Mã Phòng, bất quá lại nói, "Nhưng gia chủ từng nói hiện giờ cục thế thiên hạ thượng còn chưa sáng tỏ, nếu muốn trở thành người thắng cuối cùng liền không thể y phụ bất kỳ thế lực nào, đợi nhìn rõ hình thế xong lại gia nhập kẻ thắng, như vậy Tư Mã gia liền có thể vĩnh viễn đều là kẻ thắng...

Nhưng nếu làm như vậy, gia chủ e rằng liền không thể lại đứng ngoài sự việc nữa." "Thế gian này vốn có những chuyện, cho dù tịnh không phải bản ý, cũng là phi làm không thể!" Ánh mắt Tư Mã Phòng kiên định, cắn răng nói. "Chiêu lý giải." Hồ Chiêu khẽ gật đầu, "Bất quá việc này sau khi làm xong, Chiêu e rằng liền phải xin từ biệt gia chủ." "Đây lại là vì sao?" Tư Mã Phòng ngoài ý muốn nói. "Chiêu khi còn bé từng được một vị lão giả hiểu thuật tướng diện chiếu cố, lão giả nói rõ Chiêu có tám mươi chín năm dương thọ, bất quá lại chỉ có thể làm nhàn vân dã hạc, nếu đăng đường nhập thất mưu đồ quyền thế, ắt khó thoát khỏi kết cục chết bất đắc kỳ tử giữa đường...

Chiêu là kẻ tham sống sợ chết, thật sự không dám cuốn vào trong những chuyện tranh quyền đoạt thế này." Hồ Chiêu nghiêm mặt nói. "..." Tư Mã Phòng nghe vậy trầm mặc.

Thân là dân bản địa của thời đại này, Tư Mã Phòng tự nhiên cũng là tín phụng loại thuyết pháp này, do đó hắn cho dù có hy vọng Hồ Chiêu lưu lại nữa, nhưng cũng không dám quá mức miễn cưỡng, nếu không nhược Hồ Chiêu quả thực vì vậy mà chết sớm, vậy liền là hắn tạo nghiệt.

Bất quá nếu là Ngô Lương nghe được lời của Hồ Chiêu.

E rằng liền không thiếu được phải giật mình một cái, còn muốn mưu toan nghe ngóng một chút vị lão giả kia rốt cuộc là thân phận gì.

Bởi vì Hồ Chiêu trong lịch sử đích xác sống đến tám mươi chín tuổi mới thọ chung chính tẩm, tức là nói vị "lão giả hiểu thuật tướng

diện" trong miệng hắn nói một chút cũng không sai.

Đó tuyệt đối là vị cao nhân hàng thật giá thật.

Phiến khắc sau. "Đã như vậy, ta cũng không tiện miễn cưỡng." Tư Mã Phòng rốt cục nói, "Bất quá tất cả những gì ngươi làm cho Tư Mã gia, ta sẽ ghi tạc trong lòng, nếu có một ngày ngươi có chỗ cần Tư Mã gia, ta định đương đỉnh lực tương trợ." "Đa tạ gia chủ ưu ái." Hồ Chiêu chắp tay tạ ơn. ...

Trở lại chỗ ở, Ngô Lương y nguyên không có gọi Tào Thuần tới đối chất việc này.

Cũng không phải lo lắng vách tường có tai, mà là hắn đã quyết định giả bộ hồ đồ.

Dù sao Tào Thuần ở trình độ nào đó liền đại biểu cho ý chí của Tào lão bản, ở trước mặt Tào lão bản nhìn quá thấu, biết quá nhiều, chưa hẳn đã có chỗ tốt gì đối với hắn cùng Phường Nhân Quân.

Cứ như vậy một đêm trôi qua.

Khi Ngô Lương tỉnh lại, Tư Mã gia tịnh không có phái người qua đây nữa, không khó phán đoán hẳn là Tư Mã Lãng cùng Tư Mã Ý đã dẫn người đi tìm kiếm hành tung Lữ Bố, tạm thời còn chưa truyền về bất kỳ tin tức gì.

Ngô Lương đương nhiên sẽ không cảm thấy ngoài ý muốn.

Bởi vì việc này vốn dĩ không liên quan đến Lữ Bố, nếu Tư Mã Lãng cùng Tư Mã Ý quả thực tìm được Lữ Bố, vậy mới là chuyện chân chính khiến người ta ngoài ý muốn.

Mà Ngô Lương đã đạt thành mục đích chuyến đi này, tự nhiên cũng không nguyện lại ở lâu tại Ôn huyện.

Bất quá hắn tịnh không định không từ mà biệt.

Như vậy chỉ biết đưa tới sự nghi ngờ của Tư Mã Phòng, huống chi Ôn huyện phần lớn là tai mắt của Tư Mã Phòng, muốn thần không biết quỷ không hay rời đi cũng tịnh không dễ dàng, ngược lại không bằng đại đại phương phương đi tới cáo từ.

Kết quả còn chưa kịp ra cửa.

Tào Thuần liền mang đến cho hắn một tin tức không mấy tốt đẹp: "Trương Dương sáng sớm hôm nay liền đã suất binh tiến vào thành, hiện giờ đang ở trên phủ Tư Mã hội diện cùng Tư Mã Phòng." "Tới nhanh như vậy?" Ngô Lương sắc mặt biến đổi.

Hắn không muốn đi Nội Hà quận thành mạo hiểm, Trương Dương lại suất quân tới Ôn huyện, đây cũng không phải hiện tượng tốt gì.

Mà điều khiến Ngô Lương lo lắng nhất chính là, rạng sáng hôm nay Ôn huyện huyện lệnh mới tu thư một phong phái người tiến về Nội Hà quận thành bẩm báo chuyện mộ tổ Tư Mã gia, bình thường mà nói hiện tại thư tín kia khẳng định còn đang ở nửa đường, căn bản cũng không khả năng đưa đến tay Trương Dương, Trương Dương lại vào lúc này liền đã đến Ôn huyện.

Điều này nói rõ Trương Dương căn bản không phải bởi vì chuyện Tư Mã gia mà đến, mà là có mục đích khác.

Ngô Lương không thể không hoài nghi, Trương Dương có phải hay không đã sớm nhận được một ít tin tức khác, ví dụ như tin tức hữu quan về hắn, mục tiêu chuyến đi này chính là hắn cùng Phường Nhân Quân. "Ta vừa rồi sai người ra ngoài chứng thực việc này, lần này Trương Dương tổng cộng mang theo ba ngàn binh mã, đã cấp tốc tiếp quản công việc phòng thủ thành Ôn huyện, còn phái một bộ phận binh mã tại các nơi yếu đạo ra vào Ôn huyện tuần tra kiểm tra." Tào Thuần tiếp đó nói đúng sự thật. "Vậy cũng có nghĩa là, chúng ta bây giờ muốn đi chỉ sợ cũng đi không được rồi..." Ngô Lương nhíu mày

nói.

Bất kể là muốn xử lý chuyện mộ tổ Tư Mã gia, hay là có mục đích khác, Trương Dương cấp tốc tiếp quản công việc phòng thủ thành Ôn huyện, tự nhiên chính là dự định thực thi giới nghiêm.

Dưới tình hình như vậy, tự nhiên không phải đám người Ngô Lương muốn tới thì tới muốn đi thì đi.

Thậm chí đám người Ngô Lương không đi còn tốt, một khi kiên trì muốn đi phản đảo sẽ sớm lọt vào tầm mắt của Trương Dương, cho dù mục tiêu chuyến đi này của Trương Dương không phải bọn họ, bọn họ cũng sẽ gia tăng không ít phong hiểm bại lộ.

Thấy trên mặt Ngô Lương hiện ra chút vẻ lo âu, Dương Vạn Lý lập tức đi lên trước chủ động xin đi giết giặc nói: "Công tử, hay là thuộc hạ lại bí mật ra ngoài nghe ngóng một phen, để làm đến mức có chuẩn bị thì không lo?" "?" Tào Thuần nghe vậy trong mắt hiện ra chút vẻ không vui, hắn tự nhận năng lực trinh sát của Hổ Báo Kỵ đã quán tuyệt thiên hạ, Dương Vạn Lý giờ phút này còn tự cáo phấn dũng, chẳng những là vẽ vời cho thêm chuyện, còn là đang chất nghi Hổ Báo Kỵ của hắn.

Bất quá hắn ngược lại cũng không phải loại thanh niên lỗ mãng không giữ được mồm miệng, tịnh không có mở miệng biểu đạt bất mãn. "Đi đi, vạn phần cẩn thận, đặc biệt tra xem Lữ Bố giờ phút này có cùng đi với Trương Dương hay không." Ngô Lương chú ý tới sự không vui trong mắt Tào Thuần, nhưng cũng tịnh không để ý tới hắn, mà là đối với Dương Vạn Lý gật gật đầu.

Tào Thuần bất mãn.

Trong lòng Ngô Lương đối với Tào Thuần còn bất mãn hơn đây này.

Chuyến đi này Tào lão bản chỉ là phái người này dẫn đầu Hổ Báo Kỵ đến đây hiệp trợ hắn, kết quả Tào Thuần lại giấu hắn làm ra chuyện như vậy, gia tăng phong hiểm của chuyến đi...

Nói thật, nếu không phải ngại quan hệ giữa Tào Thuần cùng Tào lão bản, lại biết chuyện này làm đúng tâm khảm Tào lão bản, Ngô Lương không cho hắn chút nhan sắc xem một chút mới là lạ, cũng để hắn biết không nghe mệnh lệnh thiện tác chủ trương cần phải trả cái giá như thế nào, càng bảo hắn biết chính mình cũng không phải là người dễ nói chuyện. "Nặc." Dương Vạn Lý đáp một tiếng, quay đầu liền đi ra khỏi phòng.

Đưa mắt nhìn hắn đi ra ngoài xong, Tào Thuần lúc này mới quay đầu lại hỏi tiếp: "Tiếp đó Ngô tướng quân có tính toán gì?" "Thông tri Hổ Báo Kỵ ngươi giấu ở ngoài thành lùi tránh ba xá, chớ để không cẩn thận bị binh mã của Trương Dương tra được tung tích, nếu không ngươi hắn phải biết việc này sẽ dẫn tới sóng to gió lớn bực nào, đến lúc đó chớ nói là ngươi và ta gánh không nổi trách nhiệm này, chính là Minh công e rằng cũng khó mà ép xuống việc này, danh vọng tất định đại thụ chiết tổn." Ngô Lương liếc hắn một cái, mặt sắc băng lãnh nói. "!" Vừa nghe lời này, Tào Thuần lập tức lộ vẻ kinh hãi.

Người khác không rõ Ngô Lương đang nói cái gì, nhưng Tào Thuần lại trong nháy mắt liền hiểu được Ngô Lương ám chỉ điều gì...

Trừ chuyện tối hôm qua, còn có chuyện gì làm danh vọng Tào lão bản tất định đại thụ chiết tổn chứ.

Hắn chỉ là không quá minh bạch, chuyện này hắn rõ ràng làm được tích thủy bất lậu (kín kẽ không một kẽ hở).

Ngô Lương lại rốt cuộc là làm sao biết được?

Điều này không khoa học, điều này không hợp lý, Tào Thuần căn bản cũng không có liệu đến sẽ là kết quả như thế này.

Giờ khắc này.

Trong lòng Tào Thuần không khỏi lại đối với Ngô Lương thêm một tầng kính sợ, nguyên lai nhất cử nhất động của hắn đều chưa từng thoát khỏi con mắt Ngô Lương, thiên thiên hắn còn tự cho là hết thảy thần không biết quỷ không hay, ở trước mặt Ngô Lương làm ra một bộ dáng sự không liên quan đến mình.

Hiện tại hồi tưởng lại, biểu hiện lúc trước của chính mình nguyên bản căn bản chính là một trò cười.

Ngô Lương từ đầu đến cuối đều đang lạnh lùng nhìn hắn giả vờ giả vịt, chỉ là không nguyện vạch trần hắn mà thôi...

Bất quá chỉ thoáng hốt hoảng một chút.

Tào Thuần liền lại mặt sắc như thường, chỉ là tư thái lại trở nên khiêm tốn hơn một chút, chắp tay nói: "Ngô tướng quân, nếu Hổ Báo Kỵ lùi tránh ba xá, một khi phát sinh tình huống đột phát liền không thể kịp thời đến đây nghĩ cách cứu viện, vạn nhất Ngô tướng quân xảy ra sai sót gì, ta cũng vô pháp hướng Mạnh Đức ca ca giao đại." "Hổ Báo Kỵ hơn trăm người, tuy đều là kiêu duệ thiên hạ, nhưng nếu cùng ba ngàn binh mã của Trương Dương chính diện đối trận, có bao nhiêu phần thắng?" Ngô Lương hỏi ngược lại. "Cái này..." Tào Thuần há to miệng, lại không còn gì để nói. "Vậy thì đến lúc đó, Tào tướng quân phải làm sao cứu viện ta?" Ngô Lương lại hỏi. "Thuần có thể lấy tính mệnh cam đoan, chỉ cần Hổ Báo Kỵ còn có một người có thể thở, liền tuyệt không để Ngô tướng quân bị thương một cọng lông!" Tào Thuần lập tức ưỡn ngực, thần sắc cương nghị nói.

Lời này Ngô Lương ngược lại là nguyện ý tin tưởng, gia hỏa này đối với Tào lão bản trung tâm bất nhị, mà bảo hộ Ngô Lương lại là nhiệm vụ Tào lão bản đích thân giao cho hắn, hắn có thể đêm khuya thiện tự mệnh lệnh người đi quật mộ tổ Tư Mã gia, liền cũng có thể

không chút do dự vì bảo hộ Ngô Lương mà hiến xuất sinh mệnh. "Hiện tại còn chưa tới lúc, nếu không muốn lệnh ngươi và ta lâm vào khốn cảnh như thế, ngươi hãy nghe mệnh lệnh của ta, tức khắc mệnh lệnh Hổ Báo Kỵ giấu ở ngoài thành lùi tránh ba xá." Ngô Lương cười cười, nhìn con mắt Tào Thuần nghiêm mặt nói. "Nặc!" Tào Thuần rốt cục không nói thêm gì nữa, chắp tay đáp một tiếng, bước nhanh đi ra ngoài an bài việc này.

Nhìn bóng lưng của hắn, Vu Cát nhịn không được mở miệng nhỏ giọng nói: "Kẻ này so với Điển Vi, thật là kém một đoạn dài, nếu là Điển Vi ở đây, công tử lại đâu cần phải lãng phí nước bọt như vậy?" "Hữu Tài ca ca cũng là đang nể mặt Sứ quân, nếu không huynh ấy có khối thủ đoạn thu thập tên này, sớm đã lệnh cho hắn phục phục thiếp thiếp rồi." Gia Cát Lượng tắc ở một bên bĩu môi nói.

Có thể nhìn ra.

Những ngày này chung đụng xuống, mọi người Phường Nhân Quân đối với Tào Thuần cũng ít nhiều có chút không hài lòng, chí ít không có thoải mái như khi hành động cùng Điển Vi.

Chương 671

Đây còn là trừ Chân Mật ra, những người còn lại tịnh không biết chuyện "thiện tác chủ trương" đêm qua của Tào Thuần.

Nếu không giờ phút này mọi người Phường Nhân Quân đối với hắn cũng không phải chỉ là bất mãn đơn giản như vậy. ... "Trương Dương..." Trong quá trình Dương Vạn Lý ra ngoài nghe ngóng, Ngô Lương thì đã bắt đầu căn cứ vào lịch sử mình biết nghiền ngẫm về con người Trương Dương này, ý đồ tìm ra nhược điểm lớn nhất của hắn, từ đó làm được có chuẩn bị thì không lo.

Trương Dương trong lịch sử cũng có một danh đầu "dũng vũ hơn người".

Kinh lịch những năm đầu hắn cùng Lữ Bố đồng thời ở dưới trướng Đinh Nguyên, lịch sử tịnh không có ghi chép quá nhiều, chỉ nói hắn phân biệt đảm nhiệm qua chức Tòng sự cùng Hành quân Tư mã.

Sau này Lữ Bố giết Đinh Nguyên đầu nhập Đổng Trác, Trương Dương liền đã suất lĩnh bộ hạ đi tới khu vực Nội Hà, cũng là lúc này phát triển quân đội dưới quyền lên đến mấy ngàn người, trở thành người thực tế khống chế khu vực Nội Hà.

Lại về sau liên minh phản Đổng lấy Viên Thiệu cầm đầu thành lập, Trương Dương lại cùng Viên Thiệu hợp quận tại Nội Hà, không ngờ lọt vào Hán nô Thiền vu Ư Phu La làm phản, lại đem Trương Dương bắt làm con tin, may mà Viên Thiệu đuổi sát không buông, rốt cục đánh bại quân Ư Phu La, Trương Dương nhờ đó được cứu lại trở về Nội Hà cấp tốc thu long binh mã của chính mình.

Lại tiếp đó chính là chuyện liếc mắt đưa tình giữa Trương Dương và Lữ Bố.

Sau khi Đổng Trác chết, Lữ Bố cùng Vương Doãn thao túng triều chính, không ngờ cựu bộ Đổng Trác là Lý Giác, Quách Tỷ một lần nữa giết trở lại, Vương Doãn bị giết, Lữ Bố chỉ đành đào tẩu khỏi Trường An, vốn định đi đầu quân Viên Thuật, Viên Thuật lại bởi vì Lữ Bố làm điều phi pháp mà muốn trừ khử hắn, thế là Lữ Bố không thể không tiếp tục đào vong, cuối cùng liền chạy tới chỗ Trương Dương.

Trương Dương thật tâm đối đãi Lữ Bố, nhưng Lữ Bố lại lo lắng Trương Dương cũng sẽ hại hắn, tiếp đó không bao lâu liền lại rời khỏi Nội Hà chạy tới chỗ Viên Thiệu.

Nhưng Viên Thiệu rất nhanh liền cũng dung không được Lữ Bố, hắn lại không thể không trong tình huống cùng đường bí lối trở lại Nội Hà, Trương Dương y nguyên khoản đãi hắn, thẳng đến khi hắn cùng Trần Cung, Trương Mạc bọn người phản bội Tào lão bản, mới lại đi Duyện Châu.

Những cái này đều là chuyện cũ.

Trong một khoảng thời gian tiếp theo, Trương Dương lại lúc Hiến Đế đông đào tiến về Cần Vương, cuối cùng bởi vì hộ giá có công, bị Hiến Đế phong làm Đại tư mã, trở thành một trong Tam công dưới một người trên vạn người.

Bất quá cảnh đẹp không dài, sự hiện diện của Tào lão bản liền khiến hắn cái chức Đại tư mã này danh tồn thực vong.

Sau đó liền rất ít lại có ghi chép liên quan về hắn.

Mãi cho đến thời khắc quyết chiến khi Tào lão bản vây khốn Lữ Bố ở Hạ Bì, lúc này Trương Dương y nguyên niệm tình cũ, thế là đích thân suất binh tiến về cứu viện, cuối cùng đóng quân ở Đông Thị, cùng Hạ Bì nơi Lữ Bố đang ở hiện ra thế ỷ dốc cùng nhau kháng kích Tào lão bản.

Kết quả không nghĩ tới lúc này một bộ tướng dưới trướng tên là "Dương Sửu" lại bỗng nhiên làm phản, lại trực tiếp ám sát Trương Dương, định suất lĩnh bộ hạ của Trương Dương đầu quân Tào lão bản.

Mà cuối cùng tên bộ tướng tên là "Dương Sửu" này cũng không có kết cục tốt, trên đường đầu quân Tào lão bản lại bị một bộ tướng khác dưới trướng Trương Dương tên là "Khôi Cố" giết chết, "Khôi Cố" thì muốn dẫn dắt bộ hạ của Trương Dương đi đầu quân Viên Thiệu.

Bất quá kết quả cuối cùng lại là Tào lão bản một người đắc lợi.

Tào lão bản kịp thời phái người tiến về chặn đường, chém giết "Khôi Cố" lấy được tất cả binh mã của Trương Dương, thuận thế đem toàn bộ quận Nội Hà biến thành vật trong bàn tay của mình.

Đang lúc nghĩ những thứ này. "Công tử!" Dương Vạn Lý đã bước nhanh đuổi trở về, tiến vào trong phòng báo cáo với Ngô Lương, "Công tử, ta đã tham minh được bộ phận tình huống, lần này Trương Dương nãi là một mình đến đây, tịnh không đồng hành cùng Lữ Bố, mà nguyên nhân hắn suất quân đi vào Ôn huyện tuyên bố với bên ngoài, là do biết được đại quân Sứ quân gần đây đóng trại ở Yển Sư, lo lắng Sứ quân bỗng nhiên huy sư bắc thượng uy hiếp Nội Hà, sớm đến đây giám thị phòng phạm." "Lý do này ngược lại hợp tình hợp lý." Ngô Lương khẽ gật đầu.

Ôn huyện nằm ở biên cảnh tây nam quận Nội Hà, mà Yển Sư tuy không phải sát vách với Ôn huyện, cũng chỉ cách nhau hai ba trăm dặm, nếu là cưỡng hành quân chẳng qua chỉ là lộ trình một ngày, cái này liền chẳng khác nào Tào lão bản đã đem đại quân bày ở cửa nhà Trương Dương, Trương Dương đích xác không thể không đề phòng. "Ngoài ra, Trương Dương hiện giờ đã biết được tao ngộ đêm qua của

Tư Mã gia, bất quá ngoại trừ sai người tại các nơi yếu đạo ra vào Ôn huyện tuần tra kiểm tra ra, tựa hồ tạm thời còn chưa có hành động tiến thêm một bước nào khác." Dương Vạn Lý lại nói. "Ừm..." Cái này ngược lại cũng phù hợp nhân thiết của Trương Dương trong lịch sử, bằng vào quan hệ giữa hắn cùng Lữ Bố, nếu chuyện quật mộ thật là Lữ Bố làm, Trương Dương khẳng định sẽ chỉ qua loa cho xong chuyện.

Mà Tư Mã gia đã muốn Trương Dương hỗ trợ, thì khẳng định đã đem cái "hoài nghi" này thấu lộ cho hắn.

Ngoài ra.

Trương Dương chuyến này không có đồng hành cùng Lữ Bố, kỳ thực cũng tịnh không thể chứng minh Lữ Bố lần này liền không từng đầu quân cho hắn, dù sao Lữ Bố vừa mới phản bội Tào lão bản, Trương Dương nếu là không muốn cho Tào quân đóng ở Yển Sư một cái lý do chinh phạt chính đáng, khẳng định sẽ không dễ dàng để hắn lộ diện, cho dù trói cũng phải trói lại giấu kỹ.

Nghĩ như thế. "Đúng rồi, còn có hai người cần ngươi đi tra một chút." Ngô Lương lại mở miệng nói, "Dưới trướng Trương Dương có hai viên bộ tướng, một người tên là Dương Sửu, một người tên là Khôi Cố, ngươi tra xem Trương Dương chuyến này có mang theo hai người này hay không, tốt nhất tra rõ ràng luôn chỗ ở của bọn họ, nói không chừng có thể phái thượng dụng tràng." Cũng may là giờ phút này Tào Thuần đã đi ra ngoài an bài sự nghi Hổ Báo Kỵ lùi tránh ba xá.

Nếu không nghe được lời này Tào Thuần định nhiên lại muốn trong lòng kinh nghi, chẳng lẽ Ngô Lương cùng Trương Dương còn là chỗ quen biết cũ hay sao, nếu không lại làm sao biết được tính danh bộ tướng dưới trướng Trương Dương.

Mà đám người Phường Nhân Quân đối với việc này thì là đã sớm

thấy nhưng không thể trách.

Nghĩ cũng không cần nghĩ, công tử nhất định lại là mạc danh kỳ diệu lên đồng rồi, bởi vậy mới biết được một ít tin tức thường nhân vô pháp đạt được...

Phen này đã không có gì phải lo lắng nữa, quản hắn Trương Dương tới đây rốt cuộc là vì chuyện gì, công tử nhà chúng ta chỉ cần "lên đồng", bất kỳ vấn đề gì đều sẽ giải quyết dễ dàng... ...

Thời gian một ngày chớp mắt là qua.

Sự xuất hiện hốt hoảng của Trương Dương, ngoại trừ lệnh Ngô Lương không thể không trì hoãn kế hoạch rời đi ra, ngược lại tịnh không tạo thành ảnh hưởng nào khác đối với hắn.

Ít nhất trong một ngày này, Tư Mã phủ đều chưa từng phái người đến mời Ngô Lương, mà bên phía Trương Dương cũng tịnh chưa xuất hiện bất kỳ động tĩnh gì, cứ như thể tất cả mọi người đều đã xem nhẹ hắn vậy.

Cứ như vậy đến giờ Tuất.

Thời điểm bên ngoài bắt đầu tiêu cấm, Dương Vạn Lý mới từ bên ngoài trở về, rồi sau đó tiến vào trong phòng Ngô Lương hối báo tin tức hôm nay dò la được: "Công tử, trong số bộ tướng đi theo Trương Dương đi vào Ôn huyện lần này, chỉ có một người tên là Dương Sửu, mà tên Khôi Cố kia thì không ở trong đó, hiện giờ Dương Sửu phụ trách công tác thủ bị cửa thành phía Nam, do đó liền hạ trại ngay dưới cửa thành Nam, ăn ở đều tại bên trong doanh trướng." "Rất tốt." Ngô Lương gật đầu, tiếp đó liền từ trong tay cầm lấy một mảnh quyên bố đã viết sẵn nội dung đưa cho Dương Vạn Lý, tiếp đó bàn giao nói, "Phong thư này ngươi thả vào người giữ lấy, nếu Trương Dương gần đây đối với chúng ta không có bất kỳ hành động gì, phong thư này liền không cần cho người khác xem, nếu Trương Dương có dấu hiệu

uy hiếp đến chúng ta, ngươi liền lập tức nghĩ biện pháp thần không biết quỷ không hay đem ấn thụ ta giao cho ngươi lúc trước cùng phong thư này đưa đến trong tay Dương Sửu, thiết ký ngươi cùng người của chúng ta không được lộ diện là được, hẳn là biết phải làm sao rồi chứ?" "Nặc." Dương Vạn Lý lộ vẻ nghi hoặc, nhưng y nguyên thi lễ nhận lấy mảnh quyên bố đã gấp gọn kia. ...

Kết quả sáng sớm ngày thứ hai, Ngô Lương liền đã bị đánh thức. "Ngô tướng quân, là Tư Mã Lãng của Tư Mã phủ đến đây mời, đi cùng với hắn còn có một số binh sĩ thân mang giáp trụ, muốn đến tám chín phần mười là bộ hạ của Trương Dương." Trên mặt Tào Thuần ẩn ẩn lộ ra chút lo lắng, nhỏ giọng nói với Ngô Lương. "Biết rồi." Ngô Lương đứng dậy đi tới trong viện, đám người Phường Nhân Quân cũng là mặt lộ vẻ ưu sắc chờ đợi trong viện, mà Ngô Lương thì chỉ là nhìn Dương Vạn Lý một cái, khẽ gật đầu một cái.

Cứ như vậy đi tới Tư Mã phủ, vẫn là bên trong khách đường.

Ngô Lương lần đầu tiên nhìn thấy Thái thú Hà Nội Trương Dương.

Trương Dương sinh ra đã có khuôn mặt chữ điền khá khôi ngô, trong đường nét ngũ quan toát ra một vẻ cương nghị, làn da ngăm đen, thân hình vạm vỡ, vừa nhìn liền biết là dáng vẻ võ tướng tiêu chuẩn thường xuyên lĩnh binh bên ngoài. "Hừ." Ngay khi nhìn thấy Ngô Lương, trong mũi Trương Dương liền phát ra một tiếng hừ lạnh, ánh mắt cũng toát ra một cỗ lãnh ý rõ ràng, hoàn toàn là tư thế kẻ đến không có thiện ý. "Ra mắt Trương thái thú, ra mắt Tư Mã gia chủ." Ngô Lương thấy thế liền cụp mắt xuống, thuận theo thi lễ với hắn một cái, sau đó đứng trong khách đường lẳng lặng chờ đợi Trương Dương ra chiêu.

Lần này đi cùng hắn chỉ có một mình Tào Thuần, binh sĩ Phường

Nhân Quân và Hổ Báo Kỵ đều bị giữ lại ở bên ngoài, mà cốt cán Phường Nhân Quân thì dứt khoát bị Ngô Lương cưỡng ép giữ ở trong nhà.

Dù sao ngoại trừ Điển Vi lần này không thể tới và Dương Vạn Lý bị hắn phái ra ngoài, cốt cán Phường Nhân Quân còn lại đều là già trẻ lớn bé, tuy rằng bọn họ mỗi người có bản lĩnh riêng, nhưng cũng không thích hợp tới mạo hiểm ở loại trường hợp này. "Ngô tiên sinh mau mau mời ngồi." Tư Mã Phòng lại không dám thất lễ với Ngô Lương, vội vàng đứng dậy ra đón, lại tự mình dẫn Ngô Lương và Tào Thuần đến trước một cái án kỷ ngồi xuống, lúc này mới cười giải thích với Ngô Lương: "Trương thái thú hôm qua đã đến Ôn huyện, nghe nói nhà ta xảy ra chuyện không may này, lập tức phái binh giúp nhà ta truy tìm manh mối, sau đó lại nghe ta nói Ngô tiên sinh bản lĩnh hơn người, vì vậy cố ý mời Ngô tiên sinh đến nói chuyện, lĩnh giáo bản lĩnh của Ngô tiên sinh một chút." "Chẳng qua là chút kỳ dâm xảo kỹ không lên được mặt bàn, e là sẽ làm Trương thái thú thất vọng rồi." Ngô Lương khiêm tốn cười, lại chắp tay thi lễ với Trương Dương đang nhìn chằm chằm hắn ở cách đó không xa.

Mãi đến lúc này, Trương Dương mới rốt cục mở miệng, rất không khách khí chất vấn: "Đã là kỳ dâm xảo kỹ không lên được mặt bàn, ta liền không có hứng thú.

Hiện giờ ta chỉ muốn biết, ngươi làm thế nào đoán định chuyện của Tư Mã gia là do Lữ Bố làm?" Đây hoàn toàn là tư thế định giải oan cho Lữ Bố.

Có điều chuyện này cũng không làm Ngô Lương bất ngờ, quan hệ giữa Trương Dương và Lữ Bố vốn không tầm thường, trong lịch sử hắn đối với Lữ Bố cũng rất giảng nghĩa khí.

Hiện giờ có người úp một bô phân lên đầu Lữ Bố, Trương Dương

ra mặt biện bác cho Lữ Bố cũng là hợp tình hợp lý.

Đồng thời tình huống trước mắt cũng phải chia làm hai mặt để nhìn: Nếu Trương Dương là người giảng đạo lý, nói sự thật, Ngô Lương tự nhiên còn có cơ hội thao túng trong đó; nhưng nếu Trương Dương dứt khoát không giảng đạo lý, không nói sự thật với hắn, mà chỉ muốn sử dụng cường quyền và bạo lực bắt Ngô Lương khuất phục, lật lại ngôn luận có liên quan đến Lữ Bố trước đó của hắn, vậy Ngô Lương có nói cái gì cũng là uổng công.

Ít nhất từ trước mắt mà xem, Ngô Lương cho rằng Trương Dương hẳn là định "giảng đạo lý" với hắn, chí ít là định "giảng đạo lý trước" với hắn.

Nếu không Trương Dương sẽ không chọn địa điểm lần đầu tiên gặp mặt là Tư Mã phủ, cũng sẽ không để cho Tư Mã Phòng và Hồ Chiêu chờ ở bên cạnh tiếp khách, hành động này tự nhiên là có suy nghĩ để Tư Mã Phòng ở bên cạnh làm chứng.

Tầng lớp sĩ tộc thời buổi này mặc kệ lén lút làm qua chuyện ghê tởm gì, ngoài mặt vẫn mười phần để ý một chữ "Lý", đây là sự đúng đắn chính trị của Hán triều, là tấm vải che thân của tầng lớp sĩ tộc...

Cho dù là những hào cường kia công phạt lẫn nhau, đặc biệt là những hào cường có chút thân phận gia thế muốn hưng binh, cũng cực ít có người trực tiếp xuất binh, không thiếu được phải rộng rãi phát hịch văn chiếm lĩnh cao điểm đạo đức trước, sau đó mới dùng danh nghĩa 'chính nghĩa chi sư' để tấn công.

Giống như lúc Tào lão bản công đánh Đào Khiêm ở Từ Châu vậy, nếu không phải bộ hạ của Đào Khiêm giết phụ thân Tào lão bản, Tào lão bản e là còn phải chịu sự kiềm chế của dư luận thiên hạ, không có cách nào buông tay đi đánh.

Cũng giống như Viên Thiệu hiện giờ vậy.

Hắn đã ý thức được tiếp tục mặc kệ Tào lão bản phát triển tiếp, tất sẽ trở thành uy hiếp lớn nhất của hắn, nhưng dù là như thế, Viên Thiệu vẫn sẽ chọn phát hịch văn chỉ trích ác hành của Tào lão bản trước, cho dù là bịa đặt ra một số ác tính, sau đó lại vừa làm chuẩn bị, vừa tìm kiếm thời cơ, rất ít khi làm chuyện sư xuất vô danh.

Kỳ thực hậu thế cũng không khác biệt lắm.

Những sự kiện kiểu như "lọ bột giặt" không phải vẫn thường xuyên diễn ra sao?

Đương nhiên, giờ phút này Trương Dương bảo đám người Tư Mã Phòng làm bồi khẳng định còn có một nguyên nhân khác, chuyện này dù sao cũng là chuyện của Tư Mã gia, như vậy cũng là cho Tư Mã gia một câu trả lời.

Nghĩ thông suốt ý đồ của Trương Dương, Ngô Lương liền tránh nặng tìm nhẹ nói: "Trương thái thú e là hiểu lầm rồi, trước đó ta cũng nói rất rõ ràng với Tư Mã gia chủ, ta cũng không khẳng định chuyện này chính là do Lữ Bố làm, chỉ là căn cứ tình huống hiện trường và một số chuyện cũ trước đó để đưa ra suy đoán.

Tư Mã gia chủ khẳng định cũng rõ ràng điểm này, bởi vậy ta nhớ được Tư Mã gia chủ phái người đi tìm kiếm tung tích tặc nhân, cũng từng cố ý giao đại nếu gặp phải Lữ Bố, không thể không hỏi rõ trắng đen đã động thủ bắt người, nên giao thiệp với hắn trước sau đó mới làm định đoạt, đây bất quá là một quá trình bài trừ hiềm nghi bình thường." Một quyền đánh vào bông, Trương Dương lại vẫn không chịu từ bỏ, tiếp đó lại nói: "Đã chỉ là hoài nghi, ngươi liền nên cẩn ngôn thận hành, nếu không nếu những lời này truyền ra ngoài, chuyện này lại tịnh không phải do Lữ Bố làm, ngươi chính là yêu ngôn hoặc chúng, không chỉ xâm hại thanh danh của Lữ Bố, cũng tạo ra sự ngộ đạo đối với Tư Mã gia chủ, khiến cho tặc nhân chân chính tiêu dao

ngoài vòng pháp luật, trách nhiệm này ngươi có gánh nổi không?" "Cái này..." Ngô Lương sao có thể không nghe ra Trương Dương căn bản chính là đang nói những lời lẽ vòng vo tam quốc thế nào cũng đúng, đơn giản chính là vì tìm cớ thu thập hắn.

Mà đối mặt tình huống này, Ngô Lương tự nhiên cũng biết hắn tiếp theo cho dù nói ba hoa chích chòe cũng không cách nào giải quyết khốn cảnh trước mắt.

Dưới tình hình như thế, bác bỏ Trương Dương ngược lại là thứ yếu, bởi vì Trương Dương nhìn như đang giảng đạo lý với hắn, kỳ thực căn bản cũng không định giảng đạo lý, bất luận như thế nào đều muốn bao che khuyết điểm này.

Bởi vậy trước mắt kết quả tốt nhất chính là tận khả năng ổn định Trương Dương.

Tối thiểu phải bảo đảm Trương Dương tạm thời không tìm thấy cớ bất lợi đối với hắn và Phường Nhân Quân, sống sót mới có 'đầu ra', sống sót mới có cơ hội tìm kiếm khả năng phá cục.

Nghĩ như vậy, Ngô Lương đã mặt lộ vẻ khó xử, dùng thần sắc cầu cứu nhìn về phía Tư Mã Phòng cách đó không xa.

Dù sao từ mặt ngoài mà xem, hắn trước đó đều là đang bày mưu tính kế cho Tư Mã gia, về tình về lý Tư Mã Phòng giờ phút này đều nên đứng ra nói thay hắn vài câu mới phải.

Cũng may Tư Mã Phòng còn không phải loại người "vong ân phụ nghĩa", thấy thế quả nhiên đứng dậy, cười làm lành thi lễ với Trương Dương nói: "Trương thái thú, chuyện này thực sự không trách được Ngô tiên sinh, sau khi xảy ra chuyện kia, là ta phái người đi mời Ngô tiên sinh, hắn mới vội vàng chạy tới hiệp trợ Tư Mã gia điều tra nhóm tặc nhân kia, bởi vậy mới liên lụy hắn vào." "Hiệp trợ nhà ngươi điều tra đương nhiên không có vấn đề, nhưng yêu ngôn hoặc chúng lại

không được." Trương Dương lại lạnh lùng nói, "Tư Mã gia chủ, chuyện này cư nhiên xảy ra ở Hà Nội, thân là Thái thú ta tự nhiên phải phụ trách đến cùng.

Hiện giờ ta đã mệnh lệnh người tiến về quận thành điều tập thêm binh mã, nhất định sẽ tra cho ngươi manh mối rõ ràng, nhân tang tịnh hoạch.

Lữ Bố tuy là người quen cũ của ta, nhưng nếu hắn quả thật làm ra chuyện thiên địa bất dung bậc này, ta nhất định sẽ nghiêm trị, cho ngươi một cái công đạo, tuyệt không dung túng!

Bất quá nếu là có người yêu ngôn hoặc chúng phỉ báng hắn, ta cũng chiếu dạng sẽ không tha thứ người này, tổng phải trả lại cho Lữ Bố một cái công đạo!" "Vậy thì toàn bộ ngưỡng trượng Trương thái thú..." Thấy lời đã nói đến nước này, Tư Mã Phòng cũng không tiện nói thêm cái gì, đành phải bất đắc dĩ chắp tay tạ ơn Trương Dương.

Giờ phút này hắn đã có một loại cảm giác dẫn sói vào nhà.

Chương 672

Sự cường thế của Trương Dương làm cho hắn bị bó tay bó chân, tiếp theo chuyện này liền chỉ có thể mặc cho Trương Dương thao túng, cuối cùng đạt được kết quả như thế nào cũng là do một mình Trương Dương quyết định, Tư Mã gia chỉ có thể lựa chọn bị động tiếp nhận.

Thậm chí nói nghiêm trọng một chút, tình cảnh hiện tại của Tư Mã gia cũng trở nên thập phần xấu hổ.

Chính bọn họ cũng là ốc không mang nổi mình ốc, chỉ sợ căn bản không có năng lực đi chiếu cố Ngô Lương, chỉ có thể tận khả năng tiến hành hòa giải, nhìn xem phải chăng có khả năng giữ được tính mạng của hắn.

Bởi vậy khi lui xuống, Tư Mã Phòng lại quay đầu nhìn Ngô Lương một cái, giờ phút này trong mắt hắn hiện lên đã tràn đầy áy náy. "Ngươi còn lời gì để nói?" Trương Dương thì lại nhìn về phía Ngô Lương, ngữ khí băng lãnh hỏi. "Tiểu nhân biết sai rồi, có thể xin Trương thái thú cho tiểu nhân một cơ hội, dung thứ tiểu nhân thu hồi những lời đã nói trước đó, tiểu nhân nguyện viết một phong thư chính thức làm rõ chuyện này." Ngô Lương đã sợ đến mức "hai đùi run rẩy", mười phần "thấp thỏm" cầu khẩn nói. "Ào!" Trương Dương lại trực tiếp cầm lấy ly rượu trên bàn dùng sức hất một cái, đem rượu ngon trong ly hắt toàn bộ xuống đất, cười như không cười nói: "Nếu Ngô tiên sinh có thể thu hồi rượu đã hắt ra ngoài này, ta liền dung thứ cho Ngô tiên sinh thu hồi lời đã nói trước đó." Diễn!

Quá diễn!

Trương Dương khả năng còn tưởng rằng cách làm vừa rồi của

mình rất là cao sang, trên mặt ít nhiều mang theo một tia tự đắc, nào biết chuyện này trong mắt Ngô Lương lại là hào không có gì mới mẻ, thậm chí có chút tận lực. "..." Ngô Lương thì lại sợ đến run một cái, bộ dáng một câu cũng nói không nên lời, môi trên môi dưới đều đang run rẩy nhè nhẹ. "Được rồi, lui xuống đi!" Trương Dương tự cho là đã đạt được mục đích của mình, lại thấy Ngô Lương bị dọa thành bộ dáng như thế đã mất đi hứng thú, rốt cục cũng không nói nhảm với hắn nữa, mà là không kiên nhẫn khoát tay áo, "Nể tình mặt mũi Tư Mã gia chủ, ta tạm thời không bắt ngươi.

Hôm nay ngươi liền lưu tại trong thành, đợi ta tra rõ chuyện này, trước đó không được rời đi nửa bước.

Nếu có làm trái lệnh này, vậy chính là ngươi tự biết đuối lý chột dạ, đừng trách ta không giảng tình mặt!" "Tiểu... tiểu nhân cáo lui..." Ngô Lương giờ phút này đã là sắc mặt trắng bệch, lau một vệt mồ hôi lạnh trên mặt, mang theo Tào Thuần hoảng hoảng trương trương lui ra khỏi khách đường. "..." Nhìn bóng lưng Ngô Lương, nội tâm Tư Mã Phòng cực kỳ phức tạp.

Ngoại trừ bản thân chuyện này ra, hắn lại có thêm một chút nhận thức mới đối với Ngô Lương...

Dù sao bộ dáng giờ phút này của Ngô Lương, với bộ dáng phong khinh vân đạm mấy ngày trước lúc bị hắn mời về Tư Mã phủ quả thực như hai người khác nhau.

Tuy nói áp bách cảm mà Trương Dương mang lại xác thực mạnh hơn hắn không ít, nhưng Ngô Lương ở trong lòng Tư Mã Phòng sớm đã là thế ngoại cao nhân siêu nhiên vật ngoại, cho dù đối mặt áp lực hơi lớn một chút, cũng đoạn nhiên không nên là bộ dáng tay chân luống cuống như hiện tại chứ? "Ha ha ha, Tư Mã gia chủ, đây chính là thế ngoại cao nhân mà ngươi nói?" Trương Dương thì là khinh

thường cười lạnh. "..." Tư Mã Phòng không còn gì để nói.

Hắn cũng có hoài nghi tương tự, bất quá có một số việc lại là không làm giả được.

Không phải ai cũng có thể một chút nhìn ra con "tiềm long" giấu ở trong núi kia, càng không phải ai cũng có thể một chút nhìn ra những việc Hồ Chiêu lén lút làm cho Tư Mã Ý, cái này lại phải giải thích thế nào? ... "..." Đi ra khỏi đại môn Tư Mã phủ, Tào Thuần cũng là nội tâm cực kỳ phức tạp.

Hắn hiện tại cũng có chút xem không hiểu Ngô Lương.

Tuy rằng hắn có đôi khi cũng không thích Ngô Lương cho lắm, nhưng một số việc trước đó cũng khiến hắn sinh ra một tia kính sợ, mà trải qua việc này, tâm kính sợ trong lòng Tào Thuần lại dao động.

Quá hèn mọn.

Quá khiếp đảm.

Quá không có khí tiết...

Khu khu một cái Trương Dương, cho dù trong tay có chút binh mã, nhưng cũng còn xa xa chưa tới tình trạng một tay che trời.

Mà Ngô Lương tốt xấu cũng là Tỉ Sứ Trung Lang Tướng do Tào lão bản đích thân phong, lại là Thái Sử Lệnh mà Hiến Đế mới sắc phong gần đây.

Đường đường là một Sử quan, khi đối mặt với sự uy hiếp của Trương Dương lại biểu hiện như thế, cái này trực tiếp lật đổ nhận thức của Tào Thuần đối với Sử quan...

Từ nhỏ hắn nghe qua nhiều nhất chính là sự tích của Quan Vũ, Tư Mã Thiên, đối mặt cường quyền vẫn kiên trì ý kiến của mình, cho dù là Võ Đế chấn cổ thước kim cũng không cách nào khiến họ khuất

phục, đó mới là Sử quan chân chính, đó mới là khí tiết mà một Sử quan nên có.

Còn Ngô Lương...

Tào Thuần thậm chí cũng không nguyện hồi ức lại biểu hiện vừa rồi của Ngô Lương, quả thực quá mất mặt, thực sự không mắt nào nhìn nổi.

Hắn đã đang suy nghĩ nếu có thể thuận lợi trở lại Tào doanh, rốt cuộc có nên bẩm báo sự thật chuyện này cho Tào lão bản hay không.

Dù sao Ngô Lương đã là con rể hiền mà Tào lão bản công bố với chúng nhân, nếu là Tào lão bản biết được việc này, e là cũng sẽ trong lòng ức chế, nếu việc này truyền ra ngoài, đối với danh vọng của ngài ấy vẫn sẽ có một số ảnh hưởng.

Bất quá sự đã đến nước này, cũng không thể ngồi chờ chết. "Ngô... công tử." Tào Thuần rảo bước đuổi kịp Ngô Lương, hạ thấp giọng nói, "Chuyện này e là đã khó mà thiện liễu, ta kiến nghị sớm làm tốt chuẩn bị, một bên mệnh lệnh Hổ Báo Kỵ dưới trướng ta chuẩn bị cứu viện đột phá vòng vây, một bên ta lại phái ra mấy người tiến về Yển Sư cầu viện Mạnh Đức ca ca, song quản tề hạ như thế, khả năng thành công đào thoát có lẽ có thể lớn hơn một chút." Thế nhưng khi Ngô Lương chuyển mặt lại nhìn về phía Tào Thuần, biểu tình sợ hãi hoảng trương vừa rồi lại đã quét sạch sành sanh, thay vào đó là một bộ thần sắc tính trước kỹ càng. "?" Tào Thuần không khỏi sững sờ.

Tốc độ trở mặt này của Ngô Lương quả thực có thể so với chớp mắt, khiến Tào Thuần rất khó tin tưởng Ngô Lương hiện tại và Ngô Lương vừa rồi cư nhiên là cùng một người, chẳng lẽ vừa rồi hắn chỉ là đang diễn kịch hay sao? "Không vội." Ngô Lương nhếch khóe miệng lắc đầu, đạm nhiên cười nói, "Có lẽ chuyện này rất nhanh sẽ xuất hiện chuyển cơ không tưởng tượng nổi, chúng ta tạm thời tốt

nhất tĩnh quan kỳ biến, không chừng binh bất huyết nhận liền có thể hóa hiểm vi di." "Lời ấy giải thích thế nào?" Nghe câu nói không đầu không đuôi này, Tào Thuần tự nhiên càng thêm nghi hoặc. "Cũng không có gì ghê gớm, ta chỉ là bấm tay tính toán, tính ra Trương Dương gần đây mấy ngày có thể sẽ có huyết quang chi tai.

Ngươi nghĩ a, nếu Trương Dương xảy ra sai sót gì, tự nhiên cũng sẽ không có người nhắc lại chuyện này, khốn cảnh hiện tại của chúng ta không phải tự giải quyết dễ dàng rồi sao?" Ngô Lương thần bí cười nói. "Huyết quang chi tai..." Tào Thuần lần nữa ngẩn người.

Nói giống như thật vậy, Tào Thuần suýt chút nữa thì tin.

Bất quá nếu thật là như thế, huyết quang chi tai này đến không khỏi cũng quá khéo một chút, quả thực chính là trời giúp bọn hắn, nhưng dưới gầm trời thật có chuyện trùng hợp như vậy sao? ...

Cứ như vậy cùng Tào Thuần trở lại trong nhà.

Ngô Lương rất nhanh liền tựa như người không có việc gì, nên ăn thì ăn, nên uống thì uống, hoàn toàn nhìn không ra bất kỳ gánh nặng nào.

Chẳng những là hắn, ngay cả đám người Phường Nhân Quân cũng không có biểu hiện lo âu, từng người ở tại chỗ ở đánh rắm nói chuyện phiếm, thậm chí cuối cùng còn chơi một loại đánh cờ gọi là "Ngũ tử kỳ", thỉnh thoảng đại hố tiểu khiếu chơi đến thật không vui vẻ. "..." Nhìn trạng thái của Ngô Lương và đám người Phường Nhân Quân, nội tâm Tào Thuần lại vẫn thập phần lo âu, căn bản cũng không có cách nào làm cho mình an tâm.

Hắn hoàn toàn có thể tưởng tượng được.

Một khi xảy ra tình huống xấu nhất, hắn và Hổ Báo Kỵ dưới trướng tất sẽ lâm vào một trận huyết chiến khó mà dự liệu.

Mà trận huyết chiến này cuối cùng sẽ là kết cục thế nào, còn có bao nhiêu kiện nhi Hổ Báo Kỵ có thể sống sót, hay là bản thân hắn có thể toàn thân trở ra hay không đều vẫn là một ẩn số.

Dù sao, ai cũng không phải mình đồng da sắt, đối mặt địch quân gấp mười lần phe mình, phần thắng thực sự là quá mức xa vời, cho dù là Tào lão bản suất lĩnh đại quân binh lâm thành hạ, cũng chưa chắc liền nhất định có thể cứu bọn họ. "Đây rốt cuộc là một đám người thế nào a..." Nghe tiếng cười nói vui vẻ của đám người Phường Nhân Quân, Tào Thuần càng thêm tâm phiền ý loạn, dứt khoát đi tới bên ngoài sân nhỏ đứng cùng một chỗ với binh sĩ Hổ Báo Kỵ tùy hành, lại cũng không lời nào để nói. "Chẳng lẽ thật như Ngô Lương nói trước đó, Trương Dương gần đây nhất định là có huyết quang chi tai hay sao, cho nên bọn họ mới có thể an ổn như thế?" Tào Thuần vẫn là tĩnh tâm không được, nhưng đang không ngừng suy tư vấn đề này.

Hắn vẫn cảm thấy có chút trò đùa.

Nếu Ngô Lương thật có bản lĩnh này, lại làm sao sẽ không tính ra Trương Dương sẽ bỗng nhiên đi vào Ôn huyện, cũng lại còn sẽ giam lỏng hắn tại đây, ý muốn bất lợi đối với hắn?

Thậm chí nếu hắn thật có bản lĩnh này, không phải nên tính toán cát hung trước khi tới Ôn huyện sao?

Đại cát liền có thể yên tâm đến đây, tự nhiên liền sẽ không tao ngộ những chuyện này.

Đại hung thì dứt khoát cũng đừng đến đây, như vậy cũng không cần đối mặt hiểm cảnh như vậy rồi, không phải sao? ...

Cứ như vậy qua giữa trưa.

Mấy người lặng yên đi tới chỗ ở của Ngô Lương, hơn nữa mấy

người này còn cố ý vô tình che lấp khuôn mặt, nhìn qua một bộ dáng lén lén lút lút. "Người nào?" Binh sĩ Hổ Báo Kỵ cửa ra vào thấy thế lập tức đề cao cảnh giác.

Mấy người kia nhìn trái phải một chút, thấy chung quanh tịnh không có người ngoài gì, lúc này mới thi lễ một cái nhỏ giọng nói với binh sĩ Hổ Báo Kỵ: "Hữu lễ, ngã đẳng là tôi tớ trên Tư Mã phủ, là phụng mật lệnh của Nhị công tử nhà ta, đến đây thương nghị yếu sự với Ngô tiên sinh, mời mấy vị huynh đệ hỗ trợ thông báo một tiếng." "Nhị công tử nhà ngươi?

Chờ lấy!" Binh sĩ Hổ Báo Kỵ hơi nhíu mày, tựa hồ rốt cục nhớ tới Nhị công tử của Tư Mã gia rốt cuộc là ai, thế là lưu lại mấy người nhìn bọn họ, chỉ có một người hồi thân tiến vào trong viện.

Một lát sau.

Tào Thuần đi tới trên dưới đánh giá mấy người một phen, mở miệng nói ra: "Tiên tiến nhập viện nội rồi nói, bất quá chỉ cần một người có thể nói rõ ràng sự tình đi gặp công tử nhà ta, những người còn lại lưu tại trong viện chờ đợi." "Đa tạ." Tôi tớ lĩnh đầu vội vàng chắp tay tạ ơn.

Mà Tào Thuần vẫn không quên bảo binh sĩ Hổ Báo Kỵ soát người bọn họ một lần, xác nhận trên người những người này không có mang theo vũ khí, mới gật gật đầu thả bọn họ vào cửa viện. ...

Trong phòng Ngô Lương. "Ngô tiên sinh, Nhị công tử nhà ta cho rằng, ý đồ Trương Dương giữ gìn Lữ Bố đã thập phần rõ ràng." Tên tôi tớ cầm đầu kia sau khi nhìn thấy Ngô Lương, đầu tiên là thi lễ một cái, sau đó dùng thanh âm khá thấp nói, "Bởi vậy Trương Dương lưu giữ Ngô tiên sinh khẳng định là không có ý tốt, muốn chứng thực tổ mộ nhà ta là do Lữ Bố làm đã khó như lên trời, ngay cả gia chủ nhà ta đối mặt áp lực như thế e là cũng chỉ có thể cho qua chuyện, cứ thế

mãi, Trương Dương e là sớm muộn sẽ bất lợi với Ngô tiên sinh, mà nhà ta cũng là không có thủ đoạn gì có thể bảo đảm tiên sinh không gặp độc thủ của Trương Dương." "Nhưng việc này do nhà ta mà ra, Nhị công tử thực sự không cách nào trơ mắt nhìn Ngô tiên sinh thân hãm hiểm cảnh mà thờ ơ." "Bởi vậy suy đi nghĩ lại, Nhị công tử cho rằng chuyện này e là chỉ có một biện pháp, đó chính là âm thầm hiệp trợ nhóm người Ngô tiên sinh xuất đào.

Ngô tiên sinh yên tâm, việc này do Nhị công tử an bài, Ngô tiên sinh chỉ cần y kế hành sự là được.

Đợi Ngô tiên sinh đào thoát khỏi huyện thành Ôn huyện đi tới nơi khác, đến lúc đó cho dù Trương Dương lại có ý nghĩ gì, không thấy người Ngô tiên sinh đâu, tự nhiên cũng liền không có cách nào lại bất lợi với Ngô tiên sinh." "Không biết ý Ngô tiên sinh như thế nào?" Nói đến đây, tên tôi tớ kia tổng coi như dừng lại, lẳng lặng chờ đợi Ngô Lương đáp phục.

Ai?

Nếu là có người hiệp trợ xuất đào, trong ứng ngoài hợp như thế ngược lại cũng không mất là một biện pháp!

Tào Thuần lập tức có chút tinh thần, chỉ cần có thể trốn khỏi huyện thành Ôn huyện, bọn họ tự nhiên lập tức xuôi nam chạy tới Yển Sư nơi Mạnh Đức ca ca đóng quân, lượng mấy ngàn binh mã của Trương Dương kia cũng đoạn nhiên không dám đuổi theo.

Chương 673

Thế nhưng Ngô Lương sau khi nghe xong, lại cũng chưa lập tức tỏ thái độ, chỉ là nhíu mày hỏi: "Việc này gia chủ nhà ngươi phải chăng biết được?" "Không biết." Tên tôi tớ kia lập tức nói, "Nhị công tử nhà ta cho rằng, việc này người biết càng ít càng tốt, như thế liền cũng giảm thiểu phong hiểm bại lộ, nếu không cho dù chỉ là truyền ra một tia một hào tiếng gió, khiến cho Trương Dương có sở phòng phạm, như vậy việc này chẳng những không làm được nữa, tình cảnh của Ngô tiên sinh còn sẽ trở nên càng thêm nguy hiểm." "Người bên ngoài tự nhiên nên có sở phòng phạm, nhưng Tư Mã gia chủ liền không có tất yếu giấu diếm chứ, chẳng lẽ Tư Mã gia chủ còn có thể bán đứng chính mình hay sao?" Ngô Lương liếc xéo nói. "Cái này..." Tên tôi tớ kia lập tức ngữ khí trì trệ. "Kỳ thực cũng không sao, bất quá ta vẫn hi vọng có thể hiểu rõ một chút trong tay Nhị công tử nhà ngươi rốt cuộc có tài nguyên gì, muốn dùng thủ đoạn như thế nào âm thầm giúp ta xuất đào, nếu không thực sự khó mà an tâm." Ngô Lương cũng không làm khó hắn, tiếp đó lại nói. "Mời Ngô tiên sinh yên tâm, Nhị công tử nhà ta kỳ thực đã tư hạ mua chuộc một số binh sĩ tuần phòng ban đêm, đồng thời còn an bài xong một nhóm ngựa ở ngoài thành chờ đợi tiếp ứng." Tên tôi tớ kia vội vàng nói, "Đến lúc đó chỉ cần định trước giờ lành, Ngô tiên sinh suất lĩnh thủ hạ tại thời điểm ước định đi ra, đi thẳng tới cửa Nam, tự sẽ có người mở cửa cho đi, thần không biết quỷ không hay như thế, đợi Trương Dương phát giác Ngô tiên sinh không thấy tăm hơi, e là còn tưởng rằng Ngô tiên sinh là dùng thuật pháp gì lăng không biến mất, tuyệt đối vạn vô nhất thất." "Ân..." Ngô Lương tựa như đã nhận đồng an bài của Tư Mã Ý, trầm ngâm gật gật đầu, "Chỉ là không biết Nhị công tử định thời gian xuất đào vào lúc nào?" "Sự bất nghi trì, ngay tại giờ Sửu ngày mai." Tên tôi

tớ kia đáp. "Đến lúc đó Nhị công tử có thể sẽ phái người đến dẫn đường cho ta?" Ngô Lương lại hỏi.

Người kia ngay sau đó lại cực kỳ khẳng định nói: "Người càng nhiều càng dễ dàng bại lộ hành tung, bất quá mời Ngô tiên sinh yên tâm, Nhị công tử nhà ta đã an bài thỏa đáng, chỉ cần Ngô tiên sinh đáp ứng, hắn liền sẽ an bài xuống dưới, giờ Sửu sơ khắc đến Sửu chính khắc ngày mai Ngô tiên sinh hành tẩu trong thành, chỉ cần không đốt đuốc, liền tuyệt sẽ không bị người ngăn trở." "Thiện, ngươi trở về hồi báo Nhị công tử, việc này liền định như thế, nếu lần này có thể đào xuất sinh thiên, ngày sau ta nhất định có báo đáp." Ngô Lương tựa hồ tổng coi như xác nhận tính khả thi của kế sách này, gật đầu đáp ứng. "Đã là như thế, nô tài liền cáo lui trước, miễn cho bị người ngoài trông thấy." Tên tôi tớ kia chắp tay, liền quay đầu đi ra phía ngoài.

Cũng là vào lúc này. "Đúng rồi, ngươi có biết một người tên là Dương Sửu không?" Ngô Lương bỗng nhiên không đầu không đuôi hỏi một câu. "A?" Người kia dừng bước lại quay đầu lại, mặt lộ vẻ nghi hoặc, "Ngô tiên sinh nói người nào?" "Không có gì, ta không hỏi ngươi, hỏi chính là hắn." Ngô Lương cười ha ha một tiếng, chỉ Dương Vạn Lý bên người nói.

Dương Vạn Lý thì khá phối hợp lắc đầu, chính sắc nói: "Hồi công tử, chưa từng nghe qua người này." "Chê cười, nô tài cáo lui." Tên tôi tớ kia thấy thế ngược lại cũng tịnh không sinh nghi, lần nữa thi lễ một cái với Ngô Lương, tiếp tục đầu cũng không hồi đi ra phía ngoài.

Nhìn bóng lưng tên tôi tớ này.

Khóe miệng Ngô Lương câu lên một tia cười lạnh. "Hữu Tài ca ca, huynh cười cái gì?" Gia Cát Lượng thấy thế nhịn không được hỏi. "Ha ha, Nhị công tử của Tư Mã gia muốn hại chết chúng ta." Ngô Lương dùng ngữ khí bình tĩnh nói ra một sự thật kinh người. "Ngô

tướng quân nói thế là có ý gì?" Tào Thuần lập tức nhịn không được hỏi, "Khoan hãy nói ngươi đối với Tư Mã gia cũng coi là có ân, hiện giờ chúng ta đã rơi vào trong tay Trương Dương, chính như tên tôi tớ kia nói, Trương Dương có lẽ đã có tâm gia hại chúng ta, Nhị công tử của Tư Mã gia cho dù thật muốn hại chúng ta, tựa hồ cũng không có tất yếu đích thân thiết kế chứ?" Tào Thuần còn có chút huyễn tưởng đối với kế sách mà Tư Mã Ý phái người mang tới vừa rồi.

Dù sao nếu việc này làm xong, Tào Thuần chẳng những viên mãn hoàn thành sự phó thác của Tào lão bản, cũng là có thể mang theo những binh sĩ Hổ Báo Kỵ dưới trướng kia toàn thân trở ra, đây không nghi ngờ gì là kết quả tốt nhất.

Hơn nữa cái này mạo tựa muốn đáng tin hơn nhiều so với "huyết quang chi tai" mà Ngô Lương nói trước đó. "Nếu như là vì diệt khẩu thì sao?" Ngô Lương mở miệng hỏi ngược lại.

Hắn cũng không biết trước đó Tư Mã Ý liền có qua ý nghĩ diệt khẩu, nhưng giờ phút này lại là mẫn cảm phát giác được ý đồ này. "Diệt khẩu?" Khuôn mặt già nua của Vu Cát lập tức lại nhăn lại, "Ý của công tử là, bởi vì chúng ta nhìn ra phong thủy cách cục của tổ mộ Tư Mã gia, cho dù hiện giờ tổ mộ đã bị hủy, hắn cũng chiếu dạng không hi vọng chỗ phong thủy bảo địa này tiết lộ ra ngoài, để phòng ngừa chúng ta đi ra ngoài nói lung tung, bởi vậy liền sinh ra tâm diệt khẩu đối với chúng ta?" "Có khả năng này, vạn nhất chúng ta vì mạng sống đem chỗ phong thủy bảo địa này tiết lộ cho Trương Dương, Tư Mã gia cũng chiếu dạng không giữ được chỗ phong thủy bảo địa này." Ngô Lương có chút gật đầu, "Đương nhiên, đây chỉ là một trong những nguyên nhân ta suy đoán, có lẽ còn có nguyên nhân không muốn người biết khác, cái này liền chỉ có chính Tư Mã Ý mới biết được." "Nói nhiều như vậy, ngươi có chứng cứ gì không?" Tào Thuần lại có chút không cam lòng hỏi. "Còn nhớ rõ câu nói sau cùng ta hỏi tên tôi tớ

kia không?" Ngô Lương cười cười, khá kiên nhẫn nói, "Dương Sửu là Bộ tương trú thủ cửa Nam huyện thành...

Việc này Tư Mã Ý đoạn nhiên không có khả năng đích thân thao túng, mà vừa rồi tên tôi tớ kia đã có thể được hắn phái tới truyền lại tin tức tuyệt mật như thế, tất nhiên chính là tâm phúc Tư Mã Ý tín nhiệm nhất, bởi vậy những chuyện khác hắn nhất định cũng có tham dự liên lạc.

Mà hắn bảo chúng ta ngày mai ban đêm từ cửa Nam trốn khỏi huyện thành, lại ngay cả Bộ tương trú thủ cửa Nam là ai cũng không biết, đây chính là vấn đề lớn nhất." "Chính là như thế!" Dương Vạn Lý giờ phút này mới nhận lấy câu chuyện của Ngô Lương, tiếp tục nói, "Nếu là không có sớm thông đồng với Dương Sửu, chúng ta đêm khuya đi hướng cửa Nam, còn không đốt đuốc, cực có khả năng bị thủ vệ cửa thành coi như địch nhân đánh giết ngay tại trận.

Cho dù may mắn lưu lại một cái mạng, tự tiện ra ngoài trong thời gian tiêu cấm, cũng vừa vặn cho Trương Dương cái cớ chém giết chúng ta." "Cái này..." Nghe đến đó, đám người đã là nhao nhao bừng tỉnh đại ngộ, biểu tình trên mặt trở nên ngưng trọng lên.

Tào Thuần vẻ hi vọng trên mặt cũng là quét sạch sành sanh, nhíu mày suy tư một hồi lâu, mới nói: "Tưởng không đến Tư Mã gia lại ngoan độc như thế, nếu là để ta có cơ hội, nhất định phải cẩn thận thanh toán với bọn hắn mới được." "Ha ha." Ngô Lương cười cười, trong lòng lại cũng không hoàn toàn nhận đồng Tào Thuần.

Lúc này chưa hẳn đã là ý của Tư Mã gia, mà cực có khả năng là chủ ý của một mình Tư Mã Ý, dù sao trước khi Trương Dương tới, Tư Mã Phòng vẫn luôn không có ý tứ muốn cưỡng ép giữ Ngô Lương lại.

Bất quá cái này không quan trọng.

Sau chuyện này, nếu là Ngô Lương và Tào Thuần toàn thân trở ra, đợi Tào lão bản chân chính chưởng quyền về sau, Tư Mã gia e là cũng sẽ không có quả ngon để ăn.

Tính toán như vậy...

Ngô Lương đến đem bí mật tổ mộ Tư Mã gia bộc lộ cho Tào lão bản, mang đến ách vận cho Tư Mã gia, hiện giờ Tư Mã Ý lại muốn hại hắn diệt khẩu, coi như là miễn cưỡng huề nhau đi, Ngô Lương ngược lại cũng không cảm thấy đuối lý. ...

Đêm đó.

Trong doanh trướng của Dương Sửu dưới chân thành cửa Nam bay ra một cỗ mùi khét, chính là mùi vị đặc thù sau khi vải vóc thiêu đốt.

Dương Sửu run lên tay, đem một khối nhỏ vải lụa cuối cùng sắp cháy đến ngón tay ném xuống đất, trơ mắt nhìn nó toàn bộ thiêu đốt hầu như không còn, còn cố ý nâng chân đem nắm tro tàn kia di thành bột mịn.

Thứ hắn vừa mới đốt đi, chính là phong thư Ngô Lương mệnh Dương Vạn Lý trộm đưa tới. "Hừ..." Tựa hồ trong nội tâm đang tiến hành giãy dụa, Dương Sửu thở ra một hơi thật dài, thần sắc trên mặt lại vẫn thập phần ngưng trọng.

Hắn đã xem qua nội dung trong thư, cũng đã gặp qua cái ấn thụ Trung Lang Tướng đưa tới cùng phong thư kia, hơn nữa đã đem nó giấu đi.

Hắn sớm đã biết tin tức đại quân Tào lão bản hiện giờ đang đóng quân ở Yển Sư.

Mà phong thư này và ấn thụ kia, chính là mật sử của Tào lão bản đưa tới, cho dù Dương Sửu tịnh không có gặp mặt mật sử kia, bởi vì

người chân chính đưa hai món đồ này đến trong tay hắn, chỉ là một đứa bé ngây thơ còn để nước mũi, ngay cả người bảo nó đưa tin dáng dấp ra sao cũng nói không rõ ràng.

Trong phong thư này, Tào lão bản đầu tiên là nói rõ ý đồ không bao lâu nữa liền định kỳ tập Ôn huyện tiêu diệt toàn bộ sở bộ của Trương Dương, tiếp đó lại biểu đạt sự thưởng thức đối với Dương Sửu, biểu thị nếu Dương Sửu có thể cải tà quy chính nhất định sẽ trọng dụng hắn, ấn thụ Trung Lang Tướng cùng đưa tới kia chính là chuẩn bị cho hắn.

Dương Sửu không có khả năng không động tâm.

Hiện giờ hắn chỉ là một cái Đô bá mà thôi, lại bởi vì xuất thân không tốt tịnh không quá được Trương Dương trọng dụng, sau này tám thành cũng không có không gian tấn thăng quá lớn.

Mà nếu là có thể nhảy lên một cái trở thành Trung Lang Tướng, đó chính là một bước lên trời, ai sẽ không muốn nổi bật?

Nhưng trong lòng Dương Sửu lại có chút hồ nghi, dù sao chỉ là một phong mật thư, hắn ngay cả mặt mật sử cũng không có gặp qua, thực sự không cách nào phán đoán nội dung trong đó là thật hay giả, tự nhiên cũng không dám chỉ bằng một phong thư liền đem tính mệnh của mình ra mạo hiểm...

Cứ như vậy do dự hồi lâu. "Oa cáp..." Dương Sửu tịnh không có quyết định chủ ý, nhưng cơn buồn ngủ đã sớm tập tới, ngáp một cái liền ngã xuống giường chuẩn bị híp mắt một hồi.

Cùng lúc đó, dưới chân tường thành bên ngoài doanh trướng xuất hiện một thân ảnh linh hoạt, đôi mắt nhỏ lục u u trong bóng đêm có vẻ khá quỷ dị, giờ phút này đôi mắt này đang mắt không chớp nhìn chằm chằm doanh trướng của Dương Sửu.

Vật nhỏ này không phải thứ gì khác, chính là Hồ phó do Chân Mật phái tới.

Mà nó lần này tới đây cũng không vì việc gì khác, chính là vì muốn kê cho Dương Sửu - kẻ đang do dự không quyết - một liều thuốc mạnh, để hắn không còn chần chừ bàng hoàng nữa.

Vài phút sau. "Khò —— khò ——" Trong doanh trướng đã vang lên tiếng ngáy như sấm rền của Dương Sửu.

Mà Dương Sửu cũng rất nhanh chìm vào một giấc mộng kỳ ảo.

Trong mộng, hắn khoác trên mình một bộ giáp trụ hoàng kim, sau giáp trụ là một tấm áo choàng đỏ tung bay, nghiễm nhiên đã trở thành đại tướng cao cao tại thượng, trông vô cùng uy phong. "Cái này..." Dương Sửu cúi đầu đánh giá bộ hành đầu trên người mình, vẻ mặt đầy vẻ kinh nghi khó tin, nhất thời vẫn chưa hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Cũng ngay tại lúc này. "Dương tướng quân..." Một giọng nữ u viễn, phiêu miểu bỗng nhiên vang lên bên tai. "Kẻ nào?!" Dương Sửu giật mình kinh hãi, vội vàng nhìn quanh tìm kiếm.

Giờ phút này hắn đang đứng giữa một biển hoa rực rỡ sắc màu, cách đó không xa có một tảng đá tròn chôn một nửa dưới đất, mà trên tảng đá tròn kia đang có một con bạch hồ (cáo trắng) tư thái ưu nhã ngồi xổm. "Là ngươi nói chuyện?" Dương Sửu sửng sốt, theo bản năng hỏi.

Con bạch hồ này thể hình không lớn, trông có vẻ không có uy hiếp gì, cho nên Dương Sửu cũng không quá mức khẩn trương, chỉ là trong lòng có chút kinh kỳ. "Xem ra Dương tướng quân đã không còn nhớ rõ ta rồi..." Bạch hồ khẽ mở miệng, thanh âm u viễn phiêu miểu kia liền lần nữa vang lên. "Chuyện này..." Dương Sửu nghe vậy lộ vẻ nghi hoặc.

Từ ngôn ngữ của bạch hồ, Dương Sửu đoán rằng hắn có thể từng có giao tập với con tiểu bạch hồ này, nhưng nghĩ đi nghĩ lại lại hoàn toàn không nhớ nổi rốt cuộc đã gặp qua ở nơi nào, nhất thời cũng không biết nên tiếp lời ra sao. "Cũng phải, khi đó Dương tướng quân còn nhỏ tuổi, lại là vô tâm chi cử (hành động vô tình), tự nhiên sẽ không để chuyện đó trong lòng.

Bất quá hành động vô tình kia lại cứu tính mạng của nô tỳ, cho nên nô tỳ đoạn nhiên không dám quên lãng, chỉ cầu có một ngày có thể báo đáp cứu mạng chi ơn, cũng coi như giải quyết xong một tâm sự." Tiểu bạch hồ khẽ than một tiếng, u u nói. "Cái này..." Dương Sửu vẫn giữ vẻ mặt đầy nghi hoặc.

Hắn cho dù nghĩ nát óc cũng khẳng định không nhớ nổi hắn rốt cuộc đã làm gì cứu tính mạng con tiểu bạch hồ này, bởi vì đây hoàn toàn chính là chuyện Ngô Lương dạy Chân Mật bịa đặt ra.

Chỉ bất quá hai yếu tố "nhỏ tuổi" cộng thêm "vô tâm chi cử", lại cho việc Dương Sửu không nhớ nổi một lý do hợp lý.

Cho nên sau khi nghi hoặc, hắn đã bắt đầu cho rằng bản thân có thể thật sự từng làm "vô tâm chi cử" nào đó, không cẩn thận liền thành ân nhân cứu mạng của con tiểu bạch hồ này.

Lại nói tiếp, đã có người tìm tới cửa báo ân, hơn nữa còn là một con tiểu bạch hồ trông vô hại, đồng thời giọng nói lại êm tai câu nhân như vậy, ai lại có thể nhẫn tâm cự tuyệt chứ?

Vì thế. "Cho dù thật có việc này, Hồ tiên cũng không cần để trong lòng, có lẽ khi đó chỉ là cái nhấc tay mà thôi." Dương Sửu rất nhanh liền tiếp nhận thiết lập này, văn chất bân bân thi lễ với tiểu bạch hồ một cái, giọng điệu ôn nhu nói. "Dương tướng quân có chỗ không biết, nô tỳ tiềm tâm tu hành nhiều năm đã lược có chút thành tựu, bây giờ cách đắc đạo chỉ còn một bước ngắn." Tiểu bạch hồ tiếp đó lại

nói: "Chỉ là một bước ngắn này lại cần vứt bỏ hết thảy tâm kết tạp niệm, mới có thể thành tựu đạo quả.

Mà chuyện năm đó tuy Dương tướng quân đã không còn nhớ rõ, nhưng tại trong lòng nô tỳ lại là một cái tâm kết khó có thể bước qua, nếu là không thể báo đáp ân này giải trừ tâm kết, liền vĩnh viễn không cách nào đắc đạo." "Việc này...

Dương mỗ tuy không phải người mưu đồ hồi báo, nhưng nếu có thể giúp đỡ Hồ tiên giải trừ tâm kết, Dương mỗ lại sao dám cự tuyệt." Dương Sửu ngay lập tức "miễn cưỡng" cười nói: "Chỉ là không biết Hồ tiên định báo đáp ta như thế nào?" "Dương tướng quân có biết vì sao nô tỳ tại lúc này mới hiện thân trong mộng cảnh của Dương tướng quân?" Tiểu bạch hồ không đáp mà hỏi ngược lại. "Không biết, xin Hồ tiên minh chỉ." Dương Sửu lắc đầu. "Chỉ vì hiện giờ ngươi đã đi đến ngã rẽ của vận mệnh, nếu đưa ra lựa chọn đúng, ngươi liền có thể nghịch thiên cải mệnh, phi hoàng đằng đạt, cả đời hưởng không hết vinh hoa phú quý cùng quyền thế.

Nhưng nếu đưa ra lựa chọn sai, ngươi liền sẽ binh bại sa trường, tử vu phi mệnh." Tiểu bạch hồ u u nói: "Lựa chọn của ngươi không phải chuyện đùa, mà ta chỉ có tại lúc này giúp ngươi đưa ra quyết trạch, mới có thể báo đáp ân cứu mạng, từ nay về sau buông xuống tâm kết cầu đắc đạo quả." "Ách..." Lời này của tiểu bạch hồ hiển nhiên dọa Dương Sửu sợ hãi, hắn nhất thời thế nhưng không biết nên nói cái gì cho phải, trầm ngâm nửa ngày mới rốt cục hỏi: "Có thể hay không thỉnh Hồ tiên nói rõ ràng hơn một chút." "Trương Dương nãi là trở ngại lớn nhất trong mệnh số của ngươi, nếu hắn không chết, ngươi liền vĩnh viễn không có ngày nổi danh." Tiểu bạch hồ tiếp tục nói: "Ngươi nếu là có thể tự tay giết chết Trương Dương, rồi đi tới phù trì Chân Long Thiên Tử, mệnh số liền sẽ triệt để thay đổi, tất sẽ được Chân Long Thiên Tử trọng dụng, trong vòng ba năm liền có thể

vị liệt Tam công, trở thành quyền thần dưới một người trên vạn người." "Chuyện này..." Dương Sửu lần nữa sửng sốt.

Sau khi nhận được mật thư cùng ấn thụ của Ngô Lương, hắn đã bị khơi gợi ý niệm phản bội Trương Dương đầu quân cho Tào lão bản.

Rốt cuộc hiện giờ Tào lão bản người đông thế mạnh trú đóng ở Yển Sư, hơn nữa lại có ý đồ với Trương Dương.

Chương 674

Mà với binh mã hiện tại của Trương Dương, nếu Tào lão bản đánh tới, chưa nói đến việc hoàn toàn không có lực phản kháng, nhưng cũng không chống đỡ được quá lâu.

Chỉ là giờ phút này hắn vẫn ở vào trạng thái do dự không quyết.

Cho dù đã có suy nghĩ "nếu Tào lão bản đánh tới sẽ thẩm thời độ thế xem có nên phản bội hay không", nhưng chưa từng nảy sinh ý niệm tự tay giết chết Trương Dương.

Mà hiện tại nghe tiểu bạch hồ sai bảo như thế, Dương Sửu tự nhiên giật nảy mình.

Rốt cuộc Trương Dương nãi là thống soái một quân, mà hắn chỉ là một tên Đô bá nhỏ bé, muốn làm chuyện này tất sẽ thừa nhận nguy hiểm cực lớn, không cẩn thận liền sẽ vạn kiếp bất phục. "Hiện giờ nô tỳ đã bất chấp thiên đạo báo ứng chỉ điểm cho Dương tướng quân con đường nghịch thiên cải mệnh, ơn cứu mạng năm đó coi như đã báo xong, tâm sự xem như giải quyết." Tiểu bạch hồ lại tịnh không nói thêm gì với hắn, chỉ tự mình nói: "Về phần Dương tướng quân liệu có thể thay đổi vận mệnh của chính mình hay không, kia liền đã không phải chuyện ta có thể can thiệp, Dương tướng quân, từ đây từ biệt." Nói chuyện đồng thời, thân hình tiểu bạch hồ thế nhưng đã bắt đầu dần dần biến đạm, tựa như lập tức muốn rời đi. "Khoan, xin Hồ tiên đợi chút!" Dương Sửu lại còn vài lời muốn hỏi cho rõ ràng hơn một chút, vội vàng chạy lên trước hai bước mưu toan giữ lại bạch hồ.

Nhưng tiểu bạch hồ chỉ đạm nhiên nói: "Dương tướng quân, chuyện mệnh số thế gian vốn không tiện nói nhiều, Dương tướng quân cũng không cần hỏi nhiều.

Bất quá trước khi đi, nô tỳ vẫn là để lại cho Dương tướng quân một món tín vật đi, nếu có một ngày Dương tướng quân lâm vào cùng đồ mạt lộ, liền đem vật ấy thiêu thành tro, nô tỳ tự sẽ hiện thân tương trợ." Nói chuyện đồng thời, thân hình tiểu bạch hồ cũng càng ngày càng nhạt, rất nhanh liền đã không nhìn thấy nữa.

Mà tại trên tảng đá tròn nó từng ngồi xổm, lại để lại một cái vòng kết nhỏ được tết từ một túm lông trắng, trông rất tinh xảo. "Hồ tiên!

Hồ tiên!" Dương Sửu vẫn đang hô hoán bạch hồ, lại không thể nào gọi nó trở về, cuối cùng chỉ có thể tiếc nuối nhìn về phía cái vòng kết nhỏ kia, duỗi tay cẩn thận từng li từng tí cầm lên.

Cổ có điển cố "Kết thảo hàm hoàn".

Chủ yếu là "Hàm hoàn" (ngậm vành), nói chính là một đứa trẻ cứu tính mạng một con hoàng tước bị vây khốn, vì thế con hoàng tước kia liền ngậm tới bốn cái vòng trắng ban cho đứa trẻ, dùng vật ấy báo ân, giúp ân nhân thế đại thân cư cao vị.

Mà hiện giờ có bạch hồ vì báo ân, trong mộng đưa tới vòng kết lông trắng.

Dương Sửu trong lòng tự nhiên vừa tiếc nuối lại vừa kích động, đem cái vòng lông trắng kia gắt gao toản trong tay, sinh sợ không cẩn thận làm mất.

Cho nên.

Phải nghe theo lời bạch hồ kia, đi vì chính mình nghịch thiên cải mệnh sao?

Mãi cho đến lúc này, Dương Sửu vẫn cứ không quyết định chắc chắn được.

Hắn cũng không phải người trung thành với Trương Dương, nói thật ra, cho dù thật sự tự tay giết chết Trương Dương hắn cũng không

có bất luận gánh nặng gì, chỉ là không dám tùy tiện mạo hiểm, sợ đem chính mình bồi vào... "Khò —— khò ——" Trong giấc mộng, nội tâm Dương Sửu đang khổ khổ giãy giụa, đến mức hô hấp đều trở nên không thuận. "Hô!" Dương Sửu một cái xoay người mãnh liệt mở mắt, lần nữa thân ở trong doanh trướng quen thuộc mà lại đơn sơ kia. "Ai ——" Day day đôi mắt chua xót chưa hoàn toàn tỉnh ngủ, Dương Sửu thở dốc một hơi ngồi dậy, lẩm bẩm nói: "Hóa ra chỉ là một giấc mộng a, đây chính là ngày nghĩ gì đêm mơ nấy sao?" Nội dung trong bức mật thư kia hắn đã cân nhắc hồi lâu, cho nên trong mộng mơ thấy chuyện này đảo cũng không kỳ quái.

Nhưng một khắc sau. "Hửm?

Đây là..." Dương Sửu mãnh liệt cảm giác được trong lòng bàn tay mình dường như có một dị vật, nhìn kỹ lại mới phát hiện, dị vật kia không phải thứ gì khác, chính là cái vòng kết lông trắng mà con bạch hồ trong mộng cảnh lưu lại cho hắn! "!!!!!!" Dương Sửu "hoắc" một tiếng từ trên giường bật dậy, một đôi mắt trừng lớn, khó tin nhìn chằm chằm vòng lông trắng trong tay. "Không phải mộng?!" "Chẳng lẽ hết thảy đều là thật?!" "Ta thật sự nhận được Hồ tiên báo ân?!" "Ta thật sự phải làm như vậy mới có thể nghịch thiên cải mệnh?!" "..." ...

Một ngày tiếp theo.

Ngô Lương cùng Phường Nhân Quân đều thành thành thật thật ở tại chỗ ở giết thời gian, nên ăn thì ăn, nên uống thì uống, nên chơi thì chơi, cứ như thể không có chuyện gì xảy ra.

Mà Tào Thuần (Tự Tử Hòa) thì càng lúc càng nôn nóng, đã lần thứ ba đề xuất với Ngô Lương kiến nghị đột vây đã nhắc tới trước đó.

Không phải hắn không trầm được khí.

Mà là hiện giờ các phương thế lực trong thành Ôn Huyện đều có ý xấu với bọn hắn, Trương Dương tính là một, Tư Mã Ý của Tư Mã

gia cũng tính là một, những người này đều có ý tứ gia hại bọn hắn.

Mà cứ ngồi chờ chết như hiện tại, thật sự không phải tính cách của Tào Thuần.

Chẳng lẽ chỉ vì một câu "tính ra Trương Dương hôm nay có huyết quang chi tai" của Ngô Lương, mà cứ ngoan ngoãn ở lại chỗ này chờ chết hay sao, chuyện này không khỏi cũng quá trò đùa rồi.

Đáng tiếc Ngô Lương vẫn cứ không đồng ý kiến nghị của Tào Thuần, vẫn là bộ dáng hoàn toàn không coi ra gì kia.

Tào Thuần gấp đến độ nghiến răng nghiến lợi, thiên thiên Ngô Lương còn luôn dùng lời dặn dò của Tào lão bản trước khi xuất phát để ép hắn.

Hắn tuy trước đó tự ý phái người đào tổ mộ Tư Mã gia, nhưng đó rốt cuộc là hành sự lén lút, lần này lại là sự tình ngoài sáng, hắn chỉ có thể ráng nhịn.

Cứ như vậy một ngày trôi qua.

Rất nhanh liền đến giờ Sửu đã ước định xuất toà với người hầu của Tư Mã Ý.

Giờ phút này Ngô Lương cùng mọi người coi như không có chuyện này, vẫn cứ ở trong phòng ngủ say sưa.

Mà Tào Thuần trằn trọc không ngủ được thì chủ động đi ra trong sân, đứng trên một cái cối xay quan sát bên ngoài xem có tình huống gì hay không.

Mà bên ngoài sân thì tối đen như mực, yên tĩnh như ngày thường, căn bản nhìn không ra cái gì. "Chẳng lẽ đó không phải độc kế Tư Mã Ý hãm hại chúng ta?" Tuy rằng trước đó đã nghe Ngô Lương khẳng định nguyên nhân đây là độc kế của Tư Mã Ý, nhưng trong lòng Tào Thuần ít nhiều vẫn mang theo một tia tâm lý may mắn, ngộ nhỡ không

phải thì sao, không phải thì chẳng phải đã bỏ lỡ cơ hội ngàn năm có một để đào thoát sinh thiên?

May mà Tào Thuần cũng coi như là lý trí.

Sau khi cẩn thận đánh giá cũng cho rằng không thể mạo hiểm này, cho nên tia tâm lý may mắn kia cũng vẻn vẹn chỉ là tâm lý may mắn, cũng không gây ảnh hưởng quá lớn đối với hắn.

Cứ như vậy loanh quanh trong sân một hồi lâu.

Tào Thuần rốt cục bị hàn ý của mùa đông lạnh lẽo đuổi về phòng, lại vẫn cứ trợn tròn mắt nằm trên giường, vẫn là ngủ không được... ...

Mà cùng lúc đó.

Tư Mã Ý cũng đồng dạng ngủ không được, bởi vì hắn đang chờ đợi người hầu truyền tin tức về.

Đương nhiên, người hầu của hắn cũng không vi phạm lệnh tiêu cấm (giới nghiêm) của Trương Dương đi ra khỏi Tư Mã phủ, mà chỉ là mượn danh nghĩa tuần đêm trộm chú ý động tĩnh bên phía Trương Dương.

Lần này Trương Dương xuất quân tới đây, chỗ ở là do Tư Mã gia an bài.

Tư Mã Phòng trực tiếp dọn sạch một nửa Tư Mã phủ ra cho Trương Dương sử dụng, cho nên nếu bên phía Trương Dương có gió thổi cỏ lay gì, Tư Mã phủ cùng ở dưới một mái hiên cũng không có khả năng không phát giác.

Mà đám người Ngô Lương nếu bị Trương Dương bắt giữ hoặc là giết, liền khẳng định sẽ có người tới bẩm báo.

Nhưng mà đợi ròng rã một đêm.

Tư Mã Ý lúc thì không cẩn thận ngủ quên, lúc thì bỗng nhiên bừng

tỉnh, rất không yên ổn mà qua một đêm, mãi cho đến khi sắc trời bên ngoài hiện lên màu bụng cá trắng, người hầu cũng trước sau không có mang đến bất cứ tin tức gì. "Vô sự phát sinh?" Tư Mã Ý cẩn thận hồi ức kế hoạch của chính mình, tịnh chưa nghĩ ra bất luận lỗ hổng rõ ràng nào.

Nhưng cả một đêm người hầu đều không có tới báo tin, bên kia hẳn là vô sự phát sinh...

Chẳng lẽ kế hoạch của mình bị tên họ Ngô kia nhìn thấu hay sao?

Không có lỗ hổng tịnh không đại biểu liền sẽ không bị nhìn thấu, rốt cuộc tên họ Ngô kia tịnh phi phàm nhân, cho nên cũng có khả năng thông qua thủ đoạn khác nhìn thấu kế hoạch của hắn.

Mà nếu là như thế...

Sát ý trong mắt Tư Mã Ý càng thêm nồng đậm.

Hắn thiết kế gia hại Ngô Lương không thành, còn bị Ngô Lương phát giác ý đồ, vậy thì sau này song phương liền đã là sinh tử cừu nhân.

Tư Mã Ý tự nhiên càng thêm không có khả năng để đám người Ngô Lương sống sót rời khỏi Ôn Huyện, nếu không e rằng hậu hoạn vô cùng! ...

Sáng sớm tinh mơ.

Người hầu của Tư Mã Ý liền một lần nữa phụng mệnh đi tới chỗ ở của đám người Ngô Lương.

Lần này Tào Thuần tuy chưa cho bọn họ sắc mặt tốt, nhưng cũng y theo ý tứ của Ngô Lương, tịnh không ngăn bọn họ ngoài cửa.

Cứ như vậy đi vào trong viện nhìn thấy Ngô Lương, tên người hầu lĩnh đầu kia tuy trong lòng thảng thốt, lại là mặt không đổi sắc thi

lễ hỏi: "Ngô tiên sinh, đêm qua chẳng lẽ xảy ra sai sót gì sao?" "Không xảy ra sai sót gì, chỉ là đêm qua chúng ta ngủ quá say, lúc tỉnh lại đã đến giờ Dần, mắt thấy không cẩn thận bỏ lỡ giờ lành ước định với Nhị công tử, lại không biết nên liên hệ với Nhị công tử như thế nào, ta tự nhiên cũng không dám tùy tiện tự ý hành động, đành phải tiếp tục ngủ tiếp." Ngô Lương vẻ mặt đầy áy náy cười nói: "Thật sự xin lỗi, bởi vì chúng ta ham ngủ mà uổng phí một phen ý tốt của Nhị công tử, trong lòng ta thật sự băn khoăn, hay là... ngươi trở về lại thỉnh Nhị công tử an bài lại cho ta một thời gian khác, lần sau ta lấy tính mạng đảm bảo tuyệt đối sẽ không bỏ lỡ nữa." "..." Nghe được lời này, tên người hầu thật là vừa tức vừa buồn cười, thật sự nhịn không được muốn tát một cái lên khuôn mặt không biết xấu hổ kia của Ngô Lương, nhưng mà hắn không dám.

Đây là chuyện gì?

Đây chính là đại sự tức tức tương quan với tính mạng a!

Cư nhiên có người có thể bởi vì ngủ mà bỏ lỡ, hơn nữa nhiều người như vậy cư nhiên không có một người nào nhớ rõ, quả thực không thể lý giải.

Quan trọng nhất là, kẻ này sau khi bỏ lỡ cư nhiên còn không biết xấu hổ bảo Nhị công tử nhà hắn an bài lại, đây chẳng lẽ là chuyện đơn giản như ăn bữa cơm uống miếng nước, khinh khinh tùng tùng một câu liền có thể an bài xong sao?

Quả thực không biết xấu hổ đến cực điểm, trong thiên hạ sao lại có người hậu nhan vô sỉ như thế! "Hừ..." Cho dù bởi vì thân phận của chính mình không dám biểu hiện ra bất mãn, tên người hầu này vẫn cứ khó có thể khắc chế sự uất ức trong lồng ngực, trong khoang mũi nhịn không được phát ra một tiếng thở hắt trầm muộn, thanh âm cũng lược hiển trầm muộn nói: "Bỏ lỡ cơ hội quý giá lần này, Nhị công tử

muốn lần nữa an bài cho Ngô tiên sinh e rằng liền không dễ dàng...

Trở về ta sẽ đem việc này bẩm báo đúng sự thật, nếu có tin tức gì, ta sẽ lại đến liên lạc với Ngô tiên sinh." "Vậy thì làm phiền rồi." Ngô Lương lại là vẻ mặt đạm nhiên, cười nói với tên người hầu kia. "Cáo từ!" Người hầu thi lễ một cái, liền đầu cũng không ngoảnh lại đi ra ngoài.

Hắn thật tâm không dám lại lưu tại nơi này, bởi vì hắn sợ chính mình nhịn không được thật sự động thủ với Ngô Lương, như vậy lấy thân phận của hắn, e rằng cả hai đầu đều không dễ ăn nói.

Mà Ngô Lương thì là an an ổn ổn ngồi đó, chỉ khẽ khàng nói một câu: "Tình huống đặc thù, ta không tiễn nữa." Cứ như vậy đưa mắt nhìn tên người hầu rời đi.

Chương 675

Tâm tư Tào Thuần lại động, nhịn không được đi tới bên cạnh Ngô Lương, khẽ giọng mở miệng hỏi: "Ngô tướng quân, ta thấy biểu hiện của tên người hầu kia, tịnh không giống như Tư Mã Ý thiết kế hãm hại chúng ta, đảo lại càng giống chúng ta hiểu lầm hắn, phụ một phen ý tốt của hắn." "Tử Hòa huynh không cần bàng hoàng, ta quyết định như thế, tự nhiên có đạo lý của ta." Ngô Lương nhìn Tào Thuần một cái, lại cười nói.

Thấy Ngô Lương tịnh không nói nhiều với hắn, Tào Thuần vẫn cứ có chút không cam lòng hỏi: "Vậy thì tiếp theo chúng ta lại nên làm thế nào cho phải, chẳng lẽ cứ ngồi ở đây tiếp tục chờ cái 'huyết quang chi tai' mà ngươi tính ra?" "Không sai." Ngô Lương gật đầu. ...

Tại Tư Mã phủ.

Nghe tên người hầu trở về bẩm báo tình huống xong, Tư Mã Ý sắc mặt âm trầm xuống, nhưng tịnh không nói thêm gì, chỉ phất phất tay với tên người hầu: "Ngươi lui xuống trước đi." "Dạ." Người hầu tự nhiên cũng không dám nói thêm gì, lặng lẽ lui ra ngoài.

Mà Tư Mã Ý thì đi vào trong thư phòng, bưng lên một quyển giản độc làm ra bộ dáng chuyên tâm duyệt đọc, chỉ là đôi mắt lại không hề tụ tiêu, hiển nhiên trong lòng đang tư tác điều gì.

Hồi lâu sau.

Tư Mã Ý buông giản độc đứng dậy, đi ra khỏi thư phòng rảo bước tiến về phía viện lạc của Tư Mã Phòng, hỏi qua người hầu biết được Tư Mã Phòng cũng đang một mình ở trong thư phòng, vì thế đi tới trước cửa thư phòng Tư Mã Phòng. "Các ngươi ở chỗ này canh giữ cho tốt, bất luận kẻ nào không được tiếp cận thư phòng mười

bước!" Sau khi giao đại với người hầu ngoài cửa thư phòng một phen, Tư Mã Ý gõ cửa đi vào, tiếp đó liền "bịch" một tiếng trực tiếp quỳ gối trước mặt Tư Mã Phòng. "Trọng Đạt, vì sao lại như thế?" Tư Mã Phòng lộ vẻ nghi hoặc, theo bản năng đứng dậy hỏi. "Phụ thân, hài nhi thiện tác chủ trương (tự ý quyết định) xúc thành một chuyện sai lầm, e rằng ngày sau chung quy sẽ dẫn tới kiếp nạn cho Tư Mã gia, cho nên tới trước mặt phụ thân thỉnh tội." Tư Mã Ý cúi đầu nói. "Ngươi đứng lên trước đã, rốt cuộc là chuyện gì, một năm một mười nói rõ ràng cho ta." Tư Mã Phòng nhíu mày, ngồi xuống lại nói. "Dạ." Tư Mã Ý đáp một tiếng chậm rãi đứng dậy, ngẩng đầu lên nhìn về phía Tư Mã Phòng, rốt cục mở miệng nói: "Phụ thân còn nhớ mấy ngày trước hài nhi từng nói với phụ thân suy nghĩ muốn đem Ngô tiên sinh trảm thảo trừ căn (nhổ cỏ tận gốc) không?" "Ngươi cũng ta trả giá hành động?!" Hai mắt Tư Mã Phòng trừng lên. "Hài nhi thiết hạ một cái mượn dao giết người chi kế, mệnh người tiến đến lừa gạt Ngô tiên sinh, nói cho hắn biết hài nhi đã âm thầm mua chuộc tốt một bộ phận tướng sĩ dưới trướng Trương Dương, bọn hắn chỉ cần mượn bóng đêm đi thẳng ra khỏi thành, lính tuần tra và thủ vệ trong thành sẽ đối với bọn hắn làm như không thấy, như vậy bọn hắn liền có thể đào thoát sinh thiên, không cần lo lắng Trương Dương hạ sát thủ...

Như vậy đám người Ngô tiên sinh bởi vì vi phạm tiêu cấm bị bắt, liền vừa vặn cho Trương Dương cái cớ xuống tay." Tư Mã Ý hạ thấp thanh âm đáp. "Kết quả đâu?" Tư Mã Phòng đảo cũng chưa lập tức răn dạy, mà là sắc mặt âm trầm dò hỏi hậu sự. "Kết quả Ngô tiên sinh tuy ngoài miệng đáp ứng, nhưng đến đêm lại tịnh không y kế hành sự, cho nên hài nhi có lý do cho rằng Ngô tiên sinh đã nhìn thấu mưu kế của hài nhi." Tư Mã Ý tiếp tục đáp: "Như vậy lương tử giữa Tư Mã gia và Ngô tiên sinh coi như đã kết, thảng hoặc Ngô tiên sinh có thể cuối cùng đào thoát khỏi tay Trương Dương, sau này cực có khả năng

sẽ làm chuyện bất lợi đối với chúng ta.

Rốt cuộc hắn trong tay nắm bí tân (bí mật) tổ mộ Tư Mã gia chúng ta, chỉ cần nói chuyện này ra ngoài, liền đã đủ để chặt đứt con đường quật khởi của nhà chúng ta." Hiện giờ tổ mộ Tư Mã gia tuy rằng bị đào, thi thể tiên tổ trong tổ mộ cũng không được bảo toàn, nhưng con "Tiềm long" (Rồng ẩn) kia lại vẫn cứ còn đó.

Chỉ cần có thể giấu kỹ con "Tiềm long" này, phong thủy bảo địa nơi đó tổng vẫn còn dùng được, cho nên Tư Mã gia vẫn cứ có cơ hội mượn việc này quật khởi.

Đây là nhận thức chung của một ít nhân vật nòng cốt Tư Mã gia.

Bọn họ sở dĩ kiên trì truy tra đám trộm mộ tặc nhân kia, kỳ thật cũng là muốn làm rõ ràng đám tặc nhân kia liệu đã nhìn ra con "Tiềm long" này hay chưa, tận khả năng đem bọn chúng đuổi tận giết tuyệt, tránh cho bí mật về "Tiềm long" tiết lộ ra ngoài.

Về phần thi cốt tiên tổ, cho dù thật sự tìm không trở lại, kỳ thật cũng không quan trọng đến thế.

Mà Tư Mã Phòng trước đó sở dĩ không đồng ý đề nghị của Tư Mã Ý xuống tay với Ngô Lương, là bởi vì biểu hiện của Ngô Lương thật sự cao thâm mạc trắc, khiến hắn sờ không rõ nông sâu của Ngô Lương, cho nên không dám tùy tiện xuống tay, miễn cho dẫn tới phiền toái lớn hơn cho Tư Mã gia. "Ân..." Nghe đến đó, Tư Mã Phòng nhắm mắt lại dường như bắt đầu dưỡng thần, trầm ngâm một lát sau mới nói: "Ngươi có biết sai lầm lớn nhất con phạm phải trong chuyện này là gì không?" "Hài nhi không nên thiện tác chủ trương..." Tư Mã Ý vội vàng nói. "Sai rồi!" Tư Mã Phòng lại lập tức đánh gãy hắn, chính sắc nói: "Ngươi sai ở chỗ chuẩn bị không đủ.

Nếu đã quyết định muốn làm chuyện này, ngươi liền nên làm tốt chuẩn bị ứng đối với tất cả kết quả, mà không phải một kế không

thành liền không có hậu thủ, như vậy chẳng những đánh rắn động cỏ, còn khiến chính mình rơi vào cục diện thập phần bị động." "Ý của phụ thân là..." Tư Mã Ý nhược hữu sở tư. "Sự đã đến nước này, cho dù không biết cái tên Ngô tiên sinh này rốt cuộc là thâm hay nông, na phạ (dù cho) cần phải mạo một chút phong hiểm, cũng cần phải nhanh chóng trừ hắn đi, nếu không sau này chúng ta trước sau khó có thể an tâm." Tư Mã Phòng phất phất tay, nói: "Ngươi lui xuống trước đi, phạt ngươi ở trong phòng cấm túc, hảo hảo nghiền ngẫm lời ta vừa nói, nếu nghĩ không thông liền vĩnh viễn không được ra ngoài...

Chuyện tiếp theo, để ta tới thu dọn là được." "Dạ." Tư Mã Ý đáp một tiếng, cúi đầu lui ra ngoài.

Kỳ thật hắn hiện tại liền đã hiểu rõ ý tứ của Tư Mã Phòng: Không động thì thôi, động liền phải thiết lập tất sát chi cục, mới có thể không lưu hậu hoạn!

Nếu không, liền nên giống như Tư Mã Phòng trước đó khắc kỷ ẩn nhẫn, như vậy mới là đạo sinh tồn.

Hắn rốt cuộc vẫn là quá trẻ tuổi một chút.

Đã không có năng lực thiết lập tất sát chi cục, lại không thể làm được khắc kỷ ẩn nhẫn, như vậy mậu nhiên hành sự thực thuộc hạ hạ chi sách, cuối cùng vẫn là phải để phụ thân tự mình xuống sân tới chùi đít... ...

Hai ngày tiếp theo.

Các phương thế lực trong thành Ôn Huyện đều yên bình đến lạ kỳ.

Không có ai tới tìm đám người Ngô Lương gây phiền toái, Tư Mã gia cũng không có bất luận động tĩnh gì, Trương Dương dường như cũng chuẩn bị tiếp tục trú đóng ở Ôn Huyện một thời gian, hết thảy đều đâu vào đấy.

Nhưng mà dưới biểu tượng bình tĩnh này, lại là sóng ngầm cuộn trào.

Tư Mã Phòng tuy cửa lớn không ra cửa trong không bước, nhưng vẫn luôn âm thầm tiến hành một ít an bài.

Dương Sửu - kẻ đã cơ bản bị Ngô Lương "sách phản" thành công, cũng đối với Trương Dương bằng mặt không bằng lòng, lén lút làm một ít chuẩn bị không muốn người biết.

Mà Ngô Lương thì trước sau vẫn lẳng lặng chờ đợi thời cơ.

Cuối cùng đến ngày thứ ba.

Tư Mã Phòng đã làm tốt chuẩn bị sung túc, tổng cộng ba bước liên hoàn sát chiêu, chỉ cần Ngô Lương không phải đã thành thần tiên bất tử bất diệt, định có thể giáo hắn chôn xương ở nơi này.

Thời gian cũng đã định ra, ngay tại đêm nay, vẫn là giờ Sửu, vĩnh tuyệt hậu hoạn liền tại nhất cử này!

Nhưng mà còn chưa tới đêm, mới vừa qua giữa trưa liền phát sinh một chuyện khiến Tư Mã Phòng thủy liệu vị cập (không ngờ tới).

Đương nhiên không chỉ mình Tư Mã Phòng.

Chuyện này khiến tất cả mọi người ngoại trừ Phường Nhân Quân đều không ngờ tới.

Trương Dương chết rồi!

Hôm nay giờ Ngọ, Trương Dương thiết yến khao thưởng các bộ tướng dưới quyền, không ngờ trên yến hội lại phát sinh binh biến, Trương Dương ngộ thích bỏ mình, mấy tên bộ tướng trung thành với hắn cũng bị giết cùng.

Việc này chính là do một tên Đô bá danh bất kiến kinh truyện tên là Dương Sửu làm.

Như vậy bộ hạ của Trương Dương rơi vào trạng thái rắn mất đầu.

Dương Sửu lại thuận thế phát phóng lương hướng thu mua tướng sĩ các bộ, thế nhưng dễ như trở bàn tay đem binh quyền nắm trong tay mình, nhảy lên một cái trở thành đại lão chấp chưởng ba ngàn binh mã.

Kết quả này Ngô Lương cũng tịnh không bất ngờ.

Trong lịch sử, sau khi Dương Sửu ám sát Trương Dương, cũng thuận lợi nắm giữ binh quyền, mang theo binh mã liền muốn chạy đi đầu bôn Tào lão bản.

Từ đó có thể thấy Dương Sửu khẳng định ít nhiều là có một chút thủ đoạn, ít nhất là ở phương diện thu mua lòng người rất có tâm đắc.

Nếu không phải trên đường tao ngộ Khôi Cố - một bộ tướng khác của Trương Dương chặn giết, Dương Sửu có lẽ thật có cơ hội trở thành một trong những tướng lĩnh gọi được tên dưới trướng Tào lão bản.

Rốt cuộc Tào lão bản đối với loại tướng lĩnh chủ động đầu thành này, xưa nay đều sẽ lấy lễ đối đãi, ủy thác trọng trách, cũng coi như là một loại thủ đoạn thu mua lòng người. "Ổn rồi!" Ngô Lương trong lòng đại định.

Hiện giờ Dương Sửu đã khống chế được cục thế, hơn nữa y theo dẫn đạo của Hồ phó mà Chân Mật đưa cho hắn, bước tiếp theo Dương Sửu nhất định sẽ xuất lĩnh đội quân này đi tới Yển Sư "Cần vương".

Điều này cùng việc đầu bôn Tào lão bản cũng không có gì khác biệt, huống chi trong lịch sử Dương Sửu vốn đã có tâm hướng về Tào lão bản, mà tên Khôi Cố chặn giết hắn trong lịch sử lại không ở nơi

này, hẳn là cũng sẽ không xảy ra sai sót gì nữa.

Như vậy.

Chỉ cần Ngô Lương lượng minh thân phận, Dương Sửu liền tuyệt đối sẽ không bất lợi với hắn, thậm chí còn muốn một đường hộ tống hắn cùng Phường Nhân Quân tới Yển Sư, dùng cái này làm lễ ra mắt tặng cho Tào lão bản.

Ngô Lương cùng mọi người tự nhiên chuyển nguy thành an.

Mà công lao lần này, Ngô Lương lại không định nhận nữa.

Dù sao hắn ở chỗ Tào lão bản thứ không thiếu nhất chính là công lao, ngược lại giải thích ngọn nguồn chuyện này với Tào lão bản lại phiền toái hơn nhiều, hơn nữa có một số việc chi tiết căn bản không có biện pháp nói rõ, e rằng được không bù mất.

Nhưng mà khi nhận được tin tức này, Tào Thuần lại lập tức nghẹn họng nhìn trân trối. "Chuyện này..." Khó tin nhìn về phía Ngô Lương, trong lòng Tào Thuần đã nảy sinh một tia sợ hãi.

Quá đáng sợ!

Bấm tay tính toán liền có thể đoán sống chết của người khác, đây căn bản chính là tình tiết chỉ có trong thần thoại cổ sự mà Tào Thuần từng nghe khi còn bé, không thể tưởng được lại xuất hiện trước mặt hắn bằng phương thức như vậy.

Mãi cho đến lúc này.

Tào Thuần mới rốt cục minh bạch vì sao Tào lão bản ỷ trọng và coi trọng Ngô Lương như thế.

Người có bản lĩnh như vậy đủ có thể làm Quốc sư, có hắn trung tâm phò tá Tào thị thì lo gì không làm nên đại sự? "Ha ha ha, Tử Hòa huynh, ta cũng không đánh mã hổ nhãn (nói vòng vo) với huynh nữa,

kỳ thật ta là Kê đồng nhất mạch tương thừa, chỉ là đến đời ta đã xuống dốc, kê thuật cũng là lúc linh lúc không, bất quá lần này đảo vừa khéo linh nghiệm một hồi, như vậy mới có thể ở trước mặt huynh mạo nhận một hồi cao nhân." Ngô Lương cũng không so đo những mâu thuẫn nhỏ trước đó với Tào Thuần, pha chút thân cận vỗ vỗ bả vai hắn cười nói.

Kiểu nói từ này Tào lão bản đã nghe không chỉ một lần, cho nên dùng để lấp liếm Tào Thuần tự nhiên không có vấn đề gì, tổng tốt hơn là đem tất cả bí mật của Phường Nhân Quân bại lộ ra ngoài. "Ha ha..." Tào Thuần đành phải cười gượng với hắn, cũng không biết nên hay không nên tin lời Ngô Lương, chỉ cảm thấy Ngô Lương cao thâm mạc trắc, căn bản không phải người hắn có thể dễ dàng ước đoán.

Bất quá tức sử Trương Dương đã bị thích sát, Tào Thuần cũng tịnh không cho rằng tình cảnh của bọn hắn liền sẽ tốt hơn trước bao nhiêu, vì thế lại có chút lo âu hỏi: "Tuy rằng hiện giờ Trương Dương chết rồi, binh sĩ dưới trướng hắn đã đổi chủ, nhưng điều này tịnh không đại biểu tình thế liền trở nên có lợi cho chúng ta.

Dưới tình hình như thế, không biết Ngô tướng quân có kế hoạch gì giúp chúng ta thoát khốn hay không?" Đang nói chuyện.

Dương Vạn Lý trước đó bị Ngô Lương phái ra ngoài dò hỏi tin tức đã chạy về, vẻ mặt đầy hỉ khí xông vào trong phòng báo cáo với Ngô Lương: "Công tử, tin tức tốt!" "Nói đi." Ngô Lương liếc hắn một cái, bình tĩnh nói. "Dương Sửu sau khi tiếp quản binh mã dưới trướng Trương Dương, hiện giờ đang động viên đám tướng sĩ kia, định xuất quân nam hạ đi tới Yển Sư hội hợp với Vương sư, còn hứa hẹn muốn xin một cái chức quan triều đình danh chính ngôn thuận cho những bộ tướng kia!" Dương Vạn Lý thở hổn hển pha chút kích động nói: "Đây không phải chính là muốn hội sư với Sứ quân (Tào Tháo) sao?

Như vậy, chúng ta cùng Dương Sửu liền xem như đồng liêu, hắn lại sao có thể làm khó dễ chúng ta như Trương Dương." "Ngươi nói là thật?!" Vừa nghe lời này, Tào Thuần lập tức tỏ ra còn kích động hơn cả Dương Vạn Lý, thế nhưng một bước nhảy lên phía trước, nắm lấy bả vai Dương Vạn Lý lớn tiếng xác nhận nói. "Phế thoại, chẳng lẽ ta lại đi nói hươu nói vượn với công tử nhà ta sao?" Dương Vạn Lý đối với Tào Thuần tịnh không có hảo cảm gì, một bên đẩy tay hắn ra, một bên tức giận nói. "Tốt quá!

Chương 676

Tốt quá!

Chuyện này thật sự là quá tốt!" Tào Thuần vui sướng ra mặt, cười đến lộ cả răng hàm: "Đây gọi là trong họa được phúc đi, chúng ta chẳng những chuyển nguy thành an, Mạnh Đức ca ca còn nhân đó có được một đội quân mấy ngàn người, diệu a!

Ngô tướng quân, ngươi quả thực là một viên phúc tướng của Mạnh Đức ca ca, có ngươi ở bên phò tá, Mạnh Đức ca ca tất thành đại sự!" "Tử Hòa huynh quá khen rồi." Ngô Lương đạm nhiên cười một tiếng, nói: "Chuẩn bị một chút, lát nữa chúng ta liền đi bái kiến Dương Sửu.

Ngoài ra, ở Ôn Huyện vẫn còn một chuyện cần phải giải quyết dứt điểm." Ngô Lương xưa nay lấy thẳng báo oán, cừu oán Tư Mã Ý có ý đồ gia hại hắn, đương nhiên sẽ không cứ như vậy bỏ qua.

Khi nhóm Ngô Lương đã chuẩn bị xong xuôi, Dương Vạn Lý cũng mang về tin tức mà Ngô Lương mong muốn: Hiện tại cục diện trong thành Ôn Huyện đã ổn định lại, các bộ tướng lớn nhỏ đều đã bái nhập dưới trướng Dương Sửu.

Tình huống này quả thực đã có thể xuất môn đi bái kiến.

Suy cho cùng, nếu còn đang trong loạn cục, bất kỳ kẻ nào đi lại trong thành đều có thể bị coi là địch nhân, thậm chí ngay cả cơ hội giải thích rõ ràng cũng không có liền bị đao kiếm tương hướng, Ngô Lương tự nhiên không muốn đi xúc cái rủi ro đó.

Không lâu sau.

Tại phủ Tư Mã, phủ đệ này hiện nay cũng tạm thời bị Dương Sửu

tiếp quản.

Trước đó nửa cái Tư Mã phủ đều bị Trương Dương trưng dụng, sau khi Dương Sửu giết Trương Dương xong liền thuận thế tạm trú lại đây.

Để phòng ngừa xảy ra loạn lạc, giới bị tự nhiên cũng nghiêm ngặt hơn trước đó một chút. "Khoan đã, kẻ nào!" Binh sĩ thủ vệ cửa nhìn thấy nhóm người Ngô Lương đến, lập tức chĩa binh khí trong tay về phía bọn họ. "Làm phiền chuyển vật này cho Dương tướng quân, Dương tướng quân nhìn qua liền biết." Ngô Lương cũng không nói nhảm, trực tiếp đưa ấn tín Thái Sử Lệnh mà mình mới lấy được gần đây cho Dương Vạn Lý, ra hiệu hắn chuyển qua. "Cái này..." Tên lính gác cầm đầu nhận lấy ấn tín, trước tiên là sửng sốt.

Hắn thực ra chưa từng thấy ấn tín của triều đình, do đó cũng không nhận ra, nhưng vật này nhìn qua liền biết không phải thứ dân gian bách tính có tư cách sở hữu.

Thêm vào đó Ngô Lương mở miệng liền ra vẻ có chút giao tình với Dương Sửu, nên hắn cũng không dám vô lễ như ban nãy. "Chư vị xin chờ ở đây một lát, ta vào bẩm báo trước." Tên lính kia khách khí thi lễ một cái, sau đó xoay người rảo bước vào trong phủ bẩm báo.

Cùng lúc đó. "Ngô tiên sinh, sao các ngài lại tới đây?" Một giọng nói quen thuộc bỗng nhiên vang lên từ phía sau.

Người này không phải ai khác, chính là tên gia nhân trước đó truyền lời cho Tư Mã Ý.

Giờ phút này biểu cảm của hắn có chút ngoài ý muốn, tiếp đó liền hạ thấp giọng nói: "Ngô tiên sinh, hiện nay trong thành xảy ra chút biến cố, ngài chắc hẳn đã nghe nói một vài tin tức.

Do đó hiện tại gia chủ và Nhị công tử nhà ta đều phân thân thiếu

phương thuật, nếu ngài muốn cầu kiến bọn họ, vẫn là để hôm khác hãy lại đi." "Không sao, ta lần này tới cũng không phải cầu kiến gia chủ cùng Nhị công tử nhà ngươi." Ngô Lương cười ha hả nói. "Vậy ngài đây là..." Tên gia nhân kia lập tức lộ vẻ nghi hoặc. "Ta cùng Dương tướng quân vốn là chỗ quen biết cũ, nghe nói Dương tướng quân nay đã kim phi tích bỉ, bởi vậy đến đây bái phỏng." Ngô Lương hời hợt nói.

Đã muốn vào phủ Tư Mã, cho dù tên gia nhân này không nhìn thấy Ngô Lương thì những người khác cũng sẽ thấy hắn.

Đến lúc đó người nhà Tư Mã tự nhiên sẽ biết ngay Ngô Lương đến bái kiến Dương tướng quân, chuyện này muốn giấu cũng không giấu được.

Bất quá điều này cũng không ảnh hưởng đến kế hoạch của Ngô Lương.

Thân phận đôi bên có sự khác biệt.

Dương Sửu đã giống như sử sách ghi chép, sau khi giết Trương Dương liền lập tức quyết định suất quân đi "Cần vương".

Vậy thì sau khi biết được thân phận của Ngô Lương, Dương Sửu tự nhiên cũng sẽ càng coi trọng Ngô Lương, chứ không phải Tư Mã gia đang phụng hành sách lược "Dưỡng chí lư hạng, hạp môn tự thủ" (Nuôi chí nơi ngõ hẻm, đóng cửa tự giữ mình).

Huống chi trước đó khi Chân Mật báo mộng cho Dương Sửu, Chân Mật đã đại khái hiểu rõ thân thế của hắn.

Dương Sửu xuất thân vô cùng thấp hèn, không có nửa xu quan hệ với sĩ tộc.

Hắn có thể lăn lộn dưới trướng Trương Dương lên đến chức Đô bá, hoàn toàn là vì hắn tác chiến đặc biệt dũng mãnh, vận khí lại tốt

hơn người khác một chút, sống lâu hơn một chút, cho nên mới có chức quan cấp thấp như vậy, hơn nữa còn là phó chức, cũng chỉ cao hơn Bá trưởng (quan quản trăm người) một cấp mà thôi.

Với thân thế như vậy của Dương Sửu, kiến thức và tầm nhìn thường cũng khá hạn hẹp, do đó thường không mấy thiện cảm với sĩ tộc như Tư Mã gia.

Ngược lại hắn sẽ cho rằng kết giao với người đang có quan chức tại thân như Ngô Lương sẽ thực tế hơn.

Cho dù không bàn đến những điều này, thì bức "thư dụ hàng" trước đó bản thân nó cũng là sự ràng buộc giữa Ngô Lương và hắn, tuyệt đối không phải Tư Mã gia có thể so sánh. "?" Nghe được lời ấy, tên gia nhân rõ ràng giật mình, bất quá rất nhanh hắn liền khôi phục lại, nghiêm mặt nói với Ngô Lương: "Đã là như thế, tiểu nhân còn có chút việc gia chủ giao phó phải làm, liền không quấy rầy Ngô tiên sinh nữa." "Ừm." Ngô Lương khẽ gật đầu.

Tên gia nhân kia lại nhìn Ngô Lương thêm một cái, sau đó bước chân vội vã đi vào trong phủ Tư Mã.

Những binh sĩ thủ môn kia hiển nhiên nhận ra hắn, chỉ gật đầu ra hiệu một cái, cũng không ngăn cản.

Hiển nhiên, hắn khẳng định là muốn chạy về báo cáo việc này cho Tư Mã Ý càng sớm càng tốt... ...

Khoảng chừng chỉ qua một tuần trà, liền có người từ trong phủ Tư Mã đi ra.

Lại là Dương Sửu đích thân ra nghênh tiếp, đủ thấy sự coi trọng đối với nhóm người Ngô Lương. "Xin hỏi vị nào là..." Đáng tiếc Dương Sửu chưa từng gặp Ngô Lương, do đó đảo mắt nhìn một vòng quanh nhóm người, cũng không xác định được ai mới là chủ nhân của

ấn tín "Thái Sử Lệnh".

Dù sao diện tướng của Ngô Lương vẫn còn quá trẻ.

Mà Tào Thuần tuổi tác thực ra cũng không lớn, Dương Vạn Lý nhìn lại không giống người cầm đầu.

Thêm vào đó lần này người Ngô Lương mang theo cũng không nhiều; Vu Cát, Gia Cát Lượng, Bạch Tinh Tinh, Chân Mật và Sát Mộc vương tử đều bị hắn để lại chỗ trọ. "Chính là tại hạ.

Ngô Lương, tự Hữu Tài, kiến quá Dương tướng quân." Ngô Lương thi lễ ngang hàng, cười ha hả nói. "Ngươi chính là...

Thất lễ thất lễ, ta còn tưởng rằng Thái Sử Lệnh đều phải là lão giả đọc nhiều sách vở, đã lớn tuổi, không ngờ lại trẻ tuổi như vậy...

Kiến quá Ngô thái sử, mau mau mời vào trong." Dương Sửu quả thực không giống đám con cháu sĩ tộc khôn khéo lõi đời kia, nói chuyện vô cùng chất phác, ngược lại mang đến cho người ta một loại cảm giác thân thiết khó tả. "Dương tướng quân, thỉnh!" Ngô Lương cũng làm thủ thế mời, liền cùng Dương Sửu kết bạn đi vào phủ Tư Mã.

Còn về Tào Thuần, Dương Vạn Lý cùng mấy tên binh sĩ Hổ Báo Kỵ, Dương Sửu cũng không quá để ý, dẫn bọn họ cùng tiến vào, đi thẳng đến một căn phòng khá lớn ở tiền viện.

Bài trí trong phòng này hiển nhiên đã qua thay đổi, biến thành một sảnh đường tương tự như phòng khách, tạm thời làm nơi xử lý quân cơ của đội quân này.

Mà trên bức tường phía bắc sảnh đường còn treo một tấm bản đồ da dê, bên trên vẽ bản đồ thu nhỏ của quận Nội Hà và Hà Nam Doãn.

Bản đồ bao quát cả huyện "Ôn Huyện" nơi bộ hạ Trương Dương đang đóng quân và "Yển Sư" nơi đại quân Tào Tháo đang đóng, hơn

nữa còn vẽ vài tuyến đường từ Yển Sư thông đến Ôn Huyện.

Có lẽ trước đó họ từng phân tích nếu Tào Tháo muốn công đánh Yển Sư thì sẽ áp dụng lộ trình hành quân như thế nào.

Xem ra, việc Trương Dương bỗng nhiên suất quân đến Ôn Huyện đóng giữ, chính là phản ứng trước việc đại quân Tào Tháo đóng tại Yển Sư.

Mà giờ này khắc này, trên tấm bản đồ kia lại có thêm vài vệt máu tươi bắn lên.

Trên tường sảnh đường và một số bàn ghế cũng có vết máu cùng vết đao chém rìu chặt, đang âm thầm chứng minh nơi này không lâu trước đó từng xảy ra huyết án. "Ngô thái sử, ngài đã kịp thời hiện thân gặp ta, vậy bức thư lụa trắng trước đó..." Dương Sửu vẫn là người tính tình thẳng thắn, vừa ngồi xuống trà nước còn chưa dâng lên, liền nhìn về phía Ngô Lương hỏi thẳng. "Chính là ta sai người âm thầm gửi cho Dương tướng quân." Ngô Lương gật đầu thừa nhận. "Vậy ấn tín này..." Dương Sửu lại lấy ra chiếc ấn Trung Lang Tướng nhận được cùng bức thư lụa trắng trước đó, cười hỏi. "Đích xác cũng là ý của Đại tướng quân (Tào Tháo).

Hiện nay Dương tướng quân làm nghĩa cử như vậy, khiến bách tính Ôn Huyện tránh được sinh linh đồ thán, khiến gia đa tướng sĩ không cần máu chảy thành sông, công lao như thế thiên địa chứng giám.

Dương tướng quân xứng đáng với chức Trung Lang Tướng, hơn nữa đây chỉ là Đại tướng quân sơ bộ quyết định.

Đợi Dương tướng quân suất quân đến Yển Sư gặp Bệ hạ, Bệ hạ định nhiên còn sẽ truy gia phong thưởng, đến lúc đó Dương tướng quân liền kim phi tích bỉ rồi." Ngô Lương lập tức mượn hoa hiến phật, còn không quên chắp tay vẻ mặt đầy hâm mộ bổ sung một câu:

"Đến lúc đó, Dương tướng quân chớ có quên ta, có một số việc còn cần Dương tướng quân giúp đỡ đề huề nhiều hơn." "Ha ha ha, Ngô thái sử nói gì vậy!" Dương Sửu đại hỉ cười nói, "Ngô thái sử đã giao thư trắng đó cho ta, chính là có ơn tri ngộ với ta.

Thường ngôn đạo 'Hảo mã nhưng nhu Bá Nhạc thức' (Ngựa tốt vẫn cần Bá Nhạc hiểu), ân tình này của Ngô thái sử Dương mỗ nhớ cả đời, ngày khác nhất định báo đáp...

Chỉ là Dương mỗ đến Yển Sư mới là sơ nhập triều đình quan trường, sớm nghe nói chốn quan trường này chuyện câu tâm đấu giác rất nhiều, Dương mỗ mới đến sợ rằng khó phục chúng, Ngô thái sử sau này cũng phải chỉ giáo nhiều hơn mới phải." "Dương tướng quân khiêm tốn rồi.

Dương tướng quân đã giỏi về thẩm thời độ thế, làm việc lại quả quyết lôi lệ, sao có thể ứng đối không được, chỉ sợ là dư dả." Ngô Lương lại dâng lên một cú nịnh hót không mất tiền. "Ha ha ha ha, Ngô thái sử không hổ là Thái Sử Lệnh bác văn cường ký, lời này vừa xuất khẩu liền cực có trình độ, khiến người ta nghe xong liền toàn thân thư thái." Dương Sửu cười càng lớn tiếng, ít nhiều mang theo chút hương vị của kẻ mới phất lên.

Dù sao cho dù hắn đến Yển Sư chỉ làm một Trung Lang Tướng, cũng chiếu dạng được coi là một bước lên trời. "Dương tướng quân quá khen." Ngô Lương cười cười, lại nói, "Không biết Dương tướng quân tiếp theo định khi nào lên đường?" "Ngô thái sử cho rằng nên khi nào lên đường là thỏa đáng nhất?" Dương Sửu nín cười, mở miệng hỏi. "Càng sớm càng tốt." Ngô Lương nói, "Dương tướng quân hiện nay tuy có dưới trướng vài ngàn tướng sĩ, nhưng quân tâm vẫn chưa ổn định, nếu tao ngộ tập kích chỉ sợ sức chiến đấu phải giảm đi đôi chút.

Mà Nội Hà là địa bàn của Trương Dương, những nơi khác vẫn phân bố một ít cựu bộ của Trương Dương, nếu tin tức truyền đến chỗ bọn hắn, e rằng sẽ phát sinh một số chuyện khó dự liệu...

Mà một khi Dương tướng quân suất quân ra khỏi Nội Hà đến địa phận Hà Nam, cách Vương sư (quân triều đình) chỉ có một bước, đám cựu bộ Trương Dương kia dù có ý định tìm thù, e rằng cũng không dám kháng hành với Vương sư, Dương tướng quân tự có thể gối cao đầu ngủ ngon." "Ừm..." Dương Sửu trầm ngâm một lát, cuối cùng gật đầu nói, "Ngô thái sử nói cực phải, vậy chúng ta sáng mai lên đường?" "Toàn bằng ý của Dương tướng quân." Ngô Lương chắp tay cười nói. "Cứ quyết định như vậy đi!" Dương Sửu lập tức vỗ bàn, tiếp đó lại nói, "Ta cùng Ngô thái sử nhất kiến như cố, chi bằng hôm nay Ngô thái sử tạm thời ở lại đây, ta thiết hạ rượu ngon thức ăn ngon cùng Ngô thái sử thống ẩm một phen, đêm nay chúng ta không say không về!" Vừa nghe lời này, Ngô Lương lập tức đề cao cảnh giác.

Nơi này chính là phủ Tư Mã.

Tư Mã Ý đã sinh ra tâm hại hắn, một kế không thành Ngô Lương không tin Tư Mã Ý sẽ không có hậu chiêu.

Cho dù hiện nay tình thế vì Dương Sửu mà phát sinh biến hóa cực lớn, Tư Mã Ý lòng này vẫn sẽ không chết.

Chương 677

Mà Dương Sửu nếu muốn yến thỉnh hắn, chỉ sợ rượu thịt tám phần cần phủ Tư Mã cung cấp.

Như vậy liền cho Tư Mã Ý cơ hội ám hạ sát thủ.

Không chừng Tư Mã Ý nổi ngoan cố lên, còn có khả năng trực tiếp diệt trừ cả Dương Sửu, sau đó mượn cơ hội thu nhập ba ngàn binh mã này vào dưới trướng mình, lại lấy danh nghĩa "báo thù cho Trương Dương" mà thu long đám cựu bộ trung thành với Trương Dương đang phân tán tại nơi khác, thuận thế trở thành hào cường cát cứ một phương.

Suy cho cùng, Tư Mã gia, đặc biệt là Tư Mã Ý dã tâm một chút cũng không nhỏ, chỉ là so với hào cường bình thường thì ổn trọng hơn một chút, khi tình thế chưa rõ ràng thì minh triết bảo thân mà thôi.

Nếu có cơ hội như vậy, bọn họ chưa chắc sẽ không chộp lấy. "Dương tướng quân, việc này vạn vạn không thể!" Ngô Lương vội vàng khổ khẩu bà tâm khuyên nhủ, "Vẫn là lời ta nói trước đó, hiện nay quân tâm còn chưa ổn, Dương tướng quân cần thời khắc giữ vững tỉnh táo, chớ có vì nhất thời thống khoái mà thả lỏng cảnh giác, rơi vào kết cục nhạc cực sinh bi...

Nếu Dương tướng quân thực muốn không say không về, đợi đến Yển Sư hội hợp với Vương sư, hết thảy ván đã đóng thuyền, Ngô mỗ tự đương xả mệnh tương bồi." Dương Sửu vừa nghĩ cũng thấy có lý, tự nhiên gật đầu xưng phải: "Vẫn là Ngô thái sử nghĩ cẩn thận.

Cũng đúng, càng là đến lúc này, càng nên xử xử cẩn thận.

Vậy đợi đến Yển Sư sẽ cùng Ngô thái sử thống ẩm, chúng ta ước hẹn rồi nhé, Ngô thái sử đến lúc đó không thể lại chối từ." "Tự

nhiên." Ngô Lương khẽ gật đầu, lại nói, "Còn có một việc, đây thực ra là một nỗi tâm sự của Đại tướng quân, nếu Dương tướng quân thuận thế làm giúp, cũng coi như mang đến cho Đại tướng quân một phần lễ gặp mặt quý trọng.

Đến lúc đó giao tình giữa Dương tướng quân và Đại tướng quân lập tức có thể gần hơn một tầng." "Ồ?

Xin Ngô thái sử minh thị!" Dương Sửu nghiêng người về phía trước hỏi. "Nhị công tử Tư Mã Ý của Tư Mã gia tuổi còn trẻ đã danh thanh tại ngoại, Đại tướng quân cầu hiền như khát, sớm có tâm chiêu mộ bồi dưỡng, chỉ là khổ nỗi không có cơ hội.

Nếu Dương tướng quân có thể thành toàn, Đại tướng quân tất đương tâm hoài cảm kích." Ngô Lương cười nói. "?" Nghe lời này, Tào Thuần đã lộ vẻ nghi hoặc.

Mạnh Đức ca ca có tâm chiêu mộ bồi dưỡng Tư Mã Ý, việc này sao ta một chút cũng không biết?

Ngô thái sử rốt cuộc là bán thuốc gì trong hồ lô?

Hai ngày trước hắn còn đoán chắc Tư Mã Ý cứu hắn thực ra là thiết hạ độc kế hại hắn, hiện nay sao lại nói ra những lời mạc danh kỳ diệu này, thật khiến người ta khó hiểu...

Còn nữa.

Việc chọn vị trí tổ mộ kia liền có thể nhìn ra Tư Mã gia dã tâm không nhỏ, Ngô thái sử giờ khắc này lại muốn mang Tư Mã Ý về giao cho Mạnh Đức ca ca, lại là có rắp tâm gì?

Nhưng Tào Thuần đâu biết, đây chính là sự trả thù mà Ngô Lương triển khai...

Đây cũng là do Ngô Lương không biết Tư Mã Phòng đã thiết hạ mưu kế khác định giữ hắn lại Ôn Huyện, chỉ là hiện nay Dương Sửu

bỗng nhiên thích sát Trương Dương đoạt quyền đã khiến kế hoạch kia khó lòng thực thi.

Nếu không thủ đoạn báo thù của Ngô Lương tuyệt đối sẽ không ôn nhu như thế, hắn nói không chừng sẽ kiến nghị Dương Sửu diệt Tư Mã gia mãn môn.

Bất quá cho dù như thế, vận may của Tư Mã gia cũng sắp kết thúc rồi.

Sử sách đã ghi rõ kết cục, Tư Mã Ý mới là linh hồn nhân vật trong việc Tư Mã gia soán Ngụy.

Mà hiện tại Ngô Lương trói hắn đến chỗ Tào Tháo, Tào Tháo lại nghe Tào Thuần về nói chuyện ngôi tổ mộ kia, hạ tràng của Tư Mã Ý có thể nghĩ mà biết... ---------- Đây mới là chân chính mượn đao giết người!

Còn về việc Dương Sửu rốt cuộc thực hiện việc này thế nào, đó không phải là chuyện của Ngô Lương.

Hắn hoàn toàn có thể tưởng tượng, chỉ cần Dương Sửu nhất quyết muốn mang Tư Mã Ý đi, với sách lược và tác phong hiện tại của Tư Mã gia, tám phần sẽ không phát sinh xung đột chính diện với hắn, thậm chí dù là trực tiếp hy sinh Tư Mã Ý...

Ngô Lương cảm thấy Tư Mã gia cũng chưa chắc không thể chấp nhận.

Suy cho cùng trừ Tư Mã Ý ra, Tư Mã Phòng còn có bảy đứa con trai, hơn nữa tuổi đều còn nhỏ.

Ít nhất đối với Tư Mã Phòng - người không biết lịch sử mà nói, chưa chắc đã không có người có thể vượt qua thay thế Tư Mã Ý.

Mà giữa cả gia tộc và một đứa con, với tính cách của Tư Mã Phòng, đưa ra quyết định hắn cũng không tính là khó. "Nếu quả thực

như thế, việc này ta đi thương nghị với Tư Mã gia chủ là được." Dương Sửu cũng không biết ý đồ thực sự của Ngô Lương, còn tưởng đây là chuyện có ích cho hắn, cho Tào Tháo, cho cả Tư Mã gia, quay đầu hắn còn thành ân nhân của Tư Mã gia, tự nhiên vỗ ngực nhận lời. "Dương tướng quân quả nhiên là người thông thấu, ta phảng phất đã thấy cảnh tượng Dương tướng quân từ nay về sau như cá gặp nước trên triều đường, phù dao trực thượng rồi." Ngô Lương cười ha hả thi lễ nói. "Đa tạ Ngô thái sử tuệ nhãn thức châu, nếu ta quả thực có ngày đó, ân tri ngộ vĩnh viễn không dám quên." Dương Sửu cũng một bộ dáng tương kiến hận vãn hoàn lễ. ...

Chuyện tiếp theo hoàn toàn phát triển theo dự tưởng của Ngô Lương.

Tư Mã gia quả nhiên giao Tư Mã Ý cho Dương Sửu.

Không biết người nhà Tư Mã có vì chuyện này mà trải qua thảo luận kịch liệt hay không, phản chính là ngày thứ hai khi Ngô Lương gặp Dương Sửu, Tư Mã Ý đã cưỡi ngựa đi theo bên cạnh Dương Sửu.

Không trói buộc, không canh giữ, hoàn toàn hoàn toàn là thân tự do. "Kiến quá Dương tướng quân, kiến quá Nhị công tử." Ngô Lương dẫn người đi tới gần, phân biệt thi lễ với hai người. "Kiến quá Ngô thái sử." Tư Mã Ý trực tiếp gọi ra quan chức của Ngô Lương.

Hiển nhiên Tư Mã gia cũng đã biết được thân phận chân thực của Ngô Lương.

Cộng thêm việc Tư Mã Ý thiết kế ám hại Ngô Lương không thành trước đó, bọn họ giờ khắc này giao Tư Mã Ý ra, cũng là có ý tưởng hướng Ngô Lương thỏa hiệp lấy lòng, hy vọng đôi bên có thể hóa can qua vi ngọc bạch.

Còn về việc rốt cuộc là Tư Mã Ý chủ động nhận trách nhiệm,

quyết định đứng ra "hy sinh" chính mình để bảo vệ Tư Mã gia, hay là bách vu áp lực của Tư Mã gia mà bị bắt buộc phải ra "hy sinh", điều này thì không được biết.

Đương nhiên, cũng không thể bài trừ bọn họ còn có ý tưởng khác.

Dù sao Tư Mã gia lớn nhỏ cũng là thế gia có lịch sử lâu đời, nội hàm thâm hậu.

Ngô Lương cho dù thuộc làu sử sách, cũng chưa chắc có thể hoàn toàn nhìn thấu Tư Mã gia.

Bất quá những thứ này đều không quan trọng.

Ngô Lương chỉ để ý chuyện Tư Mã Ý thiết kế gia hại hắn, còn về sau này Tào Tháo sẽ đối đãi với Tư Mã Ý và Tư Mã gia thế nào, đó cũng không phải chuyện hắn cần quan tâm, dù sao xác suất lớn cũng không ảnh hưởng đến sự nghiệp khảo cổ của hắn.

Sau khi chào hỏi xong, Dương Sửu cũng không trễ nải, rất nhanh liền hạ lệnh binh mã dưới trướng khai bạt nam hạ, chạy thẳng tới Yển Sư.

Mà Tào Thuần cũng đã an bài mấy tên binh sĩ Hổ Báo Kỵ quay về Yển Sư báo tin trước cho Tào Tháo, miễn cho Tào Tháo không biết việc này, thấy mấy ngàn binh mã bỗng nhiên kéo tới lại tưởng là địch tập, xuất hiện một số hiểu lầm không cần thiết. "..." Cứ thế đi theo sau lưng Ngô Lương, Tào Thuần giờ khắc này vẫn có một loại cảm giác như mộng như ảo.

Hắn đi theo Tào Tháo từ khi mới khởi binh, luôn hầu hạ trước sau.

Tào Tháo trải qua bao nhiêu chiến sự, hắn liền cùng trải qua bấy nhiêu chiến sự.

Nhưng chiến sự mạc danh kỳ diệu hóa nguy thành an, không tốn một binh một tốt mà đại hoạch toàn thắng như lần này, hắn lại nằm

mơ cũng chưa từng nghĩ tới, tổng cảm thấy hết thảy đều không chân thực như vậy.

Vì thế hắn thậm chí còn cố ý dùng bội kiếm rạch ngón tay mình một cái, chỉ khi cảm giác được đau đớn rõ ràng và nhìn thấy máu tươi chảy ra trên ngón tay, mới có thể khiến hắn tin tưởng hết thảy đều đang chân thực phát sinh, như giả bao hoán.

Việc đã đến nước này, Tào Thuần đã hồi lâu không đưa ra cái nhìn của mình với Ngô Lương nữa.

Nhớ lại những chuyện trước đó, đặc biệt là mấy lần sinh lòng bất mãn với Ngô Lương, Tào Thuần liền xấu hổ đến đỏ mặt tía tai, cảm thấy mình là một tên ngốc tự cho là đúng.

Còn may Ngô Lương là người đại độ, không so đo với hắn.

Lần này trở về, Tào Thuần cảm thấy rất cần thiết vì chuyện này mà thỉnh tội với Mạnh Đức ca ca, để Mạnh Đức ca ca kịp thời tu phục lại quan hệ giữa Tào thị và Ngô Lương, chớ có vì mình mà khiến Tào thị bỏ lỡ phúc tướng như vậy, đó mới là tổn thất lớn nhất của Tào thị.
...

Hai ngày sau.

Bộ hạ của Dương Sửu không chút ngoài ý muốn hội hợp cùng "Vương sư".

Tào Tháo tổng lãm đại cục, cử hành nghi thức hoan nghênh khá long trọng cho bộ hạ của Dương Sửu, lương hướng và ban thưởng hào không keo kiệt, khiến trên dưới bộ hạ Dương Sửu đều hoan thiên hỷ địa.

Còn về bản thân Dương Sửu, Tào Tháo cũng đích thân xin Hiến Đế hạ chiếu phong cho hắn làm tam phẩm "Hổ Bí Trung Lang Tướng".

Quan chức này tuy cũng là Trung Lang Tướng, nhưng lại khác biệt với những tạp hào Trung Lang Tướng kia, là quan lớn tam phẩm danh chính ngôn thuận của triều đình, căn bản không phải cùng một khái niệm.

Dương Sửu rất là hài lòng.

Tướng sĩ Dương Sửu mang đến cũng người người hài lòng.

Đội binh mã mấy ngàn người này tự nhiên thuận lý thành chương trở thành một cỗ sức mạnh dưới trướng Tào Tháo.

Còn về Tư Mã Ý.

Ngô Lương khẳng định Tào Thuần sau khi trở về nhất định sẽ ngay lập tức kể lại chuyện tổ mộ Tư Mã gia sự vô cự tế cho Tào Tháo, ngay cả chuyện Tư Mã Ý từng thiết kế ám hại Ngô Lương cũng tuyệt đối sẽ không giấu giếm.

Bất quá Tào Tháo tạm thời lại không đưa ra quyết định gì, chỉ giữ Tư Mã Ý lại trong Tào doanh, cũng không biết hắn rốt cuộc định xử trí người này thế nào.

Ngô Lương cũng không định dẫn dắt gì Tào Tháo, thậm chí Tư Mã Ý sống hay chết đều đã không quan trọng nữa.

Việc đầu tiên hắn làm sau khi về đến Tào doanh là đi xem xét tình huống của Điển Vi. "Công tử, các ngài đã về!" Nhìn thấy Ngô Lương bình yên trở về, Điển Vi đang trốn trong doanh trướng rèn luyện thân thể vui mừng quá đỗi.

Những ngày này nhưng làm hắn buồn chán muốn chết, một là cánh tay bị chặt đứt kia đang chậm rãi sinh trưởng, hắn như vậy không thích hợp ra ngoài; hai là vẫn luôn lo lắng cho an nguy của nhóm người Ngô Lương, chỉ có huy sái mồ hôi một chút mới có thể lược vi chuyển dịch lực chú ý, phân tán phiền muộn trong lòng. "Cánh tay thế

nào rồi?" Ngô Lương liếc nhìn cánh tay Điển Vi.

Một ống tay áo nhìn qua vẫn trống rỗng, hiệu quả của "Hãn Thanh" dường như không lập can kiến ảnh (có hiệu quả tức thì) như trong tưởng tượng. "Công tử thỉnh xem." Điển Vi lập tức vạch áo lên, lộ ra cánh tay kia hoàn chỉnh.

Chỉ thấy tại chỗ vết cắt cụt mà Ngô Lương làm cho Điển Vi trước đó, giờ khắc này đã mọc ra một cánh tay tí hon màu hồng phấn, nhìn qua giống như bàn tay nhỏ của trẻ con hai tuổi.

Chương 678

Hơn nữa tại chỗ nối tiếp giữa vết cắt và cánh tay tí hon, còn có thể nhìn thấy rất nhiều kinh mạch màu xanh và chồi thịt màu hồng đang diên thân ra.

Cảm giác thị giác này khá giống con cua bị gãy càng đang mọc ra càng mới, một lớn một nhỏ, nhìn qua tuy rất không hài hòa, nhưng lại đủ để chứng minh hiệu quả thần kỳ của "Hãn Thanh". "Chiếu theo tốc độ này, cánh tay ngươi khôi phục nguyên trạng đại khái còn cần nửa tháng công phu." Ngô Lương rất hài lòng, cười gật gật đầu. "Đa tạ công tử quải niệm." Điển Vi mặc lại áo, tiếp đó lại hỏi, "Công tử lần này xuất hành có thuận lợi không, liệu có tìm được tung tích Lữ Bố?" "Thuận lợi thì cũng coi là thuận lợi, bất quá lại ngay cả cái bóng của Lữ Bố cũng chưa từng thấy." Ngô Lương cười nói. "Công tử chớ vội, tướng sĩ dưới trướng Lữ Bố đã tận số quy hàng, hiện nay hắn chỉ là kẻ cô gia quả nhân, tưởng lai rất khó lại dấy lên sóng gió gì, công tử không cần đặt quá nhiều tâm tư lên người này." Điển Vi ngược lại khoan giải cho Ngô Lương, "Huống chi cánh tay này của Vi không dùng được bao lâu liền có thể hoàn hảo như lúc ban đầu, cánh tay này tuy nhỏ nhưng đã có thể cảm giác được tràn ngập sức mạnh, Vi nói không chừng còn là trong họa được phúc." "Ngươi nói đúng, ngày sau nếu gặp hắn lại cùng hắn thanh toán không muộn, đích xác không cần thiết lãng phí quá nhiều công phu trên người hắn." Ngô Lương khẽ gật đầu. "Không biết công tử tiếp theo định đi đâu, Vi tuy chưa hoàn toàn khôi phục, nhưng cũng đã có thể tùy công tử xuất hành rồi." Điển Vi lại lập tức chủ động thỉnh anh, phảng phất sợ Ngô Lương lại một lần nữa để hắn ở lại trong doanh. "Gần đây đâu cũng không đi nữa." Ngô Lương lắc đầu cười nói, "Lại qua nửa tháng liền là Tam Triêu

(Tết Nguyên Đán), chúng ta quay về Dung Khâu cùng huynh đệ ăn cái tết vui vẻ, có chuyện gì cũng đợi khai xuân trời ấm lên rồi hãy nói...

Đúng rồi, ngươi còn nhớ chuyện Dương Vạn Lý ở Dung Khâu đã có nhân tình chứ?

Lần này trở về làm việc này cho hắn, ta nghĩ hiện nay trong Phường Nhân Quân khẳng định không chỉ một người giống như hắn.

Lần này trở về chi bằng do ta làm chủ, lo liệu việc gia đình cho Phường Nhân Quân, như vậy mọi người sống cũng có cái mà hướng tới.

Bất quá nói tới đây, ngươi có người trong mộng nào hợp ý không?" "Vi chỉ nguyện thủ hộ công tử, nhân tình chỉ biết làm lung lay ý chí của Vi, không cần cũng được." Điển Vi nghiêm mặt nói. "..." Ngô Lương hơi ngẩn ra, lại không biết nên nói gì cho phải. ...

Không lâu sau Ngô Lương liền đi gặp Tào Tháo.

Kinh lịch chuyến đi này sự vô cự tế, Tào Thuần đều đã nói với Tào Tháo, Ngô Lương tự nhiên cũng không có gì để nói nhiều thêm.

Tào Tháo biết công lao của Ngô Lương lại không nhỏ, hiện nay lại cũng không biết nên phong thưởng Ngô Lương thế nào, cuối cùng... "Sau khi trở về, nhân dịp giai tiết Tam Triêu, hôn sự giữa ngươi và Nỉ nhi liền thuận thế làm đi, cũng coi như liễu lại một nỗi tâm sự của ta." Tào Tháo vỗ vai Ngô Lương nói, nhưng thấy Ngô Lương dường như có lời muốn nói, lại lập tức bản khởi khuôn mặt: "Việc này cứ quyết định như vậy!

Nam đại đương hôn nữ đại đương gả, đây là chuyện tuyên cổ bất biến...

Ta nghe Tử Hòa (Tào Thuần) nói rồi, ngươi tuy miệng nói với ta chỉ thích 'hảo nhân thê' (vợ người ta), nhưng nữ tử cỡ tuổi Nỉ nhi,

ngươi cũng chiếu dạng tùy quân mang theo bên người đồng miên cộng chẩm, đủ thấy khẩu vị của ngươi thực ra cũng không chuyên nhất như vậy." Công cao cái chủ ở chỗ Tào Tháo là không tồn tại.

Ngô Lương một không cần binh quyền, hai không cần thực quyền, cùng quan viên triều đình không chút can hệ, thậm chí với quân quan Tào doanh cũng không mấy khi giao thiệp.

Hắn làm những chuyện kia càng là có rất nhiều bí sự bất khả ngôn thuyết, căn bản không tồn tại khả năng công cao cái chủ. "Cái này..." Ngô Lương nghe xong lại là sững sờ, không ngờ đến cùng chuyện khác không bị bại lộ, ngược lại lại bại lộ tiêu chuẩn chọn bạn đời của mình, cho Tào Tháo cái cớ tứ hôn.

Hơn nữa Ngô Lương rõ ràng, lời đều đã nói đến ba lần bốn lượt, còn nói đến nước này.

Nếu hắn còn cố chấp cự tuyệt, sợ là sẽ có chút phật mặt mũi Tào Tháo.

Chẳng lẽ thiện ý của Tào Tháo và con gái hắn trong mắt Ngô mỗ ngươi lại không lọt mắt như thế?

Hay là nói Ngô mỗ ngươi còn có ý tưởng khác, do đó mới thủy chung không nguyện bị trói lên chiếc chiến xa này?

Thế là không dám biểu hiện ra quá nhiều do dự, Ngô Lương đành phải "mãn tâm hoan hỉ" thi lễ tạ: "Thừa mông Minh công hậu ái, Lương khước từ bất cung." "Còn gọi Minh công?" Tào Tháo dương trang không vui nói. "Nhạc trượng." Ngô Lương lại rất hiểu chuyện hành một đại lễ. "Thế mới đúng, ngươi về đến Dung Khâu chuẩn bị một chút, chuyện khác tạm thời để sang một bên, chọn ngày lành liền tới cửa cầu thân." Tào Tháo lúc này mới hài lòng cười nói. ...

Ba ngày trước Tam Triêu, cũng chính là ngày hai mươi tám tháng

chạp âm lịch, nhóm người Ngô Lương rốt cuộc về tới quận thành Trần Lưu.

Mà đại quân Tào Tháo cũng đóng quân lại tại Trần Lưu.

Y chiếu theo kế hoạch trước đó, lần này Tào Tháo cũng không định lừa Hiến Đế dời đô về Hứa Huyện, mà lựa chọn Trần Lưu ổn thỏa hơn.

Bất quá có một số việc lại không thay đổi.

Ví dụ Hiến Đế tiếp theo khẳng định sẽ ở lại Trần Lưu một thời gian khá dài, bởi vì Tào Tháo hiện tại căn bản không nỡ dùng nhân lực tài lực vào việc tu phục hoàng cung Lạc Dương, việc ưu tiên nhất của hắn là chuẩn bị tốt để đối phó Viên Thiệu.

Dù sao hiện tại Viên Thiệu đã quảng phát hịch văn thanh thảo hắn, không biết lúc nào sẽ đánh tới cửa.

Kết quả vừa về tới nhà ở Trần Lưu.

Hàn huyên một trận với các mỹ nhân đang đợi ở nhà và lão chiến hữu Phường Nhân Quân, mông Ngô Lương còn chưa ngồi nóng, đám người Trần Kim Thủy liền nói với hắn chuyện quái dị xuất hiện gần đây tại trụ địa Phường Nhân Quân ở Dung Khâu: "Công tử, gần đây Dung Khâu có chút không thái bình a." "Ồ?

Nói nghe một chút?" Ngô Lương lập tức tỉnh táo tinh thần, cau mày hỏi. "Công tử mới vừa về, các ngươi có thể hay không đừng nói với chàng những chuyện tạp sự đó, chẳng lẽ công tử nghỉ ngơi vài ngày rồi nói sau liền làm lỡ chuyện gì sao?" Bên cạnh lập tức truyền đến một tiếng kiều sất.

Là tiểu mỹ nhân Bảo Nhu phụ trách sinh hoạt của Ngô Lương.

Cô nương này thực ra tính tình tốt, ngày thường cực ít nói lớn tiếng, với Ngô Lương càng là bách y bách thuận, chỉ là giờ khắc này

thấy đám người Trần Kim Thủy căn bản không cho Ngô Lương khoảng trống thở dốc, nàng trong lòng đau lòng Ngô Lương mới nhịn không được mở miệng xích trách. "Đúng đúng đúng, là yêm không đúng, nhìn cái miệng thối của yêm này, công tử mới vừa về, chính nên nghỉ ngơi cho khỏe vài ngày mới phải, lại không lỡ được chuyện gì, gấp cái gì chứ." Trần Kim Thủy liên liên bồi tội, cười làm lành nói. "Đều đã mở miệng rồi, ngươi hiện tại không nói ta ngược lại càng suy nghĩ nhiều, mau nói!" Ngô Lương liếc mắt nhìn hắn, mở miệng giục.

Hắn là Dung Khâu Hầu, hiện tại Dung Khâu chính là đại bản doanh của hắn.

Trần Kim Thủy đã báo cáo với hắn, tự nhiên là vấn đề mà hắn cùng Phường Nhân Quân đóng tại Dung Khâu không có cách nào giải quyết.

Vấn đề như vậy, Ngô Lương sao có thể mặc kệ không hỏi. "Thực ra cũng thật không phải chuyện gì lớn lắm..." Trần Kim Thủy lúc này mới khổ sở nói, "Việc này ước chừng bắt đầu từ mười ngày trước, khởi đầu là một góa phụ trong khu dân cư đồn điền mạc danh thất tung, qua một ngày mới bị người phát hiện chết trong mương nước bên cạnh ruộng đồng, toàn thân cao thấp không một mảnh vải, đầu cũng không cánh mà bay.

Địa giới của chúng ta bỗng nhiên xảy ra mệnh án như thế, Doãn Kiện đương nhiên không dám không coi ra gì, ngay lập tức suất người đi tra xét." Kết quả ngoại trừ thi thể không đầu kia, Doãn Kiện cũng chẳng tra ra được manh mối nào có giá trị.

Chỉ biết quả phụ kia lúc còn sống chưa từng kết thù với ai, cũng chẳng qua lại với nam nhân nào, chỉ là ngày thường một mình vất vả nuôi nấng hai đứa trẻ, canh tác một mảnh ruộng, là một nữ tử chịu

thương chịu khó, truân dân lân cận đều cảm thấy nàng làm người cũng không tệ, vui vẻ qua lại với nàng.

Do đó quả phụ kia vì sao lại có kết cục như vậy, cuối cùng cũng không tra ra được nguyên do, đành phải tạm thời gác lại.

Nhưng không ngờ mới vừa an ổn được hai ngày, lại có thêm bốn truân dân liên tiếp mất tích, sống không thấy người chết không thấy xác, vẫn là Lý trưởng sống cùng bọn họ lúc gọi mọi người ăn cơm chung mới phát hiện người đã không thấy đâu, thế là tranh thủ thời gian đến bẩm báo với Phường Nhân Quân.

Doãn Kiện lại dẫn người đến kiểm tra, vẫn như cũ không tra ra được gì, còn tưởng là bốn người này đã bỏ trốn đi nơi khác.

Nhưng Lý trưởng kia lại một mực khẳng định bốn người này tuyệt đối không có khả năng bỏ trốn.

Một là thế đạo hiện nay bọn họ tuyệt đối không có nơi nào tốt hơn Dung Khâu để đi; hai là đồ đạc trong nhà bọn họ một món cũng chưa từng mang đi, nếu thật muốn trốn đi nơi khác, không có khả năng cái gì cũng không mang, bằng không giữa mùa đông giá rét này mà ra bên ngoài, không phải bị chết rét thì cũng bị chết đói.

Doãn Kiện cũng biết Lý trưởng nói có lý, thế là một bên phái binh sĩ Phường Nhân Quân tìm kiếm khắp huyện, một bên lại thông báo việc này cho Tam lão các nơi, lệnh bọn họ cùng hiệp trợ tìm kiếm tung tích bốn người.

Kết quả y nguyên là không thu hoạch được gì, chuyện này cuối cùng vẫn bị xem như một vụ huyền án tạm thời gác lại, cho đến trước mắt vẫn chưa có một kết quả xác thực nào.

Cứ như vậy lại qua hai ngày, trong huyện vốn đã lòng người bàng hoàng, giữa các truân dân đều là suy đoán về hai chuyện này, lại không

ngờ bỗng nhiên lại có mấy bé trai đồng thanh nói ban đêm nhìn thấy quỷ quái.

Đêm hôm đó, mấy bé trai kia đi chơi về muộn, sắc trời đã tối đen, trên đường về nhà bọn nó ở đường nhỏ ven ruộng gặp phải một nam tử hành vi cử chỉ quái dị.

Công tử cũng biết đấy, chỗ này của chúng ta nói nhỏ không nhỏ, nói lớn cũng không lớn, Truân điền quân lại phân truân mà quản, mỗi truân phân chia khu vực cố định, do đó xung quanh đa số đều là người quen biết, bởi vậy mấy đứa bé kia nhìn thấy người này cũng tịnh không sợ hãi, còn muốn tới gần một chút xem là trưởng bối nhà ai.

Kết quả lúc đến gần, nam tử kia lại tựa như cố ý tránh đi bọn nó, quay mặt qua chỗ khác, còn bước nhanh đi về hướng khác.

Mấy đứa bé kia cũng to gan, thấy tình trạng này lại còn đuổi theo nhất định phải hỏi rõ ràng là ai...

Kết quả người kia đột ngột dừng bước, thân mình vẫn đưa lưng về phía bọn nó, chỉ có cái đầu là chuyển động, cuối cùng lại dùng một loại tư thế xoay ngược ra sau lưng mà người sống tuyệt đối không có khả năng làm được để nhìn về phía bọn nó, mà gương mặt lộ ra kia cũng là dữ tợn đáng sợ, đầu bù tóc rối uyển như ác quỷ đến từ Minh phủ.

Mấy đứa bé kia thấy thế sợ đến mức chạy tán loạn, một mạch chạy về nhà, sau khi kể chuyện này cho người lớn, người lớn trong truân vội vàng mang theo nông cụ đi tìm người nọ, nhưng lại không còn nhìn thấy tung tích tên quái nhân kia nữa.

Ngược lại là gần đây hài đồng trong huyện đều thành thật hơn nhiều, ai cũng không dám chạy đi chơi ở chỗ xa nữa, ngay cả có đứa bé ban đêm khóc nháo, người lớn cũng thường dùng quái nhân này để dọa, hiệu quả lập tức thấy ngay." Nói đến đây, Trần Kim Thủy tổng

xem như ngừng lại, mày lại vẫn chưa từng thư giãn, có thể thấy được đối với việc này hắn kỳ thật cũng rất để tâm, chỉ là không biết nên giải quyết như thế nào.

Dù sao thân là lão hỏa kế lúc trước từng cùng Phường Nhân Quân xuống mộ, bọn người Trần Kim Thủy, Doãn Kiện lưu lại Dung Khâu, đều gánh vác trọng trách khi Ngô Lương cùng cốt cán Phường Nhân Quân ra ngoài làm việc.

Gia quyến của Ngô Lương cùng sự an ổn của Dung Khâu đều là phận sự của bọn họ, chuyện này đều không làm tốt, còn khiến truân dân Dung Khâu lòng người bàng hoàng, đây quả thật là bọn họ thất trách. "Ngươi cảm thấy giữa mấy chuyện này có tồn tại liên hệ trực tiếp gì hay không?" Ngô Lương trầm ngâm một lát, mở miệng hỏi. "Yêm cũng nói không rõ lắm..." Trần Kim Thủy vẻ mặt xấu hổ nói, "Nói không có liên hệ đi, mấy chuyện này đều là chuyện trước chân sau chân, không sớm không muộn toàn bộ đều tập trung vào hơn mười ngày gần đây.

Nhưng nếu nói có liên hệ đi, Doãn Kiện mấy ngày nay ngoại trừ ban ngày đi khắp nơi điều tra, buổi tối cũng không ngủ, ngày ngày dẫn người ra ngoài tuần tra, lại tịnh chưa phát hiện giữa mấy chuyện này có quan hệ gì...

Chuẩn xác mà nói, kỳ thật Doãn Kiện manh mối gì cũng không phát hiện, hiện tại giống như con ruồi không đầu chạy loạn khắp nơi." "Thi thể quả phụ kia đâu, các ngươi xử lý thế nào?" Ngô Lương lại hỏi. "Cũng may lúc này đang là mùa đông giá rét, thi thể còn chưa đến mức thối rữa quá nhanh, cho nên trước khi tra ra manh mối gì, Yêm cũng không vội vã hạ táng, hiện nay còn đặt tại một gian nhà kho nhỏ bên cạnh doanh trại Phường Nhân Quân." Trần Kim Thủy vội vàng đáp. "Ân, sáng mai ta đi xem." Ngô Lương khẽ gật đầu, "Còn có mấy đứa bé trai kia, ngươi thông báo Doãn Kiện ngày mai gọi bọn nó

đến doanh trại của chúng ta, ta muốn đích thân hỏi bọn nó về chi tiết tên quái nhân kia." "Công tử muốn đích thân quá bộ?

Tốt quá rồi, vậy chuyện này sẽ giải quyết dễ dàng thôi!" Trần Kim Thủy lập tức mặt lộ vẻ mong đợi, phảng phất dưới gầm trời này liền không có câu đố nào Ngô Lương không giải được vậy.

Đương nhiên, tên này đi theo Ngô Lương đã lâu, công lực nịnh nọt cũng có chỗ tiến bộ, ít nhất so với trước kia biết ăn nói hơn nhiều.

Việc thông tin liên lạc giữa Ngô phủ ở Trần Lưu và doanh trại Phường Nhân Quân ở Dung Khâu cực kỳ tiện lợi.

Dù sao Ngô Lương cũng là người sáng lập "Phi nô", cộng thêm thủ đoạn huấn luyện chim quá người của Bạch Tinh Tinh, hai nơi này đã sớm bố trí tốt chuồng bồ câu, có tin tức gì tối đa nửa giờ liền có thể hoàn thành truyền tin, chuyện này ở thời đại này đơn giản là một việc không thể tưởng tượng nổi.

Do đó đừng nói sáng mai, dù cho bây giờ Ngô Lương muốn động thân đến doanh trại Dung Khâu, Doãn Kiện cũng kịp thời gian sắp xếp trước những chuyện hắn đề cập, Ngô Lương đến nơi liền có thể trực tiếp dựa theo ý nghĩ của mình bắt đầu điều tra. "Đúng rồi, khoảng thời gian ta không có ở đây, Phường Nhân Quân có chuyện gì không?" Ngô Lương tiếp đó lại hỏi. "Nhờ phúc của Công tử, Vương Khánh thường xuyên phái người chở vật tư thượng hạng tới cung cấp cho trong phủ sử dụng, Chu gia ở Trần Lưu đối với gia quyến của Công tử cùng Phường Nhân Quân đều khá chiếu cố, Trình thái thú cũng là ở rất nhiều phương diện đều hướng về phía Phường Nhân Quân.

Lại thêm tin tức Công tử sắp trở thành con rể hiền của Sứ quân tại Trần Lưu ai ai cũng biết, tự nhiên ai cũng không dám tới tìm chúng ta gây phiền phức." Trần Kim Thủy khá tự hào cười nói, "Bất quá ngược lại là có một chuyện, gần đây Hương nhi nha đầu cùng Tôn

Nghiệp dường như là làm ra đồ tốt gì đó, cho nên thường xuyên hỏi Yêm ngày về của Công tử, vẫn luôn kỳ vọng Công tử trở về để cho Công tử xem, Yêm hỏi Hương nhi nha đầu rốt cuộc là đồ tốt gì, nàng cũng không nguyện nói rõ với Yêm." "Đồ tốt..." Ngô Lương cũng nháy mắt tỉnh táo tinh thần.

Chương 679

Lúc trước phần lớn đồ vật loại khí giới trong mộ Khâu Mục Công và Công Thâu Trủng đã sớm hoàn thành phục nguyên, trong đó còn có một bộ phận hiến cho Tào lão bản đưa vào chiến trường, không gian có thể chờ mong ở phương diện này không nhiều.

Mà những thứ Ngô Lương có thể nghĩ tới trước đó cũng đại bộ phận đều bị Bách Lý Hương cùng Tôn Nghiệp thực hiện, ví dụ như Phi Hổ Trảo cùng Kim Cương Tán.

Bởi vậy "đồ tốt" này xác suất lớn là đồ vật do Bách Lý Hương cùng Tôn Nghiệp tự chủ nghiên cứu phát minh ra.

Còn rốt cuộc là cái gì...

Ngô Lương cảm thấy tám phần mười có liên quan tới mình, cực có khả năng là loại đồ vật có thể đề cao cực đại tính an toàn cho bản thân, dù sao ở góc độ của Bách Lý Hương, nàng quan tâm hơn chính là sự an toàn của Ngô Lương.

Bất quá bây giờ hiển nhiên không có khả năng sớm biết được từ chỗ Trần Kim Thủy. "Được rồi, ngươi cũng đi làm việc của mình trước đi, ngày mai ta tới doanh trại liền biết." Ngô Lương cười gật gật đầu. "Hảo lặc, thuộc hạ cáo lui." Trần Kim Thủy tuy đã rất quen thân với Ngô Lương, nhưng cũng chưa từng quên thân phận của mình, cuối cùng vẫn là khá chính thức thi hành một quân lễ với Ngô Lương, lúc này mới đi giật lùi ra ngoài.

Lúc này Bảo Nhu mới cung cung kính kính đi tới, cúi đầu nói với Ngô Lương: "Công tử một đường vất vả, nô tỳ đã chuẩn bị nước nóng cho Công tử, Hương nhi cũng làm trước cho Công tử mấy bộ y phục mới, mời Công tử dời bước đi mộc dục canh y, trước tiên rửa

sạch phong trần trên người rồi xử lý những sự vụ này cũng không muộn." Bảo Nhu hiện nay đã thành niên, trước đó lại hành qua lễ cập kê, tóc búi lên dùng một cây trâm gỗ cố định, lộ ra cần cổ trắng nõn thon dài, cùng với mấy sợi tóc rối nơi cổ.

Nàng như vậy đúng là ở độ tuổi đẹp nhất, mê người nhất.

Ngẫm lại trước đó, nếu không phải Bạch Tinh Tinh sớm có phát giác ở bên cạnh cản trở, Ngô Lương thực sự là hữu tâm vô lực, không chừng hành qua lễ cập kê liền đã cùng nàng thản thành tương kiến rồi. "..." Nghĩ tới những thứ này, Ngô Lương lại khó chịu.

Ma đản...

Còn phải chuẩn bị sính lễ, qua không bao lâu nữa Tào Nỉ liền cũng muốn gia nhập vào đại gia đình này, tổng cảm thấy đây sẽ là một chuyện phiền toái khiến người ta đau đầu.

Bạch Tinh Tinh, Chân Mật, mười tiểu mỹ nhân, còn có Văn Nhân Chiêu ở xa tít Nhạc An quốc cùng một đứa bé chưa từng gặp mặt, Ngô Lương tuy rằng cho rằng có thể nhập gia tùy tục lấy thêm mấy mỹ nữ làm vợ, nhưng hiện tại bấy nhiêu đây hắn liền đã mười phần thỏa mãn, tịnh không có ý nghĩ tiếp tục mở rộng hậu cung.

Mà lại hiện tại Bạch Tinh Tinh cùng Chân Mật đã có thể chung sống hòa bình, cùng mười tiểu mỹ nhân kia cũng là tình như tỷ muội, đồng thời đảm đương vai trò đại tỷ đầu của các nàng, loại quan hệ này trong mắt Ngô Lương đã hài hòa đến mức không thể hài hòa hơn...

Mà Tào Nỉ, loại ngoan nhân trong lịch sử từng mưu hại thân phu, gia nhập vào e rằng xác suất lớn sẽ quấy nhiễu cục diện bình tĩnh này.

Bất quá...

Ngô Lương đã hạ quyết tâm, cự tuyệt Tào lão bản khẳng định là

không thể nào, chỉ có thể ra tay từ phía Tào Nỉ.

Nếu cô nương này tới xong mà suốt ngày gây sự không chịu sống yên ổn, Ngô Lương liền cũng chỉ có thể cho nàng chút màu sắc nhìn xem, để dạy nàng biết cái gì gọi là gả gà theo gà gả chó theo chó, nghĩ đến loại việc nhà này, Tào lão bản hẳn là sẽ không can thiệp quá nhiều.

Dù sao cái Tào lão bản muốn chủ yếu vẫn là trói chặt hắn trên chiến xa của Tào doanh, huống chi thời buổi này, con gái gả đi thật đúng là bát nước đổ đi, xét về lễ tiết, Tào lão bản cũng không có quyền can thiệp.

Thế là. "Cũng đích xác là có chút mệt mỏi, Nhu nhi, hôm nay đành phải làm phiền nàng hầu hạ ta tắm rửa rồi." Ngô Lương cười híp mắt nhìn Bảo Nhu, tâm viên ý mã nói. "Ân..." Bảo Nhu khuôn mặt ửng đỏ, thẹn thùng cúi đầu phát ra một tiếng giọng mũi nhỏ đến mức không thể nghe thấy.

Lời còn chưa dứt.

Chỉ thấy một bóng người từ xa ngoài viện bỗng nhiên xuất hiện, sau đó bước nhanh đi thẳng một mạch tới bên cạnh Ngô Lương, rồi cười híp mắt nhìn Ngô Lương, nũng nịu nói: "Vẫn là do ta tới hầu hạ chàng đi, nam nữ thụ thụ bất thân, Nhu nhi tuổi còn nhỏ, cũng đừng làm hỏng danh tiết của nàng." "?!" Ngô Lương sắc mặt khó coi, nhìn Bạch Tinh Tinh như nhìn quỷ mị, bóng ma trong lòng dần dần dày đặc, "Ta nói Tinh Tinh này, nàng vừa rồi vẫn luôn nghe lén ở bên ngoài, chính là chờ ở đây chặn ta có đúng không?" Đây là chuyện Ngô Lương trước đó căn bản cũng không nghĩ tới.

Bạch Tinh Tinh cư nhiên dùng thính lực dị tại thường nhân của nàng để làm loại chuyện này, đơn giản là phí phạm của trời, thậm chí Ngô Lương không thể không hoài nghi, dù cho cách hai cái sân, lúc

Ngô Lương cùng người khác "đánh bài", chỉ cần Bạch Tinh Tinh muốn nghe thì vẫn có thể nghe được, vậy nàng không khỏi cũng quá gian nan rồi chứ? "Ta đâu có rảnh rỗi như vậy, chỉ là khéo lúc đi ngang qua nghe thấy mà thôi." Bạch Tinh Tinh bĩu môi nói.

Cùng lúc đó.

Một bóng người khác hơi có vẻ thấp bé non nớt cũng là không nhanh không chậm đi vào trong viện, đồng dạng trực tiếp đi tới bên cạnh Ngô Lương.

Tiếp đó chỉ nghe trong bụi cỏ ở góc viện bỗng nhiên chui ra một con bạch hồ nhỏ, chạy tới kêu "thử lưu" một tiếng chui vào trong lòng nàng.

Người này không phải ai khác, chính là Chân Mật.

Mà con tiểu bạch hồ kia, thì hiển nhiên đã ẩn tàng trong bụi cỏ kia một khoảng thời gian.

Nhẹ nhàng vuốt ve tiểu bạch hồ trong ngực, Chân Mật yên nhiên cười một tiếng nói: "Vẫn là do thiếp thân tới hầu hạ Quân tử đi, thiếp thân dùng không được bao nhiêu nước, Quân tử một người mộc dục dùng một thùng nước, cùng thiếp thân cùng nhau mộc dục cũng là một thùng nước, ngược lại còn tiết kiệm được một chút việc." Thì ra cô nương này cư nhiên cũng đang dùng hồ ly để giám sát hắn?

Ngô Lương trong lòng chấn kinh.

Là hắn nghĩ mọi chuyện quá đơn giản, tuy rằng cùng nhau trải qua một số chuyện, nhìn bề ngoài Bạch Tinh Tinh cùng Chân Mật còn xem như chung sống được, nhưng trong tối hai cô nương này kỳ thật vẫn đang ngầm phân cao thấp, đồng thời ngay tại lúc hắn không hề hay biết liền đã phát triển đến trình độ trình diễn "Thiết Thính Phong Vân" rồi?

Cho nên nếu lại thêm vào một Tào Nỉ.

Chuyện này cực có khả năng trực tiếp phát triển trở thành một trận Tam Quốc không nhìn thấy khói lửa...

Ngay khi đang nghĩ như vậy, không ngờ lại là Bạch Tinh Tinh dẫn đầu nhượng bộ, kéo Bảo Nhu đang luống cuống tay chân ở một bên lại nói: "Đã như vậy, ta liền không quấy rầy, Nhu nhi, ngươi đi theo ta, ta vừa vặn có mấy lời muốn nói với ngươi." Nói xong nàng liền dẫn Bảo Nhu đi ra ngoài.

Cứ thế đi thẳng đến một nơi không người, lúc này mới buông tay Bảo Nhu ra, xoay người lại nghiêm túc nhìn nàng, mở miệng nói: "Nhu nhi, ta muốn nghe suy nghĩ của ngươi." "A...

Phu nhân, suy, suy nghĩ gì?" Bảo Nhu đầu cũng không dám ngẩng lên một cái, khiếp sợ nói nhỏ. "Suy nghĩ của ngươi đối với Ngô Hữu Tài." Bạch Tinh Tinh nghiêm mặt nói, "Ta tuy là về sau mới tiến vào Ngô phủ, nhưng lại coi những hài tử khổ mệnh các ngươi như thân muội muội, tuyệt sẽ không trơ mắt nhìn các ngươi chịu tên hỗn nhân kia khi nhục.

Do đó ngươi đại khái không cần bởi vì bị thưởng ban cho Ngô Hữu Tài liền bị ép đi làm một số việc trái lương tâm, nếu hắn không giảng đạo lý, ta nhất định sẽ đứng ra làm chủ thay ngươi." "?" Bảo Nhu nghe vậy ngẩn ra, tổng coi như hiểu được nguyên nhân Bạch Tinh Tinh nhiều lần phá hỏng chuyện tốt của nàng, trong lòng thật sự là vừa bực mình vừa buồn cười, ngoài miệng lại chỉ có thể uyển chuyển nói, "Phu nhân, nô tỳ từ nhỏ bị người ta xem như nô tử mà nuôi, chưa bao giờ có người coi nô tỳ là người, duy chỉ có Công tử mới khiến cho nô tỳ sống giống một con người, ngài đãi nô tỳ ân trọng như núi, bởi vậy... bởi vậy..." Đồng thời Bảo Nhu cũng rất rõ ràng thân phận của mình, vừa nói nàng đã "phốc thông" một tiếng quỳ

xuống cho Bạch Tinh Tinh, mang theo nức nở nói: "Xin phu nhân chớ đuổi nô tỳ đi, nô tỳ không dám có chút suy nghĩ không an phận nào, chỉ muốn cả một đời hầu hạ Công tử, chỉ cần Công tử muốn, bảo nô tỳ làm cái gì cũng có thể..." Trong lòng mười tiểu mỹ nhân bao gồm cả Bảo Nhu, Bạch Tinh Tinh đã là "Phu nhân" không thể tranh cãi.

Mà Phu nhân đối với các nàng tự nhiên có uy nghiêm tuyệt đối, tự nhiên cũng bao gồm việc có cho phép các nàng thị tẩm hay không, có cho phép các nàng lưu lại con nối dõi của Ngô Lương hay không, cùng với có cho phép các nàng tiếp cận Ngô Lương hay hoặc là tiếp tục lưu lại Ngô phủ hay không.

Dù cho Ngô Lương ngay từ lần gặp mặt đầu tiên liền cho các nàng đầy đủ nhân quyền cùng tự do.

Nhưng đối với những cô gái sinh hoạt tại thời đại này mà nói, lễ giáo thâm căn cố đế kia căn bản cũng không phải dăm ba câu là có thể tiêu trừ, các nàng chưa bao giờ dám coi nhân quyền cùng tự do mà Ngô Lương ban cho là thật, vẫn như cũ cẩn thận từng li từng tí tuân thủ bổn phận, chưa từng có bất kỳ hành vi vượt quá giới hạn nào.

Huống chi hiện nay Ngô Lương đã là Hầu tước.

Tuy rằng bản thân Ngô Lương tịnh không có vì vậy mà bày ra cái giá gì, nhưng các nàng đối với Ngô Lương lại càng thêm kính sợ. "Ngươi..." Bạch Tinh Tinh tựa hồ không ngờ Bảo Nhu cư nhiên sẽ có phản ứng như thế này, cẩn thận hồi ức một chút cảm thấy lời nói vừa rồi của mình hình như cũng không có chỗ nào nghiêm khắc.

Bảo Nhu hiển nhiên là đối với ý tốt của nàng sinh ra một chút hiểu lầm. "Nhu nhi, mau mau đứng lên." Bạch Tinh Tinh không thể không tranh thủ thời gian đỡ Bảo Nhu dậy, an ủi nàng nói, "Ngươi chớ suy nghĩ lung tung, ta chỉ là thấy ngươi suýt chút nữa chịu Ngô Hữu Tài khi nhục, lại sợ ngươi không dám cự tuyệt hắn mà chịu ủy khuất, do

đó mới cố ý hỏi thăm suy nghĩ của ngươi một chút, tịnh không có nửa điểm ý tứ trách cứ ngươi." "Tạ phu nhân..." Bảo Nhu khiếp sợ đứng dậy, hốc mắt vẫn có chút ửng đỏ, tịnh không dám ngẩng đầu nhìn Bạch Tinh Tinh. "Chi bằng ngươi nói thẳng cho ta biết, nếu Ngô Hữu Tài muốn thị tẩm, rốt cuộc là ngươi phát xuất từ nội tâm nguyện ý, hay là bị ép bởi thân phận của hắn mà không dám cự tuyệt?" Bạch Tinh Tinh kỳ thật đã đoán được suy nghĩ của Bảo Nhu, nhưng vẫn có chút không cam tâm truy vấn một câu. "Đó, đó là phúc phận của Nhu nhi..." Bảo Nhu khuôn mặt nhỏ nhắn nháy mắt đỏ bừng, nhất là dái tai càng là kiều diễm ướt át, nàng vò ngón tay đáp lí nhí như muỗi kêu. "Nhu nhi, ngươi biết ta đang hỏi cái gì, xin ngươi nói rõ ràng hơn một chút, nếu ngươi là phát xuất từ nội tâm nguyện ý, sau này ta liền không can thiệp việc này nữa." Bạch Tinh Tinh nghiêm mặt hỏi. "Nhu nhi...

Nhu nhi..." Vấn đề này đối với một hoàng hoa đại khuê nữ mà nói xác thực là khó mà mở miệng, Bảo Nhu có vẻ càng thêm cục mịch, hai bàn chân cũng không biết nên để thế nào mới thích hợp, cứ thế ấp úng nửa ngày trời, thanh âm của nàng đã càng nhỏ hơn, nhưng đáp án cuối cùng đưa ra lại là mười phần xác định, "Nhu nhi...

Cầu còn không được..." "Ai..." Bạch Tinh Tinh thở dài, quay người nhìn về hướng Ngô Lương, cắn răng lẩm bẩm, "Thật không biết tên vô lại này rốt cuộc có gì tốt, lại khiến tất cả các ngươi đều đối với hắn khăng khăng một mực như thế, thật là hời cho hắn." "..." Bảo Nhu chưa từng tiếp lời, trong lòng lại đang thầm nghĩ, Phu nhân còn nói chúng ta, chính ngài không phải cũng đối với Công tử khăng khăng một mực sao, hiện nay ban đêm đi qua phòng Công tử qua đêm đều không tránh chúng ta rồi? "Đã như vậy, chuyện của ngươi ta liền không nói nhiều nữa." Bạch Tinh Tinh trầm ngâm một lát, lại nói, "Bất quá có một chuyện ta vẫn hi vọng ngươi có thể hỗ trợ hỏi thăm

một chút, ngươi cùng các muội muội khác thường ở cùng một chỗ, riêng tư khẳng định cũng sẽ thường nói chút chuyện tâm tình, nếu trong các nàng có ai có suy nghĩ khác, ngươi cứ nói cho ta biết, ta sẽ thay các ngươi đi nói giúp với Ngô Hữu Tài, hắn tuy là tên vô lại nhưng tịnh không phải ác đồ, hẳn là cũng sẽ không làm khó các ngươi, miễn cho các ngươi chịu ủy khuất." Nghe được lời này, Bảo Nhu muốn nói lại thôi: "Chuyện này...

Phu nhân, người có chỗ không biết." "Nói thẳng." Bạch Tinh Tinh nhíu mày nói, nàng đã có dự cảm không tốt.

Quả nhiên.

Nói đến người khác, Bảo Nhu liền đã không còn xấu hổ như trước đó, tương đối thẳng thắn nói: "Mấy nha đầu kia còn hận không thể hầu hạ Công tử đây này, các nàng ở riêng vẫn bàn luận mỗi ngày chính là nếu có một ngày có thể nhận được Công tử sủng hạnh, nên thi triển như thế nào mới có thể khiến Công tử thân tâm vui vẻ ấn tượng khắc sâu, có mấy nha đầu to gan lại còn lén lút rèn luyện, càng có thậm giả...

Nói thêm nữa ta thực sự khó mà mở miệng, tóm lại Phu nhân là người từng trải, hẳn là hiểu được ta đang nói cái gì." "Ta biết rồi..." Bạch Tinh Tinh đỡ trán đổ mồ hôi, đến cùng vẫn là ta lo chuyện bao đồng, tự mình đa tình rồi...

Nếu Ngô Lương nghe được những lời này, tắc định nhiên là biểu thị đã hiểu.

Đây kỳ thật chính là hiện trạng của một số ký túc xá nữ sinh đời sau, đàm luận những thứ này đều vẫn là tương đối văn nhã, mở ra một chút thì trực tiếp tụ tập cùng một chỗ xem phim đen, từng người còn có thể bình phẩm từ đầu đến chân một phen, thậm chí có người còn có thể đề cử đồ chơi nhỏ của mình cho người khác hoặc miêu tả

các loại trải nghiệm.

Mà ở thời đại này.

Rất nhiều nữ tử mười hai mười ba tuổi liền đã gả chồng sinh con, phương diện này tự nhiên muốn so với nữ sinh đời sau còn muốn sớm trưởng thành hơn một chút, lại thêm các nàng trước đó được nuôi dưỡng làm "mỹ nhân" để tặng người, cũng không thiếu việc phải tiếp nhận một số giáo dục phương diện này, đương nhiên suy nghĩ đã sớm không phải là loại hài tử cái gì cũng đều không hiểu.

Đương nhiên.

Đồng thời với sự thấu hiểu, càng nhiều hơn chính là mong đợi thành quả rèn luyện của các nàng. ...

Ban đêm nằm ở trên giường, nhìn Chân Mật đã ngủ ở bên cạnh mình, tâm tư của Ngô Lương đã bay tới Dung Khâu.

Hôm nay nghe được Trần Kim Thủy nói về chuyện ở Dung Khâu.

Nhất là thi thể nữ tử kia cùng tên quái nhân kia đều có liên quan tới cái đầu, Ngô Lương liền đã không tự chủ được nghi ngờ lên người Lữ Bố, dù sao về mặt thời gian, nếu Lữ Bố đào tẩu khỏi An Ấp liền đi thẳng tới Dung Khâu, cũng là hoàn toàn có thể trùng khớp.

Lại thêm Lữ Bố sau khi làm phản thất bại ở An Ấp, còn có tâm tư ra tay với Ngô Lương.

Vậy thì hắn tự nhiên cũng có động cơ chạy đến đại bản doanh của Ngô Lương để gây chuyện, trước đó Lữ Bố liền phái người điều tra qua Ngô Lương, việc này đối với hắn mà nói tịnh không phải bí mật gì.

Ngoài ra.

Còn có một người Ngô Lương cũng đang tìm kiếm.

Người này không phải ai khác, chính là tên mật thám trước đó bị Lữ Bố phái tới Trần Lưu điều tra Ngô Lương lại bị Chu gia bắt được.

Tên mật thám kia tên gọi "Trương Thiện", đã dưới sự uy bức lợi dụ của Ngô Lương làm điệp viên hai mang, tuy rằng người này chưa hẳn có thể tin, nhưng lại cực có khả năng trở thành một đột phá khẩu quan trọng.

Đáng tiếc Ngô Lương đã tra qua, trong binh mã quy hàng Tào lão bản lần này, tịnh không có "Trương Thiện".

Tức là nói hắn rất có thể vẫn bị Lữ Bố mang theo bên người.

Chương 680

Đương nhiên cũng có khả năng thân phận "điệp viên hai mang" của tên này đã bị Lữ Bố nhìn thấu, đã sớm bị giết chết tại nơi không tên nào đó rồi.

Mặt khác.

Ngô Lương nghĩ tới Bách Lý Hương cùng Tôn Nghiệp.

Bách Lý Hương mang trong mình truyền thừa thợ thủ công không tên, mà Tôn Nghiệp thì là truyền nhân của Lỗ Ban, đồng thời nắm giữ một phần bí pháp trong 《 Lỗ Ban Thư 》.

Hai người này đặt cùng một chỗ, ai cũng không biết rốt cuộc có thể nghiên cứu phát minh ra thứ đồ tốt gì.

Mà hai gia hỏa này lại đều không phải người thích nói ngoa.

Nhất là Hương nhi, mong đợi hắn trở về như vậy, thì đồ vật nàng làm ra lần này liền tuyệt đối có thể khiến hắn hài lòng. ...

Sáng sớm hôm sau, Ngô Lương dưới sự bồi đồng của Điển Vi các loại giục ngựa đi tới doanh trại Phường Nhân Quân.

Tối hôm qua liền sớm nhận được Phi nô truyền thư, Doãn Kiện cùng binh sĩ Phường Nhân Quân đã sớm liệt trận nghênh đón tại cửa doanh trại, Bách Lý Hương cùng Tôn Nghiệp cũng ở trong đó mỏi mắt mong chờ.

Một bộ lễ tiết cùng hàn huyên xong xuôi.

Ngô Lương ngược lại cũng tịnh không lập tức đi thăm dò thi thể nữ tử kia, mà là dẫn đầu gọi Bách Lý Hương cùng Tôn Nghiệp đến bên người hỏi thăm bọn họ rốt cuộc chuẩn bị đồ tốt gì cho mình. "Gia chủ mời xem!" Sau khi đưa Ngô Lương tiến vào công xưởng của bọn

họ, Bách Lý Hương dẫn đầu từ một cái rương gỗ có khóa lấy ra một quả cầu sắt kích cỡ nắm tay, hai tay dâng lên.

Cầu sắt này cầm vào tay tịnh không tính là nặng, đồng thời mặt ngoài trải rộng khe hở nhỏ, xem ra hẳn là do rất nhiều bộ kiện lắp ráp mà thành.

Trừ cái đó ra, trên cầu sắt không có bất kỳ cái gì cơ quan hay là cái nút thiết trí, đến mức dù là người kiến thức rộng rãi như Ngô Lương, nhất thời cũng nhìn không ra thứ này rốt cuộc nên sử dụng như thế nào. "Đây rốt cuộc là thứ gì?" Nhìn trên dưới trái phải một lần, Ngô Lương vẫn như cũ không có manh mối, đành phải nghi hoặc nhìn về phía Bách Lý Hương cùng Tôn Nghiệp. "Chi bằng do ta tới biểu diễn cho Công tử một lần." Tôn Nghiệp chủ động đi lên phía trước nói. "Làm phiền." Ngô Lương đưa quả cầu sắt qua.

Chỉ thấy Tôn Nghiệp sau khi nhận lấy cầu sắt, khẽ gật đầu ra hiệu với Ngô Lương, sau đó liền vung cánh tay ném cầu sắt về phía một cái rương gỗ cách đó không xa. "Đông!" Cầu sắt trúng đích rương gỗ, phát ra một tiếng trầm đục.

Tiếp đó Ngô Lương liền nghe được một tiếng cơ hoàng vang lên cực kỳ thanh thúy "ca sát", ngay sau đó một tấm lưới cá màu đỏ vuông vức hai mét liền đã bỗng nhiên trải rộng ra, thuận thế chụp cái rương gỗ kia ở bên dưới.

Mà việc này còn chưa tính là xong.

Ngay tại thời điểm lưới cá chụp lại rương gỗ, một sợi tơ tuyến ở biên giới lưới cá lập tức bắt đầu co rút lại, cũng là trong công phu một cái hoảng thần liền hoàn thành việc co rút lưới cá cùng thắt miệng, gắt gao vây khốn cái rương gỗ kia ở bên trong lưới cá. "Cái này..." Ngô Lương mặt lộ vẻ ngạc nhiên. "Công tử có chỗ không biết, đây là khí cụ do Hương nhi cô nương tự tay thiết kế, nàng còn chưa đặt tên cho

vật này, ta lại cho rằng vật này gọi là 'Khốn Tiên Cầu' khá phù hợp." Tôn Nghiệp cụp mắt nói, "Công tử thường đi lại tại những nơi hung hiểm không ai biết, khó tránh khỏi gặp phải một số sự vật hung hiểm, mà vật này nếu là vận dụng thoả đáng, thì có thể trong nháy mắt bắt giữ hoặc là vây khốn những sự vật hung hiểm kia, dù tệ hại nhất cũng có thể tranh thủ cho Công tử một chút thời gian chạy trốn.

Hương nhi cô nương cũng là có lòng rồi, ngoài ra, tơ tuyến dùng cho lưới cá của vật này nà là Mặc đấu tuyến (dây bật mực) do ta dốc lòng bện tẩm nhuộm, Tổ sư gia từng trao tặng bí pháp, Mặc đấu tuyến chọn dùng thủ pháp đặc thù bện tẩm nhuộm như vậy tuy rằng chưa hẳn có thể chịu được đao chém rìu chặt, nhưng nếu là đối đầu với tà vật, lại có tác dụng trấn áp nhất định." Khó trách tấm lưới cá này là màu đỏ.

Nguyên lai dùng cư nhiên là Mặc đấu tuyến chế tác đặc thù...

Đời sau cũng đích xác có lời đồn Mặc đấu tuyến có thể trừ tà, thậm chí chỉ là mực tàu đánh tuyến điều trên tường trên mặt đất, cũng là có hiệu quả họa địa vi lao.

Mà Tôn Nghiệp đã là truyền nhân của Lỗ Ban, nghĩ đến việc này cũng là thật, chỉ là hắn chỉ nói có "tác dụng trấn áp nhất định", ngược lại cũng không thể đối với cái này quá mức tự tin.

Bất quá không thể không thừa nhận.

Đây đúng là một món đồ tốt đặc biệt thích hợp cho hắn sử dụng.

Trước đó lúc đi ngang qua Ký Châu, hắn còn cố ý mua mấy tấm lưới cá địa phương, vì chính là có thể sử dụng lưới cá để phòng ngừa thi thể trong lăng mộ dị biến.

Hiện nay có "Khốn Tiên Cầu" này, tự nhiên lại thuận tiện hơn rất nhiều, hơn nữa còn là thủ đoạn tầm xa an toàn hơn. "Ân, thứ này chỉ

cần ném qua va chạm liền có thể kích hoạt?" Ngô Lương gật đầu hỏi. "Chính xác." Tôn Nghiệp ứng đạo. "Vậy lại phải thu hồi như thế nào?" Ngô Lương lại hỏi.

Bách Lý Hương khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, cúi đầu có chút xấu hổ nói: "Gia chủ thứ tội, Hương nhi tạm thời còn chưa nghĩ ra biện pháp tự động thu hồi, do đó Hương nhi cố ý làm thêm mấy cái, Công tử mang theo bên người cứ việc sử dụng là được, dùng xong Hương nhi lại chế tác cho Công tử, như vậy cũng không cần tự động thu hồi, chỉ là không biết... có thể khiến gia chủ hài lòng hay không." Ngô Lương quả quyết kéo Bách Lý Hương vào trong ngực, cưng chiều xoa đầu nàng cười nói: "Sao có thể không hài lòng, thứ này chính là sẽ có tác dụng lớn, Hương nhi quả nhiên thiên phú dị bẩm, Hương nhi xuất phẩm, tất chúc tinh phẩm." Mà đổi lại một bên.

Tôn Nghiệp lại chắp tay nói: "Công tử, tiểu nhân cũng có một vật muốn dâng lên cho Công tử." "Tôn tiên sinh mời!" Ngô Lương tinh thần chấn động, vội vàng lại làm một thủ thế mời.

Tôn Nghiệp gật gật đầu, xoay người đi vào một cái rương gỗ có khóa khác ở bên ngoài, từ bên trong lấy ra một cái hộp sắt nhỏ hai tấc vuông vức giống như khối rubik.

Mà cái hộp sắt nhỏ này cùng với cái "Khốn Tiên Cầu" kia thì có một chút chỗ tương đồng.

Phía trên đồng dạng tồn tại rất nhiều khe hở nhỏ, xem xét liền cũng là do rất nhiều cái bộ kiện tổ hợp mà thành, bất quá cuối cùng tạo thành lại là một khối hình lập phương kín kẽ. "Vật này ta còn chưa nghĩ ra tên gọi thích hợp." Tôn Nghiệp một bên giao khối vuông sắt kia vào tay Ngô Lương, một bên giới thiệu nói, "Sáng ý của nó thì chính là đến từ 'Khốn Tiên Cầu' của Hương nhi cô nương, trong đó rất nhiều cơ quan bố trí đều có tham khảo." "Thứ này dùng như thế

nào?" Ngô Lương trên dưới đánh giá khối vuông sắt này, trên khối vuông sắt này ngược lại có thêm một cái vòng tròn nhỏ, nếu đây chính là cơ quan kích hoạt khối vuông sắt này, thì ngược lại có chút tương tự với lựu đạn đời sau. "Mời Công tử lui lại một chút, để ta biểu diễn cho Công tử." Tôn Nghiệp lại cầm khối vuông sắt kia về, sau đó trước tiên dẫn Ngô Lương đến đằng sau một cái bệ ở cửa công xưởng, ra hiệu Ngô Lương nấp kỹ xong, lúc này mới giật cái vòng tròn nhỏ kia xuống, tiếp đó dùng sức ném vào bên trong công xưởng. "Đương lang lang!" Khối vuông sắt rơi xuống đất lăn mấy vòng, lại tịnh không lập tức phát tác.

Nhưng Bách Lý Hương lại ra sức lạp lạp ống tay áo của Ngô Lương, phòng ngừa Ngô Lương trong lòng hiếu kỳ từ sau cái bệ kia đi ra, tựa hồ tiếp theo sẽ phát sinh chuyện mười phần nguy hiểm.

Cứ như vậy ước chừng qua công phu hai nhịp thở. "Ba!" Bỗng nhiên một tiếng vang thật lớn, khối vuông sắt kia cũng tựa như "Khốn Tiên Cầu" tứ phân ngũ liệt, tiếp đó vô số châm sắt liền giống như trời mưa bắn ra tứ phía.

Lực đạo phi thường lớn.

Không ít châm sắt trực tiếp chui vào trong cột gỗ trong công xưởng, mà càng nhiều cương châm hơn thì bởi vì đụng phải đồ sắt hay là đồ đá phát ra tiếng vang dày đặc "đinh đinh đinh". "Hàm Sa Xạ Ảnh?!" Ngô Lương kinh ngạc đến ngẩn người.

Đây rõ ràng chính là ám khí cấp truyền thuyết từng xuất hiện trong võ hiệp đời sau: Khấu động cơ quan, vạn châm tề xạ, dù cho người bình thường sử dụng, cũng có thể đánh giết võ lâm cự hiệp!

Đồ tốt!

Tuyệt đối là đồ tốt chưa từng xuất hiện ở thời đại này!

Chỉ là vì tính cách của Bách Lý Hương và Tôn Nghiệp bất đồng, cho dù sử dụng thiết kế cơ quan tương tự, đồ vật cuối cùng chế tác ra lại có phong cách khác biệt một trời một vực. "Khốn Tiên Cầu" kia có ý đồ thiết kế chủ yếu nằm ở việc bắt giữ và tự vệ, tương đối bảo thủ.

Còn "Hàm Sa Xạ Ảnh" này ý đồ thiết kế chủ yếu lại nằm ở chỗ một đòn chết ngay, tương đối cấp tiến.

Hoàn toàn có thể phát huy tác dụng khác nhau trong những tình huống khác nhau, một chút cũng không xung đột...

Ngô Lương bỗng nhiên nghĩ đến trải nghiệm cách đây không lâu.

Khi đó hắn bị Lữ Bố thao túng đầu Vương Mãng đánh lén, nếu có "Khốn Tiên Cầu" trong tay, liền có thể nhất cử giữ đầu Vương Mãng lại, mà không phải trơ mắt nhìn nó bay đi.

Mà nếu tao ngộ bản thân Lữ Bố, cho dù không có Điển Vi ở bên thủ hộ, "Hàm Sa Xạ Ảnh" cũng cho hắn sự tự tin để lấy yếu thắng mạnh...

Món đồ chơi này mặc dù phương thức công kích tương tự với hắc hỏa dược của hắn, nhưng điểm khác biệt là, Lữ Bố đã kiến thức qua uy lực của hắc hỏa dược, do đó khẳng định sẽ không dễ dàng tiếp xúc.

Hơn nữa hắc hỏa dược còn có hoàn cảnh và điều kiện sử dụng đặc thù, ví dụ như cần tự tay điều phối, cần có lửa, cần hoàn cảnh tương đối khô ráo, lúc trời mưa xác suất lớn còn sẽ xuất hiện "ách pháo" (pháo xịt), đồng thời cũng đã không thể lại sử dụng dưới đại đình quảng chúng, nếu không chỗ Tào lão bản không dễ giao đại.

Mà "Hàm Sa Xạ Ảnh" lại không có những hoàn cảnh và điều kiện sử dụng đặc thù này, ấn xuống cơ quan ném ra là được.

Cho dù Tào lão bản biết, cũng dễ giải thích hơn nhiều.

Dù sao một cái tiểu khí giới không cách nào sản xuất hàng loạt để đầu nhập chiến tranh, về ý nghĩa chiến lược khẳng định không lớn bằng hắc hỏa dược, tối đa bảo Tôn Nghiệp làm thêm mấy cái hiến cho Tào lão bản phòng thân là được. "Hương Nhi, Tôn tiên sinh, các ngươi quả thực là quý nhân của ta a, hai món đồ này đều có thể khiến thực lực của ta tăng mạnh, sau này ra ngoài càng có bảo đảm." Ngô Lương lập tức cực kỳ thỏa mãn khen ngợi hai người: "Từ hôm nay trở đi các ngươi hưởng bổng lộc Quân hậu trong Phường Nhân Quân, công phường có bất kỳ nhu cầu gì cũng có thể trực tiếp nói rõ với Doãn Kiện, quay đầu ta sẽ báo với hắn một tiếng, nhất định dốc toàn lực thỏa mãn." Ngô Lương cảm thấy mình hiện tại giống như Biên Bức Hiệp (Batman) trong các tác phẩm điện ảnh truyền hình đời sau.

Chẳng những có tiền có lương, còn có một đoàn đội nghiên cứu phát triển loại nhỏ vượt qua thời đại này, cái gì cũng không cần quản liền có thể không ngừng đổi mới trang bị tăng thăng thực lực, quả thực quá mức thoải mái. "Đa tạ gia chủ (công tử)." Bách Lý Hương cùng Tôn Nghiệp vội vàng thi lễ tạ ơn.

Vẻ mặt Bách Lý Hương thoạt nhìn còn thỏa mãn hơn cả Ngô Lương.

Nhìn thấy đồ vật mình chế tác ra nhận được sự khẳng định của Ngô Lương, nàng mới cảm thấy thực hiện được giá trị của mình, hồi báo ân đức thiện đãi của Ngô Lương.

Kết quả Tôn Nghiệp lại nói tiếp ngay sau đó: "Đúng rồi công tử, kỳ thực Hương Nhi cô nương còn cố ý thiết kế cho công tử một món đồ tốt, tiểu nhân cho rằng vật này đối với công tử mà nói định nhiên cũng có đại dụng, hoặc là nói đối với nam tử trong thiên hạ mà nói đều là vật tốt cầu còn không được.

Nhưng da mặt nàng mỏng không dám dâng lên công tử, tiểu nhân lại cảm thấy vật tốt bực này nếu không dùng tới, liền không cách nào thể hiện giá trị của nó, như vậy mới thật sự là phí phạm của trời, bởi vậy..." "Tôn thúc!" Nói đến chỗ này, khuôn mặt nhỏ của Bách Lý Hương đã đỏ đến sắp nhỏ ra máu, vừa thẹn vừa giận che mặt giậm chân kêu lên một tiếng. "Khụ khụ...

Là Tôn thúc lắm miệng, nhưng vật này nếu hiến cho công tử, công tử định nhiên còn sẽ càng thêm kinh hỉ.

Ngươi tin Tôn thúc, Tôn thúc sẽ không hại ngươi đâu, huống hồ ngươi thiết kế ra không phải là muốn cho công tử sử dụng sao, vì sao công tử tới rồi lại không chịu nói nữa?" Tôn Nghiệp có chút khó xử nói. "Rốt cuộc là đồ tốt gì?" Thấy hai người biểu hiện như thế, lòng hiếu kỳ của Ngô Lương lập tức liền bị câu lên, nhịn không được đứng dậy vừa tìm kiếm trong công phường vừa truy hỏi. "Ngô!" Thấy Ngô Lương đã cảm thấy hứng thú, khẳng định là không giao thứ này ra không được, khuôn mặt nhỏ của Bách Lý Hương lại càng thêm đỏ bừng, ấp a ấp úng một chữ cũng nói không nên lời. "Tôn tiên sinh, vẫn là ngươi tới nói đi." Ngô Lương cũng không làm khó nàng, trực tiếp nói với Tôn Nghiệp. "Hương Nhi cô nương, đây chính là công tử muốn hỏi, Tôn thúc cũng không có cách nào rồi." Tôn Nghiệp quả đoán ném cái nồi cho Ngô Lương, rồi sau đó từ sau cái bàn vòng ra, vừa đi về phía một gian phòng nhỏ bên trong công phường, vừa làm thủ thế mời với Ngô Lương, "Công tử, mời đi theo ta." "..." Còn Bách Lý Hương thì ở lại tại chỗ tịnh không đi theo, trên khuôn mặt nhỏ nhắn ngoại trừ biểu tình vừa thẹn vừa giận ra, còn rõ ràng nhiều hơn một tia mong đợi.

Cứ như vậy cùng Tôn Nghiệp tiến vào gian phòng nhỏ kia.

Chương 681

Ngô Lương lập tức phát hiện trên mặt đất trong gian phòng nhỏ có một khí giới hình chữ nhật dài khoảng hai mét, rộng một mét rưỡi.

Bất quá cụ thể là cái gì, hắn vẫn chưa nhìn ra, bởi vì bên trên khí giới hình chữ nhật này còn đắp một tấm vải gai lớn, tạm thời chỉ có thể nhìn thấy một cái hình dáng.

Tôn Nghiệp thì quay đầu nhìn thoáng qua, thấy Bách Lý Hương tịnh chưa đi theo, lúc này mới hạ thấp thanh âm pha chút thần bí tiếp tục nói với Ngô Lương: "Công tử có chỗ không biết, lần trước trước khi công tử xuất phát không phải có một đoạn thời gian suốt ngày uể oải không phấn chấn, đau lưng mỏi eo sao?" "Hả?" Ngô Lương phản ứng một chút, mới hiểu được Tôn Nghiệp đang nói cái gì.

Đúng là có chuyện như vậy.

Lần trước trước khi xuất phát, có một lần Ngô Lương cùng Bảo Nhu "ăn mặn" không cẩn thận bị Bạch Tinh Tinh nghe được, kết quả cô nương tâm cơ Bạch Tinh Tinh này quả đoán xuống tay độc, mỗi đêm đều sớm đi vào trong phòng Ngô Lương chen hắn đến mức không còn một mống, khiến hắn cho dù có sắc tâm gì cũng lực bất tòng tâm, liên tiếp nhiều ngày sáng sớm đều chỉ có thể đỡ tường đi ra khỏi phòng.

Cho nên... "Hương Nhi cô nương nhìn ở trong mắt cũng nhớ ở trong lòng, lúc công tử còn chưa đi, nàng liền đã bắt đầu trộm thiết kế chế tác vật này, ngay cả tiểu nhân cũng bị giấu đi, chỉ biết nàng hễ có rảnh rỗi liền trộm tiến vào gian phòng nhỏ này mân mê một ít đồ vật, tiểu nhân cũng là tâm lớn, chưa bao giờ quá bộ hỏi đến." Tôn Nghiệp tiếp lời nói, "Về sau mãi cho đến có một ngày, Hương Nhi cô nương

gặp một nan đề cơ quan không cách nào giải quyết, mới không thể không gọi tiểu nhân đến thỉnh giáo, tiểu nhân mới coi như biết nàng rốt cuộc đang mân mê cái gì...

Công tử mời xem." Nói chuyện, Tôn Nghiệp rốt cục kéo tấm vải gai bên trên món đồ kia xuống, lộ ra bản thể phía dưới.

Đó cư nhiên là một cái giường!

Cách gọi của thời đại này hẳn là "Hồ sàng".

Thoạt nhìn qua tịnh không có chỗ gì đặc biệt, nhưng nếu nhìn kỹ, liền lại có thể nhìn ra, trên thân giường của cái giường này cũng thiết kế một ít khe hở không quá bình thường, khiến cho vạt giường đều không phải là một chỉnh thể hoàn chỉnh.

Ngô Lương lại đoán, cái giường này e là cũng có thể biến hình, vấn đề là biến hình rốt cuộc muốn dùng để làm cái gì... "Tiểu nhân trước tiên triển hiện cho công tử một chút một phần công năng của vật này, công tử xem qua liền biết nó rốt cuộc có bao nhiêu tinh diệu, lại có bao nhiêu dụng tâm." Tôn Nghiệp cũng không phải người thích thừa nước đục thả câu, rất nhanh liền đi tới bên giường, từ bên cạnh giường kéo ra một cái cơ quan giống như tay quay, rồi sau đó quay động.

Theo động tác của hắn, nửa đoạn trên của cái giường này liền bắt đầu có chút nâng lên, cuối cùng vẫn luôn nâng lên thành một mặt nghiêng 45 độ, khiến người ta có thể thoải mái nửa nằm ở bên trên.

Thiết kế này giống hệt giường bệnh ở bệnh viện đời sau, Ngô Lương đã thấy nhiều không trách.

Nhưng công năng khác mà Tôn Nghiệp triển hiện cho hắn tiếp theo, liền lập tức chấn hám đến hắn.

Chỉ thấy Tôn Nghiệp quay tay quay cho giường khôi phục nguyên

trạng, sau đó lại từ bên cạnh kéo ra một cái tay quay khác, rồi sau đó dùng phương thức tương tự quay động.

Nhưng lần này, hắn quay nửa ngày lại chẳng thấy cái giường kia phát sinh bất kỳ biến hóa nào.

Cứ như vậy đại khái quay hai ba phút, cái giường kia y nguyên vẫn là nguyên dạng, mãi cho đến khi Tôn Nghiệp đẩy tay quay kia về lại dưới giường, nội bộ cái giường mới hốt nhiên truyền đến tiếng động "kẽo kẹt kẽo kẹt".

Sau một khắc, kỳ tích xuất hiện!

Ngô Lương nhìn thấy vị trí hơi dựa vào giữa của cái giường kia bắt đầu phát sinh hình biến, tiếp đó lúc thì nhô lên lúc thì hạ xuống, thoạt nhìn tiết tấu cảm cực mạnh...

Mà vị trí kia, chính là vị trí thắt lưng và mông dừng lại sau khi người ta nằm xuống. "Công tử mời xem, chỗ này còn có ba cái cơ quan, khấu động cơ quan có thể điều chỉnh tốc độ, ví dụ như cái này..." Nói chuyện Tôn Nghiệp khấu hạ cơ quan cuối cùng. "Kẽo kẹt!

Kẽo kẹt!

Kẽo kẹt!..." Tiết tấu hình biến của thân giường tùy theo đó biến nhanh, đại khái là tiết tấu một giây đồng hồ ba lần. "Bảo trì tiết tấu như vậy, vận động như thế có thể duy trì nửa canh giờ mà không suy giảm, mà nếu là sử dụng tiết tấu chậm nhất, tắc có thể duy trì một canh giờ mà không suy giảm." Tôn Nghiệp tịnh chưa cố ý miêu tả công dụng cụ thể của thiết kế này, chỉ ném cho Ngô Lương một ánh mắt "ngươi hiểu mà". "Trừ bỏ công năng này, còn có mấy cái tiểu thiết kế tốn tâm tư, ta lại từng cái triển hiện cho công tử..." Nói chuyện, Tôn Nghiệp liền lại ngồi xổm xuống từ dưới gầm giường kéo ra những tay quay khác. "..." Ngô Lương yên lặng nhìn ở một bên, trong lòng lại sớm đã dấy lên sóng to gió lớn.

Ta sao lại không nghĩ tới!

Ta sao lại cứ không nghĩ tới a!

Trong một bộ tác phẩm điện ảnh hài nhảm đời sau cũng từng xuất hiện một cái giường có ý tưởng kỳ lạ như vậy, cái giường kia cũng đồng dạng có thể biến đổi các nấc, quả thực quá mức tiết kiệm sức lực...

Hương Nhi tốt của ta thật có lòng!

Thật sự là quá có lòng, trong nhà có một tiểu mỹ nhân nhà phát minh hình bảo tàng như vậy, quả thực quá mức thư tâm, ta có phúc rồi! ...

Mặt mũi hồng hào đi từ công phường ra, Ngô Lương rốt cục nhớ ra cái xác nữ không đầu kia.

Doãn Kiện sớm đã chờ đợi đã lâu, lập tức mang theo Ngô Lương đi tới gian phòng chứa đồ ở ngoại vi nơi đóng quân để tra xét.

Vừa mới mở cửa, Ngô Lương liền đã ngửi thấy mùi thối rữa quen thuộc.

Đối với việc này hắn đã có chút quen thuộc, chỉ cầm một tấm vải gai bịt mũi miệng, liền đại đại phương phương đi vào.

Giờ phút này thi thể nữ kia đang được đặt tại trên một tấm ván cửa, bên trên thì đắp một tấm chiếu. "Công tử mời xem." Doãn Kiện vội vàng chạy lên trước xốc tấm chiếu kia lên, rồi sau đó miêu tả cho Ngô Lương tình huống trước đó của thi thể nữ này: "Lúc chúng ta phát hiện thi thể nữ này, trừ việc không còn đầu lâu ra, những nơi khác tịnh chưa phát hiện ngoại thương rõ ràng, hiện trường cũng tịnh không có dấu vết ẩu đả giãy dụa, bất quá từ vết máu tại hiện trường mà xem, nữ tử này hẳn là chết tại nơi đó, mà tịnh không phải sau khi chết mới bị người ta di động qua." "Ừm..." Ngô Lương một bên xem

xét thi thể nữ, một bên phân tích kết quả Doãn Kiện tra xét.

Chết tại đương trường lại không có dấu vết ẩu đả giãy dụa, hơn nữa trước mắt thoạt nhìn cũng tịnh chưa phát hiện trên người thi thể nữ có dấu vết trói buộc, như vậy liền nói rõ thực lực giữa nữ tử này và hung thủ quá mức chênh lệch, hay hoặc là tao ngộ đánh lén, căn bản cũng không có dư địa phản kháng giãy dụa.

Mà lại nữ tử này có khả năng có quen biết với hung thủ kia, bởi vậy lòng đề phòng khá thấp, mới có thể lưu lại hiện trường như vậy.

Nhưng một chi tiết phát hiện tiếp theo, lại khiến Ngô Lương có chút nghi hoặc.

Bởi vì hắn phát hiện vết thương trên cổ thi thể nữ không đầu này tịnh không chỉnh tề, vô luận là mô mềm hay là xương cốt, toàn bộ đều hiện ra một loại trạng thái xé rách, mà tịnh không phải bị lợi khí chém đứt. "Cái này..." Ngô Lương nhất thời cảm giác sự tình rất không đơn giản.

Nếu nữ tử này bị người sử dụng khí lực trong nháy mắt chặt đầu xuống, rất nhiều chuyện liền nói thông được, dù sao người trưởng thành bình thường đều có khả năng làm được, nhưng nếu là loại vết thương xé rách này...

Tổ chức cơ thể người kỳ thực tịnh không thúy nhược như vậy, chí ít người trưởng thành bình thường trong tình huống không mượn nhờ công cụ, căn bản cũng không có khả năng tay không xé đầu một người xuống.

Thậm chí coi như là lực sĩ đỉnh cấp như Điển Vi, để hắn một tay bóp nát cổ một người đương nhiên không thành vấn đề, nhưng nếu bảo hắn trực tiếp xé đứt cổ người ta, lại chiếu dạng phải tốn hao khí lực không nhỏ, tịnh không dễ dàng như trong tưởng tượng.

Mà người có thể làm được việc này.

Ngô Lương không khỏi lại nhớ tới Lữ Bố, Lữ Bố sau khi phục dụng quả thực "Hoài Mộc" thì sức mạnh cùng hung tính tăng mạnh, sức mạnh của hắn cực có khả năng còn ở trên Điển Vi, có lẽ thật có thể hoàn thành sự tình như vậy. "Mau chóng cho thi thể nữ này nhập thổ vi an đi, hai đứa trẻ mồ côi lưu lại kia đã an trí thỏa đáng chưa?" Kiểm tra qua thi thể nữ không đầu này, Ngô Lương đi ra khỏi phòng củi, quay đầu nhìn về phía Doãn Kiện hỏi. "Đã an trí tốt, trong đân đồn điền của chúng ta vừa khéo có người muốn nhận nuôi bọn nó, thế là ta liền phái người đưa qua, thuận tiện còn thưởng mấy thạch kê lương để cổ vũ." Doãn Kiện nghiêm mặt đáp. "Việc này ngươi làm rất tốt." Ngô Lương tán thưởng gật gật đầu, tiếp đó lại hỏi, "Mấy đứa nhỏ từng gặp qua quái nhân kia ngươi có biết đang ở nơi nào không, ta muốn đích thân dò hỏi một ít chi tiết hôm đó." "Ta đã sớm triệu bọn nó tới, như nay đang đợi ở trong nơi đóng quân chờ công tử hỏi chuyện." Doãn Kiện lại nói.

Không thể không thừa nhận, hơn một năm nay Doãn Kiện cũng trưởng thành rất nhiều, như nay đã có thể làm việc trong nơi đóng quân đâu ra đấy, chu toàn mọi mặt, khiến cho Ngô Lương lúc ra ngoài không có bất kỳ nỗi lo về sau nào. "Dẫn ta đi gặp." Ngô Lương hài lòng cười nói. ...

Tổng cộng ba bé trai.

Đứa lớn nhất chỉ có 9 tuổi, nhỏ nhất thì chỉ có 6 tuổi, bất quá đều đã đến tuổi có thể nói chuyện rõ ràng.

Ba bé trai này tựa hồ chưa thấy qua đại tràng diện gì, toàn bộ đều thành thành thật thật đợi ở trong hội đường mà Doãn Kiện an bài, đã không dám ngồi cũng không dám đi lại bốn phía, có vẻ thập phần cục súc.

Đặc biệt là thời điểm nhìn thấy Ngô Lương được Doãn Kiện cùng đám người bồi đồng đi vào, bọn nó liền lập tức ngoan ngoãn quỳ rạp xuống đất, muốn nhìn rõ ràng bộ dáng Ngô Lương lại không dám ngẩng đầu lên, thậm chí ngay cả hô hấp cũng nín lại.

Hiển nhiên trước khi tới, người trong nhà liền đã cố ý răn dạy qua bọn nó "đại nhân vật" lần này muốn gặp là ai, những việc nào tuyệt đối không thể làm, những lời nào tuyệt đối không thể nói, nếu không liền sẽ rước lấy phiền toái lớn. "Doãn Kiện, bếp sau có thịt chín không?" Ngô Lương cũng không đi lên liền trực tiếp hỏi chuyện, mà là quay đầu nhìn về phía Doãn Kiện. "Tự nhiên có, đã sớm chuẩn bị cho công tử." Doãn Kiện vội vàng đáp. "Kêu người lấy lên đây một ít, ta muốn cùng mấy vị bạn nhỏ này chia nhau ăn." Ngô Lương đi qua đặt mông ngồi ở bên cạnh ba bé trai, cười ha hả nói.

Ngô Lương đối với trẻ con vẫn là có chút hiểu rõ.

Giao lưu với loại trẻ con chưa trưởng thành về tâm trí này, thường thường sẽ bởi vì lạ lẫm mà khó tiến hành, mà nếu muốn nhanh chóng kéo gần quan hệ với bọn nó, khiến cho giao lưu trở nên thuận sướng, phương thức đơn giản nhất chính là đồ ăn ngon.

Đời sau phổ biến dùng bánh kẹo.

Thời đại này không có bánh kẹo gì lấy ra được, mà đối với trẻ con nhà dân đồn điền gia cảnh khó khăn thế này mà nói, thịt cũng là mỹ vị khó được gặp một lần, trẻ con căn bản không có bất kỳ sức đề kháng nào.

Quả nhiên.

Trong tay cầm đùi gà, sau khi cẩn thận từng li từng tí ăn hai miếng, ba bé trai trong nháy mắt liền coi Ngô Lương thành thúc thúc tốt bụng hào phóng, nói chuyện tự nhiên cũng buông lỏng rất nhiều.

Trong tay Ngô Lương thì cầm một khúc cổ gà, vừa tinh tế nhấm nuốt vừa cười ha hả nhìn về phía ba bé trai rốt cục buông lỏng gan dạ ăn như hổ đói: "Ăn chậm chút, còn có rất nhiều, một lát nữa lúc về nhà lại mỗi người mang theo một ít, trở về cho cha mẹ các ngươi cũng nếm thử." "Thật sao?

Hầu gia là người tốt nhất thiên hạ mà con từng gặp!" Ba bé trai bị thịt gà dính đầy miệng, vẻ mặt kinh hỉ lại mồm miệng hàm hồ bày tỏ cảm tạ.

Bất quá bọn nó hiển nhiên đã hoàn toàn quên lời cha mẹ dặn dò trước khi tới, tịnh không cung cung kính kính thi lễ dập đầu với Ngô Lương, thậm chí ngay cả ý tứ đứng dậy cũng không có.

Ngô Lương muốn chính là hiệu quả này, tự nhiên sẽ không để ý, lúc này mới rốt cục hỏi: "Nghe nói những ngày trước các ngươi từng gặp một quái nhân, quái nhân kia đưa lưng về phía người liền có thể vặn ngược đầu lại hoàn toàn, việc này là thật sao?" "Tự nhiên là thật, khi đó bọn con đều bị dọa hỏng, hai đứa nó lại càng dọa đến mức chân cũng mềm nhũn, nếu không phải con kéo bọn nó cùng chạy, hai đứa nó e là liền muốn bị quái nhân kia bắt đi rồi!" Bé trai lớn nhất lập tức vẻ mặt tự hào vỗ ngực lớn tiếng nói, trong giọng nói ngược lại có không ít thành phần khoe khoang.

Bé trai lớn nhì vừa nghe lời này liền không vui, dùng sức nuốt thịt gà trong miệng xuống, biện giải cho mình: "Ở trước mặt Hầu gia anh cũng chớ có nói bậy, khi đó em cũng không có mềm chân, còn tính là em chạy nhanh nữa!" Mà cái bé trai nhỏ nhất kia thì nhìn bọn nó một cái, y nguyên mồm to gặm đùi gà trong tay, trên mặt tuy có chút không phục nhưng cuối cùng tịnh chưa nói thêm cái gì.

Bé trai ở tuổi bọn nó chính là cái dạng này, đặc biệt thích thể hiện mình, hoàn toàn không biết sợ xã hội là vật gì, dùng tục ngữ đời sau

tới nói kỳ thực chính là "người lai phong" (càng đông người càng hăng).

Ngô Lương cười cười, lại nói: "Nói như vậy, các ngươi khẳng định nhìn rõ ràng khuôn mặt quái nhân kia rồi chứ?" "Con nói con nói!" Bé trai lớn nhất lập tức lại tranh nói, "Cái quái nhân kia tóc dài ước chừng một thước, không có búi lên cũng không có buộc lại, đầu bù tóc rối thoạt nhìn rất không giảng cứu, mặt thì là màu xám ngoét, thoạt nhìn không giống như là một người đang sống, nhưng mắt của hắn lại tụ quang, cũng không giống như là một người đã chết...

À đúng rồi, miệng người kia có chút lớn, môi cũng có chút dày, thoạt nhìn phải lớn bằng hai cái miệng của Hầu gia!" "Mắt, anh quên nói mắt!" Bé trai lớn nhì ngay sát đó lại tranh bổ sung nói, "Mắt quái nhân kia hồng hồng, thoạt nhìn rất khác với người bình thường, giống như dã thú, con chính là bị đôi mắt kia dọa sợ!" "Còn có máu." Bé trai nhỏ nhất mãi cho đến lúc này mới rốt cục nói, "Hầu gia, con nhìn thấy trên cổ hắn có rất nhiều vết máu, vạt áo kia đều đã thấm ướt." "Còn có cái gì khác không?" Ngô Lương thầm đem những chi tiết này vội vàng ghi ở trong lòng, tiếp tục hỏi. "..." Ba bé trai nhìn nhau một cái, chung quy lắc lắc đầu, tiếp đó lại cúi đầu bắt đầu gặm đùi gà trong tay, giống như sợ không nói ra được càng nhiều đồ vật sẽ bị Ngô Lương thu hồi vậy. "Quái nhân kia có từng truy đuổi các ngươi không?" Ngô Lương lại hỏi.

Chương 682

"Không thấy hắn đuổi theo, cũng có lẽ là bọn con mải lo bỏ chạy, không từng chú ý." Bé trai lớn nhất đáp.

Vậy thì hẳn là không có truy đuổi...

Nếu không thì cứ ba đứa trẻ con này, thế nào cũng không có khả năng chạy nhanh hơn một người trưởng thành, hơn nữa còn là một quái nhân thoạt nhìn liền không dễ chọc.

Xem ra cũng chỉ có những thứ này...

Bất quá mấy cái chi tiết này đã đủ để Ngô Lương xác định một sự kiện, khuôn mặt quái nhân kia tịnh không phải "đầu Vương Mãng" mà hắn từng gặp và được Hiến Đế chỉ nhận trước đó.

Hơn nữa gần đây Dung Khâu tuy rằng không thái bình, nhưng kỳ thực cũng tịnh chưa xuất hiện sự kiện và nhân chứng hoàn toàn phù hợp đặc điểm "đầu Vương Mãng".

Cho nên, những sự tình này có khả năng tịnh không phải do Lữ Bố làm.

Chỉ là Ngô Lương gần đây tương đối mẫn cảm đối với chuyện của Lữ Bố, bởi vậy gặp được chuyện có liên quan tới đầu lâu, liền sẽ trước tiên nghĩ về phía Lữ Bố.

Bất quá cho dù như thế.

Những sự tình này xuất hiện tại địa bàn của mình, Ngô Lương cũng chiếu dạng không thể bỏ mặc, nếu không quân dân đồn điền lòng người bàng hoàng, chỉ sợ rất khó an định lại.

Cứ như vậy hỏi chuyện với ba bé trai xong, Ngô Lương kỳ thực tịnh không đạt được manh mối đặc biệt hữu dụng, bởi vậy tạm thời

cũng không có đầu mối gì. "Doãn Kiện, mấy ngày gần đây ngươi phí chút tâm, dẫn thêm ít người tuần thị, nếu lại có sự tình không tầm thường phát sinh nhớ kỹ trước tiên báo cho ta." Bất đắc dĩ, Ngô Lương chỉ đành an bài như thế. "Nặc!" Doãn Kiện chắp tay ứng đạo.

Tiếp đó hắn lại nhìn về phía Trần Kim Thủy, dặn dò: "Gần đây Trần Lưu phủ thượng cũng phải tăng cường đề phòng, đặc biệt là nữ quyến trong nhà đi ra ngoài, chí ít an bài bốn tên binh sĩ đi theo, không thể có bất kỳ sai lầm nào." "Nặc!" Trần Kim Thủy cũng ứng đạo, lại nhịn không được hỏi, "Công tử, ngài là hoài nghi mục tiêu của người làm ra những sự tình này có khả năng tịnh không phải những dân đồn điền này, mà là ngài?" "Còn chưa dễ nói, phòng hoạn chưa xảy ra đi." Ngô Lương từ chối cho ý kiến nói.

Hắn tịnh chưa hoàn toàn buông xuống hoài nghi đối với Lữ Bố.

Nhưng đổi vị trí suy nghĩ một chút, hắn lại càng cảm thấy hiềm nghi của Lữ Bố rất thấp.

Bởi vì nếu Lữ Bố thật sự là muốn trả thù hắn, đồng thời sớm mười mấy ngày đến Dung Khâu, hoàn toàn có thể nhân lúc Ngô Lương cùng đại quân Tào lão bản còn chưa trở lại làm rất nhiều chuyện, ví dụ như bắt cóc gia quyến của hắn, hay hoặc là ra tay đối với Phường Nhân Quân.

Tóm lại chính là hoàn toàn không có tất yếu động thủ đối với những dân đồn điền hào không tương quan kia, như vậy chẳng những không có cách nào đạt tới mục đích trả thù Ngô Lương, còn có khả năng sớm bại lộ chính mình, đây thực sự không phải là cách làm minh trí gì. ...

Những ngày tiếp theo.

Chuyện này chỉ đành tạm thời bị Ngô Lương gác lại một bên, mà bên phía Doãn Kiện cũng tịnh chưa báo tới tin tức mới, tức là nói

huyện Dung Khâu mấy ngày gần đây đều không có việc gì phát sinh, lấy manh mối biết được trước mắt, thực sự là không có đầu mối tiếp tục tra tiếp, chỉ có thể tạm thời gác lại.

Khả năng là bởi vì ác đồ cũng muốn qua Tam Triêu (Tết Nguyên Đán) đi...

Bởi vậy Ngô Lương cùng Phường Nhân Quân cũng qua một cái Tam Triêu thập phần an ổn, mọi người hảo hảo hưởng thụ một đoạn thời gian hưu nhàn khó được, lại thêm Tam Triêu vào lúc này liền đã là tiết ngày cực kỳ trọng yếu trong một năm, mỗi nhà mỗi hộ không nhiều thì ít, chung quy đều phải lược vi xa xỉ một ít, mà Phường Nhân Quân không thiếu tiền không thiếu lương, tự nhiên là suốt ngày uống rượu mua vui khoái hoạt phi thường.

Cứ như vậy đến mùng năm tháng giêng, Ngô phủ rốt cục nghênh đón một vị khách quen.

Người này không phải người khác, thủ lĩnh tiền nhiệm của Phường Nhân Quân, Tào Bẩm.

Không cần đoán cũng biết hàng này khẳng định là tới đòi rượu uống, bất quá cũng hiểu chút lễ số, chí ít không có tay không mà đến, mệnh thủ hạ thân binh mang đến mấy thất vải cùng mấy chục cân thịt hươu tự tay bắt được coi như lễ phẩm.

Ngô Lương tự nhiên thống thống khoái khoái nhận lấy, lại mệnh người mang tới mấy vò rượu mạnh gần đây mới chưng cất ra chiêu đãi, chuẩn bị cùng hắn hảo hảo ôn chuyện. "Hữu Tài hiền đệ, ta lần này tới kỳ thực còn có một sự kiện cực kỳ khẩn yếu." Mắt thấy rượu mạnh đã rót vào chén, Tào Bẩm hai mắt phóng quang cầm chén rượu lên, lại tịnh chưa lập tức uống một hơi cạn sạch, mà là nghiêm mặt nói, "Vì phòng ngừa chốc lát nữa uống nhiều đem việc này quên đi, ta vẫn là nói trước đi." "An Dân huynh mời nói." Ngô Lương thấy Tào

Bẩm hiếm khi đứng đắn, cũng ngồi thẳng người. "Là như vầy, ta tới Trần Lưu trước, Đinh thẩm thẩm từng gọi ta đi huấn thoại, bà tuy chưa nói rõ, nhưng ta lại nghe hiểu được, bà muốn bảo ta hỏi ngươi một chút, như nay đã qua Tam Triêu, rốt cuộc ngươi định khi nào tới cửa cầu thân?" Tào Bẩm đồng tình nhìn Ngô Lương một cái, nói xong lời này rốt cục ngửa cổ, đem rượu thiếu (rượu ngon) trong chén uống một hơi cạn sạch. "..." Ngô Lương hơi ngẩn ra.

Đinh thẩm thẩm của Tào Bẩm là ai không cần nói cũng biết, chính là chính thê của Tào lão bản - Đinh phu nhân, cũng là dưỡng mẫu coi Tào Ngang cùng Tào Nỉ như con đẻ, người nắm quyền "hậu cung" của Tào lão bản.

Trước đó lúc còn ở Yển Sư, Tào lão bản liền cố ý nhắc tới việc này, đồng thời tỏ vẻ trước hoặc sau Tam Triêu liền muốn để hắn cùng Tào Nỉ hoàn hôn.

Như nay Đinh phu nhân lại hỏi tới việc này.

Kỳ thực chưa hẳn không có ý tứ của Tào lão bản, chỉ bất quá lấy thân phận Tào lão bản, cả ngày đuổi theo một chuyện nhỏ nhi nữ tình trường như vậy thực sự là có chút bôi nhọ thân phận, bởi vậy do Đinh phu nhân - người nắm quyền "hậu cung" này tới dò hỏi tự nhiên là thích hợp nhất.

Mà đây đã là...

Ngô Lương cũng không nhớ đây rốt cuộc là lần thứ mấy bên phía Tào lão bản bức hôn hắn rồi.

Tự nhiên cũng đã đến tình cảnh tránh cũng không thể tránh, nếu là lại kéo dài thêm, trong lòng Tào lão bản cùng Đinh phu nhân nhất định sẽ sinh ra bất mãn đối với hắn, trừ phi hắn đã làm xong chuẩn bị cao chạy xa bay, nếu không liền chỉ có mau chóng đưa ra đáp lại. "Ừng ực!" Ngô Lương bưng chén rượu lên uống một hơi cạn sạch. "Cũng

là làm khó ngươi rồi..." Tào Bẩm vỗ vỗ bả vai Ngô Lương lấy đó làm an ủi, nói, "Muội muội kia của ta kiêu hoành quen rồi, trên dưới cả nhà cũng chỉ có Đinh thẩm thẩm có thể trấn được nó, ngươi nghênh cưới nó, trong nhà e là phải có chút ngày gà bay chó sủa rồi." "An Dân huynh, huynh tuy không phải anh ruột của Tào Nỉ, lại hơn hẳn anh ruột a." Ngô Lương liếc xéo nói. "Lời này giải thích thế nào?" Tào Bẩm mặt lộ vẻ nghi hoặc. "Không phải anh ruột không nói ra được lời như huynh." Ngô Lương cười khổ nói. "Bất quá ngươi cũng chớ có quá mức ưu tâm, trước đó ta thấy lúc ngươi và nó gặp nhau, nó đối với ngươi ngược lại là thập phần thể thiếp thuận tòng, có lẽ ngươi chính là trừ bỏ Đinh thẩm thẩm ra người thứ hai có thể trấn được nó cũng không chừng." Tào Bẩm cũng không so đo, tiếp đó lại an ủi Ngô Lương nói. "Đã là Minh công tứ hôn, ta liền nhất định phải cho Minh công mặt mũi, như vậy Tào Nỉ chỉ có thể làm chính thê." Ngô Lương bất đắc dĩ nói, "Nhưng An Dân huynh huynh cũng nhìn thấy, ta đã có Tinh Tinh, gần đây còn nhiều thêm một Mật Nhi, còn có mười mỹ nhân thị ta như phu kia, Tào Nỉ tính thế nào đều là người đến sau, nàng tới rồi e là khó có thể phục chúng, sau này Ngô phủ e là khó có ngày an ninh a." "Tinh Tinh ta ngược lại rất quen, còn Mật Nhi kia...

Ngươi cũng thật là tốt số, mỹ nhân hiếm có trong thiên hạ như vậy cũng có thể bị ngươi gặp được, còn từ xa xôi đi theo ngươi chạy về Trần Lưu, thật sự là tiện sát người khác.

Còn như mười mỹ nhân kia của ngươi sao, các nàng vốn là tới làm thị nữ cho ngươi, ngươi lại cứ muốn coi các nàng như thê thiếp đối đãi, kỳ thực tịnh không tất yếu." Tào Bẩm lại tiếp tục khuyên nhủ, "Bất quá nhắc tới Nỉ nhi muội muội kia của ta, nó tuy rằng tính tình kiêu hoành chút, nhưng cũng là một cái mỹ nhân phôi tử khó được, bao nhiêu người cầu còn không được đâu, kỳ thực cũng tịnh không tính là bạc đãi ngươi...

Ta ngược lại cảm thấy việc này ngươi cũng không cần quá mức để ở trong lòng, ta thường nghe người ta nói nữ tử gả cho người ta tính tình liền sẽ chuyển biến, nói không chừng sau khi tới chỗ này của ngươi nó liền sẽ thu liễm lại những tính tình kia, cùng nữ quyến trong phủ ngươi hòa bình chung sống, dù sao từ nhỏ Đinh thẩm thẩm đối với nó cũng là nghiêm khắc quản giáo, những lễ số kia nó vẫn là biết đến." "Chỉ mong là như vậy đi." Ngô Lương cũng không muốn lại tiếp tục đàm luận, thổ một ngụm trọc khí trong lồng ngực liền lại nâng chén rượu kính Tào Bẩm nói, "Mời An Dân huynh sau khi trở về chuyển cáo Minh công cùng Đinh phu nhân, ta đã đang chuẩn bị, mùng mười tháng giêng nhất định sẽ mang theo sính lễ đi tới Quyên Thành cầu thân, lại mời An Dân huynh thay ta cảm tạ sự yêu mến của Minh công cùng Đinh phu nhân." "Cái này mới đúng chứ, nhìn thoáng chút, đại trượng phu nên lấy sự nghiệp làm trọng mới phải, há có thể chịu sự vụ trong nhà liên lụy, nếu ngày sau trong nhà quả nhiên loạn thành một nồi cháo, cùng lắm thì làm một đao trảm loạn ma." Tào Bẩm rất là sái thoát cười nói, cùng Ngô Lương cụng chén uống một hơi cạn sạch.

Ngay từ đầu Ngô Lương đã biết hàng này là một chủ nhân không hiểu phong tình, nếu không năm đó lúc mới tiếp xúc với Bạch Tinh Tinh và tát nhau, hàng này sẽ không ở bên cạnh cứ một mực xưng hắn là "Ngô bối giai mô" (tấm gương của chúng ta).

Cứ như vậy uống xong chén rượu này, Tào Bẩm mới lại nói tiếp: "Bất quá ngươi không cần đi Quyên Thành cầu thân rồi, như nay Hiến Đế tại Trần Lưu, thúc phụ ta cũng tại Trần Lưu, không qua mấy ngày nữa, gia quyến thúc phụ liền cũng phải dời về Trần Lưu cư trú, Tử Tu ca ca đã đi lo liệu việc này, tối đa ba, năm ngày nữa liền đến." Dòng lịch sử quả nhiên theo việc Tào lão bản nghênh đón Hiến Đế tới Trần Lưu mà phát sinh thay đổi.

Trong một đoạn thời gian tương đối dài tiếp theo, Trần Lưu ắt sẽ trở thành trung tâm chính trị của thiên hạ, Tào lão bản cũng sẽ trở thành cái gai trong mắt hào kiệt trong thiên hạ, đặc biệt là Viên Thiệu, Tào lão bản như nay đã trở thành uy hiếp mà hắn không thể lại thờ ơ.

Xem ra.

Trận chiến Quan Độ trong lịch sử nguyên bản, e là cũng sắp sớm đã đến rồi... ...

Kết quả không qua mấy ngày.

Gia quyến của Tào lão bản còn chưa tới Trần Lưu, Ngô Lương liền thu được một tin dữ nói ngoài ý muốn cũng tịnh không ngoài ý muốn, chí ít đối với Tào lão bản mà nói, đây tuyệt đối là một đả kích cực lớn.

Hí Chí Tài...

Chết rồi!

Tin tức này vẫn là Tào lão bản cố ý phái thủ lĩnh Hổ Báo Kỵ thân tín nhất - Tào Thuần đi tới thông báo cho Ngô Lương, hơn nữa một chút thời gian phản ứng cũng không cho hắn, gần như là vừa lôi vừa kéo đưa Ngô Lương đến chỗ ở của Hí Chí Tài. "Ngươi vào xem trước đi." Tào lão bản đang chờ đợi trong viện, nhìn thấy Ngô Lương tịnh chưa biểu lộ ra quá nhiều cảm xúc, chỉ là thanh âm trầm thấp lại khàn khàn chỉ vào một gian nhà nói. "Nặc." Tình này cảnh này, Ngô Lương tự nhiên không dám qua loa lấy lệ, chạy chậm đi qua đẩy cửa phòng ra.

Mà ngay trong nháy mắt phòng được mở ra kia, một cỗ mùi máu tanh nồng đậm liền đã đập vào mặt...

Trong lòng Ngô Lương xiết chặt, sự tình còn nghiêm trọng hơn xa so với hắn tưởng tượng!

Chậm rãi bước vào trong phòng, Ngô Lương lập tức nhìn thấy một màn cực kỳ máu me.

Chỉ thấy trên tường và trên sập trong phòng đâu đâu cũng là những vết máu lốm đốm do bị phun trào, trên mặt đất cũng đọng lại một vũng máu đen lớn đã bắt đầu có dấu hiệu khô cạn.

Mà ngay giữa vũng máu trên mặt đất kia, một thi thể nam giới không đầu đang nằm sấp tại đó. "Đây là Hí Chí Tài?" Ngô Lương không khỏi nảy sinh nghi ngờ.

Nếu là giết người thông thường, chỉ cần giết chết là được, hoàn toàn không cần thiết phải mang đầu của nạn nhân đi, trừ phi cái đầu kia còn có tác dụng khác, hoặc là để che giấu thông tin quan trọng nào đó.

Đồng thời, Ngô Lương nhớ tới thi thể nữ không đầu được phát hiện ở huyện Dung Khâu.

Cùng là bị lấy mất đầu, giữa hai kẻ này liệu có tồn tại liên hệ gì không?

Ngoài ra, lấy đi đầu lâu thực ra cũng là một thủ đoạn làm lẫn lộn thân phận của nạn nhân.

Dù sao từ xưa đến nay, khuôn mặt đều là manh mối quan trọng để nhận diện người chết.

Nhất là vào thời Hán mạt khi y học chưa phát triển, không có đối chiếu ADN, cũng không có kho dữ liệu vân tay, nếu không phải người đặc biệt thân cận, e rằng rất khó lập tức nhận ra thân phận người chết.

Bất quá sau khi đến gần xem xét kỹ lưỡng hơn, Ngô Lương rất nhanh liền tạm thời loại trừ khả năng có liên hệ giữa thi thể nam không đầu này và thi thể nữ không đầu ở Dung Khâu.

Bởi vì vết thương trên cổ thi thể nam này rất phẳng, rõ ràng là do vật sắc bén cắt hoặc chém tạo thành.

Còn thi thể nữ kia là vết thương do bị xé rách thuần túy, cả hai tuy cùng mất đi đầu lâu, nhưng thủ đoạn gây án rõ ràng bất đồng.

Ngoài ra, Ngô Lương còn phát hiện trên lưng thi thể nam không đầu này có những vết thương khác, đây hiển nhiên là vết thương do đao kiếm đâm ra, hơn nữa trong đó có hai vị trí đâm vô cùng chí mạng...

Ngay khi Ngô Lương định lật thi thể này lại để xem xét, Tào Tháo cũng đi theo vào.

Giờ phút này Tào Tháo vẫn không có bất kỳ biểu cảm gì, chỉ trầm giọng hỏi: "Hữu Tài, ngươi có nhìn ra gì không?" "Minh công, thần cho rằng trước mắt nên lập tức mời gia quyến của Hí quân sư đến hỗ trợ xác nhận thân phận thi thể này, như vậy mới có thể xác định thi thể không đầu này rốt cuộc có phải là Hí quân sư hay không." Ngô Lương thi lễ nói. "Ta đã lệnh cho người đi mời rồi, bất quá mời bọn họ tới cũng không phải để nhận diện thi thể, mà là để phủ quyết bọn họ." Tào Tháo khẽ gật đầu, nói, "Thân phận của thi thể này ngươi không cần hoài nghi, trước khi ngươi tới ta đã xem xét kỹ, đây tuyệt đối là thi thể của Chí Tài.

Trên tay trái của hắn có tổng cộng ba vết chàm từ trong bụng mẹ, ta từng nhìn thấy, bởi vậy tuyệt đối sẽ không nhận sai." "..." Ngô Lương nghe vậy trong lòng hơi rùng mình.

Hí Chí Tài thật sự đã chết, hơn nữa còn chết theo phương thức thê thảm như vậy...

Trước đó, Ngô Lương thực ra còn có chút tâm lý may mắn.

Chương 683

Hắn và Hí Chí Tài tuy không nói là có tình nghĩa thâm hậu gì, nhưng đối với vị trí giả được sử sách ghi chép rất ít này, trong lòng Ngô Lương ít nhiều vẫn có chút kính trọng, tự nhiên không muốn y cứ thế chết đi dễ dàng như vậy.

Con người chẳng phải là như thế sao.

Cho dù một người hàng xóm ngày thường gặp mặt chỉ chào hỏi một tiếng bỗng nhiên qua đời, tâm lý đa số mọi người cũng sẽ có chút không thoải mái và tiếc nuối. "Ta gọi ngươi tới, chính là hy vọng ngươi có thể mau chóng giúp ta tra rõ kẻ hành hung.

Chí Tài năm xưa theo ta vào sinh ra tử, nay ta có được quang cảnh ngày hôm nay, hắn đã lập được hãn mã công lao.

Nếu không thể thay hắn thủ cấp kẻ thù báo thù rửa hận, cũng như tìm lại đầu lâu cho hắn được toàn thây, ta uổng làm nhân chủ!" Tào Tháo nói đến bốn chữ cuối cùng, cảm xúc rốt cuộc cũng có chút dao động, chẳng những ngữ khí trở nên cực nặng, vành mắt cũng ửng lên màu đỏ không quá rõ ràng. "Thần minh bạch, thần định đương kiệt tận toàn lực truy tìm hung thủ." Ngô Lương chắp tay nói. "Ta tin ngươi, lần trước ngươi có thể cứu Tử Tu và An Dân, đủ thấy thủ đoạn của ngươi hơn người..." Vừa nói, Tào Tháo lại tháo ngọc bội tùy thân bên hông giao vào tay Ngô Lương, nghiêm mặt nói, "Kể từ hôm nay, bất luận là gia tướng Tào doanh, hay là bá quan triều đình, cho dù là Hiến Đế Lưu Hiệp, ngươi đều có thể nương theo ngọc bội này để thẩm vấn truy tra.

Nếu có kẻ dám cản trở làm trái, liền coi như vi phạm quân lệnh, ngươi chỉ cần báo tên cho ta, ta tự sẽ xử trí." "Nặc." Ngô Lương nhận

lấy, cẩn thận cất kỹ.

Tào Tháo giờ phút này tương đương với việc trao cho hắn một thanh Thượng Phương Bảo Kiếm, bất quá trong tay hắn không có binh quyền, mà cục diện của Tào Tháo hiện nay cũng chưa hoàn toàn ổn định, bởi vậy quyền lực tiền trảm hậu tấu khẳng định là khó mà thực hiện được.

Cho nên nếu có người cản trở làm trái, phương thức xử lý tốt nhất vẫn là do Tào Tháo đích thân ra mặt giải quyết, giết người cũng phải để Tào Tháo đích thân hạ lệnh.

Trầm ngâm một chút, Ngô Lương lại chắp tay hỏi: "Minh công, ta còn một chuyện không hiểu.

Hí quân sư bản thân cũng có chút võ nghệ, người thường muốn ám sát y hầu như không có khả năng không phát ra bất kỳ động tĩnh gì, mà tình huống hiện trường cho thấy nơi này đích xác có dấu vết đánh nhau, điều này thật kỳ quái...

Hí quân sư ngày thường đều có vệ sĩ thủ hộ, trừ phi tên thích khách kia giết chết toàn bộ đám vệ sĩ, nếu không tuyệt đối không có khả năng không kinh động binh mã dưới trướng Minh công mà toàn thân rút lui.

Mà ta nhìn mức độ khô cạn của vết máu trong phòng này, Hí quân sư hẳn là bị đâm chết một khoảng thời gian sau đó mới được phát hiện, Minh công cũng là không lâu trước đây mới đi đến nơi này, cũng trước tiên liền gọi ta tới đi?

Bởi vậy thần cần biết, những vệ sĩ kia hiện giờ đang ở đâu, nếu bọn họ còn sống, thần cần đích thân hỏi bọn họ một chút tình huống lúc đó." "Những vệ sĩ kia đã bị ta bắt lại toàn bộ, hiện đang nghiêm hình tra khảo, ta cho người dẫn ngươi qua đó." Đám vệ sĩ của Hí Chí Tài hiển nhiên bình an vô sự, mà Tào Tháo cũng đã từ miệng bọn họ

lấy được tin tức trực tiếp, chỉ là những tin tức này khó làm ông ta hài lòng, cho nên mới nghiêm hình tra khảo. "Đa tạ Minh công." Ngô Lương gật đầu.

Thế là hai người cùng nhau từ trong phòng đi ra.

Tào Thuần vẫn canh giữ trong sân như cũ, lúc này bên cạnh hắn đã có thêm hai người: Một người là Trần Lưu Thái thú Trình Dục, người vẫn còn nợ Ngô Lương vàng đến nay chưa trả; người còn lại chính là người được Tào Tháo gọi là "Ngô Chi Tử Phòng" - Tuân Úc.

Ngô Lương mấy ngày trước đã nhận được tin tức.

Hiện nay quan chức của Trình Dục chưa đổi.

Còn Tuân Úc thì vào ngày thứ ba sau khi Tào Tháo đưa Hiến Đế đến quận thành Trần Lưu đã đuổi tới, sau đó Tào Tháo dâng biểu xin Hiến Đế hạ chiếu, thăng y làm Thị trung.

Chức "Thị trung" này thực ra rất có ý nghĩa, là một trong những chức quan gia tăng ngoài quan chức chính quy, hầu hạ bên cạnh Hoàng đế, ra vào cung đình, tham dự triều chính, nói là quan viên thân cận nhất với Hoàng đế cũng không quá đáng, tương đương với Thư ký trưởng tối cao của đời sau.

Bởi vậy Tào Tháo dâng biểu bảo Hiến Đế hạ chiếu thăng Tuân Úc làm Thị trung khẳng định có suy nghĩ của mình.

Ông ta rõ ràng là phái Tuân Úc đi giám sát Hiến Đế.

Bất quá chuyện này có nói toạc ra hay không lại là chuyện khác, Tào Tháo không phải tiên tri, làm như vậy tự nhiên không có gì đáng trách.

Dù sao Tuân Úc trước đó cũng đã làm rất nhiều việc cho Tào Tháo, chẳng những tiến cử cho ông ta những nhân tài như Hí Chí Tài, Tuân Du, Trần Quần, còn giữ vững ba huyện cuối cùng của Duyện Châu

khi Lữ Bố, Trương Mạc làm phản, nhờ đó Tào Tháo mới có cơ hội lật ngược thế cờ.

Mà trong sử liệu, sau khi Hí Chí Tài chết, Tuân Úc sẽ tiến cử cho Tào Tháo một vị quỷ tài mưu sĩ khác —— Quách Gia.

Bởi vậy sự tín nhiệm của Tào Tháo đối với Tuân Úc tuyệt đối không kém Ngô Lương và Hí Chí Tài.

Chỉ là về sau, giữa Tào Tháo và Tuân Úc cuối cùng vẫn xuất hiện sự khác biệt và mâu thuẫn, nhất là khi Tào Tháo nắm quyền lớn muốn tiến phong Ngụy Công, Tuân Úc lại công nhiên tỏ vẻ phản đối, khiến Tào Tháo trong lòng bất mãn.

Cũng không lâu sau đó, Tào Tháo phái Tuân Úc ra ngoài quân doanh, cũng giữ y lại trong quân không được vào triều, Tuân Úc rất nhanh liền u sầu mà chết.

Mà trong "Ngụy Thị Xuân Thu" còn có một cách nói khác: Sau khi Tào Tháo phái Tuân Úc ra ngoài quân doanh, đã sai người tặng thức ăn cho Tuân Úc.

Tuân Úc mở hộp đựng thức ăn ra, thấy trong hộp trống không, thế là liền hiểu ý của Tào Tháo, bởi vậy bị ép uống thuốc độc tự sát.

Tóm lại, trong mắt rất nhiều người, Tuân Úc đều là công thần không thể coi nhẹ trong quá trình quật khởi của Tào Tháo, hơn nữa còn là một trong những công thần hàng đầu.

Bởi vậy việc Tuân Úc cuối cùng rơi vào kết cục thê thảm như vậy, ít nhiều khiến người ta có chút tiếc nuối, cho rằng Tào Tháo có chút không cận nhân tình.

Bất quá Ngô Lương lại không cho là như vậy.

Đây là đấu tranh chính trị tàn khốc, khi Tào Tháo muốn tiến Ngụy Công mà Tuân Úc công khai phản đối, hai người liền tương đương

với việc đã đứng ở thế đối lập.

Tuy rằng chưa xác định vì sao Tuân Úc lại có sự chuyển biến như thế, nhưng đấu tranh chính trị vốn không có đúng sai, chỉ có người chết ta sống, chỉ có thể nói Tào Tháo cao tay hơn một bậc, mà Tuân Úc có chút không tự lượng sức.

Bất quá những thứ này đều là chuyện sau này.

Chuyện sắp xảy ra gần đây hẳn là Tào Tháo lại muốn bảo Tuân Úc tiến cử nhân tài cho mình, mà chỉ cần quỹ tích lịch sử bất biến, người tiếp theo tới thay thế Hí Chí Tài nhất định là Quỷ tài Quách Gia.

Chỉ có điều Quách Gia cũng là một tên đoản mệnh... "Gặp qua Tuân Thị trung, gặp qua Trình Thái thú." Nhìn thấy hai người, Ngô Lương chủ động thi lễ. "Gặp qua Ngô Thái sử." Hai người vội vàng hoàn lễ, tiếp đó lại vẻ mặt lo lắng nhìn về phía Tào Tháo, do dự mở miệng hỏi, "Minh công, không biết tình huống như thế nào..." "Việc này ta tạm thời giao toàn quyền cho Hữu Tài xử lý." Tào Tháo tịnh không nói nhiều với bọn họ, chỉ âm trầm nói. "Nếu Ngô Thái sử xử lý việc này, chỉ cần có thể 'Khởi Kê' một lần, liền định có thể tìm ra kẻ hung thủ kia.

Hí quân sư lập hãn mã công lao vì Minh công, nếu tìm được chân hung, nhất định phải đem băm thây vạn đoạn!" Tuân Úc lập tức nghĩa phẫn điền ưng nói, tiếp đó lại vái Ngô Lương, "Ngô Thái sử, nhờ cậy cả vào ngài!" Theo động tác Tuân Úc nâng tay áo thi lễ, mùi hương độc đáo xộc vào mũi, Ngô Lương cảm thấy mũi có chút ngứa, nhưng cũng chỉ có thể nhịn xuống nói: "Thuật Khởi Kê này của ta lúc linh lúc không, chưa chắc đã dùng được.

Bất quá Hí quân sư và ta cũng là bạn vong niên, ta tự nhiên sẽ tận lực mà làm." "Ngô Thái sử nếu có chỗ nào cần hiệp trợ, sai người đến báo một tiếng là được, Trình mỗ tự nhiên sẽ toàn lực ứng phó." Trình

Dục cũng vội vàng tỏ thái độ với Ngô Lương. "Đa tạ." Ngô Lương khẽ gật đầu. ...

Thế là dưới sự dẫn dắt của mấy tên thân binh Tào Tháo, Ngô Lương đi thẳng đến phủ đệ Tào Tháo tạm trú cách đó không xa.

Vừa mới vào hậu viện, Ngô Lương liền nghe được tiếng kêu thê thảm, tựa như tiến vào Hình bộ. "Mời Ngô Thái sử chờ ở đây một lát, ta đi vào thông báo với Trường công tử một tiếng." Một tên thân binh cẩn thận nói với Ngô Lương, sau đó liền một mình đi lên phía trước, tiến vào một gian nhà trệt độc lập trong hậu viện.

Không lâu sau đó, một bóng người quen thuộc từ bên trong đi ra, chính là Tào Ngang. "Hô hộc —— Hô hộc ——" Tào Ngang thở hồng hộc, trên mặt và tóc mai đều là mồ hôi, tựa như vừa làm việc chân tay gì đó.

Nhìn thấy Ngô Lương, y vội vàng dùng tay áo thập phần hào phóng lau mồ hôi một cái, lúc này mới rảo bước đón lấy: "Hữu Tài hiền đệ, đệ rốt cuộc cũng tới, ta vừa rồi đang thẩm vấn vệ sĩ của Hí quân sư." "Gặp qua Tử Tu huynh, không biết đã từng ra tin tức gì có giá trị chưa?" Ngô Lương hoàn lễ, mở miệng hỏi. "Ta đã đánh gãy ba cái roi da, lại vẫn chưa hỏi ra." Tào Ngang thở hổn hển, nói, "Đám vệ sĩ này chỉ nói Hí quân sư niệm tình bọn họ gần đây xuất chinh chịu không ít khổ cực, lại gặp dịp lễ tết, bởi vậy đặc cách cho phép bọn họ đêm qua uống rượu buông thả.

Bọn họ thật vất vả mới có được cơ hội, từng người uống đến say mèm bất tỉnh nhân sự, bởi vậy không hề nghe thấy bất kỳ động tĩnh gì, mãi đến hôm nay tỉnh lại đi xem xét mới biết Hí quân sư đã ngộ hại." "Ai là người đầu tiên phát hiện Hí quân sư ngộ hại?

Đã từng thẩm vấn trọng điểm chưa?" Ngô Lương lại hỏi. "Hỏi rồi, hiện giờ kẻ đó đã bị ta đánh đến thoi thóp, nhìn qua thì chỉ còn

thừa lại hơi tàn, nhưng vẫn không hỏi ra được gì." Tào Ngang bất đắc dĩ lắc đầu.

Kỳ thật bất luận việc này rốt cuộc có liên quan đến đám vệ sĩ này hay không, bọn họ đều đã là người chết.

Ngô Lương biết rõ Tào Tháo coi trọng Hí Chí Tài đến mức nào, mà Hí Chí Tài lại bị người ta chặt đầu ngay dưới sự bảo vệ của đám vệ sĩ này.

Cho dù thật sự là Hí Chí Tài cho bọn họ nghỉ phép, bọn họ cũng khó chối bỏ trách nhiệm, tất sẽ trở thành nơi để Tào Tháo phát tiết cảm xúc. "..." Ngô Lương lâm vào trầm mặc.

Hắn đầu tiên đặt ra một giả thiết trong lòng, giả thiết thật sự là Hí Chí Tài cho bọn họ nghỉ phép...

Kỳ thật khả năng này rất lớn, dù sao cho dù trong đám vệ sĩ này có kẻ là "nhị ngũ tử" (kẻ phản bội), cũng không thể nào toàn bộ đều là kẻ phản bội, bởi vậy khẩu cung rất khó thống nhất như thế.

Vậy thì hắn là có hai loại khả năng: Một là trong đám vệ sĩ này tự nhiên có người bán đứng Hí Chí Tài, tiết lộ tình huống lơ là phòng phạm tại phủ Hí Chí Tài đêm qua cho hung thủ, cho hung thủ cơ hội giết người xong còn có thể toàn thân trở ra; Hai là do Hí Chí Tài tự hại mình, có lẽ y cho đám vệ sĩ này nghỉ phép, chính là để đuổi khéo bọn họ đi, tư hạ gặp mặt người nào đó, không ngờ cuối cùng lại bị kẻ đó sát hại.

Ngoài ra, chi tiết chặt đầu Hí Chí Tài lại khiến Ngô Lương nghi ngờ mục đích của hung thủ.

Hắn hoài nghi hung thủ làm như vậy, cũng không phải là đầu của Hí Chí Tài có tác dụng lớn gì với hắn, mà có khả năng là nghe nói vụ án thi thể nữ không đầu xảy ra ở Dung Khâu gần đây, bởi vậy cố ý

bắt chước ý đồ đánh lạc hướng tầm mắt.

Chẳng qua nghe nói quy nghe nói, chung quy vẫn không có tìm hiểu cặn kẽ chi tiết vụ án nữ thi không đầu, bởi vậy cũng không thể làm được hoàn mỹ phục khắc, tự nhiên cũng không cách nào đánh lừa được hắn. "Hữu Tài hiền đệ, đệ cũng vào hỏi thử xem?" Tào Ngang thấy Ngô Lương không nói lời nào, thế là lại đưa roi da trong tay tới, nghiêm mặt nói.

Từ lần trước cùng Tào Bẩm được Ngô Lương cứu ra, Tào Ngang liền đã tin vào cái "tà" của Ngô Lương, lại thêm từng nghe Tào Bẩm nói qua về "thủ đoạn đáng sợ" của Ngô Lương khi thẩm vấn phạm nhân, y cảm thấy loại chuyện này Ngô Lương làm nhất định thuận tay hơn y.

Ngô Lương cúi đầu nhìn cái roi da đã bị máu tươi nhuộm đỏ kia, liên tục xua tay: "Mời Tử Tu huynh mau mau thu vật này lại, tiểu đệ không nhìn nổi loại hung khí này, tiểu đệ xưa nay lấy đức thu phục người." "Lấy đức thu phục người..." Tào Ngang còn chưa suy nghĩ ra Ngô Lương nói câu này rốt cuộc có thâm ý gì, lại thấy Ngô Lương đã cất bước tiến vào gian nhà trệt giam giữ đám vệ sĩ này, thế là cũng vội vàng đi theo vào.

Trong nhà trệt có tổng cộng tám tên vệ sĩ.

Lúc này tất cả đều bị trói trên giá gỗ, giáp trụ trên người sớm đã bị lột bỏ, chỉ mặc bố y mỏng manh, mà bố y kia cũng đã bị roi da quất đến rách rách rưới rưới, vết máu loang lổ từ bên trong thấm ra.

Nhìn thấy có người từ bên ngoài đi vào, đám vệ sĩ này đều là thân thể run lên, bởi vì một khi có người tiến vào, liền biểu thị sự khảo vấn tàn khốc sắp tiếp tục.

Bất quá cũng may lần này người đầu tiên đi vào cũng không phải Tào Ngang, mà là Ngô Lương...

Đám vệ sĩ này đi theo Hí Chí Tài đã có thời gian rất dài, bởi vậy ít nhiều cũng đã gặp Ngô Lương vài lần, lại thêm Ngô Lương còn là người đang cực kỳ được sủng ái bên cạnh Tào Tháo hai năm gần đây, Hí Chí Tài cũng thường xuyên nhắc tới trước mặt bọn họ, bọn họ muốn không nhận ra cũng khó. "..." Tám tên vệ sĩ không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

So với Tào Ngang lĩnh binh bên ngoài, ngoại biểu vô hại của Ngô Lương rất có tính lừa gạt, khiến cho bọn họ tưởng rằng thủ đoạn của Ngô Lương khẳng định sẽ ôn nhu hơn Tào Ngang một chút.

Nhưng một giây sau, Tào Ngang cầm roi da liền đi theo vào, khiến cho trái tim bọn họ lại vọt lên tận cổ họng, cầu nguyện Tào Ngang đừng thẩm vấn nữa, bọn họ thực sự có chút chịu không nổi... "Chư vị." Ngô Lương sau khi vào, trước tiên đảo mắt nhìn quanh tám tên vệ sĩ một vòng, sau đó liền dùng ngữ khí tương đối ôn hòa nói, "Ta cứ nói thẳng nhé, Hí quân sư hiện nay chết bất đắc kỳ tử, các ngươi thân là vệ sĩ của y tự nhiên khó thoát tội, theo lý thuyết nên đem các ngươi toàn bộ chém đầu bồi táng cho Hí quân sư.

Bất quá Minh công xưa nay có đức hiếu sinh, bởi vậy người đem việc này giao phó cho ta, nói rõ trong tám người các ngươi có thể giữ lại một người, về phần giữ lại tính mạng ai thì do ta định đoạt." "!!!" Nghe đến đó, trên mặt tám tên vệ sĩ đã hiện lên vẻ tuyệt vọng, điều này đã triệt tiêu hy vọng của tuyệt đại đa số người.

Chương 684

"Nhưng ta ngay cả các ngươi là ai cũng không biết, thực sự không biết nên quyết trạch như thế nào, bởi vậy ta cảm thấy nên cho các ngươi một cơ hội tranh thủ công bằng." Ngô Lương nói tiếp, "Tiếp theo ta sẽ lần lượt đưa các ngươi đơn độc ra ngoài giao đàm, từ đó khảo lượng xem các ngươi phải chăng có tư cách sống sót." Vừa nói, Ngô Lương chỉ về phía tên vệ sĩ đếm từ bên trái thứ nhất, gật đầu với hộ vệ Tào phủ đang canh giữ trong nhà: "Cứ bắt đầu từ ngươi đi, cởi trói cho hắn rồi đưa ra gặp ta." "Đây là..." Tào Ngang đứng ở phía sau thấy Ngô Lương làm như thế, ngược lại rất nhanh nghĩ thông suốt thủ đoạn Ngô Lương sử dụng.

Hắn muốn trước tiên dùng phương thức như vậy ly gián tám tên vệ sĩ này, lệnh cho bọn họ bắt đầu nghi kỵ lẫn nhau, hãm hại nhau, từ đó moi ra càng nhiều tin tức từ miệng bọn họ?

Kế này rất diệu, bất quá ta cũng có thể nghĩ đến, chỉ là còn chưa sử dụng...

Thế là một tên vệ sĩ bị đưa ra bên ngoài.

Ngô Lương đi thẳng vào vấn đề nói: "Trước tiên nói cho ta nghe quá trình đêm qua, càng chi tiết càng tốt, nếu có thể bổ sung một ít chi tiết mà người bên cạnh chưa nói ra, ngươi liền càng có khả năng miễn tử." "Nặc!" Tên vệ sĩ kia tự nhiên không dám chậm trễ, vội vàng nói, "Đêm qua giờ Dậu, chúng ta cùng quân sư mang theo ban thưởng của Đại tướng quân trở về chỗ ở.

Trong số ban thưởng này có hai vò rượu gạo thượng hạng, quân sư xưa nay cực ít uống rượu, bởi vậy liền đem hai vò rượu gạo này ban thưởng cho chúng ta.

Quân sư còn nói hiện nay Trần Lưu có đại quân của Đại tướng quân đóng giữ, không sợ xảy ra sai sót gì, chúng ta theo quân xuất chinh vất vả, cho phép chúng ta đêm nay uống thỏa thích...

Chúng ta thật vất vả mới có được cơ hội như thế, tự nhiên pha chút hưng phấn, thế là liền không tiết chế, bất tri bất giác uống đến say mèm, mãi đến khi có người phát hiện quân sư ngộ hại mới tỉnh lại." "Nói như vậy, người phát hiện Hí quân sư ngộ hại không phải ngươi, là ai?" Ngô Lương lại hỏi. "Là Trương Hỉ, hắn sáng sớm dậy đi tiểu, lại thấy cửa phòng quân sư mở toang, thế là tò mò đi đến xem xét, lúc này mới phát hiện quân sư đã ngộ hại." Tên vệ sĩ đáp, tiếp đó liền bắt đầu khổ khổ cầu khẩn, "Ngô Thái sử, tiểu nhân nói câu nào cũng là sự thật, nếu có nửa câu hư ngôn liền cho tiểu nhân thiên lôi đánh xuống chết không yên lành a!" Ngô Lương không tỏ rõ ý kiến tiếp tục hỏi: "Ngươi hồi ức kỹ lại một chút, đêm qua trong thời gian các ngươi uống rượu, đã từng có người bỏ dở đi ra ngoài hay không?" Vấn đề này Tào Ngang trước đó thực ra đã hỏi qua.

Bất quá hiện tại y tịnh không xen vào, mà là yên lặng đứng ở một bên, đem quyền chủ đạo thẩm vấn giao toàn quyền cho Ngô Lương, để tên vệ sĩ kia trả lời lại một lần.

Không chừng Ngô Lương áp dụng thủ đoạn như vậy, liền có thể hỏi ra một ít đồ vật không giống bình thường.

Tên vệ sĩ không chút do dự nói: "Vương Chân và Lý Dậu từng kết bạn ra ngoài một lần, cũng là đi tiểu, bất quá thời gian cực ngắn, ước chừng cũng chỉ vài hơi thở liền chạy về, dường như sợ uống ít rượu hơn chúng ta liền chịu thiệt thòi vậy." "..." Tào Ngang trong lòng phiền muộn.

Câu trả lời này giống hệt như y vừa hỏi ra, tịnh không có đột phá khẩu gì. "Ân..." Ngô Lương khẽ gật đầu, tin tức này cũng không có

giá trị gì, công phu vài hơi thở thật chỉ có thể đái một bãi trong bồn cầu ở cửa, những chuyện dư thừa khác đều không làm được.

Bất quá hắn tịnh không vì thế mà bỏ cuộc, trầm ngâm một lát sau lại nói: "Ngươi lại ngẫm nghĩ kỹ xem, một khoảng thời gian gần đây, Hí quân sư từng tư hạ gặp mặt người nào ngày thường không thường gặp, hoặc là đã làm chuyện gì cảm thấy ẩn bí hay không?" "Cái này..." Tên vệ sĩ làm bộ trầm tư.

Tào Ngang cũng trong nháy mắt dâng lên một tia tinh thần, vấn đề này y ngược lại chưa hỏi qua, nếu thật có thể hỏi ra cái gì, có lẽ cũng sẽ trở thành một đột phá khẩu quan trọng. "Ta nhớ ra rồi!" Tên vệ sĩ bỗng nhiên nhớ ra cái gì đó, nói tiếp, "Mấy ngày trước vừa về tới Trần Lưu, quân sư từng nhận được một bức thư đựng trong ống trúc, trên ống trúc kia không có thự danh, trên xi gắn cũng không có đóng dấu, chỉ ghi rõ quân sư tự tay mở." "Người đưa thư ngươi có quen biết không?" Ngô Lương truy vấn. "Chúng ta tịnh không nhìn thấy người đưa thư, sáng sớm tinh mơ dậy liền thấy ống trúc này rơi tại tiền viện, hẳn là trong đêm có người từ ngoài tường viện ném vào, việc này những người khác cũng có thể chứng thực." Tên vệ sĩ nghiêm mặt nói. "Sau đó thì sao?" Ngô Lương tiếp tục truy vấn.

Tên vệ sĩ đáp: "Sau đó chúng ta liền đem ống trúc này giao cho quân sư, quân sư nhận ống trúc cũng không nói gì, chỉ là không lâu sau trong phòng y liền bay ra khói bụi.

Ngày thứ hai khi ta thay chậu than cho quân sư, chỉ thấy hình dáng tro tàn của nửa cái ống trúc đã cháy hết trong chậu than." "Vậy sau đó Hí quân sư có từng nói với các ngươi lời nào không tầm thường không?" Nghe đến chỗ này, Tào Ngang rốt cuộc không kìm nén được, vội vàng đi lên phía trước truy vấn. "Chưa từng nói qua, quân sư phảng phất không để chuyện này trong lòng, thậm chí không yêu cầu chúng ta giữ bí mật với bên ngoài, bất quá chúng ta hiểu rõ thân phận

của mình, tự nhiên cũng sẽ không đi ra ngoài nói lung tung." Tên vệ sĩ nói. "..." Tào Ngang lập tức nhìn Ngô Lương một cái.

Bọn họ đều rõ ràng chi tiết này có ý nghĩa gì, cực có khả năng mang ý nghĩa Hí Chí Tài cũng giấu bí mật không muốn người khác biết, mà đêm qua những vệ sĩ này cũng cực có khả năng chính là do Hí Chí Tài cố ý đuổi khéo, vì chính là đợi sau khi bọn họ uống say sẽ bí mật hội kiến với chủ nhân gửi mật thư tới...

Chỉ là nắm giữ những tin tức này còn xa mới đủ, nhưng vẫn không cách nào đem lại đột phá tính quyết định cho vụ án này. "Còn có cái gì muốn bổ sung không?" Ngô Lương cuối cùng lại hỏi. "Thực sự không còn, tiểu nhân chỉ là một tên hộ vệ, tuy thường ở bên cạnh quân sư, nhưng sự vụ trong quân và việc tư của quân sư tiểu nhân đều không có tư cách tham dự, những gì biết được cũng chỉ có những chuyện mắt thấy này, xin Ngô Thái sử minh giám, xin Trường công tử minh giám!" Tên vệ sĩ không nói ra được thêm thứ gì nữa, đành phải vội vàng quỳ trên mặt đất khổ sở cầu khẩn, hi vọng có thể mượn nhờ điều này để đạt được sự liên mẫn của Ngô Lương và Tào Ngang.

Ngô Lương lại mặt không biểu tình nói: "Ta có thể tạm thời lưu mạng ngươi, nhưng ngươi còn cần phối hợp với ta làm một chuyện..." ...

Bên trong nhà trệt. "Haizz..." Bảy tên vệ sĩ còn lại đưa mắt nhìn nhau, trên mặt đều là thần sắc đồng bệnh tương liên, cuối cùng cũng chỉ có thể phát ra một tiếng thở dài.

Việc này đối với bọn họ mà nói là một tai bay vạ gió, chỉ là uống một trận rượu lớn, Hí Chí Tài liền chết thảm một cách mạc danh kỳ diệu, mà bọn họ cũng mơ mơ hồ hồ thành tử tù.

Bọn họ không muốn chết.

Nhưng bọn họ càng rõ ràng địa vị của Hí Chí Tài trong lòng Tào

Tháo, hiện nay Ngô Lương có thể đáp ứng bọn họ sống sót một người liền đã là kết quả tốt nhất, nếu Tào Tháo đích thân tra xét việc này, bọn họ nhất định là một người cũng không sống nổi.

Ngay tại lúc này. "Ngô Thái sử tha mạng!

Trường công tử tha mạng!

Những gì tiểu nhân biết đã nói hết rồi, tuyệt không nửa điểm giấu giếm, tiểu nhân oan uổng...

A ——!" Nương theo một tiếng kêu thảm thiết thê lệ, tất cả âm thanh đều im bặt. "!!!" Bảy tên vệ sĩ trong phòng không tự chủ được rùng mình một cái.

Đây chính là thủ đoạn của Ngô Thái sử sao?

Chỉ thẩm vấn một phen, không nói ra được tin tức hữu dụng về cái chết của quân sư liền lập tức xử tử, thậm chí ngay cả quá trình nghiệm chứng cũng hoàn toàn bỏ qua?

Đồng thời, Ngô Lương và Tào Ngang một lần nữa đi vào, chỉ vào tên vệ sĩ đếm từ bên trái thứ hai nói: "Đến lượt ngươi, đưa ra ngoài." ...

Thẩm vấn như vậy kéo dài tiếp cận một canh giờ.

Ngô Lương có thể nói là dùng hết thủ đoạn, vừa lừa vừa dọa, lại đột nhiên phát vấn thâm cứu vào một số chi tiết, nhưng kết quả thẩm vấn cuối cùng lại vẫn không lý tưởng lắm.

Khẩu cung của tám tên vệ sĩ toàn bộ hợp tình hợp lý, khiến người ta không tìm ra một chút sơ hở nào.

Ngô Lương hầu như có thể xác định, tám tên vệ sĩ này đích xác là vô tội, nếu nói bọn họ có tội gì, vậy thì cũng chỉ có tội xao lãng chức thủ.

Cho dù là Hí Chí Tài nói lời cho phép bọn họ uống thỏa thích, bọn họ cũng nên lưu lại hai người giữ gìn tỉnh táo trực đêm, mà không phải toàn bộ say đến bất tỉnh nhân sự.

Mà cái này hiển nhiên không phải là chuyện cần truy cứu hiện tại.

Nhiệm vụ hàng đầu của Ngô Lương vẫn là truy tìm hung thủ sát hại Hí Chí Tài. "Xem ra cái chết của Hí quân sư tịnh không có quan hệ trực tiếp với bọn họ a..." Tào Ngang cũng rút ra kết luận như vậy, nhìn Ngô Lương có phần bất đắc dĩ nói. "Manh mối duy nhất trước mắt chính là bức mật thư kia, nhưng nội dung mật thư chỉ có một mình Hí quân sư xem qua, hơn nữa hẳn là xem xong đốt ngay, manh mối này cũng đã đứt." Ngô Lương khẽ gật đầu.

Tào Ngang bỗng nhiên lại nghĩ tới cái gì, vội vàng hỏi: "Đúng rồi, Hữu Tài hiền đệ, đệ không phải biết thuật Khởi Kê sao?

Nếu đệ hiện tại 'Khởi Kê' một lần, có phải hay không liền có cơ hội triệu hồi hồn phách Hí quân sư, lệnh cho y nói ra đêm qua rốt cuộc xảy ra chuyện gì?" Đây đã là lần thứ hai có người nhắc tới thuật Khởi Kê của Ngô Lương sau khi Hí Chí Tài xảy ra chuyện.

Lần đầu tiên nhắc tới chính là Tuân Úc. "Tử Tu huynh cũng không phải không biết, thuật Khởi Kê này của ta lúc linh lúc không, tịnh không phải ta muốn sử dụng là có thể dùng được...

Nếu ta thật có bản sự này, đương nhiên phải lập tức 'Khởi Kê', vô luận như thế nào cũng phải đòi lại một cái công đạo cho Hí quân sư." Ngô Lương đành phải nói sang chuyện khác theo bài cũ. "Haizz ——" Tào Ngang lại thở dài một hơi thật dài, "Hy vọng lần này thuật Khởi Kê của Hữu Tài hiền đệ có thể mau chóng linh nghiệm, như vậy bắt được chân hung, phụ thân ta mới có thể sớm ngày yên lòng, Hí quân sư cũng có thể sớm ngày báo thù rửa hận..." "Tiểu đệ cũng hy vọng như thế." Ngô Lương trầm ngâm nói.

Hắn đã đang cân nhắc chuyện tiếp theo, hiện nay không lấy được bất kỳ manh mối nào từ trên người những vệ sĩ này, vậy thì e rằng cần phải dùng đến một số thủ đoạn phi thường.

Ngô Lương nghĩ đến "Hồ phó" của Chân Mật.

Hồ phó vô cùng mẫn cảm với mùi vị, nếu hiện trường được bảo vệ tương đối tốt, Chân Mật phái Hồ phó đi tới hiện trường truy tung mùi vị một chút, có lẽ liền có cơ hội tra ra rốt cuộc có người nào đã tới hiện trường, từ đó tiến hành loại trừ từng cái một.

Đương nhiên, cũng có thể gọi Hồ phó trực tiếp truy tung mùi vị của Hí Chí Tài.

Hung thủ mang đi đầu của Hí Chí Tài, nếu không trải qua xử lý đặc thù, Hồ phó cũng có khả năng nương theo mùi vị của Hí Chí Tài tìm được hung thủ.

Nghĩ như vậy, Ngô Lương liền chắp tay nói với Tào Ngang: "Tử Tu huynh, tiểu đệ tạm thời không có manh mối, bởi vậy quyết định triệu Phường Nhân Quân dưới trướng tới tương trợ, như vậy tập tư quảng ích có lẽ có thể có chút trợ giúp, xin cáo lui trước." "Ân..." Tào Ngang cũng không biết nên làm thế nào cho phải, đành phải khẽ gật đầu.

Thế là từ Tào phủ đi ra, Ngô Lương vừa đi vừa suy nghĩ về nhà. "!!!" Bước chân đang rảo bước bỗng nhiên dừng lại một chút, Ngô Lương đứng tại chỗ, hắn bỗng nhiên ý thức được một chuyện không thể không phòng bị.

Trong Tào doanh có không ít cao tầng đều biết chuyện "thuật Khởi Kê" kia của hắn, Tuân Úc cho rằng "thuật Khởi Kê" là đột phá khẩu duy nhất, Tào Ngang hiện giờ cũng cho rằng "thuật Khởi Kê" là đột phá khẩu duy nhất.

Vậy nếu hung thủ biết được tin tức này...

Vì để bảo đảm mình sẽ không bị lộ, chẳng phải là muốn lập tức diệt khẩu hắn mới có thể ngủ ngon giấc sao? ...

Đồng thời, tại chỗ ở của Hí Chí Tài.

Tào Tháo mãi đến tận bây giờ vẫn chưa rời đi, vừa ra lệnh cho Tào Thuần suất lĩnh Hổ Báo Kỵ nghiêm mật phong tỏa hiện trường, vừa khăng khăng ở lại trong viện chờ đợi tin tức từ phía Tào Ngang và Ngô Lương, hoàn toàn là bộ dáng không tra ra chân hung liền không đi.

Tào Tháo không đi, hai người Tuân Úc và Trình Dục liền cũng ở một bên bồi tiếp.

Cứ như vậy đợi hơn một canh giờ, rốt cuộc vẫn là Tuân Úc không trụ được trước, đi lên phía trước hảo ngôn khuyên nhủ: "Thần biết Minh công và Chí Tài tình ý thâm trọng, hiện nay Chí Tài tao ngộ bất trắc, tâm tình Minh công khó mà bình phục.

Nhưng sự tình đã đến nước này, Chí Tài không còn nữa, rất nhiều sự vụ sau này e rằng đều cần đích thân người thao lao, Minh công càng nên chú ý thân tâm, thiết không thể vì thế mà quá mức thương thần, như vậy cũng là lấy đại cục làm trọng." "Văn Nhược a, Chí Tài là cánh tay đắc lực của ta, hiện nay mất đi hắn, ta e rằng khó tìm lại được một tri kỷ tâm ý tương thông với ta như vậy nữa." Tào Tháo than thở. "Năm xưa Chí Tài là do ta đích thân cử tiến, ta và hắn cũng là bạn tốt chí giao, càng biết hắn tài tình hơn người thiên hạ hiếm có." Tuân Úc lại nói, "Bất quá người có tài tình như Chí Tài thực ra cũng không phải tuyệt vô cận hữu, hiện giờ ta liền biết một người có thể so sánh với y, Minh công nếu cần, ta nguyện lại vì Minh công dẫn tiến." "Không biết người mà Văn Nhược nói đến là ai?" Lúc này Tào Tháo tuy không có tâm trạng thảo luận vấn đề này, nhưng việc Hí Chí Tài

bỏ mình đã là sự thực, sắp tới cường địch bao vây, hắn còn rất nhiều trận đánh ác liệt phải thực hiện.

Quả thực hắn vô cùng cần một mưu sĩ tài tình tuyệt luân như Hí Chí Tài để bổ sung vào đoàn trí nang quân sự của mình, bởi vậy vẫn nảy sinh một chút hứng thú. "Người này họ Quách tên Gia, tự Phụng Hiếu, xuất thân từ Quách thị ở Dĩnh Xuyên.

Từ thuở niên thiếu đã có viễn kiến, từng đi về phía bắc để gặp Viên Thiệu, nhưng sau đó thấy Viên Thiệu suy nghĩ đa đoan mà thiếu yếu lĩnh, thích mưu tính mà không có quyết đoán, thực khó để thành tựu đại nghiệp, vì vậy không từ mà biệt, từ đó ẩn cư phú nhàn không màng thế sự thiên hạ." Tuân Úc nghiêm mặt nói, "Ta từng gặp người này vài lần, tuổi đời tuy không lớn, nhưng kiến thức và trí mưu lại cực kỳ hơn người, đặc biệt am hiểu suy đoán tâm tư người khác.

Minh công có thể triệu hắn đến nói chuyện, có lẽ sẽ được Minh công trọng dụng." "Kẻ này thực sự đánh giá Viên Bản Sơ như vậy sao?" Nghe được lời ấy, hứng thú của Tào Tháo càng lớn hơn một chút.

Tào Tháo và Viên Thiệu quen biết từ thuở nhỏ, thậm chí còn từng cùng nhau làm du hiệp lăn lộn đầu đường xó chợ, nói là thanh mai trúc mã cũng không quá đáng.

Do đó nếu nói về sự hiểu biết đối với Viên Thiệu, Tào Tháo chắc chắn hơn hẳn người thường không ít.

Chương 685

Mà Quách Gia chỉ đi gặp Viên Thiệu một thời gian ngắn đã có thể đưa ra đánh giá sâu sắc như vậy, đủ thấy hắn quả thực có bản lĩnh suy đoán tâm tư người khác.

Quan trọng nhất là, kẻ thù của kẻ thù chính là bạn.

Hiện nay Viên Thiệu đã cùng Tào Tháo kiếm bạt nỗ trương, mà Quách Gia đánh giá Viên Thiệu như thế, chắc chắn cũng không thể nào còn giao tập gì với Viên Thiệu, người như vậy giữ lại bên mình sẽ càng trung thành hơn một chút. "Quả thực như vậy, Viên Thiệu nghe được lời này còn từng giận cá chém thớt lên hắn, bất quá khi đó hắn đã lặng lẽ trở về Dĩnh Xuyên, Viên Thiệu roi dài không với tới cũng chỉ đành bỏ qua." Tuân Úc đáp. "Đã như vậy, liền nhờ cậy Văn Nhược thay ta dẫn tiến người này.

Nếu quả thực là nhân tài tài tình tuyệt luân, ta nhất định sẽ đãi ngộ theo lễ." Tào Tháo gật đầu nói. "Nặc." Tuân Úc thi lễ một cái, tiếp đó lại lộ vẻ do dự nói, "Minh công, trong lòng ta còn một chuyện không biết có nên nói hay không.

Việc này tuy tạm thời không ảnh hưởng đại cục, nhưng nếu bỏ mặc không quan tâm, có lẽ một ngày nào đó sẽ trở thành vết nhơ vĩnh viễn không thể xóa nhòa của Minh công, Minh công nên có sự cân nhắc." "Văn Nhược cứ nói." Tào Tháo nghi hoặc. "Chính là chuyện về Phường Nhân Quân." Tuân Úc bước lại gần một chút, hạ thấp giọng nói, "Hiện nay Ngô Hữu Tài đã thân cư chức Thái sử lệnh, Minh công cũng từng nhiều lần công khai quyết định chiêu nạp hắn làm rể.

Ngô Hữu Tài là kỳ tài hiếm thấy, đối với Minh công cũng đủ trung thành, quyết định của Minh công tự nhiên không có gì đáng trách, Úc

không dám có chút dị nghị.

Nhưng Phường Nhân Quân dưới trướng hắn lại chưa chắc mỗi người đều trung thành với Minh công như hắn.

Sau này nếu có kẻ lòng mang quỷ thai đem những việc làm của Phường Nhân Quân phơi bày ra ngoài, chỉ sợ không những Ngô Hữu Tài thân bại danh liệt, mà sự nghiệp của Minh công cũng sẽ chịu ảnh hưởng to lớn...

E rằng đến cuối cùng lại rơi vào kết cục giống như Đổng Trác." "..." Nghe câu này, đôi lông mày vốn đang nhíu lại của Tào Tháo nháy mắt vặn thành một cục.

Khi xưa lúc Phường Nhân Quân bí mật thành lập, Tào Tháo tịnh không giấu giếm Tuân Úc.

Sau này Phường Nhân Quân nhiều lần xuất chinh, không ít chuyện Tuân Úc đều biết —— Phường Nhân Quân đã động đến không ít lăng mộ Hán thất.

Đây chính là vấn đề lớn nhất.

Hiện nay Tào Tháo đã đón Hiến Đế, trở thành công thần lớn nhất của Hán thất, tiếp theo chính là muốn thuận thế lấy thân phận này 'Hiệp thiên tử dĩ lệnh bất thần'.

Nhưng nếu những chuyện này bị lộ ra, Tào Tháo sẽ lập tức từ công thần biến thành quốc tặc bị người trong thiên hạ phỉ nhổ.

Như vậy hắn muốn 'Hiệp thiên tử dĩ lệnh bất thần' tự nhiên sẽ không còn danh chính ngôn thuận nữa, nói không chừng các lộ hào cường còn có khả năng lấy cớ này tập hợp lại thành lập một cái "Liên minh phản Tào", quần khởi nhi công chi.

Mà thực lực của Tào Tháo hiện nay tuy lớn mạnh hơn trước không ít, nhưng so với Đổng Trác năm đó vẫn còn kém một đoạn dài,

thật sự chưa chắc đã gánh nổi áp lực như vậy.

Đến lúc đó, chẳng phải sẽ rơi vào kết cục y hệt Đổng Trác hay sao? "Ý của Văn Nhược là..." Trầm mặc hồi lâu, Tào Tháo lại nhìn về phía Tuân Úc. "Phi điểu tận, lương cung tàng (Chim bay hết, cung tốt cất)." Tuân Úc rũ mắt xuống, nói giọng càng nhỏ hơn, "Minh công nay đã kim phi tích bỉ, ngành muối và quân đồn điền song quản tề hạ, lương hướng đã có sự bảo đảm nhất định, không còn cần Phường Nhân Quân đi làm những chuyện đó để bổ sung nữa.

Huống hồ với binh mã trận trượng của Minh công hiện giờ, những thứ Phường Nhân Quân mang về đã là như muối bỏ biển, mà Minh công lại phải gánh chịu rủi ro không thể dự đoán." "..." Tào Tháo lại trầm mặc. "Minh công chớ lo, Ngô Hữu Tài là người thông minh, hành động này của Minh công không phải chỉ vì bản thân, cũng là để bảo toàn cho hắn, tin rằng hắn cũng có thể hiểu được khổ tâm của Minh công." Tuân Úc lại nói tiếp, "Minh công từng nói, Ngô Hữu Tài lấy Tư Mã Tử Trường làm tấm gương, lập chí biên soạn một bộ sử thư quan tuyệt cổ kim.

Mà phàm là quan viết sử nhất định phải là người cương trực công chính, minh đức duy hinh (đức sáng bay xa), nếu danh thanh của hắn vì chuyện này mà hỏng, chỉ sợ sử thư viết ra cũng chỉ có thể di xú vạn niên, đây cũng không phải là kết quả hắn muốn nhìn thấy chứ?" Tào Tháo dường như đã bị thuyết phục, nhưng cuối cùng vẫn lắc đầu: "Việc này bàn sau, việc này bàn sau, không nên quá nóng vội..." Ý tứ của Tuân Úc đã tràn ra ngoài lời nói.

Tào Tháo cũng nảy sinh suy nghĩ tương tự: Đó là lệnh cho Phường Nhân Quân vĩnh viễn biến mất.

Đương nhiên không chỉ đơn giản là hủy bỏ phiên hiệu quy nhập vào quân đội khác, mà là biến mất trên ý nghĩa thực sự.

Chỉ là hiện giờ Tào Tháo còn chưa xác định thái độ của Ngô Lương.

Thêm vào đó, Tào Tháo thực ra hiểu biết về Phường Nhân Quân không ít, dù sao bất luận là Tào Bẩm, Tào Ngang hay Tào Thuần đều từng đồng hành cùng Phường Nhân Quân, ba người này sớm đã báo lại một số tin tức cơ bản nhất cho hắn.

Bao gồm thính lực dị thường của Bạch Tinh Tinh, võ lực siêu quần của Điển Vi, thuật kham dư của Vu Cát, v.v...

Chỉ là có những thứ Phường Nhân Quân chưa bộc lộ trước mặt họ, hoặc là tình huống chỉ nhìn một mặt không thể nhận ra thì chưa biết, ví dụ như Âm Dương Nhãn của Sát Mộc vương tử, thân phận thực sự của Chân Mật, trận pháp của Gia Cát Lượng, và Thuật Súc Cốt của Dương Vạn Lý...

Quan trọng nhất là, bất luận Tào Bẩm, Tào Ngang hay Tào Thuần đều cho rằng Ngô Lương là một người rất trọng nghĩa khí, cực kỳ trân trọng những thủ hạ này, thậm chí đôi khi không tiếc lấy thân phạm hiểm.

Tào Tháo còn nhớ đến sự việc không lâu trước đó. "Đời người tại thế, luôn có vài chuyện khiến người ta không thể so đo được mất, chỉ có thể phấn đấu quên mình!" Đây chính là lời Ngô Lương chính miệng nói với Tào Tháo khi kiên trì đi Ôn Huyện tìm kiếm tung tích Lữ Bố sau khi Điển Vi bị thương.

Từ đó cũng có thể thấy thái độ của Ngô Lương đối đãi với những hạ thuộc này.

Do đó Tào Tháo không thể không có điều kiêng kỵ.

Hắn trong lòng tán đồng suy nghĩ của Tuân Úc, dưới tình thế trước mắt, sự tồn tại của Phường Nhân Quân thực ra là hại lớn hơn

lợi, bất luận là đối với hắn hay đối với Ngô Lương đều như vậy.

Nhưng nếu hắn đề xuất suy nghĩ này với Ngô Lương mà Ngô Lương kiên quyết phản đối... việc này sẽ lại xé toạc ra một khe rãnh cực lớn giữa hắn và Ngô Lương.

Đến lúc đó Ngô Lương vì tự vệ hoặc để bảo vệ những thuộc hạ kia, e rằng chỉ sẽ càng lúc càng đi xa hắn, mà đây cũng không phải kết quả Tào Tháo muốn thấy... "..." Thấy Tào Tháo có thái độ này, Tuân Úc cũng không kiên trì ra sức can ngăn, mà lặng lẽ đứng sang một bên.

Còn về phần Trình Dục đi cùng hắn.

Sớm từ lúc bắt Dương Vạn Lý, giải giao cho Phường Nhân Quân, hắn cũng đã biết Phường Nhân Quân rốt cuộc là một đội quân bí mật như thế nào.

Nhưng giờ phút này thấy Tuân Úc nói chuyện này với Tào Tháo, đặc biệt là khi Tuân Úc hạ thấp giọng, Trình Dục liền hữu ý vô ý lùi lại phía sau mấy bước, hoàn toàn là bộ dạng 'ta cái gì cũng không nghe thấy, ta cái gì cũng không biết'.

Đúng lúc này. "Tháp tháp tháp tháp..." Ngoài cửa viện truyền đến một trận bước chân dồn dập, Hổ Báo Kỵ canh cửa tịnh không ngăn cản mà cực kỳ cung kính thi lễ gọi một tiếng "Trưởng công tử".

Sau đó Tào Ngang liền rảo bước đi vào, thấy Tuân Úc và Trình Dục cũng ở trong viện, Tào Ngang cũng không lảng tránh họ, thi lễ một cái rồi nói với Tào Tháo: "Phụ thân, vừa rồi Ngô Thái sử cùng con đã thẩm vấn những vệ sĩ kia.

Ngô Thái sử tuy dùng vài thủ đoạn phi thường nhưng tịnh không hỏi ra được tin tức hữu dụng gì từ miệng họ, do đó con và Ngô Thái sử phán đoán, những vệ sĩ này e rằng đích xác vô can với việc này." "Nếu là như vậy, việc này chẳng phải là không tra tiếp được nữa

sao?" Tào Tháo nhíu mày nói. "Ngô Thái sử tịnh không bỏ cuộc, hiện giờ ngài ấy đã quay về triệu tập Phường Nhân Quân cùng nhau điều tra việc này." Tào Ngang lại nói, "Ngài ấy bảo con bẩm báo phụ thân, xin phụ thân trước khi tra rõ việc này hãy ra lệnh bảo vệ tốt hiện trường, tạm thời đừng di dời thi thể Hí quân sư, không cho phép bất kỳ ai ngoại trừ ngài ấy và Phường Nhân Quân tiến vào hiện trường." "Tử Hòa, đều nghe rõ rồi chứ?" Tào Tháo nhìn Tào Thuần ở cách đó không xa một cái. "Nặc!" Tào Thuần chắp tay ứng một tiếng, chỗ ở này đã sớm bị Hổ Báo Kỵ tiếp quản, việc này tự nhiên cũng rơi xuống trên người Hổ Báo Kỵ. .....

Không lâu sau.

Ngô Lương lại đến chỗ ở của Hí Chí Tài, bên cạnh đã có thêm Điển Vi và Dương Vạn Lý.

Giờ phút này cánh tay trái của Điển Vi tuy chưa hoàn toàn hồi phục, nhưng chỉ dựa vào một cánh tay phải, chiến đấu lực của hắn y nguyên không thể khinh thường.

Ý thức được bản thân có thể trở thành mục tiêu tiếp theo của hung thủ, Ngô Lương đương nhiên phải có sự đề phòng.

Trừ cái đó ra, trong lòng Ngô Lương còn có thêm một con hồ ly nhỏ màu trắng, đây chính là hồ phó của Chân Mật, tiếp theo có thể tìm được chân hung hay không còn phải dựa vào bản lĩnh của nó.

Lúc này, nhóm người Tào Tháo cũng đã rời đi, chỉ có Tào Thuần và đám binh sĩ Hổ Báo Kỵ canh giữ. "Ngô Thái sử, mời!" Thấy Ngô Lương, Tào Thuần lập tức phất tay với binh sĩ thủ môn, đích thân dẫn hắn đi vào trong viện.

Trải qua chuyến đi Ôn Huyện, hắn đã không dám coi thường Ngô Lương nữa, thay vào đó là sự kính sợ, hơn nữa hắn tin rằng nếu thật sự có người giải được vụ án treo này, e rằng không ai ngoài Ngô

Lương. "Mời." Ngô Lương thi lễ đi theo phía sau.

Không bao lâu mấy người đã tiến vào sương phòng nơi đặt thi thể Hí Chí Tài.

Giờ phút này tuy vẫn là mùa đông giá rét nhiệt độ rất thấp, nhưng trong phòng y nguyên đã tràn ngập một mùi thối rữa ngoài mùi máu tanh, đây là do tạp vật và thể dịch trong nội tạng dần chảy ra và bắt đầu biến chất. "Ngô Thái sử, ta ở ngay ngoài cửa, nếu có chỗ nào cần giúp đỡ cứ việc gọi ta." Tào Thuần là người có năng lực chấp hành cực mạnh, sau khi giúp nhóm Ngô Lương mở cửa thì tịnh không bước qua ngạch cửa, mà khá tự giác lùi sang một bên. "Ừm." Ngô Lương khẽ gật đầu, dẫn Điển Vi và Dương Vạn Lý lại gần thi thể Hí Chí Tài lần nữa. "Đây chính là thi thể Hí quân sư sao..." Thấy thảm trạng trong phòng, Dương Vạn Lý bất giác than thở, "Thật là thế sự khó lường, mấy hôm trước Hí quân sư còn nhảy nhót tưng bừng, chớp mắt liền biến thành bộ dạng này.

Càng khiến người ta không ngờ tới là việc này lại xảy ra ngay dưới mí mắt Sứ quân...

Haiz, thật là ở đâu cũng không thái bình a." Hiện nay Tào Tháo đã quý vi Đại tướng quân, xưng hô của Tuân Úc đối với hắn cũng nâng cấp thành Minh công, nhưng Phường Nhân Quân trừ Ngô Lương ra, những người khác vẫn theo thói quen gọi là Sứ quân, bất quá chuyện này cũng không quan trọng, dù sao ngày thường họ cũng không có cơ hội trực tiếp đối thoại với Tào Tháo. "..." Mà Điển Vi tuy không nói gì, lông mày cũng nhíu lại, nội tâm hắn cũng lược có chút trầm trọng, dù sao cũng là người hắn từng gặp. "Đi thôi." Ngô Lương cũng không nói lời dư thừa, đặt tiểu bạch hồ xuống bên cạnh thi thể không đầu của Hí Chí Tài, bảo nó kỹ càng ghi nhớ mùi của Hí Chí Tài, để thuận theo mùi đi tìm tung tích đầu lâu của y.

Nếu có thể tìm được tung tích đầu lâu Hí Chí Tài, vậy thì có khả năng tìm được tung tích hung thủ.

Đương nhiên, cũng không thể loại trừ khả năng sau khi hung thủ lấy đầu Hí Chí Tài thì tịnh không mang theo bên người, mà vứt nó vào một nơi không tên nào đó.

Như vậy manh mối lại đứt đoạn.

Vì lẽ đó Ngô Lương còn làm thêm một sự chuẩn bị.

Hắn không chỉ muốn tiểu bạch hồ nhớ kỹ mùi của Hí Chí Tài, mà còn muốn nó nhớ kỹ tất cả mùi trong căn phòng này...

Căn phòng này hẳn là hiện trường vụ án đầu tiên, mà sự việc mới xảy ra đêm qua, mùi vẫn chưa hoàn toàn tiêu tán, cộng thêm hiện trường được bảo vệ ở mức độ nhất định, chân hung cũng có khả năng để lại chút mùi.

Do đó nếu có thể thông qua mùi xác định xem từ đêm qua đến giờ rốt cuộc có ai từng vào căn phòng này, liền có khả năng thông qua phép loại trừ để dần dần khóa chặt chân hung. "Khịt khịt...

Khịt khịt..." Trước khi đến, tiểu bạch hồ đã nhận được chỉ lệnh của Chân Mật, nhảy lên thi thể không đầu của Hí Chí Tài ngửi kỹ, sau đó liền đi đến những nơi khác trong phòng tìm kiếm phân biệt càng thêm kỹ càng.

Sau một hồi lăn lộn như vậy, chuyện tiếp theo liền giao cho các hồ phó của Chân Mật.

Sự việc mới trôi qua chưa đến một ngày, chân hung dù có mọc cánh cũng bay không được quá xa, cộng thêm sau khi Tào Tháo đón Hiến Đế vào Trần Lưu, quận thành Trần Lưu liền luôn ở trạng thái tiêu cấm, không phải ai muốn ra khỏi thành là có thể ra, chân hung cực có khả năng hiện tại vẫn còn ở trong thành.

Chương 686

Bởi vậy Ngô Lương cảm thấy, đại khái qua đêm nay các hồ phó sẽ lục tục truyền tin về.

Kết quả vừa mới về đến Ngô phủ, Chân Mật thông linh với hồ phó liền nhắc đến một chi tiết đầu tiên: "Hiện trường trừ Hí Chí Tài ra, mùi rõ ràng nhất chính là một mùi hương liệu đặc biệt, trong sân và trong phòng đều có." "Tuân Úc?" Mùi hương liệu chính là mùi chuyên thuộc của Tuân Úc, trong Tào doanh tuyệt đối không có người thứ hai.

Bất quá trong phòng cũng có mùi của hắn sao?

Ngô Lương tịnh không thấy Tuân Úc đi vào phòng Hí Chí Tài, lúc hắn đến sớm nhất thì Tuân Úc mới vừa tới, ít nhất khi đó Tuân Úc còn chưa đi vào, còn chuyện sau đó, chỉ có Tào Tháo và Tào Thuần canh ở hiện trường chờ kết quả mới biết được.

Bất quá việc này trong lòng Ngô Lương độ ưu tiên tịnh không cao.

Đã Tuân Úc và Trình Dục đều từng đến cái sân nơi Hí Chí Tài ở, vậy thì khi Ngô Lương đi thẩm vấn đám vệ sĩ kia, Tuân Úc và Trình Dục vào phòng xem xét một phen cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Quan trọng nhất là, Hí Chí Tài cũng là thông qua Tuân Úc dẫn tiến mới trở thành quân sư của Tào Tháo, ở một mức độ nào đó hoàn toàn có thể coi là môn sinh của Tuân Úc, quan hệ hai người tự nhiên cũng không tầm thường.

Ngô Lương gần như theo bản năng loại trừ hiềm nghi của Tuân Úc, căn bản không nghĩ nhiều, tiếp đó nhìn về phía Chân Mật nói: "Còn chi tiết nào đáng chú ý nữa không?" "Tạm thời không còn." Chân Mật lắc đầu, "Tất cả chỉ có thể đợi hồ phó truy theo mùi tìm ra kết quả rồi hãy nói.

Theo chàng dặn, ưu tiên tìm kiếm hướng đi của mùi Hí Chí Tài, đồng thời những mùi khác xuất hiện trong nhà cũng nhất tịnh truy tra, tranh thủ xác định thân phận và hướng đi chính xác của tất cả những người từng vào căn nhà này, như vậy sẽ cách chân tướng rất gần." "Ừm..." Ngô Lương khẽ gật đầu.

Trong quá trình chờ đợi hồ phó mang kết quả về, Ngô Lương vẫn luôn ở lại trong phủ không hề ra ngoài, đồng thời cũng bảo gia quyến và cốt cán Phường Nhân Quân tận lực giảm thiểu số lần ra ngoài, đồng thời còn từ Dung Khâu điều tới trăm tên binh sĩ Phường Nhân Quân tăng cường cảnh giới cho Ngô phủ.

Bởi vì hắn thủy chung cho rằng, hung thủ khi biết tin Tào Tháo giao toàn quyền nhiệm vụ điều tra việc này cho hắn, đồng thời Tào doanh còn có một số người biết bên hắn tạo ra "Khởi Kê chi thuật" rất có ích cho việc điều tra, thì nhất định có xác suất rất lớn sẽ ra tay với hắn.

Cộng thêm thời gian gần đây Tào Tháo thực thi giới nghiêm với quận thành Trần Lưu, thời gian vụ án xảy ra lại gần như vậy, hung thủ có khả năng rất lớn vẫn còn lưu lại trong quận thành, nói không chừng giờ phút này đang ở ngay dưới mí mắt bọn họ quan sát nhất cử nhất động của bọn họ.

Hiện tại manh mối duy nhất Ngô Lương coi như nắm chắc là: Hung thủ hắn là người Hí Chí Tài khá quen thuộc và tín nhiệm.

Bởi vì cử động đêm qua của Hí Chí Tài rõ ràng có ý đồ chi khai vệ sĩ của mình, cũng tức là Hí Chí Tài đã sớm ước định gặp mặt hung thủ, đồng thời tịnh không lo lắng khi không có vệ sĩ thì tính mạng mình sẽ bị uy hiếp.

Mà hành động này lại có thể phân tích ra hai kết luận: Một là tên hung thủ này cho dù là đám vệ sĩ kia e rằng cũng không xa lạ, bị bọn

họ nhìn thấy sẽ có thể nhận ra; Hai là Hí Chí Tài có ý đồ giúp hung thủ ẩn giấu hành tung, hoặc là đang ẩn giấu chuyện hắn và hung thủ bàn luận sau khi gặp mặt.

Vấn đề này rất đáng suy ngẫm, rốt cuộc có chuyện gì cần bảo mật như thế nhỉ?

Với thân phận địa vị hiện tại của Hí Chí Tài, những chuyện trộm gà bắt chó, tác gian phạm khoa đều là chuyện nhỏ không đáng nhắc tới, giống như chuyện Ngô Lương mới vào Phường Nhân Quân liền gặp phải Chu Phong hãm hại trước đó vậy, với sự coi trọng và bao che khuyết điểm của Tào Tháo đối với Hí Chí Tài, những chuyện tương tự căn bản sẽ không gây ra bất cứ ảnh hưởng gì cho Hí Chí Tài, thậm chí Tào Tháo ngược lại còn phải chiếu cố mặt mũi của Hí Chí Tài một chút...

Nghĩ đến đây, Ngô Lương lập tức đưa ra đánh giá mới về tính nghiêm trọng của sự việc!

Cứ nói thế này đi, nếu chỉ là thảo luận chuyện về Hiến Đế và trên triều đường, Hí Chí Tài hoàn toàn không cần thiết phải giấu giấu diếm diếm như vậy, bởi vì Hiến Đế hiện giờ chính là một con bù nhìn, mà chuyện trên triều đường, y vốn có tư cách tham dự thảo luận, bất luận là tư hạ hay công khai đều không có bất cứ vấn đề gì.

Vậy thì chuyện có tính nghiêm trọng còn nằm trên cả Hiến Đế...

Hình như chỉ còn lại Tào Tháo!

Hiện tại trong quận thành Trần Lưu, Tào Tháo chính là người một tay che trời!

Cũng chỉ có thảo luận đến Tào Tháo, hơn nữa nội dung thảo luận có khả năng còn bất lợi cho Tào Tháo, Hí Chí Tài mới cần tiến hành bảo mật ở mức độ như thế!

Ngô Lương bỗng nhiên lại nhớ tới "Lời nguyền của Hiến Đế".

Hiến Đế Lưu Hiệp vốn không phải là một người an phận, không lâu trước đó tại An Ấp vừa mới cùng Lữ Bố sách hoạch một trận phản bạn, định trừ khử Tào Tháo, đây chính là minh chứng tốt nhất.

Chẳng lẽ vừa đến Trần Lưu, Hiến Đế liền lại bắt đầu giở trò, đến mức trong Trần Lưu đã có người không an phận, thậm chí còn đánh chủ ý lên người Hí Chí Tài? .....

Đêm hôm đó, hồ phó liền lục tục truyền tin về.

Trừ cực cá biệt những mùi đã không thể truy tố, hồ phó xác định được một bộ phận những người từng vào nơi ở của Hí Chí Tài.

Đầu tiên là vệ sĩ của Hí Chí Tài.

Cái này thì không có gì để nói, đám vệ sĩ này bất luận là trước hay sau sự việc đều có lý do chính đáng để vào phòng Hí Chí Tài, hơn nữa hiện giờ bọn họ đều đã bị Tào Tháo khống chế, nếu Ngô Lương không thể truy tra ra chân hung, bọn họ còn có xác suất rất lớn phải phụ trách việc này, không tránh khỏi kết cục đầu rơi xuống đất, cho nên tạm thời không cần nghi ngờ bọn họ.

Thứ hai là Tào Tháo, Tào Ngang, Tào Thuần và một bộ phận binh sĩ Hổ Báo Kỵ.

Họ đương nhiên cũng không cần nói nhiều, giết chết Hí Chí Tài đối với họ có hại vô lợi, hơn nữa đối với Tào thị mà nói, hiện tại còn xa mới đến lúc nội bộ Tào thị bắt đầu tranh quyền đoạt thế.

Thứ ba chính là Tuân Úc.

Tuân Úc vì mùi độc đặc, là người đầu tiên bị truy tra ra, kỳ thực cho dù không dùng hồ phó tiếp tục truy tra, Ngô Lương cũng đã có thể đưa ra phán đoán.

Cuối cùng là một mùi mà hiện tại vẫn chưa tìm được thân phận và hướng đi.

Đáng chú ý là, cái mùi này trước sau luôn ở cùng một chỗ với mùi của Hí Chí Tài, sau khi ra khỏi chỗ ở của Hí Chí Tài liền đi thẳng ra ngoài thành.

Đồng thời khác với những mùi khác.

Những mùi khác có thể truy tìm được một quỹ tích hành động rõ ràng, mà cái mùi luôn ở cùng một chỗ với mùi Hí Chí Tài này lại sau khi ra khỏi hiện trường vụ án không lâu, liền đã vô tích khả tìm, phảng phất như bằng không tiêu thất vậy.

Mà sở dĩ tin tức hồ phó truyền về có thể phán đoán nó đã ra khỏi thành, là bởi vì sau khi hồ phó bị mất dấu mùi, lại truy tung được vết máu của Hí Chí Tài.

Lộ tuyến vết máu kia để lại thì càng kỳ quái hơn, bởi vì đường nó đi căn bản không phải đường người bình thường đi, mà là thành một đường thẳng tắp phớt lờ địa hình cứ thế hướng ra ngoài thành mà lan tràn.

Trong đó vết máu lần lượt rơi trên đường phố, nóc nhà, mái che nhà xí, thành giếng, v.v... những nơi không thể tưởng tượng nổi, thậm chí có những nơi căn bản không đứng được người.

Đặc biệt khi vết máu lan đến ngoài thành, đường đi cũng tịnh không phải cửa thành, mà là trực tiếp vượt qua tường thành cao đến hơn mười mét, lại băng qua con sông hộ thành rộng ba mét, đi về nơi xa hơn.

Mà khi vết máu càng lúc càng xa hiện trường vụ án, khoảng cách giữa hai vết máu cũng dần biến lớn, do đó hiện tại hồ phó truy tung đã trở nên càng lúc càng khó khăn.

Điều này chứng minh máu trong đầu lâu Hí Chí Tài đang dần chảy khô và đông lại.

Tình huống này, Chân Mật không thể không phái cả những hồ phó khác tới, cùng nhau truy tung vết máu ngày càng khó tìm, dù là như vậy cũng y nguyên cần hao phí lượng lớn tinh lực và thời gian. "Vất vả rồi." Ngô Lương xoa xoa đầu Chân Mật để tỏ lòng cảm kích.

Việc này cũng chỉ có hồ phó của Chân Mật mới làm được, nếu đổi là người khác, đừng nói có chú ý được vết máu vốn không nhiều hay không, cho dù thật sự có thể chú ý tới, cũng nhất định không thể leo lên những nơi căn bản không đứng được người kia.

Ngoài ra, quỹ tích hành động không thể tưởng tượng nổi như vậy, lại khiến Ngô Lương nhớ tới "Vương Mãng đầu" trong tay Lữ Bố.

Mùi sau khi rời khỏi nơi phát án không lâu liền bằng không tiêu thất, tiếp đó lại cứ thế vượt qua bao nhiêu chướng ngại, phớt lờ địa hình đi thẳng ra ngoài thành, điều này rất dễ khiến Ngô Lương nghĩ đến phi hành.

Phi hành rời mặt đất, mùi sẽ không lưu lại trên đất, mà mùi lưu lại trong không khí thì chỉ cần một chút không khí lưu động, là có thể trong thời gian rất ngắn sẽ tiêu tán, bởi vậy mới sẽ bằng không tiêu thất.

Hơn nữa cũng chỉ có phi hành mới có thể phớt lờ địa hình, hiện ra một quỹ tích hành động đường thẳng.

Sự vật có thể mang theo một cái đầu lâu phi hành... hình như ngoại trừ một số mãnh cầm thể hình khá lớn, liền chỉ còn lại đầu lâu Vương Mãng, mà người thời đại này ngay cả bồ câu cũng không biết huấn luyện, thì càng đừng nói những mãnh cầm thể hình lớn kia, huống hồ mãnh cầm cơ bản cũng sẽ không xuất hiện tại thành trấn nhân khẩu dày đặc, khả năng trùng hợp ngẫu nhiên cơ bản cũng có thể loại trừ.

Lữ Bố!

Chẳng lẽ Lữ Bố quả nhiên đã đến Trần Lưu?!

Vậy những chuyện quỷ quái xảy ra ở Dung Khâu mấy hôm trước, cũng là do Lữ Bố làm?

Nhưng nghĩ kỹ lại cũng không đúng lắm...

Nữ thi không đầu ở Dung Khâu, đầu lâu là bị người dùng lực lớn giật đứt, tịnh không có vết tích dao búa chém.

Mà thi thể Hí Chí Tài, đầu lâu thì là bị người dùng lợi khí chém xuống.

Nếu hai chuyện đều do Lữ Bố làm, thủ pháp sao lại xuất hiện khác biệt như vậy?

Quan trọng nhất là, mùi của đầu Vương Mãng và Lữ Bố khẳng định là không giống nhau, mà hồ phó của Chân Mật lại chỉ truy tung được một loại mùi luôn ở cùng một chỗ với mùi Hí Chí Tài tại hiện trường...

Từ tình huống trước mắt mà xem, cái mùi kia thuộc về đầu Vương Mãng có xác suất lớn hơn một chút, tức là nói Lữ Bố rất có khả năng căn bản không ở hiện trường, chỉ là ra lệnh đầu Vương Mãng đến mang đi đầu lâu của Hí Chí Tài.

Ngoài ra, đầu Vương Mãng có thể giết người không?

Ngô Lương tuy tịnh chưa thấy đầu Vương Mãng giết người, nhưng lại cho rằng hẳn là có thể, bởi vì sử thư ghi chép, răng của Lạc Đầu Thị (tộc người đầu bay) cũng rất lợi hại, có thể thông qua cắn xé khiến người ta tử vong, có sử thư còn nói Lạc Đầu Thị đôi khi còn bắt một ít cua và giun dế để ăn...

Nhưng đầu Vương Mãng có thể sử dụng lợi khí công kích, đồng

thời dùng lợi khí chém đầu người ta xuống hay không, Ngô Lương thì giữ thái độ hoài nghi.

Giả thiết đầu Vương Mãng có thể ngậm cán dao tiến hành một số động tác, lực đạo cũng nhất định vô cùng có hạn, chém xuống đầu một người là vô cùng khó khăn.

Trừ phi, lần này đầu Vương Mãng lại phụ thân lên người khác.

Nhưng vẫn là câu nói kia, hiện trường tịnh không để lại mùi của người khác, mà sau đó đầu Vương Mãng bay đi, thì thi thể bị phụ thân lại không thể bay đi, căn bản không có khả năng không để lại bất kỳ vết tích gì... "Dương Vạn Lý!" Nghĩ đến đây, Ngô Lương bỗng nhiên gọi một tiếng. "Công tử có chuyện gì?" Dương Vạn Lý chạy vào thi lễ hỏi. "Ngươi đi một chuyến đến phủ Minh công, không cần cầu kiến Minh công, chỉ cần hỏi Tào Thuần xem hôm nay lúc ta không có mặt thì Tuân Úc và Trình Dục có vào trong phòng xem xét thi thể Hí quân sư hay không." Ngô Lương nghiêm mặt nói.

Vấn đề này Ngô Lương tự nhiên cũng sẽ không bỏ qua, hồ phó có thể chứng thực hiện trường có mùi của Tuân Úc, nhưng lại tịnh không truy tra được mùi của Trình Dục, đây chính là chỗ không hợp lý.

Bình thường mà nói, đã Tuân Úc và Trình Dục đều đến trong viện, bất luận là ai muốn vào xem thi thể Hí Chí Tài, hai người hẳn phải cùng nhau đi vào, dù là chỉ làm bộ làm tịch trước mặt Tào Tháo, cũng tuyệt đối không có khả năng xuất hiện tình huống Tuân Úc vào mà Trình Dục lại không vào. "Nặc!" Dương Vạn Lý ứng một tiếng, liền chạy chậm đi ra ngoài. "Chàng nghi ngờ Tuân Úc?" Chân Mật theo bản năng hỏi. "Không thể nào?" Vu Cát nhăn mặt chen miệng nói, "Lão hủ trước đây từng nhiều lần nghe công tử nhắc tới, Tuân Úc là một trong những người Sứ quân tin nhiệm nhất, công lao của hắn với

Sứ quân còn trên cả Hí Chí Tài.

Cũng vì vậy mà mỗi lần Sứ quân xuất chinh đều giao đại quyền hậu phương cho Tuân Úc, còn lệnh cho Hạ Hầu Đôn mọi sự vụ phải thương nghị với hắn rồi mới làm.

Huống hồ Hí Chí Tài cũng là do Tuân Úc dẫn tiến cho Sứ quân, hắn lại vì sao phải sát hại Hí Chí Tài, việc này không phù hợp thường lý a?" "Trên đời này thứ duy nhất bất biến chính là sự thay đổi, lòng người cũng như vậy." Ngô Lương cười không thể cho là đúng, ngay sau đó lại nói với Chân Mật, "Tiếp theo nàng lại phái một con hồ phó canh giữ ở chỗ ở của Tuân Úc, thời khắc chú ý nhất cử nhất động của hắn, có tình huống gì khác thường lập tức thông báo cho ta." Tuân Úc đích xác là sẽ thay lòng, Ngô Lương thuộc làu lịch sử đối với việc này lòng sáng như gương, chỉ là trong lịch sử Tuân Úc thay lòng muốn muộn hơn một chút. "Ừm." Chân Mật gật đầu ứng đạo.

Chương 687

"Điển Vi, thời gian gần đây ngươi phải để tâm nhiều hơn, đặc biệt là ban đêm, tuyệt đối không thể xuất hiện chút sơ lậu nào." Ngô Lương lại nói với Điển Vi, "Ngoài ra, ta chuẩn bị cho ngươi một món vũ khí bí mật, bất luận có thứ gì xông vào trong phủ, đều có thể giúp ngươi bắt giữ nó..." .....

Hồ phó vẫn đang tiếp tục truy tung đầu lâu Hí Chí Tài.

Chỉ là độ khó truy tung đang không ngừng tăng lên, do đó nhất thời bán hội vẫn chưa thể có kết quả.

Ngô Lương cũng tịnh không sốt ruột, ăn cơm tối xong liền sớm về phòng ngủ, kết quả mới đến giờ Tý, mộng đẹp của hắn liền bị một trận tiếng gõ cửa dồn dập làm kinh tỉnh. "Ai?" Ngô Lương dậy hỏi. "Công tử, là ta!" Ngoài phòng truyền đến tiếng Điển Vi, ngữ khí lược có chút kích động, "Công tử, vũ khí bí mật ngài đưa cho ta quả nhiên lợi hại, một kích liền bắt được một con cá lớn.

Ta không dám tự tiện làm chủ, lại sợ lỡ việc của công tử, do đó đành phải đêm hôm khuya khoắt đánh thức công tử." "Cá lớn?" Ngô Lương bật dậy nhảy xuống giường, xỏ dép lê tùy tiện khoác một cái áo liền chạy ra mở cửa.

Ngoài cửa phòng, Điển Vi với cánh tay trái đã mọc ra ba phần tư đang cầm đuốc, tay phải thì xách một cái túi lưới màu đen.

Món đồ chơi này chính là vũ khí bí mật Bách Lý Hương gần đây mới giao cho Ngô Lương —— Khốn Tiên Cầu.

Mà trong túi lưới, đang nhốt một vật hình tròn kích thước cỡ quả bóng da.

Vật hình tròn kia thấy cửa phòng mở ra, lập tức giãy dụa hai cái, kết quả Điển Vi không chút khách khí, lập tức quay tròn túi lưới "Bịch" một tiếng hung hăng đập xuống đất một cái.

Vật hình tròn lập tức phát ra một tiếng kêu đau, lập tức thành thật trở lại. "Đầu Vương Mãng?" Ngô Lương rốt cuộc cũng nhìn rõ bộ mặt thật của vật hình tròn kia, kinh hỉ kêu lên.

Hắn tính chuẩn nếu hung thủ muốn che giấu chân tướng, mục tiêu tiếp theo cực có khả năng chính là hắn, kết quả không ngờ ngay đêm hôm đó đầu Vương Mãng đã tự dâng tới cửa.

Cũng là "Khốn Tiên Cầu" của Bách Lý Hương nghiên cứu phát minh thật đúng lúc.

Thứ này tuyệt đối là khắc tinh của đầu Vương Mãng, chỉ cần có thể trúng đích thì tuyệt đối không có khả năng cho nó chạy thoát, đặc biệt lưới cá mà "Khốn Tiên Cầu" sử dụng còn là dây mực thước (Mặc đấu tuyến) do Tôn Nghiệp - truyền nhân Lỗ Ban định chế, đối với loại tà vật như đầu Vương Mãng còn có tác dụng áp chế nhất định, đơn giản chính là đo ni đóng giày cho nó.

Nay đã bắt được đầu Vương Mãng, cũng xác định được một chuyện.

Lữ Bố đang ở ngay gần Trần Lưu, tuy rằng chưa biết nơi ẩn náu cụ thể, nhưng khẳng định sẽ không quá xa.

Mấy ngày trước Dung Khâu xuất hiện một loạt chuyện lạ, e rằng cũng không phải không có quan hệ với Lữ Bố, bởi vì vô luận là cỗ nữ thi không đầu kia, hay là quái nhân mà ba đứa trẻ nhìn thấy sau này, thoạt nhìn đều có quan hệ mật thiết với đầu Vương Mãng. "Trần Kim Thủy!" Sau khi xác định trong lưới chính là đầu Vương Mãng, Ngô Lương lập tức nói với Trần Kim Thủy đang đi theo sau Điển Vi: "Ta nhớ hậu viện có một cái hầm ngầm dùng để chứa rượu, ngươi lập

tức sai người dọn trống hầm ngầm đó ra, ta có chỗ dùng." "Nặc!" Trần Kim Thủy đáp một tiếng, vừa định dẫn người đi làm.

Ngô Lương lại khẩn trương nói tiếp: "Lại dùng bồ câu đưa tin, lệnh cho thợ thủ công trong trú địa Phường Nhân Quân suốt đêm đánh chế một cái lồng sắt tinh luyện đưa tới đây, càng nhanh càng tốt." "Nặc." Trần Kim Thủy lúc này mới chạy đi làm việc.

Lồng sắt tinh luyện và hầm ngầm đương nhiên là dùng để giam giữ đầu Vương Mãng, thứ đồ chơi này ngoại trừ biết bay ra, không biết còn có bản lĩnh gì không ai biết hay không, Ngô Lương đã bắt được nó, liền tuyệt đối không thể để nó chạy thoát lần nữa, bởi vậy cần phải dùng một số thủ đoạn phi thường để khống chế thật chặt chẽ.

Giao đại xong những việc này, Ngô Lương rốt cuộc gật đầu với Điển Vi: "Điển Vi, ngươi vào trước." Thế là Điển Vi xách lưới bọc lấy đầu Vương Mãng đi vào trong nhà, mà Ngô Lương thì ngay lập tức cài chốt cửa lại, căn bản không cho đầu Vương Mãng một chút cơ hội nào.

Còn về cửa sổ thì không có vấn đề gì lớn.

Bởi vì nhà cửa thời đại này cửa sổ thiết kế đều không lớn, hơn nữa vì không có thủy tinh, giấy lại khá hiếm hoi trân quý, bởi vậy cửa sổ phòng ốc đều sử dụng một tấm ván gỗ nguyên vẹn lại rắn chắc để che chắn, chỉ có ban ngày lúc cần thông khí mới chống lên, đến buổi tối hạ xuống cũng sẽ giống như cửa phòng, dùng một cái chốt cố định lại.

Huống chi trong phòng hiện giờ còn có Điển Vi canh giữ.

Đầu Vương Mãng nếu dám không thành thật, Ngô Lương tự nhiên sẽ không coi nó như văn vật mà nhẹ tay nhẹ chân, không thể thiếu việc dạy cho nó biết sưng mặt sưng mũi viết như thế nào, vì sao hoa

lại đỏ như vậy.

Từ biểu hiện trước khi vào cửa mà xem, đầu Vương Mãng hẳn là vẫn sợ bị đòn, nếu không vì sao Điển Vi vừa quật nó một cái liền thành thật hẳn.

Tiến vào trong phòng như vậy.

Điển Vi vẫn xách cái lưới chứ không đặt xuống, hơn nữa lúc nào cũng trong tư thế phòng phạm sẵn sàng tiếp tục quật nó.

Ngô Lương thì tới gần quan sát kỹ hơn cái đầu lâu cổ quái đã từng suýt hại tính mạng mình, lại suýt hại Bạch Tinh Tinh cùng Chân Mật, khiến Điển Vi mất đi một cánh tay cách đây không lâu.

Giờ phút này tóc tai cái đầu rối tung bay loạn, lỗ mũi đang chảy máu, trên mặt còn có một vết bầm tím, hơn nữa không ít chỗ đều dính đầy bụi đất, thoạt nhìn trước đó đã tao ngộ một trận đòn hiểm của Điển Vi. "Vương Mãng?" Ngô Lương nỗ lực dùng tên của nguyên chủ cái đầu này để gọi nó. "……" Đầu Vương Mãng lập tức có một chút phản ứng, bất quá chỉ là di chuyển nhãn cầu nhìn về phía Ngô Lương, cũng chưa hề há mồm nói chuyện với hắn.

Ngô Lương chăm chú nhìn nhất cử nhất động của nó.

Ngoại trừ sắc mặt hiện lên màu xanh trắng không giống người sống ra, Ngô Lương lại chú ý tới một chi tiết: Cơ bắp trên mặt đầu Vương Mãng tựa hồ có chút vụng về, sau khi nó nghe được thanh âm của Ngô Lương hẳn là muốn làm ra một chút biểu tình, nhưng cuối cùng chỉ có khóe miệng giật giật vài cái vô cùng máy móc.

Mà trong quá trình này, các ngũ quan khác của đầu Vương Mãng cũng nảy sinh biến hóa rất nhỏ, chỉ là mang đến cho người ta một loại cảm giác rơi vào trạng thái thác loạn, thậm chí ngay cả tần suất chớp mắt của hai con mắt cũng cực kỳ không khớp, cảm giác này giống

như đầu của một con robot bị trục trặc, mang đến cảm giác càng thêm cổ quái. "Có biết nói chuyện không?" Ngô Lương lại hỏi.

Hắn tuy không phải lần đầu tiên nhìn thấy đầu Vương Mãng, nhưng đầu Vương Mãng rốt cuộc có thể nói chuyện như người bình thường hay không còn thật khó nói, dù sao mấy lần gặp mặt trước, hắn đều chưa từng nghe thấy đầu Vương Mãng phát ra bất kỳ thanh âm gì. "……" Biểu tình của đầu Vương Mãng lần nữa phát sinh biến hóa rất nhỏ, đồng dạng vụng về, ngũ quan đồng dạng không hài hòa, hơn nữa còn hơi há miệng, nhưng cuối cùng vẫn không có phát ra bất kỳ thanh âm gì. "Nếu không thể giao lưu bình thường, liền chỉ có thể đợi bắt được Lữ Bố xong mới có thể tiến thêm một bước tìm hiểu nghiên cứu." Ngô Lương thầm suy tư trong lòng.

Như vậy đầu Vương Mãng e rằng chỉ là một món pháp khí đơn thuần, không có tư tưởng của chính mình, cần có người thi pháp và thao túng mới có thể hoàn thành hành động tương ứng.

Suy đoán này kỳ thực cũng không phải không có đạo lý.

Trước đây đầu Vương Mãng đánh lén hắn.

Hiện giờ đầu Vương Mãng xuất hiện tại Trần Lưu, hơn nữa vào lúc Ngô Lương suy đoán mục tiêu tiếp theo của hung thủ chính là mình, đầu Vương Mãng liền lại xuất hiện đúng lúc.

Chuyện này hẳn là đều là kết quả do có người thao túng, mà cũng không phải là suy nghĩ của bản thân đầu Vương Mãng, dù sao giữa hắn và đầu Vương Mãng cũng không có quan hệ lợi hại trực tiếp...

Ngay tại lúc này. "Ta..." Miệng đầu Vương Mãng lần nữa mở ra, trong miệng lại phát ra một thanh âm hàm hồ không rõ.

Cùng lúc đó, Ngô Lương còn chú ý tới, hai con mắt của đầu Vương Mãng chớp động tựa hồ đã khớp nhịp, hơn nữa trong con

ngươi đang nổi lên một vệt hồng quang như ẩn như hiện. "Ngươi muốn nói cái gì?" Ngô Lương lập tức tỉnh táo tinh thần. "Thả... ta...

đi..." Thanh âm của đầu Vương Mãng hàm hồ lại máy móc, nghe không ra bất kỳ tình cảm gì, giống như một cái máy đọc từ thuần túy, thậm chí ngay cả ngắt câu cũng không có, "Ngô...

Thái...

Sử... ta...

đã... tra... rõ... sản... nghiệp... cùng... gia... quyến... của... ngươi... thả... ta...

đi... một... bút... bỏ... qua... nếu... không...

định... giáo... ngươi... hối... hận... không...

Chương 688

kịp." Uy hiếp.

Đây là uy hiếp trắng trợn.

Ngô Lương nghe vậy nhíu mày, hắn cũng không phải thiện nam tín nữ gì, nhất là loại sự tình trực tiếp uy hiếp đến gia quyến này, Ngô Lương tuyệt sẽ không thỏa hiệp, trong lòng chỉ sẽ nghĩ làm như thế nào đem mối uy hiếp tiềm tàng này triệt để sạn trừ, quét sạch hết thảy nỗi lo về sau.

Bởi vậy nếu như đây là sự uy hiếp của đầu Vương Mãng, như vậy đầu Vương Mãng nhất định phải bị hắn đập nát đốt thành tro.

Nếu như đây là người đứng sau đầu Vương Mãng uy hiếp, Ngô Lương tất nhiên phải đem kẻ đó lôi ra trảm thảo trừ căn, tuyệt không lưu lại bất kỳ tai họa ngầm nào. "Là ai đang nói chuyện với ta!" Tâm tư Ngô Lương xoay chuyển, tiếp tục hỏi. "Ngươi... tại...

An...

Ấp... phá... hỏng... chuyện... tốt... của... ta... ta... có... thể... không... so...

đo... với... ngươi... nhưng... ngươi... nếu... tiếp... tục... không... biết... tốt... xấu... vậy... liền... trách... không...

được... ta... rồi..." Đầu Vương Mãng há mồm, dùng phương thức tương đồng không nhanh không chậm từng chữ ngắt quãng nói.

Loại phương thức nói chuyện này khiến người ta nghe mười phần mệt tim.

Bất quá Ngô Lương kiên nhẫn nghe xong lại là lập tức đoán được thân phận của người đang đối thoại với hắn, tuyệt đối là Lữ Bố.

Như vậy xem ra đầu Vương Mãng e rằng xác thực chỉ là một món pháp khí, mà Lữ Bố thông qua một ít thủ đoạn, thì có thể chia sẻ thị giác của đầu Vương Mãng, cũng thao túng nó đi làm một số việc, nói một số lời. "Lữ Bố?

Vậy ngươi cũng nghe cho kỹ đây, đầu Vương Mãng đã đến rồi thì không đi được nữa đâu, ngươi nếu là còn muốn sống sót, liền ngoan ngoãn đến đây bó tay chịu trói, nếu không cho dù ngươi trốn đến chân trời góc biển, ta cũng nhất định sẽ tìm ngươi ra." Ngô Lương nói thẳng thừng, "Ngoài ra, ngươi nếu dám đụng đến gia quyến cùng thuộc hạ của ta, ta có đủ thủ đoạn dạy ngươi sống không bằng chết, cũng định giáo ngươi hối hận không kịp." "Ha ha ha ha ngươi ngay cả ta hiện giờ đang ở nơi nào cũng không biết lại có thể làm gì được ta?" Đầu Vương Mãng cư nhiên cười rộ lên, tiếp đó nói, "Đã ngươi ngoan cố không chịu thay đổi liền rửa cổ chờ chết đi ngươi cùng Phường Nhân Quân làm những chuyện kia nếu là truyền dương ra ngoài cho dù là Tào A Man cũng không bảo vệ được ngươi chúng ta chờ xem." "……" Nghe được lời này, trên mặt Ngô Lương tuy không có toát ra bất kỳ biểu tình gì, nhưng trong lòng lại biết việc này không phải chuyện đùa.

Bất quá Lữ Bố rốt cuộc là làm sao mà biết được?

Ngô Lương biết Lữ Bố từng phái người đến đây Trần Lưu điều tra chính mình, bất quá thám tử kia đã bị hắn bắt giữ, căn bản không có lấy được tin tức chân thực hữu hiệu.

Huống hồ chuyện bí mật chân chính cũng không phải đơn giản điều tra liền có thể tra ra được.

Ngoại trừ số ít nhân vật hạch tâm Tào doanh bao quát cả Tào lão bản ra, người hiểu rõ chuyện của hắn nhất cũng chính là Phường Nhân Quân, mà Phường Nhân Quân gần đây cũng không có nhân viên

mất tích...

Nội gián!

Nhất định là nội gián đã đầu quân cho Lữ Bố, nếu không Lữ Bố tuyệt đối không có khả năng nói ra những lời như vậy, hắn nhất định là đã biết được một số bí mật.

Bất quá dưới tình hình như thế, Ngô Lương lại vẫn như cũ mặt không đổi sắc, cười ha hả nói: "Phường Nhân Quân chẳng qua là một đội quân thợ thủ công bình bình vô kỳ, mà ta một đời hành sự cũng là quang minh lỗi lạc, há là ngươi dôi ba câu liền có thể ô miệt?" "Cho dù ngươi khéo mồm khéo miệng cũng thay đổi không được sự thật ta chỉ cho ngươi một ngày thời gian cân nhắc ngày mai giờ này ngươi nếu thả ta đi việc này liền coi như bỏ qua nếu không ta tất đem việc này chiêu cáo thiên hạ." Nói xong lời này, vệt hồng quang như ẩn như hiện trong con ngươi đầu Vương Mãng liền biến mất không thấy, mí mắt của nó cũng sụp xuống, tuy rằng sinh cơ vẫn còn nhưng lại đã không còn tinh khí thần. "Công tử, cái này..." Điển Vi cũng nhìn ra cuộc giao đàm đã tạm thời kết thúc, rốt cục có chút lo lắng nhìn về phía Ngô Lương, một bộ muốn nói lại thôi.

Thời đại này không có cái gọi là khảo cổ, thái độ đối với trộm mộ cơ hồ là không khoan nhượng, chỉ cần bị bắt không những chính mình phải chịu cực hình, ngay cả gia quyến cũng phải chịu liên lụy.

Đương nhiên, người có thực lực là ngoại lệ.

Ví dụ như Lữ Bố, người người đều biết là Lữ Bố đích thân quật Hán thất hoàng lăng quanh Lạc Dương, nhưng lại rất ít có người công khai truy cứu việc này.

Đương nhiên, nguyên nhân quan trọng hơn là chuyện này có Đổng Trác gánh nồi, bất cứ lúc nào nhắc tới, Lữ Bố đều có thể đẩy việc này lên người Đổng Trác, tuyên bố là phụng mệnh lệnh của Đổng Trác bị

ép hành sự.

Lại thêm Lữ Bố lại tự tay giết Đổng Trác, lắc mình biến hoá trở thành công thần khuông phò Hán thất, như thế "công quá tương để", cái nồi này liền vứt càng thêm sạch sẽ.

Bất quá cho dù là như thế, Lữ Bố vẫn sống giống như chuột chạy qua đường, sau khi bị Lý Giác, Quách Tỷ đuổi ra khỏi Trường An, Lữ Bố lần lượt đi nương nhờ Viên Thuật, Viên Thiệu..., đi tới chỗ nào cũng không được coi trọng, thậm chí còn suýt bị ám sát...

Phải biết lúc này các phương thế lực cần nhất chính là nhân tài, với danh đầu "Phi Tướng" cùng chiến lực của Lữ Bố, đến bất kỳ một phương thế lực nào cũng nên được bái làm thượng tướng mới đúng, kết quả lại là kết cục như thế, chuyện này cùng những hành vi trước đây của hắn không có khả năng không có quan hệ.

Mà khác biệt với Lữ Bố chính là, Tào lão bản hiện giờ thực lực tuy rằng so với trước đó có tăng lên rất nhiều, nhưng so với Đổng Trác thời kỳ đỉnh thịnh vẫn là kém rất nhiều, năm đó Đổng Trác có thể toàn thân trở ra dưới sự vây công của Quan Đông liên quân, Tào lão bản lại tuyệt đối chịu không nổi sự vây công như vậy.

Bởi vậy cái nồi này Tào lão bản không có khả năng gánh thay cho Ngô Lương, cho dù thật sự có ý muốn gánh cũng gánh không nổi.

Lại thêm Tào lão bản mới vừa nghênh đón Hiến Đế đến Trần Lưu, trong lòng các lộ hào cường vốn cũng không phục, như thế vừa vặn liền đưa cho bọn hắn một cây dao sắc bén, Quan Đông liên quân nói không chừng thật có khả năng ngóc đầu trở lại...

Dưới tình huống này, một khi chuyện của Phường Nhân Quân hấp thụ ánh sáng lộ ra ngoài, Tào lão bản sẽ làm thế nào?

Đứng ở góc độ của Tào lão bản đi suy nghĩ tỉ mỉ, Ngô Lương cho

rằng hắn căn bản không được chọn, e rằng chỉ có thể lựa chọn bỏ xe giữ tướng... mà Phường Nhân Quân chính là con "xe" kia. "Để ta ngẫm lại..." Thanh âm Ngô Lương trầm thấp nói.

Ngay tại lúc này. "Rầm rầm rầm!" Tiếng gõ cửa lần nữa vang lên.

Điển Vi đi lên trước mở cửa, lại thấy bị kinh động vừa rồi, cốt cán Phường Nhân Quân đã tụ tập hết ở cửa ra vào. "Công tử, hầm ngầm đã thu dọn xong!" Trần Kim Thủy động thủ gõ cửa vội vàng nói. "Điển Vi, ngươi đi trước đem đầu Vương Mãng quan nhập vào trong hầm ngầm, cái lưới cá này tạm thời đừng tháo xuống, lại do ngươi đích thân dẫn người trấn thủ, tuyệt không thể để nó chạy mất." Ngô Lương gật đầu với Điển Vi.

Hắn nhìn ra Chân Mật hẳn là có chuyện muốn nói, nhưng lại không xác định giờ phút này Lữ Bố cùng đầu Vương Mãng có còn kết nối hay không, bởi vậy đành phải bảo Điển Vi đem đầu Vương Mãng lộng đi trước, miễn cho có chuyện quan trọng gì lại bị Lữ Bố nghe được.

Quả nhiên.

Điển Vi vừa xách đầu Vương Mãng rời đi, Chân Mật liền hạ thấp thanh âm nói với Ngô Lương: "Quân tử, hồ phó của thiếp thân truyền về tin tức, bọn chúng đã tìm được nơi ẩn thân của Lữ Bố rồi." "Ở nơi nào?" Ngô Lương vội vàng hỏi. "Ngay tại một khu rừng núi phía tây nam huyện Dung Khâu, ngoại trừ Lữ Bố ra, còn có mười mấy tên thân vệ đồng hành với hắn, hiện giờ đều ẩn mình trong một cái hang động trong núi." Chân Mật nghiêm mặt nói, "Thủ cấp của Hí Chí Tài cũng ở trong đó, trước mắt thiếp thân đã mệnh lệnh hồ phó nghiêm mật giám thị nhất cử nhất động của bọn chúng, nếu quân tử muốn động thủ với bọn chúng, chính là thời cơ tốt để một mẻ hốt gọn." "Ta đi diện kiến Minh công, thỉnh ngài ấy cho ta mượn Hổ Báo Kỵ dùng một lát!" Ngô

Lương lập tức hạ quyết định.

Lữ Bố chính là Phi Tướng có chiến lực kinh người, Ngô Lương đương nhiên sẽ không để Phường Nhân Quân đi mạo hiểm.

Mà Hổ Báo Kỵ không những đều là bách chiến binh vương, binh sĩ cùng ngựa đều thân khoác trọng giáp, am hiểu nhất chính là bôn tập đường ngắn cùng xung đột chính diện, dùng để đối phó Lữ Bố tự nhiên là thích hợp nhất.

Bất quá trước khi ra cửa, Ngô Lương bỗng nhiên lại nghĩ tới điều gì.

Thế là dừng bước lại quay đầu nhìn về phía Chân Mật, mở miệng hỏi: "Hồ phó của nàng đang giám thị Lữ Bố, như vậy vừa rồi ta cùng Lữ Bố thông qua đầu Vương Mãng nói chuyện, nàng đã từng nhìn thấy bên phía Lữ Bố có phản ứng gì?" "Có sao?" Chân Mật lại là nao nao, mặt lộ vẻ nghi hoặc nói, "Từ vừa rồi đến bây giờ, Lữ Bố vẫn luôn cùng mười mấy tên thân vệ nướng thịt uống rượu, bọn hắn chuyện trò vui vẻ chưa từng phân tâm, chẳng lẽ Lữ Bố có thể một lòng làm hai việc hay sao?" Không có khả năng!

Cho dù Lữ Bố thật sự có thể một lòng làm hai việc, cũng tuyệt đối không có khả năng tiếp tục hào vô phản ứng nướng thịt uống rượu.

Chương 689

Dù sao Ngô Lương bắt được đầu Vương Mãng của hắn cũng không phải là chuyện nhỏ, mà vừa rồi phản ứng của Lữ Bố cũng đã thông qua đầu Vương Mãng truyền tới, hắn căn bản không có khả năng còn có tâm tình nướng thịt uống rượu, nhất là không cần thiết phải ở trước mặt đám binh sĩ dưới trướng giả vờ như không có việc gì, tối đa tránh bọn hắn đi là được...

Chờ một chút!

Ngô Lương bỗng nhiên nảy sinh một khả năng trước đây chưa từng cân nhắc qua.

Có thể hay không... người thao túng đầu Vương Mãng căn bản cũng không phải là Lữ Bố, mà là một người khác?

Mà chính mình chỉ là chịu phải sự dẫn dắt sai lầm từ tên thám tử dưới trướng Lữ Bố bị bắt giữ trước đó, bởi vậy tiên nhập vi chủ cho rằng Lữ Bố chính là chủ nhân của đầu Vương Mãng, cũng đem tất cả những chuyện có liên quan tới đầu Vương Mãng đều quy hết lên người Lữ Bố.

Như vậy nếu là như thế, chủ nhân của đầu Vương Mãng rốt cuộc là ai?

Ngô Lương căn cứ manh mối trước mắt lại lập tức nghĩ đến một người —— Tuân Úc.

Trước khi đi ngủ, Ngô Lương liền phái Dương Vạn Lý đi tới Tào phủ nghe ngóng từ Tào Thuần xem Tuân Úc hôm nay có tiến vào phòng của Hí Chí Tài hay không, mà hiện tại Dương Vạn Lý đã trở về, đang đứng trong đám người.

Hiển nhiên hắn đã thăm dò được tin tức, chỉ là lúc trở lại Ngô Lương đã đi ngủ, bởi vậy liền không có quấy rầy. "Công tử." Thấy Ngô Lương nhìn qua, Dương Vạn Lý trước đó xen vào không lọt miệng, giờ khắc này thì lập tức minh bạch ý tứ của Ngô Lương, chủ động thi lễ nói, "Thuộc hạ đã hỏi thăm Tào Thuần, ngài ấy nói hôm nay ban ngày Tuân Úc cùng Trình Dục vẫn luôn ở trong viện bồi tiếp Minh công chờ đợi tin tức của ngài, chưa từng đi vào trong phòng Hí Chí Tài." Quả nhiên.

Tuân Úc ban ngày chưa từng đi vào trong phòng Hí Chí Tài, nhưng hồ phó lại ngửi thấy mùi của Tuân Úc trong phòng Hí Chí Tài!

Mà mùi lưu lại thời gian có hạn.

Điều này liền đủ để chứng minh Tuân Úc gần đây nhất định đã tới nơi ở của Hí Chí Tài, còn về việc hai người sau khi gặp nhau rốt cuộc đã làm gì, lại nói cái gì, cái này cũng không được biết rồi.

Bất quá những điều này còn chưa đủ để phán định cái chết của Hí Chí Tài có quan hệ trực tiếp với Tuân Úc, càng không thể phán định Tuân Úc liền có quan hệ gì với đầu Vương Mãng.

Vẻn vẹn chỉ có thể coi là sự hoài nghi cá nhân của Ngô Lương.

Muốn tra ra chân tướng, Ngô Lương còn cần nắm giữ càng nhiều tin tức...

Đáng tiếc đầu Vương Mãng tuy rằng đã bị hắn bắt được, nhưng lại hoàn toàn là bộ dạng không người thao túng liền không hề có tư tưởng, nhất thời nửa khắc cũng không có khả năng từ trên người nó hỏi ra thứ gì hữu dụng.

Nghĩ như thế, Ngô Lương đã là khẽ gật đầu, tiếp đó nói với Điển Vi cùng Dương Vạn Lý: "Chuẩn bị ngựa, hai người các ngươi theo ta đi bắt Lữ Bố trước rồi nói chuyện khác." "Nặc." Điển Vi cùng Dương

Vạn Lý đáp một tiếng, vội vàng đi chuẩn bị.

Không bao lâu, Ngô Lương đã cưỡi ngựa bôn tẩu trên đường phố Trần Lưu, bất quá bọn hắn cũng không phải lập tức xuất thành, cũng không phải dẫn đầu binh sĩ Phường Nhân Quân khác, mà là đi thẳng về hướng Tào phủ.

Giống như Ngô Lương suy nghĩ trước đó.

Chuyện này không phải bí mật kiểu trộm mộ, hơn nữa có Tào lão bản ở đây trấn giữ tràng tử, Ngô Lương căn bản không cần vận dụng sức mạnh của Phường Nhân Quân, thậm chí hoàn toàn không cần lấy thân mạo hiểm, có thể mượn lực như thế Ngô Lương đương nhiên sẽ không đầu sắt.

Nhất là đối phương còn là Phi Tướng Lữ Bố đại danh đỉnh đỉnh.

Ngô Lương xưa nay có thể không giảng võ đức thì sẽ không giảng võ đức, tự nhiên sẽ không quản Điển Vi có hay không có dục vọng thắng thua gì, càng không muốn biết hai bên đơn đấu ai lợi hại hơn.

Tới Tào phủ như vậy. "Lời này là thật?" Tào Thuần sau khi dò hỏi nguyên nhân Ngô Lương đêm khuya tới chơi, lập tức tỉnh táo tinh thần. "Thỉnh Tử Hòa huynh mau chóng bẩm báo việc này với Minh công, phái binh theo ta đi tróc nã tên nghịch tặc kia, nếu là làm trễ nải công phu để hắn đào thoát, lại muốn báo thù rửa hận cho Hí quân sư liền không biết lại phải chờ tới khi nào." Ngô Lương chắp tay nói. "Thỉnh Ngô thái sử theo ta tiến vào đi!" Tào Thuần tự nhiên không dám chậm trễ, dứt khoát mang theo Ngô Lương cùng nhau tiến vào Tào phủ, đi gõ cửa phòng Tào lão bản.

Tào lão bản mắt buồn ngủ mông lung từ trong phòng đi ra, nhìn thấy Ngô Lương cũng là trong nháy mắt thanh tỉnh, lập tức đi lên phía trước mong mỏi hỏi: "Hữu Tài, ngươi đêm khuya tới gặp ta, có phải là sự tình đã có tiến triển?" "Chính là như vậy, từ khi Minh công đem

việc này phó thác cho ta về sau, ta liệu định hung thủ còn chưa đi xa, thế là một bên phân tích tin tức hiện có, một bên mệnh Phường Nhân Quân đi khắp nơi nghe ngóng, không thể tưởng được lại thật sự từ trong miệng hương dân huyện Dung Khâu hỏi ra một ít đầu mối." Ngô Lương thuận lý thành chương nói, "Lại thêm mấy ngày trước huyện Dung Khâu cũng phát sinh mấy vụ án giết người đặc biệt, thông qua so sánh cùng phân tích, ta cho rằng nhóm nhân mã nhỏ ẩn náu tại huyện Dung Khâu này tám thành chính là tàn dư Lữ Bố, đáng tiếc Phường Nhân Quân đã lâu chưa tham dự chiến sự, đối phương lại là Phi Tướng Lữ Bố, ta sợ lực có bất đãi tróc nã không thành, bởi vậy đành phải chạy tới thỉnh cầu Minh công chi viện, xác bảo việc này không xuất hiện bất kỳ sai lầm nào." "Ngươi làm rất đúng!" Tào lão bản nghe xong đã là đầy mặt tán thưởng, lập tức nói với Tào Thuần, "Tử Hòa, ngươi tức khắc suất lĩnh Hổ Báo Kỵ cộng thêm một ngàn tinh binh hiệp trợ Hữu Tài đi tróc nã tên giặc này, nếu là có thể bắt sống liền tận lượng bắt sống, nếu tên giặc này to gan dám phản kháng... bảo đảm cái giá thấp nhất đem đánh giết là được, không cần nhất thiết phải lưu lại người sống." Tào lão bản cũng là một người mười phần vụ thực.

Hắn biết rõ Lữ Bố chiến lực hơn người, nếu là nhất định phải bắt sống không những có khả năng để hắn đào thoát, phe mình e rằng còn phải trả cái giá không nhỏ, bởi vậy cho dù trong lòng còn có chút chuyện muốn đương mặt khảo vấn, cũng có thể hạ được quyết tâm này. "Nặc!" Tào Thuần chắp tay ứng đạo.

Tào lão bản khẽ gật đầu, tiếp đó lại nhìn về phía Ngô Lương, lời nói thấm thía dặn dò: "Hữu Tài, sau khi tao ngộ Lữ Bố, việc tróc nã giao cho Tử Hòa đi làm, ta hiện giờ đã mất đi Chí Tài, liền như cùng mất đi một cánh tay, ngươi không được lại có mảy may sơ thất!" "Nặc, đa tạ Minh công quải niệm." Ngô Lương nghe được lời này

trong lòng chảy qua một dòng nước ấm...

Tào lão bản tuy rằng thường xuyên dùng chút thủ đoạn ngự nhân, nhưng đối đãi với Ngô Lương lại cực ít sử dụng, ngược lại là thường xuyên chân tình bộc lộ. ...

Một lát sau.

Ngô Lương cùng Tào Thuần cùng nhau đi ra Tào phủ.

Nhìn bóng lưng Ngô Lương, ánh mắt Tào lão bản lúc sáng lúc tối, trong lòng tựa là có rất nhiều tâm sự.

Hắn đang nghĩ tới lời nói "chim bay hết cung tên xếp xó" mà Tuân Úc trước đó nói với hắn...

Ngôn luận tương tự không những Tuân Úc đã nói với hắn, trước đó sớm hơn, Hí Chí Tài cũng từng nhắc tới với hắn.

Tào lão bản xưa nay là một người sát phạt quả đoán, cho dù là việc đồ thành, chỉ cần cần thiết, hắn liền có thể không chút do dự hạ đạt mệnh lệnh, nhưng ở chuyện này, hắn lại do dự.

Hắn trong lòng so với bất luận kẻ nào đều rõ ràng.

Khiến Phường Nhân Quân biến mất, không chỉ có là có chỗ tốt đối với hắn, đối với Ngô Lương cũng là có chỗ tốt to lớn, từ đây Ngô Lương liền có thể triệt để tẩy trắng, những chuyện trước kia sẽ không còn nhân chứng, vật chứng.

Nhưng đồng thời Tào lão bản lại có rất nhiều lo lắng.

Hắn lo lắng Ngô Lương không cách nào lý giải khổ tâm của hắn, dẫn đến từ đây tâm sinh hiềm khích, không thể thân cận như trước, không thể lại hoàn toàn tín nhiệm.

Một khi xuất hiện nguy cơ tín nhiệm, Tào lão bản tuy không xác định Ngô Lương rốt cuộc sẽ biến thành bộ dáng gì, nhưng lại vô cùng

xác định chính mình sẽ biến thành bộ dáng gì... chí ít hắn tuyệt đối sẽ không cho phép một người mình không tín nhiệm, dưới tình huống không có giám quản tiếp tục du lịch khắp nơi, huống chi người kia còn nắm giữ rất nhiều cơ mật quân sự của Tào quân, những cái đó đều là mấu chốt để Tào quân có thể chiếm được ưu thế trong chiến sự.

Cho nên nếu như có thể, Tào lão bản hi vọng chuyện này có thể hoàn thành trong tình huống đạt thành nhận thức chung với Ngô Lương, chỉ là tạm thời hắn còn chưa tìm được cơ hội thích hợp, cũng chưa nghĩ ra nên mở miệng với Ngô Lương như thế nào, mới có thể làm cho hắn càng dễ dàng tiếp nhận... ...

Hai canh giờ sau.

Trong một khu rừng núi phía tây nam huyện Dung Khâu, hơn ngàn nhân mã đã vây một cái hang động dưới lòng đất đến chật như nêm cối.

Giờ phút này chân trời đã nổi lên màu bụng cá trắng, tối đa thêm nửa canh giờ nữa sắc trời sẽ sáng lên, bất quá hơn ngàn nhân mã này lại cũng không vội vã tiến vào hang động, mà là lẳng lặng mai phục ở phụ cận cửa hang.

Đây là ý tứ của Ngô Lương.

Hắn cho rằng cửa hang động chật hẹp, không cách nào phát huy ưu thế người đông thế mạnh, ngược lại Lữ Bố võ nghệ hơn người, càng dễ dàng đạt tới hiệu quả một người giữ quan vạn người không thể qua.

Bởi vậy cùng với cường công đi vào, chi bằng vây mà không công, Lữ Bố dù sao đã thành ba ba trong rọ, trừ phi hắn có thể ở trong hang động nín nhịn cả một đời, nếu không đến lúc đạn tận lương tuyệt kiểu gì cũng phải đi ra.

Đương nhiên, tiền đề làm như vậy là hắn đã bảo người lục soát phạm vi mấy dặm, hơn nữa nghe ngóng từ hương dân địa phương, xác định cái hang động này tuyệt đối không có cửa ra thứ hai.

Tào Thuần cũng là người yêu binh như con, bởi vậy cũng mười phần tán đồng suy nghĩ của Ngô Lương, thế là liền hình thành cục diện hiện tại. "Đúng rồi, Ngô thái sử." Trong quá trình chờ đợi, Tào Thuần bỗng nhiên nhớ ra cái gì đó, thần sắc trịnh trọng nói với Ngô Lương, "Mạnh Đức ca ca nói, ngày đó ngài ấy tuy chưa từng nhắc tới trước mặt Tuân Úc cùng Trình Dục, nhưng nghĩ đến trải nghiệm của ngươi trước đây tại doanh trại An Ấp, ngài ấy trước sau đều cho rằng cái chết của Hí quân sư có quan hệ trực tiếp với đầu Vương Mãng rơi vào tay Lữ Bố, cực có khả năng lại là Lữ Bố thao túng đầu Vương Mãng gây nên, như thế mới có thể làm được thần không biết quỷ không hay, việc này ngươi hẳn là đã nghĩ đến rồi chứ?" "Ân." Ngô Lương khẽ gật đầu. "Bởi vậy chuyến đi này ngoại trừ bắt giữ Lữ Bố ra, đem đầu Vương Mãng lấy vào tay cũng là trọng trung chi trọng." Tào Thuần nói tiếp, "Chỉ là cái đầu Vương Mãng kia thực sự quỷ dị, tức có thể phụ thân vào người, lại có thể vẫy tai bay cao, phải chăng có bản lĩnh khác còn thật khó nói...

Ngô thái sử chính là cao nhân trong lĩnh vực này, không biết Ngô thái sử có thủ đoạn gì có thể xác bảo vạn vô nhất thất hay không?" "Việc này Tử Hòa huynh không cần lo lắng, đêm nay đầu Vương Mãng kia từng tiềm nhập phủ ta ý đồ gây bất lợi cho ta, may mà ta sớm có phòng phạm, đã bắt được nó, hiện giờ đang nhốt ở trong hầm ngầm phủ ta." Ngô Lương cười nói.

Trong chuyện này, đầu Vương Mãng chính là một vật chứng mười phần quan trọng.

Ngô Lương cũng không có ý nghĩ giấu đi không báo, chỉ là trước mắt hắn hiểu biết về đầu Vương Mãng cũng rất ít, vì để phòng ngừa

trong quá trình chuyển di phát sinh cái gì ngoài ý muốn, vẫn là nhốt tại trong hầm ngầm càng thêm bảo hiểm, bởi vậy không có cố ý nhắc tới với Tào lão bản, chỉ chờ bắt được Lữ Bố xong lại nói. "Quả thật như thế?" Nghe được lời này, Tào Thuần không khỏi mặt lộ vẻ kinh sắc, "Không hổ là Ngô thái sử, chút thủ đoạn của lũ đạo chích quả nhiên không làm gì được ngươi, chẳng qua chỉ là công lao đưa tới cửa mà thôi." "Vận khí mà thôi..." Ngô Lương khiêm tốn cười một tiếng.

Hai người đang nói chuyện, trong hang động cách đó mười mấy mét bỗng nhiên truyền đến tiếng bước chân lôi thôi lếch thếch. "Suỵt!" Ngô Lương làm một cái thủ thế im lặng.

Tào Thuần đè bội kiếm bên hông, mà binh sĩ mai phục trên cửa hang cũng nắm chặt binh khí trong tay, chỉ chờ người bên trong đi ra liền phát động đột kích.

Một lát sau.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, thanh âm của một nam nhân vang lên: "Những ngày tháng này cũng không biết lúc nào mới là đầu, chúng ta cũng không thể cả một đời đều trốn ở cái địa động âm lãnh ẩm ướt này chứ?" "Cũng trách Lữ tướng quân luôn có đồ mưu, năm đó lúc Lữ tướng quân còn là nghĩa tử của Đổng thái sư, ngày tháng của chúng ta trôi qua thư tâm hơn nhiều, về sau Lữ tướng quân lại làm nghĩa tử Tào tướng quân, chúng ta cũng trải qua một đoạn thời gian ngày tháng an ổn, ngươi nói con người sống không phải chỉ là chuyện như thế sao?" Lại một thanh âm mang theo oán niệm nói, "Thiên thiên Lữ tướng quân luôn là tâm cao hơn trời, làm tới làm lui cuối cùng vẫn là rơi vào hoàn cảnh như thế này, hiện giờ còn đi theo bên người Lữ tướng quân cũng chỉ còn lại mười mấy người chúng ta, chỉ sợ lại khó có cơ hội xoay người." "Bé mồm thôi!

Ngươi không muốn sống nữa à?" Cái thanh âm trước đó vội vàng

quát bảo ngưng lại, tiếp đó nói, "Kỳ thực cũng không phải là không có cơ hội xoay người, Lữ tướng quân không phải đã nói với chúng ta sao, chuyện lần này nếu là thành, ngài ấy chính là công thần lớn nhất Đại Kinh, chân chính dưới một người trên vạn người, thanh thế tuyệt không dưới Đổng thái sư năm đó, chúng ta tự nhiên cũng có thể nước lên thì thuyền lên." "Hi vọng như thế đi, ta chỉ muốn sống mấy ngày yên ổn, những chuyện còn lại nào dám suy nghĩ nhiều..." Đang nói chuyện.

Hai đạo thân ảnh liền lảo đảo nghiêng ngã từ trong hang động đi ra, tiếp đó liền trực tiếp đối mặt với một tảng đá xanh lớn một bên cửa hang bắt đầu cởi dây quần, đây là ngủ được nửa giấc dậy đi tiểu tiện.

Cùng lúc đó. "Bành!

Bành!

Bành!..." Mấy tên binh sĩ Tào quân đã từ phía trên cửa hang nhảy xuống, trường thương trong tay thuận thế kề sát trên người hai kẻ này, thảng hoặc bọn hắn có một chút xíu động tác định phản kháng, những trường thương này sẽ lập tức đâm bọn hắn thành cái sàng. "Á?!" Hai người vốn là còn có chút men say mông lung, giờ phút này lại là trong nháy mắt bừng tỉnh, quay đầu nhìn lại quanh thân đã tất cả đều là binh sĩ toàn bộ vũ trang. "Tha mạng, ta hàng!" Phản ứng của một người trong đó ngược lại là rất nhanh, cũng không lo được cái quần đã cởi ra, lập tức liền đem hai tay giơ cao lên, mà quần của hắn cũng thuận thế trượt xuống đến mắt cá chân, lộ ra hai cái chân lông chân rậm rạp có thể so với quần mùa thu. "Ta, ta cũng hàng!" Người còn lại phản ứng tuy chậm một nhịp, lại cũng là làm theo, tranh thủ thời gian giơ tay lên. "Dẫn người tới đây." Mắt thấy đã khống chế được hai người, Tào Thuần cũng tịnh không hạ lệnh giết người, mà là khoát tay áo với đám binh sĩ kia.

Cứ như vậy đợi hai người liền bị giải đến trước mặt Tào Thuần cùng Ngô Lương.

Một tên nam tử gầy tinh trong đó nhìn thấy Ngô Lương lại là lập tức mặt lộ vẻ vui mừng, một mặt lấy lòng tiến lại gần: "Ngô tướng quân, ngài cũng ở nơi đây, là tôi, là tôi, Trương Thiện a!" "Xoạt!" Một thanh lợi kiếm hoành tại trước mặt nam tử gầy tinh kia, dọa hắn lập tức cứng đờ tại chỗ không dám động đậy nữa.

Mà người hoành kiếm chính là Tào Thuần bên cạnh Ngô Lương.

Chương 690

Tào Thuần nhìn nam tử gầy tinh kia, lại nhìn về phía Ngô Lương, mặt lộ vẻ nghi hoặc.

Ngô Lương thì đã nhận ra người này, cười nói: "Tử Hòa huynh chớ trách, kẻ này từng là mật thám của Lữ Bố, tiềm nhập Trần Lưu điều tra ta lại bị ta bắt được, về sau bị đức hạnh của ta cảm hóa, thế là liền ngoài sáng tiếp tục lưu tại bên người Lữ Bố, trong tối vì ta giám thị nhất cử nhất động của Lữ Bố." Lời tuy nói như vậy, nhưng thực tế từ khi Ngô Lương thả Trương Thiện đi, hắn chưa từng truyền tin gì về Lữ Bố cho Ngô Lương.

Mà Trương Thiện với tư cách là một trong mười mấy người còn lại bên cạnh Lữ Bố, chắc chắn hiểu rõ những bí mật và động thái gần đây của Lữ Bố hơn người thường.

Nếu hắn chịu báo trước những tin tức này cho Ngô Lương, dù chỉ là vài lời ngắn ngủi, thì Tào lão bản đã không bị động khi gặp phản loạn ở An Ấp, và Ngô Lương cũng không bị động khi doanh trại bị tập kích.

Cho nên tên này không đáng tin.

Nhưng hiện tại Lữ Bố đã cùng đường mạt lộ, tình huống lại khác đi.

Tên này chắc chắn muốn sống, mà Ngô Lương lại tỏ ý muốn bảo toàn tính mạng cho hắn, vậy hắn tự nhiên phải bỏ ra chút thành ý...

Quan trọng là, Lữ Bố giờ đã mọc cánh khó thoát, Trương Thiện không còn khả năng chọn phe nữa, tự nhiên chỉ có thể chọn đầu hàng Ngô Lương.

Vậy thì những lời hắn nói với Ngô Lương tiếp theo, độ tin cậy tự nhiên cũng cao hơn nhiều.

Mục đích của Ngô Lương hiện giờ không chỉ đơn thuần là bắt giữ Lữ Bố.

Bởi vì hắn đã bắt đầu nghi ngờ, cái đầu Vương Mãng kia thực ra không phải do Lữ Bố thao túng, hoặc ít nhất không chỉ có một mình Lữ Bố thao túng.

Nếu đúng như vậy, Lữ Bố chỉ là một con tốt thí và kẻ gánh tội thay, kẻ nấp sau lưng hắn mới là con cá lớn thực sự.

Ngô Lương muốn bắt chính là con cá lớn đó, do vậy khẩu cung của một mật thám vô danh tiểu tốt như Trương Thiện cũng rất quan trọng, chứ không thể chỉ nghe lời phiến diện của Lữ Bố.

Còn về việc sau đó xử trí kẻ này thế nào ư...

Ngô Lương chắc chắn sẽ không giữ hắn lại bên cạnh mình. "Bị đức hạnh của ngươi cảm hóa..." Tào Thuần chỉ hơi dị nghị với mấy chữ này trong lời Ngô Lương, nhưng cũng không truy cứu đến cùng, chỉ gật đầu nói: "Vậy kẻ này giao cho Ngô thái sử xử trí." "Đa tạ." Ngô Lương thi lễ, lập tức nhìn về phía Trương Thiện nói: "Ta lại cho ngươi một cơ hội sống, hy vọng ngươi đừng tự làm hỏng.

Nói trước đi, hiện tại trong động tình hình thế nào?" "Bất dám, hồi bẩm Ngô thái sử, trừ hai người bọn tiểu nhân, bao gồm cả Lữ tướng...

Lữ Bố, trong động tổng cộng còn mười bốn người.

Lúc bọn tiểu nhân ra ngoài thì tất cả đều đang ngủ say." Trương Thiện vội vàng cúi thấp người thi lễ đáp: "Nhưng giờ tám phần mười là đã tỉnh, vì hoàn cảnh trong hang động đặc thù, cửa động dù chỉ có chút tiếng động nhỏ, truyền vào trong cũng vang rất xa, hơn nữa tiếng

vọng liên hồi.

Cũng vì thế mà Lữ Bố mới không bố trí lính canh phòng, vừa rồi hai người bọn tiểu nhân bị khống chế có phát ra tiếng kinh hô, e là đã kinh động người bên trong." "Ừm." Ngô Lương nghe vậy liếc nhìn Tào Thuần bên cạnh.

Tào Thuần lập tức hiểu ý, ra lệnh cho binh sĩ dưới quyền nghiêm trận đợi chờ, đề phòng đám Lữ Bố bỗng nhiên đột vây. "Lữ Bố thì sao, trên người hắn còn pháp khí gì lợi hại dùng để phòng thân không?" Ngô Lương tiếp tục hỏi. "Cái này..." Trương Thiện trầm ngâm nói, "Tiểu nhân chỉ biết hiện giờ trên người hắn có giấu một cái 'Cương mão', nghe nói là vật của Vương Mãng, đeo bên người có thể trừ tà khử mị, nhưng rốt cuộc sử dụng thế nào thì tiểu nhân chưa từng thấy hắn dùng, cũng không nói rõ được." "Cương mão?" Ngô Lương khẽ nhíu mày. "Cương mão" hay còn gọi là "Chính nguyệt cương mão", tên gọi này xuất hiện sớm nhất trong "Hán Thư - Lễ Nghi Chí": "Chính nguyệt cương mão, dài một tấc hai phân, vuông sáu phân, hoặc dùng vàng ngọc để làm.

Khắc văn viết: Chính nguyệt cương mão ký quyết, linh thù tứ phương, xích thanh bạch hoàng, tứ sắc thị đương, đế lệnh Chúc Dung, dĩ giáo Quỳ Long, thứ dịch cương đản, mạc ngã cảm đương; tật nhật nghiêm mão, đế lệnh Quỳ Hóa, thận nhĩ Chu Phục, hóa tư linh thù, ký chính ký trực, ký cô ký phương, thứ dịch cương đản, mạc ngã cảm đương.

Phàm sáu mươi sáu chữ." Nhưng nếu nói "Cương mão" là vật của Vương Mãng, thì phải đặt một dấu hỏi lớn.

Bởi theo Ngô Lương biết, Vương Mãng coi "Cương mão" là tượng trưng của nhà Lưu Hán, vì hai chữ "Cương mão" có chứa chữ "Mão" - vốn là chữ "Lưu" lược đi bộ Kim và bộ Đao, xung khắc với

việc soán ngôi phế Lưu hưng Vương, nên sau khi lập ra Tân triều, y đã cấm tuyệt đối việc đeo "Cương mão".

Tuy nhiên sự việc "Cương mão" đã ăn sâu vào lòng người, sau khi Tân triều phúc diệt, Vương Mãng thân chết, "Cương mão" rất nhanh lại được khôi phục sử dụng, phát dương quang đại tại Đông Kinh (Đông Hán).

Giới khảo cổ hậu thế cũng từng phát hiện ra "Cương mão".

Chỉ có điều những "Cương mão" được phát hiện sớm nhất cũng chỉ truy ngược được đến thời kỳ Đông Kinh, trước khi Ngô Lương xuyên không cũng chưa tìm thấy "Cương mão" thời Vương Mãng, thời Tây Kinh hay sớm hơn, chỉ tìm thấy một phần ghi chép liên quan trong văn hiến lịch sử.

Có một điểm Trương Thiện nói không sai, tác dụng của "Cương mão" chính là để trừ tà khử mị, ít nhất sử sách đều ghi chép như vậy.

Cho nên "Cương mão" rốt cuộc có phải pháp khí hay không thì chưa biết, nhưng đối với người dân gốc thời Hán mà nói, tác dụng của thứ này cũng tương đương với bùa hộ mệnh...

Nghĩ đến đây, ánh mắt Ngô Lương đã trở nên nghiêm nghị, trầm giọng hỏi ngược lại: "Trương Thiện, ngươi nói 'Cương mão' trên người Lữ Bố là vật của Vương Mãng, vậy ngươi có biết trong những pháp lệnh Vương Mãng ban hành sau khi lập Tân triều, có một điều là cấm chế tạo và đeo 'Cương mão' không?" "Hả?" Trương Thiện hiển nhiên không biết chuyện này, nghe Ngô Lương nói thì ngớ người ra, sau đó mặt lộ vẻ hoảng sợ, 'bịch' một tiếng quỳ xuống đất khổ sở cầu khẩn: "Ngô thái sử minh giám, đây là chính miệng Lữ Bố nói với tiểu nhân, tiểu nhân còn từng tận mắt nhìn thấy, nếu không sao dám hồ ngôn loạn ngữ.

Ngô thái sử nếu không tin có thể hỏi hắn, hắn cũng biết việc này!"

Để chứng minh lời mình không phải nói dối, Trương Thiện chỉ sang người lính đi cùng cũng đang bị bắt. "?" Ngô Lương liếc nhìn tên lính kia. "Quả có việc này!" Tên lính đang sầu vì không có cơ hội thể hiện, thấy thế lập tức cũng quỳ rạp xuống đất, miệng liến thoắng: "Lữ Bố đích xác có một cái 'Cương mão' như vậy, cũng đích xác từng nói đó là vật của Vương Mãng.

Hiện giờ Thái sử đã vây chặt hang động này, Lữ Bố đã mọc cánh khó thoát, đợi Thái sử bắt được Lữ Bố là có thể kiểm chứng." Có lý.

Ngô Lương tạm thời ghi nhớ việc này trong lòng, lại hỏi tiếp: "Còn gì nữa không?" "Không, không còn nữa." Trương Thiện lắc đầu, nhưng ngay sau đó lại nhớ ra gì đó, vội vàng nói, "Phải rồi, Ngô thái sử còn nhớ cái đầu Vương Mãng mà tiểu nhân từng nhắc tới không?" "Nhớ." Ngô Lương bất động thanh sắc đáp. "Trước đó tiểu nhân không hề nói dối, mà là chính bản thân tiểu nhân cũng bị lừa.

Đầu Vương Mãng tuy thường xuyên ở bên cạnh Lữ Bố, nhưng thực ra không phải vật của Lữ Bố." Trương Thiện tranh thủ cơ hội thanh minh cho mình, "Tiểu nhân cũng là gần đây sớm tối ở chung với Lữ Bố, nghe được hắn nói chuyện với đầu Vương Mãng mới biết, người thao túng đầu Vương Mãng thực ra căn bản không phải Lữ Bố.

Nó chỉ được để lại bên cạnh để thuận tiện cho chủ nhân liên lạc bất cứ lúc nào thôi.

Những việc làm gần đây của Lữ Bố, đa phần đều là kế hoạch của chủ nhân sau lưng đầu Vương Mãng, Lữ Bố chẳng qua là y kế hành sự mà thôi." Nghe câu này, Ngô Lương lập tức tỉnh táo hẳn.

Lời của Trương Thiện đã kiểm chứng cho suy đoán trước đó của hắn, Lữ Bố quả nhiên chỉ là một tên đại oan gia chuyên gánh tội thay.

Ngô Lương truy vấn: "Vậy ngươi có thể nghe ra chủ nhân sau lưng đầu Vương Mãng rốt cuộc là thân phận gì không?" "Thứ cho tiểu

nhân ngu độn, thanh âm và cách nói chuyện phát ra từ đầu Vương Mãng vô cùng cổ quái, thiên hạ tuyệt không có ai nói chuyện kiểu đó, rất khó liên hệ với bất kỳ người nào." Trương Thiện lắc đầu nói, "Nhưng tiểu nhân có thể xác định một chuyện, đó là kẻ đứng sau màn kia nhất định thân cư cao vị, ngay cả lúc Lữ Bố nói chuyện với người đó cũng cung cung kính kính, hơn nữa đối với người đó ngôn nghe kế tùng, cứ như có nhược điểm gì bị người đó nắm trong tay, hoặc như là đang có việc cầu cạnh người đó vậy." Ngay cả Lữ Bố cũng phải cung kính, nghe lời răm rắp...

Điều này khiến Ngô Lương có chút nghi hoặc.

Trước đó, hắn luôn cho rằng Lữ Bố dù có quan hệ với ai thì cũng phải là quan hệ hợp tác ngang hàng, chẳng qua Lữ Bố hữu dũng vô mưu mới bị lừa làm súng sai, lại làm kẻ gánh tội.

Dù sao Lữ Bố tốt xấu gì cũng có danh "Phi tướng".

Trong lịch sử hắn từng hội chiến Hắc Sơn quân, tranh đoạt Duyện Châu với Tào lão bản, giằng co Từ Châu với Lưu Bị, lại đại bại Viên Thuật ở Giang Hoài...

Tuy chiến tích không phải toàn thắng, nhưng cũng tuyệt đối không phải loại hào cường bình thường thời cuối Hán có thể so bì.

Một người như vậy sao có thể cam tâm tình nguyện trở thành phụ dung của kẻ khác?

Nếu không hắn thật sự chẳng cần thiết phải giết Đinh Nguyên, đâm Đổng Trác, phản bội Tào lão bản làm gì.

Bỏ qua Đinh Nguyên không nói, Đổng Trác và Tào lão bản đều không phải hào cường bình thường, đủ để Lữ Bố sống những ngày tháng dưới một người trên vạn người.

Mà giờ phút này Trương Thiện lại nói, Lữ Bố lại cung kính, nghe

lời răm rắp với chủ nhân của đầu Vương Mãng?

Điều này khiến Ngô Lương càng thêm nghi ngờ thân phận của kẻ đứng sau màn kia...

Tuân Úc chăng?

Cảm giác Tuân Úc dường như không có bản lĩnh lớn đến thế.

Hắn tuy xuất thân từ Tuân thị Dĩnh Xuyên danh môn vọng tộc, có danh vọng nhất định trong giới sĩ tộc, nhưng từ khi Đổng Trác nắm triều chính, Tuân Úc bỏ quan về quê rồi đưa tông tộc dời đến Ký Châu lánh nạn, Tuân thị đã ngày càng suy vi.

Sau này Tuân Úc rời Viên Thiệu về đầu quân cho Tào lão bản, cùng Tào lão bản nhập chủ Duyện Châu, cộng thêm sự xuyên không đúng lúc của Ngô Lương giúp Tào lão bản không bị đám Trương Mạc, Lữ Bố phản bội làm cho mất trắng chỉ sau một đêm, rồi sau đó nhất cử lấy được Từ Châu, Thanh Châu.

Thế lực Tào lão bản lớn mạnh nhanh chóng, lại đón được Hiến Đế, Tuân Úc mới coi như có khả năng kéo Tuân thị trở lại vị thế danh gia vọng tộc.

Nhưng ít nhất đến hiện tại, đây vẫn chỉ là xu thế.

Dù sao Tuân Úc cũng phải đợi Hiến Đế đến Trần Lưu, dưới sự "cường thế đề cử" của Tào lão bản mới làm được chức Thị trung.

Vậy với thân phận địa vị hiện tại của Tuân Úc, thật sự có thể trấn áp được Lữ Bố sao?

Ngô Lương đặt một dấu hỏi lớn trong lòng.

Trừ phi, đây là một ván cờ Tuân Úc đã bày ra từ rất sớm, sớm đến mức từ khi Trương Mạc liên hợp Lữ Bố phản bội Tào lão bản đã bắt đầu thiết cục, và sớm hơn nữa, Lữ Bố đã là phụ dung của Tuân Úc,

bằng không Tuân Úc tuyệt đối không có bản lĩnh này.

Nhưng hiện tại kẻ hiềm nghi lớn nhất chính là Tuân Úc...

Nếu kẻ đứng sau màn không phải Tuân Úc, thì có thể là ai?

Ngô Lương định thần lại.

Tạm thời gác những vấn đề này sang một bên, hắn quay đầu nhìn Tào Thuần, nghiêm túc nói: "Tử Hòa huynh, hiện giờ bọn Lữ Bố tám phần mười đã bị kinh động, đang đối trì với chúng ta trong hang.

Nếu muốn giảm thiểu thương vong, thì đã đến lúc so bì kiên nhẫn.

Ta có một ý tưởng, hoặc giả có thể gây chút ảnh hưởng đến Lữ Bố." "Ồ?

Ngô thái sử thỉnh giảng!" Tào Thuần đương nhiên hy vọng có thể sớm bắt được Lữ Bố về giao lệnh, lập tức hỏi. "Thay vì cứ đối trì thế này, chi bằng thả hai tên này về, bảo chúng nói rõ tình hình bên ngoài và quyết tâm của chúng ta cho Lữ Bố.

Như vậy Lữ Bố hiểu rõ đã mọc cánh khó thoát, hoặc là chỉ có thể ra ngoài liều chết một phen, hoặc là chỉ có thể vì cầu sống mà thúc thủ chịu trói, chứ không phải cứ giằng co như hiện tại." Ngô Lương nói.

Tào Thuần nghe vậy trầm ngâm một lát, rồi gật đầu nói: "Ngô thái sử nói có lý, thêm hai kẻ này không nhiều, bớt hai kẻ này cũng không ít, cũng chẳng sợ chúng giở trò gì.

Cứ theo lời Ngô thái sử, thả chúng đi!" Ngô Lương khẽ gật đầu, nhìn Trương Thiện và tên lính kia đã được cởi trói, lại cười nói: "Hai vị có thể về rồi.

Tuy nhiên có vài lời ta phải nói trước.

Từ bây giờ trở đi, trừ phi Lữ Bố đích thân dẫn các ngươi ra đầu hàng, hoặc là Lữ Bố thân chết, nếu không chúng ta sẽ không chấp

nhận bất kỳ tù binh nào nữa, tất cả những kẻ từ trong động đi ra đều giết không tha.

Ngoài ra... ta cho các ngươi tối đa nửa canh giờ (1 tiếng).

Sau nửa canh giờ, chúng ta sẽ dùng lửa lớn phong tỏa cửa động, dùng củi ướt hun khói vào trong, đến lúc đó từ trong động đi ra chỉ có thể là thi thể." "???" Nghe vậy, Trương Thiện vừa còn đang thắc mắc tại sao Ngô Lương lại thả bọn hắn, giờ đã 'bịch' một tiếng quỳ rạp xuống đất, vừa dập đầu côm cốp vừa khổ sở cầu xin: "Ngô thái sử tha mạng, những gì tiểu nhân biết đều đã nói hết rồi, cầu Ngô thái sử cho tiểu nhân con đường sống, tiểu nhân sau này nguyện làm trâu làm ngựa cho Ngô thái sử, nếu trái lời thề xin trời đánh thánh vật, cầu Ngô thái sử tha cho tiểu nhân a!" "!!!" Tào Thuần bên cạnh nghe Ngô Lương nói cũng sững sờ, lại một lần nữa nhìn Ngô Lương với con mắt khác.

Quá độc!

Chương 691

Quá tuyệt!

Tào Thuần thầm nghĩ cái tên Ngô Hữu Tài này quả là yêu ma am hiểu lòng người, thảo nào hôm qua lúc thẩm vấn vệ sĩ của Hí Chí Tài, Mạnh Đức ca ca điểm danh nhất định phải tìm hắn đến, ngay cả trưởng tử Tào Ngang cũng không tin tưởng bằng.

Nói là chấn nhiếp Lữ Bố, chi bằng nói là đang dùng tính mạng bức bách hai tên lính này làm việc cho hắn.

Hoặc là Lữ Bố đích thân dẫn tất cả ra hàng, đây chính là ép bọn hắn du thuyết Lữ Bố, nếu không sẽ phải chôn cùng Lữ Bố; hoặc là Lữ Bố chết, đây lại là ép bọn hắn du thuyết không thành thì đâm lén sau lưng Lữ Bố, nếu không vẫn phải chôn cùng; hoặc giả bọn hắn không làm gì cả, vậy cũng chỉ có thể sống thêm nửa canh giờ, vẫn là chôn cùng Lữ Bố.

Mà kể cả có du thuyết Lữ Bố hay đâm lén Lữ Bố thì không có rủi ro sao?

Rủi ro vẫn cực lớn.

Du thuyết không thành, Lữ Bố không vui có thể chém bọn hắn trước; đâm lén không thành, cũng là một chữ chết.

Tào Thuần cảm thấy Ngô Lương thà cho bọn hắn bốn lựa chọn trực tiếp còn hơn, cả bốn lựa chọn đều là chết.

Nhưng cố tình trong những lựa chọn toàn "chết" này, hắn lại pha trộn một chữ "sống" phải dùng kính lúp mới thấy được, điên cuồng trêu chọc dục vọng cầu sinh của hai tên này. "..." Còn Điển Vi và Dương Vạn Lý sau lưng Ngô Lương thì mặt không đổi sắc, thấy

nhiều thành quen.

Đây mới là phong cách hành sự của công tử nhà bọn họ, nếu có thể dùng phương thức không giảng võ đức để giải quyết vấn đề, ngài ấy tuyệt đối sẽ không thử đi tạo ra xung đột đổ máu...

Ngài ấy chính là một quân tử yêu hòa bình, dĩ hòa vi quý như vậy đấy, phẩm đức thật đáng khâm phục a. ---------- Nghe lời Ngô Lương, Trương Thiện biết chuyến này lành ít dữ nhiều, lập tức quỳ xuống cầu xin thảm thiết, người kia cũng rất nhanh hiểu ra ý đồ của Ngô Lương, vội vàng quỳ rạp xuống. "Hai người các ngươi nếu không muốn về, ta tự nhiên cũng không miễn cưỡng, dù sao hôm nay Lữ Bố cũng mọc cánh khó thoát.

Có điều như vậy thì hai vị đối với ta lại chẳng có chút tác dụng nào..." Tiếc thay Ngô Lương lại cười nhếch mép đầy ẩn ý, rồi quay đầu nhìn Tào Thuần, giọng thản nhiên nói: "Tử Hòa huynh, ngu đệ không nhìn được cảnh máu tanh, hôm qua bị Minh công gọi đi xem thảm trạng của Hí quân sư suýt nữa thì ngất xỉu, hai người này vẫn là giao cho huynh xử lý đi." Nói rồi, Ngô Lương quả nhiên quay mặt đi, không thèm để ý đến Trương Thiện và tên lính kia nữa, như thể đã coi họ là hai người chết. "?" Tào Thuần nghe vậy lại ngớ người.

Phong khinh vân đạm muốn lấy mạng người, tuy là mượn tay hắn để giết, nhưng đây tuyệt đối không phải dáng vẻ của một người không nhìn được cảnh máu tanh, cảm giác mang lại ngược lại còn tàn nhẫn hơn cả đao phủ thủ.

Quan trọng nhất là...

Thật sự giết hai người này ngay bây giờ sao?

Hai người này hiện đã không còn sức phản kháng, chẳng phải nên đưa về, nghiêm hình tra khảo xem có moi thêm được tin tức gì không đã chứ?

Tào Thuần không hiểu lắm.

Nhưng đã Ngô Lương nói vậy, xét thấy những gì hiểu về Ngô Lương gần đây, Tào Thuần cuối cùng vẫn quyết định toàn lực phối hợp, dù có giết nhầm hai tiểu nhân vật không quan trọng này cũng hoàn toàn gánh vác được.

Thế là. "Đây là ý của Ngô thái sử, hai ngươi xuống hoàng tuyền cũng đừng oán ta." Tào Thuần bỏ lại một câu khiến Ngô Lương phải liếc nhìn, vung kiếm bước lên định cho hai người một nhát thống khoái. "Ngô thái sử tha mạng!

Tào tướng quân tha mạng!" Trương Thiện và tên lính kia sợ hãi lùi lại liên tục, tiếng cầu xin đã run rẩy cả lên.

Nhưng Ngô Lương vẫn làm như không nghe thấy.

Tào Thuần lộ vẻ hung tướng, khoảnh khắc đã đến trước mặt, kiếm trong tay rút về lấy đà...

Cuối cùng. "Tiểu nhân nguyện đi!" Trương Thiện không kìm nén được nỗi sợ hãi trong lòng nữa, vì muốn sống đành lớn tiếng nhận lời, "Đã là ý của Ngô thái sử, tiểu nhân sao dám không theo, tiểu nhân cam nguyện quay lại trong động để cùng Ngô thái sử trong ứng ngoài hợp, cầu Ngô thái sử cho tiểu nhân một cơ hội lấy công chuộc tội!" "Tử Hòa huynh kiếm hạ lưu tình!" Ngô Lương cũng cuối cùng quay đầu lại, kịp thời quát Tào Thuần dừng tay. "Tiểu nhân cũng nguyện vì Ngô thái sử hiệu mệnh, cầu Ngô thái sử tạm tha cho tiểu nhân một mạng!" Tên còn lại thấy Trương Thiện nói vậy có tác dụng, lại thấy Ngô Lương gọi Tào Thuần dừng lại, cũng vội vàng biểu thái độ. "Đã như vậy..." Ngô Lương lại nhoẻn miệng cười, dù đây chỉ là kế hoãn binh của hai người, hắn cũng chẳng quan tâm.

Dù sao dưới tình hình này, bọn họ cũng chỉ là sống tạm thêm nửa canh giờ thôi, không gây ra sóng gió gì được. "Ngô thái sử khoan đã!"

Tuy nhiên Trương Thiện lại công nhiên cắt ngang Ngô Lương, liếc nhìn đồng bạn bên cạnh, rồi mới chắp tay nói với Ngô Lương, "Tiểu nhân chuyến này đi nhất định sẽ có hành động, tranh thủ lấy công chuộc tội báo đáp Ngô thái sử.

Tuy nhiên tiểu nhân còn một thỉnh cầu, xin Ngô thái sử nhất định thành toàn!" "Mẹ kiếp!" Thấy Trương Thiện như vậy, Tào Thuần lập tức lại thấy điên tiết.

Tên này rốt cuộc có bao nhiêu không biết nhìn nhận tình hình, cư nhiên còn dám mặc cả vào lúc này, mà lại còn mặc cả với Ngô Lương, chê mình chết chưa đủ nhanh sao?

Chửi thầm một câu, Tào Thuần đã siết chặt kiếm trong tay, giơ chân lên định sút cho cái mặt gấu của Trương Thiện một phát, để hắn biết rõ tình hình hiện tại là thế nào. "?" Những người còn lại cũng nhìn Trương Thiện như nhìn kẻ ngu, bọn họ chưa từng thấy kẻ nào tự tìm đường chết ngu xuẩn đến thế. "Tử Hòa huynh chớ vội." Ngô Lương lại ngay lúc cú đá của Tào Thuần sắp tới, kéo hắn lại, rồi cười như không cười nhìn Trương Thiện, kiên nhẫn hỏi: "Trương Thiện, ngươi cứ nói thỉnh cầu của ngươi, ta nghe xong sẽ quyết định giết hay không giết ngươi." "Vâng." Trương Thiện đáp một tiếng, rồi ngẩng đầu chỉ vào đồng bạn bên cạnh nói, "Tiểu nhân hy vọng chỉ có một mình tiểu nhân trở về...

Kẻ này đã biết tiểu nhân từng được Ngô thái sử 'đức hạnh cảm hóa', nếu để hắn về cùng, lỡ hắn miệng mồm không kín sẽ hại chết tiểu nhân.

Tiểu nhân dù có ngàn vạn thủ đoạn cũng không có cơ hội thi triển.

Tiểu nhân một lòng muốn lấy công chuộc tội báo đáp ơn hai lần không giết của Ngô thái sử, sớm đã coi sinh tử nhẹ tựa lông hồng, chỉ sợ vì thế mà làm hỏng việc lớn của Ngô thái sử thì không hay." !!!

Nghe lời này, Tào Thuần và mọi người xung quanh lại nhìn Trương Thiện với ánh mắt khác.

Thâm vẫn là tên này thâm a!

Trong tình cảnh này mà còn có thể tính toán tỉ mỉ toàn diện như vậy, tên này cũng là một nhân tài, không biết là bản chất hắn đã cơ trí như thế, hay là được dục vọng cầu sinh kích thích. "Ồ?

Vậy theo ý ngươi, ta nên xử trí kẻ này thế nào mới thỏa đáng?" Ngô Lương lại không hề tỏ vẻ ngạc nhiên, mà tiếp tục cười hỏi. "Tiểu nhân sao dám chỉ tay năm ngón với Ngô thái sử." Trương Thiện vội cúi đầu. "Đã như vậy, việc này do ngươi quyết định đi." Ngô Lương cười ha hả, rồi nhẹ nhàng vung tay, cây dao găm đồng vốn giấu ở thắt lưng đã văng ra, xoay vài vòng trên không rồi cắm phập xuống nền đất cứng trước mặt Trương Thiện và tên kia. "?!" Trương Thiện và tên lính kia thấy thế đều sững sờ.

Nhưng rốt cuộc vẫn là Trương Thiện đã nảy sinh ác niệm phản ứng nhanh hơn, chỉ thấy hắn chồm tới trước, lập tức nắm chặt cán dao.

Tên còn lại thấy thế cuối cùng cũng nhận ra điều chẳng lành, vội vàng lao tới định cướp đoạt.

Nhưng ngay sau đó. "Phập!" Trương Thiện mãnh liệt quay người, cánh tay đâm mạnh về phía trước, dao găm đồng thuận thế ngập sâu vào ngực tên kia. "Ngươi..." Tên lính kia thân thể cứng đờ, gân cổ nổi lên như giun dế, mặt trắng bệch như giấy, môi run rẩy.

Cú đâm này chắc chắn đã trúng nội tạng yếu hại, khiến hắn mất đi sức phản kháng trong nháy mắt, chỉ có thể dùng đôi tay túm chặt lấy cổ áo Trương Thiện, dùng đôi mắt sung huyết trừng trừng nhìn vào mặt Trương Thiện, phảng phất muốn ăn tươi nuốt sống hắn. "Phập!

Phập!

Phập! ..." Cũng không biết là do nỗi sợ hãi trong lòng, hay do hung tính bộc phát, Trương Thiện chỉ chần chừ một chút, rồi lại dùng lực rút dao ra, đẩy ngã tên kia xuống đất, tiếp tục đâm mạnh vào ngực hắn.

Một nhát!

Hai nhát!

Ba nhát...

Nhát sau hung hãn hơn nhát trước, cho đến khi ngực tên kia máu thịt be bét, đôi tay buông lỏng cổ áo hắn vô lực rơi xuống đất, hắn mới thở hổn hển dừng lại. "..." Nhìn cảnh tượng đẫm máu trước mắt, mọi người đều rơi vào trầm mặc.

Sự việc phát triển hoàn toàn vượt quá dự liệu của họ.

Họ có thể hiểu ý định xin về một mình của Trương Thiện, cũng hiểu được dục vọng cầu sinh của hắn, nhưng không thể hiểu tại sao Trương Thiện có thể ra tay tàn độc như vậy với người đồng bạn vừa nãy còn cùng nhau đi tiểu.

Trước tình cảnh này, nội tâm Ngô Lương cũng không phải không có chút dao động nào.

Nhưng hắn không hối hận.

Bởi vì hắn biết, hiện tại hắn đã nắm được "đầu danh trạng" của Trương Thiện.

Tiếp theo Trương Thiện triệt để không còn đường lui, đợi hắn quay lại trong hang động, tất sẽ trở thành mối họa ngầm lớn nhất của Lữ Bố, trở thành mấu chốt để hắn xuất kỳ chế thắng.

Mà thực lực Lữ Bố người đời đều biết.

Nếu hắn liều chết chống cự nhất định sẽ gây ra không ít rắc rối.

Giờ chết một người này, nói không chừng lát nữa có thể cứu được vài người, thậm chí là vài chục binh sĩ phe mình.

Ngô Lương không phải thánh mẫu, cũng biết mạng của người này và mạng của người khác đều là mạng, không có phân biệt cao quý hay thấp hèn.

Hắn chỉ thuần túy là hộ đoản (bảo vệ người nhà), dù binh sĩ Tào doanh không phải binh sĩ Phường Nhân Quân, họ hiện tại cũng đang nghe lệnh hắn, vậy thì cố gắng hết sức bảo vệ tính mạng của họ chính là trách nhiệm không thể trốn tránh của hắn.

Mà có cái "đầu danh trạng" này rồi, Ngô Lương có thể yên tâm giao một thứ tạm thời cho hắn sử dụng... .....

Bên trong hang động. "Vừa rồi rốt cuộc là động tĩnh gì?" Đám Lữ Bố quả nhiên đã bị đánh thức, ai nấy mặt lộ vẻ kinh nghi, nhưng do từng người một lần lượt tỉnh dậy, đã làm trễ nải một khoảng thời gian.

Điều này cũng hô ứng với những gì sử sách ghi chép về việc "Lữ Bố trị quân không nghiêm".

Chương 692

Năm xưa Lữ Bố đến nương nhờ Viên Thiệu, Viên Thiệu thực ra đã lấy lễ mà đãi.

Nhưng sau đó khi Lữ Bố dẫn quân giúp Viên Thiệu đánh bại quân đội của thủ lĩnh Hắc Sơn quân là Trương Yến, hắn lại thường xuyên dung túng thủ hạ tướng sĩ gian dâm cướp bóc, khiến bách tính địa phương chịu khổ cực, danh tiếng Viên Thiệu cũng bị ảnh hưởng không nhỏ, vì thế Viên Thiệu mới âm thầm thiết kế muốn trừ khử hắn...

Và trong tình cảnh này, đám Lữ Bố vẫn lơi lỏng như thế, cũng là bằng chứng rõ ràng cho việc "Lữ Bố trị quân không nghiêm".

Đương nhiên, việc này e rằng cũng có liên quan đến việc đêm qua họ uống rượu thỏa thích.

Rượu gạo thời đại này độ cồn tuy không cao, nhưng cũng không thể tham chén. "Tướng quân, mạt tướng vừa kiểm lại quân số, Trương Thiện và Từ Đồ không thấy đâu cả!" Một tên lính chạy đến báo cáo với Lữ Bố. "Ừm..." Lữ Bố vỗ vỗ cái đầu còn hơi ong ong, quay sang nói, "Bảo hai người ra ngoài xem rốt cuộc có chuyện gì...

Chỗ ẩn náu của chúng ta kín đáo thế này, ngay cả người địa phương biết cũng rất ít, chẳng lẽ bị người ta phát hiện rồi sao?" "Vâng!" Tên lính đáp một tiếng rồi định đi sắp xếp.

Ngay lúc này. "Tướng quân!

Tướng quân!

Đại sự không hay rồi!" Trong động bỗng vang lên một giọng nói đột ngột, tiếp đó một người toàn thân đẫm máu lảo đảo chạy từ góc

cua ra, đến trước mặt đám Lữ Bố thì đứng không vững, ngã sấp mặt xuống đất. "Trương Thiện?!" Lữ Bố và mọi người đều giật mình, vội vàng đứng dậy hỏi, "Ngươi làm sao thế này?

Sao lại toàn thân đầy máu?" "Tướng quân mau chạy đi!" Trương Thiện vô cùng khó khăn cố bò dậy, nhưng như thể bị thương rất nặng không đứng lên nổi, đành thở hổn hển nói gấp, "Chỗ ẩn náu của chúng ta đã bị Tào quân tìm thấy, hiện giờ đang có cả ngàn binh mã vây kín cửa động.

Vừa rồi tiểu nhân cùng Từ Đồ ra ngoài đi tiểu suýt nữa bị bắt, cuối cùng Từ Đồ chết trong tay Tào quân, tiểu nhân liều mạng mới thoát được, giữ lại hơi tàn về báo tin cho tướng quân!" Tên này đúng là diễn xuất thượng thừa, nhẹ nhàng che giấu vết máu bắn lên người lúc giết đồng bạn vừa rồi, thậm chí để không bị lộ tẩy, hắn còn cố ý tự tạo vài vết thương nhỏ trên người. "Ngươi nói cái gì?!" Lữ Bố nghe xong sắc mặt đại biến, "Không thể nào!

Tuyệt đối không thể nào!

Chúng ta ẩn náu ở đây đã nửa tháng, cho dù ra cửa động đại tiện tiểu tiện cũng chỉ đi vào ban đêm, sao có thể dễ dàng bại lộ như vậy, việc này nhất định có uẩn khúc!" "Tướng quân, liệu có phải là..." Một tên lính nhăn mặt, muốn nói lại thôi. "Có gì nói thẳng!" Lữ Bố giờ đâu còn tâm trạng nghe người ta vòng vo, lập tức quát lên mất kiên nhẫn. "Chúng ta có khi nào bị bán đứng không, ngài từng nói chỗ ẩn náu này chỉ có một người biết, sáng sớm hôm qua người đó còn sai người đưa đầu Hí Chí Tài đến cửa động." Tên lính không dám chậm trễ, vội vàng nói ra suy nghĩ trong lòng. "Hắn dám!" Lữ Bố trừng mắt hỏi vặn lại, "Đừng quên, hắn cũng có điểm yếu trong tay ta, nếu ta bị bắt, những việc hắn từng làm cũng sẽ bị công bố ra thiên hạ, chẳng lẽ hắn tự tin chịu được cơn thịnh nộ của Tào Mạnh Đức sao?" "Hoặc có lẽ chính vì thế mà người đó muốn tướng quân chết thì sao?" Lại một tên lính

khác buột miệng hỏi, "Nếu tướng quân chết rồi, điểm yếu của người đó tự nhiên cũng không còn, sau này không còn nỗi lo về sau." "..." Nghe câu này, Lữ Bố lập tức cứng họng. "Tướng quân, không chạy nữa thì không kịp mất!" Trương Thiện thấy thế lại châm thêm một mồi lửa, "Vừa rồi lúc tiểu nhân quay lại, đã thấy Tào quân đang chuẩn bị củi ướt định phóng hỏa hun khói vào trong động, một khi khói đặc tràn vào, chúng ta e rằng chỉ có con đường chết!" "Ngươi có nhìn rõ kẻ vây khốn chúng ta do ai thống lĩnh không?" Lữ Bố chợt nhớ ra điều gì, vội vàng hỏi lại. "Tiểu nhân nhìn thấy hai người, hai người này tướng quân đều từng gặp.

Một là hộ vệ đầu lĩnh bên cạnh Tào Mạnh Đức tên là Tào Thuần, người còn lại chính là kẻ mà tướng quân từng sai tiểu nhân đến Trần Lưu điều tra - Ngô Lương." Trương Thiện thở dốc, vô cùng khó nhọc đáp. "Ngô Lương?" Nghe thấy cái tên này, trong mắt Lữ Bố lóe lên một tia hận ý nồng đậm.

Năm xưa tại Tào doanh, Ngô Lương chuyện gì cũng áp hắn một đầu, mà Tào lão bản dường như cũng coi trọng Ngô Lương hơn đứa con nuôi là hắn.

Sau này ở An Ấp, hắn vốn đã có thể thành sự, Tào Tháo cũng vốn nên bỏ mạng tại chỗ, nhưng cũng vì Ngô Lương ngáng đường, mới khiến những nỗ lực trước đó của hắn đổ sông đổ bể, cuối cùng rơi vào kết cục "tiền mất tật mang", chỉ có thể dẫn theo mười mấy tàn binh trốn chui trốn lủi trong cái hang động tối tăm không ánh mặt trời này.

Ngô Lương, ngươi sinh ra là để đối đầu với ta sao?!

Lữ Bố hận thù ngập tràn trong lòng, nắm tay cũng theo đó siết chặt lại...

Quan trọng nhất là, hắn biết mình tuyệt đối không thể rơi vào tay

Tào lão bản.

Bất kể mình có bị bán đứng hay không, xét những việc mình làm trước đây, Tào lão bản tuyệt đối sẽ không tha mạng cho hắn.

Tuy nhiên càng vào đường cùng, lại càng kích thích ý chí chiến đấu của Lữ Bố. "Thương!" Trường thương nện xuống đất, thiết cung khoác lên vai, Lữ Bố ưỡn ngực nhìn về phía cửa hang, trên người trong nháy mắt tỏa ra khí thế bất khả nhất thế: "Ha ha ha, Ngô Hữu Tài, ngươi ép người quá đáng.

Nhưng ngươi tưởng ta làm bằng đất nặn sao?

Hôm nay ta sẽ cho ngươi thấy tại sao ta Lữ Bố có thể đi đến ngày hôm nay...

Ủa?

Mùi gì vậy?

Thơm quá..." Ngay sau đó, Lữ Bố tựa hồ bị điểm trúng huyệt vị, không khống chế được mà ngã vật xuống đất. "Tướng quân!" Đám binh sĩ còn lại thấy vậy mặt lộ vẻ kinh hãi, vội vàng xông lên xem xét tình hình.

Nhưng trước đó bọn họ cũng đã ngửi thấy mùi hương kỳ lạ kia, vừa mới chạy đến gần cũng giống như Lữ Bố, lần lượt ngã lăn ra đất, chỉ còn lại đôi mắt là vẫn có thể đảo qua đảo lại, trong mắt tràn đầy vẻ khó hiểu cùng kinh nghi.

Mãi cho đến lúc này, Trương Thiện kẻ vừa rồi tưởng như "trọng thương không thể chữa trị" lại ngay trước mặt bọn họ lồm cồm bò dậy từ dưới đất.

Hắn trước tiên nhét chặt một cái bình nhỏ giấu dưới thân, sau đó mới đi đến bên cạnh đám người, từng người từng người kiểm tra tỉ mỉ.

Sau một hồi kiểm tra, xác nhận bọn họ xác thực đã toàn bộ bị "Thất Hồn Hương" khống chế. "Phù ——" Trương Thiện thở phào nhẹ nhõm một hơi dài, cuối cùng nói với Lữ Bố một câu: "Tướng quân, xin lỗi, tiểu nhân cũng là bị ép buộc...

Ngài đấu không lại Ngô Lương đâu.

Kẻ này đã túc trí đa mưu lại còn thấu hiểu lòng người, đây chính là thứ mà ngài thiếu sót nhất.

Nếu không ngài cũng sẽ không năm lần bảy lượt bị người ta lợi dụng sau đó lại bị vứt bỏ, cuối cùng rơi vào tình cảnh ngày hôm nay." Dứt lời, hắn liền xoay người rảo bước đi ra ngoài hang động.

Người ngoài cuộc thì tỉnh táo.

Làm một trong những thân tín cuối cùng còn ở bên cạnh Lữ Bố, Trương Thiện tự nhiên hiểu biết khá nhiều về quá khứ của Lữ Bố, cũng nhìn thấu đáo hơn một chút.

Lữ Bố cả đời này kỳ thực có rất nhiều cơ hội để độc bá một phương, thậm chí là thao túng triều chính, nhưng Lữ Bố lại đều đưa ra những lựa chọn sai lầm, cuối cùng làm may áo cưới cho kẻ khác.

Cứ lấy nghĩa phụ đầu tiên của Lữ Bố là Đinh Nguyên mà nói.

Đinh Nguyên coi như là người đầu tiên, cũng là người duy nhất cho đến nay thật lòng coi Lữ Bố như con ruột mà đối đãi.

Năm đó Linh Đế băng hà, Đinh Nguyên nhận chiếu chỉ suất quân tiến kinh tru sát hoạn quan.

Đinh Nguyên khi đó tuy không tính là hào cường có thể coi rẻ thiên hạ, nhưng thực lực vẫn khiến Đổng Trác có chút kiêng kỵ.

Vì để có thể ổn định cục diện thao túng triều chính, Đổng Trác bèn sử dụng thủ đoạn lợi dụ khiến Lữ Bố ám sát Đinh Nguyên.

Cuối cùng Lữ Bố tham lợi nhỏ mà quên nghĩa lớn, đem thủ cấp Đinh Nguyên dâng cho Đổng Trác.

Đổng Trác cũng thuận thế thôn tính toàn bộ địa bàn cùng binh mã của Đinh Nguyên, từ đây thực lực tăng mạnh, rốt cục thực hiện được dã tâm chuyên quyền triều chính.

Nhưng sau đó, Lữ Bố có thật sự được Đổng Trác trọng dụng hay không?

Kỳ thực cũng không có.

Hắn trước sau bị Đổng Trác phong làm Kỵ Đô úy cùng Trung Lang tướng, cũng phong Đô Đình Hầu.

Chức vị này tuy cao hơn không ít so với lúc hắn còn dưới trướng Đinh Nguyên, nhưng đối với Đổng Trác đã trở thành Đổng Thái sư mà nói, kỳ thực cũng chỉ coi như là bố thí cho kẻ ăn mày, nếu không thì phong hắn làm Đại tướng quân cũng chẳng có gì quá đáng.

Người khác có lẽ không biết, nhưng Trương Thiện lại biết rõ ràng, khi đó Lữ Bố sau khi uống rượu riêng tư liền thường xuyên biểu hiện ra một chút bất mãn với Đổng Trác, hắn cảm giác mình bị Đổng Trác lừa gạt.

Cũng chính vì vậy, về sau Vương Doãn chỉ dùng hậu lễ đãi hắn, lại thường xuyên khen ngợi hắn là tráng sĩ hiếm có trong thiên hạ, Lữ Bố liền cùng Vương Doãn có tư giao, hơn nữa về sau tham gia vào kế hoạch ám sát Đổng Trác của Vương Doãn, tự tay kết liễu tính mệnh Đổng Trác.

Người đời đều cho rằng Lữ Bố là do tư thông với thị nữ của Đổng Trác, lo lắng sự tình bại lộ bị phạt, lại thêm có một lần Đổng Trác nhân chút thất ý liền phóng kích về phía hắn nên ôm hận trong lòng, vì vậy mới tham gia việc này.

Tuy nhiên, chỉ có người bên cạnh Lữ Bố mới biết, những chuyện kia đều chỉ là việc nhỏ râu ria vô quan trọng yếu.

Nguyên nhân thực sự đã tồn tại từ sớm, khi Lữ Bố giết Đinh Nguyên mở đường cho Đổng Trác chuyên quyền, nhưng Đổng Trác sau đó lại không dành cho Lữ Bố đãi ngộ xứng đáng.

Cũng vì thế, Vương Doãn chỉ cần tâng bốc Lữ Bố, dùng hậu lễ đãi hắn, liền dễ như trở bàn tay đạt được sự tín nhiệm của hắn, để hắn trở thành một con cờ trong kế hoạch diệt trừ Đổng Trác.

Kết quả sau khi ám sát Đổng Trác, tuy ngoài miệng nói cùng Lữ Bố thao túng triều chính, nhưng Vương Doãn lại lập tức trở mặt, chỉ coi chính mình là công thần lớn nhất Đại Hán, coi Lữ Bố là một tên kiếm khách không lên được mặt bàn, đồng thời thường xuyên biểu hiện ra sự khinh thị.

Cũng vì vậy, Lữ Bố cuối cùng chỉ được phong một cái Tạp hiệu Tướng quân, được cái hư danh Nghi bỉ Tam tư.

Còn về tước Ôn Hầu mà Lữ Bố đang mang, Ngô Lương tuy trước đó suy đoán là do Lữ Bố tự mình lấy, nhưng trong lịch sử ghi chép lại còn có một chi tiết: Ôn Hầu là tước vị mà Đổng Trác phong cho Vương Doãn lúc đang thao túng triều chính, kết quả Vương Doãn thề chết không nhận.

Nay Đổng Trác chết rồi, Vương Doãn lại đem tước vị này phong cho Lữ Bố, trong đó không thiếu ý tứ hạ thấp cùng trào phúng.

Bởi vậy không quá bao lâu, giữa Lữ Bố và Vương Doãn liền xuất hiện hiềm khích, Lữ Bố lại một lần nữa cảm giác mình bị lừa gạt.

Đúng lúc này Vương Doãn chuẩn bị giải tán cựu bộ của Đổng Trác để phòng ngừa biến cố, Lương Châu quân Lý Giác, Quách Tỷ được độc sĩ Giả Hủ hiến kế suất quân phản công Trường An.

Lữ Bố cùng Vương Doãn vốn đã không còn hòa thuận, đã sớm ly tâm ly đức, tự nhiên không cách nào ngăn cản Lý Giác, Quách Tỷ tiến công.

Không lâu sau liền bị phá thành, Vương Doãn bị giết, Lữ Bố mang theo chút ít bộ hạ đào tẩu.

Trong lúc đó Lữ Bố trải qua thời gian ở chỗ Viên Thuật, Viên Thiệu thì không cần nói lại, cuối cùng mấy phen trắc trở, Lữ Bố rốt cục đón nhận nghĩa phụ thứ ba của mình —— Tào Tháo.

Nói thật, Tào Tháo đối xử với Lữ Bố kỳ thực vẫn là không tệ, tối thiểu đã cho Lữ Bố đầy đủ quyền tự trị, cũng lệnh hắn trở thành nhân vật số hai trong Tào doanh, quân quyền còn nằm trên cả trưởng tử Tào Ngang.

Nhưng những thứ này trong mắt kẻ đã từng bị Đổng Trác và Vương Doãn lừa gạt lợi dụng như Lữ Bố, cũng chỉ là thủ đoạn Tào Tháo dùng để lung lạc hắn mà thôi.

Một khi Tào Tháo đắc thế, như vậy hắn sẽ lập tức giống như trước kia, trở thành một quân cờ bỏ đi không được coi trọng.

Cũng vì thế, từ lúc Tào Tháo quyết định xuất binh nghênh đón Hiến Đế, Lữ Bố liền đã bắt đầu mưu đồ chuyện phản loạn.

Hắn quyết định không còn tin tưởng bất luận kẻ nào, hắn muốn tự mình làm quyền thần thao túng triều chính, như thế liền vĩnh viễn không bao giờ trở thành quân cờ của kẻ khác, trở thành công cụ cho người khác lợi dụng.

Chương 693

Cho nên, Tào Tháo phải chết!

Nhưng cuối cùng, bởi vì sự tồn tại của dị số Ngô Lương, Lữ Bố đã thất bại.

Cũng may hắn sớm đã làm hai tay chuẩn bị, lúc Tào quân ngoài thành còn chưa kịp phản ứng liền đã xuất thành.

Tuy rằng tất cả binh mã tích lũy gần những năm này đều gãy ở trong đó, nhưng chung quy vẫn là giữ được tính mạng...

Đi theo bên cạnh Lữ Bố cùng nhau trải qua những chuyện này, Trương Thiện đã dần dần nhìn rõ bản chất của thế giới này.

Theo hắn thấy, Lữ Bố coi như là một dũng sĩ không ngừng đấu tranh với vận mệnh, vĩnh viễn đang theo đuổi sự tôn trọng và chân thành của người khác, đáng tiếc toàn bộ cuối cùng vẫn là bại ở sự đơn thuần.

Mà căn nguyên của tất cả những điều này, quy căn kết đáy chính là xuất thân của Lữ Bố.

Hắn xuất thân hàn môn.

Hàn môn tuy cũng có thể coi là một bộ phận của sĩ tộc, nhưng lại luôn bị những danh môn vọng tộc xuất thân cao quý kia không để vào mắt, vĩnh viễn bị khinh thị.

Dù cho Lữ Bố có nỗ lực bao nhiêu, tạo dựng bản thân thành thân phận chúa cứu thế cứu vớt Đại Hán diệt trừ nghịch tặc, cũng vẫn như cũ vô dụng.

Mà trong lòng Trương Thiện, chuyện sai lầm nhất Lữ Bố làm, chính là giết Đinh Nguyên.

Đó là khởi đầu của mọi sai lầm.

Bởi vì trong những người này, thực sự đối đãi với Lữ Bố bằng chân tâm, liền chỉ có một mình Đinh Nguyên.

Mà Đinh Nguyên cũng là xuất thân từ bần hàn chi gia, chưa từng vì xuất thân mà khinh thị Lữ Bố.

Vậy đối với việc này, Lữ Bố có hối hận không?

Trương Thiện cho rằng Lữ Bố nhất định đã hối hận, bởi vì hắn thường xuyên sẽ đem chuyện ám sát Đổng Trác treo ở bên miệng, phảng phất như huân chương quân công khoe khoang trước ngực, nhưng lại tuyệt đối không cho phép bất luận kẻ nào nhắc tới Đinh Nguyên.

Dù là người thân cận nhất bên cạnh lơ đãng đề cập việc này, Lữ Bố cũng sẽ lập tức thẹn quá hóa giận, nổi trận lôi đình.

Đây chính là bằng chứng.

Thậm chí Trương Thiện còn từng nghĩ tới, nếu như Lữ Bố lúc trước không thấy lợi quên nghĩa giết chết Đinh Nguyên, mà là từ đầu đến cuối cùng Đinh Nguyên cộng đồng tiến lui, kết quả của Lữ Bố liệu có khác biệt với hiện tại hay không?

Dù sao Đinh Nguyên lúc đó cũng đã nhập kinh, hơn nữa sở hữu thực lực ngay cả Đổng Trác cũng phải kiêng kỵ.

Nếu như Lữ Bố một mực đi theo người coi hắn như con đẻ này, liền tuyệt đối sẽ không gặp phải những sự lợi dụng cùng khinh thị kia.

Mà nếu như Đinh Nguyên thành đại sự, Lữ Bố tự nhiên cũng có thể danh chính ngôn thuận bước lên triều đường.

Giả dụ Đinh Nguyên tịnh không thành sự, Lữ Bố cũng có thể danh

chính ngôn thuận kế thừa binh mã của ông ta, chí ít có thể lui về Tịnh Châu bàn cứ một phương chờ thời cơ hành động, mà không phải giống như bây giờ, ngay cả người Tịnh Châu cũng vì chuyện Đinh Nguyên mà không nguyện ý có bất cứ lui tới gì với Lữ Bố. "Haiz..." Trương Thiện phát ra một tiếng thở dài, hắn từ đầu đến cuối là trung thành với Lữ Bố, cũng không nguyện ý nhìn thấy Lữ Bố rơi vào tình cảnh như thế này.

Thậm chí lúc trước rơi vào tay Ngô Lương, Trương Thiện cũng tịnh không thực sự bán đứng Lữ Bố, chỉ là vì để thủ tín với Ngô Lương mới tiết lộ một chút tin tức liên quan đến đầu Vương Mãng.

Mà vừa rồi đưa ra quyết định như vậy, kỳ thực cũng là đang giải cứu tính mạng Lữ Bố.

Bởi vì hắn rất rõ ràng, dưới tình cảnh này bất kể Ngô Lương lựa chọn dùng khói hun hay là lựa chọn cường công, Lữ Bố đều chỉ có một con đường chết.

Chỉ có giống như hiện tại mất đi lực phản kháng, Ngô Lương mới có khả năng lưu lại tính mạng Lữ Bố mang về tra hỏi, như thế Lữ Bố có lẽ còn có một chút sinh cơ.

Còn về cái đầu Vương Mãng kia, Trương Thiện thì đã sớm biết phía sau nó còn có người khác, hơn nữa hắn có thể cảm giác được, kẻ đứng sau đầu Vương Mãng vẫn luôn lợi dụng Lữ Bố.

Chỉ đáng tiếc Lữ Bố không bao giờ cùng bất luận kẻ nào đàm luận việc này, hắn cũng không có cách nào tiến hành khuyên can.

Bởi vậy hắn trước đó hướng Ngô Lương tiết lộ tin tức về đầu Vương Mãng, cũng là đang lợi dụng Ngô Lương, hi vọng mượn tay Ngô Lương để tra ra thân phận kẻ đứng sau kia, cũng có thể sớm một ngày khiến Lữ Bố tỉnh ngộ lại.

Nghĩ vậy, hắn rảo bước đi ra ngoài hang động. "Ngô thái sử, bọn người Lữ Bố đã toàn bộ bị tiểu nhân mê hoặc bất tỉnh, có thể đi vào bắt người rồi." Trương Thiện đem cái bình nhỏ đựng "Thất Hồn Hương" cẩn thận từng li từng tí giao vào tay Ngô Lương, lặng lẽ lau đi chút mùi vị gay mũi của "Hồi Hồn Hương" mà Ngô Lương đã bôi lên nhân trung của hắn trước đó. "Tử Hòa huynh." Ngô Lương nhét cái bình nhỏ vào trong ngực, quay người gật đầu ra hiệu với Tào Thuần.

Tào Thuần hiểu ý, một bên phất phất tay với đám binh sĩ dưới trướng, một bên lại sắc mặt cổ quái nhìn Ngô Lương, mở miệng nói: "Hữu Tài, kỳ thực có một việc ta vẫn luôn muốn uốn nắn với ngươi." "?" Ngô Lương sững sờ, vẻ mặt nghi hoặc chắp tay thỉnh giáo: "Rốt cuộc là chuyện gì, có thể thỉnh Tử Hòa huynh nói rõ." "Nếu là trước kia thì cũng thôi, nhưng bây giờ ngươi sắp hoàn hôn cùng Nỉ nhi, chiếu theo vai vế ngươi liền nên gọi ta một tiếng Thúc phụ, lại xưng hô huynh đệ e rằng không quá thích hợp, ngươi cảm thấy thế nào?" Trên khuôn mặt vốn luôn nghiêm nghị của Tào Thuần bỗng nhiên phá lệ lộ ra một tia cười đắc ý của kẻ tiểu nhân, sau đó liền dẫn binh sĩ dưới trướng đi về phía hang động, chỉ để lại cho Ngô Lương một bóng lưng. "..." Ngô Lương nhất thời câm nín.

Chẳng phải sao?

Tuy rằng Tào Thuần nhìn qua cũng không lớn hơn hắn mấy tuổi, nhưng lại là em họ của Tào Tháo, mà hắn cùng Tào Nỉ hoàn hôn, chính là con rể của Tào Tháo.

Tính ra như vậy, Tào Thuần tự nhiên đã trở thành Thúc phụ của hắn.

Nhưng nụ cười đắc ý vừa rồi trên mặt Tào Thuần lại khiến Ngô Lương như nghẹn ở cổ họng, cảm giác bị tên này chiếm món hời lớn.

Bất quá đổi một góc độ khác mà nghĩ.

Đây có phải là phương thức bày tỏ thiện ý độc đáo của Tào Thuần hay không, tương đương với việc đã nhận đứa cháu rể là hắn? ...

Vốn dĩ tất cả mọi người đều cho rằng hành động lần này tất sẽ có chút thương vong, cứ như vậy qua loa kết thúc với cái giá là một binh sĩ dưới trướng Lữ Bố bỏ mình.

Phi tướng Lữ Bố trong truyền thuyết lấy dũng vũ nổi danh, gần như chẳng tốn chút sức lực nào liền đã bị trói gô lại như cái bánh chưng.

Bên trong hang động, Tào Thuần cũng thuận lợi tìm được thủ cấp của Hí Chí Tài.

Vị trí giả từng lập xuống hãn mã công lao cho Tào Tháo này, thủ cấp lại chỉ dùng một tấm vải rách bao lấy ném trong một đống tạp vật, không hề có chút tôn trọng nào đáng nói.

Duy nhất đáng được ăn mừng chính là, tìm được thủ cấp, Hí Chí Tài coi như lưu lại được toàn thây, cũng coi như giải quyết được một cọc tâm sự của Tào Tháo.

Trên đường trở về.

Ngô Lương trong tay thưởng thức một đoạn ngọc trụ hình vuông màu trắng, đây chính là "Cương Mão" mà Trương Thiện trước đó cố ý nhắc tới.

Ngoại trừ những chữ cầu phúc trừ tà khắc trên "Cương Mão", Ngô Lương xác thực tìm được lạc khoản của Vương Mãng ở phía trên.

Ngô Lương bỗng nhiên nghĩ đến một việc, "Cương Mão" cũng gọi là "Chính Nguyệt Cương Mão", ý tứ chính là nói "Cương Mão" nên được chế tác và đeo vào ngày Mão tháng Giêng là tốt nhất.

Chiếu theo phép tính ngày can chi của thiên triều cổ đại, ngày Mão tháng Giêng kỳ thực chính là hai ngày đặc định trong tháng Giêng: một là mùng tám tháng Giêng, một là hai mươi tháng Giêng.

Mà hôm nay thì không lệch một ly, vừa vặn gặp mùng tám tháng Giêng!

Nếu như đúng như lời Trương Thiện nói, "Cương Mão" này là một kiện pháp khí, như vậy có khả năng hay không vào hôm nay sẽ phát sinh một chút biến hóa, hoặc là phát huy ra tác dụng ngoài dự liệu?

Nghĩ như vậy, Ngô Lương càng thêm cẩn thận quan sát ngọc trụ bạch ngọc trong tay.

Hiện tại đang là tiết trời lạnh giá, nhưng vật này nắm trong tay lại có thể cảm nhận được một tia ấm áp nhàn nhạt, cũng không biết đây rốt cuộc là tác dụng tâm lý, hay là đặc điểm vốn có của loại bạch ngọc này.

Kết quả quan sát một hồi lâu, mãi cho đến khi sắp tiến vào thành Trần Lưu quận, Ngô Lương vẫn không phát hiện ra chỗ kỳ dị nào khác ngoài điều này.

Ngoài ra, Ngô Lương còn đang suy tư một chuyện, "Cương Mão" này rốt cuộc là như thế nào rơi vào trong tay Lữ Bố.

Cần biết Vương Mãng sau khi chết kinh thất, căn bản cũng không có lăng mộ chính thức được thiết lập cho hắn, bởi vậy cũng tuyệt đối không có khả năng là Lữ Bố trộm mộ mà có được...

Ngô Lương quay đầu nhìn về phía Lữ Bố.

Giờ phút này Lữ Bố đang bị trói gô trên một chiếc xe ngựa vận chuyển về, tác dụng của "Thất Hồn Hương" còn cần mấy canh giờ mới có thể dần dần tiêu lui, mà trước đó, hắn muốn làm ra một cái

biểu tình cũng mười phần khó khăn.

Có một số việc e rằng chỉ có Lữ Bố mới có thể đưa ra đáp án.

Ngô Lương không kịp chờ đợi muốn thẩm vấn hắn, lại biết hiện tại còn chưa phải lúc.

Cách làm thỏa đáng nhất hắn là trước tiên đem hắn đưa đến trước mặt Tào Tháo, do Tào Tháo tiếp nhận cũng kiểm soát nghiêm ngặt lại, chính mình lại lấy ra "Hồi Hồn Hương" giải vây cho hắn.

Mà trước đó, dù đã trói thành bánh chưng, Ngô Lương cũng vẫn đối với vị Phi tướng trong truyền thuyết này có chút kiêng kỵ, lo lắng phát sinh cái gì ngoài ý muốn.

Thành Trần Lưu.

Tào Thuần sớm đã phái người truyền tin tức về, Tào Tháo tự nhiên mười phần coi trọng việc này, cũng là sớm liền đích thân tới cửa thành chờ đợi đám người Ngô Lương. "Thủ cấp của Chí Tài đâu, đã tìm được chưa?" Sau khi chạm mặt, Tào Tháo liếc mắt liền thấy được Lữ Bố bị trói thành bánh chưng trên xe ngựa, trong mắt xẹt qua một tia sát ý, bất quá câu đầu tiên mở miệng hỏi lại là Hí Chí Tài. "Còn không mau dâng lên!" Tào Thuần trầm giọng quát.

Sau lưng một tên binh sĩ vội vàng hai tay bưng lấy một vật đưa lên.

Ngô Lương trong lòng sáng tỏ, liếc mắt liền nhìn ra Tào Thuần không biết từ lúc nào đã đem tấm vải rách bao bọc thủ cấp Hí Chí Tài đổi xuống, thay vào đó là một tấm quyên vải trắng noãn sạch sẽ.

Đây là một gã thô trung hữu tế, hành động này không thể nghi ngờ là đang chiếu cố tâm tình Tào Tháo, cũng là đang biểu đạt sự tôn trọng cùng kính ý đối với Hí Chí Tài.

Nhưng khi Tào Tháo thật sự đối mặt với cái bọc trong tấm quyên

vải kia, lại vô thức lui về sau một bước, phảng phất vẫn không cách nào tiếp nhận sự thật trước mắt, dù cho hắn đã tự mình xác nhận qua thi thể Hí Chí Tài.

Cứ như vậy thẫn thờ nhìn cái bọc kia hồi lâu.

Tào Tháo rốt cục vẫn một lần nữa đi lên, cẩn thận từng li từng tí từ trong tay tên binh sĩ tiếp nhận, tiếp đó dùng đôi tay hơi run rẩy cực kỳ chậm rãi lột ra tầng quyên vải bao bọc bên ngoài.

Gương mặt quen thuộc của Hí Chí Tài dần dần hiện ra trước mặt hắn.

Tào Thuần đã sớm mệnh lệnh người thanh tẩy qua vết máu dính trên đầu lâu, còn đem tóc tai rối bời cẩn thận búi tốt.

Hiện tại đầu lâu Tào Tháo nhìn thấy tuy sắc mặt hiện ra vẻ trắng bệch chỉ người chết mới có, nhưng đã khôi phục chút ít đoan trang cùng tôn nghiêm khi còn sống, phảng phất chỉ là ngủ thiếp đi mà thôi. "Chí Tài..." Thân thể Tào Tháo khẽ loạng choạng một cái, Tào Thuần thấy thế vội vàng tiến lên nâng đỡ. "Chí Tài, ngươi chịu khổ rồi, ta mang ngươi về nhà đây!" Tào Tháo lại lập tức dùng ánh mắt chế chỉ hắn, một lần nữa kiên trì ổn định thân hình, sau đó hít sâu một hơi, đắp lại tầng quyên vải kia, xoay người sải bước đi về hướng Tào phủ.

Chương 694

"..." Nhìn bóng lưng có chút còng xuống cô đơn của Tào Tháo, mọi người đều có một loại cảm giác như nghẹn ở cổ họng, vô luận người tại trường có hay không gặp qua Hí Chí Tài, có hay không cùng hắn có giao tình gì.

Bọn họ cảm nhận được, là sự tiếc nuối cùng bi thống tản mát ra từ trên thân Tào Tháo, loại tâm tình này cũng sẽ lây lan.

Ngay cả Ngô Lương cũng không rõ ràng đây rốt cuộc là Tào Tháo mua chuộc lòng người phùng trường tác kịch, hay là chân tình bộc lộ phát ra từ nội tâm.

Bất quá không thể phủ nhận là, Tào Tháo ở phương diện này từ trước tới giờ không để người ta nắm thóp.

Trong lịch sử Tào Ngang, Tào Bẩm cùng Điển Vi cùng chết tại Uyển Thành, Tào Tháo cũng là như thế.

Hắn chưa từng gióng trống khua chiêng an táng trưởng tử cùng cháu trai, mà là vì Điển Vi làm tang lễ hoành tráng, tự mình đến khóc đưa về an táng tại Tương ấp, đồng thời mỗi lần xa giá đi ngang qua Tương ấp, đều nhất định phải dùng lễ nghi Thái Lao (trâu, dê, lợn) tiến đến tế điện...

Bất cứ ai nhìn thấy Tào Tháo như vậy, đều sẽ cảm thấy may mắn vì làm bộ hạ của hắn. "Các huynh đệ, đưa Hí quân sư về nhà!" Dường như bị Tào Tháo cảm nhiễm, Tào Thuần bỗng nhiên phóng khoáng cổ họng rống to một tiếng. "Đưa Hí quân sư về nhà!" Dưới sự cảm triệu của hắn, trước tiên là hơn trăm tên Hổ Báo Kỵ lập tức tề thanh gào thét lên.

Ngô Lương chú ý tới, không ít người lại đã đỏ mắt trong bầu

không khí như thế này.

Một khắc sau. "Đưa Hí quân sư về nhà!" Hơn ngàn binh sĩ đi theo tề thanh gào thét. "Đưa Hí quân sư về nhà!" Trên tường thành, càng nhiều thủ quân cũng bắt đầu gào thét.

Giống như là trước đó từng diễn luyện qua, chỉnh tề như một, thanh âm càng truyền càng xa, người hưởng ứng càng ngày càng nhiều.

Tiếng hô tại bầu trời Trần Lưu quận thành quanh quẩn, tựa như muốn đem phần bi thống này truyền lại cho tất cả mọi người trong thành Trần Lưu. "Mẹ nó..." Bị bầu không khí này cảm nhiễm, mũi Ngô Lương cũng mạc danh có chút chua xót.

Hắn chưa từng coi Hí Chí Tài là bạn bè của mình, thậm chí hôm qua nhìn thấy thi thể Hí Chí Tài cũng không có quá nhiều cảm giác, chỉ là có chút tiếc nuối cùng ngoài ý muốn.

Nhưng không thể phủ nhận, đây là một người đáng giá tôn kính, Ngô Lương đánh đáy lòng kính trọng hắn.

Nhưng hắn lại dùng phương thức như vậy kết thúc cả đời mình...

...

Sự tình tiếp theo cũng không cần Ngô Lương bận tâm.

Ngô Lương chỉ đi theo phía sau về tới Tào phủ, sau đó ngồi tại khách đường chờ đợi Tào Tháo an trí thi thủ Hí Chí Tài cùng bọn người Lữ Bố xong xuôi, rồi lại cùng hắn nói chuyện.

Việc thẩm vấn Lữ Bố, Tào Tháo đương nhiên không có khả năng trực tiếp bỏ qua hắn.

Bởi vì Ngô Lương còn chưa sử dụng "Hồi Hồn Hương" giải vây cho Lữ Bố, trong thời gian ngắn Lữ Bố căn bản là không nói chuyện được.

Ngồi trên bồ đoàn thưởng thức "Cương Mão", Ngô Lương chán đến chết, liền lại bất tri bất giác bắt đầu hồi cố lại toàn bộ quá trình sự kiện lần này.

Trong đó còn có rất nhiều nghi đoàn chưa từng giải khai.

Ngô Lương trong lòng tuy rằng đã có một ít suy đoán, nhưng vẫn như cũ cần Lữ Bố chứng thực, mà trước đó, hắn cảm thấy vẫn là không nên cùng Tào Tháo nói quá nhiều thì tốt hơn...

Huống chi những chuyện hắn có thể nghĩ tới, lấy trí thương của Tào Tháo hẳn là cũng có thể nghĩ tới, tịnh không cần hắn nói quá nhiều.

Chờ đợi khoảng chừng nửa canh giờ.

Tào Tháo rốt cục mang theo Tào Thuần đi tới khách đường.

Giờ phút này hốc mắt hắn hơi có chút ửng đỏ, thấy Ngô Lương chuẩn bị đứng dậy thi lễ, hắn khẽ xua tay ra hiệu miễn, sau đó liền không quan tâm thân phận, thân thể nghiêng một cái tựa vào một cái bồ đoàn bên cạnh Ngô Lương. "Việc này hai người các ngươi làm rất tốt, nhất là Hữu Tài ngươi, không tốn một binh một tốt liền khống chế Lữ Bố, đổi lại là bất luận kẻ nào e rằng đều không có bản sự như ngươi." Tào Tháo mở miệng liền trước tiên khẳng định công lao của Ngô Lương cùng Tào Thuần. "Minh công quá khen, chẳng qua là chút mẹo vặt không lên được mặt bàn mà thôi." Ngô Lương khiêm tốn nói, tiếp đó liền mười phần tự giác lấy cái bình nhỏ đựng "Thất Hồn Hương" cùng "Hồi Hồn Hương" ra dâng lên cho Tào Tháo, mở miệng giới thiệu, "Minh công mời xem, trong cái bình nhỏ này đựng vật gọi là 'Thất Hồn Hương', có thể lệnh người ngửi phải mấy canh giờ bên trong không cách nào động đậy.

Mà cái bình này thì là 'Hồi Hồn Hương', có thể phòng ngự cũng giải trừ độc tính của 'Thất Hồn Hương', là do ta trước đó ngẫu nhiên

lấy được tại một chỗ cổ mộ, thế là liền mang ở trên người phòng thân." Tào Tháo đã khen ngợi hắn như thế, tự nhiên đã thông qua miệng Tào Thuần biết được hành động của hắn lúc đó.

Mà Ngô Lương càng rõ ràng hơn, Tào Tháo là một dã tâm gia mười phần, loại đồ vật đánh lén ám toán này hắn tuy sẽ hiếu kỳ, nhưng lại sẽ không đặc biệt cảm hứng thú, càng sẽ không đoạt vật phòng thân của hắn, bởi vậy liền hào phóng bày ra. "Đích xác là diệu vật không thể đa đắc." Tào Tháo quả nhiên chỉ nhìn thêm hai cái bình nhỏ kia vài lần, tiếp đó liền khẽ gật đầu dời ánh mắt đi, tiếp tục nói, "Hiện nay thuộc hạ của Lữ Bố đa số đã rơi vào tay ta, nỗi lo trong thiên hạ chỉ còn số ít mấy người có thể cùng ta là địch.

Bất quá ta suy nghĩ kỹ càng, lại phát hiện thiếu đi một nhân vật mấu chốt." "Không biết Mạnh Đức ca ca nói là ai?" Tào Thuần sững sờ, vội vàng mở miệng hỏi. "?" Ngô Lương cũng là mặt lộ vẻ nghi hoặc, qua Tào Tháo nhắc nhở như vậy lập tức lại một lần nữa bắt đầu hồi ức lại cấu thành nhân viên chủ yếu của tập đoàn Lữ Bố trong ký ức.

Nghĩ như vậy quả thật khiến hắn nhớ tới một người.

Người này từ sớm lúc Trương Mạc nghênh đón Lữ Bố phản bội Tào Tháo liền có tác dụng chí quan trọng yếu, sau đó liền vẫn luôn là thủ tịch mưu sĩ dưới trướng Lữ Bố.

Mà trong lịch sử, Lữ Bố binh bại Hạ Bì, người này cùng Lữ Bố, Cao Thuận cùng nhau bị Tào Tháo bắt giữ, cuối cùng cũng là cự tuyệt đầu hàng, khiến cho Tào Tháo đem chém đầu cùng một lúc, bất quá sau sự việc Tào Tháo lại đem người nhà hắn cung dưỡng... "Trần Cung?" Ngô Lương thốt ra.

Trước đó tại An Ấp, tướng lĩnh dưới trướng Lữ Bố liền đã tận số quy hàng Tào Tháo, bao gồm cả Cao Thuận trong lịch sử bị Tào Tháo

chém đầu, nhưng lại độc độc thiếu đi bóng dáng Trần Cung.

Mà lần này, Lữ Bố cũng thành tù nhân của Tào Tháo, Trần Cung - thủ tịch mưu sĩ dưới trướng Lữ Bố lại y nguyên không thấy tăm hơi.

Đây đích xác là một vấn đề đáng giá truy xét tiếp.

Quan trọng là, Tào Tháo kỳ thực cũng coi là một người hiểu được cảm ơn.

Lúc trước Tào Tháo nhập chủ Duyện Châu chịu sự giúp đỡ không nhỏ của Trần Cung, bởi vậy trong lịch sử Tào Tháo bắt được Trần Cung sau đó cũng là không nỡ giết hắn, còn một mực khuyên hắn lại lần nữa xuất sĩ vì mình sở dụng.

Nại hà Trần Cung không chút động lòng, Tào Tháo mới không thể không thống hạ sát thủ.

Không thể không thừa nhận, nếu không phải Tào Tháo hiện nay nhắc tới, Ngô Lương còn thật sự bỏ quên người này. "Chính là người này." Tào Tháo gật đầu nói, "Lữ Bố hữu dũng vô mưu, nếu không phải có người ở bên chỉ điểm, hắn chỉ sợ rất khó đem một ít quỷ kế thực thi đến thiên y vô phùng, càng chớ nói suýt nữa tại An Ấp đem ta bức vào tuyệt cảnh." "Mạnh Đức ca ca, hang động Lữ Bố bọn người ẩn thân ta đã kiểm tra kỹ, tuyệt không có bất cứ sơ hở nào.

Nếu như người này cùng Lữ Bố ở cùng một chỗ, tuyệt không có khả năng đào thoát từ trong tay ta." Tào Thuần vội vàng đứng dậy biểu thái. "Ừm." Tào Tháo khẽ gật đầu, "Tung tích của kẻ này e rằng chỉ có Lữ Bố mới có thể nói rõ ràng.

So với Lữ Bố, ta càng muốn bắt được ngược lại là kẻ này.

Lữ Bố bất quá là một giới mãng phu, có thể sử ra đều là dương mưu, mà Trần Cung có thể sử ra lại đều là những âm mưu động đến căn cơ của ta.

Nếu nói nguy hại, vẫn là người này lớn hơn một chút." "Ngoài ra, Hữu Tài." Tào Tháo lại nhìn về phía Ngô Lương, nghiêm mặt nói, "Vừa rồi Tử Hòa đã nói với ta, theo thân tín dưới trướng Lữ Bố khai báo, cái chết của Chí Tài cực có khả năng cũng không phải do Lữ Bố làm, mà là mạc hậu chi nhân thao túng đầu Vương Mãng cố ý đưa tới để vu oan giá họa.

Hiện nay đầu Vương Mãng đã bị ngươi cầm xuống, ngươi có phát hiện cùng suy đoán gì không?" "Hồi bẩm Minh công, đầu Vương Mãng kia hiện nay đang bị ta vây ở trong hầm ngầm tại gia." Ngô Lương chắp tay nói, "Hôm qua ban đêm ta thiết kế vây khốn đầu Vương Mãng, mạc hậu chi nhân thao túng nó còn từng uy hiếp ta.

Đáng tiếc thông qua dời non lấp biển, ta vẫn như cũ không cách nào phán đoán đối phương rốt cuộc là người nào.

Mà đầu Vương Mãng kia rời đi người thao túng, tựa hồ cũng không thể tự chủ ngôn ngữ như người sống, bởi vậy không cách nào thông qua nó để truy xét người này." "Bất quá hiện nay Lữ Bố đã rơi vào trong tay chúng ta, hẳn cùng đầu Vương Mãng tiếp xúc đã có mấy năm, càng là thường xuyên thông qua đầu Vương Mãng cùng mạc hậu chi nhân kia liên lạc.

Bởi vậy ta có lý do cho rằng Lữ Bố hẳn là biết không ít tin tức về kẻ đứng sau, chúng ta nên mau chóng bắt đầu thẩm vấn." Tào phủ hậu viện, bên trong một gian phòng ốc kiên cố.

Khi Ngô Lương đi theo Tào Tháo bước vào, liền thấy Lữ Bố đã bị trói trên một cây cột đá, hơn nữa trói hẳn đã không còn là dây thừng, mà là mấy sợi xích sắt thô to nhìn qua đặc biệt rắn chắc. "Trói hổ không thể không gấp gáp." Thấy Ngô Lương trước tiên đem sự chú ý đặt lên xích sắt, Tào Tháo liền giải thích như thế. "Minh công không hổ là người ổn trọng, như vậy Lữ Bố dù có bản sự tày trời, cũng

đoạn nhiên không cách nào tránh thoát trói buộc, ta đem hắn đánh thức cũng không cần lại có bất cứ lo lắng gì." Ngô Lương thuận thế dâng lên một cái vuốt mông ngựa. "Đợi hắn tỉnh lại ta muốn đích thân hỏi, nếu như tên tặc này không chịu đi vào khuôn khổ, thì nghiêm hình khảo đả hay là dùng chút thủ đoạn phi thường, liền toàn quyền do ngươi quyết định, thế nào?" Tào Tháo lại nói. "Minh công thân phận cao quý khí thế bức người, tên tặc này sao dám ngoan cố chống lại, định là biết gì nói nấy, đâu đến lượt ta làm điều thừa." Ngô Lương lần nữa chắp tay nói. "..." Nghe được lời này, Tào Thuần đã là một mặt kính bội, lặng lẽ hướng Ngô Lương dựng lên một ngón tay cái.

Hắn thường xuyên đi theo bên cạnh Tào Tháo, các loại danh sĩ cùng tướng lĩnh tự nhiên là gặp không ít, nhưng trong những người này có thể giống như Ngô Lương, vô luận tiếp lời thế nào đều có thể thuận thế vuốt mông ngựa, lại là tuyệt vô cận hữu.

Thiên thiên hắn vuốt mông ngựa còn cực có trình độ, người được vuốt dù biết rõ đây kỳ thực chính là a dua nịnh hót, nhưng lại tịnh không cảm thấy chán ghét cùng khinh bỉ, trong lòng còn đắc ý...

Không tin nhìn Tào Tháo xem, giờ phút này hắn tuy vẫn đắm chìm trong tâm tình bi thống vì mất đi Hí Chí Tài, nhưng chỉ cần nói chuyện với Ngô Lương, khóe miệng liền sẽ bất tri bất giác câu lên một độ cong.

Bất quá hiện tại hiển nhiên không phải lúc phân tâm việc này.

Cùng Tào Tháo nói xong, Ngô Lương liền đã hào phóng đi lên phía trước, từ trong ngực lấy ra cái bình nhỏ đựng "Hồi Hồn Hương", rút cái nút bình ra quơ nhẹ dưới mũi Lữ Bố.

Giờ phút này Lữ Bố tuy không thể cử động, nhưng mắt hắn vẫn nhìn thấy, tai cũng nghe được âm thanh.

Bởi vậy hắn rất rõ ràng Ngô Lương đang làm gì, lại vẫn từ đầu

đến cuối đều nộ thị nhìn Ngô Lương, thẳng đến khi Ngô Lương làm xong những thứ này xoay người trở về bên cạnh Tào Tháo.

Một khắc sau. "Phù!" Phảng phất có vật gì bỗng nhiên trở lại trong cơ thể, thậm chí ngay cả hô hấp đều trở nên hữu lực, Lữ Bố bỗng nhiên thở ra một ngụm trọc khí, tiếp đó thân thể liền theo bản năng giãy dụa một cái. "Loảng xoảng!

Loảng xoảng!" Xích sắt tuy dưới sự giãy dụa của Lữ Bố không ngừng rung động, nhưng lại không chút sứt mẻ, đây là trói buộc mà ngay cả Phi tướng cũng không cách nào tránh thoát. "Trương Thiện ở đâu?!" Lữ Bố tiếp đó phẫn nộ quát, giờ phút này hắn hận nhất không phải Ngô Lương, cũng không phải Tào Tháo, mà là cái tên Trương Thiện đã phản bội hắn vào thời khắc cuối cùng.

Hắn tuy là một kẻ thường xuyên phản bội người khác, nhưng lại không ngại thống hận kẻ phản bội chính mình.

Nếu như hiện tại Trương Thiện ở trước mặt, mà Lữ Bố cũng có năng lực hành động, hắn nhất định sẽ không chút do dự đem y xé thành mảnh nhỏ, cho dù như thế cũng vẫn không cách nào bình ổn oán hận trong lòng. "Vẫn là lo cho chính ngươi trước đi." Tào Tháo lại là đã đi lên phía trước, ánh mắt băng lãnh nhìn chăm chú vào mắt Lữ Bố, mở miệng hỏi, "Chí Tài hôm qua bị người sát hại, đầu lâu bị người chém đi, hôm nay đầu lâu kia liền tìm thấy tại nơi ẩn thân của ngươi, ngươi còn có lời gì để nói?" Tào Tháo kỳ thực đã biết cái chết của Hí Chí Tài đại khái không liên quan đến Lữ Bố, bất quá vẫn cố ý hỏi như thế, trong đó tự nhiên mang theo chút tâm cơ.

Tuy nhiên Lữ Bố lại tịnh không trả lời thẳng, ngược lại nghênh đón ánh mắt Tào Tháo vặn hỏi: "Ngươi làm sao tìm được ta?" "Ngươi đã bị vứt bỏ mà còn không tự biết." Tào Tháo thản nhiên nói, "Đêm qua đầu Vương Mãng tiến đến tập kích Hữu Tài, cũng may Hữu Tài

sớm có chuẩn bị, thiết kế bắt giữ đầu Vương Mãng.

Chương 695

Mà chủ nhân của đầu Vương Mãng kia, hoặc là vì giết người diệt khẩu, hoặc là vì muốn đòi lại đầu Vương Mãng, thế là liền thông qua đầu Vương Mãng đem nơi ẩn thân của ngươi khai ra.

Nếu không ngươi cho rằng ta làm sao có thể tìm được ngươi...

Bất quá chủ nhân của đầu Vương Mãng rốt cuộc vẫn tính sai một bước, hắn không ngờ tới Hữu Tài lại phản gián thân tín của ngươi, đem ngươi sống sờ sờ bắt trở lại.

Hiện nay e rằng phải đến phiên hắn nơm nớp lo sợ rồi." "Ta không tin!

Ngươi đừng hòng lừa ta!

Ta đối với người kia quan trọng bực nào, hắn làm sao lại dễ dàng vứt bỏ ta như thế, trừ phi hắn ngay cả tính mạng của mình cũng không cần nữa!" Lữ Bố lại mười phần kiên định quát.

Tiếp đó hắn lại bỗng nhiên toét miệng nở nụ cười, trên dưới dò xét Tào Tháo nói: "Tào Mạnh Đức, ngươi lừa không được ta.

Nếu như ta khai thật hết thảy, như vậy ta đối với ngươi liền không còn bất cứ tác dụng gì, tử kỳ của ta tự nhiên cũng đến.

Nhưng nếu như ta cái gì cũng không nói, ngươi dù có ngàn vạn thủ đoạn, chỉ cần có một ngày chưa tra rõ chân tướng, ngươi liền phải lưu ta một ngày tính mạng, ha ha ha ha, ngươi không thể giết ta." "..." Tào Tháo quả nhiên không phải là người giỏi về thẩm vấn, việc này dù sao cũng thuộc về công việc cơ sở, lãnh đạo tầng lớp như hắn cực ít đọc lướt qua.

Bị Lữ Bố phản tướng một quân như thế, nhất thời lại có chút

nghẹn lời.

Mà Lữ Bố thì là phản khách vi chủ, tiếp tục nói: "Bất quá ta có thể nói cho ngươi biết một chuyện, ngươi không phải muốn báo thù cho Hí Chí Tài sao?

Đầu lâu của Hí Chí Tài tuy rằng tồn phóng ở chỗ ta, nhưng lại tịnh không phải chết trong tay ta, đầu lâu kia cũng là đầu Vương Mãng sau đó đưa tới.

Ngươi muốn báo thù cho Hí Chí Tài, liền nên đi tìm chủ nhân của đầu Vương Mãng." "Lữ Bố, ngươi thật cho rằng ta không dám giết ngươi!

Coi như không có ngươi, ta vẫn như cũ có thể tra ra thân phận hung thủ thật sự.

Ngươi đừng quên, thuật Khởi Kê của Hữu Tài có thể tầm phóng cổ kim, giả dĩ thời nhật chân tướng tất sẽ tra ra manh mối.

Mà ngươi thì chỉ có một lần cơ hội lập công chuộc tội này, hi vọng ngươi chớ có tự làm sai!" Tào Tháo trầm giọng quát, giờ phút này hắn đã nắm chặt nắm đấm, nếu không phải Lữ Bố còn có chỗ dùng, hắn đoạn nhiên khó mà tiếp tục dung nhẫn. "A a a, vậy ta vừa vặn cũng có thể mượn cơ hội này lĩnh giáo một chút bản sự của Ngô Hữu Tài.

Đối với hắn, ta đã hiếu kỳ rất lâu, hi vọng hắn chớ có khiến ta thất vọng mới phải." Lữ Bố lại cười quái dị, thuận tiện dùng con mắt quét qua trên người Ngô Lương một chút, dùng ngữ khí khiêu khích nói, "Ngươi có loại hương quái dị kia ngược lại là không tệ, ngay cả ta cũng không cẩn thận trúng chiêu.

Chỉ là không biết những bản sự khác của ngươi liệu có lợi hại như thế hay không.

Ta nhớ được lúc ngã xuống...

Trương Thiện còn từng nói trí mưu cùng bản sự thấu hiểu lòng người của ngươi đều ở trên ta, ta đấu không lại ngươi.

Vậy thì lộ hai tay cho ta nhìn xem?" "..." Thấy Tào Tháo đã không có khả năng từ trong miệng Lữ Bố hỏi ra cái gì, mà Lữ Bố lại đem đầu mâu chỉ hướng chính mình, Ngô Lương tự nhiên thuận thế cho Tào Tháo một cái bậc thang, đi lên phía trước quát: "Lữ Bố, ngươi chớ có trương cuồng.

Minh công không cùng tên vô sỉ chi đồ giết cha thành tính, vô tình vô nghĩa như ngươi sính miệng lưỡi lợi hại, chỉ là không muốn vì thế mà làm nhục thân phận.

Ngươi thật cho rằng Minh công không làm gì được ngươi sao?

Bất quá đổi lại là ta, liền không có những gánh nặng này.

Ngươi nếu thức thời tốt nhất lập tức đem những gì trong lòng biết nhất nhất nói ra, nếu không chớ trách ta tâm ngoan thủ lạt." "Ta giết cha thành tính, vô tình vô nghĩa, ngươi lại tốt đẹp đến đâu?

Vừa rồi ta chỉ thấy một kẻ tiểu nhân nịnh nọt chỉ biết a dua nịnh hót cả ngày." Lữ Bố phản môi tương kích, pha có chút tư thế chuẩn bị khẩu chiến quần hùng. "Vậy ngươi nhưng đã sai mười phần rồi." Da mặt Ngô Lương hiển nhiên phi thường dày, nghe được Lữ Bố ngay mặt vạch trần như thế, không những mặt không đỏ tim không đập, lại còn có thể hào phóng thừa nhận nói, "Ta ngoại trừ biết a dua nịnh hót ra, những ngày trước còn cố ý đi một chuyến Ôn huyện, tại vùng Tử Mẫu Song Tuyền ở Ôn huyện đi thăm hỏi một hồi." Đại chiêu!

Ngô Lương vừa lên liền phóng một cái đại chiêu.

Người khác nghe được "Ôn huyện" cùng "Tử Mẫu Song Tuyền" hai từ có lẽ sẽ không có phản ứng gì, nhưng đó là nơi Lữ Bố phát tích,

hơn nữa quá trình phát tích này còn tràn đầy nghi điểm.

Hiện nay Ngô Lương cố ý nhắc tới địa phương này, Lữ Bố tự nhiên mà vậy liền sẽ sinh lòng nghi lự, dù cho trước mắt hắn còn không biết nên nghi lự cái gì. "..." Hơi sững sờ một chút, tư thế chuẩn bị khẩu chiến quần hùng của Lữ Bố trong nháy mắt tan thành mây khói, trừng mắt nhìn Ngô Lương nhíu mày hỏi: "Ngươi rốt cuộc muốn nói cái gì?" "Kỳ thực cũng không có gì, ta chẳng qua là tại địa phương xảo ngộ một vị tiên sinh, vị tiên sinh này cùng ta mới gặp mà như đã quen, bèn nói lên một chuyện lạ nhiều năm trước." Ngô Lương thản nhiên cười một tiếng, tiếp tục nói, "Năm đó vị tiên sinh này du lịch trong núi thì phát hiện một cái cây lạ chưa từng thấy qua, mà trên cây lạ kia đều có một loại quả màu đỏ giống như mộc qua..." Vừa nói chuyện, Ngô Lương vừa chú ý biểu tình của Lữ Bố.

Nghe được "Quả màu đỏ" bốn chữ này, thần sắc Lữ Bố quả nhiên lại quái dị thêm vài phần, lông mày cũng nhíu chặt hơn.

Điều này cũng đã đủ để chứng minh người ngoại hương mà Hồ Chiêu gặp năm đó chính là Lữ Bố.

Thế là Ngô Lương tiếp tục không nhanh không chậm nói: "Hắn không biết quả này là vật gì, bởi vậy không dám tùy tiện ăn, vốn định mang về nhà cẩn thận xem xét, ai ngờ trên đường về lại gặp một người ngoại hương vừa mệt vừa khát, người ngoại hương kia nói một giọng địa phương Tịnh Châu..." "Có chuyện nói thẳng!" Lời nói đến nước này, đã tương đương với đem sự tình nói toạc ra, Lữ Bố đã không còn kiên nhẫn tiếp tục nghe hết, sắc mặt âm trầm đánh gãy hắn hỏi. "Vậy ta liền bỏ qua những chuyện ngươi đã biết, nói chút chuyện ngươi không biết đi." Ngô Lương cười cười, vẫn như cũ là ngữ khí không nhanh không chậm, "Người ngoại hương kia ăn nửa trái cây liền hôn mê bất tỉnh.

Vị tiên sinh này sợ xảy ra án mạng, vội vàng chạy về trong thành tìm kiếm y sư cứu trị, nhưng khi hắn mang y sư tới thì người ngoại hương kia đã không biết tung tích." "Vị tiên sinh này đại hoặc bất giải, trở lại trong nhà mới nhớ tới việc này hẳn là có quan hệ với trái cây kia, thế là liền bắt rất nhiều chuột đồng để nghiệm chứng.

Đại bộ phận chuột đồng sau khi phục dụng thịt quả, không tiêu một lát liền bạo thể mà chết, chỉ có một con chuột đồng giống như người ngoại hương kia hôn mê bất tỉnh." "Không lâu sau, con chuột đồng kia tỉnh lại, lại đã trở nên lực lớn vô cùng, ngay cả rương gỗ đều không cách nào nhốt được nó.

Chẳng những đụng nát rương gỗ, còn tại mu bàn chân vị tiên sinh này xé toang một miếng thịt rồi đào tẩu." "Về sau trải qua nhiều lần nghiệm chứng, vị tiên sinh này rốt cục phát hiện bí mật của trái cây kia." "Nguyên lai trái cây kia cũng chia âm dương hai mặt, giả như thịt quả bên ngoài thuộc dương, như vậy hạt quả bên trong liền thuộc âm." "Nếu chuột đồng chỉ phục dụng thịt quả, liền sẽ không chịu nổi bạo thể mà chết;" "Nếu là thịt quả cùng hạt quả cùng nhau phục dụng, liền có thể âm dương điều hòa phát huy ra công hiệu chân chính của trái cây, trở nên lực lớn vô cùng võ nghệ kinh người;" "Bất quá nếu là sau sự việc lại đơn độc phục dụng hạt quả, thì lại có thể giải trừ công hiệu của trái cây kia, quái lực cùng võ nghệ lấy được trước đó liền sẽ biến mất, biến trở về một con chuột đồng bình thường...

Hoặc là biến trở về một con người bình thường không thể bình thường hơn." Nói đến chỗ này, Ngô Lương rốt cục từ trong ngực móc ra một cái bình sứ nhỏ, một mặt ý cười nhìn Lữ Bố, mở miệng giới thiệu nói, "Trái cây tự nhiên đã không còn, bất quá vị tiên sinh kia lại lưu lại một ít hạt quả, cũng đem nghiền thành phấn bảo tồn đến nay.

Hắn thấy ta pha có duyên, lại đem những hạt quả phấn này tặng cho ta." "..." Nghe đến đó, con ngươi Lữ Bố đã là gắt gao nhìn chằm

chằm bình sứ nhỏ trong tay Ngô Lương, đồng thời trên mặt hắn cũng hiện ra một vẻ sợ hãi, đâu còn có một đinh điểm khí thế trời không sợ đất không sợ vừa rồi.

Hiển nhiên, hắn tuy không sợ nghiêm hình khảo đả, nhưng lại thà chết cũng không nguyện ý mất đi quái lực cùng võ nghệ ngoài ý muốn đoạt được này, bởi vì điều này đối với hắn mà nói, quả thực sống không bằng chết.

Dù sao thứ thực sự có thể khiến hắn đi đến ngày hôm nay, kỳ thực tịnh không phải là hết lần này tới lần khác giết cha cùng phản bội, mà là bộ quái lực cùng võ nghệ không ai cản nổi này.

Nếu không hắn e rằng vĩnh viễn đều chỉ có thể là tên tiểu chủ bộ danh bất kiến kinh truyện dưới trướng Đinh Nguyên kia, Đinh Nguyên lại làm sao lại đối với hắn mắt xanh có thừa. "Ngoài ra, ta còn có một kiện bảo bối." Nói chuyện, Ngô Lương lại từ trên thân lấy ra một viên đá cuội màu trắng xám, tiếp đó giới thiệu, "Vật này gọi là 'Chân Ngôn Thạch', nếu như có người ở trước mặt nó nói dối, nó liền sẽ cải biến nhan sắc nhắc nhở ta...

Lữ tướng quân, tiếp theo ta hỏi cái gì ngươi liền đáp cái đó, ngươi nguyện ý không?" Đây tự nhiên cũng là chém gió.

Dù sao Ngô Lương từ vừa mới bắt đầu trong miệng liền đã không có lời nói thật.

Đầu tiên cái "bột hạt quả" kia rốt cuộc có công dụng gì Hồ Chiêu căn bản cũng không có nghiên cứu ra, mà trái cây kia đã sớm hết, Ngô Lương cũng không có cơ hội nghiên cứu, thuyết pháp "giải trừ trái cây công hiệu" hoàn toàn chính là do Ngô Lương bịa đặt ra.

Thứ hai hắn cũng không có cái gì gọi là "Chân Ngôn Thạch", đây chẳng qua là "Âm Dương Thạch" hắn trước đó trộm được từ trong mộ Quảng Xuyên Vương Lưu Khứ, chỉ có thể dự báo một chút thời

tiết.

Bất quá sự tình đến nước này, Lữ Bố đã lo được lo mất, hù dọa hắn tự nhiên không có bất cứ vấn đề gì. "..." Lữ Bố mím môi nghiến răng, đôi mắt nộ thị nhìn Ngô Lương, lại vẫn như cũ chần chờ không chịu mở miệng. "Lữ tướng quân, kiên nhẫn của ta có hạn." Ngô Lương sắc mặt lập tức lạnh xuống, bức thị hắn thúc giục nói. "..." Tào Tháo cùng Tào Thuần ở một bên nhìn xem, trong lòng đã an ổn không ít.

Nhìn thấy biểu hiện giờ phút này của Lữ Bố, bọn họ liền biết Lữ Bố đã triệt để bại trận, mở miệng chẳng qua là vấn đề thời gian.

Không thể không thừa nhận, Ngô Lương ở phương diện thẩm vấn đích xác rất có một bộ.

Hắn căn bản cũng không chơi những chiêu trò hư ảo, cũng không thả bất cứ lời hung ác nào, mà là vừa lên liền nhắm ngay vào tử huyệt của đối phương mà dùng xảo lực.

Quan trọng nhất là, cũng không phải ai cũng có thể tìm chuẩn tử huyệt của đối phương, người bình thường muốn học chỉ sợ đều học không được. "Là Lưu Hiệp!" Lữ Bố rốt cục triệt để phá phòng, phảng phất như chó cùng rứt giậu phát ngoan nói, "Đầu Vương Mãng từ đầu đến cuối đều ở trong tay hắn, tất cả các ngươi đều bị hắn lừa!" Hiến Đế Lưu Hiệp!

Đáp án mà Lữ Bố vội vàng đưa ra tịnh không khiến Ngô Lương cảm thấy quá mức bất ngờ.

Khi biết được người thao túng đầu Vương Mãng thực chất không phải hậu nhân của Lữ Bố, hắn liền đã có suy đoán về phương diện này, chỉ là tạm thời chưa nắm được bất kỳ chứng cứ hữu lực nào.

Kỳ thực nghĩ kỹ lại, đầu Vương Mãng là bảo vật truyền đại được

Hán thất trân tàng, kẻ hiểu rõ nó nhất chính là hoàng tộc Hán thất, người biết cách ngự sử nó tự nhiên cũng đại khái suất là hoàng tộc Hán thất mới đúng.

Huống chi Hiến Đế Lưu Hiệp trong lịch sử vốn cũng chẳng phải kẻ an phận.

Hắn từng gây ra sự kiện "Y Đái Chiếu", tuy rằng không trực tiếp tham dự, chỉ trốn ở sau màn lợi dụng một số người, nhưng cuối cùng lại khiến mâu thuẫn giữa Viên Thiệu và Tào lão bản triệt để công khai, không còn dư địa hòa bình chung sống.

Nghĩ như vậy, ảnh hưởng của "Y Đái Chiếu" còn lớn hơn chuyện này nhiều.

Hắn cũng là sinh bất phùng thời, tuy đến chết đều là một con rối bị người bài bố, nhưng trong loạn cục quần hùng trục lộc này, hắn đồng thời cũng là một kỳ thủ thuận thế mà làm, luôn có thể trong lúc lơ đãng khuấy động cục diện, tả hữu vận mệnh của rất nhiều hào cường.

Một người như vậy.

Nếu không phải sinh ra vào lúc Hán thất danh còn thực mất, trong tay không có bất kỳ tài nguyên nào, e rằng thật sự có khả năng làm ra một số đại sự.

Nếu sinh sớm hơn vài chục năm, nói không chừng còn có khả năng lôi kéo Đại Hán từ bên bờ vực sinh tử trở về.

Đáng tiếc, trên đời chưa bao giờ có chữ "nếu"... "Ngươi nói Lưu Hiệp?!" Nghe được lời này, Tào lão bản lập tức giật mình kinh hãi, vội vàng đi lên phía trước cắn răng hỏi: "Kẻ sát hại Chí Tài là Lưu Hiệp?" Lữ Bố lại lắc đầu, không tỏ rõ ý kiến nói: "Ta chỉ nói người ngự sử đầu Vương Mãng là Lưu Hiệp, bởi vậy kẻ đem thủ cấp Hí

Chí Tài đưa đến tay ta là Lưu Hiệp, nhưng kẻ sát hại Hí Chí Tài có phải là hắn hay không, e rằng còn phải xét lại." "Lời này của ngươi lại là ý gì?" Tào lão bản lộ vẻ không hiểu. "Hí Chí Tài chết tại chỗ ở của mình đúng không, Lưu Hiệp cũng thủy chung nằm trong sự giám sát của ngươi đúng không?" Lữ Bố không đáp mà hỏi lại, "Như vậy Lưu Hiệp liền không có khả năng đi tới chỗ ở của Hí Chí Tài, mà cái đầu Vương Mãng kia trừ phi phụ thân lên thi thể không đầu, liền không cách nào sử dụng đao kiếm, càng không có sức mạnh chém xuống đầu người khác.

Nếu các ngươi chưa từng phát hiện thi thể không đầu khả nghi nào khác trong thành quận Trần Lưu, vậy thì Lưu Hiệp tự nhiên cũng không có khả năng là kẻ sát hại Hí Chí Tài." Đây đích xác là một chi tiết đáng chú ý.

Ngô Lương cũng tán thành cách nói của Lữ Bố, trừ cái đó ra hắn còn có căn cứ khác: Hồ phó của Chân Mật tịnh chưa phát hiện mùi khả nghi nào khác ngoài Tuân Úc tại hiện trường, cũng chưa phát hiện thi thể không đầu nào khác, mà lộ tuyến Hí Chí Tài bị đưa khỏi thành quận Trần Lưu cũng là lộ tuyến chỉ có phi hành mới có thể thực hiện được.

Như vậy đích xác có thể phán đoán, Lưu Hiệp và đầu Vương Mãng trong quá trình sát hại Hí Chí Tài chỉ đóng vai trò "cứu vạn" vận chuyển, kẻ động thủ là người khác.

Tuân Úc sao?

Hiện tại hiềm nghi của hắn lớn nhất, nhưng Ngô Lương nghĩ không ra Tuân Úc sẽ có động cơ hợp lý gì.

Cần biết quan hệ giữa Hí Chí Tài và Tuân Úc kỳ thực không tệ, năm đó Hí Chí Tài có thể hiệu lực cho Tào lão bản, chính là kết quả do Tuân Úc dẫn tiến, nói ra thậm chí có thể coi là môn sinh của Tuân Úc.

"Vậy sẽ là ai?" Tào lão bản truy vấn. "Cái này ta cũng không nói lên được.

Mấy ngày trước sau khi ta binh bại đào thoát khỏi An Ấp, Lưu Hiệp liền phái đầu Vương Mãng đến bảo ta ẩn thân ở phụ cận Trần Lưu chờ thời cơ hành động.

Ta biết Phường Nhân Quân của Ngô thái sử trú đóng ở Ung Khâu sát vách Trần Lưu, mà hắn lại là Ung Khâu Hầu, thầm nghĩ nơi tối tăm dưới chân đèn như vậy ngược lại là một nơi đi tốt, thế là liền sớm chạy tới, tìm được một cái hang động ẩn bí để ẩn cư." Lữ Bố nói, "Những ngày này, ta và người của ta ngoại trừ thỉnh thoảng cải trang ra ngoài mua sắm vật tư, hầu như chưa từng rời khỏi hang động, toàn dựa vào đầu Vương Mãng mang đến một ít tin tức...

Chương 696

Nói như vậy đi, mãi cho đến rạng sáng hôm qua đầu Vương Mãng bỗng nhiên đem thủ cấp Hí Chí Tài đưa tới, ta mới biết được Hí Chí Tài đã chết, trước đó ta tịnh chưa nghe được bất kỳ phong thanh nào." "Lưu Hiệp vì sao đem thủ cấp Hí Chí Tài đưa tới chỗ ngươi?" Tào lão bản tiếp tục hỏi. "Cái này ta cũng không biết, hắn chỉ bảo ta tạm thời bảo quản cái thủ cấp này, tịnh không nói lời thừa thãi.

Mà ta cũng tịnh không suy nghĩ nhiều, trong lòng còn có một ít cao hứng." Lữ Bố mười phần thành thật nói, "Dù sao Hí Chí Tài là cánh tay trái phải của ngươi, hắn đều chết dễ dàng như thế, như vậy Ngô thái sử với tư cách là một cánh tay khác của ngươi e rằng cũng sống không được lâu.

Mà một khi ngươi phế cả hai tay, thực lực tất sẽ giảm bớt đi nhiều, như vậy ta mới có cơ hội lần nữa xoay mình." Nghe đến đó, Ngô Lương bỗng nhiên nhớ ra cái gì, thế là chủ động đi lên phía trước thi lễ với Tào lão bản nói: "Minh công, ta có một vấn đề cần hỏi xen vào." "Ừm." Tào lão bản khẽ gật đầu lui sang một bên, bất quá lông mày của hắn lại thủy chung nhíu chặt, dường như vẫn đang tiêu hóa những tình huống mà Lữ Bố vừa giao đại. "Lữ Bố, sau khi ta trở lại Ung Khâu, binh sĩ dưới trướng liền hướng ta báo cáo vài chuyện lạ." Ngô Lương nhìn về phía Lữ Bố, nghiêm mặt hỏi, "Đầu tiên là trong huyện phát hiện một cỗ thi thể nữ không đầu, tiếp đó lại có bốn tên truân dân mạc danh thất tung, rồi sau đó lại có ba đứa trẻ đụng phải một quái nhân có thể xoay ngược đầu ra sau lưng.

Những chuyện này đều phát sinh sau khi ngươi đào thoát khỏi An Ấp không lâu, khi đó ngươi hẳn là đã đến Ung Khâu, những chuyện này có liên quan tới ngươi không?" "Ta đích xác từng giết một nữ tử."

Lữ Bố hào phóng nhẹ gật đầu thừa nhận nói, "Đó là lúc ta mới vào Ung Khâu, bởi vì còn chưa quen thuộc nơi này, cộng thêm liền mấy ngày nay ngày đêm kiêm trình, lương hướng mang theo đã dùng hết.

Vì để cho mọi người quả phúc liền thừa dịp bóng đêm lẻn vào một nhà dân, nguyên bản định trộm ít lương thực liền mau chóng rời đi, miễn cho bị người phát hiện.

Chẳng ngờ lúc ra cửa lại nghênh diện gặp phải nữ tử kia, nữ tử kia thật là đanh đá, nhìn thấy chúng ta liền mắng xối xả, còn muốn tiến về nơi đóng quân của Phường Nhân Quân tố giác, bảo Phường Nhân Quân đến tróc nã chúng ta.

Ta bất đắc dĩ đành phải vặn đứt đầu nàng ta để diệt khẩu.

Bất quá sau đó để tránh bại lộ hành tung, ta còn cố ý mệnh người đào hố đem cỗ nữ thi này chôn giấu đi, sao lại bị các ngươi phát hiện?" "Về phần những chuyện còn lại, thì nhất khái không liên quan tới ta.

Một người làm việc một người chịu, cũng không phải chuyện gì ghê gớm, ta không cần thiết chối quanh." Khi nói ra những lời này, Lữ Bố một mặt thản nhiên, toàn nhiên là ngữ khí lẽ đương nhiên.

Tại trong loạn thế này, hắn và binh sĩ dưới trướng trước kia đốt giết cướp bóc giết qua vô số người, chưa từng có người nào dám đến truy cứu, bây giờ tính mạng của chỉ là một quả phụ, trong lòng hắn thậm chí không bằng cỏ rác bên đường. "Nói như vậy, cỗ nữ thi kia cực có khả năng có người cố ý đào ra để Phường Nhân Quân phát hiện?" Ngô Lương cũng không đi thâm cứu chuyện khác, chỉ ngưng thần phân tích cỗ thi thể nữ không đầu kia. "?" Nghe được lời này, sắc mặt Lữ Bố cũng trong nháy mắt âm trầm xuống.

Đúng a!

Bọn hắn rõ ràng đã chôn kỹ cỗ nữ thi kia, lại làm sao mạc danh bại lộ ra bị Phường Nhân Quân phát hiện?

Nghĩ như vậy, Lữ Bố vô thức hỏi: "Có thể là chó hoang, thú hoang làm hay không?" "Không có khả năng!" Ngô Lương thỉ khẩu phủ nhận nói, "Phường Nhân Quân đem cỗ thi thể nữ không đầu kia thu liễm lại, thẳng đến khi ta trở về tự thân xem xét qua mới mệnh người an táng.

Trên thân cỗ nữ thi kia ngoại trừ thi ban cùng chút ít dấu hiệu hư thối ra, tịnh không có bất kỳ vết tích bị chó hoang hoặc thú hoang khẳng phệ nào." "Nhưng khi đó ngoại trừ ta và thân tín dưới trướng, liền chỉ có đầu Vương Mãng được ta dịch thông ngắt lấy đạo này biết chuyện này, chẳng lẽ..." Biểu tình Lữ Bố bỗng nhiên trở nên dị thường phẫn nộ, "Chẳng lẽ Lưu Hiệp cũng muốn vứt bỏ ta?!

Từ sau khi Đổng Trác chết, ta vì hắn làm nhiều chuyện không thấy được ánh sáng như vậy, làm ra nhiều hi sinh như vậy, hắn thế mà cũng muốn vứt bỏ ta?!" Thấy Lữ Bố rốt cục hiểu rõ một đoạn này, Ngô Lương không tỏ rõ ý kiến nhún vai, sau đó ném cho hắn một cái biểu tình đồng tình cực kỳ rõ ràng.

Đây mới là chân chính giết người tru tâm.

Tự cổ chí kim, đối với loại Phi tướng danh tiếng bên ngoài như Lữ Bố, thứ khó tiếp nhận nhất chính là trong tình huống này địch nhân báo dĩ sự đồng tình, cái này so với trực tiếp giết hắn còn khó chịu hơn.

Tính sát thương không cao, tính sỉ nhục lại mạnh đến mức bùng nổ. "Không có khả năng!

Tuyệt đối không có khả năng!" Biểu tình của Ngô Lương tựa như đã đâm nhói tôn nghiêm của Lữ Bố, hắn lập tức vừa kịch liệt giãy dụa, vừa như muốn giấu đầu hở đuôi mà lớn tiếng gầm thét, "Lưu Hiệp bất quá là con rối mặc người bài bố, nếu là không có ta, hắn mãi

cho đến hiện tại vẫn chỉ là con mộc ngẫu trong tay Đổng Trác, Đổng Trác bảo hắn đi hướng đông hắn liền không dám đi hướng tây, hắn sao dám đối đãi với ta như thế?

Coi như đến hiện tại, hắn y nguyên là con mộc ngẫu trong tay Tào Tháo, cảnh ngộ của hắn tịnh chưa thay đổi.

Cho dù thật sự có ý nghĩ vứt bỏ ta, cũng còn xa xa chưa tới lúc qua sông đoạn cầu, hắn không dám!

Bởi vì không có ta, tình cảnh của hắn cũng chỉ biết càng thêm không ổn!" "..." Nhìn Lữ Bố đang cuồng loạn, Tào lão bản và Tào Thuần đều khẽ lắc đầu, bọn hắn cũng nhìn ra được, biểu hiện của Lữ Bố càng quá khích, liền càng nói rõ hắn đã tin tưởng chuyện này, bất quá là đang mưu toan lừa gạt mình, cũng lừa gạt người bên ngoài mà thôi.

Nhưng mà Ngô Lương lại tịnh không phối hợp Lữ Bố, tiếp đó lại bổ sung: "Biết ta làm sao tìm được chỗ ẩn thân kia của ngươi không?

Không phải thông qua Khởi Kê chi thuật, mà là vết máu lưu lại khi đầu Vương Mãng đưa đầu lâu Hí quân sư đến chỗ ngươi.

Những vết máu kia tựa như là có người cố ý lưu lại lộ tiêu, tuy rằng tịnh không tính là rõ ràng, nhưng chỉ cần tỉ mỉ một chút liền không khó tìm đến." "Câm miệng!

Ngươi đừng nói nữa!

A a a ——!!!" Lữ Bố rốt cục triệt để sụp đổ, thanh âm khàn khàn bén nhọn hầu như xuyên phá nóc phòng của gian phòng giam nhỏ hẹp này, chấn cho bụi đất rào rào rơi xuống.

Cùng lúc đó, biên độ giãy dụa của hắn cũng lại tăng lên rất nhiều, thậm chí liên đới cây cột đá đang khống chế hắn cũng xuất hiện chút ít lỏng lẻo. "Bá!" Tào lão bản theo bản năng lui lại phía sau một bước,

mà Tào Thuần thì rút ra bội kiếm bên hông nghiêm trận chờ đợi.

Mà Ngô Lương cũng yên lặng lui lại phía sau, đồng thời đem tay thò vào trong một cái túi vải bên hông, trong túi chứa chính là "Hàm Sa Xạ Ảnh" do Bách Lý Hương cùng Tôn Nghiệp cộng đồng nghiên chế.

Bất quá cuối cùng.

Trạng thái điên cuồng của Lữ Bố tuy kéo dài vài phút, nhưng vẫn không thể tránh thoát trói buộc, cuối cùng thở hổn hển thõng đầu xuống, lâm vào trầm mặc, tựa hồ đang suy nghĩ về cái nhân sinh nát bét này của chính mình.

Ngô Lương cũng không tiếp tục xuất ngôn kích thích, chỉ yên lặng chờ đợi.

Kỳ thực nói ra, Hiến Đế Lưu Hiệp rốt cuộc có ý tứ vứt bỏ Lữ Bố hay không, hiện tại còn chưa dễ nói.

Ít nhất vẻn vẹn chỉ thông qua tình trạng cỗ thi thể nữ không đầu kia để đưa ra phán đoán thì chứng cứ còn phi thường không đầy đủ.

Mà vết máu lưu lại khi đầu Vương Mãng đưa đầu lâu Hí Chí Tài đến chỗ Lữ Bố, kỳ thực nghiêm khắc mà nói cũng hẳn là tịnh phi hữu ý hành động, dù sao vết máu kia sau khi ra khỏi thành liền đã rất khó truy tìm.

Nếu không phải thủ hạ hồ phó của Chân Mật đông đảo có thể tiến hành tìm kiếm kiểu thảm, đồng thời khứu giác của bọn hắn còn khác hẳn với thường nhân, thì căn bản cũng không có người có thể tìm tới nơi ẩn thân của Lữ Bố.

Cho nên...

Ngô Lương chỉ là căn cứ manh mối hiện có xâu chuỗi ra một cái "sự thật" tịnh không thành thục, dùng cái này để tiến thêm một bước công kích phòng tuyến tâm lý của Lữ Bố.

Mà đối với loại người vốn đã "trong lòng có quỷ" như Lữ Bố, dù cho là "sự thật" còn chưa thành thục, cũng có thể dễ như trở bàn tay khiến hắn lâm vào trong chuỗi nghi kỵ...

Kỳ thực không vẻn vẹn là Lữ Bố, liền xem như đổi thành người khác, cũng đồng dạng khó mà tránh được chuỗi nghi kỵ hiểm cảnh, đây chính là một trong những liệt căn tính của nhân loại.

Dù cho là Ngô Lương cũng không dám nói mình liền có thể ngoại lệ, hắn chỉ có thể tận khả năng tránh để bản thân cùng người bên cạnh lâm vào dạng chuỗi nghi kỵ này. "Hô —— hô ——" Nhất thời, trong bình phòng yên tĩnh đáng sợ, chỉ có thể nghe được tiếng hít thở của Lữ Bố.

Cổ họng của hắn tám thành đã bởi vì một trận tê rống bất chấp tất cả vừa rồi mà xuất hiện tổn thương, mỗi một lần hô hấp đều nương theo một trận dị hưởng, phảng phất có một ngụm đàm ngàn năm kẹt tại trong cổ họng.

Ước chừng qua thời gian một nén nhang. "Tào công, ta muốn giáp mặt đối chất với Lưu Hiệp, đây là yêu cầu cuối cùng của ta.

Chỉ cần ngươi có thể thỏa mãn, từ nay về sau cái mạng này của ta chính là của ngươi, tùy ngươi khu sử!" Lữ Bố thế mà còn trong lòng không cam, ngẩng đầu lên dùng thanh âm khàn khàn đưa ra một yêu cầu như vậy. "..." Tào lão bản nhìn hắn một cái, lại tịnh chưa lập tức đáp lời. "Võ nghệ của ta Tào công trong lòng hiểu rõ, Tào công nếu là đạt được ta thật tâm tương trợ, thế gian e rằng khó có địch thủ, thống nhất thiên hạ bất quá là vấn đề thời gian!" Lữ Bố lại dùng ánh mắt kỳ cầu nhìn về phía Tào lão bản nói.

Nghe được lời này, Ngô Lương bất giác nhớ tới câu nói mà Đại Nhĩ Tặc Lưu Bị từng nói với Tào lão bản vào thời khắc như thế này: "Minh công không thấy việc Bố đối với Đinh Kiến Dương cùng Đổng

thái sư sao!" Chỉ cần câu nói này nói ra, dưới sự khu sử của tính tất nhiên lịch sử, Lữ Bố hẳn phải chết không nghi ngờ.

Nhưng sau khi lược hơi trầm ngâm, Ngô Lương vẫn lựa chọn trầm mặc.

Hắn và Lữ Bố không oán không cừu, thậm chí bây giờ đã làm rõ thân phận của kẻ đứng sau đầu Vương Mãng, ngay cả chuyện đánh lén ngoài thành An Ấp và việc Điển Vi bị thương trước đó cũng không còn quan hệ với Lữ Bố, thực tại không cần thiết phải bỏ đá xuống giếng như thế.

Quan trọng nhất là, Ngô Lương cảm thấy trong lịch sử Tào lão bản trảm thủ Lữ Bố tuyệt đối sẽ không chỉ vì câu nói này của Lưu Bị ở bên cạnh.

Chủ yếu vẫn là tâm ý của chính Tào lão bản.

Ngô Lương lấy mình độ người rất dễ dàng liền có thể tưởng tượng được, hạng người lòng nghi ngờ nặng như Tào lão bản, sau chuyện ở An Ấp làm sao có thể dùng lại Lữ Bố?

Huống chi hiện tại Lữ Bố đã là quang can tư lệnh một mình một ngựa, binh mã của hắn đã sớm toàn bộ bị Tào lão bản đoạt được, giá trị chiêu hàng kỳ thực đã trở nên phi thường thấp.

Lại nói Lữ Bố với tư cách thủ lĩnh tập đoàn Lữ Bố cũ, chỉ sợ những binh mã cũ kia đối với hắn ít nhiều còn có chút tình nghĩa, giữ hắn lại chẳng phải là bằng trả lại binh mã đã tới tay về cho hắn sao?

Tào lão bản chưa bao giờ làm chuyện ngu xuẩn như vậy.

Bởi vậy Ngô Lương hầu như có thể chắc chắn, Lữ Bố đã không còn đường sống, vấn đề chỉ là Tào lão bản muốn hắn chết lúc nào mà thôi.

Quả nhiên.

Nghe lời của Lữ Bố, Tào lão bản lại tịnh không tiếp lời, mà là sau khi trầm ngâm một lát liền đổi chủ đề nói: "Ta muốn biết Trần Cung ở đâu?

Hắn từ khi Duyện Châu chi biến liền với ngươi như hình với bóng, vì sao lần này lại chỉ thấy ngươi mà không thấy hắn, ngươi hẳn là biết tung tích của hắn chứ?" "Trần Công Đài cô thân một người đi Hoài Nam." Lữ Bố giờ phút này có cầu ở Tào lão bản, cũng là biết gì nói nấy. "Hoài Nam?" Tào lão bản sững sờ.

Ngô Lương trong lòng cũng là nghi hoặc, bất quá hơi suy tư, nghĩ đến bây giờ Hoài Nam là địa bàn của ai, trong lòng hắn liền đã có một ít suy đoán... "Sau khi binh bại, binh mã của ta đều bị ngươi tù binh, Lưu Hiệp hi vọng ta đi vào phụ cận Trần Lưu ẩn tàng tiếp ứng, mà Trần Công Đài thì cho rằng không thể ngồi chờ chết, chủ động yêu cầu tiến về chỗ Viên Thuật tiến hành du thuyết, mời Viên Thuật mượn ít binh mã cho ta cộng đồng kháng kích Tào công, mới có thể mượn cơ hội đông sơn tái khởi.

Ta cảm thấy nói có lý, liền bảo hắn đi." Lữ Bố không chút kiêng kỵ nói. "Cái này..." Nghe lời này, Ngô Lương lần nữa đồng tình nhìn về phía Lữ Bố.

Tên này... là thật đáng thương a.

Giống như hắn loại người cả một đời không phải đang bị lừa bị vứt bỏ, thì chính là đang ở trên đường bị lừa bị vứt bỏ, thực tại hiếm thấy.

Trần Cung đâu phải đi mượn binh cho hắn, phân minh chính là bỏ hắn mà đi.

Trong lịch sử có một chuyện liền đủ để chứng minh Trần Cung kỳ thực đối với Lữ Bố sớm có nhị tâm, đồng thời quan hệ với Viên Thuật mười phần mật thiết.

Mà nói đến chuyện này liền lại phải nói đến Hách Manh - một trong tám kiện tướng dưới trướng Lữ Bố, người đã bị Ngô Lương gián tiếp hại chết.

Đại khái cũng chính là trong khoảng nửa năm một năm này.

Trong lịch sử, tập đoàn Lữ Bố phát sinh một lần phản loạn, kẻ binh biến chính là Hách Manh.

May mà Cao Thuận cùng Tào Tính hai người cùng nhau đánh tới, hợp lực chém Hách Manh dưới ngựa mới bình ổn trận phản loạn này.

Chương 697

Sau đó Lữ Bố hỏi tới việc này, Tào Tính trả lời: "Hách Manh là nhận được Viên Thuật cổ động mà tạo phản." Lữ Bố lại hỏi: "Đồng mưu có ai?" Thế là Tào Tính trả lời nói Trần Cung chính là đồng mưu.

Lúc ấy Trần Cung ngồi ở bên cạnh Lữ Bố, mặt đỏ lên, người bên ngoài đều phát giác được, bất quá cuối cùng Lữ Bố bởi vì Trần Cung là đại tướng nên tịnh không truy cứu.

Bất quá chuyện này là sự kiện lịch sử, bây giờ còn chưa phát sinh, cộng thêm Hách Manh đã sớm chết, cũng chưa chắc liền sẽ phát sinh.

Bởi vậy coi như Lữ Bố bị lừa bị vứt bỏ, cũng không phải vì tính cảnh giác của hắn quá kém quá mức ngây thơ, mà là bởi vì con người ở thế giới này quá mức phức tạp cùng hiểm ác.

Trừ cái đó ra.

Nghe được hai chữ "Viên Thuật", lại liên hệ dưới mắt thời gian điểm này, Ngô Lương bỗng nhiên lại nhớ tới một đại sự khác khiến thiên hạ chấn động... ...

Tào lão bản cuối cùng cũng không có đáp ứng lời cầu xin của Lữ Bố.

Mệnh người canh giữ Lữ Bố thật kỹ, Tào lão bản mang theo Ngô Lương cùng Tào Thuần trở lại bên trong thư phòng, lúc này mới nghiêm mặt nhìn về phía Ngô Lương hỏi: "Hữu Tài, bây giờ tin tức ta đã bắt được Lữ Bố nhất định là toàn thành đều biết, Lưu Hiệp tự nhiên không có khả năng không biết, bởi vậy ta quyết định lập tức đi gặp hắn, ngươi nghĩ như thế nào?" "Minh công quyết định như thế tự nhiên là đã trải qua thâm tư thục lự, đáng tiếc mạt tướng đối với chính sự dốt đặc cán mai, thực tại không cách nào đưa ra ý kiến hữu

dụng gì." Ngô Lương mười phần khiêm tốn chắp tay thi lễ, lại nói, "Bất quá Lưu Hiệp đã là người đứng sau màn của đầu Vương Mãng, chỉ sợ biết được tin tức này về sau nội tâm đã hoảng loạn, Minh công ở thời điểm này tiến đến gặp hắn, e rằng không cần nhiều lời, chỉ cần bày ra một ít sắc mặt khó coi, Lưu Hiệp liền sẽ không đánh đã khai...

Bất quá mạt tướng muốn biết là, Minh công hành động lần này cứu cánh muốn đạt tới mục đích gì?" "Lưu Hiệp đã là người đứng sau màn của đầu Vương Mãng, coi như Chí Tài tịnh không chết trong tay hắn, đầu Vương Mãng cũng tất nhiên tham dự trong đó, bởi vậy Lưu Hiệp tất nhiên biết thân phận chân hung." Tào lão bản nghiêm mặt cắn răng nói, "Bây giờ Lưu Hiệp với ta còn có đại dụng, ta không thể cũng không dám giết hắn, nếu không liền muốn gánh vác cái danh thí quân, hiện tại ta còn gánh vác không nổi.

Bất quá hắn nhất định phải đem thân phận chân hung giao đại cho ta, chuyện này không có thương lượng!" Tào lão bản quả nhiên là người làm đại sự.

Cho dù ở thời điểm này, hắn cũng không có bị cừu hận làm cho hôn mê đầu óc mà đưa ra một số quyết định xúc động.

Ngô Lương trong lòng cảm thán.

Thầm nghĩ việc này nếu là đổi thành chính mình, e rằng sẽ không lý trí như thế.

Giả dụ lần này người chết là Điển Vi, hay là những người khác trong Phường Nhân Quân, Ngô Lương tự biết chính mình đều không biện pháp làm được lý trí như thế, quản hắn cái gì Thiên tử hay không Thiên tử, thí quân hay không thí quân, chỉ cần là người có liên quan tới việc này, hắn nhất định là một cái cũng sẽ không buông tha.

Bất quá cái này cũng không có gì đáng trách, truy cầu của mỗi người không giống nhau, bởi vậy khi làm ra một số quyết định, đối

với định nghĩa cùng sự thủ xả về "cái giá" tự nhiên cũng không giống nhau.

Tào lão bản muốn làm đại sự, cái "giá" này hắn liền không chịu nổi.

Mà Ngô Lương không có chí lớn, cái "giá" này trong mắt hắn liền không đau không ngứa. "Nếu là như vậy, Minh công liền không cần có bất kỳ lo lắng gì, hào phóng cùng Lưu Hiệp giáp mặt đối chất là được, hắn tự biết đuối lý, chỉ có thể thỏa hiệp." Ngô Lương gật đầu nói. "Sợ chỉ sợ thân phận chân hung kia cũng không đơn giản." Trực giác của Tào lão bản cũng là mười phần nhạy cảm. "Ý của Minh công là..." Ngô Lương trong lòng hơi kinh hãi.

Trong lòng hắn tuy sớm có đối tượng hoài nghi, nhưng đó đều là xây dựng ở trên cơ sở đã có chứng cứ, mà những chứng cứ này Ngô Lương tịnh không có sớm thấu lộ cho Tào lão bản, Tào lão bản lại như là đã phát giác được cái gì, trực giác này đích xác đáng sợ. "Người này có thể cùng Lưu Hiệp trong ứng ngoài hợp, liền đã không có khả năng là thân phận tầm thường.

Mà ngươi trước đó cũng đã nói, đêm đó Chí Tài có ý đồ cố ý đem vệ sĩ chi khai, nếu việc này thành lập, như vậy Chí Tài tất là có quan hệ mật thiết với người kia, đồng thời gặp mặt đàm luận nhất định là đại sự không thể cho ai biết." Lông mày Tào lão bản hơi nhíu, thanh âm cũng trở nên trầm thấp, "Đàm thành, Chí Tài liền bình yên vô sự; đàm không thành, chân hung liền chỉ có thể giết chết Chí Tài diệt khẩu...

Hữu Tài, ngươi là người thông minh, ngươi cho rằng đây hắn là một chuyện như thế nào?" "Ý của Minh công là...

Chính biến nhắm vào ngài?" Ngô Lương bừng tỉnh đại ngộ nói, "Việc này Lưu Hiệp biết, chân hung biết, Hí quân sư sau khi gặp mặt

chân hung cũng đã biết, tiếp đó hắn liền bị diệt khẩu.

Mà toàn bộ trong thành quận Trần Lưu, người có tư cách bị mật mưu như thế, liền chỉ có Minh công một người!" Chẳng lẽ "Y Đái Chiếu" cũng sớm hơn sao?

Đồng thời người tham dự cũng phát sinh cải biến?

Dù sao hiện tại Lưu Bị căn bản cũng không ở nơi này, hắn cũng là một trong những nhân vật chính của sự kiện "Y Đái Chiếu".

Mà nếu là như vậy, chân hung có lẽ chỉ có một người, nhưng người tham dự việc này có thể sẽ rất nhiều.

Như vậy tiếp theo giữa triều đường tất sẽ đón đến một trận tinh phong huyết vũ.

Tào lão bản cũng không phải là hạng người lương thiện gì, trong lịch sử chỉ cần là người tham dự sự kiện "Y Đái Chiếu", về sau toàn bộ đều bị Tào lão bản tru cửu tộc, ngay cả Đổng quý nhân đã gả cho Lưu Hiệp cũng không thể may mắn thoát khỏi...

Cần biết khi đó Đổng quý nhân còn đang mang thai, Lưu Hiệp ở bên khổ khổ cầu khẩn, cũng chưa từng làm Tào lão bản mềm lòng.

Giờ khắc này, Ngô Lương bỗng nhiên cảm thấy mình có chút hẹp hòi.

Hắn không giống như Tào lão bản ôm chí lớn trong thiên hạ, cũng chưa từng tham dự qua đấu tranh chính trị, bởi vậy từ đầu đến cuối đều chỉ coi chuyện này là một lần sự kiện cá nhân ngẫu phát, tịnh chưa thăng lên đến toàn bộ triều đường. "Chính thị!" Tào lão bản mắt lộ hung quang, "Tử Hòa, ngươi tốc tốc tập kết Hổ Báo Kỵ, đồng thời phái người thông tri Nguyên Nhượng, mệnh hắn tiếp quản thủ quân Trần Lưu, lại phái người đi thông tri Tử Tu, bảo hắn trông chừng Vũ Lâm hộ vệ cho ta, ta muốn diện kiến Thiên tử!" "Hữu Tài, ngươi trở

về mang theo đầu Vương Mãng cùng ta cùng nhau tiến về, hôm nay sợ sẽ là ngày giỗ của rất nhiều người!" ...

Nửa canh giờ sau.

Tào lão bản đã thân phi giáp trụ toàn bộ vũ trang, đây tuyệt không phải tư thế đi diện kiến Thiên tử, mà là tư thế chuẩn bị lên chiến trường.

Hổ Báo Kỵ cũng sớm đã tập kết hoàn tất, đây vốn là một chi bộ đội kỵ binh trọng giáp vũ trang đến tận răng, giờ phút này ngay cả nửa gương mặt đều dùng bì giáp màu đen che lại, chỉ lộ ra một đôi mắt lấp lóe hung quang, nhìn vừa cường đại lại uy phong, quang là đứng ở nơi đó liền đã đủ để dọa lui đại đa số bộ đội tạp binh.

Đây mới là hoàn toàn thể của Hổ Báo Kỵ.

Lần trước tại An Ấp, Hổ Báo Kỵ rốt cuộc là thương thốt ứng chiến, trang bị liền không có toàn diện như thế, nhìn cũng không có khí thế như hiện tại.

Khi Ngô Lương mang theo đầu Vương Mãng chạy tới, nhìn thấy phong thái của Hổ Báo Kỵ cũng là pha trò chấn động, phảng phất đang quan sát hình ảnh của một bộ phim điện ảnh chiến dịch cấp sử thi, DNA đều động, có một loại cảm giác nhiệt huyết trong lồng ngực đang sôi trào. "Minh công, đầu Vương Mãng ở đây." Đi tới trước mặt Tào lão bản thi lễ một cái, Ngô Lương chỉ vào cái hộp gỗ đã bị đóng đinh đang được bưng trên tay Điển Vi nói với Tào lão bản. "Hữu Tài, ngươi cần biết rằng, trên triều đường bất luận kẻ nào ta đều có thể giết, lại duy độc Lưu Hiệp hiện tại còn chưa thể chết." Tào lão bản khẽ gật đầu, tiếp đó nhìn về phía Ngô Lương nghiêm mặt nói, "Mà cho đến trước mắt, người chúng ta có thể xác định biết rõ ràng đối với thân phận chân hung liền chỉ có Hiến Đế.

Ta hoàn toàn có thể tưởng tượng, lát nữa khi ta cùng Lưu Hiệp

giáp mặt đối chất, hắn nhất định sẽ bách bàn để lại, chết không nhận nợ...

Đây chính là duyên cớ ta mang ngươi cùng đi diện kiến hắn.

Ngoại trừ giết hắn, ta duẫn hứa ngươi sử dụng bất kỳ thủ đoạn nào, nhất định phải khiến hắn đem chân tướng và toàn bộ sự thật nói ra." "..." Ngô Lương nghe vậy hơi ngẩn ra.

Bất kỳ thủ đoạn nào là thủ đoạn gì?

Chẳng lẽ giống như đối đãi những người khác nghiêm hình bức cung?

Hay là nói ra chút khốc hình thảm tuyệt nhân hoàn đe dọa hắn?

Hay là ngay trước mặt mọi người cùng hắn diễn một màn ly gián tâm lý kế?

Tào lão bản quả thực là ra một cái đề khó cho hắn a.

Nhưng mà cái này lại có thể trách ai đây?

Trách chỉ trách Ngô Lương bình thường thẩm vấn phạm nhân thì thủ đoạn tầng tầng lớp lớp, mà lại đánh đâu thắng đó, chẳng những ở trước mặt đám người Tào Bẩm, Tào Ngang, Tào Thuần đều có hiển lộ, vừa rồi lúc thẩm vấn Lữ Bố còn ở trước mặt Tào lão bản lộ một tay, đến mức Tào lão bản lại đối với hắn có lòng tin như thế.

Chủ yếu nhất là Hiến Đế và những người kia trước đó có bản chất khác biệt.

Tào lão bản cũng nói, Lưu Hiệp hiện tại còn không thể giết, đương nhiên cũng không thể nghiêm hình bức cung hoặc là sử dụng khốc hình đe dọa, dù sao trên người người ta còn mang thân phận "Thiên tử".

Ly gián kế mạo tựa cũng dùng không được.

Bởi vì trước mắt trong tay hắn liền chỉ có một cái Lữ Bố, mà từ khẩu cung vừa rồi của Lữ Bố để phân tích, hắn kỳ thực bất quá là một nhân vật biên duyên biết rất ít về nội tình, e rằng căn bản cũng không hù dọa được Lưu Hiệp... "Sao?

Ngươi cũng không có lòng tin?" Thấy Ngô Lương tịnh chưa lập tức ứng thừa, Tào lão bản hơi nhíu mày nói. "Không dám giấu Minh công, trước mắt tin tức nắm giữ trong tay chúng ta còn mười phần có hạn, ta đích xác không có lòng tin nhất định có thể làm cho Lưu Hiệp đi vào khuôn khổ." Ngô Lương chắp tay nói. "Vậy liền tận lực mà làm đi." Tào lão bản ngược lại cũng tịnh không miễn cưỡng, trầm ngâm một lát, sát ý trong mắt dần đậm, lạnh giọng nói, "Thẳng nhược Lưu Hiệp không biết điều, liền chớ trách ta cầm người bên cạnh hắn khai đao.

Ta tuy không thể giết hắn, nhưng mấy cái quý nhân, hoạn quan, thần tử kia lại chưa hẳn không thể giết, ta ngược lại muốn xem xem hắn phải chăng có thể chống đỡ được!" Nói, Tào lão bản lại quay đầu nói với Tào Thuần: "Tử Hòa, ngươi sớm tìm chút người tới đối tốt khẩu cung, không cần chứng cứ, không cần để ý sơ hở, chỉ cần bảo những người này một mực cắn định những người có liên quan tới Lưu Hiệp ý đồ mưu phản là được, còn lại ta tự sẽ xử trí!" "Nặc!" Tào Thuần ứng một tiếng liền đi làm theo. "..." Mà Ngô Lương nghe được hậu chiêu của Tào lão bản lập tức thay Lưu Hiệp toát mồ hôi lạnh.

Tự nhiên không phải đồng tình Lưu Hiệp, cũng không phải không đành lòng, mà là bị "nghĩa khí" của Tào lão bản thuyết phục.

Hắn làm như thế liền có thể danh chính ngôn thuận bắt người, giết hay không là một chuyện, trước mang về thẩm vấn rồi nói.

Về phần thẩm vấn như thế nào, lại muốn thẩm vấn bao lâu, đó chính là Tào lão bản nói, mà lại bất kỳ lúc nào nói ra, những người

này có hiềm nghi mưu phản, hành động này tự nhiên cũng là đang bảo hộ Lưu Hiệp, giản trực không cần quá lưu manh.

Bất quá làm như vậy liền không có tác dụng phụ sao?

Đương nhiên là có!

Danh tiếng của Tào lão bản tại tầng lớp sĩ tộc vốn là không quá tốt, bây giờ mới vừa vặn đem Hiến Đế nghênh về Trần Lưu, địa vị chính trị còn chưa vững chắc, liền lập tức lấy vũ lực thanh tẩy quý nhân, hoạn quan cùng thần tử bên người Hiến Đế, đồng thời vẫn là trong tình huống không có sung túc chứng cứ.

Cái này tất sẽ làm cho hiệu quả "Hiệp Thiên tử dĩ lệnh bất thần" của hắn giảm bớt đi nhiều, đồng dạng sẽ lưu lại đầu đề câu chuyện cho người khác, ngược lại khiến chính mình trở thành "bất thần" trong miệng người đời. "Bất thần" làm sao hiệp Thiên tử dĩ lệnh "bất thần"?

Năm đó Đổng Trác chẳng lẽ không phải thế lực lớn hơn Tào lão bản hiện tại?

Kết cục lại là như thế nào?

Cách làm chính xác hắn là lôi kéo một nhóm sĩ tộc đồng thời dùng phương thức nước ấm nấu ếch xanh chèn ép một nhóm nhỏ sĩ tộc khác, như vậy sĩ tộc ủng hộ Tào lão bản liền mới dần dần gia tăng, cuối cùng đạt tới mục đích quyền khuynh triều chính, đồng thời cũng sẽ không gây nên quá nhiều điều tiếng.

Trong lịch sử Tào lão bản chính là làm như vậy.

Sau khi hắn nghênh Hiến Đế, đầu tiên là lấy danh nghĩa Hiến Đế đem rất nhiều sĩ tộc phong làm Liệt hầu, cho đủ bọn hắn chỗ tốt.

Tại sau khi đạt được đại bộ phận sĩ tộc ủng hộ, mới lần lượt trừ đi mấy tên thân tín quan viên bên người Hiến Đế, từ đó do Đại tướng

quân chuyển làm Tư Không, sơ bộ thực hiện mục tiêu tổng lãm đại quyền.

Mà đây còn là bước nhỏ đầu tiên mà thôi, tiếp theo Tào lão bản y nguyên đi mười phần vững vàng.

Hắn lại lần lượt bắt đầu trưng triệu những danh môn vọng tộc đã bỏ quan thoái ẩn từ sau thời Đổng Trác, đem bọn hắn một lần nữa mời về nhập triều làm quan, cũng cho bọn hắn đãi ngộ không tệ, tiến thêm một bước thu hoạch được càng nhiều ủng hộ cùng quyền lên tiếng, trong đó liền bao quát Tư Mã gia mà Ngô Lương không lâu trước đó vừa mới viếng thăm.

Hành động này chẳng những thu mua cho Tào lão bản càng nhiều lòng người, cũng khiến cho cái triều đình này càng giống một cái triều đình thiên hạ quy tâm, chính lệnh hạ đạt tự nhiên cũng càng có quyền uy.

Chương 698

Như vậy mới có thể đạt tới hiệu quả "Hiệp Thiên tử dĩ lệnh bất thần", nếu không nếu là người trong thiên hạ đều nói Hiến Đế chính là con rối của Tào lão bản, mà chiếu thư Hiến Đế hạ đạt liền tất cả đều là ý tứ của Tào lão bản, vậy tự nhiên sẽ không có ai coi ra gì, tự nhiên cũng không có bất kỳ hiệu lực nào, làm sao "dĩ lệnh bất thần"?

Người ngoài chỉ biết Tào lão bản đánh thắng trận Quan Độ, như vậy mới triệt để xác lập địa vị bá chủ của mình tại phương Bắc.

Lại không biết trong lịch sử đợt vận hành này của Tào lão bản tại trong triều đình, tính quan trọng kỳ thực một điểm đều không thua trận Quan Độ.

Như vậy mãi cho đến trận Quan Độ triệt để đánh xong, mấy đứa con trai của Viên Thiệu cũng toàn bộ bị diệt về sau, thời cơ mới rốt cục thành thục, Tào lão bản mới rốt cục chân chính lộ ra răng nanh, tại dưới sự "ủng hộ" của văn võ bá quan phế bỏ chế độ Tam công, tự lĩnh chức Thừa tướng Đại Hán, chính thức đi đến trước đài...

Cho nên sự thành công của Tào lão bản, sự thành công của Tào Ngụy, kỳ thực là có tính tất nhiên của nó.

Tào lão bản trong tối ngoài sáng kỳ thực làm rất nhiều chuyện, mà mỗi một chuyện đều là thỏa đáng như thế, không có phạm bất kỳ sai lầm nghiêm trọng nào.

Cũng là bởi vậy, Ngô Lương mới có thể nghĩ thông suốt vì sao Tào lão bản sẽ đầu tiên nghĩ đến việc muốn hắn dùng ngôn ngữ bức Lưu Hiệp đi vào khuôn khổ, mà không phải ngay từ đầu liền thi triển thủ đoạn lôi đình như thế.

Quả nhiên.

Không đợi Ngô Lương mở miệng, Tào lão bản liền lại lộ ra một vòng cười khổ nói: "Hành động này chính là hạ hạ chi sách.

Nếu là Chí Tài còn tại thế, tất định lấy cái chết can gián khuyên can ta, nhưng bây giờ Chí Tài chết thảm, ta nếu không thể thay hắn thủ nhận chân hung, làm sao xứng đáng hắn những năm này trung tâm thị phụng?

Bởi vậy cho dù biết rõ không thể làm, ta cũng không thể không làm...

Tựa như câu nói kia ngươi từng nói trước đó: Nhân sinh tại thế, luôn có như vậy mấy chuyện khiến người ta không cách nào lo lắng được mất, chỉ có thể phấn đấu quên mình!" "Minh công..." Nghe lời này, Ngô Lương lại mạc danh có chút cảm động.

Hắn như bây giờ tuy thân tại Tào doanh, nhưng kỳ thực mỗi khi nhìn thấy sự thái phát triển, đều là lấy thượng đế thị giác lãnh tĩnh, lý trí mà nhìn.

Nói trắng ra lúc đầu hắn lựa chọn dựa vào Tào lão bản, cũng tịnh không phải là bởi vì Tào lão bản là minh chủ gì, mà là biết trong lịch sử Tào lão bản chính là người cười đến cuối cùng, đỡ tốn sức bớt lo có thể yên tâm đánh xì dầu, đồng thời lúc đầu hắn đã thân tại Tào doanh, dư địa khả cung tuyển trạch không nhiều.

Nhưng giờ khắc này.

Ngô Lương phảng phất mới vừa vặn nhận biết Tào lão bản, mới rốt cục sinh ra một ít cảm giác quy chúc.

Hắn nhìn ra được, Tào lão bản nói những lời này là thật tâm, bởi vì hắn đích xác vì báo thù cho Hí Chí Tài mà đem lợi ích được mất cá nhân đặt ở vị trí thứ hai, đây mới là Tào lão bản chân thực, mà tịnh không phải kiêu hùng tịnh không lập thể trên sử sách kia.

Ngô Lương tuy không dám nói mình nếu là xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, Tào lão bản cũng sẽ tựa như đối đãi Hí Chí Tài đối đãi hắn như vậy, nhưng làm việc vì một chúa công như vậy, tâm lý chính là muốn an ổn rất nhiều... "Minh công, ta đã hiểu, chuyến đi này ta nhất định sẽ tận lực mà làm, lệnh tên Lưu Hiệp kia không thể không đi vào khuôn khổ, hạ hạ chi sách này của Minh công liền tạm thời gác lại đi.

Ta nghĩ nếu là Hí quân sư dưới suối vàng có biết, e rằng cũng không hi vọng Minh công hưng sư động chúng như thế!" Ngô Lương chắp tay nói. ...

Bên trong hoàng cung lâm thời.

Lưu Hiệp ngồi ở chủ vị, tuy rằng nhìn còn tính là bình tĩnh, nhưng dưới tư hạ bắp đùi lại đang không bị khống chế mà run rẩy, hắn đích xác đã bắt đầu chột dạ.

Nhất là nhìn thấy bộ dạng phi giáp đái trụ của Tào lão bản, thậm chí có chút hoảng hốt.

Mà tại bên cạnh Lưu Hiệp thì đứng một khuôn mặt quen thuộc, người này không phải người khác, chính là Thị trung Tuân Úc gần đây mới vừa vặn tấn thăng đi lên, bồi đồng Lưu Hiệp xuất tịch trường hợp trọng yếu vốn là chức trách của Thị trung, ngược lại cũng không có gì đáng trách.

Về phần những quan viên khác.

Thì toàn bộ bị Tào lão bản xua đuổi ra ngoài đường, cũng coi là lưu lại cho Lưu Hiệp một ít dư địa.

Trong loại tình huống này, Tào lão bản y nguyên hành qua quân thần chi lễ xong, mới ngẩng đầu lên nhìn về phía Hiến Đế Lưu Hiệp, lớn tiếng nói: "Bệ hạ, nghịch tặc Lữ Bố đã bị ta bắt giữ, bảo vật truyền đại của Hán thất là đầu Vương Mãng cũng đã rơi vào tay ta,

thần hôm nay đến đây chính là vì đem bảo vật này quy hoàn bệ hạ." Nói xong lời này, Tào lão bản hướng Ngô Lương khẽ gật đầu.

Ngô Lương thì rất là phối hợp cùng Điển Vi cùng nhau tiến lên cạy mở cái hộp gỗ đã bị đóng đinh kia, đem đầu Vương Mãng giờ phút này y nguyên bọc tại trong "Khốn Tiên Cầu" xách ra.

Bất quá vì để phòng ngừa Lưu Hiệp lập tức làm cái gì, Điển Vi y nguyên xách cái lưới tịnh không có buông tay. "Không hổ là Tào tướng quân, như vậy bảo vật truyền đại của Hán thất liền lần nữa tụ thủ, cái này dự báo Hán thất sẽ lần nữa phục hưng, Tào tướng quân đương cư thủ công.

Ngô nguyện bái Tào tướng quân làm Tư Không, cũng lĩnh chức Tư Đãi Giáo Úy, thống Trung Đô Quan Đồ Đãi hành giám sát bách quan chi sự, xin Tào tướng quân chớ có chối từ!" Lưu Hiệp lập tức đứng dậy lại đề quan chức cho Tào lão bản.

Tư Không đã là một trong Tam công, mà cái Tư Đãi Giáo Úy này cũng không đơn giản, dưới trướng có thể lệnh một ngàn hai trăm tên "Trung Đô Quan Đồ Đãi" tạo thành vũ trang bộ đội, phụ trách giám sát quan viên trong kinh thành và địa phương xung quanh kinh thành, tuy rằng không thể tiền trảm hậu tấu, nhưng lại có thể bắt người trước rồi bẩm báo Thiên tử, do Thiên tử tự thân định tội.

Hành động này hiển nhiên là đang công khai lấy lòng Tào lão bản, hi vọng Tào lão bản không muốn tiếp tục truy cứu việc này. "Tạ bệ hạ." Tào lão bản thi lễ bái tạ, lại lạnh lùng nhìn về phía Lưu Hiệp mở miệng nói, "Bệ hạ, thần còn có một chuyện cần bẩm báo.

Ngay tại đêm hôm trước, Gián nghị đại phu Hí Chí Tài bị người sát hại tại trong nhà, thần mệnh người truy tra hai ngày, rốt cục sau khi bắt hoạch nghịch tặc Lữ Bố đã có một ít manh mối." "A?

Lại có chuyện này?" Lưu Hiệp mặt lộ vẻ nghi hoặc, nhíu mày hỏi,

"Tào công đã tra được một ít manh mối, không biết đã xác định chân hung là ai chưa?" "Thần chính là muốn thỉnh giáo bệ hạ, hi vọng bệ hạ chỉ điểm sai lầm!" Tào lão bản rốt cục không còn cùng Lưu Hiệp đánh lời nói khách sáo, cũng không còn hành quân thần chi lễ, mà là ưỡn ngực gắt gao nhìn chằm chằm Lưu Hiệp, vô hình trung thi gia áp lực cho Lưu Hiệp. "Cái này..." Lưu Hiệp lại là vẫn đang giả ngu, mặt lộ vẻ khó xử nói, "Tào công cái này có thể làm khó ngô rồi, ngô cư ở thâm cung tai mắt bế tắc, nếu không phải Tào công nói đến còn không biết lại có chuyện này, làm sao có thể chỉ điểm Tào công?

Bất quá ngô ngược lại cho rằng, Tào công trí mưu hơn người thủ đoạn lôi lệ, lấy bản sự của Tào công, bắt lấy chân hung bất quá là vấn đề thời gian, việc này vẫn là phải để Tào công phí tâm nhiều a." "..." Nghe được lời ấy, trên mặt Tào lão bản đã hiện ra một tia nộ ý rõ ràng, mà cái này cũng sớm nằm trong dự liệu của hắn.

Việc này không phải chuyện đùa, không sử chút thủ đoạn phi thường, Lưu Hiệp đoạn nhiên không có khả năng khinh dịch đi vào khuôn khổ.

Cũng chính vào lúc này.

Ngô Lương rốt cục chủ động đứng ra, thi lễ một cái với Lưu Hiệp nói: "Bệ hạ, thần còn có một kiện đại sự bẩm báo." Lưu Hiệp đang cầu còn không được có người đem chủ đề này dời đi, tự là vội vàng lại nhìn về phía Ngô Lương, nghiêm mặt nói: "Ngô thái sử mời nói." "Bệ hạ, thần gần đây dạ quan tinh tượng bấm đốt thôi toán, chẳng ngờ lại tính ra một kiện kinh thiên đại sự, việc này chỉ sợ là muốn dao động căn cơ Đại Hán, bệ hạ cần sớm làm tốt ứng đối." Ngô Lương lại tịnh không nóng nảy đem sự tình nói ra, mà là không nhanh không chậm trải đệm, cái nút thắt bán vô cùng đủ.

Nghe được lời ấy, Lưu Hiệp tự là càng phát ra hiếu kỳ, vội vàng

thúc giục: "Rốt cuộc chuyện gì, Ngô thái sử mau mau nói tới." Mà Tào lão bản cũng là một mặt nghi hoặc nhìn về phía Ngô Lương.

Tên này rốt cuộc đang nói cái gì?

Hắn chỉ bảo Ngô Lương nghĩ biện pháp bức bách Lưu Hiệp đi vào khuôn khổ, tịnh không có bảo hắn nói lảng sang chuyện khác, bây giờ Ngô Lương kéo một cái như thế, ngược lại đem chuyện bức hỏi chân hung cấp đạm hóa đi.

Mặt khác, trong lòng Tào lão bản cũng là mười phần hiếu kỳ, Ngô Lương treo khẩu vị người ta như thế, rốt cuộc muốn nói một kiện đại sự gì, hơn nữa còn là đại sự dao động căn cơ Đại Hán? "?" Ngay cả Tuân Úc bên cạnh Hiến Đế cũng là trong lòng kinh nghi, đôi mắt nguyên bản rủ xuống bất giác nâng lên, mắt không chớp nhìn chằm chằm Ngô Lương.

Ai nấy đều không biết Ngô Lương sẽ nói ra đại sự gì, chỉ vẻ mặt tò mò nhìn hắn.

Trong ánh mắt ân thiết của mọi người, Ngô Lương rốt cuộc mở miệng, thong dong nói: "Vùng Hoài Nam có người e rằng không bao lâu nữa sẽ xưng đế." Xưng đế???

Nghe hai chữ này, mọi người tại trường đều lộ vẻ kinh hãi, tiếp đó rất nhanh lại biến thành nghi hoặc.

Sao có thể?

Cho dù hiện nay thiên hạ đại loạn, quần hùng cát cứ, chính lệnh của triều đình Hán thất sớm đã không còn sự ràng buộc quá lớn, dẫn đến việc Thiên tử Hiến Đế Lưu Hiệp đại đa số thời gian cũng chỉ là treo cái hư danh.

Nhưng thân phận này lại không phải ai muốn thay thế là có thể thay thế.

Trừ phi ngài chết, hoặc là bị phế, nếu không bất kỳ hành vi xưng đế nào của kẻ khác đều là danh không chính ngôn không thuận.

Hành động này chỉ nghênh đón sự bất mãn của sĩ tộc trong thiên hạ, bị chư hầu thiên hạ khinh bỉ, cuối cùng trở thành mục tiêu công kích của mọi người, cho nên đây tuyệt đối là hành vi ngu xuẩn nhất.

Chẳng lẽ các vị không thấy năm xưa Đổng Trác tuy quyền khuynh triều chính, nắm giữ trọng binh, nhưng chỉ phế Thiếu Đế mà lập Hiến Đế, liền đã dẫn tới sự liên hợp thảo phạt của đông đảo chư hầu.

Mà mọi người ở đây lại càng rõ ràng hơn, hiện tại, đặc biệt là vùng Hoài Nam, tuyệt đối không có bất kỳ một thế lực nào có thể so sánh với Đổng Trác năm đó, cho nên nếu có người thiện tự xưng đế, căn bản chính là đang tự tìm đường chết. "Vùng Hoài Nam..." Tuân Úc căn cứ vào gợi ý Ngô Lương đưa ra, trầm ngâm giây lát, rất nhanh liền khóa chặt một nhân vật, theo bản năng hỏi: "Ngô Thái sử, người mà ngài nói, chẳng lẽ là Viên Thuật Viên Công Lộ sao?" "Chính là kẻ này." Ngô Lương mặt không đổi sắc nói: "Ta còn tính ra hắn sắp tới sẽ mang Truyền Quốc Ngọc Tỷ kiến đô tại Thọ Xuân, kiến hiệu Trọng Thị, đặt Cửu Giang quận làm Hoài Nam Doãn, từ nay về sau liền không còn là thần dân Đại Hán, mà là 'chân long thiên tử' coi Bệ hạ như không có gì." Những tin tức này đều đến từ lịch sử chân thực mà Ngô Lương biết rõ.

Trước đó khi thẩm vấn Lữ Bố, biết được Trần Cung tuyên bố muốn đi mượn binh Viên Thuật giúp Lữ Bố đông sơn tái khởi, cho nên một mình đi tới Hoài Nam, Ngô Lương liền đã nghĩ đến chuyện này.

Quả thực đã đến lúc.

Trong lịch sử, Viên Thuật chính là sau khi biết tin Hiến Đế trốn khỏi Trường An, tao ngộ bộ hạ của Lý Giác, Quách Tỷ truy sát không

nơi nương tựa, cho rằng khí số Hán thất đã tận, mà thời cơ của hắn đã đến, thế là không lâu sau đó liền cưỡng ép mang Truyền Quốc Ngọc Tỷ ra xưng đế.

Đương nhiên, cũng giống như sự không dám tin của mọi người lúc này, đây đích xác là một hành động vô cùng ngu xuẩn.

Không bao lâu sau hắn liền liên tiếp tao ngộ sự liên hợp công phạt của nhiều thế lực như Tôn Sách, Lữ Bố, Lưu Bị, Tào lão bản, rất nhanh liền lâm vào tình cảnh cùng đường mạt lộ, không thể không viết thư cầu cứu Viên Thiệu - người mà chính mình vẫn luôn coi thường, đồng thời đáp ứng đem đế hiệu quy về cho Viên Thiệu.

Viên Thiệu hân hoan tiếp nhận, đáng tiếc bọn họ một kẻ ở Nam một kẻ ở Bắc, cứu binh của Viên Thiệu tần tần bị ngăn trở, khó mà thi triển.

Cuối cùng, vương triều "Trọng Thị" do Viên Thuật thành lập vẻn vẹn chỉ kiên trì được hai năm liền đã sơn cùng thủy tận, mà Viên Thuật cuối cùng cũng hộc máu mà chết.

Cho nên Ngô Lương rõ hơn bất cứ ai.

Viên Thuật xưng đế ngay tại gần đây, mà Trần Cung đi tới Hoài Nam e rằng cũng chẳng phải vì Lữ Bố mượn binh, hắn chỉ giống như những người khác vứt bỏ Lữ Bố, tiến đến đầu quân cho Viên Thuật đã sớm âm thầm cấu kết, cũng có thể nói là tranh thủ thời gian đi tới "triều thánh". "..." Thấy Ngô Lương nói tường tận như thế, mọi người lần nữa lâm vào trầm mặc.

Kỳ thực trong lòng mọi người vẫn còn rất nhiều lời bác bỏ Ngô Lương, không chỉ Lưu Hiệp, Tuân Úc có, ngay cả Tào lão bản, Tào Thuần cũng có, chỉ là mọi người có thể đi đến bước ngày hôm nay, sớm đã không ai là loại ruột để ngoài da, có chuyện liền muốn lập tức nói ra khỏi miệng.

Bọn họ trầm mặc, chỉ là đang tiêu hóa đại sự mà Ngô Lương tung ra, suy nghĩ rõ ràng sau đó mới quyết định có nên mở miệng hay không, mở miệng như thế nào.

Đặc biệt là Tào lão bản.

Y còn đang đồng thời suy tư mục đích Ngô Lương bỗng nhiên tung ra việc này là gì.

Việc này tuy nhìn bề ngoài có vẻ không có chút liên hệ nào với mục đích y hôm nay đến đây diện kiến Lưu Hiệp, nhưng Tào lão bản lại rất rõ ràng, Ngô Lương không phải loại người nói chuyện không qua não, cho nên trong đó nhất định có mục đích mà y tạm thời còn chưa nghĩ thông.

Nhưng mà Ngô Lương lại chẳng hề nhàn rỗi, tiếp đó lại nói với Lưu Hiệp: "Bệ hạ, việc này không phải chuyện đùa, thiên hạ không thể có hai Thiên tử, sơ sẩy một chút liền là quốc gia không còn là quốc gia, đến lúc đó người khó xử nhất e rằng chính là Bệ hạ.

Thần nói rõ việc này cũng là hy vọng Bệ hạ sớm chuẩn bị sẵn sàng, vạn lần không thể lơ là, nếu không Hán thất chỉ sợ khó mà duy trì." "Chuyện này..." Lưu Hiệp nghe vậy rõ ràng có chút lục thần vô chủ, tuy rằng chuyện này tạm thời còn chưa có định luận, nhưng lại đích xác là một đại sự đủ để dao động ngôi vị Thiên tử của ngài.

Mà ngài cho dù có tâm cơ thế nào, cũng chưa từng trải qua chuyện như vậy.

Lại thêm trong tay lại không có thực quyền binh lính, liền tương đương với nàng dâu khéo tay cũng khó nấu cơm khi không có gạo.

Tuân Úc một bên thấy thế, lập tức tiếp lời, cau mày hỏi: "Ngô Thái sử, không biết việc này ngài rốt cuộc có mấy phần chắc chắn?" "Nếu không có mười phần chắc chắn, ta lại sao dám kinh động thánh

giá?" Ngô Lương tính trước kỹ càng hỏi ngược lại. "Vậy thì ngoại trừ dự báo nhìn thấy qua việc dạ quan tinh tượng, ngài có còn bằng chứng khác để chứng thực việc này không?" Tuân Úc lại hỏi. "Việc này không cần chứng cứ phụ, chỉ cần hơi chờ đợi một chút thời gian, tin tức tày trời này nhất định sẽ thiên hạ đều biết.

Hơn nữa...

Chương 699

xin thứ cho tiểu thần nói thẳng, hiện nay Bệ hạ còn ốc không mang nổi mình ốc, tự nhiên cũng không lo nổi sự tình phương xa tại Hoài Nam.

Tiểu thần nói ra việc này tuy hy vọng Bệ hạ sớm chuẩn bị sẵn sàng, nhưng cũng biết Bệ hạ căn bản vô lực ngăn cản, chỉ có thể khiến Bệ hạ ngày khác khi nhận được tin tức thì sẽ không quá kinh ngạc mà thôi." Ngô Lương rất không nể mặt Hiến Đế nói.

Dù sao Hiến Đế cũng sớm biết hắn là người của Tào lão bản, Hí Chí Tài gặp chuyện không may, hắn khẳng định cũng đã sớm nằm trên danh sách ám sát của Hiến Đế...

Cái đầu Vương Mãng nhiều lần ghé thăm hắn, lần này rốt cuộc bị hắn bắt được tại nhà mình chính là chứng cứ.

Cho nên Ngô Lương cũng chẳng sợ nói chuyện khó nghe đắc tội Hiến Đế, hiện nay người thật lòng bảo vệ hắn chỉ có Tào lão bản, kiên định không dời đứng về phía Tào lão bản là được rồi. "..." Lưu Hiệp nghe được lời ấy thì vẻ mặt bất lực, bởi vì Ngô Lương nói là sự thật không thể tranh cãi.

Nhưng Tuân Úc lại y nguyên có chút không đồng tình, nghiêm mặt nhìn về phía Ngô Lương nói: "Ngô Thái sử, ngài tuy rằng hiểu biết một chút dị thuật, nhưng lại chưa từng lên qua triều đường, cần biết triều đường là nơi nghiêm túc để nghị sự luận chính, loại lời nói vô căn cứ hoang đường này cũng không nằm trong phạm trù nghị sự." Ngươi nói rất hay, lần sau đừng nói nữa.

Đây chính là ý tứ Tuân Úc muốn biểu đạt, giờ phút này y tuy không công nhiên đứng về phía đối lập với Tào lão bản, nhưng đối

với Ngô Lương thì đã biểu hiện ra một chút địch ý không quá rõ ràng.

Chí ít vừa nãy, y liền câu câu bác bỏ và phản đối Ngô Lương, đồng thời ánh mắt nhìn về phía hắn nhất thời có chút khinh thị.

Điều này tự nhiên càng làm sâu sắc thêm sự hoài nghi của Ngô Lương đối với y, chỉ là vẫn chưa có chứng cứ trực tiếp. "Tuân thị trung nói cực phải." Ngô Lương lại cười híp mắt thi lễ một cái, lại nói với Lưu Hiệp, "Bệ hạ, tiểu thần đối với cục diện thiên hạ đương kim còn có một số cái nhìn chưa được chín chắn, hy vọng mượn cơ hội này nói rõ với Bệ hạ, hoặc là có thể có tác dụng 'phao chuyên dẫn ngọc' (ném gạch dẫn ngọc), cũng vừa vặn mời Tuân thị trung chỉ điểm một hai." "Ngô Thái sử mời nói." Lưu Hiệp đang có chút tâm thần không yên, liền ma xui quỷ khiến chuẩn tấu. "Tiểu thần cho rằng, Bệ hạ hiện nay đang ở vào cảnh địa nguy cơ tứ phía, cũng nên sớm chuẩn bị sẵn sàng." Ngô Lương tiếp đó lại nói, "Lần này Bệ hạ trở về Lạc Dương, trên đường tao ngộ bộ hạ Tây Lương quân Lý Giác, Quách Tỷ truy kích, thần tử tùy hành mười không còn một.

Nếu Bệ hạ lại rơi vào tay Lý Giác, Quách Tỷ, Hán thất định nhiên khó mà duy trì.

Đây là mối đe dọa thứ nhất đến từ phương Tây." "Tiểu thần còn nghe nói, Viên Thiệu từng muốn lập Hán thất tông thân Lưu Ngu làm đế, dã tâm lang sói rõ rành rành.

Mà không lâu trước đây, Tào tướng quân còn từng đem mật thư thân bút của Viên Thiệu bắt được đưa cho Bệ hạ xem qua, lần này Bệ hạ trở về Lạc Dương, Viên Thiệu không những không xuất binh đến cần vương, lại còn âm thầm phái người đến ám sát Bệ hạ.

Bệ hạ nếu là rơi vào tay Viên Thiệu, chỉ sợ không những hoàng vị khó giữ, tính mạng cũng là đáng lo.

Đây là mối đe dọa thứ hai đến từ phương Bắc." "Hiện nay tiểu

thần lại tính ra Viên Thuật không bao lâu nữa sẽ xưng đế tại Hoài Nam.

Thường ngôn nói một núi không thể chứa hai hổ, một cái thiên hạ tự nhiên cũng dung không được hai Thiên tử.

Cho nên Viên Thuật một khi xưng đế, Bệ hạ liền tất sẽ trở thành cái gai trong mắt, cái dằm trong thịt của Viên Thuật.

Bệ hạ một ngày không chết, Viên Thuật liền một ngày danh không chính ngôn không thuận.

Đây là mối đe dọa thứ ba đến từ phương Nam." "Tây, Bắc, Nam...

Bệ hạ hiện nay đã bị bầy sói vây quanh, rơi vào cảnh địa tiến thoái lưỡng nan.

Mà ai nếu giờ phút này y nguyên ra sức bảo vệ Bệ hạ, liền tất sẽ cùng lúc thừa thụ áp lực đến từ ba phương, mà ba phương này lại đều là những kẻ nổi bật trong các lộ chư hầu, khó nột..." Nói đến đây, Ngô Lương rốt cuộc có chút không đành lòng nhìn về phía Lưu Hiệp, tiếp đó liền từ trong ngực móc ra một phong chiếu thư cùng ấn thụ Thái sử lệnh, hai tay nâng, ngôn từ xác đáng nói: "Tiểu thần vốn là kẻ ham sống sợ chết, cho nên khẩn cầu Bệ hạ thu hồi thành mệnh, chuẩn hứa tiểu thần hoàn hương ẩn cư, cho tiểu thần một con đường sống đi!" "???" Thấy Ngô Lương lại biểu hiện như thế, ngay cả Tào lão bản cũng kinh hãi một phen, biểu thị hoàn toàn không hiểu rõ tên này rốt cuộc đang làm cái gì.

Tào Thuần cũng mười phần ngoài ý muốn nhìn về phía Ngô Lương.

Ngô Thái sử hôm nay rốt cuộc chỗ nào không thích hợp, câu nào cũng ngữ không kinh người chết không thôi thì chớ, hành vi cử chỉ còn cực kỳ phản thường...

Ngô Thái sử, ngài nếu bị bắt cóc, ngài cứ nháy mắt mấy cái, ta lập tức mệnh Hổ Báo Kỵ cứu ngài. "Chuyện này..." Lưu Hiệp càng là triệt để bị Ngô Lương làm cho mơ hồ, cả người trở nên tâm thần không yên.

Chiếu theo lời Ngô Lương nói, tiền đồ của ngài hoàn toàn là một mảnh hắc ám, hơn nữa tùy thời sớm chiều khó giữ, nếu như không có một phương thế lực ra sức bảo vệ ngài, ngài đã là thế tất phải chết trong tử cục. "Mời Bệ hạ ân chuẩn!" Ngô Lương lần nữa chắp tay khẩn cầu, vừa nói, hắn còn lại nhìn về phía Tào lão bản, nghiêm mặt nói, "Tướng quân, ngài đối với tiểu nhân có ơn tri ngộ, tiểu nhân vĩnh viễn sẽ không quên.

Hiện nay tướng quân tuy đã có tư bản ngạo thị quần hùng, nhưng Viên Thuật một khi xưng đế, mà tướng quân còn tôn Bệ hạ làm chính chủ, như vậy bầy sói vây quanh Bệ hạ, liền cũng là bầy sói vây quanh ngài.

Đồng thời đối mặt ba phương cường địch, xử cảnh của tướng quân đồng dạng thập phần nguy hiểm." "Không biết ngươi đối với việc này có kiến giải gì?" Tào lão bản dường như lược lược hiểu ý mưu kế của Ngô Lương, thế là phối hợp với hắn nói. "Tiểu nhân cho rằng, tướng quân nên mau chóng đem Bệ hạ cùng thần công tùy hành đưa về Lạc Dương.

Nếu tướng quân muốn tận trung, đại khả xuất tư tu sửa hoàng cung Lạc Dương cho Bệ hạ, vì Bệ hạ đưa đi y phục lương thực bổ cấp, nhưng vạn vạn không thể đem Bệ hạ tiếp tục giữ lại bên cạnh mình, càng không thể tuỳ tiện xuất binh ra sức bảo vệ.

Không những như thế, còn nên tận lượng cùng Bệ hạ vạch rõ quan hệ." Ngô Lương tiếp tục nói, "Như thế tướng quân mới có thể trong loạn cục này bảo tồn thực lực, tiềm tâm lớn mạnh, đợi đến một

ngày kia tướng quân đủ cường đại, có năng lực tận số san bằng những nghịch tặc này, lại sai người tìm kiếm Hán thất tông thân lưu lạc bên ngoài trùng kiến Đại Hán cũng là không muộn.

Như thế cũng là vì Đại Hán tận trung, vì bách tính thỉnh mệnh, coi như là kế 'nằm gai nếm mật' khúc tuyến cứu quốc.

Tiểu nhân cho rằng thế nào cũng mạnh hơn cái ngu trung 'lấy trứng chọi đá'." "Vậy Bệ hạ..." Tào lão bản giờ phút này rốt cuộc hoàn toàn minh bạch ý đồ của Ngô Lương, hóa ra đây lại là một chiêu "lấy lùi làm tiến" diệu kế, thế là lập tức lộ vẻ khó xử càng thêm phối hợp nói.

Hiện tại Lưu Hiệp sợ nhất cái gì?

Sợ nhất chính là không có một thế lực cường hữu lực nào ủng hộ ngài.

Tào lão bản thẳng đến hiện tại vẫn nhớ rõ tình cảnh trước đó khi vừa tới An Ấp, khi đó Lưu Hiệp cùng quý nhân, hoạn quan, thần công tùy hành hầu như đã đến mức độ ăn không đủ no, áo không đủ che thân, ăn đều là chút cháo kê mười phần thô ráp, một bát cháo liền có thể nhả ra mười mấy hạt đá sạn.

Thẳng đến khi Tào lão bản đến nơi, mới rốt cuộc cung cấp cho ngài vật tư sung túc, Lưu Hiệp cùng đoàn người tùy tùng mới rốt cuộc được ăn gạo tinh.

Cũng chính là bởi vì có đại quân Tào lão bản trấn tràng, bọn Đổng Thừa, Dương Phụng, Hàn Xiêm... vốn đã vì tranh đoạt quyền lực mà xuất hiện bất hòa trong bộ đội cần vương mới không thể không yên phận lại, khiến cho Lưu Hiệp rốt cuộc qua được những ngày tháng tương đối an ổn.

Có thể nói, tất cả những gì Lưu Hiệp hiện tại có thể hưởng thụ

đều đến từ Tào lão bản.

Tuy rằng Tào lão bản cũng là lòng mang quỷ thai, nhưng người chân chính không hy vọng Lưu Hiệp xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, cũng là Tào lão bản.

Việc này trong lịch sử đã có công luận.

Có không ít nhà nghiên cứu lịch sử đều tán đồng sự thực này: Tào lão bản cả đời có lỗi với vô số người, lại duy độc không bao gồm Hiến Đế Lưu Hiệp.

Chắc sẽ không có người thực sự cho rằng Lưu Hiệp là cái gì "thiên mệnh sở quy", quang bằng một cái danh đầu Thiên tử, liền có thể làm cho quần hùng thiên hạ thần phục, chắp tay nhường ra quyền hành, nếu không chính là phản tặc bất trung chứ?

Viên Thiệu sẽ không!

Viên Thuật sẽ không!

Đám người Lý Giác, Quách Tỷ càng sẽ không!

Bọn chúng không những sẽ không, còn hận không thể Lưu Hiệp mau chóng chết đi, như thế bọn chúng mới có thể danh chính ngôn thuận thực hiện hoành đồ đại nghiệp của chính mình.

Mà trước mắt trừ ba phương thế lực này, cũng chỉ còn lại Tào lão bản còn chút thực lực, còn cần Lưu Hiệp, còn muốn để cho ngài sống, muốn mượn cái chiêu bài Thiên tử của ngài để làm một số chuyện.

Thậm chí có thể nói, chính là bởi vì Tào lão bản tiến về An Ấp đón Lưu Hiệp hầu như đã luân lạc thành ăn mày trở về, không chỉ để cho ngài cơm no áo ấm, còn giúp ngài dựng lại cái khung triều đình, thì mới không có chuyện sau này các lộ chư hầu vốn hoàn toàn coi thường Lưu Hiệp kia lại trên danh nghĩa tiếp tục thần phục triều đình, càng sẽ không có người đến đây tiến cống, khiến cho ngài tiếp tục

hưởng thụ uy nghiêm của Thiên tử.

Nếu không phải Tào lão bản, Lưu Hiệp không những không cách nào hưởng thụ những thứ này, e rằng căn bản cũng không có khả năng giống như trong sử sách hưởng thọ đến tuổi trời, chết già yên lành.

Cho nên quan hệ giữa Lưu Hiệp và Tào lão bản, vốn nên là hỗ trợ lợi dụng, mỗi bên lấy cái mình cần, hòa thì cùng thắng, phân thì lưỡng thương.

Đáng tiếc Tào lão bản minh bạch, Lưu Hiệp lại vẫn chưa minh bạch.

Ngô Lương thì đang nghĩ biện pháp dạy Lưu Hiệp mau chóng minh bạch. ---------- Thời khắc này, không những Lưu Hiệp bắt đầu lục thần vô chủ.

Ngay cả Tuân Úc một bên trong lòng cũng thảm thắc lên.

Kỳ thực trước đó khi Ngô Lương tại Tịnh Châu truyền tin về khiến Tào lão bản biết được Hiến Đế đã trốn khỏi Trường An, nội bộ Tào doanh liền trải qua thảo luận kịch liệt về việc có nên đi cần vương hay không.

Tào lão bản tự nhiên là khuynh hướng nghênh đón Hiến Đế, mà đông đảo mưu sĩ võ tướng nội bộ Tào doanh lại cũng không tán thành.

Bọn họ cho rằng trước mắt Tào lão bản căn cơ không yên, mà Hiến Đế lại là củ khoai nóng bỏng tay, mậu nhiên nghênh về e rằng sẽ rước lấy một số phiền toái không cần thiết, Tào lão bản ứng đương giống như chư hầu khác án binh bất động.

Đương nhiên.

Đây kỳ thực chỉ là cách nói trên mặt bàn.

Các sử gia đời sau đặc biệt phân tích qua tâm lý của những người phản đối này, kỳ thực mỗi một người bọn họ đều có tư tâm của chính mình.

Điều lo lắng chủ yếu nhất chính là sau khi Tào lão bản nghênh đón Hiến Đế về, Tào lão bản vốn là "Chúa công" sẽ bị hạ cấp thành thần công dưới trướng Hiến Đế, mà Tào lão bản hạ cấp, những thuộc hạ này của Tào lão bản tự nhiên cũng phải cùng nhau hạ cấp.

Lại thêm bọn họ rất nhiều người đều không phải xuất thân danh môn vọng tộc, tại triều đình đặc biệt coi trọng gia thế cùng tư lịch, bọn họ căn bản cũng không xếp được số má, cho nên rất khó đạt được quan chức hài lòng trong triều.

Nói trắng ra đây chính là quyết trạch giữa "đuôi phượng" và "đầu gà", mà tại trong loạn thế này, rất nhiều người đều muốn làm "đầu gà", mà không phải "đuôi phượng" tịch mịch vô danh.

Không chỉ bên phía Tào lão bản như thế.

Kỳ thực hạ thuộc của Viên Thiệu, hạ thuộc của Viên Thuật đều có tâm lý tương đồng.

Viên Thiệu liền từng nhiều lần bị hạ thuộc khuyên xưng đế, Viên Thuật cũng là bị hạ thuộc cổ động làm hành vi xưng đế tìm đường chết.

Thậm chí ngay cả Lưu Bị hiện nay căn bản không lên được mặt bàn, trong lịch sử cũng là dưới sự cổ động của một đám thần công mà xưng đế, còn sớm hơn cả Tào Phi và Tôn Quyền.

Việc này còn là kiến nghị do Gia Cát Lượng đề ra, bởi vì lúc đó Lưu Bị chiếm cứ đất Thục thôi hành một loạt chính sách phát triển, đáng tiếc rất nhiều chính sách thực thi gặp phải trở ngại, dẫn đến việc rất nhiều người dần dần mất đi lòng tin với y.

Dưới tình thế như vậy, để ổn định lòng người, chỉ có xưng đế ban cho những người này thực huệ trên quan chức, mới có thể duy trì lòng tin của bọn họ.

Mà trong những người này, Tuân Úc lại là người ra sức can gián Tào lão bản nghênh đón Hiến Đế, điều này phù hợp mục tiêu chính trị của Tào lão bản.

Đồng thời Tuân Úc lại là một trong những người Tào lão bản tin được nhất, thế là tổng xem như gạt bỏ chúng nghị, kiên trì tiến về An Ấp nghênh đón Hiến Đế.

Mà hiện tại.

Trải qua Ngô Lương khuyên nhủ như thế, Tào lão bản mắt thấy đã dao động, cực có khả năng thật sự đem Hiến Đế đưa về Lạc Dương mặc kệ không quan tâm, Tuân Úc tự nhiên bắt đầu thảm thắc, rất nhanh liền trầm không được khí...

Đương nhiên trong chuyện này khả năng còn có nguyên cớ khác không muốn người biết. "Tướng quân." Tuân Úc lập tức tiến lên một bước thi lễ với Tào lão bản, mở miệng khuyên nhủ: "Tướng quân chớ có nghe Ngô Thái sử nói chuyện giật gân.

Năm đó khi Đổng Trác còn tại thế, tướng quân liền đầu tiên xướng đạo nghĩa binh cần vương.

Chương 700

Cho dù về sau bởi vì Duyện Châu phân nhiễu chiến loạn, tướng quân không thể viễn phó Quan Hữu, nhưng vẫn là phân phái tướng lĩnh, mạo hiểm thông sứ tiết với triều đình.

Tuy cứu quốc nạn ở ngoài triều đình, mà tâm không lúc nào không hệ tại vương thất, đây là chí hướng nhất quán làm cả thiên hạ tin phục của tướng quân.

Chính cái gọi là 'Phụng chủ thượng để theo nhân vọng, ấy là đại thuận; Bỉnh chí công để phục hùng kiệt, ấy là đại lược; Phù hoằng nghĩa để trí anh tuấn, ấy là đại đức.' Tướng quân giờ phút này lại sao có thể vì vọng ngôn của một người liền bỏ dở nửa chừng, chẳng phải là hỏng mất đại nghĩa trong lòng?" "Nhưng nếu Viên Thuật quả thực xưng đế, ta liền ba mặt cường địch vây quanh, e rằng chỉ còn đường nhảy xuống biển mà đi thôi." Tào lão bản đã lĩnh ngộ được kế "lấy lùi làm tiến" của Ngô Lương, tự nhiên càng thêm nhận định Ngô Lương là người mình.

Ngược lại là Tuân Úc giờ phút này nói ra những lời ấy, lại khiến Tào lão bản trong lòng có chút hoài nghi, tự nhiên không có khả năng tuỳ tiện nghe y. "Việc này còn chỉ là suy đoán của Ngô Thái sử, cũng không có sự thực y cứ, làm sao có thể tính toán, sao có thể vì vậy liền đưa ra quyết đoán?" Tuân Úc hỏi ngược lại, tiếp đó lại nhìn về phía Ngô Lương ngôn từ xác đáng nói, "Muốn ta bình phán việc này, ta liền không thể tán đồng suy đoán của Ngô Thái sử.

Ta dám đoạn ngôn Viên Thuật tuyệt đối không dám xưng đế, vô luận là thời cơ hay là thực lực, hắn đều còn xa xa chưa đạt tới, giờ phút này mậu nhiên xưng đế chỉ sẽ rước lấy chúng nộ, trở thành mục

tiêu công kích.

Trừ phi đầu óc Viên Thuật bị hỏng, mưu sĩ bên người chết tuyệt, việc này liền đoạn nhiên không có khả năng phát sinh!" "Tuân thị trung nói không sai, bình thường tới nói hẳn là như thế, bất quá thế sự khó liệu.

Huống chi Tuân thị trung e rằng là hiểu lầm, đây tịnh chưa phải là kết quả do ta suy đoán ra, mà là tinh tượng hiển thị ra điềm báo, tức là thiên ý, không thể không tin." Ngô Lương lại cười híp mắt nói, cũng không giống Tuân Úc châm phong tương đối như thế.

Tào lão bản nghe vậy quả đoán đứng về phía Ngô Lương, trầm ngâm giây lát sau đó, có chút khó xử nói: "Hữu Tài thiện thuật khởi kê (gọi hồn), thường xuyên có thể nhìn thấu chuyện tương lai, hơn nữa sự tình nói ra không một sai sót.

Hữu Tài đã nói như thế, ta không thể không phòng ngừa chu đáo..." "Không bằng lại chờ một chút!" Tuân Úc vội vàng lại nói, "Nếu như Viên Thuật gần đây quả thực xưng đế, Trần Lưu cự ly Lạc Dương bất quá mấy trăm dặm, vãng lai cũng chính là mấy ngày lộ trình, tướng quân đến lúc đó lại đưa ra quyết đoán cũng là không muộn!" "..." Tào lão bản nhìn về phía Tuân Úc ánh mắt dần lạnh.

Thời điểm đến tận đây, chỉ cần là người có mắt liền có thể nhìn ra Tuân Úc phản thường.

Y dường như đã quên đi thân phận của chính mình, quên đi y là một thành viên Tào doanh, là một trong những mưu sĩ Tào lão bản tín nhiệm nhất.

Y đang không di dư lực giữ gìn Hiến Đế Lưu Hiệp, lại giống như là đang không ngừng cướp lời của Lưu Hiệp, phảng phất sợ Lưu Hiệp không chịu nổi kế "lấy lùi làm tiến" của Ngô Lương, cuối cùng đưa ra thỏa hiệp, nói ra lời không nên nói.

Chẳng lẽ Tuân Úc cũng có liên quan tới cái chết của Chí Tài?

Tâm tư Tào lão bản vốn dĩ rất nặng, giờ phút này đã nảy sinh hoài nghi như vậy.

Trước đó, Tào lão bản thật lòng một tơ một hào đều không có nghĩ về hướng này, dù sao Hí Chí Tài là do Tuân Úc đích thân cử tiến cho y, đồng thời quan hệ hai người vô luận công tư vẫn luôn tương đương không tệ, Tào lão bản thực sự không cách nào hoài nghi Tuân Úc.

Nhưng hiện tại.

Tào lão bản cùng Ngô Lương chỉ là đang thi kế bức hỏi Lưu Hiệp hạ lạc của hung thủ thật sự, mắt thấy Lưu Hiệp đã sắp chịu không nổi, Tuân Úc lại bỗng nhiên biểu hiện ân thiết cùng chủ động như thế, thậm chí ngay trước mặt Tào lão bản cùng Ngô Lương châm phong tương đối, trong ngôn ngữ còn có chút ý tứ biếm đê...

Không có phản ứng nào đáng giá hoài nghi hơn cái này!

Nhưng nếu quả thực có liên quan tới Tuân Úc, lại nên làm thế nào?

Tào lão bản trong lòng phạm nan.

Khác với những người khác, Tuân Úc đối với Tào lão bản mà nói, cũng là một nhân vật không thể tuỳ tiện động thủ.

Tạm không nói y mấy năm nay tại Tào doanh lập xuống bao nhiêu công lao ai ai cũng biết, là công thần thủ khuất nhất chỉ, chỉ nói lực ảnh hưởng của y tại trong đông đảo sĩ tộc, liền đã không dung khinh thường.

Những nhân tài y tiến cử cho Tào lão bản trước đây, liền đều đến từ các đại sĩ tộc, mà đây còn vẻn vẹn chỉ là một góc của tảng băng trôi.

Những người này đều có thể coi là môn sinh của Tuân Úc, nếu như Tào lão bản động thủ với Tuân Úc, tất sẽ dẫn tới phản ứng của những người này, đồng thời cũng khó tránh khỏi làm cho một số mưu sĩ cùng tướng lĩnh hiện nay đang hiệu mệnh vì Tào lão bản nảy sinh cố kỵ, thậm chí là rét lạnh tâm can...

Ảnh hưởng này không thể bảo là không lớn.

Quan trọng nhất là, Tào lão bản hoàn toàn nghĩ không thông lý do Tuân Úc tham dự việc này, y rốt cuộc đang suy nghĩ gì?

Nhưng thế đã đến nước này, việc này càng là không thể không tra rõ, nếu không Tào lão bản ban đêm liền không còn cách nào ngủ yên.

Bởi vì nếu Tuân Úc quả thực có liên quan tới việc này, vậy liền nói rõ giờ phút này căn cơ Tào doanh đang tao ngộ xâm thực, điều này đối với Tào lão bản mà nói, tự nhiên là sự tình cần đề phòng nhất.

Trầm ngâm hồi lâu như thế, thẳng đến khi Tuân Úc yên lặng tránh đi ánh mắt của mình.

Tào lão bản tựa như rốt cuộc hạ quyết tâm, cắn răng nhìn về phía Hiến Đế nói: "Ý ta đã quyết, ngày mai liền đưa Bệ hạ trở về Lạc Dương, đợi đến một ngày kia ta có năng lực thủ hộ Bệ hạ, sẽ lại đích thân tiến đến cần vương!" "Tào công..." Vừa nghe lời ấy, Lưu Hiệp lập tức gấp đến độ sắc mặt trắng bệch, vội vàng đứng dậy muốn nói gì đó với Tào lão bản. "Ta nguyện lập xuống quân lệnh trạng!" Tuân Úc lại lập tức cắt đứt Lưu Hiệp, đem lời cướp qua, lớn tiếng nói, "Tướng quân, ta nguyện lập xuống quân lệnh trạng, ta xác tín Viên Thuật tuyệt không dám xưng đế, tướng quân hoàn toàn không cần vì vậy mà hỏng mất đại nghĩa...

Tướng quân có thể phái người tiến đến Thọ Xuân thăm dò, nếu như Viên Thuật gần đây quả thực có ý đồ xưng đế, hiện nay định nhiên đã bắt đầu chuẩn bị.

Đại sự bực này tự nhiên dò xét liền biết, nếu có thể chứng thực việc này, ta nguyện thừa thụ quân pháp!" "Trong quân không có lời nói đùa!" Tào lão bản trầm giọng quát. "Trong quân không có lời nói đùa!" Tuân Úc nhận lời. "Việc này mời Bệ hạ làm chứng, càng nên lập tức đem việc này chiêu cáo văn võ bá quan, như thế ngày sau hoàn báo mới có thể phục chúng!" Tào lão bản lập tức lại thi lễ với Hiến Đế.

Đây mới là sát chiêu chân chính của Tào lão bản, y đây là muốn mượn dao giết người.

Nếu như Tuân Úc quả thực có liên quan tới cái chết của Hí Chí Tài, như vậy Hiến Đế liền sẽ từ người làm chứng biến thành người nhận thác, đến lúc đó Tào lão bản hoàn toàn có thể chỉ dựa vào cái quân lệnh trạng này liền giải quyết Tuân Úc, thậm chí có thể mượn cái này bức bách Lưu Hiệp hạ lệnh động thủ, ngược lại không liên quan tới Tào lão bản.

Đương nhiên.

Hết thảy những điều này đều xây dựng trên cơ sở Tào lão bản có lòng tin tuyệt đối với "dạ quan tinh tượng" của Ngô Lương, nếu như Ngô Lương hồ thuyết bát đạo, Tào lão bản chính là tự rước lấy nhục. "..." Lưu Hiệp thì không dám lập tức nhận, mà là có chút do dự nhìn về phía Tuân Úc.

Kết quả Tuân Úc lại nhìn về phía Ngô Lương, nói tiếp: "Bất quá nếu như có thể chứng minh Viên Thuật tịnh không có ý đồ xưng đế, như vậy Ngô Thái sử liền có tội yêu ngôn hoặc chúng, lẫn lộn tai mắt, cũng nên thừa thụ quân pháp!" "Dựa vào cái gì?" Ngô Lương không thích đánh cược, càng không nguyện ý mắc mưu khích tướng của Tuân Úc, thế là cười lên, "Ta bất quá là bình thường tham dự triều đường nghị sự, chẳng lẽ trên triều đường của Bệ hạ đã ngay cả tự do nói chuyện cũng không có rồi sao?

Ngược lại biểu hiện của Tuân thị trung làm người ta khó hiểu, triều đường nghị sự khó tránh khỏi chính kiến bất hợp, có chút phân kỳ cũng là chuyện bình thường, Tuân thị trung lại muốn dùng tính mạng để đảm bảo chính kiến của mình, còn muốn đem tính mạng của ta cùng kéo vào, như thế không khỏi cũng quá bá đạo chút đi?" Hắn túng rồi!

Quả nhiên là lừa đảo!

Thấy Ngô Lương thoái thác không chịu lập xuống quân lệnh trạng, mục đích thăm dò của Tuân Úc đã đạt được, tâm lý lập tức an ổn một chút, sắc mặt đổi một cái lộ ra một vệt cười, thi lễ nói: "Ngô Thái sử hiểu lầm, triều đường tự nhiên là nơi nói chuyện, trách chỉ trách tính tình lão thần cấp bách một chút, tranh biện như thế liền khắc chế không được, mời Ngô Thái sử chớ để ở trong lòng.

Ngô Thái sử nếu là không nguyện lập quân lệnh trạng này, vậy không lập là được." Mà Ngô Lương phản ứng như thế ngược lại lại khiến Tào lão bản có chút không tự tin, theo bản năng nhìn về phía Ngô Lương.

Chẳng lẽ tên này quả nhiên là đang hồ thuyết bát đạo sao?

Đám người này mỗi một người đều là hồ ly, thực lòng không có ai là đơn giản... .....

Cuối cùng lần "bức cung" này cứ thế lấy kết quả đổi được một cái "quân lệnh trạng" mà thu tràng.

Lưu Hiệp rốt cuộc vẫn nhận thân phận "người làm chứng", đồng thời theo ý tứ Tào lão bản, sai người đem chuyện này chiêu cáo văn võ bá quan.

Đây cũng là chuyện không có cách nào, trong lòng Tào lão bản muốn chính là thiên hạ, mà không phải niềm vui nhất thời.

Như thế rời khỏi hoàng cung lâm thời.

Tào lão bản lập tức gọi Ngô Lương đến bên cạnh, cau mày hỏi: "Hữu Tài, chuyện Viên Thuật xưng đế kia..." "Minh công an tâm, mười phần chắc chín." Ngô Lương thần sắc đạm nhiên nói. "Còn lại một phần không chắc đâu?" Tào lão bản bất mãn nói.

Ngô Lương bất đắc dĩ nói: "Mạt tướng chỉ là trích dẫn thành ngữ này, tịnh không có gì không chắc, hay là mạt tướng đổi một loại thuyết pháp, mười phần chắc mười." "Đây lại là tin tức ngươi thông qua kê thuật kia đoạt được?" Tào lão bản lúc này mới gật đầu, lại nhịn không được hỏi. "Tự nhiên không phải, kê thuật bất quá là một loại chiêu hồn thuật mà thôi, sao có thể nhìn ra đại sự như thế.

Kỳ thực là tin tức biết được từ miệng một nạn dân hôm qua chạy nạn tới Dung Khâu, ta đã trải qua lặp đi lặp lại xác nhận, đoạn nhiên sẽ không sai sót." Ngô Lương quả đoán nói dối, hắn cũng không muốn thụ lập cho Tào lão bản một hình tượng không gì không làm được, nếu không Tào lão bản liền không thể không đề phòng hắn một chút. "Ừm." Tào lão bản khẽ gật đầu, bỗng nhiên hạ thấp thanh âm, nói bên tai hắn, "Thông qua biểu hiện vừa rồi trên triều đường, ta đã bắt đầu hoài nghi Tuân Úc, chỉ là từ đầu đến cuối nghĩ không thông y rốt cuộc vì sao như thế..." "Hoặc là bởi vì người muốn trung thành không giống nhau, cho nên lập trường liền cũng khác biệt?" Ngô Lương bất động thanh sắc nhắc nhở. "..." Tào lão bản lập tức lâm vào trầm mặc, hồi lâu sau mới rốt cuộc lại nói với hắn, "Nói với ngươi câu lời nói thật lòng đi, giờ phút này ta vừa hy vọng chuyện Viên Thuật xưng đế là giả, lại hy vọng là thật, tiến thoái lưỡng nan ngược lại biến thành ta..." .....

Cùng lúc đó. "Chuyện này phải làm thế nào cho phải a?" Lưu Hiệp không được tự nhiên uốn éo người một cái, ngoại trừ Tuân Úc ai cũng chưa từng chú ý tới, ngay lúc vừa nãy, lưng áo ngài liền đã bị mồ hôi

thấm ướt.

Tuân Úc lại vẻ mặt tự tin nói: "Bệ hạ không cần ưu tâm, vừa rồi thần đã thử qua Ngô Lương, hắn không chịu lập xuống quân lệnh trạng, liền đủ để nói rõ việc này căn bản chính là tử hư ô hữu, hắn bất quá là đang lừa dọa Bệ hạ mà thôi." "Nhưng cho dù việc này tử hư ô hữu, Tào Mạnh Đức y nguyên có thể đem ngô tống đi Lạc Dương mặc kệ không quan tâm, đến lúc đó ngô trong tay đã không binh lại không lương, tạm không nói uy hiếp của đám người Lý Giác, Quách Tỷ, Viên Thiệu, cho dù là không có bọn họ, triều đình e rằng cũng khó mà duy trì." Lưu Hiệp khổ sở nói. "Lại mời Bệ hạ an tâm." Tuân Úc lại nói, "Bệ hạ cần Tào Mạnh Đức, Tào Mạnh Đức lại làm sao không cần Bệ hạ?

Thần đối với tẩy tủy của Tào Mạnh Đức nhất thanh nhị sở, y hiện nay tuy thanh thế không nhỏ, nhưng so với Viên Thiệu còn kém khá xa, thậm chí chính là so với đám người Lý Giác, Quách Tỷ, e rằng cũng khó có phần thắng.

Dưới tình thế như vậy, Tào Mạnh Đức đoạn nhiên sẽ không tuỳ tiện buông tha Bệ hạ...

Mà nay kế sách hiện giờ cần lo lắng nhất kỳ thực là tên Ngô Lương kia.

Kẻ này quỷ kế đa đoan, giảo hoạt dị thường, Tào Mạnh Đức có được thanh thế ngày hôm nay hắn mới là công thần lớn nhất, bất quá thần sớm đã nghĩ kỹ biện pháp khiến Tào Mạnh Đức không thể không trừ khử hắn!" "Thần từng dùng tình nghĩa cũ để lôi kéo Hí Chí Tài cho Bệ hạ, nào ngờ Hí Chí Tài không niệm tình xưa.

Để phòng ngừa hắn đem chuyện này báo cho Tào Mạnh Đức, thần chỉ còn cách giết người diệt khẩu.

Như vậy Tào Mạnh Đức đã mất đi một cánh tay đắc lực." "Thảng

hoặc Ngô Lương không thể được hắn trọng dụng nữa, Tào Mạnh Đức tất sẽ chịu đả kích lớn." "Đồng thời, Bệ hạ hãy ra sức phong thưởng cho tướng sĩ Tào doanh, thần sẽ bôn tẩu từ phía dùng lợi lộc dụ dỗ bọn họ.

Tin rằng không bao lâu nữa sẽ có thể lôi kéo bọn họ về phía chúng ta.

Đến lúc đó Bệ hạ dưới trướng liền sở hữu vương sư, có thể đích thân công phạt những kẻ bất thần trong thiên hạ, ngày Đại Hán trọng hồi thịnh thế chỉ còn trong tầm tay." "Vấn đề lớn nhất hiện nay là, trải qua chuyện vừa rồi, Tào Mạnh Đức nhất định đã phát giác được sự chuyển biến của thần.

Cho dù hắn tạm thời không thể làm gì Bệ hạ và thần, nhưng từ nay về sau rất nhiều chuyện e rằng đã bị đưa lên mặt bàn, dẫn đến những kế hoạch ban đầu sợ là cũng cần phải tính toán lại từ đầu." "Tuy nhiên xin Bệ hạ yên tâm, thần ở trong Tào doanh vẫn còn rất nhiều thân tín, y nguyên có thể âm thầm sắp xếp, đây là điều Tào Mạnh Đức muốn phòng cũng phòng không được." Tuân Úc nói với vẻ tính trước kỹ càng.

Y đã không giả vờ nữa, chủ yếu là không giả vờ nổi, chỉ có thể quyết định ngả bài cùng Tào Tháo, vừa đánh công khai vừa đấu ngầm.

Mà sự tình phát triển đến bước này, kỳ thực cũng nằm ngoài dự liệu của y.

Nếu không phải Ngô Lương chen ngang một chân, y vốn dĩ hoàn toàn không cần phải bại lộ sớm như vậy.

Dù sao Tào Tháo cũng không thể làm gì Hiến Đế, mà y thì có thể tiếp tục âm thầm giúp đỡ Hiến Đế tằm ăn rỗi thế lực của Tào Tháo, đợi đến khi Tào Tháo phát giác ra thì mọi chuyện đã rồi.

Đương nhiên, nếu để Ngô Lương bình phẩm kế hoạch của Tuân Úc, hắn chỉ biết lắc đầu cười.

Bởi vì lịch sử đã chứng minh, kế hoạch của Tuân Úc chú định không thể thành công.

Hiện tại y ngay cả môn sinh như Hí Chí Tài còn không lôi kéo nổi, thì những người khác dễ lôi kéo vậy sao?

Điều này đã chứng minh đầy đủ nhân cách mị lực của Tào Tháo.

Chương 701

Bất kể một số cách làm có mang ý đồ cố ý mua chuộc lòng người hay không, thì đều không thể phủ nhận hắn đối xử với tướng sĩ dưới trướng thật sự rất tốt, khiến người ta cam tâm tình nguyện bán mạng vì mình.

Giống như chuyện xảy ra với Hí Chí Tài lần này, Tào Tháo liền có suy nghĩ "phấn đấu quên mình một lần", ít nhất Ngô Lương nghe xong cũng cảm thấy thâm thụ cảm động.

Quan trọng nhất là, Tào doanh của Tào Tháo vẫn là một xí nghiệp gia tộc, các chức vụ quan trọng luôn nằm trong tay người của Tào gia và Hạ Hầu gia.

Cho dù Tuân Úc có thể lôi kéo được một số người, cũng đều là những kẻ không cách nào chạm tới hạch tâm, e rằng rất khó thành sự.

Cho nên Tuân Úc sợ là có chút quá mức lạc quan rồi...

Mà trong lịch sử, Tuân Úc vẫn luôn không bị bại lộ, mãi đến hơn mười năm sau khi phản đối Tào Tháo tấn tước Quốc công mới rốt cuộc khiến Tào Tháo bất mãn, giam lỏng trong quân, lại cố ý sai người lúc đưa cơm mang đến một cái hộp rỗng không, cuối cùng khiến y bị bức phải uống thuốc độc tự sát.

Trong lịch sử, Hí Chí Tài cũng chết trong khoảng thời gian này.

Tuy không ghi chép chi tiết nguyên nhân cái chết, nhưng Ngô Lương có thể xác định, Tuân Úc khẳng định chính là vào lúc này bắt đầu âm thầm vận hành việc ấy.

Nói cách khác, cái gọi là "kế hoạch" này của Tuân Úc liên tục âm thầm thực thi hơn mười năm, cuối cùng vẫn là kết quả chết yểu.

Chỉ bất quá người trong cuộc thường u mê.

Tuân Úc giờ phút này chú định không thể nghĩ đến những điều đó, vẫn còn một lòng một dạ khuông phò Hán thất, bởi vì y không có bản sự "biết trước" như Ngô Lương, chỉ có thể đi bước nào tính bước ấy, tùy cơ ứng biến.

Mà có một số con đường một khi đã bước lên thì không thể quay đầu lại nữa, phải kiên trì đi tiếp... ...

Người được phái đi Thọ Xuân thám thính Tào Tháo đã phái đi rồi.

Mà thi thể Hí Chí Tài thì vẫn chưa xuất tấn hạ táng, Tào Tháo thề phải bắt được hung thủ bồi táng cho Hí Chí Tài, để hắn yên tâm đi trên đường hoàng tuyền.

Ngô Lương tự nhiên cũng tạm thời rảnh rỗi.

Bất quá hắn cũng không lơ là, vẫn mệnh lệnh Phường Nhân Quân tăng cường giới bị, bởi vì trước khi hung thủ đền tội rất có khả năng sẽ liều chết đánh cược một lần, hơn nữa mục tiêu cực có khả năng chính là hắn.

Nếu đến lúc đó kẻ kia chơi trò "một đổi một" thì người chịu thiệt chính là hắn.

Còn về hôn sự với Tào Nỉ, Tào Tháo hiện tại từ đầu đến cuối không có tâm tình nhắc tới, Ngô Lương cũng thuận lý thành chương dời lại ngày tới cửa cầu thân, cho dù gia quyến của Tào Tháo mấy ngày nay đã đến Trần Lưu.

Cứ như vậy, mười ngày trôi qua rất nhanh.

Theo hơn mười con bồ câu đưa thư từ phương nam lục tục bay vào trong thành Trần Lưu, chuyện này rốt cuộc cũng sắp đi đến hồi kết.

Ngày hôm đó, Tào Tháo liền mang theo Tào Thuần tiến vào lâm thời hoàng cung.

Lần này hắn tịnh không mang theo Ngô Lương.

Đợi lúc Ngô Lương nhận được tin tức liên quan mới biết Tào Tháo tịnh không vì quân lệnh trạng mà chấp hành quân pháp với Tuân Úc, mà là do Hiến Đế phong Tuân Úc làm Quang Lộc đại phu, đồng thời lĩnh chức Quân sư tế tửu, phái đến trong quân Hạ Hầu Đôn tùy quân mưu tính sách lược...

Tào Tháo cuối cùng vẫn chọn cách xử lý lạnh nhạt.

Cho dù chuyện quân lệnh trạng đã thông qua chiếu thư của Hiến Đế làm cho cả triều đều biết, hơn nữa Tào Tháo đã xác định chuyện Viên Thuật sắp xưng đế, cho dù hắn không tiến hành tuyên truyền, đợi đến ngày Viên Thuật chính thức xưng đế, việc này cũng tất sẽ chấn động thiên hạ. "Tuân Úc phải chết sớm rồi..." Ngô Lương thở dài nói.

Tiếp theo Tào Tháo nhất định sẽ đem Tuân Úc khống chế nghiêm ngặt, giống như cách làm trong lịch sử, tịnh không động thủ giết y, lại muốn y vô địa tự dung, ưu sầu lo lắng mà chết.

Đây không nghi ngờ gì là cách làm tốt nhất.

Vừa thể hiện ra lòng nhân ái của Tào Tháo, lại có thể tránh kích thích những sĩ tộc và tướng sĩ có quan hệ với Tuân Úc.

Tào Tháo luôn có thể đưa ra quyết định chính xác nhất.

Còn về Hiến Đế Lưu Hiệp.

Ngô Lương tuy rằng cuối cùng tịnh không có mặt tại hiện trường, nhưng cũng có thể tưởng tượng hắn lúc đó đối mặt với Tào Tháo sẽ vô trợ đến mức nào.

Trải qua việc này, hắn nhất định trong thời gian dài cũng không

dám có động tác nhỏ gì nữa, chỉ có thể thành thật làm tốt vai trò bù nhìn này thôi.

Về phần ai là hung thủ.

Ngô Lương trong lòng tự có suy đoán, đã Tào Tháo lựa chọn không tiếp tục truy cứu, thậm chí đều không làm to chuyện, đồng thời còn không mang hắn tham dự, Ngô Lương tự nhiên cũng sẽ không ngốc đến mức cứ phải chạy tới truy hỏi Tào Tháo.

Có một số việc trong lòng hiểu rõ là được, ngoài mặt vẫn là phải "nan đắc hồ đồ".

Lại nói Lữ Bố, Ngô Lương chỉ biết ngày đó sau khi thẩm vấn tại phủ Tào Tháo xong, liền rốt cuộc không gặp lại nữa...

Đồng thời, Tào Tháo đã bắt đầu bắt tay vào trù bị nghi thức xuất tấn cho Hí Chí Tài, rất nhiều việc đều là đích thân làm.

Điều này cũng đủ để chứng minh, Tào Tháo đã tìm được hung thủ.

Như vậy, Ngô Lương tự nhiên cũng có thể an tâm, bởi vì hắn trước sau luôn lo lắng mục tiêu tiếp theo của hung thủ chính là hắn, bây giờ Tào Tháo đã tìm được hung thủ, bản thân hắn tự nhiên cũng an toàn... ...

Công tác chuẩn bị tang lễ cho Hí Chí Tài tịnh không cần Ngô Lương nhúng tay.

Ngô Lương biết rõ sau tang lễ, hôn sự của hắn cùng Tào Nỉ vẫn không thể tránh khỏi, thế là sính lễ cần chuẩn bị vẫn phải chuẩn bị.

Cũng may có Phường Nhân Quân hỗ trợ, còn có Vương Khánh hiện tại thương lộ càng ngày càng thông suốt giúp đỡ, đảo cũng không tốn khí lực gì.

Kết quả hắn còn chưa chuẩn bị xong, Hí Chí Tài cũng còn chưa

xuất tấn, Tào Thuần liền lại tới cửa mời Ngô Lương. "Tử Hòa huynh, có biết Minh công triệu ta vì chuyện gì không?" Đi theo sau mông Tào Thuần, Ngô Lương tò mò hỏi. "Gọi ta là thúc..." Tào Thuần cùng Ngô Lương thân thiết rồi, đã bắt đầu không tiếc dư lực chiếm tiện nghi của Ngô Lương, chỉ cơ hội nói hai câu thế này cũng không buông tha. "Được được được, Tử Hòa thúc, hài lòng rồi chứ?" Ngô Lương trợn trắng mắt thỏa hiệp. "Miễn cưỡng hài lòng." Tào Thuần cười một cái kiểu tiểu nhân đắc chí, lúc này mới nói: "Cũng không có đại sự gì, chẳng qua là có mấy sứ giả nước khác đến tiến cống nước ta.

Mạnh Đức ca ca phân thân thiếu thuật, lại không nguyện để Hiến Đế một mình xử lý việc này, cho nên mời ngươi qua giúp đỡ tiếp đãi một chút." "Sứ giả nước khác?" Ngô Lương ngẩn ra, thầm nghĩ lúc này sao lại có sứ giả nước khác đến tiến cống?

Một số quốc gia lân cận Đại Hán, vô luận lớn nhỏ về cơ bản đều đã biết tin tức Đại Hán rơi vào chiến loạn, triều đình Hán thất cũng là sớm tối khó giữ, cho nên từng cái đều trốn thật xa, sợ không cẩn thận dẫn chiến hỏa đến quốc thổ của mình, hoặc là đang chờ thời cơ hành động, hy vọng tìm được cơ hội đục nước béo cò từ loạn cục này, thậm chí có quốc gia còn muốn nhân cơ hội thôn tính một phần quốc thổ Đại Hán, làm sao lại chủ động chạy tới tiến cống triều đình Hán thất?

Huống chi Tào Tháo nghênh đón Hiến Đế về Trần Lưu còn chưa đầy một tháng, thời đại này tốc độ truyền tin mười phần chậm chạp, phương tiện giao thông cũng vô cùng lạc hậu.

Mà Trần Lưu lại nằm ở phúc địa cương vực Đại Hán, vô luận là "nước khác" ở hướng đông tây nam bắc nào muốn tới nơi này hầu như đều phải đi ngang vạn dặm, lại thêm hiện nay quần hùng cát cứ, cần phải đi qua rất nhiều khu vực bị những người khác nhau khống chế, gian tân và mạo hiểm trong đó không cần phải nói.

Cho dù là thuận buồm xuôi gió, gần nhất e rằng cũng cần đi liên tục mấy tháng, xa một chút thì đi cả năm trời cũng không phải chuyện lạ.

Loại chuyện này trong lịch sử lại chẳng phải chuyện hiếm lạ gì.

Thiên triều từ xưa đến nay vốn là bá chủ lâu đời của khu vực Đông Á, thuộc quốc dưới trướng nhiều không đếm xuể, tất cả đều chịu ảnh hưởng và ân huệ từ văn hóa Thiên triều.

Mà một số thuộc quốc ở vùng sâu vùng xa, thật đúng là đoàn sứ giả đi triều cống năm trước còn chưa quay về, đoàn sứ giả đi triều cống năm sau đã phải xuất phát rồi, nếu không khẳng định không kịp.

Căn cứ vào đó, Ngô Lương tự nhiên không thể không hoài nghi thân phận "sứ giả nước khác" trong miệng Tào Thuần.

Bọn họ làm sao lại có thể đến tiến cống khi Tào Tháo vừa mới nghênh đón Hiến Đế về Trần Lưu chưa đầy một tháng?

Chuyện này hợp lý sao?

Không hợp lý! "Chỉ là những người này tự xưng mà thôi, trước mắt còn chưa thể hoàn toàn xác định thân phận.

Mạnh Đức ca ca bảo ngươi đi tiếp đãi, cũng là hy vọng ngươi có thể nghiệm chứng thân phận của bọn họ một chút." Tào Thuần cười cười nói: "Ngươi cũng không cần để tâm quá, Mạnh Đức ca ca nói, cho dù bọn họ thật là sứ giả, cũng chỉ là một tiểu quốc không nhập lưu mà thôi, trên mặt mũi qua loa được là tốt rồi, không tổn hại thể thống nước ta là được." Nguyên lai Tào Tháo cũng có chỗ hoài nghi đối với thân phận của bọn họ, đây mới là nguyên nhân thực sự hắn phái Tào Thuần đến mời Ngô Lương lo liệu việc này...

Đương nhiên, điều này cũng nói lên đối phương đích xác là một "tiểu quốc không nhập lưu".

Thảng hoặc là một quốc gia có thể tạo ra chút ảnh hưởng đối với chiến cục Đại Hán hiện nay, cho dù chỉ là một chút xíu ảnh hưởng, Tào Tháo cũng nhất định sẽ đích thân đến tiếp kiến, thuận tiện kết thâm tình hữu nghị, từ đó thực hiện chiến lược "viễn giao cận công"...

Ngô Lương hiểu Tào Tháo, vì thực hiện dã tâm của mình, hắn phi thường am hiểu lợi dụng tất cả tài nguyên có thể lợi dụng, cho dù là kẻ có thù giết con không đội trời chung.

Mà Tào Tháo đẩy việc này cho Ngô Lương, thì nhất định là tiểu quốc này ngay cả giá trị "viễn giao" cũng không có, đồng thời không chỉ là ngắn hạn không có, dài hạn cũng chẳng có giá trị gì. "Minh bạch." Suy đoán như vậy, Ngô Lương khẽ gật đầu. "Bất quá ta lại cảm thấy bọn họ tám phần là sứ giả thật, bởi vì bọn họ đích xác có một số chỗ khác biệt với người Hán, nói chuyện khẩu âm cũng mười phần cổ quái, chí ít ta chưa từng thấy người Hán nào như vậy." Tào Thuần tiếp đó lại nói.

Trước đây Ngô Lương vẫn cho rằng Tào Thuần là người ít nói, giống như Điển Vi cái gì cũng dùng nắm đấm nói chuyện, nhưng hiện nay quen thuộc rồi hắn mới phát hiện, tên này kỳ thực là người ngoài lạnh trong nóng, hơn nữa rất thích giao lưu với người khác, rất thích phát biểu ý kiến của mình.

Giống như hiện tại, lời của Tào Thuần có chút nhiều rồi, cái nên nói cái không nên nói cơ bản đều nói cho Ngô Lương. "..." Ngô Lương nghe vậy trong lòng lại tò mò, vừa định mở miệng hỏi thăm những sứ giả này rốt cuộc có gì khác biệt với người Hán.

Tào Thuần lại đã tiếp lời: "Bất quá cũng khó nói, bởi vì cách ăn mặc và hoàn cảnh của bọn họ thoạt nhìn còn không bằng đám lưu dân tùy chỗ có thể thấy được.

Từng người y phục lam lũ, mặt vàng cơ sấu không nói, cả đội ngũ

thế mà ngay cả một con ngựa thồ hay một con lừa kéo hàng cũng không có.

Sứ giả một nước thế nhưng là thể diện của một quốc gia, cho dù có tệ hại thế nào thì cái thể diện cần chống đỡ vẫn phải chống, làm sao cũng không đến mức luân lạc tới mức này chứ?

Dù sao ta chưa từng thấy qua sứ giả như vậy, nghĩ cũng chưa từng nghĩ tới." Nói chuyện một hồi, bất tri bất giác Ngô Lương và Tào Thuần đã đi tới lâm thời hoàng cung.

Được rồi, cũng không cần hỏi lại Tào Thuần những sứ giả này rốt cuộc có gì khác biệt nữa, trực tiếp đi vào dùng mắt mình nhìn là được.

Ngô Lương quả nhiên không truy hỏi nữa, nhấc chân liền muốn tiến vào sân viện lâm thời hoàng cung. "Bên này." Tào Thuần lại gọi hắn lại, kính trực dẫn hắn đến một tòa nhà bên cạnh lâm thời hoàng cung, lúc này mới nói: "Mạnh Đức ca ca lệnh ta trước tiên an bài bọn họ ở chỗ này, đợi ngươi xác nhận qua thân phận, bọn họ mới có tư cách diện kiến Thiên tử, đây cũng là để bảo đảm an toàn nhân thân cho Thiên tử." ...

Cửa ra vào và trong sân tòa trạch viện này đều có Vũ Lâm hộ vệ thủ hộ.

Chương 702

Bất quá Vũ Lâm hộ vệ quân hiện nay tuy danh nghĩa vẫn là thân vệ quân của Hiến Đế, nhưng nhân viên lại toàn bộ do Tào Ngang tuyển chọn và thống lĩnh, một phương diện là bảo hộ an toàn cho Hiến Đế, phương diện khác cũng có tác dụng giám thị Hiến Đế. "Kỳ Lực Đồng!" Tiến vào trong viện, Tào Thuần lập tức sắng giọng gọi một cái tên phát âm cổ quái, lớn tiếng nói: "Thiên tử sứ giả đến gặp ngươi, còn không mau chóng ra nghênh tiếp!" Sau một khắc, trong phòng phía tây liền vang lên tiếng bước chân "bạch bạch bạch", một nam tử đầu tóc rối bù, y phục lam lũ hoảng hoảng trương trương từ bên trong chạy ra.

Nam tử này vóc dáng có chút thấp, đại khái cũng chưa đến một mét năm mươi, hơn nữa thoạt nhìn mười phần gầy yếu, có điều hai cái má lại phồng lên, trên môi và râu dính không ít vệt dầu và vụn thịt.

Chỉ thấy gã rất phí sức cưỡng ép nuốt đồ vật trong miệng xuống, tiếp đó lại dùng ống tay áo rách bẩn đến phát sáng quệt loạn một cái lên miệng, rồi mới đi đến trước mặt Ngô Lương. "Đại phu được Nữ vương nước Tà Mã Đài đặc phong, Kỳ Lực Đồng tham kiến Thiên tử sứ giả, có điều thất lễ không tiếp đón từ xa, xin Thiên tử sứ giả bao dung nhiều hơn!" Nói những lời với ngữ điệu cổ quái, nam tử này đã chắp tay khom người bái xuống, hơn nữa cúi rất sâu, tay chắp cơ hồ đã sắp chạm đến chân, đây là đại lễ.

Dù sao người này là sứ giả một nước, mà Ngô Lương thì là Thiên tử sứ giả, tuy rằng thực lực hai nước bất đồng, nhưng gã và Ngô Lương lại là đồng cấp.

Chiếu theo lễ nghi triều Hán, quan viên đồng cấp gặp nhau chỉ cần

chắp tay là được, thực sự không cần thiết hành đại lễ như thế.

Bất quá hiện nay đây đã không phải trọng điểm.

Trọng điểm là "Tà Mã Đài quốc"!

Cái tên quốc gia "Tà Mã Đài quốc" này có lẽ đối với rất nhiều người mười phần lạ lẫm, nhưng Ngô Lương lại sớm đã đọc lướt qua trong sử sách, đây chính là một quốc gia nguyên thủy của Uy quốc (Nhật Bản), sớm nhất xuất hiện trong 《Hán Thư》.

Cần biết trong một khoảng thời gian rất dài sau này, Uy quốc đều không có sử sách thành văn, cho dù là các nhà khảo cổ học Uy quốc đời sau cũng cần tìm kiếm ghi chép tương quan trong 《Hán Thư》 để suy đoán lịch sử của họ, chính là thời đại này Uy quốc liền đã có trình độ văn minh nhất định.

Chức vụ "Đại phu" của Kỳ Lực Đồng, tại Uy quốc kỳ thực chính là sứ giả chuyên môn phỏng vấn nước khác, không khác biệt lắm với quan ngoại giao đời sau. "Gặp qua Kỳ Lực Đồng đại phu." Ngô Lương tịnh không khom người, chỉ chắp tay đáp lại một lễ, lúc này mới hỏi: "Không biết Kỳ Lực Đồng đại phu chuyến này có mang theo công văn của Nữ vương Tà Mã Đài quốc không?" Kỳ thực hiện tại Ngô Lương đã tin tưởng thân phận của Kỳ Lực Đồng.

Bởi vì tuy rằng thời đại này sức sản xuất có hạn, đại bộ phận người Hán chiều cao cũng không hơn đời sau, nhưng chiều cao trung bình của nam tử cũng khoảng một mét sáu, nhất là vùng Thăng Long (Sơn Đông) còn cao hơn một chút.

Mà nam tử có chiều cao như Kỳ Lực Đồng tuy không phải là không có, nhưng lại là số ít, ít nhất tại Thăng Long khẳng định nằm ở hạ lưu của chuỗi khinh bỉ về chiều cao.

Nói đến đây thì không thể không nói, sớm tại triều Hán đã có chuỗi

khinh bỉ về chiều cao.

Ít nhất theo hiểu biết mấy năm nay của Ngô Lương, chữ "Soái" thời này ngoại trừ phải có một bộ râu đẹp, thì thường được nhắc tới nhất chính là chiều cao.

Chiều cao bảy thước là tiêu chuẩn thấp nhất của soái ca, như thế mới xứng đáng với hai chữ "vĩ mỹ"...

Giống như Tào Tháo, xưa nay chưa từng được người ta liên hệ với chữ "mỹ", quan trọng đương nhiên không phải vì hơi đen, mà là chiều cao không đủ.

Còn việc vì sao Kỳ Lực Đồng lại nói tiếng Hán, Ngô Lương ngược lại một chút cũng không ngạc nhiên.

Bởi vì lịch sử ghi chép, Uy quốc kỳ thực sớm tại thời kỳ Quang Vũ Đế Lưu Tú, cũng chính là lúc Đông Kinh (Lạc Dương) vừa mới kiến lập liền đã phái sứ giả đi đến Thiên triều, đồng thời gặp được Quang Vũ Đế Lưu Tú.

Vì thế Quang Vũ Đế còn ban cho Uy quốc một phương kim ấn, trên kim ấn khắc năm chữ triện "Hán Ủy Nô Quốc Vương".

Phương kim ấn này còn được hai nông dân phát hiện vào năm 1784 tại vùng Fukuoka, Kyushu của Uy quốc, vừa xuất hiện liền lập tức gây ra oanh động và nhiệt nghị trong giới khảo cổ Uy quốc.

Nhưng khi những chuyên gia và học giả khảo cổ Uy quốc nhìn thấy nội dung chính xác trên kim ấn, lập tức liền bắt đầu nghi ngờ nó.

Lúc đầu bọn họ cưỡng từ đoạt lý, gượng ép "suy đoán" phương kim ấn này tịnh không phải ban cho Uy quốc, mà là ban cho một cái "Nô quốc" nhỏ bé ở "cực nam giới Uy quốc" căn bản không đại diện được cho Uy quốc.

Tiếp đó bọn họ phát hiện thuyết pháp này có chút không thông,

thậm chí có chút buồn cười.

Thế là liền lại lập tức bắt đầu hoài nghi tính chân thực của kim ấn, đề xuất phương kim ấn này là xuất từ thời đại Edo của Uy quốc, do mục đích nào đó bọn họ cũng không biết mà ngụy tạo thành.

Tất cả đều là vì văn hóa Thiên triều ảnh hưởng sâu xa đối với Uy quốc, bọn họ quá hiểu rõ văn hóa Thiên triều.

Cho nên bọn họ biết, chữ "Ủy" trong "Hán Ủy Nô Quốc Vương" tại triều Hán thông với chữ "Uy"; bọn họ cũng biết chữ "Uy" tại triều Hán không những có ý nghĩa "thấp bé, thô bỉ", còn có ý nghĩa "quy thuận, thuận tùng"; về phần chữ "Nô" kia, bọn họ lại càng thêm minh bạch rốt cuộc đại biểu cho ý nghĩa gì.

Muốn để bọn họ thừa nhận phương kim ấn này là triều Hán phong thưởng cho Nhật Bản, đây đương nhiên là một chuyện phi thường đả kích "lòng tự tôn dân tộc".

Thế nhưng điều khiến những chuyên gia và học giả khảo cổ Uy quốc không ngờ tới là: Lão tổ tông của Thiên triều xưa nay có thói quen viết "nhật ký"!

Việc này chính thức được ghi lại trong sử sách.

Nguyên văn 《Hậu Hán Thư》 là: "(Kiến Vũ Trung Nguyên) năm thứ hai, Uy Nô quốc phụng cống triều hạ...

Quang Vũ ban ấn thụ." Đồng thời trong sử sách còn ghi lại một phần chi tiết Uy quốc đến tiến cống.

Khác với các thuộc quốc khác, Uy quốc khi đó đến tiến cống, mang đến đều là một số nhân sinh (người sống/nô lệ) và cá khô.

Cá khô tự nhiên rất dễ hiểu, mà nhân sinh kỳ thực chính là nô lệ, những nô lệ vóc dáng không cao lại vừa gầy vừa yếu.

Cho dù các thuộc quốc khác khẳng định cũng không địa đại vật bác vật tư phong thịnh bằng Thiên triều, nhưng đồ tiến cống của Uy quốc so với các thuộc quốc khác, y nguyên là mười phần không lọt nổi mắt xanh.

Cho nên có học giả cho rằng, Quang Vũ Đế ban cho bọn họ phương kim ấn này chưa hẳn đã là cố ý, nhưng bởi vì đồ Uy quốc tiến cống thực sự không lọt mắt, lại thêm khi đó Thiên triều và Uy quốc giao lưu cực ít, dẫn đến Quang Vũ Đế liền coi bọn họ như một thuộc quốc mới quy thuận đến không cần để ở trong lòng, tùy tùy tiện tiện ban cho một cái tên như vậy mà thôi. "..." Chuyên gia và học giả khảo cổ Uy quốc tập thể mất tiếng.

Cảm giác dường như là đang nghiêm túc giải thích chuyện này, căn cứ và suy luận cũng hợp tình hợp lý, thậm chí rất tốt viên mãn được ý nghĩ của Quang Vũ Đế khi ban ấn, nhưng tại sao lại cảm giác càng thêm chịu nhục rồi nhỉ? ... "Có!

Có đấy ạ!" Kỳ Lực Đồng liên tục gật đầu, tiếp đó quay người hô vào trong phòng một tiếng: "Hô!

Mau mang công văn có đóng kim ấn của Nữ vương ra cho Thiên tử sứ giả xem qua!" "Ai!" Bên trong truyền đến một giọng nữ thanh thúy.

Tiếp đó một cô nương thoạt nhìn tuổi cũng không lớn đi chân trần từ bên trong chạy ra, trong tay đang cầm một quyển giản độc chỉ do mười mấy thanh trúc tạo thành.

Bất quá sau khi nhìn thấy Ngô Lương và Tào Thuần, cô nương rõ ràng biểu hiện có chút khiếp sợ, ngay cả bước chân cũng thu liễm lại một chút, cứ thế đi đến bên cạnh Kỳ Lực Đồng liền lập tức trốn ra sau lưng gã, rồi mới cẩn thận từng li từng tí giao giản độc trong tay ra.

Đáng nhắc tới là, vóc dáng cô nương này tuy cũng không cao, nhưng đứng bên cạnh Kỳ Lực Đồng lại đè bẹp Kỳ Lực Đồng xuống.

Tịnh không phải vì nàng cao hơn Kỳ Lực Đồng, mà là con gái tương đối hiển dáng (trông cao hơn thực tế), cho dù chênh lệch không lớn với Kỳ Lực Đồng, thoạt nhìn vẫn cảm thấy nhỉnh hơn một chút.

Ngoài ra, cô nương này cũng đầu bù tóc rối đầy miệng dầu mỡ, nói thật nếu không phải biết nàng có thân phận gì, Ngô Lương tối đa cũng chỉ nể tình nàng tương đối đáng thương, lĩnh nàng về huyện Dung Khâu phân cho một mảnh ruộng đi làm ruộng mà thôi. "Thiên tử sứ giả, đây chính là công văn của Nữ vương, mời xem qua." Kỳ Lực Đồng lại cung thấp người, hai tay bưng lấy giản độc đưa tới trước mặt Ngô Lương.

Ngô Lương nhận lấy mở ra nhìn thoáng qua.

Nội dung công văn cũng dùng thể chữ Triện, tổng cộng cũng chỉ hơn bốn mươi chữ, chỉ là thủ pháp hành văn rất lộn xộn, thoạt nhìn giống như trẻ con mới học viết chữ vẽ ra, đồng thời bên trong còn có hai chữ sai, bất quá kết hợp trên dưới và nét bút đại thể của hai chữ sai kia, đảo cũng có thể nhìn ra rốt cuộc là ý gì.

Vô phi chính là Tà Mã Đài quốc tôn kính triều đình Đại Hán, lệnh bọn người Kỳ Lực Đồng mang theo cung phụng đến cận kiến vân vân...

Tại chỗ lạc khoản của quyển công văn này, có một cái ấn ký hình vuông màu đỏ.

Trong đó chữ "Hán" lớn nhất, chiếm trọn diện tích của hai chữ.

Bốn chữ phía sau được sắp xếp vuông vức theo hình chữ "Điền", chiểu theo thói quen đọc của triều Hán, thứ tự chính là bốn chữ "Ủy Nô Quốc Vương".

Không sai được!

Người trước mặt chính là sứ giả Uy quốc!

Chính xác mà nói, nên là sứ giả của nước Tà Mã Đài.

Bởi vì theo Ngô Lương biết, Uy quốc hiện tại thực ra vẫn nằm dưới cấu trúc xã hội bộ lạc, Tà Mã Đài quốc cũng chỉ là một liên minh, do hơn ba mươi tiểu quốc (bộ lạc) tổ hợp mà thành, thống nhất đại bộ phận khu vực phía bắc Cửu Châu của Uy quốc, coi như là thế lực cường đại nhất Uy quốc thời đại này.

Mà tại phía nam Uy quốc, thì có một thế lực gọi là "Cẩu Nô quốc" chiếm cứ.

Thế lực này xưa nay bất hòa với Tà Mã Đài quốc, song phương không ngừng phát sinh xung đột, tiêu hao quốc lực vốn đã không chịu nổi một kích của Uy quốc.

Việc này trong sử sách thời Tào Ngụy liền có ghi chép: Thời Ngụy Minh Đế Tào Duệ, Nữ vương nước Tà Mã Đài sai sứ giả đến thăm bày tỏ lòng trung thành, sau đó được Tào Duệ phong làm Thân Ngụy Uy Vương.

Trong lúc đó, sứ giả còn nói rõ cho Tào Duệ về hình thức của Uy quốc, thỉnh cầu Tào Duệ công khai chi viện giúp đỡ bọn họ.

Tào Duệ cũng đích xác cho Nữ vương nước Tà Mã Đài mặt mũi, chẳng những thưởng cho một mai kim ấn tím thụ, còn thưởng cho lễ vật bao gồm một trăm chiếc gương đồng.

Đồng thời Tào Duệ còn phái sứ giả mang theo hịch văn đi điều đình, đáng tiếc Cẩu Nô quốc tịnh không để ý tới.

Bởi vì Cẩu Nô quốc cũng đã tìm được chỗ dựa, bọn họ chủ động phái sứ giả giao hảo với nước Ngô (Đông Ngô), đại có xu thế biến chiến tranh nội bộ Uy quốc thành chiến tranh ủy nhiệm của Thiên

triều...

Mà theo thời đại Tam Quốc kết thúc, triều Tấn thuận lợi diệt đi hai nước Thục, Ngô nhất thống thiên hạ, Tà Mã Đài quốc và Cẩu Nô liền mất hút khỏi sử sách Việt Nam (Trung Quốc).

Điều này làm khó cho các chuyên gia và học giả sử học Uy quốc đời sau.

Bởi vì Thiên triều bỗng nhiên không viết nhật ký nữa, bản thân Uy quốc lại không có thói quen viết nhật ký, dẫn đến lịch sử Uy quốc từ đó xuất hiện sự đứt gãy trong thời gian rất dài, không có cách nào tiếp tục truy tìm cội nguồn. "Ta đại biểu Bệ hạ hoan nghênh các ngươi đến." Thu lại quyển công văn, Ngô Lương cũng lộ ra vẻ mặt tươi cười, mở miệng hỏi: "Bất quá ta mười phần tò mò, các ngươi đi tới nơi này chẳng những phải phiêu dương qua biển, còn phải đi bộ hơn vạn dặm, một đường này các ngươi rốt cuộc đi mất bao lâu?" "Không giấu sứ giả, lúc chúng ta xuất hải cũng là mùa đông." Kỳ Lực Đồng lộ ra vẻ mặt cười khổ, lập tức lại là vẻ mặt may mắn: "Chuyến đi này tuy rằng khó khăn trùng điệp, nhưng là công phu không phụ lòng người, chúng ta cuối cùng vẫn tìm được Thiên tử bệ hạ...

Nhất là mấy tháng gần đây, chúng ta đã rơi vào tuyệt vọng.

Chúng ta đầu tiên là đến Trường An, khi đó chúng ta đã không còn bất kỳ thức ăn gì, chỉ có thể dọc đường đi theo dân chúng lưu vong cùng nhau đào rễ cỏ ăn rau dại.

Vốn tưởng đến Trường An gặp được Thiên tử thì sinh hoạt sẽ cải thiện, nhưng ai ngờ Trường An khi đó lại đang xảy ra chiến tranh, trong thành hầu như thành một mảnh phế tích." Hắn nói hẳn là cảnh tượng Lý Giác và Quách Tỵ dẫn bộ hạ tranh đoạt quyền lực công phá Trường An trước khi Hiến Đế bỏ trốn, lịch sử ghi lại khi đó trong thành Trường An người chết hàng vạn, Trường An hầu như biến

thành một mảnh phế tích. "Chúng ta trải qua nghe ngóng khắp nơi, mới biết Thiên tử đã lặng lẽ rời khỏi Trường An, định quay về Lạc Dương, thế là chúng ta lại vội vàng đuổi theo.

Kết quả đợi đến Lạc Dương, nhìn thấy lại y nguyên là một mảnh phế tích, Thiên tử căn bản không hề trở về Lạc Dương, mà là nửa đường triển chuyển đi đến một nơi gọi là An Ấp." "Thế là chúng ta lại ngựa không dừng vó chạy tới An Ấp, nhưng đợi đến An Ấp thì mới biết Thiên tử đã rời đi, tiếp theo rốt cuộc muốn đi đâu ai cũng không nói ra được." "Ta hầu như sắp sụp đổ, cứ ngồi dưới thành An Ấp khóc rống lên.

Ta đã không biết nên làm thế nào nữa, cứ thế này nữa, chúng ta e rằng còn chưa gặp được Thiên tử liền phải toàn bộ chết đói chết mệt ở trên đường.

Hơn nữa... xin thứ cho tại hạ thất lễ, ta cũng không biết Thiên tử bệ hạ hiện tại, rốt cuộc còn tính là Thiên tử Đại Hán mà Nữ vương mệnh chúng ta đến tham bái hay không." "Cũng may mấy ngày sau lại có tin tức truyền đến, nguyên lai Thiên tử bệ hạ được đón đến Trần Lưu, đồng thời cuối cùng định cư lại." "Thế là ta chỉnh đốn lại tinh thần, hầu như là hạ quyết tâm quyết tử, lập tức dẫn sứ đoàn chạy tới Trần Lưu, cứ như thế vừa đi vừa đuổi, rốt cuộc đuổi kịp..." Nói đến đây, trong mắt Kỳ Lực Đồng đã ngân ngấn lệ, cô nương sau lưng kia thậm chí khẽ khàng thút thít, có thể thấy được một đường này rốt cuộc trải qua bao nhiêu khó khăn.

Càng đừng nói trong chiến loạn này, bọn họ tùy thời đều có khả năng bị một phương thế lực khấu áp hoặc là giết chết, đây quả thực là một chuyến đi bán mạng. "Các ngươi vất vả rồi." Ngô Lương đồng cảm nhìn bọn họ một cái, tiếp đó lại hỏi: "Ta thấy trên công văn viết các ngươi chuyến này mang theo ngàn cân cá khô và trăm tên nhân sinh hiến cho Bệ hạ?" "..." Mặt Kỳ Lực Đồng lập tức xụ xuống, nước mắt

trong hốc mắt cũng bị hút ngược trở về.

Chương 703

"Sao thế?" Ngô Lương tựa hồ đã minh bạch cái gì. "Sứ giả thứ tội, cá khô đã bị chúng ta trên đường...

ăn hết...

Nếu không phải như thế, tại hạ chỉ sợ sớm đã chết đói ở trên đường." Kỳ Lực Đồng thật vất vả lấy lại dũng khí, xấu hổ đến mức vô địa tự dung nói.

Quả nhiên.

Ngô Lương một chút cũng không ngoài ý muốn, tiếp đó lại hỏi: "Vậy một trăm nhân sinh kia đâu?" "..." Biểu tình của Kỳ Lực Đồng càng thêm xấu hổ, hầu kết nhúc nhích nửa ngày mới cực kỳ gian nan nói: "Trên đường đói chết quá nửa...

Còn có một số nhân lúc ta không đề phòng bỏ trốn...

Còn có một số ý đồ đào tẩu bị ta phát giác, xử tử rồi...

Chẳng những là những nhân sinh kia, ngay cả hộ vệ tùy hành cũng là chết thì chết trốn thì trốn...

Hiện nay ngoại trừ ta và Hô, liền chỉ còn ba tên hộ vệ sống sót đi tới nơi này." "Cho nên các ngươi tiến cống thế này..." Ngô Lương thâm biểu đồng tình, lại mạc danh buồn cười.

Thật không phải hắn không có lòng đồng cảm, nói thật, nếu là Ngô Lương biết trước tao ngộ của bọn họ, không chừng còn có thể chuyên trình đưa chút vật tư đi cứu trợ.

Dù sao nhiều người chết đói như vậy, chuyện này nói thế nào cũng không nên buồn cười.

Nhưng không quản ngàn dặm chạy tới tiến cống.

Cá khô tiến cống đâu?

Ăn rồi.

Nhân sinh tiến cống đâu?

Trốn thì trốn, chết thì chết.

Cho nên đây rốt cuộc là tiến cống cái gì?

Nếu đổi lại là Ngô Lương, nửa đường cảm giác không ổn, không nói có thể quay về phục mệnh hay không, cho dù tìm nơi ẩn cư hắn cũng sẽ không tới tiến cống nữa.

Bởi vì kiểu tiến cống này, thật lòng có chút tốn mạng. "Tại hạ biết mười phần thất lễ, bất quá tại hạ đã nhận được sự tín nhiệm và dặn dò của Nữ vương, dù cho quả nhiên táng mệnh ở đây, cũng nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ, nếu không tại hạ liền không xứng làm người." Kỳ Lực Đồng ưỡn cái lồng ngực gầy đến mức ngay cả y phục rách rưới cũng không chống lên nổi, nghĩa chính nghiêm từ nói.

Nhưng Ngô Lương nghe những lời này, lại cảm giác gã giống như đang quảng cáo cho công ty chuyển phát nhanh nào đó...

Thế là lại thăm dò hỏi một câu: "Nữ vương hiện tại của các ngươi hẳn là tên gọi Ti Di Hô đi?" "?" Kỳ Lực Đồng nghe xong trước tiên là ngẩn ra, sau đó vẻ mặt quái dị nhìn về phía cô nương sau lưng.

Không phải Ti Di Hô sao?

Ngô Lương nhớ kỹ sử sách ghi chép như vậy mà, chẳng lẽ còn chưa đến lúc?

Cũng đúng, công nguyên năm 238, cũng chính là lúc Ngụy Minh Đế Tào Duệ tại vị, Nữ vương nước Tà Mã Đài là Ti Di Hô, đó đã là chuyện của 40 năm sau, hiện tại Ti Di Hô còn thật sự có khả năng

chưa đến lúc thượng vị...

Bất quá...

Chờ chút!

Ngô Lương rất nhanh liền chú ý tới biểu hiện cổ quái của Kỳ Lực Đồng, gã sau khi nghe được cái tên này, không phải lập tức trả lời hoặc là uốn nắn Ngô Lương, mà là vẻ mặt kinh dị nhìn cô nương kia?

Ngô Lương bỗng nhiên nhớ tới xưng hô lúc nãy Kỳ Lực Đồng gọi cô nương kia. "Hô!" Gã vừa rồi hình như gọi nàng là "Hô" thì phải!

Lúc đó Ngô Lương tịnh không nghĩ nhiều, nhưng hiện tại kết hợp biểu hiện dị thường của Kỳ Lực Đồng, Ngô Lương lập tức liền ý thức được một tình huống ngoài dự liệu.

Chẳng lẽ...

Theo những gì Ngô Lương biết, Ti Di Hô là một nữ thống trị giả Nhật Bản cổ đại cực kỳ mang màu sắc thần bí. "Tam Quốc Chí" có ghi chép, Ti Di Hô am hiểu dùng chuyện quỷ thần mê hoặc bách tính, cả đời không kết hôn, chỉ có đệ đệ phò tá triều chính, hơn nữa từ khi Ti Di Hô làm vương đến nay chưa từng có người ngoài nào có thể nhìn thấy mặt bà ta, chỉ có một ngàn tỳ nữ cùng một nam nhân đưa cơm là được ra vào cung vi.

Hơn nữa trong ghi chép còn đặc biệt đề cập, nước Tà Mã Đài trước đó thực ra vẫn luôn là một chính quyền nam quyền, tức là nói lịch đại quốc vương đều là nam nhân.

Chẳng qua bởi vì trước đó liên tục trải qua mấy chục năm chiến loạn, quốc gia này ngàn vương bách khổng, dân chúng lầm than, lúc này Ti Di Hô mới bỗng nhiên xuất hiện, cũng rất nhanh được ủng lập làm Nữ vương, chính thức bắt đầu sự thống trị của bà ta...

Chính vào lúc Ngô Lương đang suy nghĩ như vậy. "Không biết

Thiên tử sứ giả nghe được cách nói này từ đâu?" Kỳ Lực Đồng đã thu hồi ánh mắt từ trên người cô nương trẻ tuổi kia, sau đó khom người hỏi. "Cái này..." Ngô Lương đang nghĩ nên giải thích vấn đề này như thế nào.

Tào Thuần lại rất hợp thời tiếp lời, nghiêm mặt nói với hắn: "Xem ra ta cần thiết phải giới thiệu cho ngươi một chút về vị Thiên tử sứ giả này, ngài ấy thực ra là dị sĩ xuất thần nhập hóa nhất nước ta, không cần đi vạn dặm đường, chỉ cần đêm xem tinh tượng, bấm đốt ngón tay suy tính liền có thể biết chuyện thiên hạ, cho nên ngài ấy nói với ngươi lời gì, hỏi vấn đề gì, ngươi tốt nhất nên nói rõ sự thật, bằng không thì cũng chớ trách Thiên tử sứ giả hoài nghi thành ý của các ngươi." Phải nói không hổ là Tào Thuần có thể trở thành thủ lĩnh Hổ Báo Kỵ, trường kỳ lưu lại bên cạnh Tào lão bản làm việc.

Đây chính là sự tinh mắt, lúc nào nên nói chuyện, lúc nào không nên nói chuyện, hay là nên nói lời như thế nào, tên này đã nắm giữ được tinh túy.

Ngô Lương lập tức giơ một ngón tay cái lên với Tào Thuần ở trong lòng. "Thất lễ." Kỳ Lực Đồng nghe vậy vội vàng tạ lỗi, có chút kiêng kị tránh ánh mắt của Ngô Lương, chính diện trả lời, "Không gạt Thiên tử sứ giả, Nữ vương nước Tà Mã Đài ta cũng không gọi là Hô, mà là gọi là Ngọc.

Ngoài ra, hai chữ Ti Di cũng không phải họ của Nữ vương, trong ngôn ngữ nước ta, Ti Di thực ra là tôn xưng Vương, ở nước ta Vương đã không phải là phàm nhân, bởi vậy không còn sử dụng họ của phàm nhân nữa." "Ừm." Ngô Lương gật đầu, rất dễ dàng liền tiếp nhận cách nói của Kỳ Lực Đồng.

Bởi vì ở nước Oa đời sau, Hoàng tộc cũng giống như vậy không có họ, cũng là cách nói tương tự, xem ra tập tục này từ lúc này đã bắt

đầu sử dụng rồi.

Ngoài ra còn có một chi tiết lịch sử mà Ngô Lương biết cũng có thể từ mặt bên chứng thực cách nói của Kỳ Lực Đồng.

Bởi vì "Tam Quốc Chí" còn ghi lại tin tức liên quan đến Quốc vương nước Cẩu Nô đối lập với nước Tà Mã Đài, Quốc vương nước Cẩu Nô là một nam tính, tên của hắn liền được ghi thành "Ti Di Cung Hô".

Cái tên này với "Ti Di Hô" chỉ kém một chữ.

Dẫn đến có một độ khiến cho Ngô Lương tưởng rằng nội loạn nước Oa lúc này cũng là nội chiến giữa các lộ Thân vương, mà Thiên triều trong lịch sử cũng thường xuyên phát sinh chuyện như vậy, chỉ riêng nhà Hán liền có rất nhiều ví dụ, luôn là một đám Thân vương họ Lưu bởi vì các loại nguyên nhân mà đánh nhau loạn xạ, thực ra đánh tới đánh lui đều là thân thích người nhà.

Trừ cái đó ra, Ngô Lương lại đã bắt đầu cân nhắc một vấn đề khác.

Vẫn là theo sử sách ghi chép: "Khoảng trước sau năm 188 Công nguyên, nước Oa bắt đầu phát sinh nội loạn.

Sau đó, các nước chư hầu cùng tôn Nữ vương Tà Mã Đài Ti Di Hô làm Nữ vương, nước Oa cứ thế phân liệt thành thế lực phương Bắc lấy nước Tà Mã Đài cầm đầu, cùng thế lực phương Nam lấy nước Cẩu Nô cầm đầu, bất quá cũng tạm thời an định lại." Mà cách nói của Kỳ Lực Đồng lại xuất hiện phân kỳ với ghi chép trong sử sách Thiên triều.

Hiện tại Nữ vương nước Tà Mã Đài gọi là "Ti Di Ngọc", chứ không phải là "Ti Di Hô", đây liền là một vấn đề đáng giá truy xét một phen.

Chẳng lẽ là nhà Hán hiểu biết có hạn đối với nước Oa, dẫn đến lúc soạn viết sử sách đã lọt mất một nhiệm kỳ Nữ vương trong đó?

Hay là xuất phát từ nguyên nhân nào đó không muốn người biết, cố ý bỏ qua Nữ vương tên là "Ti Di Ngọc" này?

Hay hoặc là...

Giả như trong thời gian ngắn "Ti Di Hô" liền sẽ thay thế "Ti Di Ngọc" trở thành Nữ vương mới, khả năng cũng sẽ xuất hiện kết quả tương tự.

Bởi vì các đời thống trị giả vì để cho sự thống trị của chính mình càng thêm danh chính ngôn thuận, sau khi phát động chính biến hoặc là sử dụng một vài thủ đoạn không tốt lắm đoạt được chính quyền, thông thường đều sẽ giở một chút thủ đoạn, tận khả năng đạm hóa hoặc là bôi đen thống trị giả tiền nhiệm, từ đó khiến cho sự thống trị của chính mình có vẻ càng thêm hợp pháp.

Lý Thế Dân đã từng làm chuyện như vậy, mà đó cũng được xem là bước ngoặt quan trọng khiến sử quan Thiên triều thất tiết.

Nhưng vấn đề là...

Hô...

Ngô Lương lại một lần nữa nhìn về phía nữ tử trẻ tuổi trốn sau lưng Kỳ Lực Đồng.

Nàng có khả năng là Nữ vương Ti Di Hô mang đậm màu sắc thần bí kia, cũng có khả năng không phải, chỉ đơn thuần là trùng hợp về cái tên mà thôi, trước mắt còn chưa có định luận.

Nhưng có một điểm là có thể khẳng định.

Nếu như vấn đề Ngô Lương vừa mới hỏi thông qua miệng Kỳ Lực Đồng truyền đến trong tai đương kim Nữ vương "Ti Di Ngọc",

lại phối hợp với màn giới thiệu long trọng vừa rồi của Tào Thuần đối với Ngô Lương...

Ngô Lương có lý do suy đoán, nữ tử trẻ tuổi tên là "Hô" này, cùng với những nữ tử tên là "Hô" khác trong nước Tà Mã Đài, đều cực có khả năng bị thanh toán.

Dù sao thời đại này vô luận là thống trị giả hay là bình dân bách tính đều thập phần mê tín, huống chi còn là nước Oa lạc hậu và mê tín hơn cả Thiên triều, chỉ riêng một tin đồn như vậy cũng đã đủ để khiến rất nhiều người táng mạng.

Mà ánh mắt cổ quái của Kỳ Lực Đồng khi nhìn về phía cô nương kia lúc nãy, liền đã rất nói lên vấn đề rồi.

Nghĩ như vậy, Ngô Lương lập tức cười ha hả nói với Kỳ Lực Đồng: "Kỳ Lực Đồng đại phu, ngươi đã thông qua khảo nghiệm của ta.

Ta đương nhiên biết Nữ vương nước Tà Mã Đài gọi là 'Ti Di Ngọc', vừa rồi cố ý nói sai chẳng qua là đang thử ngươi mà thôi.

Nếu ngươi không uốn nắn ta, như vậy ngươi liền sẽ bị coi là tế tác quan lại bắt giam...

Hi vọng Kỳ Lực Đồng đại phu chớ để trong lòng, ngươi một đường đến đây sớm đã biết, hiện nay Đại Kinh ta cũng đang trong chiến loạn, bởi vậy không thể không cẩn phòng những kẻ cư tâm khó lường tiếp cận Thiên tử." "Hóa ra là như thế." Kỳ Lực Đồng lúc này mới thu hồi ánh mắt cổ quái từ trên người cô nương kia, sau đó trên mặt cũng là lộ ra ý cười như trút được gánh nặng, khom người nói với Ngô Lương, "Thiên tử sứ giả làm như vậy cũng là chuyện trung quân, tại hạ sao dám để trong lòng." "Vậy được, hiện nay đã chứng thực thân phận của ngươi, ngươi liền chuẩn bị một chút, lát nữa theo ta đến diện kiến Thiên tử." Ngô Lương gật đầu nói.

Hắn tin tưởng Kỳ Lực Đồng không xa vạn dặm đến đây tiến cống, tuyệt đối không chỉ là tiến cống đơn giản như vậy, khẳng định còn phụng mệnh lệnh của Nữ vương có sở cầu đối với Đại Kinh.

Mà thỉnh cầu này tự nhiên phải giáp mặt nói rõ với Đại Kinh Thiên tử mới phù hợp lễ nghi.

Ngô Lương cũng lười truy vấn, dù sao cũng chẳng qua là thỉnh cầu Đại Kinh khảng khái phù bần hoặc là viện trợ chính trị các loại, trong lịch sử bọn họ cũng đều là những thỉnh cầu này.

Mà đối với Hiến Đế Lưu Hiệp hiện tại mà nói, chính hắn còn phải nhìn sắc mặt Tào lão bản, tự là một dạng đều không có biện pháp thỏa mãn.

Còn việc Tào lão bản có nguyện ý đáp ứng những thỉnh cầu này hay không, cái đó cũng rất khó nói.

Dù sao tuy rằng thế lực Tào lão bản hiện tại đã không nhỏ, nhưng y nguyên phải đối mặt với rất nhiều khiêu chiến vượt ra khỏi năng lực trước mắt, tám phần là không có tinh lực và tài lực vì một tiểu quốc ở xa ngoài hải ngoại, không có bất kỳ ảnh hưởng gì đối với cục thế Thiên triều, cũng không có chút nào giá trị thực thi viễn giao cận công. "Duy." Kỳ Lực Đồng khom người cúi đầu.

Cô nương trẻ tuổi tên là "Hô" sau lưng cũng bái xuống.

Chương 704

"Đúng rồi thúc phụ." Ngô Lương lại quay đầu nhìn về phía Tào Thuần. "..." Tào Thuần lại là ngẩn ra vài giây đồng hồ, lúc này mới rốt cục phản ứng lại, chỉ vào chính mình hỏi, "Ngươi đang gọi ta?" Đừng nhìn tên này gần đây luôn lấy bối phận ra trêu chọc Ngô Lương, nhưng trong lòng hắn vẫn coi Ngô Lương là người đồng trang lứa, cho nên Ngô Lương bỗng nhiên gọi hắn như vậy, ngược lại là hắn có chút không thích ứng. "Còn có thể là ai?" Ngô Lương trợn trắng mắt. "Ai!

Ai ai!

Ai!

Hiền điệt tốt của ta!" Tào Thuần lập tức vui vẻ ra mặt, ngay tại chỗ điên cuồng chiếm tiện nghi của Ngô Lương, liên tiếp đáp ứng mấy tiếng mới hỏi, "Gọi ta có việc gì?" Với da mặt của Ngô Lương, tự nhiên căn bản không thèm để ý chịu chút thiệt thòi này, tiếp đó nghiêm mặt nói: "Hình tượng này của bọn họ đi diện kiến Thiên tử rất không thích hợp, ngài sai người cho bọn họ chút nước nóng tắm rửa đàng hoàng một phen, lại đưa cho bọn họ hai bộ y phục thay, ương ương đại quốc (nước lớn uy nghi) chúng ta chút khí độ ấy vẫn phải có, cho dù trong chiến loạn cũng phải mạnh hơn nước khác rất nhiều." "Ta đây liền bảo người đi làm." Tào Thuần miệng đầy đáp ứng. "Vậy nơi này liền giao cho thúc phụ, ta đi cách vách bẩm báo chuyện này với Thiên tử." Ngô Lương gật đầu, liền sải bước ra cửa đi sang cách vách. ...

Lúc này thủ bị của Hoàng cung lâm thời rõ ràng nghiêm ngặt hơn ngày thường không ít.

Trải qua chuyện lần này, Tào lão bản không thể không phòng bị Hiến Đế, mà Hiến Đế cũng không thể không thu liễm một chút, vạn nhất Tào lão bản "hàn tâm" thật sự tống hắn về Lạc Dương, ngày lành của hắn khẳng định liền chấm dứt.

Bất quá cái này đối với Ngô Lương cũng không có ảnh hưởng gì.

Bởi vì hiện tại Tào Ngang là thống lĩnh Vũ Lâm hộ vệ, Tào Ngang tự nhiên sẽ không can thiệp Ngô Lương ra vào, huống chi y đã sớm biết Ngô Lương tới làm cái gì.

Cứ như vậy một đường thông suốt đi tới tẩm thất của Hiến Đế.

Tuy rằng cửa đang rộng mở, Ngô Lương vẫn bảo hoạn quan cửa ra vào vào thông báo một tiếng, đạt được sự chuẩn hứa của Hiến Đế mới đi vào.

Lúc này Hiến Đế Lưu Hiệp đã ngồi ở trên ngọa tháp, bất quá từ chăn đệm cùng búi tóc lược hiển lộn xộn trên ngọa tháp có thể nhìn ra, vừa rồi hắn hẳn là đang nghỉ ngơi. "Bệ hạ, gần đây có mấy tên sứ giả nước Tà Mã Đài đến đây bái kiến, thần đã nghiệm minh thân phận của bọn họ." Ngô Lương thi lễ nói. "Nước Tà Mã Đài?" Lưu Hiệp mặt lộ vẻ nghi hoặc, hiển nhiên chưa từng nghe qua tên quốc gia này. "Chẳng qua là một tiểu quốc Đông Hải, Bệ hạ không cần quá mức để ý." Ngô Lương nói. "Kể ra cũng hiếm có, hiện nay Đại Kinh đã thành ra quang cảnh thế này, lại còn có tiểu quốc phái khiển sứ giả đến đây bái kiến." Lưu Hiệp thở dài một hơi, thổn thức không thôi nói, "Đã như vậy, Ngô khẽ chuẩn bị một chút, liền mời Ngô thái sử dẫn bọn họ vào đi." "Nặc." Ngô Lương đáp một tiếng, liền chuẩn bị rời đi. "Ngô thái sử..." Lưu Hiệp lại bỗng nhiên gọi hắn lại, trên mặt lộ ra chút vẻ khó xử, do dự như vậy một chút mới lại nói, "Chiếu theo Hán nghi cổ điển, có sứ giả nước ngoài đến đây bái kiến, Ngô nên thiết yến khoản đãi để tỏ lòng nhân đức, còn cần tặng lễ vật làm đáp lễ, nhưng hiện nay..." Lời

của Lưu Hiệp chỉ nói một nửa, khuôn mặt lược hiển trắng nõn đã đỏ bừng một mảnh, lại nói thế nào cũng không xuống miệng được.

Hắn hiện tại thật sự rất xấu hổ.

Ăn dùng đều là của Tào lão bản, binh mã cũng đều là của Tào lão bản, gần đây lại vừa mới xảy ra chuyện không vui như vậy với Tào lão bản, khiến cho Tào lão bản tổn thất một "cánh tay" như Hí Chí Tài.

Mà hiện nay, chiếu theo Hán nghi cổ điển thiết yến khoản đãi sứ giả nước ngoài, còn muốn tặng lễ vật, tự nhiên cũng đồng dạng cần Tào lão bản duy trì.

Lưu Hiệp thực sự là khó mà mở miệng, lời nói có thể nói đến nước này, đã tương đương với đem tôn nghiêm của Thiên tử đặt trên mặt đất ma sát rồi. "Bệ hạ không cần lo lắng việc này, thần sẽ tự mình nói rõ với Đại tướng quân, hết thảy đều sẽ an bài thỏa đáng." Ngô Lương cười cười, chắp tay nói, "Việc này kỳ thực cũng không phải việc của một mình Bệ hạ, mà là chuyện của ương ương đại quốc dân tộc An Lạc ta, sao có thể để người ngoài nhìn chê cười?" "..." Nghe lời này, Lưu Hiệp có chút ngoài ý muốn nhìn về phía Ngô Lương, một lát sau chung quy mặt lộ vẻ cảm kích, gật đầu nói, "Ngô thái sử cao phong lượng tiết, Ngô tự thẹn không bằng." "Bệ hạ quá khen, nếu không còn chuyện gì khác, thần liền cáo lui." Ngô Lương thi lễ nói. "Ngô thái sử xin dừng bước." Lưu Hiệp lại bỗng nhiên lại gọi Ngô Lương lại, tiếp đó lại hạ thấp thanh âm nói, "Ngô thái sử, nghe nói Lữ Bố là bị ngươi thân thủ bắt giữ, khi đó cũng là do ngươi đích thân thẩm vấn?" "Bệ hạ, thần chẳng qua là làm chuyện trung nhân mà thôi, thần chỉ muốn bình bình an an sống hết kiếp này, bởi vậy chuyện Bệ hạ hỏi, thần thực sự không thể phụng cáo." Cảnh giác của Ngô Lương rất cao, cũng không nguyện có quá nhiều giao tế với Lưu Hiệp, thế là qua loa tắc trách một câu liền muốn rời khỏi. "Ngô thái sử có phải tìm được từ trên người Lữ Bố một phương Cương mão?"

Lưu Hiệp lại cũng không thèm để ý, ngay sau đó lại truy vấn.

Ngô Lương rốt cuộc dừng bước, quay đầu hỏi: "Bệ hạ rốt cuộc muốn nói cái gì?" "Ngô thái sử có biết phương Cương mão kia là di vật của Vương Mãng?" Lưu Hiệp tiếp tục nói, "Giống như đầu Vương Mãng, Cương mão kia đồng dạng cũng không phải vật tầm thường...

Ngô cũng không có ý tứ lôi kéo Ngô thái sử, càng không có ý tứ ly gián Ngô thái sử với Tào tướng quân, chỉ là thấy Ngô thái sử là dị sĩ hiếm thấy trên thế gian, tám phần có hứng thú đối với những dị bảo này, lại thấy Ngô thái sử cao phong lượng tiết minh tích sự lý, bởi vậy cam nguyện đem một vài bí mật Hoàng thất báo cho để làm hồi báo.

Dù sao Ngô kiếp này chỉ sợ là khó có ngày trở mình, mà những dị bảo này đến trong tay Ngô thái sử, có lẽ còn có thể phát huy một chút tác dụng, cũng không tính là mai một." "..." Ngô Lương động tâm.

Hắn không thể không động tâm.

Kỳ thực sau sự kiện lần này, tuy rằng coi như đã đạt được giải quyết viên mãn, nhưng thực ra vẫn còn rất nhiều bí mật chưa được giải khai, lòng hiếu kỳ của Ngô Lương cũng chưa được thỏa mãn.

Chỉ là thụ hạn ở thân phận cùng lập trường của chính mình.

Ngô Lương biết chính mình không thể nào đích thân đi hỏi Lưu Hiệp, cho dù hỏi Lưu Hiệp cũng chưa chắc nguyện ý trả lời.

Huống chi Tào lão bản đã không mang hắn theo lúc xử lý chuyện này trước đó, hắn tự nhiên cũng phải thức thời một chút, quá mức chủ động ngược lại sẽ rước lấy cho mình một vài phiền toái.

Còn về Lữ Bố, Tào lão bản càng là trực tiếp đem hắn tuyết tàng (giam lỏng/giấu đi).

Ngô Lương hiện tại cũng không xác định Lữ Bố rốt cuộc là đã

chết, hay là vẫn bị nhốt tại Tào phủ, hay hoặc là bị chuyển di đến địa phương khác, Tào lão bản không nói, hắn tự nhiên cũng không tiện hỏi nhiều. "Nguyện nghe tường tận." Nghĩ như vậy, Ngô Lương ngược lại cũng không nhăn nhó, lập tức thi lễ với Lưu Hiệp đáp.

Lưu Hiệp có lôi kéo hay không, có ly gián hay không kỳ thực đều không quan trọng, khác với những người khác, Ngô Lương có mục tiêu cực kỳ minh xác, đối với quyền thế lợi ích lại không có dã tâm gì, Lưu Hiệp lôi kéo cùng ly gián cơ bản sẽ không có bất kỳ tác dụng gì.

Bất quá nếu là như vậy có thể từ trong miệng Lưu Hiệp biết được bí văn của Hoàng tộc nhà Hán, Ngô Lương tự nhiên cũng không ngại bồi Lưu Hiệp nói thêm vài câu.

Còn về phía Tào lão bản.

Ngô Lương cũng không lo lắng bởi vì việc này liền lâm vào cạm bẫy sai kỵ, nếu Lưu Hiệp thật có tâm tư lệch lạc gì, Ngô Lương một chút cũng không ngại làm một kẻ tiểu nhân, sớm đi đến chỗ Tào lão bản đánh một cái báo cáo nhỏ, đến lúc đó chính là Lưu Hiệp tự bê đá đập chân mình. "Cương mão kia thực ra là một phương pháp ấn." Lưu Hiệp cũng không lằng nhằng, đi thẳng vào vấn đề nói, "Ngô tuy chưa từng dùng qua, nhưng trong điển tịch nhà Hán từng có ghi chép, nói Cương mão kia là do Vương Mãng thỉnh Lục địa thần tiên khai quang chế tác, bởi vậy có thần thông, dùng nó chấm chu sa ấn phù đốt hóa thủy nuốt vào, trừ Tam thi cửu trùng, lập can kiến ảnh (có hiệu quả ngay), là bảo vật không thể nhiều lời, bởi vậy mới được nhà Hán cất giữ đến nay." "Pháp ấn?" Đáp án này đích xác khiến Ngô Lương có chút ngoài ý muốn.

Bởi vì Cương mão thời Hán làm ra đều là dùng làm phối sức đeo bên hông, lời đồn chỉ cần đeo ở trên người liền có thể có tác dụng tịch tà khu ác, bởi vậy đỉnh chóp Cương mão mới đục một cái lỗ nhỏ, mục

đích chính là thuận tiện xỏ dây đeo.

Nhưng Lưu Hiệp hiện tại lại nói cái này thực ra là một phương pháp ấn, có thể ấn phù...

Hơn nữa phương thức sử dụng còn là ấn phù đốt hóa thủy nuốt vào?

Đây là phương thức trị bệnh mà Ngô Lương khịt mũi coi thường nhất, cho dù hắn sớm đã tiếp nhận sự thật trên đời tồn tại rất nhiều đạo pháp kỳ dị, nhưng phù thủy trị bệnh trong lòng hắn y nguyên thuộc về phạm trù mánh lới sơ cấp không nhập lưu.

Ngay cả Vu Cát trước đó đều chính miệng thừa nhận, hắn dùng phù thủy chữa bệnh cho người ta chính là đang lừa người, còn về bệnh nhân có thể thuyên giảm hay không, cái đó căn bản không phải hắn có thể khống chế, hoàn toàn nhìn xem thân thể của chính bệnh nhân có thể chiến thắng bệnh ma hay không.

Nếu là bệnh nhân cuối cùng chết rồi, đó chính là ý trời, hay hoặc là tâm bệnh nhân không đủ thành; nếu bệnh nhân may mắn chống đỡ được, vậy chính là công lao của hắn.

Còn về Tam thi cửu trùng kia.

Chính là định nghĩa của Đạo giáo đối với ký sinh trùng bên trong thân thể con người.

Trong đó Tam thi tương đối huyền hoặc, nói chính là ký sinh trùng khống chế dục vọng nhân loại, là cội nguồn sản sinh dục vọng, là tà ma độc hại nhân thể, phân thành Thượng, Trung, Hạ Tam Bành: Thượng thi tên Bành Cư, cư não cung, thích bảo vật; Trung thi tên Bành Toản, cư minh đường, thích ngũ vị; Hạ thi tên Bành Kiểu, cư phúc vị, thích sắc dục.

Mà Cửu trùng thì lại tương đối dễ hiểu hơn, phân biệt là: Phục

trùng, Hồi trùng, Bạch trùng, Nhục trùng, Phế trùng, Vị trùng, Cách trùng, Xích trùng, Khương trùng.

Chín loại ký sinh trùng này đều là hiện thực tồn tại, hậu thế nguyên bản cũng không hiếm thấy, chẳng qua theo mức sống đề cao, điều kiện vệ sinh cùng y tế cũng tốt hơn rất nhiều, tỷ lệ phát bệnh đã càng ngày càng thấp, thậm chí trong rất nhiều thành phố có trình độ phát triển khá cao, những ký sinh trùng này đã tuyệt tích.

Nhưng ở mạt niên Đông Kinh, những ký sinh trùng này cũng đều là sát thủ vô hình lấy đi sức khỏe và sinh mệnh của mọi người, có một số một khi nhiễm phải, cũng không khác gì mắc phải tuyệt chứng.

Bất quá nói đi cũng phải nói lại.

Món đồ chơi này nếu thật sự có thể trừ Tam thi cửu trùng, ngược lại cũng đích xác có chút tác dụng, ít nhất khiến Ngô Lương có thêm một cái kỹ năng nhỏ bảo mệnh, có đôi khi còn có thể thuận tay cứu người một chút.

Nghĩ như vậy.

Ngô Lương đã lấy phương Cương mão kia ra, có chút nghi hoặc nói: "Thứ này bốn mặt đều có triện văn, nếu là dùng để ấn phù, Bệ hạ có biết nên dùng mặt nào để ấn?" "..." Lưu Hiệp nghe vậy hơi hơi sững sờ, tiếp đó có chút xấu hổ nói, "Ngô cũng không biết, bất quá trong điển tịch nhà Hán đích xác có ghi chép, thời Quang Vũ Đế tại vị, Âm Hoàng hậu không biết vì sao nhiễm phải Phế trùng, thường xuyên thở không ra hơi, thế là Quang Vũ Đế liền dùng ấn này ấn phù đốt đi lệnh cho bà nuốt xuống, không ra một khắc, Âm Hoàng hậu liền nôn ra rất nhiều nước đục, trong nước đục có rất nhiều tiểu trùng nhúc nhích, mà sau đó, Âm Hoàng hậu liền rất nhanh khang phục...

Đáng tiếc năm đó Đổng Trác mang Ngô trốn khỏi Lạc Dương,

điển tịch nhà Hán kia cùng rất nhiều thư tịch đều bị hắn phóng hỏa thiêu hủy hầu như không còn, bằng không còn có thể tìm điển tịch kia ra cung cấp cho ngươi tra chứng, có lẽ liền có thể tìm được ghi chép tường tận." "Đã Cương mão này có công hiệu này, vì sao Bệ hạ lại muốn tặng vật này cho Lữ Bố?" Ngô Lương trầm ngâm một lát, bỗng nhiên lại hỏi. "Vì để thu mua người này, năm đó Đổng Trác mang Ngô trốn khỏi Lạc Dương, Lữ Bố chính là người canh giữ, ta muốn thu mua hắn lại thân không trường vật, thế là liền thuận tay đem vật này tặng cho hắn, cũng là lúc đó ta liền cùng hắn kiến lập liên hệ, trở thành mấu chốt để hắn sau này vì ta ra tay ám sát Đổng Trác." Lưu Hiệp bất đắc dĩ nói, nói đến chỗ này mới bỗng nhiên ý thức được lời này khả năng sẽ tạo thành một chút hiểu lầm cho Ngô Lương, tiếp đó lại cố ý giải thích nói, "Ngô đem bí mật của vật này báo cho Ngô thái sử, nhưng cũng không có ý thu mua...

Hiện nay Ngô đã nghĩ thông suốt rồi, kỳ thực cũng không phải Tào tướng quân cần Ngô, mà là Ngô càng cần Tào tướng quân, cho dù biến cố Trường An trở lại một lần nữa, Tào tướng quân bị đâm bỏ mình, Ngô cũng chẳng qua là từ trong tay hắn chuyển tới trong tay người khác mà thôi, kỳ thực cái gì cũng chưa từng thay đổi." "Vậy đầu Vương Mãng thì sao?" Ngô Lương cũng không thèm để ý, tiếp đó lại tò mò hỏi.

Lưu Hiệp lắc đầu, cười khổ nói: "Vật ấy Ngô đã tặng cho Tào tướng quân, Ngô thái sử không cần hỏi nhiều, Ngô cũng sẽ không nói nhiều, như vậy đối với hai người ngươi và ta đều là chuyện tốt." Hóa ra là như thế.

Tào lão bản hiện tại đã thành chủ sở hữu của đầu Vương Mãng, như vậy Lưu Hiệp định nhiên cũng đã đem biện pháp thao túng đầu Vương Mãng dạy cho hắn, xem ra như vậy, Lưu Hiệp cùng Tào lão bản đích xác đã đạt thành một loại hiệp nghị nào đó, chí ít trong thời

gian ngắn sẽ tiến vào một đoạn "tuần trăng mật", câu tâm đấu giác trong bóng tối cũng sẽ tạm thời cáo một giai đoạn.

Đây đối với Tào lão bản mà nói đích xác là kết quả tốt nhất.

Hiện nay vấn đề nội bộ tạm thời đạt được giải quyết, Tào lão bản tự nhiên cũng có thể rảnh tay giải quyết vấn đề bên ngoài, một phương diện một lần nữa tổ kiến triều đình có lực ảnh hưởng nhất định, một phương diện ứng đối uy hiếp bên ngoài sắp sửa đối mặt. "Bệ hạ nói cực phải." Ngô Lương cũng không tiếp tục truy vấn, chỉ là gật đầu nói, "Bệ hạ còn có gì muốn nói với thần không?" "Không có." Lưu Hiệp lắc đầu. "Đã như vậy, thần liền xin cáo lui trước." Ngô Lương thi lễ một cái lui về phía ngoài phòng.

Vừa đi, hắn đã bắt đầu suy tư vấn đề làm thế nào tìm tòi nghiên cứu phương thức sử dụng chính xác của Cương mão, đã Lưu Hiệp nói lời như vậy, hắn liền cần thiết phải nghiệm chứng một phen.

Đúng rồi, Sát Mộc vương tử!

E rằng lại phải dùng đến Âm Dương nhãn của Sát Mộc vương tử rồi.

Trước đó Ngô Lương đã đem "Cương mão" đưa cho hắn ta xem qua, hắn ta đã chứng minh Trương Thiện cũng không nói dối, món đồ chơi này đích xác là một kiện pháp khí.

Chỉ tiếc rốt cuộc có tác dụng gì bọn họ lại nói không rõ ràng, mà hiện nay Lữ Bố lại bị Tào lão bản khống chế tuyệt tàng, mấy ngày nay Tào lão bản vẫn luôn rất bận rộn, Ngô Lương cũng không nguyện ở cái mấu chốt này gây thêm phiền loạn cho Tào lão bản, thế là chỉ có thể tạm thời gác lại.

Kết quả không nghĩ tới Lưu Hiệp lại vào lúc này hiến một pha trợ công, ngược lại cũng coi là một cái thu hoạch ngoài ý muốn.

Đã Lưu Hiệp nói món đồ chơi này có thể ấn phù khu trùng.

Ngô Lương liền có thể sử dụng phương pháp loại trừ để tiến hành nghiệm chứng, chỉ cần đem mỗi một mặt của ấn này đều ấn ra một lá bùa, cũng có thể tổ hợp mấy mặt lại ấn, thẳng đến khi lá bùa ấn ra xuất hiện dị tượng mà Sát Mộc vương tử có thể nhìn ra, liền nói rõ đã tìm được phương pháp sử dụng chính xác... ...

Nửa canh giờ sau.

Lại lần nữa trở lại Vương cung lâm thời, đã là Ngô Lương, Lưu Hiệp, Kỳ Lực Đồng cùng cô nương tên là "Hô" kia cùng nhau hội diện.

Trừ cái đó ra, Tào Ngang cùng hơn mười tên quan viên chính thức cũng ở trong đường bồi đồng, dù sao cái này cũng coi như là giao lưu giữa quốc gia với quốc gia, chung quy vẫn phải đề thăng một chút quy cách.

Chương 705

Mà Ngô Lương thì đã nhìn cô nương tên là "Hô" kia thêm mấy lần.

Không thể không thừa nhận, cô nương này sau khi tắm trắng trẻo, cư nhiên còn có chút đẹp mắt.

Một đôi con ngươi trong veo thấu lượng, làn da trên khuôn mặt trái xoan trắng hồng, chút nào không giống như dáng vẻ vừa mới kinh thụ một cả năm dầm mưa dãi nắng, nhất là vừa rồi lúc còn ở chỗ ở tóc còn chưa khô hẳn, đuôi tóc dán vào làn da trắng nõn, pha có chút cảm giác xuất thủy phù dung.

Thân phận của cô nương này trong sứ đoàn chỉ sợ là không đơn giản a.

Thông qua những chi tiết này, trong lòng Ngô Lương đạt được suy đoán như vậy.

Dù sao người của sứ đoàn nước Tà Mã Đài đã toàn bộ chết đói hoặc là đào tẩu, ngay cả hộ vệ tùy hành đều chết chỉ còn lại có ba người, mà cô nương này lại sống sờ sờ, hơn nữa trước đó trừ bẩn một chút ra, xem ra trên đường còn nhận được sự che chở rất tốt, bởi vậy làn da mới có thể bảo trì trạng thái như vậy.

Ngoài ra còn có một chi tiết.

Nàng có thể ăn cơm cùng một phòng với Đại phu Kỳ Lực Đồng, mà ba tên hộ vệ cận tồn kia trước đó thì bị an bài đến địa phương khác, cái này cũng có thể nói rõ một vài vấn đề. "Đại phu nước Tà Mã Đài Kỳ Lực Đồng, phụng mệnh Nữ vương Ti Di Ngọc đến đây tham kiến Thiên tử bệ hạ!" Nhìn thấy Lưu Hiệp, khác với trước đó thấy Ngô Lương, Kỳ Lực Đồng lập tức quỳ hai đầu gối trên mặt đất thi đại lễ, "Xin Thiên tử bệ hạ thứ tội cho thần, thần lịch kinh thiên hiểm

đi vào nơi này, tuy mang đến tâm ý của Nữ vương Ti Di Ngọc, nhưng lại tao ngộ chiến loạn trên đường, dẫn đến di thất cống phẩm nước Tà Mã Đài tiến cống cho Thiên tử bệ hạ, thần tội đáng vạn chết!" Hô đi theo sau lưng Kỳ Lực Đồng, cũng là vội vàng quỳ xuống thi lễ, vùi đầu không dám lên tiếng. "Kỳ Lực Đồng đại phu mau mau xin đứng lên, đây là tội lỗi của phi thần chi nhân (những kẻ không thần phục) Đại Kinh, làm sao có thể quái tội đến trên đầu ngươi, chớ lo." Lưu Hiệp nói lời như vậy, gật đầu với hoạn quan bên cạnh.

Hoạn quan hội ý vội vàng đi lên phía trước nâng Kỳ Lực Đồng cùng cô nương kia dậy, Kỳ Lực Đồng lại khom người nói: "Tạ Thiên tử bệ hạ." "Không cần đa lễ, Ngô đã mệnh người thiết hạ vãn yến, đêm nay tẩy trần cho chư vị." Lưu Hiệp cười cười, pha vẻ uy nghi nói, "Kỳ Lực Đồng đại phu cũng không cần câu nệ, mời ngồi xuống trước đi, hiện nay cự ly vãn yến còn có hai canh giờ, vừa vặn ngươi cũng nói cho Ngô một chút về tình huống nước Tà Mã Đài, nếu như Ngô chưa từng nhớ lầm, lần trước nước Oa phái ra sứ giả đến Đại Kinh bái kiến, hẳn vẫn là năm Kiến Vũ Trung Nguyên thứ hai, đó đã là chuyện của hơn một trăm năm trước rồi." "Duy." Kỳ Lực Đồng đáp một tiếng cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, cùng cô nương kia dưới sự chỉ dẫn của hoạn quan ngồi xuống, lúc này mới tiếp tục nói, "Xác thực là như thế, khi đó Quang Vũ Hoàng Đế bệ hạ còn từng ban cho nước Oa một tôn Kim ấn, mà Kim ấn này sau đó liền giống như Truyền Quốc Ngọc Tỷ của Đại Kinh, duy chỉ có lịch đại Quốc vương mới có thể trì hữu, mới có thể nhận được sự thừa nhận của các phương thế lực, bách tính nước ta đều cho rằng chính tôn Kim ấn này đã cho nước Oa hơn một trăm năm an định." "Bất quá từ mười mấy năm trước, tình huống đã phát sinh cải biến." "Tôn Kim ấn này bỗng nhiên không biết tung tích, các phương thế lực liền không còn thính mệnh Quốc vương, vì tìm kiếm Kim ấn cùng lợi ích của từng người mà công sát lẫn nhau, trải qua nhiều năm chiến tranh như vậy, nước

Oa đã phân liệt thành mấy chục cái quốc gia lớn lớn nhỏ nhỏ, mỗi quốc gia đều các tự vi chính (mạnh ai nấy làm), trong đó lấy nước Tà Mã Đài ta quốc lực cường thịnh nhất, dần dần có hơn ba mươi nước kết thành liên minh với nước ta chiếm cứ chín châu (Kyushu) phương Bắc." "Mà các nước phương Nam thì lấy nước Cẩu Nô làm tôn, nước ta cùng nước Cẩu Nô trải qua mấy năm chiến tranh, cuối cùng hình thành cục diện hai bên đối trì như hiện nay, bất quá Quốc vương nước Cẩu Nô hiếu chiến, bởi vậy hai nước y nguyên thường xuyên phát sinh chiến sự." "Đây chính là tình huống trước mắt của nước ta." Nói đến đây, Kỳ Lực Đồng rốt cục tạm thời dừng lại, rủ thấp mắt yên lặng ngồi. "Như vậy Nữ vương các ngươi lần này phái ngươi tới đây bái kiến, là vì một lần nữa cầu được một phương Kim ấn, dùng cái này để ổn định cục diện một lần nữa thống nhất nước Oa?" Lưu Hiệp trầm ngâm hỏi, trong lòng lại là thổn thức không thôi.

Tuy rằng chi tiết có rất nhiều chỗ khác biệt, nhưng đồng dạng chiến tranh cùng phân liệt, cũng là gợi lên chuyện thương tâm của Lưu Hiệp, Đại Kinh hiện tại không phải cũng chính là như thế sao?

Thậm chí ngay cả chính hắn đều triều bất bảo tịch (sáng không giữ nổi chiều)...

Hơn nữa Truyền Quốc Ngọc Tỷ của Đại Kinh, cũng đã bị hắn làm mất rồi, hiện nay người đạt được Truyền Quốc Ngọc Tỷ, thì đang chuẩn bị xưng Đế. "Không đúng a..." Nghe lời của Kỳ Lực Đồng, Ngô Lương lại là nảy sinh nghi hoặc.

Hắn trước đó từng xem qua công văn Kỳ Lực Đồng tùy thân mang theo, trên đó rõ ràng đóng dấu Kim ấn Quang Vũ Đế ban cho nước Oa...

Chính vào lúc Ngô Lương đang suy nghĩ như vậy. "Thiên tử bệ hạ hiểu lầm, hiện nay tôn Kim ấn này đã bị Nữ vương nước ta đoạt

được, nhưng sự tình đến nước này nước Cẩu Nô cùng các nước phương Nam đã không còn tuân theo Kim ấn, bởi vậy dù cho Thiên tử bệ hạ có ban xuống một tôn Kim ấn nữa, e rằng cũng khó mà cải biến hiện trạng nước ta." Kỳ Lực Đồng ngay sau đó muốn nói lại thôi nói, "Kỳ thực tại hạ lần này đến đây bái kiến, là vì một sự vụ quan trọng khác quan hệ đến mệnh mạch nước ta..." "A?

Sứ giả cứ nói đừng ngại." Lưu Hiệp hơi hơi vuốt cằm nói, trong lòng lại rất là không có yên lòng.

Nếu như Kỳ Lực Đồng thỉnh cầu Đại Kinh xuất binh tương trợ, hay hoặc là cung cấp vật tư chi viện, cái này liền có chút xấu hổ, bởi vì hắn một không có binh hai không có lương, chính mình còn lo thân không xong, căn bản cũng không có năng lực tương trợ.

Bất quá lại chuyển niệm nghĩ một chút.

Dọc đường đi này Kỳ Lực Đồng sớm đã nhìn thấy tình huống trước mắt của Đại Kinh, nhưng phàm hắn còn là một người có não, hẳn là sẽ không đưa ra thỉnh cầu như vậy...

Quả nhiên.

Kỳ Lực Đồng cũng không đề ra thỉnh cầu mà Lưu Hiệp không thỏa mãn được, mà là một lần nữa đứng dậy mang theo cô nương kia đi tới trước đường, cung cung kính kính quỳ xuống nói: "Tại hạ lần này đến đây, là phụng mệnh Nữ vương thỉnh cầu Thiên tử bệ hạ tương trợ, tìm kiếm tung tích của Tần Chi Từ quân, nước Oa từng nhờ Tần Chi Từ quân mà hưng thịnh trăm năm, ngài ấy mới là nơi gửi gắm quốc vận cùng mệnh mạch của nước Oa, hiện nay nước ta đã đến tình trạng khó mà duy trì, nếu muốn tuyệt xứ phùng sinh, e rằng không thể không tìm được Tần Chi Từ quân!" "Tần Chi Từ Quân?" Nghe được cái tên có phần cổ quái này, Lưu Hiệp lộ vẻ nghi hoặc.

Chúng nhân tại tràng trong lòng cũng không hiểu, Hán triều tuy

cũng có người đặt tên hai chữ, nhưng đại đa số vẫn lấy tên đơn làm quý, còn loại tên bốn chữ như thế này thì tuyệt nhiên chưa từng có.

Cho nên, đây có lẽ là một loại tôn xưng, giống như danh hiệu của một số người nào đó chăng?

Nhưng cho dù là vậy, chúng nhân tại tràng đều là sĩ tộc có kiến thức và quan hệ rộng rãi, có người còn là danh môn vọng tộc, lại chưa từng có ai nghe qua danh hiệu cổ quái như vậy.

Quan trọng hơn là, người này rốt cuộc có bản lĩnh gì, lại có thể trở thành quốc vận và mệnh mạch của một tiểu quốc hải ngoại cách xa vạn dặm, khiến cho Tà Mã Đài quốc chuyên trình phái sứ giả không quản ngàn dặm xa xôi đến đây tìm kiếm, thậm chí còn cả gan dùng việc này kinh động Đại Kinh thiên tử?

Tần Chi Từ Quân...

Ngô Lương cũng đang nghiền ngẫm cái tên này từ miệng Kỳ Lực Đồng.

Dù sao cũng chỉ là nghe phát âm, không giống với nhìn thấy văn tự, cộng thêm phát âm của Kỳ Lực Đồng vốn có chút trẹo miệng, nên ngay cả Ngô Lương cũng không thể lập tức hiểu được người Kỳ Lực Đồng nói rốt cuộc là ai.

Tuy nhiên sau khi suy tư kỹ càng, Ngô Lương bỗng nhiên nghĩ đến một người, lập tức đứng dậy mở miệng hỏi: "Kỳ Lực Đồng đại phu, người mà ngài nói tên thật chẳng lẽ là Từ Phúc sao?" Theo Ngô Lương được biết, trong lịch sử, khi Từ Phúc mang theo ba ngàn đồng nam đồng nữ ra khơi tìm thuốc trường sinh bất lão cho Tần Thủy Hoàng, liền có thuyết nói hắn đến một nơi "bình nguyên quảng trạch", cảm thấy khí hậu nơi đó ấm áp, phong quang tươi đẹp, dân chúng thân thiện, bèn dừng lại tự lập làm vương, dạy người địa phương phương pháp nông canh, đánh cá, bắt cá voi và làm lịch giấy, sau đó liền không

bao giờ trở về Thiên triều nữa.

Mà nơi "bình nguyên quảng trạch" này, có học giả phân tích địa mạo và hoàn cảnh, cho rằng chính là vùng Cửu Châu của Uy quốc, Cửu Châu chính là nơi Tà Mã Đài quốc tọa lạc ở phía bắc Uy quốc.

Hơn nữa, sau khi Từ Phúc đến Uy quốc, liền tự xưng là "Tần Chi Từ Phúc".

Cũng có người gọi hắn là Từ Quân, chẳng qua việc này không được ghi chép trong chính sử Thiên triều, chỉ là một số truyền thuyết dân gian và dã sử.

Mà sử thư của Uy quốc lại càng không có dấu vết để tìm, bọn họ ngay cả đoạn lịch sử này của Tà Mã Đài quốc cũng phải cầu chứng trong sử thư Thiên triều, thì làm sao có thể ghi lại chuyện còn sớm hơn lúc đó cả mấy trăm năm?

Duy nhất có thể khẳng định là, cho dù không có sử thư làm bằng chứng, ảnh hưởng của Từ Phúc đối với lịch sử Uy quốc vẫn cực kỳ sâu xa.

Dù cho đến hậu thế, Uy quốc vẫn lưu lại rất nhiều mộ Tần Từ Phúc được xây dựng ở các thời kỳ khác nhau, chẳng qua những ngôi mộ này đều là giả, niên đại căn bản không khớp. "Từ Phúc?" Nghe được cái tên này, bất luận là Hiến Đế Lưu Hiệp hay chúng nhân tại tràng tự nhiên đều nghe nhiều nên thuộc, bất quá ngay sau đó vẻ nghi hoặc trên mặt bọn họ lại càng nặng thêm vài phần. "Ngô Thái sử, e rằng không đúng lắm đâu?" Một gã quan viên lập tức đưa ra dị nghị, cứ lý lẽ tranh luận nói: "Ngươi dù sao cũng là sử quan được Bệ hạ đặc phong, hẳn phải biết Từ Phúc xuất hải là vào năm Tần thứ hai mươi tám (năm 219 TCN), tính ra nếu Từ Phúc hiện tại còn sống, e rằng đã hơn bốn trăm tuổi.

Ngô Thái sử nói ra lời này, thất thân phận còn là chuyện nhỏ, làm

nhục quốc thể để sứ giả nước khác chê cười mới là chuyện lớn a." Thời đại này văn hóa tuy bị sĩ tộc lũng đoạn, nhưng đồng thời bầu không khí văn hóa giữa các sĩ tộc lại thập phần tự do, vì một câu cổ thoại mà biện luận đến mức rút kiếm tương hướng cũng không phải chuyện gì mới lạ.

Bởi vì trong mắt sĩ tộc, văn hóa chính là kiêu ngạo và tôn nghiêm của bọn họ, bọn họ lúc nào cũng phải chiến đấu vì sự kiêu ngạo và tôn nghiêm đó.

Cũng vì vậy, sĩ tộc thời này "thánh cãi" (giang tinh) cũng đặc biệt nhiều, một khi có ai nói ra lời sỉ nhục văn hóa, bọn họ liền sẽ lập tức biện bác, không phân trường hợp, không màng thân phận mà tranh luận đến cùng.

Giống như khí tiết lớp lớp người trước ngã xuống người sau tiến lên của sử quan vậy, tuyệt không thỏa hiệp, tuy đôi khi trông có vẻ hủ lậu cố chấp, nhưng đồng thời cũng là một mặt đáng yêu của bọn họ. "..." Thấy Ngô Lương bị mạo phạm, trên mặt Tào Ngang rõ ràng hiện lên một tia không vui, bất quá cuối cùng cũng chỉ mấp máy môi chứ không mở miệng.

Bởi vì loại thảo luận văn hóa học thuật này, ở thời đại này là được khuyến khích, Tào Ngang nếu dùng binh quyền và thân phận để áp chế, liền sẽ bị xem là khinh nhờn văn hóa và học thuật, việc này truyền ra ngoài, danh vọng của Tào gia nhất định sẽ chịu ảnh hưởng không nhỏ.

Hơn nữa...

Tào Ngang không phải kẻ bất học vô thuật, mốc thời gian liên quan đến Từ Phúc hắn cũng rất rõ, tên quan viên kia nói kỳ thực không sai, chỉ là mồm mép độc địa một chút, trong lời nói mang theo ý vị công kích cá nhân.

Tuy nhiên Ngô Lương lại chỉ hào không để ý mà cười hắc hắc một tiếng, còn chắp tay thi lễ với tên quan viên kia: "Ngươi nói rất đúng, ta chỉ là thuận miệng đoán bừa vậy thôi, trách ta lắm mồm, hiến xấu rồi." Thực ra sau khi Ngô Lương hỏi xong, cũng đã nghĩ đến vấn đề tồn tại trong đó: Từ Phúc xuất hải đích xác rất có khả năng cuối cùng đã đến Uy quốc, hơn nữa định cư ở nơi đó.

Bởi vì trong sử thư ghi chép rõ ràng, khi Từ Phúc xuất phát, ngoại trừ mang theo ba ngàn đồng nam đồng nữ, còn mang theo lương thực, y phục, thuốc men, nông cụ, hạt giống đủ để tiêu hao trong ba năm, toàn bộ chất lên thận lâu (tàu lớn) do Tần Thủy Hoàng tu kiến cho hắn để ra khơi tìm tiên dược, hao tổn cực lớn, trong đó tuyệt đại bộ phận đều do Tần Thủy Hoàng cung cấp.

Sau đó, Từ Phúc liền một đi không trở lại.

Có người cho rằng Từ Phúc cực có khả năng là chết trên đường tìm tiên dược.

Nhưng thông qua một phần chi tiết ghi trong sử thư, Ngô Lương lại cho rằng Tần Thủy Hoàng bị lừa rồi, Từ Phúc đây rõ ràng là một lần đào tẩu có kế hoạch, có tổ chức.

Nguyên nhân có ba: Một, trước lần xuất hải này, Từ Phúc đã nhiều lần ra khơi, hắn cực có khả năng đã phát hiện ra Uy quốc.

Hơn nữa sớm trong sử thư thời Xuân Thu Chiến Quốc, đã từng ghi chép chuyện Tề quốc và Uy quốc hải ngoại tồn tại một số hành vi mậu dịch, mà Từ Phúc lại vừa khéo là người Tề quốc, như vậy hắn càng có khả năng sớm đã biết sự tồn tại của Uy quốc.

Hai, vật tư Từ Phúc mang theo có điểm nghi vấn, nếu chỉ là ra khơi tìm tiên dược, lương thực, y phục, thuốc men tự nhiên không thành vấn đề, vấn đề chủ yếu nằm ở nông cụ và hạt giống, hắn là đi ra biển a, chẳng lẽ trên biển còn dùng đến nông cụ và hạt giống sao,

đây không phải rõ ràng là làm tốt chuẩn bị đi đến một nơi nào đó sinh sống sao?

Ba, Tề quốc và Đại Tần có thế thù, sau khi Tần Thủy Hoàng thống nhất sáu nước liền thi hành bạo chính, rất nhiều hoàng tộc và sĩ tộc Tề quốc đều bị đồ sát và xua đuổi, vậy thì Từ Phúc thân là người Tề, tự nhiên đối với Tần Thủy Hoàng tồn tại cừu hận thiên nhiên, do đó tồn tại động cơ lừa gạt và đào tẩu.

Bất quá những điều này đều không phải vấn đề cốt lõi khiến Ngô Lương sinh ra tự mình hoài nghi, cốt lõi là Từ Phúc đã trốn đến Uy quốc, và định cư ở đó.

Vậy thì người Uy quốc sao lại chạy đến Thiên triều tìm Từ Phúc, hơn nữa còn là sau bốn trăm năm?

Đây mới là nguyên nhân chủ yếu khiến Ngô Lương cảm thấy suy đoán của mình có khả năng không đúng.

Kết quả lời vừa dứt. "Chính là Từ Phúc, Ngô Thái sử nói không sai, Nữ vương nước ta chính là mệnh lệnh cho ta đến đây tìm tung tích của Từ Phúc!" Kỳ Lực Đồng lại lớn tiếng khẳng định lời Ngô Lương. "Chuyện này..." Vừa nghe lời này, các đại thần tại tràng lập tức nghị luận ầm ĩ, bất quá đa số đều là đang tỏ vẻ nghi ngờ. "Yên lặng!" Một gã hoạn quan lên tiếng quát bảo ngưng lại mọi người, ra hiệu Lưu Hiệp có lời muốn nói.

Lưu Hiệp đợi mọi người yên tĩnh lại, mới không nhanh không chậm hỏi: "Kỳ Lực Đồng đại phu, Nữ vương nước ngươi có phải hay không nhầm lẫn rồi?

Ngươi vừa nãy cũng nghe thấy, Từ Phúc là người triều Tần, cách nay đã hơn bốn trăm năm, làm sao có thể sống đến hiện tại?

Huống chi theo Trẫm biết, Từ Phúc sau khi xuất hải liền không

bao giờ trở lại, Nữ vương nước ngươi sao lại phái ngươi đến Đại Kinh tìm tung tích Từ Phúc?" "Thiên tử bệ hạ, Nữ vương nước ta không nhầm lẫn." Kỳ Lực Đồng nghiêm mặt nói, "Tần Chi Từ Quân đích xác đã đến Uy quốc hơn bốn trăm năm trước, hơn nữa sinh sống nhiều năm tại vùng Cửu Châu mà Tà Mã Đài quốc ta đang chiếm cứ.

Trong thời gian đó, ngài dẫn dắt đồng nam đồng nữ kết hôn sinh con với các bộ lạc, cũng đem thư tịch, hạt giống, nông cụ và kỹ thuật canh chủng mang theo vô tư truyền thụ cho bách tính Uy quốc, khiến bách tính Uy quốc luyện chế ra đồ đồng, đồ sắt, trồng ra lương thực no đủ, còn dạy chúng ta kỹ thuật dệt vải, mặc lên vải vóc do chính mình dệt ra, thậm chí ngài còn có thể chữa trị bệnh tật cho chúng ta, khiến chúng ta miễn khỏi thống khổ của ác tật.

Cũng vì vậy, người của tất cả các bộ lạc đều tôn Tần Chi Từ Quân làm Tổ thần, xem ngài như thần sứ do thượng thiên phái xuống." "Khi Tần Chi Từ Quân còn ở đó, tất cả bộ lạc và bách tính Uy quốc đều xem ngài là tín ngưỡng duy nhất.

Trước tín ngưỡng chung, mọi người dần dần buông bỏ thế thù giữa các bộ lạc khác nhau, không còn công sát lược đoạt lẫn nhau.

Vì tín ngưỡng chung, mọi người thậm chí có thể giúp đỡ lẫn nhau, không còn đuổi kẻ yếu và người già ra khỏi bộ lạc, không còn xem đồng loại là thức ăn, Uy quốc xuất hiện sự hài hòa và hòa bình chưa từng có." "Mãi cho đến một ngày vài chục năm sau, Tần Chi Từ Quân từ trong miệng ngư dân xuất hải nhận được một tin tức: Đại Tần đã diệt vong, Hoàng đế Đại Tần cũng đã thân chết, thay thế chính là Đại Kinh." "Tần Chi Từ Quân trầm mặc hồi lâu, không nói chuyện với bất kỳ ai nữa." "Cứ như vậy sau một tháng, ngài bỗng nhiên tuyên bố một quyết định khiến tất cả mọi người đều không ngờ tới: Ngài muốn lần nữa ra khơi, ngài muốn trở lại nơi ngài từng sinh sống." "Rất nhiều bách tính Uy quốc quỳ trước thần xã của ngài, khổ sở cầu xin Tần Chi

Từ Quân đừng bỏ Uy quốc mà đi.

Bách tính Uy quốc sớm đã tin tưởng, Tần Chi Từ Quân chính là quốc vận và mệnh bài của Uy quốc, Uy quốc không thể không có Tổ thần phù hộ." "Nhưng Tần Chi Từ Quân vô cùng kiên định, cuối cùng ngài chỉ định một thị nữ đã nhận được chân truyền của ngài thị phụng thần xã, để thần xã có thể tiếp tục che chở Uy quốc, tiếp đó liền mang theo một số tùy tùng chế tạo một chiếc thuyền nhỏ, hào không lưu luyến xuất hải lái về hướng mặt trời lặn." "Ngày đó, bách tính Uy quốc đến tiễn ngài túc có mấy vạn, cả bờ biển đều là một mảng đen kịt, tất cả mọi người đều cao hô tên Tần Chi Từ Quân, trong mắt đẫm lệ." "Đó là Tổ thần của chúng ta, mà Tổ thần của chúng ta đã vứt bỏ chúng ta." "Ngày đó, về sau cũng được chúng ta gọi là 'Ngày Hắc Ám'." "Bởi vì sau đó, cảm xúc tang thương thủy chung bao trùm lấy con người Uy quốc.

Không lâu sau, bộ lạc cường đại liền lại bắt đầu lược đoạt thôn tính bộ lạc nhỏ yếu, kẻ mạnh bắt đầu khi nhục sát hại kẻ yếu, mà tất cả những gì Tần Chi Từ Quân mang đến cho Uy quốc, cũng rất nhanh trở thành vũ khí để sát lục và lược đoạt." "Trong quá trình này, số lượng bộ lạc Uy quốc càng ngày càng ít, thay vào đó là quốc gia càng thêm cường đại.

Nhưng quốc gia cũng có phân mạnh yếu, quốc gia nhỏ yếu phải ra sức chống cự mới có thể tránh khỏi vận mệnh bị lược đoạt và thôn tính, do đó quy mô chiến loạn trở nên càng ngày càng lớn, bách tính chết trận cũng càng ngày càng nhiều." "Chiến loạn như vậy kéo dài mấy trăm năm, dù là quốc gia cường đại cũng chịu ảnh hưởng cực lớn, ngày tháng của bách tính Uy quốc càng ngày càng khó duy trì." "Lúc này Nữ vương nước ta lấy ra thư tịch do Tổ thần lưu lại, trong đó ghi chép 'thần bí binh pháp' mà Tổ thần năm xưa mang đến." "Tham chiếu nội dung ghi trong thần bí binh pháp, Nữ vương nước ta phái ra

rất nhiều sứ giả đi đến các quốc gia khác du thuyết, chỉ dùng thời gian hai năm liền 'binh bất huyết nhận' (không tốn một binh một tốt) đem rất nhiều tiểu quốc phương bắc nạp vào liên minh nước ta." "Nhưng Cẩu Nô quốc ở phương nam lại cũng sở hữu bản sao chép của bộ binh pháp này.

Bọn chúng thấy liên minh nước ta ngày càng lớn mạnh, cũng tham chiếu nội dung ghi trong thần bí binh pháp, không còn phái binh công đánh, mà là sử dụng phương thức du thuyết để liên hợp rất nhiều tiểu quốc phương nam lại, hình thành thế đối trì với nước ta." "Cục diện như vậy đã kéo dài mấy năm." "Cẩu Nô quốc và nước ta thường xuyên bộc phát chiến tranh, quy mô chiến tranh so với trước kia còn lớn hơn, thương vong cũng càng ngày càng nhiều, ngày tháng của người dân tịnh chưa nhận được sự cải thiện căn bản, phảng phất như vĩnh viễn đều không thể trở lại những ngày tháng Tổ thần chưa bỏ chúng ta mà đi.

Tất cả mọi người đều rơi vào tuyệt vọng, càng tuyệt vọng lại càng nhớ nhung Tổ thần." "Thế là, rốt cuộc có một ngày, dưới sự thỉnh nguyện của đại thần và bách tính, Nữ vương nước ta hạ quyết tâm, quyết định phái tại hạ đến Đại Kinh tìm tung tích Tổ thần." "Trên vai tại hạ gánh vác hy vọng của Nữ vương và tất cả bách tính Uy quốc, do đó dù trải qua ngàn khó vạn trở, nhiều lần suýt chút nữa mất mạng, ta vẫn kiên định không dời.

Tại hạ không thể lui bước, không thể sợ hãi, không thể buông xuôi, trừ phi tính mệnh của ta chấm dứt, tại hạ liền phải một mực tìm kiếm, cho đến khi thỉnh Tổ thần về lại Uy quốc, đem hy vọng mang về Uy quốc!" Nói đến đây, Kỳ Lực Đồng rốt cuộc ngừng bài diễn thuyết của mình, lồng ngực hắn vẫn không ngừng phập phồng, có thể nhìn ra cảm xúc của hắn còn có chút kích động, ý chí chiến đấu cũng vẫn tràn đầy.

Bất quá, bài diễn thuyết này của hắn dường như không hề chính diện đáp lại nghi vấn của Lưu Hiệp và các thần tử khác, đây cũng là nghi vấn của Ngô Lương: Người Uy quốc các ngươi có thể từ bỏ hay không không quan trọng, quan trọng là Từ Phúc có thể sống đến hiện tại hay không.

Mà từ trong lời hắn, Ngô Lương cũng hiểu được một chuyện sử thư không hề ghi chép: Tần triều diệt vong, Hán triều kiến lập, sau đó Từ Phúc lại rời khỏi Uy quốc trở về Thiên triều?

Vậy thì việc này sẽ có hai kết quả: Hoặc là Từ Phúc thuận thuận lợi lợi trở về Thiên triều, hơn nữa dùng phương thức ẩn tính mai danh để ẩn cư cho đến lúc lâm chung; hoặc là Từ Phúc không hề thuận lợi trở về Thiên triều, mà hắn cũng không quay lại Uy quốc, thì có xác suất rất lớn là đã chết trên biển...

Chương 706

Khả năng này thực ra không nhỏ.

Dù sao hải vực giữa Thiên triều và Uy quốc thường xuyên xuất hiện phong bạo.

Lịch sử Thiên triều từng có ghi chép ba lần phái binh công đánh Uy quốc, kết quả đều vô công mà về.

Trong đó nổi tiếng nhất là lần của Nguyên triều, khi đó đại quân Nguyên triều đều đã đến đường bờ biển Uy quốc, mà thực lực và binh mã quá mức chênh lệch, võ sĩ Uy quốc sớm đã hoảng hốt thất thố, toàn bộ làm tốt tâm lý chuẩn bị diệt quốc, đồng thời có người còn đang âm thầm tư tác xem quỳ xuống thế nào để tỏ ra có thành ý hơn.

Kết quả thống soái đại quân Nguyên triều lại cho rằng lúc đó sắc trời đã tối, binh sĩ Nguyên quân lần đầu đặt chân lên mảnh đất xa lạ này, không nên đổ bộ trong đêm tối, bèn hạ lệnh tạm thời thả neo trên biển, chờ sáng mai rồi đổ bộ cũng không muộn.

Kết quả điều không ai ngờ tới là, ngay đêm đó trên biển liền nổi lên một trận đại phong bạo hiếm thấy, đa số thuyền bè Nguyên quân đều chìm trong bão, binh sĩ chết đuối vô số kể, đại quân Nguyên triều đã vỡ trận, đành phải bị bắt buộc thừa tọa những con thuyền còn lại quay về.

Cũng vì vậy, trong tín ngưỡng của Uy quốc, "Thần Phong" chiếm tỷ trọng rất lớn, bởi vì trong lịch sử Thiên triều ba lần phái binh công đánh Uy quốc, thực ra đều là bị "phong bạo" cản trở, khiến cho Uy quốc tránh được vận mệnh bị diệt quốc.

Ông trời giúp bọn họ như vậy, bọn họ muốn không tin cũng không được.

Nói có chút xa rồi.

Bất quá điều này cũng vừa khéo nói lên, xác suất Từ Phúc chết trên biển cũng không nhỏ.

Vậy thì, Từ Phúc rốt cuộc đã trở về hay chưa?

Phản chính trong sử thư Thiên triều tuyệt đối không có ghi chép tương quan, cho dù thật sự trở về, cũng nhất định không có báo cáo với triều đình Đại Kinh, mà là lặng lẽ trốn ở một nơi nào đó ẩn cư. "Thần bí binh pháp mà ngươi vừa nói, nghe qua cũng rất quen tai, chẳng lẽ là sách lược 'Liên Hoành Hợp Tung' mà Tung Hoành Gia năm xưa thi hành trong Chiến Quốc?" Một đại thần không nắm được trọng điểm nhíu mày truy vấn. "Đúng đúng đúng, ta cũng có cảm giác tương tự." Một đại thần khác lập tức gật đầu, phụ họa nói, "Hơn nữa theo ta được biết, Tô Tần và Công Tôn Diễn năm xưa thi hành Liên Hoành Hợp Tung là truyền nhân của Quỷ Cốc tiên sinh, mà cũng có lời đồn nói Từ Phúc thực ra cũng là đệ tử của Quỷ Cốc tiên sinh, do đó đích xác có khả năng sở hữu binh pháp tương quan." "Chuyện này..." Kỳ Lực Đồng lại vẻ mặt khó xử, khiêm tốn thi lễ nói, "Thần bí binh pháp của Tổ thần tại hạ không có quyền quan sát, do đó không cách nào trả lời vấn đề của nhị vị.

Bất quá nếu tại hạ hữu hạnh có thể tra xét văn hiến tương quan đến Liên Hoành Hợp Tung, hoặc là thư tịch do vị 'Quỷ Cốc tiên sinh' kia để lại, có lẽ liền có khả năng hiệp trợ nhị vị phán đoán một hai." May mà hai vị đại thần kia cảnh giác tính còn khá cao, lập tức hồi tuyệt: "Không cần, đây là quốc bảo nước ta, không thể tùy tiện cho người ngoài xem." Phi ngã tộc loại, kỳ tâm tất dị!

Bất quá hai vị đại thần này lại nhắc nhở Ngô Lương một chuyện.

Hán triều thực ra có sách 《Quỷ Cốc Tử》, chẳng qua lúc này 《Quỷ Cốc Tử》 còn gọi là 《Bãi Hạp Sách》.

Hơn nữa theo Ngô Lương trước đó tra xét phát hiện, 《Bãi Hạp Sách》 của Hán triều đã khuyết mất hai quyển "Chuyển Hoàn" và "Khư Loạn" được đề cập trong mục lục, mà Hán triều cũng có truyền thuyết, xưng rằng hai quyển thất truyền này mới là tinh túy của 《Quỷ Cốc Tử》.

Nhưng thực ra Ngô Lương tra xét 《Quỷ Cốc Tử》 ở Hán triều, không phải để nghiên tập binh pháp, chủ yếu vẫn là muốn nghiệm chứng một chút chân ngụy.

Bởi vì hậu thế từ thời Đường triều bắt đầu, liền luôn tồn tại nghi ngờ đối với sách 《Quỷ Cốc Tử》 còn sót lại, người sớm nhất đưa ra nghi ngờ này chính là đại thi nhân Liễu Tông Nguyên triều Đường.

Các học giả khảo cổ hậu thế cũng có rất nhiều người tán đồng nghi ngờ của Liễu Tông Nguyên: Đầu tiên, Tây Kinh sử học gia Lưu Hướng không hề dâng lên triều đình tự lục của 《Quỷ Cốc Tử》; thứ hai, một sử học gia khác của Tây Kinh là Ban Cố cũng không thu lục sách này trong 《Hán Thư》 của ông, Ban Cố là một sử học gia cực kỳ nghiêm cẩn, mà 《Quỷ Cốc Tử》 lại tuyệt không phải sách tịch tịch vô danh, ông ta tuyệt sẽ không xuất hiện sai lầm như vậy; thứ ba, 《Quỷ Cốc Tử》 truyền lại có thói quen hành văn và tạo câu đều là quy củ của Hán triều, có sự khác biệt rất rõ rệt với thói quen hành văn và tạo câu thời Xuân Thu Chiến Quốc như 《Sơn Hải Kinh》 từ Tiên Tần truyền lại.

Thông qua những chi tiết này, liền không thể không khiến người ta hoài nghi, 《Quỷ Cốc Tử》 hiện tồn là ngụy thư xuất hiện sau thời Ban Cố, mà hai quyển bị thất lạc kia, khả năng cũng là có người cố lộng huyền hư, dùng để gia tăng độ tin cậy cho ngụy thư.

Bất quá, "thần bí binh pháp" mà Kỳ Lực Đồng vừa nhắc tới lại cực có khả năng là thật, tuy chưa hẳn là 《Quỷ Cốc Tử》, nhưng tám

phần có quan hệ mật thiết với truyền nhân Quỷ Cốc Tử hoặc Tung Hoành Gia.

Bởi vì Từ Phúc xuất hải từ triều Tần, "thần bí binh pháp" hắn mang theo hiển nhiên phải sớm hơn sử học gia Ban Cố thời Tây Kinh.

Nếu "thần bí binh pháp" kia là 《Quỷ Cốc Tử》, thì nhất định sẽ không phải là ngụy thư!

Do đó hiện tại đã không còn là vấn đề Kỳ Lực Đồng có muốn xem 《Quỷ Cốc Tử》 hiện còn của Đại Kinh hay không, mà là Ngô Lương muốn xem thử "thần bí binh pháp" hiện đang nằm trong tay Nữ vương Tà Mã Đài quốc.

Chẳng qua vấn đề ở chỗ, đi đến Uy quốc cần vượt biển, Ngô Lương cũng không mấy tin tưởng thủ đoạn hàng hải của thời đại này, cũng không muốn hao phí lượng lớn thời gian và tinh lực đi đến cái nơi khỉ ho cò gáy đó, do đó trong lòng thập phần mâu thuẫn. "Dạ." Thấy hai vị đại thần quyết tuyệt như vậy, Lưu Hiệp cũng không có ý tứ "khảng khái", Kỳ Lực Đồng đành phải lộ vẻ tiếc nuối, cúi đầu đáp một tiếng. "Nói vào chuyện chính đi." Lưu Hiệp lúc này rốt cuộc kéo đề tài trở lại, nhìn Kỳ Lực Đồng nói, "Kỳ Lực Đồng đại phu, khoan hãy nói Từ Phúc có như nguyện trở về Đại Kinh hay không, cho dù thật sự thuận lợi trở về, cũng đoạn nhiên không cách nào sống đến hiện tại, Nữ vương nước ngươi và ngươi lại vẫn cứ chấp nhất tìm tung tích của hắn...

Chẳng lẽ Từ Phúc quả thực tìm được thuốc trường sinh bất lão, đã là thân bất tử?" Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người trong tràng nháy mắt đều lộ vẻ kinh hãi.

Phải thừa nhận, tính logic tư duy của Lưu Hiệp đích xác không tồi, thông qua tin tức Kỳ Lực Đồng cung cấp lại có thể rất nhanh liên tưởng đến đây, hơn nữa suy đoán này còn thập phần hợp lý.

Mà tin tức này, tuyệt đối là tin tức kình bạo nhất mà tất cả mọi người tại tràng đời này từng nghe qua.

Đó chính là thuốc trường sinh bất lão trong truyền thuyết a!

Người thời đại này vốn tin tưởng những chuyện như vậy, giống như hình thức tuẫn táng bằng kim lũ ngọc y thịnh hành thời Hán, chính là dựa trên tư tưởng tin rằng chỉ cần bảo tồn tốt thân thể thì người có thể trọng sinh.

Do đó Lưu Hiệp nói ra lời như vậy, không hề xung kích đến thế giới quan của bọn họ, ngược lại làm bọn họ cảm thấy hưng phấn và kích động.

Ngược lại là Ngô Lương bị hung hăng xung kích một chút.

Hắn hiện tại đối với rất nhiều sự vật đều là thái độ nửa tin nửa ngờ, do đó đối với thuyết pháp "thuốc trường sinh bất lão" này, hắn cũng không lập tức phủ định, mà là bị kích khởi ý niệm đích thân nghiệm chứng một phen. "Thuốc trường sinh bất lão gì cơ?" Kỳ Lực Đồng lại vẻ mặt nghi hoặc, pha chút không hiểu nhìn về phía Lưu Hiệp, "Tại hạ cũng không biết thuốc trường sinh bất lão gì cả, tại hạ chỉ biết khi Tần Chi Từ Quân đến Uy quốc, liền đã là Tổ thần bất tử bất diệt rồi...

Uy quốc vẫn luôn có một truyền thuyết như vậy: Khi Tần Chi Từ Quân vừa đến Uy quốc, từng có một thủ lĩnh tên là Nan Lập Đào ám sát ngài.

Nan Lập Đào thành công rồi, thạch mâu (giáo đá) của hắn đâm vào ngực Tần Chi Từ Quân, mọi người đều tưởng Tần Chi Từ Quân chết chắc, nhưng hai ngày sau Tần Chi Từ Quân lại một lần nữa xuất hiện trước mặt mọi người, thoạt nhìn hào không thương tổn.

Từ đó Nan Lập Đào không bao giờ dám tạo thứ nữa, dẫn dắt tộc

nhân bộ lạc thần phục Tần Chi Từ Quân." "Bất tử bất diệt..." Nghe được lời này của Kỳ Lực Đồng, trên mặt chúng nhân tại tràng đều hiện lên chút vẻ hướng về.

Đây là một đề tài như hình với bóng kể từ ngày văn minh nhân loại xuất hiện, điều này hẳn là bắt nguồn từ nỗi sợ hãi cái chết của con người.

Loài người cho dù là động vật bậc cao, thì vẫn là động vật, sợ chết chính là bản năng của tất cả động vật.

Đừng nói những thổ dân Hán mạt này, ngay cả hậu thế khi khoa học kỹ thuật đã phát triển đến trình độ nhất định, trình độ văn hóa bình quân cũng được nâng cao rõ rệt, vẫn có rất nhiều người rất hứng thú với đề tài này.

Nếu không thì mấy thứ "thực phẩm chức năng" được quảng cáo là "diên niên ích thọ, trường mệnh bách tuế, bao trị bách bệnh" mà thực chất chỉ là bột protein ăn không chết người kia làm sao còn có đường tiêu thụ, lại làm sao có nhiều người mắc lừa như vậy, thậm chí có người khuynh gia bại sản? "Nói như vậy...

Chẳng lẽ Từ Phúc trước khi đến Uy quốc, liền đã cầu được thuốc trường sinh bất lão?" Có người phân tích lời của Kỳ Lực Đồng, nói ra suy đoán của mình. "Khó nói, Từ Phúc vốn là phương sĩ giỏi về luyện đan.

Trước đó, Thủy Hoàng Doanh Chính cực kỳ tín nhiệm hắn, không chỉ cung cấp cho hắn lượng lớn tiền tài dùng để tìm thuốc trường sinh bất lão, trước đó còn cung cấp lượng lớn vật tư cần thiết để luyện đan.

Do đó cũng có khả năng sớm tại lúc đó, hắn liền đã luyện ra thuốc trường sinh bất lão, chỉ là xuất phát từ tư tâm nên không hiến cho Thủy Hoàng Doanh Chính mà thôi." Lại có một người ngưng thần

phân tích nói.

Còn có người tiếp lời kẻ này nói: "Hoặc là vì lừa gạt Thủy Hoàng Doanh Chính, lo lắng sự tình bại lộ, Từ Phúc mới lấy danh nghĩa cầu thuốc để xuất hải, thực chất là vì trốn tránh tai họa?" "E rằng chưa hẳn." Lúc này Lưu Hiệp lại cũng tham dự vào thảo luận, nhíu mày nói, "Nếu trước đó Từ Phúc liền đã đạt được thuốc trường sinh bất lão, đã là thân bất tử bất diệt, cứ như lời Kỳ Lực Đồng đại phu vừa nói, ngay cả thạch mâu đâm vào ngực cũng không thể giết chết hắn, vậy thì Thủy Hoàng Doanh Chính e rằng không làm gì được hắn, hắn lại cần gì phải trốn tránh tai họa?" "..." Lời này vừa ra, mọi người lập tức lâm vào trầm mặc.

Không phải vì thân phận của Lưu Hiệp mà không ai dám xuất ngôn phản bác, mà là vì Lưu Hiệp nói không phải không có lý, bọn họ không còn lời nào để nói.

Không khí an tĩnh như vậy ước chừng kéo dài mấy hơi thở.

Một gã quan viên mới lại nói: "Vậy thì Từ Phúc chỉ có khả năng là sau khi xuất hải, và trên đường đến Uy quốc đã tìm được tiên dược trường sinh bất lão.

Sau khi đạt được tiên dược hắn cũng động lòng tham, không muốn hiến cho Thủy Hoàng Doanh Chính, thế là liền tiếp tục đi về hướng đông, cuối cùng đến Uy quốc." "Nói như vậy...

Chẳng lẽ trong biển thật sự có ba tòa tiên sơn Bồng Lai, Phương Trượng, Doanh Châu, trong núi có thần tiên cư trú?

Mà vị trí ba tòa tiên sơn này, cực có khả năng nằm giữa nước ta và Uy quốc?" "Vậy Từ Phúc rời khỏi Uy quốc, cũng có khả năng không hề trở lại nước ta, mà là đi ba tòa tiên sơn kia?" "Nhưng nếu muốn đi đến tiên sơn không ai biết kia, Từ Phúc lại cần gì phải sau khi biết được Đại Tần đã diệt vong mới động thân xuất hải, điểm này thì nói

không thông rồi?" "..." Mọi người mồm năm miệng mười tiến hành nghị luận.

Luôn có người căn cứ vào miêu tả của Kỳ Lực Đồng và nội dung ghi trong sử thư để sinh ra một số suy đoán thiên mã hành không, nhưng cuối cùng lại luôn có người đưa ra lỗ hổng trong đó, khiến cho tất cả suy đoán đều không thể hoàn mỹ thành lập, dẫn đến nói nửa ngày cũng chẳng khác gì nói nhảm, chỉ là đang thay Ngô Lương loại trừ đáp án sai.

Mà trong quá trình mọi người nghị luận ầm ĩ, Ngô Lương lại đã đang nghĩ đến một vấn đề khác: Nếu Từ Phúc quả thực bí mật trở về Thiên triều, vậy thì hắn rốt cuộc sẽ đi nơi nào ẩn cư?

Y theo cách nói của Kỳ Lực Đồng, Từ Phúc hẳn là định lá rụng về cội.

Vậy thì cội rễ của hắn rốt cuộc ở đâu?

Ngô Lương đầu tiên nghĩ đến hai nơi: Một là quận Lang Gia ở Từ Châu, lịch sử ghi chép Từ Phúc là người quận Lang Gia đất Tề, đó là nơi sinh hắn dưỡng hắn, hơn nữa theo ghi chép, hắn ở vùng đó có cơ sở quần chúng không tồi, do đó cũng cụ bị điều kiện ẩn cư; nơi còn lại là Lao Sơn, theo ghi chép nơi hắn xuất hải và kiến tạo thận lâu chính là Lao Sơn.

Hơn nữa trong thời gian này hắn còn lưu lại hậu đại ở địa phương, hậu đại phần lớn lấy "Lao" làm họ, từ đó đời đời sinh sống tại nơi này.

Bất quá những chuyện này ở Thiên triều cũng không phải bí mật.

Kỳ Lực Đồng nếu thật tâm muốn tìm Từ Phúc, tùy tiện tìm một người từng đọc qua chút sử thư liền có thể nói ra, cho dù là lão bách tính không biết chữ chưa đọc qua sử thư cũng có thể kể ra một số

truyền văn dân gian, thực sự không cần thiết phải trải qua ngàn gian vạn khổ chạy đến chỗ Hiến Đế để cầu trợ.

Hơn nữa quận Lang Gia và Lao Sơn đều gần biển, người Uy quốc đến hai nơi này so với chạy một mạch đến Trường An rồi lại đuổi về Lạc Dương thì gần hơn nhiều, ít nhất đỡ được hai phần ba lộ trình. "Trừ phi..." Ngô Lương nhìn bóng lưng Kỳ Lực Đồng, trong mắt lóe lên một tia nghi sắc.

Trừ phi người Uy quốc sớm đã đi qua hai nơi này, hơn nữa đã tiến hành tìm kiếm kỹ càng nhưng không có kết quả, bọn họ mới bỏ gần cầu xa đến đây cầu trợ Hiến Đế, hy vọng mượn nhờ sức mạnh quan phương của triều đình Đại Kinh để nỗ lực lần cuối.

Khả năng này rất lớn.

Nhiều thế kỷ trước Thiên triều liền có thể đến Uy quốc, thậm chí thời Xuân Thu Tề quốc liền cùng Uy quốc có chút lai vãng, vậy thì ngày nay người Uy quốc đăng lục Thiên triều tự nhiên cũng không khó.

Lại thêm hiện tại Đại Kinh đang ở trong chiến loạn ốc còn không mang nổi mình ốc, người Uy quốc chớ nói là bí mật tiềm nhập, cho dù là quang minh chính đại đến, tám phần mười cũng sẽ không có ai can thiệp, càng sẽ không có ai báo việc này cho triều đình.

Khi Ngô Lương đang tư tác như vậy, âm thanh nghị luận trong đường càng lúc càng phóng túng, các đại thần cũng là càng lúc càng quên mình. "Yên lặng!" Hoạn quan đành phải một lần nữa đứng ra quát chỉ bọn họ.

Sau đó Lưu Hiệp mới nghiêm mặt nhìn về phía Kỳ Lực Đồng, mở miệng hỏi: "Kỳ Lực Đồng đại phu, lai ý của ngươi trẫm đã rõ, bất quá ngươi không quản ngàn dặm đến đây cận kiến, hẳn là không chỉ vì muốn được Đại Kinh chuẩn hứa chứ?" "Thiên tử bệ hạ anh minh."

Kỳ Lực Đồng lập tức lại cung thân nói, "Tại hạ chuyến này ngoại trừ hy vọng được Đại Kinh chuẩn hứa, có thể ở trên đất đai Đại Kinh tìm tung tích Tần Chi Từ Quân, cũng là hy vọng Thiên tử bệ hạ có thể vì tại hạ cung cấp một chút trợ giúp...

Quý quốc lịch sử lâu đời văn hóa uyên bác, tại hạ biết được thượng thả không đủ một phần mười, nếu cứ thế tìm tung tích một người trên mảnh đất phúc viên liêu khoát này, không khác gì mò kim đáy biển, do đó chỉ có thể thỉnh cầu Thiên tử bệ hạ có thể ủy phái một số bác học chi sĩ kiến đa thức quảng tương trợ, như vậy định là làm ít công to." Đây là đòi Lưu Hiệp cấp hướng dẫn viên du lịch rồi... "..." Lưu Hiệp nghe vậy lại lâm vào trầm mặc.

Hắn hiện tại dưới tay đâu có người có thể ủy phái, nhất là từ khi Tuân Úc bị điều ly khỏi bên người, ngay cả những đại thần trên triều đường trước mắt này, từng người một đều phải nhìn sắc mặt Tào Mạnh Đức mà sống.

Hơn nữa đây còn là một nhiệm vụ không biết phải tốn bao lâu...

Dù cho hắn cũng có chút động lòng với "thuốc trường sinh bất lão" trong truyền thuyết, giờ phút này cũng hoàn toàn là lực bất tòng tâm, huống chi cho dù thật tìm được, e rằng cũng không đến tay hắn. "..." Các đại thần tại tràng cũng ngậm miệng lại, không có ai tự cáo phấn dũng.

So với "thuốc trường sinh bất lão" tạm thời còn chưa có định luận, bọn họ vẫn nguyện ý ở lại bên cạnh Hiến Đế hơn, như vậy mới có thể lao lao nắm chặt quan chức hiện có, chứ không phải đi theo cái tên lùn tịt trước mặt này trải qua những ngày ăn gió nằm sương, sớm không bảo chiều.

Chương 707

Huống chi nhiệm vụ này, giống như là "tìm con cóc ba chân làm thuốc dẫn" vậy, cực có khả năng chính là vĩnh cửu phóng trục. "?" Thấy Hiến Đế Lưu Hiệp lại là phản ứng này, trong lòng Kỳ Lực Đồng cũng có chút không hiểu.

Hắn cảm thấy yêu cầu này của mình cũng không tính là quá đáng, dù cho ngày tháng của Thiên tử bệ hạ cũng không dễ sống, chuyện này đối với ngài mà nói cũng vẫn chỉ là một câu nói mà thôi, không nên khó xử như vậy mới đúng.

Ngay tại lúc tràng diện lược biến thành có chút xấu hổ. "Bệ hạ, thần cho rằng thuật nghiệp hữu chuyên công, Kỳ Lực Đồng đại phu giờ phút này cần nhất hẳn là một vị bác sĩ có nghiên cứu khá sâu về sử liệu tương trợ, dù cho không thể cùng hắn đi tìm, cũng có thể ở phương diện sử liệu cung cấp cho hắn một số kiến giải và chỉ dẫn, khiến cho Kỳ Lực Đồng đại phu biết nên đi về hướng nào tìm kiếm." Tào Ngang chủ động đứng ra, thi lễ nói, "Do đó thần đề cử Thái sử lệnh Ngô Lương, việc này e rằng phi hắn mạc chúc." Cái tên này thật là tặc!

Quan trọng nhất là, hắn đối với Ngô Lương có thể nói là biết rõ nguồn cơn, uyển nhược giun đũa trong bụng Ngô Lương vậy, đã đoán được Ngô Lương nhất định đã rục rịch ngóc đầu dậy rồi.

Bất quá đồng thời hắn cũng không nói chết.

Chỉ là biểu thị Ngô Lương có thể cung cấp cho Kỳ Lực Đồng một số kiến giải và chỉ dẫn, không hề nói Ngô Lương nhất định phải đi theo Kỳ Lực Đồng cùng đi tìm kiếm.

Ngoài ra, hắn cũng hứng thú với "thuốc trường sinh bất lão", nếu

thật có thể tìm được tung tích Từ Phúc, bất kể là chết hay sống, "thuốc trường sinh bất lão" tồn tại hay không, đều tuyệt đối không uổng chuyến này. "Chuyện này..." Lời vừa dứt, Kỳ Lực Đồng quay đầu lại kinh nghi nhìn về phía Ngô Lương, hắn trước đó chỉ biết Ngô Lương là Thiên tử sứ giả, lại không biết Ngô Lương cư nhiên còn là Thái sử lệnh.

Điều này không khoa học!

Thái sử lệnh này vị miễn cũng quá trẻ tuổi một chút, niên kỷ như vậy... duyệt lịch và tư lịch e rằng đều còn kém một chút chứ?

Một giây sau. "Thần phụ nghị!" "Thần cũng phụ nghị!" "Phụ nghị!" "..." Đại thần hiện nay còn có thể đứng trên triều đường, cho dù trong lòng ám tàng quỷ thai, ngoài mặt cũng nhất định phải cho đủ mặt mũi Tào lão bản, đây mới là đạo sinh tồn chính xác hiện giờ.

Do đó mặt mũi của Tào gia Trưởng công tử cũng là cần phải cho, huống hồ bất quá là cái nhân tình thuận nước đẩy thuyền, bọn họ lại không định đích thân sảm hòa việc này, động động mép càng sẽ không tổn thất gì. "Ngô Thái sử..." Lưu Hiệp cũng nhìn về phía Ngô Lương, trong mắt lướt qua một tia hoảng nhiên không dễ phát giác.

Hiển nhiên việc làm của Ngô Lương và Phường Nhân Quân trước đó, hắn cũng đã có một số hiểu biết, dù sao Tuân Úc từng cùng hắn một giuộc, đem những 'hắc liêu' có khả năng bất lợi cho Tào lão bản nói cho hắn biết cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Bất quá cũng vẻn vẹn chỉ thoáng qua như vậy, Lưu Hiệp liền lại khôi phục như thường, gật đầu bất động thanh sắc nói: "Tào Đô úy nói có lý, nếu đã như vậy, việc này liền thác phó cho Ngô Thái sử.

Sau vãn yến hôm nay, Kỳ Lực Đồng đại phu có nhu cầu gì, cứ việc đề xuất với Ngô Thái sử, Ngô Thái sử quyền nghi hành sự là được." "Dạ, bái tạ Bệ hạ." Lời đã nói đến nước này, Kỳ Lực Đồng tự

nhiên cũng không tiện nói thêm gì, đành phải cung thân đáp ứng. "Thần lĩnh mệnh." Ngô Lương cũng thi lễ một cái, sủng nhục bất kinh. ...

Vãn yến qua đi.

Ngô Lương không lập tức tiếp tục tiếp hiệp với Kỳ Lực Đồng, mà là cùng Tào Ngang đi ra khỏi vương cung lâm thời, sau đó cố ý hạ thấp giọng dặn dò hắn: "Tử Tu huynh, vụ tất mệnh Vũ Lâm hộ vệ trông chừng những sứ giả Uy quốc này cho kỹ, ta đối với ý đồ của bọn họ vẫn còn nghi ngờ." Ngô Lương đương nhiên không phải nghi ngờ Uy quốc hiện tại dám đánh chủ ý lên Thiên triều.

Đây là chuyện tuyệt đối không thể nào, cứ nói thế này đi, quốc lực Uy quốc hiện tại căn bản không đáng nhắc tới, nếu không phải cách một mảng biển lớn, dù cho là Thiên triều hiện tại, tùy tiện một hào cường cát cứ một phương nào cũng có thể khinh khinh tùng tùng nạp bọn họ vào bản đồ Thiên triều...

Lịch sử Thiên triều rất ít công đánh Uy quốc, thậm chí ngay cả Cao Câu Ly tiếp giáp với Thiên triều cũng không mấy khi công đánh chiếm lĩnh, kỳ thực chủ yếu vẫn là vì nơi đó quá nghèo nàn, nhất là thời đại lấy nông nghiệp làm sức sản xuất chủ yếu, chỗ đó ngay cả đất đứng đắn để trồng trọt cũng ít đến đáng thương.

Cho dù thật chiếm lĩnh được, cự ly như thế cũng sẽ làm cho chi phí thống trị cao xa hơn thu nhập từ thuế, thống trị giả Thiên triều lịch triều lịch đại đều không phải kẻ ngu, tự nhiên sẽ không đi làm loại buôn bán lỗ vốn này.

Giống như Ngô Lương trước đó đã nói, chiếm lĩnh bọn họ làm gì?

Xóa đói giảm nghèo sao?

Ngô Lương chỉ là hoài nghi, Kỳ Lực Đồng có khả năng tránh nặng

tìm nhẹ, hốt lược tin tức mấu chốt chân chính.

Hơn nữa hắn vẫn kiên tin, Tà Mã Đài quốc trước đó tuyệt đối đã phái người đến Thiên triều tìm rồi, chỉ là không tìm được mới quyết định hướng Hiến Đế cầu trợ. "Yên tâm, ta cũng không tin được đám ngoại tộc nhân này, tuyệt sẽ không để bọn họ chiếm được tiện nghi." Tào Ngang gật đầu, lại nói, "Bất quá chuyện này ta cho rằng vẫn nên do ngươi đích thân hướng phụ thân thuyết minh thì vi diệu hơn, ngươi tinh vu thử đạo, kiến giải độc đáo, nếu có ý tưởng gì cũng có thể nói luôn một thể." "Thiện." Ngô Lương cũng không thoái thác, khẽ gật đầu.

Thế là hai người liền đi thẳng đến Tào phủ, kết quả nhập phủ không ai ngăn trở, đợi đến cửa thư phòng Tào lão bản, lại bị hai gã thân vệ cản lại. "Trưởng công tử, Ngô tướng quân." Bốn gã thân vệ vẻ mặt khó xử nói, "Đại tướng quân thân thể không khỏe, đang ở trong phòng nghỉ ngơi, đặc ý dặn dò chúng ta bất cứ ai đến đều không gặp, cho nên..." Một người là trưởng tử, một người là chuẩn con rể.

Hai người đều là người thân cận nhất của Tào lão bản, hơn nữa đều là người Tào lão bản coi trọng nhất, đích xác là làm khó bốn gã thân vệ này. "Nếu đã như vậy, ta liền lát nữa quay lại sau." Ngô Lương rất thức thời cười cười, đây là nhà Tào Ngang, người cần rời đi chỉ có một mình hắn.

Tào Ngang lại dường như không quan tâm thân thể Tào lão bản rốt cuộc chỗ nào không khỏe, thần sắc như thường nói với Ngô Lương: "Hay là đến chỗ ta ngồi một chút trước?

Gần đây ta vừa có được mấy lạng lá trà thượng hảo, cùng nhau phẩm một phẩm?" "Không cần..." Ngô Lương sát giác được chi tiết này, nhưng tịnh không định lắm miệng, vừa định hồi tuyệt hảo ý của Tào Ngang.

Lại nghe trong thư phòng bỗng nhiên truyền ra một giọng nói lược có chút khàn khàn: "Tử Tu, Hữu Tài, hai người các ngươi không phải người ngoài, cùng vào đi." Là Tào lão bản.

Nghe vậy bốn gã thân vệ vội vàng xoay người mở cửa thư phòng, nhường ra một con đường cho Ngô Lương và Tào Ngang.

Ngô Lương đi theo sau Tào Ngang bước vào trong phòng, lúc này mới nhìn thấy Tào lão bản vẻ mặt thống khổ, trên đầu quấn chặt một chiếc khăn vàng, đang dùng ngón cái ra sức ấn huyệt Thái Dương không ngừng xoa nắn. "Bệnh đầu phong?" Ngô Lương thầm nghĩ trong lòng.

Theo hắn biết, Tào lão bản trong lịch sử quả thực mắc bệnh đầu phong.

Việc này không những được ghi chép trong chính sử, mà ngay cả trong 《Tam Quốc Diễn Nghĩa》 cũng được diễn giải tương tự.

Hơn nữa, bệnh đầu phong của ông ta đã tồn tại một thời gian rất dài, về cơ bản là bắt đầu xuất hiện sau khi ông ta đón Hiến Đế về, tiếp đó liền bám theo ông ta suốt cả cuộc đời cho đến khi qua đời hơn hai mươi năm sau.

Do đó, Ngô Lương có lý do để phán đoán, bệnh đầu phong này tuy khiến Tào lão bản vô cùng đau đớn, nhưng kỳ thực không phải là căn bệnh chí mạng.

Cuối cùng Tào lão bản qua đời ở tuổi sáu mươi sáu, cũng không phải do bệnh đầu phong đã hành hạ ông ta cả đời này.

Từ tờ 《Di Lệnh》 ông ta viết trước lúc lâm chung có thể thấy, Tào lão bản không phải chết vì bệnh, mà là chết già (thọ chung chính tẩm).

Sáu mươi sáu tuổi ở thời đại này đã hoàn toàn có thể xưng là

người trường thọ rồi. "Hữu Tài, cứ ngồi tự nhiên đi.

Ta chợt thấy đầu đau như búa bổ, phảng phất như có dao khuấy trong đầu, không thể tự chủ được, nên không đứng dậy đón ngươi." Thấy Tào Ngang và Hữu Tài, Tào lão bản tự nhiên sẽ không khách khí với con trai ruột của mình, chỉ xua tay với Ngô Lương, trên khuôn mặt tái nhợt lộ ra một nụ cười yếu ớt. "Minh công cớ sao lại ra nông nỗi này?" Ngô Lương lộ vẻ quan tâm, bước lại gần hỏi. "Ta cũng không biết.

Trước đây tuy cũng từng xuất hiện tình trạng tương tự, nhưng đau đớn không kịch liệt như lần này, thời gian kéo dài cũng không lâu, thường thường nghỉ ngơi nửa canh giờ là không đau nữa.

Duy chỉ có lần này đau đớn khiến ta khó lòng chịu đựng, hơn nữa đã kéo dài cả một ngày, mãi cho đến bây giờ mới có dấu hiệu giảm nhẹ đôi chút." Tào lão bản vừa nói chuyện, dường như đau đến mức có chút phát cuồng và ảo não, lại nắm chặt tay thành quyền, đấm mạnh hai cái lên đầu.

Tào Ngang thấy vậy vội vàng bước lên phía trước nói: "Phụ thân, hay là để con xoa bóp cho người." "Ừ..." Tào lão bản khẽ gật đầu.

Tào Ngang lập tức vươn tay, dùng hai ngón tay ấn vào hai huyệt thái dương của Tào lão bản, sau đó nhẹ nhàng xoa nắn theo chiều kim đồng hồ.

Cứ như vậy, triệu chứng đau đầu của Tào lão bản dường như đã thuyên giảm đôi chút, ông khẽ nhắm mắt lại vẻ hơi thả lỏng.

Ngô Lương cũng không quấy rầy, chỉ âm thầm suy tư về lịch sử có liên quan đến "bệnh đầu phong" của Tào lão bản.

Người hắn lập tức nghĩ đến chính là Hoa Đà.

Hoa Đà là nhà y học nổi tiếng cuối thời Đông Kinh (Đông Hán), tề

danh với "Y Thánh" Trương Trọng Cảnh - người có ảnh hưởng cực lớn đối với giới y học hậu thế, được hậu thế tôn xưng là "Ông tổ ngoại khoa".

Bởi vì ông đã phát minh ra loại thuốc gây mê sớm nhất trong lịch sử thế giới - Ma Phí Tán, và lợi dụng dược hiệu của "Ma Phí Tán" để tiến hành phẫu thuật vùng bụng cho người bệnh, khai sáng tiền lệ phẫu thuật gây mê toàn thân.

Loại phẫu thuật gây mê toàn thân này là chưa từng có trong lịch sử y học Âu Lạc, cũng là sáng kiến hiếm thấy trong lịch sử y học thế giới.

Ông cũng là một trong những người sáng lập nền thể dục trị liệu cổ đại của Thiên triều.

Bài "Ngũ Cầm Hí" do ông sáng tạo vẫn được người đời sau say sưa nhắc đến, nghe nói có lợi ích rất lớn đối với việc cường thân kiện thể, kéo dài tuổi thọ.

Còn có trứ tác y học trong truyền thuyết 《Thanh Nang Thư》, trong 《Tam Quốc Chí》 có ghi chép cuốn sách này "có thể cứu sống người".

Nhưng điều khiến người ta cảm thấy tiếc nuối là, bất luận là "Ma Phí Tán", hay là "Ngũ Cầm Hí", lại hoặc là 《Thanh Nang Thư》, tất cả đều đã thất truyền.

Đây không chỉ là tổn thất của giới khảo cổ, đồng thời cũng là tổn thất to lớn của bách tính Thiên triều.

Mà kết cục cuối cùng của thần y Hoa Đà cũng khiến người ta vô cùng tiếc hận.

Cũng không giống như trong 《Tam Quốc Diễn Nghĩa》 miêu tả, Tào lão bản vì bệnh đầu phong mà nhờ Hoa Đà chữa trị, mà Hoa Đà

lại bảo Tào lão bản cần dùng búa bổ đầu ra mới có thể chữa khỏi, dẫn đến việc Tào lão bản nghi ngờ Hoa Đà không phải muốn chữa bệnh cho mình mà là muốn hại chết mình, do đó mới ra tay giết hại.

Trong chính sử ghi chép là: Tào lão bản vì bệnh đầu phong nên mời Hoa Đà đến làm bác sĩ riêng cho mình, nhưng Hoa Đà lại kiếm cớ nói mình xa nhà quá lâu muốn về nhà thăm nom, kết quả một đi không trở lại.

Tào lão bản lại phái người đi mời, Hoa Đà lại lấy cớ vợ bị bệnh, nhiều lần thỉnh cầu gia hạn kỳ nghỉ.

Sau đó Tào lão bản dâm ba lần gửi thư bảo Hoa Đà trở lại, thậm chí hạ chiếu lệnh cho quận huyện bắt ép đưa đi, nhưng Hoa Đà trước sau vẫn chỉ tìm đủ mọi lý do trì hoãn, chần chừ không chịu lên đường.

Cuối cùng Tào lão bản rốt cuộc mất kiên nhẫn, phái binh lính đến xem xét: Nếu vợ Hoa Đà thực sự bị bệnh, liền ban cho bốn ngàn thăng tiểu đậu, nới rộng kỳ hạn nghỉ phép; nếu Hoa Đà cố ý trì hoãn, sẽ lập tức bắt giữ áp giải.

Kết quả, Hoa Đà quả nhiên là nói dối để trì hoãn.

Thế là Tào lão bản hoàn toàn nổi giận, lập tức ra lệnh áp giải ông về Hứa Xương, tống giam vào ngục lớn với tội danh khi quân và bất tuân lệnh trưng triệu.

Sau này có người cầu xin cho Hoa Đà, Tào lão bản lại nói: "Thiên hạ chẳng lẽ không có loại chuột nhắt vô năng này sao?", từ đó không tìm Hoa Đà chữa trị cho mình nữa, hại chết ông trong ngục.

Trước lúc lâm chung, Hoa Đà còn từng muốn tặng 《Thanh Nang Thư》 cho người ngục tốt đã chăm sóc mình, đáng tiếc tên ngục tốt kia nhát gan không dám nhận, cuối cùng Hoa Đà chỉ đành nén đau thương đốt bỏ 《Thanh Nang Thư》, từ đó thất truyền triệt để...

Hiện nay "bệnh đầu phong" của Tào lão bản đã bắt đầu ảnh hưởng đến cuộc sống bình thường của ông.

Vậy thì ông hẳn là sắp bắt đầu cân nhắc vấn đề chữa trị rồi nhỉ?

Cho nên, Hoa Đà có khả năng cũng sắp bị trưng triệu đến đây rồi chăng?

Chương 708

Việc này so với chính sử mà nói, hẳn là đã sớm hơn dự kiến, chỉ là không biết vận mệnh của Hoa Đà có vì thế mà xảy ra chút thay đổi nào không?

Nội tâm Ngô Lương tự nhiên là không hy vọng Hoa Đà bị Tào lão bản sát hại dễ dàng như sử sách ghi chép, như vậy thực sự là quá không đáng.

Nhưng lập trường và cá tính của mỗi người đều không giống nhau.

Chuyện Ngô Lương cảm thấy không đáng, Hoa Đà lại chưa chắc đã tán đồng.

Lại thêm Ngô Lương đã trải qua quá nhiều sự việc phù hợp với "tính tất yếu của lịch sử", hẳn hoàn toàn có lý do nghi ngờ, cho dù Tào lão bản và Hoa Đà gặp nhau sớm hơn, nếu không có ngoại lực can thiệp, Hoa Đà cuối cùng có khả năng vẫn sẽ lấy đủ mọi cớ không khám bệnh cho Tào lão bản, Tào lão bản cuối cùng cũng vẫn sẽ tống Hoa Đà vào ngục hại chết...

Điều duy nhất đáng ăn mừng là, Ngô Lương trước đó vẫn luôn đề phòng việc này, chưa bao giờ hiển lộ thứ "y thuật" chẳng được tính là y thuật kia trước mặt Tào lão bản.

Do đó hiện nay "bệnh đầu phong" của Tào lão bản bộc phát, cũng sẽ không nghĩ đến việc muốn hắn tới giúp đỡ chữa trị.

Nếu không Ngô Lương vốn dĩ thật lòng không giúp được gì, lại có khả năng bị Tào lão bản hiểu lầm thành thấy chết không cứu, vậy thì thật sự "vui" rồi...

Ngay khi Ngô Lương đang suy nghĩ những chuyện này, cơn đau của Tào lão bản rốt cuộc cũng dịu đi dưới sự xoa bóp của Tào Ngang.

Tuy nhiên ông vẫn nhắm mắt, mở miệng hỏi Ngô Lương: "Hữu Tài, ngươi vừa rồi hẳn là đi gặp sứ giả của cái nước gì gì đó đến yết kiến, hiện nay ngựa không dừng vó đến gặp ta, hẳn là có chuyện gì không quyết định được muốn bẩm báo sao?" "Quả thật chuyện gì cũng không qua mắt được Minh công." Lúc đó Tào Ngang cũng có mặt, sau này Tào lão bản hỏi tới hắn cũng có thể nói rõ ràng, do đó Ngô Lương không cần nói quá chi tiết, chỉ nói ngắn gọn, "Sứ giả Tà Mã Đài quốc chuyến này là để tìm kiếm tung tích của Từ Phúc.

Chính là Từ Phúc thời Tần Triều đã ra khơi tìm thuốc trường sinh bất lão cho Thủy Hoàng Doanh Chính.

Hóa ra sau khi Từ Phúc ra khơi đã đến Uy quốc, và định cư tại Uy quốc.

Sau này biết được Tần Triều bị Đại Kinh thay thế, hắn liền nảy sinh ý niệm lá rụng về cội, thế là đi thuyền ra khơi trở về nước ta." "Không đúng chứ?" Tào lão bản rốt cuộc mở mắt, đưa ra nghi vấn mà trước đó đã có người từng nêu, "Chuyện Từ Phúc ra khơi cách nay đã mấy trăm năm, cho dù hắn sau đó có trở về nước ta, cũng tuyệt đối không thể sống đến bây giờ, trừ phi hắn thực sự đạt được thuốc trường sinh bất lão, đã là thân thể bất tử...

Hắn tìm được rồi?!" "Khó nói lắm." Ngô Lương khẽ lắc đầu, nghiêm mặt nói, "Sứ giả Tà Mã Đài quốc cũng không biết chuyện thuốc trường sinh bất lão, nhưng hắn lại nói sau khi Từ Phúc đến Uy quốc từng bị người hành thích, chịu vết thương chí mạng, nhưng cuối cùng lại không chết, do đó hắn phỏng đoán trước khi Từ Phúc đến Uy quốc có khả năng đã là thân bất tử rồi." "Ừ..." Tào lão bản trầm ngâm một lát, lại ngẩng đầu nhìn về phía Ngô Lương nói, "Hữu Tài, theo ý

ngươi, lời của sứ giả cái nước gì gì đó nói liệu có đáng tin?" "Nói thật lòng, ta cũng không tin cái gì mà trường sinh bất lão.

Nếu dưới gầm trời này thực sự có biện pháp trường sinh bất lão, vậy thì từ xưa đến nay thánh nhân trí giả nhiều vô kể, vì sao không có một ai sống đến bây giờ?

Huống chi những kẻ theo đuổi trường sinh bất tử, cũng đều không được chết già, Thủy Hoàng Doanh Chính chính là như vậy." Ngô Lương nói ra suy nghĩ trong lòng mình.

Kỳ thực đây cũng là đang hữu ý vô ý hạ thấp sự kỳ vọng của Tào lão bản, tránh để Tào lão bản bắt đầu theo đuổi thuốc trường sinh bất lão, đến lúc đó người chịu tội có thể chính là Ngô Lương hắn.

Huống chi hắn thật sự không tin loại chuyện này, cho dù sau này hắn có thể sẽ cùng Kỳ Lực Đồng đi đến nơi Từ Phúc có khả năng ẩn cư sau khi trở về Thiên triều để tra xét, cũng chẳng trông mong có thể tìm được Từ Phúc còn sống, mà là để tìm kiếm lăng mộ của Từ Phúc...

Người của hơn bốn trăm năm trước, đến bây giờ chẳng phải chỉ có thể nằm trong lăng mộ thôi sao?

Tào lão bản từ chối cho ý kiến, hỏi: "Vậy Lưu Hiệp có thái độ gì đối với việc này?" "Lưu Hiệp tịnh chưa biểu thái ngay tại chỗ, bất quá Trường công tử (Tào Ngang) lại tâm linh tương thông với ta, đã giao việc này cho ta rồi." Ngô Lương đáp, "Bất luận chuyện này là thật hay giả, đây đều là chuyện mà 《Thái Sử Công Thư》 (Sử Ký) và 《Hán Thư》 chưa từng ghi chép.

Ta nếu có thể đích thân đi nghiệm chứng việc này, liền có thể biên soạn những điều mắt thấy tai nghe vào sử thư của ta, để hậu thế có một sự hiểu biết xác thực về việc này." "Đã như vậy, việc này cứ do ngươi phụ trách tới cùng đi, nếu tra ra được cái gì thì báo cho ta kịp

thời là được." Tào lão bản khẽ gật đầu. "Nặc." Ngô Lương thi lễ. "Nếu thật sự tìm thấy Từ Phúc, mà hắn quả thực còn sống, bất luận ngươi dùng thủ đoạn gì, đều phải mang hắn về gặp ta, ta muốn người sống." Tào lão bản ngay sau đó lại nói.

Quả nhiên, cho dù là Tào lão bản thì đối với trường sinh bất lão cũng ít nhiều có chút suy nghĩ, chỉ dựa vào vài câu nói của Ngô Lương, vẫn chưa thể hoàn toàn tiêu trừ sự kỳ vọng trong lòng ông ta. "Nếu đúng là như vậy, đây tuyệt đối là đại sự chấn kinh cổ kim, ta nhất định sẽ xử trí thỏa đáng, tuyệt đối không khiến Minh công thất vọng." Ngô Lương chắp tay phối hợp nói. ...

Từ Tào phủ đi ra, Ngô Lương không lập tức đi tìm Kỳ Lực Đồng nữa, mà là trở về phủ của mình.

Tiếp đó liền giống như hoàn toàn quên mất chuyện này, nên ăn thì ăn nên uống thì uống, cả ngày tiêu dao khoái hoạt vô cùng tự tại.

Cuối cùng đến bốn ngày sau. "Công tử, có một gã lùn tự xưng là sứ giả Tà Mã Đài quốc dẫn theo một nữ tử đến cầu kiến, hiện đang đợi ngoài phủ." Điển Vi rảo bước từ bên ngoài đi vào, chắp tay báo cáo với Ngô Lương. "Cuối cùng cũng không giữ được bình tĩnh nữa rồi." Ngô Lương lại giống như đã sớm liệu trước, cười ha hả nói với Điển Vi, "Mời bọn họ vào đi, ta gặp họ tại khách đường." "Nặc." Điển Vi đáp một tiếng, liền đi ra mời người.

Còn Ngô Lương thì không nhanh không chậm gọi Bảo Nhu vào giúp mình thay một bộ y phục tương đối chính thức, tiếp đó lại ung dung đi tới khách đường.

Đợi đến lúc hắn tới nơi.

Trà trên án kỷ trước mặt Kỳ Lực Đồng và Hô đã không còn hơi nóng.

Tuy nhiên trên mặt bọn họ tịnh chưa lộ ra chút vẻ mất kiên nhẫn nào, thấy Ngô Lương vẫn vội vàng đứng dậy khom người thi lễ. "Ngồi đi, không cần câu nệ." Ngô Lương xua tay, đi thẳng tới chủ vị. "Đa tạ Ngô thái sử." Mà Kỳ Lực Đồng và Hô thì đợi sau khi Ngô Lương ngồi xuống, mới rốt cuộc thẳng người lên, cẩn thận từng li từng tí ngồi trở lại chỗ ngồi của mình...

Phải nói là, người Uy quốc ở những phương diện lễ tiết này vẫn làm vô cùng đúng mực.

Tuy nhiên Ngô Lương sẽ không vì thế mà nảy sinh quá nhiều hảo cảm với bọn họ.

Thân là một người xuyên không đến từ hậu thế, hắn đã sớm có hiểu biết về tác phong "biết tiểu lễ mà vô đại nghĩa, sợ uy mà không nhớ đức" của người Uy quốc.

Loại tác phong này cũng không phải chỉ có trong thế chiến thứ nhất thứ hai, mà từ xưa đã xuất hiện trong sử sách của Thiên triều. "Các ngươi tới phủ cầu kiến ta là vì chuyện gì?" Ngô Lương cười cười, mở miệng hỏi như không có chuyện gì xảy ra. "?" Lời này vừa nói ra, Kỳ Lực Đồng lập tức như bị mắc xương trong họng.

Hỏi thế là ý gì?

Mấy hôm trước trên triều đường, Thiên tử bệ hạ của Đại Kinh chẳng phải đã lệnh cho ngài hỗ trợ ta tìm kiếm tung tích của Tần chi Từ quân sao?

Ta đây đã đợi liền mấy ngày, thực sự đợi không được ngài, lúc này mới đành phải chủ động tới cửa bái phỏng, kết quả ngài lại bày ra bộ dạng hoàn toàn quên sạch sành sanh...

Có điều phản ứng của Kỳ Lực Đồng cũng không chậm, rất nhanh liền điều chỉnh tốt tâm tình, tiếp tục thi lễ cười nói với Ngô Lương:

"Mạo muội tới phủ quấy rầy thực sự là có chút thất lễ, xin Ngô thái sử thứ tội.

Kỳ thực tại hạ chỉ muốn hỏi Ngô thái sử, chuyện Thiên tử bệ hạ định ra mấy hôm trước, Ngô thái sử có dự tính gì không?" "Chuyện Bệ hạ định ra... chuyện gì cơ?" Ngô Lương lộ vẻ nghi hoặc. "..." Cả người Kỳ Lực Đồng đều có chút không ổn.

Hắn chưa từng thấy vị thần tử nào thiếu đứng đắn như vậy, thế mà ngay cả chuyện Thiên tử giao phó cũng có thể quên sạch bách, không lôi ra ngoài chém đầu chẳng lẽ giữ lại ăn tết? "À ——" Kết quả vừa dứt lời, Ngô Lương rốt cuộc lại lộ ra biểu cảm bừng tỉnh đại ngộ, vỗ đùi một cái nói, "Ngươi là nói chuyện tìm tung tích Từ Phúc phải không?

Việc này không phải chuyện nhỏ, hơn nữa ta tạm thời vẫn chưa phát hiện manh mối gì đáng giá để truy tra tiếp, do đó ta cho rằng nên bàn bạc kỹ hơn.

Chính gọi là mài dao không lầm đốn củi, các ngươi cũng không cần quá nóng vội, cứ ở lại đây trước đã, đợi ta tìm được manh mối xác thực rồi hãy khởi hành cũng không muộn, đỡ phải chạy oan uổng nhiều đường." Thấy Ngô Lương hoàn toàn là thái độ thoái thác trì hoãn, Kỳ Lực Đồng lập tức có chút gấp, nhịn không được nói: "Sao có thể không có manh mối?

Trong một số sử sách hiện còn của Đại Kinh chẳng phải đã ghi chép rõ ràng rất nhiều tin tức liên quan đến Tần chi Từ quân sao?" "Có hả?" Ngô Lương lại bất động thanh sắc nói, "Ta ít đọc sách, ngươi nói thử nghe xem?" "Việc này..." Sự phản khách vi chủ của Ngô Lương khiến Kỳ Lực Đồng cứng họng.

Còn Ngô Lương thì chỉ lẳng lặng nhìn tên này, hắn không tin Kỳ Lực Đồng, hay nói đúng hơn là Tà Mã Đài quốc lại không có bất kỳ

chuẩn bị nào mà đã đến Thiên triều tìm tung tích Từ Phúc.

Thậm chí trước đó hắn liền phỏng đoán, người Uy quốc có khả năng đã sớm lẻn vào Thiên triều, chỉ là sau khi tra xét tỉ mỉ mấy nơi Từ Phúc có khả năng ẩn cư mà không phải bí mật xong vẫn không thu hoạch được gì, mới đành phải phái sứ giả đến yết kiến triều đình Đại Kinh, mượn danh nghĩa yết kiến muốn từ chỗ triều đình Đại Kinh thu hoạch thêm nhiều tin tức.

Dù sao triều đình Đại Kinh cũng là quan phương, những bí mật thực sự có giá trị thông thường đều sẽ bị quan phương nắm chặt trong tay, mà sẽ không xuất hiện trong sử sách và truyền thuyết dân gian mà ai cũng có thể biết được.

Có điều lần này, bất luận là biểu hiện của Hiến Đế Lưu Hiệp, hay là thái độ hiện tại của Ngô Lương, đều khiến Kỳ Lực Đồng cảm thấy vô cùng cạn lời.

Hiến Đế và những quan viên kia gần như là hỏi ba câu không biết câu nào, căn bản không nói ra bất kỳ tin tức giá trị nào.

Còn Ngô Lương lúc này càng trực tiếp, chính là thái độ thoái thác dối trên lừa dưới, giống hệt đám tham quan ô lại vô tích sự chỉ biết ăn không ngồi rồi, cảm giác căn bản chẳng trông cậy được gì.

Chẳng qua hiện tại người đang ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu.

Cho dù trong lòng có nhiều bất mãn, Kỳ Lực Đồng cũng chỉ đành kiên nhẫn nói: "Tại hạ dọc đường từng nghe ngóng tin tức liên quan đến Tần chi Từ quân, có người nói tổ tịch của ngài ấy ở Lang Gia, cũng có người nói trước khi ra khơi ngài ấy từng cư trú ở Lao Sơn thuộc quận Đông Lai, đồng thời để lại hậu đại ở Lao Sơn.

Hai địa điểm này có lẽ có thể làm phương hướng chủ yếu để tìm

kiếm tung tích Tần chi Từ quân." "Hai địa điểm ngươi nói ta cũng có nghe qua." Ngô Lương khẽ gật đầu, lại nói, "Nhưng bao nhiêu năm nay, Đại Kinh chưa từng truyền ra tin tức Từ Phúc đi rồi trở lại, có thể thấy Từ Phúc cho dù thực sự đã trở về, cũng định nhiên ẩn giấu hành tung, thậm chí vì che mắt người đời có thể ngay cả thân hữu, bà con cũng chưa từng gặp, hay hoặc là trực tiếp đổi một thân phận mới để ẩn cư...

Hơn nữa việc này cách nay đã mấy trăm năm, năm đó lúc ông ta trở về đều chưa từng truyền ra tin tức, hiện nay chúng ta không có manh mối xác thực, chỉ đi nghe ngóng thôi thì e rằng chín phần mười là công dã tràng." "Cho dù chỉ có một phần hy vọng, tại hạ cũng tuyệt đối không thể dễ dàng buông bỏ, nếu không chính là phụ lòng tín nhiệm của Nữ vương Ti Di Ngọc đối với tại hạ, từ đó càng không còn mặt mũi đối diện với bách tính nước ta!" Kỳ Lực Đồng lập tức tỏ thái độ kiên định. "Quyết định của Kỳ Lực Đồng đại phu khiến ta cảm động, nếu Đại Kinh có thần tử như Kỳ Lực Đồng đại phu, lại sao có thể biến thành bộ dạng như ngày hôm nay?" Ngô Lương mắt sáng lấp lánh nhìn xuống gã đại phu vóc người nhỏ bé trước mặt, tán thưởng nói, "Nói đến nước này, ta nếu không làm chút gì thì trong lòng cũng áy náy.

Hay là thế này đi, ta nguyện chuẩn bị cho Kỳ Lực Đồng đại phu một lô lương thảo, lại tặng thêm hai con tuấn mã và bản đồ vùng duyên hải Thanh Châu, Từ Châu mỗi nơi một bản, đích thân tiễn Kỳ Lực Đồng đại phu ra khỏi thành đi Lang Gia và Lao Sơn tra xét trước.

Ngươi cứ yên tâm, hiện nay Thanh Châu và Từ Châu đều nằm dưới sự khống chế của Đại tướng quân, trên đường đi này Kỳ Lực Đồng đại phu chỉ cần cầm thủ dụ của Đại tướng quân, liền có thể thông suốt không trở ngại, thế nào?" "A?" Kỳ Lực Đồng không khỏi ngẩn ra.

Cái quỷ gì vậy?

Đây là định trực tiếp tống tiễn ta đi, phủi tay không quản bảo ta tự mình đi tra sao? "Ngoài ra, ta còn sẽ chuẩn bị cho ngươi mấy con phi nô, ngươi có khả năng còn chưa biết phi nô là gì phải không?

Chính là một loại chim bay đưa thư, nếu ngươi tra ra được tin tức quan trọng gì, cần ta cung cấp giúp đỡ, chỉ cần viết tin tức vào một mảnh lụa nhỏ, lại buộc mảnh lụa vào chân chim rồi thả đi, phi nô sẽ rất nhanh truyền tin tức đó cho ta, đến lúc đó ta lại dẫn người đến hỗ trợ cũng không muộn." Ngô Lương tiếp đó lại tỏ ra khá hào phóng nói.

Hắn tịnh không lo lắng người Uy quốc học được cách sử dụng chim bồ câu đưa thư trước thời hạn, bồ câu là một chuyện, phương pháp huấn luyện lại là một chuyện khác, cho dù Kỳ Lực Đồng đích thân dùng qua phi nô, cũng chỉ có thể lĩnh hội được sự tiện lợi của phương thức thông tin này, cảm thán sự vĩ đại và đáng sợ của Thiên triều, tuyệt đối không có khả năng nắm được phương pháp huấn luyện phi nô. "..." Kỳ Lực Đồng lộ vẻ kinh nghi, "phi nô" trong miệng Ngô Lương xác thực khiến gã cảm thấy kinh kỳ, nhưng gã càng rõ ràng hơn là, hiện tại không phải là lúc tốt để đặt sự chú ý lên người "phi nô".

Chần chừ một lát như thế, Kỳ Lực Đồng cũng không đồng ý sự sắp xếp của Ngô Lương, mà thi lễ một cái rồi nói nước đôi: "Đa tạ Ngô thái sử ủng hộ như thế, bất quá tại hạ còn có một yêu cầu quá đáng." "Kỳ Lực Đồng đại phu cứ nói." Ngô Lương cười nói. "Ngô thái sử đã là Thái Sử Lệnh, dưới trướng chắc chắn có một số Bác sĩ am hiểu lịch sử, học thức uyên bác.

Có thể mời Ngô thái sử chỉ định một vị Bác sĩ đi cùng tại hạ hay không, như vậy trên đường nếu có phát hiện gì, tại hạ liền có thể thỉnh giáo bất cứ lúc nào, chuyến đi này cũng có thể làm ít công to."

Kỳ Lực Đồng rũ mắt xuống nói. "Bác sĩ thì có, nhưng hiện nay thiên hạ Đại Kinh đang trong loạn cục, Bệ hạ vừa mới đứng chân ở Trần Lưu, chính là lúc trăm việc đợi hưng cần dùng người, e rằng không tiện lắm." Ngô Lương vẫn cười. "..." Kỳ Lực Đồng lại lần nữa cứng họng.

Hóa ra mệnh lệnh của Thiên tử bệ hạ nhà ngài ở chỗ ngài chỉ như cái rắm thôi à, bảo ngài cung cấp hỗ trợ cho ta, kết quả ngài thì cái này cũng không đi, cái kia cũng không được, cần ngài rốt cuộc có tác dụng gì? "Vậy thì việc này quyết định như thế nhé, lát nữa ta bảo người chuẩn bị cho Kỳ Lực Đồng đại nhân, ba ngày sau đích thân tiễn các ngươi khởi hành, chúc trước các ngươi mã đáo thành công." Ngô Lương thấy gã không nói lời nào, liền làm ra bộ dạng coi như gã đã mặc nhận, tự tung tự tác nói.

Chương 709

Dù sao thì, hắn không thấy thỏ không thả chim ưng.

Kỳ Lực Đồng không lấy ra chút thành ý nào để chứng minh giá trị của mình trước, hắn và Phường Nhân Quân tuyệt đối sẽ không dễ dàng ra tay tương trợ.

Mà nếu Kỳ Lực Đồng hoặc Tà Mã Đài quốc không giống như Ngô Lương nghĩ, trước đó đích xác không có tiểu động tác gì, cũng đích xác không có chuẩn bị gì mà Ngô Lương không biết.

Ngô Lương cũng chẳng ngại thật sự tống tiễn Kỳ Lực Đồng đi, thậm chí ngay cả phi nô cũng không cho gã dùng.

Bởi vì nếu là như vậy, đám người Kỳ Lực Đồng chính là gánh nặng, chẳng những trên đường phải chăm sóc bọn họ, còn phải phân tâm phòng bị những kẻ dị tộc này.

Thà đi cùng bọn họ, chi bằng trực tiếp cắt đuôi bọn họ, tự mình dẫn Phường Nhân Quân đích thân đi tra xét, dù sao cũng chỉ có mấy địa điểm đó, Kỳ Lực Đồng lại không thể cung cấp thêm trợ giúp gì cho bọn họ, Ngô Lương tự mình hành động ngược lại càng thêm bớt lo, thật sự tra ra cái gì cũng không cần cân nhắc đến Kỳ Lực Đồng và Tà Mã Đài quốc, trực tiếp thu toàn bộ những gì đạt được vào túi là xong. "Ngô thái sử khoan đã!" Mắt thấy Ngô Lương đã có ý tiễn khách, Kỳ Lực Đồng rốt cuộc có chút sốt ruột, vội vàng nói, "Kỳ thực lần này đến tìm tung tích Tần chi Từ quân, không giống như Ngô thái sử tưởng tượng là hư vô mờ mịt như vậy đâu, tại hạ cũng không phải hoàn toàn không có chuẩn bị." "Ồ?

Nói nghe chút xem." Trong lòng Ngô Lương vui mừng, trên mặt lại vẫn tỏ vẻ nhàm chán.

Kỳ Lực Đồng quả nhiên giấu giếm một số chuyện!

Đồng thời Ngô Lương lại không thể không bắt đầu hoài nghi, Kỳ Lực Đồng đến tìm kiếm sự giúp đỡ của triều đình Đại Kinh, có khả năng không chỉ đơn giản là cần người dẫn đường hoặc là cố vấn.

Bởi vì nếu chỉ cần người dẫn đường và cố vấn, bọn họ chỉ cần bỏ ra một ít tiền tài, liền có thể tìm được ở địa phương Thanh Châu hoặc Từ Châu, căn bản không cần kinh động Hiến Đế.

Dù sao thời buổi loạn lạc này thứ không thiếu nhất chính là hàn môn sĩ tộc, tổ tiên của những hàn môn này từng đều tiến vào triều đường, văn hóa chưa chắc đã kém hơn những danh môn vọng tộc hiện tại, hơn nữa bọn họ rất cần tiền tài để sống tiếp.

Mà chút tiền tài này đối với một quốc gia mà nói, cho dù là tiểu quốc trong biển rơi vào chiến loạn, khó lòng duy trì, thì vẫn chẳng đáng là gì, còn kém xa một chiếc thuyền họ dùng để vượt biển.

Do đó Ngô Lương có lý do hoài nghi thêm một bước.

Kỳ Lực Đồng đối với Hiến Đế, hay hoặc là đối với triều đình Đại Kinh e rằng có mưu đồ khác, chỉ là tạm thời vẫn chưa bộc lộ ra mà thôi. "Hô chính là sự ỷ trượng lớn nhất của chúng ta chuyến này." Kỳ Lực Đồng giơ tay chỉ vào cô nương trẻ tuổi trước sau luôn đi theo bên cạnh gã nhưng lại không thích nói chuyện, sắc mặt trang trọng giới thiệu, "Tại hạ trước đó đã nói, Tần chi Từ quân năm đó trước khi về quê, từng chỉ định một thị nữ đã được ngài ấy chân truyền phụng sự thần xã mà ngài ấy để lại, khiến cho thần xã có thể tiếp tục che chở Uy quốc.

Thị nữ này cũng được nước ta tôn làm Vu nữ, Vu nữ cả đời không thể lấy chồng, chỉ có thể thu nhận một bé gái làm người kế thừa, mà Hô chính là Vu nữ đời thứ mười một của thần xã." "Nói như vậy, vị cô nương này hẳn là người hiểu rõ Từ Phúc nhất nước ngươi

hiện nay phải không?" Ngô Lương trên dưới đánh giá cô nương kia.

Dung mạo của nàng ta được coi là thượng thừa, nhưng lại vẫn chưa đủ để khiến Ngô Lương kinh diễm, dù sao Ngô Lương vừa mới có được Chân Mật - mỹ nhân cấp bậc truyền thuyết này, cũng coi như là người ăn quen cá to thịt lớn, hơn nữa cảm giác mới mẻ vẫn chưa hoàn toàn qua đi, do đó đối với mỹ nhân tư sắc thượng thừa như Hô khá có sức miễn dịch.

Có điều việc này ngược lại chứng thực phỏng đoán trước đó của Ngô Lương: Thân phận của cô nương này quả nhiên không đơn giản. "Chính phải." Kỳ Lực Đồng gật đầu, "Vu nữ chẳng những là người Uy quốc hiểu rõ Tần chi Từ quân nhất hiện nay, còn truyền thừa một miếng Quỳnh câu ngọc do Tần chi Từ quân để lại.

Ngọc này có hai miếng, miếng còn lại do Tần chi Từ quân tùy thân mang theo.

Nghe nói năm đó lúc Tần chi Từ quân còn ở Uy quốc, miếng Quỳnh câu ngọc này liền luôn duy trì trạng thái ấm áp, mà sau khi Tần chi Từ quân ra khơi rời đi, miếng Quỳnh câu ngọc này liền bắt đầu trở nên băng lạnh.

Truyền thuyết kể rằng đây là vì hai miếng Quỳnh câu ngọc này là một cặp, đồng thời do Tần chi Từ quân đeo lâu dài, đã dính một chút linh khí, nếu như chúng ta có thể đi đến gần Tần chi Từ quân, miếng Quỳnh câu ngọc này liền sẽ trở nên ấm áp trở lại, liền có thể chứng minh chúng ta tìm đúng chỗ." Ngô Lương nghe xong những lời này tịnh không tỏ thái độ, mà trực tiếp vượt qua Kỳ Lực Đồng, hỏi Vu nữ tên là "Hô" kia: "Vậy với tư cách là người hiểu rõ Từ Phúc nhất Uy quốc, ngươi cho rằng chúng ta nên đi đâu tìm tung tích của ông ta?" "Có thể đi Lang Gia và Lao Sơn xem trước." Hô cũng không còn sợ người lạ như lần đầu gặp mặt, khá bình tĩnh nói với Ngô Lương một

câu vô thưởng vô phạt.

Ngô Lương cũng không truy hỏi vấn đề này nữa, mà nhìn về phía một đoạn dây đỏ trên cái cổ trắng ngần thon dài của Hô, tiếp đó lại nói: "Miếng Quỳnh câu ngọc kia hiện tại đang ở trên người ngươi sao?" Đó hiển nhiên là một cái mặt dây chuyền, chẳng qua bản thể mặt dây chuyền giờ phút này đang ẩn giấu dưới vạt áo. "Chính phải." Hô khẽ gật đầu. "Có thể cho ta xem một chút không?" Ngô Lương lại hỏi. "..." Hô rõ ràng do dự một chút, nhưng cuối cùng vẫn gật đầu, đưa tay vào cổ áo cẩn thận từng li từng tí kéo ra mặt dây chuyền bên dưới sợi dây đỏ.

Đó là một miếng ngọc bội hình trăng lưỡi liềm tương tự như quả ớt nhỏ.

Một đầu to của ngọc bội có khoan một lỗ tròn nhỏ, dùng để xỏ dây tiện cho việc đeo.

Mà chiều dài của nó thì chỉ khoảng một tấc, chất liệu hẳn là một loại ngọc thạch màu xanh lục thấu quang, trông có chút giống phỉ thúy.

Tuy nhiên nó tuyệt đối không phải một trong ba đại thần khí của hoàng thất Uy quốc được lưu giữ ở hậu thế - "Bát Xích Quỳnh Câu Ngọc".

Bởi vì kích thước hoàn toàn không phù hợp, "Bát Xích" trong "Bát Xích Quỳnh Câu Ngọc" trong ngôn ngữ Uy quốc kỳ thực có nghĩa là "lớn", nhưng thần khí này lại không triển lãm ra bên ngoài, do đó Ngô Lương chưa từng tận mắt nhìn thấy, nhưng hẳn có thể khẳng định là, "Bát Xích Quỳnh Câu Ngọc" tuyệt đối không phải kích thước này, tối thiểu đều tương đương quy cách "Ngọc Hoàng" của Thiên triều, tuyệt đối không phải ngọc bội tùy thân đeo, mà là một món lễ khí dùng để tế tự.

Nhưng nếu nói Quỳnh câu ngọc trên người cô nương này là tổ tông của "Bát Xích Quỳnh Câu Ngọc", điều này ngược lại rất có khả năng, dù sao thời gian "Bát Xích Quỳnh Câu Ngọc" xuất hiện muộn hơn thời đại này không ít.

Ngô Lương đứng dậy ghé sát lại gần một chút.

Nam nữ thụ thụ bất thân, xuất phát từ sự tôn trọng đối với vị Vu nữ này, hắn vẫn giữ khoảng cách khoảng 1 mét, chỉ là như vậy tuy có thể nhìn rõ dáng vẻ của "Quỳnh câu ngọc", nhưng lại không thể cảm nhận trực quan sự băng lạnh mà Kỳ Lực Đồng vừa nói. "Có thể tháo xuống không?" Ngô Lương lại nói. "Không được!" Hô lập tức đề cao cảnh giác, trong nháy mắt lại nhét miếng Quỳnh câu ngọc kia trở lại trong vạt áo, còn dùng tay kéo chặt cổ áo vẻ mặt đề phòng nhìn chằm chằm hắn. "Ngô thái sử có điều không biết, vật này là vật chuyên dụng của Vu nữ thần xã, từ khoảnh khắc trở thành Vu nữ liền tùy thân mang theo, cho đến trước khi qua đời mới có thể truyền thừa cho Vu nữ đời tiếp theo." Kỳ Lực Đồng vội vàng bước lên phía trước giải thích với Ngô Lương, "Ở nước ta, Quỳnh câu ngọc thậm chí không thể tùy tiện cho người khác xem, không sợ Ngô thái sử chê cười, đây cũng là lần thứ hai trong đời tại hạ tận mắt nhìn thấy Quỳnh câu ngọc, lần thứ nhất là lúc Nữ vương nước ta đến thần xã thỉnh cầu Hô bước ra khỏi thần xã hỗ trợ ta tìm tung tích Tần chi Từ quân." "Không đích thân chạm vào, chứng minh Quỳnh câu ngọc này hiện nay xác thực là vật băng lạnh, ta làm sao biết lời ngươi vừa nói là thật hay giả?" Ngô Lương khẽ nhíu mày nói.

Bình thường mà nói, Hô luôn đeo miếng Quỳnh câu ngọc kia trước ngực, hơn nữa vừa rồi nhìn độ dài dây đỏ lúc Hô lấy Quỳnh câu ngọc ra, hẳn là bình thường đặt ở giữa hai bầu ngực, trong tình huống này ngọc thạch bình thường khi vừa lấy ra đều sẽ có nhiệt độ gần với thân nhiệt, ít nhất không nên là xúc cảm băng lạnh.

Do đó hắn cho rằng rất cần thiết phải xác nhận thật giả một chút, mới có thể xác định xem có nên tin lời Kỳ Lực Đồng hay không. "Việc này..." Kỳ Lực Đồng lập tức bị hỏi khó. "Cô nương, ngươi cũng đừng ép ta phải dùng biện pháp mạnh." Ngô Lương thì hung thần ác sát nhìn về phía Hô.

Sờ một cái thì làm sao, chẳng qua là miếng ngọc thạch thôi mà, hơn nữa còn là đồ vật năm đó Từ Phúc mang từ Thiên triều qua, cũng đâu có chết người, có cần thiết phải keo kiệt như vậy không? "..." Hô vẫn nắm chặt cổ áo, không hề có ý thỏa hiệp. "Người đâu!" Ngô Lương đương nhiên sẽ không chiều nàng ta, lập tức quát một tiếng.

Điển Vi và Dương Vạn Lý trong nháy mắt dẫn theo mấy tên binh sĩ Phường Nhân Quân tay cầm binh khí xông vào trong đường. "Ngô thái sử, là ngài đừng ép ta mới phải!" Hô giờ phút này lại không còn vẻ kiều nhu như trước đó nữa, trong mắt xẹt qua một tia quyết tuyệt, nộ thị Ngô Lương lớn tiếng mắng, "Ngài hẳn là biết cố sự Lạn Tương Như hoàn bích quy Triệu, nếu ngài còn khổ sở ép bức, ta liền chỉ đành bắt chước tráng cử của Lạn Tương Như vậy!" “Ô a, cư nhiên còn biết điển cố 'Hoàn bích quy Triệu'?” Nghe Hô nói vậy, Ngô Lương lại có chút tin tưởng thân phận vu nữ của nàng ta.

Nếu không phải đã đọc qua lượng lớn sử sách Thiên triều, nàng ta rất khó nói ra được những lời này.

Cần biết Uy quốc hiện tại căn bản chưa có văn tự của riêng mình.

Văn tự đang sử dụng đều đến từ Thiên triều, hơn nữa tuyệt đại đa số hẳn là học được từ lượng lớn sách vở mà Từ Phúc mang theo khi ra khơi năm xưa.

Trong tình huống này, sách vở tự nhiên càng thêm trân quý, sự lũng đoạn văn hóa tự nhiên cũng sẽ nghiêm trọng hơn nhiều so với sĩ tộc Thiên triều.

Do đó, người có cơ hội học tập văn tự Thiên triều, lại còn có thể đọc được loại sử thư ghi chép lịch sử Thiên triều, thậm chí đạt đến trình độ hoạt học hoạt dụng này, ở Uy quốc ngoại trừ thiểu số quyền quý đứng trên đỉnh kim tự tháp ra, thì chỉ có những người hưởng đặc quyền như...

Vu nữ.

"Hô cô nương, nàng việc gì phải thế?" Ngô Lương lập tức đổi sắc mặt, cười rộ lên, nhìn chằm chằm vào ngực Hô mà cợt nhả, "Ta chẳng qua chỉ muốn biết, nếu Quỳnh Câu Ngọc này nay đã lạnh lẽo thấu xương, nàng mang theo sát người chẳng lẽ không thường xuyên cảm thấy khó chịu sao?" "Có khó chịu hay không không liên quan đến Ngô thái sử, không phiền ngài lo lắng." Hô vẫn đề phòng Ngô Lương, tức giận nói.

"Cũng đúng, sữa tươi cũng cần phải ướp lạnh mà." Ngô Lương làm ra vẻ đăm chiêu.

"Cái gì?" Hô lập tức lộ vẻ nghi hoặc.

Kỳ Lực Đồng, Điển Vi và Dương Vạn Lý cũng đầy mặt nghi ngờ.

Câu này bọn họ hơi khó hiểu, dù sao thời đại này chưa có khái niệm tủ lạnh hay ướp lạnh, tối đa chỉ là đào cái hầm băng để trữ lương thực và hoa quả.

Đương nhiên, Ngô Lương hiện tại nói lời cợt nhả với Hô chủ yếu là vì hắn thực ra không định làm gì bọn họ.

Việc gọi Điển Vi và Dương Vạn Lý vào cũng chỉ để uy hiếp một chút, ý đồ lừa lấy miếng Quỳnh Câu Ngọc kia mà thôi.

Nay thấy thái độ của Hô quyết tuyệt như vậy, Ngô Lương tự nhiên chọn điểm dừng.

Cho dù Kỳ Lực Đồng và Hô là người Uy quốc, hắn cũng sẽ không

vì ân oán và tình cảm dân tộc giữa Thiên triều và Uy quốc ở hậu thế mà giết bọn họ vô cớ.

Oan có đầu nợ có chủ, những ân oán đó thật sự không dính dáng nửa xu đến những người đang sống ở hơn một ngàn tám trăm năm trước này.

Tuy nhiên, thái độ quyết tuyệt của Hô vẫn không loại bỏ được sự nghi ngờ của Ngô Lương.

Hắn cho rằng chuyện này vẫn tồn tại hai khả năng: Một là Quỳnh Câu Ngọc quả thực có ý nghĩa vô cùng quan trọng đối với Vu nữ, thậm chí là tín ngưỡng cao hơn cả sinh mạng, cái này không cần nói nhiều.

Hai là Quỳnh Câu Ngọc tồn tại bí mật chỉ có Vu nữ mới biết.

Ví dụ Quỳnh Câu Ngọc giờ phút này căn bản không hề lạnh lẽo, cũng chẳng có liên hệ gì với Từ Phúc, nhưng ngoại trừ Vu nữ ra, dù là quyền quý Uy quốc cũng không có tư cách chạm vào Quỳnh Câu Ngọc, do đó căn bản không hiểu rõ chân tướng.

Đây vốn là một lời nói dối triệt đầu triệt đuôi, một khi bị vạch trần, quyền uy và tín dự của Vu nữ sẽ chịu tổn hại chưa từng có, ít nhất tại Uy quốc, Vu nữ chắc chắn sẽ lập tức ngã khỏi thần đàn.

Hoặc giả, những lời vừa rồi thực ra là do Kỳ Lực Đồng và Hô thông đồng biên soạn ra để lừa gạt Ngô Lương, khiến hắn nhanh chóng hành động, do đó vạn lần không thể để Ngô Lương phát giác.

Đương nhiên, đây chỉ là những khả năng Ngô Lương tạm thời nghĩ đến, có thể còn có những khả năng khác...

"Không có gì." Ngô Lương cười lắc đầu, thái độ đã thay đổi một trời một vực, nhìn về phía Kỳ Lực Đồng và Hô nói, "Hai người về chuẩn bị một chút đi, sáng sớm mai chúng ta sẽ xuất phát, trước tiên đi

vùng Lang Nha và Lao Sơn xem sao đã." "Hả?" Kỳ Lực Đồng và Hô lại kinh ngạc, tưởng mình nghe lầm.

Vừa rồi còn đủ kiểu thoái thác, thậm chí một bộ giương cung bạt kiếm tùy thời động thủ đả thương người, sao vừa quay mặt đi đã đổi ý, sáng mai liền muốn xuất phát cùng bọn họ?

Tốc độ tư duy nhảy vọt này quá nhanh, khiến bọn họ nhất thời không thích ứng kịp.

"Có điều Kỳ Lực Đồng đại phu không cần đi cùng.

Ta đã an bài xong, ngươi cùng ba tên hộ vệ kia tạm thời ở lại Trần Lưu ít ngày, vừa hảo hảo cảm nhận sự nhiệt tình hiếu khách của nước ta, vừa kiên nhẫn chờ tin tức của chúng ta là được." Ngô Lương bỗng nhiên đưa ra một quyết định khiến Kỳ Lực Đồng và Hô không ngờ tới.

"Ngô thái sử, vạn vạn không thể a!" Kỳ Lực Đồng sắc mặt cuống quýt, vội vàng thi lễ cầu xin Ngô Lương, "Tại hạ phụng mệnh Nữ vương nước ta đến đây tra xét việc này, nếu chuyến này tại hạ không đích thân đi, đó chính là chơi bời lêu lổng, khi về nhất định sẽ bị Nữ vương trừng phạt nghiêm khắc!" "Đây là ý của Thiên tử nước ta, ngươi trở về cứ thực tình báo lại cho Nữ vương là được." Ngô Lương nghiêm mặt nói.

"..." Kỳ Lực Đồng nháy mắt bị đè ép đến không nói nên lời, nghẹn nửa ngày mới ngẩng đầu lên, vẻ mặt quyết tuyệt nói với Ngô Lương, "Nếu không thể đích thân đi, tại hạ trên phụ lòng tin của Nữ vương, dưới thẹn với kỳ vọng của bách tính Uy quốc, sau này không còn mặt mũi nào trở về Uy quốc đối mặt với bọn họ...

Tại hạ e rằng chỉ có thể lấy cái chết để tỏ rõ ý chí!" Tuy nhiên đối mặt với sự quyết tuyệt của Kỳ Lực Đồng, biểu tình của Ngô Lương lại lập tức lạnh xuống: "Kỳ Lực Đồng đại phu, ta đã nói rồi, đây là ý

của Thiên tử nước ta.

Hành sự trên cương thổ nước ta, ngươi bắt buộc phải phục tùng mệnh lệnh của Thiên tử nước ta, nếu không ta sẽ cho rằng ngươi không hề có lòng kính trọng với Thiên tử, đây là tội đại bất kính.

Mà ta, cũng sẽ thề chết bảo vệ tôn nghiêm của Thiên tử!" Nói xong, Ngô Lương lại phất tay với Dương Vạn Lý, gật đầu ra hiệu: "Dương Vạn Lý, nếu Kỳ Lực Đồng đại phu chấp ý lấy cái chết để tỏ rõ ý chí nhằm xúc phạm Thiên tử, ngươi hãy đưa Kỳ Lực Đồng đại phu ra bờ hào hộ thành ngoài kia.

Dây thừng, chủy thủ, độc dược, hay hắn muốn nhảy sông tự vẫn, toàn bộ thỏa mãn hắn.

Chương 710

Trong trường hợp cần thiết, ra tay giúp hắn hoàn thành đại nghĩa cũng được.

Tóm lại đừng để chết trong Ngô phủ là được, ta không muốn dính cái xui xẻo này." "Nặc!" Dương Vạn Lý đáp một tiếng rồi đi lên phía trước, làm động tác mời với Kỳ Lực Đồng, "Kỳ Lực Đồng đại phu, mời!" "..." Kỳ Lực Đồng ngây ra như phỗng.

Cùng là lấy cái chết tỏ rõ ý chí, vì sao kết quả lại khác nhau như thế?

Chẳng lẽ chỉ vì ta là đàn ông?

Cái thế giới này còn tốt đẹp được nữa không, thân là đàn ông ta rốt cuộc phải sống thế nào các người mới hài lòng?

Nước mắt không cam lòng chảy xuống, thế giới này đâu đâu cũng tràn ngập sự kỳ thị với đàn ông, ngay cả dùng cái chết làm yêu sách cũng không có lực độ như phụ nữ, đàn ông khi nào mới có thể chân chính đứng lên...

Nói đi cũng phải nói lại, thực ra Kỳ Lực Đồng đã hiểu ý của Ngô Lương.

Ngô Lương cho đến tận bây giờ vẫn không tin tưởng bọn họ, giữ hắn và ba tên hộ vệ lại Trần Lưu chẳng qua là muốn dùng bọn họ làm con tin mà thôi, như vậy làm việc trong lòng tự nhiên nắm chắc hơn.

Chỉ là Ngô Lương nói chuyện quá hàm súc, Kỳ Lực Đồng biết rõ là chuyện như vậy nhưng khổ nỗi không có chứng cứ gì.

Thật ra cho dù có chứng cứ thì thế nào?

Uy quốc vốn đã không lớn, hiện tại còn đang trong tình trạng chia

năm xẻ bảy, ngay cả Nữ vương Tà Mã Đài quốc của bọn họ cũng chỉ có thể xưng thần với Đại Kinh, đừng nói là công nhiên phản kháng, thậm chí ngay cả tư cách khiển trách cũng không có.

Trầm mặc một hồi lâu.

"Mời, Kỳ Lực Đồng đại phu!" Dương Vạn Lý tuy chưa động thủ nhưng ngữ khí đã nặng thêm vài phần, thúc giục Kỳ Lực Đồng di chuyển.

Kỳ Lực Đồng biết Ngô Lương đã nâng chuyện này lên độ cao "Đại bất kính" thì căn bản không có ý thương lượng với hắn, xem ra cũng sẽ không đối đãi với hắn như đối đãi với Hô lúc trước, cuối cùng đành phải nặn ra một nụ cười, khom người nói với Ngô Lương: "Ngô thái sử hiểu lầm rồi, tại hạ tuyệt không có ý mạo phạm Thiên tử bệ hạ.

Đã là ý chỉ của Thiên tử bệ hạ, tại hạ tự nhiên phải tuân thủ, nếu không làm ảnh hưởng đến quan hệ hai nước, tại hạ có trách nhiệm không thể chối bỏ." "Kỳ Lực Đồng đại phu quả nhiên thâm minh đại nghĩa, khiến ta bội phục." Ngô Lương nghe vậy, sắc mặt băng lãnh lập tức lộ ra nụ cười, vỗ vỗ vai Kỳ Lực Đồng cười nói, "Đã như vậy, mời hai vị về chuẩn bị đi.

Sáng sớm mai ta phái người đến đón Hô cô nương, liền lập tức xuất phát đi Từ Châu, Thanh Châu tìm kiếm tung tích Từ Phúc cho các ngươi." "Duy." Kỳ Lực Đồng cung kính thi lễ, vội vàng dẫn Hô lui ra ngoài.

Nhìn bóng lưng hai người rời đi, khóe miệng Ngô Lương hơi nhếch lên.

Hiện tại hắn coi như đã nắm được sơ qua lai lịch của hai người này.

Kỳ Lực Đồng không quan trọng, Vu nữ mới là mấu chốt tìm kiếm tung tích Từ Phúc.

Mà giữ lại Kỳ Lực Đồng làm con tin, Vu nữ Hô coi như mất đi lãnh đạo, trên đường gặp chuyện gì ngay cả người thương lượng cũng không có, hắn tự nhiên càng dễ dàng khống chế cục diện.

Sở dĩ còn để Hô theo Kỳ Lực Đồng về, sáng mai mới xuất phát, là để đề phòng trong tay Kỳ Lực Đồng còn có tin tức mà Hô không thể thay thế, cho bọn họ cơ hội giao đại đàng hoàng.

Đương nhiên, bọn họ cũng có thể mượn cơ hội này lén lút thương nghị chế định kế hoạch đối phó hắn, nhưng Ngô Lương cũng chẳng lo lắng.

Bởi vì Thanh Châu, Từ Châu hiện tại đều là địa bàn của Tào lão bản.

Làm việc trên địa bàn nhà mình, Ngô Lương có thể mang nhiều người, hành sự quanh minh chính đại, lúc cần thiết còn có thể điều động Tào quân lưu thủ gần đó hiệp trợ, cũng không sợ khu khu một Vu nữ gây ra sóng gió gì.

Dù sao trong Phường Nhân Quân, người có đạo hạnh thâm sâu hơn cái gọi là "Vu nữ" này cũng có khối.

Huống hồ hai người thân là sứ giả Tà Mã Đài quốc, về phương diện hành vi xử sự còn phải tận lực tránh phát sinh sự cố ngoại giao nghiêm trọng, không thể không nhượng bộ Ngô Lương trong một số việc. ...

Ra đến bên ngoài Ngô phủ, Kỳ Lực Đồng mới rốt cuộc thở phào một hơi dài.

"Đại phu..." Hô hiển nhiên cũng không muốn tách ra khỏi Kỳ Lực Đồng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đầy vẻ lo âu, nhưng cũng biết sự việc

đã đến nước này, e rằng không do bọn họ quyết định.

"Kẻ này hỉ nộ vô thường, tính tình quái gở.

Trong số các quan viên triều đình Đại Kinh, kẻ này là khó nắm bắt nhất.

Chúng ta chỉ có thể nương theo tính tình hắn mà làm việc, nếu không đừng nói có hoàn thành được sự ủy thác của Nữ vương hay không, ngay cả tính mạng chúng ta e rằng cũng phải bỏ lại Đại Kinh." Kỳ Lực Đồng thở dài nói.

Tình huống hôm nay hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của hắn.

Mấy ngày trước gặp Ngô Lương, hắn ta trông rất hòa thuận, cũng rất bình thường.

Không giống hôm nay, tốc độ trở mặt còn nhanh hơn chớp mắt, quả thực không thể nói lý.

"Cho nên ta mới vô cùng thă thỏm, chuyến đi này một mình ta e rằng ứng đối không nổi hắn." Hô cau mày nói.

"Cũng không cần quá lo lắng, hắn vừa rồi ít nhất không cưỡng ép cướp đoạt Quỳnh Câu Ngọc của ngươi, điều này chứng tỏ hắn tối thiểu vẫn còn chút điểm mấu chốt.

Ngươi chỉ cần làm theo kế hoạch chúng ta đã định trước đó là được." Kỳ Lực Đồng an ủi Hô.

Hô vẫn tâm thần không yên: "Nhưng mỗi lần hắn nhìn ta, ta đều có thể cảm giác được ánh mắt hắn không có ý tốt..." "Vu nữ đại nhân!" Kỳ Lực Đồng bỗng nhiên nghiêm túc hẳn lên, "Ta tin tưởng năng lực của ngài.

Chỉ cần ngài đặt quốc gia chúng ta, nhân dân Uy quốc lên vị trí quan trọng hơn bản thân, tùy thời chuẩn bị sẵn sàng hiến thân vì nước

vì dân, ngài sẽ có thể ứng đối thỏa đáng với hắn, thậm chí khiến hắn nghe lời ngài răm rắp!" "..." Hô dừng bước, nàng hoàn toàn nghe hiểu hàm nghĩa trong lời Kỳ Lực Đồng.

Mà Kỳ Lực Đồng căn bản không cho nàng cơ hội cự tuyệt, thế nhưng quỳ ngay xuống trước mặt Hô giữa đường cái: "Trăm sự nhờ ngài, Vu nữ đại nhân!" ...

Sáng sớm hôm sau.

Khi Hô được đón tới, Phường Nhân Quân cũng đã tập kết hoàn tất.

Ngoài cốt cán Phường Nhân Quân, còn có trăm tên binh sĩ Phường Nhân Quân đi cùng.

Đây đã được coi là lần hành động thanh thế to lớn nhất kể từ khi Ngô Lương tiếp quản Phường Nhân Quân.

Đây chính là cuộc sống Ngô Lương muốn thực hiện nhất: Không cần lén lút vụng trộm, không cần nhìn trước ngó sau, cứ đại đại phương phương phụng chỉ khảo cổ.

"Quân tử, tư sắc ả Vu nữ kia cũng không tệ nha." Lần đầu tiên nhìn thấy Hô, Chân Mật lập tức đến bên cạnh Ngô Lương âm dương quái khí nói thầm một câu.

"Nói cái gì vậy?" Ngô Lương trừng mắt, nghiêm trang nói, "Nếu chưa gặp Mật nhi, ta có thể còn cảm thấy nàng ta quả thực không tệ.

Nhưng nay đã có Mật nhi, loại nữ tử tư sắc đó trong mắt ta chỉ là dung chi tục phấn miễn cưỡng có thể lọt mắt mà thôi." "Hừ, chàng càng ngày càng mồm mép tép nhảy." Chân Mật hừ nhẹ một tiếng, tuy là hờn dỗi nhưng khó giấu được vẻ vui mừng trong mắt.

"Sự thật thôi mà." Ngô Lương cười cười, lập tức gọi Dương Vạn Lý lại, "Sắp xếp cho Vu nữ kia một xe ngựa riêng, mười sáu binh sĩ

chia làm hai tổ ngày đêm canh gác, không có sự cho phép của ta, tuyệt đối không được để nàng ta rời khỏi tầm mắt." "Nặc." Dương Vạn Lý đáp.

"Sát Mộc, ngươi có nhìn ra điều gì từ trên người nàng ta không?" Ngô Lương tiếp đó lại gọi Sát Mộc vương tử tới, chỉ vào Hô đang ở cách đó không xa hỏi.

Sát Mộc vương tử nghiêng đầu nói: "Ta vừa rồi đã xem qua, ngực nàng ta quả thực có một luồng khí tức đang không ngừng tuôn ra, bất quá cách lớp y phục ta cũng không nhìn ra rốt cuộc là thứ gì." "Ừm." Ngô Lương khẽ gật đầu.

Xem ra chuyện Quỳnh Câu Ngọc kia có khả năng là thật...

Ngay khi Ngô Lương đang suy nghĩ như vậy.

"Ngô Hữu Tài!

Ngô Hữu Tài!" Ngoài phủ bỗng nhiên truyền đến một giọng nữ hấp tấp.

Ngô Lương vừa nghe liền biết là ai, chính là đại nữ nhi Tào Nỉ nhà Tào lão bản.

Gần đây Tào lão bản bận rộn lo liệu tang lễ cho Hí Chí Tài nên phân thân thiếu phương thuật, hơn nữa gia quyến Tào lão bản những ngày này vẫn chưa dời đến Trần Lưu, vì thế Ngô Lương cũng không vội vàng đi hạ sính.

Kết quả không ngờ hiện tại hắn sắp xuất phát đi phía đông, Tào Nỉ lại bỗng nhiên tìm tới cửa.

"Chờ một chút." Ngô Lương khẽ gật đầu với cốt cán Phường Nhân Quân, sau đó rảo bước đi ra cổng lớn Ngô phủ, thấy Tào Nỉ vừa tới ngoài cửa liền rất chủ động đón tiếp: "Nữ công tử, có thất viễn nghênh xin hãy bao dung." Tào Nỉ lần này rõ ràng là chạy chậm một

mạch tới đây, giờ phút này hơi thở hổn hển, tóc mai cũng có chút rối loạn.

Bốn tên thân vệ Tào phủ theo sát phía sau nàng cũng thở hồng hộc.

"Cái gì Nữ công tử, chàng nên gọi ta một tiếng phu nhân mới phải...

Cho dù chưa chính thức cưới hỏi, chàng cũng có thể gọi ta là Nỉ nhi, sao còn gọi là Nữ công tử!" Hơi điều hòa nhịp thở, Tào Nỉ lập tức chống nạnh, hùng hồn sửa lưng Ngô Lương.

"..." Ngô Lương gặp nữ tử mồm mép trơn tru đã quen, duy chỉ khi gặp Tào Nỉ, hắn luôn vô cùng cẩn thận.

Chỉ vì Tào Nỉ ngoại trừ việc trong lịch sử là một kẻ tàn nhẫn dám mưu hại chồng, đồng thời cũng vì nàng là trưởng nữ của Tào lão bản, không đắc tội nổi, do đó không thể tùy tiện nói năng.

Tào Nỉ ngược lại cũng không tiếp tục túm lấy chuyện này không buông, tiếp đó lại nói: "Vội vàng mãi cuối cùng cũng đuổi kịp, chàng lần này xuất chinh lại đi bao lâu?" "Nhanh thì đại khái một hai tháng là về." Ngô Lương cười nói.

"Trên đường phải cẩn thận nhiều hơn, sứt tay gãy chân sau này vẫn là ta phải chăm sóc chàng." Tào Nỉ nghiêm mặt nói, giống hệt người vợ hiền huệ sắp tiễn phu quân xuất chinh.

Ngô Lương gật đầu: "Yên tâm đi, lần này thực ra là đi Thanh Châu và Từ Châu làm việc, hai nơi này đều nằm trong sự kiểm soát của Minh công, cơ bản không có chỗ nào quá hung hiểm." "Nhớ kỹ ra bên ngoài đừng có trêu hoa ghẹo nguyệt, chàng cũng là người sắp thành thân rồi, ta còn ở Trần Lưu chờ chàng, chàng cũng nên có chút chừng mực." Tào Nỉ lại nói.

"..." Ngô Lương trầm mặc.

“Cho dù có nữ tử chủ động yêu thương nhung nhớ, chàng không thể không gặp dịp thì chơi, nhưng cũng không thể dẫn người về, cái này chàng chắc là làm được chứ?” Tào Nỉ ngược lại cũng thể thiết, thế nhưng lập tức lùi một bước nói.

“Được...” Ngô Lương bị ép đáp.

“Bạch Tinh Tinh còn muốn đi cùng chàng sao?” Tào Nỉ lại tự mình nói, “Chàng và nàng ta quen biết trước ta, nàng ta lại có chút trợ giúp với chàng, ta dù không muốn nhận cũng chỉ đành nhận thôi, có điều ta tối đa chỉ có thể chấp nhận thêm một mình nàng ta, nhiều hơn nữa ta không đáp ứng đâu.” Đang nói chuyện, một bóng hình xinh đẹp từ trong Ngô phủ uyển chuyển đi ra, có chút cục súc đi đến bên cạnh Ngô Lương, vừa đánh giá Tào Nỉ vừa hỏi: “Quân tử, thiếp thân sao chưa từng nghe chàng nhắc qua vị mỹ nhân phấn điêu ngọc trác, minh mâu hạo xỉ, thiên kiều bá mị này?

Xem cách ăn mặc và đàm thổ bất phàm này của nàng, hẳn là đại gia khuê tú nhà nào đó phải không?” Bóng hình xinh đẹp này không phải ai khác, chính là Chân Mật mà Ngô Lương lần này mang về.

Chân Mật tuy chưa từng gặp mặt Tào Nỉ, nhưng đã sớm biết Ngô Lương có một vị hôn thê như vậy, càng biết sự thật Ngô Lương hiện tại không cưới nàng ta không được.

Hơn nữa lúc này nàng đi ra cũng là đã hỏi qua Bạch Tinh Tinh, biết được thân phận của nàng ta xong mới chủ động tiến lên giải vây cho Ngô Lương.

“Ngươi lại là ai?” Nhìn thấy Chân Mật, Tào Nỉ trước tiên là hai mắt tỏa sáng, tiếp đó liền lập tức nhíu mày.

“Thiếp thân họ Chân tên Mật.

Thời niên thiếu hai nhà thiếp và quân tử vốn là thế giao, bèn nghe

theo lệnh phụ mẫu định ra hôn ước với quân tử.

Đáng tiếc những năm trước xảy ra chiến loạn, quân tử bị bắt đi lính từ đó bặt vô âm tín, mà trong nhà thiếp thân lại xảy ra biến cố không thể không rời bỏ quê hương.

Vốn dĩ thiếp thân tưởng rằng kiếp này cùng quân tử đã âm dương cách biệt, lại không ngờ những ngày trước thế nhưng lại gặp nhau ở Tịnh Châu..." Chân Mật, loại hồ ly tinh ngàn năm trong lốt thiếu nữ này, bịa chuyện quả là dễ như trở bàn tay.

Vừa nói vành mắt nàng đã đỏ lên, sụt sùi nói: "Đáng tiếc vẫn là quá muộn rồi, thiếp thân những năm nay lưu lạc bên ngoài, phụ thân mẫu thân lần lượt chịu chiến loạn bao vây chôn xương tha hương, thiếp thân cũng bị người lừa gạt bán làm nô tỳ, không lâu sau lại bị ác nhân làm bẩn thân mình.

Chương 711

Khi gặp lại quân tử, thiếp thân đã không xứng gả cho chàng làm vợ nữa, nhưng quân tử lại không chê thiếp thân, chẳng những khăng khăng đưa thiếp thân về, còn nhất định phải cho thiếp thân một danh phận.

Thiếp thân biết rõ tấm thân này đã không xứng với quân tử, vốn định chết đi cho xong, lại bị quân tử cứu...

Anh anh anh...” Nói đến chỗ này, Chân Mật đã khóc không thành tiếng, người không biết còn tưởng nàng thảm hơn cả Phương Quỳnh mà Ngô Lương gặp trước đó, căn bản không tưởng tượng nổi thân phận thật sự của nàng thực ra là thiên kim Chân gia ở Trung Sơn.

“Hít!” Lại nhìn bên phía Tào Nỉ, chỉ trong công phu vài câu nói, trong đôi mắt của nha đầu này đã phủ một tầng hơi nước, nhịn không được hít mũi một cái.

Cái này...

Ngô Lương đã chuẩn bị sẵn sàng đón nhận Tu La tràng, thế nào cũng không ngờ sự tình cư nhiên lại phát triển theo hướng này, cũng hoàn toàn chưa từng nghĩ Chân Mật lại bịa ra một câu chuyện tự hủy thân phận như vậy, thực sự khiến hắn không ngờ tới.

Nhưng nhìn biểu hiện hiện tại của Tào Nỉ, Chân Mật hiển nhiên đã tạo ra chút ảnh hưởng với nàng, giành được sự đồng cảm của Tào Nỉ.

Cho nên... hành động này của Chân Mật rốt cuộc là muốn đạt được mục đích gì đây?

“Đều đã qua rồi, không nói những chuyện này nữa...

Không biết vị mỹ nhân tỷ tỷ này xưng hô thế nào?" Chân Mật nhẹ nhàng lau đi lệ nơi khóe mắt, khiến mình lộ ra một nụ cười thê lương, lúc này mới pha chút lễ phép thi lễ với Tào Nỉ hỏi.

"A, ngươi hỏi ta hả." Tào Nỉ hoàn hồn, kinh ngạc chủ động bước lên thân mật nắm lấy bàn tay nhỏ của Chân Mật, cười hì hì nói, "Ta và ngươi tuổi tác chênh lệch không lớn, cho dù lớn hơn chắc cũng chỉ hơn một tuổi nửa tuổi, ngươi nếu nguyện ý thì gọi ta là Nỉ nhi tỷ tỷ đi." "Nỉ nhi tỷ tỷ...

Tỷ tỷ chính là Nỉ nhi tỷ tỷ của Tào phủ sao?" Chân Mật trước tiên khẽ gọi một tiếng, tiếp đó liền lộ vẻ kinh hoảng, gạt tay Tào Nỉ ra lùi lại hai bước, sau đó thập phần khẩn trương thi lễ với nàng, cúi đầu mân mê góc áo, ngữ khí hoảng loạn nói, "Nỉ nhi tỷ tỷ thứ tội, thiếp thân gần đây thường xuyên nghe quân tử nhắc đến Nỉ nhi tỷ tỷ.

Quân tử nói chàng được Minh công và Nỉ nhi tỷ tỷ để mắt, không lâu sau liền muốn tới cửa cầu thân, rước Nỉ nhi tỷ tỷ về." "Thiếp thân biết rõ thân phận mình tuyệt nhiên không thể đánh đồng với Nỉ nhi tỷ tỷ, càng chớ nói đến chuyện cùng Nỉ nhi tỷ tỷ hầu hạ quân tử, như vậy chỉ hủy hoại tiền đồ của quân tử, do đó nhiều lần thỉnh cầu phu quân không cần cho thiếp thân danh phận, nhưng phu quân lại sống chết không nghe." "Nỉ nhi tỷ tỷ, đã hôm nay tỷ tới đây, thiếp thân đành phải nói với tỷ.

Thiếp thân không cần bất cứ danh phận gì, chỉ cầu Nỉ nhi tỷ tỷ đừng đuổi thiếp thân đi.

Thiếp thân từ nay nguyện làm thị nữ hầu hạ quân tử và Nỉ nhi tỷ tỷ, làm trâu làm ngựa cho tỷ tỷ, tỷ tỷ muốn đánh muốn mắng thiếp thân cũng tuyệt không oán hận, cũng xin Nỉ nhi tỷ tỷ chớ vì việc này mà giận lây sang quân tử, nếu không tội nghiệt của Mật nhi càng sâu nặng, sợ là không sống nổi nữa..." Nói đến đây, giọng Chân Mật đã

mang theo chút nghẹn ngào, quả thực diễn sống cả vở kịch này.

"Mật nhi muội muội..." Đôi mắt Tào Nỉ đã lần nữa phủ lên một tầng hơi nước, tiến lên nắm lấy tay Chân Mật, quay đầu lại nhìn Ngô Lương đỏ mắt nói, "Ngô Hữu Tài, Mật nhi muội muội hiểu chuyện như vậy, lại vì chàng mà suy nghĩ như vậy, chàng nếu vì những trải nghiệm trước kia mà bạc đãi muội ấy, thì chính là súc sinh heo chó không bằng, cho dù muội ấy không thể làm gì chàng, ta cũng tuyệt đối không đáp ứng!" "???" Ngô Lương lập tức ngẩn người, lúc này mới rốt cuộc tỉnh ngộ.

Cao a!

Thực sự là cao!

Cuối cùng vẫn là phụ nữ mới hiểu rõ phụ nữ hơn.

Chiêu lùi để tiến này của Chân Mật quả thực quá cao minh, không hổ là Cửu vĩ hồ yêu sống mấy ngàn năm, đại lão luôn có thể đứng đầu trong hậu cung ba nghìn giai lệ, trà nghệ quả nhiên đăng phong tạo cực!

Cũng ngay khắc này, nỗi lo âu trong lòng Ngô Lương bỗng nhiên giảm đi không ít.

Vốn dĩ hắn còn lo lắng sau khi cưới Tào Nỉ, hậu viện của mình sẽ trở nên không còn hòa thuận.

Vấn đề tự nhiên không nằm ở Bạch Tinh Tinh và Chân Mật, mà là ở Tào Nỉ tính cách quái gở, lại thêm trong lịch sử nàng còn từng làm chuyện khá cực đoan, trời mới biết rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì.

Nhưng hiện tại nhìn cách làm của Chân Mật, Ngô Lương đã không còn lo lắng, bởi vì Tào Nỉ tuyệt đối không phải đối thủ của Chân Mật.

Dù nàng trông có vẻ nhỏ tuổi nhất, nhưng lại là người có lịch duyệt phong phú nhất, nàng có thể dễ dàng nắm thóp Tào Nỉ, tránh cho

tình huống hậu viện bốc cháy xảy ra...

Ngô Lương tuy là một tên "tra nam", nhưng lại không phải kẻ hoàn toàn vô trách nhiệm, tuyệt sẽ không một khi hậu viện xảy ra chuyện liền trốn sau lưng phụ nữ, nhìn các nàng đấu đá nhau mà mình đứng ngoài cuộc.

Bất quá nếu có người có thể xử lý thỏa đáng những việc nhà này, Ngô Lương cũng cầu còn không được.

Chỉ trong chớp mắt, Chân Mật và Tào Nỉ từ chưa từng gặp mặt đã biến thành quan hệ tình như tỷ muội, thậm chí Tào Nỉ đã đứng cùng chiến tuyến với Chân Mật, hoàn toàn là một tư thái sau này muốn làm chủ cho Chân Mật.

"Ngô Hữu Tài, chàng không thể bạc đãi Mật nhi muội muội, nghe thấy chưa?" Thấy Ngô Lương không lập tức hồi đáp, Tào Nỉ thế mà còn dựng mắt hạnh lên truy vấn một lần nữa.

"Đây là tự nhiên, ta là loại người lòng lang dạ sói sao?" Ngô Lương cười hỏi lại.

"Chàng tốt nhất đừng là loại người đó!" Tào Nỉ ngạo kiều hừ một tiếng, tiếp đó lại nắm lấy bàn tay nhỏ của Chân Mật nói, "Đúng rồi, quân tử còn có một nhân tình nữa muội biết không?

Đúng đúng đúng, chính là Bạch Tinh Tinh, muội biết là tốt rồi, chớ để bị ả lừa gạt mới phải, bất quá ta ngược lại rất thích Bạch Tinh Tinh, nàng ta có thể giúp phu quân làm rất nhiều việc..." "..." Ngô Lương bỗng nhiên phát hiện ra một ưu điểm của Tào Nỉ, đó là khá đơn thuần, rất dễ dàng dốc lòng dốc dạ với người khác.

Bất quá nghiên cứu xã hội học nhân loại cho thấy, càng là người đơn thuần, dễ dàng dốc lòng dốc dạ như vậy, khi chịu tổn thương phản ứng cũng sẽ càng mãnh liệt, làm ra một số hành vi báo thù khá

cực đoan.

Đây có lẽ mới là nguyên nhân Tào Nỉ mưu hại chồng trong lịch sử?

Dù sao phu quân Hạ Hầu Mậu của Tào Nỉ trong lịch sử quả thực là kẻ bất trung với hôn nhân, hoặc nói hắn vốn không thích Tào Nỉ, chẳng những nạp rất nhiều thiếp thất khi trấn thủ Quan Trung, thậm chí còn nuôi dưỡng lượng lớn kỹ thiếp bên ngoài.

Ngoài ra, cuộc hôn nhân của Tào Nỉ và Hạ Hầu Mậu vốn cũng tồn tại vấn đề.

Sự thực là Tào lão bản kỳ thực cũng không coi trọng chàng rể Hạ Hầu Mậu này, ông vốn định gả Tào Nỉ cho một người tên là "Đinh Nghi".

Người này lúc đó là kẻ tài học mỹ thịnh, Tào lão bản đã lập hôn ước cho hắn và Tào Nỉ.

Kết quả Tào Phi lại không coi trọng hôn sự này, lén nói với Tào lão bản: "Đinh Nghi tuy có tài hoa, nhưng mắt quá bé.

Con cho rằng tỷ tỷ rất coi trọng dung mạo nam tử, hắn sẽ không thích hắn.

Con thấy chi bằng gả tỷ tỷ cho con trai Hạ Hầu Mậu của Phục Ba tướng quân Hạ Hầu Đôn, như vậy thân càng thêm thân sẽ thích hợp hơn." Tào lão bản nghe xong cảm thấy có lý, thế là hối hôn gả Tào Nỉ cho Hạ Hầu Mậu.

Người trong cuộc thường u mê, Tào lão bản đôi khi cũng không ngoại lệ, nhưng từ góc nhìn thượng đế tra xem lịch sử lại luôn có thể phát hiện một số vấn đề người trong cuộc không chú ý tới.

Ví dụ Ngô Lương khi tra đoạn lịch sử này liền phát hiện một vấn đề: Đinh Nghi lúc đó rất thân thiện với Tào Thực, thường xuyên cùng

Dương Tu ca ngợi Tào Thực trước mặt Tào Tháo, khiến Tào lão bản nhiều lần động ý niệm lập Tào Thực làm thế tử.

Đây có lẽ mới là nguyên nhân chủ yếu Tào Phi ngăn cản Tào Nỉ gả cho Đinh Nghi.

Trong cuộc đấu tranh quyền lực của những sĩ tộc này, nữ tử vĩnh viễn đều là công cụ liên hôn và vật hy sinh chính trị, ngay cả công chúa cao cao tại thượng cũng không ngoại lệ.

Kết quả cuối cùng chính là, Tào Nỉ sau khi gả cho Hạ Hầu Mậu sống rất không hạnh phúc, thế là làm ra hành vi mưu hại chồng.

Mà Tào lão bản cũng từng hối hận vì việc này. 《Ngụy Lược》 ghi chép: Tào lão bản sau khi hối hôn bổ nhiệm Đinh Nghi làm Tây Tào duyện, tiếp xúc nhiều, càng phát giác Đinh Nghi tài năng xuất chúng, lại nhớ tới con gái sau khi gả cho Hạ Hầu Mậu suốt ngày u sầu không vui, không khỏi than thở: "Đinh Nghi đích xác là thanh niên tài tuấn hiếm có, cho dù là hai mắt đều mù, ta cũng muốn gả con gái cho hắn, huống hồ chỉ là mắt hơi nhỏ.

Haizz, đều là Tào Phi hại ta." Đáng tiếc ván đã đóng thuyền, Tào lão bản chung quy không thể thay đổi được gì nữa.

Chẳng lẽ cho phép Tào Nỉ và Hạ Hầu Mậu hòa ly?

Đây là chuyện tuyệt đối không thể, cần biết Hạ Hầu Mậu chính là con trai Hạ Hầu Đôn, Hạ Hầu Đôn quan trọng với Tào lão bản thế nào tự nhiên không cần nói nhiều, Tào lão bản sao có thể phật mặt mũi ông ta?

Bất tri bất giác, Ngô Lương cư nhiên cũng đã bắt đầu đứng ở góc độ của Tào Nỉ để suy xét vấn đề, thậm chí khai thoát cho hành vi cực đoan của nàng trong lịch sử...

Hoặc là vì biết không cưới Tào Nỉ không được, đã dần dần quy

nàng vào hàng ngũ người của mình, do đó bắt đầu bất giác che chở?

Nghĩ những thứ này, Ngô Lương bất giác nhớ tới Tào Phi, Tào Thực, cùng với Tào Ngang hiện tại vẫn còn sống.

Hiện tại Tào Phi và Tào Thực tuổi còn nhỏ, đặc biệt là Tào Thực, vẫn còn là đứa trẻ đi đường chưa vững, hơn nữa đại cục của Tào lão bản chưa ổn định, còn xa mới tới lúc tử tự tranh đoạt quyền lực.

Nhưng chung quy sẽ có một ngày, những chuyện này đều sẽ không thể tránh khỏi mà ập đến.

Ngô Lương thì chỉ muốn giữ mình trong sạch trong cuộc đấu tranh chính trị như vậy, mà không phải chọn phe...

Bên kia, còn có một người thần sắc cũng dần trở nên phức tạp.

Người này không phải ai khác, chính là Vu nữ Hô lần này phải đi theo Ngô Lương về phía đông.

Nàng vẫn là lần đầu tiên gặp Bạch Tinh Tinh, Chân Mật và Tào Nỉ, nhưng cũng đã nhìn ra quan hệ giữa bọn họ và Ngô Lương, sau đó... liền bắt đầu tự ti mặc cảm.

Hôm qua sau khi giao lưu với Kỳ Lực Đồng, nàng đấu tranh cả một đêm, thật vất vả mới thuyết phục được bản thân, chuẩn bị tâm lý sẵn sàng "hiến thân" vì nước vì dân.

Đương nhiên, nàng dự tính chỉ dùng thân phận Vu nữ cho Ngô Lương chút ngon ngọt, lại phối hợp một số thủ đoạn vu thuật chỉ có trong thần xã lưu truyền xuống, từ đó đạt được mục đích khiến Ngô Lương nghe lời nàng răm rắp, chứ không phải cởi sạch y phục mời Ngô Lương vào trong chăn sơ cấp như vậy.

Nàng là Vu nữ, lại không phải xướng kỹ.

Nhưng hiện tại nhìn oanh oanh yến yến vây quanh Ngô Lương, Hô

lập tức mất sạch lòng tin.

Nàng cảm thấy mình căn bản không thể tạo ra bất cứ sức hấp dẫn nào đối với Ngô Lương, khoan nói đến ba vị hồng nhan tư sắc tuyệt luân này, ngay cả thị nữ ra tiễn hành cho hắn, có người cũng khiến nàng không nhấc nổi tự tin.

Nàng cảm thấy mình và Kỳ Lực Đồng đại phu cứ như hai con ếch ngồi đáy giếng, bản thân chưa từng thấy qua việc đời, thế mà còn coi Ngô Lương cũng là kẻ chưa thấy qua việc đời. ...

"Cầm lấy, đây là đôi ủng da ta tự mình thiết kế cải tiến cho chàng." Sau khi thân mật với Chân Mật xong, Tào Nỉ lại đến trước mặt Ngô Lương, liền lấy từ trong tay thân vệ phía sau một đôi ủng da giao vào tay Ngô Lương, "Ta chú ý thấy đôi ủng lần trước tặng chàng, vị trí mũi giày mài mòn nghiêm trọng, thế là bảo thợ thủ công dùng tinh thiết đánh thành miếng sắt mỏng bọc thêm một lớp bên ngoài mũi giày.

Ta đã thử qua rồi, không cấn chân, trọng lượng cũng thích hợp, chàng quanh năm đi lại bên ngoài, giày là quan trọng nhất." "Đa tạ Nữ..." Ngô Lương đoan tường đôi ủng da trong tay, lớp sắt bọc mũi giày được mài giũa vô cùng tinh tế, thậm chí còn tinh tâm khắc lên một số hoa văn Tứ Linh dùng để trừ tà thời Hán, trong lòng ít nhiều có chút cảm động.

Nhưng mới vừa nói đến chữ "Nữ" trong "Nữ công tử", liền bị Tào Nỉ trừng mắt một cái, vội vàng đổi giọng, "Đa tạ Nỉ nhi." Phải nói là Tào Nỉ quả thực đã tốn chút tâm tư.

Hơn nữa tặng giày vốn có ý nghĩa "tống tà", Tào Nỉ mỗi lần trước khi hắn xuất chinh đều muốn tặng giày, thoạt nhìn không có gì mới mẻ, nhưng thực ra hắn là mang ngụ ý phương diện này, khẳng định không phải ý "ngươi cút cho bà, càng xa càng tốt", chút tự tin ấy Ngô

Lương vẫn phải có.

"Thế còn tạm được." Tào Nỉ liếc hắn một cái, tiếp đó lại xoay người lấy ra hai bộ y phục, cũng đưa luôn vào tay Ngô Lương, tiếp tục nói, "Ta cố ý gia thêm một tấm hộ tâm kính ở ngực, còn dùng da bọc lớp lót một lượt, mặc trên người sẽ không cảm thấy khó chịu.

Chàng phải thời khắc mặc, lúc quan trọng có lẽ có thể bảo vệ tính mạng chàng." "Ừm." Ngô Lương đáp một tiếng.

Hắn mỗi lần xuất chinh thực ra vẫn luôn mặc áo giáp Tử Đồng Tỏa Tử Giáp mà Văn Nhân Chiêu tặng cho hắn tại Nhạc An quốc năm xưa, thứ này thực sự không cần thiết lắm, bất quá lúc này cũng không thể phật ý tốt của Tào Nỉ.

"Còn nữa... chàng lại đây!" Làm xong những việc này, Tào Nỉ cười xinh đẹp, lại ngoắc ngoắc ngón tay với hắn.

"Còn gì nữa?" Ngô Lương hơi ghé lại gần một chút.

"Gần chút nữa!

Ta chẳng lẽ có thể ăn thịt chàng sao?" Tào Nỉ trừng mắt.

Chương 712

Ngô Lương đành phải cẩn thận từng li từng tí lại gần thêm một chút.

Mà Tào Nỉ thì chắp tay sau lưng, thượng thân hơi chúi về phía trước, môi hồng dần dần ghé vào bên tai Ngô Lương, lúc này mới cố ý phả hơi nóng khẽ nói: "Trước kia mỗi lần xuất chinh, phụ thân ta đều phải cho tướng lĩnh nghỉ giả mấy ngày, lệnh bọn họ về nhà đoàn tụ với thê thiếp, lưu lại chút hạt giống rồi mới chạy tới chiến trường.

Lần này chàng và ta chưa thành hôn nên tha cho chàng, lần sau ta nhất định sẽ ăn sạch chàng." "..." Ngô Lương nghiêng đầu nhìn khuôn mặt tươi cười mang theo một vệt hồng vựng mà không tự biết của Tào Nỉ, đôi mắt trong veo giảo hoạt đắc ý kia, lại nhìn độ cong tà mị thuần dục nơi khóe miệng nàng, mạc danh cảm thấy có chút đau thắt lưng.

Nhưng không thể không thừa nhận, động vật thân dưới như Ngô Lương trong lòng đã xuẩn xuẩn dục động, không một người đàn ông bình thường nào có thể cự tuyệt sự dụ hoặc như vậy...

Bà mẹ nó, không phải là mưu hại chồng thôi sao, chuyện lớn bằng cái móng tay ấy mà.

Lão tử một khi tinh trùng lên não, chớ nói là mưu hại chồng, cho dù thật sự là ác quỷ ăn thịt người không nhả xương, lão tử cũng dám khiến ả nghỉ mười tháng thai sản!

Hay là lão tử bây giờ hạ lệnh trì hoãn ba ngày xuất chinh?

Dù sao thật sự phát sinh chút gì đó, bên phía Tào lão bản và Đinh phu nhân đều đã ngầm đồng ý hôn sự này, lão tử cũng không tính là xuất sư vô danh, tối đa chỉ coi là nóng vội ăn đậu hủ nóng mà thôi.

Bọn họ cho dù răn dạy cũng chỉ có thể răn dạy Tào Nỉ, chẳng lẽ mặt dày đến răn dạy lão tử...

Bất quá nghĩ thì nghĩ, Ngô Lương cuối cùng vẫn khắc chế được dục vọng, như Liễu Hạ Huệ thoạt nhìn điềm tĩnh nhưng thực ra tim đập thình thịch lùi lại một bước, nghiêm mặt thi lễ với Tào Nỉ nói: "Tát ao bắt cá, giết gà lấy trứng, uống rượu độc giải khát, ăn cơm trước kẻng...

đây là đại kỵ của nhà binh." "Phụt!" Tào Nỉ lập tức nhịn không được bật cười, lại lườm hắn một cái, lần nữa bản mặt lại mắng, "Mồm mép tép nhảy!

Ta không tiễn chàng nữa, dù sao có nhiều người đi cùng chàng như vậy, trên đường chàng cẩn thận nhiều hơn là được, khi về thì đến gặp ta trước tiên." Nói xong, Tào Nỉ liền nghị lực xoay người, chắp tay sau lưng nhảy chân sáo dẫn bốn tên thân vệ đi về hướng Tào phủ, hiện rõ vẻ thiếu nữ thanh xuân lãng mạn.

Nội tâm nàng thập phần vui vẻ.

Bởi vì đây còn là lần đầu tiên phá lệ, Ngô Lương không còn tương kính như tân với nàng, không còn coi nàng là Nữ công tử của Tào gia, mà nói cười khá tự nhiên với nàng.

Nàng tuy đơn thuần, nhưng cũng hiểu điều này có nghĩa là gì... ...

Một tháng rưỡi sau.

Đông Lai quận, Lao Sơn, thời điểm hoàng hôn.

Ngô Lương đón gió biển, nhìn Lao Sơn Loan dưới chân, thi ý trong lồng ngực khó mà bình phục, rốt cuộc lại làm chó đạo văn một lần: "Đông lâm Lao Sơn, dĩ quan thương hải.

Thủy hà đạm đạm, sơn đảo tủng trì.

Thụ mộc tùng sinh, bách thảo phong mậu.

Xuân phong tiêu sắt, hồng ba dũng khởi.

Nhật nguyệt chi hành, nhược xuất kỳ trung.

Tinh hán xán lạn, nhược xuất kỳ lý.

Hạnh thậm chí tai, ca dĩ vịnh chí.” Đây là câu thơ yêu cầu học thuộc lòng toàn văn trong sách giáo khoa ngữ văn đời sau, chính là xuất từ tay Tào lão bản, tên là 《Quan Thương Hải》.

Chẳng qua Ngô Lương thầm đổi “Đông lâm Kiệt Thạch” thành “Đông lâm Lao Sơn”, lại đổi “Thu phong” thành “Xuân phong”, khiến bài thơ này càng phù hợp với ý cảnh giờ phút này.

“Thơ hay!” Vu Cát ở một bên nghe Ngô Lương ngâm xong, lập tức vỗ hai tay khen hay, “Công tử, lão hủ cho rằng công tử nên sai người khắc việc này lên Lao Sơn để cung cấp cho hậu thế quan sát, cũng để người đời sau lĩnh lược một chút tài tình của công tử mới phải!” “Miễn đi, ngâm thơ vốn là việc tự ngu tự nhạc, nếu biến thành khoe khoang thì cũng vô thú.” Ngô Lương cười đầy cảnh giới.

Hắn là sợ Tào lão bản sau này tới Kiệt Thạch, bỗng nhiên thi ý đại phát viết ra 《Quan Thương Hải》, lại bị thủ hạ nhắc nhở con rể ông đã viết ở Lao Sơn rồi, còn khắc lên Lao Sơn nữa, Tào lão bản biết phải cư xử thế nào?

Bất quá chuyển niệm nghĩ lại, việc này hình như cũng rất thú vị...

“Đúng rồi, Dương Vạn Lý về chưa?” Hoàn hồn, Ngô Lương nhìn về phía Điển Vi hỏi.

“Vẫn chưa về.” Điển Vi đáp.

“Bên phía Khổng thái thú chuẩn bị thế nào rồi?” Ngô Lương lại hỏi.

Khổng thái thú này là Đông Lai quận thái thú Khổng Thần được bổ nhiệm sau khi Tào lão bản đánh hạ Thanh Châu.

Khổng Thần còn có một thân phận khác, chính là anh ruột của Khổng Dung, xác thiết mà nói là một trong những người anh ruột, bởi vì huynh đệ của Khổng Dung chỉ riêng trong sử sách có ghi chép xác thực đã lên đến bốn người.

Câu chuyện Khổng Dung nhường lê, người đời sau ai cũng biết.

Bất quá chuyện này có thật hay không thì chưa chắc, bởi vì chính sử chưa từng ghi chép chuyện này, nguyên văn câu chuyện xuất phát từ một cuốn sách tên là 《Dung Gia Truyện》 không thuộc phạm trù chính sử.

"Một nén nhang trước, người của Khổng thái thú từng tới mời công tử." Điển Vi đáp.

Tức là Khổng Thần đã chuẩn bị xong tiệc tối, cũng thu thập xong những truyền thuyết dân gian địa phương liên quan đến Từ Phúc mà Ngô Lương nhờ ông ta giúp thu thập, chỉ chờ Ngô Lương tới dự tiệc.

"Vậy đi thôi." Ngô Lương khẽ gật đầu.

Đi xuống núi được vài bước, Ngô Lương lại dừng lại, quay đầu nhìn tảng đá núi gần đó một cái, người làm công tác khảo cổ nghiêm cẩn hiếm khi ác thú vị một lần: "Vẫn là bảo người khắc bài thơ ta vừa ngâm kia xuống đi, có điều ký tên thì không cần." Phủ quận Đông Lai cũng không nằm tại Lao Sơn, vì vậy Thái thú Khổng Thần bình thường cũng không cư trú tại nơi này, chẳng qua gần đây vừa khéo nam tuần đến đây, liền gặp phải Phường Nhân Quân.

Da mặt Ngô Lương vốn dĩ đã đủ dày, cộng thêm lần này phụng chỉ hành sự nên khí thế rất hùng hồn, ngay lập tức liền đem chuyện vốn dĩ nên tìm Huyện lệnh Lao Sơn giúp đỡ, dùng phương thức "thỉnh

cầu" giao phó cho Khổng Thần.

Như vậy một bên có quan phương hỗ trợ thu thập tin tức, một bên còn có Dương Vạn Lý đi thăm dò trong dân gian, hai mũi giáp công tự nhiên càng thêm hiệu quả.

Đợi đám người Ngô Lương trở lại huyện phủ Lao Sơn, sắc trời đã tối đen, bất quá bên trong phủ nha lại đèn đuốc sáng trưng, Huyện lệnh Lao Sơn cùng Khổng Thần đang chờ hắn.

Đặc biệt là Huyện lệnh Lao Sơn lại càng nghiêm chỉnh ngồi ngay ngắn.

Đây là một lão giả tuổi đã hơn năm mươi, tên gọi Đổng Tam Thạch.

Vốn dĩ Đổng Tam Thạch chỉ là Tam lão trong hương lý, sau khi Tào lão bản chiếm lĩnh Thanh Châu, Huyện lệnh ban đầu cùng một bộ phận sĩ tộc châu quan liền theo Thứ sử Thanh Châu khi đó là Điền Giai, Lưu Bị chạy tới Ký Châu đầu quân cho Viên Thiệu, thế là vị trí Huyện lệnh bỏ trống, Đổng Tam Thạch vốn có chút danh vọng tại địa phương liền nhặt được món hời có sẵn này.

Hiện nay kinh quan cao cao tại thượng là Ngô Lương cùng Thái thú Khổng Thần cùng đi tới huyện thành nho nhỏ này, Đổng Tam Thạch vốn chưa từng thấy qua việc đời gì, trong lòng tự nhiên khó tránh khỏi có chút khẩn trương. "Cung nghênh Ngô Thái sử." Nhận được binh sĩ thủ môn thông báo, Khổng Thần cùng Đổng Tam Thạch rảo bước từ trong phủ nha ra nghênh đón, nhìn thấy Ngô Lương liền thi lễ một cái, Khổng Thần tắc làm đại biểu cười nói với Ngô Lương: "Đổng Huyện lệnh sáng sớm liền sai người chuẩn bị tốt rượu ngon món lạ, chỉ chờ Ngô Thái sử trở về.

Ngô Thái sử nếu là lại không trở lại, ta liền muốn đích thân lên núi đi đón." "Ha ha ha, Khổng Thái thú khách khí, Đổng Huyện lệnh tốn

kém rồi." Ngô Lương cười ha hả đi lên phía trước chào hỏi hai người. "Ngô Thái sử mời vào bên trong." "Mời!" Đơn giản hàn huyên hai câu, một đoàn người lần lượt tiến vào khách đường phủ nha, sau khi an tọa Đổng Tam Thạch gọi tới một tên người hầu nhẹ giọng dặn dò hai câu, liền có rượu và thức ăn nóng hổi lục tục được đưa vào.

Ngô Lương trước kính hai người một ly, tiếp đó liền đi thẳng vào chủ đề nói: "Khổng Thái thú, Đổng Huyện lệnh, chuyện ta thỉnh cầu hai vị hỗ trợ tra xét đã có kết quả chưa?" "Tự nhiên, Đổng Huyện lệnh là người Lao Sơn sinh trưởng ở địa phương, việc này ông ấy đi tra xét là thích hợp nhất." Khổng Thần cũng không phải người tranh công, nói lời này liền hướng Đổng Tam Thạch bên cạnh ra hiệu, ý bảo ông ta bày ra kết quả tra xét cho Ngô Lương. "Chiếu theo yêu cầu của Ngô Thái sử, tại hạ đem những truyền thuyết dân gian về Từ Phúc từng xuất hiện tại một dải Lao Sơn đều ghi chép lại, toàn bộ viết ở trong những thẻ tre này." Đổng Tam Thạch vội vàng đứng dậy vẫy vẫy tay, liền có một tên người hầu bưng một cái khay khom người đi tới trước mặt Ngô Lương, mà trong khay thì đựng ba quyển thẻ tre.

Đổng Tam Thạch cũng đã đi tới bên cạnh, một bên đưa tay đem thẻ tre trong khay dâng lên cho Ngô Lương, một bên tiếp tục nói: "Ngoài ra, tại hạ còn tìm được hậu nhân của Từ Phúc.

Từ Phúc năm đó sau khi xuất hải bọn hắn liền đổi họ thành Lao hoặc Lao, hiện nay đã có ba chi nhánh, phân biệt ở tại ba cái thôn chài ven biển.

Để thuận tiện cho Ngô Thái sử kiểm chứng, tại hạ đã ra lệnh tộc trưởng của bọn hắn mang theo gia phả riêng phần mình đi tới phủ nha, Ngô Thái sử có thể tùy thời gọi bọn hắn tiến đến hỏi chuyện." "Đổng Huyện lệnh làm việc chu đáo cặn kẽ như vậy, chỉ làm một cái Huyện lệnh quả thực có chút khuất tài." Ngô Lương nghe xong liên tục gật đầu, có phần tán thưởng cười nói.

Năng lực làm việc của Đổng Tam Thạch này xác thực rất mạnh, mặc kệ Ngô Lương nhắc tới hay không nhắc tới, ông ta toàn bộ đều làm, mà không giống một số kẻ bất tài đánh một roi mới có thể động đậy hai cái, dùng cực kỳ không thuận tay.

Mà ngay trong công phu một câu nói này, Ngô Lương cũng đã bất động thanh sắc vẽ cho ông ta một chiếc bánh lớn.

Tiếp xúc nhiều với những kẻ làm quan kia, hắn cũng trong lúc vô tình nhiễm phải một ít khí tức quan liêu, chỉ một câu "khuất tài" liền có thể lôi kéo lòng người, tạo ra cho Đổng Tam Thạch một loại ảo giác có khả năng được đề bạt.

Quả nhiên. "Ngô Thái sử quá khen, có thể giúp đỡ Ngô Thái sử là vinh hạnh của tại hạ!" Thân thể Đổng Tam Thạch rõ ràng kích động run lên một cái, nếp nhăn trên mặt đều giãn ra một chút, lại tình thương khá cao bổ sung một câu, "Kỳ thật đây cũng không phải là công lao của tại hạ, tổ tiên ba đời tại hạ đều là thô nhân, nghĩ không ra tỉ mỉ như vậy, còn phải đa tạ Khổng Thái thú ở bên chỉ điểm." "Khổng Thái thú nãi là danh môn chi hậu, ta cũng không dám bình luận lung tung, trong lòng chỉ có kính bội." Ngô Lương lại cười thi lễ một cái với Khổng Thần.

Khổng gia đích xác là danh môn chi hậu, hơn nữa là đại danh môn, bởi vì bọn hắn là hậu đại của Khổng Thánh nhân.

Đến đời Khổng Thần này, đã là đời thứ hai mươi, trừ Khổng Thánh nhân, cha ông tổ tông bọn hắn cũng có không ít quan viên đăng đường nhập thất, sử sách ghi chép cao nhất thậm chí là lão sư của Kinh Nguyên Đế. "Ngô Thái thú quá khen, chỉ là chút hư danh mà thôi." Biểu hiện của Khổng Thần liền muốn bình tĩnh hơn nhiều, mặt đầy ý cười hoàn lễ với Ngô Lương.

Sau một hồi thương nghiệp tâng bốc lẫn nhau, Ngô Lương đã đem

mấy quyển thẻ tre giao cho Vu Cát, bảo lão xem xét nội dung trong đó, chính mình thì lại nói với Đổng Tam Thạch: "Đổng Huyện lệnh, nếu ngươi đã mời hậu nhân Từ Phúc tới, không bằng gọi bọn hắn cùng nhau tiến đến dự tiệc, ta cùng bọn hắn vừa ăn uống vừa hỏi chuyện, cũng không lỡ việc." "Đều là những kẻ thô bỉ, chỉ sợ làm mất nhã hứng của Ngô Thái sử." Đổng Tam Thạch có chút khó khăn nói. "Không ngại, ta không có nhiều giảng cứu như vậy." Ngô Lương cười nói. "Nếu đã như vậy, tại hạ đành phải tuân mệnh." Thấy Ngô Lương nói thế, Đổng Tam Thạch tự nhiên cũng không tiện kiên trì nữa, đành phải gọi người hầu tới thì thầm vài câu.

Cùng lúc đó. "..." Khổng Thần lại giật giật môi, tựa hồ có lời gì muốn nói, nhưng cuối cùng vẫn không có mở miệng. ...

Một lát sau.

Ba hán tử da dẻ đen nhánh thô ráp được dẫn vào.

Ngũ quan cùng thể mạo của bọn hắn tịnh không có quá nhiều điểm chung, trong đó một người khá cao, ước chừng khoảng một mét bảy lăm, hai người còn lại thì hơi thấp một chút, đại khái hơn một mét sáu.

Nhìn qua người lớn nhất đã hơn năm mươi tuổi, mà người nhỏ nhất tuổi tác hẳn cũng phải ba mươi bốn mươi.

Nếu nhất định phải nói có điểm chung gì, đó chính là dấu vết mà ánh mặt trời cùng gió biển lưu lại trên người bọn hắn, khác biệt với người sống trong đất liền, nhan sắc hai bên tai bọn hắn muốn đậm hơn một chút. "Gặp qua...

Gặp qua..." Ba người này hiển nhiên càng chưa từng tiếp xúc qua trường hợp như vậy, có vẻ so với Đổng Tam Thạch càng thêm cục súc, thậm chí ngay cả đầu cũng không dám ngẩng liền vội vàng thi lễ, nhưng lại không biết nên thi lễ với ai, lại nên xưng hô đối phương như thế nào, đến mức vừa mở miệng liền bị kẹt, đứng tại chỗ tay

chân luống cuống.

Cũng may Đổng Tam Thạch trong nháy mắt nhìn ra sự quẫn bách của bọn hắn, vội vàng tiến lên dẫn bọn hắn đi tới bên cạnh Ngô Lương, cười nói: "Vị này là Thái sử lệnh Ngô Thái sử từ kinh thành tới, chính là ngài ấy muốn gặp các ngươi." "Gặp qua Ngô Thái sử!" Ba người lại căn bản không dám nhìn thẳng Ngô Lương, chỉ là vội vàng khom người thi lễ. "Vị này là Thái thú Đông Lai quận chúng ta, Khổng Thái thú." Đổng Tam Thạch lại đem bọn hắn dẫn tới trước mặt Khổng Thần, mở miệng giới thiệu nói. "Gặp qua Khổng Thái thú!" Ba người vẫn là một bộ dạng kia, vội vàng khom người thi lễ, động tác có vẻ cực kỳ cứng ngắc. "Không cần lo lắng, lát nữa Ngô Thái sử hỏi các ngươi cái gì các ngươi đáp cái đó là được, Ngô Thái sử làm người hòa thuận nhân từ, nếu là các ngươi trả lời tốt, ngài ấy nói không chừng còn muốn ban thưởng các ngươi." Đổng Tam Thạch thấy ba người bộ dáng như thế, lo lắng bọn hắn không thể phối hợp tốt với Ngô Lương, đành phải lại vỗ vỗ bả vai bọn hắn, cười trấn an. "Nặc..." Ba người vẫn như cũ khúm núm ngồi đứng không yên.

Chương 713

Giờ phút này Ngô Lương đã đứng dậy đi tới trước mặt ba người, cười ha hả nói: "Cần gì chờ một lát, hôm nay mời các ngươi tới làm chậm trễ công việc của các ngươi, vốn là nên có sự hồi báo, sao có thể bảo các ngươi tay không mà về...

Điển Vi, ngươi bảo người đi lấy ba thạch túc mễ (gạo kê) tới, mỗi người chia một thạch, khi về thì mang theo." Một thạch túc mễ, nghe thì cũng thường thôi.

Nhưng 《 Hán Thư 》 có viết: "Ba mươi cân là quân, bốn quân là thạch", Ngô Lương vừa mở miệng chính là mỗi người một trăm hai mươi cân túc mễ, cái này ở niên đại khắp nơi đều là chiến loạn nạn đói hiện tại cũng không phải là thủ bút nhỏ.

Hơn nữa ba người này tuy rằng đều là tộc trưởng một tộc, nhưng từ ngoại mạo cùng cách ăn mặc của bọn hắn mà xem, thời gian của bọn hắn trôi qua khẳng định không quá như ý, lại thêm Đổng Tam Thạch vừa rồi nói bọn hắn đều ở tại bờ biển, loại địa phương kia cơ bản trồng không ra lương thực, chỉ có thể dựa vào ra biển đánh cá để duy trì sinh kế, mà thời đại này còn căn bản cũng không lưu hành ăn hải sản, cơ bản không có đường tiêu thụ gì, lương thực đối với bọn hắn mà nói tự nhiên cũng liền có vẻ càng thêm trân quý. "Thật sao?!" Nghe nói như thế, ba người trong nháy mắt bị kích thích, "Hà" một tiếng chỉnh tề ngẩng đầu lên nhìn về phía Ngô Lương, trên mặt đều là thần sắc khó có thể tin. "Khổng Thái thú cùng Đổng Huyện lệnh đều ở bên cạnh nhìn xem đâu, ta làm sao sẽ nuốt lời?" Ngô Lương cười khẽ gật đầu, Điển Vi tắc đã lĩnh mệnh, ngay trước mặt bọn hắn sải bước đi ra ngoài sảnh đường. "Tạ ơn Ngô Thái sử!

Tạ ơn Ngô Thái sử!

Tiểu nhân cảm kích rơi lệ!" Ba người lúc này mới rốt cục tin là thật, tiếp đó dứt khoát trực tiếp quỳ rạp xuống đất dập đầu với Ngô Lương. "..." Nhìn thấy một màn này, Vu Nữ Hô ngồi trong góc lại là tâm tình phức tạp.

Nàng nghe được lời giới thiệu vừa rồi của Đổng Tam Thạch, tự nhiên biết ba người này chính là một trong những hậu nhân của Từ Phúc.

Mà Từ Phúc thì là Tổ thần của người Uy quốc bọn hắn, là thần minh chí cao vô thượng trong lòng bọn hắn, hậu nhân của Tổ thần luân lạc tới tình cảnh bực này, thậm chí vì một thạch túc mễ liền khúm núm quỳ gối như thế, cái này ít nhiều khiến Hô có chút không cách nào tiếp nhận.

Cũng may Ngô Lương cũng tịnh không hưởng thụ loại cảm giác bị người quỳ lạy này, thấy thế đã không màng thân phận tiến lên nâng đỡ: "Không cần đa lễ, đứng lên, đều đứng lên đi." Cứ như vậy đem ba người từng cái đỡ dậy.

Khoảng cách song phương đã kéo gần lại không ít, ba người đều hớn hở nhìn qua Ngô Lương, vỗ ngực nói: "Ngô Thái sử, có lời gì ngài cứ việc hỏi là được, chỉ cần là bọn ta biết đến, một chữ cũng không dám giấu diếm, cam đoan để ngài hài lòng." "Có thể trước đem gia phả các ngươi cho ta xem qua một chút?" Ngô Lương cười nói. "Tự nhiên có thể, Ngô Thái sử mời." Ba người liên tục gật đầu, lập tức đem cái tay nải đeo sau lưng lấy xuống dâng lên cho Ngô Lương.

Trong tay nải kia chính là gia phả các nhà, mấy trăm năm truyền thừa, mỗi nhà đều đã có dày cộm mấy quyển, mỗi cái tay nải đều phải nặng mười mấy cân.

Gia Cát Lượng cùng Sát Mộc vương tử thấy thế vội vàng đi lên hỗ

trợ nhận lấy.

Bọn hắn rất rõ ràng Ngô Lương muốn xem chính là cái gì.

Vẻn vẹn chỉ là công phu một thoáng, liền từ trong những gia phả này tìm ra một quyển sớm nhất, rồi đưa đến trước mặt Ngô Lương mời hắn trục nhất xem qua.

Gia phả chứng minh, ba người này đích xác đều là hậu nhân của Từ Phúc.

Bởi vì người đầu tiên sớm nhất trong gia phả, cũng là cái tên lớn nhất chính là Từ Phúc, còn có chữ viết "Từ thị, Tử tước, Doanh tính, Cao Đào chi hậu dã".

Gia phả này hẳn không phải là làm giả, bởi vì thời Tần làm hậu nhân Từ Phúc cũng sẽ không hưởng thụ đặc quyền gì, thậm chí về sau Từ Phúc xuất hải không về, còn có khả năng mang đến tai họa cho bọn hắn...

Lịch sử ghi chép, sau khi Từ Phúc xuất hải mấy năm chưa về, mấy chi hệ của Từ thị liền đều di cư xuống phía nam lẩn trốn, nguyên nhân chính là "vì tránh tai họa Tần Thủy Hoàng diệt môn".

Mà đợi đến triều Hán, hậu nhân Từ Phúc cũng chưa từng nhận được bất kỳ ưu đãi nào, chỉ là sẽ không thay Tần Thủy Hoàng diệt môn bọn hắn mà thôi.

Bởi vậy ngụy tạo ra một bản gia phả như vậy không có bất kỳ ý nghĩa gì.

Duy nhất khác biệt chính là, tên Tiên mẫu của ba bộ gia phả hoàn toàn khác biệt.

Mà ngay tại sau khi chỉ trải qua một đời người, dòng họ trong ba bộ gia phả liền đã không hẹn mà cùng phát sinh cải biến, không còn lấy họ Từ, trong đó hai bộ đổi thành "Lao", một bộ tắc đổi thành

"Lao".

Về phần nguyên nhân thay đổi dòng họ, trong gia phả thì không có làm ra thuyết minh. "Các ngươi đều là hậu nhân Từ Phúc, có biết bối cảnh cùng nguyên nhân Tiên nhân các ngươi năm đó sửa đổi dòng họ?" Ngô Lương mặc dù suy đoán bọn hắn khả năng cũng là sau khi Từ Phúc xuất hải không về "vì tránh tai họa Tần Thủy Hoàng diệt môn" mới không thể không sửa đổi dòng họ, nhưng vẫn muốn nghe xem người trong cuộc có cách nói gì. "Để ta nói đi." Hán tử vóc dáng cao nhất trong đó trên mặt lại thoáng hiện ra một tia âm trầm, thi lễ nói, "Ngô Thái sử hẳn là đã chú ý tới, Tiên mẫu chúng ta là những người khác nhau, duy chỉ có Tiên phụ mới là cùng một người." "Năm đó Từ Phúc chưa xuất hải, liền tại Lao Sơn kiến tạo thuyền lớn, cũng thỉnh cầu Thủy Hoàng Đế phái binh đến bắn giết Giao ngư cản trở hàng hải trong biển, cư trú tại nơi này mấy năm, Tiên mẫu chúng ta chính là vào lúc đó chịu sự lừa gạt của Từ Phúc..." "?" Mới nghe được vài câu, Ngô Lương liền đã lộ vẻ nghi hoặc.

Giao ngư hắn ngược lại biết là cái gì, đây đồng dạng là một loại dị thú ghi chép trong 《 Sơn Hải Kinh 》, bất đồng với Giao nhân biết dệt lụa Long Tiêu, dầu đèn trường minh, đây là một loại dị thú tương đối bình thường, "Giao ngư dài ba trượng, trên lưng có giáp, hoa văn hạt châu cứng rắn, có thể mài lưỡi đao, lại có thể lọc vật", "bơi ở trong dòng nước xanh, nổi tai họa ở trên Đông Hải, vẫy đuôi như bão tố, mà Hào ngư phục tùng".

Đời sau nghiên cứu cho rằng, Giao ngư kỳ thật chính là cá mập, cái này ngược lại không có gì để nói.

Quan trọng nhất là, hậu nhân Từ Phúc này cư nhiên dùng đến từ "lừa gạt", lại còn rêu rao Tiên mẫu bọn hắn là bị Từ Phúc lừa gạt? "Từ Phúc dùng lời ngon tiếng ngọt lừa gạt Tiên mẫu chúng ta, đáp ứng Tiên mẫu chúng ta sẽ cưới các nàng, sẽ dẫn các nàng đi qua thời

gian giàu có an khang." Hán tử kia tiếp tục nói, "Nhưng khi Tiên mẫu chúng ta mang thai, hay hoặc là vừa mới sinh hạ con thơ, Thận Lâu cũng đã xây xong, Từ Phúc liền mang theo ba ngàn đồng nam đồng nữ quan binh bắt tới, mang theo toàn bộ gia sản của hắn lặng yên không một tiếng động xuất hải, đợi Tiên mẫu chúng ta phát giác thì hắn lại ngay cả một đấu lương thực, một kiện nông cụ, một câu chúc phúc cũng chưa từng lưu lại...

Lúc đó Tiên mẫu chúng ta liền đã biết hắn sẽ không trở lại nữa, bởi vì Từ Phúc sớm đã đáp ứng qua các nàng, lúc hắn đi nhất định sẽ mang theo các nàng." ---------- "Cái này..." Nghe đến đó, mọi người tại tràng đã đều là mặt đầy vẻ nghi hoặc.

Cho dù là người bản địa như Huyện lệnh Đổng Tam Thạch cũng là như thế, nhìn qua trước đó tựa hồ cũng chưa từng nghe được cách nói như vậy, cũng không biết Từ Phúc còn có vãng sự "không chịu nổi" bực này.

Ngô Lương tự nhiên cũng là lần đầu tiên nghe nói.

Nhìn lại giới khảo cổ đời sau đánh giá đối với Từ Phúc, kỳ thật cũng tịnh không có ranh giới khen chê rõ ràng, chỉ cho rằng trên ý nghĩa nào đó mà nói, Từ Phúc không chỉ có thể coi là đệ nhất nhân trong lịch sử nhân loại giá ngự hải dương, cũng là đệ nhất nhân mở ra lịch sử giao lưu văn hóa giữa Thiên triều cùng Uy quốc.

Ngô Lương giờ phút này cũng tịnh không có ý định phán xét Từ Phúc tột cùng là một người như thế nào.

Bất quá nếu như loại thuyết pháp này là thật, vậy thì đứng ở góc độ mấy hậu nhân Từ Phúc trước mặt này mà đối đãi việc này, bọn hắn cùng Tiên mẫu bọn hắn liền đích xác có lý do bất mãn đối với Từ Phúc.

Trong mắt bọn hắn, Từ Phúc chính là một tên "tra nam" thay lòng

đổi dạ, một tên lừa đảo triệt đầu triệt đuôi.

Hơn nữa rõ ràng còn không chỉ lừa gạt một cô nương... "Tiên mẫu của các ngươi thì sao?" Ngô Lương lại nhìn về phía hai người còn lại, mở miệng hỏi. "Hồi bẩm Thái sử, đều là như thế." Hai người còn lại cũng thi lễ đáp, "Hơn nữa theo tổ tiên chúng ta lưu truyền lại, bị Từ Phúc lừa gạt kỳ thật cũng không chỉ có tổ mẫu ba nhà chúng ta, chỉ là có người còn chưa mang thai, có người thì tại trong mấy trăm năm qua đứt đoạn truyền thừa, đến hiện nay cũng liền chỉ còn lại ba nhà chúng ta mà thôi." "..." Nghe đến chỗ này, Vu Nữ Hô ở trong góc hai hàng lông mày cũng là khẽ nhíu lại, giật giật môi tựa hồ muốn nói điều gì đó, bất quá cuối cùng lại cái gì cũng không nói.

Từ Phúc như vậy hiển nhiên không phải Tần Chi Từ Quân mà nàng nhận biết trong lòng.

Làm Vu nữ thần xã Uy quốc, thần xã nàng thờ phụng chính là do Tần Chi Từ Quân lưu lại, thần minh thờ phụng cũng là vị tổ thần Tần Chi Từ Quân này, đó là tín ngưỡng của nàng, đồng thời cũng là tín ngưỡng của cả Uy quốc.

Mà những chuyện này, không thể nghi ngờ là bôi lên vết nhơ trên người vị tổ thần chí cao vô thượng, hoàn mỹ không tì vết trong lòng nàng.

Cho nên nàng không nguyện tin tưởng đây là sự thật.

Cũng không dám tin tưởng đây là sự thật, nếu không đó liền mang ý nghĩa tín ngưỡng dao động, nàng sẽ không có tư cách tiếp tục làm Vu nữ thờ phụng thần xã cùng tổ thần.

Sở dĩ không có lập tức mở miệng phản bác, là bởi vì nàng tạm thời còn chưa tìm được lý do phản bác, lo lắng mạo muội mở miệng chẳng những không cách nào thuyết phục mọi người, còn có thể khiến tổ thần trong lòng nàng càng thêm bị bôi xấu. "..." Ngô Lương cũng là

không biết nên nói cái gì cho phải, cái này so với hắn tưởng tượng còn muốn cặn bã hơn, "gieo giống" khắp nơi mà không chịu trách nhiệm sao?

Trầm ngâm một lát, hắn mới rốt cục sửa sang lại suy nghĩ hỗn loạn, tiếp tục hỏi: "Có thể mời ba vị giới thiệu sơ lược về gia thế Tiên mẫu các ngươi không?" "Nhà Tiên mẫu ta gia thế vốn là ngư dân dưới chân Lao Sơn, năm đó Từ Phúc tới đây tu kiến Thận Lâu, đem nam đinh trong nhà Tiên mẫu ta trưng tập đến làm công, Tiên mẫu ta thường xuyên đến đưa cơm, về sau liền kết thức Từ Phúc." "Nhà Tiên mẫu ta vốn là thợ mộc ở Bắc Hải, cũng là bị trưng tập đến đây tu kiến Thận Lâu, thế là theo phụ thân cùng nhau đến nơi này..." "Tiên mẫu ta vốn là thị nữ trong nhà Từ Phúc, theo hắn cùng nhau đi tới nơi này..." Ba người luân phiên đem tình huống Tiên mẫu miêu tả một phen, không một ngoại lệ không có một người đến từ giai tầng sĩ tộc, toàn bộ đều là bình dân bách tính tầng dưới chót nhất, mà lấy thân phận cùng gia thế Từ Phúc lúc đó, lừa gạt bọn hắn đơn giản dễ như trở bàn tay.

Đồng thời nếu bọn hắn đầy đủ thanh tỉnh liền phải minh bạch, thời Tần giai cấp lũng đoạn liền đã thâm căn cố đế, coi như Từ Phúc về sau không có xuất hải, bọn hắn cũng đoạn nhiên không có khả năng bay lên đầu cành biến Phượng Hoàng, ngay từ đầu liền sẽ không có kết quả tốt gì...

Bất quá con người luôn luôn thích huyễn tưởng, tựa như hậu thế mà Ngô Lương từng sinh hoạt, cũng như cũ có rất nhiều nữ sinh tre già măng mọc làm lấy giấc mộng đẹp gả nhập hào môn, nhưng mà cuối cùng lưu lại lại đa số đều là một mảnh hỗn độn, cho dù những nữ tinh đã thành danh kia cũng không ngoại lệ.

Cùng lúc đó.

Ngô Lương đã xác định một sự thật.

Bọn hắn đều là người bị Từ Phúc vứt bỏ, đồng thời vứt bỏ không hề có gánh nặng, bởi vậy cũng khẳng định sẽ không trở lại nhận thân, lại thêm Lao Sơn vốn cũng không phải là cố hương của Từ Phúc, khả năng hắn rời đi Uy quốc xong quay về nơi này cực nhỏ.

Bất quá Ngô Lương vẫn quyết định tiến hành nỗ lực lần cuối cùng. "Đa tạ các ngươi trả lời." Ngô Lương khẽ gật đầu, quay đầu lại nói với Đổng Tam Thạch, "Đổng Huyện lệnh, làm phiền ngươi sắp xếp một chút, ngày mai ta muốn đi thôn chài bọn hắn cư trú nhìn một chút." Nếu như thôn chài không có bất kỳ chỗ nào dị thường, ba người hậu nhân Từ Phúc này cũng đều trải qua sinh hoạt thập phần thanh bần, như vậy trên cơ bản liền có thể loại trừ khả năng Từ Phúc sau khi rời Uy quốc quay trở về nơi này.

Đương nhiên, Ngô Lương đồng thời cũng sẽ dò hỏi ý kiến của Vu Nữ Hô.

Tuy rằng hắn giờ phút này như cũ đối với miếng Quỳnh Câu Ngọc trên người Hô tâm tồn hoài nghi, không xác định thứ đồ chơi kia có phải thật sự có thể thông qua nhiệt độ biến hóa để xác định vị trí của Từ Phúc, hay là xác định vị trí của một miếng Quỳnh Câu Ngọc khác thuộc về Từ Phúc hay không, nhưng đây cũng là một tham khảo quan trọng.

Huống chi nếu như Vu Nữ Hô vẫn cho rằng Từ Phúc có khả năng tại một dải Lao Sơn, đồng thời cho rằng Ngô Lương có phương diện nào không có tra xét đến, khẳng định cũng sẽ không tiếp tục giữ yên lặng. "Ngô Thái sử yên tâm, việc này giao cho tại hạ là được." Đổng Tam Thạch thi lễ đáp ứng. ...

Yến tiệc qua đi.

Ngô Lương cùng đám người Phường Nhân Quân quay trở về nơi

trú đóng mà Đổng Tam Thạch an bài cho bọn hắn ở trong thành.

Trên đường, Vu Nữ Hô đã hồi lâu chưa từng nói chuyện với Ngô Lương, thậm chí chưa từng cho hắn một sắc mặt tốt lại chủ động đi tới bên cạnh hắn, thi lễ nói: "Ngô Thái sử, ta có một số lời muốn nói với ngươi." "Nói đi." Ngô Lương cười nói. "Năm đó Tần Chi Từ Quân đến Uy quốc, Thận Lâu đã xuất hiện tổn hại không thể chữa trị, nghe nói là đã trải qua một trận phong bạo lớn, mà ba ngàn đồng nam đồng nữ cùng mấy trăm tên thợ thủ công bị ngài ấy đưa lên Thận Lâu, sống sót lên bờ chỉ có không đến một nửa." Vu Nữ Hô nghiêm túc nói, "Bởi vậy ta cho rằng, năm đó Tần Chi Từ Quân không có mang theo những nữ quyến này, chưa hắn liền là thay lòng đổi dạ, mà là trong lòng biết chuyến đi này sinh tử chưa biết, không muốn để các nàng cùng mình mạo hiểm." "Lừa mình dối người có ý tứ sao?" Ngô Lương bỗng nhiên hỏi ngược lại. "Cái gì?" Vu Nữ Hô không ngờ tới Ngô Lương lại sẽ có phản ứng như vậy. "Nếu là trong lòng biết chuyến đi này sinh tử chưa biết, lại không muốn liên lụy các nàng, không phải càng nên khắc chế chính mình sao?" Ngô Lương trên dưới đánh giá Vu Nữ Hô, nói, "Ngươi vừa rồi hắn là nghe được, nữ tử bị Từ Phúc vứt bỏ tại đây tịnh không chỉ có ba nhà này, đây là sự tình mà một người trong lòng biết sinh tử chưa biết, không nguyện để các nàng cùng mình mạo hiểm nên làm sao?" "Có lẽ Tần Chi Từ Quân nguyên bản dự định sau khi đến Uy quốc sẽ quay trở lại đón các nàng, bất đắc dĩ Thận Lâu khi đến Uy quốc đã hoàn toàn tổn hại, việc này chỉ có thể gác lại." Vu Nữ Hô lại nói. "Nếu ta nhớ không lầm, Tề Lực Đồng đại phu từng nói qua, Từ Phúc tựa hồ là tại Uy quốc cư trú vài chục năm, nghe nói Tần triều đã bị Đại Kinh thay thế, mới bắt đầu bắt tay vào kiến tạo thuyền bè bước lên đường về chứ?" Ngô Lương lần nữa phản bác.

Hắn ngược lại không phải nhất định phải chứng minh Từ Phúc là

một tên tra nam, chỉ là không thích bộ dáng lừa mình dối người này của Vu Nữ Hô.

Tựa như quan điểm lịch sử Ngô Lương từ đầu đến cuối luôn giữ vững, hắn xưa nay không lấy góc độ chính nghĩa cùng thiện ác đi giải đọc lịch sử, đi phán xét nhân vật lịch sử, tất cả hành vi đều hẳn là quy về nhân tính.

Nhân vô thập toàn.

Cho dù Khổng Thánh nhân cũng là như thế, Từ Phúc có chút tật xấu cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Vu Nữ Hô bị hỏi đến á khẩu không trả lời được, trầm mặc một lát sau, lại như cũ kiên định nói: "Tóm lại, Tần Chi Từ Quân nhất định có nguyên nhân bất đắc dĩ, hy vọng ngươi không muốn nảy sinh hiểu lầm gì đối với ngài ấy." "Ta không có hiểu lầm gì, chẳng qua là ý đồ dùng thái độ biện chứng đi tìm hiểu Từ Phúc một cách toàn diện hơn mà thôi." Ngô Lương cười nói, "Tần Chi Từ Quân là tín ngưỡng của ngươi cùng người Uy quốc, nhưng lại chỉ là đối tượng nghiên cứu tra xét của ta, ngươi có sự kiên trì của ngươi, ta tôn trọng ngươi, ta có sự kiên trì của ta, ngươi cũng không cần ý đồ đem tín ngưỡng của ngươi áp đặt lên ta, dù sao ta chính là Thái sử lệnh Đại Kinh, trong sử thư Đại Kinh muốn đi ghi chép chuyện này như thế nào, ta định đoạt." "..." Vu Nữ Hô còn muốn nói điều gì, Điển Vi lại đã cắt ngang nàng, đi tới bên cạnh Ngô Lương ghé vào lỗ tai nói: "Công tử, Dương Vạn Lý trở về rồi." "Thất bồi." Ngô Lương chắp tay cười một tiếng, đầu cũng không ngoảnh lại rời đi.

Nhìn qua bóng lưng của hắn, ánh mắt Vu Nữ Hô chợt sáng chợt tối, ai cũng không biết nàng giờ phút này trong lòng đang suy nghĩ cái gì. ...

Dương Vạn Lý chuyến đi này mang về không ít truyền thuyết dân

gian liên quan đến Từ Phúc ở nơi này.

Có truyền thuyết hắn có thể luyện chế tiên đan chữa bệnh cứu người, có truyền thuyết hắn xuất hải dũng đấu Giao ngư, có truyền thuyết hắn sở hữu Tị Thủy Thần Châu có thể tự do vãng lai giữa lục địa cùng đại hải, thậm chí còn có truyền thuyết Từ Phúc kỳ thật là Giao nhân...

Những truyền thuyết này toàn bộ không có căn cứ xác thực.

Chương 714

Bất quá trải qua Vu Cát hỗ trợ xác nhận, toàn bộ đều có thể khớp với những truyền thuyết dân gian ghi chép trong mấy quyển thẻ tre mà Đổng Tam Thạch giao cho hắn, tức là nói Đổng Tam Thạch tịnh chưa có che giấu.

Mà tin tức liên quan tới Từ Phúc đi rồi quay lại, lại là một đinh một điểm đều không có.

Cái này khiến cho Ngô Lương trên chủ quan đã tạm thời loại trừ địa phương Lao Sơn này, chỉ cần ngày mai lại đi thăm dò ba cái thôn chài mà hậu nhân Từ Phúc cư trú một chút, liền chuẩn bị xuất phát tiến về địa phương tiếp theo —— Lang Gia.

Ngoài ra, Dương Vạn Lý còn mang về một tin tức khác thập phần trọng yếu, đồng thời cũng là tin tức Ngô Lương lệnh cho hắn chú trọng tra xét. "Công tử, đích xác có một nhóm người xứ khác đã đến nơi này nghe ngóng tin tức Từ Phúc trước chúng ta, thời gian hẳn là vào bốn tháng trước." Dương Vạn Lý hạ thấp thanh âm nói, "Theo ngư dân phụ cận miêu tả, những người này vóc dáng không cao, nhìn qua mặt vàng cơ sấu, khẩu âm cũng thập phần cổ quái, bất quá cũng chỉ là nghe ngóng một phen, không lâu liền toàn bộ rời đi, từ đó chưa từng xuất hiện lại." "Xem ra trước đó ta đoán không sai, người Uy quốc đích xác là tới tra xét trước không thành, mới không thể không tiến đến cầu viện triều đình, bọn hắn ngay từ đầu đã làm hai tay chuẩn bị." Ngô Lương khẽ gật đầu. "Công tử, phi ngã tộc loại, kỳ tâm tất dị." Dương Vạn Lý lại chắp tay nói, "Công tử trước đó đối với cái Vu nữ đi theo này nghiêm gia trông coi là đúng, đem cái tên đại phu Uy quốc kia giữ lại tại Trần Lưu cũng là đúng, quyết không thể đối với bọn hắn phớt lờ." "Nói như vậy, Lang Gia bọn hắn hẳn là cũng đã đi

qua, đồng dạng cũng không có đạt được ước muốn." Ngô Lương trầm ngâm nói.

Kỳ thật trong lòng hắn còn đang suy nghĩ một khả năng khác: Có hay không khả năng người Uy quốc kỳ thật đã phát hiện manh mối trọng yếu gì, chẳng qua nơi đó cực kỳ hung hiểm, đến mức bọn hắn xuất hiện thương vong nghiêm trọng, cuối cùng chỉ có năm người bao gồm Tề Lực Đồng cùng Vu Nữ Hô ở bên trong là trốn thoát, thật sự không có biện pháp mới chạy đi tìm triều đình Đại Kinh chuyển viện binh.

Cái này cũng giải thích nguyên cớ vì sao sứ đoàn Uy quốc thê thảm như thế.

Mà sở dĩ người Uy quốc che giấu chuyện này, thì là đang lợi dụng chênh lệch tin tức khiến hắn cùng Phường Nhân Quân đi làm bia đỡ đạn, bọn hắn lại chờ thời cơ mà động tọa thu ngư ông thủ lợi?

Nếu là như thế...

Tiếp theo nếu như hắn từ đầu đến cuối không có biện pháp tìm đúng địa phương, Vu Nữ Hô biên hắn là sẽ chủ động đứng ra, bất động thanh sắc cho một chút nhắc nhở, chỉ dẫn bọn hắn đi về hướng địa phương chính xác.

Đương nhiên, đây vẫn như cũ chỉ là một trong rất nhiều suy đoán của Ngô Lương, tạm thời còn chưa có chứng cứ, chỉ là về sau mỗi một câu nói Vu Nữ Hô nói ra, đều rất đáng để cân nhắc. ...

Ngày thứ hai.

Quả nhiên không sai biệt lắm với suy nghĩ của Ngô Lương, thôn chài hậu nhân Từ Phúc cư trú tịnh không có bất kỳ địa phương nào khả nghi.

Ngô Lương lại cố ý hướng Vu Nữ Hô dò hỏi tình huống Quỳnh

Câu Ngọc, đồng dạng là không thu hoạch được gì, đồng thời khi Ngô Lương đưa ra muốn rời khỏi Lao Sơn tiến về Lang Gia, nàng cũng không có ý kiến gì.

Thế là sau khi chính thức từ biệt Khổng Thần cùng Đổng Tam Thạch, Phường Nhân Quân lần nữa xuất phát.

Cứ như vậy sau mười ngày.

Vu Nữ Hô từ đầu đến cuối ngồi tại trong xe ngựa Ngô Lương an bài không nói một lời lại một lần nữa có phần chủ động đến đây cầu kiến. "Ngô Thái sử, ngươi hình như đi nhầm đường." Vừa nhìn thấy Ngô Lương, Vu Nữ Hô liền lập tức đưa ra chất vấn. "Có sao?" Ngô Lương nhíu mày. "Ngươi có bản đồ không?" Vu Nữ Hô nghiêm mặt nói. "Cho ngươi." Ngô Lương từ trong ngực lấy ra một phần bản đồ thu nhỏ bao quát hai địa phận Từ Châu, Thanh Châu đưa tới. "Ngươi qua đây xem." Vu Nữ Hô cũng không nói nhảm, ngay lập tức đem tấm bản đồ kia trải tại trước mặt Ngô Lương, chỉ vào tiêu ký trên bản đồ nghiêm mặt nói, "Ta nghe binh sĩ nói, chúng ta hiện tại đã sắp đến Hải Khúc (đời sau là Nhật Chiếu), mà Lang Gia ở chỗ này, tức là nói chúng ta đã cùng Lang Gia đi sượt qua nhau, đồng thời chí ít đi lố hơn ba trăm dặm đường, tiếp tục đi như thế này, chỉ sẽ cách Lang Gia càng ngày càng xa." Vu Nữ Hô nói không sai.

Bọn hắn hiện tại sớm đã tiến vào cảnh nội nước Lang Gia, đồng thời lộ trình bọn hắn đi ngang qua phụ cận cũng đích xác có một huyện thành ven biển tên là Lang Gia.

Nếu như bọn hắn muốn đi chính là chỗ này, xác thực đã đi nhầm đường, hơn nữa sai lệch còn rất xa.

Ngô Lương nghe vậy lại tịnh không ngoài ý muốn, mà là như cười như không nhìn về phía Vu Nữ Hô, âm dương quái khí nói: "Nhìn không ra Hô cô nương đối với một dải này còn rất hiểu rõ nha, ta

người Hán sinh trưởng ở địa phương này cầm bản đồ đều có thể đi nhầm, Hô cô nương không có bản đồ lại có thể phân biệt sai lầm...

Hô cô nương có phải hay không nên cho ta một lời giải thích hợp lý?" "Ta..." Vu Nữ Hô lập tức ngẩn người, trầm mặc một lát mới hỏi ngược lại, "Ngươi là đang cố ý thử ta?" "Đương nhiên không phải, ta đi như vậy tự có đạo lý của ta." Ngô Lương lại cười ha hả nói: "Bất quá ngươi nếu nhất định phải lý giải như vậy cũng không phải không có khả năng, vì duy trì sự tín nhiệm giữa chúng ta, ta cần ngươi lập tức cho ta một lời giải thích hợp lý...

Lời khó nghe nói trước, ngươi tốt nhất thành thật một chút, nếu không ta có lý do cho rằng người Uy quốc các ngươi đối với ta có ý đồ riêng, chỉ có thể lập tức thả ra bồ câu đưa tin thông báo Thiên tử bệ hạ bắt lấy Tề Lực Đồng, hắn phải chăng có thể sống đến lúc chúng ta trở về thì cũng không chắc chắn đâu." "……" Bình yên vô sự bao ngày qua, Vu nữ Hô tựa hồ hoàn toàn không nghĩ tới chỉ mới nói vài câu, Ngô Lương liền bỗng nhiên làm khó dễ, nhất thời không biết nên ứng đối ra sao.

Bất quá lần này Ngô Lương làm khó dễ cũng không phải hoàn toàn vô lý.

Người Uy quốc không chào hỏi tiếng nào liền đi vào địa giới Đại Kinh bí mật hành sự, sau đó cầu viện Đại Kinh Thiên tử, lại còn đối với một số việc có chỗ giấu giếm, đây chính là liên tiếp phạm vào tội vượt biên giới cùng tội khi quân, hai hạng tội danh này tùy tiện lôi ra một cái, đều đủ để khiến cái gọi là "Sứ đoàn Tà Mã Đài quốc" này vĩnh viễn lưu lại Thiên triều. "Hô cô nương, kiên nhẫn của ta có hạn." Bức bách Vu nữ Hô trước mặt, sắc mặt Ngô Lương dần dần âm trầm xuống. "Ngô thái sử thứ tội!" Vu nữ Hô ý thức được sự tình không phải chuyện đùa, rốt cuộc bách vu áp lực phải hướng Ngô Lương khom người bồi tội, nói: "Việc này xác thực là chúng ta suy xét không

chu toàn, hy vọng Ngô thái sử không cần hiểu lầm, chúng ta xác thực không có bất kỳ ác ý nào." "Nói đi, các ngươi rốt cuộc còn giấu giếm những chuyện gì?" Ngô Lương mặt không chút thay đổi nói. "Sau khi chúng ta tiến vào Đại Kinh, một đường trằn trọc đi đến Thanh Châu trước, tiến đến tìm hiểu núi Lao Sơn nơi năm đó Tần Chi Từ Quân xuất hải." "Đáng tiếc tìm kiếm tại Lao Sơn nhiều ngày, tuy đạt được một ít tin tức có liên quan đến Tần Chi Từ Quân, nhưng lại toàn bộ đều là tin tức trước khi Tần Chi Từ Quân xuất hải, cũng không tra ra bất kỳ tin tức nào sau khi ngài ấy trở về.

Cộng thêm việc ta mang theo Quỳnh Câu Ngọc đi khắp mỗi một góc của Lao Sơn, Quỳnh Câu Ngọc không có phát sinh bất kỳ biến hóa nào, bởi vậy chỉ có thể đi tới một nơi khác có khả năng là nơi cư trú của Tần Chi Từ Quân sau khi trở về để tiếp tục tìm kiếm." "Nơi này chính là Lang Gia, quê hương của Tần Chi Từ Quân khi đó." "Thế nhưng tại Lang Gia, tin tức có liên quan đến Tần Chi Từ Quân ngược lại ít đến đáng thương, thậm chí chúng ta hỏi khắp hương dân bản địa, ngay cả một người có liên quan tới ngài ấy đều chưa từng tìm được, cứ như thể Tần Chi Từ Quân chưa bao giờ cư trú tại nơi này vậy." "Việc này không hợp thường lý, nhưng càng là như thế, chúng ta càng phát giác hoài nghi Tần Chi Từ Quân chính là ẩn cư tại đây.

Chúng ta cho rằng có lẽ là ngài ấy dùng thủ đoạn đặc biệt gì đó xóa đi ký ức của những hương dân này, lại hoặc là những hương dân này cố ý giấu giếm một số việc, để Tần Chi Từ Quân không chịu người ngoài quấy nhiễu." "Thế là chúng ta dừng lại ở Lang Gia một thời gian, cả ngày sưu tầm hạ lạc của Tần Chi Từ Quân." "Đáng tiếc ngày vui ngắn chẳng tày gang, lương thực chỉ còn lại chút ít của chúng ta đã ăn sạch, không có ai nguyện ý trợ giúp chúng ta.

Cứ tiếp tục như vậy, tất cả mọi người chúng ta đều phải chết đói tại quê hương của Tần Chi Từ Quân." "Ta nâng Quỳnh Câu Ngọc

dưới ánh trăng cầu khẩn hướng về Tần Chi Từ Quân, hy vọng ngài ấy có thể nghe được tiếng lòng của ta, tựa như năm đó đi đến Uy quốc vậy, hiện thân trợ giúp chúng ta đang sắp lâm vào tuyệt cảnh." "Nhưng Tần Chi Từ Quân cũng không hồi đáp ta." "Trong quá trình này liền có người chết đói, có người thì lấy cớ ra ngoài sưu tầm hạ lạc của Tần Chi Từ Quân rồi một đi không trở lại, thậm chí có người lại cắt thịt của thi thể đồng bạn……" "Tề Lực Đồng đại phu ý thức được cục diện đang dần dần mất đi khống chế, hắn xử tử một số kẻ đem đồng bạn coi như thức ăn, lấy ra chiếu thư mà Nữ vương Ti Di Hô cấp cho hắn khi rời Tà Mã Đài quốc, quyết định mang theo những người còn lại tiến về hướng Đại Kinh Thiên tử cầu viện." "Chuyện kế tiếp ngài đã biết rồi, khi rời khỏi Lang Gia chúng ta còn dư lại hơn bốn mươi người, tới lúc nhìn thấy Thiên tử bệ hạ thì chỉ còn lại có năm người……" Nói đến đây, Vu nữ Hô thở dài một hơi, hốc mắt đã là hơi phiếm hồng.

Không biết là đang tưởng nhớ những đồng bạn đã chết kia, hay là đang bi thương cho tao ngộ chuyến đi này của chính mình.

Bất quá đối với tất cả mọi người trong sứ đoàn Uy quốc mà nói, đây tuyệt đối là một chuyến đi bi thảm, năm người có thể sống sót đến trần lưu, trong lòng mỗi người đều tất định tràn đầy bóng ma. "Vậy thì lúc ở Lang Gia, Quỳnh Câu Ngọc của ngươi đã từng xuất hiện biến hóa gì không?" Ngô Lương nhíu mày hỏi. "Không có." Vu nữ Hô đáp. "Đã là như thế, vì sao ngươi còn muốn kiên trì đi tới Lang Gia?" Ngô Lương tiếp tục hỏi.

Không tra được bất kỳ tin tức hữu dụng nào, thậm chí còn không bằng lúc ở Lao Sơn, Quỳnh Câu Ngọc cũng không có bất kỳ biến hóa nào…… Nếu là không có lý do nào khác, Vu nữ Hô xác thực không có sự cần thiết phải kiên trì. "Tựa như ta đã nói trước đó, càng là cái gì cũng không có, chúng ta ngược lại càng phát giác nghi điểm trùng

trùng, rốt cuộc nơi này chính là quê hương của Tần Chi Từ Quân." Vu nữ Hô khẽ lắc đầu, pha chút vô lực than thở, "Hơn nữa chúng ta đã tra duyệt tất cả sử sách mà chúng ta có thể tìm được, cũng đã hỏi qua rất nhiều người, cuối cùng tìm được địa phương có liên quan đến Tần Chi Từ Quân liền chỉ có Lao Sơn cùng Lang Gia.

Nếu như hai nơi này đều chưa từng tìm được tung tích của Tần Chi Từ Quân, chúng ta liền không biết nên đi nơi nào nữa……" Nghe đến đó, Ngô Lương bỗng nhiên nở nụ cười, trêu tức nhìn Vu nữ Hô nói: "Cái gì cũng không tìm được là đúng rồi." "Cái gì?" Vu nữ Hô lộ vẻ nghi hoặc. "Ý của ta là, căn bản không có nghi điểm gì cả, Lang Gia mà các ngươi đi căn bản cũng không phải là quê hương của Từ Phúc, cái gì cũng không tìm được là đúng rồi." Ngô Lương cười lặp lại một lần. "Không có khả năng!

Tất cả sử sách có ghi chép đối với Tần Chi Từ Quân đều nhắc đến Lang Gia, ngay cả trong Thần xã cũng có ghi chép về phương diện này, sao có thể không phải là quê hương của Từ Phúc?" Vu nữ Hô trừng lớn mắt, thập phần khó hiểu nói. "Quê hương của Từ Phúc tuy là Lang Gia không sai, nhưng lại là Lang Gia do nước Tề thiết lập thời Tiên Tần, cũng được xưng là Tề Địa Lang Gia, mà cũng không phải cái Lang Gia ngày nay." Ngô Lương kế tiếp muốn đi chính là nơi này, tự nhiên cũng không có gì phải giấu giếm, trực tiếp nói, "Tề Địa Lang Gia thậm chí không nằm trong quận Lang Gia ngày nay, mà nằm ở quận Đông Hải phía nam quận Lang Gia." Đây là chuyện mà rất nhiều người thời Hán triều đều không biết, rốt cuộc Tần triều cách nay đã có mấy trăm năm lịch sử, mà Hán triều lại trải qua Tây Kinh, Tân Triều, Đông Kinh ba cái triều đại.

Trong quá trình này rất nhiều chuyện đều phát sinh thay đổi, nhất là thời điểm Vương Mãng tân chính, rất nhiều châu quận đều phân chia lại, ngay cả rất nhiều người Hán triều cũng bị làm cho hồ đồ.

Giống như "Nhạc An quốc" mà Ngô Lương đi qua trước đó vậy, nguyên bản quận này kỳ thật gọi là "An Nhạc quốc", thời điểm Vương Mãng tân chính liền cưỡng ép đem hai chữ trong địa danh nơi này đảo ngược lại một chút…… Ví dụ như vậy nhiều vô số kể, rất nhiều địa danh bị đảo lộn thậm chí mãi cho đến hậu thế vẫn còn đang sử dụng.

Chính vì sự thay đổi triều đại cùng sự cải chế của người thống trị, khu vực hành chính của quận Lang Gia cũng đã sớm tiến hành phân chia lại.

Thế là quê hương của Từ Phúc liền từ quận Lang Gia phân chia ra ngoài, thành khu vực hành chính của quận Đông Hải ngày nay.

Mà theo Ngô Lương được biết, các nhà khảo cổ học hậu thế trải qua đa phương khảo chứng, sớm đã xác định được vị trí xác thực quê hương Từ Phúc —— hẳn là tại "Huyện Cù" trong chế nội của quận Đông Hải ngày nay, đến hậu thế thì đã sớm đổi tên là Liên Vân Cảng. "……" Nghe được lời giải thích này, Vu nữ Hô lập tức lâm vào trầm mặc, biểu tình trên mặt cực kỳ phức tạp, phảng phất như vừa nuốt phải một con ruồi, khó chịu vô cùng. "Kế tiếp nơi ta muốn dẫn ngươi đi mới là quê hương chân chính của Từ Phúc." Ngô Lương vươn ngón tay điểm điểm lên bản đồ, tiếp đó trầm giọng nói, "Bất quá trước đó, ngươi hay chăng còn có cái gì cần bổ sung?

Đừng tiếp tục tiêu hao tín nhiệm của ta đối với ngươi, điều này đối với ngươi cùng Uy quốc không có bất kỳ chỗ tốt nào." "……" Vu nữ Hô nhìn ra hung quang trong mắt Ngô Lương.

Nàng không dám hoài nghi, cũng không có tư cách hoài nghi.

Hiện giờ Tề Lực Đồng cùng chính nàng đều bị khống chế trong tay Ngô Lương, Ngô Lương đối với bọn hắn làm bất cứ chuyện gì cũng không cần có lo lắng, bởi vì ở sau lưng bọn hắn là một Tà Mã

Đài quốc yếu ớt.

Cho dù Đại Kinh hiện giờ có chút ốc còn không mang nổi mình ốc, nhưng tuyệt đối không phải chỉ là một Tà Mã Đài quốc có thể chống lại.

Nói trắng ra một chút, cho dù Ngô Lương trực tiếp giết chết bọn hắn, cũng tuyệt sẽ không dẫn tới bất kỳ nguy cơ ngoại giao nào, bởi vì Tà Mã Đài quốc thậm chí không có tư cách khiển trách Đại Kinh.

Nước yếu, thì làm gì có ngoại giao?

Cuối cùng. "Ta hiểu rồi……" Vu nữ Hô lựa chọn thỏa hiệp, nàng cũng không chỉ lo lắng an nguy của chính mình cùng Tề Lực Đồng, đồng thời cũng lo lắng công việc tìm kiếm tiếp theo.

Giả như Ngô Lương không còn cho phép nàng tham dự chuyện tìm kiếm hạ lạc của Từ Phúc, như vậy chuyến này của nàng coi như là đi không, về sau bất kể tìm được cái gì, đều sẽ không có bất kỳ quan hệ gì với nàng và Uy quốc. "Ta hiểu được một chút Âm Dương thuật đơn giản, có thể xem bói, tế tự, có khi ta còn có thể câu thông với Địa Phược Linh, bất quá không phải mỗi lần đều hữu dụng, chỉ có những thứ này thôi." Vu nữ Hô thần sắc nghiêm túc nói. "Địa Phược Linh?" Nội tâm Ngô Lương pha chút ngoài ý muốn.

Xem bói, tế tự hai chuyện này thì không nói nhiều, ý tứ vô cùng dễ hiểu, hơn nữa ở thời đại này các nơi tại Thiên triều cũng thường xuyên sẽ cử hành hành vi tương tự, ví dụ như cầu phúc cầu mưa, lại ví dụ như tế thiên vân vân…… Đây là hoạt động truyền thống nhất của Vu Hích.

Chỉ là xem bói cùng tế tự phải chăng thật sự có thể câu thông với Thiên Đạo, trước mắt còn chưa có kết luận, hoặc hứa là bởi vì người giả danh lừa bịp khá nhiều đi.

Thứ thật sự khiến Ngô Lương cảm thấy hứng thú thì là "Địa Phược Linh".

Từ này đối với người hậu thế mà nói, nhất là người trẻ tuổi thường xuyên xem anime Uy quốc hoặc là chơi qua một số trò chơi tương quan đến lịch sử Uy quốc mà nói, một chút cũng không lạ lẫm.

Cái gọi là "Địa Phược Linh", kỳ thật nói chính là người hoặc vật thể khác sau khi chết bị trói buộc tại mỗ địa phương, không cách nào tiến vào luân hồi làm vong linh.

Điều này cùng "Khởi Kê Chi Thuật" mà Ngô Lương thường xuyên dùng để lừa gạt người khác nãi là Vu thuật cùng một loại hình.

Tỉ dụ như, lúc Ngô Lương mới vừa xuyên việt, từng lừa dối Tào Bẩm rằng chính mình là Kê đồng, có thể sử dụng "Khởi Kê Chi Thuật" lúc linh lúc không để câu thông với mộ chủ nhân Lương Hiếu Vương mộ, từ đó biết được tình huống trong mộ thất.

Nếu dựa theo cách nói của người Uy quốc, Lương Hiếu Vương ở trong đó liền thuộc về phạm trù Địa Phược Linh, mà Lương Hiếu Vương mộ chính là địa ngục trói buộc hắn, là nỗi vướng bận khiến hắn không cách nào rời đi.

Nhưng Ngô Lương rõ ràng hơn bất cứ ai, "Khởi Kê Chi Thuật" của hắn hoàn toàn chính là nói nhảm.

Như vậy cái gọi là năng lực "câu thông với Địa Phược Linh" của Vu nữ Hô phải chăng là thật sự đâu?

Ngô Lương ở trong lòng vẽ lên một dấu chấm hỏi thật lớn.

Hắn tuy rằng chưa từng tận mắt thấy qua "Địa Phược Linh", nhưng sau khi trải qua rất nhiều chuyện, hắn đã không thể phủ nhận "Địa Phược Linh" khả năng thật sự tồn tại.

Ví dụ như "Hống" trong Lương Hiếu Vương mộ, ví dụ như

"Đẳng Trùng Cự Nhân" rõ ràng có sức mạnh thần bí cùng ý thức thần bí khống chế trong Tề Ai Công mộ, lại ví dụ như "Công Thâu Ban" đem hồn phách của chính mình dời vào trong một đầu cơ quan thú…… Những thứ này từ phương diện nào đó để bình phán, kỳ thật đều có thể phân vào phạm trù "Địa Phược Linh".

Cho nên…… "Liên quan tới Địa Phược Linh, có thể giới thiệu cho ta một chút kinh nghiệm tương quan việc ngươi câu thông với Địa Phược Linh không?" Ngô Lương nhíu mày hỏi.

Chương 715

"Ngoại ô Vương thành của Tà Mã Đài quốc có một cái thôn, trung ương thôn có một cái giếng nước, nước trong giếng ngọt lành ngon miệng, đây là ngọn nguồn sinh mệnh của thôn dân.

Thế nhưng có một ngày nước giếng bỗng nhiên trở nên vẩn đục, khẩu cảm cũng không còn ngọt lành, thế là liền có người tìm đến ta, hy vọng ta hỗ trợ tra rõ nguyên nhân." Vu nữ Hô chính sắc nói, "Sau khi ta đến liền nhìn thấy Địa Phược Linh, đó là một nữ tử khổ mệnh, nàng đang ngồi ở thành giếng khóc thút thít.

Ngoại trừ ta, không có ai có thể nhìn thấy nàng.

Ta đi qua nói chuyện với nàng, nàng cũng rất ngạc nhiên ta cư nhiên có thể nhìn thấy nàng, tiếp đó nàng nói cho ta biết nàng là bị người sát hại.

Kẻ hành hung là người theo đuổi nàng, sau khi bị nàng minh xác cự tuyệt liền thẹn quá hoá giận ra tay độc ác với nàng, cũng đem thi thủ nàng cột vào tảng đá ném vào trong giếng, nàng còn đem thân phận của chính mình cùng kẻ hành hung nói cho ta biết." "Ta sai người đi tra, trong Vương thành quả nhiên có một vị quan viên trong nhà có nữ nhi mất tích ít ngày." "Mà khi ta dẫn người đi vào trong nhà hung thủ bắt người, kẻ hành hung lại cắn chết không nhận." "Thế là ta đem kẻ hành hung đưa đến bên cái giếng nước kia, một bên ra lệnh người trục vớt thi thủ nữ tử, một bên đem đủ loại chi tiết khi kẻ hành hung giết người nhất nhất nói rõ.

Cuối cùng kẻ hành hung không thể không thừa nhận tội hành của chính mình, bị Nữ vương hạ lệnh xử cực hình, mà thi thủ nữ tử kia sau khi được người nhà nhận lãnh hạ táng, nước giếng cũng một lần

nữa khôi phục trong veo ngọt lành." "Đây không phải lần đầu tiên ta nhìn thấy Địa Phược Linh, nhưng lại là lần đầu tiên ta câu thông với Địa Phược Linh.

Ở sau đó ta liền thường xuyên nhận được lời mời tiến đến xử lý những chuyện như vậy, bất quá cũng không phải mỗi một lần đều sẽ xuất hiện Địa Phược Linh.

Địa Phược Linh tựa hồ chỉ có khi chịu phải sức mạnh nào đó ảnh hưởng mới có thể xuất hiện, nhưng cụ thể là sức mạnh gì, ta cũng không có biện pháp giải thích rõ ràng." Nói đến đây, Vu nữ Hô tổng xem như lược vi dừng lại một chút, trắc mục nhìn về phía Ngô Lương nói: "Ta biết ngươi khả năng không tin tưởng, nhưng đây chính là sự thật.

Ta vào lúc còn rất nhỏ liền luôn có thể nhìn thấy một ít thứ người khác không nhìn thấy.

Người trong thôn cùng cha mẹ ta đều cho rằng ta trúng tà, đem ta đưa đến Thần xã thỉnh Vu nữ nhiệm kỳ trước khu tà cho ta.

Mà Vu nữ nhiệm kỳ trước lại nói cho bọn hắn, ta như vậy chỉ có tại Thần xã loại địa phương thần thánh này mới có thể sống sót, thế là ta liền bị giữ lại ở Thần xã, nhận sự quản giáo cùng bồi dưỡng của Vu nữ nhiệm kỳ trước.

Sau khi lớn lên ta cũng thành thị giả của Thần xã, trở thành Vu nữ.

Mà Vu nữ nhiệm kỳ trước mãi đến lúc lâm chung mới nói cho ta biết, ta cũng không phải trúng tà, chỉ là nhận được Tổ thần lọt mắt xanh, cũng tịnh không phải chỉ có ở Thần xã mới có thể sống sót, chỉ là bà ấy cho rằng ta là thị giả do Tổ thần tuyển định, mới lừa gạt cha mẹ ta, đem ta giữ lại." "……" Ngô Lương xác thực đối với lời giải thích này còn có hoài nghi.

Bởi vì câu chuyện này lược vi có chút trẻ con, chí ít đối với hắn cái người xuyên việt này mà nói hào vô tân ý, nếu bảo hắn tới bịa đặt, những câu chuyện thiển hiển tương tự hắn có thể một hơi bịa đặt ra một trăm cái đều không trùng lặp.

Nhưng nhìn đôi mắt thấu triệt kia của Vu nữ Hô, Ngô Lương mãnh nhiên ý thức được một sự thật mà hắn đã sớm biết rõ trong lòng: người trước mặt cũng không chỉ là một Vu nữ hầu hạ Thần xã, còn là Nữ vương truyền kỳ cực cụ sắc thái thần bí thời đại Di Sinh của Uy quốc a!

Sở dĩ, chuyện về Địa Phược Linh rất có thể là thật?

Ngô Lương giờ phút này còn không cách nào hoàn toàn xác định, tuy rằng hắn khẳng định là nhìn không thấy Địa Phược Linh, nhưng cũng không thể bởi vậy liền phủ định Vu nữ Hô, bởi vì thế giới này vốn dĩ có một số người trời sinh đã không phổ thông.

Tựa như Sát Mộc vương tử trước đó bị Ngô Lương từ Thiện Thiện quốc mang về giữ lại trong Phường Nhân Quân vậy, "Âm Dương Nhãn" của hắn là chân thực tồn tại, mà "khí" hắn có thể nhìn thấy, liền không có ai có thể nhìn thấy, cũng không có ai có thể chứng thực, nhưng trải qua nhiều lần nghiệm chứng sau đó, Ngô Lương đã đối với "Âm Dương Nhãn" của hắn tin tưởng không nghi ngờ.

Trên thực tế, hậu thế kỳ thật cũng có rất nhiều nghe đồn quan về Địa Phược Linh.

Ví dụ như mỗ chỗ hung trạch, mỗ cái hung địa, mỗ kiện hung khí, những thứ này đều nghi là có liên quan đến Địa Phược Linh, chỉ bất quá tuyệt đại đa số mọi người đều không cách nào nhìn thấy loại vật này, bởi vậy cũng rất khó thêm vào nghiệm chứng.

Chỉ bất quá một số nhà khoa học từng tại những hung trạch trứ danh hoặc là hung địa làm qua thực nghiệm, thông thường đều có thể

tại những địa phương như vậy bắt được một ít sóng điện cùng từ trường kỳ quái, những sóng điện cùng từ trường kỳ quái mà lại đặc thù này, hoặc hứa liền có thể coi như một loại chứng cứ. "Còn gì nữa không?" Sự vật không hiểu rõ, Ngô Lương tạm thời lựa chọn không đi bình luận, thế là nhảy qua chủ đề này tiếp tục hỏi.

Vu nữ Hô trầm ngâm một lát, ba phải cái nào cũng được nói: "Có lẽ còn có, cũng có lẽ không có, ta không xác định ngươi rốt cuộc biết những gì, lại muốn nghe được những gì, bởi vậy nhất thời cũng không biết nên nói từ đâu, bất quá ta có thể hướng ngươi bảo đảm, từ nay về sau chỉ cần là những chuyện tất yếu phải nói rõ, ta đều sẽ không cố ý giấu giếm là được, thế nào?" "Có thể." Ngô Lương cảm thấy Vu nữ Hô nói có lý, chung quy gật đầu một cái, nói, "Tiếp theo chúng ta liền đi thẳng đến huyện Cù, có lẽ tại nơi đó sẽ có phát hiện không giống bình thường, hy vọng ngươi có thể phát huy ra tác dụng ứng có, rốt cuộc việc này đối với Uy quốc các ngươi càng thêm quan trọng." "Thỉnh Ngô thái sử yên tâm, ta đương tận lực mà làm." Vu nữ Hô cũng không chối từ, rất là thống khoái đáp ứng.

Nàng đã nghe ra ý tứ của Ngô Lương, bất kể chuyến đi này của nàng có mục đích riêng hay không, đều là sẽ không miễn phí phục vụ cho Uy quốc.

Giả như trên đường đi nàng đều chỉ là một người trong suốt, cho dù cuối cùng có thu hoạch, Ngô Lương cũng đoạn nhiên sẽ không dễ dàng thỏa mãn nhu cầu của bọn họ.

Đến lúc đó, Uy quốc muốn đạt được thứ mình muốn, e rằng nhất định phải trả cái giá lớn hơn khiến Ngô Lương hài lòng mới được. …… Như thế lại qua mười ngày.

Phường Nhân Quân rốt cuộc thuận lợi để đạt huyện Cù.

Sau khi an bài xong xuôi, Dương Vạn Lý theo lệ suất người ra

ngoài nghe ngóng tin tức, mà Ngô Lương thì lượng minh thân phận tiến đến tiến hành tiếp hiệp với Huyện lệnh huyện Cù.

Huyện lệnh huyện Cù tên là Bỉnh Lập, là một gã trung niên nam tử hơn bốn mươi tuổi.

Khác với Đổng Tam Thạch Huyện lệnh Lao Sơn trước đó, Bỉnh Lập thuộc về sĩ tộc có chút văn hóa, chỉ bất quá hiện giờ chỉ có thể coi là hàn môn không cách nào đăng đường nhập thất.

Mà tình huống của huyện Cù cùng huyện Lao Sơn cũng là có rất nhiều chỗ khác biệt.

Huyện Lao Sơn nhìn qua phải giàu có hơn huyện Cù một ít, nhân khẩu cũng nhiều hơn huyện Cù một ít, thậm chí ngay cả nha dịch phục dịch bên trong huyện nha cũng muốn nhiều hơn không ít, nhìn qua tương đối chính quy.

Huyện nha huyện Cù thì chính là một gian nhà lớn xây bằng đá xanh, bên ngoài vây một vòng tường viện, trong sân còn nuôi một con chó cùng mấy con gà, chó bị xích lại, gà thì hoàn toàn là trạng thái thả rông, nhìn qua cùng những nông hộ lược vi dư dả một chút lúc này cũng không có khu biệt quá lớn.

Giờ phút này Ngô Lương đã được mời vào bên trong huyện nha. "Bỉnh mỗ không biết Ngô thái sử đường xa mà đến, đã chưa mộc dục canh y tiến đến nghênh tiếp, cũng chưa từng vì Ngô thái sử thiết hạ yến tiệc khoản đãi, thỉnh Ngô thái sử bao dung nhiều hơn." Bỉnh Lập đảo ngược lại giống một người từng thấy qua việc đời, sau khi nhìn thấy ấn thụ của Ngô Lương, cũng không giống Lao Sơn Lệnh Đổng Tam Thạch luống cuống như vậy, giữa cử chỉ hành động cũng là tương đối quan tâm rất nhiều. "Bỉnh huyện lệnh không cần đa lễ, ta chưa từng sớm phái người thông tri, bỗng nhiên đến đây tạo phóng chính là không hy vọng hưng sư động chúng." Ánh mắt liếc qua bộ y

phục vải bố trên người Bỉnh Lập, tuy có miếng vá nhưng giặt rất là sạch sẽ, đôi giày rơm đã vá nhiều lần dưới chân cùng đôi tay mọc đầy vết chai sạn màu vàng, Ngô Lương cười ha hả hoàn lễ nói, "Không dối gạt Bỉnh huyện lệnh, Thiên tử mệnh ta tiến đến nơi này cũng không phải tuần thị, chỉ là hiệp trợ sứ giả tha quốc xử lý một số sự vụ mà thôi, làm xong việc chúng ta liền sẽ rời đi, trong lúc đó chỉ cần Bỉnh huyện lệnh cung cấp một ít hiệp trợ tất yếu là được.

Về phần vấn đề ăn ở, chúng ta tùy quân mang theo lương hướng cùng doanh trướng, có thể tự mình giải quyết." "Sao có thể được?

Phổ thiên chi hạ mạc phi vương thổ, suất thổ chi tân mạc phi vương thần, Ngô thái sử tức là phụng mệnh Thiên tử đến đây công cán, tại hạ thân là Huyện lệnh huyện Cù, càng nên kiệt tận toàn lực vì Ngô thái sử an bài tốt hết thảy, như thế mới xứng đáng với ấn thụ cùng quan chức Thiên tử ban cho, nếu không đó chính là sự thất trách của tại hạ." Bỉnh Lập đương tức kiên trì nói. "Bỉnh huyện lệnh, lần này quan binh tùy quân tổng cộng có hơn trăm người, hơn nữa tạm thời còn không cách nào xác định lưu lại bao lâu……" Ngô Lương chần chờ một chút, cuối cùng vẫn quyết định đem tình huống của chính mình nói rõ ràng hơn một chút. "……" Bỉnh Lập nghe vậy lập tức tắt tiếng, trong thần sắc đều là vẻ xấu hổ cùng quẫn bách, việc này tuy rằng không tính là một đồng tiền làm khó anh hùng hán, nhưng vấn đề ăn ở của hơn trăm người này, cũng xác thực không phải là thứ mà cái chức Huyện lệnh này của hắn gánh vác nổi.

Nếu là đặt ở thời thịnh thế đương nhiên một chút vấn đề đều không có.

Tống triều không phải có câu nói sao, gọi là "Ba năm thanh tri phủ, mười vạn bạc tuyết hoa".

Câu nói này liền có thể thể hiện ra, một cái huyện phủ nơi "trời

cao hoàng đế xa" thì béo bở cũng chiếu dạng sẽ không thiếu, khu khu ăn ở của hơn trăm người, Huyện lệnh từ trong kẽ răng móc một ít ra, liền có thể hầu hạ bọn hắn thư thư phục phục.

Nhưng loạn thế thì lại khác.

Nhất là loại huyện thành hẻo lánh từng kinh lịch qua Hoàng Cân chi loạn, rồi sau đó lại trằn trọc qua tay một số quân phiệt, vô luận là sức lao động hay vật tư, cơ bản cái gì có thể bị ép ra đều đã bị ép khô.

Có chút địa phương huyện phủ càng là đã sớm biến thành bài trí, Huyện lệnh xử lý bên trong cũng đồng dạng chỉ là bài trí, đồng dạng trải qua thời gian ăn bữa hôm lo bữa mai.

Hiện tại huyện Cù cơ bản chính là tình huống tương tự.

Lúc đến Ngô Lương đã có tìm hiểu, mảng lớn mảng lớn đất canh tác hoang phế đã lâu bên đường chính là chứng minh tốt nhất, hoạt động sản xuất ở địa phương này cơ bản đã đình trệ. "Khả phủ thỉnh Bỉnh huyện lệnh giới thiệu cho ta một chút tình huống trước mắt của huyện Cù." Ngô Lương cười cười, bất động thanh sắc đem chủ đề chuyển dời sang chỗ khác.

Bỉnh Lập thở dài, vô lực lắc đầu nói: "Ai, không dối gạt Ngô thái sử, huyện Cù ngày nay nhưng có ngoan tật không cách nào giải quyết, bởi vậy bách tính trong huyện hoặc là chạy nạn đi nơi khác, hoặc là tùy ba trục lưu làm tặc nhân, mà Huyện lệnh ta đối với việc này lại bất lực, thực sự thẹn với ân của Thiên tử nột." "Ngoan tật mà Bỉnh huyện lệnh biết là……" Ngô Lương truy vấn. "Chính là đám Hoàng Cân tặc chiếm cứ trên đảo Điền Hoành." Bỉnh Lập đáp, "Hiện giờ tặc nhân trên đảo đã quá ngàn, thường xuyên suất chúng vượt biển mà đến thiêu sát cướp bóc, khiến cho bách tính dân không yên ổn.

Năm đó khi Đào Khiêm còn là Từ Châu Mục, liền không rảnh cố cập đám tặc nhân này, khiến cho bọn hắn ngày càng lớn mạnh.

Hiện giờ Từ Châu đã về tay Tào Mạnh Đức, y cựu đối với đám tặc nhân này làm như không thấy, bọn hắn tự nhiên càng thêm không kiêng nể gì cả.

Lại tiếp tục như thế, tại hạ cũng chỉ có thể dẫn cữu từ chức trốn đi nơi khác, nếu không sớm muộn phải bị đám tặc nhân này giết chết." Đảo Điền Hoành…… Đảo này cũng gọi là Úc Châu Sơn, nãi là một trong thập châu trong 《Sơn Hải Kinh》, chỉ bất quá là một tòa đảo nhỏ mà thôi.

Chỉ vì thời Tần mạt, Tề vương "Điền Hoành" cùng thời gian khởi nghĩa với Trần Thắng, Ngô Quảng, sau khi Lưu Bang được thiên hạ, không nguyện xưng thần với Hán, thế là liền suất lĩnh năm trăm môn khách trốn đến trên hòn đảo này, đảo này liền có thuyết pháp "Đảo Điền Hoành".

Về sau Lưu Bang phái người đến đây chiêu phủ, Điền Hoành bị ép đi thuyền rời đảo tiến về Lạc Dương, kết quả tại Thủ Dương Sơn ở Yển Sư cách Lạc Dương ba mươi dặm tự sát…… Vụ tự sát này rất có nghi điểm, cực có khả năng là loại tự sát mà trên người, thậm chí là sau lưng bị đâm hơn ba mươi đao.

Tùy sau, năm trăm tên môn khách của Điền Hoành nghe được tin tức ngài tự sát, cũng là tập thể tự vẫn truy tùy chủ nhân mà đi.

Bất quá thuyết pháp "Đảo Điền Hoành", hẳn là cũng chỉ còn tồn tại trong dân gian một dải Từ Châu, triều đình Đại Kinh thì vẫn luôn duy trì dùng tên thời Tần, gọi là "Úc Châu Sơn", hay là "Úc Châu".

Mà tại hậu thế, "Úc Châu Sơn" hay là "Đảo Điền Hoành" tắc đã không còn tồn tại.

Theo Ngô Lương được biết, hẳn là tại năm Khang Hi thứ bốn mươi hậu thế, cũng chính là năm Công nguyên 1701, từ sau khi "Khai hoàng bá tân hà, phân hoàng kinh ngũ hà, quán khẩu nhập hải", "hải

trướng sa ứ, hải khẩu tiệm tắc", eo biển giữa Úc Châu Sơn cùng đại lục liền đã triệt để biến mất, từ đó liền thành một dải.

Mà "Úc Châu Sơn" cũng đã bị đổi tên là "Vân Đài Sơn", thành khu vực hành chính của Liên Vân Cảng.

Bất quá hiện tại "Úc Châu Sơn" tắc xác thực xứng đáng là một nơi thế ngoại đào nguyên, chỉ vì nó cách đại lục một đạo eo biển.

Nếu là niên đại hòa bình, triều đình còn có dư lực đem ánh mắt đầu hướng nơi này, đạo eo biển này cũng không tính là thiên tiệm khó mà vượt qua, huống chi còn là thời đại vũ khí lạnh, nhưng hiện tại đang ở trong loạn thế, thì không có ai lo được nơi này.

Cứ lấy Tào lão bản mà nói.

Hiện giờ ngài ấy y cựu là tình huống tứ phía đều là địch, nếu là chuyên trình phái binh đến đây công đánh Úc Châu Sơn, không thể nghi ngờ cần tiêu hao không ít binh lực cùng lương hướng, thậm chí còn phải hao phí nhân lực vật lực kiến tạo thuyền bè độ hải.

Cộng thêm Úc Châu Sơn vốn dĩ không lớn, chỉ tương đương với một cái hương (xã) mà thôi, mà trên đảo lại không có tư nguyên gì có thể lọt vào mắt.

Tào lão bản hiện tại phi muốn đem Úc Châu Sơn cầm xuống, tính thế nào đều là một vụ buôn bán chỉ lỗ không lời, giản trực được không bù mất.

Dưới loại tình huống này, chi bằng đem vấn đề này gác lại một bên, phản chính Úc Châu Sơn thượng cho dù giấu tặc nhân, cũng đoạn nhiên thành không được đại khí hậu, không cách nào trở thành uy hiếp của Tào lão bản.

Đây chính là nguyên nhân chủ yếu khiến Hoàng Cân tặc trên "Úc Châu Sơn" có thể tồn tại đến nay, không phải thu thập không được

bọn hắn, mà là không cần thiết, Tào lão bản không cần thiết, Từ Châu Mục Đào Khiêm năm đó cũng hoàn toàn không cần thiết làm như vậy. "Ân……" Ngô Lương khẽ gật đầu, đây xác thực là một vấn đề.

Ngay cả hắn cũng không nguyện cùng đám Hoàng Cân tặc đã lên trời này phát sinh xung đột, rốt cuộc Phường Nhân Quân lần này xuất chinh chỉ có hơn trăm người, cho dù có cơ hội lấy ít thắng nhiều, cũng khó tránh khỏi phát sinh thương vong.

Huống chi hắn là tới khảo cổ, cũng không phải tới tiễu phỉ, thực sự không có cái sự cần thiết hi sinh người mình vì chuyện này.

Lại giả thuyết.

Bách tính địa phương có thể trốn thì đã trốn, kẻ nên lên núi cũng không sai biệt lắm đã lên núi, hiện giờ đã là trạng thái bán tử bất hoạt, những người còn lại nếu chịu không nổi tặc nhân tập kích quấy rối, tám thành không bao lâu sau cũng sẽ làm ra lựa chọn của chính mình…… Loại buôn bán xuất lực không có kết quả tốt, lại còn lỗ vốn này, Ngô Lương tự nhiên cũng sẽ không làm, trừ phi có sự cần thiết phi làm không thể.

Mà vấn đề hiện tại là.

Ngô Lương không muốn trêu chọc đám tặc nhân này, lại không biết đám tặc nhân này có thể hay không tới tìm phiền toái cho hắn.

Thiên thiên lần này hắc hỏa dược còn không thể dùng tiếp, hắn đã nói cho Tào lão bản là không còn nữa, nếu như lần này lại dùng tới, còn là ở trên địa bàn của Tào lão bản, Tào lão bản nhất định sẽ thu được tin tức, đến lúc đó giữa hắn cùng Tào lão bản liền sẽ xuất hiện nguy cơ tín nhiệm, đây cũng không phải là chuyện nhỏ. "Khả phủ thỉnh Ngô thái sử công cán hoàn tất, sau khi trở về đem việc này bẩm báo Thiên tử, thỉnh Thiên tử phái binh đến đây thảo phạt đám tặc nhân này, nếu không huyện Cù liền vĩnh viễn không có ngày yên bình." Bỉnh

Lập tắc khẩn tiếp theo có chút ngây thơ hướng Ngô Lương thỉnh nguyện nói.

Ngô Lương hoài nghi trong lòng Bỉnh Lập rõ ràng như gương nguyên nhân không ai đến đây tiêu diệt đám tặc nhân này, chỉ là vì biểu hiện trung tâm hoặc là thăm dò hắn, thế là liền thuận theo ý tứ của hắn nói: "Đây là tự nhiên, Bỉnh huyện lệnh yêu dân như con vì dân thỉnh mệnh, việc này ta cũng sẽ cùng nhau bẩm mệnh Thiên tử." "Vậy thì đa tạ Ngô thái sử." Bỉnh Lập chắp tay tạ ơn. …… Kế tiếp chính là một ít giao đàm râu ria.

Chương 716

Ngô Lương cũng không thỉnh Bỉnh Lập hiệp trợ cung cấp tin tức có liên quan đến Từ Phúc, bởi vì hắn nhìn ra được thủ hạ của Bỉnh Lập hầu như không còn ai dùng được.

Tin tức chính bản thân Bỉnh Lập biết hắn là có hạn, để hắn hỗ trợ đi tra khẳng định cũng phải tốn hao không ít công phu, còn không bằng để Dương Vạn Lý suất lĩnh thám báo của Phường Nhân Quân tự thân tra xét thì hiệu suất hơn.

Quan trọng nhất là, Ngô Lương có chút tin không nổi Bỉnh Lập cùng những người trước mắt còn lưu lại huyện Cù.

Phương tài chính Bỉnh Lập cũng nói, hương dân nơi này có một bộ phận bỏ trốn, còn có một bộ phận lên núi làm tặc nhân, như vậy bên trong huyện Cù nhất định còn có thân thuộc của bọn hắn, lập trường khả năng đã sớm phát sinh thay đổi…… Thậm chí hắn có lý do hoài nghi.

Hắn suất lĩnh Phường Nhân Quân quang minh chính đại đi vào huyện Cù như thế, đã sớm bị rất nhiều người nhìn ở trong mắt, hoặc hứa tin tức này giờ phút này đã truyền đến trên Úc Châu Sơn.

Ngàn người đối trăm người.

Tặc nhân trên Úc Châu Sơn tự sẽ cho rằng phần thắng không nhỏ.

Mà Phường Nhân Quân tùy hành có hơn mười con ngựa, còn có vật tư trang bị trên xe ngựa, những thứ này đối với tặc nhân trên Úc Châu Sơn mà nói đều có lực hấp dẫn khó mà cự tuyệt, tuyệt đối không thể không phòng.

Như thế từ trong huyện phủ đi ra, Ngô Lương liền lập tức gọi

Điển Vi đến bên cạnh: "Điển Vi, ngươi tốc tốc an bài một chút, mệnh người của chúng ta thu thập xong đồ đạc, lập tức xuất thành đi về hướng tây đến Hậu Khâu." "Nặc!" Điển Vi xưa nay không hỏi vì cái gì, xoay người liền đi làm việc.

Ngược lại là Vu Cát ở một bên nhịn không được hỏi: "Công tử, đây là vì sao?

Lão hủ nhớ kỹ mục đích chuyến này của công tử hẳn là huyện Cù đi?" "Phụ cận nơi này có tàn dư Hoàng Cân tặc trên Úc Châu Sơn xuất hiện, ta cảm thấy đóng quân tại đây không an toàn." Ngô Lương chính sắc nói. "Thế nhưng Hậu Khâu cách nơi này không sai biệt lắm có ba trăm dặm, chúng ta kế tiếp muốn tại huyện Cù tham tầm tin tức, như thế đi tới đi lui cũng là cực hao phí công phu……" Vu Cát lời mới nói một nửa.

Lại đã nghe được một trận tiếng bước chân dồn dập, nguyên lai là Dương Vạn Lý được Ngô Lương phái đi nghe ngóng tin tức đã trở về.

Nhưng Dương Vạn Lý mới rời khỏi không đến nửa canh giờ, tuyệt không nên trở lại vào lúc này mới đúng, trừ phi có tin tức khẩn cấp gì phi báo không thể.

Mọi người nghe thấy tiếng bước chân đều theo bản năng nhìn về phía Dương Vạn Lý.

Dương Vạn Lý rảo bước đến bên cạnh Ngô Lương, hạ thấp giọng nói: "Công tử, nơi này có điểm không thích hợp.

Thuộc hạ cùng binh sĩ cải trang đi dò la tin tức, lại phát hiện đi đến đâu cũng có người bám theo.

Hơn nữa, ánh mắt hương dân nhìn chúng ta dường như cũng mang theo chút địch ý, còn luôn cố tình dò hỏi tin tức của chúng ta...

Thuộc hạ đã đi qua nhiều nơi, đây là lần đầu tiên gặp phải tình

huống này." "Vậy theo ý ngươi, chúng ta hiện tại nên làm thế nào?" Ngô Lương hỏi. "Để phòng ngừa xảy ra tình huống ngoài ý muốn, thuộc hạ cho rằng chúng ta nên mau chóng rời khỏi Cù huyện, tốt nhất đừng hạ trại qua đêm ở đây." Dương Vạn Lý nghiêm mặt nói, "Cho dù sau này vẫn muốn dò xét nơi này, công tử cũng nên cải trang rồi mới âm thầm hành động, thời khắc đề phòng hương dân, không nên đi quá gần bọn họ." "Ừ." Ngô Lương khẽ gật đầu, "Suy nghĩ của ngươi không mưu mà hợp với ta.

Vừa rồi ta đã sai Điển Vi đi an bài.

Chúng ta tức khắc rời khỏi Cù huyện, đi về phía gò đất phía Tây hạ trại.

Sau này nếu muốn dò la tin tức thì đi lại giữa gò đất và Cù huyện, tuy rằng tốn công tốn sức một chút, nhưng có thể đảm bảo vạn vô nhất thất." Phán đoán của Dương Vạn Lý không nghi ngờ gì đã chứng thực suy đoán trước đó của Ngô Lương.

Hương dân còn lưu lại nơi này tám chín phần mười đều có liên quan đến đám Hoàng Cân tặc trên núi Úc Châu, bằng không không thể nào tiếp tục sinh sống an ổn tại đây.

Bọn họ chính là tai mắt và thám báo của đám giặc kia.

Chỉ cần là người đi vào địa phận Cù huyện, tin tức liên quan khả năng rất nhanh sẽ truyền đến núi Úc Châu.

Thủ đoạn này ngược lại cực kỳ giống với Lương Sơn Bạc trong《Thủy Hử Truyện》.

Bên ngoài bến nước Lương Sơn có một quán rượu do "Hạn Địa Hốt Luật" Chu Quý và "Quỷ Kiểm Nhi" Đỗ Hưng phụ trách kinh doanh, chuyên môn thám thính tin tức khách thương vãng lai, cung cấp tình báo cho đám người Tống Giang trên Lương Sơn, khiến cho triều

đình nhiều lần vây quét đều vô công mà về.

E rằng hiện tại vẫn là do nhóm người Ngô Lương còn được coi là đông người nhiều thế, hơn nữa trên danh nghĩa còn là quan binh đến làm việc công, nếu đổi lại là một vài người lẻ tẻ đến nơi này, những hương dân kia nói không chừng sẽ trực tiếp động thủ bắt người.

Khu khu mấy kẻ qua đường, lại thêm thế đạo bây giờ loạn thành bộ dạng này, mất tích vài người quả thực quá bình thường, căn bản sẽ không có ai truy tra, mà cũng cơ bản là truy tra không ra kết quả. "Công tử nói cực phải." Dương Vạn Lý chắp tay nói.

Lời nói đến nước này, tự nhiên cũng không có ai hỏi lại nguyên nhân, mọi người nhao nhao bắt đầu bắt tay vào chuẩn bị lên đường.

Khoảng một tuần trà sau, Phường Nhân Quân đã chỉnh trang xong xuôi, kiểm điểm lại quân số rồi đi về phía ngoài thành.

Trong lúc đó Ngô Lương còn cố ý đi đến bên cạnh Vu nữ Hô hỏi thăm nàng: "Hô cô nương, sau khi tiến vào Khúc Tuyến, Quỳnh Câu Ngọc của cô có từng phát sinh biến hóa gì không?" "Chưa từng có biến hóa." Vu nữ Hô khẽ lắc đầu. "Ừ." Ngô Lương gật đầu, tiếp đó liền không nói thêm gì nữa.

Tuy nhiên cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng.

Phường Nhân Quân cuối cùng vẫn không thể thuận thuận lợi lợi rời khỏi Cù huyện.

Khi bọn họ rời khỏi phủ nha khởi hành, cũng đã có một số hương dân trước đó đứng xem náo nhiệt gần phủ nha bất động thanh sắc đi theo phía sau.

Mà đợi đến khi bọn họ còn chưa đi đến cửa thành, phía sau đã có thêm một cái "đuôi" dài đến ba bốn mươi người, hơn nữa cái đuôi này còn đang không ngừng có người gia nhập vào.

Ngô Lương quan sát qua đám hương dân này, bọn họ đều là một ít già trẻ lớn bé gần như không có lực chiến đấu, cơ bản không có khả năng trực tiếp tạo thành uy hiếp đối với Phường Nhân Quân, chỉ là khiến người ta rất không tự nhiên.

Mà khi bọn họ rốt cuộc đi đến cửa thành, tưởng rằng ra khỏi thành liền vạn sự đại cát, thì cửa thành lại đã tụ tập một đám người.

Đám người này giống như là vừa nhận được tin tức chuyên môn chờ ở chỗ này đợi Phường Nhân Quân, số lượng hơn ba trăm người.

Bất quá bọn họ đồng dạng đều là một ít già trẻ lớn bé rất khó hình thành lực chiến đấu.

Nếu là đặt ở hậu thế, đây tuyệt đối là một đoàn thể không thể trêu vào nhất.

Người già khẳng định không thể đụng, đụng một cái chỉ cần người ta nằm vật ra đất, lập tức thêm một ông bố, thêm một bà mẹ; trẻ con cũng không thể đụng, dù cho nhẹ nhàng đẩy một cái, người ta cũng có thể nằm vật ra đất, 'nó vẫn chỉ là một đứa trẻ a, ngươi sao có thể chấp nhặt với trẻ con'; phụ nữ càng thêm không thể đụng, chiêu bài "tức đến run người tay chân lạnh toát" vừa xuất ra, nếu lại bị gán cho cái tội danh phi lễ, lại có một ít hội nhóm ủng hộ và thao túng một phen, lập tức bùn rơi vào đũng quần —— không phải cứt cũng là cứt. "Công tử..." Thấy tình huống này, Điển Vi cũng khẽ cau mày, Dương Vạn Lý cũng ghé lại đây hỏi thăm ý kiến Ngô Lương.

Bởi vì những người này đã vây cửa thành chật như nêm cối, nếu bọn họ không tránh ra, Phường Nhân Quân nhất định phải đưa ra lựa chọn mới có thể thuận lợi rời đi. "Bảo các huynh đệ chuẩn bị vũ khí, nhưng đừng vội, xem bọn họ rốt cuộc muốn làm gì rồi hãy định đoạt." Ngô Lương ánh mắt hơi lạnh, mặt không chút thay đổi nói. "Nặc." Điển Vi cùng Dương Vạn Lý lập tức chạy đi an bài.

Thế là Phường Nhân Quân tiếp tục đến gần cửa thành.

Đám già trẻ lớn bé này tuy rằng chặn lại cửa thành, nhưng tòa thành nhỏ này căn bản không có thủ quân, thậm chí ngay cả cánh cổng thành cũng không có, chỉ có một cái cổng tò vò đủ cho hai con ngựa đi song song, bởi vậy căn bản không làm được chuyện đóng cửa thành giữ Phường Nhân Quân lại.

Ngay khi Phường Nhân Quân cách đám người này chừng mười trượng. "Quân gia thưởng chúng tôi miếng cơm ăn đi!" Tiếng kêu gào của một phụ nữ dẫn đầu truyền ra từ trong đám người.

Ngay sau đó đám già trẻ lớn bé này liền giống như được bật công tắc, từng người kêu rên, nhao nhao lớn tiếng khẩn cầu Ngô Lương: "Quân gia, cầu xin ngài cứu lấy tôn nhi của ta đi, nó đã mấy ngày không ăn được một hạt gạo nào rồi!" "Quân gia cho miếng cái ăn đi!" "Quân gia làm ơn làm phước đi, nhà ta chết chỉ còn lại một mình tiểu lão nhi..." "Mạng ta thật khổ a..." "..." Tuy nhiên gào thì gào, bọn họ lại không giống những lưu dân Ngô Lương từng gặp trước đó nhao nhao quỳ rạp xuống đất, thậm chí ngay cả lễ cũng không thi, chỉ là từng người lớn tiếng kêu rên, bất quá cũng có người gạt nước mắt. "Cái này..." Mọi người trong Phường Nhân Quân đều dừng bước.

Tiếng kêu rên này thập phần ồn ào, ầm ĩ khiến lòng người phiền ý loạn, nhưng đối mặt với một đám già trẻ lớn bé cầu xin cứu mạng như vậy, mọi người Phường Nhân Quân dưới sự dẫn dắt của Ngô Lương ngày thường cơm áo không lo, bởi vậy tâm địa cũng tương đối thiện lương, có không ít người trong lòng lại có chút không đành lòng...

Đều là những người đáng thương a. "Công tử?" Các cốt cán Phường Nhân Quân theo bản năng nhìn về phía Ngô Lương, việc này vẫn là phải để Ngô Lương định đoạt.

Bất quá hiện tại lựa chọn bày ra trước mặt Ngô Lương lại không nhiều: Hoặc là sai người cưỡng ép xua đuổi bọn họ, như thế tự nhiên có thể thuận lợi ra thành; hoặc là lấy ra chút lương hướng phân phát cho bọn họ, những người này nhận được lương hướng hẳn là cũng sẽ tự hành rời đi.

Vậy thì, Ngô Lương sẽ làm ra lựa chọn gì đây?

Ngô Lương biết rõ chính mình đây là bị bắt cóc đạo đức và uy hiếp, một bên là sự bắt cóc đạo đức đến từ một đám già trẻ lớn bé, một bên thì là sự uy hiếp không đưa lương thực thì không ra được thành.

Mà Ngô Lương trong lòng tuy rằng không vui, nhưng vẫn quyết định tiên lễ hậu binh. "Chư vị, yên lặng!" Ngay trước mặt mọi người, Ngô Lương hắng giọng một cái đi đến trước trận hô to với đám người trước mặt, đợi thanh âm của những người này thấp xuống một chút, lúc này mới rốt cuộc nói, "Chư vị phụ lão hương thân, thấy các vị chịu khổ như thế, ta nếu không đưa tay viện trợ lương tâm khó an, bởi vậy ta quyết định lấy ra một nửa lương hướng tiếp tế các vị.

Vì cầu công bằng công chính, ta sẽ sai người vận chuyển hai xe lương hướng đến phủ nha, do Bỉnh huyện lệnh đem lương thực từng cái phát đến tận tay các vị, chư vị xin mời di dời đến phủ nha." Vừa nói, Ngô Lương vừa quay đầu ra hiệu cho Dương Vạn Lý.

Dương Vạn Lý hiểu ý, quả nhiên sai người đánh hai chiếc xe ngựa vận chuyển lương thực quay đầu đi về hướng phủ nha.

Hai xe lương thực này chừng ngàn cân, tuy rằng đối với con số mấy trăm người này mà nói không có tác dụng quá lớn, nhưng cũng có thể khiến bọn họ ăn được hai bữa cơm no.

Đối với Ngô Lương mà nói, đây cũng là tổn thất hoàn toàn có thể chịu đựng.

Dù sao ngoại trừ lương thực ra, hắn còn mang theo một ít hoàng kim cứng, quay đầu đến gò đất phía sau lại nghĩ biện pháp mua sắm một ít lương thực là được, sẽ không ảnh hưởng đến hành trình của bọn họ. "..." Lời vừa nói ra, tràng diện rốt cuộc triệt để yên tĩnh trở lại.

Phường Nhân Quân tuy rằng có người trong lòng bất bình, cảm thấy bị ăn vạ mất hai xe lương thực có chút buồn bực, nhưng đây hắn đã là phương thức giải quyết thỏa đáng nhất.

Dù sao quyết định như vậy của Ngô Lương cũng có thể dẫn những người này tới phủ nha, tự nhiên có thể thoát khỏi đám người này, bởi vậy bọn họ cũng không có gì để nói. "..." Mà đám già trẻ lớn bé này lại là ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, tiến hành giao lưu bằng ánh mắt, nhưng hồi lâu không có một người nào cất bước rời khỏi cửa thành.

Bọn họ có thể là không dám tin tưởng Ngô Lương cư nhiên dứt khoát lựa chọn tiếp tế bọn họ như vậy?

Nhưng xe ngựa vận chuyển lương thực của Phường Nhân Quân đã đánh về hướng phủ nha, bọn họ đều nhìn thấy tận mắt, cái này không thể làm giả được, thực sự không có gì để không dám tin...

Điều này không phù hợp lẽ thường!

Phường Nhân Quân sinh hoạt tại thời đại này, ngày thường đi ra ngoài gặp nhiều nhất chính là tai dân cơm không đủ no, bởi vậy phi thường rõ ràng tai dân hắn là cái dạng gì.

Một khi nghe được có nơi nào phát chẩn lương, bọn họ liền sẽ bất chấp tất cả mà tiến về, hận không thể trên vai mọc thêm một đôi cánh để bay tới, chỉ sợ chậm một bước chẩn lương liền phát hết.

Nhưng đám già trẻ lớn bé này nhìn xe ngựa vận lương đi về

hướng phủ nha, lại còn có thể trầm được khí.

Thậm chí nhìn qua dường như còn là một đoàn thể khá có kỷ luật, chuyện này rất có vấn đề! "Chư vị, lương hướng đã vận tới phủ nha, mời chư vị di dời đến phủ nha nhận lấy!" Ngô Lương đã nhìn ra vấn đề, nhưng vẫn cho bọn họ một cơ hội, dùng thanh âm lớn hơn lặp lại. "..." Vẫn không có người cất bước.

Chương 717

Rất hiển nhiên, đòi hỏi lương thực chỉ là cái cớ bọn họ ngăn cản Phường Nhân Quân, không nghĩ tới Ngô Lương cư nhiên đáp ứng bọn họ dứt khoát như vậy, ngược lại làm cho bọn họ rơi vào thế bị động. "Dương Vạn Lý, gọi xe vận lương của chúng ta trở về đi." Sắc mặt Ngô Lương trở nên âm trầm, lại nói với Dương Vạn Lý một câu. "Nặc." Dương Vạn Lý đáp một tiếng, ra lệnh cho xe ngựa vận lương một lần nữa quay đầu quy đội.

Vậy thì... hắn sẽ làm thế nào đây?

Vu nữ Hô cũng đại khái nhìn rõ ràng tình huống trước mắt, đôi mắt nhìn về phía Ngô Lương như có điều suy nghĩ.

Đối mặt với một đám già trẻ lớn bé như vậy, Vu nữ Hô cũng không biết nên làm thế nào cho phải, tiến thoái lưỡng nan.

Thân là Vu nữ của Thần xã Uy quốc, đặc biệt còn là Thần xã do Từ Phúc đích thân sáng lập, nàng cùng rất nhiều người Uy quốc đều chịu ảnh hưởng sâu xa của văn hóa Thiên triều, duy trì truyền thống kính già yêu trẻ của Thiên triều.

Huống chi trước mặt còn là một đám già trẻ lớn bé tay không tấc sắt, hơn nữa ít nhất cho tới bây giờ, bọn họ còn chưa biểu hiện ra ác ý rõ ràng.

Tại bất cứ lúc nào, một đám người như vậy đều là cực khó xử lý, sơ sẩy một chút liền sẽ lưu lại tiếng xấu muôn đời, trở thành kẻ thập ác bất xá...

Vu nữ Hô hoàn toàn có thể tưởng tượng, dù cho Thần xã Uy quốc sử dụng thủ đoạn cường ngạnh xua đuổi đám người này, truyền ra ngoài e rằng cũng sẽ lập tức rớt xuống thần đàn, tối thiểu nhất nàng là

Vu nữ khẳng định là phải tạ tội.

Tuy nhiên ngay tại lúc này. "Chư vị phụ lão hương thân, các người sẽ không tưởng ta là người tốt chứ?" Thấy xe ngựa vận lương đã quy đội, Ngô Lương bỗng nhiên lại nở nụ cười, ngước mắt nhìn về phía đám người trước mặt, nói một câu không đầu không đuôi như vậy. "?" Đám già trẻ lớn bé này nhất thời lộ vẻ nghi hoặc, biểu thị không rõ hắn rốt cuộc có ý gì.

Một khắc sau. "Liệt trận nghênh địch!" Ngô Lương bỗng nhiên quát to một tiếng, trong mắt đã là sát ý tung hoành. "Nặc!" Phường Nhân Quân tề thanh đáp.

Xẻng công binh phía sau cầm nơi tay, hộp tên của Chiến Quốc Liên Phát Nỗ đã lên lưng nỏ.

Tại Phường Nhân Quân, Ngô Lương chính là thủ não và hạch tâm không thể tranh cãi, mệnh lệnh của hắn trong lòng những binh sĩ này thậm chí còn ở trên Tào lão bản, nhưng những binh sĩ này đối với hắn lại cũng không phải kính sợ, mà là sùng kính phát xuất từ nội tâm, đây là sự sùng kính mà Ngô Lương dùng ngôn hành mỗi một lần xuất chinh dẫn dắt bọn họ đổi lấy.

Bởi vậy lực chấp hành của Phường Nhân Quân cũng là cực mạnh. "Quân gia muốn làm gì chúng ta?

Chúng ta bất quá chỉ là một ít tai dân tay không tấc sắt, chưa từng có chút nào mạo phạm chỗ của quân gia, chẳng lẽ quân gia không sợ miệng lưỡi thế gian sao?" Một lão giả lập tức chống quải trượng đi lên phía trước chỉ trỏ chất vấn.

Đây chính là vấn đề Vu nữ Hô lo lắng, một khi gánh vác tiếng xấu này, liền vĩnh viễn đều không ngẩng đầu lên được nữa. "Nếu như ta không có đạo đức, sẽ không bị đạo đức bắt cóc nữa." Ngô Lương khẽ nheo mắt lại nói. "Cái gì?" Lão giả kia rõ ràng không nghe hiểu câu nói

này của Ngô Lương. "Ha ha, rận nhiều không ngứa, chuyện đồ thành ta đều đã làm qua, lại để ý gì đến khu khu vài trăm cái mạng của các ngươi." Ngô Lương cười như không cười nói, "Lương thực khẳng định là không có, hiện tại ta chỉ cho các ngươi công phu ba nhịp thở, nếu như qua ba nhịp thở các ngươi vẫn không chịu tản ra, vậy ta đành phải đạp lên thi thể các ngươi mà rời đi." "Các tướng sĩ nghe lệnh!" "Sau ba nhịp thở lập tức động thủ, bất quá chỉ là đám già trẻ lớn bé vô dụng, lượng chân cẳng bọn họ cũng không cách nào trốn thoát khỏi tay các ngươi, một người sống cũng không được lưu lại, miễn cho sau này có người ra ngoài nói lung tung, khiến cho cái miệng lưỡi thế gian kia đến phiền nhiễu ta, nghe rõ ràng chưa!" Sau khi hạ một mệnh lệnh như vậy, Ngô Lương đã xoay người sang chỗ khác, chỉ đưa lưng về phía loại người này giơ lên ba ngón tay, bắt đầu đếm ngược. "Cái này..." Vu nữ Hô thấy thế có chút thất thần, hắn thật muốn giết sạch bọn họ?

Nghĩ đến tính tình khó có thể nắm bắt trước đó của Ngô Lương, nàng cảm thấy Ngô Lương cực có khả năng thực sự định làm như thế, nhưng như vậy thật sự được sao? "..." Lão giả kia nhất thời cứng họng, đám người phía sau cũng lộ vẻ bất an, đưa mắt nhìn nhau. "Nặc!" Binh sĩ Phường Nhân Quân nghe vậy cũng nhanh chóng tản ra, lấy thế bán nguyệt bao vây bức bách về phía đám người này.

Đám già trẻ lớn bé tự nhiên càng thêm bất an, bọn họ tuy nhiều hơn Phường Nhân Quân rất nhiều, nhưng sức chiến đấu lại tuyệt đối không thể đánh đồng với Phường Nhân Quân, huống chi còn là tay không tấc sắt.

Giờ phút này trong lòng bọn họ đều đang suy nghĩ một vấn đề.

Sĩ quan thoạt nhìn tuổi không lớn lắm trước mặt này rốt cuộc là thân phận gì?

Hắn vừa rồi chính miệng thừa nhận ngay cả chuyện đồ thành cũng từng làm qua, đây là thật sao?

Hắn là không giả được...

Đồ thành khẳng định còn nghiêm trọng hơn giết bọn họ ở chỗ này, càng phải chịu sự phỉ nhổ của người trong thiên hạ, hắn là không ai sẽ tự bạo vết nhơ như vậy, trừ phi giống như chính hắn nói, hắn căn bản cũng không quan tâm cái gì thanh danh.

Cuối cùng. "Quân gia sợ là hiểu lầm, chúng ta bất quá chỉ hi vọng quân gia tiếp tế một phen, tịnh không có ý tứ ngăn cản quân gia." Lão giả kia lựa chọn thỏa hiệp, lộ ra vẻ mặt cười khổ, cung kính thi lễ với Ngô Lương nói, "Nếu quân gia vô ý tiếp tế chúng ta, chúng ta tự nhiên cũng không dám tiếp tục quấy nhiễu gây trở ngại quân gia, cung tiễn quân gia." Nói xong, lão giả kia liền chống quải trượng loạng chà loạng choạng đi về một bên cửa thành.

Mà đám người thấy tình huống này, cũng có chút không quá tình nguyện lui ra biên, nhường cho Phường Nhân Quân một con đường rộng chừng hai trượng. "Chúng ta đi!" Ngô Lương lập tức lớn tiếng hạ lệnh cho Phường Nhân Quân, "Nếu những người này dám can đảm làm bừa, dù cho chỉ là có hành động dị thường khiến các ngươi hoài nghi bọn họ khả năng tạo thành uy hiếp, lập tức đánh giết không tha, không cần lại thỉnh thị ta!" Lời này cũng không phải chỉ là nói cho người của Phường Nhân Quân nghe.

Đồng thời cũng là nói cho đám người kia nghe, miễn cho bọn họ còn mang theo một ít ý nghĩ khác, giở trò gì trong quá trình Phường Nhân Quân ra khỏi thành.

Kỳ thật không cần Ngô Lương nói thêm cái gì, mọi người Phường Nhân Quân cũng đã coi đám người này là địch nhân, tịnh không vì bọn họ đều là già trẻ lớn bé liền buông lỏng cảnh giác.

Bởi vì chỉ cần là người hơi có logic liền có thể nhìn ra, những người này căn bản cũng không phải đơn thuần đến đây thỉnh cầu tiếp tế, bọn họ muốn nhiều hơn.

Hơn nữa bọn họ có ý đồ kéo dài thời gian cực kỳ rõ ràng.

Điều này khiến người ta không thể không hoài nghi bọn họ có phải đang đợi "viện quân" hay không, dù sao gần đây núi Úc Châu còn có hơn ngàn tên Hoàng Cân tặc.

Đám tặc nhân này năm đó lúc tụ chúng gây sự, liền công đánh không ít phủ nha, rất nhiều Thứ sử cùng Thái thú các châu quận đều chết trong tay bọn họ...

Phường Nhân Quân là một tiểu đội quan binh hơn trăm người như vậy, trong mắt bọn họ không khác gì một miếng thịt mỡ đưa đến bên miệng, bọn họ không có lý do gì không ăn.

Bất quá bọn họ nhất định không thể tưởng tượng nổi, miếng "thịt mỡ" Phường Nhân Quân này rốt cuộc khó gặm đến mức nào. "..." Vu nữ Hô thấy thế cũng hơi thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt nhìn về phía Ngô Lương nhiều thêm một tia dị dạng.

Nàng nhìn ra được, Ngô Lương tuy rằng vừa rồi mặt ngoài biểu hiện thập phần cường ngạnh và tàn bạo, nhưng kỳ thật trong lòng cũng không muốn động thủ với những người này, bằng không dù cho những người này hiện tại lựa chọn thỏa hiệp, Ngô Lương cũng vẫn như cũ có lý do giết chết bọn họ.

Dù sao Vu nữ Hô cũng không phải kẻ ngu, nàng đồng dạng nhìn ra được những người này tịnh không phải chỉ là tới xin lương thực, bọn họ không có ý tốt.

Cho nên nói cho cùng, vị "Ngô Thái sử" này kỳ thật cũng là một người có chút điểm mấu chốt, trong tình huống có thể lựa chọn, hắn

rốt cuộc vẫn thủ hạ lưu tình với những người già yếu này.

Nhưng ngay khi Vu nữ Hô đang nghĩ như vậy. "Điển Vi, Dương Vạn Lý, hai người lại đây." Ngô Lương lại vẫy vẫy tay với Điển Vi và Dương Vạn Lý, gọi hai người đến bên cạnh hạ thấp giọng nói, "Lát nữa các ngươi đích thân dẫn một số người đoạn hậu, đợi đại bộ phận huynh đệ chúng ta ra khỏi thành, các ngươi lập tức lấy thế lôi đình bắt giữ mười mấy con tin.

Đừng đụng vào những người già và phụ nữ kia, chỉ ra tay với loại trẻ con biết chạy biết nhảy không cần bú sữa, lúc ra tay chú ý khinh trọng một chút, đừng làm bọn nhỏ bị thương là được.

Nếu những người này dám đuổi theo, liền dùng tính mạng những đứa trẻ này uy hiếp, nghe rõ ràng chưa?" "???" Dương Vạn Lý nghe vậy nhất thời vẻ mặt mộng bức (ngơ ngác).

Ngay cả Điển Vi xưa nay chưa bao giờ hỏi tại sao cũng lộ vẻ kinh nghi, thực sự không rõ Ngô Lương rốt cuộc có dụng ý gì, cư nhiên muốn chuyên môn ra tay với trẻ con. "Ta tự có đạo lý của ta, cứ làm theo là được." Ngô Lương nghiêm mặt nói. "Nặc." Hai người cũng biết giờ phút này không phải lúc nói chuyện, đành phải đáp ứng. ...

Như thế đám già trẻ lớn bé kia quả nhiên không có hành động thiếu suy nghĩ nữa.

Mọi người Phường Nhân Quân sải bước rất nhanh liền khá thuận lợi đi tới ngoài thành, ngay khi tất cả mọi người tưởng rằng chuyện này cứ như vậy giải quyết. "Động thủ!" Điển Vi cùng Dương Vạn Lý đi ở cuối cùng bỗng nhiên khẽ quát một tiếng.

Tiếp đó đã có hai đứa bé ngây thơ chừng bốn năm tuổi bị Điển Vi một tay một đứa kẹp ở dưới nách, mà mười mấy tên binh sĩ Phường Nhân Quân nhận được mật lệnh trước đó cũng là lúc đám người kia không kịp phản ứng, xông qua ôm lấy một đứa bé liền chạy như điên

ra ngoài thành. "Con của ta!" "Các ngươi muốn làm gì?!" "Trả lại con cho ta, A Cẩu, A Cẩu!" "..." Đợi đám già trẻ trong thành phản ứng lại, từng người vừa kinh hoảng vừa phẫn nộ muốn đuổi theo, Dương Vạn Lý đi ở cuối cùng đã hoành đao chặn ngang cửa thành, lớn tiếng quát với đám người này: "Đứng lại cho ta!

Kẻ nào nếu dám đuổi ra khỏi cửa thành một bước, liền sẽ có một cái đầu trẻ con rơi xuống đất, nếu không muốn bọn nó tuổi nhỏ đã bỏ mạng ở đây, đều thành thật ở yên đó cho ta!" Lúc uy hiếp đám người này như vậy, trong lòng Dương Vạn Lý ít nhiều có chút chột dạ.

Đem trẻ nhỏ làm con tin, thực sự không phải việc đại trượng phu nên làm.

Bất đắc dĩ vừa rồi nhận được mật lệnh của Ngô Lương, lúc thương nghị cùng Điển Vi xem ai ở lại cuối cùng ngăn cản những người này, Dương Vạn Lý oẳn tù tì thua, cho nên việc này liền rơi xuống đầu hắn. "???" Nhìn thấy một màn này, Vu nữ Hô mới vừa rồi lau mắt mà nhìn Ngô Lương, lập tức lại một lần nữa lau mắt mà nhìn Ngô Lương.

Câu này nghe rất là trúc trắc, nhưng đây chính là trạng thái tâm lý của Vu nữ Hô lúc này.

Đồ thành là ác hành.

Sát hại người già yếu tay không tấc sắt cũng là ác hành.

Nhưng bắt trẻ nhỏ làm con tin, uy hiếp lại còn là một đám người già yếu phụ nữ...

Việc này dường như là sự kết hợp của cả hai, gọi là giới hạn thấp nhất của nhân loại cũng không quá đáng.

Vu nữ Hô nhìn về phía Ngô Lương đang quay đầu nhìn quanh, hơn nữa trên mặt còn lộ ra một nụ cười giảo hoạt, đã hiểu được đây chính

là ý tứ của Ngô Lương, cho nên...

đây rốt cuộc là cái loại người gì a? "???" Cốt cán cùng binh sĩ Phường Nhân Quân cũng là bất ngờ không kịp đề phòng.

Tâm tư của công tử thật sự là khiến người ta đoán không ra a, lần này lại là tính toán gì?

Ngay cả bọn họ là người thân cận cũng đoán không ra, những người già trẻ kia vốn tố muội bình sinh với Ngô Lương tự nhiên càng thêm bất ngờ, bằng không bọn họ khẳng định đã đem con cái giấu đi thật xa, sao có thể cho Ngô Lương cơ hội?

Thấy Điển Vi cùng Dương Vạn Lý đã làm xong việc.

Trong tiếng khóc la của trẻ nhỏ, cùng tiếng chửi ầm lên của đám người trong thành vì cố kỵ tính mạng trẻ nhỏ mà không dám khinh suất đuổi theo, Ngô Lương dừng bước, xoay người đi tới bên cạnh Dương Vạn Lý, cười ha hả nói với mọi người trong thành: "Chư vị phụ lão hương thân, xin lỗi nhé, những đứa bé này tạm thời cho ta mượn dùng một chút.

Chương 718

Bất quá các vị có thể yên tâm, ta cam đoan hài tử đi theo ta nhất định ăn ngon ngủ ngon, một sợi tóc cũng sẽ không rụng, đợi khi chúng ta rời khỏi nơi này tự sẽ đem trả lại những đứa bé này hào phát vô thương cho các vị.

Đương nhiên, tất cả chuyện này còn có một cái tiền đề, đó là ta cùng người của ta cũng phải không chịu bất luận sự uy hiếp nào.

Nếu như chúng ta tao ngộ tập kích, hay là có người ý đồ bất lợi đối với chúng ta, như vậy tất cả những gì chúng ta phải gánh chịu sẽ toàn bộ gấp bội thi gia lên người những đứa bé này, như thế cũng không thể trách ta." "..." Lời này vừa nói ra, đám người nguyên bản còn đang chửi ầm lên thậm chí đã bắt đầu gào khóc nháy mắt yên tĩnh trở lại.

Giờ phút này ý đồ của Ngô Lương mới hoàn toàn hiển hiện ra.

Hắn đây là đang trải cầu lót đường cho hành động của Phường Nhân Quân tại Cù huyện sau đó.

Đến nơi này bọn họ nhất định cần trải qua một khoảng thời gian tra chứng và đi thăm hỏi, bởi vậy khó tránh khỏi còn muốn giao tiếp với đám hương dân này, thậm chí khả năng không thể không giao tiếp với đám Hoàng Cân tặc trên núi Úc Châu.

Đối mặt với một đám người tâm hoài quỷ thai như vậy, phong hiểm trong đó có thể nghĩ mà biết.

Nhưng nếu có thể nắm được thóp của bọn họ, tình huống tự nhiên liền phát sinh thay đổi, nguyên bản bị động cũng sẽ biến thành chủ động. "Thì ra là thế..." "Vẫn là công tử nghĩ xa a?" "Không hổ là công tử..." Mọi người Phường Nhân Quân lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ,

tuy rằng cách làm vô sỉ một chút, nhưng đây tuyệt đối là phương thức hữu hiệu nhất, ít nhất có thể khiến những hương dân này ném chuột sợ vỡ đồ, dù cho không muốn phối hợp, cũng không dám bất lợi đối với bọn họ.

Thậm chí, nếu như đám người này có quan hệ với Hoàng Cân tặc trên núi Úc Châu, ngay cả đám Hoàng Cân tặc kia cũng phải thu lại ác ý của chính mình, bằng không bị liên lụy chính là những đứa bé này, nói không chừng còn là con cái của chính bọn chúng.

Thấy đám người kia không có hồi ứng, vẫn như cũ chỉ là nộ thị nhìn hắn.

Ngô Lương biết bọn họ đã nghe hiểu ý tứ của mình, đồng thời trong lòng rõ ràng tập kích và bất lợi mà hắn ám chỉ đến từ nơi nào, cũng là không nói nhảm với bọn họ nữa, phất phất tay nói: "Lời đã nói đến đây, chúng ta sẽ không dừng lại ở nơi này quá lâu, cũng xin các vị nhắn lại cho người trên núi một câu, chúng ta đối với bọn họ cũng không có ác ý, lần này đến đây chỉ để điều tra một ít sử thực, tra xong liền sẽ rời đi, hi vọng chúng ta có thể hòa bình chung sống, ngoài ra..." Vừa nói, Ngô Lương đi tới trước một cây hòe cổ thụ vẹo cổ thoạt nhìn phải có mấy trăm năm tuổi thọ ở cửa thành, từ trong túi vải móc ra một cái cục sắt chế tác tinh lương, ấn xuống cơ quan rồi ném qua.

Mấy giây sau. "Bộp!" Cùng với một tiếng vang giòn, cục sắt tứ phân ngũ liệt, tiếp đó vô số kim sắt liền giống như trời mưa bay vụt tứ tán.

Đợi mọi người lấy lại tinh thần, trên thân cây hòe già đã bị một mảng kim sắt rậm rạp chằng chịt bao phủ, hơn nữa lực đạo thập phần khả quan, toàn bộ đi sâu vào trong vỏ cây, chỉ để lại một cái đuôi nhỏ.

Đây chính là "Hàm Sa Xạ Ảnh" do Bách Lý Hương cùng Tôn

Nghiệp cộng đồng thiết kế, tuy rằng không có biện pháp sản xuất hàng loạt, nhưng lần này xuất hành, bọn họ vẫn tăng ca làm gấp cho Ngô Lương một lô để chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào. "Thứ đồ chơi như này ta còn có rất nhiều, nếu có người cứ muốn gây khó dễ với ta, cũng phải tự cân nhắc xem mình có bản lĩnh kia hay không!" Triển hiện qua uy lực của "Hàm Sa Xạ Ảnh", Ngô Lương nhìn thấy vẻ kinh hãi trong dự liệu từ trong mắt đám người kia, thế là tâm mãn ý túc hạ lệnh cho Phường Nhân Quân, "Chúng ta đi!" Sợ hãi chỉ bắt nguồn từ hỏa lực không đủ.

Chiêu này của Ngô Lương là muốn lập uy, năm tháng này ngoại trừ hắn tuyệt đối không có người nào có thể lấy ra thứ như "Hàm Sa Xạ Ảnh", đây đã là vũ khí đi trước thời đại.

Huống chi Ngô Lương còn có hắc hỏa dược càng thêm đi trước thời đại, chỉ là bách vu tình cảnh trước mắt, chưa đến lúc sinh tử tồn vong tuyệt đối không thể sử dụng mà thôi.

Bởi vậy sợ hãi không ở phía Ngô Lương.

Mà ở đối phương. "..." Đám người này hiển nhiên đã bị Ngô Lương trấn trụ.

Mắt thấy Ngô Lương xoay người suất lĩnh mọi người rời đi, Dương Vạn Lý cũng đem đao cắm vào vỏ, từ trong cửa thành lui ra ngoài, nhất thời cư nhiên vẫn không có một ai dám khinh suất đuổi theo.

Bỗng nhiên. "Con ta, trả con cho ta!" Một phu nhân mắt thấy con mình bị mang đi, nhất là nghe thấy đứa bé khóc gọi nương, rốt cuộc vẫn không cách nào giữ được tỉnh táo, gạt mọi người ra liền muốn xông ra ngoài. "Ngăn nó lại!" Lão giả chống gậy kia lập tức quát, lập tức có mấy người cưỡng ép ấn người phụ nữ kia xuống.

Người phụ nữ kia ra sức đạp chân, cả người đều là bụi đất, khóc

hô gọi lão giả: "Kim thúc, không thể để bọn họ mang con ta đi a, Cẩu nhi chính là mạng của ta, nó nếu có mệnh hệ nào ta cũng không muốn sống nữa.

Kim thúc, chúng ta ngày thường cái gì cũng nghe ngài, lúc này ngài không thể mặc kệ a!" "Im miệng!

Kiến thức đàn bà!" Lão giả trừng mắt liếc thị một cái, lúc này mới ngước mắt nhìn về phía Phường Nhân Quân đã đi xa dần, có chút sợ hãi nói, "Lần này đụng phải kẻ khó chơi rồi, bất quá người này cũng tịnh không phải kẻ đại ác, chỉ là ác hơn chúng ta một chút mà thôi, bằng không giờ phút này chúng ta e rằng đã không có cơ hội thở dốc rồi.

Bởi vậy ta dám đoán chắc, tiếp theo chỉ cần chúng ta không đi trêu chọc vào hắn, hắn sẽ không làm khó dễ chúng ta." "Vậy còn con ta, con ta làm sao bây giờ?" Người phụ nữ kia rốt cuộc ngừng giãy dụa, quệt một cái nước mũi nước mắt trên mặt hỏi. "Tôn nhi của ta không phải cũng bị hắn bắt đi sao?" Lão giả hỏi ngược lại một câu, "Hắn đã không động thủ với chúng ta, như vậy hẳn là cũng không đến mức động thủ với trẻ nhỏ, hắn muốn phòng không chỉ là chúng ta, càng là con trai và đàn ông của chúng ta ở trên núi." Nói đến đây, lão giả giơ tay chỉ chỉ hướng núi Úc Châu, tiếp tục nói, "Kẻ này đã sát giác được liên hệ giữa chúng ta và núi Úc Châu, hắn không đơn giản a." Đang nói chuyện. "Kim thúc." Một người xuyên qua đám đông từ trong thành đi tới bên cạnh lão giả, người này không phải ai khác, chính là huyện lệnh Cù huyện Bỉnh Lập.

Bỉnh Lập hiển nhiên đã biết hết thảy những gì phát sinh nơi này, pha chút cung kính nói với lão giả, "Người này gọi là Ngô Lương, là Thái sử lệnh được triều đình sắc phong, ta đã xem qua ấn thụ của hắn." "Thái sử lệnh?" Lão giả nhíu mày, "Hắn vừa rồi nói đến đây chỉ là vì tham tra một ít sử thực, tra xong liền sẽ rời đi, xem ra lúc này

ngược lại là thật." "Thái sử lệnh là gì?" Có người nhịn không được hỏi, không phải, thời đại này tỷ lệ mù chữ cực cao, không hiểu cũng là bình thường. "Chính là quan viên chuyên môn ghi chép và soạn viết sử sách." Trên mặt lão giả giờ phút này đã hiện ra một tia nhẹ nhõm, quay đầu nói với người phụ nữ kia và mọi người, "Mọi người có thể yên tâm, sử quan đều là những chính trực chi sĩ bỉnh bút trực thư, không sợ cường quyền.

Ta có thể cam đoan, hắn tuyệt đối sẽ không tàn hại con cái chúng ta, hành động này hẳn chỉ là kế quyền nghi mà thôi." “Tại sao sử quan lại nhất định phải là người cầm bút viết thẳng, không sợ cường quyền, chính trực liêm khiết?

Sử quan cũng là người, lẽ nào không có ngoại lệ sao?” Lại có người không hiểu hỏi.

Nghĩ đến những việc Ngô Lương vừa làm, nhất là lợi dụng lúc họ không đề phòng mà bắt trẻ con của họ làm con tin, một người có thể làm ra hành động như vậy, khiến họ thực sự khó có thể liên hệ Ngô Lương với bốn chữ “chính trực chi sĩ”.

“Chuyện này…” Lão giả bị hỏi thì im lặng một lúc, rồi mới nói: “Nay thiên hạ đại loạn, hoàng thất nhà Đại Kinh suy vi, bên cạnh hoàng đế hiện nay ngoài một đám người a dua nịnh hót thì chính là những quyền thần nắm giữ trọng binh.

Ai ai cũng đang nghĩ mọi cách để tranh đoạt quyền thế, mà chức Thái sử lệnh này lại là một trong những chức quan xa rời quyền thế nhất bên cạnh hoàng đế.” “Người này nhận chức quan này đã là một kẻ khác biệt trong số những người đó, ít nhất không phải là kẻ tham đồ phú quý, dựa dẫm quyền thế.

Chuyện đó cũng thôi đi, nhưng y lại không giống nhiều danh sĩ khác đóng cửa tự giữ mình, chỉ lo cho bản thân.

Giữa cục diện hỗn loạn như vậy mà vẫn đích thân dẫn người ra ngoài tra xét sử thực, chứng tỏ người này vẫn kiên trì với đạo đức của sử quan.

Một người như vậy, dù có thực sự ác, cũng nhất định là ác có giới hạn." "Ngoài ra, các ngươi hẳn đều đã nghe qua Thái sử công chứ?" Nói đến đây, lão giả dừng lại, nhìn về phía mọi người hỏi.

Thái sử công vốn cũng là một chức quan, là chức quan cao nhất của sử quan.

Nhưng vào thời Tuyên Đế nhà Tây Kinh, chức quan Thái sử công đã bị bãi bỏ, chỉ thiết lập chức Thái sử lệnh có quan giai thấp hơn một chút, tương đương với việc hạ thấp cấp bậc và đãi ngộ của sử quan.

Sự thay đổi này lại vừa hay diễn ra không lâu sau khi Tư Mã Thiên qua đời.

Dù Tư Mã Thiên không phải là vị Thái sử công cuối cùng trong lịch sử, nhưng cũng là vị sử quan nổi tiếng nhất cuối cùng trước khi chức Thái sử công biến mất, vì vậy người đời sau liền dùng "Thái sử công" để chỉ riêng Tư Mã Thiên.

"Tất nhiên là nghe qua rồi." Không ít người lần lượt hưởng ứng.

"Các ngươi cho rằng Thái sử công là người như thế nào?" Lão giả lại hỏi.

"Là bậc học sĩ thông kim bác cổ!

Cuốn «Thái sử công thư» của ông ấy có thể nói là trước không có ai, sau không có người theo kịp.

Chỉ là yêm không biết chữ, chưa từng đọc qua mà thôi." "Là bậc nghĩa sĩ không sợ cường quyền!

Ông ấy dám cùng Võ Đế tranh luận phải trái, điều này đã vượt xa

những kẻ tham sống sợ chết.

Dù sau này bị Võ Đế thi hành hủ hình, ông ấy vẫn kiên trì viết xong «Thái sử công thư», trong sách vẫn dám viết về lỗi lầm của Võ Đế.

Thiên hạ ai có được đảm lược và khí phách như vậy." "Tóm lại Thái sử công là một nhân vật cực kỳ lợi hại, chỉ không biết Kim thúc hỏi chuyện này để làm gì?" Mọi người bảy miệng tám lưỡi đáp lời.

"Các ngươi nói không sai, Thái sử công chính là đại diện cho sử quan trong thiên hạ.

Sau Thái sử công, tất cả sử quan trong thiên hạ đều lấy ông ấy làm gương, ai ai cũng tranh làm Thái sử công." Lão giả khẽ gật đầu nói: "Có tấm gương sáng đi trước, ta dám quả quyết người này tuyệt đối không dám mạo phạm điều đại bất kính trong thiên hạ, làm bại hoại danh tiếng của sử quan, nếu không ắt sẽ trở thành tội nhân để lại tiếng xấu muôn đời." "Nhưng vừa rồi y nói y còn từng đồ thành mà!" Có người lại nói.

"Đó tám phần là lời nói dọa chúng ta thôi.

Nếu y là kẻ đồ thành, thì sao lại để ý đến tính mạng của những người như chúng ta, đã sớm ra lệnh cho binh sĩ dưới trướng động thủ rồi." Lão giả vẫn biện giải cho Ngô Lương.

Thực ra ông cũng không hoàn toàn là biện giải cho Ngô Lương, mà chủ yếu là để trấn an cảm xúc của mọi người, đồng thời cũng là để tự an ủi mình, nói đơn giản hơn, chính là – tự lừa dối mình.

Sự việc đã xảy ra, ông phải ổn định mọi người, tránh có kẻ vì quá lo cho con mà làm ra chuyện quá khích, cuối cùng không chỉ hại chính mình, mà còn hại cả những đứa trẻ bị Ngô Lương bắt đi, đó là kết quả ông không muốn thấy nhất.

Ngoài những hương dân này, ông còn phải ổn định đám quân Khăn Vàng sắp từ núi Úc Châu tới.

Trong số những đứa trẻ bị bắt đi có cả con cháu của họ, ví như cháu trai của lão giả, chính là con trai của thủ lĩnh đám quân Khăn Vàng này… Đúng vậy, con trai của lão giả chính là thủ lĩnh quân Khăn Vàng, cũng vì vậy, ông mới có uy vọng như vậy ở huyện Cù, trở thành người có tiếng nói của đám hương dân này, ngay cả huyện lệnh Cù Huyền hiện tại là Bỉnh Lập, cũng phải dành cho ông sự tôn trọng đủ đầy.

"Vậy Kim thúc nói phải làm sao đây?

Chẳng lẽ cứ để mặc kẻ này dùng trẻ con uy hiếp chúng ta sao?" Lại có người lo lắng hỏi.

"Ta lại thấy nếu y chỉ đến để tra xét sử thực, thì sự việc lại trở nên đơn giản rồi.

Chúng ta chỉ cần mau chóng giúp y tra rõ sử thực, y tự nhiên sẽ không có lý do tiếp tục ở lại đây, cũng tự nhiên không cần đề phòng chúng ta nữa, ắt sẽ đưa bọn trẻ trở về." Lão giả trầm ngâm một lúc rồi nói: "Nhưng việc này một mình ta nói không tính, vẫn là đợi thủ lĩnh đến, mọi người cùng nhau thương lượng rồi quyết định thì hơn… Đúng rồi Bỉnh huyện lệnh, ngươi chưa từng gây hấn với vị Thái sử lệnh họ Ngô kia chứ?" "Việc đó thì không, y hẳn là vẫn chưa biết lập trường của ta." Bỉnh Lập nghiêm mặt đáp.

"Bây giờ nói không chừng đã đoán ra được một hai phần rồi." Lão giả tiếp lời: "Nhưng y đã muốn tra xét sử thực ở Cù Huyền thì tuyệt đối không thể bỏ qua chúng ta.

Vì vậy, tuy y đã bắt những đứa trẻ này đi, nhưng vẫn cần một người để giao thiệp với chúng ta, như vậy mới có thể làm việc như ý muốn.

Ngươi không nghi ngờ gì chính là người thích hợp nhất.

Huống hồ y đã bắt trẻ con rồi, không còn cần thiết phải bắt ngươi làm con tin nữa… Cho nên ta muốn nhờ ngươi theo sau hỏi rõ tung tích của họ.

Sau này y muốn giao thiệp với chúng ta, hoặc chúng ta muốn giao thiệp với y, ít nhất cũng biết phải đi đâu." "Vậy ta đi đây." Bỉnh Lập không chút do dự đáp ứng. … "Oa oa—!" "Mẹ ơi, con muốn mẹ!" "Thả ta ra, mẹ ơi—" "…" Lúc này trong đội Phường Nhân Quân một mảnh huyên náo, mười mấy đứa trẻ choai choai khóc lóc om sòm cũng không phải chuyện nhỏ.

Phường Nhân Quân lại gần như toàn là đàn ông, nhất thời có chút không biết phải làm sao.

"Công tử, cái này…" Dương Vạn Lý gãi đầu, bất đắc dĩ đến cầu cứu Ngô Lương.

Ngô Lương đã nói trước, đám trẻ này không được đánh, mắng cũng phải có chừng mực, điều này quả thực có chút làm khó đám đàn ông cơ bản chưa từng dỗ trẻ này.

"Cho mỗi đứa mấy cái bánh thịt, tự nhiên sẽ bịt được miệng chúng thôi." Ngô Lương bày cách.

Dỗ trẻ con cách nhanh nhất chính là đồ ăn ngon.

Đời sau thường dùng kẹo, thời đại này không những không có kẹo, mà mật ong cũng là thứ cực kỳ quý giá.

Thêm vào đó, Phường Nhân Quân xuất chinh cũng không mang theo đồ ăn vặt linh tinh, tự nhiên chỉ có thể dùng bánh thịt.

May mà thời đại này vật tư thiếu thốn, nhà nghèo cả đời cũng không được ăn thịt mấy lần, bánh thịt đối với chúng cũng là món ngon hiếm thấy.

“Vâng.” Dương Vạn Lý nghe vậy vội vàng làm theo.

Chương 719

Quả nhiên.

Mấy cái bánh thịt cầm trong tay, bọn trẻ lập tức im lặng, đứa nào đứa nấy mũi dãi lòng thòng gặm bánh thịt, hai thứ trộn vào nhau ăn vào miệng cũng không hay biết, hoàn toàn chìm đắm trong niềm vui.

Nhưng khi nhìn về phía binh sĩ Phường Nhân Quân, chúng vẫn có chút sợ hãi, cũng không biết là sợ bị binh sĩ Phường Nhân Quân đánh, hay là sợ binh sĩ Phường Nhân Quân giật bánh thịt trong tay chúng.

"Ngô thái sử, không biết ngài định xử trí đám trẻ này thế nào?" Không biết từ lúc nào, Vu Nữ Hô đã chủ động đến bên cạnh Ngô Lương, vừa nhìn về phía đám trẻ, vừa nhíu mày hỏi Ngô Lương.

"Không xử trí gì cả, giống như ta vừa nói, chỉ cần những người đó không gây khó dễ cho ta nữa, ta tự nhiên cũng sẽ cho đám trẻ này ăn ngon uống tốt, cuối cùng không hề hấn gì mà đưa chúng trở về." Ngô Lương cười nói.

"Nhưng các người…" Vu Nữ Hô lại liếc nhìn đám binh sĩ Phường Nhân Quân đang luống cuống, nói: "Đám trẻ này không giống tù phạm trưởng thành, người của ngài căn bản không biết nên chăm sóc chúng thế nào.

Chúng không chỉ cần ăn cơm, còn cần đi vệ sinh, cần ngủ, cần chơi đùa, chỉ cần một đứa khóc, là tất cả sẽ khóc theo, còn có…" "…" Nghe đến đây, Ngô Lương đã bắt đầu đau đầu.

Là hắn đã suy nghĩ không chu toàn.

Vừa rồi chỉ nghĩ đám trẻ này dễ ra tay, hơn nữa người và động vật đều có bản năng yêu thương con cái sâu sắc, bắt chúng sẽ càng dễ

khiến những người kia phải kiêng dè.

Tiếc là một người đàn ông chưa từng dỗ trẻ như Ngô Lương, từ đầu đến cuối đều không hề nghĩ đến những khó khăn khác.

Thực ra hắn sớm nên nghĩ đến, đời sau trên mạng đầy rẫy kinh nghiệm nuôi dạy ấu trùng loài người, chuyện này thậm chí có thể viết thành một bộ huyết lệ sử giết người không thấy máu.

"Còn có…" Vu Nữ Hô còn định nói tiếp.

"Đủ rồi, đủ rồi." Ngô Lương vội vàng ngăn Vu Nữ Hô lại, rồi nhìn nàng với vẻ hứng thú: "Xì… Hô cô nương, xem cô nói đâu ra đấy, dường như cô rất có kinh nghiệm về phương diện này nhỉ." "Trong thần xã thường xuyên thu nhận một số cô nhi, những cô nhi này lớn lên cũng sẽ phục vụ cho thần xã.

Ta từ nhỏ đã chăm sóc những đứa trẻ nhỏ hơn, vì vậy cũng coi như có chút kinh nghiệm." Vu Nữ Hô hiển nhiên vẫn chưa nhận ra Ngô Lương rốt cuộc đang có ý đồ gì.

"Nếu đã như vậy, việc này giao phó cho cô vậy!" Ngô Lương quả quyết nói, thấy Vu Nữ Hô dường như có chút từ chối, lập tức bổ sung: "Ta đến đây là để giúp các cô, nước Oa, tìm kiếm tung tích của Từ Phúc, mới gặp phải chuyện này, mới bất đắc dĩ phải làm như vậy.

Vì thế, thân là vu nữ của nước Oa, việc này cô cũng có trách nhiệm nhất định.

Ta đã giúp cô, cô tự nhiên cũng nên làm những việc trong khả năng của mình, như vậy mới công bằng, nếu không ta lại vì sao phải giúp các cô?" "…" Vu Nữ Hô nghẹn lời một lúc, không nhịn được hỏi: "Có ai từng nói ngươi rất bỉ ổi, cũng rất vô sỉ không?" "Bọn họ đều nói cả rồi." Ngô Lương vung tay vẽ một vòng trong không trung, bao gồm tất cả các cốt cán của Phường Nhân Quân vào trong, hoàn toàn là một vẻ

mặt tự đắc không lấy làm xấu hổ mà ngược lại còn lấy làm vinh.

“Ta có thể đáp ứng ngươi… nhưng bây giờ ta rất nghi ngờ, tuy ngươi luôn miệng nói là giúp nước chúng ta, nhưng nếu thực sự tìm được tung tích của Từ quân nhà Tần, hoặc phát hiện ra vật gì liên quan đến Từ quân nhà Tần, ngươi rốt cuộc có cho phép ta mang về nước Oa không?” Vu Nữ Hô nhíu mày nói.

“Ta lấy nhân cách của ta ra đảm bảo, tuyệt đối sẽ cho!” Ngô Lương lập tức vỗ ngực nói.

“Nhân cách bỉ ổi vô sỉ của ngươi?” Vu Nữ Hô liếc xéo.

“Hô cô nương, cô nói chuyện như vậy dễ không có bạn bè đâu.

Hơn nữa, thân là sứ giả của nước Oa, cô đối với quan viên nước khác ăn nói bất kính như vậy, e là còn gây ra tranh chấp giữa hai nước.

Xin hãy chú ý thân phận của mình, nhất định phải cẩn trọng lời nói và hành động.” Ngô Lương trong nháy mắt lại nghiêm mặt lại, nghiêm nghị nói với Vu Nữ Hô.

“…” Trong lòng Vu Nữ Hô thực ra đã có câu trả lời, và cũng đã có suy nghĩ của riêng mình.

Tuy không mấy tình nguyện, nhưng nàng vẫn chọn một phương thức tương đối trung hòa, mở miệng nói: “Ít nhất, ngươi nên cho phép ta đích thân hỏi ý kiến của Từ quân nhà Tần, hoặc cho phép ta sao chép hay phục chế những vật mà Từ quân nhà Tần để lại.” “Nhất ngôn vi định!

Nhanh nhanh nhanh, đứa bé kia sắp khóc nữa rồi, cô qua xem trước đi.” Ngô Lương vô cùng sảng khoái gật đầu, rồi liền mạnh mẽ đẩy nàng về phía đám trẻ.

Nhìn bóng lưng Vu Nữ Hô đi về phía đám trẻ, ánh mắt Ngô

Lương dần trở nên sâu thẳm.

Có những thứ hắn tuyệt đối sẽ không cho phép Vu Nữ Hô mang đi, dù là bản sao chép hay phục chế cũng tuyệt đối không được… … Huyện lệnh Cù Huyền Bỉnh Lập khó khăn lắm mới đuổi kịp Phường Nhân Quân, lúc này Phường Nhân Quân đã đi được ba mươi dặm.

Bỉnh Lập gọi hai tiếng từ phía sau, binh sĩ Phường Nhân Quân tuy nhận ra y, nhưng cũng không dễ dàng cho đi, phải đợi Ngô Lương đồng ý và lục soát người xong mới cho phép y tiến lên.

"Bỉnh huyện lệnh, đến vội vã như vậy là có việc gì?" Ngô Lương biết rõ mà còn hỏi.

Trước đó hắn đã nghi ngờ Bỉnh Lập cùng phe với đám người kia, nay thấy Bỉnh Lập đuổi theo, càng khẳng định thêm nghi ngờ này.

"Gặp qua Ngô thái sử.

Vừa rồi Ngô thái sử không từ mà biệt, Bỉnh mỗ biết được liền vội vàng đến tiễn." Bỉnh Lập vội vàng tươi cười nói.

"Bỉnh huyện lệnh mà nói chuyện như vậy, thì ta không còn gì để nói với Bỉnh huyện lệnh nữa.

Đa tạ Bỉnh huyện lệnh đã tiễn, có cơ hội mời ngươi uống rượu, mời về cho." Ngô Lương lập tức lạnh mặt, quay người ra lệnh đuổi khách.

"Ngô thái sử khoan đã." Bỉnh Lập cuối cùng không dám vòng vo với Ngô Lương nữa, vội vàng cản hắn lại nói: "Thực ra Bỉnh mỗ là nhận lời thỉnh cầu của những hương dân kia, đặc biệt đến nói giúp cho họ, không biết Ngô thái sử có thể nể mặt Bỉnh mỗ một chút không…" "Không tiễn." Ngô Lương lạnh lùng nói.

"Xin Ngô thái sử dừng bước." Bỉnh Lập đành phải cười làm lành: "Xem ra Ngô thái sử đã biết rồi, vậy Bỉnh mỗ cũng nói thẳng.

Những hương dân đó quả thực đều là gia quyến của đám người trên núi Úc Châu.

Bỉnh mỗ ở trong huyện thành, vì để nơi này có thể yên ổn, quả thực đối với việc họ làm cũng mắt nhắm mắt mở.

Nhưng đó cũng là chuyện bất đắc dĩ.

Từ khi Bỉnh mỗ nhậm chức đến nay, đã nhiều lần dâng thư lên thái thú bản quận trình bày tình hình nơi đây, nhưng ngay cả thái thú cũng lực bất tòng tâm, mà Bỉnh mỗ chỉ là một huyện lệnh nhỏ nhoi, lại càng bất lực hơn.

Có lúc có những việc còn phải thỏa hiệp với họ, nếu không huyện phủ này e là sớm đã bị họ san bằng… Nhưng Bỉnh mỗ không hề cấu kết với họ, nếu không trước đó cũng đã không cố ý báo cho Ngô thái thú chuyện về đám giặc Khăn Vàng trên núi Úc Châu, vốn dĩ là mong Ngô thái thú mau đi, đừng đụng phải họ." Nghe những lời này, Ngô Lương cuối cùng mới quay người lại, nhìn Bỉnh Lập từ trên xuống dưới hỏi: "Vậy theo ý kiến của Bỉnh huyện lệnh, lúc này nên giải quyết ổn thỏa thế nào?" "Theo ý kiến của Bỉnh mỗ, Ngô thái sử nếu còn muốn tra xét sử thực ở Cù Huyền, thì tuyệt đối không thể trả lại đám trẻ này." Bỉnh Lập nghiêm nghị nói: "Không giấu gì Ngô thái sử, trong số những đứa trẻ mà ngài vừa bắt làm con tin, có một đứa thực ra là con trai duy nhất của thủ lĩnh đám giặc Khăn Vàng kia.

Điều này tương đương với việc Ngô thái sử đã nắm được điểm yếu chí mạng của đám người này.

Một ngày đám trẻ chưa được trả về, giặc Khăn Vàng một ngày không dám tùy tiện hành động." "Ồ?" Ngô Lương trong lòng mừng thầm.

Điều này không nghi ngờ gì là đang nói cho Ngô Lương biết, trong tay hắn lại vô tình có thêm một con bài mạnh hơn, con bài này sẽ phát

huy tác dụng lớn hơn.

Cùng lúc đó, Ngô Lương cũng nhìn ra được lập trường của Bỉnh Lập.

Gã này cũng là một kẻ tiểu nhân biết giữ mình.

Bên kia thì quan hệ với đám giặc Khăn Vàng không tệ, như vậy mới có thể làm sứ giả của họ đến giao thiệp với Ngô Lương; bên này lại không ngừng bán thông tin quan trọng cho Ngô Lương, giành được sự tin tưởng của Ngô Lương, đồng thời cũng là giành được sự tin tưởng của triều đình.

Cứ thế khéo léo xoay sở đôi bên, hai bên đều không thể gây sự, hai bên lại đều coi y là người của mình.

Nhưng thực ra điều này cũng không có gì đáng trách, Ngô Lương không phải là không hiểu được cách làm của Bỉnh Lập.

Một huyện lệnh không quyền không thế như y mà còn phải quản lý một phương, không khác gì tìm đường sống trong kẽ hẹp.

Chỉ cần triều đình hoặc Tào lão bản một ngày chưa phái binh đến tiêu diệt đám giặc Khăn Vàng này, chưa đóng quân ở đây để y có thể điều động, thì đây chính là phương thức sinh tồn duy nhất của y, nếu không chẳng bao lâu nữa, thi thể của y sẽ xuất hiện trên cổng thành.

"Ngoài ra còn một việc, đám người đó sau khi biết được chức quan của Ngô thái sử, ấn tượng về Ngô thái sử đã có sự thay đổi.

Họ cho rằng sử quan đều là người chính trực, Ngô thái sử cũng không ngoại lệ, vì vậy cho rằng Ngô thái sử bắt những đứa trẻ đó làm con tin chỉ là kế tạm thời, chưa đến lúc vạn bất đắc dĩ thì hẳn sẽ không dễ dàng làm hại chúng." Bỉnh Lập tiếp tục nói.

Ngô Lương trong lòng rõ ràng, trước thời nhà Đường, đây quả thực là ấn tượng chung của mọi người đối với sử quan, vì vậy đối

với điều này cũng không quá ngạc nhiên, miệng lại cố ý hỏi: "Vậy Bỉnh huyện lệnh nghĩ thế nào?" "Bỉnh mỗ cũng nghĩ như vậy." Bỉnh Lập quay đầu nhìn về phía đám trẻ, cười nói: "Vừa rồi lúc qua đây Bỉnh mỗ đã để ý, Ngô thái sử đã phát bánh thịt cho những đứa trẻ này, điều này đã đủ để chứng minh phẩm đức cao thượng của Ngô thái sử.

Sau khi trở về Bỉnh mỗ sẽ kể lại chuyện này cho họ, họ cũng sẽ có cảm tình với Ngô thái sử, sau này Ngô thái sử hành sự trong địa phận Cù Huyền, tự nhiên sẽ thuận lợi hơn." Nghe những lời này, Ngô Lương đối với Bỉnh Lập cũng sinh ra một chút hảo cảm.

Gã này tuy khéo léo xoay sở đôi bên, nhưng thực ra cũng có sự kiên trì của riêng mình, vì mỗi câu nói của y đều không phải là kích động mâu thuẫn giữa hai bên, mà là đang cố gắng hết sức để hòa giải quan hệ, tránh cho sự việc phát triển theo hướng xung đột đổ máu.

Cũng vì vậy, Ngô Lương tuy vẫn không coi Bỉnh Lập là người của mình, nhưng cũng đã có thêm một chút tin tưởng vào y.

Thế là Ngô Lương cuối cùng quyết định nói ra mục đích thực sự của chuyến đi này, biết đâu y và đám giặc Khăn Vàng đang chiếm cứ địa phương có thể cung cấp một số trợ giúp bất ngờ.

"Ta cũng thấy Bỉnh huyện lệnh là một nghĩa sĩ thâm minh đại nghĩa." Ngô Lương cuối cùng cũng nở một nụ cười với Bỉnh Lập, mở miệng nói: "Nếu đã như vậy, ta cũng nói thẳng với Bỉnh huyện lệnh.

Thật không dám giấu, lần này ta đến Cù Huyền chủ yếu là để tra xét một người, người này Bỉnh huyện lệnh và hương dân phụ cận nhất định đều như sấm bên tai." "Xin Ngô thái sử chỉ rõ." Thấy Ngô Lương nói vậy, Bỉnh Lập lộ vẻ tò mò, vội vàng cúi người nói.

"Từ Phúc." Ngô Lương nói ngắn gọn.

"Từ Phúc?

Ngô thái sử nói có phải là Từ Phúc mấy trăm năm trước phụng mệnh Thủy Hoàng Đế ra biển tìm thuốc trường sinh bất tử không?" Bỉnh Lập ngẩn người, theo bản năng xác nhận lại.

"Chính là người này." Ngô Lương khẽ gật đầu.

"Vậy Ngô thái sử đến đúng nơi rồi.

Cù Huyền chính là quê hương của Từ Phúc, nơi đây đến nay vẫn còn rất nhiều truyền thuyết liên quan đến ông ta, ngay cả cố cư của Từ Phúc cũng vẫn còn một phần được bảo tồn!" Bỉnh Lập hứng khởi, kể vanh vách: "Chỉ là từ sau khi Từ Phúc ra biển không trở về, những tộc nhân khác của nhà họ Từ sợ Thủy Hoàng Đế nổi giận, nên đã sớm cả nhà dời về phía nam, đến đâu thì không ai biết.

Nếu Ngô thái sử thực sự muốn tra xét về Từ Phúc, có thể bắt đầu từ cố cư của ông ấy, ta sẽ giúp Ngô thái thú tổng hợp các truyền văn liên quan ở Cù Huyền, như vậy tương trợ lẫn nhau chắc chắn sẽ làm ít công to." "Vậy đa tạ Bỉnh huyện lệnh." Ngô Lương chắp tay cảm tạ, nhưng lại lơ đãng hỏi thêm một câu: "Gần đây ta nghe được một tin đồn, nói là Từ Phúc sau khi ra biển không chết, mà sau khi nhà Đại Kinh thành lập, lại bí mật đóng thuyền quay trở về, không biết Bỉnh huyện lệnh có từng nghe qua tin đồn này không?" "Quay trở về?" Bỉnh Lập lộ vẻ kinh ngạc: "Chưa từng nghe qua.

Bỉnh mỗ tuy mới làm huyện lệnh mấy năm nay, nhưng từ nhỏ đã sống ở Cù Huyền, trong địa phận Cù Huyền nếu có tin đồn này thì không lý nào chưa từng nghe qua.

Hơn nữa theo sự hiểu biết của Bỉnh mỗ về Cù Huyền, ngoài thời Tần mạt Hán sơ, Điền Hoành từng ở trên núi Úc Châu ra, thì chưa từng có ai ẩn cư ở đây… Không biết Ngô thái sử nghe tin đồn này từ đâu?" "Chỉ là tin đồn trong dân gian thôi, ta cũng không thể truy nguyên được." Ngô Lương cười nói.

“Thì ra là vậy.” Bỉnh Lập gật gật đầu, cũng không hỏi thêm, chuyển sang nói: “Sau khi trở về Bỉnh mỗ sẽ lập tức bắt tay vào việc tổng hợp các truyền văn liên quan ở Cù Huyền cho Ngô thái sử, việc này cũng sẽ để ý nhiều hơn.

Ngô thái sử nếu còn có yêu cầu gì khác, hoặc có lời gì cần Bỉnh mỗ thay mặt truyền đạt, cũng có thể nói hết ra, Bỉnh mỗ tuy bất tài, nhưng cũng có thể nói được vài lời với đám giặc Khăn Vàng kia.” “Những gì cần nói ta đã nói với họ rồi.” Ngô Lương khẽ gật đầu: “Đúng rồi, thủ lĩnh của đám giặc Khăn Vàng đó rốt cuộc là thân phận gì?” “Người này họ Kim tên Vệ, cũng là người Cù Huyền.

Lão giả trước đó trong thành từng đại diện hương dân nói chuyện với Ngô thái sử chính là cha của hắn, Kim Ngư.” Bỉnh Lập đáp: “Nhà họ Kim vốn gia cảnh không tệ, Kim Ngư là tam lão do Cù Huyền bầu ra, trong nhà có đất có trâu, ở Cù Huyền cũng có chút danh vọng.

Sau này ‘Thái Bình Đạo’ càn quét thiên hạ, không lâu sau năm Giáp Tý, loạn Khăn Vàng bùng phát, giặc Khăn Vàng nhanh chóng tập kết tấn công các phủ nha.

Huyện lệnh Cù Huyền lúc đó cùng mấy hộ sĩ tộc ít ỏi thấy tình thế không ổn, đã sớm mang theo gia quyến bỏ trốn, khiến cho Cù Huyền không người quản hạt, chuyện trộm cắp ngày càng nghiêm trọng.

Thế là hương dân Cù Huyền cùng nhau tiến cử Kim Ngư tạm thời giữ chức huyện lệnh, tự phát duy trì trị an trong huyện, tình hình dần dần có chuyển biến tốt.

Tiếc là ngày vui ngắn chẳng tày gang, giặc Khăn Vàng ở Từ Châu dần dần phát triển đến đây, trong huyện có một số người trở thành tín đồ của ‘Thái Bình Đạo’, định dẫn giặc Khăn Vàng vào huyện.” “Giặc Khăn Vàng lúc đó cá mè một lứa, nhất là ở những huyện thành hẻo lánh như Cù Huyền, đa số là những kẻ có lòng dạ khó lường mượn

danh truyền đạo để làm việc ức hiếp bá tánh.

Mấy huyện thành lân cận đã xảy ra không ít thảm kịch.

Vì vậy, khi Cù Huyền truyền ra tin giặc Khăn Vàng sắp đến 'truyền đạo', hương dân ai nấy đều lo sợ, lần lượt đến xin Kim Ngư nghĩ cách, tránh cho Cù Huyền bị giặc cướp phá." "Kim Ngư biết rõ giặc Khăn Vàng thế lớn không thể cản, bèn đưa ra một quyết định mà đến nay xem ra vẫn cực kỳ sáng suốt." "Ông lập tức lệnh cho con trai Kim Vệ đến cầu kiến 'Thái Bình Đạo cừ soái' của quận Đông Hải là Triệu Hiền, bày tỏ ý nguyện toàn huyện bá tánh tự nguyện quy phụ.

Triệu Hiền vô cùng mừng rỡ, ngay tại chỗ phong Kim Vệ làm thủ lĩnh Cù Huyền, lệnh cho hắn thống lĩnh việc truyền đạo ở Cù Huyền… Chính quyết định này đã khiến giặc Khăn Vàng bên ngoài mất đi lý do để tiến vào Cù Huyền, bá tánh Cù Huyền cũng không bị ảnh hưởng quá lớn." "Thế nhưng giặc Khăn Vàng nổi lên nhanh, suy tàn cũng cực nhanh.

Đây đều là công lao của những kẻ có lòng dạ khó lường kia, vì những người này xuất thân từ bá tánh, nhưng đã vì những việc mình làm mà mất đi sự tin tưởng và ủng hộ của bá tánh." "Các lộ quân mã của triều đình nhanh chóng phản công, các lộ cừ soái hoặc là phản chiến, hoặc là chết dưới đao thương, giặc Khăn Vàng các nơi đã như cát rời, bị từng nhóm một đánh tan." "Đào Khiêm vừa đến, liền thế như chẻ tre, cừ soái quận Đông Hải Triệu Hiền không lâu sau bị chém giết, các lộ giặc Khăn Vàng ở Từ Châu lần lượt chạy trốn." "Kim Ngư lập tức lại phái người đến bái kiến tân thái thú tiền nhiệm của quận Đông Hải, giải bày hành động bất đắc dĩ lúc trước, tỏ rõ ý quy thuận." "Nào ngờ tân thái thú lại không chịu nhận hàng, nhất quyết phái binh đến tấn công, chỉ là mỗi lần đều là giả vờ." "Kim Ngư nhận ra tân thái thú thực ra là đang nuôi giặc tự trọng, chỉ cần giặc Khăn Vàng quận Đông Hải một ngày chưa bị diệt, tân thái thú có thể không

ngừng xin Đào Khiêm vật tư và binh mã.

Chương 720

Nhưng dù mỗi lần chỉ là giả vờ, cũng luôn phải bắt đi mấy người làm giặc Khăn Vàng về lĩnh công, những người này đều có kết cục một đi không trở về." "Cuối cùng Kim Ngư bị ép đến đường cùng, đành phải cùng con trai Kim Vệ dẫn hương dân ra biển lên núi Úc Châu, để tránh tai họa." "Cứ như vậy cho đến khi vị thái thú đó bị điều đi khỏi quận Đông Hải, họ vẫn chưa rửa sạch được thân phận giặc Khăn Vàng.

Nhưng cùng với việc Tào tướng quân bắt đầu tấn công Đào Khiêm, cũng không còn ai để mắt đến họ nữa." "Núi Úc Châu nhiều núi ít đất, tài nguyên thiếu thốn, chỉ có thể sống bằng nghề đánh cá, cuộc sống vô cùng khốn khổ." "Kim Ngư thấy tình hình tạm lắng, liền bí mật đưa một số người già trẻ em phụ nữ xuống núi, canh tác những mảnh đất đã bỏ hoang từ lâu trong huyện để bổ sung sinh hoạt.

Còn Kim Vệ và những người trẻ tuổi khỏe mạnh để tránh bị bắt lính, thì đều ở lại trên đảo, tiếp tục cuộc sống quăng lưới đánh cá.

Tuy vẫn thanh bần, nhưng cũng có thể hỗ trợ cho gia quyến dưới núi." "Cứ như thế, Cù Huyền lại biến thành một mảnh đất yên bình…" "Thực ra Ngô thái thú, có vài lời Bỉnh mỗ vẫn luôn muốn nói rõ với ngài, chỉ là không biết mở lời thế nào.

Nay đã nói đến nước này, cũng không có gì không thể nói được nữa." Nói đến đây, Bỉnh Lập lộ vẻ muốn nói lại thôi.

"Bỉnh huyện lệnh cứ nói." Ngô Lương gật đầu.

"Thực ra hương dân ở đây chưa từng làm chuyện cướp bóc thương khách qua lại.

Lần này định gây bất lợi cho Ngô thái sử, cũng chỉ vì binh mã ngài

mang theo vừa nhìn là biết quan binh.” Bỉnh Lập nghiêm nghị nói.

“Đây là đạo lý gì?” Ngô Lương nhíu mày, lão tử đây mang theo chút quan binh là đáng bị nhắm vào sao?

Suy nghĩ của các ngươi nguy hiểm lắm đấy, biết không hả?

Quan binh đại diện cho cái gì các ngươi biết không?

Thật sự làm lớn chuyện lên các ngươi gánh không nổi đâu, biết không?

“Nay thiên hạ ai cũng biết giữ mình, núi Úc Châu lại là nơi ngoài vòng pháp luật không ai có thể đoái hoài đến lúc này.

Chỉ cần đánh đuổi quan binh, sẽ không ai dám đến bắt lính, dám đến cưỡng đoạt lương thực.

Trước đây người già trẻ em phụ nữ trong huyện bị quận Đông Hải phái một đội quan binh nhỏ đến cưỡng đoạt, họ từ trên núi xuống vừa mới lên bờ, đã dọa cho đám quan binh đó phải bỏ chạy.” Bỉnh Lập đáp: “Từ đó họ liền hiểu được đạo lý sinh tồn này… Sau đó đã mấy năm, không có quan binh nào dễ dàng đến Cù Huyền cưỡng đoạt nữa, vì ai cũng biết trên núi Úc Châu còn có giặc Khăn Vàng, họ sợ chết.

Đây chính là đạo lý cá lớn nuốt cá bé.” “Thì ra là vậy.” Ngô Lương như có điều suy nghĩ.

Đây quả thực là đạo lý sinh tồn tốt nhất của những bá tánh tầng đáy này, nhưng chỉ là trước mắt mà thôi.

Chuyện Sói đến rồi chưa chắc đã có thể tiếp tục quá lâu, và khi có người bắt đầu để ý đến họ, họ ắt sẽ phải chịu tai họa diệt vong.

“Còn nữa, theo sự hiểu biết của Bỉnh mỗ về họ, lần này họ cũng chỉ là muốn dọa các ngài một chút thôi, nhiều nhất là cướp lương

thực và xe ngựa của các ngài, cho các ngài một bài học để không dám đến nữa là được." Bỉnh Lập tiếp tục nói: "Nhưng điều họ không ngờ tới là, Ngô thái sử không giống những quan viên tham sống sợ chết kia, cách đối phó cũng hoàn toàn ngoài dự liệu của họ.

Bây giờ bảo họ gây khó dễ cho Ngô thái sử nữa, e là họ cũng không dám, chỉ nghĩ mau chóng tiễn vị đại tiên không thể chọc vào này đi, đòi lại những đứa trẻ kia." "Không biết họ có từng nghĩ, họ cứ tiếp tục như vậy cũng không phải là cách, sớm muộn gì cũng sẽ gặp phải tai họa diệt vong." Ngô Lương hỏi.

"Nghĩ thì cũng có nghĩ qua, ta cũng từng đề cập với họ, nhưng trong thời buổi này, bá tánh ở những nơi khác khó mà sống qua ngày, chỉ có cách này mới có thể khiến họ miễn cưỡng sống tạm… E là cũng chỉ có thể lo cho trước mắt thôi." Bỉnh Lập bất đắc dĩ nói, nhưng câu nói này vừa thốt ra, y liền lập tức nhận ra vấn đề, vội vàng tạ tội: "Ngô thái sử thứ tội, Bỉnh mỗ lỡ lời rồi.

Bỉnh mỗ không phải là kẻ đại nghịch bất đạo, chỉ là trong lòng biết Ngô thái sử ắt là bậc chính trực chi sĩ cầm bút viết thẳng, nên riêng tư mới than thở vài câu, sau này những lời tương tự, Bỉnh mỗ tuyệt đối không nhắc lại." Y đang lo lắng Ngô Lương sau khi trở về sẽ bẩm báo chuyện này lên triều đình, đến lúc đó không chỉ đơn giản là y mất chức quan, mà đám "sói" này cũng sẽ bị vạch trần ngay lập tức, tai họa diệt vong sẽ đến sớm hơn.

Y cũng là nhất thời không cẩn thận mà nói hớ.

Những chuyện này vốn tuyệt đối không thể nói bừa, nhất là không thể nói với người cấp bậc như Ngô Lương.

Bây giờ cả mặt trong lẫn mặt ngoài của đám "giặc Khăn Vàng" này đều đã bị phơi bày trước mặt Ngô Lương, chỉ có thể xem Ngô Lương là người thế nào thôi.

Đây không khác gì một canh bạc.

Cược thắng, hương dân Cù Huyền có lẽ còn có thể sống yên ổn một thời gian.

Cược thua, những hương dân này cũng coi như xong đời… "…" Ngô Lương cũng đang suy nghĩ về vấn đề này.

Đây quả thực là một chuyện khiến người ta vô cùng bất đắc dĩ, hắn cũng không biết phải giải quyết thế nào.

Hắn hoàn toàn có thể tưởng tượng, nếu không phải hương dân Cù Huyền dùng thủ đoạn như vậy, tuyệt đại đa số thanh niên trai tráng trong số họ tuyệt đối đã bị bắt đi lính.

Thời loạn Khăn Vàng là như vậy, thời Đào Khiêm nắm quyền là như vậy, Tào lão bản bây giờ nắm quyền cũng vẫn như vậy… Nhất tướng công thành vạn cốt khô.

Trừ khi cuộc chiến này hoàn toàn kết thúc, nếu không sẽ vĩnh viễn không thể giải quyết được.

Có ai không cần trưng binh mà đánh thắng được chiến tranh sao?

Có lẽ đối với họ, đây chính là lựa chọn tốt nhất và cũng là bất đắc dĩ nhất, vì trong thời loạn thế này, mỗi người đều sống qua ngày hôm nay không biết ngày mai, chẳng phải nên lo cho trước mắt trước sao?

Sau khi im lặng một lúc.

Ngô Lương đột nhiên cười lên: "Bỉnh huyện lệnh, ngài vừa mới nói gì với ta, sao ta không nghe rõ một chữ nào?" "…" Bỉnh Lập lập tức ngây người.

Ngô Lương lại tự mình nói tiếp: "Nhưng cùng ngài trò chuyện một lúc, ta lại thấy được tài năng của ngài.

Ta cho rằng ngài ít nhất cũng xứng đáng làm thái thú một quận."

Mua chuộc!

Ngô Lương đây rõ ràng là đang mua chuộc!

Ai cũng biết, Hán triều vẫn chưa có chế độ khoa cử, vậy thì quan viên triều đình được tuyển chọn ra sao?

Đương nhiên là cử tiến.

Các sĩ tộc tiến cử lẫn nhau.

Lấy chuyện gần đây nhất mà nói, Hí Chí Tài vừa mất, bên cạnh Tào lão bản bỗng nhiên không có người thay thế, thế là chỉ đành cầu cứu Tuân Úc, nhờ Tuân Úc tiến cử một vị mưu sĩ có thể sánh ngang với Hí Chí Tài.

Thế là Tuân Úc tiến cử Quách Gia, có điều trước khi Ngô Lương xuất phát lần này, Quách Gia vẫn chưa đến Tào doanh báo danh.

Hơn nữa Tuân Úc giờ đây đã bị Tào lão bản xử lý quá sớm, lúc này Quách Gia mà đến báo danh, Tào lão bản chưa chắc đã có thể tin dùng y… Điều này gián tiếp dẫn đến tiền đồ của Quách Gia chưa biết ra sao, liệu có thể được Tào lão bản trọng dụng như trong lịch sử, trở thành "kỳ tá" của Tào lão bản hay không vẫn là một ẩn số.

Lại nói xa rồi, vẫn phải quay lại chuyện cử tiến.

Hiện tượng này ở Hán triều gần như là con đường thăng tiến duy nhất, những người có hiểu biết nhất định về lịch sử Hán triều đều biết, người thời này để có được cơ hội thăng tiến và được tiến cử, việc thường làm nhất chính là bái phỏng danh sĩ.

Trong quá trình bái phỏng mà được danh sĩ tán thưởng thì coi như đã cầm được một tấm vé vào cửa quan trường.

Ví như Gia Cát Lượng trong lịch sử, ông ta có thể được Lưu Bị tam cố mao lư, cũng chẳng phải vì Lưu Bị đã được thấy tài hoa của

Gia Cát Lượng, mà là do được Tư Mã Huy và Từ Thứ cùng nhau đề cử.

Vậy nói trở lại.

Ngô Lương có được coi là danh sĩ không?

Khẳng định là không, mối quan hệ của hắn giữa các sĩ tộc thực ra rất hẹp, bình thường cũng cực ít khi cố ý giao du với sĩ tộc, thậm chí ngay cả những sĩ tộc trong Tào doanh cũng rất ít khi có liên hệ riêng, vì thế cũng chẳng có danh vọng hay tiếng tăm gì.

Nhưng đừng quên, hắn hiện tại là Thái sử lệnh.

Đây là một chức kinh quan không thể tranh cãi, có thể trực tiếp tâu trình lên Hiến Đế Lưu Hiệp, cũng có thể nói chuyện với rất nhiều quan viên phẩm cấp cao trong triều đình, từ góc độ này mà xem, Ngô Lương không nghi ngờ gì có thể làm được việc "lâu đài gần mặt nước được trăng trước", năng lực tiến cử còn hơn cả rất nhiều danh sĩ đương thời.

Mà có thể nhận được đánh giá như vậy từ Ngô Lương, đối với Bỉnh Lập tự nhiên là chuyện tốt tày trời. "Ngô thái sử quá khen, Bỉnh mỗ tài đức gì mà được Ngô thái sử coi trọng như vậy, không dám nhận, thật sự không dám nhận." Bỉnh Lập nghe vậy vội vàng khiêm tốn xua tay lia lịa, nhưng niềm vui và sự hưng phấn trong lòng thì khó mà che giấu được, ngay cả mắt cũng đã cười đến cong lên.

Điều này cho thấy tấm séc khống mà Ngô Lương đưa ra, thậm chí còn chưa được tính là một lời hứa, đã thu phục thành công Bỉnh Lập, ít nhất là đã thu phục được hơn một nửa.

Ngô Lương trong lòng đã rõ.

Nhưng thực ra hắn cũng không phải chỉ đang vẽ bánh cho Bỉnh Lập.

Tuy Ngô Lương không hề có hứng thú với quan trường, vì để tránh hiềm nghi cũng chưa bao giờ tiến cử nhân tài cho Tào lão bản, nhưng một chức thái thú nho nhỏ thì cũng chẳng có gì to tát, thuận miệng đề cập với Tào lão bản một câu căn bản không có chút ảnh hưởng nào.

Mà nảy sinh suy nghĩ như vậy, ngoài việc để mua chuộc Bỉnh Lập, khiến y cam tâm tình nguyện phối hợp với mình làm việc.

Đồng thời cũng có một chút ý muốn giúp đỡ bách tính Cù huyện giải quyết khốn cục hiện tại.

Nếu Bỉnh Lập làm Thái thú Đông Hải quận, vậy thì việc tiêu diệt đám "Giặc Khăn Vàng" này tự nhiên cũng cần do y toàn quyền phụ trách, như vậy, bách tính Cù huyện liền có khả năng gỡ bỏ cái mác "Giặc Khăn Vàng", tránh được tai họa diệt vong có thể xảy ra trong tương lai… Còn về sau họ muốn tiếp tục ở lại núi Úc Châu lánh đời.

Hay là trở về Cù huyện chịu đựng việc lao dịch và trưng thu không ngừng.

Đó là chuyện của chính họ, Ngô Lương không có tư cách cũng không có năng lực thay họ lựa chọn, dù sao ngay cả chính hắn hiện tại cũng đang phải sinh tồn trong khe hẹp của thời loạn thế này, không thể không kẹp đuôi làm người. "Bỉnh huyện lệnh không cần khiêm tốn, thời buổi này người nguyện vì bách tính thỉnh mệnh như Bỉnh huyện lệnh không còn nhiều nữa." Ngô Lương biết mục đích đã đạt được, cười nói: "Bây giờ ta đã hiểu nỗi khổ của những bách tính này, tự nhiên càng không gây khó dễ cho họ, cũng xin Bỉnh huyện lệnh sau khi trở về hãy chuyển đạt ý của ta, ta có thể bảo đảm chỉ cần họ không gây khó dễ cho ta, ta tuyệt đối không làm hại những đứa trẻ này một sợi tóc, chúng ở chỗ ta ăn ngon ngủ yên, đợi khi ta rời đi nhất định sẽ đưa về an toàn vô sự, nói không chừng đến lúc đó những đứa

trẻ này đều béo lên một vòng, không nỡ về nữa ấy chứ." "Xin Ngô thái sử yên tâm, việc này ta nhất định sẽ chuyển đạt đúng sự thật, cố gắng hết sức hóa giải hiểu lầm giữa Ngô thái sử và những bách tính này." Bỉnh Lập vỗ ngực nói. "Ngoài ra, ba ngày sau ta sẽ dẫn người quay lại Cù huyện, xin Bỉnh huyện lệnh sắp xếp cho ta gặp mặt cha con Kim Ngư, Kim Vệ, có vài chuyện ta hy vọng có thể trao đổi trực tiếp với họ." Ngô Lương lại nói. "Việc này cứ giao cho Bỉnh mỗ." Bỉnh Lập vội vàng gật đầu. … Ngô Lương cuối cùng vẫn đưa Phường Nhân Quân đến huyện Hậu Khâu cách đó ba trăm dặm.

Khác với Cù huyện, Hậu Khâu huyện vì gần với quận thành Đàm huyện của Đông Hải quận hơn, được xem là một trọng trấn quân sự, trong thành không chỉ có quân đồn trú của Tào lão bản, vật tư cũng dồi dào hơn.

Dùng nơi này làm địa điểm ứng cứu để phòng bất trắc, tự nhiên là tốt nhất.

Đừng nói đám "Giặc Khăn Vàng" kia chỉ là hàng giả, cho dù là quân chính quy thứ thiệt, cũng tuyệt đối không dám mạo phạm tấn công Đàm huyện, hòng cứu những đứa trẻ kia.

Sau khi nói rõ thân phận, huyện lệnh Đàm huyện lập tức xem Ngô Lương như khách quý.

Rượu ngon thịt tốt chiêu đãi, ngay cả Phường Nhân Quân cũng được sắp xếp thỏa đáng, cuộc sống trôi qua vô cùng thoải mái.

Mà Ngô Lương thì không hề nói với huyện lệnh Đàm huyện về những gì đã gặp phải ở Cù huyện, chỉ ở lại một đêm, để lại những đứa trẻ và một số ít binh sĩ Phường Nhân Quân trong thành, tiếp đó lại tiến hành bổ sung vật tư, rồi lại dẫn đại bộ phận người quay trở về Cù huyện.

Cứ đi đi về về như vậy.

Tuy nhìn có vẻ vô cớ đi một quãng đường oan uổng, nhưng Ngô Lương lại cảm thấy rất cần thiết, hắn là một người vô cùng cẩn thận, cho đến bây giờ vẫn chưa thể hoàn toàn tin tưởng Bỉnh Lập và đám "Giặc Khăn Vàng" kia.

Mà sau khi sắp xếp như vậy, chẳng khác nào đã thêm một lớp bảo hiểm kép cho hành động lần này ở Cù huyện.

Từ đó đám "Giặc Khăn Vàng" không chỉ phải lo lắng cho sự an nguy của những đứa trẻ, đồng thời cũng phải suy xét đến tình cảnh của bản thân, nếu Ngô Lương xảy ra chuyện gì ở Cù huyện, Đàm huyện và quận thành Đông Hải nhận được tin tức tự nhiên không dám ngồi yên không lo, đến lúc đó đừng nói là những đứa trẻ, ngay cả đám "Giặc Khăn Vàng" này cũng phải chôn cùng Ngô Lương.

Đương nhiên. "Chôn cùng" chắc chắn không phải là kết quả mà Ngô Lương muốn, thứ hắn muốn là sự răn đe đủ để khiến đám "Giặc Khăn Vàng" kia không dám hành động thiếu suy nghĩ, đảm bảo vạn vô nhất thất.

Chương 721

Lần này trở lại Cù huyện.

Sự đối đãi với Phường Nhân Quân đã hoàn toàn khác.

Khi còn cách huyện thành Cù huyện ba mươi dặm, đã có một đội gồm hai mươi nam thanh niên trai tráng ra nghênh đón, sau khi hỏi rõ thân phận của Ngô Lương, lập tức một mặt cử người về báo tin, một mặt vô cùng nhiệt tình mở đường cho Phường Nhân Quân.

Mà khi Phường Nhân Quân đến huyện thành Cù huyện.

Càng có không ít người ra khỏi thành nghênh đón, người đi đầu chính là lão già ngày đó cố gắng ngăn cản Phường Nhân Quân rời đi, Ngô Lương đã biết tên của ông ta, ông ta tên là Kim Ngư.

Bên cạnh ông ta, ngoài huyện lệnh Cù huyện Bỉnh Lập, còn có một người đàn ông trung niên trông khoảng ba mươi tuổi.

Người này có một khuôn mặt chữ điền vô cùng đoan chính, xương quai hàm hơi rộng một chút, thân hình cũng khá vạm vỡ, nửa cánh tay lộ ra ngoài vừa đen vừa khỏe mạnh.

Từ đôi mày mắt có phần tương tự với Kim Ngư và vị trí đứng của y, không khó để phán đoán, người này hẳn là con trai của Kim Ngư, Kim Vệ, thủ lĩnh của đám "Giặc Khăn Vàng" trên núi Úc Châu. "Ngô thái sử, ngài cuối cùng cũng đến rồi, không ra đón từ xa xin hãy thông cảm…" Nhìn thấy Ngô Lương, Bỉnh Lập đi đầu ra đón, giới thiệu hai cha con Kim Ngư và Kim Vệ cho hắn, Ngô Lương đoán quả không sai, người đàn ông vạm vỡ mặt chữ điền chính là Kim Vệ.

Mà Kim Ngư, Kim Vệ và những bách tính ra nghênh đón thì trước tiên nhìn về phía Phường Nhân Quân sau lưng Ngô Lương.

Nhưng khi phát hiện Phường Nhân Quân lần này trở về không mang theo con cái của họ, trên mặt ít nhiều hiện lên một tia thất vọng, điều này cũng rất bình thường, cho dù Ngô Lương có hứa hẹn hay ho đến đâu, cũng tuyệt đối không có cha mẹ nào nguyện ý giao con mình vào tay người khác. "Xin ra mắt Ngô thái sử." Đợi Bỉnh Lập giới thiệu sơ qua, cha con Kim Ngư và Kim Vệ cũng chủ động tiến lên hành lễ. "Xin chào." Ngô Lương cười ha hả hoàn lễ, tiếp đó đi thẳng vào vấn đề: "Kim thúc, Kim đại ca, chắc hẳn Bỉnh huyện lệnh đã nói cho hai vị biết mục đích chuyến đi này của ta rồi chứ?" "Thưa Ngô thái sử, nói thì đã nói rồi." Trải qua cuộc giao tranh ngắn ngủi mấy ngày trước, Kim Ngư hiển nhiên đã có chút e dè Ngô Lương, cung kính nói: "Nhưng tiểu nhân đời đời sống ở Cù huyện, quả thực chưa từng nghe tin tức Từ Phúc trở về, hơn nữa theo hiểu biết của tiểu nhân về Cù huyện, trong huyện quả thực không có nơi ẩn náu nào có thể ẩn cư mà không bị phát hiện… Ngô thái sử có nhầm lẫn gì không, hay là cho dù Từ Phúc quả thực đã trở về, cũng không về Cù huyện ẩn cư, mà là đã đi đến một nơi nào đó không ai biết." "Cũng không phải không có khả năng này." Ngô Lương cười nói: "Vì thế ta không vội kết luận, chỉ hy vọng có thể đi một vòng Cù huyện, nếu có thể chứng minh Từ Phúc quả thực chưa từng trở về Cù huyện, ta sẽ tự dẫn người rời đi." "Tiểu nhân nguyện hết sức phối hợp với Ngô thái sử." Kim Ngư lập tức hành lễ nói.

Con trai của ông ta là Kim Vệ cũng cùng hành lễ, nhưng từ đầu đến cuối đều giữ im lặng, cũng không biết là trời sinh ít nói, hay trong lòng vẫn còn suy nghĩ gì khác.

Ngô Lương cũng không chủ động bắt chuyện với y, quay đầu lại nhìn Bỉnh Lập, mở miệng hỏi: "Bỉnh huyện lệnh, mấy ngày nay ngài đã sắp xếp lại những truyền thuyết và dị văn liên quan đến Từ Phúc ở Cù huyện chưa?" "Đã sắp xếp rồi, toàn bộ đều được ghi lại trong phủ

nha, Ngô thái sử có thể tùy thời đến xem." Bỉnh Lập hành lễ đáp. "Làm phiền rồi." Ngô Lương khẽ gật đầu, làm một tư thế mời rồi ung dung vào thành.

Đến phủ nha, Ngô Lương mới hiểu ý của Bỉnh Lập nói "toàn bộ đều được ghi lại trong phủ nha" là gì, có lẽ do điều kiện hạn chế, Bỉnh Lập không dùng thẻ tre, mà dùng bút than viết toàn bộ những truyền thuyết và dị văn đã sắp xếp lên tường của phủ nha, ba bức tường đông, bắc, tây đều viết chi chít chữ, thoáng nhìn qua có phần hùng vĩ.

Ở hậu thế đây là một phong cách trang trí rất độc đáo, thường xuất hiện trong một số khách sạn hoặc nhà hàng chủ đề, mà đặt trong các khách sạn và nhà hàng chủ đề cũng thuộc loại dị biệt. "Xin Ngô thái sử thông cảm, Cù huyện thiếu tre trúc, Bỉnh mỗ lại eo hẹp tiền bạc, đành phải dùng hạ sách này…" Bỉnh Lập còn có chút ngại ngùng, nói với vẻ mặt lúng túng. "Rất tốt, ta thích." Ngô Lương lại gật đầu lia lịa, cười nói với Vu Cát và Gia Cát Lượng phía sau: "Hai người xem qua một lượt trước, có chỗ nào khác biệt thì ghi lại." "Vâng." Vu Cát và Gia Cát Lượng đáp một tiếng, đã lấy ra bút và vải lụa, chia nhau ra nhìn các bức tường khác nhau. "Bỉnh huyện lệnh, họ cứ ở đây xem trước, còn phải phiền ngài đưa ta đến cố cư của Từ Phúc xem một lượt." Để lại một bộ phận binh sĩ ở lại phủ nha canh gác cho Vu Cát và Gia Cát Lượng, Ngô Lương lại nói với Bỉnh Lập. "Đây là lẽ tự nhiên, mời ngài." Bỉnh Lập đáp. … Nói là cố cư của Từ Phúc.

Thực ra đã biến thành một di chỉ chỉ còn lại một phần nhỏ tường đất, hơn nữa lại nằm ở khu vực rìa phía nam thành, trong thời gian đó có lẽ còn từng bị bách tính và gia súc trong thành "mượn ở".

Tóm lại, bị phá hoại vô cùng triệt để, chỉ có thể nhìn ra được quy mô sơ bộ, nhưng muốn tìm ra thứ gì đó có giá trị từ di chỉ này hoàn toàn là si tâm vọng tưởng. "Thế nào?" Ngô Lương thực ra cũng không

ôm hy vọng quá lớn, sau khi đi một vòng trong di chỉ liền đến bên cạnh Vu Nữ Hô khẽ hỏi. "…" Vu Nữ Hô lắc lắc đầu, tỏ ý Quỳnh câu ngọc trên ngực cô vẫn không có biến hóa gì.

Như vậy, cái gọi là "cố cư của Từ Phúc" này tự nhiên cũng không còn giá trị gì nữa.

Ngô Lương đứng tại chỗ trầm ngâm một lúc, đột nhiên lại nhìn Bỉnh Lập dò hỏi: "Đúng rồi, Bỉnh huyện lệnh, ở núi Úc Châu, Điền Hoành từng chiếm cứ trên đảo, cũng từng được gọi là đảo Điền Hoành, theo ta được biết, Điền Hoành là quý tộc nước Tề thời Tiên Tần, Từ Phúc cũng là quý tộc nước Tề thời Tiên Tần, giữa hai người này hẳn là có quen biết cũ chứ?" Điền Hoành và Từ Phúc có quen biết hay không, trong sử sách không có ghi chép nào.

Nhưng Từ Phúc sống vào thời Thủy Hoàng còn tại thế, người nước Uy lại nói rõ rằng khi ông ta trở về đã là thời Đại Kinh kiến lập, khoảng thời gian này rất lớn.

Mà Điền Hoành cũng sống vào thời Thủy Hoàng còn tại thế, chết sau khi Đại Kinh kiến lập.

Cứ như vậy suy tính, hai người quả thực là cùng một thời kỳ.

Ngoài ra.

Cù huyện là quê hương của Từ Phúc, cũng là lãnh thổ của nước Tề thời Tiên Tần.

Mà Điền Hoành sau khi Lưu Bang thống nhất thiên hạ, vì không chịu xưng thần với nhà Hán, liền dẫn môn khách trốn đến núi Úc Châu ở Cù huyện.

Rất nhiều sự trùng hợp trong đó, khiến hắn sau khi suy nghĩ kỹ không khỏi nảy sinh suy đoán như vậy, tuy là đột nhiên nghĩ ra, nhưng cũng không phải hoàn toàn không có căn cứ. "Ngô thái sử nói không

sai." Bỉnh Lập gật đầu nói: "Thời Tần, hai nhà Điền và Từ đều là gia tộc lớn ở Cù huyện, mà Điền Hoành và Từ Phúc lúc nhỏ còn là bạn chơi cùng nhau, chỉ có điều sau này Từ Phúc bị Thủy Hoàng trưng triệu, rồi đến khi Từ Phúc ra biển tìm thuốc trường sinh bất tử, hai nhà dường như rất ít qua lại, đáng tiếc cố cư của Điền phủ trong thành bây giờ đã không còn nữa, Ngô thái sử ngay cả di chỉ cũng không thấy được." Thấy Bỉnh Lập nói vậy, Ngô Lương lập tức lại nhìn cha con Kim Ngư, Kim Vệ vẫn luôn đứng bên cạnh, mở miệng hỏi: "Vậy trạch phủ mà Điền Hoành năm xưa tu luyện trên núi Úc Châu thì sao, còn không?" "Còn." Kim Ngư và Kim Vệ nhìn nhau một cái, vẫn là Kim Ngư tiếp lời nói: "Gần trạch phủ của Điền Hoành còn có mấy trăm ngôi mộ không bia, nghe nói bên trong chôn cất năm trăm môn khách đã tự vẫn theo chủ nhân sau khi hay tin Điền Hoành qua đời, nhưng nơi đó rất tà ma…" "Tà ma thế nào?" Ngô Lương lập tức hứng khởi, mở miệng hỏi dồn. "Từ khi còn rất nhỏ ta đã nghe các cụ già ở Cù huyện nói, những ngôi mộ không bia trên núi Úc Châu đều là của các nghĩa sĩ chết oan, sau khi chết họ vẫn không rời đi, luôn canh giữ trạch phủ mà chủ nhân từng ở, mong ngóng chủ nhân trở về." Kim Ngư trầm ngâm nói: "Họ còn nói, nhiều năm trước từng có người tận mắt thấy thi thể đã thối rữa của những môn khách đó bò ra khỏi mộ, đi lại trên núi Úc Châu như người sống, ai dám đến gần trạch phủ của Điền Hoành để lại, những môn khách chết đi sống lại đó sẽ coi người đó là kẻ địch, không chết không thôi." "Người chết sống lại?" Ngô Lương khẽ nhíu mày.

Câu chuyện này có phần hơi sơ sài, không có bất kỳ chi tiết nào có thể đào sâu thêm, hơn nữa đối với một người xuyên không đã xem quá nhiều phim cương thi và zombie như Ngô Lương thì không có gì mới mẻ.

Nhưng đối với những người bản địa tin vào quỷ thần ở thời Đông

Kinh này, đây có lẽ có thể coi là một câu chuyện ma quái khá mới lạ, ít nhất có thể dọa được một bộ phận người.

Còn việc này là thật hay giả… "Các vị có ai từng tận mắt thấy chuyện này chưa?" Ngô Lương tiếp tục hỏi. "Chúng tôi thì chưa từng tận mắt thấy." Kim Ngư lắc đầu nói: "Nhưng những ngôi mộ không bia trên núi, quả thực có một số đã bị phá vỡ, dù đã qua mấy trăm năm, vẫn có thể nhìn ra những hố đó từng là những hố mộ… Các cụ già ở Cù huyện còn từng nói, năm xưa thi thể của những môn khách đó đều do bách tính Cù huyện giúp thu liễm, những ngôi mộ không bia của họ cũng do bách tính Cù huyện xây nên, bên trong không có vật tùy táng nào cả, căn bản không có ai chạy đến đó đào mộ." "Vậy trạch phủ của Điền Hoành thì sao, các vị có ai từng vào trong chưa, hay là có ai vì thế mà bị những môn khách chết đi sống lại đó hại chết?" Ngô Lương lại hỏi. "Chuyện này…" Kim Ngư lộ vẻ do dự.

Lúc này, Kim Vệ vẫn luôn đứng bên cạnh im lặng không nói lại chủ động tiếp lời, nghiêm mặt nói: "Lúc mới lên đảo, tôi từng dẫn người vào phủ đệ đó, phủ đệ được xây bằng gạch đá dày, dù đã qua mấy trăm năm, bây giờ đại bộ phận phòng ốc vẫn còn khá nguyên vẹn, còn về những môn khách chết đi sống lại trong truyền thuyết mà cha tôi vừa nhắc đến, tôi thì chưa từng thấy, mà trong trạch phủ đó ngoài việc có chút âm u lạnh lẽo ra, tôi cũng không phát hiện ra điều gì đặc biệt." "Con dám lén vào trạch phủ đó, con không muốn sống nữa à!" Kim Ngư lập tức trừng mắt nhìn con trai mình, tức giận nói: "Cha đã sớm cảnh cáo con đừng có ý đồ với phủ đệ đó, chẳng lẽ con quên chuyện xảy ra với nhà họ Lữ ở phía đông thành rồi sao?" "Cha, đó chẳng qua là bất đắc dĩ." Kim Vệ vội vàng giải thích: "Cha cũng không phải không biết, lúc đó chúng ta mới lên đảo, trên đảo không có nhà cửa che mưa che gió, ban đêm lại nổi gió lớn mưa to, thuyền nhỏ của chúng ta lại không thể vượt biển về huyện trong bão, nếu không

nhanh chóng tìm một nơi có thể trú mưa, mọi người e là không qua nổi một đêm… Con biết cha hay tin này nhất định sẽ mắng, vì thế mới không nhắc đến với cha, hơn nữa, phủ đệ đó căn bản không đáng sợ như cha nghe nói, năm đó ba mươi mấy người chúng con cùng vào, còn đốt lửa ngủ lại một đêm trong đó, bây giờ ba mươi mấy người đó ai nấy đều sống khỏe mạnh, ngay cả một người bị bệnh cũng không có, còn chuyện của nhà họ Lữ ở phía đông thành, nói không chừng chỉ là một tai nạn." "Đó là do các con còn trẻ dương khí thịnh, oan hồn của những môn khách đó nhất thời không làm hại được các con mà thôi!" Kim Ngư vẫn rất bất mãn với việc Kim Vệ đã vào tòa trạch phủ đó, mắng với giọng không mấy thiện cảm. "Cha nói phải, vì thế ngoài lần bị ép bất đắc dĩ đó, sau này con chưa từng dẫn người đến trạch phủ đó nữa, bình thường đi ngang qua cũng dặn mọi người tránh xa." Kim Vệ lại rất hiểu tính của Kim Ngư, lập tức nở một nụ cười hồn hậu, thuận theo ý của Kim Ngư nói. "Con biết là tốt!" Kim Ngư lại trừng mắt nhìn y một cái, quả nhiên không truy cứu nữa.

Ngô Lương liền nhân cơ hội hỏi: "Kim thúc, có thể kể cho ta nghe chuyện của nhà họ Lữ ở phía đông thành mà ngài vừa nhắc đến không?" "Ngô thái sử khách sáo rồi, có gì mà không được." Lại nhìn về phía Ngô Lương, Kim Ngư cũng nở một nụ cười, cung kính nói: "Lúc đó tôi còn trẻ, nhà họ Lữ và nhà tôi đều là ngư dân ra biển đánh cá, một ngày nọ trời âm u, e là sắp có mưa bão, thế là ngư dân ở Cù huyện đều sớm kéo thuyền lên bờ, đáng tiếc ba anh em nhà họ Lữ đã ra biển từ sớm, cho đến khi bão đến vẫn chưa trở về, điều này làm cho mấy bà vợ nhà họ Lữ ở nhà lo sốt vó, đến tối, càng gõ cửa từng nhà cầu xin chúng tôi giúp tìm người." "Nhưng đêm đó bão lớn kinh người, không ai dám dễ dàng ra biển, đành cùng các bà vợ nhà họ Lữ ra bờ biển ứng cứu, đợi bão nhỏ lại rồi mới tính tiếp." "Không ngờ trận mưa bão này kéo dài cả đêm, cho đến khi mặt trời mọc ngày hôm sau mới cuối cùng nhỏ lại, lúc này các bà vợ nhà họ Lữ lại lần nữa

cầu xin chúng tôi, mọi người bình thường đều là hàng xóm láng giềng giúp đỡ lẫn nhau, thế là cùng góp được mười mấy chiếc thuyền cùng ra biển tìm kiếm." "Thực ra trước khi ra biển, mọi người đã có dự cảm không lành, trận bão đêm qua tuyệt đối không phải là thuyền cá nhỏ của chúng tôi có thể chống chọi được, hy vọng sống sót của ba anh em nhà họ Lữ vô cùng mong manh." "Cuối cùng, chúng tôi phát hiện ra thuyền cá của nhà họ Lữ trên núi Úc Châu." "Chiếc thuyền cá đó được buộc cẩn thận vào tảng đá trên bờ biển, điều này cho thấy ba anh em nhà họ Lữ hẳn là đã lên bờ trước khi bão thực sự ập đến, còn có thời gian thu dọn thuyền cá, nếu vậy, lúc này họ hẳn là đang trú mưa trên núi Úc Châu, vậy thì chuyện này tám phần là một phen hú vía rồi." "Kết quả mọi người tìm kiếm khắp nơi trên núi, nhưng không tìm thấy tung tích của ba người." "Cuối cùng chỉ còn lại một nơi chưa tìm, chính là trạch phủ của Điền Hoành được đồn là có môn khách chết đi sống lại canh giữ." "Tôi lúc đó cũng còn trẻ máu nóng, không nói hai lời liền theo các ngư dân đồng hành vào khu cấm địa đó, đi qua khu mộ không bia, bước vào sân vườn cỏ dại um tùm, tôi lập tức cảm nhận được một luồng khí lạnh thấu đến tận đỉnh đầu, không nhịn được rùng mình một cái." "Lúc đó tuy vẫn còn mưa nhỏ, nhưng chỗ chúng ta bình thường không lạnh lắm, cái lạnh trong trạch phủ đó cực kỳ bất thường, vì thế tôi lập tức nghĩ đến truyền thuyết về trạch phủ này, trong lòng liền lo lắng không yên." "Nhìn lại mấy người đi cùng, họ lại như không có chuyện gì tiếp tục đi, dường như hoàn toàn không cảm nhận được luồng khí lạnh này, tôi hỏi họ, họ còn cười nhạo tôi nhát gan, nói nếu tôi sợ thì cứ về trước, họ tự mình vào tìm, hàng xóm láng giềng dù sao cũng phải cho các bà vợ nhà họ Lữ một câu trả lời." "Nói như vậy tôi tự nhiên càng không thể lùi bước, đành phải cứng đầu đi theo." "May mà trong thời gian đó cũng không xảy ra chuyện ma quái gì, cuối cùng chúng tôi quả nhiên tìm thấy tung tích của ba anh em nhà họ Lữ trong một căn phòng phụ của phủ đệ, đáng

tiếc khi chúng tôi nhìn thấy họ…" Nói đến đây, trên mặt Kim Ngư hiện lên vẻ sợ hãi rõ rệt, hít một hơi khí lạnh, lúc này mới như đang né tránh điều gì đó mà hạ thấp giọng nói: "Thân thể của lão đại và lão nhị nhà họ Lữ đã lạnh ngắt rồi, lão đại nằm thẳng cẳng trên đất, trên cổ có thể thấy dấu năm ngón tay siết chặt, lão nhị thì đầu vỡ máu chảy, máu chảy ra cả một vũng lớn, chỉ có lão tam một mình co ro trong góc tường không ngừng run rẩy, dường như đã bị kinh hãi tột độ." "Chúng tôi một lúc lâu mới hoàn hồn, hỏi lão tam rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, lão tam lại như không nhận ra chúng tôi, cứ một mực co vào góc tường, chúng tôi hơi đến gần một chút, y liền sợ hãi la hét, không chịu nói gì cả." "Chúng tôi cũng hết cách, đành phải khiêng thi thể của lão đại, lão nhị, rồi ép buộc trói lão tam lôi từ trên núi xuống mang về, giao y cho các bà vợ nhà họ Lữ." "Sau đó chuyện này cũng không có một lời giải thích nào, chỉ biết lão tam sau khi về nhà thì người trở nên ngây dại, suốt ngày chỉ nhốt mình trong phòng run rẩy, luôn miệng kêu lạnh, còn luôn miệng nói có ma, mọi người đều nói chắc chắn là ba anh em họ mạo phạm vào trạch phủ của Điền Hoành, lão đại và lão nhị bị vong hồn của những môn khách của Điền Hoành hại chết, lão tam tuy may mắn giữ được một mạng, nhưng cũng bị trúng tà mới biến thành như vậy." "Cứ như vậy qua nửa tháng, lão tam nhà họ Lữ lại bị người ta phát hiện treo cổ chết trong một khu rừng ngoài thành…" "Nhà họ Lữ ba người đàn ông không còn một ai, chuyện này cũng đã khẳng định danh tiếng hung trạch của trạch phủ Điền Hoành, từ đó ở Cù huyện không còn ai dám dễ dàng đến trạch phủ của Điền Hoành nữa." Nghe đến đây, Ngô Lương cuối cùng cũng hiểu được nguyên nhân Kim Ngư vừa rồi nghe nói Kim Vệ đã đến trạch phủ của Điền Hoành lại tức giận như vậy, ông ta sợ con trai mình cũng đi vào vết xe đổ của ba anh em nhà họ Lữ.

Nhưng mà… Ngô Lương cẩn thận suy ngẫm chuyện này, cũng phát hiện ra rất nhiều điểm nghi vấn không thể giải thích.

Vừa rồi nghe được một nửa, hắn đoán đây có thể là một vụ án mạng thông thường, lão tam nhà họ Lữ sống sót tự nhiên là nghi phạm lớn nhất, dù sao chỉ có một mình y sống sót, mà cái chết của lão đại và lão nhị, người thường cũng có thể làm được.

Nhưng sau đó nghe nói lão tam sau khi về nhà vừa kêu lạnh vừa kêu có ma, không lâu sau cũng treo cổ tự tử.

Ngô Lương lại dao động.

Điều này cho thấy lão tam không phải giả điên giả dại để thoát tội cho mình, mà một người muốn thoát tội cho mình càng không thể treo cổ tự tử… Y tám phần đã nhìn thấy thứ gì đó, trải qua chuyện gì đó mà người thường khó có thể chịu đựng được, vì thế mới bị kích động nghiêm trọng mà biến thành bộ dạng đó.

Nhưng trong một trạch phủ đã hoang phế từ lâu, lại có thể nhìn thấy gì chứ?

Chẳng lẽ ở đó thật sự có "người chết sống lại" mà Kim Ngư đã nhắc đến trước đó sao?

Ngô Lương trong lòng hoài nghi.

Kim Ngư vừa rồi cũng nói, "người chết sống lại" là chuyện xảy ra từ rất lâu rồi, tuy Kim Ngư cũng không nói rõ được thời gian cụ thể, nhưng chắc chắn là truyền thuyết lưu lại từ thời cha ông, tổ tiên của ông ta.

Truyền thuyết khi chưa được tự mình kiểm chứng, Ngô Lương tự nhiên sẽ không dễ dàng tin tưởng.

Hơn nữa.

Đám "Giặc Khăn Vàng" này lên núi cũng đã mấy năm rồi, họ tuy cũng gần như không vào hoặc đến gần trạch phủ của Điền Hoành, nhưng cùng ở trên một hòn đảo nhỏ, nói là ngẩng đầu không thấy cúi

đầu gặp cũng không quá, tại sao họ chưa từng thấy "người chết sống lại"?

Không chỉ vậy.

Con trai của Kim Ngư là Kim Vệ thậm chí còn dẫn người vào trạch phủ đó, và ở lại đó một đêm, họ không gặp phải chuyện ma quái nào, cũng không có ai bị trúng tà, hiện tại vẫn sống khỏe mạnh, đây cũng là một vấn đề.

Chẳng lẽ "người chết sống lại" còn có thể biến mất không dấu vết sao?

Oan hồn trong trạch phủ của Điền Hoành cũng có thể biến mất không dấu vết sao? "Kim thúc, Kim đại ca, xin chờ một lát." Trầm ngâm một lúc, Ngô Lương nói với hai cha con một câu như vậy, liền gọi các cốt cán của Phường Nhân Quân sang một bên, nghiêm mặt nói với họ: "Các vị, ta muốn ra biển lên núi Úc Châu, đến trạch phủ của Điền Hoành đó xem xét một phen." Hiện tại cố cư của Từ Phúc ở Cù huyện không có thu hoạch gì, truyền thuyết về Từ Phúc ở địa phương tạm thời cũng không tìm thấy manh mối đáng để đào sâu.

Ngô Lương đành phải đổi hướng suy nghĩ, bắt đầu từ Điền Hoành có liên quan đến Từ Phúc, tuy làm vậy chưa chắc đã tra ra được gì, nhưng nếu có thể làm rõ chân tướng của hung trạch này, đối với Ngô Lương cũng là một thu hoạch, đây cũng là khảo cổ, dù sao núi Úc Châu ở hậu thế đã liền với đại lục thành một mảnh, và đổi tên thành núi Vân Đài, hơn nữa trên núi đã không còn tòa "trạch phủ của Điền Hoành" được xây vào cuối Tần đầu Hán này nữa. "Tất cả nghe theo công tử định đoạt." Điển Vi lập tức không biểu cảm mà tỏ thái độ. "Đi thì đi thôi, dù sao ngươi đi đâu, thiếp thân và Bạch tỷ tỷ đều sẽ đi theo." Chân Mật không quan tâm mà cười cười, đưa tay khoác lấy cánh tay của Bạch Tinh Tinh, tự động tính cô vào. "Ta theo Ngô tướng

quân đến Thăng Long chính là để mở mang kiến thức, nơi càng kỳ lạ ta càng có hứng thú, tự nhiên không có lý do gì không đi." Vương tử Sát Mộc cũng nói.

Mà lúc này Gia Cát Lượng và Vu Cát đang ở trong phủ nha xem các truyền thuyết địa phương được viết trên tường. "Công tử hạ lệnh là được." Dương Vạn Lý tỏ thái độ xong, lại véo cổ họng cố ý thay Vu Cát nói: "Nhưng nếu Vu Cát ở đây, chắc chắn sẽ lùi lại hai bước, làm ra vẻ mặt già đau khổ mà nói: 'Nơi đó nếu thật sự tà môn như vậy, lão hủ cho rằng không nên đi thì hơn, mục đích của chuyến đi này của công tử là tìm tung tích Từ Phúc, không cần thiết phải dính vào vũng nước đục này, kẻo lại sinh chuyện ngoài ý muốn'." "Ha ha ha ha…" Mọi người lập tức cười ồ lên.

Dương Vạn Lý và Vu Cát chính là một đôi oan gia vui tính, ở cùng nhau thì phải tranh cãi vài câu, không ở cùng nhau cũng vẫn phải nói xấu nhau.

Nếu Ngô Lương không nhớ nhầm, nguồn gốc của mối quan hệ này giữa Dương Vạn Lý và Vu Cát, dường như là sau khi Dương Vạn Lý miệng đối miệng làm thuật hồi sức tim phổi cho Vu Cát khi đến Dự Chương quận, trước đó, hai người vẫn là nước sông không phạm nước giếng.

Cũng không biết sau lần làm thuật hồi sức tim phổi đó, tâm thái của hai người rốt cuộc đã xảy ra chuyển biến như thế nào… Nhưng lúc này không nên quan tâm đến chuyện đó.

Ngô Lương cười xong, quay đầu nhìn Vu Nữ Hô đang im lặng, đột nhiên mở miệng hỏi: "Hô cô nương, những môn khách tự sát tận trung đó, sau khi chết có khả năng trở thành Địa phược linh mà cô nói không?" "…" Vu Nữ Hô hơi ngẩn ra, phản ứng một lúc mới nói: "Vạn vật đều có thể trở thành Địa phược linh, tín niệm càng mãnh liệt thì

càng dễ trở thành Địa phược linh." "Nếu trong trạch phủ của Điền Hoành quả thực có Địa phược linh, thì giao cho Hô cô nương vậy." Ngô Lương cười nói.

Những thứ khác tạm thời không nói, điều hắn để ý còn là cái lạnh hoàn toàn khác biệt với môi trường xung quanh trong trạch phủ của Điền Hoành mà cả Kim Ngư và Kim Vệ đều nhắc đến, cái lạnh này phải có nguồn gốc, không thể tự nhiên mà có được. "Vâng." Vu Nữ Hô khẽ gật đầu, nhận lời.

Ngô Lương cũng không nói thêm gì nữa, quay đầu nhìn Bỉnh Lập, Kim Ngư và Kim Vệ, nghiêm mặt nói: "Phiền các vị sắp xếp một chút, ta hy vọng có thể lên đảo càng sớm càng tốt để tự mình xem xét dinh thự của Điền Hoành." "Ngô Thái sử..." Bỉnh Lập lại có chút lo lắng nói, "Ngài vừa rồi cũng đã nghe thấy, dinh thự của Điền Hoành kia có rất nhiều điểm đáng ngờ, ngài tự mình đi điều tra e là không ổn?" "Chuyện quỷ thần này không phải phàm nhân chúng ta có thể đoán được, xin Ngô Thái sử hãy nghĩ lại." Kim Ngư cũng khuyên nhủ.

Nếu nói hai kẻ này lo lắng cho an nguy của Ngô Lương, Ngô Lương chắc chắn sẽ không tin.

Mọi người mới gặp nhau lần đầu, chẳng có giao tình gì, ai cũng sẽ không quá coi trọng ai.

Thứ họ quan tâm hơn chắc chắn là bản thân mình.

Ngô Lương vừa mới vẽ cho Bỉnh Lập một cái bánh lớn, Bỉnh Lập còn trông cậy vào Ngô Lương để thăng quan phát tài, đương nhiên không muốn hắn xảy ra bất cứ chuyện ngoài ý muốn nào.

Chương 722

Hơn nữa, nếu Ngô Lương xảy ra chuyện ở Cù huyện, hắn là huyện lệnh cũng khó thoát khỏi liên can.

Còn điều Kim Ngư quan tâm thì hẳn là những đứa trẻ bị Ngô Lương bắt đi.

Nếu Ngô Lương xảy ra chuyện trên đảo, bất kể lão giải thích thế nào, e rằng đám lính Phường Nhân Quân đang canh giữ những đứa trẻ đó cũng sẽ không trả chúng về. "Ta đã quyết, hai vị không cần khuyên nữa." Ngô Lương kiên quyết nói, "Xin hai vị yên tâm, ta vì chuyện này mà xảy ra bất cứ việc gì cũng không liên quan đến hai vị, lời hứa trước đó vẫn còn hiệu lực, tuyệt không nuốt lời." "Chuyện này..." Bỉnh Lập và Kim Ngư nhìn nhau, cuối cùng đành bất đắc dĩ đồng ý, "Nếu đã như vậy, chúng ta sẽ đi sắp xếp ngay." Trong khi đó, ánh mắt Kim Vệ nhìn Ngô Lương lại có thêm một tia ngạc nhiên và tán thưởng.

Hắn bình thường vốn là người thích mạo hiểm, không ngờ một viên quan chức vị cao như Ngô Lương lại có dũng khí tự mình xông pha, điều này khiến Kim Vệ phải nhìn hắn bằng con mắt khác...

Có lẽ hắn thực sự không cùng loại với những viên quan sĩ tộc tham sống sợ chết mà hắn từng gặp trước đây. "Vậy tiểu nhân đi chuẩn bị thuyền bè trước, nhiều nhất nửa canh giờ sau là có thể ra khơi." Không đợi Bỉnh Lập và Kim Ngư lên tiếng sắp xếp, Kim Vệ đã chủ động hành lễ với Ngô Lương. "Làm phiền Kim đại ca rồi." Ngô Lương đáp lễ, cười nói. "Ngô Thái thú gọi tiểu nhân một tiếng A Vệ là được, xưng hô huynh trưởng như vậy tiểu nhân không dám nhận." Kim Vệ hiếm khi nở nụ cười với Ngô Lương, lại hành lễ một lần nữa

rồi quay người nhanh chân đi về phía xa. ...

Trở lại phủ nha.

Gia Cát Lượng và Vu Cát quả nhiên không phát hiện được thông tin gì đặc biệt đáng chú ý từ những truyền thuyết địa phương trên tường.

Hơn nữa, những thông tin này còn có rất nhiều điểm trùng khớp với sử sách và truyền thuyết dân gian ở Lao sơn, căn bản không thể cung cấp manh mối mới cho Ngô Lương.

Nhưng điều này cũng nằm trong dự liệu của Ngô Lương.

Dù sao, nếu không phải lần này sứ giả Uy quốc đến cầu viện, Thiên triều từ xưa đến nay căn bản không có ai có thể xác định được Từ Phúc có thật sự đến Uy quốc hay không, càng không có ai biết sau khi Đại Tần diệt vong, Từ Phúc lại có thể quay lại biển cả để thử trở về Thiên triều.

Do đó, muốn thông qua những truyền thuyết dân gian này để tìm kiếm manh mối liên quan đến Từ Phúc sau khi trở về là chuyện gần như không thể thực hiện được.

Thậm chí cho đến bây giờ, ngay cả người Uy quốc cũng không thể xác định được Từ Phúc rốt cuộc có thuận lợi trở về Thiên triều hay không, dù sao biển số giữa đại dương thực sự quá nhiều.

Nói thật.

Cá nhân Ngô Lương cho rằng, cho dù Từ Phúc thật sự tìm được thuốc trường sinh bất tử, trở thành vị tổ thần giết không chết trong mắt người Uy quốc, nhưng nếu không cẩn thận rơi vào đại dương vô biên vô tế, sâu không thấy đáy, cũng chưa chắc có kết cục tốt đẹp gì.

Ở hậu thế, hắn từng xem một bộ phim như vậy.

Cũng kể về một người phụ nữ trở thành bất tử, dùng bất cứ thủ đoạn nào cũng không thể giết chết.

Nhưng cuối cùng người ta vẫn tìm ra cách đối phó với cô ta.

Người ta phong ấn cô vào một chiếc quan tài sắt lớn, sau đó ném cô cùng quan tài sắt xuống biển sâu.

Thế là người phụ nữ này rơi vào một vòng lặp tử vong, cô sẽ nhanh chóng chết đuối dưới đáy biển, một lúc sau lại hồi sinh, rồi lại chết đuối, rồi lại hồi sinh...

Vĩnh sinh vĩnh thế kẹt trong một cái bug, thà chết một cách thống khoái còn hơn. "Công tử định đi điều tra cố cư của Điền Hoành sao?" Sau khi biết chuyện về cố cư của Điền Hoành và nghe quyết định của Ngô Lương, khuôn mặt già nua của Vu Cát lập tức nhăn lại. "Đúng vậy." Ngô Lương khẽ gật đầu, quay lại nhìn đám người Phường Nhân Quân mỉm cười.

Lúc nãy Dương Vạn Lý đã bắt chước phản ứng của Vu Cát sau khi nghe chuyện này, và biểu hiện của Vu Cát lúc này đã khớp hoàn toàn.

Quả nhiên. "Nếu nơi đó thật sự tà môn như vậy, lão hủ cho rằng tốt nhất không nên đi.

Huống hồ mục đích chuyến đi này của công tử là tìm tung tích Từ Phúc, thực sự không cần thiết phải dính vào vũng nước đục này, kẻo lại sinh chuyện ngoài ý muốn!" Vu Cát lập tức khuyên can.

Hay cho tên này, những lời nói ra gần như y hệt những gì Dương Vạn Lý đã bắt chước trước đó, chỉ khác vài từ mà thôi. "Ha ha ha ha..." Mọi người nghe vậy liền cười phá lên, cười đến nghiêng ngả, cơ bụng cũng đau. "Hữu Tài ca ca, các huynh đang cười gì vậy?" Gia Cát Lượng không hiểu, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy vẻ nghi hoặc.

Vu Cát cũng ngơ ngác. "Lát nữa đệ hỏi riêng Dương Vạn Lý là biết." Ngô Lương khó khăn lắm mới nín cười, vỗ vai Gia Cát Lượng nói, "Ta đã hỏi thăm rồi, Điền Hoành và Từ Phúc là bạn cũ.

Mặc dù dinh thự của Điền Hoành được xây sau khi Từ Phúc ra khơi, có lẽ không có liên hệ trực tiếp gì với Từ Phúc, nhưng dinh thự của Điền Hoành hiện là manh mối duy nhất chúng ta có thể truy lùng.

Đã đến đây rồi, dĩ nhiên không thể bỏ qua." "Dương Vạn Lý chắc chắn lại nói xấu lão hủ sau lưng chứ gì?" Lúc này sự chú ý của Vu Cát đã không còn ở dinh thự Điền Hoành nữa, mà là nhìn Dương Vạn Lý đang cười không ngừng chùi nước mắt với vẻ mặt giận dữ. "Ta không có, ngươi đừng có ngậm máu phun người!" Dương Vạn Lý vừa cười vừa biện minh cho mình, lại vẫy tay với Gia Cát Lượng, "Lại đây, lại đây, Gia Cát hiền đệ, có câu 'một mình vui không bằng mọi người cùng vui', ta nghĩ ra một chuyện rất thú vị, phải chia sẻ với đệ một phen mới được." ...

Nửa canh giờ sau.

Ngô Lương và mọi người đã lên thuyền do Kim Vệ sắp xếp.

Thuyền của đám "giặc Hoàng Cân" này đều không lớn, mỗi chiếc ngồi khoảng mười người đã có chút chật chội, nhưng được cái số lượng rất khả quan, mấy chục chiếc thuyền đi một vòng là có thể đưa đón mấy trăm người, Ngô Lương và Phường Nhân Quân đi theo đương nhiên không thành vấn đề.

Hôm nay thời tiết khá tốt, trên biển không một gợn sóng.

Eo biển giữa bờ biển Cù huyện và núi Úc Châu cũng không rộng lắm, ước chừng khoảng ba cây số.

Vì vậy, chỉ mất khoảng một canh giờ, mọi người đã đến hòn đảo mà không gặp bất cứ trở ngại nào.

Theo lời giới thiệu của Kim Vệ.

Dinh thự của Điền Hoành tuy ở vị trí gần đỉnh núi Úc Châu, nhưng lại ở mặt sau của ngọn núi, đối diện với hướng Cù huyện.

Trại của đám "giặc Hoàng Cân" bọn họ cũng được xây ở vị trí tương tự, như vậy sẽ không dễ bị người khác nhìn thấy vị trí và tình hình trong trại.

Đôi khi cũng có thể che mắt người đời, người ngoài không biết tình hình căn bản không biết trên đảo còn có người ở.

Đây quả thực là một lựa chọn chính xác.

Thời đại này không có các phương tiện quan sát như vệ tinh, nếu đám "giặc Hoàng Cân" này không chủ động xuất hiện, và Bỉnh Lập trước đó cũng không chủ động đề cập, Ngô Lương cũng sẽ nghĩ rằng trên hòn đảo này căn bản không có người.

Nhưng điều đó không quan trọng.

Mục đích của Ngô Lương rất rõ ràng, sau khi lên đảo liền bảo Kim Vệ dẫn họ đến dinh thự Điền Hoành để xem xét.

Núi Úc Châu không quá cao, điểm cao nhất cách mặt nước biển khoảng ba trăm mét.

Theo lẽ thường thì sẽ không có chênh lệch nhiệt độ quá lớn.

Sự thật cũng đúng như vậy.

Dù hiện tại vẫn là đầu xuân, nội địa vẫn còn rất lạnh, nhưng nhiệt độ trên đảo đã tăng lên không ít, cảm giác khoảng hai mươi ba, hai mươi bốn độ, thuộc loại nhiệt độ không lạnh cũng không nóng, cơ thể cảm thấy thoải mái nhất.

Khi mọi người đi lên núi, nhiệt độ có thể sẽ giảm đi một chút.

Nhưng vì Phường Nhân Quân hiện tại vẫn mặc khá dày, mọi

người đều đã bắt đầu đổ mồ hôi, nên không cảm nhận được sự thay đổi nhiệt độ rõ rệt.

Nửa canh giờ sau.

Ngô Lương và mọi người cuối cùng cũng men theo con đường nhỏ trên sườn núi để đi vòng ra mặt sau của ngọn núi. "Ngô Thái sử mời xem, kia chính là dinh thự của Điền Hoành." Kim Vệ lập tức chỉ vào một vùng trũng gần đỉnh núi, cách họ khoảng một cây số, nói: "Trại của chúng ta thì ở dưới chân núi, đó là một cảng tránh gió rất tốt.

Ngày thường chúng ta sống bằng nghề đánh cá, xây trại trong cảng tránh gió không chỉ có thể bảo vệ thuyền bè và bến cảng, mà ra khơi cũng tiện hơn." Ngô Lương trước tiên nhìn theo hướng tay chỉ của Kim Vệ về phía dinh thự của Điền Hoành.

Vùng trũng đó rộng khoảng hai mẫu đất, nhà cửa đều được xây sát vào sườn núi, coi như là kết cấu dựa núi mà xây.

Trên tường ngoài của những ngôi nhà, có thể thấy rất nhiều loại cây dây leo đã xanh um tùm, bao bọc những công trình đó thành một tòa thành màu xanh lục.

Ngoài những ngôi nhà này, những nơi còn lại đều là thực vật xanh tốt.

Nhưng ngoại trừ một cây cổ thụ nghiêng ngả, những cây còn lại đều không cao lắm, không che khuất những công trình nhà cửa, cũng không cản trở tầm nhìn của chủ nhân ngôi nhà.

Đồng thời.

Những thực vật này cũng không thể che lấp những ngôi mộ không bia nằm rải rác trong vùng trũng.

Ngô Lương liếc mắt đã thấy những nấm mồ đó.

Chúng phân bố quanh nhà theo thế cục chúng tinh củng nguyệt, quả thực có cảm giác như dù đã chết vẫn đang bảo vệ dinh thự đó.

Sau khi quan sát sơ qua dinh thự của Điền Hoành.

Ngô Lương lại nhìn xuống chân núi, quả nhiên thấy được trại được xây trong cảng tránh gió mà Kim Vệ đã nói.

Trại này cách bờ biển khoảng năm trăm mét, tất cả nhà cửa đều được dựng bằng gỗ, kể cả mái nhà cũng không ngoại lệ, chỉ là trên mái nhà còn lợp rất nhiều cỏ tranh dùng để che mưa.

Ngoài ra.

Trên bờ còn có rất nhiều giàn gỗ, trên đó treo rất nhiều lưới cá và cá khô đang phơi, gần đó còn có một số thuyền nhỏ úp trên mặt đất.

Trại này đã có quy mô ban đầu.

Trông có vẻ thoải mái và an toàn hơn một chút so với mấy làng chài ven biển ở Lao sơn, chỉ là các tài nguyên khác trên đảo lại ít hơn nhiều.

Sống ở đây thực sự ngoài đánh cá ra thì không còn con đường nào khác.

Ngô Lương đã quan sát kỹ.

Hòn đảo này gần như tám mươi phần trăm diện tích là đá và bãi cát, đất đai thực sự có thể gọi là thổ nhưỡng rất hiếm hoi.

Chương 723

Dinh thự của Điền Hoành chiếm giữ vị trí tốt nhất, có thể cũng là nơi màu mỡ nhất, vì thực vật ở những nơi khác đều không um tùm bằng thực vật trong vùng trũng đó. "Trại của các ngươi xây không tệ, quả là một nơi tiên cảnh khó tìm." Ngô Lương khẽ gật đầu, rồi lại quay đầu nhìn dinh thự Điền Hoành, cười nói: "Nhưng ta phải đến dinh thự Điền Hoành xem xét trước.

Cha ngươi có vẻ rất kiêng kỵ nơi này, ta cũng không muốn làm khó ngươi.

Tiếp theo chúng ta tự đi là được rồi, ngươi có thể ở lại đây hoặc về trại trước chờ đợi, lát nữa ta sẽ đến tìm ngươi hội họp." "Chuyện này..." Kim Vệ nghe vậy lộ vẻ do dự, rõ ràng hắn cũng muốn đến dinh thự Điền Hoành một lần nữa, xem thử Ngô Lương rốt cuộc có thủ đoạn gì, và có thể tra ra được điều gì hay không.

Trầm ngâm hai nhịp thở, Kim Vệ cuối cùng nói: "Ngô Thái sử, có thể dẫn tiểu nhân cùng đi xem không, tiểu nhân rất tò mò về dinh thự này." "Chúng ta có xảy ra chuyện gì cũng không sao, nếu ngươi xảy ra chuyện gì, ta không thể ăn nói với cha ngươi được." Ngô Lương cười nói. "Đây là ý của tiểu nhân, các huynh đệ đi cùng đều là nhân chứng, làm sao có thể đổ cho Ngô Thái sử được." Kim Vệ kiên quyết nói, "Chỉ là sau này trước mặt cha ta, còn phải nhờ Ngô Thái sử giữ bí mật giúp tiểu nhân, nếu không cha ta chắc chắn lại mắng tiểu nhân." "Có thể thì có thể, nhưng ta cần giao ước ba điều với ngươi trước." Ngô Lương khẽ gật đầu, nghiêm mặt nói, "Nếu ngươi theo ta, thì phải tuân theo mệnh lệnh của ta.

Ta nói đi về phía đông thì ngươi và người của ngươi không được

đi về phía tây.

Ta nói lui thì ngươi và người của ngươi phải lập tức rút lui, không được có chút do dự nào.

Ngoài ra, tính cả ngươi, ta nhiều nhất chỉ cho phép năm người đi theo, ngươi có thể tuân thủ không?" "Tất cả đều nghe theo sự sắp xếp của Ngô Thái sử." Kim Vệ vội vàng gật đầu đồng ý.

Cứ như vậy, hai bên đã đạt được thỏa thuận, mọi người cuối cùng cũng bắt đầu tiến về phía dinh thự Điền Hoành.

Quãng đường một cây số không xa, chỉ mất khoảng một nén nhang, Ngô Lương và mọi người đã bước vào vùng trũng xanh um tùm đó.

Ngay sau đó, mọi người cảm nhận được một luồng khí lạnh bất thường.

Cảm giác này giống như vùng trũng này và thế giới bên ngoài có một rào cản vô hình, ngăn cách hai bên, do đó tạo ra sự chênh lệch nhiệt độ rõ rệt như vậy. "Cái lạnh này quả nhiên lợi hại." Mọi người thì thầm, lần lượt siết chặt lại quần áo đã mở phanh ra vì leo núi đổ mồ hôi.

Không ít người ngay khoảnh khắc bước vào vùng trũng này đã không nhịn được rùng mình một cái, dâng lên một cảm giác muốn đi tiểu. "Hô cô nương, cô đến xem trước, nơi này có địa phược linh không?" Ngô Lương quả quyết mời Vu Nữ Hô ra.

Hắn chưa từng thấy địa phược linh, thậm chí linh hồn cũng chưa từng tận mắt thấy.

Nhưng hậu thế luôn có một cách nói, rằng những linh hồn lang thang tồn tại trong những từ trường và năng lượng khác nhau, ở nơi chúng tồn tại, hoặc khi chúng xuyên qua cơ thể, con người dù không

thể nhìn thấy bằng mắt thường, nhưng sẽ cảm nhận được sự lạnh lẽo rõ rệt.

Cũng không biết cách nói này rốt cuộc có đáng tin hay không...

Kết quả. "Không có." Vu Nữ Hô nhìn quanh một vòng, rất chắc chắn lắc đầu. "Không có gì cả?" Ngô Lương xác nhận lại. "Không có gì cả." Vu Nữ Hô không chút do dự đáp. "Vậy cái lạnh bất thường này từ đâu mà ra?" Ngô Lương không hiểu.

Chẳng lẽ đây thực chất là một hiện tượng tự nhiên?

Nhưng Ngô Lương lại không biết giải thích hiện tượng tự nhiên này như thế nào.

Dù sao trước đây hắn chưa từng gặp phải tình huống này, ở hậu thế cũng chưa từng thấy tài liệu nào về tình huống tương tự. ...

Không ai có thể trả lời câu hỏi của Ngô Lương, ngay cả bản thân Ngô Lương cũng không có manh mối nào.

Ít nhất khoa học chắc chắn không có cách nào giải thích được.

Nếu đây là một hầm mộ, hoặc một cung điện dưới lòng đất thì còn có thể nói được, nhưng đây chỉ là một khu vực tự nhiên trên mặt đất, không khí có thể tự do trao đổi với bên ngoài, mỗi ngày cũng có ít nhất nửa ngày được ánh nắng mặt trời chiếu rọi, điều này rất không hợp lý.

Ngô Lương đứng tại chỗ nhìn quanh.

Rất nhanh, hắn phát hiện một cái hố dài hình chữ nhật cách đó vài trượng, liền dẫn mọi người tiến lên xem xét. "Các lão nhân nói, loại hố đất này vốn là mộ chôn xác các môn khách của Điền Hoành.

Sau này, những thi thể đã mục nát của các môn khách không biết làm sao lại bò ra khỏi mộ, nên mới để lại rất nhiều hố đất như thế

này." Kim Vệ chủ động giới thiệu cho Ngô Lương. "Trước đây ta nghe cha ngươi nói, sau khi thi thể của những môn khách đó bò ra khỏi mộ, liền đi lại trên núi Úc Châu như người sống, thấy có người đến gần đây còn chủ động tấn công.

Vậy sau đó thì sao?

Ngươi có biết sau đó thi thể của những môn khách đó đã đi đâu không?" Ngô Lương vừa nhìn vào trong hố đất, vừa trầm ngâm hỏi. "Không biết...

đó đều là chuyện mấy trăm năm trước rồi, cha ta cũng là nghe các lão nhân trong huyện nói, mà các lão nhân trong huyện cũng là nghe từ tổ tiên của Cù huyện kể lại.

Dù là cha ta hay các lão nhân trong huyện, không ai từng thấy thi thể của những môn khách đó, chuyện này rốt cuộc là thật hay giả cũng khó nói, ai mà nói rõ được chuyện sau này chứ." Kim Vệ càng giống một người vô thần hiếm có của thời Đông Kinh, lời nói thể hiện sự nghi ngờ và quan điểm của mình đối với truyền thuyết này...

Điều này cũng giải thích tại sao trước đây hắn dám vi phạm lời cảnh báo của cha, dẫn người vào ở một đêm trong ngôi nhà ma nổi tiếng ở Cù huyện này. "Ở Cù huyện có ai đã đếm xem ở đây có tổng cộng bao nhiêu ngôi mộ, và có bao nhiêu ngôi mộ giống như cái hố đất này không?" Ngô Lương tiếp tục hỏi. "Chuyện này tiểu nhân lại biết, hơn nữa sau khi lên đảo còn tự mình đếm qua." Kim Vệ có phần tự hào nói, "Ở đây tổng cộng có bốn trăm tám mươi sáu ngôi mộ không bia, chứ không phải năm trăm ngôi như lời đồn.

Trong đó, những ngôi mộ biến thành hố đất như thế này có tổng cộng một trăm bốn mươi hai cái." "Vậy ngươi có từng kiểm chứng xem trong ba trăm bốn mươi bốn ngôi mộ không bia còn nguyên vẹn kia có thật sự có thi thể của môn khách không?" Ngô Lương lại hỏi

tiếp. "Chuyện này..." Kim Vệ lập tức sững sờ, ngây người một lúc lâu mới nhìn Ngô Lương với vẻ mặt kỳ quái kiểu "ta nghi ngươi đang gài bẫy để bắt ta", rồi vội vàng thanh minh, "Ngô Thái sử, tiểu nhân tuy không biết chữ, nhưng cũng biết đào mộ là trọng tội chém đầu, dù có gan trời cũng không dám làm chuyện trời giận người oán này." Nhà Hán quả thực có pháp lệnh rõ ràng như vậy: Đào mộ và làm người khác bị thương tật, lừa đảo, giết người và buôn người là đồng tội, đều phải chịu trách hình!

Cái "trách hình" này không phải là chém đầu đơn giản như bình thường.

Mặc dù cùng có mục đích là xử tử, nhưng quy trình hành hình của "trách hình" là "trước cắt thịt lóc xương, sau chặt chân tay, cuối cùng mới cắt cổ họng".

Cả một quy trình này xuống, cũng gần giống như lăng trì, dù sao cũng là để người chịu hình phải chịu đựng hết sự đau khổ và dày vò mà người thường khó có thể chịu đựng được trước khi chết.

Xem ra nhà Hán thịnh hành hậu táng, hoàng tộc nhà Hán và sĩ tộc là những giai cấp thống trị càng là nhóm người chính của việc hậu táng, công tác phổ biến pháp luật về phương diện này của họ thực sự không thiếu công sức, ngay cả một ngư dân ở nơi xa xôi như Cù huyện cũng được phổ cập...

Nhưng nghĩ lại cũng hợp tình hợp lý, dù sao đây căn bản là để bảo vệ lợi ích của chính giai cấp thống trị, liên quan đến chuyện của chính các lão gia, họ sao lại không để tâm? "..." Nghe lời Kim Vệ nói, đám người Phường Nhân Quân mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, cũng tập thể im lặng.

Chúng ta chính là những kẻ ngoài vòng pháp luật thường làm những chuyện này... "Khụ khụ." Ngô Lương vội ho khan hai tiếng,

chuyển chủ đề, "Nếu đã như vậy, chúng ta vào trong dinh thự xem có thể tìm được manh mối gì khác không." ...

Nói là dinh thự.

Thực ra đây chỉ là một cụm nhà đá chen chúc nhau.

Ngôi nhà đá ở giữa cao lớn hơn một chút, những ngôi nhà đá xung quanh thấp bé hơn một chút, cứ như vậy chen chúc vào nhau, tạo thành một quần thể kiến trúc không quá hùng vĩ, và giữa quần thể kiến trúc còn có một số con đường nhỏ lát đá cho người đi lại.

Cửa của những ngôi nhà đá này đã sớm biến mất.

Những đồ đạc có thể từng tồn tại bên trong cũng đều biến mất không còn dấu vết.

Chỉ để lại từng căn nhà đá trống rỗng, trông giống như từng cái nhà giam âm u.

Phường Nhân Quân đi theo được để lại bên ngoài, Ngô Lương dẫn theo các cốt cán của Phường Nhân Quân và Kim Vệ đi vào từng căn nhà đá, nhưng không thu hoạch được gì.

Cuối cùng, họ đến trước cửa ngôi nhà đá cao lớn nhất và cũng gần sườn núi nhất trong quần thể kiến trúc này. "Ngô Thái sử, bên trong chính là nơi ba huynh đệ nhà họ Lữ năm đó xảy ra chuyện.

Mặc dù đồn đại rất tà môn, nhưng ta đã dẫn người vào đó trú mưa một đêm, lại không gặp phải chuyện ma quỷ gì, chỉ là dù có đốt lửa, bên trong vẫn lạnh đến mức khiến người ta run rẩy." Kim Vệ đúng lúc bổ sung. "Ừm." Ngô Lương khẽ gật đầu, đã đi vào dưới sự hộ vệ của Điển Vi và Dương Vạn Lý.

Vừa bước vào, một luồng khí lạnh đã ập đến.

Nhiệt độ ở đây rõ ràng thấp hơn mấy độ so với những ngôi nhà đá

trước đó, nhưng cũng không phải là cái lạnh mà cơ thể không thể chịu đựng được.

Có lẽ là vì hôm nay trời quang, khác với ngày mưa khi Kim Vệ vào trước đây?

Siết chặt quần áo trên người, Ngô Lương tiếp tục đi sâu vào.

Tình hình ở đây cũng không khác gì những ngôi nhà đá khác, bên trong trống không, không thấy một mảnh gỗ hay một món đồ dùng nào còn sót lại.

Ngô Lương chỉ thấy một đống tro tàn rất mỏng ở một góc. "Ngươi lúc đó đốt lửa ở đó phải không?" Ngô Lương chỉ vào đống tro tàn hỏi. "Đúng vậy." Kim Vệ gật đầu nói, "Lúc đó chúng ta có tổng cộng mười bảy người, đốt một đống lửa như vậy còn không đủ ấm.

Tiếc là trời mưa bão, củi khô khó tìm, mọi người đành chen chúc nhau miễn cưỡng qua đêm đó." "Khi ngươi đến, nơi này cũng có bộ dạng như bây giờ sao?" Ngô Lương lại hỏi. "Đúng vậy, qua lâu như vậy, nơi này vẫn không có gì thay đổi." Kim Vệ lại gật đầu.

Ngô Lương cũng không hỏi thêm, tiếp tục quan sát tình hình của căn nhà đá này.

Bố cục của căn nhà đá này giống như một phòng khách nhỏ, nếu đoán không sai, Điền Hoành tám phần là ở đây nghị sự với các môn khách.

Đương nhiên, căn nhà đá này cũng có thể là triều đường.

Dù sao lúc đó Điền Hoành tuy chỉ mang theo năm trăm môn khách đến đây, nhưng lúc đó ông ta đã tự lập làm Tề vương, một chư hầu vương nên có sự phô trương và thể diện vẫn phải có.

Đáng nói là.

Điền Hoành cũng là vị Tề vương cuối cùng trong lịch sử Thiên triều, sử gọi là "Tề vương Hoành".

Chương 724

Mặc dù lúc đó Tần Thủy Hoàng thống nhất thiên hạ đã sớm diệt nước Tề, nhưng thực ra không hề đuổi cùng giết tận quý tộc nước Tề, và Điền Hoành chính là hậu duệ chính thống của vương tộc nước Tề.

Tính hợp pháp chính trị của ông ta thậm chí có thể truy nguyên đến vị chư hầu vương đầu tiên của nước Tề khi nhà Chu mới thành lập, Khương Thái Công Khương Tử Nha.

Ai cũng biết.

Nước Tề trong lịch sử thực ra phải chia thành hai giai đoạn lớn, nửa đầu là Lữ Tề, nửa sau là Điền Tề.

Thời kỳ Lữ Tề, đúng như tên gọi là hậu đại của Khương Thái Công Lữ Thượng nắm quyền.

Điền Tề là sau sự kiện "Điền thị đại Tề", do hậu duệ của vương công nước Trần đã sớm bị diệt là nhà họ Điền nắm quyền nước Tề.

Sau đó.

Nhà họ Điền luôn là người nắm quyền của nước Tề, truyền từ đời này sang đời khác cho đến khi Tần Thủy Hoàng diệt nước Tề.

Sau khi bị Đại Tần khống chế trong một thời gian ngắn mười ba năm, cuộc khởi nghĩa của Trần Thắng và Ngô Quảng bùng nổ, hậu duệ nhà họ Điền lại một lần nữa nhân cơ hội khởi binh phục quốc, tự lập làm Tề vương.

Cứ như vậy đến đời Điền Hoành, cũng đã trải qua bảy đời Tề vương, cuối cùng cùng với cái chết của Điền Hoành, nước Tề cuối cùng cũng hoàn toàn diệt vong... "Trong căn phòng đá này hàn khí nặng

nhất, có khả năng đây là nguồn gốc của luồng khí lạnh kỳ quái này không?" Cảm nhận hàn khí trong phòng đá, Ngô Lương trầm ngâm nói. "Công tử, lão hủ khi vào đây tuy cảm thấy hàn khí ập đến, nhưng ở trong đó lại không cảm nhận được luồng khí nào, e là không dễ nói." Vu Cát nhíu mày nói ở bên cạnh. "Lúc vào cảm thấy hàn khí ập đến là do có sự chênh lệch nhiệt độ giữa nơi này và bên ngoài, điều này cũng không có gì đáng trách..." Ngô Lương vẫn tự mình phân tích.

Gia Cát Lượng đúng lúc đề nghị: "Hữu Tài ca ca, hay là chúng ta dùng phương pháp cũ để kiểm tra một phen?" "Ừm, cũng có thể thử." Ngô Lương khẽ gật đầu. "Vậy ta đi đây." Gia Cát Lượng đáp một tiếng, liền nhanh chân chạy ra ngoài.

Phường Nhân Quân đối với "phương pháp cũ" đương nhiên lòng dạ biết rõ, còn Kim Vệ thì nhìn bóng lưng Gia Cát Lượng với vẻ mặt nghi hoặc, biểu cảm như không hiểu được mật ngữ giữa Ngô Lương và Gia Cát Lượng.

Một lát sau, khi Gia Cát Lượng trở lại, trong tay đã có thêm mấy sợi lông gà mềm nhất.

Trước mặt Kim Vệ.

Gia Cát Lượng đến các góc của căn phòng đá này, giơ cao sợi lông gà lên, rồi thả tay cho nó bay lơ lửng, làm đi làm lại nhiều lần.

Kết quả...

Mặc dù trong phòng đá không phải là không có dấu hiệu của luồng khí lưu động, nhưng mọi người đều thấy được đó đều là luồng khí lưu động bình thường, không phát hiện nơi nào có luồng khí có quy luật rõ ràng.

Nói cách khác.

Căn phòng đá này có thể không có mật thất, cho dù có mật thất,

cũng tuyệt đối không phải là nguồn gốc của luồng khí lạnh kỳ quái này. "Chẳng lẽ cái lạnh này là do phòng đá sinh ra sao?" Mọi người nhất thời lại mất phương hướng. "Sinh ra...

Chẳng lẽ hàn khí đến từ những tảng đá xây nên những ngôi nhà đá này?" Ngô Lương từ sự nghi hoặc của mọi người nghĩ đến một khả năng khác, lập tức đến bên tường xem xét kỹ những viên gạch đá được sử dụng trong tường.

Những viên gạch đá này trông cũng không có gì khác biệt, chỉ là đá vôi thông thường mà thôi.

Và Ngô Lương dùng tay chạm vào bề mặt gạch đá, cũng không cảm nhận được sự chênh lệch nhiệt độ rõ rệt, chúng rõ ràng cũng không phải là nguồn gốc của luồng khí lạnh kỳ quái này...

Ngay lúc này. "Công tử, trong lòng ngài có một món đồ tỏa ra khí tức không đúng lắm." Sát Mộc vương tử đột nhiên tiến lên ghé tai nói với Ngô Lương. "Thứ gì?" Ngô Lương lộ vẻ nghi ngờ.

Trong lòng hắn chứa không ít đồ, nhưng trong đó những pháp khí có thể tỏa ra khí tức cũng chỉ có mấy món, và loại khí tức này chỉ có Sát Mộc vương tử mới có thể nhìn thấy. "Ngọc bội Lạc Đà Phần?" Ngô Lương kéo Sát Mộc vương tử sang một bên, trước tiên lấy ra một miếng ngọc thạch nhỏ. "Không phải nó." Sát Mộc vương tử lắc đầu. "Hủy đan?" "Không phải." "Cương mão?" "Cũng không phải." "Thái Công Ấn?" "Chính là nó!" Ngô Lương lần lượt lấy ra những pháp khí mang theo bên mình, đến khi lấy ra Thái Công Ấn, Sát Mộc vương tử cuối cùng cũng gật đầu lia lịa.

Phương ấn này được phát hiện trong mộ Tề Ai Công trước đây, chính là pháp khí do Khương Thái Công Lữ Thượng thời kỳ để lại.

Theo văn hiến được phát hiện trong mộ Tề Ai Công ghi lại, tác dụng chính của phương ấn này là để đối phó với vu thuật mà Lữ

Thượng truyền cho con cháu, tránh cho con cháu vì tranh quyền đoạt lợi mà hãm hại lẫn nhau.

Thông thường chỉ có mỗi đời Tề vương mới có thể sở hữu, chỉ là đến đời Tề Ai Công, vẫn xảy ra chính biến, thế là phương ấn này bị gia nhân của Tề Ai Công lén lút chôn vào lăng mộ bí mật được xây cho ông ta, từ đó thất truyền đối với các Tề vương sau này.

Đáng nói là, khi có được phương "Thái Công Ấn" này, Ngô Lương đã nghi ngờ thứ này thực chất chính là "Phát Khâu Ấn" mà hậu thế bàn tán sôi nổi, do Phát Khâu trung lang tướng sở hữu.

Bởi vì trên phương ấn này khắc tám chữ "Thái Công chúc phúc, bách vô cấm kỵ", chỉ khác hai chữ so với tám chữ "Thiên quan chúc phúc, bách vô cấm kỵ" được khắc trên "Phát Khâu Ấn" trong truyền thuyết.

Hơn nữa, cách phát âm của hai chữ này lại rất giống nhau, rất dễ xảy ra sai lệch trong quá trình truyền miệng.

Quan trọng nhất là, công dụng của "Thái Công Ấn" cũng rất tương tự với "Phát Khâu Ấn" trong truyền thuyết...

Ngoài ra còn có một vấn đề.

Trong truyền thuyết, "Phát Khâu Ấn" là pháp ấn mà Tào lão bản ban cho Phát Khâu trung lang tướng, mà Ngô Lương đã làm Trung lang tướng, tuy không phải Phát Khâu trung lang tướng, nhưng Tào lão bản vẫn ban cho hắn một phương ấn đồng như trong sử sách ghi lại.

Trên ấn này cũng khắc tám chữ, viết là "Nhất ấn tại thủ, hữu cầu tất ứng".

Ấn này cho Ngô Lương đặc quyền tương tự "thượng phương bảo kiếm", nhưng tuyệt đối không phải là pháp khí gì.

Điều này càng khiến Ngô Lương không thể không cho rằng, "Thái Công Ấn" và "Hữu cầu tất ứng ấn" mới là sự thật lịch sử, có lẽ cả hai cộng lại, vu thuật và quyền lực chồng chất lên nhau, mới là "Phát Khâu hữu ấn" hoàn chỉnh. "Phát Khâu Ấn" không phải chỉ một phương ấn nào đó, mà là hợp xưng của cả hai.

Nhưng hiện tại rõ ràng không phải là lúc bận tâm đến vấn đề này, trở lại chuyện chính. "Khí tức của Thái Công Ấn không đúng?" Ngô Lương trong lòng không hiểu, theo bản năng truy vấn, "Khí tức của thứ này rốt cuộc đã xảy ra biến hóa như thế nào?" "Trước đây khí tức của nó tuy nồng đậm dày dặn, nhưng lại đều đều ôn hòa, cho người ta cảm giác trầm ổn lão thành.

Nhưng bây giờ, khí tức của nó lại ngang tàng phóng ra ngoài, khí tức như lưỡi lửa vươn ra bốn phía, trông cực kỳ không ổn định." Sát Mộc vương tử có chút lo lắng nói. "..." Ngô Lương không nhìn thấy sự thay đổi khí tức mà Sát Mộc vương tử miêu tả, chỉ có thể nhìn phương ấn đồng bình thường trong tay tưởng tượng cảnh tượng mà Sát Mộc vương tử nói.

Chẳng lẽ nơi này còn có liên quan trực tiếp gì đến Khương Tử Nha, hoặc hậu đại của nhà họ Lữ sao?

Trầm ngâm một lát.

Ngô Lương đột nhiên nghĩ đến một sự kiện lịch sử quan trọng, có vẻ như thật sự có thể liên quan đến chuyện này!

Vị quốc quân cuối cùng của nước Tề họ Lữ —— Tề Khang Công Lữ Thải!

Trong sự kiện "Điền thị đại Tề", người bị họ Điền phế bỏ và thay thế chính là Tề Khang Công Lữ Thải. "Sử Ký" có chép, Lữ Thải bị họ Điền lưu đày đến một hòn đảo sát biển, ban đầu còn sắp xếp cho ông ta một ít thực ấp để cung cấp cho sinh hoạt, về sau dứt khoát thu hồi

toàn bộ số thực ấp này.

Từ đó Lữ Thải phải sống cuộc sống cực kỳ khốn khổ, chỉ có thể đào hang trên sườn núi làm bếp, chẳng bao lâu thì chết.

Còn về việc Tề Khang Công Lữ Thải rốt cuộc bị lưu đày đến hòn đảo nào, "Sử Ký" không ghi rõ, giới khảo cổ hậu thế cũng chưa có kết luận xác thực.

Có một giả thuyết cho rằng lăng mộ Tề Hiếu Lăng ở thành phố Truy Bác chính là lăng mộ Tề Khang Công; lại có giả thuyết khác cho rằng mộ Tề Khang Công là một di chỉ lăng mộ nằm trên đảo Chi Phù thuộc thành phố Yên Đài.

Hai di chỉ lăng mộ này tuy đều nằm trong lãnh thổ nước Tề, nhưng kỳ thực lại cách núi Úc Châu nơi Ngô Lương đang đứng rất xa.

Mà đối với mộ Khang Công, Ngô Lương cũng có cách nhìn của riêng mình.

Đầu tiên, di chỉ lăng mộ Tề Hiếu Lăng về cơ bản có thể loại bỏ.

Năm đó Lữ Thải bị trục xuất ra hải đảo, lại chết trong khốn khổ trên đảo, lúc chết đã là kẻ cô gia quả nhân.

Hơn nữa từ sau khi họ Điền nắm quyền, nước Tề vẫn luôn nằm trong sự kiểm soát của họ Điền, mãi cho đến khi nhà Hán thành lập, Tề vương cuối cùng của họ Điền là Điền Hoành chết đi, từ đó thiên hạ không còn nước Tề.

Trong tình huống này, Lữ Thải và hậu nhân họ Lữ không có bất kỳ cơ hội nào để lật ngược thế cờ, tự nhiên cũng không thể nào đặc biệt tu sửa cho Lữ Thải một lăng mộ quy mô cỡ "Tề Hiếu Lăng" được.

Ngoài ra, thành phố Truy Bác cũng không giáp biển, "Tề Hiếu Lăng" lại càng không có quan hệ gì với hải đảo, những điều này đều sai lệch rất lớn so với ghi chép trong "Sử Ký".

Hơn nữa theo Ngô Lương được biết, các địa phương ở Thiên triều hậu thế vì để phát triển du lịch, thường có hành vi xuyên tạc lịch sử, khiên cưỡng gán ghép, có những lời tuyên truyền không thể tin, ít nhất tuyệt đối không thể coi là căn cứ khảo cổ, nếu không sẽ bị dẫn dụ sai đường.

Quan trọng nhất là, các nghiên cứu từ nhiều phía cho thấy, Tề Hiếu Lăng căn bản không phải lăng mộ thời Xuân Thu Chiến Quốc, tự nhiên có thể trực tiếp loại bỏ.

Thứ hai là "Mộ Khang Công" nằm trên đảo Chi Phù thuộc thành phố Yên Đài.

Vị trí địa lý của lăng mộ này thập phần phù hợp với ghi chép trong "Sử Ký", đích xác là một hòn đảo sát biển.

Bất quá nói chính xác thì không nên gọi là hải đảo, mà nên gọi là bán đảo, bởi vì "đảo Chi Phù" thực ra nối liền trực tiếp với đại lục.

Đồng thời có tin đồn rằng, vào những năm 40 của thế kỷ 20, quả thực có ngư dân đào được hơn 40 khối gạch xanh lớn trên hòn đảo này.

Loại gạch này rất giống với gạch xanh Tần Thủy Hoàng dùng khi xây Vạn Lý Trường Thành, hơn nữa hoa văn trang trí bên trên cũng rất giống hoa văn thời Xuân Thu Chiến Quốc.

Hai điểm này thoạt nhìn đã chứng thực sự thật giả của "Mộ Khang Công".

Nhưng kỳ thực không phải vậy.

Bởi vì theo Ngô Lương được biết, hơn 40 khối gạch xanh đó thực ra không phải được phát hiện trên đảo Chi Phù, mà là tại trấn Đại Đồng thành phố Uy Hải cách đó khá xa, giữa hai nơi không có quan hệ trực tiếp.

Hơn nữa căn cứ nghiên cứu từ các phương diện, "Mộ Khang Công" trên đảo Chi Phù cũng không phải lăng mộ thời Xuân Thu Chiến Quốc.

Cho nên hai ngôi mộ này thực ra đều là giả, đều không thể coi làm căn cứ khảo cổ.

Vậy thì sau khi loại bỏ hai địa điểm hậu thế nghi là lăng mộ Tề Khang Công này, mộ Tề Khang Công thật sự rốt cuộc nằm ở đâu?

Chương 725

Hoặc là hòn đảo mà Tề Khang Công bị lưu đày năm xưa là nơi nào?

Ngô Lương cũng không nói chắc được.

Điều duy nhất hắn có thể xác định là, tất cả hải đảo nằm trên đường bờ biển thuộc lãnh thổ nước Tề năm xưa đều có khả năng.

Còn về lăng mộ Tề Khang Công, thì có thể tồn tại, cũng có thể căn bản là không có.

Giống như hắn đã suy nghĩ trước đó, sau sự kiện "Điền thị đại Tề", họ Lữ đã triệt để rút khỏi vũ đài lịch sử, hậu nhân họ Lữ không còn cơ hội quay lại vũ đài chính trị nước Tề, mà Tề Khang Công thì ngay cả nơi che mưa chắn gió cũng không có, cuối cùng rơi vào kết cục chết trong khốn cùng.

Phượng hoàng gặp nạn chẳng bằng gà, trong tình cảnh này, bách tính sống thế nào thì Tề Khang Công cũng phải sống thế ấy.

Bách tính có thể chết đói bên đường thành cái xác không người thừa nhận, vậy thì Tề Khang Công tự nhiên cũng không nên có đãi ngộ đặc biệt gì, thậm chí chết trên một hòn đảo hoang, có thể rất lâu sau khi chết mới được người ta phát hiện.

Vậy thì, Tề Khang Công có khả năng nào bị lưu đày đến núi Úc Châu hay không?

Đương nhiên cũng có.

Núi Úc Châu cũng là một hòn đảo trong lãnh thổ nước Tề, hơn nữa điều đáng nhắc tới là, hậu duệ vương tộc và quý tộc nước Tề từng cư trú tại Cù Huyện không ít, Từ Phúc tính là một, Tề vương họ

Điền nhiệm kỳ cuối cùng là Điền Hoành cũng tính là một.

Bọn họ sau khi nước Tề diệt vong đều chọn ẩn cư tại Cù Huyện, đủ để nói lên địa vị của Cù Huyện trong lòng vương tộc và quý tộc nước Tề.

Bất quá vì sao Cù Huyện lại có địa vị như vậy trong lòng bọn họ thì không ai biết được.

Chuyện này...

Nghĩ đến đây, Ngô Lương bỗng nhiên nảy sinh một suy đoán không liên quan đến Tề Khang Công nhưng lại đậm mùi âm mưu: Đại Việt cuối cùng diệt nước Tề thống nhất thiên hạ.

Hậu duệ quý tộc nước Tề là Từ Phúc và hậu duệ vương tộc nước Tề là Điền Hoành nãi là cố giao.

Từ Phúc lấy danh nghĩa tìm thuốc trường sinh bất lão cho Tần Thủy Hoàng, đoạt được lượng lớn vật tư từ Tần Thủy Hoàng, lại hao phí lượng lớn nhân lực tu kiến Thận Lâu, cuối cùng xuất hải một đi không trở lại.

Không lâu sau dân chúng lầm than, thiên nộ nhân oán, Trần Thắng Ngô Quảng khởi nghĩa.

Điền Hoành và huynh trưởng Điền Vinh thừa cơ khởi binh chiếm trọn đất Tề, tự lập làm Tề Vương...

Những sự việc này nếu liên hệ lại với nhau, liền trở thành một kế hoạch phục quốc thâm mưu viễn lự, khiến người ta tắc lưỡi.

Liệu đây có phải là chân tướng lịch sử?

Mặc dù những việc Từ Phúc làm không thể trực tiếp ảnh hưởng đến sự thống trị của Đại Việt, sự diệt vong của Đại Việt còn có rất nhiều thành phần do Thủy Hoàng và Nhị Thế tự mình làm bậy, nhưng

hành động này nhất định đã đóng vai trò đẩy sóng trợ lán.

Cũng chính vì vậy, khi Từ Phúc biết được tin tức nhà Tần phúc diệt, Đại Kinh được thành lập, liền lập tức muốn quay về, kỳ thực là muốn xem kế hoạch phục quốc của nước Tề rốt cuộc tiến hành thế nào?

Lại hoặc là, Từ Phúc nhận được tuy là tin tức Đại Kinh thành lập, nhưng trong tin tức đó cũng bao hàm tin tức nước Tề phục quốc.

Rốt cuộc thì vào lúc Trần Thắng Ngô Quảng khởi nghĩa, nước Tề phục quốc liền luôn ở trạng thái độc lập, trạng thái này kéo dài một khoảng thời gian rất dài, mãi đến khi Lưu Bang đánh bại Hạng Vũ, mới rảnh tay ra lệnh cho Hàn Tín công đánh nước Tề.

Quá trình này cũng kéo dài một thời gian, cho đến khi Lưu Bang chính thức xưng đế thành lập Đại Kinh, nước Tề phục quốc vẫn y nguyên tồn tại, cho đến khi Điền Hoành thân chết...

Nếu y theo suy đoán này.

Ngô Lương lại phải cân nhắc vấn đề khác: Ví dụ, Từ Phúc rốt cuộc rời khỏi Uy quốc quay về vào năm nào?

Nếu hắn thuận lợi về đến Thiên triều, vậy thì lúc đó nước Tề phục quốc có còn không, Điền Hoành có phải đã thân chết, Từ Phúc có gặp được vị cố giao này không?

Giả như Từ Phúc quả thực về đến Thiên triều, và cuối cùng gặp được Điền Hoành.

Vậy thì núi Úc Châu với tư cách là cứ điểm cuối cùng mà Điền Hoành lui về cố thủ, liền có xác suất rất lớn cũng là nơi Từ Phúc dừng lại cuối cùng...

Bất quá những điều này đều chỉ là phỏng đoán của Ngô Lương.

Trước mắt vẫn phải tra rõ sự tình khí tức "Thái Công Ấn" bất thường. "Sát Mộc, ngươi thấy khí tức đồng ấn này bỗng nhiên trương cuồng ngoại phóng, vậy những khí tức này có chỉ dẫn ra phương hướng xác định nào không?" Thu hồi suy tư, Ngô Lương nhìn về phía Sát Mộc Vương tử truy vấn. "Cái này thì không." Sát Mộc Vương tử lắc đầu. "Không có chỉ dẫn phương hướng xác định..." Ngô Lương trong lòng hơi thất vọng.

Bất quá cũng không phải hoàn toàn không có thu hoạch, điều này ít nhất có thể chứng minh nơi đây nhất định tồn tại dị vật gì đó có thể kích thích "Thái Công Ấn".

Nếu có thể tìm được nơi dị vật tồn tại, cho dù có thể không liên quan đến Từ Phúc, cũng có khả năng vén mở một số chân tướng lịch sử không ai biết liên quan đến nước Tề họ Lữ.

Nghĩ như vậy, Ngô Lương lại nhìn về phía Vu nữ Hô đi theo sau lưng, mở miệng hỏi: "Đúng rồi Hô cô nương, năm đó chuyện Từ Phúc đóng thuyền quay về Đại Kinh trong thần xã của các ngươi có ghi chép không?

Có thể xác định là năm nào không?" "Ngã cũng không biết nên nói kỷ niên thế nào, chỉ biết hẳn là vào năm thứ năm sau khi Tần Vương trong sử sách các ngươi dâng ngọc tỷ cho thiên tử Đại Kinh." Vu nữ Hô suy tư giây lát, mới có chút không tự tin nói. "Đó là năm Hán thứ năm." Ngô Lương tính nhẩm.

Cũng không trách Vu nữ Hô được, thời này không có vạn niên lịch thông dụng thế giới, Thiên triều mỗi lần lên một hoàng đế mới liền phải đổi niên hiệu một lần, rồi bắt đầu tính toán năm lại từ đầu.

Vì vậy thường xuyên xuất hiện nhiều niên hiệu kiểu như Tần Nhị Thế năm thứ ba, Sơ Bình năm thứ tư, Kiến An năm thứ mười ba.

Đối mặt với những niên hiệu như vậy, đừng nói là một người Uy

quốc như Vu nữ Hô, ngay cả rất nhiều người ngoại đạo ở hậu thế cũng đau hết cả đầu, căn bản không phân biệt rõ những niên hiệu này nói rốt cuộc là năm nào.

Thậm chí ngay cả Ngô Lương, có đôi khi cũng phải căn cứ vào một số sự kiện lịch sử mang tính tiêu biểu để suy đoán năm tháng.

Mà sự kiện Vu nữ Hô nói ra, lại vừa khéo cung cấp trợ giúp cho Ngô Lương.

Năm Hán thứ năm.

Chính là năm Lưu Bang chính thức xưng đế, năm kỷ niên đó đã xảy ra rất nhiều chuyện.

Mà việc Điền Hoành bị buộc đi ra khỏi núi Úc Châu, ngồi thuyền quay về đại lục đến Lạc Dương diện kiến thiên tử, cuối cùng lại chết ở Yển Sư cách Lạc Dương chỉ ba mươi dặm, cũng chính là xảy ra vào năm đó.

Bất quá Lưu Bang xưng đế là vào tháng giêng đầu năm.

Mà thời gian cụ thể Điền Hoành tử vong lại không có ghi chép, chỉ biết khẳng định là sau khi Lưu Bang xưng đế.

Tức là, khoảng cách giữa hai sự kiện này dài nhất cũng chỉ có mười một, mười hai tháng.

Trong khoảng thời gian này, Từ Phúc nhận được tin tức và đóng thuyền quay về Thiên triều, còn có thể kịp không? "Hô cô nương, các ngươi ngồi thuyền đến nước ta, thông thường đăng bộ từ đâu?" Ngô Lương hỏi. "Rất lâu trước kia, chúng ta đều đăng bộ từ nước Bách Tế, đi qua Cú Ly tiến vào quý quốc, như vậy chỉ cần lênh đênh trên biển nửa tháng.

Sau này chúng ta phát hiện đường bộ còn khó đi hơn đường biển, thế là liền khai phá tuyến đường biển mới, đổi sang đăng bộ từ quận

Đông Lai như hiện nay, như vậy có thể đến thẳng quý quốc, tránh được rất nhiều trở ngại gặp phải khi đi đường bộ." Vu nữ Hô nghiêm túc đáp. "Vậy các ngươi đăng bộ từ quận Đông Lai, cần lênh đênh trên biển bao lâu?" Ngô Lương lại hỏi. "Khoảng chừng ba tháng." Vu nữ Hô đáp. "Ngươi có thể xác định cụ thể Từ Phúc rời khỏi Uy quốc là vào tháng mấy năm đó không?" Ngô Lương hỏi tiếp. "Là giờ Tị một khắc ngày mười bảy tháng tư." Vu nữ Hô thế mà ngay cả thời khắc cụ thể cũng nói rõ ràng rành mạch, xem ra việc này đối với Uy quốc ảnh hưởng xác thực cực lớn. "Tính như vậy, nếu Từ Phúc thuận lợi trở về, khoảng chừng trung tuần tháng bảy đến đầu tháng tám là có khả năng về đến nơi này..." Ngô Lương nhíu mày trầm tư.

Hắn trong lòng rõ ràng, hiện nay thời gian của Uy quốc khẳng định cũng chịu ảnh hưởng của Thiên triều, áp dụng phương thức tính giờ tương đồng.

Mà loại thủ đoạn chủ yếu dựa vào mặt trời để tính giờ này, chú định sẽ khiến các địa phương khác nhau tồn tại một số sai lệch về thời gian, hơn nữa dễ bị người thời này bỏ qua.

Bất quá tính theo khoảng cách giữa Thiên triều và Uy quốc, tối đa cũng chỉ chênh lệch vài canh giờ mà thôi, bởi vậy sẽ không gây ảnh hưởng quá lớn đến kết quả dự tính.

Mà Từ Phúc về đến Thiên triều vào thời gian này, cực kỳ có khả năng đã gặp được Điền Hoành đang bị Lưu Bang chiếu phó đến chết ở gần Lạc Dương.

Mà lúc đó Điền Hoành chính đang bàn cứ trên núi Úc Châu.

Cho nên...

Chính lúc đang suy nghĩ. "Thủ lĩnh!

Thủ lĩnh!

Xin quân gia giúp đỡ hô một tiếng, tôi có việc quan trọng bẩm báo, nhất định phải lập tức gặp thủ lĩnh chúng tôi!" Bên ngoài bỗng nhiên truyền đến một tiếng hô đầy lo lắng.

Trong Phường Nhân Quân không ai gọi Ngô Lương là thủ lĩnh, hơn nữa nghe khẩu âm người này cũng là khẩu âm Cù Huyện, cho nên người tới muốn tìm khẳng định là Kim Vệ đang đi cùng Ngô Lương. "?" Ngô Lương quay đầu nhìn về phía Kim Vệ, thấy Kim Vệ cũng đang muốn thỉnh thị hắn, thế là liền gật đầu chủ động nói: "Kim đại ca, xem ra là có chuyện gì khẩn cấp, ta cùng ngươi ra ngoài xem thử?" Hắn vẫn chưa hoàn toàn tín nhiệm Kim Vệ, cho nên không muốn để gã nói nhỏ với thủ hạ. "Được, Ngô Thái sử mời." Kim Vệ ngược lại thập phần thản nhiên, rất hào phóng làm thủ thế mời.

Thế là một đoàn người cùng nhau lui ra khỏi gian nhà đá này, tiếp đó liền nhìn thấy một nam tử trẻ tuổi dáng dấp ngư dân đang bị binh sĩ Phường Nhân Quân chặn lại cách đó không xa. "Thủ lĩnh, ngài mau nhìn, cái Quỷ Động kia lại xuất hiện rồi!" Nam tử trẻ tuổi cũng không coi bọn Ngô Lương là người ngoài, nhìn thấy Kim Vệ đi ra, liền lập tức chỉ xuống dưới núi lớn tiếng hô.

Quỷ Động?

Đám người Ngô Lương lộ vẻ nghi hoặc.

Lại thấy Kim Vệ nghe được lời hắn, liền lập tức sải bước chạy đến bên cạnh vùng trũng này, phóng tầm mắt nhìn xuống dưới núi.

Đám người Ngô Lương tự nhiên vội vàng đi theo, nương theo ánh mắt Kim Vệ nhìn ra xa.

Cái nhìn này không quan trọng.

Chỉ thấy trong nước biển dưới núi cách đường bờ biển khoảng trăm mét, lại xuất hiện một cái vòng xoáy phương viên mười mét tả

hữu, nước biển tựa như bị thứ gì hút lấy đang xoay tròn nhanh chóng.

Chương 726

Đây chính là Quỷ Động trong miệng bọn họ?

Ngô Lương không hiểu.

Mà Kim Vệ lại mang bộ dáng thấy nhưng không thể trách, thậm chí còn có chút vui mừng nói với nam tử trẻ tuổi kia: "Nói cho mọi người hai ngày này đừng xuất hải nữa, chuẩn bị sẵn sàng để đi cào hải sản, đây là ông trời tặng quà cho chúng ta đấy, nếu làm tốt, chúng ta ít nhất nửa tháng cũng không cần nhịn đói." "Đúng vậy, không cần thủ lĩnh nói mọi người đã bắt đầu chuẩn bị rồi." Nam tử trẻ tuổi kia cười nói, "Thủ lĩnh, các huynh đệ bảo tôi đến hỏi ngài, lần này chúng ta có nên đón cả gia quyến trong huyện qua đây cùng giúp một tay không, người đông sức lớn, thu hoạch của chúng ta mới càng nhiều." "Ta thấy được, ngươi dẫn theo ít người đi sắp xếp đi, bất quá người già và trẻ con thì đừng làm loạn." Kim Vệ gật đầu. "Được lặc, vậy tôi đi đây." Nam tử trẻ tuổi kia đáp một tiếng, liền lại ngựa không dừng vó chạy xuống núi.

Chuyện này...

Nghe đối thoại của hai người, mọi người Phường Nhân Quân trong lòng ngược lại càng thêm nghi hoặc.

Hai chữ "Quỷ Động" nghe thì không giống chuyện tốt gì, vì sao Kim Vệ và nam tử trẻ tuổi kia lại cao hứng như vậy, giống như có chuyện vui tày trời sắp giáng xuống? "Kim đại ca, có thể giải thích cho ta một chút Quỷ Động trong miệng các ngươi rốt cuộc là thế nào không?" Thấy Kim Vệ đã nói chuyện xong với nam tử trẻ tuổi kia, Ngô Lương cũng không kìm nén lòng hiếu kỳ của mình, lập tức đi lên phía trước mở miệng hỏi. "Có gì không thể, Ngô Thái sử có trông thấy

cái vòng xoáy kia không?" Kim Vệ quay đầu lại, cũng đại đại phương phương chỉ về phía vòng xoáy kia nói. "Ân." Ngô Lương gật đầu. "Dưới đó là một cái động không đáy không biết rốt cuộc sâu bao nhiêu, cũng không biết rốt cuộc thông tới chỗ nào." Kim Vệ nói tiếp, "Nơi đó mỗi lần xuất hiện vòng xoáy, mực nước biển vùng này sẽ hạ xuống hơn ba trượng trong vòng ba ngày, đến lúc đó sẽ có rất nhiều tôm cá cua sò mắc cạn trên bãi biển, còn có thể nhặt được rất nhiều rong biển ăn được, đúng rồi, có khi còn tìm được san hô phẩm tương không tệ.

Ngô Thái sử hẳn là biết, san hô là hàng đáng tiền, nếu tìm đúng cửa đường bán đi, cung cấp cho người một nhà ăn uống vài năm không lo cũng không thành vấn đề!" Mực nước biển hạ xuống ba trượng?

Đó chính là mười mét a!

Thoạt nghe qua, mười mét tựa hồ không phải độ cao đáng sợ gì, nhưng phải biết thứ hạ xuống chính là độ cao của mực nước biển vùng này!

Ngô Lương hiểu biết về đại dương và thủy triều không nhiều.

Nhưng hắn cũng biết, nước biển là chất lỏng lưu động, đại dương lại là một chỉnh thể, muốn trong vòng ba ngày khiến cho mực nước biển vùng này hạ xuống mười mét, ảnh hưởng tuyệt đối không chỉ vẻn vẹn là địa phương này, chỉ sợ đối với toàn bộ Đông Hải đều sẽ tạo thành ảnh hưởng...

Không chừng phạm vi ảnh hưởng còn rộng hơn, chỉ là hắn bị hạn chế bởi kiến thức phương diện này, không cách nào tưởng tượng rốt cuộc nghiêm trọng đến mức nào mà thôi.

Hơn nữa.

Vùng "cận duyên" của đại dương bình thường cũng chỉ có độ sâu 10-20 mét, điều này gần như khiến toàn bộ vùng "cận duyên" khu vực này lộ ra... "Tình huống này bao lâu xuất hiện một lần?" Ngô Lương trầm ngâm hỏi tiếp. "Khoảng chừng mười năm mới xuất hiện một lần." Kim Vệ đáp, "Lần trước xuất hiện, tiểu nhân còn trạc tuổi Ngô Thái sử, nhưng tình cảnh lần đó tiểu nhân đến nay vẫn nhớ như in.

Cua xanh lớn cỡ này, tiểu nhân một canh giờ đã nhặt được một giỏ, còn có đủ loại cá biển, phơi làm cá khô ăn mấy tháng cũng không hết!" Vừa nói chuyện, Kim Vệ vừa khoa tay múa chân ra hiệu khoa trương, giờ khắc này hắn đã đến tuổi trung niên nhưng lại biểu hiện ra sự ngây thơ không phù hợp với lứa tuổi, phảng phất như hắn cũng quay về mười năm trước, nỗi kích động trong lòng không cần nói cũng biết. "Vậy thì tình trạng mực nước biển hạ xuống sẽ kéo dài mấy ngày?" Ngô Lương hỏi lại. "Sau khi miệng hang của Quỷ Động lộ ra khỏi mặt nước, vòng xoáy cũng sẽ không còn tồn tại, như vậy tối đa kéo dài thêm một ngày, nước biển sẽ nhanh chóng dâng trở lại, một lần nữa dìm ngập cái Quỷ Động đó, muốn gặp lại Quỷ Động đó liền lại phải đợi mười năm nữa..." Kim Vệ nói, "Cũng không nhất định là mười năm, cũng có khả năng là mười một năm, mười hai năm, tóm lại ít nhất mười năm, tối đa cũng sẽ không vượt quá mười lăm năm, vòng xoáy này sẽ lại xuất hiện.

Cứ lấy lần này mà nói..." Nói đến đây, Kim Vệ dừng lại, bẻ ngón tay nhíu mày tính toán hồi lâu, mới rốt cục đưa ra một thời gian xác thực: "Nếu tiểu nhân không tính sai, lần này cách lần trước là khoảng cách mười một năm thêm bốn tháng.

Không giấu gì Ngô Thái sử, kỳ thực chúng tôi sớm từ năm ngoái đã bắt đầu bàn bạc chuyện Quỷ Động sắp lộ ra rồi, kết quả trông mong nha trông mong mãi đến hôm nay rốt cuộc mới tới." "Nhưng ta vẫn chưa hiểu rõ, vì sao các ngươi lại gọi cái động không đáy giấu

dưới đáy biển này là Quỷ Động, có phải vì cái động này từng xuất hiện chuyện quái dị gì không?" Ngô Lương tiếp tục truy vấn. "Cũng không có chuyện quái dị gì, chỉ là từng có người nhân lúc Quỷ Động lộ ra, tiến vào trong đó muốn tìm hiểu ngọn ngành, kết quả lúc mực nước biển dâng trở lại, người đi vào cũng không đi ra, tự nhiên cũng vĩnh viễn không có cơ hội đi ra nữa." Kim Vệ nghiêm mặt nói, "Mà sở dĩ chúng tôi gọi cái động không đáy này là Quỷ Động, thì là vì cái động không đáy này sở hữu hải lượng khó mà dự tính.

Ngô Thái sử ngài nghĩ xem, vòng xoáy này vừa ra liền là Quỷ Động đang hút nước, có thể một hơi hút mực nước biển xuống ba trượng, đây chẳng phải bản lĩnh chỉ quỷ thần mới có sao?

Bởi vậy, liền có người gọi nó là Quỷ Động, những người khác cảm thấy cách gọi này khá hình tượng, tự nhiên cũng lan truyền ở chỗ chúng tôi." Cách nói này cũng có vài phần đạo lý.

Thông qua vòng xoáy như vậy không khó phán đoán, hiện tại khẳng định đang có lượng lớn nước biển rót vào trong Quỷ Động, đích xác giống như Quỷ Động đang "hút nước".

Nhưng điều khiến Ngô Lương khó hiểu là.

Y theo cách nói của Kim Vệ, Quỷ Động thực ra vẫn luôn ở chỗ đó, vì sao bình thường cho dù bị nước biển dìm ngập cũng sẽ không rót vào, mà cứ cách khoảng chục năm lại giống như bỗng nhiên bị chọc thủng hoặc là mở van bắt đầu hút vào lượng lớn nước biển...

Tuy rằng thời gian không cố định như vậy, nhưng kỳ thực cũng tồn tại quy luật nhất định.

Ngoài ra.

Khoan nói đến việc mười mét nước biển hạ xuống có phải toàn bộ chảy vào trong Quỷ Động hay không, chỉ tính riêng lưu lượng nước

của cái vòng xoáy mắt thường có thể thấy được hiện tại, lưu động không gián đoạn trong vòng ba ngày, lượng nước biển cuối cùng tiến vào trong Quỷ Động vẫn là một con số thiên văn khó mà ước lượng.

Vậy thì...

Cái Quỷ Động này rốt cuộc thông tới đâu?

Những nước biển tiến vào Quỷ Động này lại đi đâu?

Đây đồng dạng là một vấn đề đáng nghiên cứu sâu.

Là một người xuyên việt đến từ hậu thế, Ngô Lương biết trái đất hình tròn, cũng biết tuyệt đại đa số nước biển trên trái đất kỳ thực nối liền thành một dải, còn biết trái đất từ trong ra ngoài chia làm ba phần chủ yếu là lõi trái đất, lớp manti và vỏ trái đất, đồng thời có một chút hiểu biết về tình hình chủ yếu của ba tầng này...

Đương nhiên cũng không thể loại trừ khả năng những kiến thức hắn biết cũng là sai lầm, rốt cuộc thì cho dù là ở hậu thế, nhân loại cũng chiếu dạng không có biện pháp tiếp xúc đến trung tâm trái đất, không dám nói mình đã hoàn toàn hiểu rõ trái đất.

Cũng chính vì vậy, người ta nảy sinh đủ loại suy đoán, trong đó bao gồm một cuốn khoa học viễn tưởng có sức ảnh hưởng khá rộng, tên là "Cuộc du hành vào lòng đất". "Ngươi có biết cái Quỷ Động này xuất hiện khi nào, hay nói cách khác là được phát hiện sớm nhất vào lúc nào không?" Ngô Lương trầm ngâm hồi lâu, tiếp tục đào tận gốc rễ. "Cái này tiểu nhân cũng không nói rõ được, bất quá Cù Huyện vẫn luôn có ba loại thuyết pháp." Kim Vệ đáp, "Một thuyết nói Quỷ Động này có từ thời Bàn Cổ khai thiên lập địa, là tiên duyên động phủ của vị thần tiên nào đó; một thuyết nói đây là do Khương Thái Công phát hiện, về sau Khương Thái Công dùng pháp thuật phong ấn cửa hang, tránh cho yêu ma cư trú bên trong đi ra hại người; còn có người nói Quỷ Động này thông thẳng xuống Minh Phủ, người chết rồi hồn

phách đều sẽ thông qua Quỷ Động này đi xuống dưới, ở dưới đó tẩy sạch tội nghiệt mới có thể chuyển thế đầu thai, mà mỗi lần Quỷ Động hút nước lộ ra, chính là đang mở ra thông đạo hấp thu vong hồn du đãng thế gian." "..." Ngô Lương thầm tự phân tích ba loại truyền thuyết dân gian này.

Loại thứ nhất và loại thứ ba đầu tiên bị hắn tạm thời gác lại một bên, tuy rằng thần thoại và chuyện quỷ thần chưa chắc đã không có trợ giúp cho khảo cổ, chưa chắc không có tác dụng tham khảo, nhưng Ngô Lương vẫn nguyện ý bắt đầu từ truyền thuyết tương đối tiếp cận thực tế trước.

Rốt cuộc thì thần tiên không biết tên và Minh Phủ, những thứ này đối với hắn mà nói đều là sự vật hư vô mờ mịt lại xa không thể chạm.

Mà Khương Thái Công, lại là người chân thực tồn tại, đồng thời còn có không ít sử thực có thể cung cấp tham khảo.

Quan trọng nhất là, hiện tại trong ngực hắn đang có một phương "Thái Công Ấn" do Khương Thái Công giám chế, đồng thời trải qua Sát Mộc Vương tử xác nhận, phương "Thái Công Ấn" này sau khi đến hòn đảo này đã phát sinh một số biến hóa không tưởng tượng được.

Điều này khiến Ngô Lương không thể không hoài nghi, giữa hai bên tồn tại mối liên hệ nào đó không ai biết.

Hơn nữa.

Cho dù chỉ là thông qua sử thực suy đoán, truyền thuyết dân gian này cũng chịu được sự suy xét: Khương Thái Công là người sáng lập nước Tề, trải qua nhiều năm kinh doanh của ông, rốt cuộc bình định được Đông Di, trở thành vương giả của khu vực này.

Thời gian, địa điểm, nhân vật, đều có thể khớp nhau, ít nhất phải có tính khả tín hơn hai truyền thuyết kia. "Không biết Kim đại ca năm

đó có từng tới gần cái Quỷ Động này, nhìn rõ ràng hình dáng cửa vào Quỷ Động không?" Ngô Lương lại trầm ngâm hồi lâu, bỗng nhiên mở miệng hỏi.

Kim Vệ khẳng định chưa từng đi vào, rốt cuộc gã từng nói những người từng tiến vào Quỷ Động đều một đi không trở lại, bất quá con người đều có lòng hiếu kỳ, không dám đi vào cũng không đại biểu sẽ không tới gần một chút cẩn thận quan sát.

Quả nhiên. "Tiểu nhân ngược lại đúng là từng giấu cha lén chạy đi xem qua." Kim Vệ hạ thấp giọng nói, "Bất quá e rằng phải khiến Ngô Thái sử thất vọng rồi, cái Quỷ Động kia nhìn từ bên ngoài thực ra cũng không có chỗ nào đặc biệt, chính là một cái hang đá bình thường rộng khoảng hai trượng mà thôi.

Hang đá kia cũng không phải thẳng đứng hướng xuống dưới, mà là nghiêng nghiêng kéo dài vào trong, độ dốc đại khái là như thế này." Kim Vệ làm thủ thế ra hiệu độ dốc của Quỷ Động, đại khái cũng chỉ khoảng ba mươi độ, tính là một độ dốc bình thản mà con người có thể thuận lợi đi lại bên trong, tiếp tục nói: "Hơn nữa bên trong hang cũng khá khô ráo, căn bản không giống như dấu vết vừa bị nước biển cọ rửa...

Tiểu nhân chỉ nhìn thấy những thứ này, nhìn sâu vào trong nữa thì tối đen một mảnh, cái gì cũng không nhìn thấy." "Chỉ luận cái cửa hang này, ngươi cho rằng Quỷ Động này có khả năng thực ra là do nhân công đục đẽo mà thành không?" Ngô Lương hơi nhíu mày nói. "Cái này..." Vấn đề của Ngô Lương hiển nhiên làm khó Kim Vệ, đây là một vấn đề gã chưa từng nghĩ tới, rốt cuộc thì Quỷ Động bình thường đều ở dưới đáy biển, trừ thần tiên ra lại có ai có thể lặn xuống đáy biển đục đẽo ra một cái hang lớn như vậy chứ?

Bất quá lược vi hồi ức một chút, gã vẫn lắc đầu, nói: "Cửa hang

kia quái thạch lởm chởm, gần như không có một chỗ phẳng phiu nào, hẳn là không thể nào là do nhân công đục đẽo mà thành đâu nhỉ?" "Hiểu rồi." Ngô Lương gật đầu, lần nữa lâm vào trầm tư. "Đúng rồi Ngô Thái sử, ta lại nhớ tới một chuyện, không biết có phải là thứ ngài muốn nghe không." Kim Vệ lại bỗng nhiên giật mình nói. "Bất cứ chuyện gì ta đều muốn nghe, xin cứ nói." Ngô Lương thu hồi suy tư đạo.

Kim Vệ lập tức nhớ lại nói: "Lúc trước khi ta lén chạy đi xem cửa hang kia, từng nhìn thấy mấy con chim bay từ sâu trong Quỷ Động bay ra, loại chim đó dài khoảng một gang tay, toàn thân xám xịt cũng không bắt mắt.

Ta không biết loại chim này, nhưng có thể khẳng định tuyệt đối không phải hải điểu thường thấy ở bờ biển, bọn chúng từ trong Quỷ Động bay ra liền bay thẳng lên trời cao, trong nháy mắt liền không thấy tung tích." "Trong động lại có vật sống?!" Điều này đối với Ngô Lương mà nói, tuyệt đối xứng đáng là một tin tức bùng nổ. "Tiểu nhân cũng không thể xác định loài chim kia rốt cuộc là sau khi Quỷ Động lộ ra mới bay vào, hay là vốn dĩ đã ở trong Quỷ Động..." Kim Vệ khá nghiêm cẩn bổ sung.

Nhưng trong lòng Ngô Lương lại có phán đoán của riêng mình.

Kim Vệ không biết loại chim này, hơn nữa xác định đây khẳng định không phải hải điểu, vậy thì tám phần không nên là sau khi Quỷ Động lộ ra mới bay vào!

Cho nên...

Cái Quỷ Động này chẳng lẽ liên kết với nơi khác?

Hoặc là bên trong quả thực có động thiên khác?

Nhưng nếu là như vậy, những người trước đó đi vào trong rồi một

đi không trở lại đã đi đâu, vì sao không đi ra từ bên trong vào lần Quỷ Động lộ ra tiếp theo?

Cái Quỷ Động này, quả nhiên không tầm thường! "Kim đại ca, ngươi xác định ba ngày sau, cái Quỷ Động này sẽ lộ ra chứ?" Ngô Lương trầm ngâm hỏi. "Không sai." Kim Vệ gật đầu. "Sau khi Quỷ Động lộ ra, phải qua một ngày nước biển mới nhanh chóng dâng trở lại, chưa từng có ngoại lệ?" Ngô Lương lại hỏi. "Thông thường hẳn là như vậy, bất quá việc này tiểu nhân cũng không dám bảo đảm..." Kim Vệ lần nữa gật đầu. "Tức là, chúng ta tối đa chỉ có mười hai canh giờ để tiến vào Quỷ Động tra xét, hơn nữa để phòng ngừa nước biển dâng trào quá nhanh, còn phải rút về núi Úc Châu trước thời hạn, thời gian còn phải rút ngắn không ít..." Ngô Lương đã đang lên kế hoạch cho sự việc tiếp theo.

Phủ đệ của Điền Hoành phải tiếp tục tra, Quỷ Động cũng phải tra, hai việc không xung đột.

Bất quá thời gian Quỷ Động lộ ra có hạn chế, qua cái thôn này thì không còn cái điếm này nữa, bởi vậy độ ưu tiên cao hơn một chút. "Chờ một chút, Ngô Thái sử chẳng lẽ định tiến vào Quỷ Động?" Phản ứng của Ngô Lương làm Kim Vệ ở bên cạnh giật nảy mình, liên tục khuyên nhủ, "Xin Ngô Thái sử tam tư a, khoan nói trong Quỷ Động rốt cuộc có thứ gì, một khi nước biển dâng trở lại dìm ngập lối vào, Ngô Thái sử liền vĩnh viễn không về được nữa, nếu Ngô Thái sử xảy ra sơ suất gì, tiểu nhân gánh không nổi a!" Không nói cái khác, mười mấy đứa trẻ của Cù Huyện vẫn còn trong tay Phường Nhân Quân, Ngô Lương nếu thật sự không về được, sẽ chẳng có ai nghe Kim Vệ giải thích, càng đừng nói Ngô Lương còn là quan viên trực thuộc triều đình, không chừng còn sẽ có ảnh hưởng gì khác. "Công tử, lão hủ cũng cho rằng, việc này cần bàn bạc kỹ hơn, không thể tùy tiện mạo hiểm." Vu Cát cũng vội vàng tiến lên khuyên nhủ.

Chương 727

Không chỉ có lão.

Ngay cả những cốt cán Phường Nhân Quân khác cũng mặt đầy vẻ lo lắng tiến lên can gián: "Công tử, cho dù thật sự phải mạo hiểm, Vi cho rằng công tử cũng không thể tự mình lấy thân thiệp hiểm, chi bằng mệnh lệnh cho Vi suất lĩnh vài người tiến vào tra xét, Vi đi theo công tử cũng không phải không có chút tiến bộ nào, nhất định có thể mang về tin tức công tử cần." "Đúng vậy công tử, Vu Cát lần này nói có lý, ta giỏi nhất là thăm dò tin tức, người dưới trướng ta cũng toàn kẻ lanh lợi, chi bằng để ta tiến vào tra xét là hay nhất!" "Ngô Hữu Tài, lần này... không giống ngày thường, ngươi suy nghĩ cho kỹ lại." "Quân tử, chàng đi đâu thiếp sẽ đi đó." "Hữu Tài ca ca..." "Quỷ Động" đích xác rất khác so với những nơi từng đi qua trước đây, đây chính là một cái động không đáy tùy thời có thể bị nước biển rót ngược vào, sơ sẩy một chút liền là kết cục thập tử vô sinh, mọi người không thể không lo lắng.

Kỳ thực không cần bọn họ khuyên, Ngô Lương cũng hiểu những điều này.

Bởi vậy hắn tuy rằng đang lên kế hoạch việc này, nhưng kỳ thực cũng vẫn chưa hoàn toàn hạ quyết tâm.

Hắn là người dám mạo hiểm không sai, nhưng mạo hiểm và đi chịu chết hoàn toàn là hai chuyện khác nhau, thảng hoặc xác suất một đi không trở lại quá lớn, hắn đương nhiên cũng sẽ do dự, còn sống chẳng lẽ không tốt sao...

Ngay tại lúc này. "Bất kể các ngươi có đi hay không, ngã nhất định phải đi!" Bên cạnh bỗng nhiên truyền đến thanh âm kiên định dị

thường của Vu nữ Hô.

Nghe thấy tiếng của Vu Nữ Hô, mọi người lập tức ngừng tranh luận, bất giác cùng quay đầu nhìn về phía cô gái trẻ đến từ Uy quốc này.

Ngay cả đám người Phường Nhân Quân cũng cho rằng nơi đó cực kỳ hung hiểm, ra sức khuyên Ngô Lương không nên đích thân vào thăm dò "Quỷ động", vậy mà Vu Nữ Hô lại đột nhiên tự mình xin đi, sao lại không khiến mọi người chú ý chứ? "Hô cô nương, nói ra lý do của ngươi đi." Ngô Lương cũng có chút nghi hoặc, lên tiếng nói.

Thực ra ngay cả hắn cũng chưa hoàn toàn quyết tâm muốn vào "Quỷ động", vừa rồi chỉ là đang phân tích tính khả thi của việc vào trong thăm dò mà thôi, chẳng qua không ngờ phản ứng của đám người Phường Nhân Quân lại mạnh mẽ đến vậy, gần như tất cả mọi người đều đưa ra ý kiến phản đối.

Mà trong tình huống này, việc Vu Nữ Hô còn biểu thị thái độ như vậy thì rất có vấn đề.

Lẽ nào nàng ta biết điều gì đó?

Dù sao với thân phận là vu nữ của thần xã Uy quốc, nàng ta chắc chắn đã kế thừa rất nhiều tư liệu liên quan đến Từ Phúc, trong đó tất nhiên có nhiều bí mật không được ghi chép trong lịch sử Thiên triều. "…" Vu Nữ Hô bị mọi người đồng loạt nhìn chằm chằm, lập tức lúng túng cúi đầu, giọng điệu cũng hoàn toàn không còn vẻ kiên quyết như vừa rồi, sau đó giọng yếu ớt đáp: "Nơi đây là quê hương thật sự của Tần chi Từ quân, ta đã phụng mệnh đến đây tìm kiếm tung tích của Tần chi Từ quân, vậy thì mọi thứ ở quê hương của Tần chi Từ quân đều đáng để thăm dò, cho dù cửu tử nhất sinh cũng không thể lùi bước…" Nghe đến đây, Ngô Lương đã ngắt lời nàng ta, nghiêm mặt nói: "Ta không muốn nghe mấy lời sáo rỗng này, nói chút chuyện gì

mà ta hứng thú đi, nếu không ta có lý do cấm ngươi vào Quỷ động." Ngô Lương có tư tâm của riêng mình.

Giả như cuối cùng hắn không vào Quỷ động, chắc chắn cũng sẽ không cho phép Vu Nữ Hô tự ý đi vào.

Điều này chắc chắn không phải vì lo cho an nguy của nàng ta, mà là lo trong Quỷ động thật sự có thứ gì tốt đẹp hoặc bí mật liên quan đến Thiên triều, cuối cùng lại bị một người Uy quốc như Vu Nữ Hô có được, như vậy Ngô Lương chỉ càng thêm áy náy trong lòng.

Cứ cho là hắn mang tiếng chiếm chỗ mà không dùng cũng được.

Cái chỗ này hắn chiếm chắc rồi, thứ mà bây giờ hắn không có được, dù có để lại cho hậu thế từ từ khai quật, cũng tuyệt đối không thể để một người Uy quốc có được, ít nhất là không thể bị người Uy quốc độc chiếm.

Nhưng cũng chính vào lúc này, ý muốn tiến vào Quỷ động của Ngô Lương đã tăng lên rất nhiều.

Hắn hoàn toàn có thể tưởng tượng, nếu lần này hắn không vào Quỷ động, không lấy được những thứ có giá trị bên trong, vậy thì cho dù có ngăn cản được Vu Nữ Hô, chỉ cần nàng ta mang tình hình này về Uy quốc, sau này Uy quốc nhất định sẽ lại phái người đến thăm dò, cho đến khi chiếm hữu mọi thứ trong Quỷ động mới thôi.

Nếu là như vậy, Ngô Lương cảm thấy cách làm ổn thỏa nhất chính là giết Vu Nữ Hô diệt khẩu.

Đối mặt với thái độ cứng rắn của Ngô Lương, Vu Nữ Hô do dự một lúc, cuối cùng mới cực kỳ không tình nguyện nói: "Không giấu Ngô thái sử, khi nhìn thấy xoáy nước kia, Quỳnh Câu mang theo bên người của ta đã không còn lạnh như băng giống trước nữa, mà có cảm giác hơi ấm." "Có ý gì?

Ngươi nói Từ Phúc có thể đang ở trong Quỷ động này sao?" Vu Cát bất giác hỏi. "!!!" Mọi người cũng lộ vẻ kinh ngạc.

Bọn họ cũng biết chuyện về Quỳnh Câu Ngọc, rõ ràng sự thay đổi này có ý nghĩa gì.

Lẽ nào trong Quỷ động có một thế giới khác?

Từ Phúc sau này quả thật đã trở về Thiên triều, chỉ là vì một vài nguyên nhân không ai biết, cuối cùng đã chọn ẩn cư trong Quỷ động, từ đó không ai còn gặp lại ông ta, vì vậy cũng không có bất kỳ ghi chép nào liên quan?

Hoặc là… Từ Phúc không phải là thân thể trường sinh bất tử như trong truyền thuyết, sau khi trở về Thiên triều không lâu thì qua đời, thi thể của ông ta được chôn cất trong Quỷ động, thậm chí có thể là khi ông ta ý thức được đại nạn sắp đến đã chủ động bước vào Quỷ động, xem Quỷ động như mộ huyệt của chính mình, mà Quỳnh Câu Ngọc ông ta mang theo bên người từ đó cũng ở lại trong Quỷ động?

Tóm lại, bất kể Từ Phúc có ở nơi này hay không, có sống đến bây giờ hay không, Quỳnh Câu Ngọc của ông ta nhất định ở đây, như vậy Quỳnh Câu Ngọc mà Vu Nữ Hô mang theo mới xảy ra biến hóa như vậy. "Vậy sao?" Chỉ có Ngô Lương nhíu mày, ánh mắt dò xét nhìn Vu Nữ Hô, "Nếu ta nhớ không lầm, trước đây ngươi từng nói, Quỳnh Câu Ngọc chỉ khi đến gần nhau trong một khoảng cách nhất định mới xảy ra thay đổi nhiệt độ phải không?" "Đúng là như vậy." Vu Nữ Hô khẽ gật đầu. "Vừa rồi khi thăm dò dinh thự của Điền Hoành ta đã hỏi ngươi, Quỳnh Câu Ngọc của ngươi không hề có bất kỳ thay đổi nào, bây giờ chúng ta vẫn ở gần dinh thự, gần như không hề dịch chuyển, vậy mà ngươi lại nói sau khi nhìn thấy xoáy nước kia, Quỳnh Câu Ngọc của ngươi đột nhiên thay đổi… chẳng phải có chút trước sau mâu thuẫn sao?" Ngô Lương tiếp tục hỏi, "Hay là, ánh mắt của ngươi

cũng là môi giới của Quỳnh Câu Ngọc, nơi nào ánh mắt ngươi nhìn tới có thể khiến Quỳnh Câu Ngọc ngươi mang theo giao tiếp được với Quỳnh Câu Ngọc của Từ Phúc?" "Ta…" Vu Nữ Hô nhất thời cứng họng.

Đây thực ra chỉ là một chi tiết nhỏ không quan trọng, không một ai có mặt ở đây nảy sinh nghi vấn, vậy mà Ngô Lương lại chú ý đến và vạch trần nó.

Nhưng phản ứng của Vu Nữ Hô cũng không quá bất thường, sau một hồi im lặng, nàng ta lại dùng giọng phân tích nói: "Ánh mắt của ta tự nhiên không thể là môi giới của Quỳnh Câu Ngọc, có phải là vì xoáy nước xuất hiện chính là lối vào Quỷ động đã mở ra, như vậy tấm màn chắn ngăn cách thế giới bên ngoài và Quỷ động đã biến mất, Quỳnh Câu Ngọc mới có thể cảm ứng lẫn nhau, vì thế mới xảy ra biến hóa như vậy không?" "Cũng không phải không có khả năng này…" Ngô Lương trầm ngâm khẽ gật đầu, nhưng lại bất giác liếc mắt ra hiệu cho Điển Vi.

Điển Vi hiểu ý, lặng lẽ di chuyển bước chân. "Nói như vậy, ngươi đã xác định Từ Phúc có liên quan đến Quỷ động, vào Quỷ động ắt có thu hoạch." Ngô Lương tiếp tục nói. "Tạm thời vẫn chưa thể xác định, nhưng việc này liên quan đến quốc vận và mệnh mạch của Uy quốc, dù chỉ có một chút liên hệ, ta cũng cam nguyện mạo hiểm tiến đến." Vu Nữ Hô hành lễ nói, "Ngô thái sử thân phận tôn quý, không thể lấy thân mạo hiểm, huống hồ đây vốn là chuyện của Uy quốc, dù về tình hay về lý đều nên do ta đi mạo hiểm, xin Ngô thái sử yên tâm, nếu như ta có phát hiện gì trong Quỷ động, sau khi ra ngoài nhất định sẽ chia sẻ với Ngô thái sử." "Chia sẻ thì không cần đâu…" Ngô Lương cười lên, nụ cười có chút vô sỉ.

Giây tiếp theo. "Vụt!" Điển Vi đã lặng lẽ xuất hiện sau lưng Vu Nữ Hô, một tay bắt lấy hai cánh tay nàng, bẻ quặt ra sau lưng khiến

nàng không thể động đậy. "A!" Vu Nữ Hô sợ hãi hét lên một tiếng, đến khi hoảng hốt quay đầu lại nhìn thấy khuôn mặt của Điển Vi, nàng đã hiểu chuyện gì đã xảy ra, lập tức lại nhìn về phía Ngô Lương giận dữ nói: "Buông ta ra!

Ngô thái sử, đây chính là đạo đãi khách của quý quốc sao?

Những gì nên nói ta đều đã nói thật với ngươi, không hề có chút giấu diếm, ngươi rốt cuộc còn muốn làm gì?" "Nam nữ thụ thụ bất thân." Ngô Lương lại không để ý đến nàng ta, chỉ cười cười nói với Bạch Tinh Tinh bên cạnh: "Tinh Tinh, phiền nàng qua đó lấy Quỳnh Câu Ngọc treo trước ngực nàng ta xuống." "Vâng." Bạch Tinh Tinh cũng không hề do dự, đáp một tiếng rồi bước lên. "Ngô thái sử, ta đã nói với ngươi về ý nghĩa quan trọng của Quỳnh Câu Ngọc đối với Uy quốc và thần xã, ngươi không thể làm ô uế Quỳnh Câu Ngọc, nếu không ta chính là tội nhân của Uy quốc và thần xã, chỉ có thể lấy cái chết tạ tội!" Vu Nữ Hô thấy vậy lập tức hoảng hốt, điên cuồng giãy giụa thân mình cố gắng phản kháng, đáng tiếc sức lực của Điển Vi bá đạo đến mức nào, mặc cho nàng ta giãy giụa thế nào vẫn không hề nhúc nhích.

Nghe thấy bốn chữ "lấy cái chết tạ tội", Bạch Tinh Tinh lại dừng bước, có chút do dự quay đầu nhìn Ngô Lương, dù sao nàng cũng là người mềm lòng, không muốn vì chuyện này mà hại chết một cô gái đang tuổi hoa không thù không oán với mình. "Yên tâm đi, nàng ta chắc chắn sẽ không lấy cái chết tạ tội đâu, người Uy quốc giỏi nhất là khoản cúi gập người, cúi đầu qua loa một cái là xong chuyện thôi." Ngô Lương cười hì hì nói, kết quả thấy mọi người có mặt nghe xong đều vẻ mặt mờ mịt, rõ ràng không hiểu được câu đùa từ hậu thế này, thế là lại nghiêm mặt nói: "Nàng ta mà chết, phái đoàn sứ thần Uy quốc này cơ bản cũng coi như xong, người Uy quốc còn làm sao tìm kiếm quốc vận và mệnh mạch của bọn họ, huống hồ cái Quỷ động

nghi ngờ có liên quan đến Từ Phúc này đang ở ngay trước mắt, nàng ta sao nỡ lòng dễ dàng đi chết chứ?" "…" Vu Nữ Hô lập tức im bặt.

Một cảm giác bất lực dâng lên trong lòng, thân là vu nữ, cả đời này nàng chưa bao giờ bị người khác nắm thóp đến chết như vậy. "Tinh Tinh, nàng mà không ra tay, ta phải tự mình ra tay đấy, đến lúc đó thứ nàng ta mất không chỉ là một viên ngọc thạch đâu, mà còn có danh tiết quý giá hơn nữa." Thấy Bạch Tinh Tinh vẫn còn do dự, Ngô Lương lại cười nói. "Vô lại." Bạch Tinh Tinh lập tức mắng thầm một câu, sau đó tự nhủ rằng đây là đang cứu vớt danh tiết của một cô gái tuổi hoa, liền nhanh chân bước tới không quan tâm Vu Nữ Hô giãy giụa thế nào, giật lấy sợi dây đỏ treo trên cổ nàng ta, khẽ kéo một cái liền tháo được nút thắt, lôi Quỳnh Câu Ngọc từ trong áo trước ngực Vu Nữ Hô ra. … Quỳnh Câu Ngọc vừa vào tay đã lạnh như băng.

Thời đại này không có nhiệt kế, nhưng Ngô Lương vẫn có thể ước chừng được, nhiệt độ của Quỳnh Câu Ngọc tuyệt đối không quá 10 độ C, cầm trong tay lập tức có cảm giác lạnh buốt.

Đây có lẽ còn là vừa lấy ra từ ngực của Vu Nữ Hô, bị ảnh hưởng bởi thân nhiệt nên đã tăng lên vài độ.

Điều này đã đủ để chứng minh, vừa rồi Vu Nữ Hô đã nói dối.

Quỳnh Câu Ngọc căn bản không hề trở nên ấm áp. "Hô cô nương." Cầm Quỳnh Câu Ngọc đến trước mặt Vu Nữ Hô, Ngô Lương cười như không cười hỏi: "Không biết ngươi có còn nhớ những lời ta đã cảnh cáo ngươi trước đây không?" "…" Vu Nữ Hô lúc này đã không còn giãy giụa, giận dữ nhìn Ngô Lương giữ im lặng. "Ta sẽ lập tức ra lệnh cho người truyền tin về Trần Lưu, báo rằng người Uy quốc các ngươi có ý đồ khác, cái đầu của Tề Lực Đồng đại phu chắc chắn không giữ được rồi, là do ngươi hại đấy." Ngô Lương cũng không ép nàng, chỉ để lộ hàm răng trắng bóng cười nói. "Ngươi không thể làm

vậy, chúng ta là sứ giả do Uy quốc phái đến, ông ấy nếu bị các ngươi giết chết, tất sẽ ảnh hưởng đến quan hệ giữa Thiên triều và Uy quốc!" Vu Nữ Hô cuối cùng cũng không nhịn được, lập tức lớn tiếng nói. "Có bạn từ phương xa đến, chúng ta tự nhiên vui vẻ dùng lễ đối đãi, nhưng nếu đến là kẻ địch có ý đồ khác, vậy thì đến một chém một, đến một cặp chém một đôi cũng là đạo đãi khách của chúng ta." Ngô Lương thản nhiên nói. "Ngươi rốt cuộc muốn thế nào!" Vu Nữ Hô tự biết mình đuối lý, đành phải chuyển lời. "Ngươi giải thích trước đi." Ngô Lương lắc lắc Quỳnh Câu Ngọc trong tay. "Ta có thể giải thích, ta có thể nói cho ngươi biết tất cả những gì ta biết, nhưng ngươi cũng phải bảo đảm không được làm hại Tề Lực Đồng đại phu!" Vu Nữ Hô lại còn cố gắng mặc cả với Ngô Lương. "Người đâu, truyền tin, bẩm báo bệ hạ, Tề Lực Đồng không giết không được!" Ngô Lương lập tức biến sắc, lớn tiếng quát. "Nặc!" Dương Vạn Lý đáp một tiếng, rút ra một mảnh lụa nhỏ, vừa dùng bút than viết nội dung, vừa ra lệnh cho người mang tương phi nô đến chuẩn bị truyền tin về Trần Lưu. "Ngô thái sử khoan đã!

Ta nói là được, ta nói hết cho ngươi!" Vu Nữ Hô có lẽ cũng chưa từng gặp kẻ nào có thủ đoạn cứng rắn như Ngô Lương, tựa như không dám cò kè với hắn nữa, vội vàng giãy giụa nói: "Ngô thái sử có biết vì sao Tần chi Từ quân lại được gọi là Tổ Thần không?" "Đừng có thừa nước đục thả câu với ta." Ngô Lương cuối cùng cũng xua tay với Dương Vạn Lý, ra hiệu cho y tạm dừng hành động.

Vu Nữ Hô thấy vậy thở phào nhẹ nhõm, tiếp tục hỏi: "Vậy Ngô thái sử đã từng nghe qua một nơi gọi là Tổ Châu chưa?" "Tổ Châu?" Ngô Lương nghe vậy lập tức nhíu mày.

Thực ra chuyện Từ Phúc được gọi là Tổ Thần, Ngô Lương cũng có chút hiểu biết.

Danh xưng này có liên quan đến "Tổ Châu", một trong "Cự hải

thập châu" được ghi chép trong sử sách Thiên triều, truyền thuyết nói rằng trong vùng biển xung quanh Thiên triều có tổng cộng mười châu, lần lượt là: Tổ Châu, Doanh Châu, Huyền Châu, Viêm Châu, Trường Châu, Nguyên Châu, Lưu Châu, Sinh Châu, Phượng Lân Châu, Tụ Quật Châu.

Mười châu này đều là những vùng đất hẻo lánh ít người lui tới, trên đó chỉ có tiên nhân trong truyền thuyết sinh sống, mọc những kỳ trân dị bảo hiếm thấy trên đời.

Mà Tần Thủy Hoàng ra lệnh cho Từ Phúc ra biển tìm thuốc trường sinh bất lão, thực chất là để tìm kiếm tiên nhân và kỳ trân dị bảo trên mười châu này.

Nhưng cùng với sự phát triển của khoa học kỹ thuật hậu thế, sau khi vệ tinh lên trời, đối với loài người gần như không còn nơi nào trên Trái Đất không thể khám phá, kết quả lại không hề phát hiện ra bóng dáng của "Cự hải thập châu".

Cộng thêm có nhiều manh mối lịch sử cho thấy, sau khi Từ Phúc ra biển cuối cùng đã đến Uy quốc, Uy quốc lại nằm trong khu vực "Cự hải" được ghi chép trong sử sách Thiên triều, mà Uy quốc lại gọi Từ Phúc là "Tổ Thần"… Thế là hậu thế đã nảy sinh suy đoán chủ đạo như thế này: Uy quốc có khả năng chính là một trong "Cự hải thập châu" trong sử sách Thiên triều —— Tổ Châu.

Chỉ là thời cổ đại kỹ thuật hàng hải của con người có hạn, đến được Uy quốc vô cùng không dễ dàng, cộng thêm ảnh hưởng của một số thần thoại truyền thuyết, thế là cứ thế tam sao thất bản, thần thoại hóa những hòn đảo khó tiếp cận đó và Nhật Bản.

Ngô Lương vốn cũng đồng tình với suy đoán này.

Nhưng bây giờ đột nhiên nghe một người Uy quốc như Vu Nữ Hô nói ra những lời này, Ngô Lương lập tức ý thức được vấn đề.

Suy đoán chủ đạo của hậu thế rất có khả năng chỉ là suy nghĩ đơn phương của mọi người, Uy quốc căn bản không phải là Tổ Châu!

Mà Tổ Châu trong truyền thuyết, cũng có khả năng thật sự tồn tại, chỉ là hậu thế không tìm thấy mà thôi! "Không sai, Tổ Châu." Vu Nữ Hô không biết Ngô Lương đang nghĩ gì, thấy hắn nhíu mày còn tưởng hắn đã bắt đầu mất kiên nhẫn, thế là liền nói tiếp: "Tần chi Từ quân trước khi đến Uy quốc đã từng đến Tổ Châu, cũng chính tại Tổ Châu mà trở thành thiên thần trường sinh bất tử, có được năng lực cứu vớt bách tính nước ta, truyền thuyết này đã lưu truyền ở Uy quốc mấy trăm năm, cũng vì vậy, Tần chi Từ quân mới được chúng ta gọi là Tổ Thần, thiên thần đến từ Tổ Châu." Quả nhiên!

Uy quốc không phải là Tổ Châu trong truyền thuyết, Tổ Châu có lai lịch khác!

Mà về Tổ Châu trong truyền thuyết, tư liệu khảo cổ mà hậu thế phát hiện thực ra vô cùng ít ỏi, trong ấn tượng của Ngô Lương dường như chỉ có một câu chuyện: Thời nhà Tần, có con chim ngậm cỏ phủ lên mặt người chết, người đó lập tức sống lại.

Tần Thủy Hoàng sai người mang cỏ này cho Quỷ Cốc Tử xem, ông đáp: "Đây là bất tử thảo ở Tổ Châu, mọc trong Quỳnh Điền, lá như rau cô, không mọc thành cụm, một cây có thể cứu sống ngàn người." Câu chuyện này lại dính líu đến những chuyện khác.

Chương 728

Một là "Quỷ Cốc Tử"… Quỷ Cốc Tử là ai tự nhiên không cần phải nói nhiều.

Mà điều Ngô Lương nghĩ đến đầu tiên chính là Từ Phúc, truyền thuyết kể rằng Từ Phúc chính là một trong những đệ tử chân truyền của Quỷ Cốc Tử.

Điều này rất đáng để suy ngẫm: Quỷ Cốc Tử biết một số chuyện về Tổ Châu, mà Từ Phúc lại là một trong những đệ tử chân truyền của Quỷ Cốc Tử, Tần Thủy Hoàng lại sai Từ Phúc ra biển tìm thuốc trường sinh bất lão, mà Tổ Châu lại có tiên thảo có thể khiến người chết sống lại.

Những chuyện này rõ ràng có thể liên kết với nhau… Một chuyện khác chính là "bất tử thảo".

Thứ này Ngô Lương cũng có hiểu biết, có sử sách gọi nó là "bất tử thảo", có sử sách lại gọi là "Dưỡng Thần Chi", tóm lại chắc là cùng một thứ, công hiệu không có gì khác biệt.

Lẽ nào dưới gầm trời này thật sự có loại tiên thảo có thể khiến người ta khởi tử hồi sinh?

Ngô Lương không khỏi nhớ đến một chuyện mà Tề Lực Đồng đại phu đã nhắc đến trước đây: Khi Từ Phúc mới đến Uy quốc từng bị một thủ lĩnh bộ lạc ám sát, lúc đó vị thủ lĩnh kia đã đâm ngọn mâu đá vào ngực Từ Phúc, trong thời đại y học không phát triển này, đó không khác gì vết thương chí mạng, nhưng hai ngày sau Từ Phúc lại một lần nữa xuất hiện trước mặt mọi người, trông không hề hấn gì.

Chuyện này vẫn rất đáng để suy ngẫm.

Ngô Lương cho rằng, cho dù ngọn mâu đá đó không đâm trúng yếu hại của Từ Phúc, không vì thế mà mất mạng, nhưng vết thương như vậy cũng tuyệt đối không thể chữa lành trong vòng hai ngày ngắn ngủi, khiến ông ta trông như người không có chuyện gì… Tốc độ hồi phục nhanh như vậy, dù là đặt ở hậu thế, cũng tuyệt đối có thể gọi là kỳ tích y học.

Mà bây giờ Vu Nữ Hô lại nói Từ Phúc trước khi đến Uy quốc đã từng đến Tổ Châu trong truyền thuyết.

Điều này lại khiến Ngô Lương nghi ngờ liệu Từ Phúc có từng thấy và lấy được "Dưỡng Thần Chi" trong truyền thuyết không, và còn lợi dụng "Dưỡng Thần Chi" để tạo dựng mình thành "Tổ Thần" trường sinh bất tử?

Ngoài ra, còn có một chuyện cũng rất đáng chú ý, đó là truyền thuyết liên quan đến núi Úc Châu: Nhiều năm trước, có người nhìn thấy những môn khách tự sát vì Điền Hoành ở Vô Bi Phần đã bò ra khỏi mộ, lang thang trên núi Úc Châu như người sống… Đầu tiên là tự vẫn, sau đó lại bị dân chúng địa phương chôn cất.

Trải qua những chuyện này, khả năng những môn khách này giả chết gần như bằng không, vậy mà họ lại có thể không lâu sau đó bò ra khỏi mộ và lang thang trên đảo, chuyện này tự nhiên đầy rẫy những điểm đáng ngờ.

Vừa rồi Ngô Lương cũng đã tận mắt nhìn thấy những ngôi mộ của các môn khách đó, chứng tỏ truyền thuyết này có độ tin cậy nhất định.

Vì vậy nếu truyền thuyết này là thật, thi thể của những môn khách đó nhất định đã xảy ra biến cố gì đó không ai biết… Kết hợp với tình hình hiện tại, Ngô Lương bất giác liên hệ chuyện này với "Dưỡng Thần Chi".

Trong truyền thuyết, "Dưỡng Thần Chi" có đặc tính khiến người chết sống lại.

Chỉ là hiện tại không ai biết "Dưỡng Thần Chi" có thật sự tồn tại hay không, cho dù thật sự tồn tại, cũng không biết "Dưỡng Thần Chi" rốt cuộc có điều kiện sử dụng như thế nào, lẽ nào ngay cả thi thể đã chết nhiều năm cũng có thể sống lại sao, điều này có phần quá khoa trương, đặc tính như vậy, e rằng hơi bất cẩn một chút là sẽ gây ra một trận khủng hoảng sinh hóa phiên bản Tần Hán… "…" Lắc lắc đầu, Ngô Lương tạm thời gác những suy nghĩ này của mình sang một bên, nhìn Vu Nữ Hô tiếp tục hỏi: "Cho nên, ngươi thông qua tư liệu mà Từ Phúc để lại ở thần xã Uy quốc phân tích, cho rằng Quỷ động này chính là Tổ Châu trong truyền thuyết, vì vậy bất chấp nguy hiểm quyết tâm đi tới?" "Tần chi Từ quân không hề để lại bất kỳ tư liệu nào liên quan đến Tổ Châu." Vu Nữ Hô lắc đầu, ánh mắt kiên định nói: "Vì vậy ta cũng không biết Tổ Châu rốt cuộc ở đâu, ta chỉ biết nơi này đã là quê hương của Tần chi Từ quân, Tần chi Từ quân từ nhỏ đã sống ở đây, vậy thì nếu Quỷ động này cứ cách mười mấy năm lại xuất hiện một lần, Tần chi Từ quân nhất định cũng biết nơi này, có lẽ đã từng vào nơi này, để lại những dấu chân quý giá ở đó… Đây là manh mối duy nhất có khả năng liên quan đến Tần chi Từ quân mà ta có được hiện tại, ta phải truy tìm đến cùng, dù phải trả giá bằng cả tính mạng cũng không hối tiếc, bởi vì Tần chi Từ quân chính là toàn bộ tín ngưỡng của ta." "Ừm…" Ngô Lương vẫn dò xét nhìn vào mắt Vu Nữ Hô.

Ngô Lương không hoàn toàn tin tưởng cô gái Uy quốc này, nàng ta đã không phải lần đầu tiên che giấu điều gì đó.

Nhưng tạm thời Ngô Lương lại không biết làm thế nào để moi ra tất cả những gì Vu Nữ Hô biết, vì hắn căn bản không biết Vu Nữ Hô rốt cuộc biết bao nhiêu chuyện, vì vậy cũng không biết phải hỏi đến mức độ nào mới coi là moi ra hết thông tin, thậm chí không biết nên

hỏi những câu gì.

Nhưng có một điểm Ngô Lương có thể xác định.

Cô gái này chính là nữ vương huyền thoại của thời đại Di Sinh ở Uy quốc "Ti Di Hô", theo dòng thời gian lịch sử mà suy đoán, lần này sau khi từ Thiên triều trở về Uy quốc, không bao lâu nữa nàng ta sẽ thay thế nữ vương "Ti Di Ngọc" hiện tại, trở thành nữ thống trị cổ đại cực kỳ bí ẩn của Uy quốc.

Mà thủ đoạn thống trị của nàng ta, chính là tôn giáo nguyên thủy xuất hiện sớm nhất ở Uy quốc —— Quỷ Đạo!

Sử sách ghi chép, nói nàng ta "sự quỷ đạo, năng hoặc chúng", rất giống với lục địa thần tiên trong truyền thuyết Thiên triều.

Có người nói cái gọi là "Quỷ Đạo" chính là Đạo giáo sơ kỳ của Thiên triều.

Cũng có người phân tích giáo nghĩa của "Quỷ Đạo", phát hiện nó rất giống với một phái của Đạo giáo từng xuất hiện trong lịch sử Thiên triều là "Ngũ Đấu Mễ Giáo".

Vì vậy hậu thế có nhiều người cho rằng, nàng ta hẳn là người đầu tiên trong lịch sử Uy quốc tiếp xúc với Đạo giáo sơ kỳ của Thiên triều, và còn nắm giữ rất nhiều tinh túy trong đó để sử dụng cho mình, vì vậy mới có thể trở thành một nữ vương huyền thoại.

Mà Ngô Lương nhìn Vu Nữ Hô hiện tại, lại tạm thời chưa nhìn ra điểm gì đặc biệt, cũng không thấy nàng ta có kiến giải độc đáo gì về Đạo giáo sơ kỳ của Thiên triều, cho nên, Ngô Lương có lý do để suy đoán, Vu Nữ Hô trước khi trở về Uy quốc, nhất định sẽ có một kỳ ngộ, chỉ có như vậy mới có thể khiến nàng ta thay đổi trời long đất lở.

Tất nhiên, đó là chuyện xảy ra trong lịch sử.

Bây giờ Vu Nữ Hô đã gặp phải kẻ chuyên đi phá bĩnh lịch sử là

Ngô Lương, còn bị hắn nắm trong tay, tình hình tất nhiên sẽ xảy ra một số thay đổi, nghĩ kỹ lại, thực ra những "phân" bị Ngô Lương khuấy cũng đã rất nhiều rồi, chỉ riêng những người có liên quan đến đạo pháp vu thuật và có tiếng tăm trong lịch sử đã có mấy người, ví dụ như Vu Cát, ví dụ như Tả Từ, ví dụ như Chân Mật… vân vân.

Có lúc, hắn là "kẻ khuấy phân".

Có lúc, hắn cũng có thể chỉ là "cây gậy".

Rốt cuộc là gì, thì phải xem "phân".

Đang nghĩ như vậy. "!" Cảm giác lạnh lẽo trong tay khiến hắn hoàn hồn.

Là viên Quỳnh Câu Ngọc, rời khỏi thân thể của Vu Nữ Hô, Quỳnh Câu Ngọc lộ ra trong không khí càng thêm lạnh lẽo, nhưng chắc chắn vẫn chưa đạt đến điểm đóng băng của nước.

Khoan đã!

Ngô Lương đột nhiên nghĩ đến điều gì đó. "Đi theo ta!" Ngô Lương quay đầu nói với mọi người một câu, liền một lần nữa đi nhanh về phía dinh thự của Điền Hoành.

Vừa rồi Kim Vệ đã nói, từ khi xoáy nước xuất hiện đến khi Quỷ động lộ ra ít nhất cần hai ngày, vì vậy cho dù Ngô Lương định khám phá Quỷ động cũng không thể vội vàng, trong hai ngày tới vẫn phải tiếp tục thăm dò núi Úc Châu. "Sao vậy?" Mọi người trong lòng không hiểu, nhưng vẫn vội vàng đi theo.

Một lát sau.

Một đoàn người đến trước một ngôi nhà đá nhỏ đã có dấu hiệu sụp đổ, vừa rồi khi mọi người thăm dò dinh thự của Điền Hoành đã nhìn thấy ngôi nhà đá nhỏ này, chỉ là thấy nó lung lay sắp sập, nên không vào trong. "Dương Vạn Lý, dẫn mấy huynh đệ dỡ bức tường

đá đã sập kia đi." Ngô Lương cũng không có ý định đi vào, chỉ ra lệnh cho Dương Vạn Lý như vậy.

Lúc này cách hậu thế còn gần hai ngàn năm, đừng nói là ngôi nhà đá nhỏ đã có dấu hiệu sụp đổ này, ngay cả những ngôi nhà đá trông vẫn còn nguyên vẹn, phơi mình bên ngoài như vậy, vẫn rất khó bảo tồn đến hậu thế.

Dù sao theo những gì Ngô Lương biết, trên núi Úc Châu của hậu thế chắc chắn không còn lại di chỉ này.

Vì vậy bây giờ dỡ bỏ một ngôi nhà đá nhỏ đã sụp, sẽ không ảnh hưởng đến khảo cổ của hậu thế Thiên triều, mà nếu hắn có phát hiện gì, ngược lại còn có thể để lại cho hậu thế một số tư liệu văn tự hữu ích. "Nặc." Dương Vạn Lý vẫn không hiểu ý đồ của Ngô Lương, nhưng cũng lập tức dẫn người làm theo. … Không lâu sau.

Bức tường đá đã sập kia đã bị Phường Nhân Quân dỡ bỏ hoàn toàn, từng viên gạch đá vuông vức được xếp ngay ngắn trên mặt đất không xa.

Thực ra những viên gạch đá này Ngô Lương trước đó đã quan sát sơ bộ, nhận định chúng đều là đá vôi khá thông thường.

Nhưng ngay vừa rồi, Ngô Lương đột nhiên ý thức được chúng có thể không hề bình thường. "Kim đại ca, Cù Huyện có nơi nào sản xuất loại đá này không?" Ngô Lương gọi Kim Vệ lại, chỉ vào viên gạch đá hỏi.

Vừa rồi hắn đã đặc biệt quan sát tình hình đá trên núi Úc Châu, trên cả ngọn núi hễ là đá lộ ra, đều là loại đá bờ biển tương đối phổ biến.

Đá bờ biển thực ra chỉ là một tên gọi chung, trong đó bao gồm đá trầm tích, đá biến chất và đá magma.

Nhưng không có loại nào giống với loại "đá vôi" dùng để xây dựng dinh thự của Điền Hoành này, và trên cả núi Úc Châu cũng không có nơi nào có dấu vết khai thác đá rõ ràng.

Kim Vệ quan sát kỹ một lát, lắc đầu đáp: "Thưa Ngô thái sử, trong địa phận Cù Huyện hẳn là không có loại đá này, hơn nữa từ xưa đến nay Cù Huyện đều không có truyền thống khai thác đá, ngay cả một mỏ đá ra hồn cũng chưa từng có." "Cho nên những viên gạch đá này hẳn là đến từ nơi khác ngoài Cù Huyện…" Ngô Lương khẽ nhíu mày.

Nhưng theo hắn biết, Điền Hoành là sau khi Hàn Tín bình định đất Tề, Lưu Bang xưng đế, vì sợ bị giết mới dẫn năm trăm môn khách hoảng hốt chạy trốn đến núi Úc Châu, vì vậy dinh thự này hẳn là cũng được xây dựng vội vàng sau khi lên đảo.

Trong tình huống này xây dựng dinh thự, tự nhiên là lấy vật liệu tại chỗ là tiết kiệm thời gian và công sức nhất.

Nếu phải vận chuyển gạch đá từ nơi khác, đây chính là một công trình lớn, dù sao mỗi viên gạch đá đều không nhẹ, vận chuyển không chỉ cần đi đường bộ để kéo nhiều gạch đá như vậy đến Cù Huyện, sau đó lại phải khuân lên thuyền mới có thể vượt qua eo biển này đến núi Úc Châu… Nhân lực tiêu hao trong quá trình này ai cũng có thể tưởng tượng được.

Mà Điền Hoành trong tình huống đó, rõ ràng không có khả năng huy động nhiều nhân lực như vậy, không thể làm chuyện như thế.

Cho nên, Ngô Lương đã bắt đầu nghi ngờ về nguồn gốc của những viên gạch đá này. "Dương Vạn Lý, đập vỡ vài viên gạch đá này xem sao, đập càng nát càng tốt, ta muốn xem bên trong gạch đá có tạp chất gì không." Ngô Lương lại nói với Dương Vạn Lý. "Nặc!" Dương Vạn Lý lập tức lại dẫn người ôm gạch đá ném mạnh xuống đất, chỉ vài cái đã ném vỡ nhiều viên gạch đá thành vụn, sỏi đá chất

thành một đống nhỏ.

Ngô Lương liền bước tới, đưa tay bới trong đống sỏi đá vụn này, như đang tìm kiếm thứ gì đó, không bỏ sót một viên nào. "…" Thấy hành động của Ngô Lương, mọi người càng thêm không hiểu.

Nhưng chỉ sau vài hơi thở. "Tìm thấy rồi, quả nhiên giống như ta suy đoán!" Ngô Lương đột nhiên cầm một viên đá vụn cỡ quả bóng bàn đứng dậy, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng kinh ngạc. "Thứ gì vậy?" Mọi người càng thêm không hiểu, lần lượt xúm lại xem.

Lúc này họ mới nhìn rõ, trong viên đá vụn trong tay Ngô Lương, dường như lộ ra một mẩu màu xanh biếc không mấy trong suốt cỡ móng tay út.

Đó là… "Ngọc thạch!" Ngô Lương cười nói, "Chính xác mà nói, hẳn chỉ là mầm ngọc chưa thành hình, loại mầm ngọc này còn chưa thể gọi là ngọc thạch, chỉ có một phần đặc tính của ngọc thạch, nhưng bản chất vẫn là đá không đáng tiền." Ai cũng biết, sự hình thành của ngọc thạch cần môi trường đặc định, còn cần thời gian cực kỳ dài, thậm chí phải tính bằng đơn vị "trăm triệu", "tỷ" năm mới có khả năng sinh thành.

Mà như mẩu mầm ngọc trong tay Ngô Lương, cứ nói thế này đi, đừng nhìn nó bây giờ là mầm ngọc không đáng tiền, đến khoảng hai ngàn năm sau ở hậu thế cũng vẫn là mầm ngọc không đáng tiền, thậm chí ngay cả một chút thay đổi cũng không nhìn ra… Hai ngàn năm, đối với Trái Đất, đối với ngọc thạch căn bản chỉ là một cái chớp mắt, gần như không xảy ra bất kỳ thay đổi nào. "Cho nên Hữu Tài ca ca, thứ này lại không đáng tiền, huynh lại vì sao vui mừng như vậy?" Gia Cát Lượng không hiểu hỏi. "Ngươi đến sờ thử xem." Ngô Lương đưa viên đá đến trước mặt Gia Cát Lượng.

Gia Cát Lượng đưa tay sờ vào mẩu màu xanh biếc cỡ móng tay út

trên bề mặt viên đá vụn, ngay khoảnh khắc chạm vào, y liền lập tức trừng lớn mắt nhìn Ngô Lương: "Thứ này lạnh như băng, Hữu Tài ca ca, ý của huynh lẽ nào là…" "Không sai." Ngô Lương khẽ gật đầu.

Mẩu màu xanh biếc này không chỉ có màu sắc gần giống với Quỳnh Câu Ngọc mà Ngô Lương cướp được, ngay cả nhiệt độ cũng rất giống với Quỳnh Câu Ngọc, khả năng cao là cùng một loại.

Mà theo Ngô Lương biết, ngọc thạch đặc định cơ bản đều sinh thành trong cùng một môi trường đặc thù, giống như "ngọc Hòa Điền" vì chỉ sản xuất ở vùng Hòa Điền mà có tên, "phỉ thúy" thì chỉ sản xuất ở Miến Điện mà được gọi là "ngọc Miến Điện".

Mặc dù bây giờ Ngô Lương cũng không nói rõ được đây rốt cuộc là loại ngọc gì, nhưng không khó để suy đoán, viên Quỳnh Câu Ngọc của Vu Nữ Hô và gạch đá mang theo mầm ngọc tương tự, hẳn là đến từ cùng một nơi!

Nguồn gốc của cái lạnh lẽo không tên trong trạch đệ Điền Hoành dường như cũng đã có câu trả lời.

Một dinh thự được xây dựng bằng loại gạch đá này, tự nhiên bốn mùa đều tràn ngập khí lạnh, nhiệt độ chắc chắn thấp hơn bên ngoài không ít, nói là quanh năm suốt tháng bật điều hòa cũng không quá lời.

Có thể tưởng tượng, mùa hè ở trong một dinh thự như vậy nhất định sẽ rất thoải mái, nhiệt độ ven biển vốn đã cao, sống ở đây chẳng khác nào ở trong phòng điều hòa hai mươi tư giờ.

Nhưng vào tiết đầu xuân như hiện tại, hoặc là cuối thu và mùa đông thì lại không dễ chịu chút nào.

Chương 729

Dù sao thời đại này không có máy sưởi, phương thức sưởi ấm duy nhất được coi là cao cấp chính là chậu lửa, mà một chậu lửa nhỏ e rằng rất khó chống lại cái lạnh thấu xương trong trạch đệ này.

Tuy nhiên, lúc này nguồn gốc của cái lạnh trong trạch đệ Điền Hoành đã không còn là trọng điểm chú ý của Ngô Lương nữa.

Điều hắn quan tâm hơn đã biến thành nguồn gốc của những viên gạch đá này.

Rất có khả năng đó là nơi xuất xứ của viên Quỳnh Câu Ngọc mà Vu Nữ Hô mang theo bên mình, đồng thời cũng là nơi Từ Phúc từng đến, thậm chí có thể chính là Tổ Châu trong truyền thuyết.

Bởi vì trong ghi chép về "Dưỡng Thần Chi" của Quan Vũ còn có một chi tiết thế này: "Sinh tại quỳnh điền trung." Câu này dịch ra có nghĩa là "Dưỡng Thần Chi" sinh trưởng trong một mảnh ruộng ngọc.

Tức là, Tổ Châu chắc chắn là một nơi có trữ lượng khoáng sản ngọc thạch vô cùng phong phú, còn trong ruộng ngọc rốt cuộc là loại ngọc gì, sử sách không có ghi chép nào, Ngô Lương đương nhiên cũng không thể nói rõ.

Nhưng cũng chính vì thế, Ngô Lương có thể suy đoán ngọc thạch của Tổ Châu chính là loại kỳ ngọc có chất liệu lạnh như băng này.

Thực tế.

Ngô Lương đã liên tưởng đến hang quỷ trong biển.

Nhưng vấn đề lớn nhất là, theo lời Kim Vệ trước đó, mỗi lần hang quỷ đó lộ ra đều không quá một ngày.

Mà thời gian một ngày gấp gáp đến nhường nào, với sức sản xuất

và công cụ hiện tại, cộng thêm việc năm đó Điền Hoành chỉ mang theo năm trăm môn khách lên đảo, căn bản không thể nào trong một ngày vận chuyển đủ đá từ hang quỷ ra để xây dựng trạch đệ này.

Mà một khi bỏ lỡ, lần sau muốn vào lại hang quỷ sẽ phải đợi mười mấy năm.

Hơn nữa.

Trong lịch sử, từ lúc Điền Hoành trốn đến hòn đảo này, cho đến khi bị Lưu Bang triệu về Lạc Dương, cuối cùng tự vẫn ở nơi chỉ cách Lạc Dương ba mươi dặm, khoảng thời gian này chỉ có ba năm.

Trong ba năm, Điền Hoành nhiều nhất chỉ có một cơ hội thấy hang quỷ hiện thế, căn bản không thể vận chuyển đá nhiều lần.

Trừ phi trước đó ông ta đã biết sự tồn tại của hang quỷ, và trước khi trốn lên đảo đã ngầm phái người vào hang quỷ vận chuyển trong nhiều năm… Đương nhiên.

Đây đều chỉ là suy đoán của Ngô Lương.

Cũng có khả năng hang quỷ chính là hang quỷ, Tổ Châu chính là Tổ Châu, giữa hai nơi này căn bản không có mối liên hệ nào, cho dù những viên gạch đá dùng trong trạch đệ Điền Hoành quả thực đến từ Tổ Châu trong truyền thuyết, cũng không có bất kỳ quan hệ nào với hang quỷ này.

Chỉ là có một vài ý nghĩ một khi đã nảy ra, thì sẽ không bao giờ kìm nén được.

Đặc biệt đối với một người làm công tác khảo cổ lấy sự tò mò làm động lực như Ngô Lương, một khi đã có ý nghĩ gì, tất sẽ phải đi kiểm chứng một phen, bất luận cuối cùng chứng minh ý nghĩ của mình là đúng hay sai, đó cũng là cho mình một lời giải đáp, mới có thể hoàn toàn buông xuống không nghĩ nữa… "Ý của công tử là, những

viên gạch đá này có thể đến từ Tổ Châu trong truyền thuyết?" Vu Cát cũng đã hiểu ý của Ngô Lương, trên khuôn mặt già nua đã hiện lên một vẻ khao khát rõ rệt, bản thân ông ta vốn là một người tu đạo khá cố chấp, Tổ Châu trong truyền thuyết đối với ông ta tự nhiên có một sức hấp dẫn khó nói thành lời. "Vậy phải xem viên Quỳnh Câu Ngọc này có phải đến từ Tổ Châu hay không." Ngô Lương nheo mắt nhìn về phía Vu Nữ Hô. "Cái này ta cũng không rõ lắm, trong thần xã không có bất kỳ ghi chép nào liên quan đến nguồn gốc của viên Quỳnh Câu Ngọc này." Vu Nữ Hô nghiêm mặt nói. "Công tử, có khả năng nào bên dưới hang quỷ này chính là Tổ Châu trong truyền thuyết không?" Vu Cát lại tiếp tục tha thiết hỏi.

Dương Vạn Lý lập tức đứng ra bác bỏ: "Lão đồng tử, ngươi không phải là đang xúi giục công tử tiến vào Quỷ động đấy chứ, muốn đi thì tự ngươi đi, chúng ta và công tử sẽ đợi bên ngoài động, đến lúc đó còn có người nhặt xác cho ngươi." "Lão hủ không có ý đó!" Vu Cát không chịu yếu thế nói, "Lão hủ chỉ là hơi tò mò thôi, ngươi có biết Tổ Châu có một loại tiên thảo tên là 'Dưỡng Thần Chi' không, tiên thảo này có thể khiến người chết sống lại, một nhánh có thể cứu sống ngàn người, nếu ai có thể có được loại tiên thảo này, liền có thể nắm giữ sinh tử, dù không phải tiên nhân, cũng đã không khác gì tiên nhân rồi." "Ngươi nói có thật không?" Dương Vạn Lý nghe vậy ngẩn ra. "Đúng là có lời đồn này, thiếp thân cũng từng nghe qua." Chân Mật chủ động chứng thực cho Vu Cát, "Nhưng Tổ Châu rốt cuộc ở đâu thì không ai nói rõ được, vì vậy là thật hay giả vẫn chưa có kết luận...

Thiếp thân chỉ có thể xác thực một chuyện, lời đồn về 'Dưỡng Thần Chi' của Quan Vũ là thật, thiếp thân từng tận mắt thấy cảnh những người chết đói bên đường sống lại, chỉ là những người sống lại như vậy có còn được coi là người hay không, thì không dễ nói."

"Lời này có ý gì?" Ngô Lương tò mò hỏi. "Quân tử không biết đó thôi, thiếp thân nhìn rất rõ, những người chết đói sống lại đó đã không còn hồn phách, không biết gì về chuyện lúc còn sống, hơn nữa vẫn sẽ thối rữa như người chết, chỉ là tốc độ thối rữa chậm hơn bình thường rất nhiều, cho đến khi thịt thối trên người rơi xuống từng mảng, ngay cả xương cốt cũng sẽ mục nát từ trong ra ngoài, cuối cùng biến thành một đống đất mục hôi thối không thể ngửi nổi." Chân Mật nhớ lại nói, những người nghe thấy ít nhiều đều nhíu mày, còn nàng thì vẫn rất bình tĩnh, "Trạng thái này kéo dài khoảng hai ba năm, những người không biết chuyện đều tưởng những người chết đói đó đã sống lại, nhưng thực ra cuối cùng họ ngay cả một bộ thi thể toàn vẹn cũng không giữ được." Đây chẳng phải là tang thi sao?

Ngô Lương thầm nghĩ, rồi lập tức hỏi tiếp: "Loại người chết đói sống lại này có tính công kích không?" "Cũng không có tính công kích gì, thậm chí có thể ăn uống bình thường, trông vô hại." Chân Mật nói, "Khi trên người họ xuất hiện dấu hiệu thối rữa rõ ràng, họ sẽ tự mình đi đến nơi hẻo lánh, co mình lại thành một cục không động đậy, cuối cùng trong vài ngày biến thành đất mục, mà đống đất mục đó bị nước mưa cuốn đi, cũng không để lại một chút dấu vết nào, người nhà từ đó không bao giờ tìm thấy họ nữa, chỉ nghĩ rằng họ vô tình đi lạc." "Nói như vậy, hẳn là cũng không có tính lây truyền." Ngô Lương trầm ngâm nói. "Đúng là không có, những người còn sống tiếp xúc với họ đều không xuất hiện tình huống tương tự, 'Dưỡng Thần Chi' dường như chỉ có tác dụng với xác chết." Chân Mật đáp. "Nghe thấy chưa lão đồng tử, căn bản không có loại tiên thảo cải tử hoàn sinh như ngươi nói, Tổ Châu nơi tiên nhân ở nói không chừng cũng là giả, lùi một vạn bước mà nói, cho dù dưới hang quỷ thật sự là Tổ Châu trong truyền thuyết, tám phần cũng không phải nơi tốt đẹp gì." Nghe lời Chân Mật, Dương Vạn Lý lập tức phấn chấn lên, vừa dùng lời lẽ bác bỏ Vu Cát, vừa len lén quan sát sự thay đổi biểu cảm của Ngô Lương.

Nói cho cùng, gã này vẫn từ tận đáy lòng không hy vọng Ngô Lương mạo hiểm tiến vào Quỷ động.

Dù sao cũng khác với mỗi lần mạo hiểm trước đây, tình hình của Quỷ động lần này thực sự quá phức tạp, và quyền chủ động không nằm trong tay Phường Nhân Quân, mà nằm trong tay đại dương mênh mông mà sức người không thể chống lại. "…" Tuy nhiên, Ngô Lương lúc này đã bắt đầu suy nghĩ về vấn đề khác.

Cách nói của Chân Mật dường như có thể giải thích truyền thuyết về những môn khách của Điền Hoành "cải tử hoàn sinh", người Cù Huyền quả thực không ai nói rõ được những môn khách sống lại đó cuối cùng đã đi đâu, cứ thế biến mất một cách khó hiểu.

Nhưng điều này lại không thể giải thích truyền thuyết bất tử mà Từ Phúc để lại ở Uy quốc.

Ít nhất, lần "cải tử hoàn sinh" đó của Từ Phúc, chắc chắn không phải sử dụng "Dưỡng Thần Chi", nếu không Từ Phúc cũng sẽ biến thành một cái xác không hồn, sau vài năm lặng lẽ hóa thành một đống đất mục.

Đương nhiên.

Cũng không thể loại trừ khả năng Từ Phúc thực ra là giả thần giả quỷ, thực ra chuyện này không khó làm, thậm chí dùng thủ đoạn chính trị đơn giản nhất, mua chuộc thủ lĩnh bộ lạc đó, là có thể dễ dàng hoàn thành thao tác làm giả, tạo dựng cho mình hình tượng tổ thần trường sinh bất tử.

Mà việc tự xưng mình đã đến Tổ Châu trong truyền thuyết, cũng là một thủ đoạn tô vẽ.

Giống như các hoàng đế khai quốc của thiên triều nhất định sẽ tạo ra cho mình những câu chuyện thần thoại, để mọi người đều cảm

thấy ông ta chính là chân long thiên tử, sinh ra đã định sẵn làm thiên tử, từ đó xác lập tính chính đáng và hợp pháp cho sự thống trị của mình.

Nhưng dù phân tích như vậy, vẫn không thể giải thích được vấn đề về lai lịch của viên Quỳnh Câu Ngọc kia.

Ngô Lương không có nhiều nghiên cứu về ngọc thạch, đặc biệt là những loại cổ ngọc giá trị liên thành, ở đời sau hắn thậm chí còn không có tư cách tiếp xúc.

Nhưng hắn vẫn có thể xác định một điều.

Đó là giới khảo cổ đời sau chưa từng phát hiện loại kỳ ngọc có đặc trưng tương tự như viên Quỳnh Câu Ngọc này, ít nhất chắc chắn chưa từng công bố thông tin về loại kỳ ngọc này.

Mà giới đồ cổ, giới sưu tầm và những người yêu thích ngọc thạch, cũng chưa từng có ai trưng bày loại kỳ ngọc như vậy.

Nếu không, ở đời sau với thông tin cực kỳ phát triển, không thể nào không có bất kỳ thông tin liên quan nào, ít nhất Ngô Lương tuyệt đối chưa từng nghe nói trên đời còn có loại ngọc thạch với đặc trưng kỳ lạ như vậy.

Tức là.

Ngọc thạch này chắc chắn đến từ một tuyệt địa mà ngay cả người đời sau cũng cực kỳ khó đến.

Ví dụ như cái hang quỷ có thể nhìn thấy bây giờ, đây chính là một tuyệt địa, đến đời sau, ngay cả núi Úc Châu cũng trực tiếp nối liền với đại lục, sớm đã không còn là đảo, hang quỷ này tự nhiên cũng sẽ xảy ra một số thay đổi, thậm chí là biến mất vĩnh viễn… Dù sao đời sau chắc chắn đã không còn hang quỷ này nữa. "Chư vị!" Sau khi trầm ngâm một lúc lâu, Ngô Lương cuối cùng cũng hoàn hồn, nghiêm mặt

nói với mọi người, "Ta quyết định thám hiểm hang quỷ này, mọi người chuẩn bị trước một chút." "Công tử…" Mọi người lập tức lộ vẻ lo lắng, ngay cả Vu Cát trước đó còn có chút khao khát cũng nhíu mày, gã này thực ra chỉ là cọp giấy, thật sự phải liều mạng mạo hiểm thì hắn còn nhát gan hơn ai hết. "Nghe ta nói hết đã." Ngô Lương xua tay ra hiệu cho mọi người im lặng, rồi mới tiếp tục cười nói, "Ta bây giờ có thể coi là có gia có thất, cuộc sống mỹ mãn rồi, đương nhiên sẽ không dễ dàng đùa giỡn với tính mạng của mình, càng không đùa giỡn với tính mạng của các ngươi, vì vậy lần thám hiểm Quỷ động này, ta sẽ lập kế hoạch ổn thỏa nhất, mọi thứ đều tiến hành trong phạm vi an toàn có thể kiểm soát.

Bây giờ ta nói kế hoạch của ta, chư vị nghe xong nếu có ý kiến gì, cũng có thể kịp thời nêu ra để giúp ta hoàn thiện kế hoạch, thế nào?" "…" Mọi người nghe xong nhìn nhau, cuối cùng cũng kìm nén sự lo lắng trong lòng gật đầu nói, "Công tử xin mời nói." Ngô Lương tiếp tục nói: "Vừa rồi Kim đại ca có nói, mỗi lần mặt biển hạ xuống để lộ ra lối vào Quỷ động, tình trạng này có thể kéo dài một ngày, vì vậy chúng ta nếu muốn vào Quỷ động thì cần phải kiểm soát tốt thời gian thám hiểm, trước khi nước biển tràn ngược trở lại mà ra ngoài thì hẳn sẽ không có vấn đề gì." "Một ngày là mười hai canh giờ, để cho chắc chắn, ta quyết định thời gian vào Quỷ động thám hiểm lần này là tám canh giờ." "Tức là thời gian chúng ta vào sâu trong Quỷ động thám hiểm một khi đạt đến bốn canh giờ, bất luận có thu hoạch gì hay không, đều phải lập tức quay về, như vậy đi và về là tám canh giờ, cho dù trên đường về gặp phải một số sự cố bất ngờ, chúng ta cũng có dư thời gian để xử lý, không cần quá hoảng loạn." "Không biết chư vị thấy thế nào?" Khoảng thời gian Ngô Lương chừa ra quả thực rất dư dả, mười hai canh giờ bị hắn trực tiếp trừ đi bốn canh giờ, đó là tám tiếng đồng hồ, cho dù nước biển có khả năng tràn vào sớm, cũng không thể sớm đến mức đó. "Kế hoạch của công tử thì không có vấn

đề gì, vấn đề là bây giờ chúng ta vẫn chưa biết gì về tình hình bên trong Quỷ động, lỡ như bên trong đó dễ vào khó ra… Vừa rồi Kim Vệ cũng nói, trước đây cũng từng có người tò mò đi vào, kết quả từ đó một đi không trở lại." Người vừa rồi tỏ ra khao khát Tổ Châu là Vu Cát, bây giờ người đầu tiên đưa ra ý kiến phản đối cũng là Vu Cát. "Đây chính là lý do ta chừa ra nhiều thời gian như vậy, ngoài ra Kim đại ca còn nói, ông ấy từng thấy có những loài chim không phải chim biển bay ra từ Quỷ động, tức là chỉ cần đi theo những con chim này, là có thể tìm được cách rời khỏi Quỷ động… Khi chúng ta vào nếu gặp phải những con chim này, có thể bảo Tinh Tinh bắt trước vài con để dự phòng, thật sự gặp phải tình huống đặc biệt, có thể dùng những con chim này làm người dẫn đường cho chúng ta tìm lối ra." Ngô Lương nói một cách tự tin. "Đây quả là một cách hay, không hổ là công tử!" Vu Cát sáng mắt lên.

Gần đây Bạch Tinh Tinh không dùng khẩu kỹ bắt chim cho mọi người ăn, hắn suýt nữa đã quên khẩu kỹ của nàng còn có tác dụng này. "Còn vấn đề gì nữa không?" Thấy không ai nói gì nữa, Ngô Lương lại hỏi. "Cái đó… Ngô thái sử, tiểu nhân có thể hỏi một câu được không?" Kim Vệ do dự hồi lâu, cuối cùng không nhịn được đứng ra nói. "Kim đại ca xin mời hỏi." Ngô Lương gật đầu. "Chúng ta còn một số trẻ em đang được người của Ngô thái sử… chăm sóc, Ngô thái sử trước đó có nói, nếu Ngô thái sử xảy ra chuyện ngoài ý muốn ở chỗ chúng ta, những đứa trẻ đó sẽ không bao giờ trở về được nữa." Kim Vệ tha thiết nói, "Nhưng Ngô thái sử ngài cũng thấy rồi, lần này tiểu nhân đối với ngài có thể nói là biết gì nói nấy, không giấu giếm điều gì, mọi việc cũng đều cố gắng phối hợp, bây giờ Ngô thái sử muốn mạo hiểm vào Quỷ động, rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì không ai nói chắc được, mà chuyện này lại là quyết định của chính Ngô thái sử, không liên quan gì đến chúng ta, cho nên… có thể nào xin Ngô thái sử thả những đứa trẻ của chúng ta về trước, hoặc là để lại một lá thư nói

rõ chuyện này không liên quan đến chúng ta không." "Không được!" Ngô Lương không nghĩ ngợi liền từ chối Kim Vệ, "Chuyện này không cần nhắc lại nữa, nếu ta có thể sống sót ra ngoài, những đứa trẻ đó tự nhiên sẽ được đưa về an toàn, nếu ta xảy ra chuyện gì… ngươi tốt nhất nên cầu nguyện cho ta chuyến này thuận lợi đi." Trước khi vào Quỷ động, hắn nhất định sẽ âm thầm báo cho binh sĩ ở lại bên ngoài canh giữ, nếu hắn thật sự xảy ra chuyện ngoài ý muốn trong Quỷ động cũng sẽ không liên lụy đến những đứa trẻ đó.

Nhưng bề ngoài, hắn tuyệt đối sẽ không đồng ý yêu cầu của Kim Vệ.

Dù sao trên đảo còn có hơn một nghìn "Giặc Khăn Vàng", lòng người cách một lớp da, cho dù Kim Vệ trông có vẻ là người tốt, Ngô Lương cũng sẽ không dễ dàng từ bỏ con bài có thể khiến họ ném chuột sợ vỡ bình. 7017k "…" Thấy Ngô Lương lại vô tình như vậy, chút thiện cảm vừa nảy sinh trong lòng Kim Vệ lập tức tan biến, hắn nhíu mày nhìn Ngô Lương một cái dường như còn muốn nói gì đó, nhưng lại thấy sắc mặt y không tốt, hoàn toàn không có ý định mặc cả với hắn, cuối cùng vẫn chọn cách ngậm miệng lại. "Công tử lại giở chiêu này…" Đối với chuyện này, đám người Phường Nhân Quân lại không hề bất ngờ.

Họ rất rõ phong cách hành sự của Ngô Lương, con người này, chắc chắn không thể coi là người tốt hành vi chính phái, nếu không đã không làm ra chuyện bắt trẻ em làm con tin.

Nhưng đồng thời y cũng không phải là loại ác nhân thập ác bất xá, nói thế này đi, nếu Kim Vệ và bá tánh Cù Huyền thật sự dám làm hại Phường Nhân Quân, Ngô Lương chưa chắc đã không làm ra chuyện đồ thành, nhưng nếu Kim Vệ và bá tánh Cù Huyền ngoan ngoãn phối hợp với y, không giở trò gì, thậm chí dù không phối hợp, chỉ cần không làm chuyện mưu hại y và Phường Nhân Quân, Ngô Lương

nhiều nhất cũng chỉ dọa dẫm họ, chứ không thật sự làm khó họ, càng không làm khó những đứa trẻ không biết chuyện đời.

Vì vậy, đám người Phường Nhân Quân trong lòng đều hiểu, Ngô Lương bây giờ nói chuyện với Kim Vệ như vậy, chẳng qua là do tính cách cẩn thận, quen thói hù dọa gã này mà thôi.

Dù sao một khi đã vào Quỷ động, Ngô Lương không thể nào lúc nào cũng nắm bắt được tình hình bên ngoài, nếu Kim Vệ còn giấu giếm thông tin quan trọng nào, hoặc trong lòng còn có suy nghĩ khác, đối với y và Phường Nhân Quân, rất có thể sẽ là tai họa diệt vong, rất cần thiết phải đeo gông cùm cho đám "Giặc Khăn Vàng" này, bóp chết khả năng đó ngay từ trong trứng nước. "Còn vấn đề nào khác không?" Bịt miệng Kim Vệ xong, Ngô Lương quét mắt một vòng qua đám người Phường Nhân Quân, rồi lại hỏi. "Hết rồi." Đám người Phường Nhân Quân lần lượt lắc đầu.

Sự sắp xếp khá chu đáo của Ngô Lương đã chứng minh quyết tâm thám hiểm Quỷ động của y, họ biết rõ với tính cách của Ngô Lương, bất luận họ có nói thêm gì đi nữa thì Quỷ động này cũng phải vào.

Quan trọng nhất là, họ quả thực không thể tìm ra lỗ hổng rõ ràng nào trong sự sắp xếp của Ngô Lương, cũng cho rằng chỉ cần hành động theo kế hoạch, rủi ro hoàn toàn nằm trong phạm vi có thể kiểm soát, không hề nguy hiểm hơn những ngôi mộ cổ đã vào trước đây, không phải là không thể mạo hiểm thử một lần.

Dù sao dưới Quỷ động đó rất có khả năng chính là tiên cảnh trong truyền thuyết!

Là người bản địa của thời đại này, họ thực ra còn dễ tin vào sự tồn tại của tiên cảnh hơn Ngô Lương, lòng khao khát của một số người thậm chí còn vượt qua cả sự tò mò của Ngô Lương. "Nếu đã như vậy, hai ngày này cứ đóng trại trên núi trước đi." Ngô Lương gật

đầu, lại nói với Dương Vạn Lý, "Dương Vạn Lý, hai ngày này cũng không được nhàn rỗi, ngươi dẫn người đi thăm dò kỹ lưỡng khắp nơi trên núi Úc Châu, đừng bỏ qua bất kỳ bí cảnh, mật đạo hay nơi kỳ quái nào có thể tồn tại, Quỷ động này ở ngay dưới núi Úc Châu, nói không chừng có mối liên hệ nào đó với núi Úc Châu." Thực ra không chỉ có mối liên hệ nào đó với Quỷ động, mà còn có "Thái Công Ấn" trong lòng Ngô Lương.

Ngô Lương làm sao có thể quên được sự thay đổi bất thường của Thái Công Ấn?

Vì vậy hắn cũng có lý do để suy đoán núi Úc Châu có thể liên quan đến Khương Tử Nha hoặc Lữ Tề do Khương Tử Nha sáng lập, chỉ là cho đến nay vẫn chưa phát hiện bất kỳ dấu vết liên quan nào trên núi Úc Châu.

Ngoài ra.

Về trạch đệ Điền Hoành, về những ngôi mộ không bia đó, Ngô Lương vẫn cần làm một số việc để kiểm chứng, chỉ là những việc này rất dễ gây tranh cãi, tuyệt đối không thể làm trước mặt Kim Vệ và những người khác, thậm chí nói cũng không thể nói, chỉ có thể đợi sau khi tách họ ra rồi mới tiến hành riêng. "Tuân lệnh." Dương Vạn Lý chắp tay đáp. "Ngoài ra, lão tiên sinh, ông theo ta qua đây một lát." Ngô Lương lại đi tới đưa Vu Cát đến một nơi không người.

Chương 730

Hắn vừa rồi đã nhìn ra Vu Cát có điều muốn nói, nhưng mãi vẫn không nói ra, chắc chắn là vì những lời này không tiện nói trước mặt nhiều người như vậy. … "Sinh ta ra là cha mẹ, hiểu ta là công tử…" Đến nơi không người, Vu Cát lập tức hạ thấp giọng hỏi, "Công tử, không biết ngài đã từng xem qua một thiên mục đặc biệt trong 《Thái sử công ký》 có tên là 'Phong Thiền Thiên' chưa?" "Phong Thiền Thiên?" Ngô Lương nhíu mày nhớ lại.

Trong 《Sử Ký》 có rất nhiều thiên mục đặc biệt khác nhau, nội dung gần như bao quát mọi phương diện từ thống trị đến dân sinh, từ đế vương đến bá tánh, có những thiên mục còn đặc biệt dài.

Ngô Lương kiếp trước tuy là nghiên cứu sinh chuyên ngành khảo cổ, nhưng cũng là người có tinh lực hữu hạn, không thể biết tuốt như máy tính, thật sự cần dùng đến tài liệu gì, vẫn phải đi tra cứu tài liệu để nghiên cứu.

Mà đối với "Phong Thiền Thiên" mà Vu Cát đang nhắc đến, Ngô Lương lại không có nhiều ấn tượng, cũng không biết là không được lưu truyền đến đời sau, hay là do mình chưa đọc đến. "Chính nó." Vu Cát gật đầu, ông ta đã thấy sự mờ mịt trong mắt Ngô Lương, thầm nghĩ thật không dễ dàng, trong 《Thái sử công ký》 lại còn có thiên mục mà công tử không biết, nhưng trên miệng lại không bận tâm chuyện này, chỉ tiếp tục nói, "'Phong Thiền Thiên' có nhắc đến, ngoài biển nước Tề có ba ngọn núi thần, ba ngọn núi thần này lần lượt được gọi là 'Bồng Lai, Phương Trượng, Doanh Châu', từ thời Tề Uy Vương, Tề Tuyên Vương, Yên Chiêu Vương đến nay, vẫn thường sai người ra biển tìm ba ngọn núi thần này, nghe nói có người từng nhìn thấy ba ngọn núi thần, nhưng dù thế nào cũng không thể lên được núi

thần, chỉ vì khi nhìn từ xa, núi thần dường như ở trong một vùng mây mù, nhưng khi đến gần, mới phát hiện núi thần lại ở dưới mặt nước biển… 'Phong Thiền Thiên' cũng có nhắc đến Từ Phúc, năm đó Thủy Hoàng Đế lệnh cho Từ Phúc ra biển tìm thuốc trường sinh bất tử, cũng là để lên ba ngọn núi thần này, chứ không phải Tổ Châu mà Vu Nữ vừa nhắc đến." "Chuyện này…" Ngô Lương trầm ngâm.

Hắn cũng biết Tần Thủy Hoàng lệnh cho Từ Phúc ra biển, tìm chính là ba ngọn núi thần "Bồng Lai, Phương Trượng, Doanh Châu", chứ không phải "Tổ Châu", nhưng lại không biết, ba ngọn núi thần trong truyền thuyết lại ở dưới mặt nước biển?!

Cho nên… Mục đích của Vu Cát khi nói với hắn chuyện này đã không cần nói cũng rõ.

Ông ta muốn nói với Ngô Lương, không thể tin hoàn toàn lời của Vu Nữ Hô trước đó, cũng không thể có định kiến rằng dưới Quỷ động thông đến chính là "Tổ Châu", cũng có khả năng thực ra là một trong ba ngọn núi thần "Bồng Lai, Phương Trượng, Doanh Châu", dù sao cái "Quỷ động" này ở dưới mặt nước biển, rất giống với miêu tả về ba ngọn núi thần.

Chỉ tiếc là ghi chép trong sử sách về "Bồng Lai, Phương Trượng, Doanh Châu" cũng ít đến đáng thương, Ngô Lương tuy biết ba ngọn núi thần, nhưng lại không có một khái niệm cụ thể nào, càng không thể nói rõ núi thần và "Tổ Châu" cụ thể có điểm gì khác biệt.

Trầm ngâm một lát, Ngô Lương nói với Vu Cát: "Lão tiên sinh, chuyện này tạm thời chỉ nói với mình ta là được rồi, chúng ta đến lúc đó tùy cơ ứng biến thì hơn." "Lão hủ hiểu rồi, vì vậy vừa rồi mới không nói trước mặt mọi người." Vu Cát gật đầu nói. "Ngoài ra, Tổ Châu và ba ngọn núi thần Bồng Lai, Phương Trượng, Doanh Châu cũng có khả năng không hề mâu thuẫn, có lẽ chỉ là thời đại khác nhau,

nên cách gọi cũng thay đổi mà thôi." Ngô Lương nghĩ một lát lại nói, "Theo ta biết, trong Cự Hải Thập Châu có 'Doanh Châu', mà trong ba ngọn núi thần cũng có 'Doanh Châu', 'Doanh Châu' này nói đến hẳn là cùng một nơi, còn Tổ Châu thì…" Nói đến đây, Ngô Lương cuối cùng cũng tự mâu thuẫn với chính mình.

Bởi vì khác với các châu khác trong Cự Hải Thập Châu, truyền thuyết về Tổ Châu và "Dưỡng Thần Chi" trên Tổ Châu có liên quan đến Tần Thủy Hoàng, truyền thuyết về ba ngọn núi thần cũng có liên quan đến Tần Thủy Hoàng, điều này không khó để phán đoán, hai nơi này hẳn là thuộc cùng một thời kỳ, về lý mà nói nếu là cùng một nơi, cách gọi không thể nào thay đổi quá lớn.

Vấn đề này khiến Ngô Lương có chút đau đầu.

Tóm lại, bây giờ mọi thứ vẫn chỉ là suy đoán, không qua kiểm chứng thì căn bản không thể có được đáp án chính xác.

Ngô Lương dứt khoát lắc đầu vứt những suy đoán này ra khỏi đầu, ghi nhớ lại để ý hơn, không bị những thông tin đã biết, đặc biệt là những thông tin từ người ngoài dẫn dắt là được… … Tiếp đó Phường Nhân Quân liền đóng trại gần trạch đệ Điền Hoành, một mặt lệnh cho Dương Vạn Lý dẫn người đi thăm dò trên núi Úc Châu, một mặt lệnh cho người canh giữ trạch đệ Điền Hoành, không cho phép "Giặc Khăn Vàng" trên đảo tự ý đến gần.

Đêm hôm đó.

Phường Nhân Quân phụng mệnh lén lút đào hai ngôi mộ không bia.

Vì Ngô Lương cần phải kiểm chứng tính xác thực của lời đồn trước, xem bên trong có phải chôn cất những môn khách trung thành với Điền Hoành hay không.

Trong hai ngôi mộ không bia này quả thực có chôn hai bộ thi thể người hoàn chỉnh.

Hai bộ thi thể thậm chí ngay cả manh chiếu rách cũng không được quấn, cứ thế chôn vội trong hố đất, và bây giờ đã biến thành hai bộ xương khô.

Sau khi Ngô Lương dọn dẹp sạch sẽ bộ xương khô và xem xét kỹ lưỡng, không phát hiện vết nứt chí mạng rõ ràng nào trên xương cốt, nhưng lại phát hiện dấu vết ám đen trên xương từ cổ đến bụng, từ đó có thể phán đoán, người chết cuối cùng hẳn là uống thuốc độc tự vẫn.

Ngoài những điều này ra, không còn phát hiện nào khác.

Nhưng đối với Ngô Lương mà nói đã đủ rồi, điều này càng làm tăng thêm độ tin cậy của những lời đồn… những "người sống" do thi thể môn khách từng xuất hiện trên núi Úc Châu hóa thành có lẽ cũng là thật.

Làm xong những việc này.

Ngô Lương lại lệnh cho người chôn hai bộ thi thể này lại vào mộ, và cúng thêm một số đồ tế lễ, còn quỳ lạy trước mộ để bày tỏ sự áy náy vì đã làm phiền, đến đây việc thám hiểm những ngôi mộ không bia này coi như tạm thời kết thúc.

Trong hai ngày tiếp theo.

Việc thăm dò của Dương Vạn Lý thì không có kết quả gì… núi Úc Châu tuy không nhỏ, nhưng phần lớn là núi đá, thảm thực vật cũng tương đối ít, nhiều nơi có thể nhìn một lượt là thấy hết, nơi có thể giấu bí cảnh hoặc mật đạo thực sự quá ít, độ khó của việc thăm dò không lớn.

Trong thời gian này, Vu Cát cũng từng lên đỉnh núi quan sát phong thủy nơi đây.

Vẫn không có thu hoạch gì.

Mà phương "Thái Công Ấn" của Ngô Lương, khí tức cũng vẫn giữ trạng thái cuồng dã phóng ra ngoài, không có thêm bất kỳ thay đổi nào.

Hai ngày như vậy nhanh chóng trôi qua.

Ngô Lương trơ mắt nhìn mặt biển không ngừng hạ xuống, cuối cùng hạ đến độ cao khoảng ba trượng, lối vào Quỷ động hoàn toàn lộ ra.

Hai ngày này đám "Giặc Khăn Vàng" dưới núi cũng bận rộn không ngớt.

Cùng với việc mặt biển không ngừng hạ xuống, họ gần như toàn bộ ra trận, không phân ngày đêm đi bắt hải sản trên bãi biển, nhưng khác với thói quen ăn uống của đời sau, họ ăn uống rõ ràng cầu kỳ hơn nhiều, những loại hải sản như hàu, sò nhỏ ăn thì tốn công, thịt lại ít, họ gần như không thèm nhìn.

Thứ họ hứng thú chỉ có tôm cá cua, và một số loại rong biển tươi.

Phường Nhân Quân rảnh rỗi không có việc gì, cũng tham gia vào đội ngũ bắt hải sản.

Ngô Lương liền đặc biệt kiếm một giỏ sò nhỏ và hàu không ai thèm lấy, đủ loại móng tay, ngao, sò điệp, tất cả cho vào một cái nồi lớn luộc ăn, đặc biệt là hàu, Ngô Lương cũng không biết câu nói "trạm xăng của đàn ông" có đúng hay không, dù sao thứ này chỉ cần luộc chín chắc chắn ăn không chết người là được.

Nhưng mùi vị thì, có chút khó xử… Khác với đời sau, thời đại này không có nhiều loại gia vị như vậy, không có ớt, thậm chí ngay cả tỏi cũng là tỏi dại có vị kỳ quặc, thực sự không có cách nào che đi vị tanh của những loại sò này.

Đây có thể coi là lần đầu tiên "chuyên gia ẩm thực của Phường Nhân Quân" là Ngô Lương thất bại.

Chính Ngô Lương cũng có chút ăn không nổi, đám người Phường Nhân Quân tự nhiên cũng không ăn nổi, chỉ là để giữ thể diện cho Ngô Lương, tùy tiện lấy một hai con giả vờ nhắm mắt nếm thử, sau đó liền tìm cớ chuồn đi.

Ngô Lương vừa cảm thấy có chút khó xử, vừa không khỏi nhớ lại lúc trước khi hắn nhặt những con hàu và sò này ở bãi biển, những ánh mắt kỳ lạ của đám "Giặc Khăn Vàng" gần đó.

Thậm chí Ngô Lương còn nghe thấy tiếng họ bàn tán nhỏ: "Ê, Ngô thái sử kia đang làm gì vậy, sao lại nhặt những thứ linh tinh đó?" "Không phải là để ăn đấy chứ?" "Thứ khó ăn như vậy, người ta là quan lớn từ kinh thành đến, sao có thể ăn?

Ta nghi là dùng để cho gà ăn, chúng ta bình thường không phải cũng dùng thứ này cho gà ăn sao?" "Cũng đúng, yêm thấy họ mang theo một cái lồng, trong lồng có hai con gà, một con trống một con mái." "Vậy chắc chắn là thế rồi." "…" Ngô Lương lúc đó còn không để tâm, chế giễu bọn họ không biết hưởng thụ, bây giờ nghĩ lại, thực ra là mình còn non, nhặt cá đai thanh lớn, cá măng lớn về ăn không phải ngon hơn sao?

Nhưng đó đều là chuyện ngoài lề.

Bây giờ lối vào Quỷ động đã lộ ra, Ngô Lương và mọi người cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, gần như là đi theo dòng nước thủy triều rút đến trước Quỷ động, tự nhiên phải tranh thủ thời gian vào Quỷ động để thăm dò.

Khi Ngô Lương nhìn rõ tình hình ở cửa Quỷ động.

Nước biển bị hút vào Quỷ động đã sớm không còn tung tích, chỉ

để lại một hang động nghiêng xuống dưới.

Lối vào hang động cao và rộng đều khoảng ba mét, có thể nói là rộng rãi, ít nhất đối với Ngô Lương và mọi người, bốn năm người đi song song cũng không quá chật.

Những tảng đá và vách đá gần cửa động có dấu vết bị nước xói mòn rõ rệt.

Đến nỗi những tảng đá và vách đá này tuy không bằng phẳng, nhưng bề mặt lại không có góc cạnh sắc nhọn, thậm chí sờ vào còn có chút trơn láng… Đáng chú ý là, có lẽ Ngô Lương và mọi người đến quá sớm, hang động này lúc này không khô ráo như Kim Vệ nói, đỉnh động vẫn đang không ngừng nhỏ nước xuống dưới. "Đi…" Ngô Lương không muốn lãng phí thời gian, vừa định ra lệnh vào động. "Phập phập phập phập ——" Trong động đột nhiên truyền đến một tràng tiếng động.

Ngay sau đó liền thấy mấy bóng ảnh có màu sắc cực kỳ sặc sỡ phức tạp bay ra từ hang động đen ngòm, đây hẳn là những con chim bay ra từ trong động mà Kim Vệ đã nhắc đến. "Tinh Tinh!" Ngô Lương một mặt bảo Bạch Tinh Tinh thi triển khẩu kỹ, một mặt đã rút ra "Khốn Tiên Cầu" để phòng khi cần thiết. "Rõ!" Không cần Ngô Lương nói nhiều, Bạch Tinh Tinh đã sớm chuẩn bị sẵn sàng, thấy mấy bóng đen kia liền lập tức thi triển khẩu kỹ. "Vút ——" Tiếng huýt sáo trong trẻo từ miệng Bạch Tinh Tinh phát ra, vang vọng rất xa trong hang động tối om.

Mấy bóng đen kia cũng ngày càng gần, trong nháy mắt đã đến cách đám người Ngô Lương chỉ còn ba bốn trượng, nhưng chúng lại không hề có bất kỳ phản ứng nào với tiếng huýt sáo của Bạch Tinh Tinh.

Không có tác dụng sao?

Ngô Lương đã sớm đề phòng tình huống này xảy ra, dù sao hang

động này cách biệt với thế giới bên ngoài, cho dù khẩu kỹ của Bạch Tinh Tinh có tác dụng với đại đa số loài chim trên đời, cũng chưa chắc đã có hiệu quả với chúng. "Điển Vi, Dương Vạn Lý!" Không chỉ Ngô Lương, Điển Vi và Dương Vạn Lý cũng đều cầm một quả "Khốn Tiên Cầu", chuẩn bị sẵn sàng để bắt mấy con chim bay này.

Không cầu bắt được toàn bộ, chỉ cần tóm được một hai con, Ngô Lương cũng có thể tiến hành nghiên cứu và tra xét, ít nhất phải cố gắng làm rõ đây rốt cuộc là loại chim gì.

Ngay lúc này. "Cứu mạng!

Cứu mạng!

Cứu mạng! …" Trong hang động đột nhiên lại vang lên một tràng tiếng kêu la hỗn loạn mà quỷ dị.

Đây rõ ràng là tiếng người.

Hơn nữa nghe qua có lẽ phải có ít nhất bốn năm người đang cùng lúc la hét, chỉ là ngữ điệu lại có chút quái dị, giống như đang bóp cổ họng mà la, hơi the thé, lại hơi khàn khàn. "Có người?!" Tinh thần mọi người lập tức căng thẳng.

Hang động này vừa mới bị nước biển tràn vào, hơn nữa là một lượng nước biển khó mà tính toán, bên trong có thể bay ra mấy con chim đã là vô cùng quỷ dị, bây giờ lại truyền ra tiếng người, hơn nữa dường như còn la "cứu mạng", chuyện này càng thêm quỷ dị.

Quan trọng nhất là, cách phát âm của tiếng nói này vô cùng cổ quái, nghe không giống người bình thường… "Đừng hoảng, trước hết tập trung tinh thần bắt mấy con chim này lại, những người còn lại cẩn thận phòng bị!" Ngô Lương cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng phàm việc gì cũng có nặng nhẹ nhanh chậm, hắn quyết

định trước tiên bắt mấy con chim đang ở ngay gần này, nếu sau đó bên trong còn có "người" đi ra, tập trung tinh lực đối phó cũng không muộn. "Hây!" Vừa dứt lời, "Khốn Tiên Cầu" trong tay Điển Vi đã ném ra, thẳng về phía mấy con chim kia.

Lực đạo của y vô cùng đáng gờm, nếu "Khốn Tiên Cầu" trực tiếp trúng phải chim bay, e là có thể lấy mạng chúng ngay lập tức, nhưng trong tình huống này, Ngô Lương cũng không quan tâm có giữ lại con sống hay không, chỉ cần bắt được một hai con là được, dù là xác chết cũng được.

Ngay sau đó Ngô Lương và Dương Vạn Lý cũng đồng loạt ra tay.

Ba quả "Khốn Tiên Cầu" lần lượt ném về phía mấy con chim kia. "Trúng rồi!" Giống như ném rổ, nhìn quỹ đạo bay của ba quả "Khốn Tiên Cầu" trên không trung, trong lòng Ngô Lương đã dự đoán được kết quả, chỉ thiếu nước tự tin quay đầu đi.

Quả nhiên. "Bốp!" Theo một tiếng giòn tan.

Quả "Khốn Tiên Cầu" của Điển Vi không trúng chim, mà đập vào vách đá trên đỉnh hang động, rồi đột nhiên nổ tung, một tấm lưới cá màu đỏ tức thì bung ra, chụp lấy hai con chim vào trong.

Chương 731

Còn quả "Khốn Tiên Cầu" của Ngô Lương thì sượt qua một con chim, rơi vào sâu hơn trong hang, chạm đất mới nổ tung.

Quả "Khốn Tiên Cầu" của Dương Vạn Lý cũng ném trượt một chút, không thu hoạch được gì.

Nhưng thế đã đủ.

Bắt được hai con chim, lại còn sống, không có kết quả nào tốt hơn thế.

Điển Vi mắt lanh tay lẹ, nhảy hai ba bước qua nhấc tấm lưới cá lên, hai con chim đang không ngừng giãy giụa bên trong, đồng thời tiếng người vừa nghe thấy lại càng trở nên dồn dập hơn. "Cứu mạng!

Cứu mạng!

Cứu mạng a…" Cùng lúc đó.

Mấy con chim còn lại thoát nạn đã bay qua đỉnh đầu đám người Ngô Lương ra khỏi hang, nhưng chúng không lập tức bay đi xa, mà lượn một vòng trên không rồi bay thẳng về phía Bạch Tinh Tinh. "Cứu mạng!

Cứu mạng!

Cứu mạng! …" "Đây…" Nghe tiếng kêu cứu ngày càng lộn xộn và dồn dập này.

Đám người Ngô Lương dù không có thính lực hơn người như Bạch Tinh Tinh, cũng đã nghe ra được manh mối: âm thanh này… hình như là do lũ chim này phát ra? "Cẩn thận!" Thấy mấy con chim thoát nạn bay thẳng về phía Bạch Tinh Tinh.

Binh sĩ Phường Nhân Quân đi theo tự nhiên không dám lơ là, đã đồng loạt giơ "Chiến Quốc liên phát nỗ" đã lên sẵn hộp tên, chỉ cần bóp cò là có thể bắn ra vô số mũi tên trong nháy mắt, nếu lũ chim này không phải là dị thú đao thương bất nhập, hạ gục chúng hiển nhiên không thành vấn đề. "Khoan đã!" Bạch Tinh Tinh cuối cùng cũng ngừng khẩu kỹ, quát đám binh sĩ Phường Nhân Quân, "Ta có thể cảm nhận được, chúng không có ác ý với ta, đừng làm chúng bị thương!" "?" Binh sĩ Phường Nhân Quân không dám tự ý quyết định, nếu Bạch Tinh Tinh vì vậy mà bị thương, bọn họ không biết ăn nói sao với Ngô Lương, chỉ đành vô thức quay đầu nhìn hắn. "Nghe Tinh Tinh đi, tạm thời đừng bắn." Ngô Lương tin tưởng phán đoán của Bạch Tinh Tinh, lập tức xua tay.

Binh sĩ Phường Nhân Quân nghe vậy đành dừng tay, nhưng không cất "Chiến Quốc liên phát nỗ" đi, mà vẫn cầm trên tay sẵn sàng phòng bị.

Trong thoáng chốc.

Mấy con chim đã bay đến trước mặt Bạch Tinh Tinh.

Chúng quả nhiên không làm hại Bạch Tinh Tinh, mà sau khi lượn hai vòng trên đầu nàng, cuối cùng đậu lên cánh tay mà Bạch Tinh Tinh chủ động đưa ra.

Cùng lúc đó.

Tai mọi người lại vang lên một loại âm thanh khác: "Có ai không?

Có ai không?

Có ai không? …" Lần này mọi người không chỉ nhìn rõ, mà còn nghe rất rõ, âm thanh này rõ ràng không phải truyền ra từ sâu trong hang động, mà là từ miệng mấy con chim này, chúng lại có thể nói tiếng người?!

Còn hai con chim bị Điển Vi bắt trong lưới vẫn không ngừng la hét: "Cứu mạng!

Cứu mạng!

Cứu mạng! …" "!!!" Điều này không những không khiến đám người Phường Nhân Quân buông lỏng cảnh giác, ngược lại càng siết chặt "Chiến Quốc liên phát nỗ" trong tay, vẻ mặt căng thẳng.

Trong mắt họ, chim biết nói chính là dị thú, không thể không phòng.

Tuy nhiên, khi Ngô Lương nhìn rõ hình dạng của lũ chim này, hắn đã bật cười, nói với mọi người: "Mọi người không cần căng thẳng, loại chim này thường không làm hại người." Hắn đã nhận ra, đây thực chất là vẹt.

Có lẽ thời đại này nhiều người chưa từng thấy loại chim này, nhưng trong 《Sơn Hải Kinh》 được viết từ thời Tiên Tần đã có ghi chép liên quan: "Loài chim, hình dáng như con cú, lông xanh mỏ đỏ, lưỡi người nói được tiếng người." "Công tử nói không sai, nếu lão phu đoán không lầm, loại chim này hẳn là vẹt, từng được ghi chép trong 《Sơn Hải Kinh》, tuy là một loại chim lạ, nhưng cũng là một trong những loài chim bình thường nhất trong 《Sơn Hải Kinh》." Vu Cát trốn sau lưng mọi người cũng bước ra, vuốt râu phổ cập kiến thức.

Vẹt quả thực có thể xem là một trong những loài chim bình thường nhất trong 《Sơn Hải Kinh》, thứ này không làm hại người, không ăn thịt người, xuất hiện cũng không có điềm hung hay điềm cát, hơn nữa người ăn thịt nó cũng không nhận được lợi ích gì sánh ngang dị năng, điểm kỳ lạ duy nhất là có thể nói chuyện như người.

Nhưng thực ra ghi chép trong 《Sơn Hải Kinh》 cũng không hoàn toàn chính xác.

Bởi vì vẹt không có lưỡi người, cũng không tự mình suy nghĩ để nói chuyện, mà chỉ có thể bắt chước giọng nói của người mà thôi.

Hơn nữa việc bắt chước này thường cần phải qua huấn luyện, ít nhất cần có người ở bên cạnh không ngừng lặp lại một số nội dung, mới có thể hình thành ký ức cơ bắp cho nó, từ đó thực hiện "vẹt học nói".

Chỉ tiếc Ngô Lương không phải người yêu chim, không có nghiên cứu gì về vẹt, tuy biết đây là vẹt, nhưng không nói được đây rốt cuộc là loại vẹt nào. "Lão tiên sinh quả nhiên kiến thức rộng rãi, vật này chính là vẹt." Ngô Lương thuận thế tiếp lời, nói: "Loại chim này chỉ học nói theo người, như vậy có thể phán đoán, trước đây quả thực có người từng vào hang động này, và có lẽ còn sống trong đó một thời gian." "Nếu vậy, những người vào hang động trước đây nhất định đã gặp phải cảnh khốn cùng." Chân Mật trầm ngâm nói, "Nếu không vẹt sao lại học được 'có ai không' và 'cứu mạng'?

Chỉ có người gặp cảnh khốn cùng mới kêu la như vậy." "Nhưng hang động này mỗi lần phải mười mấy năm mới xuất hiện, và mỗi lần xuất hiện tối đa chỉ kéo dài một ngày là lại bị nước biển nhấn chìm, có ai có thể sống sót trong nước biển không?" Dương Vạn Lý nêu ra nghi vấn của mình.

Người không chỉ không thể sống trong nước biển, mà cũng không thể la hét trong nước biển, đây quả thực là một vấn đề đáng suy ngẫm. "Nghĩa là rất có khả năng như Hữu Tài ca ca đã suy đoán trước đó, trong hang động này có một thế giới khác, vì vậy dù nước biển nhấn chìm hang động, người vào trong đó vẫn có thể sống sót được một thời gian, thậm chí có khả năng sống đến tận bây giờ… Dù sao công tử và Vu Cát đều nói những con vẹt này tuy kỳ lạ, nhưng bản chất vẫn là chim bình thường, vẹt có thể sống, vậy người cũng có khả năng sống sót." Gia Cát Lượng vận động bộ não nhỏ, cố gắng giải

thích tình huống hiện tại.

Mọi người mỗi người một câu thảo luận đâu ra đó, các cán bộ cốt cán của Phường Nhân Quân không ai là kẻ bất tài, mỗi câu nói ra đều không phải là lời vô dụng, rất nhanh đã bổ sung cho những suy đoán trong lòng Ngô Lương. "Tinh Tinh, nàng thử dỗ dành mấy con vẹt này xem, xem chúng có thể nói ra những lời khác không?" Đợi mọi người thảo luận gần xong, Ngô Lương lại nói với Bạch Tinh Tinh.

Lũ vẹt này nói ra càng nhiều lời, càng dễ dàng tái hiện lại tình huống mà những người vào hang động trước đây đã gặp phải, từ đó cung cấp thông tin tham khảo cho hành động lần này của Ngô Lương. "Ta sẽ cố gắng thử." Bạch Tinh Tinh gật đầu, lấy ra một ít lương khô từ túi vải mang theo bên người, bóp vụn ra cho lũ vẹt trên vai và tay ăn.

Tuy nhiên, không ai biết lũ vẹt còn biết nói những gì, và vì vẹt học nói thực chất là một loại ký ức cơ bắp, nên nhiều khi muốn vẹt nói ra nhiều lời hơn, cần phải có sự vật và tình cảnh cụ thể để dẫn dắt, đây rõ ràng là một công việc cần thời gian thử nghiệm.

Mà thời gian xuất hiện của quỷ động lại rất có hạn, khiến Ngô Lương không thể lãng phí quá nhiều thời gian vào việc này. "Ừm, vừa đi vừa thử, chúng ta chỉ có bốn canh giờ, phải tranh thủ thời gian hết sức có thể để thám hiểm sâu vào trong quỷ động, bốn canh giờ sau bất kể kết quả thế nào, chúng ta đều phải quay trở về." Ngô Lương lắc đầu, sau đó ra lệnh cho mọi người: "Vào động!" … Sau khi vào hang động.

Ngô Lương cuối cùng cũng lấy ra "Tùy Hầu Châu" đã lâu không dùng, mọi thứ trong hang lập tức được chiếu sáng trưng.

Nhưng Ngô Lương còn mang đến cho Phường Nhân Quân một thói quen khác, đó là bất kể tầm nhìn thế nào, chỉ cần tiến vào không

gian tương đối kín, Phường Nhân Quân nhất định sẽ mang theo một ngọn lửa.

Ban đầu là một cây đuốc.

Sau đó đổi thành nến.

Còn lần này thì đổi thành một ngọn đèn dầu đặt trong lồng đèn chắn gió, đây không phải là một ngọn đèn dầu bình thường, mà là ngọn đèn dầu trường minh làm từ dầu giao nhân lấy được trong bí cảnh dưới lòng đất ở Tấn Dương thành trước đây, chỉ một ngọn đèn này, Phường Nhân Quân có thể truyền từ đời này sang đời khác, dùng được rất nhiều đời.

Tác dụng của ngọn lửa tự nhiên không cần nói nhiều, trong lòng đám người Phường Nhân Quân đều hiểu rõ, đây là để đề phòng "quỷ xuy đăng".

Vu Nữ Hô hiển nhiên là lần đầu tiên tiến vào loại bí cảnh dưới lòng đất này.

Đồng thời nàng cũng là lần đầu tiên thấy một "đội quân đặc chủng" được trang bị tinh nhuệ như vậy, những vũ khí kỳ lạ cổ quái nhưng lại vô cùng tiện lợi kia không cần phải nói, "Tùy Hầu Châu" này của Ngô Lương càng khiến nàng kinh ngạc, dù nàng có ít kiến thức đến đâu, cũng biết bảo châu trường minh có kích thước như "Tùy Hầu Châu" tuyệt đối không phải vật tầm thường, giá trị liên thành kia là nói đến thành trì của Thiên triều, nếu đổi ở Uy quốc của họ, bán cả Uy quốc cũng chưa chắc đổi được.

Mà lúc này, Vu Nữ Hô cũng là một người ngoài lề.

Ngô Lương vẫn luôn đề phòng nàng, nàng chỉ có thể đi theo sau Phường Nhân Quân, bên cạnh còn luôn có bốn binh sĩ Phường Nhân Quân canh giữ, mọi hành động của nàng, dù chỉ là một ánh mắt, cũng

đừng hòng lén lút thực hiện.

Cứ như vậy.

Một đoàn người đi trong hang động không thấy ánh mặt trời.

Họ cần phải luôn chú ý tình hình xung quanh, vì vậy tốc độ không thể quá nhanh, nhưng có "Tùy Hầu Châu" cung cấp tầm nhìn rộng, cũng tuyệt đối không chậm hơn bao nhiêu.

Tuy nhiên, đi như vậy suốt hai canh giờ, Ngô Lương vẫn không thu hoạch được gì.

Phía trước vẫn là hang động dốc xuống kéo dài không thấy điểm cuối, xung quanh vẫn là vách đá có vết tích bị nước biển xói mòn, trong không khí vẫn thoang thoảng mùi tanh đặc trưng của biển, ngoài ra không còn gì khác. "Công tử, chúng ta đi được khoảng bốn mươi dặm rồi nhỉ?" Thể chất của Vu Cát kém nhất, thở hổn hển đến bên cạnh Ngô Lương nói. "Chắc phải sáu mươi dặm rồi, ta vẫn luôn thầm dùng bước chân để đo khoảng cách." Ngô Lương nói.

Hai canh giờ, bốn tiếng đồng hồ, trung bình một tiếng đi mười lăm dặm, tốc độ này thật sự không chậm… nhưng nói thật, đến giờ trong lòng Ngô Lương cũng có chút nóng nảy. "Quỷ động này thật đúng là sâu không thấy đáy, thảo nào nuốt được nhiều nước biển như vậy…" Vu Cát cười khổ than thở.

Đang nói chuyện. "Xoạt!" Sâu trong hang động đột nhiên truyền đến một âm thanh cực kỳ đột ngột. "Phía trước có nước!" Ngô Lương nghe rất rõ, đây tuyệt đối là tiếng nước, hơn nữa là tiếng của một vật gì đó khá lớn đang quẫy đạp trong nước. "!" Tinh thần mọi người lập tức lại căng thẳng, đi bộ bình an vô sự suốt hai canh giờ, trong lòng họ vừa mong có chuyện xảy ra, lại vừa lo có chuyện xảy ra. "Hai mươi trượng." Bạch Tinh Tinh nói đúng lúc, "Nếu ta không nghe nhầm, âm thanh này cách chúng ta khoảng hai mươi trượng." "Chú ý cảnh giới!"

Dù không cần Bạch Tinh Tinh nói rõ, mọi người cũng nghe ra nguồn gốc của âm thanh không xa, họ đang buồn chán bỗng chốc lại trở nên căng thẳng. "Ngoài ra trong tiếng nước vừa rồi, ta còn nghe thấy tiếng kêu 'chi chi', tiếng kêu này nghe giống tiếng chuột, nhưng lại dài và vang hơn tiếng chuột." Bạch Tinh Tinh nói thêm, "Ngay cả bây giờ, ta vẫn có thể nghe thấy âm thanh đó, chỉ là bắt đầu trở nên đứt quãng." "Chi chi?" Mọi người lộ vẻ nghi hoặc.

Mặc dù Bạch Tinh Tinh đã dùng khẩu kỹ mô phỏng lại âm thanh đó cho mọi người nghe, nhưng họ vẫn không thể tưởng tượng được đây rốt cuộc là tiếng của thứ gì.

Quan trọng nhất là, Bạch Tinh Tinh nói âm thanh đó vẫn đang tiếp tục, mà họ lại không nghe thấy gì cả.

Bất kể là vừa rồi hay bây giờ, họ đều nín thở dỏng tai lắng nghe, nhưng vẫn không thu hoạch được gì.

Nhưng điều này thực ra cũng không có gì đáng trách, dù sao thính lực hơn người của Bạch Tinh Tinh trong Phường Nhân Quân đã sớm không còn là bí mật, nàng luôn có thể nghe thấy những âm thanh mà người khác không nghe thấy. "Chư vị, mỗi bước tiếp theo đều phải hết sức cẩn thận." Ngô Lương tạm thời cũng không thể dựa vào đó để đưa ra phán đoán cụ thể, sau khi trầm ngâm một lát, quyết định tiếp tục đi sâu vào.

Đã nghe thấy tiếng nước, chứng tỏ họ có thể đã đến gần cuối của cái động không đáy này, ít nhất là điểm cuối mà họ có thể sống sót đến được, không có lý do gì không đi tới tra xét cho rõ ràng.

Chương 732

Thế là đám người Phường Nhân Quân đều dồn hết mười hai phần tinh thần.

Tất cả vũ khí cũng được chuẩn bị lại một lần, giảm tốc độ, rón rén tiếp tục mò mẫm vào sâu trong hang động.

Lần này chỉ có hai mươi trượng, nhưng họ phải đi mất thời gian một nén nhang.

Cuối cùng.

Một vũng nước đen ngòm chặn đường đi của Phường Nhân Quân.

Vũng nước này có đường kính khoảng mười mét, "Tùy Hầu Châu" đủ để chiếu rõ tình hình xung quanh. "Dừng!" Ngô Lương cũng không chắc trong vũng nước có thứ gì đáng sợ hay không, đành phải cho mọi người dừng lại trước, sau đó giữ khoảng cách khoảng hai mét với vũng nước để quan sát tình hình xung quanh.

Rất tiếc, dù là phía trước hay hai bên trái phải đều đã hoàn toàn không có đường đi, vũng nước này chính là điểm cuối của quỷ động.

Nếu còn muốn đi sâu hơn nữa.

E là chỉ có thể xuống vũng nước này lặn vào.

Điều này hiển nhiên là không thực tế, thời đại này căn bản không có thiết bị lặn tương ứng, mà chỉ dựa vào bản thân con người, dù là người bơi giỏi nhất e là cũng chỉ có thể lặn xuống một lúc là phải lên đổi khí, hơn nữa bị ảnh hưởng bởi áp lực nước, lặn càng sâu hệ số nguy hiểm càng cao.

Quan trọng nhất.

Vừa rồi mọi người đều nghe thấy tiếng nước rất lớn, nghĩa là trong nước này nhất định có sinh vật lớn hoạt động, tuy cụ thể là thứ gì vẫn chưa rõ, nhưng mạo hiểm xuống nước tuyệt đối không phải là một quyết định sáng suốt.

Ngô Lương tạm thời cũng không có ý định này. "Hết đường rồi sao?" Mọi người cũng chú ý đến tình hình này, lần lượt chau mày.

Không kịp thở mà đi một mạch mấy chục dặm, không ai có thể chỉ để đến xem một vũng nước nhỏ như vậy, đây là rảnh rỗi sinh nông nổi đến mức nào?

Nhưng tình hình trước mắt đã rõ ràng, ngoài vũng nước nhỏ này ra không còn gì khác, bốn phương tám hướng đều là vách đá cứng rắn. "Không có lý… cả đoạn đường này căn bản không có ngã rẽ nào khác, ngay cả một cái lỗ cũng không thấy, nghĩa là chúng ta chắc chắn không đi nhầm đường." Vu Cát nhăn nhó khuôn mặt già nua, khó hiểu nói, "Nhưng nếu một con đường như vậy, điểm cuối lại là một vũng nước thế này, thì mấy con vẹt kia từ đâu ra, chẳng lẽ là từ trong vũng nước này bay ra sao?" Đây quả thực là một vấn đề.

Mọi người rất chắc chắn, mấy con vẹt này chính là từ trong quỷ động bay ra, hơn nữa là bay ra không lâu sau khi nước biển ngừng tràn vào, tuyệt đối không thể đến từ nơi khác. "…" Đối mặt với nghi vấn của Vu Cát, Ngô Lương rơi vào im lặng.

Hắn rất rõ tập tính của vẹt, loại chim này tuy được ghi chép trong 《Sơn Hải Kinh》 đầy rẫy dị thú, nhưng là một trong những loài chim bình thường nhất, nó tuyệt đối không thể sống trong nước, nhiều nhất cũng chỉ là đập cánh trên mặt nước tắm rửa mà thôi. "Tiếng kêu 'chi chi' vẫn đang tiếp tục, chính là đến từ dưới vũng nước này." Một vấn đề còn chưa tìm ra câu trả lời, Bạch Tinh Tinh lại nêu ra một vấn đề khác, "Hơn nữa nguồn âm thanh rất nhiều, nếu mỗi nguồn âm thanh là

một cá thể, thì dưới này ít nhất có mười mấy nguồn âm thanh đang hoạt động." "Vậy là mười mấy sinh vật lớn không rõ là gì…" Lông mày Ngô Lương cũng nhíu chặt lại.

Tuy nhiên, cũng như những người khác, ngoài Bạch Tinh Tinh ra, Ngô Lương căn bản không nghe thấy âm thanh từ dưới nước này.

Nỗi sợ hãi phần lớn đến từ những điều chưa biết.

Càng như vậy, Ngô Lương càng cảm thấy không chỉ không thể dễ dàng xuống nước, mà còn phải cố gắng tránh xa vũng nước này, để tránh sơ ý bị tấn công.

Nhưng vấn đề là.

Bây giờ họ đã đến cuối đường, ngoài vũng nước này, họ không còn hướng thám hiểm nào khác, chuyến đi thám hiểm lần này xem như phải tuyên bố kết thúc sớm mà không thu hoạch được gì.

Nếu kết quả là như vậy.

Mấy chục dặm đường này của họ coi như công cốc, không chỉ Ngô Lương khó chấp nhận, mà những người Phường Nhân Quân đi cùng cũng khó chấp nhận. "Ta nói…" Đúng lúc mọi người đang im lặng, Vu Nữ Hô vốn bị kiểm soát chặt chẽ đột nhiên lên tiếng, ngay lập tức thu hút ánh nhìn của mọi người. "!" Vu Nữ Hô lập tức có chút bối rối cúi đầu, nhưng vẫn kiên trì nói ra những gì mình muốn nói, "Vừa rồi vị Bạch tỷ tỷ này nói nghe thấy tiếng kêu 'chi chi', nàng còn mô phỏng lại tiếng kêu đó, ta tuy cũng không dám chắc, nhưng biết trong biển có một loại cá lớn có tiếng kêu như vậy." "Cá lớn gì?" Mọi người nghi hoặc hỏi. "Ở Uy quốc chúng ta, loại cá lớn này được gọi là 'hải trệ', là một loại cá lớn tính tình hiền lành, không những không làm hại người, ngư dân Uy quốc còn thường xuyên bắt loại cá này về ăn." Vu Nữ Hô khá chi tiết nói với mọi người. "Hải trệ?" Ngô Lương ngay lập tức hiểu ra loại cá lớn mà Vu Nữ Hô nói là gì, thực chất

chính là "cá heo" mà hậu thế đều biết.

Ở thời cổ đại, cá heo vì hình dáng khá đặc biệt, nên được gọi là "hải trệ" hoặc "hải trư", thực tế chữ "đồn" của hậu thế vốn cũng có nghĩa là lợn, chỉ là nghe êm tai hơn mà thôi.

Ngoài ra.

Uy quốc vì tài nguyên trên đất liền vô cùng nghèo nàn, lại là một hòn đảo cô lập giữa biển, từ rất sớm đã sống bằng nghề ra khơi đánh cá, họ ở những phương diện khác thua kém Thiên triều, nhưng kiến thức về các loài cá biển chắc chắn hơn hẳn Thiên triều, đặc biệt đối với loài cá hiền lành không làm hại người, thậm chí còn cứu người đuối nước như cá heo, họ càng có một truyền thống cực kỳ lâu đời.

Theo Ngô Lương biết, hậu thế các nước trên thế giới đã lần lượt ban hành các luật lệ bảo vệ cá heo, còn Uy quốc lại luôn lén lút tiến hành đánh bắt quy mô lớn, có một bộ phim tài liệu khá nổi tiếng tên là 《Vịnh Cá Heo》 đã vạch trần chuyện này.

Bây giờ nghe Vu Nữ Hô nói đến những điều này.

Ngô Lương cũng lập tức có chút đồng tình, âm thanh này rất có khả năng là do cá heo phát ra, vì tiếng kêu của cá heo quả thực là "chi chi", hắn đã từng nghe ở thủy cung hậu thế.

Ngoài ra.

Nước truyền âm thanh chủ yếu qua dao động sóng nước, mà trong các sinh vật biển, số lượng có thể tận dụng hiệu quả âm thanh quả thực rất ít, cá heo chính là một trong những kẻ xuất sắc nhất, thứ chúng chơi là siêu âm, bất kể là săn mồi hay giao tiếp với nhau đều vô cùng thành thạo, thậm chí có thể dùng siêu âm để hợp tác săn mồi theo bầy đàn.

Cũng vì vậy, người đời sau đều nhất trí cho rằng cá heo là một

trong những sinh vật biển thông minh nhất, chúng thông minh hơn đại đa số các sinh vật biển khác, có thể thông qua huấn luyện để phối hợp biểu diễn với người nuôi ở thủy cung.

Nói nhiều như vậy.

Trọng điểm mà Ngô Lương muốn nói chính là siêu âm, có lẽ đây mới là nguyên nhân chính mà Bạch Tinh Tinh có thể nghe thấy tiếng kêu "chi chi" từ xa, thậm chí nghe thấy động tĩnh dưới nước, còn những người khác lại không nghe thấy gì, vì siêu âm căn bản không nằm trong dải tần số thính giác của người bình thường. "Nói nhiều như vậy có ích gì, ngươi không phải cũng không dám chắc sao?" Vu Cát không nể mặt liếc Vu Nữ Hô một cái, rồi lại đến bên cạnh Ngô Lương nhỏ giọng nói, "Công tử, không phải nòi giống ta, lòng dạ ắt khác, vu nữ này cố ý nói với chúng ta những điều này e là không có ý tốt, có thể nàng ta muốn xúi giục chúng ta xuống nước, công tử không thể tin nàng ta." "Không sao, có phải là hải trệ hay không, lát nữa chúng ta sẽ biết." Ngô Lương lại cười một cách thờ ơ, cũng không để ý Vu Nữ Hô nghe thấy những lời này. "Làm sao biết?" Vu Cát tò mò hỏi.

Mọi người cũng nhìn về phía Ngô Lương đang tự tin, chờ đợi câu trả lời của hắn. "Lão tiên sinh không biết đó thôi, 'hải trệ' tuy là loài cá biển, nhưng thực ra có một điểm khác biệt rõ rệt với đại đa số các loài cá khác, đó là 'hải trệ' không có mang, không thể hô hấp trong nước như các loài cá thông thường." Ngô Lương kiên nhẫn giải thích. "?" Nghe thấy lời này, trong con ngươi của Vu Nữ Hô nhìn Ngô Lương lập tức lại hiện lên một tia kinh ngạc.

Càng tiếp xúc với Ngô Lương, Vu Nữ Hô càng không thể dò được chiều sâu của hắn, giống như những người khác trong Phường Nhân Quân, họ đến tận bây giờ vẫn không biết trong bụng Ngô Lương rốt cuộc chứa bao nhiêu kiến thức, phảng phất như trên đời không có

chuyện gì hắn không biết.

Giống như "hải trệ" này, đại đa số người Thiên triều, dù là các học sĩ, cũng không mấy ai biết chuyện "hải trệ" không có mang. "Ý của công tử là…" Vu Cát và mọi người vẫn có chút không hiểu. "Ý là, 'hải trệ' không thể hô hấp trong nước, nên cứ cách một khoảng thời gian nhất định sẽ phải lên mặt nước để đổi khí." Ngô Lương nói, "Bây giờ ở đây chỉ có một vũng nước này, đây là nơi duy nhất có thể đổi khí, vì vậy nếu tiếng kêu đó thật sự là của 'hải trệ', không lâu sau chúng ta sẽ thấy chúng nổi lên mặt nước." "Thì ra là vậy, nhưng cho dù thật sự là 'hải trệ', e là cũng không giúp ích gì cho việc thám hiểm của chúng ta chứ?" Vu Cát lại hỏi. "Không phải, 'hải trệ' rất lanh lợi, có khả năng cảm nhận nguy hiểm cực kỳ nhạy bén, nếu ở đây thật sự có 'hải trệ', thì chứng tỏ trong vũng nước này không tồn tại hung vật hại người, chúng ta có lẽ có thể cho người bơi giỏi thử xuống xem xét một chút." Ngô Lương trầm ngâm nói.

Đương nhiên, dù như vậy, Ngô Lương cũng sẽ không để người ta quá mạo hiểm, nhiều nhất cũng chỉ là trong tình huống đã làm tốt các biện pháp an toàn để đảm bảo an toàn tính mạng, cho người xuống nước kiểm tra một chút, nếu thật sự không tìm thấy gì, hắn cũng sẽ hoàn toàn từ bỏ, không tiếp tục cưỡng cầu.

Đang nói chuyện. "Xoạt ——" Nước trong vũng đột nhiên động đậy.

Ngay sau đó một thân hình tròn trịa, nhẵn bóng liền nhảy lên khỏi mặt nước, vẽ một đường cong tuyệt đẹp trên không trung, rồi "phụt" một tiếng phun ra một cột nước xinh đẹp từ đỉnh đầu, sau đó lại lặn xuống nước. "!!!" Đám người Phường Nhân Quân không một ai ngoại lệ đều đến từ nội địa, tự nhiên chưa từng thấy cảnh tượng như vậy, đột nhiên đối mặt với tình huống này liền căng thẳng trở lại.

Nhưng giây tiếp theo. "Xoạt ——" Lại một bóng hình khác theo cách tương tự nhảy lên khỏi mặt nước, vừa phát ra tiếng kêu "chi chi", vừa như đang trêu chọc đám người Phường Nhân Quân mà cố ý phun nước về phía họ. "Xoạt —— xoạt —— xoạt ……" Tiếp đó, lũ cá lớn này như đã xếp hàng sẵn, lần lượt nhảy lên khỏi mặt nước, từng con một phun nước về phía Phường Nhân Quân, giống như đang xếp hàng chào đón họ, trông vô cùng thư thái.

Ban đầu đám người Phường Nhân Quân còn hơi căng thẳng, nhưng thấy Ngô Lương không yêu cầu họ cảnh giới, thậm chí còn chủ động đi lại gần vũng nước để tận hưởng làn nước phun tới, họ cũng cuối cùng thả lỏng, khá kinh ngạc thưởng thức kỳ quan trước mắt.

Lũ cá lớn này quả thực là cá heo.

Ngô Lương đã có thể khẳng định một trăm phần trăm.

Vậy thì hệ số nguy hiểm của vũng nước này tự nhiên cũng giảm đi rất nhiều, vì cá heo không chỉ thân thiện với con người, khi có người không may rơi xuống nước, chúng còn chủ động bơi lại đỡ người lên mặt nước, đưa đến tận bờ mới chịu rời đi, và đây tuyệt đối không phải là kết quả của việc huấn luyện, mà là hành vi bẩm sinh của chúng.

Có người phân tích, điều này có thể liên quan đến thói quen nuôi con của chúng, vì cá heo không thể hô hấp dưới nước, khi cá heo con mới sinh ra còn chưa đủ khả năng bơi, cá heo lớn sẽ đỡ cá heo con trên lưng để lộ ra khỏi mặt nước, tránh cho cá heo con bị nước biển làm chết đuối.

Tuy nhiên, một khung cảnh hài hòa và thư thái như vậy.

Rất nhanh đã bị tiếng kêu đột ngột và chói tai phá vỡ. "Cứu mạng!

Cứu mạng!

Cứu mạng!" Mấy con vẹt bị đám người Ngô Lương bắt trước đó đột nhiên kinh hãi la lên.

Ngoài hai con bị trói trong lưới cá, những con vẹt còn lại chỉ bị Bạch Tinh Tinh gọi đến lại vừa dùng cái giọng khàn đặc la hét inh ỏi, vừa hoảng hốt vỗ cánh bay lên, bay về hướng ngược lại với vũng nước này. "Tinh Tinh, gọi chúng lại!" Ngô Lương vội vàng quát. "Vút ——" Bạch Tinh Tinh lập tức thi triển khẩu kỹ, nhưng lần này mấy con vẹt kia đã không còn để ý đến nàng nữa, cứ thế không ngoảnh đầu lại bay ra ngoài động, trong nháy mắt đã biến mất không thấy tăm hơi. "Đây…" Mọi người biết rõ mấy con vẹt này chắc chắn không đuổi lại được, chỉ có thể trơ mắt nhìn chúng trốn thoát.

Nhưng đây không phải là trọng điểm.

Vẫn còn hai con vẹt bị trói trong lưới cá, ít nhất không phải tất cả đều chạy mất.

Trọng điểm là tại sao lũ vẹt này đột nhiên trở nên hoảng sợ như vậy?

Khi bị đám người của Phường Nhân Quân đưa trở lại trong động, lũ vẹt đó không hề hoảng sợ.

Lúc đến trước vũng nước này, lũ vẹt cũng không hề hoảng sợ.

Chương 733

Vậy mà đúng lúc nhìn thấy lũ cá heo trong vũng nước trồi lên mặt nước để thở, lũ vẹt đó lại đột nhiên bắt đầu hoảng sợ bỏ chạy.

Đáp án đã gần như hiện rõ.

Thứ khiến lũ vẹt hoảng sợ như vậy, tám chín phần là do lũ cá heo này.

Nhưng suy đoán như vậy dường như vẫn có vấn đề.

Cá heo là sinh vật sống ở biển, còn vẹt là loài chim biết bay.

Một con ở dưới nước, một con ở trên trời, trong tình huống bình thường, quan hệ giữa hai loài này hoàn toàn là nước sông không phạm nước giếng, không nên chỉ vừa nhìn thấy đã hoảng sợ đến thế.

Trừ khi… "Ngô Hữu Tài, ta..." Để sổng mất mấy con vẹt, Bạch Tinh Tinh có chút áy náy nhìn về phía Ngô Lương. "Không trách nàng." Ngô Lương cười lắc đầu, nói đầy ẩn ý: "Xem ra lũ vẹt kia và đám cá heo này có thù oán không nhỏ nhỉ." "Có thù oán không nhỏ?" Mọi người đều lộ vẻ khó hiểu.

Bọn họ cũng có cùng suy nghĩ: một là cá, một là chim, một ở dưới nước, một ở trên trời, lấy đâu ra thù oán? "Chẳng lẽ ý của Hữu Tài ca ca là..." Chỉ có Gia Cát Lượng dường như đã lĩnh hội được ý của Ngô Lương, bất giác hỏi: "Lũ vẹt kia cũng đến từ trong vũng nước này sao?" "Sao có thể?" Mọi người lại càng thêm hoang mang.

Chim chóc trong thiên hạ nhiều không kể xiết, ngay cả những loài dị điểu, thần điểu được ghi lại trong 《Sơn Hải Kinh》 cũng chưa từng nghe nói loài nào có thể sống trong vũng nước, điều này hoàn toàn vượt ngoài sức tưởng tượng của họ.

Thế nhưng Ngô Lương lại gật đầu, nghiêm mặt nói: "Chúng ta đã khám phá đến tận cùng hang động này, nơi đây ngoài vũng nước này ra thì không còn lối thoát nào khác.

Nếu nhất định phải tìm một nguồn gốc cho lũ vẹt này, ta chỉ có thể nghĩ đến vũng nước không biết thông đi đâu này thôi." "Và biểu hiện vừa rồi của lũ vẹt cũng đã chứng thực suy đoán của ta, chúng rõ ràng đã từng tiếp xúc với cá heo trong vũng nước, tám phần là đã bị cá heo săn mồi, vì vậy mới có biểu hiện như vậy sau khi nhìn thấy cá heo… Đương nhiên, ta không nói rằng lũ vẹt đó có thể sống dưới nước, đó là chuyện tuyệt đối không thể.

Nhưng nếu chúng sống ở một bí cảnh nào đó nối liền với vũng nước, muốn rời khỏi bí cảnh thì phải đi qua vũng nước, mà đi qua vũng nước sẽ bị cá heo săn bắt, như vậy thì có thể giải thích được rồi." Cá heo bẩm sinh thân thiện với con người, thậm chí còn ra tay cứu giúp người rơi xuống nước, nhưng điều đó không có nghĩa là cá heo cũng sẽ thân thiện với các loài động vật khác.

Ít nhất theo những gì Ngô Lương biết, cá heo thực chất là một loài sinh vật biển ăn thịt, chúng ăn các loài cá vừa và nhỏ trong đại dương, hơn nữa vì nắm giữ sóng siêu âm nên tỷ lệ săn mồi thành công của chúng cực cao.

Loài chim như vẹt nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, nếu chúng xuất hiện trong nước biển, dĩ nhiên cũng sẽ bị cá heo coi là con mồi, về cơ bản sẽ có kết cục một miếng một đứa. "Cái này..." Nghe lời Ngô Lương nói, tất cả mọi người không ngoại lệ đều nhíu mày, cẩn thận suy ngẫm về những lời này.

Thực ra ý của Ngô Lương đã được thể hiện rất rõ ràng, bọn họ đều có thể hiểu được.

Chỉ là họ không thể tưởng tượng ra "bí cảnh" trong lời Ngô

Lương rốt cuộc là một nơi như thế nào mà vẹt lại có thể sinh tồn trong đó.

Hơn nữa, khi nhìn thấy bầy cá heo này, họ đã có thể tưởng tượng ra rằng, thế giới dưới nước của vũng nước này tuyệt đối không đơn giản như vẻ ngoài, bên dưới nhất định phải lớn đến mức khó tin, nếu không sao có thể nuôi sống một bầy sinh vật biển cỡ lớn như vậy?

Lũ cá heo vừa trồi lên ít nhất cũng phải hơn chục con.

Những con cá heo này, con nhỏ cũng dài đến nửa trượng, con lớn hơn thậm chí dài hơn một trượng, nếu không có đủ không gian, một bầy cá heo lớn như vậy căn bản không thể duỗi mình.

Vì vậy họ cũng không thể tưởng tượng nổi, bên dưới thế giới nước biển như vậy, liệu có thực sự nối liền với một bí cảnh chưa ai biết đến?

Cho dù thật sự có một bí cảnh, đó có phải là nơi mà họ có khả năng khám phá không? "Chư vị, chúng ta cứ giả thiết bên dưới đây nối liền với một bí cảnh, và lũ vẹt kia cũng chính là từ trong vũng nước chui ra." Ngô Lương cho mọi người một chút thời gian tiêu hóa, rồi mới nói tiếp: "Vậy thì vũng nước này chính là trọng điểm chúng ta cần tập trung tiếp theo, thực ra cũng là phương hướng duy nhất có thể điều tra.

Việc điều tra này không phải là không thể thực hiện, vì theo ta biết, cá heo bẩm sinh thân thiện với con người, thường xuyên cứu giúp người rơi xuống nước, mà ở nơi có một bầy cá heo như vậy hoạt động, khả năng tồn tại các loài cá hung dữ gần đó cũng cực kỳ thấp.

Vì vậy có thể chọn cách xuống vũng nước thử một phen, ít nhất cũng phải làm rõ tình hình bên dưới vũng nước rốt cuộc là thế nào, cũng không coi là đến đây một chuyến công cốc." Bây giờ họ chỉ còn chưa đầy hai canh giờ, phải tranh thủ mọi lúc để xác minh suy đoán

trong lòng, nếu không chỉ có thể mang theo tiếc nuối rời đi.

Mà lần sau có cơ hội đến nơi này, có thể đã là chuyện của mười mấy năm sau, mười mấy năm đối với nhiều người mà nói, có lẽ cả đời này cũng đã đến hồi kết. "Ấy, công tử, ngài thực ra không cần phải giải thích cặn kẽ với chúng tôi làm gì, nói rồi chúng tôi cũng chưa chắc đã hiểu.

Ngài là tướng, chúng tôi là lính, ngài nói gì chúng tôi làm nấy, ngài cứ hạ lệnh là được." Dương Vạn Lý lập tức hưởng ứng ý của Ngô Lương, tiến lên nói: "Công tử muốn xuống nước điều tra đúng không, có huynh đệ nào rành sông nước không, qua đây mấy người xuống xem thử trước đi!" "Ta đến đây, ta lớn lên ở ven sông, bơi lội không thành vấn đề." "Còn có ta, lúc nhỏ ta thường lặn xuống nước mò ốc." "Ta cũng tham gia!" Lần này cùng tiến vào quỷ động tổng cộng chỉ có ba mươi binh sĩ Phường Nhân Quân, trong chốc lát đã có sáu người chủ động đứng ra, đã đến bên vũng nước bắt đầu cởi bỏ quần áo trên người.

Điều này hoàn toàn dựa trên sự tin tưởng đối với Ngô Lương.

Từ khi Phường Nhân Quân được thành lập đến nay, ngoài lần đầu tiên dưới sự dẫn dắt của Tào Bẩm đến núi Mang Đãng trộm lăng Lương Hiếu Vương bị tổn thất nặng nề, từ sau đó nhiều lần xuất chinh chưa từng có một người thương vong, dù đôi khi gặp phải hiểm cảnh, Ngô Lương cũng thường thân chinh đi đầu, chưa bao giờ lấy tính mạng của họ ra mạo hiểm.

Vì vậy, khi Ngô Lương nói những con cá heo này thân thiện với con người, nói nơi có cá heo thì cực hiếm có loài cá hung dữ, họ không hề do dự mà tranh nhau đi trước.

Nếu đổi lại là người khác nói với họ những lời này, họ sẽ không hăng hái như vậy.

Dù sao trước đây họ đều chưa từng tiếp xúc với cá heo, chỉ riêng thân hình to lớn của cá heo cũng đã đủ dọa người rồi, tùy tiện một người nào đó đến nói với họ thứ này không nguy hiểm, làm sao họ có thể dễ dàng tin tưởng? "Đừng vội, hai người xuống trước, buộc chặt dây thừng rồi xuống xem tình hình dưới nước thế nào rồi tính bước tiếp theo." Ngô Lương đành phải tiến lên ngăn họ lại, chọn ra hai binh sĩ bình thường làm việc tương đối ổn trọng và dặn dò: "Mang theo Tùy Hầu châu, sau khi xuống nước hắn là cũng có thể nhìn thấy được một chút.

Ngoài ra, tuyệt đối không được cố sức, khi không nín thở được nữa hoặc gặp nguy hiểm thì giật dây thừng ba lần, người bên ngoài sẽ lập tức kéo các ngươi lên.

Nhớ kỹ, mọi hành động đều phải lấy an toàn của bản thân làm tiền đề, nghe rõ chưa?" "Tuân lệnh!" Hai binh sĩ lớn tiếng đáp, trong nháy mắt đã cởi đến chỉ còn lại chiếc quần lót. "Đi đi, ta chờ tin tốt của các ngươi." Ngô Lương trịnh trọng gật đầu.

Thực ra cũng tại khả năng bơi lội của Ngô Lương quá tầm thường, ở trong nước bơi chó vật lộn vài cái thì không thành vấn đề, chứ lặn thì thực sự có chút miễn cưỡng, nếu không lần này e rằng hắn lại phải thân chinh đi đầu rồi.

Có điều bây giờ hắn lại có một bản lĩnh lợi hại, đó chính là "Ngự Thủy Thuật" có được một cách tình cờ.

Tiếc là đến bây giờ "Ngự Thủy Thuật" của hắn vẫn chưa thể tùy tâm sở dục, tuy thỉnh thoảng đã có thể tạo ra xoáy nước cuộn lên sóng lớn như trong bí cảnh dưới lòng đất ở Tấn Dương thành, nhưng lại không thể nào đạt đến cảnh giới "đoạn thủy phân lưu" như lúc mới có được "Ngự Thủy Thuật". … Một lát sau.

Hai binh sĩ đã buộc xong dây thừng, hít một hơi thật sâu rồi lặn

vào trong vũng nước.

Những người còn lại đều giữ im lặng đứng bên vũng nước chờ đợi tin tức của họ, tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì không ai nói rõ được.

Trong quá trình này, Vu Nữ Hô đưa ra "thỉnh cầu" rồi đi đến bên cạnh Ngô Lương, hành lễ nói: "Ngô thái sử, ta có thể hỏi ngài vài câu được không?" "Vậy phải xem là vấn đề gì đã." Tâm tư của Ngô Lương đều đặt trên người hai binh sĩ vừa lặn xuống nước, có chút lơ đãng nói. "Kiến thức của Ngô thái sử khiến người ta khâm phục, sự dũng cảm của Phường Nhân Quân cũng hiếm thấy.

Ta đã thấy qua rất nhiều quân đội, nhưng chưa từng thấy đội quân nào như các ngài." Vu Nữ Hô tự mình nói tiếp: "Vì vậy ta rất tò mò, Ngô thái sử và Phường Nhân Quân dưới trướng rốt cuộc là làm gì, cái tên 'Phường Nhân Quân' hẳn chỉ là để che mắt người đời thôi phải không?" "?" Ngô Lương cuối cùng cũng quay đầu nhìn nữ vu trẻ tuổi này.

Không thể không thừa nhận, Vu Nữ Hô quả thực có vài phần nhan sắc, tiếc là so với những người phụ nữ bên cạnh Ngô Lương thì không quá nổi bật, nếu không chỉ bằng thân phận "Ti Di Hô" - nữ vương huyền thoại của Oa quốc, Ngô Lương có lẽ cũng sẽ nảy sinh chút suy nghĩ "vì nước tranh quang".

Chuyện này ý nghĩa rất khác, hắn hoàn toàn có thể ghi vào sử sách mà khoe khoang một phen: "Ngay từ thời Di Sinh, nữ vương huyền thoại của Oa quốc đã bị thái sử lệnh nước ta chinh phục!", chuyện này không chỉ đơn giản là khoe cả đời, mà có thể khoe suốt năm nghìn năm lịch sử.

Giống như Caesar chinh phục nữ hoàng Ai Cập trong lịch sử, biết đâu có thể trở thành một bản sử thi trường tồn.

Đương nhiên, chuyện này cũng chỉ nghĩ vậy thôi, với tư cách là

một "kẻ khuấy đảo lịch sử", Ngô Lương thực ra không hy vọng tên mình xuất hiện trong sử sách… Đối mặt với ánh mắt của Ngô Lương, Vu Nữ Hô cuối cùng vẫn phải thua trận, cúi đầu nói: "Nếu Ngô thái sử không muốn nói thì thôi vậy, mỗi quốc gia, mỗi đội quân, mỗi người đều có bí mật của riêng mình." "Nói như vậy, có phải ta có thể hiểu là, ngươi cũng còn có bí mật chưa nói ra hết đúng không?" Ngô Lương lập tức nắm lấy câu nói này để hỏi ngược lại. "..." Vu Nữ Hô lập tức sững người.

Sau này nàng có thể trở thành nữ vương huyền thoại của Oa quốc, chắc chắn không phải là một nhân vật đơn giản, nhưng ngay cả nàng cũng có chút không chống đỡ nổi Ngô Lương, vì tư duy của Ngô Lương không chỉ nhạy bén mà còn linh hoạt, luôn giữ được thế áp đảo tuyệt đối.

Thậm chí, có một số chuyện nàng căn bản không dám nói dối Ngô Lương.

Giống như chuyện về cá heo vừa rồi, nàng nghĩ mãi không ra rốt cuộc Ngô Lương làm thế nào mà hiểu biết sâu sắc đến vậy, đây là điều mà ngay cả nhiều ngư dân quanh năm ra biển đánh cá của Oa quốc cũng chưa chắc đã nói rõ được. "Ngươi chủ động đến nói chuyện với ta, chắc không phải chỉ để làm phiền ta chứ?" Ngô Lương lại bắn ra một tràng câu hỏi: "Về cái quỷ động này, hoặc là về vũng nước trong quỷ động này, trong lòng ngươi thực ra đã có một vài suy đoán, phải không?" "Nàng đã là vu nữ của thần xã, vậy thì rất nhiều di sản mà Từ Phúc năm đó để lại hẳn là nằm trong tay ngươi, những di sản này hẳn sẽ bao gồm một số nơi ông ta đã đi qua, hoặc là một số ghi chép về những chuyện kỳ lạ ở thiên triều, đúng không?" "Và trong những ghi chép đó, vừa hay có một số ghi chép tương tự với quỷ động này.

Ngươi lo lắng chúng ta sau khi điều tra mà không có thu hoạch sẽ

chọn rút lui, đến lúc đó ngươi nói gì cũng sẽ bị ta nghi ngờ, vì vậy mới chủ động đến đây định cho ta một vài gợi ý, để có thể tiếp tục lợi dụng chúng ta điều tra giúp ngươi, phải không?" Ngô Lương hỏi như vậy tự nhiên không phải là không có căn cứ.

Giống như trước đây cho rằng đi theo Tả Từ nhất định sẽ có thu hoạch, lần này người hắn mang theo bên mình lại là Ti Di Hô chưa trở thành nữ vương Oa quốc, nhân vật như vậy trong mắt Ngô Lương, không khác gì một cái máy chỉ đường kho báu biết đi, chỉ cần đi theo họ, nhất định sẽ có thu hoạch.

Đối mặt với những câu chất vấn liên tiếp của Ngô Lương, Vu Nữ Hô lại sững sờ một lúc, nhưng rất nhanh nàng lại thản nhiên cười, nói: "Ngô thái sử thực ra còn có tài đọc thấu lòng người nữa phải không?" "Ngươi đoán xem." Ngô Lương nói nước đôi. "Nếu đã bị Ngô thái sử nhìn thấu, ta cũng chỉ có thể thành thật với Ngô thái sử." Vu Nữ Hô nói: "Ta muốn làm rõ một chuyện trước, thực ra từ đầu đến cuối, ta đều không có ý cố tình che giấu Ngô thái sử điều gì, chỉ là có một số chuyện là bí mật của thần xã, không tiện nói với người ngoài mà thôi.

Mà bây giờ ta chủ động đến đây gợi ý cho Ngô thái sử, cũng là sau khi thấy vũng nước này và cá heo trong vũng nước, lại nghe phân tích vừa rồi của Ngô thái sử, mới đột nhiên nảy sinh một vài suy đoán, không phải là cố tình che giấu, cũng không có ý lợi dụng Ngô thái sử, trong lòng ta, từ đầu đến cuối Ngô thái sử đều là minh hữu của Oa quốc và thần xã…" "Vào thẳng vấn đề đi." Ngô Lương rất không khách khí cắt lời nàng, tỏ vẻ không muốn nghe những lời khách sáo vô nghĩa này. "Được." Vu Nữ Hô gật đầu, nói tiếp: "Ngô thái sử có tin trên đời tồn tại hòn đảo đảo lộn càn khôn không?" "Đảo lộn càn khôn?" Ngô Lương nhíu mày.

Cụm từ này trong văn cổ, ý nghĩa bề mặt sớm nhất hẳn là ngày

đêm đảo lộn, đương nhiên sau này cũng được dùng để chỉ hai sự vật hoàn toàn trái ngược nhau bị đảo lộn.

Nhưng ý của Vu Nữ Hô rốt cuộc là gì, vẫn cần phải hỏi kỹ.

Đúng lúc này. "Người ở dưới giật dây rồi, mau kéo lên!" Các binh sĩ Phường Nhân Quân đột nhiên xôn xao, sau đó những người lính bên vũng nước liền vội vàng bắt đầu thu lại sợi dây thừng thả xuống nước.

Khoảng vài hơi thở sau, hai binh sĩ xuống nước đã được kéo ra khỏi vũng nước, toàn thân ướt sũng ngồi bên vũng nước thở hổn hển.

Ngô Lương cũng không thúc giục, đợi đến khi họ thở đều lại mới tiến lên hỏi: "Thế nào?" "Bẩm công tử, chúng thuộc hạ lặn xuống khoảng mười trượng." Một binh sĩ đại diện trả lời: "Vừa xuống nước, lũ cá heo liền bơi lại vây quanh chúng thuộc hạ.

Quả nhiên như tướng quân nói, lũ cá heo này đối với chúng thuộc hạ vô cùng thân thiện, không những không tấn công hai người, thậm chí còn cố ý bơi sát vào chúng thuộc hạ, dù chúng thuộc hạ có đưa tay chạm vào cũng không hề sợ hãi." "Bên dưới vũng nước này là một hồ nước ngầm không thấy bến bờ, ngoài phạm vi chiếu sáng của 'Tùy Hầu châu' vẫn là một mảng tối đen, có còn lối ra nào khác hay không vẫn chưa thể nói chắc." "Nhưng chúng thuộc hạ lại phát hiện một luồng sáng kỳ lạ ở đáy vũng nước, luồng sáng đó giống như một ô cửa sổ trên tường, lại giống như chúng thuộc hạ đang ở dưới đáy nước ngước nhìn lên bầu trời… Xin thuộc hạ ăn nói vụng về, thực sự không biết phải hình dung chính xác như thế nào, tóm lại trong vũng nước tối đen, luồng sáng đó giống như một ngọn đèn chỉ đường, khiến chúng thuộc hạ không nhịn được muốn tiếp tục lặn xuống, nhưng luồng sáng đó thực sự quá sâu, dù chúng thuộc hạ đã cố gắng hết sức lặn xuống, trước khi hết hơi vẫn không thể đến được, đành

phải giật dây thừng cầu cứu." Nói đến đây, một binh sĩ khác kịp thời bổ sung: "Thuộc hạ đoán vị trí của luồng sáng đó sâu khoảng mấy chục trượng, người thường chỉ bằng một hơi thở căn bản không thể đến được nơi sâu như vậy." Mấy chục trượng?

Theo như Ngô Lương biết, kỷ lục thế giới về lặn không cần thiết bị của hậu thế dường như cũng chỉ có 113 mét, và cho dù có mang theo bình dưỡng khí và các thiết bị lặn khác, cũng chỉ tạo ra kỷ lục thế giới 332 mét.

Đây hẳn đã gần đến trạng thái cực hạn của con người.

Vì càng lặn sâu, các mô trong cơ thể con người đã không thể chịu được áp lực nước khổng lồ, không thể thích ứng với những thay đổi của các cơ quan trong cơ thể dưới áp lực nước lớn. "Có thể cụ thể hơn một chút không?" Ngô Lương tập trung hỏi. "Lấy độ sâu chúng thuộc hạ lặn xuống làm tham chiếu, luồng sáng đó sâu khoảng bốn năm mươi trượng?" Binh sĩ vẫn có chút không chắc chắn nói: "Công tử thứ tội, dưới nước tầm nhìn rất mông lung, cảm giác về khoảng cách cũng bị ảnh hưởng, chúng thuộc hạ thực sự không chắc lắm, nhưng thuộc hạ cảm thấy bốn năm mươi trượng chắc là gần đúng rồi." Bốn năm mươi trượng… vậy là khoảng 150 mét.

Độ cao này vừa hay vượt qua kỷ lục lặn không có thiết bị hỗ trợ của hậu thế, nhưng lại nằm dưới kỷ lục lặn có mang theo thiết bị.

Mà đối với Ngô Lương mà nói, đây không nghi ngờ gì là một độ sâu khó có thể chạm tới.

Bọn họ bây giờ đừng nói là bình dưỡng khí, ngay cả thiết bị lặn cơ bản nhất cũng không có, huống chi Ngô Lương và Phường Nhân Quân đều không phải là người chuyên nghiệp, hai binh sĩ vừa rồi lặn xuống khoảng mười trượng, e rằng đã là cực hạn của Phường Nhân Quân rồi. "Vất vả rồi, các ngươi nghỉ ngơi trước đi." Ngô Lương khẽ

gật đầu, cuối cùng không hỏi thêm nữa.

Lần thăm dò này thực ra cũng không phải là không có thu hoạch, ít nhất có thể xác định bên dưới vũng nước này tương đối an toàn, sau khi xuống nước không cần quá lo lắng về những nguy hiểm từ các phương diện khác.

Còn về luồng sáng không rõ là vật gì kia… Ngô Lương lại đâm ra phiền não.

Chương 734

Hắn rất muốn biết rõ đó rốt cuộc là gì, nhưng độ sâu của nó lại khiến hắn khó có thể chạm tới.

Cho dù lùi một vạn bước mà nói, hắn có cơ hội tiếp cận luồng sáng đó để điều tra, cũng chưa chắc đã không có rủi ro.

Dù sao trong biển sâu cũng không thiếu những thứ đáng sợ có thể phát quang, ví dụ như "cá cần câu biển sâu" mà Ngô Lương đã từng đề cập, loài cá hung dữ này sẽ dùng ánh sáng để thu hút con mồi… không thể loại trừ khả năng này.

Trầm tư như vậy, Ngô Lương lại quay đầu nhìn Vu Nữ Hô đi cùng tới, tiếp tục chủ đề trước đó và hỏi: "Hô cô nương, nói tiếp về hòn đảo đảo lộn càn khôn đi, ngươi đã đặc biệt đề cập chuyện này với ta, chắc hẳn phải có căn cứ của riêng mình chứ?" Lúc nãy khi Vu Nữ Hô đề cập đến "hòn đảo đảo lộn càn khôn", nàng cũng đã nói đến nguyên nhân nảy sinh một số suy đoán của mình: vũng nước và cá heo trong vũng nước, cùng với phân tích trước đó của Ngô Lương.

Chỉ dựa vào những thông tin này, Ngô Lương vẫn không thể xác định được Vu Nữ Hô rốt cuộc muốn biểu đạt điều gì.

Bây giờ điều duy nhất có thể xác định là, chuyện mà Vu Nữ Hô muốn nói nhất định có liên quan đến thông tin mà Từ Phúc để lại ở thần xã Oa quốc, đây là thứ duy nhất nàng nắm giữ nhiều hơn Ngô Lương. "Trong những ghi chép về Từ quân thời Tần để lại ở thần xã, có vài câu ghi chép về Tổ Châu mà ông ấy từng đến.

Trên đó nói, Tổ Châu thực ra chính là một hòn đảo đảo lộn càn khôn, vùng biển xung quanh hòn đảo có một bầy cá heo đưa người qua biển.

Chỉ có người đủ dũng khí và trí tuệ mới có thể nhìn thấu huyền cơ trong đó, mới có cơ hội đặt chân lên Tổ Châu." Vu Nữ Hô nghiêm mặt nói. "Cái này…" Ngô Lương nhíu mày.

Cá heo đưa người qua biển?

Tuy nói cá heo bẩm sinh sẽ cứu người bị đuối nước, cách làm thường thấy nhất là dùng lưng nâng người lên khỏi mặt nước giống như nâng con mình, nhưng nếu không qua huấn luyện chuyên môn, cá heo rõ ràng không thể trở thành công cụ đưa người, đưa người đến nơi họ muốn đến.

Huống hồ tuổi thọ của cá heo không dài, thường chỉ khoảng 25-30 năm.

Mà tính từ thời Từ Phúc còn sống đến nay đã qua mấy trăm năm, có nghĩa là cho dù vùng biển quanh Tổ Châu quả thực có một bầy cá heo như vậy, đến nay hẳn cũng đã sinh sôi nảy nở mấy chục thế hệ, nếu trong thời gian này không có người tiếp tục huấn luyện chúng, cho dù ban đầu những con cá heo đó thật sự học được cách đưa người, đến thế hệ này hẳn cũng đã hoàn toàn mất đi kỹ năng đó.

Nhưng nếu cái gọi là "đưa người" căn bản không phải là kỹ năng được huấn luyện đặc biệt, mà là lợi dụng tập tính bẩm sinh của cá heo, thì lại là chuyện khác… Nghĩ đến đây, Ngô Lương đột nhiên ý thức được điều gì đó.

Lúc nãy hai binh sĩ nói, đáy vũng nước có một luồng sáng kỳ lạ, trông giống như một ô cửa sổ, lại giống như đang ở dưới đáy nước ngước nhìn lên bầu trời!

Mà Vu Nữ Hô lại đề cập đến hòn đảo đảo lộn càn khôn!

Dựa vào những thông tin hiện có này, có thể đưa ra một giả thiết táo bạo không?

Giả sử bên dưới vũng nước đã thuộc về thế giới của "Tổ Châu", một số chuyện đã bị đảo lộn.

Vì vậy, mặc dù người xuống nước vẫn luôn cho rằng mình đang lặn xuống, và luồng sáng kỳ lạ đó ở đáy vũng nước, nhưng thực ra nếu đảo ngược lại, đó cũng có thể là một mặt nước khác của vũng nước.

Chỉ cần chìm hẳn xuống đáy và trồi lên khỏi mặt nước đó, sẽ đến được "Tổ Châu" đảo lộn càn khôn trong truyền thuyết?

Và cái gọi là "đưa người" của cá heo, cũng chính là khi người ta chìm xuống đáy sắp chết đuối, cá heo vì bản năng mà ra tay cứu giúp, chỉ là nâng người ta về phía một mặt nước khác, khiến họ cuối cùng đến được "Tổ Châu"?

Đương nhiên, hiện tại đây cũng chỉ là suy đoán của Ngô Lương.

Hơn nữa là suy đoán được nảy sinh dưới sự dẫn dắt của thông tin do Vu Nữ Hô cung cấp, đây chính là suy đoán mà Vu Nữ Hô muốn hắn nảy sinh, trong đó rốt cuộc có tồn tại thành phần cố ý gây hiểu lầm hay không, e rằng chỉ có Vu Nữ Hô mới nói rõ được. "Vậy suy đoán của ngươi là gì?" Ngô Lương cố ý hỏi. "Không giấu Ngô thái sử, lúc nãy ta vẫn còn nhiều nghi ngờ về suy đoán của mình, nhưng sau khi nghe binh sĩ dưới quyền ngài miêu tả tình hình nhìn thấy trong nước, ta lại càng thêm kiên định với suy đoán của mình." Vu Nữ Hô nghiêm mặt nói: "Ta nghi ngờ luồng sáng mà họ nhìn thấy ở dưới nước, chính là con đường duy nhất dẫn đến Tổ Châu.

Giống như manh mối mà Từ quân thời Tần để lại trong thần xã đã nói, nếu chúng ta phân tích vũng nước này từ một góc độ đảo ngược, cái mà chúng ta hiện tại cho là đáy nước có thể là mặt nước, và đối với Tổ Châu mà nói, chúng ta mới là phe ở trong hang động dưới đáy nước." "Ngoài ra, đúng như manh mối mà Từ quân thời Tần để lại đã

nói, muốn đến được Tổ Châu như vậy quả thực cần có dũng khí và trí tuệ.

Trí tuệ có thể giúp chúng ta nhìn thấu huyền cơ trong đó, còn dũng khí giúp chúng ta dám mạo hiểm.

Dù sao nếu như binh sĩ dưới quyền ngài miêu tả, luồng sáng dưới nước đó quả thực sâu đến bốn năm mươi trượng, khả năng chúng ta có thể sống sót đến được luồng sáng đó là cực thấp, có thể mới đến được một nửa đã ngất đi." "Lúc này chúng ta chỉ có thể dựa vào những con cá heo bẩm sinh sẽ cứu người đuối nước này.

Nếu luồng sáng đó chính là mặt nước của 'Tổ Châu', những con cá heo này sẽ nâng chúng ta về phía đó, điều này cũng tương ứng với thuyết 'cá heo đưa người' mà Từ quân thời Tần để lại." Suy luận này không khác mấy so với suy đoán của Ngô Lương lúc nãy.

Nhưng suy đoán là suy đoán, đúng như Vu Nữ Hô đã nhiều lần đề cập đến "trí tuệ và dũng khí", nghĩ ra là một chuyện, có dũng khí để thực hiện lại là chuyện khác.

Dù sao trong lòng Ngô Lương cũng có chút lo ngại.

Giống như Vu Nữ Hô đã nói, lặn không thiết bị ở khoảng cách như vậy, rất có thể mới đi được nửa đường đã ngất đi, sau đó chỉ có thể phó mặc số phận cho những con cá heo kia, mà còn phải với điều kiện là suy đoán của họ hoàn toàn chính xác, nếu không đây không phải là thám hiểm, mà là nhảy xuống biển tự vẫn. "Nói thì dễ nghe, làm chuyện này không khéo là mất mạng đấy, chúng ta sẽ không dùng tính mạng của mình để xác minh suy đoán của ngươi đâu, muốn đi thì tự ngươi đi!" Một binh sĩ nghe xong lời của Vu Nữ Hô, không nhịn được lên tiếng mỉa mai. "Được, ta đi." Vu Nữ Hô lại không hề do dự một khắc nào, thần sắc bình tĩnh gật đầu đồng ý. "?" Mọi người lập tức lộ vẻ kinh ngạc.

Không ai ngờ Vu Nữ Hô lại đồng ý dứt khoát như vậy, điều này tạo ra một sự tương phản rất lớn với thân hình có phần nhỏ nhắn gầy gò và khuôn mặt dịu dàng kín đáo của nàng. "Ngô thái sử, ta nói với ngài những điều này, không phải là xúi giục ngài và người của ngài mạo hiểm." Vu Nữ Hô lại nghiêm mặt nhìn Ngô Lương nói: "Ta nguyện tự mình làm việc này, dù sống hay chết cũng không liên quan đến các người.

Chỉ là có một số chuyện một mình ta chắc chắn không thể hoàn thành, hy vọng Ngô thái sử có thể cung cấp cho ta một số sự giúp đỡ cần thiết mà thôi." Nghĩ hay nhỉ!

Giống như Ngô Lương đã nghĩ trong lòng trước đó, nơi này là địa bàn của thiên triều, dù thế nào hắn cũng không thể để một người Oa quốc như Vu Nữ Hô đơn độc đi điều tra, lỡ có bí mật gì bị nàng ta có được chẳng phải là thiệt to sao.

Dù có phải chiếm hố xí mà không đi thì hắn cũng chịu, hoặc là dứt khoát không đi, còn phải giết Vu Nữ Hô diệt khẩu, để nàng ta biết được nơi này rồi nảy sinh lòng tham, hoặc là nàng ta nhiều nhất chỉ có thể làm một người ngoài cuộc.

Nhưng ngoài miệng Ngô Lương lại nói: "Hô cô nương xin cứ nói." "Ta cần Ngô thái sử tiếp ứng." Vu Nữ Hô thái độ thành khẩn nói: "Nếu luồng sáng đó không phải là Tổ Châu trong truyền thuyết, ta chết trong vũng nước cũng đành, nhưng nếu ta có thể sống sót đến nơi, vẫn phải nghĩ cách trở về.

Nếu đây là lối ra duy nhất, ta bắt buộc phải quay lại đường cũ, vì vậy ta cần Ngô thái sử để lại cho ta một chút ánh sáng ở đây, như vậy nếu ta may mắn không chết, khi cố gắng trở về, mới có một chỉ dẫn rõ ràng, không đến nỗi bị lạc trong đó." Đây quả thực là một vấn đề đáng chú ý!

Vu Nữ Hô vừa nói, Ngô Lương cũng đã nghĩ đến vấn đề này.

Đây là một hang động dưới lòng đất không thấy ánh mặt trời, nếu không có ánh sáng của "Tùy Hầu châu" và đuốc, lẽ ra phải là một mảng tối đen.

Tức là, nếu nơi này không để lại ánh sáng, người ở trong vũng nước hẳn chỉ có thể nhìn thấy luồng sáng dưới đáy, bốn phía đều là một mảng tối đen, căn bản không tìm được đường về, như vậy e rằng chỉ có thể ở lại "Tổ Châu" mãi mãi.

Nếu "Tổ Châu" mà Từ Phúc đề cập chính là nơi này, thông tin ông ta để lại trong thần xã Oa quốc biết đâu lại có điều này, dù sao ông ta có thể là người duy nhất đã vào "Tổ Châu" và thuận lợi ra ngoài.

Trầm ngâm một lát, Ngô Lương đột nhiên đưa ra một quyết định ngoài dự đoán của tất cả mọi người: "Nếu đã vậy, ta quyết định sẽ đi cùng ngươi." "???" Mọi người trong Phường Nhân Quân nghe vậy lập tức lộ vẻ kinh hãi, rồi liền khổ sở khuyên can: "Công tử, việc này không phải chuyện nhỏ, xin hãy suy nghĩ kỹ!" "Ngô Hữu Tài, ngươi không phải là lại để ý đến nữ tử Oa quốc này rồi chứ?

Mật nhi muội muội xinh đẹp như vậy, lẽ nào còn không đủ thỏa mãn ngươi sao?" "Công tử, nàng ta muốn đi thì cứ đi, chúng ta ở trên này ngồi mát ăn bát vàng không tốt sao?" "Công tử..." "..." Họ căn bản không hiểu được suy nghĩ "chiếm hố xí mà không đi" của Ngô Lương, cũng không biết thân phận sau này trong lịch sử của Vu Nữ Hô, tự nhiên không hiểu được vì sao Ngô Lương lại đưa ra quyết định như vậy.

Mà đây mới chính là nguyên nhân cốt lõi khiến Ngô Lương sẵn lòng đánh cược một lần.

Đây là quyết định do chính Vu Nữ Hô đưa ra, Ngô Lương không hề can thiệp vào nàng, tự nhiên cũng không được coi là can thiệp vào

lịch sử.

Mà nếu chuyện này phát triển theo quỹ đạo lịch sử vốn có, Vu Nữ Hô chắc chắn sẽ không chết ở đây, ngược lại còn sẽ nhận được thứ có thể trợ giúp nàng trở thành nữ vương huyền thoại của Oa quốc.

Những thứ này cũng chính là thứ Ngô Lương muốn, và không hy vọng Vu Nữ Hô mang toàn bộ về Oa quốc. "Chư vị đừng vội, ta làm vậy tự nhiên có lý do của ta." Ngô Lương lại cười, vẻ mặt thong dong nói: "Ngoài ra, ta đã nghĩ ra cách vạn toàn, cho dù nàng ta có ở lại dưới vũng nước mãi mãi, ta vẫn có thể bình an vô sự trở về." "?" Lần này đến lượt Vu Nữ Hô lộ vẻ kỳ lạ, nghi hoặc nhìn về phía Ngô Lương. "Cách gì?" Mọi người trong Phường Nhân Quân không hiểu. "Lấy hết túi nước của các ngươi ra, uống cạn nước bên trong, uống không hết thì đổ đi, sau đó thổi căng khí rồi bịt chặt lại, lại dùng dây thừng buộc chặt miệng túi rồi giao hết cho ta." Ngô Lương nghiêm mặt nói. "..." Mọi người trong Phường Nhân Quân vẫn không hiểu rõ ý của hắn, nhưng vẫn chọn làm theo.

Không lâu sau, hơn hai mươi cái túi nước bằng dạ dày bò, da dê cực kỳ chắc chắn được đưa đến trước mặt Ngô Lương.

Ngô Lương lại bảo mọi người dùng dây thừng buộc một phần túi nước thành một chuỗi, cuối cùng quấn quanh người mấy vòng rồi buộc hết lên người mình. "Cái này…" Nhìn thấy cảnh này, mọi người lại càng thêm nghi hoặc.

Mang theo nhiều túi nước thổi căng khí như vậy, chết đuối tám phần là không thể, nhưng e rằng cũng không thể chìm xuống đáy nước được nữa? "Mang tảng đá bên kia lại đây cho ta." Đối mặt với ánh mắt nghi hoặc của mọi người, Ngô Lương lại cười ha hả nói. "Công tử không lẽ là định…" Lúc này mọi người cuối cùng cũng hiểu ra ý đồ của Ngô Lương.

Những túi nước này quả thực sẽ khiến Ngô Lương nổi trên mặt nước không thể chìm xuống, nhưng nếu thêm một tảng đá đủ nặng thì lại có thể khắc phục lực nổi để Ngô Lương nhanh chóng chìm xuống.

Hơn nữa, ở dưới nước Ngô Lương căn bản không cần tốn sức ôm tảng đá, chỉ cần nắm chặt tảng đá là có thể tiếp tục chìm.

Nếu trong quá trình chìm xuống phát hiện có gì đó không ổn, cũng có thể lập tức buông tảng đá ra, như vậy hắn sẽ lại nhờ lực nổi của túi nước mà nhanh chóng nổi lên, từ đó được người của Phường Nhân Quân cứu viện.

Nhưng đừng thấy lúc này Ngô Lương cố ý tỏ ra cực kỳ thoải mái trước mặt Phường Nhân Quân, thực ra trong lòng hắn vẫn có áp lực không nhỏ.

Bề ngoài, phương pháp này có vẻ khả thi.

Nhưng khi thực sự thi hành lại cần phải xem xét đến các yếu tố khác, ví dụ như trong quá trình chìm xuống áp lực nước tăng nhanh, cơ thể con người có thể thích ứng được không.

Dù sao thì độ sâu mà hắn sắp lặn xuống đã vượt qua kỷ lục thế giới về lặn tự do không có thiết bị của hậu thế.

Ngô Lương có tự biết mình, tuyệt đối không dám so sánh tố chất cơ thể của mình với người lập kỷ lục thế giới ở hậu thế, vì vậy chuyến đi này vẫn tồn tại một số rủi ro. "Trong quá trình lặn xuống, phiền mấy huynh đệ bơi lội giỏi xuống nước yểm trợ cho ta.

Nếu ta lặn đến một mức độ nhất định không chịu nổi, hoặc gặp phải tình huống không hay khác, ta sẽ buông tảng đá ra và nhanh chóng nổi lên.

Đến lúc đó phiền các huynh đệ mau chóng đưa ta rời khỏi đầm nước.

Nếu lúc đó ta đã hôn mê bất tỉnh, Tinh Tinh, lập tức thi triển Tâm Phế Phục Tô Thuật mà ta đã dạy cho nàng trước đây." Ngô Lương lại dặn dò mọi người một số tình huống có thể xảy ra mà mình đã lường trước. "Công tử, hay là để Điển Vi đi thay người." "Ta bơi không giỏi, nhưng chúng ta có không ít huynh đệ bơi lội tốt, để họ đi thay công tử cũng được, việc này công tử không cần phải tự mình mạo hiểm." "Đúng vậy công tử, người là trụ cột của Phường Nhân Quân, nếu người có mệnh hệ gì, ngày tháng sau này của huynh đệ chúng ta cũng không dễ chịu." "Công tử…" Thấy Ngô Lương đã nhắc đến khả năng hôn mê bất tỉnh, mọi người tự nhiên lại lập tức khuyên can. "Để các ngươi đi thay cũng không phải là không được, nhưng… các ngươi hiểu biết bao nhiêu về Tổ Châu?

Nếu bên dưới quả thực có một thế giới khác, các ngươi có thể mang về cho ta bao nhiêu thông tin và vật phẩm có giá trị?

Các ngươi có biết thứ gì đối với ta là có giá trị nhất không?" Ngô Lương cười hỏi.

Đây quả thực là một vấn đề.

Nếu chỉ là việc chân tay, hoặc là chuyện ra trận giết địch, Ngô Lương chắc chắn sẽ không đích thân làm gương như vậy, hắn hiểu rất rõ việc chuyên môn nên giao cho người chuyên môn làm.

Chương 735

Nhưng việc Ngô Lương đang muốn làm rõ ràng không phải như vậy.

Có những chuyện nếu không tận mắt thấy, không tự mình tìm hiểu, chỉ thông qua lời kể của người khác thì sẽ vĩnh viễn không thể tìm ra chân tướng, đây là điều không ai có thể làm thay được.

Hơn nữa, hắn có lòng tin, nơi mà Vu Nữ Hô bất chấp tính mạng cũng phải đến, nhất định sẽ có thu hoạch.

Cho dù có rơi vào tuyệt cảnh, chỉ cần đi theo Vu Nữ Hô, chắc chắn có thể tuyệt xứ phùng sinh… bởi vì theo ghi chép lịch sử, Vu Nữ Hô tuyệt đối sẽ không chết ở nơi này, sau này nàng còn phải trở về Uy quốc để trở thành nữ vương huyền thoại. "…" Mọi người tức thì bị Ngô Lương hỏi khó. "Được rồi, việc này không cần bàn lại nữa." Sắc mặt Ngô Lương lập tức trở nên nghiêm túc, nói dứt khoát: "Còn một việc nữa, nếu ta lặn xuống thuận lợi tiến vào vầng sáng đó, thì có nghĩa là ta đã thành công được một nửa.

Nhưng dù vậy các ngươi vẫn phải tuân theo kế hoạch đã định trước, chỉ cần chúng ta tiến vào quỷ động đủ bốn canh giờ, bất kể ta có quay lại hay không, các ngươi đều phải lập tức rút lui ra ngoài quỷ động, chỉ cần để lại một ngọn đèn trường minh bên bờ đầm nước để chỉ đường cho ta là được." "…" Mọi người lại lần nữa im lặng, rõ ràng không muốn nhận việc này, không muốn bỏ lại Ngô Lương mà rút lui trước. "Đây là quân lệnh, nghe rõ chưa!" Ngô Lương quát lên với mọi người, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Điển Vi và Dương Vạn Lý: "Điển Vi, Dương Vạn Lý, việc này do hai ngươi phụ trách, không được có sai sót!" "…Nặc." Điển Vi và Dương Vạn Lý

cực kỳ không tình nguyện đáp lời.

Họ biết tính cách của Ngô Lương, đừng thấy ngày thường hắn không có vẻ quan cách, đối với hai người họ cũng cực kỳ thân cận, nhưng nếu họ dám hát ngược lại với Ngô Lương vào lúc này, sau này Ngô Lương tuyệt đối sẽ loại họ ra khỏi hàng ngũ cốt cán của Phường Nhân Quân, từ đó không bao giờ trọng dụng nữa, càng đừng nói đến việc có thể cùng Ngô Lương ra ngoài làm việc. "Buộc nốt số túi nước còn lại lên người Hô cô nương, rồi mang cho nàng một tảng đá." Ngô Lương khẽ gật đầu, vừa tiếp tục sắp xếp, vừa nói với Vu Nữ Hô: "Hô cô nương, làm thế nào để dựa vào những túi nước này mà giữ mạng hết mức có thể ta đã nói rất rõ ràng rồi, không cần ta nói lại lần nữa chứ?" "Ngô thái sử có lòng rồi." Vu Nữ Hô thi lễ bái tạ, thầm nghĩ xem ra vị Ngô thái sử này cũng có chút đáng tin cậy, ít nhất không chỉ lo cho bản thân mình mà cũng tiện thể quan tâm đến nàng. "Không cần đa lễ, 'ôn, lương, cung, kiệm, nhượng' là truyền thống tốt đẹp mà lão tổ tông nước ta truyền lại." Thế nhưng ngay sau đó Ngô Lương lại cười ha hả nói: "Cho nên ta sẽ không tranh với nàng.

Nàng là nữ tử, nàng nên được ưu tiên, lát nữa nàng xuống nước trước đi, ta sẽ giữ khoảng cách đi theo sau nàng." "'Ôn, lương, cung, kiệm, nhượng' là ý này sao?" Vu Nữ Hô tức thì ngây người. "…" Mọi người trong Phường Nhân Quân cũng phản ứng lại một chút, sau đó liền âm thầm giơ ngón tay cái lên cho Ngô Lương.

Không hổ là Ngô tướng quân mà chúng ta biết, tuy tự mình mạo hiểm nhưng vẫn không quên để nữ tử Uy quốc này đi tiên phong, lại còn có thể nói trớ đi, biến chuyện này thành một việc cao cả như vậy, quả thực là tấm gương cho chúng ta.

Cùng lúc đó, trong lòng mọi người của Phường Nhân Quân cũng hơi yên tâm một chút.

Có nữ tử Uy quốc này đi tiên phong, nếu thật sự xảy ra chuyện gì, cũng có thể cảnh báo trước cho Ngô Lương, như vậy Ngô Lương có thể sớm tránh được một số nguy hiểm, hệ số an toàn tự nhiên cũng cao hơn một chút.

Bọn họ vừa rồi còn lo Ngô Lương cố tỏ ra anh hùng, bây giờ xem ra lo lắng này hoàn toàn là thừa… "Chẳng lẽ không phải sao?" Ngô Lương cười hỏi lại. "Khả năng lý giải của Ngô thái sử khiến người ta bội phục." Vu Nữ Hô biết Ngô Lương đang giả ngốc, cố ý châm chọc một câu.

Ngô Lương lại không biết xấu hổ mà khiêm tốn cười: "Quá khen rồi, ta đâu có ưu tú như Hô cô nương nói?" … Không lâu sau, mọi thứ đã chuẩn bị xong xuôi.

Ngô Lương biết thời gian có hạn, không thể tiếp tục trì hoãn, bèn gật đầu với Vu Nữ Hô, người cũng đã buộc xong túi nước và đứng bên bờ đầm, ra hiệu nàng có thể xuống nước.

Binh sĩ Phường Nhân Quân cũng rất phối hợp khiêng một tảng đá nặng mấy chục cân đến trước mặt Vu Nữ Hô.

Tiếp theo, Vu Nữ Hô chỉ cần nắm lấy tảng đá đó là có thể được tảng đá kéo xuống đáy đầm một cách nhanh chóng. "Hít—" Vu Nữ Hô quả thực có quyết tâm này, không nói nhiều với Ngô Lương, chỉ hít một hơi thật sâu, sau đó nhìn hắn một cái rồi nắm lấy tảng đá, một đầu chìm vào trong đầm nước. "Nàng ấy thế nào rồi?" Ngô Lương lập tức hỏi.

Mấy binh sĩ Phường Nhân Quân đã xuống nước từ trước lập tức lặn xuống kiểm tra, hai giây sau lại trồi lên mặt nước báo cáo với Ngô Lương: "Công tử, trông vẫn bình thường, tốc độ lặn xuống khá đều, hiện đã lặn xuống dưới năm trượng rồi." "Ta cũng đi đây, hít—" Ngô Lương nghe vậy cũng hít một hơi thật sâu. "Nhất định phải cẩn thận!"

"Đi nhanh về nhanh, đừng cố quá!" Trong lời dặn dò của mọi người, hắn cũng nắm lấy tảng đá mà binh sĩ Phường Nhân Quân khiêng đến trước mặt, sau đó quay đầu nhìn mọi người một cái, rồi ra hiệu cho binh sĩ Phường Nhân Quân buông tay, cùng tảng đá rơi vào đầm nước.

Tình hình giống như Ngô Lương đã dự đoán trước đó.

Dưới sự kéo của tảng đá, tốc độ lặn của hắn rất nhanh, chỉ là những bọt khí do tảng đá chìm xuống tạo ra có hơi ảnh hưởng đến tầm nhìn.

Nhưng khi chìm xuống khoảng năm trượng, bọt khí bắt đầu giảm bớt, tầm nhìn của Ngô Lương cũng theo đó mà tốt hơn.

Với sự trợ giúp của "Tùy Hầu Châu", hắn đã nhìn thấy bóng dáng của Vu Nữ Hô ở phía dưới.

Tư thế của cô nương này dưới nước khá là tao nhã, giống như một nàng tiên cá vậy, rất bắt mắt, không khó để nhận ra nàng cũng biết bơi, ít nhất cũng phải mạnh hơn Ngô Lương, kẻ chỉ biết bơi chó này.

Cùng lúc đó, bầy cá heo cũng nhanh chóng vây lại, giống như hai binh sĩ Phường Nhân Quân đã miêu tả trước đó, bầy cá heo này rất thích bơi lượn xung quanh hắn và Vu Nữ Hô, thỉnh thoảng còn áp sát lướt qua vai họ, dùng lớp da trơn ướt cọ lên người họ hai cái, tỏ ra khá thân mật.

Cảm giác này rất tốt, giờ phút này Ngô Lương mới thực sự cảm nhận được thế nào là chung sống hòa hợp với thiên nhiên.

Ngoài ra, Ngô Lương cũng nhìn thấy vầng sáng mà hai binh sĩ Phường Nhân Quân đã đề cập trước đó, đó là một vầng sáng đang không ngừng lay động, và có thể thấy ánh sáng xuyên qua vầng sáng chiếu vào, để lại một cột sáng nghiêng nhưng thẳng tắp trong nước.

"…" Ngô Lương lúc này không thể nói chuyện, nhưng cảnh tượng này lại khiến hắn càng thêm tin vào suy đoán trước đó, bên ngoài vầng sáng đó có một nguồn sáng mạnh, giống như hắn hiện đang ở dưới đáy nước, còn vầng sáng lay động kia chính là mặt nước.

Điều này khiến Ngô Lương có chút kích động, cũng có chút mong chờ.

Nhưng rất nhanh hắn đã không còn kích động nổi nữa.

Cùng với việc không ngừng chìm xuống, chỉ trong vài hơi thở, Ngô Lương ước chừng mình đã hạ xuống độ sâu gần hai mươi trượng. "Ùng—ùng—oành long long—" Lúc này hắn cuối cùng cũng cảm nhận được sức mạnh to lớn của áp lực nước, mỗi tấc da trên cơ thể đều bị đè nén, tai cũng bắt đầu ù đi từng cơn, đó là phản ứng khi màng nhĩ phải chịu áp lực khác thường, hắn thậm chí có thể nghe thấy những vật tiết nhỏ trong ống tai đang không ngừng rung lên "sa sa".

Áp lực mà lồng ngực hắn cảm nhận được còn rõ ràng hơn, tuy ở dưới nước vốn không thể thở, nhưng vẫn có một cảm giác ngột ngạt như không thở được.

Vì cảm giác ngột ngạt này, hai má hắn đã phồng lên từ lâu.

Hơi thở đã sắp không nín được nữa, có thể phun ra bất cứ lúc nào… nhưng hắn phải nghiến răng chịu đựng, vì một khi miệng hắn mở ra, nước biển sẽ lập tức tràn vào khoang miệng, rồi theo khí quản và yết hầu tràn vào bụng, hắn sẽ bị sặc nước.

Không ai có thể chịu được sặc nước mà không ho.

Một khi ho, miệng sẽ không thể ngậm lại, sẽ có thêm nhiều nước biển tràn vào, và hắn sẽ rơi vào một vòng luẩn quẩn tử vong, chỉ có thể buộc phải từ bỏ hành động, lập tức buông tảng đá ra để nổi lên, nếu người của Phường Nhân Quân ở trên cứu giúp kịp thời và đúng

cách, có lẽ vẫn có thể giữ được một mạng.

Nhìn lại Vu Nữ Hô ở phía dưới.

Ngô Lương không chắc bây giờ tình trạng của nàng ra sao, chỉ có thể thấy nàng vẫn đang nhanh chóng chìm xuống, tạm thời chưa có dấu hiệu từ bỏ.

Mà mấy con cá heo vẫn không rời không bỏ bơi lượn quanh nàng, giống như bầy cá heo đang vây quanh Ngô Lương vậy.

Cứ thế chìm xuống thêm khoảng mười trượng nữa.

Vầng sáng kia tự nhiên cũng gần hơn không ít, Ngô Lương nhìn rõ, hắn và Vu Nữ Hô hiện đã hoàn thành hơn một nửa nhiệm vụ lặn xuống, hắn vẫn có thể nghiến răng kiên trì, vẫn còn cơ hội đến được vầng sáng đó.

Chỉ là đến bước này, tầm nhìn của hắn đã bắt đầu có dấu hiệu mờ đi… đây chắc chắn cũng là hậu quả do áp lực nước gây ra, dù sao thì độ sâu hắn lặn xuống bây giờ đã gần bằng kỷ lục thế giới về lặn tự do không có thiết bị của hậu thế rồi, đây là giới hạn của con người.

Nhưng điều khác biệt là, người lập kỷ lục thế giới về lặn tự do không có thiết bị ở hậu thế không ôm một tảng đá lớn, vì vậy tốc độ lặn cũng không nhanh như hắn và Vu Nữ Hô.

Đây vừa là chuyện tốt, cũng vừa là chuyện xấu.

Chuyện tốt là vì lặn nhanh có thể giúp Ngô Lương lặn sâu hơn một chút trong một hơi thở cố định, khả năng đến được vầng sáng đó cũng cao hơn không ít.

Còn chuyện xấu là vì Ngô Lương cũng không biết việc lặn nhanh như vậy sẽ gây ra gánh nặng gì cho cơ thể, hắn chỉ biết nhiều loài cá biển sâu một khi bị bắt lên khỏi mặt biển sẽ chết ngay lập tức, đó là vì sự thay đổi áp suất nhanh chóng khiến hệ hô hấp của chúng bị tổn

thương, hàm lượng oxy trong máu cũng thay đổi, dẫn đến vỡ mạch… Nhưng sự đã đến nước này, hắn chỉ có thể nghiến răng kiên trì, ít nhất trước khi Vu Nữ Hô xảy ra sự cố, hắn cũng không thể dễ dàng từ bỏ.

Trong lúc Ngô Lương đang suy nghĩ những điều này, hắn và Vu Nữ Hô đã lặn xuống thêm khoảng năm trượng.

Bây giờ vầng sáng đó trông cách Vu Nữ Hô ở phía dưới khoảng chừng mười trượng, và với tốc độ lặn hiện tại của họ, có lẽ còn khoảng hai mươi giây nữa là có thể đến nơi.

Ngô Lương cảm thấy mình đã đến giới hạn.

Lồng ngực hắn tức đến phát đau, không chỉ là cơn đau về xương cốt, mà còn là cơn đau bất thường truyền đến từ các cơ quan trong lồng ngực, đó là cơn đau mà hắn chưa bao giờ cảm nhận.

Đúng lúc này. "Ọt ọt ọt…" Một chuỗi bong bóng lớn đột nhiên từ phía dưới bay lên, lướt nhanh qua bên cạnh Ngô Lương.

Ngô Lương cố gắng giữ tầm nhìn, muốn xem rõ rốt cuộc bên dưới đã xảy ra chuyện gì.

Mắt hắn cũng đang chịu đựng cơn đau nhói tương tự, đây không chỉ là cơn đau do nước biển gây ra, mà là một loại đau xót cay. "Ọt ọt ọt ọt…" Lại một chuỗi bong bóng lớn nữa từ phía dưới dâng lên.

Ngô Lương cuối cùng cũng miễn cưỡng nhìn rõ tình hình bên dưới, chỉ thấy Vu Nữ Hô tuy vẫn nắm chặt tảng đá đang chìm, nhưng cơ thể nàng đã hiện ra một tư thế kỳ quái vô cùng cứng ngắc, bong bóng không ngừng trào ra từ miệng và mũi nàng.

Nàng bị sặc nước rồi?! "Chết tiệt!" Ngô Lương trong lòng căng thẳng.

Hắn tuy quả thực có ý để Vu Nữ Hô đi tiên phong thử nghiệm nguy hiểm, nhưng cũng không hy vọng Vu Nữ Hô phải trả giá bằng

mạng sống vào lúc này, hay nói đúng hơn là hắn vốn không hề hy vọng Vu Nữ Hô phải trả giá bằng mạng sống, hai người đã cùng hành động thì là châu chấu trên cùng một sợi dây, một khi Vu Nữ Hô gặp nguy hiểm, hắn nhất định sẽ cố hết sức ra tay tương trợ.

Nhưng tình hình hiện tại, hắn cũng là ốc không mang nổi mình ốc, thậm chí còn không thể mở miệng hét một tiếng, nếu không sẽ lập tức bắt đầu sặc nước không kiểm soát được như Vu Nữ Hô.

Huống hồ Vu Nữ Hô hiện vẫn đang nắm chặt tảng đá chìm xuống nhanh chóng, tốc độ của hai người gần như ngang nhau, hắn ngay cả việc tiếp cận Vu Nữ Hô cũng không thể.

Làm sao bây giờ?

Ngô Lương nghĩ đến "Ngự Thủy Thuật" của mình, lập tức thử thi triển.

Nếu vầng sáng ở khoảng cách không xa kia quả thực thông đến một thế giới khác, vậy thì chỉ cần nhanh chóng đưa Vu Nữ Hô đến vầng sáng đó, có lẽ vẫn còn cơ hội cứu được mạng nàng.

Tập trung tinh thần.

Trong cơ thể Ngô Lương dâng lên một luồng nhiệt lưu đã lâu không thấy, đó là dấu hiệu của sức mạnh thần bí của "Ngự Thủy Thuật" đang vận chuyển trong cơ thể.

Ngay sau đó, trong nước biển bên cạnh Vu Nữ Hô xuất hiện một xoáy nước có bán kính khoảng nửa mét, xoáy nước xoay tròn nhanh chóng cố gắng bao bọc lấy Vu Nữ Hô, nhưng ngay sau đó… xoáy nước đó lại biến mất không dấu vết.

Ngô Lương đã cố hết sức vận dụng sức mạnh thần bí trong cơ thể, nhưng đáng tiếc là sức mạnh này vừa mới vận chuyển, xoáy nước kia vừa mới xuất hiện, liền giống như động cơ chết máy, đột

nhiên biến mất không tăm tích.

Ngô Lương cũng không rõ rốt cuộc là chuyện gì.

Chẳng lẽ là vì đang ở trong hoàn cảnh như vậy, cơ thể hắn cũng đã đạt đến giới hạn, không thể chịu được gánh nặng khi thi triển "Ngự Thủy Thuật"?

Nhưng lúc trước ở "Uyên Tuyền", khi hắn và Phường Nhân Quân sắp bị nước sông nhấn chìm, hắn cũng gặp tình huống tương tự, "Ngự Thủy Thuật" ngược lại còn có thể phát huy vượt mức, hoàn thành kỳ tích khiến dòng sông ngừng chảy, cứu được mạng sống của tất cả mọi người… nhưng lần này lại chưa thi triển đã chết máy một cách khó hiểu.

Hay là vì bản thân hắn bây giờ vẫn chưa rơi vào cảnh thập tử nhất sinh, lúc trước cũng là đang cứu chính mình, còn lần này lại là cứu người khác, cho nên cảm xúc chưa đủ, không thể phát huy được tiềm năng lớn nhất?

Ngô Lương nhất thời cũng không có manh mối.

Chương 736

Nhưng bây giờ rõ ràng không phải là lúc bận tâm vấn đề này, hắn cảm thấy mình phải làm gì đó, bèn lập tức thử vận dụng sức mạnh thần bí trong cơ thể một lần nữa.

Nhưng lần này lại càng tệ hơn, hắn thậm chí còn không cảm nhận được luồng nhiệt lưu quen thuộc xuất hiện trong cơ thể… "Cái này không phải ta không giúp…" Ngô Lương bất đắc dĩ nhìn Vu Nữ Hô ở phía dưới, hắn đã cố hết sức rồi, nhưng "Ngự Thủy Thuật" không hiệu quả hắn cũng đành chịu.

Bây giờ đối với Vu Nữ Hô mà nói, cách có khả năng được cứu nhất chính là lập tức buông tảng đá đó ra và bắt đầu nổi lên.

Nổi lên trên, binh sĩ Phường Nhân Quân tự nhiên sẽ nhanh chóng cứu nàng ra khỏi đầm nước, thời gian đuối nước hiện tại cũng không quá dài, nếu phổi không bị tổn thương do áp lực nước, nhanh chóng thi triển "Tâm Phế Phục Tô Thuật" có lẽ vẫn còn cơ hội được cứu.

Dù sao thì thời gian nàng đuối nước cũng không dài, vẫn chưa vượt quá thời gian vàng để cứu chữa.

Nhưng vấn đề là Vu Nữ Hô cho đến bây giờ vẫn không buông tay, mà Ngô Lương lại không thể tiếp cận nàng, hay trực tiếp hét lên nhắc nhở nàng, chỉ có thể trơ mắt nhìn nàng tiếp tục chìm xuống.

Ngô Lương có chút không hiểu.

Vu Nữ Hô bây giờ rốt cuộc còn ý thức hay không?

Nếu đã không còn ý thức, tay nàng lại không bị buộc vào tảng đá, tám phần là sẽ tự động buông ra.

Nếu vẫn còn ý thức… vậy thì càng ghê gớm hơn, Ngô Lương

chưa từng thấy ai đến tình huống này mà vẫn có thể kiên trì không chịu buông tay, ý chí này e rằng đã phi phàm, Ngô Lương nguyện xưng nàng là kẻ mạnh nhất.

Đang lúc trong lòng lo lắng như vậy. "?!" Ngô Lương thấy một tay của Vu Nữ Hô tuột khỏi tảng đá.

Bàn tay còn lại thì đã không thể nắm chặt tảng đá được nữa, giây tiếp theo, Vu Nữ Hô đã tách khỏi tảng đá, thân thể nàng lập tức bắt đầu nổi lên nhanh chóng.

Cuối cùng đã hoàn toàn mất ý thức rồi sao?

Ngô Lương thở phào một hơi.

Như vậy Vu Nữ Hô có lẽ có thể nhanh chóng nổi lên về gần lối vào đầm nước, binh sĩ Phường Nhân Quân đang ở trên tiếp ứng tuy không thân thiết với nàng, nhưng cũng tuyệt đối sẽ không thấy chết không cứu.

Còn về phần Ngô Lương.

Hắn cảm thấy tình trạng của mình tuy cũng đã gần đến giới hạn, nhưng đầu óc vẫn còn tỉnh táo, có lẽ vẫn có thể kiên trì thêm một chút, huống hồ đã mạo hiểm đến nơi này, trông cách vầng sáng kia đã không đủ hai mươi mét, không đến gần xem rốt cuộc đó là cái gì thì thật không cam lòng.

Nhưng đúng lúc này. "Hả?" Ngô Lương lại lần nữa trợn to mắt.

Thấy Vu Nữ Hô đã bắt đầu nổi lên, Ngô Lương trong chớp mắt sắp đuổi kịp nàng, nàng lại đột nhiên bắt đầu tiếp tục chìm xuống.

Là bầy cá heo?!

Chúng lại đoàn kết nhất trí, con thì cắn vào áo của Vu Nữ Hô, con thì dùng đầu đẩy cơ thể Vu Nữ Hô, hợp sức cưỡng ép đẩy nàng về

phía vầng sáng dưới đáy biển.

Hơn nữa không chỉ có một mình Vu Nữ Hô.

Bên cạnh Ngô Lương cũng luôn có một bầy cá heo theo sát, chúng lặn rất nhanh, vừa đủ để theo kịp tốc độ chìm xuống của Ngô Lương và Vu Nữ Hô, luôn luôn như hình với bóng.

Thế nhưng lúc này Ngô Lương lại cảm thấy chúng rất giống cai ngục.

Đang giám sát bọn họ, nếu họ luôn nhanh chóng chìm xuống, bầy cá heo sẽ bơi theo bên cạnh, nếu họ ngừng chìm, bầy cá heo này sẽ lập tức xông lên "giúp đỡ" họ. "Chuyện này…" Ngô Lương không biết nên phán đoán tình huống này như thế nào.

Hắn đột nhiên nhớ đến lời Vu Nữ Hô đã nói trước đây—"cá heo độ nhân".

Liệu có phải bây giờ bầy cá heo này đang độ nhân, đưa Vu Nữ Hô đã đuối nước đến Tổ Châu, nơi Từ Phúc từng đến, nơi xuất hiện trong văn hiến của thần xã Uy quốc?

Nếu là như vậy, đây tự nhiên là chuyện tốt.

Nhưng nếu không phải, vậy thì bầy cá heo này đang giết người.

Cứ trì hoãn như vậy, Vu Nữ Hô chắc chắn sẽ chết, cho dù thần tiên đến cũng không cứu được mạng nàng.

Nhưng bây giờ hắn có thể làm gì đây?

Ngô Lương cũng rất khó xử.

Hắn hoàn toàn có thể tưởng tượng, nếu bây giờ hắn buông tảng đá ra, vậy thì bầy cá heo đang theo bên cạnh tám phần cũng sẽ đối xử với hắn theo cách tương tự, tuyệt đối không cho hắn nổi lên nữa.

Bất luận kết quả ra sao, hắn và Vu Nữ Hô đều bị bầy cá heo này

"bắt cóc".

Nhưng nghĩ lại, cá heo cứu người đuối nước là một loại thiên tính được công nhận, hành vi này không có sự phân biệt thiện ác chủ quan, mà là một loại bản năng bẩm sinh.

Đã là bản năng, vậy thì khả năng chúng đang cứu người tự nhiên sẽ cao hơn… huống hồ đã đến bước này, Ngô Lương cũng không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể nghĩ sự việc theo hướng tốt, sau đó cứng rắn tiếp tục được tảng đá kéo xuống về phía vầng sáng kia.

Cùng lúc đó, tầm nhìn và ý thức của Ngô Lương cuối cùng cũng bắt đầu mơ hồ, tứ chi cũng trở nên tê dại, đã không còn cảm giác được mình có còn nắm tảng đá đó hay không.

Hắn cũng đã đến giới hạn rồi.

Hắn cắn chặt răng, cố hết sức kiên trì.

Nhưng trong lòng hắn biết rõ, mỗi giây tiếp theo, hắn đều có thể thất thủ, khi đó nước biển cũng sẽ điên cuồng tràn vào miệng hắn, xông vào khí quản và thực quản, tìm mọi cách lấp đầy phổi và dạ dày hắn.

Hắn đã không biết mình đã đến nơi nào.

Hắn đã mất khả năng sợ hãi, chỉ tê dại kiên trì, thậm chí quên mất rốt cuộc đang kiên trì vì điều gì… đây là dấu hiệu ý thức đã bắt đầu tan rã, thế nhưng bây giờ hắn đã không ý thức được điều đó nữa. … Có lẽ đã qua rất lâu.

Cũng có lẽ chỉ qua một cái chớp mắt. "Xoạt—!" Thị lực của Ngô Lương đã hoàn toàn mất đi, chỉ cảm thấy trong bóng tối một trận trời đất quay cuồng, ngay sau đó trong tai liền truyền đến một tiếng nước trong trẻo. "Hộc—hộc—hộc!" Bản năng khiến Ngô Lương điên cuồng và tham lam thở dốc.

Khoan đã!

Ý thức quay trở lại trong cơn thở dốc kịch liệt, Ngô Lương đột nhiên tỉnh ngộ: Ta đang thở?!

Ta đã không còn ở dưới nước nữa?!

Ta đã hít thở được không khí trong lành?!

Cùng với sự quay trở lại của ý thức, thị lực của Ngô Lương cũng dần dần hồi phục.

Mắt hắn vừa đau vừa cay xè khó chịu, nhưng lúc này hắn lại không quan tâm được nhiều như vậy, cố gắng mở mắt nhìn xung quanh.

Lúc này hắn mới đột nhiên phát hiện, hiện tại hắn đang ở trong một vùng nước cạn.

Dưới ánh nắng rực rỡ, xung quanh toàn là nước biển trong vắt thấy đáy, trong đến mức có thể nhìn thấy một bãi cát trắng xinh đẹp bị nước biển nhấn chìm, và một số tảng đá màu nhạt lẫn trong đó.

Thế nhưng khi nhìn xuống dưới thân. "Vãi chưởng!" Ngô Lương tức thì giật nảy mình.

Bởi vì lúc này hắn đang lơ lửng trên một cái hố sâu có đường kính khoảng mười mét, cái hố sâu này cũng hoàn toàn bị nước biển nhấn chìm, bên dưới rốt cuộc có cái gì không thể biết được, chỉ có thể thấy màu xanh lam đậm dần từ ngoài vào trong, đến khoảng vị trí trung tâm hố sâu, vùng nước biển đó đã hoàn toàn biến thành màu đen.

Khi ngươi nhìn vào vực sâu, vực sâu cũng đang nhìn lại ngươi.

Đây chính là cảm giác của Ngô Lương hiện tại.

Cái hố sâu này trông giống như một đôi mắt khổng lồ, lại giống như một cái miệng máu, cho dù bây giờ trên người Ngô Lương buộc

rất nhiều túi nước, có thể không tốn sức nổi trên mặt biển, hắn cũng cảm thấy lông tóc toàn thân đều dựng đứng lên. "Đây có lẽ chính là vầng sáng nhìn thấy lúc trước nhỉ?" Tự nói với mình như vậy, Ngô Lương mới hơi yên tâm một chút, ngay sau đó hắn lại lập tức nghĩ đến một chuyện khác: "Đúng rồi, Vu Nữ Hô đâu?" Vu Nữ Hô chắc chắn không ở bên cạnh Ngô Lương.

Nếu không Ngô Lương đã sớm nhìn thấy nàng rồi, sao lại có nghi vấn như vậy?

Ngô Lương vội vàng quạt nước tìm kiếm khắp nơi, rất nhanh hắn liền nhìn thấy bóng dáng của Vu Nữ Hô trên bãi biển trắng cách đó mấy chục mét, lúc này nàng đang nằm ngửa trên bãi cát trong tư thế hình chữ "Đại", không nhúc nhích, những con sóng dịu dàng từng đợt từng đợt vỗ nhẹ vào cơ thể nàng, không rõ sống chết.

Mà bãi cát này thuộc về một hòn đảo.

Ngô Lương nhìn mặt biển xung quanh, xác định đây có lẽ là hòn đảo duy nhất trong vùng biển này.

Từ góc độ của Ngô Lương hiện tại nhìn qua, đường kính của hòn đảo này có lẽ khoảng ba cây số, diện tích cụ thể lớn bao nhiêu thì còn chưa rõ, vì bây giờ hắn chỉ có thể nhìn thấy một bên của hòn đảo. "Xoạt—xoạt—" Hơi làm quen một chút, Ngô Lương liền dùng kiểu bơi chó điêu luyện của mình quạt nước, nhanh chóng rời khỏi cái hố sâu khiến người ta sởn gai ốc này để bơi về phía Vu Nữ Hô, hắn phải kiểm tra tình trạng của Vu Nữ Hô trước, nếu cần thiết còn phải nhanh chóng cứu chữa.

Một lát sau.

Ngô Lương đến bên cạnh Vu Nữ Hô, lúc này cô nương này hai mắt nhắm nghiền, mái tóc ướt sũng dính vào cổ và trán, quần áo ướt đẫm cũng dính chặt vào người.

Nhìn qua như vậy… phải thừa nhận rằng, Vu Nữ Hô trông có vẻ gầy yếu, nhưng thực ra cũng rất có da có thịt.

Ngô Lương khá có kinh nghiệm về phương diện này, biết rõ lúc con gái đứng và lúc nằm, chịu ảnh hưởng của trọng lực, trông ít nhất cũng phải chênh lệch một cúp.

Nhưng bây giờ rõ ràng không phải là lúc quan tâm những thứ này.

Ngô Lương lập tức đến bên cạnh Vu Nữ Hô, đưa ngón tay đến dưới mũi nàng thử… đã không còn hơi thở.

Tiếp theo Ngô Lương lại nắm lấy cổ tay Vu Nữ Hô để bắt mạch, tuy nàng đã không còn thở, nhưng vẫn giữ được mạch đập cực kỳ yếu ớt, như vậy có thể phán đoán, lúc này Vu Nữ Hô có lẽ đã rơi vào trạng thái chết giả do đuối nước trong thời gian ngắn.

Và trạng thái này nếu không được cấp cứu hiệu quả, nhanh chóng phục hồi hô hấp, các cơ quan cũng sẽ nhanh chóng suy kiệt, từ đó biến thành chết thật. "Vẫn còn kịp…" Ngô Lương nhanh chóng gỡ túi nước buộc trên người Vu Nữ Hô xuống, tiếp theo lại cởi quần áo của Vu Nữ Hô ra… không phải Ngô Lương muốn chiếm tiện nghi của nàng, chỉ trách bên trong Vu Nữ Hô còn mặc một lớp vải bó ngực, hơn nữa thời đại này nhiều nữ tử bó ngực rất chặt, sẽ cố gắng bó mình thành ngực phẳng, Vu Nữ Hô rõ ràng cũng bị ảnh hưởng bởi văn hóa này, dùng vải lanh quấn quanh mấy lớp.

Mà kiểu bó ngực như vậy chắc chắn không có lợi cho việc tiến hành Tâm Phế Phục Tô Thuật, phải cởi hết ra cho nàng.

May mà Ngô Lương cũng là người từng trải.

Chương 737

Huống hồ đối mặt với thời khắc quan trọng đến tính mạng này, cho dù nhìn thấy một số hình ảnh không phù hợp với trẻ em, sự chú ý của hắn cũng sẽ không bị phân tán, càng không nghĩ vẩn vơ, giống như đại đa số bác sĩ nam khoa sản khi cứu chữa bệnh nhân thường sẽ không suy nghĩ lung tung.

Nhanh chóng cởi hết quần áo trên người Vu Nữ Hô.

Lại cởi luôn cả sợi dây lưng quần buộc khá chặt của nàng, Ngô Lương không ngừng tay bắt đầu thi triển Tâm Phế Phục Tô Thuật cho Vu Nữ Hô.

Ấn ngực.

Thổi ngạt.

Ngô Lương lòng không tạp niệm, lúc hô hấp nhân tạo cho Vu Nữ Hô, hắn còn cố ý đắp một miếng vải lanh mỏng lên miệng Vu Nữ Hô.

Đây không phải Ngô Lương đang giả vờ làm chính nhân quân tử.

Người thực sự từng làm Tâm Phế Phục Tô Thuật cho người đuối nước đều nên biết, trong bụng người đuối nước có rất nhiều nước bẩn, trong quá trình ấn ngực và hô hấp nhân tạo, những nước bẩn đó có thể trào ra từ miệng cùng với cơm tối hôm qua và một số dịch cơ thể bất cứ lúc nào, còn kinh khủng hơn cả người say rượu nôn mửa.

Cho nên quá trình này một chút cũng không lãng mạn, càng sẽ không có người cứu hộ nào cảm thấy đây là đang hưởng thụ, đang chiếm tiện nghi của người khác, đây mới là hiện thực, đừng bao giờ bị những thứ được diễn trong phim thần tượng chuyên lừa gạt những kẻ lụy tình và trái tim thiếu nữ lừa dối… Cùng lúc đó, mỗi lần ấn

ngực Ngô Lương còn phải nghiêng mặt Vu Nữ Hô sang một bên, như vậy mỗi lần nước bẩn bị ép ra từ miệng mũi mới không đọng lại trong khoang miệng và khoang mũi gây sặc nước lần hai.

Cứ làm như vậy, dưới đầu Vu Nữ Hô nhanh chóng tích tụ một vũng nước bẩn nôn ra.

Vài phút sau. "Khụ khụ… khụ khụ khụ!" Cùng với một ngụm nước bẩn nữa được nôn ra từ miệng, Vu nữ Hô cuối cùng cũng hồi phục tri giác.

Đây là chuyện nằm trong dự liệu của Ngô Lương, cô nương này bị đuối nước thực ra không lâu, trong tình huống bình thường chỉ cần cứu chữa kịp thời thường đều có thể cứu sống được, huống hồ vừa rồi trước khi hắn thi triển Tâm Phế Phục Tô Thuật, nàng vẫn còn mạch đập yếu ớt, điều đó cho thấy tim của nàng vẫn chưa ngừng hoạt động.

Ngay cả trong y học hậu thế, tim chưa ngừng đập thì cũng không thể tuyên bố tử vong.

Giống như nhiều người đột nhiên tỉnh lại, Vu nữ Hô cũng mở mắt ra trước tiên, sau đó liền nhìn thấy gương mặt của Ngô Lương đang ở trong gang tấc.

Có lẽ do cơ thể quá suy yếu, đầu óc cũng chưa phản ứng kịp, cũng có thể là do tư tưởng giáo dục được tiếp thu có phần khác biệt.

Vu nữ Hô không hề giơ tay đánh như Bạch Tinh Tinh.

Ngược lại, phản ứng của nàng cực kỳ bình tĩnh, trên mặt cũng không có vẻ tức giận hay xấu hổ.

Sau khi ho dữ dội một hồi, cuối cùng cũng cảm thấy dễ chịu hơn một chút, tiếp đó phát hiện y phục trên người đã bị Ngô Lương cởi ra cũng không nói gì nhiều, chỉ từ tốn mặc lại quần áo che kín thân thể.

Sau đó mới nhìn về phía Ngô Lương, mở miệng hỏi: "Tuy ta không biết sau đó đã xảy ra chuyện gì, nhưng nếu không có Ngô thái sử ra tay tương trợ, e rằng bây giờ ta đã là một xác chết trôi trong biển rồi phải không?" "Cũng chưa chắc, thời khắc cuối cùng là đàn cá heo đó đã tiễn chúng ta một đoạn, nếu không thì cả ngươi và ta e rằng đều không thể đến được nơi này, cho nên dù ngươi có chết thật, cũng sẽ chết trên bãi biển này, chứ không phải trong biển," Ngô Lương cười nói.

Trong lòng lại kinh ngạc trước phản ứng của Vu nữ Hô, vừa mới tỉnh lại mà nàng vẫn có thể giữ được logic rõ ràng như vậy, điều này đã định sẵn nàng không thể là một người tầm thường.

Cũng vì thế, Ngô Lương không có ý định lừa gạt nàng về chuyện này, những chi tiết này có lẽ liên quan đến nhiều thông tin hơn về hòn đảo, mà nếu có người biết những thông tin đó, thì chỉ có thể là Vu nữ Hô trước mặt. "Vậy thì vừa rồi Ngô thái sử hẳn là đang cứu ta phải không?" Vu nữ Hô lại nói. "Ừm," Ngô Lương thản nhiên gật đầu. "Đa tạ Ngô thái sử đã cứu giúp," Vu nữ Hô nhìn hắn với vẻ cảm kích. "Không cần khách sáo," Ngô Lương cười nói. "Thủ đoạn mà Ngô thái sử vừa sử dụng ta chưa từng thấy qua, có phải là bí pháp chuyên dùng để cứu người đuối nước không?" Vu nữ Hô lại tò mò hỏi. "Pháp này gọi là Tâm Phế Phục Tô Thuật, không chỉ hữu dụng với người đuối nước, mà đối với một số trường hợp đột tử do nguyên nhân khác cũng có hiệu quả tương tự," Ngô Lương không giấu giếm, nói một cách thẳng thắn, nhưng cuối cùng lại cố ý bổ sung một câu, "Đây là bí pháp cứu người do tổ tiên nhà ta truyền lại, theo cổ thư tổ tiên để lại, pháp này từ khi được sáng tạo ra đến nay, số người được cứu đã hơn vạn." "…" Nghe nói đây là bí pháp gia truyền của nhà Ngô Lương, vẻ thèm muốn trong mắt Vu nữ Hô liền giảm đi mấy phần, miệng chỉ có thể tâng bốc Ngô Lương: "Nói như vậy, tổ tiên của Ngô thái sử từng là y

sư cứu khổ cứu nạn sao?" "Coi là vậy đi, ngươi muốn học không?" Ngô Lương cười hì hì gật đầu, rồi lại hỏi. "Đã là bí pháp gia truyền của nhà Ngô thái sử, e rằng không thể tùy tiện truyền ra ngoài phải không?" Trong mắt Vu nữ Hô lập tức lại lóe lên một tia hy vọng. "Cũng không phải là không được, xem biểu hiện của ngươi thế nào đã," Ngô Lương thuận thế tung ra một lời hứa suông, rồi đứng dậy quan sát hòn đảo trước mặt, nghiêm túc nói: "Hô cô nương, thời gian của chúng ta có hạn, phải tranh thủ khám phá hòn đảo này, bây giờ ngươi còn có thể đứng dậy được không?" "Chắc là… được," Vu nữ Hô hai tay chống lên bãi cát cố gắng một chút, vậy mà thật sự đứng dậy được, tuy trông vẫn còn hơi yếu ớt, nhưng việc đuối nước vừa rồi rõ ràng không gây ra tổn thương thực chất nào cho nàng. "Bây giờ ngươi và ta cùng chung cảnh ngộ, ngoài việc khám phá hòn đảo này, còn phải tính đến chuyện rời đi sau đó, vì vậy hai chúng ta cần hợp tác chân thành, không được có gì giấu giếm nữa," Ngô Lương lại nói đầy ẩn ý. "Xin Ngô thái sử yên tâm, những gì cần nói ta tuyệt đối sẽ không cố ý che giấu," Vu nữ Hô nhìn hắn gật đầu, nói: "Trải qua chuyện vừa rồi, ta ngày càng tin rằng, nơi này chính là Tổ Châu mà Từ quân của nhà Tần từng đến, chỉ không biết năm đó sau khi Từ quân rời khỏi Uy quốc, có quay lại nơi này hay không?" "Trước tiên hãy lên nơi cao để nắm rõ tình hình đại khái của hòn đảo này đã," Ngô Lương khẽ quan sát tình hình trên đảo, sau đó chỉ vào ngọn núi thoai thoải duy nhất không cao lắm ở trung tâm hòn đảo mà nói.

Hòn đảo này thoạt nhìn không khác gì những hòn đảo bình thường.

Ngoài bãi cát ven bờ, đi vào sâu hơn là một khu rừng rậm, trong rừng mọc toàn những loài thực vật nhiệt đới, và những loài thực vật này cũng khá phổ biến, dù Ngô Lương không thể gọi tên hết tất cả chúng.

Mà ngọn núi thoai thoải mà Ngô Lương chỉ nằm dưới sự bao bọc

của khu rừng rậm này.

Ngô Lương đã ước lượng bằng mắt, từ vị trí hiện tại của hắn đi thẳng đến đỉnh núi, quãng đường khoảng chừng ba bốn dặm, nếu đi nhanh một chút, khoảng nửa canh giờ là có thể đi một vòng cả đi lẫn về.

Trừ nửa canh giờ này, nếu Ngô Lương vẫn muốn theo kế hoạch trước đó, dù tra ra được gì cũng phải rời khỏi đây sau bốn canh giờ để hội hợp với đám người Phường Nhân Quân còn đang ở trong quỷ động, thì thời gian rảnh rỗi còn lại để hắn khám phá cũng chỉ còn khoảng một canh giờ.

Vì vậy thời gian của hắn vô cùng gấp gáp.

Đương nhiên, nếu Ngô Lương chịu mạo hiểm, cũng không phải không thể có thêm chút thời gian, dù sao khoảng cách giữa cửa quỷ động và đầm nước dưới đáy động thực ra chỉ mất hai canh giờ đi đường, còn thời gian lặn chỉ cần vài phút, nghĩa là dù có ở lại đảo thêm hai canh giờ, chỉ cần cách rời khỏi hòn đảo không đổi, Ngô Lương vẫn có thể ra khỏi cửa quỷ động đúng thời gian đã hẹn… chỉ là như vậy sẽ khiến đám người Phường Nhân Quân phải lo lắng thêm một lúc.

Ngoài ra, thời gian Ngô Lương lên kế hoạch trước đó cũng có khoảng bốn canh giờ dự phòng, nếu nước biển không dâng lên sớm, khoảng thời gian dự phòng này cũng có thể tận dụng, chỉ là sẽ mạo hiểm hơn. … Vu nữ Hô còn kiên cường hơn trong tưởng tượng.

Sau khi tỉnh lại thậm chí không nghỉ ngơi gì nhiều, liền không ngừng nghỉ đi theo Ngô Lương vào rừng rậm, một đường hướng về ngọn núi thoai thoải trong tầm mắt.

Thế nhưng vừa vào không lâu. "Xào xạc xạc…" Một trận động tĩnh khác thường truyền vào tai.

Ngô Lương dừng bước, nhìn về phía cành cây đang không ngừng rung lắc ở phía trước không xa, lặng lẽ rút con dao găm đồng giắt sau lưng ra để phòng thân.

Họ rõ ràng đã kinh động thứ gì đó.

Chỉ là thứ bị kinh động rốt cuộc là gì thì vẫn chưa rõ.

Có lẽ là một loài động vật nào đó sống trên đảo, dù sao ngay từ đầu Ngô Lương đã đoán mấy con vẹt gặp trước đó là đến từ nơi này, vậy thì trên hòn đảo này đương nhiên cũng có thể có các loài động vật khác sinh sống.

Đương nhiên, cũng có thể là thứ gì đó không ai biết… tóm lại không thể không đề phòng. "…" Vu nữ Hô cũng nhặt một cây gậy gỗ trên đất nắm trong tay, ra vẻ muốn cùng Ngô Lương kề vai chiến đấu, cô nương này trông không yếu đuối như vẻ bề ngoài.

Dừng lại như vậy khoảng mười mấy giây.

Thấy xung quanh không có động tĩnh gì nữa, Ngô Lương quay đầu gật với Vu nữ Hô, sau đó cả hai cùng tiến lên đột ngột vạch đám cành cây đang rung lắc ra, bên trong lại không có gì cả.

Ngô Lương liền khẽ thở phào một hơi, tạm thời gác lại chuyện này tiếp tục tiến lên.

Trong lúc đi, hắn đã bắt đầu có chút nhớ Bạch Tinh Tinh.

Nếu Bạch Tinh Tinh ở đây, dù là âm thanh nhỏ nhất cũng không thể thoát khỏi tai nàng, lúc này e rằng đã dựa vào động tĩnh vừa rồi mà phán đoán ra khoảng cách và hướng đi của đối phương.

Tiếc là ở nơi này, hắn chỉ có thể dựa vào chính mình.

Nhưng kỳ lạ là, hòn đảo này tuy trông có vẻ là một hòn đảo nhiệt đới, và lúc này ánh nắng cũng rất gay gắt, nhưng đi trong khu rừng

rậm này, hắn lại không có cảm giác oi bức chút nào, ngược lại, cảm giác còn rất mát mẻ.

Ngô Lương trong lòng rõ ràng, đây tuyệt đối không phải sự mát mẻ do bóng cây mang lại.

Ngô Lương bất giác liên tưởng đến miếng Quỳnh Câu Ngọc mà Vu nữ Hô mang theo bên mình, cũng liên tưởng đến đáy mộ Điền Hoành, nếu sự mát mẻ ở đây cũng vì lý do này mà có, vậy thì không còn nghi ngờ gì nữa, nơi này chính là "Tổ Châu" trong truyền thuyết.

Đúng lúc này. "Xào xạc xạc…" Vừa đi được hơn mười mét, Ngô Lương và Vu nữ Hô lại một lần nữa nghe thấy động tĩnh khác thường.

Không xa lại xuất hiện cành cây đang không ngừng rung lắc.

Lần này Ngô Lương không dừng lại, mà giơ cây gậy nhặt được từ trước, dài hơn dao găm đồng không ít, xông lên, đập bừa một gậy xuống, rồi mới vạch cành cây ra xem.

Cảm giác một gậy đó hẳn là đã đập hụt.

Mà dưới cành cây bị vạch ra cũng không có gì cả.

Kết quả. "Xào xạc xạc…" Động tĩnh khác thường lại từ trong bụi cây cách đó vài mét truyền đến.

Ngô Lương cũng là kẻ to gan, thấy đối phương chỉ biết chạy, lại còn có thể trốn trong bụi cây tương đối thấp, đoán rằng thể hình của thứ này hẳn không lớn, thế là lập tức đuổi theo, giơ tay lên lại đập bừa một gậy vào trong bụi cây. "Bốp!" Lần này rõ ràng đã đập trúng, cây gậy trong tay Ngô Lương có phản hồi rõ ràng.

Và trong bụi cây lập tức còn truyền đến tiếng kêu chói tai "oe oe". "?" Ngô Lương thuận thế dùng gậy vạch bụi cây ra, tiếp đó liền nhìn thấy hai khối màu đỏ tươi đang hơi run rẩy, mà xung quanh hai khối

màu đỏ tươi này, là một mảng lông màu nâu xám.

Đây là… "Đây là sa?" Vu nữ Hô cũng theo sát Ngô Lương xông lên giúp đỡ, nhưng khi nàng nhìn thấy thứ đang không ngừng run rẩy trong bụi cây, lại buông cây gậy trong tay xuống. "Đây… có lẽ là một con khỉ?" Ngô Lương đã nhận ra thứ trước mặt, hai khối màu đỏ tươi đó rõ ràng là hai cái mông, mà loài động vật có thể mọc ra cái mông như vậy, chỉ có thể là khỉ.

Lúc này con khỉ đang co rúm trong bụi cây, ôm đầu quay lưng về phía Ngô Lương và Vu nữ Hô, giống như một con đà điểu trốn tránh nguy hiểm, dường như chỉ cần giấu đầu đi là không sao nữa.

Chỉ là.

Ngô Lương nghi hoặc nhìn về phía Vu nữ Hô, tiếng "Đây là sa" vừa rồi của nàng dường như phát âm sai, nghe rất giống giọng Thiểm Tây chính hiệu… nhưng quen biết bấy lâu nay, ngữ điệu của Vu nữ Hô và mấy người Uy quốc kia tuy vẫn rất lạ, nhưng đáng lẽ không có vấn đề phát âm sai như vậy chứ. "Ta biết, ý ta là, đây là sa," Vu nữ Hô nói lại một lần nữa. "Ngươi biết rồi còn hỏi sa làm gì?" Ngô Lương bắt chước ngữ điệu của nàng hỏi lại, thầm nghĩ cô nương này không phải rất có logic sao, sao đột nhiên lại bắt đầu nói những lời khó hiểu như vậy?

Vu nữ Hô lúc này mới cuối cùng ý thức được vấn đề, đành vừa tức vừa cười giải thích với Ngô Lương: "Sa, là cách gọi của người Uy quốc chúng ta đối với loài động vật này, nếu dùng cách gọi của các ngươi, hình như là… mi hầu phải không?" "Thì ra là vậy…" Ngô Lương bừng tỉnh, còn tưởng Vu nữ Hô trước đây đến Trường An liền bị đồng hóa Thiểm Tây rồi.

Nhưng người Uy quốc có cách gọi riêng cho mi hầu cũng là chuyện hợp lý, vì Uy quốc từ xưa đến nay đã có mi hầu, thậm chí do

ảnh hưởng của môi trường, mi hầu của Uy quốc còn biết tắm suối nước nóng. "Sa là một loài động vật sống theo bầy đàn, giống như bộ lạc của chúng ta vậy, phát hiện một con sa tức là trên hòn đảo này có ít nhất một bầy sa, sa cơ bản sẽ không rời khỏi bầy đàn để hành động một mình…" Vừa nói, Vu nữ Hô vừa nhìn quanh một vòng, mày liễu khẽ nhíu lại nói: "Nhưng gần đây không có tung tích của những con sa khác, vậy thì chỉ có một khả năng." "Khả năng gì?" Ngô Lương không nghiên cứu nhiều về động vật, lắng tai nghe.

Chương 738

"Con sa này hẳn là vua của chúng," Vu nữ Hô nghiêm túc nói, thấy Ngô Lương mấp máy môi định đặt câu hỏi, nàng đã chủ động nói: "Nhưng không phải là vua hiện tại, mà là vị vua bị những con sa khác đánh bại và thay thế.

Vua của sa khi tại vị rất oai phong, nhưng một khi bị con sa trẻ hơn, khỏe hơn đánh bại, sẽ mất ngôi vua và bị trục xuất khỏi bầy đàn, một mình lang thang khắp nơi, nếu ta không đoán sai, trên người con sa này nhất định có rất nhiều vết sẹo, đó là những vết sẹo để lại trong quá trình tranh giành ngôi vua." "Chuyện này…" Nghe đến đây, Ngô Lương đã mất hứng thú với con mi hầu đang co rúm run rẩy trong bụi cây trước mặt.

Tuy tập tính của mi hầu mà Vu nữ Hô kể rất thú vị, nhưng điều này dường như không có tác dụng gì đối với hành động lần này của họ, ngược lại còn lãng phí thời gian quý báu.

Vì vậy Ngô Lương định không để ý đến con mi hầu này nữa, tranh thủ thời gian lên đường.

Thế nhưng ngay khi Ngô Lương đã chuẩn bị xoay người rời đi.

Vu nữ Hô lại nói: "Ngô thái sử, ta cho rằng chúng ta nên mang theo nó, có lẽ sẽ giúp ích không nhỏ cho chúng ta." "Giúp ích gì?" Ngô Lương không hiểu hỏi. "Ngô thái sử không biết đó thôi, sa là một loài động vật rất thông minh, chúng sẽ bắt chước hành động và thói quen của con người, thậm chí có thể bắt chước biểu cảm của con người.

Nếu trên hòn đảo này từng có người ở, sa sẽ có thể nhớ được nơi ở của họ, dù là nơi ẩn nấp cực kỳ bí mật cũng không thoát khỏi mắt chúng," Vu nữ Hô nghiêm túc nói, "Hơn nữa con sa này còn từng là

vua, nó rất hiểu về bầy sa, còn có thể giúp chúng ta tránh đi vào khu vực sinh sống của bầy, sa thực ra là một loài động vật có ý thức lãnh thổ rất mạnh và rất hung hăng, đặc biệt là khi một bầy sa ở cùng nhau, chúng sẽ trở nên rất to gan, có thể sẽ chủ động tấn công chúng ta." "Vậy sao…" Ngô Lương cũng cảm thấy lời Vu nữ Hô nói có chút lý, nhưng hắn trầm ngâm một lát, rồi lại hỏi một câu hỏi quan trọng hơn: "Vậy Hô cô nương có biết làm thế nào để con mi hầu này nghe lời chúng ta không?" Dù con mi hầu này thật sự biết một số điều, và như lời Vu nữ Hô nói, nếu trên hòn đảo này từng có người ở, nó có lẽ cũng biết chính xác ở nơi nào.

Nhưng mi hầu không thể nói tiếng người, tám phần cũng không hiểu tiếng người, vậy thì làm thế nào để nó cung cấp sự giúp đỡ hiệu quả? "Không biết," Vu nữ Hô ngẩn ra, lắc đầu nói: "Ở Uy quốc đúng là có người thuần hóa sa làm thú cưng, thậm chí có thể chỉ huy sa biểu diễn một số trò xiếc mua vui, nhưng điều đó thường cần một thời gian dài thuần dưỡng, ta chưa từng thuần dưỡng sa, nhất thời cũng không thể khiến nó nghe lời chúng ta, khiến Ngô thái sử thất vọng rồi." "Không sao, ta cũng chỉ tiện miệng hỏi thôi," Ngô Lương cười cười, nhưng đã lấy một sợi dây thừng từ trên người ra, chuẩn bị tiến lên trói vị vua mi hầu từng một thời này lại để mang theo phòng khi cần.

Hắn nghĩ rất rõ ràng, dù không thể giao tiếp hiệu quả với con mi hầu này.

Tệ nhất thì bản năng của nó cũng có thể giúp hắn tránh được bầy mi hầu, đỡ gây ra những phiền phức không cần thiết, hơn nữa khi họ đến một số địa điểm cụ thể, một số sự vật quen thuộc cũng có thể khiến con mi hầu này có phản ứng, giống như những con vẹt đã học được tiếng người, nói không chừng có thể cung cấp cho hắn một số manh mối.

Nhìn thấy hành động của Ngô Lương, Vu nữ Hô đã hiểu ý của

hắn, nhưng lại kịp thời nhắc nhở: "Xin Ngô thái sử cẩn thận một chút, sa còn là một loài động vật khá gian xảo, tuy nó trông có vẻ đang tỏ ra yếu đuối, nhưng rất có khả năng sẽ đột nhiên dùng móng vuốt hoặc răng nhọn để phản công." "Ừm," Ngô Lương gật đầu, cũng quả thực thấy con mi hầu đang run rẩy này đang lén lút dùng khóe mắt quan sát từng cử động của hắn.

Chỉ là dù sao cũng chỉ là một con mi hầu, hành vi của nó không kín đáo như con người, trí thông minh dù sao cũng còn kém một bậc, Ngô Lương liếc mắt là có thể nhìn thấu.

Thế là. "Bốp!" Ngô Lương tạm thời cất dây thừng đi, không nói hai lời giơ gậy lên đánh tới tấp vào người con mi hầu, đánh cho đến khi nó "oe oe" la hét om sòm, co rúm dưới bụi cây không dám động đậy.

Đây là phương pháp thuần hóa động vật hiệu quả nhất của con người.

Trí lực của động vật có hạn, chúng thường không thể hiểu được thiện chí của con người, thậm chí sẽ coi thiện chí của con người là một mối đe dọa, nhưng chúng lại có thể ghi nhớ rõ ràng nỗi đau, nhớ rằng mình bị trừng phạt vì điều gì, đặc biệt là loài động vật có ý thức bầy đàn này, điều chúng cần nhớ nhất hẳn là ai mới là thủ lĩnh, ai mới là ông chủ.

Điều này giống hệt như cách người đời sau nuôi chó.

Có người nuôi chó như nuôi bố, mỗi ngày cho ăn ngon uống sướng hầu hạ, không nỡ đánh không nỡ mắng, kết quả là những con chó như vậy thường bị nuôi hỏng, lúc ăn còn giữ đồ ăn, dám cắn cả chủ của mình, mang ra ngoài không cẩn thận còn cắn người khác, gây ra nguy hiểm cho người khác.

Đó là cách nuôi hoàn toàn sai lầm, trong mắt những con chó được

nuôi lớn như vậy, nó chính là thủ lĩnh tối cao, còn chủ chó và những người khác đều là đầy tớ mặc sức sai bảo, khi chủ chó và người khác làm trái ý nó, hoặc khiến nó cảm thấy không được tôn trọng, thì đáng bị nó trừng phạt.

Phương pháp nuôi đúng đắn, thì nên là ân uy cùng thi triển, nghiêm lệnh cấm đoán.

Việc xác lập vị trí thủ lĩnh của chủ trong lòng động vật là điều nên làm rõ ngay từ đầu, để nó hiểu thức ăn của nó là do ai ban cho, hiểu ai là người chi phối mọi thứ của nó… thực ra đạo lý này rất đơn giản, các trung tâm huấn luyện thú cưng có vấn đề ở hậu thế đều áp dụng phương pháp này, đơn giản, hiệu quả, thấy ngay kết quả, chỉ vài ngày là có thể trị cho những con thú cưng có vấn đề đó phải phục phục tùng tùng. "Chuyện này…" Nhìn Ngô Lương đột nhiên không có lý do gì mà đánh đập vị vua mi hầu từng một thời này, biểu cảm của Vu nữ Hô cũng có chút kỳ quái và nghi hoặc, nàng hẳn là chưa từng nuôi con vật nào, nên không hiểu Ngô Lương đang làm gì.

Mà Ngô Lương cũng không để ý.

Chuyên chọn những chỗ nhiều thịt trên người mi hầu mà đánh, sau một trận đập loạn xạ, thấy con mi hầu đã yếu ớt nằm trên đất, lộ ra phần bụng yếu ớt nhất về phía mình, mới cuối cùng dừng lại.

Đây hẳn là biểu hiện "thần phục" của mi hầu đối với hắn, điều này có phần giống với tập tính của loài sói.

Ngô Lương hài lòng, tiếp đó lại sờ soạng trên người, cuối cùng từ trong túi vải bên hông lấy ra một cái bánh bột kê đã bị nước biển làm ướt và một miếng thịt khô đã ngâm mềm, cùng ném đến trước mặt mi hầu.

Ai cũng biết, mi hầu thực ra là động vật ăn tạp.

Ngoài việc ăn lá cây và quả dại, nếu có điều kiện, mi hầu còn rất thích ăn các loài chim, chuột, côn trùng và trứng chim, một loạt những thứ có hàm lượng protein cao, chỉ là những thứ sau đối với chúng không dễ kiếm được, thỉnh thoảng ăn một lần giống như ăn Tết… điều này giống như gấu trúc lớn, nhiều người cho rằng gấu trúc lớn thích ăn tre, đó là sai lầm lớn, gấu trúc lớn thích ăn nhất là thịt, chỉ là nó hành động vụng về rất khó bắt được con mồi, đành phải lùi một bước dùng tre để lấp bụng mà thôi.

Quả nhiên. "!" Con mi hầu thấy Ngô Lương ném đồ vật qua, đầu tiên là theo bản năng lùi về sau một chút, nhưng khi nó nhìn rõ thứ Ngô Lương ném qua là gì, liền lập tức lại rục rịch.

Trận đòn vừa rồi, khiến nó vẫn rất e dè Ngô Lương, không dám manh động, chỉ vừa nhìn chằm chằm Ngô Lương, vừa thử thăm dò đưa móng vuốt về phía trước.

Ngô Lương cất gậy đi, cười nhìn nó.

Hành động này dọa nó lập tức lại co rụt lại, nhưng thấy Ngô Lương không đánh, một lát sau lại thử đưa móng vuốt ra.

Lần này Ngô Lương không động, ngược lại còn cười gật đầu với nó.

Nó dường như đã hiểu ý của Ngô Lương, cũng dường như không hiểu, chỉ tiếp tục cẩn thận thử đưa móng vuốt về phía trước, cuối cùng móng vuốt của nó chạm vào miếng thịt khô, lại căng thẳng ngẩng đầu nhìn Ngô Lương.

Ngô Lương vẫn không hề động đậy.

Đến lúc này, con mi hầu mới vơ lấy miếng thịt khô, rồi nhét vào miệng ngậm, định đứng dậy rời đi, đây cũng là một loại bản năng, bây giờ nó đã không còn là vua mi hầu tối cao trong bầy, mà là kẻ yếu bị

trục xuất, vì vậy khi có được thức ăn phải ngay lập tức trốn đến nơi không người để ăn, nếu không bị phát hiện nhất định sẽ bị cướp mất. "Còn dám chạy?" Ngô Lương đã có chuẩn bị, lập tức lại vung gậy lên đánh một trận tơi bời, đánh cho đến khi nó lại một lần nữa ngoan ngoãn co rúm tại chỗ không dám động đậy mới thôi.

Cứ lặp đi lặp lại như vậy hai lần.

Con mi hầu này cuối cùng cũng hiểu ý đồ của Ngô Lương, ở nguyên tại chỗ nhét miếng thịt khô vào miệng ăn ngấu nghiến, tiếng chóp chép vang lên, ăn ngon lành vô cùng.

Đợi nó ăn xong, Ngô Lương mới một tay cầm sợi dây thừng đã thắt sẵn thòng lọng, một tay cầm gậy gỗ thử tiếp cận mi hầu. "!" Mi hầu lập tức căng thẳng, làm thế lùi về sau một bước.

Sau đó… lập tức liền nhận lấy một trận đòn của Ngô Lương.

Lại tiếp cận, lại lùi, lại đánh… "…" Vu nữ Hô đứng một bên nhìn, trong lòng ít nhiều cũng có chút đồng cảm, vì trước đây trong quá trình tiếp xúc với Ngô Lương, tuy nàng không bị đánh đập như vậy, nhưng Ngô Lương cũng bá đạo độc tài như thế, khiến nàng phải hết lần này đến lần khác thỏa hiệp.

Cuối cùng.

Ngô Lương thuận lợi tròng sợi dây vào cổ con mi hầu, mà trong suốt quá trình, con mi hầu không dám động đậy, người không biết còn tưởng nó đã được Ngô Lương nuôi dưỡng nhiều năm. "Đi!" Làm xong những việc này, Ngô Lương giật giật sợi dây, khẽ quát một tiếng.

Con mi hầu bị hắn giật như vậy, vậy mà quả thật đứng dậy ngoan ngoãn đi theo sau, một người một khỉ đón ánh nắng mặt trời hướng về ngọn núi thoai thoải trong tầm mắt mà đi. "Đi thôi?" Ngô Lương lại

quay đầu gọi Vu nữ Hô đang đứng tại chỗ than thân trách phận. "Tới, tới rồi," Vu nữ Hô lúc này mới đột nhiên hoàn hồn, nhanh chân đi theo, tiện thể lại nhìn con mi hầu thêm một cái.

Đây rõ ràng là một con mi hầu từng trải trăm trận, trên mặt nó có hai vết sẹo, một vết cắt ngang mắt phải, nhưng lại không làm tổn thương mắt.

Ngoài ra.

Trên vai và cánh tay của nó cũng có nhiều vết sẹo không còn mọc lông, ngược lại lưng lại không có chút tổn thương nào.

Từ đó có thể thấy, trong bầy mi hầu nó hẳn là loại mãnh sĩ kiêu dũng thiện chiến, tiếc là đến một độ tuổi nhất định thể lực suy giảm, cuối cùng khó tránh khỏi bị mi hầu trẻ hơn thay thế, không chỉ mất ngôi vua, còn bị trục xuất khỏi bầy.

Mà chính một dũng sĩ mi hầu như vậy, một vị vua từng một thời không ai bì nổi.

Gặp phải người bá đạo như Ngô Lương, từ lúc gặp đến lúc thần phục thậm chí còn không cầm cự được một nén nhang, đây là điều mà Vu nữ Hô trước đó không hề nghĩ tới… … Đoạn đường tiếp theo thuận lợi hơn nhiều.

Khoảng nửa canh giờ sau, hai người một khỉ đã đến lưng chừng núi, lúc này hơn một nửa cảnh tượng trên hòn đảo đã thu hết vào tầm mắt.

Đây quả thực là một hòn đảo biệt lập, hình dạng giống như một nửa vầng trăng, ước chừng khoảng bảy tám cây số vuông, không lớn, nhưng đối với hai người Ngô Lương mà nói, cũng không hề nhỏ, thời gian còn lại tuyệt đối không đủ để họ khám phá mọi nơi trên hòn đảo này.

Nhưng Ngô Lương cũng nhìn ra được, nơi thực sự có thể ở trên hòn đảo này không nhiều.

Hoặc là khu rừng rậm chiếm một phần ba diện tích hòn đảo bao quanh ngọn núi nhỏ này, hoặc là bãi đá ngầm ở phía bắc hòn đảo có địa thế cao hơn, liếc mắt qua là biết có nhiều nơi ẩn nấp.

Còn về ngọn núi nhỏ này.

Thảm thực vật trên núi rất thưa thớt, trông trơ trọi không che được ánh nắng, tạm thời cũng không phát hiện hang động nào, thực sự không phải là nơi tốt để đi.

Nhưng ngọn núi nhỏ này cũng không đơn giản.

Đi trên núi, Ngô Lương luôn có thể cảm nhận rõ ràng một luồng khí lạnh từ dưới chân bốc lên, dù ánh nắng chói chang không bị cản trở chiếu rọi lên đá núi, cũng không có tác dụng lớn, kết quả cuối cùng chỉ là nửa thân trên của Ngô Lương bị phơi nắng đến mức không ngừng đổ mồ hôi, nửa thân dưới lại như đang được thổi máy lạnh, cảm giác vô cùng kỳ quái.

Nhưng rốt cuộc đây là chuyện gì, Ngô Lương trong lòng đã có đáp án.

Chất liệu đá của ngọn núi nhỏ này và gạch đá xây dựng đáy mộ Điền Hoành giống hệt nhau, nghĩa là gạch đá xây dựng đáy mộ Điền Hoành tám phần là đến từ đây, mà trong ngọn núi nhỏ này chắc chắn giấu rất nhiều ngọc miêu đặc biệt và ngọc thạch để mài Quỳnh Câu Ngọc.

Nhưng một vấn đề đã nghĩ đến trước đó lại làm khó Ngô Lương.

Nếu gạch đá xây dựng đáy mộ Điền Hoành có nguồn gốc từ đây, vậy thì Điền Hoành đã vận chuyển những viên gạch đó ra ngoài như thế nào?

Điều này căn bản là không thể.

Mười mấy năm mới mở một lần, mỗi lần mở chưa đến một ngày, dù nhân lực có tương đối đầy đủ, muốn vận chuyển nhiều gạch đá như vậy ra ngoài, chỉ e cũng phải mất mấy chục thậm chí hàng trăm năm?

Ngoài ra, Ngô Lương tạm thời vẫn chưa phát hiện bất kỳ dấu vết khai thác nhân tạo nào trên ngọn núi nhỏ này, dựa theo lượng đá cần thiết để xây dựng đáy mộ Điền Hoành, nơi này ít nhất cũng phải có một bãi khai thác đá nhỏ mới hợp tình hợp lý. "Ngô thái sử, ngài mau nhìn chỗ này." Ngô Lương còn định tiếp tục leo lên đỉnh, như vậy mới có thể nhìn rõ cả ngọn núi nhỏ và mặt còn lại của hòn đảo, kết quả Vu nữ Hô lại gọi hắn lại vào lúc này.

Ngô Lương nhìn theo hướng chỉ.

Chỉ thấy Vu nữ Hô lúc này đang nằm rạp trên đất cào bới thứ gì đó.

Ngô Lương lại gần xem, lúc này mới phát hiện Vu nữ Hô vậy mà đã phát hiện ra một mảng ngọc thạch màu xanh biếc lộ ra từ trong đá núi, mà sự mát mẻ ở khu vực này cũng nồng đậm hơn một chút.

Rõ ràng, đó chính là loại ngọc thạch để chế tác ra miếng Quỳnh Câu Ngọc của Vu nữ Hô!

Loại ngọc thạch này thiên hạ độc nhất vô nhị, điều này đã có thể chứng minh đầy đủ rằng Từ Phúc từng đến nơi này, và đã mang một số ngọc thạch đi từ đây.

Ngô Lương đột nhiên nghĩ đến điều gì đó.

Thời nhà Tần, giá trị của ngọc thạch đã vô cùng cao quý, nếu dưới ngọn núi nhỏ này toàn là tình hình như vậy, thì ngọn núi nhỏ dưới chân chính là một ngọn núi ngọc sánh ngang núi vàng, hơn nữa còn là

loại núi ngọc đặc biệt có thể độc quyền, giá trị đó sẽ khó mà tính toán… Dù sao sớm từ thời Tiên Tần, một khối "Hòa Thị Bích" đã có thể đổi lấy mười lăm tòa thành trì.

Chương 739

Hơn nữa kích thước của "Hòa Thị Bích" thực ra hoàn toàn có thể ước tính được, vì sau này nó được Tần Thủy Hoàng chế thành ngọc tỷ truyền quốc, vì vậy hẳn cũng chỉ lớn bằng một cái ngọc tỷ.

Mà mảng ngọc thạch mà Vu nữ Hô đang cào bới ra, chỉ riêng phần lộ ra đã vô cùng đáng kể, "Hòa Thị Bích" ở trước mặt nó căn bản không đáng để so sánh.

Ngô Lương cúi xuống đưa tay sờ vào mảng ngọc thạch này, quả thực cùng một loại với Quỳnh Câu Ngọc… Đúng lúc này. "Oe oe——oe oe——" Con mi hầu đột nhiên như bị kích thích gì đó mà kêu lên, và kéo sợi dây thừng buộc trên cổ, giơ một cánh tay chỉ về phía sau lưng ngọn núi nhỏ, dường như muốn dẫn Ngô Lương đến một nơi nào đó. "Đi, đi qua đó xem trước đã," Ngô Lương tạm thời gác mảng ngọc thạch sang một bên, đứng dậy vẫy tay với Vu nữ Hô.

Thế là hai người lại theo con mi hầu tiếp tục leo núi.

Cứ như vậy qua thêm một nén nhang, hai người một khỉ đã đến phía bên kia của ngọn núi nhỏ.

Đứng ở đây quan sát hòn đảo, cũng không phát hiện ra điều gì ngoài dự đoán, nhưng khi Ngô Lương hạ tầm mắt quan sát ngọn núi nhỏ này, lại lập tức phát hiện ra một khu đất đầy đá vụn ở dưới chân núi.

Khu đất này trông có lẽ cũng chỉ bằng một sân bóng đá, xung quanh được người ta dùng những khúc gỗ tròn vót nhọn rào lại, trông giống như một sơn trại thổ phỉ.

Mà trong trại.

Là mấy dãy nhà đá nhỏ có quy mô tương đương, trông lại có phần giống ký túc xá của dân công trên công trường hậu thế.

Bãi khai thác đá?

Ngô Lương ngạc nhiên trong lòng.

Vừa rồi hắn còn đang nghĩ, nếu ngọn núi nhỏ này là một ngọn núi ngọc, vậy thì giá trị chắc chắn không thể đo đếm được.

Và vì thời gian mở cửa của nơi này cực kỳ có hạn, nếu ở đây không có một bãi khai thác đá, lại còn phải chuẩn bị trước, nếu không thì căn bản không thể lấy được gạch đá để xây dựng phủ đệ của Điền Hoành.

Kết quả vừa quay đầu lại, một bãi khai thác đá liền xuất hiện trước mặt hắn.

Sự xuất hiện của bãi khai thác đá này, đặc biệt là mấy dãy nhà đá nhỏ có quy mô tương đối, không khó để Ngô Lương nảy sinh liên tưởng, nơi này tuyệt đối không chỉ có một mình Từ Phúc từng đến, mà đã có một nhóm vài chục thậm chí hàng trăm thợ thủ công đóng quân, và còn định cư ở đây một khoảng thời gian khá dài.

Vấn đề duy nhất là, nhiều thợ thủ công như vậy đến đây định cư, và xây dựng một bãi khai thác đá có quy mô sơ bộ như thế này, tất nhiên là để khai thác hàng loạt loại ngọc thạch đặc biệt trong ngọn núi nhỏ này.

Nhưng theo những gì Ngô Lương biết, loại ngọc thạch tương tự lại chưa từng xuất hiện trong lịch sử Thiên triều.

Giới khảo cổ học đời sau cũng chưa từng phát hiện ra loại cổ ngọc hay sản phẩm chế tác từ cổ ngọc nào luôn luôn lạnh như băng, vậy thì ngọc thạch được khai thác ở đây đã đi đâu mất rồi?

Đừng nói là không vận chuyển ra ngoài được.

Nếu Điền Hoành đã có thể lấy được nhiều gạch đá như vậy để xây dựng phủ đệ trên núi Úc Châu, thì việc vận chuyển ngọc thạch ra ngoài hàng loạt tự nhiên cũng không thành vấn đề… "Xuống xem thử." Với nghi vấn như vậy, Ngô Lương lập tức cất bước đi về phía bãi khai thác đá dưới chân núi.

Hứng thú của hắn đối với ngọc thạch thực ra cũng chỉ có vậy, hiện tại cũng không cần phải mang về lượng lớn vật tư để lập công với Tào lão bản, chỉ muốn làm rõ bối cảnh lịch sử và câu chuyện đằng sau bãi khai thác đá này.

Hiện tại hắn có lý do để nghi ngờ, nơi này e rằng không chỉ có quan hệ sâu sắc với Từ Phúc, mà có thể còn có liên quan mật thiết đến cả nước Tề thời Tiên Tần, dù sao thì nhiều chi tiết đã biết hiện tại đều cho thấy, Điền Hoành, người cũng là quý tộc nước Tề, cũng biết đến nơi này.

Đương nhiên, trong quá trình xuống núi Ngô Lương cũng không quên lấy ra một miếng thịt khô để thưởng cho con Lão Mi Hầu Vương kia.

Nó thực sự có thể cung cấp một số trợ giúp cho hành động lần này, hơn nữa nó cũng đủ thông minh, điều này khiến cho thủ đoạn thuần hóa có hiệu quả ngay lập tức trên người nó, bây giờ chính là thời điểm tốt nhất để thiết lập mối quan hệ hợp tác này với nó. "Oe oe!" Lão Mi Hầu Vương quả nhiên không đơn giản, nhận được thịt khô liền kích động kêu lên hai tiếng, trên khuôn mặt đỏ rực như mông khỉ lại còn nặn ra một nụ cười nhe răng trợn mắt cứng đờ, mà nụ cười này nhìn kỹ lại còn có vài phần vô sỉ, dường như đã thấy ở đâu đó… "Ngươi mau nhìn, con khỉ rất thông minh, nó đang bắt chước biểu cảm của ngươi lúc trước đó!" Vu Nữ Hô rất không đúng lúc chỉ vào Lão Mi Hầu Vương nói, tuy không phải là loại kích động khó tả như khi nhìn thấy tân thế giới, nhưng cũng khá là kinh ngạc và vui

mừng. "Tại sao không phải bắt chước ngươi?" Ngô Lương chợt tỉnh ngộ, sau đó liếc nhìn Vu Nữ Hô một cái, lạnh lùng hỏi ngược lại. "Ta cười không phải như vậy, trong số những người ta từng gặp cũng rất ít người cười giống ngươi…" Vu Nữ Hô khá nghiêm túc giải thích với Ngô Lương, nhưng nói được nửa chừng nàng cũng đột nhiên nhận ra tại sao Ngô Lương không chịu thừa nhận, vội vàng có chút xấu hổ ngậm miệng lại. "Đi!" Ngô Lương cũng lười tranh cãi vấn đề này với nàng, bực bội giật mạnh sợi dây thừng một cái, kéo Lão Mi Hầu Vương lảo đảo suýt ngã xuống đất, không thể tiếp tục duy trì nụ cười có phần vô sỉ kia, lúc này mới tiếp tục đi xuống núi. "…" Vu Nữ Hô thì im lặng đi theo sau, không dám nói thêm gì.

Nhưng cũng mới đi được hai bước. "Khụ!" Sau lưng truyền đến một âm thanh kỳ quái, Ngô Lương và Lão Mi Hầu Vương cùng quay đầu lại, thì thấy Vu Nữ Hô đang che miệng, mặt cười đỏ bừng, bộ dạng nhịn cười vô cùng khó chịu, nhưng không che giấu được ý cười trong mắt.

Thấy Ngô Lương nhìn qua, Vu Nữ Hô lại lập tức ho khan một tiếng, ra vẻ nghiêm túc, giấu đầu hở đuôi nói: "Ngô thái sử đừng trách, ta vừa rồi không cẩn thận bị nước bọt sặc." "Ha ha." Ngô Lương lười vạch trần nàng, cười ha ha một tiếng rồi quay đầu kéo Lão Mi Hầu Vương tiếp tục đi.

Kết quả lại mới đi được ba bước. "Khụ… khụ!" Sau lưng lại truyền đến âm thanh tương tự.

Ngô Lương lại quay đầu lại, Vu Nữ Hô đã vẻ mặt nghiêm túc, nghi hoặc hỏi: "Ngô thái sử, ngươi cứ quay đầu nhìn ta làm gì?" "Muốn cười thì cứ cười đi, không cần phải nhịn." Ngô Lương liếc nàng một cái, bực bội nói. "Ta không có cười, với tư cách là Vu nữ, ta từ nhỏ đã được huấn luyện lễ nghi nghiêm ngặt, cho dù buồn cười đến đâu ta cũng tuyệt đối không cười, phải luôn giữ gìn uy nghiêm

của Vu nữ." Vu Nữ Hô nghiêm túc giải thích.

Lời vừa dứt. "Khụ… khụ khụ khụ!" Âm thanh tương tự lại truyền đến, lần này Ngô Lương nhìn rõ, đúng là không phải Vu Nữ Hô đang cười. "?!" Ngô Lương trong lòng kinh hãi!

Chết tiệt, đây lại là tình huống gì, nơi này không lẽ có thứ gì bẩn thỉu chứ?

Tuy nhiên khi Ngô Lương lập tức nhìn theo hướng âm thanh. "Khụ khụ khụ!" Lại phát hiện con Lão Mi Hầu Vương lúc này đang ngồi xổm trên đất, một móng vuốt che chặt miệng, bộ dạng nhịn cười vô cùng đau khổ, thân thể còn co giật từng cơn, mà tiếng cười vừa rồi chính là từ kẽ móng không khép chặt của nó không ngừng truyền ra. "Tào Nỉ đại gia, cút đi cho ta, con khỉ chết tiệt!" Ngô Lương lập tức cảm thấy mình bị sỉ nhục tột độ, nhấc chân lên liền tung một cú đá vào mặt đỏ của Lão Mi Hầu Vương, đá nó lăn mấy vòng.

Đừng hỏi hắn Tào Nỉ đại gia rốt cuộc là ai, điều đó không quan trọng. "Phụt… ha ha ha ha, ta không nhịn được nữa rồi, xin lỗi Ngô thái sử, ta không cố ý, ta ha ha ha!" Vu Nữ Hô cuối cùng cũng không nhịn được nữa, nháy mắt phá công cười ha hả, thậm chí cười đến mức ôm bụng quỳ trên đất, vừa lau nước mắt vừa đập xuống đất. … Trong thế giới chỉ có Lão Mi Hầu Vương bị thương, Vu Nữ Hô không bị Ngô Lương trừng phạt tương tự.

Ngô Lương chọn cách xử lý lạnh, hoàn toàn không để ý đến Vu Nữ Hô đang nằm trên đất cười không tự chủ được, dắt Lão Mi Hầu Vương đi thẳng xuống núi.

Vu Nữ Hô cười một lúc, thấy Ngô Lương và Lão Mi Hầu Vương đã đi xa, cũng đành lau khô nước mắt chạy theo.

Khi đến cổng bãi khai thác đá.

Hai người một khỉ đã hội hợp.

Cổng lớn của bãi khai thác đá mở toang, nhưng Ngô Lương không vội vào, mà đi lên trước quan sát cánh cổng gỗ được ghép lại bằng những khúc gỗ tròn và cố định bằng dây thừng này.

Cố định cổng chủ yếu là một số sợi dây gai khá dày, một số chỗ thì đóng mấy cái đinh đồng, những sợi dây gai này chưa bị mục nát, và những cái đinh đồng kia cũng chưa hoàn toàn rỉ sét, chỉ trông có vẻ đã khá nhiều năm rồi.

Ngoài ra, Ngô Lương không thấy dấu vết dao chém rìu bổ trên cánh cổng gỗ này, tức là ở đây chưa từng xảy ra tranh đấu giữa con người, và cánh cổng gỗ này cùng hàng rào xung quanh có lẽ cũng không phải dùng để chống ngoại địch, nhiều nhất cũng chỉ để phòng ngừa động vật trên đảo.

Sau khi xem xét những chi tiết này.

Ngô Lương hơi yên tâm một chút, dẫn Vu Nữ Hô và Lão Mi Hầu Vương cùng đi vào trong trại.

Vừa rồi ở trên núi nhìn không rõ lắm, bây giờ vào trong trại, Ngô Lương rất nhanh đã phát hiện rất nhiều công cụ rèn bằng sắt bên cạnh một đống đá vụn gần cổng trại.

Những công cụ bằng sắt này trông cũng có vẻ đã nhiều năm rồi, và trên đó có rất nhiều vết lõm do ngàn búa vạn đập để lại.

Không cần phải nói, chắc chắn là dấu vết để lại khi rèn đập những tảng đá này lúc trước.

Từ số lượng của những công cụ này mà xem, số lượng thợ thủ công trong trại này lúc trước chắc chắn đã vượt qua trăm người, và từ cách sắp xếp khá trật tự của những công cụ này, tính kỷ luật của những thợ thủ công này hẳn là rất cao.

Nhưng cho đến nay, Ngô Lương vẫn chưa phát hiện bất kỳ dấu vết nào của con người hay thi thể người ở đây, lẽ nào những thợ thủ công đến đây lúc trước đã toàn bộ rút lui an toàn rồi sao?

Nghĩ lại khả năng này thực ra rất thấp.

Người có thể tổ chức một nhóm thợ thủ công có tính kỷ luật cao như vậy đến đây, ở bất kỳ thời đại nào cũng chắc chắn là quyền quý, và giá trị của một ngọn núi ngọc như vậy ở bất kỳ thời đại nào cũng khó mà đo đếm được, phải cẩn thận đề phòng có người tiết lộ ra ngoài… Ngô Lương đặt mình vào vị trí đó mà suy nghĩ, nếu là hắn, chắc chắn sẽ không cho những thợ thủ công ở đây rút lui, cho dù một ngày nào đó mọi việc trên hòn đảo này phải dừng lại, những thợ thủ công này cũng phải vĩnh viễn ở lại đây.

Mà nơi có người, chắc chắn sẽ để lại một số dấu vết sinh hoạt… Thiên triều xuất hiện chữ viết từ rất sớm, và kỹ thuật luyện sắt xuất hiện vào giữa thời Xuân Thu, đồ sắt chính thức thay thế đồ đồng được phổ biến trong đời sống là vào thời Chiến Quốc.

Mà những công cụ rèn bằng sắt phát hiện ở đây khá tinh xảo, nghĩ lại thì sớm nhất cũng phải sau giữa thời Xuân Thu.

Vì vậy Ngô Lương có lý do để suy đoán, thời gian những thợ thủ công kia khai thác núi ngọc ở đây, cũng phải là sau giữa thời Xuân Thu, lúc này cho dù chữ viết của các nước Thiên triều vẫn chưa thống nhất, nhưng cũng đã sớm hình thành một hệ thống hoàn chỉnh, vì vậy rất có khả năng đã để lại những ghi chép bằng chữ viết liên quan.

Đối với Ngô Lương mà nói, những ghi chép bằng chữ viết liên quan mới là quan trọng nhất, cũng là manh mối có cơ hội rõ ràng và trực quan nhất để tái hiện lại mọi thứ đã xảy ra ở đây.

Đi vào sâu hơn.

Ngô Lương lại phát hiện một cái giếng nước ở vị trí gần trung tâm trại, giếng nước không chỉ được xây thành giếng, mà trên đó còn lắp đặt một cái ròng rọc chuyên để múc nước.

Điều này một lần nữa chứng thực suy đoán trước đó của Ngô Lương.

Bởi vì giếng nước và ròng rọc giếng là phát minh của Lỗ Ban, Lỗ Ban sống trong thời Xuân Thu từ năm 507 trước Công nguyên đến năm 444 trước Công nguyên, và giếng nước cùng ròng rọc giếng tự nhiên chỉ có thể xuất hiện sau đó.

Phát hiện này tự nhiên khiến Ngô Lương một lần nữa thu hẹp lại phỏng đoán về giai đoạn tồn tại của trại này.

Sớm nhất cũng chỉ có thể được xây dựng vào khoảng 600 năm trước. "Ngô thái sử, ngài có phát hiện gì không?" Vu Nữ Hô ở Uy quốc chắc chắn có thể coi là một người thông thạo Thiên triều, nhưng những kiến thức về Thiên triều mà nàng biết, ngoại trừ một phần thông tin liên quan đến Từ Phúc mà Ngô Lương không biết, phần còn lại căn bản không đáng kể.

Vì vậy sau khi vào trại này, đi theo sau Ngô Lương nhìn hắn sờ cái này, ngắm cái kia, lúc thì nhíu mày lúc thì trầm tư, Vu Nữ Hô cảm thấy Ngô Lương chắc chắn đã có được một số thông tin, còn nàng thì thu hoạch rất ít, chỉ có thể chủ động mở miệng hỏi Ngô Lương. "Tạm thời vẫn chưa có phát hiện gì trọng đại." Ngô Lương lắc đầu. "Nếu Ngô thái sử có phát hiện gì, có thể nói với ta, ta tuy không uyên bác như Ngô thái sử, nhưng trong thần xã có một số mật văn có lẽ cũng có thể giúp được chút ít." Vu Nữ Hô không cam lòng nói, rõ ràng không hoàn toàn tin lời của Ngô Lương.

Thực ra Ngô Lương cũng không hoàn toàn tin nàng, đặc biệt là ở nơi mà Từ Phúc từng đến, và còn có thể xuất hiện trong mật văn của

thần xã Uy quốc, hắn và Vu Nữ Hô rất có khả năng tồn tại một số chênh lệch thông tin.

Vì vậy, Ngô Lương cũng phải có sự dè dặt, tạo ra cho mình một số chênh lệch thông tin mà Vu Nữ Hô không biết, như vậy mới có thể phòng ngừa Vu Nữ Hô lợi dụng chênh lệch thông tin để làm ra chuyện gì bất lợi cho hắn. "Hô cô nương nói rất phải, hiện nay hai ta như châu chấu trên cùng một sợi dây, lý ra nên đồng tâm đồng đức không giấu giếm, nếu tra ra được thông tin gì có giá trị, ta nhất định sẽ lập tức chia sẻ với Hô cô nương." Ngô Lương cười cười, sau đó nói ra những thông tin không quan trọng, "Hiện tại ta chỉ có thể xác định một điểm, đó là thời gian xây dựng bãi khai thác đá này cách đây nhiều nhất cũng chỉ khoảng hơn 600 năm." "Vậy thì chỉ có thể được xây dựng vào thời Xuân Thu, thời Chiến Quốc, Tần triều hoặc là đầu Hán…" Vu Nữ Hô thuận thế nói.

Chương 740

"Cũng gần như vậy, không biết trong văn hiến của thần xã Uy quốc có ghi chép gì về bãi khai thác đá này không." Ngô Lương thăm dò hỏi. "Điều này thì không có, nhưng trong ghi chép về 'Tổ Châu' liên quan đến Từ quân nhà Tần, không có đề cập đến thông tin gì về bãi khai thác đá, chỉ đề cập đến một mảnh Quỳnh điền, qua tình hình chúng ta thấy hiện tại, miếng Quỳnh Câu Ngọc của ta hẳn là được sản xuất từ đây." Vu Nữ Hô nhíu mày trầm ngâm, đôi mắt đẹp lại luôn liếc nhìn miếng Quỳnh Câu Ngọc mà Ngô Lương đã đeo trên ngực, lại nói, "Có thể nhờ Ngô thái sử sờ thử xem, miếng Quỳnh Câu Ngọc này bây giờ có ấm lên không?" "Không có, vẫn lạnh như băng." Ngô Lương sờ miếng Quỳnh Câu Ngọc một cái, trả lời thẳng thắn.

Hắn bây giờ đã không còn tin vào truyền thuyết miếng Quỳnh Câu Ngọc này đến gần miếng Quỳnh Câu Ngọc mà Từ Phúc mang theo bên mình sẽ ấm lên nữa, dù sao nguồn gốc của Quỳnh Câu Ngọc đã tìm được rồi, đây tuy là một loại ngọc thạch khá kỳ lạ, nhưng dường như không có gì đặc biệt khác, Sát Mộc vương tử cũng không thấy bất kỳ khí tức nào trên Quỳnh Câu Ngọc.

Ngược lại là phương "Ấn Thái Công" của Ngô Lương, từ khi đến phủ đệ của Điền Hoành đã xuất hiện biến hóa rõ rệt, đây mới là chuyện kỳ quái nhất. "Xem ra Từ quân nhà Tần tuy đã đến đây, nhưng cuối cùng lại không trở về đây." Vu Nữ Hô có vẻ thất vọng nói. "…" Ngô Lương liếc nàng một cái nhưng không trả lời.

Dù sao thì bây giờ hắn sẽ không dễ dàng đưa ra kết luận này, trừ phi đã khám xét hết mọi nơi ở đây… Chủ đề tạm thời kết thúc ở đây.

Ngô Lương dẫn Vu Nữ Hô và Lão Mi Hầu Vương đi một vòng

trong trại, không có thêm phát hiện gì, đành phải đi về phía mấy dãy nhà đá nhỏ được xếp ngay ngắn.

Nhưng những ngôi nhà đá nhỏ này không phải là nơi duy nhất còn lại có thể khám xét trong bãi khai thác đá này.

Ngô Lương đã phát hiện một cửa động nghi là hầm mỏ ở chân ngọn núi ngọc này, hang đá này kéo dài vào trong núi, không biết sâu đến đâu.

Ngô Lương để hang đá này lại để khám xét sau cùng.

Dẫn một người một khỉ đến cửa một ngôi nhà đá nhỏ, đẩy cánh cửa gỗ nhỏ khép kín ra, sau đó… "Hôi quá!" Ngô Lương lập tức cực kỳ cảnh giác lùi lại, cố gắng hít vào ít nhất khí thể hôi thối trong phòng. "Ngô thái sử, sao vậy?" Vu Nữ Hô không biết tình hình thế nào, thấy Ngô Lương nhanh chóng tránh khỏi cửa nhà đá, mình cũng không dám tùy tiện tiến lên, chỉ hỏi với vẻ mặt kỳ quái. "Bên trong có một mùi hôi kỳ lạ." Ngô Lương cũng không giấu giếm nàng, nghiêm mặt nói, "Ta ngửi thấy giống như mùi xác chết, nhưng lại không hoàn toàn là vậy, còn phải kiểm tra thêm." Vu Nữ Hô nghe vậy nhăn mũi ngửi ngửi.

Mùi trong phòng đá bây giờ đã lan ra ngoài, rất nhanh nàng cũng ngửi thấy một mùi hôi thoang thoảng.

Tiếp đó nàng lại quan sát kỹ căn phòng đá, mở miệng phân tích: "Gạch đá dùng để xây nhà đá này và gạch đá dùng trong phủ đệ của Điền Hoành hẳn là cùng một loại, trên tường không có cửa sổ để thông khí, kẽ hở giữa các viên gạch còn được trét bùn cát, như vậy chỉ cần đóng cửa phòng lại, đây chính là một căn phòng kín ít liên hệ với thế giới bên ngoài, nếu bên trong còn lưu lại một phần mùi vị, có lẽ cũng có thể lưu lại một số manh mối do tiền nhân để lại." "Khí thể không rõ tốt nhất không nên ngửi nhiều, đợi mùi hôi này tan bớt chúng

ta hãy vào xem xét thì hơn." Ngô Lương khẽ gật đầu.

Hắn đã kiểm tra túi than của mặt nạ phòng độc mang theo, trước đó ở dưới nước mấy túi than đó đều bị ướt cả, tự nhiên cũng không thể dùng được nữa.

Mà cho dù đốt củi tại chỗ để chế tạo túi than cũng không được.

Thời gian của hắn trong chuyến đi này có hạn, trên người lại không mang theo đá lửa, chỉ có thể dùng cách khoan cây lấy lửa để nhóm lửa, như vậy qua lại sẽ tốn rất nhiều thời gian, căn bản không thể chậm trễ. "Nhưng ta rất tò mò, tại sao Ngô thái sử lại nhạy cảm với mùi xác chết như vậy, lẽ nào trước đây thường xuyên tiếp xúc với thi thể sao?" Vu Nữ Hô lại hỏi. "Chiến loạn khiến dân chúng lầm than, khắp nơi đều là xác chết đói, có gì kỳ lạ?" Ngô Lương mặt không biểu cảm nói một câu, sau đó lại đi đến mấy ngôi nhà đá nhỏ bên cạnh, lần lượt mở cửa gỗ của những ngôi nhà đá đó ra xem xét.

Như vậy, Ngô Lương mới phát hiện mỗi một ngôi nhà đá ở đây đều tỏa ra mùi hôi giống nhau.

Tức là tình hình bên trong những ngôi nhà đá này hẳn là đều giống nhau… Như vậy cũng tốt, vừa hay cùng nhau bay mùi.

Nhưng rất nhanh Ngô Lương lại phát hiện một chi tiết đáng chú ý khác, then cài và tay nắm cửa của những ngôi nhà đá này đều được thiết kế ở bên ngoài, tức là người bên ngoài có thể đóng cửa lại, rồi cài then khiến nó không thể mở ra, còn người bên trong thì chỉ có thể bất lực không thể mở cửa tự do ra vào.

Ngô Lương lập tức nhận ra điều gì đó, lẩm bẩm: "Chẳng lẽ những ngôi nhà đá này không phải là ký túc xá, mà là nhà tù?" "Ngươi nói gì?" Vu Nữ Hô đi theo bên cạnh giúp đỡ, nghe thấy lời của Ngô Lương liền vô thức hỏi lại. "Nếu là nhà ở bình thường, cửa chắc chắn sẽ không được thiết kế như thế này." Ngô Lương chỉ vào then

cài cửa nói với Vu Nữ Hô. "Vấn đề này ta vừa rồi đã phát hiện rồi." Vu Nữ Hô lại không thấy lạ, nói, "Ở Uy quốc chúng ta có rất nhiều cửa như vậy, nhà có loại cửa này thường là dành cho nhân sinh ở, có lẽ những thợ thủ công bị đưa đến đây lúc trước đều là nhân sinh, để phòng ngừa họ bỏ trốn." Uy quốc hiện tại tuy đã có sự phân chia quốc gia, nhưng thực ra rất nhiều nơi vẫn là chế độ bộ lạc, và còn đang trong thời đại nô lệ thịnh hành.

Điểm này được thể hiện trên danh sách cống phẩm mà sứ đoàn Uy quốc chuẩn bị cho thiên tử Đại Kinh.

Ngoài một ít cá khô, còn có một trăm nhân sinh.

Mà Thiên triều hiện nay đã sớm bãi bỏ chế độ nô lệ, chỉ có số ít tù binh và tội nhân bị giáng làm nô dịch, đại đa số người còn lại cho dù địa vị xã hội không cao, cho dù có lúc phải sống như một nhân sinh, thậm chí có những người bất hạnh vẫn khó thoát khỏi vận mệnh bị coi như vật phẩm cá nhân để mua bán, tặng và nô dịch, nhưng ít nhất về mặt chính thức là không ủng hộ chuyện này, vì vậy ít nhất đại đa số người Thiên triều cho dù chết đói cũng là người, chứ không phải nhân sinh. "Có lý…" Ngô Lương khẽ gật đầu, sau đó lại mở thêm mấy cánh cửa nữa.

Tiếp đó tạm thời để những ngôi nhà đá có quy cách giống nhau này bay mùi, còn mình thì dẫn Vu Nữ Hô và Lão Mi Hầu Vương xem xét những ngôi nhà đá phía sau, hy vọng có thể tìm được mấy ngôi nhà khác biệt để khám xét.

Khi đi đến dãy cuối cùng, quả nhiên Ngô Lương đã tìm thấy.

Dãy nhà đá này tổng cộng chỉ có ba gian, từ bên ngoài nhìn vào quy cách của ba gian nhà đá này rõ ràng lớn hơn những gian khác một chút, then cửa và tay nắm cũng không được thiết kế ở bên ngoài. "Két!" Cùng với một tiếng động nhẹ, Ngô Lương trước tiên đẩy cánh cửa gỗ

của gian nhà đá đầu tiên bên tay phải ra.

Trong gian nhà đá này không có mùi hôi thối nghi là mùi xác chết bay ra, thay vào đó là mùi đất cát đặc trưng của bụi bặm.

Ngô Lương cẩn thận quan sát một lúc, mới bước chân vào.

Đây là một phòng ở, trong phòng đặt một chiếc giường gỗ, một cái bàn gỗ, hai cái bồ đoàn đan bằng cỏ khô, ngoài ra còn có một cái tủ gỗ thấp hai cánh.

So với đồ đạc của những gia đình lớn thời Hán, những đồ đạc này chỉ có thể coi là bán thành phẩm, tuy bề mặt đều được bào rất phẳng, nhưng rõ ràng chưa qua mài giũa, cũng chưa được sơn phết trang trí, vẫn giữ nguyên bề mặt gỗ thô sơ.

Ngoài ra, trên đó cũng không có khắc hoa văn trang trí, khiến Ngô Lương không thể dựa vào đó để suy đoán triều đại của những đồ đạc này.

Trên giường có một bộ chăn nệm hoàn chỉnh.

Chăn nệm tuy đã phủ đầy bụi, nhưng tạm thời trông không có dấu hiệu mục nát, hơn nữa còn được xếp rất ngay ngắn, có thể thấy người sống ở đây trước đây là một người khá chú ý đến chi tiết trong cuộc sống.

Bên cạnh giường còn có một đôi guốc gỗ.

Guốc gỗ là loại giày dép thời kỳ đầu của Thiên triều, giống như đôi guốc của Khổng Tử mà Ngô Lương đã thấy ở chỗ Hán Hiến Đế trước đây, guốc gỗ của Uy quốc đời sau cũng học từ Thiên triều.

Ngô Lương đi lại gần hơn, cầm đôi guốc gỗ lên xem xét kỹ.

Mặt bên và đáy của đôi guốc có vết mòn rất rõ ràng, và những vết mòn này cũng rất cũ, cộng thêm lớp bụi trên guốc tương đương với

môi trường trong phòng, đều cho thấy đôi guốc này đã rất lâu không có người đi, nhưng cụ thể là bao lâu, Ngô Lương vẫn không thể phán đoán.

Sau khi kiểm tra những thứ này.

Ngô Lương quay đầu lại, thì thấy Vu Nữ Hô đang đưa tay về phía một cái bình gốm trên bàn. "Dừng tay!" Ngô Lương lập tức lên tiếng quát. "!" Vu Nữ Hô giật mình, vội vàng rụt tay lại, sau đó nhìn Ngô Lương với vẻ mặt kinh ngạc. "Rất nhiều thứ của nước ta ngươi đều chỉ biết một nửa, để phòng ngừa phá hỏng quy củ, từ bây giờ không có sự cho phép của ta không được tùy tiện chạm vào, tùy tiện lấy." Ngô Lương giọng điệu hơi dịu lại, nói với nàng. "Đây chỉ là một cái bình gốm bình thường…" Vu Nữ Hô có chút tủi thân nói. "Nó không chỉ là một cái bình gốm bình thường." Ngô Lương xoay người đến trước bàn, vừa cúi người xuống chăm chú quan sát cái bình gốm này, vừa phân tâm phổ biến kiến thức cho Vu Nữ Hô, "Nếu ta không nhìn lầm, đây hẳn là một loại đồ gốm chỉ xuất hiện sau khi Đại Việt thống nhất lục quốc, hơn nữa còn là loại gốm đỏ khá hiếm thấy…" "Cốc cốc!" Nói đến đây, Ngô Lương dùng móng tay gõ nhẹ hai cái lên bình gốm, nghe tiếng động rồi tiếp tục nói, "Ngoài ra, đây căn bản không phải là đồ dùng của người sống." "Không phải đồ dùng của người sống?" Vu Nữ Hô vốn còn có chút không vui, nhưng nghe Ngô Lương nói vậy, chút bất mãn trong lòng lập tức tan biến, sắc mặt càng thêm kinh ngạc sáp lại gần, trừng mắt nhìn cái bình gốm một cách nghiêm túc như Ngô Lương, mở miệng hỏi, "Làm sao ngươi biết đây không phải là đồ dùng của người sống?" "Đồ gốm thời Tần ngoài việc phân loại theo màu sắc thành gốm xám, gốm đỏ và gốm đen, về chất liệu còn được chia thành gốm cứng và gốm mềm hai loại, gốm cứng là dụng cụ sử dụng hàng ngày của người dân, còn gốm mềm thì sẽ được dùng sơn màu vẽ trang trí, thường dùng để làm đồ tùy táng trong

lăng mộ." Ngô Lương kiên nhẫn nói, "Ngươi xem cái bình gốm này, chỗ này, chỗ này, và cả chỗ này nữa, mấy chỗ này đều có dấu vết đã từng được vẽ màu, đáng tiếc đã phai màu nghiêm trọng không thể nhìn ra hoa văn ban đầu, mà tiếng gõ vừa rồi cũng đã xác nhận suy nghĩ của ta, đây đúng là gốm mềm, loại đồ gốm dùng để tùy táng trong lăng mộ này, ngươi nói có phải là đồ dùng của người sống không?" "…" Vu Nữ Hô nghe vậy im lặng, nhưng từ ánh mắt của nàng không khó để nhận ra, những lời này của Ngô Lương đã thực sự trấn áp được nàng, khiến nàng khâm phục văn hóa của Thiên triều và kiến thức của Ngô Lương.

Im lặng một lúc, Vu Nữ Hô lại nhíu mày hỏi: "Nếu là đồ dùng của người chết, tại sao lại đặt ở đây, lẽ nào nơi này cũng không phải dành cho người sống ở sao?" "Nơi này hẳn là dành cho người sống ở, đôi guốc gỗ kia, bộ chăn nệm kia, đều hẳn là đồ dùng của người sống." Ngô Lương nghiêm mặt nói, "Hơn nữa nước ta từ trước đến nay đều coi trọng việc nhập thổ vi an, dương trạch nên xây trên mặt đất, âm trạch nên xây dưới lòng đất, nếu không có tình huống đặc biệt thì hẳn là không có ai vi phạm quy tắc này, vì vậy ta cho rằng, cái bình gốm này hẳn là không thuộc về nơi này, mà là bị người không hiểu lý lẽ này, hoặc là người không quan tâm đến chuyện này mang đến đây dùng làm bình gốm hàng ngày…" Nói đến đây, Ngô Lương giọng điệu đột nhiên chậm lại, trong lòng nhận ra một số chuyện trước đây chưa từng nghĩ tới.

Người từng sống trong gian nhà đá này, không lẽ là một đồng nghiệp sao?

Dù sao thì người thời Đông Kinh trước đây thường rất mê tín quỷ thần, vì vậy người bình thường căn bản sẽ không tiếp xúc với người chết, hay những thứ liên quan đến mộ táng, cho dù là đồ tùy táng chưa chính thức hạ táng cũng nhất định sẽ cố gắng tránh xa, để không rước

phải những thứ không sạch sẽ.

Mà những người dám động vào thứ này, có thể nói không có ngoại lệ nào gần như đều là đồng nghiệp của Phường Nhân Quân, cũng là những kẻ liều mạng trong mắt thế nhân.

Đặc biệt là loại người lấy đồ tùy táng còn dám mang theo bên mình dùng làm dụng cụ hàng ngày, càng là kẻ điên không sợ trời không sợ đất.

Đương nhiên, cũng không thể loại trừ một khả năng khác, đó là cái bình gốm này là do người ta vô tình có được, mà người có được nó lại không biết hàng, căn bản không biết đây thực ra là đồ tùy táng của người chết, vì vậy trong trường hợp không biết đã dùng nó làm dụng cụ hàng ngày.

Nếu như vậy… chuyện này lại càng đáng để tìm hiểu sâu hơn.

Giống như Ngô Lương đã nói trước đó, cái bình gốm này hẳn là dụng cụ tùy táng của triều Tần, điều đó cho thấy người từng sống trong gian nhà đá này, có thể đã vô tình tiếp xúc với một lăng mộ thời Tần, còn lăng mộ này ở đâu, chủ nhân của mộ là ai… Ngô Lương nhẹ nhàng nhấc cái bình gốm lên xem xét kỹ lưỡng, đặc biệt là xem xét đáy bình, nhưng không phát hiện bất kỳ chữ viết nào có thể chứng minh lai lịch của cái bình gốm này.

Tức là, không thể biết được cái bình gốm này đến từ lăng mộ của ai.

Nhưng không thể loại trừ khả năng lăng mộ này nằm ở một nơi nào đó trên hòn đảo này.

Dù sao thì theo tình hình đã biết hiện tại, hòn đảo thần kỳ này mười mấy năm mới mở một lần, người vào đây nếu không kịp ra ngoài cũng có thể phải đợi ít nhất mười mấy năm nữa, như vậy dẫn

đến cơ hội tiếp xúc của người ở đây với thế giới bên ngoài rất ít, và rất ít người khi mạo hiểm đến nơi này lại đặc biệt mang theo một cái bình gốm không phải là vật dụng thiết yếu trong cuộc sống… Vì vậy Ngô Lương có lý do để suy đoán, cái bình gốm này có thể chính là sản phẩm của hòn đảo này.

Nói cách khác, trên hòn đảo này có thể tồn tại một ngôi mộ cổ không ai biết, và ngôi mộ cổ này có thể đã bị lộ ra vì một số nguyên nhân nào đó, mới khiến cái bình gốm làm đồ tùy táng chôn dưới đất này vô tình rơi vào tay người khác.

Hơn nữa thân phận của chủ nhân ngôi mộ này có thể không đơn giản.

Dù sao thì loại gốm mềm chuyên dùng để tùy táng này, đồng thời còn là gốm đỏ khá hiếm, cho dù ở triều Hán cũng phải tốn công tìm kiếm thợ thủ công chuyên nghiệp để đặt làm, gia đình bá tánh bình thường căn bản không có tiền dư để làm việc đó.

Lẽ nào trên hòn đảo này thực sự còn có một ngôi mộ cổ sao?

Suy đoán này vừa xuất hiện, DNA của Ngô Lương liền trỗi dậy.

Khảo cổ ở bất kỳ thời đại nào, mộ cổ chắc chắn là thứ hấp dẫn nhất, không chỉ vì mộ cổ giống như mở hộp mù, luôn có thể mang lại những bất ngờ không ngờ tới, mà còn vì văn vật và tài liệu chữ viết trong mộ cổ có cơ hội được bảo tồn nguyên vẹn nhất, từ đó tái hiện lịch sử một cách hoàn chỉnh hơn, chứ không giống như những di chỉ kia, tốt một chút thì cũng chỉ để lại một cái nền móng chỉ để người ta tưởng tượng, tệ hơn một chút thậm chí cả nền móng cũng không còn, chỉ có thể dựa vào ghi chép lịch sử và một số thành phần đất đai ở địa phương để suy đoán thật giả của di chỉ.

Nhưng Ngô Lương không vì vậy mà mất đi lý trí.

Hắn rất rõ ràng mình còn lại bao nhiêu thời gian, cho dù ở đây thực sự có một ngôi mộ cổ, thời gian còn lại e rằng cũng không đủ để hắn tìm ra mộ cổ, và tìm cách vào mộ cổ khảo cổ rồi. "Uy quốc tuy cũng có câu nói nhập thổ vi an, nhưng chỉ là chôn thi thể xuống đất, không chôn theo dụng cụ, đa số trường hợp đều không đặt đồ tùy táng trong mộ." Vu Nữ Hô ngưng thần nói. "Không thể phủ nhận, hậu táng chưa chắc đã là chuyện tốt, đặc biệt là trong thời đại năng suất không đủ, càng lãng phí rất nhiều nhân lực vật lực, quả thực không đáng để cổ vũ." Ngô Lương gật gật đầu, nhưng lại đổi giọng nói, "Nhưng Uy quốc không thịnh hành hậu táng không phải vì các ngươi biết tiết kiệm, mà là vì các ngươi vốn sống nghèo khó, cho dù là hoàng tộc quý tộc cũng vậy, không đủ sức để hậu táng, hai bên không có bất kỳ sự so sánh nào." Ít nhất là Uy quốc hiện tại đúng là như vậy.

Thậm chí vì vậy mà lịch sử Uy quốc còn định ra rất nhiều hủ tục khiến người ta phẫn nộ, thậm chí có những hủ tục còn kéo dài đến tận cận hiện đại, ví dụ như văn hóa bỏ người già trong phim 《Khảo sát về khúc hát Ubasute》, hay như một số tập tục hôn nhân mà Thiên triều chưa từng xuất hiện, những nội dung đó tùy tiện viết ra một cái cũng sẽ bị thần thú ăn mất. "Ngươi!" Vu Nữ Hô lập tức tức giận, một đôi mắt đẹp trừng Ngô Lương hồi lâu, mới nói với vẻ mặt không vui, "Ngô thái sử thật là thẳng thắn ruột ngựa a." "Quá khen, ta đâu có tốt như Hô cô nương nói." Ngô Lương cười nói.

Kết thúc màn kịch nhỏ này, Ngô Lương lại tập trung vào chiếc rương gỗ thấp ở góc thạch thất.

Mở rương ra, thứ đầu tiên Ngô Lương nhìn thấy là một chồng y phục được gấp gọn gàng.

Chất liệu của chúng không hề quý giá, đều là vải gai mà dân thường hay mặc, hơn nữa trông có vẻ đã được giặt giũ nhiều lần, đến mức bạc màu.

Điều này cho thấy người từng sống ở đây có địa vị xã hội không cao, ngày thường sống khá tiết kiệm.

Đương nhiên cũng có khả năng là vì thời gian ra vào nơi này quá dài, muốn thay y phục mới là chuyện không dễ, có được vài bộ để thay đã là tốt lắm rồi, tự nhiên không ai nỡ vứt đồ cũ đi.

Chương 741

Đúng lúc Ngô Lương định đưa tay lấy những bộ y phục này ra xem kiểu dáng, để từ đó suy đoán chủ nhân của chúng rốt cuộc sống ở triều đại nào thì… "A?" Ngô Lương đột nhiên nhận ra, trên cùng chồng y phục này lại có một vật khác.

Bộ đồ trên cùng màu đen, mà vật này cũng có màu sẫm, lại thêm vẻ trong suốt óng ánh nên rất dễ hòa làm một với màu đen của quần áo, kích thước cũng không lớn, nhìn lướt qua rất dễ bỏ sót.

Ngô Lương cầm vật nhỏ đó lên tay.

Cảm giác lạnh buốt.

Hình dạng cong cong rất giống một hạt tằm đậu cỡ lớn.

Màu sắc thì là màu xanh lục đậm quen thuộc, một đầu còn được cố ý khoan một lỗ nhỏ, có thể dùng làm mặt dây chuyền. "Đây là..." Ngô Lương bất giác nhìn sang viên Quỳnh Câu Ngọc mà hắn giật từ chỗ Vu Nữ Hô đang đeo trên người mình, đặt cả hai cạnh nhau để so sánh.

Ngoài việc viên ngọc mới phát hiện này lớn hơn một vòng, hai viên gần như giống hệt nhau.

Cho nên, đây cũng là một viên Quỳnh Câu Ngọc? "?!" Vu Nữ Hô thấy vậy cũng lập tức đi tới trước mặt Ngô Lương, nghển cổ nhìn hai viên ngọc trong tay hắn với vẻ háo hức. "Hô cô nương, trước đây cô nói văn hiến của thần xã có ghi lại chuyện Từ Phúc mang theo bên mình một viên Quỳnh Câu Ngọc khác, không biết trong văn hiến có nhắc đến quy cách của viên còn lại không?" Ngô Lương cũng không né tránh, ngược lại vừa đưa cả hai viên Quỳnh Câu Ngọc cho nàng xem, vừa hỏi. "Ta chỉ biết viên Quỳnh Câu Ngọc mà Từ quân nhà Tần

mang theo bên mình lớn hơn viên được lưu lại trong thần xã, nhưng cụ thể lớn bao nhiêu thì không có ghi chép." Đôi mắt Vu Nữ Hô lấp lánh vẻ vui mừng và nhiệt thành, cứ như thể đã xác định được Từ quân nhà Tần ở ngay đây vậy. "Nếu ta nhớ không lầm, trước đây cô từng nói hai viên Quỳnh Câu Ngọc một khi lại gần nhau, nhiệt độ sẽ từ lạnh buốt chuyển sang ấm áp, nhưng bây giờ hai viên này gần nhau như vậy lại không có bất kỳ thay đổi nhiệt độ nào..." Ngô Lương trầm ngâm nói, "Nếu vậy thì, viên Quỳnh Câu Ngọc này hẳn là không liên quan đến Từ Phúc, hoặc có lẽ chỉ là đồ phỏng chế, dù sao ở đây thứ nhiều nhất chính là loại ngọc thạch này, mà công nghệ làm ra Quỳnh Câu Ngọc cũng không phức tạp, rất dễ dàng chế tác ra được." "..." Lời của Ngô Lương khiến Vu Nữ Hô hơi sững người, vẻ vui mừng và nhiệt thành trong mắt cũng phai đi một chút.

Nàng nhíu mày nói: "Ngô thái sử nói có lý, văn hiến của thần xã có đặc biệt đề cập đến chuyện này, nếu nhiệt độ của viên Quỳnh Câu Ngọc mà Ngô thái sử tìm được không có bất kỳ thay đổi nào, vậy thì tám chín phần là đồ phỏng chế rồi.

Nhưng mà...

Ngô thái sử có thể cho phép ta chạm vào viên Quỳnh Câu Ngọc này để kiểm chứng không?" "Đương nhiên là được." Qua việc quan sát biểu cảm của Vu Nữ Hô, Ngô Lương cho rằng nàng không nói dối về việc này, bèn gật đầu.

Vu Nữ Hô liền đưa tay lần lượt sờ vào hai viên Quỳnh Câu Ngọc.

Vừa chạm vào, dường như lập tức chứng thực lời của Ngô Lương, hai viên ngọc này quả thật không có bất kỳ thay đổi nhiệt độ nào. "Đây chắc chắn không phải Quỳnh Câu Ngọc của Từ quân nhà Tần." Vu Nữ Hô lập tức khẳng định. "Có khả năng nào văn hiến trong thần xã Uy quốc ghi chép sai không?" Ngô Lương thăm dò hỏi.

Thật lòng mà nói, loại ngọc thạch quanh năm lạnh buốt thế này vốn đã rất hiếm thấy, mà ngọc thạch có thể cảm ứng lẫn nhau và thay đổi nhiệt độ thì tự nhiên càng hiếm hơn...

Hơn nữa với kiến thức đến từ hậu thế mà Ngô Lương nắm giữ, hắn cũng chưa bao giờ hiểu được nguyên lý trong đó rốt cuộc là gì, tại sao hai viên ngọc chỉ cần lại gần là nhiệt độ sẽ thay đổi? "Không thể nào!" Vu Nữ Hô càng thêm quả quyết, "Phần lớn văn hiến lưu lại trong thần xã đều do Từ quân nhà Tần mang từ Trung Thổ đến, phần còn lại cũng đều do ngài ấy tự tay viết.

Văn hiến do chính tay Từ quân nhà Tần viết sao có thể là giả được?" Chẳng lẽ Từ Phúc không thể cố ý lừa gạt các ngươi sao?

Dù sao đối với Từ Phúc mà nói, các ngươi trước sau vẫn là dị tộc.

Huống hồ trời mới biết năm xưa Từ Phúc có suy nghĩ gì khác không, bởi bản thân y vốn đã che giấu rất nhiều bí mật không ai biết...

Ngô Lương thầm nghĩ vậy nhưng không nói ra, chỉ khẽ gật đầu: "Nhưng tin tốt là chúng ta đã ngày càng đến gần Từ Phúc hơn." Cùng lúc đó, Ngô Lương đột nhiên nhớ ra một chuyện khác.

Hậu thế, Uy quốc cũng có một viên Quỳnh Câu Ngọc, tên chính thức hẳn là "Bát Xích Quỳnh Câu Ngọc", viên ngọc này cùng với "Thảo Thế Kiếm" và "Bát Trì Kính" hợp thành Tam Thần Khí của Uy quốc, do hoàng thất Uy quốc nắm giữ, được các đời thiên hoàng kế thừa.

Ba món thần khí này đều cực kỳ thần bí, toàn bộ được thờ phụng trong hoàng cung ở kinh đô Uy quốc, người ngoài không được vào tham quan, tự nhiên cũng không có cơ hội chụp ảnh trưng bày.

Vì vậy, người ngoài biết rất ít về tình hình của món thần khí này.

Thậm chí kích thước cụ thể của "Bát Xích Quỳnh Câu Ngọc" cũng

rất khó tra được trên mạng.

Nhưng có một điểm có thể khẳng định, kích thước của "Bát Xích Quỳnh Câu Ngọc" chắc chắn không thể chỉ nhỏ bằng quả ớt được, vì trong ngôn ngữ Uy quốc, hai chữ "bát xích" đa số đều có nghĩa là lớn, nếu chỉ nhỏ như quả ớt thì chắc chắn sẽ không dùng hai chữ "bát xích".

Chuyện này cũng khiến Ngô Lương nghĩ đến một khả năng khác.

Liệu "Bát Xích Quỳnh Câu Ngọc" có phải chính là viên Quỳnh Câu Ngọc lớn hơn mà Từ Phúc mang theo bên mình không?

Tức là, người Uy quốc tưởng rằng sau này Từ Phúc đã lên thuyền trở về thiên triều, nhưng thực tế đó chỉ là màn kịch che mắt của y.

Y chỉ vì một vài lý do không ai biết mà lừa gạt tất cả người Uy quốc, tiếp tục sống ẩn dật ở Uy quốc, và viên Quỳnh Câu Ngọc của y cũng chưa từng rời khỏi nơi này, vì vậy mới bị người Uy quốc hậu thế phát hiện, trở thành một trong Tam Thần Khí.

Hoặc là...

Ngô Lương bất giác quay đầu nhìn Vu Nữ Hô.

Hắn thực ra không chắc Ti Di Hô trong lịch sử có từng đến đây không, tất cả chỉ là suy đoán.

Nhưng qua chuyện lần này, Vu Nữ Hô chắc chắn đã biết đến sự tồn tại của bí cảnh này, và biết cả phương pháp để tiến vào, vậy thì sau khi nàng trở về Uy quốc trở thành nữ vương huyền thoại, liệu có khả năng vì nhớ mãi không quên ngọn núi ngọc quý giá này mà phái người lén lút quay lại đây cướp đoạt ngọc thạch, từ đó chế tạo thành "Bát Xích Quỳnh Câu Ngọc" của hậu thế không?

Nhưng khả năng này cũng không lớn.

Bởi vì hậu thế Uy quốc chỉ có một "Bát Xích Quỳnh Câu Ngọc", nếu Ti Di Hô trong lịch sử quả thật từng phái người đến đây cướp đoạt ngọc thạch, vậy thì dù không đến mức gây ra tình trạng ngọc thạch ở Uy quốc tràn lan, thì số lượng Quỳnh Câu Ngọc và các chế phẩm từ ngọc lưu lại cũng sẽ rất nhiều, và loại ngọc thạch đặc biệt này ở hậu thế với thông tin phát triển nhanh chóng e rằng đã sớm nổi danh khắp thế giới. "Ngô thái sử sao lại nhìn ta, những lời ta nói đều là sự thật." Vu Nữ Hô bị nhìn đến có chút không tự nhiên, nghiêm mặt nói với Ngô Lương. "Không có gì, ta chỉ nghĩ đến vài chuyện khác, không liên quan đến cô." Ngô Lương cười cười, sau đó cất cả hai viên Quỳnh Câu Ngọc đi, rồi tiếp tục kiểm tra y phục trong rương gỗ thấp.

Lấy ra bộ y phục vải gai màu đen trên cùng, Ngô Lương nhẹ nhàng trải nó lên chiếc bàn con bên cạnh, thoáng cái đã nhận ra kiểu dáng.

Đây rõ ràng là trang phục nhà Tần, thân trên là liên y quần, thân dưới là quần dài, kết hợp với một đôi guốc gỗ, cổ áo và vạt dưới có phong cách trang trí đặc trưng của triều Tần.

Mà chiếc áo trên lại có màu đen, lập tức khiến Ngô Lương nghi ngờ về thân phận chủ nhân của nó.

Ở triều Tần, do giai cấp thống trị bị ảnh hưởng bởi học thuyết "Ngũ hành thường" của Trâu Diễn, tông sư của Âm Dương gia thời Chiến Quốc, cho rằng triều Tần sở dĩ có thể đánh bại triều Chu là vì triều Chu thuộc hành Hỏa, triều Tần thuộc hành Thủy, năng lượng của Thủy có thể chiến thắng Hỏa, nên nhà Tần có thể thay thế nhà Chu.

Mà màu sắc đại diện cho "Thủy đức" chính là màu đen.

Do đó, phần lớn y phục và cờ xí của triều Tần đều có màu đen, nhưng nó chỉ giới hạn cho hoàng thất và giai cấp quý tộc sử dụng, dân

thường chỉ có thể mặc áo ngắn màu xám, nếu không sẽ rước họa sát thân.

Nếu dựa vào đây, vậy thì dù bộ y phục này làm bằng vải gai, thân phận chủ nhân của nó cũng tuyệt đối không đơn giản, ít nhất cũng phải thuộc giai cấp quý tộc.

Cùng lúc đó, triều đại mà người từng sống ở đây thuộc về cũng đã có câu trả lời, xem ra tám chín phần là người của triều Tần.

Chỉ tiếc là trên Quỳnh Câu Ngọc và y phục đều không lưu lại bất kỳ manh mối nào có thể cho thấy thân phận hay họ tên.

Nhưng vẫn còn cơ hội.

Thạch thất như thế này còn hai gian nữa, có lẽ trong hai gian đó sẽ có những phát hiện khác.

Sau khi xem xét kỹ lưỡng những bộ y phục này, Ngô Lương dẫn Vu Nữ Hô và lão vượn lông mày vương quay người đi ra khỏi gian thạch thất.

Kết quả vừa ra khỏi cửa. "Đừng qua đây!" "Đừng qua đây!

Đừng qua đây!" "Cứu mạng!

Cứu mạng!..." "..." Một loạt âm thanh hỗn loạn mà chói tai đột ngột vang lên. "A!" Vu Nữ Hô tức thì bị dọa giật nảy mình, bất giác nép sau lưng Ngô Lương, còn níu chặt lấy cánh tay hắn, vẻ kinh hãi trên mặt khó mà che giấu. "?!" Ngô Lương cũng có chút kinh hãi, vô thức nắm lấy cửa phòng, chuẩn bị sẵn sàng đẩy cửa quay lại thạch thất đóng lại để chống lại kẻ địch bên ngoài.

Nhưng khi hắn nhìn rõ nguồn gốc của những âm thanh này, lại có chút dở khóc dở cười.

Lại là lũ vẹt chết tiệt đó.

Lần này không phải vài con, mà là cả một đàn lớn, ước chừng phải có đến cả trăm con, con nào con nấy sặc sỡ tụ tập trên mái của dãy thạch thất phía trước, cũng không biết bay đến từ lúc nào mà lại không gây ra động tĩnh gì. "Đừng qua đây!

Đừng qua đây!..." "Cứu mạng!

Cứu mạng!..." Trong lúc nói tiếng người, mắt chúng còn đồng loạt nhìn chằm chằm vào Ngô Lương và Vu Nữ Hô, xem ra hai người họ chính là thứ đã kích hoạt ký ức cơ bắp này của chúng. "Không sao, là vẹt thôi." Ngô Lương thở phào, quay đầu nói với Vu Nữ Hô, lúc này mới rút cánh tay ra khỏi lòng nàng. "Chê cười rồi..." Vu Nữ Hô thì biểu cảm lúng túng, phản ứng vừa rồi quả thật có chút thất thố và mất thân phận, ôm chặt cánh tay Ngô Lương vào lòng mình...

Ngô Lương lúc này lại không có tâm trí để ý đến những chi tiết này, hắn đang suy ngẫm về những lời mà lũ vẹt nói.

Không cần phải nói, những lời này của chúng nhất định là học từ con người.

Lần này ngoài những câu "Có ai không" và "Cứu mạng" mà mấy con vẹt trước đã nói, lại thêm một câu "Đừng qua đây".

Đừng qua đây?

Cái gì đừng qua đây?

Chẳng lẽ trên hòn đảo này thật sự tồn tại thứ gì đó đáng sợ và khó đối phó sao?

Khoan đã!

Trong lúc suy nghĩ, Ngô Lương bỗng nhiên nghĩ đến một chi tiết mà trước đó đã bỏ qua, đó là tuổi thọ của vẹt!

Theo những gì Ngô Lương biết, tuổi thọ của vẹt thực ra không

dài, tùy theo giống loài và môi trường sống khác nhau, hậu thế thống kê là từ 10-40 năm.

Ngô Lương tuy không chắc vẹt ở thời đại này, trên hòn đảo này có khác gì so với hậu thế hay không, nhưng nghĩ rằng chỉ cần chúng vẫn là sinh vật bình thường, tuổi thọ dù có dài cũng không thể dài đến mức nào, nhiều nhất cũng chỉ vài chục năm.

Mà vừa rồi hắn đã thông qua một số chi tiết xác định những thạch thất này và người từng sống trong đó hắn là thuộc về triều Tần cách đây mấy trăm năm.

Chương 742

Vậy thì những lời mà lũ vẹt này học được không thể nào đến từ nhóm người đó được.

Nói cách khác, trong vòng vài chục năm gần đây, nhất định cũng có người đã tiến vào bí cảnh này, và đã lặp đi lặp lại những câu như "Có ai không", "Cứu mạng" và "Đừng qua đây" trong bí cảnh.

Mà những lời này liên kết với nhau, không khó để Ngô Lương mường tượng ra một cảnh tượng có người đi lạc vào đây và gặp nguy hiểm.

Điều này cũng khiến Ngô Lương lập tức nâng cao cảnh giác.

Nơi này có thể không yên bình như những gì hắn đang thấy, họ có thể bất cứ lúc nào gặp phải "mối đe dọa" không biết đang ở đâu, không biết là vật gì, và "mối đe dọa" này thậm chí còn hoạt động trên hòn đảo này trong vài chục năm qua.

Nghĩ vậy, Ngô Lương lại không đuổi đàn vẹt ồn ào này đi, mà quay người đi về phía một gian thạch thất bên cạnh.

Bởi vì lũ vẹt này tuy rất ồn ào, nhưng cũng có một tác dụng, đó là giúp cảnh báo.

Lỡ như có thứ gì đó linh tinh đến gần, chúng đứng trên cao nhìn được xa, nhất định sẽ có phản ứng trước, và Ngô Lương cũng có thể dựa vào phản ứng bất thường của chúng để sớm phát hiện nguy hiểm.

Kết quả là cửa gỗ của gian thạch thất thứ hai lại không thể nào mở ra được.

Cửa gỗ của loại thạch thất lớn hơn một chút này có then cài ở bên trong, khả năng cao là then cửa bên trong đã được cài lại...

Nếu vậy, gian thạch thất này không có cửa sổ hay cửa ra vào nào khác, nó đã trở thành một mật thất theo đúng nghĩa.

Quan trọng nhất là, then cửa đã được cài từ bên trong, chứng tỏ bên trong có thể tồn tại nhiều manh mối hơn, nói không chừng còn có người hoặc thi thể của người ở lại bên trong. "Cốc cốc cốc!" Nếu vài chục năm trước có người đến hòn đảo này, xét theo tuổi thọ của con người, đến bây giờ người đó nói không chừng vẫn còn sống, thậm chí có khả năng đã ở lại trong thạch thất có sẵn này.

Vì vậy Ngô Lương gõ cửa, thăm dò hỏi một câu: "Có ai không?" Cũng chính câu nói này vừa thốt ra, Ngô Lương lập tức ý thức được một chuyện khiến hắn rợn tóc gáy, lũ vẹt kia biết nói "Có ai không", liệu có phải là học được trong tình huống thế này không...

Ngay sau đó. "Có ai không?" "Có ai không?" "Có ai không?" "..." Đàn vẹt kia lập tức như bị trúng tà, theo sau Ngô Lương mà hét lên bằng giọng a thé đặc trưng, tiếng này vừa dứt tiếng khác đã nổi lên không ngớt, khiến người ta tê cả da đầu.

Thế là Ngô Lương lại lặng lẽ đổi một cách nói khác, tiếp tục gõ cửa: "Bên trong có ai không?" "..." Trong thạch thất im lặng như tờ. "Xem ra bên trong ít nhất không có người sống..." Ngô Lương thầm nghĩ, nếu có người sống ở bên trong, dù có ngủ say đến mấy, hắn đã gõ cửa hai lần, tiếng của đàn vẹt cũng đủ ồn ào, không thể nào không bị đánh thức. "Ngô thái sử, nơi này nhìn qua không giống có người." Vu Nữ Hô đứng sau cũng đúng lúc nói ra suy nghĩ của mình. "Vậy thì chỉ có cách phá cửa thôi." Ngô Lương khẽ gật đầu, nhưng không giống những gã cơ bắp phát triển đầu óc đơn giản kia, lấy đà rồi đạp mạnh một cước vào cửa, mà quay trở lại gian thạch thất đầu tiên để xem cấu tạo then cửa gỗ.

Khi quay lại, Ngô Lương đã rút con dao găm bằng đồng ra, sau đó

luồn lưỡi dao rất mỏng vào khe cửa, rồi từ từ di chuyển lên trên.

Khi lưỡi dao chạm vào then cửa, hắn cũng không vội, mà dùng lưỡi dao găm gạt then cửa, từ từ đẩy nó sang bên trái.

Cứ lặp đi lặp lại như vậy, cũng chưa đầy một phút, chỉ nghe bên trong truyền đến tiếng "cạch", Ngô Lương liền biết then cửa đã được đẩy hoàn toàn ra khỏi chốt, hai cánh cửa gỗ khép kín cũng lập tức lỏng ra một chút. "Mở được rồi!" Ngô Lương đẩy cửa ra.

Ngay sau đó, mùi hôi thối quen thuộc ập vào mặt, buộc Ngô Lương phải lùi sang bên cạnh để né tránh.

Nhưng lần này, Ngô Lương lại thấy trên mặt đất gần cửa trong thạch thất có vài thứ khác lạ.

Đó là một bộ y phục màu đen khá hoàn chỉnh, nhìn từ màu sắc và kiểu dáng thì cũng tuân theo truyền thống của triều Tần.

Tức là, thân phận của chủ nhân bộ y phục này cũng không thấp, và không khó để phán đoán chủ nhân là một nam giới.

Nhưng điều khiến người ta kinh ngạc là, cách bộ y phục này được đặt trên mặt đất rất kỳ quái, không giống như trong gian thạch thất đầu tiên được gấp gọn gàng đặt trong rương gỗ thấp, cũng không giống như vứt bừa bãi trên đất.

Mà nó duy trì một tư thế nằm sấp của người cực kỳ sống động, thậm chí dưới ống quần còn có một đôi guốc gỗ, cứ như thể người mặc bộ y phục này ban đầu đột nhiên biến mất vào không khí vậy. "Cứu mạng!" "Cứu mạng!" "Cứu mạng!" "..." Cũng không biết bị kích thích gì, đàn vẹt kia đột nhiên lại đổi lời thoại, con nào con nấy lại tranh nhau la hét. "Mẹ kiếp, dọa ta giật mình!" Ngô Lương phiền chết lũ vẹt này, chỉ muốn lấy ngay một miếng da vượn làm cái ná bắn cho chúng vài phát, để chúng đừng có la hét om sòm lúc hắn đang chuyên

tâm điều tra, quá dễ làm người ta phân tâm, cũng quá dễ dọa người khác. "Ngô thái sử, dưới bộ y phục kia hình như có thứ gì đó." Lần này Vu Nữ Hô lại không bị dọa, mà vừa mở to mắt nhìn vào trong thạch thất, vừa nói với Ngô Lương một cách khá nghiêm túc. "Ta thấy rồi." Ngô Lương khẽ gật đầu.

Bộ y phục kia tuy xẹp lép nằm trên đất, nhưng không khó để nhận ra bên dưới nó hẳn là có một lớp mỏng gì đó, có vài chỗ không bằng phẳng, cũng tuyệt đối không phải chỉ là nếp gấp đơn thuần.

Ngoài ra, bên ngoài cổ áo, cổ tay áo, dưới ống quần trên nền đá đều có những vết sẫm màu, trông như có thứ gì đó đã ám ở đó rất lâu.

Hơn nữa, chiếc quần màu xám kia cũng loang lổ màu sắc, như thể bị thứ gì đó thấm vào, ngược lại chiếc áo dài màu đen vẫn còn rất thuần màu...

Nhưng điều này không có nghĩa là chiếc áo dài màu đen không gặp phải chuyện tương tự, chỉ là màu đen vốn là điểm kết thúc của mọi màu sắc, các màu khác rất khó để lại dấu vết trên đó mà thôi.

Ngô Lương cảm thấy bộ y phục này rất cần được điều tra kỹ lưỡng, đặc biệt là thứ ở bên dưới, rất có khả năng sẽ cung cấp cho hắn manh mối quan trọng nào đó.

Tiếc là bây giờ mùi hôi thối trong thạch thất vẫn chưa tan hết.

Ngô Lương nghĩ tốt nhất là để cho nó bay mùi thêm một chút, chưa nói đến khí này có hại hay không, chỉ riêng mùi hôi thối không biết đã tích tụ bao lâu này cũng đã đủ thách thức sức chịu đựng của con người.

Tuy nhiên, ngay lúc này. "Phành phạch!" "Phành phạch!" "Phành phạch!" "..." Đàn vẹt kia lại đột nhiên có động tác mới, chúng lần lượt bay lên khỏi mái nhà, tụ thành một đàn lượn hai vòng trên không trung,

rồi bất chấp tất cả mà lao xuống gian thạch thất này. "Ngô thái sử cẩn thận!" Vu Nữ Hô hiển nhiên có chút e dè lũ vẹt này, thấy vậy liền vội vàng kéo Ngô Lương một cái để nhường đường, tránh cho hai người vô cớ bị chúng tấn công.

Vậy vẹt có tấn công con người không?

Theo những gì Ngô Lương biết, hẳn là có.

Bất kể vì lý do gì, những người từng nuôi vẹt ít nhiều đều bị mổ, hơn nữa loại chim ít nhất cũng được xem là cỡ trung này, mỏ của chúng thực sự rất lợi hại, làn da mỏng manh của con người thường rất khó chống lại loại tổn thương này, chảy máu bị thương cũng là chuyện rất thường thấy.

Nhưng trong tình hình bình thường, vẹt hoang dã sẽ không chủ động tấn công con người, thậm chí sẽ cố gắng tránh xa những nơi có người ở, hai bên gần như không có giao điểm gì, cũng không tồn tại xung đột gì, trừ khi con người chủ động xâm nhập vào lãnh địa của chúng, khiến chúng cảm thấy bị uy hiếp, cho rằng phải phòng vệ...

Vì vậy, đối mặt với tình huống này, Ngô Lương tạm thời cũng không biết phải làm sao.

Bây giờ trên người hắn còn một viên "Khốn Tiên Cầu" và một viên "Hàm Sa Xạ Ảnh", vũ khí thì chỉ có một con dao găm bằng đồng, "Chiến Quốc liên phát nỏ" hoàn toàn không mang theo, những pháp khí còn lại hẳn là đều không dùng được trong tình huống này.

Mà đàn vẹt này ít nhất cũng có cả trăm con.

Trong tình huống này, nếu vẹt không có hứng thú với hắn và Vu Nữ Hô thì còn dễ nói, lỡ như chúng thật sự muốn tấn công hai người, e rằng họ chỉ có cách trốn vào một gian thạch thất mới có cơ hội, nếu không có thể sẽ phải chịu một trận "lăng trì" dưới những chiếc mỏ

sắc nhọn có ngạnh của lũ vẹt.

Nhưng Ngô Lương cũng nhìn ra được, mục tiêu của lũ vẹt này không phải là hắn và Vu Nữ Hô, mà là gian thạch thất vừa bị hắn mở ra.

Chẳng lẽ trong thạch thất có thứ gì đó hấp dẫn chúng một cách chết người sao?

Nhưng hiện tại trong thạch thất có thể nhìn thấy chỉ có bộ y phục kia, và thứ giấu dưới y phục không biết rốt cuộc là gì.

Vẹt cũng giống như đa số các loài chim khác, chúng tuy có lỗ mũi và khứu giác, nhưng đây không phải là ưu thế của chúng, vì thường xuyên bay lên cao, khứu giác đối với chúng tác dụng rất nhỏ, thứ chúng thực sự dựa vào là thị giác siêu phàm.

Vì vậy lũ vẹt này lao về phía gian thạch thất, khả năng cao không phải là ngửi thấy gì, mà là nhìn thấy gì đó.

Vẹt hiển nhiên không thể có hứng thú với y phục không ăn không uống được, vậy thì ngoài y phục ra, thứ chúng có thể nhìn thấy chỉ còn lại thứ giấu bên dưới.

Ngô Lương và Vu Nữ Hô mới đến, căn bản không thể liên tưởng được bên dưới đó rốt cuộc có gì.

Nhưng đàn vẹt này lại là thổ dân ở đây, nếu chúng từng trải qua tình cảnh tương tự, thì có khả năng dù cách một lớp y phục cũng biết rõ thứ giấu bên dưới là gì.

Ngay sau đó, đàn vẹt quả nhiên không làm hại Ngô Lương và Vu Nữ Hô, chúng lao thẳng vào trong thạch thất, mục tiêu chính là bộ y phục đang "nằm sấp" trên đất.

Chúng không hề nhẹ nhàng như Ngô Lương, tranh nhau dùng mỏ nhọn mổ vào bộ y phục, dùng móng vuốt sắc xé rách nó, thậm chí có

con vẹt còn vỗ cánh cố gắng nhấc bộ y phục lên như con mồi để mang đi.

Bộ y phục kia hiển nhiên đã có tuổi, dù được bảo quản rất tốt do ảnh hưởng của môi trường, cũng không thể chịu nổi sự giày vò như vậy. "Xoẹt ——" Chỉ nghe vài tiếng vang lên, bộ y phục đã bị xé thành từng mảnh vụn.

Tiếp đó, một đám bụi đất đen khô từ bên trong bay ra, không khí trong thạch thất tức khắc dày đặc bụi bặm.

Nếu lúc này Ngô Lương và Vu Nữ Hô ở bên trong, dù không muốn ra cũng phải lập tức ra ngoài, nếu không chỉ riêng đám bụi đen này cũng đủ làm họ sặc cho nửa sống nửa chết.

Nhưng đàn vẹt thấy vậy lại vô cùng hưng phấn, con nào con nấy tranh nhau lao vào trong đám khói bụi, bất chấp tất cả mà mổ lấy đám bụi đất đen rơi ra từ trong y phục.

Thậm chí giữa chúng còn xuất hiện tình trạng giành thức ăn, mấy con vẹt khỏe hơn vỗ cánh tấn công những con vẹt khác, nhất thời những chiếc lông vũ sặc sỡ rơi lả tả cũng lẫn vào trong đám khói bụi đen, những con vẹt bị tấn công không thể không lùi ra rìa, nhưng vẫn thèm thuồng, tìm được cơ hội liền lập tức lao vào mổ một miếng bụi đất đen. "Đây..." Vu Nữ Hô nhìn thấy vài vệt máu trên đất.

Đó là do những con vẹt bị tấn công để lại, chúng đã ra tay thật với đồng loại của mình, phảng phất như đám bụi đất đen kia còn có tác dụng mê hoặc lòng vẹt. "Rầm!" Ngô Lương lại nhanh tay lẹ mắt, thấy đại đa số vẹt đều đã vào trong thạch thất, hắn lập tức tiến lên một bước đóng cửa gỗ của gian thạch thất lại, rồi dùng lưng chống chặt.

Đàn vẹt này rất không bình thường, tuy chúng không chủ động tấn công Ngô Lương và Vu Nữ Hô, nhưng cảnh tượng đồng loại tương tàn vừa rồi vẫn khiến Ngô Lương có chút lo lắng, vì vậy phải bóp

chết mối đe dọa tiềm tàng này từ trong trứng nước. "A?

Còn có thể làm vậy sao?" Vu Nữ Hô đầu tiên là sững sờ, sau đó liền lộ ra vẻ vui mừng, hiển nhiên đã bị sự cơ trí của Ngô Lương chinh phục. "Đừng ngẩn ra đó, nhân lúc chúng còn đang tranh giành đám đất đen thần bí kia, không có thời gian để ý đến tình cảnh của mình, cô qua đây giúp ta chống cửa, ta đi tìm mấy khúc gỗ và đinh để đóng chết cái cửa này lại, trước khi chúng ta rời đi không thể để chúng ra ngoài." Ngô Lương lập tức nói với Vu Nữ Hô.

Trước đó khi vào trại này, hắn đã thấy rất nhiều đinh đồng, còn có những công cụ bằng sắt, những thứ này đều có thể tận dụng, đóng chết một cánh cửa gỗ nhỏ tự nhiên là thừa sức. "Ồ ồ, được!" Vu Nữ Hô hiểu ý của Ngô Lương, lập tức chạy qua thay thế hắn. "Ta đi tìm đồ trước, nếu trong lúc này chúng nó liều mạng phá ra, cô thật sự chống không nổi thì cũng đừng cố, lập tức hét lên một tiếng báo cho ta, rồi chạy vào phòng bên cạnh đóng cửa trốn đi, cố gắng đừng đối đầu trực diện với chúng." Ngô Lương vừa đi vừa dặn dò Vu Nữ Hô. "Biết rồi." Vu Nữ Hô đáp một tiếng, ánh mắt nhìn vào bóng lưng Ngô Lương lại lặng lẽ thêm một tia thần sắc khác lạ.

Trước đó nàng tự cho rằng đã có một nhận thức rõ ràng về nhân phẩm của Ngô Lương, vì vậy đã chuẩn bị tâm lý sẽ bị hắn vứt bỏ ngay khi gặp nguy hiểm, thậm chí bị hắn dùng làm lá chắn thịt...

Dù Ngô Lương từng cứu nàng một mạng khi vừa đến đây, nàng cũng chưa từng nghi ngờ điều đó.

Chương 743

Nhưng bây giờ nghe Ngô Lương sắp xếp như vậy, trong lòng nàng vẫn dâng lên một luồng hơi ấm, người đàn ông này tuy đôi khi có chút vô sỉ, có chút bá đạo, nhưng đồng thời trong xương cốt dường như cũng là một người đàn ông đáng tin cậy. … Không lâu sau, Ngô Lương đã trở lại như đã hẹn, và trong thời gian cực ngắn đã cố định xong cánh cửa gỗ.

Là cố định theo đúng nghĩa đen, mấy thanh gỗ bị đóng bên ngoài cửa không nói, Ngô Lương còn mang về mấy cây công cụ bằng sắt, cũng chèn chéo chúng bên ngoài cửa gỗ, giống như "tự lai thạch" được sử dụng trên nhiều cánh cửa đá trong mộ cổ.

Với độ chắc chắn này, trừ khi trực tiếp phá hủy hai cánh cửa gỗ, nếu không dù là tráng sĩ như Điển Vi muốn phá ra cũng cực kỳ không dễ dàng.

Làm xong những việc này, Ngô Lương cuối cùng cũng thở phào một hơi, quay đầu nhìn về phía mấy con "cá lọt lưới" đang lượn lờ trên không trung.

Mấy con vẹt này được coi là già yếu bệnh tật trong đàn, nhìn thể hình và độ nhanh nhẹn là có thể thấy, nếu không chúng cũng sẽ không dám dễ dàng tiến lên khi tất cả vẹt đều đang tranh giành đất đen, vì vậy không thể gây ra bất kỳ mối đe dọa nào cho Ngô Lương và Vu Nữ Hô. "Ngô thái sử, đám đất đen trong y phục kia rốt cuộc là gì, tại sao lại khiến đàn vẹt này điên cuồng như vậy?" Mãi đến lúc này Vu Nữ Hô mới có cơ hội nêu ra nghi vấn trong lòng. "Khó nói." Ngô Lương lắc đầu, nhưng lại nói, "Nhưng chúng ta hẳn là vẫn còn cơ hội tìm hiểu rõ ngọn ngành, theo ta." Nói rồi, Ngô Lương tạm thời bỏ qua gian

thạch thất lớn cuối cùng, quay người dẫn Vu Nữ Hô và lão vượn lông mày vương đi về phía dãy thạch thất nhỏ có then cửa hướng ra ngoài mà hắn đã mở cửa cho bay mùi nửa ngày trước.

Nơi đó có mùi vị giống hệt gian thạch thất này.

Vì vậy bên trong hẳn cũng có thứ tương tự.

Về phần rốt cuộc là gì...

Xét thấy trong mùi hôi thối này có lẫn mùi tử thi rõ rệt, lại thêm việc nhìn thấy đám đất đen bay ra từ trong bộ y phục hình người lúc nãy, Ngô Lương có lý do để nghi ngờ mùi hôi thối này chính là tỏa ra từ loại đất đen đó.

Mà loại đất đen này rất có khả năng chính là do mô cơ thể người chuyển hóa thành.

Hai người đi đến trước dãy thạch thất nhỏ lúc đầu, mùi vị ở đây quả nhiên đã nhạt đi rất nhiều, dù không đeo mặt nạ phòng độc cũng có thể miễn cưỡng chịu được.

Thế là Ngô Lương xé ra hai miếng vải gai, một miếng đưa cho Vu Nữ Hô, một miếng che miệng mũi mình, rồi bước vào trong thạch thất.

Quả nhiên.

Ngô Lương ngay lập tức nhìn thấy một bộ y phục cũng được đặt trên mặt đất.

Chỉ có điều bộ y phục này là áo ngắn quần dài, màu sắc đều là màu xám rất không bắt mắt, hơn nữa y phục còn rách nát, vá mấy miếng.

Theo quy củ của triều Tần, địa vị của chủ nhân bộ y phục này chắc chắn không cao.

Nhưng điều đó không quan trọng.

Quan trọng là, Ngô Lương đã nhìn thấy một lượng nhỏ bột đen lộ ra bên dưới chiếc áo ngắn, giống hệt như trong gian thạch thất lúc nãy.

Đây rốt cuộc là...

Thực ra trong lòng Ngô Lương không phải là không có phỏng đoán.

Kết hợp những bộ y phục vẫn giữ tư thế của cơ thể người, mùi hôi thối nồng nặc khắp nhà đá, cùng với đám bột màu đen cũng giữ nguyên tư thế của cơ thể người này, Ngô Lương đã nhớ lại chuyện về "Dưỡng Thần Chi" mà Chân Mật từng kể.

Trong nhiều văn hiến lịch sử đều nhắc đến loại cỏ này, nghe nói chim chóc ngậm tiên thảo mọc ở Tổ Châu đặt lên mặt người chết, người chết liền có thể sống lại, một tuần có thể cứu được ngàn người.

Nhưng Chân Mật trước đây đã nói rõ, cái gọi là "Dưỡng Thần Chi" không phải là tiên thảo khiến người chết sống lại.

Nó quả thực có thể khiến người ta "sống lại", nhưng người "sống lại" lại biến thành một cái xác biết đi không biết gì cả, và quá trình thối rữa của cơ thể cũng không ngừng lại, kết cục cuối cùng là lẳng lặng đi đến một nơi không người, biến thành một đống đất mục hôi thối không thể ngửi nổi.

Đây đều là những gì Chân Mật tận mắt chứng kiến, tuy nàng cũng không nói rõ được rốt cuộc đây là chuyện gì, nhưng lại vô cùng khẳng định kiểu "sống lại" này tuyệt đối không phải là chết đi sống lại như mọi người vẫn hiểu.

Mà tình hình trong nhà đá này lại có nhiều chi tiết khớp với lời

miêu tả của Chân Mật.

Nếu nơi này thực sự là "Tổ Châu" trong truyền thuyết, và nơi này cũng thực sự mọc một loại tiên thảo gọi là "Dưỡng Thần Chi", vậy thì đám bột đen mà Ngô Lương đang thấy đây, rất có khả năng chính là đống đất mục do "người được Dưỡng Thần Chi hồi sinh" biến thành trong lời của Chân Mật.

Nhưng vẫn còn một chi tiết Ngô Lương nghĩ không thông: tại sao lũ vẹt kia lại mê mẩn đám bột đen này đến thế, dù bị hắn một lưới bắt sạch cũng không hề tiếc?

Cảm giác này, cứ như thể lũ vẹt kia nghiện thứ bột đen này vậy.

Nhưng nếu nói đến nghiện, Lão Mi Hầu Vương cũng là thổ dân trên hòn đảo thần bí này...

Ngô Lương quay đầu nhìn Lão Mi Hầu Vương, phản ứng của nó sau khi thấy đám bột đen này lại rất bình tĩnh, lẽ nào thứ bột đen kia chỉ có tác dụng với vẹt thôi sao?

Đúng lúc đang nghĩ vậy. "Ngô thái sử, ta có thể tiến lên kiểm tra đám đất đen này một chút không?" Vu Nữ Hô hiển nhiên rất tò mò về đám đất đen này, nhưng có lời cảnh báo trước của Ngô Lương, lần này cô ta không hành động thiếu suy nghĩ, mà mở miệng xin chỉ thị. "Thành phần của đám đất đen này không rõ, phải cẩn thận một chút." Ngô Lương lấy ra đôi găng tay da mang theo bên mình, đưa một chiếc cho Vu Nữ Hô, mình cũng giữ lại một chiếc đeo vào tay, lúc này mới gật đầu nói: "Nếu ngươi định chạm vào đám đất đen này, tốt nhất hãy đeo găng tay vào." Trong lòng Ngô Lương có chút kiêng dè với đám đất đen này.

Nếu tình hình thực sự như Chân Mật miêu tả, hắn liền có lý do nghi ngờ "Dưỡng Thần Chi" thực chất là một loại siêu vi khuẩn hoặc nấm mốc có khả năng kích hoạt cơ thể xác chết, giống như viên "Vân

Dương" từng gặp ở nước Nhạc An, có thể ảnh hưởng đến con người bằng những phương thức không thể nhìn thấy hay chạm vào được.

Đương nhiên, cũng có khả năng "Dưỡng Thần Chi" chỉ có tác dụng với xác chết, còn đối với người sống như bọn họ thì không có tác dụng.

Dù sao thì trong văn hiến lịch sử cũng chỉ ghi lại chuyện "Dưỡng Thần Chi" khiến người chết sống lại, chứ không đề cập đến ảnh hưởng gì với người sống.

Thực tế, cơ thể người sống và người chết vốn có sự khác biệt rất lớn.

Ngô Lương từng đọc qua các báo cáo nghiên cứu liên quan ở hậu thế, trong đó nói rằng sau khi người ta chết đi, trong cơ thể sẽ nhanh chóng sinh sôi những loại vi khuẩn và nấm mốc mà người sống không có, từ đó đẩy nhanh quá trình mục rữa và phân giải của các mô trong cơ thể...

Mà những vi khuẩn và nấm mốc này mắt thường không thể thấy được, không thể nhìn ra bất kỳ sự khác biệt nào trên bề mặt.

Nếu "Dưỡng Thần Chi" chỉ có tác dụng với xác chết, vậy thì rất có khả năng nó liên quan đến những loại vi khuẩn và nấm mốc đặc thù này. "Sự chuẩn bị của Ngô thái sử thật sự là chu đáo đến ngoài sức tưởng tượng." Vu Nữ Hô nhận lấy găng tay, đôi mắt đẹp lại nhìn vào chiếc túi vải Ngô Lương mang theo bên mình, nói với giọng có chút trêu chọc: "Nam tử cẩn thận như Ngô thái sử quả không nhiều, ta mới ở cùng Ngô thái sử vài ngày, đã cảm thấy chỉ cần ở bên cạnh ngài thì không cần phải lo lắng bất cứ điều gì nữa." "Ta nghi ngờ ngươi đang quyến rũ ta, nhưng ta khuyên ngươi đừng nghĩ nữa, nữ nhân của ta ngươi cũng không phải chưa từng thấy, dung mạo dáng người đều thuộc hàng thượng thừa, trên người ngươi không có điểm nào đặc

biệt có thể hấp dẫn ta cả." Ngô Lương lại không hiểu phong tình đáp.

Thế nhưng Vu Nữ Hô lại không hề biến sắc, ngược lại còn tỏ ra đồng tình sâu sắc: "Đúng là như vậy, đặc biệt là vị mỹ nhân tên Chân Mật kia, ngay cả ta nhìn thấy cũng có chút rung động...

Nhưng ta cũng không phải không có chỗ nào hơn người." "Ta buộc phải nhắc nhở ngươi, thời gian của chúng ta có hạn, đừng lãng phí tinh lực vào những chuyện vô nghĩa như vậy." Ngô Lương lại chẳng hề bắt lời, đeo găng tay xong liền ngồi xổm xuống, cẩn thận vạch bộ quần áo trước mặt ra, bới một ít đất đen bên trong ra. "..." Vu Nữ Hô bất mãn liếc hắn một cái, cuối cùng không nói thêm gì nữa, cũng ngồi xổm xuống bên cạnh cẩn thận xem xét đám đất đen kia. ...

Bằng mắt thường thì đám đất đen này không có gì đặc biệt cả.

Nếu phải nói nó giống thứ gì đó...

Ngô Lương nghĩ đến bã cà phê sau khi pha, hoặc là cát đen, vì nó không hoàn toàn ở dạng bột mịn, mà vẫn còn một phần lớn giữ ở dạng hạt.

Ngoài ra, Ngô Lương không nhìn ra được điểm gì đặc biệt.

Hơn nữa vì trong lòng có chút e ngại, Ngô Lương tạm thời không có ý định cầm lên ngửi thử mùi, nhưng có thể tìm một cái bình đựng ít nước rồi cho vào xem tình hình hòa tan.

Tuy nhiên việc này cần thời gian, Ngô Lương cũng không định làm thí nghiệm ngay bây giờ.

Vì vậy hắn chỉ lấy ra một chiếc bình sứ nhỏ rỗng từ trong túi vải của mình, cho một ít đất đen vào bên trong, rồi dùng nút bần bịt kín lại, đợi ra ngoài rồi tính sau.

Kết quả là ngay lúc hắn đang làm những việc này, khóe mắt hắn lại liếc thấy Vu Nữ Hô đã dùng tay đeo găng bốc lên một vốc đất đen,

sau đó từ từ đưa mặt lại gần, dường như muốn ngửi thử ngay lập tức. "Khoan đã, ngươi muốn làm gì?" Ngô Lương vội vàng ngăn lại. "Như ngài thấy, chỉ là ngửi mùi một chút, nếu cần thiết, ta còn muốn nếm thử." Vu Nữ Hô nói một cách đương nhiên.

Nếm thử...

Ngô Lương chỉ cảm thấy đau đầu, nói với vẻ khâm phục: "Ngươi có biết đây là thứ gì không mà còn muốn nếm thử, lỡ như thứ này có độc tính, hoặc có tác dụng xấu nào đó, là có thể mất mạng đấy, ngươi không sợ chết sao?" "Sợ chứ." Vu Nữ Hô gật đầu, nhưng lại nói: "Nhưng có những việc cần có người tiên phong dũng cảm đi thử, quý quốc từ rất lâu trước đây đã có 'Thần Nông nếm trăm loại cỏ thuốc', nếu không có vị dũng giả dám thử này, thì làm sao có được nền nông nghiệp và y học đáng ngưỡng mộ như ngày nay của quý quốc, còn trà đạo của các ngươi, chẳng phải cũng do vị dũng giả này thử ra sao?" "Cái này... rõ ràng là hai chuyện khác nhau mà?" Ngô Lương bị hỏi khó.

Nàng ta nói rất có lý, ta lại không lời nào để đáp lại.

Ta đường đường là một Thái sử lệnh thông hiểu kim cổ, lại bị một nữ tử Uy quốc dùng sử sách của thiên triều hỏi khó... "Sao lại là hai chuyện khác nhau?

Coi như Thần Nông nếm là cỏ, theo ta biết, phương sĩ quý quốc từ trước đến nay cũng có thói quen dùng kim thạch luyện chế đan dược để cầu trường sinh bất lão, ích thọ diên niên, cái này thì là một chuyện rồi chứ?" Vu Nữ Hô lại chớp mắt nói: "Hơn nữa lũ vẹt kia ăn được, ta nếm thử chắc cũng không sao...

Xin Ngô thái sử yên tâm, việc này là do ta tự chủ trương, dù xảy ra chuyện gì cũng không liên quan đến Ngô thái sử, trong lòng ngài không cần phải áy náy." Hay thật... vấn đề này còn lợi hại hơn.

Không chỉ là những phương sĩ kia, nói như vậy thì ngay cả Tần Thủy Hoàng và Hán Vũ Đế vạn nhân chi thượng cũng có thể coi là những dũng sĩ tiên phong dám thử độc rồi, hai vị này lúc sinh thời đều mê mẩn việc uống đan dược, cuối cùng có làm hỏng thân thể hay không còn chưa nói chắc, nhưng dù sao cũng chẳng ai cầu được trường sinh.

Nhưng Ngô Lương nghĩ lại.

Lời hay khó khuyên con ma muốn chết.

Nếu Vu Nữ Hô nhất quyết muốn thử, hắn cũng đã khuyên rồi, coi như là không hổ thẹn với lòng, thực ra cũng không cần phải khăng khăng ngăn cản một người Uy quốc đi làm chuột bạch.

Ngược lại, hành động này còn có thể giúp Ngô Lương có được tài liệu thí nghiệm đầu tay, có nhận thức cụ thể và chi tiết hơn về loại đất đen này.

Ngoài ra, Ngô Lương lại một lần nữa nghĩ đến thân phận của Vu Nữ Hô - nữ vương huyền thoại Ti Di Hô.

Trong lịch sử, rất có khả năng nàng ta đã từng đến đây, có thể cũng đã nếm loại đất đen này, sau đó khi trở về liền nhanh chóng trỗi dậy thành nữ vương huyền thoại, hơn nữa thân là Vu nữ của Thần xã, nói không chừng trong văn hiến của Thần xã đã có ghi chép liên quan đến loại đất đen này, vì vậy mới có dũng khí khó hiểu như vậy. "Mời." Nghĩ vậy, Ngô Lương cuối cùng không ngăn cản nữa.

Hắn và Vu Nữ Hô bây giờ không phải là kẻ thù, cũng không quá lo lắng Vu Nữ Hô sau khi nếm đất đen sẽ có được năng lực bất ngờ nào đó rồi ra tay với mình.

Huống hồ Ngô Lương bây giờ trong tay cũng có đất đen, nếu thứ này quả thực có hiệu quả kỳ diệu gì, Ngô Lương cũng có thể sở hữu.

Sau đó, Vu Nữ Hô cứ thế trước mặt Ngô Lương đưa nắm đất đen lên dưới mũi khẽ ngửi hai cái.

Ngô Lương thấy lông mày cô ta nhíu chặt lại ngay lập tức, có thể thấy mùi của thứ này quả thực không dễ chịu gì, thực ra điều này đã sớm nằm trong dự liệu của Ngô Lương, nếu không thì mùi hôi thối trong nhà đá từ đâu mà ra.

Thế này mà còn nếm được sao?

Chương 744

Ngô Lương trong lòng vẽ một dấu hỏi thật to.

Tuy nhiên hắn vẫn đánh giá thấp sức chịu đựng của Vu Nữ Hô, cô ta vậy mà thật sự mở miệng ra, rồi từ từ đưa đầu lưỡi về phía nắm đất đen trong lòng bàn tay... "~~~" Ngô Lương trong lòng thấy ghê tởm.

Nếu chuyện này xảy ra trước khi Vu Nữ Hô bị đuối nước, hắn tuyệt đối sẽ không hô hấp nhân tạo cho cô gái này, dù phải trơ mắt nhìn mạch của cô ta hoàn toàn biến mất cũng quyết không.

Cùng lúc đó, điểm ấn tượng của Ngô Lương đối với Vu Nữ Hô cũng giảm đi một đoạn lớn.

Cảm giác tương phản này còn lớn hơn cả việc nhìn thấy một cô gái trông khá thanh tú ngồi trên giường cạy gót chân, cuối cùng còn nhét thứ cạy ra từ chân vào miệng.

Đừng nói là Vu Nữ Hô, cho dù là Chân Mật làm chuyện tương tự, sau này Ngô Lương cũng không có cách nào đối diện với nàng được nữa.

Giây tiếp theo. "Ọe ——" Không ngoài dự đoán, lưỡi Vu Nữ Hô vừa mới dính chút đất đen, rụt vào miệng liền nôn ọe. "Thế nào?" Ngô Lương tò mò hỏi. "Ực!" Vu Nữ Hô quả thực là một người tàn nhẫn, trong tình huống này vẫn không nỡ nhổ chút đất đen kia ra, ngược lại còn cưỡng ép mình nuốt xuống, sau đó mới đưa tay về phía Ngô Lương, nói với hắn: "Vào miệng là tan, còn có chút ngọt, Ngô thái sử có muốn thử không?" Ta tin ngươi mới là quỷ!

Ngô Lương quả quyết nhảy ra, từ chối thẳng thừng: "Không cần, ngon thì ngươi cứ ăn nhiều vào, thứ này ta e là vô phúc hưởng thụ.

Ta hỏi ngươi là có cảm giác gì không?" "Ngoài việc ngửi thì thối, cái thối khó nuốt ra, tạm thời không có cảm giác gì đặc biệt." Vu Nữ Hô lắc đầu, cũng từ trong ngực mình lấy ra một cái bình nhỏ, học theo dáng vẻ lúc trước của Ngô Lương múc một ít đất đen vào rồi đậy nút lại. "Thần xã của Uy quốc có ghi chép gì về loại đất đen này không?" Ngô Lương thăm dò hỏi. "Không có." Vu Nữ Hô lại lắc đầu, nhưng rồi lại bổ sung: "Nhưng trong Thần xã có một chiếc vò gốm do Từ quân của Tần năm đó để lại, chiếc vò quanh năm được phong ấn bằng bùa chú, truyền từ đời vu nữ này sang đời vu nữ khác, chưa từng có ai biết bên trong rốt cuộc chứa thứ gì, cho đến vài năm trước, lúc ta đang quét dọn Thần xã đã vô tình làm đổ chiếc vò này xuống đất, chiếc vò vỡ thành một đống mảnh sành, lúc đó ta mới phát hiện bên trong vò thực ra là rỗng." "Sau đó thì sao?" Ngô Lương biết Vu Nữ Hô vẫn chưa nói hết, liền phối hợp hỏi. "Chiếc vò tuy rỗng, nhưng bên trong lại tỏa ra một mùi hôi thối, có chút tương tự với mùi ở đây, ngoài ra, ta còn phát hiện trên thành trong của vò có một ít vết tích của bột đen, trông cũng có chút giống với đất đen ở đây, không biết có phải là cùng một loại không." Vu Nữ Hô tiếp tục nói: "Sau đó còn xuất hiện dị tượng: ta làm đổ chiếc vò của Từ quân của Tần để lại, sợ bị người ta phát hiện, nên đã nhanh chóng quét dọn sạch sẽ những mảnh vỡ đó, rồi tìm một chiếc vò khác dán bùa chú lên để che mắt thiên hạ, còn những mảnh vỡ kia thì bị ta vứt vào khu rừng phía sau Thần xã, còn đặc biệt đào một cái hố nhỏ để chôn lấp." "Không ngờ sáng sớm hôm sau, lại có hàng trăm hàng ngàn con chim bay tụ tập ở khu rừng đó, ta chạy qua xem thì thấy lũ chim đã bới những mảnh vỡ mà ta chôn lên, còn dùng mỏ mổ những mảnh vỡ đó thành những mảnh nhỏ hơn để tranh nhau ăn...

Lúc đó ta sợ chết khiếp, ta tưởng rằng vì hành động của mình đã chọc giận tổ thần, tổ thần vì thế giáng dị tượng để biểu đạt cơn thịnh nộ, chẳng bao lâu nữa sẽ giáng tội xuống đầu ta." "Thế là ta vội vàng

quỳ trước tượng thần của tổ thần dập đầu xin tội, cầu xin tổ thần khoan thứ cho tội lỗi của ta." "Một ngày sau, lũ chim kia đều bay đi hết, mà những mảnh vỡ kia cũng đã sớm biến mất không còn tăm tích, ta tưởng rằng sự thành tâm hối lỗi của mình đã làm nguôi ngoai cơn giận của tổ thần, cộng thêm một thời gian sau đó không có dị tượng nào xuất hiện nữa, mà ta cũng không bệnh không tật, dần dần liền quên đi chuyện này." "Cho đến vừa rồi nhìn thấy hành động của đám vẹt kia, ta mới đột nhiên nhớ lại chuyện năm đó." "Mùi hôi thối tương tự, phần mộ đen tương tự, còn có hành động tương tự của lũ chim kia, ta nghi ngờ thứ từng chứa trong chiếc vò đó chính là loại đất đen này." "Từ quân của Tần năm đó đã dùng bùa chú để phong ấn nó, lại chưa từng nói cho bất kỳ ai biết bên trong chứa thứ gì, điều này đủ để chứng minh thứ trong vò có ý nghĩa vô cùng quan trọng đối với Từ quân của Tần..." "Cho nên ta mới muốn làm rõ rốt cuộc đám đất đen này là thứ gì." "Lũ chim kia mê mẩn đám đất đen này, chúng có thể sinh sôi nảy nở trên hòn đảo này cho đến nay chứng tỏ thứ đất đen này chắc sẽ không gây hại đến tính mạng, vì vậy ta cho rằng ta nếm thử một chút chắc cũng không sao." "Nhưng mà Ngô thái sử, lời ta vừa nói không phải hư cấu đâu, thứ đất đen này tuy ngửi thì hôi thối, nhưng quả thực là vào miệng là tan, còn có một chút vị ngọt, ăn vào có vị hơi giống mật ong, ngài chắc chắn không muốn thử một lần sao?" Vừa nói, Vu Nữ Hô lại hào phóng mời Ngô Lương. "Không cần khách khí." Ngô Lương từ chối, rồi trầm ngâm hỏi: "Nghe ngươi nói vậy ta lại nhớ ra một chuyện, năm đó Từ Phúc rời khỏi Uy quốc hẳn là vào lúc Đại Tần mới thành lập, chỉ không biết trong thần miếu của Uy quốc có ghi chép gì về tuổi tác của Từ Phúc không?" Sử sách của thiên triều không có ghi chép nào về phương diện này.

Trong đó điều duy nhất liên quan đến thời gian là vào năm 210 trước Công nguyên, Từ Phúc phụng mệnh Tần Thủy Hoàng ra biển lần nữa, từ đó một đi không trở lại, mà năm 210 trước Công nguyên

cũng chính là năm Tần Thủy Hoàng băng hà.

Tức là Từ Phúc hẳn là vừa mới ra biển không lâu, chưa đầy một năm thì sinh mệnh của Tần Thủy Hoàng đã đi đến hồi kết.

Vì vậy không ai nói rõ được Từ Phúc rốt cuộc sinh vào năm nào, lúc ra biển bao nhiêu tuổi, và cuối cùng sống được bao nhiêu tuổi... thậm chí ngay cả một khoảng thời gian cũng rất khó suy đoán.

Vốn dĩ dựa vào thân phận Từ Phúc là đệ tử quan môn của Quỷ Cốc Tử, hẳn là có thể dựa vào đó để suy đoán khoảng thời gian Từ Phúc ra đời, dù sao thì tuổi đi học của mọi người thường không chênh lệch quá lớn, nhưng đáng tiếc là, trong sử sách cũng không có ghi chép gì về năm sinh năm mất của Quỷ Cốc Tử.

Nhưng Ngô Lương có lý do để tin rằng, lúc Từ Phúc tiếp xúc với Tần Thủy Hoàng, tuổi tác hẳn là đã không còn nhỏ nữa.

Bởi vì trong nhận thức truyền thống của thiên triều, nghề phương sĩ, đạo sĩ hay vu sư có một đặc điểm, đó là càng già càng có giá, càng già càng khiến người ta tin phục, điểm này rất giống với Đông y, cũng cùng một đạo lý với những thầy bói ngồi bên lề đường xem mệnh cho người ta ở hậu thế...

Cứ nói thế này đi, cũng trong tình huống không hiểu rõ bối cảnh mà đi xem Đông y hay xem bói, người ta thường sẽ chọn người lớn tuổi hơn, chứ không phải một người trông rất trẻ, luôn cho rằng người trước đáng tin cậy hơn.

Từ Phúc hẳn cũng như vậy.

Nếu Từ Phúc lúc đó chỉ là một cậu nhóc miệng còn hôi sữa, dù có nói hay đến mấy, Tần Thủy Hoàng e rằng cũng sẽ có chút nghi ngờ lời của hắn, lúc chi một khoản tiền khổng lồ để hắn ra biển tìm kiếm cái gọi là "thuốc trường sinh bất tử" thì cũng sẽ không yên tâm như vậy.

Nhưng nếu đổi lại là một lão giả ở tuổi của Vu Cát, thì lại hoàn toàn khác.

Dù sao ở thời đại này, người có thể sống đến hơn chín mươi tuổi đã là hiếm như lông phượng sừng lân, người như vậy nói với Tần Thủy Hoàng về những chuyện như "trường sinh bất tử" thì tự nhiên rất có sức thuyết phục, thậm chí chỉ cần đứng ở đó thôi cũng khiến những người muốn sống lâu hơn một chút không nhịn được mà muốn thỉnh giáo bí quyết trường thọ. "Có một số ít ghi chép, những ghi chép này phần lớn là do Từ quân của Tần tự thuật." Vốn dĩ Ngô Lương chỉ hỏi thăm dò, không ngờ Vu Nữ Hô lại gật đầu, nghiêm túc nói: "Trong ghi chép có đề cập, lúc Từ quân của Tần đến Uy quốc, đã là tám mươi hai tuổi, mà ông ta đóng thuyền rời khỏi Uy quốc là vào tám năm sau, tính ra như vậy hẳn là đã chín mươi." Thời gian này khớp rồi!

Là một nghiên cứu sinh chuyên ngành liên quan, Ngô Lương rất nhạy cảm với dòng thời gian lịch sử, chỉ nghe Vu Nữ Hô nói một thông tin đơn giản như vậy trong lòng đã có phán đoán của riêng mình.

Năm 210 trước Công nguyên, Từ Phúc ra biển lần cuối, Tần Thủy Hoàng sau đó băng hà.

Năm 202 trước Công nguyên, Lưu Bang ở Định Đào chính thức xưng đế, định quốc hiệu là "Hán", định đô ở Lạc Dương.

Cùng năm đó, hậu duệ hoàng tộc nước Tề là Điền Hoành mang năm trăm môn khách đến núi Úc Châu, sau bị Lưu Bang ép triệu kiến, đã tự vẫn ở núi Thủ Dương cách Lạc Dương chỉ ba mươi dặm, sau đó năm trăm môn khách đều tự sát theo ông, từ đó núi Úc Châu thuộc về Hán.

Cũng cùng năm đó, Từ Phúc rời khỏi Uy quốc, điểm đến của ông chính là Đại Tần, mang theo ý định lá rụng về cội, vì vậy khả năng cuối cùng chọn trở về Lang Gia là rất lớn, chỉ là thiên triều và Uy

quốc không ai biết ông có thuận lợi trở về hay không...

Dựa trên những manh mối đã biết này để suy đoán, nếu Từ Phúc cuối cùng trở về Lang Gia, rất có khả năng đã gặp được Điền Hoành đang rút lui về núi Úc Châu.

Mà trạch đệ của Điền Hoành ở núi Úc Châu, cũng có khả năng từng lưu lại dấu chân của Từ Phúc!

Cộng thêm loại gạch đá đặc thù được sử dụng trong trạch đệ của Điền Hoành hẳn là đến từ hòn đảo càn khôn đảo ngược dưới đáy biển này, mà trong tài liệu Từ Phúc để lại ở Uy quốc cũng quả thực có đề cập đến nơi này, và gọi nó là "Tổ Châu"!

Còn có chiếc vò gốm rỗng mà Vu Nữ Hô vừa nhắc đến, có khả năng từng chứa thứ bột đen giống với đất đen ở đây... "Vò gốm rỗng!" Nghĩ đến đây, trong đầu Ngô Lương đột nhiên lóe lên linh quang, trọng điểm là chữ "rỗng" này.

Nếu theo lời Vu Nữ Hô nói, trên thành trong của vò gốm dính không ít bột đen, và bị lũ chim kia không phân biệt thậm chí còn mổ vỡ cả mảnh sành để ăn, vậy thì chứng tỏ chiếc vò này ban đầu hẳn là đầy.

Mà thứ Từ Phúc để lại lại là một chiếc vò rỗng.

Điều đó có nghĩa là, trong quá trình định cư ở Uy quốc, Từ Phúc có thể đã liên tục tiêu thụ thứ trong vò, vậy thì việc ông ta rời khỏi Uy quốc, cũng có khả năng không chỉ vì "lá rụng về cội", mà có khả năng là vì thứ trong vò đã dần tiêu hao hết, vì một lý do nào đó chưa biết mà phải bổ sung...

Mang theo suy đoán này, Ngô Lương lại nhìn về phía Vu Nữ Hô hỏi: "Ngoài chiếc vò bị ngươi vô tình làm vỡ kia, sau này trong Thần xã còn có những chiếc vò tương tự khác không, ngươi có từng mở ra

xem xét hết chưa?" "Chỉ có một chiếc vò như vậy, vì thế mới đặc biệt quý giá, ta mới cảm thấy tội lỗi nặng nề." Vu Nữ Hô lộ vẻ áy náy nói. "..." Ngô Lương trầm ngâm một lát, cúi đầu nhìn đám đất đen trên mặt đất, rồi lại nhìn Vu Nữ Hô vừa mới ăn một ít bột đen, trong lòng liền nảy sinh một phỏng đoán táo bạo: lẽ nào thứ đất đen này thật sự là thiên tài địa bảo hiếm có gì đó?

Nhưng vẫn có một chuyện Ngô Lương nghĩ không thông.

Con Lão Mi Hầu Vương bị hắn chế ngự này cũng là thổ dân trên hòn đảo này, theo lẽ thường nó cũng nên đã từng thấy qua loại đất đen này, nếu thứ này thực sự là đồ tốt, nó hẳn cũng không thể không biết, tại sao lúc này đất đen ở ngay trước mặt, nó lại không điên cuồng như lũ vẹt kia? "Lại đây, ngươi cũng thử xem?" Mang theo ý nghĩ này, Ngô Lương lập tức dùng tay đeo găng bốc một vốc đất đen nhỏ đưa đến trước mặt Lão Mi Hầu Vương, để quan sát thêm phản ứng của nó.

Lỡ như Lão Mi Hầu Vương chỉ là trước đó bị hắn đánh phục, dù trong lòng rục rịch nhưng cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ thì sao? "A a!" Nào ngờ Lão Mi Hầu Vương thấy đất đen đưa đến miệng, không những không há miệng ăn ngấu nghiến, ngược lại còn theo bản năng lùi về phía sau, kêu ré lên cố gắng tránh tiếp xúc với đất đen. "Cái này..." Ngô Lương trong lòng nghi hoặc.

Không ổn rồi!

Cực kỳ không ổn!

Theo Ngô Lương biết, cấu tạo cơ thể của khỉ và con người rất tương tự, đến mức nhiều thí nghiệm liên quan đến cơ thể người ở hậu thế đều ưu tiên tiến hành trên khỉ, và nhiều kết luận rút ra đều có thể áp dụng chung cho con người.

Tức là phần lớn những thứ có ích cho con người, cũng có ích cho khỉ.

Tương tự, phần lớn những thứ có hại cho khỉ vương, cũng có hại cho con người, và một số bệnh tật và virus còn có thể lây nhiễm chéo giữa người và khỉ.

Mà so với con người, khỉ sống hoang dã quanh năm lại có kinh nghiệm sinh tồn phong phú hơn con người, trong cuộc sống nguyên thủy chúng giỏi tìm lợi tránh hại hơn con người, và một số giác quan cũng không phải con người có thể so sánh được, chúng thậm chí có thể cảm nhận trước động đất như chuột, sơ tán trước đến vùng an toàn.

Và đối với nhiều thứ trong tự nhiên, ví dụ như quả dại, lá cây, nguồn nước và các loại thực vật khác, chúng đều có nhận thức rõ ràng về đặc tính, thậm chí dù ăn một số chất độc hại quanh năm, chúng cũng có thể thông qua một số phương pháp đặc biệt để lợi dụng những thứ tồn tại trong tự nhiên để giải độc.

Những hành vi này đã sớm được các nhà sinh vật học hậu thế phát hiện.

Ví dụ như vẹt và động vật ở một nơi nào đó thường xuyên ăn đất sét, hành vi trông có vẻ bất thường này, thực chất là vì trong hoa quả và hạt ở đó có chứa độc tố, mà các chất vô cơ trong đất sét này có thể trung hòa những độc tố đó, khiến chúng vừa ăn no bụng lại không phải chịu tổn hại của độc tố.

Mà nhìn thấy Lão Mi Hầu Vương lúc này kháng cự đất đen như vậy... lập tức khiến Ngô Lương càng thêm kính nhi viễn chi với loại đất đen này, đây tuyệt đối không phải là thứ tốt lành gì, cho nên nó mới theo bản năng kháng cự.

Còn về lũ vẹt kia, thì cần phải xem xét riêng, dù sao cấu tạo cơ thể của vẹt và khỉ khác nhau, những thứ có thể chịu đựng và cần thiết cũng không giống nhau, cũng giống như bạc hà mèo có thể làm cho

một đám mèo mê mẩn, nhưng đối với các loài vật ngoài họ mèo thì không có tác dụng lớn là cùng một đạo lý.

Nhưng khỉ và người thì quá tương tự...

Vì vậy thứ bị khỉ kháng cự, rất có khả năng là có hại đối với nó, vậy thì thân là loài người gần gũi với nó, tự nhiên cũng nên cố gắng tránh tiếp xúc. "Đừng dễ dàng nếm thử đám đất đen này nữa, e rằng không phải là thứ tốt lành gì đâu." Nghĩ vậy, Ngô Lương cũng rất có nghĩa khí, đặc biệt nhắc nhở Vu Nữ Hô một câu. "Ta trong lòng tự biết." Vu Nữ Hô cũng không mù quáng, gật đầu đáp lại. ...

Thế là Ngô Lương lại tĩnh tâm dò xét một lượt trong căn nhà đá này.

So với hai căn nhà đá lớn hơn trước đó, căn nhà đá này có vẻ tồi tàn hơn nhiều, nói là bốn bức tường cũng không quá, về cơ bản không phát hiện được thứ gì đáng để dò xét.

Nhưng để đề phòng đám đất đen ở đây dẫn dụ đến những thứ mê mẩn nó như lũ vẹt kia, trước khi rời khỏi căn nhà đá này, Ngô Lương vẫn quyết định làm như trước, đóng cửa cài then lại, không để cho đám đất đen thần bí này lộ ra ngoài.

Vẫn còn mấy gian phòng đá trước đó được Ngô Lương mở cửa để thông khí.

Ngô Lương cũng không dễ dàng bỏ qua chúng, thế là dẫn theo Vu Nữ Hô và Lão Mi Hầu Vương lần lượt đi vào dò xét.

Tình hình trong những căn nhà đá đó cũng tương tự, không phát hiện ra điểm gì khác biệt. "Những căn nhà đá này tạm thời dò xét đến đây thôi, thời gian của chúng ta không còn nhiều nữa, hay là chúng ta đến cái hang mỏ kia dò xét một phen, có lẽ sẽ có phát hiện mới." Ngô Lương cuối cùng nhìn mấy dãy nhà đá một cái, cuối cùng quyết định

tạm thời không lãng phí quá nhiều thời gian ở nơi đồng chất hóa nghiêm trọng này, nếu dò xét xong hang mỏ mà thời gian vẫn còn dư dả thì quay lại cũng không muộn. "Đám vẹt kia thì sao?" Vu Nữ Hô chỉ vào căn nhà đá lớn phía sau hỏi.

Bây giờ đám vẹt kia hẳn đã ý thức được tình cảnh bị nhốt, vì vậy hẳn đang đập cửa, tiếng "đông đông đông đông" không dứt bên tai. "Cứ nhốt chúng lại đi, đỡ ồn ào." Ngô Lương nói.

Quan trọng nhất là hẳn vẫn chưa rõ đám vẹt này sau khi ăn một lượng lớn đất đen có xảy ra biến hóa bất ngờ gì không, đặc biệt là nếu xuất hiện trạng thái giống như phê thuốc, e rằng sẽ cản trở hành động tiếp theo của hẳn. "Vậy được rồi." Vu Nữ Hô cũng không có ý kiến gì.

Chương 745

Thế là hai người một khỉ liền cất bước đi thẳng đến cái hang mỏ có lối vào bị hàng rào sắt chặn lại kia.

Trước đó Ngô Lương đã nhìn thấy, trên hàng rào sắt đó có một chỗ bị nới rộng ra một cái lỗ, cái lỗ đó tuy không lớn, nhưng đủ cho một người trưởng thành nghiêng người chui vào.

Kết quả là vừa mới đi được vài bước. "A a!

A a!" Lão Mi Hầu Vương lại đột nhiên kêu ré lên, níu dây thừng không chịu đi, còn không ngừng nhìn về phía cổng lớn của khu trại này, dường như đã nhìn thấy thứ gì đó kinh khủng. "?" Ngô Lương đành phải dừng bước, thuận theo ánh mắt của Lão Mi Hầu Vương nhìn qua.

Một con khỉ khác?

Không biết từ lúc nào, một con khỉ đã đứng ở cổng lớn.

Con khỉ này đang di chuyển chậm rãi, động tác trông có vẻ hơi cứng ngắc.

Lúc này Ngô Lương cách cổng lớn của khu trại chỉ mấy chục mét, hắn có thể nhìn thấy con khỉ này, con khỉ này tự nhiên cũng có thể nhìn thấy hắn, mà trong tình huống bình thường, động vật hoang dã khi thấy sinh vật sống không phải là con mồi của mình đều sẽ cố gắng tránh đi.

Nhưng con khỉ này lại hoàn toàn tỏ ra không coi hắn và Vu Nữ Hô ra gì, từng bước từng bước đi về phía bọn họ.

Cùng lúc đó. "Phần phật..." Mười mấy con vẹt lọt lưới kia cũng đã phát hiện ra con khỉ này.

Chúng cũng như bị một sức mạnh nào đó dẫn lối, nhanh chóng bay đến lượn vòng trên đầu con khỉ này, và độ cao bay ngày càng thấp.

Cho đến cuối cùng.

Mười mấy con vẹt này vậy mà toàn bộ đều đậu lên trên đầu và lưng của con khỉ này?!

Cũng may là khỉ không đi thẳng đứng như người, tấm lưng rộng như vậy mới có thể chứa được mười mấy con vẹt này, nếu không e rằng thật sự không chứa nổi. "Đây lại là chuyện gì nữa?" Ngô Lương mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Theo hắn biết, khỉ và vẹt tuy không có quan hệ trực tiếp về chuỗi thức ăn, nhưng giữa hai loài này cũng không có tiền lệ nào có thể chung sống hòa bình, tuyệt đối không thể hài hòa như trước mắt được.

Lẽ nào đây là một con khỉ đặc biệt?

Hay là vì hệ sinh thái đặc thù trên hòn đảo này, đã khiến cho hai loài động vật trong quá trình chung sống đã nảy sinh một loại "tình bạn" khác với thế giới bên ngoài?

Ngô Lương theo bản năng nhìn con Lão Mi Hầu Vương bên cạnh mình một cái.

Gã này với lũ vẹt kia dường như không hòa hợp như vậy, Ngô Lương nhớ rằng trước đó khi vẹt ở khoảng cách khá gần, phản ứng đầu tiên của nó chính là né tránh, hoàn toàn không có vẻ bình tĩnh như con khỉ này.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo.

Cảnh tượng xảy ra trước mắt lập tức làm mới nhận thức của Ngô Lương. "Khốn kiếp?!" Ngô Lương tận mắt thấy một con vẹt đứng trên đầu con khỉ kia nhảy về phía trước hai bước, sau đó dùng mỏ mổ

hai phát vào mặt con khỉ, lại trực tiếp kéo tròng mắt của nó ra ngậm trong miệng! "A..." Nhìn thấy cảnh tượng máu me tàn nhẫn này, Vu Nữ Hô bất giác kêu khẽ một tiếng, sau đó lại vội vàng che miệng, theo bản năng lùi một bước nấp sau lưng Ngô Lương.

Hiển nhiên đây là cảnh tượng mà nàng hoàn toàn không lường trước được. "Đây?" Ngô Lương thì nhíu mày, nhìn chằm chằm con mi hầu dù bị như vậy vẫn không có bất kỳ phản ứng nào, vẫn từng bước từng bước di chuyển vào trong trại.

Rốt cuộc đây là tình huống gì?

Con mi hầu này hoàn toàn không cảm nhận được đau đớn sao?

Mất một con mắt mà cũng không ảnh hưởng đến hành động, lẽ nào trước đó nó đã mất thị lực rồi?

Ngô Lương lập tức nắm chặt đồng chủy thủ trong tay, đồng thời lấy ra một viên "Hàm Sa Xạ Ảnh", tình huống trước mắt tràn ngập sự quỷ dị, khiến Ngô Lương ngửi thấy một tia nguy hiểm.

Tuy nhiên, con mi hầu kia dường như không hề phát hiện sự tồn tại của hắn và Vu Nữ Hô, vẫn cứ ung dung tiến về phía trước, cứ thế với cơ thể cứng đờ đi đến bên cạnh một đống đá vụn.

Mi hầu cuối cùng cũng dừng bước, cơ thể bắt đầu hơi lảo đảo.

Cùng lúc đó, con mắt bị nó moi ra đã bị con anh vũ kia cưỡng ép nuốt xuống, vết máu nhuộm đỏ chiếc mỏ cong như móc câu của con anh vũ, khiến nó trông càng thêm đáng sợ. "..." Ngô Lương và Vu Nữ Hô đều không nói gì, chỉ nín thở lặng lẽ quan sát cảnh tượng trước mắt, chờ đợi sự việc phát triển thêm.

Cứ như vậy khoảng một phút sau.

Con mi hầu vốn đang đứng tại chỗ lảo đảo như sắp ngất bỗng như bị rút cạn toàn bộ sức lực trong nháy mắt, tứ chi mềm nhũn, nặng

nề ngã sõng soài trên mặt đất.

Theo cú ngã của nó, cơ thể nó lại như tượng cát, hóa thành một đống cát vụn vỡ tan trong nháy mắt, đâu còn chút hình dạng nào của mi hầu, thậm chí đến cả lông tóc trên người cũng không còn sót lại.

Cùng lúc đó, hơn chục con anh vũ kia lại vô cùng hưng phấn, lập tức vỗ cánh nhào vào trong "cơ thể" đã không còn hình dạng mi hầu kia mà ngấu nghiến, thậm chí có mấy con còn trực tiếp khoét một cái hang chui vào, chỉ để lại một cái đuôi không ngừng ngoe nguẩy bên ngoài. "Ngô Thái sử, đây có lẽ chính là nguồn gốc của thứ hắc thổ kia!" Vu Nữ Hô cuối cùng cũng nhận ra điều gì đó, vội vàng nói với Ngô Lương. "Qua đó xem thử." Ngô Lương cũng có suy đoán tương tự, bèn nhặt hai dụng cụ đục đẽo hơi dài một chút ở gần đó, đưa một cái cho Vu Nữ Hô, một cái tự mình cầm rồi nhanh chân bước qua. "Tránh ra!" Đến gần, Ngô Lương vung dụng cụ trong tay xua đuổi lũ anh vũ, đã nhìn thấy "cơ thể" của con mi hầu.

Lúc này "cơ thể" của mi hầu đã không thể dùng từ "xác thịt" để hình dung nữa, vì hiện trường đã không còn chút máu thịt xương cốt nào, chỉ thấy một đống hắc thổ bị lũ anh vũ làm cho tan hoang.

Mùi hôi thối quen thuộc lan tỏa trong không khí.

Khác với thứ hắc thổ đã thấy trong nhà đá trước đó, đống hắc thổ do con mi hầu hóa thành này không khô như vậy, trông giống như cát biển vừa bị thủy triều làm ướt, vì thế cũng không làm tung bụi đất màu đen.

Nhưng đó chỉ là lúc ban đầu, theo thời gian, hơi nước trong đó rồi cũng sẽ bốc hơi hết.

Chỉ có điều... nhìn lũ anh vũ gần như điên cuồng ăn loại hắc thổ này, lại kết hợp với chuyện Vu Nữ Hô từng nói về việc chim chóc tranh nhau ăn những mảnh vỡ của bình gốm nghi là từng đựng hắc

thổ, Ngô Lương rất nghi ngờ liệu loại hắc thổ này xuất hiện ở ngoài trời có thể tồn tại đến lúc khô cong được không.

Có lẽ là do những nhà đá kia trước đây đều đóng cửa, lũ anh vũ không cách nào vào được, nên hắc thổ bên trong mới được bảo tồn đến ngày nay... "Ngô Thái sử, ta bây giờ càng lúc càng tin vào những gì vị phu nhân trẻ tuổi của ngài đã nói, hòn đảo này rất có khả năng chính là Tổ Châu trong truyền thuyết, và trên đó có mọc một loại thực vật thần kỳ được quý quốc gọi là 'Dưỡng Thần Chi'." Vu Nữ Hô nghiêm túc nói, "Chỉ có điều, đúng như vị phu nhân trẻ tuổi của ngài đã nói, 'Dưỡng Thần Chi' thực ra không phải là tiên thảo giúp người ta trường sinh bất tử như trong truyền thuyết, mà là một loại thực vật khó lường." "Ừm..." Ngô Lương khẽ gật đầu.

Theo lời của Chân Mật, con mi hầu này rất có thể là một con mi hầu đã chết từ lâu, chỉ là chim chóc trên đảo này, ví dụ như lũ anh vũ kia, đã ngậm "Dưỡng Thần Chi" đắp lên mặt nó để hồi sinh, mục đích là để nó dưới tác động của "Dưỡng Thần Chi" cuối cùng hóa thành loại hắc thổ khiến chúng thèm muốn?

Rốt cuộc động vật đơn thuần hơn con người rất nhiều.

Động cơ hành vi của nhiều loài vật không phức tạp, mọi thứ chúng làm đều là để sinh tồn tốt hơn, đó là một loại bản năng, và dưới sự thúc đẩy của bản năng này, mới xuất hiện truyền thuyết "chim ngậm Dưỡng Thần Chi đến cứu người".

Chúng vốn không phải đang cứu người, mà là đang tạo ra thứ vật chất quý hiếm hơn cho chính mình?

Khoan đã!

Nghĩ đến đây, Ngô Lương lại nhìn về phía dãy nhà giống như nhà giam kia, bỗng nảy ra một suy đoán đáng sợ: Có khả năng nào nơi này vốn không phải là một bãi khai thác đá, bãi khai thác đá chỉ là bề ngoài,

bản chất của nó là một "công xưởng hắc thổ"?

Tức là rất lâu trước đây có người đến đây phát hiện ra "Dưỡng Thần Chi", cũng phát hiện ra loại hắc thổ kỳ lạ này, và thông qua quan sát đã hiểu được toàn bộ quá trình hình thành hắc thổ.

Mà loại hắc thổ này ngoài việc khiến chim chóc thèm muốn ra, thực ra đối với con người cũng có một số lợi ích mà Ngô Lương tạm thời chưa biết.

Thế là có người dẫn một nhóm người đến đây xây dựng khu trại này, chỉ có điều những nhà đá trong trại vốn không phải là phòng ngủ cho người ở, mà là nhà giam dùng để giam giữ và chế tạo loại hắc thổ này?

Toàn bộ quá trình thực ra không khó thực hiện.

Chỉ cần giết người trước, sau đó dùng "Dưỡng Thần Chi" hồi sinh rồi nhốt vào trong nhà đá, như vậy có thể ngăn chặn quá trình chế tạo hắc thổ bị chim chóc tấn công, cứ thế lặng lẽ chờ đợi hắc thổ hình thành là được...

Những chuyện tương tự như vậy, ở bất kỳ thời đại nào, bất kỳ khu vực nào... tóm lại chỉ cần là nơi có người, thì chuyện như vậy vẫn luôn xảy ra.

Trong lịch sử phương Tây chẳng phải có chuyện có thật về một nữ công tước dùng máu tươi của xử nữ để dưỡng nhan, giữ gìn tuổi xuân sao?

Ngay cả ở hậu thế văn minh hơn, cũng có một nhóm người mỗi ngày đều ăn bánh bao tẩm máu người, họ mặc vest lịch lãm, cử chỉ tao nhã, chưa bao giờ tự tay giết người, miệng thì toàn nói nhân nghĩa đạo đức và tự do dân chủ, nhưng vì một chút lợi ích, số người vô tội chết vì họ cần phải dùng đến đơn vị đếm là "vạn" mới đủ để tính.

Trong mắt những người đó, người bình thường cũng chẳng khác gì người của Uy quốc ngày nay, chỉ là "lợi tức dân số" của họ mà thôi.

Trong lúc nghĩ như vậy, Ngô Lương lại lấy ra một cái bình rỗng, đựng một ít loại hắc thổ cực kỳ tươi mới này vào, dùng nút bần đậy chặt, sau đó không còn bận tâm đến nó nữa, quay lại nói với Vu Nữ Hô: "Cũng gần được rồi, tranh thủ thời gian vào trong hầm mỏ xem xét, nếu nơi này thật sự có 'Dưỡng Thần Chi', thì tám chín phần mười là mọc trong hầm mỏ này." "Vì sao Ngô Thái sử lại phán đoán như vậy?" Vu Nữ Hô vội vàng đi theo, khó hiểu hỏi. "Sử sách ghi lại, 'Dưỡng Thần Chi' mọc trong quỳnh điền, mà ngọn núi ngọc này chính là quỳnh điền thích hợp nhất." Ngô Lương nghiêm mặt nói. … Chuyện xảy ra với con mi hầu ban nãy cuối cùng vẫn gây ra một số ảnh hưởng đối với Ngô Lương và Vu Nữ Hô.

Họ càng thêm kính sợ nơi này, Dưỡng Thần Chi, và thứ hắc thổ kia, vì vậy khi vào hầm mỏ cũng càng thêm cẩn thận, từng bước một không dám lơ là.

Nhiệt độ trong hầm mỏ thấp hơn trong nhà đá, nhưng vẫn trong phạm vi chịu đựng của Ngô Lương và Vu Nữ Hô, không gây ra quá nhiều phiền toái cho họ.

Sau khi vào không lâu, Ngô Lương phát hiện ra một chi tiết mới.

Cái hang này có lẽ cũng là do hắn đã có thành kiến từ trước nên mới cho rằng nó là hầm mỏ do con người khai thác.

Bởi vì ngoài mặt đất khá bằng phẳng ra, hắn không phát hiện quá nhiều dấu vết đục đẽo nhân tạo trên vách đá của hang động này, nói cách khác, cái hang này có thể đã tồn tại từ trước khi có người đến đây, cho dù sau này có người vào trong hang động này, cũng chỉ là vì để tiện di chuyển mà sửa sang lại mặt đất một chút mà thôi.

Ngô Lương lập tức lại nghĩ đến quỷ động đã đi qua trước đó.

Quỷ động kia rõ ràng cũng không phải do con người khai thác, mà là khi người ta phát hiện ra thì nó đã ở đó rồi, hơn nữa với kỹ thuật thời Hán và trước thời Hán, tuyệt đối không có khả năng đục một đường hầm không đáy dài hàng chục dặm dưới đáy biển như vậy, đó quả thực là chuyện hoang đường.

Càng đi sâu vào trong, Ngô Lương càng khẳng định phán đoán của mình.

Bởi vì càng đi sâu, ngọc thạch lộ ra trên vách và đỉnh của hang động càng nhiều, thể tích cũng càng lớn, và xung quanh những viên ngọc thạch này cũng không có bất kỳ dấu vết khai thác nhân tạo nào, hoàn toàn là tự nhiên.

Dưới ánh sáng của "Tùy hầu châu", những viên ngọc thạch này càng hiện ra vẻ xanh biếc trong suốt, càng đi sâu, càng cho người ta cảm giác như đang đi trong cung điện pha lê.

Chương 746

Điều duy nhất có phần phá vỡ cảnh quan là trên mặt đất xuất hiện không ít phân chim, một số phân chim còn khá mới, cho thấy gần đây vẫn thường có chim vào trong hang động này, có lẽ chính là lũ anh vũ kia.

Nhưng có thể khẳng định rằng, chim chóc không làm tổ trong hang động này, càng không xem nó là hang ổ, nếu không trải qua nhiều năm thì không chỉ có chút phân chim lác đác như hiện tại, ít nhất cũng phải tích tụ dày vài tấc, lúc đó không khí dù có đeo mặt nạ phòng độc Ngô Lương cũng không dám tùy tiện đi vào.

Những vết phân chim mới này ngược lại cũng giúp Ngô Lương yên tâm phần nào.

Vì gần đây vẫn thường có chim vào hang động, đủ để chứng minh chất lượng không khí trong hang vẫn ổn, không cần lo lắng về vấn đề này.

Cứ như vậy men theo hang động đi được gần trăm mét. "Ngô Thái sử cẩn thận, đằng kia có thứ gì đó!" Vu Nữ Hô đột nhiên dừng bước, kéo Ngô Lương lại, chỉ về phía trước cách đó hơn chục mét nói. "Ta thấy rồi, hình như lại là một bộ y phục." Ngô Lương tập trung nhìn, lại dò dẫm đi về phía trước vài bước cố gắng nhìn rõ hơn một chút.

Vu Nữ Hô thì bám sát theo hắn, cũng rướn cổ nhìn chằm chằm vào đống đồ vật vương vãi trên mặt đất, đến khi nhìn rõ hơn một chút mới thở phào một hơi, nói: "Vẫn là Ngô Thái sử mắt tinh, đúng là một bộ y phục, nhưng bộ y phục này dường như không giống với những bộ chúng ta đã thấy trong nhà đá." Hai người lập tức cùng nhau đi đến trước bộ y phục trải trên mặt đất, quả thực khác với những bộ đã

thấy trong các nhà đá trước đó, bên trong bộ y phục này không có thứ hắc thổ kia, và nó cũng không giữ tư thế của một người, mà là vứt lộn xộn trên mặt đất.

Ngoài ra, tình trạng bảo quản của bộ y phục này cũng không tốt, có chỗ đã bị xé rách, có chỗ thì có những lỗ thủng không theo quy luật nào.

Nhưng điều khác biệt hơn nữa là. "Đây e rằng không phải là y phục thời Tần triều." Ngô Lương lật bộ y phục này lên xem xét kiểu dáng, rất nhanh đã đưa ra kết luận như vậy. "Vậy đây là?" Vu Nữ Hô lộ vẻ kinh ngạc. "Nên là 'đoản hạt' của Đại Hán, tuy trông có vẻ giống với áo ngắn mà bá tánh Tần triều thường ngày mặc, nhưng vẫn có thể phân biệt được qua một số chi tiết về kiểu dáng." Ngô Lương kiên nhẫn giải thích.

Hắn cũng chỉ có thể nhận ra sự khác biệt giữa Tần triều và Hán triều, còn là Tây Hán hay Đông Hán thì không dễ nói, vì trong khoảng thời gian này, tuy trải qua biến cách, trang phục của quý tộc có chút thay đổi về chi tiết, nhưng "đoản hạt" của bá tánh thì cơ bản không hề thay đổi, rốt cuộc đối với đại đa số bá tánh mà nói, mặc ấm ăn no đã là rất khó khăn rồi, đâu có tâm trí đâu mà quan tâm đến chuyện mặc đẹp hay không, có hợp thời trang hay không. "Vậy tức là, chủ nhân của bộ y phục này và chủ nhân của những bộ y phục chúng ta thấy trước đó không phải cùng một nhóm người?" Vu Nữ Hô phân tích. "Ừm." Ngô Lương gật đầu, tiếp đó lại chỉ vào một cái túi vải đựng mấy viên ngọc thạch trên bộ y phục này, và một số viên ngọc thạch lớn nhỏ rơi bên cạnh, nói: "Mục đích của hai bên cũng không giống nhau, nhóm sau tám chín phần mười là vô tình lạc vào bí cảnh này, thấy ở đây lại có loại ngọc thạch kỳ lạ như vậy, nên nảy sinh ý định mang về phát tài, tiếc là không biết gặp phải chuyện gì mà cuối cùng lại ở lại đây." Còn về mục đích của nhóm trước, Ngô Lương không nói rõ, vì hắn

hiện tại cũng không thể hoàn toàn chắc chắn.

Bây giờ điều duy nhất hắn có thể chắc chắn là, nhóm trước hẳn là không hứng thú với loại ngọc thạch này lắm, nếu không trên vách đá trong động rất sớm đã xuất hiện lượng lớn ngọc thạch, họ sao lại bỏ đó mà không khai thác chứ? "Sau đó lại bị Dưỡng Thần Chi hồi sinh, cuối cùng hóa thành hắc thổ bị lũ anh vũ ăn sạch sành sanh, chỉ để lại một bộ y phục lộn xộn thế này?" Vu Nữ Hô thuận theo lời của Ngô Lương mà suy diễn. "Ta đoán là như vậy..." Ngô Lương khẽ gật đầu, còn định nói thêm gì đó, thì nghe "cạch" một tiếng, một vật gì đó đột nhiên từ trong bộ y phục rơi ra, sau đó Ngô Lương và Vu Nữ Hô cùng sững sờ. "?!" Đó cũng là một viên ngọc thạch cùng chất liệu.

Chỉ có điều viên ngọc thạch này có hình trăng khuyết, dài khoảng một tấc, và ở một đầu viên ngọc còn có một lỗ tròn nhỏ, bên trong xỏ một sợi dây gai khá chắc chắn...

Quỳnh câu ngọc?!

Hai người nhìn nhau.

Ngô Lương còn lấy ra viên quỳnh câu ngọc đã cướp được từ Vu Nữ Hô trước đó để so sánh.

Viên quỳnh câu ngọc vô tình phát hiện này lớn hơn viên của Vu Nữ Hô một chút, trông cũng trong suốt hơn một chút... "Hô cô nương, nếu ta nhớ không lầm, cô từng nói viên quỳnh câu ngọc mà Từ Phúc mang theo bên người lớn hơn viên để lại ở Uy quốc một chút phải không?" Ngô Lương theo bản năng hỏi. "Lẽ nào chủ nhân của bộ y phục này chính là..." Sắc mặt Vu Nữ Hô cực kỳ phức tạp, khó khăn mở miệng, "...Từ quân của nhà Tần ư?

Không thể nào?

Tuyệt đối không thể nào?" "Ta cảm thấy không phải là Từ Phúc."

Ngô Lương lại khá bình tĩnh nói với Vu Nữ Hô. "Ngô Thái sử có căn cứ gì?" Vu Nữ Hô lập tức ngẩng đầu hỏi dồn.

Nhìn thấy viên quỳnh câu ngọc này, trong lòng Vu Nữ Hô đã nảy sinh dự cảm không lành, theo sau đó là sự thất vọng tràn ngập nội tâm, mà sau khi nghe Ngô Lương tỏ thái độ như vậy, trong lòng nàng lại dấy lên một tia hy vọng, chỉ là tia hy vọng này vô cùng mong manh, vẫn cần Ngô Lương cho thêm một chút chỗ dựa. "Thứ nhất, cô cũng chưa từng tận mắt thấy viên quỳnh câu ngọc mà Từ Phúc mang theo bên người, mọi thông tin đều đến từ ghi chép của thần xã Uy quốc, do đó hiện tại vẫn chưa thể kết luận viên quỳnh câu ngọc này nhất định là viên mà Từ Phúc mang theo, huống hồ ở đây ngọc thạch tương tự có ở khắp nơi, kỹ thuật chế tác loại quỳnh câu ngọc này cũng không phức tạp, thiên hạ chưa chắc chỉ có hai viên kiểu dáng này." Ngô Lương cực kỳ lý trí phân tích cho Vu Nữ Hô, "Thứ hai, cho dù viên quỳnh câu ngọc này chính là viên mà Từ Phúc mang theo bên người, cũng chỉ có thể chứng minh sau khi rời Uy quốc, Từ Phúc quả thực đã quay lại nơi này, chứ không thể nói chủ nhân của bộ y phục này chính là Từ Phúc.

Rốt cuộc quỳnh câu ngọc chỉ là một vật chết, nếu Từ Phúc không cẩn thận làm mất, hoặc là tặng cho người khác, hay là Từ Phúc đã gặp bất trắc, cũng có khả năng rơi vào tay người khác." "Nhưng Từ quân của nhà Tần là tổ thần trường sinh bất tử, sao có thể gặp bất trắc..." Vu Nữ Hô lại không nhận được bất kỳ sự an ủi hay chỗ dựa nào từ phân tích của Ngô Lương, ngược lại còn làm tăng thêm sự thất vọng và lo lắng trong lòng, chỉ là miệng vẫn có chút không tự tin mà kiên trì nói, "Theo lời ngài nói, nhất định là Từ quân của nhà Tần không cẩn thận làm mất quỳnh câu ngọc, hoặc là đã tặng nó làm quà cho chủ nhân của bộ y phục này." "Có thể lắm." Ngô Lương khẽ gật đầu, không tranh cãi với Vu Nữ Hô, chỉ kiểm tra kỹ lại bộ y phục kia,

không phát hiện thêm manh mối có giá trị nào khác mới đứng dậy nói: "Tiếp tục đi sâu vào trong thôi, chân tướng có lẽ ở bên trong." "Vâng." Vu Nữ Hô ngoan ngoãn đáp một tiếng, nhưng không che giấu được nỗi lo lắng trong lòng.

Có một chuyện nàng và Kỳ Lực Đồng đại phu tuyệt đối không nói dối, đó là Uy quốc từ trên xuống dưới quả thực đều xem Từ Phúc là quốc vận và hy vọng của họ.

Quốc lực của Uy quốc vốn đã suy yếu, lại trải qua chiến loạn những năm gần đây, hiện tại càng đến mức khó mà duy trì, mỗi ngày đều có rất nhiều người chết vì đói và bất an, tình hình chỉ tệ hơn Đại Hán bây giờ.

Cũng vì vậy, trong tình cảnh mọi người đều đã mất hết hy vọng, chỉ có thể gửi gắm hy vọng duy nhất vào "tổ thần" Từ Phúc, người từng như thiên thần từ trên biển đến, mang lại cho họ hy vọng và đổi mới.

Họ cho rằng Uy quốc luân lạc đến mức này, chính là vì đã bị "tổ thần" Từ Phúc vô tình lãng quên.

Chỉ có mời lại "tổ thần" trở về, cuộc sống của họ mới tốt đẹp trở lại, mới có thể khôi phục lại sự giàu có và ổn định đã từng kéo dài một thời gian rất lâu.

Mà nếu như tin tức mà Vu Nữ Hô cuối cùng mang về lại là "Từ Phúc sớm đã gặp bất trắc"...

Vu Nữ Hô thật sự không biết phải đối mặt với nữ vương và bá tánh Uy quốc đang mong ngóng như thế nào, điều này sẽ trực tiếp đánh sập hy vọng và tín ngưỡng của họ, không có tín ngưỡng chung, Uy quốc tất sẽ xuất hiện những biến động nghiêm trọng hơn, mà thần xã mà nàng phụng sự cũng sẽ hoàn toàn rơi khỏi thần đàn, ngay cả bản thân nàng, một vu nữ phụng sự thần xã, cũng không biết phải đi

đâu về đâu. ...

Con đường tiếp theo vẫn vô cùng thuận lợi.

Khoảng sau một tuần trà, họ cuối cùng cũng đi ra khỏi thông đạo chật hẹp, đến một không gian ngầm khá rộng rãi.

Không gian ngầm này giống như một cung điện ngầm hình tròn không đều, diện tích không quá lớn, khoảng chừng trăm mét vuông, có thể nhìn hết trong một cái liếc mắt.

Vách đá, vòm và mặt đất ở đây đâu đâu cũng lộ ra những mảng ngọc thạch xanh biếc trong suốt, một số viên ngọc còn nhô ra khỏi vách đá, khiến cho vách đá, vòm và mặt đất không còn bằng phẳng như thông đạo trước đó, thậm chí một số viên ngọc lớn có kích thước khổng lồ, đã đến mức che khuất tầm nhìn.

Dưới ánh sáng của Tùy hầu châu, những viên ngọc thạch lộ ra này càng hiện ra vẻ diễm lệ đoạt mục, khiến người ta có cảm giác như đang ở trong cung điện pha lê...

Nếu phải nói cụ thể hơn về cảm giác này, Ngô Lương nghĩ đến các thủy cung ở hậu thế, chỉ có điều trên dưới trái phải của thủy cung đều là nước biển xanh thẳm, bên trong nuôi đủ loại cá, còn ở đây thì trên dưới trái phải đều là ngọc thạch xanh biếc, trông vô cùng hùng vĩ.

Ở vị trí trung tâm của địa cung này, có một cây cột ngọc xuyên suốt từ trên xuống dưới.

Cây cột ngọc này rất to và chắc, Ngô Lương ước tính đường kính của nó ít nhất phải hơn một mét, hình dáng của nó không đều, bề mặt cũng khá thô ráp, trông giống như thân của một cái cây mọc xiêu vẹo...

Tuy nhiên, xét về tính ổn định kết cấu của địa cung này, sự tồn tại của cây cột ngọc này rất có ý nghĩa, tuyệt đối đã đóng một vai trò chịu lực đáng kể. "Đến cuối đường rồi." Sau khi quan sát sơ qua địa cung

này, Ngô Lương phát hiện ở đây đã không còn lối đi nào khác để tiếp tục đi sâu, họ đã không còn đường để đi. "..." Vu Nữ Hô thì không nói một lời, lặng lẽ đứng sau lưng Ngô Lương, cũng không biết đang nghĩ gì. "?" Ngô Lương thấy sau lưng đột nhiên không có động tĩnh gì, bèn theo bản năng quay đầu lại nhìn.

Chỉ thấy Vu Nữ Hô lúc này đang trừng mắt nhìn thẳng vào cây cột ngọc, hai hàng lông mày khẽ nhíu lại, miệng cũng hơi hé mở, dường như bị cây cột ngọc to như vậy làm cho hơi kinh ngạc. "Hô cô nương, cô sao vậy?" Ngô Lương cảm thấy phản ứng của nàng lúc này có hơi quá, bèn mở miệng hỏi. "A... không có gì." Vu Nữ Hô lúc này mới hoàn hồn, thu lại ánh mắt nhìn Ngô Lương gật đầu nói: "Ta nghe lời của Ngô Thái sử rồi, nếu nơi này không có mật đạo nào khác, chúng ta quả thực đã đi đến cuối đường, tiếp theo Ngô Thái sử định làm gì?" "Trước tiên hãy tra xét kỹ lưỡng nơi này một lượt." Ngô Lương trầm ngâm nói, "Nơi này hẳn có thể gọi là quỳnh điền rồi, nếu 'Dưỡng Thần Chi' trong truyền thuyết quả thực tồn tại, thì khả năng mọc ở nơi này là rất lớn.

Ngoài ra, ở đây cũng rất có khả năng tìm thấy thêm một số manh mối liên quan đến Từ Phúc.

Nhưng Hô cô nương, chúng ta nói trước, nơi này chủ yếu do ta tra xét, nếu cô có ý tưởng gì có thể tùy thời trao đổi với ta, nhưng đừng tự ý hành động, hiểu chưa?" "Xin nghe theo sự sắp xếp của Ngô Thái sử." Vu Nữ Hô lại một lần nữa ngoan ngoãn đáp.

Ngô Lương cũng không nói nhảm nữa, lập tức lấy cây cột ngọc to lớn kia làm trung tâm, theo chiều kim đồng hồ bắt đầu khám phá mảnh "quỳnh điền" này.

Trên những viên ngọc thạch trong mảnh "quỳnh điền" này cuối cùng cũng có một số dấu vết đục đẽo nhân tạo, mới đi hai bước Ngô

Lương đã phát hiện một vết xước khá rõ ràng.

Vết xước này sâu khoảng 2cm, dài khoảng 30cm, trông như được tạo ra trong một lần.

Ngô Lương trước đó tuy chưa thử độ cứng của loại ngọc thạch đặc biệt này, nhưng cũng có thể khẳng định loại ngọc này không phải là ngọc mềm dễ điêu khắc, mà là ngọc cứng tương đối khó xử lý.

Có thể để lại một vết xước như vậy trên loại ngọc này chỉ bằng một nhát, ngoài việc dụng cụ phải phù hợp ra, người sử dụng dụng cụ cũng phải có sức lực không nhỏ.

Nhưng vết xước này không cung cấp cho Ngô Lương quá nhiều manh mối.

Thế là Ngô Lương tiếp tục tra xét.

Cứ như vậy đi thêm vài bước, hắn lập tức lại phát hiện một mảng vết tích màu đỏ sẫm kỳ quái trên bề mặt một phiến ngọc tương đối bằng phẳng trên mặt đất.

Mảng vết tích màu đỏ sẫm này rõ ràng là hình dạng của một người nằm sấp trên đó, đầu, vai, cánh tay, lồng ngực...

đây là nửa thân trên của một người, giống như một người nằm sấp trên đó để hoàn thành một bức tranh in dập, thậm chí trên mảng vết tích được cho là đầu, Ngô Lương còn lờ mờ nhận ra đó có thể là một bên mặt của một người. "Đây là..." Ngô Lương cúi người xuống, từ trong túi vải lấy ra một cái chổi nhỏ làm bằng lông đuôi ngựa, nhẹ nhàng phủi đi một ít bụi bẩn và tạp chất trên mảng vết tích này, sau đó lại sờ vào... "Vết tích màu đỏ sẫm này không phải dính trên bề mặt ngọc thạch, mà đã ngấm vào trong ngọc thạch." Ngô Lương rất nhanh đã đưa ra kết luận như vậy, lông mày cũng nhíu lại. "Ngô Thái sử, điều này có thể nói lên điều gì?" Vu Nữ Hô khó hiểu hỏi. "Điều này

nói lên rằng nơi này có thể đã có người chết, và thi thể còn được đặt ở đây một thời gian rất dài, đến nỗi máu của người chết hoặc dịch thối rữa đã bao phủ nơi này trong thời gian dài, khiến cho phiến ngọc này biến thành tử ngọc tẩm máu." Ngô Lương nghiêm mặt nói.

Nhưng trong đó còn có một vấn đề cần bàn bạc, giới khảo cổ hậu thế đã khai quật rất nhiều ngọc cổ, trong đó không thiếu một số cửu khiếu ngọc tiếp xúc mật thiết với thi thể người chết, và còn có không ít ngọc thạch là ngọc bồi táng từ thời Hán và các thời kỳ sớm hơn.

Tuy nhiên, theo Ngô Lương biết, từ thời Hán đến hậu thế có khoảng cách thời gian khoảng 2000 năm, nhưng những cửu khiếu ngọc và kim lũ ngọc y phát hiện trong các ngôi mộ Hán ở cùng với thi thể của chủ nhân mộ trải qua 2000 năm, cho dù bị dịch thối rữa ăn mòn lâu như vậy, cũng không hiện ra màu đỏ sẫm rõ ràng như thế này, nhiều nhất chỉ hơi ngả vàng, và trong đó có vài đường vân đỏ kéo dài vào mà thôi.

Cho nên nếu mảng vết tích này cũng là do máu và dịch thối rữa ăn mòn, thì phải trải qua bao nhiêu năm, huống hồ khác với quan tài kín mít, nơi này dù không phải lộ thiên, cũng thông trực tiếp với bên ngoài, máu và dịch thối rữa chảy ra sẽ rất nhanh khô lại, rất khó để ăn mòn ngọc thạch lâu dài như dịch thối rữa trong quan tài.

Càng huống hồ, nơi này còn có "Dưỡng Thần Chi", thi thể lộ ra ngoài thông thường đều sẽ bị lũ anh vũ kia ghé thăm, trước tiên biến thành xác sống, sau đó lại hóa thành một đống hắc thổ bị chúng ăn sạch, căn bản không thể nào nằm ở nơi này lâu dài được.

Trừ phi...

Loại ngọc thạch đặc biệt này còn có một đặc tính khác với ngọc thạch thông thường, bản thân nó có thể hấp thụ máu hoặc dịch thối rữa, chứ không phải bị ăn mòn từ từ.

Suy đoán này rất dễ thử nghiệm. "Xoẹt!" Trong lúc nghĩ như vậy, Ngô Lương đã rút đồng chủy thủ ra.

Chương 747

"?" Vu Nữ Hô lộ vẻ nghi hoặc, tỏ ý không hiểu tại sao Ngô Lương đang nói chuyện ngon lành lại đột nhiên rút dao.

Giây tiếp theo. "Xin lỗi nhé, hầu ca." Ngô Lương không nói hai lời liền lôi lão mi hầu vương qua, nhân lúc nó chưa kịp phản ứng, khẽ rạch một đường trên ngón tay nó, ngay sau đó mấy giọt máu tươi nhỏ xuống, vừa vặn rơi trên cùng một phiến ngọc thạch. "A a...!" Lão mi hầu vương lập tức vừa kinh vừa sợ kêu lên, cố gắng giãy giụa nhưng lại vì uy thế mà Ngô Lương đã thiết lập trước đó mà không dám manh động, chỉ đành co rúm người lại cố gắng tránh xa đồng chủy thủ trong tay Ngô Lương, hai chân thì không ngừng run lẩy bẩy. "Đừng quậy nữa hầu ca, đây là hiến máu có thưởng." Vừa nói Ngô Lương đã cất đi đồng chủy thủ làm lão mi hầu vương sợ hãi, lại từ trong túi vải lấy ra một miếng bánh thịt nhét vào tay lão mi hầu vương.

Lão mi hầu vương chưa từng gặp phải chiêu trò vừa đấm vừa xoa này, lúc này cũng có chút ngơ ngác.

Nhưng Ngô Lương vừa rồi chỉ rạch một vết rất nhỏ trên ngón tay lão mi hầu vương, cảm giác đau lần này đến nhanh đi cũng nhanh, lại nhìn miếng bánh thịt thơm phức trong tay, lão mi hầu vương rất nhanh đã yên ổn trở lại, ngoan ngoãn ngồi xổm trên đất ngấu nghiến. "Ngô Thái sử thật cao tay." Vu Nữ Hô đứng bên cạnh nhìn cảnh này, dở khóc dở cười, "Chỉ không biết Ngô Thái thú vì sao đột nhiên lấy máu của nó?" "Chỉ là muốn nghiệm chứng đặc tính của loại ngọc thạch này." Ngô Lương quan sát mấy giọt máu, chỉ trong nháy mắt, máu đã hơi khô lại.

Ngô Lương dùng vải gai lau đi một giọt để xem, thì thấy lúc này

bên dưới ngọc thạch đã xuất hiện hai sợi tơ máu màu đỏ như mao mạch, tơ máu ngấm sâu vào ngọc thạch khoảng 2mm...

Hiện tượng này thực ra không rõ ràng, nếu không phải người có tâm thì thật không dễ nhận ra. "Ngọc thạch này quả nhiên hút máu, không cần bị ăn mòn lâu dài mới hình thành vết tích như vậy..." Ngô Lương trầm ngâm nói.

Cùng lúc đó. "..." Khi sự chú ý của Ngô Lương không còn ở trên người Vu Nữ Hô, ánh mắt của Vu Nữ Hô lại lập tức dời về phía cây cột ngọc, trong con ngươi hiện lên một tia xao động khó nói, dường như đã nhìn thấy thứ gì đó bất thường.

Thậm chí nàng còn mấp máy môi, dường như đang nói gì đó, chỉ là trong miệng lại không phát ra bất kỳ âm thanh nào. "Xem ra quả thực có người từng chết ở nơi này, và hẳn là không phải chết bình thường, khả năng lớn là bị trọng thương." Ngô Lương vẫn đang chuyên tâm phân tích vết tích màu đỏ sẫm trên phiến ngọc dưới chân, "Nếu loại ngọc thạch này có đặc tính như vậy, thì địa cung này có thể cũng sẽ lưu lại những vết tích khác." Nói rồi, Ngô Lương cuối cùng cũng đứng dậy, tiếp tục dò dẫm về phía trước cố gắng tìm thêm manh mối trong mảnh "quỳnh điền" này.

Vu Nữ Hô thì vẫn im lặng đi theo sau Ngô Lương.

Cứ như vậy đi về phía trước thêm năm sáu mét, vòng qua hai tảng đá lớn và một ngọn núi nhỏ xen giữa những khối ngọc lớn, Ngô Lương cuối cùng lại phát hiện dấu tay màu đỏ sẫm trên mặt sau của một trong những khối ngọc. "Quả nhiên." Lần này Ngô Lương không hề bất ngờ, trong lòng trầm ngâm: "Xem ra nơi này từng xảy ra một trận giao tranh khá thảm khốc..." Ngay lúc này.

Vu Nữ Hô vốn đang trong trạng thái lơ đãng bỗng nhiên chỉ về phía trước không xa gần cây cột ngọc, kêu lên: "Ngô Thái sử, ngài

mau nhìn xem kia là gì?" "?" Ngô Lương vội vàng quay đầu nhìn theo hướng tay chỉ của Vu Nữ Hô.

Chỉ thấy dưới chân cột ngọc, trong khe hở nơi mấy phiến ngọc giao nhau có một bụi cây nhỏ màu xanh biếc như ngọc thạch, vì màu sắc của cả hai cực kỳ tương tự, nếu không đến gần nhìn kỹ rất dễ bỏ qua.

"Kia là..." Ngô Lương tinh thần phấn chấn, bước nhanh tới gần bụi cây xanh biếc kia.

Vật này rõ ràng là một cây thực vật, lá của nó dẹt và dài, tỏa ra bốn phía trông có phần giống hoa lan.

Nâng đỡ những chiếc lá này là một cọng hoa cũng màu xanh biếc, trên đỉnh cọng hoa có một nụ hoa hình trụ chưa nở.

"Dưỡng Thần Chi ư?" Ngô Lương cẩn thận quan sát cây thực vật đơn độc trước mắt.

Trong sử sách Quỷ Cốc Tử từng nhắc tới đặc điểm ngoại hình của "Dưỡng Thần Chi", nói rằng "kỳ diệp tự cô, bất tùng sinh" (lá nó giống cây cô, không mọc thành cụm).

"Cô" là gì thì Ngô Lương biết.

Ở hậu thế nó còn có một cái tên thông dụng hơn, gọi là "giao bạch", thuộc họ lúa, thân non của nó có thể dùng làm rau ăn, đồng thời cũng là một vị thuốc Đông y được sử dụng khá rộng rãi, được ghi lại trong nhiều y thư cổ của Thiên triều và có các phương thuốc tương ứng.

Cây thực vật trước mắt quả thực rất giống "cô".

Chỉ có điều, so với "cô" có thể dễ dàng cao tới một hai mét, hình dáng của nó vẫn nhỏ hơn một chút, chỉ cao khoảng 30 cm, chỉ có thể sánh ngang với hoa lan thông thường.

Ngoài ra, điều đáng nói là rễ của cây này.

Vì mọc giữa những khối ngọc thạch xanh biếc trong suốt, một phần rễ của nó có thể được nhìn thấy trực tiếp như thể nằm trong hổ phách.

Đó là loại rễ dạng bò lan như mạng nhện, mọc trực tiếp dưới ngọc thạch, và lan sâu vào bên trong, tỏa ra một vùng rộng lớn.

Phạm vi rễ mà Ngô Lương có thể thấy được trải rộng khoảng hai mét vuông, nhưng những rễ này không chỉ lan theo chiều ngang mà còn có xu hướng lan sâu hơn nữa, vì vậy rễ của cây này rốt cuộc dài bao nhiêu, giới hạn ở đâu vẫn khó mà kết luận.

"Ngô Thái Sử, bụi cỏ này hẳn là Dưỡng Thần Chi trong truyền thuyết phải không?" Vu nữ Hô dường như đã quen với quy củ mà Ngô Lương đặt ra, không dễ dàng lại gần mà đứng phía sau nhìn bụi cây hỏi.

"Rất có khả năng." Ngô Lương khẽ gật đầu, vừa quan sát vừa chỉ vào chỗ phiến lá ngoài cùng nối với thân cây nói: "Ngươi xem chỗ này, có vết tách ra rất rõ ràng, mà gần đây lại không có một chút lá khô nào rơi rụng, hiển nhiên đã bị thứ gì đó dọn dẹp đi.

Kết hợp với truyền thuyết chim ngậm cỏ cứu người trong sử sách, rất có khả năng là lá rụng xuống đã bị chim tha đi, thậm chí có thể là chim đã chủ động tách lá ra...

Nhưng đây vẫn là suy đoán của ta, vẫn cần phải nghiệm chứng thêm." Nói như vậy chỉ là xuất phát từ sự nghiêm cẩn của một người làm khảo cổ, thực ra các chi tiết đã khiến Ngô Lương tin tới chín phần.

Dù sao thì loài thực vật có thể mọc trong ngọc thạch, rễ lại có thể tự do lan rộng trong ngọc thạch đã không thể nào so sánh với thực vật

thông thường trong tự nhiên được nữa, đây đã là một chuyện kỳ lạ mà Ngô Lương chưa từng nghe, chưa từng thấy.

"Vậy Ngô Thái Sử, chúng ta có thể lấy mẫu không?" Vu nữ Hô lại hỏi.

Câu hỏi này đã nhắc nhở Ngô Lương, hắn cũng muốn nghiên cứu sâu hơn về loài thực vật này, nhưng do thời gian có hạn, hắn không thể lãng phí quá nhiều thời gian để quan sát kỹ lưỡng tập tính và đặc tính sinh trưởng của nó.

Cách tốt nhất hiện tại là di thực hoặc lấy mẫu để sau khi rời khỏi đây sẽ từ từ nghiên cứu.

Nhưng di thực rõ ràng là không thực tế.

Nhìn vào tình hình lan rộng của rễ cây, hắn căn bản không thể nào nhổ nó lên cả gốc được, nếu cưỡng ép thực hiện, chắc chắn sẽ làm hỏng phần lớn rễ, như vậy tỷ lệ sống sót sau khi di thực sẽ rất thấp.

Ngoài ra, còn cần chú ý đến môi trường sinh trưởng đặc biệt của loài cây này.

Nó mọc trong ngọc thạch như vậy, hẳn cũng phụ thuộc vào môi trường nhiệt độ thấp ổn định và liên tục mà ngọc thạch cung cấp.

Nếu Ngô Lương di thực nó ra ngoài, e rằng rất khó cung cấp cho nó một môi trường sinh trưởng tương tự, điều này cũng làm cho tỷ lệ thành công của việc di thực giảm mạnh.

Đây là một loài thực vật cực kỳ quý hiếm, thậm chí có thể là duy nhất trên thế gian này, Ngô Lương không muốn vì lòng riêng của mình mà hại chết nó.

Vì vậy, cách thực tế nhất chỉ có thể là lấy mẫu.

"Để ta xem đã." Ngô Lương lại đến gần hơn để quan sát kỹ vết

tách trên thân cây.

Chỗ đó giống như hành hoặc tỏi tây, hình thành nhiều lớp vỏ lá khô, và trên đó đều có thể thấy được những vết cắt, tức là việc tách vài chiếc lá là thao tác thông thường, sẽ không gây tổn hại thực chất cho nó.

Tuy nhiên, Ngô Lương vẫn không hành động thiếu suy nghĩ, chỉ tập trung nói với Vu nữ Hô: "Hẳn là có thể lấy mẫu, nhưng chúng ta hiện tại vẫn chưa biết gì về nó.

Ta nghĩ chúng ta nên tiếp tục thăm dò nơi này trước, nếu có thể phát hiện một số sự vật liên quan đến nó, hoặc tìm thấy một số manh mối do tiền nhân để lại, có lẽ sẽ hiểu thêm về nó, lúc đó quyết định cũng chưa muộn, để tránh làm ra chuyện không thể cứu vãn." Ngô Lương quyết định như vậy không chỉ vì lo sẽ gây ra tổn hại không thể cứu vãn cho cây này, mà thực ra cũng là để bảo vệ chính mình.

Dù sao thì thứ này rất có thể chính là "Dưỡng Thần Chi" trong truyền thuyết có thể "khiến người chết sống lại", mà công hiệu thần kỳ "khiến người chết sống lại" của "Dưỡng Thần Chi" lại đầy rẫy những điểm quỷ dị, đặc biệt là thi thể được nó cứu sống cuối cùng đều sẽ hóa thành đất đen không rõ tốt xấu...

Dựa trên những nghi điểm hiện tại chưa có kết luận nào, Ngô Lương cho rằng không nên dễ dàng tiếp xúc với nó, càng không nên dễ dàng lấy mẫu cũng là điều hợp lý.

"Ngô Thái Sử nói rất có lý." Vu nữ Hô nghe vậy cũng không có bất kỳ ý kiến phản đối nào. … Thế là hai người tạm thời bỏ qua cây thực vật nghi là "Dưỡng Thần Chi" này, tiếp tục thăm dò trong địa cung.

Kết quả, khi đi vòng qua một ngọn núi ngọc nhỏ che khuất tầm nhìn ở phía trước không xa, Ngô Lương lập tức phát hiện một số thứ

không thuộc về nơi này.

Thứ đầu tiên đập vào mắt là một chiếc hòm gỗ trông đã rất cũ.

Chiếc hòm gỗ này không lớn, dài khoảng nửa mét, rộng chỉ khoảng hai mươi cm, cao cũng khoảng ba mươi cm, bên ngoài còn được sơn một lớp sơn mài đen để trang trí, và trên nắp hòm còn được gắn các bộ phận bằng đồng để có thể khóa lại.

Tuy nhiên, lúc này phần nắp của bộ phận bằng đồng đang ở trạng thái mở.

Những thứ đặt bên trong hoàn toàn hiện ra trước mặt Ngô Lương.

Bên trong đặt mấy cuộn thẻ tre, chúng được đặt rất lộn xộn, trong đó có hai cuộn bị trải ra vứt bừa bãi sang một bên, có thể nhìn thấy ngay mực viết trên thẻ tre.

Mà bên dưới mấy cuộn thẻ tre này, hẳn là quần áo người mặc.

Quần áo chủ yếu là màu xám, tạm thời không nhìn ra kiểu dáng, nhưng có thể thấy chúng cũng bị vứt lộn xộn trong hòm, trông như đã bị người ta lật tung một cách thô bạo.

Cách hòm gỗ không xa, có một chiếc gùi tre.

Chiếc gùi đổ trên mặt đất, sợi dây gai buộc trên đó vẫn còn nguyên vẹn, chỉ là bên trong gùi lại không có gì, không biết trước đây đã đựng thứ gì.

Ngoài ra, Ngô Lương còn phát hiện gần hòm gỗ và gùi tre có một cái hố nhỏ hình tròn được xếp bằng đá.

Trong hố lắng một lớp bột màu xám dày, và bề mặt của những viên đá cũng có một lớp vết đen đã phủ bụi.

Đó có thể là một hố lửa.

Bởi vì Ngô Lương còn thấy bên cạnh hố lửa có một khu vực rõ

ràng nhẵn bóng hơn những nơi khác, cảm giác như đã được đánh lên một lớp bóng, rất có thể là do có người ngồi hoặc nằm bên cạnh hố lửa sưởi ấm trong một thời gian dài để lại.

Dù sao thì nơi này khác với những thạch thất bên ngoài, cũng khác với dinh thự của Điền Hoành trên núi Úc Châu, nhiệt độ của những thạch thất và dinh thự đó tuy thấp, nhưng thực ra cũng chỉ thấp hơn nhiệt độ bên ngoài vài độ, nếu không phải thời tiết quá lạnh, hẳn là chưa đến mức cần phải đốt lửa sưởi ấm, thậm chí trong những ngày nắng gắt, còn có thể coi là một nơi tránh nóng khá dễ chịu, mức độ thoải mái có thể so sánh với phòng điều hòa vào mùa hè ở hậu thế.

Còn trong địa cung này, nếu chỉ tạm thời vào thăm dò như Ngô Lương và Vu nữ Hô thì không sao, nhưng nếu muốn ở lại lâu dài, nếu không đốt lửa sưởi ấm, cơ thể e rằng rất khó chống chọi được.

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, đặc biệt là mấy cuộn thẻ tre trong hòm gỗ, Ngô Lương lập tức tinh thần phấn chấn.

Trong mắt bất kỳ nhà khảo cổ nào, tư liệu văn hiến là bảo vật quý hơn bất kỳ kim ngọc văn vật nào, vì kim ngọc văn vật tuy giá trị rất cao nhưng chưa chắc đã giải mã được chân tướng lịch sử, còn tư liệu văn hiến lại có thể cung cấp mọi manh mối để giải mã chân tướng lịch sử.

Tuy nhiên, hắn có thói quen để dành những thứ tốt đẹp nhất đến cuối cùng, vì vậy không kiểm tra ngay những cuộn thẻ tre trong hòm gỗ, mà trước tiên đến bên chiếc gùi kia để xem xét kỹ lưỡng.

Chiếc gùi đó thoạt nhìn không có gì đặc biệt.

Ngô Lương cũng không thể thông qua cách đan và độ cũ mới của chiếc gùi để phán đoán niên đại của nó, vì vậy trọng tâm kiểm tra của hắn không phải là bản thân chiếc gùi, mà là các khe hở giữa những nan tre.

Gùi một khi đã đựng đồ, tám chín phần mười sẽ để lại một ít tàn dư trong các khe hở của nan tre, nếu những tàn dư vật chất này có thể lưu lại đến bây giờ, thì có cơ hội phán đoán công dụng trước đây của chiếc gùi này.

Không lâu sau, Ngô Lương dùng một chiếc cọ nhỏ làm bằng lông đuôi ngựa quét ra từ khe hở của nan tre một mảnh nhỏ bằng móng tay.

Sau khi phủi sạch bụi trên mảnh này, hình dạng ban đầu của nó hiện ra, đó là một chiếc vảy cá.

Trải qua nhiều năm tháng, màu sắc trên vảy cá đã phai đi không ít, nhưng vẫn có thể nhìn thấy một chút màu bạc.

Chương 748

"Đây là..." Ngô Lương đặt chiếc vảy cá sang một bên, rồi tiếp tục cẩn thận làm sạch, chẳng mấy chốc lại quét ra thêm vài chiếc vảy cá từ khe hở của nan tre.

Tuy nhiên, kích thước và màu sắc còn sót lại của mấy chiếc vảy cá này lại khác nhau.

Tức là những chiếc vảy cá này đến từ các loài cá khác nhau.

Dựa vào chi tiết này để suy đoán, chiếc gùi tre này rất có thể là một chiếc giỏ cá, đã từng đựng đủ loại cá.

"Giỏ cá ư?" Ngô Lương không thể liên hệ trực tiếp thứ này với Từ Phúc, dù sao Từ Phúc không phải là ngư dân, với thân phận của ông ta dường như cũng không cần phải tự mình mang giỏ cá.

Nếu nhất định phải tìm chủ nhân cho chiếc giỏ cá này...

Ngô Lương nghĩ đến những người mà Kim Vệ đã nói, những người từng vào "Động Quỷ" rồi không còn tin tức, những người đó không ngoại lệ đều là ngư dân, và đều là những ngư dân đi bắt hải sản khi thủy triều rút để lộ ra "Động Quỷ", việc họ mang theo giỏ cá bên mình là chuyện hết sức bình thường.

Đưa ra kết luận này, Ngô Lương tạm thời đặt chiếc gùi tre nghi là giỏ cá sang một bên, lại kiểm tra hố lửa nhỏ xếp bằng đá và khu đất bên cạnh hố lửa đã bị mài bóng, cuối cùng mới chú ý đến chiếc hòm gỗ kia.

Đúng lúc này, Vu nữ Hô lại đúng lúc chen vào: "Ngô Thái Sử, chiếc hòm này chắc chắn là do Từ quân của Tần từ Oa Quốc mang về." "Ồ?

Ngươi có căn cứ gì?" Ngô Lương quay đầu hỏi.

"Ngài xem miếng đồng gắn trên hòm gỗ này, khi nắp hòm đóng lại, hai miếng đồng hình bán nguyệt sẽ khớp vào nhau tạo thành một hình tròn hoàn chỉnh, trông như một mặt trời, và trên miếng đồng còn có những hoa văn giống như sóng biển đan xen, những hoa văn này đại diện cho ánh sáng và nhiệt." Vu nữ Hô nghiêm túc nói: "Đây là kiểu trang trí thường thấy nhất ở Oa Quốc, thể hiện sự sùng bái mặt trời của người Oa Quốc.

Kiểu trang trí này đã có từ trước khi Từ quân của Tần đến Oa Quốc, tuy Từ quân của Tần đã thay đổi Oa Quốc, nhưng lại không thay đổi truyền thống này." "Thì ra là vậy, xem ra cơ bản đã có thể xác định Từ Phúc đã trở về đây rồi." Ngô Lương khẽ gật đầu.

Thiên triều thời cổ tuy cũng có sự sùng bái mặt trời, thậm chí một số bộ lạc còn coi mặt trời là đồ đằng của bộ lạc, nhưng kiểu trang trí trên hòm gỗ này, đặc biệt là những hoa văn sóng biển đan xen kia thì Ngô Lương chưa từng thấy, vì vậy Vu nữ Hô hẳn là không nói dối, cũng không có lý do gì để nói dối.

"Chính xác." Vu nữ Hô trịnh trọng gật đầu.

Trong lúc nói chuyện, Ngô Lương đã tự mình cầm lấy một cuộn thẻ tre đang mở trong hòm gỗ.

Nét mực trên cuộn thẻ tre này rất rõ ràng, đường nét chữ viết cũng không có bất kỳ vết nhòe nào, được bảo quản khá tốt.

Ngô Lương nhận ra ngay, chữ viết trên đó là tiểu triện sau khi Tần triều thống nhất, sau khi Tần triều sụp đổ và Hán triều thành lập, người ta không còn dùng tiểu triện nữa, mà chuyển sang dùng lệ thư.

Vì vậy, thời gian hình thành của cuộn thẻ tre này, ít nhất là niên đại của người viết đã có thể kết luận.

Qua nét mực trên thẻ tre, Ngô Lương còn đưa ra một suy luận khác, nếu hòn đảo này không có lối vào nào khác, thì sách này nhất định được hoàn thành trên hòn đảo này, chứ không phải mang từ bên ngoài vào.

Bởi vì nét mực trên thẻ tre quá rõ ràng, hoàn toàn không có một chút dấu hiệu bị dính nước.

Tiếp đó, Ngô Lương trải hoàn toàn cuộn thẻ tre ra, rất nhanh đã thấy được tiêu đề của sách — "Dưỡng Thần Chi Thông Yếu"!

"Thông yếu?" Ngô Lương sững sờ, chẳng lẽ cuộn thẻ tre này lại là một bản báo cáo nghiên cứu học thuật về "Dưỡng Thần Chi"?

Hai chữ "thông yếu" dịch ra quả thực tương đương với "báo cáo nghiên cứu" của hậu thế, chỉ có điều dù là Tần triều hay Hán triều, văn hiến dùng tên này làm tiêu đề đều cực kỳ hiếm thấy.

Nếu vậy, Ngô Lương có thể tiết kiệm được rất nhiều công sức nghiên cứu, quan sát, đứng trên vai người khổng lồ để có một nhận thức rõ ràng hơn về Dưỡng Thần Chi trong thời gian ngắn.

Thế là Ngô Lương lại vội vàng nhìn về phía cuối cuộn thẻ tre, quả nhiên ở đó có một dòng lạc khoản rõ ràng — Tề địa Quân Phòng!

Từ Phúc, tự Quân Phòng, đời đời cư ngụ ở đất Tề.

Không thể viết rõ ràng hơn được nữa, đây chính là thẻ tre do chính tay Từ Phúc viết.

Giờ khắc này, rất nhiều suy đoán trước đó đã có kết luận.

Nơi này chắc chắn là Tổ Châu trong truyền thuyết.

Từ Phúc không chỉ từng đến nơi này trước đây, mà sau khi rời Oa Quốc cũng đã quay trở lại nơi này, và bụi cây mọc trong ngọc thạch vừa thấy chắc chắn là "Dưỡng Thần Chi một cây có thể cứu sống

ngàn người" trong truyền thuyết.

Còn những cuộn thẻ tre này, hẳn là sau khi Từ Phúc quay lại nơi này, đã quan sát nghiên cứu rất lâu mới hoàn thành, chứ không phải mang từ bên ngoài vào.

Bởi vì nét mực trên những cuộn thẻ tre này rất rõ ràng, hiển nhiên tuyệt đối không bị ngâm nước, mà nếu nơi này không có lối vào hoặc lối ra nào khác ngoài Động Quỷ, thì muốn vào đây không thể không bị ngâm nước.

Quan trọng nhất là, Từ Phúc rất có thể cũng đã vĩnh viễn ở lại nơi này.

Bởi vì đối với một người có thể chuyên tâm nghiên cứu và soạn thảo báo cáo nghiên cứu mà nói, chắc chắn sẽ cực kỳ coi trọng bản báo cáo nghiên cứu mà mình đã dồn hết tâm huyết, hoàn toàn không có lý do gì khi rời đi lại vứt bừa bãi báo cáo nghiên cứu của mình ở nơi này.

Tuy nhiên, "Dưỡng Thần Chi Thông Yếu" có hoàn thành trọn vẹn hay không vẫn chưa thể nói chắc, Ngô Lương chỉ mới cầm lên một cuộn thẻ tre, cuối cuộn này tuy có lạc khoản, nhưng Ngô Lương lướt qua phần cuối, phát hiện đó không phải là câu chữ mang tính tổng kết, cảm giác phía sau hẳn vẫn còn nội dung.

"..." Nhìn mấy cuộn thẻ tre còn lại trong hòm gỗ, Ngô Lương cân nhắc rằng lát nữa khi rời đi có thể còn phải xuống nước, e rằng rất khó mang những cuộn thẻ tre này ra ngoài mà không bị hư hại.

Cộng thêm hiện tại hắn vẫn còn nhiều nghi vấn về "Dưỡng Thần Chi", không biết nên xử trí thế nào, vì vậy cảm thấy cần phải đọc nội dung ngay tại chỗ.

May mắn là, thẻ tre tuy trông có vẻ nhiều và khá nặng, nhưng thực

ra có sự khác biệt lớn so với sách giấy.

Nói thế này, theo kinh nghiệm của Ngô Lương, bảy cuộn thẻ tre trước mắt cộng lại nhiều nhất cũng chỉ chứa được một hai nghìn chữ, đọc lên không tốn thời gian như tưởng tượng.

Nhưng cũng không nên xem thường một hai nghìn chữ này, đây đều là văn ngôn cực kỳ cô đọng, thường một câu dịch sang văn nói là cả một đoạn, một chữ có thể đại diện cho cả một câu văn nói, vì vậy nội dung bao hàm chưa chắc đã ít.

Điều duy nhất đáng mừng là, Ngô Lương tuy không tinh thông cổ văn như Vu Cát, nhưng đối với tiểu triện của Tần triều hắn cũng có chút nghiên cứu, đọc lên không có quá nhiều trở ngại.

Nghĩ vậy, Ngô Lương đã lấy hết thẻ tre trong hòm ra, tiện tay cũng lấy luôn quần áo bên dưới hòm ra xem xét... những bộ quần áo này cũng là chế độ của Tần, hơn nữa còn phù hợp với màu sắc và kiểu dáng của quý tộc.

"Ngô Thái Sử, quần áo trong hòm này hiển nhiên cũng được mang về từ Oa Quốc." Vu nữ Hô lại đúng lúc nói, "Khi Từ quân của Tần đến Oa Quốc, cũng mang theo cách ăn mặc của Tần triều, từ đó quý tộc Oa Quốc cũng mặc y phục theo kiểu Tần, nhưng có một số chỗ vẫn có thay đổi.

Ngài xem cúc áo trên này, y phục kiểu Tần thường dùng nút vải, còn Oa Quốc lại đổi nút vải hơi phức tạp thành nút xương làm từ xương cá." "Ừm... quả thực như vậy." Ngô Lương nhìn theo hướng Vu nữ Hô chỉ, quả nhiên thấy mấy chỗ vốn nên dùng nút vải lại được buộc một chiếc khuy xương hình tròn, trông như được lấy từ một đốt xương sống của cá mài thành.

Xương sống như vậy vốn rỗng ruột, rất dễ dàng có thể luồn dây qua để buộc lại.

“Chỉ không biết những thẻ tre này có phải do Từ quân của Tần tự tay viết không?” Vu nữ Hô lại khá tò mò nhìn cuộn thẻ tre trong tay Ngô Lương hỏi.

“Sách này tên là ‘Dưỡng Thần Chi Thông Yếu’, lạc khoản là ‘Tề địa Quân Phòng’, vì vậy tám chín phần mười là do Từ Phúc tự tay viết, nhưng ta vẫn cần đọc nội dung để nghiệm chứng.” Ngô Lương cũng không giấu giếm, gật đầu nói: “Sách này liên quan đến Dưỡng Thần Chi, nội dung trong đó có thể giải đáp mọi bí ẩn trong lòng chúng ta về Dưỡng Thần Chi, cũng có thể tiết lộ bí mật của hòn đảo này.

Vì vậy ta cho rằng trước khi tiếp tục đi sâu thăm dò, cần phải đọc nội dung trong thẻ tre trước, như vậy có thể giúp chúng ta làm ít công nhiều, nếu ngươi cũng hiểu chữ Tần, cũng có thể qua đây cùng ta.” Ngô Lương không phải đã hoàn toàn không đề phòng Vu nữ Hô.

Chỉ là hiện tại là thời kỳ phi thường, hai người coi như là chung một con thuyền vận mệnh, vì vậy có một số việc phải hợp tác với nhau, để nâng cao hiệu suất, tiết kiệm thời gian.

Cho dù thực sự có thông tin gì mà Ngô Lương cho rằng không nên truyền ra ngoài, đặc biệt là không nên truyền vào Oa Quốc, đợi sau khi an toàn rời khỏi đây Vu nữ Hô vẫn còn trong tay Phường Nhân Quân, lúc đó diệt khẩu cũng chưa muộn, chứ không phải lúc này lại làm những chuyện dễ gây hiềm khích.

“Năm đó Từ quân của Tần để lại một phần văn hiến trong thần xã, có rất nhiều là chữ Tần, các đời vu nữ của thần xã ghi chép sự việc cũng dùng chữ Tần, vì vậy ta từ rất nhỏ đã bắt đầu học chữ Tần rồi.” Vu nữ Hô đáp lại, nhưng không lập tức tiến lên, mà đột nhiên tai đỏ bừng, mặt lộ vẻ khó xử nói: “Chỉ là trước đó, có thể xin Ngô Thái Sử cho phép ta rời đi một lát không...” “Ngươi muốn đi đâu?” Ngô Lương

nghi hoặc hỏi.

Đối với Vu nữ Hô chuyên đến đây để tìm tung tích Từ Phúc mà nói, chẳng lẽ còn có chuyện gì quan trọng hơn việc đọc sách do chính tay Từ Phúc viết ư?

"..." Vu nữ Hô lại ấp úng nói: "Cũng không đi đâu, chỉ là một chút việc riêng... nhiều nhất chỉ cần nửa tuần trà, xin Ngô Thái Sử cho phép." "?" Ngô Lương lúc này mới chú ý thấy Vu nữ Hô đang kẹp chặt hai chân, tuy đã cố gắng hết sức để biểu hiện tự nhiên, nhưng đôi mày lại không kiểm soát được mà hơi nhíu lại, dường như đang phải chịu đựng một sự giày vò khó nói.

À, thì ra là muốn đi vệ sinh!

Ngô Lương bừng tỉnh, liền cười xua tay nói: "Đi đi, nhưng nơi này chúng ta vẫn chưa thăm dò xong, tuyệt đối đừng đi xa, càng không được đến những nơi chúng ta chưa từng đến, để tránh xảy ra chuyện gì...

Ngươi cứ rẽ qua góc kia khuất tầm mắt ta là được rồi, nếu có chuyện gì cứ gọi một tiếng ta còn có thể kịp thời đến giúp." "Vâng, đa tạ Ngô Thái Sử quan tâm, ta đi đây." Vu nữ Hô như trút được gánh nặng đáp một tiếng, rồi kẹp chân nhanh chóng đi đến góc rẽ mà Ngô Lương đã chỉ.

Ngô Lương thì không thể chờ đợi được nữa, trải hết bảy cuộn thẻ tre ra, tìm ra thứ tự tương ứng rồi bắt đầu đọc nội dung bên trong. … Trong "Dưỡng Thần Chi Thông Yếu", Từ Phúc xác định gọi hòn đảo này là Tổ Châu.

Đúng như Vu nữ Hô đã nhắc tới trước đó, đây là một hòn đảo thần kỳ đảo lộn càn khôn.

Mặt biển xung quanh đảo chính là nơi sâu nhất của Động Quỷ,

cũng là đáy biển trong nhận thức thông thường của mọi người.

Khoảnh khắc người vào Động Quỷ chìm xuống đáy biển, cũng chính là lúc họ trồi lên khỏi mặt biển quanh Tổ Châu, mọi thứ đều bị đảo ngược.

Về nguyên lý này, Từ Phúc cũng không nói rõ được, chỉ có thể quy cho tạo hóa của trời đất.

Mà khi ở trên hòn đảo này, mọi người không cảm thấy bất kỳ sự khó chịu nào, có thể tự do đi lại như bên ngoài, điểm khác biệt duy nhất là, nơi này chỉ có ban ngày không có ban đêm, chỉ có mặt trời không có mặt trăng, mặt trời luôn ở trên đỉnh đầu, không mọc ở phương đông, không lặn ở phương tây.

Truyền thuyết về hòn đảo này, có thể truy ngược lại đến thời Tề Thái Công Khương Tử Nha lần đầu đến đất Tề.

Tương truyền Khương Tử Nha đã từng đặt chân lên ngọn núi tiên tên là Tổ Châu này, và đã cầu được tiên dược kéo dài tuổi thọ trên núi tiên, vì vậy đã sống đến một trăm ba mươi chín tuổi.

Truyền thuyết này từ rất sớm đã lưu truyền trong giới vương thất quý tộc nước Tề.

Đáng tiếc không biết là do Khương Tử Nha cố tình che giấu thông tin liên quan, hay là thông tin liên quan đã bị thất truyền, không ai nói rõ được hòn đảo này rốt cuộc ở đâu, và tiên dược khiến Khương Tử Nha sống trăm tuổi rốt cuộc là thứ gì.

Thực tế, khi họ Khương Lữ thị nắm quyền nước Tề, vương thất đã lệnh cho người ra biển nhiều lần tìm kiếm Tổ Châu.

Khi đó nước Tề đã phát hiện ra Oa Quốc ở ngoài khơi xa, thậm chí từng coi đó là Tổ Châu, và coi ngọn núi lửa hoạt động lớn nhất phủ đầy tuyết trắng của Oa Quốc là cây Phù Tang, nhưng lại không tìm

thấy tiên dược có thể kéo dài tuổi thọ ở Oa Quốc.

Tổ Châu, vẫn mãi là Tổ Châu trong truyền thuyết.

Cứ như vậy cho đến thời kỳ họ Điền thay thế họ Lữ nắm quyền nước Tề, vị vua cuối cùng của họ Lữ là Tề Khang Công Lữ Thải bị họ Điền lưu đày đến hòn đảo hoang vắng lúc bấy giờ là núi Úc Châu, và bị tước đoạt thực ấp.

Lữ Thải từ đó sống trong cảnh khốn khó, chỉ có thể cùng gia quyến đánh cá bắt hải sản trên đảo để sinh sống.

Tổ tiên của Từ Phúc lúc đó cũng đang ở ẩn tại Cù Huyền, vì từng chịu ân huệ của họ Lữ, nên thường xuyên bí mật cử người ra biển đến núi Úc Châu để gửi thức ăn và quần áo cho Lữ Thải.

Cứ qua lại như vậy, hai bên trở nên thân quen.

Nhiều năm trôi qua, một ngày nọ tổ tiên của Từ Phúc lại đến núi Úc Châu, thì thấy Lữ Thải thất hồn lạc phách, hóa ra là một người con trai bướng bỉnh của ông ta ham chơi, không may vào "Động Quỷ" lộ ra sau khi thủy triều rút, bây giờ nước biển đã dâng lên nhấn chìm lối vào "Động Quỷ", đứa trẻ đó tám chín phần mười là lành ít dữ nhiều.

Cũng lúc này, nhà họ Từ mới biết dưới biển ở núi Úc Châu lại có một "Động Quỷ" như vậy, nhưng cũng chỉ có thể khuyên Lữ Thải nén bi thương, và giúp Lữ Thải xây một ngôi mộ chôn quần áo đơn sơ cho đứa trẻ.

Chớp mắt chuyện này đã qua hơn mười năm.

Một ngày nọ, tổ tiên của Từ Phúc lại đến núi Úc Châu, thì thấy trong nhà Lữ Thải có thêm một người trẻ tuổi.

Chương 749

Tổ tiên của Từ Phúc tò mò hỏi thân phận người trẻ tuổi, Lữ Thải lại nói lảng rằng đó chỉ là một người bạn cũ từ xa đến.

Tổ tiên của Từ Phúc không tiện hỏi nhiều, nhưng luôn cảm thấy người trẻ tuổi này quen mắt, khi rời núi Úc Châu lại kinh ngạc phát hiện ngôi mộ chôn quần áo của đứa con trai mất tích hơn mười năm trước của Lữ Thải không biết từ lúc nào đã bị san bằng.

Quan trọng nhất là, người trẻ tuổi đó từ đó đã ở lại núi Úc Châu, giúp Lữ Thải đánh cá bắt hải sản.

Thậm chí có một lần, tiên tổ của Từ Phúc còn vô tình nghe thấy người trẻ tuổi đó gọi Lữ Thải là phụ vương.

Cũng lúc này, tiên tổ của Từ Phúc mới bừng tỉnh ngộ.

Chẳng trách cứ thấy người trẻ tuổi này rất quen, đặc biệt là giữa lông mày và mắt còn có vài phần giống Lữ Thải... người này chẳng lẽ chính là đứa con trai của Lữ Thải đã vào "Động Quỷ" hơn mười năm trước?

Chuyện này khiến tiên tổ của Từ Phúc cảm thấy kinh ngạc, bèn ghi chép lại.

Vài năm sau, Lữ Thải vì bệnh mà qua đời, tiên tổ của Từ Phúc còn đến viếng, giúp đỡ vài người gia quyến còn lại của Lữ Thải chôn cất trên núi Úc Châu.

Không lâu sau, khi tiên tổ của Từ Phúc lại lên đảo, thì phát hiện gia quyến của Lữ Thải đã không biết đi đâu, chỉ để lại mấy gian nhà đá trống không, và ngôi mộ cô đơn của Lữ Thải.

Từ đó tiên tổ nhà họ Từ không bao giờ gặp lại mấy người gia

quyến đó nữa.

Sau đó, có người nhà họ Từ vào triều đình Điền Tề làm quan, tuy quan vị không hiển hách, nhưng cũng dần bước vào hàng ngũ sĩ tộc nước Tề.

Mãi cho đến khi Tần Thủy Hoàng diệt Tề thống nhất thiên hạ, nhà họ Từ mới lại một lần nữa suy tàn, ở ẩn tại Cù Huyền.

Cùng ở ẩn tại Cù Huyền với nhà họ Từ, còn có một bộ phận hậu duệ của vương thất Điền Tề, bao gồm cả Điền Hoành cuối cùng chiếm cứ núi Úc Châu.

Họ Điền ẩn mình ở đây tự nhiên có ý định đông sơn tái khởi, vì vậy đối với họ Từ cũng là hậu duệ nước Tề khá thân cận, thực ra không thiếu ý đồ lôi kéo thế lực.

Nhưng tất cả những điều này đều không qua được mắt Tần Thủy Hoàng.

Khi đó Từ Phúc đã đến tuổi tri thiên mệnh, khi có quân Tần điều động quanh Cù Huyền, ông đã cảm nhận được nguy cơ to lớn sắp xảy đến, trong lòng biết rằng họ Từ e rằng sắp phải đối mặt với họa diệt tộc.

Thế là Từ Phúc vội vàng cầu cứu ân sư Quỷ Cốc Tử, người lúc đó vẫn còn có thể nói được vài lời trước mặt Tần Thủy Hoàng.

"Doanh Chính hiện nay mắc bệnh nan y, lo lắng đại nghiệp đã thành mà ngày tháng không còn nhiều, vì vậy đang rộng rãi chiêu mộ thuật sĩ trong thiên hạ để luyện kỳ dược cầu trường sinh, hiện nay có thể lay động được hắn e rằng chỉ có chuyện này." Quỷ Cốc Tử đã nói với Từ Phúc như vậy.

Lời này lập tức khiến Từ Phúc nghĩ đến truyền thuyết về Tề Thái Công Khương Tử Nha.

Truyền thuyết này không chỉ người Tề biết, mà nhiều người trong thiên hạ cũng đã từng nghe, cộng thêm Khương Tử Nha quả thực sống rất thọ, có độ tin cậy nhất định.

Thế là sau khi thương nghị với Quỷ Cốc Tử, Từ Phúc quyết định đánh cược một lần, dù kết quả thế nào cũng hơn là ngồi chờ chết.

Và xét thấy mối quan hệ với vương thất Điền Tề lúc đó không tệ, Từ Phúc cũng quyết định kéo họ theo, bèn đem kế hoạch này bí mật nói cho họ, định rủ họ cùng tham gia.

Dù sao thì vương thất Điền Tề đã kế thừa toàn bộ di sản của Lữ Tề, do họ cung cấp một phần thông tin cũng có thể tăng thêm độ tin cậy.

Kết quả không ngờ ở chỗ vương thất Điền Tề lại có thu hoạch bất ngờ.

Họ Điền đáp lễ, lấy ra một chiếc mai rùa có liên quan đến Khương Thái Công.

Trên mai rùa lại ghi lại tình hình chi tiết về tiên thảo ở Tổ Châu.

Cái tên "Dưỡng Thần Chi" chính là từ ghi chép trên mai rùa mà ra, các đặc điểm như "sinh tại quỳnh điền" (mọc trên ruộng ngọc), "kỳ diệp tự cô" (lá nó giống cây cô), "nhân dĩ tử tam nhật giả, dĩ thảo phúc chi, giai đương thì hoạt dã" (người đã chết ba ngày, lấy cỏ đắp lên, đều lập tức sống lại) cũng là từ ghi chép trên mai rùa mà ra.

Và họ Điền cũng thẳng thắn thừa nhận, trước khi nước Tề diệt vong, vương thất Điền Tề cũng từng vì nội dung ghi trên mai rùa này mà nhiều lần cử người ra biển tìm kiếm Tổ Châu và Dưỡng Thần Chi, đáng tiếc đều không thu được kết quả gì, cuối cùng đành phải từ bỏ.

Mà bây giờ vì đại cục, họ Điền cam nguyện đem mai rùa này ra

dâng cho Tần Thủy Hoàng, làm một bằng chứng hùng hồn nhất cho Từ Phúc.

Cứ như vậy, một ván lừa kết hợp thời sự, sử thực và truyền thuyết đã ra đời.

Ván lừa này có chín phần là sự thật có thể khảo chứng, chỉ có một phần là lời nói dối, có thể gọi là ván lừa hoàn mỹ nhất thiên hạ, không thể không khiến Tần Thủy Hoàng tin tưởng.

Khi Từ Phúc mang mai rùa đến yết kiến Tần Thủy Hoàng, tự tiến cử mình.

Có lẽ là do "bệnh nặng thì vái tứ phương", Tần Thủy Hoàng quả nhiên tin tưởng lời của hắn, lập tức hạ chiếu phong Từ thị và Điền thị làm đặc sứ, chuyên lo việc tìm kiếm Tổ Châu và Dưỡng Thần Chi, mọi chi phí đều do quốc khố đài thọ.

Sau phen đó, Từ thị và Điền thị tạm thời thoát được lưỡi kiếm treo trên đầu, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Cùng lúc đó, nội dung trên mai rùa cũng thực sự khiến Từ Phúc coi trọng. "Trò lừa" này không chỉ lấy được lòng tin của Tần Thủy Hoàng mà còn khiến Từ Phúc tin chắc vào sự tồn tại của Tổ Châu và Dưỡng Thần Chi.

Dù không phải vì Tần Thủy Hoàng, không phải vì mạng sống tạm bợ, bản thân hắn cũng muốn tìm được Tổ Châu và Dưỡng Thần Chi trong truyền thuyết.

Nhưng điều này hiển nhiên không hề dễ dàng.

Hiện tại, hắn chỉ biết Khương Thái Công từng đến nơi thần kỳ đó, thông qua Dưỡng Thần Chi mà có được tuổi thọ hơn người thường, và đã ghi lại đặc trưng của Dưỡng Thần Chi lên mai rùa.

Còn về vị trí cụ thể của nơi đó, và làm cách nào để đến được thì

lại hoàn toàn không biết.

Mò kim đáy bể đã khó, mà việc tìm kiếm một hòn đảo chưa biết giữa biển cả mênh mông trong thời đại này cũng chẳng dễ dàng hơn là bao.

Hơn nữa, sau thời Khương Thái Công, trong suốt mấy trăm năm thống trị của vương thất Lữ Tề và Điền Tề, họ đã vô số lần phái thuyền đội ra khơi tìm kiếm Tổ Châu và Dưỡng Thần Chi, nhưng tất cả đều tay không trở về.

Điều này gần như đã dập tắt hy vọng của Từ Phúc… Hòn đảo truyền thuyết mà bao nhiêu người mất hàng trăm năm tìm kiếm không thấy, hắn tài đức gì mà có thể tìm được?

Tuy nhiên, sự đã đến nước này, Từ Phúc cũng chỉ có thể cứng rắn xin Tần Thủy Hoàng nhân lực vật lực để đóng thuyền ra khơi.

Dù chỉ là giả vờ cũng phải làm cho ra dáng, nếu không đao đồ tể của Tần Thủy Hoàng vẫn có thể giáng xuống bất cứ lúc nào.

Cứ như vậy, việc tìm kiếm Tổ Châu và Dưỡng Thần Chi kéo dài suốt ba năm.

Trong ba năm, Từ Phúc nhiều lần ra khơi, lang thang vô định trên Đông Hải, rồi lại nhiều lần viện cớ "trong biển có giao ngư khổng lồ cản trở" để trì hoãn, hết lần này đến lần khác lấp liếm với Tần Thủy Hoàng.

Từ Phúc trong lòng hiểu rõ, cứ thế này không phải là cách.

Tần Thủy Hoàng sớm muộn cũng sẽ mất kiên nhẫn, ngày đó sẽ là ngày giỗ của hắn và cả Từ thị.

Nhưng hắn cũng không có cách nào khác, chỉ có thể kéo dài ngày nào hay ngày đó.

Cuối cùng, có một ngày Tần Thủy Hoàng làm một việc lớn khiến Từ Phúc toát mồ hôi lạnh — đốt sách, chôn thuật sĩ!

Nguyên nhân là do hai thuật sĩ khá nổi tiếng lúc bấy giờ, một người tên Hầu Sinh, một người tên Lư Sinh.

Cả hai đều rất được Tần Thủy Hoàng tin tưởng, hưởng lễ quốc sư trong thành Hàm Dương, phụng mệnh tìm kiếm và luyện chế tiên dược trường sinh cho Tần Thủy Hoàng.

Kết quả, hai người dĩ nhiên là tìm kiếm nhiều năm không thấy, không những thế còn buông lời chê bai con người, chính sách và ảo tưởng trường sinh của Tần Thủy Hoàng, sau đó ôm theo số tiền khổng lồ dùng để cầu tiên mà cao chạy xa bay.

Hai kẻ này thì trốn thoát, nhưng lại làm khổ mấy trăm thuật sĩ khác cũng bị Tần Thủy Hoàng triệu đến Hàm Dương vì mục đích trường sinh.

Tần Thủy Hoàng cho rằng họ và Hầu Sinh, Lư Sinh đều là cá mè một lứa, bèn ra lệnh bắt tất cả các thuật sĩ này lại thẩm vấn.

Cuối cùng vẫn không tra ra được tung tích của Hầu Sinh và Lư Sinh, liền nổi giận hạ lệnh đốt hết sách vở đạo vu mà những người này mang theo, đồng thời chôn sống tất cả để hả giận.

Chuyện này truyền đến Cù Huyền, Từ thị và Điền thị sao có thể không hoảng sợ?

Suy cho cùng, việc họ đang làm hiện giờ cũng chẳng khác gì Hầu Sinh, Lư Sinh.

Tần Thủy Hoàng đã chôn sống mấy trăm thuật sĩ ở Hàm Dương, vậy thì e rằng không lâu sau họ cũng sẽ bị liên lụy.

Sự thật quả đúng như vậy.

Cù Huyền rất nhanh đã có một đội quân Tần mấy ngàn người kéo đến.

Tướng quân của đội quân này tuy nói là phụng mệnh đến hỗ trợ Từ Phúc bắn giết giao ngư trên biển, nhưng Từ Phúc và Điền thị trong lòng đều hiểu, trong đó không thiếu ý giám sát nhất cử nhất động của họ.

Cứ thế ba tháng trôi qua trong thấp thỏm lo âu.

Điều khiến Từ Phúc và mọi người không ngờ tới hơn nữa là Tần Thủy Hoàng lại đích thân tuần du về phía đông, đến tận Cù Huyền.

Từ Phúc và Điền thị đều nghĩ lần này chết chắc rồi.

Vậy mà không, Tần Thủy Hoàng chỉ thị sát việc đóng thuyền của Từ Phúc, hỏi thăm gia quyến của Từ thị và Điền thị, thậm chí còn mang đến cho họ thêm nhiều vật tư.

Với dáng vẻ ôn hòa, ngài cổ vũ Từ Phúc và Điền thị không được lười biếng, hứa hẹn chỉ cần tìm được Tổ Châu và Dưỡng Thần Chi, sẽ phong hầu tước cho cả hai nhà.

Từ Phúc và Điền thị vừa mừng vừa sợ, hoàn toàn không biết Tần Thủy Hoàng trong hồ lô bán thuốc gì.

Mãi sau này Từ Phúc mới biết được từ miệng Quỷ Cốc Tử, lúc đó bệnh ngầm của Tần Thủy Hoàng đã ngày càng nghiêm trọng, nhưng ngài đã không còn muốn tin vào những thuật sĩ luyện đan nữa, ngược lại, Dưỡng Thần Chi có vẻ có thật đã trở thành hy vọng duy nhất, vì thế mới đối xử khác biệt với Từ Phúc và Điền thị.

Nhưng đồng thời Quỷ Cốc Tử cũng nhắc nhở Từ Phúc, nếu không tìm được Tổ Châu và Dưỡng Thần Chi thì nên sớm sắp xếp đường lui, nếu không lúc Tần Thủy Hoàng hấp hối, nhất định sẽ vì không cam lòng mà hạ lệnh đưa Từ thị và Điền thị đi cùng.

Cũng từ lúc đó, mỗi lần ra khơi Từ Phúc đều vẽ hải đồ, dần dần tìm ra vị trí cụ thể của Uy Quốc.

Đây chính là đường lui hắn sắp xếp cho mình, thậm chí để tránh tiết lộ bí mật, chuyện này cũng không hề cho Điền thị biết… Cứ thế hai năm nữa trôi qua.

Vùng biển dưới chân núi Úc Châu xuất hiện dị tượng.

Lúc đó trên núi Úc Châu vẫn chưa có người ở, chỉ có Từ Phúc thỉnh thoảng lên đảo trèo cao nhìn xa để dự đoán khí hậu trên biển, suy đoán thời cơ ra khơi.

Cũng chính lần này, Từ Phúc đã nhìn thấy "quỷ động" ẩn dưới đáy biển.

Cái quỷ động này từng được đề cập trong một bản ghi chép của tổ tiên Từ thị, và bản ghi chép đó thuật lại quá trình giao hảo giữa tổ tiên Từ thị và vị vua cuối cùng của Lữ Tề là Lữ Thải trên núi Úc Châu.

Chuyện này ngay cả hậu nhân của Từ thị cũng rất ít người biết, Từ Phúc cũng là sau khi kế nhiệm chức gia chủ, trong một lần chỉnh lý tư liệu gia tộc mới vô tình phát hiện, rồi đọc nội dung bên trong… Lúc đó Từ Phúc cũng không quá để tâm đến bản ghi chép này, chỉ thấy may mắn vì nội dung trong đó không bị lưu truyền ra ngoài, đặc biệt là vào thời Điền Tề nắm quyền, nếu không tất sẽ gây ra không ít phiền phức cho Từ thị.

Nhưng lúc hắn đọc được thì cũng chẳng sao nữa rồi, dù sao nước Tề cũng đã bị Tần diệt, vương thất Điền Tề cũng chỉ có thể cụp đuôi ẩn cư ở Cù Huyền, cảnh ngộ cũng chẳng khá hơn Từ thị là bao.

Nhưng đó không phải là trọng điểm.

Chương 750

Trọng điểm là ghi chép về "quỷ động" trong bản ghi chép đó.

Từ Phúc vẫn còn chút ấn tượng về chuyện kỳ lạ ấy: "Con trai của Lữ Thải lúc tan triều đi bắt hải sản đã lạc vào quỷ động.

Khi thủy triều dâng lên cũng không thấy ra.

Mọi người đều cho rằng nó lành ít dữ nhiều, còn xây cho nó một ngôi mộ gió đơn sơ.

Nào ngờ hơn mười năm sau, đứa con trai đã trưởng thành này lại xuất hiện bên cạnh Lữ Thải, và sau khi Lữ Thải bệnh mất, lại cùng với những người nhà khác mất tích." Dựa vào chuyện kỳ lạ này, cái quỷ động thường ngày ẩn dưới đáy biển lập tức thu hút sự hứng thú của Từ Phúc.

Những người theo bên cạnh Từ Phúc lúc đó đều là tộc nhân Từ thị đáng tin cậy, thế là Từ Phúc bèn kể chuyện kỳ lạ này ra để cùng mọi người bàn bạc.

Cuối cùng mọi người nhất trí đồng ý vào "quỷ động" xem xét.

Bởi vì nếu những gì viết trong bản ghi chép của tổ tiên Từ thị là thật, vậy thì con trai của Lữ Thải chắc chắn đã sống trong quỷ động hơn mười năm, điều đó cho thấy bên trong quỷ động có thể có một thế giới khác, quả thực cần phải vào xem xét một phen.

Nói ra người của Từ thị cũng thật to gan.

Cứ thế, trong tình huống không có biện pháp bảo vệ nào, thậm chí còn không biết khi nào thủy triều sẽ dâng lên, họ đã đi vào "quỷ động", và mất mấy canh giờ, đi sâu mãi đến tận hồ nước dưới đáy động.

Sống ở ven biển quanh năm, người Từ thị bơi lội rất giỏi, ngay cả Từ Phúc cũng là cao thủ.

Mọi người xuống hồ nước không lâu thì cũng phát hiện ra vùng sáng dưới đáy hồ.

Và để tìm hiểu cho ra nhẽ, họ lại thật sự chỉ bằng một lá phổi sắt mà lặn xuống dưới, thật khiến người ta phải kinh ngạc.

Sau đó, trời đất quay cuồng, càn khôn đảo lộn, Từ Phúc và mọi người cuối cùng đã đặt chân lên hòn đảo thần bí này. …Khỉ, vẹt, rừng rậm, núi ngọc.

Nhóm người của Từ Phúc đã nhìn thấy mọi thứ mà Ngô Lương và những người khác đã thấy.

Cuối cùng, họ cũng đến trước hang động dưới núi ngọc này.

Nhưng lúc đó bên ngoài hang động vẫn chưa có một bãi đá màu, chỉ có mấy gian nhà tranh đã sụp đổ.

Trong phế tích nhà tranh có sót lại một số đồ dùng sinh hoạt rõ ràng có từ trước thời nhà Tần, những đồ dùng này cũng phủ đầy bụi bặm, một số đã hư hỏng.

Dù nơi này từng có người sống, e rằng cũng đã rời đi từ rất lâu rồi.

Giữa đống đồ cổ này, Từ Phúc tìm thấy một tấm bia đá có khắc chữ.

Là hậu duệ nước Tề, Từ Phúc rất quen thuộc với văn tự trên đó, tất cả đều là Tề văn được sử dụng trước khi nước Tề diệt vong, và nội dung ghi lại trên đó lại có quan hệ mật thiết với Tổ Châu và Dưỡng Thần Chi.

Người để lại tấm bia đá này chính là đứa con trai mất tích hơn

mười năm của Lữ Thải — Lữ Long.

Trên bia đá ghi rõ nơi này chính là Tổ Châu, nơi mà tổ tiên của Lữ thị là Khương Thái Công từng đến, cũng ghi rõ công dụng của Dưỡng Thần Chi.

Dưỡng Thần Chi không những không thể khiến người ta trường sinh bất tử, mà trong đó còn chứa kịch độc, người dùng trong vòng một khắc chắc chắn sẽ thất khiếu lưu huyết mà chết.

Nhưng Dưỡng Thần Chi quả thực có thể làm người sống lại, dù là người bị Dưỡng Thần Chi độc chết, chỉ cần lấy cành lá của nó đắp lên mặt, không lâu sau người chết có thể đứng dậy đi lại như người sống.

Nhưng người như vậy chỉ là một cái xác không hồn, vẫn không thể thay đổi sự thật đã chết, vẫn sẽ tiếp tục thối rữa như người chết, kéo dài như vậy khoảng một tháng thì sẽ hóa thành một đống đất đen.

Mà thứ đất đen này mới thực sự là linh đơn diệu dược có thể giúp người ta kéo dài tuổi thọ.

Người sống ăn vào sẽ tinh thần phấn chấn, dù mắc bệnh nan y cũng có thể thuốc đến bệnh trừ, dùng lâu dài còn có thể kéo dài tuổi thọ, sống qua trăm tuổi không thành vấn đề.

Nhưng đất đen này cũng không phải hoàn toàn không có hại.

Cái hại lớn nhất là người đã dùng đất đen sẽ hoàn toàn mất khả năng sinh sản, từ đó không thể có con cháu, và sau khi chết không thể được Dưỡng Thần Chi "hồi sinh", cơ thể còn trở nên cứng rắn lạ thường, gõ vào nghe như tiếng đá va vào nhau.

Cứ để thi thể như vậy khoảng mười ngày, bề mặt cơ thể người chết sẽ dần chuyển sang màu xám đen của nham thạch.

Để thêm một tháng nữa, thi thể này sẽ nứt ra, cuối cùng biến thành

một đống đá vụn lạnh lẽo, không còn chút dấu vết nào của sự sống.

Ngoài con người ra, các loài động vật như khỉ, thỏ rừng cũng như vậy.

Nhưng các loài chim, cá và rắn lại không nằm trong số này.

Những động vật này không những không bị Dưỡng Thần Chi độc chết, ăn đất đen cũng không thấy có tác hại rõ rệt nào, và vẫn có thể sinh sản.

Cũng vì vậy, các loài động vật như khỉ, thỏ rừng trên đảo đều không thích ăn đất đen, thậm chí còn tránh như tránh tà.

Còn các loài chim, cá và rắn thì lại đổ xô vào đất đen, thường xuyên tranh giành nhau không ngớt.

Lũ chim thì cả ngày lượn lờ trên không trung quan sát hòn đảo, mỗi khi thấy con khỉ hay động vật nào đó hấp hối, liền sẽ lấy Dưỡng Thần Chi đến chờ cái chết giáng xuống, rồi dùng Dưỡng Thần Chi hồi sinh nó, canh giữ bên cạnh chờ nó hóa thành đất đen rồi tranh nhau ăn… Đây là toàn bộ nội dung trên bia đá.

Từ Phúc xem xong vô cùng chấn động, chỉ muốn mau chóng tìm được Dưỡng Thần Chi, rồi lấy một ít đất đen được ghi trên bia đá để tìm hiểu.

Còn về Lữ Long và gia quyến Lữ Thải, người đã để lại tấm bia đá này, qua tình hình của những ngôi nhà tranh, Từ Phúc đoán rằng họ đã sớm rời khỏi đây, và chắc chắn không thể sống đến bây giờ.

Dù sao, Từ Phúc cũng cách thời đại Lữ Long sống mấy trăm năm, ngay cả Khương Thái Công cũng không sống lâu đến vậy… Hoặc là do dùng đất đen nên hoàn toàn mất khả năng sinh sản, không thể duy trì đến nay, và sau khi chết đã hóa thành những mảnh đá vụn không còn dấu vết của sự sống.

Từ Phúc nghiêng về khả năng thứ hai hơn.

Bởi vì Lữ Long có thể ghi lại hậu quả của việc dùng đất đen và những thay đổi xảy ra sau khi người dùng chết đi trên bia đá, và còn để lại tấm bia đá có những thông tin này trên đảo, điều đó cho thấy ông ta chắc chắn đã sống trên đảo rất lâu, lâu đến mức đã tận mắt chứng kiến cảnh tượng sau khi người thân bên cạnh qua đời mới ghi lại.

Mà tất cả những điều này chỉ có thể hoàn thành trên đảo.

Sau khi xem bia đá, Từ Phúc lập tức cùng các tộc nhân đi theo tìm kiếm trên đảo.

Cuối cùng, họ đã tìm thấy hang đá dưới chân núi ngọc bên cạnh nhà tranh, và trong động đã thấy một cây Dưỡng Thần Chi.

Từ Phúc cẩn thận hái một cành lá gói lại để phòng khi cần.

Sau đó, trong khu rừng dưới chân núi lại phát hiện một đàn vẹt ồn ào.

Đàn vẹt này đang tranh giành thứ gì đó, Từ Phúc lập tức ra lệnh cho người xua tan đàn vẹt, lúc này mới phát hiện một đống đất đen đã bị lũ vẹt làm xáo trộn.

Thứ đất đen đó hôi không thể tả, khiến người ta buồn nôn.

Dựa vào thông tin trên bia đá, Từ Phúc lại rất muốn thử, thế là hắn bảo những người trẻ trong tộc chưa có con cháu lùi sang một bên, còn mình thì cùng hai tộc nhân đã có con cháu và tình nguyện thử nghiệm tiến lên nếm thử.

Thực ra lúc xem bia đá, đặc biệt là khi thấy đất đen sẽ khiến người ta mất khả năng sinh sản, hắn đã nghĩ đến hậu duệ Lữ thị do Khương Thái Công để lại.

Nhưng rồi lại nghĩ, nếu Khương Thái Công sau khi đã có con cháu mới dùng đất đen để kéo dài tuổi thọ, chẳng phải sẽ không phải gánh chịu hậu quả tuyệt tự sao?

Mà lúc này Từ Phúc cũng đã con cháu đầy đàn, thậm chí hắn còn già mà vẫn tráng kiện, ở Lao Sơn còn để lại một vài huyết mạch, vì vậy căn bản không có nỗi lo tuyệt tự.

Thế là hắn cùng hai tộc nhân kia nén mùi hôi thối mà ăn một ít đất đen… Thứ hôi như vậy mà vị lại có chút ngọt?

Từ Phúc vô cùng ngạc nhiên, lúc này mới yên tâm ăn một miếng lớn.

Một miếng này ăn vào lập tức khiến hắn tinh thần sảng khoái, toàn thân nhẹ nhõm, dường như quả thực có hiệu quả tức thì… …Đọc đến đây, Ngô Lương đã đọc xong nội dung của bốn cuộn thẻ tre.

Trước khi cầm lấy cuộn thứ năm, hắn ngẩng đầu nhìn địa cung trống rỗng, lập tức nảy sinh nghi hoặc: "Hô cô nương sao còn chưa quay lại?

Rơi xuống hố rồi à?" "Hô cô nương?" Nhận thấy vấn đề này, nghĩ rằng trên hòn đảo mà hiểu biết còn hạn chế này chuyện gì cũng có thể xảy ra, Ngô Lương vội vàng gọi một tiếng về phía mà Vu nữ Hô vừa đi. "Hô cô nương… cô nương… nương… nương…" Tiếng vọng khiến Ngô Lương dần cạn lời vang vọng trong địa cung và thông đạo trống rỗng.

Nhưng cho đến mấy giây sau khi tiếng vọng hoàn toàn biến mất, vẫn không nhận được hồi âm của Vu nữ Hô. "?" Trong lòng Ngô Lương lập tức dâng lên một dự cảm chẳng lành.

Vừa rồi lúc Vu nữ Hô muốn đi vệ sinh, hắn đã đặc biệt dặn dò không được đi xa, trước mặt một chính nhân quân tử như hắn chỉ cần

tránh tầm mắt là được, như vậy nếu có chuyện gì xảy ra, hai người còn có thể ứng phó cho nhau.

Mà Vu nữ Hô cũng không phải người không hiểu chuyện, đáng lẽ sẽ không đùa giỡn vào lúc này.

Nghĩ vậy, Ngô Lương đành tạm thời đặt những cuộn thẻ tre còn lại sang một bên, đứng dậy nhìn về hướng Vu nữ Hô vừa đi, lại gọi to hơn một tiếng: "Hô cô nương, cô còn ở đó không?" Nếu như vậy mà vẫn không nhận được hồi âm của Vu nữ Hô, Ngô Lương buộc phải nâng cao cảnh giác, mang theo chủy thủ bằng đồng đi kiểm tra tình hình.

Cũng chính lúc này, "Ta… ta đây!" trong thông đạo không xa cuối cùng cũng truyền đến giọng nói có phần ngượng ngùng của Vu nữ Hô, "Ngô thái sử không cần lo lắng, ta ở ngay đây, chỉ là có lẽ… có lẽ còn cần một chút thời gian nữa, xin Ngô thái sử thông cảm." Nghe Vu nữ Hô trả lời như vậy, Ngô Lương cuối cùng cũng yên tâm, thầm nghĩ chẳng lẽ là đến kỳ, miệng thì cười nói: "Cô vẫn ở đó là tốt rồi, ta còn tưởng xảy ra chuyện gì.

Không sao, cô không cần vội, ta ở đây đọc sách chờ." "Đa tạ Ngô thái sử." Vu nữ Hô đáp một tiếng.

Ngô Lương thì cười lắc đầu, một lần nữa tập trung tâm tư vào những cuộn thẻ tre còn lại.

Cùng lúc đó, Ngô Lương cũng nảy sinh một số nghi vấn về nội dung thực tế của «Dưỡng Thần Chi Thông Yếu».

Có lẽ là hắn đã hiểu sai, lúc đầu khi nhìn thấy cái tên này, hắn còn tưởng bên trong chủ yếu ghi lại một số đặc tính liên quan đến "Dưỡng Thần Chi" mà Từ Phúc đã nghiên cứu ra.

Nhưng bây giờ, bộ «Dưỡng Thần Chi Thông Yếu» chỉ có bảy

cuộn này hắn đã đọc liền bốn cuộn, trong đó chỉ có một lượng nhỏ ghi chép liên quan đến đặc tính của Dưỡng Thần Chi, mà phần lớn ghi chép lại là nội dung do "Lữ Long" khắc trên bia đá, không được tính là kết quả nghiên cứu của Từ Phúc.

Ba cuộn còn lại số chữ có hạn, nếu Từ Phúc thực sự có nghiên cứu gì về Dưỡng Thần Chi, e rằng cũng rất khó viết cho thật chi tiết?

Thậm chí nếu có ai nói với hắn rằng bộ sách này thực ra tên là «Dưỡng Thần Chi Thông Yếu · Lời tựa», Ngô Lương cũng cảm thấy không có vấn đề gì, chẳng phải bên trong viết về quá trình Từ Phúc phát hiện ra Dưỡng Thần Chi sao?

Với những suy nghĩ đó, Ngô Lương mở cuộn thẻ tre thứ năm.

Sách tiếp nối cuộn trước: Sau khi ăn đất đen và cảm thấy tinh thần sảng khoái, Từ Phúc và mọi người đều cho rằng nội dung Lữ Long khắc trên bia đá là sự thật, bèn coi thứ đất đen này là dị bảo.

Thế là vội vàng đến ngôi nhà tranh Lữ Long từng ở tìm một cái hũ gốm còn nguyên vẹn, đem hết chỗ đất đen trước mắt bỏ vào, định mang ra ngoài cho những người già trong tộc cũng được trường thọ.

Thậm chí để phòng khi rời đi nước biển làm trôi mất chỗ đất đen này, họ còn đặc biệt tìm một ít lá cây, cỏ khô và bùn trộn lại, làm cho hũ gốm một lớp niêm phong khá kín, đặt dưới ánh mặt trời phơi, đợi bùn khô rồi mới xuống nước quay về theo đường cũ.

Trong quá trình chờ đợi, Từ Phúc và mọi người cũng không hề nhàn rỗi, chia thành mấy nhóm tiếp tục thám hiểm những nơi khác trên hòn đảo này.

Sau khi thám hiểm như vậy đã đi đến một kết luận: nếu hòn đảo này không có ngọn núi ngọc, không có Dưỡng Thần Chi, không có dị tượng càn khôn đảo lộn, thì thực ra cũng không khác biệt lớn so với

những hòn đảo bình thường khác.

Động vật, thực vật, chim chóc, côn trùng… tuy có một số thứ không thường thấy, nhưng cũng không phải là những thứ thế giới bên ngoài không có.

Chương 751

Cứ như vậy trì hoãn mấy canh giờ, trong quá trình chờ bùn phơi khô, họ thậm chí còn có thời gian rảnh rỗi vót nhọn cành cây làm mấy cây xiên cá, chạy ra bờ biển xiên mấy con cá béo cùng với đám cua biển bắt được, ngồi dưới bóng cây thưởng thức một bữa hải sản nướng thịnh soạn.

Người không biết còn tưởng họ thực ra đến đây để nghỉ dưỡng.

Thế là chính vì khoảng thời gian trì hoãn này, họ cuối cùng cũng vui quá hóa buồn.

Trên đường trở về, Từ Phúc và mọi người khá thuận lợi nổi lên khỏi hồ nước ở nơi sâu nhất của quỷ động, đám cá heo trong hồ còn khá nhiệt tình tiễn họ một đoạn.

Nhưng khi họ đi bộ rời khỏi quỷ động, cách cửa động còn mấy dặm, thủy triều lại dâng lên, trong chớp mắt đã nhấn chìm lối vào quỷ động.

Họ lập tức rơi vào cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Lùi lại, nơi này cách hồ nước kia mấy chục dặm, một hơi thở căn bản không thể nào quay lại Tổ Châu.

Dù đám cá heo có nhiệt tình giúp đỡ, trong quỷ động cũng không thể nâng họ lên mặt nước để thở, huống chi thân hình cá heo không nhỏ, trong cái quỷ động tương đối chật hẹp này rất khó di chuyển tự nhiên.

Tiến lên, đoạn đường mấy dặm cũng tuyệt đối không phải chuyện đùa.

Huống chi nước biển đã tràn vào quỷ động, họ tiến lên chỉ có thể

là ngược dòng, mà lại là dòng chảy sức người không thể chống cự.

Đoạn đường mấy dặm này đối với họ cũng là đường lên trời.

Từ Phúc và mọi người lập tức rơi vào cảnh tuyệt vọng.

Nhưng điều khiến người ta tuyệt vọng hơn là họ thậm chí còn không kịp trao đổi, một lượng lớn nước biển đã tràn vào lấp đầy quỷ động, không cho họ cả cơ hội từ biệt.

Cuối cùng, người sống sót trở về chỉ có một mình Từ Phúc.

Trong lúc cấp bách, hắn nhanh chóng tóm lấy cái hũ gốm niêm phong đựng đất đen, và trước khi mất đi ý thức đã buộc chặt hũ gốm vào người mình.

Khi hắn tỉnh lại, đã nằm trên bãi biển dưới chân núi Úc Châu.

Từ Phúc cũng không chắc mình đã ở dưới nước bao lâu, càng không biết mình làm sao lại trôi ra khỏi cửa quỷ động, cuối cùng trôi dạt đến đây mà sống sót… Hắn chỉ biết lúc này trên bãi biển chỉ có một mình hắn, trong tình huống đó, những người khác e rằng lành ít dữ nhiều rồi.

Từ Phúc lảo đảo, thất thần bước đi trên bãi cát, tìm kiếm con thuyền mà họ đã đậu lại dưới chân núi Úc Châu trước đó.

Không lâu sau liền gặp được những tộc nhân đã một ngày một đêm không thấy tin tức của họ, đến tìm kiếm tung tích.

Họ đỡ Từ Phúc lên thuyền, cũng mang theo cái hũ gốm mà hắn nhất quyết không chịu buông tay lên thuyền.

Hỏi về tung tích của những người khác, Từ Phúc chỉ nói họ đi bắt hải sản thì gặp phải thủy triều lớn đột ngột dâng lên, không kịp quay về bờ, xui xẻo là trong con triều lớn còn có rất nhiều giao ngư hung dữ tấn công họ, những tộc nhân đó có thể đã bỏ mình dưới đáy biển.

Các tộc nhân dĩ nhiên có chút nghi hoặc.

Họ đời đời sống ở ven biển, đối với vùng biển này quen thuộc không thể hơn.

Thủy triều thông thường căn bản không thể gây ra bất kỳ uy hiếp nào cho họ, cho dù là thủy triều lớn sóng lớn đột ngột ập đến, cũng tất sẽ có điềm báo, họ cũng có thể sớm nhận ra… Còn về giao ngư, đó quả thực là bá chủ trên biển mà sức người không thể chống cự, nếu thực sự rơi xuống nước mà còn gặp giao ngư, thì quả thực chỉ có thể tự cầu đa phúc.

Trong tình cảnh này, Từ Phúc lại là tộc trưởng.

Các tộc nhân cũng không tiện nói gì nhiều, chỉ có thể đưa Từ Phúc đang hấp hối về tĩnh dưỡng trước.

Sau này, chuyện này cứ thế bị Từ Phúc ém nhẹm đi.

Những tộc nhân mất tích đều được xác định là những liệt sĩ ra khơi tìm tiên dược cho Tần Thủy Hoàng đã hy sinh vì bị giao ngư tấn công.

Gia quyến của họ nhận được một khoản tiền tuất vô cùng hậu hĩnh, khoản tiền này dĩ nhiên do quốc khố chi trả, cũng coi như an ủi được phần nào tâm tình của những gia quyến đó.

Còn về Dưỡng Thần Chi và hũ đất đen được Từ Phúc mang ra từ Tổ Châu, thì bị hắn chiếm làm của riêng.

Hắn đương nhiên sẽ không giao dị bảo quý giá như vậy cho Tần Thủy Hoàng.

Là hậu duệ nước Tề, dù về mặt tình cảm hay thực tế, Tần Thủy Hoàng đều là kẻ thù của hắn.

Huống chi việc tìm tiên dược bản thân nó đã là một "trò lừa", cho

dù bây giờ thực sự tìm được dị bảo có thể giúp người ta trường thọ, cũng không thay đổi được sự thật đây vẫn là một "trò lừa" nhắm vào Tần Thủy Hoàng.

Cùng lúc đó, "kế hoạch đào tẩu" của hắn vẫn đang được âm thầm thực hiện.

Đợi đến thời cơ thích hợp, hắn sẽ không chút do dự mà trốn sang Uy Quốc, hoàn toàn thoát khỏi sự khống chế của Tần Thủy Hoàng, nếu không đợi đến khi Tần Thủy Hoàng hoàn toàn mất kiên nhẫn, sẽ là ngày hắn mất mạng.

Vì thế, hắn phải làm rất nhiều việc để che mắt Tần Thủy Hoàng, nếu không sẽ không thể thoát thân. "Kế hoạch đào tẩu" này chính là do sư phụ của hắn, Quỷ Cốc Tử, ban cho.

Điền thị phải bị giấu trong bóng tối, tộc nhân cũng phải bị giấu trong bóng tối.

Dù chỉ lộ ra một chút manh mối, cũng sẽ lập tức mang đến cho Từ Phúc họa sát thân.

Trong quá trình chờ đợi thời cơ, Từ Phúc vẫn thường xuyên đến núi Úc Châu thám thính, hy vọng cái quỷ động đó sẽ xuất hiện trở lại, cũng hy vọng có thể một lần nữa vào quỷ động, gặp lại những tộc nhân đã ở lại trong đó.

Hắn từng nghĩ, có lẽ những người đó cũng giống như con trai của Lữ Thải là Lữ Long, không hề chết mà đã bị mắc kẹt ở Tổ Châu và định cư ở đó.

Có lẽ đợi lần thủy triều sau rút đi, quỷ động xuất hiện, họ có thể từ trong quỷ động đi ra.

Đáng tiếc, liên tiếp mấy năm, cái quỷ động đó không hề xuất hiện lại.

Cuối cùng, con thuyền "Thận Lâu" do hắn chủ trì sắp được chế tạo xong.

Mà từ phía Quỷ Cốc Tử cũng truyền đến một tin tức không tốt, sức khỏe của Tần Thủy Hoàng ngày một sa sút.

Trong một buổi yến tiệc, ngài đã hạ mật chiếu cho Lý Tư, nội dung mật chiếu nghi ngờ có đề cập đến chuyện Từ Phúc tìm kiếm Dưỡng Thần Chi.

Từ Phúc biết rõ nếu chuyện này là thật, vậy thì những ngày tháng tốt đẹp của hắn e rằng sắp kết thúc.

Thế là Từ Phúc đẩy nhanh tiến độ hoàn thiện "Thận Lâu", lại dâng sớ xin Tần Thủy Hoàng thêm vật tư, cộng thêm những công tượng, sách vở, hạt giống mà hắn thu thập được trong nhiều năm, và cả đám đồng nam đồng nữ trông như để cầu tiên nhưng thực chất là để trở thành thực ấp của mình sau khi đến Uy Quốc, cùng với một số tộc nhân trà trộn trong đó.

Hắn làm ra vẻ nghiêm túc chọn một ngày lành, tổ chức một buổi lễ ra khơi thanh thế rầm rộ, rồi mang theo "Dưỡng Thần Chi" và đất đen, không ngoảnh đầu lại mà thẳng tiến đến Uy Quốc. …Quá trình của chuyến đi xa này thực ra không hề thuận lợi.

Chi tiết không cần nói nhiều, tóm lại khi Từ Phúc đặt chân lên mảnh đất Uy Quốc, chỉ có một phần ba số người còn sống, vật tư mang theo cũng gần như cạn kiệt, "Thận Lâu" thì sớm đã thủng lỗ chỗ, không thể ra khơi lần nữa.

Nhưng cuối cùng cũng đã đến nơi.

Đối với những người bản địa của Uy Quốc, sự xuất hiện của Từ Phúc hoàn toàn là một cuộc tấn công giảm chiều không gian.

Tôn giáo, y dược, văn hóa, kỹ thuật nông nghiệp, kỹ thuật gốm sứ,

kỹ thuật sắt thép… tóm lại là mọi phương diện, nhà Tần đều hoàn toàn nghiền nát Uy Quốc nghèo nàn lạc hậu.

Vì vậy, Từ Phúc gần như không tốn chút sức lực nào đã đứng vững gót chân trên mảnh đất này, và dùng một phương thức tương tự truyền giáo để giao tiếp với người bản địa, dễ dàng trở thành vị thần trong lòng họ — Tổ thần.

Đợi đến khi mọi thứ ổn định đã là nhiều năm sau, Từ Phúc cũng đã tuổi cao, nhiều việc trở nên lực bất tòng tâm.

Lúc này hắn lại một lần nữa lấy ra hũ đất đen mang về từ Tổ Châu.

Hiệu quả của đất đen gần như tức thì, mỗi lần dùng xong đều khiến tinh thần minh mẫn, dung quang rạng rỡ, cử chỉ hành động đều như trở về thời trẻ, nhẹ nhàng khỏe khoắn.

Nhưng lúc đầu, hiệu quả của đất đen còn có thể kéo dài vài tháng.

Vài tháng sau, hắn sẽ trở lại trạng thái suy nhược vốn có của tuổi này, không thể không dùng đất đen lần nữa.

Dần dần, hiệu quả này bắt đầu rút ngắn lại, ba tháng… hai tháng… một tháng… Đến cuối cùng, Từ Phúc thậm chí cứ mười ngày lại phải dùng đất đen một lần, nếu không chỉ việc ngồi dậy khỏi giường cũng vô cùng khó khăn.

Nhưng lúc đó hắn đã ở tuổi chín mươi bảy.

Thậm chí có lúc cố gắng không dùng đất đen, hắn sẽ cảm thấy các khớp xương toàn thân trở nên cứng đờ, chỉ cần cử động nhẹ sẽ phát ra tiếng ma sát "lạo xạo", mà một khi dùng đất đen, cảm giác cứng đờ này sẽ lập tức biến mất, cũng không còn phát ra tiếng động nào nữa.

Cứ như vậy, hũ đất đen đó trong vài năm đã tiêu hao quá nửa.

Từ Phúc biết cứ thế này không phải là cách, hắn cần đất đen, thế là liền nảy ra ý định với Dưỡng Thần Chi.

Ban đầu hắn cũng mang về một phiến lá Dưỡng Thần Chi, có lẽ dùng phiến lá này là có thể có được nguồn đất đen vô tận.

Nhưng phiến lá Dưỡng Thần Chi trải qua nhiều năm đã khô vàng, chỉ cần chạm nhẹ là gãy, cẩn thận đặt lên mặt thi thể, thi thể cũng không thể lập tức ngồi dậy, dường như đã hoàn toàn mất đi công hiệu "làm người sống lại" trong truyền thuyết.

Hắn bây giờ chỉ có hai lựa chọn: một là đợi đất đen dùng hết, giống như những gì được ghi trên tấm bia đá của Lữ Long mà chết đi, hóa thành một đống đá vụn; hai là quay lại Tổ Châu một lần nữa, lấy thêm đất đen để kéo dài mạng sống cho mình.

Còn về việc có thể kéo dài được bao lâu, cũng vẫn là một ẩn số, dù sao trên bia đá cũng đã viết, đất đen chỉ có thể khiến người ta trường thọ, chứ không thể khiến người ta trường sinh.

Thực ra sống đến tuổi này, hắn đã không còn quá coi trọng sinh tử.

So với mạng sống không còn bao lâu này, hắn càng muốn đến Tổ Châu một lần nữa, xem thấu tất cả những nghi điểm mà lần trước chưa làm rõ, xem xem những tộc nhân năm xưa ở lại trong quỷ động có còn sống hay không, tra rõ thứ đất đen này rốt cuộc là vật gì… Đây là chút tâm niệm cuối cùng trong đời hắn.

Hắn rất do dự.

Đúng lúc này, hắn nhận được một tin tức không ngờ tới.

Triều Tần chỉ kéo dài mười bốn năm đã diệt vong, mà Tần Thủy Hoàng lại đột ngột qua đời ngay trong năm hắn rời đi.

Bây giờ sau chiến loạn, thiên triều lại một lần nữa được thống nhất, thiên triều hiện tại có quốc hiệu là Hán.

Tin tức này lập tức khiến chút tâm niệm cuối cùng trong lòng Từ Phúc hoạt động trở lại!

Triều Tần đã mất, Tần Thủy Hoàng cũng sớm băng hà rồi.

Từ Phúc đã không còn bất kỳ lo ngại nào, bèn lập tức lệnh cho người đóng thuyền để chuẩn bị trở về Thiên triều.

Mấy tháng sau, Từ Phúc một thân một mình rời khỏi Uy quốc, đi cùng chỉ có một ít vật tư cần thiết cho việc vượt biển và số lượng thủy thủ, phu thuyền đã định, thậm chí lúc đi cũng không hề từ biệt ai, chỉ để lại một phong thư trong thần xã rồi lặng lẽ rời đi...

Đương nhiên, số đất đen còn lại trong hũ gốm cũng được y mang theo bên mình, giờ đây y đã không thể rời khỏi đất đen được nữa.

Khi y vượt qua Đông Hải, đặt chân lên non sông gấm vóc của tổ quốc thì mới phát hiện, chiến tranh vẫn chưa hoàn toàn kết thúc.

Chương 752

Vừa mới tiến vào địa giới Cù huyện, thậm chí còn chưa kịp về thăm nhà cũ, y và những người đi cùng đã bị bắt lại vì bị coi là gián điệp của quân Hán.

Sau khi bị bắt, Từ Phúc không bị giam ở Cù huyện, mà bị đưa thẳng ra biển, vượt qua eo biển để lên núi Úc Châu.

Lúc này y mới phát hiện, trên sườn núi Úc Châu đã xây dựng một tòa dinh thự.

Khi y bước vào dinh thự, cảm nhận được luồng khí lạnh quen thuộc, rồi cẩn thận nhận ra loại gạch đá và dược liệu dùng để xây dựng, trong lòng không khỏi "chùng" xuống một cái, lẽ nào... lẽ nào Tổ Châu đã bị người khác phát hiện rồi sao?

Cũng chính lúc này, y mới biết mình rốt cuộc đã bị ai bắt.

Người bắt y chính là người quen cũ của Từ thị năm đó – Điền thị.

Chỉ có điều Điền thị giờ đây đã là nỏ mạnh hết đà, thế hệ lão bối có giao tình sâu đậm với Từ Phúc năm xưa đều đã quy tiên, con cháu Điền thị tuy đã trưởng thành nhưng cũng lần lượt bỏ mạng trong các cuộc giao tranh với quân Hán.

Hiện tại người còn sống chỉ có một mình Điền Hoành.

Nói ra, Từ Phúc vẫn còn nhớ dáng vẻ của Điền Hoành lúc nhỏ, khi ấy hắn chỉ là một thằng nhóc choai choai, phải cung kính gọi y một tiếng thúc phụ, còn bây giờ Điền Hoành đã là người trung niên, trông có vẻ tang thương và trầm ổn khôn tả.

Nếu không phải Điền Hoành vừa gặp đã nhận ra Từ Phúc, thì Từ Phúc thật sự có chút không dám nhận hắn.

Thế nhưng Điền Hoành dường như không có hảo cảm gì với Từ Phúc, nhất là khi thấy y vẫn còn sống đến tận bây giờ, Điền Hoành liền nhớ lại chuyện năm xưa.

Cũng là do Điền thị bọn họ vận khí tốt, không lâu sau khi Từ Phúc ra biển không trở về, Tần Thủy Hoàng chưa kịp truy cứu đã băng hà.

Nếu không, chuyện này mà truy cứu xuống, Từ Phúc chạy rồi thì Tần Thủy Hoàng đương nhiên không làm gì được y, nhưng Điền thị cùng gánh vác trách nhiệm tìm Dưỡng Thần Chi với Từ Phúc chắc chắn sẽ phải chịu thiên nộ và bị chu di.

Nhớ lại chuyện "đốt sách chôn thuật sĩ" của Tần Thủy Hoàng trước đây, chỉ riêng thiên nộ thôi cũng đủ khiến Điền thị gặp họa diệt môn.

Vì vậy trong chuyện này, Điền thị đối với Từ Phúc có rất nhiều bất mãn.

Cũng may lần này Từ Phúc trở về vốn định ẩn danh giấu họ, nhưng để phòng bị người khác nhận ra, y cũng đã sớm nghĩ sẵn một lời giải thích khác, lúc này vừa hay có thể dùng đến.

Thế là Điền Hoành liền được nghe một câu chuyện tương tự như "Tô Vũ chăn dê": Năm đó Từ Phúc ra biển một đi không trở lại không phải là bỏ trốn, mà là gặp bão trên biển khiến cho thuyền "Thận Lâu" bị hư hại cực kỳ nghiêm trọng, thuyền viên cũng tử thương thảm trọng, đến nỗi không còn động lực để quay về.

Thế là y và "Thận Lâu" bị gió biển thổi đi, trôi dạt suốt mấy tháng trời đến tận Uy quốc, sau đó lại bị người Uy quốc bắt giữ, giam cầm cho đến tận bây giờ.

Giờ đây Từ Phúc đã đến tuổi này, người Uy quốc thấy y bao năm qua vẫn không nguôi lòng nhớ quê hương, cuối cùng cũng động lòng

trắc ẩn, mới thả y ra, còn cho y một chiếc thuyền nhỏ, để y có thể lá rụng về cội trước khi nhắm mắt xuôi tay.

Thế là y dứt khoát lên đường trở về, dù có chết trên đường cũng không hối tiếc.

Có lẽ là trời thương, không ngờ chuyến đi này lại thuận lợi lạ thường, đi đến đâu cũng thuận buồm xuôi gió, thật sự đã để y sống sót trở về cố thổ...

Đối với câu chuyện tự biên tự diễn này, Điền Hoành tự nhiên không dễ dàng tin tưởng, càng không thể hoàn toàn xóa bỏ oán hận trong lòng hắn.

Mà Từ Phúc thấy dinh thự này được xây bằng loại nham thạch giống với núi ngọc trên Tổ Châu, lại thấy Điền Hoành cư trú trên núi Úc Châu, vị trí dinh thự lại đối diện với vùng biển có Quỷ Động, mang một tư thế giám sát mọi lúc mọi nơi, trong lòng biết rằng Tổ Châu tám chín phần mười đã bị Điền thị phát hiện.

Thế là y liền cắn răng, chủ động chia sẻ bí mật về Tổ Châu và Dưỡng Thần Chi, còn đem một ít đất đen còn lại dâng cho Điền Hoành.

Điền Hoành nhìn thấy đất đen, ánh mắt nhìn Từ Phúc lập tức trở nên phức tạp, rồi lập tức đưa y vào thư phòng, hạ thấp giọng hỏi: "Quân Phòng thúc phụ, thứ đất đen này thật sự có thể khiến người ta trường sinh sao?" Rõ ràng, Điền Hoành quả thật đã tìm thấy Tổ Châu, và còn từng thấy qua loại đất đen thần kỳ này.

Nhưng lại không biết thứ đất đen này rốt cuộc có công dụng gì...

Khác với Từ Phúc, năm đó khi Từ Phúc đến Tổ Châu, rất nhanh đã tìm thấy tấm bia đá mà Lữ Long để lại, vì vậy thông qua bia đá đã cực kỳ dễ dàng hiểu được đặc tính của Dưỡng Thần Chi và đất đen.

Tấm bia đá đó vốn dĩ Từ Phúc định mang ra ngoài, tiếc là lúc sắp rời khỏi Quỷ Động lại xảy ra sự cố, thủy triều dâng lên nhấn chìm tấm bia đá đó cùng với tất cả tộc nhân trừ y ra.

Cuối cùng Từ Phúc may mắn sống sót, còn những tộc nhân đó và tấm bia đá thì vĩnh viễn nằm lại dưới đáy nước...

Còn về tấm bia đá rốt cuộc ở đâu, Từ Phúc cũng không thể nói rõ, có lẽ nằm lại trong Quỷ Động hoặc một góc nào đó không ai biết trong đầm nước chăng?

Nếu Điền thị sau đó mới phát hiện ra Quỷ Động, chưa từng thấy tấm bia đá kia, trong thời gian ngắn tự nhiên cũng không thể biết được đặc tính của Dưỡng Thần Chi và đất đen. "Cháu ngoan, nếu không thì ngươi nghĩ sao ta lại sống được đến tuổi này?" Từ Phúc không hề sửa lại chữ "trường sinh" trong miệng Điền Hoành thành chữ "trường thọ" chính xác hơn, chỉ thản nhiên hỏi ngược lại, thậm chí còn ăn một miếng đất đen ngay trước mặt Điền Hoành để tự chứng minh. "Chẳng trách!

Chẳng trách!

Hóa ra thứ đất đen này mới là tiên dược trường sinh!" Điền Hoành lập tức bừng tỉnh đại ngộ, vỗ đùi than thở, "Sau khi Quân Phòng thúc phụ một đi không trở lại, rất nhiều tộc nhân họ Từ sợ bị liên lụy, lần lượt qua đêm dời đi khỏi nơi này.

Nhà ta không muốn rời đất Tề, bèn đem một phần gia quyến và gia sản dời đến núi Úc Châu ở ẩn.

Sau này có một ngày triều rút, lại vô tình phát hiện ra cái động không đáy kia." "Cũng là cơ duyên xảo hợp, lúc cha ta đang khó hiểu về cái động này, trong động lại có mấy con chim bay ra, một con trong số đó bị kinh hãi, bất cẩn làm rơi vật đang ngậm trong miệng, đó lại là một chiếc lá không biết là vật gì." "Cảnh này lập tức khiến cha ta nhớ

đến truyền thuyết về 'Dưỡng Thần Chi', trong truyền thuyết chẳng phải là chim ngậm 'Dưỡng Thần Chi' đến đặt lên mặt người chết, người chết liền có thể sống lại sao?

Vừa hay lúc đó ông nội ta qua đời chưa lâu, vẫn chưa hạ táng, thế là cha ta lập tức mang chiếc lá đó đi thử, không ngờ không lâu sau ông nội quả nhiên ngồi dậy, còn có thể đi lại khắp nơi trong nhà, chỉ là không đáp lời, không nói được, dường như không nhận ra chúng ta." "Thấy tình hình này, cha ta mừng rỡ, kinh hô 'Tìm thấy Tổ Châu rồi!'" "Thế là lập tức lệnh cho người tiến vào động không đáy đó tìm kiếm bằng mọi giá, cuối cùng quả nhiên thông qua đầm nước sâu trong động không đáy đã đến một hòn đảo thần bí chưa từng thấy, trên đảo lại còn có nhà tranh của tiên nhân từng ở." "Cha ta vui mừng khôn xiết, vội vàng dẫn người tìm kiếm tung tích của 'Dưỡng Thần Chi' trên đảo, cuối cùng trong một hang động tiên toàn là ngọc thạch trên núi tiên đã tìm được một cây 'Dưỡng Thần Chi'." "Cha ta bèn nhổ cả gốc cây 'Dưỡng Thần Chi' này lên, lại gói kỹ lại định mang về trồng, như vậy Điền thị người người đều có thể trường sinh bất tử, sau này lo gì đại nghiệp phục quốc không thành?" "Nhưng khi người mang 'Dưỡng Thần Chi' từ Tổ Châu về, dù dùng loại đất màu mỡ nhất để trồng, 'Dưỡng Thần Chi' cũng ngày một tàn lụi, mắt thấy sắp không sống nổi nữa." "Cùng lúc đó, ông nội ta được 'Dưỡng Thần Chi' cứu sống cũng không thật sự sống lại, không ngừng thối rữa cho đến một tháng sau thì hoàn toàn hóa thành một đống đất đen hôi thối.

Cha ta thấy vậy tưởng rằng phải dùng đất đen này để trồng 'Dưỡng Thần Chi' mới được, đến hiếu đạo cũng không màng, liền thu gom đống đất đen đó lại trồng 'Dưỡng Thần Chi' vào." "Nào ngờ vừa trồng xuống không lâu, liền có một bầy chim bay đến, vệ sĩ nỗ lực cản lại cũng không thể khiến bầy chim này lùi bước.

Sau một trận đại loạn, 'Dưỡng Thần Chi' đã không biết tung tích,

ngay cả đống đất đen do ông nội ta hóa thành cũng không còn một chút." "Sau chuyện này, cha ta đấm ngực dậm chân, từ đó mắc tâm bệnh, nhất là hối hận vì trước đó để trồng 'Dưỡng Thần Chi' mà một chiếc lá cũng không nỡ hái xuống thử xem tiên thảo này có thể khiến người ta trường sinh bất tử không, bây giờ lại rơi vào cảnh công dã tràng, mấy năm sau liền ôm hận qua đời." "Còn ta lại cho rằng chuyện này có lẽ vẫn còn cơ hội cứu vãn." "Truyền thuyết chim ngậm cỏ cứu người đã có từ lâu, truyền thuyết này đã trải qua hàng trăm hàng nghìn năm, con chim đó càng không biết đã ngậm bao nhiêu năm, chúng ta bây giờ vẫn có thể tận mắt chứng kiến chuyện này, chứng tỏ 'Dưỡng Thần Chi' có lẽ không phải bị hái đi là hết, có lẽ lần sau quay lại, 'Dưỡng Thần Chi' mới đã mọc ra rồi cũng không chừng." "Kết quả mấy năm trôi qua, cái động không đáy đó lại không hề xuất hiện nữa." "Cùng lúc đó, thiên hạ lại dần dần hỗn loạn, các nơi xuất hiện những chữ khắc 'Thủy Hoàng đế tử nhi địa phân', kế đó Trần Thắng, Ngô Quảng... nổi dậy khởi nghĩa, quân Tần các nơi lần lượt rút lui, quý tộc Lục quốc ẩn náu trong dân gian cũng nhân cơ hội hành động.

Nhà ta thấy thời cơ đã đến, cũng nhân cơ hội chiêu binh mãi mã, phản Tần phục quốc." "Những cuộc chiến xảy ra trong thời gian này thì không nói nhiều nữa, thăng trầm cuối cùng cũng chỉ là con số không.

Bây giờ đại thế đã mất, ta cũng chỉ có thể trốn trên hòn đảo cô độc này mà sống lay lắt, một khi đại quân Lưu Bang kéo đến, ngoài việc nhảy xuống biển thì không còn lựa chọn nào khác." "Cũng may ta vẫn nắm giữ bí mật lớn nhất thiên hạ này, đây chính là con át chủ bài lớn nhất của ta..." "Trở lại chuyện chính, động không đáy đó xuất hiện trở lại là chuyện của mười một năm sau.

Trước đó ta đã chuẩn bị đầy đủ, nhân lực công cụ đều có đủ, ta không chỉ muốn đi tìm lại 'Dưỡng Thần Chi', mà hòn đảo tiên này

cũng phải chiếm làm của riêng." "Lần này, chúng ta đã có kinh nghiệm lần trước, việc tiến vào tự nhiên càng thuận lợi hơn." "Ta dẫn người đi thẳng đến ngọn núi tiên đó, quả nhiên trong động phủ dưới núi tiên đã tìm thấy 'Dưỡng Thần Chi' mới mọc ra.

Lần này ta từ bỏ ý định mang ra ngoài trồng, 'Dưỡng Thần Chi' là tiên thảo, chưa nói đến việc rời khỏi tiên cảnh có sống được không, cho dù thật sự có thể di thực trồng được, e rằng cũng không còn quý giá như vậy nữa." "Mà ta với tư cách là người sở hữu 'Dưỡng Thần Chi', cũng có trách nhiệm khiến nó luôn giữ được sự quý giá, nếu không đó chính là tổn thất của ta." "Nhưng trước đó, ta vẫn cần nghiên cứu thêm về đặc tính của 'Dưỡng Thần Chi', thế là ta lập tức hái một chiếc lá lệnh cho một người ăn vào, cũng coi như bù đắp lại tiếc nuối lớn nhất của cha ta năm xưa." "Nào ngờ người đó sau khi ăn vào, mới qua hai hơi thở, liền trợn mắt ngã xuống đất.

Ta tiến lên kiểm tra thì mới phát hiện, hắn đã hoàn toàn không còn hơi thở, 'Dưỡng Thần Chi' này không những không thể khiến người ta trường sinh bất tử, mà còn như độc vật lập tức lấy mạng người, chuyện này ta thật không ngờ tới." "Nếu như vậy, 'Dưỡng Thần Chi' đối với ta hoàn toàn vô dụng, lẽ nào truyền thuyết là lừa người, nhưng lại giải thích thế nào về sự trường thọ của Khương Tử Nha và những ghi chép trên mai rùa kia?" "Thất vọng vô cùng, ta tự nhiên cực kỳ không cam tâm.

Nhưng ta cũng biết nước biển không lâu sau sẽ nhấn chìm lối vào động không đáy, lúc đó e rằng phải đến lần triều rút quy mô lớn tiếp theo mới ra ngoài được, thời gian này cách nhau hơn mười năm, vì vậy e rằng không thể ở lại lâu." "Nhưng hơn trăm thợ ngọc thạch ta mang vào lần này thì không thể ra ngoài được nữa, nếu không sẽ có nguy cơ bại lộ bí mật." "Thế là ta bèn hứa thưởng lớn cho mấy chục thợ thủ công ngoại tộc này, lừa họ yên tâm làm việc ở đây, hoàn toàn

không đề cập đến sự thật là không lâu sau nơi này sẽ không thể ra ngoài được nữa.

Sau đó lại bảo một số tộc nhân tự nguyện ở lại một mặt trông coi những thợ thủ công này, một mặt tiếp tục điều tra về hòn đảo tiên này và Dưỡng Thần Chi, đợi lần sau động không đáy xuất hiện, ta sẽ lại dẫn người vào tiếp ứng họ." "Cùng lúc đó, ta còn lệnh cho những thợ thủ công đó lập tức khai thác một lô nham thạch trên núi ngọc vận chuyển ra ngoài, sau đó lại dùng những nham thạch này làm thành gạch đá xây dựng tòa dinh thự có thể trông ra vùng biển này, từ đó ngày đêm giám sát mọi động tĩnh ở đây." "Thoắt cái lại mười hai năm trôi qua, vốn dĩ ta nghĩ động không đáy đó lẽ ra phải xuất hiện vào năm ngoái, nhưng chờ đợi mòn mỏi một năm cũng không thấy động tĩnh gì." "Quân Phòng thúc phụ có điều không biết, bây giờ Điền thị cũng sắp đến đường cùng rồi." "Mấy ngày trước ta mới nhận được chiếu thư của sứ giả Lưu Bang gửi đến, lệnh cho ta trong vòng một tháng phải lên đường đến Lạc Dương yết kiến, hứa hẹn có thể miễn mọi tội lỗi của ta không truy cứu, lớn nhất có thể phong ta làm Vương, nhỏ nhất cũng có thể phong ta làm Hầu.

Nếu sau một tháng ta vẫn chưa lên đường, Lưu Bang sẽ lệnh cho đại quân đến tiêu diệt ta." "Ta không tin Lưu Bang, nhưng lại không thể chống lại được vòng vây của trăm vạn quân Hán, đã rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan." "Quân Phòng thúc phụ, người từng là đệ tử chân truyền của Quỷ Cốc tiên sinh, Quỷ Cốc tiên sinh thông hiểu thuật tung hoành bãi hạp, có trí tuệ thông thiên.

Người được Quỷ Cốc tiên sinh đích thân truyền dạy, chắc chắn cũng có tài năng và trí tuệ hơn người." "Bây giờ ta đối mặt với tình cảnh này, người có cách nào phá giải không?" Lời này của Điền Hoành rất thú vị, có chút cảm giác giống như những câu chuyện cười trên mạng đời sau: "Tôi phát hiện bạn gái ngoại tình, gã đàn ông nhảy

cửa sổ chạy mất, tôi vội đuổi theo, định lấy xe điện đi thì phát hiện lốp xe bị xẹp.

Xin hỏi vá lốp xe điện hết bao nhiêu tiền?" --- Từ Phúc lại đáp một đằng hỏi một nẻo: "Nói như vậy, bây giờ có hơn trăm người đã sống ở Tổ Châu mười hai năm rồi?" "Chính là như vậy." Điền Hoành gật đầu đáp. "..." Từ Phúc trầm ngâm.

Thực ra muốn sống ở Tổ Châu cũng không phải là chuyện khó.

Trên đảo có nguồn nước ngọt, có cây cối hoa cỏ, có một số cây còn là cây ăn quả, có thể kết ra không ít quả có thể dùng được, đây là nguồn thức ăn chủ yếu của bầy khỉ trên đảo.

Ngoài ra, nguồn cá tôm trong biển cũng cực kỳ phong phú, gần như không cần lo lắng về vấn đề thức ăn.

Quan trọng nhất là, lần trước Điền Hoành đến là có chuẩn bị, và còn để lại một số tộc nhân làm giám công bên trong, như vậy hắn chắc chắn cũng đã chuẩn bị lương thực khá đầy đủ, chỉ khiến cuộc sống trên đảo trở nên đơn giản hơn.

Nghĩ lại năm xưa con trai của Lữ Thải là Lữ Long còn nhỏ tuổi đã có thể sống trên đảo mười mấy năm, cuối cùng còn từ trong đó ra ngoài trở về bên cạnh Lữ Thải.

Vậy thì những người này có lẽ cũng không thành vấn đề.

Vì vậy y không lo lắng cho an nguy của những người này, mà là lo lắng cho an nguy của ngọn núi ngọc và Dưỡng Thần Chi.

Nếu hơn trăm thợ thủ công liên tục khai thác núi ngọc mười hai năm, ngọn núi ngọc vốn không lớn trên đảo e rằng đã bị phá hủy không ra hình dạng gì nữa.

Mà nếu ngọn núi ngọc đó không còn tồn tại, thì Dưỡng Thần Chi e rằng cũng không thể sống một mình.

Rất lâu trước đây y đã có giả thiết như vậy: Dưỡng Thần Chi cần một môi trường đặc định mới có thể sinh tồn, chỉ có ngọn núi ngọc đó mới có thể cung cấp cho Dưỡng Thần Chi môi trường đặc thù này.

Dù sao năm đó khi y lần đầu tiên nhìn thấy Dưỡng Thần Chi, đã thấy được cảnh tượng thần kỳ rễ của nó lan ra sinh trưởng trong ngọc thạch.

Ngọc thạch đó giống như loại đất đặc thù mà Dưỡng Thần Chi cần, những thực vật khác dù lợi hại đến đâu, cũng tuyệt đối không thể đâm rễ vào trong ngọc thạch cứng rắn và đặc khít.

Bây giờ nghe Điền Hoành kể về những thử nghiệm mà cha hắn từng làm khi di thực Dưỡng Thần Chi, Từ Phúc càng thêm chắc chắn, núi ngọc và Dưỡng Thần Chi thực ra là một mối quan hệ cộng sinh, Dưỡng Thần Chi cần núi ngọc để cung cấp dinh dưỡng và môi trường sống... "Quân Phòng thúc phụ, người vẫn chưa nói cho ta biết, ta bây giờ đối mặt với tình cảnh này, nên làm thế nào cho phải?" Điền Hoành không nhịn được lại hỏi thêm một câu.

Từ Phúc ngẩng mắt nhìn Điền Hoành.

Đứa trẻ này lúc còn rất nhỏ Từ Phúc đã từng gặp, nhưng bây giờ y lại không tin tưởng Điền Hoành.

Vừa rồi Điền Hoành đã nói, để giữ bí mật về Tổ Châu và Dưỡng Thần Chi, hơn trăm thợ thủ công khác họ mà hắn chiêu mộ đến Tổ Châu chắc chắn không thể rời đảo được nữa...

Bây giờ Từ Phúc cũng là người biết bí mật này, và còn bị Điền Hoành khống chế trong tay, vậy thì tình cảnh của y có giống như những thợ thủ công khác họ đó không?

Trong lòng Từ Phúc đã có đáp án — Điền Hoành có giết y diệt khẩu hay không còn chưa nói chắc được, nhưng tuyệt đối sẽ không

thả y đi nữa!

Tuy nhiên Từ Phúc lại không lo lắng về vấn đề này.

Y biết rõ mình đã già yếu, cho dù có đất đen kéo dài mạng sống, cũng không gây ra được sóng gió gì lớn.

Vì vậy lần này trở về, y chính là định đến Tổ Châu định cư, ở lại trên đảo cẩn thận quan sát nghiên cứu Tổ Châu và Dưỡng Thần Chi, cố gắng hết sức làm rõ bản chất của hòn đảo tiên và loài tiên thảo này, cuối cùng không lưu lại tiếc nuối mà yên nghỉ tại Tổ Châu.

Cho nên nếu Điền Hoành giam y ở Tổ Châu giống như những thợ thủ công kia, ngược lại còn đúng ý của y.

Cùng lúc đó, vấn đề mà Từ Phúc lo lắng nhất bây giờ thực ra cũng giống như Điền Hoành, y cũng sợ Lưu Bang phái binh đến vây quét Điền Hoành.

Nếu như vậy, Điền Hoành hoặc là chiến tử, hoặc là bị Lưu Bang bắt được.

Vế trước còn đỡ, vế sau sẽ dẫn đến việc bí mật về Tổ Châu và Dưỡng Thần Chi có khả năng rất lớn bị Lưu Bang biết được.

Như vậy tình hình sẽ trở nên phức tạp hơn, kế hoạch cẩn thận quan sát nghiên cứu Tổ Châu và Dưỡng Thần Chi của Từ Phúc chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng rất lớn, thậm chí cuối cùng y có còn cơ hội đặt chân lên Tổ Châu một lần nữa, có còn được nhìn thấy Dưỡng Thần Chi một lần nữa hay không đều là một ẩn số.

Từ Phúc không muốn tình hình trở nên phức tạp, vì vậy y phải giúp Điền Hoành một tay.

Chương 753

Thế là. "Mận chết thay đào." Từ Phúc trầm ngâm nói ra bốn chữ. "Có thể mời Quân Phòng thúc phụ nói rõ hơn được không?" Điền Hoành không hiểu hỏi lại. "Lưu Bang đã từng gặp ngươi chưa?" Từ Phúc hỏi. "Chưa từng gặp." Điền Hoành đáp. "Vậy những đại tướng bên cạnh Lưu Bang đã từng gặp ngươi chưa?" Từ Phúc lại hỏi. "Cũng chưa từng gặp." Điền Hoành lại đáp. "Nếu như vậy, kế 'mận chết thay đào' này liền không có sơ hở." Từ Phúc cười nói, "Ngươi trước tiên nhận lời trưng triệu của Lưu Bang, sau đó phái hai môn khách trung thành cùng một người giả mạo ngươi mang theo tín vật thân phận đến Lạc Dương là được.

Chuyến đi này chỉ có hai kết quả: một là Lưu Bang thực ra là giả ý triệu ngươi, giữa đường sẽ giết ngươi, từ đó triệt để cắt đứt mầm mống nước Tề; hai là Lưu Bang quả thực có lòng dung nạp ngươi, như vậy ngươi liền phải lệnh cho hai môn khách trung thành đó xử quyết người giả mạo ngươi từ trước, để tránh đến Lạc Dương lại xảy ra chuyện gì, đến lúc đó môn khách của ngươi chỉ cần nói ngươi là vì chí lớn chưa thành mà tự vẫn, còn có thể lưu lại một danh tiếng tốt trong sử sách." "Còn về phần ngươi, không phải còn có Tổ Châu sao?" "Chỉ cần trốn vào Tổ Châu, Lưu Bang cả đời này e rằng cũng không tìm thấy ngươi, mà ngươi lại ở Tổ Châu có được trường sinh, đợi sóng gió qua đi vẫn có thể tiêu dao khoái hoạt...

Chỉ là nan điểm lớn nhất của kế này nằm ở tộc nhân và bộ hạ của ngươi.

Lưu Bang biết ngươi chiếm cứ ở đây, thiếu vài người có lẽ không sao, nhưng nếu tộc nhân và bộ hạ của ngươi toàn bộ biến mất, vậy thì đây chính là sơ hở lớn nhất của kế 'mận chết thay đào', chuyện này

vẫn cần phải tính toán kỹ lưỡng." Nghe những lời này, Điền Hoành trầm tư một lát mới lên tiếng hỏi: "Không biết thúc phụ cho rằng nên xử trí những tộc nhân và bộ hạ này như thế nào?" "Nếu họ không biết chuyện Tổ Châu, ngươi chỉ cần dùng kế 'mận chết thay đào' này lừa gạt cả họ là được." Từ Phúc nói, "Nhưng nếu họ đã biết chuyện Tổ Châu... chuyện này lão phu thật sự không thể hiến kế cho ngươi, chỉ có thể tự ngươi quyết định thôi." "Đa tạ thúc phụ chỉ điểm." Điền Hoành chắp tay cảm tạ, "Nhưng chuyện này chỉ có thể chuẩn bị trước, có thể thuận lợi thực thi hay không, còn phải xem động không đáy đó có xuất hiện trong thời gian gần đây không." "Chính là như vậy." Từ Phúc gật đầu.

Thế là chuyện này cứ như vậy định ra, Từ Phúc chỉ tạm thời bị Điền Hoành "sắp xếp" ở lại dinh thự.

Rất nhanh đã đến kỳ hạn cuối cùng mà Lưu Bang đưa ra.

Điền Hoành quả nhiên đã chấp nhận kế "mận chết thay đào" của Từ Phúc, phái hai môn khách và một người thế thân mang theo tín vật thân phận ngồi xe ngựa đến Lạc Dương yết kiến.

Lúc này động không đáy vẫn chưa xuất hiện.

Nhưng Điền Hoành cũng có hai phương án chuẩn bị.

Hắn đã bắt đầu cho người đóng thuyền từ trước, nếu thời gian dự kiến người thế thân đến Lạc Dương đã tới mà động không đáy vẫn chưa xuất hiện, hắn sẽ lên thuyền ra biển, đi thẳng đến Uy quốc mà Từ Phúc từng đến.

Và Từ Phúc chính là người dẫn đường tốt nhất cho chuyến đi này.

Nếu động không đáy xuất hiện, vậy thì càng dễ nói, trực tiếp mang Từ Phúc trốn đến Tổ Châu là được.

Với tư cách là người đã tiếp xúc với Tổ Châu và Dưỡng Thần Chi

từ rất sớm, Từ Phúc đối với hắn vẫn còn có tác dụng.

Còn về những tộc nhân và môn khách khác...

Điền Hoành không nói cho Từ Phúc biết hắn định xử trí thế nào.

Nhưng trong những ngày sống ở dinh thự của Điền Hoành, Từ Phúc trong lòng đã có số: những người này có lẽ biết chuyện về Tổ Châu và Dưỡng Thần Chi, thậm chí có rất nhiều người còn từng đến Tổ Châu, chỉ là hiểu biết về Dưỡng Thần Chi vẫn còn ở trạng thái trước khi Từ Phúc đến.

Đồng thời, những người này cũng đều biết Điền Hoành thực ra đã phái người thế thân đến Lạc Dương diện kiến Lưu Bang, dù sao gần đây Điền Hoành vẫn đi lại trước mặt họ, không có chút ý tứ kiêng dè nào.

Mà hành động không kiêng dè này của Điền Hoành đã khiến Từ Phúc hiểu rõ tâm ý của hắn.

Nếu động không đáy không kịp thời xuất hiện, họ có thể lên thuyền cùng Điền Hoành đến Uy quốc; nhưng nếu động không đáy kịp thời xuất hiện, họ e rằng sẽ...

Cuối cùng, trước khi kỳ hạn cuối cùng đến gần, trên núi Úc Châu một trận hoan hô, động không đáy cuối cùng đã xuất hiện một lần nữa.

Họ đã nhìn thấy xoáy nước đột nhiên xuất hiện giữa biển.

Theo kế hoạch trước đó của Điền Hoành, bây giờ người thế thân của hắn nếu không phải bị Lưu Bang hại chết, thì cũng nên đã bị hai môn khách xử quyết rồi.

Chỉ là do trình độ thông tin liên lạc lúc bấy giờ, tin tức liên quan vẫn chưa truyền về núi Úc Châu.

Điền Hoành thấy vậy lập tức triệu tập tất cả mọi người lại.

Nhân lúc nước biển triều rút, hắn tổ chức một buổi yến tiệc, tuyên bố đây là bữa ăn cuối cùng của họ bên ngoài đảo tiên, sau bữa tiệc này mọi người sẽ cùng nhau tiến vào động không đáy, đến đảo tiên sống những ngày thần tiên không tranh với đời.

Cứ như vậy, sau một buổi yến tiệc, khi động không đáy lộ ra, trừ Điền Hoành, Từ Phúc và số ít chưa đến mười người ra, tất cả mọi người đều không còn hơi thở, vì Điền Hoành đã giấu tất cả mọi người mà bỏ lá Dưỡng Thần Chi trân quý vào trong thức ăn.

Thậm chí trước khi đi, Điền Hoành còn lấy một phong thư đã chuẩn bị sẵn đặt ở nơi dễ thấy nhất trong phòng khách. "Có phong thư này, người đời sẽ chỉ biết ta Điền Hoành hiền lương minh đức, khí tiết hơn người, mà những người chết đi này, cũng không ai không phải là trung nghĩa sĩ ủng hộ ta.

Chuyện này tất sẽ trở thành một điển cố lưu truyền mãi mãi." Nhìn xác chết đầy đất, Điền Hoành nói với Từ Phúc, "Thúc phụ, ta tuy lấy đi tính mạng của họ, nhưng lại thành tựu cho họ một mỹ danh khoáng thế, cũng không coi là bạc đãi họ, kế này thế nào?" "..." Một câu nói chỉ nghe mà Từ Phúc sống lưng lạnh toát.

Trước đó y tuy có ý đồ dẫn dắt Điền Hoành làm như vậy, nhưng cuối cùng vẫn là đã đánh giá thấp Điền Hoành, người này xứng với hai chữ "kiêu hùng". ...

Điền Hoành cách mười hai năm.

Từ Phúc cách mấy chục năm.

Lại một lần nữa đặt chân lên Tổ Châu, hai người ít nhiều đều có chút xa lạ.

Bởi vì Tổ Châu quả thực đã vì hơn trăm thợ thủ công để lại trước

đó mà xảy ra thay đổi không nhỏ.

Họ đã xây dựng một cái trại dưới chân núi ngọc, và trong trại đã xây rất nhiều nhà đá cho người ở.

Mà thay đổi lớn hơn nữa là, người trong trại đối với họ có địch ý rõ ràng.

Từ Phúc, Điền Hoành và những người khác rất nhanh liền bị khống chế.

Hỏi ra mới biết, mười hai năm trước tộc nhân mà Điền Hoành để lại để giám công đã toàn bộ bỏ mạng, bây giờ hòn đảo này đã bị một người đầu lĩnh thợ thủ công tên là "Lương lão đại" khống chế.

Năm đó Điền Hoành để lại một số ít tộc nhân và những thợ thủ công này ở đây.

Lúc mới bắt đầu, những thợ thủ công này còn bị hấp dẫn bởi thù lao cao ngất, mặc cho tộc nhân Điền thị sai khiến, tự xây cho mình một cái trại như vậy, xây những căn nhà đá giống như nhà tù, và còn khá ngoan ngoãn dọn vào ở.

Nhưng rất nhanh dần dần có người bắt đầu nhớ nhà, bèn đi tìm tộc nhân Điền thị hy vọng có thể nhận một ít tiền công, rồi xin nghỉ vài ngày về báo bình an.

Mà những người này tự nhiên không có kết cục tốt, bị tộc nhân biết rõ căn bản không thể ra ngoài được đánh đập mắng chửi, thực thi thủ đoạn cao áp để đàn áp, để tránh bị những thợ thủ công này phát hiện ra sự thật.

Đại bộ phận người thì vì thù lao cao ngất mà Điền Hoành hứa hẹn, tiếp tục lựa chọn nhẫn nhịn.

Nhưng chuyện gì cũng có ngoại lệ.

Cuối cùng có một ngày, một thợ thủ công bị chèn ép đã quyết tâm thà không cần tiền công cũng phải bỏ trốn.

Thế là nhân lúc đêm tối trốn khỏi trại, đi thẳng đến hang sâu dưới đáy biển thông ra động không đáy.

Kết quả hắn tự nhiên là thất bại.

Sau khi bị bắt về, tộc nhân Điền thị cho rằng phải giết gà dọa khỉ, bèn quyết định xử tử công khai thợ thủ công này, từ đó răn đe những thợ thủ công khác.

Ai ngờ thợ thủ công này lại trước khi chết hét lớn nơi này chính là một âm mưu, không ai có thể sống sót rời khỏi đây.

Tộc nhân Điền thị vội vàng giết chết người này, nhưng những lời đó đã gieo một hạt giống vào lòng các thợ thủ công.

Sau đó không lâu, Lương lão đại liền liên hợp tất cả các thợ thủ công tổ chức cuộc cách mạng chống lại Điền thị.

Số lượng thợ thủ công gấp ba lần Điền thị, lại là đột kích ban đêm, tự nhiên trong nháy mắt đã nắm quyền kiểm soát tình hình.

Tộc nhân Điền thị hoặc là bị giết, hoặc là bị nhốt vào trong những phòng đá xây cho thợ thủ công.

Đêm đó, tộc nhân Điền thị cộng với thợ thủ công, tổng cộng có hơn bốn mươi người bỏ mạng.

Xác của họ bị vứt bừa bãi bên ngoài trại, chuẩn bị đợi ngày thứ hai mới chôn cất.

Tuy nhiên, ngày thứ hai, các thợ thủ công lại kinh hãi phát hiện, tất cả các xác chết lại đều "sống" lại, đi lại không mục đích bên ngoài trại.

Gọi họ họ cũng không có bất kỳ phản ứng nào, mà những vết

thương chí mạng rợn người trên người họ lại không phải là giả.

Người thời đó phổ biến mê tín quỷ thần, thấy vậy đều sợ hãi, nhất là truyền thuyết về dị tượng "người sống ngã xuống, người chết đi lại" này, thường là sau khi xảy ra chuyện gì đó trời giận người oán, thiên đạo giáng xuống điềm báo chẳng lành, e rằng tiếp theo sẽ có chuyện kinh khủng hơn xảy ra.

Hơn nữa thợ thủ công đa số đều không có văn hóa, suy nghĩ lung tung thì được, chứ thật sự muốn giải thích thì không nói ra được nguyên do.

Thế là Lương lão đại chỉ có thể lôi những tộc nhân Điền thị bị khống chế ra tra hỏi.

Cứ như vậy một hồi, tộc nhân Điền thị tuy có người xương cứng, nhưng cũng có kẻ gió chiều nào theo chiều nấy.

Chuyện về Tổ Châu và Dưỡng Thần Chi rất nhanh đã bị những thợ thủ công này biết được.

Nhưng có một số chuyện sâu hơn, những tộc nhân Điền thị này cũng không hoàn toàn biết, ví dụ như "Dưỡng Thần Chi" là vật kịch độc, không thể ăn trực tiếp.

Những thợ thủ công kia vừa nghe đây là tiên thảo, tự nhiên từng người một như phát điên chạy vào hang đá dưới núi ngọc tranh nhau ăn "Dưỡng Thần Chi".

Kết quả tự nhiên có thể tưởng tượng được, trong một thoáng chốc lại có một nửa số thợ thủ công bỏ mạng.

Xác của những thợ thủ công này rất nhanh cũng biến thành "hành thi tẩu nhục".

Tộc nhân Điền thị cũng vì vậy mà lại bị Lương lão đại xử quyết một nửa.

Sau đó, giống như những xác chết đi lại trước đó, một tháng sau hóa thành đất đen bị bầy vẹt trên đảo tranh nhau ăn.

Tiếp theo, không ai dám động đến "Dưỡng Thần Chi" nữa, tự nhiên cũng không ai dám động đến đống đất đen do những xác chết đó hóa thành.

Cứ như vậy mười hai năm trôi qua.

Đợi đến khi Điền Hoành, Từ Phúc lại một lần nữa tiến vào, trừ đi những người không qua khỏi mười hai năm này, thợ thủ công chỉ còn lại hơn ba mươi người.

Mà tộc nhân Điền thị cũng chỉ còn lại bốn người, toàn bộ bị giam trong phòng đá.

Chương 754

Vốn dĩ những người thợ thủ công trong lòng đã tuyệt vọng, cho rằng cả đời này sẽ bị nhốt trong bí cảnh này không thể rời đi.

Nay thấy Điền Hoành, Từ Phúc và những người khác tiến vào, trong lòng lại nhen nhóm hy vọng, điều này cho thấy con đường ra vào hòn đảo này đã được mở lại.

Thế là Lão đại họ Lương lập tức triệu tập tất cả thợ thủ công lại, bắt tay vào việc chuẩn bị rời khỏi Tổ Châu.

Trong suốt mười hai năm qua, các thợ thủ công đã khai thác không ít ngọc thạch trong núi ngọc, đây chính là tài sản lớn nhất của họ.

Nếu có thể mang ra ngoài, họ sẽ có được một món hời lớn, đảm bảo cuộc sống sau này ấm no.

Tuy nhiên, đây lại là điều mà Điền Hoành lo lắng nhất.

Nếu để những người thợ này rời đi, khó mà đảm bảo sau khi ra ngoài họ sẽ không nói năng lung tung.

Như vậy, mọi việc y làm trước đây đều trở nên vô ích, những tộc nhân và môn khách kia cũng chết một cách vô nghĩa.

Vì vậy, y tuyệt đối không thể để chuyện này xảy ra.

Thế là Điền Hoành thuận thế tỏ ra thân thiện với Lão đại họ Lương, nói rằng lần này y đến chính là để nghênh đón các thợ thủ công, và đã bày sẵn yến tiệc trên núi Úc Châu bên ngoài, chuẩn bị xong phần thưởng hậu hĩnh đã hứa với họ.

Lão đại họ Lương và các thợ thủ công đã bị lừa gạt, bị giam cầm ở đây mười hai năm, lúc này tự nhiên không dễ dàng tin tưởng Điền Hoành.

Điền Hoành từng ở địa vị cao, tự nhiên biết cách dùng cả ân lẫn uy, lập tức biến sắc, lạnh lùng quát: "Các vị không quên thân phận của Điền mỗ chứ?

Nay nước Tề đại thế đã thành, cương vực còn rộng hơn gấp ba lần nước Tề năm xưa, có thể nói là binh hùng tướng mạnh, thanh thế lừng lẫy.

Ngay cả Tây Sở Bá Vương khi thấy trăm vạn hùng binh của Tề quốc ta hiện nay cũng phải lùi ba xá tránh mũi nhọn.

Một khi các ngươi bước ra khỏi đây, sẽ bị quân đội Tề quốc đang canh giữ bên ngoài bắt giữ, đến lúc đó không có sự cho phép của ta, các ngươi một người cũng không thoát được!" "..." Những lời này lập tức khiến Lão đại họ Lương và các thợ thủ công kinh hãi, từng người đứng tại chỗ nhìn nhau, hồn bay phách lạc. "Vẫn là câu nói đó, lần này ta đến chính là để nghênh đón các ngươi.

Nếu các ngươi biết điều, chuyện đã xảy ra trên hòn đảo này sẽ được xóa bỏ hết.

Không những có thể mang những viên ngọc thạch này đi, mà phần thưởng ta từng hứa với các ngươi cũng không thiếu một xu.

Nếu các ngươi muốn, còn có thể nhận một chức quan tiếp tục phục vụ cho Tề quốc, cả đời cơm áo không lo." Giọng điệu của Điền Hoành dịu đi một chút, rồi nói tiếp: "Nhưng nếu các ngươi ngoan cố không nghe, vậy đừng trách ta.

Sống hay chết đều do các ngươi tự quyết định!" Lão đại họ Lương và các thợ thủ công đều là những người chưa từng trải sự đời, lại thêm nhiều năm cách biệt với thế giới bên ngoài, hoàn toàn không biết tình hình bên ngoài ra sao, lúc này không cách nào phân biệt được thật giả trong lời nói của Điền Hoành.

Tuy nhiên, họ vẫn còn nhớ thanh thế của Tề quốc mười hai năm trước.

Mặc dù không phải là nước mạnh nhất trong số các chư hầu, nhưng lúc đó Tề quốc đã chiếm trọn đất Tề, cương vực trong thời gian ngắn đã vượt qua nước Tề ban đầu.

Nếu phát triển theo đà của mười hai năm trước, Tề quốc quả thực rất có khả năng đã trở nên không thể ngăn cản.

Nếu vậy, dù họ có thoát khỏi hòn đảo này, cũng không thoát khỏi lòng bàn tay của nhà họ Điền.

Chỉ cần họ còn muốn sống, liền không thể không khuất phục trước Điền Hoành.

Cuối cùng, Lão đại họ Lương và các thợ thủ công vẫn không chịu nổi áp lực từ Điền Hoành, không những không dám gây khó dễ cho Điền Hoành, Từ Phúc và những người khác, mà còn thả cả bốn tộc nhân cuối cùng của nhà họ Điền mà họ đã giam giữ ra.

Điền Hoành lập tức đồng ý dẫn họ rời khỏi Tổ Châu trước rồi tính sau.

Sau đó, trong lúc các thợ thủ công đang chia nhau thu dọn đồ đạc, Điền Hoành lại dẫn theo tộc nhân và gia quyến đi cùng bất ngờ ra tay, lần lượt hạ sát những người thợ này.

Hơn nữa, y ra tay vô cùng tàn nhẫn, chiêu nào chiêu nấy đều nhắm vào chỗ hiểm, mục đích là để bọn họ chết ngay lập tức.

Chỉ trong vài phút ngắn ngủi, cùng với tiếng kêu thảm thiết đột ngột im bặt của Lão đại họ Lương, hơn ba mươi thợ thủ công đều bỏ mạng.

Kiến thức của họ cuối cùng vẫn còn quá ít, lòng phòng bị người khác cũng quá yếu, số phận đã định họ phải có một kết cục đáng

thương như vậy.

Còn Điền Hoành thì đã có kế hoạch xa hơn.

Y cũng không tha cho thi thể của những người thợ này, mà ra lệnh cho người khiêng từng xác chết vào trong những căn nhà đá, sau đó vào động đá dưới núi ngọc lấy Dưỡng Thần Chi đắp lên mặt họ, cuối cùng còn khóa trái cửa những căn nhà đá lại.

Y định dùng thi thể của những người thợ này để sản xuất hàng loạt loại đất đen có thể khiến người ta "trường sinh".

Từ đó, Điền Hoành mới nói cho bốn tộc nhân được cứu ra sự thật về tình hình bên ngoài.

Còn những tộc nhân và môn khách bị y đầu độc chết, trong miệng y lại biến thành những linh hồn bị đại quân của Lưu Bang tàn sát.

Tóm lại, Tề quốc đã mất, họ phải trốn ở Tổ Châu chờ thời cơ qua đi rồi mới hành động.

Là người đã trải qua sự việc này, Từ Phúc đã âm thầm ghi lại tất cả.

Tuy nhiên, những chuyện này chỉ là sự cố ngoài ý muốn trong chuyến đi của ông, mục đích chính của ông vẫn là trở về Tổ Châu, nghiên cứu sâu hơn về đặc tính của Dưỡng Thần Chi, tìm hiểu xem đây rốt cuộc là loại "tiên thảo" gì.

Bây giờ Điền Hoành đã đưa ông trở lại Tổ Châu, ông đã đạt được mục đích của mình.

Tiếp theo, Điền Hoành, người không biết gì về Dưỡng Thần Chi, chắc chắn sẽ cho phép ông tiếp tục nghiên cứu sâu hơn.

Vì vậy, đối với Từ Phúc, không có gì khác biệt.

Cứ như vậy, tính cả Điền Hoành, Từ Phúc và mấy tộc nhân cùng

gia quyến còn sót lại của nhà họ Điền, tổng cộng mười lăm người đã ẩn cư tại Tổ Châu, sống một cuộc sống cách biệt với thế giới bên ngoài, và họ đã ở đó suốt mười bảy năm.

Trong thời gian này, không một ai từng rời đi.

Mọi người đều ăn loại đất đen thần bí kia, không bệnh không tai, thân thể khỏe mạnh.

Ngoài đất đen do các thợ thủ công hóa thành, để nguồn cung được lâu dài, họ còn thường xuyên đi săn bắt khỉ và các loài động vật khác trên đảo, đảm bảo nguồn cung đất đen bền vững.

Còn việc nghiên cứu sâu về Dưỡng Thần Chi của Từ Phúc cũng chưa bao giờ gián đoạn.

Trong thời gian này, ông đã quan sát được toàn bộ quá trình từ lúc Dưỡng Thần Chi nảy mầm đến khi trưởng thành.

Dưỡng Thần Chi chỉ có một cây, bản thể của nó thực ra là những rễ con đâm sâu vào trong ngọc thạch.

Dù có người nhổ đi cành lá mọc bên ngoài ngọc thạch, thậm chí nhổ cả rễ chính của nó, nó cũng không chết.

Thông thường chỉ cần khoảng mười ngày, những rễ nhỏ còn lại trong ngọc thạch sẽ lại kết hợp với nhau, rồi một cây Dưỡng Thần Chi mới sẽ mọc ra từ trong ngọc, thời gian trống không bao giờ quá mười ngày.

Vì vậy, nói Dưỡng Thần Chi là vô tận cũng không ngoa.

Đồng thời, ông còn phát hiện ra những con vẹt, rắn và cá ăn đất đen tuy không mất khả năng sinh sản, nhưng sau khi chết cũng sẽ hóa thành một tảng đá màu sẫm như đã ghi trên tấm đá mà Lữ Long để lại.

Loại đá này rất giống với đá trên núi ngọc, và cũng giữ được sự lạnh lẽo như ngọc thạch, tám phần là cùng một loại.

Ngoài ra, Từ Phúc còn nhắc đến trong sách về bãi đá ngầm ở phía bắc hòn đảo.

Ông cũng phát hiện ra một phần đá giống với núi ngọc ở bãi đá đó.

Trong đó có một số tảng đá tuy đã nứt vỡ, nhưng vẫn có thể qua hình dạng và mặt cắt mà nhận ra rằng ban đầu nó phải là một khối rất lớn.

Từ Phúc dựa vào trí tưởng tượng để phục hồi lại hình dáng ban đầu của những tảng đá này, và hình ảnh hiện ra trong đầu lại là một vật khổng lồ cao đến mấy trượng.

Vật khổng lồ này có đầu có đuôi, có chân có cổ, trông như một ngọn núi nhỏ.

Từ Phúc cho rằng đây chắc chắn là một loại cự thú nào đó, nhưng là một loại cự thú mà ông chưa từng nghe nói đến.

Dù là trong 《Sơn Hải Kinh》 hay những sách kỳ vật chí mà ông từng đọc cũng không có ghi chép tương tự.

Mà tảng đá do cự vật này hóa thành, phần trung tâm cũng đã xuất hiện những vệt ngọc lốm đốm.

Từ Phúc tin rằng những tảng đá này cuối cùng cũng sẽ hóa thành loại ngọc thạch lạnh lẽo giống như núi ngọc...

Đồng thời, Từ Phúc cũng cảm thấy cơ thể mình ngày càng cứng lại.

Hiện tại ông đã một trăm mười bốn tuổi, đất đen tuy vẫn có thể cung cấp sức sống cho ông, nhưng hiệu quả ngày càng kém đi.

Ông cảm thấy đại hạn của mình sắp đến...

Suy cho cùng, đất đen chỉ có thể khiến người ta sống lâu, chứ không phải trường sinh bất tử như trong truyền thuyết.

Trong sách, Từ Phúc bày tỏ sự bình thản khi đối mặt với cái chết, tiếp đó, con chữ dừng lại đột ngột ở đây... ... "Thế này???" Bảy cuộn thẻ tre đã đọc xong, Ngô Lương lại có cảm giác bực bội như bị người ta cho đọc truyện đến đoạn gay cấn thì hết.

Trong cuốn sách giống như nhật ký mà Từ Phúc để lại này, Ngô Lương đã biết được không ít bí mật không được ghi vào sử sách, do đó giới khảo cổ học đời sau cũng không hề hay biết.

Ví dụ như: nguyên nhân Tần Thủy Hoàng liều mạng tìm kiếm thuốc trường sinh bất lão là vì thân mang bệnh hiểm, sống không còn bao lâu; việc Từ Phúc tìm kiếm Tổ Châu và Dưỡng Thần Chi cho Tần Thủy Hoàng ngay từ đầu đã là một trò lừa, và trò lừa này ngay cả Quỷ Cốc Tử cũng tham gia, trở thành một trong những người mưu hoạch quan trọng; truyền thuyết về "Dưỡng Thần Chi" không phải là không có căn cứ, thông tin liên quan đến từ bí mật không truyền ra ngoài của hoàng thất Tề quốc, mà Khương Tử Nha có thể có quan hệ trực tiếp với "Dưỡng Thần Chi", nhưng sau này không biết vì sao lại thất truyền trong con cháu của ông; Điền Hoành bị ép nhận chiếu chỉ đến Lạc Dương, nhưng lại tự vẫn ở nơi chỉ cách Lạc Dương ba mươi dặm, sự việc này thực chất là "kế lý đại đào cương", Điền Hoành thật sự đã sớm lên Tổ Châu, còn năm trăm môn khách vì hay tin Điền Hoành đã chết mà tập thể tự vẫn trên núi Úc Châu, khiến ngọn núi này từ đó đổi tên thành "núi Điền Hoành", cũng không hề giống như sử sách ghi chép.

Thực chất bọn họ đã bị Điền Hoành đầu độc để giữ bí mật về Tổ Châu...

Sự việc này không liên quan đến trung nghĩa, không liên quan đến

khí tiết, mà là một âm mưu được sắp đặt.

Những bí mật không được đời sau biết đến này, tự nhiên đều là những thứ Ngô Lương vẫn đang khổ công tìm kiếm, đối với hắn mà nói đã có thể coi là thu hoạch không nhỏ.

Nhưng kết quả nghiên cứu rõ ràng là bị cắt ngang của Từ Phúc, cũng để lại cho Ngô Lương một sự tiếc nuối không nhỏ.

Nhưng đây cũng là chuyện không có cách nào khác, vì theo ghi chép trong sách, Từ Phúc rất có khả năng đã qua đời khi viết đến đây.

Vì vậy, ngoài nội dung được ghi lại trong sách, có thể Từ Phúc cũng không biết thêm gì nữa.

Mà thân thể của Từ Phúc, có lẽ đã hóa thành đá vụn, trở thành một phần của núi ngọc...

Còn về kết cục sau này của Điền Hoành và tộc nhân, gia quyến của y, trong 《Dưỡng Thần Chi Thông Yếu》 không hề ghi lại.

Ngô Lương chỉ thấy trong một căn phòng đá lớn hơn một chút có một đống đất đen do một người mặc trang phục phù hợp với thân phận quý tộc hóa thành, và kiểu dáng y phục cũng nên phù hợp với thời Tần hoặc cuối Tần.

Chương 755

Tuy nhiên, thi thể đó hẳn không phải là Điền Hoành hay người bên cạnh y.

Vì 《Dưỡng Thần Chi Thông Yếu》 đã nhấn mạnh, người đã ăn đất đen cuối cùng sẽ hóa thành đá, mà Điền Hoành và những người bên cạnh đều đã ăn đất đen, họ sẽ không hóa thành đất đen.

Ngoài ra, Ngô Lương còn chú ý đến một chi tiết quan trọng mà Từ Phúc đã đề cập trong sách.

Ông đã phát hiện ra những tảng đá nghi là do một loại cự thú thần bí nào đó hóa thành ở bãi đá ngầm kia, và những tảng đá đó đã bắt đầu xuất hiện vệt ngọc.

Đây được coi là một bước đột phá vô cùng quan trọng.

Cự thú mà Từ Phúc không nhận ra, Ngô Lương chưa chắc đã không nhận ra.

Suy cho cùng, hóa thạch sinh vật mà giới khảo cổ học đời sau phát hiện có thể truy ngược lại hàng chục tỷ năm, còn thời đại của Từ Phúc thì hoàn toàn không có khái niệm khảo cổ, người ta cũng không có nhận thức rõ ràng về hóa thạch.

Vì vậy, Ngô Lương cảm thấy cần phải đích thân đến đó xem xét một phen.

Thế là, sau khi cuộn lại cuộn thẻ tre cuối cùng và đặt lại vào trong hòm gỗ, Ngô Lương quyết định lập tức lên đường, nhưng đến bây giờ Vu Nữ Hô vẫn chưa quay lại. "Hô cô nương?" Ngô Lương lại nảy sinh nghi ngờ trong lòng, gọi thêm một tiếng nữa. "Tới đây, tới đây!" Lần này, phía sau tảng đá không xa lập tức có tiếng đáp lại của

Vu Nữ Hô, sau đó nàng từ phía sau tảng đá bước ra, cười áy náy rồi nhanh chân đi về phía Ngô Lương. "Hô cô nương ngồi xổm lâu như vậy, chân không tê sao?" Ngô Lương trêu chọc hỏi. "Ngô thái sử nói đùa rồi." Vu Nữ Hô lại cười áy náy, tò mò hỏi: "Ngô thái sử đã xem xong những thẻ tre này chưa, trên đó có viết chuyện gì quan trọng không?" "Chủ yếu là một đoạn tư liệu lịch sử liên quan đến Dưỡng Thần Chi, đều là những gì Từ Phúc tận mắt chứng kiến, trong đó còn xen kẽ một số quá trình và đặc tính khi phát hiện ra Dưỡng Thần Chi, nhưng cuối cùng vẫn còn tồn tại một số nghi vấn chưa có kết luận." Ngô Lương chỉ vào thẻ tre trong hòm gỗ, nói: "Cô muốn xem không?

Nhưng thời gian của chúng ta không còn nhiều, tiếp theo ta sẽ nhanh chóng khảo sát hang đá này, sau đó sẽ đi thẳng đến bãi đá ngầm phía bắc để kiểm chứng một số việc, nếu cô muốn xem thì chỉ có thể mang theo đọc trên đường thôi." "..." Vu Nữ Hô liếc nhìn thẻ tre, có vẻ hơi do dự, ngập ngừng một lúc mới nói: "Nếu không phiền, có thể nhờ Ngô thái sử trên đường thuật lại những nội dung quan trọng trong đó cho ta được không?

Như vậy sẽ không lãng phí thời gian và sức lực." "?" Ngô Lương nghe vậy nhìn về phía Vu Nữ Hô, mày hơi nhíu lại.

Vu Nữ Hô thấy vậy tưởng rằng yêu cầu "quá đáng" này đã khiến Ngô Lương không hài lòng, vội vàng cúi người xin lỗi: "Thất lễ rồi, ta vẫn là mang theo bên mình tự xem vậy, sao dám làm phiền Ngô thái sử." "Cũng không sao, trên đường ta nói cho cô nghe là được." Ngô Lương lại cười khá hòa nhã.

Thực ra Vu Nữ Hô hoàn toàn không hiểu tại sao Ngô Lương đột nhiên nhíu mày.

Hắn chỉ nhận ra một số điểm không đúng: là một Vu nữ của thần xã, Từ Phúc là tín ngưỡng và thần tượng không thể tranh cãi của Vu

Nữ Hô và người Oa quốc.

Trước đây, từng lời nói, hành động của Vu Nữ Hô đều thể hiện sự tôn kính và sùng bái của nàng đối với Từ Phúc.

Nhưng bây giờ, thẻ tre do chính tay Từ Phúc viết đặt ngay trước mắt, chẳng phải Vu Nữ Hô nên coi từng chữ trong đó như thánh vật mà trân trọng sao?

Nhưng bây giờ, nàng lại nỡ lòng không chạm vào những thẻ tre đó, ngược lại còn nhờ Ngô Lương, một người ngoài, thuật lại, và chỉ thuật lại những nội dung quan trọng?

Điều này không hợp lý, vô cùng không hợp lý! "Vậy thì làm phiền Ngô thái sử rồi." Vu Nữ Hô hành lễ cảm tạ. "Tranh thủ thời gian đi." Ngô Lương gật đầu, rồi xoay người bắt đầu nhanh chóng khảo sát những nơi khác trong địa cung.

Cùng lúc đó, trong lòng hắn cũng thêm một phần cảnh giác, lát nữa trên đường nhất định phải kiểm tra nơi Vu Nữ Hô vừa đi vệ sinh, xem nàng rốt cuộc là đi vệ sinh thật, hay là nhân cơ hội làm trò gì! --- Ngô Lương không chắc Vu Nữ Hô rốt cuộc đang có ý đồ gì.

Vu Nữ Hô cũng không biết trong lòng Ngô Lương rốt cuộc đang nghĩ gì.

Hai người cứ như vậy, mỗi người một tâm tư, tiếp tục khảo sát những phần còn lại trong hang động này.

Còn về bảy cuộn thẻ tre và y phục trong hòm mà Từ Phúc để lại, Ngô Lương cũng không có ý định mang đi.

Dù sao y phục rất khó lưu giữ đến đời sau, còn bảy cuộn thẻ tre kia một khi bị nước biển ngấm vào trên đường trở về, tám phần mực trên đó cũng sẽ bị hủy hoại nghiêm trọng.

Cách tốt nhất là ghi nhớ nội dung trong lòng, sau khi ra ngoài sẽ

ghi lại.

Sau khi khảo sát một lượt như vậy, hai người một khỉ không có phát hiện quan trọng nào khác, nhưng đây cũng là điều Ngô Lương đã lường trước.

Vì sự tồn tại của "Dưỡng Thần Chi", mọi thứ ở đây đã hình thành một vòng tuần hoàn có thể "hủy thi diệt tích": người đã ăn đất đen, sau khi chết sẽ hóa thành đá, và không lâu sau sẽ vỡ vụn, biến thành những mảnh đá vụn khó nhận ra hình dạng ban đầu; còn người chưa ăn đất đen, chắc chắn sẽ bị một số loài động vật trên đảo dùng "Dưỡng Thần Chi" hồi sinh, cuối cùng hóa thành thứ đất đen mà chúng khao khát, không còn lại một chút dấu vết.

Về thi thể của Từ Phúc, dĩ nhiên cũng không cần tìm nữa, không chừng những mảnh đá vụn vừa dẫm phải chính là một phần cơ thể của ông, căn bản không thể nào phân biệt được. "Bây giờ chúng ta sẽ đến bãi đá ngầm ở phía bắc hòn đảo để xác nhận một số chuyện được ghi trong thẻ tre, trên đường ta sẽ thuật lại cho cô một phần nội dung quan trọng trong đó." Ngô Lương cũng không lưu luyến, gật đầu với Vu Nữ Hô rồi đi trước. "Được." Vu Nữ Hô cũng không có ý kiến gì, răm rắp đi theo sau Ngô Lương.

Cứ như vậy, hai người nhanh chóng đến nơi Vu Nữ Hô "ngồi xổm" trước đó.

Vì trong lúc đó Ngô Lương từng gọi nàng, sau đó lại thấy nàng ló đầu ra từ sau tảng đá, nên không khó để xác định vị trí chính xác.

Kết quả là vừa đi đến gần. "Ngô thái sử..." Vu Nữ Hô lại gọi hắn lại, trên mặt hiện lên một vệt ửng hồng, trông vô cùng ngượng ngùng nhưng lại ấp úng. "Sao vậy, Hô cô nương?" Ngô Lương cố ý hỏi. "Không, không có gì." Vu Nữ Hô thậm chí không dám nhìn thẳng vào mắt Ngô Lương, cúi đầu vò vạt áo, lí nhí nói: "Chỉ là có thể nhờ Ngô

thái sử đi vòng qua đây được không, vừa rồi ta đi vệ sinh ở đây, để lại một ít vật ô uế, e là làm bẩn mắt Ngô thái sử..." "Thì ra là vậy." Ngô Lương cười rộ lên, trong lòng thầm nghĩ "Chẳng lẽ Vu Nữ Hô không làm trò gì sao?", nhưng miệng lại thản nhiên xua tay, nghiêm túc nói: "Ngũ cốc luân hồi là đạo trời, vật của đạo trời luân hồi sao lại là vật ô uế được, Hô cô nương không cần để trong lòng, ta cũng không để ý những chi tiết này, không sao đâu." "Ngô thái sử không để ý, nhưng ta lại khó lòng tự tại, xin Ngô thái sử thông cảm." Vu Nữ Hô kiên quyết nói, còn giơ tay làm thế mời, chỉ cho Ngô Lương một con đường khác. "Hô cô nương, thời gian của chúng ta gấp gáp, có đường gần sao lại đi đường vòng?" Vu Nữ Hô càng cố gắng ngăn cản, trong lòng Ngô Lương lại càng nghi ngờ.

Nói xong, hắn không thèm để ý đến Vu Nữ Hô nữa, nhấc chân đi nhanh về phía trước.

Ngay sau đó, một mùi hôi thối bay vào mũi.

Ngô Lương hơi nhíu mày, nghiêng đầu nhìn về phía sau tảng đá, quả nhiên thấy một đống phân còn rất mới, hơn nữa đống phân này trông rất ít nước, khô khốc, đúng là sản phẩm của chứng táo bón.

Chuyện này...

Ngô Lương trong lòng chùng xuống, chẳng lẽ mình đa nghi rồi sao?

Vu Nữ Hô quả thực chỉ đi vệ sinh ở đây, chỉ vì táo bón nên ngồi lâu hơn một chút?

Nhưng điều này vẫn không thể giải thích được thái độ của Vu Nữ Hô đối với 《Dưỡng Thần Chi Thông Yếu》, dù vì lý do gì, nàng cũng không có lý do gì không coi thẻ tre do chính tay Từ Phúc để lại như bảo vật, thậm chí còn có vẻ hơi không để tâm đến?

Cùng lúc đó, Vu Nữ Hô đã nhanh chân đuổi kịp, thân hình chắn giữa Ngô Lương và đống phân, đỏ mặt thúc giục Ngô Lương: "Ngô thái sử, nơi này không nên ở lâu, chúng ta mau đi thôi." "Đúng vậy, đi thôi." Lần này ngược lại là Ngô Lương có chút ngượng ngùng, cười gượng một tiếng rồi dẫn Vu Nữ Hô nhanh chóng đi ra ngoài hang đá. ...

Đứng trên đỉnh núi ngọc nhìn bãi đá ngầm phía bắc hòn đảo có vẻ không lớn, nhưng khi đến gần mới phát hiện, quy mô của bãi đá này thực sự không nhỏ.

Ngô Lương ước tính diện tích của bãi đá ngầm phải khoảng một kilômét vuông, gần bằng núi ngọc.

Điểm khác biệt duy nhất là, núi ngọc là một ngọn núi hình nón, còn những tảng đá ở bãi đá này lại có nhiều khối giống như những cột đá trên bãi biển Gobi, phần đáy và phần giữa đều bị sóng biển ăn mòn, trông như những cây nấm đá khổng lồ cao hơn chục mét, lại giống như một mê cung được tạo thành từ những vách đá không đều.

Trên đường đến, Ngô Lương đã nói sơ qua cho Vu Nữ Hô một phần nội dung quan trọng trong 《Dưỡng Thần Chi Thông Yếu》.

Vu Nữ Hô tự nhiên hiểu mục đích của Ngô Lương khi đến đây, vừa đến nơi đã nhìn quanh giúp tìm kiếm di hài của cự thú được ghi lại trong sách.

Ngược lại, phản ứng của con khỉ đầu đàn già lại có chút bất thường.

Nó dường như biết trong bãi đá ngầm này có thứ gì đó, và còn có chút kiêng dè thứ bên trong.

Vừa đến rìa đã níu chặt sợi dây gai trên cổ không chịu đi vào.

Ngoài ra, từ lúc ra khỏi hang đá, nó dường như cũng có chút kiêng

dè Vu Nữ Hô.

Vừa rồi trên đường đi, nó luôn cố ý né tránh nàng, cố gắng đi về phía Ngô Lương.

Những chi tiết này Ngô Lương đều ghi nhớ trong lòng, đặc biệt là phản ứng của nó đối với bãi đá ngầm này, khiến Ngô Lương cũng cho rằng nơi này e là có nguy hiểm gì đó không ai biết.

Nhưng sự việc đã đến nước này, dù thế nào đi nữa, trước khi rời khỏi Tổ Châu, hắn đều phải vào bãi đá ngầm xem xét một phen, nếu không đây chắc chắn sẽ là tiếc nuối lớn nhất của chuyến đi này, sau này sẽ không ngủ được, mà lần sau đến nơi này, e là đã hơn mười năm sau, lúc đó có lẽ đã vật đổi sao dời.

Cuối cùng, Ngô Lương vẫn khá nhân đạo mà đánh cho con khỉ đầu đàn già một trận, sau đó ép nó lôi vào...

Cũng không vì lý do gì khác, chỉ là muốn lợi dụng con khỉ đầu đàn già để cảnh báo cho mình.

Dù sao một số giác quan của động vật thực sự mạnh hơn con người, huống hồ nó còn từng là vua của nơi này.

Tuy không biết nói, không biết viết, nhưng những chuyện nó biết chắc chắn nhiều hơn, nhất định có thể phản ứng trước khi nguy hiểm ập đến.

Cứ như vậy, vừa vào bãi đá ngầm không lâu. "Ngô thái sử, ngài xem đây là gì?" Vu Nữ Hô ở phía sau đột nhiên gọi hắn lại.

Ngô Lương quay đầu lại thì thấy không biết từ lúc nào trong tay Vu Nữ Hô đã có thêm mấy mảnh đá vụn, và đã ghép chúng lại với nhau. "Cá?" Ngô Lương hơi sững sờ, lại gần quan sát kỹ.

Đây đúng là một con cá, nhưng thân hình nó không lớn, dài khoảng một gang tay, tuy phần vây đã không còn, nhưng vẫn có thể thấy rõ

những đặc điểm khác của con cá này.

Đầu nó khá tù, thân hình thon dài hình bầu dục, đầu hơi to đuôi hơi nhỏ, miệng thì khá lớn, và hàm trên dài hơn hàm dưới một chút, đây là...

Ngô Lương cũng không có nghiên cứu gì về các loài cá, không thể thông qua những đặc điểm này để phân biệt được chủng loại cụ thể của con cá đá này.

Nhưng từ góc độ của một người sành ăn, Ngô Lương lại thấy nó rất giống cá đù vàng nhỏ mà đời sau hay ăn.

Hơn nữa, cá đù vàng nhỏ vốn là đặc sản ở các vùng ven biển Bột Hải, Đông Hải và Hoàng Hải của Thiên triều, mà vị trí của Tổ Châu chính là ở ven biển Đông Hải, điều này cũng hoàn toàn khớp.

Vậy nên cứ tạm coi nó là một con cá đù vàng nhỏ đi.

Lúc này, con cá đù vàng nhỏ này đã vỡ thành sáu mảnh đá nhỏ.

Nếu để riêng lẻ trên mặt đất, Ngô Lương sẽ chỉ coi chúng là mấy hòn đá nhỏ không đáng chú ý, căn bản không thể ghép thành một con cá hoàn chỉnh như vậy.

Thế là Ngô Lương nghi hoặc nhìn về phía Vu Nữ Hô: "Hô cô nương, thứ này cô tìm thấy ở đâu vậy?" "Chính là ở đây." Vu Nữ Hô quay đầu lại chỉ vào một hốc nhỏ trong bãi đá, lớn hơn nắm tay một chút.

Chương 756

"Con cá đá này ở trong hốc nhỏ đó, có lẽ vì không gian hốc nhỏ không lớn, nên sau khi con cá đá này vỡ ra, cũng không bị văng đi khắp nơi, vẫn giữ được hình dạng của con cá, ta chỉ lấy nó ra nguyên vẹn thôi." "Ừm..." Ngô Lương khẽ gật đầu, lời của Vu Nữ Hô nói cũng hợp tình hợp lý. "Hơn nữa, loại đá làm nên con cá này rất giống với đá trên núi ngọc, tuy không thấy dấu vết của ngọc thạch, nhưng lúc này đã có cảm giác lạnh lẽo rồi." Vu Nữ Hô lại nghiêm túc nói: "Vì vậy ta suy đoán, con cá đá này có thể không phải do con người điêu khắc mà thành, mà là giống như trong 《Dưỡng Thần Chi Thông Yếu》 ghi lại, là do ăn đất đen rồi chết đi mà hóa thành." Ngô Lương lại gật đầu, tập trung nói: "Trong 《Dưỡng Thần Chi Thông Yếu》 đúng là có viết, các loài cá cũng sẽ ăn đất đen do thi thể hóa thành, chỉ khác với người và khỉ, các loài cá, chim, rắn ăn đất đen sẽ không mất khả năng sinh sản.

Nhưng trong 《Dưỡng Thần Chi Thông Yếu》 lại không ghi rõ, loài cá sau khi ăn đất đen rồi chết đi, có hóa thành đá khối hay không, cho nên..." Nói đến đây, Ngô Lương lại nhận ra một vấn đề không hẳn là vấn đề, nghiêng đầu liếc nhìn Vu Nữ Hô một cái.

Tuy suy đoán của Vu Nữ Hô có lý có cứ, trong lời nói cũng không có sơ hở gì lớn.

Nhưng đây dù sao cũng là chuyện không được ghi rõ trong 《Dưỡng Thần Chi Thông Yếu》, Vu Nữ Hô không những phát hiện ra con cá đá trước, mà còn đưa ra suy đoán như vậy trước... luôn cho Ngô Lương một cảm giác mình chậm một nhịp, đang bị dẫn dắt.

Ngay sau đó Ngô Lương lại lắc đầu.

Cũng có thể là mình đa nghi, dù sao hắn cũng thừa nhận vấn đề này thực ra không phải là vấn đề, không thể chứng thực được gì, càng không có sơ hở rõ ràng nào. "Cho nên cái gì?" Vu Nữ Hô nghi hoặc hỏi. "Không có gì, trước tiên cứ cất con cá đá này đi, có lẽ lát nữa còn có thể dùng đến." Ngô Lương cười cười, nói.

Thế là hai người tiếp tục mò mẫm trong bãi đá ngầm.

Nơi này tuy trông giống một mê cung, nhưng lại không giống mê cung có nhiều ngõ cụt, đi sâu vào trong chỉ cần vòng qua một số chướng ngại vật là được.

Khi họ tiếp tục đi sâu vào khoảng một hai chục mét. "A a!" Con khỉ đầu đàn già lại đột nhiên kêu lên, đôi mắt nhìn chằm chằm về phía trước, sống chết không chịu đi thêm một bước nào, thậm chí còn duỗi chi trước ra ôm chặt một tảng đá bên cạnh, mặc cho Ngô Lương kéo thế nào, ngay cả dọa đánh cũng không hề lay chuyển. "Chú ý, phía trước có thể có thứ gì đó khiến nó sợ hãi!" Ngô Lương cũng không thật sự đánh con vật này, mà theo đó tăng cường cảnh giác, tạm thời buộc con khỉ đầu đàn già vào một tảng đá, rút con dao găm đồng ở sau lưng ra.

Phía trước hắn vẫn là một bức tường đá cao như tường thành, ở giữa chỉ có một khe hở chưa đầy một mét có thể đi qua.

Mà sau khe hở này còn có những tảng đá cao lớn, che khuất hoàn toàn tầm nhìn của Ngô Lương, không thể thấy phía sau rốt cuộc có thứ gì. "Vâng!" Vu Nữ Hô cũng đáp một tiếng, ôm cái đục sắt nhặt được trong trại vào lòng, khuôn mặt xinh đẹp hiện lên một vẻ lo lắng. "Nơi này chật hẹp, hai người khó đi song song, ta vào trước xem sao, cô tạm thời ở lại đây yểm trợ, nghe hiệu lệnh của ta mà hành động là được." Ngô Lương lại nghiêm mặt nói. "Được." Vu Nữ Hô trịnh trọng gật đầu.

Thế là Ngô Lương tay cầm dao găm đồng, từ từ tiến về phía khe đá chưa đầy một mét kia.

Sau khe hở, ngoài tảng đá đối diện, hai bên trái phải là một lối đi kẹp giữa cũng rộng chưa đầy một mét, ngẩng đầu lên chỉ thấy một khoảng trời vô cùng chật hẹp, đây mới đúng nghĩa là "nhất tuyến thiên".

Oái oăm là những tảng đá này lại cao hơn chục mét, không những ảnh hưởng đến ánh sáng trong lối đi này, mà còn cho người ta một cảm giác áp bức vô cùng mãnh liệt, giống như có thể bị hai bên đá kẹp chết ở đây bất cứ lúc nào. "Hù..." Ngô Lương hít một hơi thật sâu, cố gắng chống lại cảm giác áp bức mạnh mẽ này, chọn cách men theo lối đi này để dò dẫm về phía bên phải.

Cứ như vậy đi về phía trước khoảng ba mét, hắn liền phát hiện trên hai tảng đá hai bên có một cái hốc lớn hơn một chút, và trong cái hốc này, hắn cũng phát hiện ra một con cá hoàn chỉnh được ghép lại từ những mảnh đá vụn.

Con cá đá này có sự khác biệt rất lớn so với con "cá đù vàng nhỏ" trước đó.

Thân thể nó hình bầu dục, trông giống như một mô hình tàu ngầm, kích thước cũng tương đương với quả bóng bầu dục của đời sau, nên thuộc loại cá heo.

Nhưng điểm khác biệt là miệng của nó lại không giống với các loài cá heo mà Ngô Lương biết.

Nó có một cái miệng dẹt, nhô ra như mỏ chim, nhưng mỏ chim thường không có răng, còn trong cái miệng này lại có thể thấy rõ hai hàng răng nhọn, thậm chí ở đầu miệng còn có mấy chiếc răng nanh nhọn và dài hơn.

Nếu phải nói con cá này giống cái gì...

Ngô Lương liên tưởng đến một loài sinh vật vô cùng kỳ lạ của đời sau - thú mỏ vịt.

Nhưng lại khác với thú mỏ vịt ở chỗ, con cá đá này chắc chắn phải thuộc loài cá, nó còn có mang và vây đuôi sau lưng nữa, thú mỏ vịt làm gì có những cơ quan này.

Hơn nữa nếu Ngô Lương nhớ không lầm, trong miệng thú mỏ vịt hình như cũng không có răng. "Chẳng lẽ là loài cá thời thượng cổ?" Ngô Lương thực sự không phân biệt được đây là cá gì, đành tạm thời ghi nhớ đặc điểm của nó trong lòng, tiếp tục đi về phía trước.

Cứ như vậy đi thêm mấy bước nữa, Ngô Lương lại phát hiện trên tảng đá phía bên kia có một cái hốc tương tự, trong hốc cũng có một con cá đá giống với con cá kỳ lạ vừa rồi, chỉ có điều thân hình con cá đá này nhỏ hơn một chút. "Đây..." Ngô Lương lấy Tùy Hầu Châu ra, chiếu sáng hoàn toàn lối đi thiếu sáng.

Lúc này hắn mới kinh ngạc phát hiện, trên những tảng đá ở trên cao và phía trước đều chi chít những cái hốc tương tự! "Khốn kiếp…" Dù Ngô Lương không mắc chứng sợ lỗ dày đặc, nhưng đối diện với tình cảnh này, da đầu y vẫn tê rần, toàn thân nổi hết cả da gà.

Đây… lẽ nào bãi đá ngầm này từng là một cái ổ của loài cá quái, không biết vì nguyên nhân gì mới nổi lên mặt biển, trở thành một phần của hòn đảo này?

Đương nhiên, cũng có khả năng ngay cả hòn đảo này cũng là do biến đổi địa chất mà trồi lên từ đáy biển, và bãi đá ngầm này vốn dĩ là một phần của hòn đảo.

Nhưng bất kể sự thật là gì, thời gian tồn tại của hòn đảo này tuyệt đối không ngắn, dù sao thì biến đổi địa chất vốn là một quá trình tích

lũy theo năm tháng, một chút thay đổi nhỏ có thể cần đến hàng vạn, thậm chí hàng triệu năm, giống như ngọc thạch được người đời săn đón, sự hình thành của chúng cũng cần đến hàng triệu năm.

Đối với loài người nhỏ bé chỉ có mấy ngàn năm văn minh mà nói, ngọc thạch hoàn toàn là tài nguyên không thể tái tạo.

Thu lại ánh mắt, Ngô Lương bất giác xoa xoa cánh tay nổi đầy da gà.

May mà nơi này chỉ là một bãi đá ngầm nhô lên khỏi mặt biển, và những con cá quái trong các hố lõm kia cũng đã hóa thành đá vụn, sớm đã không còn dấu hiệu sinh mệnh, nếu không… Ngô Lương hoàn toàn có thể tưởng tượng, nếu trước đó khi xuyên qua vũng nước dưới đáy quỷ động, thứ bơi trong nước không phải là cá heo mà là loại cá quái răng nanh sắc bén này, thì người xuống nước e rằng chỉ cần mấy phút là sẽ biến thành một bộ xương khô bị gặm sạch?

Ngô Lương không nhớ hậu thế có loại cá quái nào như vậy, nhưng lại từng nghe nói về loài cá ăn thịt người ở lưu vực sông Amazon.

Đừng nói là người, ngay cả trâu bò da dày thịt béo xuống sông cũng sẽ bị cá ăn thịt người vây công, cũng không chống đỡ nổi mấy phút.

Người dân địa phương muốn qua sông thường sẽ ném một cái đầu bò tươi xuống sông trước, đợi máu thịt của đầu bò thu hút sự chú ý của cá ăn thịt người, liền nhân lúc chúng không để ý tranh thủ thời gian qua sông. "Ngô Thái sử, ngài không sao chứ?" Phía sau, bên ngoài bãi đá ngầm truyền đến giọng nói quan tâm của Vu nữ Hô. "Không sao." Ngô Lương đáp một tiếng, quay đầu hét về phía Vu nữ Hô: "Ngươi nếu một mình sợ hãi, thì dắt con khỉ kia cùng vào đây.

Nhưng ta vẫn chưa tìm hiểu rõ tình hình nơi này, đừng đi theo quá

sát." "Ta… vẫn là nên đợi ở bên ngoài vậy.

Ngô Thái sử nếu cần giúp đỡ, cứ gọi ta một tiếng là được." Giọng của Vu nữ Hô rõ ràng có chút do dự, cuối cùng vẫn chọn ở lại bên ngoài ứng phó. "Được, chú ý đừng đi lại lung tung, địa thế nơi này không tốt, những tảng đá ngầm này lại như một mê cung, hơi bất cẩn là sẽ lạc đường, đến lúc đó muốn hội hợp lại sẽ phải tốn chút công sức đấy." Ngô Lương lắc đầu cười, cố ý dặn dò. "Biết rồi." Vu nữ Hô đáp.

Sau cuộc trao đổi ngắn gọn, Ngô Lương tiếp tục men theo khe hẹp này tiến về phía trước dò xét.

Trong quá trình này, ngoài việc quan sát những hố lõm trên đá ngầm và những con cá quái trong đó, y cũng đang cẩn thận quan sát vẻ ngoài của bản thân tảng đá, từ đó thử phán đoán nơi này rốt cuộc đã trải qua những gì.

Thế là rất nhanh y lại phát hiện thêm một chi tiết khác không giống lắm với dự đoán trước đó của mình.

Trước đây y suy đoán bãi đá ngầm này có bộ dạng như hiện nay có thể là kết quả của việc bị sóng biển bào mòn và va đập trong nhiều năm, nhưng bây giờ càng nhìn kỹ, Ngô Lương ngược lại càng không thể giữ vững quan điểm này.

Bởi vì y phát hiện, những vết tích bị xâm thực trên bề mặt đá ngầm không phải là theo chiều ngang, mà là theo chiều dọc, khiến những tảng đá này dựng đứng ở đây, bề mặt trông rất giống một loại sản phẩm từ đậu nành thường thấy ở hậu thế gọi là "phù trúc".

Điều này rất không hợp lẽ thường.

Nước biển tuyệt đối không thể bào mòn đá ngầm từ trên xuống dưới, do đó nước biển tuyệt đối không nên để lại những vết tích như

vậy, cho dù là đá phong hóa trên bãi biển bên cạnh cũng không thể hình thành loại vết tích xâm thực từ trên xuống dưới này.

Ngoài ra, Ngô Lương còn phát hiện trên bề mặt những tảng đá ngầm này có rất nhiều vết xước với độ dày mỏng khác nhau, những vết xước này xếp san sát vào nhau, trông như có người dùng cào cào qua một lượt vậy.

Hầu hết những vết xước này cũng có hướng từ trên xuống dưới, độ sâu cũng chỉ khoảng vài milimet, rất giống những bức phù điêu được chạm khắc nhân tạo.

Nhưng nếu nhìn kỹ, lại sẽ phát hiện những vết xước này không hề tạo thành bất kỳ hình ảnh có ý nghĩa rõ ràng nào, và gần như có thể thấy ở khắp mọi nơi… Nghĩ đến việc rất ít người từng đến hòn đảo này, và một số nơi lại cực kỳ khó leo trèo.

Thêm vào đó, những người mà Ngô Lương biết đã đến đây, không ít trong số họ đều biết chữ, nếu thực sự muốn để lại thông tin gì, hoàn toàn có thể trực tiếp khắc chữ hoặc khắc hình, không có lý do gì phải tốn công sức lớn như vậy để làm một việc vô nghĩa trên một bãi đá ngầm lớn thế này.

Loại trừ khả năng do con người tạo ra, vậy thì dường như chỉ còn một khả năng duy nhất.

Những vết xước kỳ lạ này được hình thành một cách tự nhiên!

Vậy rốt cuộc chúng hình thành như thế nào?

Ngô Lương nghĩ đến một loại địa mạo đặc thù tuy có liên quan đến khảo cổ, nhưng thực chất thuộc về chuyên ngành địa lý học — vết xước băng hà, hoặc cũng có thể gọi là vết cọ xát băng hà.

Sau khi tốt nghiệp, y không có cơ hội tham gia công tác khảo cổ thực địa, do đó không có nhiều kinh nghiệm khảo cổ, cũng chưa từng

tận mắt nhìn thấy loại địa mạo tương đối đặc thù này, chỉ tìm hiểu một số kiến thức liên quan qua sách vở và mạng internet.

Nghe nói loại vết xước này thường được tạo ra trong quá trình di chuyển của sông băng, đặc biệt là vào Kỷ Băng hà, khi toàn bộ địa cầu gần như bị các sông băng khổng lồ chiếm giữ.

Trong quá trình di chuyển, những sông băng này không chỉ kéo theo một số tảng đá và núi, thậm chí còn ảnh hưởng đến cả một dãy núi, do đó không thể tránh khỏi việc để lại "vết cọ xát băng hà" trên đá và núi.

Tuy nhiên, Ngô Lương cũng biết, việc xác định "vết cọ xát băng hà" không phải là chuyện một hai câu nói là xong, phải có nhân viên địa chất chuyên nghiệp tiến hành điều tra phân tích toàn diện các điều kiện địa chất, địa mạo của địa phương, điều tra nghiêm ngặt, mới có thể phán đoán nguyên nhân hình thành vết xước, mới có thể xác định vết xước để lại trên đá có liên quan đến sông băng hay không.

Ngô Lương không có năng lực này, vì vậy tạm thời cũng không có cách nào khẳng định, chỉ có thể coi đó là một giả thuyết.

Ghi nhớ những chi tiết này, Ngô Lương tiếp tục cẩn thận men theo khe hẹp để khám phá.

Sau khoảng một tuần trà, y cuối cùng cũng đến được cuối khe hẹp này.

Tiếp theo, hiện ra ở bên tay trái của y là một khe hẹp khác rộng hơn một chút, nhưng cực kỳ không đều.

Hai bên vách đá vẫn có rất nhiều hố lõm, bên trong vẫn có rất nhiều con cá đá kỳ quái đã xem xét kỹ trước đó.

Tuy nhiên, những con cá đá ở đây rõ ràng lớn hơn một chút so với lúc trước, có lẽ là do khe hẹp này rộng hơn một chút, nên cá quái có

kích thước lớn hơn bơi lội qua.

Lúc này, Ngô Lương đối với loại cá đá kỳ quái này đã quen mắt, chứng sợ lỗ dày đặc bị khơi dậy trước đó cũng không còn tái phát, chỉ khá bình tĩnh thuận theo khe hẹp nhìn ra xa hơn.

Bên trong khe hẹp vẫn không có vật gì khác thường.

Dưới chân vẫn là mặt đất mềm xốp trộn lẫn cát và đá vụn, chỉ là dù đã đi đôi ủng da có đế rất chắc chắn, thỉnh thoảng vẫn có chút cấn chân.

Chương 757

Hơi lạnh ở nơi này cũng đã đậm hơn một chút.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, Ngô Lương thật sự khó mà tưởng tượng đây là một bờ biển chan hòa ánh nắng, chứ không phải một căn phòng điều hòa bật hết công suất.

Ngô Lương còn chú ý thấy, khe hẹp này đã không còn kín như khe hẹp vừa đi qua.

Trong khoảng cách ngắn chỉ hơn mười mét, trên vách đá bên trái có vẻ như có hai lỗ hổng một lớn một nhỏ, trên vách đá bên phải cũng có một lỗ hổng. "Có thể gọi nàng ta đi cùng được rồi." Thấy nơi này cũng không có gì đặc biệt, hơn nữa địa thế cũng đã thoáng đãng hơn nhiều, Ngô Lương liền chuẩn bị gọi Vu nữ Hô qua.

Nhưng khi y vừa mới hít một hơi chuẩn bị quay đầu gọi một tiếng. "Bộp!" Một tiếng động giòn tan đột nhiên truyền đến từ phía trước. "?!" Tinh thần của Ngô Lương lập tức căng thẳng, lập tức nhìn theo hướng âm thanh.

Y không có trí nhớ được cường hóa, không có bản lĩnh nhìn qua là không quên, nhưng cũng rất nhanh phát hiện ra phía trước khoảng bốn mét, trước cái lỗ hổng nhỏ hơn bên trái đã xuất hiện thêm một mảnh đá vụn.

Mảnh đá vụn này hiển nhiên cũng đến từ những con cá đá kỳ quái kia, bởi vì y nhìn thấy trên bề mặt mảnh đá có dấu vết của vảy cá. "Đây…" Ngô Lương tập trung tinh thần.

Lẽ nào là mảnh vỡ của một con cá đá kỳ quái trong hố lõm trên cao bị gió thổi rơi xuống?

Khả năng này không phải là không có, tuy rằng phần lớn cá đá dù đã vỡ nát vẫn giữ nguyên hình dạng nằm trong hố lõm, nhưng nơi này dù sao cũng là ngoài trời, hơn nữa còn thường xuyên có các loài chim bay như vẹt ghé thăm, khả năng những con chim đó dọn dẹp các mảnh vỡ cá đá ra ngoài để chiếm hố lõm làm của riêng không phải là không có.

Nếu mảnh đá vụn đó vừa hay bị cào đến mép hố lõm, một cơn gió nhẹ thổi qua là có thể rơi xuống, mình chẳng qua là tình cờ gặp phải thôi, không cần phải làm lớn chuyện… Tuy nhiên, ngay khi Ngô Lương đang nghĩ như vậy. "Lạo xạo… lạo xạo…" Phía sau, trong con hẻm hẹp vừa đi qua đột nhiên lại truyền đến tiếng động kỳ quái, rất giống như có thứ gì đó đang đến gần. "?!" Lần này không chỉ tinh thần mà cả thân thể Ngô Lương cũng căng cứng trong nháy mắt, y đột ngột quay người lại.

Đáng tiếc y bây giờ đã đi ra khỏi con hẻm hẹp đó, quay người lại cũng không thể lập tức nhìn thấy trong hẻm rốt cuộc có thứ gì, phải đi thêm hai bước nữa ló người ra mới được.

Nhưng trước khi làm rõ được tình hình, liều lĩnh ló người ra mạo hiểm, Ngô Lương có chút do dự, y nắm chặt con dao găm bằng đồng, cẩn thận phòng bị, rồi hít sâu một hơi, thử thăm dò hét lên một tiếng: "Hô cô nương, ngươi còn ở đó không?" "Có đây, Ngô Thái sử có phải muốn ta qua đó ngay bây giờ không?" Bên ngoài khe hẹp rất nhanh đã truyền đến giọng của Vu nữ Hô, phương hướng và khoảng cách đều không có vấn đề gì, xem ra âm thanh vừa nghe được hẳn là không liên quan đến Vu nữ Hô. "Qua đi, trước tiên vào khe đá mà ta vừa đi qua, xem có nhìn thấy ta không, ta ở đây đợi ngươi." Ngô Lương khá vô sỉ mà hét lên.

Tên này bản thân không dám dễ dàng ló người ra mạo hiểm, vậy mà lúc này lại bảo Vu nữ Hô đi dò đường trước.

Hành vi này mà truyền tới hậu thế, không biết sẽ có bao nhiêu tiểu tiên nữ tức đến phát run.

Tuy nhiên Ngô Lương lại không cảm thấy cắn rứt lương tâm chút nào.

Nếu đổi lại là đám người Phường Nhân Quân, Ngô Lương sẽ không bảo họ thay mình thử hiểm nguy như vậy.

Nhưng Vu nữ Hô thì khác, chưa nói đến việc cô gái này có phải là người Oa quốc hay không, trước hết với tư cách là sứ giả nước khác đến Thiên triều để tìm kiếm bí mật, Ngô Lương vĩnh viễn không thể đối xử với nàng ta như người một nhà, thậm chí trên đường đi đã không chỉ một lần nảy sinh ý nghĩ "nếu phát hiện ra bí mật gì cực kỳ quan trọng đối với Thiên triều, để tránh bí mật truyền ra nước khác, sau khi xong việc phải giữ nàng ta lại Thiên triều vĩnh viễn".

Vì vậy trong mắt y, Vu nữ Hô nhiều nhất chỉ có thể coi là một đối tác tạm thời, hơn nữa còn là loại đối tác gặp đại nạn thì ai nấy tự lo.

Là đối tác như vậy, chắc chắn không có lý do gì việc bẩn việc mệt việc nguy hiểm đều để một mình y gánh, còn Vu nữ Hô lại ngồi mát ăn bát vàng phải không? "Đến đây!" Vu nữ Hô dường như không nhận ra ý đồ của Ngô Lương, liền đáp lời.

Sau vài giây.

Trong khe hẹp chật chội truyền đến giọng của Vu nữ Hô: "Ngô Thái sử, ta đã vào rồi, chỉ có thể nhìn thấy ánh sáng mờ ảo của bảo châu từ góc cua bên ngài chiếu ra, chứ không thấy người ngài đâu cả." "Không có gì cả sao?" Ngô Lương trong lòng kinh ngạc.

Vu nữ Hô đã có thể nhìn thấy ánh sáng mờ ảo của Tùy Hầu Châu bên này chiếu ra, tầm nhìn đã bao quát cả khe hẹp.

Nếu không phải không nhìn thấy gì, sao cô gái này lại không có

phản ứng gì.

Thế là Ngô Lương cuối cùng cũng yên tâm hơn một chút, giữ vững cảnh giác bước ra từ góc cua.

Ngay sau đó y cũng nhìn thấy Vu nữ Hô đang đứng đối diện dắt theo lão hầu vương, ở giữa họ trong khe hẹp, trống không không có gì cả. "Rốt cuộc là chuyện gì vậy?" Ngô Lương không hiểu.

Y rất chắc chắn mình vừa rồi không nghe nhầm, đó đích thực là âm thanh của thứ gì đó đang đến gần, chỉ là khi y phản ứng với âm thanh đó, thì âm thanh đó lại lập tức biến mất.

Đầu tiên Ngô Lương có thể xác định một điều, từ khi lên hòn đảo này đến giờ, y không phát hiện bất kỳ dấu vết nào của người sống, do đó xác suất có người khác còn sống ở đây là cực kỳ thấp.

Lẽ nào là động vật khác?

Trên đảo này quả thực có không ít động vật, chỉ riêng những loài Ngô Lương biết đã có lũ vẹt, lão hầu vương kia và bầy khỉ chưa gặp, còn có rắn, cá, thỏ rừng được nhắc đến trong giản độc của Từ Phúc.

Nhưng cho dù là động vật, ngoài vẹt biết bay ra, các loài động vật khác cũng không thể biến mất không dấu vết trong thời gian ngắn như vậy được?

Huống hồ vẹt khi bay cũng không thể không gây ra tiếng động.

Ngô Lương thậm chí còn nghi ngờ đây thực ra là do Vu nữ Hô giở trò.

Nhưng vừa rồi sau khi nghe thấy tiếng động, y lập tức gọi Vu nữ Hô cũng là để thăm dò nàng ta, kết quả là câu trả lời của nàng ta rất nhanh đã truyền đến, và từ giọng nói có thể phán đoán lúc đó nàng ta quả thực vẫn còn ở nguyên tại chỗ.

Nếu là nàng ta giở trò, căn bản không thể hoàn thành việc di chuyển trong thời gian ngắn như vậy, trừ phi nàng ta có khả năng dịch chuyển tức thời. "Ngô Thái sử, ta qua đó được chưa?" Thấy Ngô Lương bình an vô sự đi ra, chút bất an trên mặt Vu nữ Hô cũng giảm bớt, nàng vẫy tay về phía y hỏi. "Dưới đất có nhiều đá vụn cẩn thận cấn chân, đi chậm một chút." Ngô Lương gật đầu.

Ngay lúc này. "Soạt soạt soạt… soạt soạt soạt…" Ngô Lương đột nhiên lại nghe thấy sau lưng mình truyền đến một trận âm thanh kỳ quái, vội vàng quay đầu nhìn theo hướng âm thanh.

Âm thanh lập tức ngừng lại theo động tác của y.

Tuy nhiên, Ngô Lương lại lập tức toát một thân mồ hôi lạnh.

Chỉ thấy trong khe đá rộng hơn một chút phía sau lưng y mà y chưa đi qua, không biết từ lúc nào trên bề mặt cát đất đã xuất hiện thêm một hàng dấu chân rõ ràng!

Hàng dấu chân này một trái một phải xen kẽ nhau, khoảng cách mỗi bước đều gần như bằng nhau.

Chỉ có người đi thẳng đứng mới để lại dấu chân như vậy, cho dù là loài khỉ giống người trên đảo cũng tuyệt đối không thể làm được, huống hồ lão hầu vương đang bị Vu nữ Hô dắt theo đã cho Ngô Lương biết, khỉ trên đảo chưa học được cách đi thẳng đứng.

Và điều khiến Ngô Lương tê dại da đầu nhất chính là, hàng dấu chân này xuất hiện ở nơi cách sau lưng y chưa đầy nửa mét, cứ thế lan ra đến lỗ hổng lớn hơn và xa hơn một chút trên vách đá bên trái!

Nói cách khác, lúc Ngô Lương đang nói chuyện với Vu nữ Hô, chủ nhân của hàng dấu chân này đang ở ngay sau lưng y, chỉ cần giơ tay lên là có thể chạm vào y… Nếu lúc đó chủ nhân của hàng dấu chân này cầm hung khí định gây bất lợi cho y, thậm chí có thể dễ dàng cắt

cổ y, hoặc cho y một cú chí mạng vào eo.

Với điều kiện y tế hiện có, điều đó chẳng khác nào tuyên án tử hình, cho dù Trương Trọng Cảnh và Hoa Đà có đến cũng khó mà kéo y từ quỷ môn quan trở về. "!" Nghĩ đến đây, sau lưng Ngô Lương càng thêm lạnh, một giọt mồ hôi lạnh đã chảy dọc sống lưng xuống, khiến y không kìm được rùng mình.

Đây tuyệt đối là một vấn đề!

Bất kể chủ nhân của dấu chân là ai, bất kể đối phương có mục đích gì, đều khiến Ngô Lương cảm thấy cực kỳ bất an.

Bởi vì một người có thể âm thầm đến sau lưng y, thì có thể bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu làm ra hành động bất lợi cho y mà y không hề hay biết.

Y không nghi ngờ gì là đã bị nắm trong lòng bàn tay! "Ngô Thái sử, ngài sao vậy, bên đó có thứ gì sao?" Vu nữ Hô chú ý đến sự khác thường của Ngô Lương, bất giác dừng bước, kinh ngạc hỏi qua khe hẹp trước mặt.

Lúc này nàng chỉ có thể nhìn thấy khuôn mặt và thân người nghiêng của Ngô Lương với vẻ mặt phức tạp, nhưng dù vậy cũng không khó để phán đoán Ngô Lương nhất định đã nhìn thấy thứ gì đó kinh khủng, điều này khiến nàng cũng không khỏi căng thẳng theo. "Có chút không ổn, ngươi qua đây trước đi." Ngô Lương không dám rời mắt, đầu cũng không ngoảnh lại đáp.

Trong lòng y vẫn còn chút sợ hãi, có lẽ Vu nữ Hô đến bên cạnh có thể khiến y yên tâm hơn một chút.

Tuy nhiên có một vấn đề khiến Ngô Lương có chút nghĩ không thông: chủ nhân của dấu chân đã có thể âm thầm đến sau lưng y, vậy thì tự nhiên cũng có thể âm thầm rời đi, tại sao lại cố tình phát ra tiếng

động khi rời đi để thu hút sự chú ý của y?

Rõ ràng là cố ý!

Nhưng mục đích rốt cuộc là gì?

Chơi tâm lý?

Dường như cũng chỉ có khả năng này… nhưng khả năng này lại phải chia thành hai trường hợp: hoặc là chủ nhân của dấu chân có vấn đề về tâm lý, chỉ thích làm cho tâm lý con mồi sụp đổ trước, khiến con mồi rơi vào nỗi sợ hãi không thể tự chủ, rồi mới ra tay xử lý; hoặc là chủ nhân của dấu chân thực ra căn bản không thể gây ra tổn thương thực tế cho y, nên chỉ có thể chọn cách này để dọa dẫm, khiến y biết khó mà lui.

Rốt cuộc là trường hợp nào, Ngô Lương tạm thời vẫn chưa thể đưa ra phán đoán… Còn về hàng dấu chân trên cát, Ngô Lương cũng có chút không hiểu, bởi vì y chỉ nhìn thấy dấu chân rời đi, chứ không hề thấy dấu chân đi tới.

Tức là chủ nhân của dấu chân thực ra hoàn toàn có thể không để lại dấu chân, nhưng lại cố tình để lại một hàng dấu chân như vậy, trong đó rõ ràng có thành phần cố ý, vậy thì đây là muốn biểu đạt ý gì?

Một loại chỉ dẫn?

Đang lúc trầm ngâm như vậy. "Ngô Thái sử?" Bên tai đột nhiên truyền đến một giọng nói khe khẽ. "Ái?!" Ngô Lương đang nhìn chằm chằm vào chuỗi dấu chân thất thần, nghe thấy giọng nói này liền giật nảy mình, lập tức nhảy dựng lên, suýt chút nữa kích động đâm con dao găm trong tay qua.

May mà giây tiếp theo y đã lấy lại lý trí, quay đầu nhìn về phía Vu nữ Hô và lão hầu vương không biết đã đến bên cạnh mình từ lúc nào, nhưng cũng bị phản ứng quá khích của mình dọa cho lùi lại mấy

bước, y vừa xoa ngực vừa hít một hơi nói: "Dọa ta giật mình, sao ngươi qua đây nhanh vậy?" "Ngài mới dọa ta giật mình!" Vu nữ Hô thật sự vừa tức vừa buồn cười, "Ta cứ thế đi qua, không chạy cũng không nhảy, chỉ thấy ngài đứng sững ở đó không nhúc nhích, mới thử gọi ngài một tiếng, ngược lại là ngài, nghe thấy ta gọi liền như gặp ma, giật nảy mình, có liên quan gì đến ta chứ?" "Lỗi của ta, lỗi của ta." Ngô Lương cũng rất dứt khoát thừa nhận sai lầm, mặc dù trên mặt không có chút áy náy nào. "Vừa rồi ngài nói nơi này có chút không ổn, rốt cuộc chỗ nào không ổn?" Vu nữ Hô cũng không so đo với y, ló người ra nhìn về phía khe đá rộng hơn một chút mà Ngô Lương đang đối mặt, nhìn nửa ngày cũng không nhìn ra cái gì, đành phải mở miệng hỏi. "Chỗ không ổn nhất chính là, hàng dấu chân này không phải của ta." Ngô Lương chỉ vào dấu chân trên cát nói. "Không phải của ngài?" Vu nữ Hô nghe vậy liền sững sờ, phản ứng một lúc mới hiểu ý của Ngô Lương, tiếp đó một đôi mắt đẹp liền trừng lớn, vẻ mặt kinh ngạc hỏi dồn dập: "Vậy là ai để lại?

Lẽ nào ở đây còn có người khác?

Ngài có nhìn thấy người đó không?

Chương 758

Người đó thấy ngài liền chạy đi rồi sao?" "Ta không thấy gì cả, vừa rồi đang nói chuyện với ngươi thì nghe thấy tiếng động, quay đầu lại liền thấy hàng dấu chân này." Ngô Lương bất lực lắc đầu. "?!" Vu nữ Hô lại lần nữa sững sờ.

Nàng cứ thế trừng mắt, mím môi nhìn Ngô Lương, im lặng một lúc lâu mới hỏi: "Dấu chân này không phải là Ngô Thái sử cố tình làm ra vẻ huyền bí để dọa ta chứ?

Trò này ta từ nhỏ đã chơi qua rồi, mỗi lần Oa quốc có tuyết lớn, ta liền nhân lúc Vu mẫu còn đang ngủ mà dậy sớm, đi một mạch ra ngoài thần xã, rồi đi lùi lại theo đúng dấu chân cũ để trở về, sau đó trốn trong tủ đợi Vu mẫu tỉnh dậy.

Vu mẫu tỉnh lại nhìn thấy dấu chân còn tưởng ta lại lén chạy ra ngoài chơi, thế là liền vừa gọi tên ta vừa đi tìm." "Trong mắt ngươi, ta rảnh rỗi đến vậy sao?" Ngô Lương nghiến răng, bây giờ đang bàn chuyện chính, y không có thời gian đôi co với Vu nữ Hô. "Ta cho rằng đây không phải là rảnh rỗi, đây là một loại đồng thú tràn đầy yêu thương, chỉ thể hiện ra trước mặt người quan trọng thôi." Vu nữ Hô tuy không trả lời trực diện, nhưng lại gật đầu một cách nghiêm túc. "Ta nói lại lần nữa, những dấu chân này không phải do ta để lại…" Ngô Lương có chút phát điên, nhưng đột nhiên lại cảm thấy lời của Vu nữ Hô dường như có vấn đề, cũng không biết là đang biện hộ cho tình nghĩa giữa mình và Vu mẫu, hay là xen lẫn ý tứ khác, mà lại dùng đến hai chữ "yêu thương".

Ngô Lương không tự luyến đến mức đó, đương nhiên sẽ không tin Vu nữ Hô chỉ mới ở cùng y một thời gian ngắn như vậy đã nảy sinh

tình cảm gì đó.

Huống hồ không giống như Bạch Tinh Tinh và Chân Mật, mấy ngày nay Ngô Lương căn bản không cho Vu nữ Hô sắc mặt tốt, càng không nói lời trêu chọc hay khiêu khích, vì vậy nếu không phải bản thân Vu nữ Hô có sở thích gì đó khác người, căn bản không nên có bất kỳ thiện cảm nào với y.

Dừng lại một chút, Ngô Lương thu lại tâm tư, nghiêm túc nói: "Tóm lại, đây tuyệt đối không phải hiện tượng bình thường, tiếp theo chúng ta phải cẩn thận hơn nữa, để phòng vạn nhất không thể tách ra hành động." "Tuân lệnh." Vu nữ Hô cũng không tiếp tục nói những chuyện vớ vẩn với Ngô Lương, mà học theo dáng vẻ của Dương Vạn Lý và những người khác, hành quân lễ với Ngô Lương.

Mang theo tâm lý ám ảnh vừa nảy sinh, Ngô Lương tuy không thể phán đoán thân phận của chủ nhân dấu chân, cũng không đoán ra được mục đích thực sự, nhưng vẫn quyết định tiếp tục điều tra, và quyết định đi theo hàng dấu chân đó để dò xét.

Bởi vì y nghiêng về khả năng hàng dấu chân cố ý để lại kia thực ra là một loại chỉ dẫn.

Bất kể kết quả là tốt hay xấu, đi theo hàng dấu chân đó nhất định sẽ tiếp cận sự thật trong thời gian ngắn nhất, đẩy nhanh tiến độ đến khi chiếc giày thứ hai rơi xuống, còn hơn là cứ lang thang vô định trong đám đá ngầm này.

Thế là hai người một khỉ men theo hàng dấu chân này đi thẳng vào lỗ hổng lớn hơn một chút trên vách đá bên trái.

Nhưng sau khi vào lỗ hổng đó, dấu chân trên đất lại biến mất một cách khó hiểu.

Ngô Lương vốn còn đang nghĩ nếu hàng dấu chân này kéo dài

không dứt, y còn có thể dùng nó để phản bác cái gọi là "đồng thú" của Vu nữ Hô.

Dù sao thì y có đồng thú đến mấy, thời gian cũng hạn chế độ dài của "đồng thú".

Tuy nhiên, đá ngầm ở nơi này đã thấp đi không ít.

Ngô Lương ước chừng khu vực đá ngầm này cũng chỉ cao chưa đến hai mét, chỉ cao hơn đỉnh đầu y một chút, nếu nhảy lên là có thể nhìn thấy đỉnh của đá ngầm.

Cùng lúc đó, khu vực đá ngầm này cũng không còn dựng đứng như những bức tường như bên ngoài, mà khá dày đặc nối liền thành một mảng, trông như những cụm súp lơ xanh mọc sát vào nhau.

Và điều càng khiến những người mắc chứng sợ lỗ dày đặc vui mừng là, những hố lõm chứa cá đá kỳ quái trên khu vực đá ngầm này cũng đã ít đi rất nhiều.

Đáng tiếc bây giờ dấu chân lại biến mất một cách khó hiểu.

Ngô Lương cũng không có "đường tắt" nào để đi, chỉ có thể dẫn theo Vu nữ Hô và lão hầu vương tiếp tục tìm kiếm một cách vô định.

Nhưng trước đó. "Ngươi ở đây đừng đi đâu, ta đi mua mấy cái… ta trèo lên xem trước đã." Ngô Lương nói với Vu nữ Hô như vậy.

Y định trèo lên tảng đá ngầm cao chưa đến hai mét này, đứng trên đó quan sát tình hình xung quanh, bởi vì nhìn ra xa thì khu vực đá ngầm này đại khái đều có độ cao như vậy, đứng trên đá ngầm tự nhiên có thể nhìn xa hơn. "Cẩn thận một chút." Vu nữ Hô gật đầu đáp. "Ừm." Bề mặt đá ngầm thô ráp không bằng phẳng, tuy hơi đâm vào tay, nhưng lại càng thuận lợi cho việc leo trèo.

Ngô Lương quanh năm bôn ba bên ngoài, thể chất cũng không tệ, ba hai lần đã đứng được trên đỉnh tảng đá ngầm trước mặt.

Nơi đây vì không có những tảng đá ngầm cao lớn che chắn, ánh nắng chiếu thẳng vào, tầm nhìn tự nhiên cũng tốt hơn rất nhiều, một cái liếc mắt là có thể nhìn ra rất xa.

Sự thật chứng minh, lựa chọn của Ngô Lương là đúng đắn, y vừa mới lên đã nhìn thấy hai ngọn núi đá nhỏ trông tròn trịa như hai cái bánh bao ở cách đó mấy chục mét.

Hai ngọn núi đá nhỏ cách nhau không xa, cũng không cao lắm, đại khái khoảng bốn năm mét, đây chính là điểm cao nhất của khu vực đá ngầm này, nếu có thể leo lên hai ngọn núi đá nhỏ đó, chắc chắn có thể nhìn xa hơn, dễ dàng bao quát toàn bộ khu vực hơn. "Đi bên kia!" Có mục tiêu rõ ràng, Ngô Lương nhảy xuống khỏi tảng đá, dẫn theo Vu nữ Hô và lão hầu vương tiếp tục tiến lên.

Đồng thời y cũng chú ý thấy, lúc này trạng thái của lão hầu vương đã không còn như trước.

Không phải là cơ thể có vấn đề gì, mà là trạng thái tinh thần bất thường.

Mặc dù bị ép dắt theo, không thể không đi cùng Ngô Lương và Vu nữ Hô, nhưng bây giờ nó gần như co rúm lại thành một cục, đuôi hoàn toàn kẹp dưới mông, vẻ mặt càng thêm căng thẳng, tứ chi còn không tự chủ được mà run rẩy, giống như rất lạnh.

Nhưng nếu Ngô Lương không nhớ nhầm, nhiệt độ trong hang đá dưới núi Ngọc lúc nãy còn lạnh hơn ở đây, lúc đó lão hầu vương không có bộ dạng này.

Cho nên nó hẳn là không phải lạnh, mà là sợ hãi?

Chỉ là nó rốt cuộc đang sợ hãi điều gì, vẫn còn là một ẩn số.

Mà sự việc đến nước này, cho dù Ngô Lương đã nhận ra không ít điều không ổn, cũng không thể không cứng đầu tiếp tục điều tra.

"Vâng." Lúc này Vu nữ Hô cuối cùng cũng có chút bất an, nhưng vẫn không nảy sinh ý định rút lui như những cô gái bình thường khác.

Không lâu sau, hai người một khỉ đã rất thuận lợi đến gần hai ngọn núi đá nhỏ kia. "Đây là…" Mãi cho đến lúc này, Ngô Lương mới nhìn ra chút manh mối.

Hai ngọn núi đá nhỏ này nhìn từ xa giống hai ngọn núi bánh bao tròn trịa, đến gần mới phát hiện đây thực ra là hai dãy núi nhỏ kéo dài mười mấy mét.

Phần giữa cao nhất và dày nhất, sau đó uốn cong thoai thoải xuống hai đầu, phần cuối cùng ngày càng hẹp, cuối cùng hòa vào bãi cát trên mặt đất.

Ngoài ra, trên hai dãy núi nhỏ này còn chi chít những vết nứt, khiến chúng trông như được xếp chồng lên nhau từ những tảng đá lớn.

Nhưng trong tình hình bình thường, cho dù có sự trợ giúp của con người, e rằng cũng rất khó để xếp chồng trên bề mặt một dãy núi nhỏ mà lại có đường cong mượt mà như vậy… "Đừng hành động thiếu suy nghĩ." Ngô Lương cảm thấy hai dãy núi nhỏ này cũng có vấn đề rất lớn, trước tiên dặn dò Vu nữ Hô, sau đó cẩn thận đi vòng quanh hai dãy núi nhỏ này để kiểm tra.

Y trước tiên đến một đầu hẹp của một trong hai dãy núi nhỏ.

Nơi này càng lúc càng nhỏ, nhưng lại kéo dài hơn đầu kia, trông rất giống một cái… đuôi?

Ngô Lương tạm thời ghi nhớ, từ từ di chuyển đến phía sau dãy núi nhỏ.

Tuy nhiên, vừa mới vòng qua, vừa nhìn rõ tình hình cụ thể phía sau dãy núi nhỏ, bước chân của Ngô Lương liền đột ngột dừng lại!

Y nhìn thấy hai cột đá rõ ràng là bị gãy lìa từ phía sau dãy núi nhỏ, hai cột đá này cũng bị gãy thành nhiều đoạn, nhưng vẫn xếp san sát vào nhau và vẫn có thể nhìn ra hình dạng ban đầu.

Đó dường như là hai cái… chân?

Chân sau?! "Vãi!" Giây phút này, Ngô Lương lập tức nhớ lại một đoạn mô tả trong 《Dưỡng Thần Chi Thông Yếu》, đó là hồi ức của Từ Phúc khi quan sát di hài của một sinh vật khổng lồ được phát hiện trong bãi đá ngầm này.

Đây không phải chính là sinh vật khổng lồ mà Từ Phúc đã thấy sao?

Ngô Lương nhanh chân bước đến gần dãy núi nhỏ, cẩn thận xem xét các mặt cắt của những chỗ gãy, quả nhiên trên những mặt cắt này đã phát hiện ra những đường vân ngọc lốm đốm!

Đúng rồi, đây chắc chắn là sinh vật khổng lồ mà Từ Phúc đã đề cập!

Nhưng đây rốt cuộc là cái gì?

Qua một số chi tiết ngoại quan của dãy núi nhỏ này, trong lòng Ngô Lương đã có một vài suy đoán.

Và thứ mà y đang suy đoán trong lòng, chính là một lĩnh vực mà hậu thế ai cũng biết, nhưng ở thời đại này và thời Tần của Từ Phúc vẫn còn là một khoảng trống.

Do đó trong 《Sơn Hải Kinh》 thời Tiên Tần cũng như đại đa số các sách kỳ vật chí của Thiên triều đều chưa từng có ghi chép, Từ Phúc tự nhiên cũng không thể nói rõ đó rốt cuộc là sinh vật khổng lồ gì.

Hiện tại vẫn còn những chi tiết quan trọng nhất ta cần phải xác nhận, như vậy mới có thể phán đoán ra thân phận cụ thể của vật

khổng lồ này.

Thế là Ngô Lương tiếp tục đi vòng quanh "ngọn núi nhỏ" này để dò xét, chậm rãi đi đến đầu kia của "ngọn núi nhỏ", cho đến khi hắn nhìn thấy cái đầu khổng lồ cũng đã hóa thành nham thạch, đáp án cuối cùng cũng được tiết lộ.

Phỏng đoán của Ngô Lương đã đúng, đây chính là một con khủng long!

Một con khủng long khổng lồ có thân dài khoảng mười lăm mét, lúc đứng thẳng cao chừng năm sáu mét, nặng đến sáu bảy tấn!

Còn về rốt cuộc là loài rồng nào, trong lòng Ngô Lương cũng đã có đáp án… "Ngô thái sử, trông ngài có vẻ như đã phát hiện ra điều gì đó, có thể nói cho ta nghe được không?" Khi Ngô Lương đi vòng đến phía này và nhìn thấy cái đầu khổng lồ, Vu Nữ Hô cũng có thể thấy được vẻ mặt khi thì phấn khích, khi thì nghi hoặc, khi lại bừng tỉnh ngộ của hắn, bèn không nhịn được mà lên tiếng hỏi.

"Nếu ta không đoán sai, đây thực chất là di hài của một con rồng." Ngô Lương quay đầu nhìn Vu Nữ Hô, nói với vẻ khá tự tin.

Thực ra, cách gọi phổ biến ở hậu thế của Thiên Triều là "khủng long", nhưng đây là cách gọi được phiên dịch từ ngôn ngữ phương Tây, có nghĩa là "thằn lằn đáng sợ".

Ngô Lương không thích cái tên này, cũng không hy vọng cái tên này xuất hiện quá sớm, để rồi gây ảnh hưởng ăn sâu vào tiềm thức đối với văn hóa của Thiên Triều, vì vậy hắn dứt khoát bỏ đi chữ "khủng".

Hơn nữa, người thời đại này căn bản không thể hiểu được khái niệm "khủng long", ngược lại khái niệm "rồng" đã sớm ăn sâu vào lòng người.

Mặc dù, con rồng trước mắt này và "rồng" trong tâm trí người Thiên Triều hoàn toàn là hai khái niệm khác nhau.

"Rồng?!" Vu Nữ Hô lập tức trợn to hai mắt, vội vàng quan sát kỹ lại "ngọn núi nhỏ" trước mắt một lần nữa, vẫn có chút khó tin nói: "Đây chính là con rồng chí cao vô thượng trong truyền thuyết của quý quốc sao?" "Rồng này không phải rồng kia." Ngô Lương cười lắc đầu, vẫy tay gọi Vu Nữ Hô đến bên cạnh, chỉ vào cái đầu to như cối xay của con vật khổng lồ nói: "Con rồng này tên là Áp Chủy Long, là một loại hung thú thượng cổ sống cách đây hơn một ức năm.

Vào thời đó, bất cứ nơi nào chúng ta có thể nhìn thấy, dù là đất liền hay biển cả, đều có loại hung thú thượng cổ này sinh sống.

Chúng có lớn có nhỏ, có con biết bay, có con biết bơi, có con săn bắt các hung thú khác làm thức ăn, có con lại ăn cỏ cây hoa quả.

Cách sống của chúng thực ra không khác mấy so với những loài động vật, chim chóc mà chúng ta thấy ngày nay, chỉ là lúc đó vẫn chưa có loài người như ngươi và ta, biết dùng lửa để nấu nướng, dùng vũ khí để giết chóc, dùng trí tuệ để đấu đá mưu mô mà thôi." "…" Nghe xong một tràng, đôi mày liễu của Vu Nữ Hô đã hơi nhíu lại, rõ ràng là chưa hiểu hết.

Dù sao thì những thông tin này đối với bất kỳ ai ở thời đại này cũng không khác gì một cơn bão trong não, thực sự không thể tiêu hóa hết nội dung mang tính lật đổ này chỉ trong vài câu nói.

Tuy nhiên, ba chữ "Áp Chủy Long" thì Vu Nữ Hô lại rất dễ hiểu.

Bởi vì trên đầu của con vật khổng lồ này, quả thực có một cái mỏ lớn, dẹt, dài chừng nửa mét, cái mỏ này trông rất giống mỏ vịt, và cũng rất giống với những con cá đá kỳ lạ đã thấy trong hố đá ngầm trước đó, chỉ có điều là được phóng to lên mấy trăm lần.

Đây còn là Ngô Lương chưa nói chi tiết.

Theo những gì Ngô Lương biết, con khủng long trước mắt này ở hậu thế còn có một cái tên khá vang dội – Sơn Đông Long.

Chương 759

Nguồn gốc của cái tên này thực ra rất đơn giản, chính là vì hóa thạch của loài Áp Chủy Long này được phát hiện ở Gia Thành, Sơn Đông.

Cùng được phát hiện với nó còn có nhiều loại khủng long kỷ Phấn Trắng khác như Giác Long, Giáp Long, Vi Thũng Đầu Long, và cả Bạo Long hung tàn khát máu.

Chúng được giới khảo cổ học hậu thế gọi chung là quần thể khủng long Sơn Đông.

Và đây cũng là một trong những lý do Ngô Lương chắc chắn rằng con vật khổng lồ này chính là "Sơn Đông Long".

Bởi vì vị trí hiện tại của Phường Nhân Quân thuộc về nước Tề cổ, tức là vẫn nằm trong khu vực quản lý của tỉnh Sơn Đông ở hậu thế, nên tám chín phần là có quan hệ gần gũi với "quần thể khủng long Sơn Đông" được phát hiện ở hậu thế, ít nhất cũng thuộc cùng một hệ sinh thái.

Sau một lúc im lặng.

"Theo cách nói của ngài, những con cá đá kỳ lạ mà chúng ta vừa thấy cũng không nên gọi là 'cá' nữa, mà nên gọi là 'rồng', chỉ là một loại 'Áp Chủy Long' nhỏ hơn một chút, ta nói có đúng không?" Vu Nữ Hô trầm ngâm hỏi, không ngờ tốc độ tiếp thu cơn bão não của nàng cũng khá nhanh, thậm chí còn học được cách suy một ra ba.

"Có thể nói như vậy." Ngô Lương khẽ gật đầu, rồi kết hợp với một số chi tiết đã phát hiện trước đó nói: "Nàng còn nhớ đám đá ngầm mà chúng ta vừa đi qua không?

Trên những tảng đá đó có để lại rất nhiều vết xước kỳ lạ nhưng lại ngay ngắn.

Vừa rồi ta vẫn luôn suy nghĩ những vết xước này rốt cuộc từ đâu mà có.

Khi thấy di hài của con Áp Chủy Long này, bây giờ ta cuối cùng cũng có thể xác định được, những vết xước đó nhất định là vết xước do sông băng để lại, là dấu tích của thời kỳ băng hà đã khiến loài hung thú thượng cổ này tuyệt chủng." "Thời kỳ băng hà…" Vu Nữ Hô lại rơi vào cơn bão não, đây cũng là một từ ngữ nàng chưa từng nghe thấy.

"Nói trắng ra là đã trải qua một mùa đông cực kỳ dài, nhiệt độ vì thế mà giảm mạnh, khiến hầu hết mọi nơi đều bị tuyết trắng và băng dày bao phủ, cỏ cây vốn mọc trên mặt đất đều bị chết cóng, rất nhiều loài rồng cũng bị chết cóng.

Những con rồng may mắn sống sót, loài ăn cỏ cây thì không còn cỏ cây nữa, chỉ có thể chết đói.

Còn những con rồng ăn thịt, vì con mồi ngày càng ít đi, cuối cùng cũng khó thoát khỏi cảnh chết đói." Ngô Lương thao thao bất tuyệt, đây là bệnh chung của tất cả các nhà khảo cổ học, thích dạy đời.

"Nàng có thể tưởng tượng một chút, ví dụ như chúng ta bây giờ, nếu một ngày nào đó cũng phải đối mặt với một mùa đông dài như vậy, ngay cả biển cả cũng bị đóng băng, khắp nơi đều bị băng dày bao phủ, chúng ta sẽ phải đối mặt với áp lực sinh tồn như thế nào, đó chính là áp lực sinh tồn mà những con rồng này đã phải đối mặt lúc đó." "Chuyện này…" Vu Nữ Hô quả thực là một học sinh rất hợp tác, theo sự dẫn dắt tận tình của Ngô Lương, nàng trầm ngâm nói: "Nếu như vậy, các loài cá trong biển cũng sẽ có rất nhiều con chết cóng.

Uy Quốc của chúng ta một khi không thể đánh bắt cá, sẽ có hơn

một nửa dân chúng không thể sống nổi.

Nếu trên đất liền cũng bị băng dày bao phủ, tự nhiên cũng không thể tiếp tục trồng trọt những loại lương thực mà Từ quân đã mang đến cho chúng ta… Ta nghĩ kỹ lại, dường như chỉ có một từ có thể hình dung tình huống này, từ đó chính là 'đại họa diệt vong'." "Chính là như vậy, một khi thời kỳ băng hà giáng xuống, tất cả mọi người, động vật, thực vật, tóm lại là tất cả những gì nàng có thể nghĩ đến đều sẽ trải qua một trận đại họa diệt vong." Ngô Lương gật đầu nói: "Và đây chính là nguyên nhân tuyệt chủng của loài hung thú thượng cổ này.

Ngày nay, con người chúng ta thống trị rất nhiều sự vật xung quanh, còn vào thời đại đó, những loài hung thú thượng cổ này cũng là bá chủ không thể tranh cãi, nhưng lại không có ai có thể chống lại thời kỳ băng hà… Bởi vì sức mạnh hủy diệt thế giới này đến từ trời, thuộc phạm trù 'thiên đạo' trong văn hóa Đạo học của nước ta, tuyệt đối không phải sức người có thể xoay chuyển." "Thì ra là vậy…" Vu Nữ Hô dường như đã hiểu, lại dường như không hiểu lắm, chỉ vẫn nhíu mày nói: "Nhưng thời đại mà Ngô thái sử nói dường như cũng không quá xa chúng ta phải không?

Hơn một ức năm, đối với tuổi thọ của chúng ta tuy rất dài, nhưng đối với thế giới này hẳn là cũng không quá dài.

Cho dù những con rồng này đã vì thời kỳ băng hà mà tuyệt chủng, những sinh vật khổng lồ này cũng nên để lại một vài dấu tích chứ, tại sao ngày thường chúng ta lại chưa từng thấy qua?" Một ức đa niên còn không dài ư?

Ngô Lương suýt nữa thì bật cười, cô nương này thật đúng là không biết gì về thời gian… Nhưng ngay sau đó, Ngô Lương lại nhận ra một vấn đề.

Chữ "ức" của thời đại này và chữ "ức" mà hắn nói hình như không phải là cùng một khái niệm, vì vậy "hơn một ức năm" mà Vu Nữ Hô hiểu hoàn toàn không phải là "hơn một ức năm" mà Ngô Lương nói.

Chữ "ức" trong Thiên Triều vốn có nghĩa là ổn định, an định, mãi đến thời Xuân Thu Chiến Quốc mới được dùng làm đơn vị đếm.

Và trong một khoảng thời gian rất dài sau thời Xuân Thu Chiến Quốc, "ức" là đơn vị đếm sau "vạn", nhưng không phải là "vạn vạn" (trăm triệu) của hậu thế, mà là "thập vạn" (một trăm nghìn).

Uy Quốc chịu ảnh hưởng sâu sắc của văn hóa Thiên Triều, đặc biệt là vào thời đại này, hầu hết mọi văn hóa đều đến từ Thiên Triều.

Vì vậy, sự hiểu biết của họ về "ức" cũng nên giống như của Thiên Triều.

Tức là, "hơn một ức năm" trong miệng Ngô Lương, thực ra trong sự hiểu biết của Vu Nữ Hô chỉ là hơn mười vạn năm trước mà thôi, khoảng cách chênh lệch lên tới cả trăm lần… Nghĩ vậy, Ngô Lương đành phải nói lại: "Có một chuyện ta phải đính chính lại, thời đại mà loài rồng này sinh sống cách đây không phải mười mấy vạn năm, mà là hơn một vạn vạn năm, nói như vậy nàng có thể hiểu không?" "Hơn một vạn vạn năm trước…" Vu Nữ Hô tuy không bẻ ngón tay, nhưng lại như một kẻ ngốc số học, nhíu mày càng chặt hơn, mắt đảo lên trời dường như đang tính nhẩm.

Sau một hồi tính toán, nàng lại lộ ra vẻ mặt từ bỏ, gật đầu nói: "Vậy thì quả thực rất lâu rồi.

Nhưng có một chuyện ta lại rất tò mò, chuyện của một vạn vạn năm trước làm sao Ngô thái sử biết được?

Những con rồng này chắc sẽ không giống con người để lại sách

vở văn tự, cũng sẽ không để lại bích họa trên vách tường.

Hơn nữa, dù có để lại, chúng ta cũng chưa chắc đã xem hiểu được, nhưng Ngô thái sử lại có thể kể vanh vách chuyện của thời đó…" "Có những chuyện không cần văn tự và bích họa cũng có thể truyền đạt, nói ra nàng cũng không hiểu, không hiểu thì đừng hỏi nhiều." Ngô Lương tức thì bị hỏi khó, thoát ra khỏi trạng thái "thích dạy đời", rồi nói lảng đi, sau đó lại nhìn những vệt ngọc lốm đốm lộ ra trên di hài, lẩm bẩm nói ra nghi vấn trong lòng: "Bây giờ điều ta quan tâm hơn là, hai con Áp Chủy Long thân hình khổng lồ này đã biến thành bộ dạng này, chứng tỏ ngay từ thời đại chúng còn sống 'Dưỡng Thần Chi' đã tồn tại rồi, 'Dưỡng Thần Chi' hiển nhiên cũng là một vật thượng cổ.

Vậy thì 'Dưỡng Thần Chi' và Áp Chủy Long rốt cuộc có quan hệ gì, và liệu có gây ảnh hưởng gì đến loài rồng không?" Nghiên cứu hậu thế cho thấy, loài Sơn Đông Long này tuy thân hình khổng lồ, nhưng thực chất là một loài khủng long ăn cỏ.

Nói cách khác, Sơn Đông Long có thể đã ăn "Dưỡng Thần Chi", còn việc ăn "Dưỡng Thần Chi" có bị độc chết như người hay không thì không rõ.

Mà hai con Sơn Đông Long trước mắt này rõ ràng không phải bị độc chết, chúng hẳn là đã ăn hắc thổ được tạo ra sau khi động vật ăn "Dưỡng Thần Chi" sống lại, vì vậy mới giống như những gì ghi chép trong "Dưỡng Thần Chi Thông Yếu" của Từ Phúc, sau khi chết mới xảy ra hiện tượng hóa đá, cuối cùng vĩnh viễn biến thành bộ dạng này.

Nhưng điều này vẫn không thể trực tiếp nói rõ nguyên nhân cái chết của hai con Sơn Đông Long này.

Hiện tại, điều duy nhất Ngô Lương có thể suy đoán là, hai con Sơn Đông Long này có khả năng đã trải qua thời kỳ băng hà, sau khi thời

kỳ băng hà đến mới tử vong, cũng có khả năng chúng đã chết từ trước thời kỳ băng hà, chỉ có di hài của chúng sau khi chết đã trải qua thời kỳ băng hà, và được bảo tồn hoàn hảo trong thời kỳ băng hà, cho đến bây giờ vẫn giữ nguyên bộ dạng sau khi chết.

Còn một điểm rất quan trọng.

"Dưỡng Thần Chi Thông Yếu" có nhấn mạnh, người và một bộ phận động vật sau khi ăn hắc thổ tuy có thể sống lâu trăm tuổi, nhưng sẽ vì thế mà mất đi khả năng sinh sản, đây cũng chính là nguyên nhân lão hầu vương bài xích hắc thổ.

Vậy thì khủng long có phải chịu cái giá tương ứng, hoặc có bài xích điều này như loài khỉ không?

Điều duy nhất Ngô Lương có thể xác định là: Bất kể là loài nào, nếu cần phải trả cái giá như vậy, lại không biết tiết chế đối với hắc thổ, thì cho dù không có thời kỳ băng hà, loài đó cuối cùng cũng nhất định sẽ đi đến diệt vong.

Vậy vấn đề lại quay trở lại, chân tướng khủng long tuyệt chủng là gì?

Hậu thế đa số cho rằng là do thời kỳ băng hà gây ra.

Đương nhiên, thời kỳ khủng long còn được chia thành nhiều thời kỳ khác nhau, kỷ Phấn Trắng chỉ là thời kỳ khủng long cuối cùng mà thôi, khủng long ở các thời kỳ trước cũng có loài tuyệt chủng do tiểu hành tinh va vào Trái Đất gây biến đổi khí hậu.

Đương nhiên, đây thực ra cũng chỉ là những phỏng đoán của giới khoa học hậu thế, có một số không thể đưa ra bằng chứng xác thực.

Vậy thì "Dưỡng Thần Chi", hay là hắc thổ do "Dưỡng Thần Chi" tạo ra, có thể trở thành yếu tố chính khiến một loài bị tuyệt chủng không?

Ngay khi Ngô Lương đang nghĩ như vậy.

"Soạt soạt… soạt soạt… soạt soạt…" Âm thanh quỷ dị lại một lần nữa lọt vào tai Ngô Lương.

"?!" Ngô Lương trong lòng căng thẳng, lập tức hoàn hồn nhìn quanh bốn phía.

Lần này cuối cùng hắn cũng đã nhìn thấy!

Chỉ thấy trên bãi cát phía sau Vu Nữ Hô, một hàng dấu chân rõ ràng đang xuất hiện từ hư không, và đang từng bước một lan dần về phía Vu Nữ Hô và Ngô Lương!

Mà phía trên hàng dấu chân này, lại không có một vật gì.

"Hô cô nương, cẩn thận sau lưng!" Ngô Lương vội vàng lên tiếng nhắc nhở, đồng thời trực tiếp lấy ra một viên "Hàm Sa Xạ Ảnh".

Một số bộ phim khoa học viễn tưởng của hậu thế đã cho hắn biết, thủ đoạn hiệu quả nhất để đối phó với "người tàng hình" chính là sơn và bột phấn, những thứ này đều có thể khiến "người tàng hình" không còn chỗ ẩn nấp.

Mà đối với những thứ này, "Hàm Sa Xạ Ảnh" hiển nhiên còn cao cấp hơn, sau khi khởi động nó sẽ hình thành một màn mưa kim dày đặc, không chỉ khiến "người tàng hình" không còn chỗ ẩn nấp, mà còn có thể trực tiếp khiến "người tàng hình" bị trọng thương mất khả năng hành động, thậm chí có thể trực tiếp chết ngay tại chỗ.

Cùng lúc đó.

Lão hầu vương kia cũng "oe oe" kêu ré lên, giật mạnh sợi dây thừng cố gắng né tránh về phía xa khỏi hàng dấu chân, khiến Vu Nữ Hô sức yếu khó mà giữ vững thân hình.

Nhưng điều khiến Ngô Lương không hiểu là.

Vu Nữ Hô hiển nhiên cũng đã chú ý đến hàng dấu chân quỷ dị đột ngột xuất hiện sau lưng, nhưng sắc mặt nàng trông lại rất bình tĩnh, không hề có một chút biểu hiện sợ hãi nào.

Thậm chí, Ngô Lương còn thấy Vu Nữ Hô quay người lại, hơi cúi mình chào hàng dấu chân kia?!

"Đây là…" Ngô Lương trong lòng kinh ngạc, nhưng cũng rất nhanh hiểu ra tình hình hiện tại.

Hàng dấu chân kia và Vu Nữ Hô tất nhiên là cùng một phe!

Vừa rồi khi hắn gặp phải hàng dấu chân xuất hiện một cách khó hiểu trong tầng giữa, Vu Nữ Hô hẳn là đã biết chuyện gì xảy ra, nhưng khi hắn nói với Vu Nữ Hô về chuyện này, Vu Nữ Hô lại nói qua loa cho xong chuyện… Trong khoảnh khắc này, chút tín nhiệm không mấy vững chắc mà Ngô Lương và Vu Nữ Hô khó khăn lắm mới xây dựng được đã tan thành mây khói.

Ngô Lương tay cầm "Hàm Sa Xạ Ảnh", đã chuẩn bị sẵn sàng để xử lý cả Vu Nữ Hô và hàng dấu chân quỷ dị kia.

Một khi đã không còn tín nhiệm thì có thể xếp vào hàng ngũ kẻ địch, Ngô Lương chẳng thèm quan tâm trong lịch sử Uy Quốc có còn một nữ vương truyền kỳ tên là "Ti Di Hô" hay không, chuyện của Uy Quốc thì liên quan gì đến hắn?

Cũng chính lúc này.

"Ngô thái sử không cần kinh hoảng." Vu Nữ Hô dường như đã được sự cho phép nào đó, lại quay người nhìn Ngô Lương, sau đó trên mặt lộ ra một nụ cười dịu dàng, mở miệng nói: "Người đang đứng trước mặt ngài không phải là yêu ma quỷ quái gì cả, chính là Tổ thần mà lần này ta đến Thiên Triều tìm kiếm." "Tổ thần?" Ngô Lương ngẩn ra, chỉ vào vị trí của dấu chân hỏi: "Nàng nói là, đây chính là Từ

Phúc?

Từ Phúc vẫn chưa chết, mà đã biến thành bộ dạng này?" Nói xong câu này, Ngô Lương đã nhận ra trong lời nói của mình dường như có sơ hở.

Cái gì gọi là "bộ dạng này", hắn bây giờ căn bản không nhìn thấy bất cứ thứ gì, càng đừng nói đến bộ dạng của Từ Phúc, thứ duy nhất có thể chứng minh ở đây còn có một người nữa tồn tại, chính là hàng dấu chân đã dừng lại bên cạnh Vu Nữ Hô.

"Đây chính là điều đáng tiếc nhất của ta, Tổ thần đã qua đời rồi." Vu Nữ Hô lại khẽ thở dài, có chút thất vọng nói: "Không biết Ngô thái sử có còn nhớ ta từng nói với ngài, ta có một bản lĩnh khác thường, đó chính là có thể nhìn thấy Địa Phược Linh mà người thường không thể nhìn thấy không?" "Nàng nói là, Từ Phúc tuy đã chết, nhưng lại biến thành Địa Phược Linh?" Ngô Lương lại ngẩn người, "Cho nên ta không nhìn thấy Từ Phúc, mà nàng lại có thể nhìn thấy?" Trước khi đến Cù Huyện, Vu Nữ Hô quả thực đã bị Ngô Lương ép buộc phải nói ra năng lực này.

Ngô Lương tuy đã nghe qua truyền thuyết về Địa Phược Linh, nhưng đối với năng lực của Vu Nữ Hô vẫn giữ thái độ nửa tin nửa ngờ.

Dù sao thì dù là kiếp trước hay kiếp này, hắn đều chưa từng thấy qua thứ này, cũng chưa từng thấy qua người có năng lực này.

Hơn nữa, Vu Nữ Hô cũng chưa từng biểu hiện ra năng lực này, đến nỗi Ngô Lương đã dần quên mất chuyện này, cho đến bây giờ Vu Nữ Hô lại nhắc lại.

"Chính thế." Vu Nữ Hô gật gật đầu, nói: "Ghi chép mà Tổ thần để lại ngài đã xem qua, vì vậy có một số chuyện không cần phải nhắc lại nữa.

Tổ thần nhờ ta nói cho ngài biết, sau khi trở lại Tổ Châu, ngài ấy vẫn luôn ở đây chuyên tâm nghiên cứu mọi thứ về Tổ Châu và Dưỡng Thần Chi, cho đến giây phút cuối cùng của cuộc đời.

Đáng tiếc cuối cùng vẫn chưa viết xong, vì vậy những gì ngài thấy chỉ là một bộ sách còn dang dở." "Ta rất tò mò, vì sao Từ Phúc lại biến thành Địa Phược Linh?" Ngô Lương vẫn đề phòng Vu Nữ Hô và Từ Phúc vô hình kia, nhíu mày hỏi.

"Tổ thần, con có thể nói không ạ?" Vu Nữ Hô lại quay đầu nhìn về phía dấu chân bên cạnh, cung kính cúi người hỏi.

Sau khi chờ đợi một lát, nàng mới quay lại nói với Ngô Lương: "Trước tiên ta cần giải thích cho ngài nguyên nhân hình thành Địa Phược Linh." "Thông thường, Địa Phược Linh được sinh ra là do người chết lúc còn sống có tâm nguyện lớn chưa hoàn thành, hoặc là có hận thù rất lớn, vì vậy vẫn không thể được giải thoát, mới dưới ảnh hưởng của chấp niệm mạnh mẽ mà hình thành nên một hình thái đặc thù này.

Theo sự hiểu biết của ta, đây cũng là một hình thức khác của sự vĩnh sinh." "Nhưng lại là sự vĩnh sinh mang theo gông cùm, bởi vì Địa Phược Linh thông thường sẽ bị giam cầm vĩnh viễn trong một địa giới, vĩnh viễn lặp lại những chuyện mà lúc còn sống họ cố chấp, ví dụ như một số Địa Phược Linh tự sát sẽ không ngừng lặp lại cảnh tượng lúc chết, một số Địa Phược Linh khác thì sẽ dừng lại ở con phố nơi mình chết và vĩnh viễn không thể đi đến cuối đường… Điều này thường còn giày vò hơn cả cái chết một cách dứt khoát." "Chấp niệm của Tổ thần chính là Dưỡng Thần Chi.

Ngài ấy đã dành cả đời chỉ để tìm hiểu bản chất của Dưỡng Thần Chi rốt cuộc là gì, tại sao nó có thể khiến người chết sống lại, tại sao thi thể của những người chết đó cuối cùng đều hóa thành hắc thổ, tại

sao hắc thổ lại có thể khiến người ta sống lâu trăm tuổi." "Đáng tiếc cho đến giây phút cuối cùng của cuộc đời, ngài ấy vẫn chưa tìm ra những chuyện này, và đây chính là nguyên nhân ngài ấy trở thành Địa Phược Linh." Thì ra là vậy… Ngô Lương khẽ gật đầu, nhìn chằm chằm vào khoảng không phía trên hàng dấu chân, trầm ngâm một lát rồi mới hỏi: "Nói như vậy, nàng hẳn là đã sớm nhìn thấy Từ Phúc, và đã tìm cơ hội giao lưu với ông ta một phen rồi phải không, chỉ là vẫn luôn giấu ta trong bóng tối, đúng không?" "Không giấu gì Ngô thái sử, ta cũng là sau khi tiến vào hang đá dưới núi ngọc mới nhìn thấy Tổ thần." Vu Nữ Hô nghiêm túc đáp.

Ngô Lương liền nói tiếp: "Cho nên sự nghi ngờ trước đây của ta không sai, trước đó nàng không phải chỉ đơn thuần đi vệ sinh, mà là nhân cơ hội này để giao lưu với Từ Phúc." "Bị Ngô thái sử nói trúng rồi." Vu Nữ Hô thản nhiên nói: "Lúc đó ta không tìm được cơ hội nói chuyện riêng với Tổ thần, vì vậy chỉ có thể dùng hạ sách này, xin Ngô thái sử đừng để trong lòng." "Để đề phòng bị ta phát hiện, ngươi còn ị thật ra một bãi…" Ngô Lương híp mắt châm chọc: "Khá khen cho ngươi ị ra được.

Dù có tránh được ta, Từ Phúc cũng đang ở bên cạnh nhìn ngươi đấy, ngươi cứ thế thản nhiên ị trước mặt 'Tổ thần' của mình, bội phục." "?" Nghe vậy, khuôn mặt xinh đẹp của Vu Nữ Hô lập tức đỏ bừng, lúng túng không biết phải làm sao, đồng thời ánh mắt nhìn Ngô Lương cũng hiện lên một tia nghi hoặc.

Chương 760

Nàng tuyệt đối không ngờ điểm chú ý của Ngô Lương lại kỳ lạ như vậy, cũng không ngờ lời nói của Ngô Lương lại sắc bén đến thế.

Nhưng sau cơn lúng túng, nàng vẫn kiên trì biện giải cho mình và Từ Phúc: "Ngô thái sử sợ là đã hiểu lầm, lúc đó Tổ thần đã quay lưng đi, còn đi đến phía bên kia của tảng đá, mà phía đó thực ra lại đối diện với Ngô thái sử, chỉ là Ngô thái sử không thể nhìn thấy mà thôi." "Không cần giải thích, người chính trực như ta sao lại nghĩ nhiều được." Ngô Lương lại hoàn toàn là bộ dạng "ta không nghe, ta không nghe, ta không nghe", xua xua tay rồi lại nói: "Hiện giờ vẫn luôn là nàng nói chuyện với ta, có phải là vì ta không thể nhìn thấy Địa Phược Linh, vì vậy cũng không có cách nào trực tiếp giao lưu với Địa Phược Linh, nếu ta có vấn đề gì cần hỏi Từ Phúc, hoặc là Từ Phúc có lời gì muốn nói với ta, đều chỉ có thể thông qua nàng để truyền đạt?" "Cũng không hoàn toàn là vậy, lời của Ngô thái sử thì Tổ thần có thể nghe được, chỉ là lời của Tổ thần, Ngô thái sử lại không thể nghe được, chỉ có thể do ta truyền đạt." Vu Nữ Hô nói.

"Nếu đã như vậy, ta sẽ hỏi thẳng." Sau khi đã hiểu đại khái tình hình hiện tại, Ngô Lương cũng không khách khí, thẳng thắn nhìn về phía "Từ Phúc" hỏi: "Từ tình hình trước đó mà xem, ngươi hoàn toàn có thể ẩn nấp cho đến khi ta rời đi, với tư cách là tín đồ của ngươi, Hô cô nương cũng nhất định sẽ phối hợp với ngươi.

Nhưng tại sao đến đây ngươi lại chủ động lộ tung tích, chẳng lẽ chỉ để dọa ta sao?" Lời vừa dứt.

Vu Nữ Hô cũng nghiêng đầu nhìn về phía "Từ Phúc", dường như đang chờ đợi ông ta đáp lại.

Sau một lúc, nàng mới quay đầu lại truyền đạt cho Ngô Lương: "Tổ thần nói, trước đó ngài ấy cố ý để lại dấu chân không phải để dọa ngài, mà là để cho ngài một số chỉ dẫn cần thiết, tránh cho ngài cứ đi lung tung trong trận đá ngầm mà không tìm được trọng điểm.

Thực ra Tổ thần không chỉ cho mình ngài chỉ dẫn, những người trước đây đi lạc vào Tổ Châu, Tổ thần cũng đều sẽ cho một số chỉ dẫn cần thiết, bởi vì Tổ thần luôn tin rằng, những bí ẩn mà ngài ấy không giải được, có lẽ sẽ có người giải được… Chỉ đáng tiếc những người trước đây đi lạc vào Tổ Châu, chưa từng mang lại cho ngài ấy bất kỳ sự ngạc nhiên nào, cuối cùng không một ngoại lệ đều hóa thành một vũng hắc thổ, trở thành thức ăn cho vẹt." "Vậy lần này chủ động hiện thân trước mặt ta thì sao?" Ngô Lương lại hỏi.

Vu Nữ Hô lại nghiêng đầu nhìn về phía "Từ Phúc".

Nhưng ngay sau đó, Vu Nữ Hô vội vàng lao tới, vừa làm động tác đỡ một người vô hình, vừa nói với vẻ mặt khó hiểu: "Tổ thần sao lại làm vậy, sao có thể đối với hắn hành đại lễ như thế?" "Từ Phúc" vô hình dường như đang giải thích cho Vu Nữ Hô, Vu Nữ Hô liền giữ nguyên tư thế đỡ, nghiêng tai lắng nghe.

Một lát sau.

Nàng cuối cùng cũng đỡ "Từ Phúc" dậy, khi quay đầu nhìn Ngô Lương, sắc mặt đã vô cùng phức tạp, do dự một chút mới mở miệng hỏi: "Ngô thái sử, Tổ thần muốn hỏi thân phận thật sự của ngài trước?" "Thân phận thật sự gì?" Ngô Lương cũng không hiểu tại sao "Từ Phúc" lại hành đại lễ với hắn, càng không hiểu tại sao lại có câu hỏi này, mặt đầy nghi hoặc nói: "Thân phận và quan chức của ta không phải ngươi đã rõ hết rồi sao?" "Điều Tổ thần muốn hỏi không phải là tên họ và quan chức của Ngô thái sử ở cõi trần tục." Vu Nữ Hô giải thích: "Tổ thần nói, nếu Ngô thái sử chỉ là một kẻ phàm nhân,

quyết không thể nào hiểu rõ chuyện của vạn vạn năm trước như lòng bàn tay, giống như đã từng tự mình trải qua.

Tuy nhiên, nếu Ngô thái sử không muốn nói rõ chuyện này, Tổ thần cũng không dám cưỡng cầu, dù sao mỗi người đều có bí mật của riêng mình." "…" Nghe lời này, Ngô Lương lại một lần nữa ngẩn người.

Tuy "Từ Phúc" không chỉ rõ hắn là thân phận gì, nhưng hai từ "trần tục" và "phàm nhân" đã lộ ra một số manh mối.

Đối lập với "trần tục" là gì, tự nhiên là "tiên giới", còn đối lập với "phàm nhân" lại là gì, tự nhiên là "tiên nhân".

Nếu không đoán sai, "Từ Phúc" rất có khả năng đã coi hắn là một vị thần tiên đã sống vạn vạn năm, một người trường sinh bất lão theo đúng nghĩa đen, chỉ là đang ẩn mình giữa chốn hồng trần mà thôi.

Nếu không, với thân phận của "Từ Phúc", sao lại có thể dễ dàng hành đại lễ như vậy với một tên tiểu tử choai choai như hắn?

Còn về chuyện của vạn vạn năm trước, tự nhiên là chỉ những điều Ngô Lương vừa phổ cập cho Vu Nữ Hô về khủng long kỷ Phấn Trắng và thời kỳ băng hà.

Chuyện này thật sự không thể giải thích được… Dù sao thì ở thời đại này căn bản không có ai có thể nói rõ những thứ này, đặc biệt là chuyện của "vạn vạn năm trước", điều này đối với bất kỳ một chủng tộc và nền văn minh nào cũng đều quá xa xôi và dài đằng đẵng, đủ để chấn động bất kỳ ai chưa từng biết về nó.

"Từ Phúc" không có bất kỳ con đường nào để tiếp xúc với những tư liệu này, những người cùng thời kỳ khác cũng vậy, tự nhiên chỉ có thể cho rằng đây có thể là những trải nghiệm mà Ngô Lương đã tự mình trải qua.

“Nếu Ngô thái sử không muốn tiết lộ thì thôi vậy.” Vu Nữ Hô lại nói tiếp: “Nhưng Tổ thần vẫn vô cùng cảm kích Ngô thái sử.

Sự xuất hiện và chỉ điểm của Ngô thái sử đã khiến Tổ thần cuối cùng cũng hiểu ra bản chất của Dưỡng Thần Chi, giải tỏa được nỗi tiếc nuối duy nhất trong đời…” Nói đến đây, Vu Nữ Hô đột nhiên biến sắc, lập tức lại lao đến quỳ rạp trước mặt “Từ Phúc”, liều mạng dập đầu khổ sở khuyên nhủ: “Tổ thần, ngài vạn lần không được nghĩ như vậy, ngài còn rất nhiều chuyện phải làm, ngài là quốc vận và mệnh mạch của Uy Quốc.

Từ khi ngài đi, Uy Quốc rất nhanh đã rơi vào chiến loạn, từ đó sinh linh đồ thán, bá tánh của Uy Quốc vẫn đang chờ đợi ngài, ngài vạn vạn lần không được nghĩ như vậy, ngài còn rất nhiều chuyện chưa hoàn thành!” “Hô cô nương, nàng sao vậy…” Ngô Lương còn muốn hỏi thêm bản chất của Dưỡng Thần Chi rốt cuộc là gì, kết quả Vu Nữ Hô đột nhiên trở nên kích động như vậy, ngược lại khiến hắn càng thêm nghi hoặc.

“Từ Phúc” đã giải tỏa được nỗi tiếc nuối duy nhất trong đời, đây chẳng phải là chuyện tốt sao?

Có cần phải căng thẳng như vậy không?

“Ngô thái sử có điều không biết, Địa Phược Linh một khi đã giải tỏa được nỗi tiếc nuối, trong lòng không còn chấp niệm, không bao lâu nữa sẽ hoàn toàn tan biến.” Vu Nữ Hô quay đầu lại, đã là lệ mắt lưng tròng, hẳn là mình khuyên không được “Từ Phúc”, lại gửi gắm hy vọng vào “vị tiên nhân đã sống vạn vạn năm” Ngô Lương, khổ sở cầu xin hắn: “Ngô thái sử, ngài nhất định có cách phải không, cầu xin ngài nhất định phải giữ lại Tổ thần, Uy Quốc không thể không có Tổ thần a!” “…” Ngô Lương thật không ngờ lại có chuyện này, hóa ra mình lại vô duyên vô cớ hoàn thành việc siêu độ cho Từ Phúc?

Tuy nhiên, Ngô Lương bây giờ không mấy quan tâm đến vấn đề này, hắn quan tâm hơn vẫn là bản chất của Dưỡng Thần Chi.

Nếu "Từ Phúc" thật sự không bao lâu nữa sẽ hoàn toàn tan biến, hắn tự nhiên không thể ngăn cản được.

Điều duy nhất có thể làm là hỏi cho rõ vấn đề này trước khi "Từ Phúc" tan biến, như vậy cuộc đời của mình mới không còn tiếc nuối.

Thế là hắn không dám do dự chút nào, lập tức tiến lên nói: "Từ Phúc, bản chất của Dưỡng Thần Chi rốt cuộc là gì, nếu ngươi đã hiểu rõ, thì hãy nói thẳng ra đi." "Ngô thái sử!" Thấy Ngô Lương không những không khuyên, lại còn đổ thêm dầu vào lửa, Vu Nữ Hô lập tức nổi giận, tức giận gào lên với Ngô Lương: "Chuyện này liên quan đến phúc lợi của bá tánh Uy Quốc, nếu ngài không chịu giúp, cũng xin đừng thêm loạn…" Vào thời khắc quan trọng như vậy, Ngô Lương lại còn muốn Từ Phúc nói ra những lời này, chẳng phải là đang thêm loạn sao, Vu Nữ Hô sao không nổi giận được?

Tuy nhiên, vừa gào được một nửa, âm lượng của Vu Nữ Hô lại đột nhiên hạ xuống, sau đó lại liên tục gật đầu vâng dạ với "Từ Phúc", trông có vẻ như đã bị "Từ Phúc" huấn thị.

Sau một lát.

Vu Nữ Hô mới không tình nguyện quay đầu lại, đôi mắt đẹp tràn đầy oán niệm trừng mắt nhìn Ngô Lương nói: "Tổ thần nói, qua mấy trăm năm quan sát nghiên cứu, kết hợp với sự chỉ điểm vừa rồi của Ngô thái sử, ngài ấy đã có thể xác định, Dưỡng Thần Chi không phải là tiên thảo giúp người trường sinh trong truyền thuyết, tất cả mọi người đều đã sai rồi.

Bản chất của nó thực ra là diệt thế thảo hủy thiên diệt địa.

Ngô thái sử thấy Tổ thần nói có đúng không?" "Cỏ Diệt Thế..."

Ngô Lương khẽ nhíu mày, đây đúng là một hướng hắn chưa từng nghĩ tới.

Dựa theo những thông tin biết được trước đây, tuy hắn đã có suy đoán rằng Dưỡng Thần Chi có khả năng không có lợi ích gì cho con người, nhưng ít nhất sau khi dùng hắc thổ do Dưỡng Thần Chi tạo ra, con người hoặc một số động vật khác quả thực đã được trường thọ, điều này cũng không thể phủ nhận.

Mặc dù sự trường thọ này cũng cần phải trả một cái giá nhất định.

Ví dụ như sẽ mất đi năng lực sinh sản, hay như sau khi chết sẽ không thể để lại một thi thể bình thường.

Nhưng cho dù là vậy, Ngô Lương cũng chưa bao giờ liên hệ Dưỡng Thần Chi với một chuyện nghiêm trọng như thế.

"Ngươi có căn cứ gì không?" Trầm ngâm nhìn về phía "Từ Phúc" vô hình, Ngô Lương cần một thứ gì đó có thể khiến hắn tin phục, chứ không phải một kết luận suông.

"Tổ thần nói, căn cứ chính là chuyện liên quan đến hai đầu hung thú thượng cổ mà Ngô thái sử vừa nói đến." Vu nữ Hô lại làm điệu bộ nghiêng tai lắng nghe một lúc lâu, cuối cùng nói với Ngô Lương: "Tổ thần còn nói, những năm nay ngài vẫn luôn quan sát hòn đảo này và tất cả những sự vật có liên quan đến Dưỡng Thần Chi, ngài phát hiện tất cả người hoặc động vật lấy hắc thổ làm thức ăn sau khi chết không có ngoại lệ nào đều hóa thành nham thạch băng lãnh." "Mà khi những người hoặc động vật này còn sống, để có được nhiều hắc thổ hơn, cũng không có ngoại lệ nào đều trở thành kẻ truyền bá Dưỡng Thần Chi, chúng sẽ chủ động mang Dưỡng Thần Chi đi khắp nơi tìm kiếm thi thể của người hoặc động vật, giúp Dưỡng Thần Chi hoàn thành việc chuyển hóa những thi thể đó, điều khác biệt duy nhất là, động vật chỉ đơn thuần tìm kiếm thi thể, còn con người thì để có được hắc thổ

sẽ chủ động giết chết những động vật khác, thậm chí là đồng loại, để thỏa mãn nhu cầu của chính mình đối với hắc thổ." "Ban đầu tổ thần không cảm thấy những chuyện này có vấn đề gì quá lớn, thi thể của người và động vật sẽ vì Dưỡng Thần Chi mà hóa thành hắc thổ, người và động vật khác thì lấy hắc thổ làm thức ăn, và trong quá trình này giúp Dưỡng Thần Chi hoàn thành việc truyền bá, mà người đã dùng hắc thổ thì có thể trường thọ, chỉ là sau khi chết sẽ hóa thành nham thạch băng lãnh đặc thù, và những tảng nham thạch băng lãnh này lâu dần, lại hóa thành loại ngọc thạch đặc thù có thể sinh ra Dưỡng Thần Chi..." "Quá trình này tuy trông có vẻ là một vòng luân hồi hoàn chỉnh, tất cả những sự vật liên quan đến Dưỡng Thần Chi đều nằm trong vòng luân hồi đó." "Nhưng nghĩ kỹ lại, tổ thần lại luôn cảm thấy đã bỏ sót một thứ gì đó quan trọng, cuối cùng ngài cũng nghĩ ra mấu chốt của vấn đề: chính là những tảng nham thạch băng lãnh kia.

Người, động vật, Dưỡng Thần Chi... tất cả mọi sự vật trong vòng luân hồi này đều đang tiêu hao, có lẽ một ngày nào đó sẽ đạt đến một sự cân bằng nào đó, duy chỉ có những tảng nham thạch băng lãnh đó lại vĩnh viễn không tiêu giảm, chỉ theo vòng luân hồi tưởng như hoàn chỉnh này mà ngày càng nhiều thêm, dần dần hình thành một ngọn núi, tụ thành một dãy non, cuối cùng trở thành thứ đủ sức ảnh hưởng đến vạn vật thế gian." "Chỉ tiếc là rốt cuộc sẽ gây ra ảnh hưởng như thế nào, tổ thần trước sau vẫn không nhìn thấu, bởi vì trong mấy trăm năm từ khi ngài trở thành địa phược linh, hòn đảo này chưa từng xảy ra bất kỳ biến hóa rõ rệt nào." "Cho đến khi Ngô thái sử vừa rồi nói đến chuyện liên quan đến hai đầu hung thú thượng cổ kia, tổ thần mới như tỉnh mộng, có lẽ chính là kỷ băng hà mà Ngô thái sử đề cập!" "Tổ Châu vẫn còn quá nhỏ, động vật trên đó vô cùng có hạn, vì vậy nham thạch băng lãnh sinh ra đối với mảnh thiên địa vô tận này ảnh hưởng cũng vô cùng có hạn." "Nhưng nếu ra đến bên ngoài, vô số người và

động vật một khi trở thành kẻ truyền bá Dưỡng Thần Chi, sau khi chết lại hóa thành nham thạch băng lãnh, thế gian tất nhiên sẽ dưới ảnh hưởng của những tảng nham thạch này mà bắt đầu lạnh đi, lâu dần tất sẽ hình thành kỷ băng hà diệt tuyệt vạn vật, những hung thú thượng cổ mạnh hơn con người không biết bao nhiêu lần này đều bị kỷ băng hà diệt tuyệt, vậy thì con người và động vật thế gian tự nhiên cũng khó thoát khỏi ách vận." "Vì vậy tổ thần mới cho rằng, bản chất của Dưỡng Thần Chi thực ra là Cỏ Diệt Thế, một khi nó có thể sinh sôi ở bên ngoài, mà người hoặc động vật bên ngoài lại vì hắc thổ mà trở thành kẻ truyền bá của nó, vậy thì e rằng ngày tận thế không còn xa nữa." Nói đến đây, Vu nữ Hô cuối cùng cũng dừng lại.

Có thể trong thời gian ngắn như vậy nhớ được nhiều nội dung đến thế, hơn nữa còn là những nội dung vô cùng mới lạ và vượt thời đại, trí nhớ của Vu nữ Hô quả thực không tồi.

Nhưng cũng có khả năng là Từ Phúc vừa nói, Vu nữ Hô vừa thuật lại mà thôi, dù sao Ngô Lương căn bản không nhìn thấy Từ Phúc, cũng không nghe được giọng của y.

"Là vậy sao?" Thế nhưng sau khi nghe xong những lời này, Ngô Lương cũng như trải qua một cơn bão trong đầu.

Hắn hiểu trong lòng rằng kết luận của Từ Phúc thực ra có phần có lý, ít nhất theo những gì hắn biết, sự thay đổi nhiệt độ đối với địa cầu quả thực có ảnh hưởng vô cùng to lớn.

Đời sau đã sớm có nhà khoa học nghiên cứu, tuy Ngô Lương không nhớ số liệu cụ thể, nhưng vẫn hiểu đại khái về nội dung nghiên cứu, trong đó có việc trái đất nóng lên sẽ gây ra ảnh hưởng như thế nào, nghe nói nhiệt độ trung bình của trái đất chỉ cần tăng thêm vài độ C, là sẽ dẫn đến băng ở Nam Cực và Bắc Cực tan chảy ở một mức độ nhất định, từ đó khiến cho một số thành phố ven biển của Nhật Bản

và nhiều nơi khác trở thành "Atlantis" dưới đáy biển.

Cũng vì vậy, khi các quốc gia đời sau tổ chức hội nghị thượng đỉnh, vấn đề khí hậu luôn là một chủ đề vô cùng quan trọng, "trái đất nóng lên" cũng là một cụm từ được nhắc đi nhắc lại.

Cũng theo lý đó, nếu nhiệt độ trung bình của trái đất giảm xuống vài độ C thì sao?

Điều này tất nhiên cũng là một chuyện vô cùng đáng sợ.

Lấy ôn đới nơi Thiên triều tọa lạc làm ví dụ, vùng ôn đới này bốn mùa rõ rệt, mà nếu nhiệt độ trung bình của trái đất giảm xuống vài độ C, sẽ lập tức dẫn đến khi mùa đông đến, băng tuyết nhanh chóng bao phủ mặt đất, và duy trì trong thời gian dài hơn, độ dày bao phủ cũng vì thế mà tăng lên, như vậy mùa đông tự nhiên cũng sẽ kéo dài tương ứng.

Cho dù sau đó mùa hè đến nhiệt độ có ấm lên một chút, lượng lớn băng tuyết mùa đông khi tan chảy cũng sẽ hấp thụ một lượng nhiệt khó mà tưởng tượng, như vậy rất có khả năng khiến mùa hè càng rút ngắn hơn, băng tuyết còn chưa tan hết, mùa đông tiếp theo đã lại đến...

Cứ thế lún sâu vào vòng tuần hoàn ác tính, kỷ băng hà sẽ đến như đã hẹn.

Ngoài ra, các nhà khoa học đời sau cũng đã sớm phát hiện, trái đất trước đây thực ra đã từng xuất hiện 8 kỷ băng hà.

Có người cho rằng kỷ băng hà của trái đất cũng giống như bốn mùa trong nhận thức của con người, cũng đang không ngừng luân phiên thay đổi, chỉ là bất kỳ một giống loài nào đối với trái đất mà nói đều quá nhỏ bé và ngắn ngủi, chẳng ai có cơ hội trải nghiệm sự luân phiên thay đổi như vậy thì đã hoàn toàn tuyệt chủng, thậm chí không

xứng đáng đi vào ký ức của địa cầu.

Và còn có nhà khoa học đã đưa ra dự đoán, cho rằng kỷ băng hà tiếp theo của trái đất có thể sẽ đến sau 15.000 năm nữa, và tiền đề là hoạt động của con người trong thời gian này không gây ra ảnh hưởng nghiêm trọng đến trái đất, nếu không còn có thể đến sớm hơn nữa.

Nhưng nói "Dưỡng Thần Chi" mới là thủ phạm của kỷ băng hà, kết luận này vẫn khiến Ngô Lương cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Lẽ nào quả thực như vậy sao?

Ngô Lương nhìn về hai con khủng long Sơn Đông đã biến thành nham thạch băng lãnh và bắt đầu ngọc hóa trước mặt, lại nghĩ đến những con cá đá kỳ quái đã thấy trong các hốc đá ngầm trước đó.

Rõ ràng khi còn sống chúng đều đã từng ăn hắc thổ do Dưỡng Thần Chi tạo ra, nếu không sao lại biến thành bộ dạng này.

Từ nhỏ thấy lớn, ít nhất có thể suy đoán rằng vào kỷ Phấn Trắng, động vật ăn loại hắc thổ này tuyệt không phải số ít, thậm chí có thể đã lan rộng ra cả giống loài...

Dù sao chỉ riêng những con cá đá kỳ quái kia, Ngô Lương suy đoán trong bãi đá ngầm này tuyệt đối đã đạt đến cấp độ hàng nghìn hàng vạn con, đã hình thành nên cái mà Từ Phúc gọi là "hoàn thành luân hồi".

Ngoài ra, nghĩ kỹ lại, hòn đảo này dường như cũng không bình thường lắm, rõ ràng là mặt trời chói chang, nhưng ở trên hòn đảo này lại không cảm thấy quá nóng nực, đây đã không phải là hiện tượng khí hậu bình thường, đặc biệt là sau khi vào bãi đá ngầm và ngọn núi ngọc kia, càng giống như bước vào phòng điều hòa mát mẻ, thậm chí thỉnh thoảng còn cảm thấy hơi lạnh.

Cũng may mặt trời ở đây không lặn, xem ra cũng không có phân

biệt bốn mùa, nếu không e rằng đã sớm nghênh đón kỷ băng hà rồi nhỉ?

Càng nghĩ như vậy, trong lòng Ngô Lương càng kinh ngạc.

Có lẽ Từ Phúc nói đúng, Dưỡng Thần Chi chính là Cỏ Diệt Thế.

Nếu tưởng tượng trái đất là một người khổng lồ, thì Dưỡng Thần Chi chính là tế bào lympho mà trái đất ẩn sâu dưới lòng đất, dùng để diệt trừ virus, một khi đến thời cơ cần thiết, tế bào lympho sẽ hành động, dọn dẹp sạch sẽ tất cả virus trong cơ thể.

Không còn nghi ngờ gì nữa, nhân loại cũng là một trong những virus của trái đất.

Thậm chí có lúc Ngô Lương còn nghĩ, nhân loại có thể không chỉ là virus trong cơ thể trái đất, mà là khối u của trái đất, dù sao theo những gì đã biết, không có một giống loài nào từng tồn tại trên trái đất lại giống như nhân loại, tùy ý khai thác tài nguyên của trái đất, vì lợi ích của chính mình mà diệt tuyệt các giống loài khác, càng không phát minh chế tạo vũ khí diệt tuyệt vạn vật...

Đời sau đã có nhà khoa học khi trả lời về vấn đề khí hậu đã nói một câu như thế này: "Nhân loại cứu không phải là trái đất, nhân loại cứu là chính mình, trái đất không cần nhân loại cứu, trái đất đã tồn tại hàng tỷ năm, tự có đạo sinh tồn của riêng mình." “Tổ thần nói, biểu cảm của Ngô thái sử lúc này đã nói lên tất cả, Ngô thái sử có lẽ còn rõ hơn tổ thần về điểm này, chỉ là vì một số nguyên nhân không muốn nói toạc ra thiên cơ này mà thôi.” Vu nữ Hô tiếp tục nói với Ngô Lương.

“...” Ngô Lương lại nghĩ đến bộ phim nổi tiếng của đời sau.

Tuy đó là hư cấu, nhưng sau khi Ngô Lương biết chuyện về “Quỷ Động” thì đây đã không phải là lần đầu tiên hắn nghĩ đến.

Vị trí của Tổ Châu và Dưỡng Thần Chi, có thể coi là "địa tâm", đây là bí cảnh cuối cùng của trái đất, mà cho dù là đời sau với kỹ thuật thăm dò và khoan giếng rất tiên tiến, cũng chưa từng thấy "địa tâm" thực sự.

Có lẽ đây mới là "địa tâm" thực sự.

Vậy thì nếu Tổ Châu thực sự tồn tại, còn những hòn đảo tiên khác như Doanh Châu, Huyền Châu, Tụ Quật Châu... tổng cộng chín hòn đảo tiên khác đã từng xuất hiện trong lịch sử Thiên triều thì sao?

Còn có những đảo tiên trong truyền thuyết như Bồng Lai, Phương Trượng thì sao?

Có phải cũng thuộc về thế giới trong lòng đất không?

Nếu không phải cơ duyên xảo hợp, con người vĩnh viễn không thể đến được, mà trên những đảo tiên này, lại cất giấu bí mật cuối cùng của trái đất, chính là mật mã cuối cùng để giải mã địa cầu?

Nghĩ như vậy, về những đảo tiên trong truyền thuyết này, Ngô Lương còn có một tầng lý giải khác.

Thiên triều từ xưa đến nay đều cho rằng tiên có quan hệ trực tiếp nhất với "thiên đạo", mà "thiên đạo" thông thường chỉ "quy tắc của vạn vật, đạo lý của vạn vật, mọi sự vật đều có quy tắc nhất định".

Chương 761

Vậy có khả năng nào vào thời thượng cổ Thiên triều đã có người đến được những nơi này, nhìn thấu bí mật của những "thế giới trong lòng đất" này, vì vậy mới gọi những nơi này là đảo tiên, mới có những truyền thuyết khiến người ta khao khát?

Cũng chính vì những bí mật này không có cái nào không phải là "hộp Pandora" đáng sợ, vì vậy các tiên nhân mới cố ý xóa đi ghi chép về những đảo tiên này, chỉ có những lời lẽ rời rạc vô tình lưu truyền ra ngoài, trở thành cảnh giới truyền thuyết mà người đời nay cầu tiên?

Nhưng những suy nghĩ này Ngô Lương không định nói cho Từ Phúc.

Hắn không cho rằng mình thông minh hơn Từ Phúc, cũng không cho rằng mấy canh giờ điều tra của mình có thể sánh được với việc Từ Phúc hóa thành địa phược linh vẫn kiên trì quan sát nghiên cứu mấy trăm năm.

Hắn chỉ là đứng trên vai người khổng lồ, biết nhiều hơn Từ Phúc một chút chuyện mà thôi...

"Từ quân." Ngô Lương cuối cùng cũng mở miệng, cách xưng hô với Từ Phúc cũng lặng lẽ thay đổi: "Ngài có lẽ đã đúng, Dưỡng Thần Chi quả thực giống Cổ Diệt Thế hơn, chứ không phải tiên thảo khiến người ta trường sinh bất tử, bởi vì sự tồn tại của nó trông có vẻ đi ngược lại thiên đạo, nhưng lại nằm trong sự sắp đặt của thiên đạo." "Tổ thần nói, đa tạ Ngô thái sử công nhận, như vậy..." Nói đến đây, Vu nữ Hô rõ ràng có chút do dự, ánh mắt nhìn Ngô Lương càng thêm oán trách: "Như vậy tổ thần đã hết mọi vướng bận." "Nhưng mà tổ thần!" Tiếp đó Vu nữ Hô lại một lần nữa quỳ rạp xuống trước hàng

dấu chân, thành kính cúi đầu: "Đệ tử lần này đến là mang theo kỳ vọng của tất cả bá tánh Uy quốc, không có ngài Uy quốc sẽ không bao giờ có ngày yên ổn, bá tánh Uy quốc sẽ không thể sống những ngày yên bình.

Tổ thần, tổ tiên của họ từng đều là con dân của ngài, đều coi ngài là thần linh, trở về như vậy đệ tử biết ăn nói với họ thế nào đây?" Đây rõ ràng là đang bắt cóc đạo đức.

Đáng tiếc Ngô Lương nhìn ra được, Từ Phúc trong xương cốt không giống hắn, không có đạo đức, vì vậy rất có khả năng thật sự bị Vu nữ Hô bắt cóc thành công.

Nhưng Ngô Lương khá tò mò là, Vu nữ Hô biết rõ Từ Phúc đã trở thành địa phược linh, địa phược linh là gì, đúng như tên gọi là vong linh bị chấp niệm trói buộc tại một nơi, vĩnh viễn không thể rời đi.

Chuyện mà Ngô Lương đều biết, Vu nữ Hô sao lại không biết?

Vậy thì Vu nữ Hô bắt cóc đạo đức Từ Phúc như vậy, lẽ nào còn hy vọng mang y về hay sao?

Nghĩ đến vấn đề này, Ngô Lương đột nhiên nhận ra ý đồ của Vu nữ Hô, cô gái này không phải muốn mang Từ Phúc về, cô ta thực ra muốn dùng cách này để ép buộc Từ Phúc, từ chỗ Từ Phúc xin một phương pháp giúp Uy quốc trường trị cửu an!

Một lát sau.

"Đệ tử xin rửa tai lắng nghe!" Việc bắt cóc đạo đức của Vu nữ Hô dường như đã thành công, Từ Phúc nhất định đã quyết định cho cô ta một số phản hồi mà cô ta muốn nhận được, cô ta lộ vẻ vui mừng khôn xiết, lại một lần nữa bái lạy.

"Vâng!" "Vâng!" "Đệ tử hiểu rồi!" Tiếp đó lại là mấy lần bái lạy liên tiếp, nhưng đến cuối cùng, vẻ vui mừng trên mặt Vu nữ Hô lại

dần biến mất, chỉ là cuối cùng còn có chút do dự liếc nhìn Ngô Lương một cái, lúc này mới bái lạy: "Châm ngôn mà tổ thần để lại, đệ tử khắc ghi từng chữ trong lòng." "?" Ngô Lương trong lòng càng thêm khó hiểu, đặc biệt là phản ứng cuối cùng này của Vu nữ Hô, luôn cảm thấy mình cũng bị dính líu vào.

Nhưng bản thân Ngô Lương cũng còn có nghi vấn cần Từ Phúc giải đáp, thấy bên Vu nữ Hô và Từ Phúc giao lưu chắc cũng sắp kết thúc rồi, hắn cũng chủ động bước lên, chắp tay nói: "Từ quân, ta còn có một việc xin thỉnh giáo." "Ngô thái sử xin cứ nói." Vu nữ Hô thuật lại.

"Ta xem trong 《Dưỡng Thần Chi Thông Yếu》 có đề cập, tiên tổ của Từ quân từng có quan hệ mật thiết với vị Tề Khang công cuối cùng của Lữ Tề là Lữ Thải, đặc biệt là khi Lữ Thải bị Điền Tề trục xuất lên núi Úc Châu, tổ tiên của Từ quân đã giúp đỡ không ít." Ngô Lương mở miệng hỏi: "Mà Từ quân có thể phát hiện ra Vô Để Động, và thuận lợi lên Tổ Châu biết được đặc tính của Dưỡng Thần Chi và hắc thổ, cũng không phải không liên quan đến đoạn quá khứ này của tổ tiên, những chuyện này đều được ghi lại trong thiên ký yếu mà tiên tổ để lại mà Từ quân đã đề cập, chỉ không biết trong ký yếu có còn ghi lại những nội dung khác không?" "Tổ thần hỏi ngươi, ngươi muốn hỏi nội dung gì?" Một lát sau, Vu nữ Hô lại thuật lại.

"Nội dung về Lữ Tề và Lữ Thải." Ngô Lương cười nói: "Ta thấy sử sách ghi lại, sau khi Lữ Thải bị trục xuất đến núi Úc Châu, lúc đầu, Điền Tề vẫn cấp cho ông ta một thành thực ấp, dùng để phụng sự tiên tự của vương thất Lữ Tề, nhưng không bao lâu, Điền Tề lại thu hồi những thực ấp này, đến cả tiên tự của vương thất Lữ Tề cũng không còn ghi chép nào nữa." "Nói theo lẽ thường, Lữ Thải bị trục xuất đến núi Úc Châu, đồng thời còn phải phụng sự tiên tự của vương thất Lữ Tề, vậy thì tiên tự của vương thất Lữ Tề rất có khả năng cũng bị

Điền Tề cùng lúc trục xuất đến đây, dù sao Lữ thị ở nước Tề có nền tảng bá tánh cực sâu, đặc biệt là Khương Thái Công càng là thần linh trong lòng bá tánh nước Tề, Điền thị nếu muốn ngồi vững ngôi Tề vương, thì không thể cho phép tiên tự của Lữ Tề còn ở lại vương thành cho bá tánh tế bái, điều này đối với Điền thị mà nói không khác gì cái gai trong thịt." "Vì vậy ta muốn biết trong ký yếu mà tiên tổ của Từ thị để lại, có ghi chép về tình hình của tiên tự Lữ Tề hay không." "Ngoài ra trong ký yếu mà tiên tổ của Từ thị để lại còn đề cập đến y quan trủng của con trai Lữ Thải là Lữ Long, cũng như nhà đá mà Lữ Thải từng ở và mộ phần được gia nhân an táng sau khi chết, mà nay ta đến núi Úc Châu, lại chỉ thấy một tòa trạch đệ do Điền Hoành xây dựng, chưa tìm thấy nhà đá và mộ phần liên quan đến Lữ Thải, Từ quân có thể chỉ cho ta phương vị cụ thể được không?" Thực ra xét cho cùng, Ngô Lương muốn tra rõ nguyên nhân khí tức của "Thái Công Ấn" sau khi lên núi Úc Châu lại biến đổi một cách khó hiểu.

Đây là một chuyện nằm ngoài kế hoạch của chuyến đi này, nhưng đã đến đây rồi, Ngô Lương tự nhiên phải tra rõ mới rời khỏi núi Úc Châu, tránh bỏ lỡ thứ gì đó quan trọng.

Chỉ có điều Từ Phúc và Vu nữ Hô đều là người ngoài, đặc biệt là lập trường của Từ Phúc khi đối mặt với chuyện của Lữ Tề rất không rõ ràng, vì vậy Ngô Lương không định trực tiếp lấy "Thái Công Ấn" ra thỉnh giáo, tránh vô cớ gây ra chuyện gì phiền phức.

"Tổ thần bảo ta hỏi ngươi, ngươi hỏi những điều này rốt cuộc có mục đích gì?" Vu nữ Hô lại nói.

"Không giấu gì Từ quân, là để tìm về cội nguồn." Ngô Lương nói dối chưa bao giờ cần viết nháp, quan trọng nhất là hắn luôn có thể kết hợp hoàn hảo một số nội dung trong sử sách với lời nói dối, khiến người nghe không thể nghi ngờ: "Ta họ Ngô, tên một chữ Lương, là hậu nhân của Tả thị nước Vệ thời Chiến Quốc là Ngô Khởi." "Tổ

thần nói, ngươi lại là hậu nhân của Ngô Khởi?" Vu nữ Hô thuật lại: "Nhưng tổ thần vẫn không hiểu, điều này có liên quan gì đến việc tìm về cội nguồn?

Ngô Khởi trước được nước Lỗ trọng dụng đại phá quân Tề, lại vì nước Ngụy sáng tạo Ngụy Vũ tốt đại phá quân Tần, sau vì nước Sở biến pháp trung hưng khiến Sở đại phá nước Ngụy, cuối cùng chết dưới tay quý tộc nước Sở...

Ngô Khởi cả đời có thể nói là dụng binh như thần, danh tiếng thiện chiến có thể sánh ngang Tôn Tẫn, nhưng ông ta lại chưa từng đến nước Tề, sao lại có chuyện tìm về cội nguồn?" "Từ quân có điều không biết, tiên tổ Ngô Khởi tuy không phải người Tề, nhưng thê tử của ngài lại là người Tề chính gốc." Ngô Lương nghiêm túc nói: "Chuyện này trong nhiều sử sách đều có ghi lại, năm đó Tề Tuyên công phát binh đánh nước Lỗ, Lỗ Nguyên công định dùng tiên tổ, nhưng lại nghe nói vợ của tiên tổ là người Tề, trong lòng có chút nghi ngại, tiên tổ nghe được chuyện này, bèn bỏ vợ để tỏ rõ chí khí, cuối cùng được Lỗ Nguyên công bổ nhiệm làm tướng, suất quân đại phá quân Tề." "Ta nói đến những điều này, tự nhiên không phải để nhắc lại ân oán giữa tiên tổ và nước Tề, mà là để làm rõ một số chuyện." "Gia phả nhà ta khi đề cập đến chuyện này lại là một phiên bản khác: thực ra năm đó tiên tổ không phải bỏ vợ, mà là vợ của tiên tổ biết tiên tổ lòng mang chí lớn, chỉ khổ vì không có cơ hội, lại biết mình là người Tề, một mặt không muốn tiên tổ và nước Tề là địch, một mặt lại không hy vọng tiên tổ vì mình mà bỏ lỡ cơ hội công thành danh toại, bèn để lại một phong thư rồi ra đi không từ biệt." "Sau đó, tiên tổ tuy cuối cùng đã đánh bại nước Tề, nhưng lại trước sau không thể quên được vị thê tử thâm minh đại nghĩa này, qua nhiều lần dò hỏi cuối cùng biết được thê tử sau khi rời đi đã trở về nước Tề." "Chỉ tiếc là sau trận chiến đó, tiên tổ đã trở thành công địch của nước Tề, nước

Tề từ trên xuống dưới đều không dung ông ta, tiên tổ tuy trong lòng tư niệm, nhưng lại không dám đi tìm, không phải là lo cho an nguy của bản thân, mà là sợ vì thế mà liên lụy đến gia đình thê tử ở nước Tề, chỉ có thể cầm bút gửi gắm tình cảm tư niệm vào trong giản độc, đối ngoại thì trước sau vẫn tuyên bố là ông ta đã bỏ vợ." "Sau này tiên tổ phiêu bạt nhiều nơi, quan chức ngày càng cao, binh quyền trong tay cũng ngày càng lớn, nỗi tư niệm đối với thê tử cũng ngày càng mãnh liệt...

Thế nhưng trời không chiều lòng người, khi tiên tổ cho rằng mình đã công thành danh toại, cuối cùng có thể nhân cơ hội nước Sở giao hảo với nước Tề ở xa để đón thê tử về, thì Sở Điệu vương lại đột nhiên qua đời, trong tang lễ quý tộc nước Sở vì biến pháp mà ôm hận trong lòng với tiên tổ, lại dùng tên bắn công khai giết chết ngài, tiên tổ lúc lâm chung tuy dùng xảo kế khiến bảy mươi mấy gia tộc quý tộc này đều phải chôn cùng mình, nhưng cũng chỉ có thể mang theo tiếc nuối lớn nhất trong lòng mà trút hơi thở cuối cùng." "Chuyện này được ghi lại rõ ràng trong gia phả của Ngô thị, hậu nhân Ngô thị đều biết chuyện này, cũng từng nghĩ đến việc đến nước Tề tìm kiếm tổ mẫu, hoàn thành túc nguyện chưa trọn của tiên tổ." "Chỉ tiếc không lâu sau, trời của nước Tề đã vì 'Điền thị đại Tề' mà đảo lộn, vương thất Lữ Tề mười phần thì tám chín phần bị Điền thị giết hại, Tề Khang công Lữ Thải và gia quyến cũng bị trục xuất ra hải đảo." "Mà hậu nhân Ngô thị sau khi dò hỏi mới biết, vị tổ mẫu này và vương thất Lữ Tề lại cũng có chút liên hệ, rất có khả năng cũng bị liên lụy bởi biến cố này...

Mà từ sau đó, Điền thị lo lắng Lữ thị tái khởi, càng phong tỏa mọi thông tin liên quan đến Lữ Tề trong lãnh thổ nước Tề, bất kỳ ai cũng không được bàn luận dò hỏi, từ đó tất cả manh mối đều đứt đoạn." "Cũng vì vậy." "Ta đến núi Úc Châu, biết được Tề Khang công Lữ

Thải lại bị trục xuất đến đây, bèn lập tức nhớ đến chuyện này, hy vọng có thể truy tra tiếp, hoàn thành tiếc nuối lớn nhất trong lòng tiên tổ." Nói đến đây, Ngô Lương dừng lại câu chuyện bịa đặt này, trên mặt lại đầy vẻ sầu muộn, cứ như thể những chuyện này đều thực sự đã xảy ra, chỉ thiếu chút nữa là nhỏ vài giọt nước mắt khóc một trận.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, câu chuyện này hắn bịa ra rất có trình độ, cho dù là Thái sử công Tư Mã Thiên còn sống, nghe xong câu chuyện này e rằng cũng phải ngây ra một lúc, dù sao những sự kiện lịch sử được đề cập trong đó đều là thật.

Ví như Tề Tuyên công Lữ Tích từng bị Ngô Khởi đại bại.

Ông ta chính là vị Tề vương áp chót của Lữ Tề, sau khi ông ta chết Tề Khang công Lữ Thải kế vị, không bao lâu thì xảy ra sự kiện "Điền thị đại Tề", vì vậy dòng thời gian của câu chuyện này của Ngô Lương khớp một cách cực kỳ chuẩn xác, gần như không ai có thể tìm ra sơ hở...

Lỗ hổng duy nhất chính là, 《Ngô Thị Gia Phả》 của Ngô Lương là do Đinh phu nhân giúp hắn bịa ra, mà trong 《Ngô Thị Gia Phả》 do Đinh phu nhân bịa ra tự nhiên căn bản không thể có ghi chép về chuyện này, tất cả đều là giả.

Nhưng cũng không ai lúc nào cũng mang theo gia phả bên mình, huống chi còn là đi công cán.

Vì vậy bất kể Từ Phúc có tin hay không, cũng không thể tại chỗ đòi 《Ngô Thị Gia Phả》 để nghiệm chứng lời nói của Ngô Lương.

"Không ngờ Ngô thái sử không chỉ là hậu duệ danh môn, tiên tổ trong nhà lại còn có một đoạn bí sử như vậy." Lần này Vu nữ Hô không thuật lại lời của Từ Phúc, mà là phát biểu cảm khái trước, sau đó mới nói: "Tổ thần nói, ngài bằng lòng giúp Ngô thái sử một tay, chỉ có điều vì những chuyện đó cách tổ thần cũng đã lâu, vì vậy ngài cũng

không biết tiên tự của Lữ Tề rốt cuộc ở đâu, chỉ biết nơi ở và phần mộ của Lữ Thải trước đây ở đâu mà thôi." "Đa tạ Từ quân thành toàn, xin lắng nghe chi tiết." Ngô Lương chắp tay nói.

"Tổ thần nói, theo ký yếu mà tiên tổ của Từ thị để lại, trên sườn núi ở mặt âm của núi Úc Châu có một khu đất bằng, nơi ở của Lữ Thải chính là ở đó, chỉ có điều khi tổ thần lên núi Úc Châu, nơi đó sớm đã không còn thấy di chỉ của nơi ở nữa." Vu nữ Hô tiếp tục thuật lại: "Mà phần mộ của Lữ Thải cũng ở gần đó, cũng sớm đã không còn thấy chút dấu vết của phần mộ nữa, chỉ là bên cạnh phần mộ có một cây bách đã sống mấy trăm năm, nghe nói chính là do con trai của Lữ Thải là Lữ Long trồng khi rời đi, đến nay hẳn đã gần ngàn năm rồi." Cây bách sống gần ngàn năm?

Ngô Lương khi lên núi Úc Châu trước đây, từng quan sát môi trường xung quanh, không nhớ trên đảo còn có một cây cổ thụ như vậy.

Không lẽ đã khô chết rồi sao?

Dù sao cho dù thật sự có một cây bách cổ như vậy, lần cuối cùng Từ Phúc nhìn thấy nó hẳn cũng là mấy trăm năm trước, trong mấy trăm năm này xảy ra chuyện gì cũng đều có thể.

Mà theo Ngô Lương biết, tuổi thọ của cây bách khá dài, nếu không bị đốn hạ và phá hoại, sống 500 đến 800 năm cơ bản không thành vấn đề, cũng có cây sống hơn ngàn năm, chỉ là loại bách có tuổi thọ này rất hiếm thấy.

Ngô Lương tuy không dám chắc chắn quan sát của mình sẽ không có sơ sót, nhưng nếu trên núi Úc Châu thật sự có một cây bách cổ ngàn năm như vậy, hẳn hẳn sẽ rất khó không chú ý tới mới đúng.

Nhưng nghĩ lại.

Trong chuyện này, Từ Phúc dường như không có động cơ lừa dối mình...

Vì vậy vẫn cứ tạm thời ghi nhớ chuyện này đã, có lẽ đây sẽ trở thành thu hoạch bất ngờ lớn nhất của chuyến đi này, ngược lại Tổ Châu và Dưỡng Thần Chi thực ra cũng không thể coi là thu hoạch gì trọng đại, bởi vì hắn vừa không có được thứ gì có giá trị, nghĩ kỹ lại có lẽ cũng không thể ghi lại những chuyện liên quan một cách đầy đủ vào sử sách của mình.

"Đa tạ Từ quân chỉ điểm, Ngô mỗ cảm kích không nguôi." Nghĩ vậy, Ngô Lương lại hành một lễ.

"Ngô thái sử không cần đa lễ, thực ra tổ thần cũng có một việc muốn nhờ Ngô thái sử giúp đỡ." Vu nữ Hô lại nói tiếp ngay sau đó.

"Xin cứ nói." Ngô Lương đáp, trong lòng lại đã nghĩ mình có thể giúp Từ Phúc được gì đây?

Tộc nhân Từ thị sớm đã đi khắp nơi, Từ Phúc có lẽ cũng không biết mình có bao nhiêu hậu nhân lưu lạc bên ngoài, chuyện này tám phần không cần Ngô Lương giúp đỡ.

Nói lại chính Từ Phúc, y cũng đã là một địa phược linh sắp tiêu tán, không cần ăn không cần uống càng không có thất tình lục dục, càng không cần Ngô Lương giúp đỡ.

Ngô Lương nghĩ tới nghĩ lui, điều duy nhất nghĩ đến chỉ có một chuyện: "Từ Phúc không lẽ là muốn ta dùng nhân thủ dưới trướng phong bế lối vào Quỷ Động chứ, dù sao y cuối cùng cũng đã hiểu bản chất của Dưỡng Thần Chi thực ra là Cỏ Diệt Thế, một người lòng mang đại nghĩa, thông thường đều sẽ đưa ra quyết định như vậy." Đang nghĩ như vậy thì.

Vu nữ Hô lại nói ra đáp án mà Ngô Lương hoàn toàn không ngờ

tới: “Tổ thần hy vọng ngươi giúp bá tánh Uy quốc kết thúc chiến loạn hiện nay.” “???” Ngô Lương nghe xong liền ngây người, sau đó nhìn Vu nữ Hô với vẻ mặt nghi ngờ, buột miệng hỏi lại: “Ngươi chắc chắn đây là ý của Từ quân, chứ không phải ngươi tự bịa?” “Từ quân đang ở ngay trước mắt, ta sao dám giả truyền tin tức?” Vu nữ Hô nghiêm mặt nói.

“Bất kể ngươi có giả truyền tin tức hay không, chuyện này ta đều không giúp được, Từ quân vẫn là mời cao nhân khác đi.” Ngô Lương quả quyết từ chối.

Đùa kiểu gì vậy, cái nơi nghèo nàn hẻo lánh như Uy quốc, quỷ mới muốn đến.

Huống chi bá tánh Đại Kinh hiện nay còn đang trong nước sôi lửa bỏng, Ngô Lương cho dù thật sự có rảnh rỗi và năng lực, cũng chắc chắn phải lo chuyện đồng bào trước, có bệnh mới đi lo cho đám dị tộc không thân không thích này.

Cho dù lùi một vạn bước, vì một số lịch sử đời sau, Ngô Lương cũng có tình cảm dân tộc của riêng mình, hắn lúc này không nhân lúc Uy quốc yếu ớt mà suất lĩnh Phường Nhân Quân qua đó đạp cho họ mấy cái đã là đủ kiềm chế lắm rồi...

Hơn nữa Ngô Lương cho dù làm vậy cũng không hề có gánh nặng tâm lý, đừng nói ai ai đó là vô tội, chuyện gì đó không liên quan đến ai ai đó, lịch sử sớm đã cho Ngô Lương biết một định luật sắt đá, giữa quốc gia và quốc gia làm gì có đạo lý gì để nói, nắm đấm cứng, đao thương sắc, quốc lực mạnh chính là đạo lý duy nhất, huống chi Uy quốc vốn dĩ rất ăn bộ này, nếu Thiên triều bây giờ có thể thể hiện thực lực một chút, lại học đời sau ở Uy quốc thành lập một cái Đông Hải Đô hộ phủ, phái chút người qua đó thú biên, hiệu quả chỉ có tốt hơn mà thôi.

Ừm...

Đây đúng là một ý tưởng không tồi, người khác đều lấy sử làm gương, Ngô Lương lại có thể lấy tương lai làm gương.

Cứ vui vẻ quyết định như vậy, đợi Tào lão bản đại cục đã định, thì đề xuất một kiến nghị như vậy đi, còn có thực thi hay không, đó là chuyện Tào lão bản nên cân nhắc.

Nhưng cái "Đông Hải Đô hộ phủ" này quả thực là một ý tưởng khá hay.

"Ngô thái sử có lẽ đã hiểu lầm một số chuyện, Từ quân tuy mời Ngô thái sử có thể ra tay giúp đỡ, nhưng thực ra không cần Ngô thái sử tự mình tham gia." Vu nữ Hô lại nói một cách khá chi tiết: "Từ quân nghe qua những chuyện xảy ra ở Uy quốc trong gần trăm năm qua, đã cùng ta đạt thành nhận thức chung, chúng ta đều cho rằng Uy quốc hiện nay tan rã, mỗi người tự chiến, xét nguyên nhân thực ra chủ yếu vẫn là vì từ khi Từ quân rời đi thần xã đã dần dần suy tàn, mà Uy quốc đến nay vẫn chưa có một tín ngưỡng chung hình thành hệ thống, chỉ khi người ta có tín ngưỡng chung, mới có lợi hơn cho việc thống nhất và giáo hóa một khu vực, cục thế mới càng ổn định hơn...

Ta nghe nói khoảng mười năm trước, Đại Kinh từng xuất hiện một Thái Bình Đạo thanh thế lừng lẫy, đạo này vừa xuất hiện liền nhanh chóng càn quét toàn cảnh Đại Kinh, vì vậy ta muốn thỉnh cầu Ngô thái sử giúp ta tìm giáo nghĩa của Thái Bình Đạo." "Hô cô nương, đây thực ra là suy nghĩ của chính cô nương phải không?" Ngô Lương nhìn Vu nữ Hô từ trên xuống dưới, giọng điệu có chút mỉa mai.

Vu nữ Hô đã là một kỳ nhân có thể nhìn thấy địa phược linh, vậy tự nhiên sẽ hiểu rõ về địa phược linh hơn người thường.

Từ lúc biết Từ Phúc đã trở thành địa phược linh, nàng ta hẳn đã rõ ràng linh thể của Từ Phúc đã bị trói buộc tại Tổ Châu, không thể nào

theo nàng ta trở về nước Oa được nữa.

Cho nên việc nàng ta quỳ trước mặt Từ Phúc khổ sở cầu xin ban nãy, tám phần mười chỉ là diễn kịch mà thôi, thực tế trong lòng sớm đã bắt đầu cân nhắc những phương pháp khác có thể giúp đỡ nước Oa.

Không còn nghi ngờ gì nữa, cô nương này cũng chẳng phải thiện nam tín nữ gì, ít nhất tuyệt đối không đơn thuần như vẻ bề ngoài, trong cốt cách thực ra ẩn giấu tâm cơ không nhỏ… May mà điểm này Ngô Lương sớm đã nhận ra, vì vậy trong nhiều chuyện đều có sự đề phòng với nàng ta.

Hơn nữa Từ Phúc đã bị nhốt ở Tổ Châu mấy trăm năm, đặc biệt sau khi trở thành địa phược linh, ông ta không những không thể ra ngoài, mà cho dù sau này có người vô tình lạc vào Tổ Châu, ông ta cũng rất khó giao tiếp một cách chi tiết với họ.

Mà sự kiện Thái Bình Đạo và Hoàng Cân quân thì xảy ra vào mười năm trước, khoảng thời gian ngắn ngủi này thậm chí còn không đủ để "Quỷ Động" mở cửa một lần, vì vậy những chuyện liên quan đến Thái Bình Đạo, Từ Phúc chắc chắn không có cách nào biết được.

Dựa vào đó, Ngô Lương tự nhiên cũng không khó để đưa ra phán đoán, đây thực ra là suy nghĩ của chính Vu nữ Hô, chẳng qua có lẽ cũng đã được sự chấp thuận của Từ Phúc, nên mới nói ra theo cách này. "Thái Bình Đạo dùng thiện đạo để giáo hóa bá tánh, lấy việc cùng nhau xây dựng một thế giới thái bình làm lý tưởng, tốc độ phát triển thần tốc của nó cũng như ảnh hưởng đối với Đại Kinh đã chứng minh giá trị của nó rồi." Vu nữ Hô nói với vẻ không tỏ rõ ý kiến, "Ta cũng là trên đường theo sứ đoàn đến diện kiến thiên tử bệ hạ mới biết được những chuyện này.

Vừa rồi khi bàn luận với Tổ thần về nguyên nhân nước Oa biến

thành bộ dạng như bây giờ, ta lại nhớ đến Thái Bình Đạo, thế là liền đem những gì mình thấy mình nghe nói lại cho Tổ thần.

Tổ thần nghe xong cũng cho rằng có thể đem giáo nghĩa của Thái Bình Đạo về nước Oa để giáo hóa bá tánh, đợi khi tâm trí bá tánh được khai mở, có lẽ sẽ là ngày chiến loạn kết thúc." Thật là một ý tưởng đầy dã tâm… Nhìn gương mặt xinh đẹp của Vu nữ Hô, Ngô Lương thầm cảm thán trong lòng, cô nương trẻ tuổi trước mặt này quả không hổ là người cuối cùng sẽ trở thành một nữ vương huyền thoại của nước Oa, ý tưởng này đã hoàn toàn bộc lộ dã tâm của nàng ta.

Bởi vì ở Thiên triều cuối thời Đông Hán, Thái Bình Đạo và Hoàng Cân quân đã bị gán cho cái mác "nghịch tặc", trở thành chuột chạy qua đường ai cũng muốn đánh.

Trong bối cảnh lớn như vậy, việc Vu nữ Hô có hứng thú với Thái Bình Đạo và Hoàng Cân quân đủ để nói lên nàng ta mang giáo nghĩa của Thái Bình Đạo về nước Oa rốt cuộc là có ý đồ gì?

Sự thật cũng đúng là như vậy.

Trong lịch sử, Vu nữ Hô đã rất thuận lợi trở thành Ti Di Hô, thành lập "Quỷ đạo" ở nước Oa, thực hiện hình thức thống trị thần quyền.

Mà trong tất cả các thủ đoạn thống trị từng xuất hiện trong lịch sử, thần quyền không nghi ngờ gì là một trong những thủ đoạn thống trị vững chắc nhất, trên có thể trấn nhiếp sĩ tộc vương tộc, dưới có thể thao túng bá tánh nô lệ, hơn nữa giáo nghĩa liên quan một khi truyền bá trong dân chúng, thường có thể vượt lên trên cả pháp điển.

Khoan đã!

Nói như vậy, tiền thân của "Quỷ đạo" nước Oa chẳng phải chính là Thái Bình Đạo của Thiên triều sao?

Tất nhiên, cũng có thể gọi là "Hoàng Lão Đạo", tức là Đạo giáo thời kỳ sơ khai nhất của Thiên triều, mà vào cuối thời Đông Hán, gần như tất cả các phái hệ Đạo giáo đều lấy "Hoàng Lão Đạo" làm tông phái.

Nhưng điều này thực ra cũng không có gì đáng ngạc nhiên… bởi vì nghiên cứu khảo cổ học đời sau đã sớm phát hiện, "Quỷ đạo" thịnh hành ở nước Oa thực ra rất tương tự với "Ngũ Đấu Mễ Giáo" xuất hiện ở Thiên triều thời Nam Bắc triều. "Ngũ Đấu Mễ Giáo" thoát thai từ "Hoàng Lão Đạo", "Quỷ đạo" cũng thoát thai từ "Hoàng Lão Đạo", vậy thì việc hai bên tương tự nhau chẳng phải là chuyện hợp tình hợp lý sao?

Nghĩ đến đây, Ngô Lương đối với đoạn lịch sử này của nước Oa, đặc biệt là chuyện về vị nữ vương huyền thoại "Ti Di Hô" đã ngày càng thông suốt: Nàng ta trước tiên theo sứ đoàn đến Thiên triều tìm kiếm tung tích của Từ Phúc, cuối cùng đến được Tổ Châu, cũng gặp được Từ Phúc, người được nước Oa xem là "Tổ thần", đáng tiếc Từ Phúc đã sớm trở thành địa phược linh, vì vậy những chuyện sau này của "Ti Di Hô" đã không còn liên quan đến Từ Phúc nữa, mà thứ thực sự khiến nàng ta trở thành nữ vương huyền thoại chính là "Thái Bình Đạo".

Chương 762

Nàng ta đã mang "Thái Bình Đạo" về nước Oa, lấy giáo nghĩa của "Thái Bình Đạo" làm cơ sở sáng lập ra "Quỷ đạo", đúng như câu ghi chép trong sử sách "sự quỷ đạo, năng hoặc chúng" (thờ quỷ đạo, có thể mê hoặc dân chúng), trong thời gian cực ngắn đã nắm giữ quyền hành của Tà Mã Đài quốc.

Còn về ghi chép "tự vi vương dĩ lai, thiếu hữu kiến giả, dĩ tỳ thiên nhân tự thị, duy hữu nam tử nhất nhân cấp ẩm thực, truyện từ xuất nhập" (từ khi lên làm vua, ít có người được gặp, có ngàn tỳ nữ hầu hạ, chỉ có một nam tử dâng cơm nước, truyền lời ra vào), trong lòng Ngô Lương cũng đã có vài suy đoán.

Hắn nhớ rõ, lúc vừa mới lên đảo không lâu, Vu nữ Hô đã nếm thử "hắc thổ".

Tuy ăn không nhiều, nhưng đã ăn là ăn, cơ thể nàng ta nhất định sẽ xảy ra một số biến đổi giống như những người lấy "hắc thổ" làm thức ăn khác.

Ví dụ như tuyệt dục.

Lại ví dụ như trường thọ.

Hơn nữa sau khi chết có lẽ cũng sẽ xảy ra hiện tượng hóa đá. "Ti Di Hô" trong sử sách quả thực cũng không có ghi chép về việc để lại con cháu, chỉ nói rằng bà ta sống khá lâu, mà sau khi bà ta qua đời, không có một người thừa kế thích hợp xuất hiện, thế là Tà Mã Đài quốc lập một người đàn ông không có ghi chép tên tuổi lên làm vua, nhưng hành động này lại lập tức gây ra đại loạn trong nước, cuối cùng không thể không chọn một người phụ nữ tên là "Ngọc Đài" kế thừa vương vị, mới dẹp yên được cuộc nội loạn này.

Vì vậy việc "Ti Di Hô" trường thọ là thật, cũng có khả năng thật sự đã mất đi khả năng sinh dục.

Mà việc bà ta cực kỳ ít lộ diện sau khi làm vua, rất có khả năng là do không thể tiếp tục nhận được hắc thổ khiến hiện tượng hóa đá của cơ thể xuất hiện sớm hơn, không tiện ra ngoài, càng không tiện bị người khác nhìn thấy.

Nếu suy đoán này là đúng… Ngô Lương lại nhận ra một chuyện: Tổ Châu rất có khả năng sẽ hoàn toàn bị phong bế sau khi Ti Di Hô rời đi, Dưỡng Thần Chi Dã cũng sẽ không còn xuất hiện trên thế gian nữa, nếu không Vu nữ Hô đã có thể tiếp tục nhận được hắc thổ, dùng nó để đảm bảo cơ thể không bị hóa đá trước khi chết, đồng thời khiến mình sống lâu hơn một chút, như vậy tự nhiên không cần phải trốn trong vương cung không gặp ai.

Còn nữa, nếu Tổ Châu thật sự sẽ bị phong bế hoàn toàn, thì rốt cuộc nó bị phong bế như thế nào, đây vẫn là một vấn đề.

Có khả năng nào dù không có sự "gợi ý" của Ngô Lương, Từ Phúc cuối cùng vẫn hiểu ra bản chất của "Dưỡng Thần Chi" thực ra là "Diệt Thế Thảo", vì vậy lúc "Ti Di Hô" rời đi, đã đặc biệt dặn dò nàng ta dẫn người của sứ đoàn dùng sức người lấp kín lối vào Quỷ Động không?

Vấn đề này ngược lại khá dễ kiểm chứng.

Nếu trong lịch sử Từ Phúc từng dặn dò "Ti Di Hô" lấp Quỷ Động sau khi rời đi, vậy thì lát nữa chắc chắn cũng sẽ dặn dò hắn làm chuyện tương tự.

Nghĩ đến những điều này, Ngô Lương cũng mang một giọng điệu không tỏ rõ ý kiến, cười nói: "Hô cô nương đã nghe qua chuyện của Thái Bình Đạo, vậy chắc cũng biết giáo phái này ở nước ta là ngọn nguồn của họa loạn, người người đều muốn diệt trừ phải không?

Ta thân là thần tử của triều đình Đại Kinh, vốn không tiện nhắc đến giáo phái này, càng đừng nói đến việc tìm giáo nghĩa của nó cho Hô cô nương.

Nếu chuyện này không cẩn thận bị bại lộ, không chỉ sứ đoàn nước Oa không bao giờ có thể trở về, mà ngay cả ta e rằng cũng khó thoát khỏi họa sát thân." Ngô Lương hiển nhiên lại bắt đầu nói nhăng nói cuội… 《Thái Bình Kinh》 chính là giáo nghĩa của Thái Bình Đạo, mà người sớm nhất bắt đầu truyền bá 《Thái Bình Kinh》, thậm chí bị hậu thế hoài nghi có khả năng chính là tác giả của 《Thái Bình Kinh》 là Vu Cát, đã sớm trở thành thành viên cốt cán của Phường Nhân Quân.

Vì vậy thứ mà Vu nữ Hô muốn, Ngô Lương có thể lấy ra bất cứ lúc nào, hơn nữa còn có thể đảm bảo là bản gốc không có bất kỳ sự sai lệch nào.

Cho nên hắn nói những lời này, chẳng qua là muốn cò kè mặc cả với Vu nữ Hô một phen mà thôi, nụ cười có chút vô sỉ trên mặt đã nói lên tất cả.

Chỉ là ngại Từ Phúc còn đang đứng bên cạnh nhìn, Ngô Lương biểu đạt có hơi hàm súc một chút.

Hắn thực ra không ngại giao 《Thái Bình Kinh》 cho Vu nữ Hô, nàng ta trở thành nữ vương nước Oa đối với Thiên triều cũng không có hại gì.

Nhưng vật này đã muốn từ tay Ngô Lương đưa ra, không chỉ phải lấy được một ít chỗ tốt từ Vu nữ Hô, Ngô Lương còn định dạy Vu Cát thực hiện một vài thay đổi nhỏ, gài một quả mìn nhỏ không dễ thấy trong "Quỹ đạo nguyên thủy" của nước Oa, từ đó khiến một số chuyện của hơn một nghìn năm sau thời cận đại xảy ra một vài thay đổi nhỏ. "Xin Ngô thái sử yên tâm, chuyện này ta nhất định sẽ giữ

mồm giữ miệng, huống hồ sau khi thành sự, sứ đoàn nước Oa sẽ lập tức trở về, chuyện này tuyệt đối không có khả năng bị bại lộ." Vu nữ Hô tự nhiên cũng chú ý đến nụ cười trên mặt Ngô Lương, thế là lại nói, "Ngoài ra, nếu Ngô thái sử có yêu cầu gì, ta cũng sẽ cố gắng hết sức đáp ứng… Cho dù hiện tại không thể đáp ứng, sau này trở về nước Oa cũng sẽ giữ lời hứa, cho đến khi đáp ứng được yêu cầu của Ngô thái sử mới thôi.

Ta có thể lập lời thề trước mặt Tổ thần." "Ta cũng không có yêu cầu gì đặc biệt, chỉ là trước đây nghe cô nương nhắc đến, năm xưa Từ quân đến nước Oa đã mang theo cả 《Bãi Hạp Sách》 của tiên sư.

Hiện nay rất nhiều vương thất quý tộc ở nước Oa đều từng nghiên cứu sách này, cũng chính nhờ thuật tung hoành quyền mưu trong 《Bãi Hạp Sách》, nước Oa mới miễn cưỡng hình thành được cục diện tương đối ổn định trong loạn cục như bây giờ." Ngô Lương nói có mục đích, "Đáng tiếc 《Bãi Hạp Sách》 hiện còn ở nước ta đã không còn hoàn chỉnh, ta tìm khắp thiên hạ vẫn còn thiếu hai thiên cuối cùng là thiên thứ mười ba 'Chuyển hoàn' và thiên thứ mười bốn 'Khư loạn'.

Nếu Từ quân còn nhớ nội dung cụ thể của hai thiên này, hy vọng Từ quân không tiếc chỉ giáo, do Hô cô nương thay mặt chuyển thuật hoặc ghi chép lại cho ta, tại hạ vô cùng cảm kích." 《Bãi Hạp Sách》 chính là cuốn sách người ta thường gọi là 《Quỷ Cốc Tử》, là binh pháp cự trứ của Tung Hoành Gia do Quỷ Cốc tiên sinh sáng tác, đồng thời cũng là mật thư của Tung Hoành Gia.

Ngô Lương trước đó đã nghe Vu nữ Hô nhắc đến sách này, trong lòng sớm đã có ý định này.

Ngoài ra còn một khả năng khác: rất nhiều mật thư của Thiên triều thích truyền miệng, như vậy trong quá trình truyền bá, một khi sư phụ

cho rằng giá trị của một thiên nào đó trong sách đặc biệt cao, để phòng ngừa dạy hết nghề cho trò thì thầy chết đói, hoặc là đệ tử không phục quản giáo, sẽ không nhất định truyền cho đệ tử quá sớm, trong trường hợp này lỡ như sư phụ đột nhiên mất sớm, những nội dung thực sự quan trọng đó sẽ rất dễ bị thất truyền.

Nhưng Từ Phúc đã là đệ tử chân truyền của Quỷ Cốc tiên sinh, hơn nữa năm đó còn nhận được sự quan tâm đặc biệt của Quỷ Cốc tiên sinh, thậm chí có thể mang bản thẻ tre của 《Quỷ Cốc Tử》 ra nước ngoài, điều đó cho thấy ông ta đã nhận được chân truyền của Quỷ Cốc tiên sinh, chắc hẳn đã nắm giữ phiên bản hoàn chỉnh của 《Quỷ Cốc Tử》.

Nếu có thể dùng 《Thái Bình Kinh》 dễ như trở bàn tay để đổi lấy phiên bản hoàn chỉnh của 《Quỷ Cốc Tử》, Ngô Lương tự nhiên là lời to rồi. "…" Nghe lời của Ngô Lương, Vu nữ Hô lần lượt nhìn sang hàng dấu chân kia, một lúc sau quay đầu nói với Ngô Lương: "Nếu không phải Ngô thái sử nhắc đến, Tổ thần còn không biết chuyện 《Bãi Hạp Sách》 bị thiếu sót thất truyền.

Nhưng Tổ thần nói ngài ấy đáng lẽ nên sớm đoán ra được, năm xưa Quỷ Cốc tiên sư bày kế giúp ngài ấy đào thoát, đã từng nói với ngài ấy chuyện Thủy Hoàng đã mấy lần đòi ngài ấy giao ra 《Bãi Hạp Sách》 rồi.

Quỷ Cốc tiên sư biết 《Bãi Hạp Sách》 rất khó giữ lại, thế là đã đặc biệt dặn dò Tổ thần chép lại một bản, bảo ngài ấy cùng mang ra nước ngoài bảo tồn.

Năm đó Tổ thần không hiểu ý đồ của Quỷ Cốc tiên sư, bây giờ nghĩ kỹ lại, e rằng chính là để phòng ngừa chuyện này xảy ra." "Bây giờ yêu cầu này của Ngô thái sử đưa ra rất đúng lúc, nếu không mật thư của Tung Hoành Gia e rằng sẽ tuyệt tích trong thiên hạ." "Ngoài ra

Tổ thần còn muốn hỏi Ngô thái sử, trừ hai quyển 'Chuyển hoàn' và 'Khư loạn' bị thiếu của 《Bãi Hạp Sách》, cuốn 《Bản Kinh Âm Phù Thất Thuật》 do Quỷ Cốc tiên sư sáng tác có còn được lưu lại không?" 《Bản Kinh Âm Phù Thất Thuật》 cũng là một kỳ thư do Quỷ Cốc Tử để lại, hậu thế định nghĩa sách này là ngoại thiên của 《Quỷ Cốc Tử》.

Sự thật cũng đúng là như vậy, 《Quỷ Cốc Tử》 chủ yếu nói về thuật tung hoành quyền mưu, còn 《Bản Kinh Âm Phù Thất Thuật》 thì chủ yếu thảo luận về thuật tu dưỡng tinh thần.

Theo Ngô Lương biết, cuốn 《Bản Kinh Âm Phù Thất Thuật》 này lại được lưu truyền đến hậu thế khá hoàn chỉnh.

Chỉ là đã lưu truyền nhiều năm như vậy, nội dung mà hậu thế có thể xem được có phù hợp với nguyên bản của Quỷ Cốc Tử hay không thì không dám chắc, dù sao rất nhiều cổ thư lưu truyền đến hậu thế, thực ra cũng đều là các bản phục chế giữa chừng, thậm chí là bản biên soạn lại.

Dù sao sau khi đến Đông Hán, Ngô Lương còn chưa từng thấy 《Bản Kinh Âm Phù Thất Thuật》, càng chưa từng nghe ai nhắc đến, chỉ là ở phủ của Tuân Úc từng thấy bản 《Quỷ Cốc Tử》 thiếu mất hai quyển 'Chuyển hoàn' và 'Khư loạn' mà thôi.

Còn về 《Bản Kinh Âm Phù Thất Thuật》 lưu truyền ở hậu thế, Ngô Lương ngược lại đã đọc qua vài lần, tuy không thể nhớ hết toàn bộ nội dung, nhưng cũng đại khái nhớ được sách này chia làm bảy phần, hình như là dùng hình tượng các loài động vật như rồng, rùa, rắn, gấu, chim… để giảng thuật bảy loại phương pháp và đạo lý tu luyện tinh thần lực.

Trong đó, điều khiến Ngô Lương ấn tượng sâu sắc nhất, là phương pháp giảng giải làm thế nào để vận dụng tinh thần nội tại ra

bên ngoài, dùng tâm thần nội tại để xử lý sự vật bên ngoài.

Ngô Lương lúc đó đã cảm thấy nếu đặt cuốn sách này vào tàng kinh các của một môn phái nào đó trong thế giới võ hiệp, nói nó là tâm pháp tu luyện của một loại thần công bí thuật nào đó cũng không có chút cảm giác không hợp nào.

Cũng chính vì vậy, 《Bản Kinh Âm Phù Thất Thuật》 đối với người bình thường như Ngô Lương mà nói, có vẻ quá cao thâm khó hiểu.

Đặc biệt bên trong còn nhắc đến khái niệm "chân nhân" và "thánh nhân".

Cái gọi là "chân nhân", chính là người nhận được bản tính từ trời cao từ đó nắm giữ được đạo.

Còn cái gọi là "thánh nhân", là người thông qua học tập rèn luyện mà dần dần nắm giữ được đạo.

Hai bên so sánh với nhau, khác biệt lớn nhất chính là người trước thuộc về người "tiên thiên" nắm giữ đạo, còn người sau là người "hậu thiên" nắm giữ đạo.

Vậy cái gọi là "đạo" lại là gì? "Đạo" chính là sự bắt đầu của trời đất, đạo sinh một, một là khởi đầu của vạn vật, sự sáng tạo của vạn vật, sự ra đời của trời, đều là tác dụng của đạo.

Những điều trên đều là nội dung Ngô Lương đọc được trong 《Bản Kinh Âm Phù Thất Thuật》 lưu truyền ở hậu thế, tuy không phải nguyên bản văn ngôn, nhưng tuyệt đối là lời gốc trong đó.

Mà 《Bản Kinh Âm Phù Thất Thuật》 chính là kết hợp lý luận đạo học, dạy người ta làm thế nào để bồi đắp ý chí, hàm dưỡng tinh thần, làm thế nào để vận dụng tinh thần nội tại ra bên ngoài, từ đó ảnh hưởng đến người và sự vật ở thế giới bên ngoài.

Nếu nói một cách thông tục hơn, Ngô Lương cảm thấy nội dung được giảng trong 《Bản Kinh Âm Phù Thất Thuật》 thực ra có chút tương tự với "niệm lực" được bịa ra trong một số tiểu thuyết mạng ở hậu thế, cũng có thể gọi là "tinh thần lực". "Niệm lực" hay "tinh thần lực" thì tương đối dễ hiểu hơn nhiều, không ít người còn xếp nó vào phạm trù "dị năng".

Nhưng "niệm lực" trong 《Bản Kinh Âm Phù Thất Thuật》 lại hoàn toàn khác với những loại "niệm lực" cách không lấy vật, điều khiển từ xa, bẻ cong thìa đũa trong sự hiểu biết của mọi người.

Ngô Lương chỉ nhớ trong sách có đề cập đến một bản lĩnh khá ngầu và dễ hiểu, hình như được gọi là "đạo tri".

Cái gọi là "đạo tri", chính là giữ cho ngũ tạng hòa hợp, lục phủ thông suốt, tinh, thần, hồn, phách đều có thể cố thủ bất động, như vậy khiến đầu óc đạt đến cảnh giới trống rỗng không tạp niệm, chờ đợi linh cảm thần diệu hoạt động qua lại, từ đó có thể quan sát trời đất khai tịch, hiểu rõ quy luật tạo hóa vạn vật, cuối cùng đạt đến cảnh giới "không ra khỏi cửa mà biết được vạn sự vạn vật trong thiên hạ, không thò đầu ra ngoài cửa sổ mà biết được quy luật biến hóa của giới tự nhiên, chưa thấy sự vật đã có thể gọi tên nó".

Còn về những nội dung khác, ngoài việc khó hiểu ra, còn đa phần là những thứ tương tự như tâm lý chiến hoặc là về phương diện ảnh hưởng lực, hơn nữa những thứ này đều kết hợp với lý luận đạo học và khí của ngũ tạng lục phủ, Ngô Lương xem cũng như không, căn bản không có cách nào lĩnh hội được chỗ tinh diệu thực sự trong đó, vì vậy cũng không thể có thu hoạch gì.

Nhưng bây giờ nghĩ lại cuốn sách này, Ngô Lương lại cảm thấy "đạo tri" trong đó rất phù hợp với thân phận "kê đồng" mà hắn bịa ra, "kê đồng" chẳng phải chính là đại diện cho nghề nghiệp "không ra

khỏi cửa mà biết thiên hạ, không nhìn qua khe cửa mà thấy thiên đạo, không thấy mà gọi tên, không đi mà đến" sao?

Vậy "kê đồng" thực sự có phải là người đã nắm giữ được bản lĩnh "đạo tri" không? "Chuyện này…" Trầm ngâm một lát, trong lòng Ngô Lương đã có suy nghĩ của riêng mình, thế là nói với Từ Phúc vô hình: "Không giấu gì Từ quân, ta cũng xem như đã đọc nhiều sách, nhưng chưa từng thấy 《Bản Kinh Âm Phù Thất Thuật》 lưu hành trên đời, vì vậy không thể xác định sách này có bị thất truyền hay không.

Nếu sách này vô cùng quan trọng, chi bằng xin Từ quân hãy đem nội dung trong đó cùng giảng thuật ra, do Hô cô nương thay mặt ghi chép giao cho ta.

Với tư cách là Thái sử lệnh của bản triều, tại hạ rất vui lòng cống hiến một phần sức lực nhỏ bé của mình cho việc truyền bá tinh hoa văn hóa của nước ta.

Huống hồ Từ quân đặc biệt nhắc đến sách này, hẳn là nó có ý nghĩa vô cùng quan trọng đối với Quỷ Cốc tiên sinh, nếu quả thật không cẩn thận bị thất truyền, đó không chỉ là tổn thất to lớn ngàn đời của nước ta, mà đối với Quỷ Cốc tiên sinh cũng là một sự hối tiếc vô cùng lớn phải không?" Nói xong những lời này, Ngô Lương đã khá chủ động lấy ra mấy mảnh vải lụa và bút than mang theo bên mình, bước tới giao vào tay Vu nữ Hô.

Hắn đã sớm nghĩ kỹ, lát nữa lúc rời đi nếu phải xuống biển lần nữa, thẻ tre có thể tích lớn sẽ không thể mang ra ngoài một cách thỏa đáng, nhưng mang vải lụa ra ngoài thì dễ hơn nhiều, vì vải lụa có thể dễ dàng nhét vào những túi nước kia, chỉ cần dùng nút gỗ bịt kín miệng túi, nước biển sẽ không thể thấm vào được. "Tổ thần đồng ý với ngươi rồi." Vu nữ Hô rất nhanh đã chuyển thuật quyết định của

Từ Phúc, "Nhưng Tổ thần còn có một vài yêu cầu với Ngô thái sử.

Tổ thần nói 《Bãi Hạp Sách》 tuy là kỳ thư của Tung Hoành Gia, nhưng sau này nếu Ngô thái sử gặp được người đức tài vẹn toàn, có thể tự mình quyết định có truyền thụ sách này hay không.

Còn 《Bản Kinh Âm Phù Thất Thuật》 thì khác, sách này là tác phẩm tâm huyết của Quỷ Cốc tiên sinh sau khi trở thành 'thánh nhân', cũng là bí mật bất truyền của phái Tung Hoành, nếu không phải đệ tử chân truyền của phái Tung Hoành thì tuyệt đối không thể truyền thụ… Năm đó khi Tổ thần quyết định rời khỏi nước Oa, việc đầu tiên làm chính là hủy đi cuốn 《Bản Kinh Âm Phù Thất Thuật》 đã cùng mang theo.

Vì vậy nếu Ngô thái sử muốn có được sách này, cũng cần phải hành lễ đệ tử theo quy củ của Tung Hoành Gia trước, và cần lập lời thề cả đời tuân theo quy củ này do Quỷ Cốc tiên sư lập ra, Ngô thái sử có bằng lòng không?" Thánh nhân?

Quỷ Cốc Tử quả thực từ rất sớm đã được người đời tôn là "mưu thánh", hậu thế cũng vậy.

Nhưng Ngô Lương nghe ra được, "thánh nhân" mà Từ Phúc nhắc đến hiển nhiên không phải là một tôn xưng đơn giản, mà là thánh nhân được đề cập trong 《Bản Kinh Âm Phù Thất Thuật》, tức là người thông qua học tập rèn luyện mà dần dần nắm giữ được đạo, một "thánh nhân" theo đúng nghĩa đen.

Người như vậy, tệ nhất cũng phải là "thần tiên sống" hay "địa tiên" mà người ta thường nói rồi phải không?

Vậy thì sách mà ông ta sáng tác sau khi trở thành "thánh nhân", trong đó tất nhiên ẩn giấu một số bí mật và quy tắc của trời đất vạn vật mà chỉ có ông ta mới có thể nhìn thấu, là sách gần với thiên thư nhất, là báu vật hiếm thấy.

Tất nhiên, còn việc người khác có hiểu được nội dung trong đó hay không, có lĩnh hội được tinh túy trong đó hay không, đó lại là một vấn đề khác.

Nhưng từ quy củ khá nghiêm ngặt mà Từ Phúc nhắc đến, Ngô Lương cảm thấy 《Bản Kinh Âm Phù Thất Thuật》 lưu truyền ở hậu thế rất có khả năng là giả, nhiều nhất cũng chỉ có thể là bản phụ đã bị xóa bỏ hoặc sửa đổi nội dung then chốt, bởi vì quy củ này đã định sẵn rằng cuốn sách này không thể nào được truyền bá rộng rãi, mà số lượng sách 《Bản Kinh Âm Phù Thất Thuật》 được phát hiện ở hậu thế lại không ít, hơn nữa đa phần xuất hiện vào thời Minh Thanh, điều này đã rất nói lên vấn đề. "Lễ đệ tử chân truyền này thực hiện như thế nào, xin Từ quân chỉ giáo." Ngô Lương gật đầu hỏi. "Ta làm thế nào, ngươi làm theo như vậy, ta lập lời thề thế nào, ngươi cũng phải lặp lại cùng lúc, hiểu chưa?" Vu nữ Hô nghiêm mặt nói với Ngô Lương. "Cô cũng phải gia nhập Tung Hoành Gia?" Ngô Lương nhíu mày. "Tổ thần nói, ta giúp ghi chép sẽ biết được nội dung trong sách, vì vậy cũng phải hành lễ đệ tử trước, phải lập lời thề tuân theo quy củ do Quỷ Cốc tiên sư lập ra, nếu không chính là phá vỡ quy củ." Vu nữ Hô nói một cách đương nhiên. "Có lý…" Ngô Lương khẽ gật đầu, tuy không còn băn khoăn về vấn đề này nữa, nhưng lại nghĩ rằng liệu cuốn sách này có từ đó mà lưu truyền vào nước Oa hay không, sau này có cần phải diệt khẩu nàng ta không… Nhưng nghĩ lại, thực ra đây cũng chưa chắc đã là chuyện xấu, ít nhất là khiến cuốn sách này có thêm một con đường khác để tồn tại, dù sao một bí thư như vậy cộng thêm quy củ như vậy, khả năng thất truyền thực sự quá cao.

Huống hồ tinh túy trong sách cũng chưa chắc ai xem cũng có thể lĩnh hội được, đây dù sao cũng là thiên thư do "thánh nhân" sáng tác.

Trong lúc đang nghĩ như vậy, Vu nữ Hô lại nói: "Tổ thần đã răn dạy ta, cho dù ta biết nội dung trong sách, cũng tuyệt đối không được

truyền thụ những nội dung này cho người dị tộc ở nước Oa, vì vậy ta phải lập thêm một lời thề so với Ngô thái sử.

Chương 763

Ngoài ra Tổ thần còn nói, bí thuật trong sách này không phải người có thiên mệnh thì không thể học được, ngài ấy tuy nhớ từng chữ từng câu trong sách, nhưng từ đầu đến cuối chưa từng lĩnh hội được sự ảo diệu trong đó.

Không phải ngài ấy không lĩnh hội được, mà bọn Tô Tần, Trương Nghi, Công Tôn Diễn cũng chỉ hiểu được một nửa, Quỷ Cốc tiên sư cũng chưa từng giảng giải cho bất kỳ ai." Không hổ là Từ Phúc, chỉ trong nháy mắt đã nhìn thấu suy nghĩ trong lòng Ngô Lương, đưa ra sự sắp xếp tương ứng.

Nhưng lời của Từ Phúc cũng khiến Ngô Lương cảm thấy kinh ngạc.

Tô Tần, Trương Nghi, Công Tôn Diễn đều là những nhân vật như thế nào, Ngô Lương tự nhiên biết rất rõ, những người này không ai không phải là nhân vật đại diện của Tung Hoành Gia, có thể nói Chiến Quốc loạn hay không, hoàn toàn do họ quyết định, đúng là hô mưa gọi gió.

Nếu những người này đều không lĩnh hội được sự ảo diệu trong 《Bản Kinh Âm Phù Thất Thuật》, vậy thì cuốn sách này chẳng phải là quá thâm sâu rồi sao? "Tổ thần nói, ngài ấy từng nghe Quỷ Cốc tiên sư nói, trong số những đệ tử của ông, chỉ có một người lĩnh hội được một nửa sự ảo diệu trong đó, người này tên là Thái Trạch." Vu nữ Hô lại chuyển thuật. "Thái Trạch?

Có phải là Thái Trạch chỉ bằng một phen luận bàn 'nhật trung tắc di, nguyệt mãn tắc khuy' (mặt trời đến giữa trưa thì xế, trăng tròn thì khuyết), đã khiến danh tướng một thời của nước Tần là Phạm Sư

phải chắp tay dâng tặng chức vị tể tướng không?" Ngô Lương hỏi theo bản năng.

Theo Ngô Lương biết, Phạm Sư cũng là người của Tung Hoành Gia, chỉ là ông ta thuộc phái Liên Hoành của Tung Hoành Gia.

Khi còn là tể tướng nước Tần, ông ta từng dễ dàng phá vỡ minh ước của phái Hợp Tung, giúp nước Tần tránh được một cuộc khủng hoảng lớn, sau đó lại trong trận Trường Bình và trận Hàm Đan ra mưu hiến kế cho Tần Chiêu Tương Vương, đại bại quân Triệu.

Ngoài ra, lý luận quân sự "viễn giao cận công" (giao hảo với nước xa, tấn công nước gần) mà hậu thế ai cũng biết chính là do Phạm Sư đề xuất đầu tiên.

Có thể nói nước Tần cuối cùng có thể thống nhất lục quốc thành tựu bá nghiệp, Phạm Sư đã đóng một vai trò không thể xem nhẹ, đặt nền móng vô cùng quan trọng.

Ấy vậy mà một vị tể tướng túc trí đa mưu như vậy, lại có thể bị vài ba câu nói thuyết phục đến mức rút lui trong vinh quang, chủ động nhường lại chức vị tể tướng, có thể thấy Thái Trạch này quả thực có chút bản lĩnh… Chẳng lẽ chính là vì ông ta đã nắm giữ một nửa sự ảo diệu trong 《Bản Kinh Âm Phù Thất Thuật》?

Thực tế, Thái Trạch cũng quả thực không đơn giản, sau khi ông ta nhận chức tể tướng nước Tần, tuy không lâu sau cũng rút lui trong vinh quang, nhưng lại ở lại bên cạnh vương thất lần lượt phụng sự bốn đời vua bao gồm Chiêu Vương, Hiếu Văn Vương, Trang Tương Vương và cả Tần Thủy Hoàng, là một trong số rất ít người của Tung Hoành Gia có được kết cục tốt đẹp.

Đáng nhắc đến là Phạm Sư, người bị ông ta thuyết phục chủ động nhường chức tướng vị, cũng không bệnh không tai mà sống đến cuối đời.

Mà trong lúc nhớ lại những sự thật lịch sử này, Ngô Lương cũng nảy sinh chút tò mò về quy củ của Tung Hoành Gia.

Ban đầu hắn cho rằng Tung Hoành Gia chỉ là một phái hệ học thuật, tương tự như một lĩnh vực chuyên môn học thuật nào đó ở hậu thế, nhưng bây giờ Từ Phúc bảo hắn hành lễ đệ tử, điều này cho thấy bản chất của Tung Hoành Gia thực ra nên là một tổ chức tương tự như môn phái.

Nhưng khác với các tổ chức môn phái khác, Tung Hoành Gia ngay từ cái tên đã có thể thấy được tính chất tự mâu thuẫn.

Chính cái gọi là tung, là hợp sức các nước yếu để tấn công một nước mạnh; còn hoành, là thờ một nước mạnh để tấn công các nước yếu.

Sự thật cũng đúng là như vậy, ví dụ như những người vừa nhắc đến là Phạm Sư, Thái Trạch, Tô Tần đều là phái Liên Hoành, còn Trương Nghi, Công Tôn Diễn thì là phái Hợp Tung.

Phái Liên Hoành và phái Hợp Tung xưa nay vốn là quan hệ nước lửa không dung.

Phạm Sư sẽ bày kế phá vỡ minh ước Hợp Tung nhằm vào nước Tần, phái Hợp Tung cũng sẽ tìm mọi cách phá vỡ chiến lược viễn giao cận công của nước Tần, hơn nữa hai bên ra chiến trường cũng tuyệt đối không vì cùng thuộc Tung Hoành Gia mà nương tay.

Nếu đây thực sự là một tổ chức tương tự môn phái, thì tuyệt đối có thể được coi là tổ chức môn phái đặc biệt nhất thiên hạ, ngay cả phái Hoa Sơn trong võ hiệp hậu thế chia thành Khí tông và Kiếm tông dường như cũng không đến mức nước lửa không dung như vậy. "Chính là ông ta." Vu nữ Hô gật đầu. "Từ quân, ta bây giờ có chút tò mò, Tung Hoành Gia rốt cuộc là một tổ chức như thế nào, tại sao lại chia môn hạ đệ tử thành phái Liên Hoành và phái Hợp Tung, lại tại sao

mặc cho đệ tử môn hạ du thuyết giữa các nước, đối đầu kháng cự lẫn nhau, thậm chí tự tàn sát hãm hại nhau?

Những chuyện này Quỷ Cốc tiên sư không thể không biết phải không?" Ngô Lương cuối cùng không nhịn được hỏi, dù sao hắn cũng sắp gia nhập tổ chức này, phải tìm hiểu rõ tình hình trước đã.

Thực ra, Tung Hoành Gia sau khi Tần Thủy Hoàng thống nhất lục quốc đã không còn lộ diện, sau này đến triều Hán cục diện càng ổn định hơn, Tung Hoành Gia càng im hơi lặng tiếng, mấy trăm năm qua đi như vậy, ngoài ghi chép trong sử sách, đã rất ít người nhắc đến. "Ta là quân cờ, đất làm bàn cờ, mưu trong tâm can, bãi hạp âm dương." Vu nữ Hô chuyển thuật, "Đây chính là Tung Hoành Gia, trời đất bất nhân xem vạn vật như chó rơm, trong loạn thế không ai có thể chỉ lo cho riêng mình, sao không vứt bỏ vướng bận mà chơi một trận cho thỏa thích, thao túng vương quyền phú quý trong lòng bàn tay, cùng người đồng đạo ung dung đánh cờ để nghiệm chứng sở học, há chẳng phải là một chuyện vui lớn trong đời sao?" "Chơi?" Ngô Lương ngây người.

Những lời này nghe cực kỳ hào hùng, khiến người ta không khỏi nhiệt huyết sôi trào, tự nhiên cũng sẽ bất giác coi Tung Hoành Gia là một tổ chức cao sang đến mức nào.

Dù sao không phải ai cũng có thể thao túng vương quyền phú quý trong lòng bàn tay, coi thiên hạ là một bàn cờ để ung dung đối dịch, hơn nữa còn coi chính mình là quân cờ tự mình vào trận.

Nhưng nghĩ lại, xét kỹ bản chất của nó… Té ra Tung Hoành Gia chính là nơi bồi dưỡng một đám điên, đã nát còn phá cho banh xác trong thời loạn thế sao?

Lại nghĩ thêm, Quỷ Cốc Tử người sáng lập Tung Hoành Gia cũng đã đánh một ván cờ thật hay.

Liên Hoành là người của Tung Hoành Gia ta!

Hợp Tung cũng là người của Tung Hoành Gia ta!

Bất luận ai là người thắng cuối cùng, dù sao cũng nhất định không thoát khỏi tay Tung Hoành Gia ta! "Thứ cho ta mạo muội hỏi một câu, Từ quân với tư cách là một trong những đệ tử chân truyền của Quỷ Cốc tiên sư, có từng hành sự giống như bọn Tô Tần, Trương Nghi không?" Ngô Lương tò mò hỏi, trong sử sách không ghi chép, không có nghĩa là không có. "Tổ thần nói, điều này lại phải nhắc đến một quy củ khác của Tung Hoành Gia." Vu nữ Hô nói, "Đệ tử Tung Hoành Gia hành tẩu trong loạn thế, ẩn mình trong thịnh thế, không được làm vua không được xưng bá.

Năm đó khi Tổ thần bái nhập môn hạ của Quỷ Cốc tiên sư, thế cục thiên hạ đã có định số, đệ tử Tung Hoành Gia cũng đã lần lượt rút lui trong vinh quang, vì vậy Tổ thần cũng chỉ có thể ẩn mình… Nhưng bây giờ lại gặp loạn thế, Tổ thần tuy không biết thiên hạ rốt cuộc là cục diện gì, nhưng có thể khẳng định một chuyện, truyền nhân của Tung Hoành Gia tất nhiên đã hiện thế, nói không chừng sau khi Ngô thái sử ra khỏi đây, rất nhanh sẽ gặp được đồng môn." … Nghe xong những lời này, trong đầu Ngô Lương lập tức hiện ra những danh sĩ mưu sĩ thời Hán mạt.

Trong số họ có một vài người là truyền nhân của phái Tung Hoành?

Rốt cuộc ai là truyền nhân, ai không phải, những người này đều không viết lên mặt, Ngô Lương tự nhiên cũng không thể nào phân biệt được.

Điều duy nhất hắn có thể xác định bây giờ chính là, Gia Cát Lượng chắc chắn không phải là truyền nhân của phái Tung Hoành, đứa trẻ này tuổi còn nhỏ đã được Ngô Lương mang theo bên mình,

trước mặt hắn gần như không có bí mật gì.

Về phần những danh sĩ mưu sĩ khác… Ngô Lương chỉ biết cục diện Hán mạt quả thực cũng không ngừng biến hóa giữa liên hoành và hợp tung.

Mưu sĩ bên cạnh lão bản Tào hiện nay, hẳn là thuộc phái Hợp tung, vì thực lực của lão bản Tào còn chưa đủ mạnh, vẫn chưa thể đối đầu chính diện với Viên Thiệu, phải liên hợp tất cả thế lực có thể liên hợp, mới có thể khiến Viên Thiệu không dám dễ dàng xâm phạm.

Mà trong số các thế lực khác ngoài Viên Thiệu, các danh sĩ mưu sĩ hẳn cũng thuộc phạm trù phái Hợp tung… Danh sĩ mưu sĩ dưới trướng Viên Thuật lại là một ngoại lệ, ít nhất hành vi tự tiện xưng đế của Viên Thuật, có thể thấy được dù là bản thân Viên Thuật, hay các danh sĩ mưu sĩ dưới trướng, tám phần đều cho rằng mình mới là cường hào vững như Thái Sơn.

Tất nhiên cũng không loại trừ khả năng có người đang gièm pha với Viên Thuật, giống như Tô Tần của Tung Hoành gia thời Chiến Quốc, gã này đến nước Tề làm khách khanh, tiến hành hoạt động phản gián, chỉ là để giúp nước Yến mưu đồ nước Tề.

Còn lại các danh sĩ mưu sĩ dưới trướng Viên Thiệu, thì hẳn là thuộc phái Liên hoành đối lập với phái Hợp tung.

Nhưng không có gì là tuyệt đối, Từ Phúc cũng đã nói, cục thế thiên hạ đối với truyền nhân của Tung Hoành gia chỉ là một bàn cờ để nghiệm chứng sở học, giữa phái Liên hoành và phái Hợp tung cũng không có giới hạn nghiêm ngặt, bất kỳ ai cũng có thể thay đổi lập trường của mình bất cứ lúc nào, cục thế cũng sẽ khiến lập trường của họ thay đổi… Kết hợp với sử thực để đưa ra một giả thiết: Giả sử Tuân Úc đã bị lão bản Tào đày vào lãnh cung là người của Tung Hoành gia, Quách Gia sắp tới thay thế Hí Chí Tài cũng là người của

Tung Hoành gia.

Vậy thì Tuân Úc trước đây từng phục vụ Viên Thiệu, Quách Gia cũng từng phục vụ Viên Thiệu.

Sau này họ đều chuyển sang đầu quân cho lão bản Tào, đó chính là từ phái Liên hoành chuyển sang phái Hợp tung, rồi đến sau trận Quan Độ, Viên Thiệu toàn tuyến sụp đổ, lão bản Tào dần dần một mình một cõi, họ lại vì cục thế thay đổi mà chuyển thành phái Liên hoành.

Nhưng… Ngô Lương hỏi ra vấn đề mình quan tâm nhất trong lòng: "Từ quân, truyền nhân của Tung Hoành gia có ký hiệu nào khác người thường, để khi các truyền nhân gặp nhau có thể nhận ra nhau không?" "Tổ thần nói, điều này phải nói đến quy củ nhập môn để trở thành đệ tử Tung Hoành gia." Vu Nữ Hô chuyển lời, "Muốn vào Tung Hoành gia, ngoài việc phải có một vị quan môn đệ tử làm người dẫn tiến, còn cần phải để lại một vết sẹo trên người làm ấn ký, và vết sẹo này chính là chứng minh duy nhất cho thân phận truyền nhân của Tung Hoành gia." "Còn phải để lại sẹo à?" Ngô Lương lập tức nảy sinh ý định rút lui.

Thời đại này không có kỹ thuật y học thẩm mỹ để phục hồi sẹo, bất kỳ vết sẹo nào cũng sẽ theo suốt đời.

Nhưng hắn không phải lo lắng việc có sẹo trên người sẽ ảnh hưởng đến nhan sắc, cũng không phải sợ đau, thời buổi binh hoang mã loạn này, người như hắn ở trong quân doanh, nếu trên người không có vài vết sẹo thì còn ngại không dám chào hỏi người khác, vì vậy cũng chẳng có gì đẹp hay không đẹp.

Hắn chỉ không muốn bị dán lên một cái mác thân phận vĩnh viễn.

Đôi khi có một cái mác thân phận của một tổ chức có thể khiến nhiều việc trở nên thuận lợi, nhưng đồng thời, cái mác thân phận này cũng là một loại gông xiềng, một khi tổ chức này xảy ra chuyện gì,

hắn cũng sẽ bị liên lụy.

Mà Ngô Lương trước sau chỉ muốn làm một nhà khảo cổ học không tranh với đời, không hề có ý định tham gia vào chiến sự và chính sự, cũng không muốn bị lôi kéo vào những chuyện này, cho dù hiện tại định thuận theo yêu cầu của Từ Phúc gia nhập phái Tung Hoành, cũng chỉ là để lừa lấy cuốn «Bản Kinh Âm Phù Thất Thuật» mà thôi, đương nhiên không định trả giá quá lớn.

Và vết sẹo ấn ký vĩnh viễn không thể xóa bỏ đại diện cho thân phận này, chính là cái giá mà Ngô Lương không thể chấp nhận. "Tổ thần nói, Ngô thái sử không cần quá lo lắng, vết sẹo ấn ký này không có yêu cầu cứng nhắc về kích thước và vị trí, đối với Ngô thái sử cũng không có bất kỳ hạn chế nào, nếu Ngô thái sử không muốn để lộ thân phận, có thể chọn một vị trí tương đối kín đáo." Dường như nhìn thấu suy nghĩ của Ngô Lương, Từ Phúc liền bảo Vu Nữ Hô kịp thời chuyển lời. "Lớn chừng này có được không?" Ngô Lương dùng ngón cái và ngón trỏ làm ra một khe hở nhỏ xíu, thăm dò hỏi. "Được." Vu Nữ Hô gật đầu. "Vậy nếu để vết sẹo ấn ký này trên mông thì sao?" Ngô Lương lại hỏi. "Cũng được." Vu Nữ Hô lại gật đầu.

Cũng quá tùy tiện rồi!

Ngô Lương lập tức cảm thấy quy củ của Tung Hoành gia sao lại nhân tính đến vậy, nếu chỉ là để lại một ấn ký nhỏ như vậy trên mông, Ngô Lương về mặt tâm lý hoàn toàn có thể chấp nhận.

Chưa nói đến việc Ngô Lương chỉ để lộ mông trước mặt hồng nhan tri kỷ của mình, cho dù thật sự không cẩn thận bị người khác bắt gặp lúc đi vệ sinh, chỉ một ấn ký nhỏ như vậy, chưa nói có để ý được không, cho dù có để ý thật, tám phần cũng sẽ bị xem như một cái nốt ruồi, cũng không có ảnh hưởng gì.

Thực ra Ngô Lương cũng có thể chọn để ấn ký dưới lòng bàn

chân.

Nhưng từ khi xem được thao tác tương tự trong một tác phẩm võ hiệp ở hậu thế, Ngô Lương cảm thấy làm vậy cũng không an toàn và bí mật, dù sao số lần thay giày thay vớ cộng với rửa chân, nhiều hơn không ít so với số lần trực tiếp để lộ mông, hơn nữa khi lộ chân người khác thường sẽ không né tránh.

Nhưng để lộ mông thì khác, chính cái gọi là phi lễ vật thị, bất luận đồng tính hay khác giới, bất luận có được giáo hóa hay không, gặp phải tình huống này đều sẽ theo bản năng né tránh. "Sau đó thì sao, còn quy củ nhập môn nào nữa không?" Ngô Lương lại hỏi tiếp. "Không còn." Vu Nữ Hô bình thản lắc đầu, "Tổ thần nói, Tung Hoành gia tuy là một phái, nhưng thực ra không giống như các môn phái thế gian coi trọng trưởng ấu tôn ti, vì vậy cũng không có những lễ tiết rườm rà đó, trong thời loạn thế lại càng như vậy, đồng môn công kích lẫn nhau là chuyện thường tình, không phân trưởng ấu, không phân nam nữ, không cần nể nang tình đồng môn, đã vào bàn cờ thì phải chấp nhận cược thua, thua không nổi mới bị người ta coi thường." Bản chất đây chẳng phải là một câu lạc bộ mưu sĩ sao?

Tung Hoành gia thật là một tổ chức có ý tưởng… Sau khi hiểu rõ những điều này, trong lòng Ngô Lương đã chấp nhận yêu cầu của Từ Phúc, nhưng cuối cùng vẫn hỏi thêm một câu: "Dám hỏi Từ quân, vết sẹo ấn ký trên người đệ tử Tung Hoành gia rốt cuộc có hình dạng như thế nào?" "Ngô thái sử mời xem." Vu Nữ Hô nhìn về phía "Từ Phúc" đợi một lát, sau đó dùng công cụ tạc trong tay nhẹ nhàng vạch mấy nét trên cát, một hình vẽ liền xuất hiện trước mặt Ngô Lương.

Đó chính là một chữ "Tỉnh".

Chỉ có điều mỗi một nét đều thẳng tắp, trông khá phù hợp với hai chữ tung hoành của Tung Hoành gia.

Nhưng ở hậu thế, chữ "Tỉnh" này lại có một cách giải thích đầy châm chọc khác: ngang dọc gì cũng là hai (ngu ngốc).

Ngu thì ngu vậy.

Ngô Lương đã quyết định, cũng không có gì phải suy nghĩ nhiều, bèn nhìn Vu Nữ Hô nói: "Hô cô nương, ta muốn để vết sẹo ấn ký này trên mông, e rằng cần cô giúp một tay." Để lộ mông trước mặt Vu Nữ Hô, Ngô Lương không có bất kỳ gánh nặng tâm lý nào, đừng nói là hắn thực ra đã thấy một phần thân thể của Vu Nữ Hô, cho dù là một nữ tử hoàn toàn xa lạ, Ngô Lương cũng không cảm thấy ngại ngùng, người đời sau chắc cũng vậy… Ai mà chưa từng tiêm thuốc chứ, y tá chẳng phải cũng là nữ tử xa lạ sao? "Được, nhưng còn phải mượn dao găm của Ngô thái sử, và hộp mực son dùng để dập ấn trong túi vải của ngài nữa.

Tổ thần nói, ấn ký này cần phải được tẩm mực mới có thể lưu lại rõ ràng." Vu Nữ Hô trông cũng không có gánh nặng tâm lý gì, khá sảng khoái gật đầu nói.

Điều khiến Ngô Lương thực sự ngạc nhiên, chính là khả năng quan sát nhạy bén của Vu Nữ Hô, hắn thực sự không nhớ mình đã từng để lộ hộp mực son đó trước mặt Vu Nữ Hô lúc nào, càng không nhớ đã nói với cô ấy rằng mực son này là để chuẩn bị đặc biệt cho việc dập ấn một số cổ vật. "Ngoài ra, ấn ký của ta cũng cần Ngô thái sử giúp đỡ." Dưới ánh mắt ngạc nhiên của Ngô Lương, Vu Nữ Hô liền nói tiếp. "Cô định để ở vị trí nào?" Ngô Lương hoàn hồn, hỏi trước. "Nếu Ngô thái sử để trên mông, vậy ta cũng để trên mông vậy." Vu Nữ Hô nói một cách đương nhiên.

Chương 764

"Không phải ta để trên mông thì cô cũng phải để trên mông, ta là ta, cô là cô, cô không cần phải giống ta." Ngô Lương nhíu mày nói. "Ngô thái sử định để bên trái hay bên phải?" Vu Nữ Hô không đáp mà hỏi ngược lại. "Bên trái đi." Ngô Lương nói. "Tả, dương dã.

Hữu, âm dã.

Vậy ta để bên phải vậy." Vu Nữ Hô tự mình nói. "Ý của ta là, cô không cần phải học theo ta." Ngô Lương có chút phát điên nói.

Ở hậu thế, đây có thể được gọi là hình xăm cặp đôi, nhưng ở thời đại này, không thịnh hành cái gọi là hình xăm cặp đôi, cũng không biết Vu Nữ Hô rốt cuộc đang nghĩ gì.

Huống hồ Ngô Lương căn bản cũng không muốn cùng cô ấy có hình xăm tình cảm gì, vì vậy luôn có cảm giác mình đang bị chiếm tiện nghi. "Tổ thần đã nói, vết sẹo ấn ký này có thể để ở bất cứ đâu, hoàn toàn tùy theo ý muốn cá nhân, ngài có thể chọn để nó ở mông trái, ta cũng chọn để nó ở mông phải, đây là lựa chọn cá nhân của chúng ta, sao lại là học theo ngài?" Vu Nữ Hô không cho là đúng mà biện bác. "Vậy cô để lớn cỡ nào?" Ngô Lương lười tranh cãi với cô, bực bội hỏi. "Lớn bằng của ngài." Trong mắt Vu Nữ Hô hiện lên một tia giảo hoạt. "…" Ngô Lương chỉ có thể đảo mắt. … Không đau mới lạ.

Dùng dao găm rạch một chữ "Tỉnh" ngay trên mông, cho dù diện tích không lớn, vết thương cũng không sâu, đau vẫn là đau, chỉ cần nhịn một chút là qua.

Làm xong những việc này, mực son đen được bôi lên vết thương, sau này muốn xóa bỏ phải cắt đi cả mảng da thịt này.

Trải qua thao tác đơn giản này, Từ Phúc quả nhiên không đề cập

đến lễ lạy bái sư thường thấy của thiên triều, trực tiếp tuyên bố Ngô Lương và Vu Nữ Hô đã trở thành truyền nhân vinh quang của phái Tung Hoành.

Tiếp đó, dưới sự dẫn dắt của Vu Nữ Hô, họ phát một lời thề "có vi phạm lời thề này, trời tru đất diệt" thực ra chẳng có mấy sức ràng buộc với Ngô Lương.

Cuối cùng, Vu Nữ Hô nhận lấy vải lụa và bút than mà Ngô Lương đưa qua, dựa theo lời kể của Từ Phúc bắt đầu ghi chép nội dung hai thiên cuối của «Quỷ Cốc Tử» và «Bản Kinh Âm Phù Thất Thuật».

Ngô Lương thì yên tĩnh ngồi một bên chờ đợi.

Trên hòn đảo này, vì mặt trời không di chuyển vị trí, nên hoàn toàn không có sự phân biệt ngày đêm, sáng chiều, khiến cho khái niệm thời gian trở nên rất mơ hồ.

Vì vậy, Ngô Lương bây giờ cũng không chắc mình và Vu Nữ Hô đã đến đây và ở lại cụ thể bao lâu.

Chỉ dựa vào cảm giác, Ngô Lương cảm thấy bây giờ thời gian chắc cũng sắp hết, và công việc ở đây về cơ bản cũng đã xong, đợi Vu Nữ Hô ghi chép xong hai cuốn sách hắn muốn, thì nên lên đường trở về thế giới bên ngoài, cũng để đám người Phường Nhân Quân đang chờ ở ngoài bớt lo lắng.

Về Tổ Châu và Dưỡng Thần Chi, Ngô Lương vẫn chưa nghĩ ra nên xử lý thế nào, theo lời của Từ Phúc, Dưỡng Thần Chi là loại cỏ diệt thế đáng sợ, vậy thì sau khi ra ngoài, hắn nên ra lệnh cho người phong kín cái quỷ động kia lại, như vậy có thể ngăn người khác vào trong, cũng ngăn vẹt mang Dưỡng Thần Chi ra ngoài.

Nhưng nếu thật sự làm vậy, Ngô Lương lại cảm thấy có chút đáng tiếc.

Một hòn đảo trong lòng đất thần kỳ như vậy, cứ thế vĩnh viễn bị phong ấn không thể gặp lại thế nhân, những thứ khác tạm thời không nói, chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến quá trình khám phá và nghiên cứu lòng đất của thế nhân.

Nhưng khi suy nghĩ như vậy, Ngô Lương lại cảm thấy suy nghĩ của mình là thừa thãi, qua cuộc đối thoại vừa rồi với Từ Phúc, hắn mơ hồ cảm nhận được, Từ Phúc có lẽ đã nghĩ xong cách xử lý hòn đảo này và Dưỡng Thần Chi, chỉ không biết có cần hắn giúp gì không. … Cứ thế yên tĩnh chờ đợi nửa canh giờ.

Hai tấm vải lụa đã được đưa đến trước mặt Ngô Lương, một tấm ghi chép chính là thiên Chuyển Hoàn và Khư Loạn của «Quỷ Cốc Tử», tấm còn lại là «Bản Kinh Âm Phù Thất Thuật».

Thiên Chuyển Hoàn và Khư Loạn số chữ cũng không nhiều, Ngô Lương ước chừng hai thiên cộng lại cũng chưa đến nghìn chữ.

Còn độ dài của «Bản Kinh Âm Phù Thất Thuật» trông có vẻ gấp hơn hai lần cuốn trước, có thể thấy rõ trên đó được chia thành bảy đoạn lớn.

Tiếp tục lãng phí thời gian đọc sách ở nơi này rõ ràng không phải là hành động sáng suốt.

Vì vậy, Ngô Lương chỉ lướt qua một lượt, rồi trải hai tấm vải lụa ra trước mặt Từ Phúc, cười nói: "Xin Từ quân tự mình kiểm tra một lượt, để tránh có sai sót hoặc nhầm lẫn gì trong đó." "Ngô thái sử, ngài vẫn còn nghi ngờ ta?" Vu Nữ Hô lập tức lộ vẻ không vui. "Lòng phòng người không thể không có." Thấy Vu Nữ Hô đã nhìn ra ý đồ của mình, Ngô Lương cũng thẳng thắn thừa nhận, dù sao ở đây chỉ có Vu Nữ Hô có thể nhìn thấy Từ Phúc, cũng chỉ có Vu Nữ Hô có thể nghe được Từ Phúc nói, nếu cô ấy trong quá trình ghi chép cố ý bỏ sót một số nội dung quan trọng, hoặc cố ý viết sai vài câu để lừa hắn,

Ngô Lương cũng không thể biết được, chỉ có thể nhờ Từ Phúc xác nhận lại.

Tất nhiên, dù là vậy, Ngô Lương vẫn không thể trực tiếp nhận được phản hồi của Từ Phúc, bèn nói tiếp với Từ Phúc: "Từ quân, nếu nội dung trên đây chính xác không sai, xin ngài hãy để lại một dấu chân ở bên trái, nếu nội dung có sai, thì xin ngài để lại một dấu chân ở bên phải, như vậy không cần chuyển lời ta cũng có thể hiểu được ý của ngài." "…" Ba giây sau, lớp cát mà "Từ Phúc" đang đứng từ từ lún xuống, một dấu chân rõ ràng hiện ra.

Cùng lúc đó, Vu Nữ Hô bực bội chuyển lời: "Tổ thần cười lớn, ngài nói rằng bây giờ ngài mới cuối cùng phát hiện ra, ngài trời sinh đã nên là người của Tung Hoành gia." "Vậy thì không có vấn đề gì rồi, đa tạ Từ quân." Ngô Lương quả quyết thu hai tấm vải lụa lại, nhét vào một túi nước rỗng mang theo bên mình, sau đó lại nói, "Ngoài ra, ta đến đây một chuyến không dễ dàng, không biết hòn đảo này còn có nơi nào liên quan đến lịch sử nhân văn không, xin Từ quân chỉ điểm một hai, ta thân là Thái sử lệnh đương triều, ghi chép lịch sử nhân văn các nơi cũng là chức trách." Một lát sau, Vu Nữ Hô chuyển lời: "Tổ thần nói, trên hòn đảo này nơi duy nhất liên quan đến lịch sử nhân văn chỉ có bãi khai thác đá dưới chân núi Ngọc, Ngô thái sử trước đó đã đến rồi, nếu còn có gì cần thăm dò, có thể đến đó đi dạo một vòng." "Thôi không cần đâu." Về lai lịch và sự kiện lịch sử của bãi khai thác đá đó, Ngô Lương đã thông qua «Dưỡng Thần Chi Thông Yếu» mà Từ Phúc để lại để hiểu rõ, mà những công cụ và vật dụng sinh hoạt có thể coi là văn vật ở đó, đối với Ngô Lương thực ra cũng không có ý nghĩa gì, vì vậy hoàn toàn không cần phải đi nữa.

Cứ thế trầm ngâm một lúc, Ngô Lương lại nhìn về phía Vu Nữ Hô, mở miệng hỏi: "Hô cô nương, cô và Từ quân còn có gì muốn nói không?" "…" Vu Nữ Hô bị hỏi đến mức rơi vào im lặng.

Vấn đề này thật sự không dễ trả lời trước mặt Từ Phúc.

Với tư cách là tín đồ và truyền nhân của Từ Phúc, gặp được tổ thần cô tự nhiên nên có vô số lời muốn nói mới phải, như vậy mới tỏ ra thành kính.

Nhưng nếu nói về Từ Phúc và hòn đảo này cô còn có gì muốn hỏi, những gì cần biết cô đã biết, tạm thời quả thực không có gì cần hỏi nữa.

Thấy Vu Nữ Hô có phản ứng này, Ngô Lương tự nhiên hiểu được suy nghĩ của cô, bèn nói tiếp: "Nếu đã như vậy, ta thấy thời gian cũng không còn sớm, chúng ta chuẩn bị rời khỏi Tổ Châu thôi, nếu không đợi thủy triều dâng trở lại, muốn ra ngoài phải đợi đến mười mấy năm sau rồi." Nói xong, Ngô Lương lại nhìn về phía "Từ Phúc", cười nói: "Từ quân, bên ngoài đang có một số binh mã nghe lệnh của ta, nếu ngài có việc gì cần trợ giúp hoàn thành, thì nhân lúc này nói cho ta biết, nếu có thể làm được, ta sẽ dốc toàn lực giúp đỡ, cũng không uổng công chúng ta quen biết một phen." "Tổ thần nói, đa tạ hảo ý của Ngô thái sử, ngài thực sự không có việc gì cần Ngô thái sử trợ giúp." Vu Nữ Hô chuyển lời. "Vậy còn cỏ diệt thế này thì sao?" Ngô Lương lại hỏi một cách mơ hồ.

Qua cuộc giao lưu vừa rồi với Từ Phúc, Ngô Lương hoàn toàn nghe ra được, sau khi hiểu rõ bản chất của "Dưỡng Thần Chi" là cỏ diệt thế, Từ Phúc chắc chắn không hy vọng thứ này lọt ra thế giới bên ngoài, thực ra Ngô Lương cũng có suy nghĩ này, và nếu muốn thực hiện mục tiêu này, cách làm thỏa đáng nhất chính là phong tỏa con đường vào Tổ Châu, vẹt của Tổ Châu không cần ra ngoài nữa, người bên ngoài cũng không cần vào nữa.

Việc này Ngô Lương cảm thấy Từ Phúc đã trở thành Địa phược linh chắc chắn không làm được, mà Phường Nhân Quân của hắn thì

có thể nghĩ cách phong kín lối vào quỷ động đó.

Nhưng làm vậy rốt cuộc sẽ có hậu quả gì, trong lòng Ngô Lương cũng không có câu trả lời chắc chắn, vì vậy chỉ có thể hỏi ý kiến của Từ Phúc. "Tổ thần nói… việc này không cần Ngô thái sử lo lắng, sau khi Ngô thái sử rời đi, ngài sẽ dần dần tan biến, Tổ Châu và Dưỡng Thần Chi cũng sẽ cùng ngài chìm sâu xuống đáy biển, từ đây thế gian sẽ không còn Tổ Châu nữa." Vu Nữ Hô hơi nhíu mày, dường như nghe được chuyện gì đó kinh khủng, giọng điệu có chút do dự nói. "Ý gì vậy?" Ngô Lương cũng sững sờ.

Chẳng lẽ Tổ Châu sắp xảy ra vận động địa chất dữ dội, mà Từ Phúc đã dự cảm hoặc nhận ra tình huống này, nên mới nói vậy?

Nhưng điều này cũng quá trùng hợp rồi.

Cứ như thể Tổ Châu và "Dưỡng Thần Chi" vẫn luôn chờ đợi Ngô Lương đến, hắn đã đến, chúng cũng không còn cần thiết tồn tại nữa, bèn tự động kích hoạt chương trình tự hủy.

Nếu vậy, kịch bản trong tay Ngô Lương hắn là của "thiên mệnh chi tử".

Ngô Lương đương nhiên sẽ không nghĩ vậy, hắn tuy là một người xuyên không được ưu ái, nhưng cũng chưa đến mức thiên đạo phải viết kịch bản riêng cho hắn chứ? "Tổ thần nói, trải qua mấy trăm năm, ngài đã không còn là một Địa phược linh bình thường." Vu Nữ Hô vẻ mặt phức tạp chuyển lời, "Lúc ban đầu, linh hồn của ngài bị trói buộc trong thạch động dưới núi Ngọc, tuần hoàn qua lại không thể rời đi, sau đó theo thời gian trôi qua, ngài dần dần có thể rời khỏi thạch động, có thể đứng trên đỉnh núi Ngọc nhìn xuống Tổ Châu, chỉ là vẫn không thể ra khỏi địa giới của núi Ngọc, sau này nữa, phạm vi hoạt động của ngài dần dần mở rộng, hiện nay đã có thể đến mọi nơi trong địa giới của Tổ Châu…" "Ngô thái sử, không giấu gì ngài, ta cũng là sau khi

nghe những lời này của tổ thần mới hiểu được bản chất của Địa phược linh." "Địa phược linh vậy mà có thể trưởng thành, thời gian tồn tại càng lâu, năng lực của Địa phược linh càng mạnh, phạm vi khu vực trói buộc Địa phược linh cũng sẽ ngày càng rộng, vì vậy Địa phược linh không phải là linh thể bình thường, chúng thực ra là ấu thể của 'Địa thần', mà khu vực trói buộc chúng chính là thân thể của Địa phược linh… Cùng với sự trưởng thành không ngừng, thân thể của tổ thần đã mở rộng ra toàn bộ Tổ Châu, hiện nay Tổ Châu đã hoàn toàn nằm trong sự kiểm soát của ngài, ngài đã trở thành tổ thần theo đúng nghĩa đen — thần linh của Tổ Châu." ???

Những lời này của Vu Nữ Hô một lần nữa khiến Ngô Lương sững sờ, trong lòng không khỏi nảy ra vô số ý nghĩ châm chọc.

Địa thần gì chứ?

Đây chẳng phải là Thổ Địa công công đã tồn tại từ rất sớm trong truyền thuyết dân gian của thiên triều sao?

Chẳng lẽ Thổ Địa công công và Địa phược linh thực ra là cùng một thứ, chỉ có điều Thổ Địa công công là thể hoàn chỉnh của Địa phược linh mà thôi? "Vậy, ý của Từ quân là…" Ngô Lương như có điều chỉ, hỏi. "Sau khi chúng ta rời khỏi đây, tổ thần sẽ tự mình khiến Tổ Châu không thể thấy lại ánh mặt trời trước khi tan biến, Dưỡng Thần Chi cũng sẽ không xuất hiện trên thế gian nữa, vì vậy Ngô thái sử không cần lo lắng về việc này." Vu Nữ Hô nói thẳng. "…" Nghe được câu trả lời mà trong lòng đã có phần đoán được, Ngô Lương đột nhiên có chút sợ hãi.

Nếu Từ Phúc tự mình có thể hoàn thành những việc này, vậy thì Ngô Lương và Vu Nữ Hô có thể sống đến bây giờ, hoàn toàn là nhờ ân huệ của Từ Phúc, có lẽ là vì trước đó ngài không rõ bản chất của Dưỡng Thần Chi, hoặc là ngài vốn không có tâm sát sinh, tóm lại,

hoàn toàn là vì Từ Phúc cho phép họ thăm dò ở đây, họ mới có thể an toàn đi lại khắp nơi, nếu không trước đó ở thạch động dưới núi Ngọc, Từ Phúc đã có thể dễ dàng nhốt chết họ.

Cũng may là Từ Phúc.

Nếu là các Địa phược linh khác, đặc biệt là loại hung linh có oán niệm cực sâu, Ngô Lương thực sự không thể tưởng tượng được sẽ xảy ra chuyện gì.

Nhưng, Ngô Lương trước đây đã đến rất nhiều nơi, trong đó cũng gặp rất nhiều sự kiện quỷ dị liên quan đến linh thể, nhưng "Địa thần" đã nắm giữ một phương trời đất như Từ Phúc thì tuyệt đối chưa từng có.

Nếu không, Ngô Lương và đám người Phường Nhân Quân e rằng căn bản không sống được đến bây giờ, dù sao đối mặt với loại "Địa thần" không nhìn thấy, không sờ được mà lại có thể hủy thiên diệt địa này, cho dù là Ngô Lương cũng không có biện pháp nào hữu hiệu… không biết pháp khí chuyên khắc chế tà vật như "trống Quỳ Ngưu" và "Thái Công Ấn" có hiệu quả không.

Ngô Lương chỉ biết một điều, hắn hiện đang mang theo "Thái Công Ấn", và khoảng cách với "Từ Phúc" rất gần, mà "Từ Phúc" lại không hề biểu hiện ra bất kỳ sự khó chịu nào… Một lát sau. "Nếu đã như vậy, ta không nói nhiều nữa." Ngô Lương chắp tay với "Từ Phúc", "Nếu Tổ Châu và Dưỡng Thần Chi vĩnh viễn không xuất hiện nữa, vậy sau khi ra ngoài, ta có thể ghi chép lại những chuyện liên quan đến Tổ Châu và Dưỡng Thần Chi một cách trung thực vào sử sách, cũng sẽ ghi lại cuộc đời của Từ quân một cách trung thực, để hậu thế có thể hiểu được những chuyện đã xảy ra ở đây." "Tổ thần nói, Ngô thái sử chí hướng cao xa khiến người ta bội phục, ngài hoàn lễ với Ngô thái sử, trong đời có thể gặp được một kỳ nhân như Ngô

thái sử, cũng là một niềm vui lớn trong đời." Vu Nữ Hô chuyển lời. … Trên đường trở về đi qua trại dưới núi, Vu Nữ Hô đặc biệt đến mấy dãy nhà đá, thả những con vẹt bị Ngô Lương nhốt trước đó ra, lại từ các nhà đá khác thu thập một ít đất đen, đổ đầy vào những túi nước đã mang vào, rồi mới theo Ngô Lương đi đến hang sâu bên cạnh đảo.

Ngô Lương nhìn thấy mà không ngăn cản.

Vu Nữ Hô đã sử dụng đất đen, việc này tự nhiên không thể đảo ngược, khi cô ấy lớn tuổi hơn một chút chắc chắn sẽ dần dần hóa đá, cuối cùng hóa thành một đống đá vụn lạnh lẽo.

Mà những thứ đất đen này có thể làm chậm quá trình hóa đá ở một mức độ nào đó, đồng thời giúp cô kéo dài thêm một khoảng thời gian tuổi thọ.

Ngô Lương không cần hỏi cũng đoán được, những vấn đề liên quan chắc chắn Vu Nữ Hô đã hỏi Từ Phúc, hiểu rằng việc này đã không còn đường xoay chuyển, vì vậy chỉ có thể chọn tiếp tục dựa vào đất đen.

Đây có lẽ chính là số mệnh của cô.

Ngô Lương lại nhớ đến ghi chép về cô trong lịch sử: "Có một nữ tử tên là Ti Di Hô, lớn tuổi không gả, thờ phụng quỷ thần đạo, có thể dùng yêu thuật mê hoặc chúng, bèn cùng nhau lập làm vua.

Thị tỳ nghìn người, ít ai được gặp, chỉ có một nam tử dâng đồ ăn thức uống, truyền lời nói.

Nơi ở cung thất, lầu gác thành lũy, đều có lính cầm binh khí bảo vệ.

Pháp tục nghiêm ngặt." Sử dụng đất đen mất đi khả năng sinh dục, vì vậy lớn tuổi không gả.

Sau khi lớn tuổi, thân thể dần bắt đầu hóa đá, mà số đất đen mang

ra lần này lại đã tiêu hao gần hết, không thể thuyên giảm, vì vậy chỉ có thể ở lâu trong cung sâu không lộ diện nữa.

Nghĩ đến đây, Ngô Lương cảm thấy có thể cho cô một đề nghị không tồi, thay vì mang những thứ đất đen này ra ngoài, thà rằng mang theo hai phiến lá của "Dưỡng Thần Chi" ra ngoài, như vậy có thể dựa vào "Dưỡng Thần Chi" để hồi sinh một lượng lớn tử thi, rồi trông coi những tử thi này, chờ chúng hóa thành một lượng lớn đất đen, như vậy cung cấp cho cô ăn cả đời chắc cũng không có vấn đề gì.

Nhưng cuối cùng Ngô Lương vẫn không đề nghị.

Hắn có thể nghĩ đến điều này, Vu Nữ Hô tám phần cũng có thể nghĩ đến, mà sở dĩ cô không làm vậy, nhất định có suy nghĩ của riêng mình, cũng có thể là yêu cầu của Từ Phúc.

Chương 765

Làm xong những việc này, Ngô Lương và Vu Nữ Hô cuối cùng cũng lên đường trở về.

Có kinh nghiệm lúc vào, lúc ra đi trở nên đơn giản hơn nhiều, trải qua quá trình chìm xuống nhanh chóng và trời đất đảo lộn, Ngô Lương và Vu Nữ Hô thuận lợi nổi lên khỏi vũng nước sâu trong quỷ động. "Công tử!" "Mau!

Mau kéo công tử lên!" "Tốt quá rồi!" Đám người Phường Nhân Quân đang lo lắng chờ đợi, thấy Ngô Lương và Vu Nữ Hô nổi lên thì vô cùng vui mừng, vội vàng xông lên trước bảy tay tám chân kéo hai người họ ra khỏi vũng nước. "Sao các ngươi còn ở đây?" Ngô Lương thở hổn hển hỏi, sau khi vào Tổ Châu, khái niệm về thời gian của Ngô Lương trở nên rất mơ hồ, nhưng hắn ước chừng bây giờ chắc đã qua thời gian hẹn trước.

Vu Cát cười như một đóa hoa cúc nở rộ, toe toét nói: "Cách thời gian công tử hẹn với chúng ta còn nửa canh giờ nữa, chúng ta dù có tham sống sợ chết thế nào, cũng không thể sớm bỏ lại công tử mà chạy trốn được chứ?" "Còn sớm hơn nửa canh giờ à?" Ngô Lương sững sờ. "Quân tử, bên dưới có phải là Tổ Châu trong truyền thuyết không?" Chân Mật vừa dùng khăn lau nước trên đầu cho Ngô Lương, vừa tò mò hỏi. "Ừm." Ngô Lương gật đầu, cười nói, "Dưỡng Thần Chi cũng quả thực tồn tại, nhưng không đơn giản như trong truyền thuyết, trước đây nàng đã tận mắt thấy kết cục cuối cùng của người được Dưỡng Thần Chi hồi sinh là gì, trong lòng hẳn đã có phỏng đoán." "Vậy quân tử có thu hoạch gì khác không?" Chân Mật lại hỏi.

Đang lúc nói chuyện. "Ục ục!" Trong vũng nước đột nhiên phát ra

tiếng động lạ, chỉ thấy một chuỗi bong bóng to bằng đầu người lớn đang nổi lên từ dưới nước, cùng lúc đó, nước biển vốn trong vắt cũng dường như bị một lực nào đó ảnh hưởng, trở nên đục hơn trước rất nhiều. "Rào rào… rào rào…" Càng nhiều tiếng động lạ truyền đến, một số viên đá vụn bên cạnh vũng nước cũng bắt đầu run lên như sàng trấu, va vào nhau phát ra tiếng động. "Ngô Hữu Tài, còn có nhiều âm thanh hơn đến từ sâu trong vũng nước, những âm thanh này rõ ràng lớn hơn nhiều so với tiếng động chúng ta đang nghe, dường như bên dưới đang xảy ra biến cố lớn gì đó." Bạch Tinh Tinh đã nhíu chặt mày, nghiêm nghị nói với Ngô Lương.

Ngô Lương đại khái đã hiểu chuyện gì đang xảy ra, để tránh những chuyện đang xảy ra ở Tổ Châu ảnh hưởng đến quỷ động, Ngô Lương lập tức nói với mọi người: "Có chuyện gì ra ngoài rồi nói, mau chóng rời khỏi nơi này." … Bên ngoài quỷ động, các ngư dân vẫn đang từng nhóm đi bắt hải sản, thu hoạch quả thực rất khả quan, Ngô Lương thậm chí còn thấy mấy người hợp sức khiêng một con cá lớn cao bằng người đi trên bờ biển, con cá này ước chừng cũng phải nặng mấy trăm cân.

Nhưng tâm tư của Ngô Lương lúc này đã bay đến mặt âm của núi Úc Châu.

Từ Phúc bảo hắn lăng mộ của Tề Khang công Lữ Thải ở hướng đó, và bên cạnh còn có một cây bách sống gần nghìn năm, coi như là một địa tiêu khá rõ ràng.

Mà lăng mộ này hiển nhiên sẽ không hoành tráng như những ngôi mộ cổ đã từng thăm dò trước đây.

Khả năng cao chỉ là một nấm mồ nhỏ, tùy tiện đào vài nhát là có thể thấy được chủ mộ, thậm chí bên trong tám phần còn không có quan quách, dù sao cũng chỉ là một ngôi mộ nhỏ đơn sơ.

Mặc dù làm vậy đối với Tề Khang công chắc chắn có chút bất kính, nhưng Ngô Lương vẫn cảm thấy cần phải kiểm tra một chút. "Đúng rồi, Sát Mộc vương tử, ngươi xem lại một chút, khí tức của Thái Công Ấn này của ta có còn không bình thường không?" Ngô Lương gọi Sát Mộc vương tử lại, lấy "Thái Công Ấn" trong lòng ra. "Vẫn vậy." Sát Mộc vương tử không chút do dự đáp. "Vậy thì không sai được rồi." Ngô Lương khẽ gật đầu, quay lại nói với Dương Vạn Lý, "Dương Vạn Lý, ngươi mang theo một số người đến mặt âm của núi Úc Châu, tập trung tìm một cây bách sống gần nghìn năm, sau khi phát hiện lập tức bảo vệ hiện trường và cử người về báo cho ta." "Vâng!" Dương Vạn Lý lập tức dẫn theo vài binh sĩ Phường Nhân Quân đi làm theo.

Ngô Lương thì dẫn những người còn lại cùng đến khu trại mà các ngư dân xây dựng dưới chân núi Úc Châu, làm phiền Kim Vệ giúp sắp xếp một căn nhà gỗ khá rộng rãi, triệu tập toàn bộ các thành viên cốt cán của Phường Nhân Quân vào họp.

Về phần Vu Nữ Hô, nàng bị Ngô Lương sắp xếp đến nơi khác, dù sao nàng cũng là người ngoài, lại còn là người dị tộc, tự nhiên không có tư cách tham gia hội nghị nội bộ của Phường Nhân Quân.

Sau khi vào nhà gỗ và mọi người đã ngồi xuống, Ngô Lương trước tiên kể tóm tắt lại cho mọi người nghe về trải nghiệm thần kỳ khi lên Tổ Châu lần này, tiếp đó liền lấy ra hai cuộn vải lụa ghi chép 《Quỷ Cốc Tử - Chuyển Hoàn, Khư Loạn thiên》 và 《Bản Kinh Âm Phù Thất Thuật》, hào phóng trưng bày trước mặt mọi người. "Lão tiên sinh, Gia Cát Lượng, hai người xem qua nội dung trên đây trước, sau đó mau chóng dùng bút mực sao chép lại để bảo quản." Ngô Lương nhanh chóng giao nhiệm vụ đầu tiên.

Khác với mực có thể thấm vào vải lụa, nét chữ do bút than để lại trên vải lụa đều được tạo thành từ bột than bám trên bề mặt.

Nét chữ như vậy thực ra rất không ổn định, trong quá trình xem, vải lụa không ngừng biến dạng, những hạt bột than nhỏ li ti sẽ dần bong ra, thời gian lâu một chút nét chữ sẽ mờ đi, đến mức không nhìn rõ được chữ viết ban đầu, vì vậy chỉ có thể dùng làm phương tiện ghi chép tạm thời, không thể dùng để lưu trữ bảo quản. "Hiểu rồi." Gia Cát Lượng và Vu Cát sớm đã bị nội dung trên vải lụa thu hút, một người cầm 《Quỷ Cốc Tử》, một người cầm 《Bản Kinh Âm Phù Thất Thuật》, đều không ngẩng đầu lên mà đáp một tiếng. "À phải rồi lão tiên sinh, về cuốn 《Thái Bình Thanh Lĩnh Thư》, ông còn nhớ được bao nhiêu?" Ngô Lương lại hỏi. "《Thái Bình Thanh Lĩnh Thư》?" Vu Cát cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, có chút khó hiểu nhìn Ngô Lương đáp, "Tuy không phải là thuộc làu làu, nhưng cũng đã khắc sâu trong tâm trí, không biết công tử vì sao lại nhắc tới sách này?" "Khi ở Tổ Châu, ta đã hứa trước mặt Từ Phúc với vị vu nữ nước Uy đó, sẽ tìm cho nàng giáo nghĩa của Thái Bình Đạo để giải quyết loạn cục ở nước Uy." Ngô Lương giải thích, "Ai cũng biết, Thái Bình Đạo chính là bắt nguồn từ 《Thái Bình Thanh Lĩnh Thư》, 《Thái Bình Thanh Lĩnh Thư》 chính là giáo nghĩa của Thái Bình Đạo, vì vậy chuyện này cần ông ra tay." "Công tử đã yêu cầu, lão hủ tự nhiên sẽ làm theo." Vu Cát gật đầu đồng ý, nhưng khuôn mặt già nua đã nhăn lại, "Có điều 《Thái Bình Thanh Lĩnh Thư》 có hơn một trăm bảy mươi quyển, nội dung trong đó vô cùng rộng lớn, công tử muốn tặng toàn bộ sách này cho vị vu nữ nước Uy đó sao?" "Không cần thiết, lão tiên sinh chỉ cần trích lục những nội dung và thủ đoạn mà Trương Giác đã dùng để thu phục tín đồ là được, còn những phần tinh túy khác liên quan đến bí sự nước ta và tư tưởng Đạo gia thì thôi." Ngô Lương lộ ra vẻ mặt có chút gian xảo, cười nói, "Còn nữa, nội dung bên trong ông có thể tự do phát huy thêm một chút, ví dụ như chọn một ngọn núi nổi tiếng có ý nghĩa để làm thánh sơn, quy định phải định kỳ đến triều thánh mới có thể nhận được sự che chở của

thần linh… Tóm lại là từ nhiều phương diện, biến nước ta thành một thánh địa không thể xúc phạm.

Ông hiểu ý ta chứ?" "Chuyện này…" Vu Cát hiển nhiên không hiểu lắm.

Gia Cát Lượng lại tỉnh táo lại, tiếp lời: "Hữu Tài ca ca đây là muốn không đánh mà khuất phục được quân địch, thực chất cũng là một hình thức xâm lược về mặt tư tưởng.

Nếu cuốn 《Thái Bình Thanh Lĩnh Thư》 được tự do phát huy này đến nước Uy, quả thực có thể phát triển lớn mạnh, thì người nước Uy sẽ tin tưởng sâu sắc vào giáo nghĩa trong đó, như vậy về mặt tư tưởng sẽ dần dần hình thành cảm giác quy thuộc đối với nước ta, lâu dần sẽ mất đi cơ sở để nảy sinh lòng phản nghịch." "Thì ra là vậy, tâm tư của công tử quả nhiên không phải người thường có thể sánh bằng." Vu Cát lúc này mới vỡ lẽ, vội vàng đáp, "Lão hủ đã hiểu rồi, việc này nhất định sẽ làm cho công tử hài lòng." "Vậy phiền lão tiên sinh rồi." Ngô Lương khẽ gật đầu, nhưng trong lòng cũng không ôm hy vọng quá lớn.

Dù sao sự tại nhân vi, hắn đã làm những sắp xếp mà hắn cho là cần thiết, nhưng sau khi trở về nước Uy sẽ là thời gian để Vu Nữ Hô tự do phát huy, nàng ta thực ra cũng có thể chỉ lợi dụng những thông tin có lợi cho tình hình nước Uy, bỏ đi những thông tin bất lợi có thể gây ảnh hưởng sâu xa.

Việc này Ngô Lương chắc chắn không thể can thiệp, trừ khi hắn thật sự đi cùng đến nước Uy để kiểm soát mọi hành động của Vu Nữ Hô.

Hơn nữa Ngô Lương càng rõ ràng hơn, Vu Nữ Hô tuyệt đối không phải người đơn giản, nếu không đã không thể trở thành nữ vương huyền thoại trong lịch sử nước Uy, vì vậy chút mánh khóe này của

hắn chưa chắc đã có hiệu quả.

Cho nên cách đơn giản và trực tiếp nhất vẫn là như Ngô Lương đã nghĩ trước đó: sau này cứ đề nghị lão bản Tào đi thiết lập một cái Đông Hải Đô Hộ Phủ là xong!

Tạm thời gác lại chuyện này, Ngô Lương lại quay sang nói với những người khác: "Cuốn 《Quỷ Cốc Tử》 và 《Bản Kinh Âm Phù Thất Thuật》 này đều là kỳ thư do Quỷ Cốc tiên sinh để lại, nếu các ngươi có hứng thú cũng có thể qua xem thử, biết đâu xem xong sẽ có lĩnh ngộ gì đó." "Ta thì thôi vậy." Bạch Tinh Tinh nghe xong lại lùi sang một bên, uể oải nói, "Những thuật quyền mưu sách lược này có lẽ hữu dụng với các ngươi là nam tử, chứ đối với bọn ta là nữ tử thì chẳng có tác dụng gì, bọn ta lại không cần tham gia chính sự và chiến sự." "Tỷ tỷ nói sai rồi." Chân Mật lại lên tiếng khuyên, "Thuật quyền mưu sách lược đâu chỉ dùng được trong chính sự và chiến sự, cũng có thể dùng trong chuyện hậu cung nội viện.

Tỷ tỷ nếu có thể nắm vững tinh túy, mới có thể thể hội được sự kỳ diệu vô tận trong đó, cũng có thể san sẻ ưu phiền cho quân tử." "…" Nghe Chân Mật nói vậy, Ngô Lương bỗng cảm thấy mấy thứ này bọn họ tốt nhất là không nên xem, để tránh sau này chính mình phải đau đầu nhức óc. "Vậy muội muội phải xem cho kỹ vào." Bạch Tinh Tinh vẫn không có chút hứng thú nào, liếc Ngô Lương một cái rồi nói, "Ta tuy đã có thực tế vợ chồng với Ngô Hữu Tài, nhưng bản chất vẫn là người trông coi Tùy Hầu Châu của Bạch gia.

Nếu có ngày Ngô Hữu Tài không cần đến Tùy Hầu Châu nữa, ta sẽ mang bảo châu về lại Bạch gia, vì vậy chuyện hậu cung nội viện không liên quan đến ta.

Ngược lại, muội muội phải đề phòng nhiều một chút, Ngô Hữu Tài là một tên vô lại đa tình, trước đây ở nước Nhạc An đã có con với

một nữ tử tên là Văn Nhân Chiêu, lần này trở về không lâu nữa chắc sẽ cưới con gái của Tào Mạnh Đức làm vợ.

Đây mới chỉ là những vấn đề muội muội phải đối mặt bây giờ, tương lai biết đâu còn có các nữ tử khác nối gót kéo đến, đến lúc đó phải xem thủ đoạn của muội muội rồi." "Tỷ tỷ nói quá lời rồi, quân tử tương lai là người làm đại sự, vì vậy càng nên nạp nhiều nữ tử hiền thục, xinh đẹp, mới có thể khiến con cháu đông đúc, tránh cảnh không có người nối dõi." Chân Mật mím môi cười nói. "Muội muội đừng khuyên ta nữa, thứ này ta thật sự không có phúc hưởng thụ.

Ta từ nhỏ thấy chữ nghĩa dày đặc là đau đầu, nhìn thêm hai cái là buồn ngủ gật, lúc nhỏ không ít lần bị cha răn dạy vì chuyện này." Bạch Tinh Tinh vừa nói vừa nhíu mày lùi ra xa hơn. "…" Chân Mật thấy vậy cũng chỉ đành cười bất đắc dĩ, đi đến sau lưng Gia Cát Lượng, nghển cổ xem nội dung trên vải lụa.

Ngô Lương thì nhìn về phía Điển Vi và Sát Mộc vương tử cũng đang không chút động tĩnh, cười nói: "Điển Vi, Sát Mộc, hai người không qua xem thử sao?" "Vi thì thôi vậy." Điển Vi mặt không đổi sắc nói, "Chuyện quyền mưu sách lược có công tử lo liệu là đủ rồi, Vi chỉ cần làm tốt việc của mình là được, thật sự không cần thiết." "Ngô tướng quân lại không phải không biết, ta chỉ có hứng thú với những chuyện về đạo pháp, còn chuyện quyền mưu sách lược thì thôi đi." Sát Mộc vương tử cũng khéo léo từ chối. "Cuốn 《Bản Kinh Âm Phù Thất Thuật》 có lẽ liên quan đến đạo pháp đó." Ngô Lương bất đắc dĩ nói.

Đám cốt cán Phường Nhân Quân dưới trướng hắn thật đúng là lười biếng, thứ tốt như vậy người khác cầu còn không được, kết quả mấy tên này thấy lại cứ né tránh như hủi, như thể nhìn sách vài cái là rớt mất miếng thịt vậy, đúng là không biết hàng. "Vậy sao?

Vậy ta cũng qua xem thử." Nghe vậy, Sát Mộc vương tử cuối cùng cũng có chút phản ứng, nhưng vẫn với vẻ mặt miễn cưỡng đi đến sau lưng Vu Cát để xem, cứ như bị ai đó ép buộc vậy.

Nói đi cũng phải nói lại, cũng chỉ có Ngô Lương mới làm thế.

Nếu là những tên đầu lĩnh của các nhóm trộm mộ khác mà có được thứ gì tốt hiếm có, chắc chắn sẽ giấu kỹ như bưng, làm sao nỡ lấy ra chia sẻ với thuộc hạ, đúng là ở trong phúc mà không biết phúc.

Đương nhiên, đây cũng là vì Ngô Lương đủ hiểu và tin tưởng bọn họ, biết rõ những người này dù có được lợi ích gì thì cũng là đang mở rộng thực lực của Phường Nhân Quân, đối với hắn chỉ có lợi chứ không có hại.

Hơn nữa, hắn còn hiểu rõ hơn, cơ duyên và ngộ tính của mỗi người là khác nhau, đặc biệt là với loại bí thuật này, xem nó là "thiên thư" cũng không quá lời.

Có người xem nội dung "thiên thư", cũng chỉ là xem một đoạn văn tự tối nghĩa khó hiểu, không thu hoạch được gì, nhưng có người xem nội dung "thiên thư" lại có thể lĩnh hội được tinh túy trong đó, từ đó thu được lợi ích không nhỏ.

Lấy ví dụ như "Yếm hặc chi thuật" mà Ngô Lương đã nắm được trong mộ Mục Công trước đây.

Lúc đó cũng là một cuốn sách, Vu Cát cầm lên xem kỹ từ đầu đến cuối mấy lần mà không thu hoạch được gì, Ngô Lương chỉ xem qua một lượt đã lập tức tiến vào trạng thái nhập định, dễ dàng lĩnh ngộ được ảo diệu và đạo pháp trong đó.

Đây chính là người cùng mệnh khác.

Vì vậy theo Ngô Lương, những thứ như thế này nên đưa cho người của mình mà mình tin tưởng được xem qua, nếu không để đó

cũng chỉ bám bụi, không có bất kỳ ý nghĩa thực tế nào. ...

Không lâu sau, Chân Mật và Sát Mộc vương tử đã lùi lại.

Bọn họ đã xem qua 《Quỷ Cốc Tử》 và cả 《Bản Kinh Âm Phù Thất Thuật》, đáng tiếc đều không có được bất ngờ gì.

Đương nhiên, cũng có khả năng 《Quỷ Cốc Tử》 và 《Bản Kinh Âm Phù Thất Thuật》 vốn dĩ không phải là sách liên quan đến bí thuật, mà chỉ đơn thuần là binh thư về quyền mưu sách lược và kỹ năng ăn nói biện luận.

Dù sao thì trước đây Ngô Lương cũng đã xem qua bản 《Quỷ Cốc Tử》 và 《Bản Kinh Âm Phù Thất Thuật》 lưu truyền đến hậu thế, lúc đó quả thực chỉ thấy được những nội dung về phương diện này.

Nếu phải nói có thu hoạch gì, thì trong sách thực ra có rất nhiều nghiên cứu và thảo luận về xã hội học và tâm lý học, và những thứ này cũng có thể áp dụng vào quá trình giao tiếp hàng ngày, nếu vận dụng đúng cách ít nhất có thể khiến mình trở thành một người dễ mến hơn.

Kiếp trước, khi Ngô Lương làm hướng dẫn viên du lịch có thể trở thành hướng dẫn viên vàng của công ty lữ hành chính là nhờ ảnh hưởng của một số nội dung trong đó, nên hắn khá giỏi trong việc phỏng đoán tâm lý của một người, quan sát những chi tiết khó nhận thấy, biết rõ lúc nào nên nói gì và lúc nào không nên nói gì...

Đặc biệt là bản 《Bản Kinh Âm Phù Thất Thuật》 lưu truyền đến hậu thế, Ngô Lương tuy vẫn không chắc đó có phải là bản gốc của Quỷ Cốc tiên sinh hay không, nhưng bỏ qua những nội dung tối nghĩa liên quan đến đạo học, thì những nội dung và tư tưởng còn lại quả thực vô cùng đi trước thời đại, cho dù là một người bình thường nhất sau khi nắm vững, năng lực giao tiếp cũng có thể tăng lên một bậc.

Vì vậy năm đó ở hậu thế, hắn còn đặc biệt giới thiệu sách này cho bạn bè xung quanh, chỉ là không rõ đám bạn đó có xem trọng hay không.

Cùng lúc đó, Gia Cát Lượng và Vu Cát cũng đã xem xong nội dung của hai cuốn sách, đang lấy ra bút mực và vải lụa trắng mang theo người để chuẩn bị sao chép.

Nhìn biểu hiện của họ, Gia Cát Lượng dường như có chút lĩnh ngộ, còn Vu Cát thì có lẽ thu hoạch không lớn.

Nhưng chắc chắn cả hai đều không rơi vào trạng thái "nhập định", tức là cả hai đều không lĩnh ngộ được kỳ thuật diệu pháp từ trong đó.

Ngô Lương thấy Dương Vạn Lý vẫn chưa trở lại, bèn đi đến sau lưng Vu Cát, nhân lúc rảnh rỗi này xem kỹ nội dung của 《Bản Kinh Âm Phù Thất Thuật》, tiện thể so sánh với phiên bản lưu truyền đến hậu thế.

Nhưng cũng chỉ có thể là một sự so sánh sơ lược.

Bởi vì hắn chỉ có thể nhớ được một số kiến thức quan trọng trong văn bản, chứ không thuộc lòng nguyên văn, nhưng nếu các kiến thức quan trọng trong đó đều khớp, thì có lẽ cũng không có vấn đề gì lớn.

Cứ thế đọc kỹ, hai đoạn đầu Ngô Lương quả thực không thấy có sự khác biệt rõ ràng nào, vì giống như phiên bản lưu truyền đến hậu thế, hai đoạn này chủ yếu nói về những thứ như khí của ngũ tạng, thần linh, chân nhân, thánh nhân, những thứ đối với người bình thường mà nói là huyền diệu khó lường.

Trong đó chắc chắn ẩn chứa sự lý giải của người thời Chiến Quốc về Đạo, bao gồm cả khái niệm thiên đạo và nhân đạo.

Đáng tiếc cho đến bây giờ, Ngô Lương đối với thiên đạo và nhân đạo vẫn chưa có một nhận thức rõ ràng, chỉ là theo những sự vật kỳ

dị thấy được ngày càng nhiều, hắn càng tin vào sự tồn tại của thiên đạo và nhân đạo.

Nhưng khi Ngô Lương tiếp tục xem xuống dưới, có gì đó không ổn!

Ngô Lương lập tức nhận ra một chút khác thường.

Bởi vì mắt hắn đã dần hoa lên, những chữ viết vốn nên rất quen thuộc trong mắt hắn lại trở nên ngày càng xa lạ!

Chương 766

Lần trước xuất hiện tình trạng này là lúc lĩnh ngộ "Yếm hặc chi thuật" trong mộ Mục Công.

Ngô Lương vô thức lắc đầu, lại dùng sức dụi mắt, một lần nữa tập trung nhìn vào cuộn vải lụa trước mặt.

Lần này mắt hắn đã không còn hoa như vậy nữa.

Nhưng vừa mới xem tiếp được hai câu, lại xuất hiện một trận cảm giác choáng váng khó tả.

Cảm giác choáng váng này đến từ những chữ Hán không mấy ngay ngắn của Vu Nữ Hô trên vải lụa, phảng phất như muốn hút ý thức của hắn vào trong đó. "?!" Lúc này mọi người cũng đã chú ý đến sự khác thường của Ngô Lương.

Bởi vì thân hình đang đứng của hắn đã bắt đầu khẽ lay động, giống như mất đi điểm tựa, bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống.

Nhưng lần này, mọi người không lên tiếng làm phiền hắn, chỉ lặng lẽ đi đến sau lưng Ngô Lương.

Nếu hắn thật sự sắp ngã, họ có thể kịp thời đưa tay đỡ lấy, tránh để hắn bị thương. "Trời ơi là trời…" Vu Cát đang chuyên tâm sao chép cảm thấy có điều khác thường, quay đầu lại thấy cảnh đó, khuôn mặt già nua lập tức nhăn tít lại, cười khổ nói, "Công tử rốt cuộc là yêu nghiệt gì vậy?" ---------- Lúc này Ngô Lương tuy vẫn có thể nghe thấy giọng của Vu Cát, nhưng ý thức đã dần trở nên mơ hồ.

Có kinh nghiệm lĩnh ngộ "Yếm hặc chi thuật" lần trước, Ngô Lương rất tự giác ngồi xuống tại chỗ, hoàn toàn buông bỏ những tạp niệm trong lòng, thuận theo sự dẫn dắt của sức mạnh thần bí đó mà

tiến vào trạng thái "nhập định" mà Vu Cát đã nói.

Đây là một trạng thái nửa tỉnh nửa mê, vừa thực vừa ảo.

Nếu phải dùng một cách dễ hiểu hơn để hình dung… Ngô Lương cảm thấy nó giống như cảm giác hụt chân khi con người bước vào giấc ngủ nông.

Trạng thái này ai cũng từng trải qua, bởi vì theo hắn biết, ai cũng có kinh nghiệm vừa mới ngủ thiếp đi đột nhiên cảm thấy mình sắp rơi khỏi giường, giật mình tỉnh giấc rồi bật ngồi dậy, mở mắt ra mới phát hiện chỉ là một phen hú vía.

Cảm giác cũng tương tự như vậy.

Ngô Lương đã có kinh nghiệm về phương diện này, nên lần này đối phó với trạng thái này tỏ ra vô cùng thong dong.

Hắn biết tiếp theo mình sẽ trải qua một lần thần du kỳ diệu, và trong lần thần du này hắn chắc chắn sẽ có thu hoạch.

Về phần thu hoạch gì thì chưa thể nói trước, nhưng đây tuyệt đối là chuyện tốt mà người thường cầu còn không được… Vu Cát đã ghen tị đến phát khóc rồi.

Trong trạng thái này, Ngô Lương không có bất kỳ khái niệm nào về thời gian.

Cũng không biết đã qua bao lâu, Ngô Lương lại một lần nữa đến một cảnh tượng quen thuộc.

Đó là một mặt nước phẳng lặng như gương, Ngô Lương ngồi xếp bằng trên mặt nước, từng vòng gợn sóng đang lấy hắn làm trung tâm từ từ lan ra bốn phương tám hướng.

Soi mặt mình xuống mặt nước.

Vẫn là khuôn mặt của hắn ở hậu thế, chứ không phải khuôn mặt

của cơ thể "Hữu Tài ca" này.

Cũng chính vào khoảnh khắc này, Ngô Lương bỗng cảm nhận được một luồng áp lực từ sau lưng, luồng áp lực này khiến hắn tim đập nhanh, làm hắn không khỏi rùng mình một cái rồi quay đầu lại xem. "Đây là?!" Lúc này Ngô Lương mới kinh ngạc phát hiện, sau lưng hắn không biết từ lúc nào đã mọc lên một tòa kiến trúc nguy nga, hùng vĩ.

Tòa kiến trúc này trông có vẻ là một ngôi cổ miếu mang đậm phong cách thiên triều, phía trước có bốn cây cột lớn màu đỏ son.

Cột cao chót vót đến mười trượng, bốn người lớn tay trong tay có lẽ cũng không thể ôm hết được.

Mà chiều cao của cột cũng chỉ bằng một nửa chiều cao tổng thể của ngôi cổ miếu.

Đúng vậy, ngôi cổ miếu này cao đến tận hai mươi trượng.

Hai mươi trượng, ít nhất cũng tương đương với một tòa nhà hai mươi tầng ở hậu thế, thật sự có chút khoa trương.

Đương nhiên, tương ứng với chiều cao, quy mô của ngôi cổ miếu này cũng vô cùng hùng vĩ, chỉ riêng cánh cửa lớn đang mở rộng đối diện hắn đã cao năm sáu trượng, lúc này trông như một cái miệng máu chực chờ nuốt chửng mọi thứ, khiến Ngô Lương chỉ cảm thấy mình vô cùng nhỏ bé, có chút không biết phải làm sao. "Đây rốt cuộc là nơi nào?" Ngô Lương đứng dậy, ngẩng đầu nhìn lên đỉnh cửa lớn.

Thông thường tất cả các miếu mạo đều nên có một tấm biển ngạch, và qua chữ viết trên biển ngạch có thể đoán được trong miếu thờ vị thần linh nào.

Nhưng ngôi cổ miếu này lại không có biển ngạch, trên cột hai bên cửa cũng không có bất kỳ chữ viết nào như câu đối, trông vô cùng

thần bí.

Sau khi định thần lại một chút, Ngô Lương quyết định tiến vào cổ miếu xem cho rõ.

Đây là ngôi cổ miếu hắn thấy sau khi "nhập định", vậy nên rất có khả năng liên quan đến hắn.

Tuy lúc nãy đột nhiên nhìn thấy ngôi cổ miếu nguy nga hùng vĩ này khiến hắn vô cùng chấn động, nhưng nghĩ kỹ lại, đây là nơi thần thức của hắn du ngoạn, tự nhiên cũng không có gì phải lo lắng.

Chỉ là muốn vào ngôi cổ miếu này phải đi lên mười mấy bậc thềm đá trước cửa.

Mười mấy bậc thềm đá này cũng khoa trương như chính ngôi cổ miếu vậy… mỗi bậc thềm đá cao gần một mét, Ngô Lương căn bản không thể đi lên bình thường được, phải dùng cách bò, đây mới đúng nghĩa là bò cầu thang.

May mắn là trong trạng thái này, cơ thể Ngô Lương không cảm nhận được giới hạn về thể lực.

Cứ thế một hơi bò lên đến đỉnh thềm đá cũng không hề cảm thấy mệt mỏi, chỉ là khi quay đầu nhìn xuống dưới, cảm giác mình giống như một con ếch đang bò cầu thang… tuy hình dung này không hay ho cho lắm, nhưng tỷ lệ giữa bậc thềm đá và hắn, chắc cũng giống như tỷ lệ giữa cầu thang bộ bình thường ở hậu thế và một con ếch.

Nhưng đó không phải là trọng điểm, trọng điểm là trong ngôi cổ miếu này rốt cuộc có gì.

Quay người đối diện với cánh cửa lớn đang mở rộng của cổ miếu, còn có cả cái ngạch cửa cao gần hai mét, Ngô Lương vẫn không thể nhìn thấy tình hình cụ thể bên trong, chỉ đành hít một hơi thật sâu, nhanh chân bước tới.

Ngạch cửa cao hai mét đã là quá đáng rồi.

Nhưng là một nam tử trưởng thành, Ngô Lương giơ tay lên là có thể dễ dàng bám vào mép trên của ngạch cửa, như vậy việc trèo qua cũng không phải là quá khó.

Ngô Lương nhanh chóng bò lên ngạch cửa, nhưng không vội nhảy vào trong, mà hai chân một trong một ngoài dạng ra ngồi trên đỉnh ngạch cửa, ngó vào bên trong cổ miếu.

Nhưng nhìn vào Ngô Lương mới phát hiện, bên trong cổ miếu này dường như được trang bị vật liệu hút sáng.

Dù hắn đã bò đến tận cửa, bên trong vẫn là một mảng tối đen như mực, thậm chí cả mặt đất phía sau ngạch cửa cũng không thể nhìn thấy.

Ngô Lương không khỏi có chút do dự.

Cảnh tượng này cho hắn cảm giác bên trong chính là một vực sâu vô tận, một khi nhảy xuống sẽ là một đi không trở lại.

Cũng chính vào lúc này, "Thùng thùng!" Ngô Lương giật mình, hắn nghe thấy một âm thanh kỳ quái.

Âm thanh này nghe rất trầm đục, cảm giác như có thứ gì đó bị bịt kín trong trống, và điều duy nhất Ngô Lương có thể chắc chắn là, tiếng động kỳ quái này chắc chắn phát ra từ sâu trong cổ miếu. "Thùng thùng!" Giây tiếp theo, âm thanh kỳ quái lại vang lên. "Đây rốt cuộc là cái gì…" Ngô Lương trong lòng càng thêm không chắc, cảm giác nguồn gốc của âm thanh này dường như là vật sống, nhưng nhất thời hắn lại không thể đưa ra bất kỳ suy đoán nào, vẫn không dám hành động thiếu suy nghĩ. "Thùng thùng!

Thùng thùng!

Thùng thùng!…" Nhưng âm thanh đó không hề bị hắn ảnh hưởng,

vẫn giữ nhịp điệu vang lên liên tục không ngừng.

Âm thanh vang vọng trong ngôi cổ miếu tối đen như mực, khắp nơi đều là tiếng vọng khe khẽ.

Cũng chính lúc này, "Đi vào đây… đi vào đây… đi vào đây…" Trong ý thức của Ngô Lương đột nhiên lại xuất hiện một giọng nói như vậy, giống như có một người đang quan sát hắn, dẫn dắt hắn, cố gắng dụ hắn vào trong cổ miếu. "?!" Ngô Lương vô thức nhìn xung quanh, không thấy gì cả.

Đây rốt cuộc là giọng của ai?

Lại là ai đang quan sát ta, dẫn dắt ta?

Ngô Lương cũng là một người cẩn thận đa nghi, chỉ là không nghiêm trọng như lão bản Tào, và đây cũng chính là nền tảng sinh tồn của Ngô Lương trong thời loạn thế này, nếu không cho dù hắn là hồng nhân bên cạnh lão bản Tào, cũng có khả năng chịu kết cục như Hí Chí Tài.

Đồng thời Ngô Lương lại là một người có tinh thần mạo hiểm, nếu không đã không quanh năm lặn lội trong những cổ mộ bí cảnh đó, càng không thường xuyên thân chinh đi trước.

Nhưng bây giờ Ngô Lương lại rơi vào do dự.

Nếu không có giọng nói này vang lên, tiếp theo hắn có lẽ sẽ mạo hiểm tiến vào ngôi cổ miếu tối đen như mực này, cho dù bên trong thật sự là một vực sâu không đáy, hắn cũng sẽ thử một phen.

Nhưng bây giờ đột nhiên có một giọng nói dẫn dắt hắn truyền đến, hắn ngược lại bắt đầu nghi ngờ mục đích của chủ nhân giọng nói này, không chắc có nên tuân theo sự dẫn dắt của giọng nói này hay không. "Đi vào đây… đi vào đây… đi vào đây…" Giọng nói đó vẫn lặp đi lặp lại trong ý thức của Ngô Lương, chỉ khác với âm thanh "thùng

thùng", giọng nói này đang dần trở nên dồn dập, như thể đã mất đi kiên nhẫn, đang không ngừng thúc giục hắn. "Ngươi là ai, có thể hiện thân ra gặp mặt được không?" Ngô Lương lớn tiếng hét.

Giọng nói truyền đi rất lâu trong cổ miếu mới có tiếng vọng, đây là một dấu hiệu tốt, vì có tiếng vọng tức là không gian trong cổ miếu là có giới hạn, hơn nữa tiếng vọng này cũng không quá trống rỗng, không có dấu hiệu dần xa đi, điều này cho thấy đây không phải là một vực sâu vô tận như hắn đã nghi ngờ trước đó.

Chỉ tiếc là trong trạng thái hiện tại, Ngô Lương tuy không trần truồng, nhưng cũng không mang theo những trang bị trộm mộ đó, vì vậy không thể lấy ra Tùy Hầu Châu để chiếu sáng. "…" Dường như nghe được lời của Ngô Lương, giọng nói trong ý thức tạm thời biến mất.

Nhưng cũng chỉ biến mất ba giây, tiếp đó lại có một giọng nói khác xuất hiện trong ý thức của Ngô Lương: "Không cần sợ hãi… không cần sợ hãi… không cần sợ hãi…" Ngô Lương lập tức nhíu chặt mày.

Bởi vì giọng nói này hoàn toàn khác với giọng nói trước đó, tức là người truyền đạt thông tin này cho hắn và người dẫn dắt hắn "đi vào đây" trước đó tuyệt đối không phải cùng một người! "Không phải một người, mà là có hai người đang quan sát ta?" Da đầu Ngô Lương bắt đầu tê dại.

Hơn nữa hai người này chắc chắn không phải người bình thường, người bình thường sao có thể sử dụng thủ đoạn truyền âm tương tự như "truyền âm nhập mật" trong tiên hiệp, trực tiếp truyền lời muốn nói vào ý thức của hắn? "Các vị hạ rốt cuộc là ai?" Ngô Lương ép mình bình tĩnh lại, hướng về phía cổ miếu tối đen như mực chắp tay thi lễ nói, "Tại hạ do cơ duyên xảo hợp tiến vào thế giới kỳ dị này,

nếu có gì quấy nhiễu xin chư vị lượng thứ." "…" Giọng nói mới xuất hiện trong ý thức theo đó dừng lại, nhưng trong cổ miếu cũng không có bất kỳ hồi đáp nào, mọi thứ xung quanh đều tĩnh lặng đến đáng sợ… ngoại trừ âm thanh trầm đục "Thùng thùng!

Thùng thùng!

Thùng thùng…", từ khi nó xuất hiện đến giờ vẫn không thay đổi, giống như một cỗ máy tuân thủ chương trình, mọi thứ xung quanh đều không liên quan đến nó. "Xin các hạ hiện thân gặp mặt!" Đợi mấy giây, Ngô Lương lại chắp tay hô một tiếng.

Giây tiếp theo, "Vào đi… ngươi muốn vào… cuối cùng ngươi nhất định sẽ vào… Vào đi… ngươi muốn vào… cuối cùng ngươi nhất định sẽ vào…" Lần này giọng nói xuất hiện trong ý thức của Ngô Lương không còn là một câu đơn giản lặp lại, mà xuất hiện những câu khác nhau.

Chương 767

Đồng thời giọng nói này cũng đã khác với hai giọng nói trước, dường như lại đổi một người khác truyền âm cho hắn… Đáng nói là, ba giọng nói này tuy âm sắc hoàn toàn khác nhau, nhưng Ngô Lương nghe lại có cảm giác vô cùng quen tai, như thể đã từng nghe ở đâu đó, và không chỉ nghe một lần.

Điều này không nghi ngờ gì khiến mọi thứ trước mắt càng thêm quỷ dị.

Và điều quỷ dị hơn nữa là, cùng lúc giọng nói này xuất hiện trong ý thức, Ngô Lương rõ ràng cảm nhận được cơ thể mình lại có dấu hiệu rục rịch. "?!" Dấu hiệu này khiến Ngô Lương càng thêm hoảng sợ, lông tơ cũng dựng đứng cả lên.

Còn có chuyện gì quỷ dị hơn thế này sao?

Những giọng nói này không ảnh hưởng đến ý niệm của hắn, nhưng lại có thể trực tiếp ảnh hưởng đến cơ thể hắn, khiến cơ thể hắn xuất hiện tình huống không đồng bộ với ý niệm.

Nhưng may mắn là lúc này cơ thể hắn vẫn nằm trong tầm kiểm soát của mình.

Chỉ là cảm giác rục rịch đó lại vô cùng rõ ràng, giống như một người có thói quen cắn móng tay, sẽ vô thức đưa tay vào miệng, đợi cắn hai cái rồi mới đột nhiên phản ứng lại: "Không đúng, không phải đã nói thói quen này không tốt, đã quyết tâm sửa đổi rồi sao?" Lấy một ví dụ khác sát thực hơn: giống như khi đàn ông nhìn thấy một mỹ nữ xa lạ vô cùng quyến rũ, lý trí và ý thức của đa số đàn ông sẽ tự nhủ không được làm những việc vi phạm pháp luật, vi phạm đạo đức, không phù hợp với thân phận, không phù hợp với lợi ích bản thân,

không phù hợp với độ dày của ví tiền, nhưng cơ thể lại thường rất thành thật mà phản ứng: "Ta muốn!", nếu không trên thế giới này sao lại xảy ra những chuyện phụ nữ cưỡng ép đàn ông?

Mà đa số người, thực ra đều có thể cảm nhận rõ ràng sự rục rịch này của cơ thể, chỉ là khi đổi sang các cơ quan khác của cơ thể, cảm giác sẽ không rõ ràng như vậy mà thôi.

Nhưng bây giờ, Ngô Lương lại có thể cảm nhận vô cùng rõ ràng dục vọng của cơ thể mình.

Hắn cho rằng không nên dễ dàng tiến vào ngôi cổ miếu này, nhưng cơ thể hắn lại như lời giọng nói đó nói "muốn vào".

Đang nghĩ như vậy thì, "Long đàm hổ huyệt ngươi còn dám xông vào, sao lại sợ một ngôi cổ miếu xuất hiện lúc nhập định?

Nếu hôm nay không vào tìm cho ra nhẽ, ngươi nhất định sẽ canh cánh trong lòng suốt đời, nếu lúc này lùi bước, đó sẽ không còn là ngươi nữa!" Giọng nói thứ tư đột nhiên vang lên trong ý thức của Ngô Lương.

Khác với ba giọng nói thầm thì trước đó, giọng nói này lại vô cùng đanh thép hùng hồn, Ngô Lương không khỏi bị ảnh hưởng, xua tan đi sự hoảng sợ ngày càng mãnh liệt trong lòng. "Phép khích tướng sao?" Tuy quả thực bị ảnh hưởng không nhỏ, nhưng Ngô Lương vẫn vô cùng lý trí.

Nhưng những lời này cũng nói thẳng vào tim đen của Ngô Lương.

Đây là một ngôi cổ miếu chỉ xuất hiện khi nhập định, và hắn hiện tại cũng nên đang ở trong trạng thái thần du.

Tuy tạm thời không rõ những chuyện gặp phải trong trạng thái thần du sẽ gây ảnh hưởng gì đến bản thể của mình, nhưng Ngô Lương biết rõ trong xương tủy mình sẵn sàng mạo hiểm để làm rõ

mọi chuyện ở đây.

Dù sao cơ hội "nhập định" như thế này vô cùng hiếm có, nếu vì lo lắng mà không tìm hiểu rõ ràng đây rốt cuộc là chuyện gì, chắc chắn sẽ để lại tiếc nuối lớn trong đời hắn.

Vì vậy đây tuy có thể là phép khích tướng để dụ dỗ hắn, nhưng cũng hoàn toàn phù hợp với tâm lý của hắn, dù thế nào hắn cũng nhất định phải đi xuống. "Nếu chư vị đã rõ tại hạ như lòng bàn tay, tại hạ chỉ đành mạo muội quấy rầy một phen, hy vọng chư vị đừng trách tội." Ngô Lương cũng rất nhanh chóng hạ quyết tâm.

Chỉ trong một thoáng thất thần, hắn đã ổn định tâm thần, loại bỏ hết mọi tạp niệm, tiếp đó lại chắp tay thi lễ với bên trong cổ miếu một lần nữa, rồi quả thực bám vào ngạch cửa cao lớn, nhẹ nhàng nhảy một cái, lao đầu nhảy vào trong bóng tối vô tận bên dưới.

Cảm giác hai chân chạm đất cùng lúc, "Vụt ——!" Đèn đuốc sáng bừng, mắt hắn trong thoáng chốc bị ánh sáng đột ngột làm cho lóa đi, mất đi thị giác. ---------- Bốn canh giờ sau, bên trong nhà gỗ.

Dương Vạn Lý đã do thám trở về, nhưng không thể lập tức báo cáo thông tin do thám được cho Ngô Lương, vì Ngô Lương lúc này vẫn đang trong trạng thái nhập định.

Các cán bộ cốt cán khác của Phường Nhân Quân đều túc trực bên cạnh, tuy ai nấy đều ngáp ngắn ngáp dài, mặt mày mệt mỏi, nhưng không một ai nghỉ ngơi, cứ im lặng chờ đợi Ngô Lương như vậy.

Thậm chí vừa rồi lúc Dương Vạn Lý trở về gây ra một chút tiếng động, còn bị mọi người kéo ra ngoài oán trách một trận.

Lúc này trời đã tối hẳn.

Trong nhà đã thắp một ngọn đèn dầu, Dương Vạn Lý ra hiệu bằng mắt với Vu Cát, sau đó hai người nhẹ nhàng đi ra ngoài.

Sau khi đóng cửa và đi xa hơn chục mét, Dương Vạn Lý mới dám thở mạnh, nhưng lại có chút lo lắng hỏi: "Lão đồng tử, lần này công tử nhập định sao lại lâu như vậy?

Sẽ không xảy ra sơ suất gì chứ?" "Lão phu tuy biết nhập định là thế nào, nhưng tự mình trải qua thì chỉ có một lần, làm sao có thể nói rõ được?" Vu Cát quay đầu nhìn lại nhà gỗ, nói: "Nhưng theo lý mà nói, nhập định đều là chuyện tốt, là con đường phải trải qua để lĩnh ngộ một môn đạo pháp.

Lão phu lại cho rằng, lần này công tử nhập định cũng có khả năng đang trải qua một cơ duyên to lớn mà ngươi và ta không thể tưởng tượng nổi, vì thế mới tốn nhiều thời gian như vậy, ngươi đừng có nói bậy." Dương Vạn Lý gật gật đầu, trầm ngâm nói: "Theo lời ngươi nói, lần trước công tử lĩnh ngộ 'Yếm Hặc Chi Thuật' chỉ nhập định hai canh giờ, lần này đã kéo dài bốn canh giờ, đến bây giờ vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại, vậy lần này công tử chẳng phải là muốn trực tiếp đắc đạo thành tiên sao?" "Đạo quả và đạo thuật hoàn toàn khác nhau.

Đạo thuật có thể dựa vào thiên tư và ngộ tính mà nhất thời đạt được, còn đạo quả thì tất nhiên cần một quá trình tìm kiếm từ từ mới có khả năng cầu được, cũng chính là cái người ta thường gọi là tu hành, không có bất kỳ lối tắt nào." Liếc Dương Vạn Lý một cái, Vu Cát theo thói quen nói thêm một câu: "Ngươi đúng là một gã thất phu chẳng biết gì cả." "Lão đồng tử nhà ngươi nói chuyện thì cứ nói, sao lại vô cớ hạ thấp ta?

Cứ như ngươi hiểu biết lắm ấy, ngươi hiểu mà tu luyện hơn chín mươi năm chẳng phải cũng chẳng nên cơm cháo gì sao?

Còn dám chế nhạo ta, thật không biết điều." Dương Vạn Lý lập tức không vui, trừng mắt vặn lại. "Ngươi cái đồ thất phu vô học...

Lão phu lười lý luận với ngươi, đúng là đàn gảy tai trâu!" Bị nói

trúng tim đen, Vu Cát cũng tức đến râu vểnh lên, liền phất tay áo bỏ đi. "Xì, ta còn lười tranh luận với ngươi ấy!" Dương Vạn Lý vẫn không chịu thua, lè lưỡi về phía bóng lưng của Vu Cát.

Hai người này chính là như vậy, bất kể là bàn chuyện chính sự hay tán gẫu, nhiều nhất chỉ có thể nói chuyện tử tế được hai câu, nói thêm nữa là bắt đầu công kích lẫn nhau, đúng là một cặp bài trùng.

Nhưng điều đó cũng không ảnh hưởng đến tình bạn sinh tử giữa hai người.

Nếu thực sự có ai gặp phải phiền phức, người còn lại tuyệt đối sẽ không khoanh tay đứng nhìn, cho dù là Vu Cát ngày thường tham sống sợ chết cũng vậy.

Hồi Dương Vạn Lý gặp nạn ở Nhạc An quốc, Vu Cát đã từng chủ động xin cùng Ngô Lương tiến vào hiểm cảnh cứu viện.

Ngay lúc này. "Dương giáo úy." Một binh sĩ Phường Nhân Quân từ ngoài trại chạy về, thấy Dương Vạn Lý liền chạy thẳng tới, hành quân lễ rồi báo cáo: "Trinh sát ngầm của chúng ta truyền tin về, vừa phát hiện vị vu nữ đi cùng quân ta đã một mình đến sườn núi phía bắc của Úc Châu sơn." "Vu nữ đó?" Dương Vạn Lý ngẩn ra, nhíu mày nói: "Nửa đêm nửa hôm vu nữ đó chạy ra sau núi làm gì?

Có liên quan đến cây bách nghìn năm mà công tử bảo chúng ta đi tìm không?" Trước đó Ngô Lương chỉ bảo Dương Vạn Lý dẫn người đi tìm một cây bách nghìn năm, chứ không hề nói cho hắn biết chuyện về lăng mộ của Lữ Thải.

Kết quả Dương Vạn Lý dẫn người tìm kiếm liên tục mấy canh giờ ở sườn núi phía bắc của Úc Châu sơn mà vẫn không tìm thấy cây bách đó.

Cuối cùng trời tối, hắn đành phải hạ lệnh tạm dừng tìm kiếm, lệnh

cho binh sĩ Phường Nhân Quân bố trí mấy trạm gác ngầm trong núi để canh giữ khu vực này, còn mình thì chạy về xin chỉ thị của Ngô Lương xem có nên đốt đuốc tìm kiếm rầm rộ vào ban đêm không.

Vừa về đến nơi mới phát hiện Ngô Lương đã nhập định, nên đành phải chờ trong trại...

Trầm ngâm một lát, Dương Vạn Lý biết bây giờ không có cách nào xin chỉ thị của Ngô Lương, bèn tự mình quyết định: "Tạm thời đừng bứt dây động rừng, bảo người của chúng ta âm thầm bám theo vu nữ đó, điều tra rõ rốt cuộc cô ta đã đi đâu, làm gì.

Tóm lại là không được bỏ sót chi tiết nào, dù cô ta đi tiểu cũng phải ghi lại báo cho ta." "Vâng." Binh sĩ kia đáp một tiếng, rồi lại vội vã chạy về phía sườn núi phía bắc của Úc Châu sơn. ...

Khi Dương Vạn Lý quay lại nhà gỗ thì phát hiện Ngô Lương đã tỉnh lại.

Các cán bộ cốt cán của Phường Nhân Quân đang vây quanh hắn hỏi han ân cần, đặc biệt là lão đồng tử Vu Cát, đang dán mắt vào trước mặt Ngô Lương không ngừng hỏi trong quá trình nhập định hắn đã trải qua những gì, thu hoạch được gì.

Mọi người trong lòng cũng tò mò, nhưng không nóng lòng như Vu Cát.

Cuối cùng vẫn là Điển Vi phải ra tay, túm cổ áo sau của Vu Cát xách sang một bên như xách gà con, mới khiến Ngô Lương được thở một hơi. "Ta đã nhìn thấy Ngũ Tạng Miếu của chính mình." Ngô Lương cũng không úp mở, nhanh chóng thỏa mãn sự tò mò của mọi người: "Ngũ Tạng Miếu cao mấy chục trượng, trong miếu thờ năm vị thần linh là tim, phổi, gan, lá lách, thận, vị nào cũng cao lớn vô cùng, như những người khổng lồ chống trời đỡ đất." Nhưng điều Ngô Lương nói chỉ là những gì mắt thấy, thu hoạch thực sự vẫn là cảm

ngộ trong lòng.

Ngũ tạng chứa ngũ thần: tâm tàng thần, phế tàng phách, gan tàng hồn, tỳ tàng ý, thận tàng chí.

Năm vị thần này cùng nhau tạo nên tinh thần của một người.

Khí của ngũ thần càng mạnh mẽ sung mãn, thì sức mạnh tinh thần của người đó càng lớn.

Người mạnh nhất thậm chí có thể đạt đến cảnh giới "thông thiên nhi hợp đạo", cũng chính là cái gọi là "chân nhân".

Đồng thời, lần này Ngô Lương còn hiểu ra một chuyện đã làm hắn bối rối từ lâu: khí của ngũ thần cũng là căn bản của đạo thuật, chính cái gọi là "tăng ích ngũ khí, tâm năng đắc nhất, nãi hữu kỳ thuật".

Chữ "nhất" ở đây chính là "đạo".

Chỉ có ý thức tu hành bồi dưỡng khí của ngũ thần, mới có thể đắc đạo, mới có thể nắm giữ và sử dụng đạo thuật.

Nói cách khác, trước đây "Ngự Thủy Pháp" của Ngô Lương lúc được lúc không không phải vì chưa nắm vững môn đạo pháp này, mà là trong cơ thể hắn không có đủ khí của ngũ thần.

Giống như thanh mana trong game đời sau vậy, dù pháp thuật mạnh đến đâu, không có mana thì chắc chắn không thể thi triển được.

Nếu sở hữu và tu hành bồi dưỡng đủ khí của ngũ thần, "Ngự Thủy Pháp" sẽ không còn là vấn đề.

Chỉ tiếc là khí của ngũ thần là thứ người thường không thể nhìn thấy, không thể chạm vào, nên việc nghiên cứu cách tu hành bồi dưỡng cũng chỉ là nói suông.

Nhưng đối với một số người có thiên phú dị bẩm lại được trời cao ưu ái, thì lại là chuyện khác.

Mà lần thần du này, đã khiến Ngô Lương cảm nhận rõ ràng được khí của ngũ thần, cũng lĩnh hội được tinh túy của "Bản Kinh Âm Phù Thất Thuật".

Hóa ra Quỷ Cốc tiên sinh đã để lại một trò che mắt trong "Bản Kinh Âm Phù Thất Thuật".

Sách này tuy tên là "Thất Thuật", nhưng thực ra chỉ có "Ngũ Thuật", chính là phương pháp tu hành bồi dưỡng khí của ngũ thần.

Và những phương pháp này căn bản không thể dùng lời nói hay hành động để truyền dạy, chỉ có người thực sự cảm nhận được khí của ngũ thần mới có thể ngộ đạo.

Vì vậy, cho dù bây giờ Ngô Lương có đem những điều mình lĩnh ngộ được nói lại một lượt cho các cán bộ cốt cán của Phường Nhân Quân, cũng không có cách nào dạy họ lĩnh ngộ được tinh túy trong đó.

Thậm chí có một số thứ căn bản không thể dùng ngôn ngữ để miêu tả, thuộc loại người hiểu thì tự nhiên hiểu, người không hiểu thì vĩnh viễn không hiểu.

Ngoài ra còn một vấn đề nữa, đây cũng là vấn đề mà Vu Cát quan tâm nhất - cầu đạo.

Ngô Lương bây giờ rất chắc chắn, cảm nhận được khí của ngũ thần, chính là đã nhìn thấy "đạo", mà nắm giữ được phương pháp tu hành bồi dưỡng khí của ngũ thần, chính là đã bước lên con đường "cầu đạo".

Chỉ là bản thân rốt cuộc có thể đi đến bước nào, đây vẫn là một ẩn số.

Vì những yếu tố ảnh hưởng đến con đường này thực sự quá nhiều quá phức tạp, cần dưỡng tâm, cần dưỡng đức, cần thủ khiếu, cần có xả có dung...

Tóm lại là nhiều đến mức khiến người ta phải bó tay, tuyệt đối là một con đường khổ hạnh cực kỳ gian nan.

Đây cũng là lý do vì sao những vị thánh nhân trong lịch sử đa số đều có kinh nghiệm ẩn cư tu hành trong núi sâu.

Vì chỉ có ở nơi đó, mới có thể đảm bảo mình cố gắng tránh được ảnh hưởng của người và việc thế gian, đúng như câu nói kia, "người ở giang hồ, thân bất do kỷ", có người là có giang hồ, không ai có thể giữ mình trong sạch.

Chương 768

Mà Ngô Lương cũng tự biết mình.

Hắn chắc chắn không thể trở thành thánh nhân, càng không thể trở thành chân nhân.

Không phải vì hắn là người không chịu được cô đơn, mà là vì đức hạnh của hắn trước tiên đã không đạt chuẩn, điều này không cần người khác đánh giá.

Thứ hai, hắn cũng vĩnh viễn không thể làm được "có xả có dung", không thể giống như Chí Tôn Bảo vì đại nghĩa mà đẩy Tử Hà tiên tử ra xa.

Trong lòng hắn, cái tôi nhỏ bé luôn ở vị trí thứ nhất.

Vì vậy, cụ thể có thể đi đến bước nào, trong lòng Ngô Lương cũng không rõ.

Tóm lại chắc chắn không thể đạt đến trình độ của Khổng thánh nhân hay Quỷ Cốc tiên sinh, căng lắm cũng chỉ có thể trở thành một kỳ nhân theo đúng nghĩa.

Mà những điều lĩnh ngộ được này, Ngô Lương cũng không định nói thật hết cho Vu Cát, coi như là một lời nói dối thiện ý đi.

Nếu để Vu Cát biết hắn đã đi trước một bước trên con đường "cầu đạo", mà con đường này lão có lẽ định sẵn không thể chạm tới, ông lão đã sống hơn chín mươi tuổi này e rằng không chỉ đơn giản là ngưỡng mộ ghen tị, mà tín ngưỡng và sự kiên trì của lão có thể sẽ sụp đổ.

Mà đối với Vu Cát đã gần đất xa trời mà nói, mất đi tín ngưỡng và sự kiên trì, không khác gì mất đi động lực sống. "Sau đó thì sao?" Vu

Cát lập tức ghé sát lại, ánh mắt mong chờ hỏi. "Sau đó ta chạm được vào khí của ngũ thần, hiểu được căn bản của khí ngũ thần.

Trong 'Bản Kinh Âm Phù Thất Thuật' này ẩn chứa chính là phương pháp tăng ích khí của ngũ thần." Ngô Lương nói một cách chung chung: "Đáng tiếc những phương pháp này không thể dùng lời nói hay hành động để truyền dạy, phải tự mình lĩnh ngộ chân lý trong đó." "Công tử thật là thiên tư hơn người, lão hủ nếu có được một phần mười của công tử thì tốt rồi..." Vu Cát cũng hiểu những đạo pháp bí thuật này tuyệt đối không phải muốn học là học được, nên cũng không hỏi tiếp, chỉ nói với vẻ ngưỡng mộ vô cùng: "Khí của ngũ thần và tình chí có quan hệ mật thiết, nay công tử đã nắm được phương pháp tăng ích khí của ngũ thần, kê thuật e rằng sẽ lên một tầm cao mới." "Chúc mừng quân tử." Chân Mật đứng bên cạnh nghe Ngô Lương nói, trên gương mặt nhỏ nhắn lại hiện lên một vẻ khác lạ.

Là một hồ yêu chín đuôi đã tồn tại mấy nghìn năm, những chuyện nàng biết chắc chắn nhiều hơn Vu Cát một chút, nhưng nàng cũng không nói nhiều, vẻ khác lạ trên mặt chỉ thoáng qua rồi biến mất, liền cười hì hì chúc mừng Ngô Lương. "Chúc mừng Hữu Tài ca ca!" "Không hổ là công tử!" "Công tử quả nhiên không tầm thường..." Những người khác cũng lần lượt chúc mừng.

Họ nghĩ đơn giản hơn, bây giờ Ngô Lương không những bình an vô sự, mà còn thuận tiện có được một môn bí thuật tuy không hiểu nhưng thấy rất lợi hại, đây đương nhiên là một chuyện đáng mừng.

Cũng đến lúc này, Dương Vạn Lý mới tìm được cơ hội báo cáo với Ngô Lương.

Sau khi chúc mừng xong, hắn lập tức hành quân lễ, nghiêm mặt nói với Ngô Lương: "Công tử, mạt tướng vô năng, cây bách nghìn năm mà người bảo mạt tướng đến sườn núi phía bắc của Úc Châu

sơn tìm kiếm, mạt tướng đã dẫn người tìm mấy canh giờ vẫn không có kết quả." "Trong một nghìn năm xảy ra chuyện gì cũng không có gì lạ, có lẽ cây bách đó đã bị hủy từ lâu rồi cũng không chừng, sao có thể trách ngươi được." Ngô Lương lúc này mới nhớ ra chuyện này, cười ha hả nói.

Đồng thời, hắn cũng xác thực ấn tượng trước đây của mình.

Hồi mới lên Úc Châu sơn, hắn đã từng nhìn bao quát tình hình dưới núi, quả thực cũng không nhớ ở đây có một cây cổ thụ nghìn năm như vậy. "Nhưng trong lúc công tử nhập định đã xảy ra một chuyện kỳ lạ." Dương Vạn Lý lại nói tiếp: "Ngay vừa rồi, trinh sát ngầm của ta ở trong núi về báo, vu nữ nước Uy đi cùng chúng ta đã một mình đến sườn núi phía bắc của Úc Châu sơn." "Ồ?

Cô ta đi làm gì?" Ngô Lương nhíu mày. "Tạm thời còn chưa rõ, nhưng ta đã dặn người của chúng ta âm thầm theo dõi, ghi lại mọi hành động của cô ta, không bỏ sót chi tiết nào.

Bất kể cô ta làm gì cũng không qua mắt được công tử." Dương Vạn Lý đáp. "Ngươi làm rất tốt." Ngô Lương khẽ gật đầu, nhưng lại nói: "Nhưng hành động của cô ta lúc này, rất có khả năng liên quan đến cây bách nghìn năm mà ta bảo ngươi đi do thám.

Chúng ta không thể ở đây chờ trinh sát báo về.

Dương Vạn Lý, ngươi lập tức sắp xếp.

Điển Vi, ngươi cùng ta vào núi.

Những người còn lại tạm thời nghỉ ngơi ở đây." "Vâng!" Dương Vạn Lý và Điển Vi đồng thanh đáp.

Các cán bộ cốt cán khác của Phường Nhân Quân lại càng thêm hoang mang về chuyện này, không nhịn được hỏi: "Công tử, cây bách nghìn năm mà người muốn tìm rốt cuộc có gì khác biệt, tại sao vu nữ

nước Uy kia cũng dính líu vào chuyện này?" "Tìm được cây bách nghìn năm đó, là tìm được mộ của vị vua cuối cùng của vương thất Lữ Tề, Tề Khang công Lữ Thải." Ngô Lương nghiêm mặt nói: "Mà Tề Khang công Lữ Thải là người cuối cùng thờ cúng tiên tổ của vương thất Lữ Tề, vì vậy ta suy đoán một số thứ liên quan đến tiên tổ nhà họ Lữ cũng ở đây...

Những thông tin này là Từ Phúc thông qua miệng của vu nữ nước Uy kia tiết lộ cho ta.

Cô ta đã chọn hành động một mình vào đêm khuya, rất có khả năng đã giấu ta một số thông tin quan trọng, định đi trước một bước." "Nếu vậy, vu nữ nước Uy đó cũng quá giảo hoạt rồi." Nghe Ngô Lương nói, ấn tượng của mọi người về vu nữ Hô lại giảm đi không ít. "Đến xem rồi nói sau." Ngô Lương cũng có nhiều điều bất mãn, trong lòng liền hiện lên một tia sát ý, khác với sát ý lúc hù dọa cô ta trước đây.

Bởi vì Ngô Lương cuối cùng cũng nhận ra, lần này vu nữ Hô đến đây tuyệt đối không chỉ đơn giản là để tìm cách cứu bách tính nước Uy, cô ta chắc chắn còn có mục đích khác không ai biết!

Ngô Lương và các cán bộ cốt cán của Phường Nhân Quân đến sườn núi phía bắc của Úc Châu sơn, rất nhanh đã liên lạc được với trinh sát ngầm được bố trí ở đây. "Vu nữ nước Uy đó đã đi đâu?" Ngô Lương gọi trinh sát ngầm đến bên cạnh hỏi. "Bẩm công tử, ở sườn núi bên kia, có hai huynh đệ đang âm thầm theo dõi cô ta." Trinh sát ngầm chỉ về một hướng đáp: "Vu nữ nước Uy này hành tung rất khả nghi, nửa đêm canh ba một mình đến đây đã đành, còn không mang theo bất kỳ dụng cụ chiếu sáng nào, chắc chắn là để che giấu hành tung." "Dẫn chúng ta đến đó." Ngô Lương khẽ gật đầu.

Họ cũng không sử dụng bất kỳ dụng cụ chiếu sáng nào.

Trong đêm tối đen như mực này, dù là đuốc hay đèn dầu đều rất

nổi bật, Tùy Hầu Châu thì càng không cần phải nói, một khi bị vu nữ Hô nhìn thấy sẽ bứt dây động rừng.

Nhưng lần này đi trong đêm, cảm giác của Ngô Lương lại hoàn toàn khác với trước đây.

Hắn phát hiện cảm quan của mình dường như đã nhạy bén hơn rất nhiều!

Vốn dĩ đi trên con đường núi gập ghềnh này, cho dù có ánh trăng yếu ớt như bây giờ, hắn cũng chỉ có thể đi trong trạng thái dò dẫm.

Nhưng bây giờ, hắn lại có thể nhìn rõ những chướng ngại vật trên đường.

Nói chính xác thì không hoàn toàn là mắt nhìn thấy, mà là cơ thể cảm ứng được từ trong ra ngoài.

Vì vậy, mỗi bước đi của hắn đều rất vững chắc, giống như đang đi trên một con đường quen thuộc đã đi mấy chục năm vậy.

Nếu là trước đây, Ngô Lương chắc chắn sẽ cảm thấy nghi hoặc về sự thay đổi này.

Nhưng sau khi trải qua lần thần du dài đằng đẵng vừa rồi, Ngô Lương rất nhanh đã hiểu ra nguyên nhân của sự thay đổi này.

Đây là do khí tàng trong phế và gan của ngũ tạng đã được điều động.

Phế tàng phách.

Gan tàng hồn.

Hai thứ này một chủ ngoại một chủ nội, khiến cho phản ứng và năng lực cảm tri trên cơ thể và tinh thần của hắn đều được nâng cao ở một mức độ nhất định, và sự thay đổi cảm nhận được bây giờ chính là do đó mà ra.

Đương nhiên, lần này sự nâng cao của Ngô Lương không chỉ thể hiện ở phương diện này.

Khí tàng trong ngũ tạng mỗi loại quản một việc khác nhau.

Ví dụ như tỳ tàng ý, có thể khiến tư duy của hắn trở nên nhạy bén hơn; thận tàng chí, sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến ý chí và năng lực trí nhớ của hắn...

Thực ra nói như vậy vẫn còn hơi chung chung.

Bởi vì thần, hồn, ý, phách, chí, năm loại khí này còn phức tạp hơn tưởng tượng, các phương diện ảnh hưởng cũng tuyệt đối rộng hơn những phương diện Ngô Lương đã liệt kê, rộng đến mức ngôn ngữ của con người cũng chỉ có thể nói ra một cách đại khái, mà không thể miêu tả hết được sự ảo diệu trong đó.

Tóm lại, sự nâng cao của năm loại khí thần, hồn, ý, phách, chí đối với một người, chính là sự nâng cao thuộc tính toàn diện.

Chỉ cần là năng lực mà cơ thể con người có, đều sẽ được tăng cường ở một mức độ nhất định.

Nhưng lần này Ngô Lương thực ra cũng không được tăng cường về mặt thực chất.

Khí tàng trong ngũ tạng của hắn vẫn chưa kịp được tu hành bồi dưỡng, chỉ mới ở mức độ có thể khống chế và điều động những khí tức này, đã tạo ra một số thay đổi vi diệu có thể cảm nhận được. "Vâng." Trinh sát ngầm đáp một tiếng, liền dẫn Ngô Lương và mọi người lên Úc Châu sơn. ...

Một khắc sau, dưới sự tiếp ứng của trinh sát ngầm, Ngô Lương và mọi người đã nhìn thấy vu nữ Hô từ xa trên sườn núi.

Lúc này vu nữ Hô không hề phát hiện ra họ, đang một mình cúi người bận rộn làm gì đó giữa những tảng đá, thỉnh thoảng có thể nghe

thấy tiếng đá va chạm nhẹ, và tiếng thở hổn hển có phần gắng sức của vu nữ Hô. "Công tử, có cần lập tức bắt cô ta không?" Dương Vạn Lý đã rút vũ khí, sẵn sàng xông lên bắt người bất cứ lúc nào. "Không vội, cứ xem cô ta đang giở trò quỷ gì đã." Ngô Lương lại cười lắc đầu, quay lại nói với Bạch Tinh Tinh: "Tinh Tinh, ngươi có thể nghe ra manh mối gì không?" Thính lực của hắn thực ra cũng đã được tăng cường ở một mức độ nhất định, phối hợp với năng lực cảm tri về mặt tinh thần, bây giờ ai mà nói thầm trước mặt hắn, e rằng phải cẩn thận một chút.

Nhưng Ngô Lương rất rõ mình đang ở trình độ nào, so với "thiên tài" như Bạch Tinh Tinh, hắn vẫn còn kém một bậc, nhiều nhất chỉ là mạnh hơn người bình thường một chút. "Nghe giống như đang đào thứ gì đó, lại giống như đang chôn thứ gì đó, không nói chắc được." Bạch Tinh Tinh khẽ lắc đầu: "Nhưng đây dường như không phải là việc một người có thể hoàn thành, cô ta bây giờ đã có chút hụt hơi rồi, e rằng không thể kiên trì được lâu." "Vậy cứ để cô ta làm, đợi đến khi cô ta làm không nổi nữa, chúng ta lại lên đó ngồi hưởng thành quả cũng không muộn." Ngô Lương nhếch miệng cười, tìm một tảng đá có thể nhìn thấy vu nữ Hô rồi ngồi xuống, còn vẫy tay với mọi người: "Đừng đứng cả thế, tìm chỗ ngồi đi, ai có thịt khô và lương khô thì lấy ra chia nhau, chúng ta vừa ăn vừa đợi, đợi đến khi cô ta làm không nổi nữa, chúng ta cũng ăn no uống đủ rồi...

Chú ý gặm thịt nhỏ tiếng thôi, đừng làm kinh động cô ta là được." "Không hổ là công tử..." Mọi người nghe vậy liền đưa mắt nhìn vu nữ Hô đang vất vả cày cuốc ở không xa với ánh mắt đầy thông cảm, rồi vui vẻ ngồi xuống nghỉ ngơi ăn uống.

Điều duy nhất không hoàn hảo là, gió biển trên hòn đảo này vẫn hơi ẩm và lạnh.

Nếu có thể đốt một đống lửa, vừa sưởi ấm tay vừa nướng lương

khô và thịt khô, lại hâm một bình rượu nữa thì càng thoải mái...

Cũng chỉ nghĩ vậy thôi, lửa vừa đốt lên, chẳng phải lập tức bị vu nữ Hô phát hiện sao?

Sau khi ngồi xuống như vậy, Ngô Lương mới lại nhìn về phía Vu Cát và Gia Cát Lượng, mở miệng hỏi: "Nếu ta nói Úc Châu sơn này chính là hòn đảo mà nhà họ Điền năm đó đã lưu đày vị vua cuối cùng của vương thất Lữ Tề, Tề Khang công Lữ Thải, Lữ Thải đã từng ở đây thờ cúng tiên tổ Lữ Tề, sau khi chết ông ta được chôn ở sườn núi phía bắc của Úc Châu sơn, hai người sẽ liên tưởng đến điều gì?" "Thì ra là vậy, cây bách nghìn năm mà công tử trước đó lệnh cho Dương Vạn Lý tìm có liên quan đến lăng mộ của Lữ Thải, chỉ cần tìm được cây bách nghìn năm là tìm được lăng mộ của Lữ Thải, lão hủ nói có đúng không?" Vu Cát lập tức ghé người lại phỏng đoán. "Lữ Thải đã ở đây thờ cúng tiên tổ Lữ Tề, vậy thì trong mộ của ông ta rất có khả năng cất giấu những vật liên quan đến vương thất Lữ Tề." Gia Cát Lượng tiếp lời bổ sung: "Nhưng những chuyện chúng ta có thể nghĩ đến, nhà họ Điền năm đó chiếm ngôi sao có thể không nghĩ đến.

E rằng những thứ thực sự có giá trị của vương thất Lữ Tề đã sớm bị nhà họ Điền đoạt lấy.

Thêm nữa sử sách từng nói sau khi Lữ Thải bị đày ra đảo, không lâu sau đã bị nhà họ Điền thu hồi thực ấp, mà ông ta cũng chỉ có thể đào hang làm bếp, sống những ngày rất khổ cực.

Vì vậy ta cho rằng sau khi Lữ Thải chết không thể có lăng mộ quy mô lớn được.

Cho dù thực sự tìm thấy cây bách nghìn năm đó, kết quả e rằng cũng sẽ khiến Hữu Tài ca ca thất vọng." "Vậy nếu trên cơ sở này, thêm vào một vu nữ nước Uy nữa, hai người sẽ liên tưởng đến điều gì?" Ngô Lương không tỏ ý kiến hỏi.

Đây cũng là vấn đề mà Ngô Lương vừa nghĩ đến.

Thực ra về chuyện lăng mộ của Lữ Thải, Ngô Lương vốn cũng không ôm nhiều hy vọng, vì vậy cũng không đề phòng vu nữ Hô không liên quan gì đến chuyện này.

Nếu không cô ta căn bản không thể có cơ hội tự ý lên núi.

Chương 769

Nhưng vu nữ Hô lại làm ra hành động ngoài dự liệu của Ngô Lương, khiến Ngô Lương không thể không suy nghĩ kỹ về động cơ của cô ta.

Kết quả suy nghĩ kỹ như vậy, thật sự khiến hắn nghĩ đến một khả năng... cũng là khả năng duy nhất có thể giải thích hợp lý cho hành động này của vu nữ Hô. "Vu nữ nước Uy...

Tiên tổ Lữ Tề...

Lưu đày...

Mộ của Lữ Thải..." Gia Cát Lượng và Vu Cát liền rơi vào trầm tư.

Các cán bộ cốt cán khác của Phường Nhân Quân cũng khẽ nhíu mày, suy nghĩ về mối liên hệ giữa những chuyện này.

Cuối cùng. "Lão tiên sinh, ngài có còn nhớ bộ sách cổ tên là 'Mục Công Truyện' mà chúng ta đã phát hiện trong mộ của Khâu Mục Công không?" Gia Cát Lượng tuổi trẻ trí nhớ tốt hơn, đầu tiên nhớ ra một số chuyện, nhưng không lập tức giải thích với Ngô Lương, mà nhìn về phía Vu Cát bên cạnh hỏi. "'Mục Công Truyện'…" Vu Cát trầm ngâm một lát, gật đầu nói: "Tất nhiên là nhớ, sách này tuy là tự truyện của Khâu Mục Công, nhưng cũng nói rất rõ ràng về những chuyện gia thế ít người biết của Khương Thái Công...

Khoan đã, ý của ngươi là?" "Chính là nó!" Gia Cát Lượng tiếp lời: "Trong 'Mục Công Truyện' có nói, Khương Thái Công cả đời có tổng cộng mười ba người con trai.

Khâu Mục Công là con trai thứ ba, mà sau ông ta, còn có một người con trai thứ mười ba tên là 'Lữ Tá'.

Người này tâm thuật bất chính, vì để đoạt lấy công vị mà dùng thuật pháp ám hại Tề Đinh Công và các huynh đệ khác.

Khâu Mục Công kịp thời ra tay mới bảo vệ được tính mạng của Tề Đinh Công, nhưng vẫn có mấy huynh đệ vì thế mà mất mạng." "Sau đó Khương Thái Công ở tận Hạo Kinh biết được chuyện này, một mặt lệnh cho Khâu Mục Công đúc 'Thái Công Ấn' để đề phòng chuyện tương tự xảy ra lần nữa, một mặt sai người trói Lữ Tá lên thuyền đày đến nước Uy, bảo hắn vĩnh viễn không được đặt chân đến Thăng Long." "Ta tuy nhất thời không thể liên kết vu nữ nước Uy với những chuyện này, nhưng nếu nói nước Uy có liên hệ gì với những chuyện này, đặc biệt là với vương thất Lữ Tề, ta chỉ có thể nghĩ đến chuyện này thôi." Nói đến đây, Gia Cát Lượng thăm dò nhìn về phía Ngô Lương hỏi: "Hữu Tài ca ca, không biết huynh hỏi có phải là chuyện này không?" "Không sai." Ngô Lương cười gật đầu: "Sau khi đến đây, 'Thái Công Ấn' mà ta mang theo bên mình bắt đầu có biểu hiện khác thường.

Điều này cho thấy nơi này rất có khả năng cất giấu những vật có quan hệ mật thiết với vương thất Lữ Tề, nói không chừng có thể truy ngược đến đời của Khương Thái Công, vì vậy không thể không điều tra." "Mà ngoài 'Lữ Tá' năm đó bị Khương Thái Công đày đến nước Uy ra, vương thất Lữ Tề và nước Uy hẳn là không tồn tại mối liên hệ trực tiếp nào khác.

Và nếu chỉ là vu nữ của nước Uy, vu nữ Hô cũng không có lý do hợp lý để hứng thú với mộ của Lữ Thải, càng không nên mạo hiểm như vậy...

Vì vậy ta nghi ngờ, cô ta thực ra có mối quan hệ nào đó không ai biết với vương thất Lữ Tề." Nghe đến đây, Bạch Tinh Tinh rất ít khi tham gia vào những cuộc thảo luận như thế này đã tiếp lời, hỏi: "Ngươi thực ra là nghi ngờ cô ta có liên quan đến Lữ Tá năm đó bị

Khương Thái Công đày đến nước Uy phải không?" "Cũng có thể nói như vậy." Ngô Lương gật đầu. "Nếu quả thực như vậy, công tử phải để mắt đến cô ta, cô ta rất có khả năng biết nhiều chuyện hơn liên quan đến vương thất Lữ Tề, đặc biệt là chuyện của hai đời Khương Thái Công và Tề Đinh Công." Vu Cát nhăn mặt nhắc nhở. "Nhưng nếu ta nhớ không lầm, 'Thái Công Ấn' là được đúc sau khi Lữ Tá bị đày đến nước Uy, vì vậy Lữ Tá và hậu nhân của hắn hẳn là không biết chuyện về 'Thái Công Ấn'." Ngô Lương trầm ngâm nói.

Còn một chuyện Ngô Lương không cố ý nhắc đến, hắn nhớ trong "Mục Công Truyện" viết "Lữ Tá" là một thiên tài giống như Khâu Mục Công, không chỉ tuổi còn trẻ đã học được tất cả thuật pháp của Khương Thái Công, trong nguyên văn còn nói họ "trò hơn thầy".

Cũng có nghĩa là, thủ đoạn thuật pháp của Lữ Tá năm đó hẳn còn cao hơn cả Khương Thái Công.

Nếu không có Khâu Mục Công trợ giúp, Khương Thái Công cũng chưa chắc đã làm gì được người này.

Vậy nếu vu nữ Hô và Lữ Tá có mối quan hệ nào đó, liệu có được truyền thừa một số thuật pháp không, ví dụ như năng lực bẩm sinh có thể nhìn thấy địa phược linh của cô ta...

Còn về các thuật pháp khác thì không nói chắc được, vu nữ Hô chưa từng nói, Ngô Lương cũng chưa từng thấy.

Nhưng Ngô Lương không vì thế mà lo lắng, "Thái Công Ấn" trong tay, dù Lữ Tá có sống lại e rằng cũng bị hắn khắc chế, huống chi là một vu nữ Hô nhiều năm sau.

Ngoài ra Ngô Lương còn đang suy nghĩ một chuyện.

Cho dù vu nữ Hô là hậu nhân của Lữ Tá, có quan hệ huyết thống với vương thất Lữ Tề, hành động tối nay của cô ta là vì cái gì, chẳng

lẽ là để tìm về cội nguồn?

Chân Mật hẳn là đồng tình với suy đoán của Ngô Lương, liền đúng lúc mở miệng nhắc nhở: "Thiếp thân lại cho rằng nếu quân tử có nghi ngờ như vậy, thì không nên tiếp tục để cho vu nữ đó tự do hành động, tránh để cô ta tìm thấy thứ gì đó giấu đi hoặc phá hoại trước, quân tử ngược lại có khả năng bỏ lỡ chân tướng, đây cũng là tổn thất của quân tử." "Mật nhi nói có lý." Nghe lời của Chân Mật, Ngô Lương lại thông qua tiếng thở hổn hển bên phía vu nữ Hô phán đoán cô ta đã mệt lắm rồi, liền cuối cùng dẹp đi chút ác ý đó, đứng dậy ném miếng thịt khô cuối cùng vào miệng, nói giọng không rõ: "Dương Vạn Lý, mau chóng bắt cô ta lại!" ...

Một lát sau. "Thả ta ra!

Ngô thái sử, ta và ngươi ở Tổ Châu cũng coi như đã có tình nghĩa đồng sinh cộng tử, giúp đỡ lẫn nhau, sao ngươi có thể đối xử với ta như vậy?" Vu nữ Hô bị trói như cái bánh tét đưa đến trước mặt Ngô Lương, vừa giãy giụa vừa trừng mắt chất vấn. "Ha ha." Đối mặt với sự chất vấn của vu nữ Hô, Ngô Lương chỉ cười đầy ẩn ý, rồi đi thẳng đến nơi mà vu nữ Hô từng cày cuốc.

Lúc này họ đã không cần phải che giấu hành tung nữa, binh sĩ Phường Nhân Quân liền đốt mấy ngọn đuốc soi sáng cả khu vực này.

Dưới ánh lửa, Ngô Lương rất nhanh đã nhìn rõ tình hình hiện trường.

Lần này vu nữ Hô lại còn tiện tay lấy một cái cuốc sắt từ trại dưới núi.

Trên đất có một khu vực rộng khoảng mấy mét vuông đã được vu nữ Hô dùng cuốc sắt dọn sạch, đá vụn bị cô ta ném sang một bên chất thành một đống, khu vực đó cũng lộ ra lớp đất màu nâu không hề tơi xốp.

Lúc này mảnh đất này cũng đã bị vu nữ Hô đào ra một cái hố cạn khoảng 20 centimet, lộ ra một đoạn rễ cây thô ráp...

đó dường như là rễ cây?

Rễ cây rất to, chỉ nhìn phần lộ ra cũng có thể đoán được, đường kính của cái rễ này phải to bằng cái thùng nước.

Nhưng trông nó đã mất đi sức sống, vì bề mặt của nó đầy những vết nứt khô, rõ ràng đã trở thành gỗ mục giòn.

Đối với bất kỳ một cái cây nào, một khi rễ cây đã biến thành bộ dạng này, chắc chắn là đã chết hẳn rồi. "Đây chính là cây bách nghìn năm mà Từ Phúc đã đề cập phải không?" Ngô Lương quay đầu nhìn về phía vu nữ Hô, mở miệng hỏi. ...

Himiko ngừng giãy giụa, đôi mắt lộ ra vẻ phức tạp, nhưng cũng không trả lời câu hỏi của Ngô Lương, không biết là vì Ngô Lương biết rõ còn cố hỏi, hay là vì không biết nên giải thích chuyện này thế nào. "Ha ha, ta đối với ngươi tuy không thể nói là đối đãi bằng lễ, nhưng tự xét cũng chưa từng bạc đãi ngươi." Ngô Lương cười ha hả, nói: "Nhưng ngươi lại ba lần bốn lượt lừa gạt ta, còn dám nhắc với ta cái gì mà tình nghĩa đồng sinh cộng tử, tương trợ lẫn nhau, ta thật sự không dám nhận a." Nói xong Ngô Lương liền không nói nhảm với nàng nữa, lập tức hạ lệnh cho đám người Phường Nhân Quân: "Huynh đệ môn, lấy đồ nghề ăn cơm ra, dọc theo cái rễ cây này đào tung khu vực này lên, để chúng ta xem xem bên dưới rốt cuộc có thứ gì khiến vị sứ giả Uy quốc này nửa đêm không ngủ, cam nguyện mạo hiểm mất đi tín nhiệm của nước ta cũng phải lén tới đây khai quật." "Nặc!" Xẻng công binh vừa là công cụ, lại vừa là vũ khí của Phường Nhân Quân, vì thế ngày thường đều mang theo bên người, sau khi nghe mệnh lệnh của Ngô Lương, mọi người căn bản không cần đi đâu tìm công cụ đã nhanh chóng bắt tay vào công việc khai quật.

Ngô Lương thì liếc nhìn Himiko một cái cuối cùng, xoay người đến bên đống lửa do đám cốt cán Phường Nhân Quân đốt lên rồi ngồi xuống nghỉ ngơi.

Hắn đã nổi sát tâm với Himiko.

Hơn nữa đây là một việc cực kỳ đơn giản, một đao chém ngã là xong, không cần giải thích với bất kỳ ai.

Sau này khi trở lại Trần Lưu cũng thế, tâm trạng tốt thì có thể nói với tên Kỳ Lực Đồng đại phu đang chờ ở đó rằng "Himiko gặp tai nạn bất ngờ bỏ mình trong lúc hành động", sau đó tiễn hắn đi là được, nếu tâm trạng không tốt, xử lý luôn cả đám người Kỳ Lực Đồng cũng không có vấn đề gì.

Hiến Đế chắc chắn sẽ không để ý chuyện này, Tào lão bản tự nhiên cũng sẽ không coi là chuyện gì to tát, còn về Uy quốc...

đừng nói là họ căn bản không có cơ hội biết được Kỳ Lực Đồng và Himiko rốt cuộc đã gặp phải chuyện gì, cho dù có biết thì đã sao?

Mà sở dĩ bây giờ vẫn giữ lại mạng của Himiko, chẳng qua là muốn làm rõ rốt cuộc nàng đang che giấu điều gì, nói không chừng lát nữa phát hiện ra thứ gì đó còn cần nàng giải thích, tạm thời giữ lại mà thôi.

Thực tế đây cũng là cơ hội cuối cùng của Himiko.

Ngô Lương tuy không phải thiện nam tín nữ gì, nhưng cũng không phải là kẻ hiếu sát lạm sát người vô tội, nếu Himiko có thể cho Ngô Lương một lý do hợp lý để không giết nàng, Ngô Lương có lẽ sau khi hung hăng tống tiền một phen còn có khả năng tha cho nàng một mạng, nhưng nếu nàng vẫn cứ cố chấp, vậy là tự nàng tìm lấy. "..." Nhìn bóng lưng của Ngô Lương, Himiko mấp máy môi dường như còn muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn không nói ra, ngây ngẩn

đứng tại chỗ thất thần.

Thật ra nàng không hề lừa dối Ngô Lương, nhưng quả thực đã che giấu một số chuyện.

Hơn nữa trong lòng nàng hết sức rõ ràng, những chuyện mình che giấu không hề có bất kỳ ảnh hưởng nào đối với Ngô Lương, Phường Nhân Quân, hay thậm chí là cả Thiên triều, đó chẳng qua chỉ là chuyện riêng của cá nhân nàng mà thôi.

Nhưng nếu muốn giải thích với Ngô Lương, thì tất phải đem những chuyện riêng tư mà nàng không muốn nhắc tới này nói ra hết.

Vì thế Himiko thất thần.

Nàng không biết Ngô Lương đã vì chuyện này mà nổi sát tâm, chỉ biết sau khi trải qua những chuyện trước đây, nàng đã coi Ngô Lương là một người bạn từng vào sinh ra tử, vì thế mới nói ra những lời như "tình nghĩa đồng sinh cộng tử, tương trợ lẫn nhau".

Mặc dù nàng rất rõ ràng, sau khi chuyện lần này kết thúc, nàng sẽ trở về Uy quốc, chuyến đi này có lẽ cả đời cũng không có cơ hội gặp lại người bạn này nữa, nhưng nàng vẫn vô cùng trân trọng phần tình nghĩa và trải nghiệm hiếm có này đối với nàng.

Điều này có liên quan đến tuổi thơ làm vu nữ của nàng, từ nhỏ đã được bồi dưỡng thành vu nữ, nàng đã định trước là không thể có được những tình cảm và cuộc sống mà người bình thường dễ dàng có được.

Cũng chính vì thế, khi nàng nhìn thấy sự lạnh lùng hiện lên trong mắt Ngô Lương vừa rồi, trong lòng liền cảm thấy mất mát không tên, phảng phất như đã đánh mất thứ gì đó quý giá. ...

Người đông sức mạnh lớn.

Chỉ mới qua nửa canh giờ, một mảng rễ cây hoàn chỉnh đã hiện ra

trước mặt Ngô Lương.

Đương nhiên, đây không phải là toàn bộ rễ cây, còn có nhiều rễ nhỏ hơn vươn ra những nơi xa hơn.

Một cây cổ thụ đã sinh trưởng ngàn năm, phạm vi rễ cây lan rộng chắc chắn đã đạt đến một mức độ cực kỳ khoa trương, nhưng Ngô Lương không cần biết những rễ cây này rốt cuộc lan đến đâu, thứ cần tìm là ngôi mộ Tề Khang Công bên cạnh cây bách ngàn năm này.

Trước đó, Ngô Lương thật ra cũng chỉ muốn xem thử, không ôm hy vọng quá lớn.

Nhưng bị Himiko làm một phen như vậy, Ngô Lương lập tức dâng lên hứng thú, biết đâu nơi này thật sự giấu thứ gì đó rất có giá trị.

Đồng thời Ngô Lương cũng nhìn thấy phần gốc cây còn sót lại phía trên bộ rễ.

Đường kính của gốc cây này ít nhất cũng phải khoảng hai mét, tuy trước đó bị đá vụn và đất cát che lấp, nhưng vẫn có thể nhìn thấy một số vết cháy xém trên đó.

Không khó để nhận ra cây bách ngàn năm này hẳn đã gặp một trận hỏa hoạn mới biến thành bộ dạng này, cũng không biết là do con người phá hoại, hay là trước đó bị sét đánh bốc cháy. "Lấy gốc cây này làm trung tâm, tiếp tục khai quật ở khu vực vài mét xung quanh đây." Sau khi quan sát tình hình hiện trường, Ngô Lương liền hạ lệnh: "Nhưng tiếp theo khi khai quật phải chú ý một chút, không được dùng sức mạnh, một khi phát hiện xương cốt hoặc cổ vật thì lập tức báo ta, hiểu chưa?" "Nặc!" Binh lính Phường Nhân Quân lập tức làm theo.

Lần này Ngô Lương cũng không rời khỏi hiện trường nữa, cứ đứng bên cạnh vừa quan sát vừa chờ đợi.

Dựa theo ghi chép trong《Dưỡng Thần Chi Thông Yếu》của Từ Phúc, mộ của Tề Khang Công Lữ Thải chỉ là một ngôi mộ nhỏ bình thường, vậy thì chắc chắn sẽ không chôn quá sâu, thậm chí có thể còn không có cả quan quách, vì thế mỗi một xẻng tiếp theo đều có khả năng trực tiếp đào ra thi cốt và di vật của Lữ Thải.

Quả nhiên.

Mới chưa đầy một khắc, đã có một binh lính Phường Nhân Quân kêu lên: "Công tử, thuộc hạ ở đây đào ra được bạch cốt, xem ra tám chín phần là xương người!" "Làm tốt lắm, ghi cho ngươi một công!" Ngô Lương khích lệ một câu, lập tức nhảy vào trong hố, bước qua những rễ cây có phần vướng víu để đến bên cạnh binh sĩ kia, nhìn về phía hắn chỉ.

Điển Vi theo sát phía sau, đúng lúc đưa đuốc qua soi sáng cho Ngô Lương.

Đó quả thực là xương người.

Chương 770

Bởi vì thứ mà binh sĩ kia đào lên là một hộp sọ người đã có phần thiếu sót, chỉ có xương mặt là còn tương đối hoàn chỉnh, vẫn có thể nhìn ra hốc mắt, lỗ mũi và hàm răng không hoàn chỉnh trên xương hàm. "Dương Vạn Lý, lấy cho ta ba thước vải gai tới đây." Thấy cảnh này, Ngô Lương lập tức lấy ra đôi găng tay mang theo bên người để đeo vào, tiếp đó vừa nhận lấy một cái xẻng công binh từ tay binh sĩ Phường Nhân Quân, vừa gọi Dương Vạn Lý một tiếng. "Nặc." Dương Vạn Lý đáp một tiếng, rất nhanh cũng nhảy vào trong hố đến bên cạnh Ngô Lương. "Trải ở đây là được rồi." Ngô Lương chỉ vào một khoảng đất nhỏ hơi bằng phẳng bên cạnh, tiếp đó liền ngồi xổm xuống bắt đầu dọn dẹp bộ di hài phần lớn vẫn còn nằm trong đất.

Bắt đầu từ đầu, Ngô Lương trước tiên dùng xẻng công binh dọn sạch những tảng đất lớn gần di hài, khiến cho bộ di hài đó dần dần hiện ra hình dạng, tiếp đó mới lấy ra một cái xẻng nhỏ trân quý và một cây cọ làm bằng đuôi ngựa để quét dọn cực kỳ tỉ mỉ, thậm chí những mẩu đất nhỏ bám sát vào di hài cũng phải cực kỳ cẩn thận làm vỡ ra hoàn toàn, phòng trường hợp bên trong có lẫn một số di vật có kích thước nhỏ.

Trong quá trình này.

Ngô Lương rất nhanh đã phát hiện một mảnh nhỏ vật liệu bện bằng cỏ khô còn sót lại, thứ này đã mục nát nghiêm trọng, giống như giấy bị ngấm nước, chỉ cần chạm nhẹ là nát. "Bộ di hài này không có quan quách, lại phát hiện thứ này trong đất gần di hài, xem ra năm đó hẳn là chỉ dùng chiếu cỏ quấn lại rồi chôn cất qua loa." Ngô Lương đã tiến vào trạng thái quên mình, vừa làm những việc này, vừa thỉnh thoảng tự lẩm bẩm vài câu.

Đám người Phường Nhân Quân vây quanh hắn ở giữa cũng không lên tiếng làm phiền, chỉ im lặng nhìn từng cử chỉ của hắn, không ai cảm thấy nhàm chán, ngược lại mỗi lần vây xem Ngô Lương làm những việc này, họ chỉ cảm thấy từng cử chỉ của Ngô Lương đều vô cùng ưu nhã, tràn đầy cảm giác nghi thức khó nói thành lời.

Hơn nữa họ luôn tin rằng, mỗi một hành động nhỏ của Ngô Lương hắn đều có cách nói tương ứng, đây chắc chắn là quy củ do tổ tiên để lại, chỉ có làm như Ngô Lương mới có thể dành cho chủ mộ sự tôn trọng đầy đủ, nhận được sự thấu hiểu và cho phép của chủ mộ, chứ không phải là lời nguyền rủa và báo thù của chủ mộ. "..." Himiko ở cách đó không xa thấy cảnh này, trong mắt cũng tràn đầy vẻ kinh ngạc.

Nàng chưa từng trải qua cảnh đạo mộ, đương nhiên càng không thể thấy qua cảnh khảo cổ, vì thế bất kỳ hành động nào của Ngô Lương cũng khiến nàng không hiểu nhưng thấy rất lợi hại.

Không lâu sau nàng liền thấy Ngô Lương cẩn thận dọn dẹp ra hộp sọ không còn nguyên vẹn kia, tiếp đó lại vô cùng cẩn trọng đặt nó lên tấm vải gai mà Dương Vạn Lý đã trải sẵn từ trước.

Không chỉ vậy.

Ngô Lương thế mà còn thu thập cả những mảnh xương vụn nhỏ li ti rơi vãi gần hộp sọ, cũng như ba chiếc răng tìm thấy gần đó, sau khi dọn sạch đất cát trên đó cũng đặt bên cạnh hộp sọ.

Thời đại này, truyền thống văn hóa của Uy quốc gần như hoàn toàn đến từ Thiên triều.

Vì thế đào mộ ở Uy quốc cũng là tội ác trời không dung đất không tha.

Nhưng Himiko nhìn mọi thứ trước mắt, lại chỉ cảm thấy mỗi một

hành động của Ngô Lương đều vô cùng tinh tế, hoàn toàn không nhìn ra chút bất kính nào đối với người đã khuất, ngược lại giống như đang tiến hành một pháp sự cho người đã khuất, là một lần nữa thanh tẩy và tế điện cho vong hồn của họ.

Dưới sự vây xem của mọi người.

Công việc dọn dẹp của Ngô Lương vẫn tiếp tục, từ trên xuống dưới, xương ức, xương sườn, xương hông, xương chân... mỗi một bước Ngô Lương đều tiến hành đâu ra đó, tất cả hài cốt dù bị gãy hay không, dù có hoàn chỉnh hay không, đều được Ngô Lương dọn dẹp sạch sẽ từng cái một, sau đó phân loại đặt lên tấm vải gai bên cạnh.

Trong quá trình này, Ngô Lương cũng dọn ra ba vật phẩm không thuộc phạm trù hài cốt.

Một là một miếng ngọc khuê nhỏ hình đầu mũi tên, trên đó có khắc một vòng hoa văn mây khí làm trang sức, đây là lễ khí bằng ngọc thường được các đế vương, chư hầu thời Xuân Thu Chiến Quốc sử dụng khi triều kiến, tế tự, tang lễ, nhưng trên thứ này thường không khắc rõ thân phận của chủ nhân, vì thế tuy là một văn vật khá quý giá, nhưng lại không thể cung cấp thông tin quan trọng cho Ngô Lương.

Một cái khác là một tượng thú bằng đồng xanh, thứ này cũng không lớn, cỡ bằng nắm đấm của Ngô Lương, trông giống một con gấu đang nằm sấp trên đất, lại có chút giống chó, tóm lại có mũi có mắt, trông rất sống động, nhưng trên đó cũng không có bất kỳ thông tin văn tự nào.

Cái cuối cùng là một tấm gương đồng lớn bằng cái đĩa.

Một mặt của tấm gương đồng khắc một chữ "Tề" cổ rất lớn, hình dạng tựa như ba cái cây hoặc ba cái ô xếp thành kết cấu chữ "Chúng", Ngô Lương nhận ra ngay đây chính là chữ "Tề".

Tuy tấm gương đồng này cũng không chỉ rõ thân phận của chủ mộ.

Nhưng kết hợp với ghi chép trong《Dưỡng Thần Chi Thông Yếu》, Ngô Lương đã có thể xác định bộ hài cốt trước mắt chính là Tề Khang Công Lữ Thải, hắn đã tìm đúng chỗ.

Nhưng công việc của Ngô Lương vẫn chưa hoàn thành.

Hắn vẫn đang tiến hành công việc thu dọn cuối cùng, một mặt cố gắng thu thập toàn bộ di hài của Lữ Thải, một mặt hy vọng có thể phát hiện thêm nhiều cổ vật hơn, tốt nhất là có thêm một cái ấn tỳ.

Dù sao Lữ Thải cũng từng làm vua nước Tề một thời gian, mà trong tình huống bình thường, người đã từng làm vua đều sẽ có một cái ấn tỳ chuyên dụng để chứng minh thân phận hoặc ban bố chính lệnh chiếu thư.

Nhưng rất đáng tiếc.

Sau khi Ngô Lương dọn dẹp sạch sẽ toàn bộ hố mộ này, cũng không phát hiện ra tung tích của ấn tỳ.

Nhưng điều này cũng không có gì đáng nói, lịch sử vốn có đủ mọi khả năng: có khả năng sau khi Điền thị đuổi ông ta xuống khỏi vương vị, đã thu hồi ấn tỳ của ông ta; cũng có khả năng ấn tỳ đã bị thất lạc trong quá trình ông ta bị lưu đày... "Cuối cùng cũng xong!" Ngô Lương thẳng lưng vươn vai một cái thật dài, một vài khớp xương trên người theo đó phát ra tiếng "rắc rắc", sau đó nhấc chân chuẩn bị trèo ra khỏi hố mộ. "Công tử..." Điển Vi lập tức tiến lên đỡ, chỉ khẽ kéo một cái đã nhấc Ngô Lương ra ngoài. "Công tử, lần này có phát hiện gì không?" Vu Cát lập tức ghé lại hỏi. "Lão tiên sinh chớ vội." Ngô Lương lại cười cười, tháo găng tay kéo Sát Mộc vương tử qua, chỉ vào ba di vật cũng được đặt trên tấm vải gai hỏi: "Sát Mộc, ngươi xem thử trên những thứ này có khí tức gì không?" "..." Sát Mộc vương

tử lắc đầu. "Vậy cái này của ta thì sao?" Ngô Lương lại chỉ vào trong ngực mình, không cần nói rõ, Sát Mộc vương tử cũng chắc chắn biết Ngô Lương đang chỉ "Thái Công Ấn". "Khí tức vẫn hung dũng, không hề thay đổi." Sát Mộc vương tử đáp lời. "Thế thì lạ thật, không liên quan đến những thứ này sao..." Ngô Lương lập tức nhíu mày.

Điều hắn muốn làm rõ nhất bây giờ chính là nguyên nhân khí tức bất thường của "Thái Công Ấn", hơn nữa hắn tin rằng khí tức bất thường này chắc chắn có liên quan đến một di vật quan trọng nào đó của vương thất Lữ Tề, nhưng nay đã tìm ra cả di hài và di vật của Tề Khang Công Lữ Thải, lại vẫn không thu hoạch được gì.

Xem ra trên hòn đảo này chắc chắn còn có thứ gì đó mà hắn chưa tìm thấy...

Nghĩ vậy, Ngô Lương lại nhìn về phía Himiko đang nhìn hắn chằm chằm ở cách đó không xa, bèn sai người đưa Himiko tới, thản nhiên trưng ra di hài và di vật trên tấm vải gai, mở miệng hỏi: "Hô cô nương, đây là tất cả những vật phẩm ta tìm thấy ở nơi này rồi, không biết cô lén đến đây là để tìm thứ gì, có ở trong số này không?" "..." Himiko chỉ tùy ý liếc một cái rồi lắc đầu, tiếp đó nhìn vào mắt Ngô Lương đáp một câu không liên quan: "Ngô thái sử, ta thừa nhận ta có che giấu ngài, nhưng hy vọng ngài có thể tin ta, ta từ đầu đến cuối đều không có bất kỳ ác ý nào, chỉ là có một số chuyện là việc nhà của ta, thật sự không tiện nói với người ngoài." Nghe thấy hai chữ "việc nhà", lập tức khiến Ngô Lương nhớ tới suy đoán trước đó.

Lẽ nào Himiko quả thực có liên quan đến Lữ Tả, người con thứ mười ba bị Khương Thái Công lưu đày đến Uy quốc năm đó?

Nếu không, một vu nữ Uy quốc căn bản không có lý do gì lại tỏ ra hứng thú như vậy với ngôi mộ của Tề Khang Công, càng không có động cơ để nửa đêm một mình mạo hiểm lên núi tìm mộ Tề Khang

Công. "Nói tiếp đi." Tuy nhiên, đối mặt với ánh mắt khá chân thành của Himiko, Ngô Lương đã không muốn tin tưởng nàng một cách dễ dàng nữa, chỉ hờ hững ra hiệu. "Sự việc đến nước này, nếu ta còn không nói ra toàn bộ, e rằng Ngô thái sử sẽ không để ta và sứ đoàn Uy quốc bình an trở về Uy quốc nữa phải không?" Tuy thời gian ở chung không dài, nhưng Himiko đã có một nhận thức khá rõ ràng về tính cách của Ngô Lương, cười khổ một tiếng nói. "Chính xác." Ngô Lương cũng không giấu giếm nữa, mặt không biểu cảm gật đầu. "Nếu đã như vậy, ta không muốn nói cũng phải nói." Himiko bất đắc dĩ thở dài, nhìn bộ hài cốt được dọn ra trên tấm vải gai, cuối cùng mở miệng nói: "Không giấu Ngô thái sử, ta tuy sinh ra ở Uy quốc, nhưng trên người thật ra chảy dòng máu của Khương tính Lữ thị, ta là hậu duệ của Khương tính Lữ thị...

Dù cho Ngô thái sử kiến thức rộng rãi, nghe đến chuyện này cũng cảm thấy rất khó tin phải không?

Cội nguồn của chuyện này, còn phải nói từ một số bí mật thời đại của Khương Thái Công." "Lữ Tả?" Nghe những lời này, Ngô Lương liền biết suy đoán trước đó của mình tám chín phần là đúng, bèn vô thức nói ra cái tên này. "?!" Himiko toàn thân run lên, chết lặng tại chỗ, vẻ mặt kinh ngạc nhìn về phía Ngô Lương.

Nàng tưởng rằng người nghe thấy chuyện này sẽ cảm thấy khó tin là Ngô Lương, nhưng không ngờ Ngô Lương không những không tỏ ra quá kinh ngạc, ngược lại vừa mở miệng đã trực tiếp phản sát nàng.

Nhưng sao có thể chứ?

Himiko một lần nữa cảm thấy sợ hãi trước Ngô Lương, người đàn ông trẻ tuổi trông có vẻ không có nhiều kinh nghiệm này, trong lòng lại như chứa đựng cả biển sao và vạn vật thế gian, dưới gầm trời này dường như không có chuyện gì hắn không biết, ngay cả bí sử

gia tộc mà nàng tự cho rằng trên đời này căn bản không thể còn ai biết được.

Cố gắng trấn tĩnh lại, Himiko cố gắng tỏ ra bình tĩnh hơn, rồi mở miệng hỏi: "Ngô thái sử sao lại biết cái tên này?" "Cái tên này rất bí mật sao?" Ngô Lương không đáp mà hỏi ngược lại. "Không sai, sau khi xảy ra một số chuyện, cái tên này sớm đã bị Khương tính Lữ thị xóa bỏ, tất cả sử sách liên quan cũng bị hủy đi hoặc ẩn đi tên, vì thế ngay cả hậu duệ của Khương tính Lữ thị cũng chưa chắc đã biết, Ngô thái sử càng không có lý do để biết." Himiko gật đầu thật mạnh, vẫn với vẻ mặt khó tin nhìn Ngô Lương. "Có lẽ chưa hoàn toàn xóa bỏ, ta chính là đọc được cái tên này trong một bộ sử sách nước Tề suýt bị thất truyền." Ngô Lương nói.

Himiko có vẻ vẫn muốn hỏi thêm chi tiết, nhưng thấy Ngô Lương tỏ vẻ không định nói nhiều với mình, đành nuốt lại những lời đã đến bên miệng, đổi giọng hỏi: "Vậy Ngô thái sử hẳn cũng có chút hiểu biết về thân phận của người này, cũng như những việc ông ta từng làm phải không?" "Những gì ghi trong sử sách chưa chắc đã là sự thật, dù cùng một sự việc, nhưng qua lời của những người có lập trường khác nhau, cũng sẽ có một số thay đổi." Ngô Lương không nhận, chỉ làm một động tác mời, nói: "Vì thế mời Hô cô nương không cần nói dài dòng, cứ kể hết tất cả những gì cô biết ra là được, ta cũng có đủ kiên nhẫn và thời gian để nghe câu chuyện này...

Hô cô nương, trước đó ta không thể không trịnh trọng nhắc nhở cô, đây là cơ hội cuối cùng ta cho cô, đừng tiếp tục thách thức sự kiên nhẫn của ta." "Ta hiểu." Himiko khẽ gật đầu, cuối cùng chính thức bắt đầu câu chuyện của mình: "Ngô thái sử đã biết cái tên Lữ Tả, hẳn cũng biết người này thực chất là con trai thứ mười ba của Khương Thái Công Lữ Thượng, ông ta thực ra còn có một thân phận khác, đó chính là hích sĩ (nam hích nữ vu) có thiên phú nhất trong thế hệ đó...

Mà ta, chính là huyết mạch ông ta để lại ở Uy quốc." "Năm đó Khương Thái Công giúp Chu Thiên Tử đánh bại Thương Trụ, khi triều Chu thành lập, Chu Thiên Tử liền phong đất Tề cho ông.

Khương Thái Công thuận theo thiên mệnh lập nên nước Tề, sau lại truyền công vị cho con trưởng là Lữ Cấp." "Sau này Lữ Cấp theo Khương Thái Công đến Hạo Kinh phò tá Thiên Tử, lại giao cho con trai thứ ba là Lữ Ấn trấn thủ nước Tề.

Lữ Ấn người này tin rằng Ngô thái sử cũng không xa lạ, ở quý quốc ông ta vẫn được gọi là Khâu Mục Công, cũng là một hích sĩ khá có thiên phú, chỉ là so với tiên tổ của ta là Lữ Tả, vẫn còn kém một chút." "Trong quá trình này, tiên tổ Lữ Tả từng nhiều lần tự tiến cử với Khương Thái Công, nguyện phát huy năng lực của mình để trấn thủ nước Tề, suất quân bình định loạn lạc của các gia tộc Đông Di lúc bấy giờ, đáng tiếc Khương Thái Công lại cho rằng ông còn trẻ, tâm trí chưa ổn định, nên trước sau không cho phép.

Về sau, đặc biệt là khi Tề Đinh Công Lữ Cấp cũng giao trọng trách trấn thủ nước Tề cho Khâu Mục Công Lữ Ấn, trong lòng tiên tổ Lữ Tả liền nảy sinh oán hận với họ." "Thế là để được Khương Thái Công công nhận, để chứng minh mình mạnh hơn Lữ Ấn, tiên tổ Lữ Tả đã ngầm bày mưu một số chuyện nhắm vào Lữ Ấn, chỉ là không ngờ trong tay Lữ Ấn lại có pháp khí do Khương Thái Công để lại, lại còn dùng pháp khí đó thi triển mưu kế 'họa thủy đông dẫn', khiến cho pháp thuật của tiên tổ Lữ Tả ngộ thương mấy vị huynh đệ đồng bào khác." "Chuyện này truyền đến tai Khương Thái Công, Khương Thái Công tự nhiên nổi giận không kiềm được, lập tức cưỡi khoái mã từ Hạo Kinh trở về Doanh Khâu để đích thân xử trí tiên tổ Lữ Ấn.

Thực ra lúc đó thuật pháp của tiên tổ Lữ Ấn đã hơn cả Khương Thái Công, nhưng đối mặt với cha ruột của mình, tiên tổ Lữ Ấn sao có thể phản kháng, đành phải bó tay chịu trói." "Sau đó tiên tổ Lữ Ấn

muốn giải thích chuyện này với Khương Thái Công, nhưng Khương Thái Công đã thất vọng tột cùng về ông, sau khi giam ông vào lao phòng liền không gặp nữa.

Cứ thế đợi mấy ngày, Khương Thái Công lại quyết định trục xuất ông khỏi Khương tính Lữ thị, còn sai người trói ông lên thuyền nhỏ lưu đày đến Uy quốc, vĩnh viễn không được trở về nước Tề...

Cũng vào lúc này, tiên tổ Lữ Tả mới biết mấy vị huynh đệ đồng bào bị ông ngộ thương đã bỏ mình, ngay cả Khương Thái Công đích thân trở về cũng không cứu được mạng của họ." "Từ đó tiên tổ Lữ Tả vạn niệm tro tàn, ông đã giết chết huynh đệ đồng bào của mình, chính là tội nhân không thể tha thứ của gia tộc, vĩnh viễn không thể nhận được sự khoan thứ của phụ thân và tộc nhân." "Ông đã hiểu quyết định của Khương Thái Công, không còn biện giải cho mình nữa, thuận theo lên thuyền nhỏ đến Uy quốc, từ đó không bao giờ trở về." "Chuyện này chính là tiếc nuối cả đời của tiên tổ, cũng là tiếc nuối của dòng dõi chúng ta truyền thừa đến nay." Nói đến đây, Himiko dừng lại một chút, lúc này mới nhìn Ngô Lương tiếp tục nói: "Ngô thái sử, thật ra những người này vốn không nên được nhắc lại, ta đối với chuyện này cũng không quá chấp nhất, chỉ là trước đó ở Tổ Châu, nghe Ngô thái sử và Tổ Thần nhắc đến tiên tự của vương thất Lữ Tề có thể được cất giấu trên núi Úc Châu, tâm tư của ta mới lay động, nếu có cơ hội ta tự nhiên nên cố gắng hết sức để bù đắp tiếc nuối của tiên tổ, vì thế mới lén lên núi tìm kiếm." "Ngoài ra, trước đó khi truyền lời cho Tổ Thần ở Tổ Châu, ta quả thực có che giấu, lúc đó Tổ Thần thực ra đã nói rõ vị trí cụ thể của mộ Tề Khang Công, nhưng vì những tư tâm này, ta đã cố ý không nói chi tiết với Ngô thái sử, mà Tổ Thần sau khi biết được suy nghĩ của ta, cũng đã ngầm cho phép sự che giấu của ta." "Cũng vì thế, ta mới có thể tìm thấy vị trí của mộ Tề Khang Công một cách chính xác." ... "..." Lời kể của Himiko khiến Ngô

Lương và đám người Phường Nhân Quân rơi vào trầm ngâm.

Thực ra nếu đối chiếu bí mật mà Himiko kể với những ghi chép trong《Mục Công Truyện》, sẽ phát hiện ra tất cả các mắt xích và sự kiện đều có thể khớp với nhau, tự nhiên cũng có thể chứng thực rằng lần này Himiko không nói dối.

Còn về một số chi tiết không hoàn toàn giống nhau.

Cũng chỉ là do xuất phát từ góc độ của Lữ Ấn và Lữ Tả mà xuất hiện sự khác biệt tất yếu mà thôi, đừng nói là hai người có lập trường khác nhau, ngay cả hai người có lập trường giống nhau, khi miêu tả cùng một sự việc, cũng sẽ xuất hiện một số khác biệt.

Hơn nữa theo như Ngô Lương biết, ký ức của con người thường tự mang theo lăng kính tô vẽ bản thân, mỗi người khi hồi tưởng lại những chuyện đã xảy ra, dù không cố ý tô vẽ bản thân, cũng sẽ tìm ra một lý do có thể tự biện minh cho mọi hành vi của mình, và dùng lý do đó để lừa dối chính mình.

Giống như sự khác biệt xuất hiện trong đoạn sử thực này vậy: Trong《Mục Công Truyện》, Lữ Tả tuy thiên phú dị bẩm nhưng lại là kẻ tâm thuật bất chính, vì tranh đoạt quyền lực và công vị, hắn thậm chí không tiếc hãm hại huynh đệ đồng bào của mình, quả thực thập ác bất xá, còn Khâu Mục Công Lữ Ấn thì lòng dạ nhân hậu, là anh hùng ra tay ngăn cản Lữ Tả gây họa cho tộc nhân; còn trong lời miêu tả của Himiko, Lữ Tả lại chỉ là trẻ người non dạ mà thôi, vì tài hoa hơn người nhưng không được trọng dụng mới sinh lòng bất mãn, còn cái chết của các huynh đệ đồng bào, cũng không hoàn toàn là lỗi của ông, Khâu Mục Công Lữ Ấn sử dụng pháp khí "họa thủy đông dẫn" cũng nên chịu ít nhất một nửa trách nhiệm, đồng thời ông còn là tự nguyện chịu trói, sau này bị lưu đày đến Uy quốc cũng là tự nguyện, là để chuộc tội.

Nói đi nói lại.

Thực ra đây căn bản là cùng một sự việc, ghi chép trong《Mục Công Truyện》là sự thật, lời miêu tả của Himiko cũng là sự thật, chỉ là đứng ở góc độ của những người khác nhau để phán xét sự việc này mà thôi.

Đến bước này, Ngô Lương tự nhiên cũng sẽ không tiếp tục bám riết chuyện này không buông.

Sau khi trầm ngâm một lát, hắn lại hỏi Himiko: "Ngươi vẫn chưa nói rõ, lần này rốt cuộc ngươi tìm kiếm thứ gì?" "Tổ Thần nói với ta, năm xưa vương thất Lữ Tề thực ra chỉ còn lại một bộ thanh đồng thư, mà Lữ Thải phụng thờ trên núi Úc Châu chính là bộ thanh đồng thư đó." Himiko đáp, "Thanh đồng thư không phải là trân bảo gì, mà là tộc phả của Lữ thị, ghi chép lại hậu duệ của Lữ thị từ Khương Thái Công trở đi.

Ta muốn tìm thấy bộ thanh đồng thư này, điền lại tên của tiên tổ lên đó." "Ở đây không có thanh đồng thư nào cả." Ngô Lương liếc nhìn bộ hài cốt và di vật được đặt trên tấm vải gai, thăm dò nói. "Bởi vì Tổ Thần nói với ta, thanh đồng thư không được chôn cùng với Lữ Thải." Himiko nói, "Năm đó khi tiên tổ của Tổ Thần lần cuối cùng lên núi Úc Châu, Lữ Thải đã được chôn ở nơi này, gia quyến và con cháu của ông không rõ tung tích.

Tiên tổ của Tổ Thần sau đó khi thu thập di vật của Lữ Thải đã thấy bộ thanh đồng thư đó, bèn chôn nó bên cạnh mộ của Lữ Thải, và trồng lên trên một cây bách, chính là cây bách ngàn năm này." "Ý của ngươi là, thanh đồng thư ở dưới gốc cây?" Ngô Lương lập tức tỉnh táo hẳn lên.

Chương 771

Chính xác hơn phải là ở bên trong rễ cây, dù sao đã qua nhiều năm như vậy, rễ cây đã phát triển đến quy mô như thế, tự nhiên đã sớm bao bọc lấy thanh đồng thư, bây giờ muốn tìm được thanh đồng thư, e rằng phải bổ rễ cây ra mới được.

Nghĩ đến vấn đề này, Ngô Lương lại liếc nhìn Himiko một cái.

Cô nương này trông có vẻ rất lanh lợi, sao lại toàn làm chuyện ngu ngốc thế này, nàng sẽ không cho rằng chỉ bằng sức của mình, có thể không kinh động bất kỳ người nào của Phường Nhân Quân mà bổ tung bộ rễ khổng lồ này, lấy ra bộ thanh đồng thư đó chứ?

Đây không phải là người si nói mộng sao? "Chính xác." Himiko gật đầu, lập tức nhạy bén cảm nhận được sự nghi ngờ trong ánh mắt của Ngô Lương, liền nói tiếp: "Ngô thái sử không cần nhìn ta như vậy, nếu nói thế này có thể khiến ngài vui vẻ, ta thừa nhận vậy, đây quả thực không phải là chuyện một nữ tử như ta có thể hoàn thành, vì thế một canh giờ trước khi ta đào ra được một trong những cái rễ cây đó, ta đã bắt đầu hối hận rồi, lúc đó ta đã nghĩ có nên quay về cầu cứu ngài hay không, chỉ là nhất thời không nghĩ ra làm thế nào để giải thích với ngài chuyện đã che giấu một số thông tin trước đó, vì thế không biết nên cầu cứu ngài thế nào, không dám quay về mà thôi." "..." Ngô Lương nghe vậy có chút dở khóc dở cười.

Đồng thời lại nảy sinh một cảm giác khác lạ đối với Himiko, cô nương này luôn có thể thông qua một số biểu cảm và thần sắc cực kỳ vi tế của hắn, mà đoán trúng suy nghĩ của hắn một cách cực kỳ chính xác, giống như là con giun trong bụng hắn vậy.

Ngô Lương không thể không nghi ngờ cô nương này có phải có

bản lĩnh tương tự như "độc tâm thuật" hay không.

Dù sao nếu nói về sự thấu hiểu, trong Phường Nhân Quân có không ít người đã theo hắn một thời gian dài, đám cốt cán Phường Nhân Quân ai nấy đều thân mật không khoảng cách với hắn, thậm chí nếu giới tính phù hợp, còn có thể xảy ra một số tiếp xúc âm khoảng cách.

Nhưng ngay cả Bạch Tinh Tinh và Chân Mật, cũng chưa từng đạt đến trình độ như Himiko, chỉ cần một ánh mắt là có thể đoán trúng những suy nghĩ khá phức tạp trong lòng hắn. "Khụ khụ khụ khụ..." Đám người Phường Nhân Quân nghe những lời này, không ít người cũng không nhịn được mà run vai nín cười, vào khoảnh khắc này họ ngược lại cảm thấy Himiko có chút đáng yêu, một sự đáng yêu ngốc nghếch.

Đặc biệt là đối với các binh sĩ Phường Nhân Quân, họ tiếp xúc với Himiko rất ít, cảm thấy nàng rất thần bí, đồng thời trong lòng thực ra còn có chút kháng cự và địch ý với người dị tộc này.

Nhưng những lời này lại khiến hình tượng của Himiko trở nên chân thực hơn rất nhiều, giống như một thiếu nữ nhà bên. "Khụ khụ!" Ngô Lương cảm thấy không khí có chút không đúng, lập tức ho khan hai tiếng để ngăn những tiếng cười quái dị phía sau, lúc này mới nghiêm mặt nói với Himiko: "Chuyện này tạm thời ghi nhớ, nhưng cho dù tìm thấy bộ thanh đồng thư đó, thì đó cũng là di sản quý giá của nước ta.

Thân là Thái sử lệnh, ta tuyệt đối không thể cho phép ngươi viết vẽ lung tung lên di sản của nước ta, phá hoại cổ vật, vì thế ý định điền tên tiên tổ của ngươi lên đó tốt nhất nên dẹp đi, hiểu chưa?" Nói xong.

Ngô Lương cũng không quan tâm Himiko có đồng ý hay không,

xoay người lại lớn tiếng hạ lệnh: "Huynh đệ môn vất vả thêm chút nữa, mau chóng bổ rễ cây này ra tìm bộ thanh đồng thư đó!" "Nặc!" Đám người Phường Nhân Quân đồng thanh đáp lời, rất nhanh liền bắt tay vào việc.

Ngô Lương thì gọi Himiko đến một bên, vẫn nghiêm mặt khiển trách: "Ngươi đã là hậu nhân của Lữ Tả, mà thuật pháp của Lữ Tả năm đó đã hơn cả Khương Thái Công, vậy chắc hẳn dòng dõi của các ngươi cũng đã truyền thừa không ít ghi chép về thuật pháp trong tộc Lữ thị chứ?" Ngô Lương không phải thèm muốn thuật pháp của Lữ thị.

Chỉ là sau khi Himiko tiết lộ thân phận, hắn bỗng nhớ lại một số phát hiện trước đó trong mộ Tề Ai Công và mộ Khâu Mục Công: ví dụ như bộ giáp gỗ phát hiện trong mộ Tề Ai Công lúc đầu, những loại bột thần bí dùng để thay thế ngũ tạng trong bộ giáp gỗ, hai viên châu màu đỏ mà Đằng Trùng Cự Nhân để lại sau khi bị đánh tan...

Những thứ này giờ đây vẫn đang nằm phủ bụi trong nơi đóng quân của Phường Nhân Quân, Ngô Lương dù muốn nghiên cứu cũng không biết nên bắt đầu từ đâu.

Lữ Tả lại là hậu duệ trực hệ có thiên phú thuật pháp nhất của Khương Tử Nha, thậm chí còn "thanh xuất vu lam nhi thắng vu lam", vậy thì hẳn phải thông thạo và nắm giữ đại đa số phép thuật của Lữ thị.

Mà Khâu Mục Công và Tề Ai Công lại đều là thành viên cốt cán của vương thất Tề quốc họ Lữ, trong mộ của họ xuất hiện một số thuật pháp và pháp khí cũng nên có liên quan đến thuật pháp của Lữ thị.

Do đó, Ngô Lương có lý do để tin rằng: Vu Nữ Hô, thân là hậu duệ của Lữ Tả ở Oa Quốc, nếu như kế thừa được một số thuật pháp

và các ghi chép liên quan của Lữ Tả, thì rất có khả năng sẽ giúp hắn giải đáp những bí ẩn chưa có lời giải cho đến nay, và đối với Ngô Lương mà nói, đây cũng là một niềm vui bất ngờ. "Tổ tiên quả thực có để lại một vài thứ." Vu Nữ Hô gật đầu thừa nhận, "Đáng tiếc đại bộ phận thuật pháp của tiên tổ đã thất truyền, đa số chỉ là những ghi chép thuộc thể loại truyện ký mà thôi, nếu Ngô thái sử có hứng thú... ta cũng chỉ có thể nói một tiếng xin lỗi, vì đây đều là bí mật bất truyền của tộc ta, dù thế nào ta cũng sẽ không tiết lộ cho người ngoài." "Nếu Hô cô nương đã nói vậy, ta tự nhiên cũng không thể ép người làm khó." Ngô Lương thản nhiên cười nói, "Thực ra ta hỏi những điều này cũng không phải để dòm ngó bí mật của tộc cô nương, chỉ là trước đây ta từng có cơ duyên xảo hợp tiến vào hai ngôi mộ cổ của nước Tề, một trong số đó chính là lăng mộ của Khâu Mục Công Lữ Ấn mà Hô cô nương vừa nhắc tới, người có quan hệ khá nhiều với tiên tổ Lữ Tả của cô, còn một ngôi mộ khác là của Tề Ai Công Lữ Bất Thần sống sau đó không lâu.

Trong hai ngôi mộ cổ này, ta đã có được một vài thứ mà kiến thức của mình không thể giải mã được, do đó muốn nhờ Hô cô nương xem giúp, biết đâu có thể giúp ta giải khai những bí ẩn này." "Ngô thái sử từng đến lăng mộ của Khâu Mục Công?" Vu Nữ Hô nghe vậy tỏ ra khá bất ngờ, dù sao thì đối với hậu duệ của dòng dõi Lữ Tả, Khâu Mục Công tuyệt đối không phải là một cái tên xa lạ, còn Tề Ai Công Lữ Bất Thần sau này thì không có quan hệ lớn lắm với họ.

Cùng lúc đó, trong lòng Vu Nữ Hô cũng thoáng có chút suy nghĩ, bởi vì hai chữ "cơ duyên xảo hợp" mà Ngô Lương dùng quả thực có hơi gượng ép.

Lăng mộ là nơi thế nào?

Đó là âm trạch chôn cất người chết, người bình thường thấy nơi này đều sẽ cố gắng tránh xa, kẻo rước phải những thứ không sạch sẽ,

huống chi là "cơ duyên xảo hợp" vào cả hai ngôi lăng mộ, mà còn đều là lăng mộ của vương thất nước Tề.

Điều này khiến Vu Nữ Hô không thể không nghi ngờ, liệu Ngô Lương có tư thù gì với vương thất nước Tề hay không, nếu không sao lại có duyên với lăng mộ của vương thất Tề quốc đến vậy, cứ như thể cố tình nhắm vào mộ phần tổ tiên của họ Lữ?

Nghĩ đến đây, Vu Nữ Hô bất giác nhớ lại thủ pháp chuyên nghiệp của Ngô Lương khi xử lý hài cốt và di vật vừa rồi, còn có loại binh khí nửa xẻng nửa không phải xẻng của Phường Nhân Quân, và cả những dụng cụ "chuyên nghiệp" đủ loại trên người Ngô Lương...

Giờ khắc này, Vu Nữ Hô cuối cùng cũng có chút hoài nghi về nghề nghiệp của Ngô Lương. "Không sai." Ngô Lương khẽ gật đầu.

Vu Nữ Hô thu lại tâm tư, rồi lại có chút tò mò hỏi: "Không biết Ngô thái sử rốt cuộc đã tìm được thứ gì trong lăng mộ của Khâu Mục Công và Tề Ai Công?" "Những thứ này không phải một hai câu là có thể nói rõ được, đợi sau khi về Trần Lưu, nếu Hô cô nương quyết định giúp ta, ta sẽ dẫn cô nương đến xem cũng không muộn." Ngô Lương cố ý úp mở.

Đây không phải là nói cho qua chuyện với Vu Nữ Hô, dù sao đối với những thứ không hiểu rõ, Ngô Lương cũng không có cách nào miêu tả chính xác, tự nhiên vẫn là để Vu Nữ Hô xem xét thực vật thì thỏa đáng hơn.

Ngô Lương cũng không sợ tiết lộ bí mật gì.

Dù sao hắn chắc chắn sẽ không giao những thứ đó cho Vu Nữ Hô, chỉ là nhờ cô xem giúp mà thôi, sau đó, Vu Nữ Hô cũng sẽ theo sứ đoàn Oa Quốc trở về, kiếp này e rằng sẽ không còn cơ hội đặt chân đến Thiên triều nữa.

Mà việc cấp bách hiện tại, vẫn là nên xử lý xong chuyện trước mắt, làm rõ nguyên nhân dị thường của "Thái Công Ấn". "Ngô thái sử đã tin tưởng ta như vậy, ta tự nhiên cũng không thể không nể mặt Ngô thái sử, nhưng có lời khó nghe phải nói trước, ta cũng không chắc có thể giúp được Ngô thái sử hay không, đến lúc đó Ngô thái sử đừng trách ta." Vu Nữ Hô quả nhiên đã đồng ý. "Hô cô nương yên tâm, ta nào phải kẻ ngang ngược vô lý?" Ngô Lương nhếch miệng cười. "..." Lần này Vu Nữ Hô không đáp lời, chỉ nhìn hắn một cách đầy ẩn ý, im lặng lúc này còn hơn ngàn lời nói. ...

Hiệu suất làm việc của binh lính Phường Nhân Quân rất cao.

Chỉ dùng chưa đến một canh giờ, họ đã hoàn toàn mổ xẻ bộ rễ cây khá hùng vĩ kia ra, cuối cùng quả nhiên tìm thấy một chiếc hòm gỗ ở vị trí trung tâm nhất dưới đáy rễ cây.

Lúc này chiếc hòm gỗ cũng đã mục nát, các góc cạnh trên đó đều đã nứt ra.

Binh lính Phường Nhân Quân biết thói quen của Ngô Lương, do đó sau khi phát hiện hòm gỗ cũng không tự ý di chuyển, mà lập tức bảo vệ hiện trường rồi mời Ngô Lương đến.

Ngô Lương đeo găng tay đến gần.

Đầu tiên hắn dựa vào ánh đuốc nhìn qua khe nứt trên hòm gỗ, thấy bên trong dường như không có cơ quan gì, lúc này mới lấy chổi lông ra cẩn thận quét sạch lớp đất cát bám trên bề mặt hòm.

Rất nhanh, chiếc hòm gỗ đã hiện ra hoàn chỉnh trước mắt.

Đáng tiếc đây chỉ là một chiếc hòm gỗ hết sức bình thường, trên đó không có khóa, cũng không có bản lề kim loại, càng không có những hoa văn trang trí có thể chứng minh niên đại.

Nắp hòm chỉ được đóng bằng đinh đồng, giống như đóng nắp

quan tài.

Thực tế, hình dáng của chiếc hòm cũng có phần giống quan tài, chỉ là tỷ lệ có vẻ ngắn hơn một chút, nếu bên trong đặt đúng là tộc phổ của Lữ thị, thì lại có chút ý vị muốn triệt để kết thúc Lữ thị tại đây.

Sau khi xem xét một lượt, xác định chiếc hòm gỗ này không có bất kỳ giá trị khảo cổ nào, Ngô Lương cuối cùng mới lấy một chiếc xẻng công binh, dưới sự hỗ trợ của Điển Vi và Dương Vạn Lý, cố gắng hết sức cẩn thận để nạy nắp hòm lên.

Thế nhưng dù vậy, lớp gỗ đã mục nát của chiếc hòm vẫn bị hư hại không thể cứu vãn, nắp hòm và một tấm ván bên hông đã hoàn toàn vỡ nát.

Nhưng điều đó không quan trọng.

Ngô Lương nhanh chóng dọn dẹp những mảnh gỗ vụn, xem xét vật trong hòm.

Đập vào mắt là một tấm... có lẽ là tấm đồng thau, có kích thước tương đương đáy hòm.

Nhưng tấm đồng thau này cũng bị ăn mòn ở một mức độ nhất định, những vết gỉ sét màu xanh lục trên đó đã kết lại thành từng mảng, trộn lẫn với đất cát lọt vào qua khe hở của hòm, hoàn toàn không thể nhìn rõ những văn tự và đồ án có thể tồn tại trên đó. "..." Thấy cảnh này, Ngô Lương không khỏi có chút lo lắng.

Mức độ ăn mòn này rất có khả năng dù có làm sạch cũng không thể hiện rõ nội dung nguyên bản, nếu vậy, Ngô Lương không có thủ đoạn phục chế tiên tiến của hậu thế, thì cũng chỉ nhận được một tấm đồng thau vô dụng.

Tuy nhiên, so sánh vị trí của tấm đồng thau này với chiều cao của ván hòm, có thể phán đoán rằng bên dưới tấm đồng thau hẳn vẫn còn

đồ vật.

Hy vọng có tấm đồng này che chắn, những thứ bên dưới có thể được bảo quản tốt...

Ngô Lương thầm nghĩ, để đề phòng những thứ bên dưới có liên quan gì đó với tấm đồng này, nếu di chuyển tùy tiện có thể gây hư hại cho chúng.

Do đó, hắn quyết định trước tiên tháo dỡ các tấm ván bên hông của chiếc hòm gỗ đã vô dụng này, bắt đầu từ mặt bên để có cái nhìn sơ bộ về những thứ bên dưới tấm đồng thau rồi mới tiến hành bước dọn dẹp tiếp theo. ...

Dưới sự hỗ trợ của Điển Vi và Dương Vạn Lý, công việc mở hòm diễn ra một cách có trật tự.

Sau khi tháo dỡ hoàn toàn bốn tấm ván của hòm gỗ, Ngô Lương cuối cùng cũng nhìn thấy thứ được đặt bên dưới tấm đồng thau — cũng là những tấm đồng thau.

Kể cả tấm đồng thau bị ăn mòn nghiêm trọng ở trên cùng, tổng cộng có sáu tấm đồng thau cùng quy cách được xếp chồng lên nhau.

Mà ở một bên của những tấm đồng thau này, Ngô Lương còn nhìn thấy một ít mảnh vụn của da thuộc, những mảnh da này rộng khoảng một ngón tay, đã hoàn toàn đứt gãy.

Đồng thời, Ngô Lương còn phát hiện trong hai lỗ nhỏ to hơn ngón tay một chút ở một bên của tấm đồng thau trên cùng, cũng có một ít mảnh vụn da thuộc tương tự.

Qua chi tiết nhỏ này, kết hợp với cách nói "sách đồng" mà Vu Nữ Hô đã đề cập trước đó, Ngô Lương lập tức liên tưởng đến công dụng của những mảnh da này: những tấm đồng thau xếp chồng lên nhau chính là các trang sách, còn những mảnh da này là dây để đóng gáy

sách.

Dùng dây xuyên qua hai lỗ đó để buộc tất cả các tấm đồng thau lại với nhau, liền tạo thành một bộ sách đồng cực kỳ giống với sách giấy của hậu thế! "Dương Vạn Lý, đi lấy thêm một tấm vải trải ra, dẫn mấy người ở ngoài hố tiếp ứng." "Điển Vi, ngươi cùng ta khiêng những tấm đồng thau này ra, cẩn thận một chút, khiêng từng tấm một, nhất định phải nhẹ tay nhẹ chân, tuyệt đối không được để rơi." Sau khi phân công nhiệm vụ cho Điển Vi và Dương Vạn Lý, Ngô Lương đầu tiên thử di chuyển tấm đồng thau bị ăn mòn nghiêm trọng ở trên cùng.

Những tấm đồng thau này mỗi tấm chỉ dày 0.5 cm, diện tích tương đương hai tờ giấy A4.

Bất kỳ nhà khảo cổ chuyên nghiệp nào cũng biết, đồng thau là hợp kim của đồng và thiếc hoặc chì.

Hợp kim như vậy chôn sâu dưới lòng đất, đặc biệt là trong điều kiện không được bảo quản tốt, sẽ xảy ra một số phản ứng hóa học ngoài quá trình oxy hóa, dẫn đến việc thiếc hoặc chì trong hợp kim dần dần bị tách ra, tạo thành những lỗ nhỏ li ti.

Những lỗ nhỏ này mắt thường chưa chắc đã nhìn thấy được, nhưng chắc chắn sẽ làm cho chất liệu của đồ đồng trở nên giòn.

Mà loại tấm đồng thau với quy cách này lại càng giòn hơn, đừng thấy nó là kim loại, thực ra chỉ cần rơi nhẹ, hoặc dùng lực bẻ một chút là có thể khiến nó gãy vỡ, do đó phải hết sức cẩn thận. "Nặc." Hai người tuân lệnh làm theo.

Cứ như vậy, dưới sự phối hợp của hai người, từng tấm đồng thau được lấy ra an toàn, cuối cùng tất cả được đặt phẳng trên tấm vải bố mà Dương Vạn Lý đã cho người trải sẵn từ trước.

Mà sau khi nhấc tấm đồng thau trên cùng lên, Ngô Lương cuối cùng cũng yên tâm.

Bởi vì hắn đã nhìn thấy những văn tự được khắc khá rõ ràng trên tấm đồng bên dưới, điều đó có nghĩa là những tấm đồng thau còn lại, ngoại trừ phần rìa, đều không bị ăn mòn quá nghiêm trọng.

Chương 772

Tuy nhiên, trong quá trình này, Ngô Lương thực sự không có thời gian để giải mã nội dung, chỉ có thể đợi sau khi vận chuyển xong lên trên rồi nói sau.

Mà khi Ngô Lương cuối cùng cũng trèo ra khỏi hố, Vu Cát đã sớm đứng trước những tấm đồng thau đó và hét lên với Ngô Lương: "Công tử, đây quả thực là tộc phổ của Lữ thị, trên đó ghi lại tên của từng đời Tề vương và con cháu của họ từ thời Khương Thái Công, kéo dài đến đời Tề Khang Công, hẳn là không sai, chỉ là..." "Chỉ là cái gì?" Ngô Lương vừa đi về phía này vừa tò mò hỏi. "Chỉ là nội dung khắc ở mặt sau của tấm đồng thau đầu tiên lại vô cùng khó hiểu, trông giống như lời tựa của tộc phổ Lữ thị, nhưng đọc kỹ lại không giống lắm, ngược lại càng giống một đoạn lời nguyền rủa." Vu Cát không mấy tự tin nói. "Chờ chút, để ta xem rồi nói." Vừa nói, Ngô Lương đã đến gần.

Lúc vận chuyển vừa rồi, hắn đã chú ý thấy hai mặt của những tấm đồng thau này đều có khắc chữ, là tận dụng tối đa không gian trên đó.

Bây giờ bình tâm tĩnh khí nhìn lại, điều Ngô Lương chú ý đầu tiên chính là tên của Khương Thái Công được khắc ở vị trí nổi bật nhất: họ Khương, thị Lữ, tên Thượng, tự Tử Nha, hiệu Phi Hùng.

Trên đó tự nhiên không có dấu chấm câu, nhưng lại có để lại một số khoảng cách, khiến việc ngắt câu trở nên đơn giản hơn nhiều.

Dưới tên của Khương Thái Công, là tên của các con trai được liệt kê từ lớn đến nhỏ.

Những người khác không cần phải nói nhiều, những cái tên này Ngô Lương đã sớm thấy trong «Mục Công Truyện», không có gì khác

biệt.

Thứ duy nhất thiếu chính là tên của người con trai thứ mười ba, Lữ Tả.

Nhưng tên của người này vừa nhìn đã biết là bị xóa đi sau này, bởi vì ở khu vực lẽ ra phải khắc tên của ông ta, có một vết tích rất rõ ràng do dùng nước đồng lấp lại và mài nhẵn về sau.

Chi tiết này đủ để chứng minh, tộc phổ trước mắt chính là tộc phổ nguyên thủy nhất của vương tộc họ Lữ, thật một trăm phần trăm.

Xác định được điều này, Ngô Lương mới nhìn sang tấm đồng thau bị ăn mòn nghiêm trọng đầu tiên, lúc này mặt bị ăn mòn đã được lật úp, vừa hay có thể nhìn thấy những văn tự được khắc còn bảo quản khá tốt ở mặt sau.

Trên này quả thực có một đoạn nội dung và văn tự khó hiểu, ngay cả Vu Cát cũng không giải mã được, Ngô Lương tự nhiên cũng khó mà hiểu được ý nghĩa trong đó.

Tuy nhiên, ở đoạn gần cuối của đoạn văn tự này, Ngô Lương lại thấy được vài từ khá quen thuộc: thiên địa bất dung, nhân thần cộng tru, tử vô táng thân chi địa... "Đây..." Quả thực như lời Vu Cát nói, nếu chỉ lấy vài từ mà người bình thường có thể hiểu được, thì đây đúng là giống một đoạn chú ngữ, chứ không phải lời tựa của tộc phổ. "Ngô thái sử, ta có thể đến xem không?" Lần này Vu Nữ Hô đã khôn ra nhiều, không tự ý tiến lên mà đợi đến lúc này mới xin phép Ngô Lương. "Đến đây đi." Ngô Lương gật đầu, vừa nhường cho cô một khoảng trống, vừa thuận miệng hỏi, "Đúng rồi, trong những ghi chép mà tổ tiên cô để lại, có từng đề cập đến tộc phổ này không, đặc biệt là đoạn văn tự ở đầu tộc phổ này có ý nghĩa gì?" "Để ta xem đã." Vu Nữ Hô lúc này mới đến gần, nghển cổ nhìn vào tấm đồng thau.

Giống như Ngô Lương, cô cũng nhìn vào tên của Khương Thái

Công và các con trai của ông trước, cuối cùng nhìn thấy khu vực lẽ ra thuộc về Lữ Tả nhưng đã bị lấp lại và mài nhẵn. "..." Lông mày của Vu Nữ Hô khẽ nhíu lại, nhưng cũng không nói nhiều, tiếp đó mới nhìn sang đoạn văn tự mà Ngô Lương chỉ, đoạn mà ngay cả Vu Cát cũng không thể giải mã hoàn toàn.

Cứ như vậy nhìn khoảng một phút.

Sắc mặt của Vu Nữ Hô dần trở nên phức tạp, cuối cùng ngẩng đầu nhìn Ngô Lương bên cạnh, mở miệng nói: "Ngô thái sử, có thể lật tấm đồng thau này lại, để ta xem mặt sau khắc gì không." "Mặt đó bị ăn mòn nghiêm trọng, không biết chữ trên đó có còn được bảo tồn không nữa." Ngô Lương nói, "Nhưng ta có thể thử làm sạch lớp gỉ sét trên đó trước, biết đâu còn có thể nhìn ra manh mối." ---------- Nói đến phương pháp loại bỏ gỉ sét cho đồ đồng, Ngô Lương tự nhiên cũng biết.

Trong sách giáo khoa hậu thế, các phương pháp phổ biến thực ra cũng chỉ có hai loại, một là phương pháp loại bỏ gỉ cơ học, hai là phương pháp loại bỏ gỉ hóa học.

Phương pháp loại bỏ gỉ cơ học, đúng như tên gọi, là sử dụng phương pháp vật lý để loại bỏ gỉ, bao gồm loại bỏ gỉ thủ công và loại bỏ gỉ bằng các công cụ cơ khí điện siêu nhỏ.

Nói trắng ra là dùng cách ngu ngốc nhất để từ từ loại bỏ gỉ sét trên đồ đồng.

Phương pháp này có tính thực dụng cao, và có thể bảo vệ di vật ở mức độ tối đa, do đó dù ở hậu thế khoa học kỹ thuật rất phát triển, nó vẫn là phương pháp loại bỏ gỉ cho di vật chủ yếu, nhược điểm là đặc biệt tốn nhân lực và thời gian, dù sao cũng là việc đòi hỏi sự tỉ mỉ.

Còn phương pháp loại bỏ gỉ hóa học là sử dụng một số loại thuốc hóa học có tính chất đặc biệt để ngâm cục bộ hoặc toàn bộ di vật

bằng đồng.

Sau khi thuốc hóa học tác động lên phần gỉ sét, lại dùng phương pháp loại bỏ gỉ cơ học để loại bỏ lớp gỉ đã lỏng ra...

Đây là một hướng đi, nhưng thao tác cũng không hề dễ dàng, hơi bất cẩn là có thể gây ra hư hại không thể cứu vãn cho bản thân di vật.

Nhưng xét từ tình hình thực tế hiện tại, cả hai phương pháp này thực ra đều không phù hợp với Ngô Lương.

Đầu tiên là phương pháp loại bỏ gỉ hóa học, do trình độ khoa học kỹ thuật của thời đại này hạn chế, Ngô Lương căn bản không thể phân tích thành phần của những vết gỉ này từ góc độ vi mô, càng không thể pha chế ra loại thuốc hóa học tương ứng, do đó phương pháp này có thể loại trừ trực tiếp.

Thứ hai là phương pháp loại bỏ gỉ cơ học.

Phương pháp này ở thời đại nào cũng khả thi, chỉ là tuy khả thi nhưng không cần thiết.

Bởi vì Ngô Lương trong lòng biết rõ, tấm đồng thau này bị ăn mòn đến mức nghiêm trọng như vậy, chất liệu đã vô cùng giòn, quá trình oxy hóa liên tục cũng đã không thể tránh khỏi.

Do đó, dù hắn có tốn thời gian công sức khó khăn lắm mới làm sạch được tấm đồng thau này, sau đó không được bảo vệ nghiêm ngặt trong môi trường chân không, thứ này e rằng cũng rất khó tồn tại đến gần hai nghìn năm sau.

Mà ở thời đại này, căn bản không thể thực hiện được biện pháp bảo vệ như vậy.

Do đó, thực sự không cần thiết phải làm chuyện tốn công vô ích này, chẳng bằng ghi lại nguyên vẹn nội dung trên đó, cũng coi như là một lời giải đáp cho hậu thế.

Sau khi suy đi tính lại, Ngô Lương nghĩ đến một phương pháp không mấy phổ biến — phương pháp ngâm nước sôi.

Đây là một phương pháp chuyên dùng cho những đồ đồng bị bám lớp gỉ đất nghiêm trọng, và tấm đồng thau trước mắt vừa hay phù hợp với tình huống này.

Thực ra cách làm cũng vô cùng đơn giản.

Thế là Ngô Lương nhanh chóng hạ quyết tâm, lập tức nói với Dương Vạn Lý: "Dương Vạn Lý, ngươi dẫn mấy người thu dọn hài cốt và đồ tùy táng của Tề Khang Công lại, sau khi xuống núi thì cử mấy người đi thuyền về Cù Huyện, tìm một tiệm chuyên làm quan tài đặt một cỗ quan tài gỗ bách thượng hạng, dù sao cũng cho Tề Khang Công một nơi yên nghỉ ổn thỏa." "Nặc!" Dương Vạn Lý đáp. "Điển Vi, ngươi lại dẫn một số người dùng vải bố bọc những tấm đồng thau này lại rồi vận chuyển xuống núi, chú ý nhất định phải nhẹ tay nhẹ chân, không được gây hư hại." Ngô Lương lại nói với Điển Vi. "Nặc." Điển Vi đáp một tiếng, cũng làm theo. ...

Thế là đoàn người rất nhanh lại trở về trại dưới chân núi.

Lúc này đã là đêm khuya, ngoài một số ít người gác đêm, cấm vệ và ngư dân trong trại đều đã ngủ say, do đó Ngô Lương cũng không làm phiền họ, chỉ sắp xếp ổn thỏa những thứ thu hoạch được trong chuyến đi này, rồi bảo mọi người đi nghỉ ngơi.

Thực ra mọi người đều đã vô cùng mệt mỏi.

Dù sao tính từ lúc vào quỷ động trước đó, mỗi người có mặt đều đã liên tục mười mấy canh giờ không chợp mắt, trong mắt đã sớm nổi lên tơ máu, thể lực và tinh thần đều phải trải qua thử thách vô cùng khắc nghiệt.

Ngô Lương lại càng như vậy.

Đặc biệt là khi ở dưới nước, lặn trong trạng thái gần như cực hạn đó, càng vắt kiệt thể lực của hắn, do đó sau khi về phòng, hắn gần như vừa đặt lưng xuống gối đã chìm vào giấc ngủ say, ngay cả bình thường không mấy khi ngáy cũng ngáy vang như sấm.

Thế nhưng Vu Nữ Hô sau khi được binh lính Phường Nhân Quân "hộ tống" về phòng, lại không ngủ ngay.

Lúc này trong đầu cô toàn là hình ảnh của Ngô Lương. "Hắn rốt cuộc là người như thế nào nhỉ..." Trong đầu Vu Nữ Hô hiện lên khuôn mặt có chút lưu manh, có chút vô sỉ của Ngô Lương, miệng khẽ lẩm bẩm.

Càng tiếp xúc với Ngô Lương, cô lại càng không hiểu nổi hắn, trong mắt cô, Ngô Lương giống như một thể hỗn độn không có bất kỳ quy luật nào.

Hắn có lúc vô cùng đáng tin cậy, ở bên hắn luôn cảm thấy an toàn, phảng phất như dưới gầm trời này không có vấn đề gì hắn không giải quyết được, không có khó khăn nào hắn không vượt qua được.

Nhưng có lúc hắn lại đặc biệt không đáng tin, chỉ cần có chút không vừa ý hắn, hắn liền lật mặt không nhận người, và dùng cách vô sỉ, bỉ ổi nhất để uy hiếp, kẻ tiểu nhân bỉ ổi nhất thiên hạ e rằng cũng chỉ đến thế.

Hắn có lúc trông rất chính phái, việc làm có nguyên tắc riêng, cũng phù hợp với tiêu chuẩn đạo đức của Thiên triều.

Nhưng có lúc hắn lại cực kỳ khác người, dám làm những việc chắc chắn sẽ bị người đời phỉ nhổ, thậm chí có thể dùng trẻ con làm con tin để uy hiếp "Hoàng Cân tặc" chiếm cứ trên núi Úc Châu.

Ngay cả chuyện xảy ra tối nay cũng khiến Vu Nữ Hô không hiểu nổi.

Ngô Lương cho người đào mộ của Tề Khang Công, đây đã là sự bất kính lớn nhất đối với người đã khuất, nhưng sau đó lại tỏ ra vô cùng tôn trọng hài cốt và di vật của Tề Khang Công, không chỉ cẩn thận thu dọn, mà còn cho người đi mua một cỗ quan tài gỗ bách thượng hạng, định sẽ chôn cất lại.

Những hành vi tự mâu thuẫn này, thực sự không phải là điều Vu Nữ Hô có thể lý giải...

Cứ như vậy, chìm đắm trong nụ cười có phần vô sỉ của Ngô Lương, Vu Nữ Hô dần dần chìm vào giấc mộng. ...

Hôm sau khi tỉnh lại, Vu Nữ Hô vừa bước ra khỏi nhà gỗ, liền thấy Ngô Lương và mọi người đã sớm tụ tập tại một khoảng đất trống trong trại.

Mà ở giữa họ, có một chiếc nồi sắt lớn đang được bắc lên, phía trên nồi bốc lên hơi trắng, dường như đang nấu thứ gì đó, nhưng lại không ngửi thấy mùi thơm của thức ăn. "Ngô thái sử, các vị." Thấy mọi người đã nhìn qua, Vu Nữ Hô đành phải chủ động tiến lên chào hỏi, cố gắng tỏ ra không quá xa cách, cười hỏi, "Các vị đang nấu gì vậy?" "Nấu tộc phổ nhà cô." Ngô Lương cũng cười hì hì đáp lại. "Ngô thái sử nói đùa rồi...

Hả?" Vu Nữ Hô tưởng Ngô Lương đang đùa với mình, bèn hành lễ lần nữa, kết quả khi đến gần nghển đầu nhìn vào trong nồi, ngay lập tức bị sự thành thật của Ngô Lương làm cho sững sờ.

Ngô Lương hoàn toàn không đùa với cô.

Trong nồi sắt chứa đầy nước trong, và thứ ngâm trong nước chính là tộc phổ của nhà cô!

Nhưng không phải toàn bộ tộc phổ, mà chỉ có tấm đồng thau bị ăn mòn nghiêm trọng kia.

Đây chính là "phương pháp ngâm nước sôi".

Đại bộ phận đồ đồng được phát hiện ở hậu thế đều ở dưới lòng đất, do đó khó tránh khỏi bị một lớp đất phù bao phủ, giống như lớp gỉ sét hơi dày trên tấm đồng thau này, lớp đất phù này thực chất là một loại gỉ đất.

Đối với loại gỉ đất này, các nhà khảo cổ chuyên nghiệp thường sử dụng phương pháp loại bỏ gỉ cơ học và phương pháp loại bỏ gỉ hóa học mà Ngô Lương đã đề cập trước đó, để bảo vệ di vật ở mức độ tối đa.

Bọn trộm mộ ở hậu thế thì không quan tâm đến những điều này, chúng chỉ muốn nhanh chóng bán những món đồ cổ lấy được để đổi lấy lợi ích khổng lồ.

Do đó, những món đồ cổ bán ra cần phải có vẻ ngoài bắt mắt, đồ đồng bị phủ một lớp gỉ đất hiển nhiên không được người mua chấp nhận.

Thế là dần dần, một phương pháp ăn xổi ở thì đã xuất hiện, chính là "phương pháp ngâm nước sôi" mà Ngô Lương đang sử dụng.

Đối với loại gỉ đất này, chỉ cần trước tiên đặt đồ đồng vào một cái thùng, sau đó đổ nước sôi có nhiệt độ từ 80°C đến 90°C vào cho đến khi đồ đồng bị ngâm hoàn toàn.

Cứ như vậy vài phút, đại bộ phận gỉ đất sẽ tự nhiên bong ra, đôi khi còn sót lại cũng sẽ trở nên dễ làm sạch hơn nhiều.

Mà gặp phải đồ đồng bị gỉ đất nghiêm trọng, còn có thể đun nước đến sôi, như vậy gỉ đất sẽ bong ra triệt để hơn, chỉ là trong trường hợp này cũng có khả năng dẫn đến việc bản thân đồ đồng bị hư hại trong quá trình gỉ đất bong ra, do đó nếu không phải loại đồ đồng khó hư hại, vẫn nên thận trọng khi dùng.

Ngô Lương vừa rồi cũng là cho người đun sôi nước trong nồi sắt trước, sau đó rút bớt củi lửa để nước nguội đi một chút, mới đặt tấm đồng thau này vào, bây giờ đã ngâm được vài phút, quan sát tình hình thêm một chút là có thể vớt ra được rồi.

Chương 773

"?" Trong lúc kinh ngạc, Vu Nữ Hô quay đầu nhìn Ngô Lương.

Ngô Lương không giải thích, mà nghển cổ nhìn vào trong nồi.

Lúc này, nồi nước vốn trong vắt đã trở nên đục ngầu, xem ra đã hòa tan không ít tạp chất lẫn trong gỉ đất. "Điển Vi, có thể lấy ra xem được rồi." Ngô Lương lập tức gật đầu ra hiệu cho Điển Vi.

Điển Vi đã chuẩn bị sẵn, trước tiên dùng một tấm ván gỗ dài đưa vào trong nồi sắt, nhấc một góc của tấm đồng thau lên khỏi mặt nước, tiếp đó đã đeo sẵn găng tay chống bỏng để đỡ, rồi dưới sự hỗ trợ của Ngô Lương, nhấc tấm đồng thau này ra khỏi nồi và cẩn thận đặt lên tấm ván gỗ đã chuẩn bị sẵn.

Mà trong quá trình đó, một mảng lớn gỉ đất đã trượt khỏi tấm đồng thau, "rắc" một tiếng rơi xuống đất vỡ tan tành.

Như vậy, tấm đồng thau bên dưới lớp gỉ đất đã lộ ra một phần lớn.

Ngô Lương nhìn thấy kim văn trên đó, trông tình trạng bảo quản khá tốt, liền yên tâm.

Tiếp đó, sau khi tấm đồng thau được đặt ổn định, Ngô Lương cũng không vội giải mã nội dung trên đó, lại lấy ra dao đồng và một số công cụ nhỏ hơn để cẩn thận làm sạch những phần gỉ đất còn sót lại, cho đến khi kim văn bên dưới lộ ra hoàn toàn. "Đây là?" Khi Ngô Lương nhìn rõ hoàn toàn kim văn trên đó, lại ngẩn người.

Chỉ thấy trên đó có khắc tổng cộng chín chữ lớn, trong đó trên cùng là một chữ "Khương" lớn nhất, tiếp theo tám chữ bên dưới được chia thành hai hàng từ trên xuống dưới, bên phải viết "Thái

Công tại thử", bên trái viết "Bách vô cấm kỵ".

Khương Thái Công tại thử, bách vô cấm kỵ? (Khương Thái Công ở đây, mọi điều cấm kỵ đều tránh xa?) Câu này nghe sao quen tai thế nhỉ?

Theo như Ngô Lương biết, câu nói tương tự đã sớm xuất hiện trong «Sử Ký» được hoàn thành vào thời Tây Hán, nguyên văn phải là: Bát Thần Tướng, Thái Công dĩ lai tác chi, kim phàm nhân gia đa hữu "Khương Thái Công tại thử, bách vô cấm kỵ".

Nói cách khác, sớm nhất là từ thời Tây Hán hoặc thậm chí sớm hơn, câu nói này đã lưu hành trong dân gian, và thường được dùng như một phương pháp trừ tà, độ phổ biến có lẽ không hề thấp.

Mà thực tế, ngay cả đến hậu thế, một số nơi vẫn còn dùng loại tranh tết này để thay thế môn thần, và một số vùng nông thôn khi xây nhà, còn cố ý khắc những dòng chữ này trên xà nhà, hoặc khi làm móng nhà thì dựng một tấm bia đá nhỏ khắc câu này để thay thế cho "Thạch Cảm Đương".

Cách làm này ở mỗi nơi lại có cách giải thích khác nhau, cách nói phổ biến hơn là "Năm xưa Khương Tử Nha phụng mệnh phong thần, đợi sau khi phong xong cho các vị thần, Khương Tử Nha phát hiện các vị trí đều đã đủ, bản thân mình ngược lại không còn chỗ để phong, thế là chỉ có thể ngồi trên thành cửa, như vậy để ngăn chặn một số thần tiên lơ là chức trách, càng không thể để một số hung thần sát thần và lệ quỷ tùy ý làm bậy." Cách nói này rõ ràng là bịa ra từ «Phong Thần Bảng», không thể dùng làm căn cứ khảo cổ.

Nhưng đó không phải là trọng điểm.

Trọng điểm là phương "Thái Công Ấn" trong lòng Ngô Lương.

Trên "Thái Công Ấn" có tổng cộng tám chữ, viết là "Thái Công

chúc phúc, bách vô cấm kỵ".

Nếu bỏ qua chữ "Khương" ở trên cùng, thì tám chữ trên "Thái Công Ấn" và nội dung trên tấm đồng thau này chỉ chênh lệch hai chữ.

Hơn nữa cách sắp xếp và kiểu chữ hoàn toàn giống nhau, trông như được khắc ra từ cùng một khuôn, chỉ là tỷ lệ lớn nhỏ khác nhau mà thôi.

Không biết giữa hai thứ này có mối liên hệ gì không, liệu việc "Thái Công Ấn" xuất hiện dị thường sau khi lên núi Úc Châu có liên quan đến nó không?

Nhưng bây giờ Ngô Lương có thể xác định một điều, đó là tấm đồng thau này không có khí tức tương tự như "Thái Công Ấn", bởi vì tối qua sau khi tìm thấy tấm đồng thau, Ngô Lương đã cho Sát Mộc vương tử dùng âm dương nhãn xem xét kỹ lưỡng, Sát Mộc vương tử xác định những tấm đồng thau này không thuộc phạm trù pháp khí. "Hô cô nương, cô cũng đến xem đi?" Tạm thời không có manh mối gì, Ngô Lương đành gật đầu với Dương Vạn Lý, ra hiệu cho hắn có thể để Vu Nữ Hô đến gần.

Vu Nữ Hô mừng không kể xiết, vội vàng bước nhanh đến nhìn vào tấm đồng thau. "..." Sau khi nhìn, sắc mặt của Vu Nữ Hô trở nên có chút phức tạp, nhưng cô cũng không lập tức giải thích cho Ngô Lương, mà lại nói, "Ngô thái sử, có thể lật tấm đồng thau này lại để ta xem kỹ kim văn ở mặt sau không." "Tự nhiên." Thế là Ngô Lương lại cùng Điển Vi lật tấm đồng thau lại, để lộ ra đoạn kim văn nghi là lời nguyền rủa ở mặt sau. "Đa tạ." Vu Nữ Hô lập tức đến gần hơn, dường như đang giải mã từng chữ từng câu trên đó.

Ngô Lương đứng bên cạnh yên lặng quan sát, không ngăn cản cũng không làm phiền, hắn có thể thấy, trong lòng Vu Nữ Hô tám chín phần đã có đáp án, chỉ xem lát nữa cô có khai thật hay không.

Đang nghĩ như vậy thì, "Ngô thái sử, ta biết đây là gì rồi." Vu Nữ Hô quay đầu nhìn Ngô Lương, giọng điệu chắc nịch nói, "Trong sách của tiên tổ để lại có ghi chép về thuật này, đây là 'Thái Thệ', là một minh ước chứa đựng thuật pháp mạnh mẽ do Khương Thái Công độc sáng." "Thái Thệ?" Ngô Lương tập trung suy ngẫm một lát, mới mở miệng hỏi, "'Thái Thệ' mà cô nói, có phải là cùng một thứ với 'Thái Thệ' mà Khương Thái Công cùng Chu Vũ Vương và các chư hầu lập ra vào cuối thời nhà Thương không?" ---------- Theo sử sách ghi lại, vào năm thứ chín sau khi Chu Võ Vương Cơ Phát lên ngôi, ngài muốn tiếp tục hoàn thành đại nghiệp của Cơ Xương, bèn đông chinh Thương Trụ để xem các chư hầu có hưởng ứng hay không.

Khi quân đội xuất chinh, Khương Tử Nha tay trái cầm hoàng việt, tay phải cầm cờ bạch mao ra lệnh: "Thương hủy, thương hủy, thống lĩnh chúng binh.

Tập kết thuyền bè, kẻ đến trễ chém đầu." Thế là quân đến Minh Tân, chư hầu các nước không triệu mà đến đã có hơn tám trăm người.

Các chư hầu đều cho rằng đây chính là thời cơ chinh phạt Thương Trụ, nhưng Cơ Phát lại cho rằng thời cơ chưa tới, bèn cùng Khương Tử Nha và các lộ chư hầu cùng nhau lập nên 《Thái Thệ》 rồi ban sư hồi triều.

Hai năm sau, Thương Trụ giết chết vương tử Tỷ Can, giam cầm Cơ Tử, lúc này Trụ Vương đã hoang dâm bạo ngược đến cực điểm, thiên hạ oán thán khắp nơi.

Khương Tử Nha thấy thời cơ đã chín muồi, bèn đề nghị Cơ Phát phạt Trụ.

Cơ Phát liền thông báo cho các chư hầu cùng nhau chinh phạt, cuối cùng thuận lợi lật đổ nhà Thương, thành lập nhà Chu.

Ở đời sau, 《Thái Thệ》 được lưu truyền hai phiên bản.

Một phiên bản được gọi là Ngụy Cổ Văn, văn bản này do một người phụ nữ ở Nội Hà dâng lên vào thời Tấn Vũ Đế, gồm ba thiên thượng, trung, hạ.

Đến thời Đông Tấn đã bị xác định là ngụy thư, không đáng tin.

Phiên bản còn lại được gọi là Chân Cổ Văn, được đưa vào trong 《Sử Ký》 của Tư Mã Thiên.

Tuy nhiên, các nhà khảo cổ học đời sau khi nghiên cứu 《Tả Thị Xuân Thu》 được viết vào thời Chiến Quốc đã phát hiện ra rằng, ngay cả phiên bản Chân Cổ Văn được ghi trong 《Sử Ký》 thực ra cũng không phải là bản hoàn chỉnh của 《Thái Thệ》.

Về việc bản hoàn chỉnh của 《Thái Thệ》 rốt cuộc trông như thế nào, đời sau đã không còn cách nào khảo chứng, tự nhiên cũng xem như đã hoàn toàn thất truyền.

Hơn nữa, dù là Ngụy Cổ Văn hay Chân Cổ Văn lưu truyền đời sau, Ngô Lương đều đã từng xem qua.

Hai bản tuy có độ dài khác nhau, nhưng thực chất đều có thể xếp vào loại hịch văn, chẳng qua đều nói về việc Trụ Vương hôn dung ra sao, hoang dâm thế nào, bạo ngược đến mức nào, độc hại thiên hạ đến đâu, chúng ta thảo phạt hắn là thuận theo thiên mệnh, là vì nước vì dân, chúng ta phải đại diện cho Thượng thiên trừng phạt hắn...

Thực ra nếu dùng tiêu chuẩn của hịch văn để đánh giá 《Thái Thệ》, thì dù là Ngụy Cổ Văn hay Chân Cổ Văn, kết cấu đều đã rất hoàn chỉnh.

Nhưng 《Tả Thị Xuân Thu》, một cuốn sách ra đời sớm hơn, lại đặc biệt đề cập rằng trong 《Thái Thệ》 còn có nội dung thần bí hơn, quan trọng hơn.

Chỉ tiếc là tuy có đề cập, nhưng 《Tả Thị Xuân Thu》 lại không

ghi lại phần bị thiếu của 《Thái Thệ》, chẳng khác nào để lại một dấu hỏi trống rỗng cho hậu thế.

Bây giờ Vu Nữ Hô đột nhiên nhắc đến "Thái Thệ", còn gọi nó là một loại minh ước do Khương Thái Công độc sáng, chứa đựng thuật pháp cường đại, điều này lập tức khơi dậy hứng thú của Ngô Lương.

Lẽ nào 《Thái Thệ》 mà hắn biết cũng như vậy?

Và phần bị thiếu mà 《Tả Thị Xuân Thu》 đề cập có liên quan đến điều này? "Đúng vậy." Vu Nữ Hô gật đầu, nói tiếp: "Trong cổ tịch tổ tiên để lại, phần liên quan đến 'Thái Thệ' quả thực có nhắc đến bản 《Thái Thệ》 do Chu Võ Vương, Khương Thái Công cùng các lộ chư hầu lập nên.

Tổ tiên còn nói trong sách rằng, 《Thái Thệ》 mới là mấu chốt giúp Chu Võ Vương thảo phạt Thương Trụ thành công." "?" Nghe đến đây, sắc mặt Chân Mật cũng có chút thay đổi.

Nàng là đệ tử xuất mã của cửu vĩ hồ yêu Đồ Sơn Nữ Kiều, mà Đồ Sơn Nữ Kiều ở trong cơ thể nàng từng tự mình thừa nhận, Đát Kỷ mê hoặc Trụ Vương năm xưa cũng từng là đệ tử xuất mã của bà, là một quân cờ quan trọng để bà hủy diệt nhà Thương báo thù cho nhà Hạ.

Vì vậy, Đồ Sơn Nữ Kiều luôn cho rằng việc hủy diệt nhà Thương là công lao của bà, bà mới là mấu chốt.

Bây giờ Vu Nữ Hô đột nhiên nói 《Thái Thệ》 mới là mấu chốt giúp Chu Võ Vương thảo phạt Thương Trụ thành công, điều này tự nhiên khiến nàng không thể chấp nhận.

Quan trọng nhất là, từ trước đến nay nàng chỉ coi 《Thái Thệ》 là một bài hịch văn bình thường, chưa hề phát hiện dấu vết thuật pháp nào trong đó...

Lẽ nào là vì chưa từng thấy bản gốc của 《Thái Thệ》? "Có thể

mời Hô cô nương nói chi tiết hơn một chút được không?" Ngô Lương tiếp tục hỏi. "Thực ra về 'Thái Thệ', ta cũng không thể nói rõ hoàn toàn.

Cổ tịch tổ tiên để lại chỉ đề cập rằng, đây là một loại thệ ước một khi đã lập thì không thể hối hận.

Nếu có người vi phạm thệ ước, chắc chắn sẽ phải chịu lời nguyền thuật pháp ẩn chứa trong đó, không ai có thể may mắn thoát khỏi." Vu Nữ Hô nghiêm mặt nói: "Tổ tiên còn nhắc đến, đây là thuật pháp duy nhất Khương Thái Công không truyền cho ông mà lại truyền cho Khâu Mục Công Lữ Ấn.

Cũng chính vì 'Thái Thệ' mà ông đã trúng kế họa thủy đông dẫn của Lữ Ấn, cuối cùng ngộ thương mấy huynh đệ đồng bào, nhận lấy kết cục bị Khương Thái Công trục xuất khỏi gia tộc, lưu đày đến nước Uy." Khế ước ma quỷ?

Lời giải thích này của Vu Nữ Hô khiến Ngô Lương ngay lập tức liên tưởng đến một từ ngữ như vậy trong các trò chơi đời sau.

Trong thiết lập game, ma quỷ thuộc phe trật tự tà ác, chúng gần như dành phần lớn thời gian để tha hóa phàm nhân, cách thường thấy nhất là ký kết khế ước ma quỷ với phàm nhân.

Đây là một loại thệ ước vĩnh viễn không thể hối hận, bất kể là ma quỷ hay phàm nhân vi phạm nội dung trên khế ước, đều sẽ bị sức mạnh của khế ước trừng phạt nghiêm khắc, không ai có thể may mắn thoát khỏi.

Mô tả của Vu Nữ Hô tuy không liên quan gì đến ma quỷ trong game, nhưng hiệu lực của loại thệ ước này lại cực kỳ tương tự, khiến Ngô Lương rất dễ dàng lý giải.

Nghĩ đến đây, Ngô Lương lại nghĩ đến những lời nguyền rủa khắc

trên mặt kia của tấm đồng như "thiên địa bất dung, nhân thần cộng tru, tử vô táng thân chi địa".

Nếu lời Vu Nữ Hô nói không sai, vậy thì những lời nguyền đó hẳn là cái giá phải trả khi vi phạm thệ ước chăng?

Chỉ là Khương Thái Công lại khắc "Thái Thệ" như vậy lên gia phả nhà mình, là để đạt được mục đích gì...

Điều Ngô Lương tạm thời có thể nghĩ đến, là để phòng tộc nhân phản bội gia tộc, hoặc là để phòng hậu nhân cốt nhục tương tàn?

Nhưng nghĩ lại dường như cũng không đúng lắm.

Nếu "Thái Thệ" thực sự lợi hại như vậy, hoặc là "Thái Thệ" trên gia phả này rất lợi hại, thì tổ tiên của Vu Nữ Hô là Lữ Tá đã giết chết huynh đệ đồng bào của mình, tất sẽ phải chịu lời nguyền của "Thái Thệ".

Cho dù Khương Thái Công không trục xuất ông ta khỏi gia tộc, không lưu đày ông ta đến nước Uy, ông ta cũng chắc chắn không có kết cục tốt đẹp.

Ngược lại, cách làm của Khương Thái Công có hơi vẽ rắn thêm chân. "Hô cô nương, cô có đọc hiểu được kim văn trên đây không?" Ngô Lương liền hỏi. "Cũng chỉ hiểu biết một nửa, nhưng ta đoán đại khái là để báo cho hậu nhân họ Lữ biết hậu quả sau khi vi phạm gia quy.

Bởi vì theo ta biết, 'Thái Thệ' tức là thệ ước, thì nhất định sẽ ghi rõ yêu cầu và hậu quả liên quan, nếu không sẽ không thành thệ ước." Vu Nữ Hô trầm ngâm đáp. "Có lý..." Ngô Lương khẽ gật đầu.

Nói như vậy, nếu Vu Nữ Hô vừa rồi đã khẳng định 《Thái Thệ》 mà Khương Tử Nha, Chu Võ Vương và tám trăm chư hầu lập nên năm đó là "Thái Thệ", vậy thì cũng nên ghi rõ yêu cầu và hậu quả liên

quan, chứ không phải là một bài hịch văn bình thường. 《Tả Thị Xuân Thu》 lại ghi rõ phần thiếu sót trong 《Thái Thệ》 mới là phần thần bí và quan trọng hơn.

Vậy phần thiếu sót đó liệu có khả năng chính là những yêu cầu và hậu quả liên quan không?

Chương 774

Nếu thật sự có chuyện như vậy, thì liên quân phạt Trụ của Chu Võ Vương tự nhiên cũng sẽ càng vững chắc, sức chiến đấu tự nhiên không phải là liên quân bình thường có thể so sánh... "Nhưng thứ cho ta nói thẳng, tổ tiên nhà cô là con trai thứ mười ba của Khương Thái Công, những việc ông ấy làm năm đó nhìn từ bất kỳ góc độ nào cũng nằm trong phạm trù vi phạm gia quy.

Nếu 'Thái Thệ' quả thực lợi hại như vậy, ông ấy hẳn cũng sẽ phải gánh chịu hậu quả tương ứng chứ?" Ngô Lương lại tò mò hỏi: "Hỏi một câu không nên hỏi, không biết tổ tiên nhà cô cuối cùng có được chết lành không?" "Chuyện này..." Vu Nữ Hô hiển nhiên chưa từng cân nhắc đến vấn đề có phần tự mâu thuẫn này, bị Ngô Lương hỏi đến ngẩn người mất mấy giây, sau đó mới có chút không tự tin đáp: "Trong ghi chép của gia tộc ta, tổ tiên một mực sống đến tám mươi bảy tuổi mới qua đời tại nhà, tự nhiên là được chết lành.

Điều này quả thực có chút khác biệt với những mô tả về 'Thái Thệ' trong cổ tịch tổ tiên để lại, ta cũng không biết giải thích thế nào, nhưng mà...

Ngô thái sử, ngài nói có khả năng nào là vì tổ tiên đã bị xóa tên khỏi bộ gia phả này, nên tổ tiên nhà ta mới không còn bị 'Thái Thệ' ảnh hưởng nữa không." "Cũng không phải không có khả năng này." Ngô Lương khẽ gật đầu, nhưng lại phân tích: "Nhưng nếu như vậy, quyết định trục xuất Lữ Tá khỏi gia tộc của Khương Thái Công năm xưa lại cần phải đánh giá lại.

Bởi vì nếu 'Thái Thệ' là thật, Lữ Tá làm ra chuyện cốt nhục tương tàn, tất sẽ phải chịu lời nguyền của 'Thái Thệ' mà không được chết

lành.

Mà Khương Thái Công trục xuất ông ta khỏi gia tộc, lại xóa tên ông ta khỏi gia phả, có lẽ chính là đã giải trừ lời nguyền của 'Thái Thệ', vì vậy tổ tiên nhà cô mới có thể sống thọ đến lúc chết." Khương Tử Nha đã có thể tự sáng tạo ra "Thái Thệ", vậy thì hẳn cũng biết cách giải trừ "Thái Thệ". "Ý của Ngô thái sử là, năm đó Khương Thái Công trục xuất tổ tiên nhà ta khỏi gia tộc và lưu đày đến nước Uy, chưa chắc chỉ là để trừng phạt ông ấy, mà có thể cũng là đang cứu mạng ông ấy?" Sắc mặt Vu Nữ Hô trở nên phức tạp. "Đây chỉ là một suy đoán của ta, sự thật e rằng chỉ có người trong cuộc mới có thể nói rõ." Ngô Lương nói khá thận trọng. "..." Vu Nữ Hô lập tức chìm vào suy tư, hẳn là đang hồi tưởng lại những ghi chép trong truyện ký của Lữ Tá, rồi kết hợp với phân tích của Ngô Lương để suy đoán chân tướng lúc đó.

Một lúc sau, Vu Nữ Hô mới nói: "Suy đoán của Ngô thái sử có lẽ đã gần với chân tướng rồi.

Trong cổ tịch tổ tiên nhà ta để lại, không những không hề tỏ ra chút oán hận nào đối với Khương Thái Công, mà còn thường xuyên bày tỏ nỗi nhớ nhung và sự áy náy đối với ngài trong sách.

Hơn nữa, sau khi tổ tiên nhà ta đến nước Uy liền được tự do, nếu ông ấy cố ý quay về Thăng Long thì nước Uy chắc chắn không ai có thể ngăn cản, nhưng ông ấy lại đến chết cũng không làm vậy, cuối cùng mang theo tiếc nuối mà sống hết một đời, ra lệnh cho người ta chôn mình ở một sườn núi hướng về Thăng Long." "Ngoài ra còn một chi tiết nữa, trên bia mộ của tổ tiên nhà ta không hề dùng họ Lữ, chỉ lấy chữ 'Tá' trong tên của ông ấy.

Hơn nữa ông ấy còn để lại tổ huấn, yêu cầu các thế hệ con cháu sau này không được dùng họ Lữ, nhưng lại phải truyền miệng cho

nhau biết rằng chúng ta bắt nguồn từ họ Lữ." "Ta vẫn luôn không hiểu tại sao tổ tiên lại để lại một tổ huấn như vậy.

Ông ấy rõ ràng nhớ nhung Khương Thái Công và tộc nhân họ Lữ, tại sao lại không cho phép mình và hậu nhân dùng họ Lữ, như vậy chẳng phải là tự mâu thuẫn sao?" "Nhưng qua suy đoán của Ngô thái sử, ta bỗng nhiên hiểu ra rồi." "Sau khi chuyện đó xảy ra, Khương Thái Công không nỡ để tổ tiên nhà ta phải chịu nỗi khổ từ lời nguyền 'Thái Thệ', bèn thuận nước đẩy thuyền trục xuất ông ấy khỏi họ Lữ, đày đến nước Uy.

Quan trọng nhất chính là xóa tên tổ tiên nhà ta khỏi gia phả.

Như vậy không chỉ có thể giúp tổ tiên nhà ta thoát khỏi lời nguyền, mà còn có thể ăn nói với tộc nhân." "Mà tổ tiên nhà ta cũng hiểu được thâm ý của Khương Thái Công, mang theo đầy lòng áy náy và không nỡ đến nước Uy.

Sau đó, dù đã có khả năng quay về Thăng Long bất cứ lúc nào, ông ấy vẫn luôn tuân thủ giao ước ngầm với Khương Thái Công, sống hết một đời ở đất khách quê người, đến chết cũng không dùng lại họ Lữ." "..." Ngô Lương và đám người Phường Nhân Quân nghe Vu Nữ Hô kể xong, cũng dần có một nhận thức mới về chuyện năm xưa.

Đặc biệt là khi Vu Nữ Hô nhắc đến tổ huấn kỳ lạ kia cùng với cách nhìn của Lữ Tá đối với Khương Thái Công trong truyện ký, những điểm trước đó không giải thích được liền trở nên hợp lý ngay tức khắc.

Có lẽ đây chính là chân tướng.

Khương Tử Nha và Lữ Tá dù sao cũng là cha con máu mủ ruột rà, huống hồ Lữ Tá còn là đứa con trai út tài năng nhất trong các con của Khương Tử Nha, trong tình huống bình thường luôn là người được cưng chiều và coi trọng nhất trong nhà.

Vì vậy, giữa họ không thể không có tình cảm, một số chuyện tự nhiên cũng không thể hoàn toàn làm theo lý lẽ được.

Chỉ là tại sao Khương Tử Nha chỉ truyền "Thái Thệ" cho Khâu Mục Công Lữ Ấn, mà không truyền cho Lữ Tá, nguyên nhân này vẫn chỉ có người trong cuộc mới biết. "Nói như vậy, 'Thái Thệ' này đối với dòng dõi của các cô, cũng chỉ là thuật pháp được lưu truyền trong cổ tịch, mà bây giờ tộc Lữ Tề lại đã sớm tuyệt tự, thuật này tám phần là đã hoàn toàn thất truyền rồi nhỉ?" Trầm ngâm một lát, Ngô Lương nói không khỏi tiếc nuối.

Thực ra cách nói này không hoàn toàn đúng, vì tuy tộc Lữ Tề đã tuyệt tự, nhưng dòng dõi Khâu Mục Công cũng nắm giữ "Thái Thệ" lại có khả năng chưa tuyệt tự.

Theo Ngô Lương biết, hậu nhân của Khâu Mục Công vì để trốn tránh đấu tranh chính trị, đã sớm trốn đến nước Sở, và còn dời cả lăng mộ của Khâu Mục Công đến nước Sở.

Đây chính là lý do tại sao mộ của Khâu Mục Công không ở trong lãnh thổ nước Tề, mà lại ở Tương Dương cách đó ngàn dặm.

Vì vậy, nếu Khâu Mục Công truyền "Thái Thệ" cho hậu nhân của mình, và những hậu nhân này cũng đời đời truyền lại, thì cũng có khả năng chưa bị thất truyền.

Chỉ là đã qua mấy trăm, cả ngàn năm, bây giờ muốn tìm được hậu nhân của Khâu Mục Công, chẳng khác nào mò kim đáy bể. "Chuyện này thì ta không nói chắc được." Vu Nữ Hô lắc đầu, nhưng lại lập tức bổ sung: "Nhưng cổ tịch tổ tiên nhà ta để lại còn ghi chép về một phương đồng ấn liên quan đến 'Thái Thệ'.

Nghe nói ấn này là do Khương Thái Công dốc hết tâm huyết đúc thành, không chỉ có thể chống lại một số tà thuật hại người, mà đồng thời còn chứa đựng tinh túy của 'Thái Thệ'." "Dù là người không biết

thuật pháp có được ấn này, chỉ cần viết nội dung thệ ước ra, ấn dấu tay máu lên rồi đóng thêm phương đồng ấn này, là có thể khiến thệ ước trở thành 'Thái Thệ'." "Ấn này là do Khương Thái Công để lại cho các đời Tề vương sau này.

Dù sao ngay cả con cháu hậu duệ của ngài, cũng không phải ai cũng có thiên phú dị bẩm, có thể tu tập thuật pháp, nắm giữ 'Thái Thệ'.

Mà 'Thái Thệ' nếu sử dụng hợp lý, có thể trở thành sự bảo đảm lớn nhất cho vương quyền." "Chỉ là bây giờ vương thất Lữ Tề đã tuyệt tự, thế gian cũng đã không còn Tề vương, không ai biết phương đồng ấn này rốt cuộc được cất giấu ở đâu." Chờ đã?

Nghe đến đây, trong lòng Ngô Lương đã dấy lên sóng to gió lớn.

Phương đồng ấn mà Vu Nữ Hô nói lẽ nào chính là "Thái Công Ấn" trong lòng hắn?

Rất nhiều chi tiết đều vô cùng khớp.

Ví như cùng là bảo vật Khương Thái Công để lại cho các đời Tề vương, chỉ là bị gia quyến của Tề Ai Công giấu riêng trong lăng mộ của Tề Ai Công từ trước, cùng có thể chống lại một số tà thuật hại người, hơn nữa chữ khắc trên đó và chữ trên bìa gia phả này chỉ chênh lệch ba chữ.

Nảy sinh nghi ngờ như vậy, Ngô Lương không để lộ cảm xúc, hỏi tiếp: "Hô cô nương, về chi tiết ngoại quan của phương đồng ấn này, trong truyện ký của tổ tiên nhà cô có ghi chép gì không?" "Chi tiết ngoại quan cụ thể thì ta cũng không nói rõ được." Vu Nữ Hô trước tiên lắc đầu, sau đó như đột nhiên nhớ ra điều gì, bổ sung: "Đúng rồi, ta nhớ trong thuyền tập của tổ tiên có viết, văn tự trên phương đồng ấn đó có chút khác với văn tự trên bìa gia phả này.

Trên bìa gia phả là 'Khương Thái Công tại thử, bách vô cấm kỵ',

còn trên đồng ấn đó chỉ có tám chữ, hình như viết là... 'Thái Công chúc phúc, bách vô cấm kỵ'.

Ta tuy không cố ý nhớ chuyện này, nhưng chắc là không sai đâu." "..." Lần này không chỉ có Ngô Lương, mà ngay cả các cán bộ cốt cán của Phường Nhân Quân bên cạnh cũng trao đổi một ánh mắt đầy ẩn ý.

Không sai được nữa!

Phương đồng ấn trong lòng Ngô Lương chính là đồng ấn mà Vu Nữ Hô nói.

Ban đầu thông qua những lời lẽ rời rạc trong 《Tề Sử》 và 《Mục Công Truyện》, Ngô Lương và mọi người đều coi nó là một phương đồng ấn có thể trừ tà.

Bây giờ qua lời giải thích của Vu Nữ Hô, một công dụng khác còn mạnh mẽ hơn của "Thái Công Ấn" cuối cùng cũng đã lộ ra.

Phải nói rằng, phương đồng ấn này quả thực có thể trở thành sự bảo đảm lớn nhất cho vương quyền.

Sở hữu "Thái Công Ấn" cũng tương đương với việc sở hữu "Sinh Tử Phù" trong một bộ tiểu thuyết võ hiệp đời sau.

Chỉ cần dùng nó để lập "Thái Thệ" với các thần tử bên cạnh, tuy không dám nói là có thể đảm bảo lòng trung thành của họ, nhưng cũng đủ để khiến họ phải cúi đầu phục tùng, không dám nảy sinh lòng phản bội.

Nếu không, chẳng cần mình ra tay, những kẻ loạn thần tặc tử đó cũng sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Quan trọng nhất là, "Thái Công Ấn" thực chất chỉ là một con dấu công chứng có hiệu lực, còn nội dung của "Thái Thệ" lại có thể tùy ý soạn thảo theo ý của người sở hữu, hoàn toàn có thể dùng trong mọi mặt của cuộc sống. "Không ngờ Khương Thái Công còn để lại một

pháp khí lợi hại như vậy, cũng không biết pháp khí này cuối cùng sẽ lưu lạc vào tay kẻ may mắn nào." Ngô Lương mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, sắc mặt như thường mà than thở.

Giây phút này hắn đã quyết định cất giấu "Thái Công Ấn".

Những cán bộ Phường Nhân Quân đã biết về "Thái Công Ấn" thì không nói, đây đều là những người Ngô Lương tuyệt đối tin tưởng, không lo họ sẽ tiết lộ chuyện này ra ngoài.

Còn những binh lính Phường Nhân Quân và Vu Nữ Hô chưa biết về sự tồn tại của "Thái Công Ấn", tự nhiên cũng không cần phải biết.

Bởi vì hắn hoàn toàn có thể tưởng tượng được, tin tức về việc món đồ này có thể lập "Thái Thệ" một khi truyền ra ngoài, đặc biệt là đến tai những kẻ dã tâm, chắc chắn sẽ nghĩ mọi cách để chiếm làm của riêng, lợi dụng nó để nhanh chóng mở rộng thế lực của mình, hơn nữa còn là thế lực vững chắc nhất trên thế gian.

Lúc này Ngô Lương bỗng nhiên hiểu ra tại sao Vu Nữ Hô lại gọi 《Thái Thệ》 là mấu chốt thành công trong việc phạt Trụ của Chu Võ Vương.

Thử nghĩ khi Chu Võ Vương ban bố 《Thái Thệ》, tại hiện trường có hơn tám trăm chư hầu không triệu mà đến.

Nếu tất cả các chư hầu này đều cùng Chu Võ Vương lập "Thái Thệ", vậy thì chẳng khác nào đã thu toàn bộ thế lực của hơn tám trăm chư hầu này về dưới trướng mình, và vĩnh viễn không cần lo lắng những thế lực này sẽ lâm trận phản kích.

Đại quân phạt Trụ được tổ chức như vậy, sức chiến đấu và lòng trung thành tự nhiên vượt xa quân đội của Thương Trụ Vương chủ yếu gồm nô lệ.

Theo sử sách ghi lại, binh mã của Thương Trụ Vương lúc đó vượt

xa đại quân phạt Trụ, sở dĩ cuối cùng chiến bại, chính là có liên quan đến việc đội quân tiên phong của Thương Trụ Vương lâm trận phản kích.

Mà theo lẽ thường, kẻ thực sự là ô hợp chi chúng phải là đại quân phạt Trụ của Chu Võ Vương.

Dù sao binh mã dưới trướng ông ta có rất nhiều đến từ các lộ chư hầu, hơn nữa còn đến từ hàng trăm, hàng ngàn chư hầu từ các thế lực và địa phương khác nhau.

Trong tình huống thông thường, quân đội liên minh như vậy thường sẽ vì lòng riêng của các chư hầu mà như một đống cát rời, sức chiến đấu thật sự khiến người ta không dám khen ngợi, càng đừng nói đến chuyện đồng tâm đồng đức...

Liên quân Quan Đông của Viên Thiệu chính là một ví dụ rất tốt.

Trước đó khi thảo phạt Đổng Trác, bọn họ đều mang lòng riêng, Đổng Trác vừa mới bị đuổi đến Trường An, liên quân Quan Đông đã bắt đầu nội bộ lục đục, không lâu sau thì tan rã.

Tiếp đó, khi Đổng Trác bị Lữ Bố ám sát, dư đảng là Quách Tị, Lý Giác... phát động phản công, một lần nữa nắm giữ triều chính.

Tin tức này truyền đến Quan Đông, nhất thời quần tình kích động, thế là một số quan viên địa phương nảy sinh ý định tái lập liên quân Quan Đông, phát binh thảo phạt Lý Giác, Quách Tị, hưng phục Hán thất.

Trong đó có cả Từ Châu Thứ sử lúc bấy giờ là Đào Khiêm.

Kết quả là "Độc sĩ" Giả Hủ chỉ dùng một chút tiểu kế, liên minh lần này còn chưa bắt đầu đã kết thúc.

Đây chính là vấn đề lớn nhất của quân đội liên minh.

Con người đều là những kẻ ích kỷ, một trăm chư hầu sẽ có một trăm tư tâm, một ngàn chư hầu sẽ có một ngàn tư tâm.

Vì vậy, trong đó chắc chắn tồn tại rất nhiều phần tử đầu cơ và kẻ dã tâm, họ chỉ hy vọng mượn danh nghĩa liên quân và thảo phạt để đục nước béo cò, nhân cơ hội lớn mạnh thế lực của mình mà thôi.

Mà sự tồn tại của "Thái Thệ", có thể dễ dàng cắt đứt đường lui của những phần tử đầu cơ và kẻ dã tâm này, khiến họ không thể không phục tùng sự quản thúc và mệnh lệnh của minh chủ, không thể không tuân thủ minh ước, khiến cho liên minh thực hiện được ý nghĩa thực sự của "đồng tâm đồng đức".

Vì vậy, công dụng này của "Thái Công Ấn" tuyệt đối không thể tuyên dương ra ngoài.

Người khác tạm thời không nói, Tào lão bản mà biết chuyện này, cũng chắc chắn sẽ mặt dày đến đòi Ngô Lương.

Nếu Ngô Lương không chịu đưa, Tào lão bản nói không chừng còn trở mặt.

Dù sao đối với người đa nghi như Tào lão bản, nếu có thể cùng bộ hạ hoặc minh hữu lập "Thái Thệ", ông ta có thể bớt đi một số chuyện nghi ngờ, buổi tối cũng có thể ngủ một giấc an ổn, huống hồ thứ này còn giúp ích rất lớn cho việc mở rộng thế lực... "Phương đồng ấn này nếu vẫn còn trong tay một số hậu nhân họ Lữ ở ẩn nào đó, thì đó quả thực là một pháp khí cực kỳ lợi hại." Vu Nữ Hô không biết Ngô Lương đang nghĩ gì, chỉ nói ra suy nghĩ của mình: "Nhưng nếu rơi vào tay người không biết gì về nó, vật này cũng chỉ là một cái ấn tỷ bình thường bằng đồng mà thôi.

Thậm chí một số người số khổ có được vật này, vì kế sinh nhai mà sớm đã nấu chảy nó đi để đúc tiền tệ rồi cũng không chừng." Không phải không có khả năng này.

Khi Đổng Trác nắm giữ triều chính, không phải vì để đúc tiền vơ vét của cải, còn đem mười hai người vàng do Tần Thủy Hoàng đúc, thực chất là đồng, nấu chảy ra để đúc loại tiền Ngũ Thù tiểu tiền do hắn phát hành sao?

Chương 775

Đổng Trác là một đại lão không lo ăn mặc, mà hắn còn có thể làm ra chuyện phung phí của trời, táng tận lương tâm như vậy, huống hồ là một số dân thường.

Hơn nữa, loại đồng ấn này trong tay dân thường không những không có giá trị gì lớn, mà còn rất có khả năng rước lấy phiền phức.

Đem nó đi nấu chảy thành tiền tệ có thể lưu thông không nghi ngờ gì là lựa chọn sáng suốt nhất.

Đầu triều Hán và trước đó, tiền tệ được phép cho dân gian tư đúc, dân chúng có được đồ đồng có thể tìm thợ rèn nấu chảy đúc tiền sử dụng. "Nói có lý." Ngô Lương trong lòng có quỷ, nên quyết định không tiếp tục dây dưa chuyện này nữa, chuyển sang nói: "Vậy Hô cô nương, bây giờ cô còn có ý định điền tên tổ tiên về lại gia phả họ Lữ không?" "Không còn nữa." Vu Nữ Hô lắc đầu nói: "May nhờ Ngô thái sử vừa rồi nhắc nhở, ta đã hiểu rõ nguyên do tại sao tổ tiên và Khương Thái Công lúc đó lại đưa ra quyết định như vậy, bây giờ sao dám vi phạm ý nguyện của họ mà tự ý làm chủ." "Nếu đã như vậy, gia phả này ta xin nhận." Ngô Lương cười nói, thấy Vu Nữ Hô dường như có chút ngần ngại với quyết định này của hắn, liền giải thích: "Vật này để ở đây chỉ có hai kết quả, hoặc là bị chôn vùi dưới lòng đất, bị đất và hơi ẩm dần dần ăn mòn, trở thành một đống đồng gỉ vô dụng, hoặc là không biết lúc nào bị ai đó phát hiện ra, tương lai khó đoán." "Đây không phải là kết quả ta hy vọng nhìn thấy, hắn cũng không phải là kết quả cô hy vọng nhìn thấy." "Chẳng bằng để ta đem về, nếu có thể cất giữ trong quốc khố bảo quản thỏa đáng, cũng coi như là giữ lại cội nguồn cho hậu nhân họ Lữ đang ở ẩn trong thiên hạ, có lẽ có thể bảo tồn được lâu hơn." "Cô thấy thế nào?" "..." Nghe

lời của Ngô Lương, Vu Nữ Hô lập tức chìm vào im lặng.

Suy nghĩ một lúc lâu, nàng mới đưa ra một ý kiến khác với Ngô Lương: "Ta cũng coi như là hậu nhân họ Lữ, Ngô thái sử có thể cho phép ta đem nó về nước Uy trân tàng không?" "Không được." Ngô Lương từ chối rất dứt khoát, rồi nghiêm mặt nói: "Khương Thái Công là người nước ta, họ Lữ mang họ Khương cũng là một huyết mạch của nước ta, nước Tề càng là cương vực của nước ta, vì vậy gia phả họ Lữ này đương nhiên thuộc về nước ta...

Hô cô nương, suy nghĩ này của cô rất nguy hiểm đấy." Vu Nữ Hô biết Ngô Lương không phải đang thương lượng với mình, nên cũng không dám tranh cãi, đành phải lùi một bước cầu xin: "Vậy Ngô thái sử có thể cho phép ta dùng vải để thác ấn gia phả này xuống không?

Như vậy ta và tổ tiên nhà ta ở nước Uy cũng có thứ để tra cứu cội nguồn." "Cái này à..." Ngô Lương xoa xoa cằm, đôi mắt láo liên đánh giá Vu Nữ Hô, khóe miệng liền hiện lên một nụ cười gian xảo: "Vậy thì phải xem biểu hiện của Hô cô nương thế nào đã." "?" Nhìn thấy cảnh này, đám người Phường Nhân Quân lập tức toát mồ hôi hột.

Ngô thái sử, ngài có thể thu liễm một chút được không?

Nhiều người như vậy đều đang nhìn đấy, ngài công khai đưa ra yêu cầu như vậy chẳng lẽ không có một chút xấu hổ nào sao?

Cho dù ngài không quan tâm chúng ta, cũng không sao.

Nhưng Bạch cô nương và Chân cô nương cũng chưa chết đâu nhé, ngài tốt xấu gì cũng nghĩ đến cảm nhận của họ một chút được không?

Huống hồ nếu nói thẳng ra, dung mạo của Bạch cô nương và Chân cô nương cái nào không hơn vu nữ nước Uy này, người nào không một lòng một dạ với ngài, ngài đến mức đói khát thấy một cô gái trẻ liền đưa ra yêu cầu như vậy sao? "..." Bạch Tinh Tinh và Chân Mật

cũng mặt lạnh như băng.

Hai người bị ảnh hưởng bởi tập tục hôn nhân thời đại này, thực ra đều không phải không thể chấp nhận Ngô Lương nạp thiếp.

Đặc biệt là Chân Mật, nàng thậm chí còn hy vọng Ngô Lương nạp thêm vài nữ tử xinh đẹp hiền thục, như vậy mới có thể để lại nhiều hậu duệ ưu tú, giúp Ngô Lương có người nối dõi, phát dương quang đại.

Nhưng trong mắt Chân Mật, Vu Nữ Hô còn xa mới đạt được tiêu chuẩn "xinh đẹp hiền thục".

Đặc biệt là huyết thống của Vu Nữ Hô.

Nàng là hậu duệ của Lữ Tá, trong người chảy dòng máu họ Lữ, nhưng một mình Lữ Tá lại không thể truyền tông tiếp đại.

Năm xưa khi bị Khương Thái Công đày đến nước Uy chắc chắn cũng không mang theo nữ tử, vậy thì tất nhiên chỉ có thể cùng nữ tử địa phương nước Uy sinh sôi hậu duệ.

Đến nay đã kéo dài hơn ngàn năm, hậu duệ lại không ngừng thông hôn với người nước Uy, đến đời Vu Nữ Hô đã không biết là bao nhiêu đời, huyết thống họ Lữ trong cơ thể nàng tự nhiên cũng đã loãng đi vô hạn, ngược lại huyết thống người nước Uy chiếm chủ đạo.

Không tin thì cứ nhìn vóc dáng nhỏ bé của Vu Nữ Hô.

Đây chính là minh chứng tốt nhất cho việc huyết thống người nước Uy chiếm chủ đạo.

Chân Mật không yêu cầu Ngô Lương phải tìm nữ tử danh môn vọng tộc để nối dõi, nhưng nữ tử có huyết thống không tốt như Vu Nữ Hô thì tuyệt đối không được!

Cùng lúc đó. "?!" Vu Nữ Hô càng ngây người tại chỗ.

Ngẩn ngơ đúng 3 giây, đột nhiên trong không khí tĩnh lặng, nàng cúi gằm đầu vào ngực, gò má và tai đã đỏ bừng như sắp rỉ máu.

Thực ra nàng ở trước mặt Ngô Lương đã mất đi phần lớn sự riêng tư.

Trước đó ở Tổ Châu, khi Ngô Lương làm hồi sức tim phổi cho nàng, đã từng cởi y phục của nàng, sau đó lại khắc ấn ký của Tung Hoành gia lên mông nàng.

Nhưng những chuyện này đều có nguyên do, Vu Nữ Hô coi như là người khá thoáng, cũng có thể thản nhiên chấp nhận.

Nhưng bây giờ, Ngô Lương lại ở giữa thanh thiên bạch nhật đưa ra yêu cầu trực tiếp như vậy, điều này quả thực cũng quá...

Chờ đã!

Trong lúc bối rối, Vu Nữ Hô đột nhiên nhớ ra thân phận của mình, cũng nhớ ra lập trường của mình.

Nàng là vu nữ nước Uy, là thành viên sứ đoàn nước Uy, ở một mức độ nào đó, nàng đại diện cho nước Uy.

Sau khi nghe thấy yêu cầu vô lễ như vậy, sao nàng có thể có biểu hiện như thế này?

Nghĩ vậy, vệt hồng trên má Vu Nữ Hô bắt đầu phai đi.

Nàng ngẩng đầu lên lại, thay vào đó đã không còn là vẻ mặt bối rối ban nãy, mà là sự lạnh lùng khá lý trí. "..." Vu Nữ Hô mấp máy môi, nàng cảm thấy cần phải lập tức nhắc nhở Ngô Lương, rằng hắn đang giao tiếp với vu nữ nước Uy, thành viên sứ đoàn nước Uy, chứ không phải một nữ tử vô tri mặc hắn muốn gì được nấy.

Nhưng ngay khi lời của nàng sắp nói ra. "Quân tử xin hãy tự trọng!" Bên tai đã vang lên một tiếng quát trong trẻo. "?!" Âm thanh

đột ngột này cũng làm Ngô Lương giật mình, khó hiểu nhìn Chân Mật đang mặt mày nghiêm túc, nàng la to như vậy làm gì? "Quân tử." Chân Mật bước lên, trước tiên hơi có lỗi mà khẽ gật đầu với Vu Nữ Hô, sau đó mới nhìn Ngô Lương mà khổ tâm khuyên nhủ: "Thiếp thân cho rằng quân tử nên chú ý đến thân phận của mình một chút, nếu cứ tùy ý làm bậy như vậy, truyền ra ngoài e rằng sẽ ảnh hưởng đến danh tiếng của quân tử.

Huống hồ quân tử quên rồi sao, lần này trở về ngài còn phải cưới con gái của Tào sứ quân, chuyện này mà truyền đến tai Tào sứ quân, e rằng cũng không hay lắm..." "Vậy việc này thì có liên quan gì đến chuyện ta muốn cô ấy sau khi về Trần Lưu thì giúp ta giải đáp những bí ẩn phát hiện trong mộ Tề Ai Công và Khâu Mục Công chứ?" Ngô Lương trưng ra một bộ mặt chính trực.

Thực ra khi thấy phản ứng của mọi người, Ngô Lương đã biết thần sắc và lời nói vừa rồi của mình có thể đã gây ra hiểu lầm cho mọi người, hơn nữa hiểu lầm còn khá lớn.

Nhưng hắn vẫn không nghĩ ra, người chính phái như hắn, cho dù nụ cười vừa rồi có hơi bỉ ổi một chút, nhưng cũng không nên khiến mọi người nghĩ theo hướng đó chứ?

Ta trông giống một con vật chỉ biết suy nghĩ bằng nửa thân dưới vậy sao?

"…" Mọi người nghe vậy tức thì câm nín, Chân Mật lộ vẻ lúng túng, ngẩn người một lúc mới cười nói với Ngô Lương: "Thì ra ý của quân tử là vậy, thiếp thân vừa rồi có lẽ đã hiểu lầm." Kỳ thực, người lúng túng nhất trong lòng lại là Vu Nữ Hô.

Dù sao thì vừa rồi Chân Mật tuy không nói rõ, nhưng trong ngoài lời nói đều đã ám chỉ Ngô Lương đưa ra "yêu cầu vô lý" với nàng, mà với tư cách là người trong cuộc, lúc đó nàng cũng quả thực suýt nữa

đã biểu lộ sai tình cảm.

May mà Chân Mật chen ngang một câu mới khiến nàng chưa kịp nói ra, nếu không e rằng sẽ còn lúng túng hơn nữa.

Quan trọng nhất là, người khác không rõ, nhưng Vu Nữ Hô lại hiểu rõ nội tâm của mình như lòng bàn tay.

Nàng phải thừa nhận, trong lòng nàng vừa rồi quả thực đã gợn sóng, nếu không thì phản ứng đầu tiên đã không phải là cúi đầu đỏ mặt tía tai.

Đương nhiên, thứ tình cảm vi diệu này không phải chỉ mới xuất hiện, mà đã có từ trước đó, từ hồi còn ở Tổ Châu… Khắc ấn ký của Tung Hoành gia ở cùng một vị trí với Ngô Lương chính là một chút tâm cơ của nàng.

Nàng cũng không biết rốt cuộc mình đang nghĩ gì, chỉ cảm thấy phải làm như vậy.

Nhưng Vu Nữ Hô cũng không phải là cô bé chưa từng trải sự đời, tuy trong lòng có chút lúng túng, nhưng về mặt nàng lại cực kỳ điềm tĩnh, rất tự nhiên tiếp lời: "Ngô thái sử, ta đáp ứng ngươi, sau khi về Trần Lưu nhất định sẽ dùng tất cả những gì ta biết để giúp ngươi giải đáp những bí ẩn đó, sẽ không có chút giấu giếm.

Nhưng cũng xin Ngô thái sử đừng quên lời hứa trước đây, nhất định phải tìm giáo nghĩa của 'Thái Bình Đạo' giao cho ta mang về Oa quốc." "Nhất ngôn vi định." Ngô Lương gật đầu đáp.

"Đa tạ Ngô thái sử." Vu Nữ Hô thi lễ cảm tạ.

Biểu hiện của hai người đều cực kỳ bình thường, tựa như màn hiểu lầm vừa rồi chưa từng xảy ra.

Người của Phường Nhân Quân thấy vậy cũng không còn vướng bận chuyện hiểu lầm kia nữa, sự lúng túng cũng theo đó mà tan biến,

rồi ai lại làm việc nấy. … Đến đây, chuyện ở núi Úc Châu xem như đã giải quyết xong.

Nước biển cũng đã dâng trở lại vào tối hôm qua, một lần nữa nhấn chìm lối vào quỷ động.

Bất luận Từ Phúc đã cắt đứt con đường vào Tổ Châu hay đã trực tiếp hủy diệt Tổ Châu, với trình độ khoa học kỹ thuật của thời đại này, trong vòng mười mấy năm tới cũng không thể có ai tiến vào quỷ động được nữa.

Vì vậy, Ngô Lương cũng không cần phải bận tâm thêm về việc này.

Thế là Ngô Lương quyết định xuất quân hồi triều.

Trước khi rời khỏi Cù Huyện, Ngô Lương đã trả lại tất cả những đứa trẻ bị bắt làm con tin trước đó.

Dân chúng và giặc Khăn Vàng ở Cù Huyện cũng đem một số hải sản khô đã qua xử lý, tiện mang theo tặng cho Phường Nhân Quân.

Cảnh tượng quan binh và giặc Khăn Vàng bịn rịn chia tay như vậy, ở thời đại này cũng cực kỳ hiếm thấy.

Năm ngày sau.

Phường Nhân Quân thuận lợi đến được Đàm Huyện, quận phủ của quận Đông Hải.

Đây là một trọng trấn quân sự có ý nghĩa chiến lược, các thế lực chiếm cứ Từ Châu đời trước đều nhất định sẽ bố trí trọng binh tại đây.

Nếu là trước đây khi ra ngoài, Ngô Lương nhất định sẽ cố gắng tránh xa những thành trấn như vậy để khỏi rước lấy phiền phức.

Nhưng lần này khác với ngày xưa, toàn bộ Từ Châu đều là địa bàn

của Tào lão bản, hơn nữa tình hình Từ Châu hiện tại còn rất ổn định, tiến vào thành trấn như vậy chỉ có lợi chứ không có hại.

Nhưng tình hình thực tế lại có chút khác biệt so với tưởng tượng của Ngô Lương.

Ngô Lương dẫn Phường Nhân Quân vừa đến dưới cổng thành Đàm Huyện, quan binh giữ thành liền lập tức cảnh giác, thậm chí còn không cho Ngô Lương cơ hội xuất trình thân phận đã vây bọn họ lại, cung thủ còn giương cung lên, hoàn toàn là trạng thái giới bị chỉ có trong thời chiến.

"Ngô thái sử phụng mệnh công cán đi qua nơi này, kẻ nào chủ sự ở đây, còn không mau ra nghênh tiếp!" Dương Vạn Lý thấy vậy lập tức tiến lên, lớn tiếng quát đám quan binh giữ thành.

"Ngô thái sử?

Ngô thái sử nào?" Một người đàn ông trung niên dẫn đầu trong đám quan binh giữ thành lập tức đáp lại khá cứng rắn: "Ta mặc kệ ngươi là Ngô thái sử nào, hiện nay Tạng tướng quân đang suất lĩnh đại quân đến đây đồn trú, càng là công cán trong công cán.

Ta không cần biết các ngươi là người của thái sử nào, nếu không muốn chết thì mau hạ vũ khí xuống thúc thủ chịu trói, mọi việc đợi Tạng tướng quân định đoạt, nếu không, đừng trách ta hạ lệnh bắn chết các ngươi vì tội làm gian tế!" Tạng tướng quân?

Nghe thấy danh xưng này, Ngô Lương lập tức nhíu mày.

Trong sử sách, tướng lĩnh họ "Tạng" dưới trướng Tào lão bản không nhiều, Ngô Lương chỉ có thể nhớ ra một người, người này tên là "Tạng Bá", vốn là bộ tướng dưới trướng Lữ Bố, cũng được hậu thế xem là một trong tám kiện tướng.

Sau khi Tào lão bản dẹp xong Lữ Bố, Tạng Bá liền trốn đi, sau này

bị Tào lão bản tìm được, không những không trách phạt mà còn giao cho trọng trách.

Tạng Bá cũng không làm Tào lão bản thất vọng, không chỉ đóng vai trò không nhỏ trong trận Quan Độ sau này, mà trong nhiều chiến dịch sau đó cũng lập được nhiều chiến công, quan đến Trấn Đông tướng quân, được phong Chấp kim ngô.

Chương 776

Vậy "Tạng tướng quân" trong miệng viên tướng giữ thành này, có phải là Tạng Bá không?

Chỉ trách lần này Ngô Lương đã lơi lỏng, nếu là bình thường, mỗi bước đi Ngô Lương đều nhất định sẽ lệnh cho Dương Vạn Lý dẫn người đi trước dò đường, đảm bảo nắm rõ tình hình phía trước mới tiếp cận thành trấn.

Lần này hành quân trên địa bàn của Tào lão bản, Ngô Lương tự nhiên yên tâm, to gan hơn, nên đã không sai Dương Vạn Lý đi dò đường.

Nếu không đã không đến nỗi không biết "Tạng tướng quân" ở đây rốt cuộc là ai… "Công tử…" Đối mặt với tình huống này, Dương Vạn Lý tự nhiên không dám tự tiện quyết định, vội quay lại bên Ngô Lương xin chỉ thị.

Ngô Lương giơ tay ngắt lời Dương Vạn Lý, rồi chủ động tiến lên, lớn tiếng hô với đám quan binh giữ thành: "Tạng tướng quân mà ngươi nói, có phải là Tạng Bá, Tạng tướng quân không?" "Đã biết uy danh của Tạng tướng quân, còn không mau thúc thủ chịu trói?" Người đàn ông trung niên dẫn đầu đưa ra câu trả lời khẳng định.

"Quả nhiên." Ngô Lương gật đầu, rồi quay lại nhìn binh sĩ Phường Nhân Quân sau lưng, xua tay nói: "Huynh đệ, là người mình cả, đều hạ vũ khí xuống đi, đừng gây ra hiểu lầm." Nói xong, hắn lại hô với người đàn ông trung niên dẫn đầu kia: "Chúng ta hạ vũ khí, cũng phiền ngươi lập tức phái người đi thông báo cho Tạng tướng quân, cứ nói người bên ngoài là Thái sử lệnh Ngô Lương, ông ấy nghe xong tự sẽ đến gặp ta." "…" Thấy Ngô Lương nói vậy, người đàn

ông trung niên dẫn đầu tuy không nhận ra Ngô Lương, nhưng cũng thấy được thân phận của hắn không đơn giản, tự nhiên không dám hò hét nữa, thái độ lập tức hòa hoãn nói với Ngô Lương: "Nếu đã vậy, xin Ngô thái sử hãy chờ ở đây một lát, ta sẽ cho người đi thông báo ngay." "Làm phiền rồi." Ngô Lương khách khí thi lễ.

Nhân lúc này, các cán bộ cốt cán của Phường Nhân Quân đã vây quanh Ngô Lương.

Dương Vạn Lý tò mò hỏi trước tiên: "Công tử, Tạng Bá này rốt cuộc là ai?" Dương Vạn Lý tuy vốn là lính trinh sát dưới trướng Lữ Bố, nhưng lúc đó Tạng Bá còn chưa theo Lữ Bố mà là bộ hạ của Đào Khiêm, mãi cho đến khi Lữ Bố đến Từ Châu trong lịch sử mới liên lạc với nhau, vì vậy Dương Vạn Lý không nhận ra Tạng Bá cũng là chuyện hợp lý.

Ngô Lương cũng không nói chi tiết, chỉ nói chung chung: "Ông ta vốn là tướng lĩnh dưới trướng Đào Khiêm, nắm giữ bảy thành binh lực của Từ Châu.

Sau này Sứ quân dẹp xong Lữ Bố và Đào Khiêm, ông ta cũng bị Sứ quân bắt được, hẳn là gần đây mới được Tào lão bản trọng dụng." "Thì ra là một hàng tướng à, hàng tướng mà cũng kiêu ngạo vậy sao?" Vu Cát bĩu môi, có chút khinh thường nói.

"E rằng không phải kiêu ngạo, mà là đang gánh vác sứ mệnh quan trọng…" Ngô Lương lại nói đầy ẩn ý.

Qua trạng thái của quân thủ thành có thể thấy được, phòng ngự của Đàm Huyện đã vượt qua phạm vi phòng vệ thông thường, càng giống một loại giới nghiêm cấm đoán thường lệ, nếu không sao nhiều cung thủ trên tường thành lại luôn trong tư thế sẵn sàng như vậy, mà trạng thái này tất nhiên là có chuyện sắp xảy ra.

"Sẽ là sứ mệnh gì chứ?" Vu Cát không hiểu hỏi.

“Khó nói, đợi gặp Tạng Bá rồi hãy nói.” Ngô Lương lắc đầu.

Hắn nghi ngờ Tạng Bá xuất hiện ở đây, rất có khả năng là trận đại chiến triệt để thay đổi cục diện thiên hạ trong lịch sử sắp xảy ra trước thời hạn.

Nhưng chuyện này không thể nói bừa, giống như Dương Tu từng giải thích về “gân gà” vậy, dù trong lòng đã rõ cũng chưa chắc đã nên nói ra, nếu không e rằng lời nhiều sẽ có sai sót.

Khoảng một khắc sau.

Bên trong cổng thành Đàm Huyện cuối cùng cũng có một người đàn ông thân hình vạm vỡ bước nhanh ra.

Người này có khuôn mặt góc cạnh, kết hợp với vết sẹo kéo dài từ đuôi mắt đến thái dương và bộ râu quai nón hơi xoăn phủ kín hai bên má, tạo nên một hình tượng hán tử hành sự quyết đoán.

“Xin hỏi vị nào là Ngô thái sử?” Đến gần, người này đầu tiên quét mắt một vòng trong Phường Nhân Quân, ánh mắt lập tức dừng lại trên người Ngô Lương, nhưng lại có chút biết mà vẫn hỏi.

Nhưng điều này cũng không có gì đáng trách, dù sao ông ta trước đây chưa từng gặp Ngô Lương, mà Ngô Lương cũng chưa từng gặp ông ta.

Hỏi trước một tiếng vẫn tốt hơn là chỉ hươu bảo ngựa, ngược lại sẽ có chút thất lễ.

“Chính là tại hạ, ra mắt Tạng tướng quân.” Ngô Lương không hề ra vẻ ta đây, cười hì hì tiến lên thi lễ.

“Hữu lễ.” Tạng Bá tuy đáp lễ, nhưng không lập tức tiến lên, mà lại cực kỳ cẩn thận nói: “Thứ lỗi, Tạng mỗ chưa từng gặp Ngô thái sử, có thể xin Ngô thái sử xuất trình ấn thụ để chứng minh thân phận được không?

Nếu thân phận của Ngô thái sử được xác nhận không sai, Tạng mỗ nguyện trước tiên tạ lỗi thất lễ với Ngô thái sử, sau đó sẽ nghênh đón Ngô thái sử vào thành tiếp phong tẩy trần." "Tạng tướng quân hành sự nghiêm cẩn, là tấm gương cho quân ta, tội lỗi ở đâu ra chứ?" Ngô Lương tỏ vẻ thấu hiểu, rồi gật đầu ra hiệu cho Điển Vi.

Điển Vi xoay người đi về phía xe ngựa đi cùng, không lâu sau lấy ra ấn thụ của Thái sử lệnh và "Hữu Cầu Tất Ứng Ấn" mà Tào lão bản đã ban cho Ngô Lương năm xưa.

Tạng Bá chỉ liếc một cái đã biết người trước mặt không thể là giả, lập tức lại thi một đại lễ với Ngô Lương, chủ động tiến lên làm một động tác mời: "Tạng mỗ đã chậm trễ, Ngô thái sử mau mau mời vào!" … Mọi người cùng Tạng Bá tiến vào thành Đàm Huyện.

Tạng Bá đầu tiên sai người sắp xếp ổn thỏa cho Phường Nhân Quân, tiếp đó mời Ngô Lương đến phủ nha, rồi sai người chuẩn bị yến tiệc, định mở tiệc chiêu đãi Ngô Lương trong phủ nha.

Trong lúc chờ đợi món ăn được dọn lên, mọi người ngồi trong khách đường uống trà trò chuyện.

Ngô Lương nhân cơ hội này hỏi dò: "Ta vừa gặp Tạng tướng quân đã thấy tướng quân mặt mày hồng hào, có tướng thăng quan phát tài.

Tạng tướng quân suất lĩnh đại quân đến đây đồn trú, có phải gần đây đã được Minh công sắc phong?" "Tạng mỗ sớm đã nghe nói Ngô thái sử là kỳ nhân biết bấm quẻ đoán số, nay gặp mặt quả nhiên danh bất hư truyền!" Tạng Bá tức thì phấn chấn, liền nói: "Không sai, gần đây ta mới được Minh công sắc phong làm Tướng quốc Lang Gia, lần này suất quân đi qua đây, ngoài việc tiện đường bình định một ít giặc cướp trên núi, chính là chuẩn bị đến Lang Gia quốc nhậm chức." Quả nhiên!

Ngô Lương đã có được câu trả lời mình muốn.

Trận Quan Độ triệt để thay đổi cục diện thiên hạ e rằng sắp xảy ra rồi!

Bởi vì trong tình hình bình thường, một Tướng quốc đi nhậm chức, nhiều nhất cũng chỉ mang theo mấy chục môn khách và chiếu lệnh, căn bản sẽ không có thế trận lớn như vậy, càng không nói đến việc mang theo… Ngô Lương ước chừng ít nhất cũng phải có mấy ngàn binh mã.

Trong tình hình bình thường, thật sự không có Tướng quốc nào vừa nhậm chức đã có thể mang theo nhiều binh mã như vậy, đây quả thực là một khởi đầu trong mơ khó có thể tưởng tượng.

Mà số binh mã này hiển nhiên là do Tào lão bản cấp.

Tào lão bản hào phóng như vậy chắc chắn không chỉ để Tạng Bá đi làm một Tướng quốc đơn giản, tất nhiên còn sắp xếp những nhiệm vụ bí mật khác… Sử sách cũng đã ghi lại việc này.

Tạng Bá suất quân đến Lang Gia làm tướng quả thực là sự chuẩn bị trước của Tào lão bản cho trận Quan Độ, và nước cờ này quả thực đã phát huy tác dụng vô cùng quan trọng trong cuộc chiến.

Sau khi chiến sự nổ ra, Tạng Bá lập tức suất lĩnh đội quân này từ Lang Gia tiến vào Thanh Châu, kìm chân Viên Đàm, trưởng tử của Viên Thiệu đang hoạt động ở tuyến phía đông, khiến cho Tào lão bản trong lúc đối phó với đại quân của Viên Thiệu, không cần phải phân tâm lo lắng cho tình hình ở tuyến phía đông… Và đây cũng là nguyên nhân sau này Tạng Bá được phong làm "Trấn Đông tướng quân".

"Xem ra Minh công rất coi trọng Tạng tướng quân, nếu Tạng tướng quân lập thêm vài công lao nữa, việc thăng quan tiến chức, lên như diều gặp gió là chuyện trong tầm tay, chúc mừng chúc mừng!"

Ngô Lương không đổi sắc mặt, chắp tay nói.

"Tạng mỗ tự nhiên không dám phụ sự tin tưởng của Minh công, nhưng… cũng xin Ngô thái sử sau này có thể nói tốt cho Tạng mỗ vài lời trước mặt Minh công.

Nếu Tạng mỗ sau này có thể phong hầu bái tướng, tuyệt không dám quên sự dìu dắt của Ngô thái sử." Hình tượng của Tạng Bá tuy rất cứng rắn, nhưng cũng không phải kẻ EQ thấp, lập tức cười hì hì đáp lễ với Ngô Lương.

Trong Tào doanh, ai mà không biết Ngô Lương là hồng nhân nóng bỏng tay bên cạnh Tào lão bản.

Tạng Bá dù mới đến cũng có chút hiểu biết về điều này, trong lòng biết rõ xử lý tốt mối quan hệ với Ngô Lương chắc chắn sẽ không có hại.

"Tạng tướng quân nói quá lời rồi, ta và Tạng tướng quân cũng xem như vừa gặp đã thân, nếu có cơ hội giúp Tạng tướng quân một chút việc nhỏ, dù Tạng tướng quân không nói, ta cũng nhất định sẽ dốc hết sức mình." Ngô Lương lại càng giỏi nói những lời khách sáo này, nhân tiện kéo gần thêm một tầng quan hệ giữa hai người.

"Vậy thì đa tạ Ngô thái sử, ta xin lấy trà thay rượu kính Ngô thái sử một ly." Tạng Bá lập tức đứng dậy bái lạy.

"Khách sáo quá, khách sáo quá." Ngô Lương cũng đứng dậy đáp lễ.

Uống một ngụm trà rồi ngồi lại, Ngô Lương mới cười hì hì hỏi tiếp: "Tạng tướng quân, lần này ta xuất chinh có nghe nói Minh công sắp nghênh đón một vị mưu sĩ tài tình hơn người, người này tên là Quách Gia, không biết khi Tạng tướng quân suất quân rời đi, người này đã đến Trần Lưu chưa?" "Quách Gia?" Tạng Bá đặt chén trà

xuống, rồi nói với vẻ mặt kỳ lạ: “Đã đến Trần Lưu từ lâu rồi, người này không tầm thường đâu.

Chỉ gặp riêng Minh công một lần, cũng không biết đã bàn luận những gì với Minh công, ra ngoài liền lập tức được Minh công phong làm Quân sư tế tửu.” ---------- Đối với Tào lão bản mà nói, trận Quan Độ có mấy nhân vật vô cùng quan trọng: một là Tạng Bá đang ngồi trước mặt Ngô Lương.

Giống như Ngô Lương đã nói trước đó, Tạng Bá trấn giữ Từ Châu, kiềm chế bộ phận của Viên Đàm ở khu vực Thanh Châu, khiến Tào lão bản không cần phải lo lắng cho tuyến phía đông; một người nữa là Quách Gia.

Quách Gia trước, trong và sau trận chiến đã nhiều lần hiến kỳ mưu cho Tào lão bản, xử lý thỏa đáng sự tấn công kẹp của Lưu Bị và bộ phận của Tôn Sách, những người hưởng ứng Viên Thiệu, lần lượt đánh tan chúng.

Sau khi Viên Thiệu bệnh chết, Tào lão bản chuẩn bị thừa thắng truy kích hai người con của Viên Thiệu, Quách Gia lại gạt bỏ ý kiến của mọi người, khuyên Tào lão bản lui binh, chờ đợi hai người con của Viên Thiệu xảy ra biến cố tranh quyền đoạt lợi rồi mới nhất cử bắc tiến, dễ dàng hoàn thành việc dọn dẹp, có thể nói là một trận thành danh.

Còn có một người nữa là Trương Tú, người trong lịch sử đã giết chết Tào Ngang, Tào Bẩm và Điển Vi.

Trương Tú đóng quân ở Uyển Thành, Uyển Thành là một yếu địa quân sự, đối với Tào lão bản là một cái gai trong thịt, nếu không thể nhanh chóng loại bỏ hoặc hàng phục, cũng có thể gây ra không ít phiền phức cho Tào lão bản trong trận Quan Độ, khiến ông ta đầu cuối không thể tương ứng.

Vì vậy, nếu muốn khai chiến với Viên Thiệu, trước tiên phải giải quyết vấn đề Trương Tú.

Mà Tào lão bản lúc này đối mặt với Viên Thiệu binh hùng tướng mạnh vẫn ở thế yếu tuyệt đối, vì vậy nhất định sẽ nghĩ mọi cách lôi kéo tất cả các thế lực có thể lôi kéo.

Đây cũng chính là lý do tại sao trong lịch sử, dù Trương Tú đã phản bội giết chết Tào Ngang, Tào Bẩm và Điển Vi, nhưng sau này nghe theo lời khuyên của độc sĩ Giả Hủ, vào đêm trước trận Quan Độ lại một lần nữa quy hàng Tào lão bản, Tào lão bản không những không giết hắn để báo thù cho Tào Ngang, ngược lại còn đối đãi bằng lễ, phong hắn làm Dương Vũ tướng quân.

Người cuối cùng là Hứa Du.

Người này chính là người đã truyền tin tình báo quân sự quan trọng nhất cho Tào lão bản.

Nếu không có ông ta, Tào lão bản sẽ không thể biết được lương thảo của Viên Thiệu được cất giữ ở Ô Sào mà lại không có nhiều phòng bị, tự nhiên cũng sẽ không có "Hỏa thiêu Ô Sào" triệt để xoay chuyển cục diện trận Quan Độ trong lịch sử.

"Xem ra, Quách Gia quả nhiên là một kỳ nhân." Ngô Lương nhân tiện giả vờ than thở trước mặt Tạng Bá.

Thực ra, điều này căn bản không cần hắn phải nói, nếu người đời sau đã xem qua đoạn lịch sử này mà nghe Ngô Lương nói vậy, chỉ sẽ cảm thấy hắn đang nói một câu vô nghĩa.

Nhưng không thể không nói, lòng dạ của Tào lão bản cũng được chứng thực qua việc này.

Dù sao thì Quách Gia là do Tuân Úc giới thiệu, ở một mức độ nào đó có thể nói là môn đồ của Tuân Úc, mà Tuân Úc đã bị Tào lão bản

giam lỏng từ trước.

Nếu là Ngô Lương, hắn có thể sẽ không gặp Quách Gia nữa.

Nhưng Tào lão bản lại có thể gạt bỏ thành kiến, chỉ dùng người tài, chỉ riêng điểm này thôi, Ngô Lương có cưỡi Xích Thố cũng không đuổi kịp, chẳng trách người ta có thể làm nên đại sự.

"Chính là như vậy, nhưng bên cạnh Minh công lại có không ít người cảm thấy bất mãn về việc này." Tạng Bá hạ thấp giọng nói: "Bọn họ đều nói Quách Gia này tuổi còn trẻ, nói năng hành sự lại có phần phù phiếm, e là có chút không đáng tin, Minh công nếu dựa vào hắn, e rằng sau này sẽ phải chịu thiệt thòi lớn trong chiến sự." "Minh công có được ngày hôm nay, những việc ngài làm sao những kẻ thiển cận kia có thể hiểu được?" Ngô Lương lại cười khẩy.

Những người này chẳng qua chỉ là ghen tị tranh sủng mà thôi, có người là có giang hồ.

Trước đây khi Ngô Lương mới được Tào lão bản trọng dụng, trong Tào doanh cũng có không ít người địch thị.

Nhưng Ngô Lương khác với những mưu sĩ và tướng lĩnh kia, hắn tuy là hồng nhân bên cạnh Tào lão bản, nhưng lại rất ít khi xuất hiện bên cạnh Tào lão bản, cũng rất ít khi lộ diện trong Tào doanh, đến nỗi bọn họ muốn công kích cũng rất khó tìm được điểm đột phá.

Thậm chí nhiều lúc, người ta sẽ quên mất bên cạnh Tào lão bản còn có một nhân vật như Ngô Lương.

Dù sao thì hắn dẫn Phường Nhân Quân xuất chinh một lần, ít thì vài tháng, nhiều thì nửa năm, hơn nữa lại hoàn toàn không có tin tức, ngay cả Tào lão bản cũng không biết hắn rốt cuộc đang ở đâu.

Mà những người không đáng tin nhất, chính là những người đang vây quanh Tào lão bản bây giờ.

Sử sách ghi lại rất rõ ràng, khi Tào lão bản và Viên Thiệu giằng co ở Quan Độ, vì thế lực của Tào lão bản ở thế yếu tuyệt đối, không ít người đã trở thành cỏ đầu tường, một mặt vâng vâng dạ dạ với Tào lão bản, mặt khác lại ngấm ngầm nịnh hót Viên Thiệu, chuẩn bị sẵn đường lui cho mình.

Sau này Tào lão bản đánh bại Viên Thiệu, trong phủ của Viên Thiệu đã tìm thấy rất nhiều thẻ tre thông địch, trong đó liên quan đến đủ loại nhân vật lớn, bình thường căn bản không nhìn ra được.

Trong nhất thời, lòng người trong Tào doanh hoang mang.

Nếu là người bình thường xử lý việc này, tất nhiên sẽ tìm ra từng người đã ngấm ngầm phản bội mình để trừ khử mới hả giận, những người này sao có thể không sợ.

Nhưng cách làm của Tào lão bản lại rất khác biệt.

Ông ta biết rõ trong những thẻ tre thông địch này có nội dung gì, nhưng lại không hề xem một cái, cũng không có ý định truy cứu, mà đặc biệt triệu tập mọi người lại, trước mặt mọi người đem những thẻ tre này đốt sạch.

Đây chính là tầm nhìn của Tào lão bản.

Trong nháy mắt, tất cả mọi người đều yên tâm, những người định bỏ trốn cũng không trốn nữa, những người định phản bội cũng không phản nữa, từng người ngầm hiểu ở lại dưới trướng Tào lão bản để ông ta sử dụng.

Chương 777

Một cuộc khủng hoảng chính trị nghiêm trọng còn chưa bắt đầu đã kết thúc.

Đương nhiên.

Tào lão bản có thật sự không xem những thẻ tre đó không, sau này những mưu sĩ và tướng lĩnh bị ông ta xử lý vì đủ loại nguyên nhân có phải là những người thông địch khi đó hay không, điều này thì không dễ nói… Sử sách không viết, Ngô Lương tự nhiên cũng không thể biết được.

Nhưng hắn cho rằng, tầm nhìn của Tào lão bản tuy lớn, nhưng cũng tuyệt đối không phải loại người không thù dai, chỉ là có lúc thủ đoạn báo thù cao siêu hơn, toàn cục hơn mà thôi.

"Ha ha ha, Ngô thái sử quả nhiên siêu phàm thoát tục như lời đồn… Lời này không sai, Minh công đã có được ngày hôm nay, tài nhìn người tự nhiên không phải người thường có thể so sánh." Tạng Bá cười đầy ẩn ý nhưng cũng mơ hồ.

Tâm tư của gã này cũng cực kỳ tinh tế, câu nói vừa rồi vừa có ý thăm dò Ngô Lương, vừa có ý nịnh bợ Ngô Lương để kéo gần quan hệ.

Dù sao thì ông ta cũng sớm đã biết Ngô Lương là hồng nhân bên cạnh Tào lão bản.

Nay bên cạnh Tào lão bản lại có thêm một hồng nhân nhảy dù như Quách Gia, vì vậy Tạng Bá có lý do để cho rằng giữa Ngô Lương và Quách Gia tồn tại mâu thuẫn tự nhiên.

Mà việc Ngô Lương vừa rồi tự dưng chủ động hỏi về Quách Gia,

trong mắt Tạng Bá có khả năng chính là sự bắt đầu của "cuộc chiến hồng nhân".

Cho nên ông ta mới cố ý nói những lời gièm pha của người khác về Quách Gia cho Ngô Lương nghe.

Kết quả, biểu hiện của Ngô Lương lại nằm ngoài dự đoán của Tạng Bá.

Hắn không những không hùa theo những lời gièm pha đó, ngược lại còn cười nhạo những kẻ gièm pha là thiển cận.

Ngô Lương cũng không bận tâm đến việc này, lại hỏi tiếp: "Tạng tướng quân gần đây mới rời Trần Lưu, không biết trong mấy tháng ta không ở đây, Minh công có phát động chiến sự nào không?" "Khi ta suất quân rời Trần Lưu, Minh công dường như định đích thân nam chinh Trương Tú, đã bắt đầu điều động binh mã lương thảo." Tạng Bá nghiêm mặt nói.

"Tại sao lại vậy?" Ngô Lương nhíu mày.

Trong sử sách, nguyên văn về việc này là "Thái tổ nam chinh, quân đến Dục Thủy, Tú và đồng bọn đều ra hàng", không hề ghi rõ nguyên nhân Tào lão bản vừa mới nghênh đón Hiến Đế đã muốn chinh phạt Trương Tú.

Cũng chính vì quyết định có vẻ đột ngột này, cuối cùng đã cướp đi sinh mạng của Tào Ngang, Tào Bẩm và Điển Vi.

Nay có cơ hội, Ngô Lương tự nhiên muốn hỏi cho rõ.

"Hình như là vì Hiến Đế ban chiếu thư yêu cầu Trương Tú quy thuận, Trương Tú kháng chỉ không theo còn giết sứ giả, vì vậy Minh công mới quyết định suất quân thân chinh tên nghịch tặc này." Tạng Bá trầm ngâm nói.

Chiếu thư hiển nhiên là ý của Tào lão bản, là Tào lão bản muốn

Trương Tú quy hàng.

Nhưng điều này vẫn không thể giải thích được nguyên nhân Tào lão bản nóng lòng muốn xử lý Trương Tú.

Theo lý mà nói, Trương Tú và Tào lão bản trước đây không có mâu thuẫn gì, trước nay cũng là nước sông không phạm nước giếng, nếu không có đủ lợi ích, Tào lão bản lẽ ra sẽ không vội vàng như vậy.

Đúng lúc Ngô Lương đang nghĩ vậy, Tạng Bá lại nói tiếp: "Nhưng Tạng mỗ cũng cho rằng hành động này của Minh công là tất yếu.

Dù sao thì Nam Dương cách Trần Lưu không quá năm trăm dặm, đường đi bằng phẳng, nếu hành quân gấp thì chỉ mất hai ngày đường.

Quân tử không đứng dưới tường nguy, nếu trận chiến này của Minh công thuận lợi, liền có thể thu Nam Dương vào túi, từ đó Trần Lưu không còn nỗi lo sau lưng nữa." Thì ra là vậy!

Ngô Lương bừng tỉnh.

Đây còn là lần này Tào lão bản nghênh đón Hiến Đế về Trần Lưu, nếu như trong lịch sử nghênh về Hứa Đô, thì khoảng cách đến Nam Dương và Uyển Thành, Nhương Thành nơi Trương Tú đóng quân sẽ còn gần hơn nữa.

Với tính cách của Tào lão bản, sau lưng có một tên thích khách có thể đến tập kích bất cứ lúc nào như vậy, tự nhiên không thể ngủ yên được.

Cho nên Trương Tú chỉ có hai con đường để chọn, hoặc là đổi chỗ khác trốn đi thật xa, đem cả Nam Dương dâng cho Tào lão bản, hoặc là ngoan ngoãn đầu hàng, trở thành chư hầu của Tào lão bản.

Như vậy, động cơ của Tào lão bản đã rất đầy đủ!

Ngô Lương hiểu rõ việc này, trong lòng lại nảy sinh một nỗi lo

khác: Tào lão bản sắp đến Uyển Thành rồi.

Lần này khác với lịch sử, Tào lão bản không có Điển Vi bảo vệ, liệu có gặp bất trắc vì cuộc tập kích của Trương Tú không?

Còn về Tào Ngang và Tào Bẩm.

Ngô Lương chỉ quan tâm đến Tào Bẩm hơn.

Người bạn xấu luôn muốn uống rượu chưng cất của hắn miễn phí này nếu cứ thế mà chết, mà hắn lại không làm gì cả, trong lòng ít nhiều sẽ có chút áy náy.

"Tạng tướng quân nói rất có lý, đa tạ chỉ giáo." Nghĩ vậy, Ngô Lương chân thành cảm tạ.

"Ngô thái sử khách sáo rồi, Tạng mỗ chẳng qua chỉ là một võ phu, sao dám nhận hai chữ 'chỉ giáo', chỉ là nói bừa vài câu thôi, nếu có chỗ nào nói không đúng, xin Ngô thái sử hãy lượng thứ." Tạng Bá khá khiêm tốn thi lễ cười nói.

"Không phải vậy, theo ta thấy, Tạng tướng quân cũng là người tài tình hơn người.

Khổng phu tử có câu 'tam nhân hành tất hữu ngã sư', Tạng tướng quân biết những điều ta không biết, liền có tư cách chỉ giáo cho ta." Ngô Lương cũng đứng dậy đáp lễ.

"Ha ha ha, Ngô thái sử quả nhiên bất phàm, nói chuyện với Ngô thái sử thật khiến người ta vui vẻ, có thể kết giao với Ngô thái sử, là một đại hạnh trong đời của Tạng mỗ." Tạng Bá cười càng lớn hơn.

"Ta cũng vừa gặp Tạng tướng quân đã như cố nhân!" Ngô Lương tỏ ra còn kích động hơn, vậy mà lại nâng chén trà lên hành một đại lễ nói: "Nếu Tạng tướng quân không chê, từ nay về sau ta sẽ gọi Tạng tướng quân là đại ca, Tạng tướng quân cũng gọi ta một tiếng hiền đệ được không?" "Cái này, cái này sao được?" Tạng Bá tức thì có chút

ngẩn ngơ.

Sự nhiệt tình của Ngô Lương đến có chút đột ngột, sao mới nói vài câu đã muốn xưng huynh gọi đệ, hoàn toàn là bộ dạng chuẩn bị kết bái.

"Hả?" Người của Phường Nhân Quân cũng mù tịt.

Vừa rồi uống hình như là trà chứ không phải rượu, cho nên Ngô Lương cũng không thể say được, nhưng tại sao hành vi cử chỉ lại khó hiểu như người say rượu vậy?

Huống hồ đây cũng không phải tính cách của Ngô Lương, hắn tuy giỏi gặp người nói tiếng người, gặp quỷ nói tiếng quỷ, nhưng tuyệt đối sẽ không dễ dàng xưng huynh gọi đệ với người khác?

"Sao lại không được?" Ngô Lương lại nói lời đanh thép: "Đời người ngắn ngủi, một đời có thể gặp được một người bạn tri kỷ vừa gặp đã thân khó khăn biết bao, nếu bỏ lỡ há chẳng phải sẽ hối hận cả đời sao?" Nói rồi, hắn trực tiếp từ trong túi vải nhỏ mang theo bên mình xé ra một mảnh lụa, giũ giũ rồi trải phẳng trên bàn, sau đó quay lại nhìn Vu Cát: "Lão tiên sinh, phiền ngài mài mực giúp ta." "Ờ… được." Vu Cát ngẩn người một lúc mới phản ứng lại, mặt mày ngơ ngác tiến lên giúp đỡ.

Ngô Lương lại nhìn Tạng Bá, vẻ mặt thành khẩn nói: "Tạng đại ca, ta nguyện lập văn tự, sau này hai chúng ta sẽ xưng hô huynh đệ.

Tuy không cầu cùng sinh cùng tử, nhưng nếu huynh không may chiến tử sa trường, ta nguyện gánh vác trách nhiệm chăm sóc gia quyến cho huynh, để huynh không còn nỗi lo sau lưng.

Chỉ không biết Tạng đại ca có bằng lòng đối đãi với ta như huynh đệ, bất kể ta nghèo khó, phú quý, hay thân bại danh liệt, đều kiên định đứng về phía ta, đối đãi với ta không chút giữ lại?" "Cái này…" Tạng

Bá đến giờ vẫn còn ngơ ngác, nhưng thực sự "thịnh tình khó từ chối", lại thấy những lời Ngô Lương nói không có vấn đề gì, thêm vào đó Ngô Lương còn là hồng nhân bên cạnh Tào lão bản, có thể có lợi cho con đường làm quan sau này, đành phải lòng không thành thật đáp ứng, gật đầu nói: "Nếu Ngô thái sử quả thực nguyện ý kết giao với Tạng mỗ, Tạng mỗ tự nhiên cầu còn không được." "Nếu đã như vậy, ta liền lập văn tự, hai chúng ta trên văn tự ấn dấu tay làm chứng, từ nay về sau ngươi và ta chính là huynh đệ khác họ!" Nói xong câu này, Vu Cát cũng đã chuẩn bị xong, Ngô Lương cầm bút lên rồi viết lia lịa trên mảnh lụa.

Chỉ thấy hắn quả nhiên viết như đã nói trước đó: Nếu Tạng Bá chiến tử sa trường, hắn sẽ gánh vác trách nhiệm chăm sóc gia quyến của Tạng Bá, mà sau này bất kể gặp phải tình huống gì, Tạng Bá đều sẽ kiên định đứng về phía hắn, đối đãi với hắn không chút giữ lại… nếu không sẽ bị người trời cùng giết.

Viết xong.

Ngô Lương còn kiểm tra lại một lần, xác định nội dung trên đó kín kẽ không một khe hở, tuyệt đối sẽ không gây ra bất kỳ ảnh hưởng bất lợi nào cho mình, lúc này mới lấy ra một con dao găm đồng "keng" một tiếng rạch một vết nhỏ trên ngón tay cái, dùng sức ấn lên mảnh lụa, sau đó cưỡng ép nhét con dao găm đồng vào tay Tạng Bá.

"…" Tạng Bá lúc này trong đầu vẫn còn ong ong, không biết mình rốt cuộc đang trải qua chuyện gì.

Nhưng lúc này bị đặt vào thế đã rồi, lại thấy lời thề Ngô Lương viết trên mảnh lụa giống hệt như những gì đã nói, do dự một chút, ông ta vừa nghĩ thầm "lời thề do đường đường Thái sử lệnh viết ra mà chỉ có trình độ này", vừa cắn răng làm theo Ngô Lương, dùng dao găm đồng rạch một đường trên ngón tay, sau đó ấn một dấu tay lên

mảnh lụa.

"!" Đến lúc này, người của Phường Nhân Quân mới hiểu Ngô Lương lại đang giở trò quỷ gì.

Sau đó, dưới ánh mắt của mọi người, Ngô Lương quả nhiên từ trong lòng lấy ra "Thái Công Ấn"… Đáng nói là, lúc này Vu Nữ Hô không có ở đây, nàng không có tư cách cùng Ngô Lương diện kiến tướng lĩnh của Tào doanh.

Tạng Bá hiển nhiên không phải loại người không có đầu óc.

Bất kỳ ai có thể dựa vào quân công để được phong hầu bái tướng trong thời loạn thế, nhất định đều có chỗ hơn người.

Y chỉ là không giỏi từ chối, không muốn làm mất mặt Ngô Lương.

Dù sao cũng bị ảnh hưởng bởi lễ giáo thời đại này, cách mọi người biểu đạt tình cảm và tình nghĩa đều tương đối kín đáo, cực kỳ hiếm có người gần như không biết xấu hổ, tự nhiên thân thiết như Ngô Lương.

Một người không giỏi từ chối, không muốn làm mất mặt người khác, gặp phải một kẻ gần như không biết xấu hổ, tự nhiên thân thiết.

Số phận đã định là sẽ bị dắt mũi đi.

Thậm chí cho đến lúc Tạng Bá ấn dấu tay lên tấm vải lụa, đầu óc y vẫn có chút không theo kịp tiết tấu của Ngô Lương, chỉ bị động tiếp nhận sự sắp xếp của hắn.

Trong khoảng thời gian này, không phải y không hề có chút nghi ngờ nào, chỉ là ngại thân phận của Ngô Lương, lại thấy nội dung trên tấm vải lụa cũng không có gì to tát, nên cũng hồ đồ làm theo.

Cuối cùng. "Cộp!" "Thái Công Ấn" sau khi thấm đẫm mực son được đóng lên tấm vải lụa, phát ra một tiếng động nhẹ nhưng nặng

nề.

Cũng chính vào khoảnh khắc này. "?!" Tạng Bá đột nhiên cảm thấy một trận tim đập nhanh, tựa như vừa rồi chiếc ấn đồng kia của Ngô Lương cũng đồng thời đè lên tim y một cái, khiến tim đập thình thịch.

Đây là chuyện gì?

Tạng Bá trong lòng không hiểu, y chưa bao giờ gặp phải chuyện như vậy, bèn vô thức nhìn về phía Ngô Lương và chiếc ấn đồng trong tay hắn.

Cùng lúc đó. "!" Ngô Lương cũng đang trải qua chuyện tương tự.

Cảm giác này không hề dễ chịu, nhưng trong lòng Ngô Lương lại vô cùng vui mừng, điều này chứng tỏ những gì Vu Nữ Hô nói trước đây là thật, "Thái Công Ấn" quả thực có công năng lập "Thái Thệ", hơn nữa một khi "Thái Thệ" được lập, sẽ lập tức ảnh hưởng đến người đó.

Cảm giác tim đập nhanh đột ngột xuất hiện vừa rồi chính là minh chứng.

Bây giờ, về "Thái Thệ" vẫn còn một hai vấn đề.

Một vấn đề là "Thái Thệ" này rốt cuộc phải là hình thức ước định song phương, hay cũng có thể lập lời thề đơn phương?

Nếu là vế trước, thì phải kéo Ngô Lương vào, cảm thấy có chút phiền phức, còn vế sau thì thật sự có thể dùng như "Sinh Tử Phù", có thể đảm bảo sau này Ngô Lương sẽ không bao giờ bị phản bội và lừa gạt nữa.

Một vấn đề nan giải khác là một khi "Thái Thệ" đã lập thì làm thế nào để giải trừ?

Từ chuyện của Lữ Tá, tổ tiên của Vu Nữ Hô, xem ra "Thái Thệ" hẳn là có thể giải trừ được, bởi vì theo nội dung "Thái Thệ" trên gia phả nhà họ Lữ, Lữ Tá căn bản không thể nào chết già tại nhà.

Thế nhưng sau khi bị Khương Tử Nha đuổi khỏi gia tộc và xóa tên khỏi gia phả, ông ta lại sống đến tám mươi bảy tuổi.

Nhưng phương pháp giải trừ cụ thể vẫn cần thử nghiệm thêm, cảm thấy chắc chắn sẽ không đơn giản chỉ là xóa tên là xong.

Dù sao nếu đơn giản như vậy là có thể hóa giải, không những sức ràng buộc của "Thái Thệ" giảm đi rất nhiều, mà còn rất có khả năng mang đến họa sát thân cho người quản lý "Thái Thệ".

Chương 778

Bất kể ai vi phạm "Thái Thệ", trực tiếp đoạt lấy "Thái Thệ" rồi xóa tên mình đi chẳng phải là xong sao?

Nghĩ như vậy, Ngô Lương đã nhanh chóng cất "Thái Công Ấn" đi, lại cầm tấm vải lụa kia lên nhẹ nhàng phẩy trong không trung, để cho vết mực trên đó nhanh chóng khô lại.

Vừa làm những việc này, Ngô Lương vừa ra vẻ như không có chuyện gì nói với Tạng Bá đang mặt đầy kinh ngạc: "Tạng đại ca, từ nay huynh đệ ta là huynh đệ kết nghĩa rồi.

Tiếc là lần này ta đến vội vàng, cũng không có lễ vật gì ra hồn tặng đại ca làm kỷ niệm, thật sự trong lòng hổ thẹn...

Đại ca hẳn đã nghe nói tiểu đệ là truyền nhân Kê đồng, đối với việc xem tướng đoán mệnh cũng có chút tài mọn.

Nếu đại ca không chê, hay là để tiểu đệ xem giúp huynh một quẻ tiền đồ, coi như là lễ vật ra mắt dâng cho đại ca, đại ca thấy thế nào?" Ngô Lương ranh ma quỷ quái, tự nhiên nhìn ra được sự nghi ngờ trong lòng Tạng Bá.

Để xua tan nghi ngờ của y, Ngô Lương quyết định cho y chút lợi lộc, một là để bày tỏ sự áy náy vì đã xem y như chuột bạch, hai là dùng y để làm một thí nghiệm sâu hơn nữa, nhưng còn phải xem Tạng Bá có cắn câu hay không. "Cái này...

Mời Ngô thái sử." Tạng Bá lại một lần nữa bị Ngô Lương dắt mũi, đành phải làm một tư thế mời. "Đại ca sao còn gọi ta là Ngô thái sử?" Ngô Lương cười nói. "Vậy...

Ngu huynh đành mặt dày gọi một tiếng hiền đệ vậy." Tạng Bá có

chút không tự nhiên nói. "Ha ha ha, đại ca mời ngồi, đặt tay trái lên bàn, ta xem tướng tay của Tạng đại ca trước rồi xem tướng mặt sau, kết hợp cả hai mới có thể đảm bảo không sai sót." Ngô Lương lại ra vẻ nghiêm túc nói.

Tạng Bá tự nhiên làm theo, mặc cho Ngô Lương ra vẻ nhíu mày, nhìn lòng bàn tay y một lúc lâu, rồi lại ngẩng đầu nhìn mặt y một lúc lâu.

Sau nửa buổi như vậy, đợi đến khi vết mực trên tấm vải lụa đã khô hoàn toàn, có thể cất đi bảo quản cẩn thận.

Ngô Lương mới với vẻ mặt cực kỳ ngưng trọng mở miệng nói: "Đại ca, trong mệnh của huynh có hai biến số khó lường.

Hai biến số này nếu có thể xử lý thỏa đáng, huynh tất sẽ càng được Minh công trọng dụng, sau này phong hầu bái tướng không thành vấn đề.

Nhưng nếu hai biến số này xử lý không tốt, e rằng sẽ mang đến họa sát thân cho đại ca, chẳng bao lâu nữa tiểu đệ sẽ phải làm theo lời thề khi kết bái vừa rồi, thay đại ca chăm sóc chị dâu và gia quyến..." "..." Phường Nhân Quân nghe vậy trong lòng đã cười thầm, đồng tình nhìn về phía Tạng Bá.

Bọn họ biết rõ thói quen của Ngô Lương, cũng biết tài năng lừa gạt người của hắn, mà Tạng Bá hiển nhiên là nạn nhân của ngày hôm nay, chỉ xem y hôm nay trúng độc sâu đến mức nào thôi. "Ồ?" Nghe lời Ngô Lương, Tạng Bá quả nhiên lộ ra vẻ kinh ngạc, thân người hơi nghiêng về phía trước nói: "Có thể xin hiền đệ nói rõ, ngu huynh cũng tốt có sự chuẩn bị trước." Nhưng điều này không có nghĩa là Tạng Bá đã tin vào tà thuật của Ngô Lương.

Nếu Ngô Lương không thể đưa ra lời giải thích có sức thuyết phục, người như y cho dù bị lừa tại chỗ, sau đó cũng sẽ rất nhanh

phản ứng lại.

Trên thực tế, biểu hiện hiện tại của Tạng Bá chính là đang phối hợp diễn xuất với Ngô Lương, trong lòng không phải không có ý thăm dò hắn. "Vậy tiểu đệ xin nói thẳng." Ngô Lương khẽ gật đầu, sau đó hơi hạ thấp giọng hỏi: "Tiểu đệ vừa rồi tính ra đại ca ở Lang Gia có cất giấu hai người, hai người này một người họ Từ, một người họ Mao, cả hai đều là người mà Minh công căm ghét..." "?!" Nói đến đây, Tạng Bá đã lập tức biến sắc, miệng bất giác há hốc, vẻ mặt kinh ngạc nhìn đôi mắt sáng ngời của Ngô Lương.

Thậm chí trong vẻ kinh ngạc đó, còn xen lẫn một chút sợ hãi.

Rõ ràng, Ngô Lương vừa mở miệng đã đánh trúng tử huyệt của Tạng Bá, khiến y cảm nhận sâu sắc sự đáng sợ của Ngô Lương.

Ngô Lương rất hài lòng với biểu cảm của Tạng Bá lúc này, thản nhiên cười một tiếng, rồi lại tự mình nói tiếp: "Tiểu đệ còn tính ra, hai người này không lâu sau sẽ bị bại lộ.

Đến lúc đó Minh công nhất định sẽ phái sứ giả đến hỏi tội đại ca, và yêu cầu đại ca dâng lên đầu của hai người họ." "Ực!" Nghe đến đây, thái dương Tạng Bá càng rịn ra mồ hôi lạnh, bất giác nuốt một ngụm nước bọt.

Hiện tại Tạng Bá là tướng lĩnh dưới trướng Tào lão bản, lại dám lén lút che giấu người mà Tào lão bản căm ghét, chuyện này trong mắt bất kỳ ai cũng là một loại phản bội, xử lý không tốt sẽ là tai họa diệt môn.

Tạng Bá sao có thể không lo lắng?

But what's more frightening is that these two people, ever since they came to seek refuge with Zang Ba, have been settled by him in a house with high walls and deep courtyards, never showing their faces to

outsiders.

Có thể nói ngoài y ra, thiên hạ này căn bản không ai biết tung tích của họ.

Vậy mà Ngô Lương chỉ thông qua tướng tay và tướng mặt của y đã nhìn ra chuyện này, thậm chí còn nói rõ rành rọt họ của hai người, bản lĩnh này chẳng phải đã thông thiên rồi sao? "Cái này..." "Công tử chẳng lẽ lại vô cớ lên đồng?" "Thần kỳ..." Nhìn thấy phản ứng của Tạng Bá, đám người Phường Nhân Quân cũng phấn chấn lên.

Rõ ràng, lần này Ngô Lương không chỉ đơn giản là lừa gạt, hắn tuyệt đối đã tung ra hàng thật, có thể nói ra họ cụ thể của hai người kia chính là minh chứng, phản ứng của Tạng Bá cũng đã nói lên tất cả.

Đúng là như vậy.

Nhưng Ngô Lương dựa vào đương nhiên không phải là thuật Kê đồng tự mình bịa ra, mà là sự thật lịch sử được ghi chép đàng hoàng trong sử sách.

Theo sử sách ghi lại: trước kia khi Trương Mạc, Lữ Bố phát động Duyện Châu chi loạn, Tào lão bản từng để một viên tướng tên Từ Hấp, một viên tên Mao Huy ở lại trấn thủ một thành.

Kết quả hai người này thấy Trương Mạc, Lữ Bố thế lực lớn mạnh, lập tức phản bội Tào lão bản, trực tiếp tham gia vào cuộc nổi loạn.

Sau này Tào lão bản bình định cuộc nổi loạn, hai người này đành phải bỏ trốn, cuối cùng đến nương nhờ Tạng Bá lúc đó đang đóng quân ở Lang Gia.

Tạng Bá cũng thật thú vị, lại lén lút che giấu hai người này.

Mãi cho đến khi Lữ Bố bị bắt, không lâu sau Tạng Bá cũng bị tìm

thấy và được trọng dụng, được Tào lão bản phong làm Lang Gia quốc tướng.

Cũng không lâu sau đó, chuyện của Từ Hấp, Mao Huy bị bại lộ, Tào lão bản biết chuyện, lập tức sai sứ giả đến yêu cầu Tạng Bá dâng lên đầu của hai người Từ, Mao.

Kết quả Tạng Bá lại từ chối Tào lão bản, nói rằng Tào lão bản là quân chủ có ý định tranh đoạt vương bá, mà quân chủ như vậy nên dùng nghĩa để đối đãi, không nên uy hiếp.

Lời này đã nói trúng tim đen của Tào lão bản, cuối cùng Tào lão bản không những không truy cứu tội của Tạng Bá, ngược lại còn khen ngợi y một phen, và phong cho hai người Từ, Mao làm quận thú, sau đó vẫn làm việc dưới trướng Tạng Bá.

Từ đó Tạng Bá cảm kích Tào lão bản, không chỉ có tác dụng lớn trong trận Quan Độ, mà trong các hành động quân sự chinh chiến bốn phương sau này của Tào lão bản cũng lập nhiều công lao, phong hầu bái tướng tự nhiên không thành vấn đề, thậm chí cuối cùng còn được hưởng vinh dự cao nhất là được thờ tự trong miếu của Tào lão bản, đúng là một người thành công trong cuộc sống.

Lần này Ngô Lương hiển nhiên lại lợi dụng kẽ hở của lịch sử.

Thực ra bất kể là do Tạng Bá quá khéo ăn nói, hay là Tào lão bản do tình thế bắt buộc phải dựa vào y, nên sẵn lòng thỏa hiệp, cuối cùng Tạng Bá cũng sẽ không vì chuyện này mà bị ảnh hưởng.

Nhưng Ngô Lương có thể biết trước.

Tạng Bá lại không thể biết trước tương lai.

Bất kể sau khi chuyện này bại lộ y sẽ có lựa chọn gì, trước khi bại lộ y vẫn sẽ cảm thấy chột dạ.

Dù sao quyền quyết định nằm trong tay Tào lão bản.

Tạng Bá vừa không phải nhà tiên tri, cũng không phải giun trong bụng Tào lão bản, căn bản không thể đoán được Tào lão bản sẽ có phản ứng gì, rốt cuộc là phát binh đến tấn công, trừ khử y cùng với hai người Từ, Mao, hay là như trong sử sách ghi lại, không những không truy cứu mà còn cho y một mặt mũi lớn.

Mà sự chột dạ của y, chính là có thể bị Ngô Lương lợi dụng. "Hiền đệ đã nhìn ra chuyện này, ngu huynh cũng không tiện giấu giếm nữa." Tạng Bá dù sao cũng là danh tướng được phong hầu bái tướng, vừa rồi còn đầu đầy mồ hôi lạnh, chớp mắt đã trấn tĩnh lại, nghiêm mặt nói với Ngô Lương: "Không sai, ngu huynh quả thực có che giấu hai người, hai người đó chính là Từ Hấp, Mao Huy từng phản bội Minh công trong Duyện Châu chi loạn.

Minh công căm ghét họ cũng là chuyện thường tình.

Nhưng ngu huynh và hai người này là bạn bè thân thiết, nếu Minh công muốn ngu huynh dâng đầu của họ, ngu huynh e rằng không thể tuân lệnh...

Hiền đệ đã dễ dàng tính ra chuyện này, không biết có phương pháp hóa giải nào thỏa đáng không?" Nói đến đây, trong lòng Tạng Bá đồng thời nảy sinh một ý nghĩ xấu, ánh mắt nhìn Ngô Lương cũng sắc bén hơn trước một chút.

Chuyện bí mật này rốt cuộc lộ ra như thế nào còn chưa rõ, nhưng Ngô Lương là người thân cận bên cạnh Tào lão bản, hắn biết chuyện có nghĩa là Tào lão bản cũng sẽ sớm biết.

Thậm chí Tạng Bá có lý do để nghi ngờ, Ngô Lương vừa nói "chuyện bí mật này không lâu sau sẽ bị bại lộ", nguyên nhân bại lộ có phải chính là Ngô Lương hay không.

Nếu là như vậy...

Nhất tướng công thành vạn cốt khô, những kẻ cầm quân thời này đều sống những ngày liếm máu trên lưỡi đao, có mấy ai là thiện nam tín nữ.

Tạng Bá tự nhiên cũng không ngoại lệ, chỉ cần phù hợp với lợi ích của mình, y không ngại làm gì đó với Ngô Lương và Phường Nhân Quân.

Chỉ cần xử lý ổn thỏa sau đó, căn bản sẽ không ai biết Ngô Lương và Phường Nhân Quân đã biến mất như thế nào.

Cũng chính vào lúc này. "Ự!" Tạng Bá đột nhiên cảm thấy một cơn đau nhói không rõ nguyên nhân trong tim, sắc mặt trong nháy mắt trắng bệch, tay phải bất giác đưa lên ôm ngực, nhưng vẫn có chút không đứng thẳng người lên được. "Đại ca, huynh sao vậy?" Ngô Lương vội vàng đứng dậy đỡ y, vẻ mặt quan tâm hỏi. "Không, không sao, chỉ là vừa rồi trong ngực đột nhiên có chút khó chịu, bây giờ đã đỡ hơn nhiều rồi..." Tạng Bá gân cổ nổi lên, nghiến răng nói.

Có thể thấy cú vừa rồi tuyệt đối không chỉ đơn giản là khó chịu trong ngực, mà còn kèm theo đau đớn dữ dội.

Điều này có chút ngoài dự liệu của Ngô Lương.

Qua biểu cảm vi tế trên mặt Tạng Bá vừa rồi, Ngô Lương đã nhìn ra y có thể đã động ý nghĩ xấu, thế là coi như đã cắn câu.

Nhưng Ngô Lương không lo lắng, vì tiếp theo hắn sẽ cho Tạng Bá một phương án giải quyết thỏa đáng, Tạng Bá tự khắc sẽ dẹp đi ý nghĩ xấu, tuyệt đối không uy hiếp đến sự an nguy của hắn và Phường Nhân Quân.

Vì vậy Ngô Lương chỉ cần quan sát phản ứng tiếp theo của Tạng Bá, xem thử "Thái Thệ" rốt cuộc có hiệu quả gì.

Dù sao nảy sinh ý nghĩ xấu với hắn, ở một mức độ nào đó đã là vi

phạm nội dung trên "Thái Thệ", "Thái Thệ" hẳn là phải phát huy tác dụng rồi...

Chỉ là qua miêu tả của Vu Nữ Hô trước đây, Ngô Lương cho rằng "Thái Thệ" phát tác cần một chút thời gian, dù sao Lữ Tá sau khi ngộ thương huynh đệ đồng bào cũng không chết ngay lập tức, nếu không Khương Tử Nha căn bản không có cơ hội từ Hạo Kinh trở về Tề quốc chủ trì đại cục, và trục xuất Lữ Tá khỏi gia tộc, lưu đày đến Vệ quốc.

Kết quả không ngờ, "Thái Thệ" lại đến nhanh như vậy.

Nhưng từ tình hình của Tạng Bá xem ra, đây hẳn chỉ là một lời cảnh cáo từ "Thái Thệ", trước khi Tạng Bá có hành động thực chất, vẫn chưa đến mức trực tiếp bước vào giai đoạn "thiên phạt".

Hiệu quả của "Thái Thệ" này quả thực quá bá đạo!

Ngô Lương trong lòng vui mừng khôn xiết, khó trách Vu Nữ Hô trước đây nói "Thái Thệ" mới là mấu chốt thành công của Chu Vũ Vương và Khương Thái Công trong cuộc phạt Trụ.

Sử sách ghi lại khi Chu Vũ Vương và Khương Thái Công triệu tập các chư hầu tại Minh Tân, có đến hơn tám trăm chư hầu đến hưởng ứng.

Nếu hơn tám trăm chư hầu này đều lập "Thái Thệ", vậy thì chẳng khác nào Chu Vũ Vương sở hữu một đội quân trung thành tuyệt đối gồm hơn tám trăm chư hầu.

Những chư hầu này tuyệt đối sẽ không phản bội ông, thậm chí chỉ cần nảy sinh ý nghĩ phản bội cũng sẽ đau đớn như Tạng Bá.

Chương 779

Một đội quân như vậy tự nhiên có sức chiến đấu siêu phàm, đâu phải đám quân nô lệ bị ép ra trận của Thương Trụ Vương Đế Tân có thể chống lại?

E rằng cũng chính vì vậy, mới đặt nền móng vững chắc cho chiến thắng lấy ít địch nhiều của Chu Vũ Vương.

Kìm nén tâm trạng kích động.

Ngô Lương cẩn thận dìu Tạng Bá ngồi xuống, còn tự tay rót một chén trà dâng lên, cười nói: "Đại ca mau ngồi xuống nghỉ ngơi một lát.

Chắc là do đại ca gần đây trị quân quá vất vả, đến nỗi mệt mỏi thân thể.

Chuyện này tiểu đệ phải khuyên đại ca vài câu, quan chức, quyền lực và tiền tài đều là vật ngoài thân, thân thể mới là vốn liếng lớn nhất.

Tiểu đệ thiết nghĩ, điều đau khổ nhất đời người không gì hơn là quan chức, quyền lực và tiền tài đều có, nhưng người thì lại không còn, cuối cùng lại làm lợi cho kẻ khác.

Cùng đại ca ghi nhớ." "Hiền đệ nói rất phải." Tạng Bá nhận lấy chén trà nhấp một ngụm, có lẽ lời cảnh cáo của "Thái Thệ" đã qua, sắc mặt cuối cùng cũng khá hơn một chút, khẽ gật đầu với Ngô Lương. "Hiện tại thân thể đại ca không khỏe, tiểu đệ cũng không dám làm phiền nữa.

Yến tiệc hôm nay xin miễn đi, đại ca vẫn nên đi nghỉ ngơi thì hơn.

Tiểu đệ và Phường Nhân Quân sẽ ở lại trong thành nghỉ ngơi một hai ngày rồi chuẩn bị khởi hành trở về Trần Lưu, đến lúc đó sẽ lại

đến cáo biệt đại ca." Ngô Lương tỏ vẻ thấu hiểu nói. "Như vậy sao được?" Tạng Bá nghe vậy lại kiên quyết nói: "Yến tiệc ta đã sớm sai người đi chuẩn bị rồi, chắc chỉ cần đợi một lát nữa là có thể bắt đầu.

Nếu hiền đệ lúc này rời đi, rượu thịt đã chuẩn bị chẳng phải lãng phí sao?" "Nhưng mà..." Ngô Lương còn muốn nói gì đó. "Không sao!" Tạng Bá vỗ vỗ ngực, lúc này đã phục hồi lại vẻ sinh long hoạt hổ như trước, giọng nói sang sảng nói với Ngô Lương: "Thân thể của ta, ta tự biết.

Vừa rồi không biết gân cốt nào không đúng, bây giờ đã hoàn toàn khỏe mạnh rồi...

Chúng ta nói tiếp chuyện vừa rồi, hiền đệ đã tính ra trong mệnh ta có hai biến số khó lường này, có phương pháp hóa giải thỏa đáng nào không?" Thì ra gã này vẫn còn nghĩ đến chuyện đó.

Cũng khó trách, vừa rồi lời chỉ nói được một nửa thì xảy ra tình huống như vậy, mà đây lại là chuyện liên quan đến tiền đồ và tính mạng của Tạng Bá.

Ngô Lương có thể nói qua loa rồi quên đi, Tạng Bá lại không thể nào không nhớ. "Chuyện này còn phải xem ý của đại ca." Ngô Lương cũng nghiêm mặt nhìn Tạng Bá, úp mở nói. "Lời này có ý gì?" Tạng Bá không hiểu hỏi. "Nếu đại ca muốn bảo vệ hai người kia, thì có cách giải quyết để bảo vệ họ.

Nếu hai người đó đối với đại ca có cũng được không có cũng không sao, vậy thì dứt khoát trói họ lại đưa cho Minh công xử trí là xong.

Như vậy không những không có lỗi mà còn có công...

Chỉ là không biết đại ca nghĩ thế nào." Ngô Lương biết rõ còn cố hỏi. "Cái này..." Tạng Bá liền hơi nhíu mày, nhưng cũng không do dự

quá lâu, chỉ sắp xếp lại ngôn từ rồi nói: "Không giấu gì hiền đệ, Từ Hấp, Mao Huy và ta là bạn bè cũ.

Nếu ta không màng tình nghĩa giao họ cho Minh công, chuyện này truyền ra ngoài nhất định sẽ khiến tướng sĩ dưới trướng sinh lòng nghi kỵ, sau này e rằng khó mà khiến họ tin phục.

Trước đây ta có thể tự lập một phương, chính là dựa vào sự tin phục và tôn kính của tướng sĩ đối với ta, tuyệt đối không thể vì chuyện này mà mất lòng người...

Hiền đệ cũng là người thống lĩnh một quân, hẳn là hiểu đạo lý này chứ?" "Đại ca quả nhiên là bậc trung nghĩa hiếm có trong thiên hạ, tiểu đệ không nhìn lầm người." Ngô Lương lập tức cười rộ lên, tâng bốc Tạng Bá: "Thực ra muốn bảo vệ hai người họ cũng rất đơn giản, đại ca chỉ cần viết một bức thư chủ động thú nhận chuyện này với Minh công, và trong thư cam đoan sẽ thu nhận hai người vào dưới trướng tự mình quản chế, để hai người ra trận giết địch lập công chuộc tội, thỉnh cầu Minh công cho họ một cơ hội là được." "Mà tiểu đệ cũng sắp trở về Trần Lưu phục mệnh, có thể tự tay giao bức thư này cho Minh công.

Đợi Minh công đọc thư, ta sẽ ở bên cạnh nói tốt cho đại ca vài câu...

Theo như tiểu đệ hiểu về Minh công, ngài không phải là người không biết điều, lòng dạ hẹp hòi, tuyệt đối sẽ không níu chặt hai người kia không tha." "Quan trọng nhất là, Minh công hiện nay cầu hiền như khát, đặc biệt coi trọng những bậc trung nghĩa trong thiên hạ.

Đại ca chủ động thú nhận chuyện này chính là thuận theo ý của Minh công, vì vậy không những không bị Minh công trách phạt, e rằng còn được ngài trọng dụng và tin tưởng hơn.

Như vậy chuyện này từ chuyện xấu biến thành chuyện tốt, chẳng phải tuyệt vời sao?" Trong lịch sử, Tào lão bản tuy ra lệnh cho Tạng Bá dâng đầu hai người Từ, Mao, nhưng sau khi Tạng Bá uyển chuyển từ chối, Tào lão bản không những không tiếp tục ép buộc, mà còn nói với y: "Đây là việc làm của người xưa mà khanh có thể làm được, đó cũng là mong muốn của ta." Theo Ngô Lương thấy, đây thực ra là Tào lão bản tự tìm lối thoát cho mình.

Tào lão bản không phải không muốn giết hai người kia, cũng không phải không tức giận vì Tạng Bá kháng lệnh.

Nhưng lúc đó đối mặt với áp lực từ Viên Thiệu, vì đại cục, Tào lão bản ngay cả thù giết con trai ruột cũng có thể nhẫn nhịn, huống chi là chuyện này?

Bây giờ cũng là tình huống tương tự, Tào lão bản vẫn cần Tạng Bá kìm hãm Viên Đàm ở khu vực Thanh Châu.

Vì vậy dù lịch sử có lặp lại, Tạng Bá lại một lần nữa không nể mặt Tào lão bản, Tào lão bản vẫn sẽ nhẫn nhịn, vẫn sẽ tự tìm một lối thoát.

Mà dưới sự vận hành của Ngô Lương, tính chất của chuyện này đã thay đổi về chất, không còn là Tạng Bá kháng lệnh không tuân, mà là Tạng Bá chủ động thú nhận cầu tình với Tào lão bản.

Tào lão bản có cả mặt mũi lẫn lợi ích, tự nhiên sẽ dễ dàng chấp nhận chuyện này hơn trong lịch sử, cũng tuyệt đối không thể yêu cầu Tạng Bá dâng đầu hai người kia nữa.

Cho nên, mọi chuyện nhất định sẽ phát triển theo hướng Ngô Lương nghĩ, tuyệt không có ngoại lệ. "Nếu hiền đệ có thể giúp ta hóa giải chuyện này, sau này ta không dám coi hiền đệ là hiền đệ nữa, mà phải coi hiền đệ là ân công mới phải...

Hiss, ái chà!" Lời chưa nói xong, Tạng Bá đã lại ôm ngực gục xuống bàn.

Triệu chứng gần như y hệt lần trước, căn bản không đứng thẳng người lên được, thậm chí hai chân còn có hiện tượng co giật, run rẩy không ngừng. "Đại ca!" Ngô Lương đành phải lại tiến lên dìu, trong lòng cũng có chút thương cho vị lão ca này.

Hắn đại khái có thể hiểu được đây là chuyện gì.

Tạng Bá hẳn không phải trong lòng sinh ra ý nghĩ xấu khác, mà là Ngô Lương viết nội dung "Thái Thệ" quá chi tiết, đến nỗi Tạng Bá chỉ định không coi hắn là hiền đệ nữa đã bị cảnh cáo rồi.

Cũng tại Tạng Bá tự mình chuốc lấy, đã nói là huynh đệ kết nghĩa thì là huynh đệ kết nghĩa, cớ gì cứ phải đổi thành ân công, đây không phải là tự tìm khổ sao?

Tiếc là Ngô Lương vẫn chưa thể nói rõ với y.

Ít nhất là bây giờ chưa thể nói rõ, nếu không để Tạng Bá biết mình vừa bị Ngô Lương tính kế, thì đừng nói là huynh đệ kết nghĩa, Tạng Bá không coi hắn là kẻ thù không đội trời chung đã là may mắn...

Nhưng nếu như vậy, Tạng Bá e rằng chỉ chết nhanh hơn.

Chuyện này cũng coi như nhắc nhở Ngô Lương.

Sau này lập "Thái Thệ" còn cần phải cân nhắc kỹ lưỡng lời lẽ, tránh để xảy ra tình huống tương tự, cuối cùng biến chuyện tốt thành chuyện xấu mới thật là thiệt thòi.

Nhưng lần sau, Ngô Lương chắc chắn cũng sẽ không dùng cách này để tùy tiện lập "Thái Thệ" với người khác nữa.

Đây là một thủ đoạn vô cùng bá đạo, nhưng đồng thời cũng là một thủ đoạn phi thường, mà thủ đoạn phi thường tự nhiên phải dùng cho

người phi thường, như vậy mới có thể đạt được hiệu quả phi thường.

Phường Nhân Quân tự nhiên không cần dùng đến.

Nghi nhân bất dụng, dụng nhân bất nghi, Ngô Lương cho rằng bọn họ căn bản không cần thủ đoạn này để ràng buộc, mà người cần dùng thủ đoạn này để ràng buộc, cũng không thể vào được Phường Nhân Quân của hắn.

Đương nhiên, Ngô Lương cũng sẽ không giao "Thái Thệ" cho Tào lão bản.

Hắn hoàn toàn có thể tưởng tượng Tào lão bản sau khi có được "Thái Thệ" sẽ kích động đến mức nào, thế lực của ông ta sẽ bành trướng với tốc độ ra sao, chứng đa nghi của ông ta cũng có thể được khống chế hiệu quả.

Nhưng điều này không phù hợp với lợi ích của Ngô Lương, lỡ như Tào lão bản nảy ra ý định, cũng muốn lập "Thái Thệ" với hắn, vậy thì hắn sẽ bị Tào lão bản trói chặt, từ nay về sau triệt để trở thành thuộc hạ của Tào lão bản...

Mặc dù Ngô Lương không chắc Tào lão bản có làm vậy không, nhưng hắn cho rằng phải bóp chết khả năng này từ trong trứng nước.

Dù sao con người luôn thay đổi, cho dù Tào lão bản hiện tại tuyệt đối tin tưởng hắn, nhưng không thể loại trừ khả năng sau này có người gièm pha trước mặt Tào lão bản.

Huống hồ là đầu lĩnh Phường Nhân Quân, hắn đã giúp Tào lão bản làm không ít chuyện không thể để người khác biết, cũng biết quá nhiều cơ mật quân sự của quân Tào, trong đó rất nhiều là do chính hắn hiến kế, Tào lão bản không phải không có lý do để đề phòng hắn. "Đại ca, huynh vẫn nên đi nghỉ ngơi trước đi." Ngô Lương vừa vỗ lưng cho Tạng Bá đáng thương, vừa áy náy nói với y: "Huynh yên tâm, yến tiệc

huynh chuẩn bị cho tiểu đệ sẽ không lãng phí đâu.

Cho dù huynh không ở đây, chúng ta cũng sẽ ăn no uống đủ rồi mới về." "..." Đám người Phường Nhân Quân trong lòng không nói nên lời.

Trông thì có vẻ Ngô Lương đang an ủi Tạng Bá, nhưng trong tình huống bình thường, những lời này nghe vào tai e rằng chỉ càng khiến người ta thêm nghẹn lòng, còn có chút không biết xấu hổ nữa chứ? "Không, không sao, ta bây giờ đã đỡ hơn một chút rồi." Lời cảnh cáo của "Thái Thệ" đến nhanh mà đi cũng nhanh, mấy giây sau Tạng Bá đã lại gượng dậy được, thở hổn hển đứng thẳng người kiên trì nói với Ngô Lương: "Hiền đệ, chuyện này đành giao phó cho ngươi vậy." "Đại ca yên tâm, đảm bảo vạn vô nhất thất." Ngô Lương vỗ ngực đáp. ...

Hai ngày sau.

Dưới sự tiễn đưa nhiệt tình của Tạng Bá, Phường Nhân Quân rời khỏi huyện Đàm.

Lúc này không chỉ trên người Ngô Lương có thêm một bức thư "tự thú" do Tạng Bá tự tay viết, mà trên xe ngựa phía sau còn có thêm hai mươi thạch lương thực và mười bảy tấm vải lụa thượng hạng.

Thực ra Tạng Bá còn định tặng Ngô Lương nhiều hơn, tiếc là Ngô Lương ra ngoài thích đi nhẹ gọn, nên dù lần này mang theo không ít binh sĩ Phường Nhân Quân, xe ngựa đi cùng cũng chỉ có mười mấy chiếc, thực sự không chở được nhiều đồ.

Mà Tạng Bá lại không thể nào tặng Ngô Lương ngựa và xe ngựa, thời này đối với bất kỳ đội quân nào, chiến mã đều là tài nguyên chiến lược quý giá nhất, thậm chí mỗi con chiến mã đều có tên và số hiệu riêng, phải được đăng ký vào sổ sách báo cáo, ngay cả Tào lão bản cũng không nỡ tặng chiến mã.

Ban đầu Ngô Lương còn định nói, hay là bảo Tạng Bá trực tiếp đổi lương thực và vải vóc định tặng thành vàng cho rồi, thể tích nhỏ dễ vận chuyển hơn.

Nhưng dù vô sỉ như hắn, nghĩ đến chuyện coi Tạng Bá như chuột bạch, lời đến miệng rồi vẫn nuốt lại, thật sự không thể nói ra những lời không biết xấu hổ như vậy.

Cứ như vậy, Phường Nhân Quân lại lên đường trở về.

Quãng đường tiếp theo không có bất kỳ sự cố nào.

Dù sao cũng là địa bàn của Tào lão bản, càng đi sâu vào nội địa, các quan viên các nơi biết được thân phận của Ngô Lương đều rất nể mặt hắn, nói là ăn uống miễn phí dọc đường, vừa ăn vừa lấy về đến Trần Lưu cũng không quá lời.

Đợi đến khi Ngô Lương và Phường Nhân Quân trở về Trần Lưu.

Còn ba ngày nữa là đến tháng năm, lúc này thời tiết đã ấm lên, cây cối hoa cỏ đều một phen tươi tốt, đâu đâu cũng có thể thấy những bông hoa dại rực rỡ sắc màu.

Mà đối với các chư hầu hào cường lúc này, chính là thời tiết thích hợp nhất để đánh trận.

Sự thật quả đúng như vậy, vì lúc này khả năng chống chọi với thiên nhiên còn tương đối hạn chế, mùa đông xuất binh có nghĩa là phải hao phí nhiều vật tư và nhân lực hơn để chống lại cái rét căm căm.

Thậm chí không cần địch quân ra tay, sẽ có một bộ phận không nhỏ binh sĩ và chiến mã chết vì bệnh tật do giá lạnh gây ra, đây là cái giá mà không một chư hầu hào cường nào muốn gánh chịu.

Chương 780

Cũng vì vậy, chiến tranh thời này rất kén thời điểm.

Thường là xuân ấm hoa nở thì khai chiến, đông lạnh đến dù đã giết đến đỏ mắt cũng có thể nhanh chóng bình tĩnh lại thu quân, đợi qua mùa đông rồi lại tiếp tục đánh.

Cho nên...

điều này cũng báo hiệu trận Quan Độ sắp đến rồi sao?

Trở về phủ đệ đã là gần trưa, Ngô Lương trước tiên tắm rửa một phen, thay một bộ y phục sạch sẽ rồi lập tức đi bái kiến Tào lão bản.

Trước đây Tào lão bản không ở Trần Lưu thì thôi, bây giờ đã ở đây, sau khi trở về tự nhiên phải đi phục mệnh trước.

Cũng để Tào lão bản biết trong lòng Ngô Lương có ông ta, không dám chậm trễ.

Đồng thời, Ngô Lương cũng muốn thăm dò khẩu khí của Tào lão bản, tìm hiểu tình hình gần đây, đồng thời có thể tiện thể gặp mặt Quách Gia trong truyền thuyết rốt cuộc là người như thế nào.

Thực ra trong lòng Ngô Lương đã có một ấn tượng đại khái.

Quách Gia sinh năm 170 Công nguyên, đến nay khoảng chừng hai mươi sáu, hai mươi bảy tuổi.

Ngô Lương đến đây cũng đã mấy năm, hiện tại so với Quách Gia nhiều nhất cũng chỉ chênh lệch hai ba tuổi, có thể coi là cùng lứa.

Cứ thế cùng Điển Vi đến phủ đệ của Tào lão bản.

Vừa đến cửa, Ngô Lương đã đối mặt với một nam tử trẻ tuổi áo bay phấp phới.

Nam tử trẻ tuổi này cũng khoảng hai mươi sáu, hai mươi bảy tuổi, da mặt rất trắng, thậm chí có thể nói là có chút trắng bệch do túng dục quá độ.

Người này cao chưa đến một mét bảy, ước chừng nặng khoảng một trăm hai mươi cân, thuộc loại thể hình gầy gò.

Nếu lúc này y ngồi trên một chiếc kiệu tre, bên cạnh có mấy đứa trẻ không ngừng rắc hoa, Ngô Lương sẽ không do dự mà tôn xưng một tiếng "Hư Không công tử". "Ngô thái sử, ngươi đã về rồi!" Đang lúc nghi ngờ thân phận người này, trong phủ Tào vừa hay có một người đi ra, người này không ai khác chính là Tào Thuần đã từng cùng Ngô Lương hành sự. "Ha ha ha, hôm qua Minh công còn nhắc ngươi, hôm nay ngươi đã về rồi, có phải là bị Minh công niệm về không đấy?" Cùng lúc đó, Quách Gia cũng tự nhiên chú ý đến Ngô Lương, đặc biệt là khi nghe Tào Thuần xưng hô với Ngô Lương như vậy, trên gương mặt trắng bệch rõ ràng hiện lên một tia hứng thú, bắt đầu quan sát Ngô Lương từ trên xuống dưới một cách tỉ mỉ. "Tử Hòa huynh, đã lâu không gặp, thấy huynh nay hồng quang mãn diện, gần đây chắc hẳn là ăn ngon ngủ tốt lắm nhỉ." Ngô Lương tạm thời thu hồi ánh mắt, thi lễ với Tào Thuần. "Ha ha ha, Ngô thái sử nói phải lắm, gần đây không có chiến sự, lại gặp dịp tam triều giai tiết, cả người ta sắp mốc meo cả rồi, sao lại không ăn ngon ngủ tốt được chứ." Tào Thuần cười hai tiếng hàn huyên với Ngô Lương xong, lập tức lại thi lễ với Quách Gia cũng vừa đến trước cửa, cười nói: "Quách tế tửu, ngài đến cũng thật đúng lúc, Minh công đang đợi ngài đó." "Mời Tào tướng quân đi trước dẫn đường." Quách Gia thì tỏ ra xa cách hơn Ngô Lương một chút, đáp lễ một cách khá chính thức, nghiêm mặt nói. "Hai vị cùng vào đi, mời bên này." Tào Thuần khẽ gật đầu, làm một tư thế mời với hai người, đợi hai người vào cổng viện rồi mới đi trước dẫn đường.

Trong lúc đó, Quách Gia vẫn không ngừng quan sát Ngô Lương.

Hiển nhiên trước khi Ngô Lương trở về, y đã từng nghe qua tên tuổi và sự tích của Ngô Lương, còn nghe được bao nhiêu thì không rõ lắm.

Dù sao thì rất nhiều chuyện Ngô Lương làm đều không thể đưa ra ánh sáng, ngoại trừ Tào lão bản ra thì cũng chỉ có Tào Ngang và Tào Bẩm, những người từng cùng Ngô Lương xuống mộ, mới biết được đôi chút.

Mà những chuyện này họ chắc chắn sẽ không nói với Quách Gia, những gì y có thể nghe được cũng chỉ là những công lao mà Tào lão bản công khai biểu dương trước mặt mọi người mà thôi.

Mặt khác, Ngô Lương cũng không chắc Quách Gia là người có chút sợ xã giao, hay là có cái nhìn gì đó đối với mình.

Nếu là người khác, lúc này đi song song với nhau, tám phần đã chủ động chào hỏi Ngô Lương rồi, nhưng Quách Gia từ đầu đến cuối chỉ dùng khóe mắt liếc hắn, không hề có chút ý định chủ động chào hỏi nào.

Còn Ngô Lương thì không suy nghĩ nhiều, nếu Quách Gia không chủ động chào hỏi, hắn chủ động là được. "Vị Quách tế tửu này, hẳn là Quách Phụng Hiếu trí tuệ và tài hoa đều có thừa đây nhỉ?" Ngô Lương xoay người thi lễ, cười nói: "Mấy ngày trước ta đi qua Đàm Huyện, tình cờ gặp được Tang Bá Tang tướng quân, khi đó Tang tướng quân đã nhắc với ta về sự tích của Quách tế tửu, hân hạnh hân hạnh." "Ồ?

Không biết Ngô thái sử từng nghe qua những sự tích nào của ta?" Quách Gia lại không đáp lễ, mà quay đầu lại, khẽ nhíu mày hỏi.

Lại là một kẻ không rành thế sự nhân tình?

Đương nhiên cũng có khả năng là do đột nhiên được Tào lão bản trọng dụng, gần đây bị bàn tán không ít, nên có phần hơi nhạy cảm.

Dù sao trước đó, Quách Gia quả thực không có sự tích gì đáng nói, hơn nữa trước đây nghe ý tứ trong ngoài lời của Tang Bá, trong doanh trại Tào Tháo có không ít người dị nghị về Quách Gia.

Thêm vào đó, Ngô thái sử là hồng nhân cũ bên cạnh Tào lão bản, còn Quách Gia là hồng nhân mới, trong mắt Quách Gia và người ngoài, giữa hai người tồn tại mâu thuẫn tự nhiên cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Ngô Lương thầm đoán trong lòng, nhưng mặt vẫn không đổi sắc, cười nói: "Bản lĩnh lợi hại nhất của Minh công chính là tuệ nhãn biết anh hùng.

Quách tế tửu chỉ cùng Minh công trò chuyện một lần đã được Minh công nhận định là người có thể giúp ngài thành tựu đại nghiệp, điều này đủ để nói lên Quách tế tửu có trí tuệ và tài hoa hơn người, chỉ riêng điểm này thiên hạ không ai sánh bằng." "?" Nghe xong những lời này, Quách Gia hơi sững sờ, nhìn Ngô Lương với vẻ khá bất ngờ.

Tiếp đó, có lẽ sự nhanh trí và tài ăn nói của Ngô Lương đã khiến y phải nhìn bằng con mắt khác, y bỗng nhiên dừng bước, rồi thi lễ với Ngô Lương một cách rất trang trọng: "Ra mắt Ngô thái sử, Ngô thái sử quả nhiên bất phàm như lời đồn, trước đó là ta thất lễ rồi." "Quá khen quá khen." Ngô Lương vừa đáp lễ, khóe mắt lại liếc thấy cánh tay vừa lộ ra của Quách Gia.

Chỉ thấy trên cẳng tay trái của Quách Gia có một vết sẹo nhỏ hình chữ "Tỉnh", hơn nữa vết sẹo này trông đã khá cũ...

Là người của Tung Hoành gia!

Hơn nữa hẳn là đã gia nhập Tung Hoành gia từ rất lâu rồi.

Kết hợp với phương thức dẫn dắt và nhập môn độc đáo của Tung Hoành gia cùng với tuổi tác hiện tại của Quách Gia, Ngô Lương có lý do để hoài nghi trong số các bậc trưởng bối của Quách Gia có người của Tung Hoành gia, đáng tiếc là họ đã không gặp được thời thế tốt để xuất đầu lộ diện, còn Quách Gia thì đã gặp được.

Lại kết hợp với kinh nghiệm của Quách Gia, trước đây y từng đến gặp Viên Thiệu, tự nhiên là mang tư tưởng "liên hoành", nhưng sau khi thấy Viên Thiệu khó thành đại sự, nay lại đến gặp Tào lão bản, xem như đã gia nhập phe "hợp tung".

Nói một cách nghiêm túc, Ngô Lương hiện tại cũng được tính là phe "hợp tung", nhưng sau này khi Tào lão bản đánh bại Viên Thiệu xưng bá phương bắc, sẽ tự động chuyển sang phe "liên hoành".

Chỉ có điều những chuyện này chỉ có người của Tung Hoành gia mới biết, người ngoài đều bị che mắt trong bóng tối, trở thành những quân cờ để Tung Hoành gia đùa bỡn nhân gian.

Ngô Lương chợt nghĩ, hiện tại bên cạnh Tào lão bản vẫn còn không ít mưu sĩ, tuy đều không bằng Hí Chí Tài và Quách Gia, cũng không bằng Trình Dục và Tuân Úc đã sớm nghỉ việc, nhưng rốt cuộc ai là truyền nhân của Tung Hoành gia, ai lại không phải là truyền nhân của Tung Hoành gia, vẫn còn rất khó nói.

Mà Ngô Lương cũng không vì thế mà nảy sinh cảm giác thuộc về.

Hắn gia nhập Tung Hoành gia chỉ để lấy được 《Bản Kinh Âm Phù Thất Thuật》 mà thôi, mục đích vô cùng rõ ràng.

Thực tế người của Tung Hoành gia vốn cũng không cần cảm giác thuộc về, mọi người đều tự mình tác chiến, thắng thua dựa vào bản lĩnh.

Trong lúc nói chuyện, hai người đã được Tào Thuần dẫn đến thư

phòng của Tào lão bản.

Sau khi được cho phép, hai người cùng bước vào, mỗi người tìm một vị trí tương đối ngồi xuống hai bên trái phải của Tào lão bản. "Hữu Tài, ngươi về thật đúng lúc, ta giới thiệu cho ngươi một chút, vị này là..." Lúc này Tào lão bản và Quách Gia hiển nhiên vẫn chưa thân thiết đến mức đi chung xe ngồi chung chiếu, ngược lại còn ngồi gần Ngô Lương hơn một chút, nắm tay hắn, cười tươi giới thiệu. "Minh công, khi trở về thuộc hạ từng tình cờ gặp Tang Bá Tang tướng quân ở Đàm Huyện, nghe ngài ấy nhắc đến Quách tế tửu.

Vừa rồi ở bên ngoài cũng đã chào hỏi Quách tế tửu, nên đã quen biết rồi." Ngô Lương cúi đầu thuận mắt nói. "Nếu đã vậy thì ta không làm chuyện thừa nữa." Tào lão bản lại cười nói: "Hữu Tài thế nào, chuyến đi này của ngươi có thuận lợi không?" "Nhờ lời tốt của Minh công, khá thuận lợi ạ." Ngô Lương đáp ngắn gọn. "Vậy thì tốt." Tào lão bản trong lòng đã hiểu, tự nhiên sẽ không bàn sâu về chuyện của Phường Nhân Quân trước mặt Quách Gia, tiếp tục nói: "Đúng rồi, về hôn sự của ngươi và Nỉ nhi, e là lại phải hoãn rồi.

Hôm nay ta định xuất quân nam hạ đánh nghịch tặc Trương Tú, nếu trận này thắng lợi, sau khi trở về chính là song hỷ lâm môn, ngươi thấy thế nào?" "Toàn bộ do Minh công sắp xếp, mạt tướng không có bất kỳ ý kiến gì." Ngô Lương chắp tay đáp.

Đây chính là điều hắn mong muốn, tuy trong lòng biết rõ chỉ cần không trở mặt với Tào lão bản, môn hôn sự với Tào Nỉ này chắc chắn không thể từ chối được, nhưng kéo dài được ngày nào hay ngày đó, tránh cho trong nhà gà bay chó sủa.

Nhưng cuối cùng hắn lại bồi thêm một câu: "Minh công bày mưu tính kế, một tên Trương Tú cỏn con sao phải là đối thủ của Minh công, trận này chắc chắn dễ như trở bàn tay, mạt tướng xin chúc

mừng Minh công trước." Quả nhiên là phải đánh Trương Tú.

Như vậy kiếp số của Tào Ngang, Tào Bẩm và ngựa Tuyệt Ảnh sắp đến rồi.

Còn Điển Vi, Ngô Lương chắc chắn sẽ không để hắn đến Uyển Thành, nên không cần quá lo lắng.

Mà ngoài Tào Ngang, Tào Bẩm và Tuyệt Ảnh, đây có phải là kiếp số của Tào lão bản hay không vẫn chưa biết được.

Dù sao không có Điển Vi, tình cảnh của Tào lão bản cũng đã thay đổi, trời mới biết những thay đổi này sẽ dẫn đến hậu quả gì.

Mà Ngô Lương hiện tại tự nhiên không hy vọng Tào lão bản xảy ra bất kỳ sự cố nào.

Tào lão bản mà mất, Tào doanh cũng tan rã, hắn và Phường Nhân Quân tự nhiên cũng không thể tiếp tục hưởng thụ cuộc sống cơm no áo ấm như hiện tại, sau này không biết sẽ ra sao nữa. "Ha ha ha, Hữu Tài nói chuyện thật dễ nghe.

Nhưng chính cái gọi là kiêu binh tất bại, chiến sự vô thường, biến hóa khôn lường, dù ta hiện tại chiếm ưu thế, vẫn không thể lơ là cảnh giác.

Từ xưa đến nay, những trận chiến lấy yếu thắng mạnh có thể nói là nhiều vô số kể." Tào lão bản lại nói một cách khá tỉnh táo.

Chỉ sợ đến lúc đó ngài không quản được cái thứ của mình thôi...

Ngô Lương thầm nghĩ, miệng lại thuận theo lời Tào lão bản: "Minh công nói rất phải." "Ngươi đã đến rồi thì cũng đừng đi nữa, ta sai người chuẩn bị tiệc trưa để đón gió tẩy trần cho ngươi.

Ngươi cứ ở đây nghe ta và Phụng Hiếu chế định phương lược tác chiến, đợi chúng ta thương nghị xong, rồi cùng đến khách đường dự

tiệc là được." Tào lão bản tiếp tục nói một cách rất nhiệt tình. "Minh công, đây là quân cơ..." Nghe Tào lão bản sắp xếp, không đợi Ngô Lương đồng ý, Quách Gia lập tức lại nhìn về phía Ngô Lương, ngập ngừng nói, hiển nhiên là không muốn Ngô Lương có mặt khi bàn luận phương lược tác chiến. "Minh công, mạt tướng không hiểu chiến sự, ở lại đây cũng chẳng có tác dụng gì, ngược lại còn dễ làm phiền đến tư duy của Minh công và Quách tế tửu." Ngô Lương cũng chắp tay nói: "Mạt tướng đi chuyến này hơn mấy tháng, đã có một thời gian không gặp Tử Tu huynh và An Dân huynh, không biết hai huynh ấy có ở trong phủ không, hay là để mạt tướng nhân lúc rảnh rỗi này ra ngoài ôn chuyện cũ với họ?" "Chiến sự sắp đến, Tử Tu và An Dân đều đang ở ngoài chỉnh đốn quân đội." Tào lão bản nói. "Vậy không biết Nỉ nhi có ở đây không ạ?

Trước khi mạt tướng đi xa, Nỉ nhi từng đến tiễn, xin Minh công ân chuẩn cho mạt tướng đi báo bình an với Nỉ nhi trước." Ngô Lương ngay cả cái cớ này cũng nghĩ ra, chủ động đề nghị đi chọc vào cái tổ ong vò vẽ này.

Hắn phải cố gắng hết sức tránh tham gia vào chiến sự, nhiều nhất là cho Tào lão bản một vài lời khuyên về "vận mệnh", hỗ trợ Tào lão bản ở hậu phương, tránh để Tào lão bản coi hắn như mưu sĩ mang theo bên người, điều đó sẽ đi quá xa so với dự định ban đầu của Ngô Lương. "Ta đã sai người tạm thời đưa gia quyến về Quyên Thành rồi, Nỉ nhi cũng đi cùng.

Trần Lưu cách Nam Dương vẫn còn quá gần, một khi xảy ra chiến sự e là không yên ổn." Tào lão bản lại liếc mắt, kiên quyết nói: "Ngươi cứ ở đây nghe là được.

Cái gọi là trong cuộc thì u mê, có lẽ những chỗ ta và Phụng Hiếu bỏ sót, lại bị ngươi là người ngoài cuộc nghe ra, cũng có thể kịp thời xử lý.

Huống hồ kê thuật của ngươi nếu đột nhiên phát tác, nói không chừng còn có thể phát huy tác dụng không ngờ tới." "..." Nói đến nước này, Ngô Lương tự nhiên hết cớ, đành phải bất đắc dĩ chắp tay nói: "Vậy mạt tướng xin cung kính không bằng tuân mệnh." Cùng lúc đó, trong lòng Ngô Lương cũng nảy sinh một tia cảnh giác, cũng không biết có phải là ảo giác không, cứ cảm thấy lần này Tào lão bản lệnh cho hắn ở lại đây không chỉ là nhất thời nảy hứng, mà là có ý đồ cố tình lôi kéo hắn vào chiến sự.

Còn vì sao phải làm vậy...

Ngô Lương tạm thời vẫn chưa nghĩ ra được lý do hợp lý nào, dù sao mưu sĩ và võ tướng của Tào lão bản cũng không thiếu, nay lại có thêm một Quách Gia, thực sự là thêm hắn một người không nhiều, bớt hắn một người cũng không thiếu.

Chương 781

"..." Quách Gia ở bên cạnh thấy Tào lão bản có ý này, cũng rất biết điều không đưa ra dị nghị nữa, yên lặng đợi Tào lão bản trải ra một tấm bản đồ vẽ trên vải lụa. ...

Người trong nghề xem chuyên môn, người ngoài nghề xem náo nhiệt.

Phương lược tác chiến mà Tào lão bản và Quách Gia thảo luận, ngoài một chiến pháp tương đối dễ hiểu ra, còn lại đều là những chi tiết về bài binh bố trận và thời cơ hành động, ngay cả tốc độ hành quân và địa điểm đóng quân hàng ngày cũng chi li cặn kẽ.

Những chuyện này Ngô Lương thực ra không phải hoàn toàn không hiểu, nhưng vì chí không ở đây, nên luôn ở trong trạng thái buồn chán.

Chỉ tiếc là Tào lão bản ngồi bên cạnh, dù có ngáp cũng phải kiềm chế một chút.

Hai người cứ thế bàn luận suốt một canh giờ.

Ngay lúc Ngô Lương sắp ngủ gật, Tào lão bản đột nhiên quay đầu nói với hắn: "Hữu Tài, những phương lược tác chiến mà ta và Phụng Hiếu vừa bàn, ngươi có ý kiến gì khác không?" Ngô Lương vội vàng tỉnh táo lại, ra vẻ nghiêm túc nói: "Minh công hùng thao vũ lược, Quách tế tửu lo liệu không thiếu sót, mạt tướng cho rằng trận này tất thắng!" "Ha ha." Tào lão bản sao lại không nhìn ra Ngô Lương đang nói cho qua chuyện, nhưng cũng không nói gì, chỉ nhàn nhạt nói: "Lần này ngươi cũng đi theo đi, ở bên cạnh ta tùy thời ứng phó.

Nếu trong lúc đó bỗng nhiên lên cơn kê thuật, cũng có thể cho ta một vài lời nhắc nhở cần thiết." "A?" Ngô Lương lộ vẻ khó xử, trong

lòng càng thêm nghi hoặc.

Lần này Tào lão bản rất không bình thường, trước đây Ngô Lương lấy cớ "không hiểu chiến sự" để thoái thác, Tào lão bản tuyệt đối không miễn cưỡng, nhưng lần này lại nhất quyết muốn mang hắn theo, cứ cảm thấy sự việc không đơn giản như vậy.

Lẽ nào đối với những chuyện sắp xảy ra trong lịch sử, Tào lão bản đã có dự cảm không lành nào đó rồi sao?

Nhưng cũng không đúng!

Ngoài "kê thuật" mà Ngô Lương bịa ra, dường như cũng chỉ có "chiêm bốc" mới có thể dự đoán tương lai, Tào lão bản lại không hiểu những thứ này, bên cạnh dường như cũng không có kỳ nhân dị sĩ nào, sao lại có thể cảm nhận trước được?

Hay là vì trước đây từng trải qua trận loạn An Ấp do Lữ Bố phát động, Tào lão bản cho rằng hắn vẫn còn giấu những vũ khí chiến lược không ai biết ngoài thuốc nổ đen, muốn nhân cơ hội này khai thác thêm một chút? "Minh công, chiến tranh dựa vào binh pháp quỷ kế, tuyệt đối không thể mù quáng dựa vào kỳ môn thuật pháp, nếu không có thể sẽ lỡ mất thời cơ, đại bại thảm hại!" Lần này Quách Gia cuối cùng cũng không ngồi yên được nữa, vội vàng đứng dậy chắp tay khuyên Tào lão bản, thái độ vô cùng kiên quyết. "Phụng Hiếu yên tâm, ta tự có chủ trương.

Lần xuất chinh này vẫn lấy ý kiến của ngươi làm chính, Hữu Tài chỉ ở hậu phương bọc hậu, không trực tiếp tham gia chiến sự, ta cũng sẽ không dễ dàng thay đổi phương lược của ngươi." Tào lão bản cười nói. "..." Thấy Tào lão bản nói vậy, Quách Gia tự nhiên cũng không có gì để nói nữa, chỉ trước khi ngồi xuống lại dùng khóe mắt liếc Ngô Lương một cái, trong lòng khịt mũi.

Y cũng không hiểu Tào lão bản rốt cuộc đang nghĩ gì.

Nhưng đồng thời trong lòng y cũng đưa ra một quyết định không phù hợp với lịch sử: nếu Tào lão bản không phải là người sáng suốt, trong trận chiến này biểu hiện cũng tệ hại như Viên Thiệu, không có phẩm chất và năng lực để kiến lập đại nghiệp, y sẽ rời bỏ Tào lão bản như đã từng rời bỏ Viên Thiệu, quay về nhà chờ thời.

Đặc biệt nếu Tào lão bản một mực tin theo những thứ tà ma ngoại đạo này, thì càng khó phò tá, chắc chắn không thể thành sự. "Hữu Tài, chuyện này cứ quyết định như vậy đi." Thấy Ngô Lương dường như còn muốn nói gì đó, Tào lão bản lại không cho hắn bất kỳ cơ hội nào, quyết đoán nói. "...Vâng." Ngô Lương vốn giỏi quan sát sắc mặt, lúc này sao lại không nhìn ra ý của Tào lão bản, tự nhiên cũng không thể nói gì thêm, đành phải thi lễ nhận lệnh trước, rồi lại nói: "Vậy Phường Nhân Quân..." "Phường Nhân Quân cứ tạm thời ở lại Dung Khâu đi, ta sẽ sắp xếp cho ngươi thêm năm trăm binh mã nữa.

Lần nam chinh này, số binh mã đó sẽ do ngươi chỉ huy điều động, đừng làm ta thất vọng." Tào lão bản nghiêm mặt nói. "Vâng." Ngô Lương lại đáp, trong lòng càng thêm bất an.

Tào lão bản để Phường Nhân Quân sang một bên, lại giao cho hắn một đội binh mã mới để ra chiến trường.

Tuy nói là chỉ cần đi theo hậu phương đánh phụ trợ là được, nhưng chỉ cần suy nghĩ một chút sẽ thấy sự việc tuyệt đối không đơn giản như vậy.

Một bên là thống lĩnh Phường Nhân Quân, chuyên đi làm những chuyện bí mật không thể đưa ra ánh sáng.

Một bên lại sắp xếp cho hắn một đội quân khác, bảo hắn quang minh chính đại ra chiến trường lập quân công.

Một ở hậu trường, một ở tiền trường.

Cả hai đặt trên cùng một người thực ra là mâu thuẫn, trừ khi Tào lão bản chuẩn bị cho Ngô Lương hai thân phận, tạo dựng hắn thành một người hai mặt vừa đi trong bóng tối vừa đi trong ánh sáng.

Nhưng Tào lão bản có thật sự nghĩ như vậy không?

Cũng chưa chắc...

Dù sao Ngô Lương hiện tại đã là Thái sử lệnh do triều đình bổ nhiệm, đây đã là một thân phận có thể đứng ngoài sáng rồi.

Hơn nữa thân phận này khi làm những việc liên quan đến Phường Nhân Quân còn có không ít tiện lợi, thực sự không cần thiết phải sắp xếp thêm chức quan trong quân đội cho hắn, càng không cần thiết phải ép hắn ra chiến trường.

Hắn thực sự không hiểu Tào lão bản rốt cuộc nghĩ gì, nhưng lại không thể không đề phòng, để tránh khi Tào lão bản làm ra những chuyện vi phạm nghiêm trọng ý muốn của hắn, hắn lại chỉ có thể bị động chấp nhận. ...

Từ phủ Tào Tháo ra ngoài, Ngô Lương vừa cười tươi từ biệt Tào Thuần, quay người đi đã là một bộ dạng tâm sự nặng nề.

Chuyện này phải bàn bạc kỹ hơn!

Tào lão bản trước đây tuy chưa từng có bất kỳ ước định nào với hắn, nhưng cũng đã ngầm chấp nhận yêu cầu của hắn là tránh xa chiến trường.

Lần này Tào lão bản chủ động phá vỡ "ước định" này, chính là một sự thay đổi thái độ, tất sẽ là khởi đầu của một số chuyện.

Đang nghĩ như vậy, "Ngô thái sử, xin dừng bước!" Phía sau đột nhiên vang lên một giọng nói, người này không phải ai khác, chính là Quách Gia ra khỏi phủ Tào Tháo sau Ngô Lương một bước.

Ngô Lương lại nở một nụ cười, quay đầu thi lễ: "Quách tế tửu, ngài cũng ra rồi." "Chuyện nam chinh đã sắp xếp ổn thỏa, ta tự nhiên cũng không cần thiết phải ở lại phủ Minh công nữa, thà rằng ra ngoài đi dạo một vòng." Quách Gia đáp lễ, cũng cười ha hả nói. "Quách tế tửu quả nhiên là người phóng khoáng." Ngô Lương cười nói, rồi không nói gì thêm, đợi Quách Gia chủ động nói ra ý đồ của mình.

Qua tiếp xúc ngắn ngủi trước đó, Ngô Lương đã nhìn ra tính cách của Quách Gia, gã này tuyệt đối không phải loại người thích chủ động làm thân với người khác, nên lần này chủ động gọi hắn lại chắc chắn có mục đích riêng. "Ngô thái sử cũng không đơn giản đâu.

Trước khi Ngô thái sử về, ta đã nghe người ta nói Ngô thái sử có một kỹ thuật ủ rượu đặc biệt, có thể ủ ra loại rượu mạnh chỉ ba chén đã say.

Rượu này là độc nhất thiên hạ, không biết tại hạ có khẩu phúc xin mấy chén để mở mang tầm mắt không?" Quách Gia tuy nói vậy, nhưng trong thần sắc lại không có nửa điểm nịnh nọt hay cầu xin, hoàn toàn là một vẻ lý lẽ hùng hồn, dường như chắc chắn Ngô Lương sẽ không từ chối. "Là An Dân huynh nói với Quách tế tửu phải không?" Ngô Lương liếc mắt hỏi.

Thực ra rượu chưng cất này của hắn không được ưa chuộng như trong các tiểu thuyết xuyên không miêu tả.

Cho đến nay, người thưởng thức qua loại rượu này cũng không ít, nhưng theo Ngô Lương biết, người thực sự tâm tâm niệm niệm về nó cũng chỉ có Tào Bẩm và Điển Vi.

So với Điển Vi, mức độ si mê của Tào Bẩm đối với loại rượu này còn cao hơn một chút.

Do đó, nếu phải đoán Quách Gia biết được loại rượu này qua con đường nào, tám phần chỉ có thể đổ cho Tào Bẩm.

Tuy nhiên, Quách Gia đưa ra yêu cầu này cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Y có ba tật xấu lớn mà ngay cả hậu thế cũng không phải là bí mật, ba tật xấu này lần lượt là uống rượu, tham ngủ, háo sắc.

Ngủ nhất định phải ngủ đến khi tự tỉnh, rất nhiều chuyện đều phải đợi y ngủ dậy mới làm.

Mỗi ngày trước và sau bữa ăn nhất định phải uống rượu, dù trong thời gian bệnh nặng cũng không rời ly rượu.

Đối với phụ nữ cũng rất hứng thú, sử sách ghi lại, một người con gái khác của Tào lão bản tên Tào Tiết từng nói: Quách Gia mỗi lần đến phủ Tào Tháo, người phụ nữ bên cạnh đều khác nhau, chưa bao giờ trùng lặp...

Nhưng lần này gặp ở phủ Tào Tháo, bên cạnh Quách Gia lại không có mỹ nữ.

Ngay cả lúc uống rượu trong yến tiệc vừa rồi cũng tỏ ra rất kiềm chế.

Lẽ nào là vì mới đến dưới trướng Tào lão bản, để lại ấn tượng tốt cho Tào lão bản, nên hành vi cử chỉ đều cố gắng thu liễm?

Cũng phải đợi sau này lập công, được Tào lão bản ưu ái, những tật xấu này mới dám bộc lộ ra? "Chính xác, nhưng y cũng chỉ thuận miệng nhắc đến một lần trong yến tiệc, không ngờ lại bị ta ghi nhớ trong lòng." Quách Gia cười nói. "Nếu đã vậy, mời Quách tế tửu." Ngô Lương làm một tư thế mời. "Vậy thì mặt dày làm phiền rồi." Quách Gia vẻ mặt vui mừng thi lễ, sau đó liền đi song song cùng Ngô Lương. ...

Đối với hành động đột nhiên đến xin rượu này của Quách Gia, Ngô Lương vẫn cảm thấy không đơn giản.

Nghiện rượu là một chuyện, nhưng Quách Gia tuyệt đối không phải loại người nghiện rượu như mạng, vì người nghiện rượu như mạng một ngày ít nhất có hơn một nửa thời gian ở trong trạng thái say xỉn, thậm chí bình thường còn không thể giữ đầu óc tỉnh táo, huống chi là người như Quách Gia "tài sách mưu lược, kỳ sĩ của đời".

Do đó Ngô Lương cho rằng Quách Gia dù có "nghiện rượu", cũng nhất định là uống có chừng mực, ít nhất tuyệt đối sẽ không làm hỏng việc.

Điểm này cũng có thể thấy qua thái độ của Tào lão bản đối với y.

Tào lão bản rất không thích người "uống rượu hỏng việc".

Trong lịch sử, khi Tào Phi và Tào Thực tranh giành quyền kế vị, so với Tào Phi có phần tầm thường, Tào lão bản thực ra thích Tào Thực từ nhỏ đã xuất khẩu thành thơ, tài năng hơn người hơn, sớm đã có ý lập y làm thái tử.

Đáng tiếc Tào Thực lại là kẻ nghiện rượu như mạng, trước là lúc say rượu đi xe nhanh, tự ý mở Tư Mã Môn (cổng thành quan trọng), sau đó Tào Nhân bị Quan Vũ vây khốn, Tào lão bản gấp lệnh cho Tào Thực dẫn quân đi cứu viện, lại phát hiện Tào Thực vốn nên tùy thời đợi lệnh lại say khướt không biết gì.

Từ đó mới hoàn toàn thất vọng về Tào Thực, cuối cùng lập Tào Phi làm thái tử.

Tào Phi: Tất cả là nhờ huynh đệ làm nền.

Tào lão bản đối xử với con trai mình còn như vậy, nếu Quách Gia cũng là loại người nghiện rượu như mạng thường xuyên hỏng việc, Ngô Lương dám cá, gã này ở bên cạnh Tào lão bản tuyệt đối sống không quá hai năm.

Chỉ cần dùng lệnh cấm rượu là có thể danh chính ngôn thuận xử

tử y mấy lần rồi.

Huống chi sau này có người dâng thư tố cáo Quách Gia hành vi không đoan chính, tật xấu đầy mình, Tào lão bản một mặt biểu dương quan viên tố cáo, một mặt lại không hỏi han gì đến Quách Gia, thậm chí còn khá tán thưởng thái độ sống phóng đãng không câu nệ này của y.

Do đó Ngô Lương có lý do để tin rằng, lần này Quách Gia tuyệt đối không chỉ vì xin rượu, chắc chắn còn có chuyện khác.

Chỉ là trên đường về phủ Ngô, Quách Gia gần như không nói với Ngô Lương bất kỳ lời thừa thãi nào.

Ngô Lương cũng rất bình tĩnh, không chủ động hỏi, nhiều nhất là nói với Quách Gia vài câu xã giao vô nghĩa, nhất định phải để Quách Gia chủ động bộc lộ suy nghĩ trong lòng.

Chương 782

Cứ thế cùng nhau về đến phủ, Ngô Lương trước tiên cho người mời Quách Gia đến khách đường, còn mình thì lấy cớ sắp xếp rượu và thức ăn tạm thời rời đi, riêng tư nói với Điển Vi: "Điển Vi, ngươi đi chuẩn bị hai loại rượu, một loại chỉ cần rượu túc mễ bình thường là được, bảo người đưa vào khách đường thì đặt ở bên ta, loại kia thì dùng loại rượu thiêu dùng để sát trùng khi chúng ta xuất chinh, bảo người đưa đến bên Quách Gia, tuyệt đối đừng nhầm lẫn...

Đúng rồi, chỉ đưa bát vào, không cần chén rượu." "?" Điển Vi nghe vậy nghi hoặc nhìn Ngô Lương một cái.

Hắn sớm đã nghe Ngô Lương nói, rượu thiêu mà Phường Nhân Quân mang theo khi chính thức xuất chinh là tinh hoa của rượu sau khi chưng cất rất nhiều lần, gọi tắt là "cồn", thứ này nồng độ rất cao, còn lợi hại hơn nhiều so với rượu thiêu mà Tào Bẩm uống một bát đã gục, tuy không phải không thể uống, nhưng nhất định phải uống chậm, cố gắng uống ít một chút, nếu không rất dễ bất tỉnh nhân sự.

Cho nên, công tử lại định làm chuyện xấu sao?

Nhưng Điển Vi vẫn nhanh chóng nhận lệnh: "Vâng, ta đi làm ngay." "Còn nữa, lên rượu trước, thức ăn và thịt lên sau, không vội." Ngô Lương lại gọi hắn lại bổ sung. "Vâng." Điển Vi lại đáp, rồi mới quay người đi. "Ha ha." Nhìn bóng lưng Điển Vi, khóe miệng Ngô Lương nhếch lên một nụ cười gian xảo.

Thực ra hắn cũng không định làm chuyện gì quá xấu, càng không phải muốn xem Quách Gia mất mặt, chỉ là hy vọng Quách Gia nhanh chóng vào trạng thái.

Dù là người tỉnh táo và lý trí đến đâu, một khi bị cồn kích thích,

cũng nhất định sẽ dễ dàng "mở lòng" hơn, những lời vốn tuyệt đối không nên nói ra, không cẩn thận sẽ buột miệng nói ra.

Về phần "Thái tuế", Ngô Lương tuy không phải chưa từng nghĩ đến việc dùng trên người Quách Gia, nhưng cuối cùng vẫn từ bỏ ý định này.

Hắn đã không hy vọng Tào lão bản biết chuyện "Thái tuế", vậy tự nhiên cũng không nên ra tay với người bên cạnh Tào lão bản, nếu không rất dễ gây chú ý cho Tào lão bản.

Còn bản thân Tào lão bản thì càng không cần phải nói, con cáo già như ông ta chắc chắn sẽ không dễ dàng mắc bẫy.

Nếu Ngô Lương có ý định ra tay với ông ta, tám phần sẽ nhận lấy kết quả trộm gà không thành còn mất nắm gạo, thực sự quá mạo hiểm. ...

Quách Gia vừa ngồi yên trong khách đường không lâu, Ngô Lương đã theo sau đến.

Cùng đến với hắn là hai vò rượu. "Quách tế tửu đợi lâu rồi.

Ta đã sai người đi chuẩn bị thức ăn rồi, nhưng vì sự việc đột ngột, thức ăn lên còn cần một lúc, rượu thì có sẵn, hay là hai chúng ta vừa uống rượu vừa đợi thức ăn?" Ngô Lương ngồi vào ghế chủ, ra hiệu cho người mang rượu vào đặt rượu ở nơi đã định, cười ha hả nói với Quách Gia.

Uống rượu lúc đói, lại dùng bát, uống còn là rượu chưng cất mà Ngô Lương ước tính phải trên 80 độ.

Đây căn bản là một cái bẫy. "Ngô thái sử khách sáo rồi, ta đến phủ vốn là để xin rượu, thức ăn có lên hay không có gì quan trọng." Quách Gia lại không hề dị nghị gì về cái bát rượu mà Ngô Lương sai người mang lên, mà là người đầu tiên vươn cổ ghé sát vào vò rượu đã mở

nắp bên cạnh bàn, nhắm mắt lại hít mạnh một hơi. "Hít — Rượu của Ngô thái sử quả nhiên có mùi vị khác biệt, chỉ ngửi một hơi ta đã có chút say rồi!" Quách Gia vừa phát biểu cảm xúc của mình, vừa nhìn về phía binh sĩ Phường Nhân Quân đang cầm một cái muôi rượu định rót rượu cho y, cười nói: "Không phiền ngươi, để ta tự làm." "Cái này..." Trong nhà Ngô Lương không có gia nhân, binh sĩ Phường Nhân Quân kia cũng là bình thường hộ viện, khi cần thì tạm thời kéo đến giúp.

Thấy Quách Gia đưa tay lấy muôi rượu, nhất thời cũng không biết có nên đưa hay không, đành phải nhìn về phía Ngô Lương. "Nếu Quách tế tửu muốn tự mình làm, các ngươi lui ra đi.

Lúc ra ngoài nhớ đóng cửa lại." Ngô Lương gật đầu, ra lệnh cho binh sĩ Phường Nhân Quân bên cạnh mình cũng để lại muôi rượu rồi cùng ra ngoài, chỉ để lại hắn và Quách Gia hai người trong khách đường.

Như vậy nếu Quách Gia thật sự có lời gì muốn nói riêng với hắn, cũng có thể tránh tai mắt người ngoài. "Vâng." "Két —!" Khi cửa khách đường đóng lại, Quách Gia đã rót đầy bát rượu của mình, cẩn thận bưng bát rượu.

Gã này cũng không vội uống, mà cúi đầu chăm chú quan sát rượu thiêu trong bát, vừa xem vừa tiếp tục bình luận: "Rượu của Ngô thái sử trong vắt như suối nguồn, vị lại nồng nàn đến thế.

Trong mắt ta, đây đã không còn là rượu nữa, mà là nghệ thuật được điêu khắc tinh xảo.

Không ngờ công nghệ ủ rượu của Ngô thái sử đã đạt đến trình độ như vậy, thật khiến ta mở rộng tầm mắt." "Quách tế tửu quá khen rồi." Ngô Lương cũng rót cho mình một ít rượu túc mễ có độ cồn rất thấp, cười nói: "Rượu này cũng tùy người, chính cái gọi là nhân giả

kiến nhân, trí giả kiến trí, có người uống vào thì hô to đã quá, nhưng có người uống vào lại chỉ cảm thấy nó quá cay nồng khó nuốt.

Quách tế tửu có thể thử trước, nếu thực sự không quen uống, ta sẽ cho người dọn đi, đổi cho Quách tế tửu một ít rượu túc mễ thông thường." "Không cần!

Tào An Dân uống được, ta cũng uống được." Quách Gia lại giống như đang lắc ly rượu nho, nhẹ nhàng lắc bát rượu trong tay, ra vẻ ta đây nói với Ngô Lương: "Rượu này người thường đều không biết thưởng thức.

Thưởng thức rượu là phải một hơi cạn sạch, đợi hương thơm của rượu từ từ lan tỏa từ cổ họng lên miệng mũi, mới có thể cảm nhận hết được sự tuyệt vời của nó.

Như người thường nhấp từng ngụm nhỏ, miệng mũi sớm đã bị các vị khác trong rượu chiếm giữ, hương thơm của rượu từ cổ họng lan lên sẽ khó mà cảm nhận được, đó mới là phung phí của trời." "???" Cách nói này khiến Ngô Lương đầy dấu hỏi.

Lời này nghe qua có vẻ có lý, giống như vừa uống xong Coca lại ăn một quả táo, lúc này vị giác trong miệng đã bị đường trong Coca chiếm giữ, ăn táo chỉ thấy vị chua.

Nhưng suy nghĩ kỹ lại là ngụy biện.

Theo cách nói của Quách Gia, Ngô Lương thực sự không chắc thứ lan tỏa từ cổ họng lên là cái gọi là hương rượu, hay là mùi ợ rượu buồn nôn lẫn với cặn thức ăn và axit dạ dày.

Cho nên...

đang nghĩ như vậy, "Ực — ực — ực —" Kèm theo ba tiếng nuốt liên tiếp, bát rượu trong tay Quách Gia đã cạn sạch.

“Vãi…” Lần này đến lượt Ngô Lương thấy hơi đau đầu.

Tuy Quách Gia không mời mà đến đòi rượu, Ngô Lương cũng quả thực có ý định chuốc say y, nhưng với kiểu uống hào phóng như thế này của Quách Gia, Ngô Lương không thể không lo lắng.

Loại rượu chưng cất có độ cồn cao như vậy, lại uống khi bụng đói, lại còn một hơi cạn sạch, rất dễ xảy ra tình trạng ngộ độc rượu, không khéo là có thể chết người.

Mặc dù thời đại này không có luật pháp kiểu "cùng bàn nhậu có chuyện thì cả bàn phải chịu trách nhiệm", nhưng nếu Quách Gia thật sự có mệnh hệ gì, Ngô Lương cũng khó ăn nói với Tào lão bản: Sao hả Ngô Hữu Tài, Hí Chí Tài mất rồi ta khó khăn lắm mới tìm được một "kỳ tá" hợp ý thế này, ngươi mới về ngày đầu tiên đã tiễn người ta đi rồi à?

Hơn nữa, trong mắt người ngoài, Ngô Lương còn có động cơ vô cùng đầy đủ, dù sao với tư cách là hồng nhân cũ bên cạnh Tào lão bản, giữa y và hồng nhân mới nổi vốn đã có mâu thuẫn tự nhiên, đến lúc đó Ngô Lương chính là dính bùn vàng vào đũng quần —— không phải phân cũng là phân, giải thích thế nào cũng không rõ được.

"Quách Tế tửu, ngài uống chậm một chút, rượu của ta rất mạnh, hơn nữa lần này đã được cải tiến, còn lợi hại hơn cả loại rượu đã hạ gục Tào An Dân khi xưa." Trong lòng nghĩ vậy, Ngô Lương không thể ngồi yên được nữa, vội vàng đứng dậy khuyên nhủ.

"Ợ…" Một bát rượu vào bụng, Quách Gia tạm thời trông không có phản ứng gì, chỉ ợ một tiếng cực kỳ sảng khoái, mở miệng khen ngợi: "Thoải mái!

Rượu của Ngô Thái sử quả nhiên bất phàm, tuy vào miệng rất cay nồng, nhưng khi qua cổ họng vào trong bụng lại như có một luồng nhiệt mạnh mẽ trào ra, luồng nhiệt này dừng lại trong bụng một lát rồi lại như muốn theo cổ họng trào ngược ra, hương rượu nồng nàn theo

đó quanh quẩn trong miệng mũi không dứt, đây có lẽ chính là 'đãng khí hồi trường' trong truyền thuyết chăng?" ???

"Đãng khí hồi trường" dùng như vậy sao?

Nếu không phải thời đại này không có bằng cấp, Ngô Lương thật sự muốn xem Quách Gia rốt cuộc tốt nghiệp trường nào, sau này tuyệt đối không cho con mình đến trường đó học.

Nhưng bây giờ rõ ràng không phải lúc để ý đến những chuyện này, mà là câu nói "luồng nhiệt lại như muốn theo cổ họng trào ngược ra" của Quách Gia, Ngô Lương có lý do nghi ngờ gã này có lẽ sắp nôn rồi… "Nếu Quách Tế tửu thấy rượu này ngon, sau này có thể thường xuyên đến phủ uống, ta không có thứ gì tốt khác, nhưng rượu này thì vẫn cung cấp nổi." Vừa đề phòng Quách Gia bất cứ lúc nào cũng có thể nôn vào người mình, Ngô Lương vừa không để lại dấu vết dời vò rượu ra xa một chút, phòng khi Quách Gia nhân lúc men rượu chưa ngấm lại vô tri mà tu thêm một bát nữa.

"Ợ… Đây là Ngô Thái sử nói đó nhé, vậy sau này ta e là phải thường xuyên đến làm phiền rồi." Lại một tiếng ợ nữa khiến Ngô Lương không nhịn được nhíu mày, Quách Gia cười hì hì nói, nhưng lúc này lưỡi y đã bắt đầu hơi líu lại, nói năng không còn rõ ràng như trước.

"Chuyện nhỏ thôi, Quách Tế tửu cứ việc đến." Ngô Lương miệng thì đáp ứng, lại gọi ra ngoài phòng khách một tiếng: "Người đâu, mau pha hai ấm trà đặc mang vào đây, càng nhanh càng tốt!" Nghiên cứu đời sau cho thấy, polyphenol và caffeine trong lá trà có thể giải rượu, dù sao cũng phải cho Quách Gia uống chút nước trà trước đã, thế nào cũng tốt hơn để y tiếp tục uống khi bụng đói như vậy.

"Vâng!" Người bên ngoài đáp một tiếng rồi đi làm.

Quách Gia thấy Ngô Lương phản ứng như vậy lại có chút không

vui, nhíu mày bất mãn nói: "Ngô Thái sử cho người pha trà là có ý gì, chẳng lẽ sợ ta say rượu sao?

Ngô Thái sử cũng quá coi thường ta rồi, ta… ợ… ta nói cho ngươi biết, bình thường ba năm cân rượu kê đối với ta cũng như uống nước lã, từ năm tám tuổi ba người thúc phụ đã không phải đối thủ của ta, năm nào cũng bị ta thay phiên chuốc say, chỉ một bát rượu cỏn con này, đối với ta chẳng qua chỉ là súc miệng mà thôi, ngươi có tin là ta còn chưa bắt đầu không!" "Phải phải phải, tửu lượng của Quách Tế tửu cao như biển cả ta sao lại không nhìn ra, chỉ là ta không uống được nhiều, nếu không dùng thêm chút nước trà, e là ngày mai không dậy nổi." Ngô Lương né tránh hơi rượu phả ra từ miệng Quách Gia, luôn miệng cười làm lành nói.

"Ngươi không tin!" Quách Gia lại trợn mắt, la lối: "Ngươi không lừa được ta, trên mặt ngươi viết đầy chữ không tin, ê?

Rượu của ta đâu, rót đầy, hôm nay ta phải cho ngươi thấy tửu lượng của ta!

Rượu của ta đâu, sao lại chạy sang bên kia?

Là ngươi đặt phải không, ngươi quả nhiên không tin ta!" "Quách Tế tửu hiểu lầm rồi, sao ta lại không tin, ngài ngồi một lát, ta đi rót rượu cho ngài ngay." Thấy Quách Gia la lối định loạng choạng đứng dậy đi rót rượu, Ngô Lương vội vàng ấn y ngồi xuống, lại gọi ra ngoài phòng khách một tiếng: "Điển Vi huynh đệ, vào đây giúp một tay!" Quách Gia rõ ràng đã say lắm rồi, vì chỉ có người say mới không ngừng khoác lác về tửu lượng của mình, còn người bình thường sẽ giữ chừng mực, huống hồ bộ dạng của Quách Gia bây giờ khác hẳn lúc trước, quả thực không thể rõ ràng hơn.

Nếu Quách Gia có thể giữ được trạng thái này, vậy thì có thể ngồi xuống nói chuyện với y, dò hỏi xem Quách Gia chủ động tiếp cận

mình rốt cuộc có mục đích gì.

"Két!" Nghe tiếng gọi của Ngô Lương, Điển Vi đẩy cửa bước vào.

Thấy Quách Gia vẫn còn đang la lối khoác lác về tửu lượng của mình, hắn không hề ngạc nhiên, chỉ sải bước tiến lên hỗ trợ Ngô Lương khống chế y.

"Ngươi lại là ai, đừng lại gần ta, ta chỉ thân thiết với Ngô Thái sử thôi!" Thấy Điển Vi đến gần, Quách Gia lại kích động lên, đột nhiên gào thét giãy khỏi Ngô Lương, cầm bát rượu lao về phía vò rượu.

Nhưng ngay khi vừa đứng dậy, y lại không khống chế được thân hình, loạng choạng lùi lại hai bước, rồi bổ nhào về phía trước, "loảng xoảng" một tiếng ngã lăn ra đất.

"Xoạt!" Bát sứ cũng vỡ tan tành, lúc này Quách Gia đang nắm chặt bát sứ, nên mảnh vỡ thuận thế rạch vài vết nhỏ trên tay y, máu tươi từ vết thương rỉ ra.

Mà lúc này, Quách Gia đã không còn tiếng động.

Ngô Lương và Điển Vi vội vàng tiến lên xem xét.

Quách Gia đã nhắm mắt, miệng mũi phả ra hơi rượu nồng nặc, đồng thời phát ra tiếng ngáy nặng nề, y cứ thế chìm vào giấc ngủ như một đứa trẻ.

"Công tử, y uống bao nhiêu rượu vậy?" Điển Vi tò mò hỏi.

"Một bát." Ngô Lương cuối cùng cũng tạm yên tâm, tuy trong tình trạng này chắc chắn không thể moi thêm lời nào từ Quách Gia, nhưng đồng thời cũng không cần quá lo lắng y xảy ra chuyện gì, dù sao cũng chỉ có một bát rượu, lát nữa cho người đổ thêm nhiều nước trà cho y cũng dễ dàng pha loãng trung hòa.

Việc cần chú ý nhất bây giờ là cho người trông chừng gã này, để tránh lát nữa y nôn mửa mà vô tình bị chất nôn làm nghẹt thở là được.

"À…" Điển Vi cười khẩy một tiếng, lúc này không lời còn hơn vạn lời.

"Lát nữa ngươi tìm người khiêng y đến phòng khách, rồi cho người canh chừng, cứ mỗi khắc lại đổ một lần nước trà, cho đến khi y tỉnh lại mới thôi." Ngô Lương nghiêm mặt nói.

"Vâng." Điển Vi lại đáp, quay đầu lại thấy Ngô Lương lại từ trong túi vải nhỏ mang theo bên người lấy ra một miếng vải lụa, bất giác hỏi: "Công tử, ngài đây là…" "Mảnh sứ làm bị thương lòng bàn tay Quách Tế tửu, tự nhiên là cầm máu băng bó cho y." Ngô Lương ra hiệu bằng mắt một cách cực kỳ nghiêm túc cho Điển Vi.

Dù Quách Gia trông có vẻ chín phần mười là đã say chết, nhưng vẫn phải đề phòng vạn nhất, dù sao người say rượu chưa chắc đã hoàn toàn mất đi ý thức và ký ức.

Y tự nhiên là định lấy dấu tay máu của Quách Gia, còn về việc sẽ lập ra "Thái thệ" gì, Ngô Lương bây giờ vẫn chưa nghĩ ra, nhưng có được dấu tay máu của Quách Gia, cũng tương đương với việc có được một tờ chi phiếu khống, nội dung trên đó có thể tùy ý Ngô Lương điền vào, lúc cần thiết sẽ phát huy tác dụng to lớn.

Như vậy dù lần này không moi được thông tin gì có giá trị từ miệng Quách Gia, không biết rốt cuộc y có ý đồ gì, Ngô Lương vẫn có thể nắm thóp được y bất cứ lúc nào.

"Thuộc hạ giúp ngài." Điển Vi lập tức hiểu ý, ngậm miệng không hỏi thêm. … Cứ như vậy cho đến ngày hôm sau, Quách Gia mới cuối cùng tỉnh lại.

Lúc này cả khuôn mặt y đều hơi sưng phù, đầu óc vẫn còn hơi

nặng nề, vì vậy sau khi rửa mặt vẫn không ngừng dùng tay xoa bóp thái dương.

"Quách Tế tửu, ngài tỉnh rồi?" Ngô Lương nhận được tin cũng vội vàng chạy tới, thấy vẻ mặt Quách Gia dường như có chút khó xử, liền cười nói: "Quách Tế tửu quả nhiên tửu lượng hơn người, không giấu gì ngài, rượu của ta người thường uống một hơi cạn một chén là phải say cả ngày, Quách Tế tửu một hơi cạn một bát lớn mà chỉ qua một đêm đã tỉnh lại, đã không phải người thường có thể so sánh được." "Thật khiến Ngô Thái sử chê cười rồi…" Quách Gia cười gượng, rồi lập tức chuyển chủ đề hỏi: "Không biết bây giờ là giờ gì?" "Nay là giờ Tỵ." Ngô Lương nói.

Chương 783

“Đã giờ Tỵ rồi sao?” Quách Gia lập tức đứng dậy, chắp tay cáo từ Ngô Lương: “Xin Ngô Thái sử lượng thứ, tại hạ đã hẹn với Minh công hôm nay trước giờ Tỵ sẽ đến phủ thương nghị việc quan trọng, bây giờ e là không kịp nữa rồi, có thể phiền Ngô Thái sử dắt ngựa cho ta không, ta cần lập tức đến phủ Minh công.” “Dễ nói, Điển Vi huynh đệ, lệnh cho người chuẩn bị ngựa cho Quách Tế tửu, ngươi cũng đi theo hộ tống Quách Tế tửu đến phủ Minh công.” Ngô Lương quay đầu nói với Điển Vi.

“Vâng!” Điển Vi đáp một tiếng rồi đi làm.

“Ngoài ra, tại hạ còn có một yêu cầu quá đáng…” Quách Gia lại có chút ngượng ngùng nói.

“Quách Tế tửu cứ nói đừng ngại.” Ngô Lương hào phóng cười nói.

“Rượu tối qua, có thể phiền Ngô Thái sử rót cho ta một hồ không, tối qua uống vội quá chưa kịp nếm vị, để ta về nếm lại cho kỹ.” Quách Gia mặt dày cười nói.

“Chuyện nhỏ, Quách Tế tửu cứ đi lo chính sự trước, lát nữa ta sai người mang đến phủ hai vò là được.” Ngô Lương gật đầu.

“Vậy thì đa tạ Ngô Thái sử rồi.” Quách Gia lập tức vui mừng hớn hở, lại hạ thấp giọng nói đầy ẩn ý: “Ngô Thái sử không giống như ta nghĩ… Đã Ngô Thái sử đối đãi với ta như vậy, ta cũng có qua có lại tiết lộ cho Ngô Thái sử một ít tin tức.” Nói xong, Quách Gia còn trực tiếp ghé sát vào tai Ngô Lương, dùng giọng nói chỉ hai người mới nghe được khẽ nói: “Hôm qua ta đến phủ bái phỏng thực ra không phải ý của ta, mà là ý của Minh công.” “?” Ngô Lương nghe vậy trong

lòng cả kinh, kinh ngạc nhìn Quách Gia: "Không biết Minh công bảo Quách Tế tửu đến phủ rốt cuộc là có chuyện gì?" "Uống rượu." Quách Gia lại cười bí ẩn, nói: "Minh công chỉ bảo ta đến uống rượu, bảo ta sau này qua lại nhiều hơn với Ngô Thái sử, chứ không nói chuyện khác, nếu Ngô Thái sử muốn biết tâm tư của Minh công, e là chỉ có thể đi hỏi Minh công thôi." "…" Ngô Lương trong lòng càng thêm kinh ngạc.

"Đi đây, tại hạ còn phải về phục mệnh Minh công." Quách Gia đã vừa xoa thái dương vừa đi ra ngoài.

Đây lại là chiêu trò gì đây?

Trước là bảo y dẫn binh tham gia Nam chinh, tiếp theo lại bảo Quách Gia qua lại nhiều với y, Ngô Lương tạm thời không nhìn ra trong những hành động này của Tào lão bản ẩn chứa ác ý gì… Ngược lại, đối với các bộ tướng khác, đây đều là những chuyện cầu còn không được, ít nhất cũng có thể thấy được sự coi trọng của Tào lão bản. … Tiễn Quách Gia đi, Ngô Lương cũng không rảnh rỗi, rất nhanh đã gọi Vu Nữ Hô tới, rồi dẫn nàng cùng đến nơi đóng quân của Phường Nhân Quân ở Dung Khâu.

Vu Nữ Hô từng hứa sẽ cố gắng hết sức giúp y giải mã những thứ đã phát hiện trong mộ Tề Ai Công và Khâu Mục Công trước đây, bây giờ chính là lúc nàng thực hiện lời hứa, nếu không Ngô Lương quyết không để nàng rời khỏi Trần Lưu cùng sứ đoàn Oa quốc, càng không để Vu Cát truyền thụ giáo nghĩa của Thái Bình Đạo cho nàng.

Đến nơi đóng quân của Phường Nhân Quân, hai người lại tiến vào một hầm đất lớn được xây dựng bên dưới khu đồn trú, đây chính là phòng chứa bảo vật của Ngô Lương, ngoại trừ Doãn Kiện và các cán bộ cốt cán của Phường Nhân Quân cố định ở lại đây, các quan binh Phường Nhân Quân khác thậm chí còn không biết trong khu đồn trú lại

có một nơi bí mật như vậy.

Mà thứ cất giấu ở đây chính là cổ tịch và cổ vật mà Ngô Lương sưu tầm được từ các ngôi mộ cổ, có thể coi là một viện bảo tàng dưới lòng đất.

"Nàng xem cái này trước đi." Đặt Tùy Hầu Châu lên một cái khay treo trên đỉnh hầm đất, hầm đất tối đen lập tức được ánh sáng u u đặc trưng của Tùy Hầu Châu chiếu rọi sáng trưng.

Ngô Lương ngay sau đó lấy một chiếc rương gỗ đã phủ một lớp bụi.

Trong rương gỗ đựng chính là "mộc giáp" mà y đã có được trong mộ Tề Ai Công trước đây, còn có cả bột ngũ sắc dùng để lấp đầy ngũ tạng trong "mộc giáp".

Trước đây y nghi ngờ những loại bột này chính là nguồn năng lượng của "mộc giáp", vì vậy đã lấy một phần nhỏ trong đó giao cho Bách Lý Hương và Tôn Nghiệp, người là truyền nhân của Lỗ Ban, nghiên cứu.

Nhưng năng lực và kiến thức của hai người họ rõ ràng không đủ, mãi vẫn không nghiên cứu ra được manh mối gì, chuyện này đành phải tạm gác lại.

"Ngô Thái sử, đây là…" Nhìn thân thể con rối gỗ trong rương, Vu Nữ Hô lộ vẻ nghi hoặc.

"Có thể là mộc giáp, nàng có biết mộc giáp là gì không, trong sách tổ tiên nàng truyền lại có ghi chép gì không?" Ngô Lương hỏi.

"Chưa từng nghe qua." Vu Nữ Hô lắc đầu nói.

"Vậy thứ này nàng không cần xem nữa." Ngô Lương dứt khoát đóng nắp rương gỗ lại, rồi lại liếc nhìn một vòng trong hầm đất, cuối cùng vừa cầm một hộp gỗ nhỏ từ góc một cái kệ gỗ, vừa quay đầu

nhìn Vu Nữ Hô hỏi: "Vậy nàng hẳn là biết đẳng thuật là gì chứ?" "Sách tổ tiên truyền lại viết, đẳng thuật là một loại thuật dưỡng trùng lấy người làm phân bón, lấy linh hồn làm môi giới." Vu Nữ Hô khẽ gật đầu, nghiêm túc đáp: "Trong tình huống thông thường, đẳng thuật chỉ là một loại tà thuật ám hại người khác, có thể khiến người ta chết một cách đau đớn mà không rõ nguyên nhân, nhưng sách tổ tiên truyền lại còn viết, đây thực ra chỉ là một trong những công dụng sơ cấp nhất của đẳng thuật." "Nếu có được hai viên bảo châu mà Khương Thái Công tình cờ có được, thì có thể tùy ý điều khiển những con đẳng trùng được nuôi dưỡng tụ lại thành hình, tùy ý hóa thành hộ vệ không thể giết chết, tọa kỵ thậm chí là cây cầu qua sông… gọi là đến, đuổi là đi." Hai viên bảo châu?

Ngô Lương sau khi xử lý gã khổng lồ đẳng trùng trong mộ Tề Ai Công, thứ có được chính là hai viên châu tử thần bí, đây có phải là bảo châu mà Vu Nữ Hô nói không?

Rất có thể chính là nó!

Bởi vì lúc đó Ngô Lương đã nghi ngờ những con đẳng trùng đó sở dĩ tụ lại thành gã khổng lồ đẳng trùng là có liên quan rất lớn đến hai viên châu tử thần bí này, chỉ vì không có chút hiểu biết nào về thứ này, nên không có cách nào đưa ra lời giải thích thuyết phục được bản thân.

Bây giờ Ngô Lương còn chưa cho Vu Nữ Hô xem châu tử thần bí trong hộp gỗ, Vu Nữ Hô đã có thể nói ra những thông tin này, đủ để chứng minh chuyện này không phải là giả.

"Nàng có biết hai viên bảo châu đó là gì không?" Trong lòng nghĩ vậy, Ngô Lương lại hỏi tiếp.

"Ngô Thái sử có từng nghe nói đến 'Ly Long' chưa?" Vu Nữ Hô không đáp mà hỏi ngược lại.

“Cũng có nghe qua, trong ‘Trang Tử’ có một câu chuyện đã nhắc đến ‘Ly Long’, mà trong ‘Thi Tử’, một cuốn sách ra đời sớm hơn ‘Trang Tử’, cũng có ghi chép về vật này, nguyên văn hình như là: ‘Ngọc uyên chi trung, ly long bàn yên, hạm hạ hữu châu’ (Trong vực ngọc, Ly Long cuộn mình, dưới cằm có châu)...” Nói đến đây, Ngô Lương lập tức phản ứng lại, nhìn chằm chằm Vu Nữ Hô nói: “Ý của nàng là, hai viên châu tử này chính là châu tử dưới cằm của Ly Long?” Đời sau, cách giải thích chủ yếu về “Ly Long” là “rồng màu đen tuyền”.

Bởi vì chữ “ly” trong “Ly Long” chỉ con ngựa đen tuyền, hai chữ kết hợp lại với nhau, vậy thì nên là “rồng màu đen tuyền”.

Ngô Lương cảm thấy cách giải thích này có chút gượng ép, nếu là “rồng màu đen tuyền”, hoàn toàn có thể dùng “hắc long” hoặc “mặc long” để thay thế, như vậy ý nghĩa sẽ rõ ràng hơn, tại sao lại cứ phải dùng chữ “ly” chỉ con ngựa này?

Đời sau cũng không có ai thật sự nhìn thấy rồng, chẳng lẽ “Ly Long” không thể là một loại sinh vật đặc biệt vừa giống rồng lại vừa giống ngựa sao?

“Trong sách tổ tiên truyền lại quả thực ghi chép như vậy.” Vu Nữ Hô khẽ gật đầu, “Ta nhớ trong đó viết, Ly Long có tổng cộng bảy châu, trong đó hai là Trùng Châu, Trùng Châu bảy màu mà nhiều màu đỏ, là vật do trời đất tạo hóa… mà hai viên bảo châu Khương Thái Công tình cờ có được chính là Trùng Châu, sử dụng Trùng Châu một cách khéo léo là có thể khống chế những con đằng trùng được nuôi dưỡng cẩn thận, khiến cho đằng thuật trở nên linh hoạt và mạnh mẽ hơn.” “Bảy màu mà nhiều màu đỏ…” Lại khớp rồi!

Hai viên châu tử màu đỏ mà Ngô Lương có được tổng thể là màu đỏ thẫm, nhìn xa là hai viên châu tử màu đỏ, nhưng nhìn gần sẽ phát

hiện trong đó quả thực có xen lẫn một số màu sắc lốm đốm khác, hỗn hợp lại với nhau trông giống như hai viên bi ve.

Như vậy, không cần thiết phải cho Vu Nữ Hô xem hai viên châu tử thần bí đó nữa, để tránh nàng biết quá nhiều, việc cần làm bây giờ là hỏi kỹ hơn về tình hình của hai viên châu tử này, tốt nhất là hỏi được phương pháp sử dụng "Trùng Châu".

Về phần "đẳng trùng", Ngô Lương đương nhiên sẽ không đi nuôi dưỡng, đây là một loại tà thuật táng tận lương tâm.

Quá trình nuôi dưỡng không chỉ đơn giản là hại người, mà còn phải dùng cách đau đớn và tuyệt vọng nhất để vắt kiệt nỗi sợ hãi, oán niệm và hận thù của vật chủ, thậm chí để khiến đẳng trùng mạnh hơn, còn chuyên dùng phụ nữ mang thai, để nỗi sợ hãi, oán niệm và hận thù dưới sự xúc tác của tình mẫu tử trở nên mãnh liệt hơn… Chuyện này không chỉ Ngô Lương không làm được, mà nếu tận mắt thấy có người làm chuyện này, trong tình huống không ảnh hưởng quá lớn đến bản thân, y có lẽ sẽ ra tay can thiệp, để cho kẻ thi thuật cũng được nếm trải nỗi đau mà hắn đã gây ra cho người khác.

Nhưng điều này không cản trở sự hứng thú của Ngô Lương đối với "Trùng Châu".

Nếu có thể nắm vững phương pháp sử dụng "Trùng Châu", khi cần thiết y có lẽ có thể lại đến Lạc An quốc một chuyến, đến mộ Tề Ai Công đã bị y phong tỏa xem thử, dù sao lúc đầu y chỉ phong tỏa lăng mộ, chứ không hủy đi những thứ bên trong.

Vậy thì những con đẳng trùng trong mộ cũng có khả năng còn sống sót, có lẽ có thể bị y lợi dụng.

Ngoài ra, "đẳng thuật" là tà thuật táng tận lương tâm, điều này không cần nghi ngờ.

Nhưng "đằng trùng" thì chưa chắc, nếu có người có thể khống chế và điều tiết chúng, chưa chắc đã không thể lợi dụng một số đặc tính của chúng để tạo phúc cho nhân loại, giống như đỉa thường được dùng trong y học đời sau, đây vốn là một loại côn trùng hút máu gây rợn tóc gáy, nhưng đồng thời một số đặc tính của nó lại được ứng dụng rộng rãi trong cả ngoại khoa và nội khoa, giúp con người giải quyết nhiều bệnh tật, thậm chí trong "Thần Nông bản thảo kinh" ra đời từ thời Hán đã khẳng định giá trị y học của nó.

Đương nhiên đây chỉ là suy đoán của Ngô Lương, phải qua nghiên cứu và thực nghiệm sâu hơn mới có thể chứng minh đằng trùng có giá trị lợi dụng hay không.

"Ly Long có bảy châu, trong đó hai là Trùng Châu." Ngô Lương trầm ngâm một lát, rồi lại khá tò mò hỏi: "Vậy trong sách tổ tiên nàng truyền lại có ghi chép thông tin về các bảo châu khác không, chúng lần lượt có công dụng gì?" "Trong sách tổ tiên truyền lại chỉ nhắc đến Trùng Châu, còn lại không có ghi chép gì." Vu Nữ Hô lắc đầu nói.

"Tiếc thật." Ngô Lương không khỏi tiếc nuối nói.

Trước hết Ly Long là gì y cũng không biết, đời sau chỉ phỏng đoán đây có thể là một loại "rồng màu đen tuyền", thực ra cũng không có kết luận chính thức.

Thứ hai, có rất nhiều cổ tịch ghi chép về Ly Long và bảy loại bảo châu của Ly Long, nhưng những cổ tịch này cũng không ngoại lệ đều chỉ viết ra "Trùng Châu", đối với các bảo châu khác thì đến một lời cũng không có, càng đừng nói đến tên và công dụng liên quan.

Vì vậy đối với Ngô Lương, đây cũng là tư liệu lịch sử vô cùng quý giá, nếu có thể ghi chép lại tự nhiên là một chuyện tốt.

Kết quả Vu Nữ Hô cũng không nói được.

Điều này cho thấy có lẽ từ thời Tiên Tần, các ghi chép liên quan đã hoàn toàn thất lạc, bây giờ không có được đáp án, sau này có lẽ cũng rất khó tìm được.

"Chẳng lẽ Ngô Thái sử biết Ly Long ở đâu?

Hay là đã có được bảo châu do Ly Long sản sinh?" Phản ứng của Ngô Lương khiến Vu Nữ Hô suy nghĩ miên man, không nhịn được nhìn chằm chằm vào hộp gỗ trong tay Ngô Lương hỏi, nàng đã bắt đầu nghi ngờ thứ đựng trong hộp gỗ đó rồi.

"Những chuyện này không phải là chuyện nàng nên hỏi." Ngô Lương lắc đầu, nói: "Về 'Trùng Châu' nàng còn biết gì nữa?" "Trong sách tổ tiên truyền lại còn viết, 'Trùng Châu' phải thấy máu mới có thể kết nối tâm ý với chủ nhân, có phần giống với cách lập lời thề của 'Thái thệ', còn về cách thực hiện thì không có ghi chép, ta chỉ biết có vậy." Vu Nữ Hô cũng không hỏi thêm, thu lại ánh mắt nói.

"Thấy máu?" Ngô Lương khẽ nhíu mày.

Nếu có liên quan đến "Thái thệ", vậy thì dùng máu của y cộng thêm sức mạnh ẩn chứa trong "Thái Công ấn", liệu có thể thực hiện được hiệu quả kết nối tâm ý với 'Trùng Châu' không?

Ngô Lương cảm thấy có thể thử một chút.

Chẳng qua chỉ là mất mấy giọt máu, đối với y mà nói cũng không có tổn thất gì.

Chỉ là không biết "Trùng Châu" và "đẳng trùng" rốt cuộc có quan hệ gì, tại sao sau khi kết nối tâm ý với "Trùng Châu" là có thể khống chế "đẳng trùng", mà không phải là khống chế các loại côn trùng khác?

Ngô Lương thậm chí còn nghi ngờ, "đẳng trùng" có phải là được nuôi dưỡng từ "Trùng Châu" không, và "đẳng thuật" cũng là từ

“Trùng Châu” mà ra?

Y đã từng thấy những con “đẳng trùng” đó, thứ này bất luận là tập tính hay phương thức sinh sản, đều khác biệt rất lớn với các loại côn trùng thường thấy trên đời, và những tập tính và phương thức sinh sản này không phù hợp cho sự duy trì của một loài, nếu bị phơi bày trong thế giới tự nhiên, hẳn là sẽ rất nhanh bị tuyệt chủng. … “Mộc giáp” Vu Nữ Hô nghe cũng chưa từng nghe qua, vì vậy những thứ liên quan đến “mộc giáp” nàng chắc chắn không giúp được gì.

Còn về “Trùng Châu”, Vu Nữ Hô cũng biết một nửa, chỉ có thể cung cấp cho Ngô Lương một số thông tin bề ngoài, may mà những thông tin này đề cập đến điểm mấu chốt, chỉ ra cho Ngô Lương một hướng nghiên cứu, đây cũng coi như là một thu hoạch lớn.

Mà ngoài “mộc giáp” và “Trùng Châu” ra, Ngô Lương cũng không có gì cần Vu Nữ Hô hỗ trợ nữa, vì vậy rất nhanh đã dẫn Vu Nữ Hô ra ngoài.

Về chuyện liên quan đến “Trùng Châu”, Ngô Lương cũng không có ý định thử ngay lập tức.

Bởi vì theo ý của Tào lão bản trước đó, hẳn là rất nhanh sẽ phải dẫn quân Nam chinh, cũng gần như là trong mấy ngày gần đây, Ngô Lương không chắc việc nhỏ máu nhận chủ với “Trùng Châu” có xảy ra sự cố gì không, vì vậy vẫn là đợi sau khi Nam chinh trở về mới tiến hành thử cũng không muộn, để tránh nếu thật sự xảy ra sự cố gì không thể giải thích với Tào lão bản.

Hơn nữa lần Nam chinh này thời gian kéo dài cũng sẽ không quá lâu.

Bởi vì theo Ngô Lương được biết, Trần Lưu cách Uyển thành, Nhưỡng huyện nơi Trương Tú đóng quân không quá mấy trăm dặm, và giữa hai thành còn là đồng bằng rộng lớn không có trở ngại, nếu

hành quân thần tốc thậm chí cũng chỉ mất ba ngày đường, đây cũng chính là nguyên nhân Tào lão bản quyết tâm Nam chinh Trương Tú, nơi giường ta ngủ, sao dung kẻ khác ngáy o o?

Và theo ghi chép trong sử sách, khi Tào lão bản hành quân đến Dục Thủy gần Uyển thành, Trương Tú sẽ vì áp lực mà chủ động dẫn quân đến đầu hàng, vì vậy nếu không có bất ngờ xảy ra, trận chiến này căn bản sẽ không đánh nổi.

Mà Tào lão bản chắc chắn sẽ không biết, chính y mới là biến số lớn nhất trong cuộc chiến này.

Trong lịch sử, y chính là sau khi chấp nhận sự đầu hàng của Trương Tú, thuận tiện nạp thím của Trương Tú là Trâu phu nhân làm thiếp.

Trương Tú trong lòng tự nhiên vô cùng bất mãn, dù sao binh mã của hắn lúc đó là kế thừa từ tay thúc thúc Trương Tế, mà lúc này cách Trương Tế trúng tên tử trận không quá mấy tháng, có thể nói là xương cốt chưa lạnh, Tào lão bản làm như vậy về tình về lý đều không ổn, Trương Tú quả thực có lý do để bất mãn.

Oái oăm thay Tào lão bản sau khi biết Trương Tú bất mãn, còn định bí mật trừ khử hắn, kết quả sự việc bị Trương Tú biết trước, Trương Tú dùng kế của độc sĩ Giả Hủ phát động tập kích, cuối cùng Tào lão bản binh bại mà chạy, còn khiến Tào Ngang, Tào Bẩm, Điển Vi và ngựa Tuyệt Ảnh vĩnh viễn ở lại Uyển thành… Thực ra nói về chuyện này, cũng không thể hoàn toàn trách Trương Tú.

Tào lão bản làm việc quả thực cũng không được đàng hoàng cho lắm, ngươi nạp thím của người ta, còn muốn trừ khử người ta, Trương Tú sao có thể không trở mặt?

Nhưng mông quyết định cái đầu.

Ngô Lương đã ở trong phe Tào, bảo vệ Tào lão bản tự nhiên là cách làm phù hợp nhất với lợi ích của mình.

Trên thực tế, trong lịch sử bản thân Tào lão bản cũng không chết trong trận chiến này, người chết là Tào Ngang, Tào Bẩm và Điển Vi, vì vậy nếu Ngô Lương thật sự có hành động gì, thực ra cũng là bảo vệ ba người này, đối với Tào lão bản mà nói có lẽ chỉ là tránh được lần này mất cả chì lẫn chài, lại một lần nữa đẩy nhanh tiến trình xưng bá. … Cứ như vậy cùng Vu Nữ Hô trở về Trần Lưu, vừa mới vào cửa nhà Trần Kim Thủy đã nghênh đón.

"Công tử, vừa rồi thân vệ của Minh công có đến phủ tìm ngài, thấy ngài không ở đây liền bảo yêm chuyển lời lại, nếu ngài về rồi, xin hãy nhanh chóng đến gặp Minh công, Minh công có việc quan trọng cần thương nghị với ngài." Trần Kim Thủy đi thẳng vào vấn đề.

"Có việc quan trọng thương nghị với ta?" Ngô Lương khẽ nhíu mày, trong lòng thầm nghĩ.

Sẽ là chuyện gì đây?

Chương 784

Chắc không phải là chuyện chiến sự, vì loại chuyện này Ngô Lương trước nay không mấy khi tham gia, mà bây giờ bên cạnh Tào lão bản còn có Quách Gia vị "kỳ tá" này, càng không cần thiết phải thương nghị với y.

Có lẽ là hỏi về chuyện lần này đến Thanh Châu, Từ Châu tìm tung tích Từ Phúc?

Điều này rất có khả năng.

Hôm qua khi Ngô Lương đến phục mệnh Tào lão bản, Quách Gia cũng vừa hay đến, Tào lão bản không thể hỏi chuyện này trước mặt Quách Gia, vì vậy chỉ đơn giản hỏi hai câu rồi chuyển chủ đề.

Bây giờ lại gọi y đến hỏi riêng là hợp tình hợp lý, dù sao Từ Phúc và "trường sinh bất lão" có liên quan, chuyện này e là Tào lão bản cũng không thể không có hứng thú.

"Công tử, yêm đã cho người chuẩn bị ngựa cho ngài rồi." Trần Kim Thủy bây giờ EQ cũng đã lên một tầm cao mới, biết Ngô Lương không thể không để ý đến lệnh triệu kiến của Tào lão bản, đã sớm chuẩn bị trước.

"Lão Trần à, giác ngộ của ngươi cách thăng chức không còn xa nữa rồi, ta rất coi trọng ngươi đó." Ngô Lương cười vỗ vai Trần Kim Thủy.

"…" Trần Kim Thủy ngẩn người một lát mới phản ứng lại ý trong lời nói của Ngô Lương, lập tức vui mừng hớn hở hành lễ cảm tạ: "Toàn là nhờ sự dạy dỗ hàng ngày của công tử, yêm chẳng qua chỉ học được một thành công lực của công tử thôi." … Tào phủ.

Lần này Ngô Lương gặp Tào lão bản không phải tay không mà đến, còn thuận tiện cho người mang theo gia phả của hoàng thất Lữ Tề vương.

"Hữu Tài, đây là?" Nhìn từng tấm bản đồng được cẩn thận khiêng vào phòng khách, Tào lão bản lộ vẻ nghi hoặc.

"Bẩm Minh công, đây chính là thu hoạch của chuyến đi này, là gia phả của họ Lữ nước Tề, ghi chép sự kế thừa từ Khương Thái Công đến đời Tề Khang Công Lữ Thải." Ngô Lương chắp tay nói.

"Gia phả của họ Lữ nước Tề?" Tào lão bản khẽ sững sờ, nghi hoặc hỏi: "Nếu ta nhớ không lầm, lần này ngươi cùng sứ giả Oa quốc đến Thanh Châu, Từ Châu, đáng lẽ là đi tìm tung tích của Từ Phúc chứ?" "Không sai, đáng tiếc sứ giả Oa quốc chính mình cũng không chắc chắn cuối cùng Từ Phúc có trở về Thăng Long không, mà mạt tướng cũng không tìm được tung tích của Từ Phúc, nhưng chuyến đi này lại tình cờ phát hiện ra hòn đảo mà Tề Khang Công Lữ Thải năm đó bị họ Điền lưu đày, và trên đảo đã tìm thấy lăng mộ của ông ta cùng với gia phả này, đây cũng coi như là thu hoạch bất ngờ." Ngô Lương nghiêm mặt nói.

"Thì ra là vậy, vậy gia phả này có gì đặc biệt không?" Tào lão bản lại hỏi.

"Gia phả này ghi chép sự kế thừa của họ Lữ nước Tề qua các đời, bao gồm các Tề vương có tên trong sử sách, cũng bao gồm cả những con cháu họ Lữ không được ghi trong sử sách, và những thông tin không được ghi trong sử sách này chính là điểm đặc biệt nhất của gia phả này, thiên hạ e là không tìm ra được sự kế thừa của họ Lữ nào chi tiết như vậy." Ngô Lương lộ vẻ kích động, giọng điệu có chút phấn khích.

"Không tồi…" Tào lão bản rõ ràng không mấy hứng thú với thứ

này, chỉ tượng trưng qua loa một chút, rồi không còn quan tâm đến gia phả họ Lữ nữa, mà đổi một tư thế thoải mái hơn, tùy ý dựa vào giường, tự dưng nháy mắt với Ngô Lương, rồi mới hạ giọng nói: "Hữu Tài, ngươi có biết lần này ta quyết tâm Nam chinh Trương Tú, thực ra có một nửa nguyên nhân là liên quan đến ngươi không?" "Liên quan tới ta?" Ngô Lương không khỏi lộ vẻ nghi hoặc.

Tào lão bản nam chinh Trương Tú là sự kiện lịch sử, còn Ngô Lương lại là một kẻ xuyên không vốn không nên xuất hiện trong lịch sử, chuyện này sao lại có thể liên quan tới hắn được?

Thấy Ngô Lương phản ứng như vậy, Tào lão bản hơi nhíu mày, nhìn xéo nói: "Hữu Tài, trước mặt ta ngươi cần gì phải giả vờ giả vịt, chẳng lẽ ta còn có thể vì chút chuyện nhỏ này mà trừng phạt ngươi sao?" "Minh công thứ tội, mạt tướng thật sự không biết việc này có quan hệ gì với mạt tướng, còn xin Minh công chỉ rõ!" Ngô Lương vội vàng đứng dậy hành lễ, hoảng sợ nói.

"Ngươi thật sự không nhớ sao?" Tào lão bản thẳng người lên, lại hỏi.

"Mạt tướng hoàn toàn không hiểu Minh công đang nói gì, hay là Minh công gợi ý cho mạt tướng trước, nếu việc này quả thật có liên quan đến mạt tướng, có lẽ mạt tướng sẽ nhanh chóng nhớ ra." Ngô Lương chắp tay nói.

"Thôi được." Tào lão bản nghe vậy cuối cùng cũng không vòng vo với Ngô Lương nữa, phất tay nói thẳng, "Khoảng năm ngoái thì phải, ngươi từ Dự Chương trở về lại lập được công lao, ta hỏi ngươi muốn ban thưởng gì, ngươi lúc đó đã đưa ra một yêu cầu không hợp lẽ thường với ta… Lần này ngươi đã nhớ ra chưa?" "Chuyện này… Mạt tướng ngu dốt, lại xin Minh công gợi ý thêm." Ngô Lương trầm ngâm một lát vẫn không nhớ ra, đành phải cúi đầu thuận theo nói.

“Tính hay quên của ngươi đúng là lớn thật.” Tào lão bản bất đắc dĩ lắc đầu, nói tiếp, “Lúc đó ngươi có nhắc tới bộ hạ cũ của Đổng Trác là Trương Tế, nói phu nhân của y là Trâu thị là một tiểu thư khuê các xinh đẹp đoan trang, còn nói sau này ta và Trương Tế tất có một trận chiến, thỉnh cầu ta sau khi diệt Trương Tế thì ban Trâu thị cho ngươi, bây giờ ngươi đã nhớ ra chưa?” “Cái này…” Ngô Lương nghe vậy lại ngẩn ra, suy nghĩ trong đầu quay cuồng.

Tuy ấn tượng về chuyện này đã không còn sâu sắc, nhưng Ngô Lương cuối cùng cũng nhớ ra.

Đúng là có chuyện này!

Lúc đó hắn cố ý nói như vậy với Tào lão bản, vì khi ấy vừa phát hiện Bách Lý Hương sở hữu kỹ năng mộc công độc đáo, từ đó biết được Bách Lý Hương còn có một người cha tên là “Bách Lý Tế” bị bộ hạ cũ của Đổng Trác bắt đi lính.

Dựa theo địa điểm quê nhà của Bách Lý Hương, Ngô Lương suy đoán rất có khả năng ông đã bị bộ hạ của Trương Tế bắt đi.

Thế là trong lúc hứng khởi, Ngô Lương liền đưa ra yêu cầu quá đáng này với Tào lão bản.

Mục đích chỉ là muốn lợi dụng “bệnh Tào tặc” của Tào lão bản, mau chóng trừ khử Trương Tế để xem có thể tìm được cha của Bách Lý Hương trong hàng ngũ của y hay không.

Đương nhiên, lúc đó Ngô Lương thực ra còn có mục đích khác: nếu Tào lão bản diệt Trương Tế trước, vậy thì với tư cách là cháu của Trương Tế, Trương Tú sẽ không được kế thừa binh mã, càng không có tư cách suất quân chiếm cứ Uyển Thành, Tương Huyền, như vậy “trận chiến Uyển Thành” trong lịch sử sẽ không xảy ra, Tào Ngang, Tào Bẩm, Điển Vi và ngựa Tuyệt Ảnh tự nhiên cũng sẽ không gặp kiếp nạn này.

Mà Tào lão bản cũng rất phối hợp, sau khi nghe yêu cầu của Ngô Lương, liền tại chỗ tỏ ý "ta tất trừ khử y cho hả dạ".

Sau đó, Ngô Lương dần dần quên đi chuyện này, cộng thêm phía Tào lão bản cũng đang là thời kỳ nhiều biến cố, chuyện ở Duyện Châu, Từ Châu, Thanh Châu còn xử lý không xuể, tự nhiên không để ý đến Trương Tế đang ở mãi Hoằng Nông quận.

Rồi mấy tháng trước, Trương Tế cuối cùng cũng giống như trong sử sách ghi lại, vì trong quân thiếu lương nên suất quân đến vùng Tương Huyền cướp bóc.

Kinh Châu Mục Lưu Biểu lập tức lệnh người phản kích, khiến Trương Tế trúng tên tử trận.

Lúc này Trương Tú mới tiếp quản binh quyền của Trương Tế, và sau khi chấp nhận sự lôi kéo của Lưu Biểu, y đã đóng quân ở Tương Huyền, Uyển Thành để chống lại kẻ địch từ phương bắc cho Lưu Biểu.

Bây giờ cuối cùng cũng nhớ ra chuyện này.

Ngô Lương nhớ lúc đầu hắn cố ý nhắc đến Trâu phu nhân trước mặt Tào lão bản, sau khi gieo một hạt cỏ trong lòng Tào lão bản, hắn liền lập tức tỏ vẻ mình quá nông cạn, trong lòng lại nghĩ đến những chuyện dâm tà này, bảo Tào lão bản cứ coi yêu cầu quá đáng này của hắn như cái rắm mà bỏ qua, không cần để trong lòng.

Làm vậy là để cho Tào lão bản một cái thang để bước xuống, dù sao trong lịch sử Tào lão bản chắc chắn rất có hứng thú với Trâu phu nhân, hắn xen ngang một tay như vậy e là đến lúc đó Tào lão bản sẽ khó xử, tự nhiên phải chủ động rút lui.

Mà Tào lão bản cũng thuận thế nhắc đến ý định gả Tào Nỉ cho Ngô Lương.

Thế là chuyện này không được nhắc lại nữa, cộng thêm Bách Lý Hương cũng không nhắc lại chuyện liên quan đến cha mình, Ngô Lương tự nhiên cũng dần dần ném nó ra sau đầu.

Kết quả không ngờ chuyện hắn sớm đã quên, Tào lão bản cách lâu như vậy lại vẫn nhớ rành mạch.

Đây có thể coi là bằng chứng xác thực của "bệnh Tào tặc" rồi nhỉ?

"Đa tạ Minh công nhắc nhở, mạt tướng đã nhớ ra tất cả rồi.

Nhưng nay đã khác xưa, lúc đó mạt tướng chưa trải sự đời, tuổi trẻ chưa hay thiếu nữ tốt, lầm đem vợ người xem như báu vật.

Bây giờ trải qua một vài chuyện, tâm cảnh đã sớm thay đổi, đã không còn bất kỳ ý nghĩ nào với Trâu thị, xin Minh công sáng suốt." Trầm ngâm một lát, Ngô Lương lập tức vô cùng trịnh trọng tái khẳng định suy nghĩ của mình, để tránh bị Tào lão bản coi là đối thủ cạnh tranh tiềm tàng, "Huống hồ hôn sự của mạt tướng và nữ công tử sắp đến, việc này xin Minh công đừng nhắc lại, nếu không mạt tướng e là cũng khó ăn nói với nữ công tử." "Hay cho câu 'tuổi trẻ chưa hay thiếu nữ tốt, lầm đem vợ người xem như báu vật', Hữu Tài, những ngày này ngươi quả nhiên đã trưởng thành rồi." Tào lão bản hiển nhiên rất hài lòng với biểu hiện này của Ngô Lương, mặt lộ vẻ tán thưởng.

"Minh công quá khen, mạt tướng chỉ là cuối cùng cũng hiểu được sở thích của mình." Ngô Lương chắp tay nói.

"Nếu đã như vậy, việc này không nhắc lại nữa, nhưng nam chinh Trương Tú là thế bắt buộc phải làm." Tào lão bản cười nói.

"Nếu vậy, mạt tướng có phải cũng không cần đi theo nữa không?" Ngô Lương lập tức thuận theo hỏi.

"Không được, đi vẫn phải đi.

Ngươi về chuẩn bị đi, ba ngày sau sẽ xuất phát, không được chậm trễ.” Tào lão bản nói với giọng không cho phép nghi ngờ.

“Tuân lệnh…” Ngô Lương cúi đầu đáp.

Thực ra lần này dù Tào lão bản không nói, Ngô Lương cũng phải đi.

Chưa nói đến những chuyện khác, chỉ riêng việc tìm cha của Bách Lý Hương, hắn cũng nên tự mình đi.

Bởi vì trong lòng Ngô Lương, cha của Bách Lý Hương là Bách Lý Tế cũng tuyệt không phải hạng tầm thường, ít nhất trên người ông chắc chắn có kỹ nghệ mộc tượng lợi hại hơn được truyền thừa, mà “quỷ công cầu” cũng không phải ai muốn làm là làm được.

Huống hồ theo lời Bách Lý Hương, kỹ nghệ mà nàng kế thừa từ ông e là chưa đến ba thành.

Điều này khiến Ngô Lương có lý do tin rằng, Bách Lý Tế có khả năng là một trong những đại sư công tượng hàng đầu đương thời.

Về chuyện “trận chiến Uyển Thành”, cũng như nguy cơ mà Tào Ngang, Tào Bẩm và những người khác có thể phải đối mặt, chỉ có thể đi một bước xem một bước, trong lòng Ngô Lương tạm thời vẫn chưa có quyết định.

Nhưng, Ngô Lương đồng thời cũng ý thức được một vấn đề, tuy không chắc chắn trong lịch sử Tào lão bản đã nhìn trúng Trâu phu nhân như thế nào, lại làm thế nào để cưỡng ép nàng làm thiếp, nhưng lần này Tào lão bản và Trâu phu nhân có liên hệ, trách nhiệm dường như hoàn toàn thuộc về hắn, quả thực có quan hệ rất lớn với hắn… … Hôm sau, Vu Nữ Hô lại đến phủ Ngô Lương.

Nàng đã nghe nói chuyện Tào lão bản chuẩn bị nam chinh, cũng biết Ngô Lương sẽ cùng xuất chinh, do đó đến thúc giục Ngô Lương

cung cấp giáo nghĩa của "Thái Bình Đạo", để sớm cho sứ đoàn Uy quốc lên đường.

Dù sao chiến sự vô thường.

Vu Nữ Hô lại không biết diễn biến lịch sử, cũng không biết lần này Ngô Lương đi bao lâu, càng không biết Ngô Lương có thể sống sót trở về hay không.

Nếu cứ tiếp tục kéo dài như vậy, Vu Nữ Hô lo sẽ xảy ra biến cố gì, cuối cùng ảnh hưởng đến hành trình của sứ đoàn Uy quốc, thậm chí nếu Ngô Lương không may chết trên đường nam chinh, người liên lạc với sứ đoàn Uy quốc cũng không còn, vậy thì nàng có khả năng sẽ vĩnh viễn không lấy được giáo nghĩa của "Thái Bình Đạo", thậm chí vì một số lễ tiết và trình tự, ngay cả sứ đoàn Uy quốc cũng có khả năng bị kẹt lại Đại Kinh vĩnh viễn.

"Ngô thái sử, bách tính Uy quốc vẫn đang sống trong cảnh nước sôi lửa bỏng, do đó Kỳ Lực Đồng đại phu và ta muốn xuất phát càng sớm càng tốt." Vu Nữ Hô nói với Ngô Lương như vậy.

Ngô Lương hiểu rõ tâm tư của Vu Nữ Hô, cười cười nói: "Phẩm đức của Hô cô nương khiến người ta bội phục, nhưng Ngô mỗ cũng không phải kẻ tiểu nhân thất tín, chuyện đã hứa với cô nương ta tự sẽ làm xong.

Giáo nghĩa của 'Thái Bình Đạo' đã chuẩn bị xong rồi, xin Hô cô nương đợi một lát, ta đã cho người đi lấy rồi." "Thật sao?" Sự sảng khoái của Ngô Lương khiến Vu Nữ Hô có chút bất ngờ, lập tức lộ vẻ vui mừng, liền nói, "Ta thay mặt bách tính Uy quốc tạ ơn Ngô thái sử.

Sau khi trở về, ta cũng sẽ ghi chép công tích của Ngô thái sử vào hồ sơ, để bách tính Uy quốc đời đời truyền tụng." "Chuyện này thì không cần, ta là người khiêm tốn, Hô cô nương đừng làm chuyện thừa." Ngô Lương thản nhiên cười nói.

“Nếu đã như vậy, ta cũng sẽ ghi nhớ ân tình của Ngô thái sử trong lòng, cho đến cuối đời.” Vu Nữ Hô cũng không kiên trì, tiếp đó lại nói với vẻ khá thành khẩn.

“Hô cô nương nói quá lời rồi.” Ngô Lương lại cười cười, tiếp đó lại từ trong lòng lấy ra miếng quỳnh câu ngọc nhỏ trước đó đoạt được từ người Vu Nữ Hô và miếng quỳnh câu ngọc lớn tìm thấy trong động ngọc ở Tổ Châu, chủ động đưa qua trong ánh mắt nghi hoặc của Vu Nữ Hô, “Hô cô nương, đây không phải là vật quy nguyên chủ.

Tổ Châu là tiên đảo của nước ta, Từ Phúc cũng là tử dân của nước ta, do đó hai miếng quỳnh câu ngọc này cũng nên thuộc về nước ta.

Ta giao chúng cho cô, chỉ là cho mượn mà thôi.” “Cô mang hai miếng quỳnh câu ngọc này về Uy quốc, liền có thể danh chính ngôn thuận tuyên bố đã gặp được Từ Phúc.

Từ Phúc tuy không cùng cô trở về Uy quốc, nhưng đã giao tín vật tùy thân cho cô, như vậy càng dễ thu phục lòng người.” “Còn giáo nghĩa của ‘Thái Bình Đạo’, cô cũng có thể gọi nó là bí quyết cứu thế do Từ Phúc tự tay giao cho cô.

Như vậy tất nhiên có thể trong thời gian cực ngắn, thu phục những người từng tín phụng Từ Phúc và đại đa số bách tính hy vọng thay đổi hiện trạng.

Có được sự tín phụng và ủng hộ của những người này, cô mới có thể coi như cuối cùng đã nắm được sức mạnh thay đổi Uy quốc.

Đến lúc đó bất kỳ ai và bất kỳ thế lực nào cũng không thể ngăn cản, cô mới có năng lực làm cách mạng cho bách tính Uy quốc, hiểu chưa?” “…” Nghe Ngô Lương nói, vẻ bất ngờ trên mặt Vu Nữ Hô càng thêm nặng nề, nhưng đôi mắt lại dần dần lấp lánh ánh sáng.

Nàng đã xin Ngô Lương giáo nghĩa của "Thái Bình Đạo", tự nhiên đã nghĩ qua nên làm thế nào để tận dụng nó hiệu quả.

Nhưng dù đã nghĩ rất nhiều, nàng vẫn không tỉ mỉ bằng Ngô Lương.

Đặc biệt là làm thế nào để tận dụng hai miếng quỳnh câu ngọc này và sức ảnh hưởng của Từ Phúc, vấn đề này Vu Nữ Hô căn bản không hề nghĩ tới, nếu không sao lại không xin Ngô Lương quỳnh câu ngọc?

Mà bây giờ nghe xong những lời này của Ngô Lương.

Lối suy nghĩ vốn còn có chút mông lung của Vu Nữ Hô lập tức trở nên rõ ràng.

Đúng vậy, chỉ dựa vào việc truyền giáo một cách thành thật để thay đổi Uy quốc, nghĩ thôi cũng biết khó khăn đến mức nào, thậm chí trong quá trình này còn có thể bị các quý tộc vương thất chèn ép, vì điều này có thể làm tổn hại đến lợi ích của họ.

Nhưng nếu làm theo phương pháp mà Ngô Lương nói, tất nhiên có thể thu phục được một lượng lớn tín đồ trong thời gian ngắn, hình thành một thế lực lớn mạnh.

"Ngô thái sử, lần này ta không nói lời cảm tạ nữa, vì một chữ 'tạ' đã không đủ để biểu đạt sự tôn kính và cảm tạ của ta đối với ngài trong lòng.

Xin nhận của ta một lạy." Vu Nữ Hô đưa tay nhận lấy hai miếng quỳnh câu ngọc, tiếp đó liền quỳ xuống trước mặt Ngô Lương với một tư thế khá gượng gạo, rồi cúi lạy thật sâu, cho đến khi hai cánh tay và trán hoàn toàn áp sát mặt đất.

Chương 785

Toàn bộ quá trình trông vô cùng chính thức, đây tuyệt không phải lễ nghi bình thường, mà càng giống như một loại lễ tiết bái lạy.

"…" Ngô Lương mặt không đổi sắc, thản nhiên nhận lấy.

Đây chính là hiệu quả mà Ngô Lương hy vọng đạt được, hắn vốn không phải người rộng lượng, huống hồ đối phương còn là dị tộc.

Ngô Lương bằng lòng "rộng lượng" tặng quỳnh câu ngọc, tự nhiên sẽ không đơn giản như vậy.

Chờ Vu Nữ Hô bái lạy xong, Ngô Lương mới lại mở miệng nói: "Hô cô nương, về giáo nghĩa của 'Thái Bình Đạo', hôm qua ta cũng đã xem qua một lượt, tuy nhiều nội dung chỉ hiểu được một nửa, nhưng một số nội dung quan trọng vẫn ghi nhớ trong lòng.

Trong đó có một số thứ ta thấy cần phải thảo luận với cô một phen." "Ngô thái sử xin cứ nói, ta xin rửa tai lắng nghe." Vu Nữ Hô đứng dậy, thái độ vẫn vô cùng cung kính nói.

"Cô có biết 'thiên hạ' là gì không?" Ngô Lương nghiêm mặt nói.

"Xin lắng nghe cao kiến." Vu Nữ Hô cúi đầu nói.

"Cái gọi là 'thiên hạ', nghĩa mặt chữ là 'khắp dưới trời', nhưng chân lý trong đó lại rất ít người lĩnh hội được." Ngô Lương nói, "Thủy Hoàng Doanh Chính chính là đã hiểu được chân lý của 'thiên hạ', do đó cam nguyện mang tiếng xấu cũng phải thống nhất lục quốc.

Giáo nghĩa của 'Thái Bình Đạo' cũng đã giải thích ý nghĩa cuối cùng của 'thiên hạ': trên đời chỉ có một bầu trời, do đó cũng chỉ có một thiên hạ.

Nước ta chính là trung tâm của thiên hạ, là nơi được thiên đạo ưu

ái, do đó nhân tài địa linh vật tư phong phú.

Mà Uy quốc cũng là một phần của 'thiên hạ', chỉ là ở nơi xa xôi khó được thiên đạo ưu ái, nhưng không thể phủ nhận, bách tính Uy quốc cũng là tử dân của 'thiên hạ'.

Cô có thể hiểu đạo lý này không?" Ngô Lương đang âm thầm truyền bá khái niệm "thiên hạ" cho Vu Nữ Hô.

Trong lòng Ngô Lương, "thiên hạ" chính là khái niệm tư tưởng vĩ đại nhất trong lịch sử thiên triều, là gốc rễ để thiên triều dù trải qua bao nhiêu biến động lớn lao vẫn có thể giữ được sự toàn vẹn kể từ thời Tần.

Còn những nơi không có "thiên hạ", ví dụ như phương Tây xa xôi, tương lai của họ sẽ bị chia cắt thành từng nước nhỏ như một đám ô hợp.

Mà nếu có thể nhân cơ hội này phổ biến khái niệm "thiên hạ" đến Uy quốc, để nó ăn sâu vào lòng người Uy quốc, vậy thì Uy quốc cũng sẽ trở thành một phần của "thiên hạ", vĩnh viễn không thể tách rời.

Đây chính là món quà mà Ngô Lương chuẩn bị cho Uy quốc, và đã lệnh cho Vu Cát viết khái niệm này vào vị trí nổi bật nhất trong giáo nghĩa "Thái Bình Đạo", viết còn chi tiết hơn, tẩy não hơn cả lời hắn nói… Về việc hành động này có ảnh hưởng đến Uy quốc hay không, và sẽ ảnh hưởng lớn đến mức nào.

Ngô Lương giữ thái độ lạc quan, nhưng vẫn cần phải chờ xem. ---------- "…" Vu Nữ Hô không lập tức đáp lời, mà hơi nhíu mày chìm vào suy tư.

Khái niệm "thiên hạ" đối với một người Uy quốc như nàng quả thực có chút quá lớn, cũng có chút quá xa vời, nhất thời không thể tiêu hóa được.

Ngô Lương cũng không vội.

Nhiều hơn những lời giải thích về "thiên hạ" còn nằm trong giáo nghĩa "Thái Bình Đạo" do hắn và Vu Cát cùng nhau sửa đổi.

Vu Nữ Hô sau khi nhận được giáo nghĩa nhất định sẽ xem kỹ, nghĩ rằng với trình độ và trí tuệ của nàng, hiểu được ý nghĩa trong đó chắc không phải là chuyện khó.

Nhưng thực ra hành động này của Ngô Lương cũng chỉ có thể coi là tận nhân sự, thính thiên mệnh mà thôi.

Chuyện cuối cùng sẽ phát triển theo hướng nào, vẫn phải xem sự lựa chọn của Vu Nữ Hô và người Uy quốc.

Giống như "Thái Bình Đạo" do Trương Giác sáng tạo ra, giáo nghĩa của "Thái Bình Đạo" tuy lấy từ "Thái Bình Thanh Lĩnh Thư" của Vu Cát, nhưng trong quá trình thực hành lại chỉ lấy một phần nội dung có lợi cho mình, chứ không áp dụng toàn bộ.

Vu Nữ Hô và người Uy quốc bây giờ nhận được giáo nghĩa của "Thái Bình Đạo", sau khi trở về cũng chưa chắc sẽ áp dụng toàn bộ, nói không chừng Vu Nữ Hô sẽ nhìn ra tâm tư ẩn giấu sâu xa này của hắn, làm như không thấy phần nội dung liên quan đến "thiên hạ", càng không tuyên truyền tư tưởng này cho người Uy quốc, vậy thì tâm tư của Ngô Lương tự nhiên cũng uổng phí.

Bây giờ điểm duy nhất có thể khẳng định là.

Trong lịch sử không có người như Ngô Lương, do đó tuy Vu Nữ Hô đã mang giáo nghĩa của "Thái Bình Đạo" về sáng lập nên quỷ đạo nguyên thủy của Uy quốc, nhưng trong giáo nghĩa đó chắc chắn không có khái niệm về "thiên hạ" mà Ngô Lương cưỡng ép thêm vào.

Cho nên, quỹ đạo phát triển của Uy quốc và "quỷ đạo nguyên thủy" tại thời khắc này đã định sẵn sẽ có một số thay đổi, nữ vương

huyền thoại Ti Di Hô cũng đã định sẵn sẽ có một số thay đổi.

Điều này sẽ khiến Uy quốc cuối cùng biến thành bộ dạng gì, chỉ có thể giao cho hiệu ứng cánh bướm.

Cuối cùng, "Thứ cho ta ngu dốt, hai chữ 'thiên hạ' khiến lòng ta chấn động, nhưng đối với ta vẫn còn quá sâu sắc, e là cần nhiều thời gian mới có thể lĩnh hội được chân lý trong đó." Vu Nữ Hô vẫn áy náy cúi người nói với Ngô Lương.

"Hô cô nương không cần tự ti, hai chữ này đâu chỉ quá sâu sắc đối với cô, ngay cả đối với ta, đối với Tào tướng quân, đối với thiên tử bệ hạ cũng cao thâm như vậy.

Còn đối với người có thể lĩnh hội chân lý trong đó, thì tất sẽ được lợi ích không nhỏ." Ngô Lương cười nói, cố ý nói "thiên hạ" một cách huyền bí, giống như bí kíp võ lâm chí cao, cũng coi như là lần cuối cùng gieo mầm vào lòng Vu Nữ Hô, tăng thêm cho nàng một chút động lực.

"Đa tạ Ngô thái sử, ta sẽ cố hết sức lĩnh hội chân lý trong đó." Vu Nữ Hô nhìn Ngô Lương nói, lúc này ánh mắt giống như đang cam đoan với Ngô Lương.

Nói đến đây, "Công tử, thuộc hạ đã mang thứ ngài muốn đến rồi." Ngoài phòng khách truyền đến giọng nói của Điển Vi.

Ở cùng nhau đã lâu, Điển Vi đối với phong cách làm việc của Ngô Lương cũng ngày càng hiểu rõ, do đó khi Ngô Lương ở riêng với một nữ tử nào đó, y đều sẽ âm thầm lui ra ngoài chờ.

Dù có việc cần bẩm báo, cũng sẽ lên tiếng gọi trước ở ngoài, được Ngô Lương cho phép mới bước vào, để tránh đụng phải cảnh không nên thấy.

"Mang vào đi." Ngô Lương đáp lại một tiếng.

“Tuân lệnh.” Điển Vi lập tức dẫn hai binh sĩ Phường Nhân Quân vào phòng khách.

Hai binh sĩ cùng khiêng một cái hòm gỗ, trong hòm chứa chính là giáo nghĩa “Thái Bình Đạo” do Ngô Lương và Vu Cát cùng sửa đổi, toàn bộ đều được trình bày dưới dạng thẻ tre.

“Tất cả đều ở trong này.” Ngô Lương cười cười, nói, “Một mình cô chắc không tiện mang theo, lát nữa ta sẽ phái mấy người đưa đến chỗ ở của cô.” “Lại tạ ơn Ngô thái sử.” Vu Nữ Hô lại cúi người, thi lễ nói, “Ta và sứ đoàn Uy quốc đến thiên triều đã gần một năm, bây giờ chuyến đi này cũng coi như có một kết quả viên mãn, cũng là lúc trở về Uy quốc rồi.

Có thể xin Ngô thái sử mau chóng sắp xếp cho ta và Kỳ Lực Đồng đại phu diện thánh, đích thân cáo từ thiên tử bệ hạ, như vậy mới hợp lễ nghi.” “E là không chỉ đơn giản là cáo từ đâu nhỉ?” Ngô Lương nheo mắt nói.

“!” Thấy Ngô Lương hiển nhiên đã nhìn thấu suy nghĩ của mình và Kỳ Lực Đồng, Vu Nữ Hô đỏ mặt, lập tức cúi đầu tránh ánh mắt của Ngô Lương, lúng túng nói, “Ngô thái sử… cần gì phải biết rõ mà còn hỏi?” “Ta không phải biết rõ mà còn hỏi, chỉ là muốn nhắc nhở cô, hiện nay Đại Kinh cũng đang trong chiến loạn, sẽ không, và cũng không có lý do để cung cấp vật tư cho chuyến trở về của các người.

Hơn nữa, cống phẩm mà các người mang đến lần này cũng chưa được dâng lên trước mặt thiên tử bệ hạ, cá khô nhỏ đã bị các người tự ăn hết, nhân sâm thì hoặc là sắp chết hoặc là đã chạy mất, các người tốt nhất đừng nghĩ nhiều quá.” Ngô Lương nghiêm mặt nói.

“Ta hiểu…” Vu Nữ Hô khẽ đáp.

“Nếu đã hiểu thì ta không nói nhiều nữa, các người cũng đừng mở miệng xin.

Lát nữa ta sẽ thay các ngươi xin thiên tử bệ hạ và Tào tướng quân một ít vật tư cơ bản nhất để giúp các ngươi trở về, còn lại dù các ngươi tự nghĩ cách hay là tiết kiệm ăn mặc, cũng không liên quan đến chúng ta." Ngô Lương lại nói, "Nhưng trên chiếu thư mà thiên tử bệ hạ bảo các ngươi mang về, lại phải viết quà đáp lễ của nước ta phong phú hơn một chút, đây cũng là sự đáp trả tương xứng cho việc các ngươi tay không đến.

Về phần các ngươi trở về ăn nói với nữ vương nước mình như thế nào, đó là chuyện của các ngươi, biết chưa?

Nhưng xét thấy chúng ta quen biết một phen, ta có thể mách cho cô một chiêu, cô và Kỳ Lực Đồng có thể nói trên biển gặp phải sóng lớn, quà đáp lễ của nước ta đều đã chìm xuống biển trong cơn bão, nghĩ rằng nữ vương nước cô chắc cũng không nói được gì đâu." "?" Vu Nữ Hô lại ngẩng đầu nhìn Ngô Lương, đây không phải là dối trên lừa dưới sao?

Ngoại giao giữa hai nước còn có thể chơi trò này sao?

Nhưng Vu Nữ Hô cũng hiểu là do họ thất lễ trước, đến lãnh thổ Đại Kinh thực ra không đến triều bái ngay lập tức, mà lại tìm kiếm ở vùng ven biển một thời gian dài mà không khai báo, cho đến khi đạn hết lương cạn sắp chết đói cả đám mới chạy đến cầu cứu triều đình Đại Kinh.

Chuyện này nếu truy cứu, đã có thể giữ nàng và Kỳ Lực Đồng ở lại Đại Kinh vĩnh viễn rồi.

Chưa kể trong thời gian này Kỳ Lực Đồng và những người khác ở Trần Lưu ăn không ngồi rồi, còn nàng cũng theo Ngô Lương đạt được thành quả không nhỏ, đây quả thực là điển hình của việc lấy ơn báo oán.

Do đó bây giờ Đại Kinh đưa ra yêu cầu gì cũng không quá đáng,

huống chi chỉ là khai khống quà đáp lễ.

Chỉ là nhìn bộ mặt đang dần hiện ra vẻ vô sỉ của Ngô Lương lúc này, trong lòng Vu Nữ Hô chỉ cảm thấy vừa tức vừa buồn cười.

Người này thật đúng là một tên hề sống, một khắc trước hắn còn là Ngô thái sử công chính liêm minh, cũng là ân nhân của bách tính Uy quốc và của nàng, trong lòng nàng địa vị của Ngô Lương đã có thể sánh ngang với Từ Phúc.

Nhưng một khắc này, hắn đã khôi phục lại bản tính vô sỉ, ngay cả trên quà đáp lễ giữa hai nước cũng phải giở trò như vậy, bản thân không chịu thiệt một chút, cũng quyết không để Đại Kinh thiệt một chút nào.

Quan trọng nhất là, hắn còn đang dạy một sứ giả nước ngoài làm thế nào để dối trên lừa dưới… Có một thần tử như vậy, thật là phúc của Đại Kinh, phúc của bách tính a!

"Có vấn đề gì sao?" Ngô Lương đối diện với ánh mắt của Vu Nữ Hô, hỏi một cách hiển nhiên.

"Ta e là cũng không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể làm theo ý của Ngô thái sử thôi phải không?" Vu Nữ Hô cười khổ hỏi lại.

"Cô biết là tốt rồi." Ngô Lương khẽ gật đầu.

"Vậy ta có thể trở về thương nghị với Kỳ Lực Đồng đại phu, trước tiên cung cấp cho Ngô thái sử một danh sách vật tư cơ bản mà chúng ta cần cho chuyến trở về Uy quốc lần này được không?

Nếu không, nếu thiếu một số vật tư quan trọng, chúng ta ra biển e là không khác gì tìm đến cái chết." Vu Nữ Hô mặc cả.

"Cứ tự nhiên." Ngô Lương cười nói, "Nhưng cô và Kỳ Lực Đồng tốt nhất nên suy nghĩ kỹ rồi mới đưa ra danh sách này, nếu không có thể ngay cả cửa của ta cũng không qua được, tự nhiên cũng không đến

được trước mặt bệ hạ… Hơn nữa, những vật tư này cũng không thể cho không, các ngươi phải đại diện cho Uy quốc lập giấy nợ, đợi sau khi tình hình Uy quốc ổn định thì phải hàng năm phái sứ giả đến yết kiến, và dựa theo số lượng quà đáp lễ ghi trên chiếu thư chính thức của nước ta để hoàn trả.

Nếu một lần trả không hết, trả nhiều lần cũng được." "???" Nghe đến đây, trên mặt Vu Nữ Hô đã hiện ra một tia tức giận.

Đây đâu còn là lễ qua lễ lại trong phạm trù ngoại giao, mà là thừa lúc người gặp nguy, là tống tiền trắng trợn?

"Đương nhiên, không miễn cưỡng." Ngô Lương lại cười nói, "Nhưng ta đoán đã qua lâu như vậy, thuyền mà các ngươi đi khi đến đã sớm không còn, cô và Kỳ Lực Đồng nếu không chấp nhận điều kiện của nước ta, cũng có thể chọn bơi về Uy quốc." "Ngươi!" Lần này Vu Nữ Hô không nén được nữa, đôi mắt đẹp tức giận nhìn Ngô Lương, nghiến răng ken két, thiện cảm nảy sinh trong lòng trước đó cũng tan biến sạch. … Ngày thứ hai, Kỳ Lực Đồng và Vu Nữ Hô được Ngô Lương sắp xếp gặp Hiến Đế.

Lễ tiết trên mặt trận tự nhiên không cần kể chi tiết, chẳng qua chỉ là một số nội dung sáo rỗng.

Về vật tư mà sứ đoàn Uy quốc cần cho chuyến trở về, tự nhiên cũng không phải Hiến Đế cho, Hiến Đế bây giờ tay trắng lại còn ăn nhờ ở đậu, lấy đâu ra thứ gì để tặng họ, vẫn phải dựa vào chủ nhà Tào lão bản.

Tào lão bản hiển nhiên rộng lượng hơn Ngô Lương rất nhiều, tầm nhìn cũng lớn hơn.

Sau khi xem danh sách vật tư mà Kỳ Lực Đồng và Vu Nữ Hô liệt kê ra trong tình trạng cực kỳ kiềm chế, liền tại chỗ vung tay một cái, tăng gấp đôi số vật tư này, nhất quyết phải thể hiện khí lượng của

một nước lớn trước mặt sứ giả Uy quốc.

Còn nhân danh Hiến Đế ban kim ấn tử thụ cho nữ vương của Tà Mã Đài quốc hiện tại, phong làm vương dưới trướng Đại Kinh.

Về chuyện Ngô Lương yêu cầu hai người đại diện cho Uy quốc lập giấy nợ hoàn trả.

Tào lão bản sau khi xem xong càng cười ôm bụng, nước mắt cũng trực tiếp chảy ra, không ngừng vỗ vai Ngô Lương khen hắn là một "nhân tài" trước không thấy cổ nhân sau không thấy người đến.

Sau đó, Tào lão bản không do dự bác bỏ chuyện này.

Ông là người làm đại sự, đối với loại chính trị địa duyên này cực kỳ nhạy cảm, cho rằng Uy quốc tuy ở xa ngoài biển, nhưng cũng phù hợp với sách lược viễn giao cận công.

Thiết lập quan hệ vững chắc và hữu hảo với Uy quốc, càng có lợi cho sự ổn định lâu dài của Thanh Châu, Từ Châu.

Đối với điều này, Ngô Lương tự nhiên cũng không có lý do để khuyên ngăn, chỉ có thể làm theo ý của Tào lão bản.

Thế là khi Vu Nữ Hô và Kỳ Lực Đồng nghe được phần thưởng mà Tào lão bản sắp xếp lại, hai người lại một phen bất ngờ, một sự bất ngờ mừng như điên, quỳ trên điện không ngừng cảm tạ Hiến Đế, cảm tạ Tào lão bản, cũng không ngừng ném ánh mắt cảm kích về phía Ngô Lương.

Chương 786

Đặc biệt là Vu Nữ Hô, nàng không có nhiều giao tiếp với Hiến Đế và Tào lão bản, do đó chỉ có thể cho rằng chuyện có thể phát triển như vậy, tám phần là do Ngô Lương niệm "tình cũ", âm thầm thuyết phục mới có kết quả.

Tuy nhiên, chiếu thư đáp lễ vẫn phải khai khống, đây là sự kiên trì cuối cùng của Ngô Lương.

Dù Tào lão bản đã rõ ràng tỏ ý không cần Uy quốc hoàn trả, nhưng chiếm được chút lợi lộc nào hay chút đó, Ngô Lương không phải loại đại thiện nhân làm việc tốt không lưu danh, hắn chỉ tin vào đạo lý "đấu gạo là ân, thưng gạo là thù".

Cuối cùng, chuyện này lại rơi vào tay Tang Bá mà Ngô Lương vừa mới gặp mấy ngày trước.

Nếu muốn trở về Uy quốc, Lang Gia quận là một trong những nơi xuất hải thích hợp nhất, mà Tang Bá lần này đến Từ Châu, chính là đến Lang Gia quận nhậm chức tướng quốc.

Tào lão bản tuy có thể cung cấp phần lớn vật tư cần thiết cho sứ đoàn Uy quốc, nhưng duy chỉ có thuyền ra khơi là không thể tặng.

Thứ này không thể chế tạo ở Trần Lưu rồi vận chuyển một mạch đến bờ biển, nhân lực và vật lực tiêu hao cho việc đó tuyệt đối vượt xa giá trị của bản thân con thuyền cả trăm, cả ngàn lần.

Do đó cách làm thỏa đáng nhất là trực tiếp đóng thuyền ở ven biển, không chỉ thời đại này như vậy, ngay cả ngành đóng tàu hậu thế dù lớn hay nhỏ, cũng đều được xây dựng ở ven biển hoặc cửa sông đổ ra biển.

Mà gần đây Tang Bá mới nhận được sự sắc phong và trọng dụng của Tào lão bản, sứ đoàn Uy quốc chỉ cần mang theo một lá thư của Tào lão bản đến, Tang Bá sẽ giúp họ đóng thuyền.

Như vậy chuyện của sứ đoàn Uy quốc đến đây coi như đã có một dấu chấm tròn viên mãn.

Một ngày trước khi Tào lão bản chuẩn bị xuất phát nam chinh, sứ đoàn Uy quốc cũng chính thức rời Trần Lưu lên đường trở về.

Việc tiễn biệt vẫn do Ngô Lương toàn quyền phụ trách.

Vì việc này Tào lão bản còn đặc biệt phái một đội hộ tống trăm người một đường đưa sứ đoàn Uy quốc đến Lang Gia.

Dù sao lúc này sứ đoàn Uy quốc cộng cả hộ vệ vào, cũng chỉ còn lại năm người sống.

Năm người họ căn bản không thể mang đi hết vật tư mà Tào lão bản ban thưởng, dù có miễn cưỡng dùng xe ngựa kéo đi, trên đường loạn lạc như bây giờ e cũng khó tránh khỏi bị giặc cướp và dân tị nạn cướp đoạt.

Nếu không có binh mã hộ tống, có thể sống sót đến được Lang Gia quận hay không vẫn là một ẩn số. … Cổng đông thành Trần Lưu.

"Thiên hạ không có bữa tiệc nào không tàn, ta chỉ tiễn đến đây thôi, chúc các người thuận buồm xuôi gió." Vừa mới ra khỏi cổng thành, còn đang ở dưới cổng thành, Ngô Lương đã gọi Kỳ Lực Đồng lại, lộ ra nụ cười giả tạo nói.

Chỉ trách sứ đoàn Uy quốc lòng như tên bay, định thời gian xuất phát quá sớm, mà Ngô Lương tối qua lại cùng Bạch Tinh Tinh, Chân Mật học tiếng Anh cả đêm, bây giờ đâu có tâm tình gì mà tiễn họ, chỉ nghĩ mau chóng trở về ngủ bù.

Đương nhiên, cũng không phải Ngô Lương nhất quyết phải học

tiếng Anh.

Mà là lần này theo Tào lão bản nam chinh, Ngô Lương đã rõ ràng tỏ ý sẽ không mang theo Phường Nhân Quân, càng không mang theo Bạch Tinh Tinh và Chân Mật, thế là hai nàng liền lấy truyền thống nam tử trước khi xuất chinh phải để lại thứ gì đó mà thay phiên nhau đến tìm hắn học tiếng Anh.

Hắn có thể làm gì?

Nội tâm hắn cũng rất tuyệt vọng a!

"Ân đức của Ngô thái sử, Kỳ Lực Đồng không dám quên, Uy quốc cũng sẽ vĩnh viễn ghi nhớ.

Ngô thái sử, hy vọng có một ngày chúng ta còn có cơ hội gặp lại." Kỳ Lực Đồng vội vàng thi một đại lễ, vô cùng thành khẩn nói với Ngô Lương.

"…" Mà Vu Nữ Hô đứng bên cạnh Kỳ Lực Đồng lại chỉ mím môi cúi đầu, cũng không biết đang nghĩ gì, tóm lại trông có vẻ hơi khác thường.

"Bảo trọng." Ngô Lương lười để ý, chắp tay đáp lễ một cái rồi định quay người vào thành.

"Ngô thái sử, xin dừng bước!" Giọng nói có phần vội vàng và hoảng hốt của Vu Nữ Hô lại đột nhiên vang lên. ---------- "Hô cô nương, còn có việc gì sao?" Ngô Lương dừng bước, quay đầu nhìn Vu Nữ Hô.

Lúc này Vu Nữ Hô đã ngẩng đầu, bước qua Tề Lực Đồng, đôi mắt có chút lấp lánh nhìn Ngô Lương, nhưng lại dùng giọng điệu cố tỏ ra thản nhiên cất lời: "Ngô thái sử, ngươi và ta cùng nhau trải qua những chuyện đó, cũng có thể coi là bằng hữu rồi nhỉ, vì vậy trước lúc chia tay, ta hy vọng có thể dùng cách của bằng hữu để từ biệt

ngươi." "Cách của bằng hữu?" Ngô Lương lòng đầy nghi hoặc.

Thời đại này, bằng hữu từ biệt nhau tuy không cần phải hành ấp lễ chính quy, nhưng thông thường cũng dùng ấp lễ giản lược hoặc củng thủ lễ, giữa hai loại này thực ra không có khác biệt lớn, chỉ là loại sau thì tùy ý hơn một chút.

Đương nhiên, nếu thân thiết hơn, bằng hữu cũng sẽ bỏ qua những lễ nghi này để thể hiện sự tùy ý hơn, ví dụ như trong sử sách ghi lại, Tào lão bản nếu có quan hệ thân thiết với ai thì rất thích kéo tay đối phương cùng vào sảnh, cùng lên xe, hoàn toàn không để ý đến những lễ tiết này, mà Tào lão bản Ngô Lương tận mắt nhìn thấy cũng như vậy, ít nhất khi gặp riêng hắn thì gần như không câu nệ lễ tiết, nói là đứng không ra đứng, ngồi không ra ngồi cũng không quá đáng.

Nhưng đó cũng là giữa những người cùng giới, còn khác giới thì… Thời đại này không tin giữa nam nữ tồn tại tình bạn trong sáng, vì vậy trong tình huống bình thường, ngoài vợ chồng thân thuộc ra, người khác giới gần như không có quá nhiều giao tiếp, càng đừng nói đến thứ tình bạn không được thời đại chấp nhận, đó tuyệt đối là chuyện có hại thuần phong mỹ tục.

Cho dù có thật, nhiều nhất cũng chỉ hành ấp lễ hoặc củng thủ lễ là xong, thực sự không có gì đáng để nói riêng ra cả. "Ừm, cách của bằng hữu." Vu Nữ Hô hít một hơi thật sâu, khẽ gật đầu. "Hô cô nương bảo trọng." Ngô Lương lập tức tay trái đè lên tay phải, giơ tay ngang trán, người hơi cúi xuống, đây là ấp lễ chính quy của Đại Kinh, vừa có thể dùng trong những dịp trang trọng, vừa có thể dùng để bằng hữu từ biệt một cách khá trịnh trọng.

Nào ngờ Ngô Lương còn chưa kịp cúi người xuống, Vu Nữ Hô đã bước nhanh tới.

Sau đó, trong ánh mắt kinh ngạc khó hiểu của mọi người.

Vu Nữ Hô đột nhiên giang hai tay ôm lấy Ngô Lương, nhẹ nhàng tựa trán vào ngực hắn. "?!" Ngô Lương nhất thời cứng đờ tại chỗ.

Đây tuyệt đối không phải là lễ nghi nên có ở thời đại này, mà là hành động thân mật chỉ khi nam nữ ở riêng với nhau mới làm, ở thời đại này, hành động như vậy còn thất lễ hơn cả việc hôn nhau ở nơi công cộng của hậu thế! "???" "!!!" Tề Lực Đồng và ba hộ vệ của sứ đoàn Uy Quốc trừng lớn mắt, đây hiển nhiên cũng không phải lễ nghi hiện hành của Uy Quốc.

Trăm hộ vệ tùy tùng do Tào lão bản phái tới cũng trừng lớn mắt.

Điển Vi và binh lính Phường Nhân Quân sau lưng Ngô Lương cũng trừng lớn mắt.

Không một ai ngờ được Vu Nữ Hô lại có hành động quá khích như vậy.

Nhưng lúc này động tác của Vu Nữ Hô vẫn giữ sự kiềm chế, tuy nàng ôm Ngô Lương nhưng thân thể vẫn giữ một khoảng cách nhất định, bộ phận thực sự tiếp xúc với Ngô Lương chỉ có cánh tay và vầng trán. "Ngô thái sử, ngươi cũng bảo trọng." Từ lồng ngực truyền đến giọng nói có phần trầm buồn của Vu Nữ Hô, nhưng không ai có thể nhìn thấy biểu cảm của nàng. "Ừm." Ngô Lương ma xui quỷ khiến đáp một tiếng.

Cũng may là hắn mặt dày, nếu đổi lại là người khác, e rằng lúc này chỉ cảm thấy xấu hổ không chịu nổi, nhưng Ngô Lương vừa đáp lời, vừa liếc nhìn mọi người trong sân, dùng ánh mắt còn mạnh mẽ hơn để ép những người đang vây xem này phải vô thức dời mắt đi, như thể người nên cảm thấy xấu hổ chính là bọn họ vậy. "Nếu có một ngày Ngô thái sử không ở lại Đại Kinh được nữa, có thể đến Uy Quốc tìm ta, có lẽ khi đó Uy Quốc đã là một khung cảnh khác, và ta cũng sẽ đối đãi với Ngô thái sử như cách Ngô thái sử đã đối đãi với

ta." Vu Nữ Hô lại nói bằng giọng thấp hơn. "Thế ta đến đó chẳng phải là đi tìm cái chết sao?" Ngô Lương thầm nghĩ, nhưng cũng biết ý của Vu Nữ Hô không phải vậy.

Nhưng trong lòng Ngô Lương càng hiểu rõ hơn rằng thế sự khó lường, tuy không phải là không có khả năng hắn không thể ở lại Thiên Triều, nhưng dù đến lúc đó, hắn cũng tuyệt đối sẽ không chọn đến Uy Quốc ẩn cư, mà Vu Nữ Hô sau khi trở về đã trở thành nữ vương huyền thoại trong truyền thuyết, cũng không thể nào bỏ lại tất cả để mạo hiểm vượt biển đến Thiên Triều lần nữa, vì vậy lần chia tay này chắc chắn là vĩnh biệt.

Nghĩ vậy, Ngô Lương cười nói: "Đa tạ ý tốt của Hô cô nương, nhưng bản lĩnh của ta nàng cũng rõ rồi, ta chắc sẽ không có ngày đó đâu." "Mong là như vậy." Vu Nữ Hô nói một cách không chắc chắn.

Sau đó hai tay đột nhiên dùng thêm chút sức, vầng trán tựa vào ngực Ngô Lương cũng nặng hơn, như thể muốn ôm trọn Ngô Lương vào lòng, nhưng lại phải giữ sự kiềm chế.

Hương thơm thoang thoảng quẩn quanh trong mũi Ngô Lương.

Ngô Lương đoán chắc trước khi đi Vu Nữ Hô đã tắm rửa sạch sẽ, còn dùng một ít hương liệu mà phụ nữ Đại Kinh thường dùng, thậm chí Ngô Lương còn ngửi thấy cả mùi hương xông.

Hành vi này ở thời đại này đã có ý là trang điểm kỹ lưỡng, tương đương với việc trang điểm ở hậu thế. "…" Nói đến đây, Vu Nữ Hô tựa vào ngực Ngô Lương không nói gì nữa, nhưng cũng không lập tức buông hắn ra, chỉ lặng lẽ ôm như vậy, tựa như vậy, dường như đang cảm nhận điều gì đó. "Chuyện này…" Mà Ngô Lương lại có chút tâm viên ý mã.

Giống như đa số các chàng trai rất dễ "quá tự tin", Ngô Lương cảm thấy tám phần là do sức hút của mình quá lớn, đã tạo ra sức hấp

dẫn chí mạng đối với Vu Nữ Hô, khiến Vu Nữ Hô vô tình thích hắn, đến mức có chút không nỡ rời xa hắn.

Thế là thể chất tra nam lập tức phát tác, khiến tim Ngô Lương đập nhanh mấy nhịp, rồi cực kỳ vô sỉ thăm dò: "Hay là… nàng ở lại thêm một đêm, sáng mai hẵng đi?" Emmm… tuy ngày mai Tào lão bản sẽ xuất quân nam chinh, nhưng hai việc này không xung đột, nhiều nhất là đến lúc đó không thể đích thân đến tiễn sứ đoàn Uy Quốc.

Nhưng chuyện này cũng không có gì quan trọng, có Phường Nhân Quân có thể thay hắn đến tiễn, còn có đội hộ tống Tào lão bản đặc biệt phái tới, người tiễn biệt cũng là thêm hắn một người không nhiều, thiếu hắn một người không ít.

Quan trọng là, nếu có thể khiến Vu Nữ Hô ra đi không hối tiếc, Ngô Lương cũng không ngại hy sinh một chút về thể xác, mặc dù hai ngày nay hắn đã có chút lực bất tòng tâm. "!" Nghe vậy, thân thể Vu Nữ Hô run lên, nhưng cũng lập tức buông Ngô Lương ra, rồi ngẩng đầu nhìn hắn, trên mặt nàng đã hiện lên một vẻ lạnh lùng: "Ngô thái sử, ngươi có thể về rồi, bảo trọng!" Nói xong cũng không đợi Ngô Lương đáp lễ, Vu Nữ Hô đã xoay người bước nhanh về bên cạnh Tề Lực Đồng, không ngoảnh đầu lại nói với Tề Lực Đồng vẫn còn đang có chút lúng túng: "Tề Lực Đồng đại phu, chúng ta đi thôi." "Ồ ồ, Ngô thái sử thứ lỗi." Tề Lực Đồng lại một vẻ mặt khó hiểu, cuối cùng đành cười thi lễ với Ngô Lương, nói một câu "Ngô thái sử bảo trọng", rồi mới chạy theo Vu Nữ Hô đã đi xa. … Trở về phủ, Ngô Lương lập tức đi ngủ bù.

So với hắn, mọi người trên dưới Ngô phủ đều tỏ ra vô cùng bận rộn, ai nấy đều đang chuẩn bị những thứ cuối cùng cho chuyến xuất chinh lần này của Ngô Lương.

Bởi vì hắn đã nói rõ, lần xuất chinh này hắn chỉ mang theo Dương

Vạn Lý và hai mươi binh lính Phường Nhân Quân làm hộ vệ, còn Điển Vi và toàn bộ nòng cốt của Phường Nhân Quân đều ở lại Trần Lưu nghỉ ngơi cho thật tốt.

Điển Vi tự nhiên là người không muốn nhất.

Vì chuyện này hắn đã xin Ngô Lương mấy lần, nhưng đều bị Ngô Lương từ chối thẳng thừng.

Thậm chí Điển Vi còn từng nghĩ đến việc nhân lúc đêm tối cho Dương Vạn Lý một gậy vào gáy, sau đó đánh gãy một chân của y, như vậy Dương Vạn Lý sẽ không thể đi theo Ngô Lương xuất chinh, Ngô Lương tự nhiên cũng chỉ có thể thu hồi mệnh lệnh mà mang hắn theo.

Nhưng cuối cùng Điển Vi vẫn không làm vậy.

Không phải vì không nỡ ra tay, mà vì Ngô Lương đã đoán trước được ý đồ của hắn, đặc biệt cảnh cáo hắn rằng dù Dương Vạn Lý có xảy ra chuyện ngoài ý muốn, lần này cũng tuyệt đối sẽ không mang hắn đi, lý do là hai ngày nay Ngô Lương lại vô cớ lên đồng, thấy trước được một vài chuyện, chi tiết không tiện nói rõ, nhưng làm vậy tự có lý của hắn.

Còn những nòng cốt khác của Phường Nhân Quân thì rất dễ giải thích.

Quân có quân quy, xuất chinh bên ngoài chắc chắn không thể mang theo nữ quyến, người già trẻ nhỏ tự nhiên cũng không ngoại lệ… những quy tắc này đã có thể loại trừ những nòng cốt khác của Phường Nhân Quân ra ngoài.

Cứ như vậy, ngoài Dương Vạn Lý ra, tất cả mọi người trong Ngô phủ đều đang chuẩn bị, dù lần này không thể ở bên cạnh Ngô Lương cùng vào sinh ra tử, họ cũng hy vọng có thể chuẩn bị đầy đủ cho Ngô

Lương, đây cũng là một cách đồng hành.

Thế là Ngô Lương một mình ngủ bù đến trưa, lúc mở mắt ra mới phát hiện Chân Mật không biết từ lúc nào đã lặng lẽ chui vào chăn của mình, lúc này đang mở to đôi mắt nhìn đối diện với hắn.

Thấy Ngô Lương mở mắt, Chân Mật cười rạng rỡ, lập tức hé môi đưa ra một câu hỏi chết người: "Nghe nói sáng sớm quân tử tiễn sứ đoàn Uy Quốc, Vu Nữ Hô lại không màng danh tiết mà ôm chầm lấy quân tử trước mặt mọi người, xem ra nữ tử Uy Quốc này cũng đã nảy sinh tình ý với quân tử, chỉ không biết lúc đó quân tử cảm thấy thế nào?" "Còn có thể cảm thấy thế nào, dù nàng ta thật sự có ý gì với ta, trong nhà ta đều là thê thiếp xinh đẹp vạn người có một, định sẵn ta là người đàn ông mà nàng ta chỉ có thể mơ tưởng mà thôi." Ngô Lương nghiêm mặt nói. "Nếu đã như vậy, tại sao quân tử còn mời nàng ta ở lại thêm một đêm?" Chân Mật lại chớp mắt hỏi. "Ai nói?

Điển Vi?

Không thể nào, Điển Vi không phải loại người thích nhiều chuyện!" Ngô Lương khẽ nhíu mày, trầm ngâm nói: "Dương Vạn Lý?

Chương 787

Cũng không phải, Dương Vạn Lý cũng là người biết chừng mực, chuyện này y tuyệt đối không dám nói bậy…" Lúc đó giọng nói của Ngô Lương rất nhỏ, ngoài Điển Vi và Dương Vạn Lý đứng cạnh hắn có thể nghe thấy, những người khác căn bản không thể nào nghe được hắn rốt cuộc đã nói gì.

Nhưng Ngô Lương tuyệt đối tin tưởng hai người, nếu không họ đã không thể trở thành nòng cốt của Phường Nhân Quân. "Không cần đoán nữa, quân tử nên biết bản lĩnh của thiếp thân, thiếp thân nếu muốn biết chuyện gì đã xảy ra lúc đó, căn bản không cần nhờ miệng người khác." Chân Mật lại cười nói. "…" Ngô Lương im lặng, rồi đột nhiên lật người đè Chân Mật xuống dưới, phản khách vi chủ, mặt lộ vẻ tức giận nói: "Hay cho ngươi, dám theo dõi nghe lén ta, đây là tội nặng không thể tha thứ, xem bản tướng quân trừng phạt ngươi thế nào!" "Quân tử… còn được không?" Chân Mật cười duyên nhưng lại khinh khỉnh nói. "Bỏ chữ 'không' đó đi cho ta, bản tướng quân lúc nào mà không được, yêu tinh, chịu chết đi!" Ngô Lương giơ tay lên chính là một cái tát, tiếng "bốp" vang lên, đánh vào chỗ đẫy đà của Chân Mật. … Ngày hôm sau.

Tiếng trống hùng tráng vang vọng khắp bầu trời thành Trần Lưu từ sáng sớm.

Bên ngoài Nam môn đã tụ tập một mảng binh mã đen kịt, binh mã được chia thành nhiều phương trận, trong đó đại bộ phận binh trận đều dựng cờ chữ "Tào" của Tào lão bản, số còn lại thì có chút hỗn tạp, nhưng đều là tướng lĩnh thuộc hạ của Tào lão bản, cũng là những đội quân mà Tào lão bản rất coi trọng.

Theo báo sách mà Tào lão bản đã đặc biệt cho Ngô Lương xem ngày hôm qua, lần nam chinh này Tào lão bản đã điều động tổng cộng năm vạn binh mã.

Đây tự nhiên không phải toàn bộ thực lực của Tào lão bản hiện tại, nhưng cũng tuyệt đối vượt quá năm thành, và số binh mã này tuy còn kém xa Viên Thiệu, nhưng để đối phó một Trương Tú thì hoàn toàn là mổ gà dùng dao mổ trâu, cũng đủ để gây ra sự chấn nhiếp không nhỏ cho Lưu Biểu, người đang che chở cho Trương Tú.

Đương nhiên, Lưu Biểu thực ra cũng không thể xem thường, sử sách ghi lại sau khi ông ta đánh bại Giao Châu mục Trương Tân, liền đạt đến cảnh giới "cư địa số thiên lý, ủng binh thập dư vạn" (đất đai mấy ngàn dặm, binh lính hơn mười vạn), trực tiếp chen chân vào hàng ngũ hào cường hạng nhất cuối thời Hán, Tào lão bản dọn dẹp một Trương Tú thì còn được, nhưng nếu muốn toàn diện khai chiến với Lưu Biểu, vẫn cần phải suy xét kỹ lưỡng, bởi vì đối với Tào lão bản mà nói, dù là thắng thảm cũng đủ để khiến ông ta mất đi cơ hội tranh đoạt thiên hạ.

Lúc này, với tư cách là nhân vật chính của đại hội xuất quân, Tào lão bản đã lên thành Nam môn, đang phát biểu lời thề hùng hồn trước các binh sĩ bên dưới.

Còn Ngô Lương thì không ở bên cạnh Tào lão bản.

Hắn đang ở trong một binh trận khá hẻo lánh dưới thành, thậm chí còn không thể nghe rõ Tào lão bản đang nói gì.

Đây chính là binh mã mà Tào lão bản sắp xếp cho hắn.

Nói là năm trăm người, thực ra là năm trăm lẻ ba người, đội quân này vốn do một giáo úy tên là Trương Tập thống lĩnh, nay Ngô Lương đột nhiên nhảy dù xuống, Trương Tập đành phải chịu thiệt làm phó tướng cho Ngô Lương. "Trương giáo úy không cần căng thẳng, lần

này Minh công đã nói rõ quân đội của chúng ta đi sau trung quân, lại ở trước quân đội đi bọc hậu, đây tuyệt đối là vị trí an toàn nhất, chỉ cần Minh công không bị uy hiếp, chúng ta chỉ cần phất cờ hò reo một phen là có quân công rồi." Thấy Trương Tập cứ nghển cổ nhìn Tào lão bản trên tường thành, nhưng lại vì không nghe rõ Tào lão bản rốt cuộc đang nói gì mà đi đi lại lại, Ngô Lương cười hì hì nói với y. "Mạt tướng không giống Ngô tướng quân, mạt tướng ra chiến trường là để giết địch phá trận, lập công dựng nghiệp." Trương Tập trong lòng vốn đã có chút bất mãn, đặc biệt khi thấy thái độ cà lơ phất phơ của Ngô Lương, trong lòng càng thêm bất bình, lập tức quay người chỉ vào năm trăm lẻ ba binh sĩ phía sau, dùng giọng điệu cứng rắn đáp trả: "Các huynh đệ này cũng vậy, nếu chỉ đứng sau trung quân phất cờ hò reo, thà giải tán chúng tôi về nhà còn hơn, ra chiến trường làm cái gì." Trước khi Ngô Lương đến, Trương Tập đã ngầm dò hỏi về hắn.

Nhưng do quan chức không cao, thông tin Trương Tập dò hỏi được cũng không chi tiết, chỉ biết Ngô Lương vốn là một tên lính đào ngũ, sau đó không biết thế nào lại trở thành thống lĩnh của một đội quân công tượng gọi là Phường Nhân Quân, rồi lại không hiểu sao được Tào lão bản ưu ái, nhất quyết muốn chiêu hắn làm con rể, vì chuyện này còn đến chỗ Hiến Đế xin cho hắn một chức Thái sử lệnh… Còn về quân công thì hoàn toàn không có.

Trong quân đội, quân công chiến công chính là sức thuyết phục.

Mà loại người như Ngô Lương vừa là lính đào ngũ, lại là một văn quan thăng tiến không dựa vào quân công chiến công, chính là loại người không được ưa thích nhất, không chỉ Trương Tập xem thường hắn, mà ngay cả những binh sĩ bên dưới cũng không thèm nhìn hắn bằng nửa con mắt.

Dù hắn là con rể tương lai của Tào lão bản, cũng sẽ không nhận được sự lễ độ và kính trọng, nhiều nhất chỉ là giữ mặt mũi là xong.

"Quan điểm của Trương giáo úy có chút phiến diện, ta cho rằng không phải chỉ có giết địch phá trận mới có thể lập công dựng nghiệp, đôi khi động não một chút, làm đúng một vài lựa chọn, cũng có thể không tốn một binh một tốt mà xoay chuyển càn khôn, lập công dựng nghiệp cũng không phải là chuyện khó." Ngô Lương cười hì hì nói.

Hắn sao lại không nghe ra sự khinh thường trong lời nói của Trương Tập?

Chỉ là lúc này hắn đang có chút buồn chán, lại thêm sau này hành quân còn phải thường xuyên tiếp xúc, nên cũng không để những chi tiết này trong lòng, ngược lại cảm thấy phó tướng dưới trướng là một kẻ thẳng ruột ngựa như vậy là chuyện tốt, ít nhất có suy nghĩ gì cũng không giấu giếm, mà sau này mình giở thủ đoạn cũng dễ dàng lợi dụng hơn. "Mạt tướng không có bản lĩnh của Ngô tướng quân." Trương Tập lập tức cười lạnh một tiếng, rồi nghiêm mặt nói: "Ngô tướng quân đã là do Minh công chỉ định đến, mạt tướng tự nhiên không dám nói gì, nhưng cũng xin Ngô tướng quân bớt làm chuyện bàn suông trên giấy, nếu sau này xảy ra chiến sự, Ngô tướng quân cứ ngồi yên trong quân trướng là được, mạt tướng tự sẽ dẫn người chém kẻ địch xâm phạm dưới ngựa, thắng thì công lao lớn nhất vẫn là của Ngô tướng quân, thua thì mạt tướng tự sẽ nhận tội, tất cả không liên quan đến Ngô tướng quân, thế nào?" Trương Tập cho rằng mình nói rất hàm súc, nhưng người tinh mắt sao lại không nghe ra, y hoàn toàn xem Ngô Lương là kẻ nhảy dù xuống để kiếm quân công, vì vậy y cũng không trông mong Ngô Lương có thể làm được gì, chỉ hy vọng một khi xảy ra chiến sự, Ngô Lương có thể ngoan ngoãn ngồi sang một bên, đừng có chỉ huy lung tung là được. "Hừ!

Ngươi nói chuyện kiểu gì thế?" Ngô Lương còn chưa đáp lại, Dương Vạn Lý đã không nghe nổi nữa, lập tức bước lên trừng mắt quát Trương Tập: "Ngô tướng quân mà ngươi cũng có tư cách khinh

thường sao?

Phi tướng Lữ Bố là ai ngươi nên nghe qua rồi chứ?

Người này chính là do Ngô tướng quân không tốn một binh một tốt tự tay bắt sống, ngươi thì là cái thá gì!" Nói xong Dương Vạn Lý lại nhìn về phía những binh sĩ sau lưng Trương Tập trông có vẻ cùng một giuộc, rồi lại nhổ một bãi nước bọt mắng: "Nhìn cái gì mà nhìn?

Ngô tướng quân chỉ là lười chấp nhặt với các ngươi thôi, chẳng lẽ còn không trấn áp được các ngươi sao?

Nói ra không sợ dọa chết các ngươi, nếu gặp nhau trên chiến trường, các ngươi tốt nhất nên cầu nguyện không phải là kẻ địch của Ngô tướng quân, nếu không chỉ bằng chút người của các ngươi, chưa đến một khắc đã bị Phường Nhân Quân chúng ta giết sạch, ngay cả cơ hội đầu hàng cũng không có!" "Ngươi dọa ai thế, Phường Nhân Quân chẳng qua chỉ là một đám quân thợ chơi bùn đất, còn chưa đến một khắc đã giết sạch chúng ta, thật sự coi chúng ta bị hổ dọa lớn à?" Lời vừa dứt, lập tức có người lớn tiếng chất vấn, có vẻ như muốn hùa theo. "Ha ha ha…" "Đừng chỉ nói khoác, chúng ta ở ngay đây, hay là ngươi mang Phường Nhân Quân đến thử xem?" "Chỉ sợ vừa nghe tin phải ra chiến trường, đám thợ đó đã sợ đến tè ra quần rồi!" "Ha ha ha ha ha, đến đi…" Trong lúc nhất thời, các binh sĩ sau lưng Trương Tập đều cười vang lên, những lời chế nhạo và khiêu khích không ngớt bên tai. "Các ngươi!" Dương Vạn Lý đi theo Ngô Lương luôn thuận buồm xuôi gió, tính tình tự nhiên cũng tăng lên, thấy đám người này lớn nhỏ không biết, không biết sống chết, lập tức nóng đầu suýt nữa rút binh khí ra. "Dương Vạn Lý." Ngô Lương giơ tay ngăn y lại, dùng ánh mắt ra hiệu y không được nói nữa, rồi mới nhìn về phía Trương Tập và những binh sĩ kia, lại cười hì hì nói: "Xem ra Trương giáo úy và các vị tướng sĩ đều là những hảo hán đã từng thấy máu trên chiến trường, có chút huyết tính và nóng nảy cũng là chuyện hết sức bình thường,

nhưng ta tin tưởng mọi người, một khi ra chiến trường, mỗi người đều nhất định sẽ bỏ qua mọi thành kiến, tất cả đều lấy tình nghĩa đồng bào làm trọng." Nói xong Ngô Lương lại nhìn Trương Tập, thi lễ cười nói: "Trương giáo úy, ta cũng rất xem trọng bản lĩnh cầm quân của ngươi, chuyến đi này xin Trương giáo úy đa tạ phiền lòng, vất vả rồi." "Chuyện này…" Thái độ của Ngô Lương hòa nhã như vậy, lại khiến kẻ thẳng tính như Trương Tập có chút không biết phải làm sao, ngẩn người một lúc mới do dự đáp lại bằng quân lễ: "Ngô tướng quân quá lời rồi, mỗ tướng tự sẽ tận tâm tận lực." "Xin bái lạy các vị tướng sĩ, thân gia tính mạng của Ngô mỗ đều trông cậy vào các vị, nếu lần này có thể bình an vô sự trở về, khi khải hoàn hồi triều, Ngô mỗ nhất định sẽ mở tiệc chiêu đãi các vị, lại chuẩn bị hậu lễ để tỏ lòng cảm tạ." Ngô Lương quay người lại lập tức thi lễ một cách khá trang trọng với các binh sĩ có mặt. "…" Những binh sĩ kia cũng bị Ngô Lương làm cho có chút không biết phải làm sao, nhưng lại không biết nên trả lời thế nào, nhất thời nhìn nhau, hiện trường im phăng phắc. "Còn ngẩn ra đó làm gì?

Để Ngô thái sử nghĩ chúng ta không biết lễ nghi sao?" Trương Tập quay người quát một tiếng. "Đa tạ Ngô thái sử…" Những binh sĩ kia lúc này mới phản ứng lại, cùng nhau thi quân lễ với Ngô Lương.

Dù lúc này suy nghĩ của họ không hoàn toàn nhất trí, nhưng khi thi lễ và cảm tạ Ngô Lương lại rất đồng đều, hoàn toàn là một trạng thái không hẹn mà gặp.

Thêm vào đó, trước đây Ngô Lương đã từng quan sát trang bị của đội quân này.

Mặc dù trang bị của họ chưa đạt đến mức độ tinh nhuệ và đầy đủ, nhưng trong doanh trại Tào cũng được coi là ở mức trung bình khá, sức chiến đấu tự nhiên cũng không quá yếu.

Vì vậy Tào lão bản tuyệt đối không phải tùy tiện giao cho Ngô Lương một đội quân năm trăm người, bộ đội có trình độ trang bị như vậy ít nhất cũng phải được tính vào hàng trực hệ của Tào lão bản, chỉ có điều có lẽ do quy mô không lớn, Trương Tập cũng chỉ là một nhân vật vô danh, chưa từng xuất hiện trong sử sách, nên trước đây không lọt vào tầm mắt của Ngô Lương mà thôi. "Không cần đa lễ, các vị cứ tự nhiên." Ngô Lương cười gật đầu với mọi người, rồi dẫn Dương Vạn Lý và hai mươi binh lính Phường Nhân Quân đi sang một bên, dù căn bản không nghe rõ cũng làm ra vẻ chăm chú lắng nghe Tào lão bản phát biểu hịch văn.

Lúc này Dương Vạn Lý mới lộ vẻ hổ thẹn, khẽ nói lời xin lỗi với Ngô Lương: "Công tử, ta biết vừa rồi có chút bốc đồng, thực sự không nên nói những lời đó, nhưng cũng tại bọn họ quá coi trời bằng vung, ta thực sự không nhịn được…" "Không sao." Ngô Lương thờ ơ nghiêng đầu cười nói: "Ngươi cũng không nói gì sai, chỉ là không phù hợp với phong cách hành sự khiêm tốn thường ngày của chúng ta thôi, vì vậy lần sau đừng có thật thà như vậy, kẻo bị người ta mò ra hết bài của mình." "Công tử nói rất phải." Dương Vạn Lý liên tục gật đầu tán thành, lại nói: "Nhưng chiêu lấy lùi làm tiến vừa rồi của công tử thật sự lợi hại, chỉ vài ba câu đã khiến bọn họ khó mà tiếp tục đối địch với chúng ta, mạt tướng đã học được rồi." "Chẳng qua chỉ là tạm thời không để mâu thuẫn leo thang thôi, tiếp theo bọn họ vẫn sẽ giữ khoảng cách với chúng ta, gần đây nếu không cần thiết, ngươi và người của chúng ta cũng cố gắng giảm bớt tiếp xúc với họ, để tránh xảy ra xung đột tương tự, biết chưa?" Ngô Lương nghiêm mặt nói. "Tuân lệnh." Dương Vạn Lý đáp.

Ngô Lương vốn không có ý định cầm quân, lần này hoàn toàn là bị Tào lão bản ép vịt lên giàn, vì vậy trước khi ra ngoài lần này, Ngô Lương đã tính sẵn kế hoạch làm một "kẻ ăn không ngồi rồi yên tĩnh".

Tóm lại, chuyện quân sự, hắn chắc chắn là có thể lười thì sẽ lười, có thể tránh xa thì sẽ tránh xa.

Vì vậy Trương Tập và đội binh mã này muốn làm gì, Ngô Lương cũng không có chút hứng thú, hắn chỉ hy vọng những ngày xuất chinh có thể sống thoải mái một chút.

Còn chuyện duy nhất có thể khiến Ngô Lương bận tâm bây giờ, cũng chỉ có trận chiến Uyển Thành trong lịch sử.

Điển Vi ở lại Trần Lưu chắc chắn sẽ không có chuyện gì, nhưng Tào lão bản, Tào Ngang và Tào Bẩm lại đang từng bước tiến vào hiểm cảnh, bánh xe lịch sử có thể nghiền nát họ bất cứ lúc nào. … Bên kia.

Trương Tập và binh lính dưới quyền cũng bắt đầu bàn tán nhỏ. "Tướng quân, tên họ Ngô này quả là người biết điều, nếu không phải hắn kịp thời nói lời hay ý đẹp, chúng ta sao có thể dung túng cho tên họ Dương kia hạ thấp chúng ta như vậy." Một tướng lĩnh khá tự đắc nói với Trương Tập. "Đúng vậy." Lại một người khác tiến lên cười nói: "Bây giờ ta càng nghi ngờ lời nói của tên họ Dương kia, Phi tướng Lữ Bố là người thế nào, làm sao có thể không tốn một binh một tốt mà bắt sống được, dù có chuyện đó thật, thì chắc chắn cũng là mèo mù vớ phải chuột chết, nhặt được của hời thôi." "…" Nhưng lúc này Trương Tập vẫn nhíu mày, nhìn bóng lưng của Ngô Lương ở phía không xa, dường như đang suy tư điều gì đó, nói: "Dù thế nào đi nữa, không có sự cho phép của ta, sau này khi ta giao thiệp với tên họ Ngô này, các ngươi tuyệt đối không được tùy ý xen vào, càng không được nói năng khiêu khích, bóng gió trước mặt hắn, hiểu chưa?" "Tại sao lại vậy?" "Tướng quân hà tất phải sợ hắn?" "Đúng vậy, hắn tuy được Minh công ưu ái, ở địa vị cao, nhưng xung phong phá trận vẫn phải dựa vào chúng ta, hắn có thể làm gì được chúng ta?" Các tướng sĩ đều nói với vẻ khá khinh thường. "Các ngươi vẫn còn xem nhẹ thế đạo

này, người ở địa vị cao mà có thể co được duỗi được như vậy, nếu là quân tử thì không sao, nhưng nếu là kẻ tiểu nhân lòng dạ hẹp hòi… thì sẽ giết người không thấy máu." Trương Tập vẻ mặt ngưng trọng nói. "!" Các tướng sĩ nghe vậy đều sững người.

Chuyện này dù họ chưa từng gặp qua, cũng đã ít nhiều nghe nói qua… người có thân phận như Ngô Lương, thực sự không cần tự mình ra tay, chỉ cần thổi gió bên tai Tào lão bản lúc quyết sách, là có khả năng đưa hơn năm trăm người bọn họ vào cảnh thập tử vô sinh, mà đây chỉ là một trong vô số cách làm đơn giản nhất mà thôi. "Vẫn là câu nói đó, không được đối đầu với người này, mặt mũi nên cho thì phải cho, lễ nghi nên có thì phải dâng lên, làm xong đồ ăn cũng phải mang cho hắn trước tiên." Trương Tập tiếp tục nói: "Tóm lại, bất kể hắn đến đây vì cái gì, trên danh nghĩa hắn đều là thống lĩnh của chúng ta, phải được hưởng đãi ngộ của thống lĩnh, chỉ khi tác chiến nghênh địch, chúng ta mới có thể tính khác, hiểu chưa?" … Nửa canh giờ sau.

Truyền lệnh binh cưỡi khoái mã lần lượt đến các doanh thông báo xuất phát.

Phường Nhân Quân và bộ của Trương Tập đi cùng nhau, lần này Phường Nhân Quân đi theo chỉ có ba chiếc xe ngựa, một chiếc có kiệu để ngồi, nhưng không có nữ quyến và người già trẻ nhỏ, Ngô Lương bình thường cũng không thích ngồi xe ngựa, nên dùng làm xe dự phòng để vận chuyển thương binh.

Hai chiếc xe ngựa còn lại đều là trang bị dự phòng của Phường Nhân Quân đã được chuẩn bị từ trước, còn lương thảo cũng không cần Phường Nhân Quân tự chuẩn bị, Tào lão bản có quân lương thảo chuyên trách.

Thế là suốt đường đi bình an vô sự.

Tào lão bản cũng không ra lệnh hành quân gấp, cứ như vậy đến

ngày thứ tư, đại quân cuối cùng cũng đến được rìa Nam Dương quận là Côn Dương (khu vực Bình Đỉnh Sơn hậu thế), đi tiếp về phía trước mấy chục dặm là khu vực do Trương Tú kiểm soát.

Nhưng lúc này theo hiểu biết của Ngô Lương về lịch sử, Trương Tú bây giờ chắc chắn đã sớm thu hẹp binh lực về Uyển Thành, Tương Huyện. "Trương Tú chắc sắp phái người đến đưa hàng thư rồi nhỉ?" Ngô Lương thầm nghĩ.

Trong lịch sử, lần nam chinh này của Tào lão bản, còn chưa đến nơi thì Trương Tú đã dẫn quân đầu hàng, sau đó Tào lão bản mới tinh trùng thượng não, sơ suất khinh địch, phải chịu một đòn nặng nề khó có thể chịu đựng.

Nhưng sử sách ghi lại, Trương Tú đáng lẽ phải đợi đến khi đại quân của Tào lão bản đến khu vực Dục Thủy mới đầu hàng.

Mà Côn Dương cách Dục Thủy ít nhất còn một ngày đường… Nghĩ đến đây, Ngô Lương đột nhiên lại nghĩ, liệu có khả năng sự phản bội của Trương Tú thực ra không liên quan đến người thím Trâu phu nhân, mà việc đầu hàng và phản bội vốn dĩ là cùng một kế liên hoàn nhắm vào Tào lão bản, chứ không phải là sự kiện ngẫu nhiên?

Suy cho cùng, từ một khía cạnh khác, Tào lão bản nạp Trâu phu nhân, chưa chắc đã không có ý định liên hôn để thắt chặt quan hệ với Trương Tú, đối với Trương Tú mà nói cũng chưa chắc đã là chuyện xấu… mà bản thân Tào lão bản trong lịch sử nạp không ít thiếp, và luôn đối xử với thân thuộc, con cái của thiếp thất như con mình, ít nhất công tác bề mặt làm rất tốt.

Nói đến kế hoạch, Ngô Lương lại nghĩ đến độc sĩ Giả Hủ, lúc này Giả Hủ chính là trí nang của Trương Tú, đặc biệt sau khi trải qua hai lần nam chinh của Tào lão bản, Trương Tú càng thêm nghe lời Giả Hủ, Giả Hủ nói đi về phía đông, Trương Tú tuyệt đối sẽ không đi về

phía tây.

Kết quả, sáng sớm ngày thứ hai, một tin tức phấn chấn lòng người đã truyền khắp doanh trại Tào – Trương Tú phái sứ giả đến đưa hàng thư!

Trên hàng thư nói, Trương Tú nghe tin đại quân của Tào lão bản áp sát, biết rõ sức mạnh của mình không thể chống cự, nên đành phải phái người đến cầu viện Lưu Biểu.

Nào ngờ Lưu Biểu lại từ chối xuất binh tương trợ, thế là Trương Tú tức giận quyết định vạch rõ ranh giới với Lưu Biểu, đầu hàng Tào lão bản.

Cùng lúc đó, cùng đầu hàng Tào lão bản còn có huyện lệnh của bảy huyện là Trĩ Huyện, Diệp Huyện, Đổ Dương, Vũ Âm, Bác Vọng. "Dương Vạn Lý, lấy bản đồ ra cho ta xem." Ngô Lương lập tức nói với Dương Vạn Lý. "Tuân lệnh." Dương Vạn Lý không lâu sau đã trải một tấm bản đồ da dê ra trước mặt Ngô Lương.

Ngô Lương lập tức nhìn vào các huyện các thành của Nam Dương quận được đánh dấu trên bản đồ da dê, sau đó tìm ra vị trí của những huyện thành đã đầu hàng này, lần lượt đối chiếu.

Rất nhanh, Ngô Lương đã phát hiện ra một điểm chung.

Bảy huyện thành này đều nằm trên con đường mà quân Tào phải đi qua để đến Uyển Thành, nếu bảy huyện thành này cố thủ không ra, Tào lão bản muốn nhổ từng thành một cũng phải tốn không ít sức lực. "Chuyện này…" Ngô Lương lập tức nhíu mày, ngửi thấy mùi âm mưu.

Chương 788

Trước đây khi đọc đoạn lịch sử này trên sử sách không nghĩ nhiều, nhưng bây giờ nắm được những tình hình thực tế này để nhìn nhận sự việc, sao lại có cảm giác như Trương Tú đang "mời quân vào hũ".

Chẳng lẽ phán đoán của mình đã đúng.

Từ đầu đây đã là độc kế do Trương Tú, Giả Hủ bày ra, họ thực ra muốn thực hiện hành động trảm thủ đối với Tào lão bản, đáng tiếc Tào lão bản mạng lớn, tuy mất đi Tào Ngang, Tào Bẩm và Điển Vi, nhưng bản thân lại sống sót thoát ra… Mà nếu kế hoạch của Trương Tú, Giả Hủ thành công, Tào lão bản một khi chết, doanh trại Tào chắc chắn sẽ rắn mất đầu, Trương Tú, Giả Hủ nhân lúc hỗn loạn tiến lên phía bắc thu gom tàn quân của Tào lão bản, liền có cơ hội một bước thay thế Tào lão bản, từ một tiểu quân phiệt chỉ có thể dựa dẫm vào người khác, biến thành đại lão đồng thời nắm giữ Thăng Long và Hiến Đế!

Nhưng vẫn còn một vấn đề.

Trong lịch sử không ghi lại việc Quách Gia có tham gia nam chinh hay không, nhưng lần này Quách Gia lại thật sự đi cùng, kế hoạch này dù có lừa được Tào lão bản, vậy liệu có lừa được quỷ tài Quách Gia không?

Đây đúng là một vấn đề.

Nhưng nhất thời cũng không dễ kiểm chứng, không thể nào chạy tới chỗ Quách Gia mà hỏi thẳng được?

Thậm chí việc nói bóng nói gió cũng có chút vấn đề, dù sao Quách Gia có thể trở thành "quỷ tài" lưu danh sử sách thì tuyệt đối không phải là một người bình thường đầu óc đơn giản, tự ý chạy đi thăm dò

hắn… Ngô Lương tuy cảm thấy mình không phải kẻ ngốc, nhưng cũng cho rằng làm vậy chẳng khác nào múa rìu qua mắt thợ.

Cho nên, cứ đi một bước xem một bước vậy, nếu không ảnh hưởng đến lợi ích của mình, chưa đến lúc không thể không ra tay, Ngô Lương vẫn tình nguyện làm một người ngoài cuộc không liên quan.

Ngoài ra Ngô Lương cũng có tư tâm của riêng mình.

Hiệu quả của dệt hoa trên gấm không bằng đưa than ngày tuyết.

Nếu sớm nhắc nhở Tào lão bản, Tào lão bản có thể sẽ chọn tin tưởng hắn mà không đến Uyển Thành nhận hàng, có thể sẽ sớm vạch trần độc kế của Trương Tú và Giả Hủ, từ đó khiến cho "trận chiến Uyển Thành" tổn thất thảm trọng trong lịch sử không còn xảy ra nữa.

Nhưng như vậy thì không có cách nào thể hiện một cách trực quan tầm quan trọng của Ngô Lương.

Còn nếu Ngô Lương có thể đột nhiên xuất hiện xoay chuyển càn khôn vào thời điểm mưa gió sắp đến, cảm giác mang lại cho người khác chắc chắn sẽ hoàn toàn khác, đối với Tào lão bản mà nói, Ngô Lương chính là ân nhân cứu mạng, tự nhiên cũng sẽ càng thêm trọng dụng hắn.

Thực ra trước lần nam chinh này, Ngô Lương đã sớm từ bỏ ý định lập công, không phải lo công cao át chủ, người như hắn không tham gia quân sự, làm toàn những việc không thể để người khác biết, tuyệt đối sẽ không xuất hiện tình huống công cao át chủ.

Hắn chỉ cảm thấy đã không còn cần thiết, dù sao cũng đã làm con rể Tào lão bản, địa vị của Ngô Lương trong Tào doanh đã vững chắc rồi.

Nhưng bây giờ.

Ngô Lương đột nhiên cảm thấy hắn vẫn nên tăng thêm sức nặng của mình trong lòng Tào lão bản, bởi vì hắn tạm thời vẫn chưa nhìn thấu mục đích Tào lão bản lần này nhất quyết muốn mang hắn đi nam chinh, để phòng Tào lão bản tiếp tục ép buộc hắn làm những việc trái với ý nguyện của mình, thậm chí có thể là những việc mà bản thân hắn không thể chấp nhận được, Ngô Lương cho rằng cần phải tiếp tục tăng thêm quyền phát ngôn của mình trước mặt Tào lão bản.

Dù sao.

Tào lão bản hiện tại đã không còn cần Phường Nhân Quân cung cấp lương hướng nữa, mà cái gọi là sử thư mà Ngô Lương lập chí biên soạn, đối với Tào lão bản mà nói cũng không có ý nghĩa tức thời.

Trong tình huống này, không ai có thể đảm bảo Tào lão bản sẽ không thay lòng. "Công tử, vấn đề bây giờ rất lớn sao?" Thấy sắc mặt Ngô Lương dần trở nên phức tạp, Dương Vạn Lý không khỏi có chút lo lắng hỏi. "Ồ, không có vấn đề gì, ta chỉ đang nghĩ đến một số chuyện khác." Ngô Lương cuối cùng cũng hoàn hồn, sau đó cuộn tấm bản đồ lại đưa cho Dương Vạn Lý, cười nói: "Mấy ngày gần đây ngươi thường xuyên đến trung quân đi dạo, nghe ngóng quyết sách bên phía Minh công, rồi thuận tiện quan sát Quách Gia một chút.

Người này trước đây chưa từng ra chiến trường, lần này cũng là lần đầu tiên theo Minh công xuất chinh, xem xem biểu hiện của hắn bây giờ thế nào." "Tuân lệnh." Dương Vạn Lý chắp tay đáp. "Đúng rồi, lần này chúng ta mang theo bao nhiêu 'Hàm Sa Xạ Ảnh'?" Ngô Lương trầm ngâm một lát rồi lại hỏi. "Hắc hỏa dược" chắc chắn không mang theo, thứ đó Ngô Lương đã nói với Tào lão bản là không còn, thì tuyệt đối sẽ không để nó xuất hiện trước mặt Tào lão bản lần nữa, thậm chí chưa đến thời khắc phi thường, cũng sẽ không xuất hiện ở Thăng Long. "Tổng cộng năm mươi bảy cái, đây là Tôn Nghiệp và Bách Lý Hương nghe tin công tử muốn xuất chinh, đã liên tục bận

rộn mấy ngày để chế tạo gấp một lô mới gom đủ số lượng này, có phải là không đủ không?" Dương Vạn Lý luôn cảm thấy sắc mặt của Ngô Lương vừa rồi không đơn giản, vẫn có chút lo lắng hỏi. "Đủ rồi, đâu cần dùng nhiều như vậy?" Ngô Lương khẽ gật đầu, cười nói: "Minh công lần này xuất chinh mang theo ba vạn binh mã, Trương Tú kia tính cả già yếu bệnh tật cũng chỉ có mấy ngàn binh mã, ưu thế lớn như vậy, chúng ta đứng một bên phất cờ hò reo còn thấy thừa, đâu cần phải tự mình ra trận, hơn nữa Trương Tú bây giờ không phải đã phái người gửi thư hàng rồi sao?

Chỉ cần Minh công chấp nhận đầu hàng của hắn, chính là không đánh mà khuất phục được người, đến đánh cũng không có mà đánh." "Công tử nói phải, là mạt tướng lo bò trắng răng." Dương Vạn Lý lúc này mới hơi yên tâm một chút, nhưng vẫn không nhịn được hỏi thêm: "Nhưng vừa rồi tại sao công tử lại cau mày, giống như gặp phải vấn đề khó khăn gì vậy?" "Ta chỉ đang sầu một chuyện: trận này thuận lợi như vậy, ta còn lập công thế nào đây?" Ngô Lương nhếch miệng cười nói. "…" Dương Vạn Lý nhất thời sững sờ, im lặng một lúc mới xin lệnh: "Chuyện này không phải chuyện nhỏ, mạt tướng là một kẻ thất phu cũng không thể hiến kế cho công tử, hay là mạt tướng đến trung quân đi dạo trước, có lẽ có thể mang về cho công tử một ít tin tức hữu dụng." … Rất nhanh Dương Vạn Lý đã mang tin tức trở về.

Tào lão bản đã vui vẻ chấp nhận thư hàng của Trương Tú và bảy huyện kia, còn khoản đãi sứ giả đến đưa tin, hiện nay những sứ giả này đã toàn bộ quay về báo tin cho Trương Tú và các huyện lệnh.

Hiện tại toàn quân tinh thần phấn chấn, Tào lão bản cũng ý chí hăng hái, đang lệnh cho mưu sĩ và tướng lĩnh dưới trướng xây dựng kế hoạch tiếp nhận đầu hàng.

Đợi kế hoạch được lập xong, Tào lão bản sẽ suất quân tiếp tục tiến lên, thẳng tiến đến Tương huyện và Uyển Thành do Trương Tú

trấn giữ, chỉ cần nắm được hai tòa thành này trong tay, Nam Dương chính là vật trong túi của ông ta.

Về Quách Gia.

Tin tức Dương Vạn Lý mang về lại khiến Ngô Lương vô cùng bất ngờ.

Cuộc nam chinh đến nay chưa đầy một tuần, Quách Gia vậy mà đã từ "hồng nhân" trở thành nhân vật bên lề bị các mưu sĩ và tướng lĩnh khác cùng nhau bài xích.

Thậm chí bây giờ khi Tào lão bản họp, Quách Gia rất ít có cơ hội mở miệng, mà một khi mở miệng thì nhất định sẽ bị các mưu sĩ và tướng lĩnh khác phản bác, hoàn toàn rơi vào cảnh công địch của Tào doanh.

Mà Tào lão bản thấy vậy cũng không lên tiếng ngăn cản.

Điều này trong mắt các mưu sĩ và tướng lĩnh khác chính là ngầm cho phép, thế là tự nhiên càng thêm không kiêng dè công kích bài xích hắn, đến nỗi hôm nay khi Tào lão bản cùng các mưu sĩ và tướng lĩnh xây dựng kế hoạch tiếp nhận đầu hàng, Quách Gia càng trực tiếp cáo bệnh nằm trong lều cả ngày, căn bản không tham gia, càng không phát biểu bất kỳ ý kiến nào. "Sao lại như vậy?" Ngô Lương có chút hoang mang.

Sử sách ghi chép Tào lão bản và Quách Gia đáng lẽ phải là vừa gặp đã thân, chỉ nói chuyện một lần đã công nhận lẫn nhau, ngay sau đó Quách Gia liền được Tào lão bản phong làm Quân sư tế tửu.

Chức vị Quân sư tế tửu này không hề thấp, đặt ở hậu thế chính là Tổng tham mưu trưởng, mưu sĩ đứng đầu không thể nghi ngờ.

Tào lão bản đã trọng dụng Quách Gia như vậy, sao lại có thể xuất hiện tình huống này trong quá trình nam chinh chứ?

Nhất là thái độ mập mờ của Tào lão bản.

Ông ta đã trọng dụng Quách Gia như vậy, thì nên gạt bỏ ý kiến của mọi người để cho Quách Gia cơ hội, từ đó chứng minh mắt nhìn của mình chứ, tại sao lại có thể làm như không thấy những lời công kích bài xích của các mưu sĩ và tướng lĩnh kia?

Ngô Lương nghĩ mãi không ra, đành phải đặt mình vào vị trí của Tào lão bản để suy nghĩ vấn đề này.

Nghĩ như vậy, hắn lại nghĩ ra một cách giải thích khá hợp lý: có lẽ chính vì hiện đang trong thời kỳ chinh chiến, Tào lão bản mới có phản ứng như vậy, bởi vì Tào lão bản đánh trận tuyệt đối không thể chỉ dựa vào một mình Quách Gia, người thực sự chấp hành quân lệnh vẫn là các mưu sĩ và tướng lĩnh dưới trướng, đặc biệt là những tướng lĩnh cầm quân ra trận, họ trực tiếp quyết định một quyền của Tào lão bản đánh ra có đúng vị trí không, có đủ sức mạnh không.

Vì vậy trong chuyện này, Tào lão bản phải công bằng, ít nhất không thể để các mưu sĩ và tướng lĩnh khác cảm thấy ông ta một mực thiên vị Quách Gia, càng không thể không để ý đến cảm nhận của những người này, nếu không nếu những người này vì vậy mà sinh lòng bất mãn, thì có thể gây ra loạn bất cứ lúc nào… Còn về Quách Gia.

Tào lão bản không thể nói giúp, chỉ có thể dựa vào chính hắn.

Hắn mới đến, chỉ dựa vào sự trọng dụng của Tào lão bản thì tuyệt đối không đi được lâu dài, phải lập được những công trạng vĩ đại có thể đè bẹp tất cả những người này, mới có thể thực sự xác lập địa vị của mình trong Tào doanh, nếu không sự bài xích như vậy sẽ không bao giờ chấm dứt, và sự trọng dụng của Tào lão bản cũng sẽ dần cạn kiệt trong sự tầm thường của hắn.

Đây có lẽ chính là nguyên nhân chủ yếu tạo nên cục diện hôm

nay… Nghĩ đến đây, Ngô Lương đột nhiên liên tưởng đến chính mình.

Hắn lúc đầu ở tiệc mừng công nhận biểu dương của Tào lão bản, Tào lão bản cũng tỏ ra như không liên quan, hoàn toàn để hắn tự do phát huy trong tiệc, có đè bẹp được các mưu sĩ và tướng lĩnh kia hay không, hoàn toàn dựa vào bản lĩnh của hắn.

May mà Ngô Lương là một người xuyên không, ở một số phương diện có ưu thế tuyệt đối, lại thêm mặt hắn đủ dày, vô sỉ lên thì ít ai là đối thủ, chỉ cần phát huy một chút đã cướp hết mọi sự chú ý trong tiệc mừng công, khiến kẻ khiêu khích dù không cam tâm cũng chỉ có thể chịu thua.

Ngoài ra, Ngô Lương bình thường không tham gia quân sự chính sự, cơ bản không giao thiệp với các mưu sĩ tướng lĩnh này.

Điều này cũng giúp Ngô Lương tiết kiệm được rất nhiều công sức đấu võ mồm với họ, nếu không những chuyện Quách Gia trải qua trong hội nghị quân sự của Tào lão bản, Ngô Lương chắc chắn cũng sẽ thường xuyên trải qua, chỉ riêng việc đấu đá nhau cũng đủ khiến hắn mệt mỏi cả thể xác lẫn tinh thần.

Mà từ tình hình hiện tại xem ra.

Quách Gia rõ ràng đã bị đả kích không nhỏ.

Nhưng Ngô Lương tin rằng Quách Gia tuyệt đối có thể vượt qua, nếu không hắn đã không thể trở thành "quỷ tài" lưu danh sử sách, chỉ là rốt cuộc phải đến lúc nào… Ngô Lương lại nghĩ đến một đoạn ghi chép khác trong sử sách — chính là "thập thắng thập bại luận" nổi tiếng của Quách Gia.

Mà bối cảnh lịch sử xuất hiện "thập thắng thập bại luận", chính là lúc Tào lão bản vừa trải qua thất bại ở Uyển Thành trong cuộc nam chinh Trương Tú, Viên Thiệu viết thư sỉ nhục.

Trước đó Tào lão bản có thể nói là ý chí hăng hái, còn sau đó, đặc biệt là sau khi xem thư sỉ nhục của Viên Thiệu, Tào lão bản đang trong cơn đau mất con cuối cùng cũng nghi ngờ năng lực của mình, cho rằng bản thân như vậy căn bản không có tư cách đối đầu với Viên Thiệu.

Cùng lúc đó.

Tào doanh trên dưới cũng là một mảnh bi quan, sĩ khí xuống đến cực điểm, có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

Chính vào lúc này, Quách Gia đã đưa ra "thập thắng thập bại luận" cho Tào lão bản.

Nội dung cụ thể của "thập thắng thập bại luận" thì không cần kể lại, điều Ngô Lương nghĩ đến thực ra là những ghi chép sau đó, bởi vì trước đó, tuy Quách Gia trực tiếp được Tào lão bản phong làm Quân sư tế tửu, nhưng lại không có ghi chép về sự tương tác giữa hai người, còn sau "thập thắng thập bại luận", Tào lão bản gần như mỗi lần chiến sự đều nhất định sẽ thỉnh giáo ý kiến của Quách Gia, và quá trình đều được sử sách ghi lại vô cùng chi tiết.

Vì vậy Ngô Lương có lý do để suy đoán.

Quách Gia có thể là sau trận chiến Uyển Thành, mới thực sự ngồi vững chức "Quân sư tế tửu", thực sự trở thành người đứng đầu không thể tranh cãi trong đoàn trí nang của Tào doanh.

Nếu như vậy, đây chính là một cuộc đấu tranh chính trị. "Trận chiến Uyển Thành" chính là sân đấu của cuộc đấu tranh chính trị này, Quách Gia cũng chính là cần một trận thảm bại này của Tào lão bản, mới có thể triệt để đè bẹp những mưu sĩ và tướng lĩnh lão làng trong Tào doanh… Chỉ là cái giá này đối với Tào lão bản mà nói quả thực quá nặng, ông ta có thể không quan tâm đến Điển Vi, cũng có thể không quan tâm đến Tào Bẩm, nhưng trưởng tử Tào Ngang thì tuyệt

đối không thể không quan tâm!

Như vậy, quỷ tài Quách Gia tham gia cuộc nam chinh này, trận chiến Uyển Thành lại vẫn thất bại thảm hại như vậy dường như cũng có thể giải thích được rồi.

Rất có thể đây cũng là một phần kế hoạch của Quách Gia!

Hắn tuy không phải là người mưu hoạch trận chiến Uyển Thành, nhưng có thể làm như không thấy sự nguy hiểm trong đó, càng có thể không đi nhắc nhở Tào lão bản, chỉ để giúp mình giành chiến thắng trong cuộc đấu tranh chính trị này.

Dù sao người của Tung Hoành gia, từ trước đến nay chỉ quan tâm đến thắng bại của cuộc "trò chơi" này, chỉ hưởng thụ niềm vui bày mưu tính kế, để đạt được mục đích đó, họ có thể hy sinh tất cả, ngay cả bản thân mình cũng nằm trong phạm vi có thể hy sinh. … Ngày thứ hai, lính truyền lệnh đã truyền đến mệnh lệnh mới nhất của Tào lão bản — nửa canh giờ sau xuất phát, mục tiêu Uyển Thành! "Cái gì cần đến vẫn phải đến…" Ngô Lương thở dài một hơi, quay lại nói với Dương Vạn Lý: "Dương Vạn Lý, đi thông báo cho Trương Tập chỉnh trang, nửa canh giờ sau xuất phát, theo đại quân đến Uyển Thành." "Tuân lệnh." Dương Vạn Lý đáp một tiếng rồi định đi truyền lệnh. "Còn nữa, bảo Trương Tập có rảnh thì đến gặp ta, ta có chuyện muốn thương lượng với hắn." Cuối cùng Ngô Lương lại nói thêm một câu.

Cứ như vậy, đợi đến khi lều trại và bếp núc đều đã thu dọn xong, đội ngũ đã tập hợp lại có thể xuất phát bất cứ lúc nào, Trương Tập mới đủng đỉnh đi đến trước mặt Ngô Lương, hành lễ nói: "Ngô tướng quân, ngài gọi mạt tướng đến có việc gì?" "Trương giáo úy, ngươi đã từng nghe câu 'mắt trái giật tài, mắt phải giật tai' chưa?" Ngô Lương dụi mắt phải hỏi. "Mạt tướng kiến thức nông cạn, chưa từng nghe qua cách nói này." Trương Tập nghiêm mặt đáp. "Chưa nghe cũng

không sao, ta chỉ muốn nói với ngươi, vừa rồi sau khi nhận được mệnh lệnh của Minh công quyết ý suất đại quân đến Uyển Thành, mắt phải của ta cứ giật liên hồi, e rằng đây không phải là điềm lành gì." Ngô Lương ra vẻ nghiêm trọng nói. "Ý của Ngô tướng quân là Trương Tú đầu hàng có thể có gian trá?" Trương Tập nhíu mày, rõ ràng có vẻ không tin lắm. "Không giấu Trương giáo úy, nhà ta là thế gia kê đồng một mạch tương truyền, chuyện khác không nói, đối với điềm báo sắp xảy ra này lại cực kỳ mẫn cảm." Ngô Lương lại cố ý chớp mắt phải liên tục nói: "Bây giờ mắt phải của ta giật như thế này, chỉ sợ chuyện này không phải chuyện nhỏ, đây là cơ hội ngàn năm có một, Trương giáo úy cần chuẩn bị trước, có thể lập công dựng nghiệp hay không là xem lần này cả đấy." "…" Trương Tập lại bĩu môi, không đáp lời, bởi vì động tác chớp mắt của Ngô Lương thực sự quá giả, khó mà khiến người ta tin được. "Ngươi không tin ta?" Ngô Lương khinh khỉnh nói.

Chương 789

"Mạt tướng không dám." Trương Tập trả lời qua loa. "Ngươi chính là không tin ta." Ngô Lương cười nói: "Hay là chúng ta đánh cược đi, nếu ta có thể chứng minh Uyển Thành có biến, ngươi phải dẫn binh sĩ dưới trướng vô điều kiện phối hợp hành động với ta, đến lúc đó hóa giải được nguy cơ này, ngươi và các tướng lĩnh dưới trướng cũng là công thần lập công bất thế, Minh công tất sẽ đại gia phong thưởng, thế nào cũng không thiệt." "Vậy nếu Ngô tướng quân sai thì sao?" Trương Tập nghe những lời này của Ngô Lương đã chuẩn bị đồng ý, dù sao vụ cá cược này đối với hắn trăm lợi mà không một hại, nhưng nghĩ lại đã là cá cược thì phải có thắng thua, thế là lại hỏi ngược lại một cách lửng lơ. "Nếu ta sai, từ nay mọi quyết sách trong quân đều do Trương giáo úy quyết định, ta tuyệt không nói thêm nửa lời, ngoài ra, sau đó ta còn sẽ nói tốt cho Trương giáo úy trước mặt Minh công, đảm bảo Trương giáo úy thăng quan một cấp, thế nào?" Ngô Lương nghiêm mặt nói. "Ngô tướng quân nói thật chứ?" Trương Tập dù cố làm ra vẻ bình tĩnh, lúc này cũng không kiềm được vẻ vui mừng trên mặt, vội vàng xác nhận. "Quân tử nhất ngôn tứ mã nan truy, nếu ta vi phạm lời này, liền như khúc tre này!" Nói xong Ngô Lương tiện tay cầm một khúc tre, "rắc" một tiếng bẻ gãy vứt xuống đất. "Được!

Đã như vậy, mạt tướng xin tin Ngô tướng quân một lần!" Trương Tập gật đầu đáp: "Từ hôm nay cho đến trước khi rời khỏi Uyển Thành, mạt tướng và binh sĩ dưới trướng tùy Ngô tướng quân điều khiển, Ngô tướng quân có cần mạt tướng phối hợp gì cứ việc nói là được." Cái gọi là cá cược này của Ngô Lương, đối với hắn mà nói không khác gì "song thắng", là "thắng hai lần" của hắn.

Nếu Uyển Thành có biến, hắn có thể trở thành người xoay chuyển càn khôn, công lao đó tự nhiên không cần phải nói.

Nếu Uyển Thành không có biến, hắn cũng có thể thăng quan, dù sao Ngô Lương là con rể tương lai của Tào lão bản, chỉ cần chịu nói tốt cho hắn trước mặt Tào lão bản, khiến hắn thăng quan một cấp chắc cũng không phải chuyện khó.

Tóm lại dù thế nào, Trương Tập cũng tuyệt đối lời chứ không lỗ.

Còn có gì phải do dự nữa? "Vậy thì làm phiền Trương giáo úy rồi, từ hôm nay xin Trương giáo úy đốc thúc tướng sĩ dưới trướng nghiêm trận chờ lệnh, đặc biệt là sau khi đến Uyển Thành, càng không thể lơ là, phải đảm bảo có thể hành động bất cứ lúc nào." Ngô Lương dặn dò. "Xin Ngô tướng quân yên tâm, chuyện này cứ giao cho mạt tướng." Trương Tập đáp một tiếng, rồi vui vẻ đi chấp hành việc xuất phát.

Nhìn bóng lưng của người này, Dương Vạn Lý trong lòng lại có chút không hiểu, không nhịn được ghé sát vào Ngô Lương hỏi: "Công tử, tại sao ngài lại lập một ván cược như vậy với hắn, ván cược này xem ra chỉ có lợi cho hắn, đối với chúng ta lại không có chút lợi ích nào cả?" "Sao lại không có lợi ích?

Khiến những người này cam tâm tình nguyện để ta sử dụng, đây chính là lợi ích lớn nhất." Ngô Lương cười nói.

Binh sĩ Phường Nhân Quân bên cạnh hắn vẫn còn quá ít, vẻn vẹn hai mươi người cũng chỉ miễn cưỡng đủ để thực hiện nhiệm vụ hộ vệ, căn bản không thể phân người đi làm việc khác, càng đừng nói là đi làm những việc lớn.

Vì vậy làm thế nào để nhanh chóng lôi kéo Trương Tập đã trở thành một việc vô cùng quan trọng.

Ngô Lương lười chơi bài tình cảm với hắn, cũng không có kiên nhẫn dùng mị lực và năng lực của mình để từ từ khiến hắn khuất phục, trong tình huống này, ván cược này tự nhiên cũng trở thành phương thức đơn giản và trực tiếp nhất, khiến đội quân dưới tay Ngô Lương lập tức trở nên thuận tay hơn. "Nhưng mà công tử, ngài thật sự lại lên đồng, xác định lần này đến Uyển Thành thật sự sẽ xảy ra biến cố sao?" Dương Vạn Lý tuy không còn băn khoăn về vấn đề này, nhưng lại hỏi một vấn đề khác quan trọng hơn. "Ừm." Ngô Lương khẽ gật đầu, cười nói: "Nhưng không cần để trong lòng, ta trong lòng đã có vạn toàn chi sách, đến lúc đó nếu Trương Tú dám hành động thiếu suy nghĩ, ta nhất định có thể tiên phát chế nhân." … Chuyện này cứ thế được quyết định.

Tiếp theo Tào lão bản suất lĩnh đại quân thẳng tiến, chỉ dùng chưa đến hai ngày đã đến Uyển Thành, trong thời gian đó không xảy ra bất kỳ sự cố bất ngờ nào.

Tào lão bản lệnh cho đại quân đóng trại ngoài thành, còn mình thì dẫn một bộ phận tướng lĩnh và bộ đội thân tín vào trong thành, ngay đêm đó đã tổ chức một bữa tiệc, mời Trương Tú và các bộ tướng cùng tham dự.

Những chi tiết này gần như giống hệt với quá trình trong sử sách.

Ngô Lương và bộ hạ của Trương Tập cũng được Tào lão bản gọi vào thành, nhưng người có tư cách tham gia bữa tiệc này lại chỉ có một mình Ngô Lương, Dương Vạn Lý và Trương Tập đều ở nơi đóng quân trong thành nghỉ ngơi.

Nhưng vấn đề không lớn.

Bữa tiệc này do Tào lão bản tổ chức, lại ở địa bàn của người khác, đương nhiên đã sớm làm tốt công tác phòng vệ, Ngô Lương không cần Dương Vạn Lý và Phường Nhân Quân bảo vệ bên cạnh.

Trong tiệc.

Ngô Lương cuối cùng cũng đã gặp được ba nhân vật quan trọng phía Trương Tú trong trận chiến Uyển Thành: Trương Tú, Giả Hủ, và một thiên tướng tên là Hồ Xa Nhi.

Trương Tú tuổi không lớn, khoảng chừng ba mươi tuổi, có một khuôn mặt chữ điền khá vuông vức, mặc một thân giáp trụ trông khá có khí thế, nhưng nếu cởi bỏ giáp trụ đặt vào trong đám đông, thì thuộc loại người bình thường rất khó gây chú ý, ngoại hình không có gì đặc biệt; Giả Hủ thì là một lão già gầy cao, tóc và râu đã hoa râm.

Người thời này phổ biến trông già hơn tuổi, mà theo Ngô Lương biết, Giả Hủ bây giờ thực ra cũng chỉ khoảng năm mươi tuổi, điều đáng chú ý là đôi mắt tam giác hơi xếch lên của Giả Hủ… Ngô Lương không rành tướng mạo, nhưng cũng biết mắt tam giác không phải là tướng tốt gì, không phải nói là mệnh không tốt, mà là phẩm đức và lòng dạ bên trong có thể có chút không tốt, cũng không biết có phải do hắn có thành kiến từ trước, đã định sẵn tính cách cho vị "độc sĩ" nổi danh ở hậu thế này hay không; thiên tướng tên Hồ Xa Nhi kia thì là người nổi bật nhất trong ba người.

Chiều cao của người này lại không kém Điển Vi bao nhiêu, thân hình trông lại còn vạm vỡ hơn Điển Vi, trông như là phiên bản to hơn một chút của Điển Vi, chỉ cần đứng ở đó đã mang lại cho người ta một cảm giác áp bức vô hình.

Còn về việc Hồ Xa Nhi dùng binh khí gì thì tạm thời không biết được, bởi vì tiệc của Tào lão bản không cho phép mang binh khí, trừ những thân vệ phụ trách công tác hộ vệ, ngay cả Ngô Lương cũng không ngoại lệ, đành phải để lại đồng chủy thủ ở bên ngoài.

Theo sử sách ghi chép, Hồ Xa Nhi cũng là một trong những nguyên nhân khiến Trương Tú hàng rồi lại phản.

Bởi vì Tào lão bản sau khi gặp Hồ Xa Nhi đã vô cùng tán thưởng sự dũng mãnh của hắn, thế là đối xử đặc biệt với hắn, đặc biệt ban thưởng một ít hoàng kim cho hắn, trong đó tự nhiên không thiếu ý lôi kéo, hành động này cũng khiến Trương Tú nghi ngờ bất an, lo lắng Tào lão bản định lợi dụng Hồ Xa Nhi để khống chế ngược lại mình. "Vũ Cử, không ngờ dưới trướng ngươi lại có một viên lực sĩ như vậy!" Quả nhiên, Tào lão bản sau khi gặp Hồ Xa Nhi lập tức hai mắt sáng rực, vừa nhìn từ trên xuống dưới tráng hán này, vừa cười ha hả nói với Trương Tú. "Tào tướng quân, người này tên là Hồ Xa Nhi, từng là tướng tài đắc lực dưới trướng của thúc phụ ta, nay cũng là cánh tay phải không thể thiếu của ta." Trương Tú hành lễ, cúi đầu thuận mắt giới thiệu một phen cho Tào lão bản, còn câu cuối cùng "không thể thiếu", tự nhiên cũng là cố ý nói cho Tào lão bản nghe. "Ừm." Tào lão bản cũng không nói gì nhiều, chỉ gật đầu ra hiệu với Hồ Xa Nhi, rồi lại nhìn về phía Giả Hủ đang đứng bên trái Trương Tú, cười hỏi: "Chắc vị này chính là Giả Văn Hòa Giả thượng thư phải không?" Giả Hủ từng nhậm chức dưới trướng con rể của Đổng Trác là Ngưu Phụ, sau này Đổng Trác bị giết, Ngưu Phụ cũng chết theo, lúc đó Vương Doãn và Lữ Bố thanh toán dư đảng của Đổng Trác, Lý Giác, Quách Tỵ trong lòng bất an, đều định trốn khỏi Trường An, lúc này Giả Hủ đã đứng ra hiến kế, khuyên những người này phản công Trường An đánh một trận quyết định.

Lý Giác, Quách Tỵ làm theo kế, quả nhiên phản công thành công, không chỉ giết được Vương Doãn đang nắm quyền, mà còn đánh cho Lữ Bố chỉ còn lại hơn trăm kỵ binh tháo chạy tán loạn.

Cũng là lúc đó, Lý Giác, Quách Tỵ định phong Giả Hủ làm hầu.

Giả Hủ từ chối.

Hai người lại muốn phong Giả Hủ làm Thượng thư phó xạ.

Giả Hủ lại từ chối.

Cuối cùng Lý Giác, Quách Tỵ đành phải tuân theo ý nguyện của Giả Hủ, phong hắn làm Thượng thư, danh xưng "Giả thượng thư" cũng từ đó mà ra.

Và sau khi trải qua sự kiện đó, thái độ của Lý Giác, Quách Tỵ và các bộ hạ cũ khác của Đổng Trác đối với Giả Hủ cũng thay đổi, họ một mặt tôn kính Giả Hủ, một mặt cũng kiêng kỵ trí mưu của Giả Hủ, cho dù sau này những người này xuất hiện nhiều mâu thuẫn nội bộ, thường xuyên công sát lẫn nhau trong thành Trường An, nhưng vẫn rất nể mặt Giả Hủ, không dám quá càn rỡ.

Nhưng có lẽ Giả Hủ đã sớm nhìn ra đám ô hợp này khó thành đại sự, không lâu sau hắn liền nhân lúc loạn lạc từ quan rời khỏi Trường An, mấy lần chuyển dời đến chỗ đồng hương Trương Tú, từ đó hiến kế cho hắn. "Không dám nhận, ra mắt Tào tướng quân." Giả Hủ tiến lên hành lễ nói. "Sao lại không dám nhận, uy danh của Giả thượng thư ta sớm đã như sấm bên tai, nay được tận mắt chứng kiến, khí chất và phong thái quả nhiên danh bất hư truyền." Tào lão bản hoàn lễ cười nói.

Tiếp đó dưới sự tháp tùng của Tào Ngang và Tào Thuần, Tào lão bản lại gặp gỡ từng người gia tướng dưới trướng Trương Tú.

Nhưng lần này không có Điển Vi, khí thế bên phía Tào lão bản rõ ràng đã thấp hơn một bậc so với ghi chép trong sử sách, dù sao theo Ngô Lương biết, trong lịch sử khi Tào lão bản và Trương Tú gặp nhau uống rượu, mỗi khi đến một người, Điển Vi liền cầm binh khí đứng sau lưng nhìn chằm chằm, khiến cho đến khi tiệc rượu kết thúc, Trương Tú và những người khác đều không dám ngẩng đầu nhìn.

Nhưng so với đó, thiếu đi tầng áp bức này, không khí của bữa tiệc lần này cũng tốt hơn rất nhiều.

Sau khi chào hỏi một lượt như vậy, bữa tiệc chính thức bắt đầu.

Ngô Lương không phát hiện có gì bất thường, thế là sự chú ý lại chuyển sang Quách Gia ở phía đối diện.

Lúc này Quách Gia đang ngồi sau một chiếc bàn nhỏ bên phải Tào lão bản, từ đầu đến cuối không nói một lời, chỉ một mình uống rượu buồn như không có ai xung quanh, một thái độ lạnh lùng xa cách người khác ngàn dặm.

Mà các mưu sĩ tướng lĩnh Tào doanh ngồi gần hắn, cũng không có ai mời rượu hắn, dường như coi hắn không tồn tại. "Xem ra tin tức Dương Vạn Lý dò hỏi được không giả, lúc này Quách Gia quả nhiên bị cả Tào doanh bài xích, nếu không có thủ đoạn phi thường, tình cảnh này trong thời gian ngắn e rằng rất khó thay đổi, chức Quân sư tế tửu chắc chắn không làm được lâu." Ngô Lương trong lòng thầm tính toán.

Hơn nữa với sự hiểu biết của hắn về Tào lão bản, lúc này Tào lão bản chắc chắn sẽ không ra mặt can thiệp, tất cả chỉ có thể dựa vào chính Quách Gia, nếu hắn ngay cả cửa ải này cũng không vượt qua được, tự nhiên cũng khó có thể gánh vác trách nhiệm của Hí Chí Tài.

Trong bầu không khí này.

Bữa tiệc rất nhanh đã qua được một nửa, Tào lão bản hôm nay tâm trạng tốt, cũng uống nhiều hơn một chén, trên mặt dần hiện ra chút men say.

Lúc này người của Tào doanh và bộ hạ của Trương Tú cũng đã quen biết hơn một chút, dưới tác dụng của rượu, nói chuyện đã không phân biệt ngươi ta, cùng nhau nói những chuyện phiếm.

Ngô Lương nhân lúc này cầm chén rượu đến bên cạnh Quách Gia, ngồi xuống cười ha hả nói: "Quách tế tửu, ta kính ngài một chén,

mời." "Ừ." Quách Gia nhìn hắn một cái, cũng không nói lời thừa, liền cầm chén rượu ngửa cổ uống cạn.

Ngô Lương uống cạn chén của mình, lại cười nói: "Quách tế tửu trông có vẻ tâm trạng không tốt, có phải có tâm sự gì không?" "Ngô thái sử lo nhiều rồi, ta ở bên cạnh Minh công ăn ngon ngủ tốt, đâu có tâm sự gì, chỉ là gần đây đi đường mệt mỏi, có chút uể oải mà thôi." Quách Gia lại rót cho mình một chén rượu, lúc này mới liếc nhìn chén rượu của Ngô Lương, ý hỏi hắn có muốn nữa không. "Làm phiền rồi." Ngô Lương đẩy chén rượu về phía trước, rồi lại cười nói: "Không chỉ Quách tế tửu cảm thấy mệt mỏi, ta cũng vậy, đây chính là lý do ta không muốn tham gia chiến sự, lần này nếu không phải Minh công yêu cầu, ta ở Trần Lưu không biết thư thái đến mức nào." "Ngô thái sử, ngài thấy Giả Văn Hòa kia thế nào?" Quách Gia lại đột nhiên hỏi một câu không liên quan. "Hắn?" Ngô Lương quay đầu nhìn về phía Giả Hủ đang mời rượu, giả vờ ngây ngô nói: "Không rõ lắm, nghe nói người này không đơn giản, ngay cả Lý Giác, Quách Tỵ cũng phải kính sợ hắn, cũng không biết lời đồn là thật hay giả." "Là thật, theo ta thấy hắn chính là người thông minh nhất thiên hạ, mắt nhìn độc đáo, hành sự quyết đoán, lại giỏi minh triết bảo thân, có thể bằng sức một người làm loạn cả Trường An, rồi lại toàn thân rút lui khỏi cục diện hỗn loạn ở Trường An, đủ để thấy được năng lực của hắn." Quách Gia nheo mắt nói, trong giọng nói không thiếu vẻ thán phục. "Nói như vậy, Minh công nay có được người này, lại có Quách tế tửu cùng phò tá, há chẳng phải thiên hạ không ai địch nổi sao?" Ngô Lương tiếp tục giả vờ ngây ngô. "Ngô thái sử thật biết nói chuyện, năng lực của Giả Văn Hòa đã được người trong thiên hạ chứng kiến, còn ta chẳng qua chỉ là một kẻ vô danh, sao có thể so sánh với hắn được?" Quách Gia nhìn về phía Ngô Lương nói: "Ngô thái sử không phải là cố ý đến châm chọc ta đấy chứ?" "Nào dám." Ngô Lương cười nói: "Quách tế tửu hẳn đã nghe người ta nói ta có chút hiểu biết về

huyền học, đối với tướng mạo cũng có chút nghiên cứu, ta cũng không giấu giếm nữa, thực ra ta đã sớm nhìn ra Quách tế tửu có tài năng kinh thế trong lòng, chỉ là còn trẻ, chưa có được cơ hội để thể hiện năng lực mà thôi, vì vậy ta vô cùng chắc chắn, chỉ cần thời gian, thành tựu của Quách tế tửu tuyệt đối không dưới Giả Hủ." "Ha ha ha ha." Trên mặt Quách Gia cuối cùng cũng hiện ra chút ý cười, sau đó có chút tự giễu nói: "Ta bây giờ cuối cùng cũng hiểu tại sao Ngô thái sử có thể có được địa vị như vậy trong Tào doanh rồi, người nói chuyện dễ nghe như Ngô thái sử quả thực hiếm thấy, ta mà được một phần mười của Ngô thái sử thì tốt rồi." "Ta không nói đùa với Quách tế tửu, càng không phải nói những lời dễ nghe." Ngô Lương nghiêm túc nói: "Ta còn nhìn ra, cơ hội để Quách tế tửu thể hiện năng lực sẽ đến sau khi trở về Trần Lưu lần này, không tin chúng ta cứ chờ xem." "?" Lời này vừa ra, ý cười trên mặt Quách Gia trong nháy mắt cứng lại, nhìn chằm chằm vào mắt Ngô Lương mở miệng hỏi: "Ngoài những điều này, Ngô thái sử còn nhìn ra được gì nữa?" Đúng vào lúc này. "Phụ thân!

Người sao vậy phụ thân?!" "Mạnh Đức ca ca!" Trong sảnh đột nhiên vang lên một trận xôn xao.

Ngô Lương và Quách Gia đồng thời quay đầu nhìn về phía nơi xôn xao, chỉ thấy Tào lão bản không biết vì sao đột nhiên hai mắt nhắm nghiền ngã vào lòng Tào Ngang, Tào Ngang và Tào Thuần đang một mặt lo lắng gọi ông ta.

Trong nháy mắt, yến tiệc vốn ồn ào bỗng trở nên im phăng phắc. "???" "!!" Tất cả mọi người đều quay đầu nhìn về phía Tào lão bản đột nhiên bất tỉnh, vẻ mặt ai nấy đều vô cùng phức tạp, nhưng nhiều hơn cả là không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Ngô Lương cũng vội vàng đặt chén rượu xuống, nhanh chân bước tới gần.

Tào Thuần lúc này vẫn vô cùng cảnh giác, thấy có người đến gần liền lập tức đặt tay lên vũ khí, nhưng khi thấy người tới là Ngô Lương mới hơi thả lỏng một chút. "Tử Hòa huynh, Minh công bị làm sao vậy?" Ngô Lương quan tâm hỏi. "Ta cũng không rõ, chỉ biết một nén hương trước, Mạnh Đức ca ca từng nói với ta là hơi đau đầu, cứ ngỡ là do uống nhiều rượu, bèn bảo ta cho người đi nấu trà giải rượu.

Giờ trà cũng đã uống rồi, lại đột nhiên ngất đi không một dấu hiệu nào." Tào Thuần mặt mày khổ sở, kể chi tiết cho Ngô Lương. "Đau đầu?" Ngô Lương nghĩ ngay đến chứng đau đầu kinh niên của Tào lão bản.

Nhưng theo những gì Ngô Lương biết, chứng bệnh này ở hậu thế còn gọi là đau nửa đầu.

Tuy rằng khi bệnh đau đầu phát tác thì vô cùng thống khổ, người bị nặng thậm chí còn không nhịn được mà dùng đầu đập vào tường để giảm đau, nhưng trong tình huống thông thường thì sẽ không đến mức khiến người ta trực tiếp ngất đi, đặc biệt là kiểu ngất đột ngột như thế này.

Mà triệu chứng "đột nhiên ngất xỉu" này, thường là do trong não mọc ra dị vật, chèn ép dây thần kinh và mạch máu khiến một phần chức năng của đại não đột ngột tê liệt... cũng chính là thứ mà hậu thế thường gọi là "u não".

Tuy nhiên, "u não" cũng chia làm lành tính và ác tính.

Chương 790

Ngô Lương đương nhiên không có khả năng xác định triệu chứng của Tào lão bản có phải do u não gây ra hay không, nhưng tình hình trước mắt nếu thực sự liên quan đến u não, thì chắc chắn phải là u não lành tính.

Bởi vì trong lịch sử, Tào lão bản vẫn sống đến tận năm 220 Công nguyên, tức là còn hơn hai mươi năm tuổi thọ nữa.

Người mắc u não ác tính căn bản không thể sống lâu như vậy, càng đừng nói đến việc có thể tự mình thống lĩnh quân đội tấn công Kinh Châu vào năm cuối đời như Tào lão bản.

Nói đến u não, phương án điều trị của Hoa Đà được hư cấu trong «Tam Quốc Diễn Nghĩa» đột nhiên lại trở nên hợp lý, bởi vì ngay cả ở hậu thế khi điều trị u não lành tính, người ta cũng áp dụng phương pháp phẫu thuật ngoại khoa để cắt bỏ.

Nhưng tình tiết này dù sao cũng chỉ là hư cấu, với trình độ y học thời đại này, căn bản không thể hoàn thành phẫu thuật mở sọ.

Lịch sử chân thực là sau khi Hoa Đà xem bệnh cho Tào lão bản, chỉ nói với ông rằng "bệnh này trong thời gian ngắn rất khó chữa khỏi, cho dù điều trị lâu dài cũng chỉ có thể kéo dài tuổi thọ", rồi lấy cớ vợ ở nhà bị bệnh để về quê.

Sau đó Tào lão bản nhiều lần triệu kiến, Hoa Đà đều tìm cớ từ chối.

Cuối cùng Tào lão bản tức giận, sai người đi xác thực Hoa Đà chỉ nói dối thoái thác, bèn bắt ông ta lại, tống vào ngục tra tấn đến chết.

Đúng lúc Ngô Lương đang nghĩ vậy. "Ngây ra đó làm gì?

Còn không mau đi tìm y quan tùy quân đến chẩn trị!" Tào Thuần vẫn chưa hoàn toàn mất bình tĩnh, bèn lớn tiếng quát một thân vệ trong sảnh. "Vâng!" Một thân vệ đáp một tiếng rồi vội vàng chạy ra ngoài.

Y quan tùy quân thực chất chính là quân y, chức nghiệp này đã xuất hiện từ thời Tây Hán, và được ghi chép nhiều trong «Hán Thư».

Nhưng vì thời đại này không có hệ thống đào tạo nhân viên y tế chuyên môn, dẫn đến nhân viên y tế vô cùng thiếu thốn.

Do đó, trình độ của y quan tùy quân thường không cao, về cơ bản chỉ có thể bào chế một số loại thuốc cao trị thương tích và cầm máu, hoặc một số loại thuốc bắc thông thường để trị các bệnh thường gặp.

Một khi có người đột ngột mắc phải chứng bệnh nan y trong quá trình hành quân, họ cũng thường bó tay, chỉ có thể liều mạng cứu chữa.

Chẳng lẽ thời đại này không có quân y nào y thuật cao siêu hơn sao?

Đương nhiên là có, nhưng những y sư cấp cao như vậy không theo quân xuất chinh, mà ở lại trong Thái Y Viện ở hậu phương.

Chỉ khi quân đội xuất hiện dịch bệnh ở quy mô nhất định, hoặc quan quân quan trọng trong quân mắc bệnh, mới có thể mời được các y sư cấp cao trong Thái Y Viện.

Nhưng theo Ngô Lương được biết, hiện tại trong Tào doanh chưa thiết lập chế độ Thái Y Viện, mà Thái Y Viện của triều đình nhà Hán cũng đã sớm biến mất hoàn toàn sau mấy lần dời đô và chiến loạn.

Dù sao thời đại này y sĩ vẫn thuộc tầng lớp thấp kém, ngày thường đã không được đối xử công bằng, một khi xảy ra loạn lạc, càng không ai đoái hoài đến họ, tự nhiên ai chạy được thì đã chạy, ai không chạy

được cũng đã chết từ lâu.

Đây cũng chính là nguyên nhân Tào lão bản bị bệnh còn phải ra ngoài tìm Hoa Đà.

Thời đại này căn bản chưa có ai coi trọng y tế quân đội, ngay cả Tào lão bản cũng không ngoại lệ.

Nhưng hiện tượng này cũng không phải không có nguyên nhân lịch sử.

Thời đại này binh lính bị thương mất máu quá nhiều là không cứu được, vết thương nhiễm trùng càng là bệnh nan y.

Thêm vào đó, nhiều quân đội khi đánh trận, để tăng thương vong cho địch, còn thường bôi lên vũ khí và mũi tên những thứ như "kim thủy", một loại dung dịch dễ gây nhiễm trùng.

Mũi tên trúng vào tay Quan Nhị gia cũng có thành phần này.

Nhiều khi binh lính bình thường bị thương chỉ có thể chờ chết, do đó tác dụng của quân y lại càng nhỏ đi.

Tiếp đó, Tào Thuần lại bước nhanh đến trước mặt Trương Tú, chắp tay nói: "Trương tướng quân, khu vực này ngài quen thuộc hơn, có thể phiền ngài lập tức phái người đi tìm tất cả y sư ở Uyển Thành và các vùng lân cận đến giúp Mạnh Đức ca ca chẩn trị được không?" "Xem cái đầu của ta này!

Đúng, đúng, đúng, ta đi ra ngoài sai người tìm y sư ngay!" Trương Tú cũng vội vàng đáp ứng, nhưng lúc này bên cạnh hắn không có thân vệ, đành phải nhanh chân ra ngoài sắp xếp việc này.

Ngô Lương bèn nhân cơ hội đến bên cạnh Tào Ngang và Tào lão bản, nhìn Tào lão bản đang nhắm nghiền hai mắt nói: "Tử Tu huynh, có thể để ta xem qua trước được không?" "Ngươi cũng biết y thuật?" Tào Ngang lập tức ngẩng đầu hỏi. "Không biết, nhưng thường xuyên

đi lại bên ngoài, ta biết một số thủ thuật cấp cứu." Ngô Lương vội vàng lắc đầu thanh minh, "Ngoài ra, nếu tình trạng của Minh công có liên quan đến tà túy, có lẽ ta cũng có thể giúp được một chút..." "Mời mau." Không đợi Ngô Lương nói xong, Tào Ngang đã nhường ra một khoảng trống cho hắn.

Ngô Lương liền đưa tay ra thăm dò hơi thở của Tào lão bản, hô hấp vẫn khá ổn định.

Tiếp đó, hắn lại ấn vào cổ tay Tào lão bản, nhắm mắt lại cảm nhận mạch đập, mạch đập cũng ổn định và mạnh mẽ, xem ra tạm thời không có nguy hiểm đến tính mạng.

Điều này thực ra cũng nằm trong dự liệu của Ngô Lương.

Trong lịch sử, Tào lão bản không chết ở đây, ngay cả khi Trương Tú tạo phản cũng không chết, và còn sống thêm hơn hai mươi năm nữa.

Vậy thì lần này tự nhiên không nên có nguy hiểm gì đến tính mạng từ bản thân ông ta. "Mạch đập và hô hấp của Minh công đều rất bình thường, xem ra không có gì đáng ngại." Ngô Lương trầm ngâm nói, "Hơn nữa ta cũng không cảm nhận được dấu hiệu tà túy nhập thể." "Vậy tại sao phụ thân ta lại đột nhiên ngất đi?" Tào Ngang vội vàng hỏi dồn. "Cái này thì ta không nói rõ được, có lẽ cần y sư có y thuật cao siêu đến chẩn đoán mới tìm ra được nguyên nhân." Ngô Lương bất đắc dĩ nói. "..." Tào Ngang lập tức im lặng, một lát sau lại chau mày hỏi: "Hữu Tài hiền đệ, ngươi có cách nào đánh thức phụ thân ta không?" Tào Ngang là người có tầm nhìn đại cục, trong lòng biết rõ vào thời điểm này Tào lão bản đột nhiên ngất đi sẽ có thể gây ra ảnh hưởng như thế nào.

Đầu tiên là ảnh hưởng đến sĩ khí của đại quân dưới trướng.

Thời đại này, chủ soái chính là linh hồn của quân đội, bất kỳ tình

huống nào của chủ soái cũng sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến sĩ khí, thậm chí đối với những người mê tín, đây còn bị đồn là điềm không lành, không cẩn thận sẽ gây ra binh biến đáng sợ; thứ hai là thái độ của Trương Tú, các gia tộc ở Nam Dương, thậm chí là Lưu Biểu.

Trương Tú và các huyện lệnh ở Nam Dương đầu hàng vì bị áp lực, chưa chắc đã là thật tâm.

Bây giờ Tào lão bản ngất đi trước mặt họ, chẳng khác nào tỏ ra yếu thế, những người này khó tránh khỏi sẽ có suy nghĩ khác.

Còn Lưu Biểu, với tư cách là hào cường chiếm cứ Kinh Châu có thực lực đối đầu với Tào lão bản, lần này tuy không có bất kỳ phản ứng nào, coi như dâng Nam Dương cho Tào Tháo, nhưng tuyệt đối không phải là cam tâm tình nguyện.

Nếu tin tức này truyền đến tai Lưu Biểu, hắn ta tất nhiên cũng sẽ có phản ứng.

Hai mối lo này, chỉ cần một trong hai xảy ra, cũng có thể mang đến đả kích vô cùng nặng nề cho Tào doanh.

Nếu cả hai cùng xảy ra, thì đối với Tào doanh tất nhiên là tai họa diệt vong.

Do đó, Tào Ngang biết rõ hơn bất kỳ ai, bây giờ việc đánh thức Tào lão bản là quan trọng hơn bất cứ chuyện gì! "Ta có thể thử, nhưng không dám đảm bảo có tác dụng." Ngô Lương thấy vẻ mặt của Tào Ngang, cũng đoán được trong lòng Tào Ngang đang nghĩ gì, bản thân cũng có chút lo lắng, bèn nghiêm mặt nói. "Dù thế nào, cứ thử trước đã!" Tào Ngang vội vàng nói. "Ừm." Ngô Lương bèn dùng móng tay cái bấm vào nhân trung của Tào lão bản, vừa âm thầm dùng sức vừa giải thích cho Tào Ngang: "Nhân trung là một trong những huyệt vị quan trọng của cơ thể, bấm vào huyệt này có công dụng tỉnh thần khai khiếu, giải kinh thông mạch.

Trước đây trong Phường Nhân Quân có người bị hôn mê, ta đều dùng phương pháp này để đánh thức họ, lần nào cũng hiệu nghiệm." Tào Ngang không lên tiếng, chỉ lẳng lặng nhìn Ngô Lương thi triển.

Nhưng đáng tiếc là Tào lão bản không hề có bất kỳ phản ứng nào dưới tác động của Ngô Lương, ngay cả lông mày cũng không hề nhíu lại theo phản xạ có điều kiện.

Cứ thế bấm ròng rã khoảng một phút, tay Ngô Lương cũng có chút tê mỏi.

Mà huyệt nhân trung của Tào lão bản thậm chí còn có một vệt máu rỉ ra theo móng tay của Ngô Lương, có thể thấy Ngô Lương đã thật sự dùng sức mạnh.

Tào Ngang tự nhiên cũng đã nhìn thấy vết máu.

Nhưng lúc này hắn vẫn không lên tiếng, không hề đưa ra bất kỳ ý kiến phản đối nào. "Không được rồi." Ngô Lương biết đến bước này, bấm nhân trung đã không thể có tác dụng gì nữa, đành phải buông tay ra.

Tiếp đó, hắn lại có chút không cam tâm lấy "Hồi hồn hương" trong ngực ra, trực tiếp nhỏ cả một giọt bôi dưới lỗ mũi của Tào lão bản.

Thứ này không chỉ là thuốc giải của "Thất hồn hương", mà còn có công hiệu tỉnh táo tinh thần.

Mà liều lượng như vậy đã là liều lượng lớn nhất Ngô Lương từng dùng, thông thường thứ này chỉ cần đưa qua đưa lại trước mũi, có chút mùi hương bay vào khoang mũi là đủ để giải trừ hiệu quả của "Thất hồn hương". "Đây là Hồi hồn hương, cũng có thể giúp người ta giữ tỉnh táo." Ngô Lương vẫn không quên giải thích với Tào Ngang. "Hữu Tài hiền đệ cứ thi triển phương pháp của ngươi, không cần giải

thích với ta, chỉ cần có thể đánh thức phụ thân ta, bất kỳ thủ đoạn nào cũng có thể chấp nhận." Tào Ngang lúc này hiển nhiên không có hứng thú với những thứ này, vẫn chăm chú nhìn Tào lão bản, hy vọng ông ta sẽ nhanh chóng tỉnh lại dưới tác động của Ngô Lương.

Tuy nhiên, sau khi bôi "Hồi hồn hương".

Ngô Lương và Tào Ngang lại kiên nhẫn chờ đợi thêm một phút nữa, Tào lão bản vẫn không có bất kỳ phản ứng nào. "Cái này..." Ngô Lương đành phải thở dài, cười khổ nói với Tào Ngang: "Tử Tu huynh, ta đã cố hết sức rồi, e rằng vẫn phải đợi y quan đến chẩn đoán." "Ừm." Tào Ngang khẽ gật đầu, nhưng lại kéo Ngô Lương đang định đứng dậy, "Hữu Tài hiền đệ, ngươi cứ ở lại đây cùng ta chờ đợi đi." "Được." Ngô Lương đáp một tiếng.

Tuy trên mặt Tào Ngang không lộ ra quá nhiều vẻ hoảng loạn, nhưng Ngô Lương vẫn nhạy bén nhận ra sự bất an trong lòng hắn qua hành động này.

Tào Ngang tuy là người kế vị được Tào lão bản dốc lòng bồi dưỡng, nhưng dù sao vẫn chưa đến lúc có thể một mình gánh vác.

Quan trọng nhất là chuyện hôm nay xảy ra quá đột ngột, căn bản không cho hắn bất kỳ sự chuẩn bị tâm lý nào, hắn có biểu hiện như vậy cũng là điều hợp lý.

Thực ra lúc này chính Ngô Lương cũng có chút rối loạn.

Hắn tuy rất am hiểu đoạn lịch sử này, nhưng cũng chỉ giới hạn trong những chuyện được ghi chép trong sử sách.

Những chuyện không được ghi chép trong sử sách đối với hắn cũng là điều bất ngờ.

Bây giờ điều duy nhất khiến Ngô Lương vững tâm chính là, Tào lão bản còn sống thêm hơn hai mươi năm nữa, lần này chắc sẽ không

sao, cho nên việc tỉnh lại chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi.

Hắn chỉ không rõ lần hôn mê đột ngột này của Tào lão bản có liên quan trực tiếp gì đến trận chiến Uyển Thành hay không.

Ví dụ như việc Trương Tú tạo phản có liên quan đến chuyện này không?

Cái chết của Tào Ngang, Tào Bẩm, Điển Vi có liên quan đến chuyện này không?

Còn nữa.

Việc Tào lão bản trong lịch sử ép Trâu phu nhân, thẩm thẩm của Trương Tú, làm thiếp cũng có điểm đáng ngờ.

Tào lão bản như thế này rõ ràng đã không còn khả năng nạp thiếp nữa... ...

Chương 791

Cứ như vậy chờ đợi khoảng một khắc đồng hồ.

Các y quan của Tào doanh đến trước, tổng cộng sáu người, người trẻ nhất trông khoảng ba mươi tuổi, người lớn nhất chắc cũng trạc tuổi Giả Hủ, nhưng đi lại vẫn còn khỏe khoắn.

Các y quan này đều mang theo một hòm gỗ nhỏ, bên trong đựng một số loại thuốc bắc thông thường và dụng cụ chẩn trị.

Tuy nhiên, sau khi những người này vừa bắt mạch cho Tào lão bản, vừa nghe Tào Ngang miêu tả chi tiết tình hình, trên mặt ai nấy đều lộ vẻ hoang mang, run rẩy cho biết y thuật của mình còn kém, chưa từng thấy qua chứng bệnh này, càng không biết phải chữa trị thế nào.

Thực ra nếu là binh lính bình thường, có lẽ họ còn dám ra tay thử.

Nhưng người đang nằm đây lại là Tào lão bản, trong tình huống không rõ bệnh tình, họ tuyệt đối không dám tùy tiện thử, nếu không lỡ xảy ra sai sót gì, họ sẽ phải chôn cùng. "Các ngươi..." Tào Ngang cau mày, rõ ràng rất không hài lòng với biểu hiện của họ, nhưng lúc này lại không tiện phát tác.

Ngay lúc này, tiếng bước chân vang lên ngoài sảnh.

Chính là Trương Tú dẫn theo một số người từ bên ngoài bước vào, khoảng ba người, hai nam một nữ.

Hai người đàn ông tuổi không nhỏ, cũng mang theo một hòm gỗ đã cũ, còn người phụ nữ kia...

Ánh mắt Ngô Lương hơi sáng lên.

Nữ tử này trông chưa đến ba mươi tuổi, thân trên mặc một chiếc

áo rộng tay dài màu trắng, thân dưới là một chiếc váy dài màu vàng hạnh đến mắt cá chân, chân đi một đôi hài lụa đầu cao, dáng đi lại càng toát lên khí chất quý tộc.

Vừa nhìn đã biết là tiểu thư khuê các xuất thân từ sĩ tộc, so với hai nam y sư đi cùng quả là hạc giữa bầy gà.

Giây phút này, sự chú ý của mọi người trong sảnh đều đổ dồn vào người nữ tử này.

Nữ tử này dường như cảm nhận được, ngay lúc bước vào cửa liền khẽ cúi đầu, nhưng trông không phải vì e thẹn, mà là một sự né tránh mang tính lễ tiết.

Cứ thế dưới sự chú mục của mọi người, Trương Tú dẫn ba người đến bên cạnh Tào Ngang, hành lễ giới thiệu: "Trường công tử, hai vị tiên sinh này là y sư giỏi nhất trong thành Uyển, còn vị này là vợ của thúc phụ đã mất của mạt tướng, cũng là thẩm thẩm của mạt tướng, Trâu thị.

Nàng cũng biết đôi chút phương kỹ, nên mạt tướng đã đưa nàng cùng đến." "Làm phiền Trương tướng quân rồi." Tào Ngang đáp lễ, rồi nhường ra một khoảng trống nói với ba người, "Phụ thân ta vừa rồi đột nhiên bất tỉnh, mời ba vị mau lên trước chữa trị cho phụ thân ta.

Nếu ai có thể đánh thức phụ thân ta, ta nhất định sẽ trọng tạ." "Vâng." Ba người cúi đầu đáp một tiếng, rồi lần lượt tiến lên bắt mạch chẩn đoán cho Tào lão bản.

Lúc này ánh mắt Ngô Lương vẫn dán vào người nữ tử này.

Thì ra nàng chính là Trâu thị.

Phải nói rằng, với dung mạo và khí chất của nàng, quả thật có vốn liếng để thu hút Tào lão bản.

Nhưng sự phát triển của sự việc đã có chút khác biệt so với lịch sử mà Ngô Lương biết.

Trong sử sách, Tào lão bản là ép Trâu thị làm thiếp.

Nhưng từ tình hình hiện tại mà xem, lại có chút nghi ngờ là Trương Tú chủ động đưa Trâu thị đến tận cửa...

Dù sao với tư cách là nữ quyến trong nhà, đặc biệt còn là thẩm thẩm của mình, bất luận là vì lễ tiết hay tránh hiềm nghi, Trương Tú đều có lý do chính đáng để không cho Trâu thị lộ diện.

Như vậy Tào lão bản sẽ không có khả năng gặp được Trâu thị, tự nhiên cũng sẽ không xảy ra chuyện Tào lão bản "ép" Trâu thị.

Nhưng cũng không phải không có khả năng khác, ví dụ như: Trâu thị quả thật có y thuật hơn người, mà Trương Tú lúc này cũng không có suy nghĩ lung tung gì, chỉ đơn thuần là cố hết sức mình tìm người đến chữa bệnh cho Tào lão bản.

Sau đó Trâu thị quả nhiên không phụ lòng mong đợi đánh thức được Tào lão bản, Tào lão bản tỉnh lại thấy Trâu thị phong tư yểu điệu, liền từ đan điền dâng lên một luồng tà niệm, từ đó ép Trâu thị trở thành nữ nhân của mình.

Mà Trương Tú thấy hành động tốt bụng của mình lại khiến thẩm thẩm bị mất vào tay người khác, tự nhiên trong lòng bất mãn.

Cứ thế mới gieo mầm họa cho cuộc phản loạn sau này.

Nếu là như vậy, thì Tào lão bản đúng là đáng đời.

Chỉ tiếc là lỗi lầm do chính ông ta gây ra lại để cho Tào Ngang, Tào Bẩm và Điển Vi phải trả giá bằng mạng sống, thực sự không thể chấp nhận được...

Nhưng đây vẫn chỉ là suy đoán của Ngô Lương, sự thật ra sao vẫn

cần phải quan sát tiếp.

Trong lúc nói chuyện, y sư đầu tiên đã bắt mạch xong cho Tào lão bản, tiếp đó vạch mí mắt Tào lão bản ra xem đồng tử, banh miệng Tào lão bản ra xem lưỡi, lúc này mới hành lễ hỏi Tào Ngang: "Công tử, dám hỏi vị tướng quân này trước khi bất tỉnh có triệu chứng gì khác không?" "Phụ thân chỉ nói ông ấy hơi đau đầu." Tào Ngang vội vàng đáp. "Chỉ là đau đầu thôi sao?" Y sư kia lập tức cau mày, vẻ mặt nghi hoặc nói, "Tiểu nhân thấy vị tướng quân này mạch đập ổn định, hơi thở bình thường, đồng tử và lưỡi đều không khác gì người thường, thực sự không giống người bệnh.

Xin thứ cho tiểu nhân y thuật kém cỏi, tiểu nhân chưa từng thấy qua chứng bệnh như vậy, thực sự không biết phải chữa trị cho vị tướng quân này thế nào." "...Làm phiền rồi." Tào Ngang hiển nhiên có chút buồn bực, nhưng đây là y sư do Trương Tú mời đến, hắn tự nhiên càng không thể biểu lộ sự bất mãn, nếu không chính là làm mất mặt Trương Tú, đành phải khẽ gật đầu, chuyển ánh mắt sang y sư thứ hai.

Kết quả y sư thứ hai cũng kiểm tra một lượt theo cách tương tự, và cũng bày tỏ lời xin lỗi với Tào Ngang.

Cứ thế, chỉ còn lại thẩm thẩm của Trương Tú, Trâu thị. "Trâu phu nhân, làm phiền rồi." Giọng Tào Ngang đã có chút sa sút, biểu hiện của những y sư trước đó đã khiến tâm trạng hắn rơi xuống đáy vực, do đó đối với vị Trâu phu nhân có dung mạo hơn người này cũng khó lòng hy vọng quá nhiều.

Dù sao "phương kỹ" ở thời đại này thuộc về nghề thấp kém, người như Trâu phu nhân nắm giữ phương kỹ đã là một trường hợp dị biệt, càng đừng nói đến việc có thể nắm giữ đến mức cao siêu. "Vâng." Trâu thị nghe vậy đáp lễ, đã nhẹ nhàng di chuyển đến bên

cạnh Tào lão bản, khẽ nói: "Hai vị y sư phía trước đã bắt mạch chẩn đoán cho tướng quân, thiếp thân sẽ không làm thêm việc thừa này nữa..." Nói rồi, nàng đã lấy từ bên hông ra một túi vải nhỏ cuộn tròn, giũ ra trước mặt Tào Ngang.

Ngô Lương cũng ở gần đó, tự nhiên cũng nhìn rất rõ những vật trong túi vải.

Đó dường như là một bộ kim châm.

Những cây kim này có thô có mảnh, có dài có ngắn, ước chừng phải có đến mấy chục cây.

Châm cứu?

Ngô Lương lập tức nhìn Trâu thị bằng con mắt khác.

Nữ nhân này e rằng không đơn giản, ít nhất trong nhận thức của Ngô Lương, người bình thường sẽ không mang theo bên mình một bộ kim châm trông chuyên nghiệp như vậy.

Hơn nữa theo những gì Ngô Lương thấy và nghe, châm cứu tuy là kỹ thuật y học đã xuất hiện từ thời Tam Hoàng Ngũ Đế, nhưng ở thời đại này, y sư thực sự nắm vững kỹ thuật châm cứu vẫn chỉ là số ít, do đó khi xem bệnh cho bệnh nhân, tần suất sử dụng cũng không cao, phần lớn thời gian vẫn chủ yếu dựa vào thuốc thang. "?" Thấy bộ kim châm khá chuyên nghiệp này, trong mắt Tào Ngang cũng thoáng hiện lên một tia kinh ngạc. "Có thể phiền công tử lấy cho ta một cái gương đồng và một ngọn đèn dầu được không." Trâu thị cất giọng thanh lãnh. "Ồ, người đâu!" Tào Ngang vội vàng vẫy tay, một lát sau đã có người mang những thứ Trâu thị cần đến, trong chậu đồng còn tiện thể múc nửa chậu nước trong. "Lại phiền công tử giúp ta đỡ tướng quân, đảm bảo tướng quân giữ nguyên tư thế này." Trâu thị lại nói. "Trâu phu nhân, bà chắc chắn có thể đánh thức phụ thân ta không?" Tào Ngang vừa làm theo, vừa không nhịn được hỏi. "Không chắc chắn,

nhưng châm pháp của thiếp thân có thể làm dịu chứng đau đầu.

Nếu tướng quân vì đau đầu dữ dội mà ngất đi, có lẽ sau khi châm cứu, cơn đau đầu thuyên giảm, liền có thể tỉnh lại." Trâu thị khẽ lắc đầu, nhưng lại như thể đã nhìn thấu suy nghĩ trong lòng Tào Ngang, tiếp tục nói: "Cũng xin công tử đừng lo lắng, châm pháp của ta không có hại gì cho tướng quân.

Cho dù không đúng bệnh, sau khi châm cứu cũng có thể khiến tướng quân đầu óc minh mẫn, tinh thần sảng khoái." "Nếu đã như vậy, vậy thì làm phiền rồi." Tào Ngang lúc này mới không nói thêm gì nữa.

Mà Trâu thị cũng không vội không hoãn, từ trong túi vải nhỏ rút ra một cây kim ngắn có cán hơi thô, sau đó hơ đầu kim nhọn trên đèn dầu một lát, lại vẩy vẩy cho kim nguội đi rồi mới đến gần Tào lão bản.

Ngô Lương chăm chú nhìn cây kim trong tay Trâu thị, cũng nhìn ra được chút manh mối.

Loại kim ngắn có cán hơi thô này tuyệt đối không phải loại kim đâm sâu vào cơ thể, mà là kim tam lăng dùng để chích da lấy máu.

Loại kim này, thân kim đến đầu kim đều có hình chóp tam giác, khi chích vào da sẽ để lại một vết thương hình tam giác, khiến máu dễ chảy ra hơn.

Ngô Lương nhớ ở hậu thế trong dân gian cũng lưu truyền phương pháp điều trị này.

Có người đau đầu sẽ chích máu ở ấn đường và huyệt thái dương, đau họng lại chích máu ở cổ, dường như hiệu quả không tồi.

Chỉ có điều nguyên lý cụ thể thì Ngô Lương không nói được, ngay cả những người già thường xuyên sử dụng phương pháp này cũng không nói được, chỉ có thể giải thích một cách mơ hồ là làm vậy có

thể "tả hỏa".

Trong lúc nói chuyện. "Phập!

Phập!" Đây là âm thanh mà Ngô Lương tự tưởng tượng ra, chỉ thấy Trâu thị ra tay dứt khoát nhanh chóng, chỉ cần cổ tay run lên hai cái, đã để lại hai chấm đỏ nhỏ trên hai huyệt thái dương trái phải của Tào lão bản.

Tiếp đó, nàng cũng không để ý đến sự khác biệt nam nữ, tự mình dùng tay nặn bóp phần da thịt ở hai huyệt thái dương của Tào lão bản để lấy máu.

Rất nhanh, hai vết thương nhỏ đã chảy ra không ít máu màu đỏ sẫm.

Tào Ngang đúng lúc đưa qua một miếng vải lụa, Trâu thị cũng không khách khí, thuận tay nhận lấy lau sạch chỗ máu đó.

Sau đó, nàng lại đứng dậy, dùng ánh mắt ra hiệu cho Tào Ngang giữ vững tư thế.

Lập tức, nàng đến vị trí đối diện với đỉnh đầu Tào lão bản, đưa tay cởi búi tóc của ông ta ra. "Phập!

Phập!

Phập!

Phập!" Lại là bốn nhát châm dứt khoát, vị trí châm lần lượt ở bốn phương trên đỉnh đầu, nối lại với nhau vừa vặn tạo thành một hình chữ thập tiêu chuẩn. "Đây là..." Ngô Lương khẽ cau mày, cách châm này thì không thường thấy.

Nhưng vị trí châm có vẻ rất có bài bản, chỉ không biết đó rốt cuộc thuộc huyệt vị gì. "Đó là huyệt Tứ Thần Thông, xem ra nữ nhân này quả thật biết chút môn đạo, có lẽ nàng ta thật sự có thể đánh thức

Minh công." Không biết từ lúc nào, Quách Gia đã đến sau lưng Ngô Lương, miệng phả ra hơi rượu, khẽ nói với Ngô Lương. "Phụng Hiếu huynh cũng biết những thứ này sao?" Ngô Lương nghiêng đầu, có chút ngạc nhiên nói. "Biết sơ qua một chút, nhưng cũng chỉ biết huyệt vị, không biết y thuật." Quách Gia nói.

Trong lúc nói chuyện, Trâu thị lại tự mình ra tay lấy máu cho Tào lão bản, nhưng máu ở đây đều chảy ra giữa tóc, không có cách nào lau sạch.

Chương 792

Cũng trong quá trình này. "!" Lông mày của Tào lão bản đột nhiên giật nhẹ một cái. "Phụ thân!

Phụ thân!

Người tỉnh rồi sao, phụ thân?" Tào Ngang thấy vậy mừng rỡ, vội vàng kêu lên. "Không được cử động lung tung!" Trâu thị lại lập tức lên tiếng quát hắn, "Lúc này tướng quân chỉ có chút phản ứng, đây là dấu hiệu chuyển biến tốt, nhưng muốn tỉnh lại ngay e rằng vẫn không dễ, cần phải tiếp tục châm cứu." "Là ta đường đột..." Tào Ngang lúc này thấy có chuyển biến, tự nhiên là Trâu thị nói gì nghe nấy, vội vàng gật đầu giữ vững. "Tiếp theo thiếp thân vẫn cần châm cứu ở các bộ vị khác của tướng quân, đến lúc đó tướng quân phải cởi bỏ giày tất và y phục trên người, nơi này e rằng không tiện lắm." Trâu thị lại nhìn Tào Ngang nói. "Ta sẽ cho người đi sắp xếp ngay, mọi việc đều trông cậy cả vào phu nhân!" Tào Ngang đã không còn nghi ngờ gì Trâu thị nữa, hoàn toàn đồng ý. "Chuyện của Tào lão bản và Trâu thị hóa ra là như vậy sao?" Đến lúc này, Ngô Lương đã hoàn toàn mờ mịt.

Sự phát triển của sự việc hoàn toàn khác với lịch sử mà Ngô Lương biết.

Ít nhất cho đến hiện tại, Tào lão bản không có cơ hội để thực hiện hành động "ép" Trâu thị, mà Trâu thị cũng là do Trương Tú chủ động đưa đến trước mặt Tào lão bản, và chủ động yêu cầu đến một phòng riêng tư để cởi bỏ giày tất y phục tiếp tục châm cứu điều trị.

Ít nhất từ những biểu hiện bề ngoài này.

Việc Trương Tú đầu hàng rất có thể là thật tâm, chứ không phải đã có kế hoạch tạo phản từ trước.

Và nếu cứ theo kịch bản này phát triển, Trương Tú còn rất có khả năng trở thành "ân nhân cứu mạng" của Tào lão bản, và việc Tào lão bản nạp Trâu thị làm thiếp cũng là chuyện thuận lý thành chương.

Vậy thì "trận chiến Uyển Thành" thảm liệt trong lịch sử rốt cuộc là do đâu mà xảy ra? ...

Sau khi chủ nhà là Tào lão bản được khiêng đi, Tào Ngang, Tào Thuần và những người khác cũng cùng nhau rời khỏi yến tiệc.

Lúc này, những người còn lại trong sảnh đều mắt to trừng mắt nhỏ, hoàn toàn không còn tâm trạng tiếp tục ăn uống vui vẻ nữa.

Thế là đám người do Trương Tú dẫn đầu ngồi thêm một lát, rồi cũng đứng dậy cáo từ với mọi người bên Tào doanh.

Mọi người bên Tào doanh sao dám tiếp tục ăn uống vui chơi khi Tào lão bản đang không khỏe, cũng lần lượt lấy cớ quân vụ để rời đi.

Cuối cùng, trong khách sảnh chỉ còn lại Ngô Lương và Quách Gia. "Ừm..." Quách Gia lại như không có chuyện gì xảy ra, tiếp tục uống rượu ừng ực.

Loại rượu này khác với rượu chưng cất nồng độ cao của Ngô Lương, mà là rượu gạo có vị khá ngon.

Tửu lượng của Quách Gia không tồi, tự nhiên cũng không dễ say như vậy. "Quách tế tửu, mọi người đi hết rồi, hay là chúng ta cũng đi xem tình hình Minh công thế nào?" Ngô Lương thăm dò hỏi.

Bất kể Quách Gia có đi hay không, hắn chắc chắn phải đi.

Dù sao hắn cũng là con rể tương lai của Tào lão bản, có mối quan hệ này mà không ở bên cạnh thì thực sự không nói nổi. "Ngô thái sử, về chuyện này, tại hạ có một vài ý kiến khác.

Ngô thái sử nếu không vội, có thể nghe tại hạ nói lảm nhảm một

chút không?" Quách tế tửu lại đột nhiên nói với hắn. "Ồ, Quách tế tửu xin mời nói, ta xin rửa tai lắng nghe." Ngô Lương biết Quách Gia tuyệt đối không chỉ nói bừa, lập tức kéo một cái bồ đoàn ngồi xuống bên cạnh Quách Gia. "Tại hạ cho rằng, Minh công lần này nếu có thể tỉnh lại kịp thời thì còn dễ nói.

Nếu Minh công cứ hôn mê như vậy, nhiều nhất kéo dài ba ngày e rằng sẽ sinh loạn." Quách Gia nghiêm mặt nói. "Lời này nói thế nào?" Ngô Lương nghiêm túc hỏi. "Minh công lần này thân chinh nam phạt, tướng lĩnh dưới trướng tuy nhân tài đông đúc, nhưng lại không thiết lập một người chỉ huy thứ hai rõ ràng.

Điều này khiến cho một khi Minh công có chuyện gì, sẽ không có ai có thể lập tức danh chính ngôn thuận đứng ra chủ trì quân sự.

Cứ như vậy, đợi tin Minh công hôn mê truyền ra ngoài, tất định sinh loạn." Quách Gia vuốt ve chén rượu, không nhanh không chậm nói. "Không phải còn có Trường công tử sao?" Ngô Lương hỏi. "Đây chính là điều tại hạ muốn nói." Quách Gia lại nói, "Trong tình cảnh này, cách ứng phó của Trường công tử cũng có phần thất sách.

Trước mặt mọi người, ngài ấy quả thực nên tận trung tận hiếu, như vậy mới có thể thành tựu danh tiếng nhân đức, phương diện này ngài ấy đã làm được.

Nhưng lúc này mọi người đã giải tán, Minh công lại không biết khi nào mới tỉnh lại, Trường công tử không thể ngồi chờ chết được nữa." "Nếu đổi lại là ta ở vị trí Trường công tử, ta nhất định sẽ ém nhẹm chuyện này trước, rồi hỏa tốc triệu tập tướng lĩnh các quân, ai nguyện vì ta phục vụ thì trọng thưởng, ai không nguyện thì dùng thủ đoạn sấm sét trừ khử, để người thân tín thay thế.

Cứ như vậy, bất kể Minh công tỉnh hay không tỉnh, quân ta vẫn nằm trong tầm kiểm soát, mới có thể dập tắt mầm loạn ngay từ trong

trứng nước." "Như vậy quân ta vững như Thái Sơn, người khác cũng không còn cơ hội để lợi dụng." Câu cuối cùng này Quách Gia nói có chút hàm hồ, nhưng "người khác" này chỉ ai, thực ra đã quá rõ ràng. "Quách tế tửu nói với ta những điều này, hẳn là hy vọng ta có thể chuyển những lời này đến Trường công tử phải không?" Ngô Lương trong lòng vô cùng kinh ngạc.

Quách Gia rõ ràng là muốn Tào Ngang tạo phản Tào lão bản.

Một khi việc này thành định cục, Tào Ngang chẳng khác nào đã sớm lên ngôi.

Còn về sau khi đăng cơ...

đó lại là một chuyện khác.

Lấy sử làm gương, rất nhiều người một khi nắm đại quyền trong tay, dù chỉ có một ngày, tâm cảnh cũng sẽ phát sinh biến hóa cực lớn.

Đến lúc đó, dù Tào lão bản có tỉnh lại, Tào Ngang có còn bằng lòng giao ra quyền lực đang nắm trong tay hay không cũng trở thành một ẩn số.

Thậm chí dù Tào Ngang bằng lòng, một số kẻ được lợi trong sự kiện lần này vì để bảo vệ lợi ích của chính mình, cũng sẽ có những phản ứng khó lường.

Huống hồ những tướng lĩnh trong tình huống này không chịu nghe theo Tào Ngang, tất phải là những người trung thành ủng hộ Tào lão bản.

Nếu Tào Ngang vì nắm giữ quyền hành mà trừ khử họ, thì chẳng khác nào tự chặt đi tay chân của Tào lão bản, mang trên lưng cái danh "phản nghịch", khi đó cũng không phải hắn muốn quay đầu là có thể quay đầu được.

Còn đối với Ngô Lương mà nói, hắn tự nhiên càng hy vọng duy trì

hiện trạng.

Dù sao thì Tào lão bản nhìn chung đối với hắn cũng không tệ, trong lịch sử Tào doanh cũng chính là dưới sự lãnh đạo của Tào lão bản mà thắng được trận Quan Độ, đặt nền móng vững chắc cho việc thành lập nước Ngụy và thống nhất thiên triều sau này.

Tính tất yếu của lịch sử đã quyết định Tào lão bản chính là thiên mệnh chi tử.

Nếu đổi thành người khác, dù người thay thế Tào lão bản có ưu tú hơn, có tài năng hơn, cũng chưa chắc đã hoàn thành được cùng một sự nghiệp.

Dù sao người thay đổi thì biến số cũng theo đó mà đến, tương lai sẽ không còn là tương lai mà Ngô Lương biết nữa.

Ngoài ra, Tào Ngang tuy bây giờ xem ra quan hệ với hắn cũng tạm được, nhưng chung quy không thân thiết bằng Tào lão bản, hơn nữa thái độ của Tào Ngang đối với hắn và Phường Nhân Quân cũng rất không rõ ràng.

Một khi Tào Ngang nắm quyền, hoàn cảnh của hắn và Phường Nhân Quân có thay đổi hay không cũng là một ẩn số.

Vì vậy, xét từ lợi ích của bản thân, Ngô Lương cảm thấy chuyện này phải hết sức thận trọng. "Hiện tại tại hạ không có nhiều tiếng nói trước mặt Minh công và Trưởng công tử, dù có nói Trưởng công tử cũng chưa chắc nghe lọt tai.

Trong khi đó, Ngô thái sử lại có quan hệ thân thiết với Trưởng công tử, đổi thành Ngô thái sử đi nói sẽ dễ được Trưởng công tử coi trọng hơn." Quách Gia hành một đại lễ với Ngô Lương, khá trịnh trọng nói: "Việc này liên quan đến đại cục, xin Ngô thái sử hãy lấy đại cục làm trọng, nhất định phải chuyển lời này, nếu không kéo dài thêm

nữa e rằng sẽ sinh biến." Nghe vậy, Ngô Lương trầm ngâm không tỏ ý kiến, một lát sau lại cố ý hỏi: "Vừa rồi Quách tế tửu nói có người có thể nhân cơ hội này gây sự, không biết Quách tế tửu có nhìn ra là những ai không?" "Chuyện này..." Quách Gia lộ vẻ khó xử, do dự một chút rồi mới nói: "Người khác tại hạ không dám bình luận, nhưng bộ hạ của Trương Tú tất sẽ có hành động, đặc biệt là Giả Hủ dưới trướng Trương Tú.

Người này giỏi nắm bắt cơ hội nhất, năm xưa ở Trường An đã nhắm chuẩn thời cơ Vương Doãn, Lã Bố mới nắm quyền, căn cơ chưa vững, đề nghị các tướng Lương Châu nhân cơ hội phản công Trường An.

Lý Giác, Quách Tỷ và những người khác nghe theo kế hoạch, quả nhiên thành sự." "Hiện nay Minh công xảy ra biến cố như vậy, ta có thể nhìn ra đây là một cơ hội ngàn năm có một, Giả Hủ tất nhiên cũng nhìn ra.

Chỉ là trong yến tiệc vừa rồi hắn không tiện bày mưu tính kế cho Trương Tú mà thôi.

Nếu ta không đoán sai, bây giờ Giả Hủ tất đang cùng Trương Tú đốt đuốc bàn bạc, mà với tài ăn nói của Giả Hủ, Trương Tú rất khó không bị thuyết phục." Nói đến đây, Quách Gia lại lần nữa hành lễ với Ngô Lương: "Nếu ta đoán không sai, đêm nay bộ hạ của Trương Tú tất có hành động, một khi bọn họ hành động, chúng ta mới phản ứng e rằng đã không kịp nữa rồi." "..." Nghe đến đây, trong lòng Ngô Lương "lộp bộp" một tiếng.

Phân tích và suy đoán của Quách Gia lúc này đã khớp với trận chiến thành Uyển trong lịch sử.

Tức là trong lịch sử, ông ta quả thực đã sớm nhìn ra nguy cơ, không hổ là quỷ tài danh lưu sử sách.

Nhưng ông ta lại không thể ngăn cản được biến cố này.

Điều này có thể thực sự liên quan đến hoàn cảnh của ông ta lúc này, dĩ nhiên cũng có thể ông ta đã sớm nói với Tào Ngang chuyện này, tiếc là Tào Ngang không tin, hoặc là do dự không quyết đoán dẫn đến bỏ lỡ thời gian phản ứng tốt nhất, cuối cùng không thể tránh khỏi trận chiến thành Uyển, lại còn bất cẩn mất mạng.

Đối với chuyện này, Ngô Lương cũng có căn cứ của riêng mình.

Sử sách ghi lại, khi Tào lão bản chạy trốn bị phục kích, ngựa Tuyệt Ảnh vì thế mà chết, thế là Tào Ngang nhường ngựa của mình cho Tào lão bản, còn mình thì đi bộ bảo vệ ông ta chạy thoát, cuối cùng lại vĩnh viễn ở lại thành Uyển.

Từ đó có thể thấy, Tào Ngang là một người trung hiếu thực sự, hắn có thể dùng tính mạng của mình để giành lấy cơ hội sống sót cho Tào lão bản, vậy thì tất nhiên không thể làm ra chuyện mà Quách Gia hy vọng hắn làm, huống hồ là trong tình huống Tào lão bản chỉ đang hôn mê, Tào Ngang tuyệt đối không thể dùng thủ đoạn sấm sét để thay thế. "Ngô thái sử, việc không nên chậm trễ!" Thấy Ngô Lương lúc này vẫn còn vẻ mặt do dự, Quách Gia có chút nóng nảy nói. "Quách tế tửu đừng vội." Ngô Lương hoàn hồn nhìn về phía Quách Gia, nghiêm nghị nói: "Nếu đúng như ngài nói, việc này e rằng không phải chuyện nhỏ.

Chỉ là những điều này tạm thời vẫn chỉ là suy đoán của ngài, mà Tử Tu huynh lại là người trọng tình trọng nghĩa, theo như ta hiểu về hắn, e rằng rất khó chỉ dựa vào suy đoán của ngài mà làm ra chuyện đại nghịch bất đạo như vậy, dù là ta đi nói thì tám phần cũng không có tác dụng gì." "Nếu như vậy, quân ta nguy rồi!" Quách Gia cuối cùng không thúc giục nữa, chỉ bất đắc dĩ thở dài một tiếng. "Nhưng ta hiện tại có một ý tưởng, không biết có khả thi không, xin Quách tế tửu giúp ta bàn bạc một chút." Ngô Lương lại nói tiếp. "Ồ?

Ngô thái sử nói nghe xem." Quách Gia nghiêng người. "Nếu không thể thay đổi tình hình hiện tại của quân ta, chúng ta có thể dùng thủ đoạn sấm sét với những kẻ có khả năng gây biến, như vậy cũng có thể bóp chết nguy cơ từ trong trứng nước." Ngô Lương trầm ngâm nói. "Ý của Ngô thái sử là..." Thân người Quách Gia lập tức nhoài về phía trước một chút, khá bất ngờ hỏi: "Ngô thái sử định tiên phát chế nhân, ra tay trước với Trương Tú?" "Chính là ý này." Ngô Lương khẽ gật đầu.

Hắn sớm đã có kế hoạch này, vì thế mới dùng thủ đoạn cá cược để lôi kéo bộ hạ của Trương Tập về phía mình phòng khi cần đến.

Chương 793

Giải quyết không được vấn đề, thì giải quyết kẻ tạo ra vấn đề.

Từ xưa đến nay đây vẫn là giải pháp tối ưu để đối phó với những ca bệnh khó, chỉ là Ngô Lương dù sao cũng chưa từng cầm quân, đối với chính trị quân sự cũng biết rất ít, lo lắng khi xem xét vấn đề không đủ toàn diện.

Hiện giờ Quách Gia đang ở bên cạnh, vừa lúc nhân cơ hội này nhờ ông ta giúp hoàn thiện kế hoạch. "Chuyện này... e rằng không ổn." Quách Gia lắc đầu nói: "Ta tuy suy đoán Trương Tú, Giả Hủ tất có mưu đồ, nhưng việc này dù sao vẫn chưa xảy ra, vì vậy chúng ta không có lý do chính đáng để ra tay với họ.

Chính cái gọi là danh chính ngôn thuận, nếu sư xuất vô danh, sau này ắt sẽ bị dị nghị, e rằng ảnh hưởng đến đại kế của Minh công, thật là được không bù mất." Tào lão bản hiện tại "đại kế" chính là cố gắng thu phục tất cả các thế lực có thể thu phục, nhanh chóng tăng cường thực lực để đối phó với áp lực từ phía Viên Thiệu.

Mà lần này Trương Tú không đánh mà hàng, chính là cục diện Tào lão bản cần nhất.

Hoàn toàn có thể tưởng tượng, nếu không phải Tào lão bản đột nhiên hôn mê, ông ta nhất định sẽ ban thưởng lớn cho Trương Tú, dùng cách này để thể hiện lòng nhân ái và độ lượng của mình với các thế lực khác, khiến các thế lực khác chủ động đến đầu quân.

Nhưng nếu lần này Tào lão bản không những không ban thưởng cho Trương Tú, ngược lại còn bắt giữ hắn trong tình huống không có bất kỳ lý do nào, điều này tất nhiên sẽ ảnh hưởng đến "đại kế" của ông ta. "Hiện tại đã nguy cơ trùng trùng, còn quản được đại kế gì

nữa?" Ngô Lương hỏi ngược lại. "Ngô thái sử hẳn đã từng chơi cờ, trước mất một quân cờ để thua cả ván, so với trước mất một quân cờ để thắng cả bàn, Ngô thái sử hẳn sẽ không không biết nên chọn thế nào chứ?" Quách Gia cũng hỏi ngược lại.

Phép so sánh này đã thể hiện thân phận tung hoành gia của Quách Gia.

Trong mắt ông ta, Trương Tú là quân cờ trên bàn cờ, Tào lão bản cũng là quân cờ trên bàn cờ, bản chất không có gì khác biệt.

Đương nhiên, không phải ai cũng có thể nghe ra tầng ý nghĩa này từ câu nói đó, cũng chỉ có người hữu tâm như Ngô Lương mới có thể lòng biết dạ sáng.

Còn về lời lẽ này của Quách Gia, quả thực cũng là những lời mà Quách Gia sẽ nói ra.

Trong lịch sử, Lưu Bị bị Lã Bố đánh bại phải nương tựa vào Tào lão bản, lúc đó Trình Dục đã đề nghị Tào lão bản giết chết Lưu Bị để trừ hậu hoạn.

Tào lão bản lại hỏi Quách Gia, Quách Gia liền dùng những lời tương tự khuyên Tào lão bản giữ lại mạng sống của Lưu Bị.

Nhưng Quách Gia tuy không đề nghị Tào lão bản giết Lưu Bị, nhưng lại đề nghị Tào lão bản giam lỏng Lưu Bị, như vậy cũng có thể vĩnh viễn trừ hậu hoạn.

Tiếc là Tào lão bản đã không làm vậy, cuối cùng còn nhân lúc Quách Gia không có mặt, lấy cớ chặn đánh Viên Thuật để mượn binh của Tào lão bản, cuối cùng quả nhiên mượn không trả, phát triển thành tâm phúc đại họa của Tào lão bản. "Quách tế tửu nói có lý, ta biết phải làm thế nào rồi." Ngô Lương gật đầu nói. "Ngô thái sử đã phí tâm rồi." Quách Gia chắp tay tiễn khách, ông ta còn tưởng Ngô

Lương đã đồng ý đi khuyên Tào Ngang sớm đăng cơ. ...

Thế nhưng Ngô Lương ra ngoài lại không đi gặp Tào Ngang, mà đi thẳng về doanh trại của mình, sau đó lệnh cho Dương Vạn Lý gọi Trương Tập tới. "Ngô tướng quân." Kể từ sau vụ cá cược mấy ngày trước, Trương Tập tuy không phải răm rắp nghe lời Ngô Lương, nhưng quan hệ giữa hai người cũng đã gần gũi hơn không ít, dù sao Ngô Lương cũng liên quan đến tiền đồ của hắn sau này. "Trương giáo úy, đêm nay e rằng sẽ có chuyện xảy ra, mời ngươi triệu tập binh sĩ dưới trướng, nghiêm trận chờ lệnh." Ngô Lương nghiêm nghị nói với hắn. "Xin Ngô tướng quân yên tâm, có vụ cá cược giữa chúng ta, kể từ khi vào thành Uyển, ta và các tướng sĩ không dám lơ là chút nào, luôn đề phòng trong thành xảy ra biến cố.

Nhưng mà...

Ngô tướng quân có phát hiện ra chứng cứ gì không?" Trương Tập mở miệng hỏi. "Minh công trong yến tiệc đã bất ngờ ngất đi." Ngô Lương nói. "Cái gì?!" Trương Tập lập tức kinh hãi nhảy dựng lên: "Minh công lại chết rồi, vậy bây giờ quân ta do ai nắm đại cục?" "..." Ngô Lương mặt đổ mồ hôi, đành phải nói lại lần nữa: "Minh công chỉ tạm thời ngất đi, chứ không phải đã cưỡi hạc về tây.

Hơn nữa ta đã đích thân kiểm tra cho Minh công, ngài tạm thời không nguy hiểm đến tính mạng, chỉ là không biết khi nào mới tỉnh lại.

Lời này Trương giáo úy không thể nói bừa, nếu không không ai cứu được ngươi đâu." "Thì ra là vậy, thật làm mạt tướng giật cả mình." Trương Tập lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng lại hỏi: "Tại sao Minh công lại đột nhiên ngất đi, chẳng lẽ là Trương Tú ngầm giở trò quỷ gì?" "Đây chính là lý do ta gọi Trương giáo úy tới." Ngô Lương nói lấp lửng: "Cơ hội lập công của Trương giáo úy đến rồi.

Hiện nay Minh công hôn mê, quân ta rắn mất đầu, chính là lúc yếu nhất, cũng là thời cơ tốt nhất để Trương Tú làm loạn.

Nếu ta đoán không sai, hắn sẽ sớm có hành động.

Vì vậy Trương giáo úy phải luôn chuẩn bị sẵn sàng nghênh địch." "Mạt tướng cùng năm trăm tướng sĩ dưới trướng đã sớm mài quyền xoa tay, tất cả đều do Ngô tướng quân sắp đặt!" Trương Tập vội vàng vỗ ngực nói, cuối cùng lại hỏi thêm một câu: "Nhưng nghe nói Trương Tú trong thành tích trữ mấy nghìn binh mã, không biết trận này Ngô tướng quân có mấy thành thắng chắc?" "Mười thành." Ngô Lương tự tin nói: "Trương Tú muốn đánh úp quân ta lúc không phòng bị, nhưng không biết ta và Trương giáo úy đã sớm nhìn thấu quỷ kế của hắn.

Vì vậy, đối với hắn mà nói, chúng ta cũng là một đạo kỳ binh, ai đánh úp ai còn chưa biết được." ...

Cùng lúc đó, tại phủ của Trương Tú. "Vũ Cử, cơ bất khả thất, thời bất tái lai!" Giả Hủ vẻ mặt trịnh trọng nói với Trương Tú. "Nhưng mà Giả công, trước đây người dạy ta dâng thư hàng là ngài, bây giờ người dạy ta phản bội cũng là ngài, ta bị ngài làm cho hồ đồ cả rồi." Trương Tú khá cung kính hành lễ với Giả Hủ, nhưng trong giọng nói lại đầy vẻ chất vấn và không tự tin, rồi nói tiếp: "Huống hồ hiện tại trong tay ta chỉ có bốn nghìn binh mã, mà Tào Mạnh Đức ngoài năm nghìn binh mã đóng trong thành, ngoài thành còn có hơn hai vạn binh mã trú đóng, làm sao có thể kháng cự lại hắn?" Quan hệ giữa Trương Tú và Giả Hủ không hề bình thường.

Lịch sử ghi lại, khi Giả Hủ đến chỗ Trương Tú, Trương Tú lần đầu cầm quân đang không biết phải làm sao, lại sớm đã nghe qua uy danh lừng lẫy của Giả Hủ, tự nhiên là mừng rỡ như điên.

Thế là để tỏ thành ý, hắn lại đối với Giả Hủ "chấp tử tôn lễ".

"Chấp tử tôn lễ" chính là hành lễ với thân phận con cháu của đối phương.

Trương Tú tự hạ thấp thân phận như vậy, cuối cùng cũng được Giả Hủ đoái hoài, từ đó mới ở lại bên cạnh Trương Tú bày mưu tính kế.

Mà Trương Tú cũng quả thực coi Giả Hủ như trưởng bối, mọi việc đều nghe theo lời ông ta.

Cũng chính vì vậy, đạo tàn quân vốn không ra gì của Trương Tú mới có thể ở Nam Dương, nơi cường địch vây quanh, mà sống lay lắt được một thời gian dài. "Lúc này khác lúc xưa!" Giả Hủ nghiêm nghị nói: "Lúc đó đại quân Tào Tháo kéo đến, Lưu Biểu đặt ngươi ở thành Uyển, vốn là để thị uy với hắn ta.

Nay Tào Tháo đánh tới, hắn ta lại không chịu xuất binh chi viện, chẳng khác nào đặt ngươi trên lửa mà nướng.

Ta không muốn ngươi bị Lưu Biểu lợi dụng, cuối cùng tan xương nát thịt, vì vậy mới bảo ngươi dâng thư hàng." "Nhưng lúc này Tào Tháo đột nhiên ngất đi, quân Tào chính là lúc rắn mất đầu, lòng người hoang mang.

Vì vậy ngươi tuy chỉ có bốn nghìn binh mã, nhưng đánh bại năm nghìn binh mã đóng trong thành của hắn không thành vấn đề.

Đợi hắn chết rồi, hơn hai vạn binh mã ngoài thành kia dù đông người thế mạnh, cũng khó mà tiếp tục, trận này tất thắng!" Trương Tú nghe xong vẫn có chút do dự, ngập ngừng nói: "Nhưng mà Giả công, ta cứ thay đổi thất thường, sư xuất vô danh như vậy, chỉ e truyền ra ngoài sẽ bị người đời khinh bỉ, sau này không ai dám thu nhận ta nữa." "Sao lại sư xuất vô danh?" Giả Hủ lại nói: "Thím của ngươi, Trâu thị, không phải vẫn đang ở trong phòng Tào Tháo sao?

Cứ lấy danh nghĩa Tào Tháo chiếm đoạt thím của ngươi, người trong thiên hạ sẽ chỉ cho rằng ngươi trung hiếu vẹn toàn!" "Chuyện này..." Trương Tú sững sờ, đầu óc hắn hiển nhiên không nghĩ ra được lý do tuyệt diệu như vậy. "Vũ Cử, việc này thế nào cũng phải làm, không thể do dự nữa!" Giả Hủ nghiến răng nghiến lợi, hận sắt không thành thép. "Giả công, không biết ngài có mấy thành thắng chắc?" Trương Tú không nhịn được lại hỏi. "Mười thành!" Giả Hủ đầy tự tin nói. "Nếu Giả công đã chắc chắn như vậy, vậy thì cứ theo ý Giả công mà làm!" Nghe lời này, Trương Tú cuối cùng cũng hạ quyết tâm, lập tức hạ giọng nói với Giả Hủ: "Hành động cụ thể nên bố trí thế nào, xin Giả công chỉ giáo." "Đầu tiên, bí mật triệu tập các tướng lĩnh dưới trướng của ngươi tới." Giả Hủ nheo mắt nói: "Cứ nói Tào Tháo trong yến tiệc đột nhiên ngất đi, y quan trong quân và y sư trong thành đều bó tay.

Mà thím của ngươi, Trâu thị, lại tình cờ biết chút thuật châm cứu, thế là ngươi liền hảo tâm mời thím đến chữa trị cho Tào Tháo.

Nào ngờ Tào Tháo tỉnh lại lại lấy oán báo ân, lại còn cưỡng ép giữ thím ngươi lại trong phòng để chiếm đoạt.

Những tướng lĩnh này đều là thuộc hạ cũ của thúc phụ ngươi, nghe lời này tất sẽ căm phẫn, thề phải băm vằm Tào Tháo thành vạn mảnh.

Như vậy sư xuất có danh, sĩ khí tất sẽ tăng cao!" "Sau đó, ngươi lại ngầm phái một số người đến gần nơi đóng quân của quân Tào trong thành để phóng hỏa, một bên phóng hỏa một bên lớn tiếng hô Tào Tháo đã chết, Lưu Biểu dẫn đại quân đến đánh úp, quân Tào ngoài thành đã bị tiêu diệt toàn bộ, chẳng bao lâu nữa sẽ giết vào trong thành.

Ban đêm binh sĩ vốn khó khống chế, đột nhiên nghe được tin tức

như vậy tất sẽ gây ra rối loạn, nghiêm trọng thậm chí gây ra doanh khiếu.

Khi đó các tướng quân Tào sẽ bận rộn ổn định quân tâm, tự nhiên không rảnh lo chuyện khác!" "Lúc này thời cơ đã chín muồi, ngươi liền có thể nhân lúc loạn lạc dẫn quân đột kích phủ đệ nơi Tào Tháo nghỉ ngơi.

Trong lúc hỗn loạn, bên cạnh Tào Tháo chỉ có mấy trăm thân vệ phụ trách phòng vệ, mà dưới trướng ngươi lại có mấy nghìn binh mã, tất sẽ dễ như trở bàn tay.

Khi đó chỉ cần chém đầu Tào Tháo và Tào Ngang, treo lên trên cổng thành Uyển để thị chúng, quân Tào ngoài thành tuy đông, nhưng thấy Tào Tháo đã chết tất sẽ tự tan rã, vòng vây thành Uyển có thể giải!" "Nhưng đối với chúng ta mà nói, đây mới chỉ là bắt đầu." "Tào Tháo và Tào Ngang chết rồi, trong thời gian ngắn Tào doanh khó có người nào kiểm soát được cục diện.

Chúng ta có thể một mặt thu gom tàn quân của Tào doanh, một mặt tiến về phía Trần Lưu.

Đến khi tới Trần Lưu, thanh thế của quân ta chắc chắn không thể so với ngày trước, mà quân thủ thành Trần Lưu lại vì không biết chiến đấu cho ai mà cảm thấy mờ mịt.

Khi đó chúng ta lại dùng lợi dụ dỗ, dùng uy ép buộc, chắc chắn sẽ làm ít công to.

Nếu thuận lợi, Hiến Đế và lãnh địa của Tào Tháo sẽ đều là của chúng ta." "Dù không thuận lợi, chúng ta cũng có thể dọc đường cướp bóc một phen, vừa có thể bổ sung lương thảo, vừa có thể bổ sung binh mã, thuận thế thu Dự Châu vào trong túi, từ đó không cần phải nhìn sắc mặt của Lưu Biểu nữa." Nói đến đây, trên mặt Giả Hủ hiện lên một vệt hồng quang kích động, dường như đã nhìn thấy cảnh

tượng huy hoàng sau chiến thắng.

Trương Tú nghe xong cũng vẻ mặt phấn chấn, vội vàng lại hành một đại lễ với Giả Hủ, nói: "Giả công, ngài thật là phúc tinh của ta, nếu có thể sớm gặp ngài một ngày, ta sao lại ra nông nỗi này!" "Bây giờ cũng không muộn." Giả Hủ cười nói. "Giả công nói rất đúng!" Trương Tú liên tục gật đầu: "Việc không nên chậm trễ, ta lập tức theo mưu kế của Giả công mà hành sự.

Chuyện này không thể trách ta được, chỉ trách Tào Tháo tự mình đưa đến cửa, đây chính là thiên ý trong cõi u minh!" Trương Tú và Giả Hủ rất nhanh đã bắt đầu hành động bí mật.

Quách Gia thì ngày càng lo lắng, cuối cùng ngay cả rượu cũng uống không nổi, đứng dậy đi đi lại lại không ngừng, thỉnh thoảng lại liếc nhìn ra cửa. "Tại sao vẫn chưa có động tĩnh gì?" Quách Gia không nhịn được tự lẩm bẩm.

Vừa rồi Ngô Lương rõ ràng đã đồng ý đi khuyên Tào Ngang sớm đăng cơ, bây giờ đã qua lâu như vậy, bất kể Tào Ngang có đồng ý hay không, lúc này cũng nên có tin tức truyền về mới phải.

Nhưng bây giờ không những Ngô Lương không kịp thời quay lại báo tin cho ông ta, mà trong Tào doanh cũng tĩnh lặng như một vũng nước tù.

Trong tình huống này, Quách Gia lại càng hy vọng lo lắng của mình là thừa thãi, nếu không một khi Trương Tú hành động, quân Tào sẽ hoàn toàn rơi vào thế bị động, không có nửa điểm thắng chắc.

Một lúc lâu sau. "Lẽ nào lần này ta đã nhìn lầm, khí số của nhà họ Tào sắp tận rồi sao?" Quách Gia thở dài một tiếng, trong tiếng thở dài đầy vẻ bất lực.

Ông ta vốn rất xem trọng nhà họ Tào, hay nói đúng hơn là xem

trọng Tào lão bản.

Đặc biệt là sau khi Tào lão bản liên tiếp chiếm được Thanh Châu, Từ Châu, lại đón Hiến Đế về Trần Lưu, dù lúc này Tào lão bản vẫn khó có thể đối đầu trực diện với Viên Thiệu, vẫn còn cường địch vây quanh, Quách Gia vẫn rất xem trọng Tào lão bản, cho rằng bên phía Tào lão bản còn rất nhiều đất diễn.

Nhưng bây giờ Tào lão bản đột nhiên vào thời điểm then chốt lại xảy ra tình trạng này, mà Tào Ngang lại không thể quyết đoán hành sự vào lúc này, điều này có chút ý vị trời muốn diệt Tào.

Ngay lúc này.

Chương 794

"Nhanh!

Mau đi bẩm báo Trưởng công tử!" Mấy tên binh sĩ la hét, vội vã chạy qua trước sảnh. "?!" Tim Quách Gia đập thót một cái, nhanh chân bước đến cửa phòng khách, nhưng đã không thấy bóng dáng của mấy tên binh sĩ kia đâu nữa. "Sao vậy?" Quách Gia đành phải quay sang hỏi binh sĩ đứng gác ở cửa. "Bẩm Quách tế tửu, tiểu nhân cũng không rõ lắm, chỉ thấy trong thành có vài ánh lửa, hình như có nơi nào đó bốc cháy." Tên binh sĩ đó hành lễ, chỉ vào cảnh đêm đen kịt bên ngoài tường viện đáp.

Quách Gia nhìn theo hướng hắn chỉ, quả nhiên thấy trong cảnh đêm không biết từ lúc nào đã xuất hiện mấy đốm sáng mờ ảo, nhưng bây giờ lửa có lẽ vẫn chưa lớn.

Cùng lúc đó, Quách Gia nín thở lắng nghe, còn mơ hồ nghe thấy một số tiếng ồn ào ầm ĩ, chỉ là âm thanh này khá xa, chưa đủ để làm ồn đến đây. "Không ổn!" Trong khoảnh khắc này, tim của Quách Gia đã chìm xuống đáy vực.

Ông ta tin chắc chuyện mình lo lắng đã xảy ra, mà bây giờ dù Tào Ngang có phản ứng, cũng không thể nào xoay chuyển được cục diện thất bại.

Bây giờ việc duy nhất có thể làm, chính là bằng mọi giá hộ tống Tào lão bản ra khỏi thành.

Chỉ cần Tào lão bản không chết, thất bại chỉ là ở trong thành, hơn hai vạn quân Tào ngoài thành dù có loạn, khi Tào lão bản xuất hiện, vẫn có thể trong thời gian ngắn ổn định cục diện, nhà họ Tào sẽ không hoàn toàn bị tiêu diệt! "Hiện tại Minh công đang ở đâu?" Quách Gia

lập tức nhìn về phía tên binh sĩ đó hỏi. "Ở hậu viện, Trưởng công tử đang ở đó canh giữ." Tên binh sĩ đáp. "Mau đưa ta đi gặp Trưởng công tử, trễ nữa là không kịp đâu!" Quách Gia quát.

Lúc này trong lòng ông ta vô cùng hối hận, hối hận không nên quá tin tưởng Ngô Lương, càng không nên đặt hy vọng vào Tào Ngang.

Nếu sớm biết hai người này đều là đồ bỏ đi, ông ta đã nên trực tiếp đề nghị đưa Tào lão bản ra ngoài thành sớm hơn.

Chỉ cần Tào lão bản còn một hơi thở, và ở nơi Trương Tú không thể chạm tới, cũng có thể kìm hãm hành động của Trương Tú, ít nhất dù có bại cũng không bại quá thảm hại.

Giờ thì hay rồi, bảo Ngô Lương đi khuyên Tào Ngang, khuyên cả một canh giờ, ông ta chờ đến hoa cũng sắp tàn, lại không có chút tin tức nào, cứ thế kéo dài cho đến khi Trương Tú có hành động.

Đây là chuyện quái quỷ gì vậy!

Đây là loại người gì vậy!

Đặc biệt là tên Ngô Lương đó, uổng công ta còn coi ngươi là một nhân vật, không ngờ ngươi lại không đáng tin cậy như vậy.

Ngươi nếu khuyên không được Tào Ngang thì cũng mau quay lại báo một tiếng, ta có thể nghĩ cách khác, hoặc ta tự mình đi thử khuyên cũng được mà?

Càng nghĩ càng tức, tay của Quách Gia đã giơ lên, nếu Ngô Lương lúc này ở trước mặt ông ta, ông ta chắc chắn sẽ cho Ngô Lương một cái tát trời giáng, cho hắn biết cái gì gọi là nặng nhẹ nhanh chậm!

Kẻ tầm thường làm hỏng việc!

Tài năng kém cỏi làm hại nước a!

Một lát sau, Quách Gia đã đến trước mặt Tào Ngang. "Trưởng

công tử." Quách Gia hành lễ. "Quách tế tửu." Tào Ngang lúc này cũng nhíu chặt mày, trước là Tào lão bản đột nhiên ngất đi, bây giờ trong thành lại xuất hiện tình huống không rõ, nói là sứt đầu mẻ trán cũng không quá. "Trưởng công tử, chuyện Ngô thái sử vừa đến nói với ngài không cần nhắc lại nữa, dù sao cũng đã không kịp rồi." Quách Gia vội vàng nói: "Hiện tại xuất hiện tình huống không rõ này, e rằng đây chính là khởi đầu của biến loạn trong thành.

Để đề phòng bất trắc, ta đề nghị Trưởng công tử lập tức dẫn người chuyển Minh công ra ngoài thành, như vậy có đại quân ngoài thành bảo vệ, cục diện vẫn nằm trong tầm kiểm soát của chúng ta." "Đợi đã?" Nghe lời này, Tào Ngang lại lộ vẻ nghi hoặc, không nhịn được hỏi: "Ngô thái sử từ đầu đến cuối đều không đến gặp ta, lại muốn nói với ta chuyện gì?" "Ngô thái sử không đến?" Quách Gia sững sờ. "Không đến, rốt cuộc là chuyện gì?" Tào Ngang càng thêm hoang mang. "Tên khốn này làm hỏng đại sự rồi!" Quách Gia biết được tin này lập tức tức đến mức suýt nghiến nát cả răng, hận không thể dùng thanh kiếm bên hông chém hắn thành hai đoạn.

Nhưng lúc này, ông ta cũng chỉ có thể lấy đại cục làm trọng, lập tức nén cơn giận trong lòng xuống nói với Tào Ngang: "Chuyện này sau này hãy nói, ta nghi ngờ Trương Tú nhân cơ hội gây loạn, ngọn lửa bên ngoài chính là do hắn sai người phóng.

Xin Trưởng công tử lập tức dẫn người chuyển Minh công ra ngoài thành, trễ nữa e rằng không kịp đâu!" "Khoan đã." Tào Ngang vẫn nhíu mày nói: "Quách tế tửu nói rằng sự hỗn loạn bên ngoài hiện tại là do Trương Tú gây ra, hắn trước đó đầu hàng phụ thân ta là trá hàng?

Vậy phụ thân ta..." Nói đến đây, Tào Ngang đột nhiên nhận ra điều gì đó, sắc mặt biến đổi, cũng không còn quan tâm đến yêu cầu của Trâu thị trước đó, nhanh chóng đến cửa phòng nơi Tào lão bản đang tĩnh dưỡng, "Rầm" một tiếng liền đá cánh cửa gỗ trước mặt vỡ tan

tành. "A!" Trâu thị vẫn đang ở trong phòng châm cứu cho Tào lão bản, dường như bị cú đá bất ngờ này dọa cho giật mình, khẽ kêu một tiếng rồi lùi vào góc tường không dám động đậy.

Tào Ngang trừng mắt nhìn bà ta một cái rồi nhanh chân bước đến chỗ Tào lão bản đang nằm trên giường, bắt mạch và kiểm tra hơi thở của Tào lão bản, lúc này mới hơi thở phào nhẹ nhõm.

Tiếp đó, hắn lại nhìn về phía Trâu thị, trầm giọng quát: "Nói!

Trương Tú đưa ngươi tới rốt cuộc có ý đồ gì?" "Không, không biết tướng quân nói lời này là ý gì?" Trâu thị run rẩy cúi đầu đáp: "Vũ Cử chỉ nói với thiếp thân có một vị tướng quân ngất đi, lại nói thuật châm cứu của thiếp thân có chút tài nghệ, bảo thiếp thân qua đây xem giúp, thế là thiếp thân đến, sao lại có ý đồ gì..." "Ha ha, không thừa nhận sao?" Tào Ngang cười lạnh: "Ta nói cho ngươi biết, nếu Trương Tú dám hành động phản bội, ngươi cũng đừng hòng đứng ngoài cuộc.

Người đâu, bắt bà ta lại, trông coi cẩn thận!" "Tuân lệnh!" Hai tên thân vệ nghe lệnh lập tức xông vào phòng, tay chân lanh lẹ trói Trâu thị lại.

Mà Trâu thị đối mặt với tình cảnh này cũng có chút bối rối, vừa không phản kháng cũng không cầu xin, chỉ với vẻ mặt kinh hãi mặc cho binh sĩ trói lại rồi đẩy ra ngoài.

Là một người phụ nữ, bà ta hiểu rõ hoàn cảnh của mình hơn bất kỳ ai.

Trong thời loạn thế này, phu quân Trương Tế chết đi, bà ta đã trở thành một đóa bèo không nơi nương tựa.

Trước đây Trương Tú còn coi bà ta là thím, cuộc sống của bà ta có thể yên ổn hơn một chút.

Bây giờ Trương Tú đưa bà ta đến chỗ Tào Tháo, bất kể mục đích

của Trương Tú là gì, dù trong lòng có trăm ngàn lần không muốn, bà ta cũng chỉ có thể chọn thuận theo.

Vì vậy, dù Trương Tú quả thực đã làm gì đó cần bà ta liên lụy, đó cũng là vận mệnh mà bà ta không thể chống lại, bà ta không thể làm gì được, chỉ có thể bị động chấp nhận.

Xử lý xong Trâu thị, Tào Ngang ngay lập tức lại lục lọi trong quần áo của Tào lão bản, rất nhanh đã tìm ra một tấm binh phù bằng đồng, đưa tấm binh phù đó cho vệ sĩ dưới trướng nói: "Ngươi lập tức mang vật này đi tìm Tào Bẩm, lệnh cho hắn tập hợp toàn bộ tướng sĩ trong thành chuẩn bị nghênh chiến.

Trương Tú đó chỉ có bốn nghìn binh mã, còn quân ta chỉ riêng trong thành đã có năm nghìn tinh binh, nếu hắn dám manh động, ta nhất định khiến hắn có đi không có về!" "Trưởng công tử." Nhìn vào khuôn mặt trẻ trung và hiếu chiến của Tào Ngang lúc này, Quách Gia cảm thấy một tia bất lực.

Tào lão bản đã bồi dưỡng hắn thành một tướng lĩnh đủ tiêu chuẩn, nhưng lại chưa bồi dưỡng hắn thành một chính trị gia đủ tiêu chuẩn, đến nỗi hắn trông có vẻ rất trầm ổn nội liễm, nhưng trong xương cốt đối với âm mưu lại chưa đủ nhạy bén.

Cũng chính vào lúc này, Quách Gia đột nhiên nhận ra, có lẽ suy nghĩ trước đây của ông ta hy vọng Tào Ngang sớm đăng cơ là sai lầm.

Tào Ngang còn chưa có đủ năng lực tổng hợp để nắm giữ Tào doanh, tranh đoạt thiên hạ, cũng chưa chắc đã phù hợp với lợi ích của ông ta.

Nhưng lúc này đã không có thời gian để ông ta suy nghĩ những điều này, càng không có thời gian để Tào Ngang điều động đám binh mã có thể đã mất kiểm soát kia.

Ông ta phải làm cho Tào Ngang lập tức nhận ra sự nghiêm trọng của vấn đề, nhân cơ hội cuối cùng đưa Tào lão bản ra ngoài, như vậy mới có thể bảo vệ được căn cơ của Tào doanh.

Ngay lúc này. "Tử Tu ca ca!

Tử Tu ca ca!" Một giọng nói quen thuộc và gấp gáp vang lên bên tai Tào Ngang, ngay sau đó có một người bước chân vội vã chạy vào, người đến chính là Tào Bẩm. "Ta đang định tìm ngươi, ngươi..." Tào Ngang vội vàng đón lấy, kết quả vừa mở miệng đã lộ vẻ kinh ngạc, nhìn Tào Bẩm từ trên xuống dưới hỏi: "An Dân, ngươi sao thế này?" Chỉ thấy Tào Bẩm lúc này trông rất thảm hại, thở không ra hơi không nói, trên người còn dính không ít vết máu, bao gồm cả vũ khí trong tay hắn, cũng còn lưu lại không ít vết máu tươi.

Nhưng xem ra những vết máu này đều là của người khác, trên người hắn lại không thấy vết thương rõ ràng. "Đại sự không ổn rồi, vừa rồi trong thành đột nhiên có mấy nơi không rõ nguyên nhân bốc cháy, đồng thời còn có một đám người không rõ thân phận đi khắp nơi la lớn tin tức thúc phụ đã chết, Lưu Biểu dẫn đại quân đến giết.

Ta dậy đi xem xét tình hình, lại thấy trừ binh sĩ trong doanh của chúng ta, các doanh khác lại vì vậy mà xảy ra doanh khiếu, không phân biệt địch ta mà tàn sát lẫn nhau." Tào Bẩm vẻ mặt nghiêm trọng nói: "Ta lập tức dẫn người xông lên cố gắng ngăn cản, nhưng những binh sĩ đó đã sớm giết đến đỏ mắt, như kẻ điên thấy người là chém.

Bất đắc dĩ, ta đành phải dẫn người lui về, lập tức chạy đến đây cứu viện.

May mà ở đây vẫn bình an vô sự, nếu không thúc phụ lúc này đang hôn mê bất tỉnh, e rằng đại sự không ổn." "Sao lại như vậy!" Tào Ngang nắm chặt nắm đấm, mày nhíu càng chặt.

Hắn ở trong quân doanh đã nhiều năm, tự nhiên đối với "doanh

khiếu" kiêng kỵ như rắn rết.

Chuyện này trong sử sách cũng có nhiều ghi chép, một khi xuất hiện liền như núi lở biển gầm không thể ngăn cản, nghiêm trọng thậm chí không cần quân địch đột kích, binh sĩ cùng doanh trại có thể tự tàn sát lẫn nhau đến khi chỉ còn lại một thành.

Đây thực chất là một vấn đề tâm lý tập thể do trạng thái căng thẳng của chiến tranh kéo dài gây ra, nhưng người thời đó không thể hoàn toàn hiểu được, đôi khi còn liên hệ tình huống này với tà ma, mỗi khi xảy ra "doanh khiếu", đều phải tổ chức nghi thức cúng tế để trừ tà, ngăn chặn "doanh khiếu" tái diễn.

Tin tức mà Tào Bẩm mang đến đối với Tào Ngang mà nói, chẳng khác nào sét đánh giữa trời quang.

Từ những lời hắn vừa nói với Quách Gia ban nãy, có thể nghe ra hắn vốn không hề để Trương Tú vào mắt, dù cho Trương Tú có dốc toàn bộ lực lượng, hắn cũng cho rằng dựa vào năng lực của bản thân và binh lực trong thành là có thể dễ dàng tiêu diệt.

Kết quả không ngờ cục diện lại biến thành thế này chỉ trong nháy mắt.

Doanh khiếu!

Lại có thể xảy ra doanh khiếu!

Trong tình huống này, ngoài mấy trăm thân vệ Hổ Báo Kỵ đồn trú ở đây, thì chỉ có binh mã mà Tào Bẩm hoảng hốt mang tới.

Nếu Trương Tú nhân cơ hội này phát động đột kích, hắn chắc chắn sẽ rơi vào thế yếu tuyệt đối.

Tuy nhiên, Tào Ngang dù chưa đủ chín chắn, nhưng cũng không phải là kẻ vô dụng.

Hắn cũng xem như thân kinh bách chiến, đối mặt với tình cảnh như vậy vẫn nhanh chóng bình tĩnh lại, nhìn về phía Tào Bẩm hỏi: "An Dân, binh mã cùng ngươi tới đây tổng cộng có bao nhiêu?" "Chưa tới ba trăm." Tào Bẩm bất đắc dĩ đáp, "Binh sĩ dưới trướng ta đã có không ít người chạy tán loạn trong lúc hỗn chiến, còn có một số lúc nãy ngăn cản doanh khiếu đã bị chính người của mình làm bị thương..." Từ vết máu trên người và binh khí của Tào Bẩm có thể thấy được, hắn chắc chắn cũng đã bị người của mình tấn công, và phải chém giết không ít người mới có thể xông ra vòng vây đến được đây. "Xem ra đại thế đã mất." Tào Ngang khẽ gật đầu, lập tức lại nhìn về phía Quách Gia nói: "Quách tế tửu, ngươi đã đúng, là ta nhận ra muộn màng.

Ta sẽ lập tức ra lệnh cho người bằng mọi giá đưa phụ thân ra khỏi thành." Nói xong Tào Ngang liền chuẩn bị hạ lệnh cho Tào Bẩm và Tào Thuần, từ bỏ mọi thứ có thể từ bỏ, hành trang gọn nhẹ ra trận, cố gắng đột phá ra ngoài thành càng nhanh càng tốt.

Chỉ cần ra được ngoài thành, liền có thể lập tức tổ chức hơn hai vạn quân đồn trú bên ngoài vây khốn Uyển Thành.

Khi đó bất luận trận doanh khiếu này có phải là âm mưu của Trương Tú hay không, cục diện vẫn nằm trong tầm kiểm soát, muốn xử lý Trương Tú và đám Tào quân gây ra doanh khiếu trong thành thế nào cũng được. "Ai..." Thế nhưng chưa đợi Tào Ngang hạ lệnh, Quách Gia đã thở dài một tiếng, trầm giọng nói: "Sự đã đến nước này, Trương Tú đã dám làm chuyện này, ắt là đã có sự chuẩn bị đầy đủ.

Điều mà Trường công tử có thể nghĩ đến, Trương Tú chắc chắn cũng đã cân nhắc vô cùng rõ ràng.

Vì vậy nếu ta đoán không lầm, hắn nhất định sẽ điều động trọng binh tấn công nơi này, tuyệt đối không cho Trường công tử và Minh

công cơ hội ra khỏi thành." Tiếng nói vừa dứt.

Chương 795

"Báo!" Một thân vệ Hổ Báo Kỵ đã loạng choạng chạy vào, lúc này thân vệ này đã không còn để ý đến lễ số, người còn chưa đến gần đã hét lên: "Trường công tử, đại sự không hay rồi!

Trương Tú không biết từ lúc nào đã nhân đêm tối suất lĩnh đại quân bao vây chúng ta!

Hiện tại tướng lĩnh dưới trướng Trương Tú là Hồ Xa Nhi đã áp sát đến cổng lớn chưa đầy năm mươi trượng, e là sắp sửa xông vào rồi!" "Cái gì?!" Tào Ngang tức thì mặt lộ vẻ giận dữ, vừa định mắng điều gì đó.

Lại thấy bốn phương tám hướng của trạch viện bỗng nhiên đồng thời xuất hiện những mảng ánh sáng, khác với ánh lửa mông lung ở xa trước đó, lần này ánh sáng gần như soi rọi cả bầu trời.

Bọn họ quả nhiên đã rơi vào vòng vây trùng điệp của địch quân mà không hề hay biết!

Trương Tú cũng vô cùng âm hiểm.

Để tránh bại lộ ý đồ từ trước, hắn lại ra lệnh cho tướng sĩ dưới trướng ém quân tiếp cận nơi này trong đêm tối, mãi cho đến khi hoàn toàn hình thành vòng vây mới đồng loạt đốt đuốc, đồng thời đây cũng là tín hiệu chuẩn bị phát động tổng tiến công. "Trương Tú đáng chết ngàn đao, sao dám âm hiểm ti bỉ như vậy!" Ngừng lại một chút, Tào Ngang vẫn buông lời chửi mắng, nhưng lúc này nói gì cũng đã muộn.

Hắn đành quay người nhìn về phía Tào Bẩm và Tào Thuần: "Tử Hòa thúc, An Dân!

Xem ra đêm nay không giết ra một con đường máu, không chỉ

chúng ta phải bỏ mạng nơi này, mà đại nghiệp của tộc ta cũng sẽ tiêu vong tại đây.

Các ngươi có sợ không?" "Sợ cái con khỉ, tiểu tử Trương Tú trong mắt ta chỉ là lũ chuột nhắt vô dụng, chỉ biết giở trò âm mưu thủ đoạn, dám cùng ta chính diện một trận sao?" Tào Bẩm vừa chửi mắng vừa vung vẩy đại đao trong tay, vẩy một vệt máu xuống đất. "Tử Tu, ngươi hạ lệnh đi." Tào Thuần thì không biểu lộ cảm xúc gì, chỉ lạnh lùng nói. "Tốt!" Tào Ngang quát một tiếng, rút binh khí bên hông ra lớn tiếng hô: "Tử Hòa thúc, An Dân, các ngươi suất lĩnh người xông ra ngoài, không lấy việc giết địch làm mục tiêu, chỉ cầu bằng mọi giá đột phá vòng vây, bất luận thế nào cũng phải đưa phụ thân ta ra khỏi thành!

Chỉ cần phụ thân còn sống, đại nghiệp của tộc ta vẫn còn cứu được!" "Rõ!" "Rõ!" Cả Tào Thuần và Tào Bẩm đều trang trọng hành quân lễ, lập tức đi tập kết binh mã dưới trướng.

Nhưng Tào Bẩm vừa đi được hai bước, lại đột nhiên dừng chân, quay đầu nhìn Tào Ngang hỏi: "Đúng rồi Tử Tu ca ca, còn một chuyện nữa, Hữu Tài hiền đệ cũng ở trong thành, không biết đệ ấy bây giờ thế nào rồi, có nên phái người đi tiếp ứng không." "..." Vấn đề này quả thực đã làm khó Tào Ngang.

Hắn biết giao tình giữa Tào Bẩm và Ngô Lương không tầm thường, nếu có thể, Tào Bẩm chắc chắn muốn đi cứu Ngô Lương.

Nhưng tình hình hiện tại, chính hắn còn không rõ liệu có thể đột phá thành công hay không, đưa được Tào lão bản sống sót ra khỏi thành đã là một hy vọng xa vời, mà bản thân hắn cũng đã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất – bỏ xác tại đây.

Làm sao còn có dư lực để đi cứu Ngô Lương, đây không phải là chuyện đùa sao?

Ngay lúc này.

Quách Gia lại đột nhiên nói một câu giọng điệu quái gở: "Ngô thái sử ư?

Ta nghe nói hắn từng là đào binh, nói không chừng lúc này đã bỏ mặc Minh công mà chạy trốn trước một bước rồi." "Ngươi đừng có nói bậy bạ!

Hữu Tài hiền đệ tuy từng là đào binh, nhưng sau này vì đại nghiệp của thúc phụ ta cũng đã nhiều lần dũng cảm xông vào hang hùm miệng cọp cửu tử nhất sinh, đó đều là những hiểm cảnh mà người thường nghĩ cũng không dám nghĩ, ngươi có tư cách gì mà phỉ báng đệ ấy!" Tào Bẩm lập tức không chịu nổi, liền trừng mắt phản bác. "A a, nếu ta nói cho ngươi biết, sớm từ một canh giờ trước ta đã nói cho hắn biết nỗi lo Trương Tú có thể nhân cơ hội phản bội, đặc biệt bảo hắn đến nhắc nhở Trường công tử chuẩn bị trước thì sao." Quách Gia khịt mũi coi thường, cười lạnh nói, "Kết quả lúc nãy ta tự mình đến gặp Trường công tử, mới biết Ngô thái sử căn bản chưa từng đến, càng không hề chuyển lời lo lắng của ta cho Trường công tử.

Nếu không phải kẻ này không biết nặng nhẹ như vậy, Minh công và Trường công tử sao lại rơi vào cảnh bị động thế này, gian kế của Trương Tú sao có thể thành công?" "Ngươi...

Ngươi nói láo!" Tào Bẩm nghe vậy trước tiên là ngẩn ra, trong lòng biết nếu quả thực như vậy, thì Ngô Lương phải chịu trách nhiệm cho cục diện bị động hiện tại, nhưng hắn lại không tin Ngô Lương sẽ làm ra chuyện như vậy, đành phải gân cổ lên tranh cãi: "Hữu Tài hiền đệ tuyệt không phải người không biết đại thể, đệ ấy không làm vậy ắt có lý do của mình, không cần ngươi phán xét!" "Nói nhiều vô ích." Quách Gia lại cười lạnh, chắp tay với Tào Ngang nói: "Trường công tử, lúc này không phải là lúc tranh cãi những chuyện này.

Trước mắt dốc toàn lực đột phá may ra còn có một tia cơ hội, tuyệt đối không thể vì một vài nguyên nhân cá nhân mà phân tán binh lực vốn đã không đủ." Tào Ngang lúc này sắc mặt cũng phức tạp, nhưng hắn đã không thể do dự thêm chút nào nữa, liền quát Tào Bẩm: "An Dân, lúc này không thể lo chuyện khác được nữa, trước tiên dốc toàn lực hộ tống phụ thân ta ra khỏi thành rồi hãy nói, không được chậm trễ!" "Rõ!" Tào Bẩm đáp một tiếng, cuối cùng lại trừng mắt nhìn Quách Gia một cái rồi mới nhanh chân chạy ra ngoài. "Quách tế tửu, An Dân tính tình nó như vậy, ngài đừng để trong lòng." Tào Ngang thì dịu giọng nói với Quách Gia, "Lúc đột phá ngài hãy đi sát bên cạnh ta.

Phụ thân nói tài hoa của ngài không dưới Kịch quân sư đã mất, chẳng bao lâu nữa nhất định sẽ trở thành trụ cột của quân ta.

Chỉ cần đưa được phụ thân ra khỏi thành, ta cũng sẽ dốc sức bảo vệ ngài chu toàn, đưa ngài cùng ra ngoài." "Đa tạ Trường công tử coi trọng, Gia quý không dám nhận." Quách Gia khiêm tốn thi lễ. ... ...

Thời gian cấp bách.

Tào Thuần và Tào Bẩm đi tập kết binh mã chuẩn bị cho cuộc đột phá cuối cùng, còn Tào Ngang thì suất lĩnh một đám thân vệ nhanh chóng khiêng Tào lão bản vẫn còn đang hôn mê lên một cỗ xe ngựa.

Chẳng mấy chốc, ba đội nhân mã đã hội hợp tại tiền viện.

Qua khe cửa lớn có thể thấy được một phần tình hình bên ngoài.

Lúc này bộ hạ của Trương Tú đã nghiêm trận chờ sẵn.

Hồ Xa Nhi to khỏe như Điển Vi, tay cầm một đôi đại phủ, suất lĩnh quân tiên phong đứng ở hàng đầu, hiển nhiên đã chuẩn bị sẵn sàng để đối phó với cuộc đột phá.

Bây giờ đối với Tào Ngang, tin tức tốt nhất chính là Trương Tú

không bắn tên lửa.

Cũng không biết là do hành động vội vã chưa kịp chuẩn bị, hay là định bắt sống bọn họ...

Trong một trận chiến vây diệt quy mô nhỏ thế này, tên lửa tuyệt đối là lựa chọn tốt nhất.

Lúc này Tào Ngang vẫn còn ôm một tia hy vọng đột phá.

Tuy nhiên điều hắn không biết là, trong lịch sử hắn và Tào Bẩm đều sẽ bỏ mạng tại đây, nhưng cuối cùng cũng đã hoàn thành mục tiêu chiến lược, đưa được Tào lão bản sống sót ra khỏi thành.

Nhưng điểm khác biệt là, trong lịch sử bọn họ còn có mãnh tướng Điển Vi trợ trận, chỉ một mình Điển Vi đứng trước cổng, đã có thể khiến bộ hạ của Trương Tú không dám tiến lại gần, đây đối với họ không nghi ngờ gì là một sự trợ giúp to lớn.

Nhưng lần này, bên cạnh họ lại không có mãnh tướng "một người giữ ải, vạn người không qua" liều chết trợ trận.

Cho nên, hy vọng lần này của hắn chắc chắn còn mong manh hơn trong lịch sử... nếu như không có Ngô Lương, nhân tố bất định đã bị Quách Gia định nghĩa là "đào binh". "Tử Hòa thúc, An Dân, khi cổng lớn mở ra, hai người lập tức suất lĩnh người xông vào địch trận, bằng mọi giá cũng phải xé rách địch trận một lỗ hổng." Tào Ngang ngưng thần nói, "Khi đó ta và thân vệ sẽ cưỡi khoái mã mang theo xe ngựa của phụ thân dốc toàn lực xông ra, cố gắng một mạch xông ra vòng vây thẳng đến phía nam thành.

Nơi đó là nơi Vu Cấm Vu tướng quân đóng quân, chắc hẳn ông ấy đã nghe thấy động tĩnh trong thành, có thể sẽ cùng chúng ta trong ứng ngoại hợp phá cổng mà ra.

Đây e là cơ hội duy nhất của chúng ta, đã nghe rõ chưa?" "Rõ!"

"Rõ!" Hai người hít sâu một hơi, trầm giọng đáp.

Quách Gia cũng không đưa ra bất kỳ ý kiến nào, đây chính là lộ tuyến đột phá mà ông ta đã chỉ cho Tào Ngang, lý do là nơi đóng quân của Vu Cấm gần cửa thành nhất, và binh sĩ dưới trướng cũng đông nhất. "Trận chiến này e là cửu tử nhất sinh, Tử Hòa thúc, An Dân, xin hãy bảo trọng!" Tào Ngang lại nói. "Nhất định phải đưa thúc phụ (ca ca) ra khỏi thành!" Tào Bẩm và Tào Thuần cũng trịnh trọng nói, trong ánh mắt lóe lên những tia sáng, hai người hiển nhiên đã chuẩn bị sẵn sàng hy sinh.

Thậm chí Tào Bẩm còn từ trong lòng móc ra một túi nước nhỏ bằng bàn tay, rút nút gỗ bên trên ra cười nói: "Bây giờ ta cũng không sợ vi phạm lệnh cấm rượu của thúc phụ nữa rồi.

Đây là thiêu tửu do Hữu Tài hiền đệ nấu, thứ này rất mạnh, uống vài ngụm giết địch càng thêm thống khoái.

Các ngươi cũng làm một hớp chứ?" "Làm một hớp!" Tào Ngang nhận lấy túi nước nhỏ uống một ngụm sảng khoái, rồi đưa lại cho Tào Thuần, "Tử Hòa thúc, ngài cũng làm một hớp đi, thứ này quả thực rất mạnh." "..." Tào Thuần do dự nhìn thoáng qua xe ngựa của Tào lão bản, cuối cùng cũng nhận lấy, "Uống!" Đây cũng chính là thiêu tửu Ngô Lương đưa cho Tào Bẩm, nồng độ không cao bằng loại đưa cho Quách Gia, nếu không ba người này mỗi người tu một ngụm lớn như vậy thì cũng không cần đột phá nữa rồi. "..." Quách Gia đứng bên cạnh nhìn, mấp máy môi, dường như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn không nói gì. "Chuẩn bị xong chưa?" Lau miệng một cái, Tào Ngang sắc mặt ngưng trọng nhìn về phía Tào Bẩm và Tào Thuần. "..." Hai người đã nắm chặt binh khí, hít sâu một hơi rồi khẽ gật đầu. "Mở cổng lớn!

Giết ra ngoài!" Tào Ngang lập tức hét lớn một tiếng.

Cổng lớn "ầm" một tiếng mở toang. "Huynh đệ, theo ta giết!" Tào Bẩm và Tào Thuần đi đầu, nghênh đón ánh lửa xông ra, binh sĩ phía sau cũng đều là tâm phúc của tâm phúc trong Tào doanh, lúc này từng người một theo sát phía sau, không một ai chùn bước.

Cũng ngay lúc này. "Giết!" Trong quân Trương Tú cũng truyền đến một trận hô giết.

Nói chính xác thì, trận hô giết này lẽ ra phải đến từ phía sau quân trận của Trương Tú, chỉ là đứng ở góc độ của Tào Bẩm và Tào Thuần thì không thể phân biệt rõ ràng.

Vì vậy hai người còn cho rằng bộ hạ của Trương Tú sắp sửa xông tới.

Hai người liếc nhìn nhau, lập tức đổi hướng, tránh khỏi chính diện bộ hạ của Hồ Xa Nhi, dốc sức tấn công về một bên của vòng vây.

Mục đích của họ là xé rách vòng vây như thùng sắt trước mắt, tự nhiên phải chọn nơi tương đối yếu, chứ không phải là xông thẳng vào trung quân của Trương Tú và Hồ Xa Nhi, đó tuyệt đối là nơi phòng thủ nghiêm ngặt nhất của cả vòng vây.

Kết quả vừa xông ra được vài trượng, Tào Bẩm và Tào Thuần liền nhận thấy trung quân của Trương Tú không hiểu sao lại xuất hiện cảnh tượng khác thường.

Chỉ thấy không biết chuyện gì xảy ra, quân trận trung quân vốn nghiêm ngặt nhất của Trương Tú, lại đột nhiên có từng mảng từng mảng binh sĩ kêu la thảm thiết ngã xuống.

Chỉ trong nháy mắt, trung quân đã trở thành lỗ hổng lớn nhất của cả vòng vây. "Đây là?!" Hai người không khỏi lộ vẻ kinh ngạc. "?!" Ngay cả bộ hạ của Hồ Xa Nhi vốn định xông lên chặn đánh Tào Thuần và Tào Bẩm, cũng không khỏi dừng bước, không nhịn được

quay người lại xem trung quân của họ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. "Chuyện gì vậy, tại sao đột nhiên dừng lại?!" Tào Ngang và Quách Gia ở phía sau càng vừa sốt ruột vừa tức giận.

Họ biết rõ cơ hội mà Tào Thuần và Tào Bẩm dùng tính mạng đổi lấy sẽ vụt qua trong chớp mắt, vì vậy phải theo sát phía sau Tào Thuần và Tào Bẩm mới có thể nắm bắt được tia hy vọng sống mong manh.

Nhưng bây giờ người phía trước đột nhiên đều dừng lại.

Họ lại hoàn toàn không biết phía trước đã xảy ra chuyện gì, chỉ có thể sốt ruột giậm chân mà không làm được gì.

Giây tiếp theo. "Bộp!

Bộp!

Bộp!

Chương 796

..." Tào Bẩm dường như nghe thấy một số tiếng động lạ rất nhỏ trong tiếng ồn ào.

Lại thấy trung quân của Trương Tú lập tức lại có vài mảng binh sĩ kêu la đau đớn ngã xuống.

Không ai biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng lúc này trung quân của Trương Tú đã có không ít binh sĩ gào khóc bắt đầu chạy tán loạn.

Giám quân lớn tiếng quát mắng, thậm chí chém liền mấy người cũng không thể khống chế được cục diện. ---------- "Chuyện gì vậy?!" Trương Tú lúc này cũng kinh hãi thất sắc.

Hắn vừa mới bố trí xong vòng vây, trong lòng biết chuyện này đã thành công một nửa, lại thấy Tào Bẩm và Tào Thuần suất quân ra ngoài ý đồ đột phá, đang định ra lệnh cho người chặn giết tứ phía, thì điều khiến hắn vắt óc cũng không nghĩ ra chính là trung quân của mình lại loạn trước?

Hơn nữa không chỉ là loạn, tuy tạm thời vẫn chưa rõ đã xảy ra chuyện gì, nhưng hắn hoàn toàn có thể thấy được, trung quân của hắn đã bị tổn thất nặng nề, e là trong thời gian ngắn khó mà tổ chức lại được!

Ai cũng biết, thương vong của một đội quân một khi vượt quá 30% thì cơ bản đã hoàn toàn mất đi sức chiến đấu.

Đây là nói về những đội quân tinh nhuệ được huấn luyện nghiêm chỉnh, còn nếu là những đội quân có tố chất chiến đấu không cao, quân kỷ không nghiêm, trong tác chiến thực tế, thương vong thậm chí

chưa đến 10% đã hoàn toàn tan rã, căn bản không thể tổ chức phản kích hiệu quả, kết quả cuối cùng nhất định là bị địch quân đánh cho tan tác.

Hiện tại trung quân của Trương Tú có tổng cộng một ngàn người, số binh mã còn lại đều bị hắn phân phái đến các vị trí khác của vòng vây, dẫn đến binh lực đã bị phân tán ở mức độ đáng kể.

Mà chỉ trong một thoáng mất thần vừa rồi.

Trương Tú cưỡi trên lưng ngựa cao to nhìn lại toàn bộ trung quân, liền nhận thấy thương vong của trung quân ít nhất đã vượt quá 10%.

Quan trọng nhất là, số binh mã còn lại đã hoàn toàn rơi vào hỗn loạn, thậm chí ngay cả hắn và chiến mã dưới yên cũng bị những binh sĩ chạy tán loạn chen lấn đến mức không thể khống chế mà đi về phía trước.

Trung quân hiện tại, cũng là tinh nhuệ dưới trướng Trương Tú, sức chiến đấu có lẽ còn không bằng một đám ô hợp vừa mới được thành lập... "Giả công!" Trong lòng Trương Tú bắt đầu hoảng loạn, vội vàng nhìn về phía Giả Hủ bên cạnh. "Chuyện này..." Gương mặt già nua của Giả Hủ nhăn lại như quả mướp đắng.

Ông ta bây giờ cũng mới khoảng năm mươi tuổi, nhưng lúc này cả gương mặt nhăn nheo lại còn già hơn cả Vu Cát.

Trương Tú hỏi ông ta, ông ta còn muốn hỏi Trương Tú rốt cuộc đây là chuyện gì nữa!

Ông ta tự cho rằng mưu kế của mình đã đến mức thiên y vô phùng.

Tình hình của Tào quân trong thành ông ta cũng đã cho người đi do thám mấy lần, trong lòng biết đại đa số Tào quân này đã xuất hiện tình trạng "doanh khiếu" còn đáng sợ hơn kế hoạch trước đó của ông ta.

Dưới tình huống này, nếu không phải mười thành đã là tối đa, ông ta thậm chí có thể vỗ ngực nói với Trương Tú rằng xác suất thắng của trận này có thể nâng lên mười một thành, mười hai thành, cao hơn mấy thành nữa cũng không thành vấn đề.

Bởi vì đây đã là cục diện tất thắng, cho dù tất cả những tình huống bất ngờ mà ông ta có thể tưởng tượng ra đều đồng thời xuất hiện cũng sẽ không thay đổi được.

Nhưng "tình huống bất ngờ" lúc này, lại là điều mà Giả Hủ vạn vạn lần không ngờ tới!

Rốt cuộc đây là tình huống gì?

Tại sao lại là trung quân tinh nhuệ nhất tự mình tan rã từ bên trong trước?

Tại sao trong một thoáng chốc lại xuất hiện thương vong đến mức độ này, lúc nãy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?! "Báo!" Một tướng lĩnh chặn hậu khó khăn lắm mới chen được đến bên cạnh Trương Tú, thở hổn hển báo cáo: "Tướng quân, phía sau quân ta xuất hiện một đội Tào quân khoảng mấy trăm người...

ái da!" Kết quả lời mới nói được một nửa, vị tướng lĩnh này liền lập tức biến sắc kêu lên một tiếng đau đớn, sau đó quay người lại hung hăng đá vào binh sĩ bên cạnh một cái, vừa đá vừa chửi ầm lên: "Thằng ranh con!

Cút ngay!

Mẹ mày không có mắt à, đụng vào vết thương sau lưng ông nội mày rồi!" Cũng trong lúc vị tướng lĩnh này quay người lại.

Trương Tú và Giả Hủ cuối cùng cũng nhìn thấy tình hình sau lưng vị tướng lĩnh này.

Chỉ thấy ở vị trí gần thắt lưng sau của vị tướng lĩnh này, có hai

chỗ đã bị máu tươi nhuộm đỏ, vết máu loang ra tạo thành hai vòng tròn to bằng cái bánh nướng.

Nhưng kỳ lạ là, quần áo ở hai chỗ này lại không thấy có bất kỳ dấu hiệu rách nát nào, cứ như thể vết thương này cũng xuất hiện từ trong ra ngoài...

Trương Tú và Giả Hủ lộ vẻ nghi hoặc.

Họ cũng không phải ngày đầu tiên ra chiến trường, binh khí và vết thương đã thấy qua vô số, nhưng lúc này họ lại hoàn toàn không nhìn ra vị tướng lĩnh này rốt cuộc bị thương bởi loại binh khí nào, và tại sao lại bị thương.

May mà sau khi vị tướng lĩnh này chửi xong người, liền lập tức giơ ra một vật nhỏ đang nắm trong tay, vừa đỡ lưng vừa dâng vật nhỏ đó đến trước mặt Trương Tú nói: "Tướng quân, binh khí mà đội Tào quân này sử dụng rất kỳ quái.

Họ không chủ động xông vào quân ta, cũng không bắn tên vào quân ta, chỉ thay phiên nhau ném vào trong trận của quân ta một loại cầu sắt kỳ quái.

Cầu sắt đó rơi vào trận của quân ta liền lập tức nổ tung, từ bên trong bắn ra vô số cây kim nhỏ như thế này.

Binh sĩ không kịp né tránh đều trúng chiêu, ngay cả mạt tướng cũng bị cây kim nhỏ đó bắn trúng, lúc này kim nhỏ vẫn còn nằm trong cơ thể không thể lấy ra!" "Kim nhỏ?" Trương Tú nhận lấy cây kim nhỏ chỉ dài khoảng nửa tấc từ tay vị tướng lĩnh, Giả Hủ thấy vậy cũng vội vàng ghé lại gần.

Nhưng có lẽ vì tuổi tác đã cao, mắt có chút viễn thị, nên chỉ có thể rướn cổ nheo mắt lại xem xét. "Giả công, ngài kiến thức rộng rãi, có biết đây rốt cuộc là binh khí gì không?" Trương Tú dứt khoát đưa cây

kim nhỏ cho Giả Hủ, vẻ mặt đầy nghi hoặc hỏi. "Cái này..." Giả Hủ lắc đầu, mày nhíu chặt nói: "Ta đã sống gần hết đời người, nhưng chưa từng thấy qua loại sát khí này.

Tuy nhiên, Vũ Cử, nếu như Tào quân giấu giếm loại sát khí này..." "Thì sao?" Trương Tú vội vàng hỏi dồn.

Tình hình hiện tại đã vì sự xuất hiện của đội Tào quân này và loại sát khí kỳ quái này mà xảy ra thay đổi lớn.

Tuy chưa đến mức đại thế đã mất, nhưng thấy trung quân đã loạn thành một đoàn, Trương Tú sao còn có thể yên lòng được, hắn đã có chút hoảng loạn rồi. "Sự đã đến nước này, chúng ta đã cưỡi hổ khó xuống, phải bằng mọi giá bắt được Tào Tháo.

Nhưng lúc này không thể chém đầu hắn nữa, phải giữ lại mạng hắn làm con tin, như vậy mới có thể giành được một tia hy vọng sống." Giả Hủ nói. "Giả công, trước đây ngài nói có mười thành thắng lợi, ta mới theo kế của ngài mà hành sự, bây giờ sao lại biến thành thế này..." Nghe được lời này, Trương Tú đã sắp khóc đến nơi rồi.

Hắn rốt cuộc vẫn còn quá trẻ, đội quân này cũng mới thừa kế từ thúc phụ nửa năm trước, bất luận là năng lực cầm quân hay tố chất tâm lý đều kém xa các danh tướng dày dạn trận mạc một khoảng lớn.

Quan trọng nhất là, "mười thành thắng lợi" trong nháy mắt đã biến thành "có thể giành được một tia hy vọng sống", sự chênh lệch này không nói là lớn đến đâu, nhưng cũng là một trời một vực, quả thực là khác biệt như mây với bùn, Trương Tú thật sự có chút không thể chấp nhận được. "Vũ Cử, không thể do dự nữa!" Giả Hủ không thể không giơ tay nắm lấy vai Trương Tú giúp hắn ổn định lại, nhìn vào mắt hắn nghiêm giọng quát: "Nhân lúc quân ta vẫn chưa hoàn toàn tan rã, lập tức hạ lệnh toàn lực tiến công, phải bắt được Tào Tháo, nếu không sẽ không kịp nữa!" ... ...

Lúc này. "!!!" Bộ hạ của Trương Tập ở bên ngoài vòng vây cũng đồng dạng kinh ngạc.

Hầu như tất cả mọi người đều ngơ ngác nhìn hai mươi binh sĩ Phường Nhân Quân trước trận, trong mắt đầy vẻ phức tạp khó tả, thậm chí quên cả chớp mắt.

Bởi vì Ngô Lương đã tiết lộ tin tức từ trước, đêm nay bộ hạ của Trương Tập vẫn luôn trong trạng thái cảnh giới, áo giáp và binh khí đều chưa cởi ra.

Mà khi họ phát hiện trong thành bốc lên ánh lửa, còn có người trong bóng tối lớn tiếng lan truyền tin tức "Tào quân đã bại, Lưu Biểu suất quân đánh tới", họ đã hiểu ra chuyện gì đã xảy ra.

Từ đó, họ tự nhiên cũng đối với Ngô Lương, vị tướng quân chưa từng quản thúc họ này, thêm một phần tin phục.

Dù sao không phải ai cũng có thể liệu sự như thần như hắn, hơn nữa còn là đã liệu được chuyện đêm nay từ mấy ngày trước, đây quả thực chính là thần tiên sống.

Vì vậy bộ hạ của Trương Tập không còn dám coi thường Ngô Lương nữa, vội vàng hỏi ý kiến của hắn để triển khai hành động.

Cứ như vậy, họ theo yêu cầu của Ngô Lương ngay cả đuốc cũng không đốt một cây, nhân đêm tối lặng lẽ mò đến phía sau đại quân của Trương Tú, sau đó lại trơ mắt nhìn đại quân của Trương Tú cũng không đốt đuốc từ trước dần dần tản ra, vây kín trạch viện nơi Tào lão bản ở đến mức nước cũng không lọt.

Lúc đó, bên cạnh Trương Tú chỉ còn lại trung quân hơn một ngàn người, đã là lúc binh mã bên cạnh Trương Tú ít nhất trong đêm nay. "Ngô tướng quân..." Năm trăm người đối với trung quân hơn một ngàn người, Trương Tập cảm thấy đã đến lúc rồi.

Dù cho như vậy họ vẫn ở thế yếu, nhưng trong tình huống công kỳ bất bị, Trương Tập cảm thấy mình vẫn có chút cơ hội.

Nếu có thể một lần xông tan trung quân của Trương Tú, chém hắn dưới ngựa, vậy thì bộ hạ của Trương Tú mất đi chủ tướng, chắc chắn có thể giải được cảnh khốn của Tào lão bản, đây tuyệt đối là công lao trời ban, nói không chừng có thể trực tiếp được phong hầu!

Tất nhiên, hành động này cũng không phải là chắc chắn có thể thắng.

Nếu thất bại, hắn và binh sĩ dưới trướng e là đều sẽ bỏ mạng tại đây, dù sao dưới trướng Trương Tú có đến bốn ngàn người.

Một khi họ phát động tấn công, những binh mã đã tản ra kia cũng có thể nhanh chóng tập kết trở lại.

Nếu như trước đó không thể một lần bắt được Trương Tú, vậy thì họ sẽ nhanh chóng rơi vào vòng vây...

Nhưng Trương Tập nghĩ rất thoáng, khác với những người sống trong thời đại hòa bình, hắn và binh sĩ dưới trướng đã trải qua nhiều cuộc chiến tranh, sớm đã quen với sự tàn khốc của chiến tranh, càng rõ ràng mình sống một cuộc sống nay còn mai mất.

Vì vậy trong quan niệm của họ, thay vì chết một cách lặng lẽ ở một con mương nào đó hay dưới một thành trì nào đó, trở thành một cái xác không người hỏi đến, thì thà làm một ván giàu sang tìm trong hiểm nguy, ít nhất trước khi chết cũng có thể sống một cuộc sống tốt đẹp! "Nghe hiệu lệnh của ta hành sự, thời cơ chưa đến, đừng nóng vội!" Ngô Lương quay đầu lại nhìn hắn một cái, nghiêm giọng quát. "Rõ!" Trương Tập giữ lời hứa cá cược trước đó, cung kính đáp. "Dương Vạn Lý, dẫn người của chúng ta lên trước, tặng cho Trương Tú một món quà lớn!" Ngô Lương lập tức hạ lệnh, "Trương Tập, người của ngươi phụ trách bảo vệ Phường Nhân Quân chu toàn, tuyệt

đối không được để bất kỳ một tên địch quân nào xông qua.

Đợi thời cơ chín muồi, ta tự sẽ lệnh cho ngươi suất quân xung kích, lúc đó mới là lúc ngươi kiến công lập nghiệp!" Một lát sau.

Phường Nhân Quân và bộ hạ của Trương Tập cuối cùng cũng nhân đêm tối mò đến khoảng cách chừng hai mươi mét phía sau trung quân của Trương Tú. "Ai đó?!" Binh sĩ dưới trướng Trương Tú cuối cùng cũng phát hiện ra họ, lớn tiếng quát.

Tiếng quát này, dường như lập tức khiến các binh sĩ khác cũng cảnh giác lên, trong một lúc mấy trăm người ở phía sau trung quân "xoạt" một tiếng quay người lại, mấy trăm cặp mắt đồng loạt nhìn về phía Ngô Lương và Trương Tập. "Hô!" Ngô Lương lập tức hạ lệnh. "Giết a!" "Giết!" Trương Tập và tất cả bộ hạ lập tức giơ cao binh khí đồng thanh gào thét, thanh thế vô cùng vang dội.

Chương 797

"Địch tập?!" "Địch tập!" Bộ hạ của Trương Tú thấy vậy dường như kinh hãi, vội vàng co cụm trận hình chuẩn bị nghênh đón xung kích.

Kết quả... lại không có chuyện gì xảy ra.

Họ chỉ nghe thấy Trương Tập và bộ hạ lớn tiếng gào thét, điên cuồng vung vẩy binh khí và cờ xí, nhưng lại không thấy Trương Tập và những người khác thực sự phát động xung kích, hoàn toàn chỉ là hư trương thanh thế. "???" Bộ hạ của Trương Tú hoang mang tột độ.

Họ cũng không phải là người chưa từng ra chiến trường, nhưng loại chiến thuật đối mặt hư trương thanh thế này lại không thường thấy, thậm chí những tướng lĩnh có chút văn hóa còn đang nghĩ trong lòng "lẽ nào đối diện không biết đạo lý quân sự nhất cổ tác khí, tái nhi suy, tam nhi kiệt sao?" Đang nghĩ như vậy thì. "Giết a!" Trương Tập và những người khác lại lần nữa gào thét.

Lần này họ không đứng yên tại chỗ, mà là nhanh chóng tiến lên. "Nghênh địch!

Chuẩn bị!" Tướng lĩnh dưới trướng Trương Tú trong lòng căng thẳng, lập tức hạ lệnh. "Keng keng!" Hàng binh sĩ cuối cùng lập tức dựng khiên, binh sĩ phía sau thì nắm chặt trường mâu, chuẩn bị đâm ra qua những khe hở phía trên và bên cạnh khiên.

Đây là trận hình chống xung kích tiêu chuẩn, thậm chí kỵ binh đến cũng phải vòng đường khác.

Nhưng điều khiến họ không ngờ tới là, địch quân xông đến khoảng cách chỉ còn khoảng năm, sáu trượng so với khiên trận lại đột nhiên dừng lại, sau đó trong trận truyền ra một tiếng "Ném!" không rõ

ý nghĩa. "???" Bộ hạ của Trương Tú lại không hiểu.

Rất nhanh họ lại thấy trong quân địch bay ra một số quả cầu tròn bằng nắm tay.

Những quả cầu này rốt cuộc là thứ gì họ tự nhiên không biết, nhưng ở khoảng cách gần như vậy, lại ném vũ khí tập trung như thế, họ cũng là lần đầu tiên thấy. "Chú ý, có thứ gì đó ném qua, cẩn thận né tránh!" Tướng lĩnh chặn hậu vẫn rất cảnh giác nhắc nhở.

Nhưng lúc này để chống lại xung kích của địch quân, họ sớm đã co cụm thành trận hình khá nghiêm ngặt, dù có né tránh cũng có thể né đi đâu được, chỉ có thể trơ mắt nhìn những quả cầu đó rơi vào trong trận, miễn là không đập trúng người là được.

Kết quả. "Ái u!" "Chỉ là một quả cầu sắt, may mà ta né nhanh!" "Đây là kiểu đấu pháp gì...

Tào quân đang đùa giỡn với chúng ta sao?" Có người bị đập trúng người kêu lên một tiếng đau đớn, nhưng đại bộ phận quả cầu đều bị né tránh dễ dàng.

Cũng khó trách bộ hạ của Trương Tú gọi đó là "đùa giỡn", nếu quả cầu này thực sự đơn giản như vậy, thì quả thực không khác gì trò đùa, hiệu quả thậm chí còn không bằng ném qua một cây đuốc.

Nhưng giây tiếp theo. "Bộp!

Bộp!

Bộp! ..." Quả cầu lập tức phát ra một tiếng động nhẹ, không đợi bất kỳ ai phản ứng lại đã vỡ tan tành, vô số kim sắt như mưa bay ra.

Bộ hạ của Trương Tú căn bản không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Kim sắt trong nháy mắt găm vào cơ thể họ, những người xung quanh không may mắn trực tiếp lãnh đủ mấy chục cây kim sắt, những

người may mắn hơn một chút cũng không thể hoàn toàn thoát nạn, thậm chí có kẻ xui xẻo chỉ bị một cây kim sắt bắn trúng, lại đâm vào mắt một cách chính xác vô cùng.

Tất cả những điều này xảy ra quá nhanh.

Không ai kịp phản ứng, chỉ là hiện trường trong nháy mắt rơi vào yên tĩnh.

Cứ như vậy qua hai giây. "A!

Mắt của ta!" "Ta chảy máu rồi, ta bị thương rồi, làm sao bây giờ, cứu ta với!" "Đau quá!

Đây là cái gì?!" "A!" Tiếng kêu la thảm thiết như thể nhấn nút công tắc trong nháy mắt lan ra.

Có người còn trực tiếp bị bắn trúng yếu hại, giây trước còn đứng vững, giây sau thậm chí còn không kịp kêu đau một tiếng đã ngã thẳng xuống.

Nhưng điều khiến họ tuyệt vọng hơn nữa là. "Ném!" Trong trận địch rất nhanh lại truyền ra âm thanh này.

Không chỉ Trương Tập, mà cả những thuộc hạ của hắn cũng hoàn toàn ngây người.

Bọn họ cũng chẳng biết chuyện gì đã xảy ra, chỉ biết những viên cầu nhỏ kia được ném vào trận địa địch, quân địch rất nhanh đã kêu la thảm thiết rồi ngã xuống hàng loạt, chỉ trong nháy mắt, trận thuẫn vốn phòng thủ nghiêm ngặt đã xuất hiện vô số lỗ hổng.

Ban đầu, Trương Tập và mọi người đã bị tài liệu địch tiên cơ của Ngô Lương khuất phục, bởi không phải ai cũng có thể dự đoán được tâm tư của quân địch từ mấy ngày trước.

Bản lĩnh này nếu dùng đúng chỗ, chẳng mấy chốc sẽ trở thành

quân thần.

Mà bây giờ… bọn họ chợt nhớ lại lời Dương Vạn Lý từng nói trước đây: "Ngô tướng quân chỉ là lười so đo với các ngươi thôi, chẳng lẽ còn không trấn áp nổi các ngươi sao?

Nói ra không sợ dọa chết các ngươi, nếu gặp nhau trên chiến trường, các ngươi tốt nhất nên cầu nguyện không phải là kẻ địch của Ngô tướng quân, nếu không chỉ bằng chút người của các ngươi, chưa đến một khắc đã bị Phường Nhân Quân chúng ta tiêu diệt sạch, ngay cả cơ hội đầu hàng cũng không có!" Lúc đó, bọn họ đều phì mũi khinh thường, còn cười nhạo Phường Nhân Quân là đám quân thợ chỉ biết chơi bùn, trong giọng điệu đều là sự chế giễu không thèm đếm xỉa.

Nhưng sau khi chứng kiến cảnh này, trong lòng họ lại có chút may mắn.

Đúng như lời Dương Vạn Lý nói, may mà họ không phải là kẻ địch của Ngô Lương và Phường Nhân Quân, nếu không lỡ Ngô Lương dùng những viên cầu kim loại kỳ quái này để đối phó với họ, họ phải ứng phó thế nào mới giữ được mạng sống?

Chẳng phải quân địch trước mắt chỉ trong khoảnh khắc đã thương vong vô số, mà kẻ gây ra tất cả chuyện này lại chỉ là hai mươi binh sĩ Phường Nhân Quân, điều này quả thực… Còn chuyện không tốn một binh một tốt bắt sống Phi tướng Lữ Bố nữa.

Khi đó họ cũng chỉ coi là chuyện cười, nhưng bây giờ, một Lữ Bố cỏn con, nếu Ngô tướng quân ra tay thì chẳng phải dễ như trở bàn tay sao?

Trương Tập và đám thuộc hạ ngơ ngác nhìn Ngô Lương và các binh sĩ Phường Nhân Quân.

Đặc biệt là Trương Tập, tuy hiểu biết của hắn về Ngô Lương

cũng rất phiến diện, nhưng hắn lại là người biết nhiều nhất trong đám người này.

Giờ khắc này, hắn cuối cùng đã hiểu tại sao Ngô Lương chưa bao giờ cầm quân ra trận, cũng không có chiến tích lẫy lừng nào được lưu truyền, mà lại có thể có được địa vị siêu nhiên như vậy trong doanh trại Tào gia, khiến Tào lão bản cam tâm gả con gái yêu cho hắn.

Hắn chỉ là người khiêm tốn, thâm tàng bất lộ mà thôi.

Trong lúc đầu óc Trương Tập và đám thuộc hạ ong ong, theo tiếng hô "Ném!" của Dương Vạn Lý, lại một loạt viên cầu nhỏ được ném vào trận địch.

Lát sau, lại một trận kêu la thảm thiết vang lên, trung quân của Trương Tú đã hoàn toàn hỗn loạn, tất cả binh sĩ đều liều mạng rút lui về phía sau, sợ rằng lần sau những viên cầu nhỏ này sẽ rơi xuống bên cạnh mình, trong khoảnh khắc biến mình thành tổ ong vò vẽ.

Cảnh tượng đó đừng nói là tự mình trải nghiệm, chỉ nghĩ thôi cũng đã thấy da đầu tê dại.

Về phần trận thuẫn mà họ kết thành, tự nhiên cũng khó mà duy trì.

Thậm chí trong cục diện hỗn loạn như vậy, trung quân của Trương Tú đã xảy ra sự kiện giẫm đạp… Mức độ thương vong này, lại còn là thương vong tức thời như pháp thuật, đã đủ để đánh sập sĩ khí của họ xuống mức âm, hoàn toàn không thể tập hợp được sức chiến đấu hiệu quả. "Trương giáo úy, các vị tướng sĩ, còn chờ gì nữa, thời khắc các ngươi kiến công lập nghiệp đã đến, giết!" Ngô Lương lập tức quát lớn. "!!!" Trương Tập và binh sĩ dưới quyền bỗng bừng tỉnh.

Họ quả thực xứng là đội quân tinh nhuệ có tố chất chiến đấu cao, chỉ trong một thoáng đã tiến vào trạng thái sẵn sàng chiến đấu. "Huynh

đệ, theo ta giết địch, chém đầu Trương Tú!" "Giết!" Năm trăm tướng sĩ như ngựa hoang thoát cương, dưới sự dẫn dắt của Trương Tập, xông về phía trung quân của Trương Tú, vốn đông gấp đôi phe mình.

Trương Tập quả là một hảo hán, tuy là tướng lĩnh nhưng không hề tiếc mạng, xông thẳng lên phía trước, như mũi tên nhọn đâm thẳng vào trung quân của Trương Tú. "Công tử, chúng ta cũng lên sao?" Thấy cảnh này, Dương Vạn Lý và các binh sĩ Phường Nhân Quân cũng nhiệt huyết sôi trào, có chút hăm hở nhìn về phía Ngô Lương. "Lên cái gì mà lên?" Ngô Lương lập tức liếc bọn họ một cái, mắng: "Tất cả cút về cho ta, trốn cho xa vào.

Đứa nào mà trên người dính máu, đừng trách ta quay về phạt ba tháng lương hướng, không, sáu tháng lương hướng.

Ta nói được làm được, tuyệt không dung thứ." "Vâng…" Dương Vạn Lý và hai mươi binh sĩ Phường Nhân Quân lập tức bình tĩnh lại, ngoan ngoãn đứng bên cạnh Ngô Lương quan chiến. … Cùng lúc đó, Trương Tú đã theo kiến nghị của Giả Hủ, ra lệnh cho binh mã còn trong tay toàn lực tiến công, bắt sống Tào Tháo.

Trong chốc lát, bên ngoài vòng vây, bộ hạ của Trương Tập tiếng giết vang trời, bên trong vòng vây, bộ hạ của Trương Tú cũng thanh thế hừng hực.

Tình huống này đã gây áp lực cực lớn cho Tào Bẩm và Tào Thuần đang chuẩn bị đột phá, nhưng đồng thời lại gián tiếp làm giảm áp lực cho bộ hạ của Trương Tập, bởi vì binh mã đến chi viện trung quân sẽ rất có hạn.

Thực ra đây cũng là ý của Giả Hủ.

Bây giờ bắt sống Tào Tháo là cơ hội duy nhất của hắn và Trương Tú.

Dù chỉ do dự một chút khiến Tào Tháo thoát khỏi vòng vây, cuối cùng rơi vào thế giằng co, thì bọn họ sẽ hoàn toàn thua cuộc.

Đối với hắn và Trương Tú, đây là một trận chiến phá phủ trầm chu.

Về phần quân Tào ở phía sau, dù trung quân đã hỗn loạn, nhưng mấy trăm quân Tào muốn một mạch xuyên thủng trung quân, giết đến trước mặt bọn họ cũng phải tốn không ít sức lực.

Chỉ cần bắt sống Tào Tháo trước khi họ đến là có thể phá cục!

Ngoài ra, Giả Hủ cũng không phải không có chuẩn bị.

Tuy hắn kiến nghị Trương Tú lệnh toàn quân toàn lực tiến công, nhưng đồng thời cũng kiến nghị Trương Tú điều tướng lĩnh mạnh nhất dưới trướng về hộ vệ.

Trừ phi trong đội quân Tào phía sau cũng có một đại tướng vạn nhân địch, nếu không khó mà đột phá được phòng tuyến cuối cùng của trung quân, tự nhiên cũng không thể uy hiếp được hắn và Trương Tú. … "Lui!

Lui về trạch viện, dựa cửa mà đánh!" Tào Bẩm và Tào Thuần lớn tiếng la hét, bất đắc dĩ phải dẫn binh sĩ dưới quyền lui trở lại cổng lớn.

Họ xông ra cổng vốn là để đột phá, nào ngờ sau khi bộ hạ của Trương Tú ở trung quân bị tập kích, không những không đến cứu viện, mà ngược lại như phát điên xông đến họ từ bốn phương tám hướng, hoàn toàn là một bộ dạng muốn nuốt sống họ.

Chương 798

Lúc này muốn đột phá hiển nhiên đã không còn thực tế.

Nếu không, họ sẽ rất nhanh bị cắt đứt đường lui, hoàn toàn rơi vào vòng vây trùng trùng điệp điệp, đầu cuối không thể tương ứng.

Vì vậy, lui về trạch viện dựa cửa mà đánh đã trở thành lựa chọn duy nhất.

Tất nhiên, đây cũng là lựa chọn bị động nhất.

Bộ hạ của Trương Tú chiếm ưu thế tuyệt đối về quân số, cổng tuy hẹp dễ phòng thủ, nhưng dưới sự chênh lệch quân số như vậy, họ cũng hoàn toàn mất đi khả năng sống sót, chỉ có thể bị tiêu hao hết thể lực và tinh thần trong những đợt tấn công liên tiếp của bộ hạ Trương Tú… Đây chẳng qua chỉ là kế hoãn binh mà thôi. "Ai!" Tào Ngang lúc này tức giận, một quyền đấm mạnh vào bức tường đá bên cạnh.

Hắn không nhịn được muốn lớn tiếng quở trách Tào Bẩm và Tào Thuần, nhưng cũng biết lúc này không nên làm vậy, nếu không chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến sĩ khí và đoàn kết, chỉ có thể dùng cách này để phát tiết.

Nhưng lần này Tào Bẩm và Tào Thuần quả thực đã phạm sai lầm lớn.

Nếu không phải họ do dự không tiến trong quá trình đột phá, mà nắm lấy cơ hội liều mạng đột phá, có lẽ còn có cơ hội giành được một tia hy vọng sống.

Mà lúc này đại quân của Trương Tú đã phản ứng lại, dốc toàn lực vây giết như vậy, họ đã mất đi cả tia cơ hội cuối cùng, bại trận chỉ là vấn đề thời gian! "Rầm!" Theo binh sĩ cuối cùng lui vào trong sân, mọi

người lập tức hợp lực đóng cổng lại.

Bộ hạ của Trương Tú nối đuôi nhau kéo đến, đâm sầm vào cổng lớn, khiến hai cánh cổng lập tức lung lay.

May mà binh sĩ quân Tào đã có chuẩn bị, sớm đã dùng thân mình chặn sau cửa, mới miễn cưỡng giữ vững được.

Áp lực như vậy cuối cùng cũng giảm đi một chút.

Nhưng điều này vẫn chỉ có thể tạm thời làm chậm công thế của quân địch, thêm vài lần xung kích nữa, e rằng cánh cổng gỗ này sẽ bị đại quân bên ngoài đâm nát, vẫn chỉ có thể giao chiến giáp lá cà.

Tận dụng khoảng trống ngắn ngủi này, Quách Gia chen qua đám người đến bên cạnh Tào Bẩm và Tào Thuần, tò mò hỏi: "Hai vị tướng quân, vừa rồi hai vị đột nhiên dừng lại không tiến… hẳn là đã gặp phải tình huống bất đắc dĩ nào đó phải không?" Quách Gia không dám nói họ "lỡ mất thời cơ", nếu không có thể sẽ chọc giận Tào Bẩm và Tào Thuần. "Quách tế tửu không biết đó thôi, chúng ta vừa rồi xông ra, bỗng nhiên nghe thấy một trận tiếng giết, nhìn theo hướng đó thì thấy trung quân của Trương Tú không biết bị ai tấn công từ phía sau, lại có dấu hiệu tan vỡ," Tào Thuần nghiêm nghị nói, "Hai người chúng ta cho rằng đó có thể là viện quân của ta, vì vậy dừng lại chuẩn bị nội ứng ngoại hợp, nào ngờ Trương Tú lại không màng đến trung quân tan vỡ, hạ lệnh toàn quân toàn lực vây công chúng ta.

Như vậy chúng ta muốn đột phá đã hoàn toàn không thể, bất đắc dĩ phải lui về." "Bên ngoài có viện quân của chúng ta?!" Không biết từ lúc nào Tào Ngang cũng đã đến gần, trên khuôn mặt tức giận hiện lên một tia kinh ngạc, hỏi dồn dập: "Còn đang tấn công trung quân của Trương Tú?

Và trung quân của Trương Tú còn có dấu hiệu tan vỡ?" "Chính xác!" Tào Bẩm tiếp lời, "Viện quân của chúng ta không biết đã dùng

thủ đoạn gì, chỉ thấy trung quân của Trương Tú ngã xuống hàng loạt, khắp nơi đều là cảnh quỷ khóc sói gào.

Hai người chúng ta chính là nhìn thấy cảnh tượng này mới bắt đầu do dự." "Có phải là Chấn Thiên Lôi mà Hữu Tài hiền đệ từng dùng ở An Ấp không?" Tào Ngang hỏi theo tiềm thức. "Không phải." Tào Bẩm và Tào Thuần cùng lắc đầu, "Chấn Thiên Lôi đó thanh thế rất lớn, cách xa đã có thể làm người ta ù tai, lúc sử dụng còn có ánh lửa và khói mù rất lớn.

Nếu là thứ đó, sao chúng ta lại không nhận ra." "Vậy viện quân bên ngoài có phải là Hữu Tài hiền đệ không?" Tào Ngang lại vội vàng hỏi tiếp. "Không biết." Tào Bẩm và Tào Thuần lại lắc đầu, nhưng Tào Bẩm lại nói thêm: "Nhưng ta cảm thấy chắc chắn là Hữu Tài hiền đệ.

Tướng lĩnh đóng quân trong thành tuy không ít, nhưng nếu nói ai có thể tạo ra dị tượng như vậy, ai có thể xoay chuyển tình thế tuyệt vọng, thì chỉ có Hữu Tài hiền đệ mới có bản lĩnh này.

Vì vậy ta đoán, viện quân bên ngoài tám chín phần mười là hắn rồi." "Nếu là như vậy, chúng ta vẫn còn cơ hội!" Tào Ngang lập tức phấn chấn, liền lớn tiếng nói với mọi người: "Tướng sĩ, nhất định phải dốc toàn lực chống đỡ!

Bên ngoài có viện quân của chúng ta đang tấn công quân phản loạn, quân phản loạn đã có dấu hiệu tan vỡ.

Hơn nữa, ta không ngại nói cho các ngươi biết, viện quân của chúng ta do Ngô Lương, Ngô tướng quân đích thân dẫn đầu!

Vì vậy, chỉ cần chúng ta giữ vững không để quân phản loạn xông vào, trận này tất thắng!" Nhìn mơ giải khát!

Chiêu này Tào Ngang đã học được tinh túy của Tào lão bản.

Hắn làm sao biết được tình hình bên ngoài, làm sao biết viện quân

bên ngoài có phải do Ngô Lương dẫn đầu hay không.

Hắn chỉ biết lúc này tuyên bố tin tức này, chắc chắn có thể kích thích sĩ khí và ý chí cầu sinh của các tướng sĩ, khiến họ phát huy ra sức mạnh mười hai phần.

Lời vừa dứt. "Vâng!" Các tướng sĩ trong sân bỗng phát ra tiếng hô vang trời.

Quách Gia tận mắt nhìn thấy vẻ mặt hoang mang, suy sụp, căng thẳng ban đầu của họ, trong khoảnh khắc này đã tan biến hết.

Ít nhất một nửa binh sĩ đã bùng lên ý chí chiến đấu, hơn nữa còn là ý chí chiến đấu chưa từng có. "Nếu là Ngô tướng quân đến cứu viện, đám phản tặc bên ngoài chỉ có nước tự cầu phúc thôi!" "Huynh đệ giữ vững, chẳng mấy chốc phản tặc sẽ tan tác!" "May mà lần này Ngô tướng quân cùng Minh công xuất chinh…" "Được cứu rồi!" Không ít người cũng hét lên, cổ vũ sĩ khí cho nhau, như thể cuộc chiến này đã kết thúc. "???" Quách Gia lại một lần nữa hoang mang.

Tuy hắn có thể hiểu được các tướng sĩ phấn khích khi biết có viện quân đến, nhưng lại không hiểu được việc họ mở miệng ngậm miệng không rời "Ngô tướng quân", cứ như thể chỉ cần "Ngô tướng quân" là đồng nghĩa với "thắng lợi".

Điều quan trọng nhất là ngay cả Tào Ngang, vị trưởng công tử này khi cổ vũ tướng sĩ, cũng phải đặc biệt nhắc đến viện quân do "Ngô tướng quân" dẫn đầu.

Thật khó hiểu… Ngô Lương chẳng phải chỉ là một Thái sử lệnh kiêm thống lĩnh Phường Nhân Quân sao?

Phường Nhân Quân chẳng phải chỉ là một đội quân thợ chuyên chế tác đồ gốm sao?

Huống hồ còn có lịch sử đen là "đào binh".

Giống như lần này, nếu không phải Ngô Lương không nghe lời khuyên của hắn, không kịp thời chuyển cáo nguy cơ mà hắn đã nhìn ra trước cho Tào Ngang, thậm chí còn lẳng lặng trốn đi nơi khác, bọn họ có lẽ đã không rơi vào tình cảnh như bây giờ… Một người như vậy, sao có thể được từ trên xuống dưới trong doanh trại Tào gia tôn sùng, sao lại có niềm tin vào hắn như vậy?

Thật không thể tưởng tượng nổi!

Tuy nhiên, Quách Gia nào biết được.

Thực ra lời nói của Tào Ngang chỉ có tác dụng như vậy khi đối mặt với đám tướng sĩ đặc định này, bởi vì lúc này các tướng sĩ ở đây phần lớn đều là thân vệ của Tào lão bản và Hổ Báo Kỵ dưới quyền Tào Thuần.

Nếu đổi lại là đại quân Tào doanh thì chưa chắc đã có tác dụng lớn như vậy.

Trong số những người này, không ít người từng tận mắt chứng kiến kỳ tích của Ngô Lương khi Lữ Bố phản bội ở An Ấp, dồn Tào lão bản vào đường cùng, hắn đã một mình dùng "Chấn Thiên Lôi" lật ngược thế cờ.

Mà một số hộ vệ thân tín bên cạnh Tào lão bản, còn từng thấy Ngô Lương nhiều lần xoay chuyển tình thế.

Trong mắt của "số ít" này, Ngô Lương chính là đồng nghĩa với "thắng lợi".

Không chỉ các tướng sĩ này tràn đầy niềm tin vào hắn, mà ngay cả cả nhà Tào gia từ trên xuống dưới đều tràn đầy niềm tin vào hắn, bao gồm cả nữ quyến. … Bên kia, trung quân của Trương Tú đã tan tác, binh sĩ chạy tán loạn.

Nhưng khi bộ hạ của Trương Tập sắp giết đến gần Trương Tú,

thì lại có một đội quân mấy trăm người khác đến chặn đường họ.

Tướng lĩnh dẫn đầu thân cao gần hai mét, thân hình còn vạm vỡ hơn cả Điển Vi một vòng, tay cầm một cây đại phủ cán dài, lớn tiếng quát: "Ta là Thượng tướng quân Tửu Tuyền, Hồ Xa Nhi!

Kẻ nào tới, báo danh!" "!" Trương Tập và mọi người tuy đang lúc sĩ khí dâng cao, nhưng thấy người này vẫn lập tức bình tĩnh lại.

Chỉ nhìn khí thế và thân hình này, đã biết người này không dễ đối phó.

Đúng lúc này. "Ném!" ---------- "Lại đến rồi!" Nghe thấy âm thanh này, Trương Tập và tướng sĩ dưới quyền lập tức tinh thần phấn chấn.

Chi viện của Ngô Lương đến thật đúng lúc.

Những viên cầu nhỏ có thể bắn ra vô số kim sắt kia một khi được ném qua, trừ phi Hồ Xa Nhi kia là mình đồng da sắt, nếu không cũng sẽ dễ dàng bị đánh bại như đám binh sĩ trước đó.

Dù có áo giáp bảo vệ, nhưng để có thể hành động, áo giáp thời này đa phần chỉ bảo vệ một số bộ phận quan trọng.

Những bộ phận như mặt, cổ, chân, những nơi cũng có thể gây tử vong hoặc mất khả năng hành động vẫn sẽ bị lộ ra trước cơn mưa kim dày đặc, tuyệt đối không ai có thể toàn thân trở ra.

Huống hồ… áo giáp mà Hồ Xa Nhi mặc ngoài mũ trụ, hộ tâm kính và giáp vai, phần còn lại đều là tỏa giáp chủ yếu dùng để chống lại các vết thương do chém, đối với những cây kim sắt kia, căn bản chẳng khác gì đồ bỏ. "?!" Hồ Xa Nhi nghe thấy âm thanh này cũng có chút hoang mang.

Hắn mới vừa hoảng hốt được điều từ phía trước về, tự nhiên không biết tiếng "Ném!" này rốt cuộc có ý nghĩa gì.

Nhưng không kịp nghĩ nhiều, hắn đã thấy trong trận địch ném ra mấy viên cầu nhỏ cỡ nắm tay. "Không dám tự báo gia môn, lại dùng thủ đoạn không ra gì để đánh lén, thực là hành vi của tiểu nhân, không phải anh hùng!" Kẻ không biết không sợ.

Hồ Xa Nhi thấy vậy không những không có ý định né tránh, mà còn "vù vù" vung cây đại phủ cán dài trong tay, một búa chém về phía hai viên cầu đang bay thẳng tới.

Một chiêu này đã cho thấy hắn thực sự có công phu.

Cây đại phủ kia trông ít nhất cũng phải mấy chục cân, nhưng trong tay hắn lại không thấy có chút nặng nề nào.

Hơn nữa, một búa này chém ra quỹ đạo cực kỳ chuẩn xác, xem ra là muốn một đòn chém đôi cả hai viên cầu. "Vào rồi!" Ngô Lương khẽ hô một tiếng, như đang xem một trận bóng rổ ở hậu thế. "Đủ dũng!" Trương Tập và tướng sĩ dưới quyền cũng trợn to mắt, như đã thấy được cảnh thảm thương tiếp theo của Hồ Xa Nhi.

Cùng lúc đó. "Thôi rồi!" Trương Tú và Giả Hủ thấy cảnh này thì sợ đến mí mắt giật thót.

Trước đó họ đã nghe báo cáo về uy lực của những viên cầu nhỏ này.

Tiếc là vừa rồi một mặt phải điều Hồ Xa Nhi về phòng vệ, một mặt lại phải chỉ huy toàn quân bắt sống Tào Tháo, trong tình thế cấp bách như vậy, một lòng hai việc tự nhiên sẽ bỏ qua nhiều chuyện.

Ví dụ như: họ còn chưa kịp nhắc nhở Hồ Xa Nhi chú ý đến những viên cầu kỳ quái này, đây không nghi ngờ gì là sai lầm lớn nhất của họ… "Hồ Xa Nhi, vật này không thể đỡ cứng!" Trương Tú hét lên theo bản năng.

Tuy nhiên, giữa hắn và Hồ Xa Nhi vẫn còn cách mấy trăm binh

mã, tuy khoảng cách trực tiếp không xa, nhưng trong cuộc chiến loạn căng thẳng và ồn ào như vậy, một tiếng nhắc nhở này muốn lập tức gây chú ý cho Hồ Xa Nhi hiển nhiên không dễ dàng.

Khoảnh khắc tiếp theo. "Keng!

Chương 799

Keng!" Không hổ là mãnh tướng được Tào lão bản khen ngợi, Hồ Xa Nhi quả nhiên một búa chém trúng hai viên cầu nhỏ.

Nhưng cũng chính vì vậy, kết cấu bên ngoài của hai viên cầu bị phá hủy, toàn bộ bị kích nổ sớm.

Chỉ nghe hai tiếng "Bụp bụp", hai viên cầu lập tức vỡ tan, vô số kim sắt như mưa bắn ra. "?!" Lúc này, Hồ Xa Nhi cuối cùng cũng nhận ra có điều không ổn.

Không kịp nghĩ nhiều, hắn lập tức giơ cánh tay lên cố gắng che mặt, đây là phản ứng duy nhất hắn có thể làm lúc này. "Vút vút vút vút…" Ở khoảng cách gần như vậy, ít nhất có hàng trăm cây kim sắt xuyên qua tỏa giáp găm vào cơ thể Hồ Xa Nhi.

Cơn đau nhói lập tức truyền đến từ mọi nơi trên cơ thể, thân thể Hồ Xa Nhi run lên dữ dội.

Ngay cả một số binh sĩ bên cạnh hắn cũng bị ảnh hưởng, chưa thấy máu đã có một tràng quỷ khóc sói gào vang lên lần nữa, mà ngay cả những binh sĩ không bị ảnh hưởng cũng đều bị kinh hãi, liều mạng lùi về phía sau.

Tiếc là lần này Phường Nhân Quân không chỉ ném ra hai quả "Hàm Sa Xạ Ảnh", những quả "Hàm Sa Xạ Ảnh" khác không bị ngoại lực kích nổ sớm, lúc này mới phát huy tác dụng. "Bụp bụp bụp…" Theo sau vài tiếng nổ nhẹ, đám binh sĩ đang chen chúc nhau càng không có chỗ trốn.

Trong khoảnh khắc, lại có hàng loạt người bị trọng thương.

Cảnh tượng đó trông như một hòn đá ném xuống nước gây ra

phản ứng dây chuyền, vừa hùng vĩ lại vừa khiến người ta không khỏi thương cảm.

Nhưng, đây chính là chiến tranh.

Chiến tranh của "nhất tướng công thành vạn cốt khô".

Trong loạn thế này, để sống, để sống tốt hơn, để kiên trì lập trường của mình… tóm lại, chỉ cần có mục tiêu của mình, liền phải đạp lên xác người khác mà tiến lên, nếu không sẽ trở thành xác chết dưới chân người khác, không ai có thể đứng ngoài cuộc. "Hết rồi, tất cả đều hết rồi…" Trương Tú và Giả Hủ thấy vậy, lòng đã lạnh như băng.

Họ đã đặt cược gần như toàn bộ binh lực vào việc bắt sống Tào Tháo.

Hồ Xa Nhi là lá chắn duy nhất chống lại cuộc tấn công từ phía sau.

Nếu Hồ Xa Nhi cũng ngã xuống, vậy thì họ sẽ hoàn toàn lộ diện trước mặt quân địch, đến lúc đó e rằng chưa bắt được Tào Tháo, chính họ đã chết dưới đao kiếm của quân địch rồi.

Cùng lúc đó. "A a a —!" Hồ Xa Nhi đứng yên hai giây, rồi đột nhiên phát ra tiếng gầm vang trời.

Đó rõ ràng không phải là tiếng kêu đau, mà là tiếng gầm giận dữ.

Lúc này hắn đã bị kích thích, khi hạ cánh tay che mặt xuống, đôi mắt đã đỏ ngầu tia máu, như một con dã thú điên cuồng. "Lũ chuột nhắt tiểu nhân, dám đùa giỡn với ta như vậy, giết!" Nhiều nơi trên người Hồ Xa Nhi đã rỉ máu, rõ ràng hai quả "Hàm Sa Xạ Ảnh" không hề nương tay với hắn.

Nhưng đồng thời có lẽ cũng không gây ra vết thương chí mạng nào, ít nhất không làm hắn mất khả năng hành động, bởi vì lúc này

hắn không chỉ đứng vững, mà còn vác cây đại phủ cán dài, đi đầu xông về phía bộ hạ của Trương Tập!

Khí thế đó ngay cả Ngô Lương nhìn thấy cũng có chút kiêng dè.

Không hổ là mãnh tướng thời Hán mạt mà Tào lão bản đã có Điển Vi rồi vẫn phải hết lời khen ngợi, từ đây có thể thấy được phần nào!

Tuy nhiên, thực ra trong chính sử ghi chép về Hồ Xa Nhi rất ít.

Ngược lại, trong 《Tam Quốc Diễn Nghĩa》, tác giả để làm nổi bật sự dũng mãnh của Điển Vi, đã đặc biệt bịa ra tình tiết Hồ Xa Nhi nhân lúc Điển Vi say rượu trộm đi binh khí của Điển Vi, thực tế trong chính sử không có chi tiết này.

Thậm chí có khả năng trong trận Uyển Thành, hai vị mãnh tướng này từng có một trận đối đầu trực diện.

Dù sao cũng thuộc hai phe khác nhau, cả hai đều là trần nhà về võ lực của phe mình, hai quân đối đầu, xác suất hai người họ đối đầu trực diện là rất lớn.

Mặc dù chính sử không ghi chép chuyện này, nhưng người cuối cùng mãi mãi ở lại Uyển Thành lại là Điển Vi, Hồ Xa Nhi tuy không có một kết cục rõ ràng, nhưng chắc chắn cũng đã gây ra không ít áp lực cho Điển Vi. "Tướng sĩ, thủ đoạn âm hiểm này cũng chỉ đến thế thôi, theo ta giết chúng không còn một mảnh giáp!" Vừa xông về phía bộ hạ của Trương Tập, Hồ Xa Nhi còn không quên lớn tiếng hét vào đám thuộc hạ đang kinh hãi dừng lại, cố gắng khơi dậy lại sĩ khí của họ.

Thủ đoạn này quả nhiên hiệu quả.

Đám thuộc hạ thấy chủ tướng của mình đỡ cứng hai quả "Hàm Sa Xạ Ảnh" mà vẫn dũng mãnh như vậy, nhất thời lại có thêm dũng khí, những người không bị thương trong khoảnh khắc đã tập hợp lại. "Hổ

tướng quân uy vũ, giết chúng không còn một mảnh giáp!" Tiếng giết cuối cùng đã át đi tiếng quỷ khóc sói gào, các tướng sĩ dưới quyền Hồ Xa Nhi lại cầm lấy binh khí, hô hào theo chân Hồ Xa Nhi cùng nhau phát động xung kích. "Hay lắm, tất cả nhờ vào hắn!" Trương Tú và Giả Hủ thấy vậy cũng mừng rỡ, trong lòng lại dấy lên hy vọng.

Tướng sĩ dưới quyền Hồ Xa Nhi và bộ hạ của Trương Tập trông có vẻ ngang tài ngang sức.

Trận chiến giáp lá cà như vậy ai thắng ai thua vẫn chưa biết, dù Hồ Xa Nhi đã bị thương, nhưng một người dũng mãnh như hắn cũng có thể gây ra rất nhiều phiền toái cho quân địch, ít nhất cũng có thể kéo dài được rất nhiều thời gian. "Chuyện này…" Lúc này đối mặt với Hồ Xa Nhi đang xông tới, ngược lại là Trương Tập và tướng sĩ dưới quyền có chút kinh hãi.

Phải thừa nhận, lúc này họ đã bị khí thế to lớn tỏa ra từ người Hồ Xa Nhi chấn nhiếp, trong lòng không khỏi có chút hoang mang, sĩ khí cũng theo đó mà giảm đi một phần.

Chỉ là sự đã đến nước này, họ cũng không thể không cứng đầu nghênh địch. "Tướng sĩ…" Trương Tập biết cứ tiếp tục như vậy, phe bị đánh tan sẽ là chính họ, đành phải xốc lại tinh thần.

Nhưng ngay khi hắn vừa hô được ba chữ. "Tránh ra!" Phía sau đột nhiên lại có một tiếng quát.

Trương Tập nghi hoặc quay đầu, thì thấy Dương Vạn Lý đang dẫn hai binh sĩ Phường Nhân Quân xua đuổi thuộc hạ của hắn, bắt họ tản ra hai bên nhường đường. "Ý gì đây?" Trương Tập vô cùng khó hiểu, hỏi theo bản năng. "Là ý của Ngô tướng quân, cứ làm theo!" Dương Vạn Lý một tay ấn lên vai hắn, kéo hắn sang một bên. "?" Thuộc hạ của Trương Tập cũng đầy vẻ nghi hoặc, hoàn toàn không hiểu ý đồ của Ngô Lương, nhưng một câu "là ý của Ngô tướng quân"

đã đủ để họ ngậm miệng làm theo.

Cùng lúc đó, Hồ Xa Nhi vốn đã ở trong phạm vi ném của "Hàm Sa Xạ Ảnh", khoảng cách tự nhiên không xa, trong lúc nói chuyện đã đi đầu xông đến gần.

Mà Trương Tập và mọi người cũng vừa mới bị Dương Vạn Lý và hai binh sĩ Phường Nhân Quân xua tan.

Ngay sau đó, mười tám binh sĩ Phường Nhân Quân còn lại liền xếp thành một hàng, từ phía sau quân trận xuyên qua đám người Trương Tập đến trước trận.

Lúc này, mỗi người họ đều khom lưng, trong tay đều cầm một vật nhỏ chỉ dài chừng một thước. "Đây lại là thứ gì?" Trương Tập và mọi người lại một lần nữa hoang mang.

Kinh nghiệm chiến đấu tương đối phong phú cho họ biết thứ này cũng rất trẻ con.

Ít nhất trong tình huống sắp phải giao chiến giáp lá cà như thế này, nên dùng trường binh khí để chống địch trước, sau đó dùng đao thuẫn để cận chiến, đây mới là phương thức cận chiến chủ yếu nhất.

Còn loại vật kỳ quái mà Phường Nhân Quân đang cầm… cảm giác còn không được tính là binh khí.

Quan trọng nhất là, nếu Phường Nhân Quân không thể phát huy tác dụng, mà họ lúc này lại bị kéo sang hai bên, trong cuộc xung sát ngang tài ngang sức này rất có khả năng bị chia cắt để tiêu diệt từng phần, tình hình sẽ càng bị động hơn. "?" Hồ Xa Nhi thấy vậy cũng hơi nhíu mày, hắn cũng chưa từng thấy kiểu đánh nhau như vậy.

Nhưng thì sao chứ?

Chỉ cần đến gần, hắn tự tin với thần lực và võ nghệ của mình, trong khoảnh khắc có thể khiến đám người này tan tác.

Trước sức mạnh tuyệt đối, mọi chiêu trò đều là trò hề!

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo. "Ba ba ba ba…" Tiếng động dày đặc đột nhiên vang lên.

Trong lúc mọi người đều đang nghi hoặc, đã có những mũi tên sắt trông còn khoa trương hơn cả những cây kim sắt kia liên tiếp bắn ra từ những binh khí kỳ quái của Phường Nhân Quân, mục tiêu chỉ có một mình Hồ Xa Nhi. "?!" Trương Tập và mọi người trợn to mắt. "?!" Thuộc hạ của Hồ Xa Nhi trợn to mắt. "???!!" Hồ Xa Nhi cũng kinh hãi thất sắc, không ai kinh hoàng hơn hắn, người đang trơ mắt nhìn hàng loạt mũi tên sắt bay thẳng vào mặt mình.

Những cây kim sắt kia thể tích rất nhỏ, chỉ to hơn kim thêu một chút, dài hơn một chút.

Tuy trong cơ thể hắn đã bị găm không ít, cử động còn hơi đau nhói, nhưng may mà hắn da dày thịt béo, cộng thêm vận khí tốt không bị thương vào chỗ hiểm, ít nhất còn có thể gượng gạo chiến đấu tiếp.

Nhưng hàng loạt mũi tên sắt này thì… Hồ Xa Nhi kinh hãi không thể không lập tức dừng bước, lại một lần nữa giơ cánh tay lên che mặt. "Phập phập phập…" Tiếng động liên tiếp vang lên.

Thân thể Hồ Xa Nhi chịu đựng một cú va chạm hoàn toàn khác với những cây kim sắt kia.

Đặc biệt là những mũi tên sắt này gần như được bắn ra cùng lúc, lực đạo khổng lồ mà chúng tạo thành khiến hắn không thể đứng vững, không kiểm soát được mà lùi lại hai bước.

Khoảnh khắc tiếp theo. "Ự!" Khóe miệng Hồ Xa Nhi đột nhiên trào ra một ngụm máu đen.

Hắn đã bị thương nội tạng.

Thậm chí ngay cả cánh tay hắn giơ lên che mặt, cũng bị hai mũi

tên sắt bắn xuyên qua, trước mắt hắn lộ ra đầu tên nhọn hoắt dính máu tươi, mà bên ngoài cánh tay hắn, còn có nhiều mũi tên sắt hơn đang găm trên đó. "Ta…" Thân hình Hồ Xa Nhi bắt đầu loạng choạng.

Hắn như đã xì hơi, không thể kiểm soát được cơ thể mình, thậm chí không thể cảm nhận được cơn đau cụ thể, chỉ còn lại một luồng nhiệt cuồn cuộn trong đầu.

Cúi đầu xuống, Hồ Xa Nhi nhìn thấy những mũi tên sắt chi chít găm trên cơ thể, lúc này hắn trông như một con nhím, chỉ khác là gai của nhím mọc trên lưng, còn gai của hắn lại mọc ở phía trước.

Chương 800

"Đến đây là hết sao?" Hồ Xa Nhi bắt đầu ho, càng nhiều máu tươi lẫn với thịt nát không kiểm soát được mà trào ra.

Tầm mắt của hắn dần dần mơ hồ.

Hắn không cam tâm, hắn từng nghĩ đến rất nhiều cách chết, tất cả đều là những cái chết bi tráng nhất thuộc về anh hùng, nhưng chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ chết theo cách này.

Thậm chí, hắn còn không biết mình rốt cuộc chết trong tay ai… "Keng!" Chiếc chiến phủ nặng trịch rơi xuống đất, làm nứt vỡ phiến đá trên mặt đất. "Ta phải ngã ngửa ra sau…" Đây là ý nghĩ cuối cùng hiện lên trong đầu Hồ Xa Nhi, bởi vì hắn cảm thấy mình không thể chịu đựng được vết thương thứ cấp do ngã sấp mặt gây ra, điều đó có thể khiến hắn không giữ được toàn thây.

Cuối cùng. "Bịch!" Hồ Xa Nhi dốc hết sức lực để mình ngã ngửa ra sau, ngã ngay bên cạnh chiến phủ của mình.

Hắn khó khăn quay mặt lại nhìn chiến phủ lần cuối, Hồ Xa Nhi thở ra một hơi dài, rồi không còn sức để hít vào nữa… "…" Trong sân im lặng đến đáng sợ.

Thuộc hạ của Hồ Xa Nhi đã sớm dừng bước, trơ mắt nhìn Hồ Xa Nhi bị bắn thành con nhím mà không làm được gì.

Thậm chí cho đến khi Hồ Xa Nhi ngã xuống, đầu óc họ vẫn ong ong, không phản ứng kịp đây rốt cuộc là chuyện gì.

Không chỉ có họ.

Trương Tập và mọi người cũng vậy.

Họ nhìn Ngô Lương và Phường Nhân Quân, trong lòng dấy lên sự

kính sợ vô hạn: "Mẹ nó chứ, thằng nào trước đây nói với ông đây rằng Phường Nhân Quân chỉ là đám quân thợ chơi bùn, ông đây không xé nát miệng nó ra?!" "???" Thử thì thử, Trương Tú và Giả Hủ càng kinh ngạc đến mức há hốc mồm, hồi lâu không nói nên lời.

So với chiến trường phía trước đang vây công Tào Tháo, bọn họ dĩ nhiên quan tâm đến tình hình phía sau hơn, bởi lẽ thắng bại ở đây liên quan trực tiếp đến tính mạng của họ.

Tuy nhiên, không ai ngờ được rằng, mãnh tướng đắc ý nhất dưới trướng Trương Tú là Hồ Xa Nhi lại bị bắn thành nhím trước cả khi giao chiến với quân Tào.

Biến cố quá nhanh, khiến đầu óc cả hai nhất thời ong ong.

"Haiz…" Nhìn Hồ Xa Nhi ngã rầm xuống, Ngô Lương chỉ khẽ lắc đầu thở dài, trong lòng không khỏi có chút tiếc nuối.

Sử sách tuy không ghi lại chuyện về sau của Hồ Xa Nhi, giống như Điển Vi cũng chủ yếu chỉ xuất hiện trong ghi chép về trận chiến Uyển Thành, nhưng không thể phủ nhận rằng, kẻ có thể xuất hiện trong sử sách, lại được đặc biệt nhắc đến việc được Tào Tháo khá quan tâm, thì tuyệt không phải người thường.

Ngô Lương thậm chí còn nghi ngờ, có lẽ nào Hồ Xa Nhi cũng chết trong trận chiến Uyển Thành, nếu không thì một lực sĩ như vậy không thể nào vô danh về sau.

Dù sao với tư cách là chiến lực mạnh nhất dưới trướng Trương Tú, trong trận chiến này chắc chắn sẽ đối đầu trực diện với Điển Vi.

Hai hổ tranh đấu ắt có một bị thương, mà sử sách liên quan lại được ghi chép dưới góc nhìn của phe Tào.

Khi đó Tào Tháo hôn mê, vội vã được đưa ra khỏi thành nên dĩ nhiên không thể quan chiến, còn những người trong cuộc là Tào

Ngang và Tào Bẩm đều tử trận, vì vậy không còn ai có thể miêu tả chi tiết tình hình lúc đó.

Nếu là vậy, dù Hồ Xa Nhi trông cao to vạm vỡ hơn Điển Vi, cũng có khả năng hơi kém hơn khi đánh chính diện, cuối cùng bị Điển Vi chém chết trước khi hy sinh.

Cũng vì thế, khi quân của Trương Tú vây giết Điển Vi mới "không dám tiến lên", mãi đến khi Điển Vi vết thương phát tác, trừng mắt mắng lớn rồi chết, mới "dám tiến lên, lấy đầu của y, chuyền nhau xem, cả quân đều đến xem xác".

Mà vết thương phát tác của Điển Vi, cũng có khả năng là do Hồ Xa Nhi để lại… Nhưng lúc này hiển nhiên không phải lúc suy nghĩ những chuyện đó.

Thấy binh sĩ dưới trướng Hồ Xa Nhi chứng kiến thống lĩnh bị giết dễ dàng như vậy, lúc này đã gan mật vỡ nát, lũ lượt lùi về sau, hoàn toàn không còn chút chiến ý nào.

"Dương Vạn Lý, lui!" Ngô Lương khẽ quát.

"Nặc." Dương Vạn Lý đáp một tiếng, lập tức dẫn hai mươi binh sĩ Phường Nhân Quân lui về, trở lại phía sau đội quân của Trương Tập.

Đúng là sự liễu phất y khứ, thâm tàng công dữ danh.

"Trương giáo úy, thời cơ để ngài lập công dựng nghiệp lại đến rồi." Ngô Lương lại nhìn sang Trương Tập vẫn còn đang có chút ngẩn ngơ bên cạnh.

"A?" Trương Tập lập tức hoàn hồn, vội vàng cung kính hành một quân lễ: "Nặc!

Tướng sĩ, Ngô tướng quân đã dọn sạch chướng ngại cho chúng ta, còn không mau theo ta xông lên, một trận đoạt lấy đầu Trương Tú!"

Trương Tập và tướng sĩ dưới trướng sao lại không hiểu rằng Ngô Lương đang hoàn toàn giao những việc bẩn thỉu, mệt nhọc và nguy hiểm cho họ.

Nhưng họ càng hiểu rõ hơn, trong quân đội, nắm đấm chính là đạo lý.

Nắm đấm của Ngô Lương và Phường Nhân Quân rõ ràng cứng hơn rất nhiều, trước mặt Phường Nhân Quân, họ chỉ xứng làm những việc này.

Phường Nhân Quân tinh nhuệ như vậy, dù chỉ bị thương một người cũng hơn tổn thất mười người, trăm người của họ, sao có thể để Phường Nhân Quân xông lên liều mạng với địch quân được?

Đó không chỉ là dùng dao mổ trâu giết gà, mà còn là được không bù mất.

Ngược lại, trong lòng họ còn có chút cảm động.

Tuy đây là việc bẩn thỉu, mệt nhọc và nguy hiểm, nhưng đồng thời cũng là chiến công không nhỏ.

Các quân hữu khác vì tranh đoạt công lao như vậy thậm chí có thể rút đao tương hướng với họ, còn Phường Nhân Quân dọn sạch chướng ngại vật mà vẫn không quên chừa lại chiến công cho họ, đây là nghĩa khí bực nào, là ân tình bực nào?

Phường Nhân Quân, huynh đệ vĩnh viễn!

Ngô tướng quân, vị thần vĩnh viễn!

"Giết a ——!" "Trương Tú ở ngay kia, kẻ cưỡi con ngựa hồng Tảo đó chính là hắn!" "Đừng để hắn chạy thoát!" "…" Trong lúc nói chuyện, Trương Tập và tướng sĩ dưới trướng đã như thủy triều tràn về phía quân địch.

Nếu nhìn kỹ còn có thể phát hiện, trong mắt họ có ánh sáng, đó chính là sĩ khí.

Còn hình thành sự tương phản rõ rệt với họ, dĩ nhiên là thuộc hạ của Trương Tú.

Trong mắt họ không có ánh sáng, chỉ có căng thẳng và sợ hãi.

Thấy quân của Trương Tập gào thét xông tới, họ chen chúc thành một đám không ngừng lùi về sau, thậm chí có người còn vứt bỏ binh khí chạy về phía xa.

"Giả công!" Trương Tú lúc này sao còn không nhìn ra đại thế đã mất, ngay cả chiến mã dưới yên cũng trở nên nóng nảy bất an, bốn vó không ngừng giẫm đạp trên mặt đất.

"Sao lại như vậy…" Giả Hủ vô thức liếc nhìn về phía dinh thự nơi Tào Tháo đang ở.

Chỉ thấy binh mã của họ tuy đông, nhưng có cửa dinh thự cản trở, bên trong còn có mấy trăm cận vệ chống cự, muốn xông vào phủ đệ tương đối chật hẹp để bắt sống Tào Tháo chắc chắn còn phải tốn thêm một ít thời gian.

Trong khi đó, trung quân của họ đã binh bại như núi đổ.

Không cần nghĩ cũng biết, trước khi Tào Tháo bị bắt sống, người bị chém đầu trước tiên chắc chắn là Trương Tú và ông ta.

Trận chiến này đã hoàn toàn không thể tiếp tục được nữa.

"Vũ cử, xem ra chỉ có thể đầu hàng thôi." Sắc mặt Giả Hủ suy sụp, trông già đi ít nhất ba mươi tuổi, ông ta thở dài yếu ớt: "Bỏ binh khí xuống ngựa đầu hàng có lẽ còn một tia hy vọng sống.

Bọn quân Tào kia có lẽ sẽ không lập tức chém giết chúng ta, dù sao bắt sống chúng ta giao cho Tào Tháo tự mình xử trí thì công lao

lớn hơn.

Nếu tiếp tục chống cự vô ích, chúng ta chắc chắn sẽ chết." "Giả công, ta vốn đã đầu hàng, Tào Tháo cũng đã đồng ý phong ta làm tướng, nếu không phải trước đó ngài nói trận này có mười thành thắng, ta sao lại gây ra chuyện này?" Trương Tú đã sắp khóc, đỏ mắt nói: "Giờ thì hay rồi, đừng nói là phong tướng, e rằng giữ được mạng cũng khó…" "Ta cũng không ngờ Tào Tháo lại còn giấu một đội binh mã bí mật mạnh mẽ như vậy.

Nếu không có họ, trận chiến này sao lại ra nông nỗi này." Giả Hủ dường như cũng bị đả kích nặng nề, than ngắn thở dài: "Vũ cử, mau quyết định đi, muộn nữa e là không kịp." "Hàng?" Trương Tú vẫn còn có chút không cam lòng.

"Hàng!" Giả Hủ cắn răng.

"Ta hàng!

Tướng sĩ mau bỏ binh khí, từ bỏ chống cự!" Trương Tú cuối cùng hít một hơi thật sâu, vừa xuống ngựa vừa lớn tiếng hét lên: "Chúng ta hàng đây, khẩn xin tướng quân đao hạ lưu tình, việc này có chút hiểu lầm, ta nguyện tự mình giải thích với Tào công, chúng ta hàng đây!" Giả Hủ cũng cùng hắn xuống ngựa.

Hai người lập tức cởi bỏ binh khí quỳ xuống đất, giơ binh khí cao quá đầu để tỏ ý đầu hàng.

Tướng sĩ dưới trướng thấy vậy cũng răm rắp làm theo.

Tuy nhiên, thời kỳ này không có truyền thống tốt đẹp không giết tù binh, cũng chẳng có cái gọi là nhân quyền, quân hàng có giữ được mạng hay không hoàn toàn phụ thuộc vào tâm trạng của kẻ chiến thắng.

Quân của Trương Tập thấy tình hình này chỉ khựng lại một chút,

rồi quay đầu nhìn về phía Ngô Lương.

Lúc này Ngô Lương đã trở thành thống lĩnh không thể tranh cãi của đội quân này, lời của hắn chính là quân lệnh, lệnh hành cấm chỉ.

Hắn nói một chữ "giết", Trương Tú và những người khác sẽ bị tàn sát sạch sẽ; hắn nói một chữ "giữ", Trương Tú và những người khác có thể tạm thời giữ lại một mạng, chờ đợi Tào Tháo xử trí lần hai.

"Khoan đã!" Ngô Lương phất tay, lớn tiếng quát: "Trương Tú, Giả Hủ tự mình tiến lên quỳ hàng, ta tạm tha cho các ngươi một mạng, nếu không giết không tha!" "Tướng hàng Trương Tú ở đây!" Trương Tú vội vàng đáp lại trong đám đông.

Ngay sau đó, hắn nhanh chóng dẫn Giả Hủ cùng chạy ra khỏi trung quân, lại giơ binh khí lên quỳ xuống đất, cúi đầu nói: "Xin tướng quân tha cho chúng tôi một mạng, việc này e là có hiểu lầm, tôi nguyện tự mình giải thích với Tào công." Trương Tập và vài tướng sĩ lập tức xông lên tước binh khí của hai người, kề lưỡi đao vào cổ họ và bắt giữ thật chặt.

"Ha ha." Ngô Lương cười lạnh một tiếng, hắn không quan tâm hắn ta sẽ biện bạch thế nào trước mặt Tào Tháo, với tài trí của Tào Tháo, khi tỉnh lại sẽ tự có quyết định thích hợp.

Điều quan trọng bây giờ là giải vây cho Tào Tháo trước.

Hiện giờ Trương Tú tuy đã đầu hàng, nhưng binh mã bên kia vẫn đang công phá dinh thự nơi Tào Tháo ở, hoàn toàn không biết trung quân đã xảy ra chuyện gì.

"Minh kim đi, Trương tướng quân, lẽ nào ngài còn muốn tiếp tục công kích Tào công hay sao?" Ngô Lương cười nói.

"Không dám." Trương Tú liên tục gật đầu, lại gân cổ hét với quân

hàng phía sau một tiếng: "Còn không mau minh kim thu binh, bảo người của chúng ta cùng quay về quỳ hàng?" "Nặc!" Lính truyền lệnh đáp một tiếng, tiếng "đang đang đang" lập tức vang lên.

Binh mã đang vây công phủ đệ bên kia thấy cửa gỗ đã thủng lỗ chỗ, chỉ cần cho họ thêm một chút thời gian là có thể công phá vào trong.

Nghe thấy âm thanh này tuy ngơ ngác, nhưng cũng đành phải lập tức bắt đầu rút lui.

Một lát sau, các lộ binh mã tập trung tại đây, cuối cùng cũng nhìn thấy cảnh tượng ở trung quân.

Trung quân ngàn người thương vong hơn một nửa, ngay cả Hồ Xa Nhi cũng như con nhím ngã trên mặt đất, còn Trương Tú và Giả Hủ thì bị trói như cái bánh tét.

"Đây…" Những binh mã này nhìn nhau, không ai hiểu vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, sao chỉ trong nháy mắt đã biến thành cảnh tượng này?

Điều quan trọng nhất là, đội quân Tào trước mặt trông chỉ có vài trăm người.

Dựa vào vài trăm người mà có thể trong thời gian ngắn như vậy đánh xuyên trung quân, thậm chí còn chém chết Hồ Xa Nhi tại trận, bắt sống Trương Tú và Giả Hủ?

Nếu không phải sự thật bày ra trước mắt, họ thật sự không dám tin đây là sự thật!

"Quỳ hàng!" Ngô Lương không quan tâm họ nghĩ gì, lập tức quát lớn: "Minh công sớm đã liệu được các ngươi lòng dạ bất chính, nên đã ngầm phái người khống chế cổng thành, hiện tại đại quân đóng trại ngoài thành đã có trật tự tiến vào thành, các ngươi đều đã thành ba ba

trong rọ, nếu không muốn đầu lìa khỏi cổ, toàn bộ quỳ xuống đầu hàng!" Lời này dĩ nhiên là Ngô Lương cố ý nói, trong lòng hắn cũng có chút lo lắng.

Chương 801

Hiện tại trừ những binh mã đã bị chém giết, quân của Trương Tú ít nhất còn hơn ba ngàn quân còn sức chiến đấu, mà dưới tay hắn chỉ có hai mươi Phường Nhân Quân và năm trăm quân của Trương Tập.

Dựa vào số quân này để khống chế hơn ba ngàn người, chắc chắn lực bất tòng tâm.

Nếu có kẻ không phục gây loạn, cục diện sẽ lập tức hỗn loạn trở lại.

"Hàm Sa Xạ Ảnh" và "Chiến Quốc Liên Phát Nỗ" tuy lợi hại, nhưng chỉ có tác dụng lớn trong những cuộc giao tranh quy mô nhỏ.

Nếu bị hơn ba ngàn binh mã này vây công, lại ở nơi trống trải không có chỗ dựa như thế này, nhiều nhất cũng chỉ có thể tăng thêm tổn thất cho quân địch, e rằng rất khó thay đổi cục diện chiến tranh.

Huống hồ, "Hàm Sa Xạ Ảnh" đã không còn lại bao nhiêu.

Thứ này chế tạo rất phiền phức, từ lúc Tôn Nghiệp và Bách Lý Hương nghiên cứu chế tạo ra đến nay đã gần nửa năm, tổng cộng cũng chỉ làm được mấy chục viên, lần này đã bị hắn phung phí gần hết.

Nghe những lời này.

"Mạt tướng nguyện hàng!" "Ta cũng hàng, xin tướng quân giơ cao đánh khẽ." "Mạt tướng chẳng qua là nghe lệnh hành sự…" Nhất thời, các tướng lĩnh của các lộ binh mã đều bị dọa đến mức cởi binh khí quỳ hàng, binh mã dưới trướng dĩ nhiên cũng không còn ý nghĩ gì, theo họ cùng quỳ xuống đất.

Họ tuy không tham gia mưu lược, nhưng cũng biết ngoài thành có

mấy vạn quân Tào đóng trại, hành động đêm nay là một việc mạo hiểm, không thành công thì thành nhân. … Bên trong dinh thự.

"Chuyện gì vậy?" Tào Ngang cũng ngơ ngác.

Cánh cửa gỗ vốn đã sắp bị phá nát bỗng nhiên yên tĩnh trở lại, áp lực của binh sĩ đang chặn cửa phía trước giảm mạnh, mọi thứ đều có vẻ khó tin.

Phải biết rằng tất cả mọi người ở đây vừa rồi đều đã quyết tâm chôn xương nơi này, quyết định dùng sinh mạng để bảo vệ an nguy của Tào Tháo, bảo vệ tôn nghiêm và cốt khí của nhà họ Tào.

"Không, không rõ lắm." Tào Bẩm thở hổn hển đáp.

Gã này thích thân chinh sĩ tốt, vừa rồi cũng không ngoại lệ, lại xông lên phía trước nhất để chặn cửa.

Nói rồi, gã cẩn thận ghé mắt vào khe cửa nhìn ra ngoài, sau đó quay đầu lại kinh hỉ nói: "Lui rồi, binh mã bên ngoài đều đã lui về cả.

Ta đã nói mà, vừa rồi loáng thoáng nghe thấy tiếng minh kim, xem ra tiếng minh kim đó chính là mệnh lệnh rút quân!" "Không hợp lý, rõ ràng chỉ cần thêm một lúc nữa là có thể phá cửa, sao họ lại đột nhiên rút quân?" Tào Ngang càng thêm hoang mang, nhíu mày hỏi.

"Có phải vì trung quân của Trương Tú không chống cự nổi cuộc tấn công của Hữu Tài hiền đệ, nên không thể không ra lệnh cho toàn quân quay về cứu viện?" Tào Bẩm suy đoán.

"Chuyện này…" Tào Ngang trầm ngâm.

"Nếu ta nhớ không lầm, dưới trướng Ngô tướng quân chỉ có năm trăm binh mã thôi phải không?" Quách Gia không nhịn được tiến lên nói: "Binh mã của chúng ta đóng trong thành đã xảy ra binh biến, mà trong tay Ngô tướng quân lại không có binh phù, nhiều nhất chỉ có thể điều động năm trăm binh mã này.

Vừa rồi ta thấy trung quân của Trương Tú ít nhất cũng trên ngàn người, cho dù Ngô tướng quân có chút thủ đoạn, cũng không thể nào khiến trung quân của Trương Tú ngay cả một lúc cũng không chống cự nổi chứ?" "Cái đó khó nói lắm, ngươi lại chưa từng thấy bản lĩnh của Hữu Tài hiền đệ." Tào Bẩm nheo mắt phản bác.

"Ta tuy không biết bản lĩnh của Ngô tướng quân, nhưng đối với Giả Hủ hiện đang phụ tá cho Trương Tú thì có chút hiểu biết.

Người này năm đó chỉ bằng vài lời đã khiến Trường An lại rơi vào loạn lạc, Lý Giác, Quách Tỵ và những người khác đối với y cũng khá kiêng dè và tôn kính, đều ra sức lôi kéo, đủ thấy người này tuyệt không đơn giản." Quách Gia nghiêm mặt nói: "Có y ở bên cạnh Trương Tú, lại nắm trong tay binh mã ít nhất gấp đôi quân địch, sao có thể ngay cả một chốc một lát cũng không chống cự nổi?

Ta tuyệt đối không tin." "Thế thì sao, Hữu Tài hiền đệ cũng có thể chỉ bằng một cái lưỡi không xương khiến người ta bị bán đứng rồi còn đếm tiền cho đệ ấy, không biết mạnh hơn Giả Hủ này bao nhiêu lần." Tào Bẩm vẫn phản bác.

"…" Quách Gia cuối cùng không nói nữa, vì ông ta phát hiện lời của mình Tào Bẩm một chút cũng không nghe vào tai, ngay cả Tào Ngang trông cũng không mấy để tâm.

"An Dân, hay là ngươi dẫn vài người ra ngoài xem rốt cuộc có chuyện gì?" Tào Ngang trầm ngâm nói: "Chúng ta bị vây ở đây mãi cũng không phải là cách, nếu có cơ hội vẫn nên nhanh chóng đột phá, tuyệt đối không thể ngồi chờ chết." "Nặc!" Tào Bẩm nghe vậy lập tức đáp một tiếng, sau đó gọi vài thân tín lanh lợi đến trước cánh cửa lớn đã tan nát, lệnh cho người ta dỡ nửa cánh cửa vỡ rồi lẻn ra ngoài.

Sau khi Tào Bẩm ra ngoài, mọi người trong sân lại vội vàng đóng nửa cánh cửa vỡ lại.

Dù sao đi nữa, nửa cánh cửa vỡ cũng coi như một tấm khiên lớn, có còn hơn không.

Cho đến lúc này, Tào Ngang mới lại nhìn về phía Quách Gia, cười áy náy nói: "Quách tế tửu, An Dân và Hữu Tài từng cùng xuất thân từ Phường Nhân Quân, đối với Hữu Tài và Phường Nhân Quân có tình đồng bào rất sâu sắc, nên nói chuyện luôn bênh vực họ.

Nếu có gì mạo phạm, xin ngài bỏ qua cho." "Trưởng công tử nói quá lời rồi." Quách Gia hành lễ nói: "Vừa rồi ta và Tào tướng quân chỉ là bàn luận theo sự việc, nếu bị cậu ấy nói trúng, ta đĩ nhiên mừng còn không kịp, sao lại vì thế mà để bụng." "Nhưng bản lĩnh của Hữu Tài hiền đệ quả thật phi phàm.

Giả Hủ mà ngài nói ta cũng từng nghe qua, y quả thật có không ít điểm hơn người, nhưng gặp phải Hữu Tài hiền đệ chưa chắc đã chiếm được lợi thế gì." Tào Ngang lại nói.

"Trưởng công tử cũng cho rằng Ngô tướng quân dẫn năm trăm binh mã là có thể công phá hơn ngàn trung quân của Trương Tú sao?" Quách Gia ngước mắt lên, vẻ mặt nghi ngờ.

Ông ta thật sự có chút không hiểu, chẳng lẽ Ngô Lương có ma lực gì, nếu không tại sao những người trong doanh trại Tào từ trên xuống dưới đều có niềm tin mù quáng như vậy với hắn?

"Quả thật có khả năng này." Tào Ngang khẽ gật đầu.

"Vậy bây giờ Trương Tú minh kim tập kết binh mã thì sao?" Quách Gia lập tức hỏi lại: "Nếu Trương Tú dùng toàn quân phản kích, Ngô tướng quân đối mặt sẽ là mấy ngàn binh mã, như vậy Ngô tướng quân còn có phần thắng không?" "Chuyện này…" Tào Ngang sững người, vấn đề này hắn tuy chưa nghĩ tới, nhưng rất nhanh cũng ý thức được ý trong lời của Quách Gia: hiện tại Trương Tú minh kim thu binh, vậy thì binh mã đối kháng với Ngô Lương lập tức biến thành

mấy ngàn người.

Năm trăm đối đầu với hơn ngàn người, Ngô Lương có lẽ thật sự có phần thắng, nhưng nếu là ba bốn ngàn binh mã thì sao?

Vậy thì hiện tại khả năng cao người đang rơi vào vòng vây chính là Ngô Lương, do đó người cần chi viện cũng biến thành Ngô Lương.

"Theo ý của Quách tế tửu, chúng ta bây giờ nên làm thế nào?" Tào Ngang vô thức hỏi, bây giờ hắn không những không thể ngồi chờ chết, mà còn phải nhanh chóng đưa ra quyết sách phù hợp nhất.

"Ám độ Trần Thương." Quách Gia trầm ngâm nói: "Lập tức phái một bộ phận binh mã đi chi viện Ngô tướng quân.

Như vậy, tuy quân ta ở thế yếu, nhưng trước sau giáp công chắc chắn sẽ khiến quân của Trương Tú phải phân tán nhiều tinh lực để lo cả đầu lẫn đuôi.

Đồng thời, lại lệnh cho một số ít thân tín nhân cơ hội này hộ tống Minh công ra khỏi thành, Trương Tú e rằng rất khó phân binh đến ngăn cản.

Đây là cơ hội sống mà Ngô tướng quân dùng tính mạng để giành lấy cho Minh công.

Nhưng xét toàn cục, cho dù sẽ có người vì thế mà hy sinh, chỉ cần đưa Minh công an toàn ra khỏi thành, chúng ta sẽ vĩnh viễn đứng ở thế bất bại." "Ừm…" Tào Ngang lập tức hiểu ý của Quách Gia.

Ý của Quách Gia là từ bỏ thắng bại cục bộ trong thành, từ bỏ Ngô Lương đang ở ngoài sân tranh thủ cơ hội sống cho họ, thậm chí còn phải từ bỏ phần lớn thân vệ ở đây, để đổi lấy thắng lợi trên đại cục.

Mà hiện tại, hơn hai vạn đại quân đóng trại ngoài thành mới là mấu chốt để giành thắng lợi.

Nhưng thật sự phải làm vậy sao?

Sự do dự này chỉ thoáng qua trong lòng Tào Ngang một giây, hắn liền lập tức đưa ra quyết định, sau đó quay người quát với Tào Thuần: "Tử Hòa thúc, ta lệnh cho thúc lập tức suất lĩnh tướng sĩ dưới trướng tiến công quân của Trương Tú, hình thành thế trước sau giáp công với Ngô Hữu Tài.

Nhớ kỹ, nhất định phải bám chặt lấy quân của Trương Tú, khiến hắn không thể phân tâm!" Mặc dù xét về tình cảm cá nhân, Tào Ngang không muốn dễ dàng bán đứng Ngô Lương như vậy, để hắn đi thu hút hỏa lực của quân Trương Tú, nhưng xét từ toàn cục, hắn phải thừa nhận lời của Quách Gia là đúng, hắn phải đưa ra quyết định như vậy.

"Nặc!" Tào Thuần đáp một tiếng, lập tức bắt đầu triệu tập binh sĩ Hổ Báo Kỵ chuẩn bị ra ngoài truy kích quân của Trương Tú.

Tuy nhiên, đúng lúc này.

"Cốc cốc cốc!" Cánh cửa vỡ trước mặt bị gõ vang, sau đó bên ngoài truyền đến giọng nói đang run rẩy của Tào Bẩm: "Là ta, Tào An Dân.

Tử Tu ca ca, không cần căng thẳng nữa, đã không sao rồi." "?" Tào Ngang phất tay, lệnh cho người ta dỡ nửa cánh cửa vỡ, thấy Tào Bẩm lách người vào liền vội vàng hỏi: "An Dân, ngươi nói rõ xem cái gì không sao rồi?

Rốt cuộc có chuyện gì?" "Ha ha ha ha!" Nói đến đây, Tào Bẩm đã không nhịn được mà cười lớn, sau đó mới dưới ánh mắt nghi hoặc của mọi người liếc nhìn Quách Gia một cái, không giấu vẻ khoe khoang mà lớn tiếng nói: "Nói ra có lẽ các ngươi không tin, Hữu Tài hiền đệ đã bắt sống Trương Tú, Giả Hủ.

Quân của Trương Tú toàn bộ đầu hàng, hiện tại đều đang quỳ ở

bên ngoài chờ xử trí đó." "???" "!!!" Lời này vừa ra, toàn trường xôn xao.

Đồng tử của Quách Gia càng khẽ run lên, nhưng lại có chút không cam lòng hỏi: "Tào tướng quân, dám hỏi Ngô tướng quân đã dẫn theo bao nhiêu binh mã?" "Ngươi không phải đã biết từ sớm rồi sao?" Tào Bẩm cười hỏi lại: "Thúc phụ ta chỉ cấp cho đệ ấy năm trăm binh mã, hiện tại trong thành các quân đều xảy ra binh biến, trong tay Hữu Tài hiền đệ lại không có binh phù, đệ ấy có thể dẫn theo bao nhiêu binh mã?" "Chỉ có bấy nhiêu người?" Quách Gia vẫn không dám tin: "Liền có thể bắt sống Trương Tú, Giả Hủ, còn khiến ba ngàn binh mã bên ngoài toàn bộ quỳ hàng?" "Chẳng lẽ ta sẽ lấy chuyện này ra đùa sao?" Tào Bẩm cố ý nghiêm mặt quát. "..." Quách Gia cuối cùng không nói nên lời, chỉ thấy giữa hai hàng lông mày nhíu lại hai nếp nhăn sâu tựa vết dao khắc thành chữ "Xuyên".

"Tốt!

Quá tốt rồi!

Không hổ là Hữu Tài hiền đệ!" Tào Ngang đã kích động vỗ tay, liên tục khen ngợi: "Ta đã biết Hữu Tài hiền đệ nhất định sẽ mang đến cho chúng ta kinh hỉ, nhưng không ngờ lại là kinh hỉ lớn đến vậy!

Ra ngoài rồi ta nhất định phải thay mặt phụ thân đích thân hành đại lễ với Hữu Tài hiền đệ, nếu không khó mà kìm nén được lòng cảm kích!" Nói xong, Tào Ngang lại nhìn về phía Tào Thuần cũng đang kích động, thậm chí còn mang vẻ mặt kính trọng nhìn ra ngoài sân, cố gắng ép mình bình tĩnh lại nói: "Tử Hòa thúc, lúc này vẫn không thể lơ là, thúc lập tức suất lĩnh Hổ Báo Kỵ hộ tống phụ thân ta ra khỏi thành, sau đó thông báo cho Vu Cấm, Trương Liêu và những người khác suất quân vào thành dẹp yên binh biến, khống chế cục diện.

Ta và An Dân ở lại xử trí quân của Trương Tú." "Nặc!" Tào Thuần lại đáp một tiếng rồi đi sắp xếp.

"Mở cửa, chúng ta cũng ra ngoài xem!" Tào Ngang lại quát một tiếng, sải bước lớn đi ra ngoài cửa, trong nháy mắt đã bước ra với tư thế của kẻ chiến thắng.

Bên ngoài dinh thự.

Ngô Lương đã cho người trói Trương Tú, Giả Hủ và các tướng lĩnh khác lại, dẫn đến trước mặt mình.

Sau khi thu giữ binh khí và áo giáp của họ, hắn mới bắt đầu nói chuyện.

"Các vị đều đứng dậy đi.

Quỳ hàng là một thái độ, đã có thái độ rồi thì không cần phải quỳ mãi." Ngô Lương cười hì hì nói với Trương Tú và những người khác.

"…" Trương Tú cũng có chút cốt khí, tuy đã bại, nhưng nghe Ngô Lương nói vậy, lập tức không kiêu ngạo cũng không tự ti đứng dậy, nhìn về phía Ngô Lương nói: "Thủ đoạn mà Ngô tướng quân vừa sử dụng, ta đời này chưa từng thấy, chưa từng nghe.

Trận này ta thua tâm phục khẩu phục." Giả Hủ cũng từ từ đứng dậy, khá u uất nói: "Ngô tướng quân dường như đã nắm rõ hành động của chúng tôi như lòng bàn tay, nên mới có thể trong tình hình phần lớn quân đội trong thành rơi vào binh biến mà vẫn lệnh hành cấm chỉ, kịp thời phản ứng xoay chuyển tình thế.

Trước đây trong tiệc tối chưa từng giao lưu với Ngô tướng quân, nên vẫn chưa biết thân phận của Ngô tướng quân, bây giờ mặt dày thỉnh giáo lại chắc không quá muộn chứ?" "Trương tướng quân và Giả tiên sinh không cần để ý.

Lần này ta chẳng qua là may mắn mà thôi, thật sự không có gì

đáng nói.” Ngô Lương khiêm tốn cười nói.

Sao có thể không để ý?!

Nếu không phải ngươi chen ngang một chân, bây giờ chúng ta đã chém đầu Tào Tháo rồi!

Sao lại ra nông nỗi tù nhân thế này?

Trong lòng thầm chửi một câu, Giả Hủ lại chắp tay, kiên trì hỏi: “Ngô tướng quân tuổi còn trẻ đã có tài nghệ như vậy, chắc chắn là hậu duệ của danh môn vọng tộc.

Nhưng ta lại không biết thế gia họ Ngô nào hiện nay khá nổi tiếng, nên mới mặt dày thỉnh giáo.” Thời đại này, việc độc quyền văn hóa khiến đại đa số dân thường không có cơ hội học chữ, người có thể hiến kế cho quân đội đều xuất thân từ sĩ tộc, vì thế Giả Hủ mới có câu hỏi này.

Ông ta chỉ muốn biết Ngô Lương rốt cuộc có gia thế gì, đã được giáo dục ra sao mà lại có thể nhìn thấu và hóa giải mưu kế của mình dễ dàng như vậy.

Nếu gia thế của hắn cao hơn mình, trong lòng ông ta ít nhiều cũng sẽ dễ chịu hơn một chút.

“A a.” Ngô Lương dường như đã nhìn thấu tâm tư của ông ta, lập tức tươi cười thỏa mãn cho ông ta, mở miệng nói: “Giả tiên sinh chắc hẳn biết Ngô Khởi là ai chứ?” Đây chính là gia thế hiển hách mà Đinh phu nhân, vợ cả của Tào Tháo, đã bịa ra cho Ngô Lương.

Mà theo Ngô Lương được biết, Giả Hủ và Ngô Khởi cũng không phải không có quan hệ.

Chương 802

Sử sách ghi lại, Giả Hủ không chỉ thông hiểu binh pháp, còn viết một thiên sao chép "Tôn Tử Binh Pháp", và tự mình chú giải cho "Ngô Khởi Binh Pháp".

Nói cách khác, ông tổ "hờ" của Ngô Lương là Ngô Khởi thực ra cũng là thần tượng của Giả Hủ.

"Ngô tướng quân nói có phải là Ngô Khởi đã huấn luyện ra Ngụy Vũ Tốt không?!" Giả Hủ lập tức trợn tròn mắt, mặt đầy vẻ khó tin.

"Ngụy Vũ Tốt?" Trương Tú và các tướng lĩnh khác cũng lộ vẻ kinh ngạc.

Ở đây đều là những người cầm quân, ít nhiều cũng phải đọc qua vài cuốn binh thư, cũng nhất định sẽ nghiên cứu qua một chút về các trận chiến và binh chủng thời cổ.

Ba chữ "Ngụy Vũ Tốt" đĩ nhiên như sấm bên tai họ.

Tuy sau khi Ngô Khởi qua đời, sức chiến đấu của Ngụy Vũ Tốt ngày càng sa sút, nhưng khi Ngô Khởi tự mình lãnh đạo, họ đã lập nên chiến tích đáng sợ "đại chiến bảy mươi hai trận, toàn thắng sáu mươi tư trận, còn lại bất phân thắng bại".

Đây căn bản là một đội quân vô địch!

Điều này đã đủ để nói lên sự đáng sợ của Ngô Khởi, cũng chính là thực lực cứng giúp ông có thể ngang hàng với Tôn Vũ.

Vậy… Ngô Lương?

Ngô Khởi?

Giả Hủ đột nhiên ý thức được điều gì đó, không đợi Ngô Lương

trả lời liền lập tức hỏi lại: "Ngô tướng quân chẳng lẽ là hậu nhân của Ngô Khởi?!" "Ừm…" Ngô Lương mặt dày khẽ gật đầu.

"Thảo nào!

Thì ra là thế!" Giả Hủ lập tức như trút được gánh nặng, liên tục than thở: "Ngô tướng quân đã là hậu nhân của Ngô Khởi, vậy ta là bại dưới tay Ngụy Vũ Tốt, trận này ta bại không oan, bại không oan a…" Cái bậc thang này để ông ta bước xuống, quả thực không thể nào thuận lợi hơn.

Không chỉ ông ta, Trương Tú và các tướng lĩnh khác cũng không khỏi nhìn sang với ánh mắt kính sợ, nhỏ giọng bàn tán: "Thì ra là hậu nhân của Ngô Khởi…" "Ngụy Vũ Tốt sắp tái xuất thế gian sao?" "Thảo nào binh sĩ dưới trướng hắn lại có sức chiến đấu như vậy…" "Đây là ý trời a…" "…" Ngô Lương yên lặng tận hưởng sự sùng bái của mọi người, trong lòng cũng trở nên tự mãn, suýt chút nữa đã thật sự coi mình là hậu nhân của Ngô Khởi.

Nhưng lúc này hắn vẫn không quên mục đích khác của mình, liền mở miệng hỏi: "Trương tướng quân, Giả tiên sinh, không bàn chuyện chiến sự nữa, ta thực ra còn có một việc muốn nhờ." "Không dám, bại tướng làm sao dám nhận chữ 'nhờ', Ngô tướng quân cứ việc phân phó là được." Trương Tú vội vàng đáp lễ, tiếc là lúc này còn bị trói nên chỉ có thể khẽ cúi người.

"Ta muốn tìm một người, người này hắn tên là Bách Lý Tế, nếu trong quân của ngài có người này, có thể tìm ra giao cho ta được không?" Ngô Lương nói.

"Bách Lý Tế?" Trương Tú nghe vậy hơi sững người, lại lập tức quay đầu nhìn về phía một tướng lĩnh cũng đang bị trói bên cạnh.

Giả Hủ và các tướng lĩnh khác cũng quay đầu nhìn về phía viên tướng lĩnh này.

“Mạt tướng chính là Bách Lý Tế, không biết Ngô tướng quân tìm ta có việc gì?” Viên tướng lĩnh đó lập tức lộ vẻ mặt thấp thỏm, trong lòng chột dạ hỏi.

“Ngươi chính là Bách Lý Tế?” Ngô Lương tiến lên quan sát kỹ viên tướng lĩnh này.

Chỉ thấy y cao khoảng một mét sáu lăm, lúc này đã bị cởi mũ giáp, tóc tai bù xù che mất nửa khuôn mặt, cộng thêm trên mặt dính vài vết bẩn, nhất thời không thể nhìn rõ chi tiết ngũ quan.

“Chính là mạt tướng.” Viên tướng lĩnh cúi người nói.

“Đứng yên đó.” Ngô Lương quát một tiếng rồi tiến lên, đưa tay vén mái tóc bù xù của y sang một bên, cẩn thận quan sát lông mày và mắt của y, như thể đang tìm kiếm thứ gì đó.

“…” Trương Tú, Giả Hủ và những người khác đều mang vẻ mặt nghi hoặc, thật sự không biết hành động này của Ngô Lương rốt cuộc có ý gì.

“Ực…” Viên tướng lĩnh này cũng bất giác nuốt nước bọt, trong lòng càng thêm bất an.

Một lát sau.

“Ngươi có biết nghề mộc không?” Ngô Lương cuối cùng lại hỏi.

“Sao Ngô tướng quân lại biết?” Viên tướng lĩnh đó lập tức ngạc nhiên nói.

“?” Trương Tú, Giả Hủ và những người khác cũng khá ngạc nhiên, rõ ràng họ cũng không hề biết chuyện này.

“Ngươi có biết làm Quỷ Công Cầu không?” Ngô Lương lại tiếp tục hỏi.

“Mạt tướng quả thật có tay nghề này, nhưng từ sau khi tòng quân

chưa từng nhắc đến với bất kỳ ai, càng chưa từng thể hiện trước mặt ai, sao Ngô tướng quân lại biết?" Biểu cảm của viên tướng lĩnh này lúc này đã từ ngạc nhiên chuyển thành kinh ngạc, lại một lần nữa không nhịn được hỏi.

"Ngươi có từng có một trai một gái không?" Ngô Lương không đáp mà hỏi tiếp.

"Quả thật có, nhưng nhiều năm trước khi bị bắt đi tòng quân đã thất lạc, mạt tướng sau này cũng từng quay về tìm, tiếc là sớm đã không tìm được nữa.

Ngô tướng quân, lẽ nào ngài…" Nói đến đây, đồng tử của viên tướng lĩnh này đã run lên dữ dội.

"Con gái của ngươi tên là gì?" Ngô Lương vẫn hỏi.

"Hương nhi!

Con gái của mạt tướng tên ở nhà là Hương nhi, tên một chữ Hương!" Viên tướng lĩnh này đã dần trở nên kích động, nếu không phải lúc này bị trói như cái bánh tét, y nhất định sẽ ôm lấy vai Ngô Lương mà truy hỏi.

Còn lúc này, y chỉ có thể tiến lên một bước, mặt đầy vẻ hy vọng.

"Ngươi sinh được một đứa con gái tốt." Ngô Lương đột nhiên cười rộ lên, vỗ vỗ vai y, quay đầu nói với Dương Vạn Lý: "Dương Vạn Lý, lệnh cho người cởi trói cho ông ấy, đây chính là thông gia của chúng ta đó." Thấy Ngô Lương đột nhiên gọi tên, ra lệnh cởi trói cho Bách Lý Tế.

Không chỉ Bách Lý Tế mà cả Trương Tú, Giả Hủ và những người khác cũng vô cùng kinh ngạc, rốt cuộc không ai ngờ rằng Ngô Lương lại có quan hệ với một tướng lĩnh trong số họ. "Chuyện này...

Ngô tướng quân, 'thân gia' mà ngài vừa nói rốt cuộc có ý gì?" Bách

Lý Tế đương nhiên vẫn muốn hỏi cho rõ hơn, dù sao Ngô Lương vừa nhắc đến con gái của y là Bách Lý Hương, đây là chuyện y quan tâm nhất. "Đây không phải là nơi nói chuyện, ngươi cứ xuống nghỉ ngơi trước, đợi ta giải quyết xong chuyện ở đây rồi sẽ nói chuyện với ngươi." Ngô Lương cười hì hì nói. "...Vâng." Bách Lý Tế rõ ràng không thể chờ đợi, nhưng thấy Dương Vạn Lý đã cởi trói cho mình và ra hiệu mời, y cũng đành tạm thời nén lại sự nôn nóng trong lòng, tiến vào doanh trại của Ngô Lương, tạm thời do Phường Nhân Quân trông coi.

Cũng vừa lúc này. "Hữu Tài hiền đệ!" Phía sau đám quân đầu hàng đột nhiên vang lên một tiếng gọi quen thuộc.

Giọng nói này không phải của ai khác, chính là nhân vật then chốt mà Ngô Lương lựa chọn ra tay lần này – Tào Bẩm.

Trong lịch sử, những người chết trong trận chiến Uyển Thành chỉ có ba người: Tào Ngang, Tào Bẩm và Điển Vi.

Điển Vi đã được Ngô Lương giữ lại ở Trần Lưu, vậy thì tự nhiên chỉ còn lại Tào Bẩm, còn về Tào Ngang, vị trưởng công tử này, chỉ có thể xem là được hưởng ké ánh sáng của Tào Bẩm. "An Dân huynh, ta ở đây!" Binh sĩ dưới trướng Trương Tú lúc này đều đang quỳ, thấp đi một khúc, Tào Bẩm và những người khác lại đốt đuốc, Ngô Lương tự nhiên có thể nhìn thấy họ từ xa, bèn giơ tay vẫy vẫy. "Ha ha ha, không hổ là ngươi, cũng chỉ có ngươi mới có bản lĩnh này!" Tào Bẩm lập tức cười lớn, hoàn toàn không để ý đến cảm nhận của Trương Tú và những người khác, nói vọng sang với Ngô Lương.

Ngô Lương thì chủ động đi về phía Tào Bẩm, khi đến gần, quả nhiên Tào Ngang, Quách Gia và những người khác cũng theo sát phía sau chạy đến. "Ra mắt Trường công tử." Ngô Lương đầu tiên hành quân lễ với Tào Ngang, tiếp đó vẻ mặt quan tâm hỏi: "Minh công bây

giờ tình hình thế nào?" "Hữu Tài hiền đệ không cần lo lắng, phụ thân ta đã an toàn đến ngoài thành rồi." Tào Ngang cố ý cao giọng nói với Ngô Lương, bởi vì những lời này không chỉ nói cho Ngô Lương nghe, mà còn nói cho Trương Tú và những người khác nghe, để tránh những người này còn có suy nghĩ linh tinh gì khác...

Thực ra Tào Thuần mới chỉ vừa đưa Tào lão bản đang hôn mê rời khỏi phủ đệ không lâu. "Vậy thì tốt rồi." Ngô Lương như trút được gánh nặng. "Hữu Tài hiền đệ, ngươi lại một lần nữa như thần binh từ trên trời giáng xuống, xoay chuyển càn khôn.

Ta xem như đã nhìn thấu rồi, ngươi tuyệt đối là phúc tinh của họ Tào chúng ta, chẳng trách lần này phụ thân ta nhất quyết phải đưa ngươi cùng xuất chinh, nếu như không có ngươi... hậu quả chỉ sợ không thể tưởng tượng nổi." Tào Ngang không hề keo kiệt lời tán dương, trong mắt cũng khó che giấu vẻ cảm kích. "Trường công tử nói quá lời rồi, chuyện đêm nay còn có một người có tác dụng cực lớn, nếu không phải y kịp thời nhắc nhở ta, ta sao có thể chuẩn bị đối phó từ trước." Ngô Lương lại nhìn về phía Quách Gia đang đứng sau Tào Ngang.

Quách Gia nhìn thấy cảnh tượng hùng vĩ khi toàn bộ thuộc hạ của Trương Tú quỳ gối đầu hàng, lại nhìn thấy Ngô Lương phong thái ung dung, rõ ràng có rất nhiều điều muốn nói muốn hỏi, nhưng lại như có điều gì khó nói không thể mở lời.

Thậm chí khi Ngô Lương nhìn về phía y, y còn có chút chột dạ dời ánh mắt đi. "Người này là ai?" Tào Ngang đại khái đoán được người Ngô Lương nói là ai, nhưng vẫn mở miệng hỏi. "Là Quách Tế tửu." Ngô Lương cười nói, "Chính là Quách Tế tửu đã nhắc nhở ta Trương Tú có thể sinh biến, ta mới về doanh trại chuẩn bị trước, mới có thể kịp thời phản ứng khi trong thành bốn phía nổi lửa, lâm vào cảnh hỗn loạn.

Nay có thể hóa nguy thành an, Quách Tế tửu đáng kể công đầu!" Ngô Lương không chỉ khiêm tốn, cũng không phải là không tranh công.

Hắn chỉ hy vọng nhân cơ hội này giúp Quách Gia xác lập vị thế mưu sĩ hàng đầu trong doanh trại Tào Tháo, để mọi thứ trở lại quỹ đạo, như vậy trận Quan Độ mà Tào lão bản tất sẽ trải qua sau này mới có thêm bảo đảm, mà hắn cũng có thể nhân đó tạo mối quan hệ tốt với Quách Gia, để Quách Gia nói giúp hắn vài lời tốt đẹp trước mặt Tào lão bản, tránh cho lần sau Tào lão bản xuất chinh lại muốn dẫn hắn theo. "Hữu Tài hiền đệ, ngươi nói đỡ cho y như vậy, có biết y đã bình luận về ngươi thế nào không?" Nghe những lời này, Tào Bẩm lập tức nhìn Quách Gia nói một cách mỉa mai. "An Dân huynh, lời này có ý gì?" Ngô Lương nghi hoặc hỏi.

Quách Gia càng thêm mặt đỏ bừng, nhưng cũng chỉ có thể cứng rắn tiến lên hành một đại lễ với Ngô Lương, cúi người nói: "Ngô tướng quân, Tào tướng quân nói chính là tại hạ.

Bởi vì lúc nãy trong thành đại loạn, tại hạ đến gặp Trường công tử thì biết được Ngô tướng quân lại không báo trước cho Trường công tử, cho nên trong lúc nóng vội đã sinh ra một số hiểu lầm, nói vài lời trách tội Ngô tướng quân.

Bây giờ xem ra, đúng là tại hạ kiến thức nông cạn, đã đánh giá thấp bản lĩnh của Ngô tướng quân, xin Ngô tướng quân rộng lòng tha thứ." "Chỉ là chuyện nhỏ này thôi sao?" Ngô Lương cười lớn, "An Dân huynh đừng trách Quách Tế tửu, Quách Tế tửu cũng là lo lắng cho an nguy của Minh công, thấy tình thế không ổn trong lòng tự nhiên lo lắng, quan tâm ắt sẽ loạn, khó tránh nói lời nặng.

Nói đi cũng phải nói lại, biểu hiện như vậy của Quách Tế tửu không phải đã chứng tỏ lòng trung thành son sắt của y đối với Minh

công sao?" "Ừm...

Hữu Tài hiền đệ nói cũng có lý, nếu đã như vậy, chuyện này coi như bỏ qua." Tào Bẩm cũng không phải người được lý không tha người, thấy Ngô Lương đã nói vậy, tự nhiên cũng không tiếp tục gây khó dễ cho Quách Gia.

Còn về chuyện Quách Gia trước đó đề nghị Tào Ngang "lên ngôi sớm", Ngô Lương và Quách Gia đều ăn ý không nhắc tới, dù sao lúc này Tào lão bản vẫn còn sống sờ sờ, nguy cơ cũng đã được giải trừ, chuyện này nếu nói ra sẽ không dễ thu dọn. "Trường công tử, đám quân đầu hàng này ngài định xử trí thế nào?" Ngô Lương lại nhìn về phía Tào Ngang. "Tạm thời giam giữ, không lâu nữa đại quân ngoài thành sẽ tiếp quản Uyển Thành, đợi phụ thân ta tỉnh lại rồi xử trí cũng không muộn." Tào Ngang nghiêm mặt nói. "Tất cả do Trường công tử sắp xếp." Ngô Lương lại cười hắc hắc nói, "Chỉ là tiểu đệ đêm qua uống không ít rượu, giờ lại vật lộn nửa đêm, quả thực có chút mệt rồi, có thể cho phép tiểu đệ lui xuống nghỉ ngơi trước không..." "Hữu Tài hiền đệ cứ tự nhiên, chuyện tiếp theo không cần ngươi phải bận tâm nữa, có chuyện gì cũng đợi ngươi tỉnh lại rồi nói cũng không muộn!" Tào Ngang lúc này nào nỡ để Ngô Lương, cục vàng cục ngọc này mệt mỏi, lập tức cho Ngô Lương nghỉ phép. ...

Ngô Lương làm gì có mệt.

Hắn cùng Phường Nhân Quân thường xuyên xuất chinh, hành trình động một chút là trên ngàn dặm, có lúc tiến vào cổ mộ hoặc bí cảnh, thức trắng đêm cũng là chuyện quá đỗi bình thường, sao có thể dễ dàng mệt mỏi như vậy?

Hơn nữa bây giờ hắn không chỉ có thuật phòng the của Chân Mật giúp bổ não, còn có 《Bản Kinh Âm Phù Thất Thuật》 gia trì, tinh lực so với trước kia không biết mạnh hơn bao nhiêu.

Chương 803

Ngược lại.

Hắn bây giờ kinh hỷ còn không kịp.

Ban đầu hắn nghĩ rằng cha của Bách Lý Hương là Bách Lý Tế tám phần đã chết một cách vô danh trên chiến trường, cho dù không chết thì muốn tìm được y cũng như mò kim đáy bể, vì vậy ban đầu chỉ mang tâm lý ngựa chết coi như ngựa sống, kết quả không ngờ mọi chuyện lại thuận lợi như vậy.

Như vậy, lần này trở về Trần Lưu có thể cho Bách Lý Hương một bất ngờ to lớn rồi.

Đương nhiên, đây không chỉ là bất ngờ của Bách Lý Hương, đối với Ngô Lương cũng là một thu hoạch không tồi, dù sao nghề mộc của Bách Lý Hương đều do cha Bách Lý Tế dạy, vậy thì tay nghề của Bách Lý Tế tự nhiên càng thêm tinh xảo, như vậy "nhóm nghiên cứu phát triển" của Ngô Lương lại có thêm một viên đại tướng.

Bây giờ hắn chỉ muốn nói chuyện riêng với Bách Lý Tế, hỏi xem y rốt cuộc làm thế nào từ một tráng đinh trở thành tướng lĩnh, lại hỏi xem y còn có tay nghề gì chưa kịp truyền cho Bách Lý Hương.

Trong doanh trướng. "Ngô tướng quân, Hương nhi có phải đang ở chỗ ngài không?" Mới vừa ngồi vững, chưa kịp uống ngụm nước, Bách Lý Tế đã lập tức nhoài người về phía trước, gấp gáp hỏi. "Yên tâm, Hương nhi ở chỗ ta ăn ngon mặc đẹp, đã trở thành một mỹ nhân duyên dáng yêu kiều, tay nghề thợ mộc học được từ ông cũng đã được phát huy, sống tốt hơn ông nhiều." Ngô Lương cười nói. "Nếu ta nhớ không lầm, Hương nhi năm nay chắc đã mười bảy rồi..." Bách Lý Tế nói rồi trong mắt đã rưng rưng nước, thở dài nói: "Tiếc là năm

đó quân phiệt loạn lạc, ta chạy chậm một bước bị bắt làm tráng đinh, từ đó liền mất liên lạc với ba mẹ con họ...

Ngoài Hương nhi, Ngô tướng quân có biết tung tích của thê tử và đứa con trai nhỏ của ta không?" "Theo lời Hương nhi, lệnh phu nhân và lệnh lang đáng tiếc đã chết trong chiến loạn, Bách Lý tiên sinh xin nén bi thương." Giọng Ngô Lương trầm xuống. "Ai, ta sớm đã đoán được kết quả như vậy, bây giờ Hương nhi còn sống trên đời đã là vạn hạnh trong cái bất hạnh, đây cũng là ông trời chiếu cố ta rồi." Bách Lý Tế tỏ ra khá thông thoáng, vẫn thở dài nói: "Nhưng ta vừa nãy nghe Ngô tướng quân gọi ta là 'thân gia', đây là có ý gì?" "Không giấu gì Bách Lý tiên sinh." Ngô Lương thản nhiên giải thích, "Mấy năm trước ta lập được chiến công được ban thưởng, Hương nhi chính là một trong mười mỹ nhân được ban cho ta.

Từ đó về sau Hương nhi liền ở trong phủ ta cho đến nay.

Ta và Hương nhi tuy không có cái thực của vợ chồng, nhưng về danh nghĩa, nàng đã là người của ta.

Nói như vậy, Bách Lý tiên sinh chẳng phải là thân gia của ta sao, nếu luận về bối phận, ta còn phải gọi Bách Lý tiên sinh một tiếng nhạc phụ nữa đấy." "Không dám, không dám." Bách Lý Tế liên tục xua tay, nhưng cũng không vì thế mà cảm thấy tức giận.

Trong những năm chiến loạn, phụ nữ thường là những người đầu tiên bị vật hóa.

Những năm qua Bách Lý Tế đã thấy không biết bao nhiêu phụ nữ bi thảm, mà Bách Lý Hương, một cô nương không nơi nương tựa, dù gặp phải hoàn cảnh như vậy cũng đã có thể coi là khá may mắn rồi.

Hơn nữa Ngô Lương đã nói rõ y và Bách Lý Hương không có cái thực của vợ chồng, thậm chí Ngô Lương đến đây còn không quên giúp Bách Lý Hương tìm kiếm người cha đã mất tin tức từ lâu này, từ

đó có thể thấy Ngô Lương đối với Bách Lý Hương rất tốt, đây càng là vạn hạnh trong cái bất hạnh, còn có gì để bất mãn và tức giận nữa. "Nhưng ta khá tò mò, Bách Lý tiên sinh ban đầu bị bắt làm tráng đinh, làm thế nào lại trở thành tướng lĩnh dưới trướng Trương Tú?" Ngô Lương tiếp tục hỏi. "Chỉ là một Quân hậu không đáng nhắc tới...

Cũng là cơ duyên xảo hợp, năm đó ta bị chú của Trương Tú là Trương Tế dẫn người bắt đi." Bách Lý Tế nói, "Bị cưỡng ép đưa vào quân đội như vậy liền phải đăng ký danh sách, tiếc là lúc đó dưới trướng Trương Tế không có mấy người biết chữ, thế là bèn hỏi trong đám tráng đinh, vừa hay chỉ có ta biết chữ, vì vậy liền nổi bật trong đám tráng đinh đó.

Lại vì trong tên có một chữ 'Tế', cùng tên với Trương Tế, nên được ông ta chiếu cố phong cho chức Thập trưởng kiêm văn thư, tránh bị những binh lính khác trong quân bắt nạt." "Sau này nhiều lần ra trận, ta tuy không phải là người dũng mãnh nhất, nhưng lại luôn là người mạng lớn nhất, luôn có thể sống sót giữa loạn quân.

Cứ sống lâu như vậy, những người nhập ngũ cùng ta bên cạnh chết đi nhiều, ta dần dần trở thành một lão binh có chút thâm niên, vì thế quân chức cũng không ngừng được đề cao." "Cứ thế lây lất, lây lất, trong vài năm, ta cứ mơ mơ màng màng trở thành Quân hậu.

Tuy vẫn là đem đầu treo trên thắt lưng, sống ngày hôm nay không biết ngày mai, nhưng bây giờ cũng có thể ăn no mặc ấm...

Nếu ngày nào đó ta chết trên chiến trường, cũng không sợ làm ma đói, đã hơn rất nhiều người rồi." "Thực ra từ rất lâu trước đây ta đã chấp nhận số phận rồi.

Con người mà, sống chẳng phải là như vậy sao, đặc biệt là khi ta biết tin vợ con trong nhà đã không còn tung tích, đối với ta mà nói, dưới gầm trời này đã không còn gì đáng để bận tâm nữa.

Cứ sống qua ngày vậy, sống được ngày nào hay ngày ấy." Nói đến đây, Bách Lý Tế dừng lại một chút, rồi đột nhiên quỳ xuống trước mặt Ngô Lương hành lễ: "Nhưng bây giờ biết tin Hương nhi còn sống trên đời, cuộc sống của ta bỗng nhiên lại có mục tiêu.

Có thể xin Ngô tướng quân sắp xếp cho ta gặp Hương nhi một lần không?

Không dám cầu Ngô tướng quân trả lại Hương nhi cho ta, chỉ cầu có thể cùng Hương nhi cha con nhận nhau, đời này của ta xem như viên mãn.

Sau đó, tùy Ngô tướng quân xử trí!" "Bách Lý tiên sinh mau mau đứng lên!" Ngô Lương vội vàng đỡ Bách Lý Tế dậy, cười nói: "Bách Lý tiên sinh yên tâm, ta đã hứa với Hương nhi sẽ tìm tung tích của ông, bây giờ đã tìm được ông, tự nhiên sẽ sắp xếp cho hai cha con ông nhận nhau.

Không chỉ vậy, sau này chuyện chiến sự ông cũng không cần tham gia nữa.

Ta có một khu đồn trú ở Dung Khâu, Trần Lưu, Hương nhi đang ở đó.

Khi ông đến Trần Lưu thì cũng chuyển đến đó ở đi.

Chuyện ăn ở không cần lo lắng, ngày thường chỉ cần làm giúp ta một ít việc mộc là được, đây hẳn là sở trường của ông." "Đa tạ Ngô tướng quân, Ngô tướng quân đối với ta có ơn tái tạo!" Bách Lý Tế nghe vậy thân mình run lên, lập tức lại muốn quỳ xuống. "Không cần đa lễ." Ngô Lương lại một lần nữa đỡ y lại, nói thêm: "Nhưng có một chuyện trong lòng ta vẫn còn chút nghi hoặc.

Bách Lý tiên sinh truyền lại công nghệ chế tác 'Quỷ công cầu' cho con gái chơi đùa, Hương nhi ở chỗ ta lại thể hiện ra không ít công

nghệ mà thợ mộc bình thường tuyệt đối không thể nắm giữ được.

Điều này cho thấy Bách Lý tiên sinh chắc chắn không phải là truyền nhân của một thợ thủ công bình thường.

Vì vậy ta muốn thỉnh giáo về sự truyền thừa công nghệ của Bách Lý tiên sinh, không biết có thể cho biết được không?" "Thực ra cũng không có gì ghê gớm, Ngô tướng quân có biết Yển Sư không?" Bách Lý Tế thản nhiên hỏi. "Yển Sư?!" Hai chữ này trong nháy mắt khiến Ngô Lương kinh ngạc và vui mừng.

Yển Sư!

Đó là Yển Sư trong truyền thuyết có thể chế tạo Mộc giáp a!

Đó là Yển Sư mà cả Lỗ Ban và Mặc Tử đều tự thấy không bằng a!

Chẳng lẽ Bách Lý Tế lại là hậu nhân của Yển Sư?!

Nếu như vậy, hắn chẳng phải là có thể sở hữu được người máy cơ khí không cần động lực cổ xưa nhất mà hậu thế vẫn luôn không thể nào hiểu thấu sao, đây chẳng phải là muốn nghịch thiên?

Trong lúc Ngô Lương kinh hỷ, Bách Lý Tế lại thở dài nói: "Đúng vậy, tổ tiên nhà ta khởi nguồn từ Yển Sư, tiếc là đến đời của ta chỉ truyền thừa lại được một ít lý luận, rất nhiều công nghệ tuyệt diệu đều đã thất truyền, đã không thể chế tạo ra Mộc giáp hoàn chỉnh nữa." ... "Lý luận..." Lời của Bách Lý Tế dường như khiến Ngô Lương có chút thất vọng.

Hắn cảm thấy Bách Lý Tế chắc sẽ không nói dối mình, dù sao xét ở một mức độ nào đó, hắn cũng có thể xem là ân nhân của nhà họ, Bách Lý Tế không nể mặt tăng cũng phải nể mặt phật, thế nào cũng phải cho hắn một chút mặt mũi.

Hơn nữa từ sau thời Chiến Quốc, trong văn hiến lịch sử của Thiên

triều cũng quả thực không còn xuất hiện bất kỳ ghi chép nào liên quan đến "Yển Sư" và "Mộc giáp".

Đây cũng có thể xem là một trong những bằng chứng cho việc "Mộc giáp" đã thất truyền.

Hơn nữa nếu Bách Lý Tế thật sự không muốn nói, thì hoàn toàn không cần thiết phải chủ động thừa nhận mình là hậu nhân của Yển Sư, hà cớ gì phải nói ra trước rồi lại giấu giếm chuyện về "Mộc giáp"?

Nghĩ vậy, Ngô Lương cũng không khỏi tiếc nuối than thở: "Đúng là đáng tiếc...

Không giấu gì Bách Lý tiên sinh, ta từ nhỏ đã rất say mê kỹ nghệ cơ quan của thời cổ đại, trong đó điều khiến ta ngưỡng mộ nhất chính là thuật Mộc giáp trong truyền thuyết có thể khiến người gỗ nhảy múa, chớp mắt, nhìn vật, nói chuyện như người thật.

Không ngờ kỹ nghệ thần kỳ như vậy lại thật sự đã thất truyền, đây không chỉ là tổn thất của một tộc Bách Lý tiên sinh, mà còn là một tổn thất lớn của người trong thiên hạ." Bách Lý Tế nghe vậy liền chủ động nói tiếp: "Năm đó tiên tổ Yển Sư đem Mộc giáp dâng cho Chu Mục Vương, Chu Mục Vương vui mừng khôn xiết, bèn đem tiên tổ và Mộc giáp cùng đưa về Đại Chu, và phong cho tiên tổ ở lại Hạo Kinh nhậm chức, tiếp tục chế tác đồ gỗ tinh xảo cho cung đình." "Như vậy, tộc ta ở Hạo Kinh quả thực đã trải qua một thời gian khá yên ổn, tổng cộng trải qua ba triều đại là Chu Mục Vương, Chu Cung Vương và Chu Ý Vương." "Những ngày tháng tốt đẹp của tộc ta đã chấm dứt vào thời Chu Ý Vương.

Khi đó Hạo Kinh có một vị Tề vương tên là Lữ Bất Thần.

Vị Tề vương này tuy danh nghĩa là đến triều bái thiên tử, nhưng thực chất lại đang nhắm vào Mộc giáp, vì vậy sau khi đến Hạo Kinh

liền lén gặp tiên tổ, đòi tiên tổ bí quyết chế tạo Mộc giáp." "Tiên tổ đâu chịu đưa bí quyết cho hắn, không ngờ người này lại không từ thủ đoạn, cho người bắt trói tiên tổ và gia quyến trong nhà, bí mật đưa đến nước Tề." "May mắn lúc đó trong tộc có một người con cháu đang làm việc trong cung đình nên thoát được kiếp nạn này, người này chính là tiên tổ của tộc Bách Lý chúng ta.

Bách Lý tiên tổ sau khi trở về biết được chuyện này, lập tức cầu kiến Chu Ý Vương bẩm báo sự việc.

Tộc ta thân là thợ thủ công ngự dụng của nhà Chu lại bị Tề vương bắt đi, chuyện đại nghịch bất đạo như vậy Chu Ý Vương làm sao có thể nhịn được, lập tức ra lệnh bắt giữ Lữ Bất Thần vẫn chưa rời khỏi Hạo Kinh.

Nhưng lúc đó Lữ Bất Thần đã cho người đưa tiên tổ và gia quyến ra khỏi Hạo Kinh rồi." "Tuy nhiên Chu Ý Vương không hề quan tâm đến tiên tổ và Mộc giáp, ông ta không hỏi tung tích của tiên tổ và gia quyến, bắt Lữ Bất Thần chỉ là để trị tội bất thần của hắn.

Cuối cùng Lữ Bất Thần bị Chu Ý Vương xử tội chết bằng cách nấu chín, còn tiên tổ và gia quyến cũng từ đó không còn tung tích." "Bách Lý tiên tổ lòng nguội lạnh, bèn rời khỏi Hạo Kinh, đổi họ thành Bách Lý, một mặt âm thầm tìm kiếm tung tích của tiên tổ, một mặt sống cuộc đời ẩn dật, đó chính là lai lịch họ của tộc chúng ta." "Chỉ tiếc là lúc đó Bách Lý tiên tổ còn trẻ, vẫn chưa hoàn toàn nắm giữ được tinh túy của Mộc giáp, lại mãi không tìm được tung tích của tiên tổ, vì vậy kỹ nghệ này đã hoàn toàn thất truyền.

Bây giờ hậu nhân chúng ta truyền thừa, cũng chỉ là một phần lý luận mà Bách Lý tiên tổ để lại, khó có thể tái hiện lại Mộc giáp đáng tự hào nhất của tộc ta." Nói đến đây, Bách Lý Tế lại không khỏi tiếc nuối thở dài, rõ ràng y cũng rất ngưỡng mộ Mộc giáp trong truyền

thuyết của tiên tổ, chỉ tiếc là sự truyền thừa đã sớm bị cắt đứt. "Chuyện này..." Nghe đoạn lịch sử này, Ngô Lương trong lòng cũng kinh ngạc vô cùng.

Mọi chuyện đã được xâu chuỗi lại rồi!

Chuyện cũ của tộc Bách Lý Tế lại có thể nối liền tất cả những sự vật không thể tưởng tượng mà hắn đã phát hiện trong mộ Tề Ai Công trước đây!

Chẳng trách trong mộ Tề Ai Công lại có nhiều người gỗ như vậy, mà trong quan quách của chính Tề Ai Công, cũng có một cỗ Mộc giáp đã bị hư hại.

Thậm chí cho đến khi Ngô Lương đến đó thăm dò, cánh tay của Mộc giáp đó vẫn có thể cử động!

Lúc đó Ngô Lương đã nghĩ, chẳng lẽ họ Lữ thị họ Khương cũng nắm giữ thuật Mộc giáp sao?

Hóa ra không phải họ nắm giữ thuật Mộc giáp, mà là Tề Ai Công đã bí mật bắt Yển Sư và gia quyến của ông đến nước Tề!

Còn về chuyện Tề Ai Công Lữ Bất Thần bị Chu Ý Vương xử tội nấu chín.

Đoạn lịch sử này chỉ xuất hiện trong 《Sử Ký》 được viết thành sách sau đó vài trăm năm, và ghi chép cũng khá ngắn gọn, chỉ nói sau khi Lữ Bất Thần kế vị, quốc quân của nước Kỷ đã nói xấu ông trước mặt Chu Ý Vương, thế là Chu Ý Vương bèn ra lệnh nấu chín ông, và lệnh cho em trai cùng cha khác mẹ của ông là Lữ Tĩnh kế vị, tức Tề Hồ Công.

Đoạn lịch sử này thực ra trong giới khảo cổ học hậu thế tồn tại không ít tranh cãi.

Dù sao Chu Ý Vương và Tề Ai Công đều sống vào thời điểm nhà

Chu thành lập được trăm năm, lúc này quan hệ giữa vương thất nhà Chu và họ Lữ thị họ Khương vẫn nên có mối quan hệ tương đối thân thiết, mà nước Kỷ lại là một nước nhỏ như hòn đạn, thậm chí không để lại nhiều ghi chép trong sử sách.

Quốc quân của một nước nhỏ như vậy thật sự có thể có sức ảnh hưởng lớn đến Chu Ý Vương, khiến ông ta trực tiếp xử tử Tề Ai Công sao?

Cho dù là xử tử, cũng có rất nhiều phương thức.

Nếu chỉ vì lời gièm pha, Chu Ý Vương có cần thiết phải sử dụng phương thức cực kỳ tàn nhẫn là "nấu chín" để xử tử ông không, điều này có phần quá không nể nang tình nghĩa hai nhà, dù sao Khương Tử Nha cũng là nguyên lão quan trọng của nhà Chu, đối xử với con cháu của ông như vậy, thực ra cũng là tự vả vào mặt vương thất nhà Chu.

Ngoài ra.

Trong 《Sử Ký》 được viết thành sách sau đó vài trăm năm có thật sự có thể phục hồi lại chân tướng lúc đó không?

Nếu có thể, tại sao Tư Mã Thiên đối với chuyện này chỉ dùng một câu là lướt qua?

Là không thể nói, hay là ông cũng không biết lúc đó đã xảy ra chuyện gì, chỉ có thể viết qua loa...

Mà những lời này của Bách Lý Tế, đã cho Ngô Lương câu trả lời.

Hơn nữa, rất nhiều chi tiết trong đó đều khớp với những sự vật mà Ngô Lương đã phát hiện trong mộ Tề Ai Công trước đây, điều này không nghi ngờ gì đã chứng thực tính chân thực của những lời này.

Đồng thời.

Chương 804

Từ Chu Mục Vương, Chu Cung Vương đến Chu Ý Vương, tuy trải qua ba triều đại, nhưng theo niên lịch sử mà Ngô Lương biết, dòng thời gian ngắn nhất giữa ba thế hệ chỉ nên là khoảng hai mươi mấy năm, dù sao cũng chỉ có Chu Mục Vương sống tương đối thọ, Chu Cung Vương và Chu Ý Vương đều đoản mệnh, vì vậy Yển Sư hoàn toàn có khả năng sống qua ba triều đại, điểm này cũng không phải vấn đề.

Còn về kết cục của Yển Sư và gia quyến của ông...

Từ đó về sau họ không còn tung tích, Mộc giáp cũng hoàn toàn không có truyền thừa, Mộc giáp để lại trong quan quách của Tề Ai Công có thể chính là Mộc giáp cuối cùng trên thế gian.

Suy đoán như vậy, Yển Sư và những người gia quyến đó có thể đã sớm bị hại.

Ngô Lương đột nhiên nghĩ đến những người dũng dùng để nuôi dưỡng đẳng trùng trong mộ Tề Ai Công.

Thời cổ đại xây dựng lăng mộ, để ngăn chặn việc đồ bồi táng và bản vẽ kết cấu của lăng mộ bị tiết lộ, người ta thường giết chết các thợ thủ công để chôn cùng, dù sao chỉ có người chết mới có thể mãi mãi giữ bí mật.

Vì vậy Yển Sư và những người gia quyến đó rất có khả năng đã bị gia quyến và bào đệ của Tề Ai Công "tận dụng tại chỗ"... "Bách Lý tiên sinh, nếu ta có thể tìm cho ông một cỗ Mộc giáp hư hại nhưng vẫn còn cử động được, ông có tự tin trên cơ sở này nghiên cứu sâu hơn, từ đó suy ngược ra phương pháp chế tạo Mộc giáp không?" Hồi thần lại, Ngô Lương đột nhiên hỏi.

Chuyện suy đoán về Yển Sư và những người gia quyến đó, Ngô Lương tự nhiên sẽ không nói cho Bách Lý Tế nghe, để tránh ông nghe xong tâm trạng dao động, sinh ra những suy nghĩ thừa thãi và vô dụng. "Ngô tướng quân lại có thứ này sao?" Bách Lý Tế sững sờ, đây rõ ràng là điều y nghĩ nát óc cũng không ngờ tới. "Là tình cờ có được trong một bí cảnh." Ngô Lương hơi gật đầu, nói tránh đi, "Ta từng tháo dỡ Mộc giáp đó ra xem, phát hiện trong lồng ngực nó có ngũ tạng được làm bằng bột phấn thần bí, ngoài ra trong các chi của Mộc giáp còn được nhồi một số thứ không rõ tên.

Tiếc là ta tài sơ học thiển, không thể lĩnh hội được sự ảo diệu trong đó, nhưng có thể khẳng định là, khi ta phát hiện ra cỗ Mộc giáp này, cánh tay của nó vẫn có thể cử động, ngón tay cũng có thể làm động tác nắm bắt, chỉ có điều trông có vẻ là những động tác máy móc vô thức." "Nếu Ngô tướng quân tin tưởng ta, ta nguyện ý thử một lần!" Bách Lý Tế lộ vẻ ngưỡng mộ, có chút kích động nói. "Nhưng ta vẫn rất tò mò." Ngô Lương lại nói ngay sau đó, "Sử liệu ghi chép, vật liệu dùng cho Mộc giáp chẳng qua chỉ là một số thứ thông thường như da, gỗ, keo, sơn, trắng, đen, đỏ, xanh, và trong đó không có cơ quan như cơ hoàng làm động lực, tại sao lại có thể hoạt động như người sống vậy?

Bách Lý tiên sinh đã truyền thừa được một số lý luận, nếu không phiền, có thể xin Bách Lý tiên sinh giải đáp thắc mắc này cho ta không?" "Sự ảo diệu thực sự của Mộc giáp, nằm ở kinh mạch." Bách Lý Tế đột nhiên hạ thấp giọng, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc nói, "Ngô tướng quân chắc chắn biết kinh mạch là gì, đây không chỉ là sự ảo diệu lớn nhất của cơ thể người, mà còn là sự ảo diệu lớn nhất của Mộc giáp.

Tiên tổ chính là đã phát hiện và lĩnh hội được một phần tinh diệu của kinh mạch, vì vậy mới có thể chế tạo ra Mộc giáp, khiến nó

không cần bất kỳ cơ quan cơ hoàng nào cũng có thể hoạt động." "Kinh mạch?" Ngô Lương hơi nhíu mày.

Kinh mạch là gì hắn tự nhiên biết, thứ này dù ở hậu thế của Thiên triều cũng là ai ai cũng biết, và ảnh hưởng đến mọi mặt của cuộc sống con người, châm cứu, xoa bóp, ngải cứu... tóm lại hầu như không có người Thiên triều nào không biết kinh mạch rốt cuộc là thứ gì, thậm chí rất nhiều người có thể tùy tiện nói ra rất nhiều huyệt vị quan trọng của cơ thể người.

Nhưng rất nhiều người không biết rằng.

Thực ra cho đến trước năm 1998, giới khoa học và y học vẫn chưa thể chứng minh sự tồn tại của kinh mạch.

Trước đó, rất nhiều nhà khoa học và y học không ngừng cố gắng tìm hiểu kinh mạch thông qua giải phẫu, và trong quá trình giải phẫu không ngừng đối chiếu với bản đồ kinh mạch huyệt vị được lưu truyền từ xưa của Thiên triều, nhưng lại mãi không tìm thấy tổ chức cơ thể người tương tự kinh mạch và huyệt vị ở các vị trí tương ứng.

Điều này dường như khiến mọi người bối rối.

Nếu không tồn tại tổ chức cơ thể người tương tự kinh mạch và huyệt vị, tại sao y học cổ truyền đã lưu truyền hàng ngàn năm, đặc biệt là các phương pháp điều trị như châm cứu, xoa bóp, lại có thể phát huy hiệu quả tức thì khi đối phó với một số bệnh tật và đau đớn?

Trong tình huống này, vấn đề này từng trở nên huyền học.

Cho đến tháng 3 năm 1998, một giáo sư của Đại học Phục Đán cuối cùng đã chứng thực sự tồn tại của kinh mạch và huyệt vị bằng lý thuyết khoa học và phương pháp thực nghiệm hiện đại.

Ông phát hiện ra tất cả các vị trí kinh mạch và huyệt vị đều nằm trong một hệ thống phức tạp dựa trên mô liên kết, bao gồm các mạch

máu, đám rối thần kinh và mạch bạch huyết đan xen, từ đó hình thành nên một cấu trúc sinh lý đặc biệt với chức năng sinh lý phức hợp...

Đọc lên nghe rất khó hiểu phải không?

Thực ra nói một cách đơn giản, kinh mạch chính là một con đường khác trong cơ thể người ngoài mạch máu, còn huyệt vị chính là các trạm trung chuyển của những con đường này.

Chỉ có điều cấu tạo của kinh mạch và huyệt vị không đơn giản như mạch máu, đó là một hệ thống tích hợp khá phức tạp, khác với bất kỳ cơ quan nào của cơ thể người.

Nhưng đây có phải là chân tướng của kinh mạch và huyệt vị không?

Thực ra hậu thế vẫn tồn tại tranh cãi.

Dù sao trước đó, vô số thí nghiệm giải phẫu cơ thể người của các nhà y học, trải qua nhiều năm cũng không tìm thấy kinh mạch và huyệt vị, đủ để cho thấy đặc tính thần bí của "tổ chức cơ thể người không nhìn thấy được" này.

Mà phát hiện của vị giáo sư Đại học Phục Đán kia, thực ra cũng chỉ là thông qua phương pháp suy ngược để phân tích xem tổ chức cơ thể người ở vị trí kinh mạch và huyệt vị có gì khác với những nơi khác.

Suy ngược đúng là một phương pháp nghiên cứu, và là một con đường tắt, nhưng kết luận rút ra từ phương pháp này có chắc chắn là chân tướng không?

Ngô Lương trong lòng đặt một dấu hỏi.

Hắn biết rõ mình là một người ngoại đạo, hoàn toàn không có tư cách để nghi ngờ thành quả nghiên cứu của các nhà y học hậu thế, đây là sự bất kính lớn đối với những nỗ lực của họ.

Nhưng với tư cách là một nhà khảo cổ học, hắn lại có thể đưa ra một số vấn đề lịch sử.

Theo hắn biết, "kinh mạch và huyệt vị" xuất hiện sớm nhất trong thiên 《Linh Khu》 của 《Hoàng Đế Nội Kinh》.

Mà về thời gian hoàn thành của 《Hoàng Đế Nội Kinh》, từ xưa đến nay đã tồn tại rất nhiều tranh luận.

Các học giả thời Tấn và Tống đều cho rằng 《Hoàng Đế Nội Kinh》 sở dĩ có tên như vậy, chắc chắn là bắt nguồn từ thời thượng cổ Hoàng Đế.

Hơn nữa, một công trình khoa học vĩ đại như vậy, phi thánh hiền đại trí thông tuệ không thể làm được, nên chắc chắn là do Hoàng Đế sáng tác...

Cách nói này theo Ngô Lương thấy, rất không khoa học.

Cách nói thứ hai là 《Hoàng Đế Nội Kinh》 được viết vào thời Chiến Quốc, vì văn thể, tư tưởng trong 《Hoàng Đế Nội Kinh》 có rất nhiều điểm tương đồng với 《Chu Lễ》 thời Chiến Quốc.

Và có người kết hợp so sánh với một số cổ thư văn hiến trước và sau Chiến Quốc, phát hiện trình độ tổng hợp các phương diện của 《Hoàng Đế Nội Kinh》 cũng nên thuộc về thời kỳ này...

Đây là cách nói tương đối chủ lưu, 《Tứ Khố Toàn Thư》 thời Thanh còn ủng hộ cách nói này.

Cách nói thứ ba cho rằng 《Hoàng Đế Nội Kinh》 được viết vào thời Tây Hán, vì một số sử sách thời Tây Hán và các sự kiện được ghi lại trong đó, trông giống như đã định ra một thời gian xác thực cho 《Hoàng Đế Nội Kinh》.

Còn cách nói thứ tư cho rằng, 《Hoàng Đế Nội Kinh》 không phải do một tác giả hoàn thành trong một thời gian ngắn, mà là do nhiều tác

giả trong một khoảng thời gian khá dài tập hợp lại mà thành.

Đây là một công trình vĩ đại cấp sử thi được truyền từ đời này sang đời khác, do nhiều người đóng góp, vì vậy rất nhiều chương trong đó trông không thuộc cùng một thời đại, nên mới xuất hiện những tranh luận về thời gian mà "ông nói ông có lý, bà nói bà có lý".

Tóm lại.

Cho dù là muộn nhất, người ta cũng cho rằng 《Hoàng Đế Nội Kinh》 ít nhất được viết trước thời Tây Hán.

Như vậy Ngô Lương không khỏi đặt ra một nghi vấn: Bây giờ hắn đang ở thời Đông Hán, tự cho là mình cũng có chút hiểu biết về trình độ y học của thời kỳ này.

Thử hỏi, kinh mạch và huyệt vị mà hậu thế nghiên cứu hàng chục năm, lại còn trong tình trạng suy ngược và sử dụng các phương tiện y học tiên tiến cũng không thể tìm thấy, vậy cổ nhân từ trước thời Tây Hán đã phát hiện ra chúng bằng cách nào?

Vấn đề đáng sợ này chỉ có thể quy về một khái niệm rộng là "huyền học".

Trong ấn tượng của Ngô Lương, hắn từng không chỉ một lần nhìn thấy một từ trong cổ tịch — Nội quan.

Từ này không chỉ xuất hiện trong các cổ tịch Đạo học mà cũng thường xuất hiện trong một số cổ tịch y học, ngay cả trong "Đạo Dẫn Đồ" được phát hiện ở di chỉ Mã Vương Đôi của hậu thế cũng có từ này.

Ngoài ra, trong Phật giáo cũng có từ mang ý nghĩa tương tự, được dịch là "động kiến".

Thật trùng hợp, bất luận là "nội quan" hay "động kiến", những từ này sớm nhất đều xuất hiện vào thời thượng cổ, dường như đã song

hành cùng các nền văn minh ngay từ buổi sơ khai.

Cái gọi là "nội quan", tức là có thể quan sát thân thể mình, cũng có thể quan sát tâm mình.

Nếu thời thượng cổ đã có người đạt đến trình độ nắm giữ năng lực "nội quan", vậy thì rất có khả năng thông qua "nội quan" để phát hiện ra những kinh mạch huyệt vị mà mắt thường không thể thấy được trong cơ thể người, rồi ghi chép lại những kinh mạch huyệt vị này để tạo phúc cho hậu thế, từ đó trên cơ sở này mà kiến lập nên hệ thống y học độc đáo và thần kỳ nhất của Thiên triều?

Chỉ là rốt cuộc phải làm thế nào mới có thể nắm giữ được năng lực "nội quan", đây lại là một vấn đề không thể nắm bắt được.

Ngô Lương nghĩ đến trạng thái thần du của mình lúc lĩnh ngộ "Bản Kinh Âm Phù Thất Thuật" trước đây, hắn từng ở trong trạng thái đó tiến vào Ngũ Tạng Miếu của chính mình, tận mắt nhìn thấy hóa thân ngũ tạng của bản thân trong miếu… đây có thể xem là một loại "nội quan" không?

Nếu ngay cả hắn cũng có thể đạt đến trình độ "nội quan" này, vậy thì những bậc đại lão đỉnh cấp thời thượng cổ của Thiên triều hẳn là dễ như trở bàn tay, và tuyệt đối còn nhìn thấy được nhiều thứ hơn hắn, càng dễ dàng thấu suốt nhiều bí ẩn hơn của cơ thể người… "Chính xác." Bách Lý Tế gật đầu, "Những thứ tạo thành mộc giáp tuy đều là vật thường thấy, nhưng nếu có thể khiến chúng liên thông và vận chuyển theo quy luật kinh mạch của cơ thể người, thì sẽ hình thành một hệ thống hoàn chỉnh, từ đó không cần bất kỳ cơ cấu máy móc nào cũng có thể hành động.

Chỉ là như ta đã nói trước đó, rất nhiều chi tiết về mộc giáp đã thất truyền, ta cũng chỉ biết một vài lý thuyết suông mà thôi, không thể hoàn thành việc chế tác mộc giáp… Nếu người gỗ mà Ngô tướng

quân nhắc tới chính là mộc giáp, ta nói không chừng có cơ hội phục hồi nó, nhưng cũng chỉ là có cơ hội mà thôi, nếu không thành, cũng xin Ngô tướng quân đừng trách." "Tất nhiên, vậy việc này xin gửi gắm cho Bách Lý tiên sinh.

Đợi sau khi về đến Trần Lưu, ngươi sẽ cùng Hương nhi giúp ta nghiên cứu người gỗ đó, ta sẽ không bạc đãi các ngươi đâu." Ngô Lương khẽ gật đầu.

Ít nhất bây giờ đã bất ngờ tìm được một hậu nhân của Yển sư như Bách Lý Tế, việc phục hồi mộc giáp đã có một tia hy vọng, nếu không thì người gỗ đó đặt ở chỗ hắn cũng chỉ là một đống đồ bỏ đi vô dụng.

Ngoài ra, những lời này của Bách Lý Tế cũng khiến Ngô Lương nảy ra một vài ý tưởng.

Nghiên cứu của hậu thế chỉ ra rằng, ngay cả loài người có trí tuệ độc đáo thực ra cũng chỉ là sinh mệnh gốc carbon mà thôi, nói trắng ra các nguyên tố cấu thành các tổ chức trong cơ thể người cũng đều là những thứ cực kỳ phổ biến trong tự nhiên.

Nhưng cùng là những nguyên tố phổ biến nhất, có những nguyên tố kết hợp lại với nhau thì thành đá núi, cây cối, bùn đất, còn có những nguyên tố kết hợp lại thì lại là sinh mệnh sống động, thậm chí cùng là sinh mệnh gốc carbon cũng có những điểm khác biệt riêng, thậm chí ngoài nguyên tố ra, có thể không có một chút điểm chung nào.

Cùng tồn tại trong một mảnh trời đất, cùng được cấu thành từ những nguyên tố phổ biến nhất, tại sao những sự vật được tạo thành lại có thể sinh ra những khác biệt to lớn như vậy… đây là một chủ đề còn phức tạp hơn nữa.

Hậu thế cho rằng điều này hẳn là có liên quan đến cách thức tổ hợp sắp xếp của các nguyên tố.

Giống như cùng được cấu thành từ nguyên tố carbon, có thứ thì là than củi giòn yếu, có thứ thì lại là kim cương cứng rắn, cũng là một đạo lý.

Vậy thì ngoài mối quan hệ về phương diện này, điều gì đã ban cho sinh mệnh gốc carbon trí tuệ và sự sống, và khiến sinh mệnh gốc carbon vận hành như một khí cụ tinh vi?

Đây là vấn đề mà ngay cả hậu thế cũng còn lâu mới có khả năng giải quyết.

Nếu không thì hậu thế đã không cần phải nghiên cứu cái gọi là trí tuệ nhân tạo và các dự án kỹ thuật di truyền nữa, bởi vì một khi giải quyết được vấn đề này, hậu thế đã có được năng lực nặn ra bất kỳ giống loài nào theo ý muốn như Nữ Oa trong truyền thuyết… "Đa tạ Ngô tướng quân." Bách Lý Tế lại lần nữa bái tạ. … Đêm đó, trong doanh trướng của Ngô Lương lại nghênh đón một vị khách.

Người này không phải ai khác, chính là Quách Gia mặt đã bị đánh sưng vù trước đó. "Ngô thái sử, ta lần này đến cửa là để tạ lỗi." Quách Gia vừa vào cửa liền rất thản nhiên hành một đại lễ với Ngô Lương, nói: "Lúc Trương Tú vây khốn Minh công, ta thấy ngươi không những không báo trước cho trưởng công tử, lại còn không biết chạy đi đâu, nhất thời nóng giận đã nói một vài lời chất vấn ngươi trước mặt trưởng công tử, hy vọng Ngô thái sử đừng để trong lòng… Lần này xuất chinh bên ngoài, ta cũng không có lễ vật gì ra hồn, sau khi trở về ta nhất định sẽ chuẩn bị lại lễ vật đến phủ bồi lễ." "Quách tế tửu không cần để trong lòng." Ngô Lương khá rộng lượng cười một tiếng, ngay sau đó lại nháy mắt bổ sung: "Tượng trưng một chút là được rồi, đừng quá tốn kém." "…" Quách Gia nghe vậy hơi sững sờ, rồi cũng bật cười theo: "Ngô thái sử quả nhiên không theo lối cũ, chẳng trách có thể được Minh công ưu ái như vậy, được trưởng công tử tin tưởng đến thế, tại hạ bội phục." Nếu Ngô Lương chỉ nói với

hắn vài câu khách sáo thông thường, trong lòng Quách Gia chắc chắn vẫn còn chút bất an, có một số lời vẫn không biết có nên nói hay không.

Nhưng Ngô Lương bổ sung thêm câu này, người thông minh như Quách Gia lập tức hiểu được ý của Ngô Lương, biết rằng Ngô Lương thật sự không để bụng chuyện này, cuộc nói chuyện tiếp theo của hai người cũng có thể cởi mở hơn một chút.

Mà Ngô Lương cũng biết tỏng trong lòng, Quách Gia không phải loại người sợ chuyện.

Cho nên hắn đêm khuya đến thăm tuyệt đối không chỉ để xin lỗi, chắc chắn còn có mục đích khác, còn mục đích gì thì không dễ nói. "Quách tế tửu quá khen." Ngô Lương mời Quách Gia vào, "Mời, xuất chinh bên ngoài ta cũng không có gì ngon để đãi Quách tế tửu, hay là uống một bát nước nóng nhé?" "Không cần khách khí." Quách Gia tìm một chiếc bồ đoàn ngồi xuống, rồi nói tiếp: "Biểu hiện của Ngô thái sử đêm nay thật sự khiến ta mở rộng tầm mắt, nhưng ta vẫn không thể nghĩ ra, Ngô thái sử rốt cuộc đã dùng thủ đoạn gì mà có thể lấy ít địch nhiều xuyên thủng trung quân của Trương Tú, nhất là trong tình huống Trương Tú đã cố ý điều mãnh tướng Hồ Xa Nhi về phòng thủ… Ta vừa rồi đã xem qua thi thể của Hồ Xa Nhi, hắn rõ ràng không chết vì binh khí thông thường, hơn nữa ta còn nghe nói, Hồ Xa Nhi và Ngô thái sử chỉ vừa giáp mặt đã ngã xuống đất tử vong, điều này khiến ta vô cùng chấn động, cho nên đặc biệt đến đây thỉnh giáo." "Quách tế tửu, chúng ta người quang minh chính đại không nói chuyện mờ ám, ngươi đã đến đây hỏi chuyện này, chắc hẳn đã tìm hiểu gần như rõ ràng rồi, thực ra ngươi muốn hỏi ta loại tiểu cầu đó rốt cuộc là thứ gì đúng không?" Ngô Lương khinh khỉnh nói. "Không biết Ngô thái sử có thể giải đáp cho ta không?" Quách Gia mặt dày cười nói.

Chương 805

"Cũng không phải là không được, nhưng nếu ta nói cho ngươi, e rằng Minh công sẽ phải giết ngươi diệt khẩu, ngươi chắc chắn vẫn muốn hỏi tiếp chứ?" Ngô Lương cười nói. "Nếu là như vậy, thì thôi vậy." Quách Gia dứt khoát lắc đầu, rồi lại nói: "Ngoài chuyện này, thực ra ta còn có một việc muốn nhờ Ngô thái sử giúp đỡ, và ta dám bảo đảm, chuyện này đối với Ngô thái sử mà nói chỉ là dễ như trở bàn tay." "Tuy ta trước nay không quản chuyện bao đồng, nhưng Quách tế tửu cứ nói nghe thử cũng không sao." Ngô Lương nhướng mày nói. "Hiện nay Trương Tú và Giả Hủ đã bị bắt sống, nghe nói Minh công sau khi ra khỏi thành đã tỉnh lại, muộn nhất là ngày mai sẽ xử trí hai người." Quách Gia nói, "Trương Tú kia thì không có gì đáng ngại, nhưng Giả Hủ lại là nhân tài hiếm có trong thiên hạ, Minh công nếu được hắn phò tá nhất định sẽ như hổ thêm cánh, cho nên tại hạ hy vọng đến lúc đó Ngô thái sử có thể nói tốt vài câu cho Giả Hủ trước mặt Minh công.

Ngô thái sử lần này đã lập được kỳ công bất thế, lời nói tự nhiên có trọng lượng, hắn là có thể thuyết phục Minh công giữ lại mạng sống của hắn." "Ta lại cho rằng tài năng và trí tuệ của Quách tế tửu còn trên cả Giả Hủ, Minh công có Quách tế tửu phò tá đã là như hổ thêm cánh, Giả Hủ kia thực ra cũng không có gì đáng ngại." Ngô Lương cau mày nói.

Quách Gia trong sử sách đã tỏa sáng rực rỡ trong trận Quan Độ, có thể nói lão bản Tào thắng được trận Quan Độ, Quách Gia ít nhất có một nửa công lao, cũng vì vậy mà hắn được hậu thế ca tụng là "quỷ tài".

Mà Giả Hủ tuy trước trận Quan Độ đã thuyết phục Trương Tú

hàng Tào lần nữa, dẹp tan nỗi lo hậu phương của lão bản Tào, nhưng sau khi gia nhập phe Tào, Giả Hủ thực ra không có công tích gì quá lớn, điều duy nhất đáng nói là hiến kế ly gián Hàn Toại, Mã Siêu, giúp lão bản Tào bình định Quan Trung, phần lớn thời gian còn lại đều đóng cửa tự thủ, minh triết bảo thân.

Nói ra lão bản Tào có hắn hay không có hắn thực ra cũng không có ảnh hưởng gì lớn.

Cho nên những lời này của Quách Gia lừa gạt người khác có lẽ được, nhưng muốn lừa Ngô Lương, một kẻ xuyên không biết lịch sử, thì có hơi tự dối mình dối người. "Ngô thái sử nói đùa rồi, tại hạ nếu có bản lĩnh đó, sao giờ này lại ra nông nỗi này?" Quách Gia tự giễu. "Có hay không trong lòng Quách tế tửu tự biết, dù sao ta đối với Quách tế tửu có lòng tin rất lớn, Quách tế tửu ở vào hoàn cảnh này, hẳn là thời cơ chưa đến mà thôi." Ngô Lương lắc đầu cười nói. "Thiên hạ e rằng không có mấy người khéo ăn nói hơn Ngô thái sử." Quách Gia lại nói, "Nhưng ta vẫn hy vọng Ngô thái sử có thể thuyết phục Minh công giữ lại mạng của Giả Hủ, loại mưu sĩ như hắn, vĩnh viễn là càng nhiều càng tốt." "Quách tế tửu chẳng lẽ có giao tình riêng với Giả Hủ?" Ngô Lương đột nhiên hỏi, mắt lại cố ý liếc về phía vết sẹo hình chữ "Tỉnh" trên cánh tay Quách Gia. "!" Quách Gia tự nhiên nhận ra ánh mắt của Ngô Lương, sắc mặt lập tức trở nên không tự nhiên, bất giác kéo kéo tay áo che đi vết sẹo hình chữ "Tỉnh" khá lộ liễu kia, lúc này mới giả vờ thản nhiên nói: "Đâu có, tại hạ chỉ biết Giả Hủ tài tình hơn người, cho nên anh hùng trọng anh hùng, không hy vọng nhân tài như vậy cứ thế vẫn lạc mà thôi." "Nếu đã như vậy, ngày mai ta sẽ cố gắng hết sức, nhưng nói trước, ta nhiều nhất chỉ nói tốt cho Giả Hủ vài câu, còn Minh công cuối cùng quyết định xử trí hắn thế nào, thì không liên quan đến ta nữa." Ngô Lương cuối cùng cũng nhượng bộ.

Vừa rồi Ngô Lương cố ý nhìn vết sẹo hình chữ "Tỉnh" trên tay Quách Gia, chính là muốn Quách Gia nghi ngờ Ngô Lương đã biết hắn là thành viên của Tung Hoành gia, như vậy cũng coi như nắm được một cái thóp nhỏ của Quách Gia… mặc dù hắn thực ra đã có dấu tay máu của Quách Gia, bất cứ lúc nào cũng có thể tùy ý lập Thái Thệ trù ếm hắn.

Ngoài ra, Ngô Lương còn nghi ngờ Giả Hủ cũng là người của Tung Hoành gia, thậm chí trận Uyển Thành cũng có khả năng là "kiệt tác" ngầm của hai người không hẹn mà gặp, bởi vì nếu theo diễn biến trận Uyển Thành trong lịch sử, chuyện này bất luận đối với Giả Hủ hay đối với Quách Gia đang bị gạt ra rìa đều có lợi.

Nhưng có một số chuyện vẫn nên "khó được hồ đồ", dù sao những chuyện này cũng không liên quan đến hắn, hắn chỉ muốn làm một thống lĩnh Phường Nhân Quân yên tĩnh. … Sáng sớm hôm sau.

Tào Thuần đã đợi bên ngoài trướng của Ngô Lương.

Dương Vạn Lý vốn định vào trướng bẩm báo, lại bị Tào Thuần đưa tay ngăn lại, tỏ ý không thể làm phiền Ngô Lương nghỉ ngơi, có chuyện gì cũng có thể đợi Ngô Lương tỉnh lại rồi nói.

Thế là Dương Vạn Lý liền đứng ngoài trướng cùng Tào Thuần mắt to trừng mắt nhỏ, không khí nhất thời vô cùng gượng gạo.

May mà Ngô Lương lần này xuất chinh không mang theo nữ quyến, tỉnh giấc cũng sớm hơn bình thường một chút.

Vén rèm bước ra nhìn thấy Tào Thuần, Ngô Lương liền cố ý sa sầm mặt mắng Dương Vạn Lý: "Dương Vạn Lý, Tử Hòa thúc đến sao ngươi không vào thông báo một tiếng, sao có thể để ngài ấy đứng đây đợi ta?" Ngô Lương sắp làm con rể lão bản Tào, vai vế tự nhiên nhỏ hơn Tào Thuần một bậc, cần phải cùng Tào Ngang gọi Tào Thuần một tiếng thúc phụ, kẻ tự nhiên thân quen như Ngô Lương gọi

lên không chút trở ngại. "Công tử, ta…" Dương Vạn Lý vội vàng giải thích. "Hữu Tài, chuyện này không trách nó được, là ý của ta, ngươi đêm qua vất vả rồi, đáng lẽ nên nghỉ ngơi cho tốt." Tào Thuần chủ động đứng ra giải thích cho Dương Vạn Lý.

Ngô Lương rất tự nhiên bỏ qua chủ đề này, rồi lại ra vẻ quan tâm hỏi: "Đúng rồi Tử Hòa thúc, ta nghe người ta nói đêm qua Minh công ra khỏi thành đã tỉnh lại, là thật sao?" "Không sai." Nụ cười trên mặt Tào Thuần đã nói lên tất cả, gật đầu nói: "Mạnh Đức ca ca đêm qua đã không sao rồi, không lâu sau lại đích thân suất lĩnh đại quân tiến vào thành tự mình xử lý chuyện phản loạn và binh biến, chưa đến giờ Mão đã khiến trong thành hoàn toàn ổn định." "Vậy thì tốt quá, tốt quá." Ngô Lương mặt lộ vẻ vui mừng, liên tục khen tốt. "Mạnh Đức ca ca biết được chuyện đêm qua, nhất là nghe được việc ngươi làm đêm qua, nóng lòng muốn lập tức ban thưởng cho ngươi, luôn miệng nói Tào gia được trời xanh quyến luyến, lại có được người con rể tốt nhất thiên hạ." Tào Thuần lại cười nói, "Tiếc là lúc đó trời vừa rạng sáng, Mạnh Đức ca ca không muốn làm phiền giấc ngủ của ngươi, cho nên vẫn đợi đến khi mặt trời mọc mới sai ta đến tìm ngươi, còn đặc biệt dặn dò nếu ngươi chưa tỉnh thì cứ đợi một chút, vạn lần không được kinh động đến ngươi." "Ta hà đức hà năng, lại được Minh công ưu ái đến vậy!" Ngô Lương lập tức ra vẻ cảm động, đấm ngực dậm chân. "Hữu Tài, vừa phải thôi." Tào Thuần cuối cùng không nhìn nổi nữa, liếc hắn một cái nói: "Ngươi đã tỉnh rồi thì theo ta đi, Mạnh Đức ca ca đang mong ngóng ngươi đó.

Ngoài ra… ta có thể tiết lộ trước cho ngươi, Mạnh Đức ca ca đã chuẩn bị cho ngươi một kinh hỉ cực lớn, ngươi chuẩn bị tâm lý trước đi." "Rốt cuộc là kinh hỉ gì vậy?" Ngô Lương sững sờ, vội vàng truy hỏi. "Ta cũng không biết, nhưng Mạnh Đức ca ca nói, kinh hỉ này tuyệt đối hợp ý ngươi, e rằng ngươi sẽ cảm động đến khóc mất." Tào

Thuần nói. ---------- "Tuyệt đối hợp ý ta, ta còn phải cảm động đến khóc…" Lời úp mở này có hơi lớn, Ngô Lương nghĩ nửa ngày cũng không ra lão bản Tào rốt cuộc đã chuẩn bị cho hắn kinh hỉ gì, không những thế, trong lòng Ngô Lương còn dấy lên một dự cảm không lành.

Dù sao lão bản Tào hiểu biết về hắn còn rất hạn chế, căn bản không biết hắn muốn gì, cho nên dù có thật tâm chuẩn bị kinh hỉ, cũng chưa chắc đã tặng đúng vào lòng hắn.

Mong rằng đừng có kinh hỉ không thành, lại biến thành kinh hách.

Nghĩ vậy, Ngô Lương đã bắt đầu chuẩn bị tâm lý cho mình, nếu kinh hỉ này thực sự khó mà khiến hắn kinh hỉ, đến lúc đó cũng phải biểu hiện ra vẻ kinh hỉ, tuyệt đối không thể vì thế mà làm tổn thương tấm lòng của lão bản Tào, dù sao người ta cũng là có ý tốt… Nghĩ vậy, Ngô Lương ngược lại không còn gánh nặng, rửa mặt qua loa rồi cùng Tào Thuần đi đến phủ đệ của lão bản Tào.

Trên đường đi vẫn còn lưu lại rất nhiều dấu vết của chiến tranh, một bộ phận Tào quân đang chạy đi chạy lại trong thành, một vài con phố đêm qua không bị ảnh hưởng thì lại là một cảnh tượng ẩm ướt, đó là dấu vết do Tào quân rửa sạch để lại.

Còn những thi thể kia thì đã không biết đi đâu.

Lão bản Tào là người trọng thể diện, hắn sẽ đồ thành, cũng biết cách rửa sạch, càng rõ nên xử lý những thi thể này như thế nào, cột khói đen cuồn cuộn bốc lên trời xanh ngoài thành kia hẳn là kiệt tác của hắn. … Không lâu sau, Ngô Lương đã đến phủ đệ của lão bản Tào.

Tào Thuần dẫn thẳng Ngô Lương đến phòng ngủ của lão bản Tào, trong phòng ngủ ngoài lão bản Tào ra còn có một người nữa, người này không ai khác, chính là thẩm thẩm của Trương Tú, Trâu thị.

Lúc Ngô Lương bước vào phòng ngủ, lão bản Tào đang ngồi ngay ngắn trước bàn, nhắm mắt dưỡng thần, còn Trâu thị thì đứng sau lưng ông, một đôi tay ngọc đang ấn vào hai bên thái dương của lão bản Tào nhẹ nhàng xoa nắn.

Ngô Lương cũng không biết Trâu thị đang ấn vào huyệt vị gì, chỉ nghe thấy từ trong mũi lão bản Tào thỉnh thoảng phát ra một tiếng ngâm khẽ khoan khoái. "Khụ khụ… Minh công." Ngô Lương cố ý hắng giọng, rồi cũng không nhìn Trâu thị nhiều, chỉ cúi mắt hành lễ.

Thực ra hắn đã âm thầm quan sát Trâu thị, người phụ nữ này quả thực là một mỹ nhân hiếm có, không chỉ dung mạo và dáng vẻ đều vạn người có một, mà cử chỉ hành động cũng tràn đầy vẻ quyến rũ và trí tuệ của một người phụ nữ trưởng thành.

Có lẽ là do ánh sáng, bây giờ nàng trông còn lộng lẫy hơn lúc gặp ở phòng khách đêm qua, và trận chiến loạn đêm qua rõ ràng cũng không gây ảnh hưởng gì đến nàng. "Hữu Tài, ngươi đến rồi." Lão bản Tào nghe tiếng liền đột ngột mở mắt, lại nghiêng đầu về phía Trâu thị sau lưng khẽ gật đầu, ra hiệu cho nàng tạm thời lui sang một bên, lúc này mới tươi cười nhìn Ngô Lương nói: "Chuyện đêm qua ta đã biết cả rồi, lần này lại nhờ có ngươi vào thời khắc mấu chốt xoay chuyển càn khôn, ta biết ngay mang ngươi theo bên mình là đúng, nếu không có ngươi, lần này không chỉ quân ta tổn thất không thể lường được, mà ngay cả tính mạng của ta cũng khó nói!" "Minh công quá khen." Ngô Lương khá khiêm tốn nói, "Nếu không có Quách tế tửu cảnh báo trước, ta sao có thể chuẩn bị sớm; nếu không có Tử Hòa thúc, Tử Tu huynh và An Dân huynh liều mạng bảo vệ Minh công, kìm chân bọn phản tặc, ta sao có đất dụng võ… Nhưng lần này quả thực vô cùng nguy hiểm, xin thứ cho mạt tướng cả gan nói thẳng, tất cả đều bắt nguồn từ Minh công, Minh công chính là hồn của quân ta, nếu Minh công ngã xuống thì hồn của quân ta cũng không còn, cho nên mạt

tướng khẩn cầu Minh công sau này nhất định phải ngủ sớm dậy sớm, chớ lao lực quá độ làm hao tổn tinh lực, dưỡng tốt thân thể mới là việc quan trọng nhất!" "Ha ha ha, ngươi nói chuyện vĩnh viễn đều dễ nghe như vậy, ta cũng vĩnh viễn nghe lọt tai." Lão bản Tào cất tiếng cười ha hả, trong đôi mắt không lớn hiện lên một tia cưng chiều khá rõ ràng, dường như Ngô Lương chính là con ruột của ông vậy. "Lời này của mạt tướng là lời tự đáy lòng, xin Minh công nhất định phải khắc vào trong tâm." Ngô Lương hành lễ, nghiêm mặt nói. "Được được được, ta đều khắc vào trong tâm rồi, sau này ta không chỉ ngủ sớm dậy sớm nghỉ ngơi cho tốt, còn muốn tìm hết danh y trong thiên hạ đến điều dưỡng cho ta, như vậy còn chưa phải là khắc lời ngươi vào trong tâm sao?" Lão bản Tào cười hì hì nói. "!" Nghe đến đây, trong lòng Ngô Lương không khỏi "lộp bộp" một tiếng.

Tìm hết danh y trong thiên hạ… lời này có phải là báo hiệu kiếp số của Hoa Đà sắp đến rồi không, dù sao danh y có liên quan đến lão bản Tào được ghi trong sử sách, hình như chỉ có Hoa Đà. "Lần này ngươi phù đại hạ chi tương khuynh, lại lập được công lao bất thế, nói đi, ngươi muốn thưởng cái gì?" Lão bản Tào lại nói tiếp, "Chúng ta là người một nhà, không cần khách sáo với ta, chỉ cần ta có, chỉ cần ngươi muốn, ta đều có thể cho ngươi, quyết không nuốt lời." Tào Thuần không phải nói lão bản Tào đã chuẩn bị kinh hỉ cực lớn sao?

Sao lúc này lại hỏi ta?

Đây là cố ý khơi gợi sự tò mò của ta sao?

Ngô Lương trong lòng thầm nghĩ, miệng lại nói: "Mạt tướng đã được Minh công hết lòng yêu quý, hiện nay không lo ăn không lo uống, sao dám trông mong phần thưởng nào khác." "Thưởng phạt phân minh là nền tảng lập quân của ta, những thứ ngươi đang có đều là ngươi đáng được hưởng, sao có thể so sánh với lần phong thưởng này?" Lão bản Tào cười nói. "Nếu đã như vậy, mạt tướng không

khách sáo nữa." Ngô Lương lập tức mặt mày đau khổ nói, "Mạt tướng thỉnh cầu Minh công tước bỏ quân chức của mạt tướng, phái mạt tướng trở về Dung Khâu làm một Dung Khâu hầu yên tĩnh.

Minh công từ sớm đã biết, mạt tướng ghét nhất là dính dáng đến chiến sự, Minh công có điều không biết, lần này theo Minh công xuất chinh, mạt tướng suốt đường ăn không ngon ngủ không yên, tinh thần luôn trong trạng thái căng thẳng, đêm thường gặp ác mộng giật mình tỉnh giấc, cứ thế này, mạt tướng e rằng chưa đợi được đến lúc Minh công nhìn xuống thiên hạ đã không chịu nổi trước rồi." "Chuyện này sau này hãy nói, nhưng ngươi đã đề cập, lần này trở về ta cho phép ngươi nghỉ ngơi nửa năm, thế nào?" Lão bản Tào hào phóng xua tay. "Mới nửa năm thôi sao?" Ngô Lương không cam tâm nói.

Lão bản Tào lại trực tiếp bỏ qua chủ đề này, nói tiếp: "Nhưng đây không tính là phần thưởng, ngươi còn muốn gì nữa, cứ mạnh dạn đề xuất, mạnh dạn một chút." "Cái này…" Ngô Lương luôn cảm thấy chữ "mạnh dạn" này của lão bản Tào có ẩn ý, nhưng lại không hiểu lão bản Tào rốt cuộc đang ám chỉ cái gì?

Hay là… thỉnh cầu lão bản Tào hủy bỏ hôn sự của mình và Tào Nỉ?

Không được!

Chuyện này tuyệt đối không thể đề cập!

Lão bản Tào đã công khai tuyên bố hôn sự này, và còn không chỉ một lần nhắc đến ở những nơi công cộng, hắn đưa ra yêu cầu như vậy chính là đang tát mạnh vào mặt lão bản Tào, chẳng khác nào ông thọ treo cổ — chán sống rồi.

Hơn nữa Ngô Lương trong lòng cũng rõ, chữ "mạnh dạn" mà lão bản Tào ám chỉ tuyệt đối không phải chuyện này, mình tự do phát huy cũng phải có giới hạn, đừng tự tìm rắc rối. "Nếu ngươi không dám đề

nghị, ta sẽ quyết định thay ngươi." Thấy bộ dạng ấp úng của Ngô Lương, lão bản Tào cuối cùng cũng không vòng vo với hắn nữa, đột nhiên nghiêm mặt nói: "Nhưng nói trước, phần thưởng này của ta một khi đã nói ra, ngươi dù trong lòng không tình nguyện cũng phải nhận lấy, không được mặc cả với ta, càng không có chỗ để từ chối, biết chưa?" "…" Lời này càng khiến lòng Ngô Lương không yên.

Hắn có chút không hiểu nổi lão bản Tào rốt cuộc đang tạo không khí cho cái gọi là "kinh hỉ cực lớn", hay lại định giở trò yêu ma gì đó để đưa ra quyết định trái với ý nguyện của mình.

Ngay lúc này. "Phụt!" Lão bản Tào lại tự mình không nhịn được cười, cười mắng: "Tên nhóc nhà ngươi ngày thường trước mặt người khác khá là ngang ngược, ngay cả Trình Dục cũng bị ngươi tống tiền mười cân vàng, đến giờ vẫn chưa trả hết, nhà họ Chu ở Trần Lưu cũng bị ngươi trị cho răm rắp, sao cứ đến chỗ ta ngươi lại kẹp đuôi chặt như vậy." "Bọn họ là bọn họ, Minh công là Minh công, sao có thể đánh đồng được?" Ngô Lương cúi đầu thuận mắt nói, trong lòng lại thầm mắng, mấy chuyện vặt vãnh này lão bản Tào cũng biết, có thể thấy lão bản Tào trước đây không ít lần âm thầm chú ý đến hắn, con cáo già này! "Cũng phải, nếu đã như vậy ta cũng không làm khó ngươi nữa." Lão bản Tào gật gật đầu, rồi quay đầu nhìn Trâu thị sau lưng, khẽ gật đầu.

Trâu thị dường như đã sớm nhận được sự ra hiệu của lão bản Tào, hành lễ một cái rồi nhẹ nhàng khoan thai chủ động đi đến bên cạnh Ngô Lương, lại hành lễ với Ngô Lương: "Quân tử." "Hả?" Ngô Lương lập tức sững sờ, hắn còn tưởng mình nghe nhầm, hoặc là Trâu thị gọi nhầm, dù sao "quân tử" chính là "lão công" ở Đông Kinh, Chân Mật vẫn thường gọi hắn như vậy. "Hả cái gì mà hả?" Lão bản Tào nháy mắt ra hiệu nói: "Sau này Trâu thị sẽ ở lại phủ của ngươi.

Nàng tuy từng gả cho Trương Tế làm vợ, nhưng nay Trương Tế

đã chết, hai người lại không có con cái, mà nhà mẹ đẻ của Trâu thị nay cũng đã sa sút, thực sự không nơi nương tựa.

Ta đã hỏi ý của nàng, nàng đồng ý đến phủ ngươi ở, ngươi hiện nay cai quản thực ấp không ít, lẽ nào còn thiếu nàng một miếng ăn sao?" "Cái này… nhưng mà…" Trong khoảnh khắc này, đầu óc Ngô Lương thực sự ong ong, suýt nữa thì mất đi khả năng suy nghĩ.

Phải thừa nhận, dung mạo và dáng vẻ của Trâu thị đều vô cùng xuất chúng, và có một vẻ quyến rũ mà Chân Mật và Bạch Tinh Tinh hoàn toàn không có.

Hơn nữa, tuổi của nàng chưa đến ba mươi, đặt ở hậu thế cũng không tính là lớn, kinh nghiệm từng trải của nàng đối với Ngô Lương, một kẻ xuyên không đã sống gần ba mươi năm ở hậu thế nơi tỷ lệ ly hôn ngày càng tăng, đến cục dân chính làm thủ tục ly hôn còn phải bốc số xếp hàng, cũng không phải là hoàn toàn không thể chấp nhận.

Nhưng chuyện này vẫn cho hắn một cú kinh hách cực lớn.

Dự cảm trước đó của hắn là đúng, kinh hỉ của lão bản Tào quả nhiên là "kinh hách"!

Đây căn bản không phải là vấn đề có thể chấp nhận hay không, Ngô Lương tuy không có những sở thích kỳ quái, nhưng lúc này bên cạnh hắn đã có một vài hồng nhan tri kỷ, và hắn vô cùng mãn nguyện, đối với Trâu thị này căn bản không có suy nghĩ thừa thãi, tại sao lão bản Tào lại cho rằng hành động này đối với hắn là một "kinh hỉ cực lớn" chứ?

Thậm chí Ngô Lương còn quên cả cách kiểm soát biểu cảm, để lão bản Tào nghĩ rằng hắn thực sự "kinh hỉ".

Đúng rồi!

Không lẽ lão bản Tào thật sự cho rằng hắn cũng có cái bệnh Tào

tặc giống mình?

Ban đầu Ngô Lương vì giúp Bách Lý Hương tìm cha, quả thực đã cố ý nhắc đến Trâu thị trước mặt lão bản Tào, và còn biểu đạt sự hứng thú đối với Trâu thị, nhưng mục đích chỉ là để gieo mầm trước cho lão bản Tào, hoàn toàn là để dụ lão bản Tào sớm tấn công Trương Tế mà thôi.

Hơn nữa Ngô Lương nhớ lúc đó lão bản Tào đã dùng cách không tỏ thái độ để từ chối hắn, và sau đó còn công khai tuyên bố hôn sự của hắn và Tào Nỉ, chuyện này tự nhiên không cần nhắc lại… Kết quả là lão bản Tào vẫn còn ghi nhớ chuyện này trong lòng, bây giờ không màng đến hôn sự của con gái mà cũng muốn ban thưởng Trâu thị cho hắn?

Hô hấp của Ngô Lương có chút khó khăn.

Quyết định này của lão bản Tào quả thực đáng để hắn cảm động, thậm chí đến mức có thể cảm động cả Thiên triều, dù sao trong lịch sử lão bản Tào vì phụ nữ còn đâm sau lưng Quan Vũ hai nhát, vậy mà bây giờ lại có thể chủ động nhượng bộ, nhường Trâu thị cho Ngô Lương… Ngô Lương trong lòng rõ hơn bất kỳ ai, lão bản Tào đưa ra quyết định này, tuyệt đối còn khó khăn hơn việc bắt ông nhường ra hai tòa thành trì, đây quả thực là cắt một miếng thịt từ trong tim ra.

Chương 806

Nhưng đáng tiếc là, Ngô Lương thật sự không có bệnh Tào tặc, dù Trâu thị quả thực có vốn liếng để khiến tuyệt đại đa số đàn ông mắc bệnh Tào tặc, nhưng hắn quả thực không có những thói trăng hoa đó. "Ngươi lui ra trước đi." Lão bản Tào dường như lại rất hưởng thụ biểu hiện lúc này của Ngô Lương, cười nói xua tay với Trâu thị, đợi Trâu thị yểu điệu lui ra khỏi cửa, lúc này mới lại nói với Ngô Lương: "Hữu Tài, chuyện này không cần nói nhiều, ta chỉ có một yêu cầu…" Nói đến đây, lão bản Tào đột nhiên hạ thấp giọng, vẫy tay bảo Ngô Lương lại gần hơn mới nói: "Nếu sau này Nỉ nhi hỏi đến, thì nói ngươi và Trâu thị là tình đầu ý hợp, không có liên quan gì đến ta, còn lại đều là chuyện nhà của ngươi, người tâm tư linh lung như ngươi, nhất định có thể ứng phó thỏa đáng." … Ngô Lương cũng không biết mình rốt cuộc đã đi ra khỏi phủ đệ của lão bản Tào như thế nào.

Hắn chỉ biết lúc đi ra khỏi phủ đệ của lão bản Tào, Trâu thị đã đi theo sau hắn từng bước.

Nói ra Trâu thị cũng quả thực là một người phụ nữ không tầm thường, từ đêm qua đến bây giờ, hoàn cảnh của nàng không nghi ngờ gì đã xảy ra biến đổi to lớn như biển cả hóa nương dâu, nhưng trên mặt nàng lại luôn là một vẻ mặt được sủng ái hay bị sỉ nhục đều không kinh động, giống như mọi chuyện đều không liên quan đến nàng vậy. "Lúc đại quân khải hoàn về triều, ngươi có thể không cần theo ta trở về Trần Lưu." Ngô Lương trầm ngâm một lúc lâu, đột nhiên quay đầu nói với Trâu thị. "Quân tử nói vậy là có ý gì?" Trâu thị cuối cùng cũng ngẩng mắt lên, hành lễ hỏi. "Nếu Minh công đã ban thưởng ngươi cho ta, ta liền có thể tự do xử trí ngươi.

Ta có thể thả ngươi đi, đi đâu là tự do của ngươi." Ngô Lương

nói. "Thiếp thân nguyện theo quân tử trở về Trần Lưu." Trâu thị hơi cúi đầu nói. "Tại sao vậy?" Ngô Lương nghi hoặc. "Bởi vì thời thế như vậy, ta chỉ là một người phụ nữ, phu quân vong cố, nhà mẹ đẻ cũng không còn chỗ dựa, từ nay về sau ta bất luận đi đến đâu, cũng sẽ không ổn định hơn việc đi theo quân tử đến Trần Lưu.

Ít nhất ta còn có một nơi an thân, không cần phải chịu đựng khổ cực của nhân gian như những người dân lưu lạc kia, như vậy là đủ rồi." Trâu thị nói rất thẳng thắn, từng câu từng chữ lại nói hết sự thực của thời đại này, "Hơn nữa, với dung mạo của ta, lưu lạc bên ngoài e rằng chỉ khổ hơn những người dân lưu lạc kia." "Ngươi không cần nói thẳng thắn như vậy, ta nghe xong chỉ cảm thấy ngược lại là bị ngươi chiếm tiện nghi." Ngô Lương cười nói. "Quân tử cứ yên tâm, thiếp thân đã qua cái tuổi không am hiểu thế sự rồi." Trâu thị vẫn sắc mặt thản nhiên nói những lời còn thẳng thắn hơn, "Quân tử che chở cho thiếp thân, cung cấp cơm áo cho thiếp thân, thiếp thân tự sẽ dùng tấm thân này và tất cả mọi thứ để báo đáp quân tử, nhất định sẽ khiến công tử cảm thấy đáng giá hơn mong đợi." ---------- "..." Nhìn Trâu thị như vậy, Ngô Lương chợt không biết nên nói gì cho phải.

Từ khí chất và cử chỉ của nàng có thể thấy, gia cảnh trước kia của nàng hẳn là không tệ, sau này trở thành phu nhân của Trương Tế, tuy không chắc cuộc sống vợ chồng có hòa hợp hay không, nhưng cảm giác hẳn cũng được hưởng đãi ngộ mà một phu nhân nên có, nếu không thì một người gần ba mươi tuổi như nàng e rằng rất khó giữ được làn da trắng nõn mịn màng, đặc biệt là đôi tay tuyệt đối không thể nào giữ được vẻ mềm mại.

Rốt cuộc nàng đã trải qua những gì mới có thể nhìn thấu thế đạo này đến vậy, mới có được tâm thái như bây giờ?

Nhất là cụm từ "vật siêu sở trị" được dùng một cách cực kỳ tùy tiện.

Dù ở trong thế đạo này, dù là giữa đám bình dân bách tính, Ngô Lương cũng rất hiếm khi thấy một nữ tử tự khinh tự tiện như vậy, không cần người khác vật hóa nàng, chính nàng đã tự vật hóa mình rồi.

Dường như nhìn ra được sự nghi hoặc trong lòng Ngô Lương, Trâu thị lại nói với vẻ không quan tâm hơn thua: "Thiếp thân quê ở Trường An, người nhà đều bị quân Tây Lương sát hại, ta cũng bị Trương Tế cướp đoạt...

Lần này Trương Tú bảo ta đến châm cứu cho Tào tướng quân, xem ra là vì ta có biết chút ít về kinh mạch, nhưng thực chất là muốn hiến ta cho Tào tướng quân để đổi lấy sự tín nhiệm, chỉ không biết vì sao lại đột nhiên thay đổi ý định, phát binh tạo phản." "Thì ra là vậy." Ngô Lương khẽ gật đầu.

Hắn chợt hiểu ra nguyên do tâm thái này của Trâu thị.

Nàng có lẽ đã từng giãy giụa, có lẽ đã từng cố gắng thay đổi hoàn cảnh của mình, nhưng phần lớn thời gian, hiện trạng của một người không phải cứ giãy giụa và nỗ lực là có thể thay đổi được, mà nàng chính là người đã trải qua thất bại, vì vậy nàng sớm đã nguội lòng với thế đạo này, cuối cùng chọn cách chấp nhận số phận.

"Bây giờ quân tử cần ta làm gì?" Trâu thị lại thản nhiên hỏi.

"Nàng tên gì, bao nhiêu tuổi?" Ngô Lương hỏi.

"Trâu Huyền, tự Tô Diệp, hai mươi bảy tuổi." Trâu thị đáp.

"Tô Diệp?

Hình như đây là tên của một vị thuốc?" Ngô Lương hỏi, trong ấn tượng của hắn "Tô Diệp" dường như chính là "Tử Tô" mà hậu thế hay nói, không chỉ có thể dùng làm thuốc mà còn có thể dùng làm hương liệu.

“Chính thế, quân tử thật bác học.” Trâu thị gật đầu.

“Ta thấy nàng đối với kinh mạch hẳn không chỉ là biết sơ qua, các y sư khác thấy Minh công ngất đi đều bó tay không có cách, chỉ có nàng dám châm cứu cho Minh công, có thể thấy trong lòng nàng vẫn có chút tự tin.” Ngô Lương lại nói.

“Chỉ là lúc nhỏ được gia phụ truyền thụ lại một ít, không đáng nhắc tới.” Trâu thị vẫn cúi đầu nói.

“Châm pháp của nàng cũng là do truyền thừa mà có nhỉ, Tam Lăng Châm không phải là thứ thường thấy.” Ngô Lương nói.

“Đó không gọi là Tam Lăng Châm, mà gọi là Phong Châm.” Trâu thị sửa lại, nhưng rồi lại bổ sung, “Nhưng cách gọi của quân tử nghe có vẻ hợp hơn, sau này thiếp thân cũng sẽ theo quân tử gọi nó là Tam Lăng Châm.” “Vẫn nên gọi là Phong Châm đi, nàng không cần phải như vậy...” Theo những gì Ngô Lương biết, Tam Lăng Châm đúng là cách gọi của hậu thế, loại châm này trong «Hoàng Đế Nội Kinh» chính là được gọi là Phong Châm.

Từ đó có thể thấy sự truyền thừa của Trâu thị hẳn có chiều sâu nhất định.

Ngoài ra, Trâu thị cũng thể hiện ra trí tuệ cảm xúc khác hẳn người thường.

Ít nhất trong số những nữ tử bên cạnh hắn, kể cả những tiểu mỹ nhân từ nhỏ đã được nuôi dưỡng như những món quà, họ đều không có được trí tuệ cảm xúc như Trâu thị, ít nhất là không biết cách nói chuyện như nàng.

Nàng quá hiểu chuyện, hiểu chuyện đến mức khiến người ta đau lòng, mặc dù nàng còn lớn hơn Ngô Lương một hai tuổi...

Ngô Lương cũng không thể không thừa nhận, tuy Trâu thị luôn giữ

vẻ mặt không nóng không lạnh, không buồn không vui, nhưng cảm giác khi ở bên nàng lại không hề xa cách, ngược lại còn rất thoải mái.

Cùng lúc đó, Ngô Lương nghĩ đến "Mộc Giáp".

Trước đây Bách Lý Tế từng nói nguyên lý vận hành của "Mộc Giáp" có quan hệ trọng đại với kinh mạch, Ngô Lương chắc chắn không hiểu kinh mạch, Bách Lý Tế cũng chưa chắc đã thông thấu, nói như vậy, sự truyền thừa của Trâu thị có lẽ thật sự có thể giúp ích được phần nào trong việc phục chế "Mộc Giáp".

Hơn nữa trong Phường Nhân Quân vẫn chưa có một y sư đáng tin cậy, hễ có người bị đau đầu nhức óc là phải đi cầu cứu người khác, Trâu thị vừa hay có thể lấp đầy khoảng trống này ở một mức độ nào đó...

"Vâng." Thấy Ngô Lương nói vậy, Trâu thị cũng không cố chấp, chỉ nhẹ nhàng hành lễ.

"Nếu nàng đã tình nguyện theo ta về, ta cũng không nói gì thêm nữa, mấy ngày này nàng cứ ở tạm chỗ ta, chắc Minh công cũng sẽ không ở đây lâu, hẳn là vài ngày nữa sẽ ban sư, lúc đó nàng theo ta cùng về, đợi đến Trần Lưu ta sẽ sắp xếp chỗ ở thích hợp cho nàng." Ngô Lương trầm ngâm một lát, cuối cùng cũng gật đầu.

"Vâng." Trâu thị lại đáp một tiếng, quay đầu nhìn vào trong liều chỉ có một chiếc giường nhỏ đơn sơ, dường như hiểu ra điều gì đó, bèn tự giác đưa tay lên bắt đầu cởi nút áo trên y phục.

"Nàng làm gì vậy?" Ngô Lương thấy vậy giật nảy mình, lập tức hỏi.

"Chẳng lẽ quân tử bảo thiếp thân ở lại đây, không phải là muốn thiếp thân làm tròn bổn phận sao?" Trâu thị hơi dừng lại một chút, nhưng vẫn hỏi với vẻ không buồn không vui.

"..." Quả nhiên như Ngô Lương đã nghĩ, bây giờ hắn có thể làm gì đó với Trâu thị.

Ngô Lương lập tức nghi ngờ mình có phải vì ở trong doanh trại Tào Tháo lâu ngày mà cuối cùng cũng nhiễm phải bệnh Tào tặc, vì khoảnh khắc này hắn cũng quả thực đã có những suy nghĩ rục rịch, thậm chí còn cảm thấy đan điền có chút bức bối.

Đương nhiên, điều này chủ yếu là vì Trâu thị có dung mạo hơn người, trong tình huống chủ động như vậy quả thực dễ khiến người ta khí huyết dâng trào, Ngô Lương cũng là một người đàn ông bình thường, có suy nghĩ và phản ứng như vậy cũng là chuyện bình thường.

Nhưng nhìn sắc trời bên ngoài, Ngô Lương nhanh chóng bình tĩnh lại, bây giờ còn chưa đến trưa, tuy hắn không phản đối việc hoan lạc ban ngày, nhưng đây dù sao cũng là quân doanh, một cái lều rách nát căn bản không có tác dụng cách âm, ảnh hưởng thực sự không tốt.

Cho dù hắn không cần mặt mũi, cũng phải hơi nghĩ đến thể diện của Trâu thị.

Nếu chuyện này truyền ra ngoài, các tướng sĩ trong doanh trại sau này nhất định sẽ nhìn nàng bằng ánh mắt khác, có thể Trâu thị bây giờ đã xem nhẹ những chuyện này, không quan tâm đến cái nhìn của người khác, nhưng trong mắt Ngô Lương, đây vẫn là đang chà đạp lên tôn nghiêm của nàng... chút tôn nghiêm còn sót lại.

Còn về quá khứ của nàng, Ngô Lương lại không mấy để tâm, hắn không có bệnh sạch sẽ về phương diện này, huống hồ một nữ tử sớm mất chồng cũng không thể xếp vào phạm trù "dơ bẩn" được.

"Tô Diệp, chuyện này không vội, đến Trần Lưu rồi nói sau." Ngô Lương nhếch miệng cười nói, "Nàng cứ ở tạm trong lều này, ta sẽ sắp xếp vài binh sĩ canh gác bên ngoài, nếu có nhu cầu gì nàng cứ nói

với họ là được, ta còn có việc khác cần xử lý." Nói rồi Ngô Lương liền xoay người vén rèm, bước nhanh ra ngoài.

"..." Nhìn bóng lưng có phần như đang chạy trốn của Ngô Lương, đôi mắt tĩnh lặng như mặt giếng của Trâu thị cuối cùng cũng có một tia biến đổi. ...

Qua lời kể của Trâu Huyền, kết hợp với những chuyện xảy ra đêm qua, Ngô Lương cuối cùng cũng có một nhận thức rõ ràng về đầu đuôi trận chiến Uyển Thành trong lịch sử.

Việc Trương Tú tạo phản căn bản không phải vì Tào lão bản bá chiếm thím của hắn là Trâu thị.

Ngược lại, Trâu thị thực ra là do Trương Tú chủ động hiến cho Tào lão bản, mục đích tự nhiên là để lấy lòng Tào lão bản, đáng tiếc Tào lão bản lại đột nhiên ngất đi trước mắt bao người, điều này chẳng khác nào tỏ ra yếu thế trước mặt Trương Tú, vì vậy mới khiến Trương Tú và Giả Hủ nảy sinh ý định tạo phản.

Đồng thời, để chiếm lĩnh thế thượng phong về đạo đức, sau khi đánh bại Tào lão bản, Trương Tú và Giả Hủ còn ra lệnh cho người đi khắp nơi tung tin Tào lão bản bá chiếm Trâu thị, khiến Tào lão bản rơi vào vòng thị phi.

Cho nên chuyện này có lẽ thật sự không thể trách Tào lão bản được, ông ta lúc đó đang hôn mê thậm chí còn không biết chuyện gì đã xảy ra thì đã đại bại.

Còn về Trâu thị, sau trận chiến Uyển Thành, sử sách không còn ghi chép gì về nàng nữa, giống như hoàn toàn bốc hơi khỏi nhân gian.

Theo những gì Ngô Lương biết, Tào lão bản cả đời đã nạp không ít thiếp thất, đa số những người này đều được ghi lại trong sử sách và có đầu có cuối, chỉ riêng Trâu thị chỉ xuất hiện trong trận chiến Uyển

Thành, xuất hiện theo cách bị Tào lão bản bá chiếm, sau đó thì không còn bất kỳ ghi chép nào nữa.

Như vậy thực ra không khó để phân tích ra kết cục của Trâu thị.

Rất có thể nàng đã chết trong trận chiến Uyển Thành.

Là thím của Trương Tú, khi Trương Tú tạo phản, nàng tự nhiên có lý do để bị trút giận.

Hơn nữa Tào Ngang, Tào Bẩm và Điển Vi đều chết trong cuộc phản loạn này, cho dù Tào lão bản thật sự đã để mắt đến nàng, sau này cũng tuyệt đối không thể giữ lại, nếu không thì làm sao đối mặt với vong linh của Tào Ngang, Tào Bẩm và Điển Vi?

Vì vậy Trâu thị nhất định là một bi kịch, từ một phương diện nào đó mà nói, kẻ phá bĩnh như Ngô Lương cũng chính là ân nhân cứu mạng của nàng, nàng quả thực cũng nên báo đáp Ngô Lương.

Nhưng sự đã đến nước này, những chuyện đó đã không còn quan trọng nữa.

Còn về việc Tào lão bản định xử trí Trương Tú và Giả Hủ ra sao, Ngô Lương cũng không quan tâm, đó là chuyện của Tào lão bản, không có bất kỳ ảnh hưởng nào đến hắn và Phường Nhân Quân.

Còn có lời thỉnh cầu mà Quách Gia đưa ra đêm qua.

Cho dù Ngô Lương đã đồng ý với Quách Gia, lúc này cũng không để trong lòng, hắn sẽ không đi nói giúp cho Giả Hủ vào lúc này, kẻo Tào lão bản lại nghĩ rằng hắn có giao tình riêng với Giả Hủ.

Dù sao Quách Gia cũng sẽ không biết hắn có thực hiện lời hứa hay không... ...

Mấy ngày tiếp theo, doanh trại Tào Tháo đều đang tiến hành hành động thanh trừng tàn khốc.

Hành động thanh trừng nhắm vào không phải là hàng quân của Trương Tú, mà là các tướng sĩ Tào quân đã gây ra binh biến trong thành.

Một bộ phận những người tỏ ra tích cực trong cuộc binh biến bị Tào lão bản bắt lại, và bị chém đầu thị chúng trước toàn quân, mỹ danh là "tru sát tà túy".

Đây chính là cách đối phó với binh biến vào thời Đông Kinh.

Tào lão bản tin rằng binh biến là do quỷ thần gây ra, các tướng sĩ dưới trướng cũng tin rằng đây là do quỷ thần gây ra, và việc giải quyết "tà túy" tự nhiên trở thành cách hiệu quả nhất để nhanh chóng ổn định quân tâm.

Ngô Lương không tham gia vào chuyện này.

Tuy hắn biết binh biến thực ra là kết quả của sự tác động chung giữa vấn đề tâm lý và sinh lý, các tướng sĩ đó cũng thân bất do kỷ, nhưng hắn cũng không thể đưa ra cách giải quyết tốt hơn, càng không có năng lực ổn định quân tâm trong thời gian cực ngắn, vì vậy hắn đã khôn ngoan và bất đắc dĩ chọn cách im lặng.

Cứ như vậy đến ngày thứ tư.

Chương 807

Mấy kỵ mã phi nhanh vào thành, lính truyền lệnh cầm hịch văn vội vã tiến vào phủ của Tào lão bản.

Nửa canh giờ sau, tin tức ban sư đã truyền khắp doanh trại Tào Tháo.

"Có chuyện rồi?" Mệnh lệnh đến đột ngột như vậy, Ngô Lương tự nhiên phải suy nghĩ một chút.

Kết quả lần này Tào lão bản đã phong tỏa tin tức, Dương Vạn Lý ra ngoài dò la cũng không thu được gì.

Cứ như vậy đợi đến khi ra khỏi thành, nhìn thấy Tào Bẩm đang phụng mệnh giám sát việc ban sư ở cổng thành, Ngô Lương cuối cùng mới có được một ít thông tin hữu ích.

"Hữu Tài hiền đệ, chuyện này đệ tuyệt đối đừng nói lung tung." Tào Bẩm kéo Ngô Lương sang một bên, hạ thấp giọng nói, "Lần này thúc phụ ta suất quân nam chinh, là vì biết Viên Thiệu ở phía bắc đang dẫn đại quân tấn công Công Tôn Toản, không thể phân thân để ý đến cục thế ở đây, vì vậy nhân cơ hội giải quyết nỗi lo sau lưng, mà bây giờ thúc phụ ta lại nhận được chiến báo mới, đại quân Viên Thiệu thế như chẻ tre, đã vây khốn Công Tôn Toản ở Dịch Kinh, nay Dịch Kinh đã nguy như trứng treo đầu gậy, các tướng lĩnh dưới trướng Công Tôn Toản có kẻ đầu hàng, có kẻ tan rã, e rằng chẳng bao lâu nữa sẽ bại trận...

Ngoài ra, Viên Thiệu hẳn cũng đã biết tin Trương Tú quy hàng thúc phụ ta, hiện đang ra lệnh cho người bí mật chiêu binh mãi mã ở khu vực Cự Lộc, e rằng không có ý tốt gì, thúc phụ ta chính là biết được tin này mới quyết định lập tức ban sư trở về Trần Lưu để phòng

bị." "Thì ra là vậy..." Ngô Lương nghe vậy nhíu mày.

Hắn biết rõ hơn bất kỳ ai, khoảnh khắc Công Tôn Toản bại trận, cũng chính là lúc đại chiến Quan Độ mở màn.

Tào lão bản rõ ràng đã ý thức được điều này, lần này trở về Trần Lưu chính là để phòng bị Viên Thiệu, dù sao bất kể là Hứa Đô mà Tào lão bản an trí Hiến Đế trong lịch sử, hay là Trần Lưu mà Tào lão bản an trí Hiến Đế hiện nay, khoảng cách đến Ký Châu thực sự quá gần, một khi Viên Thiệu quyết ý huy sư nam hạ, nếu không chuẩn bị đầy đủ từ trước, chỉ cần vài ngày là có thể đánh sập sào huyệt của Tào lão bản.

Đến lúc đó không chỉ Tào lão bản không yên ổn.

Ung Khâu Hầu như Ngô Lương cũng sẽ mất đi Ung Khâu, Phường Nhân Quân dưới trướng từ đó cũng không còn một nơi an thân lập mệnh ổn định.

Nhưng Ngô Lương cũng không quá lo lắng về chuyện này.

Tình hình của Tào lão bản hiện nay tốt hơn nhiều so với cùng thời kỳ trong lịch sử, và các nhân vật chủ chốt tham gia đại chiến Quan Độ cũng đã xuất hiện, thời cơ đã khá chín muồi.

Trong lịch sử Tào lão bản có thể lấy ít thắng nhiều, nếu không có gì bất ngờ, lần này Tào lão bản hẳn cũng có thể đánh bại Viên Thiệu.

Cho nên bây giờ trong lòng Ngô Lương nghĩ đến căn bản không phải là đại chiến Quan Độ, mà là làm thế nào để tránh Tào lão bản lại ép mình tham gia đại chiến Quan Độ, hắn thật lòng không muốn tham gia vào những cuộc chiến đã biết trước kết quả này, cũng thật lòng không cần đến chiến công mà người khác hằng ao ước...

"Chuyện này đệ biết là được rồi, tuyệt đối đừng nói lung tung, nếu không có thể làm loạn quân tâm, ta còn có công vụ trong người, không

nói chuyện phiếm với đệ nữa." Tào Bẩm nói xong với Ngô Lương, liền chào một tiếng rồi đi lo việc khác.

"An Dân huynh yên tâm, ta biết chừng mực." Ngô Lương gật đầu, quay trở lại doanh trại cùng các tướng sĩ dưới trướng lên đường.

Lần này trở về, Ngô Lương đã có mục tiêu mới.

Ngoài việc sắp xếp cho Bách Lý Tế và Trâu Huyền ở tại trú địa của Phường Nhân Quân để thử phục chế cỗ Mộc Giáp đó ra, bản thân hắn cũng sẽ dẫn Phường Nhân Quân đi đến Lạc An quốc một chuyến nữa, thăm lại lăng mộ Tề Ai Công một lần.

Dù sao trong lăng mộ Tề Ai Công vẫn còn phong ấn một lượng lớn Đằng Trùng.

Nếu hắn có thể dùng hai viên Trùng Châu đó để lợi dụng những Đằng Trùng có sẵn, từ đó lại có thêm một thủ đoạn bảo mệnh.

Ngoài ra, cũng không biết Văn Nhân Chiêu bây giờ thế nào rồi?

Đứa bé mà Văn Nhân Chiêu lúc đầu mượn giống của hắn sinh ra, bây giờ hắn cũng đã hai tuổi rồi nhỉ? ---------- Bốn ngày sau, đại quân đã trở về Trần Lưu.

Ngô Lương ngay đêm đó đã tổ chức một bữa tiệc nhà, một là để chào đón sự gia nhập của Bách Lý Tế và Trâu Huyền, hai là để sắp xếp cho Bách Lý Tế và Bách Lý Hương cha con nhận nhau.

Hai cha con gặp nhau tự nhiên là nước mắt lưng tròng.

Nhưng không khí chung của bữa tiệc vẫn rất vui vẻ, trong lúc đó Ngô Lương cũng giới thiệu sơ qua tình hình của Trâu Huyền với mọi người.

Đương nhiên, hắn không nói cho mọi người biết Trâu Huyền thực ra là phần thưởng mà Tào lão bản ban cho hắn, chỉ nói Trâu Huyền

biết thuật châm cứu, đối với Phường Nhân Quân không có y quan thì rất có ích, lại vì chiến loạn không nơi nương tựa, nên đã đưa nàng về.

"Thật sự chỉ có vậy thôi sao?" Chân Mật tự nhiên không dễ dàng tin, vừa nhìn ngắm dáng người của Trâu Huyền từ trên xuống dưới, vừa nói bóng gió châm dầu vào lửa.

"Thiếp thân là lễ vật mà Tào tướng quân ban cho quân tử, sau này chính là người của quân tử rồi." Trâu Huyền vẫn thẳng thắn như mọi khi, sắc mặt bình thản giải thích với mọi người.

"Hả?" Chân Mật lập tức lộ vẻ ngạc nhiên.

Ý của nàng là muốn vạch trần việc Ngô Lương thực ra đã để mắt đến dung mạo của Trâu Huyền, thấy sắc nảy lòng tham mới đưa Trâu Huyền về nhà, không ngờ lại là chuyện như vậy.

"?" Mọi người nghe vậy cũng có chút không hiểu.

Họ đều biết về hôn sự của Ngô Lương và Tào Nỉ, nay hôn kỳ đã ngày càng gần, Tào lão bản lại ban cho Ngô Lương một mỹ nhân, hơn nữa còn là một người vợ đã từng lấy chồng.

Chuyện này xem ra vô cùng bất thường, lẽ nào Tào Nỉ đó có bệnh kín gì, nên Tào lão bản mới gửi trước một nha đầu thông phòng cho Ngô Lương?

Thời đại này "nha đầu thông phòng" rất phổ biến trong các cuộc hôn nhân của sĩ tộc, nha đầu thông phòng ngoài việc đảm nhận trách nhiệm hầu hạ chủ nhân, còn phải phụ trách nhu cầu sinh lý của chủ nhân, thậm chí khi nữ chủ nhân không tiện, còn phải thay nữ chủ nhân hành phòng với nam chủ.

Hơn nữa nếu nữ chủ nhân không thể sinh con, nha đầu thông phòng còn phải đảm nhận trách nhiệm thay nữ chủ nhân sinh con nối dõi cho nam chủ...

Nếu không phải vậy, mọi người thực sự không thể hiểu được Tào lão bản rốt cuộc đang nghĩ gì.

Ngô Lương đương nhiên sẽ không thừa nhận mình từng tự chẩn đoán mắc bệnh Tào tặc, lập tức lấp liếm nói: "Minh công cứ nhất quyết thưởng cho ta, ta có thể làm gì được chứ, ta cũng chỉ có thể bị ép chấp nhận thôi đúng không?

Nhưng thuật châm cứu của Trâu Huyền quả thực không tầm thường, ở Uyển Thành lúc đó Minh công đột nhiên ngất đi, y quan trong quân và y sư trong thành đều bó tay không có cách, chỉ có Trâu Huyền tiến lên châm cứu cho Minh công một lượt, Minh công không lâu sau liền tỉnh lại, nay nàng đến Phường Nhân Quân, Phường Nhân Quân cũng có được y quan đáng tin cậy rồi, nào nào nào, vì việc này chúng ta phải cùng nhau cạn một ly chúc mừng!" "Trâu tỷ tỷ dung mạo hơn người, thuật châm cứu lại không tầm thường, ngươi sẽ không có ý nghĩ gì sao?" Chân Mật lại không chịu chiêu này của hắn, vẫn nheo mắt liếc xéo.

"Mật nhi, quân tử ta tuy không phải là thiện nam tín nữ gì, nhưng cũng chưa bao giờ ép buộc người khác, nàng còn không hiểu ta sao?" Ngô Lương có chút chột dạ hỏi lại.

"Từ khi Tào tướng quân ban thiếp thân cho quân tử đến nay, quân tử quả thực chưa từng chạm vào thiếp thân, càng chưa từng ép buộc thiếp thân làm bất cứ việc gì." Trâu Huyền dường như đã nhìn ra mối quan hệ gia đình của Ngô Lương, cũng lên tiếng giải vây cho hắn vào lúc này, chỉ là cuối cùng lại bổ sung một câu, "Nhưng thiếp thân đã là người của quân tử, thì nên làm tròn bổn phận phải làm, nếu quân tử cứ đối xử với thiếp thân như vậy, chỉ khiến thiếp thân cảm thấy mình vô dụng, không xứng đáng được quân tử nuôi dưỡng." "Trâu tỷ tỷ, ta không có ý đó." Chân Mật lập tức tiến lên khoác tay Trâu Huyền, nhìn Ngô Lương nhấn mạnh, "Ngươi đừng bị vẻ ngoài của hắn lừa, hắn

thực ra chính là một con sói rất có kiên nhẫn, không ăn ngươi không phải vì không muốn ăn ngươi, mà chỉ vì thời cơ chưa đến, đợi đến lúc thời cơ đến ngươi có muốn chạy cũng không chạy được đâu." "..." Trâu Huyền khôn ngoan chọn cách im lặng.

"Bạch tỷ tỷ, sao tỷ không nói một lời nào, tỷ không nên đến khuyên nhủ hắn sao?" Chân Mật lại cố gắng kéo Bạch Tinh Tinh vào cùng nhau chế nhạo Ngô Lương.

"Ta?

Ta thì thôi đi, ta sớm đã bị... ta chỉ là một người Tùy Châu mang trên mình sứ mệnh mà thôi, không có tư cách nói này nói nọ về chuyện nhà của các ngươi." Bạch Tinh Tinh miệng không nói, nhưng trong lời nói lại toàn là gai nhọn.

Nhưng Ngô Lương cũng nghe ra được, Chân Mật và Bạch Tinh Tinh không hề cảm thấy bất mãn vì chuyện này, càng không hề có ý thù địch với Trâu Huyền, chỉ là nhân cơ hội này châm chọc hắn vài câu, xem như là một lời cảnh cáo miệng mà thôi.

Dù sao họ ngay cả việc Ngô Lương sắp chính thức cưới Tào Nỉ làm vợ, và họ từ đó trên danh nghĩa sẽ là thiếp thất cũng đã chấp nhận, chuyện này tự nhiên cũng không đáng là gì.

Hơn nữa trong phủ Ngô Lương vốn dĩ đã có mười tiểu mỹ nhân do Tào lão bản ban tặng, Ngô Lương đến nay vẫn chưa hề làm bậy với họ, điều này đã đủ để chứng minh Ngô Lương không phải là loại người lăng nhăng. ...

Ngày hôm sau, Trâu Huyền và Bách Lý Tế liền được Ngô Lương đưa đến trú địa của Phường Nhân Quân ở Ung Khâu, cùng Bách Lý Hương và Tôn Nghiệp hợp tác triển khai công việc phục chế Mộc Giáp.

Từ đó tổ nghiên cứu phát triển dưới trướng Ngô Lương đã mở rộng lên bốn người, không nói chắc chắn có thể làm ít công to hay không, nhưng cũng không khó tưởng tượng, tổ nghiên cứu này nhất định sẽ mang đến cho hắn nhiều bất ngờ hơn.

Cùng lúc đó, Đinh phu nhân cũng cho người đưa tin đến, bà đã cho người chọn ngày lành tháng tốt cho Ngô Lương và Tào Nỉ, chính là mười ngày sau.

Còn về việc có cần chuẩn bị sính lễ hay không, và chuẩn bị bao nhiêu sính lễ, Đinh phu nhân không nói rõ, chỉ bảo Ngô Lương tự xem mà làm.

Đây cũng là lý do tại sao lần này Ngô Lương trở về không gặp Tào Nỉ.

Theo quy củ lúc này, sau khi đã định hôn kỳ, khuê nữ chờ gả trước khi chính thức thành hôn sẽ không được ra ngoài, cũng không được gặp vị hôn phu.

Chuyện này Ngô Lương sớm đã có chuẩn bị tâm lý.

Không chỉ hắn, mà các cán bộ cốt cán của Phường Nhân Quân cũng sớm đã có chuẩn bị tâm lý.

Vì vậy sau khi nhận được tin của Đinh phu nhân, Ngô Lương và các cán bộ cốt cán của Phường Nhân Quân liền bắt đầu công việc chuẩn bị một cách có trật tự, và người chịu trách nhiệm chính cho công việc này là Vu Cát.

Vu Cát có thể nói là người thông thạo lễ tiết nhất trong Phường Nhân Quân, dù sao trước khi quen biết Ngô Lương, ông đã lăn lộn trên đời hơn chín mươi năm, thường xuyên tham gia nhất chính là các loại hỷ sự, tang sự, lo liệu những việc này quả thực là quen tay quen việc.

Còn về Tào lão bản, sau khi trở về Trần Lưu thì không gặp lại

nữa, nghe Trình Dục nói sau khi trở về ông lại không ngừng ngựa đi đến phía bắc Duyện Châu để đốc thúc việc chiêu binh và phòng vệ, đề phòng bộ hạ của Viên Thiệu đột nhiên phát động tấn công.

Dù sao thế lực của Viên Thiệu ở Ký Châu đã có động tĩnh, và bản thân Viên Thiệu gần đây cũng liên tục phát hai bài hịch văn, nói là gươm tuốt vỏ cung giương dây cũng không quá.

Ngô Lương thở phào nhẹ nhõm.

Lần này Tào lão bản quả thực đã không giữ lời, không hề ép buộc sắp xếp chức quan cho hắn.

Đương nhiên cũng có thể là vì đã thương lượng với Đinh phu nhân, biết rõ hôn kỳ của Ngô Lương và Tào Nỉ đã gần kề, không tiện gây thêm chuyện khác cho Ngô Lương vào lúc này.

Cứ như vậy, mười ngày trôi qua rất nhanh.

Trong thành Trần Lưu đèn hoa rực rỡ, không ít phạm nhân trong ngục được đặc xá, bách tính cũng đều nhận được vài đấu lương thực làm lì xì, không khí vui mừng tràn ngập khắp mọi ngóc ngách trong thành.

Quan viên trong triều và quan viên trong doanh Tào lần lượt đến chúc mừng, Hiến Đế cũng hiện thân tại hiện trường hôn lễ, trở thành người chứng kiến cho hôn lễ này.

Tuy nhiên, ngày hôm đó, Ngô Lương lại trải qua một cách mơ màng, như một người máy mặc cho người khác sắp đặt, cứ như vậy cho đến tận đêm khuya khi khách khứa đều đã ra về, hắn và Tào Nỉ vào động phòng mới cuối cùng có cơ hội thở dốc.

"Aiya——" Vươn vai một cái thật dài, lại tu ừng ực một ngụm trà, Ngô Lương mới cuối cùng cảm thấy những âm thanh ồn ào vẫn chưa tan hết trong đầu bắt đầu biến mất.

“Quân tử, chàng và thiếp cuối cùng cũng được như ý nguyện...” Ngồi trên giường, Tào Nỉ lộ ra vẻ thẹn thùng hiếm thấy, vừa cúi đầu vò vạt áo, vừa vừa căng thẳng vừa có chút kích động thì thầm với Ngô Lương.

Thời đại này còn chưa có thứ gọi là khăn voan che mặt, trong quá trình hôn lễ, vợ chồng đều mặt đối mặt.

Và thời đại này đề cao “thân thể, tóc tai là của cha mẹ ban cho”, vì vậy đối với rất nhiều người, hôm nay cũng là lần đầu tiên trong đời cắt tóc, nghi lễ đó gọi là “giải anh kết phát”, thực ra chính là do tân lang gỡ dải lụa đỏ trên đầu tân nương, sau đó mỗi người lấy một lọn tóc, dùng dải lụa đỏ buộc lại với nhau.

“Đúng vậy.” Ngô Lương nói phụ họa, ngước mắt nhìn Tào Nỉ.

Không thể không thừa nhận, Tào Nỉ hôm nay đặc biệt xinh đẹp, nhất là lớp trang điểm hồng trên mặt dưới ánh đèn dầu khiến nàng trông càng thêm quyến rũ kiều diễm.

Tuy Tào Nỉ mới vừa đến tuổi cập kê, ở hậu thế còn chưa được coi là thành niên, nhưng Ngô Lương ở thời đại này đã lâu, cũng đã học được cách nhập gia tùy tục.

Hơn nữa, Ngô Lương không phải là người cố chấp.

Đã kết thành vợ chồng, hắn sẽ không đối xử với Tào Nỉ như một nhà văn nổi tiếng ở hậu thế tên là Chu Thụ Nhân.

Huống hồ ngoài những ấn tượng có sẵn về Tào Nỉ từ sử sách, sau mấy năm chung sống, nhìn chung Tào Nỉ thực ra cũng chỉ là một cô bé tính tình hơi mạnh mẽ, thỉnh thoảng sẽ làm nũng một chút, ít nhất từ đầu đến cuối đều chưa từng có ác ý gì với hắn...

Ngoài ra, Tào Nỉ sớm đã biết sự tồn tại của Chân Mật và Bạch Tinh Tinh, những chuyện này hắn cũng sẽ không gây ảnh hưởng quá

lớn đến sự ổn định của phủ Ngô, ngược lại, Ngô Lương biết Tào Nỉ chắc chắn không đấu lại được con hồ ly ngàn năm như Chân Mật, vì vậy cho dù nàng có làm nũng gì, cũng tuyệt đối không thể gây ra sóng gió lớn trong tay Chân Mật.

Quan trọng nhất là, Ngô Lương và người chồng trong lịch sử của Tào Nỉ là Hạ Hầu Mậu không giống nhau.

Chương 808

Nguyên bản trước khi gả cho Hạ Hầu Mậu, Tào Nỉ và một người tên là Đinh Nghi đã có hôn ước, kết quả sau này Tào lão bản và Tào Phi lúc đó đang đảm nhiệm chức Ngũ quan trung lang tướng thương nghị chuyện này, Tào Phi lại lấy lý do Đinh Nghi có bệnh về mắt, đề xuất với Tào lão bản gả Tào Nỉ cho Hạ Hầu Mậu.

Hôn nhân thời cổ đại ở Thiên triều đều tuân theo lệnh cha mẹ lời mai mối.

Thế là Tào lão bản nghe lời Tào Phi, cuối cùng xé bỏ hôn ước trước đó, hứa gả Tào Nỉ cho Hạ Hầu Mậu.

Còn về việc Tào Nỉ rốt cuộc nghĩ gì, thì không ai quan tâm, sử sách tự nhiên cũng không có ghi chép gì.

Kết quả sau hôn nhân Tào Nỉ và Hạ Hầu Mậu tình cảm vợ chồng không hòa hợp, Hạ Hầu Mậu còn công khai và ngấm ngầm nuôi rất nhiều cơ thiếp, cuối cùng Tào Nỉ và các em trai của Hạ Hầu Mậu hợp mưu ngụy tạo tội danh, dâng sớ hãm hại, suýt nữa đã đẩy Hạ Hầu Mậu vào chỗ chết.

Cũng vì vậy, Tào Nỉ từ đó đã lưu lại danh "độc phụ" trong lịch sử.

Đáng nói là, sau khi Tào Nỉ gả cho Hạ Hầu Mậu, Tào lão bản còn từng hối hận về chuyện này, đích thân nói: "Đinh Nghi quả thực là một thanh niên tài tuấn khó có được, cho dù cả hai mắt đều mù, ta cũng sẽ gả con gái cho nó, huống hồ chỉ là mắt hơi nhỏ, đều là do Tào Phi làm lỡ việc của ta." Hơn nữa lúc đó còn có một bối cảnh lịch sử, đó là Đinh Nghi vốn giao hảo với Tào Thực.

Mà cuộc tranh giành ngôi vị thái tử giữa Tào Thực và Tào Phi đang ở vào giai đoạn kịch liệt nhất.

Điều này khiến Tào Phi có động cơ cố ý phá hoại hôn sự này để làm suy yếu Tào Thực, còn về việc Tào Nỉ với tư cách là người trong cuộc rốt cuộc thích ai hơn, muốn gả cho ai hơn, ngược lại trở thành chuyện không quan trọng nhất, nhất định phải trở thành vật hy sinh cho đấu tranh chính trị.

Điều này cũng có thể đã gieo mầm cho việc Tào Nỉ sau này trở thành "độc phụ".

Có lẽ là vì Tào Nỉ bây giờ đã chính thức trở thành người vợ kết tóc của mình, tâm cảnh của Ngô Lương cũng theo đó mà thay đổi, thói quen bênh vực người nhà cũng bắt đầu phát tác, lúc này hắn đã bất giác bắt đầu bào chữa cho Tào Nỉ.

"Quân tử, trời không còn sớm nữa, chúng ta cũng nghỉ ngơi thôi?" Tào Nỉ gần như vùi đầu vào ngực, giọng nói cũng theo đó mà nhỏ đi một chút, bàn tay nhỏ đang vò vạt áo lại càng dùng sức hơn.

"Ừm." Ngô Lương khẽ gật đầu, tiến lên ngồi xuống bên cạnh Tào Nỉ.

"Quân tử, sao chàng còn chưa ôm thiếp..." Tào Nỉ tự giác dựa vào, vùi vào lòng Ngô Lương. ...

Sau khi Tào Nỉ gả vào phủ Ngô, phủ Ngô không những không xuất hiện cảnh gà bay chó sủa, mà còn hòa thuận hơn Ngô Lương tưởng tượng rất nhiều.

Tào Nỉ dường như trưởng thành chỉ sau một đêm.

Không hề tỏ ra thù địch với Chân Mật và Bạch Tinh Tinh, nói chuyện với những tiểu mỹ nhân của Ngô Lương cũng hòa nhã, hoàn toàn không còn vẻ ngỗ ngược bướng bỉnh trước đây.

Hơn nữa, Ngô Lương không chỉ một lần thấy nàng một mình ngồi đó cười ngây ngô, ánh nắng chiếu lên khuôn mặt xinh đẹp trắng nõn,

phản chiếu lại đều là hai chữ hạnh phúc.

Ngay cả Tào Ngang, Tào Bẩm đến chơi, thấy Tào Nỉ lịch sự, cử chỉ đoan trang cũng vô cùng kinh ngạc, lúc ra về còn đặc biệt kéo Ngô Lương sang một bên hỏi riêng xem hắn rốt cuộc đã dùng đạo ngự nữ gì mà có thể dạy dỗ Tào Nỉ thành ra thế này.

Nhất là Tào Ngang, với tư cách là anh ruột của Tào Nỉ, hắn chính là một trong những người hiểu rõ Tào Nỉ nhất, và người không dám tin vào mắt mình nhất, tự nhiên cũng là hắn.

"Tử Tu huynh, An Dân huynh, đây là các huynh không đúng rồi." Đối mặt với sự cố chấp của hai người, Ngô Lương cố ý nghiêm mặt trách mắng, "Thanh Hà xuất thân từ gia đình danh giá, trong cốt tủy vốn là một tiểu thư khuê các hiểu biết lễ nghĩa, sao có thể nói là do ta dạy dỗ chứ?

Cho dù trước đây Thanh Hà có vô lễ với các huynh, vậy thì chắc chắn cũng là do hai vị huynh trưởng này làm anh không ra dáng, các huynh phải tự xem lại mình đi." "Thanh Hà" chính là tự của Tào Nỉ, cũng là nguồn gốc của danh hiệu lịch sử "Thanh Hà công chúa".

"Ối ối ối, cũng không biết là ai trước đây mỗi lần gặp Nỉ nhi muội muội đều như gặp phải ma quỷ mà chạy mất dép, còn nhiều lần nhờ ta tìm cớ đưa muội ấy đi." Tào Bẩm chép miệng liếc xéo.

"Đó đều là do An Dân huynh gây hiểu lầm, nếu không ta sao lại hiểu lầm Thanh Hà như vậy?

Nói đi nói lại, nếu ta vì sự dẫn dắt sai lầm của An Dân huynh mà bỏ lỡ một người vợ hiền như Thanh Hà, thì ngược lại ta còn phải tìm An Dân huynh để đòi một lời giải thích đấy." Ngô Lương bẻ lái.

"..." Đứng bên cạnh nhìn hai người đấu võ mồm, Tào Ngang lại đột nhiên vỗ vai Ngô Lương, trịnh trọng nói: "Hữu Tài, Nỉ nhi gả cho

ngươi làm vợ, ta làm anh trai rất yên tâm.” Bảy ngày sau, tin vui truyền đến từ nơi đóng quân của Phường Nhân Quân.

Cùng với sự gia nhập của Bách Lý Tế và Trâu Huyền, cánh tay của bộ mộc giáp vốn hoàn toàn vô hiệu sau khi tháo dỡ đã có thể tự động thực hiện một vài động tác đơn giản!

Ngô Lương lập tức đích thân đến xem xét.

Lúc này, bộ mộc giáp đã được khôi phục về trạng thái ban đầu khi còn ở trong quan quách, phần ngũ tạng được tạo thành từ bột phấn thần bí ngũ sắc và vật liệu da thuộc đã được niêm phong và lắp ráp lại.

Hơn nữa, bên trong bộ mộc giáp còn được thêm vào một số cành cây, vật liệu gỗ và đất sét trắng rất phổ thông, những thứ này không chỉ kết nối ngũ tạng mà còn kết nối cả cánh tay của bộ mộc giáp. "Chắc là nhờ sự liên kết của những thứ này mà cánh tay của mộc giáp có thể cử động được phải không?" Ngô Lương ghé sát vào giá gỗ, quan sát tỉ mỉ một hồi lâu, cuối cùng chỉ vào những vật liệu kết nối ngũ tạng và bên trong cánh tay mộc giáp rồi hỏi. "Không sai." Trâu Huyền gật đầu đáp, "Thiếp thân dựa theo chỉ dẫn của Bách Lý tiên sinh, sắp xếp những thứ này theo quy luật phân bố kinh mạch của cơ thể người, chẳng bao lâu sau cánh tay của bộ mộc giáp này liền có thể hoạt động." "Nếu vậy, bộ mộc giáp này hẳn là sẽ sớm được khôi phục hoàn toàn, có thể đi lại tự do như người sống phải không?" Ngô Lương lại hỏi. "E rằng vẫn cần thêm một thời gian." Bách Lý Tế lại lắc đầu nói, "Theo như ta biết, dược liệu cần thiết để bố trí kinh mạch ở các bộ phận khác nhau là không giống nhau.

Chúng ta có thể khôi phục cánh tay này là vì trong đó vẫn còn sót lại một ít vật chất dùng để bố trí kinh mạch ban đầu, nhờ đó mới có thể phân tích ra dược liệu cần thiết, vẽ mèo theo hổ tự nhiên dễ dàng

hơn nhiều.

Còn các bộ phận khác đã không còn sót lại bất kỳ thứ gì, muốn khôi phục chúng e là phải tiến hành rất nhiều thí nghiệm, điều này chắc chắn sẽ tốn rất nhiều thời gian." "Ngoài ra, Ngô thái sử đã biết câu chuyện về tiên tổ Yển Sư, hẳn cũng biết rằng năm xưa khi Yển Sư diện kiến Chu Mục Vương, ra lệnh cho mộc giáp múa hát góp vui cho Chu Mục Vương và sủng phi của ngài, thì bộ mộc giáp lại nháy mắt trêu ghẹo phi tần bên cạnh Mục Vương.

Hành động này khiến Chu Mục Vương nổi giận, suýt nữa đã ra lệnh xử tử tiên tổ Yển Sư.

Sau đó, tiên tổ đã tháo dỡ bộ mộc giáp ngay trước mặt Chu Mục Vương để chứng minh nó thực sự chỉ là vật giả, Chu Mục Vương lúc này mới không truy cứu nữa, đưa tiên tổ Yển Sư về Hạo Kinh ban thưởng." "Thực ra đây chỉ là sự hiểu biết của người ngoài về sự việc này.

Sự thật là khi tiên tổ Yển Sư thấy bộ mộc giáp lại nháy mắt trêu ghẹo phi tần bên cạnh Mục Vương, trong lòng cũng vô cùng kinh ngạc, vì đây tuyệt đối không phải là thiết lập của tiên tổ Yển Sư, mà là hành vi do bộ mộc giáp tự thực hiện." "Cũng vào lúc đó, tiên tổ Yển Sư mới đột nhiên nhận ra, bộ mộc giáp mà ngài chế tạo ra e rằng đã không còn là vật chết, mà là một vật sống đã có suy nghĩ và thất tình lục dục của riêng mình.

Ngoài việc không có máu thịt như con người, nó thực ra đã là một sinh mệnh sống động!" "Tiên tổ Yển Sư lòng sinh sợ hãi, từ đó không bao giờ dám đối diện với bộ mộc giáp nữa." "Sau đó, qua nhiều năm cải tiến, tiên tổ Yển Sư cuối cùng đã cắt bỏ một phần thiết lập, biến bộ mộc giáp thành một vật chết chỉ biết tuân lệnh, đồng thời thiêu hủy toàn bộ ghi chép trước đó.

Ngay cả kỹ nghệ chế tạo mộc giáp truyền lại cho con cháu cũng là phiên bản đã bị cắt bỏ." "Đến đời của ta, những kỹ nghệ chế tạo mộc giáp đã bị tiên tổ cắt bỏ này cũng đã thất lạc rất nhiều, đặc biệt là phương thức bố trí kinh mạch và vật liệu cần thiết đều chỉ có thể lựa chọn và thử nghiệm trong số những vật chất mà ta biết.

Vì vậy, ta cũng không dám đảm bảo chắc chắn có thể khôi phục hoàn toàn bộ mộc giáp, chỉ có thể tận nhân lực, tri thiên mệnh." Nói đến đây, trong mắt Bách Lý Tế lại hiện lên vẻ khao khát, dường như ông ta cũng có hứng thú rất lớn với loại "mộc giáp" sống động mà tiên tổ Yển Sư đã tạo ra, trông có vẻ không hiểu tại sao tiên tổ lại cảm thấy sợ hãi trước một sự vật thần kỳ như vậy, và tại sao lại nhất quyết phải "thiến" nó đi. "Chuyện này..." Ngô Lương nghe xong những lời này cũng vô cùng chấn động.

Hóa ra bộ mộc giáp sơ khai không chỉ đơn thuần là một con rối máy móc, mà đã đạt đến trình độ có thể gọi là "sinh mệnh", cũng chính là "trí tuệ nhân tạo" thường được nhắc đến trong các tác phẩm khoa học viễn tưởng đời sau?!

Nhưng điểm khác biệt là, "trí tuệ nhân tạo" trong các tác phẩm khoa học viễn tưởng đời sau đã sớm được áp đặt "Ba định luật người máy".

Ngô Lương nhớ rất rõ nội dung của "Ba định luật người máy": Điều thứ nhất: Người máy không được làm hại con người, hoặc thấy con người bị hại mà khoanh tay đứng nhìn; Điều thứ hai: Người máy phải tuân theo mệnh lệnh của con người, trừ khi mệnh lệnh đó mâu thuẫn với điều thứ nhất; Điều thứ ba: Người máy phải bảo vệ chính mình, trừ khi sự bảo vệ đó mâu thuẫn với hai điều trên.

Và theo như Ngô Lương biết, ba định luật này không chỉ xuất hiện trong các tác phẩm khoa học viễn tưởng, mà trong lĩnh vực nghiên

cứu khoa học chính thống ở đời sau cũng luôn được tuân thủ nghiêm ngặt, vì con người đã sớm nhận ra rằng, không có sự ràng buộc của ba định luật này, người máy và trí tuệ nhân tạo do con người tạo ra nhất định sẽ trở thành công cụ diệt vong nhân loại.

Vì vậy, Bách Lý Tế không hiểu tại sao tiên tổ Yển Sư lại cảm thấy sợ hãi sau khi phát hiện bộ mộc giáp có ý thức tự chủ, nhưng Ngô Lương lại hiểu ngay lập tức ông ta đang sợ hãi điều gì.

Suy cho cùng, hướng nghiên cứu trí tuệ nhân tạo ở đời sau thường liên quan đến chip và chương trình.

Còn bộ mộc giáp do Yển Sư chế tạo lại hoàn toàn không liên quan đến những thứ này, do đó căn bản không thể thiết lập các chương trình ràng buộc như Ba định luật người máy.

Thứ này một khi đã có ý thức tự chủ, lại dùng phương thức mô phỏng để ngày càng giống con người, thì cuối cùng sẽ có một ngày trở thành kẻ thù của nhân loại.

Và khác với con người, mộc giáp có khả năng sao chép.

Một bộ mộc giáp có ý thức tự chủ thậm chí có khả năng nắm vững công nghệ chế tạo mộc giáp, nếu xuất hiện tình huống mộc giáp tự sản xuất, chúng sẽ mãi mãi đứng ở thế bất bại, hậu quả chắc chắn không thể tưởng tượng nổi.

Giây phút này, Ngô Lương cũng lòng sinh kính sợ.

Kinh mạch!

Trí tuệ nhân tạo!

Thuật pháp!

Lý thuyết Ngũ hành Bát quái tự thành một hệ thống nhưng lại liên quan đến vạn vật...

Ngô Lương không dám tưởng tượng tiên tổ của Thiên triều rốt cuộc đã nắm giữ loại "khoa kỹ thượng cổ" gì?!

Những "khoa kỹ thượng cổ" này ảnh hưởng đến mọi phương diện của Thiên triều, tuy trông có vẻ không trực quan và tiện lợi như khoa kỹ đời sau, nhưng một khi suy nghĩ sâu hơn, lại phát hiện ở nhiều phương diện, những "khoa kỹ thượng cổ" này đã vượt xa đời sau ở mọi mặt, thậm chí đến mức không thể với tới, chỉ có thể ngước nhìn.

Là một người xuyên không từ đời sau, cảm giác ưu việt trong lòng Ngô Lương tan biến không còn sót lại.

Ngô Lương thậm chí nghi ngờ, sớm đã từ thời thượng cổ, tiên tổ của Thiên triều đã chạm đến "thiên đạo" thực sự, chỉ là không biết đã xảy ra chuyện gì, khiến cho phần lớn những "khoa kỹ thượng cổ" này không được lưu truyền lại, và Thiên triều cũng vì thế mà trải qua một cuộc đại suy thoái, tất cả đều phải bắt đầu lại từ đầu.

Ngô Lương bất giác nghĩ đến tình hình ở đời sau.

Hình như... con người đời sau cũng không ngừng nghiên cứu phát triển những công nghệ và vũ khí hủy diệt chính mình.

Mặc dù Ngô Lương không nghiên cứu sâu, nhưng cũng từng nghe tin đồn rằng kho vũ khí hiện tại của nhân loại đã đủ để tự hủy diệt mình nhiều lần.

Đây có phải là một vòng luân hồi, cũng là nguyên nhân thực sự khiến những "khoa kỹ thượng cổ" đó biến mất một cách bí ẩn? "Nhưng xin Ngô thái sử yên tâm, dù không phải vì Ngô thái sử, ta cũng sẽ tận tâm tận lực, phục dựng lại hoàn chỉnh bộ mộc giáp của tiên tổ." Bách Lý Tế không hiểu Ngô Lương đang nghĩ gì, vỗ ngực đảm bảo với Ngô Lương. "Ừm, vậy phiền hai người rồi, nếu có tiến triển gì nhất định phải thông báo cho ta biết ngay." Ngô Lương khẽ gật đầu.

Bộ mộc giáp này được phát hiện trong lăng mộ Tề Ai Công, mà theo lời Bách Lý Tế, tiên tổ Yển Sư của ông ta mãi đến cuối đời mới bị nước Tề bắt đi, lúc đó Yển Sư đã hoàn thành việc "thiến" bộ mộc giáp, vì vậy chắc chắn không thể nào chế tạo cho Tề Ai Công loại mộc giáp có ý thức tự chủ.

Cho nên, dù Bách Lý Tế có thể phục dựng, trên cơ sở này cũng không thể phục dựng ra bộ mộc giáp thực sự, nhiều nhất cũng chỉ là một con rối gỗ không có tư tưởng mà thôi. "Vâng." Bách Lý Tế và Trâu Huyền đáp lời. ...

Trong hơn một tháng tiếp theo, cuộc sống của Ngô Lương và Phường Nhân Quân khá là nhàn rỗi.

Áp lực từ phía Viên Thiệu khiến Tào lão bản căn bản không có thời gian để ý đến hắn, Tào Ngang và Tào Bẩm cũng ngày ngày bôn ba khắp nơi, đã có một thời gian không gặp mặt.

Ngô Lương cũng là loại người không thể ngồi yên.

Đúng lúc hắn đang nghĩ nghỉ ngơi lâu như vậy, tạm thời lại không có nơi nào để đi, có nên khởi động chuyến đi Nhạc An Quốc để hoạt động một chút hay không, thì có người rất đúng lúc mang gối đến.

Người đến không phải ai khác, chính là Vương Khánh đã khác xưa.

Bây giờ không chỉ ngành muối trong địa giới của Tào lão bản đều nằm dưới sự kiểm soát của y, mà Diêm hành của nhà họ Tào thậm chí đã vươn tầm ảnh hưởng đến tận Tư Lệ Bộ, nhúng tay vào khu vực Vận Thành diêm trì ở nội hà.

Trong tình hình như vậy, chức quan của Vương Khánh cũng nước lên thuyền lên.

Dù sao thì ít nhất một phần ba lương hướng của Tào doanh đến từ

Tào thị Diêm hành, Tào lão bản tự nhiên sẽ không bạc đãi Vương Khánh.

Chương 809

"Khiêng vào!

Tất cả cẩn thận cho ta, nếu có va chạm gì, chém đầu cả nhà già trẻ các ngươi cũng không đền nổi đâu!" Lần này Vương Khánh lại mang quà đến cho Ngô Lương.

Thực ra hơn một tháng trước trong đại hôn của Ngô Lương và Tào Nỉ, Vương Khánh đã dâng một phần hậu lễ, mới qua hơn một tháng lại đến tặng quà cho Ngô Lương, quả thực có chút thường xuyên.

Dưới sự chỉ huy của y, mấy tên gia phó cẩn thận khiêng một cái hòm gỗ lớn vào sân.

Ngô Lương đã được báo trước, cũng nhanh chân bước ra chào đón, nhìn cái hòm gỗ lớn rồi cười nói: "Dư Niên huynh, huynh ở chỗ ta còn khách sáo như vậy làm gì, lẽ nào lần trước tay không đến ta sẽ trách tội huynh sao...

Lần này lại là thứ tốt gì đây?" "Khiêng vào trong Hữu Tài hiền đệ sẽ biết, đây thực sự là thứ tốt đấy!" Vương Khánh vẻ mặt thần bí nói.

Chẳng bao lâu sau, hòm gỗ được khiêng vào phòng khách, Vương Khánh tự tay mở nắp hòm cho Ngô Lương xem, Ngô Lương lúc này mới nhìn rõ thứ được đặt cẩn thận bên trong.

Thực ra đó là một cây san hô cao khoảng nửa mét.

Cây san hô này có màu sắc chuyển dần từ đỏ sang hồng phấn, trông có vẻ đã qua một số công đoạn xử lý, một vài chỗ trên bề mặt có độ bóng mà san hô không nên có. "Thế nào?" Vương Khánh khoe khoang cười nói, "Đây là bảo bối mà đoàn thương nhân của Diêm

hành mang về từ chuyến vận chuyển muối đến Nhạc An Quốc lần này, Văn Nhân gia cũng đã bỏ ra không ít công sức, nếu không bảo bối này e là đã rơi vào tay kẻ khác rồi." "Rất tốt, Dư Niên huynh có lòng rồi." Ngô Lương bề ngoài tỏ ra khá thích thú, nhưng trong lòng lại có chút thất vọng.

Không thể không thừa nhận, loại cây san hô có kích thước và hình dáng đẹp như thế này ở thời đại không có kỹ thuật lặn quả thực là vật hiếm, giá trị thậm chí còn vượt qua ngọc thạch.

Nhưng đối với Ngô Lương, một người xuyên không từ đời sau, thì lại không hiếm đến vậy.

Thực tế là Ngô Lương bây giờ đã nghĩ đến việc chuyển tay tặng thứ này cho Đinh phu nhân, đó hẳn là một lựa chọn không tồi.

Tục ngữ nói mẹ vợ nhìn con rể càng nhìn càng thích, huống hồ Đinh phu nhân còn là người bên gối mà ngay cả Tào lão bản cũng phải nhường nhịn, có thể lấy lòng bà sau này cũng có thể nhờ bà nói giúp vài lời trong một số việc. "Có gì mà có lòng hay không, chỉ cần Hữu Tài hiền đệ thích là được rồi." Vương Khánh cười tươi nói. "Đúng rồi Dư Niên huynh, tình hình ở Nhạc An Quốc bây giờ thế nào?" Ngô Lương tiếp tục hỏi. "Hiện tại khá là ổn định." Vương Khánh vừa nói, vừa nheo mắt hỏi, "Hữu Tài hiền đệ thực ra là muốn hỏi thăm tình hình gần đây của vị hồng nhan tri kỷ kia phải không?" "Đúng là không có gì giấu được Dư Niên huynh." Ngô Lương cười nói. "Ha ha ha, Hữu Tài hiền đệ không cần lo lắng, mỗi lần đoàn thương nhân của Diêm hành đến Nhạc An Quốc vận chuyển muối, ta đều đặc biệt dặn dò họ chăm sóc vị đệ muội này." Vương Khánh nghiêm túc nói, "Bất cứ ai dám để vị đệ muội này chịu uất ức, không cần Hữu Tài hiền đệ lên tiếng, người của ta có thể xử lý ổn thỏa.

Huống hồ ta yêu cầu đoàn thương nhân của Diêm hành chỉ làm ăn

với vị đệ muội này, vị đệ muội này chính là trụ cột không thể tranh cãi của Văn Nhân gia, dù những người khác trong Văn Nhân gia có ý đồ gì, cũng tuyệt đối không dám hành động thiếu suy nghĩ." "Vậy thì tốt rồi." Ngô Lương khẽ gật đầu. "Nhưng mà..." Vương Khánh lại nhíu mày, ngập ngừng. "Nhưng mà sao?" Ngô Lương truy hỏi. "Nhưng mà Hữu Tài hiền đệ thực sự không định đón vị đệ muội này đến Trần Lưu sao?" Vương Khánh nói, "Tuy hiện tại Nhạc An Quốc khá ổn định, nhưng ta nghe nói Viên Thiệu không chỉ phái người chiêu binh mãi mã ở Cự Lộc quận, mà con trai cả của hắn là Viên Đàm cũng đã được phái đến Thanh Hà quận.

Một khi Viên Thiệu và phe ta xảy ra chiến sự, rất có khả năng sẽ đồng loạt tấn công từ hai phía đông tây.

Khi đó, Viên Đàm nhất định sẽ từ Thanh Châu nam hạ, mà Minh công bây giờ chỉ bố trí trọng binh ở Duyện Châu, xem ra có ý tạm thời từ bỏ Thanh Châu, tập trung binh lực đối phó với chủ lực của Viên Thiệu.

Vậy thì Nhạc An Quốc tất sẽ nhanh chóng rơi vào tay Viên Đàm.

Như vậy, đoàn thương nhân của Diêm hành sẽ không thể đến Nhạc An Quốc vận chuyển muối nữa, tự nhiên cũng không thể chăm sóc vị đệ muội này, lúc đó có xảy ra biến cố gì hay không thì khó nói.

Vì vậy ta cho rằng, nếu Hữu Tài hiền đệ trong lòng còn vướng bận vị đệ muội này, chi bằng sớm đón nàng và đứa trẻ đến Trần Lưu, như vậy có thể kê cao gối ngủ yên." "Dư Niên huynh nói có lý." Ngô Lương trầm ngâm nói.

May mà Vương Khánh nhắc đến chuyện này, Ngô Lương mới nhớ ra Viên Đàm mà trước đó hắn đã bỏ qua.

Trong lịch sử, trước thềm trận Quan Độ, Viên Đàm quả thực đã đột nhiên phát binh chiếm lĩnh toàn bộ Thanh Châu.

Nhưng đức hạnh của người này có vấn đề, chẳng bao lâu sau vì dùng người không đúng, cướp bóc khắp nơi, thưởng phạt không công bằng mà mất lòng dân.

Sau này Viên Thiệu đại bại trong trận Quan Độ, hắn mới cùng Viên Thiệu chạy về Ký Châu, Thanh Châu lại trở về tay Tào lão bản.

Ngoài ra, cuộc đời của Viên Đàm cũng là một bi kịch.

Sau khi trận Quan Độ kết thúc, Viên Thiệu rất nhanh uất hận mà chết.

Viên Đàm thân là con trưởng, vốn là người kế vị danh chính ngôn thuận, kết quả Phùng Kỷ, Thẩm Phối và những người khác vì không hòa hợp với Viên Đàm, sợ Viên Đàm lên ngôi sẽ làm hại mình, bèn giả mạo di mệnh của Viên Thiệu, ủng lập em trai hắn là Viên Thượng làm người kế vị.

Kể từ khi xảy ra chuyện này, giữa Viên Đàm và Viên Thượng đã nảy sinh hiềm khích.

Vốn dĩ Viên Thiệu dù trải qua thất bại ở trận Quan Độ, vẫn còn giữ được thế lực khá đáng kể, vẫn khiến Tào lão bản khá kiêng dè.

Nhưng hai anh em nhà họ Viên lại không tin tưởng lẫn nhau, bất kể là trong chính sự hay chiến sự đều luôn đề phòng đối phương, có lúc còn kết bè kết phái đấu đá nội bộ, thậm chí vào thời điểm chiến sự khẩn cấp nhất còn nghĩ đến việc đánh lén đối phương.

Điều này đã tạo cơ hội lớn cho Tào lão bản.

Cuối cùng, Tào lão bản nghe theo mưu kế của Quách Gia, giả vờ lui binh chờ Viên Đàm và Viên Thượng đánh nhau rồi mới quay quân bắc tiến, dễ dàng đánh bại từng người một.

Viên Đàm chết trong trận chiến này, hơn nữa còn chết dưới tay Hổ Báo Kỵ chính thức tham chiến, còn Viên Thượng chỉ có thể như

chó nhà có tang chạy trốn đến Ô Hoàn sống tạm bợ.

Từ đó, tập đoàn họ Viên gần như bị tiêu diệt, không còn khả năng đối đầu với Tào lão bản nữa, Ký Châu, U Châu đều trở thành vật trong túi của Tào lão bản.

Thực ra đoạn lịch sử này không liên quan nhiều đến Ngô Lương.

Hắn chỉ quan tâm đến việc Viên Đàm sắp nam hạ chiếm Thanh Châu.

Đúng như lời Vương Khánh nói, một khi Viên Đàm nam hạ chiếm được Thanh Châu, nhất định sẽ gây ảnh hưởng lớn đến môi trường chính trị địa phương, mà Văn Nhân gia là một trong những vọng tộc hàng đầu ở Nhạc An Quốc, cũng chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng đầu tiên.

Thêm vào đó, Văn Nhân Chiêu là cô nhi quả phụ, trước đó còn từng dùng thủ đoạn "bất hiếu" để giam lỏng cha đẻ đoạt quyền hành gia tộc.

Nếu trong tộc có người không hài lòng với nàng, mà ở thời đại này nữ tử nắm quyền lại danh không chính ngôn không thuận, vừa lúc có thể nhân cơ hội cục diện chính trị biến động khi Viên Đàm nam hạ để làm gì đó, khi đó Văn Nhân Chiêu sẽ đồng thời đối mặt với thù trong giặc ngoài...

Tình hình tốt một chút, nàng có thể sẽ bị giam lỏng.

Tình hình không tốt, nàng có thể sẽ rước họa sát thân, và đứa con nàng sinh cho Ngô Lương tự nhiên cũng không thể thoát khỏi.

Ngô Lương suy đi nghĩ lại, vẫn cảm thấy đề nghị của Vương Khánh là đúng.

Nếu hắn thực sự không muốn Văn Nhân Chiêu và con của mình gặp khó khăn, thì nên làm gì đó để phòng ngừa từ trước.

Ngoài ra, việc tái thám lăng mộ Tề Ai Công cũng là việc không thể trì hoãn, nếu không một khi Viên Đàm chiếm lĩnh Thanh Châu, trong thời gian ngắn muốn đi nữa sẽ không dễ dàng như vậy. "Hữu Tài hiền đệ có kế hoạch gì?

Vừa hay mấy ngày nay ta lại có một đoàn thương nhân sắp đến Nhạc An Quốc vận chuyển muối, nếu Hữu Tài hiền đệ có ý này, hay là ta ra lệnh cho đoàn thương nhân khi đến nơi sẽ thay mặt chuyển lời của Hữu Tài hiền đệ, bảo họ đưa vị đệ muội và đứa trẻ cùng về, như vậy Hữu Tài hiền đệ cũng không cần phải đi một chuyến." Vương Khánh thấy Ngô Lương đồng ý với ý kiến của mình, liền tỏ ra rất nhiệt tình.

Tuy nhiên, ý định của y thì tốt, nhưng lại không hiểu Văn Nhân Chiêu, càng không hiểu tình cảm và sự kiên trì của Văn Nhân Chiêu đối với gia tộc.

Ban đầu khi Ngô Lương rời Nhạc An Quốc đã có ý định đưa Văn Nhân Chiêu đi cùng, dù sao cũng là người phụ nữ của mình rồi mà.

Nhưng thái độ của Văn Nhân Chiêu rất kiên quyết, kiên trì muốn tiếp tục ở lại Văn Nhân gia, tiếp tục cống hiến sức mình cho sự phục hưng vĩ đại của Văn Nhân gia.

Ngô Lương không lay chuyển được nàng, đành phải lùi một bước, yêu cầu đoàn thương nhân của Tào thị Diêm hành chỉ làm ăn với Văn Nhân Chiêu, để củng cố vị thế của nàng trong gia tộc.

Vì vậy Ngô Lương rất rõ, nếu chỉ nhờ đoàn thương nhân mang đi vài câu nói, thì chắc chắn không thể đưa Văn Nhân Chiêu trở về.

Thậm chí dù Ngô Lương đích thân đến khuyên giải, cũng chưa chắc đã lay chuyển được Văn Nhân Chiêu.

Nói đi cũng phải nói lại, như vậy chẳng phải Ngô Lương tạm thời

từ bỏ Đằng Trùng trong lăng mộ Tề Ai Công sao, điều này tự nhiên không được! "Chuyện này là việc nhà của ta, trong đó có nhiều chuyện Dư Niên huynh không hiểu, e là Dư Niên huynh rất khó can thiệp, ta vẫn phải tự mình đi một chuyến." Thế là Ngô Lương cười lắc đầu nói, "Nhưng ta có thể đi cùng đoàn thương nhân của Dư Niên huynh, như vậy trên đường cũng có thể thuận lợi hơn một chút." "Nếu đã vậy, ta không nhiều lời nữa." Vương Khánh gật đầu, "Chỉ là không biết Hữu Tài hiền đệ định khi nào xuất phát, ta về sẽ lệnh cho đoàn thương nhân chuẩn bị trước một chút, đừng để lỡ việc chính của Hữu Tài hiền đệ." Ngô Lương trầm ngâm nói: "Hay là định vào hai ngày sau?" ...

Ý tưởng này vừa nói ra, lập tức nhận được sự hưởng ứng của tất cả các cán bộ cốt cán của Phường Nhân Quân.

Mọi người gần đây ở Trần Lưu cũng rất buồn chán, chỉ mong tìm được cơ hội ra ngoài giải khuây, huống hồ bây giờ Tào lão bản đang chuẩn bị chiến tranh, thành Trần Lưu thường xuyên trong tình trạng giới nghiêm, thời gian mở cổng thành cũng rút ngắn đi nhiều, vô hình trung tạo thêm cảm giác áp bức.

Thế là trên dưới Ngô phủ lại bận rộn trở lại, chuẩn bị đầy đủ cho chuyến đi này.

Ngược lại, Ngô Lương là người nhàn rỗi nhất, thế là hắn quyết định đưa Tào Nỉ, Chân Mật và Bạch Tinh Tinh đi dạo trong thành, xem ba người muốn mua thứ gì thì mua một ít, cũng coi như làm tròn trách nhiệm của một quân tử.

Giống như phụ nữ đời sau, ba vị mỹ nhân cũng hứng thú nhất với các cửa hàng vải vóc, cửa hàng da thuộc và cửa hàng son phấn.

Đặc biệt là Tào Nỉ, đối với các cửa hàng có thể dạo chơi trong thành Trần Lưu thì quen đường thuộc lối, cứ thế tay trái khoác Chân

Mật, tay phải khoác Bạch Tinh Tinh, hoàn toàn ra dáng chủ nhà dẫn hai người đi khắp nơi.

Còn Ngô Lương và Điển Vi đi cùng hoàn toàn trở thành người ngoài, chỉ có thể chán nản đi theo sau.

Khi đến một cửa hàng vải, lại thấy bên ngoài đã có mấy hộ vệ mang binh khí đứng gác, hiển nhiên trong tiệm đang có quý nhân mua sắm.

Ngô Lương tuy không nhận ra mấy hộ vệ này, nhưng lại nhận ra trang phục của họ.

Họ là thân vệ của Tào phủ. "Nữ công tử!" Mấy hộ vệ đó đầu tiên nhận ra Tào Nỉ, liền cung kính hành lễ, sau đó mới thấy Ngô Lương đi theo sau, lại vội vàng hành lễ nói, "Kính chào Ngô thái sử." "Không cần đa lễ." Ngô Lương cười gật đầu với họ, vừa định hỏi ai đang ở bên trong, Tào Nỉ đã nhanh nhảu hỏi: "Biện di nương cũng đến xem vải sao?" "Đúng vậy, Biện phu nhân ra ngoài dạo một chút, chúng tôi theo bảo vệ." Thân vệ dẫn đầu cung kính đáp.

Ngô Lương tự nhiên rất rõ Biện phu nhân là ai.

Bà chính là mẹ đẻ của Tào Phi và Tào Thực, là Hoàng Thái hậu của Tào Ngụy sau khi Tào Phi chính thức xưng đế.

Sau đó Tào Phi mất sớm, Tào Duệ kế vị, bà lại trở thành Thái hoàng Thái hậu.

Trong lòng Ngô Lương, bà chính là vua nằm thắng mạnh nhất trong số các thê thiếp của Tào lão bản.

Phải biết rằng Biện phu nhân chỉ xuất thân là ca vũ kỹ, mà ca vũ kỹ ở thời đại này là một trong những nghề nghiệp thấp hèn nhất, căn bản không lọt vào mắt của sĩ tộc.

Gả vào nhà giàu có thể trở thành thê thiếp đã là mồ mả tổ tiên bốc

khói xanh rồi, huống chi cuối cùng còn có thể trở thành chính thê của Tào lão bản, vinh đăng ngôi vị Hoàng Thái hậu và Thái hoàng Thái hậu.

Tuy nhiên, theo như Ngô Lương biết, Biện phu nhân có thể đạt đến độ cao như vậy, không phải vì bà giỏi cung đấu, bà gần như không làm gì cả, thực sự chỉ là nằm mà lên.

Đầu tiên là Đinh phu nhân vì con nuôi Tào Ngang tử trận ở Uyển Thành mà oán trách Tào lão bản, từ đó đoạn tuyệt với Tào lão bản trở về nhà mẹ đẻ.

Dù Tào lão bản đích thân đến khuyên giải, Đinh phu nhân cũng kiên quyết không đổi ý.

Chương 810

Cuối cùng, Tào lão bản đành phải đoạn tuyệt với Đinh phu nhân, và Biện phu nhân cứ thế thuận lý thành chương trở thành chính thê của Tào lão bản.

Đương nhiên, điều này cũng liên quan đến việc bụng dạ của Biện phu nhân rất có chí tiến thủ.

Đến ngày nay, Biện phu nhân đã sinh cho Tào lão bản bốn người con, và tất cả đều là con trai, lần lượt là Ngụy Văn Đế Tào Phi, Nhậm Thành Uy Vương Tào Chương, Trần Tư Vương Tào Thực và Tiêu Hoài Vương Tào Hùng sau này.

Thời này có câu mẹ sang nhờ con.

Biện phu nhân có thể liên tục sinh cho Tào lão bản nhiều con trai như vậy, coi như đã lập đại công cho nhà họ Tào.

Tào lão bản là người thưởng phạt phân minh, sau khi đoạn tuyệt với Đinh phu nhân, việc đưa Biện phu nhân lên làm chính thê cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Huống hồ bốn người con của bà đều rất ưu tú, đặc biệt là Tào Phi và Tào Thực, đời sau gần như không ai không biết, không cần phải nói nhiều.

Nhưng điều đó không có nghĩa là bà có thể trở thành Hoàng Thái hậu và Thái hoàng Thái hậu sau này.

Bởi vì mặc dù trưởng công tử Tào Ngang đã chết trong trận chiến Uyển Thành, nhưng cùng năm đó Tào lão bản lại có thêm một người con mà sau này chắc chắn sẽ khiến ông vô cùng tự hào - Tào Xung.

Tức là bây giờ Tào Xung đã ra đời, nhưng mới chỉ qua thôi nôi,

vẫn chưa thể hiện ra đặc chất thần đồng.

Tào Ngang không chết, Tào Phi và Tào Thực không có cơ hội kế thừa gia nghiệp của Tào lão bản.

Mà Tào Xung nếu không chết, Tào Phi và Tào Thực cũng không có cơ hội.

Biện phu nhân tự nhiên cũng không thể trở thành Hoàng Thái hậu và Thái hoàng Thái hậu sau này.

Nhưng vị vua nằm thắng Biện phu nhân này chính là có số mệnh tốt như vậy, bà vẫn không làm gì cả, Tào Xung đã chết sớm vì bệnh vào năm mười ba tuổi.

Cuối cùng, Tào lão bản chỉ có thể chọn người kế vị trong số những người con tương đối ưu tú, thế là mới có cuộc tranh giành ngôi vị giữa hai anh em ruột Tào Phi và Tào Thực sau này.

Nhưng đối với Biện phu nhân mà nói, cả hai đều là con trai của bà, bất kể ai cuối cùng kế vị, bà cũng đã mãi mãi đứng ở thế bất bại.

Cuộc đời của vua nằm thắng chính là tẻ nhạt như vậy... "Con cũng có mấy ngày không gặp Biện di nương rồi, Biện di nương!" Tào Nỉ nghe vậy liền vừa gọi vừa chạy vào tiệm vải.

Ngô Lương thấy vậy cũng cười với mấy người thân vệ, rồi dẫn Chân Mật và Bạch Tinh Tinh cùng đi vào.

Chưa nói đến việc vị Biện phu nhân này sau này có thể trở thành Hoàng Thái hậu, dù không có chuyện đó, người ta dù sao cũng là người nhà của Tào lão bản, Ngô Lương gặp phải nên tiến lên chào hỏi mới hợp lễ tiết.

Kết quả đi vào tiệm vải Ngô Lương mới phát hiện, Biện phu nhân không phải đi một mình, bên cạnh bà còn có hai cậu bé.

Một trong hai cậu bé Ngô Lương đã gặp qua, chính là Ngụy Văn Đế Tào Phi trong lịch sử.

Còn cậu bé kia trông chỉ khoảng năm sáu tuổi thì Ngô Lương lại là lần đầu gặp... nhưng kết hợp với tuổi tác, lại từ vóc dáng hơi gầy và khuôn mặt trắng trẻo của cậu ta mà suy đoán, thực ra không khó để phán đoán ra đó chính là Tào Thực.

Bởi vì theo Ngô Lương biết, Tào Chương kẹp giữa Tào Phi và Tào Thực bây giờ hẳn đã tám chín tuổi, và sử sách ghi lại Tào Chương trước tuổi nhược quán đã thích đánh hổ dữ, sức mạnh hơn người, chắc chắn không thể có dáng vẻ thư sinh mặt trắng như vậy. "Kính chào Biện phu nhân." Ánh mắt lướt qua mặt Tào Phi và Tào Thực, Ngô Lương tiến lên hành lễ với Biện phu nhân. "Hữu Tài cũng đến rồi.

Hai vợ chồng các con hình với bóng không rời, xem ra cuộc sống sau hôn nhân khá là thoải mái, như vậy ta cũng yên tâm rồi." Biện phu nhân bây giờ hẳn đã hơn ba mươi tuổi, trông vẫn còn phong vận.

Khi thấy Ngô Lương đi vào bên cạnh còn có Chân Mật và Bạch Tinh Tinh, trong mắt bà bất giác thoáng qua một tia ngạc nhiên, nhưng thấy Tào Nỉ dường như không để ý đến chuyện này, cũng không nói nhiều, dù sao thời đại này vốn là chế độ một chồng một vợ nhiều thiếp, mà chính bà cũng là thiếp, chỉ cần Tào Nỉ không có ý kiến, bà tự nhiên cũng sẽ không có ý kiến gì. "Đa tạ Biện phu nhân quan tâm." Ngô Lương cúi đầu thuận mắt nói.

Cùng lúc đó, khóe mắt hắn lại chú ý đến một hiện tượng không hay.

Hắn phát hiện ánh mắt của Tào Phi và Tào Thực dường như đều không đúng lắm.

Tào Thực có thể còn nhỏ tuổi nên không rõ ràng, nhưng mắt của

Tào Phi lại rõ ràng có chút đờ ra, cứ thế nhìn chằm chằm vào Chân Mật, hiện ra vẻ vô cùng nóng bỏng.

Chuyện này...

Ngô Lương thầm kêu không hay.

Nếu sớm biết Tào Phi và Tào Thực đều ở đây, hắn chắc chắn sẽ không để Chân Mật dễ dàng lộ diện.

Dù sao trong lịch sử, mối quan hệ giữa hai anh em này và Chân Mật rất mật thiết, và còn có một đoạn quá khứ không rõ ràng.

Đặc biệt là Tào Phi.

Đứa trẻ này không phải thứ gì tốt đẹp.

Rất nhiều người không biết tại sao Tào Phi mới bốn mươi tuổi đã qua đời.

Thực ra điều này không thể không liên quan đến sự hoang dâm vô độ của hắn, căn bệnh cuối cùng cướp đi mạng sống của hắn cũng liên quan đến điều này.

Tào lão bản tuy thích vợ người, nhưng dù sao vẫn có chừng mực và nguyên tắc.

Còn đứa trẻ này sau khi xưng đế liền quên hết tất cả.

Sau khi kế vị, hắn không chỉ sưu tầm mỹ nhân thiên hạ, thậm chí còn không tha cho những người vợ góa của Tào lão bản, đó đều là di nương của hắn a!

Đến nỗi sau khi Tào Phi đổ bệnh, mẹ đẻ là Biện phu nhân đến thăm, thấy những người vợ góa của Tào lão bản đều đang ở trong tẩm cung hầu hạ Tào Phi, liền cảm thấy hành vi của hắn vi phạm luân thường, mắng hắn là "loài chó chuột cũng không thèm ăn đồ thừa của mày, mày chết là đáng đời", sau này Tào Phi cuối cùng bệnh chết, Biện

phu nhân ngay cả đưa tang cũng không chịu đi, không muốn nhận người con trai này nữa, dù cho hắn là hoàng đế cao cao tại thượng.

Bây giờ Tào Phi nhìn thấy Chân Mật, ánh mắt lại nóng bỏng như vậy, Ngô Lương sao có thể không lo lắng?

Đứa trẻ này có thể bất chấp luân thường, ngay cả mẹ đẻ cũng mắng hắn ti tiện độc ác.

Bây giờ nhìn thấy Chân Mật mà trong lịch sử đã nhất kiến như cố, nhất định sẽ ghi nhớ trong lòng, trời mới biết sau này hắn sẽ làm gì để có được Chân Mật?

Lần này, Ngô Lương thực sự cảm thấy nguy cơ.

Hắn đột nhiên cảm thấy hai lần cứu Tào Ngang trước đó là đúng.

Vì lợi ích của chính mình, bất kể là Tào Ngang hay Tào Xung, hắn phải giữ lại một người, như vậy Tào Phi mới không có cơ hội trở thành Ngụy Văn Đế trong lịch sử, tự nhiên cũng không có khả năng vì muốn có được Chân Mật mà làm những chuyện bất lợi cho mình... "Người nhà cả, hà tất phải nói những lời khách sáo này." Biện phu nhân cười cười, lại nói, "Ở đây mới có một loại lụa màu khá hiếm, dùng loại vải này may y phục chắc sẽ không tệ.

Hai vợ chồng các con cũng xem thử đi, ta đã đặt vải xong rồi, không làm phiền sự yên tĩnh của hai vợ chồng nữa.

Thanh Hà, nếu rảnh rỗi thì về nhà chơi, di nương chuẩn bị cho con món bánh quế hoa con thích nhất.

Hữu Tài cũng đến nhé." "Đa tạ di nương, con cũng nhớ bánh quế hoa của di nương rồi, có thời gian rảnh nhất định sẽ về." Tào Nỉ cười hì hì nói. "Nhất định." Ngô Lương gật đầu. "Phi nhi, Thực nhi, chúng ta đi thôi." Biện phu nhân khẽ gật đầu, rồi nói với Tào Phi và Tào Thực đang đứng bên cạnh. "Nương thân bế." Tào Thực lập tức làm

nũng, giơ hai tay đòi bế. "A?" Tào Phi lại như bị giật mình tỉnh giấc, rất không tự nhiên dời ánh mắt khỏi người Chân Mật, đáp một tiếng "Ờ".

Hai ngày sau, Phường Nhân Quân lên đường như đã hẹn.

Lần này ngoài những thành viên cốt cán, Ngô Lương còn mang theo năm mươi binh sĩ Phường Nhân Quân, bởi vì lúc trước khi rời khỏi mộ Tề Ai công, Ngô Lương đã cho người bịt kín lối vào, lần này quay lại chốn cũ chắc chắn sẽ có một số việc cần dùng sức.

Ngoài ra, Tào Nỉ cũng tham gia.

Nàng đã sớm muốn đi cùng Ngô Lương, tiếc là trước đây thân là khuê nữ chưa xuất giá, dù là Tào lão bản hay Đinh phu nhân cũng quyết không cho phép, e rằng truyền ra tin đồn không hay làm hỏng danh tiếng.

Bây giờ nàng đã gả cho Ngô Lương làm vợ, đi theo phu quân của mình tất nhiên là danh chính ngôn thuận.

Hơn nữa, nàng cũng sớm nghe Ngô Lương kể chuyện của Văn Nhân Chiêu, lại càng biết Ngô Lương còn có một người con trai ở Lạc An quốc, lần này cũng là lấy thân phận dì ghẻ đến thăm đứa con trai hờ này.

Ngô Lương cũng không từ chối.

Giờ đây hai người đã là vợ chồng, chuyện của mình sớm muộn gì Tào Nỉ cũng sẽ biết, vì vậy chẳng có gì phải né tránh, huống hồ Tào Nỉ hiện tại rất hiểu lễ nghĩa, xem ra cũng sẽ không giở thói tiểu thư trên đường đi.

Thế là đoàn người cùng đội thương buôn của Tào thị diêm hành rời khỏi Trần Lưu.

Đội thương buôn của Tào thị diêm hành bây giờ đã xưa đâu bằng

nay, không chỉ mang bối cảnh quan phương của Tào lão bản, mà còn được ông ta ủy quyền chiêu mộ binh lính bảo vệ.

Tuy số lượng binh mã này không nhiều, nhưng đã đủ để trấn áp những toán giặc có thể xuất hiện dọc đường, việc đi lại giữa hai nơi hiếm khi xảy ra sự cố.

Cứ như vậy, chỉ sau hơn hai mươi ngày, Ngô Lương và mọi người đã thuận lợi đến được đích.

Đứng dưới cổng thành quận, Ngô Lương bất giác lại nhớ về chuyện cũ, khi xưa đứng trên cổng thành đấu trí đấu dũng với Thọ Tào Đạo, lúc đó Văn Nhân Chiêu còn tặng cho hắn một bộ tử đồng tỏa tử giáp, từ đó bộ giáp này liền mặc trên người hắn.

Nói ra, Văn Nhân Chiêu quả thật là một người rất thú vị.

Nhớ lại lần đầu gặp mặt, Văn Nhân Chiêu mặc một bộ bạch bào trắng không nhiễm bụi trần, cứ thế theo dây thừng trượt xuống trước mắt hắn, lúc đó Ngô Lương suýt chút nữa đã coi nàng là bạch y nữ hiệp phi thân lên xuống.

Nhưng sự thật là, sau khi trượt xuống như vậy, bạch bào của Văn Nhân Chiêu đã đen một mảng lớn, nàng đứng đó dùng tay lau hồi lâu không những không sạch, ngược lại càng lau càng loang, vết bẩn dính đầy khắp nơi. "Tiên tử..." Ngô Lương nhớ lúc đó mình đã gọi nàng như vậy, Văn Nhân Chiêu dường như cũng rất thích cách xưng hô này, vì vậy thái độ sau đó đối với hắn đã tốt hơn một chút.

Nghĩ đến những điều này, khóe miệng Ngô Lương bất giác cong lên. ...

Trong một kho muối trong thành. "Vương chủ sự, lần này tổng cộng là bốn vạn cân muối biển, ta đã lệnh cho người kiểm tra từng khâu, đảm bảo toàn bộ đều là muối biển chất lượng tốt, ngài tự mình

kiểm kê xong là có thể cho chất lên xe." Văn Nhân Chiêu mặc một bộ y phục giản dị, tay cầm một cuốn sổ sách, nói với chủ sự đội buôn một cách rất tháo vát. "Muối biển mà Văn Nhân phu nhân cung cấp cho diêm hành xưa nay luôn đảm bảo chất lượng và số lượng, cần gì phải kiểm lại, ta cứ cho người chất lên xe là được." Chủ sự đội buôn liền cười nói.

Chương 811

"Việc nào ra việc đó, nếu Vương chủ sự không đi kiểm kê, sau này có sai sót gì ta sẽ không nhận đâu." Văn Nhân Chiêu cũng cười nhạt đáp. "Văn Nhân phu nhân nói đùa rồi, ta không tin người khác chứ sao lại không tin ngài được?" Chủ sự đội buôn tiếp tục cười ha hả, rồi quay người hét ra ngoài kho muối: "Người bên ngoài còn đợi gì nữa, còn không mau vào chất muối?" Vừa dứt lời, lập tức có một nhóm người từ bên hông cửa kho đi ra.

Đa số mọi người đều xách bao gai đi thẳng đến núi muối trong kho để làm việc, chỉ có một người lại ung dung đi qua chủ sự đội buôn, đến trước mặt Văn Nhân Chiêu rồi lặng lẽ đứng đó. "?" Cảm thấy có người đứng ở một khoảng cách và vị trí không thích hợp, Văn Nhân Chiêu chau mày, khó hiểu ngẩng đầu nhìn người đó.

Vừa nhìn một cái. "!" Thân thể Văn Nhân Chiêu lập tức cứng đờ, đôi đồng tử bắt đầu co lại không ngừng. "Doãn Gia, đã lâu không gặp." Doãn Gia chính là tự của Văn Nhân Chiêu, người đến gọi hai chữ này, trên mặt hiện lên nụ cười đểu quen thuộc. "..." Thân thể Văn Nhân Chiêu khẽ run lên, một tầng hơi nước lập tức phủ lên đôi mắt.

Biết bao đêm vắng, khi nàng dỗ con ngủ say, nhìn vào đôi mày khoé mắt của đứa trẻ, trong đầu nàng lại bất giác hiện lên hình bóng người này, nhớ đến gương mặt này, nhớ đến nụ cười đểu đặc trưng trên gương mặt ấy.

Có lúc nàng thậm chí còn hối hận, hối hận vì sao ban đầu mình lại tỏ ra mạnh mẽ, vì sao không cùng hắn ra đi, sống những ngày tháng tương phu giáo tử, vui vẻ hoà thuận.

Nhưng khi tỉnh dậy vào ngày hôm sau, nàng lại trở về là người

phụ nữ độc lập và kiên cường, vứt bỏ hết những suy nghĩ vớ vẩn đó ra sau đầu, tiếp tục làm những việc nàng cho là phải làm cho Văn Nhân gia.

Nàng đã nghĩ rằng người này sẽ không bao giờ đến gặp nàng nữa.

Nhưng nàng không trách hắn.

Nàng từng nói rõ với hắn, nàng mang thai cốt nhục của hắn chỉ là để lợi dụng hắn, vì chỉ cần có đứa con này, chỉ cần Tào lão bản không đổ, Ngô Lương không đổ, người trong tộc sẽ không thể không nể mặt nàng, không thể không cho nàng chút thể diện, và địa vị của nàng trong tộc sẽ luôn ổn định.

Hắn dường như cũng ngầm chấp nhận mối quan hệ lợi dụng và bị lợi dụng, đôi bên cùng có lợi này.

Vì vậy, hơn hai năm sau đó, hắn chưa từng đến Lạc An quốc lần nào, dù cho đội buôn của Tào thị diêm hành mỗi tháng đều đi về một chuyến, hắn cũng chưa từng gửi một lời nhắn nào, dường như đã hoàn toàn quên mất nàng.

Tuy nhiên, chỉ mới qua hai giây. "Ngươi đã đến." Sau khi hít một hơi, tầng hơi nước trên mắt Văn Nhân Chiêu đã nhanh chóng tan biến, rồi nàng thi lễ với người trước mặt với vẻ mặt như thường, bình tĩnh nói: "Ngô...

Thái sử đến Lạc An quốc công cán sao cũng không báo trước một tiếng, để Văn Nhân gia còn chuẩn bị trước đón gió tẩy trần, làm tròn bổn phận chủ nhà, nếu không để người ngoài nghe được, lại nói Văn Nhân gia không biết lễ số." Có thể gọi chính xác chức quan hiện tại của Ngô Lương, đủ thấy Văn Nhân Chiêu thực ra vẫn luôn quan tâm đến tin tức của hắn. "Công cán gì đâu, ta đặc biệt đến thăm nàng và con." Ngô Lương vẫn cười đểu, lời nói trong miệng giống hệt gã đàn ông tồi mặc quần vào là không nhận người quen, đến khi có việc cần

lại quay về ngon ngọt dỗ dành. "Tiểu nữ tử tài đức gì mà lại được Ngô thái sử ưu ái đến vậy, điều này khiến tiểu nữ tử vô cùng hoàng khủng." Văn Nhân Chiêu vẫn giữ giọng điệu lạnh lùng, cự tuyệt người khác ngàn dặm. "Doãn Gia..." Ngô Lương biết rõ Văn Nhân Chiêu oán hận mình là chuyện thường tình, bèn mặt dày định nói thêm gì đó.

Văn Nhân Chiêu lại cắt ngang, u uất nói: "Khi xưa lợi dụng ta thì gọi ta là tiên tử, bây giờ ta đã thành người cũ, liền gọi ta là Doãn Gia, Ngô thái sử phân biệt thật rõ ràng." "He he, tiên tử, gọi một tiếng tiên tử, nàng chính là tiên tử cả đời của ta." Ngô Lương lập tức hiểu ra, trong lòng vui mừng, vội vàng đổi cách xưng hô theo ý của Văn Nhân Chiêu. "Cái này..." Chủ sự đội buôn bên cạnh cũng là người tinh ranh, thấy nội dung cuộc nói chuyện của hai người đã dần vượt ra khỏi phạm vi mình có thể nghe, liền cười gượng, nói một câu "Tiểu nhân có việc xin cáo lui trước" rồi rất biết điều chạy đi giám sát đội buôn vận chuyển muối.

Lúc này, vành tai Văn Nhân Chiêu cũng ửng lên một vệt hồng khó nhận ra, nhưng vẫn nghiêm mặt liếc Ngô Lương một cái, rồi mới bực bội nói: "Đây không phải là nơi nói chuyện, theo ta." Nói xong nàng liền xoay người rời khỏi kho muối, đi thẳng đến một căn nhà ngang ở phía tây kho muối.

Ngô Lương đi theo sau.

Vừa vào phòng đã ngửi thấy một mùi hương thanh nhã, bên trong bài trí khá đơn giản nhưng trông rất trang nhã, ngoài những đồ dùng hàng ngày, còn có một chiếc giường được trải ngay ngắn.

Mà trên giá áo cạnh giường, còn treo vài bộ y phục nữ, là phong cách ăn mặc của Văn Nhân Chiêu.

Nếu không lầm, đây hẳn là phòng làm việc mà Văn Nhân Chiêu

đặt ở đây, không chỉ có thể xem sổ sách, mà khi mệt cũng có thể nghỉ ngơi.

Đang nghĩ như vậy. "Cạch!" Then cửa sau lưng đã được cài lại.

Ngô Lương quay đầu nhìn, thấy Văn Nhân Chiêu đã bước đến chỗ hắn với vẻ mặt giận dữ, rồi không đợi hắn phản ứng, một nắm đấm nhỏ đã đấm vào ngực hắn: "Ngươi, tên phụ bạc này, cuối cùng cũng nhớ đến thăm mẹ con ta rồi à!

Ái da!" Kết quả người kêu đau lại là Văn Nhân Chiêu.

Vì Ngô Lương lúc này đang mặc bộ tử đồng tỏa tử giáp mà Văn Nhân Chiêu tặng năm xưa, và cú đấm của nàng vừa hay trúng vào tấm hộ tâm kính trên ngực áo giáp. "Tiên tử, nàng không sao chứ, mau để ta xem." Bây giờ chính là lúc để thể hiện, Ngô Lương nhân cơ hội nắm lấy bàn tay ngọc của Văn Nhân Chiêu rồi xoa nhẹ.

Lúc này, trên mặt Văn Nhân Chiêu đột nhiên chảy xuống hai hàng lệ, không biết là vì đau hay vì lý do nào khác, miệng lại hờn dỗi nói: "Ngươi đến gặp ta sao còn phải mặc áo giáp, lẽ nào ta còn có thể hại ngươi sao?" "Tiên tử không biết đó thôi." Ngô Lương kéo cổ áo ra, để lộ bộ tử đồng tỏa tử giáp bên trong, hùng hồn nói: "Từ khi được tiên tử ban tặng, ta lúc nào cũng mặc nó trên người, ngay cả lúc ngủ cũng chưa từng cởi ra, chỉ có như vậy mới có thể xua đi nỗi nhớ mong tiên tử trong lòng, nếu không khó mà ngủ được." "Dẻo mỏ dẻo miệng, ngươi nghĩ ta sẽ tin sao?" Văn Nhân Chiêu liếc xéo. "Lời này phát ra từ tận đáy lòng, sao nàng lại không tin." Ngô Lương nói với vẻ mặt chân thành. "Sợ là phát ra từ lòng lang dạ sói thì có?

Lẽ nào khi ngươi động phòng với nữ tử khác cũng mặc áo giáp sao?" Văn Nhân Chiêu hỏi. "Ta..." Ngô Lương lập tức bị câu hỏi hóc búa này làm cho cứng họng. "Ta biết ngay mà, kẻ vô lại như ngươi, hai năm nay chắc lại lừa gạt không biết bao nhiêu nữ tử rồi, mấy hôm

trước ta còn nghe nói Tào Mạnh Đức còn gả con gái lớn cho ngươi, Ngô thái sử của ta ơi, ngươi thật là diễm phúc không cạn mà." Văn Nhân Chiêu khịt mũi nói. "He he, tiên tử quá khen rồi." Ngô Lương mặt dày cười nói. "Ta lại mong chức quan của ngươi càng cao càng tốt, làm con rể Tào Mạnh Đức càng tốt, như vậy cuộc sống của ta và Tật nhi cũng sẽ càng thêm yên ổn." Văn Nhân Chiêu nói với vẻ không quan tâm. "Nàng đặt tên con là Tật nhi à?" Ngô Lương hỏi. "Sao nào?

Ngươi vô lương tâm thì mặc kệ, nhưng nó không thể vô lương tâm được.

Ta chỉ mong nó cả đời không bệnh không tật, vì vậy đặt tên nó là Ngô Tật." Văn Nhân Chiêu nói. "Tên hay, không hổ là tiên tử, trình độ quả nhiên khác biệt." Ngô Lương gật đầu nói. "Lần này ngươi đến rốt cuộc là vì chuyện gì?" Văn Nhân Chiêu lại hỏi, thấy khóe miệng Ngô Lương vừa nhếch lên định mở lời, Văn Nhân Chiêu như đã đoán được hắn sẽ nói gì, liền cắt ngang: "Đừng nói là đặc biệt đến thăm ta và Tật nhi, hai năm nay ngươi không đến, bây giờ nói những lời này ta cũng không tin đâu, hãy nói điều gì đó mà ta tin được đi." "Nhưng ta thật sự đặc biệt đến thăm nàng và Tật nhi..." Ngô Lương cười gượng, đối mặt với đôi mày chau lại của Văn Nhân Chiêu rồi nói tiếp: "Gần đây Tào Mạnh Đức và Viên Bản Sơ đang gươm súng sẵn sàng, đại chiến e là sắp nổ ra, mà con trai Viên Bản Sơ là Viên Đàm cũng đang hoạt động ở quận Thanh Hà, những tin tức này nàng có nghe qua không?" "Gần đây quả thật có những lời đồn như vậy, nghe nói Viên Đàm có ý đồ tấn công Thanh Châu." Văn Nhân Chiêu khẽ gật đầu, "Ta còn nghe nói hiện nay một số sĩ tộc môn phiệt ở quận Bình Nguyên, Tế Nam quốc và Tề quốc đã có động thái, những nhà vốn có giao tình với Viên Bản Sơ đã bí mật cử người đến quận Thanh Hà để bày tỏ thiện ý với Viên Đàm, còn một số sĩ tộc môn phiệt không mấy hòa hợp với Viên thị thì đã bắt đầu di dời về phía nam, tránh bị cuốn vào cuộc chiến

loạn này." Ba quận Bình Nguyên, Tế Nam và Tề quốc nằm ở phía tây và phía nam của Lạc An quốc, vừa hay bao bọc Lạc An quốc ở giữa, vì vậy nếu Viên Đàm tấn công Thanh Châu, Lạc An quốc tuy không phải là nơi đầu tiên bị tấn công, nhưng cũng là một trong những mục tiêu sớm nhất.

Thế là Ngô Lương liền hỏi: "Các sĩ tộc môn phiệt ở Lạc An quốc thì sao?

Có động thái gì không?" "Mấy năm trước khi Thọ Tào Đạo hoành hành ở Lạc An quốc, những sĩ tộc môn phiệt có tên tuổi đã chạy gần hết rồi, sau này ngươi dẹp yên Thọ Tào Đạo, Văn Nhân gia ta liền một mình một cõi ở Lạc An quốc, nếu Lạc An quốc có động thái gì, cũng chỉ xem Văn Nhân gia có động thái gì, những người khác không thể gây ra sóng gió gì." Văn Nhân Chiêu dùng giọng điệu dịu dàng nói ra những lời đầy bá khí. "Vậy đối với chuyện này, nàng có suy nghĩ gì?" Ngô Lương hỏi. "Ta tuy không có bằng chứng, nhưng cũng không thể loại trừ khả năng đã có người trong Văn Nhân gia ngầm liên lạc với Viên Đàm.

Một khi Viên Đàm dẫn quân chiếm Lạc An quốc, Tào Mạnh Đức và ngươi sẽ không còn có thể gây uy hiếp, Văn Nhân gia cũng không thể dựa vào Tào thị diêm hành để kiếm lời, vậy thì ta coi như mất đi con bài tẩy, nếu trong tộc có người liên hợp với Viên Đàm nhân cơ hội gây sự...

Ta thì không sao, chỉ sợ Tật nhi cũng sẽ bị liên lụy." Văn Nhân Chiêu lộ vẻ ưu tư. "Đây chính là lý do ta đến lần này." Ngô Lương nhân cơ hội nói, "Ta biết tính cách của nàng, nếu để người khác đến khuyên, nàng chắc chắn sẽ không nghe, vì vậy ta mới đích thân đến, ta có một ý tưởng có lẽ có thể hóa giải chuyện này, nàng hãy cân nhắc xem." "Ừm, ngươi nói đi." Văn Nhân Chiêu làm ra vẻ lắng nghe. "Tẩu vi thượng sách." Ngô Lương nói, "Nàng nếu muốn bảo toàn Văn Nhân

gia, tốt nhất cũng nên sớm di dời Văn Nhân gia đến địa phận Duyện Châu.

Hai năm nay Văn Nhân gia kinh doanh muối chắc đã tích góp được không ít gia sản, sau khi đến Duyện Châu đủ để sống mấy năm không lo cơm áo.

Và ta có thể nói rõ cho nàng biết, Viên Bản Sơ chắc chắn không phải là đối thủ của Tào Mạnh Đức, một khi khai chiến rất nhanh sẽ phân thắng bại, đến lúc đó dù Viên Đàm có chiếm được Thanh Châu cũng không thể không rút lui, sau đó sẽ không còn biến động nữa.

Đến lúc đó nếu Văn Nhân gia muốn quay lại, bất cứ lúc nào cũng có thể quay lại, tiếp tục an cư lạc nghiệp ở Lạc An quốc." Ngô Lương đây là đang tiết lộ trước lịch sử cho Văn Nhân Chiêu.

Tuy nhiên, Văn Nhân Chiêu nghe vậy lại khó hiểu hỏi: "Sao ngươi biết Viên Bản Sơ không phải là đối thủ của Tào Mạnh Đức?

Sao ta lại nghe nói Viên Bản Sơ có mấy chục vạn quân, còn Tào Mạnh Đức tuy bây giờ thanh thế không nhỏ, nhưng so với Viên Bản Sơ vẫn còn kém xa, e rằng nếu khai chiến, Tào Mạnh Đức lành ít dữ nhiều." "Nàng cứ nghe ta là được, một khi khai chiến Viên Bản Sơ tất bại." Ngô Lương nói với vẻ mặt trịnh trọng, thấy Văn Nhân Chiêu vẫn còn chút nghi ngờ, liền giải thích thêm: "Ta có được ngày hôm nay đều nhờ vào kê thuật do tổ tiên truyền lại, thường có thể chiếm được tiên cơ vào những thời khắc quan trọng, lần này cũng vậy, ta đã nhìn thấy rõ kết cục của trận chiến này, tin ta đi, tuyệt đối không sai." "Ta tuy nguyện ý tin ngươi, nhưng di dời cả tộc không phải là chuyện nhỏ, nếu trong tộc có người cực lực phản đối, đến lúc đó chắc chắn sẽ náo loạn không thể giải quyết, nhẹ thì có người nhân cơ hội gây loạn, nặng thì Văn Nhân gia sẽ phải phân gia từ đây." Văn Nhân Chiêu chau mày nói. "Nàng có biết Tuân Úc không?" Ngô Lương đột nhiên

hỏi sang chuyện khác. "Có nghe qua, ngươi muốn nói gì?" Văn Nhân Chiêu hỏi lại. "Năm đó Đổng Trác tự lập làm tướng quốc, thao túng triều chính, Tuân Úc từ quan về quê, khuyên nhủ tộc nhân và phụ lão ở quê nhà rằng 'Dĩnh Xuyên là đất tứ chiến, nếu thiên hạ có biến, sẽ thường xuyên bị xâm lược, nên sớm rời đi, không thể ở lâu'.

Nhưng người làng của Tuân Úc không nghe lời khuyên, cuối cùng Tuân Úc đành phải phân gia với họ, một mình đưa một bộ phận tông tộc rời khỏi Dĩnh Xuyên để lánh nạn." Ngô Lương nói, "Sau đó Đổng Trác quả nhiên phái binh cướp bóc các nơi, đến Dĩnh Xuyên, Trần Lưu rồi mới quay về.

Tộc nhân và người làng của Tuân Úc đa số đều chết trong chiến loạn, cũng chính vì Tuân Úc đủ quả quyết, mới giữ được một mạch truyền thừa cho tông tộc, nếu không e rằng đã gặp họa diệt tộc...

Rất nhiều chuyện trên đời đều như vậy, lời hay khó khuyên con quỷ muốn chết, huống hồ nàng vừa cũng nói, những kẻ cực lực phản đối nàng, tám phần đã ngầm qua lại với Viên Đàm.

Một khi Viên Đàm chiếm Thanh Châu, những người đó nhất định sẽ nhân cơ hội gây sự, nàng và Tật nhi nếu còn ở lại đây, tình cảnh chắc chắn sẽ rất nguy hiểm.

Và khi Viên Bản Sơ bại trận dưới tay Tào Mạnh Đức, Viên Đàm không thể không rút khỏi Thanh Châu, Tào Mạnh Đức quay trở lại rất có thể cũng sẽ thanh toán Văn Nhân gia, nàng càng nên sớm vạch rõ ranh giới với họ, như vậy ít nhất có thể giữ lại một mạch truyền thừa cho Văn Nhân gia." "..." Nghe lời Ngô Lương nói, Văn Nhân Chiêu rơi vào trầm ngâm.

Nàng tuy biết trong tộc thực ra vẫn luôn có một bộ phận ngoan cố bất mãn với nàng, người "con gái bất hiếu" này, thậm chí có người còn ngấm ngầm giở trò sau lưng.

Nhưng xuất phát từ tinh thần trách nhiệm với tông tộc, nàng vẫn có thể bỏ qua những chuyện này để cầu đồng tồn dị.

Chỉ là đến bây giờ, đã đến thời khắc liên quan đến sự sinh tử tồn vong của Văn Nhân gia, nàng không thể không đưa ra lựa chọn.

Nàng thực ra không phải là người do dự thiếu quyết đoán, mà là một nữ cường nhân độc lập, nếu không trước đây sao có thể hạ quyết tâm mềm dẻo giam lỏng cả cha mình để chống lại "Thọ Tào Đạo"?

Nhưng dù là nữ cường nhân, gặp phải người đàn ông mình ngưỡng mộ cũng có lúc mù quáng.

Văn Nhân Chiêu tuy không muốn thừa nhận, nhưng nàng đối với Ngô Lương có một sự sùng bái mù quáng.

Giống như bây giờ, nếu là người khác nói với nàng rằng hắn thông qua kê thuật nhìn ra Tào Tháo và Viên Thiệu tất có một trận chiến, và trận chiến này Viên Thiệu tất sẽ bại dưới tay Tào Tháo, người có binh lực rõ ràng yếu thế hơn, khuyên nàng đưa cả Văn Nhân gia di dời đến Duyện Châu, nàng tuyệt đối không thể dễ dàng tin tưởng, di dời cả tộc là đại sự liên quan đến vận mệnh của cả gia tộc.

Nhưng Ngô Lương nói ra, nàng lại chỉ hỏi một câu rồi không nhắc lại nữa, trực tiếp bắt đầu suy nghĩ về những khó khăn sẽ gặp phải khi di dời cả tộc, đây không phải là mù quáng thì là gì?

Một lát sau. "Chuyện này cần phải bàn bạc kỹ lưỡng, sau khi ta trở về sẽ bàn với phụ thân trước, xem ý ông ấy thế nào rồi nói sau." Văn Nhân Chiêu nghiêm túc nói, "Nếu ông ấy không nghe khuyên, hoặc có ai đó cực lực phản đối, ta sẽ công khai trưng cầu ý kiến của mọi người trong tộc.

Ai muốn đi Duyện Châu thì có thể đi theo ta, ai không muốn đi ta cũng không ép buộc.

Chương 812

Như vậy cũng là chia ra đặt cược, bất luận trận chiến này Tào Mạnh Đức thắng hay Viên Thiệu thắng, Văn Nhân gia đều sẽ có một bộ phận tộc nhân có thể được bảo toàn trong cuộc chiến loạn này, ngươi thấy thế nào?" "Đặt trứng vào hai giỏ, như vậy Văn Nhân gia sẽ ở vào thế bất bại, ý tưởng này không tồi." Ngô Lương nghe vậy tán thưởng gật đầu. "Vậy nếu ta dẫn một bộ phận tộc nhân đến Duyện Châu, ngươi định sắp xếp cho chúng ta thế nào?" Văn Nhân Chiêu lại hỏi. "Ta bây giờ đã được phong hầu, toàn bộ Dung Khâu đều là đất thuộc của ta, dưới trướng còn có mấy nghìn thực ấp, đến lúc đó nàng và tộc nhân cứ an gia ở Dung Khâu, nàng, ta và Tật nhi cũng có thể thường xuyên gặp mặt." Ngô Lương cười nói. "Những chuyện này còn dễ nói, chỉ sợ lúc phân gia sẽ xảy ra xung đột, đến lúc đó e rằng còn cần ngươi đến giúp ta trấn áp tình hình." Văn Nhân Chiêu lại nói. "Hai năm trước khi ta đến Lạc An quốc, Văn Nhân gia đã thu không đủ chi, hai năm nay nhờ nàng kinh doanh muối, mới khiến Văn Nhân gia khởi tử hồi sinh." Ánh mắt Ngô Lương trở nên lạnh lùng, nói: "Vì vậy nếu muốn ta trấn áp, ta sẽ phải tính toán kỹ lưỡng với họ, tất cả những gì Văn Nhân gia có bây giờ đều nên do nàng mang đi, có gì mà phải phân chia.

Còn những kẻ nhảy nhót hung hăng, ta tự có thủ đoạn thu thập chúng, chỉ khiến chúng khóc không ra nước mắt." "Không được, họ dù sao cũng là tộc nhân của ta, vẫn nên cho họ một con đường sống.

Như vậy ta dù có phân gia với họ, cũng không còn gì vướng bận." Văn Nhân Chiêu vội vàng nói. "Vậy thì phải xem họ có biết điều hay không." Ngô Lương nói, nhưng thấy Văn Nhân Chiêu lộ vẻ lo lắng, dường như có chút hối hận vì đã kéo Ngô Lương vào chuyện này,

giọng điệu mới dịu đi một chút, "Yên tâm đi, ta tự có chừng mực, dọa dẫm họ một chút thôi, sẽ không thực sự động tay động chân đâu.

Huống hồ năm đó họ có thể bị Thọ Tào Đạo khống chế, chắc chắn cũng không có gan làm càn trước mặt ta." "Ừm..." Văn Nhân Chiêu khẽ gật đầu, nhưng ánh mắt dần trở nên sắc bén, đột nhiên đẩy mạnh vào ngực Ngô Lương.

Ngô Lương không đề phòng, lảo đảo lùi lại mấy bước rồi ngã xuống chiếc giường phía sau, còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, đã thấy Văn Nhân Chiêu lao tới như tên bắn, áp sát lên người hắn: "Đừng động, hai năm nay ngươi nợ ta rất nhiều, cũng đến lúc phải trả lại cả vốn lẫn lời rồi!" ...

Ngô Lương căn bản chưa chuẩn bị tâm lý để làm cha, cũng không phải là người thích trẻ con.

Ban đầu hắn còn nghĩ rằng khi gặp đứa con trai mà hai năm nay chưa từng chăm sóc một ngày nào sẽ cảm thấy lúng túng, nhưng sự thật lại không phải vậy.

Khi hắn tận mắt nhìn thấy tiểu tử này, trái tim lập tức tan chảy, ôm đứa trẻ này mà yêu không nỡ buông tay, chỉ hận không thể ngậm vào miệng mà bảo bọc. "Ta chưa từng thấy Hữu Tài ca ca nhìn ai với dáng vẻ như thế này..." Nhìn Ngô Lương đang "vui như được làm cha", Gia Cát Lượng lẩm bẩm như thể không nhận ra người trước mặt. "Không sai, ngươi xem ánh mắt của hắn kìa, không có một chút thành phần diễn kịch nào, toàn bộ đều là tình thương sâu đậm của người cha." Vu Cát cũng vuốt râu gật đầu nói bên cạnh. "Hai vị tỷ tỷ..." Tào Nỉ kéo tay Chân Mật và Bạch Tinh Tinh ở hai bên, hạ thấp giọng nói: "Các tỷ xem dáng vẻ của quân tử kìa, ta đột nhiên cảm thấy địa vị của chúng ta trong nhà đang bị uy hiếp nghiêm trọng.

Các tỷ nói xem chúng ta có phải cũng nên cố gắng hơn, mau chóng

sinh cho quân tử mấy người con trai mới có thể được quân tử sủng ái không?" "Không cần lo lắng, dù sao đi nữa, kể cả bây giờ ngươi lập tức sinh con, vị trí con trưởng cũng không còn nữa rồi." Chân Mật liếc xéo nói. "Vậy phải làm sao đây?" Tào Nỉ lập tức buồn bã. "Nỉ nhi muội muội yên tâm đi, Ngô Hữu Tài không phải là loại người có mới nới cũ đâu.

Hắn không những không có mới nới cũ, mà e rằng trong lòng còn đang nghĩ cách thuyết phục chúng ta thỏa mãn ý đồ hưởng tề nhân chi phúc của hắn ấy chứ." Bạch Tinh Tinh thì khinh bỉ nói bên cạnh. "Ai da, Bạch tỷ tỷ tỷ đang nói gì vậy, sao muội chẳng hiểu gì cả!" Tào Nỉ lập tức làm ra vẻ e thẹn, uốn éo người nói một cách õng ẹo. "Đừng giả vờ nữa được không?" Chân Mật đưa tay nhéo vào eo nàng một cái. "Ái da!" Tào Nỉ bị nhột né ra, nhưng rất nhanh lại sáp lại, đảo mắt rồi dùng giọng còn thấp hơn, nháy mắt hỏi: "Hai vị tỷ tỷ, các tỷ hiểu rõ suy nghĩ của quân tử như vậy, có phải đã thử qua rồi không, có vui không?" "Không có." "Vui." Bạch Tinh Tinh và Chân Mật đưa ra hai câu trả lời khác nhau, sau đó Bạch Tinh Tinh liền nhìn đi nơi khác không nói nữa, còn Chân Mật thì vẫy tay bảo Tào Nỉ lại gần hơn, ghé tai nói: "Bạch tỷ tỷ của muội da mặt mỏng, muội cũng đừng hỏi nhiều, đến lúc đó muội sẽ biết tỷ ấy lợi hại thế nào..." "Ồ ——" Tào Nỉ cố ý kéo dài tiếng "Ồ".

Quay đầu lại nhìn Ngô Lương và Văn Nhân Chiêu bên cạnh, Tào Nỉ lại cúi đầu nhìn bộ ngực phẳng lì của mình, thở dài nói: "Không thể không nói, ánh mắt của quân tử quả thực rất sắc bén, vị Văn Nhân tỷ tỷ này cũng là một mỹ nhân hiếm có, ngay cả ta nhìn thấy cũng có chút rung động.

Chân tỷ tỷ, phụ nữ sau khi sinh con đều có thân hình lồi lõm quyến rũ như vậy sao?" Chân Mật đã không thèm để ý đến nàng nữa, thướt tha đi đến bên cạnh Ngô Lương, hào phóng nói: "Quân tử, đứa trẻ này

sinh ra thật là tinh xảo, có thể cho thiếp thân bế một chút không." "Ha ha ha, lại đây, cẩn thận một chút." Nhìn đôi mày khóe mắt của đứa trẻ giống hệt mình, Ngô Lương cười không khép được miệng, cẩn thận giao đứa trẻ vào lòng Chân Mật.

Đây là một cảm giác mà Ngô Lương chưa từng trải qua.

Thật kỳ diệu. ...

Vào lúc Văn Nhân Chiêu xử lý việc gia tộc, Phường Nhân Quân cũng đã âm thầm bắt đầu công việc.

Khu di chỉ đó lại một lần nữa bị phong tỏa, để che mắt người đời, Phường Nhân Quân chỉ tiến hành khai quật vào ban đêm.

Tuy nhiên, lần thứ hai đến đây, Phường Nhân Quân đã quen đường quen lối, chỉ mất hai đêm, lối vào mộ Tề Ai công đã hoàn toàn hiện ra trước mắt Ngô Lương và mọi người.

Ngô Lương tự nhiên cũng không do dự gì, lập tức dẫn theo một nhóm nòng cốt của Phường Nhân Quân đi vào.

Vẫn là bậc thang đá quen thuộc, vẫn là mộ chí quen thuộc, đi qua hai hàng tượng gỗ, xuyên qua dũng đạo hẹp dài, họ rất nhanh đã đến đại sảnh chứa đầy mâu tử phần.

Trong đại sảnh vẫn còn thấy cảnh tượng rất nhiều mâu tử phần bị lật đổ, chất lỏng chảy ra lúc trước đã để lại những vết loang lổ trên mặt đất, đồng thời vẫn tỏa ra mùi tanh hôi nồng nặc.

Còn những con đẳng trùng suýt chút nữa đã giữ chân họ lại đây vĩnh viễn, thì đã sớm không còn tung tích. "Kiểm tra xem ở đây còn mâu tử phần nào nguyên vẹn không." Ngô Lương nói với mọi người.

Mâu tử phần nguyên vẹn sẽ có thi thể nguyên vẹn, mà trong thi thể sẽ có đẳng trùng đang ngủ đông hoặc trứng trùng, đây chính là thứ mà Ngô Lương tìm kiếm trong chuyến đi này.

Hắn biết thủ đoạn nuôi dưỡng đằng trùng cực kỳ tàn nhẫn, và hắn quyết không làm chuyện đó.

Nhưng nếu có đằng trùng sẵn có để dùng, hắn cũng không ngại dùng thử. "Vâng." Mọi người nghe vậy đã hơi tản ra, nhìn về các hướng khác nhau. "Nỉ nhi, nàng đừng đi lung tung, cứ đi sát bên cạnh ta là được." Ngô Lương lại gọi Tào Nỉ, người cũng muốn đi cùng mọi người, lại dặn dò.

Thực ra lần này Ngô Lương vốn không định đưa Tào Nỉ vào đây, e rằng vị thiên kim đại tiểu thư này nhìn thấy cảnh tượng kinh khủng gì đó sẽ gặp ác mộng, nhưng cô nương này cứ nhất quyết rằng nơi nào Chân Mật và Bạch Tinh Tinh đi được thì nàng cũng phải đi, Ngô Lương đành miễn cưỡng đồng ý. "Vâng." Lần đầu tiên vào cổ mộ, Tào Nỉ cũng có chút căng thẳng, sao dám tự ý hành động, liền ngoan ngoãn gật đầu.

Cứ như vậy, họ tìm kiếm kỹ lưỡng một vòng trong đại sảnh.

Kết quả lại khiến Ngô Lương thất vọng, tất cả mâu tử phần ở đây đều đã sụp đổ, thứ còn có thể tìm thấy bây giờ chỉ là những cái xác rỗng hình người bị đá đè lên, không có tung tích của đằng trùng. "Xem ra chỉ có thể đến đó xem thử." Ngô Lương đưa tay chỉ về phía một con dũng đạo ở bên hông đại sảnh, dẫn vào sâu hơn.

Con dũng đạo này lần trước đến, Ngô Lương chỉ thăm dò được một nửa, chưa đi đến cuối, vì trong đó dùng xích sắt treo ngược rất nhiều thi thể phụ nữ mang thai đang ấp trứng đằng trùng.

Khi đó, Ngô Lương và mọi người nhìn thấy những thi thể này đã cảm thấy lạnh sống lưng, cộng thêm phía sau còn có một ấu trùng đằng trùng chưa thành hình gây rối, để tránh rơi vào tình thế trước sau đều có địch, Ngô Lương không thể không chọn lui ra ngoài.

Mà theo lời Vu Cát, bản thân đằng trùng không có độc tính, cũng

không có khả năng quậy phá trong cơ thể người sống.

Vì vậy, người thi thuật phải tìm rất nhiều phụ nữ, dùng thủ đoạn không ai biết để khiến những phụ nữ này mang thai trứng trùng, và vào lúc mang thai mười tháng sắp sinh, dùng thủ đoạn tàn nhẫn nhất để hành hạ họ đến chết.

Như vậy, sự sợ hãi và oán hận của người phụ nữ trước khi chết mới có thể thông qua cơ thể của cô ta truyền vào trứng trùng được sinh ra lúc chết.

Như vậy, loại đẳng trùng này mới có độc tính, mới có thể dùng để thi triển đẳng thuật.

Nỗi sợ hãi và oán hận truyền vào trứng trùng càng mạnh, đẳng trùng nở ra cũng sẽ càng mạnh.

Vì vậy, để có được đẳng trùng mạnh hơn, người thi thuật phải làm theo cách này, tàn hại nhiều phụ nữ hơn, khiến nỗi sợ hãi và oán hận truyền vào trứng trùng tầng tầng lớp lớp tăng lên, như vậy mới có thể đạt được yêu cầu để thi triển đẳng thuật.

Chỉ không biết lần trước đến, trứng đẳng trùng trong những thi thể phụ nữ mang thai bị treo ngược đó có nở ra hết không, nếu chưa nở, những quả trứng đó có thể dùng được không.

Ngoài ra.

Ngô Lương cũng nhân cơ hội này muốn đi đến cuối con dũng đạo đó, xem thử lần trước có bỏ sót thứ gì tốt không.

Thế là mọi người nhanh chóng đeo mặt nạ phòng độc để cản mùi hôi thối, ngoài tùy hầu châu, mọi người còn đốt một ngọn đuốc để phòng bị, cứ thế lặng lẽ tiến vào con dũng đạo tựa như địa ngục trần gian mà lần trước chỉ mới thăm dò được một nửa. "Nỉ nhi, những thứ bên trong sẽ càng rùng rợn hơn, nàng hãy chuẩn bị tâm lý." Ngô

Lương còn không quên cảnh báo trước cho Tào Nỉ.

Kể cả khi trứng trùng trong những thi thể phụ nữ mang thai đó đã nở, những cái xác rỗng của họ vẫn sẽ bị treo ngược, điều này đối với Tào Nỉ, người lần đầu xuống mộ, tuyệt đối là một cú sốc tinh thần.

Tào Nỉ nghe vậy đã có chút sợ hãi, yếu ớt hỏi: "Quân tử, ta, ta bây giờ rút lui còn kịp không?" "Có chúng ta ở đây." Ngô Lương siết nhẹ bàn tay nhỏ của Tào Nỉ, vẻ mặt kiên định nói: "Nàng chỉ cần đi theo chúng ta cho tốt, đừng chạy loạn, đừng đụng chạm lung tung là được, không phải sợ." "Vâng." Được Ngô Lương trấn an, Tào Nỉ lập tức bình tĩnh lại một chút.

Trong lúc nói chuyện, mọi người đã đi được một nửa dũng đạo, dưới ánh sáng mờ ảo của Tùy Hầu Châu, những sợi xích sắt treo ở cuối dũng đạo đã hiện ra trước mắt, cũng có thể thấy rõ từng thi thể thai phụ đang bị treo trên đó. "Các ngươi đợi ở đây trước." Ngô Lương nói với mọi người, sau đó gọi Điển Vi cùng tiến lên kiểm tra tình hình của những thi thể thai phụ này, còn Dương Vạn Lý thì ở lại phía sau bảo vệ mọi người.

Khi đến gần, Ngô Lương lập tức thất vọng, vì hắn thấy bụng của những thi thể thai phụ này đều đã nứt ra một vết rách lớn, bên trong thì trống rỗng, chỉ còn lại một cái xác không.

Nói cách khác, lần trước khi họ đến đây, trứng Đẳng Trùng trong những thi thể này đã nở ra, cùng với đám Đẳng Trùng trong những thi thể ở mộ Mâu Tử bên ngoài tạo thành tên khổng lồ Đẳng Trùng đáng sợ kia, và hầu hết đám Đẳng Trùng đó đã nổ tan xác mà chết dưới tác dụng của tiểu cổ thần bí và Thái Công Ấn.

Cho dù có con Đẳng Trùng nào may mắn thoát nạn, rời khỏi nơi ấm áp đã nuôi dưỡng chúng, trải qua hơn hai năm trong lăng mộ, e rằng cũng khó mà sống sót để Ngô Lương sử dụng.

Đây đối với Ngô Lương tự nhiên không phải là tin tốt.

Hắn bây giờ khó khăn lắm mới biết được công dụng của "Trùng Châu", nhưng lại không còn Đằng Trùng để dùng, vậy thì "Trùng Châu" đối với hắn chỉ là hai hòn đá vô dụng. "Vào trong tìm thêm xem." Ngô Lương có chút không cam lòng nói với Điển Vi.

Thế là hai người khom lưng, cẩn thận luồn lách giữa những thi thể thai phụ treo ngược.

So ra thì Ngô Lương vóc người nhỏ, không vạm vỡ nên dễ dàng hơn một chút, còn đối với một tráng hán như Điển Vi thì quả thực có chút khó khăn, đến mức Điển Vi phải dùng tư thế nửa ngồi xổm trên mặt đất cực khó để theo sát.

Thực ra, khi luồn lách giữa những thi thể thai phụ này, Ngô Lương cũng cảm thấy da đầu tê dại.

Vì khom lưng như vậy, đầu của hắn gần như ngang bằng với những thi thể thai phụ treo ngược, trong lúc đi có thể thấy rõ biểu cảm vĩnh viễn hóa đá trên những cái xác không này.

Tất cả những thi thể này không ngoại lệ đều lưu lại một gương mặt méo mó hòa trộn giữa đau đớn, sợ hãi và oán hận.

Trớ trêu thay, những gương mặt méo mó này lại muôn hình vạn trạng, lại do người sống hóa thành, nên còn chân thực hơn cả những bức tượng điêu khắc tả thực nhất trên đời.

Đặc biệt là khi gần như phải đối mặt với những gương mặt như vậy, Ngô Lương bất giác cảm thấy tim đập nhanh.

Nói cho cùng, Ngô Lương vẫn là một người bình thường có đủ thất tình lục dục, không thể hoàn toàn loại bỏ nỗi sợ hãi.

Hơn nữa, hắn phải thừa nhận, nếu không phải lúc này các cốt cán của Phường Nhân Quân đang ở phía sau, và Điển Vi đang theo sát bảo

vệ bên cạnh, thì hắn quyết tâm đi xuyên qua những thi thể thai phụ treo ngược này chắc chắn sẽ phải mất không ít thời gian để chuẩn bị tâm lý.

Tuy nhiên, điều đáng tiếc là, đến hiện tại, Ngô Lương vẫn chưa phát hiện được một thi thể thai phụ nào còn nguyên vẹn.

Nhưng Ngô Lương đã sớm chuẩn bị tâm lý cho việc này, dù sao những thi thể này đều ở trong cùng một môi trường, tình huống hoặc kích thích ban đầu cũng hoàn toàn giống nhau, cho nên nếu muốn nở, những quả trứng trùng giấu trong thi thể thai phụ tự nhiên cũng phải nở cùng một lúc.

Trong tình huống đó, Ngô Lương và Điển Vi mất khoảng nửa nén hương mới đi qua được khu vực chỉ dài chừng mười mét này.

Chương 813

Hắn đã kiểm tra tất cả các thi thể thai phụ, trong mấy chục thi thể không có cái nào còn giữ lại trứng trùng hay Đẳng Trùng, tất cả đều đã biến thành những cái xác không trong mờ. "Dương Vạn Lý, ngươi cũng dẫn mọi người qua đây đi, ở đây đã không còn Đẳng Trùng nữa rồi, những thi thể chỉ còn lại cái xác không này tuy trông đáng sợ, nhưng thực ra không có nguy hiểm." Tinh thần Ngô Lương vừa hơi thả lỏng, liền thở phào một hơi dài, quay người vẫy tay với mọi người.

Lời chỉ nói được một nửa, Ngô Lương bỗng cảm thấy mặt đất dưới chân đột nhiên lún xuống, trong lòng kinh hãi.

Chẳng lẽ là cạm bẫy cơ quan!

Mỗi lần vào mộ hắn đều vô cùng cẩn thận, lần này cũng không ngoại lệ, ngay cả khi kiểm tra những thi thể thai phụ treo ngược, hắn cũng không lúc nào không quan sát tình hình dưới chân, chỉ sợ một chút sơ suất sẽ phải trả giá.

Vì vậy, khi hắn vừa đặt chân xuống, hắn rất chắc chắn rằng dưới chân chỉ là một viên gạch vuông bình thường, không có gì đặc biệt. "Công tử!" May mà sự chú ý của Điển Vi luôn đặt trên người Ngô Lương, lúc này cũng nhanh tay lẹ mắt, thân hình Ngô Lương vừa mới chùng xuống, y đã vươn tay tóm lấy vai Ngô Lương, như xách một con gà con kéo Ngô Lương qua.

Ngay sau đó. "Rầm!" Chỉ nghe một tiếng động lớn, nơi Ngô Lương vừa đứng, một mảng gạch vuông đã sụp xuống, qua lớp bụi đất bay lên có thể thấy khu vực đó đã xuất hiện một cái hố vuông vức mỗi cạnh hai mét. "Cái này..." Ngô Lương trong lòng một trận sợ hãi.

"Ngô Hữu Tài!" "Công tử!" "Hữu Tài ca ca!" "Quân tử..." "Sao vậy, ngươi thế nào rồi, có sao không?" Mọi người nghe thấy động tĩnh vội vàng hỏi. "Không, không sao." Ngô Lương đáp lại một tiếng trước, lúc này mới đứng vững rồi từ từ tiến đến cái hố kia, mượn ánh sáng mờ ảo của Tùy Hầu Châu rướn cổ nhìn xuống đáy hố.

Nhìn một cái mới kinh hãi phát hiện, lúc này dưới hố có bốn cây gỗ tròn đường kính khoảng nửa mét, giữa mỗi cây gỗ có khoảng cách chừng 40 centimet.

Những cây gỗ này đã bắt đầu chuyển động, những phiến đá vừa rơi vào hố, có một số đã theo khe hở 40 centimet giữa các cây gỗ rơi xuống đáy sâu hơn, còn những phiến đá còn lại cũng đang theo sự chuyển động của các cây gỗ mà trượt xuống, phát ra những tiếng "rắc rắc" chói tai.

Cùng với những tiếng động đó, những phiến đá vốn đã nứt vỡ bị nghiền thành những mảnh nhỏ hơn, rơi xuống hố sâu hơn bên dưới.

Lúc này Ngô Lương cuối cùng cũng nhìn rõ thiết kế trên những cây gỗ này, cũng hiểu ra những phiến đá kia đang trải qua chuyện gì.

Thì ra trên những cây gỗ này lại chi chít những lưỡi đao sắc bén như chủy thủ, còn hai đầu của cây gỗ thì chắc là được lắp trục lăn, một khi có thứ gì rơi lên trên sẽ theo khe hở giữa các cây gỗ mà trượt xuống, từ đó kéo theo những cây gỗ này chuyển động.

Như vậy trong quá trình trượt và chuyển động, vật ở trên sẽ bị những lưỡi đao trên cây gỗ nghiền qua như một cái bàn chông lăn.

Nếu đổi lại là cơ thể người yếu ớt, bị nghiền qua như vậy e rằng không khác gì chịu hình phạt lăng trì, chỉ là có lẽ không sống lâu được như lăng trì thật.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, lòng bàn tay và sau lưng Ngô Lương

tức thì túa ra mồ hôi lạnh.

Về nguyên lý, đây thực ra là một cái bẫy hố đơn giản nhất, mấy ngàn năm trước người ta săn bắn đã bắt đầu sử dụng, nhưng cách bố trí bên trong hố lại cực kỳ có sức tưởng tượng, quả thực là một bộ dụng cụ tra tấn.

Ngô Lương hoàn toàn có thể tưởng tượng ra, vừa rồi nếu không phải Điển Vi kịp thời xách hắn lên, một khi rơi vào trong đó hắn sẽ biến thành bộ dạng gì, e rằng lúc đó muốn ghép lại để giữ toàn thây cũng không dễ.

May mà cái bẫy này không hoàn toàn chặn đứt cả dũng đạo, mà ở hai bên dũng đạo vẫn còn chừa lại khoảng cách rộng nửa mét, vừa đủ cho một người từ từ đi qua, nếu không Ngô Lương và mọi người e rằng phải nghĩ cách bắc cầu.

Cái hố này dù sao cũng rộng hai mét, Ngô Lương, Điển Vi và những nam nhân tráng niên khác nhảy qua tuy không thành vấn đề, nhưng đối với Vu Cát, Gia Cát Lượng và những nữ quyến như Chân Mật, Bạch Tinh Tinh và Tào Nỉ thì lại là một vấn đề, dù sao sức lực của họ có hạn. "Chỉ là một cái bẫy nhỏ thôi." Nuốt nước bọt, Ngô Lương ổn định tâm thần, lại nói với mọi người: "Không sao đâu, các ngươi qua đây trước đi, cẩn thận một chút, không cần vội." Mọi người đi xuyên qua trận thi thể treo ngược, lại đi qua cái bẫy hố đầy sáng tạo này.

Con đường tiếp theo Ngô Lương đi càng cẩn thận hơn, gần như mỗi bước đều phải cẩn thận dò dẫm.

Có vẻ như đoạn đường tiếp theo không còn cạm bẫy nào nữa, cứ thế đi về phía trước hơn mười mét, rẽ qua một góc, mọi người cuối cùng cũng đến một gian mộ thất khác tương đối rộng rãi, miễn cưỡng có thể gọi là sảnh. "A...

Quân tử!" Vừa bước vào gian mộ thất này, Tào Nỉ không nhịn được kêu lên một tiếng, vội tóm lấy cánh tay Ngô Lương rồi nấp sau lưng hắn.

Ngô Lương và mọi người cũng lập tức dừng bước, ai nấy đều nhíu mày.

Chỉ thấy đối diện họ là một "người khổng lồ" tóc tai bù xù, mắt dựng ngược, mặt mũi hung tợn. "Người khổng lồ" này cao chừng hai mét, vạm vỡ cường tráng như Điển Vi, lúc này đang đứng trước một cái án gỗ giống như giường nằm, tay cầm một cây búa khai sơn, trên búa còn dính những "vết máu" đỏ tươi.

Mà trên cái án gỗ đỏ thẫm kia, cũng đang nằm một "người".

Chỉ là người này đã không còn đầu, một cái cổ đỏ rực trơ trụi đang hướng về phía Ngô Lương và mọi người, ngoài ra, tứ chi của hắn đã bị tách rời khỏi thân thể, ngay cả thân thể cũng bị mổ phanh, để lộ ra nội tạng đủ màu xanh xanh đỏ đỏ bên trong. "Đây là..." Ngô Lương cẩn thận quan sát một hồi, mới phát hiện đầu của người này đang lăn lóc ở một bên án gỗ, tuy ở tư thế nghiêng, nhưng gương mặt đau đớn hung tợn lại vừa vặn đối diện với Ngô Lương và mọi người.

Cảnh tượng trước mắt rất giống một hiện trường đồ tể.

Nhưng đối tượng bị đồ tể lại không phải gia súc, mà là một con người. "Đây là trách hình!" Vu Cát rất nhanh đã nhìn ra manh mối, lên tiếng nói: "Phanh thây bêu đầu, đó là trách hình, đây chắc chắn là chủ nhân lăng mộ đang cảnh cáo chúng ta, không cho chúng ta tiếp tục vào mộ." "Trách hình?" Có người không hiểu.

Ngô Lương lại lập tức hiểu ra, gật đầu nói: "Đây quả thực là trách hình." Trong số các cốt cán của Phường Nhân Quân có người không biết, thực ra là vì thời Tây Kinh, Kinh Đế Lưu Khải đã tinh giản và hợp nhất các hình phạt thời Hán, gộp trách hình vào hình phạt khí thị,

còn xa liệt và hoạt mai thì bãi bỏ, cuối cùng chỉ còn lại ba loại tử hình là kiêu thủ, yêu trảm và khí thị.

Mà Vu Cát sở dĩ nói đây là chủ nhân lăng mộ đang cảnh cáo họ, là vì lịch pháp thời Tiên Tần quy định: "Đạo phát trủng" (đào trộm mộ) đồng tội với giết người, gây thương tật cho người khác, tống tiền và buôn người, đều phải chịu trách hình.

Ngô Lương và Phường Nhân Quân lúc này rõ ràng đã phạm tội "đạo phát trủng", thuộc phạm vi áp dụng trách hình trong lịch pháp thời Tiên Tần.

Tuy nhiên, chuyện này Ngô Lương không định nói kỹ với mọi người, để tránh gây ảnh hưởng không tốt. "Vậy gã hung hãn kia..." Tào Nỉ từ sau lưng Ngô Lương ló nửa cái đầu ra hỏi. "Ta thấy chắc là người giả, nếu không sao có thể giữ tư thế này bất động, hơn nữa, một số chi tiết cũng không giống người thật." Ngô Lương nói.

Biểu cảm cũng rất cứng nhắc, trông giống như tạo hình Nộ Mục Kim Cang thường thấy trong các miếu mạo, hai mắt trợn tròn, mặt mũi hung tợn, lại ở tư thế cao lớn nhìn xuống, tạo cho người ta một cảm giác áp bức mười phần, khiến người ta bất giác sinh lòng kính sợ. "Vậy thi thể bị phanh thây kia..." Tào Nỉ lại hỏi. "Chắc cũng là người giả, Điển Vi đi với ta kiểm tra trước." Ngô Lương lấy Kim Cương Tán ra làm thế phòng bị, dẫn Điển Vi cẩn thận đi về phía án gỗ.

Đến bên cạnh cái đầu lâu rơi ở một bên án gỗ, Ngô Lương vươn Kim Cương Tán, dùng đầu dù nhẹ nhàng gõ vào má cái đầu lâu. "Cốc cốc." Âm thanh truyền lại giống như đang gõ vào một khúc gỗ, điều này đã đủ để chứng thực suy đoán của Ngô Lương.

Tiếp đó Ngô Lương lại đến gần hơn một chút, vươn Kim Cương Tán dùng đầu dù nhẹ nhàng chọc vào người khổng lồ hành hình đang

trừng mắt nhìn. "Cốc cốc." Âm thanh tương tự truyền lại. "Quả thực là người gỗ." Bạch Tinh Tinh gật đầu xác nhận, rồi bổ sung khá chi tiết: "Hơn nữa bên trong chắc là đặc ruột, không cần lo lắng nó sẽ đột nhiên hành động như mộc giáp." Ngô Lương nghe vậy cuối cùng cũng buông bỏ được lo lắng duy nhất, tiến lên xem xét mọi thứ trên án gỗ.

Sự thật chứng minh, những mảnh thi thể kia tuy trông vừa máu me vừa chân thực, nhưng thực ra cũng đều được khắc từ gỗ, và dùng sơn đỏ tô lên để tạo ra vết máu.

Thậm chí cả cây búa khai sơn trong tay người khổng lồ hành hình cũng được khắc từ gỗ.

Nhưng nghĩ lại cũng bình thường, nếu là một cây búa bằng sắt hoặc đồng thật, với kích thước này ít nhất cũng phải nặng mấy chục cân, cánh tay của con rối gỗ e rằng khó mà chống đỡ nổi, cho dù có chống đỡ được, người khổng lồ hành hình này cũng khó mà giữ được thăng bằng, không thể đứng vững trên mặt đất. "Hữu Tài ca ca, bên kia cũng có không ít mảnh thi thể, chắc cũng đều là giả phải không?" Gia Cát Lượng chỉ vào một nơi xa hơn trong sảnh nói. "Ừm..." Ngô Lương đã sớm chú ý đến những mảnh thi thể vương vãi trên mặt đất, ngoài ra hắn còn chú ý đến một góc trong sảnh có một số vật hình người, chỉ là khoảng cách hơi xa, chỉ có thể nhìn thấy một cái bóng mờ.

Những vật này cũng cần phải điều tra từng cái một.

Thế là dưới sự hộ tống của Điển Vi, Ngô Lương lại cẩn thận mò qua đó.

Rất nhanh hắn đã nhìn rõ những vật hình người kia, đó là một đám người bị xiềng xích trói chặt, hai tay bị trói sau lưng, quỳ trên mặt đất.

Quần áo trên người họ đều là một màu nâu đỏ, nhìn kỹ lại còn thấy quần áo này không có cổ áo, hoặc rất giống với loại áo cổ tròn

mà đời sau thường mặc.

Ngô Lương đã hiểu ra.

Những người này đều là "tù phạm" đang chờ hành hình.

Trong "Tuân Tử - Chính Luận" có chép: "Sát, giả y nhi bất thuần." Trong "Hán Thư - Hình Pháp Chí" cũng có viết: "Giả y tắc lộ, lệnh ngữ thành thị." Trong "Sử Ký - Điền Thúc Liệt Truyện" còn có ghi chép: "Duy Mạnh Thư, Điền Thúc đẳng thập dư nhân giả y tự khôn kiềm, xưng vương gia nô, tùy Triệu vương Ngao chí Trường An." Chữ "Giả" có nghĩa là màu nâu đỏ.

Mà "giả y" (áo màu nâu đỏ) từ thời Tiên Tần đã là trang phục chính của tù nhân, được sử dụng qua nhiều triều đại, người bình thường căn bản sẽ không mặc quần áo màu này.

Lại ngẩng đầu nhìn về phía sau những tù phạm mặc "giả y" này, trên tường hiện rõ mồn một năm chữ cổ Tề viết bằng sơn đỏ —— Đạo phát trủng giả trách! (Kẻ đào trộm mộ sẽ bị xử trách hình!) Lần này không thể sai được.

Người xây dựng lăng mộ này quả thực đang dùng phương thức giống như một vở kịch tình huống để thể hiện kết cục của những kẻ trộm mộ, nhằm cảnh cáo những người tiến vào lăng mộ này hãy biết điều mà lui ra.

Ngô Lương nhân tiện liên tưởng đến cái bẫy hố đã đi qua trước đó.

Cách bố trí bên trong hố quả thực có ý của trách hình, đủ để phanh thây người rơi vào đó...

Chỉ có điều, thứ tự xuất hiện của cái bẫy hố đó dường như sai rồi, không phải nên cảnh cáo trước, cảnh cáo không thành mới xử phạt sao?

Hơn nữa, bọn trộm mộ vốn đã là những kẻ vô pháp vô thiên, Ngô Lương và Phường Nhân Quân tự nhiên cũng không ngoại lệ, dùng pháp lệnh để dọa dẫm những người như họ, hy vọng họ biết điều mà lui ra, có phải là hơi ngây thơ rồi không?

Hoặc là... "Chư vị, mỗi bước đi tiếp theo đều phải hết sức cẩn thận, ta nghi ngờ phía sau này còn có nhiều cơ quan cạm bẫy hơn." Ngô Lương quay người lại nghiêm túc nói với mọi người.

Nếu thứ tự xuất hiện của cái bẫy hố không sai, vậy thì nó có lẽ chỉ là một "món quà ra mắt" đơn giản nhất, mà lời cảnh cáo xuất hiện ở đây, thì chẳng khác nào chính thức kéo màn cho Ngô Lương và mọi người, tiếp theo mới là màn kịch chính, không thể không đề phòng. "Vâng." Mọi người cũng thấy Ngô Lương không nói đùa, liền gật đầu đáp ứng.

Sau khi kiểm tra một lượt trong sảnh này, Ngô Lương tạm thời không phát hiện thứ gì có giá trị, liền định tiếp tục tìm lối đi để tiến sâu vào trong.

Cuối cùng, hắn chỉ phát hiện một cánh cửa gỗ nhỏ ở phía sau sảnh này.

Cánh cửa gỗ này được làm nguyên khối, kích thước không khác mấy so với cửa phòng ngủ đời sau, mép cửa còn được khảm khung, giữa khe hở của cửa và khung còn được nhét một ít da thuộc, như vậy có thể có tác dụng niêm phong.

Ngô Lương chưa từng thấy thiết kế như vậy trong bất kỳ lăng mộ nào, trong lòng không khỏi nghi hoặc. "Công tử, cánh cửa gỗ này có gì khả nghi không?" Mọi người đi theo sau Ngô Lương, thấy hắn đối mặt với lối đi duy nhất trong mộ thất này mà chần chừ không động thủ, không khỏi tò mò hỏi.

Chương 814

"Thứ cất giữ phía sau này e rằng không đơn giản." Ngô Lương chỉ vào lớp da thuộc được nhét vào khe hở giữa cửa và khung, trầm ngâm quay lại nói với mọi người: "Ta thực sự không nghĩ ra có thứ gì cần phải niêm phong bảo quản như vậy, hơn nữa, chủ mộ thất chúng ta đã đến trước đó, các ngươi chắc vẫn còn nhớ cách bố trí ở đó, con dũng đạo dẫn đến chủ mộ thất không những không có cơ quan cạm bẫy, cũng không có lời cảnh cáo 'đạo phát trủng giả trách', càng không có những thứ kỳ quái này." "Nghe công tử nói vậy, lão hủ cũng thấy có chút kỳ lạ." Vu Cát nghe vậy tiếp lời: "Quả thực như công tử nói, trừ việc gặp phải Đằng Trùng tấn công trước đó, chủ mộ thất bên kia không có bất kỳ phòng bị nào, so sánh lại, mộ thất bên này lại cơ quan trùng trùng, đây có phải là hơi làm ngược không?

Hay là nói lăng mộ này tuy là mộ Tề Ai Công, nhưng thứ thực sự quý giá lại được giấu ở đây, chứ không phải ở chủ mộ thất bên kia?" "Nghe cũng có lý." Mọi người đều gật đầu tán thành. "Vậy quân tử, bây giờ người định làm thế nào?

Có chuẩn bị dẫn chúng ta rời khỏi đây không?" Tào Nỉ vội vàng hỏi.

Cô nương này đã chịu đủ cái nơi quỷ quái đáng sợ này rồi, lại không có hứng thú gì với cổ vật trong mộ, nếu Ngô Lương bây giờ quyết định quay về theo đường cũ, nàng chắc chắn sẽ giơ cả hai tay hai chân ủng hộ. "Tất nhiên là không, chỉ là cảnh báo trước cho mọi người, nếu muốn tiếp tục tiến lên, e rằng cần phải chuẩn bị đầy đủ hơn nữa." Ngô Lương cười lắc đầu, nói: "Từ bây giờ, tất cả mọi người đều phải đeo mặt nạ phòng độc thật chặt trên miệng mũi, không có sự cho phép của ta tuyệt đối không được tháo ra, Gia Cát

Lượng, con gà trống lớn kia cũng đến lúc dùng đến rồi, ngươi chuẩn bị đi." Đối với không gian kín như thế này, tình trạng không khí tự nhiên là phương diện cần chú ý nhất.

Bên trong có đủ dưỡng khí hay không là một chuyện, trong không khí có tồn tại các chất độc hại khác hay không lại là một chuyện khác.

Thậm chí những chất độc hại này có thể hoàn toàn không phải do con người sắp đặt, mà là do những thứ cất giữ bên trong trải qua hàng trăm hàng ngàn năm phân hủy, oxy hóa mà biến thành, có khi còn đáng sợ hơn cả loại thuốc độc nhất thiên hạ. "Vâng." Mọi người vội vàng làm theo, không lâu sau tất cả mọi người đều đã che lên một khuôn mặt quỷ dị.

Mà Gia Cát Lượng cũng đã xách lồng gà đến bên cạnh Ngô Lương, rất thành thạo lấy con gà trống lớn đã đồng hành cùng Phường Nhân Quân một thời gian dài ra, buộc dây vào chân nó. "Ta chuẩn bị mở cửa, mọi người tản ra." Ngô Lương lại nói.

Mọi người lập tức tản ra hai bên thành hình quạt, sau khi chuẩn bị xong xuôi, Ngô Lương cầm Kim Cương Tán đến trước cửa gỗ, trước tiên cẩn thận quan sát cách cố định của cửa, sau đó mới mở Kim Cương Tán ra, nấp sau Kim Cương Tán rồi giơ chân đá vào cửa gỗ. "Rầm!" Cánh cửa gỗ này tuy không lớn, nhưng lại khá dày.

Cú đá này của Ngô Lương không làm hỏng nó, chỉ khiến nó hé ra một khe hở ba centimet. "Vù——" Bên tai sau đó truyền đến một tiếng luồng khí.

Không gian phía sau cánh cửa gỗ này rõ ràng có sự chênh lệch áp suất không khí với mộ thất và mộ đạo bên ngoài, bây giờ bị Ngô Lương cưỡng ép mở ra, không khí giữa hai không gian đang nhanh chóng trao đổi. "Lui lại!" Ngô Lương lập tức quát khẽ, cùng mọi người lùi ra xa hơn một chút.

Nhưng tiếng luồng khí này cũng chỉ thoáng qua rồi biến mất.

Giống như khoảnh khắc xì hơi khi mở lon Coca, sau đó không còn tiếng động nào nữa, nhưng điều đó không có nghĩa là không khí đã ngừng lưu thông.

Mà cây đuốc Ngô Lương cố ý dựng ở cửa trước khi mở cửa chính là bằng chứng, ngọn lửa của cây đuốc đang bị thổi lệch về phía ngược lại với cửa gỗ, theo thời gian trôi qua, biên độ dao động đang giảm dần.

Nhưng nó vẫn chưa tắt, điều này cho thấy hàm lượng oxy trong không khí của mật thất này chắc chắn ở mức an toàn.

Như vậy mấy giây sau. "Quân tử, thiếp thân hình như ngửi thấy một mùi hương thoang thoảng." Mũi của Chân Mật là thính nhất, dù có mặt nạ phòng độc lọc qua, nàng cũng là người đầu tiên ngửi thấy một ít mùi.

Tuy nhiên, loại mặt nạ phòng độc đã qua nhiều lần cải tiến của Ngô Lương so với đời sau vẫn chỉ có thể coi là một thiết bị đơn giản, nếu trong không khí thực sự có khí độc chết người, nó cũng chỉ chống đỡ được một lúc, giúp họ hít vào ít khí độc hơn, chứ không thể hoàn toàn cách ly bên ngoài. "Ta cũng ngửi thấy rồi, là một mùi hương rất kỳ lạ, ta chưa từng ngửi thấy bao giờ." Tào Nỉ rất nhanh cũng xác nhận lời của Chân Mật.

Những người khác cũng khẽ gật đầu nhìn về phía Ngô Lương, chờ đợi phán đoán và quyết định của hắn. "Lui ra sau thêm nữa, cố gắng giảm tần suất hô hấp, xem con gà trống lớn của chúng ta có biến hóa gì không." Ngô Lương lập tức hạ lệnh cho mọi người.

Con gà trống lớn lúc này đang bị buộc ở cửa, và không có bất kỳ biện pháp bảo vệ nào, nếu mùi hương này có vấn đề gì, nó tự nhiên sẽ là người chịu trận đầu tiên.

Thế là mọi người lại hỗ trợ nhau lùi lại mấy trượng, mắt cùng Ngô Lương nhìn chằm chằm vào con gà trống lớn và cây đuốc đặt bên cạnh, nín thở chờ đợi kết quả.

Mười giây.

Hai mươi giây.

Ba mươi giây.

Một phút.

Hai phút.

Ba phút...

Ngô Lương và mọi người đã bỏ ra hết kiên nhẫn, chờ đợi ròng rã khoảng ba phút.

Lúc này ngọn lửa của cây đuốc đã không còn dao động, điều này cho thấy sự lưu thông không khí giữa trong và ngoài phòng về cơ bản đã dừng lại.

Mà con gà trống lớn kia vẫn đang thong dong đi dạo, thỉnh thoảng còn quay đầu lại nhìn Ngô Lương và mọi người một cái...

Ngoài ra, Ngô Lương còn luôn chú ý đến cái mào gà trên đầu con gà trống.

Rất nhiều người căn bản không biết, những người đào mộ thường mang theo một con gà trống lớn để thử tình hình trong mộ, mà không phải là các loài động vật khác, thực ra còn có nguyên nhân khác.

Nếu chỉ để thử xem hàm lượng oxy trong mộ có phù hợp hay không, chỉ cần là động vật cần thở đều có thể thay thế.

Nếu nói là vì gà trống lớn có dương khí nặng, có thể khắc chế âm khí trong mộ... cách nói này lại có phần huyền học, ít nhất đến hiện tại Ngô Lương vẫn chưa tìm thấy bằng chứng.

Hơn nữa, động vật có dương khí nặng cũng không ít, dân gian còn có cách nói dùng máu chó mực và móng lừa đen để trừ tà, hai loài động vật này rõ ràng có dương khí nặng hơn gà trống lớn, vậy dùng chó mực và lừa đen để thử tình hình trong mộ chẳng phải càng thích hợp hơn sao?

Thực ra nguyên nhân thực sự chính là ở cái mào gà trên đầu con gà trống.

Trong mào gà có chứa một lượng lớn mao mạch, có thể thay đổi màu sắc theo tình trạng cơ thể.

Ví dụ như bị ngộ độc khí than, mào của nó sẽ chuyển sang màu đỏ anh đào; nếu bị nhiễm bệnh thương hàn, mào sẽ chuyển sang màu đỏ sẫm; nếu bị ngộ độc các chất gây chết người khác, thì lại chuyển sang màu đỏ tía...

Tóm lại, cơ thể gà trống gặp phải những tình trạng khác nhau, đều sẽ hiện lên trên mào, và sự khác biệt về màu sắc còn rất rõ ràng, trong một số trường hợp cực đoan thậm chí có thể hiện ra màu trắng hoặc màu đen.

Đây mới là nguyên nhân thực sự mà những người đào mộ luôn mang theo gà trống lớn vào mộ.

Đây cũng là bí mật bất thành văn trong nghề, những người làm việc chính thức không thể công khai, để tránh làm gia tăng ngành công nghiệp trộm mộ, còn bọn trộm mộ càng không công khai, để tránh 'dạy nghề cho trò, thầy chết đói'.

Mà lúc này, mào của con gà trống này không có bất kỳ thay đổi nào, sinh khí cũng vẫn tràn đầy, đã có thể sơ bộ phán đoán rằng không khí phía sau cửa gỗ tuy có một mùi hương lạ, nhưng chắc là không chứa độc tố chết người. "Chắc không có vấn đề gì lớn, Điển Vi, ngươi đi với ta qua xem trước." Ngô Lương cuối cùng cũng hơi thả

lỏng, lại cầm Kim Cương Tán đi về phía cánh cửa gỗ.

Lần này đổi lại là Điển Vi theo sát phía sau, y chỉ cần đạp một cú, cánh cửa gỗ kia liền kèm theo một tiếng "két" chói tai mà mở toang.

Ngô Lương lại đứng chờ một lúc, xác nhận bên trong không có cơ quan cạm bẫy, lúc này mới cẩn thận thò người vào, mượn ánh sáng mờ ảo của Tùy Hầu Châu quan sát cách bố trí bên trong.

Đây lại là một gian mộ thất riêng biệt.

Mộ thất rộng khoảng chừng mười mét vuông, bốn phía không có bất kỳ bài trí nào, chỉ có ở chính giữa đặt một cái đỉnh đồng lớn hai tai cao hơn một mét.

Mép đỉnh đồng đã mọc ra rất nhiều gỉ đồng, mà xung quanh những lớp gỉ đồng này, lại mọc ra rất nhiều lông tơ màu xanh lục, trông có chút giống rêu xanh, lại có chút giống một loại nấm mốc nào đó, tạm thời vẫn chưa phân biệt được.

Ngoài ra, gian mộ thất này vẫn chưa phải là điểm cuối của lăng mộ, vì Ngô Lương lại phát hiện một cánh cửa gỗ cùng kích thước trên bức tường đối diện với mình... "Mùi hương này tám phần là đến từ cái đỉnh đồng này, không biết bên trong rốt cuộc đặt thứ gì?" Ngô Lương trầm ngâm một lúc, cuối cùng vẫy tay với Điển Vi: "Hai chúng ta vào trước xem xét, những người còn lại tạm thời đợi ở ngoài." Sau khi sắp xếp như vậy, Ngô Lương dò dẫm một hồi, cuối cùng nhấc chân bước vào gian mộ thất này.

Nơi này tạm thời không phát hiện dấu vết của cơ quan cạm bẫy, nhưng để đề phòng tình huống như cái hố sập lúc trước, mỗi bước đi Ngô Lương đều dùng Kim Cương Tán gõ vào phiến đá ở điểm đặt chân tiếp theo, thông qua âm thanh truyền lại để phán đoán tình hình bên dưới phiến đá.

Cho dù hắn không thể nghe chính xác tuyệt đối, vẫn còn có Bạch Tinh Tinh có thể hỗ trợ, dù nàng ở ngoài mộ thất, khoảng cách như vậy vẫn có thể dễ dàng đưa ra phán đoán chính xác.

Với thao tác như vậy, Ngô Lương khá thuận lợi đi đến gần cái đỉnh đồng lớn.

Hắn cũng không vội vàng xem xét bên trong đỉnh đồng, mà chọn ưu tiên xem xét những hoa văn khắc bên ngoài đỉnh, những hoa văn này thường là manh mối quan trọng cho việc khảo cổ.

Khác với đại đa số đồ đồng thời Xuân Thu của Tề Ai Công, hoa văn trang trí ở mép đỉnh đồng này không phải là văn mây sấm hay văn vòng kép thường dùng, Ngô Lương nhìn thấy là một loại hoa văn phức tạp hơn... trông giống như lá của các loại cây cỏ.

Những hoa văn lá cây cỏ này được sắp xếp khá dày đặc, không gây cảm giác lộn xộn, ngược lại còn thể hiện một vẻ đẹp hài hòa khác lạ.

Ngô Lương không khỏi có chút nghi hoặc.

Không phải là công nghệ chế tác đồ đồng thời Xuân Thu không thể thực hiện được những hoa văn trang trí như vậy, mà là trong số các đồ đồng được phát hiện ở đời sau, đặc biệt là trên các đồ đồng cỡ lớn, chưa từng phát hiện hoa văn tương tự, vì vậy những hoa văn này trong mắt Ngô Lương có phần đột ngột, lại có phần mới lạ.

Đương nhiên không thể phủ nhận rằng, việc khắc những hoa văn như vậy quả thực khó hơn văn mây sấm hay văn vòng kép, và về cơ bản không thể dùng khuôn để đúc trực tiếp, nếu không tuyệt đối không thể thể hiện được chi tiết của lá cây cỏ.

Điều này đối với giới khảo cổ đời sau, có thể coi là một phát hiện vô cùng quan trọng, rất đáng để nghiên cứu sâu.

Ngoài ra, việc sử dụng loại hoa văn trang trí giống như lá cây cỏ này rốt cuộc có ý nghĩa gì cũng rất đáng để tìm hiểu, vì bất kỳ hoa văn nào trên đồ đồng thời cổ đại đều có ý nghĩa, ngay cả những hoa văn trang trí mép đơn giản nhất, cũng đều có cách giải thích riêng, mà loại hoa văn trang trí lá cây cỏ này...

Ngô Lương không có tài liệu tham khảo, tự nhiên cũng không nói được ý nghĩa của nó là gì.

Với nghi vấn như vậy, Ngô Lương từ từ di chuyển đến mặt rộng hơn của đỉnh đồng, trên mặt ngoài của đỉnh đồng này, ngoài những hoa văn lá cây cỏ ở mép, hắn còn thấy ở vị trí trung tâm có hai con... chim đang đứng đối diện nhau.

Loại hoa văn chim này không giống nét vẽ đơn giản trên đồ đồng thời nhà Thương, cũng không oai phong lẫm liệt như các loại chim thần thú trên đồ đồng thời nhà Chu, cánh và đuôi đều rất quy củ.

Nó trông rất bình thường, không khác mấy so với những loài chim bay thường ngày có thể thấy.

Nhưng không thể không thừa nhận, về chi tiết, nó tuyệt đối tả thực hơn những hoa văn chim được khắc trên đồ đồng cùng thời, tỉ mỉ hơn cả những hoa văn lá cây cỏ ở mép. … Không có bất kỳ tiền lệ nào, Ngô Lương không thể phán đoán những hoa văn hình lá cây cỏ này cùng với hình khắc chim bay trông có vẻ bình thường nhưng lại tuyệt đối không bình thường kia rốt cuộc có ý nghĩa gì.

Mang theo nghi vấn đó, Ngô Lương quay người vẫy tay với mọi người ngoài cửa: "Lão tiên sinh, Mật nhi, hai người vào trước đi." Đợi Vu Cát và Chân Mật đến bên cạnh, hắn mới chỉ vào hoa văn trên chiếc đỉnh đồng lớn nói: "Ta chưa từng thấy qua hoa văn trên đây, hơn nữa so với minh văn kim loại thời Tiên Tần thì rất khác biệt, hai người kiến thức rộng rãi, có từng thấy loại minh văn kim loại này ở đâu hay

vào lúc nào chưa?" "Hít…" Vu Cát chăm chú nhìn những hoa văn này một lúc, rồi cũng chỉ tặc lưỡi lắc đầu nói: "Lão hủ chưa từng thấy loại minh văn kim loại nào như thế này, đừng nói cái đỉnh đồng này chắc chắn được đúc vào thời Xuân Thu của Tề Ai Công hoặc sớm hơn, ngay cả hiện tại cũng không có loại minh văn kim loại như vậy." "Chưa từng." Chân Mật cũng lắc đầu, đáp lại khá ngắn gọn. "Nếu đã vậy, chỉ đành tạm gác chuyện này lại, có lẽ sâu hơn bên trong sẽ có câu trả lời ta muốn." Ngô Lương đành phải bỏ qua vấn đề về những minh văn kim loại này, chuyển sang xem xét những vật bên trong đỉnh đồng.

Hương thơm mà mọi người ngửi thấy trước đó rõ ràng là đến từ chiếc đỉnh đồng lớn này, bởi vì khi Ngô Lương đến đây, đã cảm nhận rõ ràng mùi hương khó tả đó đã nồng đậm hơn một chút.

Chương 815

Nhưng mùi hương này không hề hắc mũi, ngược lại còn cho người ta một cảm giác khá trong lành.

Ngoài ra, Ngô Lương tạm thời không cảm thấy bất kỳ sự khó chịu nào, mà con gà trống lớn kia đến giờ vẫn ổn, màu sắc mào gà trên đầu cũng không có biến đổi rõ rệt.

Vì vậy, nỗi lo trong lòng Ngô Lương cũng giảm đi một chút, hắn tiến thêm một bước lại gần đỉnh đồng lớn, rướn người ngó vào bên trong.

Đầu tiên đập vào mắt là một mảng màu xanh đen.

Giống hệt mảng màu xanh đen như rêu xanh lại như nấm mốc bám trên vành đỉnh, bên trong cũng đầy những thứ tương tự, gần như che phủ hoàn toàn vật được đặt trong đỉnh.

Nhưng có một vật là ngoại lệ.

Kia là?!

Ngay khi nhìn thấy thứ đó, Ngô Lương chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh đến rợn người đột nhiên từ lòng bàn chân xộc lên đỉnh đầu, mà đỉnh đầu thì đã bắt đầu tê dại.

Nó giống như một khuôn mặt người màu đỏ, màu sắc tươi roi rói như vừa được tưới một lớp máu tươi.

Nhưng đó không phải một khuôn mặt người bình thường, mà là một gương mặt đáng sợ được hình thành sau khi xuất hiện hiện tượng "Cự nhân quan".

Rất nhiều người không biết "Cự nhân quan" là gì, tóm lại đó là hình dạng khủng khiếp được hình thành sau khi thi thể phân hủy cao

độ, toàn bộ các mô mềm chứa đầy khí phân hủy.

Xét về khuôn mặt, thông thường biểu hiện là mặt sưng phù, nhãn cầu lồi ra, môi dày và vểnh ra ngoài, đầu lưỡi thè ra… Khuôn mặt màu đỏ tím trước mắt cũng không khác là bao, trên đó vẫn có thể miễn cưỡng phân biệt được ngũ quan, nhưng những ngũ quan này đã sưng tấy thành từng khối u giống như nhọt, sớm đã không nhìn ra được dung mạo lúc còn sống của người chết. "Đây là…" Ngô Lương cảm thấy da đầu tê dại, nhưng trong lòng lại vô cùng nghi hoặc.

Thứ nhất, "Cự nhân quan" thường chỉ xuất hiện ở giai đoạn đầu của quá trình phân hủy thi thể, tùy theo mùa, nhanh thì 3 ngày, chậm thì khoảng một tháng sau mới xuất hiện, mà lăng mộ Tề Ai Công đến nay đã có lịch sử hơn một ngàn năm, trong một thời gian dài như vậy, trừ phi sử dụng phương pháp đặc biệt hoặc ở trong môi trường đặc biệt, bất kỳ thi thể nào cũng tất yếu đã đi hết quá trình phân hủy, thứ còn lại chỉ có thể là một bộ xương khô hoặc một xác khô.

Thứ hai, Ngô Lương không ngửi thấy bất kỳ mùi tử thi nào, thay vào đó vẫn là mùi hương khó tả kia, mà "Cự nhân quan" tất sẽ đi kèm với một lượng lớn khí phân hủy, tuyệt không có ngoại lệ, hơn nữa "Cự nhân quan" tuyệt đối không thể có màu đỏ tươi như vậy, cho dù có dịch cơ thể chảy ra, cũng thường sẽ do ảnh hưởng của khí phân hủy mà chuyển thành màu xanh đen hoặc màu vàng.

Thứ ba, khuôn mặt này cũng không giống như sản phẩm bị thi triển đẳng thuật để cố định lại, ít nhất những thi thể bị thi triển đẳng thuật mà hắn từng thấy trước đây căn bản không có tình trạng tương tự, hơn nữa về chi tiết cũng có nhiều điểm khác biệt, vì vậy không thể đánh đồng. "Lão tiên sinh, Mật nhi, hai người cũng đến xem thử đây là cái gì." Hơi trấn tĩnh lại, Ngô Lương quay người nói với Vu Cát và Chân Mật.

Hai người nghe vậy cũng lại gần một chút, nghển cổ nhìn vào trong đỉnh đồng, rồi ngay lập tức đều nhíu mày. "Trông có vẻ hơi giống dung mạo của người chết bị phân hủy, nhưng lại không giống lắm…" Vu Cát trầm ngâm nói.

Chân Mật thì đưa ra quan điểm khác, nghiêm mặt nói: "Quân tử, thiếp thân từng thấy một thứ tương tự vật này, không biết chàng đã từng nghe qua chưa." "Cái gì?" Ngô Lương và Vu Cát đều tò mò nhìn về phía Chân Mật. "Nhân đầu chi, một số nơi còn gọi nó là Huyết linh chi, hoặc Quan tài chi." Chân Mật nói. "Nói đến Quan tài chi, ta tuy chưa từng tận mắt thấy, nhưng cũng có nghe qua." Được Chân Mật gợi mở, Vu Cát lập tức nói tiếp, "Nhưng vật này thường chỉ mọc trên quan tài, mà cũng không phải quan tài nào cũng có thể mọc ra Nhân đầu chi, chỉ có những mộ chủ chết với oán khí cực lớn, quan tài của họ mới có khả năng mọc ra Nhân đầu chi, hơn nữa oán khí càng lớn, Nhân đầu chi này càng giống mặt người.

Tuy nhiên, truyền thuyết nói rằng Nhân đầu chi tuy trông rất đáng sợ, nhưng lại là vật đại bổ hội tụ tinh hoa của trời đất, người nếu ăn vào sẽ có lợi ích vô cùng lớn." "Lợi ích vô cùng lớn?" Ngô Lương hơi khom người xuống, mượn ánh sáng yếu ớt của Tùy hầu châu nhìn vào phần dưới của khuôn mặt kia.

Hắn quả thật nhìn thấy một vật hình trụ cỡ bắp tay nhỏ ở dưới khuôn mặt đó, cổ người tuyệt đối không thể nhỏ như vậy, vì vậy có lẽ đúng là Nhân đầu chi mà Chân Mật và Vu Cát nói.

Về Nhân đầu chi, hậu thế thực ra cũng có tồn tại.

Theo Ngô Lương biết, Nhân đầu chi ở hậu thế được gọi là Nhân đầu khuẩn, một số nơi còn gọi là Địa linh chi hoặc Quan tài khuẩn.

Nghe nói thời xưa khi thổ táng vẫn là hình thức mai táng chủ yếu, đặc biệt theo truyền thống của thiên triều, một số người sau khi chết

không thể hạ táng ngay, phải tìm một nơi ngoài làng đắp mộ tạm chờ vài năm, đợi đến thời điểm thích hợp mới dời về mộ tổ, thì thường sẽ mọc ra loại nấm này.

Cũng có người nói là do sau khi người chết, trong cơ thể vẫn còn một ngụm tham khí, sau khi mai táng tham khí lâu ngày không tiêu tan được, dẫn đến cuối cùng trong thi thể sẽ mọc ra một loại nấm, sau đó cây nấm này lại tiếp tục phát triển ra ngoài nắp quan tài, cuối cùng kết thành nấm ở đầu quan tài.

Đương nhiên, cách nói của Vu Cát vừa rồi cũng có lưu truyền.

Tóm lại, những truyền thuyết dân gian liên quan đến Nhân đầu khuẩn đều ít nhiều mang màu sắc kinh dị, người bình thường căn bản sẽ không dễ dàng chạm vào, để tránh nhiễm phải những thứ không sạch sẽ.

Tuy nhiên, cùng với sự thay đổi dần dần của tập tục mai táng ở hậu thế, đa số mọi người đều sử dụng hỏa táng, Nhân đầu khuẩn hay Quan tài khuẩn đã ngày càng hiếm thấy, thỉnh thoảng chỉ có thể thấy ở những vùng nông thôn hẻo lánh vẫn tuân theo thổ táng.

Và trong giới khoa học, cũng có các nhà nghiên cứu đã tiến hành phân tích thành phần của Nhân đầu khuẩn.

Kết luận rút ra là, thành phần chính của Nhân đầu khuẩn thực ra là nấm, không khác biệt nhiều so với các loại nấm dại khác, sở dĩ Nhân đầu khuẩn mọc trên quan tài là vì quan tài đa phần làm bằng gỗ, gỗ bị ảnh hưởng của môi trường, lâu ngày sẽ mục nát, như vậy cũng đã cung cấp điều kiện cần thiết cho nấm phát triển.

Tuy nhiên, tại sao mũ của Nhân đầu khuẩn lại mọc thành hình dạng giống khuôn mặt người, đây là vấn đề mà các nhà nghiên cứu không thể giải thích chi tiết.

Ngoài ra, ẩm thực của thiên triều phức tạp cũng thuộc hàng bậc nhất thế giới, Nhân đầu khuẩn thần bí như vậy, tự nhiên đã thu hút sự chú ý của một số người.

Cộng thêm những lời đồn đại bổ như của Vu Cát vừa rồi cũng lưu truyền ở hậu thế, lại thêm một số người cố tình làm ra vẻ huyền bí tuyên truyền, vậy mà lại thật sự có người bỏ ra cái giá lớn đi khắp nơi tìm mua Nhân đầu khuẩn về ăn… Còn về những người đã ăn Nhân đầu khuẩn cuối cùng ra sao, Ngô Lương không thể biết được, dù sao thì hắn cũng chưa từng thấy ai công khai đứng ra thừa nhận mình đã ăn Nhân đầu khuẩn, hay đã nhận được lợi ích cụ thể nào từ nó. "Rốt cuộc là lợi ích gì thì lão hủ không biết, đây cũng là lần đầu tiên lão hủ thấy vật này, những gì lão hủ nói đều là truyền thuyết dân gian, không tìm được xuất xứ cụ thể." Vu Cát không dám nói quá chắc chắn, nói bổ sung một cách nước đôi. "Quân tử, thiếp thân cho rằng không nên dễ dàng thử, cho dù lời lão tiên sinh nói không sai, công tử cũng không ngại hái cây Nhân đầu chi này xuống trước, đợi sau khi về kiểm nghiệm rồi mới cân nhắc có nên dùng hay không thì hơn." Chân Mật hiển nhiên cũng không biết ăn Nhân đầu chi rốt cuộc có lợi ích gì, đúng lúc đưa ra kiến nghị với Ngô Lương. "Ừm, trước tiên xem thử Nhân đầu chi này rốt cuộc mọc ở đâu, trong đỉnh đồng này không thể chứa vừa một cỗ quan tài." Ngô Lương khẽ gật đầu, cũng không còn băn khoăn về vấn đề này, chuyển sang nhìn lớp vật chất màu xanh lá cây giống như rêu xanh hoặc nấm mốc, chìa một tay về phía Điển Vi.

Điển Vi lập tức hiểu ý, đưa một chiếc xẻng công binh vào tay Ngô Lương.

Ngô Lương cầm lấy xẻng công binh, không chạm vào cây Nhân đầu chi trước, mà cẩn thận xúc xuống theo thành trong của đỉnh đồng lớn, và chỉ nhẹ nhàng đào lên một mảng nhỏ vật chất màu xanh lá.

Dùng xẻng công binh lấy mảng vật chất màu xanh này ra khỏi đỉnh

đồng như xúc một miếng bánh, Ngô Lương trước tiên cẩn thận xem xét lớp vật chất mỏng màu xanh trên cùng.

Xác định không phải rêu xanh.

Trông giống một loại nấm mốc đã chết khô hơn, hình thái của vật chất màu xanh này là dạng bột, rất giống nấm mốc khô hoặc đôi khi là bào tử của một số loại nấm.

Mà ẩn dưới lớp bột màu xanh này, toàn bộ là vật chất màu đen như bùn đất.

Ngô Lương đeo găng tay lấy một ít vật chất màu đen ra xem xét.

Chỉ dùng mắt thường để nhìn, chỉ có thể thấy nó cũng hoàn toàn được cấu thành từ một loại hạt nhỏ màu đen, nói là bột cũng không quá, chỉ là loại vật chất màu đen này vẫn giữ được độ ẩm nhất định, không tơi xốp như những vật chất màu xanh kia.

Còn về mùi… Để phòng ngừa hít phải thứ không tốt, đặc biệt là loại cổ vật ngàn năm này rất có khả năng chứa siêu vi khuẩn hoặc mầm bệnh, cho dù đeo mặt nạ phòng độc Ngô Lương cũng không ghé sát vào ngửi.

Điều duy nhất có thể xác định là, sau khi thứ trong đỉnh đồng bị đào lên như vậy, không hề tỏa ra mùi lạ rõ rệt.

Để làm rõ rốt cuộc trong đỉnh đồng chứa thứ gì, Ngô Lương vẫn quyết định dọn sạch toàn bộ những thứ bên trong ra rồi mới phán đoán.

Công việc này được giao cho Điển Vi và Dương Vạn Lý.

Hai người theo lời dặn của Ngô Lương, từng chút một đào ra vật chất màu đen bên trong như hắn vừa làm, mỗi nhát xẻng đều rất cẩn thận, đề phòng sơ ý làm hỏng những thứ có thể bị chôn vùi trong vật chất màu đen.

Những người khác thì cũng đã vào trong mộ thất này, cùng Ngô Lương kiểm tra xem trong mộ thất trống rỗng này, ngoài cánh cửa gỗ kiểu lồng vào nhau kia, có còn thiết lập ngăn tối nào khác không. … Nửa giờ sau. "Công tử, ngài đến xem thử." Ngô Lương và những người khác không có phát hiện mới, còn Điển Vi và Dương Vạn Lý cuối cùng đã phát hiện ra thứ khác với vật chất màu đen và bột màu xanh trong đỉnh đồng.

Đó là một đoạn xương, nhưng có thể là do bị vật chất màu đen ăn mòn, bề mặt xương đã biến thành màu đen tương tự, chỉ có những lỗ nhỏ do thời gian lâu ngày dần xuất hiện và hình dạng của xương là còn có thể nhìn ra một chút manh mối. "Việc tiếp theo giao cho ta." Ngô Lương sau khi xem xét kỹ lưỡng, lấy ra một cái xẻng nhỏ hơn và một cây chổi lông từ túi công cụ, tự mình hoàn thành công việc dọn dẹp còn lại.

Lại nửa giờ nữa trôi qua.

Phần lớn một bộ xương hoàn chỉnh đã hiện ra trước mắt mọi người.

Đó quả thực là một bộ di cốt của con người, nhưng tư thế của bộ di cốt này lại vô cùng kỳ quái, xương cốt của nó tuy không có dấu vết gãy vỡ rõ rệt, nhưng lại duy trì một tư thế giống như "thiết bản kiều" mà người thường rất khó làm được, nằm ngửa trong đỉnh đồng, cũng chính vì vậy, phần chân của bộ di cốt này co lại, mới có thể đặt vừa trong chiếc đỉnh đồng nhỏ hơn quan quách rất nhiều này.

Ngoài ra, mọi người còn có thể thấy rõ, rễ của cây Nhân đầu chi kia chính là mọc ra từ miệng của bộ di cốt này, và những sợi rễ màu đỏ tươi đã lan ra, từ hàm dưới, hốc mắt, hốc mũi của hộp sọ này vươn từ trong ra ngoài, cuối cùng bao bọc toàn bộ hộp sọ một cách kín kẽ, khiến nó trông giống như một quả cầu len màu đỏ, trông quỷ

dị đến mức không thể quỷ dị hơn. "Rốt cuộc đây là cái thứ quỷ quái gì vậy, mỗi lần các ngươi xuất chinh đều phải đối mặt với thứ này sao?" Cảnh tượng này dường như đã gây ra một cú sốc tinh thần không nhỏ cho Tào Nỉ mới đến, nàng cuối cùng không nhịn được, nhíu mày hỏi với vẻ vô cùng u uất.

Trước khi chính thức thành hôn với Ngô Lương, hay nói đúng hơn là trước khi vào lăng mộ Tề Ai Công, nàng thật sự không biết Ngô Lương và Phường Nhân Quân rốt cuộc làm gì, còn tưởng rằng họ cũng giống như những đội quân khác, xuất chinh là đi đánh trận, lúc không xuất chinh thì ở Dung Khâu làm đồ gốm. "Cũng không phải lần nào cũng gặp phải thứ này." Ngô Lương vẫn đang cẩn thận dọn dẹp đất đen trong đỉnh đồng, nói mà không quay đầu lại. "Quân tử, hay là sau khi về thiếp sẽ đi xin mẫu thân cầu tình với phụ thân, miễn trừ lao dịch cho chàng và Phường Nhân Quân nhé, các chàng cứ tiếp xúc với thứ này, e là không tốt." Tào Nỉ nghiêm túc nói. "Không cần…" Ngô Lương biết Tào Nỉ có ý tốt, đang nghĩ cách từ chối nàng, thì một vật nhỏ trong đỉnh đã thu hút sự chú ý của hắn.

Đó là một khối… có lẽ là đồ ngọc, cũng đã bị rễ của Nhân đầu chi bao bọc, chỉ lộ ra một đầu nhọn nhỏ không đáng chú ý. —---------- Ngô Lương ngay lập tức cẩn thận gạt những sợi rễ gần đó ra, lấy món đồ ngọc giấu bên trong ra.

Món đồ ngọc này dài khoảng 5 cm, rộng chỉ 3 cm, được bảo quản khá tốt, vẫn giữ được trạng thái xanh biếc toàn thân, không bị ô nhiễm hay ăn mòn chút nào.

Mọi người cùng lại gần xem xét.

Chỉ thấy hình dạng của món đồ ngọc này lại hoàn toàn giống với hai con chim đối xứng được khắc trên mặt rộng của đỉnh đồng, chỉ có điều món đồ ngọc này chỉ là một trong hai con chim mà thôi.

Ngoài ra, ở vị trí lưng chim của món đồ ngọc còn có một lỗ tròn nhỏ, nhìn kỹ có thể thấy mép lỗ tròn có một số vết mài mòn rất nhẹ… "Đây có lẽ là một món đồ trang sức treo." Vu Cát dựa vào các chi tiết trên món đồ ngọc để suy đoán, "Lỗ nhỏ này có lẽ là dùng để xỏ dây đeo, và từ vị trí công tử phát hiện ra món đồ ngọc này mà suy đoán, món đồ ngọc này không phải là ngọc bội thông thường, mà là đồ ngọc đeo trên cổ… nhưng lão hủ rất ít thấy có người đeo đồ ngọc như vậy." Đồ ngọc đeo trên cổ, nên gọi là ngọc trụy.

Nhưng Vu Cát không nói ra được cái tên này cũng là chuyện bình thường, vì theo ghi chép của các loại sử sách, thiên triều chính thức đeo ngọc trụy có lẽ bắt đầu thịnh hành từ thời nhà Đường, sau đó lại qua sự sáng tạo và biến đổi không ngừng của hậu thế, mới dần dần xuất hiện các loại ngọc trụy với chủ đề là nhân vật, động vật, hoa quả… Còn trước đó, quả thực rất ít người treo đồ ngọc trên cổ làm đồ trang sức, đa số vẫn là đeo ở thắt lưng, và thống nhất gọi là ngọc bội. "Liệu có khả năng món đồ ngọc này vốn treo ở thắt lưng của người này, chỉ là khi bị đặt vào trong đỉnh đồng và bị đất đen này lấp đầy, mới do một số nguyên nhân mà di chuyển đến vị trí cổ không?" Dương Vạn Lý nói tiếp, "Ta cũng chưa từng thấy ai đeo đồ ngọc như vậy… Hoặc là tập quán đeo đồ ngọc ở một số nơi thời Xuân Thu lại độc đáo khác người như vậy?

Nhưng cũng có khả năng này, dù sao ta cũng chưa từng thấy ai đeo ngọc bội hình con chim này." Ngô Lương đều đã cân nhắc đến những suy đoán của hai người, chỉ là nhất thời chưa thể đưa ra kết luận chắc chắn, vì vậy không nói tiếp, mà tiếp tục cẩn thận xem xét các chi tiết trên món đồ ngọc.

Mặt trước của món đồ ngọc này là một con chim trông rất bình thường.

Mà khi Ngô Lương lật nó lại, ngay lập tức phát hiện ra hai chữ

viết trông khá kỳ quái ở mặt sau phẳng lì.

Khả năng nhận biết cổ văn của Ngô Lương tuy không bằng Vu Cát, nhưng dù sao cũng là nghiên cứu sinh chuyên ngành này, cổ văn thời Xuân Thu Chiến Quốc hắn ít nhiều vẫn có thể nhìn ra được đại khái.

Nhưng hai chữ cổ văn khắc trên mặt sau món đồ ngọc này lại khiến hắn vô cùng xa lạ, hoàn toàn không giống cổ văn nước Tề nên xuất hiện trong lăng mộ Tề Ai Công, cũng không giống cổ văn thiên triều trong nhận thức của hắn, thậm chí còn không có chỗ để dựa vào hình chữ, thể chữ mà suy đoán. "Lão tiên sinh, ngài đến xem thử đây là hai chữ gì?" Ngô Lương lập tức cầu cứu Vu Cát. "Đây…" Vu Cát ghé sát lại món đồ ngọc, căng mắt nhìn hai chữ nhỏ kia, nhưng nhận biết nửa ngày cũng không thể đưa ra một đáp án chắc chắn, cuối cùng cả khuôn mặt già nua đều nhăn lại, áy náy nói: "Thứ cho lão hủ học thức nông cạn, thực sự không nhìn ra được đây rốt cuộc là chữ gì, nhưng công tử, liệu có khả năng đây căn bản không phải là hai chữ, mà chỉ là hai ký hiệu đặc biệt không?" "Ừm… cũng có khả năng này." Ngô Lương cho rằng nếu ngay cả Vu Cát cũng không nhìn ra manh mối gì, thì khả năng này không hề nhỏ.

Chương 816

"Quân tử, có thể cho thiếp thân xem qua được không?" Trong lúc đang nói chuyện, Chân Mật không biết từ lúc nào đã lại gần. "Sao lại không thể?" Ngô Lương lập tức đưa món đồ ngọc này đến trước mặt Chân Mật, nhưng không trực tiếp giao cho Chân Mật, dù sao lúc này Ngô Lương vẫn đang đeo găng tay, chính là vì không rõ thành phần của đất đen trong đỉnh, không muốn dùng da thịt tiếp xúc với đất đen.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu nói hiện tại trong Phường Nhân Quân ai có kiến thức rộng hơn, và kiến thức kéo dài qua thời gian lâu hơn, khẳng định không ai khác ngoài Chân Mật, người mà trong cơ thể ẩn chứa một con cửu vĩ hồ yêu đã sống hàng ngàn năm.

Chỉ là bị ảnh hưởng bởi hình tượng và thói quen, đưa cho nàng xem một chút chắc chắn chỉ có lợi chứ không có hại.

Chân Mật cũng mở to đôi mắt đẹp nhìn về phía món đồ ngọc, sau hai giây mới nghiêm mặt nói: "Quân tử, nếu thiếp thân không nhìn lầm, đây hẳn là văn tự do Sử Hoàng Thị Thương Hiệt sáng tạo ra lúc ban đầu, loại văn tự này vào thời Đường Ngu vẫn có một số bộ lạc lưu truyền sử dụng, nhưng cũng không ngừng xảy ra biến đổi, mà ta thấy hai chữ này chính là một cách viết khá đặc biệt được diễn biến ra trên cơ sở đó." "Văn tự do Sử Hoàng Thị Thương Hiệt sáng tạo không phải là văn tự tượng hình sao?" Ngô Lương bất giác hỏi.

Nếu là văn tự tượng hình, cho dù hắn không thể phân biệt chính xác ý nghĩa, ít nhất cũng có thể phân biệt được đây có phải là văn tự hay không, mà hai chữ trên món đồ ngọc này lại khác xa với văn tự tượng hình trong ấn tượng của Ngô Lương, cảm giác căn bản không phải cùng một loại văn tự. "Vì vậy thiếp thân mới nói đây là một cách

viết đặc biệt, theo thiếp thân được biết, năm đó trước khi Thương Hiệt sáng tạo ra văn tự, các bộ lạc thị tộc thực ra đã có ngôn ngữ và văn tự giao tiếp khác nhau của riêng mình, chỉ là rất đơn giản, và chỉ có thể lưu thông trong nội bộ bộ lạc thị tộc của mình mà thôi." Chân Mật tiếp tục nói, "Sau này Hữu Hùng Thị Hoàng Đế và Thần Nông Thị Viêm Đế kết minh, cùng nhau đánh bại Xi Vưu, sau đó để tiện cho việc giao tiếp và dung hợp giữa các bộ lạc thị tộc, bèn công nhận văn tự do Thương Hiệt sáng tạo làm chủ lưu, ra lệnh cho người đi phổ biến ở các bộ lạc thị tộc.

Trong quá trình phổ biến, do ảnh hưởng của tập tục và văn hóa của các bộ lạc thị tộc khác nhau, ở các khu vực khác nhau lại xảy ra một số biến đổi, vì vậy giai đoạn đầu đã hình thành rất nhiều phiên bản văn tự khác nhau… văn tự trên món đồ ngọc này, có lẽ là một trong nhiều phiên bản gia đa thời kỳ đó, nhưng về cơ bản vẫn có thể nhìn ra một số manh mối." "Thì ra là vậy." Ngô Lương khẽ gật đầu.

Cách nói này thực ra không phải không có lý, giống như sau khi nhà Chu thay đổi triều đại, giữa các nước vẫn diễn hóa ra các phiên bản văn tự khác nhau, ngay cả ngôn ngữ và tiền tệ cũng mỗi nơi mỗi khác, cho đến sau này Thủy Hoàng Doanh Chính thống nhất thiên hạ, dùng thủ đoạn cứng rắn cải chế tiền tệ và văn tự, mới cuối cùng khiến thiên hạ cùng dùng chung một loại tiền tệ và văn tự.

Nói cách khác, các địa phương của thiên triều ở hậu thế vẫn tồn tại các phương ngữ khác nhau, thậm chí có những phương ngữ ngoài người địa phương ra, người nơi khác một chữ cũng nghe không hiểu, điều này thực ra cũng cùng một đạo lý với những gì Chân Mật mô tả.

Vì vậy, cách nói của Chân Mật hoàn toàn có thể thành lập, và rất phù hợp với tình hình thời thượng cổ. "Vậy đây rốt cuộc là hai chữ gì?" Vu Cát lúc này cũng biến thành một học sinh ham học hỏi, khá khiêm tốn truy vấn. "Bên phải là một chữ ‘Biển’, bên trái là một chữ

‘Thước’." Chân Mật nói. "Biển Thước?" Sắc mặt Vu Cát hơi cứng lại, tiếp đó khuôn mặt già nua nhanh chóng nhăn lại, cố gắng giữ vẻ kiềm chế đưa ra nghi vấn của mình: "Chân cô nương, cô có chắc đây là hai chữ Biển Thước không?

Cô có biết Tề Ai Công là người thời nào, mà Biển Thước lại là người thời nào không?" Hậu thế những người có nghiên cứu về lịch sử Xuân Thu Chiến Quốc đều nên biết, Tề Ai Công bị phanh thây là vào năm 882 trước Công nguyên.

Còn ghi chép đầu tiên về việc Biển Thước hành y trong sử sách, có lẽ là vào khoảng năm 500 trước Công nguyên, chữa trị cho khanh đại phu nước Tấn là Triệu Giản Tử.

Lần cuối cùng Biển Thước hành y là vào năm 307 trước Công nguyên chữa bệnh cho Tần Vũ Vương, cuối cùng bị thái y Đại Việt lúc bấy giờ là Lý Ê ghen ghét mà sai người ám sát.

Bỏ qua Tề Ai Công không bàn.

Chỉ riêng ghi chép sớm nhất và muộn nhất về việc Biển Thước hành y trong sử sách, đã cách nhau khoảng hai trăm năm, nói cách khác nếu ghi chép trong sử sách là thật, Biển Thước ít nhất cũng phải sống hơn hai trăm tuổi.

Nhưng điều này ở hậu thế xem ra là một việc không thể, dù sao ngay cả Dược Vương Tôn Tư Mạc cũng chỉ sống được 135 tuổi, và việc này vẫn còn tồn tại nhiều nghi điểm.

Vì vậy nhiều người đã nảy sinh nghi ngờ về những ghi chép liên quan đến Biển Thước.

Đến mức bài văn cổ kinh điển "Biển Thước kiến Thái Hoàn Công" trong sách giáo khoa ngữ văn ban đầu cũng bị loại bỏ, dân gian cũng nhân đó mà tam sao thất bản, xuất hiện nhiều tranh cãi về việc Biển

Thước có thực sự tồn tại hay không.

Không cần phải nghi ngờ, Biển Thước tuyệt đối là có tồn tại.

Chỉ là "Biển Thước" chỉ là danh hiệu của ông, Tần Việt Nhân mới là tên thật của ông, giống như Chu Thụ Nhân thời cận đại ở hậu thế vậy.

Mà các nhà khảo cổ học và học giả hậu thế cũng chưa bao giờ nghi ngờ về tính xác thực của Tần Việt Nhân, họ nghi ngờ một chuyện khác, liên quan đến vấn đề danh hiệu "Biển Thước".

Vấn đề này vẫn chưa được giải quyết.

Bây giờ lại phát hiện ra hai chữ "Biển Thước" trong lăng mộ Tề Ai Công, nơi có niên đại sớm hơn ghi chép đầu tiên về việc Biển Thước hành y gần bốn trăm năm… Trong lòng Ngô Lương tự nhiên cũng vô cùng khó hiểu. "Biển Thước" ở đây không thể nào là Tần Việt Nhân được chứ?

Ông ta sống hơn hai trăm năm còn chưa đủ, cộng thêm gần bốn trăm năm này, chẳng phải là sống một hơi hơn sáu trăm năm sao?

Điều này có hợp lý không?

Sau khi xuyên không đã trải qua nhiều chuyện như vậy, khả năng tiếp thu của Ngô Lương đã được nâng cao rõ rệt, nếu Biển Thước đắc đạo, hoặc có kỳ ngộ nào đó không ai biết mà trường sinh bất tử, có lẽ có một phần không biết bao nhiêu phần trăm khả năng, nhưng Ngô Lương cần có bằng chứng tương ứng.

Ngoài ra, Ngô Lương còn biết một chuyện khác, thực ra trong lịch sử thiên triều có hai "Biển Thước".

Một là Tần Việt Nhân "Biển Thước".

Người còn lại là thần y Biển Thước thời Hoàng Đế, và danh xưng

"Biển Thước" của Tần Việt Nhân chính là từ đó mà ra, chỉ là ghi chép về vị Biển Thước thời thượng cổ này cực kỳ ít, khảo cổ hậu thế chỉ phát hiện được hai chỗ ghi chép, và đều chỉ có vỏn vẹn vài chữ, căn bản không đủ để khảo chứng về người này.

Vị Biển Thước này chắc chắn là trước Tề Ai Công rồi, và còn phải sớm hơn cả ngàn năm… Vậy "Biển Thước" phát hiện ở đây có phải là nói đến vị "Biển Thước" thời thượng cổ này không? "Lão tiên sinh sẽ không cho rằng Biển Thước chỉ là một người đấy chứ?" Đối mặt với nghi vấn của Vu Cát, Chân Mật lại bĩu môi hỏi lại. "Chẳng lẽ không phải một người?" Vu Cát ngẩn ra. "Biển Thước thời Hoàng Đế quả thực là một người, nhưng thực tế tên thật của 'Biển Thước' đó cũng không phải là Biển Thước, chỉ là cách người ta gọi ông ấy mà thôi." Chân Mật giải thích: "'Biển' có nghĩa là gì?

Là thự, là ghi chép trên cửa nhà. 'Thước' có nghĩa là gì?

Là chim, một loài chim báo tin vui.

Vì vậy 'Biển Thước' chính là chỉ một loài chim báo tin vui có thể viết chữ trên cửa." "Thời thượng cổ giao thông và tin tức vô cùng bế tắc, bá tánh mắc bệnh, nếu trong tộc có người học y thuật có lẽ còn có thể tự cứu, nếu không có, thì chỉ có thể tự cầu đa phúc." "Biển Thước y thuật hơn người, sau này được Hoàng Đế giao phó chiêu mộ một nhóm người hiếu học, vừa truyền thụ y thuật, vừa dẫn dắt họ đi khắp nơi để giải khổ cho bá tánh.

Cứ như vậy, mỗi khi đến một nơi, liền đi từng nhà gõ cửa hỏi xem có bệnh nhân cần chữa trị không, nếu trong nhà không có người, Biển Thước còn sai người để lại văn thư trên cửa, mời bá tánh sau khi thấy thì đến nơi chỉ định để chẩn trị.

Họ giống như những con chim báo tin vui viết chữ trên cửa, bá tánh thấy họ đều vui mừng như thấy chim khách, vì vậy lâu dần, liền

có danh xưng 'Biển Thước'." "Ngoài ra, còn có một cách nói khác." "'Biển Thước' đặc chỉ một loài chim kỳ lạ tên là '?', loài chim này chỉ cần bay qua là có thể biết trong cây có sâu bệnh hay không, còn có thể dùng mỏ sắc bén mổ chính xác vào cây, tiêu diệt sâu bệnh ẩn bên trong.

Mà Biển Thước và những người truyền thừa của ông cũng giống như '?' đi khắp nơi giữa bá tánh, họ cũng chỉ cần đi qua là có thể phát hiện mầm bệnh trong cơ thể người bệnh, loại bỏ bệnh tật trong cơ thể mọi người, vì vậy sau này có người gọi họ là 'Biển Thước'." "Tóm lại theo ta biết, từ ngày hai chữ 'Biển Thước' được dùng làm danh xưng cho người, 'Biển Thước' đã là chỉ một tổ chức hành y có nguồn gốc từ rất sớm, chưa bao giờ đặc chỉ một người nào cả." "Còn về Biển Thước mà lão tiên sinh nói, e rằng chưa chắc đã là một người nào đó đâu nhỉ?" "Coi như là vậy, danh xưng 'Biển Thước' của người đó cũng là đến từ thời thượng cổ, không hề cản trở việc hai chữ 'Biển Thước' xuất hiện trong lăng mộ Tề Ai Công sớm hơn, chẳng phải sao?" Một tràng lời của Chân Mật nói có lý có cứ, dẫn kinh điển.

Vu Cát nghe xong cũng không thể không hành lễ thừa nhận: "Học thức uyên bác của Chân cô nương khiến lão hủ khâm phục, có lẽ Chân cô nương mới là đúng, là lão hủ kiến thức hạn hẹp rồi." "Biển Thước" là danh xưng của một tổ chức?

Giống như một đội ngũ y tế tương trợ ở hậu thế vậy?

Ngô Lương nghe vậy cũng trầm ngâm, nếu như vậy, việc hai chữ "Biển Thước" xuất hiện trong lăng mộ Tề Ai Công, sau đó lại xuất hiện ở nước Tấn khoảng bốn trăm năm sau, rồi lại chết ở Đại Việt khoảng hai trăm năm sau nữa… những chuyện này liền hợp lý hơn nhiều. "Biển Thước" trong lăng mộ Tề Ai Công là một chuyện, "Biển Thước" chữa bệnh cho Triệu Giản Tử ở nước Tấn bốn trăm năm sau là một người, mà "Biển Thước" chết ở Đại Việt hai trăm năm sau nữa

lại là một người khác.

Họ đều là "Biển Thước", chỉ có điều "Biển Thước" này không phải "Biển Thước" kia.

Vậy hình tượng con chim trên món đồ ngọc và đỉnh đồng thì sao?

Chẳng lẽ chính là huy hiệu của tổ chức "Biển Thước"?

Thậm chí món đồ ngọc này chính là biểu tượng thân phận của thành viên hoặc người truyền thừa của tổ chức "Biển Thước", giống như vết sẹo chữ "Tỉnh" mà các Tung Hoành gia để lại trên người vậy?

Nếu suy đoán này thành lập… Ngô Lương nhìn về phía bộ di cốt trong đỉnh đồng lớn, người này rất có khả năng là một thành viên hoặc người truyền thừa của tổ chức "Biển Thước", chỉ là không biết vì sao lại chết ở đây theo một cách kỳ quái như vậy, trở thành chất dinh dưỡng cho cây "Nhân đầu chi" này.

Ngoài ra, Ngô Lương lại nghĩ đến những ghi chép về Tần Việt Nhân, lấy "Biển Thước kiến Thái Hoàn Công" làm ví dụ, Tần Việt Nhân dường như có thể nhìn thấu chính xác mầm bệnh trong cơ thể người, phảng phất như đôi mắt có sẵn tia X-quang, điều này hoàn toàn trùng khớp với mô tả của Chân Mật về tổ chức "Biển Thước".

Lời giải thích này của Chân Mật không nghi ngờ gì đã mở ra một hướng suy nghĩ mới cho Ngô Lương.

Nhưng theo đó cũng xuất hiện nhiều vấn đề hơn, vấn đề lớn nhất chính là, tại sao "Biển Thước" lại xuất hiện trong mộ của Tề Ai Công?

Dựa theo thông tin Ngô Lương có được trước đó, có thể phán đoán rằng vì Tề Ai Công bị Chu Thiên Tử xử tử bằng hình phạt nấu sống trong vạc dầu mà không hề có dấu hiệu báo trước, nên ngôi mộ này chắc chắn được xây dựng sau khi Tề Ai Công qua đời.

Người chủ trì việc này chỉ có thể là gia quyến của Tề Ai Công và người em trai cùng mẹ Lữ Sơn, cũng chính là Tề Hiến Công, người không lâu sau đó đã giết chết Tề Hồ Công Lữ Tĩnh do Chu Thiên Tử chỉ định làm Tề vương để tự lập.

Phân tích như vậy, tuy không thể nói chắc "Biển Thước" có quan hệ gì với Tề Ai Công hay không, nhưng chắc chắn có quan hệ không hề tầm thường với Tề Hiến Công, người đã chủ trì hoặc tham gia xây dựng lăng mộ này.

Còn là quan hệ như thế nào thì không dễ nói.

Tiếc là trong mộ thất này ngoài "nhân đầu chi" và thi hài trong đỉnh đồng, rất có thể là của thành viên hoặc truyền nhân của tổ chức "Biển Thước" ra, thì không tìm thấy thêm manh mối nào khác.

Vì vậy, Ngô Lương hạ lệnh tiếp tục khám phá mộ thất tiếp theo.

Đối mặt với một cánh cửa gỗ cũng bịt kín, Ngô Lương làm theo cách cũ, vẫn dùng con gà trống to làm vật dò đường.

Sau khi thử dò và xác nhận không có nguy hiểm, y mới cho phá cửa gỗ rồi đứng ngoài nhìn vào.

Khác với mộ thất trống rỗng trước đó, đồ đạc trong mộ thất này phong phú hơn nhiều.

Nhìn lướt qua, mộ thất này càng giống một gian phòng ở, bên trong giường, bàn, ghế đầy đủ cả, thậm chí còn có một tủ sách.

Tiếc là trên tủ sách khá lớn chỉ đặt lẻ loi ba cuộn giản độc, không biết bên trong ghi chép nội dung gì.

Bên cạnh tủ sách, Ngô Lương còn thấy một bức tượng người bằng đồng đứng thẳng cao bằng người thật.

Dù chỉ thấy được mặt bên của tượng đồng, Ngô Lương vẫn nhận

ra đó là một người đàn ông, và có thể thấy những chấm nhỏ cùng những đường nét đan xen trên thân tượng. "Đây… lẽ nào là châm cứu đồng nhân?" Trong lòng Ngô Lương vừa mừng rỡ, vừa có chút hối hận lần này không mang theo Trâu Huyền mà Tào lão bản vừa ban thưởng.

Trâu Huyền tinh thông thuật châm cứu, tự nhiên thuộc lòng kinh mạch và huyệt vị, không chừng cũng có kiến thức về dược lý cao hơn người thường.

Nếu có hắn ở đây, có lẽ sẽ đưa ra phán đoán chính xác hơn về những thứ phát hiện ở đây.

Nhưng cũng không sao.

Bất kể có phát hiện kinh người nào hay không, lúc rời đi Ngô Lương nhất định sẽ lấy mẫu những thứ ở đây, sau đó mang về Trần Lưu nhờ Trâu Huyền giúp nhận dạng cũng không muộn.

Còn về tượng đồng này, nếu thật sự là châm cứu đồng nhân thì lợi hại rồi.

Theo Ngô Lương biết, châm cứu đồng nhân sớm nhất mà giới khảo cổ hậu thế biết đến được đúc vào thời Bắc Tống.

Tiếc là châm cứu đồng nhân đó đã thất lạc từ thời nhà Minh, thứ thực sự lưu truyền lại chỉ là bản đúc lại thời Minh.

Vậy nếu tượng đồng trước mắt Ngô Lương chính là châm cứu đồng nhân, không nghi ngờ gì đã đẩy ghi chép khảo cổ về châm cứu đồng nhân sớm hơn hai ngàn năm, lại tô thêm một nét son đậm cho lịch sử huy hoàng của thiên triều.

Ngoài ra, chỉ còn lại một thi thể ngồi dựa vào bàn.

Khác với thi thể trong đỉnh đồng, thi thể này không chỉ còn lại xương khô, ngược lại trông còn rất đầy đặn, thậm chí còn có thể

chống đỡ được bộ y phục đã rách nát.

Chương 817

Cả cái đầu lộ ra ngoài của thi thể này cũng không biến thành xương khô.

Chỉ vì quay lưng về phía cửa nên Ngô Lương và mọi người tạm thời không thể thấy được dung mạo của thi thể… Thậm chí có một khoảnh khắc, Ngô Lương suýt tưởng đó là người sống, dù sao nhìn từ sau lưng, thi thể này cũng không khác người sống là mấy.

Nhưng nhìn lớp bụi dày đặc phủ trên người thi thể, cùng với bộ y phục rách nát không cần chạm vào cũng đã không thể che thân, có thể thấy người này chắc chắn đã rất lâu không cử động, hiển nhiên không thể là người sống. "Các ngươi cứ đợi bên ngoài như cũ, ta và Điển Vi vào trong xem xét trước." Ngô Lương dặn dò mọi người một câu, rồi cùng Điển Vi bước vào mộ thất.

Y tuy vẫn nhìn chằm chằm vào thi thể dựa vào bàn, nhưng không lập tức đến xem xét, mà đi đến bên bức tượng đồng gần hơn trước.

Chỉ quét mắt từ trên xuống dưới một lượt, Ngô Lương liền khẳng định tượng đồng này chính là châm cứu đồng nhân.

Y tuy chỉ biết sơ sài về kinh mạch và huyệt vị, nhưng cũng nhận biết được mấy huyệt vị quan trọng, do đó có thể suy đoán đôi chút… Quan trọng nhất là, nhìn kỹ Ngô Lương phát hiện trên thân tượng đồng có bốn cây kim đồng dài nhỏ.

Bốn cây kim đồng này đều cắm vào trong tượng, nếu y không nhìn lầm, chúng được cắm vào huyệt Bách hội trên đỉnh đầu, huyệt Thái dương ở bên mắt, huyệt Vĩ lư sau lưng và huyệt Chương môn ở trước nách.

Theo y biết, bốn huyệt vị này đều thuộc "tử huyệt" của cơ thể

người.

Chỉ không biết những cây kim đồng này là do có người cố ý để lại nhằm truyền đạt thông tin gì đó cho người sau, hay chỉ đơn thuần là quên thu kim lại?

Hay là bên trong tượng đồng có ẩn giấu cơ quan gì?

Nghĩ đến khả năng này, Ngô Lương lại quan sát kỹ một lượt, rồi mới cẩn thận rút cây kim đồng ở huyệt Vĩ lư ra.

Tượng đồng không hề có bất kỳ thay đổi nào, Ngô Lương cũng không nghe thấy tiếng động gì, Bạch Tinh Tinh cũng không đưa ra cảnh báo.

Xem ra có lẽ y đã nghĩ nhiều.

Thế là Ngô Lương lại lần lượt rút ba cây kim đồng trên các "tử huyệt" còn lại.

Tượng đồng vẫn không có bất kỳ thay đổi nào… "Xem ra đúng là ta nghĩ nhiều rồi." Ngô Lương thầm nghĩ, cũng không phát hiện bốn cây kim đồng này có gì đặc biệt, chỉ thấy trên phần thân kim cắm vào tượng có vài vết mòn do sử dụng, điều này cũng không có gì đáng nói.

Thế là Ngô Lương khẽ gõ vào tượng đồng.

Tượng đồng lập tức phát ra tiếng vang "đang đang", có thể nghe ra bên trong tượng đồng hẳn là rỗng.

Nhưng với trình độ công nghiệp thời Xuân Thu, chắc chắn không có cách nào chế tạo ra một tượng đồng rỗng ruột nguyên khối, tượng đồng này nhất định phải có chỗ mở.

Thế là Ngô Lương càng tìm kiếm kỹ hơn.

Cuối cùng, y cũng phát hiện một cái chốt nhỏ trên lưng tượng đồng, mà cái chốt nhỏ này lại nằm ngay trong một đường kinh mạch

sau lưng, giấu rất kín.

Ngô Lương nghiên cứu một lúc liền tìm ra cách mở chốt.

Chỉ nghe một tiếng "cạch" nhẹ, một tấm lưng vừa khít trên lưng tượng đồng đã được tháo ra.

Ngô Lương lại nương theo ánh sáng yếu ớt của Tùy hầu châu nhìn vào bên trong tượng đồng, bất ngờ phát hiện trong khoang bụng của tượng có mấy cái móc treo nhỏ, trên móc treo lại treo năm vật điêu khắc bằng gỗ không theo quy tắc.

Từ vị trí và hình dạng của những vật điêu khắc này, không khó để phán đoán chúng đại diện cho ngũ tạng của cơ thể người. "Lợi hại thật…" Ngô Lương thầm cảm thán.

Đây là tượng đồng trong một ngôi mộ cổ thời Xuân Thu, vậy mà lại giống với châm cứu đồng nhân được ghi chép trong sử sách thời Bắc Tống, thứ vốn không hề lưu truyền đến hậu thế, cũng có cả ngũ tạng.

Nhưng vẫn có một vài khác biệt.

Sử sách ghi lại, châm cứu đồng nhân thời Bắc Tống còn có cả lục phủ và xương cốt của cơ thể người, và một số thiết kế chức năng trong đó có thể dùng để kiểm tra trình độ châm cứu của học trò, còn tượng đồng này hiển nhiên có chút thiếu sót về phương diện đó. "Dương Vạn Lý, tượng đồng này giao cho ngươi, lúc chúng ta đi hãy nghĩ cách dẫn người mang nó đi cùng, nhớ phải bảo vệ cẩn thận, tuyệt đối không được để nó tổn hại dù chỉ một li một hào." Ngô Lương lập tức quay đầu dặn dò Dương Vạn Lý đang ở ngoài cửa. "Nặc!" Dương Vạn Lý vội vàng đáp lời: "Lát nữa thuộc hạ sẽ cho người đóng một cái hòm gỗ, rồi lót đầy cỏ khô vào trong, như vậy sẽ không dễ làm hỏng tượng đồng, Công tử thấy thế nào?" "Thiện." Ngô Lương khẽ gật đầu, lúc này mới tạm thời gác tượng đồng sang một

bên, chuyển ánh mắt sang thi thể quay lưng về phía mình và tủ sách kia.

Tủ sách ở ngay bên cạnh bàn, nên cũng ở cạnh thi thể, vì vậy không có thứ tự trước sau, Ngô Lương bắt đầu xem xét thi thể trước.

Đi đến bên cạnh thi thể, y mới nhìn rõ được trạng thái của nó.

Thi thể đang ngồi khoanh chân trên một tấm bồ đoàn sau bàn, trước chân đặt một cái lò nhỏ, trên lò có một cái siêu gốm nhỏ.

Nhưng khác với siêu gốm thường thấy, cái siêu gốm này ngoài một cái nắp nhỏ ở trên, phần thân siêu hơi cao hơn một chút còn có bốn lỗ tròn nhỏ ở các hướng khác nhau, các lỗ này thông thẳng vào bên trong siêu. "Đây là thứ gì?" Kết hợp với những phát hiện trước đó, Ngô Lương nghi ngờ cái siêu gốm này có thể là dụng cụ để sắc thuốc.

Nhưng y lại vô cùng chắc chắn, mình chưa từng thấy dụng cụ sắc thuốc có hình dạng như vậy, bất kể là phát hiện khảo cổ hay ấm thuốc lưu truyền trong dân gian hậu thế, tuyệt đối chưa từng có hình dạng này.

Ngược lại, một số dụng cụ xông hương lại có hình dạng tương tự.

Và bốn lỗ tròn nhỏ ở các hướng khác nhau là để hương liệu bên trong siêu khi đốt có thể tỏa hương ra ngoài.

Ngoài ra, Ngô Lương thật sự không nghĩ ra bốn cái lỗ nhỏ đó có tác dụng gì?

Cùng lúc đó, Ngô Lương còn phát hiện bên tay thi thể có một chiếc quạt lông vũ cũng đã rách nát.

Chiếc quạt này chắc chắn được làm từ lông của một loài chim lớn nào đó, tiếc là phần lớn lông vũ mỏng manh trên đó đã biến mất, chỉ còn lại một hàng cán lông được đan vào nhau, do đó không thể phán

đoán những chiếc lông vũ này được lấy từ loài chim nào.

Từ cảnh tượng này, không khó để phán đoán, thi thể trước mặt lúc chết hẳn đang dùng quạt lông để quạt gió cho cái lò nhỏ, chỉ không biết trong siêu gốm trên lò đang đun thứ gì.

Nhưng lúc này sự chú ý của Ngô Lương đã chuyển sang thi thể trước mặt.

Đây là một thi thể nam giới, xem ra lúc chết hẳn đã có tuổi, ít nhất cũng phải sau trung niên.

Khi đến gần, Ngô Lương đã phát hiện ra, thi thể trước mặt lại là một thi thể bị trồng Đẳng thuật.

Xuyên qua lớp da gần như trong suốt của thi thể, y có thể thấy rõ những quả trứng trùng màu trắng cỡ hạt lạc dày đặc chen chúc bên trong và chất lỏng màu nâu ngâm những quả trứng đó.

Khác với lần trước nhìn thấy thứ này, lần này Ngô Lương đã biết công dụng và cách dùng của trứng trùng, do đó không cảm thấy sợ hãi, thậm chí còn có chút kích động: đây cũng coi như công phu không phụ lòng người, ban đầu Ngô Lương nghĩ rằng có lẽ rất khó tìm lại được Đẳng trùng, không ngờ cuối cùng lại phát hiện ra một lượng lớn trứng trùng như vậy.

Điều này có thể liên quan đến việc cửa gỗ bị bịt kín.

Như vậy, trứng Đẳng trùng bên trong cửa gỗ và những quả trứng Đẳng trùng trong mộ đạo bên ngoài ở hai không gian tương đối độc lập, cho nên lần trước khi những quả trứng Đẳng trùng kia nở ra, trứng Đẳng trùng ở đây mới không bị ảnh hưởng.

Nhưng bây giờ Ngô Lương lại đối mặt với một vấn đề.

Nếu những quả trứng trùng này bây giờ bắt đầu nở, y nên bảo quản và mang theo những con Đẳng trùng nở ra này như thế nào để

chúng có thể phát huy tác dụng vào lúc y cần nhất?

Ngoài ra, Ngô Lương còn không chắc những con Đằng trùng này có giống với những con y gặp trước đó hay không.

Bởi vì Vu Cát lần trước cũng đã nói, Đằng thuật dùng vong linh của người chết làm môi giới để bồi dưỡng.

Người chết lúc sinh thời càng chịu nhiều đau khổ, oán hận và sợ hãi trong lòng càng mãnh liệt, Đằng trùng nuôi dưỡng ra mới càng độc, hại người mới càng lợi hại.

Cũng vì vậy, bất kể là thi thể nam giới trong mộ Mâu Tử, hay những thi thể phụ nữ mang thai bị treo ngược trong mộ thất, không ai là không có vẻ mặt dữ tợn đau đớn, đó chính là thứ mà kẻ thi thuật cần.

Nhưng thi thể trước mặt này lại hoàn toàn khác.

Ngô Lương thấy tuy trong cơ thể y đã bị trứng Đằng trùng lấp đầy, nhưng biểu cảm của y lại vô cùng bình tĩnh, thậm chí nhìn kỹ còn có chút từ tường.

Nếu người này cũng là vật chứa để kẻ thi thuật nuôi Đằng trùng, mà lời Vu Cát nói lại không sai, vậy thì uy lực của những con Đằng trùng trong cơ thể y chắc chắn sẽ giảm đi rất nhiều… Quan trọng nhất là, kẻ thi thuật để bồi dưỡng Đằng trùng, có thể dùng thủ đoạn tàn nhẫn như vậy đối xử với người khác, tại sao lại có thể để người này chết một cách an lành như vậy, điều này không hợp lẽ thường.

Ngô Lương trong lòng không hiểu, cũng chỉ có thể tiếp tục quan sát những chi tiết khác trên thi thể này.

Rất nhanh, y lại phát hiện một miếng ngọc nhỏ giữa hai chân của thi thể.

Ngô Lương cẩn thận lấy nó ra mới phát hiện, miếng ngọc nhỏ này

lại giống hệt mặt dây chuyền ngọc hình chim bay phát hiện trong đỉnh đồng trước đó, và mặt sau của mặt dây chuyền cũng khắc hai chữ "Biển Thước". "Đây cũng là một thành viên hoặc truyền nhân của tổ chức 'Biển Thước'?" Từ vị trí rơi của mặt dây chuyền ngọc, không khó để suy đoán, mặt dây chuyền này hẳn cũng được đeo trên cổ của thi thể, chỉ là năm tháng trôi qua, sợi dây treo mặt dây chuyền đã mục nát hoàn toàn, nên mặt dây chuyền mới rơi xuống giữa hai chân y.

Nếu là "Biển Thước"… Ngô Lương lại nhìn về phía chiếc siêu gốm hình thù kỳ lạ trên lò nhỏ.

Bên trong chiếc siêu gốm đó rốt cuộc đang đun thứ gì?

Chắc là đang sắc thuốc nhỉ?

Vậy thì đang sắc thuốc gì, tại sao người này lại chết một cách yên tĩnh khi đang sắc dở, thậm chí còn không kịp lấy thuốc trên lò xuống.

Đã là sắc thuốc, vậy thì hẳn phải có người cần uống thuốc chứ?

Dù người này đã chết, vậy tại sao người cần uống thuốc cũng không đến lấy thuốc?

Ít nhất từ tình hình hiện trường, thi thể này chắc chắn không bị ai di chuyển, chiếc siêu gốm trên lò nhỏ hẳn cũng không bị ai di chuyển… Suy nghĩ những điều này, Ngô Lương cuối cùng cũng đưa tay lên nắp của chiếc siêu gốm, định xem thử bên trong có gì.

Nhưng ngay khi tay y vừa chạm vào nắp. "Hữu Tài ca ca, không hay rồi, con gà trống của chúng ta đột nhiên ngã xuống đất không dậy nổi!" Đằng sau đột nhiên vang lên tiếng kêu hoảng hốt của Gia Cát Lượng. ---------- "Ngươi nói gì?" Nghe thấy lời này, Ngô Lương lập tức biến sắc, quay người đi về phía con gà trống to và đám người Phường Nhân Quân đang ở ngoài cửa.

Đến gần, y thấy con gà trống to quả nhiên đã nằm nghiêng trên

mặt đất, không chỉ vậy, hai chân nó còn đang không ngừng giãy giụa, trông rất đau đớn.

Nhưng điều quan trọng nhất vẫn là màu sắc của mào gà.

Ngô Lương thật tâm hy vọng con gà chỉ là ăn phải thứ gì đó không tốt hoặc không hợp thủy thổ dẫn đến khó chịu, nhưng đáng tiếc là, mào gà lúc này đã biến thành màu tím đỏ mà y không muốn thấy nhất!

Điều này cho thấy lúc này nó rất có thể đã trúng kịch độc!

Ngô Lương có thể khẳng định, sau khi vào mộ Tề Ai Công, con gà trống to tuyệt đối không ăn những thứ linh tinh trong mộ, tiếp xúc nhiều nhất với ngôi mộ cổ này chính là việc hít phải không khí trong hai gian mật thất bị bịt kín này đầu tiên.

Mà không khí trong hai gian mộ thất này đều mang một mùi hương thanh đạm không thể dùng lời để miêu tả.

Mùi hương trong mộ thất thứ nhất có thể đến từ "nhân đầu chi" hoặc lớp đất đen trong đỉnh đồng lớn.

Nguồn gốc mùi hương trong mộ thất thứ hai vẫn chưa tìm ra, Ngô Lương nghi ngờ có thể chính là chiếc siêu gốm kỳ quái đặt trên lò nhỏ, dù sao trên chiếc siêu đó có bốn lỗ tròn nhỏ hẳn là dùng để thoát khí, giống như lư hương dùng để xông hương vậy.

Chương 818

Mà con gà trống to lúc này lại xuất hiện triệu chứng trúng độc… Chẳng lẽ là vì không khí trong mộ thất thứ hai có độc?

Ngô Lương không khỏi nghĩ đến thi thể dựa vào bàn trong mộ thất.

Mọi dấu hiệu cho thấy, y đột ngột chết đi trong trạng thái đang quạt gió cho lò nhỏ, liệu có liên quan đến một loại kịch độc khó phát hiện nào không? "Rút!" Nghĩ đến đây, Ngô Lương lập tức đưa ra quyết định: "Không cần quan tâm gì cả, tất cả mọi người lập tức quay trở lại, trong thời gian ngắn nhất trở về mặt đất, ngoài ra… Dương Vạn Lý, đây là Hủy đan, ngươi vừa dẫn đầu mọi người nhanh chóng rút lui, vừa ngâm Hủy đan này vào nước cho mỗi người uống, chú ý chỉ ngâm qua một lần nước là được, tuyệt đối không được ngâm nhiều, nếu không cũng là vật kịch độc!" Tương truyền Hủy đan này có thể giải mọi tà túy độc chướng trên đời, là dị bảo mà Lữ Bố không biết kiếm được từ đâu.

Ban đầu khi khai quật mộ Quảng Xuyên vương Lưu Khứ lần đầu, bộ tướng của y là Hách Manh bị thủ mộ nhân dùng thuật độc ác đuổi đi, chính Hách Manh cũng suýt nhiễm bệnh bỏ mạng.

Vì vậy lần thứ hai Lữ Bố lại phái Tào Tính cùng Hách Manh đi khai quật, và giao Hủy đan cho hai người phòng thân.

Nào ngờ Ngô Lương kịp thời đến cứu viện, lập kế khiến Hách Manh và Tào Tính bị quân coi giữ Nguyên Thành bắt giữ, cuối cùng Hủy đan cũng rơi vào tay Ngô Lương.

Chỉ vì mỗi lần vào mộ Ngô Lương đều rất cẩn thận, rất ít bị tà túy độc chướng tấn công, nên về cơ bản chưa từng sử dụng.

Nay trường hợp này vừa hay có thể dùng đến, chỉ không biết công hiệu có lợi hại như lời đồn không. "Nặc!" Dương Vạn Lý đáp một tiếng, nhanh chân tiến lên nhận lấy Hủy đan, vẫy tay ra hiệu với mọi người: "Lời của Công tử mọi người đều nghe rồi, theo ta đi, đừng để ai bị rớt lại!" Cùng lúc đó.

Ngô Lương lại quay đầu nói với Điển Vi một câu "Điển Vi huynh đệ, ngươi theo ta", rồi lại quay trở vào trong mộ thất. "Quân tử, chàng định làm gì?

Không ra ngoài cùng chúng ta sao?" Chú ý đến hành động đi ngược lại của Ngô Lương, Tào Nỉ không nhịn được dừng bước hỏi lớn.

Lời này vừa thốt ra, mọi người cũng lần lượt dừng bước, vẻ mặt lo lắng và nghi hoặc quay lại nhìn Ngô Lương. "Ta và Điển Vi lấy một ít đồ rồi ra, các ngươi đi trước một bước, chúng ta sẽ đuổi kịp ngay sau!" Ngô Lương giải thích. "…" Mọi người hiển nhiên không chấp nhận lời giải thích của Ngô Lương, không một ai tiếp tục nhấc chân, không muốn để y và Điển Vi ở lại một mình nơi này, nhưng cũng không ai công khai phản đối. "Vậy thì dùng Hủy đan pha nước uống trước đi… Dương Vạn Lý, ngươi còn ngây ra đó làm gì, mọi người đã muốn đợi Công tử, chi bằng uống nước Hủy đan giải độc trước, có lẽ sẽ có hiệu quả." Vu Cát thấy vậy sốt ruột giậm chân, đành phải lùi một bước nói. "À, đúng đúng đúng, chúng ta vừa uống nước Hủy đan vừa đợi Công tử, đợi Công tử qua lấy đồ xong cũng có thể uống cùng." Dương Vạn Lý lần này không đấu võ mồm với Vu Cát nữa, gật đầu lia lịa làm theo. "…" Ngô Lương thấy đám người này không dùng bạo lực thì không hợp tác, cũng đành mặc kệ họ, chỉ nói thêm một câu "Đừng quên cho con gà trống to uống một ít", rồi dẫn Điển Vi nhanh chóng quay trở lại mộ thất. … Lần này Ngô Lương tự nhiên không thể thong thả xem xét mọi chi tiết nữa.

Trong lúc đi, y đã lấy ra một cái túi vải, giao cho Điển Vi nói:

"Điển Vi huynh đệ, thi thể kia rất có ích với ta, phiền ngươi cho nó vào túi vải vác lên cùng mang ra ngoài." "Nặc!" Điển Vi nhận lấy túi vải rồi đi xử lý thi thể đầy trứng Đằng trùng bên trong.

Còn Ngô Lương thì cầm một cái túi da dê có tác dụng niêm phong tương đối, đi thẳng đến chiếc siêu gốm kỳ quái trước mặt thi thể.

Y cho chiếc siêu gốm vào trong, rồi dùng dây thừng buộc chặt miệng túi da dê, phòng trường hợp độc khí chính là từ vật trong chiếc siêu gốm này mà ra, mang theo bên người sẽ tiếp tục gây hại cho họ.

Tiếp đó, y lại quay người thu ba cuộn giản độc duy nhất trên giá sách vào túi, rồi dùng ánh mắt quét nhanh một vòng khắp mộ thất.

Mộ thất này chỉ lớn có vậy, đồ đạc bên trong cũng bày ra rõ ràng, không thấy dấu hiệu có ngăn tối nào, mà trong tình cảnh này, đương nhiên cũng không thể xem xét từng chút một.

Sau khi xác nhận trong mộ thất không còn nơi nào rõ ràng đáng để lãng phí thời gian nữa, Ngô Lương quay đầu nhìn về phía Điển Vi.

Động tác của Điển Vi cũng rất nhanh, ba chân bốn cẳng đã dùng túi vải trùm lấy nửa thân trên của thi thể, sau đó cố định sơ qua, nhấc tay một cái liền vác lên vai, lúc này đang đợi Ngô Lương.

Giống như những thi thể bị trúng Đằng thuật trước đó, bề ngoài của thi thể này cũng biến thành một lớp vỏ cứng.

Bị Điển Vi vác trên vai như vậy, nó vẫn giữ nguyên tư thế ngồi cứng đờ, ngay cả chiếc quạt chỉ còn lại cán lông cũng vẫn nắm chặt trong tay. "Đi thôi!" Ngô Lương khẽ gật đầu.

Hai người cuối cùng không còn chần chừ, lập tức đi ra khỏi mộ thất.

Về phần châm cứu đồng nhân, Ngô Lương đã chọn từ bỏ, tuy y cảm thấy thứ đó rất có ý nghĩa, nhưng dù sao cũng hơi nặng.

Hiện tại những người vào mộ ngoài Ngô Lương, Điển Vi, Dương Vạn Lý và Sát Mộc vương tử ra, những người còn lại đều là người già, trẻ nhỏ, phụ nữ, lúc này thực sự không tiện mang theo nó.

Đây cũng là lý do trước đó Ngô Lương chỉ bảo Dương Vạn Lý sau đó hãy dẫn binh sĩ Phường Nhân Quân vào vận chuyển.

Ra khỏi mộ thất, các cán bộ cốt cán của Phường Nhân Quân đã uống xong nước Hủy đan pha sẵn, ngay cả lông trên đầu và cổ con gà trống to còn đang giãy chân cũng ướt sũng một mảng, hiển nhiên vừa bị mọi người đổ cho uống nước Hủy đan. "Quân tử, chàng và Điển Vi cũng uống một ít nước Hủy đan trước đi, có lẽ sẽ có tác dụng." Chân Mật chủ động đi tới, đưa một bát gốm đến trước mặt Ngô Lương nói. "Ừm." Ngô Lương đáp một tiếng, lại thấy Dương Vạn Lý đã bưng một cái bát khác đưa cho Điển Vi, bèn tạm thời tháo mặt nạ phòng độc xuống, "ừng ực" mấy hớp tu cạn thứ nước có vị hơi đắng chát vào bụng.

Tiếp đó lại lập tức đeo mặt nạ phòng độc lên mặt.

Thực ra ở trong mộ cổ lâu như vậy, chiếc mặt nạ phòng độc cấu hình cực thấp của y có còn tác dụng hay không đã rất khó nói, đặc biệt là khả năng hấp phụ của than củi trong túi than đã giảm đi không ít, thậm chí có thể đã hấp phụ một số chất độc hại, tiếp tục đeo chưa chắc đã có lợi.

Nhưng lúc này cũng chỉ có thể tạm dùng như vậy.

Ít nhất trong cùng một môi trường không khí, người trúng độc trước là con gà trống to chứ không phải họ, chứng tỏ thứ này ít nhiều vẫn có tác dụng, nhưng cũng có thể là vì con gà trống to mỗi lần đều đi đầu, hít phải nhiều khí độc hơn.

Rất nhanh, Điển Vi ở bên cạnh cũng học theo dáng vẻ của Ngô Lương uống nước Hủy đan.

Thế là Ngô Lương liếc nhìn mọi người một cái, bực bội nói: "Sao, bây giờ vẫn chưa định đi à, định ở lại đây đợi ăn Tết sao?" "Đi, đi, đi." Mọi người vội vàng tránh ánh mắt của y, dưới sự dẫn đầu của Dương Vạn Lý nhanh chóng đi ra ngoài mộ. … Trong quá trình này, Ngô Lương vẫn luôn quan sát trạng thái của con gà trống to.

Sau khi được cho uống nước Hủy đan, con gà trống to không có dấu hiệu chuyển biến tốt rõ rệt, vẫn đang giãy giụa trong lồng không ngừng co giật, thỉnh thoảng còn co giật hai cái, mà màu sắc của mào gà cũng vẫn chưa trở lại bình thường.

Đây tự nhiên không phải là kết quả mà Ngô Lương hy vọng.

Điều duy nhất đáng mừng là, con gà trống to cũng không hề tắt thở, không biết là do loại độc này phát tác đến chết vốn cần một chút thời gian, hay là nước Hủy đan đã tạm thời giải được một phần độc tính, khiến con gà trống to tạm thời ổn định lại.

Cứ như vậy, đám người Phường Nhân Quân cuối cùng cũng thuận lợi ra khỏi lăng mộ, tạm thời chưa có ai xuất hiện triệu chứng trúng độc giống như con gà trống to, cứ như thể loại độc này chỉ nhắm vào con gà trống to vậy.

Ngô Lương tuy hy vọng như vậy, nhưng cũng tuyệt đối không dám lơ là.

Vừa lên đến mặt đất, y liền lập tức tháo mặt nạ phòng độc trên mặt, lấy túi than bên trong ra ném đi thật xa, rồi quay người nghiêm nghị nói với mọi người: "Các vị, con gà trống to sau khi uống nước Hủy đan vẫn chưa hồi phục, trước khi nó hồi phục, bất kỳ ai cũng phải nâng cao cảnh giác, bất kể là ai cơ thể xuất hiện bất thường, dù chỉ là nổi một cái mụn nhỏ không rõ nguyên nhân, hay cảm thấy không được khỏe, đều phải lập tức báo cho ta, hiểu chưa?" "Nặc." Mọi người hiểu rõ sự lợi hại trong đó, tự nhiên không ai phản đối.

"Dương Vạn Lý, ngươi gọi người của chúng ta đến lấp lại nơi này, ngôi mộ này chúng ta có lẽ sẽ không vào nữa." Ngô Lương lại nói với Dương Vạn Lý. "Nhưng cái tượng đồng kia…" Dương Vạn Lý tưởng Ngô Lương đã quên chuyện tượng đồng, do dự nhắc nhở. "Không cần nữa, cũng không phải thứ gì bắt buộc phải lấy." Ngô Lương nói. "Nặc." Dương Vạn Lý quay người đi sắp xếp. "Gia Cát hiền đệ, con gà trống to đó vẫn luôn do đệ nuôi, từ bây giờ đệ hãy theo dõi sát sao mọi thay đổi của nó, bất kể nó có biến đổi gì, cũng phải lập tức mang đến gặp ta." Ngô Lương nghiêm mặt nói với Gia Cát Lượng. "Vâng, đệ biết rồi Hữu Tài ca ca." Gia Cát Lượng gật đầu. "Lão tiên sinh, trong cả mộ thất chỉ có ba cuộn giản độc, ta đã mang hết ra ngoài, công việc giải nghĩa lại phải giao phó cho ngài rồi." Ngô Lương giơ tay lấy ra ba cuộn giản độc từ trong túi vải của mình, giao vào tay Vu Cát nói: "Nhất định phải nhanh, không chừng những thứ ghi chép trong đây có liên quan đến chất độc mà con gà trống to đã trúng, chúng ta cũng có thể sớm biết được chúng ta có đang đối mặt với tình huống tương tự hay không, để sớm có biện pháp đối phó chính xác." "Công tử yên tâm, chỉ có ba cuộn giản độc, lão hủ chỉ cần nửa canh giờ là có thể giao bản dịch cho Công tử." Vu Cát nhận lấy giản độc liền lập tức mở ra bắt đầu giải nghĩa.

Chuyện liên quan đến tính mạng cả nhà thế này căn bản không cần Ngô Lương thúc giục, Vu Cát tuyệt đối tích cực hơn bất kỳ ai, sợ chết chính là động lực mạnh mẽ nhất. "Về thành trước đã." Ngô Lương khẽ gật đầu, "Sau khi về ta sẽ bảo Doãn gia (Văn Nhân Chiêu) sắp xếp một chút, tối nay tất cả chúng ta những người đã vào lăng mộ này đều không được tách ra, dù là ngủ cũng phải ở cùng nhau, đề phòng có người xảy ra chuyện mà không kịp phát hiện." … Về đến trong thành, Ngô Lương không nói cho Văn Nhân Chiêu biết tối nay đã xảy ra chuyện gì, chỉ bảo y giúp sắp xếp một căn phòng lớn, rồi chuẩn bị một ít chiếu để mọi người tạm qua một đêm.

Về phần thi thể mang về và chiếc siêu gốm kỳ quái, thì được Ngô Lương tạm thời dùng hòm gỗ đóng lại cất giữ, sau này sẽ từ từ nghiên cứu.

Đến khi Văn Nhân Chiêu sắp xếp ổn thỏa.

Vu Cát đã vẻ mặt ngưng trọng đi đến trước mặt Ngô Lương, hai tay dâng lên hai tấm vải lụa viết đầy chữ nói: "Công tử, đây là bản dịch của ba cuộn giản độc, ngài xem trước đi." "Có vấn đề gì sao?" Nhìn biểu cảm của Vu Cát, trong lòng Ngô Lương lập tức dấy lên một dự cảm không lành. "Mấy câu nói sợ là không rõ được, Công tử cứ xem qua rồi hẵng nói." Vu Cát thở dài, lắc đầu nói. "Ừm…" Ngô Lương thấy mọi người lúc này đều nghiêng đầu nhìn về phía này, cuối cùng không hỏi nữa, mà cầm hai tấm vải lụa đến một góc để xem nội dung bên trong.

Theo lời dẫn trong văn bản, ba cuộn giản độc này là tuyệt bút do thi thể mà Điển Vi vác về để lại.

Tên y là Thi Khu, là thủ lĩnh đời thứ bảy mươi chín của tổ chức "Biển Thước", dưới trướng có tổng cộng hai mươi ba đệ tử, các đệ tử phân bố ở các quốc gia khác nhau, dùng mặt dây chuyền ngọc "Biển Thước" làm tín vật của tổ chức, còn đỉnh đồng "Biển Thước" thì do thủ lĩnh tổ chức bảo quản, truyền từ đời này sang đời khác, có ý là y giả trong thiên hạ đều quy về một lòng.

Lời dẫn này đã chứng thực hoàn toàn lời nói của Chân Mật trước đó, "Biển Thước" quả thực không phải là một người, mà là một tổ chức y giả khá chặt chẽ, giống như Mặc gia, nhưng lịch sử lại lâu đời hơn Mặc gia.

Tổ chức "Biển Thước" truyền đến đời Thi Khu, vì y giả bị coi là nghề hèn mọn, không chỉ đi khắp thôn xóm phải chịu nhiều khổ cực, đôi khi nếu nơi nào đó xuất hiện ôn dịch, theo quy củ của tổ chức

"Biển Thước", các đệ tử "Biển Thước" trong vòng ba trăm dặm còn phải gác lại mọi việc để đến cứu chữa, không cẩn thận là sẽ mất mạng, được coi là nghề có nguy cơ cao, đến nỗi việc thu nhận đệ tử gặp nhiều khó khăn, tổ chức mãi không thể phát triển được.

Vì vậy, nhiều lúc ngay cả thủ lĩnh của tổ chức "Biển Thước" cũng phải nương tựa vào một số vương công quý tộc mới có thể đảm bảo cơm ăn áo mặc.

Mà Thi Khu lúc đó đến nước Tề, đúng lúc Tề Ai Công Lữ Bất Thần bị bệnh thương hàn.

Sau khi Thi Khu ra tay chữa trị cho y, Lữ Bất Thần liền đối đãi với Thi Khu bằng lễ của khách quý, từ đó trở thành môn khách của Lữ Bất Thần.

Thi Khu vốn tưởng đã gặp được minh chủ có thể nương tựa, đáng tiếc ngày vui ngắn chẳng tày gang, dã tâm của Lữ Bất Thần đã sớm bộc lộ.

Lữ Bất Thần lại giam lỏng Thi Khu cùng các đệ tử đi theo, không những không cho phép họ ra ngoài hành y, mà còn định dùng cường quyền ép Thi Khu giao ra bí quyết của tổ chức "Biển Thước" có thể nhìn thấu bệnh tật trong cơ thể người bệnh.

Thi Khu cũng không biết rốt cuộc Lữ Bất Thần làm cách nào biết được bí mật bất truyền của tổ chức "Biển Thước", bởi vì mỗi lần xem bệnh, họ đều dùng danh nghĩa "chẩn đoán" để che đậy, lần trước Thi Khu chữa trị thương hàn cho Lữ Bất Thần cũng vậy, nên Lữ Bất Thần không có lý do gì để biết được bí mật này.

Đối mặt với sự ép hỏi của Lữ Bất Thần, Thi Khu tự nhiên không dễ dàng thừa nhận.

Lữ Bất Thần vì muốn ép Thi Khu khuất phục, cuối cùng đã kể ra

ngọn ngành câu chuyện, hóa ra y bị một tên đệ tử bất tài từng bị y đuổi khỏi sư môn vì vi phạm môn quy bán đứng.

Tên đệ tử này bây giờ đã là gia thần của Lữ Bất Thần, lúc Thi Khu chữa trị thương hàn cho Lữ Bất Thần đã nhận ra y, nhưng y lại không nhận ra tên đệ tử này.

Để lấy lòng chủ tử, tên đệ tử này nhanh chóng bán đứng y và tổ chức "Biển Thước" một cách sạch sành sanh, tự nhiên bao gồm cả bí mật bất truyền mà trong tổ chức "Biển Thước" chỉ có y nắm giữ.

Dưới tình cảnh này, Thi Khu biết rằng không thể lấp liếm qua chuyện, chỉ có thể dùng im lặng để đối phó với sự ép buộc của Lữ Bất Thần.

Lữ Bất Thần thấy Thi Khu cứng đầu, bèn dùng tính mạng của mấy người đệ tử đi cùng Thi Khu để uy hiếp, trong tình huống Thi Khu trước sau không chịu thỏa hiệp, y lại dùng thủ đoạn tàn nhẫn lần lượt giết hại họ ngay trước mặt Thi Khu.

Đối mặt với tiếng kêu gào thảm thiết của các đệ tử, nỗi đau trong lòng Thi Khu chỉ có mình y mới biết.

Chương 819

Y thậm chí đã nghĩ đến việc tự kết liễu để dập tắt ý định của Lữ Bất Thần, như vậy có lẽ có thể bảo vệ được những đệ tử chưa bị Lữ Bất Thần sát hại.

Tuy nhiên, ngay lúc Thi Khu đã chuẩn bị tự vẫn, sự việc lại có chuyển biến.

Do nhận được chiếu triệu của Chu thiên tử, Lữ Bất Thần không thể không tạm thời gác lại chuyện này để đến Hạo Kinh diện kiến, lần đi này kéo dài mấy tháng.

Thi Khu và các đệ tử còn lại tuy vẫn bị giam lỏng, nhưng cũng đã có được mấy tháng không phải sống trong lo sợ.

Sau đó, họ lại nhận được tin Lữ Bất Thần bị Chu thiên tử xử tội phanh thây, còn Lữ Tĩnh được thiên tử lập làm Tề vương mới.

Cùng với tin tức này, còn có cả một gia tộc bị bắt từ Hạo Kinh đến đây, tộc trưởng của gia tộc này là một lão giả đã ngoài tám mươi, tên là Yển Sư.

Hóa ra Yển Sư vốn là ngự dụng công tượng của Chu thiên tử, có thể chế tạo một loại mộc giáp không khác gì người sống.

Lữ Bất Thần sau khi đến Hạo Kinh nghe được chuyện này, đã đích thân đến nhà yêu cầu Yển Sư giao ra công nghệ chế tạo mộc giáp, Yển Sư tự nhiên không chịu đưa, ai ngờ Lữ Bất Thần lại lập tức ra lệnh cho người bắt hết cả nhà già trẻ của ông, rồi bí mật đưa họ về nước Tề.

May mà lúc đó trong nhà Yển Sư có một người con trai đang đi làm thuê bên ngoài nên thoát nạn, cũng chính người con trai này sau

khi biết chuyện đã lập tức cầu kiến Chu thiên tử để tố cáo, mới khiến Chu thiên tử biết được hành vi đại nghịch bất đạo này của Lữ Bất Thần, trong cơn thịnh nộ đã lập tức bắt giữ y, rồi ngày hôm sau đem đi phanh thây để răn đe.

Tuy nhiên, điều này cũng không thay đổi được vận mệnh của cả nhà Yển Sư.

Bởi vì người sắc phong cho Yển Sư năm xưa là Chu Mục Vương, còn thiên tử hiện tại đã đổi thành Chu Di Vương, một người không hề có hứng thú với mộc giáp.

Ông ta xử tử Lữ Bất Thần cũng không phải vì muốn đòi lại công đạo cho nhà Yển Sư, mà chỉ để bảo vệ uy nghiêm của thiên tử đang ngày càng suy yếu, vì vậy sau khi Lữ Bất Thần bị xử tử, Chu Di Vương cũng không ra lệnh tiếp tục truy xét, càng không có ý định tìm lại gia đình Yển Sư.

Cùng lúc đó, Lữ Bất Thần chết đi, Tề vương tuy đổi thành Lữ Tĩnh, nhưng di sản của Lữ Bất Thần lại toàn bộ rơi vào tay em trai ruột là Lữ Sơn.

Những di sản này bao gồm cả Thi Khu và đám người Yển Sư.

Lữ Sơn thì lại không có nhiều hứng thú với bí mật bất truyền của tổ chức "Biển Thước" và mộc giáp của Yển Sư, nhưng hắn cũng chẳng phải thiện nam tín nữ gì, không hề thả Thi Khu và Yển Sư đi.

Ngược lại, hắn đã đưa ra một quyết định tàn nhẫn hơn, rằng nếu lúc sinh thời Lữ Bất Thần hứng thú với bí mật của tổ chức "Biển Thước" và mộc giáp của Yển Sư, vậy thì hãy để họ tuẫn táng cùng Lữ Bất Thần, như vậy cũng coi như hoàn thành tâm nguyện chưa trọn của y.

Thế là hắn lệnh cho người bí mật vận chuyển thi thể không còn

nguyên vẹn của Lữ Bất Thần về nước Tề, lại cho người bí mật xây dựng lăng mộ này.

Trước tiên, hắn lấy cớ chế tạo đồ tùy táng và quan quách để đưa cả nhà Yển Sư vào trong, hứa hẹn một khi hoàn công sẽ thả họ ra.

Gia đình Yển Sư tuy không tin Lữ Sơn, nhưng cũng không thể không tin.

Vào ngày đồ tùy táng và quan quách hoàn thành, Lữ Sơn quả nhiên không ngoài dự đoán đã nuốt lời.

Hắn lại biến lăng mộ bí mật này thành một luyện ngục, dùng một thủ đoạn tàn nhẫn không bút nào tả xiết để tra tấn gia đình Yển Sư đến chết, kết hợp với đẳng thuật biến họ thành vật chủ để nuôi dưỡng trứng trùng.

Thi Khu và các đệ tử của y tự nhiên cũng chẳng khá hơn là bao.

Họ cũng sớm bị đưa vào lăng mộ bí mật này, vốn dĩ cũng phải chịu chung số phận với gia đình Yển Sư.

Nhưng Thi Khu đã đề phòng một tay, trong lòng y biết Lữ Sơn tuyệt đối sẽ không tha cho mình, vì vậy từ trước khi bị đưa vào lăng mộ bí mật này, y đã âm thầm chuẩn bị.

Khi Lữ Sơn đưa y và các đệ tử vào lăng mộ, y cũng vừa kịp hoàn thành kế hoạch của mình.

Với cái giá hy sinh một người đệ tử, y dùng một lượng lớn dược liệu để nuôi cấy trong Dược Vương đỉnh ra một cây Nhân Đầu Chi, rồi lại xin Lữ Sơn cho phép y mang Dược Vương đỉnh và Nhân Đầu Chi vào lăng mộ, nói rằng đây là linh dược dược dẫn mà Lữ Bất Thần lúc sinh thời bảo y nuôi cấy.

Ngoài ra, Thi Khu còn mang theo một số dược liệu thông thường, nói là để hoàn thành bí phương mà Lữ Bất Thần lúc sinh thời nhờ y

phối chế trong lăng mộ.

Lữ Sơn tuy không hứng thú với việc này, nhưng lại rất coi trọng di nguyện của anh trai Lữ Bất Thần, nên đã đồng ý tất cả, còn cho y thời gian để luyện chế bí phương.

Thi Khu suýt nữa đã tưởng kế hoạch của mình sắp thành công.

Bởi vì dược liệu y đặt trong Dược Vương đỉnh rất có dụng ý, dược liệu mang vào sau đó cũng có ẩn ý.

Cả hai đều là những bí phương cực kỳ hiếm thấy, nếu dùng riêng có thể trị bệnh cứu người, nhưng nếu trộn lẫn vào nhau sẽ tạo thành một loại kịch độc, chỉ cần khí thể do cả hai tỏa ra hòa lẫn vào nhau là có thể dễ dàng đoạt mạng người.

Khi Lữ Sơn đến thị sát, y chỉ cần lập tức bắt đầu sắc thang bí phương thứ hai là có thể không ai hay biết mà cùng Lữ Sơn đồng quy vu tận.

Đáng tiếc, cuối cùng kế hoạch của Thi Khu vẫn không thành công.

Bởi vì Lữ Sơn từ đó không bao giờ đến nữa, thậm chí không biết từ lúc nào đã niêm phong lăng mộ này, cứ thế chôn sống y dưới lòng đất.

Khi Thi Khu nhận ra điều này, mới phát hiện Lữ Sơn đã sớm trồng đằng thuật trong cơ thể y.

Cuối cùng, y cũng sẽ chết một cách đau đớn như gia đình Yển Sư, và ngày đó đang ngày càng gần, giống như một quả bom hẹn giờ Lữ Sơn đã gài trong cơ thể y, đã định sẵn thời gian.

Thi Khu không cam lòng.

Y đã chuẩn bị sẵn sàng để cùng Lữ Sơn đồng quy vu tận, cuối cùng lại chỉ có thể một mình cô độc mà chết trong đau đớn.

Cho đến cuối cùng, Thi Khu đã đưa ra một quyết định sâu xa.

Y trước tiên uống bí phương trong Dược Vương đỉnh, tiếp đó phong bế cửa của hai gian mộ thất này, tránh cho khí của bí phương theo thời gian dần dần khuếch tán.

Sau đó, y lặng lẽ ngồi xuống, nhóm bếp lò nhỏ, cho dược liệu của một bí phương khác đã chuẩn bị từ trước vào trong nồi gốm mà chậm rãi sắc, mặc sức hít vào luồng khí tỏa ra từ đó.

Y sẽ rất nhanh chóng chết đi.

Nhưng bếp lò sẽ tiếp tục cháy trong vài canh giờ, đến lúc đó những luồng khí này sẽ tràn ngập căn mật thất đã bị phong bế.

Mà gian mật thất bên ngoài cũng đã bị phong bế, dược liệu trong Dược Vương đỉnh cũng sẽ tiếp tục tỏa khí, và giữ những luồng khí này lại vĩnh viễn.

Như vậy, hai gian mật thất này đã biến thành một cạm bẫy trí mạng không thể nhìn thấy, không thể chạm vào.

Mà Thi Khu cho rằng, lăng mộ bí mật này chỉ có Lữ Sơn và gia quyến Lữ Bất Thần biết, sau này nếu có người đến, e rằng khả năng rất lớn là có liên quan đến Lữ Sơn hoặc Lữ Bất Thần.

Quá trình như vậy tuy có chút quanh co, nhưng cũng xem như là báo thù một cách gián tiếp... ... ... "Chỉ có vậy thôi sao?" Xem xong bản dịch, Ngô Lương nhíu mày nhìn về phía Vu Cát. "Đúng vậy." Vu Cát gật đầu, trên mặt lại đầy vẻ ưu tư, không nhịn được nói: "Công tử, con gà công trống kia của chúng ta trúng độc hẳn là loại độc khí hỗn hợp mà Thi Khu đã bố trí, nếu con gà công trống trúng độc, e rằng chúng ta cũng..." "Đừng tự dọa mình!

Con gà công trống tuy trúng độc, nhưng là vì hứng chịu đầu tiên, mà chúng ta lúc đó đều đeo mặt nạ phòng độc, cho dù có hít phải một

ít độc khí hỗn hợp, liều lượng chắc cũng không quá lớn, nếu không sao đến giờ vẫn chưa có phản ứng bất thường nào?" Ngô Lương dường như đang nói với Vu Cát, cũng dường như đang nói với chính mình: "Huống hồ ngôi mộ cổ này đã có lịch sử hơn nghìn năm, Thi Khu tuy đã làm một số biện pháp niêm phong, nhưng thủ đoạn đó rất sơ sài, chắc cũng chỉ có tác dụng trong thời gian ngắn, quyết không thể bảo quản khí bên trong lâu như vậy, ít nhất cũng đã loãng đi không ít...

Ngươi phải biết, độc tính cũng phải xét đến liều lượng, nói chuyện độc tính mà bỏ qua liều lượng đều là nói bừa." "Lão hủ cũng hy vọng lời công tử nói là đúng..." Vu Cát tuy không phản bác Ngô Lương, nhưng vẻ ưu tư trên mặt lại không hề giảm bớt.

Lão vẫn nhớ rõ luồng khí tuôn ra khi mở cửa mộ, điều đó cho thấy tác dụng niêm phong của hai cánh cửa gỗ thực ra vẫn chưa hoàn toàn mất đi, vấn đề chỉ là liều lượng còn lại có đủ để gây chết người hay không.

Tuy nhiên, Vu Cát cũng có chút may mắn trong lòng.

Bởi vì theo mô tả trong thẻ tre, loại độc khí này sau khi hít vào không lâu sẽ mất mạng, mà từ lúc con gà công trống xuất hiện phản ứng trúng độc đến giờ đã gần một canh giờ, bọn họ vẫn chưa xuất hiện bất kỳ dấu hiệu trúng độc nào, con gà công trống cũng vẫn còn thoi thóp.

Đây có phải là do liều lượng không đủ không?

Hay là "Hủy đan" đã có tác dụng làm giảm bớt độc tính? "Chuyện này đến đây thôi, tạm thời đừng vội kết luận, càng không được nói với người khác, ta cần quan sát thêm một chút, cho dù thật sự có vấn đề gì, ta cũng sẽ tìm ra cách giải quyết, hiểu chưa?" Ngô Lương tiếp đó nghiêm mặt nói với Vu Cát, phòng trường hợp gây ra hoảng loạn

không cần thiết.

Lúc này nói trong lòng Ngô Lương không có một chút lo lắng nào tự nhiên là không thể.

Ngoài ra, những thông tin trước đó cuối cùng cũng đã được xâu chuỗi lại hoàn toàn trong bản dịch này, ví dụ như Yển Sư bị Tề Ai Công bắt đi, rồi Tề Ai Công bị phanh thây, còn có những thi thể bị trúng đẳng thuật, những chuyện này đều đã trở nên có đầu có cuối.

Chỉ đáng tiếc là đám người Ngô Lương cũng vì thế mà phải gánh chịu một số rủi ro vốn không nên gánh chịu.

Độc khí này vốn là hậu thủ mà Thi Khu chuẩn bị cho Lữ Bất Thần, Lữ Sơn hoặc gia quyến hậu nhân của họ, kết quả cuối cùng lại trở thành phương pháp phòng trộm hiệu quả nhất trong mộ Tề Ai Công, suýt nữa đã làm bị thương đám người vào mộ hơn một nghìn năm sau như họ, nói ra sao cũng cảm thấy có chút châm biếm.

Hơn nữa, những mô tả trong bản dịch còn khiến Ngô Lương đột nhiên nhớ đến một đoạn ghi chép trong sử sách về việc Tần Việt Nhân trở thành thần y: "Biển Thước dĩ kỳ ngôn ẩm dược tam thập nhật, thị kiến viên nhất phương nhân.

Dĩ thử thị bệnh, tận kiến ngũ tạng chứng kết, đặc dĩ chẩn mạch vi danh nhĩ." Đoạn ghi chép này nói rằng Tần Việt Nhân nhận được một bí phương, liên tục dùng sương sớm chưa chạm đất hòa với bí phương uống trong ba mươi ngày, liền có được năng lực "nhìn xuyên thấu" cách tường thấy người.

Dùng năng lực này để xem bệnh, có thể thấy rõ những bệnh tật ẩn trong ngũ tạng của con người, nhưng đối ngoại vẫn phải ngụy trang thành phương pháp bắt mạch thông thường.

Điều này hoàn toàn trùng khớp với những chi tiết Thi Khu mô tả

trong bản dịch và cách làm của tổ chức "Biển Thước".

Tức là năng lực "nhìn xuyên thấu" có vẻ huyền ảo trong sử sách, có thể chính là bí mật bất truyền của tổ chức "Biển Thước", đồng thời cũng có thể từ đó suy ra, Tần Việt Nhân hẳn chính là truyền nhân của tổ chức "Biển Thước", và "Biển Thước" quả thực không phải là một người, mà chính là một tổ chức y tế tương trợ.

Mà trong sử sách còn ghi lại, cấm phương giúp Tần Việt Nhân trở thành thần y là đến từ một lão giả tên là "Trường Tang Quân".

Đó đã là chuyện xảy ra mấy trăm năm sau khi Thi Khu, thủ lĩnh đời thứ bảy mươi chín của tổ chức "Biển Thước", qua đời, hơn nữa Thi Khu còn chết kẹt trong một ngôi mộ cổ không ai biết đến...

Xem ra, tổ chức "Biển Thước" hẳn đã không vì cái chết của Thi Khu mà đứt đoạn truyền thừa, và lão giả tên "Trường Tang Quân" kia, có lẽ mới là truyền nhân thực sự nắm giữ bí mật bất truyền của tổ chức "Biển Thước".

Hoặc là, để đề phòng đứt đoạn truyền thừa, tổ chức "Biển Thước" vốn đã có phương án dự phòng, và "Trường Tang Quân" chính là thuộc một nhánh khác...

Ngay lúc Ngô Lương đang suy nghĩ về những điều này. "Quân tử, chàng theo thiếp lại đây." Chân Mật không biết từ lúc nào đã đến bên cạnh Ngô Lương, vẻ mặt ngưng trọng nhìn chàng nói. "Sao vậy?" Ngô Lương hoàn hồn hỏi lại, Chân Mật không dùng giọng điệu nũng nịu tự xưng thiếp thân, điều này rất bất thường. "Đừng nói gì cả, theo thiếp lại đây." Chân Mật đưa tay kéo Ngô Lương nhanh chân bước ra khỏi phòng, lách mình vào một căn phòng bên cạnh không khóa cửa.

Trong phòng không có đèn dầu, tối om một mảnh.

Ngô Lương lập tức lấy Tùy Hầu châu ra chiếu sáng, nghi hoặc

nhìn về phía Chân Mật đang trĩu nặng tâm sự, trong lòng lại một lần nữa dấy lên dự cảm không lành. "Quân tử, chàng nhìn xem!" Chân Mật cũng không e thẹn, động tác dứt khoát cởi bỏ áo ngoài, sau đó kéo vạt áo trong, để lộ toàn bộ vùng ngực không chút che giấu trước mặt Ngô Lương.

Khác với thường ngày, cảnh tượng này tuy vô cùng diễm lệ, nhưng lúc này lại không thể khiến Ngô Lương nảy sinh bất kỳ suy nghĩ thừa thãi nào.

Bởi vì chàng đã nhìn thấy rõ ràng, ở vùng bụng dưới của Chân Mật không biết từ lúc nào đã xuất hiện một vết bầm tím to bằng nắm tay, ven vết bầm còn tỏa ra những đường tơ màu xanh nhỏ như dây thần kinh, trông có phần dữ tợn!

Chương 820

"Đây là?!" Ngô Lương trong lòng kinh hãi, vội vàng cởi áo của mình ra xem. ---------- Vừa nhìn, Ngô Lương mới phát hiện, không biết từ lúc nào trên bụng dưới của mình cũng đã xuất hiện một vết bầm tím to bằng nắm tay, giống hệt vết bầm trên người Chân Mật.

Đây tuyệt đối không phải là hiện tượng ngẫu nhiên!

Khả năng lớn nhất chính là những người cùng chàng vào lăng mộ trước đó đã toàn bộ trúng phải kỳ độc này, chỉ là độc tính vẫn chưa hoàn toàn phát tác, vì vậy tạm thời chưa khiến họ cảm thấy khó chịu rõ rệt.

Đương nhiên, cũng có khả năng là "Hủy đan" đã có tác dụng ức chế nhất định đối với độc tính.

Tuy trước đây chưa từng sử dụng, nhưng đối với công dụng của "Hủy đan", Ngô Lương vẫn có chút hiểu biết.

Sự hiểu biết này không hoàn toàn đến từ lời kể của Hách Manh và Tào Tính, trong sử sách thực ra cũng có một số ghi chép liên quan, vì vậy ít nhiều chắc chắn sẽ có tác dụng.

Huống hồ trước đó, con gà công trống kia sau khi uống "nước Hủy đan", tình trạng trúng độc cũng đã có chuyển biến tốt.

Chỉ có điều, từ tình hình hiện tại mà xem, tác dụng của "Hủy đan" có lẽ cũng chỉ là ức chế ở một mức độ nhất định, nếu không cơ thể của họ đã không xuất hiện bất kỳ dị thường nào, càng đừng nói đến việc xuất hiện vết bầm tím kỳ quái có thể nhìn thấy bằng mắt thường này. "Mật nhi, nàng ở đây canh chừng giúp ta, ta bây giờ sẽ thử thần du nội quan, có lẽ có thể nhìn ra được một vài manh mối." Đến nước này, Ngô Lương tự nhiên không dám ôm bất kỳ tâm lý may mắn nào

nữa, vội vàng ngồi xếp bằng tại chỗ để thử nhập định.

Tuy nhiên, cái gọi là "nội quan" của chàng vẫn chưa thể gọi là "nội quan" theo đúng nghĩa, nhiều nhất chỉ là thử một lần nữa tiến vào Ngũ tạng miếu, từ Ngũ tạng miếu để tìm hiểu tình trạng cơ thể hiện tại của mình, hơn nữa lần thử này chưa chắc đã có thể thành công ngay lập tức. "Vâng." Chân Mật cũng biết chuyện này không phải chuyện nhỏ, khẽ gật đầu rồi đứng sang một bên. ...

Cứ như vậy qua một lúc lâu.

Khi Ngô Lương mở mắt ra lần nữa, lại thấy mọi người trong Phường Nhân Quân đã vây quanh mình, nhưng không ai nói gì, chỉ lẳng lặng chờ đợi kết quả "nội quan" của chàng.

Hóa ra vừa rồi Ngô Lương và Chân Mật ra ngoài hơi lâu, Điển Vi cảm thấy có gì đó không ổn nên ra tìm, tiếp đó các thành viên cốt cán khác của Phường Nhân Quân cũng ngồi không yên, cuối cùng đều đã sang phòng bên cạnh để xem tình hình.

Dưới tình huống như vậy, Chân Mật tự nhiên cũng không thể giấu giếm được nữa, đành phải mô tả sơ qua tình hình.

Mọi người trong lòng kinh hãi, vội vàng lảng đi xem xét bụng dưới của mình, quả nhiên không một ai ngoại lệ đều phát hiện ra một vết bầm tím dữ tợn ở đó.

Đến lúc này, mọi người cuối cùng cũng xác định được một việc, lần này coi như đã lật thuyền trong mương rồi.

Nếu không thể xử lý ổn thỏa, e rằng bao gồm cả Ngô Lương, tất cả mọi người đều sẽ phải trả giá, mà cái giá này rất có khả năng chính là tính mạng của họ. "Thế nào rồi, công tử?" Là người sợ chết nhất trong Phường Nhân Quân, thấy Ngô Lương mở mắt, Vu Cát tất nhiên là người đầu tiên sáp lại, khuôn mặt già nua đầy vẻ lo âu. "Mọi người

đều biết cả rồi?" Ngô Lương nhìn quanh mọi người, lắc đầu thẳng thắn nói: "Trong Ngũ tạng miếu của ta, thận tạng đã bị một luồng thanh khí bao phủ hoàn toàn, liên kết với các tạng phủ khác cũng trở nên vô cùng yếu ớt, e là không ổn rồi." Hiện tượng này cũng rất phù hợp với quy luật y học của hậu thế, khi cơ thể bị độc tố tấn công, thận tạng thường là nơi chịu áp lực đầu tiên và xuất hiện suy kiệt.

Hơn nữa, nghiên cứu của hậu thế cho thấy, thận tạng chính là cơ quan thải độc quan trọng nhất của cơ thể, đặc biệt là sau khi cơ thể nghỉ ngơi, độc tố trong cơ thể thường sẽ tập trung ở khu vực thận.

Mà trong lý luận của Trung y, thận tạng cũng là tiên thiên chi bản quan trọng nhất, là gốc rễ của âm dương tạng phủ, là nguồn gốc của sinh mệnh.

Một khi thận tạng có vấn đề, e rằng mạng sống không còn bao lâu. "Cái này, cái này, cái này phải làm sao bây giờ?" Vừa nghe những lời này, khuôn mặt già nua của Vu Cát lập tức nhăn lại như quả mướp đắng, vỗ đùi khóc lóc: "Lẽ nào chúng ta đều phải bỏ mạng ở đây sao..." Nói đến đây, có lẽ cảm thấy phản ứng của mình có chút không hợp thời, lão bèn vội vàng đổi giọng: "Lão hủ thì không sao, sống hơn chín mươi năm, lão hủ cũng coi như đủ vốn rồi, nhưng công tử và các vị đều đang tuổi trẻ sức tráng, tiền đồ vô lượng, nếu vì chuyện này mà gặp nạn thì thật quá oan uổng." "Lão già, ngươi sợ chết thì cứ nói là sợ chết, đừng có lôi cả chúng ta vào.

Huống hồ công tử chỉ nói là có chút không ổn, chứ chưa từng nói chúng ta đã hết thuốc chữa, ngươi lại tự mình hoảng loạn trước, ngươi cũng lớn tuổi rồi, không sợ bị người ta cười cho à." Dương Vạn Lý không chịu nổi kiểu này, lập tức khịt mũi khinh bỉ. "Tên thất phu nhà ngươi thì biết cái gì, nếu ngươi biết thận tạng quan trọng với cơ thể đến mức nào, thì quyết không nói như vậy." Vu Cát ưỡn cổ tranh cãi với y. "Thì đã sao, chỉ cần công tử chưa nói chúng ta hết

thuốc chữa, vậy thì nhất định còn có cách khác, công tử có bao giờ làm chúng ta thất vọng đâu?" Dương Vạn Lý lại khịt mũi cười một tiếng, rồi nhìn về phía Ngô Lương với vẻ mặt ngưng trọng, giọng điệu lại lập tức có chút không tự tin: "Công tử, ta nói có đúng không?" Ngô Lương nghe vậy nhìn Dương Vạn Lý một cái, nhưng không trả lời thẳng vào câu hỏi này, mà dùng giọng điệu trầm thấp nói: "Dương Vạn Lý, ngươi mau chóng truyền tin ra ngoài, bảo người của chúng ta tạm thời đừng niêm phong lăng mộ này, ta e là còn phải vào trong xem lại." "Công tử, đã biết trong mộ chứa đầy độc khí, ngài lại mạo hiểm vào đó e là không ổn đâu?" Mọi người vội vàng khuyên can. "Sự đã đến nước này, không còn gì phải lo ngại nữa." Ngô Lương chỉ vào vị trí bụng dưới nói: "Vừa rồi chúng ta ra ngoài vội vàng, có một số chi tiết có thể không chú ý đến, vì vậy cần phải quay lại tra xét kỹ lưỡng một lần nữa, biết đâu có cơ hội tìm ra cách giải độc này.

Nhưng lần này chỉ có ta và Điển Vi vào là được, những người khác không cần vào nữa." "Hữu Tài ca ca, chuyện này e là cần phải bàn bạc kỹ hơn!" Gia Cát Lượng vội vàng đứng dậy khuyên can: "Vừa rồi bản dịch của lão tiên sinh ta cũng đã xem, Thi Khu kia bị Lữ Bất Thần giam cầm ở nước Tề, lại bị Lữ Sơn chôn sống trong lăng mộ.

Mà Lữ Bất Thần thèm muốn bí mật bất truyền của tổ chức 'Biển Thước' nhiều năm mà không được, từ đó có thể suy ra Thi Khu chắc chắn không mang theo bí mật của tổ chức 'Biển Thước' bên mình.

Vì vậy ta cho rằng huynh dù có vào lăng mộ thêm một lần nữa e cũng khó tìm được thêm thứ gì...

Huống hồ Thi Khu là thủ lĩnh đương thời của tổ chức 'Biển Thước', y bị kẹt chết trong lăng mộ bí mật không ai biết đến này, nhưng tổ chức 'Biển Thước' lại không vì thế mà đứt đoạn truyền thừa, mấy trăm năm sau vẫn có ghi chép về việc Trường Tang Quân

truyền thụ cấm phương cho Tần Việt Nhân.

Chuyện này cũng có thể chứng minh cho suy đoán của ta, vì vậy ta cho rằng mộ Tề Ai Công chắc chắn không có thứ mà Hữu Tài ca ca muốn tìm.

Thêm nữa Thi Khu một lòng muốn cùng Lữ Sơn đồng quy vu tận, càng không thể nào để lại cách giải độc này trong mộ.

Hữu Tài ca ca không cần phải mạo hiểm vào đó nữa." "Tuy là vậy, nhưng dù chỉ có một tia khả năng, ta cũng phải đảm bảo không bỏ sót.

Gia Cát hiền đệ yên tâm, lần này ta và Điển Vi sẽ mang thêm một ít than củi, mặt nạ phòng độc chỉ cần thay than kịp thời là có thể hoàn toàn cách ly độc khí bên ngoài." Ngô Lương nói với giọng điệu nhẹ nhàng.

Thực ra, chiếc mặt nạ phòng độc sơ sài này của chàng căn bản không thể hoàn toàn cách ly độc khí, nhiều nhất chỉ có thể làm giảm bớt lượng độc khí hít vào, nhưng lúc này cũng chỉ có thể giải thích với mọi người như vậy.

Về phần phân tích của Gia Cát Lượng, quả thực không phải không có lý.

Tuy nhiên, sự đã đến nước này, Ngô Lương đã có suy nghĩ còn nước còn tát, dù sao cho đến hiện tại, chàng thậm chí còn không biết mình đã trúng độc gì, hoàn toàn không biết bắt đầu từ đâu. "Công tử đừng vội." Nghe lời Gia Cát Lượng nói, Vu Cát dường như được gợi ý, tiếp lời: "Lão hủ lại cho rằng công tử không nên chỉ giới hạn trong ngôi mộ này.

Đúng như Gia Cát Lượng đã nói, sau khi Thi Khu bị kẹt chết trong lăng mộ, tổ chức 'Biển Thước' không những không bị đứt đoạn, mà mấy trăm năm sau còn xuất hiện ghi chép về việc Trường Tang Quân

truyền thụ cấm phương cho Tần Việt Nhân.

Và khoảng hai trăm năm sau sự kiện đó, lại có tin 'Biển Thước' bị thái y nước Đại Việt là Lý Ê phái người hành thích.

Điều này quả thực có thể chứng minh bí mật bất truyền của tổ chức 'Biển Thước' không được cất giấu trong ngôi mộ này.

Có lẽ chúng ta còn có thể tra xét lai lịch của Trường Tang Quân hoặc Tần Việt Nhân, đây cũng là một manh mối rất quan trọng...

Chỉ là lão hủ không biết Trường Tang Quân và Tần Việt Nhân rốt cuộc là người phương nào." "Ừm." Ngô Lương đã sớm nghĩ đến những điều này, gật đầu nói: "Tần Việt Nhân là người ở Mạo châu, quận Bột Hải, thời trẻ từng kinh doanh quán trọ ở đó, và ông ta cũng kết giao với Trường Tang Quân tại nơi này.

Khi đó, Trường Tang Quân ở trong quán trọ của Tần Việt Nhân hơn mười năm, người khác đều cho rằng Trường Tang Quân chỉ là một lão già vô danh, không để ông ta vào mắt, chỉ có Tần Việt Nhân chăm sóc ông ta hết mực.

Mãi cho đến sau này, Trường Tang Quân cảm thấy ngày tháng của mình không còn nhiều, mới lặng lẽ gọi Tần Việt Nhân đến nơi không người, giao cho ông ta y phương và cấm phương bí mật cất giữ, từ đó Tần Việt Nhân nhanh chóng trở thành một bậc thần y." "Vì vậy, nếu muốn tìm kiếm lai lịch của Trường Tang Quân và Tần Việt Nhân, Mạo châu ở Bột Hải nên là điểm đến đầu tiên của chúng ta." "Sau này, Tần Việt Nhân thành danh liền chuyển đến sống ở Bồng Thước sơn, Trung Khâu.

Khoảng hai trăm năm sau, khi 'Biển Thước' đang chẩn trị cho Tần Vũ Vương ở Đại Việt thì bị Lý Ê phái người hành thích, còn có người Triệu không quản ngại đường xa đến Hàm Dương mang đầu lâu của 'Biển Thước' về chôn dưới chân Bồng Thước sơn.

Sau đó, hai thôn dưới chân núi hợp lại thành một, gọi là 'Thần Đầu thôn'.

Từ đó có thể suy ra, từ sau Tần Việt Nhân, đại bản doanh của tổ chức 'Biển Thước' rất có khả năng đã trở thành Bồng Thước sơn." "Vì vậy, Bồng Thước sơn ở Trung Khâu nên là điểm đến thứ hai của chúng ta." "Nhưng trước đó, mộ Tề Ai Công ta cũng phải tra xét lại một lần nữa cho thật kỹ, không cầu nhất định có thu hoạch, nhưng cũng phải loại bỏ khả năng đi đường vòng." Thực ra còn có một số chuyện Ngô Lương không nói với mọi người.

Hậu thế còn lưu lại rất nhiều lăng mộ Biển Thước được cho là từ thời cổ đại, trong đó nổi tiếng nhất là mộ Biển Thước ở Tế Nam và mộ Biển Thước ở Thang Âm.

Nhưng hai ngôi mộ Biển Thước này rõ ràng đều không phải là mộ Biển Thước thật.

Vì theo như Ngô Lương được biết, mộ Biển Thước ở Thang Âm được xây vào năm "Đại Quan nguyên niên", tức là năm 1107 sau Công nguyên, và còn là mộ Biển Thước được phát hiện sớm nhất ở hậu thế.

Mộ Biển Thước ở Tế Nam thì được xây vào năm "Càn Long thứ mười tám", điều này không nghi ngờ gì là muộn hơn mộ ở Thang Âm rất nhiều.

Các mộ Biển Thước khác tự nhiên càng không cần phải nói.

Đừng nói chúng không phải là mộ Biển Thước thật, cho dù là thật...

Ngô Lương cũng quyết không thể đi thăm dò một ngôi mộ của một nghìn năm sau, thậm chí còn muộn hơn. "Nhưng mà Hữu Tài ca ca, Tào công và Viên Bản Sơ sắp sửa xảy ra chiến sự.

Quận Bột Hải cách đây không xa, lại là phạm vi thế lực của U

Châu, thì còn dễ nói.

Nhưng Bồng Thước sơn ở Trung Khâu lại nằm sâu trong lòng Ký Châu, gần như ngay dưới mí mắt của Viên Thiệu, chúng ta đến đó e rằng sẽ gặp rất nhiều khó khăn..." Gia Cát Lượng trầm ngâm nói. "Đúng vậy, cho nên chúng ta đi quận Bột Hải trước, sau khi tra xét ở quận Bột Hải nếu không tìm được cách giải độc này, thì sẽ đi đường vòng qua Hà Gian, Tân Đô, Cự Lộc ở phía bắc để đến Trung Khâu.

Bây giờ chiến sự sắp nổ ra, ánh mắt của Viên Bản Sơ chắc chắn đều tập trung ở phía nam Ký Châu, chúng ta không cần phải xuyên qua tiền tuyến, khả năng bị lộ cũng sẽ giảm đi rất nhiều." Ngô Lương nghiêm mặt nói. "E là cũng chỉ có thể như vậy." Mọi người đều biết rõ bây giờ thân trúng kỳ độc cũng là thân bất do kỷ, dù phải mạo hiểm một chút cũng còn hơn là ngồi chờ chết, dù phải cứng rắn cũng phải đi.

Mà vấn đề lớn nhất hiện tại chính là, thứ độc này rốt cuộc còn cho họ bao nhiêu thời gian sống, có đủ để hoàn thành kế hoạch của Ngô Lương hay không.

Nhưng lúc này, mọi người lại rất ăn ý mà tránh né chủ đề này. "Chư vị, thời gian cấp bách, lát nữa ta và Điển Vi sẽ đến cổ mộ tra xét lại một lần, sau đó quay về sắp xếp chuyện Văn Nhân Chiêu và tộc nhân di dời đến Duyện Châu, rồi phải lập tức lên đường đến quận Bột Hải tra xét.

Trong khoảng thời gian này các ngươi cũng đừng nhàn rỗi, hãy chuẩn bị trước cho việc xuất phát." Ngô Lương lập tức quyết định. "Công tử, mạt tướng cũng nguyện cùng ngài đến lăng mộ, thêm một người là thêm một phần sức mạnh." Dương Vạn Lý vội vàng đứng ra xin đi. "Cũng được!

Vừa rồi thời gian gấp gáp, người đồng nhân kia cũng bị bỏ lại bên

trong, nếu có thể, ngươi và Điển Vi hãy cùng hỗ trợ ta vận chuyển nó ra ngoài.

Đừng để các tướng sĩ khác của chúng ta vào, kẻo lại tăng thêm thương vong." Ngô Lương trầm ngâm một chút, cuối cùng cũng gật đầu.

Nhưng thấy các thành viên cốt cán khác của Phường Nhân Quân cũng tỏ ra háo hức, chàng liền nghiêm mặt quát: "Những người còn lại không cần phải nói nhiều nữa, đây là quân lệnh!" ...

Không ngoài dự đoán, lần nữa tiến vào mộ Tề Ai Công cũng không có thu hoạch gì lớn.

Nhưng Ngô Lương vốn cũng chỉ mang tâm thái còn nước còn tát, nên cũng không quá thất vọng.

Đương nhiên, lần này kỳ độc trên người ba người chàng, Điển Vi và Dương Vạn Lý cũng không tiếp tục lan rộng hay xấu đi, đây chính là cái may trong cái rủi.

Cứ như vậy, họ quay về phủ Văn Nhân nghỉ ngơi vài canh giờ.

Trời vừa sáng, Ngô Lương đã dậy đi thương nghị việc di dời với Văn Nhân Chiêu.

Ý của Ngô Lương là càng nhanh càng tốt, như vậy chàng có thể sắp xếp cho họ đi cùng các tướng sĩ Phường Nhân Quân và thương đội của Diêm Hành, còn mình và các thành viên cốt cán của Phường Nhân Quân thì gọn nhẹ lên đường, nhanh chóng đi về phía bắc tìm cách giải độc.

Tóm lại, sớm được một canh giờ hay một canh giờ, không ai biết kỳ độc này còn cho họ bao nhiêu thời gian.

Chương 821

Văn Nhân Chiêu tuy không biết Ngô Lương và các thành viên cốt cán của Phường Nhân Quân đã xảy ra chuyện gì, tại sao chỉ qua một đêm đã vội vã như vậy, nhưng cũng không hỏi nhiều, lập tức triệu tập các trưởng bối trong tộc và mấy người đứng đầu các chi nhánh vào phủ, nói cho họ biết ý định di dời cả tộc, yêu cầu họ nhanh chóng đưa ra quyết định. "Gia chủ, Doãn gia đây là có ý gì?" Lời vừa dứt, một người đứng đầu chi nhánh đã đứng dậy, dùng giọng điệu chất vấn hỏi cha của Văn Nhân Chiêu là Văn Nhân Công: "Tổ tiên chúng ta đời đời đều an cư tại đây, bây giờ cũng đang sống rất tốt, tại sao Doãn gia nói di dời là phải di dời, lẽ nào nhà Văn Nhân chúng ta không có đàn ông nào làm chủ được nữa sao?" Những chuyện từng xảy ra trong quá khứ lúc này hiện lên rõ mồn một.

Trước kia, khi Thọ Tào Đạo hoành hành ở Lạc An quốc, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, người của Văn Nhân gia tự nhiên lòng dạ biết rõ.

Khi đó, với tư cách gia chủ, Văn Nhân Công một mực thỏa hiệp với Thọ Tào Đạo, không chỉ bị Chu Nho thiên sư của Thọ Tào Đạo tống tiền một lượng lớn tài sản gia tộc, mà thậm chí còn vì để gia tộc có thể tiếp tục sống lay lắt.

Còn Văn Nhân Chiêu thì cho rằng cứ tiếp tục như vậy, Văn Nhân gia tất sẽ bị Thọ Tào Đạo ăn đến không còn một mẩu xương, vì thế vẫn luôn âm thầm hành động, cố gắng phản kháng.

Cuối cùng, khẩu vị của Chu Nho thiên sư quả nhiên ngày càng lớn, không chỉ muốn nuốt trọn toàn bộ tài sản của Văn Nhân gia, thậm chí còn ép buộc Văn Nhân Công phải hiến Văn Nhân Chiêu ra làm thiên sư phu nhân.

Văn Nhân Chiêu cũng là người quyết đoán, ngay tại chỗ đoạn tuyệt quan hệ cha con với Văn Nhân Công, sau đó lại mượn thế lực của Thọ Tào Đạo, một tay đoạt lấy quyền lực gia chủ của Văn Nhân Công.

Bất kể ai trong tộc dám có ý kiến khác, nàng cũng chẳng màng tình nghĩa tông tộc mà chém giết ngay tại chỗ.

Chỉ trong một đêm, nàng đã ngồi vững vị trí gia chủ, trở thành nữ gia chủ duy nhất gần như không thể xuất hiện trong thời đại này.

Sau đó, nàng lại liên hợp với Ngô Lương, trước tiên trừ khử mấy nhân vật cốt cán của Thọ Tào Đạo, rồi đợi đại quân cứu viện do Tào lão bản phái tới, một trận diệt sạch Thọ Tào Đạo, khiến Văn Nhân gia cuối cùng cũng thoát khỏi sự khống chế và uy hiếp của chúng, từ đó leo lên con thuyền lớn của Tào lão bản… cũng có thể nói là con thuyền lớn của Ngô Lương.

Trong chuyện này, Văn Nhân Chiêu đã thể hiện khí phách và trí tuệ của một bậc khăn quắc không nhường mày râu.

Nhưng đồng thời cũng khiến cha mình là Văn Nhân Công rơi vào tình thế vô cùng khó xử.

Tuy nhiên, sau đó, Văn Nhân Chiêu lại chủ động trả lại vị trí gia chủ cho Văn Nhân Công, còn mình thì lui về tuyến sau làm những việc trong khả năng.

Nhờ vậy, quan hệ giữa hai cha con cũng hòa hoãn đi nhiều, chỉ là có thể quay lại cảnh cha hiền con thảo như xưa hay không thì khó nói.

Dù sao thì trong mắt người ngoài, trên đầu Văn Nhân Công đã đội một chiếc mũ "ngu dốt bất tài", muốn gỡ xuống không hề dễ dàng.

Còn trên đầu Văn Nhân Chiêu cũng đội một chiếc mũ "đại nghịch bất hiếu", ở triều Hán vốn lấy hiếu đạo trị thiên hạ, đi đến đâu cũng

sẽ bị người ta khinh bỉ.

May mà Ngô Lương tuy là tra nam, nhưng không phải loại xách quần lên không nhận người.

Hắn và Văn Nhân Chiêu dù sao cũng đã có cái thực vợ chồng, không lâu sau lại biết tin Văn Nhân Chiêu đã mang thai từ Vương Khánh, tự nhiên cũng phải chăm sóc ít nhiều.

Vì thế, hắn đặc biệt dặn dò Vương Khánh đặt ra quy củ, sau này Tào thị Diêm hành đến Lạc An quốc vận chuyển muối, chỉ thu mua từ tay Văn Nhân gia, và chỉ làm ăn với Văn Nhân Chiêu, dùng phương thức độc quyền như vậy để giúp Văn Nhân Chiêu củng cố địa vị trong tộc, đảm bảo nàng không bị gia tộc thanh trừng hay xa lánh, mà hạt giống hắn để lại cũng không phải chịu khổ… Những chuyện cũ này sẽ không kể lại dài dòng nữa.

Nhưng chính vì đã từng xảy ra những chuyện này, nên lời nói của người kia mới nghe chói tai đến vậy, bất kể là trong tai Văn Nhân Công, hay trong tai các trưởng bối và nam nhân khác.

Quả nhiên.

"Chuyện này…" Lời vừa dứt, Văn Nhân Công lập tức lộ vẻ khó xử, không ít người đang ngồi cũng chau mày, rõ ràng đã có dao động tình cảm không nhỏ.

Nhưng Văn Nhân Công cũng không phải hoàn toàn bất tài, rất nhanh đã cười lại, nhìn người kia nói: "Lão Tứ, chuyện này tuy do Doãn gia nói ra, nhưng trước đó Doãn gia đã bàn bạc với ta, tự nhiên cũng là ý của ta… Hiện nay Viên Bản Sơ và Tào Mạnh Đức đang gươm súng sẵn sàng, công tử nhà họ Viên là Viên Đàm đã chiêu binh mãi mã ở quận Thanh Hà, có tin tức truyền đến, mục tiêu của hắn chính là Thanh Châu chúng ta.

Mấy năm gần đây Văn Nhân gia ta nhờ Tào thị Diêm hành chiếu cố mới gượng dậy được, người ngoài nhìn vào tất sẽ cho rằng chúng ta và Tào Mạnh Đức quan hệ không tầm thường.

Nếu Viên Đàm công tử đánh tới, chỉ e sẽ bất lợi cho chúng ta, vì vậy ta cũng cho rằng sớm di dời đến Duyện Châu lánh nạn là kế sách tạm thời." "Làm ăn với Tào thị Diêm hành là Doãn gia, chứ không phải chúng ta, có gì bất lợi cho chúng ta chứ?

Tại sao chúng ta phải cùng nàng di dời, đi theo nàng chẳng phải là phải tiếp tục sống nhờ hơi thở của nàng sao?" Một người khác đột nhiên đứng dậy, lớn tiếng nói: "Hơn nữa các người chưa nghe nói sao, mấy ngày trước Viên Bản Sơ đã đánh bại Công Tôn Toản ở U Châu, hiện nay có trong tay mấy chục vạn quân, chính là lúc binh hùng tướng mạnh.

Còn Tào Mạnh Đức tuy chiếm được Duyện Châu, Thanh Châu và Từ Châu, còn đón cả Hiến Đế về Trần Lưu, nhưng binh mã dưới trướng hắn hiện tại thực ra chỉ có mấy vạn, tuyệt không phải là đối thủ của Viên Bản Sơ.

Một khi khai chiến, e rằng Tào Mạnh Đức sẽ nhanh chóng thất bại, khi đó Duyện Châu, Thanh Châu và Từ Châu đều sẽ rơi vào tay Viên Bản Sơ.

Chúng ta lúc này đến Duyện Châu nương tựa Tào Mạnh Đức, có phải là hơi hấp tấp rồi không?" "Đúng vậy, đúng vậy…" Lời này vừa thốt ra, lập tức có người hùa theo: "Biết rõ Tào Mạnh Đức không phải đối thủ của Viên Bản Sơ, tại sao chúng ta còn phải dời cả tộc đến Duyện Châu?Thà rằng sớm chuẩn bị nghênh đón Viên Đàm công tử, đến lúc đó chỉ cần chúng ta cung cấp cho Viên Đàm một ít tài trợ, nhân cơ hội kéo gần quan hệ với hắn, chẳng phải là đã leo lên con thuyền lớn của Viên Bản Sơ sao… Mấy năm nay Doãn gia kinh doanh muối

rất tốt, chúng ta đều thấy cả, nhưng lần này không đơn giản như làm ăn, không thể để Doãn gia tùy hứng được." "Các vị trưởng bối, e là các vị đã hiểu lầm." Nghe đến đây, Văn Nhân Chiêu cuối cùng cũng đứng dậy nói với mọi người: "Ta tuy có đề nghị này, nhưng có di dời hay không vẫn do các vị tự quyết định.

Người muốn đến Duyện Châu có thể đi cùng ta, như vậy trên đường cũng có người chăm sóc.

Nếu không muốn di dời, ta và phụ thân cũng không miễn cưỡng, đến lúc đó sẽ để lại cho mọi người phần gia sản tương ứng…" "Rầm!" Lời còn chưa dứt, đã nghe một lão già lớn tuổi hơn cả Văn Nhân Công đập bàn đứng phắt dậy, chỉ vào mũi Văn Nhân Chiêu mắng: "Con nhỏ bất hiếu này, lời này của ngươi là có ý gì, chẳng lẽ ngươi muốn phân gia ư?!" "Đại bá, tình thế cấp bách, nếu cứ mãi không đạt được ý kiến thống nhất, e rằng cũng chỉ có thể làm vậy." Văn Nhân Chiêu không hề tỏ ra yếu thế, đáp.

"Đồ bất hiếu!

Sao Văn Nhân gia lại sinh ra một đứa bất hiếu như ngươi!

Văn Nhân gia từ tổ tiên đến nay đã hơn hai trăm năm, chưa từng có chuyện phân gia, ngươi lại muốn phân gia, đúng là tạo nghiệt mà!" Lão già kia lập tức đấm ngực dậm chân, thậm chí còn làm bộ muốn xông tới dạy dỗ Văn Nhân Chiêu, nhưng có lẽ nghĩ đến Văn Nhân Chiêu cũng không phải dạng dễ chọc, cuối cùng vẫn chỉ đấm vào ngực mình.

"Đại bá, các vị trưởng bối, ta biết nhiều người trong các vị cho rằng trận này Viên Bản Sơ tất thắng, vì thế có người đã ngầm phái người liên lạc với Viên Đàm công tử, thậm chí có người còn muốn nhân cơ hội này thay đổi hiện trạng của Văn Nhân gia, không nhất thiết phải trừ khử ta, nhưng cũng nhất định phải đuổi ta ra khỏi Văn

Nhân gia.” Văn Nhân Chiêu nói thẳng: “Mỗi người một chí, lập trường khác nhau, ta không trách các vị.

Nhưng chúng ta dù sao cũng là người một nhà, ta vẫn muốn nói trước cho các vị một tin.

Ta được một vị cao nhân chỉ điểm, vị cao nhân đó tính ra trận này Viên Bản Sơ tất bại, Tào Mạnh Đức tất sẽ lấy ít thắng nhiều.

Vì vậy ta đề nghị các vị dù có muốn đầu quân cho Viên công tử, cũng nhất định phải giữ khoảng cách thích hợp, để tránh sau này không thoát thân được lại bị liên lụy.” “Viên Bản Sơ tất bại?” Mọi người nghe vậy đều lộ vẻ buồn cười, có người khịt mũi nói: “Doãn gia, e là ngươi không hiểu quân sự, lại bị vị cao nhân nào đó của ngươi lừa gạt rồi.

Binh mã của Viên Bản Sơ đông hơn Tào Mạnh Đức gấp mấy lần, thậm chí mấy chục lần, dưới trướng danh tướng danh sĩ vô số.

Hiện tại lại vừa diệt được Công Tôn Toản, binh mã và giáp trụ của Công Tôn Toản cũng đều thuộc về hắn.

Ngược lại là Tào Mạnh Đức, ta nghe nói dưới trướng hắn ngay cả một đội kỵ binh tinh nhuệ ngàn người trang bị đầy đủ giáp trụ cũng không có nổi…” “Đúng vậy!

Lấy ít thắng nhiều cũng cần có điều kiện, trong tình hình thực lực chênh lệch như vậy, Tào Mạnh Đức e rằng ngay cả sức đánh một hiệp cũng không có, dù có nói nát trời cũng tuyệt đối không thể lật kèo.” Lại có người nói xen vào.

Thậm chí có người còn la ó: “Doãn gia, rốt cuộc ngươi nghe vị cao nhân nào chỉ điểm, sao không mời vị cao nhân này ra đối chất với chúng ta?

Nếu hắn có thể thuyết phục được chúng ta, chúng ta sẽ cùng

ngươi đến Duyện Châu.

Nếu không thể làm chúng ta tin phục, ngươi muốn đến Duyện Châu tìm tình lang của mình thì cứ tự đi, nhưng chuyện phân gia thì đừng nhắc đến nữa, thế nào?" "Đúng!

Ngươi đi tìm tình lang thì cũng như con gái đã gả đi, đều là nước đổ đi, từ nay ngươi không còn là người của Văn Nhân gia nữa, làm sao có thể phân gia?

Thiên hạ làm gì có đạo lý như vậy?" Mọi người bảy miệng tám lưỡi đã đánh tráo khái niệm.

Hành động di dời đến Duyện Châu của Văn Nhân Chiêu biến thành đi tìm tình lang.

Mà ở thời đại này, con gái đã gả đi thậm chí còn phải kiêng kỵ cả tên của mình, chỉ có thể giữ lại họ của nhà mẹ.

Giống như các nhân vật nữ được ghi trong sử sách, đa phần ở nơi công cộng chỉ có thể được gọi là "mỗ thị", "mỗ phu nhân", đến nỗi trong sử sách thời này, số phụ nữ có đủ họ tên có thể đếm trên đầu ngón tay, ngay cả hoàng hậu cũng không ngoại lệ.

Vì thế, Văn Nhân Chiêu cũng dứt khoát không còn tư cách phân gia với họ, nếu khăng khăng muốn đến Duyện Châu, thì phải tay trắng ra khỏi nhà.

Đương nhiên đám người này cũng là cáo già.

Họ không trực tiếp bàn chuyện tay trắng ra khỏi nhà với Văn Nhân Chiêu, mà bới ra một kẽ hở trong lời nói của nàng, dùng nó để đặt cược với Văn Nhân Chiêu, nhằm tránh cho nàng lại một lần nữa "hắc hóa".

Nhưng họ đâu biết rằng, Văn Nhân Chiêu nói ra chuyện này hoàn toàn là vì ý tốt.

Nàng tin tưởng Ngô Lương vô điều kiện, tuy không biết Ngô Lương làm thế nào suy ra kết quả này, nhưng khi Ngô Lương nói với nàng những lời đó, nàng đã ghi tạc trong lòng.

Bây giờ nói với họ cũng là để tránh những người trong tộc này chọn sai phe để rồi cuối cùng phải chịu kết cục bi thảm.

Kết quả không ngờ đây lại trở thành cái cớ để họ công kích.

Tuy nhiên, đối mặt với việc họ đánh tráo khái niệm, Văn Nhân Chiêu không muốn kéo Ngô Lương vào, vì vậy rất lý trí không đáp lời, lại nói tiếp: "Các vị trưởng bối, Văn Nhân gia chúng ta có sáu nhánh, nhánh của phụ thân ta đã quyết định cùng ta đến Duyện Châu.

Ta là con gái đã gả đi, phụ thân ta tổng có tư cách được chia một phần gia sản chứ?

Chúng ta cũng sẽ không lấy nhiều, sau khi thống kê gia sản, chúng ta chỉ lấy đi một phần sáu, còn lại là của các vị, chắc các vị không có ý kiến gì chứ?" Dù sao máu mủ cũng ruột rà.

Tuy trước đó đã xảy ra những chuyện không vui, nhưng bây giờ Văn Nhân Công ngược lại đã hiểu cho Văn Nhân Chiêu, hai cha con giờ đã một lòng, ngay cả trong chuyện này cũng có thể cùng tiến cùng lui, đây là kết quả mà ngay cả Ngô Lương cũng không ngờ tới.

"Gia chủ, phân gia cũng là ý của ngài sao?" Mọi người trong sảnh cũng hoàn toàn không ngờ Văn Nhân Công lại có thái độ này, ngạc nhiên nhìn sang.

"Doãn gia tuy là phận nữ nhi, nhưng nhiều chuyện trong quá khứ đã chứng minh nàng có tầm nhìn xa hơn ta, lần này ta nguyện ý tin vào phán đoán của nàng.

Nếu các vị khăng khăng ở lại nghênh đón Viên Đàm, e rằng cũng chỉ có thể làm vậy." Văn Nhân Công tuy tránh ánh mắt của mọi

người, nhưng thái độ lại vô cùng kiên định: "Hơn nữa ta cho rằng việc này không phải là chuyện xấu, sau khi phân gia, tộc ta có người thân cận Viên thị, có người thân cận Tào thị, sau này bất luận Viên thị thắng hay Tào thị lớn mạnh, tộc ta vẫn luôn ở thế bất bại, cũng có thể vào thời điểm thích hợp giúp đỡ lẫn nhau, đảm bảo dù thế nào sự kế thừa của tộc ta cũng không bị đoạn tuyệt." Lời này vừa thốt ra, đám đông lập tức phẫn nộ, như đang cãi nhau mà lớn tiếng quát mắng: "Ngài là gia chủ, quyết định hấp tấp như vậy, ngài có xứng với tổ tông của Văn Nhân gia không!" "Nếu Doãn gia một mình hồ đồ thì thôi đi, ngài thân là gia chủ lại cùng nàng hồ đồ, làm sao có thể khiến hơn trăm con em gia quyến trong nhà tin phục?" "Ta không đồng ý, tuyệt đối không thể phân gia!" "Ngài đã tin tưởng phán đoán của Doãn gia, vậy bảo Doãn gia gọi vị cao nhân nói năng hồ đồ kia đến đối chất với chúng ta.

Nếu vị cao nhân đó có thể thuyết phục chúng ta, chúng ta sẽ cùng ngài đến Duyện Châu.

Nếu không thể, ai còn nhắc đến chuyện phân gia, kẻ đó là tội nhân và phản đồ của Văn Nhân gia, theo gia pháp phải trục xuất khỏi gia tộc!" "…" Những âm thanh này đã sớm truyền ra ngoài sảnh, người ở cách đó hai ba sân viện cũng có thể nghe thấy động tĩnh.

Sự việc đã đến nước này, không chỉ Văn Nhân Chiêu trở thành "đứa con bất hiếu", mà ngay cả Văn Nhân Công cũng trở thành tội nhân hổ thẹn với tổ tông.

Bất luận có phân gia hay không, uy tín của ông cũng đã mất sạch, vị trí gia chủ này sau này e rằng cũng khó mà trấn áp được các chi nhánh trong tộc.

Ngay lúc này.

"Két ——" Cùng với một tiếng động nhẹ, cửa nghị sự đường đột

nhiên bị đẩy hé ra một khe hở, ngay sau đó một cái đầu lén lút thò vào từ khe cửa.

"?!" Nghị sự đường trong nháy mắt yên tĩnh lại, ánh mắt đồng loạt nhìn về phía cửa.

Đây là Văn Nhân gia, ở Lạc An quốc tuy không phải một tay che trời, nhưng ho một tiếng cũng có thể gây ra chút chấn động.

Bất kể là con em trong tộc hay người ngoài, tuyệt đối không ai dám tự tiện xông vào nghị sự đường của họ, vì thế mọi người không khỏi kinh ngạc.

"Ngô Hữu Tài?" Văn Nhân Chiêu lại lập tức nhận ra người thò đầu vào.

Lúc này Ngô Lương đang tựa vào cửa thò đầu vào, sau lưng hắn có bốn hộ vệ đang bị một mình Điển Vi đè xuống đất không thể cử động.

Nguyên lai Ngô Lương vốn được Văn Nhân Chiêu sắp xếp ở một căn phòng trong sân bên cạnh để chờ tin.

Hiện tại thời gian của hắn vô cùng gấp gáp, một khi có tin tức liền phải lập tức bắt tay sắp xếp việc di dời của Văn Nhân Chiêu, sau đó lại ngựa không dừng vó đi tìm kiếm thông tin về "Biển Thước", nhanh chóng giải trừ kỳ độc mà đám người Phường Nhân Quân đã trúng, tránh đêm dài lắm mộng.

Kết quả chờ mãi chờ mãi lại nghe thấy tiếng ồn ào từ phía nghị sự đường.

Ngô Lương dùng mông nghĩ cũng biết chắc chắn là việc di dời do Văn Nhân Chiêu đề xuất đã gặp phải sự phản đối.

Tâm trí Ngô Lương lúc này đã không còn ở đây, để không vì những tranh cãi miệng lưỡi này mà lãng phí thời gian quý báu liên

quan đến tính mạng của đám người Phường Nhân Quân, hắn quyết định hiện thân giúp Văn Nhân Chiêu nói lý với đám tông thân này. *** "He he." Đối mặt với ánh mắt kinh ngạc và phẫn nộ của mọi người trong Văn Nhân gia, Ngô Lương lại cười hắc hắc, lách người từ khe cửa chui vào nghị sự đường, sau đó thản nhiên đi đến bên cạnh Văn Nhân Chiêu, mở miệng hỏi: "Doãn gia, ta ở xa đã nghe thấy bên các người ồn ào, xem ra chuyện di dời tám phần là không thuận lợi, nên ta qua xem sao." "Ừm…" Đừng thấy Văn Nhân Chiêu trước mặt tộc nhân tỏ ra kiên cường mạnh mẽ, giờ gặp Ngô Lương lại rất dịu dàng cúi đầu, chỉ là miệng vẫn còn cứng rắn nói: "Nhưng ngươi không cần lo, chuyện này một mình ta có thể xử lý ổn thỏa, chỉ là cần chút thời gian…" Cùng lúc đó.

Chương 822

"Ngươi là thân phận gì, mà dám tự tiện xông vào nghị sự đường?" Một lão già thấy Ngô Lương tự nhiên như không bước vào, cũng là người đầu tiên lên tiếng gây khó dễ: "Hộ viện!

Hộ viện đâu?

Sao lại để hạng người nào cũng vào được nghị sự đường, còn không mau vào bắt hắn lại!" "Đừng gọi nữa, đừng gọi nữa!

Hộ vệ ở cửa đã bị người của ta hạ gục rồi, ngươi có gào rách họng cũng không ai tới đâu." Ngô Lương quay người lại vẫy vẫy tay với lão già kia, ôn hòa nói: "Ngươi hỏi ta là ai, ta chính là người mà các ngươi vừa rồi cứ la hét đòi đối chất trực diện.

Nhưng ta hiện thân không phải để đối chất với các ngươi, chỉ vì ta còn có việc quan trọng, thực sự không thể lãng phí quá nhiều thời gian vào chuyện này, nên ra đây nói chuyện phải quấy với các ngươi." Câu cuối cùng của đám người này vừa rồi chính là yêu cầu "cao nhân" Ngô Lương đến đối chất trực diện, Ngô Lương đứng ngoài cửa tự nhiên nghe rõ mồn một.

"Vậy ngươi nói trước đi, tại sao ngươi lại khẳng định Viên Bản Sơ nhất định sẽ bại trong tay Tào Mạnh Đức?" Có một người lập tức hỏi về vấn đề trước đó.

"Ngươi không nghe rõ ta nói gì à?

Ta bây giờ rất vội, không có thời gian bàn luận với các ngươi những chuyện không liên quan này." Ngô Lương lập tức trừng mắt nhìn người đó, tiếp tục nói: "Thực ra chuyện này rất đơn giản, người muốn đến Duyện Châu thì đi cùng Doãn gia, người không muốn đến Duyện Châu thì ở lại Lạc An quốc, chẳng qua là chia thành hai chi

nhánh gia tộc mà thôi.

Chuyện này ở các gia tộc khác cũng là chuyện bình thường.

Sau này khi chiến loạn kết thúc, nếu mọi người đều bình an vô sự, vẫn có thể hợp lại làm một để Văn Nhân gia càng thêm lớn mạnh.

Nếu có một bên gặp bất trắc, Văn Nhân gia cũng không vì thế mà đoạn tuyệt sự kế thừa.

Đây đâu phải chuyện xấu gì, cớ gì phải ồn ào tranh cãi không dứt." Lời này vừa thốt ra, lập tức lại gây ra sự bất mãn của mọi người trong Văn Nhân gia, lần lượt lớn tiếng tức giận mắng: "Ngươi chỉ là người ngoài, có tư cách gì mà nói ba nói bốn trước mặt chúng ta?" "Chuyện của Văn Nhân gia há để một người ngoài như ngươi làm chủ, thật sự cho rằng Văn Nhân gia không có người sao?" "Nếu ngươi biết điều thì mau chóng lui khỏi nghị sự đường, chuyện này chúng ta có lẽ có thể không truy cứu nữa!" "Gia chủ, Doãn gia, hai người vì muốn phân gia mà cấu kết với người ngoài sao?" "…" Ngô Lương lúc ở ngoài cũng đã nghe thấy hai chữ "phân gia", trong lòng biết đám người này gây sự tám phần là liên quan đến việc phân gia, bởi vì chim chết vì mồi, người chết vì tiền.

Nếu Văn Nhân Chiêu tay trắng ra khỏi nhà, họ e rằng sẽ giơ cả hai tay hoan nghênh không kịp, nhưng nếu Văn Nhân Chiêu muốn chia đi một phần gia sản, đó chính là động chạm đến lợi ích của họ, dù thế nào cũng phải ngăn cản.

"Im lặng!" Ngô Lương đột nhiên quát một tiếng.

Đợi mọi người trong Văn Nhân gia dần dần im lặng, hắn mới từ trong lòng lấy ra ấn thụ, giơ lên cho mọi người xem rồi nói: "Thực ra ta còn có thân phận khác, ta không chỉ là Thái sử lệnh do bệ hạ đích thân sắc phong, mà còn là Trung lang tướng do Tào công đích thân sắc phong.

Trước đó ta còn được phong làm Dung Khâu hầu, cai quản mấy ngàn thực ấp.

Ngoài ra, tình lang của Doãn gia mà các ngươi nói cũng là ta… Năm đó khi ta thu thập Chu Nho thiên sư của Thọ Tào Đạo, trong số các ngươi hẳn có người có mặt ở đó, sao lại quên ta nhanh vậy?" "?!" Đối mặt với màn khoe mẽ đột ngột của Ngô Lương, mọi người trong Văn Nhân gia cũng không kịp trở tay, từng người một lập tức im bặt.

Thái sử lệnh thì cũng thôi, quan trọng là Trung lang tướng và Dung Khâu hầu, một cái là binh quyền thực sự, một cái là địa vị mà ngay cả sĩ tộc môn phiệt cũng khó lòng với tới.

Hai thứ cộng lại, chính là biểu tượng cho tầng lớp có tiền có quyền nhất thời đại này.

Đừng nói là một Văn Nhân gia không mấy tên tuổi, cho dù là những danh môn vọng tộc đã nổi danh khắp thiên hạ, gặp phải đại lão như vậy cũng phải nể mặt mấy phần, quyết không thể dễ dàng đắc tội.

Bất kể đám người này rốt cuộc là ủng hộ Viên Thiệu hay Tào lão bản, lúc này Lạc An quốc về thực chất vẫn nằm dưới sự kiểm soát của Tào lão bản.

Thân phận như Ngô Lương hoàn toàn có thể thu thập bọn họ sạch sẽ trước khi Viên Đàm đến Thanh Châu, đâu còn có phiền não lựa chọn gì nữa?

Thấy mọi người đã im như ve sầu mùa đông, Ngô Lương khá hài lòng mỉm cười, cất ấn thụ đi rồi lại quay đầu nhìn Văn Nhân Chiêu: "Doãn gia, nói đến chuyện phân gia, ta nhớ lúc đầu khi ta rời Lạc An quốc, Văn Nhân gia đã bị Thọ Tào Đạo giày vò mất đi chín phần sản nghiệp.

Mấy năm nay nếu không phải nàng vất vả kinh doanh muối, e rằng Văn Nhân gia đã sớm sa sút thành hàn môn.

Vì thế, gia nghiệp hiện tại của Văn Nhân gia ít nhất phải có hơn nửa là do nàng vất vả kiếm về.

Chỉ không biết lần này nàng đến Duyện Châu định chia bao nhiêu gia sản?" "Chuyện này…" Nghe thấy lời này, tim của mọi người trong Văn Nhân gia lại lập tức thót lên cổ họng.

Họ làm sao không nghe ra Ngô Lương rõ ràng đang bênh vực Văn Nhân Chiêu, hơn nữa nghe khẩu khí của hắn, phần muốn lấy đi tuyệt đối không chỉ là một phần sáu mà Văn Nhân Chiêu đã đề xuất trước đó, e rằng ít nhất phải chia đi một nửa gia sản mới chịu thôi.

Đây càng là chuyện họ không thể chấp nhận.

Nếu không, lúc trước khi Văn Nhân Chiêu đề xuất một phần sáu, họ đã sớm đồng ý, cần gì phải làm khó nàng như vậy?

Tuy nhiên, Văn Nhân Chiêu vẫn có chút để tâm tình nghĩa gia tộc, dù Ngô Lương đã trấn áp được tất cả mọi người có mặt, và đã chuẩn bị "sư tử ngoạm", nàng vẫn kiên trì nói: "Văn Nhân gia có sáu nhánh, hiện tại muốn đến Duyện Châu chỉ có nhánh của phụ thân ta, vì thế ta quyết định chia đều gia sản, chỉ lấy một phần sáu là được." *Cô nương ngốc…* Ngô Lương trong lòng thầm than một tiếng, nhưng lúc này hắn còn có việc quan trọng khác, thực sự không muốn lãng phí quá nhiều lời lẽ vào chuyện này, đồng thời cũng muốn tôn trọng quyết định của Văn Nhân Chiêu, bèn khẽ gật đầu nói với mọi người trong Văn Nhân gia: "Đây là do Doãn gia tâm địa thiện lương thôi, nếu là ta, thứ gì ta kiếm được tất sẽ mang đi hết, đâu có thương lượng với các ngươi… Vậy cứ quyết định thế nhé, Doãn gia chỉ lấy đi một phần sáu gia sản, phần còn lại thuộc về năm nhánh các ngươi tự xử lý, các ngươi có ý kiến gì không?" Đây lại là một ví dụ điển hình của "hiệu

ứng cửa sổ vỡ".

Mọi người một giây trước còn tưởng Ngô Lương chuẩn bị "sư tử ngoạm", giây tiếp theo lại tôn trọng quyết định của Văn Nhân Chiêu chỉ chia một phần sáu, đối với họ mà nói đây quả là niềm vui bất ngờ.

Quan trọng nhất là, với quyền thế và thân phận của Ngô Lương, bất kể chia đi bao nhiêu họ cũng không thể phản kháng, chỉ có thể bị động chấp nhận.

Suy đi tính lại, đây không nghi ngờ gì đã là kết quả tốt nhất mà họ cầu còn không được.

"…" Vì vậy, sau một hồi im lặng, một lão già bị buộc phải đứng ra hành lễ với Ngô Lương, nói: "Nếu đã là ý của Ngô tướng quân, chúng tôi cũng không có gì để nói… Chỉ hy vọng Ngô tướng quân đừng để tâm những lời chúng tôi vừa nói, chúng tôi chỉ là vô tâm, có những lời chỉ là nói riêng với nhau, không dám nghị luận Tào công." "À à." Ngô Lương nhìn ông ta một cái, cười nói: "Chỉ cần các ngươi phối hợp tốt với việc di dời của Doãn gia, những lời đó ta có thể coi như chưa từng nghe thấy." "Đa tạ Ngô tướng quân, chúng tôi tự nhiên sẽ dốc sức phối hợp." Lão già vội vàng đáp.

Ngô Lương khẽ gật đầu rồi không để ý đến ông ta nữa, quay người kéo Văn Nhân Chiêu và Văn Nhân Công sang một bên, nhỏ giọng nói: "Nhạc phụ, Doãn gia, chuyện đã định rồi, hai người lập tức sắp xếp cho tộc nhân thu dọn, sáng mai liền theo thương đội muối và Phường Nhân Quân cùng xuất phát đến Trần Lưu." "Ngươi không về cùng chúng ta sao?" Văn Nhân Chiêu nghi hoặc hỏi.

"Ta còn có việc quan trọng phải đi làm ngay, lần này không thể về cùng nàng được.

Nhưng nàng yên tâm, ta đã dặn dò Phường Nhân Quân dưới trướng, sau khi các người đến Trần Lưu, tự nhiên sẽ có người sắp

xếp ổn thỏa mọi việc, tuyệt đối không ai dám để các ngươi chịu uất ức.” Ngô Lương nói.

Lần này đến Bột Hải và Trung Khâu tìm kiếm manh mối liên quan đến “Biển Thước”, vì phải xâm nhập sâu vào hậu phương địch, Ngô Lương quyết định đi gọn nhẹ, vì thế đại bộ phận Phường Nhân Quân không thể đi cùng, chỉ có thể để họ quay về Trần Lưu trước. … Cứ như vậy, giải quyết xong chuyện của Văn Nhân gia nhanh như chớp, chỉ sau hai canh giờ, Ngô Lương liền lập tức dẫn theo nòng cốt Phường Nhân Quân và hơn mười binh sĩ cải trang thành thương đội xuất thành đi về phía bắc.

Hắn không lo lắng sau khi mình đi, tộc nhân của Văn Nhân gia lại giở trò gì.

Dù sao thương đội muối và đại bộ phận binh sĩ Phường Nhân Quân vẫn còn ở đó, đây đều thuộc về quan quân.

Với lá gan và khí phách của đám người Văn Nhân gia, không phải Ngô Lương coi thường họ, họ cũng chỉ có tài bắt nạt người nhà, một khi có thế lực mạnh bên ngoài can thiệp, lập tức sẽ co rúm lại một cục để lo cho bản thân.

Còn về sau khi Viên Đàm tiến vào Thanh Châu, những người ở lại của Văn Nhân gia sẽ có kết cục gì, đó là chuyện của riêng họ.

Dù sao theo những gì Ngô Lương biết, sử sách ghi lại rằng: Giai đoạn đầu khi Viên Đàm mới vào Thanh Châu, do danh tiếng của nhà họ Viên vang xa, bá tánh Thanh Châu cho rằng nhà họ Viên vốn khoan hậu, thậm chí còn nô nức ra đường chào đón.

Nhưng không bao lâu sau, Viên Đàm liền dung túng cho thuộc hạ cướp bóc khắp nơi, khiến bá tánh Thanh Châu không được yên ổn, đến lúc họ hối hận thì đã quá muộn… Cứ như vậy, tinh giản nhân sự, lên đường gọn nhẹ, chỉ mười ngày sau.

Ngô Lương và những người khác đã xuyên qua quận Bình Nguyên, tiến vào địa phận quận Bột Hải của U Châu, và thuận lợi đến Mạo Châu, nơi Trường Tang quân và Tần Việt nhân từng sinh sống suốt mấy chục năm.

Dương Vạn Lý cũng không ngừng nghỉ, dẫn người ra ngoài dò la tin tức liên quan.

Điều đáng mừng nhất là, đã qua mười ngày, vết bầm trên bụng họ không có dấu hiệu lan rộng nhanh chóng, trông chỉ lớn hơn trước một chút.

Tốc độ lan ra như vậy đã cho Ngô Lương và mọi người thêm nhiều hy vọng, ít nhất điều này cho thấy họ vẫn có thể cầm cự thêm một thời gian nữa.

Khi Ngô Lương và những người khác tìm được chỗ dừng chân, Dương Vạn Lý cũng vừa kịp trở về.

"Công tử, ta đã dò ra nơi Trường Tang quân và Tần Việt nhân từng sinh sống, chỉ là nơi đó bây giờ đã từ một huyện thành thời Tiên Tần biến thành một thôn làng, đổi tên thành thôn Tam Môn.

Còn về quán trọ mà Tần Việt nhân từng kinh doanh, tự nhiên cũng không thể tìm thấy nữa." Dương Vạn Lý ừng ực uống mấy ngụm nước, thở hổn hển báo cáo với Ngô Lương.

"Nơi đó cách đây bao xa?" Ngô Lương không hề ngạc nhiên, khá bình tĩnh hỏi.

"Không xa, khoảng ba mươi dặm." Dương Vạn Lý đáp.

"Nếu đã vậy, chúng ta không dừng lại ở đây nữa, đi thẳng đến thôn đó cắm trại, như vậy cũng có thể tiết kiệm thời gian đi đường mỗi ngày, dành nhiều công sức hơn vào những việc hữu ích." Ngô Lương lập tức quyết định.

Thực ra Mạo Châu nơi họ đang ở cũng không hoàn toàn an toàn, vì nơi này cách thành Nam Bì cũng thuộc địa phận quận Bột Hải không quá hai trăm dặm.

Mà từ sau khi Viên Thiệu đánh bại Công Tôn Toản, nơi này tự nhiên cũng trở thành địa bàn của Viên Thiệu.

Tuy nhiên, điều đáng chú ý vẫn là Viên Đàm, ảnh hưởng của người này ở quận Bột Hải e rằng còn lớn hơn cả cha hắn.

Trong lịch sử, sau khi trận Quan Độ kết thúc, Viên Thiệu uất hận mà chết, lúc Tào lão bản tiêu diệt tàn dư thế lực của Viên Thiệu, Viên Đàm đã cố thủ ở thành Nam Bì, và cuối cùng bị Hổ Báo Kỵ chém chết ngoài thành Nam Bì. … Khi Ngô Lương và những người khác nhìn thấy thôn Tam Môn thì trời đã gần hoàng hôn.

Đứng trên cao nhìn xuống, thôn Tam Môn bây giờ chỉ là một thôn nhỏ có hơn một trăm hộ dân, một cụm nhà cửa tụ tập lại với nhau, trông như một tòa thành nhỏ.

“Công tử, ngài xem cây dâu lớn ở giữa thôn, theo người dân địa phương nói, năm đó quán trọ của Tần Việt nhân được xây dựng dưới gốc cây đó.

Khi đó nơi đây vẫn là một con đường giao thông huyết mạch, sau này cùng với sự thay đổi của các triều đại, con đường này dần bị bỏ hoang, thế là huyện thành này cũng dần vắng người, cuối cùng biến thành bộ dạng như bây giờ.” Dương Vạn Lý kể lại chi tiết hơn những thông tin đã dò hỏi được cho Ngô Lương.

“Ừm, nơi này tên là thôn Tam Môn, ngươi có biết trong đó có ý nghĩa gì không?” Ngô Lương trầm ngâm một lát, đột nhiên hỏi một câu hóc búa.

“Chuyện này… ta chưa từng nghĩ đến vấn đề này, nên cũng không

dò hỏi.

Nếu công tử muốn biết, ta sẽ dẫn người đi hỏi ngay.

Bá tánh trong thôn này khá hiền hòa, không bài xích người ngoài." Dương Vạn Lý vội vàng nói.

"Không cần vội." Ngô Lương ngăn hắn lại, lại chỉ vào cảnh tượng không bình thường trong thôn, tò mò hỏi: "Trong thôn có chuyện gì xảy ra sao, tại sao dân làng lúc này đều đang tập trung dưới gốc cây dâu lớn kia?" Cây dâu lớn ở trung tâm thôn cũng mọc ở nơi có địa thế cao nhất trong thôn, vì thế trông rất nổi bật.

"Ta cũng không biết…" Dương Vạn Lý có chút tự trách nói.

"Các ngươi nhìn sang kia đi." Không đợi Dương Vạn Lý nói xong, Ngô Lương đột nhiên lại chỉ về phía những đám mây hình bông gòn không biết từ lúc nào đã xuất hiện trên bầu trời phía đông: "Vừa rồi hình như trời còn trong xanh vạn dặm, thoáng cái đã thay đổi.

Đám mây lớn này như thể mọc ra từ hư không, trông cũng khá hùng vĩ." "Quả thực khá hùng vĩ.

Nếu lão hủ không nhớ nhầm, đi tiếp về hướng đó là ra biển rồi.

Trên biển xưa nay gió mây khó lường, xuất hiện cảnh tượng như vậy cũng là bình thường." Vu Cát nói xen vào.

Ngô Lương khẽ gật đầu, phất tay: "Được rồi, chúng ta vào thôn thôi, nếu trong thôn có chuyện gì lớn, đừng bỏ lỡ thì hơn." Ngô Lương và những người khác cải trang thành một đội buôn, nhanh chóng tiến vào thôn Tam Môn.

Trước đó đã thấy các thôn dân đều tập trung về phía cây dâu lớn trong thôn, vì vậy bọn họ cũng không đến từng nhà hỏi thăm, mà đi thẳng đến gốc dâu lớn để gặp những người trong thôn này. "?" Bất ngờ thấy một nhóm hơn ba mươi người lạ mặt tiến vào thôn, những

thôn dân đang tụ tập dưới gốc cây dâu lớn lập tức đưa mắt nhìn sang đầy nghi hoặc.

Lúc này, trong lòng Ngô Lương và mọi người cũng vô cùng thắc mắc.

Bởi vì khi đến gần, họ mới phát hiện ra, những thôn dân này đang quỳ dưới gốc dâu lớn như thể đang tế bái thứ gì đó, và phương hướng họ quỳ chính là vùng biển mây bất ngờ xuất hiện ở phía đông. "Xin làm phiền, chúng ta là thương nhân đi ngang qua đây.

Nay trời đã về chiều, e rằng trước khi đêm xuống khó mà đến được thị trấn gần nhất, lại tình cờ thấy thôn làng của quý vị, nên đến xin tá túc một đêm, không biết…" Đối diện với ánh mắt nghi hoặc của các thôn dân, Ngô Lương cười tươi thi lễ.

Thế nhưng, lời mới nói được một nửa, một lão giả trông ít nhất đã ngoài sáu mươi tuổi đã ngắt lời hắn, sắc mặt nghiêm túc nói: "Khách từ xa tới, xin ở lại một đêm đương nhiên không thành vấn đề.

Chương 823

Có điều hiện giờ chúng ta đang tế bái tiên sơn, thực sự không tiện tiếp đãi chư vị, liệu có thể mời chư vị đứng cạnh chờ một lát được không?" "Tế bái tiên sơn… Được." Nghe hai chữ "tiên sơn", trong lòng Ngô Lương lại dấy lên nghi vấn, bởi vì hướng mà những thôn dân này quỳ lạy là một vùng đất bằng phẳng, không có lấy một ngọn đồi nhỏ nào, làm gì có tiên sơn nào ở đây?

Chỉ thấy lão giả và các thôn dân dường như vô cùng thành kính, căn bản không có thời gian để ý đến hắn, hắn cũng không tiện hỏi tiếp, đành tạm thời nén lại nghi hoặc trong lòng, dẫn đám người Phường Nhân Quân lui sang một bên yên lặng chờ đợi.

Kết quả vừa mới lui ra, một đứa trẻ khoảng bốn năm tuổi đang quỳ ở rìa đám đông bỗng nhiên nói với Ngô Lương và những người khác: "Các ngươi chắc chắn chưa thấy tiên sơn của thôn chúng ta phải không?

Các ngươi đứng ở đó không thấy được đâu, nếu các ngươi cũng muốn bái lạy, có thể đến chỗ chúng ta.

Mẹ ta nói, đầu năm bái tiên sơn, cả năm không lo ăn mặc." "Chuyện này… được sao?" Ngô Lương dĩ nhiên là cầu còn không được, nhưng cũng phải xem thái độ của các thôn dân khác.

Các thôn dân cũng có người nhìn về phía họ, không những không ai phản đối, thậm chí có người còn chủ động nhường sang một bên, chừa ra một khoảng trống nhỏ cho đám người Phường Nhân Quân. "Đa tạ." Thấy các thôn dân hiếu khách như vậy, Ngô Lương lập tức thi lễ, rồi dẫn đám người Phường Nhân Quân gia nhập hàng ngũ "tế bái tiên sơn".

Cũng nhờ đến bên cạnh những thôn dân này, Ngô Lương mới nhìn về hướng họ tế bái một lần nữa, và lập tức kinh ngạc.

Chỉ thấy giữa vùng biển mây ở phía đông, không biết từ đâu lại hiện ra một ngọn núi nhỏ xanh um tươi tốt?!

Ngọn núi này không cao lớn, nhưng dưới lớp mây mù bao phủ, trông quả thực như tiên cảnh.

Huống hồ, núi non trần gian sao có thể lơ lửng giữa biển mây, điều này vốn dĩ đã không hợp lẽ thường.

Ngoài ra, Ngô Lương còn thấy dưới chân núi có ba tòa môn lầu cổ kính được xây bằng đá.

Ba tòa môn lầu đứng song song, tựa như cổng vào ngọn núi đó, dẫn lối cho những người hành hương.

Trên môn lầu dường như còn khắc chữ.

Chỉ tiếc là khoảng cách quá xa, mà những chữ đó lại không được tô màu hay làm nổi bật, Ngô Lương chỉ có thể lờ mờ thấy được đường nét của bốn chữ, hoàn toàn không thể nhìn rõ đó là chữ gì. "Đây là…" Giây phút này, trong đầu Ngô Lương hiện lên vô số câu hỏi.

Nhưng lúc này các thôn dân đều đang thành kính quỳ lạy, hắn thực sự không thể làm phiền, đành tạm thời nhẫn nại.

Tuy nhiên, về tên của thôn làng này, Ngô Lương đã có một vài suy đoán. "Thôn Tam Môn", lẽ nào lại được đặt tên theo ba tòa môn lầu trước ngọn núi lơ lửng kia?

Mang theo nhiều nghi vấn trong lòng, Ngô Lương lại thử đứng dậy rời khỏi khu vực dưới gốc dâu lớn, một lần nữa ngước mắt nhìn về phía biển mây.

Ngọn núi nhỏ kia lập tức biến mất không dấu vết, chỉ còn thấy một vùng biển mây trắng như bông!

Hai nơi chỉ cách nhau chưa đầy mười mét, mà cảnh vật nhìn thấy lại có sự khác biệt lớn đến vậy, đây không nghi ngờ gì cũng là một chuyện kỳ lạ.

Thế là Ngô Lương lại quay trở lại dưới gốc dâu lớn.

Ngọn núi nhỏ kia lại thần kỳ xuất hiện trong tầm mắt, và trông vô cùng chân thực… "…" Lúc này không chỉ Ngô Lương kinh ngạc, mà đám người Phường Nhân Quân cũng đều lộ vẻ chấn kinh, hiển nhiên trước đây họ chưa từng thấy qua chuyện thần kỳ như vậy.

Thậm chí cả người kiến thức rộng nhất là Chân Mật, lúc này cũng nhíu chặt mày, trong mắt ánh lên vài phần nghi hoặc.

Qua biểu hiện của họ, Ngô Lương cũng có thể xác định rằng mình tuyệt đối không hoa mắt. "Là hải thị thận lâu sao?" Hắn thầm đoán trong lòng.

Từ này đã quá quen thuộc với người đời sau, ngay cả những người chưa từng thấy hải thị thận lâu cũng biết rằng đây thực chất chỉ là một hiện tượng tự nhiên hình thành do sự khúc xạ và phản xạ toàn phần của ánh sáng.

Rất ít người sẽ coi đó là tiên cảnh để tế bái, nhiều nhất cũng chỉ xem như một kỳ quan tự nhiên để chiêm ngưỡng.

Nhưng ở thời đại này, hải thị thận lâu là một hiện tượng mà con người không thể giải thích được.

Theo những gì Ngô Lương biết, ghi chép về "hải thị thận lâu" ở thời đại này có lẽ xuất phát từ «Sử ký», nguyên văn hẳn là: "Hải bàng thận khí tượng lâu đài, quảng dã khí thành cung khuyết nhiên." ("Bên bờ biển, khí của con thận hiện ra hình lầu đài, khí ở đồng rộng tạo

thành cung điện.") "Thận" chính là chữ "thận" trong "hải thị thận lâu", là một loại quái vật biển khổng lồ trong thần thoại Thiên Triều.

Nhiều cổ tịch chứng minh, nguyên mẫu của "thận" thực chất chính là "cáp lỵ" (con sò/hến).

Chỉ là "nhỏ gọi là cáp, lớn gọi là thận", trong nhận thức của người thời này, "thận" là một loại sò lớn đến mức khó hình dung, có thể sánh ngang với "côn" trong truyền thuyết.

Sự xuất hiện của "hải thị thận lâu" này, theo cách hiểu của người thời đại này, chính là tiên cảnh do "thận" phun ra tiên khí tạo thành, vì vậy mới có câu nói "Bên bờ biển, khí của con thận hiện ra hình lầu đài".

Hơn nữa, ngay cả cách nói này cũng chỉ có một số sĩ tộc có trình độ văn hóa nhất định mới biết.

Thêm vào đó, cách thức truyền bá thông tin thời nay cực kỳ bế tắc, đại bộ phận bá tánh không được học hành sẽ chỉ coi đó là tiên cảnh, cho rằng đó là nơi thần tiên cư ngụ.

Tuy nhiên, cảnh tượng trước mắt có thuộc phạm trù hải thị thận lâu hay không, vẫn cần thêm thông tin từ các phương diện khác để chứng minh.

Ngô Lương tạm thời chỉ suy đoán, còn phải hỏi các thôn dân thêm thông tin mới có thể đưa ra kết luận.

Thực ra, điều khiến Ngô Lương kinh ngạc nhất không phải là chuyện này, mà là phạm vi xuất hiện của "tiên sơn" trước mắt.

Trong quá trình các thôn dân tế bái tiên sơn, Ngô Lương đã đi một vòng quanh gốc dâu lớn này, điều kỳ lạ là dường như chỉ khi ở dưới gốc dâu lớn mới có thể thấy được ngọn tiên sơn này, một khi bước ra khỏi phạm vi đó, nhìn từ bất kỳ góc độ nào, cũng chỉ thấy một vùng

biển mây bình thường.

Theo Ngô Lương được biết, phần lớn hải thị thận lâu khi xuất hiện, quả thực chỉ có thể nhìn thấy ở một số địa điểm cụ thể, nhưng hải thị thận lâu có khu vực nhìn thấy nhỏ đến như vậy thì quả là hiếm có, quả thực không thể tưởng tượng nổi. … Trong lúc Ngô Lương đang kinh ngạc, không ít người của Phường Nhân Quân cũng tự giác cùng các thôn dân tế bái, họ cũng là người bản địa của thời đại này, tự nhiên cũng không thể hiểu được hiện tượng kỳ dị này.

Cứ như vậy khoảng nửa canh giờ.

Bầu trời phía tây đã rực lên một mảng ráng chiều đỏ rực, vùng biển mây phía đông mới dần dần mờ đi, ngọn "tiên sơn" kia cũng theo đó mà biến mất.

Lúc này, các thôn dân sau khi dập đầu lạy cuối cùng liền lần lượt đứng dậy.

Lão giả từng nói chuyện với Ngô Lương cũng chủ động tiến lên, thi lễ nói: "Thất lễ rồi.

Công tử muốn xin tá túc, lão hủ có thể sắp xếp cho công tử và mọi người một chỗ ở tạm một đêm.

Chỉ là tùy tùng của công tử đông người, nhà cửa của bà con trong thôn đều không rộng rãi, e rằng không gánh nổi chuyện ăn uống của mọi người, vẫn phải phiền công tử tự giải quyết." Nói là đông người, thực ra lần này Phường Nhân Quân tổng cộng cũng chỉ có hơn ba mươi người, nhưng đối với những người dân thường sống vốn đã không dễ dàng ở thời đại này, hơn ba mươi cái miệng ăn quả thực là một gánh nặng không nhỏ, hơn nữa lại toàn là thanh niên trai tráng, không cẩn thận là ăn hết lương thực cả tháng của một gia đình. "Lão tiên sinh khách sáo rồi, ngài có thể cung cấp cho chúng tôi chỗ ở, tại hạ đã cảm kích vô cùng, nào dám yêu cầu chuyện ăn uống nữa." Ngô

Lương đáp lễ, ghé vào tai lão giả nói: "Để tạ ơn lão tiên sinh, trong hành lý của tại hạ có mang theo một ít thịt khô, nhưng cũng không nhiều, e là không đủ chia cho bà con trong thôn.

Lát nữa đợi mọi người giải tán, tại hạ sẽ cho người mang đến cho lão tiên sinh một ít, xin lão tiên sinh nhất định phải nhận cho." "Thịt khô…" Lão giả chắc cũng đã lâu không được nếm mùi tanh, dù hàm răng của lão trông đã không còn nhai nổi thịt khô, nhưng mắt vẫn sáng lên một chút, vội vàng thi lễ cảm tạ: "Chỉ là chuyện nhỏ thôi, sao dám nhận hậu lễ như vậy của công tử… Nếu công tử đã kiên quyết, lão hủ xin cung kính không bằng tuân mệnh, tạ ơn công tử." "Không cần đa lễ." Ngô Lương dễ dàng mua chuộc lão giả, rồi nói tiếp: "Nhân tiện, thôn làng của chúng ta tên là thôn Tam Môn, chắc là có liên quan đến ba tòa môn lầu trước ngọn tiên sơn kia phải không?" "Chính xác là vậy.

Thực ra cái tên này là từ thời Đại Kinh mới có.

Nghe nói trước thời Đại Kinh, nơi này của chúng ta gọi là thôn Trường Tang, được đặt tên theo cây dâu cổ thụ không biết đã sống bao nhiêu năm này. 'Trường Tang' có nghĩa là 'cây dâu lâu năm'.

Khi đó, người đi đường xe ngựa qua lại đều lấy cây dâu cổ này làm cột mốc.

Sau này, khi con đường quan lộ mới được xây dựng, thôn của chúng ta liền rất ít có người ngoài dừng chân." Lão giả gật đầu, giải thích khá chi tiết cho Ngô Lương. "Thôn Trường Tang?" Ngô Lương hơi sững người, lại nói: "Tại hạ có nghe nói nơi đây từng là quê hương của Tần Việt Nhân, người mà hậu thế gọi là Biển Thước, còn y thuật của ông ta lại đến từ một lão giả tên là Trường Tang Quân, không ngờ nơi đây của quý vị ban đầu cũng tên là thôn Trường Tang." "Chuyện này thì lão hủ không rõ lắm." Lão giả nhíu mày nói: "Lão hủ

chỉ biết năm đó Biển Thước quả thực từng mở quán trọ ở đây, cây dâu cổ này chính là ở trong sân quán trọ.

Sau này ông ta làm sao trở thành danh y, và có người tên Trường Tang Quân hay không, lão hủ không nói được.

Chỉ nghe những người già đã qua đời kể lại, sau khi Biển Thước trở thành danh y thì chưa từng quay lại thôn, cũng không làm được việc gì thiết thực cho thôn, vì vậy người trong thôn cũng không để tâm đến ông ta.

Mãi sau này có người đến phía sau thôn xây cho ông ta một ngôi y quan trủng, mọi người mới biết trong thôn lại có chuyện như vậy… Sau đó còn có người đề nghị đổi tên thôn thành thôn Biển Thước, cũng bị các thôn dân phủ quyết." "Ra là vậy." Ngô Lương khẽ gật đầu, xem ra người trong thôn này thật sự không coi Biển Thước ra gì.

Nếu là ở đời sau, e rằng chính quyền địa phương đã sớm mượn danh quê hương Biển Thước để biến ngôi thôn này thành một khu du lịch văn hóa dân gian… Nhưng thời đại này làm gì có chuyện kinh tế thị trường, hơn nữa do giao thông lạc hậu, người ta cũng không ham mê du lịch như đời sau, vì vậy cũng thật sự không cần thiết phải làm như vậy.

Trầm ngâm một lát, Ngô Lương lại hỏi: "Nhưng nói đi cũng phải nói lại, ngọn tiên sơn lơ lửng trên mây vừa rồi thật khiến tại hạ mở rộng tầm mắt.

Quý vị lại xem như không có gì lạ, lẽ nào ngọn tiên sơn này thường xuyên xuất hiện sao?" "Cũng không phải thường xuyên.

Tiên sơn này mỗi năm chỉ xuất hiện một lần, mỗi lần đều vào tháng năm, nhưng ngày thì không cố định.

Giống như năm nay xuất hiện vào mùng năm, năm ngoái thì mùng

tám mới xuất hiện, tóm lại dù sớm hay muộn cũng chắc chắn trong tháng năm." Lão giả chỉ vào một chiếc chuông đồng nhỏ treo dưới gốc dâu cổ thụ nói: "Vì vậy mỗi năm đến tháng năm, trong thôn sẽ có người đến dưới gốc dâu chờ.

Một khi thấy tiên sơn xuất hiện liền lập tức gõ chuông thông báo cho toàn thôn đến tế bái, đây đã trở thành truyền thống của thôn chúng ta." Địa điểm cố định, thời gian cố định.

Điều này hoàn toàn phù hợp với điều kiện và đặc điểm xuất hiện của hải thị thận lâu, Ngô Lương gần như có thể xác định ngọn "tiên sơn" kia chính là hiện tượng hải thị thận lâu.

Ngoài ra, vị trí địa lý của thôn Tam Môn cũng rất đáng nói.

Theo Ngô Lương được biết, Thiên Triều có hai khu vực thường xuyên xuất hiện hiện tượng hải thị thận lâu và nổi tiếng vì điều đó: một là khu vực ven biển Quảng Đông; một là khu vực ven biển Bột Hải, thôn Tam Môn thuộc khu vực này.

Và Ngô Lương càng rõ hơn, hải thị thận lâu tuyệt đối không phải là cảnh tượng hư ảo, mà là cảnh tượng được khúc xạ hoặc phản xạ toàn phần, nghĩa là hải thị thận lâu mà mọi người nhìn thấy chắc chắn có vật thể nguyên mẫu!

Vì vậy, ngọn tiên sơn và ba tòa môn lầu kia chắc chắn tồn tại thực sự, chỉ là rốt cuộc nằm ở vị trí nào, cách đây bao xa thì e là không dễ nói.

Mà người trong thôn này đã coi nó là tiên sơn, e rằng cũng chắc chắn chưa từng đến nơi đó. "Lão tiên sinh, tại hạ cũng rất hứng thú với những cổ nhân cổ tích này.

Nghe ngài nói từng có người đến thôn xây cho Biển Thước một ngôi y quan trủng, không biết ngôi y quan trủng này còn không, tại hạ

có thể đến xem được không?" Ngô Lương lại hỏi tiếp. "Có gì mà không được?" Lão giả cười nói: "Từ khi lão hủ biết chuyện, ngôi y quan trủng kia chưa từng có ai đến tế bái, sớm đã hoang phế rồi.

Hiện giờ nó nằm ở giữa gò núi đằng kia, chỗ đó sớm đã bị gai góc cỏ dại bao phủ kín mít, đến một lối đi cũng không có.

Công tử nếu muốn đến đó e rằng phải tốn chút sức lực đấy." "Nói ra thì lúc lão hủ còn nhỏ cũng từng đến đó một lần, ngôi y quan trủng kia xây cũng không tệ, đặc biệt là tấm bia mộ, điêu khắc càng vô cùng hoa lệ, tuyệt không phải nhà bình thường dùng được… Lớn lên một chút không còn ham chơi nữa thì cũng không đến đó nữa, người trong thôn cũng cơ bản không đến bên đó." --- Đây có lẽ là một manh mối hữu hiệu!

Đối với người trong nghề, đặc biệt là văn tự và hoa văn trang trí trên bia mộ mới là thứ có giá trị tham khảo nhất, còn quý hơn cả những đồ vàng ngọc quý giá trong mắt người thường.

Nói không chừng có thể tìm thấy thứ gì đó hữu ích cho Ngô Lương từ trên đó. "À phải rồi lão tiên sinh, ngài có biết ngôi mộ Biển Thước đó được xây vào thời nào không?" Vừa nghĩ, Ngô Lương lại hỏi thêm một câu. "Chuyện này thì lão hủ không nói rõ được.

Nghe tổ tiên nói, ngôi mộ đó đã có ở đó từ trước thời Tần, cụ thể xây vào thời nào thì những kẻ thô kệch chúng ta cũng không ghi nhớ, sớm đã không còn ai biết nữa." Lão giả lắc đầu, áy náy nói.

Chương 824

"Đa tạ lão tiên sinh chỉ điểm." Ngô Lương thi lễ, cuối cùng không hỏi nữa. "Thời gian cũng không còn sớm, lão hủ dẫn công tử và mọi người đi tìm chỗ ở trước đã." Lão giả cũng không bàn luận những chuyện này với hắn nữa, liền dẫn họ đến một sân viện bỏ không cách gốc dâu cổ thụ không xa.

Sân viện chiếm diện tích không lớn, nhưng có tổng cộng 4 gian nhà ngang.

Tuy nói là bỏ không, nhưng sân viện này được dọn dẹp khá sạch sẽ, Ngô Lương và mọi người không thấy nhiều bụi bặm trong sân và trong nhà, chỉ là bên trong cơ bản không có đồ đạc, trước đây có lẽ được dùng làm nhà kho.

Một trong những gian nhà ngang chất đầy nông cụ, trông ít nhất cũng phải có hơn trăm món.

Đây chắc chắn không phải nông cụ của một gia đình, mà là nông cụ của toàn bộ bá tánh trong thôn, chỉ là đặt chung một chỗ để quản lý thống nhất mà thôi.

Thấy cảnh này, Ngô Lương càng thêm chắc chắn địa vị của lão giả này trong thôn nhất định không thấp.

Bởi vì nếu là một thôn làng quần cư bình thường, dù hàng xóm láng giềng có chuyện gì sẽ giúp đỡ nhau, nhưng đồ đạc của mỗi nhà vẫn phải tự bảo quản, đặc biệt là những công cụ sản xuất quan trọng như nông cụ… Nói thế này đi, trong một thôn làng, ai có thể nắm giữ toàn bộ công cụ sản xuất trong tay mình, thì cũng tương đương với việc nắm giữ kế sinh nhai của tất cả thôn dân.

Người như vậy không nói là một tay che trời trong thôn, cũng chắc

chắn là tồn tại như một thổ hoàng đế.

Địa chủ?

Tam lão?

Ngô Lương thầm đoán thân phận của lão giả, nhưng cũng không hỏi nhiều.

Hắn chỉ âm thầm tự nhủ lòng phòng người không thể không có.

Lão giả này tuy trông hiền từ, các thôn dân cũng tỏ ra khá hiếu khách, nhưng so với những thôn làng có quan hệ lỏng lẻo hơn, nếu lão giả và các thôn dân này có lòng dạ xấu xa, cũng có thể đồng tâm hiệp lực, đối phó cũng sẽ tốn không ít công sức.

Đặc biệt nếu thôn này thực sự là nơi lão giả một lời nói hết, chỉ cần một mình lão nảy sinh ý đồ xấu, liền có thể dễ dàng huy động hơn trăm hộ dân trong thôn, cộng lại cũng là mấy trăm người. "Nơi đây của chúng ta nghèo nàn hẻo lánh, điều kiện ăn ở cũng chỉ có thể như vậy, hy vọng công tử không để ý." Sau khi dẫn Ngô Lương và mọi người xem qua tình hình trong sân viện, lão giả lại quay người thi lễ nói. "Sao lại thế được.

Những người như chúng tôi ăn gió nằm sương đã là chuyện thường, có được một nơi che mưa che gió đã là tạ trời tạ đất rồi, còn phải đa tạ lão tiên sinh hào phóng giúp đỡ." Ngô Lương vội vàng đáp lễ. "Mạo muội hỏi một câu, công tử định ở lại thôn chúng ta vài ngày, hay sáng mai sẽ khởi hành lên đường?" Lão giả lại cười tươi hỏi. "Nếu không có gì bất ngờ, dù không phải sáng mai, muộn nhất cũng sẽ khởi hành trong ngày mai." Ngô Lương trầm ngâm một lát rồi nói.

Truyền thuyết dân gian của thôn này đã dò hỏi gần xong, trước tiên cho mọi người nghỉ ngơi một đêm, ngày mai đi xem ngôi y quan trủng kia cũng không muộn.

Nhưng chắc chắn không phải đi đào mộ, chỉ là dò xét chi tiết bên ngoài của ngôi y quan trủng đó, xem có thể tìm thấy manh mối hữu ích nào không.

Còn về việc bên trong y quan trủng có khả năng chôn thứ gì quan trọng hay không… Ngô Lương dù có vội vàng đến đâu, cũng tuyệt đối không làm chuyện đào mộ trước mặt những thôn dân này.

Làm vậy chắc chắn sẽ rước lấy những phiền phức không cần thiết.

Cách tốt nhất là giả vờ rời đi trước, sau đó nhân lúc đêm tối quay trở lại, nhân lúc các thôn dân và ngôi y quan trủng của Biển Thước không chú ý, đánh nhanh thắng nhanh. "Nếu đã vậy, công tử hãy nghỉ ngơi sớm đi." Lão giả khẽ gật đầu, xoay người định rời đi. "Lão tiên sinh xin dừng bước." Ngô Lương lại gọi lão lại, Dương Vạn Lý đã rất đúng lúc lấy ra mấy miếng thịt khô được bọc trong vải gai.

Ngô Lương thuận thế nhận lấy đưa vào tay lão giả, cười nói: "Đây là một chút tấm lòng của tại hạ, xin lão tiên sinh nhất định phải nhận cho." Phường Nhân Quân không thiếu tiền, thịt khô mang theo khi xuất chinh đều to bằng đáy hài.

Đừng nhìn chỉ có mấy miếng, nhưng phân lượng rất đủ.

Ba miếng thịt khô này cộng lại phải được khoảng một cân, nhưng phải dùng ít nhất năm cân thịt tươi mới làm ra được.

Mà trong thời kỳ chiến loạn này, bá tánh cơ bản đều trong tình trạng ăn không đủ no, đừng nói là thịt, ngay cả lương thực cũ thô nhất có thể ăn no cũng là một điều xa xỉ.

Vì vậy, lễ tạ này của hắn đã không hề nhẹ. "Công tử không cần đa lễ… Nếu đã vậy, lão hủ xin cung kính không bằng tuân mệnh." Lão giả miệng nói lời từ chối, nhưng đã nhanh nhẹn nhận lấy thịt khô.

Mùi thơm của thịt khô lập tức xộc vào mũi, lão giả nói chuyện mà giữa các con chữ còn xen lẫn cả tiếng chép miệng. … Sau khi tiễn lão giả đi, đám người Phường Nhân Quân lập tức lấy những bộ chăn đệm đơn giản từ trên xe ngựa xuống, mang vào nhà sắp xếp, lại có mấy binh sĩ Phường Nhân Quân bắt đầu nổi lửa nấu cơm.

Khi mọi việc đã sắp xếp gần xong, Ngô Lương bưng bát cháo gọi các cốt cán của Phường Nhân Quân vào trong nhà. "Dương Vạn Lý, công việc canh gác đêm nay ngươi phải sắp xếp cẩn thận, dặn dò huynh đệ tuyệt đối không được lơ là, càng không được bỏ qua bất kỳ gió thổi cỏ lay nào, phải cảnh giác hơn cả khi ở nơi hoang dã." Ngô Lương nói với Dương Vạn Lý đầu tiên. "Công tử, lẽ nào người thấy những thôn dân này có ý đồ xấu?" Dương Vạn Lý bất giác hỏi.

Những người còn lại cũng hơi nhíu mày, trên mặt lộ ra chút lo lắng. "Chuyện đó thì không, nhưng thế gian này khó đoán nhất chính là lòng người.

Ta chỉ thông qua những nông cụ được quản lý tập trung mà thấy được mối quan hệ giữa các thôn dân trong thôn này khăng khít hơn những thôn làng bình thường.

Những thôn làng có quan hệ mật thiết như vậy càng dễ làm ra những chuyện bất lợi cho chúng ta, vì vậy không thể không phòng bị." Ngô Lương nghiêm mặt nói. "Vậy tại sao người còn cho lão già kia thịt khô?

Nếu người có lo lắng về phương diện này, chẳng phải càng nên không để lộ của cải sao?" Bạch Tinh Tinh lập tức đưa ra một câu hỏi rất thực tế. "Ta cũng là sau này mới nhận ra vấn đề này.

Có lẽ là sống những ngày tốt đẹp quá lâu, đã quên mất nỗi khổ của dân gian, không cảm thấy cho mấy miếng thịt khô có vấn đề gì.

Sau này lời đã nói ra, cũng chỉ có thể cứng rắn mà cho, coi như là

lễ qua lễ lại." Ngô Lương thẳng thắn thừa nhận sai sót của mình, bất đắc dĩ nói: "Sự đã rồi, ba miếng thịt khô đó coi như là đá thử vàng của bọn họ đi.

Nếu họ quả thực vì thế mà gây bất lợi cho chúng ta, thì chỉ có thể trách họ tự mình tham lam vô độ." "Đúng vậy, nếu họ chỉ vì chút thịt khô mà muốn gây bất lợi cho chúng ta, nói không chừng trước đây họ cũng đã làm những chuyện tương tự với các thương đội qua lại, chúng ta ra tay cũng là thay trời hành đạo rồi." Tào Nỉ lại nói đỡ cho Ngô Lương.

Có lẽ mọi người đều đã từng thấy những trận chiến lớn hơn thế này, nên khi nhắc đến chuyện này, tuy ít nhiều có chút lo lắng, nhưng không ai vì thế mà sợ hãi.

Ngay cả Tào Nỉ cũng vậy.

Phải nói rằng nha đầu này từ nhỏ đã được nuông chiều, chưa từng ra chiến trường thì không nói, cũng chưa từng tận mắt thấy Ngô Lương và Phường Nhân Quân đối địch quyết đoán và nhanh gọn ra sao, lúc này lại cũng không hề sợ hãi.

Điều này thực ra là nhờ những chuyện về Ngô Lương mà Tào Ngang và Tào Bẩm thỉnh thoảng kể cho nàng nghe, đến mức trong mắt nha đầu này, Ngô Lương tuy không thường ra chiến trường, nhưng trên chiến trường lại là tồn tại vô địch.

Những đội quân được huấn luyện nghiêm chỉnh còn như vậy, huống chi là một đám sơn dân ngu muội nơi thôn dã này? "Tóm lại, nếu đêm nay quả thực xảy ra chuyện ta lo lắng, tuy không cần cố ý nương tay với họ, nhưng nếu có thể dùng thế sét đánh bắt vua, giải quyết tranh chấp với ít sát thương nhất, thì cũng không cần phải tận diệt." Ngô Lương lại nói. "Công tử nói là lão giả vừa rồi?" Dương Vạn Lý hỏi. "Chính là lão.

Từ đầu đến cuối đều là lão giao tiếp với ta, những thôn dân khác không ai dễ dàng đến gần, ngay cả những đứa trẻ cũng rất ít đứa xáp lại, không khó để phán đoán lão chính là thủ lĩnh của thôn này." Ngô Lương gật đầu.

Ngay lúc này. "Cốc cốc cốc!" Cửa phòng đột nhiên vang lên, bên ngoài truyền đến tiếng của một binh sĩ Phường Nhân Quân: "Công tử, ngoài sân có một người phụ nữ bế một đứa trẻ đến.

Người phụ nữ này thần sắc hoảng hốt, lúc này đang quỳ ngoài cửa không ngừng dập đầu xin chúng ta thu nhận, chúng ta khuyên thế nào cũng không chịu đứng dậy." "Tình hình gì vậy?" Dương Vạn Lý nghe vậy đã đứng dậy, tiến lên mở cửa nói với binh sĩ kia: "Người phụ nữ đó là ai, cũng là người trong thôn sao?" "Trông có vẻ là vậy…" Binh sĩ kia đáp: "Nàng tóc tai bù xù, mặt mày lem luốc, quần áo rách rưới, chân cũng không mang giày, chắc chắn không đi được xa.

Đứa trẻ trong lòng nàng trông chỉ mới vài tháng tuổi, được quấn trong một chiếc áo rách khóc không ngừng, nhưng người phụ nữ kia như sợ tiếng khóc bị người khác nghe thấy, cứ bịt chặt miệng mũi đứa trẻ.

Thuộc hạ thấy mặt đứa trẻ đã tím tái, nếu còn bịt nữa e là sẽ mất mạng, nên mới vội vàng vào báo cáo, nếu không thuộc hạ nào dám lấy chuyện nhỏ này làm phiền công tử." "Chuyện này… công tử…" Lúc này Dương Vạn Lý cũng không tiện tự quyết định, đành quay đầu nhìn Ngô Lương. "Ta ra xem sao." Ngô Lương cuối cùng cũng đặt bát đũa xuống, đứng dậy cùng mọi người đi ra ngoài.

Sân nhỏ này không lớn, đi mấy bước đã đến cổng.

Quả nhiên thấy một người phụ nữ tóc tai bù xù đang quỳ trên đất không ngừng dập đầu xin được thu nhận.

Vừa dập đầu, nàng còn hoảng hốt nhìn quanh, mắt đầy vẻ kinh

hoàng và bất an.

Đứa trẻ quả thực như lời binh sĩ nói, lúc này mặt đã bị bịt đến tím tái, người phụ nữ hiển nhiên cũng đã chú ý đến tình hình này, nhưng lại ở trong trạng thái phức tạp vừa đau lòng vừa sợ hãi, nước mắt cứ lã chã chảy trên khuôn mặt lem luốc.

Ngoài ra, Ngô Lương còn chú ý đến một chi tiết.

Đôi tay của người phụ nữ này tuy đầy vết bẩn, nhưng tuyệt không có vẻ thô ráp của một người phụ nữ thường làm nông… Thời này, phụ nữ ở nông thôn cũng phải gánh nửa bầu trời, dù không làm được những việc thể lực đặc biệt nặng nhọc, nhưng cũng là lao động không thể thiếu, vì vậy tay tuyệt đối không thể không thô ráp.

Còn đôi chân không mang giày của nàng.

Ngô Lương phát hiện một vòng sẹo rất rõ ràng ở hai mắt cá chân của nàng, đó rõ ràng là dấu vết để lại do bị trói trong một thời gian dài… "Cứ cho nàng vào trước, đóng cổng lại." Những chi tiết này đã khiến Ngô Lương có một vài suy đoán trong lòng.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu là lúc bình thường, Ngô Lương giữ nguyên tắc ra ngoài thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, thường sẽ không dễ dàng xen vào chuyện của người khác, đặc biệt là loại chuyện chắc chắn sẽ mang lại phiền phức cho mình.

Dù sao thì hắn và Phường Nhân Quân hiện vẫn đang ở trong thôn này, nếu người phụ nữ này chính là người trong thôn, chắc chắn rất nhanh sẽ có người tìm đến, khi đó e rằng sẽ rất khó giải thích rõ ràng.

Huống hồ, chuyện này không phải không tồn tại khả năng những thôn dân này cố ý cử người đến để gây sự.

Chỉ là thấy đứa trẻ vô tội kia sắp bị ngạt chết.

Ngô Lương mới hơi mềm lòng cho người phụ nữ này vào… Dù

sao nếu những thôn dân kia có ý đồ xấu, dù Ngô Lương không thu nhận người phụ nữ này, họ cũng tuyệt đối không thể bỏ qua.

Điều quan trọng nhất là, Ngô Lương căn bản không sợ họ, ngược lại, họ mới nên cân nhắc kỹ lưỡng, đừng có tìm đường chết.

Sau khi vào trong sân. "Tinh Tinh, Mật nhi, Nỉ nhi, các nàng đưa đứa trẻ vào trong nhà cho ăn chút cháo dỗ dành nó trước đi." Ngô Lương gật đầu với ba cô nương đi cùng.

Ba cô nương cũng không nỡ nhìn, vội vàng tiến lên bế đứa trẻ đi.

Người phụ nữ tỏ ra vô cùng căng thẳng, tuy muốn đi cùng con vào nhà, nhưng lại không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ có đôi mắt run rẩy dõi theo đứa trẻ.

Chương 825

"Nói đi, chuyện gì đã xảy ra?" Ngô Lương mở miệng hỏi. "Công tử mau đi đi!

Cầu xin công tử mang ta cùng rời khỏi nơi này, người ở đây không còn là người nữa, bọn họ đều là súc sinh!" Người phụ nữ cuối cùng cũng thu lại ánh mắt từ đứa trẻ, rồi lại lập tức dập đầu với Ngô Lương, hoàn toàn không để ý đến trán đã rớm máu. "Ngươi nói rõ chuyện gì đã xảy ra trước đã." Ngô Lương thấy tinh thần của người phụ nữ này đang trên bờ vực sụp đổ, đành đổi một giọng nói ôn hòa hơn: "Đừng sợ, chúng ta cũng không phải ngày đầu tiên nam chinh bắc chiến.

Nếu có kẻ nào dám gây bất lợi cho chúng ta, chắc chắn sẽ khiến chúng có đi không có về.

Đến chỗ ta rồi thì không ai có thể làm hại ngươi nữa.

Nhưng trước đó, ngươi phải cho ta biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao khuyên ta mau đi, và tại sao lại nói người ở đây đều là súc sinh?" "Công tử đừng hỏi nhiều, mau chóng rời đi là được, nếu muộn nữa e rằng sẽ không đi được nữa!" Người phụ nữ này lại như không nghe thấy lời Ngô Lương, vẫn không ngừng dập đầu cầu xin, hiển nhiên trong mắt nàng, Ngô Lương không thể thay đổi được gì.

Cùng lúc đó. "Công tử xem." Điển Vi bên cạnh chỉ ra ngoài sân nhắc nhở.

Qua bức tường sân không cao, Ngô Lương thấy ngôi làng không lớn này đã rực sáng ánh đuốc, những ánh đuốc này đang nhanh chóng tụ tập về phía họ.

Ngay sau đó, Ngô Lương nghe thấy tiếng người hò hét, trong đó

còn xen lẫn mấy tiếng chó sủa. "Xong rồi… ai cũng không đi được nữa…" Nghe thấy những âm thanh này, người phụ nữ đã mềm nhũn ra như bùn, ngã vật xuống đất, khuôn mặt lem luốc một màu tro tàn, vẻ tuyệt vọng trong mắt không lời nào tả xiết. "Huynh đệ môn, mở cổng nghênh địch!" Dù cho đến tận bây giờ, người phụ nữ này vẫn chưa nói rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng từ những chi tiết trên người nàng, Ngô Lương đã có một phỏng đoán sơ bộ, trong lòng biết rõ chuyện đêm nay e là khó mà giải quyết êm đẹp.

Hơn nữa, bất kể đêm nay xảy ra chuyện gì, e rằng cũng không phải do người phụ nữ này gây ra.

Nếu không, hành động của đám dân làng này không thể nào nhanh chóng và thống nhất đến vậy, cứ như đã bàn bạc trước từ lâu, dù không có kỷ luật lệnh hành cấm chỉ như quân đội, nhưng rõ ràng là có tổ chức. "?!" Nghe mệnh lệnh của Ngô Lương, người phụ nữ đang tuyệt vọng lại thêm một phần kinh ngạc.

Bởi vì đây tuyệt đối không phải là phản ứng của một người bình thường.

Người bình thường gặp phải chuyện này e rằng đã kinh hoàng thất thố, đóng chặt cửa cố thủ mới là phản ứng bình thường, sao lại cố ý ra lệnh cho người mở toang cổng sân để nghênh địch chính diện?

Suy cho cùng, thôn này có hơn trăm hộ, tính cả già trẻ cũng có đến mấy trăm người.

Còn phe Ngô Lương tuy đa số là thanh niên trai tráng, nhưng tổng số chưa đến ba mươi người, đối mặt với nhiều người vây công như vậy, chắc chắn sẽ lực bất tòng tâm...

Trong lúc nàng đang nghĩ như vậy. "Quang đương!" Hai binh sĩ Phường Nhân Quân đã xông lên, dùng sức đẩy tung hai cánh cổng vốn không mấy chắc chắn ra.

Trong tay những binh sĩ Phường Nhân Quân còn lại, không biết từ lúc nào đã xuất hiện những thứ mà người phụ nữ chưa từng thấy qua.

Nếu nói trên người họ có thứ gì trông giống vũ khí nhất, thì có lẽ là cây xẻng sắt cán gỗ giắt sau lưng, mà dù vậy, hình dạng của cây xẻng đó cũng không hề phổ biến. "Đừng để chúng nó chạy!" "Nhanh!

Ai muốn ăn thịt thì mau theo kịp!" "Gâu gâu... gâu gâu..." ...

Ngoài cổng sân, ánh lửa ngày càng gần, tiếng người la hét và tiếng chó sủa hòa vào nhau, khiến cho ngôi làng nhỏ vốn dĩ nên yên bình tĩnh lặng này trở nên ồn ào lạ thường.

Dưới ánh lửa ngày càng sáng, một đám dân làng tay cầm đuốc, gậy gộc và nông cụ đã vây kín cái sân mà Ngô Lương đang ở.

Ngô Lương chỉ có thể nhìn thấy những dân làng đang đối diện với cổng sân.

Trong số họ có nam có nữ, có già có trẻ, người nhỏ nhất trông chỉ khoảng bảy, tám tuổi.

Đó đáng lẽ phải là lứa tuổi ngây thơ trong sáng, nhưng lúc này Ngô Lương lại không thể nhìn thấy chút thuần khiết nào của trẻ con trên gương mặt chúng.

Ngược lại, dưới ánh lửa hắt vào, gương mặt chúng trông còn hung tợn, hưng phấn và háo hức hơn cả những người lớn.

Nhân tính bản ác.

Trẻ con càng nhỏ, ham muốn phá hoại càng mạnh, thủ đoạn càng tàn nhẫn, trong lòng càng không có gì là không thể làm, chỉ có người trải qua giáo hóa mới cam tâm mang gông cùm, tuân thủ quy tắc, trở thành một "người tốt" theo nghĩa hẹp.

Ngược lại, đó chính là đóa hoa ăn thịt người tàn nhẫn nhất. "Tỉnh

táo lại, nói cho ta biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, điều này liên quan đến việc tiếp theo ta sẽ xử trí chúng thế nào, cũng liên quan đến việc ta có muốn ra tay cứu giúp ngươi hay không.

Nói ngắn gọn thôi." Bên ngoài dân làng vẫn đang tụ tập, Ngô Lương thì không vội không vàng đỡ người phụ nữ đang ngã quỵ dưới đất dậy.

Có lẽ nhận được một chút cảm giác an toàn từ thái độ bình tĩnh trầm ổn của Ngô Lương, sau khi được đỡ dậy, người phụ nữ cuối cùng cũng không ngã xuống nữa, chỉ vẫn kinh hãi nhìn đám dân làng bên ngoài, run rẩy nói: "Một... một năm trước, ta cùng gia đình phu quân định đến Thanh Châu để nương tựa thân hữu, đêm đó nghỉ lại ở đây.

Cả nhà hai mươi ba người, trừ một mình ta, toàn bộ đều bị chúng giết thịt như súc vật, gia sản cũng bị chúng cướp sạch...

Ta tuy sống sót, nhưng thà chết còn hơn.

Đứa bé này chính là bị chúng cưỡng bức mà sinh ra..." "Tinh Tinh, ngươi đưa nàng vào nhà nghỉ ngơi trước đi." Nghe đến đây, Ngô Lương đã hoàn toàn hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện, liền quay đầu nói với Bạch Tinh Tinh. "Vâng." Bạch Tinh Tinh đáp một tiếng, tiến lên đỡ lấy người phụ nữ.

Ngô Lương lại vỗ vỗ vai Dương Vạn Lý, nói: "Tạm thời đừng vội động thủ, đợi ta giao thiệp với chúng một phen rồi quyết định sau." Chuyện liên quan đến mạng người, Ngô Lương tự nhiên sẽ không chỉ nghe lời từ một phía, cũng phải xem xem bên bị cáo có phản ứng thế nào, từ đó xác thực thật giả.

Có điều, từ tình hình hiện tại mà xem, lời của người phụ nữ kia chín phần chín là thật.

Cuối cùng, đợi dân làng bên ngoài tập hợp gần đủ, lão già gặp lúc chiều liền chậm rãi từ sau đám đông bước ra, đứng ngoài cổng nhìn Ngô Lương trong sân, cười ha hả nói: "Công tử đừng trách, chúng ta đến đây không vì chuyện gì khác, chỉ vì trong thôn có một người vợ bị bệnh điên đi lạc, có người tận mắt thấy nàng ta đi vào sân này, không biết công tử có từng thấy qua?" "Đã gặp, nàng ấy hiện đang ở trong phòng, dường như bị dọa không nhẹ." Ngô Lương thẳng thắn thừa nhận, "Vừa rồi ta còn tự hỏi người phụ nữ này từ đâu đến, hỏi nửa ngày cũng không rõ, nếu đã là người vợ trong thôn, ta sẽ đưa người ra ngay." "Nếu là như vậy, e rằng sự việc không đơn giản thế đâu." Ánh mắt lão già nghe vậy liền hơi lạnh đi, nói tiếp, "Đêm hôm khuya khoắt thế này, vợ con trong thôn chúng ta lại xuất hiện trong phòng công tử, nói ra ngoài e là không hay cho lắm, lão hủ cũng không biết ăn nói sao với dân làng." Đây rõ ràng là kiếm cớ gây sự, cũng vụng về như cái cớ một đội quân xâm lược bị mất tích binh sĩ vậy. "Lão tiên sinh e là hiểu lầm rồi, nếu có người tận mắt thấy người phụ nữ đó đến chỗ ta, thì cũng nên biết từ lúc nàng ta vào cửa đến giờ nhiều nhất cũng chỉ bằng một tuần trà, thời gian ngắn như vậy sao có thể xảy ra chuyện gì không hay được?" Ngô Lương nói. "Cái đó khó nói lắm." Lão già không buông tha.

Ngô Lương nghe vậy lại có chút hối hận vì đã nói nhiều lời này, cứ như thể chính mình đưa lời cho đối phương chế giễu hắn nhanh vậy.

Nhưng lời đã đến đây, Ngô Lương trong lòng đã hoàn toàn hiểu rõ, nhưng vẫn mặt không đổi sắc hỏi: "Lão tiên sinh muốn thế nào?" "Không phải lão hủ muốn thế nào, mà là chúng ta tốt bụng cho công tử tá túc, hành động này của công tử lại phụ lòng tin của chúng ta, chúng ta không thể không nghi ngờ công tử đến thôn chúng ta rốt cuộc có ý đồ gì." Lão già cũng cười nói, "Sự đã đến nước này, công tử chỉ

có thể bó tay chịu trói, để chúng ta lục soát đồ đạc tùy thân của công tử một phen mới có thể chứng minh trong sạch, nếu không e là khó mà lấy được lòng tin của mọi người." "Nói đúng lắm!" "Biết người biết mặt không biết lòng, nếu ngươi chịu bó tay chịu trói, chúng ta mới có thể tin ngươi!" "Đừng ép chúng ta dùng vũ lực!" "Gâu gâu... gâu gâu..." Hàng trăm dân làng ngoài sân rõ ràng rất ăn ý với lão già, nghe lão nói vậy, lập tức lớn tiếng la ó để trợ uy cho lão, từ đó gây áp lực lên Ngô Lương.

Cũng chính vào lúc này.

Chỉ nghe một tiếng "quang đương", người phụ nữ vừa mới được Bạch Tinh Tinh dìu vào nhà không lâu lại bất ngờ đẩy cửa xông ra, liên tục khuyên Ngô Lương: "Công tử, tuyệt đối không được bó tay chịu trói, ta và gia đình phu quân chính là bị chúng lừa gạt như vậy, một khi công tử bị chúng trói lại, chúng sẽ lập tức đổi sang bộ mặt khác, đến lúc đó công tử kêu trời trời không thấu, kêu đất đất không hay!" "Công tử, mụ điên này nói năng hồ đồ, chắc ngài sẽ không tin chứ?" Lão già lại hoàn toàn không coi người phụ nữ kia ra gì, vẫn nhìn Ngô Lương cười nói. "Lão tiên sinh, nếu ta không muốn chấp nhận sự sắp đặt của các người thì sao?" Ngô Lương thản nhiên hỏi. "Công tử nếu cứ nhất quyết rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, vậy thì đừng trách chúng ta không nể tình...

Ngô!" Lão già nói chưa dứt lời, lại đột nhiên phát ra một tiếng kêu rên, bất giác đưa tay ôm lấy ngực.

Đám dân làng vẫn chưa hiểu chuyện gì xảy ra.

Một lát sau, thấy lão già đứng không vững sắp ngã, một thanh niên bên cạnh kêu lên một tiếng "Cha" vội vàng đỡ lấy, mới phát hiện không biết từ lúc nào trên ngực lão già đã cắm một mũi tên.

Mũi tên này lực đạo cực lớn, không chỉ bắn vào ngực lão già, mà

còn xuyên thẳng qua người, đến mức ở ngực chỉ có thể thấy một đoạn đuôi tên nhỏ. "Cái này?!" Cho đến lúc này, dân làng vẫn chưa phản ứng lại được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, mặt mày đầy vẻ kinh ngạc, dù sao họ cũng chưa từng trải qua bất kỳ huấn luyện quân sự nào, cũng chưa từng thấy qua loại vũ khí mạnh mẽ như vậy.

Ở một phía khác. "Nhóc con nhà ngươi, bắn cũng chuẩn đấy, gần đây không ít lần lén luyện tập đúng không?" Vu Cát khen ngợi vỗ vỗ vai Gia Cát Lượng.

Gia Cát Lượng vừa lên dây cho chiếc nỏ giường ba cung nhỏ trước mặt, thứ mà trước đó từng làm mô hình trưng bày cho Tào lão bản xem, vừa có phần đắc ý nói: "Thường xuyên theo Hữu Tài ca ca xuất chinh, cũng phải nắm được chút thủ đoạn phòng thân chứ, nếu không lỡ gặp chuyện gì, ta sẽ làm vướng chân Hữu Tài ca ca mất." Cùng lúc đó. "Giết!" Ngô Lương ra lệnh một tiếng, hai mươi binh sĩ Phường Nhân Quân đã dưới sự dẫn dắt của Điển Vi và Dương Vạn Lý xông ra khỏi cổng sân.

Điển Vi một ngựa đi đầu, một đôi thủ kích múa vun vút, giống như một cuồng chiến sĩ đã bật cuồng bạo, hóa thân thành cối xay thịt hình người xông vào trận địch.

Trong chốc lát, thịt nát tay chân bay tứ tung, chỉ có thể nghe thấy tiếng kêu khóc thảm thiết của những dân làng còn chưa kịp phản ứng.

Còn Dương Vạn Lý thì cùng các binh sĩ Phường Nhân Quân cầm nỏ liên châu thời Chiến Quốc, duy trì trận hình xung phong có thể hỗ trợ lẫn nhau, theo sát phía sau.

Nếu nhìn từ trên cao xuống, đội hình nghiêm mật của các binh sĩ Phường Nhân Quân lúc này giống như một cỗ máy gặt lúa, nơi nào họ đi qua, những dân làng kia liền ngã rạp từng mảng như lúa chín.

Thậm chí Dương Vạn Lý còn đặc biệt thiết kế ra một loại trận

hình lợi hại hơn cho binh sĩ dùng nỏ liên châu thời Chiến Quốc.

Lúc này, các binh sĩ Phường Nhân Quân chia thành hai hàng trước sau, hàng trước vừa tiến vừa bắn, đợi khi tên sắt trong hộp tên dùng hết, binh sĩ hàng sau lập tức đổi vị trí với họ, còn binh sĩ hàng trước có thể lùi về hàng sau để nạp hộp tên.

Cứ tuần hoàn như vậy, mới có thể đảm bảo không có khoảng trống trong lúc bắn, không cho địch cơ hội phản kích.

Phải nói rằng, Dương Vạn Lý quả thực đã động não, chiến thuật này cực kỳ giống với chiến thuật súng kíp của thế kỷ mười tám, mười chín sau này, chính là loại chiến thuật xếp hàng bắn nhau từng xuất hiện ở phương Tây.

Chỉ có điều thời đại này không có súng kíp, ngay cả nỏ liên châu cũng cực kỳ hiếm có, do đó chỉ có Phường Nhân Quân bắn người khác, tuyệt đối không có chuyện người khác bắn lại họ.

Giữa một vùng tiếng kêu khóc thảm thiết. "!" Đôi mắt vẫn còn mờ hơi nước của người phụ nữ kia đã trợn tròn, ngay cả miệng cũng hơi há ra, gương mặt đầy vết bẩn tràn ngập vẻ kinh ngạc khó tả.

Diễn biến của sự việc đã hoàn toàn vượt ra ngoài nhận thức của nàng.

Khoảnh khắc đám dân làng vây kín cái sân này, nội tâm nàng thực ra đã chấp nhận số phận.

Đám dân làng kia tuyệt đối không dễ đối phó, và trong một năm bị giam cầm ở đây, chuyện tương tự đã xảy ra mấy lần, tuy cũng có người nỗ lực phản kháng, gây ra thương vong nhỏ cho đám dân làng, nhưng dưới sự hợp vây của chúng, cuối cùng đều không có kết cục tốt đẹp.

Nhưng bây giờ nàng đã thấy gì?

Thứ nàng thấy hoàn toàn là một cuộc tàn sát đơn phương, đám dân làng kia trước mặt đám người của Ngô Lương ngay cả một chút cơ hội phản kháng cũng không có.

Chương 826

Phường Nhân Quân giống như một ngọn lửa lan ra thảo nguyên, còn đám dân làng chính là đám cỏ dại chờ bị thiêu thành tro bụi. "A ——!" "Tha, tha, tha mạng, tiểu nhân...

ách a!" "Chạy đi!

Mau chạy, cút ra, đừng cản đường ông đây, ông đây không muốn chết!" "Cha —— Mẹ —— Cứu con!" ...

Đám dân làng lúc này càng hỗn loạn thành một đoàn, chết thì chết, bị thương thì bị thương, chạy thì chạy, có người thậm chí đã sợ đến mềm nhũn cả chân, chỉ có thể quỳ trên đất khóc cha gọi mẹ.

Bọn họ tuy có mấy trăm người, nhưng suy cho cùng vẫn là một đám ô hợp không có bất kỳ kinh nghiệm chiến đấu nào.

Cùng nhau hò hét tàn sát những thương đội lữ khách đi qua có lẽ còn được, nhưng một khi gặp phải quân chính quy được huấn luyện nghiêm chỉnh và đã từng đổ máu, dù số lượng có đông đến đâu cũng chỉ là cá trên thớt.

Thế mà Phường Nhân Quân không chỉ là quân chính quy, mà còn là tinh nhuệ của tinh nhuệ trong quân chính quy.

Dưới sự lãnh đạo của Ngô Lương, họ đã chém giết qua danh tướng Mã Siêu, Bàng Đức, chính diện đối đầu với quân đồn trú nước Thiện Thiện, đi qua những nơi hung hiểm nhất dưới gầm trời, chứng kiến những hoàn cảnh khắc nghiệt nhất...

Mới đây thôi, họ còn lấy ít địch nhiều, đại phá trung quân của Trương Tú.

Ấy vậy mà Phường Nhân Quân còn chưa dùng đến thứ lợi hại hơn

là "Hàm Sa Xạ Ảnh", đã hình thành cục diện tàn sát đơn phương.

Lần này, đám dân làng thực sự đã đụng phải tấm sắt.

Không, là tấm sắt trong các tấm sắt, tấm thép!

Lúc này, đám dân làng cuối cùng cũng cảm nhận được sự tuyệt vọng của những nạn nhân trước kia.

Trong ngôi làng xa xôi hẻo lánh này, dù họ có gào rách cổ họng cũng không ai nghe thấy, càng không có ai đến cứu họ. ...

Chưa đến giờ Dần, cuộc tàn sát đã kết thúc.

Phường Nhân Quân một bên thu hồi tên, một bên chất đống thi thể của dân làng lại.

Ngô Lương là người cẩn thận, biết rằng vứt những thi thể này ở đây có thể gây ra ôn dịch, do đó quyết định chất đống lại rồi đốt một mồi lửa cho xong chuyện.

Thực ra lần này Phường Nhân Quân không làm đến mức tận diệt.

Cuối cùng vẫn có một bộ phận nhỏ dân làng nhân đêm tối chạy vào rừng núi gần đó, Phường Nhân Quân mới đến, không rành địa hình địa thế nơi đây, do đó không mạo hiểm truy kích. "Công tử, trong một số ngôi nhà còn sót lại một ít người già không thể đi lại và trẻ sơ sinh trong tã lót, những người này nên xử trí thế nào?" Dương Vạn Lý đến bên cạnh Ngô Lương báo cáo.

Đây quả thực là một vấn đề.

Những người già không thể đi lại và trẻ sơ sinh trong tã lót rõ ràng không thể tham gia vào những chuyện này, đặc biệt là những đứa trẻ sơ sinh, chúng càng không biết gì cả. "Không phải đã có mấy chục người chạy thoát sao?" Suy ngẫm một lát, Ngô Lương nói, "Cứ để chúng tự sinh tự diệt đi.

Nếu mấy chục người chạy thoát kia sau khi chúng ta đi rồi còn quay lại chăm sóc chúng, đó là chúng mệnh không đáng tuyệt.

Nếu không... chúng đã sinh ra trong một gia đình như vậy, đồ ăn thức mặc hàng ngày chắc chắn đã nhuốm máu người, đó là hưởng phúc không nên hưởng, nay phải chịu khổ không nên chịu cũng là số mệnh của chúng, không trách được ai." ---------- Không lâu sau, một đống lửa lớn bùng cháy ở cổng thôn Tam Môn, trong không khí lan tỏa mùi thịt nướng khét lẹt.

Phường Nhân Quân thì thu dọn hành trang, nhân đêm tối không nhanh không chậm rời khỏi thôn, đi thẳng về phía đông.

Đi được mười dặm, họ lại vòng một vòng quay trở lại, từ một hướng khác đi thẳng đến y quan trủng của Biển Thước mà dân làng đã nhắc đến trước đó.

Làm như vậy tự nhiên là để tránh tai mắt người đời.

Nhưng không phải lo đám dân làng chạy trốn sẽ quay lại báo thù, cũng không phải lo chúng sẽ đến phủ nha gần đó báo quan.

Thời buổi này, phủ nha sớm đã hữu danh vô thực, pháp luật và chính lệnh càng là giấy lộn, kẻ có binh quyền mới có quyền lên tiếng.

Trước đây đám dân làng tàn hại thương lữ qua đường không ai quản, nay Phường Nhân Quân tàn sát cả thôn tự nhiên cũng sẽ không ai quản.

Do đó, việc tránh tai mắt người đời như vậy chỉ là thói quen của Ngô Lương và Phường Nhân Quân, họ chưa bao giờ hành sự dưới sự chú ý của người ngoài.

Cứ như vậy đến giờ Dần.

Ngô Lương và Phường Nhân Quân đã đóng trại trong một thung lũng, nơi này vừa hay cách thôn Tam Môn một quả đồi nhỏ, và lại gần

y quan trủng của Biển Thước hơn một chút.

Sự việc đã đến nước này, Ngô Lương tự nhiên cũng không cần để ý đến ánh mắt của đám dân làng kia nữa, quyết định tiến hành khai quật chính thức y quan trủng của Biển Thước, nói không chừng còn có thu hoạch bất ngờ.

Tuy nhiên, xét thấy mọi người trong Phường Nhân Quân đã vất vả cả đêm, lúc này đã người mệt ngựa mỏi, lại thêm trước đó chưa từng đến đây để khảo sát trước địa hình địa thế, hành động vội vàng trong đêm dễ làm công vô ích.

Do đó, công việc khai quật không được tiến hành ngay trong đêm, mà là để mọi người nghỉ ngơi cho tốt, dưỡng đủ tinh thần đợi trời sáng rồi mới hành động.

Còn về người phụ nữ và đứa trẻ được Phường Nhân Quân cứu, lúc này cũng tạm thời ở lại trong quân.

Bây giờ mẹ góa con côi, dù may mắn thoát khỏi nanh vuốt của dân làng thôn Tam Môn, nếu không tìm được nơi nương tựa, dù không bị đói chết mệt chết, e rằng cũng sẽ nhanh chóng trở thành con mồi của kẻ khác, kết cục cũng sẽ không tốt đẹp gì.

Giúp người thì giúp cho trót.

Nghĩ đến đứa trẻ, Ngô Lương cảm thấy có thể mang theo nàng, sau này khi trở về Trần Lưu sẽ sắp xếp cho nàng ở Dung Khâu tự lực cánh sinh, đây có lẽ đã là nơi về tốt nhất cho nàng rồi.

Tất nhiên, điều này còn phải xem suy nghĩ của chính người phụ nữ, dù sao đứa trẻ kia thực ra cũng là nghiệt chủng do dân làng để lại, hoặc có lẽ người phụ nữ còn có nơi khác để đi. "Trước tiên hãy nói về tình hình của ngươi đi." Gọi người phụ nữ qua một bên, Ngô Lương mở lời. "Thưa công tử, tiểu nữ tử tên là Khâu Liên, cùng phu

quân vốn là người Tuyền Châu.

Mấy năm gần đây Viên Thiệu và Công Tôn Toản bất hòa, khoảng thời gian này năm ngoái, phu quân lo lắng chiến loạn hai bên sẽ ảnh hưởng đến chúng ta, nên quyết định mang theo gia sản di chuyển đến Đông Lai ở Thanh Châu để nương tựa thân thích.

Không ngờ đi đến đây lại gặp bất trắc, không chỉ gia sản mang theo đều bị những người này cướp đoạt, ngay cả tính mạng cũng không giữ được, chỉ có một mình tiểu nữ tử sống sót đến nay..." Nói đến đây, người phụ nữ đã khóc không thành tiếng, không muốn hồi tưởng lại những trải nghiệm bi thảm trong một năm qua.

Ngô Lương chỉ cần biết đầu đuôi câu chuyện là đủ, tự nhiên cũng không hỏi đến cùng, đợi tiếng khóc của người phụ nữ nhỏ lại một chút mới hỏi tiếp: "Nếu là đến Đông Lai ở Thanh Châu nương tựa thân thích, ngươi bây giờ có còn liên lạc được với họ không, hay là có biết rõ tình hình của họ hiện nay thế nào, có thể một mình đi đến đó không?" "Chuyện này..." Người phụ nữ lập tức lộ vẻ khó xử, lại đau khổ rơi nước mắt. "Đừng hiểu lầm, ta không phải muốn đuổi ngươi đi, chỉ là hiện tại ta còn có việc quan trọng, nếu ngươi muốn đến Đông Lai ở Thanh Châu nương tựa thân thích, ta thực sự không thể phân thân hộ tống, ngươi và chúng ta chỉ có thể chia đường ở đây." Ngô Lương nói. "Thân thích ở Đông Lai xa xôi kia chỉ quen biết với phu quân của ta, nếu chỉ có một mình ta đến, e rằng chưa chắc họ đã chịu tiếp nhận, huống hồ..." Người phụ nữ nhìn về phía đứa trẻ không xa đang được Bạch Tinh Tinh ôm trong lòng và đã chìm vào giấc ngủ, trong mắt hiện lên vẻ phức tạp vô cùng, dừng lại một lát mới nói, "Huống hồ mang theo đứa trẻ này, ta cũng không biết phải giải thích với họ thế nào." Rõ ràng, dù người phụ nữ biết đứa trẻ này là nghiệt chủng do kẻ thù để lại, nhưng suy cho cùng vẫn là một miếng thịt trên người mình rơi xuống, cuối cùng vẫn không thể nhẫn tâm cắt bỏ.

Nhưng nếu mang theo đứa trẻ này, đừng nói là thân thích của nhà phu quân, ngay cả nhà mẹ đẻ của nàng cũng chưa chắc đã chấp nhận.

Nghe đến đây, Ngô Lương cũng đại khái hiểu được nỗi khó xử của người phụ nữ, liền nói: "Nếu đã như vậy, ngươi có muốn đi theo chúng ta không?

Ta có một nơi ở ổn định, đợi xong việc ở đây, ta có thể đưa ngươi về, đến lúc đó sẽ chia cho ngươi một căn nhà và đất đai, nếu ngươi chịu khó cày cấy, lương thực thu được đủ để nuôi sống ngươi và đứa trẻ này chắc không thành vấn đề." Người phụ nữ nghe vậy trước tiên là sững sờ, sau đó "phịch" một tiếng quỳ xuống đất, liên tục dập đầu với Ngô Lương: "Đa tạ công tử!

Tôi nguyện đi theo công tử, chỉ cần công tử cho tôi và đứa trẻ một con đường sống, tôi nguyện ý làm bất cứ điều gì cho công tử!" Đây chính là thứ mà rất nhiều người trong thời đại này tìm kiếm —— con đường sống.

Dân thường trong chiến loạn không tìm thấy con đường sống.

Một số phú nông có chút gia sản liên tục bị quân phiệt hào cường tùy ý cướp đoạt, đôi khi còn mất cả tính mạng, họ cũng không biết con đường sống rốt cuộc ở nơi đâu.

Ngay cả sĩ tộc, những sĩ tộc đã sa sút thành hàn môn, cuộc sống vốn đã rất thanh khổ, căn bản không chịu nổi bất kỳ biến động nào, trong chiến loạn mỗi ngày đều có lượng lớn hàn môn trở thành lưu dân, khi dân thường chết đói, họ cũng chỉ có thể chết đói theo.

Còn những danh môn vọng tộc.

Thực ra cũng chỉ có thể nuôi gà nuôi chó, đóng cửa tự bảo vệ, một số sĩ tộc có ảnh hưởng đủ lớn sẽ được quân phiệt hào cường chiêu mộ, nhưng đối với họ đây chưa chắc đã là chuyện tốt, một khi tham

gia vào chiến sự, lựa chọn phe phái, thì bất cứ lúc nào cũng có thể khiến cả gia tộc bị cuốn vào...

Tóm lại, trong thời buổi này, tuyệt đối không có một ai có thể một mình sống yên ổn.

Không ai biết "con đường sống" của mình rốt cuộc ở đâu, tất cả mọi người chỉ có thể đi một bước xem một bước, cầu nguyện mình là người được ông trời chiếu cố. "Đứng lên đi." Ngô Lương khẽ gật đầu, rồi nói tiếp, "Nhưng trước đó, ngươi cần chú ý lời nói và hành động của mình, bất kể chúng ta đang làm gì, ngươi đều phải làm được không nhìn, không nghe, không hỏi, đây là yêu cầu duy nhất của ta đối với ngươi." "Tiểu nữ tử hiểu rồi, tiểu nữ tử từ hôm nay trở đi chính là một tảng đá." Người phụ nữ vội vàng đáp ứng. "Ừm, nếu đã như vậy, ngươi và đứa trẻ cứ đi nghỉ trước đi." Ngô Lương cũng không nói nhiều với nàng nữa, gật đầu ra hiệu với Bạch Tinh Tinh ở bên cạnh, bảo nàng sắp xếp cho Khâu Liên và đứa trẻ. "Vâng..." Kết quả là người phụ nữ này đứng dậy, nhưng rõ ràng đã do dự một chút, dường như còn có điều gì muốn nói với Ngô Lương, nhưng lại e ngại lời cảnh cáo "không nhìn, không nghe, không hỏi" vừa rồi của Ngô Lương, không dám tùy tiện mở miệng nói bừa. "Còn có chuyện gì sao?" Ngô Lương nhận ra sự do dự của nàng, lại gọi nàng lại hỏi. "Không, không có gì..." Người phụ nữ vội vàng lắc đầu, nhưng thấy ánh mắt nghi ngờ của Ngô Lương, lúc này mới lại do dự nói, "Không giấu gì công tử, một năm qua tôi bị con trai của tên trưởng thôn kia chiếm đoạt, chúng không sợ tôi bỏ trốn, thỉnh thoảng bàn chuyện cũng không cố ý tránh mặt tôi, do đó tôi từ miệng chúng nghe được một số bí mật, chỉ là không biết công tử có muốn nghe không." Ồ!

Lẽ nào còn có thu hoạch bất ngờ?

Ngô Lương trong lòng vui mừng, gật đầu nói: "Ngươi cứ mạnh dạn nói ra đi." Được Ngô Lương chấp thuận, người phụ nữ cuối cùng

cũng nói: "Đầu tiên là tài sản của thôn Tam Môn, những năm này chúng mưu hại thương lữ qua đường thu lợi không ít, trừ đi những thứ đã chia cho dân làng, còn có một số vật phẩm quý giá bị trưởng thôn giấu đi, chôn ngay trong giếng lò mà hắn đào trong sân nhà để phòng khi cần dùng...

Chuyện này là tôi tình cờ nhìn trộm thấy, chỉ có trưởng thôn biết, nay trưởng thôn và con trai đều bị công tử thiêu thành tro bụi, những thứ này nếu công tử không lấy, thì cũng chỉ có thể uổng công chôn ở đó thôi." "Khoảng bao nhiêu?" Ngô Lương hỏi. "Tôi cũng không biết, chỉ biết chuyện này thôi." Người phụ nữ lắc đầu nói. "Vậy trong một năm ở thôn Tam Môn, ngươi có biết trong số những người chúng mưu hại có ai là người đại phú đại quý không?" Ngô Lương dùng phương pháp loại trừ để hỏi.

Thực ra câu hỏi này Ngô Lương trong lòng đã có đáp án, khả năng cao là không có.

Dù sao người đại phú đại quý dù có phải di dời, cũng chắc chắn mang theo số lượng gia phó đáng kể, thậm chí có người còn có cả đội quân tư nhân theo biên chế, đừng nói họ căn bản không cần đến những thôn nhỏ như thế này để tá túc, dù có thật sự đến, với trình độ và số lượng của đám dân làng thôn Tam Môn, không bị những người này cướp đã là may mắn rồi, sao dám gây khó dễ với họ?

Quả nhiên, người phụ nữ rất nhanh đã chứng thực suy đoán của Ngô Lương, tiếp tục lắc đầu nói: "Cái đó thì không có, thông thường đi qua đây đều là những gia đình nhỏ, trong một năm qua, chỉ có một nhóm người có quy mô và số lượng tương đương với thương đội của công tử, trông cũng chỉ là một gia tộc sa sút trên đường di dời, nhưng họ không có bản lĩnh như công tử, toàn bộ đều bị người của thôn Tam Môn giết chết chôn ở sau núi." "Ừm." Ngô Lương khẽ gật đầu.

Nếu là như vậy, thì dù tên trưởng thôn kia có giấu riêng một ít vật phẩm quý giá, e rằng cũng không nhiều lắm, ít nhất đối với Ngô Lương và Phường Nhân Quân, những người thường xuyên lấy được từ trong mộ cổ những báu vật đủ để cung cấp lương thảo cho hàng ngàn vạn binh mã, thì căn bản chỉ là muối bỏ bể...

Phải biết mỗi lần Ngô Lương xuống mộ đều chỉ lấy tượng trưng một ít vàng để báo cáo với Tào lão bản, những món ngọc khí có giá trị khảo cổ hơn, dễ bảo quản hơn, nếu hắn cũng mang ra, chắc chắn cũng sẽ là một khối tài sản đáng kể.

Do đó, những thứ mà tên trưởng thôn giấu giếm như vậy, thực sự có chút không lọt vào mắt Ngô Lương... nhưng lấy ra xem thử dường như cũng không có gì xấu, lỡ đâu lại có thu hoạch bất ngờ thì sao? "Ngươi nói tiếp đi, còn có gì nữa?" Tạm thời bỏ qua chuyện này, Ngô Lương nói tiếp.

Chương 827

"Trước đây tôi có thể trốn ra được, đều là do trưởng thôn đang sắp xếp mưu hại công tử và mọi người nên không rảnh để ý đến tôi." Người phụ nữ nói, "Tôi nghe trưởng thôn nói, công tử dường như rất có hứng thú với y quan trủng của Biển Thước bên ngoài thôn, định đến xem một phen?" "Không sai." Ngô Lương thản nhiên gật đầu. "Tôi còn nghe trưởng thôn nói, y quan trủng đó sớm đã bị người trong thôn đào từ mấy trăm năm trước, bên trong quan quách ngoài một bộ quần áo ra, thì chỉ có một cái đầu người được tạc bằng đá." Người phụ nữ lại nói, "Sau đó không lâu, trên bụng của người đào mộ kia bỗng nhiên xuất hiện một mảng vết bầm lớn, vết bầm đó ngày một lớn dần, khoảng ba tháng sau, đã che kín người đó chỉ còn lại cái đầu là bình thường, sau đó nữa thì thân thể dưới đầu của người đó đột nhiên hóa thành một vũng nước đen hôi thối, chỉ còn lại một cái đầu chết không nhắm mắt...

Người trong thôn đều nói hắn đã xúc phạm vong hồn của Biển Thước nên bị nguyền rủa, sau này không còn ai dám mạo hiểm đến khu thung lũng có y quan trủng của Biển Thước nữa, nơi đó cũng hoàn toàn hoang phế." "Chuyện này..." Nghe đến đây, Ngô Lương trong lòng vô cùng chấn động.

Triệu chứng này lại giống hệt với tình hình trên người Ngô Lương và Phường Nhân Quân, chẳng lẽ trong y quan trủng của Biển Thước cũng đặt loại độc kỳ lạ giống như trong mộ Tề Ai Công?

Nếu là như vậy, thì chứng tỏ hắn đã tìm đúng nơi.

Ngôi mộ Biển Thước này tuy chỉ là một y quan trủng, nhưng tuyệt đối có mối liên hệ tất yếu với tổ chức "Biển Thước", và Biển Thước

tự nhiên cũng liên quan đến tổ chức "Biển Thước".

Đồng thời, lời của người phụ nữ cũng cho Ngô Lương biết tình cảnh mà họ đang đối mặt.

Đợi khi vết bầm không ngừng lớn lên, che phủ toàn thân trừ cái đầu ra, thì những nơi bị vết bầm che phủ sẽ tan chảy thành một vũng nước đen, họ cũng sẽ chỉ còn lại một cái đầu.

Thời hạn còn lại cho họ, chỉ có ba tháng.

Trừ đi thời gian đã lãng phí trên đường trước đó, e rằng họ chỉ còn lại chưa đến tám mươi ngày...

Vô thức nhìn thoáng qua đám người Phường Nhân Quân không xa, để tránh gây áp lực tâm lý quá lớn cho mọi người, Ngô Lương quyết định một mình gánh chịu thông tin này, tạm thời không nói cho họ biết.

Người phụ nữ tiếp tục tự mình nói: "Tôi thấy công tử quay lại đóng trại ở đây, có thể là muốn đến xem y quan trủng của Biển Thước, do đó mới nói chuyện này cho công tử biết, hy vọng công tử thận trọng xem xét việc này, đừng chọc phải những thứ không sạch sẽ." "Ừm." Ngô Lương gật đầu không tỏ ý kiến, "Còn gì nữa không?" "Không còn nữa, những chuyện tôi biết chỉ có bấy nhiêu, đã nói hết ra rồi." Người phụ nữ cúi đầu nói. "Đúng rồi, về lai lịch của thôn Tam Môn này, còn có ngọn 'tiên sơn' chỉ có thể nhìn thấy dưới gốc cây dâu già, ngươi có biết chuyện gì mà người ngoài không biết không?" Ngô Lương quyết định gợi ý cho người phụ nữ, thử dò hỏi, biết đâu có thể hỏi thêm được thông tin hữu ích. "Tôi chỉ biết ngọn 'tiên sơn' đó đã bị bọn trưởng thôn tìm thấy rồi." Người phụ nữ mở miệng liền mang đến cho Ngô Lương một bất ngờ lớn. "Ở đâu?" Ngô Lương vội vàng hỏi. "Tôi cũng không nói rõ được, chỉ lờ mờ nghe có người nói, chỉ cần đi thẳng theo hướng ngọn 'tiên sơn' xuất hiện, khi nhìn thấy cửa

biển của Hoàng Hà, thì đã không còn xa ngọn 'tiên sơn' này nữa." Người phụ nữ ra vẻ hồi tưởng, nghiêm túc nói với Ngô Lương, rồi lại trịnh trọng bổ sung, "Nhưng tôi còn nghe nói, ngọn 'tiên sơn' này cực kỳ hung hiểm, nhiều năm trước từng có hai mươi dân làng cùng nhau đi tìm 'tiên sơn', tuy cuối cùng đã tìm thấy, nhưng chỉ có một người không vào núi sống sót chạy về.

Sau đó trong thôn lại có một số người đi tìm thi thể của họ, cuối cùng lại chỉ có hai người không vào núi trở về, sau đó không còn ai dám nhắc đến chuyện tìm tiên sơn nữa...

Do đó, nói dân trong thôn đang cúng bái ngọn tiên sơn kia, chi bằng nói là đang cúng bái tổ tiên đã chết ở đó." ---------- “Cửa sông Hoàng Hà đổ ra biển…” Theo những gì Ngô Lương biết, cửa sông Hoàng Hà đổ ra biển ở đời sau nằm tại nơi giao nhau giữa Bột Hải và vịnh Lai Châu, nhưng cửa sông Hoàng Hà ở thời đại này rốt cuộc nằm ở đâu thì vẫn là một dấu hỏi lớn.

Trước hết, theo ghi chép sử liệu, trong khoảng ba nghìn năm từ thời Tiên Tần đến đời sau, hạ lưu Hoàng Hà đã vỡ đê gây lụt lội tới một nghìn năm trăm chín mươi ba lần, trung bình ba năm vỡ đê hai lần, đổi dòng quan trọng hai mươi sáu lần, mà cửa sông nằm ở nơi giao nhau giữa Bột Hải và vịnh Lai Châu thực chất là do lần vỡ đê đổi dòng năm 1885 mà thành.

Thứ hai, khác với sự phồn vinh của các vùng ven biển đời sau, khu vực ven biển hạ lưu Hoàng Hà hiện tại, do thường xuyên bị đe dọa bởi vỡ đê Hoàng Hà và khí hậu đại dương, nên về cơ bản là một vùng hoang vu không ai quản lý, thậm chí ngư dân sống bằng nghề đánh cá cũng rất hiếm thấy.

Nếu Ngô Lương nhớ không nhầm, phía bắc đến tận khu vực Thiên Tân đời sau, phía nam đến tận biên giới nước Lạc An hiện tại,

đều thuộc phạm vi của khu vực này.

Khu vực này vừa không thuộc U Châu, cũng không thuộc Thanh Châu.

Không có bất kỳ thành trấn nào, không có bất kỳ sức mạnh chính trị hay quân sự nào, thậm chí triều Hán thà không quản ngại vạn dặm đến Tây Vực thiết lập Đô hộ phủ, cũng không sáp nhập khu vực này vào cương thổ của mình.

Trong tình huống này, "tiên sơn" mà Khâu Liên nói tới đã có đủ điều kiện để không ai biết đến.

Tuy nhiên, Ngô Lương có thể chắc chắn một điều, "tiên sơn" này ở đời sau chắc chắn không còn tồn tại nữa, nếu không một di tích cổ có khả năng được xây dựng từ thời Tiên Tần, thậm chí là thời Thượng cổ như vậy, tất sẽ để lại một nét bút đậm trong giới khảo cổ.

Còn về nguyên nhân "tiên sơn" khiến những thôn dân đó một đi không trở lại, thì vẫn cần phải điều tra thêm.

May mà cửa sông Hoàng Hà là một địa danh cực kỳ dễ tìm, vì vậy "tiên sơn" không ai biết đến này cũng không khó tìm.

Vấn đề duy nhất bây giờ là, "tiên sơn" này có liên quan đến tổ chức "Biển Thước" hay không, có đáng để hắn tiêu tốn thời gian quý báu của mình và các cốt cán Phường Nhân Quân đi thăm dò hay không.

Dù sao thì họ cũng chỉ còn lại chưa đầy ba tháng, chuyến đi này cả đi lẫn về dự kiến ít nhất cũng phải mất hơn nửa tháng, nếu không có được tiến triển quan trọng, quyết định này của hắn chính là đang lãng phí sinh mạng của mình và mọi người.

Trầm ngâm một lát, Ngô Lương vẫn có chút do dự, đành tiếp tục hỏi Khâu Liên: "Ngoài những điều này, ngươi còn có gì cần bổ sung

không?" "Bẩm công tử, ta chỉ biết có bấy nhiêu thôi." Khâu Liên lắc đầu nói.

"Nếu đã vậy, ngươi cứ đưa con đi nghỉ trước đi, nếu nghĩ ra thêm bí mật độc hữu nào của thôn Tam Môn, đến báo cho ta cũng không muộn." Ngô Lương khẽ gật đầu.

Trong lúc chưa quyết định được, Ngô Lương quyết định tiếp tục hành động theo suy nghĩ trước đó của mình, trước tiên thăm dò mộ y quan của Biển Thước này, xem có phát hiện gì rồi mới quyết định.

Nhưng thực ra trong lòng hắn vẫn nghiêng về việc đến "tiên sơn" xem thử.

Bởi vì bóng của "tiên sơn" này chỉ có thể nhìn thấy từ dưới gốc cây dâu già trong sân lữ xã nơi Tần Việt Nhân từng sống, mà Tần Việt Nhân cũng chính là ở nơi này trong một thời gian cực ngắn đã nắm vững y thuật cao siêu, điều này khiến tiềm thức của Ngô Lương luôn cảm thấy giữa hai việc này có một mối liên hệ nào đó.

Hơn nữa, tuy sử sách nói rằng đó là do một người tên "Trường Tang Quân" đã truyền cho ông cấm phương, nhưng thân phận của "Trường Tang Quân" này thực ra cũng rất đáng suy ngẫm, vì sử sách còn đặc biệt ghi rằng, sau khi "Trường Tang Quân" đưa cấm phương cho ông thì "bỗng nhiên biến mất, như thể không phải người thường".

Và đây cũng là lần duy nhất người tên "Trường Tang Quân" này xuất hiện trong sử sách của thiên triều, không ai biết lai lịch và quá khứ của ông ta.

Thêm vào đó, trước kia thôn trưởng kia đã nói với Ngô Lương, thôn Tam Môn ban đầu đáng lẽ phải được gọi là "thôn Trường Tang", mà hai chữ "Trường Tang" chính là chỉ gốc cây dâu già kia… Ngô Lương không thể không nghi ngờ, liệu "Trường Tang Quân" này có thực sự tồn tại, hay ông ta có khả năng là ẩn dụ cho một sự vật nào

đó, ví dụ như gốc cây dâu già kia không?

Nghĩ đến đây, Ngô Lương gọi Dương Vạn Lý đến bên cạnh: "Dương Vạn Lý, ngươi bây giờ dẫn theo huynh đệ chúng ta đến thôn Tam Môn một chuyến nữa, đến sân của thôn trưởng tìm cái giếng cạn, mang hết đồ đạc bên trong về đây cho ta." "Vâng!" Dương Vạn Lý đáp một tiếng rồi định đi làm.

"Lần này Điển Vi phải ở lại trấn thủ, ngươi và các huynh đệ nhất định phải mang đủ đồ nghề, 'Hàm Sa Xạ Ảnh' cũng mang theo một ít để phòng khi cần." Ngô Lương lại đặc biệt dặn dò thêm một câu. … Trời vừa tờ mờ sáng.

Dương Vạn Lý và binh sĩ Phường Nhân Quân cuối cùng cũng đã trở về, họ không gặp phải những thôn dân đã bỏ trốn, nhưng đồ đạc mang về cũng không nhiều, tất cả gom lại chỉ vừa một túi vải nhỏ.

"Công tử, tất cả ở đây rồi, ngài xem." Dương Vạn Lý vừa nói vừa mở túi vải trải ra trước mặt Ngô Lương.

Bên trong đặt một đống đồ vàng ngọc các loại, nhưng đều là những vật nhỏ, cộng lại chắc cũng chỉ nặng hơn chục cân.

Kiểu dáng của những món đồ vàng ngọc này trông đều là đồ mới của triều Hán, tuy ở đời sau chắc chắn có thể coi là đồ cổ vô cùng quý giá, nhưng ở thời này lại không có bất kỳ giá trị khảo cổ nào.

Nhưng điều này lại khớp với lời của Khâu Liên, đây hẳn đều là tài vật mà thôn Tam Môn có được từ việc mưu hại các thương nhân qua lại.

Xem qua một lượt, Ngô Lương vốn đã định bảo Dương Vạn Lý đem những thứ này chia cho các binh sĩ Phường Nhân Quân, nhưng lại đột nhiên phát hiện một vật nhỏ lạc lõng trong đống đồ vật này.

"Đây là cái gì?" Ngô Lương nhặt vật nhỏ đó lên, cẩn thận xem xét.

“Trước đó ta không để ý đến vật này… Trông giống như một con mắt.” Dương Vạn Lý ghé sát lại nói.

Quả thực rất giống một con mắt, thậm chí có thể nhìn thấy cả con ngươi, nhưng nói chính xác thì thực ra nó là một viên đá tròn trông rất giống con mắt, vì chất liệu của nó hoàn toàn là đá, sờ vào cứng và lạnh.

“Có phải là mắt giả không?” Ngô Lương trầm ngâm nói.

Thời đại nào cũng có người mù, một số người mù là do bị thương sau này, vì mất đi nhãn cầu, nên có người sẽ dùng mắt giả để trang trí cho hốc mắt trống rỗng.

Nhưng thời đại này đã có người bắt đầu sử dụng mắt giả hay chưa thì không rõ.

Ít nhất theo Ngô Lương biết, hai năm trước Hạ Hầu Đôn bị bộ hạ của Lữ Bố bắn mù mắt, thậm chí còn trực tiếp rút cả nhãn cầu lẫn mũi tên ra, nhưng sau đó ông cũng không dùng mắt giả để trang trí, mà chỉ dùng một miếng bịt mắt che đi hốc mắt trống rỗng có phần ghê rợn đó.

Ngoài ra, Ngô Lương cũng chưa từng thấy ai đeo mắt giả.

“Mắt giả là gì?” Dương Vạn Lý thậm chí còn chưa nghe qua từ này, tò mò hỏi.

“Là mắt giả.” Ngô Lương đổi sang một cách nói thông tục hơn, vẫn cẩn thận quan sát con mắt này.

Từ chất liệu mà xem, Ngô Lương cảm thấy nó nên thuộc loại đá vũ hoa, là một loại mã não tự nhiên, thứ này ở thời Tiên Tần được gọi là “dao côn”, được xem là một loại đá quý khá đắt giá.

Nhưng ở đời sau, Ngô Lương nghe nói thứ này chỉ có một phần cực nhỏ đá vũ hoa có giá trị sưu tầm mới đáng tiền, còn đại đa số đá

vũ hoa chỉ là đá thông thường, không quý hơn sỏi cuội có thể thấy ở khắp nơi là bao, thậm chí trên mạng có thể mua theo cân, trong ngành xây dựng có thể mua theo tấn.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, viên đá vũ hoa trước mắt này chắc chắn thuộc loại đá quý cực hiếm có giá trị sưu tầm, dù sao thì nó cũng có hình dạng con mắt được hình thành tự nhiên, điểm này đã đủ để nó trở thành độc nhất vô nhị trên thế gian, phù hợp với lý luận kinh tế "vật hiếm thì quý".

"Đây có phải là mắt giả của một nạn nhân nào đó không, giống như răng vàng giả, sau khi bị người thôn Tam Môn sát hại đã bị cạy ra rồi cuối cùng được thôn trưởng cất giữ…" Ngô Lương thầm nghĩ, vừa lúc thấy Sát Mộc vương tử từ trong lều trại không xa chui ra, lơ mơ đi đến bụi cỏ bên cạnh giải quyết nỗi buồn, rồi lại loạng choạng định chui vào lều ngủ tiếp.

Đêm qua quả thực quá mệt mỏi.

Cho đến hiện tại, Sát Mộc vương tử và những người khác nhiều nhất cũng chỉ ngủ được một canh rưỡi, mà bây giờ trời cũng mới tờ mờ sáng, vẫn chưa đến lúc Ngô Lương định đến mộ y quan của Biển Thước để điều tra.

"Sát Mộc vương tử, đợi một chút." Ngô Lương nghĩ ra điều gì đó, bèn gọi Sát Mộc vương tử lại, đi nhanh mấy bước đến bên cạnh đưa con mắt này đến trước mặt Sát Mộc vương tử, "Ngươi giúp ta xem thử vật này có ẩn chứa khí tức thần bí không." "Hửm?" Sát Mộc vương tử gãi gãi mái tóc rối hơi xoăn tự nhiên, gắng gượng mở nửa con mắt.

Giây tiếp theo.

"Ai da?!" Nửa con mắt bỗng mở to hơn rất nhiều, Sát Mộc vương tử cuối cùng cũng hoàn toàn tỉnh táo, không kìm được kêu khẽ một

tiếng, "Đây… đây rốt cuộc là thứ gì, lại ẩn chứa khí tức mạnh mẽ như vậy?" "Vật này quả nhiên ẩn chứa khí tức thần bí?" Ngô Lương cũng có chút bất ngờ, vốn dĩ hắn chỉ là thử vận may mà thôi.

"Không sai!" Sát Mộc vương tử khẳng định, "Khí tức nó tỏa ra thậm chí có thể sánh ngang với khí tức mà phương đồng ấn của công tử tỏa ra khi đến núi Úc Châu… Công tử, nếu ta không nhìn nhầm, đây hình như là một con mắt phải không, ngài lấy nó từ đâu vậy?" "Lấy từ nhà của thôn trưởng kia." Ngô Lương nói.

"Có thể cho ta xem một chút được không?" Sát Mộc vương tử hứng khởi nói.

Ngô Lương liền hào phóng đưa con mắt cho Sát Mộc vương tử, Sát Mộc vương tử nói lời cảm ơn rồi cầm con mắt lên cẩn thận quan sát, đặc biệt là nhìn chằm chằm vào con ngươi trông sâu thẳm và trong suốt trên con mắt.

Mới qua ba giây.

"Á!" Sát Mộc vương tử không biết vì sao bỗng kêu lên một tiếng quái dị, vội vàng đưa con mắt ra xa hơn một chút.

"Sao vậy?" Ngô Lương ngạc nhiên hỏi.

"Công tử, con mắt này có chút tà môn." Sát Mộc vương tử vừa trả lại con mắt cho Ngô Lương, vừa nói với vẻ mặt nghiêm trọng, "Nó dường như vẫn còn sống, ta chỉ nhìn vào con ngươi của nó một hơi thở, nó liền như bị kích thích, khí tức đột nhiên trở nên cuồng bạo hơn.

Tuy không biết điều này có ý nghĩa gì, nhưng ta cho rằng nó chắc chắn còn sống, chỉ cần có người nhìn vào con ngươi của nó, nó sẽ có phản ứng tương ứng." "Chuyện này…" Ngô Lương hơi sững người, đây là điều hắn chưa từng nghĩ tới, một con mắt bằng đá vũ hoa lại

còn sống, nhìn vào nó thì nó sẽ có phản ứng?

May mà "âm dương nhãn" của Sát Mộc vương tử có thể nhìn thấy sự thay đổi của khí tức, đổi lại là người khác thì thật sự vĩnh viễn không thể nhận ra sự thay đổi này, ngay cả Ngô Lương vừa rồi ở gần trong gang tấc cũng không hề nhận ra chuyện gì đã xảy ra.

"Ngoài sự thay đổi của khí tức, lúc khí tức của nó đột nhiên trở nên cuồng bạo, bản thân ngươi có cảm giác gì khác thường không, hay là đã nhìn thấy gì trong con ngươi của con mắt này?" Ngô Lương không lập tức làm thí nghiệm tương tự, mà hỏi thêm.

"Cũng không có cảm giác gì khác thường, cũng không nhìn thấy gì trong con ngươi, chỉ là khí tức đột ngột cuồng bạo kia làm ta giật mình." Sát Mộc vương tử lắc đầu nói.

Ngô Lương lúc này mới nói: "Có lẽ tùy người mà khác nhau, ta cũng sẽ nhìn vào con ngươi của nó, ngươi ở bên cạnh quan sát kỹ." Nói xong, Ngô Lương cũng đưa viên đá hình con mắt lên trước mặt mình, hít một hơi thật sâu rồi nhìn vào con ngươi sâu thẳm trên đó.

Một giây.

Hai giây.

Ba giây.

Ngô Lương nín thở cảm nhận, quả thực không có bất kỳ cảm giác khó chịu nào, cũng không hề nhìn thấy bất cứ thứ gì trong con ngươi sâu thẳm trong suốt kia, thứ duy nhất có thể nhìn thấy chỉ là hình ảnh phản chiếu của chính mình.

Chương 828

"Đến rồi!" Kết quả lần này chưa đến ba giây, Sát Mộc vương tử đã khẽ hô lên, "Công tử vừa mới nhìn vào con mắt này, khí tức của nó liền lập tức có biến đổi, phảng phất như lửa đổ thêm dầu bùng lên dữ dội, hình dạng khí tức đó tựa như một cơn lốc xoáy, cao bằng một người." "…" Ngô Lương vẫn không có bất kỳ cảm giác khác thường nào, để điều tra thêm, Ngô Lương thậm chí còn đưa con mắt đến gần mắt mình chỉ cách một centimet, dùng nó như một thấu kính.

Lần này.

Ngô Lương cuối cùng cũng nhìn thấy một chút gì đó khác lạ trong con ngươi, đồng tử bất giác co rút lại!

Hắn nhìn thấy khuôn mặt của một người đàn ông trong con ngươi.

Người đàn ông này khoảng ba bốn mươi tuổi, mặt mũi đen sạm, da dẻ thô ráp, tóc tai vì lâu ngày không gội mà trông rất bết, hẳn không phải là con em nhà sĩ tộc sống sung túc.

Và từ phần cổ áo lộ ra bên dưới một phần nhỏ cổ của người đàn ông này, hắn hẳn cũng là người thời Hán, nhưng không dễ phân biệt là Tây Kinh hay Đông Kinh.

Điều quan trọng là, đây là một khuôn mặt cực kỳ kinh hoàng.

Mắt ông ta trợn trừng, nhãn cầu gần như lồi ra ngoài, nhưng con ngươi lại co lại rất nhỏ.

Ngoài ra, ngũ quan của ông ta cũng hoàn toàn méo mó, miệng há to gần đến giới hạn tối đa mà xương hàm của con người có thể mở, Ngô Lương thậm chí có thể nhìn thấy rõ lưỡi gà và những chiếc răng hàm, răng khôn đã bị sâu phần lớn trong miệng ông ta.

Một khuôn mặt kinh hoàng như vậy, cũng có thể dọa người khác.

Khi Ngô Lương nhìn thấy khuôn mặt này từ trong con ngươi, lòng hắn cũng thắt lại, nhưng dù sao hắn cũng là người đã trải qua nhiều hiểm cảnh và hình ảnh kinh hoàng, rất nhanh đã ổn định lại, không theo phản xạ mà dời con mắt ra khỏi tầm mắt.

Cứ như vậy.

Ngô Lương rất nhanh lại phát hiện, khuôn mặt này dường như chỉ là một hình ảnh, một hình ảnh bị đóng băng vĩnh viễn trong con mắt này.

"Chuyện này…" Ý thức được điều này, Ngô Lương nhíu mày. ---------- Hình ảnh lưu lại trong con ngươi của con mắt, rõ ràng nên là hình ảnh của nạn nhân.

Vậy thì con mắt này nên thuộc về "hung thủ", và từ trạng thái cực kỳ sợ hãi của nạn nhân trong hình ảnh, vẻ ngoài của "hung thủ" có thể rất kinh khủng và hung ác… Ngô Lương bất giác nghĩ đến một phương pháp phá án thường xuất hiện trong các tác phẩm điện ảnh và truyền hình đời sau – thuật phá án qua võng mạc.

Tương truyền, sau khi người chết, võng mạc trong mắt người chết có thể ghi lại hình ảnh cuối cùng nhìn thấy, thông qua một số phương pháp đặc biệt để trích xuất hình ảnh, có thể nhanh chóng xác định danh tính của hung thủ, từ đó nâng cao đáng kể tỷ lệ phá án các vụ giết người.

Cùng với sự lan truyền của thuyết này, một số hung thủ sau khi giết người còn đặc biệt khoét mắt của người chết để tránh bị lộ danh tính.

Nhưng cái gọi là "thuật phá án qua võng mạc" này có thực sự khả thi không?

Nếu khả thi, tại sao lại không được cảnh sát áp dụng rộng rãi trong các loại vụ án hình sự?

Để giải đáp những thắc mắc này, Ngô Lương đã thực sự đi tra cứu một số tài liệu, cuối cùng kết luận của hắn là, "thuật phá án qua võng mạc" quả thực có tồn tại, và còn được nhiều nhà sinh lý học, pháp y học coi là một đề tài để tiến hành một loạt nghiên cứu thực tiễn, thậm chí còn lập ra một dự án nghiên cứu khoa học tên là "Optography".

Tiếc là kết quả nghiên cứu nhiều năm lại đáng thất vọng.

Vì võng mạc không có bất kỳ chức năng lưu trữ hình ảnh nào, nên căn bản không thể ghi lại bất kỳ hình ảnh nào.

Tối đa chỉ có một chất gọi là "thị tử chất" sẽ phản ứng với ánh sáng, từ đó có thể phán đoán được đường nét sáng tối của môi trường lúc đó, điều này không giúp ích nhiều cho việc phá án.

Ngoài ra, hiệu quả thay đổi cảm quang của "thị tử chất" cũng cực kỳ ngắn, trừ khi mỗi lần xảy ra án mạng cảnh sát có thể di chuyển tức thời đến hiện trường vụ án, nếu không ngay cả sự thay đổi cảm quang của "thị tử chất" cũng không thể nắm bắt được, càng đừng nói đến việc sử dụng kỹ thuật này để phá án.

Cũng vì vậy, "thuật phá án qua võng mạc" dần bị các nhà sinh lý học và pháp y học từ bỏ.

Nhưng phương pháp phá án nghe có vẻ khá huyền diệu này lại được các loại tác phẩm điện ảnh và truyền hình thể loại huyền nghi, trinh thám vận dụng, trong quá trình diễn dịch không ngừng đã được nhiều người biết đến và tin là thật.

Mà con mắt trước mặt này… Ngô Lương tiếp tục trầm ngâm, con mắt này rõ ràng không cùng loại với nhãn cầu của người hay động

vật, chất liệu và vẻ ngoài của nó trông rất giống đá vũ hoa, mà bản chất của đá vũ hoa là tinh thể khoáng vật có thành phần phức tạp.

Theo Ngô Lương biết, một số khoáng vật trong những tình huống nhất định quả thực có thể ghi lại hình ảnh và âm thanh.

Ví dụ như oxit sắt từ, loại này có thể được sử dụng làm nguyên liệu cho băng từ ghi âm và thiết bị viễn thông.

Sự kiện "bóng ma cung nữ" xuất hiện ở Cố Cung vào năm 1992 ở đời sau dường như cũng có liên quan đến điều này: đó là vào một ngày mưa dông sấm chớp, một tia sét chiếu sáng tường cung, lúc này dưới tường đỏ ngói xanh xuất hiện mấy người phụ nữ, mặc trang phục cung đình nhà Thanh, tay cầm đèn lồng, vội vã đi qua dưới bức tường cung màu đỏ son, vang lên tiếng cười nói của các cung nữ và tiếng giày cung va chạm với mặt đất.

Du khách nhìn thấy cảnh này tuy không hiểu chuyện gì xảy ra, nhưng cũng vội vàng lấy máy ảnh ra ghi lại, tiếc là âm thanh và hình ảnh của những cung nữ đó chỉ sau 5 giây đã lặng lẽ biến mất.

Mọi người không khỏi nghĩ đến những lời đồn ma ám thường xuyên xuất hiện ở Cố Cung.

Sau này cũng có chuyên gia liên quan phân tích sự việc này, cho rằng hiện tượng kỳ lạ này có thể liên quan đến tia sét lúc đó và oxit sắt từ chứa trong tường cung của Cố Cung.

Vậy thì, hình ảnh nạn nhân xuất hiện trong con mắt này có phải cũng liên quan đến điều này không?

Ngô Lương tạm thời gác lại suy đoán này, tiếp tục cẩn thận quan sát hình ảnh hiện ra trong con mắt, cứ như vậy hắn rất nhanh lại phát hiện ra một chi tiết khác khá mơ hồ.

Hình ảnh khuôn mặt của nạn nhân này đã chiếm hơn 80% toàn bộ

khung hình, nhưng trong phần khung hình bên ngoài khuôn mặt, vẫn có thể nhìn thấy một mảng nhỏ hình ảnh rất mờ do tiêu cự, nếu mảng hình ảnh nhỏ này có thể giải mã được, thì có thể phán đoán được môi trường mà nạn nhân đang ở lúc đó.

Điều đáng mừng là, Ngô Lương nhìn thấy một đường nét quen thuộc trong mảng hình ảnh này, đường nét đó có hình chữ "Môn", từ màu sắc và hình dạng trông rất giống một trong ba cổng lầu trước tiên sơn mà hắn đã thấy dưới gốc cây dâu già.

Lẽ nào con mắt này chính là đến từ "tiên sơn" đó?!

Ý thức được vấn đề này, lòng hiếu kỳ của Ngô Lương đối với "tiên sơn" đó lập tức tăng lên một bậc.

Nếu vậy, thì khuôn mặt trong hình ảnh này rất có thể là thôn dân của thôn Tam Môn, còn là thôn dân vĩnh viễn ở lại "tiên sơn" hay là một trong những thôn dân còn sống sót thì tạm thời vẫn chưa thể nói được.

Mà chủ nhân của con mắt này hẳn là thứ đã giữ các thôn dân của thôn Tam Môn ở lại vĩnh viễn… Ngô Lương thực sự không có cách nào tưởng tượng thứ đó là người hay một loại hung thú nào đó, vì con mắt này tuyệt không thể là mắt của một sinh vật hữu cơ nào, vì vậy chỉ có thể đặt một dấu hỏi lớn cho thứ đó.

Ngoài ra, trong lòng Ngô Lương còn một nghi vấn: con mắt này làm thế nào lại rơi vào tay thôn trưởng thôn Tam Môn?

Lẽ nào người của thôn Tam Môn hoặc tổ tiên của họ cuối cùng đã chiến thắng được sự vật kinh hoàng trên tiên sơn, hoặc là đã bắt sống, giết hoặc làm bị thương một con trong số đó, như vậy mới có được một con mắt như thế này?

"Sát Mộc, trong con ngươi của con mắt này có lưu lại một hình

ảnh, trước đó ngươi cũng đã thấy 'tiên sơn' kia dưới gốc cây dâu già, ngươi giúp ta xem đường nét mơ hồ phía sau hình ảnh này có phải là một trong những cổng lầu trước 'tiên sơn' không." Ngô Lương không phán đoán một cách mù quáng, lại đưa con mắt cho Sát Mộc vương tử.

Sát Mộc vương tử cũng học theo dáng vẻ của Ngô Lương đưa con mắt lên trước mắt mình, nhắm một mắt lại nhìn vào trong con ngươi.

Dù đã được Ngô Lương nói trước, sau khi nhìn thấy khuôn mặt cực kỳ sợ hãi trong hình ảnh, thân thể của Sát Mộc vương tử vẫn bất giác run lên, theo phản xạ đưa con mắt ra xa một chút.

Sau khi trấn tĩnh một lát, hắn mới xem lại lần nữa.

"Công tử, ta nghĩ đó chính là một trong ba cổng đó, tuy chỉ có thể nhìn thấy một đường nét, nhưng vẫn có thể nhận ra hai cái cực kỳ tương đồng." Sát Mộc vương tử nhanh chóng gật đầu nói.

"Ừm…" Ngô Lương khẽ gật đầu.

Nạn nhân cực kỳ sợ hãi, tiên sơn và cổng lầu, những thôn dân vĩnh viễn ở lại tiên sơn, khí tức sẽ nổi cơn thịnh nộ một khi có người nhìn vào con ngươi… những chuyện này rõ ràng đã không thể hoàn toàn giải thích bằng khoa học đời sau mà Ngô Lương biết. … Bốn canh giờ sau.

Phường Nhân Quân cuối cùng sau khi nghỉ ngơi chỉnh đốn xong, đã mở ra một con đường nhỏ từ thung lũng đầy gai góc và cỏ dại, nhìn thấy mộ y quan của Biển Thước mà các thôn dân và Khâu Liên đã nhiều lần nhắc đến.

Mộ y quan này không lớn, chỉ là một nấm mồ vuông vức khoảng bốn mét và một tấm bia nhỏ cao khoảng một mét, rộng nửa mét.

Từ tình hình hiện trường có thể thấy, bên ngoài nấm mồ này hẳn

còn được xây một lớp gạch đá để bảo vệ, nhưng hiện tại phần lớn gạch đá trên nấm mồ đã rơi vãi xung quanh, và còn có hơn một nửa số gạch đá đã bị vỡ, biến thành thứ mà đời sau thường gọi là "gạch vỡ".

Mà tấm bia nhỏ trước mộ cũng không được nguyên vẹn.

Tấm bia lúc này đã hơi nghiêng ngả, và mấy góc đều bị hư hại ở mức độ khác nhau, mà những chỗ hư hại này nhìn qua đã biết là có từ rất lâu rồi, tuyệt đối không thể là do mấy năm gần đây gây ra.

Rõ ràng, mộ y quan của Biển Thước này đã bị người ta viếng thăm rất nhiều lần, và tám phần là do các thôn dân gần đó làm.

Vì nơi này thực sự quá hẻo lánh, Vu Cát xem qua cũng xác định đây không phải là nơi có phong thủy tốt, vì vậy rất khó thu hút sự chú ý của người ngoài, thậm chí dù thỉnh thoảng có đạo mộ tặc đi qua, đạo tặc nhỏ thông thường có lẽ còn có thể động lòng, còn những băng nhóm đạo mộ lớn hơn một chút, căn bản sẽ không để một ngôi mộ nhỏ như vậy vào mắt, dù đổi lại là Ngô Lương, nếu không có người nói cho hắn biết đây là mộ y quan thật sự của Biển Thước, hắn và Phường Nhân Quân dù đi qua trước ngôi mộ này, tám phần cũng sẽ không nhìn thêm một cái.

"Lão tiên sinh, ngài đến xem chữ viết trên này thuộc thời đại nào." Ngô Lương đứng trước bia mộ xem một lát, sau đó gọi Vu Cát qua.

Khu vực quận Bột Hải vào thời Xuân Thu thuộc nước Yến, đến thời Chiến Quốc thì trở thành lãnh địa của nước Tề.

Mà Tần Việt Nhân tuy không có ngày sinh tử rõ ràng, nhưng quỹ đạo hoạt động của ông lại hoàn toàn nằm trong thời Chiến Quốc, ít nhất có thể xác định ông chắc chắn là người thời Chiến Quốc.

Nhưng chữ viết trên bia mộ này trông lại không giống cổ văn Tề.

Có phải thuộc cổ văn Yến hay không Ngô Lương cũng không thể

đưa ra phán đoán chính xác.

"Công tử, nếu lão hủ không nhìn nhầm, đây cũng là chữ viết thời Xuân Thu Chiến Quốc, nhưng hẳn là cổ văn Triệu, cổ văn Triệu và cổ văn Hàn, cổ văn Sở cực kỳ tương tự, nhưng ở chi tiết cách viết lại thô kệch hơn, công tử xin xem ở đây!" Vừa nói, Vu Cát vừa chỉ vào một trong những chữ viết, giải thích chi tiết cho Ngô Lương, "Đây là một chữ 'Biển', nếu đặt trong cổ văn Hàn và cổ văn Sở, chữ 'Khẩu' ở trên nhất định phải hoàn toàn khép kín, nhưng cổ văn Triệu thì thông thường cố ý để lại một khoảng trống, đây chính là đặc điểm rõ ràng nhất của cổ văn Triệu, mà chữ này đã được khắc trên bia đá, tất nhiên không thể là do sơ suất khi viết, vì vậy lão hủ cho rằng đây nhất định là cổ văn Triệu." "Lão tiên sinh quả nhiên uyên bác." Ngay cả Ngô Lương nghe xong lời này của Vu Cát cũng thầm nói một tiếng mở mang tầm mắt, trước đây hắn thực sự không biết gì về điều này, mà nghiên cứu của đời sau về chữ viết của các nước thời Xuân Thu Chiến Quốc thực ra cũng rất hạn chế.

Nếu là cổ văn Triệu thì cũng hoàn toàn hợp lý, vì trước đó thôn dân của thôn Tam Môn đã nói, mộ y quan của Biển Thước này được xây dựng không lâu sau khi Tần Việt Nhân qua đời, và người xây dựng còn là một người ngoại hương không rõ lai lịch.

Mà sử sách ghi lại, từ khi Tần Việt Nhân thành danh, tuy ông đã đi qua nhiều nước, nhưng căn cứ địa thực sự chỉ có một, đó là núi Bồng Thước ở Trung Khâu, núi Bồng Thước lúc đó chính là lãnh địa của nước Triệu, mà hậu nhân truyền đạo dạy học của Tần Việt Nhân và người Triệu gần núi Bồng Thước cũng rất tôn kính ông.

Vì vậy người Triệu đến quê hương của ông, xây dựng mộ y quan cho ông tự nhiên cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

"Vậy những chữ trên này lần lượt là gì?" Ngô Lương lại hỏi tiếp.

“Từ trên xuống dưới lần lượt là, Biển Thước cơ tính Tần thị Việt Nhân chi quy túc, kế vị giả Hằng kính lập.” Vu Cát dịch từng chữ một.

“Hằng?” Ngô Lương không hiểu rõ ý nghĩa của chữ này lắm.

“Theo lão hủ biết, Hằng là một loại chim nước nhỏ, khá thường thấy ở ven sông.” Vu Cát kiên nhẫn giải thích.

“Thì ra là vậy…” Ngô Lương lại nhíu mày, chìm vào trầm tư, nhưng lần này hắn lại nói ra suy nghĩ trong lòng cho Vu Cát nghe, “Hai chữ Biển Thước nằm trước họ của Tần Việt Nhân, chứng tỏ ‘Biển Thước’ đối với ông mà nói quả thực là một danh hiệu quan trọng hơn cả họ, nhưng ‘Biển Thước’ là tên một loài chim, ‘Hằng’ cũng là biệt danh của một loài chim, mà chữ ‘Hằng’ này còn đặc biệt thêm tiền tố ‘kế vị giả’, người này kế thừa vị trí gì?

Có phải là vị trí ‘Biển Thước’ không?” “Lấy Mặc gia thời Xuân Thu làm tham khảo, Mặc gia là một tổ chức học phái, sử sách ghi lại thủ lĩnh của họ được gọi là ‘Cự Tử’, người kế vị trở thành thủ lĩnh Mặc gia đời tiếp theo cũng đều được gọi là ‘Cự Tử’, ngược lại tên họ ban đầu dần bị lãng quên.” “Nếu như ‘Biển Thước’ cũng như vậy thì sao?” “Thành viên của tổ chức này đều lấy chim làm tên, mà thủ lĩnh thì được gọi là ‘Biển Thước’, cho đến khi người kế nhiệm tiếp theo trở thành thủ lĩnh, cũng sẽ giống như ‘Cự Tử’ được gọi là ‘Biển Thước’, tên họ ban đầu ngược lại không còn quan trọng nữa, cũng vì vậy, đời sau chỉ biết ‘Biển Thước’, mà không biết tên thật của y sư?” Nghe xong suy đoán này của Ngô Lương, Vu Cát cũng trầm ngâm khẽ gật đầu: “Lão hủ cho rằng phân tích của công tử không phải không có lý, thế gian chỉ có một ‘Cự Tử’, cũng chỉ có một ‘Biển Thước’, tuổi thọ của con người rồi cũng sẽ hết, nhưng ‘Cự Tử’ và ‘Biển Thước’ lại có thể tồn tại trăm năm ngàn năm.” “Chỉ không biết trong mộ này có còn lưu lại thứ gì có giá trị không.” Ngô Lương lại tự nói một

mình.

Hắn đã quan sát đất trên nấm mồ, đất này đều là đất ngũ hoa trộn lẫn, và trong đó còn có lẫn một phần vôi, không khó để phán đoán những người đã viếng thăm ngôi mộ này trước đây không chỉ đào một đường hầm nhỏ, mà là trực tiếp đào tung cả ngôi mộ lên, khiến cho quan quách bên trong thấy được ánh mặt trời.

Nhưng so với những lăng mộ lớn, loại mộ nhỏ này quả thực chỉ có thể dùng cách này để trộm, thực sự không có tính khả thi để đào đường hầm.

Còn về việc tại sao sau đó lại được lấp lại như cũ… kết hợp với mô tả trước đó của Khâu Liên, Ngô Lương cảm thấy rất có khả năng là vì những người đào mộ đã bị trúng kỳ độc, sau đó cho rằng mình đã bị chủ mộ nguyền rủa, vì vậy không thể không quay lại khôi phục nguyên trạng, để cầu mong được chủ mộ tha thứ.

Nếu vậy, những thứ trộm được từ ngôi mộ này cũng rất có khả năng đã được trả lại.

Trong lòng nghĩ vậy, Ngô Lương quay đầu ra lệnh cho Dương Vạn Lý: "Dương Vạn Lý, dẫn mấy người đào ngôi mộ này ra, đều đeo mặt nạ phòng độc, chỉ cần tìm thấy quan tài bên dưới thì lập tức dừng lại, sau đó lệnh cho các tướng sĩ rời khỏi đây hai mươi trượng, chuyện tiếp theo chúng ta tự mình làm." "Vâng." Dương Vạn Lý đáp.

Các cốt cán Phường Nhân Quân ngầm hiểu ý nhau, họ rõ hơn bất kỳ ai lý do Ngô Lương ra lệnh như vậy, các tướng sĩ Phường Nhân Quân không bị trúng kỳ độc, vì vậy hắn không muốn liên lụy họ vào. ---------- Phường Nhân Quân tuy trang bị tinh nhuệ, chiến đấu lực mạnh, nhưng đào lăng khoét mộ mới là nghề của họ.

Chương 829

Ngày thường những ngôi mộ lớn lấy núi làm lăng họ cũng đã đào không ít, huống chi là một gò đất nhỏ không đáng chú ý thế này, vì vậy chưa đến nửa canh giờ, gò đất đã biến thành một cái hố lớn vuông vức ba mét.

Đào xuống lòng đất hai mét, một phần nắp quan tài đã lộ ra. "Dừng tay!

Tất cả ra ngoài, lùi lại hai mươi trượng, không có lệnh của công tử không được lại gần nửa bước." Dương Vạn Lý vội vàng quát Phường Nhân Quân, chỉ huy họ trèo ra khỏi hố.

Còn Ngô Lương thì thuận thế trượt vào trong hố đất, tranh thủ thời gian kiểm tra tình hình của cỗ quan tài này.

Đây là một cỗ quan tài bằng gỗ bách, vừa lại gần Ngô Lương đã ngửi thấy một mùi hương đặc trưng của gỗ bách, đồng thời còn kèm theo một mùi ẩm mốc.

Khác với những ngôi mộ lớn được xây dựng công phu, ngôi mộ chôn quần áo này thực chất chỉ là một ngôi mộ đất thường thấy trong dân gian, một cỗ quan tài được chôn thẳng vào lớp đất ẩm ướt, năm dài tháng rộng ở trong môi trường như vậy, dù là gỗ bách chống mục chống ẩm cũng không chịu nổi sự tàn phá của thời gian, nên việc xuất hiện tình trạng mục nát mốc meo là chuyện hết sức bình thường.

Thấy vậy, Ngô Lương thậm chí không dám trực tiếp giẫm lên nắp quan tài, chỉ sợ lỡ chân giẫm gãy nó rồi rơi vào trong, làm hỏng đồ vật bên trong. "Đưa ta cái xẻng." Thấy nắp quan tài chỉ lộ ra một phần nhỏ, Ngô Lương liền xin Dương Vạn Lý một cái xẻng công binh để tự mình ra tay, từng lớp từng lớp loại bỏ lớp đất bùn bám trên bề mặt

nắp quan tài.

Dương Vạn Lý và Điển Vi cũng không hề rảnh rỗi, bắt đầu giúp đào đất xung quanh quan tài.

Không lâu sau.

Nắp quan tài cuối cùng cũng lộ ra chân dung, cỗ quan tài này cũng hoàn toàn lộ ra trước mắt mọi người.

Lúc này, sau khi kiểm tra kỹ lưỡng, Ngô Lương rất nhanh đã phát hiện ra mấy chỗ khuyết trên nắp quan tài, những chỗ khuyết này đều nằm ở vị trí đóng đinh con cháu, rõ ràng không phải hình thành do mục nát tự nhiên, hơn nữa đinh con cháu đã không cánh mà bay, trên quan tài vẫn còn thấy những lỗ hổng để lại.

Điều này đã chứng thực lời nói của Khâu Liên trước đó, ngôi mộ này quả thực đã bị người ta đào qua, cỗ quan tài này cũng quả thực đã bị người ta mở ra.

Trong tình huống này, những thứ đáng tiền bên trong quan tài tám phần là đã bị lấy đi rồi.

Nhưng Ngô Lương không quan tâm đến những vật vàng ngọc đó, thứ hắn muốn tìm là manh mối liên quan đến tổ chức "Biển Thước", dù chỉ là một bức phù điêu cũng không thể coi là không có thu hoạch gì.

Đáng tiếc, Ngô Lương không tìm thấy bất kỳ thông tin có giá trị nào trên bề mặt quan tài.

Vì vậy, hắn đành nhờ Dương Vạn Lý và Điển Vi giúp mở nắp.

Không có đinh con cháu cố định, Dương Vạn Lý và Điển Vi chỉ hơi dùng sức đã dễ dàng đẩy nắp quan tài sang một bên, ngay sau đó một luồng khí hôi thối nồng nặc xộc vào mặt, hun cho đám người Ngô Lương cay xè cả mắt.

Cũng may là từ rất sớm họ đã đeo mặt nạ phòng độc, nếu không nói không chừng sẽ bị luồng khí hôi thối này hun cho ngất đi. "Khụ khụ!

Khụ khụ khụ!

Công tử, đây không phải là một ngôi mộ chôn quần áo sao?

Vì sao lại hôi thối như vậy!" Dương Vạn Lý không chịu nổi mùi hôi này, vội vàng quay người đi ho khan hỏi.

Ngô Lương cũng cảm thấy buồn nôn từng cơn.

Hắn cũng không hiểu rốt cuộc đây là chuyện gì, cho dù trong quan tài có giấu loại kỳ độc mà họ đã trúng phải trong mộ Tề Ai Công, nếu hắn nhớ không lầm, loại kỳ độc đó cũng phải có mùi thơm mát, quyết không thể hôi thối như vậy.

Mang theo nghi vấn đó, Ngô Lương cố nén mùi hôi thối nhìn vào trong quan tài.

Chỉ thấy dưới đáy quan tài lắng đọng một lớp dịch đen sền sệt, và trong lớp dịch đen đó có đặt hai cái đầu người: một cái rõ ràng là đầu người giả được điêu khắc bằng đá; còn cái kia là đầu người thật, nhưng bây giờ chỉ còn lại một chiếc sọ trơ trọi. "Đây là..." Thấy cảnh này, Ngô Lương lập tức nhớ lại chuyện Khâu Liên từng nói về "lời nguyền Biển Thước".

Người dân làng đã đào mộ chôn quần áo của Biển Thước kia đã trúng phải thứ kỳ độc giống họ, cuối cùng toàn bộ phần dưới đầu đều hóa thành thứ nước đen hôi thối, chỉ còn lại một cái đầu chết không nhắm mắt.

Ngoài ra, Khâu Liên còn từng nhắc đến, trong ngôi mộ chôn quần áo này ngoài một bộ y phục ra thì chỉ có một cái đầu được tạc bằng đá.

Vì vậy, chiếc đầu người giả bằng đá trong quan tài này hẳn là tượng trưng cho đầu của "Biển Thước".

Còn cái đầu người thật kia...

Ngô Lương lại có chút kỳ lạ, chẳng lẽ sau khi người dân làng đào mộ đó chết, còn có người cố ý thu thập thứ nước đen kia lại, chôn cùng với đầu của hắn vào trong mộ chôn quần áo của Biển Thước hay sao?

Nhưng rốt cuộc là để làm gì?

Ngô Lương nghĩ mãi không ra.

Theo lý mà nói, sau khi người chết, gia đình nên thu liệm rồi chôn vào mộ tổ mới phải, tại sao lại chôn lại vào mộ chôn quần áo của Biển Thước, điều này vừa không hợp tình cũng không hợp lý, và quyết không thể coi là tạ tội với "Biển Thước", ngược lại còn là một sự mạo phạm nghiêm trọng hơn chứ?

Nhưng phải thừa nhận rằng, điều này đối với những người cũng đang trúng kỳ độc như Ngô Lương lại là một cú sốc thị giác khá mạnh, không có gì đáng sợ hơn việc trực tiếp nhìn thấy cái chết sắp tới của chính mình.

May mắn là Ngô Lương không kể chuyện này cho đám người Phường Nhân Quân, nên hiện tại chỉ có một mình hắn kinh hãi.

Sau khi trấn tĩnh lại một chút, Ngô Lương vẫn không hiểu tại sao thi thể này lại xuất hiện trong mộ chôn quần áo của Biển Thước, đành tạm thời bỏ qua chuyện này, tập trung sự chú ý vào chiếc đầu người giả được tạc bằng đá.

Cố nén mùi hôi thối, Ngô Lương khom người lấy chiếc đầu giả đó ra.

Cầm trên tay rất nặng, ước chừng phải hơn chục cân.

Từ vết hằn trên chiếc đầu giả có thể thấy, lớp dịch đen dính trong quan tài nông hơn tưởng tượng, dường như chỉ là quét một lớp sơn đen dưới đáy quan tài, bên dưới tuyệt đối không giấu được thứ gì.

Cho nên thứ duy nhất có giá trị nghiên cứu trong cỗ quan tài này chỉ còn lại chiếc đầu giả này.

Tuy nhiên, Ngô Lương đã xem xét kỹ lưỡng chiếc đầu giả từ trên xuống dưới, nhưng không phát hiện ra chi tiết nào đáng chú ý, ngay cả hình dạng của chiếc đầu giả này cũng không có đặc điểm gì nổi bật, trông gần giống với hình tượng binh mã dũng trong lăng mộ Tần Thủy Hoàng ở đời sau...

Đúng lúc này. "Công tử, ngài xem chỗ này." Điển Vi lại chỉ vào nắp quan tài vừa bị họ lật ra và nhắc nhở. "Cái gì?" Ngô Lương nhìn theo hướng hắn chỉ, chỉ thấy nắp quan tài vừa rồi sau khi bị Dương Vạn Lý và Điển Vi hợp lực lật ra, đã được lật ngửa đặt sang một bên, vừa hay có thể nhìn thấy mặt trong của nó.

Mà ở mặt trong của nắp quan tài, không biết vì sao lại lưu lại những vết cào sâu cạn khác nhau.

Ngô Lương lại gần quan sát kỹ hơn.

Rất nhanh, hắn đã phát hiện ra một dị vật bị kẹt trong một vết cào khá sâu. "Đây là?" Đeo găng tay vào, Ngô Lương cẩn thận lấy dị vật này ra, sau khi nhận dạng kỹ mới phát hiện, đây lại là một mảnh móng tay người! "Tại sao ở đây lại có móng tay người?" Ngô Lương bất giác nhìn về phía chiếc đầu lâu vẫn còn trong quan tài.

Người này không phải là bị chôn vào quan tài lúc còn sống, rồi giãy giụa một hồi lâu trong đó mới chết đấy chứ?

Khả năng này không phải là không có, cho dù quan tài này không bị đóng đinh con cháu, chỉ cần bị chôn sâu dưới lòng đất hai mét, vẫn

không ai có thể thoát ra từ bên trong.

Nhưng nhìn tình hình trong quan tài, người này lẽ ra phải chết vì trúng kỳ độc mới đúng.

Tuy nhiên, theo lời kể của Khâu Liên, từ lúc trúng độc đến lúc phát tác, hẳn là còn khoảng ba tháng, còn nếu một người sống bị đưa vào quan tài chôn dưới đất, nhiều nhất cũng chỉ có thể cầm cự được vài ngày.

Vì vậy Ngô Lương không khỏi có chút hoang mang.

Rốt cuộc là người này trúng kỳ độc trước rồi mới bị chôn vào quan tài chờ chết, hay là sau khi bị chôn vào quan tài rồi mới trúng kỳ độc...

Cả hai trường hợp có lẽ đều có thể gây ra cục diện hiện tại, nhưng tính chất lại hoàn toàn khác nhau, câu chuyện đằng sau cũng sẽ hoàn toàn khác.

Trong lòng nghĩ vậy, Ngô Lương cuối cùng cũng nảy sinh một chút hứng thú với chiếc đầu lâu kia.

Thế là hắn đặt chiếc đầu giả bình thường sang một bên, rồi lại khom người vào quan tài định lấy chiếc đầu lâu ra. "Cộp!" Ngay lúc Ngô Lương nhấc chiếc đầu lâu lên, một vật nhỏ đột nhiên rơi ra từ bên trong, va vào đáy quan tài phát ra một tiếng trầm đục. "?!" Ngô Lương vội vàng nhìn qua.

Chỉ thấy vật nhỏ đó thực ra là một viên bi nhỏ.

Dù trên đó có dính một ít dịch đen, nhưng Ngô Lương vẫn có thể phân biệt được, đó rõ ràng là một con mắt, giống hệt con mắt mà không lâu trước đây hắn tìm được từ giếng của trưởng thôn!

Tại sao ở đây cũng có một con mắt?

Ngô Lương không khỏi nhìn về phía chiếc đầu lâu trong tay.

Đã là con mắt, lại được giấu trong chiếc đầu lâu này, Ngô Lương có lý do để nghi ngờ con mắt này chính là vật mà người chết mang theo khi còn sống, ban đầu có thể được lắp trong hốc mắt, sau khi chết, cùng với sự thối rữa và biến mất dần của các mô mềm, con mắt này đã rơi vào bên trong hộp sọ, cho đến khi Ngô Lương lấy hộp sọ ra, con mắt mới rơi ra ngoài.

Nếu là như vậy... con mắt mà hắn có được trước đó liệu có phải cũng thuộc về người chết này không?

Dù sao mắt thường cũng đi theo cặp, và hai con mắt này tuy quyết không thể là mắt người, nhưng nhìn bề ngoài lại hoàn toàn giống nhau, quả thực có khả năng này.

Nếu muốn chứng minh điều này...

Ngô Lương nghĩ ra một cách, con ngươi của con mắt hắn có được trước đó không phải có hình ảnh bị đóng băng sao?

Nếu con mắt này thuộc về cùng một người, vậy thì trong con ngươi của nó rất có khả năng cũng lưu lại hình ảnh tương tự, chỉ cần nhìn là biết ngay.

Chỉ là dù vậy, Ngô Lương vẫn cảm thấy không thể tin nổi.

Nếu một người muốn thay cả hai mắt của mình bằng loại mắt này, việc đầu tiên phải làm là khoét đi đôi mắt của chính mình, hoặc là bẩm sinh đã bị mù cả hai mắt.

Và quan trọng hơn là, sau khi làm vậy sẽ xảy ra chuyện gì?

Ngô Lương cũng không biết, hắn hiện tại chỉ có thể xác định một điều, đó là hai con mắt này tuyệt đối không phải là vật chết bình thường, khí tức toát ra từ chúng đủ để chứng minh chúng ẩn chứa một sức mạnh thần bí nào đó mà người khác không biết. ...

Sau một hồi tra xét, Ngô Lương không có phát hiện mới nào nữa, đành phải lấy một ít dịch đen làm mẫu, rồi ra lệnh cho Phường Nhân Quân khôi phục lại ngôi mộ chôn quần áo của Biển Thước về nguyên trạng.

Chương 830

Còn bản thân hắn thì dùng cồn để khử trùng con mắt vừa mới có được, sau đó mới đưa lên trước mắt xem xét tình hình trong con ngươi.

Trong con ngươi của con mắt này quả nhiên cũng lưu lại hình ảnh đóng băng.

Hình ảnh đóng băng lưu lại trong con ngươi của con mắt này cũng là một khuôn mặt người, biểu cảm trên khuôn mặt cũng cực kỳ sợ hãi, nhưng khác ở chỗ, khuôn mặt này và khuôn mặt lưu lại trong con ngươi của con mắt trước đó rõ ràng không phải là cùng một người.

Đây là khuôn mặt của một người phụ nữ trung niên.

Hơn nữa, bối cảnh của hình ảnh đóng băng này rõ ràng hơn nhiều so với cái trước, Ngô Lương vừa nhìn đã nhận ra sự thay đổi của hoàn cảnh xung quanh!

Hơn nữa, hoàn cảnh này Ngô Lương lại càng quen thuộc hơn, vì hắn đã nhìn thấy cây dâu già ở trung tâm thôn Tam Môn, chỉ là so với cây dâu già hiện tại, cây dâu già trong hình ảnh dường như trẻ hơn một chút, cộng thêm mùa có thể cũng khác biệt, nên cành lá trên cây cũng um tùm hơn. "Đây là..." những nghi vấn trong lòng Ngô Lương ngày càng nhiều.

Hình ảnh đóng băng lưu lại trong hai con mắt khác nhau, cho thấy chúng có thể không thuộc về cùng một người.

Mà chiếc đầu lâu trong mộ chôn quần áo của Biển Thước chỉ có một con mắt, liệu có phải là vì người chết vốn chỉ đeo một con mắt, dường như cũng không phải là không có khả năng này, chẳng lẽ không cho phép người ta bị chột một mắt như Hạ Hầu Đôn sao?

Ngoài ra, thông qua hình ảnh đóng băng này có thể thấy, thôn Tam Môn trước đây có thể đã xảy ra một số chuyện thảm khốc, và nhất định có liên quan đến người chết này và con mắt này.

Và những chuyện thảm khốc này, có thể chính là nguyên nhân mà người chết này và con mắt này xuất hiện trong mộ chôn quần áo của Biển Thước.

Chỉ là tại sao lại phải là mộ chôn quần áo của Biển Thước?

Nếu muốn giải quyết người chết này và con mắt này, dân làng thôn Tam Môn thực ra hoàn toàn có thể chọn những phương pháp khác, dù sao chỉ khi khống chế được người chết này và con mắt này, mới có thể chôn sống họ vào mộ chôn quần áo của Biển Thước, họ rõ ràng đã làm được điều đó.

Suy xét như vậy, Ngô Lương không thể không nghi ngờ rằng con mắt này, người chết này, thậm chí cả ngọn tiên sơn nhìn thấy trong con mắt trước đó đều có một mối liên hệ nào đó với "Biển Thước", vì vậy dân làng thôn Tam Môn mới nghĩ đến việc lợi dụng mộ chôn quần áo của Biển Thước để "trấn áp" thứ đáng sợ này.

Nghĩ đến đây, Ngô Lương càng cảm thấy phải ưu tiên đến ngọn tiên sơn kia để tra xét.

Nếu không, trạm tiếp theo của họ sẽ là Trung Khâu Bồng Thước Sơn nằm ở phúc địa Ký Châu, nếu đến đó vẫn không có thu hoạch gì, muốn quay lại tiên sơn sẽ lãng phí thêm nhiều thời gian, gánh chịu nhiều rủi ro hơn.

Thực ra về chuyện này, hắn có lẽ có thể quay lại thôn Tam Môn một lần nữa, hỏi những người già đi lại bất tiện không thể trốn thoát về chuyện này, nhưng nghĩ đến chuyện xảy ra đêm qua, Ngô Lương thực sự không muốn đối mặt với những người già này, huống hồ bây giờ hắn và những người già này đã có huyết thù, họ cũng chưa chắc

đã chịu nói thật, cho dù hỏi ra được một số chuyện cũng phải cẩn thận phân biệt, nếu không còn phải gánh thêm nguy cơ bị lừa dối.

Thay vì như vậy, chi bằng đi thẳng đến đó. "Chư vị." Nghĩ thông những mấu chốt này, Ngô Lương rất nhanh đã gọi đám người Phường Nhân Quân lại, nghiêm nghị tuyên bố: "Mọi người chuẩn bị một chút, ta quyết định lập tức khởi hành đến ngọn tiên sơn kia, tiếp theo phần lớn sẽ là vùng không người dấu chân, điều kiện có thể còn khắc nghiệt hơn chúng ta tưởng tượng, mọi người chuẩn bị tâm lý trước." ---------- Sau ba ngày đi về phía đông, Phường Nhân Quân đã ra khỏi biên giới quận Bột Hải.

Tiếp đó đi về phía nam thêm một ngày nữa, cuối cùng cũng thấy được dòng Hoàng Hà cuồn cuộn không ngừng.

Tìm thấy Hoàng Hà cũng đồng nghĩa với việc tìm thấy cửa sông Hoàng Hà đổ ra biển, tiếp theo chỉ cần đi dọc theo Hoàng Hà xuôi về hạ lưu là chắc chắn có thể đến được đích chính xác.

Phong cảnh trên đường đi sau đó cũng khiến Ngô Lương được chiêm ngưỡng sự đáng sợ của dòng sông mẹ hiền hòa này.

Khác với Hoàng Hà đời sau đã qua vô số lần chỉnh trị, Hoàng Hà lúc này vẫn là một con sông trên mặt đất không bị kiểm soát, cũng được gọi là sông treo.

Là con sông có hàm lượng cát cao nhất thế giới, đặc biệt là sau khi chảy qua cao nguyên Hoàng Thổ, hàm lượng cát trong nước sông đã đạt đến mức độ khá kinh khủng, khi đến hạ lưu, một phần đáng kể trong số bùn cát này sẽ lắng đọng lại, do đó hình thành nên bờ sông cao hơn địa thế xung quanh.

Tuy nhiên, bờ sông như vậy không hề vững chắc, một khi lượng mưa ở thượng nguồn Hoàng Hà tăng lên, hoặc xuất hiện các yếu tố khác ảnh hưởng đến mực nước Hoàng Hà, dòng sông mẹ vốn đã cao

hơn địa thế xung quanh này sẽ lập tức phá vỡ bờ sông được bồi đắp bằng bùn cát, nuốt chửng mọi thứ xung quanh sạch sẽ.

Đây chính là nguyên nhân chính khiến vùng duyên hải gần Bột Hải này trở thành vùng không người ở thời đại này, ngay cả người đời sau cũng không thể chống lại Hoàng Hà như vậy, chỉ có thể không ngừng thông qua các phương pháp nạo vét khơi thông để làm cho Hoàng Hà trở nên hiền hòa hơn.

Còn hạ lưu Hoàng Hà lúc này, Ngô Lương chỉ thấy những mảng lớn dấu vết bị sông mẹ tàn phá.

Có những cây cổ thụ trăm năm, ngàn năm bị bật gốc, xiêu vẹo dựa vào lớp bùn cát vàng khô cằn; có những ngọn núi nhỏ hơn, lưng chừng núi còn lưu lại dấu vết rõ ràng bị Hoàng Hà ghé thăm, giống như bị nhúng nhẹ vào thùng thuốc nhuộm màu vàng; trên đỉnh một số tảng đá lại chênh vênh một chiếc thuyền nhỏ rách nát, đây rõ ràng không thể là nghệ thuật sắp đặt của con người; trong một số góc khuất lại kẹt lại một ít xương khô của người và động vật...

Ngô Lương trước đó đã đến Lop Nur, xuyên qua Bạch Long Đôi hoang vắng, vào Lạc Đà Phần không người sống sót, nhưng dù so với những môi trường cực kỳ khắc nghiệt này, vùng không người ở hạ lưu Hoàng Hà này cũng không hề kém cạnh, khác biệt duy nhất là mảnh đất này không phải là nơi cỏ cây không mọc nổi, ngược lại, Hoàng Hà đã mang đến đây một lượng lớn bùn cát, khiến cho mảnh đất ở vùng không người này còn màu mỡ hơn nhiều nơi ở Thiên Triều, thực vật và động vật ở đây như cá gặp nước, chỉ là con người hiện tại vẫn chưa có cách nào để duy trì cuộc sống ổn định ở đây, chỉ có thể lùi xa ba dặm.

Tuy nhiên, nói là vùng không người, nhưng khu vực này thực ra không phải là không có bóng người.

Trong quá trình hành quân, Phường Nhân Quân đã nhìn thấy một ngôi làng rất nhỏ, ngôi làng này tổng cộng chỉ có khoảng hai mươi hộ gia đình, xây nhà trên một ngọn đồi có địa thế hơi cao, rồi ở mảnh đất màu mỡ dưới đồi khai khẩn ra một khoảnh ruộng nhỏ.

Họ đến đây để trốn tránh chiến loạn.

Khu vực này không nằm trong phạm vi lãnh thổ của Đại Kinh Hoa, các quân phiệt hào cường cũng sẽ không để mắt tới, thế là những người này đã chạy đến đây, họ thà đối mặt với nguy cơ sông mẹ có thể vỡ đê bất cứ lúc nào, cũng không muốn bị cuốn vào những cuộc chiến tranh tàn khốc không liên quan đến mình.

Khi nhìn thấy Phường Nhân Quân, dân làng trong ngôi làng này tỏ ra có chút căng thẳng, không muốn giao lưu quá nhiều với họ, từng cử chỉ hành động đều toát lên vẻ không chào đón.

Vì vậy, Ngô Lương cũng không làm phiền họ, chỉ đơn giản trò chuyện vài câu, hỏi thăm một chút về cửa sông Hoàng Hà rồi dẫn người rời đi.

Cứ như vậy đi dọc theo bờ sông thêm hai ngày nữa.

Phường Nhân Quân lại thấy một ngôi làng khác, ngôi làng này còn nhỏ hơn, trong làng tổng cộng chỉ có bảy hộ gia đình, khác với ngôi làng trước đó, họ rõ ràng không sợ Hoàng Hà đến vậy, xây làng ngay gần bờ sông.

Hơn nữa, họ không chỉ có thuyền, mà trên những cây sào tre giữa làng còn phơi lưới cá, trên mái nhà thì phơi cá khô.

Từ những chi tiết này không khó để phán đoán ra, những người sống trong ngôi làng nhỏ này hẳn là một số ngư dân sống dựa vào Hoàng Hà. "Công tử, để ta vào làng hỏi thăm tin tức?" Đứng quan sát ngôi làng nhỏ từ cách đó trăm mét, Dương Vạn Lý đến bên cạnh Ngô

Lương xin lệnh. "Không cần, kia chẳng phải có một người sao?" Ngô Lương chỉ vào một tảng đá lớn màu nâu cao bằng một người ở ven sông Hoàng Hà nói.

Chỉ thấy trên tảng đá đang có một người đội nón lá ngồi, người đó cũng mặc một bộ quần áo màu xám, mặt hướng ra sông Hoàng Hà, bất động như một bức tượng, nếu không nhìn kỹ thật không dễ phát hiện ra.

Tuy nhiên, lúc này người đó cũng đã chú ý đến sự xuất hiện của Phường Nhân Quân, quay đầu nhìn về phía họ. "Lão hương." Ngô Lương chủ động giơ tay chào một tiếng, cố gắng tỏ ra thân thiện một chút, để tránh gây ra sự căng thẳng không cần thiết của dân làng như ở ngôi làng trước. "Ai!" Người kia cũng không hề xa lạ, đáp lại một tiếng khá sảng khoái, rồi thi triển một chiêu "yêu mã hợp nhất", một tay chống lên tảng đá nhảy xuống, sải bước đi về phía Phường Nhân Quân. "Các ngươi cứ ở đây chờ." Để tránh gây áp lực cho đối phương, Ngô Lương dặn dò mọi người một câu, rồi một mình đi lên nghênh đón.

Khi đến gần, đợi người kia cởi nón lá trên đầu xuống, Ngô Lương mới nhận ra đối phương là một người đàn ông trung niên trở lên.

Cuộc sống quanh năm dãi dầu sương gió khiến làn da của người này đen bóng, tuy vóc dáng trông hơi gầy, nhưng cánh tay lộ ra ngoài lại trông rất có lực. "Dáng vẻ của các ngươi trông cũng không giống dân tị nạn, các ngươi từ đâu đến, sao lại đến nơi hẻo lánh này?" Không đợi Ngô Lương tự giới thiệu, người đàn ông này đã đánh giá hắn và Phường Nhân Quân phía sau rồi chủ động hỏi. "Lão hương nhìn người thật chuẩn, chúng ta quả thực không phải là dân tị nạn, sở dĩ không quản ngại vạn dặm đến đây, thực ra là để tìm một di tích cổ." Ngô Lương cười hì hì nói. "Di tích cổ?" Người đàn ông nhíu mày. "Không sai." Ngô Lương lại nửa thật nửa giả nói: "Ta từ nhỏ đã

lấy Thái sử công làm tấm gương cho cuộc đời, quyết chí sẽ viết một bộ sử thư chi tiết và chân thực hơn 《Thái sử công ký》 để lưu truyền hậu thế, vì vậy những năm nay đã tán tận gia tài đi khắp nơi du lịch thu thập truyền thuyết, mỗi khi nghe nói ở đâu có di tích cổ do tổ tiên để lại, tất phải đến tìm kiếm để chứng thực." "Không biết ngươi đang nói cái gì, nhưng nghe có vẻ rất có chí khí." Người đàn ông nghe xong ngẩn ra một lúc, cuối cùng lại lắc đầu nói. "..." Ngô Lương toát mồ hôi, nhưng thời đại này tỷ lệ mù chữ rất cao, huống hồ còn là những người dân sống ở "vùng không người", chưa từng nghe qua Thái sử công cũng là chuyện bình thường, thế là hắn lại nói: "Thực ra cũng không có gì đáng nói, chẳng qua là ăn no rửng mỡ tìm chút chuyện tự cho là thú vị để làm mà thôi." "Ngươi nói vậy thì ta hiểu rồi, xem ra gia cảnh của ngươi hẳn là rất khá, nếu không thời buổi binh hoang mã loạn này, người bình thường chỉ lo lấp đầy cái bụng đã phải dậy sớm thức khuya dốc hết sức lực rồi, đâu có thời gian đi du lịch khắp nơi như ngươi." Người đàn ông kia gật gật đầu, lại nói: "Nhưng nói đến di tích cổ...

Ta từ nhỏ đã sống ở đây, nơi này mấy năm cũng không thấy một người sống, làm gì có di tích cổ nào, cho dù thật sự có chắc cũng sớm bị Hoàng Hà cuốn trôi rồi, ngươi không phải là bị người ta lừa nên mới đến đây chứ?" Người sống?

Lời này nghe có vẻ hơi kỳ lạ, chẳng lẽ thường xuyên thấy người chết hay sao?

Ngô Lương âm thầm ghi nhớ chi tiết này trong lòng, rồi lại cười nói: "Nếu không có thì coi như du ngoạn phong cảnh nơi đây...

Nói đến đây, phải thỉnh giáo vị đại ca này một phen, đại ca đã sống ở đây từ nhỏ, đối với tình hình nơi đây hẳn là rõ như lòng bàn tay, có thể xin hỏi đại ca, nơi này cách cửa sông Hoàng Hà đổ ra biển còn bao xa?" "Cái này thì ngươi hỏi đúng người rồi." Người đàn ông kia đắc ý

cười, chỉ vào hướng chảy của Hoàng Hà nói: "Ngươi nếu muốn đến cửa sông Hoàng Hà, chỉ cần đi dọc theo bờ sông thêm 50 dặm nữa là đến, nhưng đi tiếp về phía trước nước chảy càng xiết, hơi sơ suất rơi xuống đó tám phần là có đi không có về, các ngươi phải cẩn thận một chút...

Hầy!

Nói đến cửa sông Hoàng Hà, ta bỗng nhớ ra, nơi đó dường như thật sự có một di tích cổ không biết được xây dựng từ bao giờ, ngươi muốn tìm không phải là nơi đó chứ?" Nghe lời này, Ngô Lương tinh thần phấn chấn, vội vàng nói: "Có thể xin đại ca miêu tả cho ta một chút về đặc điểm nổi bật của di tích cổ đó không?" "Ta chỉ nhớ nơi đó có ba cổng đá được điêu khắc." Người đàn ông nhớ lại nói: "Nhưng nơi đó ta cũng chưa từng đến, chỉ nhìn từ xa vài lần, ngươi nếu muốn đến đó tốt nhất cũng đừng nghĩ nữa." "Tại sao lại vậy?" Ngô Lương kỳ lạ hỏi. "Bởi vì trong một lần Hoàng Hà đổi dòng mấy chục năm trước, nơi đó đã bị bao vây thành một hòn đảo trơ trọi giữa sông, mà cạnh hòn đảo đó lại có một đứt gãy hình thành thác nước, khiến cho dòng nước đặc biệt xiết, thuyền bè thông thường căn bản không qua được, nếu không dùng thuyền mà bơi qua thì không khác gì tự tìm đường chết." Người đàn ông nghiêm nghị nói: "Hơn nữa, nơi đó không phải là chỗ tốt lành gì.

Ngươi đã từ thượng nguồn Hoàng Hà tới, hẳn biết trong sông thường có thi thể trôi nổi xuôi dòng, lưới cá ta giăng dưới nước cứ vài ngày lại vướng phải một xác chết, phải vớt xác lên mới thu lại được lưới, phiền chết đi được, mà nơi đó bây giờ quanh năm có thi thể tụ tập, lúc nhiều nhất có thể có hàng trăm xác chết tụ tập bên bờ, cho dù không có thác nước ngăn trở, ngươi có dám lội qua một đám thi thể để qua sông không?" "..." Nghe người đàn ông miêu tả, Ngô Lương đã hình dung ra được khung cảnh.

Hóa ra "tiên sơn" bây giờ đã biến thành một vùng châu thổ?

Còn có thác nước chảy xiết?

Còn có thi thể trôi nổi tụ tập thành từng đám?

Đây chẳng phải là cảnh tượng chỉ có ở địa ngục sao?

Nói đến số lượng thi thể trôi nổi, Ngô Lương lại thấy người đàn ông hẳn là không hề khoa trương, ngay cả ở đời sau, trong Hoàng Hà cũng thường xuyên xuất hiện thi thể trôi nổi, do đó còn phát sinh ra nghề "người vớt xác trên sông Hoàng Hà" đầy màu sắc thần bí này.

Mà ở thời đại đói kém khắp nơi này, Ngô Lương đã tận mắt thấy có nơi người ta đẩy những thi thể đó xuống sông để xử lý đơn giản, trong lịch sử khi Tào Tháo tàn sát ở Từ Châu, cũng là ném toàn bộ thi thể xuống sông, một thời gian khiến dòng sông bị tắc nghẽn, căn bản không có ai quan tâm việc làm như vậy có gây ra ôn dịch hay không...

Mà Hoàng Hà từ Tây Vực chảy qua Thăng Long, những khu vực này gần như toàn bộ đều nằm ở những nơi chiến loạn mà các nhà quân sự tranh giành, thi thể trôi theo dòng nước tự nhiên không thể ít.

Đúng lúc nói những lời này. "Đại Khuyển, trời không còn sớm nữa, còn không mau thu lưới về!" một giọng nữ đột ngột vang lên từ xa.

Ngô Lương nhìn theo tiếng nói, chỉ thấy không biết từ lúc nào một người đàn bà trung niên đã từ trong làng đi ra, đang gọi người đàn ông đang nói chuyện với Ngô Lương.

Người đàn bà trung niên không thể không chú ý đến Ngô Lương và những người khác, nhưng bà ta lại trực tiếp lờ họ đi, sau khi nhận được câu trả lời của người đàn ông trung niên thì lại quay người vào nhà, cũng không biết là có chút xa lạ, hay là không chào đón họ. "He he, đàn bà nhà quê chưa từng thấy việc đời, thấy người ta đến chào

một tiếng cũng không biết." Người đàn ông trung niên thì cười hề hề giải thích: "Nói mới nhớ, ngươi có biết vì sao ta lại có cái tên tục là Đại Khuyển không?" "Vì sao?" Ngô Lương trong lòng đại khái đoán được hắn muốn nói gì, nhưng vẫn rất phối hợp hỏi. "Ta ở nhà là con cả, nên chiếm một chữ đại." người đàn ông trung niên nói: "Còn chữ khuyển này là do mẹ ta ngày xưa cố ý chọn, các cụ nói lấy tên gia súc, có thể lừa được Ty Thọ Tào, khiến cho quan thẩm tử tưởng ta không phải là người, như vậy sẽ không bị bắt đi như người khác, đặt tên này mệnh sẽ cứng." Quả nhiên không khác mấy so với những gì Ngô Lương đoán, nhưng hắn vẫn rất phối hợp nói: "Thì ra là vậy, lệnh tôn lệnh đường quả nhiên có kiến thức." "Ha ha ha, ngươi nói chuyện cũng quả nhiên dễ nghe." Người đàn ông trung niên cười cười, nói: "Được rồi, những gì ta biết đã nói hết cho ngươi rồi, ngươi nếu còn muốn đi tìm di tích cổ đó ta cũng không cản được, ta vẫn phải đi thu lưới của ta...

Nhưng trước khi đi ta vẫn khuyên ngươi một câu, nơi đó tuyệt đối không phải là nơi tốt lành gì, ngươi đến đó đứng bên này sông nhìn qua thì thôi, cố gắng đừng cố vượt qua, nếu không chỉ sợ sẽ không bao giờ trở về được nữa." "Đa tạ đại ca chỉ điểm." Ngô Lương hành lễ cảm ơn, nhìn người đàn ông trung niên lên chiếc thuyền nhỏ đậu ở bờ, rồi cũng quay trở lại với Phường Nhân Quân.

Cuộc nói chuyện của hai người vừa rồi không hề giấu giếm.

Đám người Phường Nhân Quân tuy không đến gần, nhưng cũng không cách họ xa, nên những lời của người đàn ông trung niên vừa rồi họ cũng đều nghe thấy hết.

Như vậy, Ngô Lương tự nhiên cũng không cần phải thuật lại cho họ một lần nữa, chỉ gật đầu nói: "Đi thôi, còn năm mươi dặm nữa, đi thêm một đoạn tìm một nơi thích hợp để hạ trại, nghỉ ngơi một đêm ngày mai hẳn là có thể đến nơi." "Vâng." Mọi người đi cả một ngày

đường lúc này đã có chút mệt mỏi, nhưng vẫn đáp một tiếng rồi đi tiếp theo kế hoạch.

Sau khi trải qua sự lạnh lùng và không chào đón của ngôi làng trước đó, họ cũng không còn nghĩ đến việc tá túc trong ngôi làng này nữa, huống hồ ngôi làng này chỉ có mấy căn nhà nhỏ, căn bản không đủ chỗ cho nhiều người như họ, cuối cùng vẫn phải hạ trại, thực ra cũng không có khác biệt lớn.

Kết quả là vừa đi được hơn chục mét, phía sau đã vang lên một tiếng chửi của người đàn ông trung niên: "Mẹ kiếp, lại vướng phải thi thể trôi nổi, còn là một xác nữ nữa chứ, thật xui xẻo!" "Ha ha ha..." Đám người Phường Nhân Quân nghe thấy tiếng này, đều không nhịn được cười lên.

Nào ngờ ngay sau đó.

Chương 831

"A!" Ngay lập tức, một tiếng hét kinh hãi của người đàn ông lại vang lên từ phía sau, tiếp đó là một tiếng "tõm" rơi xuống nước.

Ngô Lương và những người khác vội vàng quay đầu lại, lại thấy trên mặt sông chỉ còn lại một chiếc thuyền nhỏ không người, cùng với vệt nước lớn vừa bắn lên bên cạnh thuyền. ?!

Rất hiển nhiên, người đàn ông tên "Đại Khuyển" vừa nói chuyện với Ngô Lương ban nãy đã rơi xuống nước.

Hơn nữa, xem động tĩnh vừa rồi, dường như không phải sẩy chân rơi xuống nước bình thường, mà giống như gặp phải tai nạn bất ngờ nào đó... "Quay lại xem sao." Đối với gã đàn ông nói chuyện khá thẳng thắn này, Ngô Lương vẫn có chút cảm tình.

Người này giờ rơi xuống nước ngay trước mặt hắn cũng là duyên phận, nếu chỉ là chuyện nhỏ nhặt mà có thể cứu được mạng y, hắn đương nhiên sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

Đương nhiên, gã này quanh năm sống bên bờ Hoàng Hà, bơi lội chắc chắn giỏi hơn người thường không ít, đối mặt với Hoàng Hà cũng có nhiều kinh nghiệm hơn.

Lúc này tuy rơi xuống nước, nhưng biết đâu lát nữa y có thể tự mình nổi lên cũng không chừng.

Nhưng điều đó không cản trở Ngô Lương dẫn người tiến lên giúp đỡ, hắn cũng không trông mong nhất định có thể giúp được việc gì lớn, cũng chẳng cần người khác phải cảm tạ sau đó, hành động này chỉ là cố gắng hết sức để bi kịch không xảy ra ngay trước mắt mình mà thôi.

Cùng lúc đó. "Đại Khuyển, ngươi la lối quỷ quái gì thế, có chuyện gì vậy?" Người đàn bà trung niên vừa vào nhà ban nãy cũng nghe thấy động tĩnh bên ngoài, vừa chạy ra xem xét tình hình, vừa cất giọng khá thô lỗ hỏi lớn.

Nhưng lúc này người đàn ông trung niên vừa mới rơi xuống nước, mặt nước còn chưa lặng, đầu của y cũng chưa nhô lên, làm sao có thể trả lời bà ta được?

Trong lúc nói chuyện, đám Phường Nhân Quân vốn chưa đi được mười mấy mét đã quay trở lại.

Thấy người đàn bà trung niên không nhận được câu trả lời của Đại Khuyển, đành phải nghi hoặc nhìn sang bọn họ, Ngô Lương bèn chỉ vào chiếc thuyền nhỏ đang trôi dạt trên Hoàng Hà, nói với bà ta: "Đại Khuyển ban nãy chèo thuyền ra thu lưới, dường như lưới cá vướng phải một xác nữ, sau đó không biết tại sao lại đột nhiên hét lên một tiếng kinh hãi, chúng ta quay đầu lại thì đã thấy y rơi xuống nước rồi." "Xác nữ?" Nghe hai từ này, sắc mặt người đàn bà trung niên lập tức đại biến, vội vàng chạy như điên đến bờ sông nhìn ra, thấy trên thuyền quả nhiên không còn bóng dáng Đại Khuyển, liền cuống quá ngồi phịch xuống đất, vừa giãy chân vừa gào khóc: "Mẹ ơi, cái đồ oan gia đoản mệnh này sao sống chết cũng không nghe lời khuyên, lần này thì hay rồi, cuối cùng cũng bị con Thủy Hầu Tử kia lôi xuống rồi, xong rồi xong rồi, cái đồ đoản mệnh này đi một cái thì nhẹ gánh rồi, ta với ba đứa con trong nhà còn sống thế nào đây, ta cũng không sống nữa, ta cũng không sống nổi nữa!" "Chuyện này..." Thấy phản ứng của người đàn bà trung niên, Ngô Lương và đám Phường Nhân Quân đứng ngây người ra một lúc lâu.

Thông thường mà nói, có người rơi xuống nước thì phản ứng đầu tiên không phải là nên vội vàng kêu người đến giúp cứu người sao?

Cớ sao người đàn bà trung niên này lại bỏ qua hết các bước, không có chút ý định cứu vớt nào, mà trực tiếp đi vào giai đoạn cuối cùng là khóc tang, dường như đã chắc chắn Đại Khuyển không thể trở về được nữa rồi?

Tiếng gào khóc của bà ta cuối cùng cũng kinh động những người cùng sống trong thôn nhỏ này. "Có chuyện gì vậy, Hà Hoa?" Chỉ trong hai hơi thở đã có hơn mười người chạy ra hỏi thăm tình hình, trong đó có ba người đàn ông trai tráng và hai người đàn bà, còn lại đều là người già và trẻ con. "Trời sập rồi!

Đại Khuyển lúc đi thu lưới đã bị Thủy Hầu Tử lôi xuống nước rồi!" Người đàn bà trung niên đã sớm đá văng đôi giày cỏ, hai chân dính đầy bụi đất, nhưng lúc này bà ta chẳng màng đến, chỉ đập đùi khóc lóc không ngừng.

Thì ra trong cái thôn nhỏ không ai để ý này vẫn còn những nam nhân trai tráng khác.

Ngô Lương thấy vậy cũng không vội ra lệnh cho Phường Nhân Quân ra tay cứu giúp.

Dù sao những người này quanh năm sống bên bờ Hoàng Hà, kinh nghiệm đối phó với dòng sông này không biết hơn Phường Nhân Quân bao nhiêu lần.

Vì vậy nếu muốn cứu người, chắc chắn bọn họ ra tay sẽ hiệu quả hơn nhiều, chưa đến lượt quân của hắn.

Huống hồ người đàn bà trung niên kia đã hai lần nhắc đến danh từ "Thủy Hầu Tử".

Thiên triều từ xưa đến nay vẫn luôn lưu truyền truyền thuyết về "Thủy Hầu Tử", có nơi còn gọi là "Thủy Quỷ".

Nghe nói loại tà vật này có sức mạnh khổng lồ và bí ẩn dưới

nước, có thể đào đất xuyên qua lại giữa các ao hồ sông ngòi khác nhau, có thể lôi người xuống đáy nước, dùng bùn lấp kín bảy khiếu của nạn nhân cho đến chết, còn đặc biệt thích hút máu người, ăn móng tay và nhãn cầu của người.

Mà trước đó trong quá trình thăm dò Công Thâu Mộ, Ngô Lương cũng từng bị "Thủy Hầu Tử" tấn công.

Nhưng sự thật điều tra ra cuối cùng lại là, "Thủy Hầu Tử" đó chỉ là một "Thủy Hầu Tử" do người sống giả trang mà thôi, thực chất là tân nương mà dân làng địa phương hiến tế cho Hà Thần.

Còn về "Thủy Hầu Tử" mà người đàn bà trung niên nhắc đến, Ngô Lương không dám chắc là thật hay giả, nhưng trong nhiều lời đồn dân gian, "Thủy Hầu Tử" và xác chết đuối của nữ giới quả thực có mối liên hệ vô cùng mật thiết...

Đang nghĩ như vậy. "Haiz—" Ba người đàn ông trung niên nghe tiếng khóc của bà ta, vậy mà cũng không có chút ý định nào tiến lên cứu giúp, ngược lại còn lộ vẻ đồng tình rồi thở dài một hơi.

Hai người đàn bà kia cũng tiến lên đỡ người đàn bà trung niên dậy, một người nhẹ nhàng vỗ lưng bà ta khuyên giải: "Hà Hoa, sự đã xảy ra rồi, ngươi cũng nén bi thương đi, ngày tháng vẫn phải tiếp tục chứ?

Dù ngươi không muốn sống nữa, cũng phải nghĩ đến ba đứa con của ngươi và Đại Khuyển chứ?" "Đúng vậy Hà Hoa, vì ba đứa trẻ ngươi cũng phải gắng gượng lên." Một người đàn bà khác cũng khuyên nhủ, nói xong còn chỉ vào một người đàn ông nhỏ con nhất trong ba người đàn ông trai tráng, nói: "Vừa hay Lư Tam Nhi không phải chưa có vợ sao, nó độc thân bao nhiêu năm nay, các ngươi giờ lại thành mẹ góa con côi, thực sự không được thì sau này hai người góp gạo thổi cơm chung đi, như vậy ngươi và ba đứa trẻ cũng có chỗ dựa, không phải sao?" "?!" Nhìn phản ứng của những người này, đặc biệt

là nghe lời của hai người đàn bà kia, Ngô Lương và đám Phường Nhân Quân đều ngây cả người, không khỏi nhìn nhau.

Đây là loại người gì vậy?!

Đại Khuyển vừa mới rơi xuống nước không lâu, đừng nói là xương cốt chưa lạnh, ngay cả hơi thở có khi còn chưa ngừng, bên này đã tìm xong nhà mới cho vợ con người ta rồi, mẹ nó chứ đây thật sự là chuyện con người làm được sao?

Nhưng nói đi cũng phải nói lại.

Bất cứ ai cũng có thể thấy, sự tuyệt vọng và tiếng khóc của người đàn bà trung niên tuyệt đối không phải giả vờ, mà người đàn ông nhỏ con nhất kia và bà ta xem ra trước đó cũng không có quan hệ gì, biểu hiện lúc này quả thực giống như lời khuyên của người đàn bà kia, chỉ là vì kế sinh nhai mà bất đắc dĩ phải sống chung với nhau.

Chuyện này Ngô Lương và những người khác đã thấy nhiều rồi.

Đừng nói là ở nơi khổ cực thế này, ngay cả trong đội quân đồn điền ở Dung Khâu, nhiều góa phụ và dân tị nạn cũng bất đắc dĩ phải sống chung với nhau, hoàn toàn không có lựa chọn.

Cho nên... "Chư vị, xin làm phiền một chút!" Ngô Lương thấy Đại Khuyển chắc chắn không thể trông cậy vào những người này được, bèn không nhịn được xen vào hỏi: "'Thủy Hầu Tử' mà các vị luôn miệng nói rốt cuộc là thứ gì, lẽ nào Đại Khuyển thật sự không còn chút hy vọng nào sao?" Quân tử không đứng dưới tường sắp đổ.

Hắn là người biết lượng sức mình, khi chưa rõ tình hình, tuyệt đối sẽ không vì người khác mà đẩy mình và Phường Nhân Quân vào hiểm cảnh.

Vì vậy dù có ý định ra tay tương trợ, đối mặt với tình cảnh này cũng phải hỏi rõ ràng rồi mới quyết định.

Nhưng phải nhanh lên!

Hoàng Hà là nơi thế nào, Ngô Lương thực ra cũng có chút hiểu biết.

Vì hắn từng ở hậu thế vô số lần nghe cha mình kể chuyện về Hoàng Hà, cha hắn thời trẻ từng đi lính ở vùng Lan Châu, doanh trại vừa hay nằm bên bờ Hoàng Hà.

Cái gọi là gần núi ăn núi gần sông ăn sông, quân đội cũng vậy, lúc đó ngồi thuyền da dê vượt Hoàng Hà là một hoạt động giải trí lớn sau huấn luyện trong doanh trại.

Lúc đó trong quân đội có những chiến hữu đến từ khắp nơi, trong đó tự nhiên không thiếu những tân binh từ phương nam bơi lội giỏi.

Tục ngữ nói, chết đuối toàn là người biết bơi.

Trong thời gian cha hắn tại ngũ, có một chiến hữu người phương nam cực kỳ tự tin vào khả năng bơi lội của mình đã tự ý thách thức bơi qua Hoàng Hà, nhưng kết quả là, người đó vừa lao đầu xuống Hoàng Hà thì không bao giờ trồi lên nữa.

Đại đội biết chuyện lập tức phái lượng lớn thuyền da dê và binh lính đến hạ du vớt xác, nhưng tìm kiếm mấy ngày liền vẫn không thấy thi thể.

Đang lúc mọi người không hiểu tại sao, một người dân địa phương nói với họ, thứ đáng sợ nhất của Hoàng Hà không phải là bùn cát trong nước, mà là những dòng chảy ngầm và xoáy nước không thể lường trước dưới mặt nước.

Những dòng chảy ngầm và xoáy nước này nhìn từ bên ngoài hoàn toàn không thấy được, chỉ khi xuống nước mới cảm nhận được sự nguy hiểm của nó.

Cuối cùng, người dân kia đề nghị với đại đội, vì ở hạ du không

tìm thấy, có thể thử tìm ở nơi rơi xuống nước xem sao.

Kết quả đúng như lời ông ta nói, đại đội rất nhanh đã vớt được thi thể của người đó ngay tại nơi y rơi xuống.

Sau khi người đó lao đầu xuống nước, y vậy mà không hề di chuyển một phân nào, trực tiếp bị dòng xoáy vô hình dưới nước hút vào trong bùn cát, dù bơi giỏi đến đâu cũng không thoát được.

Đây chính là câu chuyện mà cha Ngô Lương đã kể cho hắn nghe vô số lần.

Tai Ngô Lương đã nghe đến chai cả ra, nhưng mỗi lần vẫn phải giả vờ như lần đầu nghe thấy, nhưng câu chuyện này cũng khiến Ngô Lương nảy sinh lòng kính sợ sâu sắc đối với Hoàng Hà, tuyệt đối không dám coi thường nó. "Vị công tử này không biết đó thôi, 'Thủy Hầu Tử' là thủy quỷ do những thiếu nữ chết đuối hóa thành.

Những cô gái như vậy ắt hẳn mang theo sự không cam lòng và oán niệm cực lớn, vì thế thủy quỷ hóa thành cũng lợi hại hơn." Một người đàn ông nhìn Ngô Lương "đông người thế mạnh", tuy có chút không tình nguyện, nhưng vẫn kiên nhẫn nói: "Một khi bị 'Thủy Hầu Tử' lôi xuống nước, tóc của nó sẽ quấn chặt lấy tay chân người bị nạn, dù bơi giỏi đến đâu cũng không thể thoát ra được, thực sự không cứu nổi." "..." Ngô Lương nghe vậy tuy không hỏi thêm, nhưng trong lòng lại không thể chấp nhận cách nói này, không phải không tin quỷ thần, mà là hắn cũng từng gặp phải tà vật thật sự, ví dụ như Hống, ví dụ như Đằng Trùng Cự Nhân, ví dụ như Vực...

Những tà vật này tuy rất lợi hại, nhưng không phải hoàn toàn không có cách giải quyết.

So với những tà vật mà hắn từng gặp, đẳng cấp của loại "thủy quỷ do thiếu nữ chết đuối hóa thành" này hiển nhiên thấp hơn một chút, chưa chắc đã không thể cứu một người vừa mới rơi xuống nước

khỏi tay nó.

Hơn nữa, thực ra Ngô Lương không quá sợ hãi nước và những tà vật liên quan đến nước, đừng quên, hắn còn nắm giữ một môn "Ngự Thủy Chi Thuật".

Quan trọng nhất là, kể từ khi có được 《Bản Kinh Âm Phù Thất Thuật》, Ngô Lương không chỉ tiến vào Ngũ Tạng Miếu của mình, mà gần đây y theo sách này tu hành mỗi ngày, ngũ tạng chi khí cũng đã được tăng lên không ít.

Đúng như ghi chép trong 《Bản Kinh Âm Phù Thất Thuật》: "Hàm dưỡng ngũ khí, tâm năng đắc nhất, phương khả chưởng ác đạo thuật." Trong quá trình này, Ngô Lương phát hiện mình không chỉ tinh tiến một cách âm thầm về các phương diện thần, hồn, phách, tinh, chí, mà "Ngự Thủy Chi Thuật" này cũng không còn khó khống chế như trước.

Tuy "Ngự Thủy Chi Thuật" của hắn tạm thời chưa đạt đến mức độ khủng bố "cắt đứt dòng chảy" như lần đầu tiên, nhưng cũng đủ để đối phó với đại đa số hiểm cảnh gặp phải dưới nước.

Bây giờ người đàn ông kia vẫn chỉ dùng "Thủy Hầu Tử" để giải thích chuyện này, không nói ra những hiểm nguy tự nhiên khác mà sức người khó chống lại, Ngô Lương tự nhiên cũng yên tâm hơn một chút.

Ngoài ra, Ngô Lương cũng muốn nhân cơ hội này tìm hiểu trước về Hoàng Hà và cái gọi là "Thủy Hầu Tử", để biết địch biết ta.

Dù sao Đại Khuyển trước đó đã nói, nơi họ sắp đến ngoài thác nước chảy xiết, còn thường xuyên tụ tập hàng trăm xác trôi, mà trong những xác trôi đó tự nhiên không thiếu những nữ giới trẻ tuổi, nếu thật sự có "Thủy Hầu Tử", nơi đó chắc chắn sẽ còn nhiều hơn. "Mấy vị lão hương, hai chiếc thuyền nhỏ bên sông kia có thể cho ta mượn dùng được không?" Sau khi trầm ngâm một lát, Ngô Lương lại quay

đầu nói với mấy người dân làng. "Ngươi mượn thuyền làm gì?" Một người không hiểu hỏi. "Cứu người, Đại Khuyển rơi xuống nước chưa lâu, nói không chừng vẫn còn cứu được." Ngô Lương không phải đang trưng cầu ý kiến của họ, vì vậy chỉ đáp đơn giản một câu, rồi lại nhìn về phía đám Phường Nhân Quân: "Điển Vi, Dương Vạn Lý, chọn mấy huynh đệ bơi giỏi lên thuyền, chúng ta qua đó vớt thử xem sao." ...

Một lát sau.

Hai chiếc thuyền nhỏ đã rời bờ, nhanh chóng hướng về nơi Đại Khuyển rơi xuống nước.

Chiếc thuyền nhỏ mà Đại Khuyển ngồi trước đó chỉ cách bờ khoảng mười mấy mét.

Tuy ở trong dòng chảy của Hoàng Hà, nhưng chiếc thuyền lại không bị nước cuốn đi, rõ ràng là Đại Khuyển đã thả neo khi thu lưới.

Khoảng cách mười mấy mét này chỉ tốn hai ba hơi thở.

Đến bên cạnh chiếc thuyền nhỏ đó, Ngô Lương một mặt ra lệnh cho binh sĩ Phường Nhân Quân dùng sào tre cắm xuống nước dò tìm, một mặt kiểm tra tình hình trên chiếc thuyền nhỏ của Đại Khuyển.

Lúc này một phần nhỏ lưới cá đã được thu lên thuyền, trong khoang thuyền có ba con cá chép đang quẫy mình, con lớn nhất ít nhất cũng phải chục cân, con nhỏ nhất cũng năm sáu cân.

Chương 832

Đây chính là thành quả của Đại Khuyển, giỏi hơn nhiều so với những lão câu tự xưng không bao giờ móm ở hậu thế, ít nhất chắc chắn không phải mua ở chợ rau.

Ngoài những thứ này ra, không còn chi tiết nào đáng chú ý.

Ngô Lương bèn men theo hướng lưới cá tiếp tục nhìn xuống nước ở đầu thuyền.

Vừa ngó đầu ra, Ngô Lương liền thấy một khối đen ngòm cùng lưới cá đang dựa vào mạn thuyền.

Khối đen đó theo dòng nước không ngừng lay động nhẹ nhàng, phảng phất như có sinh mệnh...

Đó là một cái xác!

Ban nãy trước khi rơi xuống nước, Đại Khuyển chính là phát hiện ra cái xác vướng vào lưới cá này, hơn nữa có lẽ là một xác nữ.

Nhưng Ngô Lương lại khó mà phán đoán giới tính của cái xác này, vì lúc này nó đang úp mặt xuống nước, hắn chỉ có thể thấy mái tóc đen dài đang trôi dạt trong nước và một nửa tấm lưng của cái xác.

Mà thời đại này coi trọng thân thể tóc tai là do cha mẹ ban cho, nên bất luận nam nữ đều để tóc dài, chỉ dựa vào chi tiết này không thể phân biệt giới tính của cái xác được.

Tuy nhiên, khi nhìn thấy cái xác này, Ngô Lương cũng tạm thời loại trừ khả năng nó có liên quan đến "Thủy Hầu Tử".

Vì trước đó mấy người ngư dân cùng thôn với Đại Khuyển đã nói, "Thủy Hầu Tử" là do những thiếu nữ chết đuối hóa thành, một khi bị "Thủy Hầu Tử" lôi xuống nước, tóc của nó sẽ quấn chặt lấy tay chân

người bị nạn, chỉ để dìm chết họ.

Mà cái xác do Đại Khuyển phát hiện đầu tiên này vẫn đang bị quấn chặt vào lưới cá, rõ ràng không thể nào là nó đã lôi Đại Khuyển xuống nước. "Dương Vạn Lý, mấy người các ngươi chèo thuyền về phía hạ du tìm thử xem, biết đâu Đại Khuyển đã bị nước cuốn đi rồi." Sau khi quan sát đơn giản tình hình thuyền cá và lưới cá, Ngô Lương liền nói với Dương Vạn Lý và những người trên chiếc thuyền còn lại, còn mình thì dẫn Điển Vi và ba binh sĩ Phường Nhân Quân tiếp tục tìm kiếm quanh thuyền cá. "Nặc!" Dương Vạn Lý đáp một tiếng, rồi chống sào tre đi về phía hạ du tìm kiếm.

Vừa chèo thuyền vừa có hai binh sĩ khác dùng một cây sào tre dự phòng khác dò dưới nước, vạn nhất sào chọc xuống chạm phải vật lạ, sẽ rất nhanh có cảm giác.

Mà binh sĩ trên thuyền của Ngô Lương cũng đang làm việc tương tự.

Đây cũng là ý của Ngô Lương.

Mấy người ngư dân cùng thôn với Đại Khuyển quanh năm thả lưới đánh cá ở đây, đối với hoàn cảnh nơi này đã thuộc như lòng bàn tay, khả năng bơi lội chắc chắn cũng không tệ, ngay cả họ cũng không dám tùy tiện xuống nước, Ngô Lương tự nhiên cũng sẽ không ra lệnh cho binh sĩ Phường Nhân Quân xuống nước mạo hiểm, có thể làm đến bước này đã là tận tình tận nghĩa rồi. "Điển Vi, ngươi cùng ta lên chiếc thuyền kia xem xét, những người còn lại tiếp tục chèo thuyền tìm kiếm ở khu vực này." Vừa nói, Ngô Lương đã nắm lấy mạn chiếc thuyền không của Đại Khuyển, giữ vững thân hình rồi nhẹ nhàng nhảy qua.

Điển Vi cũng học theo Ngô Lương, một bước liền vững vàng nhảy qua.

Đừng thấy gã nặng gấp hai ba lần người thường, nhưng cú nhảy này lại còn vững hơn cả Ngô Lương, thân thuyền dưới chân thậm chí còn không rung lắc mấy.

Hoàn thành việc di chuyển.

Ngô Lương lại nhìn về phía tấm lưới cá chỉ mới thu được một đoạn ngắn và cái xác bị lưới quấn quanh nhưng vẫn nổi trên mặt nước.

Sau khi trầm ngâm một lát, hắn lại quay đầu nhìn mấy người ngư dân trên bờ hỏi lớn: "Mấy vị đại ca, không biết thường ngày lưới cá của các vị vướng phải xác trôi thì xử lý thế nào?" "Cũng chẳng có cách nào hay ho cả!" Một người ngư dân vội đáp: "Nếu gỡ ra được thì cố gắng gỡ ra cho xác trôi đi là được, thực sự không gỡ được thì cũng phải xem là xác nam hay nữ.

Nếu là xác nam thì kéo cả lưới lên bờ, sau khi gỡ ra thì tìm một chỗ chôn cất, coi như tích đức làm việc thiện.

Nếu là xác nữ thì chỉ đành tự nhận xui xẻo, lưới cá cũng không cần nữa...

À đúng rồi, xác nam và nữ thực ra rất dễ phân biệt, nếu là xác trôi ngửa mặt lên trời thì tám phần là xác nữ, còn xác trôi úp mặt xuống thì thường là xác nam, tuy thỉnh thoảng cũng có trường hợp ngoại lệ, nhưng đa số đều không sai." ... "Nếu vậy thì..." Nghe lời của người ngư dân, Ngô Lương lại liếc nhìn cái xác.

Dựa theo kinh nghiệm của ông ta, cái xác này đang úp mặt xuống, khả năng cao là xác nam, chứ không phải xác nữ như Đại Khuyển đã hét lên trước đó.

Hơn nữa theo như Ngô Lương biết, kinh nghiệm này của ông ta thực ra có lý.

Nếu Ngô Lương nhớ không lầm, trong 《Tẩy Oan Lục》 của vị quan đề hình nổi tiếng thời Tống là Tống Từ đã từng ghi chép về việc này: Chết đuối, nam úp nữ ngửa.

Tuy nhiên Tống Từ dùng học thuyết Âm Dương để luận chứng việc này.

Thiên triều từ xưa đã có lý luận Âm Dương như vậy, cho rằng lưng của nam là dương mặt là âm, còn nữ thì mặt là dương lưng là âm.

Sau khi rơi xuống nước chết đuối, mặt dương hướng lên mặt âm hướng xuống mới phù hợp âm dương, vì thế nam tử tự nhiên ngửa mặt lên trời, nữ tử tự nhiên úp mặt xuống nước.

Mà đến hậu thế nơi Ngô Lương từng sống, tuy người tinh thông thuyết Âm Dương Ngũ Hành đã hiếm như lông phượng sừng lân, nhưng y học cũng đã thông qua sự khác biệt về cấu tạo sinh lý nam nữ để chứng thực cách nói này, ít nhất về mặt lý luận, trọng tâm cơ thể và sự phân bố lớp mỡ của nam và nữ vốn đã khác nhau, vì thế quả thực sẽ xuất hiện hiện tượng nam úp nữ ngửa.

Nhưng cũng như người ngư dân kia nói, tuy trong tình huống bình thường xác trôi đều là nam úp nữ ngửa, nhưng thỉnh thoảng cũng sẽ xuất hiện một vài trường hợp ngoại lệ. "Chuyện này...

Điển Vi, ngươi đến giúp một tay." Nhận ra vấn đề này, Ngô Lương cảm thấy rất cần phải xác định trước xem cái xác này rốt cuộc là nam hay nữ.

Thế là hắn lập tức cùng Điển Vi kéo tấm lưới cá chỉ mới thu được một đoạn ngắn.

Với sự trợ giúp của sức mạnh kinh người của Điển Vi, chẳng mấy chốc đã kéo cả cái xác và lưới cá lên thuyền.

Nhưng lúc này cái xác vẫn giữ nguyên tư thế úp mặt xuống.

Ngô Lương không muốn tùy tiện chạm vào nó, đành phải mượn xẻng công binh của Điển Vi dùng cách lật nó lại, ngay sau đó một mùi hôi thối kinh tởm xộc thẳng vào mặt.

Cái xác này đã bị phân hủy nghiêm trọng.

Da thịt trên mặt bị nước sông ngâm cho trắng bệch phù thũng, giống như đã luộc chín, một phần đã bong ra, để lộ xương mặt trắng hếu bên dưới.

Còn các bộ phận chính khác của cơ thể thì được bọc trong quần áo tạm coi là còn nguyên vẹn, nhưng về cơ bản chỉ những nơi có xương chống đỡ mới còn giữ được hình người, còn những bộ phận lộ ra ngoài, da thịt ít nhiều đã bị thiếu mất, cũng không biết là do phân hủy tự nhiên bong ra, hay đã trở thành thức ăn cho cá, ba ba, cua trong sông.

Mà từ kiểu dáng quần áo xem ra, đây quả thực nên là xác của một người đàn ông.

Hơn nữa từ chiều cao và độ rộng vai của cái xác, cũng khá phù hợp với đặc trưng của nam giới.

Cho nên...

đây quả nhiên là một xác nam?

Ngô Lương nhíu mày, đặc biệt xác nhận lại với Điển Vi: "Điển Vi huynh đệ, ngươi trước đó chắc cũng nghe thấy Đại Khuyển chửi rủa lưới cá bị xác nữ vướng vào chứ?" "Không sai, Đại Khuyển đúng là nói vướng phải xác nữ." Điển Vi quả quyết gật đầu. "Hít...

Chuyện này lạ thật, lẽ nào Đại Khuyển nhìn nhầm rồi sao?" Ngô Lương trầm ngâm tự nói: "Không thể nào, Đại Khuyển quanh năm ở đây thả lưới đánh cá, xác trôi thấy không biết bao nhiêu mà kể, không

thể phạm sai lầm như vậy được." "Nói cách khác, lúc đó Đại Khuyển quả thực đã thấy xác nữ." "Mà chúng ta bây giờ đến đây, lại chỉ thấy cái xác nam này...

Ngươi nói xem, có khả năng nào trên lưới cá này thực ra vướng phải hai cái xác không, một xác nữ, một xác nam?

Nếu xác nữ đó thật sự liên quan đến 'Thủy Hầu Tử' mà bọn họ nhắc đến, vậy thì Đại Khuyển rơi xuống nước có thể là do bị cái xác nữ đó hại, vì thế chúng ta đến đây mới không thấy xác nữ đâu, chỉ thấy cái xác nam này?" ...

Điển Vi đứng bên cạnh nghe, cũng trầm ngâm đáp: "Thuộc hạ cho rằng phân tích của công tử rất có lý, nếu Đại Khuyển trước đó không nhìn nhầm, vậy thì dường như chỉ có khả năng này thôi." "Vậy chẳng phải nói, nơi này quả thực tồn tại 'Thủy Hầu Tử' trong truyền thuyết sao?" Ngô Lương nhíu mày càng chặt hơn. "..." Đồng tử Điển Vi co lại, một đôi thủ kích đã nắm chặt trong tay, toàn thân cảnh giác.

Ngô Lương thì vẫn nhíu mày trầm tư.

Lúc này cách lúc Đại Khuyển rơi xuống nước ít nhất đã qua hai ba phút, dù là người bơi giỏi cũng sắp đến giới hạn, huống hồ Đại Khuyển còn là do tình huống bất ngờ rơi xuống nước, hoàn toàn không kịp chuẩn bị nín thở lặn xuống, vì vậy thời gian sống sót dưới nước chắc chắn sẽ còn ngắn hơn. "Dương Vạn Lý, bên ngươi có phát hiện gì không?" Ngô Lương biết không thể trì hoãn thêm nữa, lập tức gân cổ hỏi Dương Vạn Lý đang tìm kiếm ở hạ du. "Công tử, tạm thời vẫn chưa có gì!" Dương Vạn Lý vội đáp. "Các ngươi thì sao?" Ngô Lương lại nhìn sang các binh sĩ Phường Nhân Quân trên chiếc thuyền bên cạnh. "Cũng không có thu hoạch gì." Mấy binh sĩ Phường Nhân Quân cũng lắc đầu. "Chuyện này..." Dù thế nào đi nữa, lúc này ít nhất vẫn còn trong thời gian vàng để cứu người đuối nước, nếu trì hoãn

thêm nữa, e rằng dù có tìm thấy người cũng chỉ là một cái xác. "Dương Vạn Lý, các huynh đệ trên thuyền, tạm dừng tay ngồi vững vào, tiếp theo dù xảy ra chuyện gì các ngươi cũng đừng hoảng sợ, tất cả đều trong tầm kiểm soát của ta." Định thần lại, Ngô Lương cuối cùng cũng quyết định, rồi lớn tiếng dặn dò mọi người. "A?" Dương Vạn Lý và các binh sĩ Phường Nhân Quân hiển nhiên vẫn chưa hiểu Ngô Lương đang nói gì, không khỏi lộ vẻ nghi hoặc. "Ngồi vững vào!" Ngô Lương quát ngắn gọn một tiếng. "Nặc!" Dương Vạn Lý và những người khác tuy cảm thấy nghi hoặc, nhưng cũng nghe ra Ngô Lương không phải đang đùa, vội vàng ngồi xổm xuống nắm chặt mạn thuyền để giữ vững thân hình.

Giây tiếp theo. "Ục ục— ục ục ục!" Mặt nước vốn khá phẳng lặng bỗng nổi lên vô số bọt khí khổng lồ, nước sông Hoàng Hà vốn đã đục ngầu nay càng trở nên vẩn đục hơn, thậm chí có thể thấy cả bùn cát mịn đang cuộn lên trong đó.

Ngô Lương ngưng thần nín thở, đôi mắt chăm chú nhìn mặt nước.

Càng nhiều bọt khí khổng lồ không ngừng trào lên, mặt nước theo đó đột nhiên xuất hiện nhiều xoáy nước cao đến nửa mét, khiến cả vùng sông nước trông như một nồi nước đang sôi sùng sục. "Vèo—!" Một con cá chép lớn dài cả mét đột nhiên từ trong xoáy nước nhảy vọt lên, sau đó rơi xuống mặt nước cách đó một trượng, cũng không biết là bị xoáy nước hất tung lên, hay là đang thi triển tuyệt kỹ cá chép vượt long môn. "Đây là?!" Đám Phường Nhân Quân đều không biết lúc này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, mấy người ngư dân kia tự nhiên càng không rõ.

Bọn họ ai nấy đều chết lặng, ngay cả người đàn bà trung niên trước đó vẫn ngồi dưới đất giãy chân lúc này cũng bất giác đứng dậy, đôi mắt nhìn dòng Hoàng Hà đang sôi sục, vừa kinh ngạc vừa sợ hãi.

Dị tượng như vậy, tất cả mọi người có mặt ở đây đều là lần đầu tiên nhìn thấy, ngoại trừ Chân Mật. "Quân tử, quả nhiên là chàng!" Nhìn dị tượng dưới nước, trong đôi mắt đẹp của Chân Mật hiện lên một tia cuồng nhiệt, khóe môi khẽ nhếch lên tự lẩm bẩm: "Chàng đã ngày càng siêu quần bạt tụy, Tào Tháo kia chẳng qua chỉ là một kẻ phàm nhân, sao có thể khống chế được chàng, cuối cùng chàng sẽ có ngày tự lập, ngày đó thật đáng mong đợi biết bao..." ...

Chân Mật nhìn không sai!

Đây chính là Ngô Lương đang thi triển "Ngự Thủy Chi Thuật" ngày càng tinh tiến.

Hắn đang thử khống chế dòng nước ở khu vực này chảy từ dưới lên trên.

Tuy không có mục đích rõ ràng, nhưng chỉ cần Đại Khuyển vẫn còn ở dưới đó, với dòng nước mạnh đến mức cá chép lớn như vậy cũng không thể chống cự, cộng thêm sức nổi tự nhiên của cơ thể người, Đại Khuyển nhất định có thể bị đẩy lên.

Chỉ cần y lộ đầu ra là có cơ hội được cứu.

Chương 833

Cũng chỉ có thể nói là Đại Khuyển vận khí tốt.

Nếu là lúc bình thường, người kín đáo như Ngô Lương tuyệt đối không thể nào để lộ thủ đoạn này để cứu một người không hề liên quan đến mình.

Chỉ là lần này đúng thời điểm, đúng hoàn cảnh, đúng người, hắn mới chịu lộ ra một tay.

Dù sao những người ngư dân này sau này chắc chắn sẽ không có bất kỳ giao thiệp nào, hắn cũng sẽ không tiết lộ thân phận với họ, vì vậy mấy kẻ này thấy thì cũng đã thấy rồi, hoàn toàn không cần lo lắng tin tức bị truyền ra ngoài.

Mà Ngô Lương trước đó đã cảm nhận rõ ràng "Ngự Thủy Chi Thuật" của mình dưới sự trợ giúp của 《Bản Kinh Âm Phù Thất Thuật》 đã có sự tiến bộ không nhỏ, chỉ là vẫn chưa tìm được cơ hội thích hợp để thử nghiệm, bình thường cũng chỉ lúc đi tiểu mới tự mình chơi đùa, vừa hay nhân cơ hội này thử một phen, đồng thời còn có thể tích lũy chút kinh nghiệm cho việc lên "tiên sơn" không lâu sau này.

Nếu có thể không cẩn thận lôi cả "Thủy Hầu Tử" trong truyền thuyết ra, đối với Ngô Lương cũng là một thu hoạch bất ngờ lớn.

Dù sao hắn cũng nghe nói, "Thủy Hầu Tử" chỉ có thể sống trong nước, một khi rời khỏi nước liền tứ chi vô lực, rất dễ bị khống chế, cũng không biết có phải thật không?

Tuy nhiên, hành động này rốt cuộc có cứu được Đại Khuyển hay không vẫn còn là một ẩn số...

Ngô Lương chỉ có thể tận nhân sự, thính thiên mệnh. "Vèo— vèo —!" Lại có thêm nhiều con cá lớn từ dưới nước nhảy vọt lên.

Tuy dưới dòng Hoàng Hà tồn tại vô số dòng chảy ngầm khó lường, nhưng dòng chảy hỗn loạn như bây giờ thì ngay cả những con cá lớn này cũng chưa từng trải qua, khó tránh khỏi bị kinh động.

Cuối cùng.

Khoảng mười mấy giây sau.

Cách chỗ Ngô Lương không xa, một vật màu xám đột nhiên nổi lên mặt nước, đó rõ ràng là một người đang úp mặt xuống!

Nếu Ngô Lương nhớ không lầm, Đại Khuyển mặc chính là quần áo màu xám. "Mau!

Xem đây có phải Đại Khuyển không!" Ngô Lương nhanh tay lẹ mắt, lập tức điều khiển dòng nước ở những nơi khác tạm thời ngừng chảy, chỉ tập trung khống chế dòng nước dưới thân ảnh này không ngừng cuộn lên để đẩy y lên.

Các binh sĩ Phường Nhân Quân trên chiếc thuyền bên cạnh cũng vội vàng đưa sào tre ra, gắng sức lật người này lại.

Đây quả nhiên không phải là một cái xác thối rữa, mà là một cơ thể người còn tươi mới.

Người này không ai khác, chính là Đại Khuyển vừa rơi xuống nước không lâu!

Nhưng lúc này Đại Khuyển hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt trắng bệch, môi cũng hơi tím tái.

Đây là biểu hiện ban đầu của người bị đuối nước sau khi ngạt nước hôn mê, nếu kịp thời đưa lên bờ cứu chữa, có lẽ vẫn còn cơ hội nhặt lại một mạng. "Trước tiên kéo y lên thuyền đưa về bờ!" Ngô

Lương vội vàng ra lệnh.

Còn hắn thì vẫn chưa định kết thúc, đã bắt đầu khuấy sông đảo biển rồi, vậy thì sau khi Phường Nhân Quân và Đại Khuyển lên bờ, hắn còn muốn chơi lớn một phen, lỡ như thật sự bắt được "Thủy Hầu Tử" trong truyền thuyết thì sao?

Nghe lệnh của Ngô Lương, binh lính Phường Nhân Quân trên chiếc thuyền kia vội vàng luống cuống kéo Đại Khuyển lên thuyền nhỏ, sau đó nhanh chóng chèo vào bờ.

Chiếc thuyền nhỏ của Dương Vạn Lý thì tiếp tục ở lại giữa dòng chờ lệnh.

Còn Ngô Lương và Điển Vi vẫn ở trên chiếc thuyền cá mà Đại Khuyển để lại, ngay sau đó Ngô Lương lại một lần nữa động tâm niệm, thúc đẩy nước sông khu vực này cuộn trào lên.

Lực đạo lần này rõ ràng mạnh hơn lần trước rất nhiều.

Những cột nước phun lên đột ngột dâng cao đến khoảng hai mét, ngang nhiên hình thành những kỳ quan "Long hấp thủy" hiếm thấy.

Thế nhưng chỉ có Ngô Lương mới biết rõ, chuyển động của dòng nước bên dưới mặt sông còn mãnh liệt hơn thế này nhiều.

Hắn chính là muốn khuấy động hoàn toàn nước sông khu vực này, khiến bất kỳ vật gì ẩn dưới nước đều không thể yên ổn, như vậy mới có khả năng lôi được "Thủy hầu tử" ra ngoài. "Đây?" Lúc này, đám người Phường Nhân Quân trên bờ cuối cùng cũng đã hiểu ra, biết rằng tất cả những chuyện này hắn là do Ngô Lương làm, lòng lập tức yên tâm hơn nhiều: "Nếu là Công tử thì không sao rồi…" Những người này dù chưa từng tận mắt chứng kiến, cũng đã từng nghe nói về hành động vĩ đại của Ngô Lương khi đến Tây Vực, vào thời khắc sinh tử đã khiến dòng sông ngắt lại.

Vì vậy, họ đã sớm biết sơ qua về "thuật ngự thủy" của hắn, chỉ là sau đó Ngô Lương chưa từng làm chuyện tương tự, nên phần lớn mọi người đã quên mất hắn còn có bản lĩnh lợi hại như vậy.

Cùng lúc Ngô Lương đang khuấy động nước sông, binh lính Phường Nhân Quân trên chiếc thuyền kia đã đưa Đại Khuyển lên bờ.

Mấy người dân chài và mấy phu nhân vội vàng chạy tới giúp đỡ khiêng Đại Khuyển lên.

Tiếp đó cũng không cần Ngô Lương chỉ cho họ cách sơ cứu, mấy người dân chài và phu nhân đã cởi áo của Đại Khuyển ra, vừa bế xốc gã lên cho mặt cúi xuống để ép bụng ngực, vừa không ngừng vỗ vào lưng giúp gã đẩy nước bẩn đã hít vào trong bụng ra ngoài.

Là những người dân chài sống quanh năm bên bờ Hoàng Hà, kinh nghiệm đối phó với người chết đuối của họ đương nhiên nhiều hơn người thường, hoàn toàn không cần Phường Nhân Quân phải bận tâm.

Ngô Lương thấy thủ pháp cứu người của họ khá hợp lý, cũng không phân tâm nữa, tiếp tục chuyên chú tìm kiếm "Thủy hầu tử" dưới nước.

Tình trạng này kéo dài suốt mười phút.

Ngô Lương cảm thấy mình đã đến giới hạn, cuối cùng dừng việc khuấy động nước sông.

Đáng tiếc là sau một hồi thao tác, ngoài mấy con cá lớn và ba ba sông Hoàng Hà bị giày vò đến quay cuồng chóng mặt, Ngô Lương chẳng tìm thấy "Thủy hầu tử" trong truyền thuyết đâu cả.

Dương Vạn Lý cũng là một tên ranh con lanh lợi, vừa quan sát tình hình dưới nước, lại còn nhân lúc hỗn loạn vớt từ dưới sông lên mấy con ba ba lớn nặng đủ mười cân, ném vào khoang thuyền chờ xử lý...

Bất luận là thời này hay hậu thế, loại ba ba hoang dã này đều là

thứ đại bổ, không nói đâu xa, tối nay ít nhất cũng có thể đãi cho đám người Phường Nhân Quân một bữa thịnh soạn. "Phù…" Ngô Lương thở ra một hơi dài.

Những cột nước phun lên cũng theo đó hạ xuống, mặt sông không lâu sau đã trở lại yên tĩnh.

Lúc này Ngô Lương quay đầu nhìn lên bờ, thì thấy Đại Khuyển dường như đã được cứu sống, đang nằm bò trên đất ho sù sụ và nôn mửa điên cuồng, trước mặt là một vũng nhớp nhúa, hiển nhiên vừa rồi đã uống không ít nước sông Hoàng Hà. "Điển Vi, thu neo, chúng ta cũng lên bờ." Xem ra ý định bắt "Thủy hầu tử" không thực hiện được rồi.

Ngô Lương liền gật đầu với Điển Vi, rồi lại vẫy tay về phía Dương Vạn Lý, gọi một tiếng: "Lên bờ!" ...

Cùng nhau trở lại bờ.

Ngô Lương cũng không để ý đến lưới cá còn chưa thu trên thuyền và cái phù thi nam giới kia, mà đi thẳng về phía Đại Khuyển và mọi người. "Khụ khụ... oẹ... oẹ!" Đại Khuyển vẫn không ngừng nôn mửa, trông vô cùng đau đớn. "Sao rồi?" Ngô Lương biết rõ còn cố hỏi. "Đa, đa tạ ân công ra tay cứu giúp!" Vị phu nhân trung niên lúc trước tỏ vẻ hờ hững với Ngô Lương "phịch" một tiếng quỳ rạp xuống đất, "cốp cốp" dập đầu hai cái, rồi quay lại gọi một bé trai và một bé gái choai choai đến, cũng ấn chúng quỳ xuống dập đầu lạy Ngô Lương: "Còn không mau dập đầu cảm tạ ân công, nếu không có ân công ra tay giúp đỡ, cha các con đã không về được rồi.

Ân công không chỉ là ân nhân cứu mạng của cha các con, mà còn là ân nhân của các con nữa." "Tạ ơn ân công..." Hai đứa nhỏ có lẽ còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, tuy mặt mày ngơ ngác nhưng cũng rất ngoan ngoãn cất giọng nói non nớt còn có chút rụt rè.

Mấy người dân chài còn lại thì lúng túng cúi đầu, không dám nhìn thẳng Ngô Lương, chỉ dám dùng khóe mắt liếc trộm hắn.

Lúc này họ cũng đã hiểu ra sự thay đổi của dòng sông vừa rồi tám phần là có liên quan đến Ngô Lương, sớm đã coi hắn như một vị Lục địa thần tiên không gì không làm được, trong lòng tràn đầy kính sợ, chỉ sợ lỡ lời đắc tội với hắn. "Mau mau đứng dậy, chỉ là chuyện nhỏ nhặt không đáng kể thôi." Ngô Lương cười cười, tiến lên đỡ vị phu nhân trung niên và hai đứa trẻ dậy, rồi lại nhìn về phía Đại Khuyển nói: "Xem ra tính mạng của anh ta đã không sao rồi, nhưng vẫn cần nghỉ ngơi một lúc mới nói chuyện được.

Vậy đêm nay chúng ta sẽ hạ trại ở đây, đợi khi nào Đại Khuyển khỏe lại, xin hãy qua báo cho ta một tiếng, ta cần hỏi anh ta một chút về tình hình lúc đó." "Sao có thể để ân công ở nơi hoang giao dã ngoại này được!

Ân công xin chờ một lát, tiểu nữ tử sẽ về dọn hai gian nhà của chúng tôi ra, đêm nay nếu muốn qua đêm thì xin hãy vào nhà ở, cả nhà chúng tôi ở ngoài tạm một đêm là được!" Phu nhân nghe vậy vội đứng dậy, hớt hải dắt hai đứa trẻ chạy về phía thôn làng không xa, xem ra là muốn dọn phòng cho Ngô Lương và mọi người. "Không cần phiền phức như vậy đâu, lều trại của chúng ta dựng lên cũng có thể che gió chắn mưa được." Ngô Lương vừa nói vừa đưa mắt ra hiệu cho Dương Vạn Lý.

Dương Vạn Lý hiểu ý, nhanh chân tiến lên ngăn vị phu nhân và hai đứa trẻ lại, cũng cười nói: "Mọi người đừng bận rộn nữa.

Bà xem chúng ta đông người thế này, hai gian nhà nhỏ kia dù có dọn ra cũng không đủ cho chúng ta ở, ngược lại lều trại của chúng tôi còn rộng rãi hơn." "Nhưng mà thế này..." Phu nhân cũng là người thật thà chất phác, thấy Dương Vạn Lý nói có lý nhưng lại không chịu bỏ

cuộc, vẫn đang nghĩ cách cảm tạ ơn cứu mạng của Ngô Lương, nghĩ một lúc lâu lại nói: "Trong nhà tôi còn hơn chục con cá đã phơi khô, tiểu nữ tử sẽ đi nấu hết lên mời các ân công dùng bữa!" "Cá thì có gì ngon, chẳng lẽ còn bổ hơn con ba ba lớn này của chúng ta sao?" Dương Vạn Lý lại ngăn bà ta lại, nhấc một con ba ba lớn lên huơ huơ trước mặt phu nhân, khoe khoang nói: "Bảo bà đừng bận rộn thì đừng bận rộn nữa, tối nay chúng ta không muốn ăn cá, chúng ta muốn ăn ba ba.

Còn bà, bà và bọn trẻ cứ chăm sóc cho Đại Khuyển là được, đợi chúng ta nấu xong ba ba rồi cùng ăn." "..." Phu nhân nhìn con ba ba lớn, cuối cùng không còn kiên trì nữa, đành quay lại dập đầu với Ngô Lương nói: "Ân công là người có đại năng, tiểu nữ tử thực không biết phải báo đáp ơn cứu mạng của ân công thế nào, ân công nếu có cần tiểu nữ tử làm gì xin cứ việc mở lời." "Đứng dậy đi, chăm sóc tốt cho Đại Khuyển là được." Ngô Lương khẽ gật đầu, rồi lại nhìn về phía mấy người dân chài còn lại, nói với họ: "Thuyền đã tìm về rồi, để cái phù thi trên thuyền cũng không phải là cách hay.

Chúng ta không giỏi thu lưới cá, có thể phiền mấy vị đại ca giúp thu lưới của Đại Khuyển về, rồi xử lý cái phù thi kia được không?" "Không dám không dám, chúng tôi đi ngay đây." Mấy người dân chài đâu dám nói nửa lời từ chối, vội vàng đáp lời rồi chạy đi lo hậu sự.

Ngô Lương thì bảo Dương Vạn Lý dẫn binh lính Phường Nhân Quân đến bên cạnh thôn làng nổi lửa hạ trại, còn mình thì cùng Điển Vi đi theo mấy người dân chài xem họ làm thế nào.

Phải nói rằng, thu lưới quả thật là một việc cần kỹ thuật, đặc biệt là việc gỡ cái phù thi đã thối rữa nghiêm trọng ra khỏi lưới lại càng cần kỹ thuật hơn.

Mấy người dân chài này hiển nhiên đã quen với việc đó, chỉ mất

một tuần trà đã dễ dàng hoàn thành việc gỡ xác, trong quá trình đó không hề gây thêm tổn hại nào cho cái phù thi, cũng chẳng hề sợ hãi nó.

Đồng thời, mẻ cá lần này của Đại Khuyển cũng khá bội thu.

Khi thu hết lưới lại, bắt được hơn chục con cá lớn, cộng lại cũng phải được trăm cân, nếu chỉ để cho gia đình bốn người của Đại Khuyển ăn, e là có thể ăn được cả mười ngày nửa tháng.

Làm xong những việc này, mấy người dân chài lại chuyển cái phù thi lên một tấm ván gỗ cũ nát lốm đốm, cùng nhau khiêng về một khu đất trống sau làng.

Ngô Lương và Điển Vi cũng đi theo, chỉ thấy trên khu đất trống đó có đến cả trăm nấm mồ lớn nhỏ không bia, trong đó có vài nấm mồ đất còn mới, hẳn là mới được chôn cất không lâu. "Bình thường những cái phù thi vớt được các ngươi đều chôn ở đây sao?" Ngô Lương mở lời hỏi. "Thưa Công tử, những phù thi bình thường bọn tôi không quản, chỉ có những cái vướng vào lưới cá, bọn tôi mới bất đắc dĩ phải vớt lên chôn ở đây.

Chuyện này nói ra tuy xui xẻo, nhưng cũng là một loại duyên phận.

Bọn tôi cho những người xấu số này nhập thổ vi an, sau này đi đánh cá cũng mong họ phù hộ, ít nhất trong lòng không hổ thẹn, có gặp lại phù thi cũng không sợ, phải không ạ?" Một người dân chài khá cung kính đáp lời. "Đúng là đạo lý này." Ngô Lương khẽ gật đầu, khen ngợi: "Nói ra thì giác ngộ của các ngươi còn cao hơn một bậc, các ngươi đều là những người lương thiện." "Công tử quá khen rồi, Công tử mới là người thực sự lương thiện.

Nếu là người khác gặp phải chuyện của Đại Khuyển, sẽ không đặc biệt thi triển pháp thuật cứu giúp đâu.

Gặp được Công tử là tạo hóa của Đại Khuyển, cũng là tạo hóa của chúng tôi.

Hôm nay Công tử thật sự đã khiến chúng tôi được mở rộng tầm mắt." Người dân chài này xem ra có EQ khá cao, nói chuyện rất có chừng mực.

Chương 834

Một người khác cũng gật đầu lia lịa, nịnh nọt nói: "Công tử thật quá lợi hại.

Tiếc là Công tử không sống bằng nghề đánh cá, nếu không với bản lĩnh của Công tử, cá tôm ba ba muốn ăn thế nào thì ăn thế đó, đâu như chúng tôi thường xuyên không đủ no bụng.

Tiểu nhân mà có bản lĩnh của Công tử thì tốt rồi...

À phải rồi Công tử, tiểu nhân mạn phép hỏi một câu, có phải Công tử đã thành tiên rồi không?

Công tử trông tuy còn trẻ, nhưng thực ra có phải đã sống trăm năm nghìn năm như thần tiên trong truyền thuyết không?" "Ha ha." Ngô Lương cười cười, không trả lời thẳng vào câu hỏi này, mà chuyển sang chuyện khác: "Ta vừa nghe các người luôn nhắc đến 'Thủy hầu tử', trong các người có ai từng tận mắt thấy thứ đó chưa?" "Công tử nói đùa rồi, người thấy 'Thủy hầu tử' đều bị nó kéo xuống nước dìm chết cả rồi.

Chúng tôi mà thấy qua, sao còn có thể đứng đây nói chuyện với Công tử được?" Ba người dân chài đều bật cười, một người trong đó nói thêm: "Nhưng chuyện 'Thủy hầu tử' không phải do bọn tôi bịa ra đâu.

Tiểu nhân từ nhỏ đã nghe các cụ kể lại, thế hệ trước quả thực có người tận mắt thấy 'Thủy hầu tử' kéo người xuống nước." "Hơn nữa, tiểu nhân dám chắc Đại Khuyển nhất định là bị 'Thủy hầu tử' kéo xuống.

Tuy lúc này Đại Khuyển còn chưa nói được, nhưng vừa rồi tôi đã đặc biệt xem hai chân của Đại Khuyển, trên mắt cá chân phải của nó

có một vết tay bầm tím rất rõ ràng.

Nếu không phải gặp 'Thủy hầu tử', vết tay bầm tím này từ đâu mà có?" Một người dân chài khác liền nói chắc như đinh đóng cột. "Vết tay bầm tím?" Ngô Lương vốn còn chút nghi ngờ về sự thật giả của "Thủy hầu tử", nghe được tin này lại không thể không tin. "Lúc này Đại Khuyển chắc cũng đã khỏe lại rồi.

Lát nữa về Công tử có thể hỏi nó xem, chúng tôi nói không rõ, nhưng nó là người trong cuộc thì chắc chắn sẽ nói rõ được thôi." Ba người dân chài cười nói nhắc nhở. "Ừ." Ngô Lương khẽ gật đầu.

Cứ như vậy, mấy người vừa đi vừa nói chuyện phiếm, ba người dân chài rất nhanh đã đào được một cái hố nông chưa đầy nửa mét trong lớp đất cát tơi xốp.

Tiếp đó, họ lại hợp lực nâng tấm ván gỗ đặt phù thi lên, xem ra định đẩy tuột thi thể vào hố rồi lấp lại.

Nhưng điều này cũng không có gì đáng trách.

Cái phù thi này chẳng thân thích gì với họ, họ có thể đào cho nó một cái hố nông để chôn đã là tận tình tận nghĩa rồi, chẳng lẽ còn muốn họ phải làm tang lễ theo đúng phong tục hay sao?

Thế nhưng, cũng chính vào lúc này. "Mẹ ơi!

Có ma!" Một người dân chài không biết vì sao bỗng hét lên một tiếng thất thanh, rồi ném văng tấm ván gỗ đi, lùi lại mấy bước.

Hai người dân chài còn lại cũng giật mình, vội vàng đặt tấm ván gỗ xuống đất rồi lùi ra, nhưng từ vẻ mặt kinh ngạc của họ có thể thấy, họ cũng không hiểu người kia đang la hét cái gì, hoàn toàn là bị người đó dọa cho sợ. "Ma gì?" Ngô Lương cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, bèn nhíu mày hỏi. "Các người không thấy sao?

Vừa rồi bụng của cái thi thể này động đậy một cái!" Người dân

chài mặt mày căng thẳng, chỉ vào bụng của cái phù thi nói. "Bụng động đậy một cái?" Ngô Lương lòng đầy nghi hoặc.

Vừa rồi hắn quả thực không chú ý đến cái phù thi này, không để ý đến chi tiết đó, lúc này mới nhìn về phía cái bụng có phần sưng trướng được bọc trong lớp quần áo của thi thể.

Vừa dứt lời. "!" Bụng của cái phù thi như thể phối hợp với họ, lại đột ngột động đậy một cái. "Đây?!" Mọi người lập tức căng thẳng.

Lông mày Ngô Lương lại càng nhíu chặt hơn.

Số thi thể hắn từng thấy chưa chắc đã nhiều hơn mấy người dân chài này, nhưng nếu nói về những loại thi thể kỳ quái, kiến thức của Ngô Lương tự nhiên vẫn hơn một bậc.

Mà cái thi thể trước mắt này, nhìn bề ngoài thì rõ ràng chỉ là một cái phù thi bình thường, tuyệt đối không có khả năng xảy ra thi biến.

Còn về việc tại sao bụng nó lại động đậy một cách khó hiểu... "Điển Vi, ngươi cẩn thận một chút, rạch quần áo của thi thể này ra." Ngô Lương trong lòng đã có suy đoán của riêng mình, bèn quay đầu nói với Điển Vi.

Điển Vi cũng không nhiều lời, xách thủ kích tiến lên, sau đó dùng lưỡi kích sắc bén móc vào quần áo của thi thể rồi nhẹ nhàng rạch một đường.

Kèm theo tiếng động nhỏ, quần áo ở vùng bụng của thi thể nhanh chóng bị rạch ra một đường lớn.

Khi lớp quần áo trên bụng của cái phù thi bị rạch ra, Ngô Lương giữ khoảng cách, cẩn thận nhìn vào bên trong.

Còn ba người dân chài thì lại theo phản xạ lùi về sau mấy bước.

Trong lòng họ không thể không có chút tò mò, nhưng cuối cùng nỗi

sợ hãi đối với những điều chưa biết vẫn chiếm thế thượng phong.

Cứ như vậy, thứ đầu tiên Ngô Lương nhìn thấy là một đám vật thể hình ống màu hồng quấn vào nhau.

Ruột?

Thứ đầu tiên Ngô Lương nghĩ đến chính là ruột.

Cái phù thi này đã thối rữa đến mức độ này, da thịt trên mặt đã bắt đầu bong tróc, vậy thì da thịt trên bụng tự nhiên cũng chẳng khá hơn là bao, do đó ruột lộ ra ngoài là điều hiển nhiên...

Nhưng ý nghĩ này nhanh chóng bị Ngô Lương phủ định.

Mặc dù loại vật thể hình ống màu hồng này có độ dày và màu sắc khá giống với ruột người, nhưng đừng quên, đây là một thi thể đã thối rữa nghiêm trọng.

Mà là một trong những cơ quan chứa nhiều vi khuẩn nhất trong cơ thể người, sau khi chết, quá trình thối rữa thường bắt đầu từ dạ dày và ruột, do đó đến giai đoạn này, e rằng rất khó giữ lại được bộ ruột hoàn chỉnh và tươi tắn như vậy.

Ngoài ra, tuy trong tình trạng bình thường, bề mặt của ruột có màu hồng, nhưng thực ra ngoài màu sắc của bản thân mô, nó còn có quan hệ mật thiết với các mạch máu xuyên qua mô.

Mà máu của tử thi đã sớm đông đặc, cộng thêm cái phù thi này không biết đã ngâm trong nước bao nhiêu ngày, chỉ riêng điểm này thôi, đã tuyệt đối không thể nào tiếp tục giữ được màu sắc tươi tắn như vậy!

Huống hồ, ruột của tử thi làm sao có thể động đậy?

Mà vừa rồi Ngô Lương và mọi người đã tận mắt thấy có thứ gì đó đang ngọ nguậy bên dưới lớp quần áo của cái phù thi! "Điển Vi, rạch

miệng vết rạch lớn hơn một chút." Để phòng ngừa có chuyện bất trắc xảy ra, Ngô Lương đã sớm cầm Kim Cương Tán trong tay, sau đó gật đầu với Điển Vi. "Ừ." Điển Vi phát ra một âm mũi, cổ tay khẽ thay đổi phương hướng, lại rạch thêm một đường ngang trên quần áo của thi thể, sau đó dùng thủ kích hất hết mảnh vải sang một bên, khiến toàn bộ khoang bụng của phù thi hiện ra trọn vẹn trước mặt Ngô Lương.

Cũng chính vào khoảnh khắc này. "WDNMD?" Ngô Lương chỉ cảm thấy da đầu nháy mắt tê rần, ngay cả răng hàm cũng có chút mềm nhũn.

Chỉ thấy toàn bộ khoang bụng của cái phù thi này đều bị lấp đầy bởi loại vật thể hình ống màu hồng kia.

Những vật thể hình ống này dày đặc, chằng chịt chen chúc vào nhau, một số ít phần đuôi lộ ra ngoài còn đang khẽ vặn vẹo chậm rãi, ngang nhiên tạo thành một bức tranh rợn người, có thể xem là "phúc lợi tột cùng" cho bệnh nhân mắc chứng sợ lỗ.

Ngô Lương bất giác nhớ lại "Đẳng Trùng Cự Nhân" lúc trước, nhưng cảnh tượng này so với "Đẳng Trùng Cự Nhân" khi đó còn kinh hãi hơn, bởi vì những vật thể hình ống màu hồng này mọc trực tiếp trên một thi thể người.

Dựa trên "hiệu ứng thung lũng kỳ lạ", những thứ có liên quan trực tiếp đến cơ thể người chắc chắn sẽ gây ra tác động mạnh hơn. "Công tử, phải cẩn thận..." Môi của Điển Vi cũng bất giác mím chặt lại, hoàn toàn là bộ dạng như gặp phải đại địch. "Công, Công tử, đó là những thứ gì vậy, toàn là rắn sao?" Ba người dân chài thấy cảnh này, lập tức lại lùi về sau mấy bước, một người trong đó không nén được sự tò mò, cuối cùng dùng giọng run rẩy hỏi. "Không biết." Ngô Lương lắc đầu, lông mày đã sớm nhíu chặt lại.

Những vật thể hình ống này trông không giống rắn, vì trên thân

chúng không có vảy rắn.

Mà từ cách thức và mức độ uốn lượn của chúng, ngược lại càng giống một loại động vật thân mềm như đỉa hay giun đất.

Nói ra, màu sắc như vậy quả thực có vài phần tương tự với giun đất.

Còn đỉa thì quả thực có tập tính hút máu, rất hứng thú với máu người.

Nhưng theo những gì Ngô Lương biết, dường như ngay cả thời viễn cổ, cũng không tồn tại loại đỉa hay giun đất có kích thước lớn như vậy...

Cứ như vậy trầm ngâm một lát.

Ngô Lương lại hỏi ngược lại ba người dân chài: "Sống ở đây nhiều năm như vậy, vớt lên nhiều thi thể như thế, tổ tiên của các người chưa từng đề cập đến thứ tương tự, các người cũng chưa bao giờ thấy qua thứ này sao?" "Chưa từng." Ba người dân chài lắc đầu như trống bỏi. "Vậy thì lạ thật." Ngô Lương thầm nghĩ, "Thời đại này không giống hậu thế giao thông thuận tiện, do đó cũng không tồn tại vấn đề sinh vật ngoại lai xâm lấn.

Nếu thứ này được coi là một loại sinh vật bình thường trong tự nhiên, khẳng định là loài bản địa tự nhiên tồn tại.

Nhưng nếu là loài bản địa, tại sao những người dân chài này lại chưa từng thấy qua?" "Công, Công tử, thứ này mọc trên thi thể, liệu có phải cũng là tà vật do oán khí sâu nặng của thi thể hóa thành, giống như 'Thủy hầu tử' đã kéo Đại Khuyển xuống nước không?" Một người dân chài sắc mặt đã có chút tái nhợt, nhưng vẫn cố gắng nói ra suy đoán của mình.

Một người dân chài khác nghe thấy lời này, mặt mày lập tức nhăn

lại như mướp đắng, không khỏi lo lắng nói: "Nếu là như vậy, trong nước Hoàng Hà này vừa có 'Thủy hầu tử', giờ lại xuất hiện thêm một loại tà vật không biết hại người thế nào, chúng ta còn làm sao tiếp tục đánh cá ở đây mưu sinh được, e là chỉ có thể tìm đường sống khác thôi..." "..." Ngô Lương thì không đưa ra bất kỳ ý kiến nào về suy đoán của người dân chài kia, chỉ lẳng lặng quan sát vật thể kỳ quái lấp đầy khoang bụng của phù thi.

Rất nhanh hắn lại phát hiện ra một vài chi tiết khác.

Những phần đuôi lộ ra ngoài của đám vật thể hình ống màu hồng kia trông không giống đầu của chúng, mà là đuôi, vì trên đó không có cơ quan nào giống mắt, miệng hay tai.

Hơn nữa, trên bề mặt của chúng, Ngô Lương còn phát hiện một lớp vật thể cực kỳ nhỏ, giống như lông tơ.

Ngô Lương cũng được coi là người có chút kiến thức, nhưng cũng không nghĩ ra được có loại sinh vật dưới nước nào trên thân lại mọc ra loại lông tơ như vậy, hơn nữa những lông tơ này dường như cũng không ở trạng thái tĩnh... "Soạt!" Kim Cương Tán lập tức bung ra.

Để nhìn rõ hơn, Ngô Lương cố gắng dùng Kim Cương Tán che chắn phần lớn cơ thể, cẩn thận tiến lại gần cái phù thi.

Điển Vi thấy vậy lập tức đi theo, cũng nấp sau Kim Cương Tán, tay cầm thủ kích đề phòng bất kỳ biến cố nào có thể đột ngột xảy ra.

Khi đã đến đủ gần.

Ngô Lương cuối cùng cũng xác định mình lúc trước không nhìn lầm, những "lông tơ" này quả thực cũng đang động đậy!

Chương 835

Đó là những chiếc xúc tu nhỏ có đường kính chỉ khoảng 1 milimet, chiều dài khoảng 2 milimet.

Biên độ và tần suất vặn vẹo của những chiếc xúc tu nhỏ này rõ ràng lớn hơn so với chủ thể, cho dù đã rời khỏi mặt nước, chúng vẫn như đang bị dòng nước cuốn theo mà lay động. "Mẹ kiếp, rốt cuộc đây là thứ gì?" Lúc này Ngô Lương càng thêm hoang mang.

Cho đến bây giờ, ngoài vẻ bề ngoài, hắn vẫn không biết gì về thứ rợn người này, thậm chí vẻ bề ngoài cũng chỉ mới thấy được một phần, còn chưa thấy được hình thái hoàn chỉnh của nó.

Trong tình huống này, cứ thế mơ mơ hồ hồ mà chôn thứ này đi chắc chắn là không thể.

Hắn phải nghĩ cách tách nó ra khỏi thi thể này để tiến hành quan sát và nghiên cứu kỹ lưỡng hơn. "Mấy vị đại ca, phiền các vị quay về gọi giúp ta một người tên Vu Cát và một người tên Chân Mật đến đây." Nghĩ vậy, Ngô Lương ngẩng đầu nói với ba người dân chài.

Vu Cát và Chân Mật là những người có kiến thức sâu rộng nhất trong Phường Nhân Quân, chỉ sau Ngô Lương, thậm chí ở một số phương diện, kiến thức của họ còn hơn cả Ngô Lương.

Thứ mà Ngô Lương không nhận ra, chưa chắc họ cũng không nhận ra. "Được rồi!" Ba người dân chài như vớ được vàng, đáp một tiếng rồi vội vã chạy về phía xa. "Điển Vi, ngươi yểm trợ cho ta." Ngô Lương trong lòng đã có kế hoạch, liền dặn dò Điển Vi một câu, rồi quay người nhặt lấy cái cuốc mà mấy người dân chài vừa dùng để đào hố, cẩn thận đưa về phía những vật thể hình ống màu hồng trong khoang bụng của phù thi.

Rất nhanh, đầu cuốc đã đến gần những vật thể hình ống màu hồng kia, chỉ cần di chuyển xuống vài milimet nữa là có thể tiếp xúc với chúng.

Lúc này Ngô Lương lại cố ý dừng lại một chút.

Hắn muốn thử xem những vật thể hình ống màu hồng này có tính chủ động tấn công không, vì vậy hắn còn cố ý khua khua cái cuốc trong không trung mấy lần, cố gắng thu hút sự chú ý của đối phương.

Những vật thể hình ống màu hồng quả nhiên có chút phản ứng.

Chỉ thấy những "lông tơ" trên bề mặt của chúng đã thay đổi hướng lay động, nhưng chúng không chỉ về phía cái cuốc, mà lại như đang né tránh cái cuốc, tản ra chỉ về các hướng khác. "Không những không chủ động tấn công, mà còn cố gắng né tránh?" Ngô Lương tập trung tinh thần.

Phản ứng này vẫn chưa thể nói lên rằng thứ này không có tính chủ động tấn công, chỉ có thể nói rằng nó không có hứng thú với cái cuốc, thậm chí có thể có chút ghét bỏ.

Nếu đổi lại là máu thịt giống như cái phù thi kia, có lẽ tình hình sẽ khác.

Nhưng điều này cũng cho Ngô Lương thêm chút tự tin, hắn có thể lợi dụng cái cuốc để tiến hành thăm dò sâu hơn.

Thế là Ngô Lương cuối cùng cũng để cái cuốc tiếp tục hạ xuống, đưa phần lưỡi xẻng bằng sắt ở đầu cuốc từ từ lách vào khe hở giữa các vật thể hình ống màu hồng, sau đó móc lấy một sợi rồi từ từ kéo về phía sau.

Trong quá trình này, vật thể hình ống màu hồng không có bất kỳ phản ứng kịch liệt nào, giống như một khúc ruột mềm nhũn mặc cho Ngô Lương hành động.

Không lâu sau.

Ngô Lương cuối cùng cũng tách được một sợi vật thể hình ống màu hồng ra khỏi cả đám.

Tiếc là đầu kia của nó vẫn cắm trong khoang bụng của phù thi không hề bị bong ra, dường như được cố định bên trong bằng một cách thức đặc biệt nào đó...

Ngô Lương nghi ngờ đó chính là miệng của nó, rất có khả năng là loại miệng giống như đỉa hay Thất Tai Man, hoặc là hút chặt vào thi thể, hoặc là cắn chặt vào thi thể.

Mà từ phần đã được tách ra, có thể thấy một cá thể đơn lẻ của thứ này dài khoảng nửa mét, toàn thân trên dưới đều đều, và hẳn là một loại sinh vật thân mềm không có xương sống.

Ngoài ra.

Lớp "lông tơ" trên bề mặt của thứ này dường như rất nhạy cảm, nhưng bản thể của nó lại không nhạy cảm lắm, nếu không thì tuyệt đối sẽ không bị Ngô Lương làm như vậy mà vẫn không có phản ứng gì.

Tình huống này bất luận là ở đỉa, giun đất, sên hay Thất Tai Man đều không thể xảy ra.

Sau một hồi thăm dò như vậy.

Lá gan của Ngô Lương cũng lớn hơn một chút.

Lần này hắn trực tiếp dùng cuốc đè lên cá thể đơn lẻ đã được tách ra này, sau đó hơi dùng sức, cố gắng kéo nó ra khỏi thi thể. "Xì..." Bề mặt của thứ này hẳn còn có một lớp chất nhờn đặc trưng của sinh vật dưới nước, lần thử này không thành công, chỉ cạo được một ít "lông tơ" trên bề mặt của nó xuống.

Những "lông tơ" này rời khỏi chủ thể, lập tức vặn vẹo điên cuồng như một con giun bị cắt đứt, dường như cuối cùng cũng cảm nhận được "đau đớn".

Thế nhưng bản thể của thứ này vẫn không hề động đậy, chỉ có phần đuôi vô thức lắc lư một cái. "Đây..." Ngô Lương cảm thấy có thể dùng sức mạnh hơn một chút để thử, nếu thực sự không kéo ra được, có thể cắt đứt bản thể của nó trước để tiện nghiên cứu thêm.

Và cũng chính vào lúc này. "Công tử, cẩn thận những chiếc xúc tu nhỏ này!" Điển Vi không biết vì sao bỗng ra tay nâng thủ kích lên, lưỡi kích nhẹ nhàng gõ vào cán cuốc của Ngô Lương. "?" Ngô Lương không khỏi có chút nghi hoặc, nhưng không hề nghi ngờ hành động của Điển Vi, mà cẩn thận nhìn vào lưỡi kích.

Nhìn kỹ hắn mới kinh hãi phát hiện.

Một chiếc xúc tu nhỏ không biết từ lúc nào đã bò dọc theo cán cuốc lên, mà một nhát vừa rồi của Điển Vi đã vô cùng chuẩn xác chém nó thành hai đoạn.

Xúc tu nhỏ lại có thể bò dọc theo cán cuốc?

Nếu không phải Điển Vi phát hiện kịp thời, một khi thứ nhỏ bé không đáng chú ý này bò lên người hắn, trời mới biết sẽ xảy ra chuyện gì, tóm lại tuyệt đối không phải chuyện tốt!

Phát hiện này khiến Ngô Lương cảm thấy sợ hãi, đồng thời lại càng tò mò hơn về vật thể trước mắt.

Xem ra chiếc xúc tu nhỏ này cũng không phải là xúc tu theo nhận thức của Ngô Lương, thậm chí có thể còn không phải là một bộ phận của vật thể hình ống màu hồng, vì nó rõ ràng có khả năng hành động độc lập.

Nhận thức được tình hình này.

Ngô Lương lập tức thu cuốc về, ghé sát lại quan sát chiếc xúc tu nhỏ đã bị Điển Vi chém đứt trên cán cuốc.

Chiếc xúc tu nhỏ này quả nhiên có đầu có đuôi!

Tuy rất nhỏ, nhưng Ngô Lương vẫn phân biệt được đầu và đuôi của nó, đặc biệt là phần đầu, trên đó có một cái miệng hình dạng tựa như mỏ chim, hoàn toàn có thể dùng cách đóng mở để đâm vào và kẹp chặt vào vật khác. "..." Nhận ra điểm này, Ngô Lương lại một trận da đầu tê dại.

Cứ như vậy mà nói, những "lông tơ" trên thân của vật thể hình ống màu hồng kia e rằng đều là loại vật này.

Như vậy chỉ riêng một cá thể độc lập thôi đã có ít nhất hàng nghìn hàng vạn con vật nhỏ như thế này.

Cảnh tượng này Ngô Lương chỉ nghĩ thôi đã thấy toàn thân khó chịu, nếu như vật thể hình ống màu hồng kia có cảm giác đau, vậy chẳng khác nào lúc nào cũng đang phải chịu đựng cực hình vạn kiến cắn xé, thật khó mà tưởng tượng.

Chỉ là không biết những "lông tơ" này và vật thể hình ống màu hồng kia rốt cuộc có quan hệ gì?

Ký sinh?

Cộng sinh?

Hay những "lông tơ" này thực ra là ấu trùng của những vật thể hình ống màu hồng kia?

Dù sao hình thái của chúng trông có vẻ có rất nhiều điểm chung, mà trong giới tự nhiên cũng quả thực có một số loài tồn tại phương thức nuôi con tự hy sinh tương tự.

Đang lúc phân tích như vậy. "Công tử!" Phía xa truyền đến giọng

nói quen thuộc.

Chính là Vu Cát và Chân Mật đã đến, không chỉ có họ, những cán bộ cốt cán khác của Phường Nhân Quân cũng tự giác cùng đi theo để xem xét tình hình.

Ngoài ra.

Trong số họ còn có một người đi theo.

Người này không ai khác, chính là Đại Khuyển vừa được Phường Nhân Quân cứu từ sông Hoàng Hà lên.

Lúc này hắn tuy trông vẫn còn hơi yếu, nhưng đã có thể tự mình đi lại.

Vừa rồi lúc Ngô Lương rời đi, hắn đã nôn ra gần hết nước bẩn trong bụng, và đã hồi phục được một phần ý thức.

Không lâu sau hắn đã tỉnh táo lại, kết quả vừa hay nghe được mấy người dân chài cùng thôn về gọi người, còn nói trong cái phù thi phát hiện ra thứ rợn người trông giống côn trùng không phải côn trùng, giống rắn không phải rắn, hắn liền lập tức cố gắng gượng dậy chạy tới, dường như có chuyện quan trọng phải nói rõ với Ngô Lương.

"Các ngươi đến thật đúng lúc!" Ngô Lương thấy mọi người, tạm thời ném chiếc cuốc sang một bên, rồi quay người đi tới đón họ.

Đến gần, Ngô Lương cũng không vội bảo Vu Cát và Chân Mật xem thứ giống trùng không phải trùng, giống rắn chẳng phải rắn kia, mà nhìn về phía Đại Khuyển đang đi cùng, mở lời hỏi: "Đại Khuyển huynh đệ, ta đang định hỏi ngươi đây, lúc ngươi rơi xuống nước rốt cuộc đã trải qua chuyện gì, tại sao đột nhiên lại hét lên một tiếng thất thanh?

Còn nữa, chúng ta lúc trước rõ ràng nghe thấy ngươi mắng trong lưới cá vướng một thi thể nữ, tại sao khi chúng ta qua đó lại phát hiện

trong lưới là một thi thể nam?

Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?" Những thứ giống trùng không phải trùng, giống rắn chẳng phải rắn kia tự nhiên vẫn cần phải nghiên cứu, nhưng làm rõ chuyện Đại Khuyển gặp phải lúc đó, nói không chừng cũng có thể cung cấp một vài phương hướng cho việc nghiên cứu tiếp theo của bọn họ, như vậy có thể bớt đi vài đường vòng.

"Còn phải đa tạ ơn cứu mạng của ân công!" Đại Khuyển cũng là người biết ơn báo đáp, chưa đợi Ngô Lương hỏi xong đã co hai chân quỳ xuống đất dập đầu.

"Chỉ là tiện tay mà thôi, không cần để trong lòng." Ngô Lương thuận thế đỡ y dậy, cười nói: "Ngươi nếu thật sự muốn cảm tạ ta, thì hãy kể lại đầu đuôi ngọn ngành câu chuyện một lượt, đây là thứ ta cảm thấy hứng thú nhất." "Đó là tự nhiên." Đại Khuyển trịnh trọng gật đầu, cuối cùng bắt đầu kể: "Ân công có điều không biết, tiểu nhân lúc trước quả thật là nhìn thấy một thi thể nữ trước, nhưng đợi tiểu nhân kéo thi thể nữ này cùng lưới cá lên thuyền, mới phát hiện phía sau lưới cá lại còn vướng một thi thể nam.

Vốn dĩ tiểu nhân cũng định mắng một câu, nhưng còn chưa kịp mở miệng mắng ra tiếng, thì đột nhiên cảm thấy bị thứ gì đó tóm lấy mắt cá chân.

Tiểu nhân kinh hãi, vội vàng cúi đầu nhìn, thì thấy mấy thứ màu hồng phấn giống trùng không phải trùng, giống rắn chẳng phải rắn đang quấn quanh mắt cá chân của tiểu nhân, mà thứ đó lại nối liền với bụng của thi thể nữ." "Tiểu nhân nào đã từng thấy thứ này, lúc đó trong đầu 'ong' một tiếng không biết phải làm sao.

Trớ trêu thay, thứ đó lại có một sức mạnh kỳ lạ, đột nhiên giật mạnh một cái khiến tiểu nhân đứng không vững, lật người rơi xuống nước.

Mà thi thể nữ kia vì có thứ giống trùng không phải trùng, giống rắn chẳng phải rắn nối với tiểu nhân nên cũng bị kéo từ trên thuyền xuống nước." "Tiểu nhân cũng coi như biết chút bơi lội, sau khi rơi xuống nước còn giãy giụa một lúc cố gắng nổi lên, nhưng không lâu sau, lại có thứ gì đó quấn lấy chân còn lại của tiểu nhân.

Tiểu nhân không thể động đậy nên chỉ đành chìm xuống, trong lòng thầm nghĩ xong rồi xong rồi, e là gặp phải 'Thủy Hầu Tử' rồi, thương cho vợ và hai đứa con của ta sau này không ai chăm sóc.

Sau đó không thể ngăn được nước sông tràn vào miệng mũi, trước mắt tối sầm lại rồi không biết gì nữa." "Vâng, đó chính là những gì tiểu nhân gặp phải, không có nửa lời che giấu… Nhờ ơn ân công kịp thời ra tay cứu giúp, nếu không phải nhờ ân công, tiểu nhân e rằng giờ đã thành vong hồn dưới nước, đâu còn có thể đứng đây nói chuyện." Nói đến đây, Đại Khuyển lập tức lại muốn quỳ xuống dập đầu Ngô Lương, bởi vì trong lòng y biết rõ, gia cảnh như y thực sự không thể lấy ra được lễ vật tạ ơn nào lọt được vào mắt xanh của Ngô Lương, chỉ có thể dùng cách mộc mạc nhất này để biểu đạt lòng biết ơn vô bờ bến trong lòng.

"Xin hãy đứng lên." Ngô Lương lại một lần nữa đỡ y dậy, trong lòng đã bắt đầu phân tích sự việc.

Chương 836

Mặc dù những thứ giống trùng không phải trùng, giống rắn chẳng phải rắn trong khoang bụng của thi thể nam này không hề có biểu hiện chủ động tấn công nào, nhưng Đại Khuyển lại nói rõ rằng y sở dĩ rơi xuống nước chính là vì bị thứ đó chủ động tấn công.

Hơn nữa, phương thức tấn công của nó còn vô cùng nhanh và chính xác, thậm chí sau khi rơi xuống nước còn "bồi thêm một đao" quấn lấy chân còn lại của y, thủ pháp tỏ ra vô cùng thành thạo, khiến người ta không thể không nghi ngờ liệu thứ này có ý thức tự chủ hay không?

Mà từ lời miêu tả của Đại Khuyển, thứ tấn công y và thứ ẩn náu trong bụng thi thể nam hẳn là cùng một loại, tại sao lại có biểu hiện khác nhau như vậy?

Hay là nói… trong quá trình mấy người dân chài kia vận chuyển thi thể nam, cùng với những thử nghiệm mà Ngô Lương vừa làm, đều chưa đạt đến điều kiện kích hoạt tính tấn công của thứ này, vì vậy mới xuất hiện sự khác biệt như vậy?

Với những nghi vấn này, ánh mắt của Ngô Lương đã liếc về phía hai chân của Đại Khuyển, quả nhiên thấy trên hai mắt cá chân của y đều có một mảng vết bầm rõ rệt.

Những vết bầm này có hình dạng dải, xếp thành từng hàng, trông quả thực có chút giống như bị tay tóm lấy… Đợi đã!

Quan sát những vết bầm này, Ngô Lương đột nhiên nhận ra một chi tiết khác suýt bị bỏ qua, rồi lập tức nhớ lại lời nói ban đầu của người dân chài kia: "Hơn nữa tiểu nhân dám chắc Đại Khuyển nhất định là bị 'Thủy Hầu Tử' kéo xuống, tuy lúc này Đại Khuyển vẫn

chưa nói được, nhưng vừa rồi tôi đã cố ý xem hai chân của Đại Khuyển, trên mắt cá chân phải của y có một dấu tay bầm tím đặc biệt rõ ràng…" Cố ý!

Hai chữ này chính là vấn đề!

Nếu người dân chài đó chỉ vô tình liếc thấy vết bầm trên mắt cá chân của Đại Khuyển, vậy thì chỉ chú ý đến vết bầm ở chân phải cũng còn nói được, nhưng người dân chài kia đã cố ý quan sát, thì tuyệt đối không thể xảy ra sự sai sót như vậy!

Nhưng chính Đại Khuyển cũng nói, lúc y rơi xuống nước, trước tiên là bị thứ giống trùng không phải trùng, giống rắn chẳng phải rắn kia quấn lấy một bên mắt cá chân, lúc giãy giụa trong nước mới bị quấn lấy bên còn lại.

Nếu cả hai mắt cá chân đều bị quấn, vậy thì cả hai đều có vết bầm cũng không có gì đáng trách.

Nếu lời của cả hai người đều là sự thật, vậy thì chỉ có một khả năng: không lâu trước đây, khi Đại Khuyển vừa được vớt lên bờ, mắt cá chân trái của y vẫn chưa có vết bầm, vết bầm này là sau khi lên bờ mới xuất hiện?

"Đại Khuyển huynh đệ, vết bầm trên mắt cá chân của ngươi có cảm giác gì không, có thể cho ta xem kỹ một chút được không?" Ngô Lương hỏi.

"Vừa rồi còn hơi nhói đau, nhưng bây giờ đã đỡ hơn nhiều, chỉ hơi tê tê dại dại một chút." Đại Khuyển nghe vậy liền ngồi xuống đất, còn không quên xắn cả hai ống quần lên cao hơn để Ngô Lương nhìn rõ hơn.

Ngô Lương cũng không chủ quan, trước tiên đeo đôi găng tay da bò đặc chế vào, lúc này mới ngồi xuống kiểm tra hai mắt cá chân của

Đại Khuyển.

Những vết bầm này đến bây giờ vẫn còn hơi sưng, khiến cho lỗ chân lông ở khu vực này cũng trở nên rõ rệt, rất dễ phân biệt.

Quan sát kỹ lưỡng, Ngô Lương rất nhanh phát hiện ra một số lỗ chân lông còn sót lại vài vết máu không rõ ràng lắm, khiến cho lỗ chân lông trông như vừa bị kim châm.

Thế là Ngô Lương giơ tay đang đeo găng tay da bò lên, nhẹ nhàng ấn vào gần một lỗ chân lông có vết máu.

Đáng nói là, đôi găng tay da bò này của hắn mỗi lần sử dụng xong đều được ngâm trong cồn nồng độ cao để khử trùng.

Việc này tuy sẽ làm giảm đáng kể độ bền của găng tay, đến nỗi cứ vài tháng lại phải thay một đôi, nhưng cũng là một biện pháp bất đắc dĩ để bảo vệ bản thân và những người xung quanh.

Nếu không, đôi găng tay này bình thường chỉ được đeo khi tiếp xúc với quan tài, thi thể và một số thứ không tiện dùng tay chạm vào, những thứ đó rất có thể sẽ làm găng tay nhiễm phải siêu vi khuẩn gây chết người, chỉ cần một chút sơ suất là có thể vô hình trung tiêu diệt cả đám Phường Nhân Quân.

Vì vậy, đôi găng tay da bò Ngô Lương đang đeo lúc này cũng đã được khử trùng, nếu không thì tuyệt đối không thể chạm vào vết thương của Đại Khuyển như vậy.

Dưới lực ấn đó, trong lỗ chân lông nhanh chóng rỉ ra một ít máu tươi, điều này đủ để chứng minh những vết thương này là mới hình thành, nhưng cụ thể là hình thành như thế nào thì vẫn cần điều tra thêm.

"Cảm giác thế nào?" Vừa làm vậy, Ngô Lương vừa hỏi.

"Thưa ân công, không có cảm giác gì đặc biệt, vẫn tê tê dại dại

như lúc nãy.” Đại Khuyển nói.

“Ừm…” Ngô Lương khẽ gật đầu.

Đây cũng không phải là hiện tượng tốt.

Vết thương bình thường phải phản hồi cảm giác đau nhẹ, nếu không có cảm giác đau mà chỉ thấy tê dại, ngược lại có khả năng là biểu hiện của trúng độc.

Trong tự nhiên có rất nhiều động vật có thể tiết ra độc tố tương tự, khiến cho chúng khi xâm hại vật chủ không làm vật chủ cảm thấy đau đớn rõ rệt.

Ví dụ như đỉa khi hút máu người, sẽ tiết ra một loại độc tố gây tê khiến cơ thể người không cảm thấy đau đớn gì, đợi đến khi người ta phát hiện ra nó, nó thường đã hút no căng như một quả bóng.

Kết hợp thêm hiện tượng kỳ lạ về sự xuất hiện của vết bầm trên hai mắt cá chân của Đại Khuyển… Ngô Lương không thể không nghi ngờ vết bầm trên mắt cá chân của Đại Khuyển căn bản không phải là vết bầm, mà là hiện tượng xuất hiện sau khi trúng độc, như vậy mới có thể giải thích được tình huống vết bầm ở chân trái xuất hiện muộn hơn.

“Ngươi qua đây so sánh kỹ một chút, thứ trong bụng thi thể nam này với thứ đã kéo ngươi xuống nước lúc đó rốt cuộc có phải là cùng một loại không, nhất định phải nhìn cho kỹ.” Lúc này Ngô Lương chỉ có thể dùng phương pháp loại trừ để tìm ra sự thật, bèn đỡ Đại Khuyển dậy, bảo y đến gần thi thể nổi, nấp sau Kim Cương Tán quan sát kỹ.

Đại Khuyển chỉ nhìn một cái đã có đáp án trong lòng, nhưng thấy sắc mặt Ngô Lương nghiêm túc, lại kiên nhẫn quan sát kỹ một hồi lâu, lúc này mới vô cùng khẳng định nói: “Ân công, tiểu nhân dám chắc

chính là loại này, tuyệt đối không sai, ngay cả lớp 'lông nhung' trên thứ này cũng y hệt!" "Vậy ngươi xem cái này." Ngô Lương nhặt lại chiếc cuốc, một lần nữa cạo nhẹ lên thứ giống trùng không phải trùng, giống rắn chẳng phải rắn kia, một ít "lông nhung" lập tức bị cạo ra dính vào chiếc cuốc, điên cuồng ngọ nguậy như giun đất.

"Đây, đây là…" Đại Khuyển nhìn những "sợi lông nhung" đang điên cuồng ngọ nguậy, trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi, nhưng vẫn không hiểu lắm ý Ngô Lương muốn biểu đạt.

"Vừa rồi ta quan sát gần những 'sợi lông nhung' này phát hiện, thứ này cũng là những cá thể độc lập, chỉ là dùng một mối quan hệ đặc thù bám vào bề mặt của thứ giống trùng không phải trùng, giống rắn chẳng phải rắn kia." Ngô Lương nghiêm mặt nói, "Hơn nữa, những 'sợi lông nhung' này còn có một cái miệng nhọn, giúp chúng có thể dễ dàng bám vào những thứ khác, có lẽ cũng có thể khoan vào.

Vì vậy ta nghi ngờ, có thể trong quá trình ngươi bị quấn lấy, đã có một số sợi lông nhung thông qua lỗ chân lông trên da chui vào trong cơ thể ngươi." "A?" Vừa nghe lời này, Đại Khuyển lập tức hai chân mềm nhũn, ngã phịch xuống đất.

Đây không phải là chuyện đùa.

Thời đại này tuy có một Hoa Đà là thánh thủ ngoại khoa, nhưng đối mặt với những thứ có thể tiến vào cơ thể người, đặc biệt là loại vật sống này, vẫn cực kỳ ít người có thể lấy ra được, cuối cùng chỉ có thể chịu đựng nỗi đau đớn và sợ hãi bị hành hạ sống đến chết.

Nói ra thì điều này có chút tương tự với vu cổ chi thuật, nhưng vu cổ chi thuật dù sao cũng có một số loại có cách giải, còn thứ không thể nói rõ tên này lại không có bất kỳ giải pháp hữu hiệu nào.

"…" Nghe thấy suy đoán của Ngô Lương, đám người Phường Nhân Quân vốn đã đến gần cũng bất giác lùi lại vài bước, cố gắng

tránh xa thi thể nổi kia.

Đến lúc này, Ngô Lương mới quay đầu nhìn về phía Vu Cát và Chân Mật, mở lời hỏi: "Lão tiên sinh, Mật nhi, hai người kiến thức vượt xa người thường, hai người có thể nói được đây rốt cuộc là thứ gì không?" "Công tử quá khen rồi, lão hủ nghe cũng chưa từng nghe qua thứ này…" Vu Cát quả quyết lắc đầu.

"…" Chân Mật cũng khẽ lắc đầu.

Hai người họ một người thông thạo cổ thư, một người đã sống mấy nghìn năm, nếu cả hai đều không biết đây là thứ gì, e rằng trên đời cũng không ai biết được.

"Ân công cứu tôi, nếu bị thứ này chui vào người, thà rằng lúc nãy chết đuối dưới sông cho xong…" Đại Khuyển lúc này cũng cuối cùng hoàn hồn, sắc mặt lại càng khó coi hơn, giọng nói run rẩy cầu xin Ngô Lương.

Quả thực đối với bất kỳ ai, nếu nhất định phải chết, chết ngạt một hơi chắc chắn tốt hơn là bị côn trùng chui vào cơ thể hành hạ đến chết.

"Ngươi đừng hoảng hốt, đây chỉ là một suy đoán của ta, sự thật có lẽ không phải như vậy." Ngô Lương trầm ngâm nói, "Nhưng nếu muốn chứng minh việc này thực ra cũng không khó, chỉ là xem ngươi có dũng khí đó hay không…" "Nếu có thể cứu tiểu nhân, tiểu nhân nguyện nghe theo sự sắp đặt của ân công." Đại Khuyển lúc này căn bản không có lựa chọn nào khác, vội vàng gật đầu tỏ thái độ.

"Chỉ cần bắt thêm một con trùng nhỏ đặt ở mắt cá chân của ngươi, nếu con trùng nhỏ đó men theo lỗ chân lông chui vào trong, thì có thể chứng minh trong cơ thể ngươi quả thực đã có loại này chui vào, nếu con trùng nhỏ không chui vào lỗ chân lông, ngươi cũng có thể yên tâm rồi." Ngô Lương trong lòng thực sự phản đối loại thí nghiệm

trên cơ thể người này, nhưng sự đã đến nước này, đối với Đại Khuyển cũng là còn nước còn tát, còn hơn là để y thấp thỏm chờ chết.

"Cái này…" Nghe lời này, Đại Khuyển mặt lộ vẻ do dự, không ai có thể giữ được bình tĩnh khi đối mặt với loại thí nghiệm này.

Nhưng y quả thực cũng là một hán tử, rất nhanh đã nghĩ thông được hoàn cảnh của mình và các mối quan hệ trong đó, liền cắn răng gật đầu mạnh với Ngô Lương nói: "Nếu ý ân công là vậy, tiểu nhân cắn răng chịu đựng là được!" "Nhưng ta vẫn phải nói trước cho ngươi, cho dù chứng minh được việc này, ta cũng chưa chắc đã tìm được cách trừ loại trùng này, chỉ có thể trên cơ sở đó mà cố gắng hết sức." Ngô Lương lại nói.

"Ân công không cần nói những lời này, nếu không có ân công, tiểu nhân lúc này e rằng đã chôn thân dưới đáy nước rồi." Đại Khuyển lại thái độ kiên quyết nói, "Hơn nữa, con trùng nhỏ này không phải cũng có khả năng không chui vào lỗ chân lông của ta sao, so với ân công, ta mới càng cần làm thử nghiệm này hơn, ân công cứ làm đi!" "Được lắm." Ngô Lương thấy vậy lại có chút tán thưởng hán tử này.

Ngay sau đó hắn cũng không nói nhiều lời, lấy chiếc cuốc, dùng găng tay nhẹ nhàng gắp một con trùng nhỏ đang ngọ nguậy, thấy Đại Khuyển hít một hơi sâu gật đầu với mình, cuối cùng đặt nó lên mắt cá chân đã bầm tím một mảng của y.

Dưới sự chú thị của mọi người, con trùng nhỏ kia vẫn ngọ nguậy vài cái, rồi rất nhanh ổn định lại.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Dưới sự chú thị của mọi người, con trùng nhỏ cuối cùng cũng bình thường trở lại, thân mình co duỗi di chuyển trên mắt cá chân của Đại Khuyển.

Cứ như vậy bò được khoảng vài centimet, dường như đã cẩn thận lựa chọn một lỗ chân lông, rồi chui cái đầu như phân chim vào đó.

Trong quá trình này, đuôi của nó còn không ngừng ngọ nguậy để trợ lực, trong nháy mắt thân hình dài khoảng 2 milimet đã chui vào được một nửa.

"Ây ây ây, ân công!" Không có gì kinh hãi hơn việc trơ mắt nhìn một loại côn trùng không rõ tên chui vào cơ thể mình.

Đại Khuyển thấy vậy bất giác run chân, la hét hy vọng Ngô Lương có thể làm gì đó.

Ngô Lương cũng đã sớm có chuẩn bị.

Chưa đợi Đại Khuyển nói xong lời cầu cứu, tay đã vươn ra tóm lấy đuôi con trùng kia, rồi hơi dùng sức mạnh mẽ kéo nó ra khỏi lỗ chân lông của Đại Khuyển.

Rời khỏi cơ thể Đại Khuyển, con trùng nhỏ lập tức lại ngọ nguậy như trước.

Lúc này, nửa thân trước của nó đã bị máu của Đại Khuyển nhuộm thành màu đỏ, tuy hình dáng nhỏ bé đáng thương, nhưng vẫn cho người ta một cảm giác tàn nhẫn và hung tợn.

Mà lỗ chân lông trên mắt cá chân Đại Khuyển vừa bị con trùng này chui vào, lúc này cũng đã rỉ máu.

"Phù —— May mà ân công nhanh tay lẹ mắt, nếu không con trùng này đã thật sự chui vào trong rồi…" Đại Khuyển theo đó thở phào một hơi dài, vẻ mặt may mắn nói với Ngô Lương.

Nhưng Ngô Lương lúc này lại nhìn y với vẻ mặt đồng cảm, bất đắc dĩ nói: "Từ sự may mắn vừa rồi mà suy đoán, hẳn là đã có không ít con trùng như vậy chui vào cơ thể ngươi rồi, vì vậy thêm một con không nhiều, bớt một con cũng không ít.

Việc cấp bách bây giờ là phải làm rõ, những con trùng này chui vào cơ thể ngươi rốt cuộc muốn làm gì, cuối cùng sẽ gây ra ảnh hưởng gì cho ngươi." "…" Đại Khuyển lập tức ngây người.

Dù Ngô Lương không nói quá rõ ràng, nhưng dù là kẻ ngốc cũng biết loại côn trùng tàn bạo khát máu này chui vào cơ thể hắn tuyệt đối không phải là chuyện tốt, cuối cùng chắc chắn sẽ giết chết hắn.

Vì vậy, khoảnh khắc tiếp theo, Đại Khuyển đã gần như khóc nấc lên, vội vàng lại cầu xin Ngô Lương: "Xin ân công cứu tiểu nhân, chỉ cần ân công cứu tiểu nhân lần này, tiểu nhân từ nay nguyện làm trâu làm ngựa cho ân công, tuyệt không hai lòng!" "Yên tâm đi, nếu trong khả năng, ta nhất định sẽ cố gắng hết sức." Ngô Lương không nói quá chắc chắn.

Nhưng hắn cũng quả thực sẽ không dễ dàng từ bỏ Đại Khuyển.

Người này tuy không thân không quen với hắn, nhưng với tư cách là nạn nhân của loại côn trùng này, lại là đối tượng quan sát lâm sàng duy nhất hiện tại, có thể giúp hắn hiểu rõ hơn về sự vật kỳ quái này từ nhiều góc độ hơn.

Đây cũng thuộc phạm trù khảo cổ và thám hiểm.

Quan trọng hơn là, Ngô Lương và Phường Nhân Quân sắp đến nơi có nhiều thi thể nổi hơn, e rằng sẽ không thể tránh khỏi việc phải đối mặt với thứ này.

Nếu có thể tìm hiểu trước về nó, đến lúc đó có thể tránh được thương vong tương tự cho Phường Nhân Quân nhiều nhất có thể.

"Đa tạ ân công…" Đại Khuyển liên tục cảm tạ.

Ngô Lương khẽ gật đầu, nhưng lại đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, rồi lại hỏi: "Đúng rồi, về 'Thủy Hầu Tử', ở chỗ các ngươi có lời đồn đại kiểu như 'Thủy Hầu Tử tuy ở trong nước sức mạnh vô cùng,

nhưng một khi rời khỏi nước liền mềm nhũn vô lực' không?" "Cũng có." Vấn đề này có chút đột ngột, Đại Khuyển nhất thời cũng không biết tại sao Ngô Lương đột nhiên hỏi vậy, nhưng vẫn gật đầu nói: "Hình như có lời đồn tương tự, nhưng không giấu gì ân công, tiểu nhân tuy từ nhỏ đã thường nghe người lớn tuổi nói về chuyện Thủy Hầu Tử, cha mẹ hồi nhỏ cũng lấy cớ đó cấm tiểu nhân xuống nước chơi đùa, nhưng thực ra tiểu nhân sống bao nhiêu năm nay, quanh năm thả lưới đánh cá trên Hoàng Hà, vẫn chưa từng gặp phải Thủy Hầu Tử, vì vậy cũng không có cơ hội kiểm chứng những lời đồn này." "Ha ha ha, lời này ta lại tin, nếu như lời đồn về Thủy Hầu Tử là thật, ngươi mà gặp phải chắc chắn cũng không sống được đến bây giờ." Vu Cát nghe vậy chen vào một câu, rồi lại liếc nhìn Ngô Lương, trầm ngâm hỏi: "Công tử, ngài đột nhiên hỏi vấn đề này, chẳng lẽ là…" "Không sai, ta nghi ngờ thứ này có phải chính là 'Thủy Hầu Tử' trong truyền thuyết hay không?" Ngô Lương gật đầu, có lý có cứ nói với mọi người: "Có lời đồn rằng 'Thủy Hầu Tử' là tà vật do oan hồn của người chết đuối hóa thành, vì vậy có quan hệ mật thiết với thi thể nổi trong nước, mà thứ này lại bám trên thi thể nổi.

Cộng thêm phương thức độc đáo kéo người xuống nước của nó, và vết bầm có phần giống dấu tay để lại trên mắt cá chân của Đại Khuyển, nếu không phải là nạn nhân bị nó kéo xuống nước dìm chết, những người ngoài cuộc khác e rằng rất khó nói rõ được tình hình lúc đó, như vậy tam sao thất bản mà đồn ra một 'Thủy Hầu Tử' cũng là chuyện hợp tình hợp lý." "Và nếu suy đoán này thành lập, vậy thì cách nói 'Thủy Hầu Tử tuy ở trong nước sức mạnh vô cùng, nhưng một khi rời khỏi nước liền mềm nhũn vô lực' cũng có khả năng là thật." "Ít nhất cho đến hiện tại, ta đã thử một số cách để kích thích những con trùng lớn hơn kia, nhưng nó vẫn không có bất kỳ phản ứng nào, càng không có dấu hiệu tấn công hay quấn lấy như Đại Khuyển đã gặp phải trước đó, vì vậy ta mới có câu hỏi này." Nói đến đây, Ngô

Lương hơi dừng lại, rồi quay đầu nhìn Đại Khuyển, ý tứ sâu xa nói: "Nhưng cũng có khả năng thứ này chỉ khi cảm nhận được máu thịt tươi mới có phản ứng, cách này ta vẫn chưa thử, cho nên…" "A?" Đại Khuyển lại ngây người, im lặng ba giây rồi "vụt" một tiếng đứng dậy, hành lễ với Ngô Lương, vẻ mặt kiên nghị nói: "Đa tạ ơn cứu mạng trước đó của ân công.

Sự đã đến nước này, tiểu nhân đã lĩnh hội được đạo lý mỗi người có một số mệnh, nếu sau này tiểu nhân quả thực bị những con trùng nhỏ này hại chết, đó cũng là số mệnh của tiểu nhân, tiểu nhân tự nhận là được… Trời không còn sớm, hẳn là ân công cũng hơi đói rồi, tiểu nhân xin về trước nấu vài con cá lớn để làm tròn bổn phận chủ nhà, đi trước một bước." Nói xong cũng không đợi Ngô Lương đáp lại, Đại Khuyển đã dứt khoát quay người đi về phía xa, tuy vẫn còn hơi cà nhắc, nhưng tốc độ đó có thể so với chạy nhanh.

"Đây…" Nhìn bóng lưng như chạy trốn của Đại Khuyển, đám người Phường Nhân Quân trước tiên ngẩn ra, sau đó không nhịn được cười.

Tào Nỉ bước lên nhéo vào eo sau của Ngô Lương, cười trách: "Xem ngươi dọa người ta kìa, chân cẳng cũng lanh lẹ hơn nhiều." "Ta lại thấy Hữu Tài ca ca cố ý dọa hắn đi." Gia Cát Lượng lại vẻ mặt nghiêm túc phân tích với mọi người: "Hữu Tài ca ca hẳn đã nghĩ xong việc cần làm tiếp theo, chỉ là những việc này không tiện để người này nhìn thấy, lại không tiện trực tiếp hạ lệnh đuổi khách, vì vậy mới cố ý dọa hắn, để hắn biết khó mà lui.

Hữu Tài ca ca, ta nói có đúng không?" "Là vậy sao?" Mọi người nghe vậy lại đều nhìn về phía Ngô Lương.

Ngô Lương thì cười mà không nói, quay người nhìn Dương Vạn Lý nói: "Dương Vạn Lý, ngươi mau về lấy mười cân muối tinh chúng

ta mang theo qua đây.” “Nặc!” Dương Vạn Lý đáp một tiếng rồi chạy nhanh về phía làng chài.

Chương 837

"Công tử cần thứ này làm gì?" Vu Cát có chút nghi hoặc hỏi.

Mọi người cũng đều lộ vẻ không hiểu.

Trong ý thức của họ, muối là một loại gia vị bắt buộc khi nấu ăn, và là nhu yếu phẩm mà con người không thể không ăn, chứ chưa từng nghe nói còn có công dụng khác.

Suy cho cùng, bất kể là bây giờ hay trước đây, muối hoặc là do triều đình chuyên doanh, hoặc là bị quyền quý khống chế, hoàn toàn là độc quyền ngành, quyền định giá tự nhiên hoàn toàn nằm trong tay triều đình và quyền quý.

Vì vậy, giá muối ăn luôn không hề rẻ, rất ít người lấy thứ này để làm những thí nghiệm hỗn tạp kia, hiểu biết về nó tự nhiên cũng vô cùng hạn chế.

"Lát nữa các ngươi sẽ biết." Ngô Lương chỉ cười một cách bí ẩn. … Không lâu sau.

Dương Vạn Lý bưng cả một hũ gốm muối tinh quay lại.

Ngô Lương nhận lấy hũ muối, đi thẳng đến gần thi thể nổi kia, rồi vừa nghiêng hũ muối rắc muối, vừa chậm rãi đi một vòng quanh thi thể nổi.

Rất nhanh, một vòng tròn màu trắng tương tự như đường kẻ cố định dấu vết hiện trường vụ án ở đời sau hiện ra trước mắt mọi người, vừa vặn khoanh thi thể nổi vào bên trong.

"Trông cũng khá thú vị, đây là định làm pháp sự sao…" Tào Nỉ chống nạnh đứng bên cạnh, phảng phất như đã thấu hiểu ý đồ của Ngô Lương, vẻ mặt đắc ý nói.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo.

"Vụt!" Ngô Lương đã vốc một nắm muối lớn trực tiếp rắc lên những con trùng đang ẩn náu trong khoang bụng thi thể nổi.

"Xì xì…" Muối vừa mới dính vào thân những con trùng đó, chúng lập tức như bị kích thích cực mạnh mà điên cuồng lắc lư ngọ nguậy.

Ngay cả những con trùng nhỏ như "lông nhung" cũng lập tức rời khỏi thân con trùng lớn, từng con một như chạy nạn mà bò tán loạn ra tứ phía.

Rất nhanh chúng đã bò đến vòng tròn màu trắng mà Ngô Lương dùng muối tinh bố trí.

Có những con trùng nhỏ vừa chạm vào vòng tròn trắng cũng điên cuồng ngọ nguậy, nhưng chỉ ngọ nguậy vài cái, đã biến mất với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Mà một số con trùng nhỏ khác thì nhạy bén nhận ra nguy hiểm, bắt đầu đổi hướng bò tán loạn.

Tiếc là vòng tròn trắng Ngô Lương bố trí căn bản không có kẽ hở, trong chốc lát bên trong vòng tròn trắng đã đầy những con trùng nhỏ như "lông nhung" kia, thoáng nhìn qua giống như có người vừa dùng màu đỏ để tô đầy vòng tròn trắng vậy.

"Đây là… chuyện gì thế?" Đám người Phường Nhân Quân lập tức trợn tròn mắt.

Phải thừa nhận rằng, cảnh tượng này tuy trông rất rùng rợn, nhưng đồng thời cũng là một kỳ quan hiếm thấy, thậm chí có chút hùng vĩ.

Chỉ là nguyên lý trong đó, mọi người lại không nói rõ được, thậm chí có người cảm thấy Ngô Lương lúc này có phải đang thi triển một loại vu thuật nào đó không ai biết hay không.

“Vụt!” Ngô Lương thấy vậy lập tức lại rắc thêm một nắm muối tinh.

Muối tinh rơi lên người những con trùng nhỏ, rất nhanh liền làm chúng biến mất, còn rơi lên người những con trùng lớn, thì khiến chúng như đau đớn mà điên cuồng quẫn quại.

Cùng lúc đó, bên trong cơ thể những con trùng lớn này còn không ngừng rỉ ra nước, rất nhanh đã tụ lại thành một vũng dưới thi thể nổi.

“Vụt!” Ngô Lương lại rắc.

Con trùng lớn bị rắc muối tinh đầu tiên, thân hình ống vốn nhẵn nhụi căng mọng đã trở nên nhăn nheo, kích thước cũng nhỏ hơn trước rất nhiều, đồng thời biên độ ngọ nguậy cũng đang dần nhỏ lại, trông như bị hút hết sinh khí vậy.

Đây chính là thủ đoạn mà Ngô Lương nghĩ ra.

Hắn tuy không hiểu đây rốt cuộc là thứ gì, nhưng không khó để phán đoán chúng thực ra là một loại sinh vật thân mềm.

Mà muối không nghi ngờ gì chính là khắc tinh của tất cả các loài động vật thân mềm.

Ngay cả những sinh vật sống trong nước mặn ở đại dương, ví dụ như những con ốc biển, sò hến, một khi bị rắc bột muối có hàm lượng cao hơn nhiều so với nước biển, rất nhanh sẽ xuất hiện hiện tượng mất nước, sinh khí cũng sẽ nhanh chóng biến mất.

Mà lúc này, những con trùng này đang trải qua quá trình mất nước đau đớn.

Còn những con trùng nhỏ biến mất kia, chúng cũng không phải là biến mất, chỉ là vì hình thể quá nhỏ, sau khi tiếp xúc với muối tinh lập tức sẽ mất nước mà chết, hình thể cũng sẽ trong quá trình này co lại nhỏ hơn, thậm chí nhỏ như sợi tóc, nếu không đến gần nhìn kỹ căn

bản không phát hiện được.

"Lão phu hình như biết công tử đang làm gì rồi, thứ này sợ muối, công tử định giết chết hết chúng trước rồi mới nghiên cứu." Vu Cát bừng tỉnh đại ngộ nói, "Đạo lý này hẳn là giống với việc làm thịt khô, muối có thể làm thịt tươi mất nước, còn có thể chống thối, một miếng thịt tươi lớn như vậy làm thành thịt khô xong chỉ còn lại một miếng nhỏ, những con trùng này e rằng cũng như vậy." "Không đúng đâu lão đồng tử?" Dương Vạn Lý lại phản bác: "Chúng ta lại không phải chưa từng thấy làm thịt khô, thịt khô ngoài việc dùng muối, còn cần treo ở nơi thông gió phơi nắng nhiều ngày cho khô nữa, đâu có như những con trùng này vừa chạm vào muối tinh đã lập tức xẹp xuống?" "Lão phu nói là đạo lý là như vậy, nhưng con trùng này hẳn là có chút khác biệt với thịt tươi, vì vậy hiệu quả tạo ra cũng không hoàn toàn giống nhau." Vu Cát lại nghiêm mặt nói.

"Ừm…" Dương Vạn Lý lần này không tiếp tục cãi, quay đầu nhìn lại Ngô Lương.

"Vụt!" Ngô Lương vẫn không ngừng rắc muối.

Suy nghĩ của hắn là giết chết tất cả côn trùng trên thi thể này, sau đó mới yên tâm mổ xẻ thi thể nổi này ra, xem kỹ mối quan hệ giữa những con trùng này và thi thể rốt cuộc là gì, và chúng ẩn náu trong cơ thể thi thể dưới hình thái nào.

Như vậy hắn là có thể làm rõ được những con trùng nhỏ chui vào cơ thể Đại Khuyển rốt cuộc đang ở trạng thái gì, từ đó phán đoán đây rốt cuộc là thứ gì, và nên dùng phương thức nào để đối phó thỏa đáng.

Đồng thời, việc rắc muối như vậy cũng có thể khử trùng diệt khuẩn cho cả thi thể nổi.

Theo như Ngô Lương biết, đại bộ phận vi sinh vật và vi khuẩn, mầm bệnh đều không thể sinh tồn trong môi trường có nồng độ muối

cao.

Giống như Biển Chết mà người đời sau biết đến, nơi đó không có bất kỳ sinh vật nào, ngay cả ven bờ cũng rất ít có thủy thảo có thể sinh tồn, các nhà khoa học cũng chỉ tìm thấy trong đó một vài loại vi khuẩn chịu mặn cực kỳ hạn chế. …Hơn chục cân muối tinh được rắc hết lớp này đến lớp khác lên trên đám xác trôi và lũ côn trùng.

Trong lúc đó, mỗi khi rắc xong một lượt, Ngô Lương lại đợi vài phút, chờ cho muối được nước từ trong lũ trùng và xác chết tiết ra hòa tan rồi mới phủ lên một lớp nữa, hệt như đang ướp thịt khô vậy.

Cứ thế lặp đi lặp lại gần một canh giờ, giữa chừng còn đổi cho Điển Vi làm thay.

Mãi đến khi hơn chục cân muối tinh được dùng hết, Ngô Lương mới cảm thấy chắc là đã ướp thấm vị… à không, chắc là đã diệt sạch toàn bộ côn trùng và các loại vi khuẩn, vi sinh vật có hại tiềm tàng trong xác chết.

Lúc này, trong khoang bụng của xác chết chỉ còn lại những con sâu lớn nhăn nheo khô quắt, phần bụng vốn căng phồng của cái xác cũng xẹp hẳn xuống, đã có thể nhìn thấy rõ đường nét của xương sườn và xương sống.

Đến bước này, Ngô Lương đoán chừng đã gần xong.

Thế là hắn lại rắc lớp muối cuối cùng lên xác chết và lũ sâu đã khô quắt lại, rồi dùng vải lanh bọc kín những bộ phận cơ thể hở ra ngoài, mặt cũng đeo mặt nạ phòng độc, thậm chí còn trát một lớp muối lên cả đáy quần của mình, lúc này mới bước vào vòng tròn trắng được tạo nên từ muối tinh, ngồi xổm xuống cạnh xác chết để kiểm tra tình hình cặn kẽ.

Lúc này, ngoài những con sâu lớn đã khô quắt, đám sâu nhỏ vốn

bám trên thân chúng như lớp lông tơ đã biến mất sạch sẽ.

Để tìm hiểu rõ trạng thái của lũ sâu lớn này trước kia khi chúng chiếm cứ khoang bụng xác chết, Ngô Lương không vội vàng lấy chúng ra, mà quyết định gỡ tách đám sâu lớn đang quấn vào nhau ngay trong khoang bụng của tử thi.

Đây cũng là một việc đòi hỏi sự tỉ mỉ.

Phải tìm gốc rễ của từng con một, rồi tách ra từng con, nếu nóng vội hoặc dùng sức quá mạnh có thể sẽ làm chúng đứt đoạn, hoặc làm thay đổi trạng thái ban đầu của chúng.

Cứ như vậy, mất khoảng hơn mười phút, đám sâu lớn đã được Ngô Lương xử lý xong, lúc này chúng như những sợi rong biển được xếp ngay ngắn duỗi thẳng ra, còn đầu kia vẫn nối liền với khoang bụng của xác chết. "Tổng cộng mười bốn con…" Ngô Lương đếm lại rồi ghi nhớ con số này.

Lúc này, chiều dài của lũ sâu lớn đã hiện ra rõ ràng, con dài nhất gần hai thước, con ngắn nhất cũng được một thước.

Nhưng chiều dài này có thể hơi khác so với lúc chúng còn sống, chỉ có thể nói là mang giá trị tham khảo nhất định, bởi lẽ trong quá trình bị muối tinh làm mất nước, chiều dài của chúng hẳn cũng đã rút ngắn lại đôi chút.

Làm xong những việc này, Ngô Lương cuối cùng cũng nhìn về phía đầu kia của chúng, nơi vẫn còn nối liền với khoang bụng xác chết.

Vừa rồi lúc tách lũ sâu, hắn đã nhận ra, mối liên kết giữa chúng và bên trong khoang bụng xác chết chặt chẽ hơn tưởng tượng rất nhiều, chỉ khẽ kéo thì hoàn toàn không thể giật ra được.

Mà đây là trong tình huống lũ sâu lớn này gần như đã mất đi dấu

hiệu của sự sống.

Từ đó có thể phán đoán, lũ sâu này không giống như đa số động vật thân mềm, chỉ bám hút vào khoang bụng xác chết, mà rất có thể là dùng một phương thức đặc biệt chắc chắn hơn.

Với suy đoán này, Ngô Lương lại cúi thấp người xuống một chút, đổi sang một góc nhìn thấp hơn để nhìn vào trong khoang bụng của xác chết. "Công tử!" Điển Vi không biết từ lúc nào đã thắp một ngọn đuốc, thấy vậy liền rất ăn ý đưa đuốc về phía trước một chút, cố gắng phối hợp để Ngô Lương nhìn rõ hơn.

Chẳng biết từ lúc nào, chân trời đã xuất hiện những áng mây đỏ rực như lửa cháy.

Trời cũng dần tối lại, xem ra nhiều nhất nửa canh giờ nữa là sẽ vào đêm.

Ngô Lương đã quen với sự ăn ý vượt xa người thường này, vẫn ung dung thong thả cúi người xem xét tình hình bên trong khoang bụng xác chết: Đầu kia của lũ sâu lớn này dường như không bám trên mô mềm của tử thi, mà toàn bộ đều bám vào xương sống và xương sườn, đây cũng là điểm khác biệt của chúng so với đa số động vật thân mềm.

Ít nhất theo những gì Ngô Lương biết, những loài động vật thân mềm thường thấy như ốc biển, ốc sên, sên trần, giun đất… về cơ bản đều ăn mô mềm, còn xương cốt đối với chúng thì quá cứng, chúng vốn không có bộ nhá tốt đến vậy, huống chi là sau khi mất đi dấu hiệu sự sống mà vẫn có thể bám chặt trên xương cốt.

Với nghi vấn này, Ngô Lương càng quan sát kỹ hơn chỗ nối giữa lũ sâu lớn và xương cốt của tử thi… Không đúng!

Lũ sâu lớn này dường như không phải bám trên xương sống và xương sườn của xác chết, mà giống như trực tiếp đâm đầu kia vào

bên trong xương cốt hơn?

Để chứng minh mình không nhìn lầm, Ngô Lương lập tức cầm lấy một con sâu lớn, vừa khẽ dùng sức kéo vừa tiếp tục quan sát chỗ nối giữa hai thứ.

Lần này hắn nhìn rõ hơn, đầu kia của con sâu quả thật không bám trên bề mặt xương, mà thông qua một lỗ nhỏ trực tiếp nối vào bên trong xương cốt.

Điều khiến Ngô Lương càng khó hiểu hơn là, xương sống của người vốn là kết cấu được nối lại từng đốt một, giữa mỗi đốt đều có những khe hở nhỏ, nếu con sâu này muốn chui vào trong xương sống, những khe hở này chắc chắn là con đường ngắn nhất và đỡ tốn sức nhất.

Nhưng con sâu này lại không đi đường tắt, mà lại dùng cách nào đó để khoan một lỗ nhỏ trên một đốt xương sống hoàn chỉnh?

Phải biết rằng xương sống có tác dụng bảo vệ cơ thể người, vì vậy độ cứng và độ dày cũng cao hơn so với xương ở các bộ phận khác, chỉ riêng việc khoan một cái lỗ nhỏ này đối với loài động vật thân mềm trước mắt, tuyệt đối không phải là một công trình nhỏ!

Ngô Lương bất giác nhớ đến cái miệng giống mỏ chim ở phần trước của những con sâu nhỏ.

Không thể không nói, cái miệng đó quả thật có chút tương đồng với mỏ của chim gõ kiến, mà chim gõ kiến có thể dễ dàng khoét lỗ trên cây… chẳng lẽ đây chính là vũ khí bí mật giúp lũ sâu này khoan lỗ trên xương?

Trong lòng nghĩ vậy, Ngô Lương đã đưa tay về phía trước khá nhiều, gần như nắm vào chỗ nối giữa con sâu lớn và xương sống, như vậy có thể tránh làm đứt thân con sâu trong quá trình kéo giật.

Tiếp đó hắn bắt đầu từ từ tăng lực… "Phụt!" Theo một tiếng động nhỏ, đầu kia của con sâu lớn đã bị Ngô Lương lôi hoàn toàn ra khỏi xương sống.

Cùng lúc đó, một dòng chất lỏng sền sệt màu đỏ sẫm chảy ra từ lỗ nhỏ trên đốt xương, có thể là tủy xương, cũng có thể là dịch tiết của con sâu lớn.

Để đề phòng bên trong cũng có loại sâu nhỏ khó phát hiện kia, Ngô Lương lập tức vốc một nắm muối tinh rắc lên đám chất lỏng màu đỏ sẫm, còn dùng một ít muối tinh cố gắng trát vào cái lỗ nhỏ.

Làm xong những việc này, Ngô Lương cẩn thận quan sát con sâu lớn.

Quả nhiên ở đầu mà nó chui vào xương sống đã phát hiện ra một bộ phận đầu giống như mỏ chim.

Chương 838

Bộ phận đầu này không chỉ có một cái miệng nhọn và cứng, bên trong miệng còn có những chiếc răng nhỏ như răng cưa.

Xung quanh miệng còn có một vòng tua nhỏ giống như chân của cây trèo tường, phần cuối của những chiếc tua nhỏ là những giác hút hình tròn… Hình dạng này thoạt nhìn giống như một đóa hoa đang nở rộ, chỉ là màu đỏ nhuốm trên đó lại hiện ra vẻ vô cùng máu me tàn nhẫn, giống như quái vật ngoài hành tinh hay quái vật virus trong các bộ phim khoa học viễn tưởng đời sau, khiến người ta bất giác cảm thấy da đầu tê dại.

So sánh như vậy, loại sâu lớn này dường như ngoài kích thước ra, về cơ bản không có gì khác biệt với những con sâu nhỏ, những khác biệt nhỏ về chi tiết có thể là do những con sâu nhỏ quá bé, không thể nhìn rõ được toàn bộ. "Công tử, đây rốt cuộc là thứ gì?

Sao lại sinh ra quái dị như vậy?" Vu Cát tuổi đã cao nhưng lòng hiếu kỳ vẫn không nhỏ, trước đây gia nhập Phường Nhân Quân cũng có một phần nguyên nhân này, quả là tấm gương điển hình cho việc sống đến già, học đến già.

Mọi người cũng đều háo hức nhìn Ngô Lương và con sâu lớn trong tay hắn, vẻ mặt vừa tò mò vừa e ngại. "Không biết…" Ngô Lương lắc đầu, rồi lại bổ sung, "Nhưng tình hình hiện tại lại khiến ta nghĩ đến một thứ có phần tương tự, chỉ là thứ đó thường sống ở biển cả mênh mông, không nên xuất hiện ở con sông nội địa như Hoàng Hà, hơn nữa thứ ta nghĩ đến cũng không nên lớn đến như vậy." "Công tử, tuy Hoàng Hà là sông nội địa, nhưng nơi này cách cửa biển chỉ còn năm mươi dặm, chỉ năm mươi dặm thôi, thứ ở biển chưa chắc đã

không bơi ngược dòng lên đây?" Vu Cát nghe vậy liền đưa ra suy nghĩ của mình, "Hơn nữa theo lão hủ được biết, có một số loài cá biển vì vài nguyên nhân mà chuyên bơi ngược dòng vào sông nội địa, giống như chim di trú trên trời, mỗi năm đều phải di chuyển giữa hai miền Nam Bắc." "Lão tiên sinh nói có lý…" Ngô Lương như bừng tỉnh khỏi cơn mê.

Ngay cả ở đời sau cũng có rất nhiều sinh vật biển vì sinh sản và tìm kiếm thức ăn mà định kỳ tiến vào sông nội địa, cho dù trong quá trình đó sẽ bị gấu đen chặn đường và có nguy cơ mắc cạn nhưng chúng vẫn nối đuôi nhau tiến lên.

Mà loại sâu lớn này rõ ràng rất có hứng thú với thi thể người.

Nếu chiến loạn cộng thêm lũ lụt thường xuyên khiến số lượng thi thể trôi xuống Hoàng Hà tăng vọt, lũ sâu lớn này tự nhiên cũng sẽ bị thu hút đến… Trước đây Đại Khuyển chẳng phải đã nói, ở vùng nước gần "tiên sơn" mà họ sắp đến, thường tụ tập hàng trăm xác chết trôi sao, đối với một số loài có hứng thú với thi thể người, đây không nghi ngờ gì lại là một sự cám dỗ khó cưỡng!

Nhưng cho dù vấn đề này có thể giải thích như vậy, thế còn kích thước thì sao?

Thứ mà Ngô Lương nghĩ đến tuyệt đối không lớn như vậy, có một số nhánh của nó cũng chỉ tương đương với những con sâu nhỏ mà hắn đã tiêu diệt, thậm chí có loại nhỏ còn phải dùng đến công cụ phóng đại mới có thể nhìn thấy.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, đó chỉ là phát hiện của đời sau.

Cuối thời Hán cách đời sau gần hai ngàn năm, khoảng thời gian dài như vậy đủ để thay đổi rất nhiều thứ, có những loài trong quá trình này sẽ dần biến mất, còn có những loài sẽ âm thầm tiến hóa, để tiếp tục tồn tại dưới hình thái thích nghi hơn với thế giới này.

Đây đều là sự chọn lọc tự nhiên, sự hiểu biết của con người về chúng e rằng chưa đến một phần vạn, dù sao thì ngay cả ở đời sau, các nhà khoa học vẫn không ngừng phát hiện ra những loài mới… Những loài đó thực ra vẫn luôn ở đó, có những loài lịch sử tồn tại có thể còn lâu hơn cả khủng long, chỉ là trong một thời gian dài không được con người phát hiện hoặc coi trọng mà thôi.

Thú mỏ vịt, cá vây tay, khỉ hầu… đây đều là những ví dụ sống động, khủng long đối với chúng mà nói, chỉ là một vị khách qua đường xuất hiện ngắn ngủi trên Trái Đất mà thôi.

Vì vậy, có khả năng con sâu lớn mà hắn phát hiện hiện tại, thực ra là một nhánh của thứ mà hắn đang nghĩ đến, chỉ là do ảnh hưởng của môi trường, nhánh lớn hơn này dần dần tuyệt chủng, đời sau chỉ phát hiện ra những loài nhỏ hơn, dễ dàng sinh tồn hơn?

Những ví dụ như vậy trong tự nhiên cũng không thể kể xiết… "Công tử, ngài cứ nói cho chúng ta biết ngài rốt cuộc đã nghĩ đến thứ gì đi, ngài mà không nói, trong lòng mọi người chỉ càng thêm tò mò thôi phải không?" Vu Cát vẻ mặt mong chờ thúc giục. "Đúng vậy Hữu Tài ca ca, huynh cứ nói đi, đúng sai thế nào chúng ta cùng huynh phân tích." Gia Cát Lượng cũng háo hức nói. "Quân tử, nói đi nói đi, chúng ta đều vểnh tai lên nghe rồi." Chân Mật càng gật đầu lia lịa như gà mổ thóc. "Ừm." Trải qua một hồi suy nghĩ, Ngô Lương cũng hiểu rằng tư duy của mình có thể đã đi vào ngõ cụt, thế là cuối cùng hắn nói với mọi người, "Thứ ta nghĩ đến thực ra là một loài tên là 'Thực Cốt Nhuyễn Trùng', loài này có lịch sử lâu đời, thường ký sinh trên cá voi ở biển, chúng sẽ thông qua những lỗ chân lông giống như râu của cá voi để tiến vào cơ thể, khoan lỗ trên xương cá voi để hút tủy và mỡ, hơn nữa tốc độ sinh sản của chúng rất nhanh, cuối cùng sẽ hại chết con cá voi khổng lồ, và khi cá voi chết đi, xương cốt toàn thân đã sớm chi chít lỗ thủng." "…" Nghe xong lời Ngô Lương, tất cả mọi người

đều im lặng, trên mặt lộ ra vẻ mơ hồ.

Một lát sau. "Tuy 'Thực Cốt Nhuyễn Trùng' mà công tử nói quả thật có vài phần tương tự với con sâu trước mắt, nhưng mà…" Vẫn là Vu Cát đại diện nêu ra nghi vấn trong lòng, nhăn nhó khuôn mặt già nua nói. "Nhưng mà sao?" Ngô Lương hỏi. "Nhưng mà cá voi lại là thứ gì?" Vu Cát hỏi lại. "…" Ngô Lương ngẩn ra.

Đúng vậy, thời đại này căn bản không có cách gọi là cá voi, ghi chép sớm nhất về cá voi là trong 《Hán Thư》, trong đó ghi lại hiện tượng cá voi tập thể mắc cạn tự sát mà người đương thời quan sát được, nhưng trong các ghi chép liên quan, cũng chỉ gọi cá voi là "đại ngư" mà thôi, chứ không có một cái tên cụ thể.

Thế là Ngô Lương lại phải phổ cập kiến thức cho mọi người: "Cái gọi là cá voi là một loài cá lớn sống ở biển, loài cá này lớn đến mức một cái nồi không thể hầm hết được, theo ta được biết, những con lớn hơn có thể dài đến hàng chục trượng, cao cũng có mấy trượng, cho dù là những con nhỏ hơn cũng phải dài bảy tám trượng." "Cái này…" Mọi người tập trung tưởng tượng theo lời miêu tả của Ngô Lương, Dương Vạn Lý không khỏi than thở, "Vậy chẳng phải là một ngọn núi nhỏ sao, trong biển lại có kỳ vật như vậy, vậy có phải là con Côn trong truyền thuyết không?" "Ngươi đúng là đồ thất phu vô học, tuy con cá voi này quả thật đã rất lớn, nhưng so với Côn thì còn kém xa." Vu Cát khinh bỉ nói, "Cổ thư ghi chép về Côn có câu, 'Côn to lớn, không biết mấy ngàn dặm', mấy ngàn dặm há là thứ dài mười mấy trượng có thể so sánh được sao?" "Đó chẳng qua chỉ là truyền thuyết thôi, chẳng lẽ ngươi đã tận mắt thấy Côn rồi sao?" Dương Vạn Lý lập tức phản bác. "Lão phu tuy chưa tận mắt thấy Côn, nhưng cũng là nói chuyện theo sự thật, con cá voi mà công tử nói chắc chắn không thể là Côn, hai thứ không thể đánh đồng được." Vu Cát nói xong còn không quên kéo Ngô Lương vào cuộc, nhìn hắn nói, "Công

tử, ngài kiến thức rộng rãi, ngài đến phân xử xem lão hủ nói có đúng không?" Mấy vị đi lạc đề rồi!

Ngô Lương bất lực liếc nhìn hai người, dứt khoát bỏ qua chủ đề này mà nói tiếp: "Ngoài ra theo ta được biết, 'Thực Cốt Nhuyễn Trùng' này còn có tập tính thu thập xương cốt, vì vậy nơi chúng tụ tập thường sẽ hình thành một ngọn núi xương, núi xương lấy bộ xương cá voi khổng lồ làm khung, những bộ xương khác thì lấp vào giữa, khiến nó trông giống như một con cá xương khổng lồ sinh ra dưới đáy biển." "Nếu là như vậy…" Mọi người tiếp tục phân tích, "Vậy thì chuyện loài sâu này chiếm cứ trong xác chết trôi là có thể giải thích được, trước đây kéo Đại Khuyển xuống nước hẳn cũng là để săn mồi." "Đây chính là điều ta lo lắng." Ngô Lương khẽ gật đầu nói, "Dựa theo lời Đại Khuyển, nơi chúng ta sắp đến đã biến thành cửa sông Hoàng Hà đổ ra biển, dòng nước chảy xiết thì không nói, gần đó còn thường xuyên trôi nổi hàng trăm xác chết, từ tình hình hiện tại mà xem, những xác chết đó tất sẽ thu hút thêm nhiều loài sâu này hơn, như vậy mức độ nguy hiểm của vùng nước đó cũng tăng lên rất nhiều, chúng ta nếu muốn qua sông thì phải hết sức cẩn thận." "Hữu Tài ca ca có thể dùng Ngự Thủy Thuật để đuổi chúng đi trước." Gia Cát Lượng đúng lúc nhắc nhở. "Đây quả thật là một cách, nhưng nếu số lượng sâu ở vùng nước đó quá nhiều, chúng ta lại không thể nhìn rõ tình hình dưới nước, e rằng là trị ngọn không trị gốc." Ngô Lương nói có ẩn ý, "Tóm lại là đi một bước xem một bước thôi, chúng ta lúc này chẳng phải cũng là còn nước còn tát sao?" "…" Mọi người nghe vậy đều im lặng.

Hiện tại ở đây đều là những người cốt cán của Phường Nhân Quân, ai nấy đều đã trúng phải kỳ độc liên quan đến "Biển Thước" trong mộ Tề Ai Công, nếu không thể giải độc kịp thời, cuối cùng e rằng đến một cái xác toàn thây cũng không giữ được.

Ngô Lương cũng không nói nhiều nữa, sau đó lại rút con dao găm bằng đồng bên hông ra, rạch quần của xác chết, rạch một đường lớn trên phần da thịt ở đùi vốn còn tương đối nguyên vẹn, rồi cẩn thận bóc tách.

Một lát sau, xương đùi dưới lớp da thịt đã hoàn toàn hiện ra trước mắt Ngô Lương.

Trên xương đùi cũng đã xuất hiện rất nhiều lỗ nhỏ bằng đầu kim, có một số con sâu nhỏ còn sống đang cắm đầu vào trong lỗ nhỏ, chỉ để lại cái đuôi đang vô thức từ từ lúc lắc.

Đến bước này, đã không cần phải điều tra thêm nữa.

Thứ này tám chín phần chính là "Thực Cốt Nhuyễn Trùng" mà Ngô Lương nghĩ đến, ít nhất cũng là một nhánh của "Thực Cốt Nhuyễn Trùng", giống như cùng là tôm, cũng phân ra tôm nhỏ bình thường và tôm hùm, hai loại ngoài kích thước lớn nhỏ khác nhau, bản chất thực ra không có khác biệt quá lớn. "Đại Khuyển nguy rồi…" Nhìn thấy tình hình trước mắt, mọi người trong Phường Nhân Quân đã có thể tưởng tượng được trạng thái của những con sâu nhỏ đã chui vào cơ thể Đại Khuyển.

Cứ thế này, xương ở mắt cá chân của Đại Khuyển e rằng cũng sẽ trở nên chi chít lỗ thủng, ngay cả việc đứng và đi lại cũng có thể bị gãy bất cứ lúc nào, mà đây còn là tình huống tốt nhất, nếu những con sâu nhỏ này sinh sôi trong cơ thể Đại Khuyển, thì không chỉ đơn giản là có đi lại được hay không nữa.

Tuy nhiên, trong lòng mọi người cũng biết rõ, Ngô Lương thực ra có cách cứu Đại Khuyển.

Cách tốt nhất hiện giờ chính là chặt cụt chi, chỉ cần chặt bỏ đôi chân đã bị sâu nhỏ xâm nhập, là có thể ngăn chặn những con sâu nhỏ đó sinh sôi trong cơ thể hắn lan ra toàn thân.

Còn về đôi chân bị chặt đi, nếu Ngô Lương nỡ lấy ra "Hãn thanh" đã giúp Điển Vi mọc lại cánh tay bị đứt trước đây, thì vẫn có thể mọc lại được.

Tất nhiên, mọi người trong lòng biết thì biết vậy, nhưng không ai chủ động nhắc đến chuyện này.

Họ và Đại Khuyển không thân không thích, Ngô Lương trước đây ra tay cứu hắn từ Hoàng Hà đã là tận tình tận nghĩa, nếu còn phải bỏ ra thiên tài địa bảo như "Hãn thanh", thì có phần quá "nhiệt tình", thực sự không cần thiết. "Vụt!" Ngô Lương đã có được thông tin mình muốn, liền không nhìn cái xác trôi nữa, ra lệnh cho Điển Vi và Dương Vạn Lý cùng hắn đẩy cái xác vào hố nông mà đám ngư dân đã đào sẵn từ trước, rắc thêm một lớp muối tinh lên trên rồi lấp đất lại. …… Khi trở về làng chài, binh sĩ Phường Nhân Quân đã dựng xong lều trại, lửa trại cũng đã được nhóm lên, trên hai cái nồi treo trên đống lửa đang hầm con ba ba già bắt được trước đó và cháo gạo, mùi thơm bay đi rất xa.

Ngô Lương ra lệnh cho người lấy một ít thịt ba ba và cháo trong nồi chia cho dân làng cùng ăn, dù sao thì cả già trẻ trai gái cộng lại cũng chỉ có hơn chục người, không đáng kể.

Thế nhưng việc này lại khiến những người dân chài cảm động đến phát khóc, nhưng không phải vì thịt ba ba thơm, mà là vì cháo thơm.

Khác với người dân sống trong đất liền, cá tôm sông ngòi đối với họ không có gì lạ, ngược lại lương thực mới là thứ vô cùng quý giá, đặc biệt là ở thời đại này ngay cả người dân trong đất liền cũng không có lương thực để ăn, đối với những người dân chài này tự nhiên càng là thứ hiếm thấy.

Trong lúc ăn cơm, Đại Khuyển bị vợ mình kéo tai lôi đến trước

mặt Ngô Lương, sau đó cả hai cùng quỳ xuống trước mặt hắn cảm ơn rối rít.

Nhưng họ hiển nhiên không chỉ đến để bày tỏ lòng cảm kích, Ngô Lương trong lòng đã biết, vì vậy chỉ cười đáp lại vài câu, chờ họ nói ra suy nghĩ của mình. "Cái đó… ân công." Cuối cùng vẫn là vợ của Đại Khuyển sau khi lườm chồng một cái, lên tiếng trước, "Thực ra tiểu nữ tử đến đây là muốn hỏi, sau đó các ngài có tra ra được gì không?" "Cũng không tra ra được gì đặc biệt." Ngô Lương nói. "Vậy ngài nói những con sâu nhỏ chui vào chân Đại Khuyển phải làm sao, nếu không quản chúng thì có hậu họa gì không, mạng của Đại Khuyển có giữ được không?" Người phụ nữ trung niên lại hỏi tiếp. "Tạm thời còn khó nói, nhưng những con sâu nhỏ đó ở lại trong cơ thể Đại Khuyển quả thực không phải là chuyện tốt." Ngô Lương nói một cách mơ hồ. "Cái này…" Người phụ nữ trung niên suy nghĩ ý tứ trong lời nói của Ngô Lương, một lát sau lại cúi đầu lạy xuống, khổ sở cầu xin, "Xin ân công cứu nhà tôi với, nếu anh ấy mất mạng, tôi và hai đứa nhỏ cũng không biết phải sống sao nữa, ân công ngài là thần tiên hạ phàm, ngài nhất định phải cứu nhà tôi, tôi và ba đứa con nhà tôi đều trông cậy cả vào ngài!" "…" Cùng lúc đó, Đại Khuyển tuy cũng quỳ trên đất, nhưng lại không giống vợ mình vừa lạy vừa cầu xin, ngược lại vẻ mặt còn có chút bất đắc dĩ.

Ngô Lương thấy vậy cũng có chút bất lực, đành giải thích: "Tẩu phu nhân mau mau đứng dậy, không phải ta không chịu ra tay giúp đỡ, mà là loại sâu này rất hiếm thấy, ta cũng không có cách nào giải quyết triệt để, nhưng mà…" "Nhưng mà sao?" Người phụ nữ trung niên lập tức ngừng khóc lóc, ngẩng đầu hỏi. "Nhưng nếu chỉ muốn giữ lại mạng sống của Đại Khuyển, cũng không phải là không có cách dung hòa." Ngô Lương trầm ngâm nói, "Những con sâu nhỏ đó tuy đã chui vào cơ thể Đại Khuyển, nhưng hiện tại hẳn vẫn còn ở gần mắt cá

chân, nếu Đại Khuyển chịu được đau, lại không sợ sau này biến thành phế nhân, có thể từ bắp chân chặt bỏ hai chân đi, như vậy là hoàn toàn thoát khỏi lũ sâu nhỏ, sẽ không còn hậu họa nữa." "A?

Như vậy không được đâu ân công!" Người phụ nữ trung niên lập tức lại khóc lóc thảm thiết, "Nếu Đại Khuyển thành phế nhân không đi lại được, gia đình chúng tôi càng không sống nổi, xin ân công vì ba đứa trẻ đáng thương, hãy nghĩ cách khác giúp chúng tôi đi!" Lúc này bà ta tuy không phải là cưỡng ép Ngô Lương, nhưng cũng ít nhiều có ý vị bắt cóc đạo đức.

Ngô Lương bất giác nhớ đến một câu thoại trong phim ảnh đời sau: "Người tốt thì đáng bị người ta chĩa súng vào sao?" Đúng lúc này. "Đủ rồi!" Đại Khuyển vốn quỳ một bên với vẻ mặt bất lực giữ im lặng rốt cuộc cũng không nhịn được mà khẽ quát một tiếng. "?" Người phụ nữ trung niên lập tức ngừng khóc, quay đầu lại lườm hắn.

Đại Khuyển lại không để ý đến ánh mắt oán trách của vợ, tự mình dập đầu một cái với Ngô Lương, lúc này mới thẳng người dậy, nghiêm túc nói: "Ân công, ngài và tiểu nhân không thân không thích, trước đây có thể kịp thời ra tay cứu mạng tiểu nhân, tiểu nhân đã vô cùng cảm kích, mạng này của tiểu nhân là do ân công ban cho, dù bây giờ có hít thở thêm một hơi cũng là ân công ban thưởng, đâu còn dám cầu xin nhiều hơn, còn về lũ sâu đó, tiểu nhân cũng đã nghĩ thông rồi, người có số cả, đây có lẽ là số mệnh của tiểu nhân, đâu có lý gì mà ép buộc ân công, vì vậy ân công không cần để ý đến lời nói hồ đồ của vợ tiểu nhân." "Ngoài ra, tiểu nhân cũng không phải người vong ân bội nghĩa, đã nhận ân huệ của ân công thì phải báo đáp." "Tiểu nhân chỉ hỏi ân công một câu, ân công có thật sự phải đến khu di tích cổ ở hạ lưu đó không?" Có ý gì đây?

Nghe câu cuối cùng của Đại Khuyển, Ngô Lương lập tức có chút hứng thú, chẳng lẽ gã này còn biết nhiều hơn về "tiên sơn" đó, chỉ là

lần đầu gặp mặt nên chưa nói hết? "Không sai." Ngô Lương thầm nghĩ vậy, nhưng vẫn bình tĩnh gật đầu. "Nếu đã như vậy, tiểu nhân xin liều mạng đi cùng ân công một chuyến, nếu có thể giúp được ân công, cũng là báo đáp ơn cứu mạng của ngài, nếu tiểu nhân vì vậy mà bỏ mạng, đó cũng là số mệnh của tiểu nhân, ân công không cần phải áy náy." Đại Khuyển lập tức vỗ ngực nói. "?" Nói đến đây, mọi người trong Phường Nhân Quân cũng đều tò mò nhìn về phía Đại Khuyển.

Lời này của hắn tuy nói ngắn gọn, nhưng nội dung chứa đựng lại không hề ít!

Chẳng lẽ gã này biết con đường tắt khác để lên "tiên sơn" đó?

Hay là hắn biết ngoài những xác chết trôi trong nước, trong "tiên sơn" còn tồn tại những nguy hiểm khác?

Nếu là như vậy… Mọi người nghĩ đến thảm cảnh của dân làng Tam Môn Thôn, họ cũng từng cử người đi tìm "tiên sơn" đó, nhưng tiếc là tất cả những người tiến vào "tiên sơn" đều không một ai sống sót trở về.

Mà nếu Đại Khuyển biết con đường tắt khác để lên "tiên sơn", hoặc biết một số nguy hiểm không ai hay biết trong đó, vậy thì hắn chắc chắn cũng đã từng tiến vào "tiên sơn", và còn là người sống sót duy nhất được biết đến hiện nay. "Ngươi đã từng vào khu di tích cổ đó." Ngô Lương nói thẳng, không phải giọng nghi vấn, mà là khẳng định. "Không dám giấu ân công, lúc trẻ tiểu nhân quả thật đã từng vào khu di tích cổ đó, và ở đó đã thấy được những thứ đáng sợ cả đời khó quên…" Đại Khuyển gật đầu, đồng tử khẽ co lại nói, "Lúc đó tiểu nhân có thể sống sót ra ngoài, đều là do cơ duyên xảo hợp, ân công nếu nhất định phải đến khu di tích cổ đó, trong lòng nhất định phải có tính toán trước…" …… Những lời tiếp theo của Đại Khuyển hoàn toàn vượt ra ngoài nhận thức của Ngô Lương và mọi người, làm mới

lại thế giới quan của họ.

Cũng khiến họ nhận ra, chuyến đi này tất sẽ là một cuộc hành trình cửu tử nhất sinh.

Nhưng đồng thời họ cũng càng khẳng định, thứ cất giấu trong "tiên sơn" này không phải là vật tầm thường, và quả thật có mối quan hệ mật thiết với "Biển Thước".

Cửu tử nhất sinh ư?

Nếu là trước đây, Ngô Lương có lẽ sẽ suy nghĩ thêm một chút, cân nhắc xem có nên làm chuyện mạo hiểm như vậy không.

Nhưng lần này, không chỉ có Ngô Lương, mà cả mọi người trong Phường Nhân Quân, thậm chí là Vu Cát, người luôn là người đầu tiên đánh trống lui quân, cũng đều tỏ ra nhất quyết phải đi, không thể trì hoãn.

Bởi vì kỳ độc trên người đã chặn hết đường lui của họ.

Không đi, chắc chắn sẽ chết.

Mạo hiểm đi tới, dù là cửu tử nhất sinh, chẳng phải vẫn còn lại một thành cơ hội sống sao?

Chương 839

Thế là sáng sớm hôm sau, mọi người trong Phường Nhân Quân liền dứt khoát lên đường, chỉ là lần này trong đội ngũ có thêm một người, người này chính là Đại Khuyển, người cũng có thể sẽ không sống được bao lâu nữa.

Trước khi đi, Đại Khuyển thậm chí đã dặn dò vợ con hậu sự: "Hà Hoa, lần này ta đi nếu không về, nàng hãy mang ba đứa nhỏ cùng Lư Tam Nhi kết đôi mà sống nhé." "Lư Tam Nhi, Hà Hoa là một người phụ nữ tốt, nàng theo ta bao năm nay trong ngoài quán xuyến đâu ra đó, con cái cũng dạy dỗ có phép tắc, nếu không gặp phải chuyện này, ta sao nỡ để cho ngươi hưởng hời?" "Nhưng ta có một điều kiện, mọi người đều trông vào đấy, nếu Hà Hoa theo ngươi, sau này có mang thai con của ngươi, ngươi cũng phải đối xử tốt với ba đứa con của ta, nếu không ta dù làm ma cũng không tha cho ngươi, ngày đó ngươi xuống sông bắt cá bị nó kéo xuống nước, đó chính là oan hồn của ta về đòi mạng, biết chưa?" "Lại đây, để cha ôm các con lần cuối, nếu cha không về, các con phải ngoan ngoãn nghe lời mẹ, đừng làm mẹ tức giận, nghe chưa?" "…" Lại là gã trai tân Lư Tam Nhi của làng chài, trước đây khi Đại Khuyển rơi xuống nước, dân làng tưởng hắn không cứu được, đã từng xúi giục vợ Đại Khuyển kết đôi với hắn.

Kết quả Ngô Lương vừa ra tay liền phá hỏng chuyện tốt của gã.

Bây giờ Đại Khuyển lại giao phó vợ con mình cho Lư Tam Nhi, không biết lần này gã trai tân này có được như ý nguyện không. "Hu hu hu…" Nhìn cảnh sinh ly tử biệt, trong lòng mọi người trong Phường Nhân Quân ít nhiều cũng có chút cảm xúc, Tào Nỉ kiến thức nông cạn thậm chí không nhịn được mà lau nước mắt, miệng liên tục nói với Ngô Lương, "Quân tử, nếu có một ngày chàng cũng sắp chết,

không được gả thiếp cho người khác, thiếp thà chết cũng không tái giá." "Nỉ nhi muội muội, muội cứ yên tâm đi, người như quân tử mệnh cứng lắm, sao có thể dễ dàng chết được." Chân Mật thì cười nhẹ an ủi bên cạnh. "Cũng khó nói lắm, lần này nguy hiểm vô cùng." Tào Nỉ sụt sịt cái mũi xinh xắn nói.

Chân Mật lại cười nói: "Vậy muội càng không cần lo lắng, nếu quân tử cũng phải chết ở đây, chúng ta chắc chắn cũng không thể sống một mình, đâu còn có cơ hội tái giá nữa?" "Ai?

Mật nhi tỷ tỷ nói có lý quá, muội ngộ ra rồi!" Tào Nỉ trong nháy mắt thông suốt, lại còn vô tư cười lên. …… Đoạn đường tiếp theo hoàn toàn không có một con đường lớn nào tử tế, vì vậy có chút khó đi, mãi đến gần trưa ngày hôm sau, Ngô Lương và mọi người mới cuối cùng đến được cửa sông Hoàng Hà đổ ra biển. "Ào ào ——" Từ xa mọi người đã nghe thấy tiếng nước gầm thét.

Dòng nước trong sông cũng chảy xiết hơn rất nhiều, đến nỗi nước sông cũng đục ngầu hơn nhiều so với ở thượng nguồn, nhìn ra xa còn chấn động lòng người hơn cả thác Hổ Khẩu nổi tiếng ở đời sau.

Mà giữa dòng chảy xiết này, lại có một vùng nước nhỏ vẫn giữ được sự tĩnh lặng.

Đó chính là vùng nước gần hòn đảo cô độc giữa sông.

Trên mặt nước của vùng nước đó, chi chít những vật trôi nổi, những vật trôi nổi này không phải thứ gì khác, mà chính là từng cái xác trôi trương phềnh, ước chừng số lượng tuyệt đối vượt quá hai trăm!

Đúng lúc mọi người đang cảm thấy bất an trước cảnh tượng trước mắt, Đại Khuyển lại lẩm bẩm: "Nửa năm không gặp, mực nước ở đây lại dâng lên không ít…" “Nga?

Nửa năm trước mực nước ở đây như thế nào?" Nghe Đại Khuyển lẩm bẩm, Ngô Lương quay đầu hỏi.

"Ân công mời xem." Đại Khuyển lập tức chỉ vào một tảng đá lớn nhô lên khỏi mặt nước ở khu vực nước cạn, nghiêm mặt nói: "Ban đầu tảng đá này nhô lên khỏi mặt sông hơn ba trượng, nhưng bây giờ chỉ còn lộ ra hơn hai trượng.

Cứ thế mà so, mực nước chắc đã dâng lên gần một trượng." "Một trượng…" Ngô Lương trầm ngâm.

Đây là một tín hiệu vô cùng nguy hiểm, đặc biệt đối với một con sông trên mặt đất như Hoàng Hà, mực nước dâng cao đến mức này rất dễ gây vỡ đê.

Nhưng điều kỳ lạ là, những ngư dân sống ven Hoàng Hà như Đại Khuyển đáng lẽ phải rất nhạy cảm với mực nước.

Nếu thượng nguồn nơi họ đang sống cũng xảy ra tình trạng nước dâng, họ đáng lẽ phải lo lắng từ lâu, tuyệt đối không thể tiếp tục yên tâm sống bên bờ sông.

Nghĩ vậy, Ngô Lương buột miệng hỏi: "Mực nước ở đây dâng lên một trượng, chẳng lẽ mực nước thượng nguồn không dâng sao?" "Gần nửa năm nay, mực nước nơi tiểu nhân sống cũng có dâng lên một ít, khoảng ba xích." Đại Khuyển đáp, "Nhưng ân công không biết đó thôi, sự thay đổi mực nước ở thượng nguồn thực ra là hiện tượng bình thường.

Mỗi năm vào mùa đông, nước Hoàng Hà sẽ hơi rút xuống, đến khi sang xuân lại dâng lên trở lại, vì vậy tiểu nhân không để tâm… Nếu mực nước ở thượng nguồn cũng dâng lên một trượng thì không bình thường nữa, tiểu nhân ắt sẽ dọn đến nơi cao hơn để phòng bị." "Thì ra là vậy." Ngô Lương khẽ gật đầu, suy tư nói: "Nói như vậy, hẳn là tạm thời chỉ có cửa sông Hoàng Hà đổ ra biển bị tắc nghẽn, khiến

mực nước ở đây dâng lên rõ rệt.

Còn nơi các ngươi sống ở thượng nguồn có địa thế cao hơn, nên tạm thời chưa bị ảnh hưởng nhiều." "Ân công nói không sai." Đại Khuyển gật đầu, "Lượng lớn bùn cát từ thượng nguồn Hoàng Hà đổ xuống, rất nhiều sẽ lắng đọng ở cửa sông.

Lâu ngày khó tránh khỏi tắc nghẽn.

Tình hình hiện tại có lẽ là do bùn cát dưới cửa sông đã tích tụ nghiêm trọng.

Theo kinh nghiệm trước đây của tiểu nhân, e rằng di tích cổ nằm giữa cửa sông này chẳng bao lâu nữa sẽ bị nhấn chìm hoàn toàn.

Sau này ân công có trở lại, có thể sẽ không thấy nó nữa." "Không đến mức đó chứ, ngọn núi này đâu có nhỏ." Dương Vạn Lý nhìn ngọn núi nhỏ cách đó trăm mét giữa dòng Hoàng Hà, ước chừng cao mấy chục trượng, chiếm diện tích khoảng hai ba mẫu đất, không khỏi lên tiếng.

"Vị huynh đệ này không thường xuyên tiếp xúc với Hoàng Hà, nên không hiểu rõ sức mạnh của nó." Đại Khuyển cười nói.

"Nói như vậy, chúng ta đến thật đúng lúc." Vu Cát tiếp lời.

Ngô Lương lại hỏi: "Vậy theo kinh nghiệm của ngươi, lần này chúng ta qua sông có cần chú ý điều gì đặc biệt không?" Về việc vượt sông, họ không cần phải lo lắng.

Lần này Phường Nhân Quân đi dọc theo sông, Đại Khuyển còn đặc biệt cho hai chiếc thuyền nhỏ đi theo trên sông, chính là để phòng khi cần qua sông mà không có thuyền.

"Chỗ này nước chảy xiết, khi qua sông có thể buộc hai chiếc thuyền nhỏ lại với nhau, rồi buộc thêm mấy khúc gỗ tròn xung quanh, như vậy thuyền sẽ ổn định hơn trên mặt nước." Đại Khuyển suy nghĩ

rồi nói, "Ngoài ra, khi đi qua bãi tử thi nổi kia, ân công tốt nhất nên bố trí vài người cầm sào dài gạt những xác chết nổi phía trước ra, như vậy sẽ không bị chúng cản đường, cũng không vướng chúng vào thuyền.

Thực ra cũng chỉ có vậy, còn việc làm sao để chèo thuyền chống lại dòng nước không bị cuốn đi, đến lúc đó tiểu nhân sẽ tùy tình hình thực tế mà giải thích, ân công cứ yên tâm." "Tốt." Ngô Lương khẽ gật đầu, quay lại nhìn mọi người, trịnh trọng nói: "Dương Vạn Lý, ngươi đã nghe lời của Đại Khuyển rồi chứ?

Ta thấy bên kia có một khu rừng nhỏ, ngươi dẫn một số huynh đệ đến đó chặt ít gỗ tròn để sửa thuyền đi." "Còn các vị, qua sông chỉ là bước đầu tiên, sau khi lên hòn đảo nhỏ đó mới thực sự bước vào hiểm cảnh.

Các ngươi cũng nhân cơ hội này chuẩn bị cho thật đầy đủ.

Hễ là vũ khí phòng thân có thể mang theo thì nhất định phải mang hết.

Lần này nếu không thành công, e rằng sẽ thành nhân." … Hai canh giờ sau.

Người của Phường Nhân Quân đã sửa xong hai chiếc thuyền nhỏ, tiện thể còn nhóm lửa ăn một bữa no nê, rồi mới lần lượt lên thuyền, cẩn thận tiến về phía hòn đảo nhỏ nằm giữa cửa sông Hoàng Hà.

Ngô Lương vừa lên thuyền đã âm thầm thi triển Ngự Thủy Thuật.

Tuy không thể khiến nước sông ngưng chảy, nhưng cũng có thể làm cho dòng nước nơi thuyền đi qua trở nên phẳng lặng hơn một chút, vừa tiết kiệm sức lực cho mọi người, vừa giảm thiểu nguy hiểm khi qua sông.

Nếu không, lỡ như không kiểm soát tốt, thuyền có thể bị cuốn trôi

xuống thác nước cách đó trăm mét, lúc đó mọi người cũng không cần giải độc nữa, trực tiếp thành nhân luôn.

Khi sắp đến gần bãi tử thi nổi bao quanh hòn đảo.

"Soạt…" Mặt sông vốn tương đối phẳng lặng bỗng nổi lên từng đợt sóng.

Những xác chết nổi theo sóng mà dập dềnh, lắc lư, rồi từ từ tách ra một con đường nước thông suốt ở giữa, mang theo chút ý vị mời quân vào tròng.

"Đây là…" Mọi người thấy cảnh này, mặt lộ vẻ nghi hoặc, không dám tiến lên nữa.

"Không cần lo lắng, là ta làm đó." Ngô Lương lại bình thản giải thích.

"Không hổ là Công tử…" Mọi người lúc này mới như trút được gánh nặng, tiếp tục chèo thuyền đi tiếp.

Tuy nhiên, dù vậy, thuyền đi giữa một bãi tử thi như thế này, ngoài mùi hôi thối bốc lên từ xác chết, mọi người vẫn cảm nhận được một luồng khí lạnh không tên.

Cũng vì vậy mà ai nấy đều chìm vào im lặng.

Không ai biết liệu có phải chỉ mình mình cảm nhận được luồng khí lạnh này không, nhưng cũng không dám dễ dàng trao đổi với người khác, sợ làm loạn lòng quân.

Dù sao lần này Ngô Lương và mọi người không có đường lui, dù phía trước là núi đao biển lửa cũng phải cứng rắn tiến lên.

Ít nhất cho đến hiện tại, mọi chuyện vẫn khá thuận lợi.

Thế nhưng, khi thuyền vừa đi đến trung tâm của bãi tử thi, cuối cùng cũng xuất hiện dị tượng mà mọi người không lường trước

được.

Dù Ngô Lương vẫn luôn dùng Ngự Thủy Thuật điều khiển nước sông dâng sóng đẩy những xác chết nổi sang hai bên, nhưng bất tri bất giác, những xác chết này lại hình thành vòng vây quanh họ.

Con đường nước phía trước đã bị xác chết chặn lại.

Con đường nước phía sau cũng đang từ từ khép lại, chặn mất đường lui của họ.

"Công tử, ngài xem đây là chuyện gì?" Dương Vạn Lý đành phải ra lệnh cho binh sĩ Phường Nhân Quân ngừng chèo, quay lại hỏi Ngô Lương.

Mọi người cũng nhìn Ngô Lương với vẻ khó hiểu.

Mấy ngày trước, họ vừa được chứng kiến Ngự Thủy Thuật của hắn, tuy còn xa mới đạt đến trình độ khiến nước sông ngưng chảy như lúc đầu, nhưng cũng đủ để khuấy sông đảo biển, lại còn tùy tâm sở dục.

Vì vậy, khi thấy tình hình này, điều đầu tiên họ nghĩ đến là liệu đây có phải là cái bẫy do Ngô Lương sắp đặt hay không.

"Kỳ lạ…" Ngô Lương đã nhíu chặt mày từ lâu.

Hắn đương nhiên cũng nhận ra tình hình này, và cho đến lúc này, hắn vẫn đang dùng Ngự Thủy Thuật điều khiển nước sông dâng sóng sang hai bên.

Nếu không có ngoại lực khác tồn tại, những xác chết nổi này đáng lẽ phải từ từ trôi dạt sang hai bên như trước, không có lý do gì lại xuất hiện cảnh tượng trước mắt.

"Cẩn thận đề phòng!" Thấy phản ứng của Ngô Lương, mọi người đã hiểu ra điều gì đó, trong lòng lập tức căng thẳng.

Dương Vạn Lý khẽ quát một tiếng, mọi người liền cầm vũ khí, nhìn chằm chằm mặt sông, cẩn thận phòng bị.

"Đại Khuyển, ngươi có biết đây là chuyện gì không?" Ngô Lương tạm thời không rõ tình hình, lại không muốn gây ra động tĩnh quá lớn.

Dù sao có nhiều xác chết tụ tập lại như vậy, e rằng trong những xác chết đó và dưới nước cũng ẩn giấu không ít loại côn trùng giống như "trùng mềm thực cốt".

Nếu có thể, Ngô Lương không muốn dễ dàng kinh động chúng, nên đành phải nhờ đến người dẫn đường Đại Khuyển, người từng lên "Tiên Sơn" này.

"Cái này… Ân công, tiểu nhân cũng không nói được." Vẻ mặt của Đại Khuyển lúc này cũng có chút căng thẳng, vội đáp: "Lần trước tiểu nhân đến đây, không có nhiều xác chết như vậy, mực nước cũng không cao thế này, dòng chảy cũng phẳng lặng hơn bây giờ rất nhiều, nên tiểu nhân chỉ chèo thuyền như bình thường là đã dễ dàng cập bờ, không gặp phải tình huống kỳ quái này." "Hữu Tài ca ca, những xác chết này dường như đang từ từ di chuyển, và có quy luật nhất định." Gia Cát Lượng lại nhắc nhở.

"Lão hủ cũng phát hiện ra, tuy rất chậm, nhưng những xác chết này quả thực đang di chuyển." Vu Cát vội bổ sung: "Trông có vẻ là di chuyển theo quỹ đạo hình tròn từ tây sang đông, từ nam lên bắc.

Hơn nữa ngài xem, hướng đầu và chân của những xác chết này cũng đều nhất quán, cứ như có thứ gì đó đang điều khiển chúng vậy… Rốt cuộc đây là chuyện gì?" Thời đại này không có khái niệm "thuận chiều kim đồng hồ" và "ngược chiều kim đồng hồ", nhưng Vu Cát đã nói rất rõ ràng, những xác chết này chính là đang di chuyển chậm theo hướng "thuận chiều kim đồng hồ".

Và quả thực chúng đều giữ tư thế đầu hướng về phía trước, chân

hướng về phía sau rất ngay ngắn, nhìn qua không có một trường hợp ngoại lệ nào.

"Đây là…" Ngô Lương nhanh chóng dùng mắt xác nhận phát hiện của Gia Cát Lượng và Vu Cát, trong lòng cũng bắt đầu thấy rợn tóc gáy.

Phải biết rằng "Ngự Thủy Thuật" của hắn vẫn đang điều khiển nước sông, tức là những xác chết này thực chất đang chống lại những con sóng và dòng chảy do hắn điều khiển, cưỡng ép hình thành một vòng vây quỷ dị như vậy.

Cảnh tượng này đủ để cho thấy, những con côn trùng giống như "trùng mềm thực cốt" này thực sự có ý thức nhất định, và chúng không phải là những cá thể độc lập, mà rất có thể là một tập thể có tổ chức vô cùng chặt chẽ, giống như một đàn kiến thường thấy.

Nếu vậy, việc những xác chết này luôn tụ tập ở đây e rằng cũng không phải là trùng hợp, mà là chúng có ý thức vận chuyển đến đây giống như kiến tha mồi về tổ… Liên tưởng đến đây, sự bất an trong lòng Ngô Lương lại càng thêm mãnh liệt.

Chẳng lẽ nơi đây chính là tổ của những con côn trùng đó?

Nếu đàn côn trùng này có ý thức tập thể, thì trong bầy đàn chắc chắn tồn tại chế độ giai cấp nghiêm ngặt.

Đứng đầu chế độ giai cấp này chính là vị vua tối cao, giống như kiến chúa trong đàn kiến.

Suy đoán như vậy, Ngô Lương lập tức hét lớn: "Mọi người nghe lệnh, lập tức dốc sức chèo thuyền, xông ra khỏi bãi tử thi này càng nhanh càng tốt, ta sẽ dùng Ngự Thủy Thuật phối hợp với các ngươi!" Hắn biết rõ hơn ai hết, việc tùy tiện tiếp cận hoặc xông vào lãnh địa của loại sinh vật có ý thức tập thể này có ý nghĩa gì.

Chương 840

Khác với loài người có tư tưởng độc lập, loại sinh vật này dù số lượng có đông đến đâu cũng chỉ có một bộ não, tất cả thành viên đều chỉ phục vụ cho bộ não này.

Để bảo vệ lãnh địa, bảo vệ vua, bảo vệ hậu duệ, loại sinh vật này chắc chắn sẽ dốc toàn bộ lực lượng để chống lại kẻ địch bên ngoài, tuyệt đối không có một cá thể nào có ý định lùi bước, hoặc là tiêu diệt kẻ địch xâm phạm, hoặc là cả tộc đàn cùng bị hủy diệt.

Hơn nữa, trong những tộc đàn như vậy, thường còn có sự phân công khác nhau.

Ví dụ như trong đàn kiến có kiến thợ chuyên làm công việc nặng nhọc, kiến lính giỏi chiến đấu, kiến đực hy sinh bản thân để duy trì nòi giống, và kiến chúa chuyên phụ trách sinh sản, được ưu tiên hưởng thụ mọi tài nguyên của đàn.

Nếu những con côn trùng giống như "trùng mềm thực cốt" này cũng như vậy, thì những con côn trùng kéo Đại Khuyển xuống nước trước đây hẳn là "kiến thợ" đi tìm thức ăn, còn "kiến lính" giỏi chiến đấu thì chỉ hoạt động quanh tổ, phụ trách an toàn cho tổ.

Thông thường, kích thước và sức chiến đấu của "kiến lính" đều vượt xa "kiến thợ".

Nếu "kiến thợ" đã có thể dễ dàng kéo một người lớn sống sờ sờ xuống nước, thì "kiến lính" chắc chắn chỉ càng đáng sợ hơn!

"Vâng!" Mọi người trong Phường Nhân Quân nghe lệnh lập tức hành động.

Ngô Lương lúc này cũng không còn quan tâm nhiều nữa, lập tức

phát huy tối đa "Ngự Thủy Thuật", một mặt khiến vùng nước phía trước dâng lên những con sóng lớn hơn, cố gắng phá tan bãi tử thi đang cản đường, mặt khác lại dâng sóng ở phía sau để đẩy thuyền tiến nhanh hơn.

Hắn bây giờ chỉ có một ý nghĩ duy nhất.

Dù không thể dùng "Ngự Thủy Thuật" đẩy lùi bãi tử thi phía trước, thì dùng thuyền đâm thẳng cũng phải xông ra.

Ở lại đây lâu chắc chắn không phải là chuyện tốt!

"Soạt…" Dòng nước phía trước dưới sự điều khiển của Ngô Lương đã cuồn cuộn dâng lên, cột nước bất ngờ dâng cao cuối cùng cũng cưỡng ép đẩy lùi mấy cỗ tử thi, khiến cho bãi tử thi vốn vận hành quy luật như máy móc xuất hiện một tia sơ hở.

Thuyền cũng dưới sự trợ giúp của Ngô Lương và nỗ lực của mọi người mà nhanh chóng xông qua.

Đồng thời, Dương Vạn Lý còn dẫn theo mấy binh sĩ đứng ở đầu thuyền, dùng sào dài đã chuẩn bị sẵn sàng gạt những xác chết cản đường.

Ngay lúc này.

"Soạt!" Một tiếng nước vỡ đột nhiên vang lên từ phía sau.

Chiếc thuyền như bị thứ gì đó kéo lại, đột ngột khựng lại một cái, khiến thân hình mọi người dưới tác dụng của quán tính khổng lồ bất giác nghiêng về phía trước.

"Á á!" Dương Vạn Lý và những người đứng ở đầu thuyền càng loạng choạng, người lắc lư rồi ngã nhào xuống nước.

"Phùm!" Hai binh sĩ Phường Nhân Quân rơi xuống nước theo tiếng kêu.

Dương Vạn Lý nhanh tay lẹ mắt tóm được mạn thuyền mới may mắn thoát nạn.

"Dương Vạn Lý, lập tức cứu người lên!" Ngô Lương vừa đứng vững, lập tức vừa ra lệnh lớn tiếng, vừa vô thức quay đầu nhìn về phía đuôi thuyền.

Chỉ thấy trên khúc gỗ tròn vốn được buộc ở đuôi thuyền để ổn định thân thuyền đã bị hai con côn trùng màu đỏ sẫm quấn chặt.

Những con côn trùng này lớn hơn nhiều so với những con đã thấy trên xác chết, to gần bằng cánh tay của một người đàn ông trưởng thành!

Cùng lúc đó, ba con côn trùng khác có kích thước tương tự cũng đã trồi lên khỏi mặt nước, lúc này đang uốn éo bò lên thuyền.

"Xoẹt!" Không đợi Ngô Lương ra lệnh, cây kích trong tay Điển Vi đã chém xuống như sấm sét, tức khắc chặt đứt một trong số chúng.

Rõ ràng, những con côn trùng xuất hiện lần này và những con được tìm thấy trong các xác chết hoàn toàn không phải là một.

Tuy nhiên, lúc này Ngô Lương không có thời gian để suy nghĩ và phân tích, chỉ có thể đưa ra quyết định có lợi nhất cho phe mình dựa trên tình hình thực tế hiện tại.

"Điển Vi, mau chém đứt hết lũ trùng đang quấn lấy thuyền!" Ngô Lương gấp gáp ra lệnh cho Điển Vi, rồi quay đầu nhìn về phía Dương Vạn Lý, lớn tiếng hỏi: "Dương Vạn Lý, đã cứu được người lên chưa?" "Công tử, hai huynh đệ đó sau khi rơi xuống nước liền chìm ngay xuống, ta không tìm thấy tung tích của họ!" Dương Vạn Lý vừa tức giận vừa áy náy đáp lại.

Mấy binh sĩ ở đầu thuyền vẫn đang liên tục dùng sào dài dò dẫm trong nước, nhưng đáng tiếc vẫn không có kết quả.

Rõ ràng, hai binh sĩ Phường Nhân Quân đó không chỉ đơn giản là rơi xuống nước, mà sau khi rơi xuống, tám phần là đã bị côn trùng tấn công ngay lập tức.

Nếu Ngô Lương không nhớ lầm, mấy binh sĩ đứng ở đầu thuyền đều là những người bơi lội khá tốt trong Phường Nhân Quân.

Trong tình huống bình thường, nếu họ sơ ý rơi xuống nước thì rất nhanh có thể tự nổi lên.

Cuối cùng vẫn không thể tránh khỏi thương vong sao?

Trong lòng Ngô Lương cũng vô cùng bực bội.

Hắn rất quý trọng những binh sĩ dưới trướng, luôn cố gắng sắp xếp mọi việc một cách chu toàn nhất.

Vì vậy, từ khi nắm quyền Phường Nhân Quân đến nay, trong quân chưa từng xảy ra một trường hợp thương vong nào.

Nhưng lần này… Nếu hai binh sĩ Phường Nhân Quân sau khi rơi xuống nước liền bị loại côn trùng lớn hơn này tấn công, kéo thẳng xuống đáy nước, e rằng cơ hội sống sót là vô cùng mong manh.

Dù sao tình hình lúc này hoàn toàn khác với tình huống Đại Khuyển gặp phải trước đây.

Côn trùng ở đây rõ ràng lợi hại hơn, số lượng cũng chắc chắn kinh khủng hơn, thậm chí còn thể hiện ra sự tổ chức và trí tuệ nhất định.

Trong tình huống này, Ngự Thủy Thuật của hắn e rằng khó mà phát huy tác dụng quyết định.

Cùng lúc đó.

"Công tử, Vi đã chém đứt hết mấy con trùng lớn này, nhưng dưới nước lại có thêm nhiều con khác trồi lên!" "Hữu Tài ca ca, bên này cũng có trùng từ dưới nước trồi lên!" "Ngô Hữu Tài, bên chúng ta

cũng vậy!" "Công tử, đầu thuyền có trùng quấn lấy sào dài của chúng ta!" "Công tử, e rằng bốn phương tám hướng của chúng ta đều là côn trùng…" "…" Mọi người trong Phường Nhân Quân hoảng hốt báo cáo tình hình trước mắt cho Ngô Lương, hy vọng hắn nhanh chóng đưa ra quyết định.

Trong khoảnh khắc này, mọi người cũng hoàn toàn hiểu rõ tình cảnh hiện tại.

E rằng không chỉ bốn phương tám hướng của họ đều là loại côn trùng này, mà cả vùng nước này đều tràn ngập chúng.

Thậm chí họ hoàn toàn có thể tưởng tượng được, nếu không phải nước Hoàng Hà chứa lượng lớn bùn cát rất đục, khiến họ không thể nhìn thấy bất cứ thứ gì dưới nước, thì chắc chắn họ sẽ thấy một cảnh tượng kinh hoàng khó quên cả đời.

Nhìn khắp nơi dưới nước đều là một màu đỏ rợn người đặc trưng của loại côn trùng này.

"Tất cả vịn chắc vào!" Lúc này Phường Nhân Quân đã rơi vào tuyệt cảnh, Ngô Lương thực sự không thể quan tâm đến hai binh sĩ bị rơi xuống nước nữa, lập tức hét lớn một tiếng, thần thức ngưng tụ, phát huy tối đa Ngự Thủy Thuật!

"Soạt soạt soạt!" Xung quanh chiếc thuyền lập tức xuất hiện hơn mười vòng xoáy nước chảy cực nhanh.

Vòng xoáy càng quay càng nhanh, chỉ sau một hơi thở, kèm theo tiếng nước "sụp sụp", mặt nước ở trung tâm vòng xoáy đã lõm xuống hơn hai mét.

Bị ảnh hưởng bởi dòng nước từ các hướng khác nhau, chiếc thuyền cũng không ngừng lắc lư.

Dù mọi người trong Phường Nhân Quân đã bám chặt vào thân

thuyền, nhưng vẫn không thể kiểm soát được mà nghiêng ngả.

Tuy nhiên, hành động này quả thực đã có tác dụng.

Chỉ thấy những con côn trùng lớn đã trồi lên khỏi mặt nước, khi những vòng xoáy này xuất hiện, chúng dường như bị thứ gì đó kéo lại, rất nhanh liền chui xuống nước với tốc độ cực nhanh.

Không chỉ vậy, trong dòng nước cuồn cuộn của vòng xoáy, mọi người còn có thể thấy vài con côn trùng lộ ra trên mặt nước cùng với các xác chết trong bãi tử thi bị cuốn vào trung tâm vòng xoáy, không có chút cơ hội giãy giụa nào.

"Đi!" Thấy tạm thời đã giải được vòng vây của lũ côn trùng, Ngô Lương lập tức ổn định lại dòng nước một chút, rồi lại hét lên với Phường Nhân Quân.

Dòng nước hơi ổn định, mọi người cũng đã đứng vững hơn, vội vàng chèo thuyền để tiếp tục đi về phía trước.

Các vòng xoáy phía trước cũng rất phối hợp mà biến mất, giúp thuyền đi qua một cách thông suốt.

Chỉ trong nháy mắt, họ đã đi qua được một nửa bãi tử thi, cách bờ "Tiên Sơn" chỉ còn khoảng năm mươi mét cuối cùng.

Tuy nhiên, lúc này.

"Soạt… soạt… soạt…" Vùng nước vừa đi qua lại dâng lên những con sóng lớn hơn, thậm chí cả những vòng xoáy mạnh mẽ mà Ngô Lương dùng Ngự Thủy Thuật tạo ra cũng bị ảnh hưởng không nhỏ.

"?!" Ngô Lương vô thức quay đầu nhìn lại.

Hắn biết rõ hơn ai hết, động tĩnh này không phải do hắn gây ra.

Còn những con côn trùng kia, con lớn nhất hiện tại cũng chỉ to bằng cánh tay người trưởng thành, độ dài tuy chưa rõ, nhưng với kích

thước và sức mạnh của loại côn trùng này, vẫn chưa đủ để tạo ra những con sóng lớn như vậy.

"Mọi người vịn chắc vào!" Thấy sau con sóng khổng lồ, một dòng nước không thể ngăn cản từ phía sau ập đến, Ngô Lương vừa dùng Ngự Thủy Thuật cố gắng ổn định dòng nước, vừa nhắc nhở mọi người.

"Soạt!" Tiếng nói vừa dứt, chiếc thuyền đã bị dòng nước nhấc bổng lên cao, rồi lại nhanh chóng rơi xuống, đập vào mặt nước phát ra một tiếng động lớn.

"Rắc!" Hai khúc gỗ tròn được cố định xung quanh thân thuyền không chịu nổi lực va đập, gãy đôi.

Ngay cả đáy của hai chiếc thuyền nhỏ được nối lại với nhau cũng đã xuất hiện vết nứt, nước sông theo vết nứt đang nhanh chóng tràn vào khoang thuyền, phát ra tiếng "ùng ục" đầy tuyệt vọng.

"Quân tử, không hay rồi!

Thuyền bị rò nước!" Tào Nỉ lúc này cũng mặt mày tái mét, luống cuống hét lên với Ngô Lương.

"Các vị đừng hoảng sợ, cố gắng thêm chút nữa, chúng ta chỉ cách bờ chưa đầy mười trượng thôi.

Mọi người dốc sức chèo thuyền, chỉ cần thuyền có thể chống đỡ cho đến khi chúng ta cập bờ, chúng ta sẽ an toàn!" Ngô Lương lớn tiếng hét lên với mọi người.

Con sóng khổng lồ vừa rồi tuy gây ra thiệt hại khá nghiêm trọng cho thuyền của họ, nhưng đồng thời cũng đẩy họ tiến về phía trước một đoạn dài, đây chính là tin tốt nhất lúc này.

"Nhanh!

Ai muốn sống thì cùng ta chèo thuyền!" Dương Vạn Lý cũng trực tiếp ném cây sào dài trong tay, cầm lấy một cái xẻng công binh làm mái chèo, ra sức chèo nước.

Trong lúc nói chuyện, Ngô Lương vẫn căng thẳng nhìn về phía sau… Vừa nhìn một cái, Ngô Lương lại cảm thấy da đầu tê dại.

Chỉ thấy cách đó vài chục mét, một dòng nước hung hãn đang lao đến với tốc độ cực nhanh.

Đó tuyệt đối không phải là con sóng bình thường, mà là dưới nước có thứ gì đó đang nhanh chóng tiếp cận họ!

"WDNMD!" Ngô Lương trong lòng thắt lại, thầm chửi một câu.

Lúc này hẳn phải làm gì đó, nếu không một khi bị thứ dưới nước đó đuổi kịp… Ngô Lương cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng lúc này thuyền của họ đã không còn chống đỡ được nữa.

Nếu thứ đó phá hủy thuyền khiến họ toàn bộ rơi xuống nước, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi!

Chương 841

Đối mặt với tuyệt cảnh như vậy, đầu óc Ngô Lương quay cuồng.

May mắn thay, qua sự việc vừa rồi, trong đầu hắn nhanh chóng lóe lên một tia linh cảm.

Hắn lập tức dùng Ngự Thủy Thuật điều khiển nước sông phía sau thuyền dâng lên một con sóng cao hơn ba mét, còn lớn hơn một chút so với con sóng vừa rồi.

Trong tình huống bình thường, dù là thủy thủ giàu kinh nghiệm nhất cũng không muốn đối mặt với con sóng như vậy, đặc biệt là với loại thuyền cá nhỏ chỉ lớn hơn thuyền độc mộc một chút này.

Dù hai chiếc thuyền cá được nối lại với nhau và có gỗ tròn cố định xung quanh để tăng tính ổn định, cũng tuyệt đối không thể chịu được con sóng lớn như vậy.

Nhưng lúc này Ngô Lương đã không còn quan tâm nhiều nữa.

Hắn bây giờ chỉ biết một điều, đó là phải rời khỏi vùng nước này càng nhanh càng tốt, nếu không họ có thể sẽ gặp phải những chuyện còn đáng sợ hơn… Đặc biệt là thứ đã khiến Hoàng Hà nổi sóng thần trong chớp mắt vừa rồi, tuy chưa thấy được bản thể của nó, nhưng Ngô Lương không khó để tưởng tượng ra sự đáng sợ của nó.

Đó có lẽ không phải là thứ mà hắn có tư cách chống lại!

“Mọi người vịn chắc vào!” Ngô Lương lại hét lên.

Chiếc thuyền vốn đã mong manh lại một lần nữa bị nhấc bổng lên cao.

Lần này Ngô Lương thậm chí còn điều khiển nước sông dưới đáy thuyền để tạo thêm một lực đẩy, khiến nó bay cao hơn một chút.

“Ái!” Chiếc thuyền bay thẳng lên không, mọi người không nhịn được mà hét lên một tiếng kinh hãi, thậm chí còn cảm nhận được sự mất trọng lượng rõ rệt.

Giây tiếp theo.

“Bành!” Kèm theo một tiếng động lớn, chiếc thuyền lại rơi xuống nước.

Lần này nó không còn may mắn như vậy nữa.

“Rắc!” Ngoài những khúc gỗ tròn xung quanh gãy lìa, chiếc thuyền cũng tức khắc vỡ tan thành từng mảnh, biến thành một đống mảnh vụn trôi nổi trên mặt nước.

Mọi người theo đó toàn bộ rơi xuống nước.

May mắn thay, kế hoạch của Ngô Lương không xảy ra bất kỳ sự cố nào.

Họ rơi xuống nơi chỉ cách bờ sông chưa đầy ba mét, chỗ này đã là một bãi cạn.

“Đừng quản gì cả, mau lên bờ!” Cú ngã này lực không nhỏ, dù có nước sông làm đệm, Ngô Lương cũng cảm thấy toàn thân như sắp rã rời.

Tuy nhiên, lúc này hắn đã không còn quan tâm nhiều nữa, vừa mới đứng dậy khỏi mặt nước đã lập tức hét lên với mọi người.

Mọi người cũng bị ngã đến choáng váng.

Nhưng nghe thấy tiếng của Ngô Lương, họ vội vàng bò dậy khỏi mặt nước, dìu nhau bò về phía bờ. … Từ khi Ngô Lương nắm quyền Phường Nhân Quân đến nay, chưa bao giờ thảm hại như hôm nay.

Mọi người tuy khó khăn lắm mới lên được bờ, nhưng gần như ai cũng bị thương ít nhiều, phần lớn là bị mảnh vỡ của thuyền cứa hoặc

va đập.

Một binh sĩ không may còn bị một mảnh gỗ đâm xuyên qua bắp chân.

Nhưng may mắn là ngoài hai binh sĩ rơi xuống nước lúc đầu, những người còn lại đều giữ được tính mạng, đó là điều may mắn trong cái rủi.

Ngoài ra, những vật tư không thể dính nước cũng đã bị phá hủy hoàn toàn.

Tuy nhiên, trước đó một phần lớn vật tư do hạn chế về tải trọng của thuyền đã được để lại ở bờ sông đối diện, nên Ngô Lương và mọi người cũng không đến nỗi tay trắng.

Chỉ là những vật tư đó phải đợi đến lúc quay về mới có cơ hội sử dụng.

"A!" "Đông Đông, ngươi có thể nhẹ tay một chút không!" "Liên quan gì đến ta, rượu mạnh của Công tử bôi vào vết thương là kích thích như vậy đấy." "Ráng chịu đi, đây là lệnh của Công tử.

Ngài ấy nói trong sông này có quá nhiều xác chết, nước sông chắc chắn không sạch sẽ, ai bị thương cũng phải dùng rượu mạnh để sát trùng.

Ngươi có ý kiến thì đi mà nói với Công tử." "Ối à, ngươi lấy Công tử ra đè ta phải không?" "…" Trong đám đông thỉnh thoảng lại vang lên tiếng kêu la thảm thiết.

Nhưng bây giờ đã lên bờ, tinh thần mọi người cũng thoải mái hơn một chút, nên cũng nói nhiều hơn.

Lúc này, Ngô Lương vẫn đang chăm chú nhìn mặt sông nơi họ vừa vượt qua.

Mặt sông bây giờ đã trở lại yên tĩnh, những xác chết kia cũng không còn trôi nổi chậm rãi theo chiều kim đồng hồ nữa, mà lại tụ thành một mảng lớn không theo quy luật như lúc đầu.

Ở giữa bãi tử thi này, có một xác chết hơi nhô cao hơn một chút.

Không phải vì xác chết này to lớn hay sưng phù hơn những cái khác, mà là vì dưới nước có một thứ gì đó đang dừng lại, thứ này hơi nổi lên mặt nước, nên đã đẩy xác chết này lên một chút.

Ngoài ra, dưới xác chết tuy là một vùng nước sông đục ngầu, nhưng vẫn có thể thấy một cái bóng khổng lồ… Ngô Lương cũng không nhìn ra đó rốt cuộc là thứ gì.

Nhưng hắn có thể cảm nhận rõ ràng rằng mình đang bị thứ đó nhìn chằm chằm, đến nỗi một luồng khí lạnh vẫn bao trùm sau lưng, đồng thời còn kèm theo một chút sợ hãi.

"Công tử…" Dương Vạn Lý sau khi thống kê xong liền đến báo cáo: "Chỗ thuốc bột chúng ta mang theo đã bị hỏng hết, lương khô cũng bị nước sông làm ướt hết, e rằng ngâm trong nước sông như vậy, dù phơi khô cũng không ăn được nữa.

Hiện tại không bị ảnh hưởng chỉ còn lại vũ khí và công cụ thôi." "Không sao." Ngô Lương hoàn hồn lại, nói: "Ta thấy nơi này cây cối um tùm, còn có không ít chim chóc nghỉ chân trong rừng, xem ra thức ăn không phải là vấn đề.

Còn thuốc bột cũng chỉ có lúc đặc biệt mới phát huy tác dụng, nên không phải là thứ bắt buộc.

Bây giờ quan trọng nhất là giúp mọi người xử lý vết thương để tránh nhiễm trùng… À phải rồi, ngươi đi nhóm thêm hai đống lửa, bảo mọi người hong khô quần áo trên người trước đã rồi nói chuyện khác.

Nhưng tạm thời tuyệt đối không được cho ai đi sâu vào 'Tiên Sơn', chỉ nhặt củi khô ở gần đây là được." "Vâng!" Dương Vạn Lý đáp một tiếng, rồi tập tễnh bước đi.

Đợi Dương Vạn Lý rời đi, Ngô Lương cuối cùng cũng cắn răng đứng dậy.

Xương cụt của hắn vừa rồi cũng bị va đập một cái, bây giờ cảm thấy đã đỡ hơn một chút, chỉ là vẫn cần phải chống tay vào đùi mới đứng được.

Hắn ngưng thần nhìn vật thể chưa rõ đang ẩn mình dưới một xác chết trong nước.

"Soạt!" Một vòng xoáy nước xuất hiện theo đó, đẩy xác chết kia lật ngửa.

Nhưng vật thể chưa rõ từng ẩn mình dưới xác chết lại không xuất hiện, dường như đã cảm nhận trước được dòng nước, đã lặn đi nơi khác.

"Mối thù này ta đã ghi nhớ, sau này nhất định sẽ báo!" Ngô Lương giọng lạnh băng thề độc.

Không biết là bị vòng xoáy nước do Ngô Lương thi triển Ngự Thủy Thuật tạo ra khiêu khích, hay là cảm nhận được địch ý trong mắt Ngô Lương… "Soạt!" Trong nước đột nhiên lại dâng lên một con sóng khổng lồ cao cả trượng, con sóng nhanh chóng cuốn đến, đập vào bờ phát ra tiếng động lớn, phảng phất như đang đáp lại Ngô Lương.

"…" Mọi người trong Phường Nhân Quân cũng bị động tĩnh bất ngờ này dọa cho giật mình, ai nấy đều vẻ mặt ngưng trọng nhìn ra mặt sông.

Xem ra, con đường trở về sẽ còn gian nan hơn nữa… Dương Vạn

Lý nhanh chóng dẫn người nổi lên hai đống lửa.

Hai đống lửa cách nhau khoảng hai mươi mét, ở giữa dựng một tấm vải bạt cũng đã ướt sũng để che tầm nhìn, như vậy nam nữ có thể chia ra hai bên để hong khô y phục.

Nơi này cách tòa "Tiên sơn" kia vẫn còn một khoảng, cộng thêm dưới núi còn có hai ngọn núi nhỏ thấp lùn như hai vị môn thần chắn ngang tầm mắt, vì thế mọi người lúc này tạm thời chỉ có thể nhìn thấy "Tiên sơn", chứ chưa thấy được ba đạo môn lâu bằng đá điêu khắc đứng trước núi mà họ từng thấy trong ảo ảnh trên biển.

Nhưng đã đến được đây rồi, cũng không vội trong chốc lát, mọi người vẫn thong thả hong khô y phục.

Trong lúc đó, Vu Cát mình trần đi đến bên cạnh Ngô Lương, trong tay còn cầm một cái la bàn đã được Ngô Lương cải tạo, nói: "Công tử, người xem kim chỉ nam trên la bàn này có phải đã xảy ra vấn đề gì không?" Ngô Lương nhíu mày nhìn sang.

Chỉ thấy kim chỉ nam lúc này không chỉ về hướng bắc như bình thường, mà lại chỉ về phía tòa "Tiên sơn" sau lưng.

Từ trường? "Đưa ta xem nào." Ngô Lương nhận lấy la bàn, dùng ngón tay khẽ gẩy cho nó xoay tròn.

Trong tình huống bình thường, kim chỉ nam sẽ xoay một lúc, đợi tốc độ ngày càng chậm lại rồi mới dần dần dừng hẳn và chỉ về hướng bắc.

Nhưng lần này, kim chỉ nam chỉ xoay chưa đến hai vòng đã lập tức dừng lại, thậm chí khi chỉ về phía tòa "Tiên sơn" sau lưng, do tác dụng của quán tính mà nó còn khẽ lắc lư qua lại.

Thử lại lần nữa, vẫn y như cũ. "Đây là..." Ngô Lương tập trung nhìn về phía ngọn "Tiên sơn" kia.

Điều này cho thấy tòa "Tiên sơn" này quả thực có một từ trường độc lập, hơn nữa từ lực của từ trường e rằng không hề tầm thường, ít nhất cũng lớn hơn rất nhiều so với từ lực Nam Bắc Cực mà kim chỉ nam thường phải chịu. "Công tử, vấn đề rất nghiêm trọng ư?" Nhìn vẻ mặt của Ngô Lương, Vu Cát đã nhận ra có vấn đề. "Hiện tại vẫn chưa nói chắc được." Ngô Lương lắc đầu nói, "Nhưng tòa 'Tiên sơn' này khả năng cao là một ngọn núi từ tính, ngươi cũng không cần quá lo lắng.

Trên đời này tồn tại rất nhiều ngọn núi từ tính chứa đựng từ lực, những ngọn núi này cũng là sản vật của tự nhiên, đá nam châm mà kim chỉ nam của ngươi sử dụng cũng từ đó mà ra, bản thân đá nam châm không có vấn đề gì cả." "Thì ra là vậy, lão hủ còn tưởng kim chỉ nam này bị nước biển làm hỏng, không hỏng là tốt rồi." Vu Cát nghe vậy cuối cùng cũng không còn vướng bận chuyện này, cất la bàn lại rồi quay về bên đống lửa hong mình.

Còn Ngô Lương thì vẫn chăm chú nhìn tòa "Tiên sơn", tâm tư có chút phức tạp.

Thực ra, hắn không hề nói hết tất cả những gì mình biết về từ trường cho Vu Cát nghe.

Ngoài khái niệm vật lý về từ trường, ở đời sau, từ trường còn thường được liên kết với những sự kiện linh dị như quỷ thần.

Theo lời kể của một số người từng trải qua và các nhà nghiên cứu, khi quỷ thần xuất hiện thường đi kèm với những biến đổi từ trường nhất định.

Một số thiết bị chuyên dụng để theo dõi từ trường có thể phát hiện được sự dao động của nó, thậm chí một số thiết bị điện tử hoạt động dựa trên từ trường như máy ghi âm hay bộ đàm còn có thể gặp phải trục trặc và nhiễu âm ở mức độ nhất định.

Đây không phải là Ngô Lương nói bừa, đời sau quả thực có các nhà khoa học và giáo đình đã tiến hành nghiên cứu sâu về những sự kiện loại này, và đã công bố các báo cáo học thuật liên quan.

Còn tin hay không, thì tùy vào nhận định của mỗi người.

Dù sao thì đại đa số người đời sau đều chưa từng tận mắt thấy quỷ thần, nên căn bản không thể nào kiểm chứng những chuyện này.

Thậm chí ngay cả những người đã từng trải qua sự kiện linh dị cũng chưa chắc đã nói rõ được rốt cuộc là chuyện gì.

Ngoài ra, theo những gì Ngô Lương biết, một số từ trường phức tạp còn có thể gây ra những hiện tượng kỳ dị.

Mặc dù chúng thuộc về hiện tượng tự nhiên, nhưng ngay cả khoa học kỹ thuật của đời sau cũng không có cách nào giải thích hợp lý.

Điều này thực ra cũng không có gì đáng trách.

Chương 842

Rốt cuộc, nhìn khắp vũ trụ bao la vô tận cũng có mối quan hệ không thể tách rời với từ trường.

Những hằng tinh, hành tinh, cho đến sự hủy diệt và tái sinh của các loại hình thể, tinh hệ khác nhau, đều diễn ra dưới tác dụng của từ trường.

Mà Trái Đất, trong vô số hành tinh của vũ trụ, cũng chỉ như một hạt bụi nhỏ bé.

Nhân loại trên Trái Đất chẳng qua chỉ là những sinh mệnh ngắn ngủi trên hạt bụi đó.

Mấy nghìn năm, mấy vạn năm, thậm chí mấy ức năm, đối với vũ trụ cũng chỉ là một cái chớp mắt mà thôi.

Vì vậy, khoa học mà nhân loại đã biết… cũng giống như câu nói kia: "Nhân loại vừa suy nghĩ, Thượng Đế liền bật cười", còn xa mới đủ để giải thích tất cả mọi sự vật. … Hai canh giờ sau, đám người Phường Nhân Quân cuối cùng cũng hong khô xong y phục, đồng thời cũng thu dọn gần xong những tấm vải bạt và các loại công cụ. "Vào núi!" Ngô Lương lập tức ra lệnh, đồng thời cũng không quên nhắc nhở Bạch Tinh Tinh một câu, "Tinh Tinh, nàng chú ý một chút, nếu gặp phải bầy chim thì không cần nhân từ.

Lương thực của chúng ta đã hỏng hết rồi, nếu trong núi này không có con mồi nào có thể ăn được, thì chỉ có thể trông cậy vào nàng giúp mọi người lấp đầy bụng, cố gắng dự trữ cho đủ." "Hai người đang thì thầm gì vậy, bầy chim với Tinh Tinh tỷ tỷ rồi lương thực thì có quan hệ gì?" Tào Nỉ vẫn chưa biết khẩu kỹ của Bạch Tinh Tinh lợi hại đến đâu, vội vàng ghé lại gần hỏi với vẻ mặt tò mò. "Nỉ nhi tỷ tỷ,

tỷ không biết đó thôi, Tinh Tinh tỷ tỷ có thể thân thiện với các loài chim.

Tỷ ấy chỉ cần huýt sáo một tiếng, những con chim kia liền như bị bỏ bùa mà tự chui đầu vào lưới, đến lúc đó chúng ta sẽ có thịt chim ăn." Gia Cát Lượng đúng lúc giải thích, "Nỉ nhi tỷ tỷ ngày thường chắc ít khi ăn thịt chim nhỉ, lần này tỷ có lộc ăn rồi." "Tinh Tinh tỷ tỷ lại cũng lợi hại như vậy…" Tào Nỉ nghe xong những lời này lại không hiểu sao lộ vẻ thất vọng. "Nỉ nhi tỷ tỷ, tỷ có vẻ không vui?" Gia Cát Lượng nghi hoặc hỏi.

Tào Nỉ chưa đến tuổi đã làm lễ cập kê, sau đó gả cho Ngô Lương làm vợ, vì thế tuổi của nàng và Gia Cát Lượng không chênh lệch nhiều, hai người ngày thường khá có chung tiếng nói, cộng thêm mối quan hệ của Ngô Lương, có lúc thậm chí còn thân thiết hơn những người khác, phảng phất như tỷ đệ thất lạc nhiều năm. "Ai…" Tào Nỉ thở dài, đi chậm lại, hạ thấp giọng nói với Gia Cát Lượng, "Tinh Tinh tỷ tỷ biết khẩu kỹ phi thường, không có lương thực còn có thể dụ chim về cho quân tử ăn.

Mật nhi tỷ tỷ cũng không phải người thường, kiến thức của tỷ ấy có lúc còn uyên bác hơn cả Vu lão tiên sinh.

Bọn họ bất kể là lúc ở Trần Lưu hay là lúc theo quân tử xuất chinh đều là hiền nội trợ của quân tử, còn ta lại chẳng biết làm gì cả, có lúc còn phải để quân tử phân tâm chăm sóc.

Nghĩ đến những điều này, ta làm sao có thể vui lên được?" "Chuyện này…" Gia Cát Lượng nghe vậy liền lộ vẻ khó xử.

Hắn tuy nhỏ tuổi nhất, nhưng cũng coi như là người cũ của Phường Nhân Quân rồi, trong lòng biết rõ bản lĩnh của Bạch Tinh Tinh và Chân Mật còn xa mới chỉ có những gì thể hiện ra lúc này.

Thật ra mà nói, so với Bạch Tinh Tinh và Chân Mật, Tào Nỉ đúng

là một gánh nặng không giúp ích gì cho Ngô Lương.

Nhưng lời này có thể nói ra được không?

Rõ ràng là không.

Tuy nhiên Gia Cát Lượng là người thế nào?

Hắn vốn là Ngọa Long thiên phú dị bẩm, lại thêm sự dạy dỗ bằng lời nói và hành động của Ngô Lương bấy lâu, sớm đã hoàn thành sự lột xác từ một đứa trẻ tinh nghịch thành một người tinh ranh, vấn đề này làm sao có thể làm khó được hắn.

Thế là chỉ do dự một chút, Gia Cát Lượng đã cười lên, nghiêm túc nói: "Nỉ nhi tỷ tỷ sao có thể tự coi nhẹ mình như vậy?

Tinh Tinh tỷ tỷ và Mật nhi tỷ tỷ tuy mỗi người đều có bản lĩnh hơn người thường, có thể trợ giúp Hữu Tài ca ca ở nhiều phương diện, nhưng theo ta thấy, sự trợ giúp mà Nỉ nhi tỷ tỷ dành cho Hữu Tài ca ca lại còn nhiều hơn, chỉ là Nỉ nhi tỷ tỷ tự mình không biết mà thôi." "Ồ?

Ngươi mau nói cho ta nghe, rốt cuộc ta đã trợ giúp quân tử những gì?" Vừa nghe những lời này, Tào Nỉ lập tức dồn hết mười hai phần tinh thần, mắt long lanh nhìn Gia Cát Lượng truy hỏi. "Ta chỉ nói một điểm trong đó, Nỉ nhi tỷ tỷ chỉ cần nghĩ một chút là hiểu ngay." Gia Cát Lượng nói, "Nỉ nhi tỷ tỷ là thiên kim của Minh công, còn Hữu Tài ca ca là đại tướng dưới trướng Minh công.

Hữu Tài ca ca cưới Nỉ nhi tỷ tỷ, tự nhiên trở thành con rể của Minh công, so với các tướng lĩnh khác, địa vị lập tức trở nên siêu việt.

Minh công tự nhiên sẽ đối xử đặc biệt với Hữu Tài ca ca.

Như vậy bất kể làm việc gì, đề xuất yêu cầu gì với Minh công cũng đều dễ dàng hơn nhiều, sau này thăng quan tiến chức càng không cần phải bàn.

Đối với Hữu Tài ca ca mà nói, điều này chẳng phải hữu dụng hơn nhiều so với việc bắt mấy con chim hay giảng giải vài điển cố lịch sử khi xuất chinh sao?" "Ngô?" Tào Nỉ lập tức lộ vẻ bừng tỉnh.

Gia Cát Lượng ngay sau đó lại cười hì hì nói: "Nhưng những lời này Hữu Tài ca ca chưa bao giờ nói qua, chắc chắn cũng chưa bao giờ nghĩ như vậy.

Ta chỉ biết rằng trước khi cưới Nỉ nhi tỷ tỷ, huynh ấy đã ngày đêm mong nhớ tỷ rồi.

Có một lần đồng phòng với Mật nhi tỷ tỷ, trong lúc hoảng hốt còn gọi tên Nỉ nhi tỷ tỷ, vì chuyện này mà Mật nhi tỷ tỷ đã không nói chuyện với Hữu Tài ca ca suốt ba ngày… Lúc đó ta còn kỳ quái, Mật nhi tỷ tỷ xinh đẹp như vậy, sao Hữu Tài ca ca lại có thể vào lúc đó nhầm tỷ ấy với người khác.

Sau này gặp Nỉ nhi tỷ tỷ ta mới hiểu, Nỉ nhi tỷ tỷ quả thật có tư cách khiến Hữu Tài ca ca ngày đêm mong nhớ.

Hữu Tài ca ca đối với Nỉ nhi tỷ tỷ thâm tình như vậy, theo ta thấy, Nỉ nhi tỷ tỷ dù không phải là thiên kim của Minh công, Hữu Tài ca ca cũng tuyệt đối không coi Nỉ nhi tỷ tỷ là gánh nặng, tỷ nói có phải không?" "Ai da, ta cũng đâu có tốt như ngươi nói?" Sau những lời này, Tào Nỉ đâu còn chút u uất nào như trước, mặt đã đỏ bừng lên, ngượng ngùng lắc lư người, "Nhưng ngươi nói đúng, ta tuy không có bản lĩnh như Tinh Tinh tỷ tỷ và Mật nhi tỷ tỷ, nhưng đối với quân tử cũng không phải hoàn toàn vô dụng.

Sau này chuyện bên phía phụ thân, ta tự sẽ thay quân tử lo liệu." "Ôi, Hữu Tài ca ca thật là hạnh phúc.

Nếu hôn thê của ta có thể hiền huệ được một nửa như Nỉ nhi tỷ tỷ, ta đã mãn nguyện rồi." Gia Cát Lượng cố ý nói.

Hôn thê chính là Hoàng Nguyệt Anh, người đã đính ước với Gia Cát Lượng, cô nàng da đen Hoàng Nguyệt Anh.

Chuyện này các thành viên cốt cán của Phường Nhân Quân đều biết, còn thường lấy chuyện này ra trêu chọc hắn.

Tào Nỉ tuy đến sau, nhưng cũng đã sớm nghe nói. "Ngươi khéo ăn khéo nói như vậy, hôn thê của ngươi cũng không kém đâu.

Đợi đến ngày đại hôn của ngươi, tỷ tỷ nhất định sẽ tặng ngươi một món quà lớn, lớn hơn cả của Bạch Tinh Tinh và Chân Mật." Tào Nỉ tâm tình vui vẻ, lập tức hào phóng hứa hẹn. "Vậy thì đa tạ Nỉ nhi tỷ tỷ." Gia Cát Lượng lập tức cười tươi như một chú thỏ trắng ngây thơ. … Vòng qua hai ngọn núi nhỏ thấp lùn, Phường Nhân Quân cuối cùng cũng nhìn thấy toàn cảnh của "Tiên sơn" và ba đạo môn lâu bằng đá điêu khắc đứng song song dưới chân núi.

Ba đạo môn lâu này có quy cách hoàn toàn giống nhau, đều cao khoảng hai trượng, rộng chừng một trượng, hình dáng khá giống với những cổng làng được dựng ở cổng một số thôn làng đời sau.

Đây rõ ràng không thể là sản vật hình thành tự nhiên.

Nhưng sau ba đạo môn lâu này, chính là tòa "Tiên sơn" trông có vẻ bình thường, không có bất kỳ dấu vết nhân tạo nào. "Sát Mộc, thế nào?" Ngô Lương quan sát sơ qua, liền gọi Sát Mộc vương tử đến bên cạnh hỏi. "Ba đạo môn lâu này quả nhiên không phải vật tầm thường, xung quanh chúng đều tỏa ra khí tức mạnh mẽ." Sát Mộc vương tử nghiêm mặt nói. "Vấn đề quả nhiên nằm ở ba đạo môn lâu này sao?" Ngô Lương khẽ gật đầu, tiếp tục hỏi, "Vậy còn tòa 'Tiên sơn' kia thì sao?" "'Tiên sơn' kia thì không thấy có khí tức gì cả." Sát Mộc vương tử đáp. "Ừm." Ngô Lương trầm ngâm một lát, lại gọi Đại Khuyển đến bên cạnh, "Đại Khuyển, có thể phiền ngươi kể lại một lần nữa trải nghiệm của mình không?

Ta cần xác nhận lại tất cả các chi tiết, để tránh lúc đó không kịp trở tay." "Tất nhiên." Đại Khuyển liên tục gật đầu, cố gắng kể lại một cách chi tiết nhất, "Lần trước tiểu nhân đến đây là vào hơn mười năm trước, lúc đó nơi này vẫn chưa trở thành cửa sông Hoàng Hà đổ ra biển, cách cửa sông lúc đó cũng còn mấy dặm đường." "Nhớ lại lần đó, tiểu nhân thực ra là ra ngoài hái quả dại, đi một hồi thì đến nơi này, vô tình nhìn thấy ba đạo môn lâu kia." "Lúc đó tiểu nhân không biết đây là di tích cổ, chỉ kỳ quái tại sao ba đạo môn lâu kia lại được xây ở nơi không có một bóng ma nào, thế là liền chạy qua xem xét một phen." "Ban đầu, tiểu nhân đi vòng quanh môn lâu rất lâu cũng không thấy có gì bất thường, cũng không thấy gần đây có dinh thự nào tương xứng với loại môn lâu này, trong lòng càng thêm kỳ quái, cuối cùng ma xui quỷ khiến quyết định đi qua ba đạo môn lâu này theo thứ tự." "Kết quả vừa mới đi qua đạo môn lâu thứ nhất, xung quanh đột nhiên sinh ra rất nhiều sương mù, khắp nơi đều là một màu trắng xóa, ngay cả ngọn núi nhỏ trước mặt cũng lẩn khuất trong sương mù… Công tử biết đấy, ven biển chúng ta tuy cũng có sương mù, nhưng không thể nào đến đột ngột như vậy." "Tiếc là lúc đó tiểu nhân còn nhỏ, thấy cảnh này cũng không cảm thấy sợ hãi, rất nhanh lại đi qua đạo môn lâu thứ hai." "Lúc này, sắc trời đột nhiên tối sầm lại, tuy không đến mức tối đen như đêm không nhìn thấy năm ngón tay, nhưng cũng tương đương với sự u ám khi thiên cẩu thực nguyệt giáng lâm.

Tiểu nhân thấy vậy cuối cùng cũng có chút sợ hãi, nhưng vẫn không nghĩ rằng chuyện này có thể liên quan đến môn lâu, thế là lại đánh bạo đi qua đạo môn lâu thứ ba." "Khi hai chân tiểu nhân đều đã bước qua, tiểu nhân chỉ cảm thấy tầm mắt hoa lên một cái." "Tiếp đó, tiểu nhân nhìn thấy cảnh tượng cả đời khó quên, chỉ thấy trong phạm vi tiểu nhân có thể nhìn thấy, khắp nơi đều là bạch cốt chất đống!" "Những bộ xương trắng này có một số chắc chắn là của người, bên

ngoài xương cốt còn bọc một ít quần áo rách rưới." "Một số xương cốt khác là của súc sinh.

Nếu tiểu nhân không nhớ lầm, lớn thì có trâu ngựa to hơn người, nhỏ thì có chim chóc nhỏ hơn bàn tay, đúng là đủ cả." "Tiểu nhân lúc đó sợ đến ngây người, đứng yên tại chỗ không dám động đậy, chỉ sợ kinh động đến vong hồn của những bộ xương trắng này, bị thứ không sạch sẽ bám vào người." "Ngay lúc đó, không xa truyền đến một vài tiếng động." "Tiểu nhân vội vàng nhìn theo hướng âm thanh, thì ra là có một người đang đi lại với cử chỉ cứng đờ.

Tiểu nhân định lên tiếng chào hỏi, thì người đó đã quay mặt lại." "Lúc này tiểu nhân mới kinh hãi phát hiện, người này sắc mặt tái mét, da thịt lõm xuống, chỉ có một đôi mắt là còn đen láy lấp lánh ánh sáng.

Tiểu nhân dù có mù cũng nhìn ra đây không phải người sống, lúc đó bị dọa đến hồn xiêu phách lạc, hai chân run như cầy sấy, đứng cũng không vững." "Mà gã quái nhân kia thấy tiểu nhân, cũng như bị dọa sợ mà dừng lại, đứng tại chỗ nhìn chằm chằm tiểu nhân không chớp mắt, nhìn đến mức tiểu nhân sống lưng lạnh toát." "Cứ như vậy, tiểu nhân và gã quái nhân này không chớp mắt đối mặt giằng co khoảng mấy hơi thở, mắt tiểu nhân cay xè không nhịn được chớp một cái.

Nhưng chính trong lúc chớp mắt đó, tiểu nhân lại phát hiện vị trí trước sau của hai chân gã quái nhân đã thay đổi, hai cánh tay cũng hơi nhấc lên một chút, và khoảng cách với tiểu nhân gần hơn một chút… Gã quái nhân này lại nhân lúc tiểu nhân chớp mắt đã lén lút bước về phía tiểu nhân một bước, thế mà gã còn tưởng tiểu nhân không phát hiện, vẫn đứng im như tượng tại chỗ không động đậy đối mặt với tiểu nhân." "Tiểu nhân thực sự không hiểu gã quái nhân này rốt cuộc đang giở trò gì, cứ như vậy lại giằng co với gã một lúc, cuối cùng không nhịn được chớp mắt lần thứ hai." "Lần chớp mắt này, gã quái

nhân lại như trước đó tiến về phía tiểu nhân một bước, tư thế hai cánh tay cũng có chút thay đổi, nhưng khi tiểu nhân mở mắt nhìn gã, gã lại không động đậy nữa, như thể không có chuyện gì xảy ra." "Tiểu nhân vừa sợ vừa tức, sợ là gã quái nhân này đi tới hại tính mạng tiểu nhân, tức là gã quái nhân này lại coi tiểu nhân như kẻ ngốc và kẻ mù để trêu đùa." "Nhưng cuối cùng vẫn là sự sợ hãi chiếm thế thượng phong, dù sao gã quái nhân này từ trên xuống dưới đều toát ra một vẻ cổ quái và quỷ dị, dù gã không động nhìn qua cũng thấy rợn người, cộng thêm khắp nơi đều là xương trắng, trong lòng tiểu nhân sớm đã nảy sinh ý định rút lui, nếu không phải hai chân tiểu nhân đã mềm nhũn, thì đã sớm quay đầu bỏ chạy rồi." "Cứ như vậy giằng co với gã quái nhân, tiểu nhân tuy không hiểu rõ gã quái nhân này rốt cuộc đang giở trò gì, nhưng cũng không dám chớp mắt lung tung, chỉ sợ chớp thêm vài cái là gã quái nhân đã đến bên cạnh tiểu nhân." "Cứ như vậy gắng gượng một lúc lâu, tiểu nhân cuối cùng cũng hồi lại được chút sức lực, hai chân tê dại vô lực cuối cùng cũng có chút tri giác.

Tiểu nhân nhấc chân thử một chút, dường như đã có thể đi lại được.

Mà lúc này, gã quái nhân đã lại nhân lúc tiểu nhân chớp mắt tiến về phía trước thêm mấy bước, cách tiểu nhân khoảng chừng hai trượng." "Tiểu nhân đâu còn dám ở lại lâu, hít sâu mấy hơi dồn sức, đột nhiên xoay người chạy ra ngoài môn lâu." "Và ngay lúc tiểu nhân xoay người chạy vào cửa, tiểu nhân rõ ràng nghe thấy một tiếng 'vù', sau đó lông tơ sau gáy cảm nhận được một luồng khí kình và hơi lạnh, rõ ràng có thứ gì đó suýt nữa đã tóm được gáy tiểu nhân.

Nhưng lúc đó tiểu nhân làm sao còn để ý được nhiều như vậy, cứ thế dốc hết sức chạy ra ngoài không quay đầu lại." "Cũng là tiểu nhân mạng lớn, mà ba đạo môn lâu này cũng không cách nhau xa, trong mấy hơi thở, tiểu nhân đã xuyên qua ba đạo môn lâu chạy ra ngoài." "Lúc

này tiểu nhân kinh hồn chưa định, nhìn lại trời đất mới phát hiện, bầu trời vẫn là trời quang mây tạnh, mặt đất vẫn là cỏ dại và đá vụn xanh um, ba tòa môn lâu cũng vẫn đứng sừng sững ở đó, sương mù, xương trắng, gã quái nhân sớm đã không còn tung tích, mọi thứ cứ như một cơn ác mộng." Tuy nhiên, sau khi trải qua những chuyện này, tiểu nhân đâu còn dám vào lại ba đạo môn lâu này để thử, lập tức một mạch chạy thục mạng rời khỏi đây, cho đến khi thấy mẹ ở nhà mới hơi yên tâm một chút.

Nhưng chuyện này tiểu nhân lại không nói với mẹ, cha ta tính tình không tốt, nếu biết tiểu nhân chạy lung tung khắp nơi, e rằng lại không tránh khỏi một trận đòn, mẹ ta cũng sẽ mắng người." "Ân công, đó chính là trải nghiệm năm đó của tiểu nhân." "Từ đó về sau, mỗi lần tiểu nhân đều đi vòng qua nơi này, không bao giờ dám lại gần, chỉ sợ không cẩn thận lại gặp phải gã quái nhân kia…" Nói đến đây, Đại Khuyển cuối cùng cũng dừng lại, một đôi mắt nhìn về phía ba đạo môn lâu bằng đá điêu khắc không xa, trên mặt mang theo vẻ bất an không thể che giấu. "Cổng thứ nhất sương mù nổi, cổng thứ hai sắc trời đổi, cổng thứ ba bạch cốt hiện…" Lại cẩn thận nghe lại một lần nữa lời kể của Đại Khuyển, Vu Cát rất nhanh liền đưa ra tổng kết, trầm ngâm nói, "Lão hủ lần đầu tiên nghe nói đến nơi thần kỳ như vậy.

Công tử, lão hủ cho rằng nơi này e rằng lại là một tiểu thế giới như một phương bí cảnh, có thể có điểm tương đồng với Lạc Đà Phần và Tổ Châu mà chúng ta từng đến." Tiểu thế giới song song… Ngô Lương và đám người Phường Nhân Quân nhìn về phía ba đạo môn lâu và hoàn cảnh xung quanh, chưa nói đến chuyện sương mù nổi lên và sắc trời thay đổi, nơi này hiện tại rõ ràng không thấy những bộ xương trắng mà Đại Khuyển nói, chỉ có thể thấy cỏ dại, cây cối xanh um và ngọn núi nhỏ không quá cao này.

Nếu lời Đại Khuyển nói không phải là hư cấu, vậy thì ba đạo môn lâu kia chính là lối vào của tiểu thế giới song song này, nguyên lý hẳn là tương tự với viên ngọc thạch cần thiết để vào Lạc Đà Phần và tấm bia đá ở biên giới lúc trước.

Nhưng chuyện này vẫn cần phải kiểm chứng thêm.

Còn về gã quái nhân trong miệng Đại Khuyển… Ngô Lương tạm thời vẫn chưa hiểu đó rốt cuộc là thứ gì, chỉ có thể từ lời kể của Đại Khuyển mà phân tích, hình thức hành động của gã quái nhân đó có thể liên quan đến mắt. "Đây…" Ngô Lương đưa tay vào túi vải tùy thân, lấy ra con mắt mà trước đó tình cờ có được ở thôn Tam Môn.

Hắn tuy không chắc chắn con mắt này có liên quan đến gã quái nhân kia hay không, nhưng có thể chắc chắn con mắt này nhất định có liên quan đến tòa "Tiên sơn" này, nơi đây hẳn là xuất xứ của con mắt.

Nghĩ vậy, Ngô Lương không nói rõ nguồn gốc của con mắt này cho Đại Khuyển, chỉ đưa nó đến trước mặt Đại Khuyển nói: "Đại Khuyển, con mắt này ngươi có thể nhìn ra được gì không?" Đại Khuyển không biết ý của Ngô Lương, vẻ mặt nghi hoặc cầm lấy thứ này xem xét.

Một lát sau, hắn vẫn lắc đầu: "Ân công, con mắt này có gì đặc biệt không?

Tiểu nhân xem nửa ngày cũng không nhìn ra được gì, nhưng nó quả thật rất giống thật." "Ta cũng không biết nó có gì đặc biệt." Ngô Lương cười rồi thu lại con mắt.

Trong lúc nói chuyện, mọi người đã đến nơi chỉ cách môn lâu mười mấy mét.

Ra lệnh cho đám người Phường Nhân Quân tạm thời chờ tại chỗ, Ngô Lương chỉ dẫn theo Điển Vi và Dương Vạn Lý tiến về phía ba

đạo môn lâu.

Họ cũng không dễ dàng đi qua ba đạo môn lâu, mà trước tiên đi vòng ra bên ngoài để xem xét kỹ tình hình xung quanh.

Nơi này rõ ràng đã rất lâu không có người đến.

Xung quanh toàn là cỏ dại cao bằng đầu người, cần Điển Vi và Dương Vạn Lý dùng xẻng công binh đi trước mở đường mới có thể tiến lên.

Hơn nữa không chỉ bên ngoài cửa như vậy, dưới môn lâu cũng là tình cảnh tương tự.

Sau một hồi dò xét, Ngô Lương không phát hiện điều gì bất thường xung quanh môn lâu, đừng nói là những bộ xương trắng chất đống, ngay cả một mảnh xương thú nhỏ nhất cũng không thấy.

Cuối cùng, sự chú ý của Ngô Lương chỉ có thể đặt vào ba đạo môn lâu.

Ba đạo môn lâu này sử dụng loại vật liệu là sa nham rất phổ biến ở vùng ven biển thời đó.

Chương 843

Cột và xà ngang không có bất kỳ hoa văn trang trí hay chữ viết nào, vì vậy không thể từ phương diện này mà suy đoán nó rốt cuộc được xây dựng vào thời nào.

Nhưng dựa vào thông tin có được trước đó ở thôn Tam Môn và ghi chép lịch sử của người Tần Việt mà suy đoán, thứ này tuyệt đối được xây dựng trước thời Chiến Quốc. "Công tử, người nhìn lên trên cùng." Dương Vạn Lý đi theo sau Ngô Lương cưỡi ngựa xem hoa, lại là người đầu tiên nhìn thấy thứ mà Ngô Lương hứng thú, giơ tay chỉ vào mép trên cùng của môn lâu nói.

Ngô Lương nhìn theo hướng Dương Vạn Lý chỉ.

Nhìn kỹ, rất nhanh liền thấy ở hai bên mép trên cùng của môn lâu có hai hình điêu khắc bằng đá quen thuộc.

Mặc dù hai tác phẩm điêu khắc bằng đá này đã bị mưa gió bào mòn mất các góc cạnh, nhưng vẫn có thể phân biệt được đó hẳn là hai con chim có hình dạng trông rất bình thường, một con hướng về phía nam, một con hướng về phía bắc.

Và hình dáng của hai con chim này, chính là rất giống với những con chim từng thấy trên đỉnh đồng trong mộ Tề Ai Công trước đó. "Xem ra chúng ta quả thật đã đến đúng nơi, nơi này chắc chắn có liên quan đến 'Biển Thước'." Ngô Lương khẽ gật đầu.

Đây có lẽ là tin tức tốt nhất trong khoảng thời gian này.

Kỳ độc mà họ trúng trên người chỉ cho họ một khoảng thời gian có hạn, nếu đi đến nơi không liên quan, chẳng khác nào lãng phí sinh mệnh.

Nhưng nơi này rõ ràng không dễ dàng xông vào.

Tổ tiên của thôn Tam Môn đã từng tìm kiếm nơi này, đại bộ phận người đều có đi không có về.

Đại Khuyển được xem là một trong những người sống sót, nhưng thực ra hắn chỉ vừa vào cửa đã chạy ra ngoài.

Vì vậy, trải nghiệm của hắn tuy có giá trị tham khảo nhất định, nhưng thực ra giá trị cũng rất hạn chế, bởi vì Ngô Lương và những người khác phải đi sâu vào điều tra mới có khả năng có được thứ họ muốn, mới có cơ hội giải trừ kỳ độc trên người.

Và đây cũng chỉ là có khả năng mà thôi… … Sau khi thăm dò tình hình xung quanh, xác định nơi này có quan hệ mật thiết với "Biển Thước", Ngô Lương vẫn không vội vàng tiến vào ba đạo môn lâu, mà ra lệnh cho đám người Phường Nhân Quân dựng trại ở gần đây.

Còn bản thân hắn cũng không lập tức tiến vào môn lâu, mà dẫn theo các thành viên cốt cán của Phường Nhân Quân đi thăm dò tòa "Tiên sơn" này, tiện thể ra lệnh cho Bạch Tinh Tinh giải quyết vấn đề lương thực.

Hắn cũng không biết lần này sẽ ở lại đây mấy ngày.

Đặc biệt là không biết sau khi tiến vào môn lâu, sẽ phải ở lại trong tiểu thế giới song song kia bao lâu, và liệu bên trong có thứ gì có thể ăn được không.

Dù sao, theo lời kể của Đại Khuyển, bên trong rất có thể là một cấm địa tử vong.

Chim chóc và các loài động vật khác không thể sinh tồn và sinh sôi ở đó, họ tự nhiên cũng không có cách nào để kiếm thức ăn, không lẽ lại ăn xương khô khắp nơi sao?

May mà trên tòa Tiên sơn này quả thật có không ít chim chóc, đa số

đều là các loài hải điểu khá phổ biến ven biển.

Và những con hải điểu này cũng có thể bị khẩu kỹ tinh xảo của Bạch Tinh Tinh dụ dỗ, chủ động đến nộp mạng trở thành thức ăn của Phường Nhân Quân.

Cứ như vậy chỉ qua nửa canh giờ, họ đã bắt được đầy một bao lớn, chỉ chờ quay về nơi đóng quân để vặt lông lột da.

Ngoài ra, Ngô Lương còn tìm thấy một con suối nhỏ chảy ra từ trong núi.

Sau khi nếm thử, hắn xác định nước trong suối đều là nước suối có thể sử dụng được, cũng coi như giải quyết được vấn đề nước uống của Phường Nhân Quân.

Nếu không, uống nước sông Hoàng Hà ngâm đầy xác trôi nổi, e rằng sẽ gây ra vấn đề còn nghiêm trọng hơn.

Nhưng đây đều là những chi tiết nhỏ.

Điều mà Ngô Lương thực sự muốn điều tra chính là bản chất của tòa "Tiên sơn" này.

Trước đó, kim chỉ nam trên la bàn của Vu Cát xuất hiện bất thường đã đủ để chứng minh tòa "Tiên sơn" này bản thân nó không đơn giản, rất cần thiết phải tiến hành nghiên cứu sâu hơn.

Cứ như vậy, tốn không ít công sức đi vòng quanh ngọn núi nhỏ này thăm dò một vòng, Ngô Lương đã nghiên cứu kỹ lưỡng tất cả các phần thân núi lộ ra, cuối cùng xác định được một việc.

Thân núi của tòa "Tiên sơn" này hẳn là chủ yếu được cấu thành từ huyền vũ nham.

Huyền vũ nham có một số đặc điểm rõ rệt, đó là thường có màu đen hoặc xanh đậm, và giữa các tảng đá tồn tại rất nhiều lỗ nhỏ như

bọt khí, trông như bị côn trùng nhỏ khoét qua.

Đây là một loại đá núi lửa có lịch sử lâu đời, đại bộ phận đều được hình thành khi dung nham núi lửa phun trào ra ngoài.

Tuy nhiên, cùng là huyền vũ nham, nhưng tính chất và kết cấu của loại đá này lại khác nhau.

Theo những gì Ngô Lương biết, huyền vũ nham thực ra chỉ là một tên gọi chung, loại đá này ở đời sau còn được phân ra nhiều loại, và các loại huyền vũ nham khác nhau còn biểu hiện ra các đặc tính khác nhau.

Tiếc là Ngô Lương không chuyên về địa chất khảo cổ, hiểu biết về huyền vũ nham cũng chỉ ở mức bề mặt, vì vậy không thể tiến hành phân tích nghiên cứu sâu hơn về tòa "Tiên sơn" này.

Nhưng không thể phủ nhận rằng, một số loại huyền vũ nham quả thực có từ tính, thậm chí là từ tính mạnh.

Và thân núi được cấu thành từ loại huyền vũ nham này, tự nhiên cũng sẽ hình thành một từ trường độc đáo, từ đó ảnh hưởng đến mọi thứ xung quanh thân núi.

Đời sau, Thiên triều có một thung lũng tương tự.

Thung lũng đó tên là thung lũng Na Lăng Cách Lặc, từng được người ta gọi là "Cổng địa ngục", cũng có tên là "Thung lũng tử vong Côn Luân", rất nổi tiếng trên toàn thế giới.

Truyền thuyết kể rằng, trong thung lũng Na Lăng Cách Lặc đầy rẫy lông sói, xương gấu, súng săn của thợ săn và những nấm mồ hoang.

Những người dân du mục sống ở Côn Luân thà để trâu dê chết đói trên sa mạc Gobi vì không có cỏ béo để ăn, cũng không dám để chúng vào thung lũng sâu cổ xưa và tĩnh lặng này, nơi có cây tươi tốt.

Thậm chí, đội địa chất đến làm việc ở gần đó khi vào thung lũng cũng gặp phải những chuyện rất đáng sợ, có người suýt mất mạng trong đó.

Sau này, qua điều tra của các chuyên gia, cuối cùng mới phát hiện ra khu vực này phân bố huyền vũ nham có từ tính mạnh, vì vậy hiện tượng dị thường từ tính cực kỳ rõ rệt, và phạm vi phân bố rất rộng, càng đi sâu vào thung lũng, giá trị dị thường từ tính càng cao.

Và những sự kiện tử vong ở "Thung lũng tử vong Côn Luân", rất có khả năng liên quan đến từ trường mạnh mẽ trong thung lũng này… Tuy nhiên, cho đến nay, đây vẫn chỉ là một giả thuyết lý thuyết, chưa có ai đưa ra được bằng chứng trực tiếp nhất.

Đến lúc này, Ngô Lương cuối cùng cũng tra ra được nguyên nhân kim chỉ nam xuất hiện bất thường.

Nhưng đồng thời, hắn cũng bắt đầu có chút lo lắng mơ hồ.

Những sự vật đáng sợ mà Đại Khuyển gặp phải trước đó có liên quan đến từ trường bất thường này không?

Tiểu thế giới song song kia có bị ảnh hưởng bởi từ trường không? "Thung lũng tử vong Côn Luân" của đời sau cực kỳ giống với nơi này, họ đến một nơi như vậy, liệu có gặp phải những sự kiện tử vong không rõ tương tự không?

Mang theo nỗi lo lắng như vậy, Ngô Lương cùng đám người Phường Nhân Quân hoàn thành việc thăm dò sơ bộ tòa "Tiên Sơn" này.

Về phương diện thực phẩm, mọi người cũng thu hoạch khá phong phú, ngoài việc Bạch Tinh Tinh dụ được một túi lớn chim biển, Gia Cát Lượng còn dùng chiếc nỏ tam cung sàng cỡ nhỏ bắn trúng một con lợn rừng nặng hơn hai trăm cân, sau đó với sự trợ giúp của Điển

Vi và Dương Vạn Lý đã thuận lợi giết chết con lợn rừng này, Phường Nhân Quân hôm nay lại có thể thêm món.

Cứ thế quay về khu cắm trại gần cổng vòm đá, đám người Phường Nhân Quân tay chân luống cuống xử lý đám chim biển và lợn rừng, đầu tiên là ăn một bữa no nê, đến tối lại dưới sự chỉ huy của Ngô Lương mà thái thịt thừa thành từng lát rồi hun khói làm thịt khô.

Thịt khô hun vội vàng thế này tuy không dễ bảo quản bằng thịt muối họ mang theo trước đó, nhưng cũng đủ đảm bảo ba năm ngày không bị hỏng, mà số thịt khô này thực ra cũng chỉ đủ cho bấy nhiêu người ăn trong ba năm ngày, căn bản không để được đến lúc hỏng.

Cứ thế cho đến ngày thứ hai.

Ngô Lương cuối cùng cũng hạ lệnh tiến vào ba đạo môn lâu.

Thế là binh sĩ Phường Nhân Quân nhanh nhẹn thu dọn lều trại, sau khi dập tắt lửa trại thì hoàn thành tập kết, mọi người mang theo tâm trạng phập phồng lo sợ đi về phía ba đạo môn lâu.

Qua đạo môn lâu thứ nhất, sương mù nổi lên!

Quả nhiên giống như Đại Khuyển đã nói trước đó, xung quanh bỗng dưng xuất hiện một vùng sương mù rộng lớn, khắp nơi đều trắng xóa, tầm nhìn chỉ khoảng chừng hai mươi mét.

Khoảng cách tầm nhìn như vậy rất dễ bị mất phương hướng, đồng thời cũng khó mà đoán trước được nguy hiểm phía trước. "..." Dưới tình cảnh này, đám người Phường Nhân Quân vốn đã lo lắng lại càng thêm căng thẳng.

Tất cả gần như đồng thời nín thở, siết chặt binh khí trong tay.

Qua đạo môn lâu thứ hai, sắc trời biến đổi!

Quả nhiên lại giống như Đại Khuyển đã miêu tả trước đó, sương

mù dường như đã nhạt đi rất nhiều, nhưng sắc trời lại đột ngột tối sầm lại.

Ngẩng đầu nhìn lên trời, vầng dương vừa mới mọc ở phương đông không lâu đã không biết biến đi đâu mất, thay vào đó là những tầng mây dày đặc, chỉ có rìa mây lọt ra một vài vầng sáng nhàn nhạt. "..." Mọi người theo đó trở nên cẩn thận hơn, bước chân cũng chậm lại rất nhiều, gần như đều khom người từ từ di chuyển về phía trước, ánh mắt nhanh chóng đảo quanh bốn phía thể hiện sự bất an trong lòng.

Lại qua đạo môn lâu thứ ba, xương trắng hiện ra!

Trong quá trình mọi người nối đuôi nhau đi qua đạo môn lâu thứ ba, đã nghe thấy tiếng "rắc rắc" khe khẽ truyền đến từ dưới chân, phảng phất như có thứ gì đó giòn tan đang bị họ giẫm nát.

Mà khi mọi người hoàn toàn tiến vào bên trong đạo môn lâu thứ ba, mới chú ý thấy ngay cả mặt đất dưới chân họ cũng hoàn toàn được tạo thành từ đá vụn và xương vụn, cách đó không xa, quả nhiên có rất nhiều xương trắng nằm ngổn ngang.

Có những bộ xương vẫn giữ nguyên tư thế khi chết, rất dễ phân biệt đó là xương của con gì, còn có những bộ xương vì thời gian quá lâu đã bắt đầu vỡ nát, một phần hóa thành lớp xương vụn đầy đất này.

Ngoài ra, mọi người cũng đích thực nhìn thấy mấy bộ xương người nằm vắt ngang trên mặt đất.

Đến tận hôm nay, trên những hài cốt này vẫn còn treo vài mảnh vải rách, khẽ đung đưa theo cơn gió gần như không cảm nhận được, phảng phất như đang cảnh báo họ đừng tiếp tục đi sâu vào trong "Tiên Sơn" này.

Nhưng kỳ lạ là, có lẽ vì ở "ngoài trời", nơi này tuy xương trắng chất đống tựa như địa ngục, nhưng trong không khí lại không có mùi hôi thối như dự đoán.

Còn về quái nhân mà Đại Khuyển đã nhắc đến...

đó là thứ mà đám người Phường Nhân Quân đã đề phòng ngay từ khi bước vào đạo môn lâu thứ nhất, nhưng cho đến khi mọi người vào đến đạo môn lâu thứ ba, cầm binh khí dò xét khắp nơi một hồi lâu, cũng không hề thấy quái nhân nào, thậm chí một cái bóng bất thường cũng không hề thấy.

Trong tình hình như vậy, tự nhiên có người bất giác nhìn về phía Đại Khuyển.

Đại Khuyển lập tức nhíu mày, chỉ về phía bên tay phải nói: "Kỳ lạ thật, tiểu nhân nhớ rất rõ, năm đó khi tiểu nhân vào đây, quái nhân kia đang đi lại ở chỗ đó, cách đây không quá mấy trượng." "Ta tin ngươi, không phải ngươi cũng nói lúc đó quái nhân kia đang đi lại sao?

Nếu hắn biết đi, thì có thể đi đến bất cứ đâu, nhiều năm trôi qua như vậy sao có thể ngoan ngoãn ở lại đây chờ chúng ta được?" Ngô Lương vỗ vỗ vai Đại Khuyển để an ủi, rồi quay đầu nhìn mọi người một lượt, ra hiệu cho họ thu lại ánh mắt, lúc này mới tiếp tục nói: "Tuy lúc này không thấy quái nhân đó, nhưng mọi người vẫn không được lơ là cảnh giác.

Bắt đầu từ bây giờ, bất kỳ ai cũng không được tự ý rời đội, không được tự ý chạm vào bất cứ thứ gì, nếu có phát hiện gì phải báo cáo cho ta trước.

Nghe rõ chưa?" "Nặc!" Mọi người đồng thanh đáp.

Thực ra đến bước này, kinh nghiệm của Đại Khuyển đối với Phường Nhân Quân mà nói đã không còn tác dụng gì nhiều, và hắn

cũng cơ bản mất đi giá trị của một người dẫn đường.

Chương 844

Nhưng Ngô Lương đã đưa Đại Khuyển đến đây, tuyệt đối không thể bỏ hắn lại một mình bên ngoài.

Theo kinh nghiệm của các bộ phim kinh dị đời sau, càng ở những nơi quỷ dị nguy hiểm thế này, càng phải ngăn chặn việc hành động một mình, nếu không tai nạn sẽ rất nhanh ập đến.

Huống hồ Đại Khuyển đã bị loại trùng cổ quái kia xâm nhập vào cơ thể, lúc này cũng rơi vào tình cảnh "ngựa chết coi như ngựa sống", nếu Ngô Lương và những người khác bình an vô sự, thì hắn cũng có khả năng cao sống sót, sau này Ngô Lương có lẽ còn tìm cách giải quyết tai họa côn trùng trong cơ thể hắn, còn nếu Ngô Lương và mọi người gặp phải bất trắc, Đại Khuyển chết ở đây cũng là chết có ý nghĩa, không ai nợ ai. "Công tử, theo ý ngài, chúng ta bây giờ nên bắt đầu tra xét từ đâu?" Vu Cát nhân cơ hội bước lên hỏi.

Ngô Lương quan sát môi trường xung quanh, tuy sắc trời u ám này không che khuất tầm nhìn như sương mù, nhưng những nơi ở khoảng cách hơi xa một chút vẫn chỉ hiện ra một khối đen kịt, ngay cả tòa "Tiên Sơn" trước mặt cũng là một mảng đen lớn, vì vậy vẫn rất khó để nhìn rõ nhiều chi tiết. "Chuyến đi này của chúng ta là để tra rõ chân tướng của tòa 'Tiên Sơn' này, vì vậy mỗi tấc đất ở đây đều thuộc phạm vi thăm dò của chúng ta, cho nên vẫn phải tuần tự từng bước, bắt đầu tra xét từ rìa ngoài trước." Trầm ngâm một lát, Ngô Lương nghiêm mặt nói: "Các huynh đệ, theo ta." Nói rồi Ngô Lương đã đi đầu, vòng qua ba đạo môn lâu hướng về phía địa điểm mà họ đã lên bờ từ thuyền khi ở bên ngoài.

Địa hình ở đây không khác gì bên ngoài, phía ngoài ba đạo môn lâu

vẫn có hai ngọn núi thấp cản tầm nhìn, vòng qua hai ngọn núi này mới có thể đến được địa điểm họ lên bờ trước đó.

Nhưng cảnh vật trên đường đã có một vài thay đổi.

Trước đó khi ở bên ngoài, đoạn đường này còn có một số cây cối lâu năm, tuy không phải là những cây cổ thụ sống cả nghìn năm, nhưng những cây cao vút bốn năm trượng cũng không hiếm.

Mà khi vào trong tiểu thế giới này, những cây cao bốn năm trượng đó lại không còn tồn tại, thay vào đó là những bụi cây nhỏ cao nhất cũng chỉ một hai mét.

Hơn nữa nhìn chung tất cả cây cỏ ở đây đều như bị cắt tỉa, không phải không tươi tốt, nhưng lại không thấy một cây nào cao quá hai mét.

Ngô Lương còn đặc biệt kiểm tra chủng loại của những cây cỏ này.

Chúng không phải là loại cây bụi mãi mãi không cao được, mà là loại cây rụng lá phương bắc có thể dễ dàng cao đến mấy trượng, thực sự không có lý do gì để xảy ra tình trạng như vậy. "Công tử, ngài xem chỗ này là sao vậy?" Dương Vạn Lý rất nhanh đã phát hiện ra một khu vực bất thường, ra lệnh cho đám người Phường Nhân Quân dừng lại, rồi dẫn Ngô Lương đến xem.

Đây là một mảnh đất cháy rộng mấy chục mét.

Mặt đất trơ trụi đã hoàn toàn bị thiêu thành màu đen, tất cả thực vật đều bị đốt thành than, chỉ cần đến gần một chút là có thể ngửi thấy mùi cháy khét. "Cháy rừng sao?" Ngô Lương cúi người xuống, nhặt một chút than từ dưới đất lên vê vê, những mẩu than này vẫn còn rất khô, cho thấy trận hỏa hoạn này hẳn là xảy ra cách đây không lâu, thậm chí có thể là chỉ mới vài ngày trước.

Nhưng nguyên nhân cháy lại khiến Ngô Lương cảm thấy nghi hoặc.

Nếu nơi này luôn u ám không thấy ánh mặt trời, nhiệt độ sẽ rất khó tăng cao, khả năng xảy ra cháy rừng không lớn, hơn nữa mặt đất ở đây cũng không giống như rừng thông tích tụ một lượng lớn lá thông, không thể tích tụ nhiệt lượng bên trong, vì vậy cũng có thể loại trừ nguyên nhân cháy này.

Nếu không phải hai khả năng đó, vậy thì chỉ còn lại khả năng cuối cùng — sét đánh.

Thực tế, phần lớn các vụ cháy rừng trong tự nhiên đều do sét đánh gây ra, ngay cả quá trình con người phát hiện ra lửa cũng không thể tách rời khỏi các vụ cháy núi do sét đánh.

Nhưng nơi này... có sét đánh sao?

Ngô Lương ngẩng đầu nhìn bầu trời mây đen dày đặc, có vẻ cũng không phải là không có khả năng này, nhưng cho dù là sét đánh, thì tia sét cũng nên ưu tiên đánh vào những nơi có địa thế cao hơn chứ, tại sao lại đánh vào một nơi không hề nổi bật như thế này? "Quân tử, nơi này e là không có điều kiện để xảy ra cháy rừng đâu nhỉ?" Chân Mật cũng bước lên đưa ra nghi vấn tương tự, so với những người khác, hồ yêu chín đuôi đã sống mấy nghìn năm mới là chuyên gia sinh tồn nơi hoang dã. "Ta cũng cảm thấy không có, nhưng thiên đạo vốn khó lường, tạm thời chưa thể hoàn toàn loại trừ khả năng này." Ngô Lương trầm ngâm nói.

Thiên đạo chính là bao hàm tất cả quy luật giữa trời đất, hiện tượng tự nhiên đương nhiên cũng nằm trong phạm trù của thiên đạo, vì vậy Ngô Lương quy việc cháy rừng cho thiên đạo cũng không có vấn đề gì. "Vậy có khả năng là do có người phóng hỏa không?" Vu Cát lại hỏi tiếp. "Chúng ta qua sông còn cửu tử nhất sinh, người khác

e là càng không dễ dàng, huống hồ nơi đây vắng vẻ không một bóng người, gần như không thể có người từ nơi khác đến đây như chúng ta." Ngô Lương nói rồi lại nhìn về phía Đại Khuyển: "Đại Khuyển, khoảng thời gian gần đây ngoài chúng ta ra, có ai đi qua làng chài của các ngươi không?" "Trừ những xác chết trôi trên Hoàng Hà, nửa năm nay tiểu nhân chưa từng thấy ai ngoài công tử và mọi người." Đại Khuyển đáp. "Như vậy khả năng này cũng cơ bản có thể loại trừ." Ngô Lương khẽ gật đầu, "Chuyện này e là nhất thời khó mà tra rõ, tạm thời gác lại một bên, chúng ta đi tra xét những nơi khác trước, có lẽ sẽ có phát hiện mới." … Không lâu sau, mọi người đã đến địa điểm họ lên bờ lúc ở bên ngoài.

Địa hình địa thế ở đây vẫn không khác gì bên ngoài, Hoàng Hà vẫn chảy đến tòa "Tiên Sơn" này rồi chia thành hai nhánh trái phải đổ ra biển.

Và ở cuối hai nhánh sông này, vẫn có thể nhìn thấy dòng nước xiết, nghe thấy tiếng nước ầm ầm.

Nhìn sang bờ bên kia, bờ sông đó vẫn như thường lệ.

Chỉ là không biết đi thuyền đến bờ bên kia có thể quay về thế giới ban đầu hay không, hay là sẽ vĩnh viễn bị mắc kẹt trong tiểu thế giới trông có vẻ hoàn toàn song song với thế giới bên ngoài này.

Nếu nói có gì khác biệt, đó chính là những xác chết trôi trong nước.

Nước sông ở đây không có bất kỳ xác chết nào trôi nổi, trong không khí tự nhiên cũng không có mùi hôi thối do những xác chết đó tỏa ra, còn về những con quái vật đáng sợ trong nước... có lẽ cũng không tồn tại.

Nhưng tình hình trước mắt vẫn khiến Ngô Lương nảy sinh một vài suy đoán.

Theo lời Đại Khuyển, nơi này là trong một lần vỡ đê đổi dòng những năm gần đây mới trở thành cửa sông Hoàng Hà đổ ra biển, và tiểu thế giới này cũng theo đó trở thành cửa sông Hoàng Hà.

Điều này cho thấy một số thay đổi địa chất của thế giới bên ngoài có thể ảnh hưởng đến nơi này.

Vậy nếu như Đại Khuyển dự đoán, Hoàng Hà có thể sẽ không lâu nữa cuốn trôi tòa "Tiên Sơn" này, vậy thì e là không chỉ đơn giản là phá hủy lối vào của tiểu thế giới này, mà đến lúc đó rất có khả năng cũng sẽ hủy diệt luôn cả tiểu thế giới này.

Đúng lúc Ngô Lương đang nghĩ như vậy. "Ầm —!" Một tiếng nổ lớn đột ngột vang lên! "?!" Trong tai Ngô Lương thậm chí còn xuất hiện tiếng "oong oong" ù đi. "Chuyện gì vậy?!" Đám người Phường Nhân Quân cũng giật mình một phen, vừa vẻ mặt căng thẳng lùi lại mấy bước toàn thân cảnh giác, vừa vội vàng nhìn theo hướng phát ra âm thanh.

Tiếng động đinh tai nhức óc vừa rồi dường như đến từ phía sau một ngọn núi thấp mà họ vừa đi qua, nhưng cụ thể đã xảy ra chuyện gì thì không ai nói rõ được. "Công tử…" Một binh sĩ đi đoạn hậu chủ động tiến lên nói: "Âm thanh này chính là đến từ phía sau ngọn núi thấp đó, vừa rồi thuộc hạ vẫn luôn nhìn về phía đó, bỗng thấy sau ngọn núi hiện ra một vệt sáng lúc ẩn lúc hiện, vệt sáng này chớp tắt liên tục dường như còn di chuyển.

Cứ như vậy kéo dài vài nhịp thở, thuộc hạ đang định bẩm báo với công tử thì thấy vệt sáng đó đột nhiên lóe lên, tiếp đó liền truyền đến tiếng động này, vệt sáng cũng theo tiếng động đó mà biến mất." "Tại sao ngươi không nói sớm?" Dương Vạn Lý nghe vậy lập tức trợn mắt quát. "Dương giáo úy thứ tội, vệt sáng đó lúc ẩn lúc hiện, tiểu nhân còn tưởng mình hoa mắt, định bụng nhìn kỹ rồi mới bẩm báo với

công tử cũng không muộn, ai ngờ mới lơ đãng một chút đã xảy ra biến cố như vậy..." Binh sĩ kia vội vàng giải thích. "Ngươi!" Dương Vạn Lý còn muốn nói gì đó.

Ngô Lương đã giơ tay ngăn hắn lại, mắt vẫn nhìn chằm chằm vào ngọn núi thấp kia, nhíu mày hỏi: "Sau ngọn núi đó dường như có khói bốc lên, các ngươi có thấy không?" "Có sao?" Mọi người nhìn kỹ.

Trong lúc nói chuyện, khói bốc lên sau ngọn núi đã dần dần trở nên đậm đặc, trong không khí cũng dần xuất hiện mùi cháy, mọi người lần lượt gật đầu nói: "Vẫn là công tử nhìn kỹ, phía sau đó dường như có cháy." "Đi, qua đó xem sao!" Ngô Lương lập tức dẫn mọi người quay trở lại.

Cứ thế nhanh chóng vòng qua ngọn núi thấp đó, mắt mọi người lập tức bị một vùng ánh lửa chiếu sáng.

Chỉ thấy một khu rừng cây sau ngọn núi thấp đang bốc cháy dữ dội, quy mô đám cháy đã lan rộng ra vài mét, cứ tình hình này mà tiếp diễn, e là khu rừng cây liên hoàn mấy chục mét gần đó đều sẽ biến thành một biển lửa. … Nhưng điều đó không quan trọng, quan trọng là vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Ngô Lương nhanh chóng quan sát mọi thứ xung quanh, không phát hiện bất kỳ bóng dáng bất thường nào, mà khu vực này có thể ẩn náu cũng không nhiều, nếu có thứ gì muốn tránh khỏi tầm mắt của Phường Nhân Quân cũng không dễ dàng.

Huống hồ, cho dù có thứ gì đó phóng hỏa… Ngô Lương đi đến gần nguồn lửa hơn, sau khi quan sát kỹ càng lại càng cảm thấy không thể tin nổi.

Bởi vì những cây thấp này đều đang ở trạng thái tươi tốt, xung quanh cũng không có nhiều cỏ khô dễ cháy, cho dù có thứ gì đó phóng hỏa, muốn đốt lửa lên cũng phải tốn rất nhiều công sức.

Nhưng lúc này, những cây tươi tốt đang cháy ở giữa đã cháy thành than đang rơi lả tả, rõ ràng vừa mới hoàn thành quá trình cháy triệt để nhất.

Điều này rõ ràng không hợp lý.

Ít nhất trong nhận thức của Ngô Lương, bất kỳ phương pháp đốt lửa thông thường nào cũng tuyệt đối không thể trong thời gian ngắn như vậy khiến một cái cây tươi tốt cháy đến mức độ này.

Nếu phải dùng một từ để hình dung tình hình trước mắt, Ngô Lương cảm thấy chỉ có thể chọn "tồi khô lạp hủ", đây hoàn toàn là "tồi khô lạp hủ" ở cấp độ vật lý.

Ngoài ra, ánh sáng và tiếng nổ lớn trước đó là sao?

Ngô Lương nghĩ mãi không ra.

Đám người Phường Nhân Quân cũng im lặng không nói, trên mặt ai nấy đều hiện lên vẻ kinh ngạc.

Ngô Lương, một người xuyên không từ đời sau, còn không thể giải thích được tình hình trước mắt, họ tự nhiên cũng rất khó đưa ra một lời giải thích hợp lý, nếu tiếp tục suy nghĩ sâu hơn thì chỉ có thể phân tích theo hướng ma quỷ thần thánh. "Công tử, ngọn lửa này bùng lên rất kỳ quái, ngài có nhìn ra manh mối gì không?" Cuối cùng vẫn là Vu Cát không nhịn được bước lên, đại diện cho mọi người đưa ra nghi vấn trong lòng. "..." Ngô Lương bất đắc dĩ lắc đầu, rồi nói với Dương Vạn Lý: "Dương Vạn Lý, ngươi dẫn mọi người đào một dải cách ly trước, phòng ngừa lửa lan rộng không kiểm soát, ảnh hưởng đến hành động lần này của chúng ta." "Dải cách ly?" Dương Vạn Lý và mọi người đều lộ vẻ nghi hoặc, họ thật sự không biết dải cách ly là thứ gì. "Chính là đào một con mương ở ngoại vi khu vực cháy, không cần quá sâu, chỉ cần loại bỏ hết cây cối cỏ dại nối liền với nguồn lửa là được.

Như vậy lửa cháy đến con mương không còn vật dễ cháy sẽ tự nhiên tắt đi." Ngô Lương kiên nhẫn giải thích. "Hiểu rồi, các huynh đệ theo ta!" Dương Vạn Lý bừng tỉnh ngộ, lập tức dẫn người làm theo.

Ngô Lương thì vẫn quan sát môi trường xung quanh, và khi so sánh hiện trường vụ cháy trước mắt với mảnh đất cháy đen họ đã đi qua trước đó, trong lòng bỗng nảy sinh một nghi vấn, liền nói với mọi người: "Tiểu thế giới này ít nhất đã tồn tại hàng trăm hàng nghìn năm, thậm chí có thể có liên quan trực tiếp đến thần y Biển Thước thời Hoàng Đế, nhưng nhìn khắp nơi, ở đây lại không có một cây đại thụ nào hơn trăm năm tuổi...

Đừng nói là trăm năm, ngay cả một cây sống mấy chục năm cũng chưa từng thấy, mà những cây thấp trước mặt chúng ta, trông nhiều nhất cũng chỉ ở mức cây con mọc được vài năm.

Đây đã là một chuyện lạ rồi, các ngươi thấy sao?" "Hít...

Công tử nói vậy, lão phu lập tức cũng cảm thấy kỳ lạ." Vu Cát nhíu mày gật đầu liên tục, "Huống hồ nơi này vắng vẻ không một bóng người, cho dù có người may mắn vào được, tám phần cũng đã hóa thành đống xương trắng khắp nơi, càng không nói đến việc làm gì ở đây, vì vậy hẳn là không tồn tại yếu tố con người." "Ý của Hữu Tài ca ca lẽ nào là, trận hỏa hoạn bỗng dưng bùng lên này có thể chính là nguyên nhân tạo ra cục diện này?" Đầu óc Gia Cát Lượng linh hoạt hơn, lập tức hiểu được ý của Ngô Lương, mở miệng nói: "Nghĩ lại mảnh đất cháy đen chúng ta đi qua trước đó, hẳn cũng đã xảy ra một vụ cháy tương tự, hơn nữa từ tình hình hiện trường mà xem, thời gian xảy ra vụ cháy đó cách hiện tại không lâu...

Nếu như nơi này cách dăm ba bữa lại bùng lên một trận hỏa hoạn như bây giờ, thì những cây cối này cũng giống như cỏ dại, cháy một lần rồi lại mọc lại, cứ thế tuần hoàn, sẽ vĩnh viễn không thể trở thành

cây đại thụ che trời.

Hữu Tài ca ca, ta nói có đúng không?" "Ừm, ta quả thực có suy đoán như vậy." Ngô Lương khẽ gật đầu.

Tào Nỉ vừa nghe mọi người phân tích, vừa hỏi dồn dập như bắn liên thanh: "Nhưng nguyên nhân cháy là gì?

Có phải có quan hệ trực tiếp với ánh sáng và tiếng nổ lớn đột nhiên xuất hiện vừa rồi không?

Ánh sáng và tiếng nổ không rõ đó lại là gì?" "..." Mọi người lại một lần nữa rơi vào im lặng.

Đây chính là vấn đề mà Ngô Lương tạm thời chưa có lời giải.

Chương 845

Vu Cát trước đó hỏi dò một chút mà không nhận được câu trả lời chính diện từ Ngô Lương thì trong lòng đã hiểu, vì vậy bất luận là Vu Cát hay Gia Cát Lượng lúc này đều không tiếp tục truy hỏi nữa.

Mà Tào Nỉ rõ ràng vẫn chưa có EQ cao như vậy, vẫn với vẻ mặt tò mò truy vấn: "Sao các người không nói gì nữa?

Quân tử, sao ngài cũng không nói gì?" "Vì ta cũng không biết." Ngô Lương cười nói, "Nhưng ánh sáng và tiếng nổ lớn đó e là không tầm thường, tiếp theo mọi người cần phải cẩn thận hơn, dù chỉ cảm nhận được một chút khác thường cũng phải lập tức báo cáo cho ta, tránh để xảy ra sai lầm lớn." … Cứ thế đợi Dương Vạn Lý và những người khác đào xong một dải cách ly đơn giản, ngọn lửa cũng đã nhỏ đi một chút, nhưng vì cháy đều là cây tươi, nên khói bốc lên lúc này lại còn nhiều hơn trước.

Ngô Lương thì tiến hành thăm dò kỹ lưỡng hơn ở khu vực lân cận.

Đáng tiếc kết quả thăm dò lại không mấy lạc quan, hoặc cũng có thể nói là không thu hoạch được gì, thậm chí không phát hiện ra một dấu vết bất thường nào đáng để nghiên cứu sâu.

Cuối cùng, Ngô Lương chỉ có thể chọn tạm thời gác lại chuyện này, tiếp tục công việc thăm dò chính tòa "Tiên Sơn".

Không lâu sau đó, mọi người quay trở lại khu vực gần ba đạo môn lâu.

Ngô Lương quyết định bắt đầu tra xét từ chân núi "Tiên Sơn" đối diện với ba đạo môn lâu trước, phân tích theo logic kiến trúc thông thường, nếu nơi này tồn tại địa cung hoặc động phủ ẩn giấu, thì lối

vào tám phần nên ở đối diện với ba đạo môn lâu này.

Tuy nhiên, sau khi tra xét một lượt dưới chân núi ở đây, vẫn không thu hoạch được gì.

Trong tình huống này, e là chỉ có thể từ từ tìm kiếm khắp núi.

May mà có ba đạo môn lâu làm nền, Ngô Lương gần như có thể chắc chắn nơi này tuyệt đối ẩn giấu bí mật kinh thiên động địa, vì vậy không cần lo lắng cuối cùng sẽ không thu hoạch được gì. "Tìm một nơi dựng trại trước đã." Mang theo suy nghĩ này, Ngô Lương đã chuẩn bị cho một cuộc chiến trường kỳ, bèn nói với mọi người: "Cứ dựng lều trại bên cạnh con suối nhỏ mà chúng ta lấy nước trước đó đi, nơi đó không chỉ tiện lấy nước, tầm nhìn cũng khá thoáng đãng, nếu có gió thổi cỏ lay gì chúng ta có thể lập tức phát hiện." Thế là mọi người nhanh chóng tập hợp lại, cùng nhau đi đến con suối nhỏ ở phía nam "Tiên Sơn".

Trong quá trình này, Phường Nhân Quân vẫn không thấy loại quái nhân mà Đại Khuyển đã nhắc đến trước đó, tạm thời cũng không gặp phải bất kỳ nguy hiểm nào đến tính mạng.

Dưới tình hình như vậy, dần dần đã có người bắt đầu nghi ngờ đống xương trắng trong tiểu thế giới này rốt cuộc từ đâu mà ra.

Nếu chỉ nhìn những bộ xương đó, tiểu thế giới này hẳn phải là một cấm địa chết chóc mới đúng, không phải sao?

Nhưng Phường Nhân Quân vào tiểu thế giới này đã được mấy canh giờ rồi, ngoài trận hỏa hoạn trước đó, thì hoàn toàn không bị bất kỳ mối đe dọa tử vong nào. "Công tử, nơi này hoàn toàn khác với tưởng tượng của lão phu, ngài nói xem có khả năng là vì nơi này biến thành cửa sông Hoàng Hà đổ ra biển, có một số chuyện đã theo đó mà thay đổi không?" Trong lúc binh sĩ Phường Nhân Quân đang dựng trại, Vu Cát lặng lẽ gọi Ngô Lương ra một bên, không khỏi lo lắng nói

nhỏ: "Nếu như vậy, liệu có ảnh hưởng đến thứ mà chúng ta tìm kiếm trong chuyến đi này không?" Vu Cát nói tự nhiên là phương pháp giải độc.

Những dấu hiệu trước đó cho thấy, "Biển Thước" có quan hệ mật thiết với loại độc kỳ lạ trong người họ, mà Vu Cát tuy đã sống hơn chín mươi tuổi, nhưng lại quý mạng hơn bất kỳ ai.

Nhưng nỗi lo này thực ra cũng không phải vô lý.

Dù sao thì Hoàng Hà hiện nay đã nhấn chìm phần lớn khu vực xung quanh, lỡ như lối vào hoặc động phủ của tòa "Tiên Sơn" này cũng đã bị Hoàng Hà nhấn chìm hoàn toàn, vậy thì họ dù có tìm khắp cả tòa "Tiên Sơn" cũng tuyệt đối không thể có thu hoạch gì. "Ta lại cho rằng khả năng này không lớn." Ngô Lương trầm ngâm một lát, rồi an ủi Vu Cát: "Nơi này sát biển, vì vậy cho dù có giấu động phủ bí mật hay địa cung, cũng tuyệt đối không thể xây ở nơi thấp, nếu không tất sẽ bị nước biển thấm vào.

Mà nước sông Hoàng Hà đến đây cũng đã gần bằng mặt biển rồi, nếu Hoàng Hà có thể ảnh hưởng đến đây, vậy thì trước đó, nước biển hẳn đã sớm thay đổi nơi này rồi, sao có thể đến lượt Hoàng Hà." Sự thật đúng là như vậy, đời sau khi xây dựng các tuyến giao thông công cộng ven biển, cũng rất ít khi đào tàu điện ngầm dưới lòng đất, mà chọn xây cầu cạn trên không để làm đường sắt nhẹ, thực ra cũng là cùng một đạo lý. "Hy vọng là như vậy." Vu Cát vẫn có chút lo lắng nói.

Đúng lúc đang nói chuyện. "Công tử, ngài mau nhìn xem kia là cái gì!" Binh sĩ Phường Nhân Quân đang dựng trại cách đó không xa đột nhiên hét lớn một tiếng. "?!" Ngô Lương lập tức quay đầu nhìn.

Chỉ thấy ngay bên kia con suối, có một quả cầu ánh sáng màu trắng đang trôi nổi ở độ cao khoảng một mét so với mặt đất!

Quả cầu sáng này to bằng quả bóng đá, hình bầu dục không đều, độ sáng cũng rất khả quan, trông giống như một ngọn đèn đường lơ lửng giữa không trung. "Xè xè xè!" Cùng lúc đó, Ngô Lương còn nghe thấy tiếng động khe khẽ như vậy trong tai, phảng phất như dã thú đang gầm gừ. "Đây là..." Mọi người chưa từng thấy thứ này, trong lòng tự nhiên có chút căng thẳng, vội vàng tụ lại một chỗ cầm binh khí phòng bị.

Tuy nhiên, họ vừa mới có hành động, quả cầu sáng kia lại như cảm nhận được điều gì đó mà di chuyển theo, trong khoảnh khắc đã vượt qua con suối nhỏ, sau đó dừng lại ở một nơi chỉ cách mọi người hơn mười mét, tiếp tục nhẹ nhàng trôi nổi lên xuống, phảng phất như đang chờ đợi động thái tiếp theo của đám người Phường Nhân Quân. "Tất cả đứng yên tại chỗ không được manh động!" Ngô Lương thấy vậy lập tức hét lớn một tiếng. "!" Mọi người thấy Ngô Lương không phải nói đùa, ai nấy đều lập tức đứng yên tại chỗ không dám nhúc nhích mảy may, và biên độ trôi nổi của quả cầu sáng cũng theo đó nhỏ đi một chút. "Xè xè xè!" Lúc này quả cầu sáng cách Ngô Lương cũng chỉ hơn mười mét, âm thanh phát ra trong tai hắn cũng trở nên rõ ràng hơn.

Đây dường như là...

Lông mày Ngô Lương nhíu chặt lại thành một cục.

Nếu không nghe nhầm, đây dường như là âm thanh đặc trưng của dòng điện.

Nhưng thời đại này còn chưa có khái niệm "điện", ngoài sấm sét ra, người ta cũng chưa từng thấy bất kỳ sự vật nào liên quan đến điện, vì vậy rất khó có một nhận thức rõ ràng.

Chẳng lẽ là sét hòn?!

Cùng lúc nảy sinh suy đoán này, Ngô Lương kinh hãi trong lòng.

Đây là một hiện tượng tự nhiên cực kỳ hiếm gặp.

Theo những gì Ngô Lương biết, sét hòn thông thường chỉ xuất hiện trong thời tiết giông bão, nó có thể trôi nổi theo luồng không khí ở tầm thấp gần mặt đất hoặc đi ngược gió, còn có thể đi vào trong nhà qua cửa sổ đang mở, thậm chí là xuyên qua ống khói để vào trong công trình, có lúc sẽ lơ lửng giữa không trung, có lúc lại biến mất không một tiếng động.

Nhưng một khi sét hòn gặp phải chướng ngại vật, sẽ lập tức phát nổ, nhiệt độ sinh ra khi nổ cực cao, có thể thiêu rụi cây cối trong nháy mắt, cũng có thể thiêu người thành than trong nháy mắt.

Ngoài ra, hiện tượng tự nhiên này thực ra ở Thiên triều cũng đã sớm có ghi chép, tuy người xưa rất khó nghiên cứu sâu hơn về nó, nhưng vẫn đặt cho nó một cái tên cực kỳ sinh động — "Cổn Địa Lôi".

Ngô Lương bất giác nghĩ đến trận hỏa hoạn quỷ dị gặp phải cách đây không lâu.

Ánh sáng, tiếng nổ lớn, hai đặc điểm này dường như đều có thể khớp với "Cổn Địa Lôi", và thực sự cũng chỉ có "Cổn Địa Lôi" mới có thể thiêu rụi những cây cối đó trong nháy mắt.

Nhưng điều khiến Ngô Lương không hiểu là, "Cổn Địa Lôi" không phải chỉ xuất hiện trong thời tiết giông bão sao, mà tiểu thế giới này tuy thời tiết âm u, nhưng tuyệt đối không phải là thời tiết giông bão, tại sao cũng xuất hiện "Cổn Địa Lôi"?

Chẳng lẽ là...

Ngô Lương nghĩ đến từ trường mạnh mẽ và quỷ dị đặc hữu của tòa "Tiên Sơn" này, thời tiết giông bão không phải là điều kiện duy nhất để tạo ra "Cổn Địa Lôi", dường như từ trường bất thường cũng sẽ có một số ảnh hưởng đến việc này.

Một số từ trường có thể dẫn dụ một số không khí và tầng mây nhất định phóng ra điện tích, từ đó khiến một khu vực nào đó trở thành vùng đa sấm sét nguy hiểm hơn... "Công tử, nó đang bay về phía chúng ta, chúng ta phải làm sao đây?!" Cách đó không xa truyền đến tiếng kêu kinh hãi của Dương Vạn Lý và những người khác.

Chỉ thấy quả cầu sáng kia không biết bị kích thích bởi cái gì, lại đang trong quá trình trôi nổi mà từ từ tiến lại gần Dương Vạn Lý và những người đang tụ tập cùng nhau, lúc này khoảng cách giữa chúng đã không đủ mười mét.

Tốc độ di chuyển của "Cổn Địa Lôi" có thể nhanh có thể chậm.

Khi bị ảnh hưởng hoặc dẫn đường bởi luồng không khí, khoảng cách mười mét nó thậm chí có thể lướt qua trong nháy mắt, nhưng cũng có thể trôi nổi chậm chạp như sên bò.

Vì vậy Dương Vạn Lý và những người khác lúc này nên cảm thấy may mắn.

Nếu không phải Ngô Lương kịp thời quát bảo mọi người không được manh động nữa, dù chỉ là luồng không khí do đi lại tạo ra cũng có khả năng khiến "Cổn Địa Lôi" lập tức táo động, giống như vừa rồi, chỉ trong một thoáng đã vượt qua con suối đến bên cạnh họ.

Nhưng lúc này, tình cảnh của họ vẫn cực kỳ nguy hiểm. "Cổn Địa Lôi" đang tiến lại gần họ, ai cũng biết, cơ thể người có tính dẫn điện, một khi thứ này đến đủ gần, dù họ đứng yên không nhúc nhích, vẫn sẽ thu hút "Cổn Địa Lôi" lại gần, và khoảng cách càng gần tốc độ sẽ càng nhanh.

Đến lúc đó...

Ngô Lương không dám tưởng tượng cảnh tượng sau đó, hắn phải làm gì đó, nếu không Dương Vạn Lý và những binh sĩ Phường Nhân

Quân đang đứng gần nhau này chắc chắn sẽ bị "Cổn Địa Lôi" quét sạch một mẻ!

Nhưng hiện tại Ngô Lương lại không thể bảo họ lập tức tản ra.

Bất kỳ gió thổi cỏ lay nào cũng nhất định sẽ dẫn dụ Cổn Địa Lôi, chỉ một chút sơ sẩy là sẽ lập tức dẫn Cổn Địa Lôi đến bên cạnh, đến lúc đó người của Phường Nhân Quân chỉ có chết nhanh hơn mà thôi.

May mà theo Ngô Lương được biết, Cổn Địa Lôi cũng có đặc tính của sấm sét, vừa có thể bị cơ thể người dẫn điện, cũng có thể bị những vật thể kim loại hoặc có từ tính với điện trở nhỏ hơn dẫn dụ, hơn nữa lực hấp dẫn của loại sau đối với Cổn Địa Lôi còn lớn hơn… Cho nên cũng không phải hoàn toàn không có cách hóa giải.

Thấy Cổn Địa Lôi đang từ từ trôi về phía đám người Phường Nhân Quân. "Không được hành động thiếu suy nghĩ, tất cả mọi người động tác chậm rãi, ngồi xổm xuống!" Ngô Lương đầu tiên hét lên với mọi người.

Lúc này vị trí của họ vô cùng trống trải, không có chỗ lõm nào để ẩn nấp, trong tình huống này cách tốt nhất chính là ngồi xổm hoặc nằm rạp xuống, như vậy sẽ hạ thấp chiều cao của cơ thể, có thể tránh trở thành mục tiêu của Cổn Địa Lôi như một cây cột thu lôi ở một mức độ nhất định.

Cùng lúc đó, hắn lại quay đầu nhìn Điển Vi sau lưng, thấp giọng nói: "Điển Vi huynh đệ, thủ kích của ngươi làm từ sắt ròng, ta muốn ngươi ném một cây thủ kích về phía quả cầu sáng kia, không cần trúng chính xác, chỉ cần sượt qua nó là được, nhưng ngươi phải ném nó như ném lao, khiến thủ kích sau khi sượt qua quả cầu sáng có thể rơi xuống đất càng nhanh càng tốt, và còn phải dựng thẳng cắm xuống đất, ngươi có nắm chắc không?" "Việc này có gì khó?" Điển Vi lập tức lấy một cặp thủ kích từ sau lưng ra, cầm trong tay ước lượng, nói

một cách không hề áp lực.

Cây thủ kích này vốn một đầu nhẹ một đầu nặng, đầu kích còn được chế tạo thành hình mũi thương khiến nó vừa có thể chém vừa có thể đâm, lại thêm chỗ đất gần con suối không phải là đá cứng, chỉ cần lúc ném khống chế lực đạo, để nó sau khi rơi xuống đất cắm vào mặt đất thì quả thực dễ như trở bàn tay.

Huống hồ sử sách từng ghi lại, Điển Vi võ nghệ cao cường, trong số vũ khí thường dùng trong quân đội trước đây có cả lao, hoàn toàn không cần luyện tập gì cũng có thể sử dụng ngay. "Vậy giao cho ngươi đó." Ngô Lương khẽ gật đầu, chủ động lùi sang một bên nhường không gian cho Điển Vi thi triển. "Hây!" Tiếng nói vừa dứt, Điển Vi vung tay, một cây thủ kích đã bay ra khỏi tay.

Quỹ đạo bay của thủ kích vô cùng hoàn mỹ, rất nhanh đã đạt đến điểm cao nhất, sau đó đầu kích hướng xuống bắt đầu rơi nhanh, như vậy có thể đảm bảo thủ kích sẽ cắm vào mặt đất ngay khoảnh khắc sượt qua Cổn Địa Lôi. "Được rồi!" Ngô Lương khẽ hô.

Giây tiếp theo. "Vút!" Cây thủ kích gần như lướt qua quả cầu sáng kia rồi rơi xuống, sau đó "phập" một tiếng cắm thẳng vào vùng đất không xa.

Khác với vũ khí thông thường, cặp thủ kích này của Điển Vi được Ngô Lương dùng vật liệu thật dốc lòng chế tạo, để phối hợp với sức mạnh kinh người của Điển Vi, mỗi tấc vật liệu đều vô cùng chắc chắn, cho nên khi cắm vào đất như vậy, phần cán phía sau còn không hề rung lắc chút nào.

Cùng lúc đó. "Xì——!" Quả Cổn Địa Lôi kia bỗng trở nên điên cuồng, thậm chí giữa nó và cây thủ kích còn kéo ra một hồ quang điện rõ rệt.

Khi thủ kích cắm vào mặt đất. "Xoẹt——!" Chỉ thấy độ sáng của

Cổn Địa Lôi đột ngột tăng lên rất nhiều, khiến mọi người chói mắt không thể nhìn thẳng, đồng thời thể tích của nó cũng đột ngột nở ra mấy lần, giống như một con dã thú há to cái miệng máu điên cuồng lao về phía cây thủ kích. "Bịt tai lại!" Ngô Lương lập tức hét lớn.

Chương 846

Thế nhưng mọi người còn chưa kịp bịt tai.

Chỉ nghe "Ầm" một tiếng nổ lớn, ánh sáng chói lòa như mặt trời của Cổn Địa Lôi đã hoàn toàn nuốt chửng cây thủ kích, trong lúc âm thanh điếc tai nhức óc vang lên, một luồng sóng nhiệt ập về phía đám người Phường Nhân Quân cách đó hơn mười mét.

Không chỉ họ, ngay cả Ngô Lương ở khoảng cách xa hơn cũng cảm nhận rõ ràng luồng sóng nhiệt cuồn cuộn ập vào mặt, nhưng luồng sóng nhiệt này hoàn toàn nằm trong phạm vi cơ thể người có thể chịu đựng được, dù đám người Phường Nhân Quân ở gần hơn một chút, có lẽ cũng sẽ không gây ra thương tổn trực tiếp cho họ. … Một lát sau.

Mọi thứ đã trở lại yên tĩnh, đám người Phường Nhân Quân vẫn ngoan ngoãn ngồi xổm trên mặt đất, chỉ là mắt vừa liếc nhìn cây thủ kích đang cắm trên đất, vừa không ngừng ngó về phía Ngô Lương.

Họ cũng không biết nguy hiểm đã qua hay chưa, chỉ có thể chờ mệnh lệnh của Ngô Lương.

Lúc này, cây thủ kích và vùng đất xung quanh đang bốc lên làn khói trắng nhàn nhạt, đó không chỉ là vết cháy đen, mà còn có hơi nước hình thành nhanh chóng do nhiệt độ cao, dù sao nơi này cũng gần con suối, độ ẩm trong đất cũng nhiều hơn một chút.

Ngoài ra, khu vực nhỏ đó, bao gồm cả cây thủ kích của Điển Vi, đều đã bị phủ một lớp màu đen cháy, có thể thấy nhiệt độ tỏa ra khi Cổn Địa Lôi phát nổ lúc nãy cao đến mức nào. "Được rồi, mọi người có thể đứng dậy." Ngô Lương quan sát một lúc, cuối cùng cũng cho mọi người một câu trả lời chắc chắn. "Phù…" Đám người Phường

Nhân Quân thở phào nhẹ nhõm, sau khi đứng dậy, Gia Cát Lượng liền lập tức sán tới, vẻ mặt tò mò hỏi: "Hữu Tài ca ca, vừa rồi rốt cuộc là thứ gì vậy, trông có vẻ uy lực còn mạnh hơn cả Chấn Thiên Lôi của huynh nữa?" "Nếu ta không đoán sai, vật này nên được gọi là Cổn Địa Lôi." Thiên triều tuy sớm đã có cách gọi Cổn Địa Lôi, nhưng Ngô Lương không chắc Đông Kinh có ghi chép liên quan hay không, cho nên vẫn giải thích khá cặn kẽ, "Nhưng khác với Chấn Thiên Lôi ta chế tạo, Cổn Địa Lôi là vật lạ do trời sinh đất tạo, bản chất thực ra chính là thiên lôi mà chúng ta thường thấy vào những ngày mưa giông." "Thứ đó lại là thiên lôi?" Nghe Ngô Lương giải thích, Vu Cát lập tức nhíu mày, trầm ngâm nói, "Vậy chẳng phải là kiếp nạn do thiên đạo giáng xuống sao, xem ra nơi này quả thật không đơn giản, chắc chắn có giấu pháp thuật nghịch thiên nào đó!" "Cái này…" Góc nhìn của Vu Cát vô cùng oái oăm, khiến Ngô Lương cũng không biết phải đáp lại thế nào.

Nhưng ông ta có phản ứng này cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Dù sao từ lúc đạo giáo của Thiên triều xuất hiện, vẫn luôn lấy sấm sét làm tôn, và cho rằng thiên lôi chính là phương tiện trực tiếp nhất khi trời đất giáng thiên phạt.

Thực tế những lời thề độc như "trời đánh ngũ lôi oanh" cũng từ đó mà ra, trên thế giới chỉ có khu vực Đông Á chịu ảnh hưởng sâu sắc của văn hóa đạo giáo Thiên triều mới kính sợ "thiên lôi" như vậy, trực tiếp liên hệ nó với thiên đạo.

Mà Ngô Lương sau khi trải qua bao nhiêu chuyện, cũng có thể cảm nhận được giữa trời đất dường như có một luồng sức mạnh giống như thiên đạo đang thao túng rất nhiều chuyện trên thế gian, chỉ là luồng sức mạnh này không nhìn thấy, không sờ được, gần như không ai có thể thực sự chạm tới, cho nên luôn ở trong trạng thái ý thức huyền ảo.

Ngoài ra, theo Ngô Lương được biết, trong một số cổ tịch cũng xác thực có ghi chép về "thiên kiếp".

Người tu đạo trong đạo giáo nếu muốn đắc đạo thành tiên, ắt sẽ gặp phải "thiên kiếp", người vượt qua "thiên kiếp" có thể vũ hóa thành tiên, còn người không vượt qua được thì hồn bay phách tán.

Chính cái gọi là "Thuận là phàm, nghịch là tiên, chỉ ở trong đó đảo điên".

Tuy người tu đạo thường nói "đắc đạo", "đạo quả" bên miệng, nhưng thực chất bản chất của tu đạo chính là để thoát khỏi sự ràng buộc của "đạo", cho nên quá trình tu đạo hoàn toàn là đi ngược lại ý trời, mà "thiên kiếp" chính là thủ đoạn của thiên đạo để duy trì pháp tắc trời đất, tiêu trừ những sinh mệnh thể mạnh mẽ phá vỡ sự cân bằng cố hữu giữa trời đất, cho nên "tiên" và "đạo" thực ra hoàn toàn là hai thực thể đối lập nhau, không thể đánh đồng.

Nói như vậy, việc Vu Cát cho rằng nơi này có giấu pháp thuật nghịch thiên tự nhiên cũng không phải là không có lý.

Nhưng bây giờ đưa ra kết luận vẫn còn hơi sớm. "Chuyện này đợi sau khi thăm dò rồi nói." Ngô Lương gật đầu không tỏ ý kiến, rồi lại nói với Dương Vạn Lý, "Dương Vạn Lý, ngươi lập tức dẫn người đến gần đây chặt một ít gỗ nhỏ, đem những cây gỗ này ngâm trong nước cho ướt, sau đó dùng dây thừng nối chúng lại làm thành sáu cây cột cờ cao hai trượng, buộc một cái xẻng công binh lên đỉnh cột cờ rồi dựng ở bốn phương tám hướng quanh doanh trại chúng ta… Ngươi đi trước đi, lát nữa ta sẽ vẽ vị trí gần doanh trại, ngươi làm xong cột cờ thì cứ theo vị trí ta vẽ mà cố định là được." "Nặc!" Dương Vạn Lý tuy không hiểu ý của Ngô Lương, nhưng vẫn vội vàng dẫn một số binh sĩ Phường Nhân Quân đi làm theo.

Thấy mọi người cũng vẻ mặt nghi hoặc, Ngô Lương đành kiên

nhẫn giải thích: "Thứ ta bảo Dương Vạn Lý làm gọi là Tị Lôi Châm, nguyên lý cũng giống như việc ta bảo Điển Vi ném thủ kích vừa rồi, chỉ cần những Tị Lôi Châm này cao hơn doanh trại của chúng ta, nếu lại có Cổn Địa Lôi tấn công, sẽ bị Tị Lôi Châm dẫn xuống lòng đất như vừa rồi, Cổn Địa Lôi tự nhiên không thể làm hại chúng ta." "Còn có thể như vậy sao?" Vu Cát ngẩn ra, góc nhìn vẫn oái oăm hỏi, "Nếu như vậy, nếu một ngày nào đó chúng ta tu thành chính quả phải đối mặt với lôi kiếp, có phải cũng có thể dùng Tị Lôi Châm của công tử để dẫn thiên lôi đi không?" "Nếu có một ngày ta tu thành chính quả, lại có thể vượt qua lôi kiếp vũ hóa thành tiên, ta nhất định sẽ nói cho ông biết." Ngô Lương nhún vai cười bất đắc dĩ.

Trong vòng một canh giờ ngắn ngủi đã gặp phải hai lần Cổn Địa Lôi.

Ngô Lương gần như đã xác định được nguyên nhân nơi này toàn là cây bụi thấp, với những cuộc tấn công Cổn Địa Lôi dày đặc như vậy, cây cối cao hơn một chút sẽ càng dễ trở thành mục tiêu, hơn nữa mỗi lần bị sét đánh đều sẽ bốc cháy, cây cối xung quanh cũng sẽ gặp vạ lây.

Dưới tình hình như vậy, nơi này dù có tồn tại thêm một trăm triệu năm nữa, e rằng cũng tuyệt đối không thể mọc ra được một cây đại thụ nào.

Còn về những bộ xương trắng kia.

Ngô Lương cảm thấy có thể cũng không thoát khỏi liên quan đến Cổn Địa Lôi, người thời đại này vẫn chưa có nhận thức rõ ràng về sấm sét, cho nên cũng không tồn tại cái gọi là biện pháp phòng sét, lỡ không may gặp phải còn không thể chạy loạn, nếu chạy loạn chỉ gây ra luồng không khí lưu động, khiến nó trở thành mục tiêu tấn công của Cổn Địa Lôi.

Mà Cổn Địa Lôi có thể tĩnh có thể động, lúc đứng yên không động thì còn dễ nói, một khi đã động có thể đạt tới tốc độ hai vạn cây số một giờ, tốc độ này đã sớm vượt qua tốc độ âm thanh, tuyệt đối không ai có thể thoát khỏi tay nó.

Con người có trí tuệ còn không thể đối phó, những động vật kia lại càng khó thoát một kiếp.

Còn về quái nhân mà Đại Khuyển nhắc tới, và con mắt có quan hệ mật thiết với bí cảnh này… Hiện tại Ngô Lương vẫn chưa gặp được thực thể, thực sự không biết giải thích thế nào.

Cứ như vậy sau một canh giờ nữa, Dương Vạn Lý cuối cùng cũng đã dựng xong sáu cây cột cờ theo ý của Ngô Lương.

Ngô Lương kiểm tra kỹ lưỡng xong mới yên tâm hơn một chút, ít nhất từ bây giờ Phường Nhân Quân đã có một nơi nghỉ ngơi tương đối an toàn ở đây, nếu không ngay cả ngủ cũng khó mà yên ổn.

Nhưng tiếp theo Ngô Lương vẫn không để đám người Phường Nhân Quân chia nhau hành động, mà luôn ở cùng nhau đợi đến khi doanh trại hoàn toàn dựng xong, mới quyết định dẫn tất cả mọi người cùng đi tìm kiếm ngọn "tiên sơn" này.

Dù sao ngoài Cổn Địa Lôi, nơi này rất có thể còn tồn tại những mối đe dọa chưa biết khác.

Mọi người ở cùng nhau chung sức chung lòng, có lẽ còn có khả năng đối phó với nguy hiểm đột ngột, nếu để một bộ phận binh sĩ Phường Nhân Quân ở lại đây cắm trại một mình, sẽ rất khó hỗ trợ lẫn nhau, không chừng lúc họ quay về, chỉ có thể thấy một bãi thi thể, mà đây là điều Ngô Lương không muốn thấy nhất. … Mang đủ trang bị, đám người Phường Nhân Quân lại một lần nữa tập hợp lên đường tuần sơn.

Dọc đường Ngô Lương vẫn không quên thăm dò địa chất của ngọn "tiên sơn" này, có thể xác định là, đá ở đây cũng giống như bên ngoài, cũng là đá bazan có thể có từ tính mạnh.

Nhưng khác ở chỗ, núi ở đây ít nhiều đều bị phá hủy ở một mức độ nhất định.

Hơn nữa những dấu vết phá hủy này không có ngoại lệ nào là do con người gây ra, rất có thể cũng là do bị Cổn Địa Lôi tấn công.

Ngoài ra, chuyến đi này vẫn không thu hoạch được gì.

Nhưng khi mọi người đi đến hậu sơn, lại lập tức bị cảnh tượng trước mắt làm cho chấn động.

Cảnh tượng ở đây so với "tiên sơn" bên ngoài đã có sự khác biệt một trời một vực, bày ra trước mặt họ là một cái hố trời khổng lồ hình phễu có đường kính khoảng một dặm, trông giống như từng có một thiên thạch khổng lồ từ ngoài không gian rơi xuống đây, ngay cả một phần ba ngọn tiên sơn này cũng như bị khoét đi, trở thành một phần của cái hố trời khổng lồ này.

Phóng tầm mắt nhìn ra.

Trung tâm hố trời là nơi có địa thế thấp nhất, ước chừng sâu ít nhất cũng phải hai trăm mét.

Nhưng độ sâu như vậy đối với một cái hố trời có đường kính một dặm cũng không tính là quá sâu, cho nên độ dốc của mép hố cũng không quá gắt, đại khái chỉ khoảng 30 độ, và bề mặt của sườn dốc cũng không hề trơn nhẵn, trên đó còn phân bố những rãnh hình xoắn ốc từng vòng từng vòng, khiến toàn bộ hố trời trông rất giống một sân vận động hình tròn, điều này tự nhiên làm giảm đi rất nhiều độ khó cho Ngô Lương và những người khác để đến được trung tâm hố trời.

Còn trung tâm hố trời có gì?

Đứng ở vị trí của Ngô Lương và mọi người, chỉ có thể lờ mờ thấy ở đó dường như có một thứ gì đó đen ngòm, đáng tiếc vách trong của hố trời và mặt đất cũng đều đen kịt một mảng, như thể từ trong ra ngoài đã bị đốt cháy hoàn toàn, hai thứ hòa làm một thể thực sự không thể đưa ra phán đoán chính xác.

Đang lúc Ngô Lương cân nhắc có nên xuống xem ngay lập tức không. "Công tử, ngài xem bên kia." Điển Vi đột nhiên chỉ vào phía đối diện hố trời nói với Ngô Lương. "?" Điển Vi ít khi nói chuyện, lúc này chủ động mở miệng nhắc nhở chắc chắn là đã thấy thứ gì đó ghê gớm, Ngô Lương tự nhiên vội vàng nhìn sang.

Chỉ thấy ngay phía đối diện hố trời, giữa một bãi đá lớn, dường như có một căn nhà nhỏ được xây dựa vào đá, đứng ở vị trí của họ chỉ có thể miễn cưỡng nhìn thấy một góc của căn nhà.

Nhưng dù chỉ là một góc, loại đá được sử dụng và cách thức xây dựng cũng khá ngay ngắn.

Đây là vật duy nhất trong ngọn tiên sơn này có thể liên quan đến nhân tạo, ngoài ba tòa cổng lầu kia, mà đây tự nhiên cũng là thứ mà những người làm công tác khảo cổ hứng thú nhất, Ngô Lương sao có thể dễ dàng bỏ qua? "Theo ta." Ngô Lương lập tức từ bỏ ý định vào hố trời xem xét ngay, quyết định đi thăm dò căn nhà đá này trước. … Không lâu sau, Ngô Lương và những người khác thuận lợi đến trước căn nhà nhỏ được xây dựa vào đá.

Đến gần mọi người mới phát hiện, căn nhà nhỏ này còn đơn sơ hơn trong tưởng tượng, trên bức tường xây bằng đá có rất nhiều chỗ hở, cánh cửa nhỏ duy nhất chỉ đủ cho người lớn cúi lưng chui vào, và mái nhà của căn nhà nhỏ cũng chỉ được làm bằng cách bó một số cành cây lại, so với những nơi trú ẩn tạm thời mà những người tham gia chương trình sinh tồn nơi hoang dã ở hậu thế xây dựng cũng không

hơn là bao.

May mà căn nhà nhỏ được xây giữa một đống đá lớn, và những tảng đá này đều cao hơn nó một khúc, có thể phòng chống hiệu quả các cuộc tấn công của Cổn Địa Lôi. "Công tử, xem ra nơi này không chỉ từng có người ở, mà còn ở một thời gian khá dài." Nhìn căn nhà nhỏ trước mặt, Vu Cát trầm ngâm nói, "Nhưng điều này cũng không có gì đáng trách, nếu nơi này là nơi khởi nguồn và truyền thừa của tổ chức 'Biển Thước', vậy thì mỗi đời 'Biển Thước' nhất định sẽ đến đây tiềm tâm tu hành, sau khi nhận được truyền thừa của tổ chức 'Biển Thước' mới nhập thế hành y, cho nên có người xây dựng nơi ở như vậy ở đây cũng là chuyện hợp tình hợp lý…" Kết quả ông ta còn chưa nói xong. "Khoan đã, bên trong hình như có động tĩnh!" Bạch Tinh Tinh lại đột nhiên cắt ngang lời ông ta, vẻ mặt nghiêm túc khẽ quát. "Động tĩnh gì?" Mọi người lập tức căng thẳng, điều đầu tiên nghĩ đến chính là quái nhân mà Đại Khuyển đã nhắc đến trước đó.

Bây giờ họ đã vào bí cảnh này được mấy canh giờ, cũng coi như đã khám phá được nửa bí cảnh, nhưng đến giờ họ vẫn chưa thấy bóng dáng của quái nhân đó đâu, trong lòng luôn có chút không yên, giống như người đang chờ chiếc giày thứ hai rơi xuống. "Tinh Tinh, nói chi tiết những gì ngươi nghe được đi." Ngô Lương cũng nhíu mày, tập trung nhìn vào căn nhà đá nhỏ trước mặt. "Ta vừa nghe thấy trong nhà này có tiếng ngáy của vật sống, bây giờ âm thanh đó lại đột nhiên nhỏ đi rất nhiều, đã gần như không thể nghe thấy… Khoan đã." Bạch Tinh Tinh nghiêng tai lắng nghe, "Lại có tiếng rồi, dường như có thứ gì đó đang hành động rất nhẹ nhàng, phát ra tiếng sột soạt, và âm thanh này đang tiến lại gần chúng ta, nghe có vẻ đã đến bên cửa rồi!" "!" Vừa nghe vật sống bên trong đã đến bên cửa, đám người Phường Nhân Quân lập tức lên nỏ liên châu Chiến Quốc, đồng loạt chĩa vào cửa gỗ của căn nhà nhỏ, nếu thứ sắp ra ngoài có ý định bất lợi với họ,

lập tức sẽ phải chịu nỗi khổ vạn tiễn xuyên tâm. "Giữ vững!" Ngô Lương cũng có vẻ hơi căng thẳng, khẽ quát một tiếng rồi cầm Kim Cương Tán đứng ở phía trước nhất, nếu có nguy hiểm gì, Kim Cương Tán ít nhất có thể chặn được đợt tấn công đầu tiên, cũng có thể cho mọi người chút thời gian phản ứng.

Cứ như vậy, dưới sự chú thị của mọi người. "Soạt soạt…" Theo một tiếng động nhẹ, cửa gỗ của căn nhà nhỏ khẽ động đậy.

Một lát sau, cánh cửa nhỏ được từ từ kéo sang một bên, ngay sau đó một cái đầu cẩn thận thò ra từ trong nhà nhỏ nhìn về phía Ngô Lương và mọi người, rồi sắc mặt biến đổi, kêu lên một tiếng kinh ngạc "Ai u", liền lập tức rụt lại. "Đây?" Mọi người không khỏi nhìn nhau.

Điều này hoàn toàn khác với dự đoán của họ trước đó, ít nhất là hoàn toàn không giống với quái nhân trong lời miêu tả của Đại Khuyển. "Hữu Tài ca ca, người vừa rồi trông có vẻ là một lão giả ngoài năm mươi, hơn nữa ông ta trông còn căng thẳng hơn chúng ta, đây chính là quái nhân trong bí cảnh sao?" Gia Cát Lượng không nhịn được hỏi. "…" Tuy vừa rồi chỉ lộ ra hai giây rồi lại rụt vào, nhưng Ngô Lương cũng đã nhìn rõ dung mạo của cái đầu đó, đó quả thực là một lão giả tóc đen trắng xen kẽ, Ngô Lương cũng hoàn toàn đồng ý với suy đoán về tuổi tác của Gia Cát Lượng.

Dù sao ở thời đại này người ta trông già hơn tuổi, nhiều người đến bốn năm mươi tuổi trông đã không khác gì người già sáu bảy mươi tuổi ở hậu thế.

Hơn nữa biểu cảm của người vừa rồi cũng quả thực vô cùng sinh động, có sự khác biệt rất lớn so với hình tượng quái nhân mà Đại Khuyển miêu tả trước đó, hành vi cử chỉ cũng khác biệt rất nhiều. "Quân tử, theo thiếp thấy, người đó tám phần là người sống." Ánh

mắt của Chân Mật cũng sắc bén không kém, thẳng thắn nói ra quan điểm của mình.

Nếu là người sống, vậy thì thân phận của người này vô cùng đáng để tìm hiểu, dù sao nơi này rất có thể là nơi khởi nguồn và truyền thừa của tổ chức "Biển Thước", mà người có thể đến được nơi này, và định cư ở đây, tự nhiên cũng tuyệt đối không thể là người bình thường.

Nghĩ vậy, Ngô Lương lập tức chắp tay hành lễ với người trong nhà đá, cung kính nói: "Xin chào, chúng tôi đến đây không có ác ý, chỉ là du ngoạn đến đây, tình cờ lạc vào nơi này, nếu có làm phiền xin lão trượng lượng thứ, có thể mời lão trượng ra gặp mặt được không?" "…" Nghe lời của Ngô Lương, người trong nhà đá không có bất kỳ phản ứng nào. "Cái này…" Ngô Lương do dự một chút, rồi lại thử nói: "Nếu lão trượng không chào đón chúng tôi, chúng tôi tự nhiên cũng không dám ép buộc, chỉ là bây giờ chúng tôi đã bị kẹt ở đây, e rằng một sớm một chiều khó mà rời đi, có thể xin lão trượng chỉ cho chúng tôi một con đường sáng được không?" "Các ngươi…" Lời này vừa ra, người trong nhà đá cuối cùng cũng có chút phản ứng, hơi do dự nói, "Các ngươi quả thực chỉ là vô tình lạc vào đây?

Nơi này không chỉ hoang vắng, mà còn đầy rẫy nguy hiểm, người bình thường tuyệt đối không thể đi qua nơi này, các hạ có thể đến được đây, e rằng không phải người thường đâu nhỉ?" Quả nhiên là người sống!

Nhận được phản hồi của lão giả, trong lòng Ngô Lương lập tức yên ổn hơn nhiều, lại cười nói: "Lão trượng hiểu lầm rồi, nếu là bình thường, chúng tôi e rằng cả đời cũng không đến nơi này, nhưng nay thiên hạ đâu đâu cũng có chiến loạn, chỉ có nơi hoang vắng này mới là tịnh thổ, chúng tôi cũng chỉ là để tránh chiến loạn tìm một nơi nương thân mà thôi." "Nơi này không phải là nơi nương thân dễ sống đâu."

Người trong nhà đá nói. "Ta đã có trải nghiệm rồi, vừa mới vào đây, chúng ta đã suýt bị Cổn Địa Lôi đột ngột xuất hiện hại chết, thực sự là rất nguy hiểm." Ngô Lương nói. "Đã nhận ra Cổn Địa Lôi, có thể thấy các hạ kiến thức rộng rãi, lại có thể toàn thân trở ra trước Cổn Địa Lôi, có thể thấy các hạ trí tuệ hơn người, điều này càng khiến ta không dám coi các hạ là người thường." Vừa nói, người trong nhà đá cuối cùng cũng bước ra, vẻ mặt thản nhiên đánh giá Ngô Lương và mọi người, chắp tay hành lễ nói, "Xin chào, ta cũng giống các hạ, cũng là vì tránh chiến loạn mà không may lạc vào đây, một người đáng thương, hân hạnh." "Xin hỏi tôn tính đại danh của lão trượng." Ngô Lương đáp lễ.

Chương 847

"Miễn quý họ Tất, tên một chữ Phu, vẫn chưa hỏi các hạ?" Lão giả nhướng mày hỏi lại. "Ta họ Trương, tên một chữ Tam, bạn bè trên giang hồ nể mặt đôi khi cũng gọi ta một tiếng Kẻ cuồng đồ ngoài vòng pháp luật." Ngô Lương cười nói. "Kẻ cuồng đồ ngoài vòng pháp luật?

Các hạ có từng làm chuyện gì gian manh phạm pháp sao?" Lão giả hơi ngẩn ra. "Chỉ là một biệt danh thôi, lão trượng không cần để tâm." Ngô Lương cười cười, lập tức vung tay trầm giọng quát: "Huynh đệ, trói người này lại cho ta, nếu dám chống cự, giết tại chỗ!" "???" Đám người Phường Nhân Quân đang chăm chú nghe Ngô Lương và lão giả nói chuyện, đâu ngờ Ngô Lương lại đột nhiên trở mặt, nhất thời còn tưởng mình nghe nhầm, mặt đầy vẻ nghi hoặc. "Ai???" Đám người Phường Nhân Quân còn như vậy, lão giả kia mới lần đầu gặp Ngô Lương, sao có thể đoán được đường đi nước bước của hắn, cũng ngây người tại chỗ, một lúc lâu sau mới phản ứng lại được chuyện gì đã xảy ra.

Cuối cùng tự nhiên vẫn là đám người Phường Nhân Quân hoàn hồn trước. "Giết!" Theo một tiếng hét lớn của Dương Vạn Lý.

Binh sĩ Phường Nhân Quân lập tức chia làm hai bộ phận, một bộ phận vẫn dùng nỏ liên châu Chiến Quốc nhắm vào lão giả, đảm bảo ông ta không dám hành động thiếu suy nghĩ, còn bộ phận còn lại thì đổi sang xẻng công binh theo Dương Vạn Lý xông lên, trong khoảnh khắc đã đè lão giả xuống đất.

Lão giả cũng là sau khi bị đè xuống đất mới tỉnh táo lại, chỉ có thể ưỡn cổ ngước nhìn Ngô Lương chất vấn: "Ngô… Trương công tử,

chúng ta vừa rồi nói chuyện rất ổn, sao ngươi lại đột nhiên đối xử thô bạo với ta như vậy?" "Bởi vì ta đối đãi chân thành với ngươi, mà ngươi lại không chịu nói thật với ta." Ngô Lương cười nói, "Chính như ngươi đã nói trước đó, ngươi cũng nhận ra Cổn Địa Lôi, cũng có thể toàn thân trở ra trước Cổn Địa Lôi, thậm chí còn định cư ở nơi này, có thể thấy ngươi cũng là người kiến thức rộng rãi, trí tuệ hơn người, cho nên ta cũng tuyệt đối không dám coi ngươi là người thường, nhưng ngươi lại nói ngươi cũng là người đáng thương vì tránh chiến loạn mà lạc vào đây, cách nói này thực sự không thể khiến ta tin phục, cho nên ta chỉ có thể bắt ngươi trước, để tránh ngươi giở trò gì." "Ngươi!" Lão giả tức đến run người, không nhịn được nghiến răng mắng, "Vốn dĩ ta tưởng giữa ngươi và ta đã đạt được sự đồng thuận trong chuyện này, cho nên mới không vạch trần lời nói dối vụng về của ngươi, chỉ là điểm đến là dừng, không ngờ ngươi lại là một tiểu nhân ti bỉ không giữ chữ tín như vậy, ta thật có mắt không tròng!" Ngô Lương chỉ cảm thấy người này có chút buồn cười, bèn hỏi lại: "Ngươi và ta vốn không quen biết, vì sao ngươi lại cho rằng giữa chúng ta nên có sự ngầm hiểu để đạt được đồng thuận?" "Cái gọi là y giả nhân tâm… Khoan đã, lẽ nào ngươi không phải y giả?" Lão giả lại ngẩn ra, ánh mắt nhìn Ngô Lương đầy vẻ kinh ngạc, sau đó đột nhiên bừng tỉnh ngộ nói, "Ta sớm nên nghĩ ra, phương kỹ là nghề thấp kém, vương hầu sĩ tộc tuyệt đối sẽ không học, mà ngươi lại mang theo nhiều vệ sĩ như vậy, ít nhất cũng là con cháu nhà danh môn vọng tộc, sao lại bỏ những ngày sung sướng không hưởng mà đi học phương kỹ, đây không phải là tự khinh mình sao?" "Chàng tuy không phải y giả, nhưng phương kỹ của chàng cũng không tầm thường, Trương Trọng Cảnh, Hoa Đà ở đây cũng chưa chắc đã hiểu biết nhiều hơn chàng." Bạch Tinh Tinh đột nhiên xen vào, cũng không biết là cố ý tâng bốc Ngô Lương, hay là thật sự cảm thấy trình độ của hắn ở phương diện này đã vượt qua hai vị thần y Trương Trọng Cảnh và

Hoa Đà. "Vậy sao?" Lão giả nghe vậy mặt lộ vẻ hoài nghi, khịt mũi nói, "'Thương Hàn Luận' của Trương Trọng Cảnh cực kỳ có kiến giải, là sách thực sự cứu người, còn Hoa Đà kia tuy không tài năng bằng, nhưng cũng cứu sống vô số người, danh tiếng lẫy lừng.

Hơn nữa, theo ta được biết, hai vị y giả tuy phương kỹ cao siêu nhưng cũng phải tu tập tích lũy cả nửa đời người mới có thành tựu như vậy, mà các hạ trông còn trẻ, chắc chỉ ngoài hai mươi thôi nhỉ, nói câu không dễ nghe, cho dù các hạ từ trong bụng mẹ đã bắt đầu tu tập phương kỹ, e rằng cũng khó mà vượt qua hai vị thần y kia, huống hồ nếu các hạ quả thực có phương kỹ cao siêu như vậy, tuyệt đối không thể không có danh tiếng gì… Ta tuy đoán Trương Tam tám phần là tên giả ngươi dùng, nhưng theo ta được biết, hiện nay thiên hạ cũng không có y giả nào có thể sánh ngang với Trương Trọng Cảnh, Hoa Đà, càng đừng nói là y giả có danh tiếng hơn cả hai vị thần y." … Thế nhưng lúc này Ngô Lương lại không hề chăm chú nghe lão giả nói.

Hắn cũng một bộ dạng bừng tỉnh ngộ.

Đúng rồi!

Nơi này là nơi khởi nguồn và truyền thừa của tổ chức "Biển Thước", mà người xuất hiện ở nơi này bây giờ, nếu không phải người qua đường vô tình lạc vào, thì ắt phải là y giả, hơn nữa còn là một y giả đã được "Biển Thước" công nhận.

Mà từ lời nói và hành động hiện tại của lão giả này, ông ta chắc chắn là y giả!

Tuy không biết một y giả muốn được "Biển Thước" công nhận cần phải đạt đến điều kiện gì, nhưng lão giả trước mặt này ắt là một người y thuật cao minh và đức hạnh đủ đầy, mà ông ta một mình đến đây, rất có thể là để tiếp nhận truyền thừa của "Biển Thước", trở

thành "Biển Thước" đời tiếp theo. "Cái này…" Ngô Lương lập tức nhìn lão giả không mấy nổi bật trước mặt bằng con mắt khác.

Đồng thời hắn cũng xác định được một chuyện, đó là tuyệt đối không thể chọc giận lão giả này quá mức.

Dù sao mục tiêu chính của chuyến đi này là giải độc, tuy bây giờ đã tìm được ngọn "tiên sơn" này có khả năng cao chính là nơi khởi nguồn và truyền thừa của tổ chức "Biển Thước", nhưng họ chung quy vẫn là người ngoại đạo, cái gọi là cách nghề như cách núi, dù tìm đúng chỗ, họ cũng chưa chắc có thể nhìn thấu huyền cơ ở đây, có được thứ mình muốn.

Mà nếu lão giả này chính là ứng cử viên cho "Biển Thước" đời tiếp theo, thì rất có thể sẽ trở thành cọng rơm cứu mạng duy nhất của họ.

Nghĩ như vậy, Ngô Lương lập tức thay đổi sắc mặt, tiến lại gần, vừa ra lệnh cho đám người Phường Nhân Quân thả lão giả ra, vừa đích thân đỡ lão giả dậy, cười hề hề nói: "Hiểu lầm, tất cả đều là hiểu lầm, ta vừa rồi chỉ là thấy lão trượng lời lẽ lấp lửng, nên mới coi lão trượng là người xấu, để phòng vạn nhất mới phải bắt lão trượng lại trước, nay biết lão trượng lại là y giả chữa bệnh cứu người, hiểu lầm này cũng được giải trừ rồi, ta xin lỗi lão trượng." "Hừ!" Lão giả đứng dậy phủi bụi trên người, lại còn làm cao, liếc hắn một cái nói, "Vừa rồi cô nương kia nói phương kỹ của ngươi còn hơn cả Trương Trọng Cảnh và Hoa Đà, có thật không?" "Ta tài đức gì, sao dám sánh với hai vị thần y, chẳng qua chỉ là lời nói khoác lác lúc rảnh rỗi thôi, lão trượng không cần để tâm." Ngô Lương liền liền xua tay cười nói, "Chuyện đến nước này, ta cũng không vòng vo với lão trượng nữa, ta thực ra họ Ngô tên Lương, nhờ hồng ân của thánh thượng mà làm Thái Sử Lệnh trong triều, ngày thường chuyên chức biên soạn sử sách, đi nam về bắc thực ra cũng là để tìm kiếm cổ tích kiểm chứng

sử thực, mấy hôm trước ta dẫn người đi qua quê hương của Tần Việt Nhân, nghe từ miệng người dân trong làng biết được nơi này có mấy tòa cổng lầu cổ không biết xây từ bao giờ, nên mới dẫn người đến xem xét, không ngờ cổng lầu này lại có huyền cơ to lớn, không cẩn thận liền vào nơi này." Vừa nói, Ngô Lương vẫn luôn quan sát sự thay đổi biểu cảm của lão giả, đặc biệt là khi nói đến ba chữ "Tần Việt Nhân".

Dù sao "Tần Việt Nhân" chính là "Biển Thước" mà hậu thế quen thuộc, hai người rất dễ liên hệ với nhau, nếu nơi này quả thực có liên quan đến tổ chức "Biển Thước", phản ứng của lão giả có lẽ sẽ có thể được chứng thực thêm một bước.

Thế nhưng, lão giả sau khi nghe lời của Ngô Lương, vẻ mặt lại không có biến hóa rõ rệt, chỉ có chút bất ngờ mà đánh giá Ngô Lương từ trên xuống dưới, bất giác hỏi: "Các hạ trẻ tuổi như vậy mà đã là Thái sử lệnh của triều đình, còn chuyên trách biên soạn sử sách và phê chú sao?" Cũng không lạ khi lão có phản ứng như vậy.

Thực ra sử quan và y giả có những điểm hoàn toàn tương đồng, y giả cần tích lũy lượng lớn kinh nghiệm thực tế mới có thể trị dứt bệnh, vì vậy đại đa số danh y khi thành danh đều đã ngoài năm mươi.

Sử quan cũng cần đọc nhiều sách và có nhiều trải nghiệm, do đó đến khi có tư cách biên soạn sử sách phê chú thì thường cũng đã già.

Vì thế, trong ấn tượng cố hữu của mọi người, hình tượng danh y và sử quan đều không thể tách rời chữ "lão", càng "lão" càng có sức thuyết phục. "Tuyệt đối không giả, đây là ấn thụ của ta." Ngô Lương cười ha hả, rồi lấy ấn thụ Thái sử lệnh từ trên người ra chìa trước mặt lão giả. "…" Lão giả tò mò xem xét ấn thụ của Ngô Lương, nhưng miệng lại nói: "Lão đây cả đời chưa từng thấy ấn thụ triều đình, cũng không nhìn ra được thật giả.

Nhưng lời của các hạ thì lão tin rồi, những người tùy tùng này của các hạ trông có vẻ không nổi bật, nhưng lúc nãy bắt ta lại thể hiện sự quyết đoán mà gia phó hộ viện bình thường có chạy ngựa cũng không theo kịp, e rằng không ai không phải là tinh binh của triều đình." "Lão trượng quả là có mắt nhìn!" Ngô Lương thuận thế nói một câu dễ nghe. "Nếu các hạ đã thẳng thắn với ta, vậy ta cũng chẳng có gì phải giấu giếm nữa, mời các hạ đợi một lát." Lão giả khẽ gật đầu, xoay người quay lại căn nhà đá nhỏ.

Không lâu sau. "Đinh linh!

Đinh linh!

Đinh linh!" Tiếng chuông trong trẻo vang lên từ trong nhà đá.

Lão giả theo tiếng chuông bước ra.

Lúc này, lão không chỉ đeo một chiếc hộp gỗ trên lưng mà trong tay còn có thêm một vật kim loại hình vòng tròn.

Theo cử động nhẹ nhàng của bàn tay và cánh tay lão, tiếng chuông trong trẻo vang lên từ vật kim loại hình vòng tròn đó. "Đây là chuông xuyến." Cùng lúc nghe thấy tiếng chuông, Bạch Tinh Tinh đã giải thích cho mọi người: "Phụ thân ta cũng có một cái.

Thầy thuốc lang thang khác với những nghề khác, không thể vừa đi vừa rao, nếu không cứ bước một bước lại hô ‘xem bệnh, chữa bệnh’ sẽ khiến người ta cảm thấy xui xẻo.

Đương nhiên cũng không thể đến từng nhà gõ cửa hỏi, vì vậy khi đi khắp làng xóm chữa bệnh cho dân làng, họ sẽ lắc cái chuông xuyến này, nhà ai có bệnh nhân tự khắc sẽ ra mời." "Nói vậy, người này còn là một y sư sao?" Có người đến giờ mới nhận ra, lập tức nhận được ánh mắt "thương hại trẻ thiểu năng" của mọi người.

Đến lúc này mới phản ứng quả thật là nhân tài. "Nếu không phải y

sư thật sự, chắc chắn sẽ không có thứ này." Bạch Tinh Tinh vẫn nghiêm túc giải thích.

Trong lúc nói chuyện, lão giả đã quay lại trước mặt Ngô Lương, trước tiên dừng lắc chuông xuyến trong tay, rồi hắng giọng, nghiêm mặt nói: "Ta chính là Hoa Phu mà phương kỹ không bằng ngươi, chê cười rồi." "A?!" Nghe vậy, có người bất giác kinh hô một tiếng.

Ngay cả Ngô Lương cũng trừng lớn mắt, đánh giá lại lão giả trước mặt.

Hoa Đà?

Người này chính là Hoa Đà ư?!

Nhớ lại những chi tiết trước đó, Ngô Lương vỗ trán một cái.

Không sai được!

Vừa rồi khi Bạch Tinh Tinh nói Trương Trọng Cảnh và Hoa Đà không bằng hắn, biểu hiện của lão giả đã lộ ra manh mối.

E rằng chỉ có người trong cuộc mới có thể lộ ra vẻ mặt phức tạp vừa nghi ngờ xen lẫn chút buồn cười, mỉa mai, khinh thường, thậm chí là hiếu thắng đó.

Ngoài ra, tuổi tác của lão giả cũng hoàn toàn phù hợp.

Sử sách ghi lại Hoa Đà sinh vào khoảng năm 145, đến nay vừa hay gần năm mươi tuổi.

Hơn nữa… Ngô Lương đột nhiên nhớ ra, dường như có một số sách sử ghi tên của "Hoa Đà" là "Hoa Phu", đây mới là tên thật của ông.

Chỉ là "Hoa Đà" dễ gọi hơn "Hoa Phu", lại được các loại diễn nghĩa và truyền thuyết dân gian tô điểm nên lưu truyền rộng rãi hơn mà thôi.

Cho nên.

Tất Phu...

Hoa Phu...

Hoa Đà!

Hóa ra lúc nãy Hoa Đà tự giới thiệu, chỉ là lấy một chữ có hình dạng tương tự để lừa gạt qua loa, chẳng hề để tâm chút nào.

Ta đáng lẽ phải nghĩ ra sớm hơn! "Ra là Hoa thần y, ngài là một trong những người mà tại hạ ngưỡng mộ nhất trong đời, hân hạnh, hân hạnh!" Nghĩ thông những khuất mắt này, Ngô Lương lập tức trở nên kích động, một tay nắm lấy tay Hoa Đà lắc mạnh.

Được cứu rồi!

Nếu là một y giả vô danh nào đó, Ngô Lương e rằng còn phải kiểm chứng tài nghệ của đối phương, để tránh quá tin tưởng mà cuối cùng không những không làm rõ được bí mật của "tiên sơn" này, ngược lại còn bị lang băm làm lỡ việc, hại cả mình và đám người Phường Nhân Quân.

Nhưng nếu là Hoa Đà, vậy thì không còn gì phải nghi ngờ nữa.

Trình độ chuyên môn của Hoa Đà chắc chắn không cần bàn cãi.

Hơn nữa, ông đã xuất hiện ở đây, và sử sách ghi lại sau này ông còn lần lượt chữa bệnh cho thái thú Quảng Lăng là Trần Đăng, và mãnh tướng Giang Biểu là Chu Thái, điều đó chứng tỏ Hoa Đà nhất định đã khám phá được bí cảnh này, và có thể cuối cùng đã nhận được truyền thừa của tổ chức "Biển Thước" từ đây.

Thậm chí, cuốn 《Thanh Nang Thư》 bị thất truyền của Hoa Đà có lẽ cũng liên quan đến truyền thừa ở nơi này.

Nghĩ như vậy, Hoa Đà lúc này giống như Tả Từ trước đây, sẽ trở

thành người dẫn đường tốt nhất cho Phường Nhân Quân trong chuyến đi này!

Tuy nhiên, chuyện trúng kỳ độc, Ngô Lương không định nói ngay với Hoa Đà.

Bởi vì kỳ độc mà Phường Nhân Quân trúng phải rõ ràng là một thủ đoạn của tổ chức "Biển Thước" để đối phó với kẻ địch bên ngoài.

Mà Hoa Đà đã nhận được chỉ dẫn nào đó của tổ chức "Biển Thước" để đến đây tiếp nhận truyền thừa, vậy thì ông đương nhiên cũng là người của tổ chức "Biển Thước".

Trong tình huống này, Hoa Đà rất có khả năng sẽ vì "kỳ độc" mà coi họ là kẻ địch, dễ dàng nói ra e rằng chỉ phản tác dụng… "Không dám, không dám." Sự nhiệt tình của Ngô Lương khiến Hoa Đà có phần không quen, vừa cười với hắn vừa không để lại dấu vết mà rút tay về, rồi mới khách sáo nói: "Các hạ tuổi còn trẻ đã là Thái sử lệnh, hẳn cũng là bậc kỳ tài kinh luân đầy bụng.

Còn ta chẳng qua chỉ là một thảo dân đi khắp làng xóm, sao dám nhận sự tôn sùng như vậy của Ngô thái sử." "Sao lại không dám nhận, Hoa thần y ngày thường làm đều là việc thiện cứu người, dưới tay không biết đã cứu bao nhiêu mạng người, chỉ riêng điểm này đã có thể sánh ngang với thánh nhân rồi." Ngô Lương luôn miệng nói. "Ngô thái sử nói quá lời rồi.

Ta tuy chữa trị cho không ít người, nhưng cũng có nhiều lúc lực bất tòng tâm.

Thực ra trong tay ta, số người chết còn nhiều hơn số người sống sót." Hoa Đà đột nhiên thở dài, có chút đau thương nói. "Hoa thần y thương xót chúng sinh, quả nhiên y giả đều có một tấm lòng nhân hậu." Ngô Lương nói rồi đột nhiên kéo Hoa Đà sang một bên, hạ thấp giọng, vẻ mặt thần bí nói: "Nếu đã vậy, ta càng không thể giấu giếm

nữa.

Hoa thần y, ngài có biết đây là nơi nào không?" "Ồ?

Xin lắng nghe?" Hoa Đà khẽ nghiêng đầu, nhưng vẫn tiếp tục giả ngốc. "Theo như ta điều tra trước đây, ‘Biển Thước’ Tần Việt Nhân vốn không biết gì về phương kỹ.

Chương 848

Đến tuổi trưởng thành mới đột nhiên học được y thuật cấm phương từ một người tên là Trường Tang Quân, một bước trở thành danh y nổi tiếng khắp nơi." Ngô Lương tiếp tục nói: "Chẳng lẽ Hoa thần y không cảm thấy chuyện này có nhiều điểm đáng ngờ sao?" "Đáng ngờ thế nào?" Sắc mặt Hoa Đà hơi biến đổi. "Hoa thần y hành y nhiều năm, chắc chắn hiểu rõ phương kỹ y thuật dù có người chỉ dạy truyền thụ, cũng phải trải qua một thời gian dài thực hành mới có thể nắm được yếu lĩnh, tuyệt không phải một sớm một chiều là thành tài được." Ngô Lương nói: "Nhưng Tần Việt Nhân lại hoàn toàn phá vỡ quy luật này.

Vì vậy ta không thể không nghi ngờ, Tần Việt Nhân có thể đã có kỳ ngộ nào đó giúp phương kỹ y thuật thành tài nhanh chóng.

Nếu không, những ghi chép trong sử sách sẽ không thể đứng vững… Đây chính là nguyên nhân thật sự khiến ta tìm đến đây." "Vậy cuộc điều tra của Ngô thái sử có phát hiện gì không?" Sắc mặt Hoa Đà lại biến đổi, nhưng giọng điệu vẫn cố gắng giữ vẻ bình thường. "Qua điều tra, ta phát hiện trước Tần Việt Nhân đã có 'Biển Thước', 'Biển Thước' đó và Tần Việt Nhân hoàn toàn không phải cùng một người.

Tức là, 'Biển Thước' có thể chưa bao giờ là một người, mà là một tổ chức hoặc môn phái y giả lắc chuông cứu thế, giống như Mặc gia thời Xuân Thu Chiến Quốc." Ngô Lương nghiêm nghị nói: "Nhưng qua truy nguyên, ta lại phát hiện 'Biển Thước' còn lâu đời hơn Mặc gia, thậm chí có thể truy ngược đến thời Tam Hoàng Ngũ Đế.

Vì vậy ta càng điều tra sâu, càng kinh hãi.

Và trong quá trình điều tra về Tần Việt Nhân, ta phát hiện cuối

cùng tất cả manh mối đều chỉ về bí cảnh này, nơi này e rằng có quan hệ mật thiết với 'Biển Thước'!" "Chuyện này…" Hoa Đà bắt đầu ngập ngừng, mày nhíu càng chặt. "Hy vọng phương hướng điều tra của ta là đúng.

Nếu vậy, lại đúng lúc gặp Hoa thần y ở đây, ta nguyện giúp Hoa thần y một tay, để phương kỹ y thuật của ngài tiến thêm một bước, như vậy có thể cứu chữa được nhiều người khổ mệnh hơn." Ngô Lương nói với giọng chân thành: "Đồng thời cũng hy vọng Hoa thần y phối hợp với ta một chút, giúp ta hiểu rõ quá khứ của bí cảnh này, tô thêm một nét son đậm cho lịch sử của tổ tiên… Ai, Hoa thần y nên biết, nơi này bây giờ đã trở thành cửa sông Hoàng Hà đổ ra biển, e rằng lần tới Hoàng Hà vỡ đê sẽ không còn tồn tại nữa.

Ta không thể ngăn cản thế nước cuồn cuộn của Hoàng Hà, điều duy nhất có thể làm là ghi chép lại chuyện này, để hậu thế biết trên đời từng có một tổ chức y giả vô tư như vậy, để thế nhân biết phương kỹ không phải nghề hèn mọn, mà là sự nghiệp vĩ đại nhất thiên hạ!" Nói đến đây, Ngô Lương chính mình cũng bị những lời này của mình làm cho cảm động, cảm xúc bất giác dâng trào, dù đã nói xong, lồng ngực vẫn không ngừng phập phồng.

Tuy nhiên, trong lòng hắn biết rõ, người xúc động hơn lúc này chắc chắn là Hoa Đà, bởi vì câu nói cuối cùng của hắn chính là nhắm thẳng vào điểm yếu của Hoa Đà!

Sử sách nhiều lần ghi lại, Hoa Đà tuy cả đời lấy y thuật làm nghề, nhưng cũng thường vì chuyện này mà buồn bã và bất bình, nguyên nhân sâu xa chính là hai chữ "nghề hèn mọn".

Ở thời đại này, y giả căn bản không nhận được sự tôn trọng tương xứng, gần như không có địa vị xã hội nào.

Dù Hoa Đà sớm đã trở thành danh y, tình hình cũng không hề thay

đổi.

Ngô Lương thậm chí có thể tưởng tượng được, khi ông bị Tào lão bản hạ ngục tra tấn đến chết, khi ông trước lúc lâm chung giao 《Thanh Nang Thư》 cho cai ngục hy vọng cai ngục truyền lại, nhưng cai ngục lại không dám nhận, trong lòng Hoa Đà nhất định tràn đầy bi thương và hối hận, hận chính mình tại sao lại theo nghề y.

Quả nhiên. "Ai—" Một tiếng thở dài đầy bất đắc dĩ đã nói lên tất cả, mắt Hoa Đà bất giác đã hơi hoe đỏ. "Ai…" Trong đám người Phường Nhân Quân cũng có người thở dài.

Điều này đủ để nói lên bài diễn thuyết lần này của Ngô Lương thành công đến mức nào, thậm chí có người nhìn Ngô Lương, đang suy nghĩ xem hắn vừa rồi rốt cuộc là đang diễn kịch hay là thật sự xúc động… Quá chân thực, cảm giác như không có bất kỳ kỹ xảo nào, tất cả đều là cảm xúc tuôn trào!

Cứ như vậy, tất cả mọi người đều rơi vào trầm mặc.

Hồi lâu sau. "Ngô thái sử e rằng là người ngoài duy nhất trên thiên hạ có thể tra ra đến mức này." Hoa Đà sụt sịt mũi bình tĩnh lại, ngẩng mắt nhìn Ngô Lương, nghiêm nghị nói: "Cứ thế này, dù ta không muốn phối hợp, Ngô thái sử cũng chắc chắn có thể tra rõ chuyện ở đây, chỉ là có thể phải trả một cái giá không nhỏ.

Nếu đã vậy…" "Không sai, 'Biển Thước' quả thực là một tổ chức y giả ẩn mình trong thế gian!" "Ngọn núi này cũng là thánh sơn mà y giả trong thiên hạ cả đời theo đuổi.

Chỉ có điều manh mối về thánh sơn này được giấu trong một phương thuốc cổ xưa lưu truyền đã lâu, chỉ những người có hiểu biết về dược lý kinh mạch đến một cảnh giới nhất định, mới có khả năng khi nghiên cứu phương thuốc cổ đó cảm ứng được dấu hiệu của thánh sơn, đến đây tiếp nhận truyền thừa tẩy lễ của 'Biển Thước'."

"Còn như Ngô thái sử đây, chỉ dựa vào một vài ghi chép sử liệu và suy đoán cá nhân mà có thể tìm đến đây, tuy không phải trước không có ai sau không có người, nhưng e rằng cũng là người thứ hai ngoài Tần Việt Nhân.

Ai có thể nói đây không phải là cơ duyên trời định của Ngô thái sử chứ?" Thành công rồi!

Ngô Lương thầm vui trong lòng, nhưng miệng lại như đưa ra một lời hứa: "Có lẽ đây cũng là cơ duyên trời định của ta và Hoa thần y, sau này cơ duyên này nhất định sẽ phát huy tác dụng." "Nhưng ta cần nhắc nhở Ngô thái sử, dù đã tìm đến đây, cũng không phải ai cũng có tư cách tiếp nhận truyền thừa tẩy lễ.

Nếu không thể vượt qua khảo nghiệm cuối cùng mà 'Biển Thước' để lại, cuối cùng không những không nhận được truyền thừa, mà còn sẽ như những bộ xương trắng kia vĩnh viễn ở lại đây." Hoa Đà vẻ mặt nghiêm túc nói: "Không giấu Ngô thái sử, ta hiện giờ cũng đang rơi vào cảnh khốn cùng, vì vậy mới bất đắc dĩ phải định cư ở đây tìm cách giải quyết." Vừa nói, Hoa Đà không hề né tránh mà vén áo lên, để lộ toàn bộ lồng ngực trước mặt Ngô Lương và mọi người.

Ngô Lương và mọi người chăm chú nhìn.

Chỉ thấy bụng của Hoa Đà cũng có một mảng bầm đen, nhưng mảng bầm đen này của ông rõ ràng lớn hơn của Ngô Lương và mọi người, đã lan rộng ra diện tích lớn hơn cả một quả bóng rổ, những sợi tơ màu xanh xung quanh vết bầm đã leo lên đến phần xương sườn nhô cao, trông càng thêm đáng sợ. "Đây…" Ngô Lương thầm kinh hãi, không ngờ Hoa Đà lại cùng chung cảnh ngộ với họ, hơn nữa nhìn tình hình lan rộng của vết bầm, Hoa Đà chắc chắn sẽ chết trước họ.

Tuy nhiên, Ngô Lương vẫn không dễ dàng tiết lộ tình hình của mình, mà bình tĩnh hỏi: "Hoa thần y, rốt cuộc là chuyện gì vậy?" "Đây

chính là khảo nghiệm cuối cùng mà ‘Biển Thước’ để lại." Hoa Đà kéo áo xuống, thản nhiên nói: "Phương pháp vượt qua khảo nghiệm được giấu trong thánh sơn này, chỉ là hiện tại ta vẫn chưa có manh mối nào." Nghe lời Hoa Đà, đám người Phường Nhân Quân ai nấy đều lộ vẻ lo lắng.

Chỉ có một mình Ngô Lương không lo mà lại vui mừng.

Tuy không biểu hiện ra ngoài, nhưng hắn vẫn nói với Hoa Đà bằng giọng điệu nhẹ nhàng: "Hoa thần y không cần lo lắng.

Tuy tạm thời chưa có manh mối, nhưng với bản lĩnh của Hoa thần y, cuối cùng nhất định có thể thuận lợi vượt qua khảo nghiệm này, nhận được truyền thừa của ‘Biển Thước’." Về chuyện này, Ngô Lương tự tin hơn bất kỳ ai.

Nếu không thì Hoa Đà đã vĩnh viễn ở lại nơi này, làm gì có chuyện sau này ông chữa bệnh cho Trần Đăng, Chu Thái, rồi cuối cùng bị Tào lão bản hạ ngục tra tấn đến chết?

Quan trọng nhất là, nếu Hoa Đà cùng chung cảnh ngộ với họ, và theo diễn biến lịch sử, Hoa Đà nhất định có thể vượt qua khảo nghiệm và nhận được truyền thừa, vậy thì Ngô Lương và mọi người chỉ cần đi theo Hoa Đà là chắc chắn có thể giải được kỳ độc trên người.

Đây hoàn toàn là được ghép đội với đồng đội cấp thần, tiếp theo có thể nằm không mà thắng rồi. "Tuy Ngô thái sử nói vậy, nhưng thực ra trong lòng ta cũng không chắc chắn." Hoa Đà đâu biết Ngô Lương đang nghĩ gì, lại thở dài bất đắc dĩ nói. "Hoa thần y sao có thể tự coi nhẹ mình, ngài chỉ cần cố gắng hết sức là được.

Còn chúng ta tuy nghiên cứu về y thuật phương kỹ không nhiều, nhưng cũng sẽ ở bên cạnh hỗ trợ ngài." Ngô Lương cười nói: "Ngoài ra, ta cho rằng, khi Hoa thần y bí bách, có lẽ có thể thử suy nghĩ vấn đề theo hướng ngược lại." "Ngô thái sử nói vậy là có ý gì?" Hoa Đà

không hiểu hỏi. "Ta chỉ đang nghĩ, liệu có khả năng khảo nghiệm cuối cùng của 'Biển Thước' không nhất thiết phải liên quan đến y thuật phương kỹ không?" Ngô Lương trầm ngâm nói: "Sử sách ghi lại Tần Việt Nhân trước khi trở thành 'Biển Thước', chỉ là một xã trưởng mở quán trọ.

Vì vậy ta cho rằng phương thức Tần Việt Nhân vượt qua khảo nghiệm cuối cùng của 'Biển Thước' chắc chắn không liên quan đến y thuật phương kỹ.

Hoa thần y có thể tham khảo, có lẽ đổi một hướng suy nghĩ, mọi chuyện sẽ được giải quyết ổn thỏa." "Chuyện này…" Hoa Đà nghe vậy liền trầm tư, một lúc sau mới như có điều giác ngộ nói: "Đa tạ Ngô thái sử chỉ điểm, đây quả thực là một hướng mà ta chưa từng nghĩ tới." "Ngoài ra, ta còn một việc muốn thỉnh giáo Hoa thần y." Ngô Lương lại nói. "Ngô thái sử cứ nói." Hoa Đà gật đầu. "Ta nghe nói trong thánh sơn này có một loại quái nhân.

Khi người ta nhìn vào quái nhân đó, nó sẽ đứng yên không nhúc nhích.

Nhưng khi người ta chớp mắt hoặc nhìn đi nơi khác, quái nhân đó sẽ lao đến với tốc độ sấm sét, rất có khả năng còn sẽ nổi điên làm người khác bị thương… Hoa thần y đến đây đã lâu, có từng thấy loại quái nhân này chưa?" Ngô Lương dùng ngôn ngữ ngắn gọn hỏi. "Ngô thái sử nói có lẽ là dược nhân?" Hoa Đà cười, chỉ vào căn nhà đá sau lưng nói: "Trong nhà của ta có một dược nhân như vậy.

Thực ra dược nhân này rất dễ đối phó, Ngô thái sử mời theo ta." Vừa nói, hai người một trước một sau tiến vào trong nhà.

Bên trong quả nhiên có một quái nhân da màu xám tro đang đứng.

Nhưng khác với miêu tả của Đại Khuyển trước đây, quái nhân này lúc này chỉ đứng yên không nhúc nhích, mắt cũng đang nhắm lại, trông

như một bức tượng điêu khắc lạnh lẽo.

Ngoài ra, Ngô Lương còn chú ý thấy huyệt thái dương và khóe mắt trong của quái nhân này đều có cắm một cây kim châm cứu nhỏ, khiến nó trông càng giống một đồng nhân châm cứu dùng để luyện tập. "Ta vào đây không lâu thì gặp quái nhân này.

Ban đầu suýt nữa bị nó hại, nhưng sau đó ta phát hiện, huyền cơ của quái nhân này thực ra nằm ở đôi mắt.

Khi có người nhìn thẳng vào mắt nó, nó sẽ không động đậy.

Còn khi người ta dời ánh mắt đi, nó sẽ tiếp cận với tốc độ cực nhanh." Hoa Đà chủ động giới thiệu: "Thế là ta thử dùng kim châm vào huyệt thái dương và huyệt tình minh của nó, hai huyệt vị này có thể khiến mắt tối sầm không nhìn thấy gì.

Kết quả, quái nhân này quả nhiên nhắm mắt lại, từ đó không còn động đậy nữa." "Nói vậy, quái nhân này hẳn là khảo nghiệm tầng thứ nhất của 'Biển Thước', người có chút hiểu biết về kinh mạch đạo mới có thể ung dung đối phó.

Nếu người ngoài lỡ vào đây, thì hoặc là bị đuổi ra ngoài, hoặc là vĩnh viễn ở lại đây.

Đây cũng là một cách bảo vệ 'thánh sơn'." Ngô Lương như có điều suy nghĩ nói. "Ngô thái sử e là đã hiểu lầm rồi, dược nhân này thực ra không làm hại người, ngược lại còn bảo vệ những người ngoại đạo lỡ bước vào đây." Hoa Đà lại lắc đầu nói: "Ngô thái sử đã thấy được uy lực của lăn địa lôi, nên biết rằng nếu người bình thường gặp phải lăn địa lôi tấn công, cơ bản là mười phần chết chín.

Dược nhân này canh giữ ở đây, một khi thấy có người lỡ vào, sẽ bắt họ lại rồi đưa ra khỏi ba cổng lầu kia, tránh cho một số người ngoại đạo không biết gì mà uổng mạng." "Lại là như vậy sao?" Ngô

Lương ngẩn ra, khá bất ngờ nói. "Chính xác, cái gọi là y giả nhân tâm.

Nơi này đã là thánh sơn của y giả, sao lại có thể vô cớ đặt ra dược nhân chuyên hại mạng người?" Hoa Đà bất đắc dĩ nói: "Nhưng hành động này tuy là ý tốt, lại cũng không cản được những kẻ muốn chết.

Đống xương trắng ở đây đều chết dưới lăn địa lôi, không liên quan đến dược nhân." "Vậy dược nhân này từ đâu mà có?" Ngô Lương lại hỏi một cách sắc sảo. "Đều là các bậc tiền bối y giả trung thành với 'Biển Thước'." Hoa Đà nói: "Ta tuy không biết dược nhân này được chế tạo thế nào, nhưng biết rằng họ đều là những thành viên ban đầu của 'Biển Thước', sau khi chết tự nguyện trở thành dược nhân ở lại đây canh giữ.

Đáng tiếc bây giờ dược nhân chỉ còn lại một người này, những người khác đều vì lòng hiếu kỳ của người đời mà bị phá hủy.

Bên kia có một hài cốt dược nhân bị phân thây, vừa nhìn là biết do con người phá hoại.

Nếu dược nhân cuối cùng này cũng bị phá hủy, sau này có ai lỡ vào đây, chỉ có thể tự cầu đa phúc." "Ra là vậy…" Ngô Lương bất giác nghĩ đến con mắt mà mình có được trước đó.

Những dược nhân này không làm hại người, điều đó tương đương với việc tự mang một lỗ hổng lớn.

Nếu như Đại Khuyển, thấy dược nhân liền lập tức bỏ chạy, từ đó không dám dễ dàng vào nữa, thì tự nhiên không có vấn đề gì.

Nhưng nếu người bị dược nhân bắt và đưa ra khỏi thánh sơn, sau khi hoàn hồn lại sẽ mất đi nỗi sợ hãi đối với dược nhân, lần sau vào lại vì lòng hiếu kỳ mà làm gì đó với dược nhân cũng là chuyện thường tình.

Kết quả cuối cùng, đa phần là cả hai cùng thiệt, dược nhân bị lòng

hiếu kỳ của những người đó phá hủy, còn những người đó cũng sẽ bị lăn địa lôi vô tình giết chết.

Ngoài ra, Ngô Lương cảm thấy bản thân dược nhân vốn cũng có lỗ hổng.

Nếu đối mặt với dược nhân là một người, thì chắc chắn sẽ không nhịn được mà chớp mắt, từ đó bị dược nhân thừa cơ áp sát.

Nhưng nếu là một nhóm người, thì có thể thay phiên nhau nhìn chằm chằm vào dược nhân không gián đoạn, như vậy dược nhân cũng không thể hành động được, tự nhiên cũng không có tác dụng gì.

Đáng tiếc tạm thời hắn chưa tiếp xúc với dược nhân đang hoạt động, nên chưa thể chứng thực lỗ hổng này.

Tuy nhiên… "Hoa thần y, bây giờ ta có thể xem xét dược nhân này ở cự ly gần được không?" Ngô Lương hỏi. "Mời." Hoa Đà hào phóng nói. "Vậy ta có thể vạch mí mắt của nó ra xem mắt của nó không?" Ngô Lương lại hỏi. "Nếu vậy… xin cho ta châm thêm hai kim." Hoa Đà do dự một chút, cuối cùng vẫn gật đầu, rồi mở hộp thuốc lấy ra hai cây kim, lần lượt châm vào đỉnh đầu và sau gáy của dược nhân này, rồi mới nói: "Ta đã châm kim chế trụ huyệt bách hội và huyệt á môn của nó, lúc này dù Ngô thái sử làm gì với nó, nó cũng sẽ không có phản ứng gì." "Đa tạ." Ngô Lương cảm ơn, rồi đến trước mặt dược nhân.

Chương 849

Hắn trước tiên đeo găng tay, nhẹ nhàng ấn lên da của dược nhân, mới phát hiện da của dược nhân rất cứng, rõ ràng đã hoàn toàn biến thành một lớp vỏ cứng.

Điểm này khá giống với những thi thể dùng để nuôi đẳng trùng trong mộ Tề Ai Công, nhưng khác ở chỗ, da của những thi thể đó đã biến thành trạng thái bán trong suốt, còn da của dược nhân thì không trong suốt.

Tiếp theo, Ngô Lương lại đi vòng quanh dược nhân từ trên xuống dưới kiểm tra kỹ lưỡng một lượt, rất nhanh lại phát hiện trên da của dược nhân có rất nhiều lỗ nhỏ li ti… "Những lỗ nhỏ này là nơi huyệt vị của cơ thể người, mỗi huyệt vị đều có tác dụng khác nhau.

Ta chính là thấy những lỗ nhỏ này, mới nghĩ đến việc thử dùng phương pháp châm cứu để khống chế nó." Hoa Đà đi theo bên cạnh, đúng lúc nói. "Chẳng trách biểu bì của dược nhân này rất cứng, mà Hoa thần y lại có thể dễ dàng châm kim vào." Ngô Lương khẽ gật đầu, trong lòng như có điều suy nghĩ.

Dược nhân này có thể chính là "đồng nhân châm cứu" sớm nhất trên thế gian!

Rốt cuộc thời thượng cổ nhân loại chưa nắm vững kỹ thuật luyện kim, không thể đúc ra đồng nhân, mà y học truyền thừa lại cần lượng lớn kinh nghiệm thực tiễn.

Thế là những bậc tiền bối của tổ chức "Biển Thước" này vì để truyền lại y thuật phương kỹ, đã chủ động hiến dâng di thể của mình để chế thành dược nhân, cung cấp cho học trò dùng trong việc dạy và học truyền thừa?

Cũng chỉ có như vậy mới có thể giải thích những lỗ nhỏ tương ứng với huyệt vị trên người dược nhân… Thực tế, chuyện như vậy hậu thế vẫn tiếp tục diễn ra, nhưng không chỉ là người của tổ chức "Biển Thước".

Rất nhiều người tràn đầy tình yêu thương với thế giới này trước khi qua đời cũng sẽ chủ động ký thỏa thuận hiến tặng di thể, hiến tặng di thể của mình cho các cơ quan y học hoặc học viện y khoa, dùng cách vô tư như vậy để thúc đẩy sự phát triển của y học, bồi dưỡng ra nhiều y giả ưu tú hơn để cứu đời. "Đây chính là điểm quý giá nhất của dược nhân này.

Ngày nay trên đời tuy có người đúc đồng nhân châm cứu, nhưng đồng nhân dù tinh xảo đến đâu, so với cơ thể người thật vẫn tồn tại nhiều khác biệt.

Vì vậy trên đồng nhân luyện châm pháp dù có thành thục đến đâu, đến khi thực sự châm cho bệnh nhân vẫn có thể xuất hiện sai lệch, mà sai lệch nhỏ này có thể sai một ly đi một dặm." Hoa Đà tiếp tục nói: "Cũng vì vậy, ta mới cố ý dùng châm pháp chế trụ dược nhân cuối cùng này mang về đây, để tránh nó cũng bị người ta phá hoại.

Nếu nó cũng bị hủy, tuyệt đối là tổn thất lớn nhất của y giả trong thiên hạ… Ta biết làm vậy có thể sẽ hại chết thêm vài người lỡ bước vào thánh sơn sau này, nhưng ta vẫn quyết tâm bảo tồn nó.

Có lẽ đây chính là sự khác biệt giữa ta và các bậc tiền bối, ta chung quy không thể vô tư như họ được." "Ta lại thấy việc làm này của Hoa thần y không có vấn đề gì.

Huống hồ nơi này có thể không lâu nữa sẽ không còn tồn tại, dược nhân đến lúc đó cũng sẽ biến mất cùng với bí cảnh này, tự nhiên cũng không còn chuyện hại hay không hại người nữa." Ngô Lương cười ha hả an ủi Hoa Đà.

Vừa nói, hắn đã kiểm tra xong tình hình bên ngoài của dược nhân, rồi đứng thẳng người đối mặt với dược nhân đó.

Dược nhân này là một nam giới trưởng thành, chiều cao gần bằng Ngô Lương, vì vậy khi Ngô Lương đứng thẳng, vừa hay mũi đối mũi, mắt đối mắt với nó.

Ngô Lương trước đó đã hỏi qua Hoa Đà, vì vậy trực tiếp đưa tay sờ lên mí mắt của dược nhân.

Nhẹ nhàng ấn xuống, hắn có thể cảm nhận được mí mắt của dược nhân này vẫn còn độ mềm dẻo nhất định, còn nhãn cầu bên dưới mí mắt lại rất cứng.

Ngô Lương liền dùng ngón trỏ và ngón cái lần lượt giữ lấy mí mắt trên và dưới của dược nhân, rồi nhẹ nhàng dùng sức tách chúng ra.

Một con mắt trong suốt lấp lánh lập tức hiện ra trước mắt.

Nhưng đây rõ ràng cũng không thể là mắt người.

Hàm lượng nước trong mắt người có thể đạt tới 99%, ở trạng thái sống nhất định phải ẩm ướt.

Còn khi cơ thể người chết đi, nhãn cầu cũng sẽ trở nên đục ngầu, đồng thời nước cũng nhanh chóng mất đi, căn bản không thể duy trì trạng thái trong suốt lấp lánh này.

Cho nên… Ngô Lương từ từ ghé mặt lại gần dược nhân.

Hắn không định mạnh tay lấy con mắt của dược nhân này ra xem, nhưng lại muốn xem bên trong con mắt của nó có lưu giữ hình ảnh gì không, vì vậy chỉ có thể dùng cách này.

Ngay lúc này. "!" Con mắt của dược nhân đột nhiên đảo một cái.

Ngô Lương cảm nhận rõ ràng con mắt của dược nhân trong nháy

mắt đã có tiêu cự, và tiêu cự đó chính là hắn, người đang ở rất gần dược nhân.

Trong tình hình này, Ngô Lương bất giác rùng mình.

Hắn cảm thấy dược nhân trước mặt giống như một người sống sờ sờ.

Dựa trên thuyết thung lũng kỳ dị, bất kỳ ai trong tình huống này cũng sẽ cảm thấy khó chịu.

Nhưng sự đã đến nước này, Ngô Lương không định từ bỏ.

Cứ như vậy, hắn tiếp tục cố nén cảm giác khó chịu trong lòng, từ từ tiến lại gần con mắt của dược nhân đó.

Đến mức gần như mũi chạm mũi, miệng chạm miệng, một luồng hương thuốc nhàn nhạt liền thoảng vào mũi.

Và mắt của Ngô Lương cuối cùng cũng đến khoảng cách có thể nhìn rõ hình ảnh trong con mắt của dược nhân đó.

Đáng tiếc, không biết là do con mắt trong hốc mắt không thể phát ra ánh sáng từ trong ra ngoài, hay là vì nguyên nhân nào khác, lúc này Ngô Lương chỉ thấy một mảng tối đen, ngoài ra không có gì cả. "…" Thấy cảnh này, vẻ mặt Hoa Đà có chút kinh ngạc.

Ông thực sự không hiểu Ngô Lương rốt cuộc đang làm gì, nhưng lại không tiện lúc này tiến lên làm phiền, càng không biết phải hỏi thế nào, chỉ có thể im lặng nhìn. "Đây…" "Công tử rốt cuộc đang làm gì vậy?" Đám người Phường Nhân Quân cũng có người tỏ vẻ không hiểu.

Rốt cuộc nhà đá này rất chật hẹp, không thể tất cả mọi người đều vào được.

Những người đứng phía sau nhìn hành động của Ngô Lương sẽ bị

lệch góc nhìn, vì vậy cảm thấy Ngô Lương đang làm một số chuyện biến thái. "Im lặng!" Dương Vạn Lý khẽ quát một tiếng.

Các thành viên cốt cán trong lòng đều hiểu rõ, con mắt mà Ngô Lương có được trước đó, từ góc độ hình ảnh mà nói, quả thực rất giống thị giác của loại dược nhân này.

Vì vậy, hắn bây giờ tám phần là đang nghiệm chứng chuyện này.

Cùng lúc đó, ngay khi Ngô Lương định từ bỏ, con mắt của dược nhân đột nhiên lại đảo một cái.

Giây tiếp theo, Ngô Lương đã thấy một vệt đỏ rực trong mảng tối đen đó.

Vệt đỏ nhanh chóng lan ra, chiếm lấy toàn bộ mảng tối, rồi dường như có thứ gì đó lại xé toạc mảng đỏ đó, một thứ gì đó từ trong mảng đỏ chui ra, sau đó bắt đầu dần dần phóng to. "Đây là…" Ngô Lương mắt không dám chớp một cái, sợ một chút lơ là sẽ bỏ lỡ hình ảnh quan trọng.

Ngay sau đó. "A!" Dưới sự chứng kiến của mọi người, Ngô Lương đột nhiên hét lên một tiếng kỳ quái, đồng thời theo bản năng lùi lại mấy bước, trông như đang né tránh thứ gì đó. "Công tử?" Điển Vi và Dương Vạn Lý vội vàng xông lên đỡ lấy Ngô Lương.

Những người còn lại cũng nhìn hắn với vẻ mặt kinh ngạc và nghi ngờ, không ai biết vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. "Ực!" Ngô Lương không nói một lời, chỉ bất giác nuốt nước bọt.

Vừa rồi hắn nhìn thấy thứ chui ra từ trong mảng màu đỏ thẫm kia rất nhanh đã hiện ra một khuôn mặt đáng sợ, đó không phải là khuôn mặt của con người, mà là...

Ngô Lương cũng không nói rõ được rốt cuộc đó là thứ gì, hắn chỉ thấy thứ đó há cái miệng đầy răng nhọn hoắt và dày đặc, lao về phía

mắt hắn với tốc độ cực nhanh.

Nếu không phải hắn né đủ nhanh, hắn thậm chí còn nghi ngờ thứ đó có thể trực tiếp xông ra từ trong con mắt của Dược nhân, sau đó thông qua mắt hắn để tiến vào cơ thể. "Quân tử, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Chân Mật lập tức tiến lên nắm lấy tay Ngô Lương để an ủi, nhẹ giọng hỏi. "Bên trong Dược nhân này có thứ gì đó, hơn nữa còn là vật sống." Ngô Lương hoàn hồn lại, ngưng thần nhìn Dược nhân trước mặt nói. "Có vật sống?" Hoa Đà lập tức lộ vẻ nghi ngờ.

Ngô Lương khẽ gật đầu, rồi lại nói: "Hoa thần y, ngài vừa nói nơi này còn có hài cốt của một Dược nhân bị phanh thây, có thể dẫn ta đến xem qua một chút không?" "Chuyện này..." Hoa Đà hiển nhiên vẫn đang tiêu hóa phát hiện của Ngô Lương, chần chừ một lúc mới gật đầu nói: "Ở ngay đằng kia, mời theo ta, nhưng những hài cốt đó ta đã kiểm tra kỹ lưỡng từ trước, ngoài một phần da thịt và xương cốt bị một loại thuốc không rõ tên ngâm tẩm, không hoàn toàn thối rữa như thi thể thông thường ra thì không phát hiện điều gì khác đặc biệt." ...

Không lâu sau, Hoa Đà liền dẫn Ngô Lương và mọi người đến một bãi đất trống cách đó hơn trăm mét.

Trên bãi đất trống chỉ có một ngôi mộ nhỏ trơ trọi, trước mộ còn có một tấm ván gỗ nhỏ hơi mục nát, trên tấm ván gỗ không có chữ nào. "Lão phu sau khi kiểm tra những hài cốt này, không nỡ để vị tiền bối này phơi thây nơi hoang dã, vì vậy đã tự ý chôn cất những hài cốt này tại chỗ." Thấy Ngô Lương và mọi người nhìn ngôi mộ với vẻ mặt kỳ lạ, Hoa Đà chủ động giải thích. "Nếu đã như vậy, Hoa thần y không phiền nếu ta lại lấy những hài cốt này ra chứ?" Ngô Lương giả vờ hỏi. "Ngô thái sử làm chuyện lợi quốc lợi dân, tạo phúc cho hậu thế, cần gì phải để ý đến những lễ nghi phiền phức này?

Không sợ Ngô thái sử chê cười, ta có lúc vì để tìm ra bệnh căn,

cứu chữa nhiều bệnh nhân hơn, cũng sẽ làm một số việc không được lễ tiết phong tục dung thứ..." Hoa Đà cười một cách thấu tình đạt lý, nhưng nói đến nửa chừng thì không nói thêm nữa, rồi nhường chỗ cho Ngô Lương và mọi người, tiếp tục nói: "Ngô thái sử mời, ta nghĩ vị tiền bối này dưới suối vàng có biết, cũng sẽ không vì thế mà nổi giận với chúng ta." "Hoa thần y nói có lý." Ngô Lương và Hoa Đà nhìn nhau cười, đã đoán được những "việc không được lễ tiết phong tục dung thứ" trong miệng ông ta rốt cuộc là gì.

Hoa Đà giỏi nhất là gì?

Ngay cả người đời sau cũng có thể nói ngay ra được, điều khiến người ta bàn tán nhiều nhất về Hoa Đà chính là thuật ngoại khoa, cũng vì thế mà đời sau mới có những danh xưng như "Thánh thủ ngoại khoa", "Thủy tổ ngoại khoa".

Phẫu thuật ngoại khoa cần phải dùng dao mổ, tự nhiên cần nhiều kinh nghiệm lâm sàng hơn.

Nếu không thể nắm rõ các cơ quan, mạch máu, thần kinh và tất cả các tổ chức quan trọng khác của cơ thể người như lòng bàn tay, thì một nhát dao chém xuống rất có thể không phải là cứu người, mà là giết người.

Kinh nghiệm lâm sàng như vậy tích lũy bằng cách nào?

Rõ ràng không thể mổ xẻ người sống, đó không chỉ nằm trong phạm trù không được lễ tiết phong tục dung thứ nữa, mà là phạm trù của kẻ biến thái và sát nhân.

Hoa Đà tin vào "y giả nhân tâm", tự nhiên cũng không làm ra chuyện như vậy.

Mà nhìn lại lịch sử phát triển của kỹ thuật y học ngoại khoa trên thế giới, giải phẫu thi thể đã trở thành lựa chọn duy nhất của Hoa Đà,

bất kể trong nước hay ngoài nước, bất kể cổ đại hay hậu thế, hầu hết sự phát triển của kỹ thuật y học ngoại khoa đều bắt đầu từ việc giải phẫu thi thể.

Các y sĩ ở nước ngoài thường dùng tiền hối lộ quan viên cai ngục, lấy từ tay họ thi thể của phạm nhân bị treo cổ, hoặc là trực tiếp canh chừng pháp trường, chỉ cần có phạm nhân bị treo cổ, liền nhân lúc đêm hôm khuya khoắt đến trộm xác, thậm chí còn có một số y sĩ vì thế mà bị bắt, cuối cùng cũng bị treo cổ trên cùng một giá treo cổ như những phạm nhân kia.

Mà kỹ thuật phẫu thuật ngoại khoa của thiên triều cổ đại phát triển chậm hơn so với nước ngoài, lại có quan hệ mật thiết với văn hóa tập tục của người dân.

Giống như Hán triều mà Ngô Lương đang ở, rất chú trọng giáo điều "thân thể phát phu thụ chi phụ mẫu", và nghiêm trọng đến mức gần như không bao giờ cạo râu, cắt tóc, đến nỗi mỗi người đàn ông đều tóc dài râu rậm, mà Ngô Lương thỉnh thoảng cạo quả đầu húi cua sảng khoái liền bị coi là kẻ khác người trong mắt mọi người.

May mà hắn có Tào lão bản chống lưng, cộng thêm bản thân lại không tham gia chính trị quân sự, không giao thiệp với những sĩ tộc môn phiệt kia, nên cũng không vì thế mà gây ra quá nhiều lời dị nghị.

Ngoài ra.

Chương 850

Hán triều còn là một trong những triều đại sùng bái việc hậu táng nhất, thi thể phải được chôn cất một cách long trọng để được yên nghỉ, và phải giữ lại toàn thây.

Nếu người chết còn trẻ, chưa kết hôn hoặc chưa có con nối dõi, tộc nhân nhất định sẽ sắp xếp minh hôn cho họ, và nhận con của anh em trong họ làm con thừa tự cho người chết, đảm bảo họ có người nối dõi...

Thần đồng Tào Xung chính là như vậy, sau khi yểu mệnh, Tào lão bản đã tìm một người con gái đã mất chưa kết hôn trong gia tộc Chân Mật để kết minh hôn, và nhận con trai của Tào Cư là Tào Tông làm con thừa tự cho Tào Xung.

Trong bối cảnh như vậy.

Hoa Đà chắc chắn không thể thông qua con đường chính quy để có được thi thể dùng cho nghiên cứu giải phẫu, vậy mà vẫn có thể trở thành "Thánh thủ ngoại khoa" giàu kinh nghiệm, trong khoảng thời gian này rốt cuộc đã làm những gì thì không cần nói cũng biết.

Nghĩ thông suốt điểm này, Ngô Lương tự nhiên cũng không còn gì phải kiêng kỵ, lập tức gật đầu với Dương Vạn Lý: "Hoa thần y là người nhà, trực tiếp dẫn huynh đệ động thủ đi." ...

Sau khi ngôi mộ nhỏ được đào lên, một số tay chân cụt lủn lộ ra trước mặt Ngô Lương.

Ngô Lương đặt tất cả chúng lên một tấm vải vuông, rồi cúi người xuống ghép những mảnh tay chân này lại theo cấu trúc cơ thể người.

Điều bất ngờ là, bộ hài cốt này lại được bảo tồn khá hoàn chỉnh,

chỉ thiếu một phần mô ngực, một cẳng tay phải và cẳng chân trái.

Mà thông qua việc quan sát vị trí đứt gãy, Ngô Lương phát hiện các mô mềm dưới da của bộ hài cốt này cũng được bảo tồn nguyên vẹn, tuy những mô này đã hoàn toàn biến thành trạng thái giống như sáp tử thi, nhưng vẫn có thể quan sát rõ ràng những mạch máu và dây thần kinh xuyên qua các mô mềm. "Ta đã kiểm tra kỹ trước đó, bộ hài cốt này ngoài máu và dịch thể đã đông đặc từ lâu, các phương diện khác đều không khác gì người sống, không hề có hiện tượng thối rữa hay teo tóp." Hoa Đà nói đúng lúc, "Đáng tiếc nội tạng của hài cốt không được bảo tồn, cũng không biết có phải bị thất lạc trong lúc bị phân thây không, tóm lại tháng trước khi ta vào thánh sơn nhìn thấy nó, lồng ngực của nó đã trống rỗng, vì vậy không thể phán đoán nội tạng của nó có bị bệnh biến hay không." "Ngoài những điều này, Hoa thần y còn có phát hiện nào khác không?" Ngô Lương quay đầu nhìn Hoa Đà, hỏi tiếp.

Nói về khám nghiệm tử thi, Ngô Lương hoàn toàn là kẻ ngoại đạo, nay có đại lão ngoại khoa Hoa Đà ở đây, hắn tự nhiên cũng không cần phải múa rìu qua mắt thợ, chỉ cần nghe phán đoán của Hoa Đà và đưa ra nhận định của riêng mình là được. "Ngô thái sử mời xem chỗ này." Hoa Đà dứt khoát đến gần, cầm lấy nửa đoạn chân cụt, chỉ vào mặt cắt ngang của đoạn gãy nói với Ngô Lương: "Điều duy nhất ta cảm thấy khó hiểu chính là những cái lỗ nhỏ ẩn trong da thịt này, trước đó ta đã phân biệt kỹ, những cái lỗ nhỏ này thực chất xuyên suốt kỳ kinh bát mạch trong cơ thể người." "Ví dụ như cái lỗ nhỏ này nằm trên Dương Duy mạch trong bát mạch, còn cái lỗ nhỏ này thì nằm trên Âm Khiêu mạch trong bát mạch." Vừa nói, Hoa Đà đặc biệt chỉ ra hai cái lỗ nhỏ có đường kính khoảng 1 milimet cho Ngô Lương xem, rồi lại nói: "Nhưng không biết Ngô thái sử có biết không, thực ra kỳ kinh bát mạch của cơ thể người mắt thường không thể nhìn thấy, vì vậy trong

tình huống bình thường những cái lỗ nhỏ như vậy căn bản không nên tồn tại, mà Dược nhân này trước khi bị người ta phanh thây hẳn là không khác gì Dược nhân được ta giữ lại kia, trong trạng thái hoàn chỉnh như vậy, hẳn là cũng không có ai có thể tạo ra những cái lỗ nhỏ này trong cơ thể Dược nhân, đây chính là điều ta không hiểu nhất." "Vậy sao?" Nghe lời của Hoa Đà, Ngô Lương liền cầm lấy mảnh chi còn lại gần đó so sánh, quả nhiên trên mảnh chi đó cũng phát hiện những lỗ nhỏ tương tự, và các lỗ nhỏ giữa hai mảnh quả nhiên có thể khớp với nhau, rõ ràng ban đầu chúng là một đường thẳng xuyên suốt.

Tiếp tục men theo những lỗ nhỏ này trên cơ thể Dược nhân đã được ghép lại để xem xét, hắn lại phát hiện ngoài những bộ phận đã bị mất, những lỗ nhỏ này quả nhiên kéo dài một mạch đến đỉnh đầu của thi thể...

Ngô Lương thực ra không hiểu rõ về kỳ kinh bát mạch và huyệt vị, nhưng cũng biết rằng cả Dương Duy mạch và Âm Khiêu mạch đều là kinh mạch kéo dài từ chân lên đến đỉnh đầu, vì vậy không khó để phán đoán rằng Hoa Đà không hề giấu diếm điều gì trong chuyện này.

Đồng thời, Ngô Lương cũng rất rõ trong lòng.

Kinh mạch của cơ thể người quả thực mắt thường không thể nhìn thấy, ngay cả các chuyên gia y học đời sau cũng chỉ có thể thông qua một số sách cổ trung y để suy ngược lại, vì vậy việc Hoa Đà không hiểu về những lỗ nhỏ này cũng là điều hợp lý.

Hắn trầm ngâm một lúc. "Hoa thần y..." Ngô Lương như có điều suy nghĩ nói: "Theo ta được biết, các huyệt vị của cơ thể người đều nằm trên kinh mạch, ngài châm cứu Dược nhân có thể khiến Dược nhân đó nhắm mắt lại và đứng yên không động, điều này có phải có thể nói rằng kinh mạch và huyệt vị của Dược nhân cho đến nay vẫn đang vận hành, vì vậy Dược nhân mới có thể hành động, mà kim châm

của ngài đâm vào huyệt vị khiến kinh mạch của Dược nhân không còn thông suốt, Dược nhân đó mới bị khống chế thuận lợi?" "Nhưng máu của những Dược nhân này đã sớm đông đặc, nội tạng tất nhiên cũng đã mất đi công hiệu từ lâu, mà những cơ quan này và sự vận hành của kinh mạch lại có quan hệ mật thiết không thể tách rời, nếu những cơ quan này không còn vận hành, kinh mạch làm sao có thể tiếp tục vận hành?" Hoa Đà nhíu chặt mày, "Ngô thái sử có điều không biết, kinh mạch đối với cơ thể người cố nhiên rất quan trọng, nhưng theo nghiên cứu nhiều năm của ta phát hiện, cơ thể người thực chất là một chỉnh thể tinh vi, bất luận là tuần hoàn máu, hô hấp, nội tạng vận hành, kinh mạch chu chuyển... tất cả những hoạt động này đối với cơ thể người đều không thể thiếu một, bất kỳ một hạng mục nào xảy ra vấn đề, đều tất nhiên dẫn đến các phương diện khác xảy ra rối loạn, nhẹ thì bệnh tật triền miên, nặng thì mất mạng, vì vậy tuyệt đối không có khả năng kinh mạch vận hành đơn độc." "Ừm...

đúng là có lý." Ngô Lương khẽ gật đầu, tiếp tục ngưng thần suy tư, "Nhưng nếu... ta đưa ra một ý tưởng viển vông, nếu nói không đúng cũng xin Hoa thần y đừng cười, chúng ta hãy làm một giả thiết, giả như có thứ gì đó có thể trong tình huống không liên quan đến các cơ quan khác, cưỡng ép thúc đẩy kinh mạch tiếp tục vận hành, có phải cũng có thể thực hiện được tình huống người tuy đã chết, nhưng cơ thể vẫn có thể hành động?" "Chuyện này..." Hoa Đà nghe vậy sững sờ, hiển nhiên chưa từng có suy nghĩ như vậy. "Không giấu gì Hoa thần y, ta trước đây tình cờ có được một con rối gỗ nghi là do Yển sư chế tạo, con rối gỗ này không có máu thịt, tuy có thiết lập ngũ tạng lục phủ, nhưng sau khi ta nghiên cứu sơ bộ, phát hiện trong ngũ tạng lục phủ của con rối gỗ chủ yếu là một số loại bột có từ tính, ngoài ra trong con rối gỗ còn có một số lỗ và dây tơ được bố trí tinh vi, vị trí phân bố của những lỗ và dây tơ này gần như trùng khớp với kỳ kinh bát mạch." Ngô Lương tiếp tục nói, "Chính là con rối gỗ được kết

hợp như vậy, tuy đã rách nát không chịu nổi, nhưng một cánh tay của nó vẫn có thể thực hiện một số động tác đơn giản như người sống, hơn nữa sau này ta còn tìm được một hậu nhân của Yển sư, người này tuy không kế thừa toàn bộ công nghệ chế tạo rối gỗ, nhưng đã chứng thực rằng sự vận hành của rối gỗ quả thực có liên quan đến kỳ kinh bát mạch, vì vậy ta mới có suy đoán như vậy, dù sao Dược nhân này từ một số phương diện mà nói rất giống với rối gỗ." "Nếu lời Ngô thái sử nói không sai, cũng không phải hoàn toàn không có khả năng này." Hoa Đà trầm ngâm nói, "Đáng tiếc Dược nhân này đã thành ra thế này, cho dù từng có thứ gì đó ẩn trong cơ thể thuận theo những lỗ nhỏ này cưỡng ép thúc đẩy kinh mạch vận hành, e rằng bây giờ cũng khó mà chứng thực được, trừ phi..." Nói đến đây.

Hoa Đà quay đầu nhìn về phía căn nhà đá nhỏ do mình dựng lên, trong giọng nói có chút không nỡ: "Trừ phi chúng ta mổ Dược nhân hoàn chỉnh kia ra xem, nếu không e là không có cách nào khác." Ngô Lương nghe ra được, tuy giọng nói của Hoa Đà có chút không nỡ, nhưng thực ra đã có ý định mổ Dược nhân hoàn chỉnh kia ra.

Là một y giả cầu toàn, lòng hiếu kỳ chính là động lực cốt lõi nhất, trước đây ông ta vì để tìm hiểu tổ chức cơ thể người mà dám làm những việc một khi bị bắt là mất đầu, đó chính là ngay cả mạng cũng dám từ bỏ, nay vì để giải đáp bí ẩn này, cho dù có đau lòng đến mấy tất nhiên cũng hạ được quyết tâm. "Không vội, để ta xem lại xem còn có chi tiết nào khác bị bỏ sót không." Ngô Lương tạm thời ổn định Hoa Đà, tiếp tục kiểm tra từng chi tiết trên hài cốt Dược nhân này.

Cứ như vậy kiểm tra từ trên xuống dưới một lượt, cuối cùng vẫn không phát hiện thêm nơi nào đáng chú ý, cuối cùng đành phải hướng ánh mắt về phía đầu lâu của Dược nhân cũng bị chặt ngang cổ.

Lúc này đầu lâu của Dược nhân nhắm chặt hai mắt, hốc mắt thì lõm sâu xuống, xem ra tròng mắt dưới mí mắt của nó đã bị người ta

lấy đi từ lâu.

Nhưng Ngô Lương vẫn vạch mí mắt của nó ra.

Dưới mí mắt là hốc mắt trống rỗng, mô mềm bên trong hốc mắt cũng được bảo tồn rất tốt, nhìn kỹ còn có thể thấy sâu nhất trong hốc mắt cũng có một lỗ nhỏ đường kính khoảng 1 milimet.

Hốc mắt còn lại cũng trong tình trạng tương tự. "Trong tình huống này, nếu đặt con mắt lấy được ở Tam Môn Thôn vào trong hốc mắt, liệu có thể khiến Dược nhân này 'sống' lại không?" Ngô Lương bất giác nghĩ.

Thông qua việc so sánh hai Dược nhân, việc Ngô Lương có suy đoán như vậy cũng là điều hợp lý.

Dù sao từ tình hình hiện tại, con mắt kỳ quái này tuy không phải là động lực cốt lõi để Dược nhân hành động, nhưng chắc chắn có mối quan hệ trực tiếp nhất với hành động của Dược nhân.

Mang theo suy nghĩ này, Ngô Lương cũng không né tránh Hoa Đà, mà đường hoàng lấy ra con mắt kia. "Ngô thái sử, đây là..." Thấy con mắt đó, Hoa Đà không khỏi lộ vẻ nghi ngờ. "Hoa thần y có điều không biết, con mắt này là ta tình cờ có được khi tìm kiếm quê hương của Biển Thước, hơn nữa ta nghe hương dân địa phương nói, họ cũng từng có người đến đây thăm dò, chỉ đáng tiếc ngoài một số rất ít người sống sót, đại đa số hương dân đến đây thăm dò đều vĩnh viễn ở lại nơi này." Ngô Lương giải thích, "Mà con mắt này rất có thể chính là được người sống sót mang về lúc đó, từ đó vẫn luôn được bảo tồn ở quê hương của Biển Thước, vì vậy ta nghi ngờ con mắt này có thể chính là của những Dược nhân này." "Thì ra là vậy, vậy Ngô thái sử lúc này lấy con mắt này ra là vì sao, lẽ nào là..." Hoa Đà khẽ gật đầu. "Hoa thần y đoán không sai, ta định vật quy nguyên chủ, tiện thể xem xem Dược nhân này sau khi có lại con mắt có xảy ra biến hóa bất ngờ

nào không, điều này có lẽ sẽ giúp chúng ta hiểu rõ hơn về bản chất của Dược nhân, không biết Hoa thần y có ý kiến khác không?" Ngô Lương cười hỏi. "Ta lúc này đối với Dược nhân này cũng chỉ biết một nửa, làm sao có thể đưa ra ý kiến khác được." Hoa Đà hổ thẹn lắc đầu, lập tức lùi sang một bên nói: "Ngược lại ta rất ủng hộ ý tưởng của Ngô thái sử, việc nghiên cứu học hỏi vốn là quá trình không ngừng thử sai, nếu không làm sao có thể tìm ra chân lý, Ngô thái sử mời, nếu có chỗ nào cần dùng đến ta, ta tự sẽ hết lòng tương trợ." "Đa tạ." Ngô Lương hành lễ, sau đó không chần chừ nữa.

Hắn trước tiên đưa con mắt đến trước mắt mình, thông qua đồng tử của con mắt xác nhận hình ảnh được lưu giữ bên trong không có gì thay đổi, sau đó mới đặt đầu lâu của Dược nhân ngay ngắn, vạch hốc mắt ra cẩn thận nhét nó vào.

Hốc mắt của Dược nhân vừa khít với con mắt, đặc biệt là các mô mềm vẫn còn chút đàn hồi bên trong hốc mắt lập tức bao bọc con mắt một cách kín kẽ.

Tuy nhiên, dường như con mắt lắp hơi lệch một chút, khiến đồng tử không hướng thẳng về phía trước, nhìn qua luôn có cảm giác ánh mắt của Dược nhân này có phần "trí tuệ".

Ngô Lương tuy không phải là người theo chủ nghĩa hoàn hảo tuyệt đối, nhưng cũng không thể chấp nhận ánh mắt trí tuệ này.

Vì vậy hắn lại đưa tay lên gạt con mắt, cố gắng xoay nó cho thẳng lại.

Trong quá trình đó.

Tất cả mọi người có mặt đều im lặng, trừng lớn mắt chăm chú theo dõi sự thay đổi của đầu lâu Dược nhân, đặc biệt là Hoa Đà, ông ta khom lưng gần như dán vào sau lưng Ngô Lương, nếu không phải lo lắng đến gần nữa sẽ ảnh hưởng đến động tác của Ngô Lương, bên

cạnh còn có Điển Vi trừng mắt nhìn chằm chằm mọi hành động của ông ta, vị thần y lưu danh hậu thế này e là đã dính sát vào Ngô Lương rồi.

Tuy nhiên, ngay lúc tay Ngô Lương còn một chút nữa mới chạm vào con mắt. "A!" Cơ thể của mọi người đều bất giác run lên, còn vô thức phát ra một tiếng kêu khẽ. ...

Bởi vì khoảnh khắc này, tất cả họ đều nhìn thấy vô cùng rõ ràng, con mắt đã được nhét vào hốc mắt Dược nhân lại đột ngột đảo một cái, hoàn toàn không cần Ngô Lương phải tự tay điều chỉnh, đồng tử đã tự động xoay thẳng, lúc này đang như mắt người sống nhìn chằm chằm vào mọi người trước mặt.

Thậm chí không biết có phải là ảo giác không, mọi người đều cảm thấy ánh mắt mà con mắt này phóng ra lúc này dường như có thêm vài phần sắc bén và thần thái?

Cùng lúc đó. "Sống lại rồi?!" Ngô Lương chỉ cảm thấy vai mình trĩu xuống, Hoa Đà vốn chỉ khom lưng đứng sau hắn cuối cùng cũng đè xuống, nửa thân trên cố gắng vươn về phía trước, trên mặt đầy vẻ kinh ngạc và kích động không thể tả, dáng vẻ này trông không khác gì những bác sĩ đời sau đột nhiên nhìn thấy kỳ tích y học. "Còn chưa nói được." Ngô Lương vẫn bình tĩnh nhìn chằm chằm vào đầu lâu trước mặt.

Hắn cảm thấy sự việc không đơn giản như vậy, tình hình cụ thể vẫn cần quan sát và thu thập chứng cứ thêm, nhưng so với Dược nhân hoàn chỉnh bị Hoa Đà khống chế trước đó, động tác đảo mắt vừa rồi của đầu lâu này quả thực rất giống như đã "sống" lại. "Ngô thái sử, có thể để ta đến gần xem hơn không!" Hoa Đà lại tự đề cử. "Hoa thần y mời." Ngô Lương hơi nhích sang bên, nhường cho Hoa Đà một khoảng trống.

Hoa Đà trực tiếp không chút hình tượng mà bò rạp xuống đất, sau đó giống như Ngô Lương quan sát Dược nhân hoàn chỉnh trước đó, trực tiếp ghé sát vào mặt đầu lâu này, mắt đối mắt nhìn vào trong qua đồng tử.

Giây tiếp theo. "A!" Hoa Đà đột nhiên hét lên một tiếng kỳ quái như Ngô Lương trước đó, đồng thời như né tránh thứ gì đó mà đột ngột kéo dãn khoảng cách với đầu lâu, thậm chí còn vô thức làm động tác che mắt. "Hoa thần y, ngài đã thấy gì?" Ngô Lương vội vàng hỏi.

Những người khác cũng mang vẻ mặt kinh ngạc, họ đều biết trong con mắt kia có lưu lại hình ảnh một khuôn mặt đáng sợ, nhưng nếu Hoa Đà nhìn thấy chính là khuôn mặt đó, cho dù có thể bị dọa, nhưng chắc cũng không đến mức có phản ứng kịch liệt như vậy.

Mà bất luận là khuôn mặt đáng sợ đó, hay là thứ mà Ngô Lương nhìn thấy trong mắt Dược nhân hoàn chỉnh trước đó, đều chưa từng có ai miêu tả cho Hoa Đà nghe. "Ực!" Hoa Đà cũng nuốt nước bọt, kinh hồn chưa định nói: "Ngô thái sử, ta thấy có một thứ đang thông qua con mắt này nhanh chóng lao về phía ta, suýt nữa chui vào mắt ta, thứ đó có một miệng đầy răng nanh sắc nhọn, là một loại quái vật ta chưa từng thấy...

Ngươi trước đó bị kinh hãi, có phải cũng thấy thứ này không?" "Chuyện này..." Nghe Hoa Đà miêu tả, mọi người đều cảm thấy một luồng hơi lạnh, có người đã lặng lẽ lùi về sau hai bước.

Tuy nhiên, Ngô Lương vẫn sắc mặt điềm nhiên gật đầu, nói: "Không sai, xem ra Hoa thần y và ta nhìn thấy hẳn là cùng một loại, nhưng con quái vật đó có thể không lớn như chúng ta thấy, cũng không gần như chúng ta thấy, dù sao đó là hình ảnh chúng ta nhìn thấy qua con mắt này, mà hình dạng và độ trong suốt của con mắt này, thực chất có thể phóng đại những thứ chúng ta thấy lên vài lần thậm chí vài

chục lần." Ngô Lương không nói ra danh từ "kính lúp", vì thời đại này căn bản không có thứ này, nói ra chỉ lãng phí thêm nước bọt để giải thích. ... "Vậy ý của Ngô thái sử là..." Hoa Đà nghe vậy nhíu mày nói. "Tức là chúng ta không nhìn lầm, trong cơ thể Dược nhân này chắc chắn có thứ gì đó, và thứ này cần sự dẫn dắt của con mắt để hành động." Ngô Lương gật đầu nói, "Hơn nữa ta nghi ngờ những lỗ nhỏ hình thành dọc theo kinh mạch trên những hài cốt kia chính là thông đạo vận hành của thứ này, nhưng để chứng thực suy đoán của ta, thì phải tiến hành giải phẫu chi tiết hơn những hài cốt này, tốt nhất là cắt dọc tất cả những lỗ nhỏ này để quan sát." "Ta đến cầm dao!" Hoa Đà lập tức có tinh thần, thần sắc thậm chí có chút cuồng nhiệt. "Nhưng trước đó, xin Hoa thần y trước tiên hãy châm cứu đầu lâu này giống như đã khống chế Dược nhân hoàn chỉnh kia, như vậy có thể chặn đứng thông đạo trên kinh mạch, như vậy thứ bên trong cũng sẽ bị khống chế trong một khu vực, phòng trường hợp nó di chuyển trong quá trình giải phẫu." Ngô Lương trầm ngâm nói thêm.

Hoa Đà liên tục gật đầu đáp: "Quả nhiên vẫn là Ngô thái sử nghĩ chu đáo, ta đi lấy hòm thuốc châm cứu ngay!" ...

Một lát sau, Hoa Đà lần lượt đâm ba cây kim vào huyệt Bách Hội, huyệt Thái Dương và huyệt Tình Minh của đầu lâu này.

Như vậy nếu khu vực hốc mắt của đầu lâu thật sự có thứ gì đó, và thứ đó lại phải dựa vào những lỗ nhỏ kia để di chuyển, thì hẳn đã bị nhốt hoàn toàn trong một khu vực nhỏ gần hốc mắt.

Đồng thời, Hoa Đà cũng lấy ra dụng cụ phẫu thuật của mình, từng món một bày ra trước mặt Ngô Lương và mọi người.

Ngô Lương cũng coi như được mở mang tầm mắt.

Khác với dụng cụ phẫu thuật đời sau, những thứ Hoa Đà lấy ra rất thô sơ, trông phần lớn đều là công cụ tự chế, thậm chí có một số còn

là dụng cụ sinh hoạt hàng ngày.

Ngoài mấy con dao nhỏ như lá liễu, Ngô Lương thậm chí còn thấy một con dao phay có sống lưng dày có thể dùng để chặt, một cây búa ước chừng nặng hai cân, một cái bay dùng để trát tường khi sửa nhà, và một cái đục dùng để đục đá, thậm chí còn có một cái cưa dài khoảng một thước.

Chả trách vừa rồi Hoa Đà mang hòm thuốc lại cho người ta cảm giác rất nặng.

Tình cảm là trong hòm thuốc của ông ta toàn là thứ này sao?

Giờ khắc này, Ngô Lương không thể không nghi ngờ nghề nghiệp đầu tiên của Hoa Đà rốt cuộc có phải là y giả không, chắc chắn không phải là đồ tể giết mổ gia súc hay thợ xây sửa nhà?

Có lẽ thấy được suy nghĩ trong lòng Ngô Lương, Hoa Đà cười hắc hắc, chủ động giải thích: "Những công cụ này chủ yếu dùng để giải phẫu, có một số thi thể sau khi chết quá cứng, không dùng chút sức mạnh rất khó mổ ra, nếu là mổ cho người chữa bệnh, ta còn có một bộ công cụ khác tinh xảo hơn." "Nói đến mổ chữa bệnh, ta lại biết một số công cụ thuận tay hơn, để sau ta vẽ bản vẽ rồi cho người dùng thép tốt nhất chế tạo ra tặng Hoa thần y một bộ." Ngô Lương gật đầu cười nói.

Chương 851

Trong lòng hắn biết rõ, với thân phận và tài lực của Hoa Đà, e là rất khó tiếp xúc với thép tinh hiện đang được coi là tài nguyên chiến lược quan trọng, cho dù còn có một bộ công cụ tinh xảo hơn, e là cũng chỉ đến thế mà thôi.

Mà nếu hắn lúc này chế tạo cho Hoa Đà một bộ dụng cụ phẫu thuật đời sau, sau đó lại qua tay Hoa Đà truyền lại, cũng có thể giúp đỡ trình độ trị liệu ngoại khoa của thiên triều một chút, đây cũng là một việc tốt công đức ngàn thu. "Ngô thái sử đối với loại công cụ này cũng có nghiên cứu?"...

Hoa Đà nghe vậy khá bất ngờ nhìn về phía Ngô Lương. "Chỉ là bình thường thích làm một số thứ mới lạ mà thôi, ngoài ra ta còn biết một loại đèn, ánh sáng của loại đèn này chiếu xuống gần như không thấy bóng, vật này hẳn là thứ mà Hoa thần y cần nhất." Ngô Lương cười nói.

Người đời sau vừa nghe liền biết Ngô Lương đang nói về đèn không bóng.

Thời đại này tuy không có điện cũng không có đèn điện, nhưng nguyên lý của đèn không bóng lại là thông dụng, cho dù chỉ sử dụng đèn dầu, chỉ cần lợi dụng nguyên lý của đèn không bóng, cho dù không thể hoàn hảo như đèn không bóng đời sau, nhưng vẫn có thể phát huy tác dụng nhất định. "Thiên hạ lại có vật kỳ diệu như vậy?" Biểu cảm của Hoa Đà đã từ bất ngờ chuyển thành kinh ngạc, bất giác nhìn Ngô Lương từ trên xuống dưới, không nhịn được nói: "Nếu không phải ta và Ngô thái sử chưa từng quen biết, ta còn tưởng Ngô thái sử từng ẩn nấp bên cạnh ta nghe trộm tiếng lòng của ta đi, ta thực

sự quá cần một chiếc đèn kỳ diệu như vậy!" Vừa nói, Hoa Đà lại trực tiếp cúi người hành một đại lễ, thái độ vô cùng khiêm tốn nói: "Ngô thái sử nếu thật sự có thể tìm cho ta chiếc đèn này, ta nguyện cả đời đối với Ngô thái sử hành lễ tôn sư, tuyệt không hối hận!" "Hoa thần y mau mau đứng dậy, chỉ là một việc nhỏ, sao có thể nhận đại lễ như vậy của Hoa thần y." Ngô Lương vội vàng đỡ Hoa Đà dậy.

Hắn đồng ý cho Hoa Đà những thứ này thật tâm không có chút tư lợi nào, càng không có chút ý định lôi kéo Hoa Đà nào, chỉ là muốn cung cấp cho Hoa Đà một số sự giúp đỡ trong khả năng của mình, khiến cho kỹ thuật y học ngoại khoa của thiên triều phát triển thuận lợi hơn, cũng là để phương pháp điều trị của trung y thêm đa dạng.

Kết quả không ngờ phản ứng của Hoa Đà lại kịch liệt như vậy, điều này ít nhiều khiến Ngô Lương có chút hổ thẹn, hắn đức năng gì mà có thể nhận lễ tôn sư của Hoa Đà, đây không phải là đùa sao?

Mà cùng lúc đó, đám người Phường Nhân Quân nhìn thấy cảnh này lại có một cảm nhận khác. "Chuyện này..." Người đầu tiên chết lặng chính là Bạch Tinh Tinh.

Trước đó chính nàng đã nhắc lại lời nói đáng xấu hổ của Ngô Lương "Trương Trọng Cảnh, Hoa Đà không bằng ta" trước mặt Hoa Đà, đương nhiên lúc đó Ngô Lương và mọi người còn không biết lão trượng trước mặt chính là Hoa Đà thật, nếu không Bạch Tinh Tinh vốn đã da mặt mỏng, làm sao có thể nói những lời đáng xấu hổ như vậy trước mặt đương sự?

Nghĩ lại lúc đó Hoa Đà tuy không trực tiếp nói rõ thân phận, nhưng cũng đã bày tỏ sự bất mãn trong lòng, thậm chí trong lời nói còn có chút ý định so cao thấp với Ngô Lương, may mà Ngô Lương lập tức nói mình chỉ đang nói bậy, lại nhanh chóng chuyển đề tài, hai bên mới không dây dưa trong chuyện này.

Kết quả ai có thể ngờ chỉ mới qua một lúc, Hoa Đà đã hoàn toàn hạ thấp thân phận thần y, lại còn muốn cả đời tôn kính Ngô Lương như sư phụ? "..." Trong lòng đám người Phường Nhân Quân cũng là sóng cuộn biển gầm, ánh mắt nhìn về phía Ngô Lương càng thêm kính sợ.

Ngô tướng quân của chúng ta, ngài rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Vì sao ở cùng ngài càng lâu, chúng ta lại càng không nhìn thấu được sự sâu cạn của ngài?

Nói chứ cái đầu của ngài rốt cuộc mọc ra sao vậy, ngài từng đi qua bao nhiêu nơi, lại thấy qua bao nhiêu chuyện mà người thường nghe cũng chưa từng nghe qua, vì sao bất luận là tam giáo cửu lưu, hay là ngoại bát hành không lọt vào dòng chính, ngài đều có thể nói ra một cách dễ dàng, khiến cho các cao thủ trong ngành đều phải cúi đầu phục tùng ngài?

Đây thật sự là một người có thể làm được sao?

Trong những cảm xúc phức tạp của mọi người.

Hoa Đà lại tiếp tục chỉ vào Bạch Tinh Tinh nói: "Vừa rồi cô nương này nói ta và Trương Trọng Cảnh về kỹ thuật y thuật còn chưa chắc hiểu biết nhiều hơn ngươi, lúc đó ta còn tưởng ngươi chỉ là một tên nhóc không biết trời cao đất dày, nói năng ngông cuồng, trong lòng ít nhiều mang theo chút khinh bỉ và không thèm, ngay cả sau này biết ngươi đã quan bái Thái sử lệnh, sự khinh bỉ và không thèm trong lòng cũng không hề giảm bớt." "Nhưng bây giờ ta cuối cùng cũng đã hiểu, ngươi đâu phải nói năng ngông cuồng, ngươi là quá khiêm tốn rồi." "Hoa thần y quá khen rồi, chẳng qua chỉ là chút tài mọn không đáng nhắc tới mà thôi." Ngô Lương thực ra không hy vọng mọi người tiếp tục vấn đề này, bèn xua tay cười cười, rồi lập tức chuyển chủ đề: "Ta

lại nghe nói Hoa thần y đã nghiên cứu ra một phương thuốc kỳ diệu, bệnh nhân sau khi uống thuốc này với rượu nóng sẽ nhanh chóng mất đi tri giác.

Khi đó, Hoa thần y có thể mổ xẻ trên người bệnh nhân để chữa trị mà không khiến họ cảm thấy đau đớn.

Đến khi bệnh nhân tỉnh lại, Hoa thần y đã khâu xong vết thương, chẳng bao lâu sau sẽ khỏi hẳn, có chuyện này không?" Không cần nghi ngờ, phương thuốc kỳ diệu mà Ngô Lương nói chính là "Ma Phí Tán" được người đời sau ca tụng.

Mặc dù đời sau đã sớm có thuốc gây mê dùng trong phẫu thuật, hiệu quả sử dụng không khác gì "Ma Phí Tán", nhưng điều này vẫn không thể che giấu được sự thần kỳ của "Ma Phí Tán".

Dù sao đó cũng là loại thuốc gây mê toàn thân được bào chế hoàn toàn từ thảo dược Trung Hoa, hơn nữa còn là sản vật của gần hai nghìn năm trước, hai thứ căn bản không thể so sánh.

Chỉ tiếc là phương thuốc của "Ma Phí Tán" đã không được lưu truyền lại.

Thậm chí cho đến trước khi Ngô Lương xuyên không, các chuyên gia Đông y đời sau vẫn chưa nghiên cứu ra được phương thuốc chính xác của "Ma Phí Tán", dù thỉnh thoảng có vài suy đoán nhưng cũng khó đạt được công hiệu như "Ma Phí Tán".

Bây giờ Hoa Đà đang ở ngay trước mắt, Ngô Lương đương nhiên phải hỏi cho rõ.

Dĩ nhiên, hắn cũng biết những thứ như phương thuốc xưa nay đều là bí mật bất truyền của y giả, đặc biệt là loại bí phương độc quyền này, càng không thể dễ dàng giao cho một người mới quen vài canh giờ như hắn.

Nhưng Ngô Lương cũng không phải tay không bắt sói, Vô Ảnh Đăng chính là quà gặp mặt hắn tặng Hoa Đà.

Ngoài ra, hắn không chỉ tự mình thiết kế một bộ dụng cụ phẫu thuật tốt hơn cho Hoa Đà, mà còn định tặng ông một bộ dụng cụ chưng cất để tinh luyện cồn có độ tinh khiết cao, như vậy có thể giải quyết tốt hơn vấn đề khử trùng trong quá trình phẫu thuật.

Tuy nhiên, dưới ánh mắt mong chờ của Ngô Lương, Hoa Đà lại lộ vẻ mặt hoang mang. "Tuy không biết Ngô thái sử đang nói gì, nhưng nếu thiên hạ thật sự có loại kỳ dược này, thì việc mổ xẻ chữa bệnh chắc chắn sẽ trở nên dễ dàng hơn, người chấp nhận phương thức trị liệu này cũng sẽ nhiều hơn." Hoa Đà nói như vậy. "Ma Phí Tán ấy." Ngô Lương tưởng Hoa Đà cố ý giả ngốc, liền nhắc nhở ông. "Ma gì tán?" Vẻ mặt Hoa Đà càng thêm hoang mang. "..." Ngô Lương lòng trầm xuống, lẽ nào bây giờ Hoa Đà vẫn chưa nghiên cứu ra "Ma Phí Tán"?

Sử sách tuy có ghi lại loại kỳ dược "Ma Phí Tán" này, nhưng lại không ghi rõ thời gian cụ thể Hoa Đà nghiên cứu ra nó, càng không ghi rõ Hoa Đà đã sử dụng "Ma Phí Tán" trên người nào, ở đâu, vào lúc nào.

Ngô Lương cũng không thể dựa vào sử thực để suy ngược ra thời điểm xuất hiện của "Ma Phí Tán".

Vì vậy, việc Hoa Đà hiện tại đã nghiên cứu ra "Ma Phí Tán" hay chưa thật sự khó nói... "Vậy Ngũ Cầm Hí thì sao?" Nghĩ vậy, Ngô Lương lại có chút không cam lòng hỏi. "Ngũ gì hí?" Hoa Đà lại ngây người, vẻ mặt mê hoặc hoàn toàn không giống đang giả vờ.

Lúc này, Ngô Lương cuối cùng cũng tin rằng Hoa Đà có lẽ thật sự chưa nghiên cứu ra "Ma Phí Tán".

Bởi vì khác với "Ma Phí Tán", "Ngũ Cầm Hí" là một bài thể dục

dưỡng sinh do Hoa Đà đặc biệt sáng tạo ra, nhằm giúp mọi người phòng bệnh, rèn luyện thân thể.

Tuy "Ngũ Cầm Hí" cũng đã thất truyền, nhưng tương truyền khi Hoa Đà ở Hứa Xương, lúc rảnh rỗi thường triệu tập những người thể trạng yếu, hay bệnh tật đến nơi đất rộng để dùng "Ngũ Cầm Hí" rèn luyện.

Từ đó có thể thấy ông thật tâm hy vọng phổ biến "Ngũ Cầm Hí".

Do đó, Hoa Đà có lý do không nói thật về "Ma Phí Tán", nhưng tuyệt đối sẽ không cố ý giấu giếm chuyện về "Ngũ Cầm Hí"...

Lời giải thích hợp lý duy nhất là ông vẫn chưa sáng tạo ra nó.

Vậy "Ma Phí Tán" và "Ngũ Cầm Hí" rốt cuộc từ đâu mà có?

Bây giờ còn khó nói, nhưng tám phần là có liên quan đến truyền thừa của "Biển Thước", ít nhất cũng là sau khi Hoa Đà có được truyền thừa của "Biển Thước" mới nghiên cứu và sáng tạo ra. "Không có gì, có lẽ là tin đồn ta nghe được có sai sót, Hoa thần y không cần để tâm." Sau khi nghĩ thông suốt các mối liên hệ, Ngô Lương liền mỉm cười cho qua chuyện, rồi giơ tay chỉ vào đầu lâu của dược nhân nói: "Việc không nên chậm trễ, mời Hoa thần y." ...

Thấy Ngô Lương không muốn nói thêm, Hoa Đà cũng không hỏi nữa, nhanh chóng toàn tâm toàn ý dồn sức vào công việc giải phẫu đầu lâu dược nhân.

Mọi người trong Phường Nhân Quân thì đứng im một bên quan sát.

Cùng lúc đó, Ngô Lương còn đặc biệt dặn Điển Vi cầm thủ kích đứng cạnh Hoa Đà.

Việc này đương nhiên không phải để giám sát ông, mà là để phòng trường hợp thứ gì đó có thể tồn tại trong đầu lâu dược nhân đột nhiên

nhảy ra làm ông bị thương.

Dù sao cũng không ai nói rõ được đó rốt cuộc là thứ gì, và liệu nó có tính công kích hay không.

Phải nói rằng, Hoa Đà tuy đã gần năm mươi tuổi, nhưng đôi tay của ông lại vững vàng hơn cả người trẻ.

Hơn nữa, từ thủ pháp của Hoa Đà có thể thấy ông hiểu rõ kết cấu cơ thể người.

Dù lúc này ông đang giải phẫu một cái đầu lâu, nhưng đám người Phường Nhân Quân lại có cảm giác như đang xem Bào Đinh mổ bò.

Chỉ thấy đối mặt với cái đầu lâu mà gần như toàn bộ bên trong đều được xương cốt bảo vệ, trừ lớp da thịt bên ngoài, mỗi nhát dao của Hoa Đà đều có thể cắt vào giữa các khớp xương và đường nối xương một cách cực kỳ chính xác.

Bất kể là xương hàm có thể cử động, hay xương mũi mỏng manh, cùng với các khớp nối giữa xương sọ...

Tóm lại, cái đầu lâu tưởng chừng không có kẽ hở, trong tay ông lại đầy rẫy sơ hở, gần như không tốn chút sức lực nào đã tách rời ra.

Trong quá trình này, những lỗ nhỏ phân bố trong mô mềm cũng bị ông cắt dọc ra, nếu bên trong thật sự có giấu thứ gì, chắc chắn không có chỗ trốn.

Cuối cùng. "Ngô thái sử, có phát hiện rồi, ngài mau qua đây xem." Sau khi cắt mở một vị trí gần mô não, động tác của Hoa Đà đột nhiên dừng lại, ông quay người với vẻ mặt nghiêm trọng vẫy tay gọi Ngô Lương. "Thứ gì vậy?" Ngô Lương đáp một tiếng rồi bước tới. "Ở đây." Hoa Đà không trực tiếp dùng tay mà dùng dụng cụ nhẹ nhàng banh vết cắt vừa rồi ra, chỉ vào thứ gần như khảm trên mô mềm nói. "Đây là..." Ngô Lương tập trung nhìn.

Đó là một đám vật hình bầu dục, trông giống hạt kê, ước chừng số lượng phải lên đến mấy chục cái, chen chúc san sát vào nhau, đặc biệt là khi nằm trong cơ thể người, tự nhiên mang lại một cảm giác khó chịu.

Định thần lại, Ngô Lương không vội phỏng đoán, trước tiên xác nhận với Hoa Đà: "Hoa thần y, ngài nghiên cứu cơ thể người rất sâu, xem phản ứng của ngài, thứ này tuyệt đối không phải là một cơ quan nào đó của cơ thể người chứ?" "Không phải." Hoa Đà khẳng định chắc nịch: "Ta trước đây đã giải phẫu mấy chục thi thể, ngay cả thi thể của bệnh nhân mắc bệnh ở đầu, trong não cũng tuyệt đối không có thứ này.

Đây là dị vật ta chưa từng thấy." Vậy đây là thứ gì?

Ngô Lương bèn tìm trong hòm của Hoa Đà một dụng cụ giống như cái nhíp, sau đó cúi người xuống cẩn thận gắp một "hạt kê" ra, đưa lại gần xem kỹ.

Vỏ ngoài của "hạt kê" này có màu trắng đục, chỉ quan sát bằng mắt thường rất khó nhìn thấy tình hình bên trong.

Nhưng Ngô Lương đã có một vài liên tưởng.

Có phải là trứng côn trùng không?

Ngô Lương nghĩ đến sán dây lợn.

Một khi lợn bị sán dây ký sinh, sán dây sẽ đẻ trứng trong cơ thể lợn, và những quả trứng này sẽ đi vào da thịt của lợn, từ đó hình thành "thịt lợn gạo".

Nếu con người ăn phải loại "thịt lợn gạo" này, cũng có khả năng bị nhiễm sán dây lợn.

Nhưng cùng với việc trình độ vệ sinh ở đời sau được nâng cao, cộng với sự giám sát của các cơ quan, cho đến trước khi Ngô Lương

xuyên không, loại thịt lợn gạo này gần như đã tuyệt tích.

Vậy nên, liệu đây có thể là trứng của một loại ký sinh trùng nào đó đã xâm nhập vào cơ thể dược nhân này không?

Dù sao thời đại mà dược nhân này sống chắc chắn còn sớm hơn cả Đông Kinh, sự hiểu biết và phòng ngừa ký sinh trùng tự nhiên càng kém, xác suất bị ký sinh trùng xâm nhập vào cơ thể tự nhiên cũng lớn hơn.

Chương 852

Thực ra đừng nói là thời cổ đại, ngay cả đời sau cũng luôn có những người thích ăn đồ sống vô tình nhiễm ký sinh trùng, hơn nữa có một số ký sinh trùng còn thích chui vào não người, và đẻ trứng trong não người.

Khi con người gặp phải tình huống này, nhẹ thì có thể gây ra động kinh, đau đầu và các phản ứng xấu khác, nặng thì sẽ nhanh chóng mất mạng.

Nghĩ vậy.

Ngô Lương lại lấy một miếng vải lụa trải ra bên cạnh, sau đó đặt "hạt kê" vừa lấy ra lên trên, rồi lại lấy một con dao nhỏ hình lá liễu từ trong hòm gỗ của Hoa Đà.

Cứ thế, một tay hắn cầm nhíp cố định "hạt kê", tay kia dùng dao nhỏ nhẹ nhàng rạch một đường trên vỏ ngoài của "hạt kê". "Hạt kê" lập tức rỉ ra một ít chất lỏng, lớp vỏ ngoài cũng xẹp xuống.

Ngô Lương lại nhẹ nhàng dùng mũi dao bóc lớp vỏ ngoài này ra, cuối cùng cũng nhìn thấy vật bên trong. "Ngô thái sử, đây hình như là... một con mọt sách?" Hoa Đà cũng ghé sát lại, mắt không chớp nhìn chằm chằm vào thứ Ngô Lương vừa bóc ra, nhưng lông mày đã nhíu lại thành một cục.

Lại thật sự là trứng trùng!

Lông mày Ngô Lương cũng nhíu chặt, tiếp tục dùng dao nhỏ bóc hết lớp vỏ ngoài, khiến vật bên trong hiện ra hoàn toàn.

Vật này có hình que, dài khoảng 2 milimet, trừ phần đầu nghi là đầu ra, các bộ phận khác đều có màu trắng sữa, thoáng nhìn qua quả

thực rất giống một con mọt sách.

Nhưng nhìn kỹ lại, sẽ phát hiện phần đầu của nó có tỷ lệ lớn hơn một chút so với mọt sách.

Ngoài ra, theo Ngô Lương biết, mọt sách tuyệt đối không xuất hiện trong cơ thể người sống, mà dược nhân này tuy đã không còn là người sống, nhưng mô mềm cơ thể hắn đã hoàn toàn biến thành trạng thái như thịt nát, rõ ràng đã bị một loại thuốc nào đó ngấm vào.

Trong tình hình này, mọt sách chưa chắc đã còn hứng thú với dược nhân.

Điều này có thể thấy từ tình trạng hiện tại của dược nhân.

Nếu mọt sách có hứng thú với hắn, e rằng đã sớm nở ra và tham gia vào quá trình luân hồi của dược nhân này.

Mà tất cả mô mềm của dược nhân đều được bảo tồn rất tốt, điều này hoàn toàn không phù hợp với tập tính của mọt sách.

Thế là Ngô Lương nói với Hoa Đà một cách không khẳng định cũng không phủ định: "Chưa thể nói chắc được, nhưng vẫn xin Hoa thần y trước tiên lấy hết những quả trứng trùng còn lại ra.

Ta sẽ bảo quản chúng cẩn thận, sau này nghiên cứu cũng không muộn." "Được." Hoa Đà gật đầu làm theo.

Ngô Lương thì xin Vu Cát một cái bình sứ nhỏ, đứng bên cạnh hứng những quả trứng trùng này.

Sau khi lấy hết trứng trùng cho vào bình sứ, hắn lại dùng một cái nút tạm thời đậy kín lại, để tránh thứ nhỏ bé khó đề phòng này thấy ánh sáng liền nở ra rồi chui vào những nơi không nên chui. ...

Xử lý xong trứng trùng, Hoa Đà tiếp tục giải phẫu đầu lâu dược nhân.

Sau khi lấy xương hàm dưới và xương mũi ra, ông liền lật ngược đầu lâu lại, rồi dùng dao nhỏ trong tay đâm từ dưới lên trên vào trong hộp sọ, sau đó nhẹ nhàng bẩy một cái. "Rắc!" Chỉ nghe một tiếng động nhẹ, hai miếng xương mỏng giống hệt móng tay cũng lần lượt được Hoa Đà lấy ra.

Hai miếng xương này Ngô Lương lại nhận ra, tên khoa học ở đời sau hẳn là "xương lệ", được xem là xương nhỏ nhất trên đầu người.

Hai miếng xương này cũng gần mắt nhất, lấy chúng ra có nghĩa là mô mềm ở vị trí mắt không còn được nâng đỡ, công việc giải phẫu của Hoa Đà ở khu vực này sẽ không còn trở ngại nào. "Hoa thần y, tiếp theo xin ngài nhất định càng phải cẩn thận hơn." Ngô Lương thấy vậy liền kịp thời nhắc nhở một câu.

Vừa rồi hắn và Hoa Đà đều đã nhìn thấy vật sống qua con mắt kia, do đó thứ đó rất có khả năng đang ẩn náu trong mô mềm ở khu vực mắt, tiếp tục giải phẫu xuống dưới chắc chắn sẽ kinh động đến nó. "Ngô thái sử yên tâm, ta trong lòng có tính toán." Hoa Đà khẽ gật đầu, tiếp tục chuyên tâm múa dao.

Nhát dao này của ông vẫn đi theo hướng của những lỗ nhỏ, chỉ một nhát đã chia đôi mô mềm ở đó.

Sau đó, tay kia của ông đã theo kịp, dùng dụng cụ từ từ lật lên để kiểm tra cấu trúc bên trong mô mềm.

Còn Ngô Lương vẫn đứng bên cạnh, mắt không rời khỏi mô mềm đang dần được Hoa Đà lật lên.

Kết quả là vừa mới lật được một nửa. "?!" Cả Ngô Lương và Hoa Đà đều khẽ rùng mình.

Bởi vì họ đồng thời nhìn thấy có một thứ đã bị lộ ra, nhưng ngay khoảnh khắc lộ ra, nó liền lập tức chui sâu hơn vào theo lỗ nhỏ. "Ngô

thái sử, ngài thấy không?" Hoa Đà hạ giọng nói, "Ta thấy được phần đuôi của nó, hẳn là cùng loại với thứ ngài vừa bóc ra từ quả trứng trùng kia, nhưng kích thước có lớn hơn một chút." Đường kính của thứ đó khoảng 1 milimet, vừa khớp với lỗ nhỏ trên mô mềm này, phần đuôi cũng có màu trắng sữa.

Và từ động tác chui vào sâu của nó mà xem, phản ứng và tốc độ của nó đều không chậm. "Thấy rồi...

Hoa thần y xin chờ một chút." Ngô Lương khẽ gật đầu, rồi lập tức lấy từ trong lòng ra một gói muối tinh nhỏ, rắc một vòng dày đặc quanh mép đầu lâu dược nhân này, cố gắng hết sức ngăn không cho thứ đó sau khi bị ép ra ngoài sẽ nhanh chóng trốn thoát hoặc hại người.

Làm xong những việc này, Ngô Lương mới lại gật đầu với Hoa Đà: "Hoa thần y, xin tiếp tục." "Ừm." Hoa Đà đáp một tiếng, tiếp tục từ từ lật mảnh mô mềm đó lên.

Khi mảnh mô mềm được lật lên hoàn toàn, họ cuối cùng cũng lại nhìn thấy thứ kỳ quái kia.

Lúc này, thứ đó đang dán chặt vào con mắt mà Ngô Lương đã nhét vào hốc mắt của dược nhân trước đó, không giãy giụa cũng không trốn chạy, chỉ cuộn thân hình dài thành một chữ "C".

Lúc này, Ngô Lương và Hoa Đà cuối cùng cũng nhìn rõ toàn bộ hình dạng của nó.

Nó dài khoảng 1 centimet, tỷ lệ thân hình không khác gì con trùng nhỏ đã thấy trước đó. ... "Hoa thần y, để ta." Ngô Lương cầm trong tay dụng cụ hình chiếc nhíp, trên tay còn đeo đôi găng tay da bò có tác dụng bảo vệ nhất định, bèn chủ động tiến lên chuẩn bị khống chế con quái trùng. "Được." Hoa Đà khẽ gật đầu, nhường cho Ngô Lương một khoảng trống, nhìn chiếc nhíp từ từ tiến lại gần con quái trùng.

Gần rồi!

Gần hơn nữa!

Chiếc nhíp sắp chạm vào con quái trùng.

Ngô Lương nín thở, mắt không chớp nhìn chằm chằm vào mọi cử động của con quái trùng, không dám lơ là chút nào.

Con quái trùng này đã có thể di chuyển trong kỳ kinh bát mạch của dược nhân, thậm chí có thể chính là nguồn động lực cho hành động của dược nhân, điều đó cho thấy nó tất nhiên có bản lĩnh phi thường.

Do đó, Ngô Lương có lý do để tin rằng khi nó đối mặt với một mối đe dọa nào đó, sự phản kháng của nó chắc chắn cũng không thể xem thường.

Nhìn mọi cử động của Ngô Lương, mọi người cũng đều nín thở, không ai dám phát ra bất kỳ âm thanh nào có thể làm Ngô Lương phân tâm vào lúc này.

Điển Vi thì không lộ vẻ gì mà tiến lên hai bước, đảm bảo một khi Ngô Lương gặp phải tình huống nguy hiểm nào, hắn có thể ra tay ngay lập tức kéo Ngô Lương ra sau lưng mình.

Cuối cùng.

Chiếc nhíp đã chạm vào con quái trùng.

Kết quả, con quái trùng lại không hề có bất kỳ phản kháng nào như dự đoán.

Tay Ngô Lương khẽ dùng lực, đã dùng nhíp kẹp nó lên.

Ngay cả khi đã bị nhíp kẹp chặt, con quái trùng cũng không điên cuồng quằn quại giãy giụa như những con trùng bình thường, mà rất ngoan ngoãn buông thõng thân hình dài, mặc cho Ngô Lương xử lý. "Phù—" Ngô Lương thở phào một hơi.

Trái tim đang treo lơ lửng của mọi người cũng hạ xuống, vẻ mặt có phần thả lỏng. "Không ngờ con quái trùng này lại hiền lành như vậy..." Hoa Đà lau vệt mồ hôi trên thái dương, trên mặt lộ ra một nụ cười nói. "Đây rốt cuộc là thứ gì?" Ngô Lương thì vẫn dùng nhíp kẹp con quái trùng, đưa nó lên trước mắt xem xét kỹ lưỡng, đặc biệt chú ý đến phần đầu của nó.

Khác với thân thể màu trắng sữa giống động vật thân mềm, phần đầu này của con quái trùng có màu nâu đen, và được bao phủ bởi một lớp vỏ cứng bóng loáng giống như bọ cánh cứng, phần cuối còn có một cái miệng hình kìm, trông rất giống với miệng của những loại côn trùng thông thường.

Nếu phải tìm một loài gần giống với con quái trùng này, Ngô Lương nghĩ đến con tằm rất phổ biến.

Thân thể của tằm thường cũng có màu trắng sữa, và cũng có một cái miệng tương tự.

Chỉ có điều con quái trùng này rõ ràng nhỏ hơn tằm rất nhiều, nhưng tỷ lệ giữa miệng và thân thể lại lớn hơn tằm rất nhiều.

Ngoài ra, theo Ngô Lương biết, tằm hoàn toàn vô hại với con người.

Thiên triều nuôi tằm lấy tơ đã có lịch sử hàng ngàn năm, và trong mấy ngàn năm đó, chưa từng xảy ra chuyện tằm ký sinh trên người và đẻ trứng trong cơ thể người.

Đương nhiên.

Trong ấn tượng dường như có một loại tằm cần phải loại trừ — Kim Tàm.

Ngô Lương tuy chưa từng thấy, nhưng lại nghe nói ở Miêu Cương có một số người nuôi cổ có thể thông qua phương thức "sái

bồn tranh đấu" để nuôi ra "Kim Tàm Cổ".

Tương truyền "Kim Tàm Cổ" chính là loại cổ độc nhất trong tất cả các loại cổ thuật.

Phân và bất kỳ bộ phận nào trên cơ thể nó đều là độc dược độc nhất thiên hạ, thậm chí người nuôi cổ còn cung phụng nó, có thể hại người trong vô hình.

Nhưng thực tế Kim Tàm hoàn toàn không phải là tằm, mà là sản vật cuối cùng còn lại sau khi nhiều loại độc trùng được đặt trong một cái vại và đậy kín để chúng tự tàn sát lẫn nhau.

Lúc này, con độc trùng cuối cùng này đã hấp thụ độc tính, năng lượng và sự hung hãn của các độc trùng khác, cơ thể sẽ xảy ra biến đổi lớn, cuối cùng biến thành một loại độc vật đáng sợ hình dạng giống tằm, da màu vàng kim, do đó mới có tên là "Kim Tàm".

Mà con độc trùng nhỏ trước mắt này rõ ràng không thể là Kim Tàm, bất kể là hình dáng, màu sắc hay các phương diện khác đều không có chút gì có thể liên hệ được.

Nghĩ vậy, Ngô Lương lại lấy từ trong hòm của Hoa Đà ra một cây kim nhỏ, sau đó dùng cây kim này nhẹ nhàng khều mở miệng của con quái trùng, cố gắng nhìn rõ cấu tạo cụ thể bên trong miệng nó, từ đó chứng minh nó và con quái vật mà Hoa Đà đã thấy qua con mắt lao về phía mình chính là con quái trùng này.

Chương 853

Chỉ tiếc là con quái trùng này quá nhỏ.

Dù Ngô Lương đã ghé rất gần, nhưng vẫn rất khó để mở miệng con quái trùng ra một cách chính xác, tự nhiên cũng không thể nhìn rõ bên trong miệng nó rốt cuộc trông như thế nào.

Nhưng điều này không làm khó được Ngô Lương.

Hắn chỉ trầm ngâm một lát đã nghĩ ra cách, sau đó lại lấy con mắt đã nhét vào hốc mắt dược nhân ra.

Hắn định một tay cầm con mắt áp vào mắt mình, một tay dùng nhíp kẹp con quái trùng lại gần con mắt để xem xét.

Nhưng trước đó, Ngô Lương không quên quan sát hình ảnh được lưu giữ bên trong qua đồng tử của con mắt. "Ai?" Khi làm vậy, Ngô Lương lại không khỏi kêu lên một tiếng nhẹ.

Hình ảnh lưu giữ trong con mắt quả nhiên đã thay đổi.

Mặc dù trong ảnh vẫn là một khuôn mặt đáng sợ, nhưng không còn là khuôn mặt của người mà Ngô Lương chưa từng thấy, mà đã đổi thành khuôn mặt của Hoa Đà.

Nhưng lần này Ngô Lương trong lòng đã có chuẩn bị, hơn nữa Hoa Đà đã không phải là người sống, nên dù Ngô Lương kêu lên một tiếng nhẹ nhưng cũng không theo bản năng né tránh như vừa rồi. "Ngô thái sử, sao vậy?" Hoa Đà vội hỏi.

Mọi người trong Phường Nhân Quân cũng lộ vẻ nghi hoặc. "Hoa thần y, ngài xem." Ngô Lương đưa con mắt qua.

Hoa Đà nhận lấy rồi cũng bắt chước Ngô Lương nhìn vào bên trong con mắt, vừa nhìn liền lập tức cũng kêu lên một tiếng nhẹ, rồi

quay sang Ngô Lương với vẻ mặt khó hiểu hỏi: "Ngô thái sử, sao trong con mắt này lại có mặt của ta, mà đây dường như là bộ dạng lúc ta bị dọa sợ vừa rồi phải không?" "Con mắt này không đơn giản đâu." Ngô Lương giải thích một cách ngắn gọn nhất có thể: "Trước đây ta đã phát hiện nó có thể lưu lại hình ảnh, nhưng hình ảnh lưu lại hẳn là hình ảnh cuối cùng nó nhìn thấy.

Trước khi chúng ta bắt đầu giải phẫu cái đầu lâu này, ngài là người cuối cùng ghé vào con mắt để nhìn vào trong, do đó lưu lại hình ảnh của ngài cũng là chuyện hợp lý." Vẫn còn một số chi tiết Ngô Lương không giải thích hết cho Hoa Đà.

Ví dụ như trên con mắt này tỏa ra một luồng khí tức quái dị, luồng khí này tuy chỉ có Sát Mộc vương tử có thể nhìn thấy, nhưng mọi người trong Phường Nhân Quân đều đã hiểu... bản chất của nó hẳn là một loại pháp khí chứa đựng năng lượng đặc biệt.

Ngoài ra.

Trước đó Ngô Lương đã tiến hành nhiều lần thí nghiệm, và trước khi hắn nhét con mắt này vào hốc mắt của dược nhân, hoặc cũng có thể nói là trước khi tiếp xúc với con quái trùng kia, hình ảnh bên trong con mắt đều không hề thay đổi, lúc này lại đã thay bằng hình ảnh của Hoa Đà.

Điều này đã đủ để chứng minh, dược nhân này hoặc là con quái trùng này có một mối liên hệ tất yếu nào đó với nó, thậm chí có thể là một mối quan hệ giống như hợp tác. "Thì ra là vậy, điều này ta lại không ngờ tới..." Hoa Đà khẽ gật đầu, nhưng đôi mày nhíu chặt lại không hề giãn ra, rõ ràng trong lòng vẫn còn nhiều điều không hiểu về con mắt có thể lưu ảnh này.

Cùng lúc đó.

Ngô Lương đã lấy lại con mắt, theo phương pháp đã nghĩ trước

đó, dùng con mắt này để quan sát con quái trùng kia.

Và khi càng đến gần con mắt, con quái trùng lại như phản xạ có điều kiện mà mở miệng ra, phảng phất như muốn nuốt chửng con mắt này.

Tiếc là nó vẫn quá nhỏ, ngay cả trước con mắt không hề lớn này, hành động này cũng có cảm giác như rắn muốn nuốt voi.

Nhưng lần này Ngô Lương cuối cùng cũng đã nhìn rõ.

Ngay khi con quái trùng mở miệng nuốt về phía con mắt, Ngô Lương lại một lần nữa nhìn thấy hình ảnh đã dọa hắn phải bất giác né tránh trước đó.

Cái miệng khoa trương, khoang miệng đầy răng nanh sắc nhọn, cùng với thế lao tới như vũ bão, không khác gì những gì đã thấy trước đây!

Ngô Lương đã có thể xác định, "quái vật" mà hắn và Hoa Đà vừa thấy chính là con quái trùng này, tuyệt đối không sai!

Nhưng có một điểm vẫn đáng chú ý: Sau khi xác định vấn đề này, Ngô Lương lại đưa con quái trùng ra xa, và lần này hình ảnh lưu lại trong con mắt lại không hề thay đổi, vẫn là khuôn mặt kinh hãi của Hoa Đà! "Cái này..." Ngô Lương tập trung phân tích.

Tại sao lần này hình ảnh trong con mắt không bị thay thế?

Có phải điều này cho thấy con quái trùng và hình ảnh lưu lại trong con mắt thực ra không có quan hệ trực tiếp, thứ thực sự tạo ra ảnh hưởng lên con mắt chính là cái đầu lâu của dược nhân kia?

Hay là quái trùng, dược nhân, và con mắt cần phải cùng nhau phát huy tác dụng, thiếu một trong ba là không được?

Nếu vậy, thân thể của dược nhân này, con quái trùng di chuyển

trong kỳ kinh bát mạch của dược nhân, và con mắt này mới là một cơ thể hoàn chỉnh...

Nghĩ vậy, Ngô Lương lại đặt con mắt và con quái trùng cùng nhau trước mặt Hoa Đà, nói: "Hoa thần y, ngài xem lại lần nữa." "Là nó!

Chính là nó!

Quái vật ta vừa thấy chính là thứ này!" Hoa Đà chỉ nhìn một cái liền gật đầu lia lịa, "Không ngờ thứ nhỏ bé này trông nhỏ đến đáng thương, qua con mắt này xem lại có thể hùng vĩ như vậy, thật khiến ta mở rộng tầm mắt...

Nói đến đây, ta đột nhiên nghĩ, nếu khi mổ ở những chỗ phức tạp trên cơ thể người, để đảm bảo nhát dao chính xác, liệu có thể tận dụng con mắt này không?" "E là không được..." Ngô Lương lắc đầu cười nói, "Con mắt này cần phải áp rất gần mới có thể nhìn rõ vật, sử dụng lại gặp nhiều khó khăn.

Nhưng ta lại biết một loại kính làm từ thủy tinh mài, tuyệt đối tốt hơn con mắt này nhiều.

Sau này nếu có được thủy tinh phù hợp, ta sẽ mài cho Hoa thần y một cái." Ngô Lương nói chính là kính lúp.

Thực ra, thời cổ đại của Thiên triều đã có tiền lệ mài kính từ thủy tinh, nhưng ban đầu tác dụng trang trí lớn hơn giá trị sử dụng, do đó rất hiếm thấy. "Cái này... ta còn chưa làm được gì cho Ngô thái sử, lại nhận được nhiều hậu lễ như vậy của Ngô thái sử, thật là hổ thẹn." Hoa Đà lập tức lộ vẻ kinh ngạc vui mừng, nhưng trong lòng lại cảm thấy có chút áy náy, đành phải nén xuống, với vẻ mặt xấu hổ hành lễ với Ngô Lương. "Hoa thần y không cần khách sáo." Ngô Lương mỉm cười, không bận tâm vấn đề này, rồi lại quay đầu nhìn về phía Sát Mộc vương tử đang đứng trong đám người, ra hiệu cho hắn: "Sát Mộc, ngươi cũng qua đây xem." Sát Mộc nghe vậy liền nhanh chân

bước tới, nhìn chằm chằm con quái trùng đang bị nhíp kẹp chặt, chỉ nhìn một cái liền lắc đầu với Ngô Lương, dùng ngôn ngữ ngắn gọn mà Hoa Đà không thể hiểu được ý nghĩa nói: "Không có." "Ừm." Ngô Lương hiểu ý.

Nói như vậy, con mắt này là pháp khí, dược nhân không phải là pháp khí, và con quái trùng này cũng không phải là pháp khí... "Nhưng..." Sát Mộc lại có vẻ muốn nói rồi lại thôi. "Nhưng cái gì, ở đây không có người ngoài, cứ nói thẳng không sao." Ngô Lương hỏi. "Công tử còn nhớ đám Đằng Trùng không?" Sát Mộc vương tử tiếp tục nói, "Ta cũng rất hứng thú với các loại côn trùng, do đó từ khi công tử có được đám Đằng Trùng không lâu trước đây, ta đã quan sát rất lâu qua những quả trứng trùng bán trong suốt kia, hình dạng của đám Đằng Trùng đã hoàn toàn ghi nhớ trong đầu.

Lúc này công tử bảo ta đến xem con quái trùng này, ta liền nghĩ ngay đến Đằng Trùng.

Công tử chẳng lẽ không phát hiện hai thứ này ngoài màu sắc và kích thước ra, các phương diện khác đều rất giống nhau sao?" "Vậy sao?" Ngô Lương nghe vậy lập tức quan sát kỹ lại con quái trùng.

Quả thật!

Trừ việc Đằng Trùng có màu đen, còn con trùng này màu trắng sữa, và Đằng Trùng dài khoảng 5 centimet, đường kính 1 centimet, còn con quái trùng này nhiều nhất cũng chỉ bằng một phần mười của Đằng Trùng, hai thứ trông quả thật rất giống nhau, đặc biệt là tỷ lệ giữa miệng và thân thể, quả thực giống như được đúc ra từ một khuôn.

Lẽ nào con quái trùng này cũng có liên quan đến Đằng Trùng?!

Ngô Lương lập tức nghĩ đến, trong mộ Tề Ai Công, nơi hai y giả nghi là của tổ chức "Biển Thước" bị nhốt, trong dũng đạo bên ngoài

treo lơ lửng một đống nữ thi dùng làm vật chứa cho Đằng Trùng!

Mà theo lời Vu Cát, Đằng Trùng trong loại nữ thi này còn lợi hại hơn...

Nhưng có một chi tiết lại không giải thích được.

Theo lời vu nữ Hô đã trở về Uy quốc, trong truyền ký do thập tam tử Khương Tá bị Khương Tử Nha trục xuất đến Uy quốc để lại có ghi chép về Đằng Thuật.

Truyền ký này rõ ràng phải được hoàn thành trước thời Tề Ai Công, tức là họ Cơ Khương đã nắm giữ Đằng Thuật từ trước đó, dường như không cần sự giúp đỡ của người ngoài, ngay cả khi đối phương là y giả của tổ chức "Biển Thước".

Hơn nữa, vu nữ Hô còn nói, Đằng Thuật hại người chỉ là thủ đoạn sơ cấp nhất, thứ thực sự lợi hại chính là hai "Trùng Châu" mà Ngô Lương đã có được.

Trở thành chủ nhân của hai "Trùng Châu" đó, liền có thể tùy ý ra lệnh cho đám Đằng Trùng được nuôi dưỡng tụ lại thành hình, tùy ý hóa thành vệ sĩ không thể giết chết, tọa kỵ thậm chí là cầu bắc qua sông, có thể nói là gọi thì đến, đuổi thì đi.

Nếu phân tích theo hướng này, thì đám Đằng Trùng đó tự nhiên cũng không nên có quan hệ với loại quái trùng này mới phải...

Có chút loạn.

Nghĩ đến những điều này, đầu óc Ngô Lương dần trở nên hỗn loạn.

Nếu hai thứ không có quan hệ thì còn đơn giản, nhưng nếu chúng có một mối liên hệ tất yếu, thì chuyện này sẽ trở nên vô cùng phức tạp, phức tạp đến mức Ngô Lương cũng không biết phải truy nguyên như thế nào.

Chờ đã!

Ngô Lương đột nhiên lại nhận ra một điểm chung giữa Đẳng Trùng và con quái trùng này: Đẳng Trùng có thể bị Trùng Châu điều khiển, ngay cả khi chủ nhân đã không còn, Đẳng Trùng sau khi nở ra vẫn có thể tụ lại thành người khổng lồ Đẳng Trùng, ngăn cản những kẻ trộm mộ tự tiện xông vào mộ Tề Ai Công; còn con quái trùng này trông có vẻ như bị con mắt thu hút, dường như mọi hành động đều bị con mắt điều khiển.

Vậy thì...

Trong lòng Ngô Lương lập tức nảy ra một ý tưởng táo bạo, bèn thò tay vào lòng lấy ra hai viên "Trùng Châu" vẫn chưa nhỏ máu nhận chủ. "Đây lại là..." Hoa Đà đương nhiên không nhận ra "Trùng châu", thấy vậy, mặt lộ vẻ nghi hoặc.

Ngô Lương dĩ nhiên cũng không giải thích nhiều với ông, chỉ lẳng lặng rút chủy thủ bằng đồng rạch một vết nhỏ trên ngón tay, sau đó nặn một giọt máu nhỏ lên một viên "Trùng châu".

Dù sao thì "Trùng châu" này sớm muộn cũng phải nhỏ máu nhận chủ, chọn ngày không bằng gặp ngày, chính là hôm nay vậy. "Xì..." Kèm theo một tiếng khẽ, giọt máu trên "Trùng châu" lập tức bị hút vào trong, không để lại bất kỳ dấu vết nào.

Cùng lúc đó, Ngô Lương cảm nhận được một tia ấm áp từ "Trùng châu", màu sắc vốn hơi đỏ sậm của nó cũng đang lặng lẽ thay đổi, chỉ trong vài giây đã như được làm mới lại, biến thành màu đỏ tươi rực rỡ hơn.

Cảnh tượng này vô cùng kỳ quái, mọi người đều nhìn chằm chằm không chớp mắt.

Sát Mộc vương tử thì chủ động tiến lên, ghé tai nói với Ngô

Lương: "Công tử, khí tức của viên châu này sau khi hút máu của ngài đã tăng vọt mấy lần, giờ đây giống như một ngọn lửa lớn hừng hực, bao bọc cả ngài vào trong." "Ừm." Ngô Lương khẽ gật đầu.

Điều này cho thấy Vu Nữ Hô lúc trước không hề nói dối Ngô Lương, nhỏ máu nhận chủ quả thực là phương thức để khống chế "Trùng châu".

Nhưng tạm thời ngoài việc cảm nhận được nhiệt độ và sự thay đổi màu sắc của "Trùng châu", bản thân Ngô Lương vẫn chưa cảm thấy có biến đổi rõ rệt nào khác.

Còn thi thể nam đầy trứng đằng trùng lấy được từ mộ Tề Ai Công, lúc qua sông đã cùng xe ngựa và các vật tư nặng khác của Phường Nhân Quân để lại bên bờ, vì vậy bây giờ rất khó để lập tức dùng đám đằng trùng đó làm thử nghiệm.

Dĩ nhiên.

Ngô Lương làm vậy bây giờ không chỉ để tìm hiểu về đám đằng trùng, mà phần nhiều là để hiểu rõ hơn về loại quái trùng ẩn trong cơ thể dược nhân này...

Chương 854

Trong lúc nói chuyện.

Ngô Lương đột nhiên cảm thấy một trận khác thường!

Không phải là sự khác thường trên cơ thể, mà là ở tầng diện thần thức.

Hắn cảm giác được thần thức của mình đã bất tri bất giác dung hợp làm một với "Trùng châu" trong tay, mà "Trùng châu" lúc này lại duỗi ra từng sợi tơ nhỏ như tơ tằm, tựa như những xúc tu nhỏ bé vươn ra ngoài, trong đó một sợi xúc tu đã vô tình kết nối với con trùng nhỏ trước mặt.

Ngoài ra, còn có hơn mười sợi tơ khác vươn vào trong đầu lâu của dược nhân.

Ngô Lương có thể cảm nhận rõ ràng, bên trong đầu lâu của dược nhân còn ẩn giấu hơn mười con quái trùng tương tự, và theo ý niệm của hắn thôi động, hơn mười con quái trùng đó đã bắt đầu di chuyển, lúc này đang men theo những lỗ nhỏ trên kỳ kinh bát mạch của dược nhân để chui ra.

Hơn nữa, còn có mấy chục sợi tơ khác hội tụ vào một bình sứ nhỏ trong lòng hắn.

Bình sứ nhỏ này đựng chính là trứng trùng lấy ra từ mô mềm của đầu lâu không lâu trước, dù bình sứ đã được nút gỗ bịt kín, cũng không thể ngăn cản sự liên kết giữa những sợi tơ này và đám trứng trùng.

Hắn thậm chí có thể cảm nhận rõ ràng ấu trùng trong những quả trứng này đã tỉnh lại, lúc này đám ấu trùng đang gắng sức phá vỡ lớp

vỏ mỏng bên ngoài.

Còn những chi còn lại bên ngoài đầu lâu của dược nhân, những sợi tơ lại không hề tạo ra bất kỳ liên hệ nào.

Phân tích theo tình hình hiện tại, có lẽ là vì quái trùng trong những chi đó đã sớm rời đi hoặc chết sau khi dược nhân bị phanh thây, vì vậy "Trùng châu" cũng đành bó tay.

Cùng lúc đó. "Ngô Thái sử, ngài mau nhìn, trong đầu này lại có quái trùng chui ra!" Hoa Đà đột nhiên chỉ vào đầu lâu dược nhân trước mặt mà kêu lên.

Chỉ thấy lúc này có hơn mười con quái trùng đang ngọ nguậy chui ra từ mô mềm trên đầu lâu dược nhân bị Hoa Đà cắt mở, và rất nhanh chúng liền rời khỏi đầu lâu, rơi xuống tấm vải lanh trải bên dưới.

Hơn mười con quái trùng này đồng loạt bò về phía Ngô Lương, nhưng khi chúng đến trước hàng rào do Ngô Lương dùng muối tinh thiết lập, lại như cảm nhận được nguy hiểm mà đồng loạt dừng lại, thậm chí còn xếp thành một hàng như đang đứng trong hàng ngũ. "Cái này..." Hoa Đà càng lúc càng không hiểu.

Nhưng sắc mặt Ngô Lương lại vô cùng điềm nhiên, vì hắn biết rất rõ, chính là hắn đã dùng ý niệm ra lệnh cho đám quái trùng này dừng lại và xếp hàng, và chúng đã thực hiện hoàn hảo mệnh lệnh của hắn.

Cảm giác này vô cùng huyền diệu.

Ngô Lương cảm thấy mình lúc này giống như một thủ lĩnh trùng tộc.

Mà những sợi tơ phát ra sau khi "Trùng châu" dung hợp với thần thức của hắn, giống như là tin tức tố truyền đạt thông tin giữa trùng tộc, ý niệm của hắn chính là ý niệm của tất cả những con trùng kết nối với hắn, những con trùng này chính là tay hắn, là chân hắn, là lông

mao của hắn, là một bộ phận của cơ thể hắn.

Ngô Lương lập tức tiến lên, tháo găng tay đặt bên cạnh hơn mười con quái trùng đang xếp hàng, sau đó ý niệm khẽ động.

Đám quái trùng này lập tức đồng loạt xoay người sang phải, rồi xếp thành một hàng ngay ngắn, không nhanh không chậm bò về phía tay hắn, men theo ngón giữa của hắn như cá diếc sợ làm tổn thương da thịt, cuối cùng lại xếp thành một hàng dừng trên ngón trỏ của Ngô Lương, tựa như đang duyệt binh, toàn bộ xoay người đối diện với hắn. "..." Lần này không chỉ Hoa Đà, mà cả đám người Phường Nhân Quân cũng mặt đầy kinh ngạc.

Cảnh tượng kỳ diệu này tuy không hề hùng vĩ, nhưng đủ để khiến tất cả mọi người phải chấn kinh, dưới gầm trời này còn có chuyện gì thần kỳ hơn thế sao?

Hơn nữa...

đã có người ý thức được sự đáng sợ của bản lĩnh này.

Loại trùng vừa nhỏ vừa mảnh này, người thường e là rất khó chú ý, mà Ngô Lương nay có thể khống chế chúng đến mức này, nếu hắn có ý định hại người, liệu có phải cũng có thể làm được một cách thần không biết quỷ không hay?

Như vậy, thiên hạ này còn ai có thể chống lại Ngô Lương?

Ngô Lương thực ra cũng đã nghĩ đến điều này, nhưng liệu có làm được như vậy không thì còn cần phải kiểm chứng thêm, lúc này hắn chủ yếu vẫn muốn làm rõ mối quan hệ giữa loại quái trùng này và đằng trùng, cũng như công dụng thực tế của nó.

Hắn nhìn đám quái trùng xếp hàng ngay ngắn trên ngón trỏ, trầm ngâm một lúc.

Ngô Lương đột nhiên lại quay đầu nhìn về phía con chó lớn đứng

sau lưng Phường Nhân Quân. "Đúng rồi!" Ngô Lương bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Hiện giờ trong cơ thể con chó lớn cũng có trùng, đó là một loại quái trùng nghi là Thực cốt nhuyễn trùng.

Mà nay Ngô Lương đã cho "Trùng châu" nhận chủ, sau đó có thể tạo ra liên kết với đám quái trùng ẩn trong cơ thể dược nhân, nhưng đối với đám trùng trong cơ thể con chó lớn lại không có tác dụng gì.

Điều này liệu có thể giải thích một số vấn đề không?

Mặc dù hiện tại Ngô Lương vẫn chưa dùng đằng trùng trong mộ Tề Ai Công để làm thí nghiệm, nhưng đã có thể chứng minh Vu Nữ Hô không nói dối về việc này, vậy thì hắn hiện tại khẳng định có thể khống chế đám đằng trùng đó như khống chế loại quái trùng này.

Mà đối với đám quái trùng nghi là Thực cốt nhuyễn trùng kia hắn lại bất lực... tức là "Trùng châu" không phải có tác dụng với tất cả các loại trùng, mà chỉ có tác dụng với những loại trùng cụ thể.

Từ đó suy ra.

Lẽ nào đằng trùng và quái trùng trước mắt thực sự thuộc cùng một loại?

Nghĩ vậy, Ngô Lương lại nhìn về phía con mắt kia... con mắt đó cũng có thể gây ảnh hưởng đến loại quái trùng này, vậy liệu nó có thể được người sử dụng như "Trùng châu" không?

Nghĩ đến đây, Ngô Lương lập tức đem ý nghĩ này ra hành động.

Hắn một lần nữa rạch ngón tay, nhỏ một giọt máu lên trên con mắt đó.

Nhưng điều đáng thất vọng là.

Giọt máu nhỏ lên con mắt đó, lại không hề bị hút vào một cách

tham lam như khi nhỏ lên "Trùng châu", mà lại trượt thẳng xuống như nhỏ lên một viên bi thủy tinh bình thường.

Xem ra, con mắt này tuy cũng là một pháp khí có khí tức, nhưng hiển nhiên không phải là cùng một thứ với "Trùng châu", ít nhất là phương thức nhỏ máu nhận chủ không có tác dụng với nó.

Cho nên... lúc này Ngô Lương vẫn chưa có một nhận thức rõ ràng về loại quái trùng này, chỉ nghi ngờ nó có thể có cùng một tổ tiên với đằng trùng.

Mà đằng trùng rõ ràng là thứ được nuôi dưỡng chuyên để hại người.

Vậy còn loại quái trùng này?

Thực sự không dễ nói...

Ngô Lương luôn cảm thấy, nơi này đã là thánh sơn của y giả, là nơi truyền thừa của tổ chức "Biển Thước", mà tổ chức "Biển Thước" lại là những người đầu tiên đề xuất y đức, vậy thì nơi đây không nên tồn tại thứ hại người mới phải.

Giống như Hoa Đà từng nói, dù cho những dược nhân đó ở lại đây, cũng tuyệt không phải để hại người, mà là để xua đuổi những người lỡ bước vào nơi này, tránh cho có người bị những hòn đá lăn bất chợt xuất hiện làm bị thương.

Một tổ chức "Biển Thước" như vậy, nếu phát hiện loại quái trùng này hại người, sao lại để nó ở lại?

Ngoài ra.

Từ tình hình giải phẫu những dược nhân này mà xem, loại quái trùng này tuy sinh trứng trong cơ thể người, nhưng lại luôn men theo kinh mạch của con người mà di chuyển, không hề có hiện tượng ăn mô người, tuy điều này không thể chứng minh loại quái trùng này vô

hại với cơ thể người, nhưng ít nhất cũng nên là một loại ký sinh trùng có thể cộng sinh với con người...

Đợi đã!

Nghĩ đến đây, Ngô Lương đột nhiên lại ý thức được một vấn đề!

Kinh mạch là một phát kiến y học độc nhất vô nhị của trung y, phát kiến này dù đặt ở hậu thế với các thiết bị y học vô cùng tinh vi cũng đã làm khó vô số nhà y học, bởi vì kinh mạch không giống như mạch máu và dây thần kinh, nó tuy phân bố khắp toàn thân con người, nhưng lại không phải là một cơ quan rõ ràng, đến nỗi một đám nhà y học hậu thế đã nghiên cứu nhiều năm, giải phẫu vô số thi thể cũng không tìm thấy dấu vết tồn tại của kinh mạch.

Mãi cho đến những năm chín mươi của thế kỷ hai mươi, mới có một vị giáo sư y học thông qua phương pháp suy ngược kinh mạch trung y mà tìm ra một số tổ chức phức tạp chủ yếu là mô liên kết, và cho rằng đó chính là nơi kinh mạch tồn tại... cách nói này đã nhận được sự ủng hộ và công nhận của giới y học hậu thế.

Nhưng đó có phải là sự thật không?

Ngô Lương lại cho rằng chưa chắc, dù sao thông qua phương pháp suy ngược để tìm kiếm điểm khác biệt, đây chỉ là một phương pháp nghiên cứu công nghiệp hóa mà thôi, thực ra căn bản không chạm đến bản chất của kinh mạch.

Ngay cả bản chất cũng chưa thực sự chạm tới, sao có thể vọng xưng là hiểu rõ?

Quay lại vấn đề.

Giới y học hậu thế nghiên cứu nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng chỉ có thể thông qua kinh mạch đồ để suy ngược sự tồn tại của kinh mạch, vậy thì các bậc tiền bối của Thiên Triều đã phát hiện ra kinh

mạch như thế nào?

Phải biết rằng khái niệm "kinh mạch" này gần như đã xuất hiện cùng lúc với sự xuất hiện của văn minh Thiên Triều! "..." Ngô Lương bất giác nhìn về phía đám quái trùng trên ngón tay, rồi lại liếc nhìn những lỗ nhỏ trên mô mềm của dược nhân có thể cho đám quái trùng này đi lại.

Hoa Đà đã sớm kiểm chứng, đường đi của những lỗ nhỏ đó chính là trùng khớp với kinh mạch của con người.

Mà nguồn gốc sớm nhất của "thánh sơn" này lại có thể truy ngược đến danh y Biển Thước thời Hoàng Đế, đó chính là thời kỳ khởi đầu của văn minh Thiên Triều, cũng là thời kỳ mà từ "kinh mạch" xuất hiện.

Chẳng lẽ... trong đầu Ngô Lương lóe lên một tia sáng.

Có khả năng nào việc phát hiện "kinh mạch" lại bắt nguồn từ loại quái trùng này không?!

Ban đầu loại quái trùng này là một loại ký sinh trùng cộng sinh với con người, và trong quá trình y giả chữa bệnh cho bệnh nhân đã phát hiện ra loại quái trùng này, đồng thời cũng phát hiện ra đường đi của quái trùng trong cơ thể người.

Còn về mối quan hệ cộng sinh như thế nào?

Ngô Lương thiên về hướng đôi bên cùng có lợi, giống như tê giác và chim bắt ve, cá sấu và chim tăm xỉa răng, loại quái trùng này di chuyển trong kinh mạch của con người, có thể có tác dụng thông kinh mạch, làm cho cơ thể người giảm bớt những bệnh tật do kinh mạch tắc nghẽn gây ra, đồng thời một phần dịch thể của con người cũng sẽ chảy qua những lỗ nhỏ này, một phần dịch thể trong đó chính là dưỡng chất của quái trùng.

Nhưng Ngô Lương có thể chắc chắn một điều, bất luận là người Đông Kinh, hay là người hậu thế, trong cơ thể chắc chắn đã không còn loại quái trùng này nữa.

Là vì một nguyên nhân không rõ nào đó mà tuyệt chủng sao?

Nhưng theo Ngô Lương được biết, hai loài vật trong một mối quan hệ cộng sinh, nếu một trong hai loài tuyệt chủng, loài còn lại cũng sẽ bị ảnh hưởng rất lớn, thậm chí có thể là cùng sinh cùng diệt.

Tại sao loại quái trùng này đã không còn tồn tại, mà con người xem ra lại không bị ảnh hưởng gì?

Chương 855

Ngô Lương nghĩ đến một khả năng —— tiến hóa!

So với phần lớn các loài từng tồn tại trên Trái Đất, quá trình tiến hóa của loài người được xem là tương đối nhanh.

Vượn cổ — Người có năng lực — Người đứng thẳng — Người thông minh — Người thông minh hậu kỳ...

Đặc biệt là đến giai đoạn người thông minh hậu kỳ, con người học được cách dùng lửa, bắt đầu ăn chín uống sôi, điều này làm cho con người khác biệt với các loài động vật có vú khác, đồng thời cùng với sự thay đổi trong phương thức ăn uống, tuổi thọ của con người cũng không ngừng tăng lên, trong quá trình này, thể chất của con người nhất định đang xảy ra những thay đổi nhanh chóng.

Chẳng lẽ là vì thể chất của con người trong quá trình tiến hóa đã ngày càng không thích hợp cho loại quái trùng này sinh tồn, vì vậy nó đã tuyệt chủng?

Hoặc có lẽ còn một khả năng khác!

Ăn chín uống sôi có thể giúp con người chống lại đại đa số vi khuẩn, mầm bệnh và ký sinh trùng, điều này cũng có khả năng cắt đứt con đường lây truyền của loại quái trùng này, cứ như vậy lâu dần, loại quái trùng này cũng có khả năng dần dần giảm đi.

Con người tiếp tục tồn tại, chỉ là trong vô thức đã từ bỏ một loại ký sinh trùng cộng sinh giúp con người thông kinh mạch...

Trong tình huống này, con người không có quái trùng ký sinh, dần dần xuất hiện những bệnh tật do kinh mạch tắc nghẽn không thông, y giả bắt đầu tìm kiếm căn nguyên của những bệnh tật không rõ, tìm

kiếm phương pháp giải trừ bệnh tật.

Thông qua việc so sánh những người khác nhau, y giả dần dần phát hiện ra loại ký sinh trùng cộng sinh này và con đường di chuyển của nó.

Và trên cơ sở này, thông qua việc nghiên cứu và quan sát sâu hơn về loại quái trùng này, đã phát hiện ra một số nguyên lý liên quan đến "kinh mạch", ví dụ như kinh mạch ở đâu bị tắc nghẽn, sẽ dẫn đến bộ phận nào của cơ thể bị đau, hay như ấn hoặc châm vào một huyệt vị nào đó, có thể làm giảm đau ở bộ phận đó...

Cứ như vậy lâu dần, y giả cuối cùng đã vẽ ra được kỳ kinh bát mạch đồ hoàn chỉnh, nghiên cứu ra những lý luận liên quan, đã có thể thông qua phương pháp của mình để thay thế tác dụng của loại quái trùng này.

Từ đó, loại ký sinh trùng cộng sinh với con người này mới thực sự có thể hoàn toàn tuyệt chủng!

Hoa Đà và đám người Phường Nhân Quân dĩ nhiên không biết Ngô Lương đang nghĩ gì, nhưng thấy hắn lúc thì mày nhíu chặt, lúc thì như có điều ngộ ra, lại không tiện dễ dàng làm phiền, chỉ có thể yên lặng đứng bên cạnh chờ đợi.

Một lúc lâu sau.

Ngô Lương cuối cùng cũng hoàn hồn.

Thực ra về quá trình phát hiện "kỳ kinh bát mạch", Ngô Lương hiện đã có hai suy đoán: một là nội quan luận, Ngô Lương tuy tạm thời chưa gặp được người tu đạo nào có thể đạt đến cảnh giới nội quan, bản thân cũng còn xa mới đến được cảnh giới đó, nhưng quả thực có một số cổ tịch, đặc biệt là các cổ tịch liên quan đến Đạo giáo đã đề cập đến hai chữ "nội quan", và trong quá trình "nội quan", con

người thông qua việc quan sát sự lưu động của khí kình và dịch thể trong cơ thể, liền có cơ hội phát hiện ra sự tồn tại của "kỳ kinh bát mạch"; loại thứ hai chính là cộng sinh ký sinh trùng luận vừa nảy sinh...

So sánh mà nói, dĩ nhiên "cộng sinh ký sinh trùng luận" vẫn khoa học hơn một chút.

Dù sao thì con trùng này, cái động này, thánh sơn y giả này, cũng như thời kỳ Hoàng Đế chính là thuộc giai đoạn người thông minh hậu kỳ khi con người bắt đầu quen thuộc và lợi dụng lửa... những điều này ít nhiều đều có thể cung cấp một số cơ sở cho suy đoán của Ngô Lương.

Còn "nội quan" trong truyền thuyết, thì lại thiếu đi rất nhiều bằng chứng và cơ sở có thể nhìn thấy, sờ thấy được.

Nhưng những bằng chứng hiện tại phát hiện được còn xa mới đủ để xác lập "cộng sinh ký sinh trùng luận", vì vậy suy đoán này vẫn chỉ là suy đoán, trừ phi tìm được bằng chứng trực tiếp hơn. "Ngô Thái sử, có phải có phát hiện gì mới không?" Thấy Ngô Lương hoàn hồn, Hoa Đà lập tức tò mò sán lại gần hỏi. "Tạm thời vẫn chưa." Ngô Lương không hề nói ra toàn bộ suy đoán của mình, nhưng vẫn giải thích đơn giản cho Hoa Đà về chuyện "Trùng châu": "Vật này gọi là 'Trùng châu', tương truyền là một trong những bảo châu của ly long cáp, đối với một số loại trùng có ảnh hưởng nhất định, nhưng cụ thể là ảnh hưởng như thế nào, ta tạm thời cũng không có cách nào giải thích rõ ràng được." "Vậy hành động vừa rồi của đám quái trùng này có phải là do Ngô Thái sử khống chế không?" Hoa Đà đi thẳng vào vấn đề. "Đúng là như vậy." Ngô Lương khẽ gật đầu. "Cái này..." Ánh mắt Hoa Đà nhìn Ngô Lương lại phức tạp thêm một chút, nhưng ông đã sống hơn nửa đời người, và trong quá trình hành y càng gặp vô số người, trí tuệ cảm xúc tự nhiên cũng không kém, trầm ngâm một lúc,

cuối cùng vẫn không tiếp tục truy hỏi tận gốc, chỉ cười cười nói, "Xem ra, cái đầu lâu này hẳn là cũng không cần thiết phải tiếp tục giải phẫu nữa nhỉ?" Dù sao thì vừa rồi đám quái trùng đó đã bò ra từ đầu lâu ngay trước mặt ông, nếu tất cả đều là kết quả do Ngô Lương điều khiển, vậy thì hẳn tất nhiên có thể cảm nhận được sự tồn tại của đám quái trùng này. "Ta lại cho rằng đã đến bước này, Hoa thần y có thể tiếp tục giải phẫu, cho dù không có đám quái trùng này, Hoa thần y cũng có thể kiểm tra thêm tình hình trong đầu lâu của dược nhân, có lẽ sẽ có những phát hiện khác." Ngô Lương nói, "Thực ra về dược nhân này, chúng ta còn rất nhiều phương diện chưa hiểu rõ, ví dụ như phương pháp và quá trình chế tạo dược nhân, có thể làm cho dược nhân bảo quản tốt như vậy, đây chắc chắn là một thủ đoạn chống mục nát vô cùng cao minh, hay như mô não của dược nhân có được bảo quản tốt như các mô mềm khác không, đây đều là những hướng đáng để nghiên cứu." "Ngô Thái sử nói rất phải, là ta nông cạn rồi..." Hoa Đà nghe vậy như có điều ngộ ra, cuối cùng gật đầu, một lần nữa cầm dao nhỏ lên tiếp tục phân giải đầu lâu dược nhân trước mặt. ...

Không lâu sau đó.

Đầu lâu của dược nhân đã hoàn toàn bị tách rời, xương sọ cũng được Hoa Đà theo các đường khớp xương tách ra từng mảnh, cuối cùng biến thành từng mảnh xương hoàn chỉnh được xếp ngay ngắn lại với nhau.

Về phần mô não của dược nhân, cũng được bảo quản vô cùng tốt.

Dưới đao pháp tinh diệu của Hoa Đà, mô não của dược nhân đã được tách ra một cách hoàn chỉnh, thậm chí còn bị Hoa Đà kéo thành một dải như ruột rồi đặt trước mặt mọi người. "Ngô Thái sử, ta đã quan sát kỹ, mô não của dược nhân này không phát hiện bất kỳ tình trạng bệnh biến nào, và trên đó cũng không có bất kỳ lỗ nhỏ nào cho quái trùng ra vào, vì vậy ta cho rằng quái trùng đó tuy ký sinh trong cơ

thể người, nhưng phạm vi hoạt động của nó thực ra chỉ giới hạn trong kỳ kinh bát mạch, không dễ dàng xâm nhập vào các cơ quan khác." Hoa Đà vô cùng nghiêm cẩn trình bày kết quả giải phẫu cho Ngô Lương, chờ đợi phán đoán của hắn.

Thực ra ngay cả chính Hoa Đà cũng không phát hiện, trong vô thức, ông đã coi Ngô Lương như người chỉ huy, hoàn toàn quên mất mình mới là người nhận được triệu gọi đến để tiếp nhận truyền thừa. "Ừm, nói như vậy, quái trùng này cho dù có hại cho cơ thể người, thì tác hại cũng rất có hạn?" Ngô Lương trầm ngâm nói.

Kết luận này cũng gián tiếp xác minh "cộng sinh luận" mà hắn đã suy đoán trước đó, mô não và ngũ tạng lục phủ của con người vô cùng quan trọng, bất kỳ dị vật nào xâm nhập, hoặc dù chỉ gây ra một chút tổn thương cũng có thể mang lại những tổn hại nghiêm trọng không thể cứu vãn, thậm chí nguy hiểm đến tính mạng con người.

Mà theo Ngô Lương được biết, phần lớn ký sinh trùng được phát hiện ở hậu thế đều không có võ đức như loại quái trùng này, chúng chỉ cần xâm nhập vào cơ thể người, liền sẽ dùng phương thức phá hoại để ăn uống và sinh sản, bất kể là ngũ tạng lục phủ hay mô não, chỉ cần là nơi có thể vào được thì tuyệt đối không bỏ qua, hoàn toàn không quan tâm đến sự sống chết của con người.

Hoa Đà lại lắc đầu, nói ra kiến giải của mình: "Cũng chưa chắc, Ngô Thái sử hẳn biết trong kỳ kinh bát mạch của con người có phân bố ba mươi sáu tử huyệt, loại quái trùng này di chuyển trong đó, nếu chúng gây bất lợi cho những tử huyệt đó, cũng có thể khiến người ta đau đớn trong vô thức, hại chết người." Đợi đã!

Lời của Hoa Đà lập tức nhắc nhở Ngô Lương.

Nay hắn đã khống chế được đám quái trùng này, vậy có thể hiểu là hắn đã có thể làm gì tùy ý với người khác rồi không?

Dù sao loại quái trùng này có hình thể rất nhỏ, cực khó bị người khác phát hiện, nếu hắn trong vô thức đưa loại quái trùng này vào cơ thể người khác, đợi con trùng nhỏ đó đả thông kỳ kinh bát mạch trong cơ thể họ rồi di chuyển trong đó, tuy lúc bình thường có thể giúp đương sự thông kinh mạch, giảm đau, nhưng chỉ cần hắn một ý niệm, loại trùng nhỏ này cũng có thể lập tức tấn công tử huyệt của đương sự, thậm chí chỉ cần tụ tập ở tử huyệt làm kinh mạch tắc nghẽn, cũng có thể gây ra tổn hại không nhỏ cho đối phương.

Nếu như vậy, thứ này còn lợi hại hơn cả Sinh Tử Phù của Thiên Sơn Đồng Mỗ trong võ hiệp hậu thế nhiều...

Nhưng việc này vẫn cần phải kiểm chứng.

Đúng như hắn đã suy đoán trước đó, sở dĩ trong cơ thể người hiện tại không có loại quái trùng này, rất có thể là vì cùng với sự tiến hóa của con người, điều kiện bên trong cơ thể đã không còn thích hợp cho loại quái trùng này sinh tồn, nếu như vậy, ý tưởng này của hắn cũng chỉ có thể hại người trong thời gian ngắn, thời gian hơi lâu một chút, loại quái trùng này sẽ vì không thể thích ứng với môi trường cơ thể hiện tại mà tự nhiên chết đi.

Nếu như vậy.

Loại quái trùng này rất khó tiếp tục sinh sôi, mà hiện tại số trứng trùng và quái trùng trong tay Ngô Lương chỉ có bấy nhiêu, lại còn không biết nuôi dưỡng chúng thế nào, trong tình huống này chúng có thể sẽ rất nhanh chết hết, căn bản không thể đưa vào sử dụng...

Lại đợi một chút!

Nghĩ đến đây, Ngô Lương đột nhiên lại nhớ ra điều gì đó.

Đằng trùng!

Ngoài màu sắc và hình thể ra, đằng trùng và loại quái trùng này

trông cực kỳ giống nhau, và đều có thể bị "Trùng châu" điều khiển, điều này càng khiến người ta nghi ngờ chúng có phải là cùng loại không, chỉ là cũng đã có một mức độ tiến hóa nhất định?

Còn nữa.

Ngô Lương không hề nghi ngờ trí tuệ của các bậc tiền bối Thiên Triều, một người không có nhiều dã tâm như hắn, vừa rồi còn có thể nảy sinh ý nghĩ hại người như vậy, vậy nếu đổi lại là một số người dã tâm đầy mình, thì tất nhiên không thể chỉ nảy sinh ý nghĩ, mà sẽ lập tức biến ý nghĩ đó thành hành động!

Có người cố gắng nuôi dưỡng loại quái trùng này để thực hiện dã tâm của mình, vậy thì tất nhiên cần phải tiến hành rất nhiều thực nghiệm, thậm chí là dùng người sống để làm thực nghiệm.

Trong quá trình nuôi dưỡng đẳng trùng.

Tự nhiên sẽ gặp phải khó khăn mà Ngô Lương vừa nghĩ đến, và còn có thể gặp phải nhiều khó khăn mà Ngô Lương chưa từng nghĩ đến, và để giải quyết những khó khăn này, liền cần phải làm nhiều thử nghiệm hơn.

Giống như các phương sĩ Thiên Triều trong quá trình luyện đan đã vô tình phát hiện ra thuốc súng đen vậy.

Để giải quyết những khó khăn gặp phải trong quá trình nuôi dưỡng đẳng trùng, sau này có thể đã tạo ra những thứ khác, ví dụ như đẳng thuật và đẳng trùng chỉ biết hại người...

Hơn nữa theo Ngô Lương được biết.

Những thứ như đẳng thuật, cổ thuật hẳn là đến thời Ân Thương mới có những ghi chép liên quan, mà thánh sơn y giả này lại có thể truy ngược đến thời Hoàng Đế, trước sau thế nào so sánh một chút là biết.

Nghĩ đến những điều này, Ngô Lương gật đầu với Hoa Đà nói: "Hoa thần y nói rất phải, y thuật có tính hai mặt, được y giả coi trọng y đức nắm giữ, đó là thuật cứu người, nhưng nếu bị người có phẩm đức thấp kém nắm giữ, cũng có thể biến thành thuật hại người." "Chính là như vậy, Ngô Thái sử cao kiến." Hoa Đà vô cùng đồng tình nói. ...

Đến lúc này, việc giải phẫu dược nhân coi như đã hoàn thành.

Tuy Hoa Đà cũng chưa giải mã được phương pháp chế tạo dược nhân, nhưng thu hoạch cũng không nhỏ.

Ngô Lương lập tức ra lệnh cho đám người Phường Nhân Quân thu dọn dược nhân lại rồi chôn xuống đất, sau đó cùng Hoa Đà quay trở lại căn nhà nhỏ lúc trước.

Khi đến cách căn nhà nhỏ khoảng mười trượng.

Trên "Trùng châu" lập tức lại phân tán ra rất nhiều sợi tơ mà người khác không nhìn thấy, mục tiêu của những sợi tơ này rất rõ ràng, thẳng hướng về căn nhà nhỏ của Hoa Đà.

Chính xác mà nói, nên là dược nhân trong căn nhà nhỏ đó.

Ngô Lương rất nhanh liền thông qua những sợi tơ này cảm nhận được quái trùng bên trong dược nhân đó, hình thể của chúng không khác gì những con vừa thấy, số lượng thì nhiều hơn rất nhiều, ít nhất cũng phải có mấy trăm con, trong đó còn có hơn trăm quả trứng chưa nở.

Và đám quái trùng này không chỉ phân bố trong đầu lâu của dược nhân, mà trong tứ chi và khoang bụng cũng có không ít, lúc này đám quái trùng này đều như đang làm nhiệm vụ của mình, không nhanh không chậm di chuyển trong kinh mạch của dược nhân. "Dược nhân này quả thực còn rất nhiều giá trị nghiên cứu, lát nữa có thể nghĩ cách

lừa lấy từ tay Hoa Đà..." Ngô Lương thầm tính toán trong lòng, nhưng miệng lại nói với Hoa Đà: "Hoa thần y, ngài đến bí cảnh này đã được một thời gian, nơi này ngài trước đây hẳn đã thăm dò hết một lượt rồi nhỉ?" "Không giấu gì ngài, thánh sơn này ta đã từng lên đến đỉnh, cái hố trời này ta cũng đã từng xuống đến đáy, tiếc là đến nay vẫn chưa phát hiện ra nơi nào đáng để nghiên cứu sâu, vì vậy mới bất đắc dĩ phải dựng nhà đá ở đây tạm trú." Hoa Đà cười khổ nói. "Ồ?

Ta vừa rồi ở bên kia nhìn vào trong hố trời, lờ mờ thấy dưới đáy hố có một số thứ, Hoa thần y đã từng xuống đáy hố, hẳn là biết đó là những thứ gì chứ?" Ngô Lương thuận thế hỏi. "Chỉ là một số đồ gốm đã vỡ vụn thôi, hơn nữa đều là đồ gốm rỗng, bên trong không có gì cả." Hoa Đà có chút thất vọng nói. "Có khả năng nào ban đầu là có thứ gì đó, chỉ là bị người ta lấy đi rồi không?" Ngô Lương trầm ngâm nói, "Bí cảnh này đã là thánh sơn của y giả, hơn nữa các dấu vết đều cho thấy, trước đây đã có rất nhiều người đến nơi này, một số người quả thực là y giả nhận được triệu gọi của thánh sơn, một số thì là người thường không biết phương kỹ, còn có rất nhiều người chết ở trong này, mà cái hố trời này lại lồ lộ ra bên ngoài, có người đến đây rồi lấy đi một số thứ cũng là chuyện hợp tình hợp lý." "Cũng không phải là không có khả năng này, nhưng dưới đó quả thực chỉ còn lại một số vại gốm vỡ vụn." Hoa Đà gật đầu nói. "Vậy còn trên đỉnh thánh sơn thì sao?" Ngô Lương lại ngẩng đầu nhìn về phía ngọn thánh sơn không quá cao kia, nơi đặc biệt nhất của nó hẳn là gần như hoàn toàn được tạo thành từ đá huyền vũ nghi có từ tính mạnh. "Tuy dưới chân núi và sườn núi có một số cây bụi, trông xanh um tùm, nhưng trên đỉnh núi lại trơ trụi một mảng, ta cũng không tìm thấy gì cả." Hoa Đà nói. "Trong truyện ký của Tần Việt Nhân có đề cập, ông ta theo học Trường Tang Quân, ngoài việc được truyền thụ hết y thuật cấm phương, còn có một chi tiết là uống 'nước Thượng Trì', từ đó có được phương kỹ cao siêu." Ngô Lương phân tích, "Nếu truyện ký này không

phải cố ý đánh lừa chúng ta, vậy thì 'nước Thượng Trì' mà Tần Việt Nhân uống, tám phần nên là nước trong bồn đá trên đỉnh thánh sơn, Hoa thần y chắc chắn không thấy thứ gì liên quan đến việc này sao?" "Không có, trên đỉnh thánh sơn quả thực không có gì cả." Hoa Đà tiếp tục lắc đầu nói. "..." Ngô Lương cuối cùng không truy hỏi nữa.

Hắn hiện tại không thể xác định được đồ gốm vỡ trong hố trời có phải là bị người sau này phá hoại không, không thể xác định được bên trong có từng có thứ gì đó rồi bị người ta lấy đi không, đồng thời cũng không thể xác định được trên đỉnh thánh sơn rốt cuộc có bồn đá hay không, có phải cũng là vì bị người ta phá hoại mà biến mất không.

Nhưng điều đó không cản trở hắn đi khảo sát thực địa một chuyến.

Trầm ngâm một lúc.

Chương 856

"Hoa thần y, ta định vào trong hố trời khảo sát một chuyến, ngài có muốn cùng ta đi không?" Ngô Lương lại nhìn Hoa Đà hỏi.

Hắn hy vọng mang theo Hoa Đà, vì ghi chép trong sử sách cho thấy, dù không có sự tham gia của Ngô Lương, Hoa Đà cũng nhất định có thể giải được bí mật của thánh sơn, giải được kỳ độc trên người... giống như Tả Từ lúc trước vậy.

Vì vậy Ngô Lương mới hào phóng chia sẻ thông tin mình có được với Hoa Đà, mục đích chỉ là để cung cấp cho Hoa Đà một số trợ giúp, để đẩy nhanh quá trình giải độc. "Có thể đồng hành cùng Ngô Thái sử, ta tất nhiên là cầu còn không được!" Hoa Đà lúc này đã vô cùng kính phục Ngô Lương, lập tức vui mừng nói.

Cứ như vậy, mọi người lập tức triển khai hành động.

Binh sĩ Phường Nhân Quân và những người chân cẳng không tiện như Vu Cát được để lại trên miệng hố trời, có mấy tảng đá lớn và căn nhà nhỏ của Hoa Đà làm nơi che chắn, không cần lo lắng về mối đe dọa từ những hòn đá lăn.

Ngô Lương và những người khác thì dưới sự dẫn dắt của Hoa Đà, đi một con đường tương đối dễ đi, rất nhanh đã đến đáy hố trời.

Tại nơi này, Ngô Lương cuối cùng cũng nhìn thấy đống đồ gốm vỡ nát mà Hoa Đà đã nói.

Những mảnh gốm này phần lớn đã vỡ vụn, mảnh được bảo quản tốt nhất cũng chỉ còn lại nửa phần đáy, hình dáng lúc này trông như một cái bát gốm vỡ.

Đối với người thường, những thứ này đã không còn bất kỳ giá trị

nào, nhưng đối với Ngô Lương, chúng vẫn có thể giúp y tra ra một vài thông tin liên quan đến ngọn thánh sơn của y giả này.

Bảo mọi người đứng sang một bên, Ngô Lương cúi người xuống, cẩn thận dọn dẹp những mảnh gốm vỡ. "..." Hoa Đà đứng bên cạnh xem mà không hiểu gì cả, nhưng thấy Ngô Lương vô cùng nghiêm túc nên cũng không dám tùy tiện làm phiền.

Còn đám người Phường Nhân Quân thì đã quen với cảnh này từ lâu, dù sao mỗi lần tiến vào cổ mộ hay di chỉ, điểm chú ý của Ngô Lương đều khác hẳn so với những tên trộm mộ thông thường, y luôn có thể tìm ra những thông tin mà người khác không thấy được từ những vật tầm thường.

Quả nhiên.

Khoảng một khắc sau, Ngô Lương đã chia những mảnh gốm vỡ này thành ba đống, đồng thời còn tìm thấy một vài dấu vết bất thường bên dưới chúng. "Đống này đều là gốm đen pha cát, đống này là gốm xám pha cát, còn đống nhỏ nhất này là gốm đỏ đất sét..." Mặc dù Ngô Lương không cố gắng dạy cho mọi người trong Phường Nhân Quân nắm vững kiến thức khảo cổ học này, nhưng mỗi khi có phát hiện gì, y cũng sẽ kiên nhẫn giải thích, đây là thói quen y hình thành khi làm hướng dẫn viên du lịch ở hậu thế.

Đương nhiên, làm vậy cũng là để khơi mào dẫn lối.

Dù sao trong Phường Nhân Quân cũng có vài người sở hữu kiến thức mà y không có, ví dụ như Vu Cát và Chân Mật, đôi khi sau khi nghe Ngô Lương phân tích, họ luôn có thể đưa ra những kiến giải độc đáo. "Còn có hoa văn trang trí trên những mảnh gốm này, loại này là vân dây lồi lõm, loại này là vân dây thừng, còn có loại vân gân lá khá hiếm thấy này nữa..." Ngô Lương tự mình nói, đưa ra phán đoán cuối cùng của mình: "Bất luận là công nghệ chế tác và vật liệu của những

đồ gốm này, hay là hoa văn trang trí trên đó, đều có thể chứng minh ngọn thánh sơn này là một di chỉ từ thời thượng cổ, nhưng có liên quan đến Hoàng Đế hay không thì còn phải xem xét lại, bởi vì những công nghệ này đa phần bắt nguồn từ bộ lạc của Viêm Đế, và cũng được bộ lạc của Viêm Đế sử dụng rộng rãi nhất." "Viêm Đế không phải là thủ lĩnh của Thần Nông thị sao?

Hơn nữa theo ta được biết, bộ lạc do Viêm Đế thống lĩnh chính là họ Khương, chuyện này... nghe nói Khương Thái Công tuy là họ Cơ thị Khương, nhưng thực ra cũng là hậu duệ của bộ lạc họ Khương." Gia Cát Lượng lập tức tiếp lời: "Hữu Tài ca ca, huynh nói xem liệu giữa hai bên có tồn tại mối liên hệ nào không, dù sao từ tình hình vừa rồi mà xem, con quái trùng trong cơ thể dược nhân dường như có vài điểm tương đồng với đẳng trùng?" "Đây quả thực là một hướng điều tra." Ngô Lương trầm ngâm một lát rồi khẽ gật đầu.

Nếu ngọn thánh sơn này do Viêm Đế xây dựng, vậy thì nó có mối quan hệ không thể tách rời với Thần Nông thị.

Tương truyền Viêm Đế sở dĩ được gọi là "Viêm Đế" là vì ông là thủ lĩnh họ Khương sớm nhất ở thiên triều nắm giữ và vận dụng lửa.

Ngoài ra, Viêm Đế có thể còn là người khởi xướng y học Trung Hoa, ông đã nếm thử mùi vị của trăm loại cỏ, vị ngọt đắng của các dòng suối, nhiều nhất có ngày đã xác định được bảy mươi loại độc thảo, và dựa vào đặc tính của các loại thực vật, ông là người sớm nhất thử dùng thảo dược để trị bệnh.

Nói như vậy, cho dù là danh y Biển Thước thời Hoàng Đế, cũng rất có khả năng phải học hỏi kinh nghiệm từ Viêm Đế, người đã nếm thử trăm loại cỏ, như vậy mới có thể đứng trên vai của Thần Nông thị để trở thành danh y, lợi dụng thảo dược và kinh nghiệm của Thần Nông thị để trị bệnh cứu người.

Chỉ tiếc là về vị Biển Thước ban đầu này, ghi chép trong sử sách thực sự quá ít, thứ có thể tra ra được chỉ có một cái tên như vậy.

Thậm chí, có khả năng nào cái gọi là "Biển Thước" vốn thuộc về thần y hoặc đội ngũ y tế của Thần Nông thị không?

Chỉ là sau này Hoàng Đế đã đánh bại Viêm Đế trong "trận Phản Tuyền", từ đó Viêm Đế kết minh, hai bộ lạc dung hợp thành một tộc, từ đó đôi bên không còn phân biệt, vì vậy "Biển Thước" cũng trở thành "Biển Thước" của Hoàng Đế, mang danh nghĩa của Hoàng Đế đi khắp các bộ lạc để chữa bệnh cứu người.

Nhưng cho dù như vậy, các bộ lạc tất nhiên vẫn sẽ giữ lại một phần bí mật của riêng mình.

Ví dụ như ngọn thánh sơn này, có thể chính là bí mật của Thần Nông thị, cũng là bí mật của họ Khương.

Về phần quái trùng trong cơ thể dược nhân và đẳng trùng... nếu Khương Tử Nha thật sự có liên quan đến bộ lạc họ Khương do Viêm Đế thống lĩnh, vậy thì tự nhiên cũng có khả năng nắm giữ bí mật của họ Khương, như vậy tồn tại khả năng quái trùng và đẳng trùng là cùng một dòng dõi, hoặc là quái trùng chính là tổ tiên của đẳng trùng. "Nhưng quân tử có từng nghĩ, Viêm Đế và bộ lạc do ngài thống lĩnh sinh ra ở Khương Thủy, vì thế mới có họ Khương, mà Khương Thủy cách nơi này e là cả vạn dặm, tại sao ngài lại phải không quản ngại đường xa đến đây thiết lập một ngọn thánh sơn như vậy?" Chân Mật đúng lúc đưa ra nghi vấn trong lòng.

Đây quả thực cũng là một vấn đề.

Khương Thủy nằm ở Bảo Kê, Thiểm Tây của hậu thế, một nơi ở phía tây, một nơi ở phía đông, mối liên hệ duy nhất e rằng chỉ có Hoàng Hà chảy xuyên từ đông sang tây, cho dù thật sự muốn lập thánh sơn, nơi này cũng không phải là lựa chọn tối ưu. "Ngoài ra theo thiếp

thân được biết, trước trận Trác Lộc, địa giới của ngọn thánh sơn này đáng lẽ nằm trong tay Xi Vưu." Chân Mật lại nói tiếp: "Vì vậy cho dù ngọn thánh sơn này có liên quan đến Viêm Đế hay Thần Nông thị, cũng chỉ có thể được thiết lập sau trận Trác Lộc...

Nhưng như vậy, Viêm Đế lại có khả năng thiết lập thánh sơn ở đây, bởi vì chiến trường Trác Lộc nơi liên quân Hoàng Đế và Viêm Đế đại chiến với Xi Vưu khi xưa cách nơi này đã không còn xa nữa." "Phân tích của nàng rất có lý!" Ngô Lương lại liên tục gật đầu.

Như vậy cũng coi như sơ bộ xác định được khoảng thời gian ngọn thánh sơn này được thiết lập, rất có khả năng là sau trận Trác Lộc, khi hai bộ lạc đã kiểm soát khu vực này.

Còn trước đó, bất kể là về địa lý hay khoảng cách, cơ bản đều không có khả năng này.

Mang theo những nghi vấn này, Ngô Lương tiếp tục điều tra tình hình dưới đáy thiên khanh.

Vừa rồi trong quá trình dọn dẹp và phân loại những mảnh gốm vỡ, y đã phát hiện một vài dấu vết bất thường bên dưới chúng, trong đó rõ ràng nhất là bốn cái hố nhỏ hình tròn rất đều đặn và giống hệt nhau.

Những cái hố tròn này có đường kính khoảng mười centimet, lún sâu xuống đất cũng chừng mười centimet.

Nối liền với nhau vừa vặn tạo thành một hình chữ nhật cực kỳ ngay ngắn, hình chữ nhật này dài khoảng hai mét, rộng khoảng một mét hai, ba, vừa nhìn đã biết là dấu vết do con người để lại.

Ngô Lương trước tiên lấy một cây xẻng công binh xúc một cái hố gần đó để khảo sát chất đất dưới đáy thiên khanh.

Xúc một nhát này xuống không tốn nhiều sức lực.

Tức là đất ở đây thuộc loại khá mềm, hơn nữa xem thành phần thì

chắc hẳn là loại đất vàng có hàm lượng cát hơi nhiều...

Điều này cũng không có gì đáng trách, nơi này tuy mấy năm gần đây mới trở thành cửa sông Hoàng Hà đổ ra biển, nhưng Hoàng Hà thường xuyên vỡ đê đổi dòng, nơi này lại nằm ở hạ lưu Hoàng Hà, trong hàng vạn năm trước đó cũng có khả năng từng là cửa sông ra biển hoặc gần cửa sông.

Mà theo Ngô Lương được biết, toàn bộ bờ tây Bột Hải cơ bản đều là loại đất tương tự, đây là do phù sa mà Hoàng Hà mang theo khi chảy qua cao nguyên Hoàng Thổ.

Xác định được việc này.

Ngô Lương liền đi đến một trong những cái hố tròn, dùng xẻng công binh đào nó lên để xem xét tình hình.

Sau khi làm vậy, Ngô Lương rất nhanh đã đưa ra kết luận: "Chất đất trong cái hố tròn này không có gì khác so với những nơi khác, chỉ là phần giữa đã bị vật nặng đè chặt, vì vậy mới lún xuống để lại dấu vết như vậy." "Ngoài ra, độ sâu của bốn cái hố tròn hoàn toàn giống nhau, chứng tỏ áp lực mà chúng phải chịu lúc đầu là hoàn toàn như nhau, tức là vật đè lên chúng phải là một khối thống nhất." "Thêm vào đó, những cái hố nhỏ nối lại tạo thành một hình chữ nhật rất ngay ngắn, ta có lý do phán đoán rằng thứ từng được đặt ở đây là một khí mãnh bốn chân hình vuông, mà một khí mãnh bốn chân to lớn như vậy, lại có trọng lượng đến thế, e rằng chỉ có thể là đỉnh." Theo Ngô Lương được biết, thời Viêm Đế Thần Nông tuy đồ đồng chưa phổ biến, nhưng thực ra đã xuất hiện loại khí mãnh lớn như "đỉnh", và các di chỉ liên quan ở hậu thế cũng đã phát hiện ra phương đỉnh bốn chân của thời kỳ này, vì vậy suy đoán này của Ngô Lương không phải là nói bừa.

Hơn nữa Ngô Lương cũng không khẳng định cái đỉnh từng đặt ở

đây là đỉnh đồng, cũng có khả năng là đỉnh đá.

Dù sao ngọn thánh sơn này có thể thiết lập ba cổng lầu ở lối vào, thì cũng nên có khả năng chế tác ra một cái đỉnh đá lớn như vậy. "Nói đến đỉnh, ta lại nhớ đến cái đỉnh đồng liên quan đến Biển Thước mà chúng ta từng thấy trước đây." Gia Cát Lượng cố ý bỏ qua "lăng Tề Ai Công" có liên quan, tiếp lời nói: "Nhưng xem từ dấu vết bị đè trên mặt đất, cái đỉnh đồng đó vẫn nhỏ hơn một chút, hẳn là không phải từ nơi này." "Vấn đề là nếu ở đây từng có một cái đỉnh lớn như vậy, thì cái đỉnh đó bây giờ đã đi đâu?" Dương Vạn Lý nhíu mày hỏi. "Đúng vậy, một cái đỉnh lớn như thế, ít nhất cũng phải nặng mấy nghìn cân, nơi này lại là một cái hố lớn khó đi lại, muốn di chuyển nó đi quả thực quá khó." Tào Nỉ cũng tắc lưỡi nói.

Tào Nỉ nói không sai, cho dù đến thời Đông Kinh bây giờ, muốn di chuyển một cái đỉnh lớn như vậy ra khỏi thiên khanh, rồi vận chuyển đến nơi khác thì phần lớn cũng chỉ có thể dựa vào sức người, đây quả thực là một công trình lớn, ít nhất cần huy động đến vài trăm người.

Hơn nữa cũng không thể không để lại bất kỳ dấu vết nào.

Tuy nhiên Ngô Lương nhìn quanh hoàn cảnh xung quanh, rồi lại ngước nhìn sườn dốc nghiêng của thiên khanh, lại không phát hiện ra dấu vết rõ ràng nào, cảm thấy sự việc không đơn giản như họ nghĩ. "Chuyện này để sau hãy bàn." Dưới tình hình này, Ngô Lương đành phải tạm thời gác lại vấn đề này. "Vâng." Mọi người trong Phường Nhân Quân đều gật đầu đáp lời. "..." Chỉ có Hoa Đà từ khi xuống đáy thiên khanh đến giờ vẫn không nói một lời, không phải ông không muốn nói, mà là hoàn toàn không chen vào được, bởi vì những vấn đề mà Ngô Lương và mọi người thảo luận đều không nằm trong lĩnh vực ông thông thạo.

Thậm chí có lúc ông nghe Ngô Lương và mọi người trong Phường

Nhân Quân nói chuyện, lại có cảm giác như đang nghe thiên thư, lúc hiểu lúc không, cứ như lạc vào trong sương mù.

Nhưng ông lại càng thêm tin tưởng vào thân phận Thái sử lệnh của Ngô Lương.

Nếu không phải là người chuyên nghiên cứu truy tìm chân tướng lịch sử, thì làm sao có thể biết nhiều sử liệu và kiến thức liên quan như vậy? ...

Đến lúc này, việc thăm dò thiên khanh cũng tạm thời kết thúc.

Ngô Lương và mọi người tuy đã miễn cưỡng xác định được khoảng thời gian ngọn thánh sơn được thiết lập, nhưng cũng có thêm nhiều nghi vấn cần được khám phá.

Đáng tiếc là việc giải độc kỳ lạ vẫn không có tiến triển gì.

Từ thiên khanh đi lên, Ngô Lương lại không ngừng nghỉ dẫn Hoa Đà lên đỉnh thánh sơn để thăm dò.

Khác với thiên khanh, đỉnh thánh sơn quả nhiên trơ trụi một mảng như lời Hoa Đà nói, trông như cái đầu không còn mấy sợi tóc của Vu Cát, bóng đến độ có phần phát sáng.

Ngô Lương cũng không thấy bất kỳ dấu vết cải tạo nhân tạo nào trên đó, càng đừng nói đến những thứ như chậu đá. "Lão tiên sinh, phiền ngài xem giúp ta phong thủy nơi này." Ngô Lương đi một vòng vẫn không thu hoạch được gì, có chút không cam tâm nói.

Vừa rồi khi vào thiên khanh, vì chân cẳng không linh hoạt, Vu Cát đã không xuống, lúc này leo núi ông ta lại đi theo. "Công tử, nơi này phong loan mơ hồ, tay chân không rõ, nơi đáng lẽ có sa thạch bảo vệ, lại vô cớ hình thành một cái thiên khanh, cách cục này giống như cá mất nước, cây không rễ, vừa vặn hình thành một tử cục." Vu Cát hiển nhiên đã sớm xem xét tình hình ở đây, giơ tay chỉ điểm cho Ngô

Lương: "Nếu lão hủ không nhìn lầm, đây hẳn là một tử long cách cục cực kỳ hiếm thấy, trong cục này khó mà kết huyệt, nếu cưỡng ép hạ táng thì không chỉ đơn giản là đoạn tử tuyệt tôn, e rằng ngay cả họ tộc cũng khó mà giữ được." "?!" Ngay cả họ tộc cũng không giữ được?

Mọi người nghe vậy đều lộ vẻ kinh hãi.

Hậu quả này không nghi ngờ gì còn nghiêm trọng hơn tru di cửu tộc gấp trăm lần, dù sao cửu tộc cũng chỉ nguy hại đến huyết thống và các nhánh phụ trong gia tộc, còn phạm vi liên quan của họ tộc thì rộng hơn nhiều, thử nghĩ Viêm Đế thống lĩnh bộ lạc họ Khương, về một mặt nào đó thì điều này tương đương với việc đại diện cho một nửa con cháu Long Quân, nếu họ Khương không giữ được, vậy tất nhiên sẽ là một tai họa diệt vong ảnh hưởng đến ít nhất hàng vạn người.

Giây phút này.

Ngô Lương bỗng cảm thấy vũ khí hủy diệt hàng loạt của hậu thế cũng trở nên yếu ớt trước "tử long" này, nếu lời Vu Cát nói không ngoa, có người lợi dụng phong thủy này để hại người, thì quả thực không dám tưởng tượng...

Nhưng tử cục như vậy dường như cũng có cấm chế.

Ví dụ như nơi này tùy thời xuất hiện sấm lăn trên đất, cộng thêm nó vốn đã ở trong một tiểu thế giới cách biệt với bên ngoài như vậy, đã định sẵn nó là một bí cảnh mà người thường không thể tiếp cận.

Chương 857

Ngoài ra.

Nơi này bây giờ đã trở thành cửa sông Hoàng Hà đổ ra biển, xem tình hình thì chắc không bao lâu nữa sẽ bị nước sông cuốn trôi hoàn toàn, ngọn tiên sơn nối liền tiểu thế giới này với bên ngoài tất sẽ không còn tồn tại.

Đây có lẽ cũng là một loại cấm chế, hoặc là một loại thiên ý.

Cùng lúc đó. "Tử long" cách cục đáng sợ này cũng khiến ngọn thánh sơn trong mắt mọi người trở nên càng thêm thần bí và quỷ dị, càng tin rằng nơi này nhất định ẩn giấu một bí mật kinh thiên.

Và ngay khi lòng mọi người đang chấn kinh. "Ầm ầm ầm ——!" Cùng với một tiếng nổ lớn đột ngột, ngọn núi dưới chân mọi người không biết vì sao lại đột nhiên rung chuyển dữ dội, có người lập tức không giữ được thăng bằng mà ngã xuống đất. "Đây là chuyện gì?!" Tình hình như vậy khó tránh khỏi có người hoảng sợ.

Động đất sao?

Ngô Lương cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ đành vội vàng hét lớn: "Chúng ta đang đứng trên đỉnh núi, không cần lo lắng núi lở gây đá rơi, ngọn núi này cũng không dốc, hẳn là sẽ không dễ dàng sụp đổ, mọi người chớ hoảng loạn chạy lung tung, trước tiên hãy nắm chặt lấy người bên cạnh để giữ vững thân hình, đảm bảo không có ai bị lăn xuống!" "Ầm ầm ầm ——!" Tiếng động lớn hơn truyền đến, ngọn núi rung chuyển càng thêm dữ dội.

Mọi người trong Phường Nhân Quân chỉ có thể làm theo chỉ thị của Ngô Lương, tay nắm tay bám chặt vào nhau, dìu đỡ lẫn nhau mới có thể miễn cưỡng đứng vững.

Ngô Lương cảm thấy cơn chấn động này ít nhất cũng đạt đến cấp độ động đất bảy độ richter, thực tế động đất năm độ đã có thể gây ra một mức độ phá hoại nhất định, động đất bảy độ càng có thể gây ra những thay đổi địa chất nhất định, nhưng may là nơi này chỉ có ngọn núi thấp và cây lùn, lại không có bất kỳ công trình kiến trúc nào của con người, vì vậy chỉ cần ngọn thánh sơn này không sụp đổ, hẳn là sẽ không gây ra thảm họa nghiêm trọng.

Cùng lúc đó. "Công tử, ngài mau nhìn bên kia!" Giữa cơn chấn động, sự chú ý của không ít người lại bị một vài thay đổi dưới chân núi thu hút, trên mặt lập tức hiện lên vẻ kinh hãi tột độ.

Thực ra không cần mọi người nhắc nhở, Ngô Lương cũng đã chú ý đến những thay đổi này.

Chỉ thấy trong vùng nước mà họ đã vượt qua Hoàng Hà bên ngoài bí cảnh lúc trước, nước sông không biết vì sao đang cuộn trào dữ dội, sóng nước dâng cao đến chục mét, đến nỗi nước sông vốn đã đến cửa biển lại xuất hiện hiện tượng chảy ngược!

Là trận động đất này gây ra dị tượng sao?

Ngô Lương nhíu mày.

Động đất mạnh quả thực có thể gây ra những thay đổi liên quan, một số trận động đất mạnh dưới đáy biển ở hậu thế thậm chí có thể gây ra sóng thần khủng khiếp, thường xuyên mang đến những thảm họa tự nhiên vô cùng đáng sợ cho các thành phố ven biển, cướp đi sinh mạng của vô số người, gây ra những tổn thất không thể lường được.

Nhưng rất nhanh ý nghĩ này đã bị Ngô Lương bác bỏ.

Bởi vì ngay sau đó, y đã lờ mờ nhìn thấy một bóng dáng khổng lồ trong dòng nước Hoàng Hà đục ngầu.

Đó là một cái bóng đen khổng lồ dài đến hai mươi mét, rộng bốn

năm mét, vì chưa nổi lên mặt nước nên Ngô Lương tạm thời không thể nhìn thấy hình dạng cụ thể của nó.

Nhưng có một điều có thể khẳng định, con quái vật khổng lồ này tuyệt đối còn sống, nó đang bơi trong dòng nước Hoàng Hà đục ngầu, chỉ là tốc độ bơi không được nhanh lắm. "Đây là..." Ngô Lương không nhìn ra đó rốt cuộc là thứ gì.

Nhưng không thể phủ nhận rằng, trong giới tự nhiên quả thực tồn tại một số sinh vật khổng lồ như vậy, đặc biệt là trong đại dương mênh mông, ví dụ như cá voi xanh quen thuộc ở hậu thế, có thể dài tới ba mươi ba mét, nặng một trăm tám mươi mốt tấn, con vật trước mắt này so với cá voi xanh cũng không tính là lớn.

Vậy con vật này có phải là một sinh vật khổng lồ từ biển cả không?

Ngô Lương bất giác nhìn về phía hạ lưu, nơi dòng sông trước mặt thánh sơn chia thành hai nhánh, tạo thành thác nước đổ ra biển, và lập tức loại trừ khả năng này.

Sinh vật khổng lồ có ưu thế của nó, nhưng đồng thời cũng tồn tại những nhược điểm khó thay đổi.

Ví dụ như nguy hiểm thường gặp nhất của sinh vật khổng lồ trong biển là mắc cạn, ở hậu thế mỗi năm đều có rất nhiều cá voi khổng lồ khi bơi đến vùng nước cạn đã không may bị mắc cạn, cuối cùng biến thành những cái xác có thể phát nổ bất cứ lúc nào.

Mà nhìn từ đường nước ra biển của Hoàng Hà lúc này.

Bất kỳ sinh vật biển nào có kích thước như vậy đều tuyệt đối không có khả năng vượt qua thác nước để ngược dòng lên đây, chỉ riêng sự chênh lệch địa hình đó đã là một trở ngại mà chúng vĩnh viễn không thể vượt qua.

Cho nên con vật này... tuyệt đối là thứ vốn có trong sông Hoàng Hà!

Nhưng rốt cuộc là gì, Ngô Lương lại không có chút manh mối nào, ít nhất theo y được biết, tất cả các loài vật đã biết ở hậu thế trong sông Hoàng Hà đều tuyệt đối không thể phát triển đến kích thước như vậy, cho dù là cá chép Hoàng Hà thường vì thân hình to lớn mà được người ta gọi là long vương, chúng cũng không thể đạt đến mức độ này.

Hơn nữa.

Nơi này là một tiểu thế giới hoàn toàn khác biệt với thế giới bên ngoài!

Ít nhất cho đến hiện tại, ngoài Hoa Đà và những con quái trùng kia, Ngô Lương vẫn chưa thấy bất kỳ sinh vật sống nào khác trong tiểu thế giới này, không có chim bay thú chạy, cũng không có muỗi bọ rắn kiến, nơi đây giống như một vùng cấm của sự sống. "Công tử, liệu trận địa chấn này có phải do con vật lớn dưới nước kia gây ra không?" Vu Cát ôm chặt cánh tay Dương Vạn Lý để không bị ngã trong trận động đất, nhưng vẫn không quên đưa ra quan điểm của mình cho Ngô Lương: "Chúng ta trước đó cũng đã đến bờ sông bên kia, lúc đó nước sông Hoàng Hà phẳng lặng, trên đảo cũng yên bình tĩnh lặng, còn lúc này thì đất rung núi chuyển, sóng lớn ngập trời, con vật lớn kia cũng theo đó xuất hiện, lão hủ cho rằng nó và những biến đổi này chắc chắn có mối liên hệ tất yếu." "Con vật đó tuy thân hình to lớn, nhưng trong tình hình bình thường hẳn là không đến mức gây ra chấn động lớn như vậy." Ngô Lương cố gắng nhìn nhận vấn đề này từ góc độ khoa học trước.

Nhưng nếu con vật đó hoàn toàn không phải là một loài động vật tồn tại bình thường trong tự nhiên, vậy thì khó nói, dù sao 《Sơn Hải

Kinh》 cũng đã ghi lại một số sinh vật kỳ dị chỉ cần xuất hiện là sẽ gây ra những thảm họa tự nhiên nghiêm trọng, chỉ là những sinh vật kỳ dị này chưa được kiểm chứng ở hậu thế, không thể xác định có thực sự tồn tại hay không. "Quân tử, chuyện chúng ta gặp phải khi qua sông liệu có liên quan đến việc này không?" Chân Mật lại phân tích một cách tương đối bình tĩnh: "Địa điểm con quái vật khổng lồ này xuất hiện, trùng khớp với nơi đám xác nổi bên ngoài tụ tập, cũng rất gần với nơi chúng ta gặp nguy hiểm..." Ngô Lương ngưng thần: "Ý của nàng là, con vật này có thể xuyên qua rào cản, đồng thời tồn tại ở cả thế giới bên ngoài và tiểu thế giới này?" Khả năng này cũng không phải là không có.

Những sự vật có thể xuyên qua lớp rào cản này không phải là không có, ví dụ như sông Hoàng Hà.

Sông Hoàng Hà chỉ mới chảy qua nơi này trong một lần đổi dòng mấy năm gần đây, và nơi đây cũng đã xảy ra những thay đổi tương ứng, biến thành cửa sông Hoàng Hà đổ ra biển, điều này đủ để chứng minh lớp rào cản này không phải là không thể xuyên thủng, hai thế giới cũng không phải là không thể ảnh hưởng lẫn nhau.

Nhưng cây cối, sinh vật và cái thiên khanh trong tiểu thế giới này, lại phân biệt hai thế giới ra, giữa chúng không hề có bất kỳ ảnh hưởng nào.

Vì vậy vấn đề này còn cần điều tra thêm, điều này dường như liên quan đến bản chất của tiểu thế giới này. "Chính là như vậy." Chân Mật khẽ gật đầu: "Khi chúng ta rời đi còn phải qua sông, e rằng đến lúc đó lại phải gặp những con quái trùng dưới nước kia, nếu có thể tra rõ vấn đề này, có lẽ sẽ có thể giải quyết được việc này." "Ừm..." Ngô Lương vẫn nhìn chằm chằm vào cái bóng khổng lồ dưới nước, lòng trầm ngâm.

Chân Mật nói đúng.

Nhưng những con quái trùng dưới nước và con quái vật khổng lồ này có liên quan hay không vẫn còn phải xem xét, dù sao con quái vật khổng lồ này trông như một thể thống nhất hoàn chỉnh, còn những con quái trùng kia lại là những cá thể đơn độc, cảm giác hẳn không phải là cùng một loại.

Đương nhiên.

Một số loài động vật sống theo bầy đàn cũng sẽ tụ tập lại với nhau để ngụy trang thành một sinh vật khổng lồ để chống lại kẻ thù bên ngoài, một số đàn cá trong biển thường dùng cách này để dọa chạy những kẻ săn mồi.

Nghĩ đến đây, Ngô Lương càng hy vọng con quái vật khổng lồ kia nổi lên mặt nước.

Nếu có thể nhìn thấy bản thể của nó, vậy thì y có thể đưa ra một phán đoán sơ bộ.

Thậm chí Ngô Lương còn muốn sử dụng "Ngự Thủy Chi Thuật" để giúp nó một tay, đáng tiếc khoảng cách ở đây vẫn quá xa, "Ngự Thủy Chi Thuật" căn bản không thể phát huy tác dụng.

Ngay khi Ngô Lương đang nghĩ như vậy. "A?

Hình như không rung nữa rồi!" Ngọn thánh sơn dưới chân đột nhiên ngừng rung chuyển, mọi người trong Phường Nhân Quân cuối cùng cũng ổn định lại.

Ngô Lương thì vẫn nhìn chằm chằm vào cái bóng khổng lồ dưới mặt nước.

Dưới cái nhìn của y, mặt nước cũng dần dần trở lại bình lặng, và cái bóng kia cũng đang không ngừng nhỏ lại, chỉ qua vài giây ngắn ngủi đã hoàn toàn biến mất.

Mọi thứ giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra. "Con vật lớn kia đã chìm xuống, mọi thứ cuối cùng cũng trở lại bình yên." Chân Mật lại nhìn Ngô Lương nói: "Quân tử, thiếp thân bây giờ càng cảm thấy biến động vừa rồi có liên quan đến nó, chắc chắn là nó đã chủ đạo tất cả." "Có thể gây ra động đất, lại có thể dấy lên sóng lớn..." Ngô Lương quay đầu hỏi: "Mật nhi, nàng kiến thức rộng rãi, có từng biết thứ gì có sức mạnh to lớn như vậy không?" "Chuyện này..." Chân Mật ngưng thần suy tư, một lát sau đột nhiên nói: "Thiếp thân quả thực có nhớ ra một vật, vật này thiếp thân tuy chưa từng tận mắt thấy, nhưng có thể chứng thực nó thực sự tồn tại, và địa điểm xuất hiện chính là khu vực hạ lưu sông Hoàng Hà." "Cái gì?" Ngô Lương lập tức tỉnh táo hẳn lên.

Mọi người trong Phường Nhân Quân cũng vểnh tai lên, chăm chú lắng nghe những lời tiếp theo của Chân Mật. "Vật này gọi là 'Vô Chi Kỳ'." Chân Mật nghiêm túc nói: "'Vô Chi Kỳ' là một loại thủy quái rất lợi hại, năm đó Đại Vũ trị thủy, Vô Chi Kỳ thường xuyên ra gây rối cản trở, nó vừa xuất hiện là phong lôi nổi lên, cây đá vang động, rất giống với cảnh tượng chúng ta vừa gặp phải, sau này Đại Vũ đã mời rất nhiều năng nhân dị sĩ đến trợ giúp, lại tốn mất mấy năm công phu mới cuối cùng bắt được nó, từ đó mới có thể tiếp tục trị thủy." Khi ở trước mặt người khác, Chân Mật thường chỉ gọi Vũ Đế là Đại Vũ, chỉ khi nói chuyện riêng với Ngô Lương, nàng mới gọi ngài là "tên ma chết bầm" hoặc "tên đoản mệnh". "Hít... theo lão hủ được biết, 'Vô Chi Kỳ' này hẳn là một con khỉ nước chứ?" Vu Cát nghe vậy lập tức đưa ra ý kiến phản đối: "Hơn nữa trong 《Sơn Hải Kinh》 ghi lại, 'Vô Chi Kỳ' là thủy thần Hoài Qua, vật này hẳn là hoạt động ở hạ lưu sông Hoài, sao lại là hạ lưu sông Hoàng Hà, hơn nữa sau khi Vũ Đế bắt được 'Vô Chi Kỳ', hình như cũng trấn áp nó ở sông Hoài, hẳn là không liên quan gì đến sông Hoàng Hà chứ?" Chuyện này quả thực là ghi chép trong 《Sơn Hải Kinh》.

Và còn lưu truyền đến hậu thế, hình thành nên câu chuyện dân gian "Vũ Vương khóa giao long", thậm chí hậu thế còn có một cái giếng liên quan đến nó gọi là "giếng Chi Kỳ".

Nhưng theo Ngô Lương được biết, "giếng Chi Kỳ" này hoàn toàn không phải được xây dựng vào thời thượng cổ, cũng không phải được xây vào thời Tiên Tần khi 《Sơn Hải Kinh》 được viết ra, vì vậy hẳn là do người đời sau dựa vào truyền thuyết dân gian mà xây dựng.

Ngoài ra.

Ngô Lương còn biết những chuyện mà những người này không biết.

Ví dụ như Tôn Ngộ Không trong tứ đại danh tác 《Tây Du Ký》 của hậu thế, nguyên mẫu chính là "Vô Chi Kỳ" trong truyền thuyết này, là do Ngô Thừa Ân đã tiến hành gia công nghệ thuật nhất định để sáng tạo ra.

Không cần nghi ngờ, mọi người trong Phường Nhân Quân tuyệt đối không thể nào đã xem 《Tây Du Ký》 ... "Lão tiên sinh có điều không biết, 《Sơn Hải Kinh》 là được viết thành sách sau này, cách thời Đại Vũ trị thủy đã qua cả nghìn năm, ghi chép trong đó chưa chắc đã có thể tin hoàn toàn." Chân Mật phản bác: "Ít nhất theo ta được biết, năm đó khi Đại Vũ trị thủy, Vô Chi Kỳ không hề hoạt động ở sông Hoài, hạ lưu sông Hoàng Hà và Trường Giang đều nằm trong phạm vi gây họa của nó, và sau khi Đại Vũ bắt được nó cũng không chỉ là trấn áp, một tai họa lớn như vậy Đại Vũ căn bản sẽ không để nó sống trên đời, nếu không việc trị thủy sẽ vĩnh viễn không thể thành công." "Chuyện này..." Vu Cát cuối cùng không nói nữa, bởi vì điều này đã liên quan đến vùng kiến thức mù mờ của ông ta.

Ngô Lương thì tiếp tục hỏi: "Mật nhi, ta muốn biết 'Vô Chi Kỳ' là

một con khỉ nước có phải là sự thật không?" "Điều này thì là thật, vật này tuy là thủy quái, nhưng hình dạng lại giống vượn khỉ." Chân Mật khẽ gật đầu, nhưng lại như nhìn thấu suy nghĩ của Ngô Lương mà nói tiếp: "Nhưng quân tử không cần bị thiếp thân ảnh hưởng, thiếp thân chỉ là nhắc đến những thứ có sức mạnh tương tự, mà cái bóng của con vật lớn vừa rồi trông không giống vượn khỉ, vì vậy chưa chắc đã là Vô Chi Kỳ, huống hồ Vô Chi Kỳ đã sớm bị Đại Vũ giết rồi." "Ừm." Ngô Lương cũng không bận tâm vấn đề này, tiếp tục ngưng thần suy nghĩ.

Tử long cách cục.

Thủy quái khổng lồ có thể gây ra động đất và sóng thần.

Viêm Đế, Thần Nông thị và họ Khương.

Đẳng trùng và quái trùng.

Tổ chức "Biển Thước" và y giả...

Những manh mối hiện có này vô cùng lộn xộn, có một số dường như có thể liên kết với nhau, nhưng lại không có bằng chứng xác thực, còn một số thì hoàn toàn không liên quan, thực sự không thể cung cấp sự trợ giúp hiệu quả cho Ngô Lương.

Cuối cùng. "Hoa thần y, đối với chuyện này ông có quan điểm gì?" Ngô Lương nhìn về phía Hoa Đà đang có vẻ mặt ngơ ngác bên cạnh, chủ động mở miệng hỏi.

Trong tình hình không có manh mối này, Hoa Đà, người chắc chắn sẽ giải được độc kỳ lạ thậm chí nhận được truyền thừa, tự nhiên trở thành chỗ dựa lớn nhất của Ngô Lương, trong mắt y, ông ta chính là một chiếc chìa khóa. "A?

Chương 858

Ngô thái sử đang hỏi tôi sao?" Hoa Đà lập tức sững sờ, thậm chí còn vô thức lùi lại hai bước, liên tục xua tay nói: "Ngô thái sử thật sự đã đánh giá tôi quá cao rồi, những chuyện mà các vị nói đối với tôi chẳng khác gì thiên thư, tôi có thể nghe hiểu được một hai phần đã là may mắn, làm sao còn có quan điểm gì được." ...

Tiếp theo, Ngô Lương tiến hành thăm dò kỹ lưỡng đỉnh núi thánh sơn, đáng tiếc không phát hiện ra bất kỳ thứ gì có giá trị.

Từ đó, việc thăm dò bí cảnh này đã rơi vào bế tắc.

Đồng thời việc giải độc kỳ lạ cũng rơi vào thế khó, mà đây mới là mục tiêu cốt lõi của chuyến đi này của Ngô Lương, nếu không các thành viên cốt cán của Phường Nhân Quân e rằng sẽ toàn quân bị diệt.

Ngô Lương cũng không biết phải đi đâu về đâu.

Vì vậy, y quyết định dẫn mọi người dời lều trại đến bên cạnh thiên khanh, tạm thời trở thành hàng xóm của Hoa Đà, như vậy mọi hành động của Hoa Đà đều nằm trong tầm kiểm soát của y, sẽ không bỏ lỡ bất kỳ thông tin quan trọng nào.

Về phần con quái vật khổng lồ từng xuất hiện trong nước.

Ngô Lương và mọi người trong Phường Nhân Quân tuy trong lòng đầy tò mò, nhưng vẫn quyết định tạm thời không chọc vào nó, lúc này họ đã tự thân khó bảo, vẫn nên phối hợp với Hoa Đà giải trừ độc kỳ lạ trên người trước rồi hãy nói đến chuyện khác.

Cứ như vậy, khi mọi người trong Phường Nhân Quân dời lều trại qua.

Trời cũng dần tối, mọi người đốt một đống lửa, dùng thịt thú rừng

tươi ngon bắt được bên ngoài trước đó làm thức ăn, cuộc sống cũng coi như khá sung túc.

Mà Hoa Đà cũng được hưởng lây chút thịt cá, nụ cười trên mặt ông ta đầy vẻ mãn nguyện.

Mấy ngày gần đây ông ta quả thực đã chịu không ít khổ.

Khác với Phường Nhân Quân, khi ông ta đến tuy không bị quái trùng trong nước tấn công làm mất đồ tiếp tế, nhưng lương thực một người mang theo dù sao cũng có hạn, vì vậy khoảng thời gian này ông ta chỉ có thể cố gắng ăn uống tiết kiệm, thậm chí còn phải tìm một số loại rau dại có thể ăn được ở đây để ăn cho qua bữa.

Sau khi no say, mọi người đã mệt mỏi cả một ngày lập tức bị cơn buồn ngủ tấn công, rất nhanh đã chìm vào giấc mơ.

Cứ như vậy không biết đã ngủ bao lâu, xem sắc trời hẳn đã đến nửa đêm sau. "Ầm ầm ầm ——!" Cơn chấn động rung trời chuyển đất lại một lần nữa truyền đến.

Xoạt xoạt xoạt ——!

Giữa lúc chao đảo, bên ngoài lều bỗng truyền đến một trận tiếng động khác thường.

Người của Phường Nhân Quân khi xuất chinh thường mặc nguyên quần áo đi ngủ, nghe thấy tiếng động liền lập tức ra khỏi lều xem xét tình hình.

Lại thấy căn nhà đá nhỏ đơn sơ do Hoa Đà tự tay dựng lên đã sập, mấy binh sĩ Phường Nhân Quân đang đứng gác vội vã bới một đống đá vụn tìm kiếm bóng dáng Hoa Đà. "Hoa thần y, ngài có sao không?" Ngô Lương lòng thắt lại, vội vàng chạy tới hét lớn. "Vẫn, vẫn còn thở được…… Ai u!" Trong đống đá vụn truyền ra giọng nói có phần yếu ớt của Hoa Đà, nghe qua có lẽ chỉ bị chút thương tích ngoài da, tính

mạng hẳn là không đáng lo.

Nghĩ cũng phải, căn nhà đá nhỏ của lão vốn không cao, đá dùng cũng không lớn, mái nhà lại là cành cây tương đối nhẹ, nếu không phải vận khí quá tệ bị thương trúng chỗ hiểm, thì sao có thể chết ngay được. "May quá……" Ngô Lương lập tức thở phào nhẹ nhõm, rồi tham gia vào hàng ngũ cứu viện Hoa Đà, rất nhanh đã đưa được lão ra khỏi đống đá vụn.

Lúc này Hoa Đà đang nằm đè lên người thuốc kia, mặt và người đều có không ít vết trầy xước, vài vết thương đang rỉ máu, trông vô cùng thảm hại.

Thấy cảnh này, Ngô Lương lập tức hiểu ra, trong khoảnh khắc nhà đá sụp đổ, điều đầu tiên Hoa Đà nghĩ đến không phải là bảo vệ bản thân, mà là che chắn cho người thuốc ở dưới, dùng thân mình để cản những khối đá rơi xuống, nếu không lão cũng không đến nỗi bị thương thành ra thế này.

Rõ ràng, Hoa Đà cũng là một kẻ mang trong mình tín ngưỡng.

Trong mắt lão, giá trị của người thuốc này không thể đong đếm, thậm chí đã vượt qua cả an nguy của bản thân, tuyệt đối không thể có bất kỳ sơ suất nào. "He he he." Sau khi được lôi ra từ đống đá vụn, Hoa Đà lập tức kiểm tra người thuốc từ trên xuống dưới một lượt, xác định toàn thân nó không có bất kỳ hư tổn nào mới thở phào nhẹ nhõm, rồi nhìn lại bộ dạng thảm hại của mình, vậy mà lại ngồi trên đất cười ngây ngô. "Hoa thần y, những vết trầy này tuy không nghiêm trọng, nhưng để tránh vết thương chuyển biến xấu, tốt nhất vẫn nên để ta dùng rượu mạnh tiêu độc một chút." Thấy vết thương của Hoa Đà đa phần đều dính dị vật, lại thêm vài vết thương còn tiếp xúc thân mật với người thuốc không biết đã được ngâm tẩm bằng loại dược vật gì, Ngô Lương không khỏi quan tâm nói.

Trước khi tìm được phương pháp giải kỳ độc, Hoa Đà tuyệt đối không thể xảy ra bất cứ sơ suất nào.

Vì vậy những vết thương như thế này cũng không thể xem nhẹ, lỡ như bị nhiễm trùng, rồi dẫn đến các phản ứng dây chuyền như sốt cao, Ngô Lương thật sự không biết làm sao để cứu lão.

Dù trong chính sử, Hoa Đà chắc chắn sẽ không chết ở nơi này.

Nhưng từ khi gặp Ngô Lương, lịch sử đã có những thay đổi tương ứng, Hoa Đà xảy ra bất kỳ tình huống nào khác với chính sử đều có khả năng. "Dùng rượu mạnh tiêu độc……" Hoa Đà không phải không biết tiêu độc nghĩa là gì, thực tế lão thường ngày khi chữa bệnh cho bệnh nhân hay trước sau khi giải phẫu thi thể cũng sẽ tiêu độc, cách làm thông thường là dùng nước sôi luộc các dụng cụ, có lúc cũng dùng lửa hơ, còn bản thân lão sẽ tắm rửa rồi dùng khói ngải cứu xông.

Cách nói dùng rượu mạnh cũng có thể tiêu độc thì đây là lần đầu lão nghe thấy. "Có thể hơi đau, ngài ráng chịu một chút." Ngô Lương vừa nói vừa lấy ra một miếng vải lụa nhỏ sạch sẽ, thấm đẫm rượu tinh khiết độ cao do chính tay hắn chưng cất, sau đó gật đầu ra hiệu với Hoa Đà, rồi ấn miếng vải lụa lên vết thương của lão. "Đau được đến mức nào chứ…… Aoooo ——!" Hoa Đà vốn còn khá bình tĩnh, nhưng khoảnh khắc tiếp theo miệng đã há thành hình chữ "O", run rẩy chân không nhịn được mà hét lên một tiếng đau đớn.

Cảm giác cồn xót vào vết thương, ai dùng qua rồi mới biết. "Hoa thần y xin hãy cố gắng chịu đựng, thứ này tuy đau đớn, nhưng lại có lợi cho ngài, Quan Vũ Quan Vân Trường chắc ngài từng nghe qua rồi chứ, ông ấy từng bị tên lạc bắn trúng……" Nói đến đây Ngô Lương đột nhiên dừng lại, dường như suýt nữa thì lỡ lời.

Thực ra điều Ngô Lương suýt lỡ lời không phải là chuyện Hoa Đà

cạo xương trị thương cho Quan Vũ, trên thực tế Hoa Đà chưa từng làm việc này, đó hoàn toàn là chuyện bịa đặt trong 《Tam Quốc Diễn Nghĩa》.

Người thông thạo lịch sử đều biết, Hoa Đà chết năm 208 sau Công nguyên do bị Tào lão bản hạ ngục tra tấn đến chết, còn Quan Vũ trúng tên độc là vào năm 219 khi tấn công Phàn Thành, lúc đó Hoa Đà đã sớm hóa thành xương khô, căn bản không thể nào cạo xương trị thương cho Quan Vũ được.

Tuy nhiên, việc cạo xương trị thương là có thật, và được ghi lại trong 《Tam Quốc Chí》, chỉ là vị y giả chữa trị cho Quan Vũ không lưu lại tên tuổi trong chính sử mà thôi.

Nhưng dù vậy, đó cũng là chuyện của tương lai, tuyệt đối không phải là một ví dụ có thể nói lung tung. "Quan Vũ là ai?" Hoa Đà lúc này vẫn chưa biết đến đại danh của Quan nhị gia, có chút nghi hoặc hỏi lại. "Là một người rất thú vị, Hoa thần y đã không nghe qua về ông ta, thì cũng không cần phải nói nhiều làm gì." Ngô Lương mỉm cười điềm nhiên, rồi lập tức chuyển sang một chủ đề khác: "Phải rồi Hoa thần y, ngài đến đây đã hơn một tháng, nơi này có thường xuyên xảy ra địa chấn ở mức độ này không?" "Nói cũng thật trùng hợp, một tháng ta ở đây chưa từng xảy ra một lần địa chấn nào, vậy mà Ngô thái sử vừa đến, trong một ngày lại liên tiếp xảy ra hai lần…… Xì!" Hoa Đà vừa co giật vì đau, vừa trả lời câu hỏi của Ngô Lương. "Nói như vậy, địa chấn này có thể là do chúng ta gây ra?" Ngô Lương thầm nghĩ.

Càng nghĩ kỹ, khả năng này cũng không nhỏ.

Khi địa chấn xuất hiện, quái vật dưới nước lại hoạt động rất mạnh, vì vậy không thể loại trừ khả năng địa chấn là do quái vật dưới nước gây ra.

Thêm nữa Hoa Đà mới đến hơn một tháng, lúc tiến vào bí cảnh này chắc chắn cũng phải qua sông, lão rõ ràng không hề gặp phải sự tấn công của đám trùng quái trong sông, nếu không e rằng đã sớm chôn thân dưới đáy sông rồi.

Mà tất cả những điều này, Ngô Lương và Phường Nhân Quân đều đã gặp phải.

Nếu nói như vậy…… lẽ nào địa chấn này là nhắm vào hắn và Phường Nhân Quân?

Hoặc cũng có thể nói quái vật dưới nước đang nhắm vào bọn họ?

Nhưng rốt cuộc là vì sao?

Ngô Lương bất giác so sánh bọn họ với Hoa Đà, thông qua những điểm khác biệt giữa hai bên để phân tích, cuối cùng lại cảm thấy vấn đề có thể nằm ở chính mình.

Đầu tiên là khí tức trên người hắn.

Theo lời Chân Mật, vì cơ duyên xảo hợp mà hắn nắm giữ "Ngự Thủy Chi Thuật", nên khí tức của hắn rất giống với Đại Vũ từng trị thủy, đến mức Chân Mật lần đầu gặp đã suýt nhận nhầm hắn là chuyển thế của Đại Vũ.

Mà Đại Vũ trị thủy từng hoạt động ở khu vực này, tất nhiên đã làm rất nhiều việc ở đây, có thể còn trấn áp một số sinh vật thượng cổ, thiết lập một vài cấm chế, giống như Vô Chi Kỳ mà Chân Mật vừa nhắc tới, nếu nơi này có liên hệ nào đó với Đại Vũ, thì rất có khả năng vì sự xuất hiện của hắn mà xảy ra một vài biến dị; thứ hai, trên người hắn còn mang theo một số pháp khí mà Hoa Đà không có, những pháp khí này ít nhiều đều mang theo khí tức mà người thường không thể nhìn thấy, đặc biệt là cặp "Trùng Châu" kia, hiện tại xem ra dường như có liên hệ nào đó với nơi này.

Trời mới biết bí cảnh này rốt cuộc cất giấu thứ gì, sự xuất hiện của những pháp khí kia có gây ra biến dị gì không, có khiến cho quái vật dưới nước kia trở nên táo động hay không; thứ ba, địa chấn sớm không đến muộn không đến, cứ nhằm lúc bọn họ đến thì mới đến, hơn nữa còn đến dồn dập như vậy, bản thân điều này đã chỉ thẳng vấn đề vào bọn họ, trước khi tìm ra nguyên nhân thực sự, Ngô Lương quả thực khó lòng biện bạch….. …..

Một đêm cứ thế trôi qua.

Mặc dù giữa chừng gặp địa chấn khiến mọi người tỉnh giấc, nhưng sau khi mọi thứ lắng xuống, tất cả lại nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau, mãi đến gần trưa Ngô Lương mới thức dậy, sau đó đi xem xét tình hình của Hoa Đà trước.

Lúc này vết thương của Hoa Đà đã kết một lớp vảy máu mỏng, xem ra hồi phục khá tốt, có lẽ vì tối qua được ăn chút thịt có nhiệt lượng cao hơn, tinh thần cũng tốt hơn trước một chút. "Hoa thần y, theo ngài thấy, ngoài nơi hôm qua chúng ta cùng đi qua, bí cảnh này còn có nơi nào cần đi sâu vào thăm dò không?" Sau khi hỏi thăm ngắn gọn, Ngô Lương thuận thế hỏi. "Ngô thái sử, nơi này trước núi sau núi chỉ lớn có vậy, hôm qua ngài cũng đã lên đỉnh núi nhìn bao quát rồi, còn chỗ nào khác để đi nữa đâu." Hoa Đà bất đắc dĩ lắc đầu, cười khổ nói: "Nếu ta thật sự biết gì đó, cũng sẽ không ở lại nơi này hơn một tháng rồi.

Không giấu gì ngài, nếu không phải các ngài đến, lương khô ta mang theo nhiều nhất cũng chỉ đủ dùng thêm hai ngày nữa, hai ngày sau dù ta không muốn đi cũng phải ra ngoài tìm chút đồ ăn, nếu không chắc chắn sẽ chết đói ở đây." "Cũng phải." Ngô Lương gật đầu, lại nhìn vào bụng của Hoa Đà hỏi: "Không biết ấn ký trên bụng Hoa thần

y từ lúc xuất hiện đến nay đã bao lâu rồi?" "Nếu ta nhớ không lầm, đến hôm nay vừa tròn hai tháng." Hoa Đà đáp.

Ngô Lương quyết định cho Hoa Đà một chút động lực, bèn lộ vẻ lo lắng nói: "Nói đến chuyện này, mấy hôm trước khi đi qua quê hương của Tần Việt Nhân, ta nghe hương dân ở đó nói, trong thôn của họ cũng từng xuất hiện chứng bệnh tương tự, chứng bệnh này từ lúc xuất hiện, khoảng ba tháng sau sẽ phát tác, khi phát tác, các bộ phận dưới cổ của người bệnh sẽ hóa thành nước đen hôi thối, cuối cùng chỉ còn lại một cái đầu chết không nhắm mắt, không biết Hoa thần y có biết chuyện này không?" "Chuyện này…… Lời này là thật sao?" Hoa Đà sắc mặt biến đổi, hiển nhiên là không biết chuyện này. "Ta sao dám lấy chuyện này ra đùa với Hoa thần y, không giấu gì thần y, ta còn cho người đào mộ của người bệnh đó lên, tận mắt nhìn thấy di thể, quả thực giống hệt như lời các hương dân nói!" Ngô Lương giọng điệu trịnh trọng nói: "Nếu những lời của hương dân kia không phải là hư cấu, Hoa thần y e rằng chỉ còn lại một tháng cuối cùng……" "Vậy phải làm sao đây?" Hoa Đà nghe vậy đã như đưa đám: "Ta đến đây đã hơn một tháng, đến nay vẫn không có thu hoạch gì, nếu quả thật chỉ còn lại một tháng cuối cùng, ta làm sao có thể tự cứu mình?" "……" Đến lúc này, Ngô Lương cuối cùng cũng tin rằng Hoa Đà không hề giấu diếm.

Nhưng hắn vẫn tin rằng, trong một tháng cuối cùng này, Hoa Đà nhất định sẽ tìm ra phương pháp giải kỳ độc, và điều hắn cần làm, chính là bảo vệ tốt cho Hoa Đà, tránh để lão vì sự xuất hiện của mình mà xảy ra những tai nạn khác. …..

Duyện Châu, Trần Lưu, phủ Tào Tháo. "Bốp!" Một cuộn giản độc bị ném mạnh xuống án thư, Tào lão bản giận không thể át, lớn tiếng mắng: "Viên Thiệu này ngậm máu phun người, ta thiết lập Phát Khâu trung lang tướng và Mô Kim giáo úy từ bao giờ, tên giặc này nếu

muốn khai chiến thì cứ dẫn binh đến đánh là được, lại cứ phải dùng những thủ đoạn không ra gì này để bôi nhọ ta, khốn kiếp!" Cuộn giản độc này chính là hịch văn mà Viên Thiệu sai Trần Lâm soạn thảo gần đây, đã được gửi đi các châu quận, phe Tào lão bản cũng đã chặn được một bản.

Trong hịch văn trước tiên là những lời lẽ sáo rỗng công kích xuất thân của Tào lão bản, tiếp theo nói hắn kiêu căng ngang ngược, ức hiếp bá tánh, đặc biệt là sau khi nghênh đón Hiến Đế, càng nhân cơ hội phóng túng chuyên quyền, khi trên dối dưới, bức hại trung lương trong triều, giết hại những nghĩa sĩ dám nói thẳng, thậm chí hiện giờ đã định soán đoạt đế vị.

Đương nhiên, cũng thuận tiện nhắc đến việc Tào lão bản thiết lập Phát Khâu trung lang tướng và Mô Kim giáo úy, nói hắn "thân lâm phát quật, phá quan lỏa thi, lược thủ kim bảo, sở ngộ huy đột, vô hài bất lộ.

Thân xử tam công chi vị, nhi hành kiệt lỗ chi thái." (tự mình đến đào mộ, phá quan lột xác, cướp lấy vàng bạc, gặp đâu phá đó, không hài cốt nào nguyên vẹn.

Thân ở ngôi vị Tam công, mà làm việc của giặc cướp.) Thực ra trước đó, vì thuộc hạ cũ của Lã Bố là Hách Manh và Tào Tính bị Viên Thiệu bắt và xử tử, hai người trong lúc bị bắt đã khai ra một số hành vi trộm mộ, thành ra món nợ này vốn được tính lên đầu Lã Bố, nhưng lần này Viên Thiệu lại đột nhiên đổi mũi dùi, trực tiếp đổ hết những việc này lên đầu Tào lão bản. "Chuyện này……" Thấy phản ứng của Tào lão bản, Quách Gia trong lòng có chút không hiểu.

Theo hắn thấy, phản ứng của Tào lão bản rất kỳ quái, ngài ấy tự nhiên có lý do để nổi trận lôi đình với những lời bôi nhọ của Viên Thiệu trong hịch văn, nhưng tại sao lại cứ né nặng tìm nhẹ, chỉ chăm

chăm vào việc thiết lập "Phát Khâu trung lang tướng và Mô Kim giáo úy trộm mộ", lẽ nào chuyện này còn nghiêm trọng hơn cả việc giết hại trung lương nghĩa sĩ, ức hiếp bá tánh, thậm chí là soán vị sao?

Do dự một chút, Quách Gia vẫn bước lên khuyên nhủ: "Minh công, hịch văn này chẳng qua chỉ là lý do để khai chiến mà thôi, Viên Bản Sơ hiện nay phát hịch văn ngày càng thường xuyên, nội dung trong hịch văn cũng ngày một thậm tệ, cho thấy hắn đã chuẩn bị xong để tấn công chúng ta, Minh công tuyệt đối không thể dễ dàng bị hắn ảnh hưởng, kế sách hiện giờ chính là nên mau chóng chuẩn bị nghênh địch, tránh để Viên Bản Sơ chiếm tiên cơ." "Nhưng ta chưa từng thiết lập chức Phát Khâu trung lang tướng và Mô Kim giáo úy…… những chuyện khác cũng là vu khống, Viên Bản Sơ khinh người quá đáng!" Tào lão bản lại mắng một câu, sau đó thở ra một hơi dài, bình tĩnh lại nói: "Phụng Hiếu, những điều ngươi nói ta đều hiểu, ngày mai ngươi cùng ta đến Quan Độ đốc thúc quân sự, việc không thể chậm trễ, ngươi về chuẩn bị trước đi." "Vâng." Quách Gia đáp một tiếng, lại hành lễ với Tào Phi đang đứng bên cạnh rồi lui xuống.

Hiện giờ Tào Phi cũng đã bắt đầu tham gia vào việc quân chính, tuổi tuy chưa lớn, nhưng lại là con thứ chỉ sau Tào Ngang, nay Tào Ngang ở ngoài bôn ba gánh vác việc lớn, Tào lão bản liền đưa Tào Phi theo bên mình bồi dưỡng.

Chương 859

Sau khi Quách Gia ra ngoài. "Phi nhi……" Tào lão bản nhìn về phía Tào Phi, vừa định nói gì đó. "Phụ thân." Tào Phi đã tiếp lời Tào lão bản, dùng giọng nói khàn khàn đang vỡ giọng của mình nói: "Phụ thân tuy chưa từng thiết lập Phát Khâu trung lang tướng và Mô Kim giáo úy, nhưng lại thiết lập Phường Nhân Quân, hơn nữa những việc Phường Nhân Quân làm còn nhiều hơn những gì trong hịch văn nói, đây hẳn mới là nguyên do phụ thân nổi trận lôi đình.

Những chuyện khác trong hịch văn phụ thân đều có thể biện bạch, chỉ duy có việc này…… nếu Phường Nhân Quân bị bại lộ, nhân chứng vật chứng đầy đủ, phụ thân sẽ không thể biện bạch được." "Tuy Tả phu không tham gia vào việc quân chính, Phường Nhân Quân hành sự cũng cực kỳ kín đáo, nhưng trên đời không có bức tường nào không lọt gió, theo hài nhi được biết, dưới trướng phụ thân cũng có một số người biết rõ về chuyện của Phường Nhân Quân." "Những người này thì không sao, ngoài người nhà ra thì đều là những người thân tín đã theo phụ thân nhiều năm, hài nhi không có tư cách bình phẩm các vị trưởng bối này, phụ thân tất nhiên trong lòng cũng đã rõ, nếu không sẽ không để họ biết chuyện này, nhưng có một bộ phận người lại không thể không đề phòng…… ví dụ như Phường Nhân Quân." "Phường Nhân Quân hiện có hơn hai trăm người, ngoài Tả phu ra, những người còn lại đều ít tiếp xúc với phụ thân, vì vậy phụ thân gần như không hiểu gì về họ, nhưng những người này lại biết rõ những việc Phường Nhân Quân đã làm trong những năm qua hơn cả phụ thân, thêm nữa người đông thì dễ vàng thau lẫn lộn, chỉ cần một người trong số đó có lòng dạ khác, nhân cơ hội đầu quân cho ngoại địch và tiết lộ những chuyện này ra ngoài, phụ thân tất sẽ thân bại

danh liệt như Đổng Trác năm xưa." "Đổng Trác năm đó uy thế đến mức nào, còn phải chịu cảnh đầu lìa khỏi cổ, uy vọng và binh mã của phụ thân hiện nay còn không bằng ông ta, càng nên phòng ngừa từ sớm mới phải, nếu không một khi trở thành mục tiêu công kích của mọi người, cục diện e rằng sẽ khó mà thu dọn." Nói đến đây, khuôn mặt non nớt của Tào Phi đã hiện lên vẻ chín chắn không hợp với tuổi, khiến người ta không thể xem thường. "Vậy theo ý ngươi, ta bây giờ nên xử trí việc này thế nào?" Tào lão bản khá tán thưởng nhìn đứa con thứ còn nhỏ tuổi này, dùng giọng điệu dò hỏi.

Điều Tào Phi nói chính là điều hắn lo lắng nhất.

Còn về những chuyện được nhắc đến trong hịch văn như ức hiếp bá tánh, giết hại trung lương, khi trên dối dưới, phóng túng chuyên quyền, đã là những lời sáo rỗng trong tất cả các hịch văn, không chỉ các sĩ tộc, mà cả bá tánh bình thường tai cũng đã mòn chai rồi, vì vậy có nói nhiều đến mấy, chỉ cần không liên quan đến lợi ích của bản thân, cũng sẽ không gây ra sự đồng cảm và phẫn nộ của quần chúng.

Huống hồ hiện nay các khu vực hắn kiểm soát đều đang thực thi chế độ đồn điền tương đối ôn hòa, sắp xếp cho một lượng lớn lưu dân, không nói mỗi người đều chắc chắn có thể ăn no mặc ấm, nhưng cũng vừa cung cấp quân lương vừa cho những lưu dân này một con đường sống, thế nào cũng tốt hơn là chết đói bên đường, vì vậy Tào lão bản trong các khu vực mình kiểm soát vẫn có danh vọng không tồi.

Còn đối với các sĩ tộc, ngoài một số ít kẻ không biết thời thế, những người còn lại Tào lão bản cũng đang cố gắng lôi kéo hết mức có thể, ít nhất không hình thành quan hệ đối lập với họ.

Vì vậy những vấn đề này đều không phải là vấn đề, ít nhất trước khi Tào lão bản bại trận, những người này dù có dao động cũng đa số sẽ tiếp tục giữ thái độ quan sát.

Nhưng một khi chuyện của Phường Nhân Quân bị bại lộ và bị chứng thực, tính chất lập tức sẽ khác hẳn.

Triều Hán lấy hiếu trị thiên hạ, quan niệm này đã ăn sâu vào lòng người, vì vậy đối với phần mộ tổ tiên cực kỳ coi trọng, giống như trước đây khi cha của Vương Khánh qua đời, dù nhà họ Vương đã sớm thu không đủ chi, cũng phải khuynh gia bại sản để lo hậu sự cho cha, từ đó có thể thấy được phần nào.

Mà những việc Phường Nhân Quân làm, không nghi ngờ gì là đang làm một việc đại nghịch bất đạo với thiên hạ.

Về việc này, Đổng Trác chính là vết xe đổ của Tào lão bản.

Năm đó Đổng Trác quyền khuynh triều chính, giai đoạn đầu thực ra không gặp phải trở ngại quá lớn, dù có người bất mãn cũng chưa gây ra phản loạn, liên quân Quan Đông càng chưa thành hình.

Mãi đến khi một sự việc xảy ra, mới khiến ông ta trở thành nghịch tặc bị toàn dân lên án: năm Kiến Ninh thứ nhất, Hà Thái hậu qua đời, Đổng Trác nhân lúc di thể Hà Thái hậu được hạ táng, vậy mà lại sai người mở Văn Lăng, lấy đi những báu vật bên trong.

Kết quả việc này không được giữ bí mật tốt, rất nhanh đã lan truyền khắp thiên hạ, và trở thành ngòi nổ cho thiên hạ liên hợp chống Đổng.

Không lâu sau đó liên quân Quan Đông tập hợp lại, thanh thế to lớn buộc Đổng Trác phải dời đô đến Trường An, trước khi đi còn không làm thì thôi, đã làm thì làm cho tới, chỉ huy Lã Bố đào hết lăng mộ của các đế vương và công khanh đại thần có tên tuổi ở khu vực Lạc Dương, tạo thành một ván cờ chết không thể quay đầu.

Từ khoảnh khắc đó, Đổng Trác tuy vẫn là quyền thần nắm giữ triều chính, nhưng chính lệnh của triều đình đã không thể thông đến

các địa phương, gần như hoàn toàn mất đi quyền kiểm soát đối với thiên hạ.

Cảnh ngộ của Tào lão bản lúc này rất giống với Đổng Trác năm đó.

Mặc dù hắn nghênh đón Hiến Đế, mượn danh thiên tử để lệnh cho kẻ không thần phục, nhưng nếu chuyện của Phường Nhân Quân bị bại lộ, tuyệt đối sẽ chịu kết cục trở thành kẻ thù chung của thiên hạ như Đổng Trác, đến lúc đó dù Hiến Đế có trong tay hắn cũng không còn dễ dùng như vậy nữa. "Tả phu đối với phụ thân trung thành tuyệt đối, hiện giờ lại trở thành con rể của phụ thân, tự nhiên đáng để phụ thân tin tưởng." Tào Phi nghiêm nghị nói: "Nhưng những người khác trong Phường Nhân Quân thì chưa chắc, hơn nữa hiện giờ Phường Nhân Quân đối với phụ thân đã không còn nhiều tác dụng, vì vậy hài nhi cho rằng, để ngăn chặn tình huống phụ thân lo lắng xảy ra, thì không nên tồn tại một đội quân độc lập như Phường Nhân Quân nữa, tốt nhất là…… trên đời này chưa từng xuất hiện một đội quân như vậy!" "Phi nhi, ngươi đã trưởng thành rồi." Khuôn mặt ngăm đen của Tào lão bản hiện lên nụ cười vui mừng, nói: "Nếu đã như vậy, việc này giao cho ngươi làm đi, vi phụ sẽ dặn dò Tử Hòa và Thúc Chí ở bên cạnh phụ trợ cho ngươi, coi như là một lần rèn luyện cho ngươi.

Vừa hay khoảng thời gian này Ngô Hữu Tài không có ở Trần Lưu, cũng tránh để nó khi xử lý việc này không biết phải đối mặt với những thuộc hạ cũ này như thế nào." "Vâng!" Tào Phi hành lễ đáp: "Ngoài ra hài nhi còn có một việc cần xin chỉ thị của phụ thân." "Cứ nói thẳng." Tào lão bản gật đầu. "Nữ quyến trong nhà Tả phu nên xử trí thế nào?

Những nữ quyến này cũng có khả năng biết được những việc Phường Nhân Quân đã làm trước đây, hơn nữa theo hài nhi được biết, những nữ quyến ở lại Ngô phủ chẳng qua đều là những mỹ nhân lúc

đầu phụ thân ban thưởng cho Tả phu, hiện giờ cũng chỉ là những thị nữ không quan trọng, nữ quyến thực sự thân cận với Tả phu thì đã cùng người đi ra ngoài rồi." Tào Phi chắp tay nói. "Xem ra ngươi âm thầm điều tra về Tả phu này của ngươi không ít công phu nhỉ?" Tào lão bản liếc nhìn Tào Phi, nói đầy ẩn ý. "Đã là người mà Nỉ nhi tỷ tỷ muốn gả, hài nhi tự nhiên phải điều tra cẩn thận một phen, tránh để Nỉ nhi tỷ tỷ gả qua đó bị bắt nạt." Tào Phi cúi đầu nói.

Tào lão bản cười một cách không rõ ý kiến, lại nói: "Sau này không có sự cho phép của ta thì đừng làm những việc như vậy nữa.

Còn về những nữ quyến này, ngươi cũng đừng hành động thiếu suy nghĩ, chỉ cần xử lý tốt chuyện ở nơi đóng quân của Phường Nhân Quân là được, những việc còn lại ta tự có tính toán." "Hài nhi hiểu rồi." Tào Phi đáp. "Còn nữa." Tào lão bản trầm ngâm một lúc, tiếp tục dặn dò: "Những người ở nơi đóng quân của Phường Nhân Quân cũng cần phải tra xét thân phận từng người, trong đó có một số công tượng nắm giữ những kỹ nghệ không tầm thường, những người này có lẽ còn có ích, giữ lại mạng sống của họ rồi đưa đến gặp ta." "Hài nhi ghi nhớ rồi." Tào Phi gật đầu. …..

Cùng lúc đó.

Ngô Lương ở Y Giả Thánh Sơn xa xôi vẫn chưa có tiến triển gì lớn.

Vì vậy Ngô Lương đành phải chuẩn bị cho một cuộc chiến trường kỳ, và vấn đề lớn nhất hiện giờ là thức ăn.

Lương khô của Phường Nhân Quân trước đó đã bị hủy dưới nước, mà trong bí cảnh này ngoài con quái vật khổng lồ ẩn mình dưới nước ra, lại không có sinh vật sống nào khác, vì vậy căn bản không thể giải quyết vấn đề thức ăn tại chỗ.

Cuối cùng, Ngô Lương đành phải giao việc này cho Bạch Tinh

Tinh.

Bạch Tinh Tinh không quá hai ngày liền phải dẫn người qua ba đạo môn lầu ra ngoài bí cảnh, dùng khẩu kỹ của mình để bắt những con hải điểu lượn lờ quanh thánh sơn để bổ sung thức ăn cho mọi người.

Ngoài ra.

Thánh sơn bên ngoài tuy đã trở thành một hòn đảo cô lập bốn bề là nước, nhưng trong núi vẫn còn một số động vật hoang dã sinh sống, những động vật hoang dã này nếu bị binh sĩ Phường Nhân Quân bắt gặp, tự nhiên cũng khó thoát khỏi vận rủi.

Trong khoảng thời gian này.

Tình hình của Đại Khuyển cũng bắt đầu xấu đi, mắt cá chân bị trùng quái chui vào đã sưng vù, mủ cũng không ngừng rỉ ra, cơn đau dữ dội đi kèm càng khiến hắn cả đêm không ngủ được, đi lại cũng trở nên vô cùng khó khăn.

Nhưng gã này lại là một kẻ cố chấp, đã thành ra thế này mà vẫn cố chịu đựng không nói, sợ vì vậy mà gây phiền phức cho Ngô Lương, vị ân nhân cứu mạng của mình, mãi đến lúc này chỉ có thể lê một chân đi cà nhắc mới bị Ngô Lương phát hiện. "Đại Khuyển huynh đệ, chân ngươi……" Ngô Lương phát hiện có điều không ổn, lập tức ngăn Đại Khuyển đang cố gắng đi theo mọi người ra ngoài săn bắn lại. "Không sao, không sao, có lẽ vài ngày nữa sẽ khỏi thôi." Đại Khuyển cười liên tục xua tay. "Ngồi xuống đừng động, để ta xem nào." Ngô Lương quả quyết ấn Đại Khuyển ngồi xuống đất, ép hắn vén ống quần có chút dính nhớp lên xem xét, sau đó mày liền nhíu lại. "Đây là chuyện gì?" Hoa Đà thấy vậy cũng sán lại gần, nhìn thấy vết thương ở mắt cá chân của Đại Khuyển liền lộ vẻ kinh ngạc, giọng điệu nghiêm túc hỏi. "Đúng rồi?

Thần y Hoa Đà chẳng phải đang ở ngay trước mắt sao, sao mình lại quên mất chuyện này, có lẽ lão có cách giải quyết vấn đề trên người Đại Khuyển thì sao?" Ngô Lương như bừng tỉnh khỏi giấc mộng.

Dù tệ đến đâu, Hoa Đà vẫn có kinh nghiệm phẫu thuật ngoại khoa vượt xa thời đại này.

Tình huống như của Đại Khuyển, Hoa Đà dù tệ đến đâu cũng có thể mổ cho hắn, nếu thông qua phẫu thuật lấy ra những con trùng quái đã chui vào cơ thể Đại Khuyển, nói không chừng cũng có thể giải quyết được vấn đề!

Nghĩ vậy, Ngô Lương lập tức nói: "Hoa thần y không biết đó thôi, vị Đại Khuyển huynh đệ này là ngư dân ở hạ lưu sông Hoàng Hà, mấy hôm trước khi kéo lưới không cẩn thận bị một loại trùng quái sống dưới nước kéo xuống nước, ta tuy đã dốc toàn lực cứu hắn lên, nhưng lại không thể ngăn cản một phần trùng quái chui vào cơ thể hắn qua lỗ chân lông, hiện giờ vết thương của hắn phát triển đến mức này, rất có khả năng liên quan đến những con trùng quái đã chui vào cơ thể." "Ngô thái sử sao không nói sớm?" Trong giọng nói của Hoa Đà có chút oán trách, y giả nhân tâm, Hoa Đà càng là người giữ vững phẩm chất này đến cùng, nay thấy vết thương của Đại Khuyển mà cảm thấy như chính mình đang phải chịu đựng.

Ngô Lương lại nghe ra một tầng ý nghĩa khác trong lời oán trách của Hoa Đà, liền có chút vui mừng nói: "Hoa thần y có cách cứu hắn sao?" "Khó nói." Hoa Đà trầm ngâm nói: "Nhưng ta từng chữa trị qua chứng bệnh tương tự, chứng bệnh đó cũng do một loại ký sinh trùng gây ra, khiến cho đầu gối của người bệnh hóa mủ sinh nhọt, có lẽ có thể thử dùng phương pháp tương tự, nếu phương pháp đó cũng không giải quyết được, ta chỉ có thể đề nghị vị huynh đệ này bỏ chân để giữ mạng." Bỏ chân thì không thành vấn đề, nếu Ngô Lương muốn, hoàn

toàn có thể dùng "Hám Thanh" giúp Đại Khuyển mọc lại chân mới sau khi cắt chi.

Nhưng nếu Hoa Đà có phương pháp đơn giản hơn để giải quyết việc này, thì tự nhiên là tốt hơn. "Hoa thần y mau mời!" Ngô Lương lập tức làm một động tác mời. "E rằng không được, phương pháp này của ta nếu muốn thi triển còn cần một sinh vật sống, tốt nhất là lợn, chó, những thứ như vậy dù có giết cũng không thấy tiếc." Hoa Đà lại nhíu mày khó xử nói. "Chuyện này……" Ngô Lương hơi sững sờ: "Trước đây Gia Cát Lượng từng bắn trúng một con lợn rừng ở ngoài bí cảnh, tuy con lợn đó đã vào bụng chúng ta, nhưng điều này đủ để chứng minh trên núi bên ngoài chắc chắn còn có những sinh vật sống khác." "Ngô thái sử nếu có thể bắt sống một con về, dù là lợn rừng hay sinh vật sống khác, đều có thể dùng được." Hoa Đà liên tục gật đầu nói. "Điển Vi, Dương Vạn Lý, các ngươi nghe thấy rồi chứ?" Ngô Lương liền quay người nói với Điển Vi và Dương Vạn Lý: "Lần này các ngươi đi cùng Tinh Tinh để bổ sung lương thực, nhiệm vụ hàng đầu là bắt sống một con vật, việc này liên quan đến tính mạng của Đại Khuyển." "Vâng!" Hai người đồng thanh đáp. "Đi đi, đi nhanh về nhanh, trên đường chú ý đến những quả Địa Lôi lăn bất ngờ xuất hiện, ta ở đây đợi tin tốt của các ngươi." Ngô Lương xua tay, nghiêm mặt nói. …..

Điển Vi và Dương Vạn Lý quả nhiên không làm người ta thất vọng, vậy mà lại thật sự mang về một con lợn rừng non, bị mọi người trong Phường Nhân Quân trói chặt treo trên một cây gậy gỗ khiêng về.

Bạch Tinh Tinh cũng thu hoạch không nhỏ, lần này nàng ra tay ác hơn, vậy mà lại bắt được nguyên hai bao tải lớn hải điểu, chỉ riêng số hải điểu này cũng đủ cho mọi người ăn trong ba ngày.

Nhưng lúc này sự chú ý của mọi người lại đổ dồn vào Hoa Đà.

Mọi người ít nhiều đều đã nghe qua danh tiếng thần y của Hoa Đà, vì vậy đều háo hức chờ đợi được tận mắt chứng kiến y thuật siêu phàm của lão.

Tuy nhiên Hoa Đà lại không lập tức bắt đầu chữa trị cho Đại Khuyển, mà lại nhìn về phía Ngô Lương nói: "Ngô thái sử, có thể cởi trói cho con lợn rừng này trước không, rồi sai người dắt nó mặc cho nó nhảy nhót chạy loạn, cho đến khi con lợn rừng này thở hổn hển, toàn thân vã mồ hôi?" "Việc này có gì khó?

Điển Vi, giao cho ngươi đấy." Ngô Lương tuy trong lòng nghi hoặc, nhưng vẫn gật đầu nói. "Vâng!" Điển Vi đáp một tiếng, liền sai người cởi trói cho con lợn rừng rồi bắt đầu vật lộn với nó.

Con lợn rừng này tuy chỉ là con non, nhưng cũng nặng cả trăm cân, ngoài Điển Vi ra, trong Phường Nhân Quân thật sự không có mấy người có thể một mình đối phó được.

Cứ như vậy vật lộn khoảng một khắc.

Điển Vi trông vẫn mặt không đổi sắc, còn con lợn rừng kia đã thở hổn hển, ngay cả tiếng kêu cũng đứt quãng, trên người càng vã ra rất nhiều mồ hôi, đứng từ xa đã có thể ngửi thấy mùi hôi đặc trưng của lợn rừng. "Vị tráng sĩ này, nhân lúc này mau chóng chặt một chân sau của con lợn rừng đó đi!" Hoa Đà thấy vậy lập tức lại hét lên. "Chuyện này……" Điển Vi theo bản năng nhìn về phía Ngô Lương trước, thấy Ngô Lương gật đầu đồng ý, liền một tay dắt lợn rừng, tay kia cầm thủ kích "xoẹt" một tiếng chém xuống.

Kèm theo một tiếng kêu thảm thiết của con lợn rừng.

Máu tươi bắn xa mấy mét, một cái chân sau săn chắc đã rơi xuống đất, vì vừa rồi vận động kịch liệt, vết thương trên cái chân này cũng đang phun máu.

Mọi người thấy cảnh này đều cảm thấy có chút tàn nhẫn, đặc biệt là con lợn rừng kia vẫn đang đau đớn giãy giụa, tiếng kêu thảm thiết vang đi rất xa.

Nhưng cùng lúc đó.

Hoa Đà đã nhanh chân bước tới nhặt cái chân sau lên, sau đó lại chạy nhanh quay về, một tay áp mạnh vết thương của cái chân sau vào mắt cá chân sưng tấy mưng mủ của Đại Khuyển. "Xì —— ai!" Đại Khuyển cũng đau đớn hét lên một tiếng. "Đừng động!" Hoa Đà lên tiếng ngăn lại, mặc cho máu từ chân sau của con lợn rừng thấm ướt mắt cá chân của Đại Khuyển.

"..." Đại Khuyển nghe vậy lập tức không dám động đậy, thậm chí không dám phát ra một tiếng động nào.

Nhưng rất nhanh, thái dương hắn đã rịn ra những giọt mồ hôi to như hạt đậu, chân kia cũng không ngừng run rẩy, ngũ quan thì xoắn cả lại, răng nghiến ken két.

Không khó để nhận ra, lúc này hắn đang phải chịu đựng nỗi đau tột cùng.

Chương 860

"Làm vậy có được không?" Ngô Lương và mọi người đứng một bên nhìn cảnh tượng trước mắt, trong lòng đều dấy lên nghi vấn.

Tình trạng của những con trùng quái dị kia bên trong tử thi, không ít người đã tận mắt chứng kiến, chúng sẽ bám chặt vào xương của tử thi, thậm chí còn khoét một lỗ trên khúc xương cứng, có thể thấy miệng và sức phá hoại của chúng lợi hại đến mức nào.

Thế nhưng phương pháp Hoa Đà đang dùng lại đơn giản đến thế, đơn giản đến mức bất kỳ ai cũng có thể dễ dàng thao tác, thậm chí chẳng liên quan gì đến phương kỹ.

"Đại Khuyển, còn chịu được không?" Thấy sắc mặt Đại Khuyển càng lúc càng tái nhợt, Ngô Lương có chút không đành lòng, hắn đang cân nhắc có nên dùng "Thất Hồn Hương" để tạm thời giải trừ nỗi đau cho Đại Khuyển hay không.

"Còn, còn chịu được, chỉ cần sống được, cái gì ta cũng chịu được!" Đại Khuyển cũng là một gã cứng rắn, cắn răng kiên trì nói.

"Tốt lắm." Nghe vậy, Ngô Lương cũng không nói thêm gì nữa, chỉ tán thưởng gật gật đầu.

Đúng lúc này.

"Ra rồi!" Hoa Đà mắt sáng lên, đột nhiên khẽ hô một tiếng.

Mọi người vội vàng nhìn về phía mắt cá chân của Đại Khuyển, chỉ thấy vài con trùng nhỏ màu đỏ thon dài quả nhiên đã chui đầu ra từ lỗ chân lông của hắn, sau đó uốn éo thân mình thăm dò một hồi, rồi rất nhanh chui vào trong chiếc chân lợn rừng kia.

"Thành công rồi!" Mọi người trong Phường Nhân Quân tinh thần

phấn chấn.

Tuy vết thương của Đại Khuyển không liên quan gì đến họ, nhưng thấy hắn có hy vọng được cứu, trong lòng ai nấy đều vô cùng vui mừng, đây chính là phần tươi sáng trong bản tính con người.

"Không hổ là Hoa thần y, ra tay quả nhiên phi phàm, nhẹ nhàng đã giải quyết được vấn đề khiến chúng ta bó tay hết cách!" Ngô Lương cũng từ tận đáy lòng liên tục tán thưởng.

Hắn rất muốn tự mình nói cho Hoa Đà biết, tuy ở thời đại này phương kỹ là nghề hèn mọn, nhưng ở hậu thế, y sư sẽ trở thành một nghề nghiệp vô cùng được kính trọng.

Những vương thất, sĩ tộc cao cao tại thượng kia rồi sẽ thay đổi, nhưng y sư thì sẽ lưu truyền mãi mãi không bao giờ đứt đoạn, vì vậy mọi việc ông làm đều mang ý nghĩa phi thường, sự nghiệp ông theo đuổi cũng tuyệt đối không phải là nghề hèn mọn.

"Đợi thêm một lát nữa." Hoa Đà lúc này lại chưa hề thả lỏng để cùng ăn mừng với Ngô Lương và mọi người, mà vẫn vững vàng cầm chiếc chân lợn rừng kia, đặt trên mắt cá chân của Đại Khuyển lẳng lặng chờ đợi.

Nhưng nỗi đau của Đại Khuyển rõ ràng đã giảm đi rất nhiều, ngũ quan đang nhăn nhó cũng đã giãn ra không ít.

Cứ thế kiên nhẫn chờ đợi khoảng một phút, trong quá trình này, không còn con trùng đỏ nào chui ra từ mắt cá chân của Đại Khuyển nữa, Hoa Đà cuối cùng mới thở phào một hơi: "Được rồi, tai họa côn trùng trong cơ thể hắn hẳn đã được giải trừ." Vừa nói, ông vừa nhấc chiếc chân lợn rừng xuống, rồi đi nhanh mấy bước đến bên đống lửa, nhanh chóng ném nó vào trong ngọn lửa rực cháy.

"Làm vậy mới có thể trừ tận gốc hậu họa, tránh cho tai họa côn

trùng này lại bám vào người khác." Đến lúc này, trên khuôn mặt nghiêm nghị của Hoa Đà cuối cùng cũng nở một nụ cười, ông quay đầu nói với Ngô Lương.

Trong không khí thoang thoảng mùi thịt nướng, chui vào mũi mọi người. ….

Nhưng Ngô Lương lại chẳng thấy tiếc nuối chút nào, loại trùng quái dị này hắn đã quan sát kỹ từ trước, tuy chưa đưa ra được kết luận chắc chắn, nhưng cũng không còn cần thiết phải giữ lại để tiếp tục quan sát, chi bằng tiêu hủy cho nhanh.

Ngược lại, biểu hiện vừa rồi của Hoa Đà khiến Ngô Lương cảm thấy tò mò, ông dường như biết loại trùng này là thứ gì, nếu không sao thủ đoạn lại có thể chuẩn xác đến vậy.

Nghĩ vậy, Ngô Lương liền lên tiếng hỏi: "Hoa thần y y thuật cao minh khiến ta bội phục, vừa rồi ta nghe Hoa thần y nói từng chữa trị qua bệnh chứng tương tự, không biết có phải cùng một loại tai họa côn trùng không?" "Không phải." Hoa Đà khẽ lắc đầu, "Bệnh án ta nói trước đây là do một loại trùng hút máu gây ra, không giống với loại trùng trong cơ thể Đại Khuyển.

Nhưng cả hai lại có một vài điểm chung, chúng đều xuất phát từ trong nước, đồng thời đều rất hứng thú với máu thịt tươi sống, vì vậy ta mới nghĩ đến việc dùng cách này để dụ chúng ra.

Thực ra phương pháp này cũng không phải do ta tự nghĩ ra, mà là khi ta còn trẻ đi du ngoạn ở Dương Châu, học được từ ngư dân địa phương.

Tai họa côn trùng ở phương nam nghiêm trọng hơn phương bắc rất nhiều, bá tánh ở đó nắm được nhiều cách đối phó với tai họa côn trùng, còn ở phương bắc tai họa côn trùng tương đối hiếm gặp, nên khi mọi người gặp phải mới bó tay hết cách." "Vậy khi Hoa thần y du

ngoạn ở Dương Châu, có từng nghe nói về loại trùng quái dị không những có thể chui vào cơ thể người, mà còn có thể kéo người xuống nước này không?" Ngô Lương lại hỏi tiếp.

"Chuyện này…" Hoa Đà trầm ngâm nói, "Có lẽ là do ta kiến thức nông cạn, tai họa côn trùng ở phương nam tuy không ít, nhưng đa số là những loại trùng hút máu, hơn nữa thường không quá lớn.

Giống như loại trùng này, vừa có thể lớn vừa có thể nhỏ, có thể chui vào cơ thể lại có thể kéo người xuống nước, ta cũng là lần đầu tiên thấy, lần đầu tiên nghe." "Thì ra là vậy." Ngô Lương khẽ gật đầu, cuối cùng không hỏi nữa.

"Phải rồi, Ngô thái sử trước đây dùng rượu Thiêu để lau vết thương cho ta, còn không?" Hoa Đà lại hỏi.

"Tự nhiên là còn." Ngô Lương đáp.

"Loại rượu Thiêu này quả thực phi thường, tối qua Ngô thái sử lau rượu Thiêu lên vết thương của ta, bây giờ những vết thương đó đã kết vảy, không có chỗ nào bị mưng mủ." Hoa Đà nói, "Nếu là thuốc cao ta dùng trước đây, tình trạng mưng mủ chảy nước vàng thường xuyên xảy ra, vết thương sâu một chút càng khó tránh khỏi." Hoa Đà nói hẳn là tình trạng nhiễm trùng vết thương.

Ngô Lương tuy không rành y thuật, nhưng cũng biết điều kiện vệ sinh thời đại này có hạn, dù chế thuốc cao cũng khó tránh khỏi lẫn vào một số vi khuẩn, mầm bệnh, cuối cùng dẫn đến nhiễm trùng, gây mưng mủ.

Nhưng thực ra cồn cũng không thể hoàn toàn ngăn chặn tình trạng này.

Chỉ là tương đối mà nói, nó có thể tiêu diệt hiệu quả phần lớn vi khuẩn xâm nhập vào vết thương, cố gắng hết sức tránh tình trạng

nhiễm trùng mà thôi.

“Hoa thần y quá khen rồi, nếu Hoa thần y cần, lát nữa ta sẽ dâng lên hai tay phương pháp chưng cất rượu Thiêu, ngoài ra còn có thể cung cấp cho Hoa thần y một bộ dụng cụ chưng cất hoàn chỉnh.” Ngô Lương hào phóng cười nói.

“Vậy thì đa tạ Ngô thái sử.” Hoa Đà chắp tay bái tạ, nhưng lại nói tiếp, “Nhưng ý của ta là, bây giờ mắt cá chân của Đại Khuyển đã hoại tử mưng mủ, vừa rồi những con trùng quái dị kia chui ra lại để lại một số vết thương, Ngô thái sử nếu còn rượu Thiêu, hay là nên dùng rượu Thiêu rửa vết thương cho Đại Khuyển trước, có lẽ cũng có thể tránh cho vết thương của hắn tiếp tục xấu đi?”….

“Ha ha ha, Hoa thần y nói phải, xem cái trí nhớ của ta này!” Ngô Lương lúc này mới bừng tỉnh, vỗ trán một cái rồi gật đầu với Điển Vi.

Điển Vi lập tức lấy một túi nước bên hông xuống, đi tới bên cạnh Đại Khuyển, tiện tay còn nhặt một cành cây dưới đất đưa qua: “Đại Khuyển, ngươi ráng chịu một chút, tốt nhất là cắn lấy cái này.” “Đại ca, sao lại thế?” Đại Khuyển vẫn còn hơi khó hiểu.

“Vì đau.” Hoa Đà, với tư cách là người từng trải, trịnh trọng nói với Đại Khuyển, “Có lẽ còn đau hơn lúc đuổi trùng vừa rồi, nhưng chắc chắn có lợi cho ngươi, ngươi phải nhẫn nhịn.” Một lát sau.

“Aooo...!” Trong bí cảnh vang lên một tiếng kêu thảm thiết. … Những ngày tiếp theo, vết thương của Đại Khuyển dần dần hồi phục, ít nhất đã không còn sưng đỏ, đi lại cũng lanh lẹ hơn nhiều.

Nhưng tâm trạng của Ngô Lương lại ngày càng lo lắng.

Mặc dù tạm thời mọi người trong Phường Nhân Quân có ăn có uống, sống cũng không tệ, nhưng vấn đề cốt lõi của chuyến đi này

vẫn chưa được giải quyết, thậm chí không có bất kỳ tiến triển nào, và theo thời gian trôi đi, cơ hội của họ lại đang dần ít đi.

Ngô Lương cần phải thấy được một chút tiến triển.

Dù hắn rất tin tưởng Hoa Đà, cho dù thật sự phải độc phát thân vong, thì chắc chắn Hoa Đà sẽ là người trúng đầu tiên, nhưng điều đó chẳng có lợi gì cho hắn, cũng không phải kết quả hắn muốn thấy.

Ngô Lương đang một mình ngồi ngẩn người bên rìa hố trời, Tào Nỉ chủ động bước tới, dựa vào bên cạnh hắn hỏi: "Quân tử, từ sáng sớm nay dường như chàng đã có tâm sự…" "Có chút tâm thần bất an, cứ cảm thấy có chuyện sắp xảy ra." Ngô Lương hít một hơi thật sâu, nhưng vẫn nói một cách uể oải.

"Chuyện gì vậy?" Tào Nỉ hỏi dồn.

"Ta cũng không biết, chỉ là từ hôm qua đến giờ mắt phải của ta cứ giật liên tục, nàng có từng nghe qua câu 'mắt trái giật là tài, mắt phải giật là tai' không?" Ngô Lương nghiêng mặt nhìn Tào Nỉ hỏi.

Phải thừa nhận rằng, Tào Nỉ quả thực rất xinh đẹp, trước đây Ngô Lương né tránh nàng chủ yếu là vì hình tượng lịch sử đã ăn sâu vào tiềm thức, nếu không có đoạn lịch sử đó, Ngô Lương thực sự không có lý do gì để đẩy một bạch phú mỹ như vậy ra xa.

Dù sao thì, lúc mới xuyên không, trong lòng hắn vẫn nghĩ đến việc cưới bạch phú mỹ, nổi danh, từ đó bước lên đỉnh cao nhân sinh còn gì.

Nói đi cũng phải nói lại, lão Tào mặt đen lại lùn như cục phân lừa mà lại sinh được cô con gái trắng trẻo xinh đẹp thế này, đây chắc cũng là một loại đột biến gen rồi?

"Có lẽ là quân tử đa tâm rồi… À phải rồi, Mật nhi tỷ tỷ không phải biết xem tướng sao, hay là gọi tỷ ấy đến xem cho quân tử, nếu thật sự có tai họa, tỷ ấy nhất định có thể nhìn ra." Tào Nỉ vừa an ủi

Ngô Lương, vừa nhắc nhở.

"Đã xem rồi." Ngô Lương cười lắc đầu.

Là một người xuyên không, khí vận của hắn ngay cả Chân Mật cũng không nhìn ra được, dù là diện mạo hay mệnh lý, Chân Mật cũng nhìn như trong sương trong khói, trước sau không biết Ngô Lương rốt cuộc sẽ có kết cục như thế nào… Có lẽ Chân Mật đi theo hắn cũng có nguyên nhân này, khó khăn lắm mới gặp được một người không thể nhìn thấu, nàng muốn tận mắt chứng kiến kết cục của Ngô Lương.

Nhưng Ngô Lương cũng là người biết ứng biến.

Chân Mật tuy không nhìn thấu hắn, nhưng lại có thể nhìn thấu những người trong Phường Nhân Quân bên cạnh hắn.

Vì vậy sau khi xuất hiện tình trạng tâm thần bất an này, Ngô Lương liền lập tức tìm Chân Mật xem khí vận của mọi người, may là dạo gần đây mọi người đều không gặp vận rủi. ….

Nhưng điều này vẫn không làm Ngô Lương yên tâm lại được, cảm giác tâm thần bất an không những không biến mất, mà ngược lại còn ngày càng mãnh liệt.

"Tỷ ấy xem thế nào?" Tào Nỉ vội vàng hỏi.

"Mật nhi nói, nếu không có gì bất ngờ, gần đây sẽ không có chuyện gì xảy ra." Ngô Lương cười nói.

"Vậy không phải là không sao rồi sao, tại sao quân tử vẫn không phấn chấn lên được?" Tào Nỉ yên lòng, rồi lại hỏi.

"Có lẽ là ta đa tâm rồi…" Ngô Lương đứng dậy vươn vai, nhếch miệng nở một nụ cười thoải mái, "Nàng đi nghỉ trước đi, ta cùng Điển Vi, Hoa Đà lại đi xem thử con quái vật dưới sông kia." Mấy ngày nay động đất vẫn thường xuyên xuất hiện.

Và cùng lúc động đất xảy ra, con quái vật khổng lồ dưới nước cũng sẽ xuất hiện, chỉ là chưa bao giờ thực sự trồi lên khỏi mặt nước, nên đến bây giờ Ngô Lương vẫn chưa tra ra được nó rốt cuộc là thứ gì.

Nhưng mối quan hệ giữa động đất và con quái vật thì đã được xác định.

Hiện tại cả Ngô Lương và Hoa Đà đều không có chút manh mối nào về độc dược kia, trên thánh sơn cũng không có thêm phát hiện gì, tự nhiên chỉ có thể dồn sự chú ý vào con quái vật khổng lồ chưa rõ này.

Đây cũng là một sách lược còn nước còn tát, không ai biết việc họ đang làm có ích lợi gì không… … Cùng lúc đó.

Duyện Châu, Trần Lưu, Ung Khâu, khu đồn trú của Phường Nhân Quân.

"Đốc tra?" Đối mặt với đứa trẻ chưa thành niên trước mắt, cùng với Tào Thuần và binh sĩ Hổ Báo Kỵ đi theo sau, Doãn Kiện khẽ nhíu mày, hành quân lễ nói: "Tào công tử, chuyện này dường như không hợp quy củ cho lắm?

Ung Khâu hiện là đất phong của Ung Khâu hậu, mà khu đồn trú của Phường Nhân Quân lại càng là nơi trọng yếu về quân chính của Ung Khâu hậu, được hưởng quyền tự trị nhất định.

Tào công tử đến đây đốc tra trước tiên nên trình chiếu lệnh cho Ung Khâu hậu, còn ta cũng chỉ khi nhận được mệnh lệnh của Ung Khâu hậu mới có thể tiếp nhận sự đốc tra của Tào công tử, nếu không sau này Ung Khâu hậu hỏi tội, mạt tướng thực sự không gánh nổi tội này." "Quả thực có chút không hợp quy củ, nhưng sự việc có nguyên do, lại đúng lúc Ung Khâu hậu đi vắng không thể trình chiếu lệnh, nên ta chỉ có thể tự ý đến đây." Tào Phi cười cười, đánh giá Doãn Kiện rồi

hỏi một câu không đầu không cuối, "Không biết ngươi giữ chức vụ gì, xưng hô thế nào?" "Thưa Tào công tử, mạt tướng họ Doãn, tên một chữ là Kiện, hiện đang giữ chức Quân hậu trong Phường Nhân Quân." Doãn Kiện lần nữa hành lễ, cung kính đáp.

Tuy không dễ dàng cho Tào Phi vào khu đồn trú đốc tra, nhưng Doãn Kiện biết rõ thân phận của Tào Phi, cũng nhận ra Tào Thuần gần như không rời Tào lão bản nửa bước, nên lễ tiết cần có vẫn phải có, tránh gây phiền phức cho Ngô Lương.

"Doãn quân hậu, ngươi không cần quá căng thẳng, chỉ là một lần đốc tra thông thường mà thôi.

Ngươi hẳn đã nghe về tình hình hiện tại, thực ra phụ thân lệnh cho ta đến đây đốc tra, chỉ là để tìm hiểu trước tình hình thực tế của Phường Nhân Quân, để phòng khi cần đến." Tào Phi khẽ gật đầu, rồi nói tiếp.

"Nếu là ý của Minh công, mạt tướng tự nhiên không dám cản trở." Thấy Tào Phi lôi Tào lão bản ra, giọng điệu của Doãn Kiện lập tức mềm đi một chút, nhưng vẫn kiên trì nói: "Nhưng khi Ung Khâu hậu đi vắng đã giao cho mạt tướng giữ kỹ khu đồn trú, nay quy củ không hợp, mạt tướng thực sự không dám tự tiện quyết định… Thực ra Tào công tử không cần vội, Ung Khâu hậu mỗi lần đi vắng nhiều nhất cũng chỉ vài tháng là về, lần này đã đi hơn hai tháng rồi, nếu không có gì bất ngờ, nhiều nhất nửa tháng nữa sẽ về, đến lúc đó Tào công tử lại theo quy củ đến đốc tra cũng không muộn." "Ha ha." Nghe những lời này, Tào Phi đột nhiên cười lạnh một tiếng, ánh mắt âm lãnh nhìn chằm chằm vào mắt Doãn Kiện, tuy chiều cao của hắn chỉ đến ngực Doãn Kiện, nhưng cái nhìn ngước lên này lại tạo ra cảm giác áp bức còn mạnh mẽ hơn cả nhìn xuống.

Chỉ nghe hắn dùng giọng điệu lạnh như băng chất vấn Doãn Kiện:

“Doãn quân hậu, ta rất muốn biết trong lòng ngươi, ngươi trước tiên là quân hậu của quân Tào, hay là quân hậu của Ung Khâu hậu?” ---------- Tào Phi đã đưa ra một câu hỏi chí mạng.

Nếu Doãn Kiện không thể đưa ra câu trả lời chính xác, không chỉ sẽ mất mạng, mà còn có khả năng hủy hoại cả tính mạng và sự nghiệp của Ngô Lương, vị Ung Khâu hậu này.

May mà Ngô Lương biết dùng người, ban đầu từ mấy anh em cũ trong Phường Nhân Quân chọn ra Doãn Kiện đảm nhiệm chức Quân hậu chính là vì nhìn trúng khả năng ứng biến của hắn.

Mấy năm nay khi Ngô Lương và các cốt cán của Phường Nhân Quân đi vắng, Doãn Kiện nắm quyền Phường Nhân Quân thường xuyên phải giao thiệp với sĩ tộc và quân truân điền ở khu vực Trần Lưu, năng lực phương diện này cũng được nâng cao thêm một bước.

Vì vậy, lời của Tào Phi vừa dứt, Doãn Kiện đã ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề, lập tức hành một đại lễ, cúi đầu nói: “Phường Nhân Quân từ ngày thành lập đã trực tiếp nhận lệnh từ Minh công, mạt tướng tự nhiên là quân hậu dưới trướng Minh công.

Nhưng những quy củ này cũng là do Minh công đặt ra, mạt tướng nếu phá vỡ quy củ, chính là phá vỡ quy củ của Minh công.

Chương 861

Đến lúc đó, mạt tướng không chỉ không thể ăn nói với Ung Khâu hậu, mà càng không thể ăn nói với Minh công, xin Tào công tử thứ tội." "Ta lần này đến đây đốc tra chính là phụng mệnh phụ thân, Tử Hòa thúc ngươi hẳn đã gặp qua, cũng biết chức trách của thúc ấy bên cạnh phụ thân ta, thúc ấy có thể làm chứng." Thấy Doãn Kiện tránh nặng tìm nhẹ, không hề mắc bẫy, Tào Phi trong lòng có chút tức giận.

Hắn dù sao cũng chỉ là một đứa trẻ mười mấy tuổi, lại là lần đầu gặp phải người dầu muối không ăn như Doãn Kiện, thấy vậy mà vẫn không trấn áp được đối phương, đành phải lôi Tào Thuần bên cạnh ra để tăng thêm áp lực.

"Đã gặp qua Tào tướng quân, không biết Tào tướng quân có mang theo thủ dụ của Minh công không?" Doãn Kiện lại quay người sang hành lễ với Tào Thuần.

Tào Thuần không trả lời thẳng vào câu hỏi của Doãn Kiện, cũng tránh nặng tìm nhẹ nói: "Chuyện đốc tra quả thực là ý của Minh công, ta cùng công tử đến đây chính là minh chứng tốt nhất, cần gì phải mang theo thủ dụ của Minh công?" Ý của Tào lão bản là xử lý Phường Nhân Quân một cách không để lại dấu vết, vì vậy những thứ như thủ dụ tuyệt đối không thể tồn tại.

Tương tự, chuyện này tự nhiên cũng không thể gây ảnh hưởng quá lớn, càng không thể làm ầm ĩ lên.

Nếu không Tào lão bản đã trực tiếp phái đại quân đến tiêu diệt Phường Nhân Quân là xong, một đội quân chỉ hơn hai trăm người làm sao chống cự nổi, Tào Phi hà cớ gì phải dùng đến cớ "đốc tra" để vào khu đồn trú rồi mới tính tiếp?

“Nếu đã như vậy, xin thứ cho mạt tướng không thể tuân lệnh.

Tào công tử và Tào tướng quân tốt nhất vẫn nên đợi Ung Khâu hậu trở về rồi hãy đến đốc tra.

Đến lúc đó, Tào công tử và Tào tướng quân làm việc thuận lợi, mạt tướng đối với Minh công, đối với Ung Khâu hậu cũng đều có lời giải thích, nếu không mạt tướng khó giữ được tính mạng.” Doãn Kiện lại lần nữa khẽ cúi người, vừa liếc nhìn đám binh sĩ Hổ Báo Kỵ sau lưng hai người, vừa cười đầy vẻ áy náy.

Lúc này, Doãn Kiện ngày càng nghi ngờ mục đích hai người đến đây.

Trong lòng hắn hiểu rõ, nếu là đốc tra thông thường, đặc biệt là đốc tra vượt cấp quân đội như thế này, chắc chắn sẽ mang theo hổ phù hoặc thủ dụ của cấp trên.

Nếu không, người của Hạ Hầu Đôn chỉ cần nói vài câu là có thể không thông qua Trình Dục mà đi đốc tra quân đồn trú Trần Lưu của Trình Dục, người của Vu Cấm cũng có thể dễ dàng vượt qua Trương Liêu để đốc tra quân đội của Trương Liêu, quân Tào há chẳng phải sẽ loạn hết cả lên sao?

Hơn nữa, chuyện này còn tồn tại những rủi ro khác, ngay cả trong hoàng gia cũng vậy.

Giả sử thái tử có thể tùy tiện đốc tra Vũ Lâm vệ của hoàng đế, vậy thì việc giết cha cướp ngôi quả thực dễ như trở bàn tay, chính vì để ngăn chặn chuyện này xảy ra, mới có những thứ như hổ phù hay thủ dụ.

Ngoài ra.

Đốc tra thông thường có cần mang theo nhiều người như vậy không?

Mà binh sĩ Hổ Báo Kỵ sau lưng Tào Phi và Tào Thuần có đến hơn ba trăm người, đây gần như là Hổ Báo Kỵ dốc toàn lực xuất quân, thế trận này sao trông cũng không giống đến để đốc tra, mà càng giống như định tiếp quản khu đồn trú của Phường Nhân Quân.

Còn nữa.

Doãn Kiện tuy biết chuyện Tào lão bản và Viên Thiệu đang giương cung bạt kiếm, nên cũng biết Tào lão bản đang phải đối mặt với áp lực rất lớn, nhưng cũng hiểu rõ điều này không liên quan nhiều đến Phường Nhân Quân.

Dù sao Phường Nhân Quân cũng chỉ có hơn hai trăm người, nếu Tào lão bản và Viên Thiệu khai chiến, quy mô cuộc chiến tuyệt đối chưa từng có, mà hai trăm người của Phường Nhân Quân đối với cuộc chiến như vậy chẳng khác nào muối bỏ bể.

Huống hồ, Tào lão bản còn đích thân hứa với Ngô Lương, sẽ không ép hắn và Phường Nhân Quân tham gia chiến sự.

Dù có thực sự định nuốt lời, thì cũng nhất định sẽ đích thân đề xuất yêu cầu với Ngô Lương, chứ không phải biết rõ hắn không có ở đây mà lại phái người đến đốc tra.

Tóm lại, chuyện này có quá nhiều điểm đáng ngờ, Doãn Kiện tuy không hiểu rõ ngọn ngành, nhưng cũng tuyệt đối không dễ dàng cho Tào Phi, Tào Thuần và Hổ Báo Kỵ tiến vào khu đồn trú của Phường Nhân Quân.

Nghĩ đến đây.

"Lục Phúc…" Doãn Kiện trong lúc đối phó với Tào Phi và Tào Thuần, vẫn không quên quay đầu lại ra hiệu bằng mắt cho một người đàn ông lùn mập sau lưng.

Người đàn ông lùn mập này tên là Hứa Lục Phúc, cũng là một

trong sáu lính già của Phường Nhân Quân đi theo Ngô Lương từ những ngày đầu.

Hắn tuy tư chất bình thường không làm được tướng tài, nhưng nay cũng đã lên được chức Đô bá trong quân, coi như là phó tướng của Doãn Kiện.

Chỉ một ánh mắt, Hứa Lục Phúc đã hiểu ý của Doãn Kiện, lập tức gật đầu rồi chạy nhanh vào trong khu đồn trú.

Đừng thấy Phường Nhân Quân ngày thường nhàn rỗi, nhưng dưới sự quản lý của Doãn Kiện chưa bao giờ lơ là việc huấn luyện, mục đích là để mỗi lần Ngô Lương đi vắng chọn người, mỗi người được chọn ra đều không làm mất mặt.

Cứ như vậy, chỉ trong khoảng thời gian hai tuần trà.

Binh lính Phường Nhân Quân đã bí mật hoàn thành tập kết, tất cả đều vũ trang đầy đủ, tay cầm nỏ liên châu Chiến Quốc có thể chiếm tiên cơ chế địch, sau lưng còn đeo xẻng công binh cực kỳ hiếm thấy trong quân đội thông thường để phòng khi cần.

Ngoài ra.

Còn có một bộ phận binh sĩ được trang bị "Hàm Sa X xạ Ảnh" từng lập công lớn ở Uyển Thành.

Thứ này vốn dĩ đều phải để lại cho Ngô Lương sử dụng, nhưng nay tình hình có chút đặc biệt, Tôn Nghiệp, Bách Lý Hương dù không nỡ, nhưng sau khi biết tình hình cũng chỉ có thể lấy ra cho binh sĩ Phường Nhân Quân dùng trước.

Dù sao cũng tốt hơn là để khu đồn trú của Phường Nhân Quân bị Tào Phi tiếp quản, khiến những thứ tốt này cuối cùng rơi vào tay người khác.

"Doãn quân hậu, ngươi đã nghĩ kỹ chưa?" Tào Thuần là người thế

nào, chỉ một cái liếc mắt đã nhìn thấu hành động ngầm của Doãn Kiện, lập tức nhíu mày cảnh cáo, "Đốc tra vốn là chuyện nhỏ, nhưng nếu ngươi kháng lệnh không tuân, e rằng Ngô tướng quân trở về cũng khó mà bảo toàn tính mạng cho ngươi, nói không chừng còn liên lụy đến Ngô tướng quân và binh sĩ Phường Nhân Quân." "Mạt tướng sao dám kháng lệnh, chỉ là chức trách bắt buộc, thực sự không dám tự tiện quyết định." Doãn Kiện vẫn dầu muối không ăn.

Hắn biết phán đoán của mình chưa chắc đã chính xác, nên đã chuẩn bị sẵn tâm lý sau này bị truy cứu khó thoát khỏi cái chết.

Nhưng lúc này, dù chỉ có một chút nghi ngờ, hắn cũng phải kiên trì đến cùng, nếu không chính là phụ lòng Ngô Lương và Phường Nhân Quân.

Nếu sau này Tào lão bản trách tội, hắn cũng sẽ nhận hết mọi trách nhiệm về mình, coi như trả lại ân tình Ngô Lương năm xưa đã cứu con cái hắn, cũng là báo đáp ơn tri ngộ của Ngô Lương.

"Hỗn xược!" Đến lúc này, Tào Phi đã không thể nhịn được nữa, lập tức mặt lộ vẻ hung tợn quát lên một tiếng, "Nếu ta nhất quyết phải vào khu đồn trú đốc tra, ngươi nghĩ Phường Nhân Quân cản được sao?" "Mạt tướng đâu dám cản công tử, chỉ là thỉnh cầu công tử làm việc theo quy củ mà thôi." Doãn Kiện lại mặt không đổi sắc, hành lễ một lần nữa rồi lặng lẽ lùi lại mấy bước, trở về sau hàng rào ngựa gỗ ở cửa khu đồn trú của Phường Nhân Quân.

Cùng lúc đó, trên tường rào của khu đồn trú cũng có vài chỗ lộ ra vài cái đầu, rõ ràng là đang quan sát tình hình bên ngoài.

Miệng tuy nói không dám.

Nhưng cơ thể lại rất thành thật.

Nếu Tào Phi thật sự dám hạ lệnh xông vào, Phường Nhân Quân

nhất định sẽ phản kích, đến lúc đó sự việc sẽ không còn đường lùi… "Ngươi… tốt lắm!" Tào Phi tức giận đến sôi máu.

Đây là chuyện hắn vắt óc suy nghĩ trước khi xuất phát cũng không ngờ tới.

Nếu là quân đội khác, Tào Phi đến đốc tra, toàn quân trên dưới nhất định sẽ xếp hàng chào đón, chỉ sợ không thể để lại cho hắn một ấn tượng tốt.

Nhưng Phường Nhân Quân lại là một kẻ khác biệt, không chỉ không có sự cho phép và chiếu lệnh của Ngô Lương thì không cho hắn vào, thậm chí còn có ý định dùng vũ lực với hắn!

Điên rồi!

Một đám điên!

Chẳng lẽ bọn họ không biết, một khi họ ra tay, sẽ bị định tội là phản quân, mà ở trung tâm địa bàn của quân Tào, họ căn bản không có nơi nào để trốn, chỉ có kết cục bị tiêu diệt hay sao?

Những người này đều không sợ chết sao?

Đúng lúc này.

"Phi nhi, chuyện này tạm thời bỏ qua, không thể cường công." Tào Thuần đột nhiên ghé sát tai Tào Phi, lắc đầu khẽ nói.

"Thúc phụ, sao có thể dung túng cho Phường Nhân Quân như vậy, chuyện này nếu để người khác biết, e rằng sẽ làm tổn hại uy tín của nhà Tào, sau này khó mà cai quản toàn quân." Tào Phi đã tức giận đến mất khôn, nghiến răng nói.

"Nếu cường công thì không thể thu dọn được nữa." Tào Thuần kiên nhẫn giải thích, "Ý của phụ thân ngươi là xử lý chuyện này một cách bí mật, nếu cưỡng ép tiêu diệt sẽ đi ngược lại ý định ban đầu

của ông.

Cho dù định tội Phường Nhân Quân là phản quân, nay đại chiến sắp đến, trong quân xảy ra phản loạn e rằng cũng sẽ ảnh hưởng đến sĩ khí tiền tuyến.

Như vậy trăm hại mà không có một lợi, đây tuyệt đối không phải là cục diện mà phụ thân ngươi muốn thấy." "Nhưng thưa thúc phụ, đây là nhiệm vụ đầu tiên phụ thân chính thức giao cho con, nếu chuyện này cũng làm không xong, trong lòng phụ thân chắc chắn sẽ thất vọng tột cùng về con." Tào Phi vẫn không chịu từ bỏ.

Hắn dù sao vẫn còn quá trẻ, quá dễ nổi nóng, cũng coi trọng thể diện, nên bây giờ cảm giác của hắn giống như đang bị đặt trên lửa nướng, nếu không lập tức tiêu diệt Phường Nhân Quân, sau này nhất định sẽ bị người khác coi thường… Dù sao sau lưng còn có hơn ba trăm binh sĩ Hổ Báo Kỵ đang nhìn, đây đều là những thân tín cốt lõi nhất của nhà Tào, nếu ngay cả họ cũng coi thường mình, sau này hắn sẽ không thể ngẩng đầu lên được nữa.

"Đại trượng phu có thể co có thể duỗi, đây cũng là một trong những thử thách mà phụ thân ngươi dành cho con." Tào Thuần lại ôn tồn khuyên nhủ, "Huống hồ phụ thân ngươi tuy lệnh cho con bí mật xử lý Phường Nhân Quân, nhưng lại không đặt ra thời hạn.

Nếu con có thể lên kế hoạch dài hạn, giải quyết ổn thỏa chuyện này, mới càng thể hiện được tài năng của con, chứ không phải là đầu óc nóng lên mà đưa ra quyết định thiếu suy nghĩ." Thực ra còn có một số tình huống Tào Thuần chưa nói rõ.

Ví dụ như: ngay cả chính Tào Thuần cũng không có tự tin có thể giành được ưu thế tuyệt đối khi cường công.

Đến bây giờ Tào Thuần vẫn còn nhớ rõ những chuyện xảy ra ở An Ấp và Uyển Thành, những quả Chấn Thiên Lôi, những cái Hàm Sa Xạ

Ảnh, đều là những vũ khí lợi hại có thể giúp Phường Nhân Quân lấy một địch trăm.

Bộ hạ của Lữ Bố khi đối mặt với Chấn Thiên Lôi, chỉ trong một hiệp đã mất đi sức chiến đấu.

Còn bộ hạ của Trương Tú khi đối mặt với Hàm Sa Xạ Ảnh, càng bị Ngô Lương lấy ít địch nhiều xuyên thủng trung quân, Trương Tú và Giả Hủ buộc phải quỳ gối đầu hàng.

Đây là những chuyện Tào Thuần tận mắt chứng kiến, trước đây nghĩ cũng không dám nghĩ.

Mặc dù Ngô Lương tuyên bố Chấn Thiên Lôi đã dùng hết, nhưng Hàm Sa Xạ Ảnh chắc chắn vẫn còn.

Nếu khi đối mặt với Hổ Báo Kỵ cường công, Phường Nhân Quân sử dụng vũ khí lợi hại này để phản kích… Dù Hổ Báo Kỵ đều là tinh nhuệ được chọn lựa vạn người có một, e rằng cũng khó mà chống đỡ.

Mà chi phí tuyển chọn và bồi dưỡng binh sĩ Hổ Báo Kỵ cực cao, dù chỉ hy sinh một người cũng giống như cắt một miếng thịt trên tim Tào Thuần.

Đây không chỉ là tổn thất hắn không gánh nổi, mà cũng là tổn thất Tào lão bản không gánh nổi.

Nếu chuyện thực sự đến bước đó.

Tự nhiên cũng là sai lầm trọng đại của Tào Thuần hắn.

Nếu không, tại sao Tào lão bản đi Quan Độ đốc chiến lại để hắn ở lại đây hỗ trợ Tào Phi xử lý việc này?

Nói là hỗ trợ, thực ra phần nhiều là để kiểm soát rủi ro, tránh cho Tào Phi vì còn trẻ thiếu kinh nghiệm mà làm ra những việc bồng bột, khiến sự việc phát triển theo hướng không thể cứu vãn.

Tào Thuần hiểu Tào lão bản.

Tào lão bản là một người theo chủ nghĩa cơ hội.

Nếu có thể gạo nấu thành cơm trước khi Ngô Lương trở về, đó tự nhiên là tốt nhất, còn tránh cho Ngô Lương vì tình đồng bào mà rơi vào tình thế khó xử.

Nhưng nếu thực sự không làm được, Tào lão bản cũng chỉ có thể đợi Ngô Lương trở về rồi gây áp lực cho hắn mà thôi… "Chuyện này…" Tào Phi mặt lộ vẻ không cam lòng, hắn biết Tào Thuần nói có lý, nhưng vẫn không nuốt trôi được cục tức này.

Đúng lúc đang giằng co như vậy.

"Lóc cóc!

Lóc cóc!…" Xa xa truyền đến một tràng tiếng vó ngựa dồn dập.

Một đội kỵ binh khoảng mười người đang nhanh chóng tiến lại gần, con ngựa rõ ràng đã chạy đến kiệt sức, nhưng người trên ngựa vẫn đang ra sức quất roi, miệng không ngừng la "Giá giá" thúc giục.

Chương 862

"Người tới là ai?" Tào Phi mặt lộ vẻ nghi ngờ.

"Là Vương Khánh của Tào thị Diêm hành, quân ta hiện nay ít nhất hai thành lương hướng đều do Tào thị Diêm hành cung cấp." Tào Thuần khẽ nhíu mày, "Người này quan hệ với anh rể của con không tệ, e rằng đã nghe được chút phong thanh, đặc biệt đến đây cầu tình cho Phường Nhân Quân.

Hay là cứ để hắn qua đây, một là có thể thuận thế rút lui, hai là còn bán cho hắn một ân tình." "…" Tào Phi nghe vậy đã biết Tào Thuần quyết ý bỏ qua, không có sự ủng hộ của Tào Thuần, hắn dù trong lòng không cam cũng khó mà làm gì được nữa, nên không lên tiếng.

Quả nhiên.

Vương Khánh từ xa đã xuống ngựa, chạy một mạch đến gần, không kịp lau mồ hôi trên thái dương, cũng chẳng kịp thở đều đã vội vàng hành lễ: "Xin ra mắt Tào công tử, ra mắt Tào tướng quân.

Nghe tin Tào công tử và Tào tướng quân từ sáng sớm đã dẫn người đến Ung Khâu.

Hữu Tài hiền đệ khi đi vắng có nhờ tiểu nhân trông nom gia quyến và Phường Nhân Quân, vì vậy tiểu nhân sau khi biết tin đã lập tức tức tốc đến nghênh tiếp, có phải đã xảy ra chuyện gì không?" "Vương giám sự lo xa rồi, chỉ là một lần đốc tra định kỳ mà thôi, làm gì có chuyện gì." Tào Thuần thản nhiên cười, mặt không đổi sắc đáp.

Kết quả lời còn chưa nói xong.

"Lóc cóc!

Lóc cóc!…" Lại có thêm nhiều tiếng vó ngựa dồn dập truyền đến.

Mọi người bất giác quay đầu lại nhìn, lông mày của Tào Thuần theo đó càng nhíu chặt hơn, lại quay người lại khẽ nói với Tào Phi: "Trong hai người lần này đến, Thái thú Trần Lưu là Trình Dục thì không cần nói nhiều, đi cùng ông ta là Chu Lỗ của nhà họ Chu ở Trần Lưu.

Người này được phụ thân con phong làm Điển nông trung lang tướng, quản lý toàn bộ việc truân điền ở Duyện Châu, ba thành lương hướng của quân ta đều do nhà họ Chu cung cấp." "Hai người này tám phần cũng là đến cầu tình cho Phường Nhân Quân…" —?

Tào Phi nhíu mày càng chặt hơn, không nhịn được hỏi: "Tử Hòa thúc, lần này chúng ta hành động bí mật, vì sao mấy người này lại nhanh chóng nghe được tin tức mà đến cầu tình cho Phường Nhân Quân như vậy?

Có phải đã có sơ suất ở đâu không?" "Cần gì sơ suất chứ?" Tào Thuần lắc đầu nói: "Mấy người này đều đã ở Trần Lưu nhiều năm, gốc rễ đã ăn sâu bén chắc.

Ngươi và ta tuy hành động bí mật, nhưng cũng mang theo mấy trăm tướng sĩ, chẳng khác nào lạy ông tôi ở bụi này, làm sao qua được mắt họ?" "Tử Hòa thúc nói rất phải." Tào Phi trầm ngâm gật đầu. "Nhưng việc họ kéo đến thì ta lại không ngờ tới, phụ thân ngươi chắc cũng không ngờ, nếu không đã chẳng giao chuyện này cho một mình ngươi xử lý trước khi đến Quan Độ đốc chiến." Tào Thuần lại nói. "Tại sao lại vậy?" Tào Phi như có điều suy tư, dường như đã nghĩ đến điều gì đó, nhưng vẫn chọn cách khiêm tốn thỉnh giáo. "Những người này lăn lộn trong quan trường sĩ tộc nhiều năm, sớm đã thành những lão hồ ly biết gió chiều nào theo chiều ấy, cho dù không phải lão hồ ly thì trong nhà cũng nhất định có lão hồ ly trấn giữ, khứu giác đối với nguy hiểm còn thính hơn cả chó." Tào Thuần tiếp tục nói: "Vì vậy, nếu chúng ta thật sự chỉ đến thanh tra theo lệ, họ đến bán ân tình, làm

quen mặt mũi thì còn nói được.

Nhưng chúng ta mang theo mấy trăm tướng sĩ, họ tất nhiên đã ngửi thấy mùi nguy hiểm trong đó, thậm chí trong lòng còn rõ đây chính là ý của phụ thân ngươi.

Dưới tình hình như vậy mà vẫn kéo đến, chuyện này vô cùng bất thường." "Ý của Tử Hòa thúc là, anh rể ta đã mua chuộc họ?" Tào Phi biết rõ mà vẫn hỏi.

Tào Thuần nghiêm nghị nói: "Hơn nữa không phải là mua chuộc thông thường.

Hành động này của họ không nghi ngờ gì là đang buộc chặt tiền đồ và tính mạng của mình vào người anh rể ngươi, thà đứng về phía đối lập với phụ thân ngươi cũng phải bảo vệ Phường Nhân Quân.

Khả năng duy nhất ta có thể nghĩ đến để khiến những người này làm đến mức này, chính là họ có thóp bị anh rể ngươi nắm trong tay, như vậy họ mới có phản ứng bất thường đến thế." "Anh rể ta đây là lén lút sau lưng phụ thân ta kết bè kéo cánh, lòng dạ đáng chém!" Tào Phi mặt lộ vẻ tức giận, nghiến răng mắng: "Đúng là biết người biết mặt không biết lòng.

Hắn ngày thường không bao giờ tham gia chiến sự chính sự, tỏ ra không hề có chút ham muốn nào với quan chức quyền lợi, hóa ra đều là giả vờ.

Chuyện này nếu để phụ thân ta biết, không biết sẽ thất vọng đến mức nào!" "Tóm lại, chuyện này tạm thời bỏ qua đi." Tào Thuần cười khổ nói: "Hiện giờ đại chiến sắp xảy ra, phụ thân ngươi lại không ở Trần Lưu trấn giữ.

Nếu mấy người này quyết tâm bảo vệ Phường Nhân Quân, mà ngươi và ta lại cứ nhất quyết làm theo ý mình, e rằng cuối cùng sẽ gây

ra đại loạn, điều đó chẳng có lợi cho ai cả." "Nhưng theo ta thấy, mấy người này đến đây tuyệt không phải vì quan tâm đến Phường Nhân Quân, chung quy vẫn là nể mặt anh rể ngươi." "Cho nên mấu chốt của chuyện này vẫn nằm ở anh rể ngươi.

Muốn giải quyết thuận lợi, cuối cùng vẫn không thể bỏ qua hắn...

Ngươi cũng không cần lo lắng, lát nữa ta sẽ dùng phi nô báo cáo lại sự việc hôm nay cho phụ thân ngươi.

Chuyện này đã vượt quá khả năng của ngươi và ta, phải đợi anh rể ngươi trở về rồi để phụ thân ngươi tự mình xử trí, ông ấy tuyệt đối sẽ không trách tội ngươi." Luận về vũ lực, Tào Thuần thống lĩnh lực lượng tinh nhuệ nhất của Tào doanh cũng không tự tin.

Luận về thanh thế, Trình Dục, Chu Lỗ, Vương Khánh... ba người này gộp lại, ngay cả Tào lão bản cũng phải đắn đo, nhất là trong tình hình chiến sự căng thẳng hiện nay, Tào lão bản lại càng phải cẩn trọng lời nói việc làm, huống hồ là Tào Thuần và Tào Phi. "Không ngờ anh rể ta lại có năng lượng lớn đến vậy, trước đây đúng là đã xem thường hắn..." Tào Phi nghe vậy cũng tự giễu than một tiếng.

Trong lúc nói chuyện, Trình Dục và Chu Lỗ đã đến gần.

Hai người rõ ràng đã thông khí với nhau trên đường.

Trình Dục, với tư cách là một lão làng gần bảy mươi tuổi, đi lên trước hành lễ với Tào Phi và Tào Thuần, cười ha hả nói: "Gặp qua Tào công tử, gặp qua Tào tướng quân.

Nghe nói Tào công tử và Tào tướng quân sáng sớm đã dẫn người đến Ung Khâu, có phải đã xảy ra chuyện gì không?

Thực ra có chuyện gì cũng không cần Tào công tử và Tào tướng quân phải tự mình xử lý, chỉ cần phái người đến báo cho lão hủ một tiếng, lão hủ thay mặt xử lý là được." "Gặp qua Tào công tử, gặp qua

Tào tướng quân." Trình Dục đã nói hết những lời cần nói, Chu Lỗ liền không nói nhiều, chỉ tiến lên hành lễ.

Khác với Trình Dục và Vương Khánh, lần này Chu Lỗ đến đây đã phải chịu không ít trở lực, trở lực lớn nhất đến từ phụ thân Chu Tốn của y.

Chu Tốn sau khi biết chuyện liền nhận ra Tào lão bản có thể muốn làm gì đó với Phường Nhân Quân.

Mặc dù ông không biết Phường Nhân Quân ngày thường làm gì, nên cũng không biết Tào lão bản có ý đồ gì, nhưng lại vô cùng rõ ràng rằng lúc này mà nhúng tay vào thì chẳng khác nào đứng về phía đối lập với Tào lão bản, làm không tốt không chỉ mất chức quan mà có thể bị diệt tộc.

Vì vậy, ông kiên quyết phản đối Chu Lỗ đến ứng cứu, còn huy động cả mẹ đẻ và các bậc trưởng bối của Chu Lỗ cùng ngăn cản.

Nhưng Chu Lỗ là ai, y là kẻ cứng đầu nổi tiếng khắp mười dặm tám làng, từ nhỏ trong đầu đã thiếu một dây thần kinh.

Lại thêm việc giờ đây đang là Điển nông trung lang tướng, tay có chút binh quyền, trong lúc cấp bách liền lệnh cho thân vệ cưỡng chế giải tán phụ thân, mẫu thân và các trưởng bối rồi xông ra khỏi nhà.

Lúc ra khỏi cửa, mẹ y còn ngồi dưới đất khóc lóc không ngừng.

Chu Lỗ dù trong lòng không nỡ, nhưng nghĩ đến việc mình có được ngày hôm nay đều là do Ngô Lương, vị quý nhân kiêm huynh đệ này ban cho, nay Phường Nhân Quân e rằng gặp nạn, nếu y ngồi yên không lo thì chẳng phải là hạng heo chó hay sao, sau này còn mặt mũi nào đối diện với Ngô Lương.

Nghĩ vậy, y liền quyết tâm thúc ngựa xông ra khỏi cổng thành, vừa hay gặp được Trình Dục cũng đang vội vã ra khỏi thành đến Ung

Khâu.

Trước đó, Chu Lỗ thực ra vẫn có chút lo lắng.

Nhưng sau khi gặp Trình Dục, lòng y lập tức yên ổn hơn nhiều...

Trời sập đã có người cao chống đỡ.

Mặc dù chức quan trung lang tướng quèn của y còn cao hơn Trình Dục, nhưng trong lòng Chu Lỗ, Trình Dục vẫn được coi là người cao đó.

Một lão già đã qua tuổi lục tuần như ông còn dám ra mặt vì Phường Nhân Quân, ta còn có gì phải sợ? "Chu tướng quân, Trình thái thú, thật ra cũng không phải chuyện gì to tát, chỉ là phụng mệnh Minh công đến thanh tra theo lệ, vì vậy không đến làm phiền." Tào Thuần vẫn hoàn lễ, nói một cách nhẹ nhàng. "Thì ra là vậy." Trình Dục cũng cười nói, nhưng lại nhìn về phía cự mã chắn ngang cổng doanh trại Phường Nhân Quân, và những cái đầu thỉnh thoảng ló ra của các tướng sĩ Phường Nhân Quân nấp sau tường, cố tình nhắc đến chuyện không nên nhắc, nhíu mày hỏi: "Đây là...

Tào công tử, Tào tướng quân, xem tình thế này, vừa rồi có phải đã xảy ra hiểu lầm gì không?" —?

Tào Phi và Tào Thuần nghe vậy mặt lộ vẻ nghi hoặc, nhất thời không biết nên trả lời thế nào.

Lão già này không phải đến cầu tình cho Phường Nhân Quân sao?

Nếu đến cầu tình thì không phải nên cố gắng làm nhẹ đi xung đột đôi bên, rồi cho hai người họ đủ mặt mũi, như vậy hai người họ cũng có thể thuận thế rút lui sao?

Sao lại cố tình nhắc đến xung đột đôi bên?

Chẳng lẽ lão thực sự không phải đến cầu tình?

Thấy Tào Phi và Tào Thuần có chút do dự, Trình Dục cũng không hỏi dồn hai người nữa, mà quay đầu nhìn về phía Doãn Kiện đang đứng sau cự mã với vẻ mặt cảnh giác, mở miệng liền dùng giọng điệu nghiêm khắc: "Doãn quân hậu, ngươi có biết hai vị tướng quân trước mặt là thân phận gì không?" Doãn Kiện cũng không hiểu Trình Dục rốt cuộc có ý gì, nhưng cũng chỉ có thể hành lễ đáp: "Bẩm Trình thái thú, hai vị tướng quân đã tự báo danh, một vị là nhị công tử của Minh công, một vị là đô úy Tào tướng quân dưới trướng Minh công." "Nếu đã biết thân phận của họ mà không phối hợp tốt với hai vị tướng quân thanh tra, ngươi rốt cuộc có mưu đồ gì, lẽ nào ngươi muốn hại Ung Khâu hậu hay sao!" Trình Dục nghiêm giọng trách mắng. "Mạt tướng không dám." Doãn Kiện miệng nói không dám, nhưng vẫn rất cố chấp đáp: "Mạt tướng cũng là làm theo quy củ.

Hai vị tướng quân lần này đến thanh tra, một là không gửi chiếu lệnh trước cho Ung Khâu hậu, hai là không mang theo thủ dụ của Minh công, điều này thực sự không hợp quy củ.

Mạt tướng được Ung Khâu hậu giao phó bảo vệ doanh trại Phường Nhân Quân, nếu không làm theo quy củ chính là lơ là chức trách, không chỉ phụ lòng tin tưởng của Ung Khâu hậu, mà còn có lỗi với chức quan do Minh công sắc phong.

Xin Trình thái thú và hai vị tướng quân đừng làm khó mạt tướng..." "Hỗn xược!" Lời chưa nói hết, Trình Dục đột nhiên quát lớn ngắt lời y, mắng xối xả: "Tên nhóc nhà ngươi thật không biết điều, ngươi cũng không nghĩ xem hiện giờ Ung Khâu hậu có thân phận gì!" "Về việc công, Ngô tướng quân là Ung Khâu hậu do Minh công sắc phong, cũng là người thay mặt Minh công chấp chưởng Phường Nhân Quân.

Minh công phái nhị công tử và Tào tướng quân đến thanh tra, điều đó có gì khác với việc Minh công tự mình đến thanh tra?

Lẽ nào Minh công đến thanh tra quân đội của chính mình còn cần phải gửi chiếu lệnh trước sao?" "Ngươi bây giờ cản trở họ chính là cản trở Minh công, đây là tội chết lấy hạ phạm thượng, ngươi thật to gan!" "Về việc tư, Ngô tướng quân bây giờ đã là con rể của Minh công, vậy thì nhị công tử chính là em vợ của Ngô tướng quân, Tào tướng quân lại càng là thúc phụ của Ngô tướng quân, có khác gì một gia đình đâu?

Lẽ nào người nhà thân thích đến thăm nhau còn cần mang theo thủ dụ sao?" "Ngươi bây giờ cản trở họ chính là khiến Ngô tướng quân tự tuyệt với thân quyến.

Một thuộc hạ nhỏ nhoi mà dám can thiệp vào chuyện nhà của cấp trên, ngươi thật là trung thành quá!" Trong lúc nói, Trình Dục lại ném cho Doãn Kiện một ánh mắt khác thường.

Lúc này Trình Dục quay lưng về phía Tào Phi và Tào Thuần, nên ánh mắt này chỉ có một mình Doãn Kiện thấy được, chỉ là y có hiểu được thâm ý trong ánh mắt đó hay không thì chưa thể nói chắc.

Thế nhưng những lời này lại khiến Vương Khánh và Chu Lỗ đồng thời căng thẳng. "Cái này..." Hai người nhìn nhau, thật sự không hiểu Trình Dục đang giở trò quỷ gì, tại sao không những không nói một lời tốt đẹp nào cho Phường Nhân Quân, mà còn ra sức đổ thêm tội danh lên đầu Doãn Kiện.

Đặc biệt là Chu Lỗ.

Y bây giờ còn không biết có nên tiếp tục nghe theo sự sắp đặt của Trình Dục mà giữ im lặng hay không, nếu cứ thế này, không chừng Trình Dục sẽ đổ tội lên đầu Ngô Lương mất. —?

Tào Phi và Tào Thuần cũng nhìn nhau một cái.

Họ tạm thời cũng không hiểu Trình Dục đến đây rốt cuộc để làm

gì, nhưng nghe qua thì những lời này hoàn toàn là đang đứng về phía họ... "Ờ..." Doãn Kiện thì hơi do dự một lát, cuối cùng hành lễ, giọng điệu hòa hoãn nói: "Trình thái thú dạy phải, chỉ tại mạt tướng đầu óc ngu độn, không nghĩ đến tầng quan hệ này, mạt tướng biết sai rồi." "Biết sai thì phải sửa sai!" Trình Dục tiếp tục trầm giọng nói: "Ngươi trước đó đã làm theo quy củ, chắc hẳn nhị công tử và Tào tướng quân đại nhân đại lượng, cũng lười so đo với một võ phu như ngươi.

Nhưng việc thanh tra này là việc quan trọng trong quân, nhất là trong tình thế căng thẳng hiện nay, càng không thể chậm trễ.

Ngươi mau chóng dời cự mã ra, nghênh đón nhị công tử và Tào tướng quân.

Tiếp theo do ta đích thân đi cùng hai vị tướng quân hoàn thành việc thanh tra, ngươi chỉ cần phối hợp cho tốt là được.

Nếu còn dám thoái thác nửa lời, ta lập tức suất lĩnh quân đồn trú Trần Lưu xông vào doanh trại Phường Nhân Quân, thề phải lấy đầu ngươi!" Giọng nói vừa dứt, Trình Dục lập tức lại ném một ánh mắt qua, sợ Doãn Kiện đến giờ vẫn không hiểu ý mình.

Chương 863

"Chuyện này..." Tuy nhiên Doãn Kiện vẫn có chút mơ màng.

Không chỉ y, Vương Khánh, Chu Lỗ, Tào Phi và Tào Thuần cũng vậy.

Sao tự dưng nơi này lại trở thành sân nhà của quân đồn trú Trần Lưu, cứ như thể người đến bí mật xử lý Phường Nhân Quân là Trình Dục vậy?

Cùng lúc đó, Trình Dục đã xoay người lại, cười ha hả nhìn Tào Phi và Tào Thuần, rồi làm một cử chỉ mời: "Hai vị tướng quân mời, ba chúng ta cùng tiến vào doanh trại Phường Nhân Quân tiến hành thanh tra, những hộ vệ này không cần phải theo vào.

Ta biết phương lược trị quân của Ung Khâu hậu, ta dám đảm bảo Phường Nhân Quân tuyệt đối không dám kháng lệnh." Ba người?

Lời này vừa thốt ra, tất cả mọi người đều lập tức hiểu được ý đồ của Trình Dục.

Nếu chỉ có lão, Tào Phi và Tào Thuần ba người tiến vào doanh trại Phường Nhân Quân tiến hành thanh tra, Phường Nhân Quân sẽ không cần phải lo lắng Hổ Báo Kỵ thừa cơ chiếm doanh trại, tự nhiên cũng không còn bất kỳ rủi ro nào.

Ngoài ra, bản thân Trình Dục cũng là một nhân chứng.

Tào Phi và Tào Thuần đã là hành động bí mật, đương nhiên sẽ không làm bậy trước mặt lão.

Nhưng đó không phải là trọng điểm.

Trọng điểm là Trình Dục thực sự quá giảo hoạt.

Mặc dù ai cũng hiểu lão đến để giải vây cho Phường Nhân Quân, nhưng từ đầu đến cuối lão không hề nói một câu nào thiên vị Phường Nhân Quân, ngược lại vừa bắt đầu đã trách mắng Doãn Kiện, đổ hết tội nặng tội chết lên đầu Doãn Kiện, hoàn toàn ra vẻ một trung thần một lòng hướng về họ Tào.

Cho dù hành động bí mật lần này thật sự là ý của Tào lão bản, sau này Tào Phi, Tào Thuần trở về báo cáo lại sự việc, lão cũng không để lại bất kỳ sơ hở nào, khó có thể bị quy vào phe Phường Nhân Quân.

Vừa giữ được mình.

Vừa trung thành với vua.

Lại giải được thế khốn của Phường Nhân Quân.

Một mũi tên trúng ba đích như vậy, đây chính là chỗ cao minh nhất của lão!

Hơn nữa Phường Nhân Quân lần này phối hợp với cái gọi là "thanh tra", sau này dù là Tào lão bản, hay Tào Phi, Tào Thuần đều không thể mượn cớ này gây chuyện, hai bên tạm thời cũng không vạch áo cho người xem lưng, đây cũng là một kế hoãn binh hữu hiệu, ít nhất cũng cho Ngô Lương và Phường Nhân Quân một chút đường lui. "Cao!

Trình thái thú thật sự cao tay!" Ngay cả Chu Lỗ, người có đầu óc luôn thiếu một dây thần kinh, cũng đã nghĩ thông suốt, vừa ném ánh mắt kính phục về phía Trình Dục, vừa mừng thầm vì mình vừa rồi đã nghe theo sự sắp đặt của Trình Dục, không nói những lời hồ đồ nóng nảy với Tào Phi, Tào Thuần. "Ai, ta hồ đồ quá..." Vương Khánh thì hối hận, sao mình không nghĩ ra những điều này, sớm biết vậy đã đến muộn một chút, đi cùng Trình Dục cũng tốt.

Nhưng may mà vừa rồi lão cũng chỉ kịp nói một câu với Tào Phi,

Tào Thuần, mà câu đó cũng chẳng quan trọng, nên cũng không ảnh hưởng gì nhiều.

Bên kia. "Mạt tướng tuân lệnh!" Doãn Kiện cuối cùng cũng hiểu ra, lập tức ra lệnh cho người dời cự mã, còn mở toang cổng doanh trại Phường Nhân Quân, binh sĩ Phường Nhân Quân xếp hàng ngay ngắn bên trong cổng hành quân lễ nghênh đón. "..." Tào Phi và Tào Thuần lúc này đã không còn lựa chọn, đành phải gật đầu mỉm cười với Trình Dục, bất đắc dĩ nói một tiếng "Mời".

Một canh giờ sau, Tào Phi và Tào Thuần làm bộ làm tịch đi cho xong chuyện, bực dọc dẫn đám tướng sĩ Hổ Báo Kỵ trở về Trần Lưu.

Trình Dục, Vương Khánh và Chu Lỗ ba người thì ở lại doanh trại Phường Nhân Quân, cùng Doãn Kiện tiến vào nghị sự đường nói chuyện. "Doãn quân hậu, ngươi có biết khi nào Ung Khâu hậu có thể trở về không?" Trình Dục mở lời hỏi trước. "Khó nói lắm Trình thái thú." Doãn Kiện bất đắc dĩ lắc đầu, nói: "Ung Khâu hậu mỗi lần ra ngoài làm việc, nơi đến cũng có xa có gần, trên đường còn có thể dừng lại bất cứ lúc nào, không ai biết được ngài ấy rốt cuộc khi nào trở về.

Mà đặc tính của phi nô ngài cũng biết rồi đó, cho dù muốn liên lạc, cũng chỉ có thể là Ung Khâu hậu đơn phương liên lạc với chúng ta, chúng ta căn bản không thể liên lạc được với ngài ấy." "Nếu vậy, chuyện này e là không dễ giải quyết..." Trình Dục than thở. "Ta thì rất muốn biết chuyện hôm nay rốt cuộc là vì sao, Hữu Tài hiền đệ và Phường Nhân Quân không phải luôn được Minh công coi trọng sao?

Sao lại đột nhiên phái nhị công tử và Tào tướng quân đến gây khó dễ, gần đây có phải đã xảy ra chuyện gì mà ta không biết không?" Chu Lỗ thì mặt lộ vẻ nghi hoặc, nhìn Doãn Kiện, rồi lại nhìn Trình Dục và Vương Khánh, gãi gãi sau gáy khó hiểu hỏi.

Gã này đến giờ vẫn không biết gì về Phường Nhân Quân.

Trong lòng y, Phường Nhân Quân chỉ là một đội tượng nhân chuyên làm đồ gốm, ngày thường chỉ ở trong doanh trại Ung Khâu nặn đất sét, còn Ngô Lương mỗi lần ra ngoài rốt cuộc đi làm gì, y cũng chưa bao giờ có ý định dò xét. "..." Vương Khánh thật ra cũng không biết nhiều, nhưng lão có thể đoán được tám chín phần là Ngô Lương và Phường Nhân Quân làm những chuyện không thể để người khác biết, vì vậy chưa bao giờ hỏi. "Các vị ngày thường còn thỉnh thoảng được gặp Minh công, các vị còn không rõ ý đồ của Minh công, ta lại càng không rõ." Doãn Kiện chưa bao giờ nghĩ rằng có một ngày Tào lão bản sẽ vì những việc Phường Nhân Quân đã làm trong quá khứ để cứu Tào quân qua cơn nguy nan mà thanh trừng Phường Nhân Quân, lại không tiện nói nhiều với "người ngoài", đành nhún vai nói: "Hơn nữa ta có thể đảm bảo, gần đây tướng sĩ Phường Nhân Quân tuyệt đối không có ai làm chuyện gian trái phạm pháp, cũng chưa từng xảy ra xung đột với quân đội khác...

Nhưng ta có thể cảm nhận được, vừa rồi nhị công tử và Tào tướng quân đến đây không có ý tốt." Khác với ba người, Trình Dục đã xem hịch văn mới nhất của Viên Thiệu, lại biết Phường Nhân Quân rốt cuộc là một đội quân như thế nào, trong lòng đã lờ mờ đoán được suy nghĩ của Tào lão bản.

E là chim bay hết, cung tốt cất đi...

Nhưng lần này Tào Phi và Tào Thuần chỉ dẫn người đến doanh trại Phường Nhân Quân, chứ không hành động với Ngô phủ ở ngay gần đó, mà phòng thủ lại càng yếu hơn, cũng có thể thấy được một tầng ý tứ khác: Tào lão bản mặc dù đã có ý định vứt bỏ Phường Nhân Quân, nhưng lại không định vứt bỏ luôn cả Ngô Lương.

Thậm chí hành động này của Tào lão bản có thể còn là vì nghĩ cho

Ngô Lương.

Nếu có thể nhân lúc Ngô Lương ra ngoài xử lý Phường Nhân Quân, đợi đến khi Ngô Lương trở về mọi chuyện đã thành định cục, như vậy Tào lão bản sẽ không cần phải ép buộc Ngô Lương nữa, Ngô Lương tự nhiên cũng không cần phải đối mặt với lựa chọn tiến thoái lưỡng nan.

Cho dù vì vậy mà giữa Ngô Lương và Tào lão bản có thể xuất hiện một số khúc mắc, nhưng y chung quy vẫn là con rể của Tào lão bản, theo thời gian, chuyện này cuối cùng cũng sẽ qua đi.

Nghĩ đến đây, Trình Dục đột nhiên lại nhớ đến trận chiến Uyển Thành cách đây không lâu.

Trước đó Ngô Lương lập trường rõ ràng, nhiều lần tỏ ý không muốn tham gia chiến sự chính sự, mà Tào lão bản cũng chưa bao giờ ép buộc y.

Nhưng không lâu trước đây khi chinh phạt Trương Tú, lại cưỡng ép mang y cùng xuất chinh, hơn nữa còn sắp xếp cho y nhân mã ngoài Phường Nhân Quân.

Lúc đó Trình Dục còn cảm thấy khó hiểu với sự sắp xếp của Tào lão bản, nhưng bây giờ nghĩ kỹ lại, lúc đó Tào lão bản dường như đã có ý đồ tách Ngô Lương và Phường Nhân Quân ra.

Nghĩ đến đây, Trình Dục đột nhiên có chút hối hận với việc làm vừa rồi, có lẽ lão không nên đến... "Trình thái thú, về chuyện này ngài có tin tức gì không?" Doãn Kiện, Vương Khánh và Chu Lỗ thảo luận nửa ngày không ra kết quả, cuối cùng cùng nhìn về phía Trình Dục, người lão mưu thâm toán nhưng từ đầu đến cuối không nói lời nào. "Ta cũng không biết, có lẽ thật sự chỉ là một lần thanh tra theo lệ, là chúng ta nghĩ nhiều rồi." Trình Dục hoàn hồn, cười cười lắc đầu nói. "Nếu chỉ là thanh tra theo lệ, cần gì nhiều binh mã như vậy?" Chu Lỗ

lập tức hỏi lại: "Hơn nữa theo ta biết, binh mã dưới trướng Tào tướng quân đều là tinh nhuệ trong tinh nhuệ, điểm này có thể thấy qua những con tuấn mã và áo giáp nặng nề mà các tướng sĩ đó cưỡi và mặc." "Điều này cũng không phải là không có lý.

Ta thấy Minh công gần đây luôn mang nhị công tử theo bên mình tham gia các loại sự vụ, có thể thấy đã có ý bồi dưỡng.

Mà nhị công tử còn nhỏ tuổi, khi ra ngoài thanh tra phái thêm nhiều nhân mã bảo vệ cũng là chuyện hợp tình hợp lý." Trình Dục lại nói: "Ngươi đã biết Tào Thuần Tào tướng quân, cũng nên biết chức trách thường ngày của ông ta và binh mã dưới trướng.

Minh công phái cận vệ của mình đi cùng nhị công tử, mà không điều động quân đội khác, điều này cũng có thể nói lên một số vấn đề." "Ờ..." Chu Lỗ nghe vậy há miệng trầm ngâm một lát, cuối cùng lại bị Trình Dục thuyết phục, gật gật đầu nói: "Trình thái thú nói cũng không phải không có lý, có lẽ thật sự là chúng ta đa tâm rồi." "Nếu vậy, vừa rồi chẳng phải ta đã gây thêm phiền phức cho công tử nhà ta sao?" Doãn Kiện cũng có chút bất an nói. "Doãn quân hậu không cần lo lắng." Trình Dục lại mặt lộ vẻ tươi cười nói: "Việc làm vừa rồi của ngươi cũng không có vấn đề gì.

Quân doanh vốn là nơi nghiêm túc, mọi việc đều nên làm theo quy củ, đây cũng là căn bản thống quân của Minh công.

Mà việc làm của ngươi là giữ đúng bổn phận, tận trung chức trách, không chỉ Ung Khâu hậu sẽ không trách ngươi, nhị công tử và Tào tướng quân cũng tuyệt đối không thể nói ngươi sai." "Vậy thì tốt..." Doãn Kiện khẽ gật đầu. "Nhưng phàm việc gì cũng có thể linh hoạt." Trình Dục tiếp tục nói: "Theo ta thấy, ngươi bây giờ nên lập tức ra lệnh cho người sao chép một bản danh sách chi tiết giao cho ta, đợi ta trở về quận thành sẽ chuyển bản danh sách này cho nhị công tử

và Tào tướng quân, để thể hiện thái độ tích cực phối hợp thanh tra của ngươi.

Như vậy một là nhị công tử và Tào tướng quân cho dù có bất mãn với Phường Nhân Quân, lửa giận trong lòng cũng sẽ tiêu đi quá nửa.

Hai là cho dù sau này Minh công có nhắc đến chuyện này, Ung Khâu hậu cũng có lời để nói, ta cũng có thể ở bên cạnh làm chứng." "Trình thái thú nói có lý, ta liền ra lệnh cho người đi làm." Doãn Kiện liên tục gật đầu, trong lòng y bản danh sách này cũng không có gì quan trọng. "Ngoài ra, trước khi Ung Khâu hậu trở về, ngươi phải tăng cường quản lý Phường Nhân Quân, trong thời gian này không ai được phép nghỉ, không được phép bước ra khỏi Phường Nhân Quân nửa bước, mọi việc chờ Ung Khâu hậu trở về rồi nói, hiểu chưa?" Trình Dục lại nói. "Vâng!" Doãn Kiện đáp.

Thế nhưng dù là Doãn Kiện, Chu Lỗ hay Vương Khánh lúc này đều không nhìn thấu được ý đồ thực sự của Trình Dục.

Lão hiện tại thực ra đang sắp xếp đường lui cho Ngô Lương.

Cánh tay không thể vặn lại đùi.

Trong lòng lão, Tào lão bản chính là cái đùi, còn Ngô Lương là cánh tay.

Hiện giờ Tào lão bản tám chín phần đã có ý định bí mật xử lý Phường Nhân Quân, đừng nói là Ngô Lương lúc này không ở Trần Lưu, cho dù Ngô Lương có trở về, chỉ cần Tào lão bản đưa ra yêu cầu, Ngô Lương cũng chỉ có thể ngoan ngoãn làm theo.

Nếu không, cho dù Tào lão bản cuối cùng không giết Ngô Lương, cũng nhất định sẽ giam lỏng y, từ đó không còn ngày ngóc đầu lên được.

Lợi hại trong đó, Trình Dục nghĩ thông, Ngô Lương tự nhiên lại

càng rõ hơn.

Mà điều Trình Dục càng hiểu rõ hơn là, người trưởng thành không nói đúng sai, chỉ nói lợi hại.

Lão tin rằng cho dù Ngô Lương trong lòng trăm ngàn lần không muốn, sau khi cân nhắc kỹ lưỡng cũng nhất định sẽ đưa ra lựa chọn có lợi cho mình, chứ không phải cứng đầu đến cùng với Tào lão bản, cuối cùng cũng tự đưa mình vào tròng.

Vì vậy những tướng sĩ trong doanh trại Phường Nhân Quân này tám chín phần là không giữ được...

Bây giờ điều lão có thể làm là an ủi họ, tránh để họ vì chuyện hôm nay mà bắt đầu hoảng loạn, tự ý đào tẩu trước khi Ngô Lương trở về.

Nếu không, đối với lão, đối với Ngô Lương, đối với Tào lão bản, đều sẽ trở nên vô cùng phiền phức.

Cùng lúc đó, tại quận thành Trần Lưu, Ngô phủ. "Xin hỏi mấy vị quân gia, đây có phải là phủ đệ của Ngô Lương Ngô tướng quân không?" Một người đàn ông trung niên mặc áo vải gai, chống một cây gậy gỗ đi đến dưới thềm đá trước cổng lớn, vừa nghển cổ nhìn vào trong, vừa cười ha hả hỏi. "Nhìn cái gì, đây chính là phủ Ngô tướng quân, người không phận sự lui ra!" Bốn binh sĩ đứng gác ở cổng thấy người đến ăn mặc không giống quan to quý nhân, lập tức di chuyển chân chặn tầm mắt của người đó, lớn tiếng quát. "Xem ra tìm đúng chỗ rồi." Người đàn ông trung niên kia lại cười lên, hành lễ nói: "Làm phiền mấy vị quân gia vào trong thông báo với Ngô tướng quân một tiếng, cứ nói cố nhân Tả Từ đặc biệt đến bái kiến, Ngô tướng quân nếu chưa quên ước định ban đầu, nhất định sẽ mời ta vào." "Tả Từ?" Mấy binh sĩ trên dưới đánh giá người đàn ông trung niên trước mặt, nhưng không trực tiếp nói cho ông ta biết Ngô Lương đã ra ngoài, một người trong đó do dự một chút cuối cùng nói: "Ngươi ở đây đợi một

lát, ta vào thông báo." Không lâu sau, Trần Kim Thủy sải bước lớn từ trong sân đi ra, thấy người đàn ông trung niên trước tiên hành lễ, khá cung kính xác nhận: "Các hạ chính là Tả Từ Tả tiên sư phải không?" "Chính là ta." Tả Từ hoàn lễ đáp. "Có thể hỏi các hạ một vấn đề không, lần đầu tiên các hạ và công tử nhà yêm gặp nhau là ở đâu?" Trần Kim Thủy liền hỏi ngay. "Thành Tấn Dương." Tả Từ biết đây là đang xác nhận thân phận của mình, bèn dứt khoát đáp. "Quả nhiên là Tả tiên sư, mời vào, mời vào." Trần Kim Thủy vội vàng tiến lên làm một cử chỉ mời, sau đó dẫn thẳng Tả Từ vào trong sân, mãi cho đến khi đưa ông ta vào trong khách đường, lại cho người mang trà ngon đến chiêu đãi tử tế. "Không cần khách sáo." Tả Từ cảm ơn xong nhưng vẫn không thấy Ngô Lương ra gặp, cuối cùng không nhịn được hỏi: "Ngô tướng quân lúc này đang có việc quan trọng, không tiện gặp ta sao?" "Thật không dám giấu, công tử nhà yêm đã đi xa hơn hai tháng trước, lúc này vẫn chưa trở về, vì vậy không thể ra gặp Tả tiên sư." Trần Kim Thủy áy náy nói: "Nhưng công tử nhà yêm từ lâu đã dặn yêm, nếu lúc ngài ấy không có ở đây mà các hạ đến phủ bái phỏng, nhất định phải tiếp đãi như thượng khách.

Chương 864

Nếu các hạ không có việc gì gấp, cũng có thể tạm thời ở lại trong phủ, đợi ngài ấy trở về rồi cùng các hạ hàn huyên...

Các hạ cũng không cần sốt ruột, công tử nhà yêm mỗi lần ra ngoài hai ba tháng sẽ trở về, hiện tại đã qua hơn hai tháng, chắc là ít hôm nữa sẽ về rồi." "Cái này..." Mục đích chính của Tả Từ lần này đến đây tự nhiên là để lấy lại vật di thế của mình.

Sau khi trở thành thi giải tiên, ông đã không còn thân thể, vật di thế đó chính là mệnh mạch của ông.

Cho dù Ngô Lương trông có vẻ phẩm đức cũng không tệ, nhưng chung quy vẫn có chút không yên tâm.

Nhưng hiện giờ Ngô Lương không có ở đây.

Vật di thế đó Ngô Lương cũng không thể tùy tiện tìm một chỗ cất giữ, lại càng không thể gửi gắm cho người khác bảo quản, vì vậy chỉ có thể đợi Ngô Lương trở về rồi nói.

Do dự một lát, Tả Từ cuối cùng cũng chắp tay nói với Trần Kim Thủy: "Nếu đã như vậy, vậy thì đành phải mặt dày làm phiền trong phủ một thời gian." "Nói gì vậy chứ, các hạ là khách quý mà công tử nhà yêm đặc biệt dặn dò, sao có thể gọi là làm phiền." Trần Kim Thủy lập tức cười nói: "Các hạ xin ở đây ngồi một lát, yêm liền cho người đi dọn dẹp phòng cho các hạ.

Các hạ nếu có yêu cầu gì cũng có thể nói với yêm, yêm nhất định sẽ làm cho ngài thỏa đáng." "Làm phiền rồi." Tả Từ gật đầu nói.

Nhìn bóng lưng của Trần Kim Thủy, Tả Từ lần này đối với Ngô Lương lại có thêm không ít thiện cảm.

Qua lời nói của Trần Kim Thủy, ít nhất có thể xác định Ngô Lương là người giữ chữ tín, trong lòng cũng luôn nhớ đến chuyện này.

Nếu không, sao lại lúc ra ngoài còn đặc biệt dặn dò hộ vệ trong phủ, tránh để ông tìm đến cửa gây ra hiểu lầm không cần thiết?

Mười ngày sau. "Khụ khụ!

Khụ khụ!" Cơ thể Hoa Đà đã ngày một suy yếu, đi lại cũng phải thở hổn hển một lúc lâu, nhất là bây giờ, ho hai tiếng liền ho ra một ngụm máu. "Hoa thần y, ngài còn chống đỡ được không?" Ngô Lương nhìn mà lòng như lửa đốt, sinh tử của Hoa Đà quan hệ đến sinh tử của bọn họ.

Mặc dù trong lòng luôn tin chắc chỉ cần lịch sử không thay đổi, Hoa Đà nhất định có thể tìm ra phương pháp giải kỳ độc, nhưng với tư cách là một biến số trong lịch sử, Ngô Lương cũng lo lắng vì sự xuất hiện của mình, lịch sử đã xảy ra thay đổi.

Quan trọng là, nếu lời đồn của dân làng thôn Tam Môn không sai, Hoa Đà đã sắp đến kỳ hạn cuối cùng... "Ai..." Lau đi vết máu ở khóe miệng, Hoa Đà ngẩng khuôn mặt trắng bệch lên nói: "Ngô thái sử, ta có thể cảm nhận được ngũ tạng lục phủ của ta đang dần dần tổn hại, hiện tại đã ảnh hưởng đến cơ thể, e là không còn sống được mấy ngày nữa." "Có thể cho ta xem lại vết đen trên bụng ngài không?" Ngô Lương vô thức nói. "Có gì mà không thể." Hoa Đà cười khổ vén áo lên.

Lúc này vết đen đó đã lan rộng đến vùng ngực của ông, những sợi tơ màu xanh đen xung quanh còn vươn đến vị trí của tim, trông càng thêm đáng sợ. "Chuyện này..." Thấy cảnh này, Ngô Lương cũng không biết nên nói gì. "Ngô thái sử, sự việc đến nước này ngài cũng không cần phải giấu ta nữa, ngài cũng là người nhận được cảm triệu của

thánh sơn phải không, còn có mấy người họ nữa.

Khi vết đen này ảnh hưởng đến ngũ tạng lục phủ, mọi thứ đều sẽ thể hiện trên mặt, ta sao lại không nhìn ra được chứ?" Hoa Đà buông áo xuống tiếp tục cười khổ nói: "Ta chắc là không còn nhiều thời gian nữa, nhưng các ngươi vẫn còn cơ hội.

Ta chân thành hy vọng các ngươi có thể nhận được truyền thừa của thánh sơn, mang truyền thừa này ra ngoài.

Nếu không, đúng như lời ngài nói trước đó, nơi này e là không lâu nữa sẽ bị Hoàng Hà cuốn trôi, thành quả của tiền bối cũng sẽ đổ sông đổ biển, chẳng phải đáng tiếc lắm sao..." Lời chưa nói xong. "Đoàng —!" Một tiếng nổ inh tai nhức óc đột nhiên vang lên, cả bí cảnh tối tăm trong nháy mắt được chiếu sáng rực rỡ!

Ầm —— Tiếng nổ này quá mức kinh hoàng, tất cả mọi người có mặt đều giật nảy mình, đồng thời tai cũng ù đi.

Ngô Lương vừa rồi đang quay lưng về phía phát ra tiếng nổ, vội vàng quay người lại nhìn thì chẳng thấy gì cả, đành phải lập tức hỏi người bên cạnh: "Vừa rồi có chuyện gì vậy?" "Công tử, là sấm sét!" Vu Cát vẻ mặt kinh hãi, gân cổ hét lên: "Lão hủ vừa rồi nhìn thấy một luồng sét khổng lồ như chiếc búa lớn bổ trời bỗng dưng giáng xuống, đánh trúng ngay vào trong thiên khanh!" "Hữu Tài ca ca, đúng là một luồng sét, luồng sét đó không chỉ khổng lồ mà còn có màu tím cực kỳ hiếm thấy.

Ta lớn từng này rồi chưa bao giờ được thấy một luồng sét lớn như vậy ở khoảng cách gần thế này, uy lực chắc chắn vô cùng đáng sợ, may mà chỉ đánh vào trong thiên khanh!" Gia Cát Lượng cũng đã hoàn hồn, cũng gân cổ hét lớn với Ngô Lương.

Không phải hai người họ đứng cách Ngô Lương rất xa, mà là lúc này ai nấy đều đang trong trạng thái ù tai, nói chuyện bất giác sẽ cao

giọng.

Ngay cả Ngô Lương cũng vậy, chỉ là bản thân không cảm nhận được. "Sét?" Ngô Lương lộ vẻ nghi hoặc: "Chắc chắn không phải sét đất chứ?" "Tuyệt đối không phải loại sét đất thường thấy ở nơi này, đây là một luồng thiên lôi thực sự từ trên trời giáng xuống, lúc rơi xuống tựa như một lưỡi dao sắc bén xé toạc màn trời!" Vu Cát lại hét lên: "Lão hủ nhìn rất rõ ràng, tuyệt đối không thể giả được!" "Lão tiên sinh nói không sai, chúng ta cũng nhìn thấy!" Không ít binh sĩ Phường Nhân Quân đã tận mắt chứng kiến cảnh tượng vừa rồi cũng đồng loạt phụ họa. "Vậy đây hẳn là dị tượng hiếm thấy trong bí cảnh..." Ngô Lương trầm ngâm.

Mấy ngày nay họ sống trong bí cảnh, tuy chuyện tìm kiếm truyền thừa của "Biển Thước" không có tiến triển gì, nhưng về cơ bản đã nắm được môi trường trong bí cảnh.

Nơi này ngoài việc thường xuyên xuất hiện sét đất và bầu trời luôn có chút u ám, về cơ bản không bị ảnh hưởng bởi khí hậu bên ngoài.

Dù sao thì cứ vài ngày Phường Nhân Quân lại phải ra khỏi bí cảnh tìm thức ăn, có thể tùy thời so sánh tình hình trong và ngoài bí cảnh.

Có lúc bên ngoài trời quang mây tạnh, ánh nắng chiếu xuống đất đá nóng bỏng, nhưng nơi đây vẫn một màu u ám, nhiệt độ và độ ẩm không có bất kỳ thay đổi nào.

Có lúc bên ngoài gió biển thổi mạnh, mưa như trút nước, cả sông và biển đều có thể dâng lên những con sóng cao vài mét, nhưng nơi đây lại không cảm nhận được chút gió mưa nào, ngược lại còn trở thành nơi trú ẩn an toàn nhất.

Tóm lại, môi trường khí hậu ở đây cực kỳ ổn định, gió mưa sấm chớp và ánh nắng dường như không liên quan gì đến bí cảnh này.

Vậy mà vừa rồi, nơi đây bỗng dưng giáng xuống thiên lôi, lại còn là loại sét tím cực kỳ hiếm thấy...

Theo những gì Ngô Lương biết, trong tự nhiên không chỉ tồn tại sét tím, mà sét màu nâu đỏ, xanh lá, vàng... cũng thỉnh thoảng xuất hiện, nhưng để hình thành những loại sét này cần những điều kiện khá khắc nghiệt.

Theo nghiên cứu của đời sau, loại sét có màu sắc này thực chất chủ yếu là kết quả của các biến đổi vật lý và hóa học.

Trong đó, loại sét tím này hẳn là có liên quan đến ôzôn.

Tuy nhiên, luồng sét tím mà mọi người vừa thấy có liên quan đến điều này hay không vẫn cần phải bàn lại.

Ngoài ra còn một chi tiết khiến người ta khó hiểu.

Luồng sét tím này đánh trúng thiên khanh, là nơi có địa thế thấp nhất trong bí cảnh, theo đặc tính của sét, chẳng phải nó nên đánh trúng ngọn thánh sơn gần như liền kề với thiên khanh sao? "Nếu là dị tượng..." Ngô Lương đột nhiên đứng bật dậy, chạy nhanh về phía thiên khanh cách đó mấy chục mét.

Nghĩ lại, bọn họ đã ở trong bí cảnh này gần một tháng, gần như mỗi ngày đều tuần tra trong bí cảnh, không bỏ qua bất kỳ manh mối nhỏ nào, nhưng đến giờ vẫn không thu được gì, có lẽ là vì bí mật của bí cảnh này bình thường hoàn toàn không hiển hiện, chỉ khi có dị tượng xuất hiện mới đồng thời xuất hiện. "Công tử!" Thấy hành động bất thường của Ngô Lương, mọi người trong Phường Nhân Quân cũng vội vàng đuổi theo.

Khi đến rìa thiên khanh, Ngô Lương và mọi người từ trên nhìn xuống đáy hố.

Tuy nhiên, lúc này đáy thiên khanh vẫn một màu đen kịt, còn có thể

lờ mờ nhìn thấy những chiếc vò gốm đã vỡ nát, tất cả đều không có thay đổi rõ rệt nào, tựa như luồng sét kia chỉ đơn giản lướt qua một màn, không hề ảnh hưởng đến bất cứ vật gì. "Sao lại không có thay đổi gì?" Ngô Lương không khỏi có chút thất vọng, rồi ngẩng đầu nhìn lên bầu trời không hề u ám hơn trước.

Sắc trời không đổi, trên không cũng không tích tụ mây giông, vậy chẳng phải luồng sét kia là từ không trung xuất hiện sao?

Trong lòng nghĩ vậy, Ngô Lương vẫn đang do dự có nên dẫn người xuống đáy thiên khanh xem xét kỹ dấu vết luồng sét kia để lại hay không.

Dù sao nếu lúc họ xuống dưới mà lại có một luồng sét như vậy nữa, thì còn đáng sợ hơn sét đất nhiều, e rằng tất cả mọi người khó thoát khỏi cảnh tan thành tro bụi.

Đúng lúc này. "Ầm ầm ầm ——!" Mặt đất rung chuyển dữ dội.

Ngô Lương đứng ở phía trước nhất, nhất thời không phòng bị nên lảo đảo, suýt nữa thì lăn thẳng xuống thiên khanh. "Công tử!" Điển Vi nhanh tay lẹ mắt kéo hắn lại.

Mọi người trong Phường Nhân Quân cũng vội vàng nắm lấy nhau, đồng loạt lùi về phía sau, may mà không có ai xảy ra tai nạn.

Tuy nhiên, ngay khi họ vừa gắng gượng đứng vững. "Ầm ầm ầm ——!" Cơn chấn động còn dữ dội hơn lại ập đến.

Lần này biên độ địa chấn rõ ràng mạnh hơn mỗi lần trước, thời gian kéo dài cũng lâu hơn, dù cho mọi người trong Phường Nhân Quân đã nắm chặt lấy nhau, cũng không kiểm soát được mà ngã rạp xuống.

Không chỉ vậy, ngay cả những viên đá vụn trên mặt đất cũng bắt đầu lăn lóc khắp nơi.

Thứ duy nhất còn có thể đứng vững chỉ có mấy tảng đá khổng lồ

nặng ít nhất vài chục đến trăm tấn mà trước đây Hoa Đà dùng để xây nhà đá, dù vậy vẫn có thể thấy chúng có chút dịch chuyển. "Mau, đưa Hoa thần y theo, chúng ta mau chóng di chuyển đến khu đất trống đằng kia!" Đợi cơn chấn động hơi giảm, Ngô Lương lập tức ra lệnh.

Tuy hắn cũng không biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng cách làm an toàn nhất lúc này không nghi ngờ gì chính là tránh xa những tảng đá khổng lồ và đá vụn này. "Tuân lệnh!" Phường Nhân Quân nhanh chóng hành động.

Mấy người xông qua đỡ Hoa Đà đang đi lại khó khăn rồi chạy như điên về khu vực Ngô Lương chỉ định, những người khác cũng không màng đến lều trại và vật tư, dìu dắt nhau di chuyển với tốc độ cực nhanh.

Cứ như vậy, khi họ vừa hoàn thành việc di chuyển. "Roẹt ——!!!" Lại một tiếng nổ lớn đột ngột vang lên.

Lần này Ngô Lương cuối cùng cũng nhìn rõ chuyện gì đã xảy ra.

Chỉ thấy một luồng sét khổng lồ rộng đến mấy mét như một con rồng tím bỗng xé toạc mây mù trên trời, rồi trong nháy mắt lướt qua không trung, đâm thẳng vào trong thiên khanh.

Khung cảnh đó thật hùng vĩ và tráng lệ.

Bất cứ ai nhìn thấy cũng chỉ có thể cảm thán sự nhỏ bé của mình, trong lòng không kiểm soát được mà run rẩy. "Công tử, luồng sét lần này trông có vẻ to hơn lần trước một chút, tử khí ẩn chứa trong đó cũng nồng đậm hơn, uy lực chắc chắn còn lớn hơn!" Vu Cát lại gân cổ hét với Ngô Lương. "Ù ——" Tai Ngô Lương vẫn đang ù đi, nhưng hắn cũng nghe rõ lời của Vu Cát.

Uy lực lớn hơn... lại còn như đã chọn sẵn mục tiêu, chính xác đánh trúng thiên khanh...

Ngô Lương cũng không biết rốt cuộc điều này có ý nghĩa gì, nhưng có thể khẳng định rằng, bí mật của bí cảnh này nhất định liên quan đến thiên khanh, chỉ là bọn họ tạm thời vẫn chưa nhìn thấu.

Chương 865

Có lẽ, sau khi dị tượng lần này kết thúc, bí mật đó sẽ hiển hiện ra!

Ngoài ra, trong lòng Ngô Lương còn có chút may mắn.

May mà hắn đã do dự một chút, nếu không vừa rồi nếu mạo hiểm tiến vào thiên khanh thăm dò, lúc này chắc chắn đã bị những luồng sét liên tiếp này xé thành mảnh vụn.

Giây tiếp theo. "Ầm ầm ầm ——!" Cơn chấn động khổng lồ lại xuất hiện. "Tất cả nằm xuống!" Ngô Lương lúc này đã không còn cố gắng chống lại cơn địa chấn mạnh mẽ như vậy nữa, lập tức ra lệnh cho tất cả mọi người cùng nằm rạp xuống đất để giữ vững thân hình, tránh ngã nghiêng ngã ngửa lại dễ bị thương.

Phán đoán của hắn không sai.

Cơn địa chấn lần này quả nhiên càng thêm kịch liệt, những tảng đá khổng lồ nặng vài chục đến trăm tấn đã dịch chuyển mấy mét trong cơn chấn động, thậm chí có hai tảng đá đã phá hủy doanh địa của họ trong lúc di chuyển, lều trại cũng bị đè bẹp biến dạng.

Dù sao thì để đề phòng sét đất có thể xuất hiện bất cứ lúc nào, doanh địa của họ cũng được đặt giữa những tảng đá khổng lồ giống như ngôi nhà đá nhỏ đã sập của Hoa Đà. "Ào ào ——" Trong quá trình này, từ một nơi xa hơn truyền đến từng trận tiếng nước vỡ tung khổng lồ.

Đó chính là hướng của con thủy quái kia.

Trong khoảng thời gian này, Ngô Lương đã nhiều lần đến vùng nước đó thăm dò, và nhiều lần sử dụng "Ngự Thủy Chi Thuật" để cố gắng quấy nhiễu con thủy quái đó, hy vọng nhân cơ hội này ép nó trồi

lên mặt nước, ít nhất cũng phải làm rõ rốt cuộc nó là thứ gì.

Nhưng rất đáng tiếc, "Ngự Thủy Chi Thuật" của hắn hoàn toàn không thể gây ra bất kỳ ảnh hưởng nào đối với con quái vật đó, thậm chí Ngô Lương còn có thể lờ mờ cảm nhận được dòng nước do hắn dùng "Ngự Thủy Chi Thuật" khuấy động hoàn toàn không thể chạm vào con quái vật đó, mỗi lần tiếp cận đều bị một luồng sức mạnh vô danh hóa giải.

Mà bây giờ từ những tiếng nước vỡ tung khổng lồ này xem ra, con quái vật lần này rất có khả năng đã trồi lên mặt nước, và đang có những hành động cực kỳ kịch liệt.

Ngô Lương rất muốn một lần nữa leo lên đỉnh thánh sơn, lần này có lẽ sẽ có thể nhìn rõ bản thể của con quái vật đó.

Đáng tiếc từ tình hình trước mắt xem ra, bây giờ chọn leo núi không nghi ngờ gì là gần như không thể, chỉ riêng cơn địa chấn kịch liệt này cũng có thể dễ dàng hất hắn từ sườn núi dốc xuống.

Hơn nữa những tảng đá khổng lồ gần thiên khanh đã dịch chuyển rõ ràng như vậy, lúc này trên núi nhất định cũng có không ít đá lớn lăn xuống, lúc này leo núi hơi bất cẩn sẽ phải nhận lấy kết cục tan xương nát thịt.

Đúng lúc Ngô Lương đang nghĩ vậy. "Roẹt ——!!!" Luồng sét tím thứ ba nối tiếp nhau ập đến, cũng chính xác đánh trúng thiên khanh.

Lần này khoảng thời gian giữa các luồng sét rõ ràng ngắn hơn trước một chút.

Nhưng nó lại rõ ràng rộng hơn trước một chút, tử khí ẩn chứa trong đó cũng càng thêm nồng đậm, thậm chí lúc đánh trúng thiên khanh, dù cho Ngô Lương và mọi người đang nằm rạp trên đất cũng cảm nhận được một luồng khí lãng khuếch tán ra. "Phì phì!" Một ít

bụi đất theo luồng khí thổi vào miệng mọi người trong Phường Nhân Quân, còn có người không cẩn thận bị bụi bay vào mắt. "Uy lực lớn hơn nữa..." Ngô Lương trong lòng mơ hồ có chút bất an.

Ngọn thánh sơn này lúc này đã biến thành một hòn đảo cô độc giữa lòng Hoàng Hà, ngày thường không ngừng bị nước Hoàng Hà xói mòn đã lung lay sắp đổ, bây giờ lại chịu đựng sấm sét và địa chấn uy lực như vậy, hắn thật sự lo lắng ngọn thánh sơn này giây tiếp theo sẽ không chịu nổi mà sụp đổ, kéo theo cả bọn họ bị cuốn vào biển cả mênh mông cho cá ăn.

Cùng lúc đó. "Kia là cái gì?" "Công tử, ngài mau nhìn kia!" Không ít người đột nhiên lại kinh hô, đồng loạt chỉ về phía đỉnh thánh sơn, trong mắt tràn đầy vẻ kinh hãi.

Chỉ thấy không biết từ lúc nào một con quái vật khổng lồ lại xuất hiện trên bầu trời ngay phía trên thánh sơn!

Con quái vật này toàn thân đỏ rực, có một đôi cánh khổng lồ nếu dang rộng ra hoàn toàn ít nhất cũng rộng hai mươi trượng, thân thể thì dài ít nhất mười mấy trượng, hơn nữa thân thể nó không hề cồng kềnh, mà thon dài như một con rắn khổng lồ, trong tư thế cong mình gù lưng. "..." Con quái vật đột nhiên ngẩng đầu mở miệng, dường như đang gầm lên giận dữ với bầu trời, nhưng trong miệng lại không phát ra bất kỳ âm thanh nào, ít nhất Ngô Lương và mọi người không hề nghe thấy âm thanh gì. "Đây là thứ gì?" Mọi người trong lòng sinh ra sợ hãi, tuy họ trang bị tinh nhuệ, nhưng đối mặt với một con quái vật khổng lồ như vậy vẫn tràn đầy cảm giác bất lực, đây căn bản không phải là thứ mà sức người có thể chống lại, nếu con quái vật này phát hiện ra họ và coi họ là mục tiêu tấn công, hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Đúng lúc này. "Tí tách!

Tí tách!..." Không ngừng có những giọt nước rơi xuống, đập vào má mọi người. "Đây là..." Mọi người không hiểu.

Tuy nhiên, chỉ hai giây sau. "Ào ——!" Bí cảnh vốn không bị ảnh hưởng bởi bất kỳ khí hậu nào lại đổ mưa như trút nước, mọi người còn chưa kịp phản ứng đã bị ướt sũng hoàn toàn, mà đống lửa trại ở doanh địa xa xa đã bị dập tắt ngay lập tức, ngay cả một tia khói le lói cũng không kịp bốc lên. "Rồng!" Chân Mật đột nhiên hét lên với Ngô Lương trong mưa: "Quân tử, thiếp có thể cảm nhận được tam hồn lục phách trong cơ thể đang run rẩy, cảm giác này đã lâu lắm rồi không xuất hiện, đây chắc chắn là rồng, tên là Ứng Long!

Chỉ có rồng mới có thể hô phong hoán vũ, mà rồng có cánh thì chỉ có Ứng Long!" Đây là con hồ yêu chín đuôi của Đồ Sơn Nữ Kiều đã tồn tại mấy ngàn năm đang nói chuyện với Ngô Lương, mà dưới gầm trời này, thứ có thể khiến nó cảm thấy run rẩy quả thực rất ít.

Nhưng Ứng Long, loại thần thú trong truyền thuyết này thật sự tồn tại sao?

Ngô Lương chưa bao giờ thấy, nhưng lại biết khảo cổ đời sau từng phát hiện dấu tích của rồng trong một di chỉ "văn hóa Tiền Hồng Sơn" tám ngàn năm trước, nhưng đó là một con rồng khổng lồ được xếp bằng những khối đá màu nâu đỏ sẫm, đầu rồng, thân rồng được xếp bằng đá dày đặc, đuôi lại khá lỏng lẻo, rồng ngẩng đầu mở miệng, cong mình gù lưng, uốn lượn trên mặt đất.

Đầu rồng hướng về phía tây nam, đuôi hướng đông bắc, toàn thân dài 19.7 mét, thân rộng gần 2 mét.

Ngoài ra, giới khảo cổ đời sau còn phát hiện những lễ khí bằng ngọc hoàng long và ngọc bích long tinh xảo trong các di chỉ năm sáu ngàn năm trước.

Nhưng dù vậy, sự tồn tại của rồng vẫn còn là một nghi vấn, vì đời

sau chưa bao giờ phát hiện hóa thạch xương cốt liên quan, vẫn chỉ có thể coi nó là một loại vật tổ sùng bái.

Ngô Lương ngưng thần nhìn về phía con quái vật khổng lồ, hắn nguyện ý tin vào phán đoán của Đồ Sơn Nữ Kiều, hơn nữa những hình ảnh về Ứng Long mà giới khảo cổ đời sau phát hiện cũng quả thực khá tương đồng với hình dạng của con quái vật này...

Đúng lúc Ngô Lương đang nghĩ vậy. "Vù —— vù ——" Con quái vật khổng lồ dường như vẫn phát hiện ra bọn họ, đột nhiên vỗ đôi cánh khổng lồ, lao xuống về phía Ngô Lương và mọi người với tốc độ cực nhanh. "Cái này?!" Mọi người lập tức kinh hãi, nhưng lại không biết phải làm sao.

Cùng lúc đó. "Roẹt ——!!!" Khi con quái vật khổng lồ bay đến ngay phía trên thiên khanh, một luồng sét tím từ trên trời giáng xuống, đánh trúng ngay vào thân con quái vật đó!

Ầm!

Theo sau luồng thiên lôi màu tím đánh trúng con quái vật, chỉ thấy nó như bị cưỡng chế trấn áp, trước mặt Ngô Lương và mọi người, ầm ầm rơi xuống thiên khanh.

Mặt đất ngay sau đó truyền đến chấn động mạnh mẽ.

Ngô Lương và mọi người lúc này đang nằm rạp trên đất, cảm giác về chấn động này càng thêm rõ ràng.

Nhưng cũng chỉ sau lần chấn động này, xung quanh liền rơi vào tĩnh lặng như chết, phảng phất như mọi thứ đều đã kết thúc triệt để sau cú sét đánh này.

Ngay cả trận mưa như trút nước xuất hiện cùng với con quái vật cũng đã tạnh. "Hết rồi sao?" Mọi người vẫn còn có chút kinh hồn bạt vía.

Nói cũng thật trùng hợp, luồng thiên lôi màu tím này vừa vặn đánh trúng con quái vật đó, nếu không vừa rồi để nó bổ nhào tới, đám người bọn họ thật sự chưa chắc đủ cho nó nhét kẽ răng.

Chân Mật lại lập tức sắc mặt ngưng trọng nhắc nhở: "Đừng hành động thiếu suy nghĩ, thiếp thân vẫn có thể cảm nhận được khí tức của nó, khí tức đó không những không suy yếu, ngược lại còn đang không ngừng tăng cường, phảng phất như đang tích lực để phát ra!" "Cái này..." Mọi người lập tức nằm lại xuống đất không dám manh động, đồng thời còn có chút không nhịn được nhỏ giọng hỏi: "Rốt cuộc đó là thứ gì vậy, lẽ nào thật sự là Ứng Long trong truyền thuyết?" "Cổ thư có ghi: có vảy gọi là Giao Long, có cánh gọi là Ứng Long, có sừng gọi là Cầu Long, không sừng gọi là Ly Long." Vu Cát tiếp lời nói: "Nếu vật này quả thật là rồng trong truyền thuyết, vậy tất nhiên là Ứng Long, ngoài ra theo ghi chép trong 《Sơn Hải Kinh》, Ứng Long tuy là thần thú siêu nhiên vật ngoại, nhưng vì trong trận chiến Trục Lộc đã giết Xi Vưu và Khoa Phụ, không còn được Thiên đạo thừa nhận, từ đó chỉ có thể lưu lại thế gian." "Nói như vậy, chúng ta ở đây nhìn thấy Ứng Long cũng là chuyện hợp tình hợp lý rồi?" Dương Vạn Lý nhíu mày hỏi. "Không loại trừ khả năng này, huống hồ tiểu thế giới này tuy thông với thế gian, nhưng lại có sự khác biệt không nhỏ với thế gian, đây chắc chắn không phải là thế giới mà sức người có thể tạo ra được, rất có khả năng là do một số sức mạnh mà người thường không thể chạm tới tạo nên, ví dụ như sức mạnh từng được Thiên đạo thừa nhận của Ứng Long, loại sức mạnh này hẳn chính là thứ mà những người tu đạo chúng ta gọi là 'Đạo'." Vu Cát trầm ngâm nói ra suy nghĩ của mình cho mọi người.

Nhưng đây có phải là sự thật không?

Không ai có thể nói rõ, bao gồm cả Ngô Lương, tuy Ngô Lương cũng cảm thấy Vu Cát nói có chút đạo lý, nhưng suy cho cùng đây

cũng chỉ là suy đoán của bọn họ. "..." Mọi người nghe vậy cũng rơi vào trầm mặc.

Vấn đề này đối với họ quả thực có chút quá sâu xa, cho dù hiểu được Vu Cát rốt cuộc đang nói gì, nhưng cũng khó mà lý giải được những chi tiết trong đó.

Đúng lúc này. "Vút ——!" Một bóng dáng khổng lồ đột nhiên từ trong thiên khanh nhanh chóng bay lên. "Đây là?!" Mọi người tim đập thót một cái, vội vàng ngưng thần nhìn lại.

Lúc này, con quái vật khổng lồ vốn toàn thân đỏ rực lại lặng lẽ thay đổi hình dạng.

Màu đỏ rực trên người nó đã hoàn toàn phai đi, thay vào đó là một màu trắng bệch, đồng thời thân hình nó cũng gầy đi cả một vòng.

Nói chính xác, đó không phải là gầy, mà là... da thịt của nó đã hoàn toàn biến mất, không có mắt, không có ngũ tạng lục phủ, không có gân cốt, tóm lại lúc này không còn tồn tại thứ gì, chỉ còn lại một bộ xương trắng hếu khổng lồ!

Chính là một bộ xương trống rỗng như vậy, lại còn có thể vỗ cánh bay lượn trong gió, ngẩng cao đầu phảng phất như đang phát ra tiếng gầm giận dữ không cam lòng, dùng hết toàn lực lao thẳng lên bầu trời u ám kia. "Ào ——!" Mưa như trút nước theo đó lại một lần nữa giáng xuống, phảng phất như bị nó cảm ứng. "Lại mưa rồi, chỉ có rồng mới có thể hành vân tạo vũ, đây chắc chắn là rồng rồi!" Vu Cát thấy vậy lập tức lòng tin tăng gấp bội, vô cùng khẳng định nói: "Mà nếu nó là rồng, vậy chỉ có thể là Ứng Long, Mật nhi cô nương ngay từ đầu đã nói đúng rồi!" "Rồng..." Ngô Lương lúc này vẫn có một cảm giác không chân thực.

Rồng từ xưa đã là vật tổ của thiên triều, người người tự xưng là con cháu của rồng, những ghi chép và truyền thuyết về rồng lại càng

nhiều không đếm xuể, nhưng đời sau thực sự nhìn thấy rồng và có thể chứng thực sự tồn tại của nó lại có bao nhiêu?

Ít nhất đối với đại bộ phận con cháu Lạc Hồng, rồng là một loại tín ngưỡng, chứ không phải vật thật, Ngô Lương cũng không ngoại lệ.

Nhưng bây giờ lại có một con rồng thực sự đang bay lượn trước mặt mình, cho dù chỉ còn lại một bộ xương, điều đó vẫn khiến Ngô Lương chấn động không thôi.

Ngoài ra.

Trong lòng Ngô Lương còn tồn tại một nghi vấn: Huyết nhục của nó đi đâu rồi?

Lẽ nào bị thiên lôi màu tím vừa rồi đánh tan rồi sao?

Điều này không khoa học...

ít nhất trong phạm vi khoa học mà hắn biết, cường độ của sấm sét có lớn đến đâu cũng chỉ có thể thiêu cháy da thịt, chứ không thể làm cho xương thịt hoàn toàn tách rời, càng không thể chỉ trong một thoáng chốc đã khiến con quái vật nghi là Ứng Long này biến thành một bộ xương trơ trụi.

Chương 866

Đồng thời, một bộ xương trơ trụi cũng tuyệt đối không thể bay lượn trong gió, không thể như con quái vật khổng lồ trước mắt này bay lên không trung, điều này cũng không phù hợp với khoa học.

Vì vậy, vào lúc này, mọi thứ trước mắt đã không còn có thể dùng khoa học để giải thích, hoặc nói đây cũng là một loại "khoa học", một loại "khoa học" mà ngay cả nhân loại đời sau cũng chưa từng chạm tới. "Ứng Long..." Mọi người trong Phường Nhân Quân và Hoa Đà cũng có cảm giác tương tự.

Nhưng họ không phải vì hoài nghi, cũng không phải vì khoa học, trên thực tế, với tư cách là dân bản địa của Đông Kinh, họ đều tin rằng trên thế giới này có rồng, giống như họ tin rằng trên thế giới này có quỷ, có thần, có tiên cảnh, có thiên thần vậy.

Họ chỉ là không tin rằng mình lại tận mắt nhìn thấy Ứng Long trong truyền thuyết, cho dù chỉ là một bộ xương rồng, hà đức hà năng?

Đúng lúc này. "Roẹt ——!!" Một luồng sét tím lại một lần nữa đột ngột xuất hiện, đánh thẳng vào hộp sọ khổng lồ đang ngẩng cao của bộ xương rồng này.

Bộ xương rồng khổng lồ đang nhanh chóng lao lên trời trong nháy mắt như bị trọng kích, lại giống như trước đó bị một luồng sức mạnh khổng lồ đánh bay xuống, rơi thẳng vào trong thiên không. "Ầm ầm ầm ——!!" Lần này chấn động càng thêm kịch liệt, mọi người cho dù nằm rạp trên đất vẫn bị rung lắc đến chóng mặt, những tảng đá khổng lồ cách đó không xa lại một lần nữa dịch chuyển trong chấn động.

Ngô Lương thật sự lo lắng cứ tiếp tục như vậy, hòn đảo nhỏ nơi ngọn thánh sơn này tọa lạc cuối cùng sẽ tan vỡ.

Nước Hoàng Hà sẽ có thể thừa cơ xâm nhập, trong nháy mắt cuốn sập hoàn toàn ngọn thánh sơn này, đến lúc đó bọn họ tự nhiên cũng không có nơi nào để trốn.

Cùng lúc đó.

Trận mưa như trút nước kia lại một lần nữa tạnh.

Điều này càng chứng minh trận mưa lớn đột ngột giáng xuống có liên quan đến bộ xương kia.

Nó chính là rồng.

Rồng làm mưa làm gió, Ứng Long trong truyền thuyết! "..." Lần này không ai nói gì nữa, vì đã không cần hoài nghi, cũng không có bất kỳ ngôn ngữ nào có thể diễn tả được tâm trạng và cảm xúc của họ lúc này.

Mọi người chỉ biết, đây sẽ là một trải nghiệm mà họ cả đời này cũng khó có thể quên.

Cứ như vậy khoảng ba giây sau. "Vút ——!" Lại chính là bộ xương đó một lần nữa từ dưới thiên khanh bay lên, vẫn là tư thái kiêu ngạo quật cường đó, vẫn bất khuất bay về phía bầu trời không có điểm cuối.

Mọi người trong Phường Nhân Quân nhìn thấy cảnh này, lại nảy sinh một cảm giác nhiệt huyết sôi trào.

Thậm chí có người đã nắm chặt nắm đấm, trong lòng âm thầm cổ vũ cho bộ xương này, mặc dù họ cũng không biết bộ xương này rốt cuộc muốn làm gì, nhưng hành động nghịch thiên chống lại thiên lôi đã khiến họ kích động.

Đây cũng là văn hóa truyền thống của thiên triều.

Giống như rất nhiều thần thoại truyền thuyết, Hậu Nghệ bắn mặt

trời, Khoa Phụ đuổi mặt trời, Ngu Công dời núi... vân vân, mỗi một nhân vật trong đó đều đang đối kháng với Thiên đạo!

Thiên đạo bất nhân, coi vạn vật như chó rơm?

Vậy thì ta sẽ nghịch thiên mà đi!

Cái gọi là tu đạo tu hành, chính là quá trình nghịch thiên mà đi, chứ không phải thuận theo!

Ngay cả bá tánh trong dân gian cũng làm những việc tương tự, trời không mưa, vậy thì bá tánh địa phương sẽ kéo Long Vương được thờ phụng trong miếu ra phơi nắng đánh đập...

Cũng vì vậy, cho dù đến đời sau, người thiên triều cũng không giống như các khu vực khác sùng bái thần linh một cách thành kính, bất kỳ tôn giáo nào cũng không thể bén rễ, cho dù đôi khi sẽ tiến hành một số nghi thức tế tự hoặc cúng bái, thực ra cũng chỉ là một loại ký thác tâm lý, chứ không phải đem tất cả mọi việc đều liên hệ với thần và tôn giáo, người thiên triều càng nguyện ý tin tưởng vào đôi tay của chính mình!

Tuy nhiên. "Roẹt ——!!" Nhanh hơn lần trước, một luồng sét tím nối tiếp nhau ập đến.

Bộ xương đó lập tức lại bị đánh trúng, nặng nề rơi vào trong thiên khanh.

Mọi người đều có thể cảm nhận rõ ràng, tần suất giáng xuống của luồng sét tím này đã tăng lên không ít, đồng thời uy lực cũng không ngừng tăng lên, mỗi một lần đều như muốn đánh tan hoàn toàn bộ xương đó. "Còn có thể đứng dậy được không..." Ngô Lương và mọi người có mặt trong đầu đều hiện lên nghi vấn như vậy.

Họ tuy rất muốn bò đến bên cạnh thiên khanh xem tình hình của bộ xương đó, nhưng đồng thời cũng rõ ràng, đây không phải là sức

mạnh mà họ có thể chạm tới, mạo hiểm đến gần chỉ có tự tìm đường chết.

Ngay khi ý nghĩ này vừa mới xuất hiện. "Roẹt ——!!" Lần này, không đợi bộ xương đó bay ra khỏi thiên khanh, luồng thiên lôi màu tím tiếp theo đã xuất hiện, chính xác đánh vào trong thiên khanh. "..." Mọi người trong lòng se lại.

Luồng thiên lôi màu tím giống như có ai đó đang điều khiển, căn bản không muốn cho bộ xương đó bất kỳ cơ hội nào, cứ thế này, họ căn bản không thể nhìn thấy bộ xương đó bay lên nữa.

Cần phải không tha người như vậy sao?

Mọi người lại có chút đồng tình với bộ xương đó, hoàn toàn quên mất vừa rồi khi Ứng Long lao về phía họ, chính luồng sét tím này đã giải vây cho họ, nếu không họ bây giờ có thể đã không còn nhìn thấy những thứ này nữa.

Đương nhiên.

Cũng có khả năng mục tiêu vừa rồi của Ứng Long căn bản không phải là họ, dù sao trước mặt Ứng Long họ thực sự quá nhỏ bé, giống như con người và con kiến vậy, trừ phi vì diệt hại, không có mấy người có tâm trí trưởng thành nhìn thấy một con kiến liền nhất định phải giẫm chết nó, đó là chuyện mà trẻ con mới làm. "Roẹt ——!!" Dư âm của luồng thiên lôi màu tím trước đó còn chưa dứt, luồng thiên lôi tiếp theo đã với thế sét đánh không kịp bưng tai đánh vào thiên khanh.

Tần suất của nó hiển nhiên lại tăng thêm một bước, uy lực cũng tăng thêm một bước.

Lúc này trong tai Ngô Lương và mọi người ngoại trừ tiếng ù tai "ù ——", gần như đã không nghe thấy âm thanh nào khác, mà đầu óc và

cơ thể của họ càng bị những chấn động kịch liệt lần lượt làm cho quay cuồng, lúc này còn có thể giữ cho thần trí tỉnh táo đã là một việc vô cùng không dễ dàng. "Roẹt ——!!" "Roẹt ——!!" "Roẹt ——!! ..." Tiếp theo, thiên lôi màu tím giáng xuống càng nhanh hơn, gần như không còn khoảng cách để thở!

Cuối cùng.

Sau mấy đạo sét đánh liên tục ngày càng dồn dập, mọi thứ xung quanh lại một lần nữa trở về bình lặng... "Kết thúc rồi sao?" Ngô Lương và mọi người lại có chút không quen với sự yên tĩnh này, họ cũng không biết đây chỉ là tạm dừng ngắn ngủi, hay là cuối cùng đã kết thúc hoàn toàn, vì vậy họ vẫn không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Cứ như vậy yên lặng chờ đợi. 5 giây. 10 giây. 30 giây. 1 phút...

Cứ như vậy trôi qua đủ 5 phút, lại thật sự không có bất kỳ động tĩnh nào nữa.

Bộ xương đó dường như cũng đã bị thiên lôi màu tím triệt để phá hủy, không còn bay lên từ đáy thiên khanh nữa, mà thiên lôi đó cũng không xuất hiện lại.

Thậm chí.

Bầu trời u ám trong tiểu thế giới này cũng trở nên sáng sủa hơn một chút, có chút hương vị của trời quang sau mưa. "Cái này..." Mọi người không biết nên lý giải tình hình hiện tại như thế nào.

Đúng lúc này. "Lão phu biết rồi, đây e rằng là Lôi kiếp trong truyền thuyết, Ứng Long vừa rồi hẳn là đang cố gắng độ kiếp thành tiên!" Vu Cát đột nhiên bất chấp tất cả đứng dậy, vô cùng kích động hét lớn với mọi người. "?" Ngô Lương và mọi người trong Phường Nhân Quân không khỏi lộ vẻ nghi hoặc. "Không biết các vị vừa rồi có đếm không,

từ lúc thiên lôi màu tím xuất hiện, tổng cộng đã giáng xuống chín đạo thiên lôi, một lần so với một lần nhanh hơn, một lần so với một lần ác liệt hơn!" Vu Cát tiếp tục nói: "Chín là số lớn nhất, lại có ý chí dương, chính là ứng với kiếp số đại thành của người tu đạo, mà trong đạo học còn có một cách nói, ý là vạn vật thế gian trời sinh đều là thân âm thần, chỉ có trải qua chí dương luyện thể mới có thể thành tựu dương thần, chín đạo thiên lôi này chính là vật chí dương thuần túy nhất dưới gầm trời, như vậy cũng có thể đối ứng!" "Ngoài ra các vị hẳn là không biết, trong đạo học từ trước đến nay đều có cách nói độ lôi kiếp, chỉ vì tu đạo là nghịch thiên mà đi, đạo pháp càng cao thâm thì càng bị thiên đạo bài xích, đợi đến lúc đạo pháp đại thành, đã là sự tồn tại mà thiên đạo không thể dung thứ, lúc đó thiên đạo sẽ giáng xuống lôi kiếp chí dương để tiêu diệt dị loại giữa trời đất này." "Người chống đỡ được lôi kiếp, từ đó có thể không còn bị thiên đạo trói buộc, thế là trở thành tiên lăng giá trên vạn vật, bất tử bất diệt." "Mà người không chống đỡ được lôi kiếp, chỉ có thể tu vi tận hủy, tan thành tro bụi, vĩnh viễn không thoát khỏi sự khống chế của thiên đạo!" Nói đến đây, Vu Cát còn vỗ ngực nói: "Tóm lại ta dám cược, chín đạo thiên lôi này đã là số chí đại chí dương, tuyệt đối sẽ không xuất hiện nữa, các vị hãy tin ta." "Nghe không hiểu ngươi đang nói gì, nhưng ngươi nói thì hay lắm, nếu ngươi tự tin như vậy, sao không bây giờ đến bên cạnh thiên khanh xem thử, sợ thiên lôi giáng xuống đánh chết ngươi à?" Dương Vạn Lý vẫn không thay đổi được thói quen đã hình thành từ lâu, mở miệng là lại cãi nhau với Vu Cát. "Lão phu tại sao không dám?" Vu Cát lần này lại hiếm khi không lùi bước, nghiêm mặt nói: "Lão phu bây giờ qua đó xem thử, chỉ là không biết Ứng Long kia thế nào rồi, nó qua lâu như vậy còn chưa bay lên lại, e rằng cuối cùng vẫn là không qua được... nhưng điều này lại phù hợp với ghi chép trong 《Sơn Hải Kinh》, nó không bao giờ có thể lên trời được nữa." "Mà thiên khanh này, e rằng chính là dấu vết mà nó nhiều lần thử độ qua

lôi kiếp để lại, đáng tiếc cuối cùng không thể thành công, chỉ có thể vĩnh viễn lưu lại thế gian." "Còn về ngọn thánh sơn và tiểu thế giới này, e rằng cũng là ngôi mộ mà nó tự mình chuẩn bị cho mình." Vừa nói, Vu Cát không biết là đang hờn dỗi với Dương Vạn Lý, hay là thật sự tự tin đến vậy, lại thật sự cất bước đi về phía cái hố trời kia. "Lão tiên sinh xin dừng bước, không vội một chốc lát này, đừng dễ dàng mạo hiểm!" Ngô Lương cuối cùng không nhịn được lên tiếng quát y. "Công tử, lão hủ trong lòng tự biết, thiên lôi này tuyệt đối sẽ không đến nữa đâu." Vu Cát vẫn kiên trì nói. "Vậy cũng không vội, cho dù thiên lôi không đến, dư uy của Ứng Long kia cũng không thể xem thường, ngươi trước tiên ở đây cùng ta đợi một lát, lát nữa ta cùng ngươi đi xem xét cũng không muộn." Ngô Lương nghiêm túc nói. "Chuyện này... cũng được." Vu Cát nghe vậy mới xoay người lại, lại liếc nhìn Dương Vạn Lý một cái, cãi cố, "Tên thất phu nhà ngươi nhìn cho rõ, không phải lão phu không dám đến xem xét, mà là công tử không cho lão phu đi, cho nên không phải lão hủ không đủ tự tin." "Được được được, lần này coi như ngươi thắng được chưa?" Dương Vạn Lý thấy Ngô Lương ngăn cản Vu Cát, lúc này cũng không dám dùng lời nói kích bác Vu Cát nữa, chỉ đành cười hì hì nói. "Cái gì gọi là coi như ta thắng?" Vu Cát bất mãn nói. "Thôi thôi thôi, là ngươi thắng, ta thua, như vậy được rồi chứ?" Dương Vạn Lý liên tục tỏ thái độ đầu hàng. "Ha ha ha..." Mọi người thấy hai người này làm trò, thậm chí còn có chút mùi vị của đôi tình nhân nhỏ đang trêu ghẹo, đùa giỡn, đều không khỏi mỉm cười tán thưởng. ...

Cứ như vậy đợi một khắc.

Mọi người đã hoàn toàn đứng dậy khỏi mặt đất, nhưng không thấy thiên lôi xuất hiện lần nữa, cũng không nghe thấy bất kỳ động tĩnh nào từ trong hố trời truyền ra, tất cả mọi thứ đều đang chứng thực phán đoán trước đó của Vu Cát.

Ngô Lương cảm thấy thời gian chờ đợi đã gần đủ, cuối cùng nói với mọi người: "Các ngươi trước tiên ở đây đợi một lát, Điển Vi cùng ta đến gần thăm dò một phen, nếu quả thật không có chuyện gì xảy ra, các ngươi hãy theo qua cũng không muộn." "Công tử, lão hủ xin được đi cùng." Vu Cát lập tức tự tiến cử. "Vậy thì cùng đi, những người khác tại chỗ chờ lệnh." Ngô Lương khẽ gật đầu, hắn dẫn theo Vu Cát và Điển Vi cẩn thận từng li từng tí mò về phía hố trời.

Chương 867

Mọi người biết tính của Ngô Lương, nhìn bóng lưng của hắn và Điển Vi cũng không nói nhiều, chỉ là từng người tự giác tụ lại, âm thầm chuẩn bị sẵn sàng để ứng cứu bất cứ lúc nào.

Cứ như vậy đến bên rìa hố trời.

Ngô Lương sớm đã mở Kim Cương Tán, từ từ thò người ra, nhìn xuống đáy hố trời.

Chỉ thấy lúc này vách trong của hố trời vẫn một màu đen kịt, mà ở vị trí chính giữa, cuộn tròn chính là bộ hài cốt khổng lồ trắng hếu kia.

Bộ hài cốt không hề bị chín đạo thiên lôi liên tiếp đánh tan như Ngô Lương tưởng tượng, lúc này vẫn giữ nguyên tư thế hoàn chỉnh cuộn lại như một con rắn, hai chiếc cánh xương cốt còn khoa trương hơn cả thân thể phủ lên trên người nó, nếu không phải chỉ còn lại bộ xương, tư thế này trông như thể nó chỉ đang ngủ say.

Ngoài ra, Ngô Lương không nhìn thấy bất kỳ thứ gì khác thường. "Nó như vậy là chết rồi sao?" Tuy nhiên Ngô Lương vẫn không dám lơ là cảnh giác.

Cảnh tượng bộ hài cốt khổng lồ này bay vút lên không trung vẫn còn hiện rõ mồn một trước mắt, không ai dám chắc chắn bây giờ nó có còn sống hay không, có đột nhiên nổi điên hay không.

Trước một con quái vật khổng lồ như vậy, Kim Cương Tán của Ngô Lương nhiều nhất cũng chỉ có thể chống đỡ được những tảng đá rơi xuống do nó gây ra, nếu thật sự đối mặt với sự tấn công của nó, căn bản không có tác dụng phòng hộ nào. "Công tử, lão hủ cho rằng Ứng Long dù đã thành bộ dạng này, cũng quyết không thể bị thiên lôi giết chết, dù sao từ cái hố trời khổng lồ này có thể thấy, Ứng Long đã

ở đây nghênh đón không biết bao nhiêu lần lôi kiếp, mà chúng ta bây giờ còn có thể thấy nó bay lên không trung, điều này đã nói rõ vấn đề." Vu Cát tiếp lời, "Nhưng thiên lôi là sức mạnh chí dương chí cường, Ứng Long vừa mới đối kháng với nó tất nhiên đã tiêu hao sức mạnh cực lớn, hiện tại chính là lúc yếu nhất, công tử nếu có ý định thăm dò bộ long cốt này, bây giờ có lẽ là lúc an toàn nhất, theo thời gian trôi đi, Ứng Long cũng sẽ từ từ hồi phục, muốn đến gần thăm dò nữa thì càng không có cơ hội." Khác với lần tiến vào cổ mộ trước đây, lần này đối mặt với Ứng Long và lôi kiếp, Vu Cát biểu hiện ra tinh thần mạo hiểm cực kỳ hiếm thấy.

Điều này có lẽ chính là vì lôi kiếp và cảnh giới tối cao của đạo học có liên quan mật thiết, mà đây cũng là thứ y theo đuổi cả đời, thậm chí còn cao hơn cả sinh mệnh, cho nên dù có thể phải trả giá bằng mạng sống thì trong mắt y cũng là đáng giá. "Ngươi nói có chút đạo lý..." Ngô Lương khẽ gật đầu, lộ vẻ trầm ngâm.

Hắn dĩ nhiên cũng rất hứng thú với bộ hài cốt này, hơn nữa là sự kiện đặc biệt duy nhất gặp phải sau khi tiến vào bí cảnh này, Ngô Lương có lý do để nghi ngờ thứ này có liên quan đến truyền thừa "Biển Thước", cũng quan hệ đến việc bọn họ có thể giải trừ kỳ độc trên người hay không, dù sao nếu bây giờ vẫn không có phát hiện gì, Hoa Đà cơ bản là phải bỏ mạng ở đây rồi.

Ngô Lương trước sau vẫn tin chắc Hoa Đà sẽ không chết ở đây, nếu ông ta cứ chết một cách dễ dàng như vậy, e rằng hắn và đám người Phường Nhân Quân cũng chỉ có thể chờ chết.

Trong tình huống này, Ngô Lương chỉ có thể còn nước còn tát, chỉ cần có một tia nghi ngờ cũng tuyệt không thể ngồi chờ chết, tự nhiên cũng không ngại đưa ra những quyết định mạo hiểm.

Nghĩ như vậy, Ngô Lương lại nói: "Nhưng không thể chỉ có chúng

ta xuống thăm dò, Hoa Đà cũng phải cùng chúng ta đi xuống." "Đây là vì sao?" Vu Cát không biết lịch sử, tự nhiên cũng không rõ Ngô Lương rốt cuộc đang nghĩ gì, không khỏi quay đầu nhìn Hoa Đà đang suy yếu một cái rồi nghi hoặc hỏi, "Người này nay trúng độc đã sâu, đi lại còn có chút khó khăn, nếu xuống dưới gặp phải chuyện gì bất trắc, e rằng ông ta không những không giúp được gì, mà còn là một gánh nặng công tử phải phân tâm chăm sóc." "Nhưng ông ấy là người duy nhất nhận được cảm ứng của thánh sơn, trong đạo học người này chính là người của thiên mệnh, nếu thánh sơn này ẩn giấu bí mật kinh thiên động địa nào, ông ta chính là người dễ dàng giải khai bí mật nhất." Ngô Lương nghiêm mặt nói, "Mà chúng ta thì là người ngoài không mời mà đến, trải qua nhiều chuyện trước đây, ta đã nhận ra, rất nhiều truyền thừa thượng cổ đều có liên quan đến cơ duyên, nếu có mệnh số thì truyền thừa dễ như trở bàn tay, nếu không có cơ duyên thì dù cho bảo vật ở ngay trước mắt, cũng chỉ có thể lướt qua." "Chuyện này... tuy lão hủ không muốn thừa nhận, nhưng đây quả thật là sự thật, có lẽ công tử nói đúng, nên mang ông ta theo." Vu Cát cuối cùng cũng nghĩ thông suốt mấu chốt trong đó, gật đầu nói.

Cứ như vậy quyết định xong, Ngô Lương lập tức hành động.

Các nòng cốt của Phường Nhân Quân đều tham gia hành động, vì tất cả mọi người đều đã trúng kỳ độc, nếu người đi xuống gặp bất trắc, những người còn lại e rằng cũng không sống được bao lâu.

Mà những binh sĩ Phường Nhân Quân không trúng độc thì ở lại trên đó tiếp ứng.

Ngô Lương đã ra lệnh cho Dương Vạn Lý gọi binh sĩ có chức quan cao nhất trong số đó sang một bên, riêng tư dặn dò y một khi xảy ra chuyện ngoài ý muốn, thì lập tức dẫn những binh sĩ Phường Nhân Quân còn lại rời khỏi bí cảnh trốn thoát, không cần phải bỏ mạng ở đây, như vậy ít ra còn có người mang tin tức về Trần Lưu.

Còn về Hoa Đà, thì do Điển Vi và Dương Vạn Lý thay phiên nhau cõng xuống hố trời.

Đối với việc này Hoa Đà tự nhiên cũng không có ý kiến gì, ngược lại còn vô cùng cảm kích Ngô Lương.

Ông ta đến bí cảnh này, và trong hoàn cảnh khắc nghiệt như vậy mà sống sót được lâu đến thế, đã chứng minh quyết tâm và khao khát của ông ta đối với truyền thừa "Biển Thước".

Thêm vào đó, kỳ độc trên người đã bắt đầu phá hoại ngũ tạng lục phủ, thấy ngày tháng không còn nhiều, tự nhiên còn nhìn thoáng hơn đám người Ngô Lương, tâm thái còn nước còn tát càng nặng hơn. ...

Một khắc sau.

Ngô Lương và những người khác đã xuống đến gần đáy hố trời.

Lúc này bọn họ cuối cùng cũng phát hiện ra một vài thứ không giống lắm, đó là một lớp bột màu đen dày đặc, trông rất giống than củi bị nghiền nát.

Mà trong lớp bột đen này còn lẫn một số vật chất than hóa màu đen hoàn chỉnh.

Những thứ này có hình trụ thống nhất, trông rất giống những dây leo bị đốt cháy, có cái to hơn, có cái nhỏ hơn, có cái thẳng tắp, có cái thì cong queo.

Cái to nhất có lẽ tương đương với đùi của một người trưởng thành, còn cái nhỏ nhất thì chỉ có thể so với ngón tay. "Công tử, trước đây hẳn là không có thứ này chứ?" Vu Cát cẩn thận đi trên sườn dốc, vừa hỏi vừa vô tình giẫm phải một đoạn dị vật như vậy.

Dị vật đó phát ra một tiếng "rắc" giòn tan, liền đã hóa thành lớp bột đen in dấu chân của Vu Cát, căn bản là trạng thái vừa chạm đã vỡ.

Ngô Lương biết Vu Cát lần trước không đi xuống cùng, nên mới có câu hỏi như vậy, bèn kiên nhẫn đáp: "Không có, những thứ này hẳn là xuất hiện cùng với hài cốt Ứng Long...

Tạm thời ta vẫn chưa nhìn ra thứ này rốt cuộc là gì, nhưng từ trạng thái của chúng mà xem, tám phần là do gặp phải thiên lôi mới biến thành bộ dạng này." Trong lúc nói chuyện, Ngô Lương cũng không ngừng quan sát kỹ những lớp bột đen và những cục than hình trụ này, chỉ là tạm thời vẫn chưa có phát hiện gì. "Nói như vậy, những thứ này hẳn là da thịt của Ứng Long rồi?" Vu Cát lại nghiêm túc nói, "Ứng Long lần đầu tiên xuất hiện, toàn thân màu đỏ rực, trông như một con cự long màu đỏ uy phong lẫm liệt, nhưng sau khi chịu một lần thiên lôi thì chỉ còn lại một bộ hài cốt, nếu những thứ này xuất hiện cùng Ứng Long, vậy thì chỉ có thể là da thịt của nó đã bị thiên lôi hủy đi." "Nhưng da thịt của Ứng Long sao lại có bộ dạng này, hơn nữa theo ta thấy, Ứng Long dù có tệ đến đâu, da thịt của nó cũng không nên yếu ớt đến thế chứ...

Dừng lại!" Ngô Lương vẫn còn nghi ngờ về điều này, nhưng nói đến đây, giọng hắn đột nhiên ngừng lại một chút, sau đó vẫy tay ra lệnh cho mọi người dừng bước, cúi người xuống xem xét một đoạn dị vật to bằng quả mướp cũng đã biến thành than củi trước mặt.

Từ hình dạng của dị vật đó mà xem, rất giống một cái đầu.

Trên đầu này mọc một cái mỏ giống như mỏ chim, rìa mỏ có một vòng những thứ tựa như xúc tu hoặc giác hút, lúc này cái mỏ hơi mở ra, để lộ rất nhiều chiếc răng nanh sắc nhọn mọc lộn xộn, tầng trong tầng ngoài... "Là loại quái trùng đã tấn công Đại Khuyển?" Ngô Lương lập tức trợn to mắt.

Hắn trước đây đã từng quan sát kỹ loại quái trùng bám trên phù thi, đặc biệt là quan sát kỹ miệng của loại quái trùng đó.

Cho nên khi nhìn thấy cái đầu lớn hơn một chút trước mặt và cái miệng độc đáo này, Ngô Lương lập tức nhận ra, thứ này và loại quái trùng tấn công Đại Khuyển tuyệt đối là cùng một loại. "A?" Đám người Phường Nhân Quân nghe vậy đều lộ vẻ nghi hoặc.

Loại quái trùng đó sao lại xuất hiện trong tiểu thế giới này, và lại xuất hiện cùng với hài cốt của Ứng Long?

Dù sao chúng cũng không thể nào lên bờ được, càng không thể giống như bọn họ xuyên qua ba đạo môn lầu để ra vào tiểu thế giới này... "Lẽ nào..." Chân Mật cũng nhíu mày, trầm ngâm phân tích, "Quân tử, trước đây Ứng Long kia màu đỏ, mà loại quái trùng này khi ở trong nước cũng màu đỏ, chàng nói có khả năng nào Ứng Long mà chúng ta vừa thấy vốn dĩ là một bộ hài cốt, chỉ là bám đầy loại quái trùng này, nên trông mới giống một con cự long màu đỏ không?" "Không phải là không có khả năng này." Ngô Lương khẽ gật đầu, "Muốn chứng thực việc này cũng không khó, loại quái trùng này thích bám vào xương hút tủy, cho nên những khúc xương bị chúng bám vào đều sẽ để lại những lỗ thủng, đợi chúng ta đến gần bộ hài cốt đó, chỉ cần xem trên long cốt có tồn tại lượng lớn lỗ thủng hay không là biết." Bây giờ Ngô Lương càng ngày càng nghi ngờ loại quái trùng này chính là "thực cốt nhuyễn trùng" mà hắn đã phỏng đoán trước đây.

Mặc dù "thực cốt nhuyễn trùng" được phát hiện ở đời sau đều rất nhỏ, thậm chí giai đoạn ấu trùng chỉ có thể dùng từ "vi tiểu" để hình dung, nhưng so với loại "thực cốt nhuyễn trùng" thích bám vào xương cá voi ở đời sau, loại quái trùng trước mặt này bám vào lại là long cốt, cá voi tuy thân hình khổng lồ, nhưng sao có thể so sánh với rồng trong truyền thuyết?

Huống hồ bất kỳ loài nào cũng có khả năng biến dị, đặc biệt là khi hoàn cảnh xảy ra thay đổi lớn như vậy.

Dù cùng là "thực cốt nhuyễn trùng", khi lấy xương cá voi làm vật chủ là một trạng thái, khi lấy long cốt trong truyền thuyết làm vật chủ thì liệu có còn là cùng một trạng thái không?

Tiếc là bây giờ Đại Khuyển đang ở trên hố trời, Ngô Lương lại không muốn gây ra động tĩnh quá lớn để gọi nó, nếu không hắn đã hỏi Đại Khuyển xem loại quái trùng này rốt cuộc xuất hiện ở sông Hoàng Hà vào lúc nào...

Dù sao cũng không thể loại trừ khả năng sau khi ngọn thánh sơn này trở thành cửa sông Hoàng Hà đổ ra biển, "thực cốt nhuyễn trùng" trong đại dương mới ngược dòng lên bám vào long cốt, sau khi chịu ảnh hưởng của sức mạnh thần bí của long cốt, mới từ "thực cốt nhuyễn trùng" "vi tiểu" ban đầu dần dần biến thành "thực cốt nhuyễn trùng" khổng lồ như hiện nay.

Còn về việc tại sao những con quái trùng này lại xuất hiện trong bí cảnh, Ngô Lương nghi ngờ rằng điều này có thể liên quan đến hài cốt Ứng Long, nếu những gì Vu Cát nói trước đây là đúng, rằng tiểu thế giới này thực chất là nơi Ứng Long độ kiếp, và là lăng mộ long cốt do chính nó tạo ra.

Vậy thì hài cốt Ứng Long rất có thể đồng thời tồn tại ở cả hai thế giới, và những con quái trùng này đã hình thành mối quan hệ ký sinh với hài cốt, nên cũng có thể theo long cốt ra vào bí cảnh mà không cần thông qua ba đạo môn lầu kia.

Với những nghi vấn như vậy, Ngô Lương và những người khác tiếp tục mò mẫm đi xuống, không lâu sau cuối cùng cũng đến gần bộ hài cốt dưới đáy hố trời.

Ngay lúc đó. "A!" Bạch Tinh Tinh đột nhiên phát ra một tiếng hét đau đớn. "Tinh Tinh, nàng sao vậy?" Ngô Lương vội vàng quay đầu nhìn lại, thì thấy Bạch Tinh Tinh không biết vì sao lại đang ôm tai

ngồi thụp xuống đất, vẻ mặt trên khuôn mặt xinh đẹp vô cùng đau đớn, dường như đang phải chịu đựng sự dày vò không thể chịu nổi. "Ta..." Dưới sự dìu đỡ của Chân Mật và Tào Nỉ, Bạch Tinh Tinh cố gắng chịu đựng, gắng gượng một hồi lâu cuối cùng cũng hơi hồi phục, lúc này đã mặt mày tái nhợt, mồ hôi đầm đìa, chỉ nghe nàng nghiến răng nói, "Có một âm thanh kỳ quái đột nhiên vang lên trong tai ta, vừa rồi như thể muốn đâm thủng đầu ta vậy..." ---------- "Âm thanh kỳ quái?" Ngô Lương trong lòng nghi hoặc, lập tức quay người hỏi mọi người, "Các ngươi vừa rồi có ai giống Tinh Tinh nghe thấy âm thanh gì khác thường không?" Hắn dĩ nhiên không phải không tin Bạch Tinh Tinh.

Ngược lại, thính lực hơn người của Bạch Tinh Tinh đã được chứng thực vô số lần, nàng nghe thấy âm thanh mà người khác không nghe thấy cũng rất bình thường, cho nên hỏi như vậy chỉ là muốn xác nhận xem có ai xuất hiện tình trạng tương tự hay không, từ đó xác định nguồn gốc và tần số của âm thanh này. "Không có..." Mọi người nghe vậy đều lắc đầu. "Xem ra, âm thanh mà Tinh Tinh nghe được hẳn là không nằm trong dải tần số mà tai người có thể nghe được." Ngô Lương thầm nghĩ.

Theo hắn biết, tần số âm thanh mà tai người có thể nghe được là từ 20-20000 hertz, âm thanh có tần số thấp hơn mức này là hạ âm hoặc cao hơn mức này là siêu âm, đều không thể bị con người phân biệt chỉ bằng tai.

Chỉ là tạm thời vẫn chưa thể phán đoán âm thanh này rốt cuộc là hạ âm hay siêu âm...

Nghĩ như vậy, Ngô Lương đến bên cạnh Bạch Tinh Tinh tiếp tục hỏi: "Tinh Tinh, nàng bây giờ khá hơn chưa?" "Đỡ hơn một chút rồi." Bạch Tinh Tinh tuy khẽ gật đầu, nhưng sắc mặt vẫn không tốt lắm, "Âm thanh kỳ quái này vẫn còn vang vọng trong tai ta, như thể có thứ

gì đó không ngừng ngâm nga, lúc cao vút lúc trầm thấp, ta tập trung tinh thần lắng nghe, nhưng vẫn không phân biệt được âm thanh này rốt cuộc đến từ đâu, cũng không nói rõ được đây rốt cuộc là âm thanh gì." "Thật kỳ lạ, với thính lực của nàng mà cũng không nghe ra được nguồn gốc của âm thanh này..." Ngô Lương nhíu mày.

Tuy nhiên so với nguồn gốc của âm thanh này, hắn dĩ nhiên vẫn quan tâm đến tình trạng của Bạch Tinh Tinh hơn.

Thấy nàng lúc này khó chịu như vậy, Ngô Lương tự nhiên trong lòng không nỡ, tiếp tục nói: "Âm thanh này xuất hiện khi nào?

Có phải là lúc vừa tiếp cận bộ long cốt này không?" "Ừm..." Bạch Tinh Tinh gật đầu.

Ngô Lương trầm ngâm rồi lại nói: "Ta bịt tai nàng lại trước, nàng thử xem có thể át đi những âm thanh này không, nếu làm vậy được, ta sẽ tìm thứ gì đó bịt tai nàng lại trước, nếu vẫn không được, ta sẽ ra lệnh cho người đưa nàng lên trên trước, còn hơn là để nàng ở lại đây chịu khổ, nàng không khỏe, trong lòng ta cũng sẽ đau." Nói xong Ngô Lương đã giơ tay lên dùng lòng bàn tay bịt tai Bạch Tinh Tinh, trong mắt tràn đầy vẻ không nỡ và tình cảm.

Mà Bạch Tinh Tinh được Ngô Lương cưng chiều như vậy, khuôn mặt xinh đẹp đã ửng hồng, thêm vào đó còn có bao nhiêu người đang nhìn ở gần đó, nàng da mặt mỏng làm sao chịu nổi, sớm đã cúi đầu xấu hổ. "Xem kìa, đây chính là lý do những nữ tử này một lòng một dạ với công tử..." "Chỉ bằng câu 'nàng không khỏe, trong lòng ta cũng sẽ đau', lão phu nếu là một nữ tử, ngay cả tính mạng cũng có thể lập tức dâng cho công tử." "Học không nổi, học không nổi, loại lời đó không phải ai cũng nói ra được, chỉ nghĩ thôi ta đã thấy ngượng rồi, chỉ có công tử mới có thể nói ra một cách nhẹ nhàng mà lại không mất đi sự thâm tình..." "Hữu Tài ca ca mãi mãi là tấm gương của ta, trên

người huynh ấy có những kiến thức ta học cả đời cũng không hết, câu này ta ghi nhớ rồi, quay về nhất định phải nói cho Hôn Nhi muội muội nghe, chỉ là không biết trên mặt muội ấy có thể thấy được vẻ thẹn thùng không..." "..." Nhìn cảnh tượng chỉ có trong phim thần tượng trước mắt, các nòng cốt của Phường Nhân Quân mỗi người một suy nghĩ, bọn họ hoặc là những gã trai thẳng không hiểu phong tình, hoặc là lão đồng tử một lòng cầu đạo nhưng lục căn không tịnh, hoặc là thiếu niên mới biết yêu, tự nhiên không có nhiều chiêu trò như Ngô Lương.

Mà Chân Mật và Tào Nỉ đang ở bên cạnh dìu Bạch Tinh Tinh, hai người lại không hề vì thế mà ghen tuông, tuy lời này không phải nói với bọn họ, nhưng là người chung chăn gối với Ngô Lương, bọn họ hiểu rõ Ngô Lương là người như thế nào hơn bất kỳ ai, hắn đối với họ trước nay đều như một, hôm nay có thể cưng chiều Bạch Tinh Tinh như vậy, ngày sau cũng sẽ cưng chiều họ như thế.

Tuy nhiên bây giờ không phải là lúc chú ý đến chuyện nhỏ nhặt này. "Thế nào, cảm giác ra sao?" Năm giây sau, Ngô Lương cuối cùng cũng buông tay khỏi tai Bạch Tinh Tinh, vẻ mặt quan tâm hỏi. "Vô dụng..." Bạch Tinh Tinh khẽ lắc đầu, "Nhưng không cần phải cử người đưa ta lên, hiện tại âm thanh này tuy vẫn còn, nhưng đã ổn định hơn nhiều, ta bây giờ cũng không khó chịu như vừa rồi nữa...

Hơn nữa Ngô Hữu Tài, ngươi bây giờ đang cần ta, âm thanh này tạm thời còn chưa biết sẽ gây ra ảnh hưởng gì, nói không chừng ta còn có thể thông qua nó để cảnh báo cho ngươi một số nguy hiểm." "Nàng chắc chắn chịu được chứ?" Ngô Lương dò hỏi, bây giờ nhìn sắc mặt Bạch Tinh Tinh dường như đã tốt hơn một chút, nhưng cũng không loại trừ khả năng Bạch Tinh Tinh cố ý che giấu. "Tự nhiên chắc chắn, ngươi đừng quên, ta là người Tùy Châu, trước khi lấy lại được Tùy Hầu Châu, ta tuyệt đối sẽ không đem tính mạng của mình ra

đùa." Bạch Tinh Tinh nhìn thẳng vào mắt Ngô Lương nói. "Chuyện này..." Ngô Lương vẫn cảm thấy nên đưa Bạch Tinh Tinh đi trước.

Ngay lúc đó. "Quân tử, thiếp thân cho rằng âm thanh mà Tinh Tinh tỷ tỷ nghe được có thể là long ngâm hoặc long uy." Chân Mật đột nhiên xen vào, "Truyền ngôn rằng rồng đã là thần vật vượt trên vạn vật, tuy thân chết nhưng thần có thể bất diệt, cho nên nơi chôn xương thần long thường đi kèm với long ngâm hoặc long uy." "Vậy nàng có biết long ngâm hoặc long uy có hại gì cho chúng ta không?" Ngô Lương quay đầu lại hỏi. "Chuyện này...

Chương 868

thiếp thân chưa từng tiếp xúc với long ngâm hoặc long uy, cũng chưa từng nghe qua miêu tả chi tiết về long ngâm hoặc long uy, thực sự không thể trả lời câu hỏi của quân tử." Chân Mật bất lực lắc đầu nói, "Nhưng nếu Tinh Tinh tỷ tỷ nói bây giờ đã đỡ hơn, thiếp thân lại cho rằng quân tử có thể không cần vội đưa tỷ ấy đi, dù sao tỷ ấy là người duy nhất trong chúng ta nghe thấy âm thanh này, điều này tuy khiến tỷ ấy chịu một chút đau khổ, nhưng đồng thời cũng có thể là một loại cơ duyên độc quyền của tỷ ấy, chỉ cần tạm thời không nguy hiểm đến tính mạng, mà Tinh Tinh tỷ tỷ lại có thể chịu đựng được, quân tử hoàn toàn có thể cho Tinh Tinh tỷ tỷ thêm chút thời gian." "Nếu đã như vậy..." Ngô Lương lộ vẻ do dự, lại nhìn về phía Bạch Tinh Tinh nói, "Tinh Tinh, ta có thể tạm thời không đưa nàng đi, nhưng nàng phải hứa với ta, một khi nàng cảm thấy không chịu nổi thì phải lập tức nói cho ta biết, tuyệt đối không được gắng gượng, biết chưa?" "Ừm." Bạch Tinh Tinh gật đầu, rồi lại rút hai tay ra khỏi tay Chân Mật và Tào Nỉ, dùng sức của chính mình vững vàng đứng dậy.

Ít nhất từ tình hình hiện tại mà xem, nàng quả thật đã khá hơn nhiều so với trước đó. "Vậy chúng ta tiếp tục thăm dò." Ngô Lương cuối cùng lại nhìn Bạch Tinh Tinh một cái, rốt cuộc không nói gì thêm, xoay người chú ý đến bộ hài cốt Ứng Long trước mặt.

Bộ hài cốt này tuy nằm trên mặt đất, nhưng chỉ riêng chiều cao đã hơn ba trượng, cuộn lại như một ngọn núi nhỏ.

Thậm chí những khúc xương trên người nó, mỗi một khúc cũng to lớn, cao vút như cây cổ thụ, khúc to nhất có thể sánh với cối xay.

Đứng trước mặt nó, Ngô Lương và những người khác chỉ cảm

thấy mình càng thêm nhỏ bé.

Nhưng điều đó không cản trở Ngô Lương quan sát nó một cách tỉ mỉ...

Lại gần một chút, Ngô Lương đã phát hiện trên bề mặt những khúc xương này có rất nhiều lỗ tròn phân bố không theo quy tắc.

Những lỗ tròn này, cái lớn nhất có lẽ to bằng cánh tay, cái nhỏ nhất đường kính chỉ có ba phân.

Có cái đã ăn sâu vào trong xương, còn có một số vẫn còn ở trên bề mặt xương, trông như thể còn chưa hoàn công. "Xem ra, những con quái trùng kia quả thật có quan hệ mật thiết với long cốt." Thấy cảnh này, Ngô Lương đã đưa ra kết luận, nghiêm mặt nói với mọi người, "Nhưng đến bước này, độ cứng của long cốt chắc chắn đã không bằng trước, cứ thế này e rằng không cần đến sức mạnh của thiên lôi, bộ hài cốt này cũng sẽ bị những con quái trùng kia hủy hoại..." "Ứng Long là thần vật trong truyền thuyết, con quái trùng kia tuy cực kỳ hiếm thấy, nhưng cũng chỉ là vật dơ bẩn trong nước, sao có thể bắt nạt nó?" Vu Cát không nhịn được hỏi.

Mọi người cũng vẻ mặt không phục và bất mãn, thân là con cháu của rồng, mỗi một người con của Long Quân đều có một niềm tin vào đồ đằng rồng mà không có vật gì khác có thể sánh được, làm sao có thể chấp nhận niềm tin của mình bị loại quái trùng này sỉ nhục. "Ta nhớ đã từng đọc một bài viết, trên đó viết rằng 'Ứng Long ẩn mình trong nước tù, ngay cả cá trạnh cũng coi thường nó, hoàn toàn không nhìn ra nó có thể phát huy linh đức, hội tụ phong vân, bay vút lên cao, từ đó chiếm cứ bầu trời, nhưng sự thần kỳ của Ứng Long chính là như vậy, đến lúc tất cả mọi người sẽ thấy được sự uy nghiêm và hùng tráng của nó'." Ngô Lương nói. "Nếu lão hủ không nhớ nhầm, bài viết mà công tử nói, hình như xuất phát từ《Hán thư》của cựu

kinh sử quan Ban Cố." Vu Cát trầm ngâm nói, "Nói như vậy, Ứng Long bị con quái trùng này ức hiếp cũng nói được, nhưng điều này lại khiến lão hủ không thể không nghi ngờ, Ban Cố kia có phải cũng từng đến nơi này, và đã thấy qua bộ hài cốt Ứng Long này không, nếu không thì ghi chép về Ứng Long trong《Hán thư》của ông ta sao lại tương đồng với tình hình chúng ta thấy hiện nay như vậy?" Điều này lại nhắc nhở Ngô Lương.

Hắn tuy nhớ đoạn ghi chép về Ứng Long này, nhưng vừa rồi đầu óc lại bị kẹt, làm sao cũng không nhớ ra ghi chép này xuất phát từ đâu, nên mới không nói ra.

Hóa ra là từ《Hán thư》của Ban Cố!

Ban Cố là sử học gia nổi tiếng ở Tây Kinh, tuy ảnh hưởng ở đời sau không bằng Tư Mã Thiên, nhưng những ai học lịch sử nghiêm túc đều biết, về ảnh hưởng của ông ta trong triều đại Hán thì hoàn toàn có thể sánh ngang với Tư Mã Thiên.

Hơn nữa theo Ngô Lương biết, Ban Cố mất đến nay cũng mới hơn một trăm năm, điều này trong dòng sông lịch sử dài đằng đẵng của thiên triều, đã được coi là rất ngắn.

Lẽ nào một trăm năm trước, Ban Cố cũng đã từng thấy qua bộ hài cốt Ứng Long này?

Nhưng theo miêu tả của Đại Khuyển, lúc đó nơi này hẳn là còn chưa trở thành cửa sông Hoàng Hà đổ ra biển, Ban Cố dù từng đến đây, cũng từng thấy qua bộ hài cốt Ứng Long này, nhưng chưa chắc đã thấy qua những con quái trùng mà Ngô Lương suy đoán có thể là "thực cốt nhuyễn trùng", dù sao "thực cốt nhuyễn trùng" hẳn là sống ở đại dương, cho nên trong ghi chép của Ban Cố mới chỉ nhắc đến "cá trạnh" cực kỳ phổ biến.

Vậy thì... nếu Ban Cố đã đến nơi này, cũng đã thấy cảnh tượng

Ứng Long bay lượn, ông ta có nhận được thứ gì ở đây không?《Hán thư》không ghi chép việc này, cho nên Ngô Lương cũng không nói rõ được.

Hắn chỉ biết kết cục cuối cùng của Ban Cố không tốt đẹp.

Một người bạn thân của Ban Cố tên là Đậu Hiến mưu phản bị phát giác, Lạc Dương lệnh lúc đó là Chủng Căng xử lý việc này, do có tư thù với Ban Cố, liền nhân cơ hội vu oan giá họa, cuối cùng hại chết ông ta trong ngục.

Cho nên Ngô Lương cho rằng Ban Cố có lẽ không nhận được thứ gì, ít nhất không nhận được thứ gì mạnh mẽ, nếu không sao lại để một Lạc Dương lệnh nhỏ bé hãm hại bỏ tù đến chết?

Mà nói đi cũng phải nói lại, những sử quan thực sự có thành tựu lớn này dường như đều không có kết cục tốt đẹp, như Thái sử công Tư Mã Thiên, chẳng phải cũng bị cuốn vào vòng xoáy chính trị cuối cùng bị Kinh Vũ Đế thi hành hủ hình, sống hết cuộc đời trong tủi nhục sao?

Còn có Lã Bất Vi biên soạn《Lã thị Xuân Thu》... những người như vậy không kể xiết. "..." Nghĩ đến những điều này, Ngô Lương đột nhiên có chút thất thần.

Hắn nhớ lại cảm giác gần đây luôn bất an không rõ nguyên nhân.

Đây có phải là một loại trực giác có thể tin được không?

Những sử quan vĩ đại hơn hắn rất nhiều này không một ngoại lệ đều không có kết cục tốt đẹp, mà hắn bây giờ cũng đang làm những việc tương tự...

Nhưng điều đáng mừng là, hắn không phải là trung thần nghĩa sĩ cầm bút viết thẳng, trượng nghĩa chấp ngôn như những sử quan này, mà là một tiểu nhân có thể co có thể duỗi, thấy gió chiều nào che

chiều nấy, cho nên đến nay hắn ở trong Tào doanh vẫn sống khá tốt.

Ngoài ra, Ngô Lương đối với Tào lão bản cũng luôn giữ lại một tay...

Nhưng những điều này vẫn không thể xua tan nỗi lo lắng của Ngô Lương lúc này, nói chính xác thì cảm giác hiện tại nên là sợ hãi.

Ngô Lương không biết vì sao đột nhiên lại cảm thấy sợ hãi, ngay cả khuôn mặt của Tào lão bản trong đầu cũng theo đó trở nên hung tợn đáng sợ, còn đáng sợ hơn cả những cổ thi hung tợn nhất mà hắn từng thấy trong những ngôi mộ cổ trước đây.

Đối mặt với Tào lão bản như vậy, Ngô Lương cảm thấy sợ hãi và run rẩy từ tận đáy lòng, đây là cảm giác mà hắn chưa từng có, ngay cả khi đối mặt với Tào lão bản cũng chưa từng có...

Hắn tuy lo lắng Tào lão bản có một ngày sẽ coi hắn như một quân cờ bỏ đi, nhưng chưa bao giờ thực sự sợ Tào lão bản.

Ngay lúc đó, một đôi tay đột nhiên ôm lấy cánh tay của Ngô Lương.

Lại là Bạch Tinh Tinh, chỉ thấy nàng run rẩy môi nói: "Ngô Hữu Tài, ta có chút sợ, ta đột nhiên nhớ đến tiên chủ, ngài ấy từ trong ngọc dũng bò ra, lớn tiếng chất vấn ta tại sao không bảo vệ được Tùy Hầu Châu của ngài ấy, tại sao lại đồng lõa với ngươi..." Tiên chủ?

Ngô Lương đột nhiên hoàn hồn.

Tiên chủ trong miệng Bạch Tinh Tinh không phải ai khác, chính là Quảng Xuyên Vương Lưu Khứ, người có lăng mộ đã bị Ngô Lương viếng thăm, cũng là chủ tử mà gia tộc Thủ mộ nhân họ Bạch đời đời bảo vệ.

Điều này thật kỳ lạ!

Bạch Tinh Tinh tuy là hậu nhân của họ Bạch, từ nhỏ đã được nhồi nhét ý thức bảo vệ lăng mộ tiên chủ, nhưng trong những lần tiếp xúc bình thường với nàng, Ngô Lương cũng có thể thấy được, Bạch Tinh Tinh thực chất không có quá nhiều chấp niệm và sự kính trọng đối với vị tiên chủ hời hợt này, hay nói cách khác, tất cả những gì nàng làm về bản chất không phải là để bảo vệ lăng mộ tiên chủ, mà là tuân theo tổ huấn của họ Bạch và ý nguyện của cha nàng, giữ trọn hiếu đạo của mình.

Cho nên Bạch Tinh Tinh dù đột nhiên nhớ đến một số chuyện, một số người, cũng không nên đầu tiên nhớ đến Quảng Xuyên Vương Lưu Khứ, càng không nên sợ hãi một vị tiên chủ đã chết mấy trăm năm trước như vậy... "Chuyện này...

đợi đã!" Ngô Lương đột nhiên ý thức được điều gì đó.

Hắn đột nhiên nảy sinh nỗi sợ hãi không rõ nguyên nhân đối với Tào lão bản, Bạch Tinh Tinh cũng đột nhiên nảy sinh nỗi sợ hãi không rõ nguyên nhân đối với Quảng Xuyên Vương Lưu Khứ...

Ngô Lương vô thức nhìn về phía những người khác có mặt tại hiện trường.

Không nhìn thì thôi.

Lại thấy những người còn lại của Phường Nhân Quân lúc này cũng vẻ mặt kinh hãi, đồng tử co rút trong mắt không ngừng run rẩy, như thể đã nhìn thấy thứ đáng sợ nhất trên thế gian!

Tình huống này tuyệt đối không bình thường!

Trong lòng Ngô Lương chấn động, đồng thời lại cảm thấy một trận tim đập hoảng loạn không rõ nguyên do.

Hoa Đà và Chân Mật tự nhiên không cần phải nói, những người khác cùng xuống Thiên Khanh đều là nòng cốt của Phường Nhân

Quân đã nhiều lần cùng hắn xuống mộ, không biết đã đi qua bao nhiêu nơi âm u đáng sợ.

Không dám nói bọn họ tuyệt đối không sợ hãi, nhưng cũng không nên ở nơi này mà có trạng thái như vậy.

Nhìn hoàn cảnh xung quanh, ngoài bộ xương rồng khổng lồ này ra, nơi đây căn bản không có bất cứ thứ gì đáng sợ.

Hơn nữa, khác với những ngôi mộ cổ bí cảnh trước đây, Thiên Khanh này lại ở ngoài trời, cộng thêm sắc trời bây giờ đã sáng hơn trước rất nhiều, nói bọn họ đang ở dưới trời quang mây tạnh cũng không quá lời, làm sao có thể khiến họ rơi vào tình huống như vậy được.

Đặc biệt là Điển Vi.

Là người có võ lực cao nhất trong Phường Nhân Quân, tâm tính của hắn cũng là ổn định nhất trong tất cả mọi người, cho dù trước đây đối mặt với hoàn cảnh và tình huống cực đoan nhất, hắn vẫn luôn giữ vẻ mặt bình tĩnh như giếng cổ không gợn sóng, giống như một cỗ máy chiến đấu không có cảm xúc.

Nhưng lúc này, Ngô Lương lại thấy trong mắt hắn sự bất an và sợ hãi cực kỳ hiếm thấy, điều này thật sự quá khó tin… "Tinh Tinh, âm thanh kỳ quái mà nàng vừa nghe thấy còn đó không?" Ngô Lương khẽ siết tay Bạch Tinh Tinh để an ủi, rồi cố gắng dùng giọng bình tĩnh nhất để hỏi.

Bởi vì nội tâm hắn lúc này cũng không bình tĩnh, một nỗi sợ hãi không tên đang không ngừng gia tăng, và những hình ảnh kinh hoàng xuất hiện trong đầu hắn không chỉ có Tào lão bản, mà giờ đây còn xuất hiện nhiều thứ từng để lại ấn tượng sâu sắc cho hắn, thậm chí bao gồm cả nhiều ký ức từ kiếp trước, trong tình huống này, nội tâm hắn cũng đang run rẩy. "Vẫn, vẫn còn." Bạch Tinh Tinh định thần lại,

cố gắng nói, "Âm thanh đó luôn văng vẳng bên tai ta, nhưng bây giờ không còn chói tai như lúc đầu nữa, mà đã biến thành tiếng o o kéo dài trầm thấp, ta đã cố gắng hết sức cũng không thể lờ đi được." "Kéo dài trầm thấp?" Ngô Lương chú ý đến từ ngữ mà Bạch Tinh Tinh dùng để miêu tả.

Có khả năng nào là sóng hạ âm không?

Người đời sau thường nghe nói nhất là siêu âm, tức là âm thanh có tần số cao hơn phạm vi tai người có thể nghe thấy, và siêu âm một khi được phát hiện liền được ứng dụng vào rất nhiều lĩnh vực, bao gồm nhưng không giới hạn ở y học, quân sự, công nghiệp, nông nghiệp, v.v., thường xuyên có thể thấy bóng dáng của nó.

Nhưng đối với sóng hạ âm, người biết đến lại không nhiều.

Đúng như tên gọi, đây là một loại âm thanh có tần số thấp hơn phạm vi tai người có thể nghe thấy, thường là dưới 20 hertz.

Ngô Lương nhớ mình từng đọc một báo cáo nghiên cứu về sóng hạ âm, trong đó nhấn mạnh đến tác hại của sóng hạ âm đối với con người… Đúng vậy, sóng hạ âm không những không có công dụng rộng rãi như siêu âm, mà đôi khi còn có hại cho cơ thể người, mặc dù người bình thường căn bản không cảm nhận được sự tồn tại của nó.

Đầu tiên, nó chính là thứ có thể khiến người ta cảm thấy sợ hãi một cách khó hiểu.

Điểm này có thể tham khảo trạng thái bất an của động vật trước động đất, mỗi lần trước động đất đều xuất hiện sóng hạ âm, một số động vật có thể nghe thấy sóng hạ âm sẽ cảm nhận được nguy hiểm trước, vì vậy trước động đất luôn xuất hiện một số động vật rời khỏi hang động hoặc có những hành động bất thường.

Con người tuy tự phong là động vật bậc cao, nhưng vẫn thuộc

phạm trù động vật có vú, mặc dù tai người không thể nghe thấy sóng hạ âm, nhưng vẫn sẽ bị ảnh hưởng bởi sóng hạ âm mà sinh ra cảm giác bất an và hoảng loạn không rõ nguyên do.

Đôi khi cái gọi là giác quan thứ sáu của con người để cảm nhận các thảm họa tự nhiên như động đất sắp xảy ra, chính là có mối quan hệ mật thiết không thể tách rời với sóng hạ âm.

Thứ hai, nếu ở trong môi trường này trong thời gian dài, sóng hạ âm còn có thể khiến con người rối loạn thần kinh, mất đi lý trí, từ đó có những hành động bất thường nguy hiểm.

Ví dụ như con người sẽ đột nhiên trở nên cuồng loạn, đột nhiên biểu hiện tính công kích, thậm chí có thể xuất hiện rối loạn nhận thức ở một mức độ nhất định… Điều này cũng có thể được hiểu là cái giá mà con người phải trả khi sở hữu trí tuệ vượt trội hơn các sinh vật khác.

Tóm lại, nếu xuất hiện tình huống như vậy, sẽ xảy ra sự hỗn loạn không thể kiểm soát tương tự như "doanh khiếu"!

Lúc nãy Chân Mật từng nói, thân tuy chết nhưng thần có thể không diệt, vì vậy nơi thần long chôn xương thường đi kèm với tiếng rồng gầm hoặc long uy.

Mà Bạch Tinh Tinh cho đến bây giờ vẫn có thể nghe thấy âm thanh kỳ quái này, và miêu tả nó là âm thanh "kéo dài trầm thấp".

Kết hợp hai điều này lại, Ngô Lương quả thực có lý do để nghi ngờ, cái gọi là "long ngâm" hay "long uy" này, chính là một loại sóng hạ âm cực kỳ đặc biệt… "Chuyện này…" Ngô Lương bất giác nhìn về phía đám người Phường Nhân Quân.

Nếu chỉ là sợ hãi không rõ nguyên do, tình hình vẫn còn trong tầm kiểm soát, nhưng nếu có người vì thế mà xuất hiện trạng thái rối loạn

thần kinh, vậy thì phiền phức rồi… Mỗi người ở đây đối với hắn đều vô cùng quan trọng, không thể có sai sót!

Tuy bây giờ vẫn chưa thể nói chắc tình hình của mọi người có phải do sóng hạ âm gây ra hay không, nhưng hắn phải nhanh chóng tìm cách chấm dứt tình trạng này, nếu không chỉ riêng trạng thái "sợ hãi" này thôi, cũng sẽ khiến họ chẳng làm được gì cả.

Nhưng làm thế nào để xua tan trạng thái "sợ hãi" này đây?

Ngô Lương lập tức lại rơi vào thế khó.

Chương 869

Bản thân hắn bây giờ cũng đang không kiểm soát được mà tim cứ đập thình thịch từng cơn, thậm chí để bản thân không hoàn toàn chìm vào sợ hãi, hắn còn phải dùng móng tay cái bấm mạnh vào lòng bàn tay, dùng cơn đau để cố gắng chuyển hướng sự chú ý, như vậy mới miễn cưỡng giữ được tỉnh táo, làm sao biết được cách nào có thể giúp họ đây?

Chẳng lẽ xông lên tát mỗi người một cái?

Đây tuyệt đối không phải là ý hay.

Đối với những người đã chìm vào sợ hãi không thể tự thoát ra, bất kỳ hành động khinh suất nào cũng có thể gây ra kích động ở một mức độ nhất định cho họ, không chừng sẽ lập tức khiến họ bước vào trạng thái "rối loạn thần kinh" thứ hai kia.

An ủi cũng không được.

Trạng thái của Bạch Tinh Tinh bây giờ đã nói lên tất cả, mặc dù Ngô Lương vừa rồi nắm tay nàng an ủi, nhưng nàng cũng chỉ trấn tĩnh được một chút, nói xong liền như thể sợ cả Ngô Lương mà rút tay về, rồi ngồi xổm xuống ôm đầu gối co ro run rẩy.

Thậm chí khi Ngô Lương cố gắng lại gần, nàng còn bất giác lùi lại.

Ngô Lương sao lại không nhìn ra, hành động lùi lại nửa bước này của nàng tuyệt đối là thật lòng, không phải vì không còn tình yêu, mà là sự sợ hãi thực sự!

Có lẽ bây giờ trong mắt nàng, Ngô Lương cũng đã biến thành thứ đáng sợ nhất.

Dù sao lúc đầu Phường Nhân Quân không chỉ suýt nữa có thù không đội trời chung với gia đình nàng, còn cưỡng ép mở lăng mộ Quảng Xuyên Vương Lưu Khứ mà Bạch gia bao đời canh giữ, và trong quá trình Ngô Lương và nàng chung sống sau đó, Ngô Lương cũng luôn là bên mạnh thế hơn… Mặc dù những chuyện này đã qua, nàng và Ngô Lương cũng đã trở thành bạn đời thân mật, nhưng điều này không cản trở Bạch Tinh Tinh khơi lại ký ức xưa, giống như Ngô Lương bây giờ đã là con rể của Tào lão bản, nhưng vừa rồi lại xem Tào lão bản như ác quỷ đòi mạng vậy.

Đúng lúc này. "Đừng qua đây!" Bên tai bỗng vang lên một tiếng hét kinh hãi.

Ngô Lương và mọi người đang trong trạng thái sợ hãi thất thần vội vàng nhìn qua, thì thấy Vu Cát không biết từ lúc nào đã đoạt lấy mô hình nỏ ba cung mà bình thường Gia Cát Lượng mang theo bên mình.

Lúc này mô hình nỏ ba cung đã lên dây, một mũi tên lông vũ đặt trên đó, mà mũi tên lại đang nhắm thẳng vào Dương Vạn Lý, người thường ngày hay đấu võ mồm với ông ta.

Bàn tay Vu Cát đang cầm mô hình nỏ ba cung khẽ run rẩy, chỉ cần sơ ý chạm vào lẫy, mũi tên trên đó sẽ bắn ra ngay lập tức!

Uy lực của thứ này không phải tầm thường, sức mạnh của cung tên thông thường không thể nào so sánh được, mà nỏ liên phát thời Chiến Quốc tiêu chuẩn của binh sĩ Phường Nhân Quân cũng kém xa.

Nếu phải làm một so sánh dễ hiểu với đời sau, thì nỏ liên phát thời Chiến Quốc chính là súng tiểu liên, còn mô hình nỏ ba cung chính là súng bắn tỉa.

Thấy tình hình này, nếu là lúc bình thường, người của Phường Nhân Quân chắc chắn sẽ lên tiếng khuyên can, nếu Vu Cát không

nghe, lập tức sẽ có người xông lên khống chế ông ta trước rồi nói sau.

Nhưng lúc này. "?!" Thấy cảnh này, mọi người lại đều bất giác lùi lại mấy bước, ngay cả Điển Vi cũng né sang một bên, dường như sợ bị liên lụy hoặc bị thương oan. "Ngươi, ngươi muốn làm gì!" Dương Vạn Lý càng sợ đến mức mặt mày tái mét, nói năng cũng có chút lắp bắp, nhưng trong tình hình này hắn lại cũng giơ cây nỏ liên phát trong tay lên, run rẩy chỉ vào Vu Cát quát, "Còn không mau bỏ cây cung nỏ đó xuống, nếu không cây nỏ liên phát này của ta cũng không có mắt đâu!" "Ngươi bỏ vũ khí xuống trước rồi lùi lại, tên thất phu nhà ngươi từng suýt nữa phá hỏng đạo hạnh cả đời của lão phu, lần này lão phu thà chết cũng không để ngươi lại gần!" Vu Cát vừa từ từ lùi lại, nhưng không chịu dễ dàng bỏ mô hình nỏ ba cung xuống, vẻ mặt vừa sợ hãi vừa chán ghét. "Ọe—!" Dương Vạn Lý nghe vậy lại không nhịn được mà nôn khan một tiếng, lúc này mới chửi ầm lên, "Lão đồng tử nhà ngươi sau này cũng đừng lại gần ta trong vòng ba trượng, ta chỉ cần nhìn thấy miệng của ngươi, liền nhớ tới cái mùi vị ghê tởm như thể đổ một bát cơm thừa vào hố phân, ngươi mà dám nhắc lại chuyện này, ta lập tức một mũi tên bắn cho ngươi mấy lỗ xuyên thấu!" ???

Nghe hai người chửi bới có phần khó hiểu với người ngoài, Ngô Lương trong cơn hoảng loạn lại không khỏi muốn cười.

Tình cảm năm đó Dương Vạn Lý hô hấp nhân tạo cho Vu Cát, lại để lại bóng ma tâm lý lớn đến vậy cho cả hai người, đến mức trong tình huống này lại muốn lấy cái chết ra để ép nhau?

Nhưng hiển nhiên bây giờ không phải là lúc để ý đến chi tiết này.

Nhìn hai bàn tay đang run rẩy của họ, tim Ngô Lương đã thót lên đến cổ họng, hai người này chỉ cần một người sơ ý, là sẽ có một người vì thế mà bị thương hoặc mất mạng.

Nhìn những người khác.

Điển Vi bị hai người kích động, tuy đã cố gắng né sang một bên, nhưng đã nắm chặt một đôi đoản kích trong tay, nếu bị kích động gì đó, chưa chắc đã không có hành động mất lý trí.

Một khi hắn mất lý trí mà nổi điên lên, nam nữ già trẻ ở đây cộng lại, cũng tuyệt đối không phải là đối thủ của hắn… Những người khác cũng tương tự, lúc này đều đang ở trong trạng thái cực kỳ căng thẳng, chỉ là bị hạn chế bởi tình hình của bản thân, đa số đều né ra xa, mặt mày kinh hãi và cảnh giác nhìn từng người xung quanh. "Phải làm sao đây?" Lúc này Ngô Lương thậm chí không dám lớn tiếng quát mắng.

Lỡ như một tiếng quát của hắn lại khiến Dương Vạn Lý và Vu Cát càng thêm kinh hãi, thì cây cung nỏ đã lên dây kia rất có thể sẽ bắn ra… Còn có Điển Vi, trời mới biết Điển Vi có vì thế mà bị kích động hay không.

Nhưng cứ giằng co như vậy cũng không phải là cách.

Bây giờ Dương Vạn Lý và Vu Cát đã ở trong trạng thái này, những người khác tự nhiên cũng không khá hơn là bao, nếu không thể giải quyết vấn đề này nhanh chóng, e rằng cuối cùng họ vẫn sẽ tự tàn sát lẫn nhau, một bộ phận sẽ phải chết dưới tay người của mình.

Cùng lúc đó. "?!" Ngô Lương cảm thấy ý thức và tầm nhìn của mình cũng bắt đầu mơ hồ, vô số những thứ đáng sợ hiện ra trong đầu hắn, lúc này lại đang hiện lên mờ ảo trong tầm nhìn của hắn dưới dạng ảo ảnh.

Chuyện này!!

Nỗi sợ hãi trong lòng Ngô Lương không gì có thể hơn được!

Nỗi sợ hãi khiến hắn trở nên cáu kỉnh, một tia lý trí còn sót lại

trong đầu nói cho hắn biết lúc này phải làm gì đó, nếu không sẽ xảy ra chuyện còn đáng sợ hơn!

Cuối cùng. "Đông đông đông…" Tiếng trống dồn dập bỗng vang lên.

Ngô Lương thực sự không còn cách nào khác, đành phải gõ vào chiếc trống nhỏ bí ẩn mang theo bên mình.

Cho đến bây giờ hắn vẫn không chắc chiếc trống nhỏ này rốt cuộc là thứ gì, chỉ nghi ngờ vật này có thể là trống Quỳ Ngưu, vì nó không giống như trống Quỳ Ngưu trong truyền thuyết có thể trấn nhiếp kẻ địch, tăng cường sĩ khí, uy hiếp thiên hạ, tác dụng duy nhất thể hiện trước đây là uy hiếp một số tà vật.

Vậy thì cứ tạm cho rằng nó là trống Quỳ Ngưu thật đi.

Trống Quỳ Ngưu cũng là thần vật mà Hoàng Đế sử dụng khi chinh phạt Xi Vưu, nói như vậy, nó và Ứng Long từng được Hoàng Đế sai khiến giết chết Xi Vưu có thể xem là "chiến hữu".

Tóm lại, bất kể thế nào.

Việc cấp bách bây giờ là tạo ra một số âm thanh để đánh thức mọi người trong Phường Nhân Quân, tốt nhất là có thể tiện thể xua tan nỗi sợ hãi khó kiềm chế kia, và âm thanh này không được là âm thanh có thể gây kích động cho mọi người trong Phường Nhân Quân… Dưới tình huống như vậy, Ngô Lương trong lúc cấp bách đã không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể chọn tiếng trống thuận tay nhất.

Cổ vũ lòng người.

Cổ vũ sĩ khí.

Một hồi trống làm tinh thần hăng hái thêm… Hầu hết các từ ngữ liên quan đến trống ở Thiên triều đều mang ý nghĩa tích cực, và trống cũng luôn là một loại nhạc khí uy nghiêm trang trọng, được sử dụng

rộng rãi trong chiến tranh, tế tự, yến tiệc và các bối cảnh hoành tráng, uy nghiêm và chính thức khác.

Vì vậy, cho dù chiếc trống nhỏ bí ẩn này không phải là trống Quỳ Ngưu, thì âm thanh của nó cũng là âm thanh ít gây kích động nhất mà Ngô Lương có thể tạo ra lúc này.

Ít nhất thì bản thân Ngô Lương nghĩ như vậy… Và ngay khoảnh khắc tiếng trống vang lên. "!" Bản thân Ngô Lương đầu tiên liền cảm thấy một trận khác thường.

Khi tiếng trống đầu tiên vang lên, sự hoảng loạn không tên trong tim lập tức bị kìm hãm.

Khi tiếng trống thứ hai vang lên, cơ thể hắn cũng đang run rẩy không ngừng liền ổn định lại.

Đến tiếng trống thứ ba vang lên, ý thức và tầm nhìn của Ngô Lương đã khôi phục bình thường, phảng phất như cuối cùng đã giành lại được toàn bộ quyền kiểm soát thân tâm.

Cùng lúc đó. "Chuyện… Lão phu vừa rồi rốt cuộc bị làm sao vậy?

Tại sao lại…" Vu Cát rùng mình một cái, trên khuôn mặt già nua lập tức hiện lên vẻ kinh ngạc, vội vàng chuyển hướng mô hình nỏ ba cung đang nhắm vào Dương Vạn Lý sang nơi không có người.

Cũng chính lúc này, ông ta rốt cuộc đã sơ ý chạm vào lẫy.

Chỉ nghe một tiếng "bụp", mũi tên theo tiếng bắn ra, mang theo tiếng xé gió cắm vào bộ xương rồng cách đó không xa, phần đuôi tên vẫn không ngừng run rẩy. "Công tử, ta… Thuộc hạ thất trách!" Điển Vi cũng cuối cùng hồi phục tinh thần, trên mặt lập tức đầy vẻ áy náy, "bịch" một tiếng quỳ một gối xuống trước mặt Ngô Lương. --- Tiếng trống của chiếc trống nhỏ bí ẩn này lại có hiệu quả!

Thấy mọi người ngay khoảnh khắc tiếng trống vang lên liền lần

lượt khôi phục lý trí, ánh mắt và biểu cảm cũng trở lại bình thường, Ngô Lương lập tức mừng rỡ vô cùng.

Hoàn toàn có thể tưởng tượng được, nếu tình huống vừa rồi tiếp tục, người của Phường Nhân Quân chắc chắn sẽ phải đối mặt với nguy cơ lớn hơn, nói không chừng sẽ rơi vào cảnh tự tàn sát lẫn nhau… Nói ra thì chiếc trống nhỏ bí ẩn này đã nhiều lần cứu họ trong những thời khắc nguy nan nhất.

Mặc dù cho đến bây giờ Ngô Lương vẫn không thể xác định được lai lịch của chiếc trống nhỏ bí ẩn này, nhưng tiếng trống của nó lại có thể chống lại tiếng rồng gầm hoặc long uy do hài cốt Ứng Long phát ra, điều này đã đủ để nói lên lai lịch của nó lớn đến mức nào, cho dù không phải là Quỳ Ngưu trong truyền thuyết, cũng chắc chắn có liên quan đến một loại thần thú dị vật nào đó thời thượng cổ.

Cũng khó trách khi Tề Ai Công hạ táng lại ra lệnh cho người ta chôn chiếc trống nhỏ bí ẩn này vào trong quan quách của mình, ông ta chắc chắn đã phát hiện ra sự lợi hại của chiếc trống nhỏ bí ẩn, chỉ tiếc là không để lại văn hiến ghi chép liên quan để giải thích.

Cùng lúc đó.

Ngô Lương cũng có một phán đoán đại khái về tiếng rồng gầm hay long uy mà Chân Mật nói, ít nhất từ tình trạng của mọi người vừa rồi xem ra, tiếng rồng gầm hay long uy tám phần chính là một loại sóng hạ âm mà người thường không thể nghe thấy, người hoặc động vật bị ảnh hưởng bởi loại sóng hạ âm này, sẽ bất giác sinh ra cảm giác sợ hãi, thậm chí rối loạn thần kinh mà có những hành động quá khích. "Gia Cát hiền đệ, chiếc trống nhỏ này giao cho đệ, từ bây giờ cứ mỗi một hơi thở đệ lại gõ một lần, đảm bảo khi chúng ta tra xét bộ xương rồng này thì tiếng trống không bị ngắt quãng." Ngô Lương trước tiên tháo chiếc trống nhỏ bí ẩn xuống, giao cho Gia Cát Lượng

cũng đã tỉnh táo lại. "Ân." Gia Cát Lượng lúc này cũng đã hiểu đại khái chuyện gì vừa xảy ra, tự nhiên cũng rõ ý đồ của Ngô Lương, liền treo chiếc trống nhỏ bí ẩn trước ngực bắt đầu gõ.

Tiếp đó, Ngô Lương lại quay người đỡ Điển Vi dậy, cười nói an ủi: "Điển Vi huynh đệ, huynh mau đứng dậy đi, chuyện này là do bất khả kháng, dù thế nào cũng không thể trách huynh được." "Nhưng mà…" Điển Vi còn muốn nói gì đó. "Điển Vi huynh đệ, tiếp theo chúng ta còn có việc quan trọng hơn phải làm, huynh tuyệt đối không được vì chuyện này mà phân tâm nữa." Ngô Lương biết tính cách của Điển Vi, gã này thực ra cũng là một người theo chủ nghĩa hoàn hảo, làm việc gì cũng cố gắng làm tốt nhất, lúc này an ủi hắn không bằng giao cho hắn nhiệm vụ mới, một là có thể chuyển hướng sự chú ý của hắn, hai là có thể được hắn xem như cơ hội "lấy công chuộc tội", thế là lập tức nghiêm mặt nói. "Vâng!" Điển Vi quả nhiên nghe theo cách này, nghe vậy lập tức đứng thẳng người, chắp tay đáp.

Ngô Lương gật đầu, lại quay đầu nhìn những người còn lại hỏi: "Các vị, mọi người cũng đều bình an vô sự chứ?" "May nhờ công tử ra tay kịp thời, nếu không tiểu nhân nói không chừng đã bị lão đồng tử bắn chết rồi." Dương Vạn Lý cố ý thêm mắm dặm muối. "Lão phu lúc đó không kiểm soát được bản thân… Hơn nữa, ngươi cũng chĩa nỏ liên phát vào lão phu, nếu không phải tiếng trống của công tử gõ kịp thời, rốt cuộc ai bắn chết ai còn chưa biết được đâu!" Vu Cát cũng biết mình đuối lý, mặt già tuy có chút ửng hồng, nhưng vẫn cố cãi lại với Dương Vạn Lý. "Ha ha, tuy lúc đó ngươi không kiểm soát được, nhưng những lời nói ra chắc đã giấu trong lòng từ lâu rồi phải không?

Lão đồng tử nhà ngươi thật không biết tốt xấu, ta đã nói với ngươi bao nhiêu lần, lúc đầu ta là phụng mệnh công tử cứu ngươi, ngươi không cảm kích thì thôi, còn cứ nói ta suýt nữa phá hỏng đạo hạnh của ngươi, thật không biết điều!" Dương Vạn Lý khinh bỉ nói.

"Ngươi thì tốt đẹp gì hơn?" Vu Cát lập tức phản công, "Lão phu từ khi theo công tử, đã hình thành thói quen dùng cành dương đánh răng mỗi ngày, ngươi lại nói mùi vị trong miệng lão phu ghê tởm như thể đổ một bát cơm thừa vào hố phân, ngươi bịa đặt bôi nhọ lão phu như vậy, còn muốn lão phu cảm kích ngươi sao?" Lời này vừa nói ra. "Phụt…" "Khụ khụ khụ khụ…" "Hai tên dở hơi này… Ha ha ha…" Lúc nãy mọi người đang ở bên bờ vực rối loạn thần kinh, nên không để tâm đến nội dung chửi bới của hai người, bây giờ hai người lại nhắc lại chuyện này, đặc biệt là cách hình dung độc đáo của Dương Vạn Lý, mọi người lập tức không nhịn được, từng người một run rẩy vai phát ra tiếng cười kìm nén, nhịn đến vô cùng khổ sở. "Các ngươi cười cái gì, tên thất phu này chính là bịa đặt về lão phu như vậy!" Vu Cát lại còn không hiểu chuyện gì, trừng mắt nhìn mọi người. "Phụt ha ha ha…" Mọi người cuối cùng không nhịn được nữa, phá lên cười lớn.

Chương 870

… Cười xong tự nhiên vẫn phải tiếp tục làm việc chính.

Ngô Lương rất nhanh lại cùng với tiếng trống tiếp tục tra xét bộ xương rồng này.

Lúc này bề mặt của bộ xương rồng trông giống như bọt biển, đầy những lỗ tròn lớn nhỏ, có những lỗ đã sâu vào tận tủy, có những lỗ còn nông trên bề mặt.

Nhưng dù vậy, độ cứng của xương rồng chắc chắn đã bị ảnh hưởng rất nhiều.

Có lẽ cũng chính vì đây là xương rồng, nên mới có thể trong tình huống này vẫn giữ được nguyên vẹn, nếu là xương người hoặc động vật, đến mức độ lỗ chỗ như thế này đã sớm chạm vào là vỡ nát, càng không nói đến việc phải chịu đựng trận sấm sét kinh hoàng vừa rồi.

Không lâu sau, Ngô Lương và mọi người đã tìm thấy mũi tên mà Vu Cát sơ ý bắn ra.

Lúc này mũi tên vừa hay xuyên qua một lỗ nhỏ cắm vào trong xương rồng, chỉ còn lại nửa sau ở bên ngoài.

Ngô Lương đưa tay thử rút mũi tên ra, kết quả không biết là do mũi tên cũng gây tổn hại cho xương rồng, hay là trong lỗ nhỏ vừa hay có chỗ nào đó kẹt lại mũi tên, lại không thể rút ra thuận lợi. "Công tử, hay là để vi thần thử xem?" Điển Vi thấy vậy liền xung phong. "Tuần tự tiệm tiến, đừng dùng sức mạnh." Ngô Lương chủ động nhường sang một bên, dặn dò như vậy. "Vâng." Điển Vi lập tức bước lên nắm lấy thân tên, sau đó từ từ bắt đầu dùng sức.

Kết quả không ngờ khi đã dùng đến năm phần sức lực mà mũi tên

vẫn không nhúc nhích, thế là đành phải quay đầu dùng ánh mắt xin chỉ thị của Ngô Lương, sau khi được Ngô Lương gật đầu đồng ý lại tiếp tục dùng sức.

Trong quá trình này. "Két—!" Bộ xương rồng này lại theo lực của Điển Vi phát ra một tiếng động chói tai, và cùng với tiếng động lại còn dịch chuyển một khoảng về phía Điển Vi dùng sức… "Dừng tay!" Ngô Lương thấy vậy vội vàng kêu dừng.

Đây không phải là điềm tốt, lúc này bộ xương rồng tuy vẫn giữ được nguyên vẹn, nhưng nếu dịch chuyển đến mức độ này, thì bất cứ lúc nào cũng có thể sụp đổ.

Đến lúc đó bộ xương rồng hoàn chỉnh này có thể biến thành một đống vụn xương không nói, mà người của Phường Nhân Quân cũng có thể bị nó va vào hoặc đè bị thương. "Quân tử, bộ xương rồng này e rằng đã là nến tàn trong gió…" Chân Mật nhìn bộ xương rồng, có chút tiếc nuối nói, "Nó chôn xương ở đây chắc chắn đã mấy nghìn năm, bây giờ xương cốt biến thành bộ dạng lỗ chỗ như thế này, lại không biết đã chịu đựng bao nhiêu lần sấm sét trấn áp, trong tình hình này còn có thể duy trì một phần long uy đã là không dễ dàng, quân tử nếu tôn kính nó, thì tốt nhất không nên chạm vào nó nữa, cũng coi như là cho nó một sự thể diện cuối cùng." "Sự thể diện cuối cùng…" Ngô Lương nhấm nháp lời nói của Chân Mật. "Ngô Hữu Tài." Vừa nói chuyện, Bạch Tinh Tinh cũng bước tới nghiêm túc nói, "Không biết tại sao, âm thanh kỳ quái kia đã yếu đi không ít so với trước, nếu như âm thanh trước kia có thể xem là ngâm nga khe khẽ, thì bây giờ âm thanh này đã biến thành tiếng thở dài miên man, đứt quãng có vẻ yếu ớt." "Chuyện này…" Ngô Lương nghe vậy lại nhìn về phía Chân Mật, bất giác hỏi, "Mật nhi, có phải nàng có thể cảm nhận được một loại khí tức đặc biệt nào đó của nó, vì vậy mới đoán định nó đã là nến tàn trong gió, mới bảo ta cho nó sự thể diện cuối cùng không?" Một cửu

vĩ hồ yêu.

Một Ứng Long.

Cả hai đều là dị thú thượng cổ trong truyền thuyết, chỉ là xét về thời gian xuất hiện, Ứng Long chắc chắn là vị tiền bối già nua sắp chết, còn cửu vĩ hồ yêu thì là hậu bối trẻ hơn mấy nghìn năm.

Cùng là dị thú thượng cổ… Ngô Lương có lý do để nghi ngờ giữa họ có tồn tại một mối liên hệ nào đó mà người thường không thể nhận ra, vì vậy Chân Mật mới nói ra những lời như vậy. "Chỉ là trong lòng không dưng xuất hiện một chút đồng cảm, tuy thiếp thân không thể dùng ngôn ngữ để miêu tả loại đồng cảm đó, nhưng thiếp thân có thể cảm nhận rõ ràng, nó có lẽ đã không chống đỡ nổi nữa rồi." Chân Mật gật đầu, trong đôi mắt đẹp hiện lên một tia thương cảm. "Được rồi." Ngô Lương hít một hơi, "Nếu đã như vậy, đành phải để lại mũi tên này trên đó vậy, hy vọng nó sẽ không vì thế mà cảm thấy bị mạo phạm… Chúng ta đi kiểm tra những nơi khác." … Xung quanh bộ xương rồng đều là tình huống tương tự, Ngô Lương đi một vòng lớn cũng không phát hiện ra điều gì đáng chú ý đặc biệt, cuối cùng họ cùng nhau đến trước cái đầu lâu của Ứng Long lớn như một ngọn núi nhỏ nằm giữa hai cánh xương.

Khác với những bộ xương trên cơ thể, cái đầu lâu này lại được bảo quản khá nguyên vẹn.

Dù cho toàn thân trên dưới đều bị những con côn trùng kỳ quái nghi là "trùng mềm ăn xương" khoan ra những lỗ hổng, nhưng trên cái đầu lâu này lại không hề có một lỗ hổng nhỏ nhất.

Là vì độ cứng của đầu lâu khác nhau, những con côn trùng kỳ quái đó không thể khoan thủng?

Hay là vì cái đầu lâu này ẩn chứa một sức mạnh nào đó, khiến cho những con côn trùng kỳ quái đó không dám dễ dàng tiếp cận?

Ngô Lương tạm thời vẫn chưa thể phán đoán, nhưng tuy trên đầu lâu không có lỗ hổng, nhưng nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện trên đó lại đầy những vết khắc tương tự như một loại phù văn nào đó, khiến nó trông đầy vẻ bí ẩn. "Những thứ này là…" Ngô Lương lại gần hơn một chút, ngưng thần quan sát những phù văn này.

Chúng trông rất giống những ký tự riêng lẻ, mỗi ký tự đều rất lớn, diện tích chiếm giữ đường kính nhỏ nhất cũng trên mười centimet, chỉ là lại có sự khác biệt không nhỏ với chữ tượng hình hoặc các loại chữ cổ khác trong ấn tượng của Ngô Lương, Ngô Lương một chữ cũng không nhận ra.

Nhưng có một điểm có thể khẳng định.

Những vết khắc này chắc chắn không phải tự nhiên hình thành, mà là do con người khắc ra… Một loại truyền thừa nào đó sao?

Ngô Lương nghĩ đến cái đầu lâu Hủy mà hắn phát hiện trong di tích dưới thành Tấn Dương lúc đầu, truyền thừa Thi Giải Pháp mà Tả Từ có được chính là được ghi lại trên cái đầu lâu Hủy đó, và trên đó cũng đều là những vết khắc mà Ngô Lương hoàn toàn không hiểu.

Lúc đó Tả Từ từng nói với hắn, tổ tiên thời thượng cổ khi khắc chữ lên xương thú cũng có phân loại, những việc vặt không quan trọng thường chỉ được khắc lên một số xương vai hoặc xương chân rộng, còn những việc ghi chép của quý tộc hoặc tế tự, bói toán thì sẽ được khắc lên mai rùa.

Một thông tin thực sự có giá trị, mới được khắc lên đầu lâu.

Và tùy theo giá trị của thông tin, đầu lâu cũng được phân ra nhiều cấp bậc, đầu lâu hươu, đầu lâu hổ, đầu lâu bò, đầu lâu người v.v… đều nằm trong phạm vi có thể khắc chữ.

Tóm lại, đầu lâu càng quý giá, thì thông tin ghi lại trên đó càng quý

báu.

Vì vậy trên đầu lâu Hủy khắc đều là những bí pháp như Thi Giải Pháp… Lần này lại là đầu lâu rồng, thông tin ghi lại trên đây chẳng phải là nghịch thiên sao? "Lão tiên sinh, Mật nhi, hai người qua đây giúp ta xem trên cái đầu lâu này rốt cuộc khắc nội dung gì." Ngô Lương đè nén sự kích động trong lòng, quay đầu mời Vu Cát và Chân Mật qua.

Hai người này có kiến thức về chữ cổ vượt xa người thường, đặc biệt là Chân Mật còn mạnh hơn một chút, lúc đầu ở bí cảnh dưới thành Tấn Dương chính là nhờ Chân Mật có Hồ Phó ở bên giám sát, mới khiến Tả Từ khi giải mã chữ trên đầu lâu Hủy không lừa được Ngô Lương, ngược lại còn bị Ngô Lương chơi một vố, đoạt mất vật di thế của ông ta. "Đến đây." Hai người đáp lời rồi bước tới.

Những vết khắc trên cái đầu lâu này rất lớn, không cần phải ghé sát mới có thể nhìn rõ.

Nếu họ nhận ra được chữ trên đó, cho dù không biết bắt đầu từ đâu, cũng có thể dần dần giải mã ra.

Kết quả chỉ mới qua hai phút, Vu Cát đã nhíu mày già quay người lại, áy náy nói với Ngô Lương: "Công tử, chỉ trách lão hủ kiến thức nông cạn, những chữ trên đây lão hủ nhìn nửa ngày cũng không ra manh mối gì, e là không thể phiên dịch nội dung trên đó cho công tử…" "Lão tiên sinh đừng tự hạ thấp mình, đây dù sao cũng là thứ của mấy nghìn năm trước, rất nhiều chữ viết đều không được lưu truyền lại, sao có thể trách lão tiên sinh được?" Ngô Lương cười với ông ta, lắc đầu nói.

Vậy là chỉ có thể trông cậy vào Chân Mật.

Lúc này Chân Mật đang nhíu mày, vẻ mặt nghiêm túc nhìn chằm chằm vào những vết khắc trên đầu lâu rồng, không giống như Vu Cát

đã từ bỏ, điều đó cho thấy nàng có lẽ vẫn có thể nhìn ra được một số manh mối… Thấy Chân Mật trong trạng thái như vậy, Ngô Lương cũng không dám tùy tiện làm phiền, đành phải kiên nhẫn chờ đợi ở bên cạnh.

Cứ như vậy đợi khoảng một khắc đồng hồ.

Khi Chân Mật quay đầu lại, đôi mày liễu vẫn chưa giãn ra, mà có chút do dự nói với Ngô Lương: "Quân tử, thiếp thân tuy có thể nhận ra khoảng ba phần chữ viết trong đó, cũng biết ý nghĩa riêng của những chữ này, nhưng lại khó có thể kết nối chúng lại để giải mã… Có lúc ngay cả hai chữ nhận ra được nối liền với nhau, thiếp thân cũng không biết đó rốt cuộc là ý gì." "Sao lại như vậy?" Ngô Lương hơi sững người. "Nhưng quân tử hãy xem, trong những chữ viết trên đây có nhiều chỗ mang ký hiệu này." Chân Mật lại chỉ vào một bộ phận giống như cành cây ba chạc trên một chữ viết nói, "Ký hiệu này trong chữ cổ có nghĩa là 'cỏ', mà chữ được tạo thành cùng với 'cỏ' thường là một loại cây cỏ nào đó, tiếc là thiếp thân chỉ nhận ra chữ 'cỏ' này, chứ không nhận ra chữ kết hợp với nó có ý nghĩa gì." "Bộ thảo đầu hoặc bộ thảo?" Ngô Lương ngưng thần suy nghĩ.

Nói ra thì, nơi này là Thánh sơn của y giả cất giấu truyền thừa của "Biển Thước", Tần Việt Nhân thời Chiến Quốc có thể chính là ở đây đã nhận được rất nhiều phương thuốc quý giá, từ đó biến thành một danh y lừng lẫy.

Vậy thì những chữ viết trên đây rất có thể là nội dung truyền thừa về phương thuốc hoặc phương thuật, dù sao trung dược chủ yếu cũng là các loại thảo dược… Nói ra, loại từ vựng hoặc chữ viết mang tính chuyên môn này đối với người ngoài ngành vốn đã rất khó hiểu, chuyện này đặt ở đời sau cũng vậy, tùy tiện lấy một hộp thuốc ra, người bình thường nhìn tên trên đó đọc còn không trôi chảy, trong đó có một số chữ thậm chí còn không nhận ra, tự nhiên khó mà giải mã

được.

Nhưng nếu đổi lại là người chuyên ngành y học đến, chỉ cần liếc qua là có thể nói rõ ràng thành phần, công dụng, kiêng kỵ v.v… của thuốc, quả thực là thuộc như cháo chảy.

Cho nên… Ngô Lương bất giác nhìn về phía Hoa Đà đã một lúc lâu không có cảm giác tồn tại.

Cái nhìn này không sao.

Lại thấy Hoa Đà không biết từ lúc nào đã ngồi xếp bằng trên mặt đất, lúc này đang nhắm chặt hai mắt phảng phất như đã sớm nhập định!

"Hoa Đà lại đi trước một bước nhập định rồi…" Nhìn thấy cảnh này, Vu Cát lập tức lộ vẻ hâm mộ, có phần không cam lòng than thở: "Không ngờ chúng ta khổ công đến đây, cuối cùng lại làm áo cưới cho người khác… Công tử, ngươi cũng mau gọi người của chúng ta qua đây xem phù văn trên xương đầu rồng, biết đâu cũng có người có thể cảm ngộ được gì đó." Khác với Ngô Lương, ông ta không biết tương lai của Hoa Đà, tự nhiên cũng không cho rằng cơ duyên ở đây vốn nên thuộc về Hoa Đà, có suy nghĩ như vậy cũng là chuyện thường tình.

Nhưng thực ra chuyện này Hoa Đà cũng đã sớm tỏ rõ.

Dù sao Ngô Lương và mọi người là vì giải độc mà lặn lội tìm đến đây, còn Hoa Đà lại là nhận được triệu cảm của thánh sơn mà đến triều bái, hai bên vốn đã có sự khác biệt về bản chất.

"Tất cả qua đây đi, đừng dễ dàng làm phiền Hoa thần y, ông ấy có thể nhập định đối với chúng ta cũng là chuyện tốt, có lẽ đợi ông ấy ngộ ra được ảo diệu trong đó, trở thành một thành viên của 'Biển Thước', liền có thể cùng chúng ta giải trừ kỳ độc trên người." Ngô Lương cũng cho rằng lời Vu Cát nói có phần có lý, dù sao Tần Việt

Nhân chính là từ một xá trưởng không biết gì về y thuật đã hóa thân thành một thần y lừng danh, thế là hắn vẫy tay gọi mọi người trong Phường Nhân Quân qua, còn mình thì dẫn theo Điển Vi chủ động đến bên cạnh Hoa Đà để hộ pháp.

Hắn dùng hai chữ "có lẽ" với mọi người, thực ra chỉ là không muốn nói quá chắc chắn.

Thực tế, hắn có niềm tin tuyệt đối vào Hoa Đà, lịch sử đã cho hắn biết đáp án, Hoa Đà cuối cùng sẽ giải trừ được kỳ độc trên người để trở thành một danh y vĩ đại hơn, mà trước đó hắn vẫn luôn giữ Hoa Đà bên cạnh, chính là để chờ đợi khoảnh khắc này.

Tất nhiên, nếu Hoa Đà sau khi nhận được truyền thừa của tổ chức "Biển Thước", có thể mang lại cho hắn thêm một ít sử liệu về tổ chức "Biển Thước" và Ứng Long, vậy thì không còn gì tốt hơn.

Còn về thu hoạch.

Giải trừ kỳ độc trên người chính là thu hoạch lớn nhất, dù sao đám cốt cán của Phường Nhân Quân gồm cả nam nữ già trẻ cộng lại cũng có hơn chục người, giữ được mạng sống của đám người này và chính mình, chẳng lẽ thu hoạch này còn nhỏ sao?

"Công tử nói cũng phải, có lẽ Hoa thần y chính là hy vọng lớn nhất của chúng ta hiện giờ." "Ông ấy nhất định sẽ cố gắng hết sức giải độc, nếu không người chết đầu tiên sẽ là ông ấy…" "Hy vọng vậy…" Nghe vậy, sự bất bình trong lòng mọi người trong Phường Nhân Quân cuối cùng cũng tiêu tan đi không ít, một mặt thầm cổ vũ cho Hoa Đà, một mặt cũng đến trước xương đầu rồng khổng lồ kia để xem xét phù văn trên đó. … Cứ như vậy nhìn suốt hai canh giờ.

Đa số người của Phường Nhân Quân đã chọn cách tự bỏ cuộc, từng người một lui về ngồi trên đất, nhìn Hoa Đà vẫn còn trong trạng thái nhập định mà đăm chiêu suy nghĩ.

Hiện giờ người vẫn còn đang miệt mài nghiên cứu bên cạnh xương đầu rồng chỉ còn lại hai người.

Một là Vu Cát, người cực kỳ cố chấp với truyền thừa và đạo quả, tuy ông ta không hiểu phù văn trên đó, nhưng lại lấy ra một tấm vải lụa, từng nét từng nét sao chép lại những khắc văn trên đó, rõ ràng không muốn dễ dàng từ bỏ thứ có liên quan đến truyền thừa này.

Người còn lại là người duy nhất trong Phường Nhân Quân hiện giờ không có sở trường gì đặc biệt - Tào Nỉ.

Đây là điều mà Ngô Lương và mọi người trong Phường Nhân Quân đều không ngờ tới.

Cô nương này tuy không phải là người vô học, nhưng từ nhỏ sống trong gia đình như của Tào lão bản, ông nội lại từng là Thái úy giàu có ngang ngửa quốc khố, quen sống trong cảnh sung sướng, ít nhiều vẫn có chút thói quen của tiểu thư quý tộc, vì vậy trong lòng mọi người, nàng không phải là loại người có thể tĩnh tâm nghiên cứu một thứ gì đó.

Nhưng lần này nàng lại chuyên chú hơn bất kỳ ai, thậm chí trạng thái lúc này còn có chút quên mình.

"Quân tử, chàng xem…" Chân Mật huých nhẹ vào cánh tay Ngô Lương, bĩu môi ra hiệu cho Ngô Lương nhìn Tào Nỉ.

"Cứ để nàng ấy xem đi, khó có được thứ khiến nàng ấy hứng thú, nói không chừng còn có thu hoạch bất ngờ nào đó." Ngô Lương cười cười, nhẹ giọng nói.

Nhận được truyền thừa của "Biển Thước" e rằng rất khó, dù sao Tào Nỉ tuy rất chuyên chú, nhưng lại không tiến vào trạng thái nhập định như Hoa Đà, mà Ngô Lương đã có kinh nghiệm nhập định mấy lần, rất rõ ràng không thể nhập định thì không thể lĩnh hội được chân

lý của truyền thừa, dù có xem nhiều xem kỹ đến đâu, mọi sự lý giải cũng chỉ dừng lại ở bề mặt.

Nhưng Tào Nỉ hiếm khi có được khoảnh khắc chuyên chú như vậy, đây không nghi ngờ gì là một chuyện tốt, Ngô Lương tự nhiên không muốn dễ dàng đi quấy rầy nàng, càng không muốn đả kích sự tích cực của nàng.

Nhìn sang phía Hoa Đà.

Đã trọn vẹn hai canh giờ, Hoa Đà vẫn duy trì trạng thái nhập định như trước, có lẽ đang ở trong một không gian thần thức nào đó không thể chạm tới, tiếp nhận cơn bão não mà người thường không thể hâm mộ nổi.

Ngô Lương bây giờ chỉ có thể thấy được, nhãn cầu dưới mí mắt của Hoa Đà đang chuyển động nhanh như đang mơ.

"Hữu Tài ca ca, ông ấy chắc sắp xong rồi phải không?" Gia Cát Lượng ngáp một cái, ghé sát vào Ngô Lương nhỏ giọng nói: "Trước đây huynh nhập định cũng chỉ kéo dài hơn hai canh giờ, chưa bao giờ quá ba canh giờ." "Ừm…" Ngô Lương gật đầu một cách nước đôi.

Chương 871

Chuyện này ai mà nói chắc được, dù sao truyền thừa những thứ hoàn toàn là hai khái niệm khác nhau, nhưng có một điểm có thể khẳng định là, lần này tỉnh lại, Hoa Đà sẽ trở thành Hoa Đà hoàn chỉnh.

Ma Phí Tán.

Ngũ Cầm Hí.

Thanh Nang Thư.

Điều kiện để những thứ này xuất hiện cũng đã đạt được.

Đáng tiếc những thứ này ở hậu thế đều đã thất truyền, và lần này, Ngô Lương nhất định sẽ nghĩ cách để Hoa Đà ghi chép lại những thứ này giao cho mình, rồi dùng cách của mình để truyền thừa lại.

Còn về kết cục cuối cùng của Hoa Đà.

Coi như báo đáp, Ngô Lương cũng sẽ nhắc nhở ông một tiếng, khuyên ông trước khi Tào lão bản qua đời cố gắng đừng sống trong lãnh địa của Tào lão bản, chạy đến đất Thục của Lưu Bị hoặc đất Ngô của Tôn Quyền đều là một lựa chọn không tồi.

Tất nhiên, tiền đề là Lưu Bị, người hiện giờ đã bị "tiểu nhân" hại đến mức một căn cứ địa khởi đầu cũng chưa từng có, còn có cơ hội thành lập Thục quốc hay không.

Nhưng cho dù không có Thục quốc, đất Thục vẫn là đất Thục, nơi đó cũng không phải Tào lão bản nói chinh phục là có thể chinh phục được, Hoa Đà đến đó không có vấn đề gì.

Nói như vậy, Ngô Lương cũng thu hoạch không nhỏ.

Những thứ đã thất truyền này chính là thứ hắn hứng thú nhất, còn đáng vui mừng hơn cả việc có được một món pháp khí.

Cuối cùng.

"Hây da." Người tỉnh lại đầu tiên không phải Hoa Đà, mà là Tào Nỉ đang chuyên chú nghiên cứu xương đầu rồng.

Nàng vươn vai một cái đầy vẻ thiếu nữ rồi lùi lại, thấy mọi người lúc này đều đang nhìn mình với vẻ mặt kỳ quái, nàng có chút ngại ngùng, mím môi cười nói: "Mọi người nhìn ta như vậy làm gì, lẽ nào trên mặt ta có chữ sao?" "Đâu có, chúng ta chỉ không ngờ Nỉ nhi muội muội lại hiếu học như vậy." Chân Mật tiến lên nắm tay Tào Nỉ đưa nàng đến bên cạnh Ngô Lương ngồi xuống, khá có tâm cơ hỏi: "Không biết Nỉ nhi muội muội toàn thần quán chú xem lâu như vậy, có nhìn ra được chuyện gì mà chúng ta không nhìn ra không?" "Mật nhi tỷ tỷ lại trêu chọc ta rồi, tỷ thông minh lanh lợi như vậy còn không nhìn ra gì, ta thì có thể nhìn ra gì chứ.

Thực ra ta chỉ thấy quân tử khá hứng thú với những khắc văn trên đó, nên muốn ghi nhớ lại toàn bộ, sau này quân tử muốn xem nữa thì ta có thể viết ra cho chàng." Tào Nỉ liếc nhìn Ngô Lương, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên như thể lập công, nói: "Quân tử còn chưa biết phải không, ta từ nhỏ trí nhớ đã rất tốt, những bài văn thơ mà Tử Tu ca ca bị đánh mấy trận cũng không nhớ nổi, ta chỉ cần xem qua hai lần là có thể đọc thuộc lòng.

Vì vậy nương thân luôn tiếc nuối ta là con gái, nếu ta là con trai chắc chắn đã vượt qua Tử Tu ca ca rồi." "Nỉ nhi còn có bản lĩnh này sao?" Ngô Lương lập tức ngây người, đây chẳng phải là cái gọi là "nhìn qua là nhớ" trong truyền thuyết sao?

Nhưng dường như không khoa trương như trong truyền thuyết, còn phải xem qua hai lần mới có thể đọc thuộc… nhưng như vậy cũng

đã rất lợi hại rồi, ít nhất trong nhận thức của Ngô Lương, đại đa số người đều không có năng lực này, trừ cái phương pháp đọc lượng tử mà một số cơ quan giáo dục lừa đảo ở hậu thế truyền dạy ra.

Phương pháp đọc lượng tử của người ta còn chẳng cần nhìn chữ trên sách, chỉ lật qua lật lại cuốn sách là đã nhớ hết nội dung trong đó, điều thần kỳ nhất là cái thứ này vậy mà vẫn có kẻ ngốc tin, thật là hoang đường, đặc biệt trong đó còn không thiếu một số phụ huynh tự cho mình là trí thức.

"Lẽ nào trong mắt quân tử ta lại kém cỏi như vậy sao?" Tào Nỉ lập tức bĩu môi không vui nói: "Mọi người đều có sở trường, lẽ nào ta lại không thể có sao?" "Tất nhiên không phải, chỉ là không ngờ tới thôi." Ngô Lương vội vàng cười làm lành: "Thế nào, những khắc văn trên xương đầu rồng này nàng đã nhớ hết chưa?" "Trừ những cái ở trên cùng ta không nhìn rõ, những cái bên dưới ta đã ghi nhớ hết trong lòng rồi, quân tử nếu không tin, ta bây giờ có thể sao chép ra để quân tử đối chiếu." Tào Nỉ ưỡn bộ ngực phẳng lì, vẻ mặt kiêu ngạo nói.

"?" Nghe đến đây, Vu Cát đang chăm chú sao chép khắc văn cuối cùng cũng dừng bút, không thể chép tiếp được nữa.

Ông ta phí cả buổi trời mới sao chép được khoảng một nửa, mà còn nhớ rất lộn xộn, dù sao cũng không nhận ra những khắc văn này, thực sự không có cách nào sao chép theo quy luật.

Mà Tào Nỉ lại đã nhớ hết những khắc văn có thể nhìn thấy, vậy nỗ lực làm thư ký của ông ta chẳng phải lập tức mất hết giá trị rồi sao?

"Nỉ nhi cô nương, hay là cô thử xem, nếu những gì cô nhớ không sai, lão phu cũng đỡ mất công." Vu Cát lại có chút không cam lòng đưa bút than qua.

Ở trong Phường Nhân Quân lâu, Vu Cát trong lòng ngày càng không tự tin.

Ông tuy là người lớn tuổi nhất, lại am hiểu thuật kham dư, nhưng luôn cảm thấy so với những người khác kém một bậc.

Ban đầu ông cho rằng mình nên ở trên Dương Vạn Lý, gã thất phu kia, kết quả gã này cũng gặp họa được phúc, luyện thành một môn bí thuật súc cốt.

Bây giờ ngay cả Tào Nỉ, người vào sau cùng, từng bị coi là người có năng lực đặc biệt là có một người cha tốt, cũng có bản lĩnh phi thường này, tư thế này thật sự khiến ông cảm thấy uất ức.

"Nếu đã như vậy, lão tiên sinh cứ nghỉ ngơi một lát đi." Tào Nỉ đâu biết Vu Cát đang nghĩ gì, rất đắc ý nhận lấy bút than rồi vẽ lên tấm vải lụa, chẳng mấy chốc đã lấp đầy gần hết nửa tấm vải lụa còn lại.

Có thể làm được đến bước này, bản lĩnh "nhìn qua là nhớ" của Tào Nỉ thậm chí không cần phải kiểm chứng từng chữ một nữa, dù sao những khắc văn này không mấy người nhận ra, dù có bịa cũng không thể bịa nhanh như vậy.

"Không hổ là Nỉ nhi, quả nhiên không tầm thường." Bắt gặp ánh mắt "mau khen ta đi, mau khen ta đi" của Nỉ nhi, Ngô Lương không hề keo kiệt khen một câu, lại nói: "Đúng rồi, trên xương đầu rồng kia không phải còn có những khắc văn mà nàng không nhìn thấy sao, những cái này giao cho nàng vậy.

Điển Vi, ngươi giúp một tay đưa Nỉ nhi lên trên đầu cốt." "Vâng." Điển Vi đáp một tiếng rồi làm theo.

Ngô Lương thì đã sớm chú ý đến vẻ ảm đạm trong mắt Vu Cát, thuận thế đến bên cạnh ông ta cười nói: "Lão tiên sinh, vẫn là ngài có tầm nhìn xa trông rộng, sớm đã nhìn ra tử long cách cục của bí cảnh này, sự thật chứng minh ngài quả nhiên đúng, nơi này thật sự cất giấu một bộ hài cốt Ứng Long, nếu không có thuật kham dư của ngài trợ

giúp, ta đến đâu cũng như kẻ mù cả." Thường nói, người già như trẻ con.

Đến tuổi của Vu Cát, có lúc tâm tính như trẻ con, rất dễ sinh ra cảm xúc, phải vuốt ve xuôi theo mới có thể an ủi.

"Ai, lão hủ cũng chỉ biết thuật kham dư mà thôi…" Vu Cát than thở.

"Lão tiên sinh hà tất phải tự coi nhẹ mình?" Ngô Lương lại vỗ vai Vu Cát cười nói: "Ta lấy một ví dụ cho ngài nghe.

Trong lòng ta, Phường Nhân Quân thực ra là một chỉnh thể, cũng có thể coi là một người khổng lồ, mỗi người chúng ta đều là một bộ phận trên người khổng lồ đó, mà lão tiên sinh chính là đôi mắt của người khổng lồ.

Người nếu không có mắt, tay sẽ không biết đưa về đâu, chân cũng không biết bước đi đâu, ngay cả bộ não không nhận được thông tin từ mắt truyền đến, cũng không thể đưa ra bất kỳ quyết sách nào.

Người khổng lồ không thể thiếu một đôi mắt sáng và tinh tường, mọi người không thể thiếu, ta cũng không thể thiếu." "…" Nghe những lời này, đôi lông mày nhíu chặt của Vu Cát cuối cùng cũng giãn ra một chút, trong mắt cuối cùng cũng hiện lên một tia sáng.

Ngay lúc này.

"Hơ…" Một tiếng thở dốc nặng nề đột nhiên vang lên.

Ngô Lương vội vàng nhìn theo tiếng động, thì ra chính là Hoa Đà đã nhập định hơn hai canh giờ cuối cùng cũng tỉnh lại, lúc này trên mặt ông ta treo đầy vẻ vui mừng khôn xiết.

Rõ ràng hai canh giờ nhập định này, đã khiến ông ta thu được lợi ích không nhỏ!

Nhưng tại sao giữa hai hàng lông mày của ông ta, lại còn xen lẫn một tia lo lắng?

"Hoa thần y, ngài tỉnh rồi!" Ngô Lương vội vàng tiến lên.

"Ừm…" Hoa Đà gật đầu, lúc này thân thể ông vẫn còn rất yếu, đặc biệt là vừa mới ngồi xếp bằng nghiêm chỉnh suốt hơn hai canh giờ, cũng đã mang lại gánh nặng không nhỏ cho cơ thể vốn đã suy yếu của ông, đến nỗi nói chuyện cũng hơi khó khăn, nhưng giọng điệu lại rất gấp gáp: "Ngô thái sử, mau!

Mau… mau đỡ ta đến trước đầu rồng kia… phải nhanh!" "Tại sao vậy?" Ngô Lương tuy trong lòng không hiểu, nhưng thấy vẻ mặt Hoa Đà nghiêm túc, biết chuyện này không phải chuyện nhỏ, nên vẫn vội vàng gọi Dương Vạn Lý qua cùng đỡ Hoa Đà, dìu ông ta nhanh chóng đến trước xương đầu rồng.

"Nhờ, nhờ Ngô thái sử sai người cạy miệng của xương đầu rồng này ra." Hoa Đà tiếp tục thở hổn hển yếu ớt nói.

"Cạy miệng của xương đầu rồng ra?" Ngô Lương trong lòng càng thêm không hiểu.

"Nhanh, chuyện này liên quan đến tính mạng của ngươi và ta, thời gian còn lại cho chúng ta e là không nhiều…" Hoa Đà vẫn cố gắng chống đỡ thúc giục.

"Điển Vi, trước tiên đưa Nỉ nhi xuống, qua đây giúp một tay!" Ngô Lương không dám chần chừ nữa, vội vàng gọi Điển Vi qua.

Trước đó Hoa Đà đã tiết lộ, ông ta sớm đã thông qua sắc mặt của Ngô Lương và mọi người mà biết được họ thực ra cũng bị trúng kỳ độc, chỉ là vẫn luôn không vạch trần.

Bây giờ ông ta nhắc đến chuyện tính mạng, nói đương nhiên là chuyện giải độc.

Đây chính là nguyên nhân chính mà Ngô Lương đến đây, làm sao có thể chần chừ?

Điều quan trọng nhất là, câu nói "thời gian còn lại cho chúng ta e là không nhiều" của Hoa Đà rất có vấn đề, tuy Hoa Đà hiện tại chưa giải thích rõ, nhưng đã mang lại cho Ngô Lương một cảm giác nguy cơ không nhỏ. ---------- "Vâng!" Điển Vi nghe vậy lập tức đưa Tào Nỉ từ trên xương đầu rồng xuống, rồi cầm một đôi song kích đến bên cạnh Ngô Lương, nhưng khi nhìn về phía xương đầu rồng lại có chút khó xử.

Cái đầu rồng này to như một ngọn đồi nhỏ, dù chỉ còn lại xương, ước chừng cũng phải nặng mấy ngàn thậm chí cả vạn cân.

Tuy Ngô Lương chỉ bảo hắn cạy miệng rồng ra, chứ không phải di chuyển cả cái đầu rồng, nhưng lúc này những chiếc răng nanh khổng lồ trong miệng rồng vẫn còn được bảo tồn rất tốt, mỗi chiếc đều khớp vào nhau một cách hoàn hảo, Điển Vi nhìn một vòng lớn cũng không tìm được chỗ thích hợp để ra tay.

"Dương Vạn Lý, ngươi cũng qua giúp đi!" Ngô Lương cũng đang quan sát cái miệng rồng này, thực sự không tìm được chỗ nào dễ ra tay, đành phải gọi cả Dương Vạn Lý qua, định hợp sức ba người thử dùng bạo lực để cạy cái miệng rồng này ra.

Còn về công cụ.

Tự nhiên là đôi song kích của Điển Vi, song kích của hắn toàn thân được làm bằng tinh thiết phát hiện trong lăng mộ Công Thâu, cán kích cũng có độ bền tương đối, còn xẻng công binh thì đều dùng cán gỗ lấy tại chỗ, không thích hợp cho công việc có cường độ cao như vậy.

"Công tử, làm thế nào?" Dương Vạn Lý xắn tay áo đến gần, nhưng cũng chỉ có thể hỏi ý kiến của Ngô Lương.

Tuy nhiên Ngô Lương nhíu mày quan sát một lúc, vẫn không tìm được chỗ nào thích hợp để ra tay, lại cảm thấy không thể lãng phí thời gian, thế là cắn răng liều mạng nói: "Hay là trước tiên nghĩ cách cạy một chiếc răng xuống, răng của nó không nhỏ, nếu bên trong có giấu thứ gì, qua khe hở của chiếc răng này cũng có thể nhìn thấy.

Đến lúc đó cho dù chúng ta không thể cạy cả cái miệng rồng ra, Dương Vạn Lý cũng có thể dùng thuật súc cốt chui vào lấy đồ bên trong ra…" "Vâng!" Dương Vạn Lý lập tức hăm hở muốn thử.

Gã này tuy gặp họa được phúc, nắm giữ được một môn thuật súc cốt khá kỳ lạ, nhưng thực ra rất ít khi có đất dụng võ, bây giờ cuối cùng cũng được Ngô Lương nhớ tới, tự nhiên muốn thể hiện một phen.

Kết quả lời còn chưa nói xong.

"Ngô, Ngô thái sử…" Hoa Đà lại cố gắng níu lấy cánh tay Ngô Lương.

"Hoa thần y, có chuyện gì?" Ngô Lương quay đầu nhìn Hoa Đà.

"Không cần phải làm rùm beng như vậy… xin Ngô thái sử đỡ ta tiến lên thêm vài bước, ta có lẽ có cách để dễ dàng cạy cái miệng rồng này ra." Hoa Đà thở hổn hển nói đứt quãng, nhưng vẫn có thể nghe ra chút bất đắc dĩ trong giọng điệu của ông ta.

"Hoa thần y mau mời!" Ngô Lương vội vàng đỡ Hoa Đà, dưới sự chỉ dẫn của ông ta, di chuyển đến bên cạnh đầu rồng.

Sau khi nhìn đơn giản vài cái, Hoa Đà lại ra hiệu cho Ngô Lương đỡ ông ta đến gần hơn nữa, cho đến khi tay ông ta có thể chạm vào xương đầu rồng.

"Chỗ này." Lúc này Hoa Đà cuối cùng cũng chỉ vào một khe hở gần vị trí nối giữa xương hàm trên và hàm dưới của đầu rồng, nói:

“Ngô thái sử… ngài sai người đâm gậy vào khe hở này, khi cây gậy gặp trở ngại thì tiếp tục dùng sức, đâm sâu thêm một chút nữa, sau đó từ từ bẩy lên, miệng rồng sẽ từ từ mở ra theo.” “Đây… là nguyên lý gì?” Ngô Lương hơi ngây người.

Nghe có vẻ giống như một đòn bẩy tiết kiệm sức, nhưng điều này phải được xây dựng trên cơ sở hiểu biết tương đối về bộ xương rồng này mới có thể đưa ra phán đoán chính xác như vậy.

Không khó để tưởng tượng, Hoa Đà trước đây nhất định đã giải phẫu không ít thi thể người, xác động vật chắc cũng không ít, vì vậy đối với cơ thể người và động vật có nhận thức vượt xa thời đại, có lẽ ông ta chính là dựa vào đó mà đưa ra phán đoán này.

Nhưng xương rồng có giống với con người và các loài động vật khác không?

Có lẽ là giống, ít nhất xương hàm chắc không khác biệt nhiều, dù sao cũng không thoát khỏi phương thức vận động đóng mở… Trong lòng tuy có một số nghi vấn, nhưng thấy trạng thái của Hoa Đà lúc này căn bản không thể giải thích chi tiết, vì vậy Ngô Lương cũng không hỏi nhiều, mà gật đầu với Điển Vi nói: “Điển Vi, ngươi nghe rõ cả rồi chứ, trước tiên cứ theo chỉ dẫn của Hoa thần y thử một lần.” “Vâng!” Điển Vi đáp một tiếng, lập tức cắm cán dài của một cây song kích vào khe hở mà Hoa Đà vừa chỉ.

Khi cắm vào khoảng hơn một thước, hắn đã cảm nhận được một chút lực cản.

“Thêm, thêm sức cắm vào sâu thêm một thước nữa.” Hoa Đà ở bên cạnh kịp thời nói.

“…” Điển Vi âm thầm dùng sức, cơ bắp trên cánh tay đã căng cứng lại.

“Rắc!” Lực cản này nhỏ hơn trong tưởng tượng rất nhiều, kèm theo một tiếng kêu nhỏ, cơ thể Điển Vi loạng choạng một cái, cán kích đã cắm sâu thêm ít nhất một thước.

“Được rồi… bây giờ bắt đầu từ từ bẩy lên là được, đợi miệng rồng mở ra rồi đừng buông sức, trước khi chúng ta lấy đồ bên trong ra nhất định phải giữ vững.” Hoa Đà lại nói.

Chương 872

"Hây!" Tiếng nói còn chưa dứt, Điển Vi đã phát lực.

"Cạch!" Kèm theo tiếng xương cốt lỏng ra, những chiếc răng nanh khổng lồ vốn đang khép chặt trong miệng rồng lại từ từ mở ra một khe hở, và khe hở này còn đang từ từ lớn dần.

"Mở rồi!

Hữu Tài ca ca, rồng mở miệng rồi!" Gia Cát Lượng đã kinh hỉ kêu lên.

"!" Mọi người đồng thời trừng lớn mắt, vẻ mặt hiếu kỳ nghển cổ nhìn vào trong miệng rồng.

Đây chính là hài cốt Ứng Long trong truyền thuyết, thứ được nó giấu trong miệng chắc chắn không phải vật tầm thường, làm sao có thể bỏ qua?

Ngô Lương cũng đỡ Hoa Đà lùi lại hai bước, mắt không chớp nhìn chằm chằm vào cái miệng rồng đang từ từ mở ra, trong lòng tưởng tượng những thứ có thể được giấu bên trong.

Long châu giống như "Trùng châu"?

Pháp khí thời thượng cổ?

Một loại bảo vật nào đó của Hoàng Đế hoặc Viêm Đế để lại?

Hay là… Cuối cùng, miệng rồng càng lúc càng lớn, đã đến mức một người có thể cúi người đi vào.

Ánh sáng tự nhiên lập tức chiếu vào trong miệng rồng, soi sáng toàn bộ tình hình bên trong, mắt của Ngô Lương và mọi người cũng đã mở to đến mức không thể to hơn.

Tuy nhiên, cảnh tượng mà họ mong đợi đã không xuất hiện.

Trong miệng rồng vẫn toàn là xương trắng hếu, Ngô Lương và mọi người không thấy cái gọi là long châu, cũng không thấy bất kỳ vật gì giống như pháp khí hay bảo vật, ngoài xương ra thì vẫn là xương, giống như bộ hài cốt Ứng Long này, trơn tuột.

"Đây…" Ngô Lương nghi hoặc nhìn về phía Hoa Đà.

Hắn không thấy trên mặt Hoa Đà có vẻ thất vọng giống như họ, ngược lại trên khuôn mặt trắng bệch yếu ớt của Hoa Đà lại hiện lên một vầng hồng quang rạng rỡ.

Bắt gặp ánh mắt của Ngô Lương, Hoa Đà còn nhếch miệng cười một tiếng, giọng khàn khàn nói: "Ngô thái sử… xin hãy đỡ ta vào trong miệng rồng, thứ giấu bên trong này chính là thứ chúng ta cần." "Rốt cuộc là cái gì…" Ngô Lương rất muốn đẩy ngã Hoa Đà xuống đất, sau đó dẫm thêm hai phát lên mặt ông ta, nghiêm nghị nói cho ông ta biết không ai có thể ở trước mặt hắn mà úp mở câu giờ như vậy, nhưng tình cảnh này hiển nhiên không thích hợp lắm.

Cùng lúc đó.

"Hửm?

Mùi gì vậy?" Một mùi hương thoang thoảng đã bay vào khoang mũi của Ngô Lương.

Đây là một loại mùi hương mà hắn chưa từng ngửi qua, thanh đạm hơn nhiều so với "Thất Hồn Hương" và "Hồi Hồn Hương" của hắn, nhưng khi từ từ thưởng thức lại khiến hắn dư vị vô cùng.

Chỉ trong một hơi thở, Ngô Lương đã chắc chắn, cả đời này hắn sẽ không bao giờ quên loại hương thơm đặc biệt này, nó đã khắc sâu vào từng tế bào trong cơ thể hắn, có chút cảm giác như bị tẩy não.

"Chính là thứ chúng ta cần." Hoa Đà vẫn cười, dùng ánh mắt ra

hiệu cho Ngô Lương đỡ ông ta vào trong miệng rồng.

"Đi thôi." Lúc này miệng rồng đã mở ra đủ lớn để một người có thể đứng thẳng đi vào, Ngô Lương biết Điển Vi tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tay, nên cũng không còn so đo hành vi úp mở của Hoa Đà, đỡ ông ta đi lên xương hàm dưới như bậc thang đá, bước qua hàm răng dưới như ngưỡng cửa, cuối cùng cũng đến được bên trong miệng rồng rộng như một căn phòng nhỏ.

Lúc này Ngô Lương mới chú ý.

Ở giữa xương hàm dưới của miệng rồng có một rãnh lõm, trong đó còn có một cái xương lưỡi dài khoảng hai thước, rộng khoảng ba tấc, thon dài như một con mãng xà.

Cái xương lưỡi này khớp hoàn hảo với rãnh lõm kia, đứng từ bên ngoài nhìn chỉ cảm thấy cái xương lưỡi và xương hàm dưới là một khối, rất khó phân biệt cả hai.

"Ngô thái sử, có thể đặt ta xuống rồi." Khi đến bên cạnh cái xương lưỡi đó, Hoa Đà lại gật đầu ra hiệu cho Ngô Lương.

"Ừm." Ngô Lương nghe vậy nhẹ nhàng buông Hoa Đà ra, Hoa Đà không chống đỡ nổi cơ thể mình, liền ngồi phịch xuống xương hàm dưới.

Trước mặt Ngô Lương, Hoa Đà đưa tay ra sờ vào cái xương lưỡi đó, sau đó luồn ngón tay vào khe hở giữa xương lưỡi và xương hàm dưới, dùng sức nhẹ một cái đã nhấc cái xương lưỡi đó lên.

Thật khó tưởng tượng.

Cái xương lưỡi đó tuy trông có vẻ đã là xương khô, nhưng lại giữ được trạng thái mềm dẻo như roi tiên hay xích sắt, theo đà Hoa Đà nhấc lên, nó còn có thể uốn cong!

Nhưng đây không phải là trọng điểm.

Trọng điểm là thứ giấu dưới xương lưỡi!

Ngô Lương nhìn thấy trong rãnh lõm hình dài dưới xương lưỡi có một ít chất lỏng màu xanh lục nhàn nhạt, chất lỏng này trông rất sền sệt, và khi xương lưỡi được nhấc lên, mùi hương kỳ lạ mà hắn vừa ngửi thấy cũng lập tức nồng đậm hơn rất nhiều!

"Đây là…" Qua biểu cảm của Hoa Đà lúc này, Ngô Lương không khó để đoán ra, đây chính là thứ ông ta muốn tìm.

"Long tiên." Nụ cười trên mặt Hoa Đà càng rạng rỡ hơn, giọng điệu cũng nhẹ nhõm hơn trước rất nhiều: "Ta vừa rồi thần du đã có lĩnh ngộ, biết được vật này không chỉ có thể giúp chúng ta giải trừ kỳ độc trên người, mà còn có thể khiến cơ thể chúng ta xảy ra biến hóa vi diệu, tà ma bệnh tật khó lòng xâm nhập.

Đối với y giả thường xuyên đi lại trong vùng ôn dịch để chữa bệnh cứu người mà nói, đây chính là thứ quý giá nhất, từ nay không còn lo lắng chuyện y giả không tự chữa được bệnh cho mình." Trong lúc nói chuyện.

Hoa Đà đã đưa một ngón tay vào trong chất lỏng màu xanh lục trong rãnh lõm đó, quệt một cái thật đậm, sau đó đưa ngón tay đó vào miệng mút, trong miệng phát ra tiếng "chụt chụt" tham lam.

Sau khi mút sạch sẽ ngón tay đó, Hoa Đà lại tiếp tục nói: "Kỳ độc trên người ta đã xâm nhập vào cốt tủy, thuốc men châm cứu sớm đã vô dụng, chỉ có long tiên mới có thể chữa trị.

Mà kỳ độc của các ngươi tuy không sâu như của ta, nhưng cũng đã tổn thương đến ngũ tạng lục phủ, chỉ dựa vào thuốc men châm cứu cũng chỉ có thể tạm thời giữ mạng, đây tuyệt không phải là kế lâu dài.

Nếu không có long tiên cứu chữa, các ngươi dù có mời hết danh y thiên hạ đến chăm sóc tận tình, cũng chắc chắn không sống quá vài

năm.” Long tiên… Nhìn chất lỏng sền sệt màu xanh lục không nhiều trong rãnh lõm đó, đặc biệt là lúc nãy khi Hoa Đà dùng ngón tay quệt ra nó còn kéo thành sợi, lại nghĩ đến việc phải ăn thứ này, hắn không khỏi nhớ đến một câu thoại ở hậu thế khiến hắn ấn tượng sâu sắc: “Vậy thì, Gul'dan, cái giá phải trả là gì?” Nhưng nói đến long tiên.

Ở Thiên triều quả thực đã có ghi chép từ sớm, và còn lưu truyền một câu chuyện khá điển hình là “long tiên di họa”, liên quan đến nó chính là sự thật lịch sử Chu U Vương vì muốn Bão Sì cười một tiếng mà “đốt lửa đài hiệu trêu chọc chư hầu”.

Đến hậu thế, long tiên bắt đầu chỉ riêng long diên hương.

Theo Ngô Lương được biết, cái gọi là long diên hương ở hậu thế không có nửa xu quan hệ với rồng, đó thực ra là chất bài tiết không thể tiêu hóa hoàn toàn trong đường ruột của cá nhà táng, nói khó nghe một chút thực ra là một phần phân cá voi.

Người ta tình cờ phát hiện ra thứ này sau khi phơi khô có thể tỏa ra mùi hương lâu dài, đốt lên thì hương thơm lan tỏa, thế là coi nó như một loại hương liệu quý giá, và gán cho nó giá trị ngang với vàng.

Mà bây giờ bày ra trước mặt Ngô Lương, lại là long tiên thật sự, long tiên trong miệng của Ứng Long trong truyền thuyết!

Cho nên… Ngô Lương cũng không lo Hoa Đà lừa gạt họ.

Bởi vì Hoa Đà đã giống như thái giám chuyên thử độc cho hoàng đế, ăn trước rồi.

Hơn nữa Ngô Lương cũng tin vào những lời của Hoa Đà về kỳ độc, kỳ độc của họ quả thực đã tổn thương đến ngũ tạng lục phủ, và gần đây đã có người xuất hiện phản ứng xấu, đây là nội thương khó chữa trị.

Hậu thế chỉ riêng bệnh dạ dày, đã cần phải dưỡng rất nhiều năm

cũng không thể chữa trị tận gốc, huống chi là tổn thương ở các tạng phủ khác, cho dù may mắn sống sót, đó cũng chắc chắn là bệnh tật đi theo cả đời, sống không bằng chết.

"Ngô thái sử, chúng ta không có thời gian do dự!" Sau khi uống long tiên, chỉ mới qua một lát, sắc mặt của Hoa Đà đã tốt hơn trước rất nhiều, ngay cả nói chuyện cũng lưu loát hơn không ít, lập tức lại nói: "Vừa rồi ta thần du còn biết được, khí tức còn sót lại của Ứng Long đã sắp không chống đỡ nổi nữa.

Ban đầu nó mai táng xương cốt trong đất vàng, tuy bị cá tôm sông ngòi khi nhục, nhưng lại rất ổn định.

Đáng tiếc những năm gần đây Hoàng Hà đổi dòng đến đây, nhiều năm xói mòn đã phá hỏng nền móng của nơi mai cốt này, khiến nó không còn địa khí để dựa vào.

Cộng thêm con quái trùng kia khoan xương ăn tủy mà béo lên, cũng đã hút đi rất nhiều tinh khí của nó, vừa rồi vượt qua lôi kiếp đã là lực bất tòng tâm, trải qua lần này, tinh khí của nó đã không thể chống đỡ cho tiểu thế giới này nữa.

Chúng ta phải rời đi trước khi tiểu thế giới này sụp đổ, nếu không e là sẽ sụp đổ cùng với tiểu thế giới này." "Sụp đổ cùng nhau?" Ngô Lương nghe vậy trong lòng chấn động.

Hắn tuy không nói được rốt cuộc sẽ sụp đổ như thế nào, nhưng hắn rất rõ ràng, nếu tiểu thế giới này không còn tồn tại, thì tất cả sự vật bên trong tự nhiên cũng sẽ không còn tồn tại.

Điều quan trọng nhất là, không ai biết Ứng Long rốt cuộc còn có thể chống đỡ được bao lâu, có lẽ còn có thể chống đỡ vài ngày, có lẽ mười mấy canh giờ, mấy phút, thậm chí là giây tiếp theo… Vì vậy để phòng ngừa vạn nhất, họ quả thực phải nhanh chóng rời đi!

“Nhanh, tất cả mọi người vào đây, mau chóng chia nhau ăn hết long tiên này, sau đó trong thời gian ngắn nhất thu dọn xong xuôi rời khỏi bí cảnh này, không được chậm trễ!” “Gia Cát hiền đệ, trên người ngươi còn bình sứ dư không, long tiên còn lại cũng đừng lãng phí, cạo sạch sẽ toàn bộ đựng vào mang đi!” Ngô Lương lập tức đưa hai ngón tay ra quệt long tiên, một bên mút long tiên trên một ngón tay, một bên nhanh chân bước ra khỏi miệng rồng đến trước mặt Điển Vi, đưa ngón tay còn lại qua.

“Công tử…” Nhìn ngón tay dính đầy chất lỏng sền sệt màu xanh lục trước mặt, rồi lại nhìn Ngô Lương, Điển Vi hơi mở miệng ra, kết quả là khuôn mặt màu đồng thô kệch kia lại đỏ ửng lên. ---------- Dường như do dự mấy phen, Điển Vi vốn luôn quả quyết dứt khoát lại chần chừ mãi không dám đưa miệng tới.

Đây cũng là chuyện hợp tình hợp lý, tuy trong Phường Nhân Quân người mà Ngô Lương tín nhiệm nhất chính là Điển Vi, có chuyện gì cũng không bao giờ né tránh hắn, nhưng Điển Vi lại là loại người một lòng một dạ, luôn kiên định giữ vững ranh giới vua tôi, chưa bao giờ có bất kỳ hành vi nào vượt quá quan hệ quân thần, thậm chí có lúc Ngô Lương nói đùa với hắn, hắn cũng luôn giữ thái độ đoan chính của một thuộc hạ đang nghe cấp trên huấn thị.

Mà chuyện hôm nay, trong lòng Điển Vi có lẽ đã có chút vượt quá giới hạn, thậm chí còn có vài phần tình tiết nói không rõ ràng, đạo không minh bạch. "Điển Vi huynh đệ, việc này quan hệ đến tính mạng, đại trượng phu không câu nệ tiểu tiết." Ngô Lương thúc giục một câu, quả nhiên quay mặt đi nơi khác, hắn cũng ý thức được lúc này mình cứ nhìn chằm chằm Điển Vi như vậy, Điển Vi sẽ chỉ càng khó ra tay hơn.

Cứ như vậy, khoảng hai giây sau.

Ngô Lương cuối cùng cũng cảm nhận được một luồng hơi ấm bao bọc lấy ngón tay mình.

Nhưng hắn vẫn không quay đầu lại nhìn, vì lúc này trong lòng hắn cũng có chút ngượng ngùng, nếu bốn mắt nhìn nhau chỉ khiến đôi bên càng thêm khó xử.

Hắn thật sự không cố ý, chỉ là thấy lúc này hai tay Điển Vi đều đang bận nên mới cố tình đưa Long Tiên đến đút cho hắn.

Nếu sớm biết cục diện sẽ như thế này, dù có bất tiện đến mấy hắn cũng nhất định phải tìm thứ gì đó để thay thế ngón tay...

Cũng tại Điển Vi, không phải chỉ là đút Long Tiên thôi sao, chuyện bình thường nhất giữa huynh đệ với nhau mà thôi, mẹ kiếp ngươi đỏ mặt cái quái gì chứ, làm cho lão tử trong lòng cũng bất giác thấy kỳ quặc theo!

May mà những người khác lúc này đều đã chui vào trong miệng rồng để chia nhau Long Tiên, không ai để ý đến tình hình bên này. ...

Ít phút sau, mọi người trong Phường Nhân Quân đã lần lượt đi ra khỏi miệng rồng.

Gia Cát Lượng cũng đã cạo hết phần Long Tiên còn lại cho vào một chiếc bình sứ nhỏ, sau khi dùng nút gỗ đậy kín lại thì đi đến bên cạnh Ngô Lương đưa lên nói: "Hữu Tài ca ca, Long Tiên còn lại đều ở đây cả." "Ừm." Ngô Lương nhận lấy, rút nút ra xem thử, Long Tiên còn lại không nhiều, ước chừng chỉ khoảng một trăm mililit.

Nhưng vốn dĩ Long Tiên cũng không nhiều, tuy cái rãnh trên xương hàm dưới của Ứng Long dài đến hai thước, rộng ba thước, nhưng cũng chỉ có một lớp mỏng đọng lại ở đáy rãnh hẹp, tổng cộng có được vài trăm mililit đã là không tệ rồi, giờ được mười mấy người chia nhau ăn mà còn lại được nhiều như vậy, Ngô Lương đã rất hài

lòng.

Còn về công hiệu của Long Tiên.

Vừa rồi Hoa Đà đã nói rất rõ ràng, ngoài việc giải độc, nó còn có thể cải biến thể chất con người, đạt đến một mức độ bách bệnh bất xâm nào đó, vì vậy hoàn toàn có thể giữ lại một ít cho những người quan trọng bên cạnh sử dụng.

Cùng lúc đó, Ngô Lương bỗng nhớ đến truyện ký về "Biển Thước" Tần Việt Nhân, sử sách chép rằng ông ta "theo học Trường Tang Quân, được truyền thụ hết y thuật cấm phương, uống nước trên đỉnh núi trong ao, tu thành y thuật cao siêu"...

Cái gọi là "sơn điên thượng trì chi thủy" (nước trong ao trên đỉnh núi) kia, hiển nhiên không phải là nước bình thường.

Hơn nữa, đủ loại dấu hiệu cho thấy, "Trường Tang Quân" trong ghi chép có lẽ không phải là một người, mà là cây dâu già trong thôn Tam Môn, còn Tần Việt Nhân thì chắc chắn đã từng đến bí cảnh này, và cũng giống như Hoa Đà, đã từng thấy bộ hài cốt Ứng Long này, tám phần cũng là thông qua những chữ khắc trên xương đầu rồng mà lĩnh ngộ được sự truyền thừa của tổ chức "Biển Thước".

Còn về "sơn điên thượng trì chi thủy".

Chương 873

Nếu xem cái thiên khanh này là một ngọn núi đảo ngược, lại coi cái rãnh trên xương hàm dưới của Ứng Long là một cái ao nhỏ, thì gọi nó là "sơn điên thượng trì chi thủy" cũng không phải là không thể.

Hơn nữa Ngô Lương có thể khẳng định, đoạn kinh lịch này của Tần Việt Nhân chắc chắn là bí mật quan trọng nhất của ông ta.

Vì vậy, những ghi chép về việc này, hẳn cũng là do Tần Việt Nhân tự mình kể cho người khác, nếu không người khác không thể nào viết ra được...

Ông ta đã biến "cây dâu già" trong thôn thành "Trường Tang Quân" trong lời kể, vậy thì cũng có khả năng biến "Long Tiên" thành "sơn điên thượng trì chi thủy", như vậy vừa không bại lộ bí mật của tòa y giả thánh sơn này, lại vừa để lại một chút manh mối cho các y giả hậu thế nhận được cảm ứng...

Nhưng bây giờ rõ ràng không phải là lúc lãng phí thời gian vào những suy đoán này.

Ngô Lương chỉ thoáng thất thần đã lấy lại tinh thần, đậy kín bình sứ nhỏ lại cất vào trong lòng, lập tức quay đầu nói với Điển Vi: "Điển Vi huynh đệ, mọi người ra cả rồi, buông tay đi." "Nặc." Điển Vi nghe vậy liền từ từ dùng sức, cái miệng rồng khổng lồ theo đó chậm rãi khép lại, đến khi nó hoàn toàn trở lại nguyên trạng, cây thủ kích đã được Điển Vi nhẹ nhàng rút ra. "Lời của Hoa thần y vừa rồi mọi người đều đã nghe thấy, bí cảnh này e rằng không duy trì được bao lâu nữa, mỗi một khắc tiếp theo chúng ta đều đang ở trong nguy hiểm, phải tranh thủ thời gian đi ra ngoài." Ngô Lương lại dặn dò mọi người, "Mọi người giúp đỡ lẫn nhau, sau khi lên trên lập tức cùng các

tướng sĩ ở trên thu dọn đồ đạc tùy thân của chúng ta, không được chậm trễ chút nào, đều nghe rõ chưa?" "Rõ rồi." Mọi người nhao nhao đáp. "Vậy thì đi thôi!" Ngô Lương gật đầu, đi đầu dẫn trước. ...

Sau khi uống Long Tiên, trạng thái của mọi người đều bắt đầu tốt lên.

Trong đó rõ ràng nhất tự nhiên là Hoa Đà, trước đó ông đã suy yếu đến mức không đi nổi, nhưng bây giờ lại có thể dựa vào sức mình trèo lên thiên khanh.

Ngô Lương trong quá trình trèo lên thiên khanh cũng cảm nhận được một chút khác thường rõ rệt.

Hắn cũng không nói rõ được đây là cảm giác gì, chỉ cảm thấy một luồng nhiệt nóng hổi đang từ trong dạ dày lan ra ngoài, không lâu sau luồng nhiệt này đã lan khắp lồng ngực và khoang bụng.

Mà theo sự lan tỏa của luồng nhiệt này, vị trí đan điền của hắn lại bắt đầu đau âm ỉ, phảng phất như có thứ gì đó bị dồn nén bên trong gây ra cảm giác trướng đau, cảm giác này có chút giống như bị sình bụng, nhưng lại không hoàn toàn giống.

Cảm giác đau này tuy chưa đến mức ảnh hưởng đến hành động của hắn, nhưng cũng khiến hắn rất không thoải mái. "Quân tử, người có vẻ không được khỏe?" Chân Mật là người đầu tiên phát hiện sự khác thường của Ngô Lương, chủ động tiến lên đỡ tay hắn khẽ hỏi. "Nàng uống Long Tiên xong có cảm giác gì không?" Ngô Lương nhíu mày, không đáp mà hỏi ngược lại. "Tựa như hít vào một luồng khí nóng, luồng khí nóng này tưới nhuần ngũ tạng lục phủ, khiến thiếp thân tâm sảng khoái." Chân Mật đáp, rồi lại hỏi tiếp, "Lẽ nào quân tử khác với thiếp thân?" "Ừm...

Ta cảm thấy ở đan điền tựa như có thứ gì đó không tầm thường tiến vào, thỉnh thoảng lại trướng lên đau âm ỉ, giống như có thứ gì đó

đang cố gắng đột phá đan điền mà chui ra ngoài." Ngô Lương nói. "Đan điền?" Chân Mật cũng nhíu mày, trầm ngâm một lát rồi nói, "Quân tử có phải vì vậy mà sắp có được sức mạnh phi thường nào đó không?

Theo thiếp biết, tình huống này đa phần là do trong đan điền bị rót vào một sức mạnh không thuộc về mình, nhất thời không thể hoàn toàn tiêu hóa được, đợi đến khi hoàn toàn tiêu hóa xong, sức mạnh này liền có thể để quân tử sử dụng." "Nàng nói, đây có thể còn là chuyện tốt?" Ngô Lương hơi sững sờ. "Hay là thế này, nếu cảm giác đau này vẫn còn trong phạm vi khống chế, quân tử cứ tạm thời nhẫn nại một lát, tùy tình hình rồi quyết định xử lý ra sao." Chân Mật gật đầu, nhưng cũng không nói chắc chắn, chỉ đề nghị, "Dù sao Hoa thần y cũng đang ở bên cạnh, mà ông ấy lại vừa mới nhận được truyền thừa của 'Biển Thước', y thuật chắc chắn đã khác xưa, nếu quân tử thật sự có gì không ổn, cũng có thể bảo ông ấy kịp thời ra tay chữa trị." "Ừm... quả thật vẫn còn trong phạm vi có thể chịu đựng được." Ngô Lương trầm ngâm, quyết định chấp nhận ý kiến của Chân Mật, nhưng lại suy nghĩ lan man hỏi một câu không liên quan, "Đúng rồi, ta lại nhớ ra một chuyện, nghe nói năm xưa Đại Vũ trị thủy cũng từng gặp Ứng Long, cuối cùng là Ứng Long dùng đuôi vạch đất, chỉ ra nơi khơi thông dòng nước, mới khiến Đại Vũ hoàn thành đại nghiệp, chuyện này nàng có biết không?" "Chuyện này e là không có thật." Chân Mật không nghĩ ngợi gì liền lắc đầu phủ nhận, "Năm đó thiếp tuy không phải lúc nào cũng ở bên cạnh Văn Mệnh trị thủy, nhưng nếu Ứng Long hiện thế còn dùng đuôi vạch đất giúp ông ta, chuyện này tất sẽ trở thành một giai thoại, thiếp cũng sẽ lập tức lợi dụng chuyện này để giúp Văn Mệnh xác lập chính thống, như vậy Văn Mệnh kế thừa đế vị chỉ càng thêm thuận lợi...

Mà sự thật lại là thời đại đó tuy có truyền thuyết về Ứng Long,

nhưng cũng tương truyền Ứng Long sớm đã biến mất sau trận Trục Lộc, có người nói nó vì không thể trở về trời, cuối cùng chỉ đành lấy thân xác phàm trần mà già chết, cũng có người nói nó mất đi thần lực, tìm một nơi nước tù không ai tìm thấy để ở ẩn...

Tóm lại, đến thời Văn Mệnh trị thủy, Ứng Long đã rất nhiều năm không xuất hiện, nếu thật sự xảy ra chuyện như vậy, thiếp tuyệt không thể không biết." "Lẽ nào ghi chép này chỉ là bịa đặt thôi sao?" Ngô Lương nhíu mày nói. "Nói đến đây, thiếp lại nhớ ra một chi tiết." Chân Mật bỗng nói, "Năm đó khi Văn Mệnh kết thân với thiếp, thuật ngự thủy của ông ta cũng ở trình độ nửa vời như quân tử, bảo mệnh thì thừa mà trị thủy thì thiếu, vì vậy trong lòng thiếp hiểu rõ, mục đích ông ta kết thân với thiếp không hề đơn thuần, trong đó không thiếu ý đồ mượn sức mạnh của thị tộc Đồ Sơn để trị thủy, dù sao năm đó thị tộc Đồ Sơn chúng ta là bộ tộc mạnh nhất của Đông Di, nếu kết thân với thị tộc Đồ Sơn chúng ta, các bộ lạc khác của Đông Di chắc chắn sẽ tạo chút thuận lợi." "Chính vì vậy, Văn Mệnh tuy ôm mộng lớn, nhưng lại cam nguyện tuân theo phụ cư, giống như chàng đón cưới Nỉ nhi, đã làm con rể ở rể của thị tộc Đồ Sơn." "Mấy năm sau đó, ông ta vẫn luôn dẫn người trị lý lũ lụt ở hạ lưu Hoàng Hà phía bắc Đông Di, điển cố ba lần đi qua nhà mà không vào cũng được truyền ra vào lúc này, thực ra sự thật không khoa trương đến vậy, mỗi lần ông ta đi qua nhà vẫn sẽ về ở mấy ngày, đó chẳng qua là tin tức thiếp cố ý cho người tung ra mà thôi, sự thật chứng minh cách làm của thiếp là đúng, chuyện này rất nhanh đã truyền khắp thiên hạ, quả nhiên khiến danh vọng của ông ta tăng mạnh, đặt nền móng vững chắc cho việc kế thừa địa vị sau này." "Có một lần ông ta trở về, bỗng mặt mày hớn hở nói với thiếp rằng thuật ngự thủy của ông ta đã có tiến bộ vượt bậc, chuyện trị thủy này e rằng không bao lâu nữa sẽ thành công." "Thiếp tuy không xác thực, nhưng sau đó, chỉ mới qua nửa năm, trận lũ lụt mà bao nhiêu người hao phí cả đời cũng không thể trị lý, ngay cả cha

của Văn Mệnh cũng vì trị thủy không hiệu quả mà mất mạng, lại thật sự bị ông ta khống chế được." "Thiếp biết rõ trận lũ đó là thiên tai, chỉ dựa vào nhân lực e rằng rất khó chống lại, vì vậy Văn Mệnh có thể khống chế được lũ lụt, chắc chắn đã dùng một sức mạnh mà người thường không thể nào với tới, sức mạnh này rất có khả năng liên quan đến thuật ngự thủy đột nhiên tiến bộ của ông ta, nhưng ông ta không nói thiếp cũng lười hỏi, quá trình của việc này liền trở thành một bí ẩn mà thiếp cũng không nói rõ được." Lúc này, người kể lại những chuyện này cho Ngô Lương tự nhiên là Đồ Sơn Nữ Kiều, nhưng lại mượn miệng của Chân Mật, một xuất mã đệ tử.

Điều này mang lại cho Ngô Lương một cảm giác kỳ lạ...

Hắn và Chân Mật có lẽ là cặp tình nhân cực kỳ hiếm hoi trên thế gian có thể thản nhiên thảo luận về chồng trước như vậy, hơn nữa khi Đồ Sơn Nữ Kiều kể lại chuyện này, rất nhiều từ ngữ hoàn toàn mang cảm giác của một người ngoài cuộc, giống như chỉ đang thảo luận một việc không liên quan đến mình.

Có lẽ là vì con hồ ly chín đuôi này đã sống quá lâu, trải qua quá nhiều chuyện, mà những chuyện này lại đã qua mấy ngàn năm, đến cả nàng cũng bắt đầu thấy xa lạ rồi chăng?

Ngô Lương bỗng nghĩ đến những đánh giá của hậu thế về sự bất tử.

Luôn có người cho rằng sự bất tử mà người trong thiên triều từ xưa đến nay không mệt mỏi theo đuổi, cũng có thể là một lời nguyền, sống càng lâu, những thứ mất đi sẽ dần vượt qua những thứ có được, từ đó rơi vào trạng thái sống không bằng chết.

Nhưng đây không phải là trọng điểm.

Trọng điểm là thuật ngự thủy của Đại Vũ tại sao lại đột nhiên có tiến bộ vượt bậc... "Mật nhi, nàng nói với ta chuyện này, lẽ nào là

muốn nói..." Ngô Lương bỗng nhiên tỉnh ngộ. "Thiếp cũng không thể xác định, nhưng đúng như chàng nói, thiếp tuy không biết chuyện này, nhưng nếu giả sử ghi chép Ứng Long từng giúp Đại Vũ không phải là bịa đặt, mà chúng ta bây giờ lại thấy được hài cốt của Ứng Long, đặc biệt là sau khi cùng uống Long Tiên chỉ có quân tử xuất hiện phản ứng khác thường, huống hồ Ứng Long vốn nổi danh nhất với bản lĩnh hô phong hoán vũ, có nét tương đồng với thuật ngự thủy của quân tử." Chân Mật nhìn vào mắt Ngô Lương, trong con ngươi hiện lên một tia cuồng nhiệt nói, "Vậy thì, không thể loại trừ khả năng này, sau khi chúng ta lên trên, muốn rời khỏi thánh sơn này còn phải qua sông, có lẽ lúc đó quân tử có thể thử một phen..." Trong lúc nói chuyện, những người trong Phường Nhân Quân đi phía trước đã trèo ra khỏi thiên khanh, Ngô Lương và Chân Mật tuy lúc nói chuyện đi ở phía sau, nhưng cũng chỉ cách vài bước là có thể ra khỏi thiên khanh.

Thế nhưng, khi lời nói đến đây. "Ầm!

Chuyện gì vậy?!" Mặt đất bỗng nhiên rung chuyển dữ dội, mạnh hơn bất kỳ lần chấn động nào trước đó.

Ngô Lương và Chân Mật không phòng bị, trong nháy mắt mất thăng bằng giữa cơn chấn động, người ngửa ra sau không tự chủ được mà ngã về phía thiên khanh. "Công tử!" Điển Vi vừa mới ra khỏi thiên khanh mắt lanh tay lẹ, vội vàng đưa tay ra định kéo Ngô Lương lại.

Đầu ngón tay của hắn thậm chí đã chạm được vào Ngô Lương, đáng tiếc chỉ thiếu một chút xíu, cuối cùng hắn vẫn không thể níu được Ngô Lương, trơ mắt nhìn Ngô Lương và Chân Mật sắp sửa lăn xuống theo sườn dốc của thiên khanh. "Hữu Tài ca ca!!" "Ngô Hữu Tài!!" "Công tử!!" Mọi người trong Phường Nhân Quân thấy vậy cũng kinh hãi thất sắc.

Thiên khanh này sâu đến mấy chục trượng, chiều dài sườn dốc còn lên tới trăm trượng.

Nếu Ngô Lương và Chân Mật cứ thế lăn xuống, dù cho may mắn vô cùng giữ được một mạng, e rằng sau này cũng hoàn toàn trở thành phế nhân.

Cùng lúc đó. "Ầm ầm ầm ——!" Lần này lại là mặt đất rung chuyển trước, sau đó âm thanh mới nối gót theo sau.

Ngay lúc Ngô Lương và Chân Mật sắp lăn xuống, trong thiên khanh bỗng nhiên nứt ra một khe hở khổng lồ sâu không thấy đáy, tựa như một cái miệng lớn đột ngột há ra! --- Trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc.

Ngô Lương toát một thân mồ hôi lạnh, đồng thời lập tức theo bản năng dùng một tay ôm chặt Chân Mật bên cạnh, một bên hét lớn với Điển Vi ở trên "Điển Vi, đỡ lấy!", một bên bắn ra Phi Hổ Trảo buộc ở cổ tay còn lại. "Cạch!" Theo tiếng cơ quan bật lên, Phi Hổ Trảo theo tiếng bay ra, nhắm thẳng về phía bên cạnh Điển Vi.

Phản ứng của Điển Vi cũng cực nhanh, ngay lúc Phi Hổ Trảo sượt qua người hắn, hắn liền vươn tay ra chộp lấy, trong nháy mắt đã nắm chặt được sợi Tàm Thần Bảo Ti nối phía sau Phi Hổ Trảo! "Giữ chặt!" Ngô Lương thấy vậy liền thở phào một hơi, lập tức bấm cơ quan để Tàm Thần Bảo Ti bắt đầu thu về.

Giây tiếp theo, một lực kéo khổng lồ tác động lên cánh tay Ngô Lương, kéo cánh tay hắn suýt nữa trật khớp, dù sao lúc này cánh tay hắn đang phải chịu trọng lượng của cả hai người hắn và Chân Mật.

Điều duy nhất đáng mừng là, lúc này Điển Vi đã nắm chắc Tàm Thần Bảo Ti, mà Tàm Thần Bảo Ti lại có thuộc tính đao thương bất nhập.

Vì vậy chỉ cần một tay hắn ôm chặt Chân Mật, cánh tay kia không bị gãy, thì hắn và Chân Mật sẽ không tiếp tục rơi xuống, ngược lại còn theo sự thu về của Tàm Thần Bảo Ti mà dần dần quay trở lại bên ngoài thiên khanh. "Ưm!" Chân Mật hiển nhiên cũng ý thức được điều này, vì vậy khi Ngô Lương dùng một tay ôm chặt mình, Chân Mật cũng lập tức dùng hai tay ôm chặt eo Ngô Lương, như vậy đã giảm bớt áp lực cho cánh tay này của Ngô Lương đến mức tối đa, tránh cho Ngô Lương vì kiệt sức mà phải buông nàng ra. "Phù ——" Những người ở trên vốn đã thót tim đến tận cổ họng, thấy tình hình này cũng coi như thở phào nhẹ nhõm.

Lập tức nhao nhao chen lên, cùng với Điển Vi nắm lấy Tàm Thần Bảo Ti như đang kéo co, ra sức kéo Ngô Lương và Chân Mật đang treo lơ lửng bên dưới lên trên.

Cùng lúc đó. "Ầm ầm ầm ——!" Mặt đất vẫn đang rung chuyển dữ dội.

Khe nứt chia đôi thiên khanh cũng đang không ngừng mở rộng, chỉ trong thoáng chốc đã biến thành một vực sâu hẻm núi rộng gần một trượng.

Lớp đá gần khe nứt liên tục vỡ vụn trong cơn chấn động, vô số mảnh đá rơi xuống như mưa, rơi vào khe nứt sâu không thấy đáy mà không hề có tiếng vọng nào.

May mà khe nứt này không đi qua vị trí của Phường Nhân Quân.

Nếu không thì bây giờ tuyệt không chỉ là vấn đề Ngô Lương và Chân Mật có thể được cứu hay không, mà là vấn đề Phường Nhân Quân nên đi đâu về đâu, có phải toàn bộ đều phải ở lại đây hay không.

Cuối cùng.

Dưới sự đồng tâm hiệp lực của mọi người trong Phường Nhân

Quân, hai người Ngô Lương và Chân Mật tuy kinh hãi nhưng không gặp nguy hiểm đã trèo ra khỏi thiên khanh.

Cánh tay buộc Phi Hổ Trảo của Ngô Lương lúc này đã mất hết cảm giác, chỉ có thể nằm trên đất thở hổn hển.

Hoa Đà cũng là người tinh ý, thấy vậy đã sớm đến bên cạnh Ngô Lương, sau khi nắn bóp cánh tay ông từ trên xuống dưới một lượt, cuối cùng nói với Ngô Lương và mọi người trong Phường Nhân Quân: "Cánh tay của Ngô thái sử không có gì đáng ngại, chỉ là e rằng đã bị giãn gân, cộng thêm vừa rồi chịu áp lực không nhỏ, dẫn đến máu huyết có chút thiếu hụt, vì vậy tạm thời mất cảm giác, dưỡng vài ngày hẳn là có thể phục hồi như cũ." "Đa tạ Hoa thần y." Ngô Lương hồi phục được một chút sức lực, lập tức cố gượng ngồi dậy, sau khi ngắn gọn cảm ơn Hoa Đà, liền lập tức thúc giục mọi người trong Phường Nhân Quân: "Mọi người mau thu dọn đồ đạc của chúng ta, chúng ta phải rời khỏi đây càng nhanh càng tốt, đề phòng lại xảy ra chuyện bất trắc gì." "Nặc!" Mọi người trong Phường Nhân Quân lập tức bận rộn lên.

May mà lần này những vật nặng của họ đều để lại bên kia bờ Hoàng Hà, ngoài một số vật dụng cần thiết, gần như không có đồ thừa, vì vậy thu dọn cũng đơn giản hơn nhiều.

Ngay lúc này. "Ầm ầm ầm —— Ầm ầm ầm ——!" Tiếng động càng lúc càng lớn truyền đến, âm thanh này còn kinh hoàng hơn cả lúc địa lôi phát nổ, mà sự rung chuyển của mặt đất cũng theo đó trở nên dữ dội hơn, khiến cho mọi người trong Phường Nhân Quân khó mà đứng vững. "Công tử, ngài mau nhìn thánh sơn kia!" Vu Cát phải bò rạp trên đất để khó khăn giữ vững thân hình, nhưng vẫn cố ráng ra một tay chỉ về phía thánh sơn cách đó mấy trăm mét mà hét lên với Ngô Lương. "Kia là..." "Thánh sơn cũng sắp nứt ra rồi!" "Bí cảnh này quả nhiên sắp sụp đổ rồi sao?" Mọi người trong Phường Nhân Quân

liền có người kinh hô.

Ngô Lương cũng rất nhanh hiểu ra chuyện gì đã xảy ra: Chỉ thấy không biết từ lúc nào, thánh sơn kia đã xuất hiện một khe nứt khổng lồ từ trên xuống dưới, trông giống như bị người ta chém một nhát từ trên xuống thành hai nửa.

Mà khe nứt này vừa vặn nối liền thành một đường với khe nứt trong thiên khanh, xem ra, khe nứt này tuyệt không chỉ muốn chia đôi thánh sơn hay thiên khanh này, mà là muốn chia đôi cả hòn đảo giữa lòng sông này!

Nếu tình huống này xảy ra...

Trong lòng Ngô Lương càng thêm lo lắng, nước không có lỗ nào là không chui vào, một khi hòn đảo giữa lòng sông này xuất hiện khe nứt như vậy, rất nhanh sẽ có một lượng lớn nước sông Hoàng Hà tràn vào, càng làm trầm trọng thêm sự phân liệt và hủy diệt của hòn đảo này.

Đến lúc đó, không chỉ là vấn đề có thể thoát ra khỏi bí cảnh này hay không, mà còn phải cân nhắc đến vấn đề liệu họ có thể thoát ra khỏi hòn đảo giữa lòng sông này hay không.

Giây tiếp theo. "Ào ào ——!" Trong khe nứt khổng lồ đã truyền đến tiếng nước chảy xiết, nước sông Hoàng Hà quả nhiên đã tràn vào!

Lúc này khe nứt đã rộng hơn một trượng, Ngô Lương theo bản năng nhìn vào trong thiên khanh, chỉ thấy bộ hài cốt Ứng Long nằm dưới đáy thiên khanh đã bị treo lơ lửng trên khe nứt này, cùng với sự rung chuyển của mặt đất, bất cứ lúc nào cũng có thể rơi thẳng vào vực sâu.

Chương 874

Trước đây có từng xảy ra chuyện như vậy không?

Trong cơn kinh ngạc, Ngô Lương không khỏi nghĩ đến vấn đề này.

Nhưng rất nhanh hắn đã có được câu trả lời phủ định.

Trước đó hắn đã điều tra kỹ lưỡng thiên khanh và thánh sơn này, có thể xác định cả hai trước đây đều là một thể hoàn chỉnh, không có khe nứt, không có kẽ hở, nếu nơi này từng xảy ra chuyện tương tự, tuyệt không thể nào không để lại bất kỳ dấu vết nào. "Hữu Tài ca ca, hài cốt Ứng Long sắp rơi xuống rồi!" Bên tai bỗng lại truyền đến tiếng kinh hô của Gia Cát Lượng.

Ngô Lương hoàn hồn nhìn lại, chỉ thấy bộ hài cốt Ứng Long đã bắt đầu lung lay, và rõ ràng đã nghiêng sang một bên, hiển nhiên không thể tiếp tục giữ thăng bằng như lúc nãy.

Cuối cùng. "!" Thậm chí không phát ra bất kỳ âm thanh nào mà Ngô Lương và những người khác nghe thấy, cũng không để lại bất kỳ dấu vết rõ ràng nào, bộ hài cốt Ứng Long đã trượt vào vực sâu.

Là tín ngưỡng đồ đằng của người Thiên Triều.

Một con Ứng Long, dù chỉ còn lại một bộ hài cốt, lúc này lại rơi vào vực sâu một cách lặng lẽ như vậy, vẫn khiến tất cả mọi người có mặt ở đây tiếc nuối thở dài, phảng phất như trong khoảnh khắc này đã đánh mất thứ gì đó quan trọng, nhưng lại cảm thấy vô cùng bất lực. ... "Thu dọn thế nào rồi?" Ngô Lương quay đầu nhìn các binh sĩ Phường Nhân Quân đang thu dọn đồ đạc trong doanh địa.

Bị ảnh hưởng bởi trận động đất dữ dội, hành động của họ vô cùng khó khăn, phải mất rất nhiều công sức mới miễn cưỡng dọn

xong lều trại. "Công tử, e rằng còn cần một chút thời gian." Dương Vạn Lý vội vàng báo cáo. "Ngươi đi chỉ huy một chút, những thứ sau khi ra ngoài có thể bổ sung được thì đều bỏ lại, tranh thủ mọi thời gian, chúng ta phải rời khỏi bí cảnh này càng nhanh càng tốt!" Ngô Lương nghiêm mặt nói. "Nặc!" Dương Vạn Lý đáp một tiếng rồi vội vàng đi làm.

Ngô Lương thì quay đầu tiếp tục quan sát hướng đi của khe nứt, điều duy nhất đáng mừng bây giờ là bằng mắt thường có thể thấy khe nứt này không chia họ và ba tòa môn lâu ra hai bên, vì vậy không cần phải vượt qua khe nứt khổng lồ rộng gần hai trượng này là có thể đến được ba cửa ra vào kia, điều này không nghi ngờ gì đã làm giảm đi rất nhiều độ khó để rời khỏi đây.

Cùng lúc đó.

Ngô Lương đã nghe thấy tiếng nước chảy rõ ràng hơn từ trong khe nứt.

Điều này cho thấy đã có một lượng lớn nước sông Hoàng Hà tràn vào, trong lòng Ngô Lương hiểu rõ, nước là vật chất có thể mềm có thể cứng, một lượng lớn tràn vào khe nứt, chắc chắn sẽ làm trầm trọng thêm sự phân liệt và sụp đổ của hòn đảo giữa lòng sông này.

Thời gian còn lại cho họ đã ngày càng ít.

Ngô Lương trong lòng sốt ruột, vừa định quay đầu lại thúc giục Dương Vạn Lý, Dương Vạn Lý đã kịp thời chạy về, thở hổn hển nói với Ngô Lương: "Công tử, theo lệnh của ngài, tôi đã bỏ đi phần lớn những thứ không tiện mang theo, chúng ta bây giờ có thể xuất phát rồi!" "Rất tốt, chúng ta đi!" Ngô Lương lập tức hạ lệnh, "Bây giờ chấn động vẫn chưa dừng, mọi người dìu dắt giúp đỡ lẫn nhau, đảm bảo không ai bị rớt lại trong khi nhanh chóng đến ba tòa môn lâu kia!"

...

Khoảng nửa canh giờ sau.

Mọi người trong Phường Nhân Quân cuối cùng cũng đã đến được nơi ban đầu tiến vào bí cảnh trong cơn chao đảo, thế nhưng cảnh tượng trước mắt lại khiến họ trở nên bối rối.

Bị ảnh hưởng bởi trận động đất mạnh, ba tòa môn lâu không biết từ lúc nào đã sụp đổ, lúc này chỉ còn lại một đống tường đổ vách xiêu.

Hơn nữa, ba cửa ra vào này vốn được điêu khắc từ đá, lúc này sụp đổ đã biến thành rất nhiều mảnh đá vụn, những mảnh đá này trộn lẫn vào nhau không thể phân biệt, cho dù Ngô Lương có muốn sửa chữa cũng gần như là không thể. "Cái này...

Công tử, bây giờ phải làm sao đây ạ?" Gương mặt khổ qua đặc trưng của Vu Cát lại lộ ra, ánh mắt tuyệt vọng nhìn về phía Ngô Lương.

Lời cảnh báo trước đó của Hoa Đà ông ta cũng biết, nếu họ không thể rời đi trước khi bí cảnh sụp đổ, vậy thì có thể sẽ phải sụp đổ cùng với bí cảnh này.

Mà bây giờ lối ra của bí cảnh đã hoàn toàn bị hủy, họ tự nhiên cũng không thể rời đi.

Vậy chẳng phải là đã định sẵn chỉ có thể chết cùng với bí cảnh này sao? "Công tử..." Những người còn lại tuy không nói lời gì chán nản, lúc này cũng chỉ có thể một mặt đầy hy vọng nhìn về phía Ngô Lương.

Từ lâu, Ngô Lương đã là trụ cột không thể tranh cãi của Phường Nhân Quân, trước đây gặp phải vô số hiểm cảnh, cũng có những lúc khiến người ta tuyệt vọng, cuối cùng đều được Ngô Lương từng cái một hóa giải, nếu không họ căn bản không sống được đến bây giờ.

Chỉ không biết lần này, Ngô Lương có thể tìm được đường sống

hay không? "..." Thế nhưng lúc này lòng Ngô Lương cũng đã chìm xuống, phảng phất như cùng với bộ hài cốt Ứng Long kia rơi vào vực sâu.

Đây chính là một không gian dị độ sánh ngang với thần tích.

Hắn chẳng qua chỉ là một tiểu nhân vật dựa vào kiến thức hậu thế mà lừa gạt trong thời loạn thế này, cho dù cơ duyên xảo hợp nắm giữ được vài bí thuật, cũng xa xa không có bản lĩnh tạo ra một lối thoát trong một bí cảnh như thế này!

Bất luận là nguyên lý, hay là thuật pháp, hay là tinh khí... tóm lại hắn cũng giống như mọi người, căn bản không biết nên bắt đầu từ đâu.

Lẽ nào chỉ có thể đến bước này thôi sao?

Ngô Lương trong lòng cũng cảm thấy tuyệt vọng.

Nhưng lúc này đối mặt với ánh mắt hy vọng của mọi người, hắn tuyệt đối không thể để lộ ra sự tuyệt vọng này, cho dù là nói dối, cho dù là gượng chống, cũng phải chống đỡ đến cùng, nếu không mọi người sẽ chỉ càng thêm tuyệt vọng. "Hoa thần y, mượn một bước nói chuyện." Trong cơn bất lực, Ngô Lương đành phải kéo Hoa Đà sang một bên, khẽ hỏi, "Hoa thần y, ngài lúc trước thần du đã nhận được một số thông tin mà chúng ta không biết, không biết đối với lối ra của bí cảnh này, ngài có kiến giải gì không?" "Cái này..." Hoa Đà mặt lộ vẻ khó xử, hiển nhiên ông cũng không có ý tưởng gì, nếu không bây giờ chỉ còn một bước là có thể ra khỏi bí cảnh, ông thật sự không cần thiết phải mạo hiểm. "Vậy lúc trước khi nhập định ngài có nhận được thông tin nào khác liên quan đến bí cảnh này không?

Nếu có thể, tôi hy vọng ngài có thể nói cho tôi biết không sót một chữ, điều này không chỉ liên quan đến tính mạng của chúng ta, mà còn liên quan đến tính mạng của ngài." Ngô Lương lại truy hỏi. "Ngô thái

sử, không phải tôi không muốn nói." Hoa Đà khổ mặt vô cùng bất lực nói, "Bây giờ là lúc nào rồi, sao tôi dám giấu ngài những chuyện này, chỉ là tôi quả thật chỉ biết bí cảnh này không lâu nữa sẽ sụp đổ, và chúng ta cũng sẽ sụp đổ cùng với nó, những chuyện khác tôi cũng không biết gì cả." "..." Câu trả lời của Hoa Đà, không nghi ngờ gì đã đập tan hy vọng cuối cùng của Ngô Lương.

Lẽ nào chỉ có thể cùng sụp đổ với bí cảnh này như vậy sao?

Ngô Lương trong lòng không cam tâm.

Bây giờ hắn cũng không thể xác định Hoa Đà trong lịch sử có gặp phải tình cảnh khó khăn như vậy không, dù sao từ lúc gặp họ, lịch sử chắc chắn đã xảy ra một số thay đổi không ai biết được.

Nhưng nếu suy nghĩ kỹ lại.

Sự xuất hiện của họ dường như không làm thay đổi một số sự việc cụ thể, ví dụ như thời cơ xuất hiện của thiên lôi màu tím và hài cốt Ứng Long hắn là không thay đổi, tức là thời cơ nhập định của Hoa Đà cũng không thay đổi...

Nếu như vậy, khả năng Hoa Đà trong lịch sử gặp phải tình cảnh khó khăn như vậy vẫn là rất lớn.

Vậy họ có thể tiếp tục trông chờ vào Hoa Đà, đợi cơ duyên và kỳ ngộ của Hoa Đà đến, lúc đó lại đi theo ông ta cùng rời đi không?

Nhưng tình hình trước mắt đã trở nên vô cùng nguy hiểm, khác với kỳ độc trước đó, thời gian còn lại cho họ đã không còn nhiều.

Ngô Lương thật sự không thể bình tâm tĩnh khí ngồi xuống để đánh cược vào cơ duyên và kỳ ngộ mà hắn cũng không chắc có tồn tại của Hoa Đà, lỡ như cược thua, chính là thua cả ván cờ, toàn bộ cốt cán của Phường Nhân Quân không ai sống sót.

Cùng lúc đó. "Ầm ầm ầm ——!!!" Sự rung chuyển của mặt đất trở

nên ngày càng dữ dội.

Ngay cả những cây bụi thấp xung quanh cũng đã lộ ra rễ, phảng phất như bị người ta dùng sức mạnh nhổ lên mà ngả nghiêng ngả ngửa.

Quay đầu nhìn lại thánh sơn kia.

Lúc này khe nứt chia đôi thánh sơn và thiên khanh, thậm chí cả hòn đảo giữa lòng sông đã rộng đến bốn năm trượng, độ rộng này tuy vẫn chưa bằng độ rộng của Hoàng Hà, nhưng đối với Ngô Lương và những người khác, cũng là một con hào cực kỳ khó vượt qua.

Ở nơi xa hơn một chút, trong khe nứt trên mặt đất dưới chân núi, Ngô Lương đã nhìn thấy một vệt nước... nước sông Hoàng Hà đã hoàn toàn rót đầy khe nứt này, khiến cho mực nước trong khe nứt đã gần như ngang bằng với mực nước của Hoàng Hà, không cần nghĩ cũng biết, thiên khanh lúc này tám phần cũng đã bị nước sông lấp đầy!

Nhìn thấy cảnh này, lòng Ngô Lương lại chùng xuống thêm một chút.

Những suy đoán trước đây của đám ngư dân như Đại Khuyển đã ứng nghiệm.

Bất kể là do tinh khí còn sót lại của Ứng Long đã không còn đủ sức duy trì bí cảnh này, hay là do nơi này đã trở thành cửa sông Hoàng Hà đổ ra biển nên không còn chịu nổi sự va đập của dòng nước, nơi này rất nhanh sẽ bị dòng Hoàng Hà hung hãn phá tan, hoàn toàn trở thành một phần lịch sử không ai biết đến nhưng đã từng tồn tại.

Mà nếu bọn họ không thể thoát khỏi hòn đảo giữa sông này, e rằng cuối cùng cũng chỉ có thể bị hủy diệt cùng với nó...

"Ngô thái sử, ngài xem đây..." Thấy Ngô Lương dường như có chút thất thần, Hoa Đà cũng biết cảnh ngộ lúc này không mấy lạc

quan, mà bản thân lại chẳng giúp được gì, chỉ đành lo lắng gọi hắn tỉnh lại.

"Nếu muốn tự cứu, phải cố gắng hết sức ngăn chặn hoặc trì hoãn việc Hoàng Hà tiếp tục va vào hòn đảo đã nứt toác này..." Ngô Lương hoàn hồn, dường như nói với Hoa Đà, lại như đang lẩm bẩm một mình.

Chỉ cần hòn đảo này duy trì thêm một thời gian, bọn họ mới có thể tranh thủ thời gian nghĩ cách tìm lối ra, mới có cơ hội tìm phương pháp rời khỏi bí cảnh này...

Còn về việc Ứng Long kia có thể duy trì bí cảnh này nữa hay không, đó không phải là chuyện Ngô Lương có khả năng can thiệp.

Việc hắn cần làm chỉ là trước khi chuyện đó xảy ra, ít nhất phải đảm bảo bọn họ còn có chỗ đặt chân, chứ không phải cùng hòn đảo bị Hoàng Hà phá tan mà chôn thân dưới đáy nước.

Vừa nghĩ như vậy, ánh mắt Ngô Lương liếc về hai bên bờ Hoàng Hà.

Nơi đó dường như cũng nằm trong phạm vi của tiểu thế giới này, nếu bọn họ có thể rời khỏi hòn đảo này để đến bờ đối diện ổn định, có lẽ cũng có thể tránh được kết cục chôn thân cùng hòn đảo.

Nhưng vấn đề là, một khi từ bỏ hòn đảo này, đặc biệt là từ bỏ ba tòa môn lâu đã bị phá hủy, bọn họ sẽ mất đi manh mối duy nhất về lối ra, càng không biết làm thế nào để rời khỏi bí cảnh này...

Hơn nữa, nếu muốn vượt sông, bọn họ còn phải đóng thuyền tại chỗ, và thuyền phải chịu được dòng nước xiết của Hoàng Hà, đây cũng là một công trình có độ khó không nhỏ.

Dù có cây cối tại chỗ, e rằng một chiếc bè gỗ đơn giản nhất cũng cần vài canh giờ mới có thể hoàn thành.

Ngô Lương không dám mạo hiểm như vậy.

Vì thế, trong tình huống có thể, hắn vẫn cảm thấy nên cố gắng hết sức bảo vệ hòn đảo và ba tòa môn lâu kia, mặc dù hòn đảo đã nứt toác và ba tòa môn lâu cũng đã biến thành phế tích.

Nhưng rốt cuộc phải làm thế nào?

Đó là chuyện sức người có thể làm được sao?

"..." Nghĩ đến đây, Ngô Lương quay đầu nhìn về phía mọi người trong Phường Nhân Quân.

Chương 875

"..." Lúc này, mọi người trong Phường Nhân Quân cũng đang chăm chú nhìn hắn.

Bọn họ không biết Ngô Lương vừa rồi đã bàn bạc gì với Hoa Đà, nhưng trong lòng họ, nếu trên đời này có người nào có thể xoay chuyển càn khôn trong tình huống này, người đó chỉ có thể là Ngô Lương!

"Ưm!" Cảm giác trướng đau ở đan điền lại truyền đến.

Mặc dù cơn đau này vẫn nằm trong phạm vi có thể chịu đựng được, nhưng nó luôn cho Ngô Lương cảm giác có thứ gì đó đang cấp bách muốn được giải phóng ra ngoài, nếu không sẽ phá thể mà ra.

"Quân tử..." "Công tử (Hữu Tài ca ca), ngài sao vậy?" Mọi người cuối cùng cũng chú ý đến sự khác thường của Ngô Lương, vội vàng vây lại hỏi han.

"Ngô thái sử, ngài có thấy trong người không khỏe sao?" Hoa Đà cũng nhìn Ngô Lương, vừa đưa tay nắm lấy cổ tay hắn, vừa nói: "Ngô thái sử chớ nóng vội, để ta bắt mạch cho ngài." Ngô Lương cũng không kháng cự, yên lặng chờ đợi kết quả.

Thực ra sự khác thường của cơ thể này cũng vẫn luôn làm phiền hắn, chỉ là tạm thời chưa có ảnh hưởng gì, cộng thêm việc vừa rồi một lòng một dạ nghĩ cách rời khỏi bí cảnh này trước, nên cũng chưa nhờ Hoa Đà xem qua.

Mọi người thấy vậy cũng tản ra, yên lặng đứng một bên nhìn Hoa Đà bắt mạch.

Một lát sau.

Lông mày Hoa Đà trước tiên nhíu lại, sau đó đột nhiên vẻ mặt nghiêm túc nhìn vào mặt Ngô Lương, tiếp đó lại chép miệng "chậc" một tiếng, trong mắt hiện lên một tia nghi hoặc.

"Đây..." Mọi người lập tức có dự cảm không lành, trong lòng đều thấp thỏm không yên.

Ngô Lương cũng có chút bất an.

Dường như ngay cả thầy thuốc Đông y đời sau khi bắt mạch cho người khác cũng thường có những biểu cảm tương tự, mà mỗi khi xuất hiện tình trạng này, cơ thể người bệnh phần lớn đều có vấn đề gì đó.

"Hoa thần y, thế nào?" Ngô Lương không nhịn được hỏi.

"Mạch của Ngô thái sử mạnh mẽ ổn định, người có sức khỏe tốt nhất cũng chỉ đến thế mà thôi." Hoa Đà vẫn nhíu mày nói: "Ngoài ra, ta đã xem kỹ khí sắc của Ngô thái sử, khí sắc của ngài cũng khá bình thường, nói chuyện cũng đầy nội lực, thực sự không nhìn ra rốt cuộc có vấn đề gì...

Không biết Ngô thái sử rốt cuộc khó chịu ở đâu, không ngại thì nói ra nghe thử." "..." Mọi người trong Phường Nhân Quân nghe vậy, trong lòng vừa vui mừng vừa sinh ra một cỗ tức giận, rất muốn lập tức đè Hoa Đà xuống đất đấm đá một trận.

Gã này thật đáng ghét!

Đã không có chuyện gì, cớ sao ngươi lại lộ ra một loạt biểu cảm như vậy, chẳng lẽ chỉ để dọa chúng ta lo lắng một phen, tưởng rằng công tử nhà chúng ta mắc phải chứng bệnh nan y gì sao?

"Hoa thần y..." Ngô Lương cũng dở khóc dở cười, thầm nghĩ chẳng lẽ biểu cảm đặc trưng này của các thầy thuốc Đông y cũng là truyền từ đời này sang đời khác hay sao, dường như bất kể là đời sau

hay hiện tại, mỗi một thầy thuốc Đông y đều tinh thông môn kỹ nghệ này?

Đang nghĩ như vậy.

"Quân tử." Chân Mật đã đến bên cạnh Ngô Lương, ghé tai nói nhỏ: "Nếu không phải thân thể có vấn đề, vậy thì suy đoán trước đây của thiếp thân càng có khả năng hơn.

Lúc này lối ra của tiểu thế giới này đã bị hủy, dù chúng ta muốn khôi phục lại cũng cần rất nhiều thời gian, còn cần phải bình tĩnh tiến hành nhiều công việc.

Quân tử sao không nhân lúc này thử một lần Ngự Thủy chi thuật?" "Ý của nàng là..." Ngô Lương nghiêng đầu nhìn Chân Mật, trong lòng đã đoán được đại khái suy nghĩ của nàng.

"Văn Mệnh năm xưa dùng Ngự Thủy chi thuật có thể trong nháy mắt khiến hồng thủy đổi dòng, dẫn dòng lũ mênh mông đến nơi tổn thất ít nhất để đổ ra biển." Chân Mật tập trung nói: "Thiếp thân tuy không biết vì sao Ngự Thủy chi thuật của Văn Mệnh năm xưa bỗng nhiên lợi hại như vậy, nhưng nếu quả thực liên quan đến Long Tiên này, quân tử hẳn cũng có thể hoàn thành kỳ tích như thế...

Thiếp thân chỉ nghĩ, chỉ cần có thể tạm thời khiến Hoàng Hà đổi dòng, hòn đảo giữa sông này sẽ không còn bị nước sông va đập nữa, chắc hẳn có thể chống đỡ thêm một thời gian, chúng ta cũng có nhiều cơ hội hơn để tìm cách rời khỏi tiểu thế giới này." "Mật nhi nói có lý!" Lời của Chân Mật hoàn toàn trùng khớp với suy đoán của Ngô Lương, tự nhiên cũng coi như bước đầu nghiệm chứng tính khả thi của phương pháp này, Ngô Lương lập tức gật đầu. … Không lâu sau.

Ngô Lương đã dẫn mọi người trong Phường Nhân Quân đến bờ sông.

Ban đầu, nước sông Hoàng Hà chảy đến đây sẽ va vào hòn đảo giữa sông, sau đó chia làm hai nhánh chảy ra biển từ hai bên trái phải.

Mà lúc này, nước sông Hoàng Hà đã chia thành ba dòng, trong đó hai dòng vẫn chảy ra biển từ hai bên đảo, còn dòng thứ ba thì trực tiếp đổ vào khe nứt khổng lồ chia đôi hòn đảo!

"Công tử rốt cuộc muốn làm gì?" "Không rõ..." "Dương giáo úy, hay là ngài đi hỏi công tử xem?" "Ngươi muốn hỏi thì tự đi mà hỏi, ta không hỏi đâu...

Tính tình của công tử ngươi còn không hiểu sao, chuyện nên biết công tử tự nhiên sẽ nói, chuyện không nên biết thì ngậm chặt miệng lại, đừng gây thêm phiền phức cho công tử." "Dương giáo úy nói phải..." Mọi người trong Phường Nhân Quân tạm thời vẫn chưa hiểu Ngô Lương rốt cuộc định làm gì, tuy có bàn tán riêng nhưng cuối cùng cũng chỉ có thể chôn giấu lo lắng và nghi vấn trong lòng.

Ngô Lương thì đầu tiên đến bên cạnh khe nứt quan sát.

"Ào ——!" Dòng nước ở đây càng thêm xiết, dù mực nước trong khe nứt đã gần bằng với sông Hoàng Hà, nhưng vẫn có lượng lớn bọt nước trắng xóa không ngừng tràn vào.

Mà sức căng và lực va đập của dòng nước này, không nghi ngờ gì đang đẩy nhanh hơn nữa sự phân tách của hòn đảo.

Đến lúc này.

Ngô Lương có thể cảm nhận được, thực ra ảnh hưởng từ trận động đất đã rất nhỏ, mà cả hòn đảo vẫn không ngừng rung lắc, tám phần là do sự phân tách ngày càng lớn của hòn đảo và dòng nước gây ra.

Do đó, nếu muốn tranh thủ thêm thời gian cho mình, việc loại bỏ ảnh hưởng của dòng nước đối với hòn đảo quả thực rất cần thiết.

“Quân tử...” Chân Mật nhìn Ngô Lương.

“Ừm!” Ngô Lương cũng nhìn Chân Mật.

Sau một thoáng trao đổi ánh mắt, Ngô Lương đã hạ quyết tâm.

Hắn cũng không biết Ngự Thủy chi thuật của mình có thay đổi gì không, nhưng đến nước này cũng chỉ có thể cố gắng thử một lần, nếu không thành công thì nghĩ cách khác sau.

Giây tiếp theo.

“!” Ngô Lương ý niệm vừa động.

Nhìn dòng nước hung hãn trước mặt, hắn phóng ra luồng sức mạnh quen thuộc kia!

Mà ngay khoảnh khắc luồng sức mạnh đó bắt đầu cuộn trào trong cơ thể, hắn đã cảm nhận được sự khác biệt rõ rệt.

Thay đổi rồi!

Luồng sức mạnh đó tuyệt đối đã thay đổi!

Dù không thể dùng lời nói để miêu tả đó rốt cuộc là cảm giác gì, nhưng hắn có thể nhận ra rõ ràng, luồng sức mạnh đó đã xảy ra biến đổi về chất.

Chỉ riêng quá trình nó trào ra từ đan điền và lưu chuyển trong cơ thể đã không thể so sánh với trước đây, đó là một sự hung hãn chưa từng có!

Cùng lúc đó.

Áp lực trong đan điền giảm đi một đoạn lớn, cảm giác trướng đau âm ỉ cũng được giảm bớt rõ rệt.

“Ào ——!!” Sông Hoàng Hà trước mặt cũng xuất hiện biến đổi rõ rệt.

"???" "!!" Tất cả mọi người đều trợn tròn mắt trong khoảnh khắc này, trong con ngươi phản chiếu sự chấn động không gì sánh bằng.

Chỉ thấy dòng nước hung hãn vốn không thể ngăn cản, lúc này lại như va phải một bức tường vô hình không thể thấy, không thể chạm tới, khi còn cách hòn đảo vài chục mét thì hoàn toàn dừng lại!

Cũng chính lúc này.

Hoàng Hà lại xuất hiện cảnh tượng đoạn lưu!

Ở hạ lưu của bức tường vô hình đó, mực nước đang nhanh chóng hạ xuống, chỉ trong vài hơi thở, đã tạo thành một vách ngăn khổng lồ với dòng nước ở thượng lưu.

Cùng lúc đó.

Vì nước ở thượng lưu bị bức tường vô hình chặn lại, không có chỗ thoát, mực nước cũng đang không ngừng dâng lên, lúc này đã sắp ngang bằng với con đê vốn đã cao hơn mặt đất rất nhiều!

"Xuất hiện rồi!

Cảnh này cuối cùng đã xuất hiện lần nữa!" Các tướng sĩ Phường Nhân Quân đi theo Ngô Lương lần này đều kích động hẳn lên.

Trong số họ có người từng theo Ngô Lương tham gia chuyến đi đến Thiện Thiện quốc, tận mắt chứng kiến kỳ tích Ngô Lương khiến sông ngòi đoạn lưu.

Có những người chỉ nghe kể lại chuyện này từ những binh sĩ đã tham gia chuyến đi đó, họ cũng muốn tận mắt chứng kiến cảnh tượng hùng vĩ này, chỉ là trước đây vẫn chưa có cơ hội.

Nhưng họ đâu biết rằng.

Trước đây không phải Ngô Lương không muốn, mà là căn bản không làm được.

Mà lần này, Ngô Lương lại làm được dễ dàng hơn cả tưởng tượng, không cần nghi ngờ, đó tuyệt đối là sức mạnh mà Long Tiên vừa ban cho hắn, khiến cho Ngự Thủy chi thuật của hắn đã trở thành phiên bản hoàn chỉnh!

Suy đoán của Chân Mật là đúng.

Đại Vũ chắc chắn đã từng đến bí cảnh này, cũng từng thấy bộ hài cốt Ứng Long này, và nhận được Long Tiên trong hài cốt.

Đây e rằng cũng là nguyên nhân khiến Ngự Thủy chi thuật của ông bỗng nhiên trở nên mạnh mẽ, và năng lực như vậy đối với công cuộc trị thủy của Đại Vũ tất sẽ có tác dụng quyết định!

"Ào ——!!" Mực nước thượng nguồn Hoàng Hà cuối cùng cũng vượt qua con đê, vỡ đê tại một chỗ yếu!

Một lượng lớn nước sông lập tức phá tan hoàn toàn con đê đó, lượng lớn nước sông kẹp theo cát đá trong đê lao về vùng đất trũng phía tây lòng sông, một dòng lũ không thể ngăn cản điên cuồng càn quét mọi thứ phía trước.

Cây cối, đá tảng, đất đai… tất cả những gì có thể thấy dọc đường đều trở thành một phần của Hoàng Hà, không ngoảnh đầu lại mà lao về phía bờ biển trũng hơn.

Rất may thời đại này nơi đây vẫn là một vùng không người, việc Hoàng Hà đổi dòng sẽ không gây ra bất kỳ thương vong nào, cũng không mang lại tổn thất cho bất kỳ ai.

Cùng lúc đó.

Cũng có rất nhiều bùn cát theo dòng nước chảy xuống tích tụ trước bức tường vô hình kia.

Lúc này, Ngô Lương và mọi người trong Phường Nhân Quân nhìn Hoàng Hà qua bức tường vô hình đó, giống như đang đứng sau tấm

kính của thủy cung để ngắm nhìn thế giới dưới đáy biển, có thể thấy rõ mặt cắt ngang của Hoàng Hà và cảnh tượng dưới nước.

Họ thấy những lớp bùn cát đó đang nhanh chóng tích tụ từ dưới lên, chỉ trong nháy mắt, đã hình thành một bức tường hoàn toàn do bùn cát và đá vụn hợp thành, dần dần bức tường này đã gần bằng chiều cao của con đê trước đó.

Đây chính là quá trình hình thành con đê trên mặt đất cao hơn mực nước của Hoàng Hà.

Nhưng rất nhanh, mọi người lại bị những thứ trong lòng sông ở hạ lưu đang dần khô cạn như một thung lũng thu hút sự chú ý.

Lúc này, nước ở lòng sông hạ lưu đã rút đi, thay vào đó là những mảng bùn lầy và những vũng nước cạn.

Nhưng những thứ này vẫn chưa đủ để thu hút sự chú ý của mọi người trong Phường Nhân Quân.

Chương 876

Điều họ quan tâm hơn cả, là một cây cột đá khổng lồ dựng thẳng đứng gần trung tâm lòng sông.

Cây cột đá đó có đường kính đến nửa trượng, phần lộ ra khỏi lớp bùn hiện tại ít nhất cũng phải cao ba bốn trượng.

Do ngâm trong nước quanh năm, bề mặt cột đá cũng bám đầy bùn lầy, nhưng mặt hướng về thượng nguồn trông lại rất sạch sẽ, đây hẳn là kết quả do nước sông bào mòn quanh năm.

"Đây là…" Mọi người tự nhiên không biết cột đá này rốt cuộc là thứ gì.

Nhưng Vu Cát đột nhiên như thấy được thứ gì đó kinh khủng, sắc mặt cực kỳ nghiêm trọng, lớn tiếng nói: "Đây chẳng phải là Tỏa Long Trụ sao?!

Căn cứ vào Tử Long cách cục mà nơi này thể hiện trước đó, cùng với vị trí của cột đá này, lão phu không khó để suy đoán ra, cột đá này tám phần là do có người cố ý dựng lên ở đây, chính là Tỏa Long Trụ!" ---------- "Lão tiên sinh, Tỏa Long Trụ là gì?" Ngô Lương không hiểu nhìn Vu Cát, đại diện cho mọi người lên tiếng hỏi.

"Đây là pháp thuật dùng để phá phong thủy long mạch.

Trong thuật kham dư có một cách nói, cái gọi là trời có thiên khí, đất có địa khí, vạn vật cần dựa vào khí của trời đất.

Mà long mạch mà người ta thường nói chính là nơi địa khí dồi dào nhất.

Nếu Tỏa Long Trụ này được đặt trên phong thủy huyệt của long mạch, liền có thể cắt đứt địa khí của nơi đó, khiến nó từ long mạch

biến thành một nơi hung hiểm." Vu Cát nghiêm mặt nói: "Chẳng trách nơi này lại có Tử Long cách cục, xem ra chính là vì có Tỏa Long Trụ này, nơi đây mới từ một long mạch biến thành một Tử Long hung hiểm." "Tử Long…" Ngô Lương nhớ lại lời giải thích của Vu Cát về Tử Long cách cục trước đó.

Loại cách cục này không chỉ đơn giản là đoạn tử tuyệt tôn, mà là ngay cả dòng họ cũng khó bảo toàn, không thể không nói là hung hiểm.

Nhưng tại sao lại có người đặt Tỏa Long Trụ ở đây, khiến cho long mạch vốn có thể là nơi địa khí dồi dào nhất lại biến thành một Tử Long tuyệt diệt dòng họ?

Nghĩ đến đây.

Nội tâm Ngô Lương đột nhiên tỉnh ngộ, ánh mắt nghiêm túc nhìn về phía Vu Cát, rồi nói tiếp: "Lão tiên sinh, có người đặt Tỏa Long Trụ ở đây, ắt là vì muốn tuyệt diệt một dòng họ.

Vậy ta có thể từ đó suy đoán, nơi này có thể chôn cất tổ tiên của một gia tộc nào đó, là lăng tẩm của tổ tiên họ, mà người dựng Tỏa Long Trụ này, chính là vì muốn đuổi cùng giết tận gia tộc này, khiến họ vĩnh viễn không thể ngóc đầu lên được?" "Đích thực có thể suy đoán như vậy." Vu Cát gật đầu, tiếp tục nói: "Hơn nữa, nơi này đã là một long mạch tiên thiên cực kỳ hiếm có, chỉ vì Tỏa Long Trụ mới biến thành Tử Long, vậy không khó để suy đoán, người năm xưa chọn nơi này làm lăng tẩm tổ tiên, hậu duệ của họ nhất định không phải là hạng người vô danh, ít nhất cũng là một đại gia tộc quyền khuynh một phương, nếu không thì thật không xứng với long mạch tiên thiên này!" Thật là trùng hợp quá đi mà?

Nghe những lời này, trong lòng mọi người lập tức hiện lên một tiếng cảm thán như vậy.

Không ngờ chạy xa đến thánh sơn của Y giả để giải độc, kết quả cuối cùng lại có thể liên quan đến một ngôi mộ cổ.

Mặc dù công việc thường ngày của họ phần lớn là trộm mộ, nhưng lão thiên gia thực sự không cần phải phối hợp với chuyên môn của họ đến vậy chứ?

Đương nhiên.

Bây giờ tất cả vẫn chỉ là suy đoán của Ngô Lương và Vu Cát.

Mặc dù nghe có vẻ có lý có cứ, nhưng nơi này đã không biết trải qua bao lâu, lại chịu sự va đập dữ dội của nước sông Hoàng Hà nhiều năm, dù thật sự có mộ cổ gì, e rằng cũng chưa chắc có thể bảo tồn được, mọi thứ vẫn cần phải điều tra thêm một phen mới có thể đưa ra kết luận.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại.

Xét đến tình cảnh hiện tại, dù nơi này thật sự có ngôi mộ cổ lợi hại nào đó, nhiệm vụ cấp bách của Ngô Lương và mọi người vẫn là nhanh chóng nghĩ cách rời khỏi bí cảnh này, nếu không dù có tra ra được bí mật kinh thiên động địa gì ở đây, cũng không thể mang nó ra ngoài để thấy lại ánh mặt trời, thế thì có khác gì có tiền kiếm mà không có mạng để tiêu?

Mọi người trong Phường Nhân Quân hiểu đạo lý này, Ngô Lương tự nhiên càng hiểu rõ hơn.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại.

Từ khi Ngô Lương thi triển Ngự Thủy chi thuật cưỡng ép chặn dòng Hoàng Hà khiến nó đổi dòng, mọi người đều cảm nhận rõ ràng chấn động dưới chân đã giảm đi rất nhiều, cảm giác chao đảo đứng không vững cũng theo đó biến mất.

Đây là một chuyện tốt, ít nhất chứng minh Ngô Lương đã tạm thời

ổn định được tình hình hiện tại, lại tranh thủ thêm được một ít thời gian cho họ.

Vậy thì đã tạm thời ổn định rồi, tiếp theo nên làm thế nào?

Ngô Lương vẫn không có bất kỳ manh mối nào.

Hiện tại thông tin hắn và mọi người trong Phường Nhân Quân nắm được không có gì khác biệt, ngoài ba tòa môn lâu đã sụp đổ, hoàn toàn không biết có phương pháp nào khác để ra khỏi bí cảnh hay không.

Trầm ngâm một lát.

"Dương Vạn Lý, ngươi trước tiên dẫn huynh đệ thử sửa chữa ba tòa môn lâu đó, cố gắng lắp ghép chúng lại, biết đâu thứ đó sau khi lắp lại vẫn còn sử dụng được." Ngô Lương không tiếp lời của Vu Cát, mà ra lệnh cho Dương Vạn Lý như vậy.

Thực ra trong lòng hắn cũng rõ, đây cũng chỉ là còn nước còn tát, dù sao tình cảnh ba tòa môn lâu sụp đổ vừa rồi mọi người đều đã thấy.

Chưa nói đến việc theo sự vỡ nát của môn lâu, sức mạnh thuật pháp bám trên đó có bị phá hủy cùng hay không.

Dù có thật sự lắp ghép lại được, cũng chắc chắn không thể hoàn chỉnh.

Giống như một chiếc bình sứ, nếu chỉ vỡ thành vài mảnh, lắp lại đương nhiên dễ dàng, nhưng nếu chiếc bình sứ vỡ thành nhiều mảnh như ba tòa môn lâu kia, độ khó lắp lại tự nhiên không thể so sánh, căn bản không thể đảm bảo không có thiếu sót.

"Tuân lệnh!" Dương Vạn Lý đáp một tiếng, liền lập tức gọi các binh sĩ Phường Nhân Quân quay lại chỗ ba tòa môn lâu làm việc.

Lúc này Ngô Lương mới quay người lại nói với các cán bộ cốt cán còn lại của Phường Nhân Quân: "Chúng ta không thể đặt tất cả hy vọng vào ba tòa môn lâu đó.

Theo ta thấy, mọi thứ trong bí cảnh này đều có khả năng trở thành manh mối để chúng ta thoát ra, Tỏa Long Trụ này và ngôi mộ cổ có thể tồn tại cũng không ngoại lệ.

Vì vậy, nhân lúc Dương Vạn Lý dẫn người sửa chữa môn lâu, ta quyết định theo manh mối này tiếp tục điều tra, các ngươi có ý kiến gì khác không?" "..." Mọi người trong Phường Nhân Quân không nói gì, nhưng hiển nhiên cũng không có manh mối nào, cuối cùng đều lắc đầu.

Thấy mọi người không có ý kiến, Ngô Lương lúc này mới nhìn về phía Vu Cát nói: "Nếu đã như vậy, lão tiên sinh, ta cần phải thỉnh giáo ngài thêm một việc." "Công tử cứ nói." Vu Cát vội vàng nói.

"Ngài nói nơi này trước đây có thể là một long mạch tiên thiên, và Tỏa Long Trụ cũng phải đặt trên phong thủy huyệt mới có thể cắt đứt địa khí.

Vậy theo ngài thấy, nếu không có Tỏa Long Trụ này, có người muốn xây dựng mộ tổ trên long mạch tiên thiên này, nên chọn huyệt vị ở phương nào là thích hợp nhất?" Ngô Lương mở miệng hỏi.

"Thưa công tử, nơi này hiện đã thành Tử Long cách cục, dù không có Tỏa Long Trụ kia, vẫn là một Tử Long...

Tức là nơi này trước đây chịu ảnh hưởng của Tỏa Long Trụ, địa hình địa mạo trải qua trăm ngàn năm sớm đã có không ít biến đổi.

Vì vậy lão hủ tuy suy đoán nơi này có thể từng là một long mạch tiên thiên, nhưng ngay cả hình dạng long mạch ban đầu của nó là gì cũng đã không nhìn ra được, thực sự không thể xác định chính xác

huyệt vị tốt nhất." Vu Cát lập tức nhíu mày, có phần bất đắc dĩ nói: "Tuy nhiên, nơi đặt Tỏa Long Trụ là để cắt đứt địa khí, còn mộ huyệt định huyệt là để chọn nơi địa khí dồi dào nhất để hấp thụ.

Vì vậy, hai nơi này cách nhau không nên quá xa, công tử có thể dựa vào quy luật này để tìm kiếm mộ cổ." "Nói như vậy, nếu nơi này thật sự có mộ cổ, tám phần là nên ở dưới đây..." Ngô Lương giơ tay chỉ về phía lòng sông nơi Tỏa Long Trụ tọa lạc, nơi đã tích tụ một lượng lớn bùn lầy.

Hiện tại, mặc dù Ngô Lương đã dùng Ngự Thủy chi thuật khiến Hoàng Hà đổi dòng, lòng sông của khu vực này cũng hoàn toàn lộ ra, nhưng lượng lớn bùn lầy và cát sông trên lòng sông vẫn rất khó xử lý.

Đây tuyệt đối là một công trình lớn.

Thời đại này không có máy móc công trình lớn, mà số binh sĩ Phường Nhân Quân đi cùng lần này cũng rất hạn chế, còn phải phân người đi sửa chữa ba tòa môn lâu, đây căn bản là một nhiệm vụ bất khả thi.

Cùng lúc đó.

Nơi này biến thành cửa sông Hoàng Hà đổ ra biển đã nhiều năm, tức là dù ở đây có một ngôi mộ cổ, cũng đã ngâm trong nước sông nhiều năm.

Mà trong tình hình thông thường, mộ cổ đều được xây bằng đất đá.

Phương thức kiến trúc này khả năng chống thấm bình thường, nước mưa thông thường tự nhiên không thể thấm vào, nhưng nếu bị nước lớn nhấn chìm trực tiếp, đặc biệt là trong thời gian dài, nước sông tất sẽ thấm vào trong khiến nó biến thành một ngôi mộ ngập nước.

Mộ ngập nước có một cái lợi, đó là có thể bảo quản tốt nhiều thứ trong mộ không bị ngâm nước làm hỏng, đồng thời có thể phát huy tác dụng chống trộm tối đa, giống như mộ Hải Hôn Hầu được phát hiện ở đời sau.

Nhưng đồng thời đối với Phường Nhân Quân mà nói, độ khó khai quật không nghi ngờ gì cũng trở nên lớn hơn.

May mà Ngự Thủy chi thuật của Ngô Lương hiện tại không phải dạng vừa, hẳn có thể dễ dàng rút hết nước thấm vào trong mộ...

Nhưng dù vậy.

Bây giờ muốn tiến vào lòng sông này để điều tra Tỏa Long Trụ, còn phải tìm kiếm ngôi mộ cổ có thể tồn tại ở gần đó vẫn vô cùng khó khăn, chỉ riêng lớp bùn lầy này đã đủ khiến Ngô Lương và mọi người đi lại khó khăn, thậm chí những nơi bùn dày một chút không khác gì đầm lầy, đi trên đó sơ sẩy một chút sẽ bị hút vào mà chết ngạt.

"Không sai, công tử định xuống đó điều tra sao?" Vu Cát gật đầu, nhưng lại có chút lo lắng hỏi, hiển nhiên ông ta cũng đã nhìn ra sự đáng sợ của lòng sông này.

"Chưa vội." Ngô Lương lý trí lắc đầu nói: "Chuyện này tạm thời ghi nhớ, nhân lúc Dương Vạn Lý đang dẫn người sửa chữa môn lâu, cũng để nước trên lòng sông này chảy khô thêm một chút, chúng ta trước tiên điều tra tình hình hiện tại của hòn đảo này, ít nhất nên làm rõ nó tạm thời có tiếp tục sụp lở hay không, để còn có chuẩn bị trước." Còn về việc tinh khí còn sót lại của Ứng Long có thể chống đỡ bí cảnh này nữa hay không...

Ngô Lương thì cho rằng chuyện này hắn thực sự bất lực, chỉ có thể tận nhân sự, thính thiên mệnh. … Không lâu sau.

Ngô Lương và mọi người lại lần nữa đến trước khe nứt xuyên

qua cả hòn đảo.

Lúc này mặt đất đã không còn bất kỳ chấn động nào, và khe nứt này cũng không tiếp tục mở rộng.

Ngoài ra, nước sông vốn gần như lấp đầy khe nứt cũng đã chảy đi gần hết, để lộ ra tình hình bên trong khe nứt.

Tiếc là khe nứt này thực sự quá sâu.

Ngô Lương làm tốt các biện pháp an toàn, từ mép khe nứt thò đầu ra nhìn, cũng chỉ có thể thấy được vài chục mét phía dưới, sâu hơn nữa là một vùng bóng tối bí ẩn và chưa biết.

"Hú ——" Ngô Lương nghe thấy tiếng gió lùa hun hút.

Gió mạnh đang từ dưới thổi lên qua khe nứt, thổi đến mức Ngô Lương không mở nổi mắt, trong khoang mũi tràn ngập mùi tanh nồng của sông, đây là mùi vị mà gió lùa mang lên.

Những điều này tạm thời đều không thấy có gì bất thường.

Nhưng Ngô Lương không từ bỏ, tiếp tục dẫn mọi người đi dọc theo khe nứt này điều tra, cứ đi chưa đến trăm trượng lại thò đầu ra xem xét tình hình trong khe nứt.

Khi đến gần cái hố trời cũng bị khe nứt chia đôi.

Ngô Lương cuối cùng cũng thấy được một vài thứ không giống lắm trong khe nứt.

Đó là bộ hài cốt của Ứng Long, lúc này nó đang bị kẹt giữa không trung trong khe nứt, xương của hai cánh vừa hay chống vào vách đá tạo thành một sự cân bằng vi diệu, khiến cho bộ hài cốt Ứng Long không tiếp tục rơi xuống.

Mà cũng chính xương của hai cánh này đã chống đỡ toàn bộ hài cốt Ứng Long, ngược lại khiến nó vừa vặn thể hiện tư thế hào phóng

khi nghênh đón thiên lôi màu tím trước đó.

Nếu không phải Ngô Lương biết tinh khí của nó đã sắp cạn kiệt, e rằng sẽ tưởng nó định bay lên trời một lần nữa.

"Hú ——" Lại có gió mạnh thổi qua, bộ hài cốt Ứng Long này theo gió lắc lư qua lại, giống như một con diều bằng xương khổng lồ... … Vài canh giờ trôi qua.

Ngô Lương không tìm thấy bất kỳ manh mối có giá trị nào trong khe nứt này, đành phải chuyển hướng ánh mắt trở lại lòng sông trũng bên ngoài hòn đảo.

So với trước đó, nước còn sót lại trên lòng sông hiện tại đã chảy đi hoặc thấm xuống không ít.

Chương 877

Nhìn ra xa gần như không thấy vũng nước nào lớn, mà một số lòng sông có địa thế cao hơn đã lộ ra từ sớm, bề mặt thậm chí đã xuất hiện một lượng nhỏ những vết nứt nhỏ khô cằn như mạng nhện.

Bên phía Dương Vạn Lý, công việc sửa chữa môn lâu vẫn đang tiếp tục, một số mảnh đá lớn đã được họ ghép lại, chỉ là hiện tại vẫn chưa có cách nào cố định, còn những mảnh đá nhỏ thì vẫn đang được cẩn thận dọn dẹp và lắp ghép, e rằng còn cần phải tốn rất nhiều thời gian.

Vì vậy, Ngô Lương quyết định trước tiên cùng Điển Vi thử tiến vào lòng sông thăm dò một phen.

Trước đó, vẫn cần phải làm một số công tác chuẩn bị cần thiết, trong đó quan trọng nhất chính là đôi giày của hắn và Điển Vi.

Giày bình thường chắc chắn không thể đi trên lớp bùn mềm, mỗi bước đều sẽ lún sâu vào trong, vừa tốn thể lực, lại ước chừng đi chưa được vài mét đã không tìm lại được giày.

Vì thế, Ngô Lương ngay tại chỗ lấy vật liệu chế tạo ra hai đôi giày đặc biệt.

Nói trắng ra là tìm bốn tấm ván gỗ, đẽo bốn tấm ván này thành hình dạng ván trượt tuyết, sau đó dùng dây thừng buộc chặt vào chân hắn và Điển Vi, đại công cáo thành!

Để kiểm tra tính khả thi của loại giày này.

Ngô Lương đầu tiên buộc dây thừng quanh eo, nhích từng bước chân một xuống lòng sông.

Một chân giẫm lên lòng sông đầy bùn chưa khô, lập tức sẽ lún

xuống một đoạn, nhưng cũng chỉ là một đoạn nhỏ, tấm ván gỗ vừa rộng vừa dài đã chống đỡ cơ thể hắn, vậy mà lại đứng vững trên bề mặt lớp bùn.

Ngô Lương lại nhích chân kia, cuối cùng trọng lượng cả cơ thể đều hoàn toàn đứng trên lớp bùn, tạm thời không có bất kỳ dấu hiệu lún xuống nào.

"Khả thi!" Ngô Lương trong lòng vui mừng.

Như vậy, hắn có thể cùng Điển Vi băng qua lòng sông này đến gần Tỏa Long Trụ để điều tra.

Đương nhiên cũng chỉ có hắn và Điển Vi mới có thể miễn cưỡng đi qua, loại giày này đi lại vô cùng khó khăn, cũng cần tiêu hao lượng lớn thể lực, các cán bộ cốt cán khác của Phường Nhân Quân hoặc là già, hoặc là trẻ, hoặc là nữ tử, thực sự không có đủ thể lực như vậy.

Ngoài ra.

Xét đến trọng lượng của Điển Vi, đôi giày mà Ngô Lương đặc chế cho Điển Vi có chiều dài và chiều rộng đều lớn hơn một chút, điều này khiến cho mỗi bước đi của Điển Vi cũng sẽ tiêu hao nhiều thể lực hơn, nhưng y là Điển Vi, chút thể lực tiêu hao này hắn là không làm khó được y.

Rất nhanh, Ngô Lương và Điển Vi cứ thế đi lại khó khăn mà xuất phát, từng chút một di chuyển về phía Tỏa Long Trụ cách đó trăm mét.

"Thủ đoạn của Ngô thái sử các người thật đúng là tầng tầng lớp lớp không dứt a..." Nhìn bóng lưng của Ngô Lương và Điển Vi, Hoa Đà từ đáy lòng cảm thán.

"Thế này đã là gì?" Gia Cát Lượng thản nhiên cười, nói: "Hữu Tài ca ca còn biết nhiều thứ lắm, nói huynh ấy lên trời xuống đất, không gì không làm được tôi còn thấy có phần khiêm tốn rồi." "Bẹp... bẹp..."

Bước đi trên lớp bùn lầy, mỗi một bước chân đều kèm theo âm thanh ẩm ướt, nhão nhoét, mỗi lần nhấc chân đều phải đối kháng với lực hút của lớp bùn vào tấm ván gỗ.

Ngô Lương đi lại vô cùng khó khăn.

Mới đi được hai ba mươi mét, hai chân đã cảm thấy mỏi nhừ, đến nỗi sau đó hắn dứt khoát dùng cách lười biếng, chân không thèm nhấc lên nữa, cứ thế kéo lê tấm ván gỗ dưới chân mà trượt đi từng bước trên lớp bùn.

Quay đầu nhìn lại Điển Vi, Ngô Lương không khỏi ghen tị.

Gã này đi trên bãi bùn tuy không như đi trên đất bằng, nhưng rõ ràng là nhẹ nhàng hơn hắn rất nhiều… Thể chất này đúng là mạnh mẽ thật, không bì được, không bì được, thảo nào năm xưa lúc Điển Vi đi làm thuê, phu nhân nhà chủ nhân tình nguyện cho không tiền.

Cứ như vậy, tốn mất nửa canh giờ, Ngô Lương mới vượt qua được khoảng cách hơn trăm mét này.

Lúc này hắn đã thở hồng hộc, chỉ muốn tìm một chỗ ngồi xuống nghỉ ngơi cho lại sức, đáng tiếc trên lòng sông đầy bùn lầy này, làm gì có chỗ nào cho hắn nghỉ ngơi.

Mà Điển Vi thì vẫn mặt không đổi sắc, đứng một bên vẻ mặt nghiêm túc nhìn quanh bốn phía cảnh giới.

Thở dốc một lát, Ngô Lương gắng gượng bắt đầu quan sát kỹ càng cột Tỏa Long trước mặt.

Lúc trước đứng trên hòn đảo giữa sông nhìn xuống, tuy biết cột Tỏa Long này có kích thước không nhỏ, nhưng không cảm thấy nó hùng vĩ cao lớn đến mức nào, nhưng lúc này đứng dưới cột Tỏa Long ngước nhìn lên, cảm giác đó lập tức xuất hiện.

Giống như đã thấy trước đó.

Phần thân cột hướng về phía hạ du bị bao phủ bởi một lớp vật chất sền sệt, ẩm ướt giống như hỗn hợp của tảo và bùn, không thể nhìn rõ hình dạng ban đầu.

Nhưng ở phần thân cột hướng về phía thượng nguồn, lớp vật chất này rõ ràng ít hơn nhiều, không khó để thấy được tình hình trên bề mặt cột.

Bề mặt cột Tỏa Long quả nhiên có khắc một số thứ.

Thứ đầu tiên Ngô Lương nhìn thấy là một mảng lớn hoa văn mây ở phần dưới cùng của cột Tỏa Long, nói chính xác thì đây phải là hoa văn đuôi mây, tức là những đường viền của hoa văn mây.

Nhìn dần lên trên, giữa một vùng hoa văn mây, Ngô Lương nhìn thấy một cái đuôi khổng lồ.

Cái đuôi này trông giống đuôi cá, trên đó còn có những lớp vảy tương tự như vảy cá, nhưng men theo cái đuôi nhìn lên lại thấy nó thon dài như rắn.

Tiếp tục ngẩng đầu nhìn lên, xuất hiện một cặp vuốt sắc như móng chim ưng… Long!

Đây chắc chắn là con rồng trong truyền thuyết!

Tuy rằng bất kể là thời đại này hay hậu thế, người thật sự từng thấy rồng rất hiếm, thậm chí rồng từng bị xem là một loại đồ đằng thần thoại bịa đặt ra, nhưng đối với mỗi người Thiên triều mà nói, hình tượng của rồng đã sớm ăn sâu vào lòng người.

Tùy tiện chọn ra một người đều có thể vẽ vanh vách ra một con rồng, vẽ đẹp hay không là chuyện khác, nhưng những đặc trưng chủ yếu tuyệt đối sẽ không sai.

Ngô Lương tiếp tục nhìn dọc theo cột Tỏa Long lên trên, một con rồng thần quấn quanh cột hiện ra trước mắt.

Sừng tựa hươu, đầu tựa lạc đà, cổ tựa rắn, bụng tựa con sò, vảy tựa cá, móng tựa ưng, tai tựa trâu… Chi tiết có đôi chút khác biệt, nhưng đây tuyệt đối là hình tượng rồng thần trong truyền thuyết, dưới gầm trời này không thể tìm ra thứ thứ hai có đặc điểm như vậy.

Nhưng ngoài những thứ này, con rồng thần này còn có thêm một đôi cánh.

Cho nên nó phải là Ứng Long, chắc chắn là hình tượng phục dựng của bộ hài cốt Ứng Long mà Ngô Lương và mọi người từng thấy trước đây.

So với bộ hài cốt Ứng Long đó, dĩ nhiên hình tượng trên cột Tỏa Long này càng thêm hùng tráng uy nghiêm, nhưng cảm giác áp bức mang lại thì bộ hài cốt Ứng Long kia lại mạnh hơn một chút, đó là một loại cảm giác áp bức liên quan mật thiết đến cái chết!

Tiếp tục nhìn lên trên.

Ở phần đỉnh của cột Tỏa Long này vẫn là những mảng hoa văn mây lớn, nhưng điểm khác biệt là giữa những hoa văn mây có bốn vật nhô ra, trông giống như bốn chiếc đinh khổng lồ được đóng vào cột Tỏa Long từ bốn hướng đông tây nam bắc, tạo thành một hình chữ thập giao nhau, khiến cho nếu chỉ nhìn từ một hướng, hình dạng của cột Tỏa Long này có chút giống với cột hoa biểu.

Cột Tỏa Long… Ngô Lương khẽ nhíu mày, có chút không hiểu được tác dụng của cột Tỏa Long này.

Tại sao thứ này trông không giống như để cắt đứt địa khí, mà càng giống như để đóng cọc con Ứng Long đã thấy trước đó, khiến nó vĩnh viễn ở lại đây không thể lên trời?

Hơn nữa, cột Tỏa Long này cũng khác rất nhiều so với những cột Tỏa Long mà Ngô Lương biết trong sử sách.

Theo hắn biết, trong các cổ tịch Đạo giáo dường như có những truyền thuyết liên quan.

Tuy trong miêu tả của cổ tịch Đạo giáo, cột Tỏa Long cũng là một cột đá, trên đó cũng có hoa văn mây và phù điêu rồng khổng lồ, nhưng đó phải là rồng thần theo ý nghĩa truyền thống, chứ không phải con rồng khổng lồ mà Ngô Lương đang thấy.

Hơn nữa, trên cột Tỏa Long trong cổ tịch Đạo giáo cũng không có thiết kế giống như bốn chiếc đinh khổng lồ này.

Hậu thế dường như có một cột Tỏa Long còn tồn tại.

Nhưng cột Tỏa Long đó nằm ở đất Thục phía tây nam Thiên triều.

Tương truyền năm xưa khi Đại Vũ trị thủy ở vùng Vu Sơn, có mười hai con rồng ngoan cố không hóa, gây hại sinh linh, làm hồng thủy ngày càng lớn.

Sau này những con rồng này bị Đại Vũ bắt được, trói vào một cột đá rồi chém giết.

Từ đó ngọn núi chém rồng được gọi là đài Trảm Long, còn cột đá khổng lồ bên cạnh đài Trảm Long chính là cột Tỏa Long.

Tuy nhiên, cột Tỏa Long đó và cột Tỏa Long này lại khác nhau một trời một vực.

Ngô Lương từng đi du lịch xem qua, cột Tỏa Long ở Vu Sơn hậu thế chỉ là một cột đá trơ trọi hình thành tự nhiên, không có bất kỳ hoa văn nào, cũng không có bất kỳ dấu vết điêu khắc nhân tạo nào.

Nghĩ lại những câu chuyện truyền thuyết liên quan, cũng chỉ là do người ta bịa ra mà thôi.

Trong lòng nghĩ vậy, Ngô Lương đưa bàn tay đeo găng da bò ra gạt lớp bùn phủ trên cột Tỏa Long, cuối cùng cũng thấy được bản

chất của cột đá này.

Quan sát sơ bộ, vật liệu được dùng để làm cột Tỏa Long này có lẽ là sa thạch khá phổ biến.

Loại đá này bề mặt thô ráp, kết cấu không ổn định bằng đá cẩm thạch và đá hoa cương, tương đối dễ bị gió và nước ăn mòn, nhưng lại dễ điêu khắc tạo hình hơn.

Dĩ nhiên không có gì là tuyệt đối, sa thạch được hình thành trong một số môi trường đặc biệt vẫn vô cùng cứng rắn.

Giống như sa thạch được dùng cho cột Tỏa Long trước mặt này cũng thuộc loại tương đối cứng rắn, nếu không thì cho dù Hoàng Hà mới đổi dòng chảy ra biển về đây trong khoảng mười năm gần đây, cũng sẽ gây ra tổn hại lớn cho sa thạch thông thường.

Mà lúc này những hoa văn trên cột Tỏa Long vẫn rất rõ ràng, chỉ có một số chỗ vốn sắc cạnh đã trở nên tròn trịa hơn một chút, từ đó có thể thấy được phần nào.

Đến lúc này, Ngô Lương coi như đã hoàn thành sơ bộ việc khảo sát cột Tỏa Long này.

Thu hoạch không lớn lắm, Ngô Lương cũng không định dọn dẹp hoàn toàn cột Tỏa Long này, việc đó chắc chắn sẽ tiêu tốn không ít nhân lực, vì vậy chỉ có thể tạm thời gác lại.

"Điển Vi huynh đệ, lấy xẻng Lạc Dương xuống đi, chúng ta thử thăm dò ngay tại đây." Hồi thần lại, Ngô Lương nói với Điển Vi.

Hắn đã chuẩn bị sẵn xẻng Lạc Dương trước khi xuất phát, chính là để nghiệm chứng suy đoán trước đó rằng nơi này có thể tồn tại lăng mộ của một tộc người cổ nào đó.

Điển Vi đã ở trong Phường Nhân Quân được vài năm, đối với cách sử dụng xẻng Lạc Dương cũng đã quen thuộc.

Không mất bao lâu, gã đã lắp ráp xong xẻng Lạc Dương, đầu xẻng cắm vào lớp bùn mềm, sau đó phối hợp với Ngô Lương, từng đoạn từng đoạn đóng xẻng Lạc Dương xuống lòng đất.

"Đó lại là thứ gì vậy?" Nhìn thấy cảnh này, Hoa Đà tò mò như một đứa trẻ.

"Đó cũng là phát minh sáng tạo của Hữu Tài ca ca, thiên hạ độc nhất vô nhị.

Nhưng công dụng cụ thể thì ngươi không cần biết, hơn nữa thứ đó cũng chỉ có Hữu Tài ca ca mới dùng được, người thường dù có được cũng chỉ là một cái xẻng sắt không thuận tay." Gia Cát Lượng giữ vẻ ưu việt, cố ra vẻ huyền bí.

Nhưng những gì y nói cũng không sai, đất mà xẻng Lạc Dương mang lên quả thật chỉ có Ngô Lương mới phân biệt được.

Mọi người trong Phường Nhân Quân tuy thường xuyên thao tác, nhưng vẫn chưa nắm được bí quyết trong đó.

Còn Ngô Lương cũng không có ý định truyền thụ bí quyết này ra ngoài.

Trong lòng hắn hiểu rõ hơn ai hết, thứ này một khi phổ biến vào thời Hán mạt, đối với các ngôi mộ cổ của Thiên triều tuyệt đối là một thảm họa, đến hậu thế e rằng không chỉ là vấn đề mười mộ Hán thì chín mộ rỗng, mà là tất cả các ngôi mộ cổ đều mười mộ chín rỗng.

"Ngô thái sử thật sự là người kỳ lạ nhất ta từng gặp." Hoa Đà cũng không hỏi sâu vào vấn đề này, chỉ cảm thán nói, "Có thể làm ra nhiều phát minh sáng tạo độc nhất thiên hạ như vậy… Mạo muội hỏi một câu, Ngô thái sử e rằng không chỉ đơn giản là Thái sử lệnh thôi phải không?

Chương 878

Các ngươi e rằng cũng không phải là quan quân bình thường?" "Lời này có ý gì?" Gia Cát Lượng lộ vẻ nghi hoặc.

Mọi người trong Phường Nhân Quân cũng cảnh giác nhìn về phía Hoa Đà, lẽ nào gã này đã nhìn thấu thân phận của họ, đoán được họ bình thường làm gì rồi sao?

Nếu vậy, phải trông chừng gã thật kỹ.

Sau khi ra ngoài sẽ để Công tử quyết định là thu nạp gã vào Phường Nhân Quân, hay là giết gã diệt khẩu… Họ cảm thấy Ngô Lương phần lớn sẽ thu nạp Hoa Đà vào Phường Nhân Quân, dù sao người này vừa mới nhận được truyền thừa của "Biển Thước", y thuật chắc chắn đã đạt đến trình độ không ai sánh bằng.

Người như vậy đối với Phường Nhân Quân mà nói rất có ích, mà Ngô Lương xưa nay yêu tài, sao nỡ giết gã?

Hơn nữa từ trước đến nay, trừ một số kẻ dồn họ vào chân tường, uy hiếp đến tính mạng của họ, Ngô Lương rất ít khi giết người diệt khẩu… Đương nhiên, nếu hắn thật sự muốn ra tay, vậy thì chắc chắn là tận diệt, một người sống cũng không để lại.

"Ta cảm thấy các ngươi rất giống với một tổ chức của thời Võ Đế từng hành tẩu trên thế gian, đặc biệt là Ngô thái sử, bất kể là năng lực hay khí chất, đều gần như là bản sao của thủ lĩnh tổ chức đó." Hoa Đà nói.

"Không biết Hoa thần y nói đến tổ chức nào?" Vu Cát hỏi tiếp.

"Mặc gia." Hoa Đà đáp, "Ngô thái sử là thủ lĩnh của các ngươi, rất giống Cự tử của Mặc gia, còn các ngươi là những Mặc biện không

giỏi võ lực nhưng mỗi người một sở trường, những binh sĩ kia là những Mặc hiệp trong Mặc gia 'vào nước sôi lửa bỏng, chết không toàn thây'… Ít nhất là bất kỳ đội quân nào ta từng thấy, đều không giống như các ngươi, khi xuất chinh nhân viên cũng không phức tạp như vậy." Nói đến đây, Hoa Đà lại nhìn về phía con chó lớn đứng phía sau, mỉm cười nói: "Hơn nữa các ngươi còn hết lòng cứu chữa ngư dân gần đó, đối với ta đang tính mạng nguy kịch cũng không rời không bỏ… Quan quân không có lòng dạ rảnh rỗi như vậy, cho nên theo ta thấy, các ngươi càng giống một tổ chức hiệp khách, chứ không phải là quan quân đơn thuần." "Mặc gia ư?" "Ha ha ha ha…" Nghe thấy suy đoán có vẻ tự cho là đúng của Hoa Đà, mọi người trong Phường Nhân Quân đều ngẩn ra, sau đó liền phá lên cười lớn. … Nghe thấy tiếng cười của mọi người trong Phường Nhân Quân, Điển Vi đang thao tác xẻng Lạc Dương liếc mắt nhìn qua, lộ vẻ nghi hoặc.

Ngô Lương cũng nghe thấy tiếng cười của mọi người.

Nhưng lúc này họ đang có việc chính cần làm, nên cũng chỉ liếc nhìn một cái, thấy không có chuyện gì đặc biệt xảy ra, liền rất ăn ý tiếp tục làm việc.

Lớp bùn dưới chân quá mềm.

Hai người gần như không tốn chút sức lực nào, chỉ riêng Điển Vi dùng sức tay đã cắm được đoạn xẻng Lạc Dương đầu tiên xuống lòng đất hơn một mét, không thể không lắp thêm đoạn thứ hai.

Nửa đoạn đầu của đoạn thứ hai cũng mềm như vậy, Điển Vi dùng cánh tay kết hợp với trọng lượng cơ thể dùng sức ấn một cái, cán xẻng lại chìm xuống một đoạn lớn.

Nhưng đến nửa đoạn sau, đầu xẻng bên dưới đã tiếp xúc với vật cứng.

Điển Vi ấn mạnh xuống mấy lần như trước, nhưng không thấy

xẻng Lạc Dương có dấu hiệu tiếp tục đi xuống, vì vậy đành phải tạm dừng tay nhìn về phía Ngô Lương: "Công tử, hình như đụng phải thứ gì rồi." "Cảm giác tay của ngươi khi ấn xuống thế nào?" Ngô Lương hỏi.

"Thứ chạm phải chắc không phải đất nện, đất nện dù có cứng đến đâu, ngâm dưới nước lâu như vậy cũng chắc chắn sẽ thay đổi.

Vừa rồi ta ấn mạnh mà xẻng Lạc Dương không nhúc nhích, chắc là đụng phải vật gì rất cứng." Điển Vi nghiêm túc đáp, "Công tử, hay là ta đập thử xem có thể tiếp tục xuống không?" "Vật cứng." Ngô Lương trầm ngâm nói, "Có thể là tầng đá ngầm dưới lòng sông, cũng có thể là dị vật khác.

Nếu là tầng đá ngầm thì còn dễ nói, cùng lắm là đầu xẻng bị mẻ, nhưng nếu là thứ khác, có thể sẽ bị hư hại khi chịu lực mạnh…" Đã suy đoán gần đây có thể ẩn giấu lăng mộ của một tộc người lớn, Ngô Lương tự nhiên phải cẩn thận hơn một chút, nếu làm hỏng một số cổ vật có giá trị khảo cổ hắn cũng sẽ đau lòng.

Trầm ngâm một lát, cuối cùng hắn nói: "Không vội, chúng ta cứ rút xẻng Lạc Dương lên xem đã, nếu bên dưới có thứ gì, qua lớp bùn đất mang lên cũng có thể nhìn ra manh mối." "Vâng!" Điển Vi đáp một tiếng, sau đó nắm lấy sợi dây thừng buộc trên đầu xẻng Lạc Dương kéo lên.

Không lâu sau, xẻng Lạc Dương đã được kéo lên hoàn toàn, đồng thời cũng mang theo bùn đất bên dưới lên.

Ngô Lương lập tức tiến lên kiểm tra.

Bùn đất mà đầu xẻng mang lên toàn là bùn lầy, không liên quan gì đến đất nện của lăng mộ.

Lớp bùn này có hàm lượng cát cao hơn nhiều so với bùn trên bề

mặt lòng sông, và càng xuống dưới hàm lượng cát càng cao, đây là kết quả tất yếu của việc nước sông Hoàng Hà đãi cát, cũng không có gì đáng để ý.

Nhưng… khi kiểm tra bùn trên đầu xẻng, Ngô Lương vẫn chú ý đến một chi tiết rất dễ bỏ qua.

Chỉ thấy trong lớp bùn gần đầu xẻng, có lẫn một lượng rất ít mảnh vụn đá màu xám.

Những mảnh vụn này, mảnh lớn thì cũng chỉ bằng hạt kê, mảnh nhỏ thì như bụi phấn.

Quan trọng nhất là, bề mặt của những mảnh vụn này rất mới, rất có khả năng là lúc nãy Điển Vi dùng sức ấn xuống, đầu xẻng Lạc Dương đã cạo mạnh từ vật cứng bên dưới ra.

Ngô Lương nhặt vài mảnh vụn lên xem kỹ.

Đây là đã chạm đến tầng đá ngầm dưới lòng sông, hay là… … Nhưng có một điều có thể khẳng định.

Những mảnh vụn này tuyệt đối không phải là đá huyền vũ phổ biến nhất gần ngọn thánh sơn này, mà phải là sa thạch tương tự như cột Tỏa Long kia.

Về việc cột Tỏa Long và vật chất đá bên dưới này có cùng nguồn gốc hay không, thì vẫn chưa thể biết.

Mà hiện tại điều Ngô Lương cần phán đoán trước tiên, là cú xẻng vừa rồi của Điển Vi rốt cuộc đã xẻng trúng cái gì?

Là tầng đá ẩn dưới lòng sông, hay là thứ gì khác?

Thực ra để đưa ra phán đoán cũng không khó khăn.

Hiện tại độ sâu mà xẻng Lạc Dương đã xuống chưa đến hai mét, chỉ cần sức của Ngô Lương và Điển Vi, cũng rất nhanh có thể đào

được một cái hố sâu như vậy trên lớp bùn mềm, đến lúc đó tự nhiên sẽ biết bên dưới rốt cuộc là thứ gì.

Nhưng Ngô Lương không định tốn công sức và thời gian đó, hắn áp dụng phương pháp đơn giản nhất.

"Điển Vi huynh đệ, qua đây thử thêm một xẻng nữa xem sao." Ngô Lương lùi lại vài bước, chỉ vào một chỗ cách đó ba mét nói.

"Vâng!" Điển Vi đáp một tiếng, lập tức di chuyển đến gần, một lần nữa cắm xẻng Lạc Dương vào lớp bùn mềm, sau đó dùng sức ấn xuống.

Lần này còn dễ dàng hơn lần trước, xẻng Lạc Dương nhẹ nhàng đi xuống hơn một mét.

Điển Vi lại dùng sức, xẻng Lạc Dương vẫn không gặp trở ngại gì mà cắm xuống, rất nhanh đã xuống sâu hơn hai mét.

"Vẫn có thể tiếp tục xuống sao?" Ngô Lương khẽ nhíu mày.

Độ sâu này rõ ràng đã vượt qua cú xẻng trước đó, nhưng dường như vẫn chưa chạm phải vật cứng nào.

Lẽ nào vật cứng vừa rồi thăm dò được không phải là tầng đá ẩn dưới lòng sông?

Dù sao trong tình huống bình thường, tầng đá đều liền thành một mảng, trong khoảng cách gần sẽ không xuất hiện chênh lệch quá lớn, cho nên nếu lúc trước đã chạm đến tầng đá, lần này cũng gần như phải tiếp xúc được rồi.

"Hình như vẫn được, thuộc hạ hiện tại chưa cảm thấy xẻng Lạc Dương chạm phải vật gì cứng." Vừa nói, Điển Vi còn cố ý thử lại, dùng sức như vậy xẻng Lạc Dương lại chìm xuống khoảng mười centimet, rõ ràng không gặp trở ngại lớn.

“Xuống sâu thêm chút nữa, thử xem có thể xuống dưới một trượng không.” Ngô Lương trầm ngâm nói thêm.

“Vâng.” Điển Vi nghe vậy lập tức lấy cây thủ kích sau lưng, dùng kích làm búa gõ vào xẻng Lạc Dương, để nó tiếp tục đi xuống.

Ngô Lương thì kịp thời đến gần giữ cán xẻng hỗ trợ.

Với sự hợp tác như vậy, xẻng Lạc Dương vẫn tiếp tục đi xuống, không lâu sau quả thật đã xuống sâu hơn ba mét, rõ ràng đã vượt quá một trượng mà Ngô Lương nói.

“Lẽ nào vật cứng ngươi vừa chạm phải quả nhiên không phải tầng đá?” Ngô Lương lẩm bẩm một câu, lại nhìn về phía Điển Vi nói, “Tiếp tục, từ bây giờ cứ xuống nửa thước, thì kéo bùn đất bên dưới lên cho ta xem.” Thế là Điển Vi tiếp tục gõ vào cán dài nối với xẻng Lạc Dương, để nó đi xuống sâu hơn.

Ngô Lương vừa hỗ trợ bên cạnh, vừa mỗi lần kéo đất lên đều phải kiểm tra cẩn thận.

Nhưng trong khoảng thời gian này, bùn đất kéo lên vẫn là loại bùn lầy chứa cát đặc trưng của lòng sông Hoàng Hà, không mang lại cho Ngô Lương bất kỳ sự ngạc nhiên nào, cho đến khi xẻng Lạc Dương xuống sâu hơn bốn mét.

“Chờ đã!” Nhìn bùn đất mà đầu xẻng Lạc Dương mang lên, trên mặt Ngô Lương cuối cùng cũng lộ ra vẻ khác thường.

Lần này bùn đất mang ra có sự phân tầng rõ rệt, lớp trên vẫn là loại bùn lầy chứa cát không có giá trị gì, còn lớp dưới thì biến thành những cục đất đỏ hoàn toàn khác biệt.

Ngô Lương vội vàng cúi xuống lấy một ít cục đất đỏ xem xét kỹ.

Loại đất đỏ này tuy bề mặt có chút ẩm ướt, nhưng không khó để thấy độ nén bên trong rất cao, đến nỗi Ngô Lương chỉ dùng sức tay

mà khó có thể bóp nát, phải dùng đến sự trợ giúp của đồng chủy thủ.

Đây rõ ràng không phải là đất tự nhiên, mà càng giống như lớp đất nện đã qua xử lý nhân tạo.

Ít nhất trong mắt bọn trộm mộ, phát hiện ra loại đất này về cơ bản có thể khẳng định bên dưới tồn tại dấu vết của văn minh nhân loại, dù thế nào cũng phải đào lên xem thử, để tránh bỏ lỡ cổ vật quý giá nào.

Quan trọng nhất là, vùng đất này nằm ở hạ lưu sông Hoàng Hà, cho nên đất đai ở đây phần lớn phải là đất vàng do sông Hoàng Hà chảy qua cao nguyên Hoàng Thổ mang xuống, còn loại đất đỏ này thường xuất hiện ở phương nam gần vùng nhiệt đới, xem ra điều này càng bất hợp lý.

Lẽ nào bên dưới quả nhiên có ẩn giấu lăng mộ hoặc di tích?

Nội tâm Ngô Lương không khỏi xao động.

Thánh sơn của tổ chức "Biển Thước", Ứng Long, cột Tỏa Long… Tất cả thông tin hiện có đều cho thấy nơi này có liên quan mật thiết đến thời kỳ thượng cổ, có thể liên quan trực tiếp đến trận Trác Lộc trong truyền thuyết.

Nếu bên dưới quả thật có ẩn giấu lăng mộ hoặc di tích, thì chắc chắn có thể truy ngược về thời kỳ thượng cổ đầy màu sắc thần thoại.

Nếu vậy, đây chính là di tích cổ xưa nhất mà Ngô Lương từng phát hiện cho đến nay, và đây tuyệt đối là một di tích mà hậu thế chưa từng phát hiện, dù sao thì hiện tại nó đã sắp không trụ nổi, căn bản không thể lưu lại đến hậu thế… Bất kỳ nhà khảo cổ nào tìm thấy di tích như vậy, tuyệt đối không thể không kích động.

"Điển Vi huynh đệ, làm thêm một xẻng nữa xem sao, lần này chỉ xuống một xẻng thôi!" Trong lúc kích động, Ngô Lương lập tức nói với Điển Vi, hắn cần phải xác minh thêm phát hiện của mình.

Một lát sau.

Bùn đất của cú xẻng tiếp theo được kéo lên, lần này bùn đất đã không còn phân tầng, hoàn toàn biến thành loại đất đỏ đó.

Và vì sâu hơn một chút, nên những cục đất đỏ lần này cũng khô hơn, vì vậy chất đất càng cứng hơn rất nhiều, cầm trong tay như cầm một hòn đá cứng.

Không sai được!

Đây tuyệt đối là đất nện được nén nhiều lần, độ chặt vượt qua lớp đất nện của các ngôi mộ thông thường thời Xuân Thu Chiến Quốc và Hán triều, rõ ràng là một công trình vô cùng tâm huyết!

Đến lúc này, Ngô Lương đã nảy sinh ý định khai quật toàn diện, thậm chí sắp quên mất tình cảnh nguy hiểm hiện tại của mình và Phường Nhân Quân.

Hơi bất cẩn một chút là họ sẽ cùng biến mất với bí cảnh này.

Nhưng lo lắng quá cũng vô ích.

Dù sao ba cổng lầu đã bị phá hủy, cho dù lúc này bảo Dương Vạn Lý dẫn người đi sửa chữa, cũng chỉ là còn nước còn tát mà thôi, dù có sửa xong cũng chưa chắc ra ngoài được.

Đã như vậy, chi bằng tiến hành song song cả hai đường.

Một mặt lệnh Dương Vạn Lý tiếp tục dẫn người sửa chữa cổng lầu, một mặt thì thử khai quật di tích này.

Biết đâu ba cổng lầu không ra được, hắn lại tìm thấy phương pháp rời khỏi bí cảnh ở đây, dù sao bí cảnh này và di tích ẩn dưới lòng sông này trùng hợp như vậy, biết đâu lại có mối liên hệ nào đó mà người khác không biết.

Vậy thì… vật cứng mà Điển Vi chạm phải trong cú xẻng đầu tiên

là gì?

Bây giờ xem ra tám phần không phải là tầng đá ngầm dưới lòng sông, mà càng giống như một sản phẩm bằng đá đặt trên lớp đất nện màu đỏ này.

Chương 879

Nếu giả sử đó là một sản phẩm bằng đá, thì từ chênh lệch độ sâu giữa lớp đất nện và vật cứng đó để phân tích, vật đó phải cao khoảng hơn hai mét.

Còn rốt cuộc là thứ gì, thì không dễ nói.

Với suy nghĩ đó, Ngô Lương không lập tức đưa ra kết luận.

Để xác minh thêm suy đoán của mình, hắn còn phải tiến hành nhiều lần thăm dò nữa, sau đó mới đưa ra quyết định cuối cùng.

"Điển Vi huynh đệ, qua đây làm một xẻng nữa." Lấy cái hố thăm dò đầu tiên làm tâm, Ngô Lương lại di chuyển đến một vị trí khác, cũng chọn một điểm thăm dò cách đó hai mét.

Điển Vi bước tới làm theo cách cũ.

Không lâu sau lại khá thuận lợi đâm xẻng Lạc Dương xuống độ sâu hơn bốn mét, lúc này đất mà xẻng Lạc Dương mang lên quả nhiên giống hệt đất đỏ trong hố thăm dò trước đó.

"Qua đây làm thêm một xẻng nữa." Ngô Lương lập tức đổi một vị trí khác, tiếp tục lệnh cho Điển Vi xuống xẻng.

Kết quả vẫn như cũ.

Lúc này Ngô Lương cuối cùng đã hoàn toàn chứng thực suy đoán của mình, cuối cùng không còn lệnh cho Điển Vi xuống xẻng nữa, mà vẻ mặt vui mừng nói: "Được rồi, chúng ta có thể quay về trước, tiếp theo chắc chắn là một công trình lớn, chỉ dựa vào hai chúng ta e rằng phải đào đến năm con khỉ tháng con ngựa, vẫn là mượn Dương Vạn Lý vài người đến giúp thì hơn." … Sau khi ra khỏi lòng sông, mọi người trong Phường Nhân Quân tự nhiên lập tức vây lại hỏi về phát

hiện của Ngô Lương.

Ngô Lương lúc này chỉ có thể khẳng định bên dưới lòng sông nhất định có di tích cổ, tự nhiên không thể nói nhiều với họ, chỉ miêu tả đơn giản suy đoán của mình một lượt rồi đi tìm Dương Vạn Lý mượn người.

Trừ hai binh sĩ Phường Nhân Quân bị quái trùng lôi xuống nước lúc còn ở bên ngoài, hiện tại Phường Nhân Quân còn lại mười tám người.

Ý của Ngô Lương là chia ra mười người để hỗ trợ mình khai quật lòng sông, tám người còn lại thì tiếp tục theo Dương Vạn Lý sửa chữa cổng lầu.

Dương Vạn Lý tự nhiên không có gì để nói.

Hơn nữa khi Ngô Lương đến, phần chính của ba cổng lầu đã được ghép xong, tiếp theo là công việc ghép và lấp đầy các mảnh vỡ nhỏ hơn.

Công việc này còn tốn nhiều công sức hơn cả việc ghép phần chính, cần sự kiên nhẫn rất lớn, tuyệt đối không thể hoàn thành trong thời gian ngắn.

Đồng thời công việc này cũng không nên có nhiều người, người đông dễ loạn, bảy miệng tám lưỡi một hồi càng dễ sai sót, ngược lại không bằng chia một bộ phận người đi làm việc khác.

Sau khi Ngô Lương dẫn mười người này đi, cũng không lập tức đến lòng sông nơi có cột Tỏa Long, mà lại dẫn họ đi thu thập những cây gỗ bị bật gốc trong trận động đất, và bảo mọi người trong Phường Nhân Quân chẻ những cây gỗ này thành từng tấm ván dày.

Mọi người trong Phường Nhân Quân không hiểu tại sao.

Mãi cho đến khi Ngô Lương dẫn mọi người lát những tấm ván

này trên lòng sông đầy bùn lầy họ mới vỡ lẽ.

Hóa ra Ngô Lương muốn lát một con đường trên bùn, để tiện cho công việc khai quật sau này, nếu không mỗi người đều phải đi trên đôi giày giống như ván trượt tuyết như Ngô Lương và Điển Vi, một lần đi lại sẽ tốn rất nhiều thể lực.

Hơn nữa những tấm ván gỗ này dài và rộng hơn loại giày trượt tuyết đặc chế kia, lực chịu đựng tự nhiên cũng lớn hơn, mọi người đi trên đó sẽ ổn định hơn.

Như vậy, không chỉ Ngô Lương, Điển Vi và các binh sĩ Phường Nhân Quân có thể đến hiện trường khai quật, mà cả Vu Cát, Bạch Tinh Tinh, Gia Cát Lượng và những người thể lực kém hơn cũng có thể dễ dàng đến hiện trường để giúp đỡ những việc trong khả năng.

Vì vậy công việc chuẩn bị này tuy có hơi tốn sức, nhưng tuyệt đối có thể khiến công việc khai quật sau này hiệu quả gấp bội.

Công việc này kéo dài suốt một ngày.

Khi trời tối hẳn, mọi người trong Phường Nhân Quân liền đốt lửa trại bên bờ sông, dựng lều nghỉ ngơi.

Động đất hiện đã ngừng, bí cảnh này tạm thời cũng không thể rời đi, mọi người còn đặc biệt quay lại doanh trại trước đó ở ven hố trời, tìm lại những vật tư đã bỏ đi.

Đặc biệt là thức ăn.

Ban đầu họ nghĩ rằng sắp rời khỏi bí cảnh, tình thế lúc đó lại rất khẩn cấp, nên những thức ăn đó tự nhiên không cần mang theo.

Còn bây giờ, vì không thể ra khỏi bí cảnh không có sinh vật sống này, Bạch Tinh Tinh không thể dụ chim đến nữa, Điển Vi và Dương Vạn Lý cũng không thể săn bắn, vấn đề thức ăn đã trở thành thử thách lớn nhất của Phường Nhân Quân.

Điều duy nhất đáng mừng là, họ mới đi bổ sung thức ăn vào ngày hôm trước, Điển Vi còn bắt được cả một ổ lợn rừng trên núi, không chỉ giết một con lợn rừng nặng ba trăm cân, mà còn mang cả ba con lợn con trong ổ về nuôi.

Chân Mật, Bạch Tinh Tinh, Tào Nỉ ba người mỗi người nuôi một con, ai cũng vô cùng yêu thích.

Cộng thêm một bao lớn chim biển mà Bạch Tinh Tinh dụ được.

Những thứ này nếu tiết kiệm một chút chắc cũng đủ duy trì ba năm ngày… Dù sao hiện tại họ cộng thêm Hoa Đà cũng còn hơn ba mươi người, lượng tiêu thụ một ngày cũng không nhỏ.

Về sau, có lẽ sẽ phải ra tay với ba con lợn con đáng yêu kia.

Sau nữa, Ngô Lương vô thức nhìn về phía Gà Trống huynh đang bị nhốt trong lồng không xa… Nghĩ gì vậy!

Ngô Lương lập tức tự tát mình một cái, Gà Trống huynh là chiến hữu cùng tiến cùng lùi, huống hồ chút thịt trên người nó, hơn ba mươi người chia nhau còn không đủ dính kẽ răng!

Tóm lại, trước khi thức ăn hoàn toàn cạn kiệt, nhất định phải tìm được lối ra! … Trưa ngày hôm sau, con đường mà Ngô Lương thiết kế cuối cùng cũng đã được lát xong.

Các binh sĩ Phường Nhân Quân lập tức tranh thủ thời gian bắt tay vào công việc khai quật, lại tốn thêm hai canh giờ nữa, họ đã đào được một cái hố lớn rộng một trượng trong lớp bùn.

Độ sâu của hố vừa vặn đến lớp đất đỏ bên dưới lớp bùn.

Hiệu suất như vậy là nhờ vào sự mềm nhão của lớp bùn, mọi người trong Phường Nhân Quân khi đào xuống gần như không cần tốn nhiều sức lực, mà việc thực sự tốn sức là vận chuyển lớp bùn này đi.

Đến lúc này, thứ mà Điển Vi đã xẻng phải trước đó cuối cùng cũng lộ ra trước mặt Ngô Lương.

"Đây rốt cuộc là…" Mới nhìn qua, Ngô Lương tưởng đó là rắn.

Với một khối đá vuông một mét làm đế, trên đó điêu khắc bốn con vật cuộn vào nhau, hình dáng rất giống rắn.

Thứ này to bằng cánh tay người lớn, chiều dài thì vì đang cuộn lại nên không dễ nói, nhưng ước chừng cũng phải ba bốn mét hoặc bốn năm mét.

Mà sở dĩ có thể phân biệt rõ ràng là bốn con, là vì Ngô Lương nhìn thấy bốn cái đầu ngẩng lên như rắn hổ mang khi vào trạng thái tấn công.

Lúc này Ngô Lương đang ở phía sau vật này, còn chưa thể nhìn rõ đầu của chúng rốt cuộc có hình dạng gì, nhưng qua biểu cảm lo lắng mà kỳ quái trên mặt các binh sĩ Phường Nhân Quân đang đứng trong hố, hắn đã ý thức được thứ này e rằng rất không tầm thường.

Men theo tấm ván gỗ đã dựng sẵn xuống hố, Ngô Lương đi thẳng đến mặt trước của vật đó, sau đó chỉ liếc nhìn bức tượng đá một cái, biểu cảm của hắn cũng lập tức trở nên kỳ quái: "Đây?!" "Đây chẳng phải là con quái trùng phệ cốt dưới sông Hoàng Hà sao?!" Bức tượng này thoạt nhìn như một con rắn, nhưng khi đến gần chính diện sẽ phát hiện đầu của chúng hoàn toàn không phải đầu rắn thông thường, cũng không giống bất kỳ thần thú dị vật nào được lưu truyền trong Thiên Triều, đó là một cái đầu quái dị có bộ hàm đáng sợ, lại có chút gì đó giống với quái vật trong thần thoại Cthulhu của hậu thế.

Ngô Lương và mọi người trong Phường Nhân Quân trước đây đều đã từng quan sát cận cảnh quái trùng phệ cốt dưới sông Hoàng Hà nên vừa nhìn đã nhận ra, đây chính là tượng của loại quái trùng đó! "Sao lại thế này?" Ngô Lương nhíu chặt mày, trong đầu đầy những thắc

mắc.

Trong ấn tượng của hắn, cổ tịch của Thiên Triều chưa từng ghi lại loại côn trùng tương tự, ngay cả trong dã sử không đáng tin cũng không có truyền thuyết tương tự, tại sao trong bí cảnh này lại xuất hiện bức tượng như vậy?

Ngô Lương không tin trên đời tồn tại loại trùng tộc có trí tuệ như trong phim khoa học viễn tưởng và game, không chỉ văn minh Thiên Triều mà văn minh các nơi trên thế giới cũng chưa từng xuất hiện bất kỳ ghi chép nào liên quan.

Do đó, Ngô Lương có lý do để cho rằng, bức tượng này nhất định là do con người có trí tuệ và giỏi sử dụng công cụ làm ra.

Nhưng rốt cuộc hạng người nào lại đi điêu khắc một bức tượng như thế này?

Chẳng lẽ là sản vật của một loại nghi thức tế tự hoặc hiến tế nào đó?

Khả năng này quả thực tồn tại, thời cổ đại nhận thức của con người về thế giới này có hạn, nếu một nơi nào đó thường xuyên xảy ra sự kiện quái vật hại người mà họ lại bất lực, và con quái vật đó lại vượt quá phạm vi nhận thức của người xưa, thì thường họ sẽ dưới sự chỉ dẫn của vu sư mà thần thánh hóa nó, và thông qua một số nghi thức tế tự hoặc hiến tế để lấy lòng quái vật, cầu xin quái vật không hại người nữa hoặc ban phúc lành.

Việc hiến tế cho Hà Thần hoặc đóng cọc tế chính là sản vật lưu truyền từ những nghi thức này, thậm chí vẫn ảnh hưởng sâu sắc đến hậu thế.

Mà tượng điêu khắc cũng thuộc một phần của lễ khí trong các di chỉ tế tự hoặc hiến tế, giới khảo cổ hậu thế đã phát hiện ra rất nhiều

lễ khí hình thú dùng cho các nghi thức tế tự hoặc hiến tế, những lễ khí này không chỉ được khắc bằng đá, mà còn có những thứ được tạc từ ngọc thạch hoặc đúc bằng kim loại.

Nhưng đa số các lễ khí hình thú này đều có thể tìm thấy nguyên mẫu trong cổ tịch của Thiên Triều, hoặc là thần thú, thụy thú, hoặc là hung thú, dị thú, cũng có sử dụng hình tượng các loài động vật thường gặp trong đời sống như cá, gà, nhưng lễ khí lấy quái trùng làm nguyên mẫu như thế này thì tuyệt đối chưa từng có.

Trong lúc hắn đang suy tư, các cán bộ cốt cán của Phường Nhân Quân cũng chú ý đến sự khác thường của hắn, lần lượt men theo bậc thang đã được thiết lập sẵn xuống hố nhìn về phía bức tượng đá, sau đó tất cả đều lộ ra vẻ mặt kỳ quái y như nhau. "Đây là thứ gì… sao lại có người điêu khắc tượng cho loại quái trùng hại người đó?" Tào Nỉ thuộc dạng người thẳng tính, sau khi nhìn rõ hình dạng của bức tượng đá thì đầu tiên là kinh ngạc, tiếp đó liền trực tiếp hỏi ra nghi vấn chung trong lòng mọi người. "…" Không ai trả lời câu hỏi của Tào Nỉ, chỉ dùng ánh mắt để biểu đạt sự khó hiểu trong lòng. "Đại Khuyển, có thể phiền ngươi nhớ lại kỹ một chút không, loại quái trùng này rốt cuộc xuất hiện trước hay sau khi nơi này biến thành cửa sông Hoàng Hà đổ ra biển?" Ngô Lương quay đầu nhìn về phía Đại Khuyển hỏi. "Hồi Ngô thái sử, tiểu nhân thật sự không nói chắc được." Đại Khuyển nhăn mặt khó xử nói, "Chỗ chúng ta đây từ rất sớm đã có truyền thuyết thủy hầu tử kéo người xuống nước, truyền thuyết này chắc chắn có từ trước khi nơi này biến thành cửa sông Hoàng Hà đổ ra biển, nhưng loại quái trùng đó thì… những năm này tiểu nhân ở Hoàng Hà hạ lưới đánh cá, vớt lên không ít thi thể, những thi thể này có cái y phục còn nguyên, có cái thì cởi trần, tiểu nhân chưa từng phát hiện loại quái trùng này trong bụng của những thi thể đó, nếu không phải Ngô thái sử cẩn thận nhận ra, tiểu nhân e rằng đến giờ vẫn

không biết trong sông có loại quái trùng này." Nói cũng như không nói.

Nhưng nếu trước đây những ngư dân này đã vớt vô số thi thể mà chưa từng thấy loại quái trùng này, vậy thì khả năng cao là loại quái trùng này mới xuất hiện ở Hoàng Hà trong thời gian gần đây.

Còn về suy đoán trước đây của Ngô Lương rằng loại quái trùng này là họ hàng gần của "thực cốt nhuyễn trùng" ngược dòng từ đại dương lên, thì cùng với việc phát hiện ra pho tượng đá này đã có sự dao động.

Loại quái trùng này rõ ràng đã ở đây từ rất sớm, bức tượng đá trước mắt chính là minh chứng.

Chỉ là trước đây có thể chúng đều ở trạng thái ngủ đông, hoặc là bám vào di cốt của Ứng Long, cho đến mấy năm trước khi Hoàng Hà đổi dòng chảy qua đây, loại quái trùng này mới xuất hiện ở Hoàng Hà, lại đúng lúc cuối thời Hán chiến tranh liên miên, xác chết trôi nổi trên sông Hoàng Hà ngày một tăng, chúng bắt đầu sinh sôi nảy nở một cách hoang dã… Vậy vấn đề hiện tại là, nơi này còn có cá thể sống của loại quái trùng này không?

Trước đó Ngô Lương và mọi người đã tận mắt nhìn thấy hài cốt Ứng Long mang theo một lượng lớn quái trùng chống lại thiên lôi màu tím, những con quái trùng đó đã bị thiên lôi giết sạch, biến thành than cháy và tro đen đầy đất.

Nhưng điều đó không có nghĩa là loại quái trùng này đã tuyệt chủng.

Rốt cuộc, từ tình hình của cái hố trời đó mà xem, số lần hài cốt Ứng Long chống lại thiên lôi màu tím đã khó mà đếm xuể, và lớp màu đen trên bề mặt hố trời không chỉ liên quan đến bản thân thiên lôi, mà còn không thể không liên quan đến than cháy và tro đen do loại quái trùng này bị điện giật cháy thành.

Nói cách khác, bộ hài cốt Ứng Long đó tồn tại bao lâu thì những con quái trùng này tồn tại bấy lâu.

Bộ hài cốt Ứng Long đó nghênh đón bao nhiêu lần thiên lôi thì những con quái trùng này cũng nghênh đón bấy nhiêu lần thiên lôi.

Chúng lần lượt bị thiên lôi tiêu diệt, rồi lại lần lượt phát triển trở lại sau khi hài cốt Ứng Long kết thúc lôi kiếp, cho đến khi bao bọc bộ hài cốt Ứng Long thành một con "hồng long".

Vì vậy, Ngô Lương có lý do để nghi ngờ, nơi này ít nhất vẫn còn ẩn náu trứng của loại quái trùng này, chỉ là lần này, ngọn thánh sơn và bộ hài cốt Ứng Long e rằng đã không thể chống đỡ được nữa… Ngoài ra, loại quái trùng này còn có một đặc tính đáng chú ý.

Nó đồng thời tồn tại ở thế giới bên ngoài và trong bí cảnh, mà xem xét toàn bộ bí cảnh này, dường như chỉ có ngọn thánh sơn này, hòn đảo giữa sông này, sông Hoàng Hà, và ba tòa môn lâu kết nối thế giới bên ngoài và bí cảnh là có đặc tính như vậy.

Kể cả như vậy, ngọn núi thánh và hòn đảo giữa sông này cũng có sự khác biệt rất lớn với thế giới bên ngoài, cây cối ở đó, cái hố trời khổng lồ đó, đều khiến chúng khác biệt với bên ngoài.

So sánh như vậy, những sự vật có đặc tính này dường như chỉ còn lại ba thứ: sông Hoàng Hà, môn lâu, và loại quái trùng này.

Thậm chí ngay cả bộ hài cốt Ứng Long đó, xem ra cũng chỉ tồn tại trong bí cảnh, nếu không thì cái hố trời khổng lồ do nó và thiên lôi tạo ra cũng nên xuất hiện ở thế giới bên ngoài.

Cho nên Ngô Lương cho rằng loại quái trùng này tuyệt không đơn giản.

Chương 880

Nó có thể ăn hài cốt Ứng Long trong bí cảnh, đồng thời lại ăn những xác chết trôi nổi ở thế giới bên ngoài, thậm chí khi Ngô Lương và mọi người qua sông, nó còn có thể chủ động tấn công… Ngô Lương có lý do để tin rằng nó đã nắm giữ một phương pháp nào đó để tự do qua lại giữa hai thế giới.

Mà phương pháp này tuyệt đối không phải hoàn thành thông qua ba tòa môn lâu, nếu không nó sẽ không chỉ xuất hiện trong nước, trên đất liền cũng sẽ có bóng dáng của chúng, ngư dân sống ven sông Hoàng Hà chắc chắn sẽ là người đầu tiên gặp nạn.

Lúc này, Ngô Lương lại hy vọng có thể nhanh chóng tìm thấy cá thể sống của loại quái trùng này, chúng có lẽ mới là mấu chốt để Phường Nhân Quân có thể thuận lợi rời khỏi bí cảnh này, chứ không phải ba tòa môn lâu đã bị phá hủy.

Nhưng trong quá trình khai quật nơi này vừa rồi, binh sĩ Phường Nhân Quân chắc chắn chưa phát hiện ra cá thể sống của loại quái trùng này, nếu không họ nhất định sẽ đến báo cáo ngay lập tức… Nghĩ như vậy, Ngô Lương quay đầu nói với binh sĩ Phường Nhân Quân: "Chư vị huynh đệ, công việc khai quật vẫn phải tiếp tục, ta cần các ngươi đào rộng và sâu thêm cái hố này, nhưng trong quá trình khai quật các ngươi cần phải cẩn thận hơn, một khi có bất kỳ phát hiện nào đều phải báo cáo cho ta ngay lập tức, đặc biệt là những thứ liên quan đến loại quái trùng này, điều này có thể liên quan đến việc chúng ta có thể thuận lợi rời khỏi tiểu thế giới này hay không." "Nặc!" Tiếng đáp của mọi người trong Phường Nhân Quân rõ ràng có thêm mấy phần tinh thần so với trước đây.

Bởi vì câu nói cuối cùng của Ngô Lương đã có tác dụng vẽ bánh, tương tự như "vọng mai chỉ khát" của Tào lão bản, mặc dù thời gian họ bị mắc kẹt ở đây vẫn chưa lâu, nhưng tình cảnh này đã vô tình ảnh hưởng đến sĩ khí của họ.

Bây giờ Ngô Lương đột nhiên nói cho họ biết có thêm một khả năng để sống sót rời khỏi tiểu thế giới này, tuy tạm thời vẫn chưa hiểu rõ Ngô Lương đã nhìn ra điều gì qua bức tượng đá không biết nói này, nhưng sự tin tưởng và sùng bái dành cho Ngô Lương từ lâu đã lập tức khiến họ nhìn thấy hy vọng, đủ để vực dậy sĩ khí.

Cùng lúc đó. "?" Các cán bộ cốt cán của Phường Nhân Quân lại nghi hoặc nhìn về phía Ngô Lương.

Khác với những binh sĩ này, mặc dù họ cũng nhất mực nghe theo Ngô Lương, nhưng kiến thức và năng lực khiến họ giỏi suy nghĩ hơn, lúc này họ đang suy nghĩ xem Ngô Lương rốt cuộc đã phát hiện ra điều gì, tại sao lại đột nhiên nói ra những lời như vậy?

Nhưng trước khi làm rõ ý đồ của Ngô Lương, họ cũng không hỏi ra nghi vấn trong lòng trước mặt các binh sĩ Phường Nhân Quân. … Cứ như vậy cùng nhau ra khỏi hố, các cán bộ cốt cán của Phường Nhân Quân cuối cùng cũng vây lại.

Vu Cát với tư cách là đại diện của mọi người nhỏ giọng hỏi: "Công tử, người vừa rồi rốt cuộc đã phát hiện ra điều gì, tại sao lại nói rằng loại quái trùng này liên quan đến việc chúng ta có thể thuận lợi rời khỏi đây hay không?" "Không phát hiện ra gì cả, chỉ là nghĩ rằng loại quái trùng này vừa tồn tại trong tiểu thế giới này, lại vừa tồn tại ở sông Hoàng Hà bên ngoài, do đó ta suy đoán nó có thể đã nắm giữ phương pháp qua lại giữa hai thế giới." Ngô Lương nói ngắn gọn. "Công tử nói đúng a!" Nghe những lời này, mọi người lập tức bừng tỉnh, lần lượt kinh hỉ gật đầu nói, "Rắn có đường rắn, chuột có đường

chuột, chúng ta ở bên ngoài gặp phải loại quái trùng này, lại ở đây nhìn thấy loại quái trùng này, chẳng phải là nó có cách ra ngoài sao?" "Vì vậy, nếu chúng ta bây giờ có thể tìm thấy quái trùng còn sót lại ở đây, có lẽ có thể mượn nó để tìm đường khác." Ngô Lương tiếp lời.

Chân Mật ngay sau đó lại nói: "Nhưng mà quân tử, nhìn thấy tượng đá của quái trùng này lại khiến thiếp thân đột nhiên nhớ ra một số chuyện, những chuyện này có lẽ có thể cung cấp cho quân tử một vài manh mối." "Ồ?

Mật nhi mau nói." Ngô Lương vội vàng nhìn về phía Chân Mật.

Các cán bộ cốt cán của Phường Nhân Quân cũng cùng nhau nhìn về phía Chân Mật, chờ đợi nàng giải thích. "Theo thiếp thân được biết, thời thượng cổ các bộ tộc đều phân chia cai trị, do đó đều có tượng thần đồ đằng của bộ tộc mình, những tượng thần đồ đằng bộ tộc này mỗi nơi mỗi khác, tóm lại là thứ gì cũng có thể được coi là tượng thần đồ đằng bộ tộc, nào là hổ, gấu, hủy, bò, sói, chim các loại, chỉ có ngươi không nghĩ ra được, chứ không có gì là không thể làm tượng thần đồ đằng bộ tộc." Chân Mật nghiêm túc nói, "Nhưng bộ tộc coi côn trùng làm tượng thần đồ đằng thì chỉ có một, đây lại còn là một liên minh bộ lạc vô cùng lớn mạnh, chính là ở vùng hạ lưu sông Hoàng Hà và hạ lưu sông Trường Giang, tên của liên minh bộ tộc này quân tử nhất định biết, nó tên là Cửu Lê." Nghe đến đây, Vu Cát lập tức không nhịn được truy hỏi: "Cửu Lê?

Mật nhi cô nương, ngươi nói là Cửu Lê quốc phụng Xi Vưu làm Cửu Lê chi quân sao?" "Chính là vậy." Chân Mật khẽ gật đầu.

Ngô Lương thì nhíu mày lại.

Nói đến cái tên "Xi Vưu", rất nhiều người có lẽ đều có chút xa lạ, nhưng nếu nói đến danh hiệu của y, thì nhìn khắp thiên hạ cổ kim không ai không biết không ai không hiểu sự tồn tại đó —— Xi Vưu!

Mà nói đến hai chữ "Xi Vưu", Ngô Lương đột nhiên nhớ lại hậu thế từng có nhà khảo cổ học phân tích, cho rằng bản nghĩa của hai chữ này nên là chỉ giun đũa ký sinh trong bụng người, và suy đoán Cửu Lê quốc có thể đã phụng loại côn trùng này làm tượng thần đồ đằng tông tộc, do đó mới có cách nói "Cửu Lê chi quân hào viết Xi Vưu".

Phân tích này lại rất gần với cách nói của Chân Mật.

Nhưng Chân Mật không nói tượng thần đồ đằng của bộ Cửu Lê chính là giun đũa, nàng chỉ nói đó là một loại côn trùng, mà cách nói của hậu thế về Xi Vưu chính là giun đũa, cũng chỉ là dựa trên một vài ghi chép rời rạc mà phân tích ra thôi, chưa chắc đã là giải thích chính xác.

Nếu như vậy… Ngô Lương tập trung suy nghĩ nói: "Mật nhi, ý của nàng là loại quái trùng này chính là tượng thần đồ đằng của Cửu Lê quốc, và nơi này có khả năng là nơi an nghỉ của tổ tông Cửu Lê quốc?" "Chỉ là suy đoán của thiếp thân, chỉ để quân tử tham khảo." Chân Mật không khẳng định cũng không phủ định. "Ừm…" Ngô Lương trầm ngâm.

Ứng Long… Tỏa Long Trụ… Y Giả Thánh Sơn… Thần Nông thị… Hoàng Đế… Viêm Đế… Cửu Lê bộ… Có vẻ như những sự vật này quả thực có thể liên kết lại với nhau, trước tiên Viêm Đế dần dần suy yếu, các chư hầu liền không còn kính trọng ông ta nữa, Xi Vưu nhân cơ hội chiếm được vùng đất hạ lưu sông Hoàng Hà và Trường Giang, xưng là Cửu Lê quốc.

Sau này Viêm Đế bị Hoàng Đế đánh bại, bộ tộc Hoàng Đế và Viêm Đế hợp nhất thành một, Hoàng Đế muốn tiến thêm một bước hoàn thành đại thống thiên hạ, Cửu Lê quốc dưới sự cai trị của Xi Vưu không theo, thế là bùng nổ nhiều cuộc chiến tranh.

Thời kỳ đầu chiến tranh, liên quân Hoàng Đế, Viêm Đế giao chiến với Cửu Lê quốc hầu như đều kết thúc bằng thất bại vì sự chênh lệch về trang bị, bởi vì khi liên quân Hoàng Đế, Viêm Đế vẫn còn sử dụng đồ đá làm vũ khí, Cửu Lê quốc đã nắm giữ kỹ thuật luyện đồng, và đã luyện quặng đồng để chế tạo ra vũ khí bằng đồng vượt xa đồ đá.

Sau này không biết thế nào, sau một trận Trục Lộc chi chiến mà trong ghi chép đã trộn lẫn rất nhiều thiên thần thần thoại, Hoàng Đế lại giành được chiến thắng trong trận Trục Lộc, cuối cùng Xi Vưu chiến bại bị bắt giết, Cửu Lê quốc từ đó không còn tồn tại, mà Hoàng Đế cũng cuối cùng hoàn thành đại thống, từ đó hậu nhân Thiên Triều công xưng là con cháu Rồng Tiên.

Căn cứ vào đoạn lịch sử thượng cổ được ghi chép khá mơ hồ này, quả thực có thể liên kết những danh từ trên lại với nhau để ghép thành một câu chuyện thay đổi triều đại hợp lý và hoàn chỉnh.

Nhưng muốn chứng thực suy đoán này, vẫn cần bằng chứng có sức thuyết phục hơn.

Ngô Lương cho rằng bằng chứng trực tiếp nhất chính là đồ đồng!

Cửu Lê quốc là bộ lạc thượng cổ đầu tiên nắm giữ kỹ thuật luyện đồng trong tất cả các ghi chép có từ xưa đến nay của Thiên Triều, nếu nơi này thực sự là nơi an nghỉ của tổ tông Cửu Lê quốc, chắc chắn có thể tìm thấy lễ khí bằng đồng dùng để tế tự, hơn nữa còn phải rõ ràng là đồ đồng được chế tạo bằng kỹ thuật luyện đồng thời thượng cổ. ---------- Công việc sửa chữa ba tòa môn lâu của Dương Vạn Lý vẫn đang tiếp tục, công việc khai quật bên phía Ngô Lương cũng không hề ngừng nghỉ.

Trong quá trình khai quật, ngoài các binh sĩ Phường Nhân Quân, Ngô Lương và các cán bộ cốt cán của Phường Nhân Quân cũng xông pha đi đầu, lấm lem bùn đất, nhằm đẩy nhanh tiến độ khai quật.

Cứ như vậy trước khi trời tối, họ đã đào rộng cái hố trước đó ra gấp đôi, độ sâu cũng thêm hơn một mét.

Khác với lớp bùn đất ở tầng trên, loại đất đỏ ở tầng dưới này rõ ràng cứng hơn nhiều, Phường Nhân Quân muốn đào xuống dưới thì phải tốn nhiều công sức hơn.

Mà cùng với việc diện tích hố được mở rộng, họ rất nhanh lại phát hiện ra một bệ đá hình vuông được xây bằng những khối đá đẽo gọt ngay ngắn, cách bức tượng đá khoảng bốn mét.

Sau khi mọi người tiếp tục mở rộng hố, hợp lực dọn dẹp bệ đá này ra.

Mới phát hiện bệ đá này dài rộng khoảng một trượng, nhưng kỳ lạ là, kết cấu xung quanh bệ đá đều được bảo tồn rất hoàn chỉnh, chỉ riêng phần giữa bệ đá lại có một khoảng trống.

Phần khuyết thiếu này rộng khoảng hai mét vuông, và có hình tròn không đều.

Các khối đá ở rìa phần khuyết thiếu cũng không ngay ngắn như các khối đá ở rìa bệ đá, đầu gần trung tâm hơi nhô lên, giống như đã từng có thứ gì đó từ dưới bệ đá này phá đất mà ra, từ đó phá hủy bệ đá này. "Đây lại là thứ gì?" "Nơi này từng xảy ra chuyện gì?" Mọi người trong Phường Nhân Quân đều không hiểu, đặc biệt khi nhìn thấy dấu vết như thể có thứ gì đó từng phá đất mà ra từ dưới bệ đá, trong lòng ít nhiều cũng có chút lo lắng.

Rốt cuộc từ dấu vết này mà xem, thứ phá đất mà ra tuyệt đối không nhỏ, sức mạnh cũng tuyệt đối không thể xem thường.

Mà bây giờ họ đang tiếp tục đào xuống dưới, nếu bên dưới còn giấu thứ như vậy, họ rất có thể sẽ sớm đào phải… "Để ta xem kỹ một chút." Ngô Lương trong lòng cũng không hiểu, nhưng hắn cũng không

vội lo lắng, mà cầm một cây xẻng công binh đi lên bệ đá này.

Đứng trên bệ đá, Ngô Lương trước tiên dậm mạnh mấy cái, tiếp đó lại dùng cán xẻng công binh gõ mạnh mấy cái lên bệ đá, sau đó mới quay đầu nhìn về phía Bạch Tinh Tinh hỏi: "Tinh Tinh, ngươi nghe xem bên dưới có phải là rỗng không?" "Nghe không ra, chắc là không rỗng." Bạch Tinh Tinh lắc đầu nói. "Không rỗng sao?" Ngô Lương khẽ gật đầu, nếu dưới bệ đá này không rỗng, thì có thể sơ bộ loại trừ khả năng bên dưới có không gian hoặc thông đạo ẩn, đồng thời khả năng từng có thứ gì đó từ đây phá đất mà ra cũng có thể sơ bộ loại trừ.

Rốt cuộc phần khuyết thiếu ở giữa bệ đá này không nhỏ, do đó thứ có thể để lại dấu vết này thể hình cũng tuyệt đối không nhỏ, nếu thứ đó là vật sống có thể đào hang bò dưới đất, chắc chắn sẽ để lại một đường hầm rất lớn dưới lòng đất, thính lực của Bạch Tinh Tinh tuyệt đối không thể nào không nghe ra được.

Đưa ra kết luận này, Ngô Lương trong lòng cũng yên tâm không ít, lập tức đến giữa bệ đá này tự mình ra tay dọn dẹp lớp bùn và đất đỏ lấp đầy phần khuyết thiếu.

Cứ như vậy đào xuống khoảng hơn một thước. "Đây là…" Ngô Lương không biết phát hiện ra thứ gì đột nhiên dừng tay, sau đó cúi người xuống xem xét thứ vừa đào lên bằng nhát xẻng cuối cùng. "?" Mọi người trong Phường Nhân Quân thấy vậy cũng vội vàng xúm lại cùng xem.

Chỉ thấy lúc này trong xẻng công binh của Ngô Lương ngoài đất đỏ và bùn đặc trưng của nơi này, lại còn có một ít thứ màu nâu đen trông như bùn mà không phải bùn, như đất mà không phải đất, và loại vật chất màu nâu đen này còn giữ được những đường vân dọc rất ngay ngắn.

Mọi người lại quay đầu nhìn vào trong cái hố mà Ngô Lương đã đào.

Chỉ thấy bên trong hố cũng đã lộ ra một ít vật chất tương tự, đồng thời còn xuất hiện một mùi hôi thối rất kỳ lạ, nhưng mùi hôi thối này cũng không quá khó ngửi, ít nhất còn dễ chịu hơn mùi xác thối mà họ thường xuyên tiếp xúc không biết bao nhiêu lần.

Trong lúc mọi người đang nghi hoặc. "Là gỗ mục." Ngô Lương đã đưa ra câu trả lời.

Chỉ thấy Ngô Lương không biết từ lúc nào đã bóp một mẩu nhỏ vật chất màu nâu đen, trước tiên đưa lên mũi ngửi, lại nghiền nát ra xem xét kỹ, như vậy mới đưa ra được kết luận này. "Nhưng cụ thể là gỗ gì thì vẫn chưa nói chắc được." Vừa nói, Ngô Lương vừa đứng dậy tiếp tục dùng xẻng công binh dọn dẹp đất đỏ và bùn trong hố.

Không lâu sau, phần lớn đất đỏ và bùn đã được dọn sạch, nguyên dạng của vật chất màu nâu đen cuối cùng cũng hiện ra trước mặt mọi người.

Đó dường như là một cái cọc gỗ lớn hình tròn, đường kính khoảng hơn một mét, và vì Ngô Lương trong quá trình dọn dẹp bùn và đất đỏ sau đó không gây ra thêm thiệt hại nào cho nó, mọi người còn có thể nhìn thấy, cái cọc gỗ lớn này có một mặt cắt ngang tương đối bằng phẳng, xem ra nếu không phải bị cưa đứt, thì chính là bị người ta dùng hung khí chặt đứt.

Khả năng cao là bị chặt đứt, vì cưa là phát minh của Lỗ Ban, Lỗ Ban sống vào thời Xuân Thu Chiến Quốc, mà nếu nơi này thuộc về thời thượng cổ, thì căn bản không biết cưa là thứ gì. "Tại sao ở đây lại chôn một cái cọc gỗ?" Nhìn thấy cảnh này, mọi người càng thêm không hiểu. "Điển Vi huynh đệ, lại đây giúp một tay." Thế nhưng Ngô Lương lúc này đã nghĩ ra điều gì đó, lập tức gọi Điển Vi lại, hai

người hợp lực khiêng những khối đá bằng phẳng có một đầu nhô lên ở rìa phần khuyết thiếu của bệ đá ra, tiếp đó lại cùng nhau mở rộng cái hố đã đào.

Cứ như vậy.

Xung quanh cọc gỗ rất nhanh lại lộ ra nhiều gỗ mục hơn chạy ngang dưới lòng đất, và từ hình dạng của những khúc gỗ mục này mà xem, chúng rõ ràng nên là những rễ cây to mọc ra từ dưới cọc gỗ đó! "Đây vốn là một cái cây sao?" Mọi người cuối cùng cũng bừng tỉnh.

Nơi này quả thực từng có thứ gì đó phá đất mà ra, nhưng không phải thứ họ lo lắng, rõ ràng là một cây cổ thụ từng mọc ở đây.

Mà những khối đá nhô lên, chính là do ảnh hưởng của những rễ cây không ngừng mọc to và dài ra trong quá trình sinh trưởng của cây cổ thụ. "Nhưng Hữu Tài ca ca, nếu chỉ là một cái cây, tại sao lại phải dùng đá xây một bệ đá bên cạnh nó, rốt cuộc có ý nghĩa gì?" Gia Cát Lượng tuy đọc không ít sách, đầu óc cũng đủ lanh lợi, nhưng do tuổi tác hạn chế, kiến thức của cậu ta rốt cuộc vẫn còn thiếu một chút.

Nghe vậy, Vu Cát lập tức vuốt râu với tư thái của người lớn tuổi mà phổ cập kiến thức cho cậu ta: "Nếu lão phu không đoán sai, đây rất có khả năng là một cây Xã thụ, thời xưa người ta sống theo tộc quần, đắp đất làm xã, và ở nơi cư trú, người xưa thường sẽ trồng một cái cây, quanh năm dưới gốc cây tế tự cầu nguyện, cái cây này được gọi là Xã thụ, nghe nói Xã thụ có thể giao tiếp với thần tiên trên trời, nhận được sự che chở của thượng thiên, do đó Xã thụ sống càng lâu, mọc càng cao lớn, thì ngụ ý lịch sử của bộ lạc này càng lâu đời, nhân khẩu cũng càng hùng mạnh." "Thực ra tập tục này không chỉ có thời xưa, ngày nay vẫn rất phổ biến, nếu ngươi thường xuyên đi lại trong làng xóm sẽ phát hiện, thực ra bây giờ rất nhiều làng cũng có một cây Xã thụ như vậy, mỗi khi đến ngày lễ sẽ có các bô lão trong làng dẫn dắt

dân làng đến trước Xã thụ tế tự cầu nguyện." "Ngay cả ngày thường, cũng không ai dám bất kính với Xã thụ, tướng quân gặp thì xuống ngựa, quan lớn gặp thì bỏ mũ, tổ chim trên Xã thụ không được phá, cành Xã thụ không được chặt, ngay cả cành khô của Xã thụ cũng không được nhặt về nhà làm củi… đây đều là những quy tắc bất thành văn, ngươi có lẽ từ nhỏ sống không nơi cố định, sau này lại theo thúc phụ sống một mình trong núi, do đó mới không hiểu nhiều về Xã thụ, cũng không trách ngươi được." Phần phổ cập của Vu Cát đã rất chi tiết, Ngô Lương không cần bổ sung gì cả.

Nhưng hắn cũng nhớ lại một chuyện lạ trong《Tam Quốc Diễn Nghĩa》hậu thế, chuyện lạ này xuất phát từ hồi thứ bảy mươi tám, mà nhân vật chính chính là Tào lão bản mà Ngô Lương hiện đang nương tựa.

Trong đó nói Tào lão bản cảm thấy hoàng cung cũ ở Lạc Dương không may mắn, bèn ra lệnh chặt gỗ xây hoàng cung mới, trong quá trình này Tào lão bản nhìn thấy một cây lê vô cùng cao lớn, dân chúng địa phương khổ sở cầu xin ông ta không được chặt cây lê này, nói cây lê này đã có thần đạo, Tào lão bản không tin, lại còn tự mình rút kiếm chém vào thân cây, kết quả cây đại thụ đó lại lập tức phun ra máu tươi như người sống bị chém.

Sau này tối hôm đó Tào Tháo gặp ác mộng còn mơ thấy thụ thần đến báo thù, từ đó mắc phải chứng đau đầu khó chữa, mà thần y Hoa Đà không lâu sau đó cũng vì bệnh đau đầu của Tào lão bản mà mất mạng.

Mà cây lê này, chính là sản phẩm được La Quán Trung sáng tạo ra dựa trên nguyên mẫu là Xã thụ… Nhưng nếu di tích của cây cổ thụ trước mắt này chính là Xã thụ, thì suy đoán trước đây của họ lại phải bị lật đổ, vì Xã thụ thường ở trong làng xóm nơi người sống sinh hoạt, tức là cái gọi là dương trạch.

Nhưng Tỏa Long Trụ phát hiện trước đó, theo cách nói của Vu Cát thì lại nên là thủ đoạn nhắm vào âm trạch, hai cái này dường như có chút mâu thuẫn với nhau? "Lão tiên sinh, vậy bây giờ theo ngài thấy, nơi này rốt cuộc là di tích của một ngôi làng thượng cổ, hay là nơi an nghỉ của tổ tiên một tộc nào đó?" Ngô Lương không thể không mở miệng hỏi. "Cái này…" Vu Cát hơi sững sờ, sau đó nói một cách nước đôi, "Lão hủ bây giờ cũng không chắc nữa, nhưng công tử hãy xem, trên rễ cây đã mục nát của cây Xã thụ này có những vết chặt khá rõ ràng, mà đối với một bộ lạc mà nói, Xã thụ cũng là tín ngưỡng và đồ đằng vô cùng quan trọng, và người bất kính với Xã thụ, đặc biệt là người dám chặt Xã thụ, tất sẽ trở thành kẻ thù không đội trời chung của cả bộ lạc." "Do đó lão hủ cho rằng, nơi này trước tiên nhất định là di tích của một ngôi làng thượng cổ." "Nhưng từ khoảnh khắc Xã thụ bị đốn ngã, e rằng đã không còn dễ nói nữa, vì khi có người dám bất lợi với Xã thụ, toàn bộ người trong bộ lạc tất sẽ cùng chung mối thù mà vùng lên phản kích, trừ phi dùng vũ lực mạnh hơn để khiến họ khuất phục, hoặc là giết sạch họ, nếu không tuyệt đối không thể vượt qua họ mà chặt cây Xã thụ này được." "Do đó sau đó, nơi này có thể sẽ biến thành một nơi chỉ có người chết…" "Còn về Tỏa Long Trụ, thì có khả năng là được dựng lên sau khi nơi này biến thành âm trạch chỉ có người chết, nhằm mục đích đuổi cùng giết tận người của tộc này, trừ hậu họa vĩnh viễn." "Nhưng đây chỉ là suy đoán của lão hủ, giống như lời của Mật nhi cô nương vừa rồi, coi như là phao chuyên dẫn ngọc thôi, lão hủ tin rằng với kiến thức và thủ đoạn của công tử, tiếp tục khai quật xuống dưới nhất định có thể tìm ra chân tướng, không cần bị lão hủ ảnh hưởng." … Kể từ khi phát hiện di tích gỗ mục nghi là "Xã thụ" này, tính chất của nơi này đã xuất hiện sự phân hóa.

May mà Ngô Lương cũng không vội đưa ra kết luận, chỉ chỉ huy mọi người trong Phường Nhân Quân tiếp tục tiến hành công việc khai

quật một cách có trật tự… thực tế áp lực trong lòng hắn lớn hơn nhiều so với vẻ bề ngoài, vì lúc này không chỉ đơn thuần là vấn đề khai quật di tích cổ này, tính mạng của mọi người trong Phường Nhân Quân cũng đều ký thác vào hắn.

Đặc biệt là khi hắn biết công việc sửa chữa môn lâu bên phía Dương Vạn Lý đã sơ bộ hoàn thành, kết quả môn lâu được sửa chữa như vậy không ngoài dự đoán là không thể giúp họ rời khỏi bí cảnh này, áp lực trong lòng hắn lại càng lớn hơn.

Ngoài ra, vấn đề lương thực cũng đang tiếp tục gây áp lực cho hắn, vì mọi người trong Phường Nhân Quân tiến hành công việc khai quật cần tiêu hao rất nhiều thể lực, do đó lượng lương thực tiêu hao cũng nhanh hơn dự kiến không ít.

Chương 881

Ban đầu hắn dự đoán số thịt dự trữ đó đủ cho họ cầm cự được năm ngày, nhưng từ tình hình hiện tại mà xem, thực tế có thể kiên trì được ba ngày đã là rất tốt rồi.

Và đến ngày thứ tư, họ e rằng sẽ phải ra tay với ba con lợn rừng nhỏ không có bao nhiêu thịt và con gà trống kia.

Nhưng thực tế điều đó cũng không khác gì đạn hết lương cạn.

Ba mươi mấy người chia nhau ăn ba con lợn rừng nhỏ và một con gà công lớn, thật sự còn không đủ nhét kẽ răng… Đang nghĩ như vậy. "Công tử, lại có phát hiện mới rồi, ta đã lệnh cho mọi người tạm dừng để chờ người đến xem xét!" Điển Vi nhanh chân đi ra từ lòng sông, vừa đổ hai bao đất đỏ vác trên vai sang một bên, vừa nói với Ngô Lương. "Lần này là thứ gì?" Ngô Lương lập tức hoàn hồn, vừa đi vừa hỏi. "Hình như là đồ đồng, nhưng hiện tại chỉ mới đào ra được một cái đầu nhỏ, vẫn chưa nói chắc được rốt cuộc là thứ gì." Điển Vi đáp. "Đào ra ở sâu trong lớp đất đỏ, hay là phát hiện ở giữa lớp đất đỏ và bùn?" Ngô Lương lại hỏi. "Ở sâu trong lớp đất đỏ, và ngay chính giữa bên dưới cây Xã thụ mà công tử phát hiện trước đó, hoàn toàn bị bao bọc trong những rễ nhỏ đã mục nát của cây Xã thụ đó." Điển Vi nghiêm túc nói. "Trong rễ nhỏ của Xã thụ?" Đây quả là một câu trả lời ngoài dự đoán của Ngô Lương.

Trong lúc nói chuyện, hai người đã đến cái hố đã được Phường Nhân Quân đào lớn hơn và sâu hơn.

Theo lệnh của hắn, ngoài bức tượng đá quái trùng không động đến, bệ đá liên quan đến Xã thụ đã sớm bị Phường Nhân Quân dỡ bỏ hoàn toàn, những rễ cây to ở giữa cũng bị họ dọn dẹp gần hết, khiến

độ sâu của hố lại hạ xuống gần một mét.

Nhưng ngoài những rễ chính to lớn, trong đất đỏ vẫn còn tồn tại một lượng lớn những rễ nhỏ hơn.

Điều duy nhất đáng mừng là, cây cổ thụ này đã chết không biết bao lâu, ngay cả những rễ nhỏ này cũng đã sớm mục nát không chịu nổi, do đó việc dọn dẹp cũng tương đối dễ dàng hơn.

Mà Ngô Lương lúc này lại không có chút tâm trạng nào để chú ý đến những rễ nhỏ này, hắn đi thẳng đến nơi đang được mọi người vây xem.

Chỉ thấy trong một đám rễ cây mục nát rối rắm phức tạp như dây leo, lúc này đang có hai cái gai nhọn hơi giống sừng bò lộ ra.

Ngô Lương lại gần xem xét, từ lớp gỉ sét thô ráp trên đó không khó để nhận ra đây quả thực là đồ đồng.

Nhưng kể cả là hắn cũng không thể thông qua phần lộ ra này mà phán đoán đây rốt cuộc là một loại đồ đồng gì, nhưng điều này vẫn khiến Ngô Lương vui mừng khôn xiết, không quay đầu lại mà chìa tay về phía Điển Vi nói: "Đưa xẻng công binh cho ta." ---------- Cầm lấy xẻng công binh, Ngô Lương đầu tiên đào sâu lớp đất đỏ và rễ cây gần đó, sau đó mới bắt đầu dọn dẹp rễ cây quanh hai cái sừng nhọn kia.

Mỗi một động tác của hắn đều vô cùng cẩn thận, đặc biệt là khi đến gần hai cái sừng nhọn, hắn còn trực tiếp bỏ xẻng công binh, lấy ra bàn chải nhỏ và dao găm bằng đồng mang theo người để dọn dẹp từng chút một, hoàn toàn là một dáng vẻ cẩn trọng nâng niu như ngọc, hệt như đối đãi với người tình.

"…" Người của Phường Nhân Quân đã sớm quen với cảnh này.

Tuy rằng có lúc họ luôn cảm thấy Ngô Lương có phần quá cẩn thận, dù sao phần lớn cổ vật trong mộ cổ và di tích hắn thường không

mang đi, thực sự không cần thiết phải trân trọng như vậy.

Nhưng nghĩ đến việc Ngô Lương đã vô số lần nói với họ rằng những cổ vật này đã được chủ mộ mang vào lăng mộ hoặc di tích, chắc chắn là những vật phẩm mà người đã khuất trân quý nhất khi còn sống, nếu mạo phạm làm hư hại e rằng sẽ bị vong hồn báo thù, tự nhiên cũng không có gì để nói nữa.

Bị Ngô Lương ảnh hưởng như vậy, khi họ tiến vào mộ cổ, tuy không trân trọng những cổ vật đó như Ngô Lương, nhưng cũng đã sớm hình thành thói quen tốt là không sờ mó lung tung, không động chạm, không phá hoại.

Mỗi khi thấy thứ gì kỳ lạ, ý nghĩ đầu tiên lóe lên trong đầu họ là lập tức báo cáo cho Ngô Lương, để hắn tự mình đến xử lý, tránh rước lấy phiền phức không cần thiết.

Tuy nhiên, khi Hoa Đà và con chó lớn nhìn thấy bộ dạng của Ngô Lương lúc này, trong lòng lại có chút ít lo lắng.

Hoàn cảnh lúc này ai cũng rõ mồn một, dĩ nhiên họ cũng không ngoại lệ.

Vì vậy, họ càng rõ ràng hơn rằng, việc cấp bách hiện tại là phải nhanh chóng tìm cách rời khỏi bí cảnh này, chứ không phải thong thả dọn dẹp một món đồ đồng đã gỉ sét như Ngô Lương, đây chẳng phải là lãng phí thời gian sao?

"Lão tiên sinh, Ngô thái sử rốt cuộc đang làm gì vậy?" Nhìn một lúc, Hoa Đà cuối cùng không nhịn được, huých vào người Vu Cát bên cạnh, khó hiểu hỏi.

"Đây không phải là chuyện rõ như ban ngày sao, công tử nhà ta đang khai quật món đồ đồng chôn dưới này." Vu Cát quay đầu lại, thản nhiên nói.

“Điều này ta tự nhiên biết, ta chỉ muốn hỏi, món đồ đồng này chẳng lẽ có điểm gì đặc biệt mà ta chưa nhìn ra?” Hoa Đà lại hỏi.

“Ha ha ha, Hoa thần y nói đùa rồi.” Vu Cát bèn cười lên, “Món đồ đồng này bây giờ còn chưa đào ra, làm sao có thể nhìn ra nó có điểm gì đặc biệt… Nếu phải nói có gì đặc biệt, thì việc món đồ đồng này xuất hiện ở di tích này chính là điểm đặc biệt lớn nhất của nó.

Giống như công tử nhà ta thường nói, những cổ vật này tuy không thể nói năng như người, nhưng đôi khi những gì chúng thể hiện lại hơn cả ngàn vạn lời nói, chỉ cần đủ tỉ mỉ, nó sẽ có thể cho chúng ta biết rất nhiều chuyện cũ đã bị chôn vùi trong bụi bặm lịch sử.” “Chuyện này… dù có như vậy, dường như cũng không cần phải… không vội không vàng như Ngô thái sử chứ?

Thời gian chúng ta còn lại không nhiều, mỗi một khắc đều là đang tranh thủ cơ hội sống sót rời khỏi đây từ tay thời gian.” Hoa Đà do dự một chút, cuối cùng cũng nói ra lời mình muốn nói.

“Việc này không cần Hoa thần y bận tâm.” Vu Cát vẫn cười nói, “Công tử nhà ta tỉnh táo lắm, hắn còn rõ hơn ngươi mình đang làm gì.

Nói với ngươi thế này đi, nếu có cơ hội rời khỏi đây, công tử nhà ta chắc chắn sẽ không bỏ lại Hoa thần y.

Nhưng nếu ngay cả công tử nhà ta cũng không tìm được cách rời đi, thì những người khác càng không tìm được, Hoa thần y có sốt ruột cũng vô dụng, chi bằng cứ yên lòng kiên nhẫn quan sát, đừng làm ảnh hưởng đến tâm cảnh của công tử nhà ta.” “…” Đây được coi là một lời cảnh báo ôn hòa, Hoa Đà nghe ra được, cũng biết lúc này Ngô Lương chính là hy vọng duy nhất của mình, cuối cùng đã khôn ngoan lựa chọn không nói thêm gì nữa.

Cùng lúc đó.

Ngô Lương đã dọn dẹp gần xong rễ cây và đất đỏ xung quanh hai cái sừng nhọn, thứ bên dưới sừng nhọn cuối cùng cũng lộ ra một phần.

Từ phần lộ ra mà xem, thứ nối liền với hai cái sừng nhọn là một vật hình cầu.

Bề mặt của vật hình cầu này cũng được bao bọc bởi một lớp gỉ sét màu xanh lục, không khó để nhận ra đây chắc chắn cũng là một sản phẩm bằng đồng.

Quan sát kỹ hơn nơi vật hình cầu và hai cái sừng nhọn nối với nhau, có thể thấy cả hai hoàn toàn liền một khối.

Mặc dù bị gỉ đồng bao bọc không nhìn ra được là được hàn lại sau này hay là đúc nguyên khối bằng khuôn, nhưng mối liên kết giữa hai thứ hẳn là rất chặt chẽ.

Để xác minh điều này.

Ngô Lương còn cố ý dùng bàn tay đeo găng nhẹ nhàng nắm lấy một trong hai cái sừng nhọn, sau đó hơi dùng sức thử lay động một chút.

Kết quả, một cú lay này không hề gì!

"?!" Ngô Lương như bị điện giật, rụt tay lại, trong mắt đồng thời hiện lên một vẻ kinh ngạc.

Bởi vì hắn cảm nhận rõ ràng, theo cú lay của mình, cái sừng nhọn đó lại bất ngờ vặn vẹo một chút!

"Công tử!" Điển Vi thấy vậy sắc mặt biến đổi, lập tức kéo Ngô Lương lùi lại hai bước, rồi cầm thủ kích chắn giữa hắn và món đồ đồng, nghiêm trận chờ đợi.

Người của Phường Nhân Quân cũng lập tức căng thẳng, đồng loạt

trừng lớn mắt nhìn món đồ đồng, trong lòng vẫn chưa rõ vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao Ngô Lương lại có phản ứng như vậy?

"Đây rốt cuộc…" Ngô Lương định thần lại, nhìn về phía cái sừng nhọn.

Lúc này hắn mới kinh ngạc phát hiện, cái sừng nhọn đó lại bị biến dạng ở một mức độ nhất định.

Cái sừng nhọn vốn có hình chữ "C" hơi cong, lúc này phần gần đầu nhọn lại bị cong ngược lại một chút, biến thành một hình chữ "S" không quá rõ ràng.

Ngô Lương trong lòng càng thêm nghi hoặc, lập tức nhớ lại cảm giác ở tay vừa rồi… Vừa rồi tuy cảm thấy cái sừng nhọn vặn vẹo, nhưng nghĩ kỹ lại thì dường như không phải là cái sừng tự động vặn, mà là do hắn hơi dùng sức nên nó mới động.

Nghĩa là, cái sừng nhọn có thể là do chịu tác động lực của hắn nên mới bị biến dạng, chỉ là hắn không ngờ sẽ xảy ra chuyện như vậy, cho nên mới lầm tưởng là cái sừng tự mình vặn vẹo, tự dọa mình một phen?

"Điển Vi huynh đệ, có thể là ta phản ứng thái quá rồi, không cần quá căng thẳng." Ngô Lương lập tức vỗ vỗ vai Điển Vi, thăm dò bước lại gần.

Tiếp đó, hắn lại đưa tay về phía cái sừng nhọn đó.

Thấy cái sừng nhọn lúc này vẫn không hề động đậy.

Ngô Lương lại thăm dò đưa tay tới trước, nhẹ nhàng chạm vào cái sừng nhọn một chút.

Cái sừng nhọn vẫn yên lặng không nhúc nhích.

Cuối cùng, Ngô Lương lại một lần nữa nắm lấy nó, rồi hơi dùng sức… Cong rồi!

Cái sừng nhọn lại bị hắn bẻ cong thêm một chút, thứ này lại là đồ mềm!

Cùng với sự biến dạng của sừng nhọn, lớp gỉ đồng bao phủ bên ngoài cũng nứt ra như một lớp vỏ cứng, và kèm theo tiếng "rắc rắc" nhẹ, một ít mảnh vụn rơi xuống.

"Sao lại như vậy?" Ngô Lương trong lòng càng thêm khó hiểu.

Cuối cùng, hắn lại quay về vị trí ban đầu, ghé sát vào nhìn qua khe nứt của lớp gỉ đồng để xem tình hình bên trong.

Hắn lại nhìn thấy một màu đỏ tím!

Đây không phải là màu của loài côn trùng quái dị kia, mà là một màu đỏ tím đặc biệt, bề mặt lại toát lên một vẻ bóng loáng không mấy nhẵn nhụi.

"Đây rốt cuộc là thứ gì?" Ngô Lương không khỏi nhíu mày chặt hơn.

Vẻ nghi hoặc trên mặt người của Phường Nhân Quân càng lúc càng sâu, tuy họ không biết Ngô Lương nhìn thấy gì, nhưng từ biểu cảm của Ngô Lương vẫn có thể nhận ra chuyện này chắc chắn không hề đơn giản! … Dưới sự quan sát chăm chú của mọi người, Ngô Lương dùng bàn chải nhỏ và dao găm đồng cẩn thận bóc ra một mảng nhỏ lớp gỉ đồng bao bọc bên ngoài sừng nhọn.

Vật chất màu đỏ tím bên trong cuối cùng cũng hiện ra trước mắt.

Đó đương nhiên không phải là côn trùng quái dị, Ngô Lương chỉ cần nhận diện một chút là lập tức nhận ra vật trước mắt, rồi vẻ mặt lộ rõ sự kinh ngạc: "Đồng đơn chất?!" "Công tử, đồng đơn chất là gì?" Vu Cát không biết từ lúc nào đã bạo dạn đến sau lưng Ngô

Lương, nghe thấy danh từ này liền không nhịn được xen vào hỏi.

"?" Người của Phường Nhân Quân tự nhiên cũng không hiểu danh từ này, thấy Vu Cát đã hỏi, bèn lập tức vểnh tai chờ Ngô Lương giải thích.

Một lát sau Ngô Lương mới hoàn hồn, nhưng vẻ kinh ngạc trên mặt vẫn chưa tan, chỉ cố gắng giải thích một cách dễ hiểu cho mọi người: "Chính là đồng có độ tinh khiết cực cao, bên trong gần như không chứa tạp chất nào, cũng không giống như thanh đồng bị pha trộn các kim loại khác để tăng độ cứng.

Loại đồng này thường có màu đỏ tím, và có tính dẻo rất tốt, cho nên vừa rồi ta chỉ cần nhẹ nhàng vặn là có thể bẻ cong nó." Trong tự nhiên có loại "đồng tự nhiên" được hình thành.

Thành phần chính của loại đồng này chính là đồng đơn chất, cũng có những đặc tính mà Ngô Lương nói, nhưng "đồng tự nhiên" chắc chắn sẽ lẫn một ít tạp chất, thậm chí chứa một lượng nhỏ sắt, bạc hoặc vàng, cộng thêm nguyên nhân oxy hóa, thường sẽ không có màu đỏ tím thuần khiết như vậy.

Dĩ nhiên, không phải nói thời đại này không có đồng đơn chất độ tinh khiết cực cao.

Thực tế, kỹ thuật luyện đồng của Thiên triều đã sớm đạt đến trình độ tương đối cao từ thời Hạ-Thương, có thể dùng phương pháp hỏa luyện để luyện ra loại đồng đơn chất này, chỉ là để có tính thực dụng, người ta mới pha vào đó chì, thiếc và các kim loại khác để chế tạo thành hợp kim có chất liệu cứng rắn ổn định, dùng để chế tạo binh khí hoặc các đồ đồng dùng hàng ngày.

Đến thời nhà Hán hiện tại, tuy đồng ở nhiều lĩnh vực đã dần bị sắt thực dụng hơn thay thế, nhưng đồng vẫn là kim loại không thể thiếu, là nguyên liệu chính để đúc tiền tệ, lễ khí, khí mãnh...

Chỉ là đúc những đồ đồng này cũng không trực tiếp dùng đồng đơn chất, vẫn phải dùng phương pháp hỏa luyện để luyện ra đồng đơn chất rồi mới pha trộn các kim loại khác để chế thành hợp kim thanh đồng có chất liệu cứng rắn.

Vì vậy, người của Phường Nhân Quân chắc chắn nghe hiểu được lời giải thích của Ngô Lương.

Nguyên nhân Ngô Lương kinh ngạc lúc này là, mọi dấu hiệu đều cho thấy nơi này hẳn là một di tích thời thượng cổ, và rất có khả năng liên quan đến nước Cửu Lê.

Chương 882

Mặc dù sử sách ghi chép nước Cửu Lê đã sớm nắm vững phương pháp sử dụng đồng, và nói rằng họ dựa vào đó để chế tạo ra binh khí kim loại vượt xa bộ lạc của Hoàng Đế, Viêm Đế, chiếm ưu thế trang bị rất lớn trong chiến tranh, nhưng kỹ thuật của nước Cửu Lê khi đó thật sự có khả năng luyện ra đồng đơn chất có độ tinh khiết cao như vậy sao?

Ngô Lương tỏ ra hoài nghi về điều này.

Bởi vì ít nhất giới khảo cổ học đời sau sau khi tra cứu rất nhiều văn hiến lịch sử liên quan đã đi đến kết luận: Nước Cửu Lê tuy đã nắm vững phương pháp sử dụng đồng và chế tạo ra binh khí kim loại sớm nhất, nhưng đồng của họ chủ yếu đến từ "đồng tự nhiên" hình thành trong các khu vực giàu đồng, chứ không phải là đồng được tự mình dùng kỹ thuật luyện kim để chiết xuất từ quặng đồng.

Một số sự thật lịch sử liên quan khác cũng có thể chứng minh điều này.

Ví dụ như sau khi Hoàng Đế đánh bại Xi Vưu một thời gian rất dài, đồ đồng cũng không được phổ biến.

Thử nghĩ xem, nếu nước Cửu Lê thực sự nắm vững công nghệ luyện đồng, đây là kỹ thuật cấp chiến lược, Hoàng Đế sao lại không nắm chặt trong tay?

Trừ phi Hoàng Đế có suy tính khác, ví dụ như hoàn toàn độc quyền kỹ thuật luyện đồng lấy được từ nước Cửu Lê, chỉ dùng kỹ thuật này để vũ trang cho quân đội của mình, từ đó tạo ra ưu thế áp đảo đối với các bộ tộc dưới quyền, tiến một bước bảo đảm địa vị thống trị của mình càng thêm vững chắc.

Nhưng cách nói này cũng không mấy hợp lý.

Bởi vì ghi chép sớm nhất của Thiên triều về đồ thanh đồng chỉ đến thời Nghiêu Thuấn, mà các văn vật thanh đồng được phát hiện đời sau cũng đều sau đó.

Cho dù Hoàng Đế có nắm vững kỹ thuật này, dù có thực thi chính sách độc quyền kỹ thuật, thì ông ta và bộ tộc trực hệ của mình ít nhiều cũng sẽ để lại một ít đồ đồng chứ?

Sự thật là, các văn vật được phát hiện trong thời kỳ đó hoàn toàn là đồ gốm và đồ xương… Ít nhất trước khi Ngô Lương xuyên không, giới khảo cổ học đời sau thông qua những phát hiện đã biết đều phổ biến cho rằng, nhà Hạ do Đại Vũ thành lập mới là thời kỳ manh nha của kỹ thuật luyện kim thanh đồng, còn trước đó dù có ghi chép về việc sử dụng đồng, cũng đều là đồng tự nhiên.

Nhưng nói đến Đại Vũ và nhà Hạ… "Mật nhi, tương truyền Vũ Đế chia thiên hạ thành chín châu, lệnh các châu hiến thanh đồng để đúc Cửu đỉnh, theo nàng biết chuyện này có thật sự xảy ra không?" Ngô Lương quay đầu nhìn Chân Mật, người đã từng trải qua, hỏi.

"Người đúc Cửu đỉnh là Khải nhi, không liên quan gì đến Văn Mệnh." Chân Mật cúi mắt, sắc mặt lãnh đạm nói.

Khải nhi trong miệng nàng tự nhiên là Hạ Khải, cũng chính là con trai của Đồ Sơn Nữ Kiều và Đại Vũ.

Nếu không tính đến quá trình tranh giành ngôi vị và chuyển đổi từ công thiên hạ sang gia thiên hạ sau khi Đại Vũ thoái vị, thì hắn có thể được coi là vị vua thứ hai của nhà Hạ.

"Vậy nàng có thể nói rõ kỹ thuật luyện đồng lúc đó đã phát triển đến mức nào không?" Ngô Lương lại hỏi tiếp.

"Nói đến cái này…" Chân Mật nhớ lại rồi nói, "Kỹ thuật phương

diện này thiếp thân không rành lắm, nhưng lúc đó sản lượng đồng còn rất thấp, cho nên còn quý hơn cả hoàng kim bây giờ.

Ngoài ra theo thiếp thân biết, năm đó Khải nhi đúc Cửu đỉnh dùng đồng, là hợp đồng cống hiến của chín châu mới khó khăn lắm mới gom đủ, cuối cùng chỉ đúc ra được một cái đỉnh lớn mà thôi." "Một cái đỉnh lớn?

Không phải là chín cái đỉnh sao?" Ngô Lương lộ vẻ nghi hoặc, nhưng người đầu tiên đưa ra câu hỏi này lại là Vu Cát.

"Chỉ có một cái đỉnh." Chân Mật nhìn Vu Cát một cái, tiếp tục nói, "Thực ra 'Cửu đỉnh' chỉ là tên của cái đỉnh đó, tên đầy đủ nên gọi là 'Cửu Châu đỉnh', cách gọi này là vì trên cái đỉnh lớn đó có khắc một bức Cửu Châu đồ, tượng trưng cho thiên hạ chín châu đều là quốc thổ của Đại Việt, cho nên đỉnh này luôn được coi là bảo vật trấn quốc của Đại Việt… Còn về cách nói chín cái đỉnh, chỉ là do đời sau dựa vào tên gọi 'Cửu đỉnh' mà suy đoán lung tung, cuối cùng sinh ra lời đồn sai lệch mà thôi." "Lại là như vậy…" Vu Cát hiển nhiên vẫn cần thời gian để tiêu hóa chuyện này.

Còn Ngô Lương thì đã có được câu trả lời mình muốn: Vua nhà Hạ muốn đúc Cửu Châu đỉnh còn phải hợp đồng cống hiến của chín châu, có thể thấy kỹ thuật luyện đồng đầu thời nhà Hạ vẫn chưa phát triển được bao nhiêu, vậy thì trước nhà Hạ, khả năng tồn tại kỹ thuật có thể luyện ra đồng đơn chất có độ tinh khiết siêu cao như vậy chỉ càng thấp hơn… --- "Hữu Tài ca ca, nếu nói như vậy, loại đồng… đơn gì đó có độ tinh khiết cao mà huynh nói chẳng phải chỉ có thể xuất hiện sau nhà Hạ sao?

Chẳng lẽ đây không phải là di tích cổ liên quan đến nước Cửu Lê như chúng ta đã suy đoán trước đó?" Gia Cát Lượng đứng bên cạnh nghe họ đối thoại, cuối cùng không nhịn được bước lên đưa ra nghi

vấn trong lòng.

"Nhưng những mảnh gốm vỡ tìm thấy trong thiên khanh trước đây lại rõ ràng là sản vật thượng cổ có từ trước nhà Hạ, huống hồ thiên khanh đó nằm trên di tích này, cho nên thời gian xuất hiện nhất định muộn hơn di tích này." Ngô Lương trầm ngâm nói, "Huống hồ chúng ta còn thấy hài cốt của Ứng Long ở đây, và sau khi Hoa thần y xuất thần cũng đã chứng minh đó chính là Ứng Long, điều này cũng có thể chứng minh di tích này và Ứng Long hẳn là cùng một thời kỳ, những chuyện này lại giải thích thế nào đây?" "Ặc…" Gia Cát Lượng lập tức ngẩn người, gãi gãi sau gáy nói, "Vẫn là Hữu Tài ca ca nghĩ chu đáo, ta lại quên tính cả những chuyện này vào." "Nói cách khác, công tử cho rằng kỹ nghệ luyện đồng của nước Cửu Lê năm đó còn tiên tiến hơn cả nhà Hạ?" Vu Cát lại hỏi tiếp.

"Nếu nơi này thật sự là di tích của nước Cửu Lê, món đồ đồng này cũng thật sự là do nước Cửu Lê đúc ra, vậy thì kỹ nghệ luyện đồng mà nước Cửu Lê nắm giữ khi đó e rằng ít nhất cũng có thể ngang bằng với nhà Thương." Ngô Lương nghiêm mặt nói.

Nhà Thương là triều đại được giới khảo cổ học đời sau công nhận có kỹ nghệ luyện đồng đạt đến mức độ thành thục, sau đó kỹ nghệ phương diện này không có tiến bộ lớn nào, cho đến thời Xuân Thu Chiến Quốc, đồ sắt xuất hiện dần thay thế đồ đồng, kỹ nghệ luyện đồng trong một thời gian dài đã mất đi động lực tiến bộ, phát triển cũng trở nên chậm chạp hơn.

"Chuyện này…" Mọi người đều lộ vẻ kinh ngạc.

Từ thời thượng cổ đến thời Đường Ngu, rồi đến nhà Hạ, nhà Thương, quãng thời gian đó không biết đã trải qua bao nhiêu nghìn năm, nước Cửu Lê lại nắm giữ kỹ nghệ đi trước người khác mấy nghìn năm, điều này sao có thể không khiến người ta kinh ngạc.

Nhưng sau kinh ngạc, mọi người cũng bắt đầu nghi ngờ nguyên nhân Xi Vưu và nước Cửu Lê bị liên minh Hoàng Đế, Viêm Đế đánh bại.

Sử sách ghi chép lúc đó binh khí của liên minh Hoàng Đế, Viêm Đế chủ yếu vẫn là gỗ và đá, như vậy sao họ có thể là đối thủ của nước Cửu Lê?

Tiếc là chi tiết của trận chiến đó không được ghi chép lại cẩn thận, cho dù một số văn hiến được đời sau tổng kết lại, cũng toàn là những cảnh thần tiên đánh nhau cực kỳ khoa trương, hoàn toàn không đề cập đến chi tiết đối kháng giữa thời đại đồ đá và thời đại đồ đồng.

Nhưng lại có đề cập đến việc liên minh Hoàng Đế, Viêm Đế trong giai đoạn đầu của cuộc chiến đã nhiều lần bị Xi Vưu và nước Cửu Lê đánh bại… điều này cũng gián tiếp cho thấy, Xi Vưu và nước Cửu Lê quả thực đã dựa vào binh khí tiên tiến để chiếm ưu thế rất lớn trong chiến tranh.

Trong thần thoại truyền thuyết, cuối cùng Hoàng Đế trở thành người chiến thắng cuối cùng, không chỉ mời đến các vị thần tiên, mà còn trong giấc mộng được một bộ binh phù do Cửu Thiên Huyền Nữ ban tặng tên là 《Âm Phù Kinh》.

Sau khi có được cuốn sách này, Hoàng Đế dựa vào binh pháp trong sách để bố trí luyện binh, lại dựa vào uy lực của trống Quỳ ngưu và sự trợ giúp của các vị thần tiên, mới trong trận quyết chiến cuối cùng đánh bại được nước Cửu Lê, bắt giết Xi Vưu cùng anh em và tộc nhân.

Bộ binh phù tên là 《Âm Phù Kinh》 này rất đáng để suy ngẫm, nó hẳn là bộ binh pháp thư sớm nhất trong lịch sử Thiên triều.

Về binh pháp, người có tiếng nói nhất trong Phường Nhân Quân chính là Gia Cát Lượng.

Cái gọi là binh giả, quỷ đạo dã.

Nói cho hay thì gọi là sách lược, nói khó nghe thì có thể gọi là gian manh xảo quyệt, tóm lại là hư hư thực thực, ngươi lừa ta gạt, chính diện đánh không lại thì dùng âm mưu quỷ kế, đi lừa, đi đánh lén, đi không giảng võ đức… Nếu nói như vậy, giả sử Xi Vưu là loại người đầu óc đơn giản, tứ chi phát triển, ruột thẳng như ngựa, hoặc là ỷ vào ưu thế binh khí mà sinh lòng khinh địch, hoặc là có những khuyết điểm tính cách rõ ràng nào đó, cũng không phải là không có khả năng tự chôn vùi ưu thế của mình, cuối cùng trở thành kẻ có ưu thế lớn mà không thắng.

Giống như Tào lão bản và Viên Thiệu hiện nay, trước trận Quan Độ, rất ít người dám tin người thua sẽ là Viên Thiệu.

Thậm chí, trong lịch sử không thiếu những sự kiện lịch sử mà phe chiếm ưu thế lớn lại bị kẻ địch dùng quỷ kế hạ gục mà không tốn một giọt máu.

Cái gọi là lịch sử, thường do kẻ chiến thắng viết nên.

Hoàng Đế đã là người chiến thắng cuối cùng, vậy thì lịch sử tự nhiên sẽ được viết theo hướng có lợi cho ông ta, và sẽ phóng đại công tích của ông ta hết mức có thể.

Nếu ông ta võ đức sung mãn, thì chi tiết cuộc chiến sẽ được ghi chép khá nhiều.

Nếu ông ta tinh thông binh pháp, thì những chi tiết sử dụng kế mưu khéo léo cũng sẽ được ghi lại từng cái một để hậu nhân thán phục.

Nhưng trong sử sách, chi tiết về phương diện này gần như không có, ngược lại còn không ngừng nhấn mạnh thực lực của Xi Vưu và nước Cửu Lê mạnh mẽ đến mức nào, từ đó cũng có thể suy đoán,

Hoàng Đế đánh bại Xi Vưu và nước Cửu Lê dựa vào hẳn không phải là vũ lực.

Thêm vào đó, chi tiết về phương diện binh pháp cũng không có ghi chép chi tiết liên quan.

Do đó, Ngô Lương có lý do để nghi ngờ, thủ đoạn Hoàng Đế đánh bại Xi Vưu và nước Cửu Lê rất có khả năng không mấy quang minh, nếu ghi chép trong sử sách công bố cho thiên hạ thậm chí có thể ảnh hưởng đến danh vọng và uy tín của Hoàng Đế, cho nên mới bị chọn lọc bỏ qua.

Nhưng những vấn đề này tạm thời không nằm trong phạm vi điều tra của Ngô Lương.

Điều Ngô Lương muốn làm rõ nhất bây giờ là nơi này rốt cuộc có phải là di tích của nước Cửu Lê không, nếu thật sự là di tích của nước Cửu Lê, vậy thì kỹ nghệ luyện đồng có thể đi trước cả một thời đại này của nước Cửu Lê rốt cuộc từ đâu mà có?

Dù sao bây giờ đã đến thời đại đồ sắt, kỹ nghệ luyện đồng của nước Cửu Lê đã không còn đi trước nữa… … Trong sự kinh ngạc của mọi người.

Ngô Lương tiếp tục cẩn thận dọn dẹp món đồ đồng đó, còn binh sĩ Phường Nhân Quân cũng không hề nhàn rỗi, họ vẫn không ngừng mở rộng và đào sâu cái hố này, hy vọng giúp Ngô Lương tìm thêm được nhiều thứ có giá trị.

Sau khoảng một canh giờ.

Trời đã dần tối, Phường Nhân Quân không thể không đốt lửa trại trong hố để chiếu sáng.

Ngô Lương cuối cùng cũng hoàn thành công việc dọn dẹp món đồ đồng này.

Đây lại là một pho tượng người!

Tượng người này giữ tư thế đứng thẳng, tính cả bệ đỡ dưới chân cao khoảng hai mét, trông có vẻ là một người đàn ông, toàn thân trên dưới đều bị một lớp gỉ đồng màu xanh lục bao bọc.

So với các tượng người bằng đồng được khai quật từ Tam Tinh Đôi ở đời sau, tỷ lệ cơ thể của pho tượng này rõ ràng chân thực hơn.

Đặc điểm khuôn mặt cũng vậy, ngũ quan trên mặt pho tượng đồng này không khác biệt nhiều so với người thật, không giống như mặt nạ đồng được phát hiện ở Tam Tinh Đôi có mắt lồi, tai dựng đứng, miệng rộng tai to, cũng không giống như các mặt nạ đồng được khai quật ở những nơi khác có hai tai dựng thẳng, mũi cao vút, miệng khoét rỗng.

Đây chính là một khuôn mặt người bình thường, mặt vuông vức, ngũ quan chân thực, không có bất kỳ thành phần khoa trương hay tô điểm nào.

Hai cái sừng nhọn mà Ngô Lương nhìn thấy trước đó, tự nhiên cũng là một phần của pho tượng này, nhưng nó thuộc về phần mũ trụ của pho tượng.

Trên đỉnh đầu của pho tượng này rõ ràng được thiết kế một chiếc mũ trụ hình bán nguyệt, tạo hình của chiếc mũ này trông khá giống với mũ bảo hiểm của đời sau, đội trên đầu không che tai, chỉ che một phần sau gáy.

Hai cái sừng nhọn giống như sừng bò, phân bố ở hai bên đỉnh mũ trụ, khiến nó trông rất giống với loại mũ trụ của người Viking thường thấy trong thần thoại phương Tây, trông rất oai phong.

Nhưng chiếc mũ trụ này không thể tháo xuống.

Nó chỉ là tạo hình của phần đầu pho tượng, thực tế liền một khối

với pho tượng, không phải là một bộ phận độc lập.

Ngoài ra, trên người pho tượng cũng khoác một bộ giáp từ vai rủ xuống đến đầu gối, bộ giáp này do từng phiến giáp dài rộng mười centimet ghép lại với nhau, trông hiệu quả phòng hộ hẳn là không tồi.

Nhưng giống như chiếc mũ trụ kia, nó cũng chỉ là tạo hình bề mặt của pho tượng, cũng không thể tháo xuống.

"Chuyện này… pho tượng đồng này chẳng lẽ toàn thân đều do đồng nguyên chất đúc thành?" Khi nhìn rõ toàn bộ pho tượng đồng này, trong đầu Ngô Lương không khỏi hiện lên một câu hỏi như vậy.

Ngô Lương biết rất rõ chất liệu của đồng nguyên chất mềm đến mức nào.

Mà thân hình của pho tượng đồng này tuy trông có vẻ khỏe mạnh hơn hẳn một chút, nhưng lại chỉ dùng hai chân để chống đỡ trọng lượng toàn thân, điều này trước hết đã không khoa học rồi.

Nếu toàn bộ dùng đồng đơn chất thuần túy, trừ phi nửa thân trên của pho tượng là rỗng, nếu không hai cái chân đó căn bản không thể nào chống đỡ nổi, tuyệt đối sẽ bị biến dạng dưới áp lực của trọng lượng.

Còn nếu nửa thân trên của pho tượng là rỗng, vậy thì hình dạng của nửa thân trên này cũng rất khó duy trì được, đặc biệt là khi còn bị chôn dưới đất, phải chịu áp lực từ đất và rễ cây sinh trưởng truyền đến.

Với nghi hoặc như vậy.

Ngô Lương đầu tiên cẩn thận bóc một mảng nhỏ gỉ đồng trên thân tượng để xem xét.

Kết quả dưới lớp gỉ đồng đó, hắn lại thật sự nhìn thấy một màu đỏ tím, điều này cho thấy loại đồng dùng cho pho tượng này thật sự

chính là loại đồng đơn chất mà hắn cho là không thể thực hiện được.

"Sao lại như vậy?" Ngô Lương trăm mối không có lời giải.

Đồng đơn chất căn bản không thể có được cường độ và độ cứng như vậy, trừ phi bên trong pho tượng này có bí ẩn khác, hoặc là đây thực ra là một loại đồng đặc biệt, hoàn toàn không phải là đồng đơn chất trong nhận thức của hắn.

Nhưng lại phải giải thích thế nào về cái sừng nhọn trên mũ trụ của pho tượng chỉ cần nhẹ nhàng bẻ là bị biến dạng?

Cho nên… Ngô Lương càng nghiêng về suy đoán bên trong pho tượng này có bí ẩn khác.

Thế là hắn giơ tay lên, dùng đốt ngón tay nhẹ nhàng gõ hai cái vào ngực pho tượng.

"Cộc cộc!" Âm thanh truyền lại vô cùng trầm đục, rõ ràng bên trong pho tượng không phải là rỗng.

"Là đặc ruột." Bạch Tinh Tinh đúng lúc ở bên cạnh chứng thực.

"Đặc ruột à…" Ngô Lương nhíu mày, tỏ ra thực sự không thể hiểu được kết cấu và chất liệu của pho tượng này.

Chương 883

Thế là hắn đành phải tiếp tục đi vòng quanh pho tượng này xem xét kỹ lưỡng hơn, từ trên xuống dưới, từ trước ra sau không bỏ qua bất kỳ chi tiết nào, cuối cùng hắn cũng phát hiện ra một khe hở nhỏ hình chữ nhật ở phần eo.

Khe hở này do bị chôn dưới đất nhiều năm, đã bị hỗn hợp đất đỏ và rễ cây mục lấp đầy, cộng thêm gỉ đồng khi hình thành đã phồng lên một mức độ nhất định, che nó lại càng nhỏ hơn, thật sự không dễ phát hiện.

Ngô Lương lập tức lấy bàn chải nhỏ ra cẩn thận dọn dẹp chỗ này.

Không lâu sau, lớp gỉ đồng bên ngoài đã bị hắn loại bỏ, đất đỏ và rễ cây mục lấp trong khe hở cũng bị Ngô Lương từng chút một loại bỏ.

Lúc này, khe hở nhỏ đó cuối cùng cũng hoàn toàn hiện ra trước mắt hắn.

Khe hở này dài khoảng một tấc, rộng khoảng một centimet, sâu khoảng ba centimet, và vết cắt của khe hở cực kỳ bằng phẳng, trông có vẻ là do một loại vũ khí sắc bén mỏng nào đó gây ra.

Cùng lúc đó, Ngô Lương cũng nhìn rõ tình hình bên trong khe hở.

Trong khe hở lại có ba lớp phân tầng, trông như một chiếc bánh quy kẹp.

Lớp thứ nhất là lớp gỉ đồng bao bọc bên ngoài pho tượng, lớp gỉ này dày khoảng nửa centimet.

Dưới lớp gỉ đồng này, là một lớp đồng đơn chất màu đỏ tím thuần túy, lớp đồng đơn chất này dày khoảng một centimet.

Còn dưới lớp đồng đơn chất này, là một loại vật chất màu đen.

Loại vật chất màu đen này có chất liệu cứng rắn, trông giống như một loại đá nào đó, đây hẳn là thứ bên trong của pho tượng.

Nhưng điều kỳ diệu là, loại đá này và đồng đơn chất đã xuất hiện hiện tượng dung hợp, nói chính xác hơn là đồng đơn chất đã thẩm thấu vào trong loại đá này, chỗ giao nhau hình thành trạng thái hỗn hợp trong anh có tôi trong tôi có anh, cơ bản không thể dùng phương pháp vật lý để tách hai thứ ra.

"Đồng đơn chất và đá bên trong pho tượng dung hợp với nhau?" Ngô Lương ngưng thần, trong lòng suy đoán quá trình chế tác pho tượng này, "Chẳng lẽ là trước tiên dùng đá điêu khắc thành tượng người, sau đó lại đổ đồng đơn chất nóng chảy lên tượng đá, giống như làm kem sô cô la, phủ một lớp đồng lên bên ngoài tượng đá?" "Nhưng nếu là công nghệ mạ đồng, tuyệt đối không thể mạ được một lớp dày như vậy…" Ngô Lương nghĩ đến bộ tử đồng tỏa tử giáp mà Văn Nhân Chiêu tặng cho hắn đang mặc trên người, bộ giáp đó sử dụng chính là công nghệ mạ đồng, thực chất của nó là tinh thiết, lớp đồng đơn chất màu đỏ tím đó chỉ là một lớp trang trí mỏng, độ dày chưa đến một milimet.

Như lớp đồng đơn chất dày đến một centimet trên pho tượng này, căn bản không thể áp dụng công nghệ mạ đồng, chỉ có thể từng chút một rèn và khảm đồng lên.

Mà trong trường hợp này, kim loại đồng căn bản không thể xảy ra hiện tượng dung hợp với đá bên trong như vậy.

Ngoài ra, yếu tố môi trường cũng có thể loại trừ, dù sao lớp đồng đơn chất này ngoài việc sinh ra một lớp gỉ đồng bên ngoài, cũng không xuất hiện hiện tượng oxy hóa nghiêm trọng nào khác, tức là môi trường bảo quản của pho tượng này vẫn ổn, có thể cơ bản loại trừ

trường hợp nhiệt độ cực cao hoặc cực thấp.

"Vật chất màu đen bên trong này lại là gì?" Tạm thời không thể làm rõ vấn đề này, Ngô Lương lại chuyển sự chú ý sang vật chất màu đen bên trong, đồng thời vẫy tay với mọi người, "Mọi người cũng lại đây xem xem thứ bên trong này rốt cuộc là gì." Mọi người cũng đầy lòng hiếu kỳ, đã sớm đứng đợi bên cạnh, nghe Ngô Lương gọi liền vội vàng lại gần.

Cứ như vậy sau một vòng.

"Quân tử, thiếp cũng không rành lắm, nhưng thiếp thấy loại đá đen bên trong này khá giống với loại đá trên thánh sơn, chỉ là không biết làm thế nào để xác minh." Tào Nỉ, người từ đầu đến cuối không có cơ hội tham gia, đã giành nói trước với Ngô Lương ý kiến của mình.

Cô nương này từ nhỏ sống trong nhung lụa, ở nhiều trường hợp đều là tiêu điểm của mọi người, kết quả đến Phường Nhân Quân, so với đám kỳ nhân dị sĩ mỗi người một sở trường này thì không còn ưu thế gì nữa, cho nên luôn muốn tìm cơ hội thể hiện bản thân, để không quá mờ nhạt trước mặt Ngô Lương.

"Đá trên thánh sơn?" Ngô Lương hơi nhíu mày.

Ngọn thánh sơn ở trên đây hẳn toàn là đá huyền vũ có từ tính mạnh, nói ra thì pho tượng này đã được dựng ở đây, lấy vật liệu tại chỗ tự nhiên càng tiện lợi hơn.

Nhưng đá huyền vũ có từ tính mạnh là một loại đá rất đặc biệt, nếu nhất định phải liên kết nó với đồng… "Vu lão tiên sinh, đưa la bàn của ngài cho ta mượn dùng một chút." Ngô Lương không vội đưa ra kết luận mà quay đầu nói với Vu Cát.

"Ở đây." Vu Cát vội vàng lấy la bàn từ trong túi vải ra đưa tới.

Ngô Lương nhận lấy la bàn rồi lập tức đặt nó bằng phẳng để quan

sát, chỉ thấy kim chỉ nam ở giữa la bàn lúc này vẫn không thể chỉ đúng phương hướng, mà vẫn chỉ về phía ngọn thánh sơn kia.

Tiếp đó, hắn vừa cầm la bàn từ từ tiến lại gần pho tượng đồng trước mặt, vừa quan sát sự thay đổi của kim chỉ nam.

Ban đầu, kim chỉ nam trên la bàn không có bất kỳ thay đổi nào.

Mãi cho đến khi la bàn đã áp sát vào pho tượng đồng, kim chỉ nam dường như xuất hiện một chút rung động nhẹ, trông như có hai luồng sức mạnh từ hai hướng khác nhau đang giằng co.

Ngô Lương dùng ngón tay khẽ gạt kim chỉ nam, khiến nó từ từ quay tròn.

Khi kim chỉ nam hoàn toàn dừng lại, nó chỉ ngay vào pho tượng đồng trước mặt… Giờ phút này, Ngô Lương đã đưa ra kết luận: vật chất màu đen trong pho tượng đá này rất có khả năng chính là đá huyền vũ có từ tính mạnh trên thánh sơn; hoặc cho dù không phải đá huyền vũ có từ tính mạnh, cũng là một loại quặng có hàm lượng kim loại cực cao, và kim loại chứa trong đó rất có khả năng là sắt, bởi vì vật liệu dùng làm kim chỉ nam này là từ thạch, kim loại mà từ thạch có thể tạo ra lực hút chỉ có vài loại, trong đó có thể hình thành tự nhiên và có trữ lượng lớn nhất trong tự nhiên chính là sắt!

Còn về lớp đồng nguyên chất ở bề mặt pho tượng đồng thì sẽ không gây ảnh hưởng gì đến kim chỉ nam, do đó hoàn toàn không cần xem xét đến sự can nhiễu này.

Thực tế, từ thạch cũng có quan hệ mật thiết với sắt, thành phần của nó là tứ dưỡng hóa tam thiết.

Do đó, bất luận vật chất màu đen này rốt cuộc là đá huyền vũ có từ tính mạnh trên thánh sơn hay là quặng có hàm lượng sắt cực cao, đều không thể không liên quan đến sắt, hơn nữa hai khả năng này thực

ra không hề mâu thuẫn, đá huyền vũ vừa có thể chứa tứ dưỡng hóa tam thiết, lại vừa có thể là quặng có hàm lượng sắt cực cao, tất cả đều do tự nhiên quyết định.

Cho nên… Sắt… Đồng nguyên chất… Ngô Lương đột nhiên nghĩ đến một khả năng còn khó tin hơn —— thấp pháp luyện đồng!

Phương pháp luyện đồng này xuất hiện sớm nhất trong cuốn «Hoài Nam Vạn Tất Thuật» được viết vào thời Tây Hán, trong đó câu "tằng thanh đắc thiết tắc hóa vi đồng" chính là ghi lại hiện tượng hóa học của thấp pháp luyện đồng.

Theo những gì Ngô Lương biết, thấp pháp luyện đồng thực sự được tận dụng và hình thành hệ thống đưa vào sản xuất thì đã là vào thời nhà Tống, cách thời Hán mạt gần một nghìn năm.

Mà trước đó, kỹ thuật hỏa pháp luyện đồng vẫn luôn chiếm vị trí chủ đạo.

Thực ra nghe tên hai loại kỹ thuật luyện đồng này là có thể thấy được sự khác biệt giữa chúng.

Hỏa pháp luyện đồng, đúng như tên gọi, thực chất là dùng lửa mạnh để nung quặng đồng tinh luyện giàu đồng, từ đó chiết xuất ra kim loại đồng bên trong, không khác biệt nhiều so với lò cao dùng để luyện sắt.

Phương pháp luyện đồng này tuy đơn giản trực tiếp, nhưng vấn đề lớn nhất là chỉ có thể dùng cho quặng giàu đồng.

Còn thấp pháp luyện đồng là một phương pháp luyện đồng hóa học, quặng đồng tinh luyện trong tự nhiên thông thường đều là lưu hóa đồng, mà lưu hóa đồng trong tự nhiên bị phong hóa oxy hóa, sẽ dần dần chuyển hóa thành lưu toan đồng, cũng chính là đảm phan mà dân gian thường nói.

Lưu toan đồng có thể hòa tan trong nước, sau khi hòa tan hoàn toàn rồi loại bỏ tạp chất là có thể thu được nước đảm phan, và khi nhúng sắt vào nước đảm phan để phản ứng hoàn toàn, có thể thay thế ion đồng trong lưu toan đồng, từ đó tạo ra đồng nguyên chất cực kỳ tinh khiết.

Kim loại đồng được chiết xuất bằng phương pháp luyện đồng này có độ tinh khiết cực cao, lại có đặc điểm thao tác đơn giản, tiết kiệm nhiên liệu, quan trọng nhất là, phương pháp này có thể áp dụng cho cả quặng nghèo, quặng giàu, quặng lưu hóa và quặng oxy hóa, phạm vi áp dụng vô cùng rộng.

So sánh mà nói, tự nhiên là thấp pháp luyện đồng tiên tiến hơn.

Dù sao các nghiên cứu đời sau cho thấy, hàm lượng đồng trên trái đất chỉ khoảng 0,01%, quặng đồng tinh luyện thích hợp cho hỏa pháp luyện đồng lại càng hiếm hơn, thuộc loại tài nguyên khoáng sản không thể tái tạo.

Trong khi đó, sắt cũng là một kim loại thường dùng lại chiếm tới 5,1%, so sánh như vậy, đồng trở nên vô cùng quý hiếm, tự nhiên cũng phải áp dụng kỹ thuật luyện đồng hiệu quả hơn.

Cũng vì thế, thấp pháp luyện đồng từ khi chính thức trở thành phương thức luyện đồng chủ yếu vào thời nhà Tống, đã kéo dài cho đến tận đời sau, ngay cả trước khi Ngô Lương xuyên không, thấp pháp luyện đồng vẫn là phương thức luyện đồng chủ đạo.

Cho nên… Trong mắt Ngô Lương hiện lên vẻ kinh hãi ngày càng đậm.

Cảnh tượng đồng nguyên chất và vật chất màu đen hòa vào nhau, cùng với kết cấu của pho tượng này nhìn thế nào cũng không giống như công nghệ mạ đồng đơn giản, lại thêm cả đá huyền vũ có khả năng chứa hàm lượng sắt cũng không thấp… Nếu đây thực sự là một

di tích của Cửu Lê quốc thời thượng cổ, mà kỹ thuật luyện đồng mà Cửu Lê quốc nắm giữ lại là thấp pháp luyện đồng, chẳng phải có nghĩa là suy đoán trước đó của hắn đã đánh giá quá thấp Cửu Lê quốc, kỹ thuật luyện đồng của họ không phải tương đương với nhà Chu, mà là có thể sánh ngang với nhà Tống sau này sao?!

Đây mới chỉ là so sánh trong phạm vi Thiên triều, nếu so với phương Tây… thì gần như là đi trước cả nền văn minh lịch sử nhân loại, dù sao phương Tây mãi đến cuối thế kỷ XVII mới bắt đầu sử dụng thấp pháp luyện đồng, mà cuối thế kỷ XVII thì đã gần như có thể xếp vào phạm trù cận hiện đại rồi.

"Chuyện này… Công tử rốt cuộc đã phát hiện ra điều gì?" Nhìn biểu cảm của Ngô Lương từ nghi hoặc dần chuyển sang kinh hãi, đám người Phường Nhân Quân đang đứng bên cạnh chờ Ngô Lương đưa ra kết luận trong lòng không khỏi kinh ngạc.

Họ tuy không hiểu thấp pháp luyện đồng là gì, nhưng lại hiểu Ngô Lương, nếu không phải có phát hiện kinh thiên động địa gì, với kiến thức của hắn, quyết không thể lộ ra vẻ mặt như vậy.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, hắn cuối cùng cũng hoàn hồn.

Nhưng hắn không lập tức nói ra suy đoán trong lòng, bởi vì suy đoán này cần thêm nhiều bằng chứng hơn để chứng minh, ít nhất bằng chứng hiện tại vẫn chưa đủ.

Mà bằng chứng trực tiếp nhất chính là nước đảm phan.

Đây là nguyên liệu không thể thiếu trong thấp pháp luyện đồng, loại nước này có màu xanh lam, thời cổ đại thậm chí còn dùng nó làm thuốc nhuộm, do đó nếu nơi này từng sử dụng thấp pháp luyện đồng thì tất nhiên sẽ để lại những vết tích màu xanh lam không thể xóa sạch, nếu có thể tìm thấy thứ này, hắn mới có thể xác định được suy

đoán của mình.

Đương nhiên, cũng có khả năng nơi này vốn không phải là khu mỏ luyện đồng bằng thấp pháp, Ngô Lương cũng không thể tìm thấy thứ mà hắn suy đoán có thể tồn tại.

Nếu vậy, hắn chỉ có thể chọn cách mang pho tượng đồng này về nghiên cứu từ từ… nếu có thể sống sót rời khỏi nơi này. … Ngô Lương không giải thích, đám người Phường Nhân Quân cũng không hỏi thêm.

Chuyện này tạm thời được gác lại trong sự tò mò của mọi người.

Công việc khai quật vẫn tiếp tục.

Lần này để đẩy nhanh tiến độ, Phường Nhân Quân không dừng lại nghỉ ngơi khi trời tối, mà dựa vào ánh sáng của đống lửa trại tại hiện trường để làm việc cho đến tận giờ Tý.

Lúc ăn cơm tối, Bạch Tinh Tinh lặng lẽ tìm đến Ngô Lương, kéo hắn ra một nơi không người rồi nghiêm túc nói: "Ngô Hữu Tài, đồ đạc còn lại của chúng ta có lẽ chỉ đủ ăn thêm một ngày, nếu sau đó không có cách nào rời khỏi đây, e rằng mọi người sẽ bắt đầu náo loạn vì đói, vì vậy ta muốn hỏi ngươi, ngươi có cách giải quyết nào không?" "Không có." Ngô Lương thẳng thắn lắc đầu.

"Vậy ngươi có dự định gì không?" Bạch Tinh Tinh lại hỏi.

"Ta vừa mới hỏi riêng Dương Vạn Lý, công việc sửa chữa ba cổng thành kia đã cơ bản hoàn thành, nhưng cổng thành sửa xong đã không thể ra vào bí cảnh được nữa, con đường này e là không thông rồi." Ngô Lương trầm ngâm nói, "Hy vọng duy nhất bây giờ chính là loại côn trùng kỳ quái kia, nếu chúng ta có thể tìm thấy chúng trong lòng sông, và tìm ra cách chúng ra vào bí cảnh, có lẽ còn một tia hy vọng sống sót…" "Vậy ngươi nghĩ cách này có nhiều hy vọng

không?" Bạch Tinh Tinh lại hỏi dồn.

"Khó nói…" Ngô Lương nhún vai, cười khổ một cách nước đôi.

"Nếu đã như vậy…" Bạch Tinh Tinh nghe vậy, vẻ mặt không có nhiều thay đổi, nhưng nàng lại thuận thế đưa tay ra trước mặt Ngô Lương, "Hay là ngươi trả Tùy Hầu Châu cho ta trước đi, đây là sứ mệnh tổ tiên Bạch gia giao cho ta, nếu cuối cùng phải bỏ mạng ở đây, cho dù không thể tự tay mang Tùy Hầu Châu về Bạch gia, ta cũng hy vọng lúc trút hơi thở cuối cùng, Tùy Hầu Châu nằm trong tay ta." "Tuyệt tình vậy sao?" Ngô Lương hơi sững người, "Ta còn chưa chết mà, ngươi đã bắt đầu thu xếp hành lý rồi, ngươi là Trư Bát Giới à?" "Trư Bát Giới nào?" Bạch Tinh Tinh lộ vẻ nghi hoặc, nhưng cũng không hỏi thêm về cách nói kỳ quặc này, mà đột nhiên nở một nụ cười ranh mãnh, "Ngươi không muốn trả lại Tùy Hầu Châu là ta yên tâm rồi, ta đi nghỉ ngơi trước đây." "???" Ngô Lương lập tức ngơ ngác.

Không ngờ Bạch Tinh Tinh cuối cùng cũng học thói xấu, lại dùng cách này để thăm dò thái độ và ý chí của hắn.

Nhưng bây giờ hắn thực sự không có manh mối nào, chỉ là chưa đến thời khắc cuối cùng nên không muốn dễ dàng từ bỏ mà thôi… Bạch Tinh Tinh quả thực đã nắm được thóp của hắn, nếu trong lòng hắn có ý định từ bỏ, quả thực sẽ chủ động trả lại Tùy Hầu Châu. … Hôm sau.

Phường Nhân Quân tuy đã mở rộng và đào sâu cái hố thêm rất nhiều, nhưng kết quả lại không tốt.

Ngoài việc đào được vài mảnh gốm vỡ nát khó phân biệt được thời kỳ chế tạo trong lớp đất đỏ, Ngô Lương không thu được bất kỳ thứ gì có giá trị khảo cổ, tự nhiên cũng không có được bất kỳ manh mối nào có thể giúp họ thoát khỏi nơi này.

Thời gian một ngày trôi qua, công việc khai quật không có tiến triển nhưng vẫn không thể miễn cho họ việc tiêu hao thức ăn.

Bữa tối, thứ mà đám người Phường Nhân Quân ăn đã là lượng dự trữ cuối cùng.

Có lẽ còn lại một chút, có thể miễn cưỡng đủ cho bữa sáng ngày thứ hai, sau đó họ sẽ thực sự chỉ còn lại ba con lợn rừng nhỏ và con gà công lớn kia.

Chuyện này chỉ có một số ít cán bộ cốt cán của Phường Nhân Quân phụ trách hậu cần biết.

Họ không biết phải thông báo chuyện này cho mọi người như thế nào, cũng không biết sau khi thông báo, làm sao để trấn an sự hoảng loạn theo sau đó của mọi người.

Trong lòng Ngô Lương cũng không bình tĩnh như vẻ bề ngoài.

Nhưng trong lòng hắn hiểu rõ hơn ai hết, lúc này người không thể rối loạn nhất chính là hắn, nếu không đám người Phường Nhân Quân sẽ càng thêm bất an… hơn nữa hắn luôn tin rằng, những con côn trùng kỳ quái kia có thể tự do qua lại hai giới, thì hắn cũng nhất định có thể tìm ra phương pháp qua lại hai giới, chỉ là cần thời gian.

Đêm nay.

Chương 884

Đối với một số người, chắc chắn là không thể ngủ được.

Bạch Tinh Tinh, Vu Cát, Chân Mật, Gia Cát Lượng, Sát Mộc vương tử, Dương Vạn Lý, Điển Vi… tất cả họ đều trằn trọc không yên.

Còn Tào Nỉ và các binh sĩ Phường Nhân Quân lại ngủ rất ngon, đặc biệt là các binh sĩ Phường Nhân Quân, tiếng ngáy như sấm vang lên liên hồi, họ thực sự đã mệt rồi, nhưng ngủ được là vì họ tạm thời chưa biết thức ăn đã hết, tiếp theo tất cả mọi người sẽ phải đối mặt với thử thách nghiêm trọng nhất.

Ngô Lương một mình đứng ngoài doanh địa, nhìn về phía vết nứt như cái miệng khổng lồ không xa và lòng sông bị họ đào bới đến biến dạng, giấu đi vẻ mặt lúc này vào trong bóng tối.

"Ngô thái sử, vẫn chưa ngủ sao?" Sau lưng vang lên một giọng nói quen thuộc, người đến là Hoa Đà.

"Hoa thần y." Vẻ mặt trong bóng tối lập tức chuyển thành nụ cười, Ngô Lương quay đầu lại nói, "Ngài cũng không ngủ được à?" "Đúng vậy." Hoa Đà cũng cười cười, bước đến bên cạnh Ngô Lương, giọng điệu thản nhiên nói: "Ngô thái sử, ta muốn thương lượng với ngài một chuyện." "Hoa thần y cứ nói." Ngô Lương gật đầu đáp.

"Mấy ngày nay các vị bận rộn ở đây, ta tuy có lòng muốn giúp một tay, nhưng lại không biết phải bắt đầu từ đâu, cho nên ngoài việc thỉnh thoảng khuân vác hai thùng đất, phần lớn thời gian còn lại chỉ đứng một bên nhìn." Hoa Đà tránh ánh mắt của Ngô Lương, nhìn về phía xa nói, "Vì vậy ta nghĩ hay là ngày mai ta không đi cùng các vị nữa, nhân lúc này, ta muốn tranh thủ thời gian khắc một ít thẻ gỗ để

ghi lại những phương thuốc bí truyền và y thuật đã thất truyền mà ta lĩnh ngộ được ở đây rồi biên soạn thành sách… Ngọn thánh sơn này sắp bị hủy rồi, nếu ta lại có bất trắc gì, ít nhất vẫn còn cơ hội để lại những thứ cứu người này, ngài nói có đúng không?" "…" Ngô Lương ánh mắt lóe lên, cuối cùng chọn cách im lặng.

Xem ra Hoa Đà cũng đã nhận ra tình cảnh khó khăn hiện tại, cho nên mới có ý nghĩ như vậy… nhưng nếu ông ấy lúc này viết sách, để lại hẳn là bộ y thư thần bí đã thất truyền kia rồi?

Còn tên sách có phải là «Thanh Nang Thư» hay không thì khó nói, dù sao đó cũng chỉ là hư cấu trong «Tam Quốc Diễn Nghĩa», không thể coi là sử thật, nhưng trong chính sử, Hoa Đà cũng đã để lại y thư cho cai ngục trước khi chết, đáng tiếc cai ngục kia sợ bị liên lụy không dám nhận, Hoa Đà đành phải nén đau đốt sách.

Không ngờ lần này, Hoa Đà thậm chí còn chưa từng gặp mặt Tào lão bản, đã phải bắt đầu viết di thư từ trước, đây mới thực sự là tạo hóa trêu ngươi… "Ngô thái sử không nói gì, ta xem như Ngô thái sử đã đồng ý, đa tạ." Trong sự im lặng của Ngô Lương, Hoa Đà đã có được câu trả lời mình muốn, sau đó hành lễ với Ngô Lương rồi tự mình lui xuống. … Ngày thứ hai.

Công việc khai quật vẫn như cũ.

Ngô Lương và một đám cán bộ cốt cán của Phường Nhân Quân lặng lẽ tham gia vào công việc khai quật, ngay cả Vu Cát già yếu cũng kiên trì ra trận, cùng Gia Cát Lượng khiêng một nửa thùng đất vận chuyển ra khỏi hố đào.

Nhưng tình hình vẫn khiến người ta tuyệt vọng.

Mặt trời dần dần mọc từ phía đông lên đến đỉnh đầu, họ vẫn không có phát hiện mới.

“Thêm vài canh giờ nữa, sẽ không thể không thông báo tin tức thức ăn đã cạn kiệt…” Mặc dù cho dù thức ăn hoàn toàn cạn kiệt, họ thực ra vẫn có thể cầm cự thêm vài ngày, bởi vì con người trong tình trạng không có nước cũng phải mấy ngày mới chết đói, huống chi họ còn có nguồn nước.

Nhưng một khi không có thức ăn, công việc khai quật cần tiêu hao nhiều thể lực này sẽ rất khó tiếp tục… Ngay lúc này, giọng của một binh sĩ Phường Nhân Quân đột nhiên vang lên: “Công tử, ngài mau đến đây xem, chúng ta hình như đào được một xác chết!” “Xác chết?” Mọi người vội vàng nhìn theo hướng tiếng nói.

Ngô Lương càng đi ở phía trước, nhanh chân đến bên cạnh mấy binh sĩ Phường Nhân Quân đang la hét, nhìn vào cái hố họ vừa đào.

Chỉ thấy trong lớp đất đỏ khá rắn chắc, có một bàn chân đi giày cỏ đang lộ ra.

Theo sau đó là một trận mùi hôi thối.

Đó là một mùi hôi đặc trưng của xác chết thối rữa, đối với Ngô Lương và mọi người thì đã quá quen thuộc, trong quá trình xuống mộ trước đây, họ thậm chí đã ngửi qua mùi xác chết mục nát hàng nghìn năm, cũng không có gì không thích ứng được.

Nhưng xác chết này lại không giống như tưởng tượng.

Nó hoàn toàn không giống một thi thể đã chết nhiều năm, trạng thái của nó trông giống như loại xác chết nổi mà Ngô Lương và mọi người đã thấy trên sông Hoàng Hà cách đây không lâu.

Da dẻ trắng bệch trương phồng, kèm theo hiện tượng thối rữa khá nghiêm trọng.

Đến nỗi đôi giày cỏ trên chân đã siết rách da, lún sâu vào trong da thịt sưng phù, và từ những vết rách này rỉ ra một ít chất lỏng sền sệt

ghê tởm, đó hẳn là thi thủy chảy ra từ bên trong xác chết thối rữa nghiêm trọng.

"Chuyện này…" Mọi người không khỏi nghi hoặc, không nhịn được hỏi: "Tại sao xác chết này lại tươi như vậy, giống như vừa mới vớt từ sông Hoàng Hà lên cách đây không lâu?" "Hơn nữa xác chết này lại xuất hiện trong lớp đất đỏ rắn chắc này… Nơi này sớm nhất cũng phải là di tích từ hàng nghìn năm trước, trong tình huống bình thường, xác chết chôn ở đây lâu như vậy, lại không có biện pháp bảo quản đặc biệt, có thể còn lại một bộ xương đã là rất hiếm có, quyết không thể giữ được dáng vẻ tươi mới như vậy." Vu Cát lần này lại không đứng xa, ngược lại tiến sát đến bên cạnh Ngô Lương, quan sát kỹ xác chết này rồi phân tích, "Còn nữa, đất đỏ xung quanh xác chết này trông cũng rất chặt chẽ, do đó có thể loại trừ khả năng có người gần đây mới chôn xác chết này ở đây, hít… Công tử, rốt cuộc là chuyện gì vậy?" "…" Những nghi vấn mà ông ta đưa ra không chỉ là nghi vấn trong lòng đám người Phường Nhân Quân, mà cũng là nghi vấn trong lòng Ngô Lương.

Xác chết này rõ ràng không tầm thường, cần phải nghiên cứu sâu hơn về lai lịch của nó.

"Huynh đệ, các ngươi qua chỗ khác đào trước đi, nơi này giao cho ta xử lý." Nhất thời không tìm ra câu trả lời, Ngô Lương cũng không định để mọi người cùng nhau lãng phí thời gian quý báu ở đây, bèn quay người lại xua tay với mọi người, chỉ để lại các cán bộ cốt cán của Phường Nhân Quân ở bên cạnh hỗ trợ.

Tiếp đó, hắn tự tay cầm một chiếc xẻng công binh nhảy vào hố, dọn dẹp lớp đất đỏ xung quanh xác chết.

Hắn định đào xác chết này ra khỏi lớp đất đỏ trước, chỉ khi nhìn thấy toàn bộ diện mạo của xác chết, mới có khả năng phân tích ra

thông tin thân phận của nó, từ đó đưa ra suy đoán chính xác hơn.

Ngoài ra, qua cái chân lộ ra có thể thấy, quần áo trên người xác chết này cũng được bảo tồn khá tốt, nếu có thể tra rõ kiểu dáng và chất liệu vải của quần áo, cũng có thể dựa vào đó để phán đoán niên đại của xác chết này.

Đương nhiên nếu có thể tìm thấy một số trang sức và vật tùy thân đại diện cho thân phận trên người xác chết này thì càng hoàn hảo hơn.

"Công tử, ta cũng đến." Điển Vi thấy vậy cũng lập tức cầm một chiếc xẻng công binh nhảy vào.

Nhưng để tránh ảnh hưởng đến công việc dọn dẹp tương đối tỉ mỉ của Ngô Lương, hắn chỉ đào ở nơi cách xác chết một thước, chỉ để mở rộng thêm cái hố này, tạo thêm sự thuận tiện cho việc thăm dò của Ngô Lương.

Nhưng vừa mới đào được ba bốn nhát, Điển Vi lại đột nhiên dừng lại, rồi kinh ngạc nhìn về phía Ngô Lương: "Công tử, ngài xem này…" "Gì thế?" Ngô Lương nghiêng đầu nhìn qua.

Chỉ thấy mấy nhát xẻng của Điển Vi đào khá sâu, và trong một tảng đất lớn mà hắn vừa đào lên, lại có một khối màu trắng trông như thịt thối, và trong khối thịt thối này, còn lẫn một ít tóc đen quấn lại với nhau, từ độ dài của tóc xem ra, tám phần là tóc người… dù sao nơi họ đang ở không phải là vùng cực hàn, về cơ bản không tồn tại những loài động vật có lông dài như vậy.

Ngô Lương lập tức nhìn về phía lớp đất đỏ mà Điển Vi vừa đào lên.

Chỉ thấy trong lớp đất đỏ rắn chắc đó, quả nhiên lộ ra một mảng trắng bệch, và xung quanh mảng đó, cũng có một ít thịt thối và tóc đen.

"Đây là…" Ngô Lương khẽ nhíu mày, trong lòng đã có chút nghi

ngờ.

Nhưng hắn không vội kết luận, mà gật đầu ra hiệu với Điển Vi: "Điển Vi huynh đệ, ngươi cũng đào thứ này ra, nhưng tiếp theo hãy cẩn thận một chút, cố gắng không làm tổn hại đến nó." "Vâng." Tuy Ngô Lương không trách mắng Điển Vi, nhưng trong lòng Điển Vi lại vì sự lỗ mãng vừa rồi mà cảm thấy áy náy, tiếp theo cũng không dám đào bới mạnh tay nữa, mà giống như Ngô Lương, cẩn thận dọn dẹp lớp đất đỏ xung quanh thứ đó.

Các cán bộ cốt cán của Phường Nhân Quân đứng ngoài hố vừa giúp vận chuyển đất, trong lòng cũng có suy đoán của riêng mình.

"Lão tiên sinh, ta thấy mảng trắng bệch trong đất kia, hình như là xương sọ người, nhát xẻng vừa rồi của Điển Vi chắc là đã xẻng phải da đầu của thi thể thứ hai…" Gia Cát Lượng vừa cùng Vu Cát vận chuyển một giỏ đất, vừa nhỏ giọng nói.

"Nhóc con nhà ngươi mắt cũng tinh đấy, chắc không sai đâu." Vu Cát khẽ gật đầu, nhưng khuôn mặt già nua đã nhăn lại như hoa cúc, đầy lo lắng nói, "Nhưng đây không phải là chuyện tốt đâu… Ngươi có biết đào được loại thi thể trải qua hàng nghìn năm mà vẫn chưa hoàn toàn thối rữa có nghĩa là gì không?" "Không biết, xin lão tiên sinh giảng giải cho ta." Vẻ tò mò trên mặt Gia Cát Lượng càng đậm, vội vàng hỏi.

"Hoặc là nơi này âm khí cực thịnh có thể dưỡng thi, hoặc là nơi này âm dương đảo lộn, sinh tử hỗn loạn, cả hai tình huống này đều cực kỳ dễ sinh ra thi bạt đáng sợ, chỉ khiến cho tình cảnh của chúng ta càng thêm nguy hiểm." Vu Cát vẻ mặt ngưng trọng nói.

"Thi bạt?

Thứ đó rất lợi hại sao?" Gia Cát Lượng nghe vậy cũng bắt đầu lo lắng, có chút không tự tin hỏi.

“Không chỉ là lợi hại, thi bạt hàng nghìn năm e là đã siêu thoát sinh tử và thiên đạo, là thứ có thể sánh ngang với tiên tướng, ngươi nói thứ như vậy, những phàm nhân như chúng ta có thể chống lại được sao?” Vu Cát nghiêng đầu nhìn chằm chằm vào mắt Gia Cát Lượng, nói một cách nghiêm túc.

“~~~” Gia Cát Lượng bị nhìn đến sống lưng lạnh toát, nhưng vẫn giống như một đứa trẻ tò mò, kiên trì nói: “Ngài chắc chắn là đang cố ý dọa ta đúng không?

Ta cảm thấy thi thể mà Hữu Tài ca ca và Điển Vi đào lên không phải là loại thi bạt gì đó đâu, nếu không thì làm sao Điển Vi có thể một xẻng đã xẻng được một mảng da đầu lớn như vậy?

Hơn nữa cho dù thật sự có thi bạt ta cũng không sợ, Hữu Tài ca ca không phải là phàm nhân, con cổ trùng nhỏ của huynh ấy lợi hại lắm, ta nghe Trần Kim Thủy nói con cổ trùng nhỏ đó có thể dọa chạy cả Hống còn lợi hại hơn cả thi bạt.” “Còn có chuyện này sao, lão phu sao chưa từng nghe qua?” Vu Cát sững người.

“Đó là chuyện từ rất lâu rồi, ngài với Trần Kim Thủy không thân, ông ấy sao lại nói với ngài những chuyện cũ này… Hơn nữa Trần Kim Thủy còn nói, chuyện này là bí mật của Phường Nhân Quân, ông ấy chỉ nói với một mình ta, còn dặn ta nhất định không được nói cho người khác, nếu không ông ấy sợ sẽ bị Hữu Tài ca ca trách mắng, nhưng lão tiên sinh không phải người ngoài, ta nói với lão tiên sinh chuyện này chắc không có vấn đề gì.” Gia Cát Lượng hạ thấp giọng nói.

Nói đến đây, Sát Mộc vương tử không biết từ lúc nào đã đến gần, xen vào nói: “Hai người đang bàn luận về chuyện công tử từng dùng con cổ trùng thần bí kia dọa lui Hống đúng không?

Chuyện này ta cũng biết, cũng là Trần Kim Thủy nói với ta, ông ấy

cũng nói với ta chuyện này ông ấy chỉ nói với một mình ta, dặn ta tuyệt đối không được loan truyền ra ngoài." "Ặc…" Gia Cát Lượng lập tức sững sờ. … Cứ đào như vậy, Ngô Lương và Điển Vi càng đào càng kinh hãi.

Không lâu sau, họ đã hoàn toàn đào hai thi thể kia ra, thi thể của Ngô Lương tự nhiên không cần nói nhiều, thi thể của Điển Vi quả nhiên là một thi thể người, khối thịt thối có tóc đen mà hắn xẻng phải quả nhiên là da đầu người.

Nhưng khác biệt là, Ngô Lương đào ra là một thi thể nam, còn Điển Vi đào ra là một thi thể nữ.

Hai thi thể trông đều giống như những xác chết nổi đã thấy ở bên ngoài trước đây, các mô mềm trắng bệch trương phồng và mức độ thối rữa cũng không khác nhau nhiều.

Từ quần áo còn sót lại trên hai thi thể này xem ra, chúng quả thực không phải là thi thể hàng trăm hàng nghìn năm, mà chính là người chết ở thời đại này.

Đặc biệt là thi thể nam mà Ngô Lương đào được, Ngô Lương thậm chí còn tìm thấy một miếng ngọc bội trang trí ở thắt lưng của thi thể nam đó, hình dạng điêu khắc trên miếng ngọc bội này rõ ràng là hoa văn bàn ly phổ biến nhất thời nhà Hán, điều này không nghi ngờ gì đã chứng thực thêm phán đoán của Ngô Lương.

"Tại sao xác chết nổi của thời đại này lại xuất hiện trong bí cảnh này, hơn nữa còn xuất hiện trong tầng đất nện nghi là di tích thượng cổ này?" Nghi hoặc trong lòng Ngô Lương ngày càng sâu sắc.

Trước đây khi họ vượt sông ở bên ngoài, từng thấy một đám lớn xác chết nổi tụ tập ở vùng nước trước thánh sơn, nhưng khi họ tiến vào bí cảnh này, lại không thấy bất kỳ xác chết nổi nào trong nước.

Điều đó có nghĩa là những xác chết nổi trong nước và bí cảnh này lẽ ra không có bất kỳ mối liên hệ nào… nhưng bây giờ, họ lại đào được xác chết nổi ở đây, hơn nữa còn nằm trong tầng đất nện rắn chắc, rốt cuộc phải giải thích thế nào?

Ngoài ra, điều khiến Ngô Lương kinh hãi hơn là, cùng với việc hắn và Điển Vi đào ra hai thi thể này, lại lập tức phát hiện thêm những thi thể khác trong lớp đất đỏ bên cạnh.

Trong lớp đất đỏ bên phía Ngô Lương lộ ra hai bàn tay phải thối rữa.

Còn bên phía Điển Vi thì lộ ra một cái đầu mới và một bàn chân phải.

Những bộ phận này và các phần lộ ra tuyệt đối không thể thuộc cùng một thi thể, điều đó có nghĩa là bây giờ họ đã phát hiện thêm ít nhất bốn thi thể nữa, và mấy thi thể này gần như chen chúc vào nhau… Tình hình như vậy không thể không khiến Ngô Lương nghi ngờ, trong khu vực này e là còn chôn nhiều thi thể hơn nữa.

Còn rốt cuộc có bao nhiêu, thì rất khó nói.

Quan trọng nhất là, những thi thể rõ ràng cùng thời đại với họ này rốt cuộc đã xuất hiện ở đây như thế nào?

Ngô Lương nghĩ đến suy đoán trước đó.

Hắn cảm thấy khả năng thoát khỏi nơi này mà không dựa vào ba cánh cổng vòm kia lại lớn hơn một chút.

Những con côn trùng kỳ quái ẩn trong nước có thể tự do ra vào bí cảnh này, những xác chết nổi này lại bằng một cách cực kỳ quỷ dị tiến vào bí cảnh này, càng cho thấy nơi này hẳn là tồn tại một phương thức nào đó liên kết với thế giới bên ngoài, thậm chí là tự do qua lại!

Cứ lần theo manh mối này mà tìm kiếm, hắn cũng hẳn là có cơ hội

tìm ra phương thức không ai biết đó.

Và những thi thể này, chính là manh mối duy nhất hiện tại.

Nghĩ đến những điều này, Ngô Lương lập tức lại lấy dao găm đồng ra, cẩn thận rạch quần áo của thi thể nam trước mặt, kiểm tra tình hình ở vùng ngực.

Nhưng khác với thi thể nổi mà họ vớt được ở thôn Đại Khuyển Ngư trước đây, khoang bụng của thi thể nam này không phồng lên cao, mà lại lõm xuống trống rỗng.

Và sau khi rạch quần áo của thi thể nam này, Ngô Lương cũng không thấy những con côn trùng kỳ quái lúc nhúc trong khoang bụng của nó, hắn chỉ thấy một khoang bụng trống rỗng, cùng với xương sống và xương sườn lộ ra, ngũ tạng lục phủ bên trong đều đã không biết đi đâu.

Nhưng hắn cũng không phải là không có phát hiện gì.

Trên xương sống và xương sườn lộ ra của thi thể nam này, Ngô Lương lại một lần nữa nhìn thấy những lỗ nhỏ li ti, những lỗ nhỏ này không khác gì những lỗ trên thi thể nổi trước đó, so với bộ xương Ứng Long cũng chỉ nhỏ hơn một chút… "Quả nhiên vẫn liên quan đến loại côn trùng kỳ quái kia!" Ngô Lương thầm nghĩ.

Hắn ngay sau đó lại rạch quần áo của thi thể nữ, tình hình nhìn thấy gần như giống hệt thi thể nam.

Điều khó hiểu là, trong hai thi thể rõ ràng có quan hệ mật thiết với loại côn trùng kỳ quái kia, Ngô Lương lại không thấy dù chỉ một con côn trùng nhỏ nhất.

Vậy những con côn trùng kỳ quái kia rốt cuộc đã đi đâu?

Chương 885

Chẳng lẽ tất cả đều đã lên người bộ xương Ứng Long, bị sét tím đánh thành tro bụi đen sì sao?

"…" Lúc này các cán bộ cốt cán của Phường Nhân Quân có mặt tại hiện trường cũng đều có vẻ mặt ngưng trọng, trong lòng họ cũng dấy lên nhiều nghi vấn, nhưng chuyện mà ngay cả Ngô Lương cũng tạm thời không thể giải thích được, họ tự nhiên cũng bó tay.

Thậm chí họ dù có muốn hỏi ra những nghi vấn trong lòng, cũng không biết phải diễn đạt như thế nào.

"Tiếp tục đào!" Lúc này những thi thể này là manh mối duy nhất, Ngô Lương cũng chỉ có thể coi nó là hy vọng lớn nhất, bèn quay đầu nói với Điển Vi: "Điển Vi huynh đệ, ngươi gọi các huynh đệ của chúng ta qua đây cùng đào, Gia Cát hiền đệ, Sát Mộc vương tử, hai người cùng quay lại gọi Dương Vạn Lý và các huynh đệ bên đó qua đây giúp một tay, bảo họ ba cánh cổng vòm kia tạm thời không cần sửa chữa nữa." Ngô Lương hôm qua mới đi kiểm tra tiến độ sửa chữa của ba cánh cổng vòm đó.

Có thể nói như vậy, ba cánh cổng vòm đó đến nay đã hoàn thành ít nhất 90% việc sửa chữa, còn 10% còn lại, do hạn chế về vật liệu và công nghệ, về cơ bản thuộc phạm trù không thể phục hồi, cho dù có tốn thêm nhân lực vào đó, cũng không thể tạo ra sự thay đổi về chất, thực ra sớm đã có thể từ bỏ rồi.

Mà sở dĩ trước đây không tuyên bố từ bỏ, chỉ là muốn cho đám người Phường Nhân Quân thêm một hy vọng mà thôi.

Bây giờ đến bước này, sắp phải bị buộc phải thông báo cho mọi người tình hình thức ăn đã cạn kiệt, Ngô Lương cũng không cần thiết

phải tiếp tục duy trì hy vọng này nữa, chi bằng đem toàn bộ nhân lực dùng vào nơi có khả năng lớn nhất, tiến thêm một bước nâng cao tốc độ khai quật.

"Được rồi!" Gia Cát Lượng và Sát Mộc vương tử đáp một tiếng, lập tức chạy đi gọi người.

Điển Vi cũng nhảy ra khỏi hố gọi các binh sĩ Phường Nhân Quân gần đó.

Còn Ngô Lương thì cúi đầu tiếp tục đào.

Kết quả là nhát xẻng này vừa xuống.

"Keng!" Tay cầm xẻng công binh của Ngô Lương bị chấn một cái, hắn đã xẻng phải một vật cứng, và từ âm thanh phản hồi lại phán đoán, vật cứng đó hẳn là kim loại!

Âm thanh lạ lùng này không chỉ một mình Ngô Lương nghe thấy, mà những người của Phường Nhân Quân gần đó cũng nghe rõ mồn một, ai nấy đều tò mò quay đầu nhìn về phía Ngô Lương.

Ngô Lương thì ngay lập tức dẹp bỏ tâm trạng ngày càng nóng nảy vừa rồi, cúi người xuống bắt đầu cẩn thận dọn dẹp lớp đất đỏ ở khu vực này, mỗi một xẻng xúc xuống đều cố gắng hết sức kiềm chế.

Cứ như vậy khoảng một khắc sau, một bộ giáp trụ bằng đồng khá hoàn chỉnh đã xuất hiện trước mặt mọi người.

Bộ giáp trụ này cũng được chia thành hai phần.

Một phần là khôi giáp được ghép từ nhiều mảnh đồng, giống như pho tượng đồng đã thấy trước đó, phần còn lại là một chiếc mũ trụ có hai sừng nhọn trên đỉnh, cũng giống như tượng đồng.

Nhưng điểm khác biệt là, bộ giáp trụ này không dùng đồng nguyên chất có kết cấu khá mềm, mà là một loại hợp kim đồng khác với thanh

đồng.

Ngô Lương không rõ thành phần cụ thể của loại hợp kim đồng này, chỉ có thể sau khi cẩn thận gạt bỏ lớp gỉ đồng, thông qua quan sát bề ngoài để ước chừng phân biệt sự khác nhau giữa nó với đồng nguyên chất và thanh đồng: Thứ nhất, màu sắc của loại hợp kim đồng này không phải là màu vàng kim, trắng bạc hay vàng nhạt ban đầu của thanh đồng, cũng không phải màu xanh xám sau khi thanh đồng bị oxy hóa, mà là một màu nâu đen sẫm hơn; Thứ hai, kết cấu của loại hợp kim đồng này mềm hơn thanh đồng một chút, nhưng lại cứng hơn đồng nguyên chất rất nhiều, do đó có độ dẻo dai nhất định, điểm này có thể thấy rõ từ nhiều vết lõm trên ngực áo giáp và trên mũ trụ, thanh đồng bình thường căn bản không có độ dẻo như vậy, một khi xuất hiện vết lõm ở mức độ này, về cơ bản sẽ bị vỡ nát; Thứ ba, khối lượng của loại hợp kim đồng này dường như nhỏ hơn cả đồng nguyên chất và thanh đồng, ít nhất khi cầm lên không nặng như trong tưởng tượng, dĩ nhiên đây chỉ là cảm giác của Ngô Lương, muốn đưa ra phán đoán chính xác, ít nhất cần phải dùng đến công cụ cân đơn giản nhất để so sánh cẩn thận.

Mà tổng hợp mấy đặc điểm này lại với nhau... kết cấu cứng rắn nhưng lại có độ dẻo dai nhất định, khối lượng nhỏ giúp giảm gánh nặng cho người mặc...

đây dường như là một loại hợp kim thực dụng hơn cả thanh đồng và đồng nguyên chất, ít nhất với vai trò là giáp trụ, hiệu năng của nó hẳn là ưu việt hơn thanh đồng và đồng nguyên chất? "Đây là..." Trong lúc Ngô Lương kiểm tra bộ giáp trụ này, những người của Phường Nhân Quân cũng xúm lại, ngay khoảnh khắc nhìn thấy bộ giáp trụ, họ lại bất giác quay đầu nhìn về phía pho tượng đồng cách đó không xa.

Không khó để nhận ra, bộ giáp trụ này và giáp trụ trên pho tượng đồng kia gần như được đúc ra từ cùng một khuôn. "Công tử, đây hẳn

là bộ giáp trụ được chế tác dựa theo khuôn mẫu của pho tượng đồng kia để ứng dụng vào thực tế phải không?" Vu Cát không nhịn được hỏi, "Nhưng điều lão hủ không hiểu là, tại sao bộ giáp này lại lẫn lộn với những thi thể rõ ràng thuộc về đương triều, hai thứ này dù thế nào cũng không nên ở cùng một chỗ chứ?" "Không phải lẫn lộn." Ngô Lương chỉ vào cái hố mình vừa dùng tay đào lên nói, "Vị trí của những thi thể này và bộ giáp trụ có chênh lệch độ cao khoảng một thước, thi thể ở trên, giáp trụ ở dưới, ở giữa có một lớp đất đỏ cứng. " Chính vì có sự chênh lệch độ cao như vậy, Ngô Lương mới có chút lơi lỏng khi khai quật, do đó đã dùng sức xẻng vào bộ giáp trụ này, suýt chút nữa đã gây ra tổn hại nhất định cho nó.

Nếu không, dù hắn có phiền muộn đến đâu cũng không đến nỗi mắc phải sai lầm như vậy. "Thì ra là thế..." Vu Cát khẽ gật đầu, tiếp tục tự mình phân tích, "Nói như vậy, giữa bộ giáp trụ này và những thi thể kia quả thực có một khoảng chênh lệch thời gian nhất định, mà bộ giáp trụ này có thể được chôn ở đây như một vật tùy táng hoặc vì mục đích nào khác, vậy thì việc những thi thể này xuất hiện ở đây lại càng kỳ quái hơn." "Muốn làm rõ vấn đề này, cách duy nhất là tiếp tục đào xuống." Ngô Lương trầm ngâm nói.

Tượng đồng... thi thể... giáp trụ...

Càng đào được nhiều thứ, những bí ẩn bày ra trước mắt hắn càng nhiều, ít nhất cho đến hiện tại hắn vẫn chưa thể đưa ra lời giải thích hợp lý cho bất kỳ món đồ nào, thậm chí chỉ là suy đoán cũng khó tìm được cơ sở vững chắc.

Nghĩ vậy, Ngô Lương đành tạm thời di chuyển bộ giáp trụ ra khỏi hố để không cản trở công việc khai quật tiếp theo.

Tuy nhiên, ngay lúc hắn nhấc bộ giáp lên. "Loảng xoảng!" Một vài thứ từ trong bộ giáp rơi ra, vương vãi dưới chân Ngô Lương.

Ngô Lương giật mình vội đặt bộ giáp xuống, cúi người xem xét những thứ rơi ra. "Xương cốt?" Chỉ liếc mắt một cái, Ngô Lương đã nhận ra bản chất của những thứ đó.

Đó là một ít xương cốt đã mục nát cực kỳ nghiêm trọng, giờ chỉ còn lại một ít vụn xương đầy lỗ hổng do canxi đã thất thoát nghiêm trọng, mảnh xương lớn nhất cũng không dài quá 5 centimet.

Ngô Lương cẩn thận nhặt một mảnh lên, phát hiện nó còn nhẹ hơn cả một chiếc lá khô, và có lẽ chỉ cần dùng ngón tay bóp nhẹ là sẽ vỡ thành bột.

Di cốt?

Chẳng lẽ bộ giáp này được chôn cùng với người mặc nó?

Chỉ là theo thời gian, phần lớn các mô trong cơ thể người trong bộ giáp đã trở về với cát bụi, chỉ để lại một chút vụn xương chưa hoàn toàn biến mất này?

Nhưng mức độ mục nát này...

Ngô Lương và mọi người trước đây đã khai quật không ít lăng mộ cổ và di tích, cũng đã thấy đủ loại thi thể trong những ngôi mộ này, do ảnh hưởng của môi trường khác nhau trong mộ, mức độ mục nát của các thi thể dĩ nhiên không hoàn toàn giống nhau, nhưng thi thể mục nát đến mức này quả thực không thường thấy.

Với suy nghĩ đó, Ngô Lương lập tức lấy chiếc mũ trụ qua để kiểm tra tình hình bên trong.

Quả nhiên bên trong mũ trụ cũng có một ít vụn xương.

Mảnh lớn nhất có hình dạng không đều, hơi cong, diện tích cũng chỉ khoảng 3 centimet vuông.

Mảnh xương sọ còn sót lại?

Chuyện này...

Lông mày Ngô Lương nhíu chặt lại.

Một bên là hài cốt đã mục nát đến mức xương cốt cũng sắp biến mất, còn ở vị trí cao hơn hài cốt một thước, lại là những thi thể tuy đã thối rữa nhưng các mô mềm vẫn chưa biến mất.

Đây hoàn toàn là những thứ thuộc về hai không gian thời gian khác nhau, và hai không gian thời gian đó ít nhất cách nhau cả ngàn năm, thậm chí còn lâu hơn.

Điều này không nghi ngờ gì đã khiến cho bí cảnh này trở nên càng thêm quỷ dị. "..." Lúc này, không một ai trong Phường Nhân Quân còn lên tiếng.

Bởi vì chuyện này đã vượt xa nhận thức của tất cả mọi người, dù là suy đoán, cũng không ai có thể đưa ra được suy đoán tự hợp lý, căn bản không biết nên bình luận thế nào về tình hình hiện tại.

Ngay lúc mọi người đang rối bời, từ xa vọng lại tiếng bước chân. "Công tử." Là Dương Vạn Lý và những binh sĩ Phường Nhân Quân phụ trách sửa chữa cổng lầu.

Họ đến đây chi viện, chắc chắn sẽ đẩy nhanh hơn nữa tốc độ khai quật, tiếp theo sẽ có nhiều thứ hơn nữa được trình bày trước mặt Ngô Lương và mọi người. ...

Vài phút ngắn ngủi sau, Điển Vi đang giúp Ngô Lương khai quật bên cạnh lại có phát hiện mới.

Đó cũng là một món đồ đồng có chất liệu tương tự bộ giáp trụ kia, nhưng món đồ này nhỏ hơn một chút, chỉ là một miếng mỏng.

May mà Điển Vi từ sau khi vô ý xẻng phải da đầu của thi thể kia, ra tay đã cẩn thận hơn rất nhiều, do đó không gây ra bất kỳ tổn hại nào cho món đồ đồng này, lại còn gọi Ngô Lương qua ngay khi phát hiện.

Sau khi Ngô Lương cẩn thận dọn dẹp, món đồ đồng này cuối cùng cũng lộ ra diện mạo thật.

Đây lại là một chiếc mặt nạ đồng.

Hình dạng lồi lõm của mặt nạ có thể vừa vặn với khuôn mặt người, trong khi che kín toàn bộ khuôn mặt, nó vẫn chừa ra các lỗ ở vị trí mắt và mũi để có thể nhìn và thở.

Vị trí miệng thì được khoét thành một cái miệng lớn có hình dạng khoa trương, trong miệng còn có hai chiếc răng nanh ở hàm trên và hai chiếc ở hàm dưới, trông như cái miệng máu của một con mãnh thú.

Hai bên mặt nạ còn có thêm hai phần giống như tai dài khoảng mười centimet, và bên dưới tai còn có hai lỗ nhỏ, trông như lỗ tai.

Ngoài ra, trên mặt nạ đồng còn khắc một số hoa văn trang trí.

Những hoa văn này chủ yếu là các vòng tròn đồng tâm khớp với viền của mặt nạ, tuy không thể nói là tinh xảo, nhưng lại khiến chiếc mặt nạ trông lập thể hơn. "Chiếc mặt nạ này lại dùng để làm gì?" Ngô Lương khẽ nhíu mày.

Theo hắn biết, giới khảo cổ học đời sau đã phát hiện không ít mặt nạ, trong đó nổi tiếng nhất là mặt nạ thanh đồng được khai quật từ Tam Tinh Đôi.

Nhưng khác với chiếc mặt nạ đồng trước mắt, đại đa số mặt nạ thanh đồng ở Tam Tinh Đôi đều không được khoét rỗng ở vị trí mắt, mũi và miệng, thậm chí một số còn được làm thành mắt dọc cực kỳ khoa trương.

Tóm lại, đại đa số mặt nạ thanh đồng ở Tam Tinh Đôi bị giới hạn bởi nhiều yếu tố như thể tích, trọng lượng và hình dáng, căn bản không phải để cho người ta đeo, về cơ bản chỉ có thể được dùng làm lễ khí trong các nghi thức tế tự.

Dĩ nhiên không phải nói những chiếc mặt nạ thanh đồng này không vĩ đại, không gây chấn động, chỉ là công dụng khác nhau mà thôi.

Còn chiếc mặt nạ đồng mà Ngô Lương phát hiện bây giờ, trông lại rất thích hợp để đeo, không những không ảnh hưởng đến hành động bình thường của con người, mà có lẽ còn có tác dụng bảo vệ nhất định...

Đợi đã!

Tác dụng bảo vệ?!

Ngô Lương quay đầu nhìn chiếc mũ trụ đồng phát hiện trước đó.

Vừa rồi hắn đã phát hiện ở hai bên phía trước của chiếc mũ trụ đồng có hai phần nhô ra riêng biệt, chỉ là không biết đó là để trang trí, hay có tác dụng gì khác.

Mà hai bên trái phải của chiếc mặt nạ đồng này lại vừa hay có hai rãnh đối xứng, vị trí của hai rãnh này dường như khớp với hai phần nhô ra trên mũ trụ đồng, không chỉ vị trí mà cả hình dạng cũng khá khớp... "Lão tiên sinh, phiền ngài đưa lại cho ta chiếc mũ trụ đồng đó." Ngô Lương quay đầu nói với Vu Cát đang đứng bên cạnh bộ giáp trụ.

Chương 886

"Được thôi." Vu Cát vội vàng ôm nó lên đưa qua. "Đa tạ." Ngô Lương gật đầu, rồi từ từ áp chiếc mặt nạ đồng vào mũ trụ, và để cho hai phần nhô ra trên mũ trụ lọt vào hai rãnh đối xứng trái phải của mặt nạ.

Phần nhô ra và rãnh khớp nhau một cách hoàn hảo!

Thậm chí dù Ngô Lương buông tay, chiếc mặt nạ đồng vẫn có thể treo chắc chắn trên mũ trụ! "Hai món đồ đồng này lại là một bộ sao?" Mọi người thấy vậy không khỏi kinh ngạc. "..." Ngô Lương trong lòng cũng chấn động không thôi.

Đây lại là một bộ đồ bảo vệ đầu toàn diện!

Đội chiếc mũ trụ này, lại kết hợp với chiếc mặt nạ này, trừ khi bị kẻ địch dùng vũ khí sắc nhọn đâm cực kỳ chính xác vào lỗ mắt, nếu không về cơ bản không thể gây ra thương tổn chí mạng cho người của phe mình.

Hơn nữa...

Ngô Lương lại như có điều suy nghĩ mà nhìn về phía hai lỗ tròn giống như lỗ tai trên đôi tai ở hai bên mặt nạ.

Nếu mũ trụ và mặt nạ kết hợp với nhau khi chạy nhảy thực ra vẫn có khả năng rơi ra, nhưng nếu dùng dây thừng xuyên qua hai lỗ này, và quấn một vòng buộc vào phía sau mũ trụ, tổ hợp này sẽ trở nên cực kỳ ổn định, dù vận động mạnh cũng sẽ không tách rời... ví dụ như khi đánh trận!

Thiết kế tinh xảo như vậy hoàn toàn nằm ngoài nhận thức của Ngô Lương, rất khó tưởng tượng đây lại là sản phẩm của thời

thượng cổ, quả thực không thể tin nổi.

Và ngay lúc Ngô Lương đang kinh ngạc. "Lão phu hiểu rồi!

Lão phu cuối cùng cũng nghĩ thông rồi!" Vu Cát đột nhiên vẻ mặt hưng phấn hét lên. "?" Mọi người nghi hoặc nhìn ông ta. "Lão tiên sinh, rốt cuộc ngài đã nghĩ thông được điều gì?" Ngô Lương cũng hoàn hồn, quay đầu hỏi. "Công tử có nhớ trong sử sách ghi chép về Si Vưu và tám mươi người anh em đồng tộc của ông ta như thế nào không?" Vu Cát bước lên nhận lấy mũ trụ và mặt nạ đồng trong tay Ngô Lương, vừa khoa tay múa chân vừa nói với mọi người, "Trong sử thi nói rằng họ 'thân thú tiếng người, đầu đồng trán sắt, tai như gươm kích, đầu có sừng!', công tử và các vị thử nghĩ xem, nếu có người đội chiếc mũ trụ đồng có sừng này, lại dùng chiếc mặt nạ đồng này che mặt, chẳng phải chính là thân thú tiếng người, đầu đồng trán sắt, tai như gươm kích, trên đầu còn có một cặp sừng thú sao?" "Chuyện này..." Mọi người khẽ sững sờ.

Không thể không thừa nhận, lời của Vu Cát nói quả thực rất có lý!

Đặc biệt là khi chỉ có Cửu Lê quốc nắm giữ kỹ thuật luyện đồng, và chế tạo ra loại đồ bảo hộ bằng đồng đi trước các bộ lạc khác cả một thời đại này, người của các bộ lạc khác căn bản không biết đây rốt cuộc là thứ gì, tự nhiên chỉ có thể coi họ là những con quái vật đáng sợ thân thú tiếng người, đầu đồng trán sắt, tai như gươm kích, trên đầu còn có một cặp sừng thú! "Còn nữa, trong sử sách còn nói tộc nhân Cửu Lê quốc ăn cát đá, lão phu cũng đã nghĩ ra lời giải thích hợp lý." Đối với biểu hiện của mọi người, Vu Cát vốn thích trở thành tâm điểm dĩ nhiên vô cùng hưởng thụ, lại tự mình phát huy, "Người xưa thời đó thường sống bằng săn bắn và hái lượm, do đó phần lớn hoạt động đều liên quan đến những việc này, mà chỉ có Cửu Lê quốc nắm giữ kỹ thuật luyện đồng, các vị hẳn là biết, việc luyện đồng tất nhiên không thể tách rời khai khoáng, tự nhiên cần phải khai thác và vận

chuyển rất nhiều khoáng thạch để tinh luyện, hành vi này trong mắt người của các bộ tộc khác cũng không thể lý giải, họ thực sự không hiểu Cửu Lê quốc khai thác vận chuyển những hòn đá vô dụng này để làm gì, thế là liền đồn thổi sai lệch rằng họ ăn cát đá, như vậy không phải cũng hợp lý sao?" "Ờ..." Mọi người nghe vậy lại sững sờ.

Mặc dù cách nói này nghe có vẻ hơi khiên cưỡng, nhưng nếu đặt mình vào thời đại đó... cũng giống như họ trước sau vẫn không hiểu được loại Chấn Thiên Lôi có sức sát thương cực lớn mà Ngô Lương tạo ra, dù sao họ ít nhất cũng biết rằng Chấn Thiên Lôi thực ra là do Ngô Lương dùng một số thứ linh tinh phối chế ra, còn trong mắt người ngoài, đây chính là một loại thần lực tối cao, chỉ có Lôi Thần Điện Thần trên trời mới có thể nắm giữ sức mạnh đáng sợ như vậy.

Nếu chuyện này lan truyền ra ngoài, không chừng cũng sẽ có những lời đồn đại sai lệch tương tự như tộc nhân Cửu Lê quốc "ăn cát đá".

Mà một điều mọi người có thể chắc chắn là, chỉ cần người của Cửu Lê quốc là con người, thì tuyệt đối không thể ăn cát đá, đó là tự sát...

Những lời này của Vu Cát ngay lập tức mở ra một hướng suy nghĩ hoàn toàn mới cho Ngô Lương.

Ông ta nói quả thực rất có lý, gạt bỏ những truyền thuyết thần thoại hoang đường sang một bên, những miêu tả liên quan đến Cửu Lê quốc và Si Vưu quả thực có khả năng được hình thành từ đó.

Dù sao thì đối với những sự vật không hiểu rõ, con người luôn có những liên tưởng và đồn đại sai lệch khác nhau, dù cho đến đời sau cũng không hề thay đổi.

Mà đối với nhân loại thời thượng cổ, những sự vật họ không hiểu rõ lại càng nhiều hơn, Cửu Lê quốc với tư cách là liên minh bộ lạc

sớm nhất nắm giữ kỹ thuật luyện đồng, một số hành vi của họ trong mắt các bộ lạc khác, dĩ nhiên là dị loại khó hiểu, do đó quả thực rất dễ sinh ra những hiểu lầm và đồn đại sai lệch tương tự.

Nhưng việc kiểm chứng chuyện này lại không hề dễ dàng.

Trừ phi Ngô Lương có thể tìm thấy ghi chép về sự việc này của các bộ lạc khác ngoài Cửu Lê quốc, hơn nữa còn cần phải tìm thêm một vài bản để đối chiếu phân tích, như vậy mới có khả năng thông qua các chi tiết trong đó để đưa ra kết luận gần với sự thật nhất.

Tiếc là theo hắn biết, bất kể là bây giờ hay đời sau, những ghi chép văn hiến liên quan đến trước và sau Trục Lộc chi chiến đều chỉ có vài dòng ít ỏi, sớm nhất cũng chỉ có thể truy ngược đến «Sơn Hải Kinh» được viết vào thời Tiên Tần.

Thêm vào đó, loại chữ tượng hình nguyên thủy sớm nhất của Thiên triều bắt nguồn từ một thủ lĩnh bộ lạc tên là Thương Hiệt, mà Thương Hiệt lại là tả sử quan của Hoàng Đế, tức là nói chữ viết thực sự xuất hiện và được quảng bá trong một phạm vi nhất định ở Thiên triều, nhất định phải là sau khi Hoàng Đế đánh bại Si Vưu hoàn thành thống nhất.

Do đó dù Ngô Lương thực sự có cơ hội tìm thấy di tích của các bộ lạc khác cùng thời kỳ, e rằng cũng gần như không thể tìm thấy ghi chép văn hiến liên quan, nhiều nhất cũng chỉ phát hiện một số nút thắt dùng để ghi chép do tộc nhân bộ lạc thượng cổ tạo ra hoặc những bức bích họa cổ đại mà người ngoài khó có thể hiểu được nếu không có người trong cuộc giải thích, những thứ này cũng không thể biểu đạt rõ ràng quan điểm của các bộ lạc khác đối với Cửu Lê quốc.

Cứ thế suy nghĩ. "Lão tiên sinh." Ngô Lương vẻ mặt trịnh trọng nhìn Vu Cát, "Những suy nghĩ này của ngài rất có kiến địa, phiền ngài sau khi ra ngoài thì tổng hợp những ý tưởng này lại biên soạn thành

sách, sau này ta sẽ ghi chép nó vào bộ sử sách mà ta định biên soạn, có lẽ ý tưởng này không chỉ cho chúng ta một vài gợi mở hiện tại, mà còn có thể cung cấp một hướng nghiên cứu cho những người đời sau nghiên cứu sự thật lịch sử." "Ha ha ha, công tử cũng đồng tình với suy đoán của lão phu sao?" Thấy vẻ mặt và giọng điệu của Ngô Lương rất trang trọng, Vu Cát ngược lại có chút ngượng ngùng, vừa gãi mái tóc thưa thớt vừa cười khan, "Nếu công tử đã coi trọng những lời nói bừa bãi này của lão phu, lão phu tất nhiên sẽ cố gắng hết sức làm tốt việc này." "Tiếp theo chúng ta hẳn sẽ còn phát hiện thêm một số thứ, cũng xin lão tiên sinh chú ý nhiều hơn, không cần câu nệ vào việc sử sách trước đây ghi chép đoạn lịch sử này như thế nào, chỉ cần là suy đoán hợp tình hợp lý, lão tiên sinh cứ việc mặc sức tưởng tượng." Ngô Lương lại nói.

Vu Cát cười càng thêm rạng rỡ, liên tục gật đầu: "Công tử yên tâm, lão phu giỏi nhất việc này." ...

Có thêm Dương Vạn Lý và những binh sĩ Phường Nhân Quân trước đó sửa chữa cổng lầu gia nhập, hiệu suất công việc khai quật lập tức lại tăng lên một bậc.

Tiếp theo, có thêm nhiều thi thể và áo giáp lần lượt được khai quật.

Giống như những phát hiện trước đó, giữa những thi thể tương đối rõ ràng này và những bộ giáp kia tồn tại chênh lệch độ cao khoảng một thước, mà chênh lệch một thước chiều cao này, trông lại như là chênh lệch thời gian mấy ngàn năm, quả thực không thể tin nổi. ...

Mà theo thời gian trôi đi, vấn đề cấp bách của Phường Nhân Quân cũng dần bộc lộ ra.

Đã đến lúc bình thường chuẩn bị tạm dừng công việc để ăn cơm.

Ngô Lương không hề ra hiệu cho mọi người nghỉ ngơi, Bạch Tinh

Tinh và các nữ quyến vẫn ở lại hiện trường giúp vận chuyển đất cát, chứ không trở về đảo giữa sông để nấu cơm.

Bụng đã đói cồn cào, người mệt mỏi rã rời, các binh sĩ Phường Nhân Quân sao có thể không có cảm giác gì.

Họ đang không ngừng liếc trộm về phía Ngô Lương, trong lòng đang nghĩ gì đã không cần nói cũng biết.

Ngô Lương biết chuyện này không thể giấu được nữa, đành phải chủ động đứng ra lớn tiếng nói với mọi người: "Các huynh đệ, ta bây giờ có hai tin tức muốn thông báo, một tin tốt, một tin xấu, các ngươi muốn nghe tin nào trước?" "Tin xấu!" "Tin tốt đi, ta muốn nghe tin tốt trước." "Ta cũng muốn nghe tin xấu trước..." Mọi người dừng tay, bảy miệng tám lưỡi đáp lại, nhưng cuối cùng tiếng hô muốn nghe tin xấu vẫn chiếm đa số... mà trên thực tế, khi Ngô Lương hỏi câu này, họ đã có một vài phỏng đoán về tin xấu này, dù sao trước đó đã có một số dấu hiệu, và một số người trong số họ cũng đã tham gia vào việc săn bắn bổ sung lương thực trước đây. "Được, vậy nói tin xấu trước." Ngô Lương gật đầu, bất đắc dĩ nói, "Tin xấu chính là, mấy ngày nay không thể ra ngoài săn bắn, lương thực của chúng ta đã cạn kiệt, từ bây giờ trở đi e là phải chịu đói rồi." "..." Những người của Phường Nhân Quân lập tức im lặng, cái gì đến cuối cùng cũng phải đến.

Nhưng sau hai giây im lặng, lập tức có người không cam lòng nói: "Công tử, không phải còn một tin tốt sao?" "Tin tốt chính là, chúng ta vẫn còn nguồn nước sạch." Ngô Lương tiếp tục nói, "Theo ta biết, trong tình huống có nước, chỉ cần mọi người nhịn đói, kiên trì thêm ba năm ngày nữa hẳn là không thành vấn đề, mà những dấu hiệu phát hiện hiện tại cho thấy, ngoài ba cái cổng lầu kia, nơi này nhất định còn có cách khác để thông ra bên ngoài, chỉ cần mọi người kiên nhẫn, ta có lòng tin trong khoảng thời gian này sẽ tìm ra cách rời khỏi đây!"

Thực ra trong tình huống có nước, con người có thể sống lâu hơn nhiều, tuyệt đối không chỉ ngắn ngủi ba năm ngày, chuyện này ở đời sau đã có số liệu nghiên cứu liên quan.

Nhưng tiền đề là phải giảm thiểu tiêu hao hết mức có thể.

Mà Phường Nhân Quân đã phải khai quật di tích này, tất nhiên không thể nằm yên bất động, ngược lại mỗi ngày còn phải lao động thể lực rất nhiều, do đó có thể kiên trì thêm ba năm ngày đã là không tồi. "Nếu công tử đã nói vậy, đói ba năm ngày thì có sao, chỉ cần có thể sống sót ra ngoài, chúng ta trở về Trần Lưu vẫn ăn thịt uống rượu thỏa thích!" "Công tử, đợi khi trở về Trần Lưu, có thể thưởng cho chúng ta mấy vò rượu Thiêu Tửu mà ngài có không?" "Công tử, ta muốn ăn một lần thịt bò, nghe nói nhà họ Chu ở Trần Lưu cứ vài tháng lại có trâu cày không may bị ngã chết, ngài và Chu gia tam công tử là huynh đệ kết nghĩa, lần sau nhà hắn lại có trâu ngã chết ngài đi xin cho chúng ta một con về nếm thử được không?" "Ha ha ha ha ha..." "Các ngươi cười gì, chẳng lẽ các ngươi không muốn nếm thử sao?" "Ha ha ha ha ha..." ...

Mọi người nói nói rồi phá lên cười ầm ĩ.

Chuyện "trâu không may bị ngã chết" ở thời Hán rất phổ biến, và chỉ xảy ra ở những gia đình lớn như nhà họ Chu, thực ra mọi người đều biết là chuyện gì, chẳng qua là nhà họ Chu muốn ăn thịt bò, mà luật pháp thời Hán quy định, trâu cày là công cụ sản xuất quan trọng không được giết mổ, trừ khi trâu cày già chết hoặc chết do tai nạn, mới có thể do chủ trâu tự xử lý.

Do đó cái gọi là "trâu không may bị ngã chết" của các gia đình lớn, chỉ là một tấm vải che mắt bày ra trước mặt mà thôi, còn ở các gia đình nông dân bình thường, những hộ có trâu ít nhất cũng thuộc hàng phú nông, trâu của họ tuyệt đối sẽ không bị ngã chết, dù trâu có nổi

điên húc chết vợ con mình, cũng không nỡ giết trâu... thời này, mạng trâu còn hiếm hơn mạng người nhiều. "Chuyện này?" Thấy mọi người sau khi biết lương thực đã cạn kiệt mà vẫn có thể cười được, Hoa Đà không khỏi nghi hoặc trong lòng, ông ta còn tưởng rằng sĩ khí của những binh sĩ này nhất định sẽ suy sụp ngay lập tức.

Thậm chí, ông ta đã bắt đầu lo lắng cho hoàn cảnh của chính mình...

Sống ở thời đại này, ông ta đã đi qua vô số vùng thiên tai, thấy qua vô số nạn dân, ông ta từng tận mắt thấy chó hoang ăn xác người chết đói, cũng từng tận mắt thấy cảnh tượng kinh hoàng "người ăn thịt người".

Người ta đói đến quẫn trí, thì chuyện gì cũng có thể làm ra được.

Mà ông ta với tư cách là người ngoài, tất sẽ trở thành mục tiêu đầu tiên của những người trong Phường Nhân Quân, lúc đó chẳng cần biết ngài là "thần y" hay là "Thái sử lệnh", trong mắt một đám người đói đến mất lý trí, cũng chẳng khác gì một tảng thịt heo di động... huống hồ ở trong bí cảnh này, không ai biết họ đã từng làm gì.

Nhưng cảm giác mà những người của Phường Nhân Quân mang lại cho ông ta bây giờ lại không giống lắm.

Dường như họ không quá lo lắng về chuyện này, và cũng không hề nghi ngờ lời của Ngô Lương, cứ như thể tiếp theo họ chỉ cần trải qua một thử thách đói khát từ ba đến năm ngày, rồi nhất định có thể rời khỏi bí cảnh này, trở về Trần Lưu uống rượu ăn thịt, lại còn muốn ăn thịt bò quý như vàng ở thời này... họ lấy đâu ra sự tự tin đó? ...

Mà điều khiến Hoa Đà không ngờ tới hơn là.

Những người của Phường Nhân Quân không những không vì vấn đề lương thực cạn kiệt mà sĩ khí suy sụp sinh loạn, ngược lại làm

việc còn hăng hái hơn trước.

Thậm chí họ còn tự phát quyết định tiếp theo sẽ thay phiên nhau, ngày đêm không ngừng tiến hành công việc khai quật.

Thật là một đám người kỳ lạ, giống như Ngô thái sử vậy, khó mà đọc được.

Nhưng đêm hôm đó, họ vẫn phải chịu một cú sốc.

Hoa Đà bị đánh thức vào lúc rạng sáng, binh sĩ Phường Nhân Quân đương nhiên không phải đến tìm ông ta, mà là đến tìm Ngô Lương, Hoa Đà đã nghe thấy, cũng liền dậy đi theo đến hiện trường khai quật.

Đợi ông ta ra ngoài mới phát hiện, những người còn lại của Phường Nhân Quân nghe thấy động tĩnh cũng đã tụ tập đông đủ bên cạnh Ngô Lương.

Cứ như vậy cùng nhau đến hiện trường khai quật, chỉ thấy trên một bãi đất trống có hai cỗ thi thể được đặt riêng.

Hai cỗ thi thể này trông không khác mấy so với những thi thể khác, cũng đã thối rữa nghiêm trọng, do đó Hoa Đà cũng không hiểu tại sao những người của Phường Nhân Quân lại phải đối xử khác biệt như vậy.

Ngô Lương sau khi xem xét kỹ một lượt, rất nhanh đã đưa ra câu trả lời, hắn vẻ mặt trầm trọng gật đầu: "Không sai, đúng là hai huynh đệ trước đó bị con quái trùng kia kéo xuống nước." ... "Công tử, hai huynh đệ này nên xử trí thế nào?" Dương Vạn Lý cũng giọng điệu nặng nề hỏi. "Đến mức độ này, e rằng rất khó mang về Trần Lưu để an táng..." Ngô Lương bất đắc dĩ thở dài, "Ý của ta là hỏa táng, mang tro cốt của họ về, nếu có gia quyến, thì gửi về nhà và chu cấp tử tế cho gia quyến, nếu không có gia quyến, thì trong doanh trại sẽ lập riêng một Anh Liệt Đường, chôn cất tro cốt ở gần doanh trại, rồi lập

một bài vị đặt trong Anh Liệt Đường để thờ cúng." "Nếu họ biết công tử xử trí hậu sự cho họ như vậy, nhất định sẽ cảm kích vô cùng." Dương Vạn Lý sụt sịt mũi, lẩm bẩm nói.

Không lâu sau.

Chương 887

Thi thể của hai binh sĩ Phường Nhân Quân được khiêng đến đảo giữa sông, đã có người dựng sẵn hai giàn thiêu, hai thi thể được cẩn thận đặt lên trên. "Các vị, tiễn hai vị huynh đệ một đoạn đường!" Ngô Lương tay cầm đuốc tự mình đến trước hai giàn thiêu, đi đầu trịnh trọng làm một cái quân lễ, lớn tiếng hô, "Hai vị huynh đệ, lên đường bình an!" "Lên đường bình an!" Mọi người cũng đồng loạt hành lễ chỉnh tề, đồng thanh hô.

Theo ngọn đuốc ném vào giàn củi, ngọn lửa bùng lên dữ dội, ánh lửa chiếu rọi lên khuôn mặt của mỗi người có mặt tại hiện trường, tuy không có nước mắt, không có tiếng khóc than, nhưng lại vô cùng trang nghiêm. "..." Với tư cách là một người ngoài, Hoa Đà tuy không thể đồng cảm sâu sắc.

Nhưng ông ta có thể nhìn ra, tập thể nhỏ này không giống bất kỳ tập thể nào ông ta từng thấy, họ tuy có chức vị và quyền lực khác nhau, nhưng sinh mạng và tôn nghiêm của tất cả mọi người đều nhận được sự tôn trọng như nhau, không có ai thấp hèn hơn ai, không có ai nhỏ bé hơn ai, càng không có ai đáng chết hơn ai.

Điều này ở thời đại mà mạng người như cỏ rác này, lại càng vô cùng quý giá, ít nhất mỗi một người ở đây, đều được đối xử như một con người.

Có một khoảnh khắc.

Hoa Đà lại có chút ngưỡng mộ, cũng muốn gia nhập vào một tập thể nhỏ như vậy, trở thành một thành viên trong đó... con người chung quy vẫn là động vật sống theo bầy đàn, dù có thể một mình tiến bước, thỉnh thoảng cũng sẽ khát khao được hòa nhập vào một tập thể phù

hợp với mình và công nhận mình. ...

Đợi sau khi buổi lễ táng đơn giản này kết thúc, Ngô Lương lại tự tay thu liễm tro cốt của hai binh sĩ Phường Nhân Quân.

Sau khi cất giữ cẩn thận hai chiếc hộp gỗ đựng tro cốt, công việc khai quật lại tiếp tục.

Mà sự việc này lại càng củng cố thêm lòng tin của Ngô Lương và những người của Phường Nhân Quân rằng họ sẽ sống sót ra khỏi bí cảnh này, tuy giống với những thi thể trôi nổi kia, nhưng hai binh sĩ Phường Nhân Quân này lại là những người họ quen thuộc nhất, Ngô Lương và mọi người rất rõ họ đã gặp phải chuyện gì, nay lại thấy thi thể của họ ở đây, không nghi ngờ gì nữa là đã chứng thực thêm cho suy đoán của Ngô Lương, bên dưới này tuyệt đối tồn tại một thông đạo bí ẩn thông ra bên ngoài!

Và Ngô Lương cho rằng, đây chắc chắn là một thông đạo hai chiều, vì những con quái trùng kia có thể ra ngoài.

Ngoài ra, Ngô Lương cảm thấy họ cách thông đạo bí ẩn này hẳn là không còn xa nữa, thi thể của hai binh sĩ Phường Nhân Quân này cũng là một minh chứng...

Sau chuyện này, trời đã tờ mờ sáng.

Những người thay ca cũng hoàn toàn không còn buồn ngủ, thêm vào đó đã đói cả ngày lẫn đêm, muốn ngủ cũng không dễ, thế là mọi người nhất trí quyết định nhân lúc thể lực còn chưa suy giảm rõ rệt vì đói, tranh thủ mọi thời gian để đẩy nhanh hơn nữa tiến độ khai quật.

Đến lúc này.

Những người của Phường Nhân Quân đã khai quật được hơn trăm cỗ thi thể trôi nổi, tất cả đều được đặt trong một cái hố lớn ở xa, chỉ đợi sau khi khai quật xong sẽ đốt hết...

điều này đối với những thi thể đó cũng là chuyện tốt, dù sao đây cũng là một nơi hung hiểm có thế đất tử long, để thi thể của họ tiếp tục ở lại đây, e rằng sẽ rất bất lợi cho con cháu và tộc nhân của họ.

Mà những bộ khôi giáp cũng đã khai quật được mấy chục bộ...

Cứ như vậy cho đến gần trưa.

Dương Vạn Lý đột nhiên chạy đến báo cáo: "Công tử, người của chúng ta đã đào được một đoạn cột đồng, trong quá trình khai quật cột đồng này đã bị xẻng công binh làm hư hại, bên trong lại chảy ra rất nhiều chất lỏng màu xanh lam!" "Cột đồng?

Chất lỏng màu lam?" Ngô Lương thật sự không thể tưởng tượng nổi đây rốt cuộc là thứ gì, bất giác nhíu mày.

"Không sai, cột đồng này mềm, dùng xẻng công binh gõ nhẹ là có thể để lại một vết hằn trên đó, có lẽ là đồng nguyên chất giống như pho tượng đồng kia." Dương Vạn Lý nói chi tiết hơn, "Còn về chất lỏng màu lam kia, ta lại không nói rõ được đó là gì, cũng không dám bảo huynh đệ manh động, chỉ đợi Công tử xem xét rồi mới quyết định." "Dẫn đường đi." Ngô Lương vẫn không thể tưởng tượng ra đây rốt cuộc là thứ gì, bèn gật đầu với Dương Vạn Lý, nhanh chân đi về phía phát hiện cột đồng.

"Cột đồng gì chứ…" Một đám cán bộ cốt cán của Phường Nhân Quân thấy vậy cũng lòng đầy nghi hoặc, vội vàng chạy theo.

Cứ thế đến gần cột đồng, Ngô Lương liền ngửi thấy một mùi chua thoang thoảng.

Đây là một mùi chua khá đặc biệt, không lẫn với mùi hôi thối thường xuất hiện cùng mùi chua, vì vậy không tính là khó ngửi, nhưng cũng chẳng thơm tho gì.

"Công tử, đây có lẽ là mùi tỏa ra từ chất lỏng màu lam kia.

Vừa rồi lúc người của chúng ta đào được đoạn cột đồng này, ta đã kiểm tra sơ bộ, đảm bảo những thứ này không gây nguy hiểm đến tính mạng của huynh đệ rồi mới chạy đi báo cho ngài.” Dương Vạn Lý đúng lúc bổ sung.

“Ừ.” Ngô Lương gật đầu đáp, đã đi tới trước vũng chất lỏng màu lam rộng khoảng nửa mét vuông, sâu bằng một ngón tay.

Lúc này, cây cột đồng nằm ngang trong đất đỏ vẫn đang từ từ rỉ ra thứ chất lỏng màu lam này.

Tốc độ chảy như vậy có thể thấy bên trong cột đồng hẳn không có áp lực lớn, và những chất lỏng màu lam này cũng chỉ đang tự nhiên rỉ ra.

Đây có phải là một đường ống nhân tạo không?

Nhìn tình hình trước mắt, trong đầu Ngô Lương đầu tiên hiện lên suy đoán như vậy.

Do hạn chế về kỹ thuật và vật liệu, thời đại này vẫn chưa có phương thức vận chuyển kiểu “đường ống”, nhưng phương thức này ở hậu thế lại cực kỳ phổ biến.

Nhỏ thì có ống nước, ống gas, ống truyền dịch đã không thể thiếu trong cuộc sống, lớn thì có một số cơ sở hạ tầng quân dụng, dân dụng quy mô lớn, “đường ống” gần như có mặt ở khắp nơi.

Mà đồng là loại kim loại có tính dẻo khá tốt, nếu không quá quý giá, có lẽ làm thành đường ống cũng không khó lắm, dù là đối với người xưa… Đương nhiên, đây chỉ là suy đoán viển vông của Ngô Lương.

Dù sao thì cột đồng trước mắt có đường kính ít nhất cũng khoảng mười centimet, dù làm thành ống rỗng, nếu chỉ là khoảng cách ngắn thì có lẽ còn có chút khả thi, nếu là khoảng cách dài… chi phí đó dù

đặt ở thời Hán cũng đã lên tới trời, huống chi là thời thượng cổ sớm hơn mấy ngàn năm.

Hơn nữa còn phải cân nhắc đến vấn đề áp lực mà kim loại mềm như đồng nguyên chất có thể chịu được trong quá trình vận chuyển, cũng như các thuộc tính dễ hư hỏng.

Cho nên, Ngô Lương cũng biết khả năng này không lớn, sự việc tuyệt đối không đơn giản như hắn nghĩ… Nhưng thứ chất lỏng màu lam tỏa ra mùi chua thoang thoảng này lại khiến Ngô Lương một lần nữa nhớ tới suy đoán về "Thấp pháp luyện đồng" của Quan Vũ trước đó.

Theo hắn biết, "đảm thủy" được sử dụng trong "Thấp pháp luyện đồng" chính là một loại chất lỏng màu lam, và "đảm thủy" mà Thiên triều sử dụng sớm nhất đều là hình thành tự nhiên, không giống như hậu thế có thể dùng phương pháp hóa học để chiết xuất.

Ngoài ra, thành phần chính của "đảm thủy" là lưu toan đồng, vì vậy cũng quả thực sẽ tỏa ra một mùi chua thoang thoảng.

Mà để nghiệm chứng việc này thực ra vô cùng đơn giản.

Ngô Lương hiện tại không biết gì về cột đồng này, cũng không biết gì về chất lỏng màu lam này, chỉ có thể dựa vào suy đoán của mình mà lần lượt nghiệm chứng loại trừ, mới có khả năng tiếp cận chân tướng.

Nghĩ vậy, Ngô Lương đã cắm đầu xẻng công binh trong tay vào vũng chất lỏng màu lam trước mặt.

"Đây…" Mọi người trong Phường Nhân Quân tự nhiên không biết Ngô Lương đang làm gì, thấy vậy trong lòng lại có chút căng thẳng, từng người nín thở không dám hỏi nhiều.

Mà đầu xẻng công binh ngâm trong chất lỏng màu lam cũng không

xuất hiện bất kỳ biến hóa rõ rệt nào.

Cứ thế qua mấy phút.

Khi Ngô Lương lấy xẻng công binh ra khỏi chất lỏng màu lam, phần bị chất lỏng màu lam ngâm qua, bề mặt vốn khá nhẵn bóng của đầu xẻng lại trở nên thô ráp như bị đốt cháy.

Ngô Lương lại đưa xẻng công binh vào trong chất lỏng màu lam, từ đáy vũng sâu chỉ bằng một ngón tay vớt lên một ít tạp chất đổ ra đất xem xét kỹ.

Chỉ thấy trong những tạp chất này có mấy hạt kim loại màu đỏ tía không đều, hạt lớn nhất cũng chỉ bằng một cái răng.

Đây chính là đồng nguyên chất!

Ngô Lương lập tức tinh thần phấn chấn.

Điều này đủ để chứng minh suy đoán của hắn là đúng, thứ chất lỏng màu lam chảy ra từ cột đồng này chính là "đảm thủy" có thể dùng kỹ thuật "Thấp pháp luyện đồng" để luyện đồng nguyên chất!

Mặc dù chưa biết nguồn gốc của "đảm thủy" này ở đâu.

Nhưng những dấu hiệu trước đó cho thấy, hắn đã tìm đúng hướng, và nếu nơi này chính là di tích của Cửu Lê quốc, vậy thì thứ mà Cửu Lê quốc năm đó nắm giữ không chỉ là phương pháp luyện đồng thông thường, mà là "Thấp pháp luyện đồng" đi trước cả thời Hán, thời Đường, có thể sánh ngang với thời Tống!

Đây không nghi ngờ gì là một phát hiện kinh người!

Bất kỳ ai cũng tuyệt đối không thể ngờ tới, Cửu Lê quốc thời thượng cổ lại nắm giữ kỹ thuật tiên tiến như vậy, điều này tất sẽ một lần nữa làm mới nhận thức của mọi người về thời thượng cổ… Dù sao "Thấp pháp luyện đồng" có hai điều kiện tiên quyết.

Một là phải có sắt, hai là phải có đảm thủy.

Đảm thủy có thể hình thành tự nhiên, và ở một số nơi trữ lượng còn rất đáng kể.

Còn sắt vì nguyên nhân cực kỳ dễ bị oxy hóa, ngoài một lượng cực kỳ hiếm hoi sắt thiên thạch, đại đa số đều cần phải luyện mới có được.

Đây cũng là nguyên nhân chính khiến hiện tượng "Thấp pháp luyện đồng" này sớm đã được phát hiện từ thời Hán, nhưng mãi đến thời Tống mới được ứng dụng vào ngành luyện đồng, bởi vì trong sách vở liên quan của thời Tống từng ghi chép, phương pháp luyện đồng này thông thường phải dùng hai cân tư lạng sắt mới có thể đổi lấy một cân đồng.

Ai cũng biết, văn minh nhân loại là trải qua thời đại đồ đồng trước, sau đó mới tiến vào thời đại đồ sắt.

Do đó chỉ khi đồ sắt đủ phổ biến, và vì sự chênh lệch về hàm lượng của sắt và đồng trong lòng đất, chênh lệch giá trị giữa hai thứ kéo dãn ra rất nhiều, thì việc dùng sắt để đổi lấy đồng trong đảm thủy mới là đáng giá… Đã vậy, "Thấp pháp luyện đồng" tất phải dùng đến sắt?

Vậy Cửu Lê quốc làm sao nắm giữ được kỹ thuật này, lẽ nào họ cũng đã nắm giữ kỹ thuật luyện sắt?

Rõ ràng là không… Nếu Cửu Lê quốc nắm giữ kỹ thuật luyện sắt, vậy thì áo giáp mà Phường Nhân Quân phát hiện ra ở đây trước đó sẽ không phải là hợp kim đồng, mà phải là đồ sắt có trữ lượng nhiều hơn trên trái đất, tính năng ưu việt hơn với tư cách là vật tư chiến lược.

Cho nên, Cửu Lê quốc hẳn là không nắm giữ kỹ thuật luyện sắt, thậm chí còn không biết sắt là gì.

Việc họ nắm giữ "Thấp pháp luyện đồng" có lẽ cũng chỉ là ngẫu nhiên.

Giả như họ phát hiện ra một lượng lớn đảm thủy trước, rồi lại phát hiện ra quặng sắt có hàm lượng sắt cực cao, ví dụ như đá trên ngọn thánh sơn kia có thể là như vậy.

Sau đó họ lại phát hiện ra những tảng đá như vậy ngâm trong đảm thủy sẽ có đồng nguyên chất không ngừng sinh ra, mà đồng nguyên chất vì tính dẻo và tính ổn định tốt, đồ vật làm ra tự nhiên mạnh hơn đồ gốm thời đó không ít.

Rồi trong quá trình sử dụng đồng nguyên chất, họ lại phát hiện ra đồng sau khi trộn lẫn một số vật chất sẽ biến thành hợp kim cứng rắn, thế là lại dùng hợp kim này chế thành vũ khí, áo giáp, từ đó thay thế đồ đá sử dụng trước đó… Thế là, một liên minh bộ lạc hùng mạnh mình thú tiếng người, đầu đồng trán sắt, ăn cát sỏi, và đã nhiều lần đánh bại Viêm Đế, Hoàng Đế trong chiến tranh đã ra đời!

Sự hùng mạnh của Xi Vưu và Cửu Lê quốc là không thể nghi ngờ!

Một chi tiết được ghi lại trong sử sách đã đủ để chứng minh điều này: sau khi Hoàng Đế đánh bại Xi Vưu diệt Cửu Lê quốc, thiên hạ lại không vì thế mà trở lại hòa bình, ngược lại còn trở nên hỗn loạn hơn trước.

Cuối cùng Hoàng Đế không thể không vẽ mặt mình thành bộ dạng của Xi Vưu, thiên hạ đều cho rằng Xi Vưu bất tử, tám phương vạn bang mới chịu thần phục Hoàng Đế.

Đương nhiên, Hoàng Đế có lẽ chưa chắc đã vẽ mặt mình thành bộ dạng của Xi Vưu, dù sao Xi Vưu trên chiến trường hẳn là đeo mặt nạ đồng, mà Hoàng Đế giết chết Xi Vưu tự nhiên cũng thu được áo giáp của y, chỉ cần đeo mặt nạ đồng lên mặt, trong thời đại thông tin bế tắc đó, ngược lại càng dễ uy hiếp tám phương vạn bang.

Trong lòng nghĩ những điều này, Ngô Lương càng cảm thấy cột đồng này không đơn giản, nó có thể chính là nguồn "đảm thủy" của Cửu Lê quốc, cũng là nguồn gốc sức mạnh của Cửu Lê quốc.

Nếu có thể giải được bí ẩn này, tất sẽ mở ra một chương hoàn toàn mới cho lịch sử Thiên triều!

"Dương Vạn Lý, ngươi dẫn huynh đệ men theo cột đồng này tiếp tục khai quật, cho đến khi nó lộ ra hoàn toàn.

Lần này phải cẩn thận một chút, đừng làm hỏng nó nữa." Quay đầu nhìn Dương Vạn Lý và mọi người đang lộ vẻ nghi hoặc, Ngô Lương không giải thích nhiều, mà nhấn mạnh ra lệnh cho Dương Vạn Lý. … Ngô Lương và một đám cán bộ cốt cán của Phường Nhân Quân cũng cùng tham gia vào công việc khai quật cột đồng.

Chương 888

Rất nhanh họ đã phát hiện thêm nhiều cột đồng dưới lòng đất.

Những cột đồng này có cái thô có cái mảnh, hình dạng cũng không hoàn toàn giống nhau, có cái chỉ là một cột đơn độc, có cái lại xuất hiện nhiều nhánh rẽ, và chúng cũng không nằm trên cùng một mặt phẳng, có cái chôn hơi sâu hơn một chút, có cái lại hơi nông hơn một chút.

Chênh lệch độ cao lớn nhất hiện phát hiện ra chắc khoảng hai mét.

Nhưng chúng đều có một đặc điểm khác thường, đó là bề mặt cột đồng không hề mọc một chút gỉ đồng nào, luôn duy trì trạng thái đồng nguyên chất thuần túy nhất.

Điều này rất khó tin.

Dù sao thì pho tượng đồng và những bộ giáp hợp kim đồng được chôn cùng với những cột đồng này đều không ngoại lệ mà xuất hiện hiện tượng oxy hóa khó tránh khỏi.

Vu Cát cũng chú ý đến những hiện tượng này, kết hợp với các tình hình khác, ông kéo Ngô Lương sang một bên, vẻ mặt lo lắng nói nhỏ: "Công tử, lão hủ nghi ngờ những cột đồng này còn sống…" "Không biết Công tử có xem qua cột đồng bị binh sĩ vô ý xẻng phải trước đó không, cột đồng đó đã tự động mọc ra một mảng đồng như vảy máu, mà vết cắt đó cũng như vết thương bị lấp lại, không còn chất lỏng màu lam rỉ ra nữa." "Còn có những cột đồng phát hiện sau này, một số nơi đã đào đến tận cùng của cột đồng, những đầu mút đó thì càng lúc càng nhỏ dần cho đến khi hoàn toàn khép kín, trông không giống như đang nối với nơi nào…" Thực ra lúc này Ngô Lương cũng có phần tự nghi ngờ.

Tuy trước đó hắn suy đoán Cửu Lê quốc có thể do cơ duyên xảo hợp mà nắm giữ sớm kỹ thuật "Thấp pháp luyện đồng", nhưng số cột đồng hiện đã khai quật được đã rất nhiều, tuy chưa qua vận chuyển và cân đo, nhưng hắn cảm thấy chỉ riêng trọng lượng của những cột đồng này ít nhất cũng đã đạt tới mười mấy tấn, dù sao mật độ của đồng nguyên chất cũng rất đáng kể.

Mà đây có thể chỉ là một phần nhỏ của những cột đồng này, ít nhất cho đến hiện tại họ vẫn chưa đào đến gốc rễ.

Ngoài ra, dựa vào hướng đi của những cột đồng này, Ngô Lương hiện cũng có thể thấy chúng thực ra đều tỏa ra theo hình bức xạ, và càng tỏa ra xa thì đường kính càng nhỏ, trông giống như rễ của một cây đại thụ… Ngô Lương đã bắt đầu nghi ngờ đây có phải là một cây đồng giống như cây Phù Tang mà hắn từng thấy khi đến Tây Vực trước đó không.

Chỉ có điều cây Phù Tang hình như là cây thanh đồng, còn cây trước mắt lại là cây đồng nguyên chất.

Nếu đây thực sự là một cây đồng nguyên chất, vậy thì còn cần gì "Thấp pháp luyện đồng", trực tiếp chặt đồng nguyên chất trên cây này xuống dùng là được rồi?

Và nếu cây đồng nguyên chất này có đặc tính thực vật, trong trường hợp được bảo vệ thích đáng và tỉa cành hợp lý, đồng trên đó chính là lấy không hết dùng không cạn… … Qua hướng đi của những cột đồng đã được khai quật, Ngô Lương đã đại khái suy đoán ra được địa điểm hội tụ cuối cùng của chúng—chính là gần Tỏa Long Trụ mà họ phát hiện ra sớm nhất!

Vì vậy Ngô Lương đã ra lệnh cho Dương Vạn Lý dẫn binh sĩ Phường Nhân Quân trọng điểm khai quật dưới lòng đất gần Tỏa Long Trụ.

Còn về việc Tỏa Long Trụ đó có vì cuộc khai quật của họ mà mất đi nền móng chống đỡ rồi đổ sập hay không, Ngô Lương đã không thể quan tâm nữa.

So với việc cố gắng không phá hoại Tỏa Long Trụ đó, hắn cần nhanh chóng làm rõ chân tướng hơn, đồng thời cũng cần nhanh chóng tìm ra phương pháp rời khỏi bí cảnh này, chứ không phải do dự không tiến.

Cứ thế mất một ngày một đêm.

Dưới sự nỗ lực chung của mọi người trong Phường Nhân Quân, hiện trường khai quật gần Tỏa Long Trụ đã hạ sâu xuống hơn hai trượng.

Mà Tỏa Long Trụ đó cũng không vì thế mà mất đi sự chống đỡ của nền móng rồi đổ sập, ngược lại cho đến lúc này mới cuối cùng lộ ra toàn bộ diện mạo!

Hóa ra phần Tỏa Long Trụ lộ ra trên lòng sông trước đó chỉ chiếm một nửa của nó.

Nửa còn lại thì toàn bộ chôn dưới lòng đất, và đường kính của phần dưới lòng đất còn hơi thô hơn phần lộ ra một chút.

Cứ như thế cho đến phần dưới cùng, là một bệ đá hình tròn có đường kính khoảng ba mét, khiến toàn thể nó trông giống như một hình nón tròn không đều, lại giống một chiếc bánh kem ba tầng bị kéo cao lên.

Hình dạng như vậy, ổn định hơn Ngô Lương tưởng tượng rất nhiều.

Mà bên dưới bệ đá của Tỏa Long Trụ, là một trụ đồng nguyên chất lớn hình tròn có đường kính tương đương với bệ đá ở đáy Tỏa Long Trụ.

Rất nhiều cột đồng nhỏ mà Ngô Lương và mọi người đã thấy lấy trụ đồng nguyên chất lớn này làm trung tâm tỏa ra bốn phương tám hướng và sâu vào trong… Hình dạng này trông lại khá giống với bộ rễ mục nát còn sót lại của cây Xã nghi là bị chặt ngang lưng mà họ phát hiện trước đó, còn trụ đồng nguyên chất lớn nằm ngay dưới Tỏa Long Trụ thì giống như phần thân chính còn sót lại của cái cây này.

"Đây…" Ngô Lương bất giác lộ vẻ nghi hoặc.

"Hít…" Mọi người cũng không hiểu, Gia Cát Lượng không nhịn được chỉ vào trụ đồng nguyên chất lớn kia nói: "Hữu Tài ca ca, Tỏa Long Trụ này lại dựng ngay ở đây, trông lại không giống như để phá long mạch, mà càng giống như đang trấn áp thứ này thì phải?" "Trấn áp?" Ngô Lương nghe vậy mày nhíu càng chặt.

Đây quả là một hướng suy nghĩ hoàn toàn mới mà hắn chưa từng nghĩ tới, và từ tình hình thực tế trước mắt mà xem, Tỏa Long Trụ này quả thực rất giống như đang trấn áp trụ đồng nguyên chất lớn bên dưới.

Còn vì sao lại như vậy… kết hợp với những chi tiết phát hiện trước đó và hình dạng do những cột đồng này tạo thành, hoàn toàn có thể suy đoán nó là một cây đồng kỳ dị, hơn nữa có thể còn là một cây đồng cho đến hiện tại vẫn còn sức sống.

Tuy vẫn chưa rõ cây đồng này rốt cuộc là cây gì, lại có điểm đặc biệt gì không ai biết, nhưng không khó để nhận ra, nó đã gặp phải chuyện tương tự như cây Xã đã mục nát hoàn toàn phát hiện trước đó.

Có người đã chặt ngang gốc thân cây của nó, và dựng lên trên nó một Tỏa Long Trụ to như ngọn núi nhỏ thế này.

Trong tình huống này, cho dù cây đồng này vẫn giữ được một chút sức sống, e rằng cũng rất khó tiếp tục sinh trưởng… điều này tự nhiên có thể coi là một loại trấn áp, hơn nữa chính là trấn áp theo nghĩa đen.

Nhưng Ngô Lương cảm thấy dù là cây đồng này hay Tỏa Long Trụ này khẳng định đều không đơn giản như vẻ ngoài.

Chưa nói Tỏa Long Trụ có điểm gì đặc biệt, chỉ riêng cây đồng này đã vượt qua phạm trù của cây cối thông thường, nếu nó quả thực như Vu Cát phân tích là có sức sống, vậy thì đã có thể đặt ngang hàng với hai chữ "thần thụ", giống như cây thanh đồng nghi là cây Phù Tang mà hắn từng thấy ở Tây Vực trước đó.

"Gia Cát Lượng nói vậy, lão hủ cũng cảm thấy bố trí ở đây có chút ý tứ trấn yểm, chỉ là không biết người xưa dựng Tỏa Long Trụ này rốt cuộc là để trấn áp cái gì, lẽ nào cây đồng bên dưới thực ra là vật bất tường?" Gương mặt già nua của Vu Cát cũng thuận thế nhăn lại, có chút lo lắng hỏi.

Đây chính là vấn đề Ngô Lương đang nghĩ.

Nếu Tỏa Long Trụ trấn áp vật gì bất tường, vậy thì họ càng không thể hành động thiếu suy nghĩ, nếu không lỡ thả ra thứ gì ghê gớm, tình cảnh của hắn và Phường Nhân Quân sẽ chỉ càng thêm gian nan.

Đúng rồi!

Khi đang nghĩ vậy, Ngô Lương đột nhiên nghĩ tới điều gì, quay đầu nhìn về phía Đại Khuyển đã khỏi bệnh nói: "Đại Khuyển, ngươi lúc nhỏ từng đến đây chơi, khi đó có từng thấy Tỏa Long Trụ này ở nơi này không?" Tỏa Long Trụ này không hề nhỏ, hơn nữa năm đó nơi này còn chưa bị Hoàng Hà nhấn chìm, nếu Đại Khuyển từng đến đây, rất có khả năng đã thấy nó… đương nhiên, là ở bên ngoài bí cảnh này.

"Thưa Ngô thái sử, tiểu nhân thực sự không nhớ ở đây có một cây cột đá lớn như vậy." Đại Khuyển vội vàng đáp.

"Vậy tức là hoặc bên ngoài căn bản không có Tỏa Long Trụ này."

Ngô Lương tập trung suy nghĩ, "Hoặc là Tỏa Long Trụ vẫn luôn được chôn kỹ dưới lòng đất, ngay cả đỉnh cũng không lộ ra… Dù sao trước đó khi lòng sông này còn bị nước Hoàng Hà nhấn chìm, Tỏa Long Trụ đã hoàn toàn ẩn dưới mặt nước, như vậy không cần đo cũng có thể khẳng định điểm cao nhất của Tỏa Long Trụ còn thấp hơn ba tòa cổng thành kia một đoạn, vì vậy việc nó hoàn toàn chôn dưới lòng đất cũng là hợp tình hợp lý, cho đến sau này nơi đây trở thành cửa sông Hoàng Hà đổ ra biển, đất bùn xung quanh dần bị nước Hoàng Hà cuốn đi, nó mới cuối cùng lộ ra." Nói ra thì nhiều năm trước dân làng thôn Tam Môn cũng từng cử người thám hiểm bí cảnh này, trong lời đồn của làng dường như cũng không hề nhắc tới Tỏa Long Trụ còn hùng vĩ cao lớn hơn ba tòa cổng thành kia… Cứ như vậy, liền không có cách nào phán đoán Tỏa Long Trụ rốt cuộc chỉ tồn tại trong bí cảnh này, hay là đồng thời tồn tại ở cả bí cảnh và thế giới bên ngoài.

Thực ra Ngô Lương truy cứu vấn đề này, cũng là cố gắng dựa vào đó để đưa ra một phán đoán sơ bộ về cây đồng bên dưới Tỏa Long Trụ.

Nếu Tỏa Long Trụ chỉ tồn tại trong bí cảnh này, vậy thì cây đồng cũng nên chỉ tồn tại trong bí cảnh này, nếu không không có Tỏa Long Trụ trấn áp, bản thể của nó ở thế giới bên ngoài rất có khả năng sẽ lại trồi lên khỏi mặt đất.

Còn nếu Tỏa Long Trụ đồng thời tồn tại ở cả bí cảnh và thế giới bên ngoài, vậy thì cây đồng này cũng có khả năng đồng thời tồn tại ở cả bí cảnh và thế giới bên ngoài.

Tiếc là hiện tại, ngay cả vấn đề này hắn cũng không có cách nào đưa ra phán đoán chính xác… "Hoa thần y, ngài trước đó thông qua thần du biết được bí cảnh này thực ra là do tinh khí còn sót lại của Ứng Long chống đỡ, tức là Ứng Long hẳn là chủ nhân của bí cảnh này… mà mọi thứ trong bí cảnh này, tự nhiên cũng chỉ có nó rõ nhất,

xin ngài hãy nhớ lại kỹ xem, khi ngài thần du có từng nghe qua chuyện liên quan đến Tỏa Long Trụ và cây đồng này không, dù chỉ là những lời nói rời rạc rất ẩn ý?" Trong lúc bí bách, Ngô Lương không thể không lại đặt hy vọng vào Hoa Đà.

"Cái này…" Biểu cảm của Hoa Đà đã cho Ngô Lương câu trả lời, ông đối với việc này hẳn là không biết gì, nhưng dưới yêu cầu của Ngô Lương, ông vẫn trầm ngâm.

Một lát sau.

"Xin lỗi Ngô thái sử, ta thực sự không nhớ ra bất kỳ chuyện gì liên quan đến việc này…" Hoa Đà lộ vẻ áy náy, bất đắc dĩ lắc đầu nói, kết quả nói được nửa chừng, ông đột nhiên lại nhớ ra điều gì, vội vàng bổ sung: "Đúng rồi, việc này không liên quan đến Tỏa Long Trụ và cây đồng, nhưng ta cảm thấy cần phải nói rõ với Ngô thái sử, theo ta được biết, Ứng Long thực ra không phải là chủ nhân của bí cảnh này, nó chỉ là cùng với một số thứ không nên tồn tại trên thế gian bị nhốt ở đây, nếu không phải tinh khí còn sót lại của nó khổ sở chống đỡ, những thứ đó và nó e rằng sớm đã cùng với bí cảnh này hóa thành hư vô… Ta chỉ biết có vậy, còn những thứ bị nhốt cùng Ứng Long ở đây rốt cuộc là gì, ta liền không nói rõ được." "Thứ không nên tồn tại trên thế gian?" Mọi người nghe vậy không khỏi càng thêm mê hoặc.

Có thể cùng Ứng Long bị nhốt trong bí cảnh này, lại còn là thứ không nên tồn tại trên thế gian, sẽ là thứ gì đây?

Giả như thứ đó chính là cây đồng bị Tỏa Long Trụ trấn áp, không cần nghĩ cũng biết chắc chắn không phải tầm thường… Cùng lúc đó.

Ngô Lương lại nghĩ tới một vấn đề.

Cây đồng này khác với cây cối thông thường, cây cối thông thường sau khi bị chặt sẽ dần mục nát, trải qua ngàn vạn năm thậm chí một chút dấu vết cũng không thấy được, nhưng cây đồng này lại

toàn thân đều là đồng nguyên chất ổn định, cho dù mất đi sức sống sau đó sẽ dần bị oxy hóa, nhưng cũng tuyệt đối không biến mất.

Vậy thì phần bị chặt đi của cây đồng đã đi đâu?

Lẽ nào bị người của Cửu Lê quốc chế thành những bộ giáp và binh khí kia?

Đây mới là nguyên nhân Cửu Lê quốc vượt qua các bộ lạc khác, có thể "lấy kim loại làm binh khí", chứ không phải "Thấp pháp luyện đồng" mà Ngô Lương đã nghĩ trước đó?

Nhưng nghĩ kỹ lại, lỗ hổng của suy đoán này lại càng nhiều.

Nếu cây đồng này chính là nguồn đồng chủ yếu mà Cửu Lê quốc sử dụng, vậy thì bất kể là người của Cửu Lê quốc, hay là Hoàng Đế cuối cùng đã đánh bại Cửu Lê quốc, đều tuyệt đối sẽ không đối xử với cây đồng này như vậy, ngược lại họ còn nên bảo vệ nó thật tốt, như vậy chỉ cần cây đồng này vẫn tiếp tục sinh trưởng, họ liền có thể có được đồng nguyên chất lấy không hết dùng không cạn, điều này còn lợi hại hơn kỹ thuật luyện đồng của hậu thế nhiều.

Nhưng kết quả lại là, cây đồng này không những bị phá hoại nghiêm trọng như vậy, còn bị Tỏa Long Trụ trấn áp ở đây.

Mà Hoàng Đế sau khi đánh bại Xi Vưu hoàn thành đại thống, hẳn cũng không nhận được "kỹ thuật" của Cửu Lê quốc, cũng chính vì vậy, Thiên triều mãi đến thời Hạ Thương ngàn trăm năm sau mới dần tiến vào thời đại đồ đồng… Hay là… lẽ nào cây đồng này là do Cửu Lê quốc sau khi chiến bại tự mình phá hoại, Tỏa Long Trụ này cũng là do Cửu Lê quốc tự mình dựng lên, mục đích chính là để cây đồng này vĩnh viễn bị chôn vùi dưới lòng đất, không để Hoàng Đế nắm giữ bí mật của Cửu Lê quốc?

Nhưng Ứng Long thì giải thích thế nào?

Nó hình như là phe của Hoàng Đế mà, sao lại chôn xương ở đất của Cửu Lê quốc, còn cùng với "thứ không nên tồn tại trên thế gian" bị nhốt ở đây? … Đau đầu!

Ngô Lương dùng sức xoa thái dương.

Hắn trước đây đã thám hiểm rất nhiều cổ mộ và di tích cổ, chưa từng gặp phải tình huống như hôm nay.

Ít nhất những cổ mộ và di tích cổ đó ít nhiều đều để lại một số tài liệu văn tự, trước khi đi sâu vào hắn đã có thể đại khái hiểu rõ bối cảnh liên quan, còn bí cảnh này lại luôn mờ mịt như sương trong khói, thậm chí đến bây giờ hắn cũng không thể xác định nơi này rốt cuộc có phải là di tích của Cửu Lê quốc hay không, tất cả mọi thứ đều chỉ có thể dựa vào đoán.

Quan trọng nhất là, thời gian còn lại cho hắn thực sự không nhiều nữa.

Mặc dù mọi người trong Phường Nhân Quân đều đang cố gắng hết sức chịu đựng, nhưng Ngô Lương lòng dạ biết rõ, dưới cường độ lao động thể lực như vậy, ảnh hưởng do đói khát mang lại đã ngày càng rõ rệt, bước chân của không ít binh sĩ Phường Nhân Quân đã bắt đầu loạng choạng, đây là hiện tượng chỉ xuất hiện khi cơ bắp bắt đầu bị phân giải trong tình trạng đói, họ sắp đến giới hạn rồi… Hiện tại thứ chống đỡ họ, chỉ còn là sự tin tưởng và sùng bái đối với Ngô Lương.

Nếu không phải họ là Phường Nhân Quân, nếu không phải họ là thuộc hạ của Ngô Lương, đổi lại là quân đội khác e rằng sớm đã xảy ra binh biến, thậm chí cách cảnh "người ăn thịt người" cũng không xa.

Còn về ba con heo rừng nhỏ và con gà công lớn kia, lúc này vẫn chưa bị giết thịt.

Mặc dù mỗi lần mọi người thấy chúng trong mắt liền ánh lên tia sáng xanh, nhưng Ngô Lương vẫn kiên trì giữ chúng lại.

Hắn hy vọng mỗi người ở đây đều có thể sống sót rời đi, vì vậy liền phải giữ chúng lại, đợi đến khi có người thực sự không chịu nổi nữa ngất đi, thì sẽ giết ba con heo rừng nhỏ và con gà công lớn kia hầm thành canh để cứu mạng những người cần nhất.

"Dương Vạn Lý, nơi này giao cho ta, ngươi dẫn mọi người tiếp tục khai quật ở gần đây, xem có thể tìm được thứ gì khác có giá trị hơn không." Ngô Lương biết lúc này không thể lãng phí bất kỳ thời gian nào, càng không thể bỏ qua bất kỳ manh mối nào, bèn quay đầu ra lệnh cho Dương Vạn Lý.

"Tuân lệnh!" Dương Vạn Lý đáp một tiếng, vẫy tay với các binh sĩ Phường Nhân Quân, "Huynh đệ theo ta." "Vâng." Mọi người trong Phường Nhân Quân vác xẻng công binh uể oải đáp.

Họ không phải thái độ tiêu cực, chỉ là thân thể đã vô cùng suy yếu.

Dù sao khai quật cây đồng này đã tốn mất một ngày một đêm công phu, dưới sự tiêu hao thể lực khổng lồ như vậy, họ lại không được bổ sung gì ngoài nước, lúc này còn có sức lực đáp lời đã là rất không dễ dàng.

"Haiz…" Nhìn bóng lưng họ, Hoa Đà thở dài một tiếng, lặng lẽ đến bên cạnh Ngô Lương nói: "Ngô thái sử, cứ thế này e rằng không ổn, ta xem sắc mặt họ, chỉ e cách thi quyết không xa…" Cái gọi là "thi quyết" chính là ý ngất đi.

Ngô Lương tự nhiên nghe hiểu, nhưng lúc này hắn cũng không có cách nào.

Nói thật, chỉ cần có thể dẫn mọi người sống sót rời khỏi đây, hắn thậm chí không ngại lấy thịt của những xác nổi kia làm thức ăn bổ

sung, dù là lừa cũng phải lừa mọi người ăn, cùng lắm để phòng nhiễm prion, không cho mọi người ăn não là được… nhưng điều này hiển nhiên không khả thi, những xác nổi kia đã thối rữa nghiêm trọng, nếu mạo muội ăn, e rằng mọi người trong Phường Nhân Quân chưa kịp chết đói đã mắc đủ loại bệnh tật đáng sợ mà toàn quân bị diệt.

"Đến lúc đó còn xin Hoa thần y phiền lòng nhiều hơn, nhất định phải cố gắng hết sức để mỗi người đều có thể sống lâu hơn một chút, sống đến khi ta tìm được cách rời khỏi bí cảnh này." Ngô Lương giấu mắt vào trong bóng tối, giọng nói khàn khàn.

"…Haiz!" Hoa Đà mở miệng còn muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại chỉ thở dài một tiếng.

Trong lúc nói chuyện, Ngô Lương đã bỏ lại ông mà đến gần cây đồng dưới Tỏa Long Trụ, tháo găng tay đặt tay lên đoạn thân cây chỉ còn cao chừng một mét.

Chương 889

Cảm giác lạnh buốt, trông quả thực là kim loại thật.

Ngô Lương lúc này đã không thể quan tâm đến những nguyên tắc khảo cổ đó nữa, lập tức lại lấy ra dao găm bằng đồng cắt một nhát trên thân cây, bề mặt thân cây rất dễ dàng bị gọt đi một mảnh như vỏ cao su.

Màu đỏ tía, chất liệu mềm dẻo, quả thực là đồng nguyên chất như dự đoán.

Nhưng phát hiện này cũng chẳng có tác dụng gì… "Điển Vi, bổ cây đồng này ra!" Ngô Lương đột nhiên như hạ quyết tâm nói với Điển Vi.

"Hả?" Điển Vi còn tưởng mình nghe nhầm.

Mọi người cũng có chút nghi hoặc nhìn Ngô Lương, không hiểu rõ hắn rốt cuộc có ý đồ gì, hay là đã phát hiện ra điều gì?

"Bổ cây đồng này ra một vết, ta muốn xem bên trong rốt cuộc có thứ gì, có phải giống như những rễ nhỏ kia chảy ra chất lỏng màu lam không." Ngô Lương nói chi tiết ý đồ của mình.

"Tuân lệnh." Điển Vi lúc này mới đáp lời, vác tay kích bước lên, thấy Ngô Lương gật đầu xác nhận lần nữa, liền vung tay kích lên chém mạnh vào sườn cây đồng.

Một vết cắt dài khoảng ba mươi centimet lập tức xuất hiện.

Mọi người nghển cổ nhìn sang, nhưng lại không thấy cảnh tượng chất lỏng màu lam phun ra từ trong cây đồng như dự đoán.

Ngược lại mọi thứ đều yên tĩnh đến mức có chút bất an.

“Hự!” Điển Vi dùng sức giật mạnh, liền rút tay kích ra khỏi vết cắt.

Một bên vết cắt lập tức cuộn lại, khiến cho vết hở trở nên lớn hơn một chút.

Nhưng vẫn không có bất kỳ thứ gì tuôn ra từ trong cây đồng, duy chỉ có ở mép vết cắt không biết từ lúc nào lại lặng lẽ ngưng tụ ra một giọt chất lỏng màu đỏ.

Lúc này giọt chất lỏng màu đỏ đang men theo thân cây từ từ chảy xuống, để lại trên thân cây một vệt màu đỏ ngoằn ngoèo.

“Máu?” Mọi người không khỏi trợn to mắt, tuy không chắc chắn giọt chất lỏng màu đỏ kia rốt cuộc là gì, nhưng điều đầu tiên mọi người nghĩ đến lại đều là máu… Đúng lúc này.

“Công tử, vạn vạn lần không được chém nữa!” Vu Cát lập tức mặt lộ vẻ kinh hãi, hoảng hốt nói với Ngô Lương: “Lão hủ nghe nói cây bị chém mà chảy ra máu, vậy thì cây đó đã trở thành linh vật siêu phàm, cây như vậy thường có đại năng, nếu ai chém nó tất sẽ gặp báo ứng.

Điển Vi huynh đệ, ngươi cũng mau lui lại, miễn cho bị nó làm hại!” “…” Ngô Lương quay đầu nhìn Vu Cát đang kinh hãi, thầm nghĩ cảnh này sao có vẻ đã thấy ở đâu đó… Đúng rồi, trong 《Tam Quốc Diễn Nghĩa》, Tào lão bản hình như cũng gặp kiếp nạn này, Tào lão bản chính là không nghe lời khuyên của dân địa phương mà chém một cây đại thụ biết chảy máu, không những ngất ngay tại chỗ, còn mắc bệnh đau đầu.

Nhưng đó chung quy cũng là tình tiết bịa đặt, không thể xem là thật… Khi đang nghĩ vậy.

“Bịch” một tiếng trầm đục vang lên.

“Điển Vi huynh đệ?” Mọi người theo tiếng nhìn sang lập tức kinh hãi thất sắc, chỉ thấy Điển Vi không biết vì sao lại đột ngột ngã ngửa ra đất, hai mắt nhắm nghiền không rõ sống chết!

“Điển Vi!”.

Thấy tình hình này, Ngô Lương đâu còn lòng dạ nào để ý đến cây đồng kia, lập tức quay người lao tới kiểm tra tình trạng của Điển Vi.

Dáng vẻ ngã xuống của Điển Vi lúc nãy, Ngô Lương và mọi người đều thấy rõ mồn một, trước đó hắn không có bất kỳ biểu hiện khác thường nào, cứ như thể mất đi ý thức trong nháy mắt rồi ngã thẳng đơ xuống đất.

Mà lúc này, Điển Vi hai mắt nhắm nghiền, hàm răng cắn chặt, gương mặt vốn màu đồng cổ cũng hơi tái đi.

Trước khi làm rõ tình hình, Ngô Lương không dám tùy tiện di chuyển Điển Vi, mà đưa tay ra dò thử hơi thở của hắn trước.

Dường như vẫn còn thở.

Chỉ là hơi thở này rất yếu, hoàn toàn không giống với cường độ hô hấp của một tráng hán như Điển Vi, thậm chí còn có cảm giác đứt quãng.

Đây là tình huống gì?

Ngô Lương trong lòng vô cùng khó hiểu.

Mà mọi người trên mặt cũng đều đầy vẻ kinh ngạc.

Rốt cuộc, Vu Cát vừa mới nói cây đồng biết chảy máu này có thể đã trở thành linh vật siêu nhiên, biết đâu lại có đại năng, còn khuyên Điển Vi mau lùi lại kẻo bị nó làm hại, kết quả lời còn chưa dứt, Điển Vi đã lập tức ngã xuống.

Đây quả thực là lời nói thành sấm, sao có thể khiến mọi người

không nghi ngờ chuyện của Điển Vi có liên quan đến cây đồng này?

Lẽ nào thật sự là sự báo thù từ cây đồng này?

Vậy giờ phải cứu Điển Vi thế nào đây?

Bấm nhân trung?

Hồi sức tim phổi?

Hồi Hồn Hương?

Đây là những thủ đoạn Ngô Lương thường dùng khi gặp tình huống này, ít nhất có thể thử một phen trước.

Nhưng lần này, hắn lại không lập tức sử dụng những thủ đoạn đó, mà quay đầu nhìn về phía Hoa Đà cũng đang tiến lại gần.

"Hoa thần y, ngài xem tình hình của Điển Vi lúc này trước đi." Ngô Lương lập tức nhường ra một chút vị trí, hành lễ mời Hoa Đà qua một cách khá cung kính.

Có một vị thần y vừa nhận được truyền thừa của "Biển Thước" ở đây, những thủ đoạn cấp cứu kiểu "ngựa chết coi như ngựa sống" của Ngô Lương chẳng khác nào múa rìu qua mắt thợ.

Hắn tuy không phải là Bá Nhạc biết dùng người tài, nhưng cũng biết chuyện chuyên môn tốt nhất nên giao cho người chuyên nghiệp làm.

"Ngô thái sử không cần đa lễ." Hoa Đà cũng không từ chối, sau khi đến gần, ông vạch mí mắt Điển Vi ra xem, rồi lại định xem lưỡi của hắn, tiếc là lúc này Điển Vi như bị co giật, hàm răng cắn chặt, nếu không dùng chút thủ đoạn bạo lực thì căn bản không thể cạy miệng hắn ra.

"Hoa thần y, cần ta giúp gì ngài cứ nói, chỉ cần đảm bảo tính mạng Điển Vi huynh đệ vô sự, khiến hắn bị thương nhẹ cũng không

sao.” Ngô Lương thấy vậy vội nói.

“Nếu cần giúp ta sẽ nói với Ngô thái sử.” Hoa Đà lại lắc đầu, tuy lúc này không mang theo hòm dụng cụ bên mình, nhưng ông chỉ cần sờ trong ngực là trong tay đã có thêm một cây trâm dài.

Lúc này ông mới nói tiếp: “Xin Ngô thái sử lấy thứ rượu mạnh có thể khử độc cho ta mượn dùng.” “Lão tiên sinh.” Ngô Lương lập tức gật đầu ra hiệu cho Vu Cát.

“Đến đây!” Vu Cát vội vàng tháo túi nước đựng rượu mạnh bên hông chạy tới, dưới sự chỉ huy của Hoa Đà, ông đổ một ít lên cây trâm dài.

“Đa tạ.” Hoa Đà nói một tiếng cảm ơn, rồi vẩy hết rượu còn sót lại trên cây trâm, sau đó đưa tay sờ soạn một hồi ở vị trí gần mang tai của Điển Vi, dường như đã tìm đúng vị trí, rồi tay kia khẽ rung lên, cây trâm dài đã ngập vào quá nửa. … “Ực!” Cơ thể Điển Vi run lên một cái, trong cổ họng đồng thời phát ra một tiếng kêu lạ, tựa như ợ một cái.

Lúc này Hoa Đà lại đưa tay nhẹ nhàng nắm lấy cằm Điển Vi nhấc lên, miệng Điển Vi vậy mà tự động há ra.

“Lợi hại…” Thấy cảnh này, ai nấy đều lộ vẻ kính phục.

Ai cũng nhìn ra được, sự nắm vững kinh mạch huyệt vị và châm pháp của Hoa Đà đã đến trình độ đỉnh cao, hai chữ thần y quả không hổ thẹn.

Cùng lúc đó.

Hoa Đà đã xem xong rêu lưỡi của Điển Vi, mày cũng nhíu chặt hơn.

Nhưng ông vẫn không nói gì với Ngô Lương và mọi người, mà lại khẽ nhắm mắt, một tay ấn vào bên cổ Điển Vi, một tay đặt lên cổ tay

hắn, dường như đang lắng nghe điều gì đó.

Chắc là đang bắt mạch… Cái này thì Ngô Lương biết, cổ tay và cổ đều có động mạch, hơn nữa động mạch ở cổ mới thực sự là động mạch chủ, vì vậy bắt mạch ở đây thông tin thu được chắc chắn sẽ chính xác hơn.

Mà trung y sở dĩ thường chỉ chọn bắt mạch ở cổ tay, có lẽ là liên quan đến lễ tiết của Thiên triều, rốt cuộc người cần bắt mạch có cả nam lẫn nữ.

Nhưng đồng thời hắn cũng có chỗ nghi hoặc.

Hắn cảm thấy với trình độ của Hoa Đà, dù là bắt mạch ở cổ tay hay ở cổ, kết quả hắn đều sẽ không có sơ sót… trừ phi ông đang dò xét thứ gì đó sâu hơn, ví dụ như những thứ trong kỳ kinh bát mạch, mà đây mới là sở trường của tổ chức "Biển Thước", tuyệt không chỉ đơn giản là dò xét quy luật nhịp đập của mạch máu qua động mạch.

Lát nữa phải tìm Hoa Đà tìm hiểu kỹ về chuyện này mới được… Còn bây giờ thì thôi, quan trọng nhất vẫn là làm rõ tình hình của Điển Vi, không thể tùy tiện làm phiền Hoa Đà. … Dưới sự chú ý của mọi người.

Hàng mày nhíu chặt của Hoa Đà lại lặng lẽ giãn ra, một lát sau, ông mở mắt, nhìn Ngô Lương cười nói: "Ngô thái sử không cần lo lắng, vị tráng sĩ này không có gì đáng ngại, chỉ là gần đây quá mệt mỏi lại không có gì ăn, đến nỗi tổn thương nguyên khí mà mắc chứng thi quyết." "Phù…" Ngô Lương và mọi người lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Nói vậy là không liên quan đến lời Vu Cát nói về sự báo thù của cây đồng, Điển Vi chỉ là đói đến ngất đi, hóa ra là một phen hú vía… Nói cũng lạ, trong Phường Nhân Quân, Điển Vi là người khỏe nhất, sao lại là hắn không trụ nổi đầu tiên?

Nhưng nghĩ lại, dường như cũng có lý.

Cơ thể Điển Vi tuy rất khỏe mạnh, nhưng đồng thời năng lượng tiêu hao để duy trì cơ thể này cũng lớn hơn người thường một chút, cộng thêm hắn lại là người tận tụy với công việc, dù ở trong bí cảnh không có người ngoài này, hắn vẫn luôn kiên trì tự mình tuần tra mỗi đêm, ngay cả khi ngủ vẫn duy trì trạng thái cảnh giác nửa tỉnh nửa mê, chỉ cần bên phía Ngô Lương có chút động tĩnh nhỏ, hắn nhất định là người tỉnh dậy đầu tiên.

Trong tình huống này, cả thể xác lẫn tinh thần của hắn đều phải chịu áp lực mà người thường khó lòng chịu đựng… "Vậy làm sao để gọi hắn tỉnh lại?" Ngô Lương hỏi ngay.

"Tạm thời tốt nhất đừng gọi hắn tỉnh, cứ để hắn nghỉ ngơi cho tốt đi." Hoa Đà nhìn Ngô Lương một cái rồi nói: "Nếu có thể chuẩn bị chút đồ ăn để bồi bổ cho sự thiếu hụt của cơ thể mấy ngày nay, hắn sẽ hồi phục nhanh hơn." … "Đồ ăn…" Đây không nghi ngờ gì là một chủ đề khiến người ta tuyệt vọng, Ngô Lương chìm vào im lặng.

Bây giờ bọn họ chỉ còn lại ba con heo rừng nhỏ và con gà công trĩ kia, đây là hy vọng cuối cùng của họ, xem ra bây giờ cũng không giữ được nữa rồi.

Quan trọng nhất là, Điển Vi bây giờ đã hôn mê, mọi người trong Phường Nhân Quân chắc hẳn cũng đã đến giới hạn, nếu không thể kịp thời bổ sung, e rằng tiếp theo sẽ còn nhiều người xuất hiện tình trạng tương tự… Nghĩ vậy, Ngô Lương cuối cùng cũng thở dài, quay người nói với Vu Cát, Gia Cát Lượng và ba nữ quyến: "Đi đi, đem ba con heo rừng nhỏ kia làm thịt hầm canh, trong nồi cho nhiều nước một chút, tất cả nội tạng và xương cốt đều không được lãng phí, toàn bộ bỏ vào nồi hầm liên tục ba canh giờ, nhất định phải hầm cho tất cả mỡ chảy vào canh, tối nay bồi bổ cho mọi người." "Vâng…" Bạch

Tinh Tinh, Chân Mật và Tào Nỉ đã nuôi ba con heo rừng nhỏ kia nhiều ngày, ít nhiều cũng có chút tình cảm, lúc này phải ra tay với chúng, ba người tự nhiên có chút khó chịu.

Nhưng họ cũng chỉ hơi đỏ mắt, chứ không đưa ra ý kiến phản đối.

Bởi vì họ thực ra đã sớm có chuẩn bị tâm lý, biết ngày này sớm muộn cũng sẽ đến, trừ phi Ngô Lương có thể rời khỏi nơi này trước khi mọi người tuyệt vọng.

"Hữu Tài ca ca, con gà công trĩ của chúng ta thì sao?" Gia Cát Lượng thăm dò hỏi.

Con gà công trĩ kia vốn do cậu nuôi, mà thời gian nuôi còn lâu hơn ba con heo rừng nhỏ kia rất nhiều, tình cảm tự nhiên không cần phải nói, thậm chí không chỉ mình cậu, mà mỗi người trong Phường Nhân Quân cũng đã ngấm ngầm coi nó là một thành viên.

Vì vậy, Gia Cát Lượng lúc này hỏi câu này không phải là muốn làm thịt luôn con gà công trĩ, mà là lo lắng từ tận đáy lòng, sợ Ngô Lương cũng có ý định với nó.

Ngô Lương do dự một chút, cuối cùng cũng lắc đầu nói: "Nó là đồng bào của chúng ta, có thể cùng chúng ta chết đói, có thể cùng chúng ta chết trận, nhưng tuyệt đối không thể chết trong tay chúng ta." Không chỉ mọi người trong Phường Nhân Quân không nỡ, ngay cả Ngô Lương trước đây từng có ý định làm thịt nó, lúc này cũng không khỏi thấy không nỡ, đành phải từ bỏ ý định này.

Hơn nữa hắn tin rằng, nếu hắn thật sự ra lệnh cho Gia Cát Lượng làm thịt luôn con gà công trĩ để hầm canh, dù là bất đắc dĩ, cũng chắc chắn sẽ làm tổn thương tình cảm của mọi người trong Phường Nhân Quân… nồi canh hầm ra đó, e rằng chẳng mấy ai nuốt nổi. … Lúc hoàng hôn.

“Ôi chao!

Thơm quá!” “Lão đây sống gần hết đời rồi, từ khi theo Công tử thì thỉnh thoảng còn được ăn thịt, nhưng lão nói cho các ngươi biết, lão chưa bao giờ được uống bát canh thịt nào ngon như vậy.

Cứu cái bát canh trong tay lão đây, bây giờ có người mang mười cân thịt tươi đến đổi, lão cũng chỉ đáp lại một câu ‘Cút đi’!” “Ha ha ha ha, nói phải đấy, canh này ngon quá, nói gì mười cân thịt tươi không đổi, cho dù có người mang mười cân vàng đến đổi ta cũng không đổi!” “Nói chứ canh này rốt cuộc hầm thế nào vậy, có bí quyết gì không?” “…” Uống được bát canh thịt hầm từ ba con heo rừng nhỏ, mọi người trong Phường Nhân Quân như được tiêm máu gà, ai nấy lập tức phục hồi tinh thần, nói chuyện cũng có khí thế hơn nhiều.

Chương 890

Thế nhưng, ba người phụ trách nấu canh là Bạch Tinh Tinh, Chân Mật và Tào Nỉ lại có chút cạn lời trước những lời khen ngợi này. … Họ làm gì có bí quyết gì, chẳng qua chỉ là cho thêm chút muối tinh còn lại không nhiều vào canh mà thôi, canh thịt nấu như vậy sao có thể ngon như lời mấy người này nói được?

Nhưng không thể không thừa nhận, họ cũng cảm thấy canh thịt hôm nay đặc biệt thơm ngon, ngay cả Tào Nỉ từ nhỏ sống trong nhung lụa cũng không nhịn được mà thầm giơ ngón tay cái, trên gương mặt xinh đẹp viết đầy… ngon, thật sự rất ngon, quá tuyệt vời!

Thực ra, chỉ là họ đói quá rồi… Chút thịt đó chắc chắn không đủ chia, nhưng canh thì đủ, chẳng qua chỉ là cho thêm chút nước.

Dù vậy, bát canh thịt tanh nồng này cũng đã tạm thời xua tan đi sự trống rỗng trong dạ dày.

Mà sau khi dạ dày của mọi người tạm được thỏa mãn, cơn mệt mỏi tích tụ nhiều ngày nhanh chóng ập đến, tất cả mọi người đều nằm vật ra đất không động đậy nổi, chỉ muốn ngủ một giấc thật ngon, ngay cả Ngô Lương cũng không ngoại lệ.

Ngô Lương rất đúng lúc ra lệnh cho mọi người nghỉ ngơi.

Còn bản thân hắn vẫn cố gắng đút cho Điển Vi đang hôn mê hai bát canh thịt, rồi mới dần dần dựa vào người Điển Vi mà ngủ thiếp đi… … Hai canh giờ sau, trời đã tối hẳn.

Dưới màn đêm, trong doanh địa vang lên tiếng ngáy, ngay cả Bạch Tinh Tinh, Chân Mật và Tào Nỉ bình thường chưa bao giờ ngáy, lúc này tiếng ngáy cũng vang lên nối tiếp nhau, mấy ngày nay họ cũng đã đến giới hạn rồi.

Trước khi đi ngủ, Ngô Lương không yêu cầu binh sĩ Phường Nhân Quân thay phiên nhau đứng gác.

Bởi vì họ đã ở trong bí cảnh này liên tục mấy tháng, từ đầu đến cuối chưa từng thấy một sinh vật sống nào, hơn nữa sau khi hòn đảo giữa hồ này nứt ra, những tiếng sấm lăn dưới đất thường xuất hiện cũng đã nhiều ngày không thấy nữa.

Trong tình hình này, thay vì lãng phí tinh thần và thể lực còn lại không nhiều của mọi người để đứng gác, thà để mỗi người nghỉ ngơi cho tốt, sau khi tỉnh lại tập trung sức lực làm một cú chót.

Lúc này, họ đã thực sự đạn hết lương tuyệt.

Bữa canh thịt này có lẽ có thể giúp họ cầm cự thêm một hai ngày, nếu một hai ngày sau họ vẫn không thể thoát ra khỏi bí cảnh này, e rằng chỉ có thể ở lại đây mãi mãi.

Cùng lúc đó.

"Tí tách… soạt soạt…" Từ trong hố khai quật truyền đến một trận tiếng động nhỏ.

Tiếng động này nhỏ hơn nhiều so với tiếng ngáy của mọi người trong Phường Nhân Quân, căn bản không thể kinh động đến họ.

Một lát sau.

Một bóng người xuất hiện trong hố khai quật, bóng người này đi đứng lảo đảo xiêu vẹo, dường như có thể ngã xuống bất cứ lúc nào.

Mà tiếng "tí tách soạt soạt" lại ngày càng nhiều hơn.

Càng nhiều bóng người theo đó xuất hiện trong hố khai quật.

Ba người, năm người, mười người, hai mươi người… Hành động của những bóng người này không nhanh, nhưng mục tiêu trông lại rất thống nhất: doanh địa nơi mọi người trong Phường Nhân Quân đang

nghỉ ngơi.

Họ đang dần dần hình thành thế bao vây, lảo đảo đi về phía doanh địa… Đúng lúc này.

"Cứu, cứu mạng!" Một giọng nói kinh hãi đột nhiên vang lên trong doanh địa.

Mọi người trong Phường Nhân Quân vốn đang ngủ say lập tức bật dậy như lò xo.

Lúc này, mắt ai cũng đầy tơ máu vì chưa được ngủ đủ, nhưng nhìn thần sắc của họ, họ đã hoàn toàn tỉnh táo.

Mà điều kỳ lạ nhất là, dường như mọi người trong Phường Nhân Quân không phải bị tiếng hét kinh hãi này đánh thức, lúc này ai nấy đều có vẻ mặt kinh hãi, mồ hôi lạnh túa ra.

Sau khi tỉnh dậy, họ cũng không đi tìm người vừa hét lên ngay lập tức, mà theo bản năng tìm kiếm dụng cụ phòng thân hợp lý… Ngô Lương cũng vậy.

Lúc này tim hắn vẫn đang đập thình thịch.

Hắn vừa gặp một cơn ác mộng đáng sợ, chính là bị ác mộng đánh thức, chứ không phải tiếng hét kia… Khoan đã?!

Ngô Lương đồng thời chú ý đến trạng thái của mọi người trong Phường Nhân Quân, sao họ trông cũng giống như vừa gặp ác mộng?

Giây tiếp theo, một cơ thể mềm mại đã lao vào lòng Ngô Lương, giọng nói mang theo tiếng khóc nức nở: "Quân tử, thiếp vừa gặp một cơn ác mộng đáng sợ…" Hóa ra là Tào Nỉ.

Cô nương này hiển nhiên vừa bị một phen kinh hãi tột độ, co rúm trong lòng Ngô Lương run lẩy bẩy, đồng thời một đôi mắt vẫn đang căng thẳng nhìn quanh, như thể đang trốn tránh thứ gì đó.

Thực ra, lúc này tim Ngô Lương cũng đang đập thình thịch vì cơn ác mộng vừa rồi.

Cơn ác mộng đó tuy không có thật, cũng không có hình ảnh cụ thể, nhưng lại gây ra áp lực tâm lý cực lớn, khiến chỉ số San của hắn tụt dốc không phanh, đến giờ vẫn chưa dịu lại.

Nhưng sau khi hiểu ra đó chỉ là một giấc mơ, hắn vẫn cố gắng ép mình bình tĩnh lại, khẽ vỗ đầu Tào Nỉ, cố gắng dùng giọng điệu nhẹ nhàng ôn hòa nói: "Đừng sợ, có ta ở đây, chẳng qua chỉ là một cơn ác mộng thôi, giấc mơ và hiện thực thường trái ngược nhau, hay là nàng kể xem nàng vừa gặp ác mộng gì, biết đâu ta có thể giải mộng cho nàng." Ngô Lương đương nhiên không biết giải mộng, đây chỉ là lời an ủi Tào Nỉ mà thôi.

Đương nhiên hắn cũng không phải nói bừa, vì hắn đã sớm chú ý, không chỉ mình Tào Nỉ, mà cả hắn và tất cả mọi người có mặt ở đây đều bị ảnh hưởng bởi ác mộng.

Trong tình huống này, người hắn cần an ủi không chỉ có Tào Nỉ, mà là tất cả mọi người.

Đương nhiên cũng bao gồm cả chính hắn.

Cảnh giới cao nhất của kẻ lừa đảo, chính là lừa được cả chính mình.

Nếu có thể "giải mộng" cho mọi người, là có thể nhanh chóng khiến tất cả bình tĩnh lại, rốt cuộc bị nhốt trong bí cảnh này lâu như vậy, đói khát và mệt mỏi không lúc nào không bào mòn ý chí và tinh thần của mọi người, lúc này ai cũng đang ở trong trạng thái lo lắng tột độ, bất cứ lúc nào cũng có thể suy sụp tinh thần, đến lúc đó tình hình sẽ chỉ càng khó kiểm soát hơn.

Cùng lúc đó.

Ngô Lương còn không động thanh sắc liếc nhìn Chân Mật một cái.

Khác với những người khác, Chân Mật là xuất mã tiên của cửu vĩ hồ yêu Đồ Sơn Nữ Kiều, hơn nữa ý thức của hai người đã dung hợp hoàn hảo, có thể cùng tồn tại trong một thân thể của Chân Mật, vì vậy sức mạnh tinh thần của nàng mạnh hơn bất kỳ ai, cộng thêm Đồ Sơn Nữ Kiều vốn giỏi việc báo mộng, vì vậy dù tất cả mọi người có mặt đều bị ảnh hưởng bởi ác mộng, nàng chắc chắn là người khó bị ảnh hưởng nhất.

Nhưng khi hắn nhìn thấy biểu cảm của Chân Mật lúc này, trong lòng lập tức "lộp bộp" một tiếng.

Chỉ thấy Chân Mật lúc này cũng có vẻ mặt kinh hồn chưa định, cảm nhận được ánh mắt của Ngô Lương, nàng cũng quay sang nhìn hắn, trong ánh mắt hiện lên một tia kinh ngạc.

Hiển nhiên, nàng cũng vừa trải qua một cơn ác mộng đáng sợ… "Quân tử, thiếp, thiếp mơ thấy mình bị chìm vào một vùng bóng tối sâu thẳm, trong bóng tối đó thiếp không nhìn thấy gì cả, cũng không biết chàng và mọi người ở đâu." Tào Nỉ nghe vậy lập tức dùng giọng nói run rẩy miêu tả giấc mơ của mình: "Thiếp đi trong bóng tối đó, không ngừng gọi chàng nhưng không nhận được hồi đáp nào.

Thiếp cứ đi vừa gọi tìm kiếm hồi lâu, không biết vì sao bỗng cảm thấy một trận tim đập nhanh, lúc này phía trước hiện ra một vầng sáng, trong vầng sáng đó, thiếp nhìn thấy một cái bóng đen khổng lồ, cái bóng đen đó thực sự quá lớn, thiếp chỉ có thể nhìn thấy một đường nét mơ hồ, sau đó thiếp nghe thấy một giọng nói, giọng nói đó dùng khẩu khí ra lệnh bảo thiếp đẩy đổ trụ Tỏa Long đang đè lên cây đồng." "Thiếp không muốn nghe lời của giọng nói đó, nhưng giọng nói đó lại càng lúc càng lớn, càng lúc càng gần, cuối cùng như thể phát ra từ trong đầu thiếp, khiến thiếp không sinh ra chút can đảm nào để

phản kháng, thiếp chỉ cảm thấy nếu thiếp nói nửa chữ 'không', lập tức sẽ bị cái bóng đen đó nuốt sống." "Thiếp muốn chạy trốn, nhưng hai chân thiếp đã không cử động được nữa." "Thiếp muốn gọi chàng, nhưng miệng thiếp cũng không sao mở ra được." "Thiếp trơ mắt nhìn cái bóng đen đó từ từ tiến lại gần, dù đã ở ngay trước mắt, thiếp vẫn không thể nhìn rõ hình dạng của nó, cuối cùng nó đột ngột lao về phía thiếp, như một vật khổng lồ muốn nuốt chửng thiếp, thiếp sợ hãi đến cực điểm, sau đó liền tỉnh dậy." "Quân tử, thiếp thực sự không thể nói rõ hơn với chàng, nhưng thiếp có thể thề, giấc mơ đó tuyệt đối đáng sợ hơn nhiều so với những gì thiếp nói, rất nhiều chuyện căn bản không thể dùng lời để miêu tả, tóm lại bất kể ai gặp giấc mơ này, cũng nhất định sẽ sợ hãi như thiếp, đó căn bản không phải là quỷ quái đơn giản như vậy…" Trong quá trình miêu tả giấc mơ, Tào Nỉ bất giác ôm Ngô Lương chặt hơn, mà Ngô Lương cũng có thể cảm nhận rõ ràng sự run rẩy truyền đến từ người Tào Nỉ, đến giờ nàng vẫn chưa thoát khỏi nỗi sợ hãi khó tả này.

Nhưng lúc này Ngô Lương lại không thể để ý đến những chi tiết này.

Vẻ kinh ngạc trên mặt hắn càng đậm hơn, vì cơn ác mộng Tào Nỉ miêu tả lại giống hệt cơn ác mộng của hắn!

"Sao lại thế này?

Ta cũng gặp một cơn ác mộng y hệt!" "Cái bóng đen đó nói căn bản không phải tiếng người, ta chỉ nghe thấy nó phát ra những tiếng xì xồ kỳ lạ, nhưng lại có thể hiểu được ý của nó từ những tiếng xì xồ đó…" "Ta cũng vậy!" "Đúng vậy, nó cũng không ngừng ra lệnh cho ta đẩy đổ trụ Tỏa Long, ta sợ đến không cử động được, chỉ có thể trơ mắt nhìn nó ngày càng gần…" "…" Kể lể cũng là một cách giải tỏa cảm xúc, sau khi Tào Nỉ kể một tràng, cảm xúc căng thẳng của mọi người cuối cùng cũng dịu đi một chút, đồng loạt bắt đầu phụ họa.

Nhưng đồng thời sắc mặt của họ cũng càng lúc càng kỳ quái.

Bởi vì họ kinh ngạc phát hiện, họ cũng vừa gặp một cơn ác mộng y hệt, cảm nhận sâu sắc giấc mơ trong lời miêu tả của Tào Nỉ.

Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra?

Mọi người nhìn nhau, cảm xúc vừa dịu đi lại lập tức căng thẳng trở lại… "Cái này?!" Ngô Lương trong lòng càng kinh hãi hơn, vội nhíu mày hỏi: "Tất cả mọi người đều gặp cơn ác mộng này sao?

Có ai ngoại lệ không?" "…" Không ai đứng ra nói chuyện, tức là không có ai đứng ngoài cuộc.

Cùng một giấc mơ?

Cùng một cảm nhận?

Cùng một nỗi sợ hãi?

Nỗi lo trong lòng Ngô Lương không thể nào hơn.

Điều này có phải cho thấy, nơi này tồn tại một thế lực vô cùng mạnh mẽ và chưa biết, mà thế lực này có thể gây ảnh hưởng hoặc ô nhiễm tinh thần đối với mỗi người trong số họ?

Thậm chí ngay cả Chân Mật có sức mạnh tinh thần khác thường cũng không ngoại lệ.

Hơn nữa từ tình hình hiện tại xem ra, thế lực chưa biết này hẳn còn có ý chí độc lập, có thể phát ra mệnh lệnh giống nhau cho tất cả bọn họ.

Đây không nghi ngờ gì là tình huống mà Ngô Lương không muốn gặp phải nhất!

Dưới ảnh hưởng của loại sức mạnh tinh thần tương tự này, mỗi người trong số họ đều có thể trở nên thân bất do kỷ, cuối cùng thậm chí có thể trở thành con rối của thế lực chưa biết này… Đúng lúc này.

“Ơ?

Công tử, Điển Vi huynh đệ đâu rồi?” Dương Vạn Lý đột nhiên hỏi.

“?!” Ngô Lương vội nhìn sang bên cạnh mình.

Chỉ thấy Điển Vi vốn đang hôn mê, đáng lẽ phải nằm bên cạnh hắn, lúc này đã không biết đi đâu mất, chỉ để lại một tấm lót đơn sơ bị thân hình vạm vỡ của hắn đè bẹp.

“Đúng vậy, Điển Vi đi đâu rồi?

Hắn không phải ngất đi rồi sao?

Lẽ nào hắn đã tỉnh?” Vu Cát cũng lộ vẻ nghi hoặc, hỏi dồn dập.

“Điển Vi huynh đệ ngươi còn không hiểu sao?

Nếu hắn tỉnh lại, chỉ có thể đứng gác bên cạnh Công tử không rời nửa bước, tuyệt không có khả năng đi lung tung.” Dương Vạn Lý phản bác.

“…” Vu Cát không nói nên lời.

Mà Ngô Lương đã sớm bắt đầu lo lắng cho tình trạng của Điển Vi, hắn trước tiên nhìn quanh một vòng, lại thấy đống lửa trong hố khai quật đã sớm tắt ngấm, bên trong tối om không nhìn thấy gì, đành phải ra lệnh cho Dương Vạn Lý: “Dương Vạn Lý, ngươi cùng huynh đệ mang đuốc đi tìm kiếm quanh đây, một khi phát hiện bóng dáng Điển Vi, đừng nói chuyện với hắn, càng không được dễ dàng đến gần, lập tức quay lại báo cho ta!” Xét đến cơn ác mộng kỳ quái vừa rồi, cộng thêm sự biến mất cực kỳ bất thường của Điển Vi.

Ngô Lương không thể không đề phòng hơn, hắn lo lắng Điển Vi hôn mê trước đó đã bị ảnh hưởng bởi thế lực chưa biết đã tạo ra giấc mơ đáng sợ cho họ… Hắn đương nhiên không hy vọng chuyện như

vậy xảy ra, nhưng lại phải có sự phòng bị, rốt cuộc hắn không chỉ cần chịu trách nhiệm với Điển Vi, mà còn phải chịu trách nhiệm với những người khác trong Phường Nhân Quân, đặc biệt là phải tránh xảy ra nội bộ hao tổn không cần thiết.

Mà thực lực của Điển Vi hắn là biết rõ.

Nếu thần trí của Điển Vi bị ảnh hưởng, ở đây căn bản không có ai có thể chống lại hắn khi bước vào trạng thái cuồng chiến sĩ… "Tuân lệnh!

Huynh đệ theo ta đi!" Dương Vạn Lý đáp một tiếng, lập tức chuẩn bị đuốc để xuống hố khai quật đã bị họ đào thành một khu mỏ lộ thiên nhỏ để tìm Điển Vi.

Chương 891

… Nhưng khi Dương Vạn Lý và mọi người vừa mới chuẩn bị xong, dị tượng lại xuất hiện.

"Hữu Tài ca ca, hình như có sương mù…" Gia Cát Lượng giơ tay lên như đang hứng thứ gì đó, lòng bàn tay hướng lên khẽ vẫy vẫy, có chút không tự tin nói với Ngô Lương.

"Đúng vậy, nơi này đột nhiên trở nên mờ mịt." Hoa Đà cũng gật đầu nói: "Ta ở nơi này ít nhất cũng đã hơn ba tháng, thời tiết ở đây tuy phần lớn thời gian đều có chút âm u, nhưng chưa bao giờ có sương mù, hơn nữa… sương mù này sao cảm giác càng lúc càng dày, vừa rồi ta còn có thể nhìn rõ cái cây bên cạnh doanh địa, trong lúc nói chuyện đã sắp không nhìn thấy rõ rồi?" Tuy Dương Vạn Lý cũng đã chú ý đến hiện tượng sương mù, nhưng thấy binh sĩ đã đốt đuốc xong, Dương Vạn Lý quả quyết chọn cách lờ đi vấn đề này, vẫy tay với mọi người nói: "Đi, theo ta xuống hố!" "Khoan đã!" Ngô Lương lại đột nhiên gọi hắn lại.

Hắn chú ý thấy sương mù trước mắt đã ngày càng dày đặc, chỉ trong lúc nói mấy câu này, cái cây mà Hoa Đà vừa nhắc đến đã hoàn toàn bị sương mù bao phủ, lúc này ngay cả một cái bóng cũng không nhìn thấy được.

Có thể thấy, tầm nhìn trong lớp sương mù đột ngột xuất hiện này e rằng chưa tới ba mét!

Sương mù ai cũng từng thấy.

Nhưng sương mù dày đặc dâng lên nhanh như vậy thì cực kỳ hiếm thấy, từ không có gì đến có chỉ trong vài hơi thở, quả thực không thể tin nổi.

Hơn nữa Ngô Lương còn chú ý, dù tầm nhìn trong sương mù đã chỉ còn ba mét, trông như vẫn đang tiếp tục dày lên, thậm chí đến mức có thể che khuất cả ánh sáng của đuốc và đống lửa.

Sương mù quỷ dị như vậy, lại vào đêm tối không thấy năm ngón tay.

Ngô Lương trong lòng đã bắt đầu lo lắng, nếu tiếp tục để Dương Vạn Lý và mọi người cứ thế xuống hố khai quật tìm Điển Vi, tuyệt đối không phải là lựa chọn sáng suốt, rốt cuộc những bộ phim kinh dị của đời sau đã dạy cho hắn một đạo lý, khi gặp phải tình huống bất thường tương tự, hành động tách ra chính là tự tìm cái chết, cuối cùng chỉ bị tiêu diệt từng người một.

"Chúng ta đi cùng nhau, từ bây giờ tất cả mọi người phải đi sát vào nhau, đảm bảo mình luôn ở trong tầm nhìn của ít nhất hai đồng bạn, và bất kể ai nghe thấy hay nhìn thấy bất kỳ điều gì bất thường, đều phải lập tức báo cáo cho ta, tuyệt đối không được tự ý đuổi theo, nghe rõ chưa?" Đối diện với ánh mắt của Dương Vạn Lý và mọi người, Ngô Lương nghiêm nghị nói.

"Tuân lệnh." Mọi người trong Phường Nhân Quân cũng ý thức được tình hình không ổn, đồng loạt đáp lời rồi dàn trận theo mệnh lệnh của Ngô Lương.

Một lát sau, binh sĩ đã cầm xẻng công binh vây thành một vòng tròn chặt chẽ, bao vây Vu Cát, Gia Cát Lượng, Bạch Tinh Tinh và những người khác ở giữa.

Lúc này sương mù lại dày thêm một chút, tầm nhìn thậm chí chưa tới hai mét.

Đuốc trong tay họ tuy cháy rất vượng, nhưng đã hoàn toàn không thể xuyên qua lớp sương mù che trời lấp đất này, những nơi xa hơn hai mét đều là bóng tối hỗn độn do sương mù và đêm tối hòa trộn

thành.

Trong tình huống này.

Ngô Lương không thể không lấy Tùy Hầu Châu ra.

Tiếc là ánh sáng yếu ớt của Tùy Hầu Châu cũng không thể xuyên qua lớp sương mù này, thậm chí trong sương mù, ánh sáng lạnh lẽo yếu ớt của Tùy Hầu Châu hiệu quả còn không bằng ánh sáng ấm của đuốc, chỉ có thể chiếu rõ hơn khuôn mặt của mọi người và mặt đất dưới chân, làm giảm đi một chút bất an trong lòng họ.

Lúc này họ đã hoàn toàn không thể phân biệt phương hướng bằng mắt thường.

Hai thứ duy nhất có thể giúp họ phân biệt phương hướng chính là la bàn có kim chỉ nam của Vu Cát và con đường nhỏ mà Phường Nhân Quân đã đi trước đó, như vậy ít nhất không cần lo lắng họ sẽ đi nhầm đường trong sương mù.

Thế là men theo con đường nhỏ trên đất, mọi người cẩn thận đi về phía hố khai quật, đi được khoảng mười trượng, đã đến con dốc nhỏ dẫn vào hố khai quật thì Bạch Tinh Tinh đột nhiên dừng bước, ngưng thần nói: "Đợi đã." "Tinh Tinh, sao vậy…" Ngô Lương nghi hoặc quay đầu lại, lại thấy Bạch Tinh Tinh làm một động tác ra hiệu im lặng với hắn, dường như đang lắng tai nghe gì đó.

Lẽ nào trong hố khai quật có động tĩnh gì?

Ngô Lương khẽ nhíu mày.

Bạch Tinh Tinh lại lắng nghe một lát, lúc này mới nghiêm túc nói: "Ta vừa rồi loáng thoáng nghe thấy trong hố có thứ gì đó đang di chuyển chậm chạp, phát ra tiếng tí tách soạt soạt, hơn nữa nghe có vẻ số lượng không ít… Nhưng khi chúng ta dừng bước, âm thanh đó không biết vì sao lại đột nhiên biến mất." "Cái này…" Nghe những lời

này, mọi người lập tức căng thẳng, các binh sĩ Phường Nhân Quân vội vàng siết chặt xẻng công binh trong tay, trong tầm nhìn thế này, nỏ liên hoàn Chiến Quốc của họ đã không còn thực dụng bằng xẻng công binh nữa.

Ngô Lương cũng có chút lo lắng, mở miệng hỏi: “Âm thanh gần nhất cách chúng ta bao xa?” Bạch Tinh Tinh đáp: “Không nghe rõ, nhưng ít nhất cũng phải ngoài ba trượng.” Ngoài ba trượng.

Vậy cũng là khoảng mười mét, đã rất gần rồi… “Mọi người lại gần hơn một chút, tốc độ tiến lên chậm lại một chút…” Ngô Lương đứng tại chỗ trầm ngâm một lát, cuối cùng cũng chỉ có thể ra lệnh như vậy, dù thế nào hắn cũng phải tìm được Điển Vi trước.

Nhưng lời còn chưa nói xong.

“Rầm!” Một tiếng nổ lớn đột nhiên truyền đến từ trong sương mù phía trước.

Mọi người trong Phường Nhân Quân vốn đã có chút căng thẳng, lại bị tiếng nổ đột ngột này dọa cho một phen, đều run lên một cái, theo bản năng lùi lại một bước. "Vừa rồi là tiếng gì vậy?

Cách chúng ta bao xa?" Ngô Lương cũng giật mình kinh hãi, lập tức nhìn về phía Bạch Tinh Tinh hỏi. "Khoảng hai mươi trượng." Bạch Tinh Tinh nhíu mày nói, "Cụ thể là tiếng gì thì ta vẫn chưa nghe ra được, hẳn là một cú va chạm có lực không hề nhỏ... nhưng hiện giờ điều chúng ta cần chú ý nhất vẫn là những tiếng động nhỏ mà ta nghe thấy trước đó.

Âm thanh này gần chúng ta hơn, số lượng cũng nhiều hơn, có lẽ sẽ sớm gặp phải thôi." "..." Nghe vậy, mọi người nhất thời càng thêm căng thẳng, không ai dám hó hé chen lời. "Nàng có thể nghe ra được sự phân bố của những tiếng động nhỏ này không?" Ngô Lương trầm ngâm rồi lại hỏi.

Bạch Tinh Tinh lập tức giơ cánh tay ngọc ngà lên, vẽ một nửa vòng tròn ở khu vực trước mặt họ rồi nói: "Những nơi ta chỉ đều có cả.

Nếu ta không nghe nhầm, nguồn gốc của những tiếng động nhỏ này có ít nhất hơn mười nơi." "Vậy là đã hoàn toàn phong tỏa phương hướng tiến lên..." Ngô Lương thầm tính toán trong lòng.

Giờ phút này, hắn đã rơi vào một lựa chọn khó khăn, không chắc chắn nên tiếp tục tiến lên hay là tạm thời rút lui.

Nếu chọn tiếp tục tiến lên, chính là đang lấy tính mạng của mọi người trong Phường Nhân Quân ra mạo hiểm.

Nếu chọn tạm thời rút lui, vậy thì chẳng khác nào từ bỏ Điển Vi.

Giờ phút này, không ai biết Điển Vi đang gặp phải chuyện gì, chậm tìm thấy y một phút, y sẽ thêm một phần nguy hiểm.

Quan trọng nhất là, lúc này đang ở trong làn sương mù quỷ dị này, không có nơi nào là an toàn tuyệt đối, đến nỗi Ngô Lương còn phải dẫn dắt mọi người cùng tiến cùng lui.

Vì vậy, hắn chỉ có thể nhanh chóng đưa ra quyết định khó khăn giữa hai bàn tay...

Rốt cuộc là lấy tính mạng của mọi người trong Phường Nhân Quân ra mạo hiểm?

Hay là từ bỏ Điển Vi?

Nội tâm Ngô Lương rơi vào giằng xé.

Còn mọi người trong Phường Nhân Quân lúc này đều đang yên lặng chờ đợi mệnh lệnh của Ngô Lương.

Có lẽ họ hiểu Ngô Lương đang giằng xé điều gì, có lẽ cũng không hiểu, nhưng chỉ cần là mệnh lệnh của Ngô Lương, họ đều sẽ vô điều

kiện chấp hành. "Công tử..." Dương Vạn Lý quay đầu nhìn Ngô Lương.

Hắn chính là người hiểu rõ Ngô Lương đang giằng xé điều gì.

Lúc này, ánh mắt hắn mang theo một tia kiên nghị, có lẽ định chủ động xin lệnh Ngô Lương. "Tiếp tục tiến lên!" Ngô Lương lại đột nhiên ngắt lời hắn, nghiêm mặt quát.

Hắn đã quyết định, dù thế nào đi nữa, lúc này họ cũng không thể ngồi chờ chết, không chỉ vì Điển Vi, mà còn vì chính bản thân họ.

Giả như bây giờ chọn lui về, họ chỉ có thể co cụm trong doanh địa chờ sương mù tan đi rồi mới hành động.

Nhưng không ai biết sương mù sẽ kéo dài bao lâu, hơn nữa co cụm trong doanh địa cũng chẳng giúp ích gì cho việc tìm hiểu bí mật nơi đây, chỉ đang lãng phí đi sinh cơ quý giá của họ...

Điển Vi đã không chịu nổi mà ngất đi, mọi người trong Phường Nhân Quân chắc chắn cũng đã đến giới hạn.

Dù tối qua đã uống một ít canh thịt để bổ sung thể lực, nhưng đó cũng chỉ là muối bỏ bể mà thôi.

Nếu cứ kéo dài như vậy, sẽ chỉ có thêm nhiều người lần lượt gục ngã.

Ngoài ra, bí cảnh xuất hiện dị tượng như vậy, ắt hẳn đang có biến hóa gì đó xảy ra, có lẽ liên quan đến việc họ có thể sống sót rời khỏi bí cảnh này hay không.

Nếu họ chờ sương mù tan đi mới hành động, e rằng mọi chuyện đã muộn, rất có khả năng là đang tự cắt đứt đường sống của mình.

Vì vậy, Ngô Lương quyết định tiếp tục dẫn mọi người mạo hiểm!

Dù cho quyết định này có thể gây ra thương vong, hay rơi vào

nguy hiểm lớn hơn, Ngô Lương cũng quyết không hối hận, và tình nguyện một mình gánh chịu hậu quả do quyết định này mang lại. "Nặc!" Dương Vạn Lý và các binh sĩ Phường Nhân Quân đáp một tiếng, lập tức đè nén sự bất an trong lòng, tiếp tục dò dẫm tiến về phía trước.

Chỉ riêng điểm này, họ đã vượt qua những đội quân tinh nhuệ được huấn luyện nghiêm chỉnh.

Đây cũng chính là lý do họ có thể kiên trì đến bây giờ mà vẫn không hề rối loạn trong tình huống này.

Cùng lúc đó. "Tinh Tinh, nàng cầm lấy trước đi." Ngô Lương lại đột nhiên quay người, nhét Tùy Hầu Châu trong tay vào tay Bạch Tinh Tinh. "Ngô Hữu Tài, ngươi..." Bạch Tinh Tinh run lên, mím môi nhìn Ngô Lương.

Nàng sẽ không bao giờ quên giao ước giữa họ, đợi đến khi Ngô Lương không còn trên đời hoặc không giữ được Tùy Hầu Châu nữa, nàng mới có thể trả Tùy Hầu Châu lại cho Bạch gia.

Cho nên, đây là... "Nàng cầm lấy soi sáng cho mọi người trước, ta ra phía trước ứng phó với các huynh đệ, thực sự không rảnh tay." Ngô Lương lại chỉ thản nhiên cười, giơ chiếc Kim Cương Tán vừa lấy từ sau lưng xuống. "Vậy không phải là muốn trả lại Tùy Hầu Châu cho Bạch gia chứ?" Bạch Tinh Tinh lại nghiêm mặt hỏi lại. "Nàng nghĩ hay thật đấy, làm gì có chuyện dễ dàng như vậy." Ngô Lương nở một nụ cười vô sỉ đặc trưng, rồi đã chen qua mọi người ra phía trước, đứng ngay vị trí trung tâm ở hàng đầu đội hình, cùng Dương Vạn Lý và những người khác sát vai dò dẫm tiến vào sâu trong sương mù. "Công tử, sao ngài lại đi ở đây?" Dương Vạn Lý và các binh sĩ Phường Nhân Quân thấy vậy đều hơi sững sờ. "Ta có Kim Cương Tán trong tay, trên người có không ít pháp bảo phòng thân, hai bên lại

có các ngươi bảo vệ, ta còn không sợ, các ngươi sợ cái gì?" Ngô Lương cười nói. "Nhưng mà..." Dương Vạn Lý còn muốn nói gì đó. "Bớt nói nhảm đi, tập trung đi theo!" Ngô Lương lại một lần nữa ngắt lời hắn, cất bước tiến về phía trước. ...

Khoảng cách ba trượng, cũng chỉ chừng mười mấy bước chân.

Ngô Lương và mọi người tuy dò dẫm cẩn thận, nhưng thực ra tốc độ đi không quá chậm, trong nháy mắt đã tiến được hơn hai trượng. "Ngô Hữu Tài, tiếng động đó lại vang lên rồi, gần như ngay trước mặt các ngươi!" Bạch Tinh Tinh cố gắng giơ Tùy Hầu Châu lên cao, hy vọng ánh sáng u u của nó có thể soi sáng thêm cho Ngô Lương, đồng thời cũng luôn chú ý đến những tiếng động kỳ quái kia.

Chương 892

"Đã nhìn thấy rồi..." Thế nhưng, lúc này câu trả lời của Ngô Lương lại có chút thất thần.

Bởi vì hắn đã nhìn thấy mấy bóng người trong làn sương mù trước mặt, nơi tầm nhìn chưa tới hai mét.

Những bóng người này đứng sừng sững trong sương mù, chỉ thấy được một hình bóng sẫm màu, nhưng vẫn có thể nhận ra đó hẳn là những bóng người giống như họ.

Bảy bóng người.

Đây là số lượng mà Ngô Lương hiện tại có thể nhìn thấy.

Vị trí đứng của họ không san sát như Phường Nhân Quân, trông cũng không có đội hình hay quy luật gì, nhưng quả thực đã phong tỏa con đường tiến vào hố khai quật của Ngô Lương và mọi người.

Ngoài ra, thân hình của họ trông cũng cao to vạm vỡ hơn so với mọi người trong Phường Nhân Quân, và có thể lờ mờ nhìn thấy trong tay họ có cầm binh khí, hẳn là loại binh khí cán dài như mâu kích. "Công tử, đây là..." Dương Vạn Lý nhất thời có chút không tự tin.

Những người trong Phường Nhân Quân cũng lập tức vào trạng thái phòng bị.

Nhưng trong lòng họ lại dấy lên một nghi vấn giống nhau: Sao ở đây lại có người?

Chẳng lẽ là âm binh lang thang trong bí cảnh này sao?

Nếu là âm binh thì phải đối phó thế nào?

Trước đó, Ngô Lương suy đoán nơi này có thể là di tích của nước

Cửu Lê thượng cổ.

Mà họ lại đào được rất nhiều giáp đồng mũ đồng trong đất đỏ, hơn nữa trong những bộ giáp đồng mũ đồng này còn lưu lại rất nhiều mảnh xương người đã mục nát nghiêm trọng, không khó để suy đoán ra thân phận chủ nhân của chúng – đây hẳn là nơi chôn cất một đội quân.

Còn về việc rốt cuộc là sau khi chiến bại bị chôn sống ở đây, hay là sau khi chết trận sa trường được chôn cất ở đây, thì không dễ nói.

Nhưng những lời đồn dân gian liên quan đến "âm binh" thì đã có từ rất sớm và ăn sâu vào lòng người.

Khi đến nước Lạc An năm xưa, vị Chu Nho thiên sư ở Thọ Tào Đạo kia đã từng mượn lời đồn về "âm binh" để làm ra một số "âm binh giả", lợi dụng đêm tối đi khắp nơi đốt giết cướp bóc, tàn hại bá tánh địa phương và các thương đội đi qua.

Mà nơi này hiển nhiên hoàn toàn khác với nước Lạc An.

Ở đây căn bản không có ai có thể giả mạo âm binh, hay nói cách khác, ngoài bọn họ ra, ngay cả một bóng người sống cũng không có, sao trước mặt lại đột nhiên xuất hiện nhiều bóng người đứng như vậy?

Quan trọng nhất là, vừa rồi Bạch Tinh Tinh còn nghe thấy động tĩnh, tuy âm thanh rất nhỏ, và chỉ là di chuyển trong biên độ nhỏ, nhưng điều này đủ để chứng minh những bóng người đang chắn trước mặt này rất có khả năng là vật sống...

Nhưng bây giờ, những bóng người này lại không hề có bất kỳ động tác nào, chỉ như những bức tượng, yên lặng đứng sừng sững tại chỗ. "Cẩn thận tiếp cận, trước tiên phải làm rõ xem chúng rốt cuộc là thứ gì!" Ngô Lương lúc này trong lòng cũng không có chút manh mối

nào.

Nhưng hắn đã mở sẵn Kim Cương Tán, che tấm ô trước mặt, dẫn theo Dương Vạn Lý và mấy binh sĩ Phường Nhân Quân bên cạnh tiếp tục tiến lên ba bước.

Lúc này, bóng người gần nhất ở ngay phía trước cuối cùng cũng lọt vào tầm nhìn. "Công tử, đây hình như là bộ giáp trụ chúng ta đào lên trước đó... ngọn trường mâu trong tay nó cũng vậy.

Rốt cuộc là chuyện gì thế này?" Dương Vạn Lý thấy vậy không khỏi kinh ngạc nói.

Trước đó, dưới lớp phù thi hai thước đất đỏ, họ không chỉ đào được rất nhiều giáp trụ, mà còn đào được không ít binh khí cán dài.

Những binh khí này từ đầu đến cán đều được đúc bằng một loại hợp kim đồng không rõ thành phần, vì vậy không bị mục nát như những binh khí cán gỗ thông thường, chỉ cần mài lại là có thể sử dụng trực tiếp.

Nhưng loại binh khí này cũng không nhẹ, cây nhẹ nhất cũng phải nặng mười mấy hai mươi cân, trừ những binh sĩ tráng niên được huấn luyện nghiêm chỉnh, binh lính tạp dịch bình thường căn bản không thể sử dụng thuần thục. "Bên trong bộ giáp này có thứ gì đó." Ngô Lương thì cầm Kim Cương Tán, nhíu mày nói.

Những bộ giáp trụ này không phải là một khối hoàn chỉnh, nếu bên trong không có vật chống đỡ, căn bản không thể nào giữ được tư thế đứng như hiện tại.

Ngoài ra, Ngô Lương còn chú ý đến phần cổ, hai cánh tay và hai chân không được bộ giáp che phủ.

Hắn nhìn thấy da thịt sưng tấy trắng bệch, cũng nhìn thấy những vết thương mục nát lở lói trên da thịt, đáng tiếc là không thể nhìn thấy

khuôn mặt được che dưới chiếc mặt nạ đồng. "Không lẽ là những cái phù thi mà chúng ta đào lên trước đó chứ?" Dương Vạn Lý định thần nhìn lại, nhất thời mặt lộ vẻ kinh hãi.

Những cái phù thi đó, Dương Vạn Lý cũng đã tự mình tham gia khai quật và vận chuyển, nên rất rõ chúng đã biến thành bộ dạng gì, trong lòng biết rõ trừ phi xảy ra thi biến cực kỳ đặc thù, nếu không quyết không thể sống lại được.

Nhưng phần da thịt lộ ra ngoài bộ giáp kia lại giống hệt trạng thái của những cái phù thi đó, tuyệt đối không sai!

Rốt cuộc là chuyện gì thế này?

Chẳng lẽ là mượn xác hoàn hồn trong truyền thuyết sao?! "..." Lúc này không chỉ có Dương Vạn Lý và Ngô Lương, những người khác cũng đã nhìn rõ tình hình cụ thể của bóng người trước mặt.

Cùng lúc cảm thấy nghi hoặc, sự bất an trong lòng mọi người nhất thời trở nên mạnh mẽ hơn.

Họ đã đào lên cả trăm cái phù thi, cũng đào được hơn trăm bộ giáp trụ.

Nếu những thứ này đều biến thành tình trạng như trước mắt, vậy thì chính là hơn trăm con quái vật được trang bị vũ khí đầy đủ... hơn nữa có thể còn là những con quái vật không sợ sống chết, hoặc căn bản là không thể giết chết.

Dù sao thì những cái phù thi đó cũng đã chết một lần, bây giờ chẳng qua chỉ là những xác chết mục nát mà thôi.

Quan trọng nhất là, những cái phù thi này rốt cuộc đã xảy ra biến hóa gì?

Những bộ giáp trụ này rốt cuộc là do chúng tự mặc vào, hay là... có ai đó đã mặc cho chúng, rồi lại dựng chúng đứng ở đây?

Điển Vi?

Mọi người bất giác nghĩ đến Điển Vi đã mất tích một cách bí ẩn.

Nếu phải nói có người nào có cơ hội làm chuyện này, dường như chỉ có Điển Vi... nhưng rốt cuộc Điển Vi đã xảy ra chuyện gì, và tại sao lại làm chuyện này? "Dương Vạn Lý, dùng Chiến Quốc Liên Phát Nỗ bắn vào cổ nó." Trong lòng Ngô Lương cũng dấy lên vô số nghi vấn, nhưng hắn cẩn thận đề phòng, nhìn chằm chằm vào bộ giáp trước mặt một lúc lâu, lại không thấy nó có bất kỳ động tác nào, cuối cùng hắn quyết định thăm dò trước một phen. "Nặc." Dương Vạn Lý hơi sững người, nhưng lập tức hiểu ra ý đồ của Ngô Lương, bèn lấy Chiến Quốc Liên Phát Nỗ bên hông xuống, nhắm vào bộ giáp trước mặt cách họ chỉ hơn hai mét.

Đối mặt với mối đe dọa như vậy, bộ giáp kia vẫn không hề có bất kỳ phản ứng nào. "Bắn!" Ngô Lương khẽ quát. "Bụp!" Dương Vạn Lý bóp cò, một mũi tên sắt nhỏ bắn ra theo tiếng.

Ở khoảng cách gần như vậy, dù là Chiến Quốc Liên Phát Nỗ có độ chính xác và tầm bắn hơi kém cũng tuyệt đối không thể bắn trượt.

Mũi tên này lập tức bắn chính xác vào phần cổ sưng tấy trắng bệch không được giáp che phủ.

Không hề có bất kỳ trở ngại nào, mũi tên sắt ngập vào trong đó ít nhất ba tấc, có lẽ đã cắm vào xương cột sống cổ nên mới không vào sâu thêm được. "Cạch cạch..." Bộ giáp đó lập tức khẽ lắc lư một cái, trong cổ họng phát ra những âm thanh kỳ quái, nhưng lại không ngã xuống như người sống bị bắn trúng cổ họng. "Xoạt!" Sắc mặt mọi người trong Phường Nhân Quân căng thẳng, toàn bộ đều theo bản năng lùi lại một bước, các loại binh khí giơ lên trước người phòng bị.

Nhưng bộ giáp kia lại không lập tức có hành động phản kích, ngọn trường mâu cắm trên đất cũng vẫn đứng yên không nhúc nhích, dường

như không có chuyện gì xảy ra.

Ngay lúc này. "Vù—!" Cùng với một tiếng gào thét cực lớn, một trận gió mạnh bỗng dưng xuất hiện.

Làn sương mù dày đặc bị trận gió mạnh này thổi cho lưu động nhanh chóng, khiến Ngô Lương và mọi người như đang ở giữa những đám mây phiêu đãng vô tận.

Mà khi sương mù lưu động, nó còn che khuất tầm nhìn của họ, ngay cả những bộ giáp đang đứng sừng sững mà họ đã nhìn thấy trước mặt cũng trở nên lúc ẩn lúc hiện. "Nổi gió rồi!" "Gió lớn thế này, chắc không lâu nữa là có thể thổi tan sương mù, đây đối với chúng ta hẳn không phải là chuyện xấu!" "Mọi người không được vì vậy mà lơ là cảnh giác, kẻo có thứ gì đó nhân cơ hội tiếp cận chúng ta!" "..." Mọi người đang nói chuyện thì. "Tách!" Một giọt nước lớn ít nhất bằng hạt lạc rơi xuống đỉnh đầu trọc lóc của Vu Cát. "Đây lại là cái gì?" Vu Cát giật nảy mình, vội rụt cổ che đầu.

Nhưng hắn vừa dứt lời. "Tách!

Tách!

Tách!..." Nhiều giọt nước lớn hơn từ trên trời rơi xuống, trong nháy mắt tạo thành một trận mưa rào xối xả cực kỳ hiếm thấy.

Ngô Lương và mọi người thậm chí còn chưa kịp phản ứng, đã bị trận mưa lớn này xối cho ướt sũng. "Vù—" Gió lớn gào thét! "Ào—" Mưa như trút nước!

Ngô Lương và mọi người nhất thời ngay cả mắt cũng khó mở ra, làn sương mù có tầm nhìn chưa tới hai mét trước cảnh tượng này cũng chỉ là trò trẻ con. "Tất cả mọi người dựa sát vào nhau, đừng để gió mưa thổi tan!" Giữa cuồng phong bão táp, Ngô Lương vừa vội vàng nắm lấy Dương Vạn Lý và binh sĩ Phường Nhân Quân bên cạnh

lùi lại, vừa gân cổ hét lớn.

Gió này Ngô Lương cũng không nói được rốt cuộc mạnh cấp mấy, nhưng nếu không vịn vào nhau, e rằng những người sức lực yếu hơn một chút như Vu Cát, Gia Cát Lượng, Bạch Tinh Tinh khó mà chống đỡ nổi, chỉ cần sơ sẩy một chút là sẽ bị thổi bay không thể tự chủ.

May mà ngay từ đầu Ngô Lương đã lệnh cho họ đứng giữa đội hình, lúc này còn chưa đến nỗi phải hứng chịu cuồng phong tấn công trực diện.

Chương 893

Dù vậy, trận mưa như trút nước kia vẫn vô cùng lợi hại, chỉ trong vài hơi thở, trên người mọi người đã không còn một mảnh vải nào khô, phảng phất như vừa được vớt từ dưới nước lên.

Còn những ngọn đuốc họ đốt trước đó thì đã sớm bị mưa lớn dập tắt.

Nếu không có Tùy Hầu Châu, Ngô Lương và mọi người đã sớm rơi vào trong bóng tối không thấy năm ngón tay.

Cùng lúc đó, Ngô Lương còn đang phân tâm quan sát những bộ giáp đang chắn trước mặt họ.

Trong cuồng phong bão táp, sương mù như dòng nước trôi dạt khắp nơi, khiến những bộ giáp kia trở nên lúc ẩn lúc hiện.

Nhưng Ngô Lương vẫn có thể thấy, trận gió mưa kịch liệt này dường như không gây ra bất kỳ ảnh hưởng nào đối với những bộ giáp đó, dù chúng cũng đã bị nước mưa xối ướt sũng, nhưng vẫn đứng yên trên mặt đất không hề nhúc nhích.

Nhưng rất nhanh, mọi người lại phát hiện ra một tình huống càng thêm bất an. "Công tử mau nhìn kìa, không chỉ phía trước, hai bên trái phải của chúng ta cũng có những bộ giáp đang đứng sừng sững!" Binh sĩ Phường Nhân Quân ở hai bên vừa theo lệnh giữ vững đội hình, vừa dùng giọng kinh hãi báo cáo. "Cái gì?" Ngô Lương nghe vậy lập tức nhìn sang hai bên trái phải.

Chỉ thấy theo sự chao đảo của sương mù, hai bên trái phải của họ quả nhiên có một số bóng người đứng sừng sững hiện ra.

Những bóng người hiện ra này cách họ khoảng hai trượng, trên

người mặc chính là những bộ giáp đồng mà họ đã khai quật được dưới đất trước đó, trong tay cũng đều cầm binh khí cán dài bằng đồng.

Điều duy nhất đáng mừng là, những bộ giáp này cũng giống như những bộ giáp phía trước, đều yên lặng đứng sừng sững trong gió mưa, tạm thời chưa biểu hiện bất kỳ ý đồ tấn công nào đối với họ.

Chỉ là không biết những bộ giáp này rốt cuộc là đã đứng ở đó từ sớm, hay là khi họ đến đây mới lặng lẽ vây lại.

Dù sao thì trong làn sương mù có tầm nhìn chưa tới hai mét vừa rồi, dù những bộ giáp này có đứng ở đó, họ cũng hoàn toàn không nhìn thấy.

Mà nếu không có trận cuồng phong bão táp này làm cho sương mù chao đảo dữ dội, e rằng họ vẫn không thể phát hiện ra chúng. "Phía sau thì sao?" Ngô Lương lập tức lại lớn tiếng hỏi. "Tạm thời chưa phát hiện bóng người!" Binh sĩ Phường Nhân Quân đi phía sau đội hình bọc hậu lập tức đáp lời.

Đây có thể coi là một tin tốt.

Không chỉ có thể gián tiếp cho thấy những bộ giáp kia có thể đã đứng ở đó từ sớm, mà còn cho thấy họ tạm thời vẫn còn đường lui... nhưng dù đường lui không bị những bộ giáp kia chặn lại, bị kẹt trong bí cảnh này, họ có thể lui đi đâu được chứ?

Chẳng lẽ lại lui về doanh địa mà vài ngày nữa có thể sẽ là nơi chôn xương của họ sao?

Hay là lui đến ngọn thánh sơn đã nứt làm đôi và cái hố trời kia?

Ngay từ khi ba tòa cổng thành sụp đổ, họ đã không còn đường lui.

Nếu không thể tìm được cách khác để thoát khỏi bí cảnh này, chờ đợi họ chỉ có cái chết...

Ngay lúc này. "Công tử, phía trước có một bóng người đang đi về phía chúng ta!" Dương Vạn Lý lại đột nhiên nắm lấy cánh tay Ngô Lương, sắc mặt kinh hãi chỉ về phía trước nói. "?" Ngô Lương nghe tiếng vội quay đầu lại.

Chỉ thấy một bóng người to hơn những bộ giáp đã thấy trước đó một vòng đang từ trong sương mù chao đảo chậm rãi bước ra, mỗi bước đều phát ra tiếng động trầm đục nặng nề. "Đây là?!" Nhìn bóng người vừa có tính áp bức vừa có tính xâm lược này, nội tâm Ngô Lương cũng không kiểm soát được mà thoáng qua một tia sợ hãi.

Nếu thứ này cũng giống như loại giáp trụ trước đó, bị bắn xuyên yết hầu cũng không thể giết chết, lại có khả năng chủ động, sẽ chủ động tấn công họ thì...

Nếu Điển Vi có mặt, có lẽ còn có khả năng chống lại.

Bây giờ chỉ còn lại bọn họ...

Ngô Lương tuy trước đó đã có được 《Bản Kinh Âm Phù Thất Thuật》, lại nắm giữ một số thuật pháp đã thất truyền, nhưng những thứ này chủ yếu là để cường hóa thần thức và sức mạnh tinh thần của hắn, đối với sức mạnh bản thân thì không có sự nâng cao về bản chất.

Còn những người còn lại, võ lực của Dương Vạn Lý và binh sĩ Phường Nhân Quân cũng chỉ nhỉnh hơn một chút so với dân thường chưa từng được huấn luyện, những người như Vu Cát, Bạch Tinh Tinh, Gia Cát Lượng thậm chí không thể coi là chiến lực.

Ngô Lương thật lòng không biết làm thế nào để ngăn cản bóng người này... "Công tử, ngài lui xuống đi, nếu thứ này xông tới, ta và các huynh đệ sẽ chống đỡ một trận trước!" Dương Vạn Lý từ khi theo Ngô Lương, tính tình đã thay đổi nghiêng trời lệch đất, vào thời khắc mấu chốt dù trong lòng sợ hãi cũng dám tự mình hy sinh.

Sĩ vì tri kỷ giả tử.

Trong lòng hắn hiểu rõ hơn bất kỳ ai, nếu không theo Ngô Lương, lúc này hắn e rằng vẫn là tên lính trinh sát sớm tối khó giữ mạng dưới trướng Lữ Bố, nói không chừng đã sớm chết trong những cuộc giằng co giữa Lữ Bố và Tào lão bản.

Mà bây giờ, hắn đã là Giáo úy mà trước đây không dám nghĩ tới.

Trong thời loạn thế này, đây chính là giá trị cuộc đời của hắn, mà tất cả những điều này đều là do Ngô Lương ban cho. "Khoan đã!" Ngô Lương nhìn chằm chằm vào bóng người đang dần dần bước ra từ trong sương mù và bão táp, đường nét ngày càng rõ ràng, trên mặt lại đột nhiên hiện lên một tia khác lạ, "Ngươi xem binh khí trên tay bóng người này, có phải là cặp thủ kích của Điển Vi không?" "Điển Vi?" Dương Vạn Lý sững người.

Vừa lúc đó, làn sương mù chắn giữa hai bên lại bị cuồng phong thổi một cái, tạm thời mỏng đi một chút.

Dương Vạn Lý cuối cùng cũng nhìn rõ binh khí trong tay bóng người kia, lập tức kinh hỉ nói: "Chính là nó!

Đó chính là cặp Tử Mẫu Thủ Kích mà công tử đã chế tạo cho Điển Vi, một dài một ngắn, một lớn một nhỏ, tuyệt đối không sai!

Điển Vi huynh đệ, cuối cùng cũng tìm thấy ngươi rồi, không ngờ ngươi cũng có ngày tự ý rời bỏ nhiệm vụ, ngươi có biết tội không?

Ha ha ha ha, còn không mau qua đây tạ tội với công tử!" Nói rồi, Dương Vạn Lý lại còn ra vẻ tiểu nhân đắc chí cười lớn, làm bộ muốn xông lên đón. "Cẩn thận!" Ngô Lương một tay kéo Dương Vạn Lý lại, nhíu mày nói, "Người này có thể không phải là Điển Vi, dù thực sự là Điển Vi, lúc này e rằng cũng chưa chắc đã nhận ra chúng ta, trước tiên làm rõ tình hình rồi hẵng nói." "Ý của công tử là..." Dương Vạn Lý

mặt đầy hoang mang. "Điển Vi trước tiên không nói một tiếng đã biến mất một cách bí ẩn, điều này vốn đã không phù hợp với tính cách của y.

Huống hồ lúc này nếu thực sự là y, nhìn thấy ta cũng nhất định sẽ hành lễ bồi tội trước, không cần ngươi nhắc nhở, y chính là một người cố chấp như vậy." Ngô Lương siết chặt Kim Cương Tán trong tay, nhìn bóng người cao lớn ngày càng gần nói, "Mà bây giờ hành vi cử chỉ của bóng người này đều không phù hợp với Điển Vi mà chúng ta biết, không thể không đề phòng." Nói đến đây, trong lòng Ngô Lương lại càng thêm lo lắng.

Nếu bóng người cao lớn này không phải là Điển Vi, có lẽ còn dễ xử lý hơn một chút, ít nhất không cần phải có chút cố kỵ nào.

Nhưng nếu thực sự là Điển Vi, hơn nữa lại là một Điển Vi không chết nhưng bị một sức mạnh thần bí nào đó khống chế, vậy thì thật sự khó xử lý rồi...

Chẳng lẽ ra lệnh cho mọi người trong Phường Nhân Quân bắn chết y không phân biệt?

Hay là ra lệnh cho mọi người trong Phường Nhân Quân chỉ chống đỡ không phản kích?

Bản lĩnh của Điển Vi không ai rõ hơn hắn, chút người này của họ căn bản không thể nào chống đỡ nổi, chỉ có sử dụng binh khí tầm xa như Chiến Quốc Liên Phát Nỗ nhắm vào yếu hại bắn lén mới có một tia hy vọng sống, dù vậy cũng nhất định sẽ phải trả một cái giá cực kỳ thảm khốc.

Một bên là Điển Vi, một bên là mọi người trong Phường Nhân Quân.

Đây lại là một lựa chọn giữa hai bàn tay, hơn nữa là một lựa chọn

mà Ngô Lương thà tự mình mất mạng cũng không muốn làm... ...

Cuối cùng, bóng người đó hoàn toàn bước ra khỏi sương mù và bão táp, uy phong lẫm liệt đứng trước mặt Ngô Lương và mọi người.

Chính là Điển Vi!

Khác với những bộ giáp đã thấy trước đó, Điển Vi lúc này tuy đã đội chiếc mũ đồng hai sừng đặc trưng ở đây, cũng khoác lên mình một bộ giáp đồng đặc trưng ở đây, nhưng trên mặt lại không đeo chiếc mặt nạ đồng có vẻ mặt hung tợn, vì vậy Ngô Lương có thể nhìn rõ khuôn mặt quen thuộc trong bộ giáp đó.

Ngoài Điển Vi còn có thể là ai?

Ngoài ra, mũ đồng và giáp đồng trên người y cũng có một số khác biệt rõ ràng so với mũ đồng và giáp đồng đã đào lên trước đó.

Không chỉ là sự khác biệt về kích cỡ, mà là sự khác biệt về hoa văn chạm khắc và màu sắc bên ngoài.

Bộ giáp đồng và mũ đồng này hiện lên một màu vàng kim, bề mặt căn bản không có lớp gỉ đồng bẩn thỉu kia, đồng thời hoa văn trên đó cũng là hoa văn mặt thú phóng khoáng, chứ không phải là hoa văn vòng tròn thông thường.

Bộ hoàng kim giáp sáng mắt như vậy khiến Điển Vi trông càng thêm uy vũ, càng thêm bất khả nhất thế. "..." Ngô Lương trong lòng càng thêm kinh ngạc nghi ngờ.

Những bộ giáp đồng đã khai quật ra trước đó Ngô Lương đều đã từng xem xét từng cái một, hắn chắc chắn hơn bất kỳ ai, trước đây họ tuyệt đối chưa từng đào được một bộ hoàng kim giáp như vậy, càng không biết bộ giáp trụ trên người Điển Vi này rốt cuộc từ đâu mà có.

Thế nhưng, trong đôi mắt của Điển Vi lúc này lại là một vẻ đờ đẫn.

Mắt y đã đối diện với Ngô Lương, nhưng lại không hiện lên bất kỳ cảm xúc nào, giống như đang nhìn một người xa lạ không hề liên quan... "Điển Vi huynh đệ!" Dương Vạn Lý lập tức hét lớn về phía Điển Vi, "Ngươi đang ngẩn người cái gì vậy, ngươi nhìn cho rõ người đứng trước mặt ngươi là ai, chẳng lẽ ngươi ngay cả công tử cũng không nhận ra sao?" "?" Nghe tiếng hét, Điển Vi cuối cùng cũng có một chút phản ứng.

Y chậm rãi quay đầu nhìn về phía Dương Vạn Lý, nhưng vẻ đờ đẫn trong đôi mắt lại không hề thay đổi, biểu cảm trên mặt cũng không có chút biến hóa nào.

Hiển nhiên lúc này trong mắt y, Ngô Lương và Dương Vạn Lý không có bất kỳ khác biệt nào, họ đều là những người xa lạ không hề liên quan. "Đây..." Nhìn thấy cảnh này, trong lòng mọi người trong Phường Nhân Quân cũng vừa hoang mang vừa bất an.

Không ai biết rốt cuộc trên người Điển Vi đã xảy ra chuyện gì, nhưng họ đều hiểu, Điển Vi hiện tại rất nguy hiểm, không ai biết y sẽ làm ra chuyện gì. "Điển Vi huynh đệ..." Ngô Lương vẫn cố gắng đánh thức Điển Vi, bèn mở miệng định nói gì đó.

Nhưng mới nói ra bốn chữ, thậm chí âm cuối của chữ "đệ" còn chưa kết thúc, Điển Vi đã lại quay đầu nhìn về phía hắn.

Tiếp đó cũng không biết rốt cuộc đã bị kích thích gì. "Vụt!" Trước mặt tất cả mọi người, chỉ thấy y đột nhiên giơ tay lên, thủ kích trong tay lại bằng thế sét đánh không kịp bưng tai chém về phía đầu Ngô Lương. "Công tử cẩn thận!" Dương Vạn Lý vội vàng lao tới, nhưng hiển nhiên đã không kịp. "Công tử (Quân tử, Hữu Tài ca ca)!!!" Mọi người trong Phường Nhân Quân cũng kinh hãi thất sắc, thất thanh kêu lên.

Họ không biết rốt cuộc Điển Vi đang nghĩ gì, nhưng lại biết một

cú thủ kích này chém xuống, nếu Ngô Lương không kịp thời né tránh, e rằng trong nháy mắt sẽ đầu lìa khỏi cổ...

Chương 894

Điển Vi lúc này lại muốn mạng của Ngô Lương!

Nhưng tại sao Điển Vi lại làm như vậy?

Ngày thường y kính trọng nhất chính là Ngô Lương, nhất cử nhất động đều răm rắp nghe theo.

Mà người Ngô Lương tin tưởng nhất trong Phường Nhân Quân cũng là Điển Vi, bí mật lớn đến đâu cũng không tránh mặt y.

Mọi người dù có nghĩ nát óc cũng không thể ngờ Điển Vi lại làm ra chuyện như vậy!

Giây tiếp theo. "Xoạt!" "Keng!" Cùng với một tiếng vang lớn, Ngô Lương đã lùi lại mấy bước, nặng nề đâm vào đám người phía sau.

May mà hắn vẫn luôn đề phòng, khi Điển Vi có động tác, hắn đã lập tức giơ Kim Cương Tán đã chuẩn bị sẵn lên, kịp thời mở ra đỡ được cú chém này.

Nhưng dù vậy, Ngô Lương lúc này cũng không khá hơn là bao.

Cánh tay phải cầm Kim Cương Tán của hắn đang run rẩy không ngừng vì mất sức, miệng hổ khẩu còn bị rách một đường, máu tươi đang rỉ ra từ vết rách, theo cán ô của Kim Cương Tán nhỏ giọt xuống đất, hòa lẫn với nước mưa đục ngầu.

Mà chiếc Kim Cương Tán của hắn cũng bị hư hại khá nghiêm trọng, mặt ô vốn hình bán nguyệt đã xuất hiện một vết lõm lớn, kết cấu cơ quan bên trong cũng bị tổn hại, đã không thể tự do đóng mở được nữa. "Điển Vi, ngươi lại dám động thủ với công tử, ngươi cái đồ trời đánh chết tiệt!" Dương Vạn Lý thấy vậy lập tức đại nộ, một bên cầm xẻng công binh chặn Điển Vi, một bên nước miếng tung bay

chửi mắng ầm ĩ. "Vụt!" Đáp lại Dương Vạn Lý vẫn là ánh mắt đờ đẫn của Điển Vi, cùng với một cú chém càng thêm nhanh mạnh. "Điển Vi, ta chửi cả nhà ngươi, ông đây liều mạng với ngươi!" Dương Vạn Lý nóng nảy, buột miệng chửi thề, vội vàng giơ xẻng công binh trong tay lên đỡ, đồng thời còn không quên gọi các binh sĩ Phường Nhân Quân khác, "Huynh đệ mau đến trợ trận, chúng ta cùng nhau bắt lấy cái đồ trời đánh này, kẻo nó làm công tử bị thương!" Đáng tiếc, xẻng công binh làm sao có thể so bì với thủ kích bằng tinh thiết của Điển Vi. "Keng!" "Rắc!" Đầu xẻng bằng tinh thiết va vào thủ kích, nhất thời lửa tóe ra tứ phía.

Nhưng cũng chỉ mới một cú như vậy, cán gỗ của xẻng công binh đã gãy đôi, đầu xẻng trực tiếp mang theo nửa đoạn cán gỗ bay ra ngoài, biến mất trong sương mù.

Lúc này, cánh tay của Dương Vạn Lý chỉ còn cầm nửa đoạn cán gỗ cũng run rẩy như Ngô Lương.

May mà khác với Kim Cương Tán, cán gỗ gãy đôi đồng thời cũng đã giảm bớt cho hắn rất nhiều lực, vì vậy mới không làm tổn thương đến miệng hổ khẩu của hắn.

Cùng lúc đó, các binh sĩ Phường Nhân Quân cuối cùng cũng xông lên, một bên kéo Dương Vạn Lý ra sau, một bên kết trận cố gắng chống đỡ Điển Vi.

Không khó để nhìn ra, trong lòng họ cũng còn nhớ đến tình nghĩa đồng bào với Điển Vi, nếu không sao lại không có một ai giơ Chiến Quốc Liên Phát Nỗ lên bắn về phía Điển Vi?

Thực tế, đội hình phòng ngự mà họ đang kết, chính là để phối hợp sử dụng với Chiến Quốc Liên Phát Nỗ... "Các huynh đệ..." Ngô Lương thấy vậy lòng đau như cắt.

Hắn biết các binh sĩ Phường Nhân Quân nương tay như vậy quyết

không thể ngăn cản được Điển Vi, hắn cũng biết những binh sĩ này cũng rõ điều đó.

Chính vì vậy, lúc này hắn mới càng thêm đau lòng.

Nắm đấm của Ngô Lương siết chặt kêu răng rắc, răng trong miệng cũng nghiến ken két...

Cuối cùng. "A—!!!" Ngô Lương đột nhiên phát ra một tiếng gầm giận dữ xé lòng, một quyền đấm xuống đất, mở miệng muốn cắn ra máu, hung hăng nói: "Bắn chết Điển Vi, không cần lưu tình, hắn đã không còn là Điển Vi mà chúng ta biết nữa rồi!" “Nhưng mà…” Mặc dù tính mạng đã bị uy hiếp nghiêm trọng, nhưng nghe lệnh của Ngô Lương, đám người Phường Nhân Quân vẫn bất giác quay đầu nhìn hắn, vẻ mặt vô cùng phức tạp.

Ngay cả những binh sĩ Phường Nhân Quân cũng lộ vẻ chần chừ, nhất thời không một ai động đến nỏ liên châu Chiến Quốc treo bên hông.

Không ai nỡ ra tay.

Điển Vi tuy ngày thường rất ít khi cùng họ đùa giỡn, trông có vẻ không thân thiết lắm, nhưng có những tình nghĩa chỉ đến lúc nguy hiểm nhất mới thể hiện ra.

Giống như bây giờ, dù Điển Vi đã biến thành thế này, y vẫn là một trong những người quan trọng nhất của Phường Nhân Quân.

Trong lúc nói chuyện.

“Xoảng!” Điển Vi vung mạnh cây đoản kích trong tay quét ngang.

Binh sĩ Phường Nhân Quân phía trước vội dùng xẻng công binh đỡ đòn.

Chỉ thấy trong mưa bão, hàn quang và hơi nước lóe lên, xẻng công

binh trong tay những binh sĩ Phường Nhân Quân này đã bị chém đứt lìa, họ hoàn toàn mất đi vũ khí chống đỡ Điển Vi, trong tay chỉ còn lại một đoạn cán gỗ ngắn!

"Khốn kiếp!

Nghe lệnh ta, bắn chết Điển Vi!" Ngô Lương thấy vậy lại gầm lên.

Trong tiếng gầm khản đặc của Ngô Lương, tất cả mọi người đều nghe ra sự giằng xé và đau đớn khó tả, hiển nhiên khi hạ lệnh này, người khó chịu nhất chính là Ngô Lương.

Nhưng Ngô Lương biết rõ, hắn đã không còn lựa chọn nào khác, phải hạ lệnh như vậy.

Mạng của Điển Vi là mạng, mạng của những binh sĩ Phường Nhân Quân này cũng là mạng, mạng của những cốt cán Phường Nhân Quân khác cũng là mạng.

Nếu trong tình huống này hắn vẫn do dự không quyết, đó chính là vô trách nhiệm với những người khác, là lòng nhân từ của đàn bà, không xứng với sự tin tưởng và sùng bái của mọi người trong Phường Nhân Quân dành cho hắn.

"Cái này…" Binh sĩ Phường Nhân Quân nghe vậy vẫn do dự không quyết, tuy theo bản năng đã đưa tay về phía nỏ liên châu Chiến Quốc sau lưng, nhưng lại không có chút nào thành thạo và dứt khoát như lúc huấn luyện.

Phải biết khi còn ở lại trong quân doanh Phường Nhân Quân, Doãn Kiện huấn luyện họ rất nghiêm khắc, đặc biệt là việc sử dụng nỏ liên châu Chiến Quốc.

Mỗi binh sĩ Phường Nhân Quân đều có thể hoàn thành toàn bộ động tác từ rút nỏ sau lưng đến giương nỏ, nhắm bắn trong vòng hai

giây, những binh sĩ không đạt tiêu chuẩn này, Doãn Kiện căn bản sẽ không cho họ tư cách theo Ngô Lương xuất chinh.

"Haiz!" Dương Vạn Lý cũng vỗ đùi thở dài, nhưng cũng biết lúc này mệnh lệnh của Ngô Lương là lựa chọn tốt nhất, cuối cùng đành nhắm mắt làm liều, chửi ầm lên với những binh sĩ đang do dự: "Lũ khốn các ngươi còn ngây ra đó làm gì, lẽ nào muốn kháng lệnh sao, còn không mau bắn?!" Dứt lời.

"Vút!" Điển Vi lại bổ một kích thật mạnh.

Đám người Phường Nhân Quân bị ép phải lùi lại liên tục, mấy chiếc xẻng công binh lại bị phế bỏ.

May mà lúc này Điển Vi thần trí không rõ, động tác cũng không linh hoạt liền mạch như ngày thường, mỗi lần tấn công đều có một khoảng ngắt quãng, điều này mới cho họ chút cơ hội thở dốc.

Nếu không, e rằng lúc này Điển Vi đã sớm xông vào trận địa của Phường Nhân Quân, mọi người đừng nói là chống cự, e rằng ngay cả chỗ để lùi cũng không có đã bị phá trận rồi.

"Bắn đi!

Lẽ nào muốn ép ta phải chấp pháp sao?!" Dương Vạn Lý đã đỏ ngầu mắt, giận dữ mắng rồi rút con dao găm dự phòng bên hông, ra vẻ muốn hành xử chức trách giám quân.

Thời buổi này, mỗi đội quân đều có một đội giám quân chuyên biệt, đội giám quân chính là đao phủ trong quân đội.

Một khi chiến tranh nổ ra, lệnh xung phong vừa hạ, dù phía trước là núi đao biển lửa, vạc dầu địa ngục, binh sĩ cũng phải cắn răng xông lên, vì một khi có người chần chừ, sẽ lập tức chết dưới tay đội giám quân phía sau.

Tuy nhiên, Phường Nhân Quân chưa bao giờ thiết lập chức năng

này, vì họ không ra chiến trường, mà khi xuất chinh tìm kiếm cổ mộ di tích, cũng là Ngô Lương dẫn dắt các cốt cán Phường Nhân Quân đi đầu, binh sĩ phần lớn thời gian chỉ làm nhiệm vụ của công binh, thường không phải gánh chịu rủi ro.

"Vâng!" Các binh sĩ Phường Nhân Quân thấy Dương Vạn Lý đã nổi giận, lại thêm Điển Vi từng bước ép sát, họ bị ép đến đường cùng đành phải giương nỏ liên châu Chiến Quốc lên.

Ngay lúc này.

"Khoan đã!

Đừng bắn!

Có lẽ còn cách khác!" Trong đám đông đột nhiên vang lên một giọng nói gấp gáp.

Mọi người nghe vậy lập tức quay đầu.

Người nói hóa ra là Vu Cát.

Vu Cát lúc này nào dám úp mở, không đợi mọi người hỏi, lão liền lập tức nói với Ngô Lương: "Công tử, ngài hẳn còn nhớ những ghi chép liên quan đến việc Hoàng Đế đánh bại Xi Vưu trong trận chiến Trục Lộc chứ?" "Trận chiến Trục Lộc?" Ngô Lương nhất thời ngây người.

"Cảnh tượng lúc này có nét tương đồng với trận chiến Trục Lộc, sương mù!

Gió lớn!

Mưa bão!" Vu Cát lập tức nói tiếp, "Công tử có nhớ trong cổ tịch, Hoàng Đế cuối cùng dựa vào thứ gì để đánh bại Xi Vưu không?

Công tử đang có vật đó, sao không thử một lần!" Trong lúc nói, đôi mắt già nua của Vu Cát đã liếc về phía chiếc trống nhỏ mà Ngô

Lương mang theo bên mình.

"?!" Nghe đến đây, Ngô Lương lập tức rúng động.

Mặc dù những ghi chép trong sử sách về trận chiến Trục Lộc ít nhiều đều có sự khác biệt, nhưng một số chi tiết quan trọng lại cực kỳ thống nhất.

Ví dụ như Hoàng Đế đại chiến Xi Vưu, đầu tiên gặp phải sương mù do Xi Vưu thả ra, đến nỗi không phân biệt được phương hướng, bị vây khốn trong sương mù suýt chút nữa toàn quân bị diệt, may mà ông kịp thời phát minh ra xe chỉ nam mới thoát khỏi vòng vây.

Lại ví dụ như trong đại chiến, Phong Bá Vũ Sư trợ trận cho Xi Vưu, mỗi lần hai quân giao chiến đều nổi gió lớn, đổ mưa bão, dù có Ứng Long trợ trận cho Hoàng Đế cũng luôn ở thế hạ phong.

Mà yếu tố then chốt giúp Hoàng Đế chiến thắng trong trận Trục Lộc lại là một món kỳ vật.

Vật này không phải thứ gì khác, chính là trống Quỳ Ngưu trong truyền thuyết.

Nghe nói vật này gõ liền ba tiếng có thể khiến thuộc hạ của Xi Vưu hồn xiêu phách lạc, không thể động đậy, mặc cho quân đội Hoàng Đế tàn sát.

Còn nếu vật này gõ liền chín tiếng, ngay cả Xi Vưu cũng hồn bay phách tán, không thể đi lại, nhờ vậy Hoàng Đế mới bắt được Xi Vưu, đeo gông xiềng cho hắn, đem đầu và thân chôn ở những nơi khác nhau, khiến hắn không thể trỗi dậy lần nữa.

Nói như vậy.

Sương mù!

Gió lớn!

Mưa bão!

Đây chẳng phải đã hình thành một trận chiến Trục Lộc thu nhỏ sao?

Mà họ đang gặp phải những tình cảnh khốn đốn mà Hoàng Đế từng trải qua, còn Điển Vi vì một lý do nào đó đang đại diện cho nước Cửu Lê khai chiến với họ?

Trong lúc nói chuyện.

Chương 895

Điển Vi vẫn đang phát động tấn công, một đôi đoản kích chém chéo, ép đám người Phường Nhân Quân lùi lại liên tục.

"Công tử, đám giáp trụ kia cũng theo tới, đang bao vây chúng ta!" Có binh sĩ Phường Nhân Quân giọng điệu cấp bách báo cáo với Ngô Lương, "Lúc này phía sau chúng ta cũng xuất hiện giáp trụ, e rằng chúng ta không thể lùi được nữa!" Lời còn chưa dứt.

"Bum bum bum!" Ngô Lương đã gõ vào chiếc trống nhỏ thần bí, liên tục ba tiếng.

Trong cơn mưa bão, âm thanh của chiếc trống nhỏ thần bí tuy có trầm hơn bình thường một chút, nhưng sức xuyên thấu vẫn không hề giảm, không chỉ đám người Phường Nhân Quân nghe rõ mồn một, mà âm thanh này còn át cả tiếng gió gào mưa thét truyền đi rất xa.

Cùng lúc đó.

Đám người Phường Nhân Quân không chỉ chăm chú theo dõi từng cử động của Điển Vi, mà còn chú ý đến những bộ giáp trụ đã bắt đầu di chuyển, đang tiến lại gần họ.

Chỉ thấy theo tiếng trống vang lên.

Những bộ giáp trụ kia quả nhiên đột ngột dừng bước, như thể bị hóa đá đứng yên tại chỗ.

"Hú ——!" Gió lớn vẫn đang thổi.

"Rầm!

Rầm!

Rầm!..." Gió lớn thổi vào những bộ giáp trụ vốn đứng vững như

bàn thạch, lúc này lại khẽ lung lay, có vài bộ đã vì đứng không vững mà ngã mạnh xuống vũng bùn, phát ra vài tiếng động trầm đục.

"Cái này?!" Đám người Phường Nhân Quân mừng rỡ trong lòng.

Mặc dù lúc này vẫn chưa hoàn toàn thoát khỏi nguy hiểm, nhưng điều này đủ để chứng minh chiếc trống nhỏ thần bí của Ngô Lương có tác dụng, ít nhất là ngay lập tức đã ảnh hưởng đến những bộ giáp trụ kia.

Nhưng Điển Vi lại như điếc không nghe, vẫn đạp lên bùn nước tiến lại gần họ, đoản kích trong tay vung lên vun vút, mỗi một nhát chém đều không chút lưu tình!

"Bum bum bum!" "Bum bum bum!" Ngô Lương cũng không dừng lại quá lâu, trong nháy mắt đã gõ đủ chín tiếng.

Thực ra hắn cũng không chắc chắn ghi chép trong cổ tịch về việc gõ ba tiếng và chín tiếng có chính xác hay không, dù sao thì tất cả những ghi chép về trận chiến Trục Lộc ở đời sau đều được xếp vào loại dã sử, mà chi tiết này cũng chỉ xuất hiện trong một bộ cổ tịch, những ghi chép còn lại về trận chiến này thì không có chi tiết như vậy, chỉ đề cập đến trống Quỳ Ngưu.

Nhưng điều đó không ngăn cản hắn thử nghiệm với chi tiết này trước… Giây tiếp theo.

"?!" Điển Vi đang giơ đoản kích lên thì thân thể đột nhiên cứng đờ, cũng giống như bị hóa đá, giữ nguyên tư thế đó mà đứng yên.

Cùng lúc đó.

"…" Gió lớn và mưa bão đang hoành hành xung quanh cũng tan biến không một dấu vết trong khoảnh khắc này.

Thứ duy nhất chứng minh chúng từng tồn tại, chính là mặt đất lầy lội và dòng nước bùn tụ lại thành suối nhỏ chảy về chỗ trũng.

Sương mù cũng bắt đầu dần tan đi.

Mặc dù đuốc đã bị dập tắt hoàn toàn, nhưng Tùy Hầu Châu lại không bị ảnh hưởng chút nào.

Lúc này, phạm vi chiếu sáng của Tùy Hầu Châu đang không ngừng mở rộng theo sương mù tan đi, chỉ sau vài hơi thở, phạm vi vài chục mét xung quanh họ đã sáng trưng, đây mới là phạm vi chiếu xạ bình thường của Tùy Hầu Châu.

"Hù —— Cứ thế là được cứu rồi sao?" Mọi người đều nín thở, nhưng cuối cùng cũng có người không chịu nổi, thở ra một hơi thật dài.

"Dễ dàng như vậy sao?" Vẫn có người cho đến lúc này cũng không dám tin vào cảnh tượng trước mắt.

Vừa rồi họ đã hoàn toàn bị dồn vào đường cùng, thậm chí nếu binh sĩ tuân theo lệnh của Ngô Lương bắn vào Điển Vi, cũng chưa chắc đã có thể xoay chuyển tình thế, dù sao thì những bộ giáp trụ kia cũng từng bị họ bắn xuyên cổ họng, nhưng cũng không vì thế mà gục ngã.

Còn bây giờ.

Chỉ gõ trống vài cái, là đã bình an vô sự rồi sao?

Đây là thật sao?

"Đừng lơ là cảnh giác…" Ngô Lương cũng không dám tin vào cảnh tượng trước mắt, vẫn lên tiếng nhắc nhở mọi người.

Nhưng có một điều có thể khẳng định, chiếc trống nhỏ thần bí quả thực có tác dụng khắc chế nhất định đối với những bộ giáp trụ và Điển Vi, chỉ là đến mức độ nào thì không dễ nói… Dù sao thì chiếc trống nhỏ này của hắn và trống Quỳ Ngưu của Hoàng Đế khác biệt rất lớn, nó được lấy từ mộ Lương Hiếu Vương, nên thời gian chế tạo

ra nó hẳn là vào thời Tây Hán.

Hơn nữa theo ghi chép, khi Hoàng Đế gõ trống Quỳ Ngưu, dùng chính là khúc xương lớn nhất trên người Lôi Thú.

Mà Ngô Lương làm sao tìm được xương Lôi Thú, chỉ có thể dùng tay vỗ.

Ngay lúc này.

"?!" Điển Vi vốn đã đứng yên lại đột nhiên co giật một cái.

Mọi người thấy vậy lập tức bất giác lùi lại mấy bước, Ngô Lương lại đặt tay lên chiếc trống nhỏ thần bí, sẵn sàng gõ bất cứ lúc nào.

Nhưng lần này.

Điển Vi không tiến lại gần họ, mà chậm rãi thu lại đoản kích đã giơ lên.

Tiếp đó, trên mặt y lộ ra vẻ mờ mịt, nhíu mày kinh ngạc nhìn về phía mọi người, giống như vừa bị đánh thức khỏi cơn mộng du.

Y mở miệng, cuối cùng phát ra giọng nói khàn khàn: "Công tử, ta đây là…" "Tỉnh rồi?" "Điển Vi tỉnh lại rồi!" "Hù chết ta rồi!

Điển Vi, vừa rồi chúng ta suýt chết trong tay ngươi đấy, lát nữa ngươi phải đền bù cho chúng ta đó!" "…" Đám người Phường Nhân Quân nhất thời kinh hỉ reo lên, thậm chí có người còn muốn khóc.

Đôi mắt và biểu cảm đã hồi phục thần thái của Điển Vi, cùng với lời nói thốt ra từ miệng, tất cả đều chứng minh y đã hồi phục bình thường!

"Cái này… Các ngươi rốt cuộc đang nói gì vậy, chuyện này rốt cuộc là sao?" Điển Vi vẫn vẻ mặt mờ mịt, hiển nhiên không biết gì về chuyện vừa xảy ra, "Công tử, tại sao ta lại mặc bộ giáp trụ này, đây

không phải là giáp trụ của những người chết kia sao?" "Điển Vi huynh đệ, chuyện này một hai câu không giải thích rõ được, nói đơn giản là, có thể ngươi đã bị một sức mạnh vô hình nào đó mê hoặc trong lúc hôn mê, bây giờ không sao là tốt rồi." Ngô Lương lúc này mới hoàn toàn tin rằng Điển Vi đã hồi phục bình thường, bèn đi qua đám đông đến trước mặt đánh giá y một lượt rồi nói: "Nhưng ta rất muốn biết, trước khi ngươi tỉnh lại có thấy cảnh tượng kỳ lạ nào không, hay là gặp phải chuyện gì bất thường?" Mặc dù trước đó Điển Vi trông như đã hoàn toàn mất đi quyền kiểm soát cơ thể này, hẳn cũng đã mất đi mọi cảm nhận về thế giới bên ngoài, nhưng Ngô Lương cảm thấy ý thức của y có lẽ chỉ bị một sức mạnh vô hình nào đó che lấp, thực ra vẫn chưa ngừng hoạt động, và trong tình huống này còn có khả năng xuất hiện trạng thái thần du giống như nhập định.

Mà những thứ nhìn thấy trong trạng thái này, rất có thể sẽ trở thành manh mối quan trọng giúp họ thoát khỏi bí cảnh này.

"…" Điển Vi nghe vậy mày nhíu càng chặt, nhưng cuối cùng lại khẽ lắc đầu, vẻ mặt áy náy nói: "Công tử, thuộc hạ chỉ nhớ được chuyện chặt cây đồng kia, sau đó thuộc hạ không biết gì nữa, tỉnh lại đã đứng ở đây rồi." "Không sao." Ngô Lương trong lòng có chút thất vọng, nhưng cũng chỉ cười gật đầu, rồi quay đầu nhìn mọi người nói: "Huynh đệ, bây giờ Điển Vi đã tỉnh lại, nguy cơ đã được giải trừ, xảy ra những chuyện này, ta nghĩ nơi này rất có thể đã có một vài thay đổi, biết đâu chúng ta có thể nhân cơ hội này tìm được manh mối, mọi người không được lơ là, lập tức hành động." "Vâng!" Vừa thoát chết trong gang tấc, đám người Phường Nhân Quân đều có chút phấn khích, tiếng đáp cũng vang dội hơn trước nhiều.

Điển Vi thì vẫn mang đầy nghi hoặc kéo Dương Vạn Lý đang định dẫn người đi dò xét, hạ giọng hỏi: "Dương Vạn Lý, ngươi nói thật

cho ta biết vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Ta rốt cuộc đã làm gì, có làm trái ý công tử không?" "Không có chuyện đó." Dương Vạn Lý cười nói, "Ngươi vừa rồi chỉ lơ mơ như mộng du đi lung tung khắp nơi, công tử tiến lên gọi ngươi, ngươi tuy không biết gì, nhưng vẫn hành lễ với công tử, sao có thể làm chuyện trái ý công tử được?

Không tin ngươi hỏi người bên cạnh xem, mọi người đều thấy cả." "Vậy sao?" Điển Vi ngưng thần, vẻ mặt vẫn có chút bất an, dường như đang cố gắng hồi tưởng.

Giây tiếp theo.

"Đúng rồi, ta nhớ ra rồi, trước khi tỉnh lại ta không phải là không thấy gì cả… Công tử!" Vẻ mặt y đột nhiên trở nên nghiêm túc, bước nhanh về phía Ngô Lương.

"Sao vậy?" Nghe tiếng gọi của Điển Vi, Ngô Lương dừng bước quay đầu lại.

"Công tử, thuộc hạ vừa đột nhiên nhớ ra, trong lúc hôn mê thuộc hạ không phải là không thấy gì." Điển Vi đến gần, trịnh trọng nói, "Thuộc hạ lờ mờ nhớ rằng trong một khoảng không gian tăm tối, trên đỉnh đầu xa xôi trong hư vô ngưng tụ ra một đôi mắt khổng lồ, đôi mắt đó từ trên cao nhìn xuống thuộc hạ, thuộc hạ cũng ngẩng đầu nhìn nó, đôi mắt đó khiến thuộc hạ cảm thấy sợ hãi chưa từng có, như thể có một lực lượng vô hình trói buộc tay chân thuộc hạ, khiến thuộc hạ không thể động đậy mảy may, mà lực lượng này lại ngày càng lớn, cuối cùng thuộc hạ không chịu nổi nữa khuỵu gối quỳ xuống đất, lực lượng đó cũng theo đó biến mất, khi thuộc hạ ngẩng đầu lên nhìn lại, đôi mắt đó cũng không biết đã đi đâu." "Tiếp theo thì sao?" Ngô Lương cũng nhíu mày, mở miệng hỏi dồn.

"Tiếp theo thì thuộc hạ không biết gì nữa, đây là ký ức duy nhất

thuộc hạ còn lưu lại một chút ấn tượng mơ hồ, vừa rồi thuộc hạ hồi tưởng rất lâu mới nhớ ra được một chút." Điển Vi vội nói.

"Đôi mắt khổng lồ…" Ngô Lương vừa gật đầu, vừa ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Trong bí cảnh này, mặt trời và mặt trăng cũng sẽ mọc và lặn như thường lệ, chỉ là bị ảnh hưởng của môi trường, ánh nắng và ánh trăng luôn bị một lớp sương mù mỏng che phủ, dù là ban ngày hay ban đêm đều âm u hơn bên ngoài một chút.

Lúc này gió ngừng mưa tạnh, sương mù cũng đã tan đi.

Ngô Lương cuối cùng lại nhìn thấy vầng trăng mờ ảo thành một đám mây vàng trong lớp sương mù mỏng, từ hình dạng của đám mây vàng đó có thể thấy đây hẳn là một vầng trăng non, và đây đã là lần trăng tròn khuyết thứ ba mà Phường Nhân Quân trải qua ở đây… Còn về đôi mắt khổng lồ mà Điển Vi nhắc đến thì không có bất kỳ dấu hiệu nào.

Nói như vậy.

Đôi mắt khổng lồ này hẳn là hình ảnh và cảm nhận mà Điển Vi thấy trong tiềm thức, dù sao thì từ lúc Điển Vi hôn mê đến giờ vẫn chưa mở mắt… nhưng khoảng thời gian y lẳng lặng rời khỏi doanh địa thì không dễ nói.

"Công tử, vừa rồi thuộc hạ có làm chuyện gì ngỗ nghịch không?" Điển Vi rất nhanh đã cắt ngang dòng suy nghĩ của Ngô Lương, lại hỏi tiếp.

Câu hỏi này y đã hỏi Dương Vạn Lý một lần, Dương Vạn Lý không nói thật.

Nhưng Điển Vi vốn là người thô nhưng có lúc tinh, chỉ cần nhìn thấy những chiếc xẻng công binh gãy trong tay binh sĩ Phường Nhân

Quân đã có chút nhận ra, đặc biệt là bây giờ lại thấy chiếc ô kim cương trong tay Ngô Lương đã biến dạng đến mức không thể khép lại, còn có vết máu do hổ khẩu bị chấn rách trên tay Ngô Lương, trong lòng càng thêm nghi ngờ.

Ngô Lương quay đầu lại, lắc đầu cười nói: "Không cần nghĩ nhiều, ngươi vừa rồi không làm bất cứ chuyện gì ngỗ nghịch với ta, mọi người cũng không bị thương tổn gì, ngươi không thấy sao, mọi người bây giờ đều bình an vô sự." "Vậy tay của công tử và chiếc ô kim cương này…" Điển Vi nhắc đến.

"Vừa rồi chúng ta bị những bộ giáp trụ kia vây công, trong lúc cấp bách bị thương nhẹ, không liên quan gì đến ngươi, không sao đâu." Ngô Lương vẫn cười nói.

Tính cách của Điển Vi không chỉ Dương Vạn Lý biết rõ, mà Ngô Lương càng hiểu như lòng bàn tay, gã này nếu biết vết thương của Ngô Lương là do y gây ra, nhất định sẽ có gánh nặng tâm lý rất lớn, e rằng trong một thời gian dài sẽ áy náy không yên.

Vì vậy, cách làm khôn ngoan nhất là không nói cho y biết sự thật, Dương Vạn Lý có thể lấp liếm qua chuyện này, Ngô Lương tự nhiên càng không nói thật.

"Nhưng mà…" Điển Vi còn muốn nói gì đó.

"Điển Vi huynh đệ, lời của ta ngươi cũng không tin nữa sao?" Ngô Lương lập tức nghiêm mặt.

"Thuộc hạ không dám." Điển Vi vội cúi đầu hành lễ.

"Vết thương của ta quả thực không liên quan đến ngươi, bây giờ cũng không phải lúc nói những chuyện này." Ngữ khí của Ngô Lương dịu đi một chút, vỗ vai Điển Vi nói, "Hiện nay huynh đệ đã đến giới hạn, e rằng rất khó chống đỡ tiếp, nhân đêm nay trong bí cảnh xuất

hiện dị tượng như vậy, rất có thể sẽ xuất hiện một số manh mối hữu ích, ngươi đã tỉnh lại, cũng phải gánh vác trách nhiệm, hiểu chưa?" "Vâng!" Điển Vi ngẩng đầu trầm giọng đáp, cuối cùng không còn bận tâm đến chuyện vừa rồi nữa, nhìn ánh mắt của y là biết y đã vào trạng thái. … Sau khi trấn an Điển Vi, Ngô Lương đầu tiên đi kiểm tra những bộ giáp trụ kia.

Cẩn thận tháo những bộ giáp trụ đó ra, chủ nhân bên trong cũng hiện ra trước mặt Ngô Lương, quả nhiên đều là những Phù thi mà họ đã khai quật ra trước đó.

Lúc này những Phù thi này đã khôi phục lại trạng thái ban đầu, từng cái một nằm rải rác trên đất không thấy chút sinh khí nào.

Không ai nói được chúng rốt cuộc đã mặc những bộ giáp này ngay ngắn như thế nào, cũng không ai biết vừa rồi tại sao chúng lại có thể đứng dậy, còn như có ý thức bao vây đám người Phường Nhân Quân.

"Hoa Thần y, có thể phiền ngài chọn vài cỗ Phù thi giải phẫu, kiểm tra xem bên trong Phù thi này có gì đặc biệt không?" Ngô Lương kiểm tra một lúc không có phát hiện gì, bèn giao nhiệm vụ này cho Hoa Đà.

Hắn luôn cảm thấy trong những Phù thi này nhất định đã xảy ra biến hóa mà người ta không biết, dù sao thì tử thi và người sống khác nhau, người sống có thần thức và hồn phách, như vậy mới bị ảnh hưởng bởi những sức mạnh tinh thần vô hình, còn những tử thi này lại giống như những tảng đá, khúc gỗ không có sinh mệnh theo nghĩa hẹp, nếu muốn chúng thực hiện một số động tác hoặc hành vi, thì thường cần một số phương pháp đặc biệt ở cấp độ vật lý mới có thể thực hiện được.

"Ngô thái sử yên tâm, chuyện này giao cho ta." Hoa Đà rất sảng khoái đồng ý.

Ngô Lương khẽ gật đầu, để lại một số người phối hợp với Hoa Đà giải phẫu, rồi lại không ngừng nghỉ đi đến hố khai quật để dò xét.

Trải qua trận mưa bão vừa rồi, lúc này trong hố khai quật đã có không ít chỗ trũng tích thành vũng nước, nhưng may là mưa bão đến nhanh đi cũng nhanh, những vũng nước này đều còn khá cạn.

Chương 896

Cứ thế đi xuống hố khai quật.

Ngô Lương lại phát hiện thêm nhiều Phù thi mặc giáp trụ ở xung quanh, nhưng những Phù thi này đều nằm ngổn ngang trên đất, hiển nhiên đã mất đi "sinh khí" trước đó.

Ngô Lương cũng không chú ý đến chúng, ngay lập tức dẫn mọi người đi kiểm tra Tỏa Long Trụ và cây đồng bị Tỏa Long Trụ trấn áp.

Những dị tượng trải qua tối nay đều xảy ra sau khi hắn lệnh cho Điển Vi chặt cây đồng đó, Ngô Lương có lý do nghi ngờ những chuyện này có liên quan đến cây đồng đó.

Nhưng mới đi được không xa, họ đã bị một thứ chưa từng thấy trước đây chặn đường.

Đó là một cây đại thụ xanh um tùm.

Dưới ánh sáng mờ ảo của Tùy Hầu Châu, Ngô Lương tiến lên quan sát kỹ, phát hiện đây là một cây bách.

Đường kính thân cây bách này vượt quá một mét, cao khoảng hai mươi mét, tuy không thể so sánh với nhiều cây cổ thụ ngàn năm, nhưng ít nhất cũng là một cây già đã sống vài trăm năm.

Thân cây bách hơi cong queo, càng lên cao càng cong queo lợi hại, mà trên thân cây lại mọc ra nhiều cành nhánh cong queo hơn, khiến cho toàn bộ hình dáng của nó trông có chút kỳ dị và dữ tợn.

Nhưng cây này rất khỏe mạnh.

Điều này có thể thấy từ cành lá cực kỳ um tùm trên tán cây.

Ngô Lương ở đời sau đã thấy nhiều cây cổ thụ vài trăm đến cả

ngàn năm, ở thời đại này cũng đã thấy một số, những cây cổ thụ này đều có một đặc điểm chung, đó là trên cây ít nhiều đều có một số cành đã chết, chỉ còn lại một cái chạc cây trơ trụi.

Mà trên cây này lại không xuất hiện tình trạng tương tự, không có một cành khô nào.

"Cây này từ đâu ra vậy?" "Trước đây hình như không có mà?" "Lẽ nào là mới mọc ra…" "Sao có thể, cây này ít nhất cũng đã trăm năm tuổi, sao có thể mọc ra trong vòng vài canh giờ được, ngươi đừng có đùa với ta!" "…" Thấy cây này, mọi người đều lộ vẻ nghi hoặc, không dám tùy tiện tiến lên.

"Cái này…" Ánh mắt của Ngô Lương lúc này lại tập trung vào bệ đá được xây bằng những phiến đá vuông dưới gốc cây đại thụ.

Bệ đá này dài và rộng đều hơn một trượng, vuông vắn và rất bằng phẳng, chỉ có một số ít viên gạch ở giữa gần cây đại thụ bị rễ cây đội lên một đầu… "Đây có phải là bệ đá mà chúng ta đã đào ra lúc đầu không?" Ngô Lương cẩn thận so sánh vị trí, quy mô và hình dáng của bệ đá này, lại đưa ra một kết luận mà chính mình cũng không dám tin, có chút không tự tin nói với mọi người.

Trước đó khi họ khai quật bệ đá kia, đã đào ra một đoạn gỗ mục hình cọc gỗ dưới bệ đá, còn có một lượng lớn rễ mục lan rộng.

Hơn nữa, đường kính của cọc gỗ đó dường như cũng hơn một mét, giống hệt với cây cổ thụ trước mặt.

Nhưng làm sao có thể?!

Cho dù sức mạnh tinh thần thần bí kia điều khiển Điển Vi và những Phù thi kia xây lại bệ đá này, cũng không thể nào tự nhiên mọc ra cây bách già này được chứ?

Hơn nữa, từ những dấu vết cũ kỹ trên bệ đá này, đây tuyệt đối

không phải là được xây lại.

Quan trọng nhất là.

Ngô Lương nhìn về phía đống đá chất ở không xa bệ đá, những khối đá đó chính là những thứ họ đã tháo ra từ bệ đá trước đó, tháo ra như thế nào, bây giờ vẫn y như vậy… "Đúng vậy, bệ đá chúng ta tháo dỡ trước đó giống hệt bệ đá này, vị trí cũng hoàn toàn giống, ngay cả cây đại thụ này…" Vu Cát vội nói, càng nói càng kinh hãi, "Vị trí và độ lớn của cây đại thụ này, cũng hoàn toàn trùng khớp với khúc gỗ mục đào ra bên dưới… Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Tại sao bệ đá và cây Xã này lại mọc ra?!" "Mọc?" Phải thừa nhận, từ "mọc" này của Vu Cát dùng rất thần tình, những thứ này như thể tự nhiên mọc ra vậy.

Nhưng tại sao chúng lại đột nhiên mọc ra?

Dù Ngô Lương có nhiều kiến thức của đời sau, cũng không có cách nào giải thích hợp lý cho tình huống trước mắt, thậm chí ngay cả suy luận cũng không thể đưa ra.

"…" Đám người Phường Nhân Quân cũng bị lời nói của Vu Cát làm cho kinh hãi.

Chuyện mà Ngô Lương không thể giải thích, họ tự nhiên càng không thể giải thích, chỉ cảm thấy bí cảnh này lúc này còn quỷ dị hơn trước, từng luồng khí lạnh đang len lỏi sau lưng họ.

Nhưng quay đầu lại nhìn tượng đá quái trùng cách đó không xa, nó vẫn đứng sừng sững ở đó, dường như không có bất kỳ thay đổi nào.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại.

Từ khi Phường Nhân Quân phát hiện tượng đá quái trùng đó, ngoài việc Ngô Lương tiến lên dọn dẹp cẩn thận, thực ra chưa hề di chuyển chúng.

Để xác định điều này, Ngô Lương đặc biệt đi đến trước tượng đá quái trùng đó quan sát kỹ.

Nhìn một cái, hắn lập tức phát hiện vấn đề.

"Nếu ta nhớ không lầm, khi ta và Điển Vi ban đầu dùng xẻng Lạc Dương thăm dò nơi này, đã dùng xẻng Lạc Dương tạo ra một dấu vết trên tượng quái trùng này, chuyện này các ngươi hẳn còn nhớ chứ?" Ngô Lương nhíu mày nói.

"Tất nhiên là nhớ." Mọi người đồng loạt gật đầu.

"Nhưng bây giờ, dấu vết trên tượng quái trùng này đã biến mất… chính xác hơn là nó đã tự động phục hồi, không thấy chút dấu vết hư hỏng nào." Ngô Lương trầm ngâm nói.

"Cái này…" Vẻ kinh ngạc trên mặt đám người Phường Nhân Quân càng đậm.

Bệ đá và cây Xã kia có lẽ còn có thể dùng từ "mọc" để miêu tả, vậy vết hư hỏng trên tượng quái trùng này phải dùng từ gì để miêu tả đây?

"Đúng rồi, còn có pho tượng đồng kia!" Gia Cát Lượng đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, vội kinh hô, "Ta nhớ Hữu Tài ca ca đã bẻ cong một chiếc sừng trên mũ giáp của pho tượng đồng đó… Ơ?

Pho tượng đồng đó sao lại biến mất rồi?

Nó chạy đi đâu rồi?" "Cái này…" Đám người Phường Nhân Quân đồng loạt nhìn quanh tìm kiếm.

"Không cần tìm nữa." Ngô Lương thấy vậy liền nói, "Pho tượng đồng đó được đào ra từ trong rễ cây mục dưới bệ đá, nay bệ đá này đã phục hồi, cây Xã cũng đã mọc lại, vậy thì pho tượng đồng đó hẳn là ở dưới cây Xã." "Đúng đúng đúng, pho tượng đồng quả thực được đào ra từ dưới cây Xã, vậy bây giờ…" Mọi người lúc này mới tỉnh ngộ.

Như vậy, muốn kiểm chứng tình hình của pho tượng đồng đó, cần phải chặt đổ cây Xã này, rồi lại đào rễ của nó ra, đối với Phường Nhân Quân vừa mệt vừa đói hiện nay, tất nhiên lại là một công việc không nhỏ.

"Tạm thời không quan tâm đến nó." Ngô Lương trầm ngâm nói, "Chúng ta bây giờ nên làm rõ xem ở đây còn có thứ gì khác cũng xảy ra thay đổi không, sau khi kiểm tra toàn bộ rồi mới quyết định, đặc biệt là cây đồng và Tỏa Long Trụ kia." Nói rồi, Ngô Lương đã dẫn người đi vòng qua cây Xã mới mọc lại này, tiến về hướng Tỏa Long Trụ.

Tỏa Long Trụ rất cao lớn, lại cách đây không xa, vốn dĩ cây Xã này không thể che khuất hoàn toàn nó, nhưng lúc này đang là đêm khuya, dù có Tùy Hầu Châu bên mình, tầm nhìn của đám người Phường Nhân Quân cũng bị ảnh hưởng không nhỏ, nên tạm thời không thấy được nó… ít nhất Ngô Lương nghĩ như vậy.

Nhưng khi Ngô Lương vòng qua cây Xã này, lại một lần nữa đứng ngây tại chỗ.

Bởi vì trong mắt hắn, Tỏa Long Trụ cao lớn thô kệch kia đã không còn tồn tại nữa!

Tỏa Long Trụ của ta đâu?

Cái Tỏa Long Trụ vừa to vừa thô của ta đâu rồi?!

Ngô Lương trừng lớn mắt.

Đám người Phường Nhân Quân cũng trừng lớn mắt.

Lúc này, trong khu vực khai quật phía trước, chỉ còn lại gốc cây đồng lớn gần như bị chặt ngang gốc.

Không có sự trấn áp của Tỏa Long Trụ, mặt cắt ngang của gốc cây đồng lớn hiện ra hoàn toàn trước mặt Ngô Lương và mọi người.

Nhưng họ không thấy những vòng tuổi như gỗ trên mặt cắt, mà chỉ thấy một cái lỗ rỗng đen ngòm như một cái thùng đồng.

Thấy vậy, đám người Phường Nhân Quân lại lập tức căng thẳng.

Đầu tiên là bệ đá và cây Xã tự dưng mọc ra, tiếp đó là pho tượng đá quái trùng có chỗ hư hỏng tự động phục hồi.

Bây giờ, Tỏa Long Trụ cao lớn thô kệch kia lại không biết vì sao mà không cánh mà bay...

Mọi thứ trước mắt lúc này đều vô cùng bất thường, không chỉ đám người Phường Nhân Quân không hiểu đêm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, mà ngay cả Ngô Lương cũng không có chút manh mối nào.

"Các ngươi cứ ở đây chờ, ta và Điển Vi hai người lên trước xem xét một phen." Để phòng ngừa những tai nạn bất ngờ dẫn đến toàn quân bị diệt, Ngô Lương quay đầu lại dặn dò mọi người một câu, rồi mới dẫn Điển Vi cẩn thận từng li từng tí tiến lại gần gốc cây lớn bằng đồng ròng.

"Công tử vạn lần cẩn thận." Đám người Phường Nhân Quân biết thói quen của Ngô Lương, cũng không khăng khăng đi theo, chỉ lên tiếng nhắc nhở.

"Ừm." Gật đầu đáp lại, Ngô Lương và Điển Vi đã xuống hố đào có địa thế thấp hơn một chút, một người cầm chiếc ô kim cương đã không khép lại được, một người tay cầm cặp song kích tử mẫu khom lưng tiến về phía trước.

Không lâu sau, hai người đã thuận lợi đến gần gốc cây lớn bằng đồng ròng.

Lúc này, xung quanh gốc cây lớn bằng đồng ròng đã hình thành một vũng nước vì trận mưa bão vừa rồi, nhưng vũng nước rất cạn, Ngô Lương và Điển Vi đứng trong đó còn chưa ngập đến mu bàn

chân.

"Công tử xem kìa, ở đó có thêm một vật trông giống bia đá." Điển Vi luôn giữ cảnh giác, vừa vào vũng nước đã lập tức phát hiện một cột đá dẹt cao chừng một mét ở phía bên kia của gốc cây, trông quả thực rất giống một tấm bia đá.

"Thấy rồi." Ngô Lương liếc mắt nhìn, nhưng không lập tức đến xem, lúc này sự chú ý của hắn vẫn còn đặt trên gốc cây lớn bằng đồng ròng này.

Hắn đang tìm trên thân cây vết chém do Điển Vi chém ra trước đó.

Bệ đá và cây Xã đã mọc ra, chỗ hư hỏng trên pho tượng đá quái trùng cũng đã tự động phục hồi, hắn nghi ngờ vết chém trên gốc cây này cũng có thể sẽ tự động phục hồi.

Nhưng tình hình không giống như hắn nghĩ.

Rất nhanh hắn đã tìm thấy vết chém dài khoảng ba mươi centimet ở bên hông gốc cây.

Hơn nữa, không chỉ vết chém vẫn còn đó, mà dù đã trải qua mưa lớn xối rửa, dấu vết do chất lỏng màu đỏ chảy ra từ vết chém trước đây để lại vẫn còn rõ mồn một.

"Đây là chuyện gì?" Ngô Lương trong lòng không hiểu.

Những thứ nhìn thấy lúc này đều xảy ra những biến hóa khó hiểu, chỉ có gốc cây này là không thay đổi...

Chẳng lẽ nó cũng giống như Hoàng Hà, Thánh Sơn, và ba cổng vòm kia, là vật thứ tư cùng tồn tại ở cả bí cảnh và ngoại giới?

Vậy còn Tỏa Long Trụ thì sao?

Bọn họ hiện tại vẫn chưa thể xác định Tỏa Long Trụ có đặc tính này hay không, nhưng Tỏa Long Trụ mà họ thấy trước đó chắc chắn

là ở trong bí cảnh, vậy mà bây giờ nó lại biến mất một cách khó hiểu...

Ngô Lương trước đó còn đặc biệt hỏi Đại Khuyển về chuyện này, tuy Đại Khuyển trả lời không mấy tự tin, nhưng cũng đã thẳng thắn cho biết, hồi nhỏ y đến đây chơi đùa, chưa từng thấy Tỏa Long Trụ.

Mà Tỏa Long Trụ kia vô cùng cao lớn, nếu nó tồn tại, e là rất khó che giấu, Đại Khuyển tự nhiên cũng không thể nào không thấy qua.

Thêm vào đó, trong lời đồn của dân làng thôn Tam Môn cũng chỉ nhắc đến ba cổng lầu kia, chứ không hề đề cập đến Tỏa Long Trụ rất khó bị bỏ qua đó...

Suy ra như vậy, Tỏa Long Trụ rất có khả năng chỉ tồn tại trong bí cảnh, còn ngoại giới thì không có!

Khoan đã!

Nghĩ đến đây, trong lòng Ngô Lương đột nhiên nảy sinh một nghi vấn mới.

Chương 897

Nếu Tỏa Long Trụ biến mất mà không có ai di chuyển nó, vậy rốt cuộc là Tỏa Long Trụ đã thay đổi, hay chính bọn họ đã thay đổi?!

Liệu có khả năng bọn họ đã vô tình đi ra khỏi bí cảnh, nên mới không thể nhìn thấy Tỏa Long Trụ kia nữa không?

Nhưng nghĩ kỹ lại, ý nghĩ này vẫn còn một số lỗ hổng, lỗ hổng lớn nhất chính là cây Xã kia.

Trước khi Ngô Lương dùng thuật Ngự Thủy khiến Hoàng Hà đổi dòng, nơi này đã biến thành lòng sông dưới nước ở cửa sông Hoàng Hà, cho dù bệ đá và tượng đá quái trùng không sợ bị nước sông ngâm, nhưng cây Xã kia tuyệt đối không thể sống sót dưới nước và dưới lòng đất, tự nhiên cũng không thể nào giữ được dáng vẻ tươi tốt như vậy...

"Đau đầu quá..." Ngô Lương dùng sức xoa xoa thái dương, vẫn không thể đưa ra một suy luận nào không có lỗ hổng.

Trong tình hình này, hắn đành tạm thời hoàn hồn, chuyển ánh mắt từ gốc cây lớn bằng đồng ròng sang cột đá dẹt trông giống bia đá mà Điển Vi vừa phát hiện.

Đến trước cột đá kia, Ngô Lương lập tức lại phấn chấn lên.

Bởi vì hắn phát hiện khối đá này quả thực là một tấm bia đá có khắc hoa văn.

Những nét khắc trên bia đá không giống như cổ văn thời thượng cổ, hoặc có thể nói là hoàn toàn không liên quan gì đến văn tự, mà càng giống một loại tranh vẽ đơn giản khá trẻ con.

Hơn nữa, những bức tranh đơn giản trên đây còn bị ba vạch ngang

từ trên xuống dưới chia thành bốn phần, khiến nó trông giống như một loại truyện tranh liên hoàn có thể nối tiếp nhau.

"Đây..." Ngô Lương cúi người ngồi xổm trước bia đá, theo thói quen đọc sách từ trên xuống dưới xem xét bốn bức tranh đơn giản này.

Bức tranh đầu tiên ở trên cùng cực kỳ đơn giản, chỉ khắc hai hình bầu dục đối xứng như lá liễu ở vị trí khá cao trên bức tranh, và còn khắc hai vòng tròn ở giữa hai hình bầu dục.

Một đôi mắt?

Trong lòng Ngô Lương lập tức nảy sinh liên tưởng này.

Đồng thời, hắn còn nhớ lại đoạn ký ức ngắn ngủi duy nhất của Điển Vi khi hôn mê, Điển Vi đã nhìn thấy một đôi mắt khổng lồ trong đêm đen kịt, đôi mắt đó đã mang lại cho y sự sợ hãi và áp lực cực lớn...

Không biết đôi mắt này và đôi mắt Điển Vi nhìn thấy có liên quan gì không, nhưng xét từ vị trí của đôi mắt này trên bức tranh, cũng có chút cảm giác như đang treo trên cao; Bức tranh thứ hai phức tạp hơn một chút.

Ngô Lương nhìn thấy hơn mười nét khắc có hình dạng giống như nòng nọc ở vị trí khá thấp trên bức tranh, ngoài cái đuôi cong queo hình sợi chỉ, trong vòng tròn giống như đầu nòng nọc còn có thêm một chữ "thập".

Tổ hợp lại trông rất giống chữ "Giáp", chỉ có điều nét sổ dọc bên dưới chữ "Giáp" đã biến thành một đường cong queo.

Mà phía trên chữ "Giáp" giống nòng nọc này, còn có một ký hiệu giống chữ "Tịch", nhưng dấu chấm trong chữ "Tịch" lại dài hơn một chút, đến nỗi nhô ra một ít.

Trong bức tranh này đều là những nét khắc như vậy, chen chúc dày đặc với nhau, có cái nằm, có cái đứng, có cái nghiêng, nhưng kết cấu lại hoàn toàn giống nhau, trông như có người dùng con dấu có hình này mà tùy tiện đóng ra một đống như vậy.

Nói ra, Ngô Lương nhìn qua lại cảm thấy nét khắc này giống như một chữ, lát nữa có thể đưa cho Vu Cát và Chân Mật xem rồi hãy quyết định; Nhìn xuống nữa, bức tranh thứ ba dễ hiểu hơn nhiều.

Đó là năm hình người đứng thẳng được vẽ đơn giản, năm người này có tay có chân, có đầu có thân, và trên đỉnh đầu còn có một cặp sừng cong giống như sừng bò, trông rất giống với sừng trên những chiếc mũ giáp đồng mà Phường Nhân Quân đã khai quật trước đó, rất có khả năng khắc chính là hình tượng chiến sĩ nước Cửu Lê; Bức tranh thứ tư ở dưới cùng lại càng dễ hiểu hơn.

Ngô Lương nhìn thấy một vòng tròn và một vầng trăng khuyết ở phía trên bức tranh.

Vòng tròn và trăng khuyết lần lượt ở hai bên trái phải, còn ở giữa chúng là một hình tam giác lớn xuyên suốt từ trên xuống dưới.

Nếu coi vòng tròn là mặt trời, trăng khuyết là mặt trăng, thì hình tam giác lớn này hẳn là một ngọn núi...

Thánh Sơn?

Thánh Sơn chính là một ngọn núi nhỏ trơ trọi như vậy, hơn nữa còn là một hình nón rất đều đặn, nhìn từ bên cạnh chính là một hình tam giác lớn như thế này.

Mà bên dưới hình tam giác lớn này, có khắc một hình vẽ giống như cây cối, trong đó có hai đường kẻ khá dài hẳn là đại diện cho cành cây còn được cố ý khắc cong queo...

Cây Xã kia?!

Ngô Lương bất giác quay đầu nhìn về phía cây Xã vừa xem xét.

Trên cây Xã có hai cành lớn mọc cong queo kỳ dị, cực kỳ giống với cây vẽ đơn giản trên bia đá này!

Ngoài ra, cách cây Xã không xa, Ngô Lương còn nhìn thấy ba hình vuông đặt cạnh nhau, chỉ có điều ba hình vuông này không có nét ngang dưới cùng, khiến chúng trông rất giống chữ "Môn"...

Ba cổng lầu có thể ra vào bí cảnh kia?!

Tim Ngô Lương đập thình thịch.

Lẽ nào bức tranh cuối cùng này khắc chính là cảnh tượng ở đây?!

Nhưng rốt cuộc điều này đang biểu đạt cái gì?

Ngô Lương lại từ trên xuống dưới cẩn thận xem lại bốn bức tranh liên hoàn một lần nữa, nhưng dù thế nào cũng không thể nhìn ra mối liên hệ giữa chúng.

Tiếp đó hắn lại thử xem từ dưới lên trên, vẫn không có chút manh mối nào.

"Rốt cuộc đây là ý gì?" Ngô Lương nhíu chặt mày.

Đây là cổ vật duy nhất mà hắn tìm thấy trong bí cảnh này có vẻ như đang truyền tải một thông điệp nào đó, nếu có thể giải mã được nội dung trên những bức tranh đơn giản này, sẽ có thể giúp bọn họ hiểu được bối cảnh của bí cảnh này, có lẽ đây sẽ là mấu chốt để bọn họ thoát ra khỏi đây.

Lúc này cần phải phát huy sức mạnh tập thể, đặc biệt là Vu Cát và Chân Mật, những người có kiến thức sâu rộng về cổ văn và cổ tịch.

Thế là Ngô Lương lại cẩn thận quan sát môi trường xung quanh, xác định tạm thời không có nguy hiểm gì, hắn liền quả quyết quay người gọi mọi người: "Mọi người qua đây cả đi, ở đây có một tấm

bia đá, các ngươi cũng đến xem thử, nếu có ai giải mã được thì tốt quá." ...

Một lát sau, đám người Phường Nhân Quân lần lượt tiến lên xem một lượt, cuối cùng người ở lại quả nhiên chỉ có Vu Cát và Chân Mật.

"Công tử, theo lão hủ thấy, đây rất có thể là một chữ." Vu Cát chỉ vào hơn mười nét khắc hình nòng nọc trong bức tranh thứ hai nói, "Chữ này trông giống chữ 'Giáp', nhưng nét sổ dọc bên dưới lại vừa dài vừa cong, lão hủ từng thấy trong một bộ cổ thư, hẳn là có nghĩa là côn trùng, còn là tên gọi chung cho tất cả các loại côn trùng, hay chỉ riêng một loại nào đó, lão hủ không nói chắc được...

Còn ký hiệu giống chữ 'Tịch' phía trên chữ 'Giáp' này, lão hủ cũng không biết rốt cuộc có ý nghĩa gì." Lời còn chưa dứt, Chân Mật đã tiếp lời, giọng điệu vô cùng chắc chắn: "Không cần đoán nữa, Quân tử, hai ký hiệu này ghép lại là chữ 'Xi', trong 'Xi Vưu'." "Xi?" Mọi người nghe vậy đều sững sờ, nghi hoặc nhìn Chân Mật.

Dù sao so sánh lại, nét khắc trông giống chữ trên bia đá và chữ "Xi" vẫn có khác biệt khá lớn, người bình thường rất khó liên hệ hai thứ với nhau.

"Các vị có biết 'Xi' vốn có nghĩa là gì không?" Chân Mật thấy mọi người phản ứng như vậy, liền cất tiếng hỏi lại.

"Cái này... không biết." Mọi người đều lắc đầu.

Chỉ có Vu Cát nghiêm mặt nói: "Lão phu trước đây xem chú giải trong một bộ cổ thư có đề cập, từ Xi Vưu vốn có nghĩa là một loại côn trùng ký sinh trên cơ thể người, nước Cửu Lê lấy loại côn trùng này làm vật tổ để thờ phụng, nên vua của Cửu Lê mới được gọi là Xi Vưu, do đó chữ 'Xi' này tách riêng ra, hẳn cũng là chỉ loại côn trùng này." "Lão tiên sinh nói không sai, nhưng chưa đủ chính xác và chi

tiết.” Chân Mật gật đầu, nói tiếp, “Như lão tiên sinh vừa nói, chữ ‘Giáp’ có đuôi dài và cong này quả thực có nghĩa là côn trùng, nhưng nó không phải là tên gọi chung cho tất cả các loại côn trùng, mà là chỉ riêng loài côn trùng hung dữ có miệng rất lợi hại, hình dạng chữ ‘Điền’ ở trên chữ ‘Giáp’ này, chính là vẽ bộ phận miệng đầy răng sắc nhọn của côn trùng.” "Còn chữ 'Tịch' có nét nhô ra này, thời xa xưa vốn chỉ ngón chân của người lớn, 'Chỉ' đồng âm với 'Chỉ', sau này đến thời nhà Thương đồ đồng ngày càng nhiều, người ta dần đúc chữ lên đó, để nét chữ ngay ngắn hơn mới từ chữ 'Chỉ' hóa thành nửa trên của chữ 'Xi'." “Như vậy hai thứ liên kết lại với nhau, chỉ một loại côn trùng rất lợi hại, sẽ cắn ngón chân người.” “Vì vậy thiếp thân dám khẳng định, đây chính là chữ ‘Xi’.” Vừa nói, Chân Mật vừa quay đầu nhìn pho tượng đá quái trùng, tiếp tục nói, “'Xi' hẳn là tên của loại quái trùng này rồi, Quân tử xem lại chữ ‘Xi’ nằm ngang nằm dọc, ngả nghiêng trong bức tranh này, hẳn là dùng chữ ‘Xi’ này để chỉ loại quái trùng này, và thể hiện hình thái chúng chen chúc nhau.” “Có lý...” Mọi người nghe vậy đều gật đầu tán đồng.

“Mật nhi cô nương quả nhiên uyên bác, lão hủ bội phục.” Vu Cát cũng thành tâm nói.

“Không hổ là Mật nhi.” Ngô Lương tán thưởng nhìn Chân Mật, rồi lại hỏi, “Vậy bốn bức tranh này liên kết lại với nhau, Mật nhi có thể nhìn ra rốt cuộc nó biểu đạt ý nghĩa gì không?” “Cái này...” Chân Mật lại cẩn thận xem một lần nữa, cuối cùng vẫn lắc đầu, “...thiếp thân không nói chắc được, nhưng không biết Quân tử có để ý đến hai đường khắc dọc xuyên qua cả bốn bức tranh không?” Trên bia đá quả thực có hai đường kẻ dọc từ trên xuống dưới xuyên qua bốn bức tranh.

Nhưng hai đường kẻ này lần lượt nằm ở hai bên rìa của các hình ảnh, vừa vặn giao với ba đường ngang chia bốn bức tranh, tạo thành

một hình dạng giống như cái thang, trông như cố ý vẽ ô cho bốn bức tranh vậy, nên Ngô Lương trước đó không để tâm đến chúng.

Ngô Lương nghe vậy lại nhìn về phía bia đá, bất giác hỏi: "Ý của Mật nhi là, hai đường kẻ thẳng đứng này cũng có hàm ý đặc biệt?" "Thiếp thân cũng không nói chắc được." Chân Mật khẽ lắc đầu, "Chỉ là hai đường kẻ này có chút khác biệt với ba đường ngang, chúng không phải là đường thẳng ngay ngắn, mà hơi có độ cong." "Ngoài ra khoảng cách giữa hai đường kẻ này trên hẹp dưới rộng, đặc biệt là khi xuống đến dưới cùng, độ cong đột nhiên lại lớn hơn không ít, trông lại rất giống thân của một cây đại thụ, Quân tử không thấy vậy sao?" ---------- "Mật nhi cô nương nói vậy, trông lại quả thực có hơi giống..." Nghe Chân Mật nói, Vu Cát khẽ nhíu mày nhìn chằm chằm hình vẽ trên bia đá một lúc, cũng gật đầu nói, "Nhưng nếu hai đường kẻ dọc này đại diện cho thân của một cây đại thụ, vậy bốn bức tranh phân bố từ trên xuống dưới bên trong thân cây lại đại diện cho ý nghĩa gì?" "..." Đám người Phường Nhân Quân đều lắc đầu.

Ngô Lương lúc này cũng không có chút manh mối nào.

Từ dưới lên trên, bọn họ đã thấy Thánh Sơn và cây Xã trong bức tranh đầu tiên, thấy ngày đêm luân phiên, cũng đã thấy mũ giáp mà chiến sĩ nước Cửu Lê từng đeo trong bức tranh thứ hai.

Mà quái trùng trong bức tranh thứ ba bọn họ cũng từng thấy, chỉ là từ khi vào bí cảnh này thì chưa xuất hiện lại.

Còn đôi mắt khổng lồ dường như xuất hiện trên trời trong bức tranh thứ tư, bọn họ cũng chưa từng thấy, chỉ có Điển Vi khi rơi vào hôn mê và bị một loại sức mạnh tinh thần bí ẩn nào đó ảnh hưởng, lờ mờ nhớ rằng đã từng gặp qua trong tiềm thức...

Nhưng để liên kết tất cả những sự vật này lại với nhau, và giải mã theo thứ tự trong hình vẽ trên bia đá, Ngô Lương lại không có bất

kỳ ý tưởng nào.

Trong tình hình này, Ngô Lương biết không thể lãng phí quá nhiều thời gian vào tấm bia đá này, thế là đành quay người dặn dò Vu Cát và Tào Nỉ: "Lão tiên sinh, phiền ông sao chép lại hình vẽ trên bia đá này.

Nỉ nhi, nàng cũng ghi nhớ nội dung trong hình, đừng bỏ sót chi tiết nào, thứ này nói không chừng lúc nào đó sẽ có ích." "Biết rồi." Hai người gật đầu đáp.

Ngô Lương thì đã vòng qua bia đá, dưới sự bảo vệ của Điển Vi lại lần nữa đến gần gốc cây lớn bằng đồng ròng.

Qua vết chém mà Điển Vi chém trên thân cây trước đó, Ngô Lương không phát hiện ra thứ gì có giá trị, bởi vì bên trong vết chém vẫn là đồng ròng đặc không có bất kỳ tạp chất nào, hắn thậm chí còn không hiểu được giọt chất lỏng màu đỏ giống như máu chảy ra từ vết chém trước đây rốt cuộc từ đâu mà có.

Trong trường hợp này, hắn chỉ có thể chuyển hướng điều tra đến vị trí trung tâm của gốc cây.

Ngay từ đầu Ngô Lương đã phát hiện, tâm của gốc cây này rỗng, giống như thân cây gỗ mục, và vì đường kính của gốc cây vô cùng kinh người, nên tâm rỗng của nó cũng có đường kính lên tới hơn một mét, nhìn thoáng qua giống như một cái miệng giếng thông thẳng xuống lòng đất.

Nhưng đây hiện tại chỉ là cảm quan khi đứng ở bên cạnh, muốn biết rõ cái tâm rỗng này rốt cuộc sâu bao nhiêu, bên trong có cất giấu thứ gì không ai biết không, Ngô Lương phải trèo lên trên gốc cây rồi từ trên cao nhìn xuống để kiểm tra thêm.

"Điển Vi huynh đệ, lại đây giúp một tay." Vừa nghĩ, Ngô Lương đã nhờ sự giúp đỡ của Điển Vi trèo lên trên gốc cây, sau đó từ từ tiến

lại gần cái lỗ rỗng ở trung tâm.

Điển Vi cũng tung người một cái nhảy lên theo, tay cầm song kích tử mẫu theo sát.

Nhưng cuộc điều tra tiếp theo không mang lại cho Ngô Lương bất kỳ bất ngờ nào.

Hiện ra trước mắt chỉ là một cái hố cây đường kính hơn một mét, vách trong của hố cũng là đồng ròng, và trông rất trơn nhẵn, dù là người có thân thủ tốt dùng "pháp trèo ống khói" e là cũng rất khó hoàn thành động tác lên xuống thẳng đứng.

Còn về độ sâu của hố cây này, hiện tại vẫn là một ẩn số.

Ngô Lương thò đầu nhìn xuống, chỉ thấy một vùng đen ngòm, hoàn toàn không thấy đáy.

"Gia Cát hiền đệ, đưa một viên đá lên đây." Ngô Lương quay người lại xin Gia Cát Lượng một viên đá, rồi dặn dò Bạch Tinh Tinh, "Tinh Tinh, ngươi lắng nghe âm thanh của viên đá truyền về, thử suy đoán độ sâu của cái hố này." Vừa nói, hắn đã cầm viên đá Gia Cát Lượng đưa đến phía trên hố cây, sau đó hô một tiếng "Bắt đầu", rồi mới buông tay để nó rơi tự do mà không có bất kỳ trợ lực nào.

Thực ra thao tác này dù không có Bạch Tinh Tinh giúp, chỉ cần nhớ thời gian viên đá rơi xuống đáy phát ra tiếng động, là có thể thông qua công thức rơi tự do đã học ở cấp ba để tính ra độ sâu của hố cây này, còn về sai số thời gian truyền âm, chỉ cần hố cây không quá sâu, thì có thể bỏ qua.

Mà bây giờ có Bạch Tinh Tinh ở đây, Ngô Lương lại có thêm một đối tượng để so sánh, kết luận đưa ra tự nhiên sẽ chính xác hơn.

Hơn nữa hắn hiện tại thực ra cũng chỉ cần một con số ước chừng mà thôi, sai số trong vòng vài mét đều hoàn toàn có thể chấp nhận, căn

bản không cần phải quá khắt khe.

"..." Mọi người thấy vậy liền nín thở, sợ phát ra một chút âm thanh sẽ ảnh hưởng đến phán đoán của Bạch Tinh Tinh.

Thế nhưng...

Một giây!

Hai giây!

Ba giây...

Chương 898

Mười giây!

Ngô Lương thầm đếm trong lòng, nhưng mười giây đã trôi qua, hắn vẫn không nghe thấy tiếng đá rơi xuống đất.

"Đây..." Ngô Lương không khỏi có chút hoang mang.

Đừng xem thường mười giây ngắn ngủi, nếu hắn không nhớ lầm, trong trạng thái rơi tự do không có ngoại lực ảnh hưởng, viên đá kia hẳn đã rơi xuống một độ cao khoảng bốn trăm chín mươi mét!

Bốn trăm chín mươi mét!

Đó đã là một độ cao khá đáng sợ rồi, phải biết tốc độ truyền của âm thanh trong không khí cũng chỉ có 340m/giây, đến bước này, nếu lại nghe thấy tiếng đá truyền về, đã hoàn toàn không thể bỏ qua sai số thời gian truyền âm rồi.

Quan trọng là, Ngô Lương cho đến bây giờ vẫn không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào.

"Ngô Hữu Tài, không lâu sau khi ngươi thả tay, ta dường như nghe thấy một tiếng động cực nhẹ, chỉ là không chắc đó có phải là tiếng đá rơi xuống đất không, nên không nói với ngươi kịp thời." Bạch Tinh Tinh cũng nghiêng tai lắng nghe rất lâu, cuối cùng nhíu mày nói.

"Ồ?

Cụ thể là bao lâu sau khi ta thả tay?

Ngươi có thể dựa vào đó để suy đoán ra độ sâu ước chừng không?" Ngô Lương quay đầu hỏi.

“Khoảng một hơi thở sau.” Bạch Tinh Tinh đáp.

Thời đại này không có khái niệm “giây”, thời gian ngắn đều dùng hơi thở làm đơn vị, mà đơn vị “hơi thở” này lại không chính xác, vì người bình thường mỗi phút hít thở khoảng 12-20 lần, tính trung bình, một hơi thở là khoảng 3-5 giây.

Dùng đơn vị này để tính toán chuyển động rơi tự do, sẽ tạo ra sai số rất lớn.

Nhưng rất nhanh Bạch Tinh Tinh lại bổ sung: “Nếu ta không nghe nhầm, âm thanh đó cách mặt đất chúng ta đang đứng khoảng mười mấy trượng.” “Mười mấy trượng?” Ngô Lương thầm tính trong lòng.

Mười mấy trượng cứ ước tính là năm mươi mét, nếu áp vào công thức rơi tự do để tính, thì lúc đó viên đá vừa rơi được hơn 3 giây một chút, quả thực là nằm trong phạm vi đơn vị thời gian một hơi thở.

Điều này cho thấy Bạch Tinh Tinh vừa rồi chắc chắn không nghe nhầm.

Cái hố cây này có lẽ sâu như vậy, lúc đó viên đá đã rơi xuống đất...

Nhưng dưới đáy hố cây này rốt cuộc có thứ gì?

Nếu bên dưới là một loại vật liệu cứng nào đó, hoặc là chất lỏng như nước, viên đá rơi xuống tất sẽ phát ra tiếng động không nhỏ, tuyệt đối không thể chỉ có một mình Bạch Tinh Tinh nghe thấy được.

Ngô Lương trăm mối không có lời giải, đành phải lại nói với Gia Cát Lượng: “Gia Cát hiền đệ, đưa lên thêm một viên đá nữa, Tinh Tinh, lần này ngươi lại nghe kỹ hơn, cố gắng nghe ra viên đá rốt cuộc rơi vào thứ gì, tại sao tiếng rơi xuống đất lại nhẹ như vậy.” ...

Viên đá thứ hai nhanh chóng rơi vào hố.

Lần này chỉ mới qua 2 giây, Bạch Tinh Tinh đã lập tức mở to mắt

nói: “Lần này âm thanh rõ hơn nhiều, nghe như rơi vào một khối gì đó mềm mại, sền sệt, và lập tức bị thứ đó nuốt chửng, nên âm thanh mới cực nhỏ, ngoài ra còn có...” “Âm thanh này chỉ còn chênh lệch độ cao với chúng ta khoảng bốn năm trượng thôi phải không?” Chưa đợi Bạch Tinh Tinh nói xong, Ngô Lương đã tiếp lời, giọng điệu gấp gáp hỏi.

“Lần này ngươi cũng nghe thấy sao?” Bạch Tinh Tinh bất giác hỏi.

“?” Những người còn lại đều lộ vẻ nghi hoặc, ngay cả Điển Vi đang đứng cùng Ngô Lương trên gốc cây cũng vậy.

Bọn họ vừa rồi cũng đang cố gắng lắng nghe mọi âm thanh, nhưng ngoài Bạch Tinh Tinh ra, họ vẫn không nghe thấy một chút âm thanh nào, đặc biệt là Điển Vi, y có thể trực tiếp đứng bên cạnh Ngô Lương, mà Ngô Lương lại không có thính lực siêu phàm như Bạch Tinh Tinh, tại sao Ngô Lương có thể nghe thấy âm thanh này, mà y lại không nghe thấy gì cả?

Thế nhưng lúc này Ngô Lương đâu còn tâm trí giải thích với bọn họ, lập tức kéo Điển Vi một cái, vừa nhảy xuống gốc cây vừa thúc giục mọi người: “Nhanh!

Điển Vi huynh đệ theo ta, các huynh đệ cũng mau lui ra, lui ra ngoài mười trượng so với gốc cây này rồi hãy nói!” “Lại là vì sao?” Đám người Phường Nhân Quân càng thêm không hiểu.

Nhưng từ trạng thái của Ngô Lương, bọn họ cũng nhìn ra Ngô Lương không phải đang nói đùa với họ, nên không ai dám lơ là, đều hành động theo Ngô Lương lui ra xa.

Thực ra Ngô Lương cũng không biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Nhưng dựa vào thông tin mà Bạch Tinh Tinh nghe được, kết hợp

với tính toán của chính mình, không khó để phán đoán ra lúc này trong hố cây đang có thứ gì đó di chuyển nhanh lên trên, và đã sắp lao ra khỏi miệng hố.

Hơn nữa hẳn là một thứ gì đó mềm mại, sền sệt...

Khi chưa biết rõ đây rốt cuộc là thứ gì, và liệu có thể gây nguy hiểm đến tính mạng mọi người hay không, Ngô Lương đương nhiên phải chọn dẫn dắt mọi người nhanh chóng rời xa, để tránh xảy ra tình huống khó kiểm soát nào.

Và cũng ngay lúc đám người Phường Nhân Quân vừa mới chạy đến dưới gốc cây Xã.

"Ngô Hữu Tài, có thứ gì đó từ trong cây đồng kia lao ra rồi!" Bạch Tinh Tinh vừa bất giác quay đầu, vừa nói với Ngô Lương.

"?!" Mọi người nghe vậy cũng bất giác quay đầu lại.

Vừa quay đầu lại thì không sao, tất cả mọi người đều đồng loạt rùng mình một cái, bước chân lập tức lại nhanh hơn rất nhiều.

Chỉ thấy một vật khổng lồ màu hồng phấn như thịt tươi đã chui ra từ cái hố lớn ở trung tâm gốc cây lớn bằng đồng ròng, lúc này đang mở cái miệng to như chậu máu đầy những lớp răng sắc nhọn không ngừng ngoằn ngoèo về phía đám người Phường Nhân Quân, phảng phất như đang gầm rú trong im lặng.

Nhìn từ phần chui ra của vật khổng lồ này, thân thể nó có lẽ là dạng thuôn dài như rắn.

Nhưng trên người nó lại không có bất kỳ lớp vảy nào, thay vào đó là lớp dịch nhờn ướt át và vô số xúc tu không ngừng ngoằn ngoèo giống hệt nó.

"Đây?!" Nhìn thấy cảnh này, Ngô Lương và những người khác vừa tê dại da đầu, vừa bất giác nhớ lại gã khổng lồ bằng vô số dây leo

mà họ từng gặp trong mộ Tề Ai Công.

Nhưng hai thứ rõ ràng không phải là một.

Vật khổng lồ trước mắt rõ ràng giống hệt con quái trùng trên pho tượng đá kia, chỉ là kích thước lớn hơn ít nhất hàng trăm hàng nghìn lần, ngược lại những xúc tu đang ngoằn ngoèo trên người nó lại có kích thước tương đương với con quái trùng trên tượng đá.

Cùng lúc đó, con quái trùng khổng lồ này vẫn đang không ngừng chui ra từ hố cây, trong nháy mắt phần chui ra khỏi hố đã dài đến hơn hai trượng, không ai biết nó rốt cuộc dài bao nhiêu, nhưng tất cả những người có mặt đều nhìn ra, mục tiêu của con quái trùng lúc này chính là bọn họ.

May mà tốc độ của nó không quá nhanh.

Với tốc độ hiện tại của nó, e là rất khó đuổi kịp mọi người đang cố gắng chạy trốn.

Cũng chính lúc này, Ngô Lương cuối cùng cũng đã đại khái hiểu ra tại sao vừa rồi ném đá vào hố cây lại phát ra thứ âm thanh mà Bạch Tinh Tinh miêu tả, cái hố cây chỉ lớn như vậy, mà con quái trùng này lại gần như chiếm trọn, đá rơi xuống có lẽ sẽ rơi thẳng vào cái miệng to như chậu máu của nó, tự nhiên lập tức bị nuốt chửng.

Chỉ không biết con quái trùng này đột nhiên chui ra từ trong hố, lại còn mang tư thế như muốn nuốt chửng bọn họ, có phải là vì bị hai viên đá kia kinh động hay không.

"Công tử, bây giờ làm sao?" Vừa chạy ra xa, có người thấy con quái trùng khổng lồ này nhất thời không đuổi kịp bọn họ, liền phân tâm hỏi.

"Giữ khoảng cách an toàn, xem xem nó rốt cuộc muốn làm gì." Ngô Lương trầm ngâm nói, chạy trốn quả thực không phải là cách, dù

sao bọn họ cũng bị nhốt trong bí cảnh này, dù có chạy thế nào cũng không thể rời đi.

"Không biết thứ này có sợ lửa không?" Lại có người hỏi.

"Sợ lửa hay không ta không biết, nhưng ta biết thứ này hẳn là sợ muối, Công tử đã biểu diễn cho chúng ta xem rồi, đáng tiếc muối của chúng ta không còn nhiều, mà quái trùng lớn như vậy, muối có nhiều hơn nữa e là cũng không đủ dùng a." Có người nhún vai nói.

Mà cùng lúc đó, Ngô Lương lại bất giác nhớ đến hình vẽ trên bia đá.

Trong đó có một bức tranh toàn là loại quái trùng này, nhưng những con quái trùng trong tranh chắc chắn không lớn như thế này, nếu không sẽ không tương ứng với hình tượng của chữ "Xi".

Dù sao thứ trước mắt này không chỉ đơn giản là cắn ngón chân người, một miếng của nó nuốt sống ba bốn người có lẽ cũng không thành vấn đề.

Ngay lúc này, con quái trùng khổng lồ dường như cũng ý thức được cứ thế này căn bản không đuổi kịp Ngô Lương và những người khác, nó đột nhiên dừng lại, ngẩng đầu lên như rắn hổ mang, dùng cái miệng to như chậu máu kia "nhìn" về phía Ngô Lương và mọi người.

"Sao không đuổi nữa?" Đám người Phường Nhân Quân liền chậm bước chân lại, kinh ngạc quay đầu nhìn.

"Kéééééét——!" Một âm thanh chói tai đột nhiên vang lên.

Âm thanh này tuy không có chút khí thế nào, nhưng lại có sức xuyên thấu cực mạnh, Ngô Lương và mọi người nghe vào tai chỉ cảm thấy màng nhĩ sắp bị đâm thủng, vội vàng đưa tay bịt tai lại.

Giây tiếp theo, những xúc tu trên người con quái trùng khổng lồ lại bắt đầu rụng ra, những xúc tu đó lại toàn là những con quái trùng nhỏ

hơn một cỡ!

Chúng ngoằn ngoèo thân mình rơi xuống đất, trong nháy mắt đã che kín mặt đất.

Cùng lúc đó, con quái trùng khổng lồ tuy không còn chui ra ngoài hố cây nữa, nhưng lại có càng nhiều những con quái trùng nhỏ hơn này đang không ngừng tuôn ra, dường như vô cùng vô tận!

Mục tiêu của bầy quái trùng nhỏ này hiển nhiên cũng là những người của Phường Nhân Quân.

Chỉ trong chốc lát, chúng đã tụ lại thành một dòng lũ màu hồng, giống như thủy triều cuốn về phía Ngô Lương và mọi người, hơn nữa tốc độ của chúng rõ ràng nhanh hơn con quái trùng khổng lồ kia không ít. "Mau chạy!" Thấy cảnh tượng khiến người ta da đầu tê dại này, Ngô Lương lập tức hét lớn một tiếng, dẫn mọi người quay người bỏ chạy.

Lúc này, những người của Phường Nhân Quân cũng đã hoàn toàn hiểu ra, đâu dám có chút chậm trễ.

Bọn họ hoàn toàn có thể tưởng tượng được, bất luận là ai một khi bị con triều trùng này nuốt chửng, e rằng xương cốt cũng không còn.

Huống hồ loại quái trùng này vốn có đặc tính gặm xương… Còn về việc rốt cuộc phải chạy đi đâu, trong lòng Ngô Lương cũng không có mục tiêu rõ ràng.

Điều hắn có thể làm bây giờ là cố gắng chạy xa khỏi bầy trùng, trước tiên dẫn mọi người bảo toàn tính mạng rồi hãy nói.

Mà vấn đề lớn nhất hiện tại chính là, tốc độ di chuyển của bầy trùng không chậm, bằng mắt thường đã có thể thấy chúng đuổi kịp tốc độ chạy hết sức của Phường Nhân Quân, ít nhất trong thời gian ngắn rất khó kéo dãn khoảng cách giữa hai bên.

Ngô Lương tạm thời vẫn chưa chắc chắn thể lực của lũ quái trùng này ra sao, và chúng có thể rời xa con quái trùng khổng lồ kia bao xa.

Nhưng hắn lại rất rõ tình trạng cơ thể của Phường Nhân Quân.

Mấy ngày qua, ngay cả Điển Vi cũng đã ngất đi, thể lực của những người khác tự nhiên cũng đã đến cực hạn, mới chạy được vài bước đã bắt đầu thở hổn hển.

Mà đây mới chỉ là tình trạng của những binh sĩ Phường Nhân Quân thân thể cường tráng, nhìn lại Vu Cát, Bạch Tinh Tinh, Chân Mật, Tào Nỉ, mấy người già và phụ nữ này, lúc này càng thở không ra hơi, trông đã có vẻ không chạy nổi nữa.

Bây giờ ai nấy đều lo thân còn không xong, chống đỡ cơ thể mình để chạy trốn đã phải dốc toàn lực, càng đừng nói đến việc phải chăm sóc dìu dắt người bên cạnh.

Trong tình huống này, bọn họ e rằng chạy không được bao xa… "Đông đông đông!" "Đông đông đông!" "Đông đông đông!" Ngô Lương lập tức gõ chiếc trống nhỏ thần bí, và gõ liên tục chín lần giống như lúc đánh thức Điển Vi.

Nhưng khi hắn quay đầu nhìn lại, lại thấy bầy trùng chẳng hề bị ảnh hưởng chút nào, vẫn như thủy triều ập về phía bọn họ. "Dùng lửa cản bầy trùng?" Suy nghĩ của Ngô Lương chuyển động cực nhanh, cố gắng nghĩ ra những biện pháp khác để đối phó với bầy trùng.

Nhưng biện pháp này rất nhanh đã bị hắn phủ quyết.

Bọn họ thiếu dầu hỏa để lửa lan nhanh, hơn nữa vừa mới mưa to, mặt đất và gỗ đều đã bị nước mưa làm ướt, muốn nhóm lửa cũng đã rất khó khăn, càng đừng nói đến việc trong thời gian cực ngắn tạo ra một đám cháy lớn đủ để ngăn cản bầy trùng.

Muối thì cũng không cần phải nói nhiều, biện pháp này trước đó

đã có người đề xuất, nhưng đừng nói bọn họ đã chẳng còn lại bao nhiêu, cho dù còn một ít, đối mặt với bầy trùng như thế này cũng chỉ là muối bỏ bể.

Chương 899

Còn những thứ khác.

Hỏa dược?

Lần này bọn họ căn bản không mang theo dược liệu để điều chế hỏa dược.

Hàm Sa Xạ Ảnh?

Một viên Hàm Sa Xạ Ảnh nhiều nhất cũng chỉ bắn chết được vài chục đến trăm con quái trùng, đối mặt với bầy trùng hàng vạn con này, vẫn chỉ như gãi ngứa, không có tác dụng quyết định… "…" Trong nháy mắt, vô số ý nghĩ lóe lên trong đầu Ngô Lương.

Nhưng không có một biện pháp nào có thể đối phó hiệu quả với bầy trùng trước mắt, hắn đã hoàn toàn hết cách, chỉ có thể tiếp tục dẫn dắt Phường Nhân Quân chạy trốn về phía xa.

Nhưng lúc này càng chạy càng tuyệt vọng.

Chẳng mấy chốc, bọn họ đã thấy Hoa Đà và vài binh sĩ Phường Nhân Quân đang hỗ trợ ông giải phẫu phù thi bên ngoài hố khai quật.

Bầy trùng chỉ còn cách bọn họ chưa đầy hai trượng, may mà bọn họ đã bắt đầu chạy trốn từ trước, kéo dãn được một chút khoảng cách với bầy trùng, nếu không bây giờ e rằng đã bị đuổi kịp rồi. "Ngô thái sử, các người đây là…" Thấy Ngô Lương và mọi người vẻ mặt căng thẳng, Hoa Đà bất giác dừng dao trong tay, đứng dậy nhìn về phía Ngô Lương.

Nhưng chỉ vừa liếc một cái, sắc mặt Hoa Đà cũng lập tức thay đổi: "Ngô thái sử, phía sau các người là một đám thứ gì vậy?" "Quái trùng!

Toàn bộ đều là quái trùng!" Ngô Lương đáp ngắn gọn, "Mau chạy!" "Ai!" Hoa Đà ngẩn ra một lúc, lập tức không còn để ý đến cái phù thi đã bị ông ta mổ xẻ thành trạng thái xương thịt tách rời, quay người chạy lên phía trước nhất. "Hoa thần y, ngài giải phẫu thi thể này có phát hiện gì không?" Vừa chạy, Ngô Lương vừa vẫn còn để tâm đến tình hình bên phía Hoa Đà, hỏi vọng qua.

Hắn cũng đã hoàn toàn hết cách, chỉ có thể gửi gắm hy vọng vào việc Hoa Đà tìm thấy một vài chi tiết chưa từng phát hiện trước đó, nói không chừng có thể mở ra một cục diện mới cho bọn họ. "Lão phu vừa rồi tổng cộng đã giải phẫu hai cỗ phù thi." Hoa Đà hơi gật đầu, lớn tiếng nói, "Hai cỗ phù thi này không có khác biệt lớn so với thi thể thông thường, điều duy nhất khác biệt là trên xương cốt của cả hai đều có một số lỗ nhỏ và vết cắn, hẳn là do loại quái trùng này gây ra!" "Có phát hiện quái trùng còn sống trong hai cỗ phù thi đó không?" Ngô Lương lại hỏi tiếp. "Không có, ngay cả loại quái trùng nhỏ nhất tìm thấy trong chân con chó săn trước đó cũng không thấy… Ai u!" Hoa Đà lắc đầu nói, kết quả trong lúc nói chuyện lại lơ là dưới chân, bị một cục đất vấp một cái, suýt nữa thì ngã sấp, nhưng cuối cùng vẫn giữ được thăng bằng. "…" Ngô Lương thấy vậy cuối cùng cũng không hỏi nữa.

Xem ra bên phía Hoa Đà cũng không trông cậy được gì.

Nguyên bản hắn còn nghi ngờ những phù thi này đột nhiên "sống" lại có phải là do bị quái trùng ký sinh hay không, dù sao trong tự nhiên vốn tồn tại một số sinh vật ký sinh có thể đoạt quyền kiểm soát vật chủ, trong đó điển hình nhất chính là loài nấm cương thi có thể khống chế hành động của kiến… Nói đến đây, trước kia khi bọn họ khai quật mộ Tề Ai Công gặp phải cây cổ thụ tên là "Vân Dương" cũng có đặc trưng tương tự.

Nghĩ đến đây, Ngô Lương lập tức lại nhớ đến cây Xã thụ đột

nhiên mọc ra kia.

Không đúng!

Cây Xã thụ đó nhìn từ bên ngoài không có khác biệt bản chất so với cây bách thông thường, hẳn là không thuộc phạm trù này, huống hồ cây cổ thụ như "Vân Dương" khống chế người sống, nấm cương thi cũng khống chế kiến sống, còn những phù thi này đã hoàn toàn mất đi sức sống, hơn nữa tất cả các tổ chức cơ quan trong cơ thể đều đã mục nát, ngay cả cơ bắp cũng mất đi chức năng, phương thức khống chế tương tự căn bản không thể gây ra bất kỳ ảnh hưởng nào đối với chúng.

Còn về Điển Vi… vậy lại là chuyện khác, Ngô Lương cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì với Điển Vi, nhưng hắn nghi ngờ việc Điển Vi mất khống chế trước đó tám phần là có liên quan đến đôi mắt khổng lồ treo trên bầu trời kia.

Đôi mắt đó không chỉ xuất hiện trong tiềm thức của Điển Vi, mà còn xuất hiện trong hình vẽ trên bia đá, có thể thấy nó tuyệt đối không phải là thứ do tiềm thức của Điển Vi tưởng tượng ra.

Ngay lúc này. "Công, công tử, cứ thế này không ổn đâu, lão hủ thực sự chạy, chạy không nổi nữa!" Vu Cát tuyệt vọng gọi Ngô Lương.

Ngô Lương hoàn hồn, quay đầu nhìn Vu Cát đã thở không ra hơi, trông sắp rớt lại phía sau, quả quyết dừng bước khoác lấy một cánh tay của ông. "Điển Vi huynh đệ, qua đây giúp một tay!" Xét đến tình trạng cơ thể hiện tại của Điển Vi, Ngô Lương không dám để một mình Điển Vi cõng Vu Cát, vì vậy chỉ có thể chọn cùng Điển Vi dìu Vu Cát chạy trốn. … Con triều trùng màu hồng phấn vẫn đang từng bước áp sát, phảng phất không biết mệt mỏi.

Phường Nhân Quân đã chạy xuyên qua khu doanh địa đơn sơ trú

quân trước đó dưới sự truy đuổi của bầy trùng, ở đó bọn họ không dám dừng lại chút nào, cũng không mang theo bất cứ thứ gì.

Bởi vì bị vây hãm mấy ngày qua, bọn họ cơ bản đã tiêu hao hết tất cả vật tư, những thứ còn lại thực ra cũng không còn tác dụng gì lớn. "Hộc xích—hộc xích—" Tiếng thở dốc ngày càng gấp gáp, trong mắt một số người đã bắt đầu lóe lên những đốm sao.

Cơ thể họ thực sự quá yếu đuối, căn bản không thể chịu đựng được vận động kịch liệt như vậy, ngày càng có nhiều người bị rớt lại phía sau, cũng may là Phường Nhân Quân đủ đoàn kết, một khi thấy có người tụt lại liền lập tức có người bất chấp nguy hiểm tiến lên dìu dắt, như vậy mới khiến toàn bộ thành viên chống đỡ được đến lúc này.

Chẳng biết từ lúc nào, bọn họ đã chạy đến gần ba đạo môn lâu.

Ngay lúc này. "Không được rồi!

Ta thực sự chạy không nổi nữa!" Một binh sĩ Phường Nhân Quân đột nhiên thân thể mềm nhũn ngã quỵ xuống đất, mặt mày đau đớn thở hổn hển. "Lão Tôn, cố lên!" Hai binh sĩ bên cạnh vội vàng dừng bước cố gắng đỡ hắn dậy, miệng liên tục khuyên nhủ, "Ngươi mà không chạy là bị lũ quái trùng ăn thịt đó!" "Ta, ta thật sự một bước cũng chạy không nổi nữa!" Binh sĩ kia yếu ớt gạt tay hai người bên cạnh ra, lại đẩy họ một cái nói, "Các ngươi mau chạy đi, không cần lo cho ta, đừng để liên lụy đến các ngươi, mau, mau chạy!" Nói xong, binh sĩ này lại nhìn về phía Ngô Lương cũng đã dừng bước, dùng chút sức lực còn lại hét lên: "Công tử, ta không hối hận khi vào Phường Nhân Quân, cũng không hối hận khi theo ngài xuất chinh, cho dù chết ở đây cũng là mệnh của ta… Công tử trước đó không phải muốn lập một Anh liệt đường sao, công tử nếu có thể sống sót rời đi, đừng quên lập cho ta một bài vị trong đó, ta tên là…" "Ta biết ngươi tên Tôn Đại

Trụ, đứng dậy cho lão tử!" Ngô Lương buông Vu Cát ra, tiến lên đá một cước, vừa nói chủy thủ đã nắm trong tay, hung hăng mắng, "Nếu đã chạy không thoát thì chúng ta không chạy nữa, cùng nhau lĩnh giáo sự lợi hại của lũ quái trùng này!" Hắn đã nhìn ra mọi người trong Phường Nhân Quân đều đã đến cực hạn.

Không chỉ binh sĩ này, mà cả Vu Cát, Điển Vi, Dương Vạn Lý, Bạch Tinh Tinh, Chân Mật, Tào Nỉ… bất luận thể chất mạnh yếu, sau bao nhiêu ngày dày vò, làm sao còn có ai có thể thoát khỏi?

Cùng với việc binh sĩ này rớt lại, tiếp theo nhất định sẽ có thêm nhiều người rớt lại, khác biệt chỉ là chạy thêm năm mươi bước hay trăm bước nữa mà thôi.

Chạy chắc chắn là không thoát, huống hồ bọn họ căn bản không biết nên chạy về hướng nào.

Duỗi cổ cũng một đao, rụt cổ cũng một đao.

Cũng đều là vô vọng, liều mạng chạy trốn như vậy còn có ý nghĩa gì, chẳng bằng cuối cùng tráng liệt một lần! "Cái này…" Phường Nhân Quân nghe vậy đều dừng bước, quay người nhìn về phía Ngô Lương và bầy trùng đang hung hãn ập tới… lần này có lẽ thật sự phải xong rồi. "Tinh Tinh, Tùy hầu châu giờ đang ở trong tay nàng, cũng coi như ta không vi phạm lời hứa với Bạch gia các người." "Vu Cát, chúng ta cản bầy trùng, ngươi mau viết một bức di thư, sau này nếu có ai lại lạc vào đây, cũng biết chúng ta đã từng đến!" "Mật nhi, Nỉ nhi, lần xuất chinh này lẽ ra chúng ta nên để lại một đứa con, nhưng may mà Văn Nhân Chiêu đã đến Duyện Châu, ta cũng không tính là tuyệt hậu." "Sát Mộc vương tử, Gia Cát hiền đệ, rất xin lỗi đã kéo các ngươi vào chuyện này." "Điển Vi huynh đệ, Dương Vạn Lý, còn có các vị huynh đệ… xuống dưới đó rồi, chúng ta vẫn là huynh đệ!" "…" Ánh mắt Ngô Lương lướt qua gương mặt từng người, giọng điệu

trầm thấp nói với mọi người như thể đang dặn dò hậu sự.

Hắn không đề cập đến Hoa Đà và Đại Khuyển, vì giao tình giữa hai người đó và hắn còn nông, nói bất cứ lời nào cũng chỉ tỏ ra giả tạo. "Công tử (Quân tử)…" Nghe lời Ngô Lương, biểu cảm của những người Phường Nhân Quân thay đổi mấy lần, nhất thời cũng không biết nên nói gì, chỉ im lặng tụ lại bên cạnh Ngô Lương.

Ngay lúc này. "Công tử, ngài mau nhìn, ba đạo môn lâu này sao lại lành lặn rồi?" Dương Vạn Lý đột nhiên hét lên một tiếng, ngay lập tức phá vỡ bầu không khí ngột ngạt đến nghẹt thở. "Cái gì lành lặn?" Ngô Lương ngẩn ra, lập tức nghi hoặc hỏi. "Không phải, công tử, ba đạo môn lâu này trước đó không phải đã sập rồi sao?

Ta đã dẫn huynh đệ sửa chữa mấy ngày, tuy miễn cưỡng chắp vá lại được, nhưng dù thế nào cũng không thể khiến nó phục hồi như cũ." Dương Vạn Lý vội vàng nói, "Nhưng ngài nhìn lại bây giờ đi, ba đạo môn lâu này giống hệt như lần đầu chúng ta thấy, những vết nứt trên đó vậy mà đã hoàn toàn biến mất, những khúc gỗ chúng ta dùng để chống đỡ môn lâu trước đó cũng không cánh mà bay, cứ như thể chưa từng có chuyện gì xảy ra!" "Vết nứt đều biến mất rồi?" Ngô Lương lập tức quên đi sự quyết tuyệt vừa rồi, nhanh chân chạy đến dưới ba đạo môn lâu.

Chỉ thấy ba đạo môn lâu quả nhiên đã lành lặn như mới, không chỉ những vết nứt chắp vá như mai rùa trên đó đã biến mất không tăm tích, ngay cả một số chỗ trống khuyết cũng không còn tồn tại, giống như là hoàn toàn mới!

Ngô Lương lập tức nhớ đến bức tượng đá quái trùng và cây Xã thụ trong hố khai quật.

Rốt cuộc đây là chuyện gì?

Chẳng lẽ là thời gian đảo ngược?

Thời gian vì lý do nào đó đã quay trở lại một thời điểm trong quá khứ, vì vậy những hư tổn trên tượng đá quái trùng đã phục hồi, cây Xã thụ mục nát và bệ đá kia lại mọc ra một cách khó hiểu, Tỏa long trụ đè trên gốc cây đồng ròng cũng biến mất như ảo thuật.

Ngay cả ba đạo môn lâu này cũng đã phục hồi?

Vậy có phải nói rằng ba đạo môn lâu này đã có lại công năng tương tự như dịch chuyển không?

Tuy nhiên trong tình huống này, Ngô Lương căn bản không có thời gian để điều tra kỹ lưỡng, mắt thấy bầy trùng đáng sợ kia đã đến gần người binh sĩ ngã xuống, giây tiếp theo sẽ nuốt chửng hắn và những người của Phường Nhân Quân. "Mau đứng dậy!

Ba đạo môn lâu này có lẽ đã hồi phục, chỉ cần đi qua chúng ta liền có thể thoát thân!

Người chạy không nổi, kéo cũng phải kéo qua cho ta!" Ngô Lương lập tức hét lớn.

Hắn đã không thể lo nhiều như vậy nữa, nhanh chân chạy về phía binh sĩ ngã gục kia, cùng hai binh sĩ khác túm lấy hắn kéo lê trên mặt đất.

Lúc này, vài con quái trùng ở đầu bầy đã bám vào chân của binh sĩ kia.

Nhưng lúc này ai cũng không thèm gỡ chúng ra, dù cho mang theo vài con quái trùng này, chỉ cần có thể rời khỏi tiểu thế giới này, bọn họ liền có cơ hội sống sót!

Chỉ là không biết bầy trùng kia có thể thông qua ba đạo môn lâu đuổi theo ra ngoài không.

Cùng lúc đó, nghe được lời của Ngô Lương, những người Phường Nhân Quân đã dầu cạn đèn tắt cũng tinh thần phấn chấn, lại

có thể hồi phục được chút thể lực từ hư không, người người dìu dắt nhau liều mạng chạy vào trong ba đạo môn lâu.

Phường Nhân Quân dốc hết chút sức lực cuối cùng xông vào ba đạo môn lâu.

Mà ngay lúc xuyên qua ba đạo môn lâu, bầy trùng dày đặc phía sau lại đột nhiên biến mất không thấy.

Màn đêm vẫn như cũ, chỉ có Tùy hầu châu trong tay Bạch Tinh Tinh vẫn đang phát ra ánh sáng u tĩnh, nhờ vào ánh sáng của Tùy hầu châu, trong mắt Phường Nhân Quân chỉ còn lại ba đạo môn lâu lẻ loi, tất cả những thứ còn lại đều như bị khởi động lại trong nháy mắt. "Hộc xích—hộc xích—" Tiếng thở dốc nặng nề vang vọng giữa những người Phường Nhân Quân, tất cả mọi người đều đã đến cực hạn.

Nhưng trên mặt mỗi người đều treo đầy vẻ kinh hỉ.

Thứ đe dọa tính mạng của họ đã biến mất, có phải điều đó có nghĩa là họ đã thuận lợi thoát khỏi bí cảnh, tiếp theo có thể bình an vô sự trở về nhà rồi không? "Thoát ra rồi sao?" "Bảo toàn được tính mạng rồi ư?" "Đây không phải là ảo giác chứ?" "…" Lúc này vẫn có người không tin đây là sự thật, bất giác đưa tay véo mình một cái, cảm giác đau đớn theo đó khiến người đó lập tức mừng rỡ vô cùng: "Đau!

Đây không phải ảo giác, chúng ta thoát ra rồi!

Thoát ra rồi!" "Phù—không dễ dàng gì!" Nhiều người hơn lúc này mới cảm thấy một trận rã rời, như thể mất hết xương cốt mà mềm nhũn ngã xuống đất, nước mắt xúc động không kiểm soát được mà đảo quanh trong hốc mắt.

Tuyệt cảnh!

Bí cảnh đó là một nơi tuyệt cảnh thực sự!

Một tuyệt cảnh mà ngay cả Ngô Lương cũng chưa từng trải qua!

Việc họ có thể tuyệt xứ phùng sinh lúc này, quả thực là một chuyện khó có thể tưởng tượng, nhớ lại những trải nghiệm tuyệt vọng trong bí cảnh mấy ngày qua, đủ để khiến tất cả mọi người xúc động đến rơi lệ.

Chương 900

"Nhưng thật sự đã thoát khỏi bí cảnh rồi sao?

Đơn giản như vậy?" Nếu không phải những người Phường Nhân Quân trước mắt đã hoàn toàn kiệt sức, e rằng lúc này đã hoan hô nhảy nhót, nhưng trong lòng Ngô Lương vẫn mang nhiều nghi hoặc và lo lắng.

Họ dường như đã làm rất nhiều việc để thoát khỏi bí cảnh.

Nhưng nghĩ kỹ lại, thực ra lại chẳng làm gì cả.

Ba đạo môn lâu này hoàn toàn tự động phục hồi trong tình huống họ không hề hay biết, và khôi phục lại công năng dịch chuyển đã biến mất từ lâu, mà việc họ làm cũng chỉ là đi qua ba đạo môn lâu này.

Hiện tại, về những sự việc trong bí cảnh, hắn vẫn chưa làm rõ được điều gì.

Ví như bốn bức tranh giống như truyện liên hoàn trên bia đá; ví như Tỏa long trụ biến mất một cách khó hiểu; ví như cây Xã thụ đột nhiên mọc ra và tượng đá quái trùng tự nhiên phục hồi; ví như con quái trùng khổng lồ đột nhiên chui ra từ trong thân cây; còn có những gì Điển Vi và những phù thi kia gặp phải… Trong bí cảnh rõ ràng vẫn tồn tại một thế lực mạnh mẽ không ai biết đến.

Thế lực đó vượt xa tinh khí còn sót lại của hài cốt Ứng Long, thậm chí ngay cả hài cốt Ứng Long trải qua mấy ngàn năm cũng luôn nằm trong sự khống chế của thế lực đó mà không tự biết.

Cho nên, họ cứ thế dễ dàng thoát ra được sao? "Công tử, lão hủ luôn cảm thấy sự việc không đơn giản như vậy, không thể sơ suất đại ý a…" Vu Cát hiển nhiên cũng có cùng nỗi lo và nghi hoặc, nhưng ông

không nêu ra nghi vấn giữa mọi người, mà lặng lẽ đến bên Ngô Lương nói nhỏ. "Đúng vậy, Hữu Tài ca ca." Gia Cát Lượng cũng nhíu mày nói, "Để chứng minh chúng ta có thật sự thoát khỏi bí cảnh hay không, bằng chứng trực tiếp nhất chính là vật tư và ngựa chúng ta để lại bên kia sông trước khi vào bí cảnh, nếu có thể tìm thấy chúng, ta mới dám tin chúng ta đã thoát chết." "Ừm, trước tiên để mọi người nghỉ ngơi một lát, chúng ta cùng đi xem xét." Ngô Lương khẽ gật đầu.

Hắn tự nhiên hy vọng bây giờ đã thoát khỏi bí cảnh, như vậy họ sẽ không còn nguy hiểm đến tính mạng, và so với tính mạng, những bí mật chưa làm rõ trong bí cảnh đó cũng không còn quan trọng nữa, dù trong lòng tò mò, Ngô Lương cũng sẽ không mạo hiểm đi vào lần nữa, hắn không chê mình sống quá lâu, cũng không muốn dẫn dắt Phường Nhân Quân đi tìm cái chết. … Nửa lúc sau, những người đã rã rời cuối cùng cũng có thể cử động.

Ngô Lương lúc này mới nói ra suy nghĩ của mình, và ngay lập tức dẫn mọi người đến bờ sông bên kia để kiểm tra vật tư đã để lại… Còn về ngựa, hắn đã không còn hy vọng gì nhiều.

Đến nay, kể từ lúc qua sông đã hơn ba tháng, những con ngựa đó nếu không giật đứt dây thừng trốn thoát, e rằng cũng đã chết đói từ lâu, thứ họ có thể tìm thấy chỉ là những xác chết thối rữa.

Sớm biết vậy, ban đầu nên để những con ngựa đó ở làng chài nơi Đại Khuyển ở, như vậy ít nhất những ngư dân đó còn có thể giúp chăm sóc một chút, chỉ trách hắn đã đánh giá thấp nguy hiểm của chuyến đi này, không ngờ họ lại bị kẹt trên hòn đảo giữa sông này, càng không ngờ họ lại bị kẹt trong bí cảnh này lâu như vậy.

Kết quả là mới đi được không xa, mọi người đã phát hiện ra vấn đề mới. "Công tử, khe nứt lớn chia Thánh sơn làm hai dường như đã biến mất… là vì những thay đổi xảy ra trong tiểu thế giới đó không

ảnh hưởng đến thế giới bên ngoài sao?" "Còn có đống đất mà chúng ta đào lên khi khai quật lòng sông, và con đường mòn đất đỏ mà chúng ta dẫm ra cũng không thấy đâu…" "Ta nhớ doanh địa của chúng ta đặt ở đây, mấy cái lều và đống lửa đã đốt cũng không thấy đâu…" "Nơi này cứ như chưa từng có ai đến… Nếu chúng ta đã ra ngoài, nơi này nên có một đống tro tàn, trước đó chúng ta bị quái trùng tấn công rơi xuống nước, đã từng ở đây hong khô quần áo, và lần trước theo Điển giáo úy và Dương giáo úy ra khỏi bí cảnh đi săn trên đảo, ta còn tận mắt thấy đống tro tàn đó." "Chẳng lẽ…" Mọi người thi nhau nói ra những vấn đề đã phát hiện, những vấn đề này gộp lại, một cảm giác không lành lại một lần nữa bao trùm lấy mọi người.

Sau tiếng "chẳng lẽ" đó, Phường Nhân Quân đã hoàn toàn chìm vào im lặng. "…" Nhiều dấu hiệu cho thấy, họ vẫn chưa thoát ra ngoài.

Ngô Lương lúc này cũng không lên tiếng an ủi mọi người, hắn biết lúc này bất kỳ lời an ủi nào cũng vô ích, điều mọi người cần bây giờ không phải là sự an ủi, mà là phương pháp để thoát ra.

Và điều hắn cần làm là dốc toàn lực để làm rõ mọi thứ ở đây, tìm ra chân tướng từ những manh mối có được.

Im lặng đi ở phía trước, đôi mắt Ngô Lương không ngừng nghỉ một khắc nào, hắn vẫn chưa từ bỏ, hắn cũng không thể từ bỏ.

Tuy nhiên, càng đi về phía trước, Ngô Lương càng kinh hãi.

Đi qua nơi lẽ ra là doanh địa, địa thế không hề bắt đầu hạ xuống, lòng sông do Hoàng Hà đổi dòng để lại không xuất hiện, và cái hố khai quật mà họ đã mất mấy ngày đào bới cũng không thấy đâu, thay vào đó là một vùng đất bằng phẳng rất nguyên sơ.

Trong vùng đất bằng phẳng khắp nơi đều là đá vụn, cỏ dại và đất bùn phủ một lớp rêu xanh.

Đi tiếp về phía trước, tượng đá quái trùng và cây Xã thụ cũng không cánh mà bay, nhưng so sánh độ cao của vùng đất bằng phẳng này và hòn đảo giữa sông, cho dù tượng đá quái trùng và cây Xã thụ vẫn còn tồn tại, cũng hẳn là bị chôn vùi dưới lớp đất của vùng đất bằng phẳng này.

Chẳng lẽ phải đào lại nơi này để kiểm chứng sao?

Ngô Lương lập tức từ bỏ ý nghĩ này.

Lúc này, vùng đất bằng phẳng này cao hơn nhiều so với lòng sông họ thấy trước đây, tức là nếu họ đào lại, sẽ phải đào một cái hố sâu hơn trước rất nhiều mới có khả năng đào đến tượng đá quái trùng và cây Xã thụ.

Mà với độ cao như vậy, e rằng ngay cả Lạc Dương sạn của hắn cũng rất khó thăm dò đến… Điều này rõ ràng không thực tế.

Thể lực và tinh thần của Phường Nhân Quân đã không đủ để chống đỡ khối lượng công việc khổng lồ như vậy, thậm chí dù họ không làm gì cả, e rằng cũng chỉ có thể sống thêm vài ngày nữa.

Nhưng rất nhanh, Ngô Lương lại bị cảnh tượng trước mắt hoàn toàn chấn kinh.

Không chỉ một mình hắn, những người của Phường Nhân Quân cũng bất giác ngẩng đầu lên, đôi mắt trợn tròn, vẻ kinh ngạc trên mặt không gì sánh được. "Đây là…" Chỉ thấy ngay nơi không xa bọn họ, lại sừng sững một cây cột khổng lồ màu đỏ tím.

Cây cột này đường kính đến ba mét, bề mặt trông nhẵn bóng và có độ bóng, từ mặt đất dưới chân vươn lên thẳng tắp cắm vào bầu trời đêm đen kịt.

Phường Nhân Quân chỉ có Tùy hầu châu là nguồn sáng duy nhất.

Họ nương theo ánh sáng của Tùy hầu châu ngẩng đầu nhìn lên,

nhìn đến độ cao mấy chục mét, nhưng căn bản không nhìn thấy được đầu cùng của cây cột khổng lồ này rốt cuộc ở đâu. "Công tử, nếu lão hủ không nhớ lầm, nơi này hẳn là chỗ của gốc cây đồng ròng…" Vu Cát cũng ngẩng cổ, lẩm bẩm nói. "Không sai…" Ngô Lương cũng ngẩng cổ, khẽ gật đầu.

Chẳng lẽ cây đồng này giống như cây Xã thụ kia mọc lại?

Trong đầu Ngô Lương bất giác hiện lên một từ ngữ được biết đến rộng rãi ở hậu thế — "Định Hải Thần Châm", nếu thứ trước mắt này thật sự là cây đồng đó, e rằng chỉ có "Định Hải Thần Châm" trong 《Tây Du Ký》 mới có thể sánh ngang với nó, đáng tiếc Phường Nhân Quân không biết "Định Hải Thần Châm" là thứ gì.

Cùng lúc đó, Ngô Lương bất giác nghĩ đến một khả năng khác mà hắn chưa từng nghĩ tới — thời không đảo lưu?

Nhớ lại những gì đã thấy đã nghe trước đó, Ngô Lương lại cảm thấy ý nghĩ này rất hợp lý.

Tượng quái trùng phục hồi.

Thần thụ mọc lại.

Bệ đá tái tổ hợp.

Tỏa long trụ biến mất khó hiểu.

Ba đạo môn lâu phục hồi như cũ.

Khe nứt của Thánh sơn biến mất, trở nên hoàn chỉnh.

Cây đồng này lại mọc ra thân cây… Dường như tất cả mọi sự vật xung quanh họ đều đang quay ngược, và mỗi lần đều là quay ngược mấy ngàn năm.

Nếu không phải thời không đảo lưu, sự thay đổi của những sự vật này không thể giải thích được, ít nhất trong sự hiểu biết của hắn, tất

cả đều phi lý!

Nếu giả thiết này được thành lập, vậy thì ba đạo môn lâu họ vừa đi qua, không phải là lối đi từ một thế giới đến một tiểu thế giới khác, mà là lối đi từ một thời không đến một thời không khác?

Đồng thời những thời không này cũng không hề không có liên hệ.

Ít nhất trong thời không đã vào trước đó, Hoàng Hà đã đồng thời ảnh hưởng đến ít nhất hai thời không, một là thời không họ tồn tại trước đó, và một cái khác là thời không nơi hài cốt Ứng Long tồn tại, việc Hoàng Hà đổi dòng đồng thời xảy ra ở hai thời không này, nhưng lại không ảnh hưởng đến thời không họ đang ở hiện tại.

Không đúng!

Tổng cộng hẳn là bốn thời không!

Thời không họ tồn tại trước đó là thời không thứ nhất; thời không nơi hài cốt Ứng Long tồn tại là thời không thứ hai, Phường Nhân Quân đã bắt đầu khai quật ở đó; và thời không mà cây Xã thụ mọc lại, tượng đá quái trùng phục hồi như cũ, đồng thời quái trùng chui ra từ trong cây đồng hẳn là thời không thứ ba, họ chỉ là trong lúc ngủ say bất tri bất giác đã đến thời không này; còn nơi này thì hẳn là thời không thứ tư… Nghĩ đến đây, Ngô Lương đột nhiên lại nhớ đến hình vẽ trên bia đá.

Bốn bức tranh đó nếu nhìn từ dưới lên trên… Bức thứ nhất có mặt trời mặt trăng, có núi có cây, đích thực rất giống một thời không bình thường; bức thứ hai thì hẳn là hình ảnh của chiến sĩ nước Cửu Lê, và Phường Nhân Quân quả thực đã khai quật được rất nhiều mũ đồng giáp đồng dưới lòng đất, và theo giả thiết của Ngô Lương, lúc đó họ hẳn là đang ở thời không thứ hai; bức thứ ba xuất hiện rất nhiều quái trùng tên là "Xi", Ngô Lương nghi ngờ họ vừa rồi đã đến thời không thứ ba trong giấc mơ, vì vậy mới có dị tượng cây Xã thụ

mọc lại, tượng đá quái trùng phục hồi, cũng là lúc này, quái trùng khổng lồ chui ra từ trong cây đồng, họ suýt nữa đã mất mạng trong bầy trùng, điều này dường như cũng khớp; chỉ có đôi mắt khổng lồ trong bức thứ tư… Ngô Lương không biết nên giải thích thế nào, vì Điển Vi dường như đã thấy đôi mắt khổng lồ đó trong tiềm thức khi ở thời không thứ ba, và việc anh ta mất khống chế cũng dường như có liên quan đến đôi mắt đó.

Nhưng lúc này Ngô Lương lại không thấy đôi mắt khổng lồ đó trên bầu trời đêm, trước mắt chỉ có cây đồng thông thiên không biết cao bao nhiêu này.

Đợi đã!

Nghĩ đến đây, Ngô Lương lại đột nhiên nhớ đến lời miêu tả của Chân Mật về hai đường cong xuyên suốt từ trên xuống dưới trên bia đá, nàng nói hai đường cong đó dường như tạo thành thân của một cây đại thụ… Nếu vậy, nguyên mẫu của cây đại thụ đó có khả năng chính là cây đồng khổng lồ trước mắt này không?

Và từ cách bố cục hình ảnh trên bia đá để suy đoán, bốn thời không này có khả năng thực ra chính là ở trong cây đồng này, hoặc là chịu ảnh hưởng trực tiếp của cây đồng.

Dù sao những dị tượng họ trải qua, cho đến việc Điển Vi hôn mê và mất khống chế, đều xảy ra sau khi Điển Vi chém vào gốc cây đồng đó… Trong lúc suy nghĩ như vậy, Ngô Lương đã đến gần cây đồng khổng lồ này.

Đưa tay sờ lên bề mặt cây đồng, theo đó là một cảm giác kim loại lạnh lẽo, đây đích thực là cây đồng đó, bất kể màu sắc bề mặt hay cảm giác chạm vào đều không sai.

Nhưng phát hiện này vẫn chưa đủ để Ngô Lương đưa ra kết luận hữu ích, càng không thể chứng thực ý nghĩ chợt nảy ra trong lòng hắn.

Có lẽ chỉ đến ban ngày khi tầm nhìn tốt hơn, hắn mới có thể thấy được cây đồng này rốt cuộc cao bao nhiêu, và những nơi cao hơn nữa đã mọc thành hình dạng gì… Ngay lúc này. "!" Một cảm giác đau nhói như bị điện giật đột nhiên truyền đến từ đầu ngón tay đang đặt trên cây đồng.

Ngô Lương theo bản năng rụt tay lại.

Nhưng khi hắn vừa rụt tay lại, xung quanh trong khoảnh khắc này lại chìm vào bóng tối vô tận.

Hắn vội quay người nhìn về hướng những người của Phường Nhân Quân.

Hắn không thấy bất kỳ ai, cũng không thấy ánh sáng phát ra từ Tùy hầu châu trong tay Bạch Tinh Tinh, dường như tất cả đều đã bị bóng tối vô tận này nuốt chửng. "Điển Vi?!" Ngô Lương vội vàng hét lớn một tiếng.

Điển Vi không lập tức đáp lại như thường lệ. "Vu Cát?!" "Dương Vạn Lý?!" "Gia Cát Lượng?!" "Tinh Tinh?!" "Mật nhi?!" "…" Ngô Lương gọi tên từng người một, cũng không có ai đáp lại. "Rốt cuộc đây là chuyện gì?" Trong lòng Ngô Lương không khỏi có chút hoảng sợ, không khỏi nhớ lại trải nghiệm trước đó của Điển Vi, vội vàng theo bản năng ngẩng đầu lên, nhìn về phía bầu trời cũng là một mảng tối đen.

Trong mắt chỉ toàn là một vùng bóng tối vô tận, Ngô Lương thậm chí không nhìn thấy được cả tay mình, đây mới đúng là đưa tay không thấy năm ngón theo đúng nghĩa đen.

“Không có mắt…” Ngô Lương không hề thấy đôi mắt khổng lồ lơ lửng trên trời mà Điển Vi đã miêu tả.

Nhưng hắn cảm thấy mình có lẽ đã rơi vào một trạng thái thần du

khó tả, vì thế mới tách biệt khỏi những người của Phường Nhân Quân, còn cơ thể hắn rất có khả năng đã rơi vào hôn mê như đang nhập định vậy.

Hoặc có lẽ, lúc này hắn cũng đã mất kiểm soát như Điển Vi.

Nhưng tin tốt là, hắn không mạnh mẽ vô song như Điển Vi, nếu người của Phường Nhân Quân muốn khống chế hắn thì chắc không khó, nhất là khi Điển Vi lúc này đã tỉnh táo lại.

Chương 901

Hơn nữa, nếu hắn thật sự mất kiểm soát như Điển Vi, với kinh nghiệm lần trước, người của Phường Nhân Quân chắc chắn sẽ nhanh chóng gõ chiếc trống nhỏ, như vậy hắn có thể lập tức tỉnh lại.

Nghĩ đến đây, Ngô Lương hơi yên tâm, lại quay đầu nhìn cây đồng trước mặt.

Cũng lạ, trong bóng tối đến tay mình cũng không thấy, hắn lại có thể nhìn rõ cái cây khổng lồ này, hơn nữa hắn vô cùng chắc chắn, điều này tuyệt không phải vì cái cây này đang tỏa ra thứ ánh sáng nào đó.

"Cây đồng này tuyệt đối có vấn đề!" Thấy cảnh tượng kỳ lạ như vậy, Ngô Lương càng thêm chắc chắn.

Nhưng lúc này hắn vẫn không biết gì về cây đồng duy nhất mà hắn có thể nhìn thấy, thậm chí không biết nên bắt đầu tra xét từ đâu.

Trầm ngâm một lát, Ngô Lương lại giơ tay lên chạm vào thân cây lạnh lẽo của cây đồng, nhẹ nhàng vuốt qua như lúc trước.

Lần này, cảm giác đau nhói như bị điện giật lúc nãy không xuất hiện, cũng không có bất kỳ dị tượng nào xảy ra.

"Lẽ nào vì đã vào trạng thái thần du, cây đồng này cũng chỉ là ảo ảnh mà thần thức của ta nhìn thấy?" "Nhưng lúc Điển Vi mất kiểm soát trước đó, lại chỉ thấy đôi mắt khổng lồ kia chứ không thấy cây thần này… tại sao lại có sự khác biệt như vậy?" Đầu óc Ngô Lương vẫn đang vận động nhanh chóng, không ngừng đưa ra giả thuyết và nghi vấn, rồi lại tìm cách lật đổ hoặc nghiệm chứng những giả thuyết và nghi vấn đó.

Cứ như vậy, hắn sờ vào thân cây đi hết một vòng mà vẫn không

phát hiện được thứ gì có giá trị.

Có lẽ… Ngô Lương ma xui quỷ khiến rút con dao găm bằng đồng sau lưng ra, hắn bất chợt muốn rạch một vết trên cây đồng này, giống như cú chém của Điển Vi vào cây đồng trước đó.

Khoan đã!

Nhưng khi con dao găm bằng đồng đã nắm trong tay, hắn lại hơi sững người.

Lúc này hắn mới ý thức được, chiếc trống nhỏ thần bí, dao găm bằng đồng, còn có một đống chai lọ lộn xộn đều không thiếu thứ gì trên người mình, hơn nữa còn có thể cầm nắm một cách chân thực.

Có khả năng những thứ này cũng là do tiềm thức của hắn tạo ra.

Thậm chí cả cây đồng trước mặt này cũng là sản phẩm do tiềm thức của hắn tạo ra.

Vậy thì tất cả những gì hắn làm trong trạng thái này đều vô nghĩa sao?

Mang theo suy nghĩ đó.

"Tùng tùng tùng!

Tùng tùng tùng!

Tùng tùng tùng!" Ngô Lương gõ chiếc trống nhỏ thần bí trước tiên, tiếng trống ngắn gọn mà dồn dập truyền đi rất xa trong bóng tối, không có bất kỳ tiếng vọng nào.

Hắn cũng không giống như Điển Vi trước đó, nghe được chín tiếng trống rồi thoát khỏi trạng thái tựa như thần du này, không thấy bóng dáng người của Phường Nhân Quân sau lưng, cũng không thấy ánh sáng từ Tùy Hầu Châu chiếu ra.

Quả nhiên.

Ít nhất thì hành động gõ trống là vô ích.

Nhưng Ngô Lương không dễ dàng từ bỏ thử nghiệm như vậy.

Chỉ nghe một tiếng "roẹt", Ngô Lương đã nắm chặt con dao găm bằng đồng, không chút do dự rạch một nhát lên cây đồng.

Dao găm bằng đồng quả nhiên đủ sắc bén, tuy không để lại một vết chém lớn trên thân cây như cú bổ của Điển Vi, nhưng đối mặt với thân cây bằng đồng nguyên chất có độ dẻo cực tốt, nó vẫn để lại một vết cắt nhỏ sâu khoảng hai centimet.

Giống như da người vậy, vết cắt này vừa xuất hiện liền tự động mở ra, vỏ cây bằng đồng nguyên chất màu đỏ tía xung quanh cũng hơi cong lên.

Mà ở rìa vết cắt này, lại nhanh chóng ngưng tụ ra một giọt chất lỏng màu đỏ như máu, thuận theo thân cây từ từ chảy xuống, để lại một vệt máu ngoằn ngoèo.

"Đây…" Thấy cảnh này, Ngô Lương càng nghi ngờ đây là hình ảnh do tiềm thức của hắn tạo ra, vì hắn có ký ức về điều này.

Nhưng đúng lúc này.

"?!" Tim hắn đột nhiên co thắt lại, dường như có thứ gì đó vô hình vô ảnh đâm xuyên qua cơ thể hắn.

"Có người đang nhìn ta!" Từ sau khi có được «Bản Kinh Âm Phù Thất Thuật», năng lực cảm tri của tinh thần và thần thức của Ngô Lương đã sớm vượt xa người thường, trong nháy mắt sinh ra cảm giác đang bị người khác nhìn chằm chằm.

Hơn nữa hắn biết rất rõ phương hướng của ánh mắt đó.

Ngô Lương đột nhiên ngẩng đầu lên.

Lúc này một đôi mắt khổng lồ đã lơ lửng giữa trời đêm, đôi mắt

đó lặng lẽ nhìn hắn, sâu thẳm mà lạnh lẽo, không nhìn ra bất kỳ cảm xúc nào.

Nhưng Ngô Lương lại lập tức cảm nhận được một áp lực khổng lồ không gì sánh được.

Khác với áp lực bên ngoài khiến Điển Vi không thể không quỳ xuống như trong lời kể của y, Ngô Lương cảm nhận được lại là một loại áp lực từ trong ra ngoài, rất nhiều cảm xúc tiêu cực khó hiểu hòa trộn vào nhau ập tới, khiến lồng ngực hắn ngột ngạt vô cùng khó chịu, lúc thì muốn khóc, lúc thì muốn gào thét, lúc thì cuồng loạn bạo lực, lúc thì lại như mất đi thứ gì đó quan trọng mà thất vọng và suy sụp… "Thế này là trúng chiêu rồi sao?" Ngô Lương không biết điều này rốt cuộc có ý nghĩa gì, nhưng đầu óc hắn vẫn tỉnh táo.

"Tùng tùng tùng!

Tùng tùng tùng!

Tùng tùng tùng!" Ngô Lương lại gõ chiếc trống nhỏ thần bí một lần nữa, hy vọng tiếng trống có thể chống lại ánh nhìn của đôi mắt kia, giúp hắn xua tan những cảm xúc tiêu cực có thể dày vò người ta đến phát điên này.

Lần này gõ chiếc trống nhỏ thần bí không có hiệu quả như mong đợi.

Điều này càng chứng thực suy đoán trước đó của Ngô Lương, mọi thứ hắn đang trải qua hiện tại đều nên là sản phẩm được tạo ra bởi sự kết hợp giữa sức mạnh tinh thần đó và tiềm thức.

Nhưng cảm giác đầu óc đau nhức căng trướng vì bị cảm xúc tiêu cực dày vò lại chân thực đến thế, chân thực đến mức khiến người ta phát cuồng… Còn có đôi mắt khổng lồ kia.

Nó không xuất hiện sớm, không xuất hiện muộn, lại cứ nhằm lúc

Ngô Lương làm tổn thương cây đồng giống như Điển Vi mà xuất hiện, lại khiến Ngô Lương không dám chắc đây rốt cuộc là hiện thực hay là ảo cảnh trong tiềm thức, hay là một thế giới hỗn độn hòa trộn cả hai.

Đúng lúc này.

"Đùng!" Một tiếng động trầm đục đột nhiên truyền đến từ phía không xa.

"Cái gì vậy?!" Ngô Lương giật mình vội vàng nhìn theo hướng âm thanh.

Sau đó trong bóng tối vô tận này, Ngô Lương không hề thấy gì, mà hắn cũng không có thính lực hơn người như Bạch Tinh Tinh, không thể phán đoán chính xác vị trí cụ thể của âm thanh này.

Nhưng cũng chính lúc này, hắn đột nhiên lại nhớ ra một chuyện: trước đó khi họ vào hố khai quật trong sương mù để tìm Điển Vi, đã từng nghe thấy một tiếng động trầm đục rất giống tiếng này!

Lúc đó Bạch Tinh Tinh phán đoán âm thanh này cách họ khoảng hai mươi trượng, và hẳn là đã xảy ra va chạm khá mạnh mới phát ra tiếng động như vậy.

Tiếc là lúc đó những thây ma mặc giáp đồng cách họ gần hơn một chút, không lâu sau lại gặp Điển Vi mất kiểm soát, khiến họ hoàn toàn quên mất tiếng động bất thường này.

Sau đó nữa.

Họ lại lần lượt thấy cây Xã mọc lại và tượng đá quái trùng phục hồi, còn có Trụ Khóa Long biến mất một cách khó hiểu và bầy trùng hung hãn kéo đến.

Tất cả những điều này khiến họ không kịp xoay xở, căn bản không có cơ hội để ý đến tiếng động rất bất thường đó.

Đúng lúc này.

"Vút!" Một tiếng động cực kỳ nhỏ chợt truyền đến từ trên đỉnh đầu, Ngô Lương không nghe thấy âm thanh này, nhưng năng lực cảm tri hơn người vẫn khiến hắn cảm nhận được uy hiếp.

"?" Ngô Lương theo phản xạ ngẩng đầu, cơ thể thì nhanh chóng di chuyển sang trái một bước.

Trên bầu trời đêm đen kịt vẫn là đôi mắt khổng lồ đó, ánh mắt chiếu ra từ trong mắt vẫn sâu thẳm và lạnh lẽo, Ngô Lương không nhìn ra nó có gì khác với trước đây.

Cùng lúc đó.

"Đùng!" Một tiếng động trầm đục đã nổ tung bên chân hắn.

Ngô Lương lại bị dọa nhảy dựng, vội vàng nhảy ra xa hai mét.

Lần này hắn đã nghe rõ, tiếng động vừa rồi chính là phát ra từ nơi hắn vừa đứng, nếu không phải hắn dựa vào giác quan thứ sáu di chuyển sang bên trái một bước, thì tiếng động đó hẳn đã nổ tung dưới chân hắn.

Mà điều này rốt cuộc có ý nghĩa gì, Ngô Lương vẫn hoàn toàn mù tịt.

Bởi vì dưới chân hắn cũng là một vùng bóng tối đưa tay không thấy năm ngón, căn bản không nhìn ra nơi đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tiếng động trầm đục mà khổng lồ này lại rốt cuộc từ đâu mà ra… Đang lúc Ngô Lương lòng đầy nghi hoặc.

"Xì xì… xì xì…" Một loạt âm thanh ẩm ướt nhớp nháp đột nhiên lại vang lên trên đỉnh đầu Ngô Lương.

Ngô Lương rùng mình, lại nhìn theo tiếng động.

Không nhìn thì thôi, vừa nhìn Ngô Lương lập tức kinh hãi thất

sắc, nhấc chân định bỏ chạy ra xa.

Ngô Lương cũng không biết ở trong vùng bóng tối vô tận này, hắn rốt cuộc có thể chạy đi đâu, nhưng hắn lại không thể không chạy, chạy về phía xa khỏi cây đồng này.

Bởi vì hắn nhìn thấy rõ.

Con quái trùng khổng lồ chui ra từ tâm cây đồng trước đó, lúc này lại đang quấn quanh thân cây cao không biết bao nhiêu mà uốn lượn đi xuống, không biết từ lúc nào đã đến nơi chỉ cách đỉnh đầu hắn khoảng mười mét.

Cũng chính lúc nhấc chân này, Ngô Lương trong lòng lại càng thêm kinh hãi.

Bởi vì lúc này hắn kinh ngạc phát hiện, hai chân của hắn lại như bị rót đầy chì, dù dùng sức thế nào cũng không thể nhấc lên được nửa phân.

Không chỉ hai chân, hai tay hắn cũng không thể làm bất kỳ động tác nào, dường như đã rơi vào trạng thái mà Điển Vi miêu tả trước đó, một áp lực khổng lồ vô hình đang tác động lên người hắn, khiến hắn không thể động đậy.

Hơn nữa, lực lượng này còn đang không ngừng gia tăng, hai chân hắn đã hơi run rẩy, rất khó tiếp tục chống đỡ lực đạo khổng lồ như vậy.

Cuối cùng.

"Phịch!" Ngô Lương cuối cùng không chống đỡ nổi nữa, nặng nề quỳ sụp xuống đất.

Mà lúc này.

"Xì xì… xì xì…" Con quái trùng khổng lồ cũng đã quấn quanh thân

cây đồng bò xuống, nhưng nó không rời khỏi thân cây, chỉ ngẩng cái miệng đầy những lớp răng nanh sắc lẹm từ từ tiến lại gần Ngô Lương.

"!" Ngô Lương thậm chí còn ngửi thấy mùi hôi thối trong miệng con quái trùng khổng lồ, nhưng lại chỉ có thể trơ mắt nhìn quái trùng từng chút một tiến lại gần.

Cái miệng khiến người ta tê dại da đầu này, một ngụm là có thể nuốt chửng ba Ngô Lương.

Nhưng lúc này nó lại tỏ ra không vội không vàng, dường như đang tận hưởng cảm giác sợ hãi ngày càng mãnh liệt trong lòng Ngô Lương… "Lẽ nào phải kết thúc ở đây rồi sao?" "Không đúng, đây chỉ là ảo cảnh trong lúc ta thần du, nó không thể gây tổn hại cho bản thể của ta…" "Nhưng nếu thần thức của ta trong lúc thần du bị quái trùng nuốt chửng, thì sẽ xảy ra chuyện gì?" "…" Lúc này trong lòng Ngô Lương lóe lên vô số ý nghĩ, hắn đã nghĩ đến kết quả tốt nhất, cũng đã nghĩ đến kết quả tồi tệ nhất, nhưng bây giờ lại không thể làm gì, chỉ có thể bị động chấp nhận vận mệnh sắp đến.

Chương 902

Nhưng kỳ lạ là.

Cái miệng khổng lồ của con quái trùng đến cách hắn chưa đầy hai thước thì lại đột nhiên dừng lại, chỉ dùng cái miệng khổng lồ đó lặng lẽ "nhìn" hắn, dường như đang đối mặt với hắn.

Một giây.

Hai giây.

Ba giây… Mười giây!

Tròn mười giây, quái trùng không có bất kỳ hành động nào tiếp theo, giống như cũng không thể động đậy như Ngô Lương vậy.

Mà Ngô Lương cũng từ đầu đến cuối không nhắm mắt chờ chết, đồng tử của hắn tuy đang không ngừng co lại vì sợ hãi trong lòng, nhưng đầu óc lại không hề ngừng hoạt động.

"Lẽ nào nó có linh trí?" Ngô Lương không cho rằng quái trùng cũng bị áp lực khổng lồ vô hình này trấn áp như hắn, nó đột nhiên dừng lại nhất định có nguyên nhân khác, đó là nguyên nhân mà hắn tạm thời không thể lý giải.

Cuối cùng.

"Kỷ—" Trong miệng quái trùng phát ra âm thanh quen thuộc.

Lần này âm thanh của nó không quá lớn, nhưng Ngô Lương lại nghe rõ mồn một.

Ngay sau đó.

"Bịch!" Một con quái trùng nhỏ hơn một cỡ rơi xuống từ trên người con quái trùng khổng lồ, lúc rơi xuống đất không hề hòa vào

bóng tối, mà giống như cây đồng, dù không có ánh sáng vẫn tươi sáng rực rỡ.

Con quái trùng nhỏ hơn này trườn thẳng về phía Ngô Lương, rất nhanh đã leo lên người hắn.

Cảm nhận cảm giác ẩm ướt nhớp nháp ngứa ngáy do con quái trùng bò trên người mang lại, Ngô Lương trong lòng một trận khó chịu, nếu có thể hành động, hắn nhất định sẽ gắng sức giũ nó xuống, nhưng rất tiếc, bây giờ hắn không thể làm gì.

Không lâu sau.

Con quái trùng nhỏ hơn này đã bò lên ngực hắn, quấn lên cổ hắn.

Đang lúc Ngô Lương cho rằng con quái trùng này chuẩn bị cắn vào cổ hắn, thì con quái trùng này lại thuận theo lưng hắn từ từ bò xuống, tiếp theo là mông hắn, đùi, cuối cùng lại đến mắt cá chân của hắn, sau đó quấn mấy vòng quanh mắt cá chân hắn.

"Đây là… xì!" Ngô Lương đang hơi nghi hoặc, một cảm giác đau nhói như kim châm đột nhiên truyền đến từ mắt cá chân.

Tiếp đó hắn cảm nhận rõ ràng có thứ gì đó nhỏ bé đã dính chặt vào da ở mắt cá chân hắn, đang ngo ngoe chui vào sâu hơn trong da thịt.

Xì!

Ngô Lương bất giác nhớ lại suy đoán của Trần Mật về tên của loại quái trùng này, còn có cách giải nghĩa chữ "Xi" này.

Nhưng thứ mà loại quái trùng này hứng thú hắn không phải là ngón chân của người, mà là mắt cá chân… Trước đó con chó lớn đã bị chúng quấn lấy mắt cá chân kéo xuống nước, người lính Phường Nhân Quân bị rớt lại đội vừa rồi cũng bị quái trùng tấn công đầu tiên vào mắt cá chân, mà lúc này hắn đã là cá trên thớt, quái trùng lại vẫn chọn mắt cá chân.

Nhưng điều này không quan trọng, quan trọng là con quái trùng khổng lồ kia rõ ràng có thể một miếng nuốt chửng hắn, lại cứ dùng cách làm thừa thãi này để đối đãi với hắn, nó rốt cuộc có mục đích gì? --- Ngay sau đó.

"Ong ong ong— ong ong ong—" Trong đầu Ngô Lương mơ hồ xuất hiện một trận ong ong dồn dập.

Tiếng ong ong này tựa như có vô số người đang thì thầm với hắn, nhưng Ngô Lương lại không nghe rõ một chữ nào, chỉ là theo tiếng ong ong tiếp tục, đầu hắn bắt đầu căng đau, dường như có người đang cưỡng ép nhét một lượng lớn đồ vật vào.

Mà cùng lúc đó.

Con quái trùng khổng lồ lại không thèm để ý đến hắn nữa, quay người quấn quanh cây đồng bò lên cao, không lâu sau liền biến mất khỏi tầm mắt của Ngô Lương.

Nhưng lúc này Ngô Lương đã không còn tâm trí để nghi hoặc.

Hắn chỉ cảm thấy cảm giác căng đau trong đầu đang dần trở nên mãnh liệt, mà tiếng thì thầm vốn tựa như vô số người chồng chéo lên nhau, cũng đã biến thành tiếng gầm rú đinh tai nhức óc, dường như muốn nuốt chửng hắn từ trong ra ngoài.

"A—" Ngô Lương cuối cùng không thể chịu đựng nổi, thất thanh hét lên một tiếng đau đớn, đồng thời theo phản xạ bịt tai lại, cả nửa người trên cong lại như con tôm, đập đầu xuống đất.

Nhưng hành động này không có tác dụng gì, vì âm thanh đó căn bản không truyền qua tai hắn… Khoan đã!

Ngô Lương đột nhiên ý thức được một chuyện, hình như hắn có thể cử động rồi!

Cố nén cơn đau nhức gần như muốn nổ tung đầu, Ngô Lương khó

khăn lật người ngửa mặt nằm trên đất, mắt nhìn lên bầu trời đêm đen kịt.

Đôi mắt khổng lồ kia không biết từ lúc nào cũng đã biến mất.

"Vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?!" Ngô Lương lúc này vẫn hoàn toàn mù mịt.

Hắn tuy cảm thấy tiếng ong ong không ngừng phát ra trong đầu tuyệt không đơn giản, rất có khả năng là đang truyền đạt thông tin gì đó cho hắn, nhưng cho đến hiện tại, tiếng ong ong ngày càng mãnh liệt này lại chỉ mang đến cho hắn nỗi đau không thể chịu đựng, khiến hắn không kiểm soát được mà đập đầu xuống đất.

Đúng lúc này.

"Tùng tùng tùng!

Tùng tùng tùng!

Tùng tùng tùng!" Một hồi trống quen thuộc đột nhiên truyền đến.

Âm thanh này từ thấp đến cao, dần dần trở nên rõ ràng, vang vọng bên tai sao mà du dương êm ái.

Cùng lúc đó.

Tiếng ong ong gần như muốn nổ tung đầu hắn lại đột nhiên biến mất, hắn buông tay đang bịt tai ra khó khăn ngồi dậy.

Hắn thấy một tia sáng yếu ớt đột nhiên xé toạc bóng tối vô tận trước mắt, gương mặt của người của Phường Nhân Quân theo đó xuất hiện, họ từng người một với vẻ mặt lo lắng vây quanh bên cạnh hắn, không ngừng gọi hắn: "Công tử (Quân tử, Hữu Tài ca ca)!

Công tử (Quân tử, Hữu Tài ca ca)!" Mà chiếc trống nhỏ thần bí vốn được hắn mang theo bên người, lúc này lại rơi vào tay Vu Cát, lúc này tay của lão vẫn đang đặt trên mặt trống, hiển nhiên tiếng trống

vừa rồi chính là do lão gõ ra.

"Tốt quá rồi!" "Công tử tỉnh lại rồi!" "Quân tử, chàng làm thiếp sợ chết khiếp…" Thấy Ngô Lương mở mắt, người của Phường Nhân Quân lập tức vui mừng, thậm chí có người còn reo hò nhảy cẫng lên.

"Vừa rồi… vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Ngô Lương nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, đã đoán được đại khái chuyện gì đã xảy ra, chắc chắn là sau khi hắn chạm vào cây đồng đó liền bị ảnh hưởng bởi một sức mạnh thần bí nào đó mà rơi vào hôn mê, thậm chí có thể đã xuất hiện tình trạng mất kiểm soát.

Thế là mọi người đành phải tạm thời khống chế hắn lại.

Sau đó Vu Cát dựa theo cách Ngô Lương đánh thức Điển Vi trước đó mà gõ chiếc trống nhỏ thần bí, cũng dùng tiếng trống để đánh thức hắn.

Vì thế Ngô Lương hỏi không phải chuyện này.

Mà là sau khi hắn rơi vào bóng tối vô tận đó, khi thần thức của hắn tiếp xúc với con quái trùng khổng lồ và đôi mắt khổng lồ kia, bản thể của hắn rốt cuộc đã làm những gì?

"Quân tử vừa rồi sau khi chạm vào cây đồng đó, liền như biến thành một người khác, đột nhiên quỳ xuống đất không ngừng dập đầu với cây đồng đó, hai tay còn cào loạn xạ trên đất, đến ngón tay cũng mài rách mà không tự biết." Trân Mật đỡ hắn nói, "Lúc đầu chúng ta còn không biết quân tử rốt cuộc đang làm gì, cũng không dám tùy tiện làm phiền, nhưng sau đó thấy quân tử đã như đang tự làm hại mình, gọi quân tử không được đáp lại, chúng ta mới ý thức được tình hình không ổn, vội vàng tiến lên khống chế quân tử, Vu Cát thì lấy chiếc trống nhỏ của quân tử gõ chín tiếng, quân tử quả nhiên liền lập tức tỉnh lại." "Đây…" Nghe lời của Trân Mật, Ngô Lương mới cảm thấy đầu ngón tay truyền đến một trận đau nhói thấu tim, cúi đầu nhìn, đầu

ngón tay và kẽ móng tay của hắn quả nhiên dính đầy bùn đất, hai cái móng tay còn bị lật, máu chảy ra hòa với bùn đất, trông vết thương rất nghiêm trọng.

Nhưng hắn có thể cảm nhận được, thực ra vết thương thực sự cũng chỉ là hai cái móng tay đó, không có gì đáng ngại.

Ngô Lương lập tức yên tâm, tiếp đó lại hỏi: "Ta mất kiểm soát bao lâu?" "Khoảng hơn mười hơi thở." Bạch Tinh Tinh nhận lời, nhíu đôi mày liễu nói, "Vừa rồi trong lúc ngươi mất kiểm soát, ta lại nghe thấy loại âm thanh trầm thấp kéo dài mà trước đó đã nghe thấy trong thiên khanh, sau đó Vu lão tiên sinh gõ chiếc trống nhỏ, cùng lúc ngươi tỉnh lại, âm thanh trầm thấp kéo dài đó cũng theo đó biến mất, không biết hai việc này có liên quan gì không." "Sóng hạ âm?" Ngô Lương cũng nhíu mày.

Trước đó khi Bạch Tinh Tinh nghe thấy âm thanh này trong thiên khanh, người của Phường Nhân Quân đã xuất hiện tình trạng hơi mất kiểm soát, cũng là gõ chiếc trống nhỏ thần bí mới giải trừ được trạng thái này.

Mà lúc đó vì đang ở ngay bên cạnh hài cốt của Ứng Long, nên Ngô Lương đã suy đoán đó là "long uy" hoặc "long ngâm" còn sót lại của Ứng Long.

Nhưng bây giờ nghe Bạch Tinh Tinh nói vậy, âm thanh này rất có khả năng không liên quan gì đến Ứng Long… mà đến từ một sức mạnh càng thần bí và vô hình hơn.

Cây đồng?

Quái trùng?

Không đúng, hẳn là không phải quái trùng.

Con quái trùng khổng lồ đó đã phát ra âm thanh.

Mà cho đến hiện tại, thứ chưa từng phát ra âm thanh chỉ có cây đồng đó… đúng rồi, còn có đôi mắt khổng lồ lơ lửng giữa trời đêm, cho đến hiện tại Ngô Lương và mọi người vẫn chưa rõ đôi mắt khổng lồ đó rốt cuộc là vật gì, hơn nữa người từng thấy nó cũng chỉ có Ngô Lương và Điển Vi, lại còn là trong tình trạng mất ý thức.

Nhưng các bậc tiền bối từng sống ở đây hẳn cũng đã từng thấy.

Nếu không sẽ không khắc hình ảnh này lên tấm bia đá đó… "Đúng rồi, Hữu Tài ca ca, huynh xem đây là cái gì?" Đang nghĩ vậy, Gia Cát Lượng lại chỉ vào một vật màu vàng óng ở cách đó không xa nói, "Vừa rồi lúc huynh mất kiểm soát, vật này liền đột nhiên từ trên trời rơi xuống, suýt nữa trúng vào huynh, lúc đó huynh tuy nhắm mắt, nhưng lại như biết hết mọi chuyện mà kịp thời né sang một bên, nếu không mà bị vật này nện trúng một cái, e rằng không phải chuyện nhỏ." "Ngoài ra, ngay sau cây đồng này, chúng ta còn phát hiện một vật gần như y hệt nó, không biết nó đã ở đó từ lúc nào, chúng ta không biết đây rốt cuộc là vật gì nên không dám động lung tung, chỉ có thể đợi huynh tỉnh lại rồi mới quyết định." Ngô Lương nghiêng đầu nhìn sang.

Chỉ thấy thứ Gia Cát Lượng chỉ là một vật hình bầu dục trông giống quả đu đủ, nhưng kích thước của nó lại lớn hơn đu đủ mấy vòng, trông đã có thể so sánh với một quả bí đao nhỏ.

"Đây là…" Ngô Lương cử động thân thể, phát hiện mình đã khôi phục khả năng hành động, bèn được Trân Mật và Tào Nỉ dìu đứng dậy, đi đến gần vật màu vàng óng đó.

Tiếp đó một mùi hương ngọt ngào khiến lòng người sảng khoái liền ập vào mặt.

"Là mùi của thứ này?" Ngô Lương hơi sững người.

"Chính nó." Dương Vạn Lý vội vàng nói, "Vừa rồi chúng ta ngửi

thấy mùi này, còn đang đoán thứ này có ăn được không, không giấu gì công tử, mọi người đều đã nuốt nước bọt nửa ngày rồi…" "Ha ha ha ha…" Người của Phường Nhân Quân nghe vậy đều cười rộ lên.

Họ đã đói nhiều ngày như vậy, tự nhiên thấy thứ gì cũng sẽ nghĩ đến đầu tiên là có ăn được không, nhất là loại vật tỏa ra mùi thơm ngon này.

Nhưng nói đi cũng phải lại, tâm thái của người của Phường Nhân Quân quả thực rất tốt, trong hoàn cảnh này mà còn có thể cười được, cũng coi như là tìm vui trong nỗi khổ.

"Có lẽ ăn được thật." Ngô Lương cũng nói đùa với mọi người một câu, sau đó cúi người xem xét kỹ lưỡng.

Vật này trông ít nhất cũng phải một hai mươi cân, rơi xuống đất lại tạo ra một cái hố nhỏ sâu khoảng hai mươi centimet, khiến một nửa nhỏ của nó lún vào trong đất đỏ, phải biết rằng loại đất đỏ này rất cứng, từ đó có thể thấy độ cao mà nó rơi xuống nhất định không thấp.

Dựa theo miêu tả của Gia Cát Lượng vừa rồi, tiếng động lớn mà hắn nghe thấy trong bóng tối trước đó, hẳn là do vật này rơi xuống đất phát ra.

Còn tiếng động lớn nghe thấy trong sương mù trước đó, thì hẳn là tiếng của một vật khác y hệt nó rơi xuống đất.

Nhưng đây rốt cuộc là thứ gì?

Ngô Lương quan sát kỹ một lát, thấy bề mặt nó được bao phủ bởi một lớp vỏ trơn nhẵn màu vàng óng, trải qua lực va chạm khổng lồ do rơi xuống đất, lớp vỏ này không hề bị tổn hại, từ đó có thể suy đoán, độ cứng của vật này rất đáng kể.

Ngoài ra.

Ngô Lương không có phát hiện nào khác, bèn đưa tay lật nó qua để xem xét tiếp.

Chương 903

Mặt còn lại của vật này cũng được bao bọc bởi lớp vỏ trơn nhẵn màu vàng óng đó, nhưng khác là, mặt này lại nứt ra một khe hở rộng bằng một ngón tay, khe hở này rất có khả năng là do va đập mà ra, lúc này đã có một ít chất lỏng màu đỏ anh đào chảy ra từ vết nứt, làm ướt đất đỏ bên dưới.

Cùng lúc đó.

Mùi hương ngọt ngào nồng nàn hơn nhiều so với trước ập đến, ngửi giống như mùi của dưa quả chín mọng tỏa ra, nhưng lại không giống bất kỳ loại dưa quả nào Ngô Lương từng thấy… Về phương diện này, nhất định là Ngô Lương có tiếng nói hơn, dù sao thì trái đất ở hậu thế đã biến thành một ngôi làng toàn cầu, hoa quả từ khắp nơi trên thế giới chỉ cần muốn ăn là có thể bỏ tiền ra mua, hơn nữa không phân biệt mùa vụ, còn người ở thời đại này thì chỉ có thể ăn được vài loại hoa quả chính vụ của địa phương.

"Công tử, lão hủ vừa rồi có suy đoán, thứ này có phải là quả của cây đồng này không?" Trong mùi hương ngọt ngào lan tỏa, Vu Cát nuốt nước bọt, ghé lại gần nói, "Nếu thứ này là quả có thể ăn được, không chỉ có thể giải quyết được tình thế cấp bách của chúng ta, nói không chừng còn có lợi ích không ngờ tới, dù sao thì cây đồng này vừa nhìn đã không phải vật tầm thường." "Nhưng không ai biết thứ này rốt cuộc có ăn được không, lỡ như có kịch độc thì sao?" Ngô Lương trầm ngâm nói.

Hắn cũng không chắc, tuy thuật Ngự Thủy của hắn có liên quan đến quả của cây Phù Tang bằng thanh đồng đó, nhưng quả đó không phải do hắn mạo hiểm ăn vào, mà là tự động dung nhập vào cơ thể

hắn ngay lúc hắn đến gần, căn bản không có cơ hội lựa chọn.

Còn thứ này thì không dễ nói.

Ngô Lương bất giác nhớ đến chất lỏng màu xanh lam chảy trong rễ cây đồng, đó đều là phèn xanh gặp sắt hóa đồng, hoàn toàn là chất độc kim loại nặng, nếu thứ trước mặt này là quả mọc ra từ cây đồng này, rất có khả năng cũng chứa một lượng lớn nguyên tố đồng.

"Hay là để ta thử xem." Lúc này Hoa Đà chủ động đứng ra, tự tiến cử nói, "Thần Nông nếm trăm cỏ để giải khổ cho trăm họ thiên hạ, ta tuy xa không bằng được bậc tiền bối cao thượng như vậy, nhưng cũng nguyện vì giải mã bí ẩn của kỳ vật này mà mạo hiểm…" Nói đến đây, thấy Ngô Lương định nói gì đó, Hoa Đà lập tức lại nghiêm mặt nói: "Ngô thái sử, sự việc đến nước này chúng ta đã là cùng đường cuối lối, nếu muốn sống sót thì tất phải có người mạo hiểm, ngài đã nhiều lần cứu mạng ta, bây giờ cũng đến lúc ta làm gì đó rồi, xin Ngô thái sử hãy cho phép." "Đây… được rồi, Hoa Đà tiên sinh hãy ăn một ít trước, nếu có gì bất thường, ta có lẽ còn có thể kịp thời cứu chữa." Ngô Lương thấy Hoa Đà thần sắc kiên quyết, cũng biết tiếp theo họ không biết còn phải bao lâu mới có thể rời khỏi bí cảnh này, phải tận dụng mọi thứ có thể cung cấp năng lượng cho họ, thế là cuối cùng gật đầu.

"Sống chết có số, Ngô thái sử không cần quá để tâm." Hoa Đà thản nhiên nói, nói xong liền dùng con dao nhỏ cắt một miếng nhỏ phần mềm giống như thịt quả từ khe nứt của vật này bỏ vào miệng.

"!" Ngay lúc vào miệng, sắc mặt Hoa Đà đột nhiên biến đổi.

Chỉ thấy gương mặt vốn đã hơi tái nhợt vì thiếu dinh dưỡng của ông lập tức hiện lên vẻ hưởng thụ, thậm chí gò má còn xuất hiện sắc hồng với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Cẩn thận nhai miếng thịt quả trong miệng.

Mũi Hoa Đà bất giác phát ra tiếng "ừm ừm", dường như đang thưởng thức món ngon nhất thiên hạ.

"Ọt!" Thấy cảnh này, người của Phường Nhân Quân bên cạnh đã thèm rớt nước miếng.

Nhưng không có lệnh của Ngô Lương, không ai dám manh động, chỉ có thể đứng một bên nhìn chằm chằm, chờ Hoa Đà hoàn thành việc thử độc.

May mà Hoa Đà cũng biết chừng mực.

Sau khi ăn một miếng nhỏ như vậy, ông liền không mạo hiểm thử thêm, mà lặng lẽ ngồi một bên chờ đợi phản ứng của cơ thể… ý của Ngô Lương là ít nhất nên quan sát nửa canh giờ.

Mà nhân lúc rảnh rỗi này.

Ngô Lương lại tiếp tục dẫn mọi người tra xét dưới gốc cây đồng, hy vọng có thể tìm được những thứ có giá trị khác, kết quả khi đi đến gần nơi mất kiểm soát vừa rồi, hắn liền lập tức dừng bước, trong mắt lộ ra vẻ khó tin.

Chỉ thấy lúc này những vết cào trên đất của hắn vẫn còn rõ ràng.

Mà những vết cào đó lại mơ hồ tạo thành bốn chữ khá phức tạp, hơn nữa còn là chữ giản thể mà Ngô Lương chỉ sử dụng ở hậu thế!

"Công tử, lão hủ lúc này mới chú ý, có phải ngài đã cào ra bốn chữ trên đất không?" Vu Cát cũng chú ý đến những chữ này, nhưng trên mặt lại lộ ra vẻ nghi hoặc, "Bốn chữ này có ý nghĩa gì… chữ thứ ba hẳn là chữ thiên phải không?" Vu Cát đương nhiên không dễ nhận ra, chữ giản thể đã được đơn giản hóa rất nhiều ở hậu thế đối với một người cổ đại như Vu Cát, đôi khi còn không có quy luật hơn cả cổ văn.

"Giá…" Nhìn thấy mấy chữ giản thể trên mặt đất, Ngô Lương

cũng kinh nghi trong lòng.

Rõ ràng đây là chữ viết mà hắn đã cào ra trong tiềm thức, bất kỳ ai cũng không thể viết thay được.

Mà nếu là trong tiềm thức, vậy thì hiển nhiên lúc hắn thần du vừa rồi tuy không hiểu được những lời thì thầm khe khẽ như của vô số người, nhưng tiềm thức thực ra đã hiểu được một phần nội dung, đồng thời còn dùng cách cào bới để lại manh mối này cho bản thể trong lúc vô thức.

Nội dung của bốn chữ này chính là —— "Tuyệt địa thiên thông"!

"Tuyệt địa thiên thông…" Ngô Lương lẩm bẩm đọc bốn chữ này, tâm trí đồng thời cũng đã nhanh chóng vận động.

"Tuyệt địa thiên thông?" Nghe thấy nội dung Ngô Lương đọc ra, gương mặt già nua của Vu Cát cũng nhăn lại trong nháy mắt.

Không chỉ Vu Cát, Chân Mật, Gia Cát Lượng và Tào Nỉ ở bên cạnh cũng đều lộ vẻ khác thường, dường như đã nghĩ tới điều gì đó.

"Tuyệt địa thiên thông?

Đây là có ý gì?" Dương Vạn Lý không hiểu bèn hỏi.

"Tên thất phu nhà ngươi ngày thường không học không nghề, tự nhiên không biết sức nặng của bốn chữ này." Vu Cát khinh bỉ liếc Dương Vạn Lý một cái, rồi thong thả hỏi lại: "Vậy Chuyên Húc đại đế thì ngươi hẳn là biết là ai rồi chứ?" Dương Vạn Lý lúc này lại không cãi nhau với Vu Cát, nghiêm mặt đáp: "Chuyên Húc đại đế sao ta lại không biết, ngài là cháu của Hoàng Đế Hiên Viên, một trong Ngũ Đế thượng cổ, hình như còn từng giao chiến với Cộng Công, kẻ đã húc đổ núi Bất Chu." "Coi như tên thất phu nhà ngươi cũng có chút kiến thức." Vu Cát gật đầu, nói tiếp: "Bốn chữ 'tuyệt địa thiên thông' này có liên quan đến Chuyên Húc đại đế.

Sử sách ghi lại, khi Chuyên Húc đại đế đánh bại Cộng Công và lên ngôi đế, giữa trời và đất vẫn còn tồn tại rất nhiều mối liên kết.

Thiên thần trên trời có thể thông qua những mối liên kết này để xuống nhân gian gây tai họa, khiến cho sinh linh lầm than.

Vì vậy, ngài đã lệnh cho hai người cháu trai của mình tên là 'Trọng' và 'Lê' cắt đứt toàn bộ mối liên kết giữa trời và đất, chỉ để lại Thiên Thể ở núi Côn Luân làm mối liên hệ duy nhất giữa hai cõi.

Kể từ đó, thiên thần trên trời không thể hạ phàm, mà người dưới đất cũng không thể lên trời.

Như vậy, người và thần đều không thể can thiệp vào cuộc sống của nhau, còn Chuyên Húc đại đế trở thành sứ giả duy nhất giữa trời và đất.

Đây chính là lai lịch của 'tuyệt địa thiên thông'." "Ngoài ra, sử sách liên quan còn ghi lại, nói rằng trong trận chiến Trục Lộc năm đó, bộ tộc Cửu Lê do Xi Vưu thống lĩnh chính là một tộc thiên thần đến từ trên trời.

Do đó, cuộc chiến giữa Hoàng Đế, Viêm Đế và Xi Vưu cũng là cuộc chiến giữa người và thiên thần… mà 'tuyệt địa thiên thông' chính là để ngăn chặn loại chiến tranh này tái diễn…" Nói đến đây, Vu Cát đột nhiên dừng lại, rồi như có điều giác ngộ mà nhìn về phía Ngô Lương, có phần kích động nói: "Công tử, lão hủ hình như đã biết cây đồng này rốt cuộc là gì rồi!" "Ngươi nói đi." Ngô Lương trong lòng cũng đã có một suy đoán, gật đầu bảo Vu Cát nói trước.

"Kiến Mộc!" Vu Cát nghiêm mặt nói: "Truyền thuyết kể rằng Kiến Mộc chính là thánh thụ kết nối trời đất, người và thần.

Phục Hy, Hoàng Đế và các vị đại đế khác đều thông qua Kiến Mộc để đi lại giữa trời và đất." "Còn nữa!

Trong «Sơn Hải Kinh» có ghi lại một số đặc điểm của Kiến Mộc, nguyên văn hẳn là 'Có một loại cây, lá xanh cành tím, hoa đen quả vàng, hình dáng như trâu, kéo thì có da, như anh, như rắn vàng.

Lá của nó như lưới, quả của nó như loan, thân cây rỗng ruột, tên là Kiến Mộc'." "Bây giờ xem ra, cây đồng trước mặt chúng ta có mấy đặc điểm trùng khớp với ghi chép trong «Sơn Hải Kinh»." "'Hình dáng như trâu', cây đồng này còn to lớn hơn cả trâu." "'Thân cây rỗng ruột', mọi người đều đã thấy, cây đồng này cũng có kết cấu rỗng ruột." "'Lá xanh cành tím', chúng ta tuy chưa thấy lá của cây đồng này, nhưng thân cây của nó quả thực có màu tím đồng rất rõ." "'Quả của nó như loan', quả loan chính là loại quả hình thuôn dài như vậy, hơn nữa sau khi quả chín cũng có màu vàng cam, ngoài kích thước ra thì gần như giống hệt với quả rơi gần chúng ta vừa rồi." "Mấy đặc điểm trùng khớp này, kết hợp với bốn chữ 'tuyệt địa thiên thông' mà công tử đã viết ra trong lúc hoảng hốt, nếu bốn chữ này là do công tử nhận được một loại cảm ứng nào đó mà viết ra, vậy thì lão hủ gần như có thể khẳng định, cây đồng trước mặt chúng ta chính là Kiến Mộc trong truyền thuyết!" "Kiến Mộc…" Nghe lời của Vu Cát, Ngô Lương không lập tức đưa ra phán đoán, ngược lại Dương Vạn Lý không nhịn được nói: "Nếu cây đồng này chính là Kiến Mộc trong truyền thuyết, vậy chúng ta trèo lên cây đồng này, chẳng phải là có thể đến được thiên giới nơi thiên thần cư ngụ trong truyền thuyết sao?" "Nếu ghi chép trong sử sách chính xác không sai, quả thực có thể nói như vậy." Vu Cát gật đầu, trên gương mặt già nua hiện lên vài phần khao khát, ngẩng đầu nhìn lên cây đồng không thấy đỉnh, đạo quả mà ông ta theo đuổi cả đời, có lẽ đang ở trên cây đồng này.

Lúc này Ngô Lương cuối cùng mới lên tiếng: "Nhưng nếu ta nhớ không lầm, miêu tả về Kiến Mộc trong «Sơn Hải Kinh» hẳn là nằm trong Hải Nội Kinh, hơn nữa ghi chép về vị trí của Kiến Mộc hẳn là

‘nằm ở Đô Quảng Chi Dã giữa Hắc Thủy ở biển Tây Nam’.

Nơi này so với ghi chép liên quan cách xa vạn dặm, một ở Tây Nam, một ở chính Đông, đây hoàn toàn là một đằng một nẻo mà?” Đây cũng chính là nguyên nhân chủ yếu mà Ngô Lương từ đầu đến cuối đều không hề liên hệ cây đồng này với Kiến Mộc trong truyền thuyết.

Các học giả đời sau cũng đã nghiên cứu phân tích các ghi chép liên quan, cái gọi là “Đô Quảng Chi Dã”, các học giả phổ biến cho rằng đó chính là khu vực đồng bằng Tứ Xuyên sau này.

Mà ở khu vực này, giới khảo cổ đời sau còn phát hiện di chỉ Tam Tinh Đôi gây chấn động thế giới, và từ đó khai quật được rất nhiều văn vật quý giá liên quan đến văn hóa Cổ Thục, trong đó ngoài những chiếc mặt nạ đồng có hình thù kỳ dị, thì thứ thu hút sự chú ý nhất chính là cây thần bằng đồng được khai quật.

Trong đó, cây thần bằng đồng lớn nhất cao tới 396 cm, trên đó có cành lá, hoa cỏ, quả, chim bay, thú chạy, rồng treo, thần linh và các đồ trang trí tinh xảo khác.

Mà dựa trên ghi chép trong «Sơn Hải Kinh», đặc biệt là sự trùng hợp về vị trí của “Đô Quảng Chi Dã” và di chỉ Tam Tinh Đôi, giới khảo cổ đời sau có nhiều người suy đoán, cây thần bằng đồng được phát hiện trong di chỉ Tam Tinh Đôi, có thể chính là lễ khí được đúc theo nguyên mẫu Kiến Mộc trong truyền thuyết.

“Công tử, có khả năng nào Kiến Mộc không chỉ có một cây không?” Vu Cát lại trầm ngâm nói: “Trong sử sách có ghi chép về thần thụ không kể xiết, nhưng thánh thụ có thể kết nối trời đất thì chỉ có một loại là Kiến Mộc.

Ngoài ra, trong ghi chép về ‘tuyệt địa thiên thông’, Chuyên Húc đại đế phái hai người cháu ‘Trọng’ và ‘Lê’ cắt đứt liên hệ giữa trời và đất, nguyên văn hẳn là ‘Đế lệnh Trọng hiến thượng thiên, lệnh Lê

cung hạ địa', tức là nói 'Trọng' và 'Lê' hành động riêng rẽ.

Nếu liên hệ giữa trời và đất chỉ có một nơi, hai người hà cớ gì phải chia nhau hành động?" "Nói có lý…" Ngô Lương lại rơi vào trầm tư.

Nói như vậy, cây đồng này bị chặt đứt tận gốc, và bị người ta dùng Tỏa Long Trụ trấn áp, hẳn là một phần của kế hoạch "tuyệt địa thiên thông"?

Nhưng vẫn còn một vấn đề.

Thiên giới và thiên thần có thật sự tồn tại không?

Ngô Lương chưa từng thấy thiên giới, cũng chưa từng thấy thiên thần, khoa học kỹ thuật đời sau càng đã đạt đến trình độ lên trời xuống đất, sớm đã thám hiểm không gian vũ trụ bao la vô tận, nhưng vẫn không thể chứng thực sự tồn tại của thiên giới và thiên thần.

Điều này ít nhất có thể chứng minh, thiên giới và thiên thần hẳn không ở trên trời hay trong vũ trụ… Chẳng lẽ là thời không?

Ngô Lương trong lòng rung động.

Kết hợp với những trải nghiệm trong bí cảnh này, cùng với bốn bức họa trên bia đá nghi là miêu tả bốn thời không, và cả những tòa môn lâu đã thực sự khiến đám người Phường Nhân Quân hoàn thành việc nghi là xuyên qua thời không… Ngô Lương nghĩ đến những khái niệm về thời không song song trong các tác phẩm khoa học viễn tưởng đời sau.

Khái niệm này thực ra đã từng xuất hiện trong nhiều văn hiến cổ đại của Thiên triều, ví dụ như "linh cảnh", ví dụ như "quy khư", đây đều là những sự tồn tại nghi là một thời không khác, một thời không song song với thế giới hiện thực.

Cho nên… Kiến Mộc chính là cây cầu kết nối những thời không

này?

Mà cây đồng nghi là Kiến Mộc trước mắt này, có thể kết nối với bốn thời không khác nhau?

Vậy kế hoạch "tuyệt địa thiên thông" có phải đã gây ra ảnh hưởng gì đến các thời không ngoài "nhân giới" mà người ta nhận định không?

Ngô Lương hồi tưởng lại những trải nghiệm gần đây: bọn họ ban đầu xuyên qua ba tòa môn lâu tiến vào hẳn là tầng thời không thứ hai.

Tầng thời không này có hài cốt Ứng Long, có những con quái trùng bám trên hài cốt Ứng Long, có dược thi và những con trùng nhỏ nghi là cùng tông với đằng trùng ẩn trong kinh mạch dược thi, có thiên lôi màu tím và cổn địa lôi, ngoài ra thì không còn bất kỳ vật sống nào.

Ít nhất ở tầng này gần ba tháng, bọn họ chưa từng thấy, chưa từng bị vật sống uy hiếp, bổ sung thực phẩm cũng chỉ có thể dựa vào thế giới bên ngoài.

Tiếp đó, bọn họ có lẽ là sau khi Điển Vi chém vào cây đồng, đã đến tầng thứ ba một cách khó hiểu.

Ở tầng này, nhiều thứ bị hư hại ở tầng thứ hai đều khôi phục như cũ một cách khó hiểu, bao gồm cả ba tòa môn lâu đã sụp đổ, chỉ có Tỏa Long Trụ trấn áp cây đồng đã biến mất, mà tấm bia đá khắc hình lại xuất hiện.

Con quái trùng khổng lồ chui ra từ thân cây đồng rỗng ruột, bọn họ gần như bị dồn vào tuyệt cảnh, nhưng vào thời khắc cuối cùng đã phát hiện ra những tòa môn lâu đã khôi phục như cũ, thông qua ba tòa môn lâu đó đến tầng thứ tư hiện tại.

Mà ở tầng thứ tư, bọn họ đã thấy cây đồng hoàn chỉnh, cũng thấy quả rơi từ cây đồng.

Ngô Lương còn trong quá trình chạm vào cây đồng mà tiến vào

trạng thái thần du, thấy được đôi mắt khổng lồ trên trời từng khiến Điển Vi mất kiểm soát, và từ vô số lời thì thầm khe khẽ của mọi người cùng với trạng thái đầu óc sắp nổ tung, đã ma xui quỷ khiến để lại bốn chữ "tuyệt địa thiên thông" là gợi ý cực kỳ quan trọng… Nhớ lại những trải nghiệm này, Ngô Lương rất nhanh đã phát hiện ra một điểm chung: ngoài "nhân giới" mà bọn họ đang sống, dường như các thời không khác đã không còn sinh mệnh thường thấy!

Trước đó, sau khi hắn dùng Ngự Thủy Thuật khiến Hoàng Hà đổi dòng, thậm chí còn không tìm thấy một con cá nhỏ nhất, một con ba ba nhỏ nhất trên lòng sông cạn khô… nếu không những thứ này cũng có thể trở thành nguồn thức ăn của bọn họ, giúp họ cầm cự được lâu hơn.

Cùng lúc đó.

Ngô Lương lại nghĩ đến nhiều học thuyết, vu thuật, bí pháp, kỹ nghệ, kỳ trân dị thú đã thất truyền của Thiên triều, cũng như các loại thần thoại truyền thuyết không thể tưởng tượng nổi.

Những thứ này không chỉ đơn giản là thất truyền, thậm chí không ai có thể nói rõ nguồn gốc của chúng… giống như kỳ kinh bát mạch của trung y vậy, Ngô Lương trước đó tuy đã phát hiện ra loại trùng nhỏ chỉ di chuyển trong kinh mạch cơ thể người trong dược thi, và suy đoán loại trùng nhỏ này có thể đã đóng vai trò quan trọng trong quá trình các bậc tiền bối phát hiện ra kỳ kinh bát mạch, nhưng suy cho cùng đây cũng chỉ là suy đoán cá nhân của hắn, ai biết được loại trùng nhỏ này từ đâu đến, bắt đầu ký sinh trong cơ thể người từ khi nào, và biến mất hoàn toàn vào khi nào?

Còn những kỳ trân dị thú được ghi lại trong «Sơn Hải Kinh», có một số trông chỉ là động vật bình thường, nhưng một khi xuất hiện hoặc ăn vào, hoặc là sẽ gây ra thiên tai điềm lành, hoặc là kỳ dược có

công hiệu thần kỳ, có thể khiến người ta không khát, không đói, không mù, không mê, không bệnh… Những thứ này thật sự không tồn tại sao?

Hay là nói trước "tuyệt địa thiên thông", những sự vật này cũng có thể thông qua Kiến Mộc xuyên qua các thời không khác nhau, và người ta cũng có thể đến các thời không khác mà Kiến Mộc kết nối, để tìm kiếm và chứng kiến những sự vật đó, và ghi lại chúng trong «Sơn Hải Kinh».

Hoặc là, «Sơn Hải Kinh» vốn là sách của thời không khác, chỉ là sau khi được phiên dịch thì lưu truyền lại!

Suy cho cùng, trong «Sơn Hải Kinh» còn ghi lại đủ các loại chủng tộc người, những chủng tộc đó không phải là người da vàng, da đen, da trắng được phân biệt bằng màu da như đời sau, mà là các loại vật chủng đã có sự khác biệt rõ rệt với "người", và đó cũng là những vật chủng có trí tuệ không thua kém loài người.

Ngoài ra.

Ngô Lương ấn tượng rằng những ghi chép về ngoại hình của các đế vương thượng cổ này cũng rất đáng suy ngẫm, ví dụ như Viêm Đế đầu trâu mình người, Xi Vưu thân thú nói tiếng người, hay như Thuấn Đế mắt có hai con ngươi… So sánh mà nói, dòng dõi Hoàng Đế Hiên Viên dường như mới có tóc đen, da vàng đặc trưng của người Thiên triều.

Chương 904

Mà trên thực tế, những ghi chép về học thuyết, vu thuật, bí pháp, kỹ nghệ, kỳ trân dị thú, cũng như những thần thoại thông thiên đạt địa, cũng bắt đầu dần dần hiếm hoi sau "tuyệt địa thiên thông".

"Tuyệt địa thiên thông" giống như một ranh giới không quá rõ ràng, đã vạch ra ranh giới giữa thời kỳ thượng cổ và thời kỳ Tiên Tần.

"Đây mới là chân tướng sao?" Mặc dù những suy đoán nảy sinh trong lòng ngày càng nhiều, cũng ngày càng chi tiết, nhưng hắn vẫn có chút không tự tin.

Những suy đoán này đã lật đổ quá nhiều thứ, bao gồm cả suy đoán trước đây của bọn họ về thân phận của Xi Vưu và Cửu Lê quốc.

Trước đó, hắn và Vu Cát từng cho rằng hình tượng của Xi Vưu trong một số sử sách, có thể là do mặc bộ giáp đồng mà các bộ tộc khác thời đó chưa từng thấy… Hơn nữa, những suy nghĩ nảy sinh bây giờ rất "không khoa học".

Mặc dù sau khi xuyên không, Ngô Lương đã trải qua nhiều chuyện không khoa học, cũng đồng tình với quan điểm rằng điểm cuối của khoa học chính là thần học, nhưng mỗi khi đối mặt với một số cổ tích và cổ vật, hắn vẫn sẽ chọn cách sử dụng "khoa học" để kiểm chứng và điều tra trước, đây cũng được coi là một phương pháp loại trừ, có thể tránh bị một số thứ vốn rất đơn giản lừa gạt.

Nhưng bây giờ, chuyện này rõ ràng không thể dùng "khoa học" để giải thích được nữa.

Đầu tiên là việc hắn ngay lập tức rơi vào trạng thái thần du khi chạm vào cây đồng, và còn cào ra bốn chữ "tuyệt địa thiên thông" trên mặt đất trong lúc vô thức đã rất không khoa học.

Điều này rõ ràng là bị ảnh hưởng bởi một sức mạnh thần bí nào đó.

Sức mạnh thần bí này cũng đang cảm ứng hắn, cố gắng giúp hắn hiểu được cây đồng này, giúp hắn hiểu được bí mật trong bí cảnh này… chỉ không biết nó rốt cuộc có mục đích gì?

Đẩy đổ Tỏa Long Trụ?

Ngô Lương có lý do để tin rằng, Tỏa Long Trụ chính là mấu chốt của kế hoạch "tuyệt địa thiên thông".

Mà một khi đẩy đổ "Tỏa Long Trụ", kế hoạch "tuyệt địa thiên thông" của Chuyên Húc đại đế sẽ bị phá vỡ, khi đó những thời không đã hoàn toàn cách biệt với "nhân giới" sẽ lại một lần nữa kết nối… Ngô Lương lúc này vẫn không thể xác định đây rốt cuộc là chuyện tốt hay chuyện xấu.

Nhìn nhận sự việc này từ góc độ chính trị, có thể cho rằng đây là thủ đoạn thống trị của Chuyên Húc đại đế, giống như Tát Mãn giáo từng xuất hiện trong thời kỳ thượng cổ của Thiên triều, chỉ có một mình ngài có thể giao tiếp với "thiên giới", với tư cách là người đại diện duy nhất của "thiên giới", ngài đương nhiên có được quyền lực tối cao vô thượng.

Thủ đoạn thống trị này không hề hiếm gặp, ngay cả đời sau vẫn tồn tại nhiều chính quyền "chính giáo hợp nhất", và vẫn duy trì được sự thống trị tương đối ổn định.

Mà nhìn nhận sự việc này từ góc độ cộng đồng nhân loại, sự việc này lại không hề nhỏ.

Giả sử «Sơn Hải Kinh» là một cuốn sách từ "thiên giới" lưu truyền lại, mà những sự vật được ghi lại trong sách đều thực sự tồn tại, một khi những sự vật này tái lâm "nhân giới", đây rất có khả năng

sẽ là một trận "hàng duy đả kích".

Ngay cả đời sau với khoa học kỹ thuật rất tiên tiến, đối mặt với những học thuyết, vu thuật, bí pháp, kỹ nghệ, kỳ trân dị thú đã thất truyền trong sách, thậm chí là những sinh vật dạng người có trí tuệ tương đương, cũng có nhiều điểm bất lực, huống chi là thời Đông Hán mạt niên… Ngô Lương không gánh nổi trách nhiệm này, vì vậy trước khi hoàn toàn làm rõ bí mật ở đây và những ảnh hưởng sau này, hắn tuyệt đối sẽ không làm bất cứ chuyện gì.

Ngoài ra.

Ngô Lương nghi ngờ Tỏa Long Trụ không chỉ đơn giản là cắt đứt liên hệ giữa "trời" và "đất".

Bởi vì "trời" mà hắn hiện tại nhìn thấy, đã không khác gì tuyệt cảnh.

Lấy tầng thứ hai lúc mới vào mà nói, ở đó ngoài hài cốt Ứng Long, dược nhân, trùng nhỏ thần bí và một số thực vật, bọn họ chưa từng thấy bất kỳ thứ gì còn sống.

Huống hồ hài cốt Ứng Long và dược nhân vốn không được coi là vật sống, còn trùng nhỏ thần bí thì cũng cần phải trốn trong cơ thể dược nhân để sống lay lắt.

Mà ở tầng thứ ba đến được trong lúc ngủ mê, bọn họ cũng chỉ thấy ở đó con quái trùng chui ra từ tâm cây đồng.

Còn tầng thứ tư hiện tại, thì chỉ có cây đồng nghi là Kiến Mộc này… Nói như vậy.

Con quái trùng đó và cây đồng này rõ ràng có mối quan hệ cực kỳ mật thiết, mà thứ nghi là quả rơi từ trên đầu xuống, trông cũng nên là quả của cây đồng, vì vậy cả ba có khả năng đều là một phần của "Kiến Mộc" này.

Tức là nói.

Ngoài con trùng nhỏ thần bí trốn trong cơ thể dược nhân để sống lay lắt, hiện tại trong bí cảnh vẫn còn giữ được sinh khí, ngoài những cây cối thực vật kia, có lẽ chỉ còn lại "Kiến Mộc" này.

Ngô Lương trầm ngâm, không khỏi lại nghĩ đến quan điểm của Vu Cát trước đó về "Tử Long Cách Cục": cái gọi là trời có thiên khí, đất có địa khí, vạn vật cần dựa vào địa khí của trời đất, mà long mạch mà người ta thường nói chính là nơi địa khí sung mãn nhất.

Mà Tỏa Long Trụ kia nếu được cắm trên huyệt phong thủy của long mạch, liền có thể cắt đứt địa khí của nơi đó, khiến nó từ một long mạch biến thành một nơi hiểm ác.

Mà "Tử Long Cách Cục" khác với nơi hiểm ác thông thường, nó không chỉ đơn giản là đoạn tử tuyệt tôn, mà là muốn tuyệt nhân tính thị… nhẹ nhất cũng có thể đuổi cùng giết tận một bộ tộc, vĩnh viễn không thể ngóc đầu lên được.

Có chuyện "tuyệt địa thiên thông" ở đây, Tỏa Long Trụ này tám phần là do Chuyên Húc đại đế lệnh cho hai người cháu lập nên, vậy ngài muốn đoạn tuyệt họ nào hay những họ nào?

Lúc đầu phát hiện "Tử Long Cách Cục" và Tỏa Long Trụ, Ngô Lương suy đoán chuyện này là do Hoàng Đế làm, mà ngài muốn đuổi cùng giết tận tất nhiên là bộ tộc Cửu Lê do Xi Vưu thống lĩnh.

Nhưng bây giờ hắn lại có suy nghĩ mới.

Kế hoạch "tuyệt địa thiên thông" của Chuyên Húc đại đế, chắc chắn không nhằm vào Xi Vưu và bộ tộc Cửu Lê đã sớm bị Hoàng Đế đánh bại.

Đến đời Chuyên Húc đại đế, Cửu Lê quốc đã không còn tồn tại, cho dù có một số tộc nhân Cửu Lê chạy đến nơi khác sống lay lắt,

cũng đã không thể gây ra sóng gió gì, càng không ảnh hưởng đến sự thống trị của ngài.

Ngô Lương nghĩ đến Cộng Công, người từng tranh giành đế vị với Chuyên Húc.

Trong ghi chép của «Sơn Hải Kinh», hình tượng của Cộng Công không phải là người, ngài mặt người thân rắn, một mái tóc đỏ, sức mạnh thì con người không thể bì được.

Sau khi thất bại trong cuộc tranh giành đế vị, ngài còn tức giận húc đổ núi Bất Chu, phá vỡ trật tự vận hành của thiên thể.

Nếu hắn là Chuyên Húc đại đế, vậy sau khi lên ngôi, vấn đề đầu tiên hắn cần giải quyết là gì?

Ổn định!

Cộng Công rõ ràng là một nhân tố bất ổn định ảnh hưởng đến sự thống trị của Chuyên Húc đại đế.

Hay nói cách khác, loại người như Cộng Công đều là nhân tố bất ổn định ảnh hưởng đến sự thống trị của Chuyên Húc đại đế, chỉ có loại bỏ loại người này, ngôi đế của ngài mới có thể ngồi vững.

Vậy không ngại đưa ra một giả thiết nữa, giả sử Cộng Công chính là một tộc "thiên thần" từ trên "Kiến Mộc" xuống, Xi Vưu cũng vậy, và cả nhiều nhân vật thần thoại có sự khác biệt lớn với con người trong thần thoại cũng vậy.

Vậy thì kế hoạch "tuyệt địa thiên thông" là rất cần thiết.

Mà đối với những "thiên thần" đã xuống nhân gian thì phải xử trí thế nào?

Chặt đứt Kiến Mộc thông thiên, lập Tỏa Long Trụ để trấn áp nó, biến long mạch nơi Kiến Mộc tọa lạc thành "Tử Long Cách Cục",

khiến những "thiên thần" này và hậu duệ của họ bị ảnh hưởng bởi "Tử Long Cách Cục", trong lúc không hay biết mà tuyệt họ, từ đó nhân giới không còn "thiên thần"!

Có lẽ đây mới là nguyên nhân thực sự ngoài nhân giới, Ngô Lương và những người khác không thấy bất kỳ vật sống nào ở ba tầng khác trong bí cảnh?

Ngoài ra.

Khả năng này cũng có thể nhìn ra manh mối từ bốn bức họa trên tấm bia đá đó.

Từ dưới lên trên, bốn bức họa lần lượt đại diện cho một thế giới, mà bốn thế giới này đều ở trong "Kiến Mộc", lại có thể thông qua "Kiến Mộc" để liên hệ với nhau.

Từ cách sắp xếp của bốn bức họa, không khó để nhận ra "nhân giới" thực ra chính là tầng thấp nhất, cũng có thể hiểu là nền tảng và gốc rễ của "Kiến Mộc" và ba giới kia.

Một khi "Kiến Mộc" ở "nhân giới" bị chặt đứt và trấn áp, vậy thì ba giới phía trên sẽ biến thành lầu son gác tía không có nền móng… Dù chỉ là một cái cây bình thường, một khi bị chặt đứt, phần trên cũng sẽ nhanh chóng khô héo mục nát, còn phần dưới tuy cũng sẽ bị ảnh hưởng, nhưng chắc chắn có thể tồn tại lâu hơn, thậm chí có thể nảy ra cành lá mới.

Thực ra, ngay khi nhìn thấy bốn bức họa đó và nảy ra ý nghĩ về thời không song song, Ngô Lương đã có liên tưởng như vậy.

Bởi vì trong thần thoại phương Tây cũng có thiết lập như vậy.

Trong truyền thuyết thần thoại phương Tây, cả thế giới chính là một cây thế giới khổng lồ.

Thân cây thế giới sinh ra chín thế giới hoàn toàn khác nhau, mỗi

thế giới đều có những chủng tộc khác nhau sinh sống, có thần tộc, có tinh linh, có người khổng lồ, có người lùn, cũng có nhân giới nơi con người sinh sống.

Chín thế giới này đều có mối quan hệ song song, và được kết nối với nhau thông qua cây thế giới.

Mà bốn bức họa trên tấm bia đá đó, trông cũng giống như đang thể hiện những thế giới song song hoàn toàn khác nhau nhưng lại được kết nối với nhau thông qua Kiến Mộc trong "Kiến Mộc".

Cây thế giới… Kiến Mộc!

Đây gần như là những thiết lập giống nhau.

Chỉ là ngẫu nhiên sao?

Ít nhất theo Ngô Lương biết, vào thời đại mà «Sơn Hải Kinh» được viết, các bậc tiền bối của Thiên triều và tổ tiên của phương Tây gần như không có bất kỳ sự qua lại nào, tự nhiên cũng không có khả năng truyền bá văn hóa, nhưng tại sao lại xuất hiện sự tương đồng như vậy? … Nghĩ đến đây, Ngô Lương đột nhiên nhìn về phía Chân Mật: "Mật nhi, nàng qua đây một chút." "Quân tử có việc gì?" Chân Mật lộ vẻ không hiểu, nhưng vẫn thuận theo đi cùng hắn đến nơi không người.

Ngô Lương lập tức hạ thấp giọng nói: "Mật nhi, ta nhớ trong «Sơn Hải Kinh» không chỉ ghi lại về Đồ Sơn thị, mà còn ghi lại những chuyện liên quan đến Cửu vĩ hồ, nguyên văn hắn là 'Núi Thanh Khâu, có một loài thú, hình dáng như cáo mà có chín đuôi, tiếng kêu như trẻ con, có thể ăn thịt người, người ăn thịt nó thì không bị trúng tà'.

Vậy theo nàng thấy, những ghi chép này có phù hợp với đặc tính của Cửu vĩ hồ không?" "?" Chân Mật hơi sững người, nghi hoặc hỏi:

“Quân tử đột nhiên hỏi những chuyện này làm gì?” Ý tưởng về Kiến Mộc và tuyệt địa thiên thông, lúc này vẫn còn giấu trong lòng Ngô Lương, Chân Mật tự nhiên không biết hắn vì sao lại hỏi vậy.

Mà vấn đề này lại liên quan mật thiết đến bản thân nàng và Đồ Sơn thị, nàng tự nhiên phải cẩn thận phân biệt, những gì có thể nói cho Ngô Lương biết thì tự nhiên sẽ không giấu giếm, nhưng những gì không thể nói cho hắn, Ngô Lương chắc chắn cũng không hỏi ra được.

“Nàng và tộc nhân của nàng là những người sống ở thời đại đó, lại không lâu sau khi Chuyên Húc đại đế tuyệt địa thiên thông, ta nghi ngờ nàng và tộc nhân của nàng có liên quan đến Kiến Mộc, và tuyệt địa thiên thông cũng đã gây ra một số ảnh hưởng đến nàng và tộc nhân của nàng.” Ngô Lương nghiêm mặt nói: “Đáng tiếc trong sử sách ghi chép về chuyện của Đồ Sơn thị rất ít, không ai biết các nàng từ đâu đến, cũng không ai biết Đồ Sơn thị cuối cùng đã đi về đâu, vì sao thị tộc hùng mạnh đến mức có thể khiến Đại Vũ phải ở rể năm đó, đến bây giờ lại sớm đã biến mất không tăm tích.

Những vấn đề này e rằng chỉ có nàng mới có thể trả lời.

Mật nhi, điều này rất quan trọng với ta, không chỉ liên quan đến bí mật của Kiến Mộc và bí cảnh này, mà có lẽ cũng không thể tách rời với vận mệnh của Đồ Sơn thị.

Nếu có thể, ta hy vọng nàng có thể trả lời thành thật.” “Chuyện này…” Chân Mật rơi vào im lặng, một đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm vào mắt Ngô Lương, như đang kiểm chứng xem Ngô Lương có lừa nàng hay không.

Một lát sau, nàng cuối cùng cũng gật đầu, lên tiếng nói: “Ghi chép trong «Sơn Hải Kinh» cũng không hoàn toàn đúng.

Đồ Sơn thị quả thực là hồ tộc có chín đuôi, nhưng chúng ta có thể

nói tiếng người, chứ không phải tiếng kêu như trẻ con.

Còn về việc chúng ta có ăn thịt người hay không, người ăn thịt chúng ta có phải là không bị trúng tà hay không, thiếp thân không muốn bàn luận vấn đề này, cũng xin quân tử đừng truy hỏi." Ngô Lương nghe vậy trong lòng nghĩ Cửu vĩ hồ yêu đó đúng là ăn thịt người, người ăn thịt Cửu vĩ hồ cũng quả thực không bị trúng tà, chỉ là không biết người như thế nào mới có thể đối phó được Cửu vĩ hồ yêu, còn có thể ăn thịt của chúng.

Nhưng hắn cũng tôn trọng ý muốn của Chân Mật, bỏ qua vấn đề này và tiếp tục hỏi: "Trong «Sơn Hải Kinh» còn ghi lại nhiều sinh vật kỳ dị, giống như Cửu vĩ hồ tộc của các nàng vậy, đáng tiếc bây giờ đại đa số đã tuyệt tích, những kỳ vật đó nàng có từng tận mắt thấy không?" "Từng thấy một số, thực ra chàng cũng đã thấy một số." Chân Mật nói: "Nghe nói trước khi thiếp thân theo chàng, chàng đã thấy Hống, thấy vân dương, thấy Hàm Sa Xạ Ảnh, còn thấy cả Phù Tang Mộc… Những thứ đó bây giờ đã là phượng mao lân giác, nếu không có cơ duyên lớn thì sống cả đời cũng không thấy được một cái, đặc biệt là Phù Tang Mộc, ngay cả thiếp thân cũng chưa từng tận mắt thấy.

Nhưng vào năm đó, những thứ này tuy không phải là đầy rẫy khắp nơi, nhưng cũng không phải là thứ gì quá hiếm lạ, những thứ còn kỳ dị hơn thế này cũng có." "Vậy nàng có biết vì sao những kỳ vật này lại ngày càng hiếm hoi, đến bây giờ người thường cả đời cũng không thấy được một cái không?" Ngô Lương truy hỏi.

"Không biết." Chân Mật lắc đầu: "Nhưng theo thiếp thân được biết, sự biến mất của những kỳ vật này tuyệt đối không phải là chuyện một sớm một chiều.

Thiếp thân cũng không nói rõ được chúng rốt cuộc đã biến mất

như thế nào, có lẽ đã trải qua trăm năm, cũng có lẽ đã trải qua nghìn năm, những kỳ vật đó cứ như vậy từng thứ một lặng lẽ tuyệt tích.

Đến khi thiếp thân nhận ra thì muốn thấy lại một cái cũng khó… Đây không phải là thiếp thân không đủ nhạy bén.

Giả như lúc quân tử còn nhỏ, trước cửa nhà từng có một con sông nhỏ, con sông này đã chảy mấy chục năm, nước sông mỗi năm đều dần dần cạn đi, cho đến cuối cùng hoàn toàn khô cạn, e rằng quân tử cũng chỉ để lại một vài ký ức về con sông nhỏ này, sẽ không quá để tâm mà truy cứu đến cùng phải không?" "Quả thực như vậy." Ngô Lương khẽ gật đầu, miệng tuy nói vậy, nhưng trong lòng đã khẳng định đây chính xác là một quá trình tuyệt chủng của các loài.

Ngay sau đó, hắn lại hỏi một câu dường như tư duy rất nhảy vọt: "Nói đến… Đồ Sơn thị của các nàng thì sao?

Chương 905

Bây giờ địa chỉ cụ thể của núi Thanh Khâu đã rất mơ hồ, Cửu vĩ hồ tộc cũng cực kỳ hiếm thấy, hoặc nói là từ nhà Hạ-Thương trở đi, đã hoàn toàn không còn ghi chép liên quan đến Đồ Sơn thị, ghi chép về Cửu vĩ hồ tộc cũng chỉ có một mình nàng, giống như Đồ Sơn thị đã lặng lẽ bốc hơi khỏi nhân gian vậy." "…" Chân Mật nghe vậy lại sững người, do dự một lát mới nói: "Đồ Sơn thị chúng ta vốn là một bộ tộc hùng mạnh của Đông Di, nhưng không biết từ khi nào khả năng sinh sản của nam tử lại dần dần suy giảm, ngược lại nữ tử trong tộc lại không bị ảnh hưởng.

Chính vì vậy, Đồ Sơn thị chúng ta mới bắt đầu lệnh cho nữ tử trong tộc thông hôn với ngoại tộc, cố gắng dùng cách này để lưu lại thêm một chút huyết mạch Đồ Sơn thị.

Văn Mệnh (Đại Vũ) đúng lúc đó đến đây trị thủy, Đồ Sơn thị chúng ta giỏi xem tướng người, mẫu thân thấy Văn Mệnh khí vũ bất phàm, ngày sau ắt thành đại sự, bèn lệnh cho thiếp thân chủ động tỏ tình với chàng.

Mà Văn Mệnh lúc đó cũng đang gặp khó khăn, vì để các tộc Đông Di ủng hộ sự nghiệp trị thủy của mình, hai bên vừa gặp đã hợp ý liền thành mối hôn sự này… Nhưng tuy mỗi người đều có tâm tư riêng, thiếp thân và Văn Mệnh cũng là thật lòng yêu nhau, vì vậy sau khi kết hôn vẫn tương kính như tân." "Sau đó, nữ tử của Đồ Sơn thị đa số đều gả cho ngoại tộc, nhưng đa số ngoại tộc không giống Đồ Sơn thị lấy mẹ làm lớn, vì vậy con cái sinh ra không thể tự xưng là Đồ Sơn thị được nữa." "Mà những hậu duệ này, cũng rất ít còn giữ được huyết mạch của Cửu vĩ hồ, đều giống cha, không khác gì người thường." "Cứ như vậy lâu dần, khoảng hơn trăm năm sau, khi con trai

ta là Khải xưng đế đổi thành nhà Hạ, huyết mạch của Đồ Sơn thị đã trăm không còn một.

Thiếp thân trở về Thanh Khâu thăm viếng đã thấy một cảnh điêu tàn, phảng phất như ý trời muốn tuyệt diệt Đồ Sơn thị chúng ta vậy…" Nói đến đây, vẻ mặt của Chân Mật có chút u buồn, những chuyện tiếp theo đã không cần nói nhiều, đây chính là chân tướng về sự suy vong dần dần của Đồ Sơn thị.

"Thế là khớp rồi…" Ngô Lương thầm nghĩ.

Nam tử dần mất đi khả năng sinh sản, nữ tử không thể không gả cho ngoại tộc, con cái sinh ra với ngoại tộc lại không thể giữ được huyết mạch Cửu vĩ hồ, đây chẳng phải chính là "tuyệt nhân tính thị" của "Tử Long Cách Cục" sao?

Đương nhiên không chỉ là Hồ tộc Cửu Vĩ.

Mà còn bao gồm tất cả những kỳ vật từng tồn tại trên thế gian, chúng đã xuất hiện trong ghi chép của 《Sơn Hải Kinh》, tự nhiên không phải là tin đồn vô căn cứ.

Chỉ có điều, giống như Ngô Lương đã suy đoán trước đó, những kỳ vật ấy hẳn là đều thông qua mối liên kết của Kiến Mộc để đến nhân gian, và định cư tại đây.

Mà 《Sơn Hải Kinh》 cũng có khả năng vốn không phải là sách của nhân gian, mà là sách của một thế giới song song khác được Kiến Mộc kết nối.

Vì vậy trong sách mới ghi lại nhiều chủng loài, quốc độ, địa vực… không thể tưởng tượng nổi như trong thần thoại.

Trong tình huống này, sự vật từ thế giới khác và nhân loại, giống loài duy nhất có trí tuệ cao cấp ở nhân gian, tồn tại mâu thuẫn tự nhiên, chiến tranh dĩ nhiên là không thể tránh khỏi.

Cuộc chiến như vậy đã kéo dài bao lâu, đã xảy ra bao nhiêu lần, sử sách không hề ghi lại.

Trong ấn tượng của Ngô Lương, những cuộc chiến sớm nhất được ghi vào sử sách chính là "trận chiến Phản Tuyền" và "trận chiến Trục Lộc".

Hai bên đối đầu trong "trận chiến Phản Tuyền" là Hoàng Đế và Viêm Đế đang dần suy yếu, người chiến thắng cuối cùng là Hoàng Đế, từ đó thế lực Hoàng Đế liên hợp với thế lực Viêm Đế, hình thành liên quân Long quân.

Còn hai bên đối đầu trong "trận chiến Trục Lộc" là Hoàng Đế và nước Cửu Lê do Xi Vưu thống lĩnh, người chiến thắng cuối cùng vẫn là Hoàng Đế, Xi Vưu nhận lấy kết cục đầu lìa khỏi cổ, nước Cửu Lê từ đó không còn tồn tại.

Ban đầu Ngô Lương vẫn luôn cho rằng, hai trận chiến này là cuộc chiến tranh giành quyền lực giữa các bộ tộc khác nhau của loài người.

Nhưng bây giờ, trong lòng Ngô Lương đã nảy sinh một vài nghi ngờ.

Hoặc có lẽ… bản chất của hai cuộc chiến này thực ra là cuộc chiến sinh tồn giữa loài người và dị tộc?

Bởi vì sử sách ghi lại, Hoàng Đế và con cháu, tộc nhân của Hoàng Đế đa số là da vàng tóc đen, mang đặc trưng tiêu chuẩn nhất của người Đông Á, ví dụ như cháu của Hoàng Đế là Chuyên Húc Đại đế, cũng chính là vị đại đế đã thực thi kế hoạch "Tuyệt Địa Thiên Thông", hình tượng của ông được ghi lại rõ ràng là da vàng tóc đen, không có đặc trưng kỳ quái nào khác.

Còn bộ tộc Viêm Đế hiệu là Thần Nông thị, đặc biệt là hình tượng của Viêm Đế, lại là thân người đầu trâu cực kỳ quái dị.

Còn có Xi Vưu và tám mươi mốt huynh đệ đồng tộc của hắn, thì đều được ghi lại là những dã thú biết nói tiếng người, kẻ nào kẻ nấy đầu đồng trán sắt, lấy đá và sắt vụn làm cơm, điều này rõ ràng cũng không thuộc phạm trù của người bình thường.

Ban đầu Ngô Lương cảm thấy những miêu tả về ngoại hình của những người này trong sử sách chẳng qua chỉ là kết quả của sự hiểu lầm hoặc thêu dệt của hậu thế.

Dù sao thì Thiên triều từ xưa đã có thói quen thần thánh hóa đế vương, thánh nhân, chỉ là sau này cùng với sự thống nhất văn hóa, các đế vương đều được thống nhất thành hình tượng chân long.

Nhưng kết hợp với những phát hiện hiện tại mà suy ngẫm kỹ lại, vấn đề lập tức xuất hiện.

Hoàng Đế, Viêm Đế và Xi Vưu là những nhân vật cùng thời kỳ, hơn nữa cả ba đều là những lãnh tụ có ảnh hưởng cực lớn lúc bấy giờ.

Tại sao sử sách chỉ gán cho Viêm Đế và Xi Vưu những đặc điểm hình tượng hoàn toàn khác biệt với người thường, mà lại cứ miêu tả Hoàng Đế thành một hình tượng con người bình thường nhất?

Có khả năng nào, những ghi chép trong sử sách hoàn toàn không phải là thần thoại, mà là ghi chép sự thật không?

Hoàng Đế đại diện cho loài người, Viêm Đế và Xi Vưu là dị tộc đến từ thế giới song song khác của Kiến Mộc.

Sau nhiều năm Viêm Đế thống trị, Xi Vưu với ưu thế lớn hơn đã giáng lâm, chiếm cứ Kiến Mộc, sử dụng đồ đồng vượt thời đại để trỗi dậy mạnh mẽ.

Loài người do Hoàng Đế đứng đầu cũng dần lớn mạnh trong quá trình học hỏi.

Cuối cùng, Hoàng Đế dùng thủ đoạn cứng rắn lôi kéo Viêm Đế, rồi liên hợp với Viêm Đế đánh bại Xi Vưu, loài người trở thành người chiến thắng cuối cùng.

Sau đó để ổn định cục diện, Hoàng Đế đã vẽ mặt nạ Xi Vưu khiến người ta nghe danh đã mất mật để trấn nhiếp các dị tộc khác, đồng thời thực thi chính sách mềm dẻo với bộ tộc Viêm Đế.

Nhưng trong bóng tối, kế hoạch "Tuyệt Địa Thiên Thông" đã sớm được ấp ủ trong lòng.

Mãi cho đến khi cháu của ông là Chuyên Húc Đại đế, trong tình hình cục diện đủ ổn định, đã đem kế hoạch "Tuyệt Địa Thiên Thông" ra thực hiện, khiến cho các dị tộc và dị vật ở khắp nơi dần dần bị đoạn tuyệt trong vô thức, khiến cho thế giới này trở thành "nhân gian" theo đúng nghĩa.

Còn những dị tộc và dị vật kia, thì mãi mãi sống trong "thần thoại" hư vô mờ mịt.

Trong lúc nghĩ về những điều này.

Ngô Lương sờ lên Phi Hổ Trảo trên cánh tay, tơ Tàm Thần Bảo mà cơ quan này sử dụng cũng là kỳ vật chỉ có Tàm Thần trong 《Sơn Hải Kinh》 mới có thể sản xuất ra, mà loại kỳ vật này, e rằng khoa học kỹ thuật đã phát triển đến một trình độ nhất định ở hậu thế cũng không thể chế tạo ra được… nhưng nó lại thực sự tồn tại.

Vô số dấu hiệu cho thấy, sự việc xảy ra với Hồ tộc Cửu Vĩ tuyệt đối không phải là ngẫu nhiên.

Khi đó, có lẽ tất cả dị tộc và dị vật đều đang gặp phải chuyện tương tự, chỉ là quá trình này diễn ra tương đối chậm, có thể kéo dài hàng trăm năm thậm chí hàng nghìn năm.

Trong tình cảnh "nước ấm nấu ếch" như vậy, những dị tộc và dị

vật đó hoàn toàn không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. "Quân tử, ngài hỏi những điều này là có nhận ra điều gì sao?" Thấy Ngô Lương sắc mặt nghiêm trọng, Chân Mật bất giác hỏi, "Sự suy tàn của Hồ tộc Cửu Vĩ chúng ta có phải có nguyên nhân nào đó không ai biết không, ví như 'Tuyệt Địa Thiên Thông' mà ngài vừa nhắc đến?" "Còn chưa nói chắc được." Ngô Lương hoàn hồn, khẽ lắc đầu, không nói ra toàn bộ suy đoán của mình.

Thực ra trong lòng hắn hiểu rõ, với trí tuệ và kinh nghiệm của Đồ Sơn Nữ Kiều, đến bước này e rằng đã có thể đoán được đại khái, nhưng hắn vẫn chưa muốn chứng thực cho Đồ Sơn Nữ Kiều.

Dù sao thì Đồ Sơn Nữ Kiều không nghi ngờ gì chính là dị tộc.

Ai biết được sau khi có được câu trả lời khẳng định, nàng sẽ có hành động gì.

Mà theo quan điểm cá nhân của Ngô Lương, hắn tự nhiên đứng về phía loài người, dù sao nếu truy cứu sâu hơn, hắn cũng nên là một trong những người được hưởng lợi từ kế hoạch "Tuyệt Địa Thiên Thông", tất cả con cháu Long quân cũng vậy.

Là người được hưởng lợi, hắn không có tư cách đi chất vấn kế hoạch của bậc tiền bối… Đến tận bây giờ hắn cũng không thể tưởng tượng nổi, nhân gian đầy rẫy dị tộc và dị vật đến từ các thế giới song song khác cuối cùng sẽ biến thành bộ dạng gì, dù sao so với những dị tộc và dị vật đó, loài người không có năng lực đặc biệt thì chẳng có ưu thế nào cả.

Còn về cột Tỏa Long Trụ kia.

Ngô Lương cũng tuyệt đối sẽ không nghe theo giọng nói trong giấc mộng mà dễ dàng lật đổ nó.

Có lẽ chính vì có tòa Tỏa Long Trụ đó, không chỉ khiến các dị tộc

và dị vật đến nhân gian dần tuyệt tích, mà còn khiến các thế giới song song khác dần biến thành tuyệt cảnh không có sự sống.

Thủ đoạn như vậy không thể nói là không tàn độc.

Nhưng là một thành viên của loài người, Ngô Lương không thể không ích kỷ cho rằng đây có lẽ là một chuyện tốt đối với nhân gian.

Trong chuyện này, hắn không thể để lòng thánh mẫu trỗi dậy, vì hắn không gánh nổi rủi ro sau khi lật đổ Tỏa Long Trụ.

Đúng lúc này. "Hữu Tài ca ca, nửa canh giờ đã đến, Hoa thần y không có bất kỳ biểu hiện khó chịu nào." Gia Cát Lượng canh đúng giờ đến báo cáo với Ngô Lương. "Vậy sao?

Ta đi xem thử." Ngô Lương khẽ gật đầu, nhân cơ hội này lảng sang chuyện khác, rảo bước đi về phía Hoa Đà.

Thực ra sau khi phán đoán cây đồng này chính là Kiến Mộc, Ngô Lương đã không còn quá lo lắng cho sự an nguy của Hoa Đà, dù sao Kiến Mộc cũng là cây sinh mệnh của phương Đông.

Mặc dù sử sách chỉ ghi lại hình dạng quả của nó, chứ không ghi lại liệu nó có ăn được không, ăn xong sẽ có công hiệu gì.

Nhưng một cây thần thụ nuôi dưỡng sự sống như vậy, xác suất quả có độc hẳn là rất thấp, thậm chí ăn quả của nó nói không chừng còn có những lợi ích không ngờ tới.

Cứ như vậy, hắn đến bên cạnh Hoa Đà.

Chỉ thấy Hoa Đà lúc này đã mặt mày hồng hào, cả người tinh thần phấn chấn, rạng rỡ, so với bộ dạng sắp chết đói trước đó quả thực như hai người khác nhau.

Lại so sánh với đám người Phường Nhân Quân bên cạnh, đám người Phường Nhân Quân hoàn toàn là bộ dạng sắp chết… sự khác

biệt thực sự quá rõ ràng.

Ngô Lương trong lòng đã có đáp án, nhưng vẫn mở miệng hỏi: "Hoa thần y, ngài cảm thấy thế nào?" "Ngô thái sử…" Hoa Đà lại có chút ngây ngẩn nhìn Ngô Lương, rồi từ từ mở miệng, hỏi một câu rất kỳ quặc, "Ngươi có biết một phương tiểu thế giới hình thành như thế nào không?" "Hả?" Ngô Lương nhất thời không hiểu Hoa Đà đang nói gì, bất giác "a" một tiếng. "?" Đám người Phường Nhân Quân cũng lộ vẻ nghi hoặc, khó hiểu nhìn Hoa Đà có cử chỉ kỳ lạ. "Ngươi có biết một phương tiểu thế giới hình thành như thế nào không?" Hoa Đà nói chậm lại, lặp lại một lần nữa. "Chuyện này…" Lần này Ngô Lương nghe rõ rồi, nhưng trong lòng lại càng thêm bối rối.

Vấn đề này dường như liên quan đến tình cảnh hiện tại của bọn họ, dù sao từ rất lâu trước đây hắn đã định nghĩa bí cảnh này là một tiểu thế giới song song với thế giới bên ngoài.

Mà bây giờ bí cảnh tuy đã biến thành nhiều tầng tiểu thế giới, nhưng bản chất thực ra không có thay đổi gì lớn. "Xin Hoa thần y chỉ rõ." Ngô Lương trầm mặc một lát, cuối cùng chắp tay thỉnh giáo Hoa Đà.

Hắn cảm thấy vấn đề hẳn là xuất phát từ thứ giống như quả Kiến Mộc kia.

Sau khi Hoa Đà ăn nó, trạng thái trở nên rất tốt, đồng thời dường như cũng nhận được một số truyền thừa mà người khác không biết.

Nhưng điều này cũng không có gì đáng trách, dù sao Hoa Đà là người được một loại cảm ứng thần bí nào đó dẫn đến đây, ông đã nhận được truyền thừa của tổ chức "Biển Thước" ở đây, tự nhiên cũng có khả năng nhận được những truyền thừa khác… Đến tận bây giờ Ngô Lương vẫn đặt hy vọng vào ông, nếu lịch sử không vì sự xuất hiện của hắn mà thay đổi, Hoa Đà cuối cùng nhất định có thể an

toàn rời khỏi đây, sau đó nghênh đón vận mệnh chữa bệnh đau đầu cho Tào lão bản. "Thiên địa để định phương vị, Can Chi để định thời không, thời không để định thế giới." Hoa Đà nghiêm mặt nói, "Đây chính là bản chất của một phương tiểu thế giới.

Trời và Đất, Can và Chi, Thời và Không, thiếu một thứ cũng không được, một nơi loạn thì nơi nơi loạn, thế giới cũng sẽ rơi vào hỗn độn, trở về Thái Dịch." "Thái Dịch mà Hoa thần y nói, có phải là khởi đầu của Tiên Thiên Ngũ Thái không?" Nghe đến đây, Ngô Lương vẫn còn hơi mơ hồ, Vu Cát đã chen vào, tò mò hỏi. "Chính là nó." Hoa Đà gật đầu. "Lão tiên sinh, những lời các vị nói sao ta nghe một câu cũng không hiểu.

Ngài có thể giải thích cho chúng ta Thái Dịch là gì, Tiên Thiên Ngũ Thái là gì không?" Gia Cát Lượng liền không nhịn được hỏi ra thắc mắc của mọi người. "Tiên Thiên Ngũ Thái lần lượt là Thái Dịch, Thái Sơ, Thái Thủy, Thái Tố, Thái Cực." "Thái Dịch giả, vị kiến khí dã;" "Thái Sơ giả, khí chi thủy dã;" "Thái Thủy giả, hình chi tức thì dã;" "Thái Tố giả, chất chi thủy dã;" "Thái Cực giả, sinh vạn vật dã." Thấy Ngô Lương cũng tỏ vẻ nghi hoặc, Vu Cát liền kiên nhẫn giảng giải một lượt: "Đây là quy luật phát triển và hình thành của vạn vật trên thế gian, là căn bản của khởi nguyên vạn vật, cũng là Thiên đạo nguyên thủy nhất." "Đây chẳng phải là quá trình khởi nguyên vi mô của sự sống theo dòng chính của hậu thế sao?" Nghe Vu Cát giải thích, Ngô Lương thầm nghĩ trong lòng.

Đầu tiên là các loại nguyên tố đơn lẻ — chưa thấy khí, gọi là Thái Dịch; tiếp theo, những nguyên tố này dưới tác động của các ngoại lực như sấm sét, tia vũ trụ, tia tử ngoại… hình thành các loại phân tử hữu cơ, phần lớn phân tử hữu cơ tồn tại ở dạng khí — khí bắt đầu, gọi là Thái Sơ; các phân tử hữu cơ hợp thành xa hơn, hình thành các đơn thể sinh học như axit amin, đường — hình bắt đầu, gọi là Thái Thủy; các

đơn thể sinh học tiếp tục trùng hợp, hình thành các polyme sinh học như protein, polysacarit — chất bắt đầu, gọi là Thái Tố; sau khi polyme sinh học xuất hiện, sự sống bắt đầu được thai nghén — sinh ra vạn vật, gọi là Thái Cực.

Chương 906

Ngô Lương trước đây chưa từng nghiên cứu về cái gọi là Tiên Thiên Ngũ Thái, hôm nay cũng là lần đầu tiên nghe nói.

Mà những thông tin này rõ ràng là của thời thượng cổ, lại có thể trùng khớp với khởi nguyên vi mô của sự sống theo dòng chính của hậu thế đến vậy, thật là kỳ diệu!

Mà Hoa Đà hẳn là sau khi ăn quả Kiến Mộc mới đột nhiên ngộ ra, nếu không quyết không thể đột nhiên nhắc đến chủ đề không liên quan gì đến họ… Điều này nói lên điều gì?

Chẳng lẽ trong quả Kiến Mộc ẩn chứa Thiên đạo nguyên thủy nhất?

Không phải là không có khả năng này!

Dù sao từ những manh mối đã biết, bất luận là nhân gian nơi họ sống, hay mấy phương tiểu thế giới song song ở đây, dường như đều chỉ là một bộ phận của Kiến Mộc.

Kiến Mộc tuyệt đối không chỉ đơn giản là bậc thang giữa các thế giới song song này… "Chỉ là lão hủ vẫn không hiểu lắm, không biết Hoa thần y đột nhiên nói những điều này rốt cuộc muốn biểu đạt điều gì?" Vu Cát sau khi giải thích xong, lại nhìn Hoa Đà nghiêm túc hỏi. "Ta chỉ là sau khi ăn quả đó, đột nhiên ngộ ra bản chất của mấy phương tiểu thế giới này." Hoa Đà trầm ngâm nói, "Mấy phương tiểu thế giới này đều có tòa thánh sơn đó, bầu trời trên đầu vẫn như cũ, vì vậy trời đất không thay đổi.

Thứ thay đổi chính là Can và Chi, Can và Chi lại thay đổi thời không, khiến vạn vật quay về Thái Dịch.

Vì vậy khi chúng ta tiến vào mấy phương tiểu thế giới này mới không thấy bất kỳ vật sống nào, mà thứ thay đổi tất cả những điều này chính là 'Tuyệt Địa Thiên Thông' năm xưa." "…" Ngô Lương kinh ngạc nhìn Hoa Đà.

Hắn có thể khẳng định, Hoa Đà vừa rồi sau khi ăn quả xong vẫn luôn ngồi tại chỗ, không tham gia vào cuộc thảo luận về "Tuyệt Địa Thiên Thông", cũng không nhìn thấy những chữ hắn cào ra.

Nhưng lúc này ông lại nói ra bốn chữ "Tuyệt Địa Thiên Thông" một cách vô cùng chính xác, hơn nữa còn nói rõ bản chất của mấy phương tiểu thế giới này, cũng như nguyên nhân tại sao ở đây không có bất kỳ vật sống nào.

Cho nên, quả Kiến Mộc đã cho Hoa Đà nhiều gợi ý hơn sao?

Thay đổi Can Chi chính là "Tuyệt Địa Thiên Thông"?

Vậy có thể cho rằng, Chuyên Húc Đại đế năm xưa cũng đã ăn quả Kiến Mộc, hiểu được bản chất của mấy phương tiểu thế giới này, vì vậy mới lệnh cho người thực thi kế hoạch "Tuyệt Địa Thiên Thông" với mục tiêu chính xác? "Nhưng… theo lão hủ được biết, Can Chi là do trời sinh, người thường quyết không thể nghịch thiên thay đổi." Hoa Đà lúc này lại đưa ra ý kiến phản đối, nhíu mày nói, "Trừ phi… tương truyền từ xưa đến nay, người có thể làm được việc này, chỉ có Thiên Hoàng thị, một trong Tam Hoàng, đứng đầu Ngũ Long.

Ông có viết một bộ kỳ thư thượng cổ tên là 《Liên Sơn》, sách này thuộc Tiên Thiên Dịch, nếu được chân truyền trong đó, liền có thể dùng tứ quý lục khí để chỉ dẫn thịnh suy, dùng Lục Giáp Trị Phù để phán đoán cát hung, dùng Tam Nguyên Cửu Vận để chuyển đổi thời không." 《Liên Sơn》?

Lại là một cái tên quen thuộc!

Theo những gì Ngô Lương biết, cái tên 《Liên Sơn》 xuất hiện sớm nhất trong 《Chu Lễ》: "Thái bốc chưởng Tam Dịch chi pháp, nhất viết Liên Sơn Dịch, nhị viết Quy Tàng, tam viết Chu Dịch.

Kỳ kinh quái giai bát, kỳ biệt giai lục thập hữu tứ." 《Liên Sơn》, 《Quy Tàng》, 《Chu Dịch》 hợp xưng là Tam Dịch.

Sách ghi lại những bí quyết chiêm bói có ảnh hưởng cực lớn đến Thiên triều, gần như ảnh hưởng đến mọi phương diện của cuộc sống.

Giống như thân phận kê đồng mà Ngô Lương vẫn mượn dùng, thuật kham dư của Vu Cát, thuật xem tướng của Chân Mật… tất cả đều được hình thành dần dần trên nền tảng của "Tam Dịch", nhiều nhất chỉ có thể coi là một nhánh nhỏ trong đó. 《Liên Sơn》, có nghĩa là núi non nối tiếp, mây bay không dứt. 《Quy Tàng》, có nghĩa là vạn vật đều quy về và ẩn tàng trong đó. 《Chu Dịch》, có nghĩa là đạo của Dịch lan tỏa khắp nơi, không gì không bao hàm.

Mà trong "Tam Dịch", thần bí nhất phải kể đến 《Liên Sơn》 và 《Quy Tàng》.

Bởi vì 《Liên Sơn》 thành sách sớm nhất, gần như đã thành sách từ khi nền văn minh Thiên triều bắt đầu.

Đáng tiếc là trong các điển tịch các đời sau lại hiếm khi ghi lại, đến mức giới học thuật đều cho rằng nó đã thất truyền, không ai biết trong đó rốt cuộc ghi lại nội dung gì, chỉ có thể thông qua một vài lời lẽ rời rạc để phân tích rằng đây có thể là một bộ Tiên Thiên Dịch giải mã khởi nguyên và bản chất của vạn vật.

Còn 《Quy Tàng》 thì thành sách muộn hơn 《Liên Sơn》.

Mặc dù giới khảo cổ hậu thế đã phát hiện một bản chép tay nghi là 《Quy Tàng》 trong một ngôi mộ cổ Đại Việt, nhưng hậu thế vẫn còn tranh cãi về tính thật giả của bộ 《Quy Tàng》 này, không ai có thể

chứng minh nội dung trong bản chép tay là thật, cũng không ai có thể chứng minh nội dung trong bản chép tay là giả, vì vậy không thể dễ dàng tin tưởng.

Tuy nhiên, từ những miêu tả về 《Quy Tàng》 trong các cổ tịch, có người suy đoán đây hẳn là một bộ Hậu Thiên Dịch giải mã quy luật và sự phát triển của vạn vật.

Về phần 《Chu Dịch》 thì thành sách muộn nhất, được cho là "đại đạo" được suy diễn ra trên cơ sở 《Liên Sơn》 và 《Quy Tàng》.

Mặc dù trong đó có đề cập đến cả Tiên Thiên Dịch và Hậu Thiên Dịch, giúp ích không nhỏ cho người đời sau trong việc lý giải đạo này, nhưng sách này đã lược bỏ những phần khó hiểu nhất và cũng là tinh hoa nhất của 《Liên Sơn》 và 《Quy Tàng》.

Vì vậy, người đọc hiểu 《Chu Dịch》 tuy có thể đạt được thành tựu nhỏ, nhưng khó có thể thực sự nắm vững chân lý của Dịch học, thường thường tưởng như sai một ly, thực ra đã đi một dặm, mà bản thân lại không hề hay biết. "Tiên Thiên Dịch…" Nghĩ đến đây, Ngô Lương lại ngẫm kỹ lại lời của Hoa Đà vừa rồi, đặc biệt là câu "vạn vật quy về Thái Sơ", trong lòng như có điều ngộ ra, "Theo cách giải thích của Vu Cát, Thái Dịch chính là một quá trình trong Tiên Thiên Ngũ Thái, mà 《Liên Sơn》 lại là Tiên Thiên Dịch giải mã những bí mật liên quan.

Đồng thời, cây Kiến Mộc trước mắt này lại có khả năng chính là khởi nguyên của mấy phương tiểu thế giới, bao gồm cả nhân gian… Dường như những thông tin này đều có thể liên kết với nhau." Chẳng lẽ… Ngô Lương đột nhiên nghĩ đến một khả năng.

Có khả năng nào, nội dung của 《Liên Sơn》 và 《Quy Tàng》 đã thất truyền chưa từng được hình thành dưới dạng sách, mà được cất giấu ngay trong quả của cây Kiến Mộc, thứ được cho là cội nguồn

của vạn vật này không?

Dù sao thì "Thiên Hoàng thị" mà Vu Cát vừa nhắc đến là vị đế vương đầu tiên sau khi trời đất được khai mở.

Mà Thiên triều chính thức hình thành văn tự là vào thời Hoàng Đế.

Trước Hoàng Đế tuy không dám nói là không xuất hiện bất kỳ loại văn tự nào, nhưng chắc chắn chưa hình thành hệ thống có thể truyền bá.

Thậm chí ngay cả trong bí cảnh nghi là có quan hệ mật thiết với nước Cửu Lê này, Ngô Lương cũng không phát hiện bất kỳ văn tự nào, chỉ có vài bức hình vẽ cực kỳ đơn giản.

Vậy thì "Thiên Hoàng thị" ở thời kỳ sớm hơn làm sao để lại hai bộ sách 《Liên Sơn》 và 《Quy Tàng》?

Đặc biệt là còn có một số sử sách đề cập, 《Liên Sơn》 có tám vạn chữ, 《Quy Tàng》 có bốn nghìn ba trăm chữ.

Tám vạn chữ đó dù đặt vào sách giấy của hậu thế cũng phải là một cuốn dày cộp.

Nếu ở thời viễn cổ chưa hình thành hệ thống văn tự, chỉ có thể dùng hình vẽ để ghi lại, thì e rằng dời cả một ngọn núi đến cũng không đủ để ghi chép.

Ngay cả 《Quy Tàng》 chỉ có bốn nghìn ba trăm chữ, nếu dùng thẻ tre vẫn chiếm vị trí chủ lưu ở thời Hán để sao chép, ít nhất cũng phải dùng đến mấy chục cuộn thẻ tre.

Cho nên nếu 《Liên Sơn》 và 《Quy Tàng》 quả thực được viết vào thời viễn cổ như truyền thuyết, tuyệt đối không thể sử dụng vật mang thông thường, điều đó hoàn toàn không thực tế.

Ngoài ra.

Còn phải xem xét một vấn đề triết học "gà có trước hay trứng có trước", giống như "bí ẩn phát hiện kinh mạch" mà Ngô Lương đã từng tìm hiểu, Dịch học cũng có cùng đạo lý.

Thứ này luôn phải có một quá trình và phương thức phát hiện, vậy thì "Thiên Hoàng thị" đã phát hiện ra nó trong tình huống không có bất kỳ nền tảng hay người đi trước nào như thế nào?

Mà bây giờ.

Suy ngẫm kỹ lại trải nghiệm của Hoa Đà, trong lòng Ngô Lương có một suy đoán táo bạo. "Việc phát hiện kinh mạch" rất có khả năng bắt nguồn từ loại côn trùng nhỏ thần bí ký sinh trong kinh mạch con người.

Vậy thì "việc phát hiện Dịch học" có khả năng liên quan đến quả của Kiến Mộc không?

Hay nói cách khác, quả của cây Kiến Mộc trước mắt chính là bản thân 《Liên Sơn》 và 《Quy Tàng》.

Chúng vốn không phải là sách, chỉ là theo thời gian, sách dần trở thành phương tiện truyền bá kiến thức chủ yếu, nên trong quá trình lưu truyền đã bị người ta hiểu lầm thành cái gọi là sách.

Dù sao thì sau khi ăn quả của Kiến Mộc, Hoa Đà chỉ mới qua một lúc đã đột nhiên ngộ ra bản chất của mấy phương tiểu thế giới này, và còn nói ra bản chất của "Tuyệt Địa Thiên Thông"… Trong quá trình này, quả của Kiến Mộc đã đóng vai trò truyền đạt kiến thức giống như một cuốn sách, chỉ là không phải dùng mắt để xem, mà là dùng miệng để ăn? "Chuyện này lát nữa hãy thảo luận." Nghĩ vậy, Ngô Lương đầu tiên gật đầu với Vu Cát, sau đó lại nhìn Hoa Đà hỏi: "Hoa thần y, ngài ăn quả này đã được nửa canh giờ, có chỗ nào khó chịu không?" "Ta đã tự kiểm tra một lượt, hiện giờ ngũ tạng lục phủ của ta vận hành bình thường, mạch đập so với lúc đói trước đó đã mạnh hơn

không ít, cơ bắp cũng đã phục hồi rất nhiều." Hoa Đà nghiêm mặt nói, "Theo những gì thấy được, quả này không những không có độc tính, mà còn mang lại lợi ích không nhỏ cho cơ thể ta, còn hữu dụng hơn cả thịt ăn trước đây." Đúng vậy.

Khác với động vật ăn thịt, con người là động vật ăn tạp, chỉ ăn thịt không thể duy trì tốt chức năng cơ thể, lâu ngày vẫn sẽ bị "chết đói".

Tuy nhiên, chỉ ăn quả này đã có thể mang lại thay đổi lớn như vậy, cũng có thể thấy quả này tuyệt đối không phải vật tầm thường.

Huống chi vừa rồi chỉ là ăn thử, Hoa Đà cũng chỉ ăn một miếng nhỏ mà thôi.

Một miếng nhỏ như vậy đối với một người trưởng thành, thực ra không khác gì nhét kẽ răng, căn bản không thể giải quyết vấn đề đói khát, càng đừng nói đến việc khiến mạch đập mạnh mẽ, cơ bắp phục hồi trong thời gian ngắn như vậy.

Câu trả lời của Hoa Đà đã cho Ngô Lương đáp án hắn muốn.

Lúc này đối mặt với ánh mắt đói khát của đám người Phường Nhân Quân, hắn cũng không có gì phải lo lắng nữa, cuối cùng gật đầu với mọi người nói: "Nếu đã như vậy, Dương Vạn Lý, ngươi phụ trách cắt quả này chia cho mọi người.

Nhưng vẫn phải chú ý kiểm soát liều lượng, mỗi người đều chỉ ăn trước một miếng nhỏ, xem phản ứng rồi hãy nói." Bỏ qua liều lượng mà bàn về độc tính đều là nói bừa.

Có những thứ tuy bản thân có thể ăn được, nhưng một khi vượt quá một liều lượng nhất định, lại sẽ mang đến gánh nặng và tổn hại cho cơ thể, vì vậy không thể không chú ý một chút.

Tuy nhiên, người đưa ra kết luận "vô độc" là Hoa Đà, mà Hoa Đà lại vừa mới nhận được truyền thừa của tổ chức "Biển Thước", đã trở

thành thần y hoàn chỉnh, phán đoán của ông tự nhiên đáng tin cậy.

Đây cũng là nguyên nhân Ngô Lương dám cho mọi người chia nhau ăn ngay lập tức.

Ngoài ra.

Hắn cũng đang làm một thí nghiệm.

Hoa Đà sau khi ăn quả đó, có thể có được cảm ngộ sâu sắc và thần bí như vậy.

Vậy đám người Phường Nhân Quân thì sao?

Bỏ qua những binh sĩ Phường Nhân Quân, trong số các cốt cán của Phường Nhân Quân có không ít kỳ nhân dị sĩ, hơn nữa trong đó còn có một số người có quan hệ mật thiết với Dịch học.

Bọn họ sau khi ăn quả sẽ có cảm ngộ như thế nào?

Đương nhiên, bản thân Ngô Lương cũng là một trong những đối tượng thí nghiệm.

Khác với những người khác, trước khi ăn quả, hắn đã bị Kiến Mộc kéo vào trạng thái thần du, và còn nghe thấy vô số lời thì thầm không rõ ý nghĩa trong lúc thần du.

Sau đó lại bị con côn trùng kỳ quái kia chui vào cơ thể, bản thể còn trong tình huống không hề hay biết mà cào ra trên đất bốn chữ "Tuyệt Địa Thiên Thông" trùng hợp với Hoa Đà.

Còn nữa.

Đôi mắt khổng lồ trên bầu trời đêm cũng chỉ có hắn và Điển Vi nhìn thấy… Những chuyện này không điều gì không cho thấy sự đặc biệt của hắn.

Một người như hắn ăn quả Kiến Mộc, lại sẽ có phản ứng và cảm ngộ như thế nào? … Vị của quả này rất giòn, nước trong thịt quả

cũng rất nhiều.

Chương 907

Mùi vị là một loại chua ngọt không thể miêu tả cụ thể.

Nhẹ nhàng cắn một miếng, nước trong thịt quả bắn ra, hương thơm ngọt ngào nhanh chóng chiếm lĩnh mọi ngóc ngách trong khoang miệng, khiến người ta dư vị vô cùng.

Nếu xếp nó vào loại trái cây, thì đây chính là loại trái cây ngon nhất mà Ngô Lương từng ăn, không có loại nào sánh bằng.

Mà khi nước quả và thịt quả cùng nuốt vào bụng, trong bụng lại xuất hiện một luồng hơi ấm dễ chịu khó tả.

Ngô Lương có thể cảm thấy dạ dày đã đói đến phát hoảng của mình đang được luồng hơi ấm này nuôi dưỡng, cảm giác đói khát đang dần biến mất, thay vào đó là một sự thỏa mãn khó tả.

Nhưng… cũng chỉ có vậy mà thôi.

Quả đã vào bụng từ lâu, luồng hơi ấm dễ chịu kia đã sớm biến mất, cảm giác đói khát và mệt mỏi cũng quả thực đã được giảm bớt phần nào.

Tuy nhiên, đợi rất lâu, trong lòng Ngô Lương lại không hề xuất hiện bất kỳ cảm ngộ nào như trong tưởng tượng. "Chuyện này…" Ngô Lương không hiểu.

Hắn có thể khẳng định Hoa Đà nhất định là sau khi ăn quả Kiến Mộc mới có được những cảm ngộ liên quan, thậm chí mơ hồ chạm đến bản chất của mấy phương tiểu thế giới này, về chuyện này Hoa Đà không có lý do gì để nói dối.

Nhưng hắn quả thực không có cảm ngộ gì.

Cảm giác khi quả vào bụng đủ để chứng minh thứ này không phải

vật tầm thường, tuy không nói là có lợi ích lớn đến mức nào cho cơ thể, nhưng cũng tuyệt đối không phải là thức ăn thông thường có thể so sánh, ít nhất có thể giải quyết vấn đề cung cấp thực phẩm cho đám người Phường Nhân Quân trong thời gian gần đây.

Nhưng đây không phải là kết quả mà Ngô Lương muốn.

Hắn cấp bách cần có cảm ngộ, tốt nhất là có thể trực tiếp ngộ ra phương pháp dẫn dắt đám người Phường Nhân Quân rời khỏi bí cảnh, nếu không cho dù quả Kiến Mộc này có thể giúp họ cầm cự thêm một thời gian, cũng không phải là cách hay.

Nghĩ vậy, Ngô Lương quay đầu nhìn về phía đám người Phường Nhân Quân. "Lão tiên sinh, ngài cảm thấy thế nào?" Hắn hỏi cảm nhận của Vu Cát trước tiên.

Vu Cát giỏi thuật kham dư, và cũng có hiểu biết nhất định về Dịch học, nếu ông có cảm ngộ, cũng có khả năng tạo ra hiệu quả không ngờ tới. "Có lẽ là lão hủ quá ngu độn, sau khi ăn quả này, ngoài việc cảm thấy không còn đói, người cũng có thêm chút tinh thần và sức lực, lại không có cảm giác nào khác." Vu Cát tiếc nuối lắc đầu. "Mật nhi, nàng thì sao?" Ngô Lương lại nhìn Chân Mật.

Chân Mật là xuất mã tiên của Cửu Vĩ Hồ Yêu, cảm giác nhạy bén hơn người thường, có lẽ nàng cũng có cơ hội. "Thiếp thân cũng gần giống lão tiên sinh, không có cảm giác gì khác." Chân Mật cũng lắc đầu. "…" Ngô Lương lập tức rơi vào im lặng, lại quay đầu nhìn những người khác trong Phường Nhân Quân.

Qua biểu cảm của họ, Ngô Lương đã có được đáp án.

Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Chẳng lẽ chỉ là vấn đề ngộ tính?

Hay là có liên quan đến thiên mệnh?

Phải nói rằng, so với đám người Phường Nhân Quân, Hoa Đà quả thực là người có thiên mệnh được cảm ứng.

Bất luận là truyền thừa của tổ chức "Biển Thước" trước đó, hay là cảm ngộ sau khi ăn quả Kiến Mộc bây giờ, có lẽ đều liên quan đến thiên mệnh.

Nếu vậy.

Bọn họ muốn rời khỏi đây, e rằng chỉ có thể dựa vào Hoa Đà.

Nhưng bây giờ nhìn lại Hoa Đà, ông tuy có cảm ngộ, nhưng rõ ràng vẫn đang bó tay… Chẳng lẽ còn cần cơ duyên gì nữa?

Mang theo tâm tư như vậy.

Ngô Lương đứng dậy đi về phía bên kia của Kiến Mộc, ở đó còn có một quả rơi xuống, và quả này hẳn là đã rơi xuống từ khi họ còn ở tầng trên.

Đám người Phường Nhân Quân đều nghe thấy tiếng động lớn khi nó rơi xuống đất.

Chỉ là khi sương mù ở tầng trên tan đi, lúc họ đi kiểm tra, thì chỉ thấy cột Tỏa Long Trụ biến mất một cách khó hiểu, cây Xã Thụ mọc lại và tượng đá côn trùng kỳ quái được phục hồi, chứ không thấy quả này ở gần cây đồng.

Rất nhanh, Ngô Lương đã tìm thấy quả này.

Khác với quả vừa bị họ chia nhau ăn một phần, quả này tuy cũng có lớp vỏ màu vàng cam chín mọng, nhưng lại vỡ thành ba phần, còn có một ít thịt quả bắn ra rơi ở gần đó.

Xem ra khi rơi xuống đất, nó đã chịu một lực va chạm lớn hơn.

Nguyên nhân tạo ra sự khác biệt này, là do độ cao rơi xuống khác nhau?

Hay là trọng lượng của cả hai khác nhau?

Hay là độ cứng mềm của đất nơi tiếp đất có sự khác biệt?

Ngô Lương bước tới ghép ba phần vỡ lại với nhau, phát hiện nó có kích thước gần bằng quả kia, và thịt quả bên trong cũng là cùng một loại, tức là trọng lượng của cả hai hẳn là tương đương.

Mà nơi tiếp đất cũng là đất đỏ giống nhau, trông không có gì khác biệt lớn.

Vậy thì khả năng lớn nhất có thể là độ cao rơi xuống khác nhau, dẫn đến lực va chạm mà quả phải chịu khi tiếp đất có sự khác biệt… Nhưng vấn đề này dường như không thể giúp ích gì cho hắn.

Ngô Lương bất lực buông tay đang ghép chúng lại, ba miếng quả lập tức rơi ra.

Một miếng thịt quả nhỏ cũng theo đó trượt xuống, mắt thấy sắp rơi xuống đất đỏ.

Ngô Lương thấy vậy theo thói quen đưa tay bắt lấy, với nguyên tắc không lãng phí, thuận tay bỏ vào miệng.

Ngay khoảnh khắc tiếp theo, một luồng hơi nóng đã tan ra trong miệng hắn, một luồng men theo cổ họng chảy vào trong bụng, một luồng khác thì thần kỳ xộc thẳng vào não! "Tê..." Mắt cá chân của Ngô Lương cũng bắt đầu âm ỉ đau.

Lúc này hắn mới sực nhớ lại chuyện đã gặp phải khi thần du, con quái trùng khổng lồ kia sau khi xuống từ cây Kiến Mộc, tuy không nuốt chửng hắn, nhưng lại thả một con quái trùng nhỏ hơn lên người hắn, và có lẽ đã tiêm một con quái trùng còn nhỏ hơn vào mắt cá chân của hắn.

Nhưng sau khi tỉnh lại, Ngô Lương không còn cảm giác gì, lại thêm chuyện đó xảy ra trong thế giới thần du hư ảo, nên hắn không

quá để tâm.

Nhưng cảm giác âm ỉ đau đớn lúc này đang nhắc nhở hắn, mọi chuyện không hề đơn giản như hắn nghĩ, dù là chuyện xảy ra trong trạng thái thần du, cũng có khả năng đã gây ra ảnh hưởng cụ thể đến cơ thể hắn.

Ngay sau đó. "Ong ong ong... ong ong ong..." Tiếng ong ong từng nghe thấy trong trạng thái thần du lại vang lên, cảm giác trướng đau quen thuộc trong đầu cũng theo đó ập đến.

Ngô Lương bất giác quay đầu lại.

Chỉ thấy đám người Phường Nhân Quân lúc này đều đang đứng ngay ngắn sau lưng hắn, mà hắn cũng không bị bóng tối vô tận nuốt chửng, tức là bây giờ hắn không hề tiến vào trạng thái thần du, mọi thứ đang trải qua đều là sự thật! "Công tử, ngài sao vậy?!" Điển Vi nhận ra sự bất thường của Ngô Lương, vội vàng tiến lên đỡ lấy hắn.

Ngô Lương cảm nhận rõ ràng được nhiệt độ cơ thể truyền đến từ tay Điển Vi, điều này càng chứng thực phán đoán của hắn.

Thế là Ngô Lương cố gắng gượng hỏi: "Tinh Tinh, nàng có nghe thấy tiếng gì không?" "Tiếng gì?" Bạch Tinh Tinh mặt cũng lộ vẻ lo lắng, nhưng vẫn vội vàng trả lời câu hỏi của Ngô Lương, "Bây giờ ta không nghe thấy tiếng gì cả, lẽ nào ngươi nghe thấy?" "..." Ngô Lương hiểu ra, đây có lẽ chính là sự thay đổi xảy ra sau khi ăn quả Kiến Mộc.

Nhưng điều khó hiểu là, tại sao vừa rồi khi hắn cùng mọi người trong Phường Nhân Quân ăn quả Kiến Mộc thì không có phản ứng gì, mà lúc này phản ứng lại đột nhiên mạnh mẽ đến vậy?

Hơn nữa nhìn bộ dạng của mọi người, họ dường như không gặp phải tình trạng tương tự...

Rốt cuộc là chuyện gì?

Tại sao lại là hắn?

Đúng rồi, Hoa Đà...

Hoa Đà là người duy nhất sau khi ăn quả có được một chút cảm ngộ, vừa rồi Ngô Lương còn suy đoán liệu có phải điều này liên quan đến thân phận Thiên mệnh chi nhân của Hoa Đà không, kết quả không lâu sau chính hắn lại gặp phải tình trạng này.

Là một người xuyên không, Ngô Lương cũng không biết mình rốt cuộc có thuộc phạm trù Thiên mệnh chi nhân hay không, dù sao hắn đến bí cảnh này không phải do nhận được sự cảm triệu của một sức mạnh thần bí nào đó, mà là vì để giải độc cho chính mình nên mới tìm đến...

Nhưng nói cách khác, việc hắn xuyên không, hơn nữa lại xuyên không đến thời đại này, bản thân nó đã là một loại "thiên mệnh".

Mắt cá chân vẫn âm ỉ đau, tiếng ong ong như lời thì thầm vẫn tiếp tục, cảm giác trướng đau trong đầu cũng càng lúc càng nặng, nhưng ý thức của hắn lúc này vẫn rất tỉnh táo.

Hắn đang cố gắng phân tích điểm chung giữa mình và Hoa Đà.

Đúng rồi!

Ngô Lương đột nhiên lại nghĩ ra điều gì đó!

Vẫn là quả Kiến Mộc!

Quả Kiến Mộc trước đó, Hoa Đà đã chủ động xin được nếm thử cho mọi người xem có ăn được không, giống như Thần Nông vậy, vì thế ông là người đầu tiên nếm quả đó.

Còn bây giờ Ngô Lương kiểm tra quả Kiến Mộc còn lại, theo thói quen bắt lấy miếng thịt quả sắp rơi rồi bỏ vào miệng, hắn chính là

người đầu tiên nếm quả Kiến Mộc này!

Liệu có khả năng đây mới là nguyên nhân thực sự khiến hắn đột nhiên xuất hiện trạng thái bất thường?

Người nếm đầu tiên mới có thể nhận được sức mạnh thần bí và cảm ngộ ẩn chứa trong quả Kiến Mộc, còn những người còn lại dù có ăn nhiều đến đâu cũng chỉ có tác dụng lấp đầy bụng? "A..." Cơn đau nhói ở mắt cá chân đột nhiên trở nên dữ dội, cảm giác trướng đau trong đầu cũng đột ngột tăng mạnh, Ngô Lương bất giác ôm đầu, buột một tiếng rên đau đớn. "Công tử!" "Quân tử!" "Hữu Tài ca ca!" Thấy bộ dạng đau đớn của Ngô Lương, mọi người trong Phường Nhân Quân không khỏi căng thẳng. "Ngô thái sử!" Hoa Đà thấy vậy cũng vội vàng chạy tới, bắt lấy cổ tay Ngô Lương để kiểm tra tình trạng cơ thể hắn lúc này. "..." Ngô Lương không giãy giụa, hắn nhìn Hoa Đà, trong đầu vẫn nghĩ, vừa rồi sau khi Hoa Đà ăn quả Kiến Mộc chắc chắn đã có cảm ngộ, nhưng dường như không xuất hiện phản ứng sinh lý mạnh mẽ như hắn bây giờ?

Chương 908

Cùng lúc đó. "Đông đông đông!

Đông đông đông!

Đông đông đông!" Vu Cát không chút do dự gõ vang chiếc trống nhỏ thần bí.

Vừa rồi ông đã dùng trống nhỏ để đánh thức Ngô Lương khỏi trạng thái thần du, bây giờ thấy Ngô Lương có vẻ lại mất kiểm soát, ông tự nhiên phải thử lại một lần.

Lần này không có bất kỳ sự trì hoãn nào, cũng không có sự thay đổi từ nhẹ đến nặng, Ngô Lương nghe tiếng trống rất rõ ràng.

Điều này càng chứng tỏ, lần này hắn không tiến vào trạng thái thần du, mọi thứ đều đang xảy ra tức thời.

Ngay sau đó, Ngô Lương đột nhiên thấy hơi hoa mắt.

Hình ảnh trong mắt hắn xuất hiện sự hỗn loạn nhất định, phảng phất như đang xuyên qua những hình ảnh hư ảo một cách nhanh chóng, nhưng những hình ảnh hư ảo này không che lấp hình ảnh thực tế, chỉ xuất hiện trong tầm nhìn ngoại vi của hắn.

Hắn cố gắng phân biệt những hình ảnh hư ảo lướt qua nhanh chóng trong tầm nhìn ngoại vi.

Những hình ảnh này kỳ quái sặc sỡ, lúc tối tăm, lúc sáng sủa, lúc lộng lẫy, lúc giản dị...

đây đều là những hình ảnh Ngô Lương chưa từng thấy qua, hắn nhất thời không có chút manh mối nào, chỉ cảm thấy góc nhìn của những hình ảnh này cực kỳ cổ quái, ít nhất chắc chắn không phải là góc nhìn của con người.

Cùng lúc đó.

Cảm giác trướng đau trong đầu không ngừng tăng lên, dường như đầu sắp nứt ra bất cứ lúc nào, cơn đau khiến hắn một lần nữa phải gập người lại, chỉ thiếu nước nằm lăn lộn trên đất. "Kèn kẹt kèn kẹt..." Trong tiếng ong ong ngày càng dồn dập, Ngô Lương có thể nghe thấy tiếng răng mình đang ma sát chói tai.

Hắn còn có thể nhìn thấy khuôn mặt nhíu chặt mày của Hoa Đà, nghe thấy Hoa Đà đang lắc đầu nói với đám người Phường Nhân Quân mặt đầy lo lắng: "Mạch của Ngô thái sử tuy có hơi nhanh nhưng rất mạnh mẽ, ngũ tạng lục phủ cũng vận hành bình thường, có thể khẳng định cơ thể ngài ấy cực kỳ khỏe mạnh...

Ta nhất thời cũng không nói được rốt cuộc là chuyện gì?" Nói xong ông lại vạch mắt Ngô Lương ra, mở miệng hỏi: "Ngô thái sử, ngài còn nói được không?

Có thể phiền ngài miêu tả chi tiết cảm giác lúc này không?" "Đầu, đau đầu!

Đau như muốn nứt ra!" Ngô Lương vừa thở hổn hển, vừa phân biệt những hình ảnh hư ảo lướt qua trong tầm nhìn ngoại vi, vậy mà vẫn có thể nghiến răng miêu tả triệu chứng của mình cho Hoa Đà.

Thậm chí... hắn còn đang lo lắng sau khi nghe triệu chứng này, Hoa Đà có đề nghị dùng rìu bổ đầu hắn ra không, mặc dù đây là tình tiết bịa đặt trong 《Tam Quốc Diễn Nghĩa》, nhưng Ngô Lương phải thừa nhận, dù biết Hoa Đà là thủy tổ của ngoại khoa Thiên triều, cũng biết hiện tại ông đã nhận được truyền thừa của "Biển Thước", hắn vẫn không muốn tin Hoa Đà sau khi bổ đầu người ra còn có thể khiến người đó lành lặn như cũ, nếu Hoa Đà đề xuất phương án điều trị như vậy, hắn nhất định sẽ từ chối không do dự. "Chuyện này..." Hoa Đà nghe vậy lộ vẻ khó xử, do dự một lát mới nói: "Có lẽ ta có thể

châm cứu cho Ngô thái sử trước, tạm thời giảm bớt triệu chứng đau đớn, đợi Ngô thái sử ổn định lại rồi mới phán đoán bệnh căn." "Có lao!" Ngô Lương cũng cảm thấy cách này khả thi, lập tức đồng ý.

Nhưng ngay khi Hoa Đà đã lấy bộ kim châm từ trong ngực ra. "Khoan đã!" Ngô Lương lại đột nhiên gọi ông lại, nghiến răng chịu đựng nói, "Hoa thần y, đừng châm cứu cho ta vội, ta hình như nhận ra điều gì đó, để ta xem kỹ hơn một chút!" "Ngô thái sử chắc chứ?" Hoa Đà tạm thời dừng động tác trong tay, vẻ mặt nghi hoặc nhìn Ngô Lương đang đau đớn. "?" Mọi người trong Phường Nhân Quân cũng không hiểu.

Nhưng đồng thời họ cũng nhìn ra được, ý thức của Ngô Lương lúc này vẫn rất tỉnh táo, hắn đột nhiên ngăn cản Hoa Đà chắc chắn có suy nghĩ của riêng mình, vì vậy không dám dễ dàng làm trái ý hắn. ...

Mọi người trong Phường Nhân Quân không hề hay biết.

Ngô Lương vừa rồi lại nhìn thấy con quái trùng khổng lồ kia trong những hình ảnh hư ảo ở tầm nhìn ngoại vi!

Chỉ có điều không phải qua góc nhìn bình thường, mà là qua một góc nhìn cực kỳ nhỏ bé, hơn nữa góc nhìn còn là ở mặt bên của thân thể con quái trùng khổng lồ.

Quái trùng?!

Ngô Lương đột nhiên nhớ lại con quái trùng nhỏ đã chui vào mắt cá chân mình khi thần du.

Lẽ nào những hình ảnh hư ảo này, chính là góc nhìn của con quái trùng nhỏ đã chui vào cơ thể mình?

Đưa ra giả thiết này, Ngô Lương dần dần hiểu được những hình ảnh hư ảo trong tầm nhìn ngoại vi, đó dường như chính là góc nhìn của con quái trùng nhỏ, hắn đang thông qua góc nhìn này lướt qua mọi

thứ của con quái trùng như một cuốn phim đèn chiếu.

Kiến Mộc!

Quái trùng khổng lồ!

Nhiều quái trùng nhỏ hơn!

Con đường tối tăm nhưng dài dằng dặc trong lõi cây Kiến Mộc!

Cuộc tàn sát đáng ngờ giữa quái trùng và một số vật thể cổ quái chưa từng thấy!

Cấu trúc tổ chức nghiêm ngặt!

Sự xuyên không kỳ ảo!

Ngô Lương phảng phất như đang nhanh chóng lướt qua một tộc trùng hoàn chỉnh, toàn bộ quá trình từ khi sinh ra đến khi chết đi của một con quái trùng, dần dần, hắn dường như hiểu được mối quan hệ giữa quái trùng và Kiến Mộc...

Vừa là kẻ ký sinh!

Cũng là kẻ bảo vệ!

Còn là kẻ lau cửa sổ trong những con đường xuyên qua các thế giới được Kiến Mộc kết nối... "Đẩy ngã Tỏa Long Trụ...

Đẩy ngã Tỏa Long Trụ..." Giọng nói đó lại vang lên trong đầu, hòa lẫn vào tiếng ong ong ngày càng dồn dập, Ngô Lương mơ hồ cảm thấy, chủ nhân của giọng nói này chính là loại quái trùng này, hoặc nói là một loại sức mạnh tinh thần nào đó đứng sau quái trùng đang truyền đạt thông tin này cho hắn.

Trùng Hậu!

Trong đầu Ngô Lương lóe lên một tia giác ngộ, trùng nhỏ là công trùng, quái trùng lớn hơn một chút là binh trùng, quái trùng khổng lồ là

vương trùng, mà trên vương trùng còn có Trùng Hậu, nó là bộ não của cả tộc quái trùng!

Nó đang thông qua con trùng nhỏ chui vào cơ thể Ngô Lương để truyền đạt thông tin rõ ràng cho Ngô Lương, và khiến Ngô Lương vẫn có thể nghe thấy ý chỉ của nó giữa một vùng tiếng ong ong dồn dập...

Nhưng tia giác ngộ này đồng thời khiến Ngô Lương hiểu ra.

Trùng Hậu không liên quan gì đến đôi mắt khổng lồ mà hắn nhìn thấy trên bầu trời đêm rộng lớn khi thần du, cũng không có bất kỳ quan hệ nào với tiếng ong ong ngày càng dồn dập.

Tiếng ong ong đó đến từ những thứ khác...

Cùng lúc đó.

Tiếng ong ong đột nhiên biến thành tiếng gầm rú, theo sau đó là cơn trướng đau khiến Ngô Lương suýt nữa ngất đi ngay lập tức. "A ——!" Cơn đau không thể chịu nổi khiến Ngô Lương thất thanh hét lên, mắt nổ đom đóm.

Càng nhiều hình ảnh hư ảo xuất hiện trong mắt Ngô Lương, phảng phất như hình ảnh 3D xoay tròn hiện ra, Ngô Lương nhìn thấy từng bộ từng bộ Bát quái đồ khó hiểu, những phù hiệu kỳ lạ trong đồ cũng không ngừng thay đổi.

Mà theo sự thay đổi của những phù hiệu kỳ lạ này, trời đất, núi đầm, gió sấm, nước lửa các loại sự vật to lớn lần lượt diễn hóa ra, trập trùng uốn lượn nửa thật nửa ảo... "Ngô thái sử!" Hoa Đà thấy vậy mặt lộ vẻ lo lắng, tay cầm kim giơ lên không quyết. "Chuyện này..." Mọi người trong Phường Nhân Quân thấy Ngô Lương đau đớn đến vậy, biểu cảm trên mặt càng thêm phức tạp.

Cuối cùng. "Hoa thần y, xin ngài hãy châm cứu cho Ngô Hữu Tài!" Bạch Tinh Tinh không nhịn được đứng ra, hành lễ với Hoa Đà nói,

"Bất luận thế nào, xin Hoa thần y châm cứu để giảm bớt đau đớn, nếu có chuyện gì sai sót sau này Ngô Hữu Tài trách tội, ta nguyện một mình gánh vác tội!" "Tinh Tinh tỷ tỷ, lẽ nào chỉ có ngươi thương Quân tử sao?" Tào Nỉ cũng tiến lên một bước, nhìn Bạch Tinh Tinh nói, "Ta cũng thỉnh cầu Hoa thần y châm cứu cho Quân tử, nếu sau này Quân tử trách tội, trách nhiệm toàn bộ do ta gánh vác." "Chỉ e hai người các ngươi gánh không nổi, cũng tính ta một phần." Chân Mật vậy mà cũng tham gia vào. "Xin Hoa thần y châm cứu cho Công tử!" Mọi người trong Phường Nhân Quân thấy vậy cũng không quan tâm đây có phải là chuyện nhà của Ngô Lương hay không, lập tức cùng nhau tiến lên thỉnh mệnh. "Ai!" Hoa Đà thở dài một tiếng, "Ta cũng không thể làm ngơ trước sự đau đớn của Ngô thái sử, nếu đã như vậy, ta đành phải đắc tội... còn phiền các vị giúp ta giữ chặt Ngô thái sử." Vừa nói, Hoa Đà đã xoay nhẹ cây kim dài trong tay, lao người tới.

Điển Vi và Dương Vạn Lý cũng vây lại định ấn chặt tay chân Ngô Lương, tránh cho hắn giãy giụa ảnh hưởng đến việc Hoa Đà tìm đúng huyệt vị. "..." Ngô Lương trong lòng rõ ràng, lúc này chính là thời khắc quan trọng nhất.

Mặc dù đang chịu đựng muôn vàn đau đớn, cũng không biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng những dị tượng kỳ quái này đã bắt đầu diễn biến, tuyệt đối không tầm thường, nếu mọi người trong Phường Nhân Quân lúc này ngắt ngang hắn, mọi thứ trước đó có khả năng sẽ đổ sông đổ bể.

Ngô Lương biết mình phải ngăn họ lại!

Nhưng lúc này hắn lại như bị đôi mắt khổng lồ kia nhìn chằm chằm, ngay cả một ngón tay cũng không động đậy được, miệng cũng không thể mở ra, không thể phát ra bất kỳ âm thanh nào, thậm chí ngay cả mắt cũng không thể đảo.

Mắt thấy Hoa Đà và mọi người trong Phường Nhân Quân đã đến gần định khống chế hắn, sự lo lắng trong lòng Ngô Lương đã lấn át cả nỗi đau thể xác.

Hắn phải làm gì đó, phải khiến mọi người dừng lại ngay lập tức!

Cuối cùng.

Ngô Lương trơ mắt nhìn tay của mọi người trong Phường Nhân Quân ấn lên người hắn, Hoa Đà cũng đỡ lấy đầu hắn, cây kim dài trong tay sắp đâm xuống.

Đúng lúc này. "?!" Những phù hiệu kỳ lạ trong mắt Ngô Lương đột nhiên xoay tròn nhanh chóng, rồi đột ngột co lại.

Cơ thể của tất cả mọi người bên cạnh vào khoảnh khắc này phảng phất như bị điện giật, khẽ run lên một cái, sau đó như bị hóa đá, lại như thời gian đã ngừng lại, tất cả đều cứng đờ tại chỗ. "Đây lại là..." Ngô Lương trong lòng kinh ngạc.

Hắn có thể nhìn thấy lồng ngực của mọi người vẫn đang phập phồng, họ vẫn duy trì hô hấp, chỉ là ánh mắt và cơ thể lại tỏ ra rất cứng ngắc...

Cùng lúc đó. "Sao vậy?" "Đây là chuyện gì?" "Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì..." Mọi người trong Phường Nhân Quân hoảng hốt nhìn quanh, lúc này họ không biết vì sao lại đột nhiên bị kéo vào một khoảng không tối tăm vô tận.

Chương 909

Nhưng khác với trải nghiệm trước đó của Ngô Lương, trong mắt họ không nhìn thấy Ngô Lương, cũng không nhìn thấy cây đồng kia, nhưng vẫn có thể nhìn thấy nhau. "Chuyện này..." Trong bóng tối, chỉ có Hoa Đà như đang suy tư điều gì.

Ngay sau đó, trên bầu trời đêm đen kịt đột nhiên xuất hiện một đôi mắt khổng lồ.

Đôi mắt đó từ trên cao nhìn xuống đám người Phường Nhân Quân, mọi người lập tức cảm nhận được áp lực cực lớn chưa từng có, nhất thời không ai có thể động đậy mảy may.

Điển Vi đã từng trải qua cảnh tượng này.

Ngô Lương vừa rồi cũng đã trải qua cảnh tượng này.

Bây giờ cuối cùng cũng đến lượt đám người Phường Nhân Quân...

Tuy nhiên, ngay khi đôi mắt khổng lồ này xuất hiện, Gia Cát Lượng lại lập tức như nhận ra điều gì đó, dùng giọng điệu dò hỏi nói với mọi người: "Các ngươi có cảm thấy đôi mắt khổng lồ lơ lửng trên bầu trời đêm này có chút quen thuộc không?

Đặc biệt là thần thái thoáng hiện trong mắt, hình như đã từng thấy ở đâu đó?" "Ngươi nói vậy..." Mọi người trong Phường Nhân Quân lộ vẻ nghi hoặc, ánh mắt lần lượt hướng về đôi mắt khổng lồ kia, "Quả thực rất quen thuộc, nhưng rốt cuộc là...

Công tử?" "Không sai!

Chắc chắn là Công tử, thần thái của Công tử người thường không thể bắt chước được!" "Thật sự càng nhìn càng giống, đây tuyệt đối là mắt của Công tử!" "Nhưng rốt cuộc là chuyện gì, chúng ta đột nhiên

tiến vào bóng tối xa lạ này, mắt của Công tử còn lơ lửng trên bầu trời...

Đúng rồi, Điển Vi huynh đệ, ta nhớ ngươi trước đó khi mất kiểm soát cũng từng trải qua cảnh tượng này, cũng từng thấy một đôi mắt như vậy, ngươi nhớ kỹ lại xem, đôi mắt ngươi thấy có phải cũng là mắt của Công tử không?" Mọi người trong Phường Nhân Quân trong lòng hiện lên càng nhiều nghi hoặc, không ai biết rốt cuộc điều này có ý nghĩa gì, nhưng nghĩ đến đôi mắt khổng lồ đang lơ lửng trên bầu trời đêm lúc này lại là mắt của Ngô Lương, sự bất an và áp lực trong lòng mọi người lập tức giảm đi không ít. "Đôi mắt ta thấy không liên quan gì đến Công tử, nếu thật sự là Công tử, ta tuyệt đối không thể không nhận ra." Điển Vi nghe vậy khẳng định chắc nịch.

Đúng vậy, hắn được coi là người theo Ngô Lương sớm nhất trong Phường Nhân Quân, cũng là người thân cận nhất với Ngô Lương ngoài mấy nữ quyến, thậm chí như hình với bóng, tự nhiên có sự tự tin này. "Vậy đây lại là chuyện gì?" Mọi người trong Phường Nhân Quân càng thêm khó hiểu.

Đúng lúc này, Hoa Đà cuối cùng cũng lên tiếng, chỉ nghe ông nói một cách từ tốn: "Các vị không cần lo lắng, ta tuy không thể giải thích cho các vị nguyên do trong đó, nhưng ta có thể khẳng định, chuyện chúng ta đang trải qua bây giờ, chắc chắn có liên quan đến ý chí của Ngô thái sử và Đại đạo ẩn chứa trong quả Kiến Mộc." Cùng lúc đó.

Ngô Lương đã không còn tâm trí để ý đến đám người Phường Nhân Quân nữa.

Càng nhiều dị tượng và sự vật giống như hình ảnh 3D hiện ra trước mắt hắn, cảm giác trướng đau trong đầu cũng càng thêm mãnh liệt, cảm giác này ngay cả khi vừa xuyên không tiếp nhận cơn bão ký ức của "Hữu Tài huynh" cũng không thể sánh bằng.

Tuy nhiên trong quá trình này.

Ý thức của Ngô Lương lại ngày càng rõ ràng, tất cả mọi thứ đều bắt đầu trở nên sáng tỏ, bao gồm cả mấy tiểu thế giới này và mọi thứ trong đó.

Hắn dường như dần dần có thể hiểu được tất cả những sự vật đã trải qua.

Vạn vật trên đời đều có dấu vết để lần theo.

Vạn vật trên đời vừa là ngẫu nhiên, cũng có tính tất yếu không thể tránh khỏi... ...

Hai thời thần sau.

Ngô Lương với dáng vẻ hiền giả như bị thận hư ngồi trên đất, chậm rãi và nặng nề thở dốc.

Mọi người trong Phường Nhân Quân cuối cùng cũng thoát khỏi bóng tối vô tận, tất cả đều tụ tập bên cạnh Ngô Lương, im lặng nhìn hắn, chờ đợi hắn lên tiếng. "Ta hình như..." Ngô Lương ngẩng đầu nhìn mọi người, từ từ nói, "đã hiểu hết rồi." "Hiểu hết rồi?" "Ý là sao?" Mọi người trong Phường Nhân Quân sắc mặt vi diệu, câu nói này của Ngô Lương quá rộng, rộng đến mức họ có chút không thể hiểu nổi. "Ừm." Ngô Lương khẽ gật đầu, tiếp tục nói, "Cùng trời đất tương hợp, có thể luận đạo trời đất.

Quan sát thiên văn, xem xét địa lý, biết rõ nguyên do của cõi u minh.

Bắt đầu từ gốc rễ, biết rõ lẽ sinh tử, đó chính là Đạo." "Công tử đang nói gì vậy?" Mọi người trong Phường Nhân Quân nghe như lọt vào sương mù, nhìn nhau ngơ ngác.

Nhưng cũng không phải không có người hiểu được ý nghĩa bề mặt. "Công tử, đạo lý tuy là như vậy, nhưng người có thể làm được

việc này phải là người đắc đạo mới được, lẽ nào..." Vu Cát nghe vậy trầm ngâm nói, nói đến đây ông đột nhiên trợn to mắt, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Ngô Lương, "...Công tử đã đắc đạo?" "Còn xa lắm, chỉ là hiểu ra thôi." Ngô Lương cười cười, nói, "Bây giờ chúng ta bị vây hãm ở đây đã nhiều ngày, cũng đến lúc quay về thế giới của chúng ta rồi." Vừa nói Ngô Lương vừa giơ tay lên phủi nhẹ mắt cá chân, mấy con quái trùng nhỏ như sợi tóc đã xuất hiện trong lòng bàn tay hắn, chỉ thấy hắn lại lắc tay, rũ mấy con quái trùng xuống đất, quái trùng liền ngọ nguậy thân mình chui vào trong đất đỏ dưới chân.

Mà nghe lời của Ngô Lương, mọi người trong Phường Nhân Quân lại một lần nữa lộ vẻ nghi hoặc.

Gia Cát Lượng không nhịn được hỏi: "Ý gì vậy, lẽ nào Hữu Tài ca ca đã tìm được cách ra khỏi đây rồi?" "Thực ra mối liên hệ giữa mấy thế giới này chưa bao giờ bị cắt đứt, cách cũng vẫn luôn ở đó, chỉ là trước đây chúng ta không hiểu mà thôi." Ngô Lương thuận tay nhổ một nắm cỏ xanh dưới đất, rồi lại rắc nắm cỏ này lên đất.

Dưới sự chứng kiến của mọi người, hắn giơ một tay lên sắp xếp những chiếc lá cỏ rơi vãi trên đất, lúc thì xếp chúng thành những hình thù khá kỳ quái, lúc lại xáo trộn chúng một cách vô trật tự.

Mọi người nhìn mà không hiểu gì, nhưng cũng không dám dễ dàng làm phiền.

Cứ như vậy khoảng hơn mười mấy hơi thở, hắn lại ngẩng đầu lên nói với Dương Vạn Lý: "Dương Vạn Lý, ngươi dẫn huynh đệ đến khu rừng bên kia đốn một ít gỗ tròn lại đây, chúng ta chuẩn bị về thôi." "Ách...

Tuân lệnh!" Dương Vạn Lý dường như không hiểu Ngô Lương rốt cuộc muốn làm gì, muốn hỏi cho rõ nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu, do dự một chút đành phải bất đắc dĩ đáp lời, dẫn người đi làm

theo.

Vu Cát thì như có điều giác ngộ, trầm ngâm một lát rồi hỏi: "Công tử vừa rồi có phải đang dùng những lá cỏ này để bói toán không?" "Không sai, đây là Đại Diễn Thệ Pháp mà ta ngộ ra sau khi ăn quả Kiến Mộc." Ngô Lương gật đầu. "Đại Diễn Thệ Pháp?

Có phải là Đại Diễn Thệ Pháp được đề cập trong 《Chu Dịch》 không?" Vu Cát không khỏi lộ vẻ kinh ngạc.

Thấy sắc mặt mọi người càng thêm nghi hoặc, Vu Cát theo thói quen giải thích: "Đại Diễn Thệ Pháp là phép bói cổ xưa và thần bí nhất được ghi lại trong 《Chu Dịch》, tương truyền phép bói này xuất hiện từ thời Hoàng Đế, do ai sáng tạo ra thì không ai biết, tất cả các phép bói đời sau đều dựa trên Đại Diễn Thệ Pháp mà diễn hóa ra, nhưng không có phép bói nào có thể sánh bằng Đại Diễn Thệ Pháp." "Không chỉ vậy, ngay cả đạo Khổng Mạnh và đạo học của Lão Trang mà người đời quen thuộc, cũng đều lấy tượng lấy nghĩa từ Đại Diễn Thệ Pháp mà ra." "Nhưng theo lão phu được biết, Đại Diễn Thệ Pháp thực ra đã sớm thất truyền, những ghi chép trong 《Chu Dịch》 chỉ có hình mà không có thần, còn những thứ đời sau dựa vào Đại Diễn Thệ Pháp trong 《Chu Dịch》 để diễn hóa, lấy tượng, lấy nghĩa mà ra, lại càng không đáng tin." "Nghe nói Chu Văn Vương cũng từng dùng năm mươi cọng cỏ thi để suy diễn, nhưng số Đại Diễn phải là năm mươi, ông lại chỉ dùng được bốn mươi chín, cuối cùng vẫn không thể hợp với số của trời đất, vì vậy mà thất bại." Nói đến đây, Vu Cát lại nhìn Ngô Lương, sắc mặt khoa trương nói, "Công tử nếu đã nắm giữ Đại Diễn Thệ Pháp này, chính là người gần với đắc đạo nhất, Công tử không phải đang nói đùa với lão hủ chứ?" "Lão tiên sinh đừng vội, đợi sau khi ra ngoài ta sẽ diễn giải chi tiết đạo suy diễn của Đại Diễn Thệ Pháp này cho ngài, nhưng có thể ngộ ra được bao nhiêu thì chỉ có thể xem vào ngộ tính của chính mình thôi." Ngô Lương cười nói.

Hắn đã ngộ ra Đại Diễn Thệ Pháp này, tự nhiên cũng biết Đại Diễn Thệ Pháp là quy luật của Đại Đạo.

Khổng Tử từng nói: Cho ta thêm vài năm, năm mươi tuổi học《Dịch》, có thể không có lỗi lớn.

Tôn Tư Mạc từng nói: Không biết Dịch, không thể làm y.

Ngu Thế Nam cũng từng nói: Không đọc Dịch không thể làm tướng.

Đại Đạo chính là nguồn gốc của vạn vật, nắm giữ Đại Diễn Thệ Pháp tương đương với việc nắm giữ phương pháp suy diễn quy luật của vạn vật, vạn sự, bao hàm cả đạo Khổng Mạnh, học thuyết Lão Trang, đạo của y giả, đạo của tướng lĩnh... vân vân, tất cả các lĩnh vực bắt nguồn từ Đại Đạo.

Tiếc là những người này chỉ biết《Chu Dịch》, mà Đại Diễn Thệ Pháp trong《Chu Dịch》chỉ là hữu danh vô thực, không được chân nghĩa của Đại Đạo, dù vậy vẫn khiến họ được lợi không ít, trở thành những nhân tài kiệt xuất ngàn năm khó gặp.

Từ đó có thể thấy, Đại Diễn Thệ Pháp mà Ngô Lương vừa lĩnh ngộ rốt cuộc là thứ ở tầm cỡ nào! "Chuyện này..." Vu Cát nghe vậy người run lên, tiếp đó lại kích động nói năng lộn xộn, liên tục hành đại lễ với Ngô Lương, "Công tử, lão hủ tạ ơn ngài trước... không không không, lão hủ tạ ơn Công tử trước, năm xưa lão hủ quyết định đi theo Công tử, quả nhiên là lựa chọn chính xác nhất trong đời!" "Thiếp thân quả nhiên không nhìn lầm người!" Chân Mật cũng nhếch khóe miệng, trong đôi mắt đẹp lấp lánh ánh sáng.

So với những người khác, nàng tự nhiên cũng hiểu rõ hơn về tầm quan trọng của Đại Diễn Thệ Pháp, vì vậy càng thêm chắc chắn Ngô Lương bây giờ đã đại thành, chuyện thiên hạ đều nằm trong lòng bàn tay hắn, nếu hắn có thêm một chút dã tâm, thành tựu một phen đại

nghiệp chỉ là chuyện trong nháy mắt. "..." Tuy nhiên, những người còn lại trong Phường Nhân Quân lúc này vẫn còn vẻ mặt mơ màng.

Mặc dù Vu Cát giải thích rất rõ ràng, nhưng chuyện Đại Đạo này đối với họ vẫn còn quá xa vời và vĩ đại, đã đến mức họ không biết nên hiểu như thế nào.

Họ chỉ biết một điều, Ngô Lương bây giờ chắc chắn rất lợi hại, đặc biệt đặc biệt lợi hại, nhưng lại không nói được rốt cuộc hắn lợi hại đến mức nào. ...

Không lâu sau, Dương Vạn Lý và các binh sĩ Phường Nhân Quân đã mang về không ít gỗ tròn.

Ngô Lương tìm một khoảng đất trống, lệnh cho họ dùng những khúc gỗ này dựng tại chỗ ba cổng lầu đơn giản, còn mình thì tìm một ít đá lớn nhỏ khác nhau ở gần đó, bày bố một cách có vẻ lộn xộn trên mặt đất.

Ba cổng lầu này sẽ trở thành cánh cửa thời không để họ ra khỏi đây. "Được không vậy?" Các binh sĩ Phường Nhân Quân trong lòng không khỏi có chút thấp thỏm.

Dù sao lúc này ba cổng lầu họ dựng lên thực sự quá tạm bợ, so với loại cổng lầu đá điêu khắc trước đó quả là một trời một vực, làm qua loa như vậy thật sự có thể phát huy tác dụng sao?

Mà Vu Cát thì lại tràn đầy lòng tin với Ngô Lương, một bên cực kỳ nghiêm túc đi theo bên cạnh Ngô Lương ghi chép vị trí sắp xếp đá của hắn, một bên hỏi một số vấn đề còn chưa được giải đáp: "Công tử, lão hủ trong lòng còn một nghi vấn, không biết có nên hỏi không." "Lão tiên sinh muốn hỏi thì cứ hỏi đi." Ngô Lương không ngẩng đầu lên đáp. "Chúng ta sắp rời khỏi nơi này, vậy Tỏa Long Trụ trấn áp Kiến Mộc kia phải xử trí thế nào?" Vu Cát hỏi. "Ngài muốn hỏi có nên lật đổ Tỏa Long Trụ đó không phải không?" Ngô Lương cười nói,

"Lão tiên sinh đừng bận tâm, hiện tại bốn mùa sáu khí của mấy tiểu thế giới này đã thay đổi, tam nguyên cửu vận cũng đã trở về hỗn độn, đúng như lời Hoa thần y đã nói trước đó, rất nhiều sinh mệnh đã quay về Thái Dịch tiên thiên, đây chính là một vòng luân hồi mới, chúng ta nếu dùng ngoại lực can thiệp, chỉ làm phá vỡ cả vòng luân hồi mới này, ngược lại còn trái với Đại Đạo...

Lão tiên sinh chỉ cần biết, mọi thứ ở đây cuối cùng sẽ có một ngày quay về Thái Cực sinh ra vạn vật, lúc đó Tỏa Long Trụ tự nhiên sẽ không trấn áp được Kiến Mộc nữa, còn chỉ dẫn mà chúng ta nghe thấy trong mộng cảnh trước đó, thực ra chỉ là vọng niệm nông cạn của 'Xi' sinh ra sau khi có linh trí nhờ ăn quả Kiến Mộc mà thôi, không cần để trong lòng." Nhưng quá trình từ Thái Dịch đến Thái Cực cực kỳ dài lâu.

Về phần dài bao lâu, ngay cả Ngô Lương cũng không nói rõ được, vì vậy cũng không cần phải nói quá rõ với Vu Cát. "Ra là vậy..." Vu Cát như có điều suy tư gật đầu, "Nhưng tại sao con 'Xi' kia lại không quay về Thái Dịch tiên thiên, có phải là vì nó đã ăn quả Kiến Mộc?" "Không phải, nó chỉ giống như con ký sinh trùng nhỏ trong cơ thể Dược nhân, dùng phương thức ký sinh để trở thành một phần của Kiến Mộc, vì vậy mới thoát được một kiếp, mà cái giá phải trả là từ bỏ tự do và độc lập." Vừa nói, Ngô Lương vừa quay đầu nhìn Chân Mật một cái.

Là một thành viên của tộc Cửu Vĩ Hồ đã hoàn toàn diệt vong, Đồ Sơn Nữ Kiều có thể tồn tại đến ngày nay, thực ra cũng đã dùng phương thức tương tự, chỉ có điều xem ra nàng ta không biết đạo lý trong đó, hẳn chỉ là mèo mù vớ cá rán.

Từ đó Ngô Lương cũng đưa ra kết luận, bản thể của Đồ Sơn Nữ Kiều đã sớm không còn tồn tại, nàng ta nếu muốn sống mãi mãi, thì phải không ngừng tìm kiếm đệ tử xuất môn thích hợp, đời này qua đời

khác...

Trong lúc hai người nói chuyện. "Công tử, ngài xem cổng lầu dựng như vậy được không?" Dương Vạn Lý tiến lên báo cáo.

Ngô Lương quay đầu nhìn một cái, quy cách của ba cổng lầu đơn giản này nhỏ hơn không ít, chi tiết cũng rất thô sơ, không chỉ không cạo vỏ cây, chỗ nối cũng chỉ dùng dây thừng và dây leo buộc lại với nhau, tuy không đến mức lung lay sắp đổ, nhưng hơi có gió mưa là có thể sập xuống.

Nhưng Ngô Lương lại rất hài lòng, gật đầu nói: "Được rồi, bên ta cũng sắp bày bố xong, ngươi đi gọi mọi người lại đây, kiểm tra kỹ lưỡng không để sót một ai, chúng ta chuẩn bị về thôi." "Tuân lệnh!" Dương Vạn Lý tâm trạng hiển nhiên có chút kích động, vội vàng chạy đi gọi người. "Công tử lệnh cho Dương Vạn Lý dựng cổng lầu như vậy, xem ra sau này không định quay lại nữa." Vu Cát cũng nhìn ba cổng lầu sơ sài, cố gắng phỏng đoán suy nghĩ của Ngô Lương. "Về hay không đã không còn ý nghĩa, nhưng đó chỉ là một phần." Ngô Lương vừa tiếp tục bày đá, vừa nói đầy ẩn ý. "Vậy phần thứ hai là gì?" Vu Cát tò mò hỏi. "Ta vừa rồi khi ngộ ra Đại Diễn Thệ Pháp, nhất thời hứng khởi dùng nó để bói chuyện khác, quẻ bói nhận được khiến ta không thể ngờ tới." Sắc mặt Ngô Lương đột nhiên nghiêm túc, đối diện với ánh mắt kinh ngạc của Vu Cát, hắn tiếp tục nói, "Chúng ta phải tức tốc về Trần Lưu trước giờ Ngọ ngày mùng tám tháng sau, nếu không Phường Nhân Quân tất sẽ gặp họa diệt vong!" "Sao có thể như vậy?" Vu Cát nghe vậy cũng kinh hãi, bất giác nói, "Trụ sở của Phường Nhân Quân đặt tại Dung Khâu, mà Tào tướng quân hiện giờ đang ở Trần Lưu, huống hồ Công tử còn là con rể của Tào tướng quân, thiên hạ có ai dám gây bất lợi cho Phường Nhân Quân ngay dưới mí mắt của Tào tướng quân chứ?" Ngô Lương im lặng không đáp lại câu hỏi của Vu Cát, chỉ bất đắc dĩ lắc đầu.

Quái tượng mà hắn gieo được cho thấy, người sắp sửa hủy diệt Phường Nhân Quân chính là người năm xưa đã sáng tạo ra nó.

Mà người này rốt cuộc là ai, đã không còn gì phải bàn cãi.

Chương 910

"Phường Nhân Quân sắp gặp họa diệt môn sao?" Tào Nỉ ở bên cạnh nghe thấy cuộc đối thoại giữa Ngô Lương và Vu Cát, lập tức đôi mày liễu dựng ngược, bước lên phía trước với vẻ mặt đầy nghi ngờ nói: "Quân tử, có phải chàng tính sai rồi không?

Dung Khâu nằm trong khu vực quản hạt của Trần Lưu, ta lại vừa mới cùng Quân tử thành hôn không lâu, kẻ nào to gan lớn mật dám gây bất lợi cho Phường Nhân Quân?

Lẽ nào hắn không sợ phụ thân ta tru di cửu tộc sao?" Tào Nỉ vốn là hạng người trời không sợ đất không sợ, lời nói ra cũng chẳng kiêng dè gì, nhất thời khiến mọi người trong Phường Nhân Quân có mặt tại đó đều nghe thấy. "Hả?" Chúng nhân Phường Nhân Quân đồng loạt kinh ngạc nhìn về phía Ngô Lương.

Chuyện này rốt cuộc là thế nào?

Chúng ta hiện giờ đến bí cảnh này còn chưa ra được, sao Phường Nhân Quân đã sắp gặp họa diệt môn rồi, chẳng lẽ lại là vừa thoát hang sói lại vào miệng hổ?

Hơn nữa Tào Nỉ nói đúng!

Phường Nhân Quân là quân đội trực thuộc của Tào tướng quân, những năm qua dưới sự dẫn dắt của Ngô Lương, tuy không xông pha trận mạc giết địch lập công nhưng cũng liên tục lập được kỳ công.

Không chỉ nhiều lần mang vật tư lương hướng về cứu nguy khi Tào quân lâm vào đường cùng, mà còn hiến tặng nhiều tài nguyên chiến lược ảnh hưởng đến cục diện chiến tranh, giúp Tào quân chiếm hết ưu thế.

Nói không ngoa, Tào quân có được cơ đồ như hôm nay, Phường Nhân Quân tuyệt đối công không thể bỏ qua.

Cho dù không bàn đến những việc đó, hiện giờ Ngô Lương cũng là hiền tế mà Tào tướng quân đắc ý nhất, còn ai dám ở dưới mí mắt của Tào lão bản mà gây bất lợi cho Phường Nhân Quân?

Lại còn là họa diệt môn?

Điều này càng khiến người ta nghi ngờ, Trần Lưu là đại bản doanh của Tào quân, cho dù hiện tại Tào tướng quân đang đại chiến với Viên Thiệu, Trần Lưu vẫn có trọng binh canh giữ.

Trong tình huống này, dẫu có kẻ tâm hoài bất chính muốn hại Phường Nhân Quân, cũng phải xem lại bản thân có bản lĩnh đó hay không...

Trước ánh mắt của mọi người, Ngô Lương lập tức nghiêm mặt nhìn Tào Nỉ quở trách: "Nỉ nhi, sao nàng có thể nghe gió bảo mưa như vậy!

Ta vừa rồi chỉ đang thảo luận về việc chiêm thệ với lão tiên sinh mà thôi, nội dung đàm luận đều là những giả thiết chưa có định luận, nàng chỉ nghe một nửa đã la lối om sòm, còn ra thể thống gì nữa?

Huống hồ phụ thân nàng cầm quân nhiều năm, nàng tai nghe mắt thấy cũng nên biết rõ, hành kính này của nàng nếu đặt trong quân doanh, e rằng sẽ bị khép tội làm loạn quân tâm mà chém đầu thị chúng, nàng có biết tội không?" "Quân tử, thiếp..." Tào Nỉ từ nhỏ đã ngang bướng, ngoại trừ Đinh phu nhân, ngay cả Tào lão bản cũng hiếm khi mắng mỏ nàng.

Nhưng lúc này bị Ngô Lương trách phạt công khai như vậy, nàng chẳng những không sinh lòng bất mãn, ngược lại còn ủy khuất đứng nguyên tại chỗ, đôi mắt rưng rưng nước, dáng vẻ đáng thương khiến

người ta nhìn mà thấy xót xa. "Quân tử bớt giận, Nỉ nhi muội muội lần đầu đi theo chúng ta, đối với quy củ trong quân có phần lạ lẫm, chắc chắn không phải cố ý đâu, lần sau muội ấy sẽ không như vậy nữa." Chân Mật thấy vậy kịp thời bước lên nắm lấy tay nhỏ của Tào Nỉ để an ủi, một mặt lại đóng vai người hòa giải nói với Ngô Lương: "Hơn nữa thiếp thân thấy Nỉ nhi muội muội nói cũng có lý, Dung Khâu nơi Phường Nhân Quân trú đóng hội tụ đủ thiên thời, địa lợi, nhân hòa, nếu trời không sập xuống thì đừng nói là họa diệt môn, ngay cả muốn gây bất lợi cho Phường Nhân Quân e rằng cũng chẳng có mấy người làm được." "Ừm." Nghe vậy, sắc mặt Ngô Lương cuối cùng cũng hòa hoãn đôi chút, tiếp đó lại nói với mọi người: "Mọi người nghe rồi đấy, lời vừa rồi chỉ là thảo luận chiêm thệ chưa có căn cứ, chuyện hư không đó mọi người đừng để bụng, tiếp tục làm việc đi." "Nặc!" Chúng nhân Phường Nhân Quân lập tức yên tâm, tiếp tục phối hợp với Dương Vạn Lý kiểm điểm quân số.

Ngô Lương đi đến bên cạnh Tào Nỉ, giơ tay lau đi giọt lệ nơi khóe mắt nàng, giọng nói dịu dàng: "Nỉ nhi, nàng cũng đừng để trong lòng.

Không có quy củ không thành vuông tròn, ta vừa rồi trách phạt nàng không phải là quở trách, mà là mượn cơ hội để đính chính với mọi người, tránh để mọi người vì chuyện hư không này mà lòng quân hoang mang, nàng có hiểu không?" "Ô...

Nỉ nhi hiểu, Nỉ nhi biết lỗi rồi." Tào Nỉ nghe lời này lòng càng thêm ủy khuất, lập tức sà vào lòng Ngô Lương thút thít, nước mắt nước mũi quệt đầy người hắn. "Được rồi được rồi, chúng ta còn chính sự phải làm, rời khỏi bí cảnh này rồi hãy nói." Ngô Lương vỗ nhẹ lưng Tào Nỉ, cười nói.

Thực ra hắn không hề vì kết quả chiêm thệ mà giận lây sang Tào Nỉ, lời trách phạt vừa rồi đúng là chỉ để trấn an lòng người.

Tuy Tào Nỉ là con gái ruột của Tào lão bản, nhưng Ngô Lương hiểu rất rõ, Tào lão bản là một nam nhân gia trưởng chính hiệu, không bao giờ mang việc công hay quân sự về nhà.

Nếu có bồi dưỡng cũng chỉ chọn Tào Ngang, Tào Phi, Tào Thực, còn hạng nữ nhi như Tào Nỉ đến tư cách nghe bên cạnh cũng không có, nên nàng chắc chắn không biết gì.

Đương nhiên, điều này cũng liên quan đến lễ giáo tập tục thời đại này.

Nữ nhi cuối cùng cũng phải gả đi, mà với những thế gia như Tào lão bản, việc gả con gái thường gắn liền với liên minh chính trị.

Một khi đã gả đi thì là người của nhà chồng, ngoại trừ họ tên, có nơi thậm chí tên cũng không được giữ lại, ngay cả về nhà đẻ cũng phải được sự đồng ý của nhà chồng.

Đó là lý do tại sao trong sử sách thời này, việc ghi chép về phụ nữ thường chỉ là mỗ phu nhân chứ không có tên họ đầy đủ.

Nghĩa là, bất kể trước đây Tào Nỉ có là con gái Tào lão bản hay không, hiện tại nàng trước tiên là người của Ngô gia, và thân phận này được đặt lên trên tất cả.

Trong tình huống này, Tào Nỉ đối với Tào gia đã trở thành người ngoài, ngược lại là người mình của Ngô Lương.

Ngô Lương vốn dĩ hay bảo vệ người nhà, sao có thể hà trách người mình?

Cùng lúc đó. "..." Chân Mật lại lộ ra vẻ mặt đăm chiêu.

Nàng tuy không tinh thông chiêm thệ, nhưng cũng biết chiêm thệ căn bản không có cái gọi là giả thuyết, bởi khi gieo quẻ mọi điều kiện tiên quyết đều xác định, quẻ tượng hiện ra chính là định cục.

Vì vậy, chuyện Phường Nhân Quân sắp gặp họa diệt môn tuyệt đối không phải hư cấu!

Vậy rốt cuộc chuyện gì mới có thể mang đến tai họa như vậy?

Chân Mật thầm suy tính.

Chuyện này nghĩ thế nào cũng không thoát khỏi quan hệ với Tào Mạnh Đức.

Hoặc là Tào Mạnh Đức đã nảy sinh ý định trừ khử Phường Nhân Quân, vì dù sao Phường Nhân Quân cũng là đội quân không thể lộ ra ánh sáng...

Hoặc là Tào Mạnh Đức đại bại, đại quân của Viên Bản Sơ đánh thẳng vào Trần Lưu, dưới tổ chim đổ không còn trứng nguyên, Phường Nhân Quân tự nhiên cũng khó tránh khỏi kiếp nạn!

Tuy nhiên dù thế nào, Ngô Lương tuyệt đối sẽ không ngồi yên nhìn Phường Nhân Quân gặp họa.

Trong tình huống này...

Nghĩ đến đây, Chân Mật bỗng nhiên trở nên hưng phấn, vô thức khép chặt đôi chân, thậm chí toàn thân khẽ run rẩy, ngay cả ánh mắt nhìn Ngô Lương cũng tràn đầy dục vọng.

Ngô Lương nếu muốn bảo toàn Phường Nhân Quân thì không thể cứ an phận như trước nữa.

Hắn phải phản kháng!

Mà đối tượng phản kháng, hoặc là Tào Mạnh Đức, hoặc là Viên Bản Sơ.

Hai người này đều là những kiêu hùng không ai bì kịp của đương thế, mỗi cử động của họ đều có thể xoay chuyển cục diện thiên hạ.

Mà người có thể kháng cự, có thể đánh bại họ, chính là bá chủ

không thể tranh cãi, nắm trọn thiên hạ trong lòng bàn tay!

Cái gã lười biếng này cuối cùng cũng buộc phải vùng lên rồi sao?

Thật đáng mong chờ!

Hưng phấn làm sao!

Nhịp thở của Chân Mật cũng trở nên dồn dập.

Muốn bảo toàn Phường Nhân Quân, gã lười này phải dốc hết toàn lực, phải thu dọn Tào Mạnh Đức hoặc Viên Bản Sơ, không thể tiếp tục mai danh ẩn tích được nữa!

Vậy thì, hắn rốt cuộc sẽ làm đến mức độ nào đây?

Thiếp thân đối với chàng lúc này rất có lòng tin đấy, Quân tử, đừng để thiếp thất vọng, thiếp đã đợi khoảnh khắc này lâu lắm rồi... ...

Dương Vạn Lý đã kiểm điểm xong quân số, Ngô Lương cũng đã bố trí hoàn tất.

Dưới sự chỉ huy của Ngô Lương, mọi người lần lượt đi qua ba tầng cổng dựng bằng gỗ tròn.

Ngô Lương nhìn Kiến Mộc lần cuối rồi không chút lưu luyến quay người bước vào...

Sau một hồi choáng váng ngắn ngủi, mọi người đã đến bên một bờ sông.

Họ nhìn thấy hai đống tro tàn quen thuộc, bên cạnh còn có nhiều mảnh gỗ vụn. "Đây... chẳng phải là đống lửa chúng ta đốt để hong khô quần áo khi mới lên đảo sao?" "Đúng vậy, một đống ở cạnh tảng đá lớn bên này, một đống ở bên kia, lúc đó chúng ta chia thành hai nhóm nam nữ để hong đồ, tuyệt đối không sai được!" "Những mảnh gỗ vụn này là xác thuyền bị vỡ để lại..." "Không hổ danh Công tử,

chúng ta thực sự đã ra khỏi bí cảnh rồi!" "Cuối cùng cũng sống sót trở ra..." Chúng nhân Phường Nhân Quân nhìn mọi thứ quen thuộc trước mắt, từng người một xúc động đến trào nước mắt.

Nhớ lại những trải nghiệm gian khổ những ngày qua, cảm giác sống sót sau tai nạn lúc này càng thêm trân quý, sống mũi ai nấy đều cay cay.

Quay đầu nhìn lại Hoàng Hà.

Lúc này dòng sông cũng đã đổi dòng như trong bí cảnh, để lộ ra bãi sông rộng lớn đã khô cạn.

Nhưng khác là, bãi sông trước mắt không có bất kỳ dấu vết khai quật nào.

Và cột Tỏa Long kia cũng không vì Hoàng Hà đổi dòng mà lộ ra.

Nghĩa là trong thế giới mà Ngô Lương đang sống, căn bản không có cột Tỏa Long, nó vốn nằm trong bí cảnh, và chỉ tồn tại ở tầng bí cảnh thứ hai.

Giờ đây nước sông Hoàng Hà không còn chảy qua đây, những thây ma trôi nổi cũng biến mất tăm hơi, lũ quái trùng đương nhiên không thể ẩn mình dưới nước để tấn công bất ngờ Phường Nhân Quân nữa...

Còn việc quái trùng có tiếp tục hoành hành ở hạ du Hoàng Hà hay không thì chưa thể biết được.

Nhưng có một điều Ngô Lương có thể khẳng định, lũ quái trùng đó nắm giữ bí quyết xuyên không giữa các thế giới này, có lẽ khi nơi này một lần nữa trở thành cửa biển của Hoàng Hà, hoặc khi thiên hạ đại loạn thây chất đầy đồng, chúng sẽ âm thầm xuất hiện...

Ngay lúc đó, một vệt sáng chiếu xuyên qua ngọn thánh sơn đã nứt làm đôi phía sau, đất trời bỗng chốc bừng sáng.

Chúng nhân Phường Nhân Quân quay đầu lại, qua khe nứt khổng lồ giữa thánh sơn, họ nhìn thấy mặt trời vừa mọc lên từ đường chân trời.

Trời sắp sáng rồi!

Và trong khe nứt khổng lồ của thánh sơn, Ngô Lương cũng không thấy bộ hài cốt Ứng Long khổng lồ kia đâu nữa... "Công tử, chàng mau nhìn kìa, đồ đạc chúng ta để lại bên bờ đối diện vẫn còn đó!" Nhờ ánh mặt trời, có người vô thức nhìn sang bờ bên kia rồi lại hưng phấn reo lên.

Mọi người nhìn theo, quả nhiên thấy mấy chiếc xe ngựa.

Tiếc là không thấy lũ ngựa vốn được buộc cùng xe, khi đó họ đã tháo ngựa ra và buộc vào cột đá bên bờ sông.

Chương 911

Nhưng nay đã qua mấy tháng, nếu lũ ngựa thoát được dây thừng chạy đi nơi khác thì có lẽ còn sống, nếu không thoát được thì e rằng đã sớm chết đói rồi...

Đang nói chuyện thì: "Oanh long long!" Dưới chân lại vang lên những tiếng rền rỉ, mặt đất bắt đầu rung chuyển, sỏi đá trên bờ nảy lên như đang sàng gạo. "Mau đi thôi, ngọn thánh sơn này e là sắp sập rồi!" Ngô Lương quay đầu nhìn thánh sơn một cái, lập tức đưa ra phán đoán, dẫn mọi người chạy băng qua lòng sông hướng về bờ đối diện nơi có xe ngựa.

Vừa mới dìu dắt nhau leo lên bờ... "Oanh long long ——" "Rắc ——" "Bành!" Những tiếng động lớn hơn truyền đến, khi chúng nhân Phường Nhân Quân quay đầu lại, vừa vặn nhìn thấy ngọn thánh sơn cùng toàn bộ hòn đảo giữa sông bắt đầu sụp đổ vào bên trong.

Một lượng lớn đất đá rơi vào khe nứt khổng lồ giữa núi, mặt đất bắt đầu lún xuống.

Chưa đầy một khắc đồng hồ, thánh sơn đã biến mất không dấu vết, bày ra trước mặt họ chỉ là một bãi đất bằng phẳng đầy sỏi đá, nối liền với bờ biển.

Có thể tưởng tượng, chẳng bao lâu nữa bãi đá này sẽ chìm trong thủy triều, như thể mọi thứ ở đây chưa từng tồn tại... "Đây có lẽ chính là bãi bể nương dâu trong truyền thuyết chăng?" Vu Cát không khỏi cảm thán.

Chúng nhân Phường Nhân Quân cũng vô cùng chấn động, cảnh tượng hùng vĩ này có thể gọi là thần tích ngàn năm có một, chỉ cần xem qua một lần là cả đời không thể quên.

Đúng lúc này. "Víu ——!" Sau lưng vang lên mấy tiếng hí quen thuộc.

Ngô Lương cùng mọi người quay đầu nhìn, thấy bốn con tuấn mã đang thỏa sức chạy trên bờ sông Hoàng Hà đã đổi dòng, hai con đen như đêm, một con hồng tía, một con nâu đỏ.

Lúc này bốn con ngựa nhìn thấy chúng nhân Phường Nhân Quân, liền chạy những bước chân hớn hở về phía này. "Công tử, là ngựa của chúng ta!" "Thật là tốt quá, đường về lại dễ đi hơn nhiều rồi." "Đúng là trời phù hộ chúng ta!" Mọi người hân hoan reo hò.

Không ngờ những con ngựa này chẳng những thoát được dây cương, dựa vào cỏ dại quanh đây mà sống sót, lại còn luôn túc trực ở nơi này chờ họ trở về, thật là không thể tin nổi!

Người ta thường nói ngựa quen đường cũ, thông thường ngựa tuột cương mà không thấy chủ nhân thì sẽ theo bản năng tìm đường về Trần Lưu mới phải. "Dương Vạn Lý, ngươi đưa mọi người đi thu dọn vật tư, dắt ngựa về đây, nghỉ ngơi vài canh giờ rồi chúng ta chuẩn bị lên đường trở về." Trong lòng Ngô Lương cũng rất vui mừng, sau khi sắp xếp cho Dương Vạn Lý, hắn gọi Vu Cát đến bên cạnh, chính sắc nói: "Lão tiên sinh, ta đã suy nghĩ kỹ rồi, trên đường về ta sẽ thuật lại toàn bộ những cảm ngộ sau khi ăn quả Kiến Mộc cho ông, phiền ông ghi chép lại toàn bộ.

Những cảm ngộ này đưa cho mọi người cùng đọc, chắc chắn sẽ có những thu hoạch bất ngờ." "Những cảm ngộ này hẳn là đã bao hàm tinh túy trong 《Liên Sơn》 và 《Quy Tàng》." "Cái gì, thực sự là 《Liên Sơn》 và 《Quy Tàng》 sao?" Vu Cát nghe vậy run rẩy cả người, đôi mắt già nua tràn đầy sắc thái kỳ dị: "Lão hủ cứ ngỡ 《Liên Sơn》 và 《Quy Tàng》 là hai bộ sách đã thất truyền, không ngờ tinh túy của chúng lại ẩn chứa trong quả Kiến Mộc, phi kẻ có duyên như

Công tử thì không thể đắc được.

Chẳng trách người trong thiên hạ chỉ thấy tên hai bộ dịch thư này trong cổ thư chứ chưa từng có ai lấy ra được!" "Chưa chắc đã không có sách, chẳng qua vì lý do nào đó mà thất truyền thôi." Ngô Lương trầm ngâm: "Giống như hiện tại, ta đem cảm ngộ sau khi dùng quả Kiến Mộc kể cho ông, ông ghi chép lại, chẳng phải sẽ thành sách có thể lưu truyền hậu thế sao?" "Công tử nói rất phải." Vu Cát gật đầu: "Tuy nhiên dù vậy, đọc sách cũng không thể chân thực bằng cảm ngộ chứa đựng dịch lý từ quả Kiến Mộc mà Công tử đã dùng, cộng thêm ngộ tính cá nhân mỗi người.

Giống như 《Chu Dịch》 tuy được lưu truyền nhưng người thực sự nắm được yếu lĩnh vẫn là phượng mao lân giác, mà 《Liên Sơn》 và 《Quy Tàng》 chắc chắn còn thâm ảo hơn 《Chu Dịch》 nhiều, xem ra sự thất truyền của chúng không phải là ngẫu nhiên." "Dù nói vậy, chúng ta cũng chỉ có thể tận nhân sự, thính thiên mệnh mà thôi, lão tiên sinh cứ việc ghi lại là được." Suy nghĩ của Ngô Lương lúc này đã khoáng đạt hơn nhiều, hắn mỉm cười thản nhiên.

Hắn biết "đại đạo" trong hai bộ sách này bao trùm mọi phương diện của thế gian: binh pháp của Gia Cát Lượng, tướng thuật của Chân Mật, thuật khảm dư của Vu Cát đều bắt nguồn từ đây.

Nếu có thể lĩnh hội được một phần tinh túy cũng đã đủ ích lợi vô cùng.

Không chỉ vậy, thính lực phi thường của Bạch Tinh Tinh, sức mạnh bẩm sinh của Điển Vi, súc cốt thuật của Dương Vạn Lý, âm dương nhãn của Sát Mộc vương tử, trí nhớ siêu phàm của Tào Nỉ, hay y thuật của Hoa Đà, thảy đều nằm trong "đại đạo".

Có lẽ sau khi xem qua 《Liên Sơn》 và 《Quy Tàng》, họ cũng sẽ có những chuyển biến nhất định.

Đang nói chuyện thì... "Hữu Tài ca ca." Gia Cát Lượng xách hai cái lồng đi tới bên cạnh Ngô Lương, khuôn mặt nhỏ nhắn đượm vẻ bi thương và u uất, ủ rũ nói: "Đại Công Tước kê không sao, ngựa cũng không sao, nhưng chim đưa thư của chúng ta đều chết đói cả rồi, huynh xem..." Khi Gia Cát Lượng lại gần, Ngô Lương đã ngửi thấy một mùi hôi thối.

Hơn mười con bồ câu đưa thư nuôi trong lồng đều đã thành xác khô, xung quanh vương vãi những con mọt khô héo như hạt gạo, chúng không chỉ chết từ lâu mà xác thịt cũng đã tiêu biến hoàn toàn. "Xem ra không thể lập tức báo tin về căn cứ Phường Nhân Quân rồi." Ngô Lương bất đắc dĩ cười: "Gia Cát hiền đệ, đệ đem xác chúng đi chôn đi, dù sao cũng đã đi theo chúng ta một chuyến, không có công lao cũng có khổ lao." "Vâng, đệ còn định dùng ván gỗ lập cho chúng một tấm bia." Gia Cát Lượng nghiêm túc nói. "Ừm." Ngô Lương khẽ gật đầu, quay đầu nhìn về hướng Trần Lưu.

Hắn đã tính toán được Phường Nhân Quân sẽ gặp biến cố lớn vào giờ Ngọ ngày mùng tám tháng sau, chỉ cần có thể trở về trước lúc đó, hắn sẽ có cơ hội thay đổi vận mệnh của họ.

Vì vậy việc có thể truyền tin trước hay không không quá quan trọng, chỉ là để báo bình an cho gia quyến và huynh đệ ở phủ yên lòng mà thôi.

Hiện tại cách ngày mùng tám tháng sau còn hơn hai mươi ngày, tuy đường về Trần Lưu xa xôi nhưng nếu tranh thủ thời gian, nếu không có gì bất ngờ chắc chắn sẽ kịp. ...

Trần Lưu, Dung Khâu, nơi trú đóng của Phường Nhân Quân. "Trình thái thú, có lỗi vì không đón tiếp từ xa, xin ngài thứ lỗi." Trình Dục đột nhiên tới thăm, Doãn Kiện vội vàng chạy ra nghênh đón, hành đại lễ mời ông vào trong.

Kể từ lần trước từ chối Tào Phi vào kiểm tra, Doãn Kiện luôn cảm thấy thắc mắc lo âu, chỉ mong Ngô Lương mau chóng trở về, nếu không có biến cố gì khác xảy ra, Doãn Kiện thật sự không có niềm tin có thể chống đỡ được.

Kết quả là chờ thêm hơn một tháng nữa, Ngô Lương vẫn bặt vô âm tín.

Dạo này Doãn Kiện gần như đếm từng ngày, đây chắc chắn là lần Ngô Lương đi lâu nhất, tính đến nay đã năm tháng, mùa màng từ đầu xuân lạnh giá đã sang giữa hè oi bức...

Thời gian dài như vậy không có tin tức khiến Doãn Kiện không khỏi bất an.

Và không chỉ mình ông.

Binh sĩ Phường Nhân Quân cũng nhiều lần hỏi thăm tin tức Ngô Lương, Trần Kim Thủy canh giữ Ngô phủ cứ cách hai ngày lại phái người đại diện gia quyến đến hỏi.

Doãn Kiện bị hỏi đến mức phiền lòng nhưng cũng chẳng biết làm sao. "Không cần đa lễ, Doãn quân hậu, Ngô thái sử vẫn chưa có chút tin tức nào sao?" Trình Dục vội đáp lễ, giữ lấy cánh tay Doãn Kiện hỏi.

Doãn Kiện mặc nhiên lắc đầu. "Chao ôi, Ngô thái sử nếu còn không về, Phường Nhân Quân e là sắp mất thật rồi." Trình Dục thở dài, lấy từ trong ngực ra một cuộn thẻ tre nói: "Đây là thủ dụ viết tay của Minh công, quân mã của Viên Thiệu đối đầu với quân ta ngày càng đông, chiến sự tiền tuyến ngày càng khẩn cấp, Minh công đã quyết định điều động Phường Nhân Quân ra tiền tuyến." "Chuyện này..." Doãn Kiện nhận lấy thẻ tre, xem kỹ một lượt, lông mày càng nhíu chặt: "Minh công đây là bỏ qua Công tử nhà ta, đem Phường Nhân Quân quy vào dưới trướng Nhị công tử, từ nay do Nhị công tử

trực tiếp quản lý sao?" "Đúng vậy." Trình Dục gật đầu. "Chuyện này không được đâu!

Những ngày trước Nhị công tử dẫn Hổ Báo Kỵ đến kiểm tra, Trình thái thú không phải không biết.

Bất kể Nhị công tử có mục đích gì, Phường Nhân Quân đã kết oán với ngài ấy, nay nếu rơi vào tay Nhị công tử thì sau này e là không có kết cục tốt!" Sắc mặt Doãn Kiện cực kỳ khó coi, lập tức vái Trình Dục một lạy: "Xin Trình thái thú giúp chúng tôi thu xếp đôi chút, chí ít cũng chờ Công tử nhà ta về rồi hãy hay." "Doãn quân hậu, lão phu và Công tử nhà ngươi cũng coi như là vong niên chi giao, năm xưa cũng nhờ có cậu ấy chỉ điểm lão phu mới có ngày hôm nay.

Vì vậy những năm qua bất kể là chuyện của Công tử hay Phường Nhân Quân, lão phu luôn dốc hết tâm sức." Trình Dục lại thở dài đầy bất đắc dĩ: "Nhưng lần này là mệnh lệnh đích thân Minh công hạ xuống, lão phu tuy có tâm giúp đỡ nhưng việc này liên quan đến chiến sự tiền tuyến, lão phu thực sự lực bất tòng tâm...

Nói thật với ông, đừng nói lão phu vô năng, dù Công tử nhà ông có về, nếu Minh công đã hạ thủ dụ nhất quyết đưa các người dưới trướng Nhị công tử, nhất định điều các người ra tiền tuyến, Công tử nhà ông có thể kháng lệnh được chăng?" "Nhưng Minh công từng hứa với Công tử nhà ta, tuyệt đối không cưỡng ép ngài ấy tham gia chiến sự." Doãn Kiện không cam tâm nói. "Vì vậy lần này trong thủ dụ Minh công chỉ yêu cầu mượn dùng Phường Nhân Quân, không hề ra lệnh cho Công tử nhà ông ra tiền tuyến tham chiến." Trình Dục nói: "Huống hồ mấy tháng trước khi Minh công nam hạ đánh Trương Tú, chẳng phải cũng mang theo Công tử, còn bố trí cả thân binh cho cậu ấy đó sao?

Lời hứa đó Minh công đã phá bỏ từ lúc ấy rồi, tâm tư của Minh

công không phải người như lão phu và ông có thể phỏng đoán, e là ngay cả Công tử nhà ông cũng chưa chắc rõ hết." "Nếu vậy thì..." Doãn Kiện lập tức như quả bóng xì hơi, vẻ mặt rệu rã, không biết còn có thể làm gì hơn. "Doãn quân hậu, hãy chuẩn bị trước đi." Trình Dục vỗ vai Doãn Kiện, khuyên nhủ tiếp: "Thủ dụ đã viết rõ, giờ Ngọ ngày mùng tám Nhị công tử sẽ đến tiếp quản Phường Nhân Quân, lúc đó bất kể ông và Phường Nhân Quân có tình nguyện hay không cũng phải tập hợp chỉnh đốn để nhận sự điều động.

Khi đó nếu còn xảy ra tình trạng như lần trước, Phường Nhân Quân sẽ không khác gì quân phản loạn, đến lúc đó không chỉ các người gặp họa diệt môn, ngay cả Công tử nhà ông cũng khó tránh khỏi trách nhiệm, chắc chắn sẽ bị liên lụy, ông hiểu chưa?" Doãn Kiện nghe xong không đáp lại, cũng không đưa ra ý kiến gì nữa, chỉ là sắc mặt ngày càng u ám. "Những gì cần nói lão phu đã nói rồi, mong Doãn quân hậu hãy lấy đại cục làm trọng." Trình Dục nói tiếp: "Theo lão phu được biết, Doãn quân hậu cùng Phường Nhân Quân vốn cũng do binh sĩ từ các quân điều chuyển mà thành, xông pha giết địch đối với các người cũng là chuyện thường tình, lần này quay lại tiền tuyến chưa chắc đã là chuyện xấu, biết đâu lại là cơ hội để Doãn quân hậu lập công kiến nghiệp...

Tóm lại, lão phu tin rằng Doãn quân hậu đoạn nhiên sẽ không làm ra chuyện khiến Minh công và Ngô thái sử phải khó xử." "Đa tạ Trình thái thú chỉ điểm, Doãn Kiện đã hiểu rõ." Doãn Kiện thi lễ nói. "Vậy thì tốt, lão phu xin phép về trước, nếu có tin tức gì sẽ thông báo cho ông sau." Trình Dục đáp lễ, nhìn nơi trú đóng Phường Nhân Quân lần cuối rồi quay người cùng bốn tùy tùng lên ngựa rời đi.

Ngay khoảnh khắc quay đi, trong mắt Trình Dục thoáng qua một tia tiếc nuối khó nhận ra...

Thực ra ông không nói hết mọi chuyện cho Doãn Kiện, lần này

đến đây cũng chỉ để giúp Tào lão bản và Ngô Lương ổn định Phường Nhân Quân, tránh để xảy ra loạn lạc làm sứt mẻ tình cảm giữa Tào lão bản và Ngô Lương.

Kỳ thực hành động của Tào lão bản đại đa số mọi người vẫn chưa biết gì, Trình Dục thuộc số ít người biết chuyện.

Tào lão bản khi viết thủ dụ giao Phường Nhân Quân cho Tào Phi quản lý, còn đi tìm Hiến Đế, lấy danh nghĩa Hiến Đế soạn một đạo chiếu thư bổ nhiệm, thăng quan cho Ngô Lương.

Đợi Ngô Lương về, chiếu thư sẽ được hoạn quan đưa thẳng đến Ngô phủ.

Lúc đó Ngô Lương không chỉ tiếp tục giữ chức Dung Khâu hầu, mà còn từ Thái sử lệnh thăng thẳng lên chức Thái thường.

Thời Hán thực thi chế độ Tam công Cửu khanh.

Thái thường là một trong Cửu khanh, hơn nữa còn là đứng đầu Cửu khanh, quản lý các chức quan như Thái sử, Thái nhạc, Thái chúc, Thái tể, Thái bặc, Thái y, nắm giữ mọi việc tông miếu, lễ nghi, khánh điển, tế tự, cũng được tham gia nghị sự triều đình, là chức quan cao nhất chỉ sau Tam công.

Có thể nói, với cục diện triều đình hiện tại, Ngô Lương nhậm chức Thái thường đã là dưới một người trên vạn người, ngay cả con trưởng của Tào lão bản là Tào Ngang cũng phải đứng sang một bên...

Nhưng lời này không thể nói ra, trong lòng tự hiểu là được.

Tuy nhiên phàm sự không thể chỉ nhìn bề mặt.

Đặc biệt là với hạng người như Trình Dục, việc suy đoán ý đồ của Tào lão bản đã trở thành thói quen, khi biết chuyện này ông đã hiểu rõ.

Tào lão bản lần này đã hạ quyết tâm ra tay với Phường Nhân Quân.

Một khi Tào Phi nắm quyền, chẳng bao lâu nữa sẽ ra tay với những tướng sĩ đó...

Đây là kế hoạch đã được định từ lúc Tuân Úc chưa bị Tào lão bản quản thúc, lúc đó Trình Dục cũng có mặt.

Và việc thăng chức bất ngờ này chính là sự bồi thường của Tào lão bản dành cho Ngô Lương, để tránh việc Ngô Lương có phản ứng quá khích.

Vì vậy trong mắt Trình Dục, Doãn Kiện cùng những tướng sĩ Phường Nhân Quân kia đã là một lũ người chết, khác biệt chỉ là Tào lão bản định dùng phương thức nào để tiễn đưa họ.

Nếu có thể chết trên chiến trường thì đó có lẽ là kết cục tốt nhất cho họ, nếu không, kết cục của họ sẽ còn thảm hại hơn nhiều.

Nhưng chuyện chưa dừng lại ở đó.

Trình Dục biết rõ Tào lão bản là hạng người làm việc kín kẽ, có những chuyện không làm thì thôi, đã quyết làm thì nhất định phải nhổ cỏ tận gốc.

Tào lão bản tuy không nỡ ra tay với Ngô Lương, nếu không đã chẳng gả Tào Nỉ cho hắn mấy tháng trước, nhưng những cốt cán Phường Nhân Quân biết quá nhiều bí mật thì không nằm trong phạm vi "không nỡ" của ông ta.

Điển Vi, Vu Cát, Dương Vạn Lý, Gia Cát Lượng, Bạch Tinh Tinh, Chân Mật... những người này trong mắt Tào lão bản cũng là hậu họa.

Chương 912

Thậm chí ngay cả Sát Mộc vương tử e cũng khó thoát kiếp nạn.

Tuy Sát Mộc vương tử là vương tử nước Thiện Thiện, có tác dụng tích cực cho ngoại giao hai nước, nhưng so với những bí mật của Phường Nhân Quân, Tào lão bản vẫn sẽ chọn phương án sau.

Bởi một khi những chuyện này bị công khai, uy tín của ông ta sẽ bị đòn chí mạng, biến ông ta thành bia đỡ đạn cho chư hầu thiên hạ, lúc đó ông ta có thể chính là Đổng Trác tiếp theo.

Tào lão bản cân nhắc nặng nhẹ rõ hơn ai hết.

Nghĩ đến đây, lòng Trình Dục thầm lo lắng.

Nếu chỉ là những binh sĩ đó, khi sự đã rồi, Ngô Lương có lẽ đành phải thỏa hiệp.

Nhưng những cốt cán kia là những thuộc hạ thân tín đã cùng Ngô Lương vào sinh ra tử mấy năm nay, Tào lão bản muốn mang họ đi ngay trước mặt Ngô Lương, thậm chí có thể yêu cầu Ngô Lương tự mình xử lý, liệu Ngô Lương có thể thỏa hiệp không?

Khoảnh khắc này, Trình Dục lại hy vọng Ngô Lương là kẻ vô tình vô nghĩa, thấy lợi quên nghĩa, một tiểu nhân biết bảo toàn bản thân.

Như vậy khi làm những việc này sẽ không có bất kỳ gánh nặng nào, giữa Tào lão bản và Ngô Lương cũng không nảy sinh vấn đề.

Nhưng nếu Ngô Lương thực sự là hạng người như vậy...

Trình Dục tự biết sau này mình chắc chắn sẽ không thâm giao với Ngô Lương nữa, không phải vì ông là hạng người tốt lành gì, mà vì lo sợ bất cứ lúc nào cũng có thể bị Ngô Lương bán đứng, không thể không phòng.

Không chỉ ông, ngay cả Tào lão bản trong lòng e cũng sẽ vô cùng mâu thuẫn chứ?

Tính tình Tào lão bản thế nào, Trình Dục cũng quá rõ.

So với mình, Tào lão bản mới là người lo lắng hơn...

Sau này chắc chắn ông ta sẽ dần dần tước bỏ quyền lực của Ngô Lương và từ từ xa lánh hắn. "Chao ôi!" Cưỡi ngựa xóc nảy, tâm trạng Trình Dục cũng thăng trầm theo, vô thức lại thở dài một tiếng.

Đối mặt với cục diện tiến thoái lưỡng nan này, Trình Dục tự biết dù mình có là Ngô Lương cũng chẳng biết giải quyết thế nào.

Có lẽ...

Ngô Lương nên giả vờ một chút, thể hiện mình trọng tình trọng nghĩa, sau đó mới bị ép phải thỏa hiệp với Tào lão bản?

Đó cũng là một cách, một mặt có thể xóa tan nỗi lo của Tào lão bản, mặt khác cũng lừa được những cốt cán kia, khiến họ dù có chết cũng không oán hận hắn?

Tại phủ họ Ngô. "Trần thúc, các người nhất định phải rời khỏi đây để ra chiến trường sao?" Các tiểu mỹ nhân trong phủ nhìn Trần Kim Thủy và các binh sĩ Phường Nhân Quân đang thu dọn hành lý, ai nấy đều mặt mày lo lắng vây lại. "Chẳng lẽ không thể đợi thêm chút nữa sao?

Chỉ cần công tử trở về, chắc chắn sẽ có cách khiến vị Tào sứ quân kia thu hồi mệnh lệnh." Mấy năm nay Trần Kim Thủy và một bộ phận binh sĩ Phường Nhân Quân này đảm nhiệm việc hộ vệ phủ họ Ngô, dù Ngô Lương có ở nhà hay không đều tận tụy làm tròn chức trách, khiến Ngô Lương khi ra ngoài không phải lo lắng chuyện hậu phương, quả thật là không có công lao cũng có khổ lao.

Các tiểu mỹ nhân trong phủ ngày thường chung sống với Trần

Kim Thủy cũng rất hòa hợp, lại thêm Trần Kim Thủy đã hơn bốn mươi tuổi, cười lên là lộ ra cả mặt nếp nhăn, nên hễ gặp là họ lại gọi một tiếng Trần thúc. "Ha ha ha, các người không cần lo lắng, Trần thúc của các người trước khi theo công tử, ra trận giết địch cũng là một tay cừ khôi, kệ xác bao nhiêu địch quân kéo tới, Trần thúc nhất định sẽ cho chúng nó có đi không có về… Cứ chờ xem, lần sau Trần thúc của các người trở về, biết đâu đã thành Trần tướng quân lĩnh binh vạn người, trừ công tử ra, các người thấy yêm lão Trần đều phải hành lễ chắp tay đấy!" Trần Kim Thủy gắng sức buộc chặt chăn nệm của mình, rồi đứng dậy vuốt mũi, vẻ mặt thản nhiên nói với đám tiểu mỹ nhân, cứ như thể chuyến đi này của gã đúng là để lập công dựng nghiệp vậy. "Đừng có khoác lác nữa lão Trần, năm xưa ta với ngươi là đồng đội, ngươi nổi lửa nấu cơm thì đúng là một tay cừ khôi, địch quân mà thật sự kéo đến, bản lĩnh lợi hại nhất của ngươi chính là có thể vác cái nồi lớn mấy chục cân kia mà chạy như bay, trông hệt như một con rùa vua lớn, tên của địch quân bắn tới cũng chẳng làm gì được ngươi!" Một binh sĩ Phường Nhân Quân nghe vậy liền trêu chọc. "Ha ha ha ha ha…" Đám người Phường Nhân Quân lập tức cười rộ lên. "Im hết cho ta!" Trần Kim Thủy tức thì quát lớn, trừng mắt nhìn binh sĩ Phường Nhân Quân vừa nói, nghiêm mặt mắng: "Hay cho cái thằng Trương Tiểu Ngũ nhà ngươi, yêm lão Trần bây giờ là cấp trên của ngươi, ngươi dám ăn nói bậy bạ như vậy, chẳng lẽ không sợ yêm quay về bắt ngươi mỗi ngày đổ bô cho mọi người sao?" "Trần ca, Trần ca có gì từ từ nói, cái miệng thối này của tôi sao lại nói bừa bãi rồi, lát nữa tôi sẽ khâu cái miệng thối này lại, Trần ca người lớn lượng lớn, vạn lần đừng chấp nhặt với tôi, đời này tôi chỉ nguyện đổ bô cho một mình huynh thôi." Gã binh sĩ vội làm bộ tự vả miệng mình, mặt mày nịnh nọt đến gần Trần Kim Thủy giở trò. "Ha ha ha ha, đáng đời!" Mọi người lại được một trận cười vang.

Nhưng cười rồi cười, tiếng cười nhanh chóng lại nhỏ dần.

Lần này những ngày tháng tốt đẹp của họ e là đã thật sự đến hồi kết.

Bên Doãn Kiện đã nhận được thủ dụ của Tào lão bản, không chỉ các binh sĩ ngày thường ở tại nơi đồn trú của Phường Nhân Quân, mà ngay cả những người làm hộ vệ ở phủ họ Ngô như họ cũng phải có mặt tại nơi đồn trú của Phường Nhân Quân trước giờ Ngọ ngày mùng tám để nhận sự điều động thống nhất của Tào Phi.

Về phần công việc hộ vệ của phủ họ Ngô, cũng sẽ do Hổ Báo Kỵ của Tào lão bản tiếp quản.

Trần Kim Thủy và những người khác không biết tại sao Tào lão bản lại đột nhiên hạ lệnh như vậy, có lẽ là vì chiến sự tiền tuyến đã đến giai đoạn vô cùng gay go, nên mới không bỏ qua cả mấy trăm người của Phường Nhân Quân chăng?

Là những binh sĩ từng ra chiến trường, Trần Kim Thủy và những người khác biết rõ chiến trường tàn khốc đến mức nào, càng hiểu rõ những binh sĩ tầng lớp thấp nhất như họ một khi bị điều đi, sau nửa năm chỉ cần còn lại một phần mười sống sót đã là may mắn lắm rồi.

Họ dĩ nhiên không muốn đi, nhưng quân lệnh như núi.

Nếu họ dám kháng mệnh, e rằng không chỉ bị quân pháp xử trí ngay lập tức, mà còn gây ra rắc rối không nhỏ cho Ngô Lương… Đây là điều Trình Dục đã đặc biệt nhắc nhở họ, dù sao Phường Nhân Quân lúc nào cũng là quân đội của Tào lão bản, mà Ngô Lương lại là thuộc hạ của Tào lão bản, họ kháng mệnh không tuân, Ngô Lương tất nhiên khó thoát khỏi liên can.

Hơn nữa, ảnh hưởng về phương diện này e là đã xuất hiện, mấy ngày trước nhị công tử nhà họ Tào là Tào Phi chẳng phải còn đích thân hỏi Doãn Kiện một câu hỏi chí mạng: "Ngươi là quân hậu của ai?" "Nếu công tử có thể kịp thời trở về thì tốt rồi, công tử là người

thông thiên hiểu địa, ngài ấy nhất định có cách giữ các người lại." Các tiểu mỹ nhân thở dài nói, có người hốc mắt đã đỏ hoe. "…" Trần Kim Thủy và những người khác im lặng.

Không còn cơ hội nữa.

Bây giờ đã là mùng sáu, cách ngày mùng tám chưa đầy hai ngày.

Ngày thường Ngô Lương xuất chinh, lúc trở về đều sẽ thả chim nô bộc báo tin trước, sau khi họ nhận được tin, ít thì mười ngày nửa tháng, nhiều thì hơn một tháng là có thể gặp Ngô Lương.

Nhưng lần này.

Ngô Lương đã đi gần nửa năm, trong nửa năm này không có bất kỳ tin tức gì… Thực ra trong lòng Trần Kim Thủy đã bắt đầu lo lắng, gã thực sự sợ Ngô Lương chuyến này gặp phải chuyện gì không may, nên mới qua lâu như vậy mà vẫn bặt vô âm tín.

Nhưng gã không dám nói, đặc biệt là không dám nói với người khác.

Bởi vì bất kể ai khơi mào chuyện này, nhất định sẽ bị người trên dưới phủ họ Ngô trừng mắt nhìn, nếu binh sĩ Phường Nhân Quân hộ viện nhắc tới chủ đề này, nửa đêm còn bị những người khác trùm chăn đánh cho một trận.

Đúng lúc này. "Khụ khụ khụ!

Khụ khụ khụ!" Một tràng tiếng ho vang lên trong sân.

Mọi người quay đầu nhìn lại, người đến chính là Tả Từ tả tiên sư đã tá túc ở phủ họ Ngô một thời gian gần đây.

Hai chữ "tiên sư" này là do Ngô Lương phong, còn đặc biệt dặn dò Trần Kim Thủy gặp người này phải hết sức cung kính, tốt nhất là luôn miệng gọi tiên sư, lễ nhiều người không trách mà.

Nhưng những ngày này, Trần Kim Thủy và đám người Phường Nhân Quân lại chẳng thấy Tả Từ có điểm nào là "tiên" cả.

Ngược lại, ông ta trông rất kỳ quái, sắc mặt lúc nào cũng trắng bệch như sắp chết thì không nói, đi lại đôi lúc khớp xương còn hơi cứng nhắc, cho người ta một cảm giác cực kỳ không hài hòa.

Đúng rồi, còn có việc ông ta luôn ho, ngay cả ban đêm cũng ho không dứt!

Đến nỗi Trần Kim Thủy và những người khác lo lắng vị Tả tiên sư này có phải mắc bệnh lao không, liên tục dặn dò các tiểu mỹ nhân trong phủ không nên đến quá gần ông ta. "Tả tiên sư." Thấy Tả Từ, những người khác đều không nói gì nữa, Trần Kim Thủy thì ghi nhớ lời dặn trước đó của Ngô Lương, cung kính hành lễ. "Khụ khụ khụ, các ngươi sắp đi à?" Tả Từ lại ho hai tiếng, rồi hỏi ngay vào vấn đề nhạy cảm. "?" Các binh sĩ Phường Nhân Quân và các tiểu mỹ nhân không khỏi nhíu mày, dường như muốn nói gì đó, nhưng Dương Vạn Lý lại dùng ánh mắt ngăn họ lại, tiếp tục đáp: "Đúng vậy, phụng mệnh cấp trên, chúng tôi ít ngày nữa sẽ chịu sự quản lý của một vị tướng quân khác để ra tiền tuyến, từ nay phiên hiệu Phường Nhân Quân có lẽ sẽ không còn tồn tại nữa.

Chỉ tiếc là công tử nhà tôi lúc này không có ở đây, tiếc nuối lớn nhất của chúng tôi là không có cơ hội đích thân nói lời từ biệt với ngài ấy, lần sau gặp lại cũng không biết là khi nào…" "Hức…" Lời chưa dứt, mấy tiểu mỹ nhân lập tức chạm đến nỗi đau, không kìm được quay mặt đi che mặt khóc nức nở. "Haiz…" Mười mấy binh sĩ Phường Nhân Quân cũng thấy sống mũi cay cay, không kìm được mà đỏ hoe mắt. "Mấy tên lính các ngươi khóc lóc cái gì, cũng không thấy mất mặt à." Tả Từ lại cười lên một cách rất không hợp lúc, thậm chí còn chế nhạo mọi người một câu, khiến mọi người lại tỏ vẻ bất mãn nhìn ông ta, ông ta mới thong thả nói: "Ta và Ngô tướng quân nhà các

ngươi là bạn cũ, sự đã đến nước này nếu ta khoanh tay đứng nhìn, e rằng sau khi Ngô tướng quân trở về sẽ trách tội, ừm… nói đến đây, chỗ các ngươi có tóc, móng tay của Ngô thái sử không?" "Tả tiên sư, ngài đây không phải làm khó chúng tôi sao, tóc, móng tay đều là vật riêng của công tử, chúng tôi giữ những thứ đó làm gì?" Trần Kim Thủy không hiểu hỏi.

Đám người Phường Nhân Quân cũng lộ vẻ nghi hoặc.

Thời này người ta coi trọng thân thể, tóc tai da dẻ là do cha mẹ ban cho, nhiều người cả đời không cắt tóc, cạo râu một lần, ngay cả móng tay cũng rất ít khi chủ động cắt, phần lớn đều đợi móng tay tự gãy, hoặc cũng có người lén dùng miệng cắn.

Nhưng Ngô Lương lại là một kẻ khác biệt, hồi còn là giáo úy, hắn đã cạo đầu trọc, mỗi lần ra ngoài nếu không đội khăn trùm đầu là không tránh khỏi bị người qua đường nhìn chằm chằm.

Nhưng dù vậy, ai lại đi lén cất giữ tóc của Ngô Lương chứ?

Người có thể làm ra chuyện này, dù không phải có vấn đề về tâm lý, thì tám phần là có mưu đồ bất chính với Ngô Lương, nếu để Trần Kim Thủy và những người khác biết được, nhất định sẽ bắt lại chờ Ngô Lương về xử trí.

Đúng lúc này. "Ta, ta có một ít." Bảo Nhu đột nhiên cúi gằm mặt vào ngực, tai càng đỏ như nhuốm máu, giọng lí nhí như muỗi kêu. "?" Đám người Phường Nhân Quân lập tức sững sờ.

Nếu là Bảo Nhu thì… nàng được coi là thị nữ thân cận của Ngô Lương, dù không đi thu thập tóc Ngô Lương cắt xuống, thì ngày thường dọn dẹp phòng cho Ngô Lương cũng có thể nhặt được một ít tóc rụng tự nhiên.

Đúng vậy.

Dù Ngô Lương đã trở thành Thái sử lệnh, sau khi trở về còn thăng cấp thành Thái thường, lại còn nắm giữ một số dị thuật lợi hại, cũng không thể ngăn được việc tóc rụng tự nhiên. "Làm phiền cô nương lấy ra đưa cho ta." Tả Từ khẽ gật đầu, nhưng thấy mấy người Phường Nhân Quân nhìn mình với ánh mắt nghi ngờ, Bảo Nhu cũng lộ vẻ do dự, đành phải nói tiếp: "Ta biết một ít thuật độn giáp, nếu có thể lấy được tóc của Ngô tướng quân, ta lại thi triển một chút thủ đoạn, là có thể dò ra Ngô tướng quân là cát hay hung, nếu gần hơn một chút, biết đâu ta còn có thể dò ra phương vị và khoảng cách của Ngô tướng quân." "Lời này là thật!" Đám người Phường Nhân Quân không khỏi trừng lớn mắt. "Các ngươi không cho rằng Ngô tướng quân bảo các ngươi gọi ta một tiếng tiên sư chỉ để cho ta nghe xuôi tai chứ?" Tả Từ cười hỏi lại.

Trước đây Tả Từ không cảm thấy tiếng tiên sư này có vấn đề gì, chỉ cảm thấy người của Ngô Lương rất giữ quy củ, nhưng bây giờ ngẫm lại, Tả Từ đột nhiên từ tiếng "tiên sư" này nhận ra một chút mùi vị bị gán mác đạo đức, bây giờ Ngô Lương không có ở đây, ông ta thật không có cách nào khoanh tay đứng nhìn. "Cô nương còn không mau đi?" Thấy mọi người còn ngây ra tại chỗ, Tả Từ lại lên tiếng thúc giục. "À à… Xin, xin Tả tiên sư đợi một lát!" Bảo Nhu vội vàng ba chân bốn cẳng chạy vào nội viện, lúc quay lại trong tay đã có thêm một chiếc hộp gỗ nhỏ tinh xảo.

Tả Từ nhận lấy mở hộp ra, chỉ thấy bên trong có một lọn tóc, số lượng tóc chắc phải có mười mấy sợi, cuộn tròn trong hộp gỗ, đồng thời còn dùng một dải lụa buộc lại, thậm chí còn thắt thành hình một con bướm xinh xắn. "Ặc…" Tả Từ tuy kiến thức rộng, nhưng cũng chưa từng thấy qua thứ này. "Ồ…" Các mỹ nhân và đám người Phường Nhân Quân thấy vậy lại lòng sáng như gương, thực ra không chỉ có Bảo Nhu, các tiểu mỹ nhân khác cũng đều sớm mong ngóng

được Ngô Lương sủng ái.

Chương 913

Tuy Ngô Lương từng nói với họ không cần quá câu nệ lễ tiết, nhưng trong lòng họ vẫn luôn là vật sở hữu riêng của Ngô Lương, chỉ là may mắn gặp được một vị chủ nhân tốt coi họ là người mà thôi.

Vì vậy họ tuy hy vọng được Ngô Lương sủng ái, nhưng lại không dám cầu mong có danh phận gì, chỉ cần có thể ở bên cạnh Ngô Lương đã là sự mãn nguyện lớn nhất. "Ưm…" Bảo Nhu lúc này xấu hổ đến mức chỉ muốn tìm một cái lỗ để chui vào, che khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng rồi chạy ra ngoài sân.

Nhưng đoạn nhạc dạo nhỏ này cũng không ảnh hưởng quá lớn đến Tả Từ.

Ông ta không hề né tránh mọi người, vừa đưa tay ra liền như làm ảo thuật lôi từ trong lòng áo khô quắt của mình ra một cái bát sứ vỡ, tiếp đó không ai nhìn rõ tay trái Tả Từ làm sao lại biến ra một tờ giấy vàng đã gấp sẵn, lại thấy Tả Từ chẳng cần cắn, khẽ phun một ngụm nước bọt rồi lại quệt một lớp dịch màu đỏ, sau đó vẩy cổ tay hai cái, chất lỏng hai màu đó liền tự động lưu lại trên giấy vàng một bức bùa vẽ ngoằn ngoèo không rõ ý nghĩa. "Lợi hại rồi, người này đúng là tiên sư a…" Mọi người chết lặng.

Nếu là ở hậu thế, màn thủ đoạn này có lẽ còn bị lầm tưởng là ảo thuật hay xiếc, nhưng thời đại này không có cách nói đó.

Giây tiếp theo. "Phù!" Cùng với một tiếng động nhẹ, lá bùa vẽ ngoằn ngoèo kia không có lửa mà tự bốc cháy.

Tả Từ thì thong thả lấy hai sợi tóc từ trong hộp gỗ bỏ vào bát, lại đem lá bùa đang cháy kia cùng bỏ vào bát, cuối cùng chờ đợi một lát, không đợi tờ giấy vàng cháy hết hoàn toàn, trong tay liền lại xuất hiện

một cái hồ lô.

Trong hồ lô không biết chứa nước hay thứ gì, Tả Từ rút nút chai ra tưới một cái, ngọn lửa liền tắt ngấm, một làn khói xanh từ trong bát bay ra, không cảm nhận được có gió, nhưng làn khói xanh lại ngoằn ngoèo bay về phía nam. "Cái này…" Mọi người trong phủ họ Ngô lúc này đã hoàn toàn bị thủ đoạn của Tả Từ chinh phục, nhất thời cũng không biết pháp thuật của Tả Từ đã thi triển xong chưa, cũng không biết nên hỏi cái gì.

Tả Từ thì đem tro giấy còn sót lại trong bát đổ bừa lên bàn đá, dùng tay bới bới xem mấy cái, liền đã cười lên, thần sắc thản nhiên nói: "Không cần lo lắng nữa, Ngô tướng quân của các ngươi vẫn bình an vô sự, hơn nữa lúc này đã ở cách phủ họ Ngô ba dặm về phía nam rồi, nếu các ngươi muốn đích thân từ biệt hắn, chắc chắn vẫn còn cơ hội." "Cách phủ họ Ngô ba dặm về phía nam?" Mọi người đều cả kinh, kích động đến mức mắt suýt lồi ra, "Vậy chẳng phải là nói công tử bây giờ sắp vào thành Trần Lưu rồi sao?!" … Cùng lúc đó, tại phủ họ Tào. "Thưa các vị tiên sư, các vị đều là những bậc đắc đạo mà phụ thân ta đã bí mật bỏ ra số tiền lớn để tìm về, chính cái gọi là nuôi quân ngàn ngày dùng trong một giờ, bây giờ chính là lúc cần đến các vị rồi, hy vọng các vị nhất định phải tận tâm tận lực." Tào Phi tuy tuổi không lớn, nhưng đã lén học được thái độ nói chuyện làm việc của Tào lão bản, trông cũng có vài phần khí thế, nhưng phần nhiều vẫn là không ra ngô ra khoai, dù sao hắn bây giờ mới chỉ mười hai tuổi. "Nhị công tử cứ yên tâm." Một lão giả tóc râu bạc trắng trong đó thản nhiên nhấp một ngụm trà, rồi mới thong thả cười nói: "Chúng ta đều là những người chỉ còn nửa bước là có thể đắc đạo phi thăng, nói một câu không ngoa, chính là cảnh giới 'dưới Địa Tiên ta đây vô địch, trên Địa Tiên thì một đổi một', nếu trong Phường Nhân Quân không có Địa Tiên, chỉ cần lão phu một mình đi là có thể khiến bọn chúng tâm phục

khẩu phục." "Ừm…" Mấy người còn lại cũng vẻ mặt phong khinh vân đạm khẽ gật đầu, ra dáng những cao nhân ngoại thế coi trời bằng vung. "Vậy thì tốt quá rồi." Tào Phi tiếp tục nói: "Giờ Ngọ ngày mùng tám ta sẽ đến Dung Khâu tiếp quản Phường Nhân Quân, thủ lĩnh của Phường Nhân Quân là Ngô Lương vốn là truyền nhân của kê đồng, mỗi khi gặp chuyện đều có thể đoán trước được thời cơ, hơn nữa ta còn nghe nói dưới trướng hắn còn lôi kéo được một số kỳ nhân dị sĩ, những kỳ nhân dị sĩ này cũng đều có bản lĩnh riêng, nếu bọn họ sinh lòng khác, đao binh tương hướng thì còn dễ nói, chỉ sợ bọn họ sẽ dùng những yêu pháp đạo thuật không nhìn thấy, không sờ được kia, đến lúc đó còn xin mấy vị tiên sư kịp thời ra tay." "Đó là tự nhiên, nhị công tử cứ yên tâm, chỉ là mấy kỳ nhân dị sĩ, còn chưa lọt vào mắt chúng ta đâu." Mấy người lại mặt không đổi sắc gật đầu. "Nhưng lần này mời các vị cùng đi cũng chỉ là để phòng ngừa bất trắc mà thôi, theo ta được biết thủ lĩnh Phường Nhân Quân là Ngô Lương lúc này đang du ngoạn bên ngoài, những kỳ nhân dị sĩ kia phần lớn cũng đi cùng hắn đến nơi khác, nhất thời e là không về được…" Tào Phi lại nói.

Kết quả lời vừa nói được một nửa, ngoài cửa đã có tiếng báo: "Bẩm!" "Các vị tiên sư đợi một lát, ta ra ngoài xem sao." Tào Phi cười cười với mấy người, rồi đứng dậy đi ra ngoài cửa.

Mấy người kia tuy là tiên sư Tào lão bản bỏ tiền ra mời về, nhưng dù sao cũng là người ngoài, nên có một số việc quân chính Tào Phi vẫn cố gắng né tránh họ.

Ra đến ngoài cửa, chỉ thấy một thân vệ phủ họ Tào đang đứng chờ. "Chuyện gì?" Tào Phi mở miệng hỏi.

Thân vệ vội ghé lại gần nói thầm vào tai hắn: "Nhị công tử, vừa rồi quân coi cổng nam truyền tin, Ngô thái sử vào thành rồi." "Ngươi nói cái gì?" Tào Phi lập tức nhíu mày. "Ngô thái sử vừa mới vào thành

rồi." Thân vệ lại lặp lại một lần nữa. "Sao lại đột nhiên trở về vào lúc này?" Tào Phi nhíu mày càng chặt hơn.

Hắn nghĩ đến thân phận truyền nhân kê đồng của Ngô Lương, sớm không về muộn không về, lại về đúng vào lúc này, trời mới biết Ngô Lương có phải đã dự cảm được nguy cơ của Phường Nhân Quân, đột nhiên quay về để cứu viện không.

Thật lòng mà nói, Tào Phi đối với Ngô Lương vẫn có chút kiêng dè.

Dù sao trước đó hắn đã không chỉ một lần nghe Tào Ngang và Tào Bẩm kể về chuyện của Ngô Lương, hai người anh này đều vừa nể vừa phục Ngô Lương, từ đó có thể thấy Ngô Lương chắc chắn có bản lĩnh hơn người, cũng không hề đơn giản và hòa nhã như vẻ ngoài.

Bây giờ phải tiếp quản Phường Nhân Quân ngay trước mặt Ngô Lương, trong lòng Tào Phi không khỏi có chút e sợ.

Lỡ như Ngô Lương không hợp tác thì sao?

Lỡ như Ngô Lương dùng thủ đoạn gì đó không lường trước được thì sao?

Tào Phi trong lòng hiểu rõ, Tào lão bản sở dĩ giao việc tiếp quản Phường Nhân Quân cho hắn làm, thực ra cũng là vì Ngô Lương gần đây không có ở Trần Lưu.

Nếu hắn có ở đây, Tào lão bản nhất định sẽ đích thân làm việc này, dù sao với tuổi tác, thân phận và kinh nghiệm của Tào Phi, có áp chế được Ngô Lương hay không còn phải xem xét lại. "Vậy tiếp theo nên làm thế nào đây?" Tào Phi trầm ngâm, "Tiếp tục theo kế hoạch ban đầu đến Dung Khâu tiếp quản Phường Nhân Quân vào giờ Ngọ ngày mùng tám sao?" "E là không ổn, bây giờ Ngô Lương đã trở về, ta muốn động đến người của hắn thì nên đến cửa chào hỏi trước một

tiếng, cũng để dò xét thái độ của hắn… Nói cho cùng hắn vẫn là tả phu của ta, là con rể của nhà họ Tào chúng ta, nếu hắn biết đây là ý của phụ thân, chắc cũng sẽ nhượng bộ." "Nhưng nếu hắn dầu muối không ăn thì phải làm sao?" "Đây là nhiệm vụ đầu tiên phụ thân giao cho ta, trước đây ta lấy danh nghĩa đốc tra đến nơi đồn trú của Phường Nhân Quân đã bị từ chối, đã mất mặt một lần, chỉ không biết phụ thân nhìn nhận ta thế nào… Nếu lần này lại không làm được gì, phụ thân nhất định sẽ càng thất vọng về ta, sau này e là sẽ không dùng ta nữa." "Hay là… tiên lễ hậu binh?" Trong đầu Tào Phi đột nhiên lóe lên một tia sáng, hiện ra một ý tưởng mà hắn cho là không tồi.

Cái "tiên lễ hậu binh" mà hắn nghĩ đến, dĩ nhiên không phải là dẫn binh cường công, Tào lão bản căn bản không cho hắn quyền hạn như vậy, ngay cả thủ lĩnh Hổ Báo Kỵ là Tào Thuần ở lại Trần Lưu cùng hắn làm việc này cũng sẽ không đồng ý, dù sao bây giờ đại chiến tiền tuyến sắp nổ ra, hậu phương dù chỉ xuất hiện một chút rối loạn cũng sẽ ảnh hưởng đến quân tâm, dù chỉ là nội loạn quy mô nhỏ. "Binh" của hắn, thực ra chính là mấy vị tiên sư đang ngồi trong phòng. "Nếu để Ngô Lương biết trong tay ta cũng có một số năng nhân dị sĩ, hơn nữa bản lĩnh của những năng nhân dị sĩ này còn hơn cả hắn và Phường Nhân Quân, thế mạnh hơn người, dù hắn không tình nguyện e là cũng phải thỏa hiệp." Tào Phi thầm nghĩ, lập tức nói với thân vệ: "Ngươi dùng chim nô bộc báo việc này cho phụ thân ta trước, sau đó gọi Tử Hòa thúc đến cùng ta thương lượng đối sách." "Vâng!" Thân vệ đáp một tiếng rồi vội đi làm.

Tiếp đó Tào Phi đẩy mạnh cánh cửa phòng sau lưng, bước vào nhìn mấy người trong phòng, cười ha hả nói: "Mấy vị tiên sư, cơ hội để các vị thể hiện đã đến rồi, cũng vừa hay để ta tận mắt chứng kiến bản lĩnh của các vị." … Ngô Lương và những người khác vừa đi đến trong thành, liền thấy một nhóm người hối hả chạy tới.

Những người này không ai khác, chính là đội hộ vệ phủ họ Ngô do Trần Kim Thủy dẫn đầu. "Công tử, ngài cuối cùng cũng đã về rồi, yêm nhớ ngài chết đi được!" Trần Kim Thủy cũng không để ý đến ánh mắt của người qua đường, từ xa đã lớn tiếng la hét. "Sao ngươi biết ta đã về, còn đón đến tận đây?

Chẳng lẽ ngươi còn cài gián điệp trong quân coi cổng thành sao?" Ngô Lương cười hỏi. "Yêm làm gì có bản lĩnh đó, là Tả tiên sư tính ra, lấy hai sợi tóc của ngài dùng giấy bùa đốt lên một cái, liền tính ra ngài đã vào cổng thành phía nam, yêm nghe xong vội chạy ra đón, quả nhiên là đón được." Trần Kim Thủy thở hổn hển đáp. "Tả tiên sư?" Ngô Lương hơi sững người, nhưng rất nhanh đã phản ứng lại, "Ngươi nói là Tả Từ à?" "Chính là ngài ấy!

Vừa rồi yêm còn có chút nghi ngờ, bây giờ gặp được công tử, yêm mới biết Tả tiên sư này đúng là một vị tiên sư thực thụ, thảo nào công tử lại bảo yêm phải đối đãi bằng lễ." Trần Kim Thủy liên tục gật đầu. "Ừm." Ngô Lương cười cười, lại nói: "Gần đây Phường Nhân Quân có chuyện gì không?" "Chuyện này…" Nghe câu hỏi này, Trần Kim Thủy lập tức ngập ngừng, nhất thời không biết nên nói thế nào. "Cứ nói thẳng đi, ta sở dĩ trở về lúc này, chính là vì đã tính ra được đại khái." Ngô Lương nói. "Không hổ là công tử!" Trần Kim Thủy lập tức thở dài, bất đắc dĩ nói: "Nghe nói là vì chiến sự tiền tuyến căng thẳng, Minh công phái nhị công tử nhà họ Tào đến tiếp quản Phường Nhân Quân để ra tiền tuyến, thời hạn cuối cùng là giờ Ngọ ngày mùng tám, ngay cả đám hộ vệ phủ họ Ngô chúng yêm cũng không ngoại lệ, hôm nay chúng yêm đang thu dọn đồ đạc… À phải rồi, hễ ai có tên trong danh sách của Phường Nhân Quân đều phải nhận lệnh trưng tập, cũng bao gồm cả Điển Vi, Dương Vạn Lý, trước đây họ đi cùng công tử ra ngoài, nhị công tử nhà họ Tào cũng không nói được gì, nhưng bây giờ công tử và mọi người đã trở về, e là họ cũng phải tính vào rồi."

"Chiến sự căng thẳng…" Ngô Lương cười lạnh.

Thật là một lý do hay, quả thực Tào lão bản ở giai đoạn đầu trận Quan Độ đánh rất bị động, bất kể là binh lực, lương thảo, quân nhu, tài lực đều có sự chênh lệch rõ rệt, đến nỗi nhiều tướng lĩnh trong doanh trại Tào đều không coi trọng Tào lão bản, thậm chí còn lén liên lạc với phe Viên Thiệu, chuẩn bị phản bội bất cứ lúc nào.

Nhưng dù vậy, Tào lão bản cũng tuyệt đối không thiếu hai trăm người của Phường Nhân Quân.

Đây cũng chính là lý do trước đây Ngô Lương đã nói rõ với Tào lão bản rằng Phường Nhân Quân sẽ không bao giờ mở rộng quân số, Phường Nhân Quân ít người, Tào lão bản sẽ không luôn nghĩ đến việc nhúng tay vào.

Kết quả là phòng bị đủ đường, ngày này vẫn đến.

Vậy mục đích của Tào lão bản rốt cuộc là gì?

Ngô Lương trước đây đã dùng Đại Diễn Phệ Pháp tính ra rồi, Phường Nhân Quân sau khi trải qua biến cố này, nhiều nhất nửa tháng sẽ không còn người sống sót… Vì vậy Ngô Lương mới nói đây là tai họa diệt vong của Phường Nhân Quân.

Như vậy không khó để thấy, Tào lão bản điều Phường Nhân Quân ra tiền tuyến là giả, muốn diệt khẩu Phường Nhân Quân mới là thật.

Về phần nguyên nhân, Ngô Lương cũng không khó đoán ra, chắc chắn có liên quan đến những việc Phường Nhân Quân đã làm, đó đều là những việc không thể để lộ ra ánh sáng, một khi truyền ra ngoài rất có khả năng sẽ gây ra đòn giáng chí mạng cho Tào lão bản vốn đã không có danh tiếng tốt cho lắm.

Đối với việc này Ngô Lương đã sớm có phòng bị, chỉ là không ngờ, ngày này lại đến nhanh như vậy… Ban đầu hắn cho rằng Tào lão

bản sớm nhất cũng phải đợi sau khi trận Quan Độ kết thúc, hoàn toàn đứng vững gót chân ở Thăng Long mới xem xét đến việc này.

Chỉ không biết, mình có nằm trong phạm vi diệt khẩu của Tào lão bản không.

Hiện tại xem ra chắc là không, nếu không Tào lão bản sao lại mấy tháng trước nhất quyết gả Tào Nỉ cho hắn, đây rõ ràng là muốn thu hắn làm người của mình.

Đang nói chuyện. "Ngô thái thường!

Sau mấy tháng, Ngô thái thường cuối cùng cũng đã trở về!

Ngô thái thường cũng không gửi tin về trước, để hạ quan còn chuẩn bị một phen đón gió tẩy trần cho Ngô thái thường." Một giọng nói sang sảng vang lên, người đến không ai khác, chính là thái thú Trần Lưu Trình Dục.

Nói ra thì kể từ khi Trần Lưu tạm thời được định làm thủ đô, Trình Dục tuy vẫn là thái thú, nhưng thực ra đã thăng liền ba cấp, từ một quan địa phương biến thành kinh triệu doãn, đang lúc đắc ý. "Ngô thái thường nào, ta chỉ là một Thái sử lệnh, Trình thái thú e là gọi nhầm rồi chăng?" Ngô Lương hành lễ, có chút nghi hoặc hỏi. "Lão phu tuy đã ngoài sáu mươi, nhưng vẫn chưa đến mức nhầm lẫn cả quan vị." Vừa nói, Trình Dục đã lấy một cuốn giản độc từ trong khay mà phó tòng phía sau đang bưng, cười ha hả đưa tới, "Hay là mời Ngô thái thường tự mình xem qua đi." "…" Ngô Lương mở cuốn giản độc ra, chỉ thấy trong đó tổng cộng cũng chỉ có hai ba mươi chữ, quan chức của hắn đã lại thăng một bậc lớn, trở thành Thái thường đứng đầu Cửu khanh, đúng là một bước lên mây, đúng là trọng thần trong triều.

Cùng lúc đó, Trình Dục lại đúng lúc đưa một vật nặng trịch khác vào tay Ngô Lương, vẻ mặt tươi cười nói: "Ngô thái thường, đây là

ấn thụ Thái thường do bệ hạ ban xuống, xin hãy cất kỹ." Ấn bạc tua xanh.

Quả thực có khí thế hơn nhiều so với ấn đồng tua đen của chức Thái sử lệnh.

Nhưng mà… "Đa tạ Trình thái thú." Ngô Lương lại nhìn về phía Trình Dục, nheo miệng cười nói: "Trình thái thú chắc không phải là cố ý đợi ta đấy chứ?

Nếu không ta vừa vào thành, cửa nhà còn chưa bước vào, sao Trình thái thú lại đến kịp thời như vậy, thậm chí cả chiếu thư bổ nhiệm và ấn thụ của bệ hạ đều đã chuẩn bị sẵn, Trình thái thú trọng tình trọng nghĩa như vậy thật khiến ta cảm động nha." "Ha ha ha, chỉ là trùng hợp thôi." Trình Dục vậy mà vẫn mặt không đổi sắc, cười khan với Ngô Lương. "Lão Trình, chúng ta người ngay thẳng không nói lời vòng vo." Ngô Lương liền tiến lên khoác vai Trình Dục, kéo ông ta sang một bên nhỏ giọng hỏi: "Ông đem chiếu thư bổ nhiệm và ấn thụ này đến ngay lúc đầu, rốt cuộc là ý của chính ông, hay là ý của Minh công?" "Chuyện này… đều có." Trình Dục do dự một chút, rồi đáp. "Đa tạ." Ngô Lương thản nhiên cười. "Hữu Tài hiền đệ…" Trình Dục cũng cực kỳ hiếm khi gọi Ngô Lương một tiếng hiền đệ, tiếp đó thở dài một hơi đầy ẩn ý nói: "Ngươi còn trẻ, còn có tương lai vô lượng, đừng hành động theo cảm tính mà tự cắt đứt tiền đồ của mình a." "Đa tạ Trình thái thú chỉ điểm, xin ghi nhớ trong lòng." Ngô Lương phất phất tay, rồi dẫn đám người Phường Nhân Quân đi mà không quay đầu lại. … Khi Ngô Lương trở về phủ họ Ngô, trong phủ đang là một cảnh gà bay chó sủa.

Các tiểu mỹ nhân người thì bận phơi chăn nệm, người thì bận chuẩn bị nước nóng tắm rửa, người thì chuẩn bị những món ngon thịnh soạn… Chỉ trách Ngô Lương trở về quá đột ngột, khiến họ trở tay không kịp.

Ngô Lương cũng không khách khí với họ, về đến nhà liền lập tức đi tắm một trận thoải mái, thay một bộ quần áo sạch sẽ, sau đó mới đi gặp Tả Từ: "Đã lâu không gặp, Tả tiên sư bây giờ bộ dạng này trông cũng khá ưa nhìn đấy." "Dù ưa nhìn đến đâu cũng chỉ là da thịt, cuối cùng cũng có ngày hư hỏng." Tả Từ cười nói, "Xem ra gần đây chỗ của Ngô tướng quân cũng không được yên bình lắm, ta đến thật không đúng lúc a." "Tả tiên sư cứ yên tâm, sẽ không gây phiền phức cho ngài đâu." Ngô Lương khinh khỉnh nói, "Nhưng Tả tiên sư chắc cũng không sợ phiền phức nhỉ, bây giờ còn có thứ gì có thể làm gì được Tả tiên sư chứ… trừ cái này." Vừa nói, Ngô Lương đã đặt một cái bát đồng vững vàng lên bàn trà giữa hai người. "Ngô tướng quân thực sự dễ dàng trả lại vật thất lạc này cho ta như vậy sao?" Tả Từ thấy vậy lại có chút nghi ngờ. "Đương nhiên." Ngô Lương cười nói, "Chẳng phải đã nói rồi sao, ban đầu ta không biết gì về Tả tiên sư, giữ lại vật thất lạc này chỉ để tự vệ, sau khi an toàn rời khỏi thành Tấn Dương, vật thất lạc này đã có thể trả lại cho Tả tiên sư rồi." "Ngô tướng quân chắc chắn sẽ không hối hận chứ?" Tả Từ vẫn có chút không dám tin. "Nếu Tả tiên sư không muốn, ta thu lại đây." Ngô Lương làm bộ muốn đưa tay ra lấy. "Muốn muốn muốn!" Tả Từ lập tức lao tới ôm cái bát đồng vào lòng, vui vẻ nói: "Không ngờ Ngô tướng quân lại là người thành thực giữ chữ tín như vậy, Ngô tướng quân đối đãi với ta như thế, ta cũng nên có qua có lại mới phải, xem ra chuyện không yên bình ở chỗ Ngô tướng quân đây ta dù thế nào cũng phải nhúng tay vào rồi!" "Tả tiên sư không cần khách khí như vậy, thực ra ta…" Ngô Lương còn muốn nói gì đó.

Đã thấy Điển Vi bước nhanh vào, ghé tai nói với Ngô Lương: "Công tử, nhị công tử nhà họ Tào đến rồi, đi cùng còn có Tào Thuần và một số binh sĩ Hổ Báo Kỵ… Ngoài ra bên cạnh nhị công tử còn có mấy người mặc đạo bào, không biết họ là làm gì." Xem ra sự trở về của mình đã gây chú ý cho không ít người… Ngô Lương thầm tính

toán, rồi gật đầu với Điển Vi, nói: "Cho họ vào đi." Nhìn theo bóng lưng Điển Vi đi ra ngoài, trong lòng Ngô Lương vẫn thầm nghĩ, mấy kẻ mặc đạo bào kia rốt cuộc là thân phận gì?

Hắn đi theo Tào lão bản đã nhiều năm, tuy vì thường xuyên dẫn quân ra ngoài thăm dò cổ tích nên thời gian ở bên cạnh Tào lão bản không nhiều, không thể biết hết mọi chuyện lớn nhỏ, nhưng nếu trong Tào doanh có người cùng nghề gia nhập, theo lý thường Tào lão bản phải giới thiệu cho hắn mới đúng, chí ít không thể hoàn toàn không hay biết gì.

Chương 914

Đặc biệt là, mấy kẻ mặc đạo bào này còn có thể cận thân bảo vệ Tào Phi, có thể thấy thân phận và địa vị của họ không hề đơn giản...

Chẳng lẽ họ là những năng nhân dị sĩ mà Tào lão bản bí mật chiêu mộ sau lưng mình?

Không phải là không có khả năng đó!

Ngô Lương nhớ tới một bài văn của Tào Thực để lại trong lịch sử mang tên 《Biện Đạo Luận》, trong đó có nhắc rõ chuyện Tào lão bản chỉ cần nghe nói ở đâu có phương sĩ lợi hại là sẽ phái người triệu vào Tào doanh.

Tuy nhiên, về nguyên nhân tập hợp những phương sĩ này, nguyên văn của Tào Thực trong 《Biện Đạo Luận》 là: "Sở dĩ tập hợp họ ở nước Ngụy, là vì e sợ những kẻ này ôm lòng bất chính, dùng thuật gian tà lừa gạt quần chúng, hành tung yêu ma hoặc loạn dân tâm, nên tụ tập lại để quản thúc vậy." Ý nói, Tào lão bản triệu tập họ đến vì lo ngại họ có ý đồ xấu, dùng yêu ngôn hoặc chúng, làm ngu muội bách tính, nên gom họ lại quản lý để triệt để ngăn chặn chuyện đó xảy ra.

Lý do Tào Thực đưa ra có thật hay không thì chưa bàn tới, nhưng việc Tào lão bản trưng triệu phương sĩ chắc chắn là có tồn tại.

Vậy nếu giả thuyết mình đoán đúng, tại sao Tào lão bản lại phải ẩn giấu sự tồn tại của những năng nhân dị sĩ này?

Ngô Lương khẽ nhíu mày. "Ngô tướng quân đang lo lắng về mấy kẻ mặc đạo bào kia sao?" Thấy biểu hiện của Ngô Lương, Tả Từ như hiểu ra điều gì, bèn điềm nhiên cười nói: "Đại khả không cần lo âu.

Ta đã quyết định lấy ơn báo ơn, thì chuyện này sẽ không đứng

ngoài cuộc.

Nay ta đã là Thi Giải Tiên, nếu mấy kẻ kia không có bản lĩnh thông thiên đạt địa thì tuyệt đối không thể qua mắt ta để làm hại Ngô tướng quân.

Huống hồ nếu bọn họ thực sự là Địa Tiên, cũng tuyệt đối không phụ thuộc vào thế lực tục thế này, làm vậy chẳng khác nào tự hạ thấp thân phận." "Tả tiên sư nói phải." Ngô Lương hoàn hồn mỉm cười gật đầu, nhưng lại thi lễ nói: "Tuy nhiên chuyện này hệ trọng, lát nữa xin Tả tiên sư tạm ngồi trấn thủ bên cạnh, để ta tự mình xử lý.

Nếu thực sự xuất hiện vấn đề ta không giải quyết được, lúc đó lại thỉnh cầu Tả tiên sư ra tay tương trợ cũng chưa muộn, thấy sao?" "Nếu Ngô tướng quân đã có ý đó, ta đương nhiên tuân mệnh." Tả Từ khẽ gật đầu. "Đa tạ." Ngô Lương lại thi lễ một cái, làm thủ thế mời: "Mời Tả tiên sư cùng ta di bước tới khách đường.

Ta sẽ sai người chuẩn bị nước trà thượng hạng, Tả tiên sư có thể vừa thưởng trà vừa bàng thính." "Thiện." Tả Từ đứng dậy đáp. ...

Khi Ngô Lương và Tả Từ đến khách đường, các cốt cán của Phường Nhân Quân cũng đã nhận được tin tức, lũ lượt tụ tập lại.

Tuy không ai rõ Tào Phi lần này đến rốt cuộc định làm gì, nhưng xem xét cảnh ngộ của Phường Nhân Quân gần đây, mọi người dùng chân cũng nghĩ ra được kẻ đến không có thiện ý.

Vì vậy khi mọi người vừa mới an tọa, ngoài viện đã truyền đến tiếng bước chân.

Người đến không phải ai khác, chính là Tào Phi và Tào Thuần được Điển Vi dẫn vào.

Theo sau họ còn có bốn người, trong đó ba người quả nhiên mặc đạo bào dài, người còn lại chỉ mặc một bộ trực cư không mấy trang

trọng, trên đầu đội một chiếc mũ phương sĩ kiểu kinh đô cũ.

Phía sau bốn người này còn có sáu binh sĩ Hổ Báo Kỵ vũ trang đầy đủ đi sát theo sau.

Tuy nhiên lúc này vỏ đao bên hông họ lại trống không, xem ra đã để lại binh khí ngoài phủ...

đây chắc chắn là yêu cầu của Điển Vi.

Mà Tào Phi cùng Tào Thuần chịu tuân thủ cũng coi như nể mặt Ngô Lương.

Ngô Lương chỉ liếc nhìn một cái rồi lập tức đứng dậy, tươi cười rạng rỡ nghênh đón: "Nhị công tử, Tào tướng quân, hai vị đại giá quang lâm sao không báo trước một tiếng, để ta còn đích thân ra nghênh đón chứ." "Tả phu đâu phải người ngoài, cần gì để ý những lễ tiết vô dụng này." Tào Phi cũng bước nhanh vài bước, đến trước mặt Ngô Lương, thân mật nắm tay hắn cười nói: "Tả phu và Nỉ nhi tỷ tỷ vừa thành hôn đã ra ngoài du sơn ngoạn thủy, đi một mạch nửa năm trời.

Ta lớn ngần này chưa bao giờ xa cách Nỉ nhi tỷ tỷ lâu như vậy, vừa nghe tin Tả phu và tỷ tỷ trở về là lập tức qua thăm hỏi ngay... vạn nhất Nỉ nhi tỷ tỷ bị Tả phu ức hiếp, ta cũng có thể biết ngay, đến lúc đó không thiếu được việc phải cáo trạng Tả phu với phụ thân đâu, ha ha ha." "Ha ha ha ha, Nhị công tử thật khéo đùa, Nỉ nhi sao ta có thể ức hiếp được chứ?" Ngô Lương cũng cười lớn, rồi làm thủ thế mời Tào Phi và Tào Thuần: "Nhị công tử, Tào tướng quân, hai vị mau vào trong mời ngồi.

Lần này ta mang về được ít trà ngon, đúng lúc mời hai vị thưởng thức một phen." "Mời." Tào Thuần đáp lễ. "Tả phu, huynh về đột ngột, ta đến cũng đột ngột, nên chỉ mang theo ít lễ vật tầm thường, Tả phu chớ có chê cười mới phải." Tào Phi gật đầu với binh sĩ Hổ Báo

Kỵ phía sau, một binh sĩ lập tức dâng hộp quà lên, Tào Phi đón lấy rồi đích thân đưa tới trước mặt Ngô Lương. "Người nhà cả mang quà cáp làm gì, khách sáo quá rồi, mời vào thôi." Ngô Lương miệng thì khách khí nhưng tay đã thuận thế nhận lấy hộp quà, sau đó mời Tào Phi và Tào Thuần vào khách đường, xếp ngồi ở vị trí thượng khách.

Đối với bốn người nghi là dị sĩ đi cùng, Ngô Lương tuy có nhìn thêm vài lần nhưng không chủ động bắt chuyện, chỉ ra hiệu cho Điển Vi đưa họ vào ngồi ở vị trí phía dưới Tào Phi và Tào Thuần.

Còn sáu binh sĩ Hổ Báo Kỵ kia thì chẳng cần mời, đã sớm theo sát Tào Phi và Tào Thuần vào khách đường, đứng sau lưng hai người không rời nửa bước. "Chuyện này là thế nào đây..." Lúc này Tả Từ nhìn mà có chút mơ hồ.

Ngô Lương lại là anh rể của vị công tử này, vậy chẳng phải là người một nhà sao?

Hơn nữa nhìn bề ngoài quan hệ có vẻ hài hòa, nhưng bên dưới dường như lại có mâu thuẫn khó hòa giải...

Có phải vì lý do này nên Ngô tướng quân mới dặn ta tạm thời đừng tùy tiện ra tay không?

Cùng lúc đó, Tả Từ cũng âm thầm quan sát bốn người đi cùng Tào Phi và Tào Thuần.

Trong đó có một người tóc râu trắng xóa, nhìn dung mạo ít nhất cũng đã ngoài thất thập, nhưng tinh thần rất tốt, ánh mắt vừa trong trẻo vừa thâm thúy.

Hai người khác tầm ngũ thập tuế, không thấy có gì đặc biệt.

Chỉ có người duy nhất không mặc đạo bào mà mặc trực cư thì tuổi trẻ hơn một chút, tầm tứ thập tuế, dưới cằm để một chòm râu dê khá cá tính.

Qua ấn tượng đầu tiên, Tả Từ cho rằng lão giả tóc trắng nhìn ngoài thất thập kia có lẽ là người có đạo hạnh cao nhất, nhưng cũng không loại trừ ba người kia giấu nghề, còn cần quan sát thêm. ...

Sau khi mọi người yên vị, các tiểu mỹ nhân trong phủ nhanh chóng dâng trà, Ngô Lương mời Tào Phi và Tào Thuần cùng nâng chén.

Tào Phi nhấp một ngụm rồi lên tiếng trước: "Ơ?

Tả phu, Nỉ nhi tỷ tỷ sao không thấy ở đây?" "Nỉ nhi vốn ít khi đi xa, lần này theo ta ra ngoài có chút mệt mỏi, về phủ tắm gội xong đã đi nghỉ rồi, ta không nỡ đánh thức nàng." Ngô Lương cười nói: "Nhị công tử đừng lo, nàng ngủ vài canh giờ chắc sẽ khỏe lại, đợi nàng tỉnh ta sẽ lập tức đưa nàng đến phủ bái kiến Đinh phu nhân cùng các phu nhân khác, khi đó hai chị em các ngươi có thể hàn huyên thoải mái." Thực tế Ngô Lương cố ý không gọi Tào Nỉ ra.

Cô nàng này tính tình thẳng thắn, lại đã biết chuyện Phường Nhân Quân đang gặp phải, lúc nãy cứ đòi về Tào phủ tìm Đinh phu nhân cáo trạng, Ngô Lương phải dỗ dành mãi mới ngăn được.

Giờ mà để Tào Nỉ gặp Tào Phi, e là chưa kịp nói được mấy câu nàng đã nhảy dựng lên chỉ thẳng mặt Tào Phi mà mắng chửi rồi.

Quan trọng nhất là, nàng quấy nhiễu như vậy không giải quyết được vấn đề.

Vì chuyện này chắc chắn là ý của Tào lão bản, không có lệnh của Tào lão bản thì Tào Phi không có tư cách động vào Phường Nhân Quân, mà Đinh phu nhân lại là phận nữ nhi, dù Tào Nỉ có đi cáo trạng cũng đoạn tuyệt không thể thay đổi được quyết định của Tào lão bản. "Hóa ra là vậy..." Tào Phi khẽ gật đầu.

Ngô Lương lại cười hì hì nhìn về phía bốn người đi cùng bọn họ, lên tiếng hỏi: "Nhị công tử, bốn vị này trông hơi lạ mặt, nhưng đã đi

cùng Nhị công tử thì ta đoán chắc chắn không phải người thường chứ?" "Ta đang định giới thiệu cho Tả phu đây." Tào Phi như chỉ chờ Ngô Lương hỏi câu này, nghe vậy lập tức ngồi thẳng người, chỉ vào lão giả tóc râu trắng xóa ngồi gần mình nhất, cao giọng nói: "Vị tiên sư này họ Cam tên Thủy, nay đã sống hơn hai trăm tuổi, thuật mà ông ấy giỏi nhất là một môn bí thuật tu tiên gọi là Hành khí đạo dẫn.

Thuật này không chỉ có thể dùng nguyên khí giữa thiên địa cho bản thân, đạt được hiệu quả tà khí không xâm, diên niên ích thọ, phản lão hoàn đồng, mà còn có thể biến nguyên khí thành của mình, khiến cơ thể mềm mại như trẻ sơ sinh...

Không giấu gì Tả phu, đừng nhìn vị tiên sư này đã tuổi cao, cơ thể vẫn mềm mại đến mức có thể dễ dàng chui qua một cái lỗ chỉ lớn hơn cái đầu một chút, thật khiến người ta kinh ngạc!" Cam Thủy à...

Ngô Lương nghe xong không tự chủ được mà nhìn lão giả này thêm vài cái.

Cái tên này từng xuất hiện trong 《Biện Đạo Luận》 của Tào Thực, Tào Thực quả thực có nói lão ta giỏi Hành khí đạo dẫn, nhưng chỉ nhắc qua một câu chứ không mô tả chi tiết đạt đến trình độ nào, dù sao chủ đề của 《Biện Đạo Luận》 không phải để quảng bá cho những kỳ nhân dị sĩ này, mà là công khai bày tỏ sự không đồng tình với họ và việc tu đạo.

Còn về Hành khí đạo dẫn, Ngô Lương cũng biết đó là cái gì, ở hậu thế nó có một cái tên cực kỳ phổ biến là "Khí công".

Hành khí nghĩa là thổ nạp, hô hấp.

Đạo nghĩa là dẫn khí làm cho hòa hợp.

Dẫn nghĩa là uốn nắn cơ thể cho mềm mại.

Hợp lại chính là thông qua phương thức hô hấp thổ nạp, dẫn

nguyên khí và tinh hoa giữa thiên địa vào trong cơ thể, từ đó thực hiện tẩy cân phạt tủy, thoát thai hoán cốt, dưỡng sinh tu tiên.

Còn như Tào Phi nhắc tới chuyện cơ thể mềm mại cũng là một trong những hiệu quả của Hành khí đạo dẫn, ứng với chữ "Dẫn".

Nói đến "Hành khí đạo dẫn", hậu thế đã thất truyền môn "Ngũ Cầm Hí", vốn là một loại thuật thế điển hình nhất và cũng là cụ thể nhất được biết đến của đạo dẫn.

Mà Hoa Đà - người sáng tạo ra "Ngũ Cầm Hí" hiện đang ngồi ngay trong sảnh đây, hơn nữa sau khi trải qua tôi luyện cách đây không lâu, giờ đã tiến hóa thành Thần Y hoàn chỉnh thể. "Ngũ Cầm Hí" tuy bây giờ chưa được sáng tạo ra hoàn toàn nhưng chắc chắn đã nằm trong lòng ông, vì thế nếu muốn đánh giá "Hành khí đạo dẫn", Hoa Đà chắc chắn là người có tiếng nói nhất trong những người đang ngồi ở đây.

Ngô Lương nghĩ thầm như vậy nhưng không lập tức chất vấn Cam Thủy, chỉ mỉm cười thi lễ nói: "Hạnh hội, hạnh hội." "Vị tiên sư thứ hai này họ Chu tên Tuyên, giỏi nhất là giải mộng cho người khác, từng dùng mộng cảnh của người khác để giải ra ngày quân Hoàng Cân thất bại, còn giải ra cả ngày chết của phản tặc, còn chính xác hơn cả chiêm bặc." Tào Phi thấy phản ứng của Ngô Lương không như mong đợi, bèn giới thiệu tiếp người thứ hai.

Chu Tuyên này cũng là một kỳ nhân dị sĩ từng xuất hiện trong sử sách, và trong mắt Ngô Lương, ông ta còn lợi hại hơn Cam Thủy.

Bởi theo sử sách ghi lại, sau khi Tào Phi đăng cơ, khi giải mộng cho Tào Phi, ông ta còn dự trắc được việc Tào Phi sắp ban chết cho Chân Mật, sau đó còn trắc được việc Tào Phi muốn định tội xử tử Tào Thực nhưng bị mẫu thân của hai người là Biện phu nhân ngăn cản, chuyện này đúng là có chút huyền bí, ngay cả Ngô Lương cũng không biết giải thích thế nào.

Tuy nhiên những chuyện tương lai này Ngô Lương chẳng cần giải mộng cũng có thể nói rõ ràng, chi tiết hơn ông ta.

Ngô Lương vẫn không nói gì, chỉ chắp tay: "Hạnh hội, hạnh hội." Tào Phi vừa lén quan sát biểu cảm của Ngô Lương vừa giới thiệu tiếp: "Vị tiên sư thứ ba này họ Chu tên Kiến Bình, là tướng sư nổi danh ở Bái quốc, chỉ nhìn diện mạo có thể đoán định sinh tử thọ yểu, phân biệt cát hung họa phúc của con người, bách tính Bái quốc đều đã nghiệm chứng, không ai không thán phục." Lại thêm một kỳ nhân dị sĩ xuất hiện trong sử sách!

Tuy nhiên tướng thuật của ông ta chuẩn hay không thì còn tùy người nhìn nhận, vì trong sử sách ông ta từng xem tướng cho Tào Phi, kết luận đưa ra là Tào Phi có thể sống đến tám mươi tuổi, nhưng năm bốn mươi tuổi sẽ có tai nạn nhỏ.

Kết quả Tào Phi chỉ sống đến năm bốn mươi tuổi đã lâm trọng bệnh, lúc lâm chung chỉ biết tự giễu nói với người thân: "Chu Kiến Bình nói ta sống được tám mươi, là tính cả ngày lẫn đêm cộng lại đấy..." Hiển nhiên, cái mà Tào Phi trải qua năm bốn mươi tuổi tuyệt đối không phải tai nạn nhỏ, nhưng cũng có người cho rằng điều đó không chứng minh Chu Kiến Bình xem không chuẩn, có lẽ do Tào Phi không chú ý nên mới không vượt qua được cái hạn năm bốn mươi tuổi.

Nhưng dù sao đi nữa, tướng thuật của ông ta tuyệt đối không thể so bì được với một con Cửu Vĩ Hồ Yêu đã sống mấy ngàn năm... "Hạnh hội, hạnh hội." Ngô Lương vẫn chắp tay thi lễ, mặt không lộ chút dị sắc nào.

Tào Phi thấy Ngô Lương điềm tĩnh như vậy, trong lòng lại cười lạnh một tiếng, thầm nghĩ đừng tưởng ta không nhìn ra, ngươi càng tỏ vẻ điềm nhiên thì chứng tỏ trong lòng càng chột dạ!

Nhưng ngoài mặt, hắn cũng cố gắng không để khóe miệng nhếch lên quá sớm, tiếp tục giới thiệu người cuối cùng: "Vị tiên sư thứ tư này tên là Si Kiệm, giỏi nhất là pháp tịch cốc (nhịn ăn), từng ngậm một hạt táo trong miệng mà nhịn ăn mười năm không chết, xứng danh đệ nhất nhân tịch cốc từ cổ chí kim, một chân đã bước qua ngưỡng cửa Địa Tiên." Kẻ lừa đảo!

Kẻ này tuyệt đối là một tên lừa đảo!

Đây không phải là phán đoán chủ quan của Ngô Lương, mà trăm năm sau, nhà luyện đan và y học nổi tiếng Cát Hồng đã từng công khai điểm danh và vạch trần trò bịp của kẻ này.

Theo Cát Hồng tiết lộ, "hạt táo" mà kẻ này ngậm khi tịch cốc thực chất là một thứ gọi là "Chưng đan tiểu nhị".

Thứ này tuy vẻ ngoài nhìn giống hạt táo, nhưng lại được làm từ lương thực tinh chế qua công nghệ đặc thù cửu chưng cửu bộc cửu áp (chưng chín lần, phơi chín lần, ép chín lần), nên mới gọi là "Chưng đan tiểu nhị", nói trắng ra thì nó giống như lương khô nén của hậu thế, chẳng có gì thần kỳ cả.

Hơn nữa khi lão ta tịch cốc cũng không chỉ ngậm một hạt trong miệng, mà trong lớp lót quần áo còn giấu rất nhiều hạt tương tự, cứ cách một thời gian lại nuốt một hạt để chống đói, người ngoài không rõ sự tình nên cứ ngỡ hạt táo trong miệng vẫn là hạt ban đầu, lại tưởng lão ta thực sự không cần ăn gì mà vẫn sống được.

Chương 915

Thực ra nghĩ kỹ thì chính cái "hạt táo" này là sơ hở lớn nhất...

Đã gọi là tịch cốc thì không cần ăn gì cả, vậy tại sao trong miệng nhất định phải ngậm một hạt táo không dinh dưỡng không chống đói được, chẳng phải không ngậm gì cả nhìn còn lợi hại hơn sao? "Hạnh hội, hạnh hội!" Ngô Lương vẫn cười chắp tay thi lễ, nhưng sau khi nghe Tào Phi giới thiệu Si Kiệm, biểu cảm của hắn cuối cùng cũng có một tia biến hóa vi diệu vì hoạt động nội tâm.

Chỉ trách Si Kiệm này lừa bịp quá lộ liễu, khiến Ngô Lương vô tình bị kích động một chút. "!" Tào Phi vốn luôn quan sát biểu cảm của Ngô Lương, lập tức chú ý tới tia biến hóa này, tinh thần phấn chấn hẳn lên, trong lòng thầm mừng rỡ.

Hừ hừ hừ, Tả phu à Tả phu, cuối cùng huynh cũng không kìm nén được rồi sao?

Phụ thân ta chỉ tùy tiện tìm bốn vị dị sĩ trong dân gian đã khiến nội tâm huynh dao động như vậy, xem ra thực lực của Phường Nhân Quân này cũng chỉ đến thế mà thôi...

Nghĩ vậy, Tào Phi lập tức cười hỏi: "Tả phu, huynh thấy bản lĩnh của mấy vị tiên sư này thế nào?" "Bốn vị tiên sư bản lĩnh hơn người, đều là bậc đắc đạo hiếm thấy trên đời, ta làm gì có tư cách phán xét họ, Nhị công tử đừng làm ta tổn thọ chứ." Ngô Lương vừa cười ha hả vừa xua tay liên tục.

Lúc này Ngô Lương đã xác định được mục đích Tào lão bản trưng triệu những phương sĩ này, dù không phải để đối phó hắn thì cũng tuyệt đối là để đề phòng hắn và Phường Nhân Quân.

Nếu không trước đây Tào lão bản chẳng cần giấu giếm sự tồn tại

của họ, càng không bỗng dưng giao họ cho Tào Phi vào lúc này.

Những người này rõ ràng là công cụ chuẩn bị sẵn để xử lý Phường Nhân Quân, nay đến lúc cần lâm trận, đương nhiên không cần giấu giếm nữa. "Phải vậy không?" Tào Phi lại tiếp tục nói: "Ta từ sớm đã nghe nói Tả phu cũng tập hợp một số năng nhân dị sĩ trong Phường Nhân Quân, họ chắc cũng là những người có bản lĩnh.

Hôm nay tình cờ bốn vị tiên sư cùng đi với ta đến đây, hay là Tả phu cũng mời những năng nhân dị sĩ trong Phường Nhân Quân ra giới thiệu một lượt, để mọi người cùng giao lưu chẳng phải rất tốt sao?" "Chuyện đó chắc không cần đâu, ha ha." Ngô Lương tiếp tục cười ha hả: "Người trong Phường Nhân Quân đều là hạng phàm phu tục tử, họa chăng mạnh hơn người thường một chút, chứ nếu muốn đặt ngang hàng với bốn vị tiên sư thì thật là quá đề cao họ rồi, tốt nhất đừng để họ ra ngoài làm xấu mặt trước tiên sư." "..." Các cốt cán của Phường Nhân Quân nghe Ngô Lương "hạ thấp" mình như vậy, trong lòng không mảy may gợn sóng, mặt cũng chẳng đổi sắc.

Làm sao họ không nghe ra Tào Phi thực chất là đang muốn dò xét thực lực của Phường Nhân Quân, Ngô Lương sẽ không mắc mưu, họ đương nhiên cũng không dễ dàng trúng kế. "Tả phu nói vậy là sai rồi, sao có thể coi là làm xấu mặt được." Tào Phi lại nói: "Ta tuy không phải người tu đạo, nhưng cũng biết người tu đạo luôn coi trọng ngộ tính và cơ duyên, họ mượn cơ hội này giao lưu biết đâu sẽ có người đột phá, như vậy đối với các năng nhân dưới trướng Tả phu cũng là chuyện tốt...

Đúng lúc ta cũng muốn mượn cơ hội này mở mang tầm mắt, xin Tả phu nhất định thành toàn!" Trong lúc nói chuyện, mắt Tào Phi còn cố ý liếc về phía các cốt cán Phường Nhân Quân đối diện.

Hắn đã nghiên cứu Phường Nhân Quân không ít, biết rõ những kẻ

có bản lĩnh đều nằm trong nhóm già trẻ gái trai này, nếu không tại sao lần nào xuất chinh Ngô Lương cũng mang họ theo?

Khi ánh mắt hắn lướt qua khuôn mặt Chân Mật, hắn khẽ khựng lại một giây.

Vẫn kinh diễm như vậy!

Nhớ lại lần trước gặp Chân Mật là nửa năm trước, khi đó Ngô Lương và Tào Nỉ vừa thành hôn, Tào Phi theo mẫu thân là Biện phu nhân vào tiệm vải ở Trần Lưu chọn vải, liền thấy Chân Mật đi cùng Ngô Lương, Tào Nỉ ra ngoài dạo phố, lúc đó hắn đã bị vẻ đẹp ấy hớp hồn...

Nói đi cũng phải nói lại, trong danh sách Phường Nhân Quân trình lên dường như không có tên mỹ nhân này.

Vậy nàng có phải sẽ không bị xử lý?

Chỉ không biết nàng có quan hệ gì với Ngô Lương?

Chủ tớ?

Thiếp thất?

Đáng tiếc dù là quan hệ gì, ta và nàng cũng không thể có gì được...

Nếu là chủ tớ thì thân phận không xứng, nếu là thiếp thất thì luân lý không hợp.

Nhưng không hiểu sao mỗi lần thấy nàng, tim ta cứ ngứa ngáy như bị mèo cào.

Nếu phụ thân lần này định xử lý luôn cả Ngô Lương thì tốt biết mấy... "Chuyện này..." Ngô Lương lộ vẻ khó xử.

Tào Phi dời mắt khỏi mặt Chân Mật, cưỡng ép gạt bỏ dục vọng không phù hợp lứa tuổi trong đầu, thi lễ nói: "Tả phu, ta chỉ có một thỉnh cầu nhỏ như vậy, huynh không lẽ không đáp ứng sao?" "Đã Nhị

công tử có nhã hứng như vậy, ta đành cung kính bất như tuân mệnh vậy." Ngô Lương cuối cùng cũng có chút khiên cưỡng mà nhận lời. "?" Mọi người trong Phường Nhân Quân lập tức khó hiểu nhìn Ngô Lương.

Họ đều là những người khá hiểu Ngô Lương, biết hắn ngày thường hành sự thấp giọng, tuyệt đối không dễ dàng lộ ra thực lực của Phường Nhân Quân, và với trí tuệ của hắn tuyệt đối không thể không nhìn ra ý đồ dò xét của Tào Phi, không thể nào dễ dàng mắc bẫy một thằng nhóc con như vậy được.

Vì thế họ thực sự không hiểu nổi tại sao Ngô Lương lại đột nhiên đồng ý với Tào Phi. "Đa tạ Tả phu, vậy xin mời Tả phu giới thiệu trước cho ta về những năng nhân dị sĩ trong Phường Nhân Quân đi." Tào Phi nghe vậy lập tức lộ vẻ mừng rỡ, ngồi thẳng người đầy mong đợi nói. "Dễ thôi." Ngô Lương khẽ mỉm cười, trước hết nhìn về phía lão giả Cam Thủy giỏi Hành khí đạo dẫn, nghe nói đã sống hơn hai trăm tuổi kia, chắp tay nói: "Lúc nãy nghe Nhị công tử nói, vị Cam tiên sư đây giỏi nhất là Hành khí đạo dẫn, không chỉ đạt tới cảnh giới tà khí bất xâm, diên niên ích thọ, mà dưới sự bồi bổ của bí thuật này, cơ thể còn mềm mại như trẻ sơ sinh, có thể chui qua cái lỗ chỉ lớn hơn cái đầu một chút, thực khiến ta vô cùng kinh ngạc." "Các hạ quá khen." Cam Thủy ưỡn ngực vuốt râu, lim dim mắt gật đầu tỏ ý, hoàn toàn là dáng vẻ thế ngoại cao nhân.

Nào ngờ Ngô Lương đột nhiên xoay chuyển lời nói, tiếp tục: "Nhưng trong Phường Nhân Quân cũng có một dị sĩ giỏi Hành khí đạo dẫn, người này đã sống hơn sáu trăm năm, chỉ là dung mạo nhìn qua có vẻ còn trẻ hơn Cam tiên sư một chút, ngoài ra, cơ thể hắn được bí thuật bồi bổ nhiều năm nên còn mềm mại hơn, có thể dễ dàng chui qua cái lỗ còn nhỏ hơn cả đầu mình." "Ồ?" Nghe thấy lời này, cả Cam Thủy và Tào Phi đều không khỏi nhíu mày, ngay cả Tào Thuần và

mấy vị tiên sư khác cũng lộ vẻ nghi hoặc, cuối cùng vẫn là Tào Phi hỏi: "Không biết Tả phu đang nói đến ai?" "Chuyện này..." Mọi người trong Phường Nhân Quân cũng đưa mắt nhìn nhau, đừng nói là bọn Tào Phi, ngay cả họ cũng bị Ngô Lương làm cho ngơ ngác, họ làm sao biết trong Phường Nhân Quân còn có một tiên sư đạo dẫn sống hơn sáu trăm tuổi chứ.

Ngay cả Vu Cát ngày trước khi đi lừa bịp thiên hạ cũng chỉ dám xưng là sống hơn trăm tuổi mà thôi.

Nhưng nói về người cơ thể mềm mại chui được lỗ nhỏ, thì quả thực có một người...

Đang lúc nghĩ vậy. "Dương tiên sư, mời!" Ngô Lương quay đầu nhìn về phía mọi người trong Phường Nhân Quân, chính xác là nhìn về phía Dương Vạn Lý. "Ta?" Dương Vạn Lý chỉ tay vào mình, mặt đờ đẫn. "Ta biết Dương tiên sư ngày thường làm người thấp giọng, nhưng Nhị công tử lần đầu tiên đưa ra thỉnh cầu như vậy với ta, ta sao có thể khước từ, xin Dương tiên sư thông cảm." Vừa nói, Ngô Lương vừa nháy mắt với Dương Vạn Lý. "..." Mọi người trong Phường Nhân Quân cạn lời.

Luận về việc nói dối không chớp mắt, Ngô Lương tự nhận thứ hai thì e là thiên hạ không ai dám nhận thứ nhất.

Nào là Hành khí đạo dẫn, nào là sáu trăm tuổi...

đúng là chỉ Ngô Lương mới nghĩ ra được, nếu không phải mọi người trong Phường Nhân Quân đã quá hiểu nhau thì chắc họ cũng tin sái cổ rồi. "Khụ khụ!" Dương Vạn Lý đi theo Ngô Lương lâu ngày, khả năng nhập vai cũng nhanh đến kinh người, chỉ cần hắng giọng một cái là tên này lập tức vào trạng thái ngay.

Hắn chắp tay sau lưng đứng thẳng, cằm hơi hất lên, mắt lim dim, dùng giọng trầm thấp gật đầu đáp: "Đã là ý của công tử... vậy cũng

được." "Ách..." Nhìn Dương Vạn Lý trông có vẻ chưa đến ba mươi tuổi, Tào Phi trong lòng có cảm giác muốn mắng mà không biết mắng sao cho bõ, nghẹn một hồi lâu mới không nhịn được chất vấn: "Tả phu, vị Dương tiên sư này thật sự đã sống hơn sáu trăm năm?

Tại sao nhìn lại trẻ thế này?" "Cái đó thì phải hỏi Cam tiên sư rồi.

Ông ấy giỏi nhất cũng là Hành khí đạo dẫn, chắc chắn biết Hành khí đạo dẫn vốn có công hiệu phản lão hoàn đồng, ta nói đúng chứ Cam tiên sư?" Ngô Lương ném thẳng câu hỏi cho Cam Thủy đang ngồi cạnh Tào Phi. "Chuyện này..." Cam Thủy hơi ngẩn ra, rồi mới cứng họng nói: "Đúng là như vậy, nhưng lão phu chưa bao giờ nghe nói có người có thể trẻ lại đến trình độ này." "Vậy liệu có khả năng...

Cam tiên sư đừng chấp nhất, ta chỉ giả sử thôi... liệu có khả năng là do cảnh giới của Cam tiên sư chưa đủ, nên chưa tiếp xúc được tới tầng thứ này của Hành khí đạo dẫn không?" Ngô Lương lại lộ ra khuôn mặt tươi cười vô hại, hắc hắc cười nói. "Ngươi!" Cam Thủy lập tức không giữ được bình tĩnh, đây rõ ràng là sự khinh thường trắng trợn, lại còn khinh thường ngay trước mặt chủ nhân, quá đáng! "Cam tiên sư sống hơn hai trăm năm thì có hai trăm năm tu vi, còn Dương tiên sư sống hơn sáu trăm năm thì có sáu trăm năm tu vi, vậy tác dụng của Hành khí đạo dẫn đương nhiên lớn hơn, nên nhìn trẻ hơn Cam tiên sư cũng là chuyện hợp tình hợp lý, có phải đạo lý này không?" Ngô Lương truy hỏi không buông, nhưng giọng điệu và nụ cười vẫn rất ôn hòa. "..." Cam Thủy không biết phải trả lời Ngô Lương thế nào.

Cùng lúc đó. "Chư vị mời đi theo ta!" Dương Vạn Lý lại kịp thời bỏ lại một câu, rồi tự mình rảo bước đi ra ngoài viện. "Hắn làm gì vậy..." Đám người Tào Phi thấy vậy không khỏi lộ vẻ nghi hoặc. "Dương tiên sư không thích tranh biện với người khác, đây chắc là định cho Nhị công tử cùng mấy vị tiên sư thấy thành quả Hành khí

đạo dẫn của mình, để tránh những lời vô nghĩa." Ngô Lương hiểu ý, lập tức bước tới kéo Tào Phi đi ra ngoài, vừa đi vừa nói: "Nhị công tử mau theo chân, Dương tiên sư cực ít khi hiển lộ bản lĩnh trước mặt người khác, đi muộn là bỏ lỡ thần tích hiếm thấy đấy." Thế là cả đoàn người đi theo Dương Vạn Lý ra viện.

Dương Vạn Lý vẫn không nói một lời dư thừa, đi thẳng tới bức tường đối diện khách đường.

Trên tường có những ô trang trí hình vuông cạnh khoảng 10cm.

Tiến đến dưới bức tường, Dương Vạn Lý quay đầu nhìn mọi người một cái, thấy người đã đến đông đủ, bèn không chút do dự đưa một cánh tay vào ô vuông nhỏ, sau đó nhanh chóng đưa cái đầu vốn dĩ không thể chui qua vào theo. "..." Đám người Tào Phi đã nín thở, mắt không dám chớp một cái, sợ vô tình bỏ lỡ chi tiết quan trọng nào.

Còn Ngô Lương và mọi người trong Phường Nhân Quân lúc này đều đang thầm cười trộm.

Thuật súc cốt của Dương Vạn Lý họ đều đã thấy qua, nói không ngoa thì cái lỗ nhỏ hơn chút nữa hắn vẫn có thể chui qua dễ dàng, chỉ là môn súc cốt công này chẳng liên quan gì đến Hành khí đạo dẫn, hoàn toàn là tác dụng phụ sau khi trúng độc Vân Dương.

Tiếp theo đó. "Rắc!" Chỉ thấy trong cơ thể Dương Vạn Lý - người tưởng chừng như sắp bị mắc kẹt đầu vào lỗ nhỏ - phát ra tiếng động khẽ, rồi xương sọ vốn theo lẽ thường không thể biến dạng của hắn lại co lại một cách khó tin, dễ dàng chui tọt qua cái lỗ đó. "?!" Mắt đám người Tào Phi trợn trừng lên, lớn hơn lúc trước rất nhiều.

Không thể nào!

Tuyệt đối không thể nào!

Đầu của một người sao có thể mềm mại đến trình độ này?!

Nhưng chưa đợi họ kịp chấp nhận sự thực này, lại nghe hai tiếng "Rắc!

Rắc!", bả vai Dương Vạn Lý cũng đã chui qua cái lỗ đó theo cách không thể tin nổi. "Cái này..." Miệng đám người Tào Phi đã há hốc ra một cách vô thức.

Khắc này, mọi nghi ngờ trong lòng họ đã tan biến sạch sành sanh, sự thật bày ra trước mắt khiến họ không thể không tin.

Vì thế...

Tào Phi liếc mắt nhìn sang Cam Thủy bên cạnh.

Lúc này mắt Cam Thủy còn trợn to hơn cả Tào Phi, và qua đôi mắt ấy, Tào Phi thấy đầy sự kính sợ, đâu còn chút vẻ phong khinh vân đạm lúc trước.

Chương 916

Thôi xong rồi!

Xem ra lão già này là không trông mong gì được rồi...

Nhưng chuyện này cũng gián tiếp chứng minh, vị Dương tiên sư này chắc chắn có bản lĩnh thật sự, Cam Thủy đứng trước mặt hắn hoàn toàn không có cửa so sánh, chỉ có nước bái phục sát đất.

Cùng lúc đó. "Xem ra là ta quá tự phụ rồi, dưới trướng Ngô tướng quân ngọa hổ tàng long, ta làm gì có tư cách ra tay giúp đỡ chứ!" Tả Từ lúc này cũng vô cùng chấn động, thầm nghĩ mà mặt cảm thấy nóng ran.

Trong lúc nói chuyện, Dương Vạn Lý đã hoàn toàn xuyên qua lỗ nhỏ trên tường viện, khi bước ra từ sau bức tường đã khôi phục lại bình thường.

Sau đó hắn cũng không quên liếc nhìn lão già tóc râu trắng xóa Cam Thủy một cái, bày ra vẻ mặt muốn nói lại thôi, cuối cùng chỉ lắc đầu thở dài, lẳng lặng đứng sau lưng Ngô Lương. "..." Bị Dương Vạn Lý nhìn một cái như vậy, Cam Thủy lập tức lại hoảng sợ, lặng lẽ cúi đầu không dám nhìn thẳng vào mắt Dương Vạn Lý, sinh sợ một chút không cẩn thận đắc tội vị tiền bối đã sống hơn sáu trăm tuổi này.

Thực ra lão tâm lý quá rõ ràng, Dương Vạn Lý cái gọi là sống hơn sáu trăm tuổi bát thành là giả.

Giống như lão đối ngoại xưng sống hơn hai trăm tuổi vậy, hiện nay lão chẳng qua mới bảy mươi bốn, nhưng ở cái loạn thế mà tuổi thọ bình quân chỉ có ba mươi mấy tuổi này, vẫn được xưng là chân chính cao thọ.

Hơn nữa vấn đề tuổi tác là nội mạc trong nghề của bọn họ.

Lão nếu đối với tuổi tác của Dương Vạn Lý đưa ra nghi vấn, vậy cũng là đối với tuổi tác của chính mình đưa ra nghi vấn, cuối cùng chỉ có thể là ai cũng không chiếm được chỗ tốt.

Còn về bí thuật hành khí đạo dẫn... nói thế này đi, lão đích xác ở vài bộ cổ thư tàn khuyết thấy được một ít đạo dẫn thuật thế không rõ thực hư, đáng tiếc tu luyện nhiều năm như vậy, lão chưa từng cảm thụ được nguyên khí tồn tại, càng đừng nói dẫn đạo nguyên khí giữa thiên địa.

Cảm giác lớn nhất của lão chính là từ sau khi tu tập đạo dẫn thuật số, thân thể lão so với người bình thường dẻo dai hơn, kiện khang hơn, dù hiện nay đã bạc tóc da mồi, trạng thái thân thể vẫn có thể bễ nghễ với đại đa số trung niên nhân.

Cam Thủy tâm tri đây nhất định là cái lợi do tu tập hành khí đạo dẫn mang lại, nhưng cảm thụ không được nguyên khí tồn tại, lão ngay cả nhập môn cũng không tính là đã đạt được, đâu dám ở trước mặt Dương Vạn Lý - vị đại lão đã có thể triển hiện "thần tích" này mà tạo thứ...

Cứ nhìn cái độ dẻo dai phi di sở tư của Dương Vạn Lý, Cam Thủy cảm thấy Dương Vạn Lý dù không phải lão yêu quái sống hơn sáu trăm tuổi, cũng khẳng định là vị đại lão thực sự nắm giữ bí thuật hành khí đạo dẫn, hơn nữa ít nhất phải có tu vi thượng trăm năm? "Nhị công tử, vị Dương tiên sư này thế nào?" Ngô Lương đối với biểu hiện của Dương Vạn Lý rất mãn ý, khẽ mỉm cười nhìn về phía Tào Phi đang có thần sắc phức tạp mà hỏi. "Bản sự của Dương tiên sư lệnh cho người ta bội phục, dưới trướng Tả phu quả nhiên là nhân tài tế tế." Tào Phi hồi quá thần lại, cưỡng ép chính mình biểu hiện đạm định một chút, lại cười nói, "Nói đi cũng phải nói lại, dưới

trướng Tả phu chắc hẳn cũng có một ít dị sĩ thiện trường tương diện, giải mộng, có thể thỉnh Tả phu nhất tịnh dẫn tiến cho ta không?" Dẫu sao cũng là tâm tính trẻ con, thua một ván có chút không cam lòng, còn muốn từ phương diện khác tìm lại thể diện.

Đáng tiếc ý đồ này của hắn biểu hiện quá mức minh hiển, chuyển đổi ngữ khí cũng thập phần sinh ngạnh, khí thế cùng phong độ đã kém một khoảng lớn, ngay cả Tào Thuần ở bên cạnh nghe xong cũng âm thầm lắc đầu. "Tương diện, giải mộng chỉ tại dự trắc, bặc toán chuyện tương lai, Nhị công tử không lẽ không biết ta là truyền nhân Kê đồng sao?

Ta tuy không hiểu chuyện tương diện, giải mộng, nhưng cũng đồng dạng có thể dự trắc một số việc, cùng hai thứ kia có điều diệu dụng tương đồng." Ngô Lương lần này không đem Chân Mật đẩy ra, trái lại chính mình chủ động ôm lấy.

Hơn nữa lúc này phương diện này cũng chính là hắn đứng ra mới là hợp thích nhất.

Chuyện ghi chép trên sử thư hắn đã thuộc làu, thiên hạ đại sự vô sở bất tri, cho dù Chu Tuyên, Chu Kiến Bình có lợi hại đến đâu, lẽ nào còn có thể chính xác hơn lịch sử đã xảy ra sao?

Huống hồ chuyện "tương lai", một thời nửa khắc cũng không kiểm chứng được.

Cho dù là một số sự tích quá khứ, Ngô Lương cũng vẫn thắng bọn họ một bậc, tất cánh Ngô Lương trước đó đã không chỉ một lần dưới thân phận "Kê đồng" cứu Tào gia cùng Tào lão bản khỏi nguy nan, có những chuyện cho dù Tào Phi không rõ lắm, Tào Thuần bên cạnh hắn cũng nhất thanh nhị sở, thậm chí còn từng thân sinh trải qua, có sức thuyết phục tự nhiên.

Cho dù chỉ nói dự trắc, bặc toán.

Ngô Lương hiện nay đã đắc được tinh tủy 《Liên Sơn》, 《Quy Tàng》, nắm giữ Đại Diễn thệ pháp, đây mới là tổ tông của tướng thuật cùng giải mộng, Chu Tuyên cùng Chu Kiến Bình kia lấy cái gì so với hắn? "Nhưng theo ta được biết, Kê thuật của Tả phu không phải lúc linh lúc không sao?" Tào Phi lộ vẻ nghi hoặc, nhìn về phía Ngô Lương nói. "Đáng linh thì linh, không đáng linh thì không linh." Ngô Lương lại là thần bí mỉm cười, một bộ dạng ta không giả vờ nữa, ta ngửa bài đây, liếc mắt nhìn Tào Thuần nói, "Tử Hòa thúc từng nhiều lần cùng ta cộng sự, chắc hẳn có sở thể hội chứ?" "..." Tào Thuần nghe vậy biểu tình hơi biến đổi.

Trước đó tại An Ấp thành Lữ Bố binh biến, Ngô Lương đã có hiềm nghi liệu địch tiên cơ, sau đó trong trận chiến Uyển thành, Ngô Lương cũng là tiền đề phát giác được ý đồ của Trương Tú, tiền đề làm ra an bài suất lĩnh binh sĩ dưới trướng phá tan trung quân Trương Tú, bức bách Trương Tú, Giả Hủ bọn người quỳ hàng...

Lúc đó Tào Thuần tuy chưa nghĩ nhiều, nhưng bây giờ nghĩ lại, lập tức liền ý thức được sự đáng sợ của Ngô Lương.

Kê thuật của hắn chỉ sợ lợi hại hơn nhiều so với những gì bình thường biểu hiện ra, chẳng qua mỗi lần ở trước mặt Tào lão bản cùng người ngoài đều cố ý giấu tài.

Đặc biệt hiện tại nhìn thấy bộ dạng "ngửa bài" này của Ngô Lương, càng thêm tọa thực phán đoán bỗng nhiên nảy sinh trong lòng Tào Thuần!

Nhưng vì sao hiện tại Ngô Lương bỗng nhiên trở nên thản nhiên như thế?

Trong lòng Tào Thuần đốn thời có dự cảm không lành, nhìn chằm chằm vào mắt Ngô Lương, ý đồ từ trong mắt Ngô Lương nhìn ra cái gì đó.

Nếu như Kê thuật của Ngô Lương không phải lúc linh lúc không.

Vậy đối với chuyện hiện đang xảy ra, hắn có phải cũng có thể thông qua Kê thuật dự trắc ra một chút manh mối, nhân đó mới tại lúc Tào Phi sắp cưỡng hành tiếp quản Phường Nhân Quân mà chạy về Trần Lưu?

Nếu quả thật như thế, hắn trở về nhất định là muốn làm gì đó để thay đổi chuyện này!

Nhưng hắn rốt cuộc định làm cái gì?

Tào Thuần cảm thấy bất an.

Tạm thời hắn còn chưa đoán ra Ngô Lương rốt cuộc sẽ làm như thế nào.

Nhưng đứng ở góc độ cá nhân của hắn mà xem xét chuyện này, bên trên có ý chí chủ công của Tào lão bản, bên dưới có quân thủ Trần Lưu, Hổ Báo Kỵ khống chế cục diện, ở giữa còn có binh sĩ Phường Nhân Quân bình thường cùng gia quyến kiềm chế, tăng thêm Ngô Lương lúc này lại thân cư Cửu khanh, quý vi Dung Khâu hầu.

Những thứ này đối với một người bình thường mà nói, không một cái nào không phải là nhược điểm buộc phải cố kỵ, một khi Ngô Lương đi sai một bước, liền sẽ thua cả bàn, đến lúc đó trắng tay trở lại nguyên hình còn là chuyện nhỏ, chỉ sợ ngay cả tính mạng của chính mình cùng gia quyến cũng khó có thể bảo toàn...

Mà theo Tào Thuần thấy, Phường Nhân Quân khu khu hơn hai trăm tên tướng sĩ không thân chẳng quen cùng những "nhược điểm" này, ngay cả Ngô Lương cũng không nên có dư địa lựa chọn. "Nguyên lai Tả phu trước đó ở trước mặt phụ thân ta cũng giấu tài a?" Tào Phi nghe vậy lại giống như bắt được sơ hở, nhíu mày nhìn chằm chằm Ngô Lương hỏi. "Nhị công tử nói giỡn rồi, là người thì đều sẽ có bí

mật, thực ra chẳng qua là thủ đoạn an thân lập mệnh mà thôi, khán phá không tất yếu phải thuyết phá." Ngô Lương không thể phủ nhận cười cười, lại nói, "Giống như vị Chu tiên sư này, lão đã thiện trường tướng thuật, đặc biệt thiện trường xem dương thọ của người, vậy chắc hẳn sớm đã thông qua diện tương nhìn ra mệnh số của Nhị công tử, chỉ là không biết Nhị công tử trước đó có từng thỉnh giáo lão không, nếu thỉnh giáo lão tự sẽ cáo tri, nếu không từng thỉnh giáo, lão chắc hẳn cũng sẽ không dễ dàng thuyết phá." "Cái này..." Chủ đề đột nhiên xéo tới thân mình, Tào Phi lập tức lăng một chút, quay đầu nhìn về phía Chu Kiến Bình.

Quan hệ đến chuyện của chính mình, Tào Phi không thể nào không để ý, huống hồ Ngô Lương đặc biệt nhắc tới chuyện này, khẳng định là có sự tất yếu để đàm luận. "Nhị công tử..." Chu Kiến Bình thi lễ một cái, vừa định mở miệng. "Tiên để ta tới đoán xem!" Ngô Lương đã giành trước ngắt lời Chu Kiến Bình, tiếp tục nói, "Nếu như Nhị công tử thỉnh giáo Chu tiên sư, Chu tiên sư chắc hẳn sẽ nói với Nhị công tử: 'Nhị công tử đương thọ tám mươi, đến năm bốn mươi tuổi hẳn có kiếp nạn nhỏ, nên cẩn thận hộ trì', có phải hay không?" "?!" Chu Kiến Bình đốn thời lăng trụ, một đôi mắt kinh nghi vọng về phía Ngô Lương.

Đây chính là lời lão định nói với Tào Phi, lúc này lại bị Ngô Lương không sai một chữ nói ra, cái này thực sự lệnh lão khó có thể tin nổi!

Tuy nhiên lão đâu biết rằng, chuyện này xảy ra mười mấy năm sau, đã được ghi lại trong sử thư, Ngô Lương chỉ là thuật lại nội dung trong sử thư mà thôi. "Xem ra ta đoán đúng rồi." Ngô Lương nhìn lão một cái, lại ngay sau đó nói tiếp, "Ngoài ra ta còn đoán ra, ngại vì thân phận cùng quyền thế của Nhị công tử, lời này của Chu tiên sư thực ra không phải thực tình, đây cũng là thủ đoạn an thân lập mệnh của Chu tiên sư." "Chuyện ngươi đoán ra còn có thật có giả?" Tào Phi đang

cảm thấy có thể sống đến tám mươi cũng là trường thọ hiếm thấy, trong lòng còn có chút hân hỉ, kết quả nghe Ngô Lương nói thế, đốn thời lại có chút nghi hoặc.

Cùng lúc đó, hắn lại hạ ý thức nhìn Chu Kiến Bình một cái.

Chỉ thấy lúc này ánh mắt Chu Kiến Bình nhìn về phía Ngô Lương, lại cùng ánh mắt lúc nãy Cam Thủy nhìn Dương Vạn Lý không khác chút nào, cái sự kính sợ phát tự nội tâm đó cho dù thế nào cũng không giấu được. "Cái này có gì khó?" Ngô Lương cười nói, "Chu tiên sư định nhiên đã nhìn ra Nhị công tử năm bốn mươi tuổi tất sẽ kinh qua một trận đại ách, chứ không phải tiểu ách nhẹ nhàng bâng quơ, nếu như không độ được cái khảm bốn mươi tuổi này, vậy chính là ngày dương thọ của Nhị công tử tận, ngoài ra cái khảm này định là phi đồng nhất bàn, thủ đoạn tầm thường khó có thể hóa giải, ngay cả Chu tiên sư cũng không biết nên hóa giải thế nào, lại sợ Nhị công tử nhân đó thiên nộ vào lão, mới không đắc không ẩn man thực tình." "Chu tiên sư, ta đoán có đúng không?" Nói tới đây, Ngô Lương cuối cùng dừng lại, mỉm cười nhìn về phía Chu Kiến Bình đang đồng tử co rụt.

Những cái này mới chân chính là Ngô Lương tự do phát huy suy trắc.

Chủ yếu là xem tướng thuật của Chu Kiến Bình có phải chân tài thực học hay không, nếu như là chân tài thực học, vậy lão liền không khả năng nhìn không ra chuyện Tào Phi khó qua đại quan bốn mươi tuổi, lịch sử thượng vì Tào Phi xem tướng nhất định là có sở ẩn man.

Nếu như Chu Kiến Bình là một gã giả tiên sư nói hươu nói vượn, lão tự nhiên có thể tùy khẩu phản bác Ngô Lương, nhưng cái này càng không sao cả, Ngô Lương đối phó với một kẻ lừa đảo không biết cái gì sẽ càng thêm tùy ý.

Mà lúc này biểu tình của Chu Kiến Bình đã đủ chứng thực suy

trắc của Ngô Lương, hắn đoán đúng rồi, Chu Kiến Bình đích xác sớm đã nhìn ra mệnh số của Tào Phi. "Chu tiên sư?" Tào Phi làm sao có thể tiếp nhận mệnh số đoản mệnh chỉ có thể sống bốn mươi tuổi của chính mình, cũng không cam tâm nhìn về phía Chu Kiến Bình.

Hắn tự là hy vọng lập tức nhận được đáp án phủ định của Chu Kiến Bình, hy vọng Chu Kiến Bình đại mạ Ngô Lương hồ thuyết bát đạo, như vậy hắn mới có thể tâm an...

Nếu không chuyện này tất sẽ trở thành tâm sự lớn nhất trong lòng hắn, ràng buộc mỗi một ngày trong cuộc đời ngắn ngủi này của hắn.

Tuy nhiên. "Kê thuật của Ngô tiên sư quả nhiên phi đồng phàm hưởng, tại hạ cam bái hạ phong!" Chu Kiến Bình lại hốt nhiên hậu thối một bước, thái độ cực kỳ ti vi đối với Ngô Lương thi một cái lễ sư đồ cực kỳ chính thức.

Lễ sư đồ này không phải ý tứ bái Ngô Lương làm sư, mà là mượn cái này để biểu đạt sự bái phục đối với năng lực chuyên môn của Ngô Lương, thông thường thấy ở giữa hậu bối cùng tiền bối trong cùng một ngành. "Cái này..." Tào Phi kiến trạng trái tim không chịu khống chế co rút một cái, lẽ nào Ngô Lương vừa rồi nói là thật?

Nhưng khắc sau. "Nhị công tử..." Chu Kiến Bình lại đối với Tào Phi thi một cái đại lễ, cúi đầu khom người nói, "Đạo hạnh của Ngô tiên sư xa ở trên Chu mỗ, Chu mỗ thực tại vô nhan tái thụ Tào phủ cung phụng, thỉnh chuẩn hứa Chu mỗ cáo thối ẩn cư." "..." Tào Phi thủy liệu vị cập, sao bỗng nhiên liền biến thành thế này?

Kết quả hắn còn chưa kịp nói chuyện. "Nhị công tử..." Chu Tuyên lại cũng đi tới bên cạnh Chu Kiến Bình, đồng dạng thi lễ nói, "Chu mỗ cũng có tự tri chi minh, cùng Ngô tiên sư tương đề tịnh luận không khác gì tự chuốc lấy nhục, cũng thỉnh Nhị công tử chuẩn hứa Chu mỗ cáo thối ẩn cư." Thuấn gian chinh phục hai vị tiên sư?!

Nói cũng đúng, tương diện cùng giải mộng vốn dĩ có nhiều chỗ liên quan, bản chất lại đều là dự trắc, bặc toán, hơn nữa Chu Tuyên cùng Chu Kiến Bình đã đều ở dưới trướng Tào lão bản, bình nhật thiếu không được cũng sẽ có một ít giao lưu, đối với đạo hạnh của đối phương ít nhiều có chút hiểu biết.

Hiện nay Chu Kiến Bình đã bị Ngô Lương hoàn bại, lão tự nhiên lập tức nhận rõ hình thế, đâu còn có sự tất yếu phải gượng ép, đó đích xác không khác gì tự chuốc lấy nhục. "Các ngươi!" Trong lòng Tào Phi bỗng nhiên xuất ly phẫn nộ.

Hai người này đã không phải là vấn đề rơi xích vào lúc mấu chốt, cử động này không khác gì ở trước mặt nhiều người như vậy quay người vả cho hắn một bạt tai, lệnh hắn nhất thời lại không biết nên hạ đài thế nào.

Ngay lúc này. "Nhị công tử, ta sớm đã nói mấy người này đều là lũ cô danh điếu dự, Minh công cũng là bị người mông tế mới có thể đem bọn họ thỉnh về." Một người với tư thái lực vãn cuồng lan chủ động đi lên, trước là đối với Tào Phi thi lễ, tiếp đó mới nhìn về phía Ngô Lương lãnh hanh một tiếng nói, "Không biết tịch cốc chi thuật này các ngươi có người nào tu tập không?

Có năng nại thì gọi một người ra đây cùng ta giác lượng một hai!" Người này không phải ai khác, chính là kẻ trăm năm sau bị Cát Hồng điểm danh vạch trần - tịch cốc thuật sĩ Si Kiệm.

Có lẽ là vì vô tri giả bất úy, gã giang hồ lừa đảo này đến lúc này đều chưa từng ý thức được gã hiện tại đang đối mặt với tồn tại như thế nào, lại hoặc là trong mắt gã giang hồ lừa đảo này, thuật pháp khác cũng đều là trò lừa bịp giống gã, đồng thời tự nhận thấy trò lừa bịp khác đều không cao minh bằng gã, gã này cư nhiên trương cuồng như vậy. "Nguyên lai là Si tiên sư, không biết ngươi định giác lượng

thế nào?" Ngô Lương kiến trạng lại là mặt không đổi sắc, chắp tay cười nói. "Đã muốn so tịch cốc chi thuật, vậy tự nhiên là xem ai tịch cốc thời gian dài hơn, tại hạ bất tài, trong miệng chỉ ngậm một hạt táo hạch liền có thể mấy năm cấm thực mấy năm bất tử, ngươi cùng người dưới trướng có ai sở hữu bản sự như vậy không?" Si Kiệm khinh miệt liếc Ngô Lương một cái, dùng ngữ khí khiêu khích hỏi.

Chương 917

"Lợi hại như vậy sao?" Ngô Lương giả bộ kinh thán, ngay sau đó lại cười nói, "Vậy nếu không ngậm hạt táo hạch kia, các hạ lại có thể cấm thực bao lâu bất tử?" "Cái này..." Si Kiệm hiển nhiên không ngờ góc độ của Ngô Lương lại điêu toản như vậy, hơi lăng một chút, nhưng rất nhanh gã lại khôi phục khí thế kêu hiêu đạo, "Hạt táo hạch kia chẳng qua chỉ là để nhuận nhuận tư vị trong miệng mà thôi, ngậm hay không ngậm cũng không có gì khác nhau...

Ngươi hưu muốn nói đông nói tây, ta chỉ hỏi ngươi dám không dám cùng ta giác lượng." "Si tiên sư tự tin như vậy, tịch cốc thuật định đã thông hóa cảnh, lệnh tại hạ bội phục." Ngô Lương ha ha một cười nói, "Đáng tiếc Phường Nhân Quân trung không người hiểu được tịch cốc thuật, hay là như thế này, chỉ cần Si tiên sư có thể dưới sự giám thị của ta không ngậm táo hạch không ăn không uống hoạt thượng một tháng, ta liền nguyện hướng Si tiên sư nhận thua, đồng thời hiến thượng hoàng kim trăm cân để tỏ kính ý, thế nào?" "Cái này..." Nghe Ngô Lương đưa ra yêu cầu này, khí thế Si Kiệm lập tức nhược đi mấy phần, lại không nỡ mất mặt mũi trước mặt Tào Phi, vẫn cứng đầu nói, "Tiếu thoại!

Ta tự có Minh công cung dưỡng, lấy hoàng kim của ngươi lại có tác dụng gì, dưới trướng ngươi nếu có người hiểu được tịch cốc thuật liền tới cùng ta tỷ thí, nếu như không có liền thống khoái phục thua, hà tất phải nói mấy chuyện có hay không này!" "Ha ha." Ngô Lương tuy cố ý trêu chọc gã, nhưng thực ra căn bản không tâm tư lãng phí thời gian trên người gã, kiến trạng lại là đạm nhiên cười một tiếng, cố ý đối với chúng nhân nói, "Nếu Si tiên sư thực có bản sự, ta đương chúng phục thua lại có gì khó, nhưng Si tiên sư cũng phải dạy

ta thua đến tâm phục khẩu phục mới hành." "Lời này của ngươi lại là ý tứ gì?" Si Kiệm túc mi liếc xéo nói. "Ta ở ngoài du lịch nhiều năm, tuy không dám nói thông thiên hiểu địa, nhưng cũng ít nhiều có chút kiến thức." Ngô Lương liếc Si Kiệm một cái, cuối cùng mục quang lại dừng lại trên mặt Tào Phi, bất khẩn bất mạn nói, "Nhị công tử, ta từng kiến thức qua một loại kỳ vật gọi là 'Chưng Đan Tiểu Nhị', vật này sử dụng một ít lương thực tầm thường cửu chưng cửu sái cửu áp liền có thể chế tác thành, chế thành sau đó dù chỉ có độ lớn bằng hạt táo, sau khi ngâm nước cũng có thể biến thành một bát lớn hồ hồ sền sệt, nếu chỉ là để duy trì sinh cơ không bị chết đói, một người ba ngày chỉ cần tiêu hao một hạt 'Chưng Đan Tiểu Nhị' là được." "?" Tào Phi nghe vậy đã lộ vẻ nghi hoặc, chất vấn vọng về phía Si Kiệm.

Những người còn lại cũng nghiêng đầu nhìn qua, chờ đợi Si Kiệm đưa ra một cái giải thích hợp lý, ít nhất phải chứng minh hạt táo hạch gã ngậm lúc tịch cốc cùng thứ "Chưng Đan Tiểu Nhị" Ngô Lương nói hào vô quan hệ. "..." Si Kiệm lúc này ánh mắt đã bắt đầu thiểm đóa, nhưng hiện tại gã đã là cưỡi hổ khó xuống, nếu như ở trước mặt Tào Phi thừa nhận chính mình là kẻ lừa đảo, Tào Phi tuyệt đối sẽ không buông tha gã, Tào lão bản càng thêm sẽ không phóng quá gã, nhân đó chỉ có thể tử xanh đến cùng, nộ thị Ngô Lương nói: "Cái 'Chưng Đan Tiểu Nhị' trong miệng ngươi ta chưa từng nghe qua, tịch cốc chi thuật này của ta nãi là sư thừa từ một vị ẩn thế cao nhân lưu lại cổ tịch, bất phân nhật dạ tu luyện mấy chục năm mới có cảnh giới như vậy!" "Đã là như vậy, có thể thỉnh Si tiên sư đem hạt táo hạch ngậm lúc tịch cốc tặng ta một hạt không?" Ngô Lương vẫn cười nói. "Chỉ là táo hạch phổ thông, ta lúc tịch cốc tùy tiện lấy một hạt mà thôi, sao có thể lúc nào cũng mang theo trên người?" Si Kiệm trừng mắt nói.

Nhưng ngay giờ phút này, tất cả mọi người đồng thời chú ý tới, bên thái dương Si Kiệm đang có một giọt mồ hôi lớn bằng hạt đậu

lặng lẽ lăn xuống, cho dù tố chất tâm lý của gã này có tốt đến đâu, lúc này bị Ngô Lương vạch trần ngay mặt, nội tâm cũng đoạn nhiên không khả năng giống như biểu diện trông thấy bình tĩnh như vậy, tất thị hoảng hốt vô cùng.

Nếu như nhìn kỹ hơn một chút, còn có thể phát hiện đôi chân gấu áo dài trong của gã cũng đang hơi hơi run rẩy, kéo theo vạt áo dài cũng xuất hiện dao động nhẹ... "Thế sao?" Ngô Lương thượng hạ đả lượng Si Kiệm, tiếp đó lại liệt chủy cười nói, "Ta còn nghe nói, 'Chưng Đan Tiểu Nhị' đó vì thể tích rất nhỏ tiện cho việc huề đái, nhân đó thường thường được khâu ở trong lớp lót của y phục..." Lời vừa nói được một nửa. "Trụ chủy!" Si Kiệm bỗng nhiên phảng phất bị kích thích một trận thất thái đại hống lên, chỉ vào mũi Ngô Lương phá khẩu đại mạ: "Ngươi cái thứ này hưu được nói bậy bạ!!!

Ta đã nói qua rồi, ta căn bản cũng không biết cái 'Chưng Đan Tiểu Nhị' đó rốt cuộc là thứ gì!

Ngươi muốn tỷ thí tịch cốc thuật liền tỷ, không dám tỷ liền thống khoái phục thua, hà tất cố nói đông nói tây!!!" "..." Trong đường chúng nhân đều bị sự thất thái bỗng nhiên của Si Kiệm làm cho giật mình, nhất thời gian lại nha tước vô thanh, tất cả mục quang đều hội tụ vào thân Si Kiệm, lại chỉ có thể nghe thấy tiếng thở dốc trầm trọng của một mình gã.

Phiến khắc sau. "Nhị công tử, Si tiên sư quả nhiên bất đồng phàm hưởng, ta cam bái hạ phong." Vẫn là Ngô Lương suất tiên phá vỡ sự tĩnh lặng này, chủ động chắp tay nói với Tào Phi. "..." Tuy nhiên lúc này trên mặt Tào Phi lại là một trận hồng một trận bạch, không thấy bất kỳ hỉ sắc nào.

Trầm mặc như vậy phiến khắc, lời của Tào Phi phảng phất từ kẽ răng nặn ra vậy, hoàn lễ nói: "Tả phu viễn đạo quy lai, tưởng lai định

thị nhân khốn mã phạp, ta hôm nay tiền lai bái phóng, thấy Tả phu thân thể an khang đã yên tâm rồi, Tả phu vẫn là tiên hảo hảo nghỉ ngơi đi, ta cải nhật lại tới bái phóng." "Cung tống Nhị công tử." Ngô Lương khom người nói. "Ân." Tào Phi phất phất ống tay áo, liền đầu cũng không quay lại hướng ngoài đường đi tới, tư thái đi đường tuy rằng vẫn ngang thủ khoát bộ, nhưng trông có vẻ tổng thị hiển đắc hữu na yêu ta lang bái.

Tào Thuần cũng hướng Ngô Lương thi lễ, dẫn theo mấy tên tiên sư cùng binh sĩ Hổ Báo Kỵ cũng là khoái bộ theo sau.

Duy chỉ có một mình Si Kiệm đứng ngẩn ngơ tại chỗ, trong thần sắc toàn là tuyệt vọng, lại oán hận trừng mắt nhìn Ngô Lương, phảng phất muốn đem hắn sinh thôn hoạt bác vậy.

Gã hiện tại chỉ hy vọng chính mình mọc thêm một đôi cánh, có thể đằng không nhi khởi bay ra ngoài thành, chứ không phải đi theo Tào Phi bọn người trở về. "Si tiên sư, ngươi còn đang chờ cái gì?" Tào Thuần quay đầu nhìn về phía gã, trong mục quang hàn ý tung hoành. "Tới, tới đây." Si Kiệm nhấc chân lên, bước chân lại có chút lảo đảo, suýt chút nữa chân mềm nhũn ngã xuống đất.

May mà mấy tên binh sĩ Hổ Báo Kỵ còn tính là cơ linh, trở mình liền đem gã ổn ổn giá trụ, mang theo cùng hướng ngoài đường hành khứ. ...

Cứ như vậy đợi sau khi Tào Phi bọn người rời khỏi Ngô phủ, trong khách đường Phường Nhân Quân chúng nhân lại chưa tán đi. "Công tử, tiếp theo ngài định làm thế nào?" Vu Cát suất tiên hỏi ra vấn đề mà trong lòng Phường Nhân Quân chúng nhân quan tâm nhất.

Sự lai giả bất thiện của Tào Phi đã hiển nhiên như chấy trên đầu sư tử, căn bản không cần tiến hành thảo luận.

Mà sau lưng Tào Phi chính là Tào lão bản, cái này đồng dạng cũng

biểu hiện ra ý chí của Tào lão bản, Tào lão bản khẳng định muốn đối với Phường Nhân Quân động thủ rồi...

Nhãn hạ mới qua được cửa này, tiếp đó cần đối mặt chính là vấn đề đi ở của Phường Nhân Quân chúng nhân.

Hai ngày sau, khi Tào Phi tiền vãng trú địa Phường Nhân Quân hành sự tiếp quản, Ngô Lương lại nên làm thế nào cho phải đây?

Không phục tùng tiếp quản, vậy chính là có khả năng bị quy vào phản quân.

Mà phục tùng tiếp quản, Phường Nhân Quân chúng nhân liền phải hãm vào nguy cơ lớn hơn, nghênh đón tai họa diệt đỉnh.

Chuyện này nếu đổi lại là người khác, nội tâm Phường Nhân Quân chúng nhân chỉ sợ đã xuất hiện không ít động dao.

Tất cánh nhân tính là kinh không nổi khảo nghiệm.

Đứng ở góc độ của Ngô Lương, lựa chọn phục tùng Tào lão bản tự là càng thêm phù hợp lợi ích cá nhân của hắn, bởi vì Tào lão bản không định động đến hắn, trái lại còn thăng chức cho hắn.

Cửu khanh chi thủ, hầu tước, chuế tế, đây là thứ mà bao nhiêu người mộng mị dĩ cầu.

Mà Ngô Lương nếu không nguyện phục tùng, vậy Tào lão bản cho hắn tất cả những thứ này, cũng có thể tùy thời thu hồi, hắn cực hữu khả năng trong một đêm liền trắng tay.

Đối mặt với khảo nghiệm như vậy, Ngô Lương sẽ quyết trạch như thế nào?

Phường Nhân Quân chúng nhân không phải không có cân nhắc qua vấn đề này, bất quá sau khi cân nhắc, bọn họ vẫn đối với Ngô Lương tràn đầy tín tâm, một chút cũng không lo lắng Ngô Lương sẽ vì quan

chức cùng quyền thế mà mặc kệ bọn họ, chỉ là không biết Ngô Lương tiếp theo rốt cuộc có dự tính gì. "Chúng ta cần một ít thời gian chuẩn bị." Ngô Lương trầm ngâm nói, "Vừa rồi ta sở dĩ nhất cải tác phong dĩ vãng, cùng Tào Phi châm phong tương đối, chính là đang vì chúng ta tranh thủ thời gian chuẩn bị." "Nhưng hậu thiên chính là kỳ hạn cuối cùng mà Minh công lưu lại cho Phường Nhân Quân trong thủ dụ rồi, giới thời Tào Phi tiền khứ tiếp quản, công tử định ứng đối thế nào?" Dương Vạn Lý hỏi. "Ta thân tự từ chối hắn là được, hiện nay cục thế tiền tuyến khẩn trương, hắn cùng Tào Thuần đều không dám tiết ngoại sinh chi, tuyệt không dám khinh dịch dùng cường." Ngô Lương nói. "Minh công biết được chuyện này, cùng công tử tất sẽ sinh ra hiềm khích, chỉ sợ từ nay về sau sĩ đồ của công tử cũng đến hồi kết thúc rồi..." Dương Vạn Lý lại tiểu tâm nhắc nhở. "Dương Vạn Lý." Ngô Lương lại không tiếp tục chủ đề này, mà bỗng nhiên chính sắc hạ lệnh, "Ngươi kiều trang một chút, lập tức tiền vãng Vương phủ tìm tới Vương Khánh, bảo hắn vì ta bí mật chuẩn bị số lượng lớn lưu huỳnh, tiêu thạch cùng đồng quán sắt quán, rồi bí mật tống tới trú địa Phường Nhân Quân, ta có đại dụng." "Nặc!" Dương Vạn Lý hơi lăng một chút, nhưng cũng không hỏi nhiều, ứng một tiếng liền hướng ngoại chạy đi. "Điển Vi, ngươi ra ngoài bảo Trần Kim Thủy sử dụng phi nô hướng Doãn Kiện ở trú địa truyền lệnh, mệnh hắn thống trị công tượng trong Phường Nhân Quân từ khắc này bắt đầu nhật dạ bất đình chế tác 'Hàm Sa Xạ Ảnh', chuẩn bị càng nhiều càng tốt!" Ngô Lương tiếp đó lại đối với Điển Vi nói. "Nặc!" Điển Vi cũng ứng thanh hướng ngoại đi tới. "Lão tiên sinh, cổ tịch mà Phường Nhân Quân trước đó mang về đều do ngài quản lý sao chép, ngài đem số cổ tịch đó đều thu thập lại trang vào rương gỗ cẩn thận, bảo chứng tùy thời có thể trang xe vận tẩu!" Ngô Lương lại quay người lại nói với Vu Cát. "Hảo thuyết..." Vu Cát ứng lời đồng thời, gương mặt già nua kia cũng đồng thời nhăn lại.

Không chỉ có lão, Phường Nhân Quân chúng nhân nghe những an bài liên tục bất đoạn này của Ngô Lương, trong lòng ý thức có một vài suy trắc, bất quá tạm thời chưa có ai lên tiếng ngắt lời tuân vấn. "Tinh Tinh, Mật Nhi, hai người các nàng đem nữ quyến còn lại trong phủ triệu tập lại, mệnh bọn họ thu thập hảo tùy thân chi vật, cũng phải bảo chứng tùy thời có thể trang xe." Ngô Lương lại nói.

Nghe tới đây, ngay cả Tả Từ ở bên cạnh cũng nghe ra được một vài manh mối, nhịn không được hỏi: "Ngô tướng quân, ngài an bài như thế không lẽ là định tụ chúng đào tẩu?" "Chính là như vậy." Ngô Lương thần sắc đạm nhiên gật đầu, nói với chúng nhân, "Hiện nay Tào Mạnh Đức đã sinh ra tâm tư đoạn tuyệt Phường Nhân Quân, không khác gì đã xé rách mặt, ta có làm nhiều hơn nữa cũng chỉ có thể trì hoãn một thời một khắc, chứ không phải trường cửu chi kế, mà con đường sống duy nhất của Phường Nhân Quân, chính là triệt để thoát ly sự khống chế của Tào Mạnh Đức, nếu không chung quy có lúc phòng không được." "Ta vừa rồi ở trước mặt Tào Phi không còn giấu tài, chính là vì thế, hiện nay ta đã không có sự tất yếu phải tiểu tâm dực dực nữa, đảo không bằng chấn nhiếp trụ hắn để tranh thủ ra một ít thời gian chuẩn bị." "Thêm vào hiện nay Tào Mạnh Đức cùng Viên Bản Sơ đang đối trì, Viên Bản Sơ binh cường mã tráng mang lại cho Tào Mạnh Đức áp lực cực lớn, khiến hắn phân thân phạp thuật, càng không thể ở lúc này để xảy ra bất kỳ sai sót nào, đây chính là thời cơ tốt nhất để chúng ta thoát ly khống chế của hắn, nếu không đợi tới khi chiến sự kết thúc, Tào Mạnh Đức có thể rảnh tay, chúng ta muốn đi chỉ sợ liền phải đối mặt với Tào Mạnh Đức cùng thiên quân vạn mã dưới trướng hắn rồi, lúc đó mới là chân chính sáp sí nan phi." Đây là chuyện Ngô Lương trên đường trở về đã nghĩ kỹ rồi.

Tào doanh là tuyệt đối không thể đãi tiếp được nữa, nếu không với tính tử của Tào lão bản, cho dù ở chuyện này làm ra thỏa hiệp cũng

nhất định là tạm thời, đồng thời còn sẽ bởi vì lần thỏa hiệp này mà đem Ngô Lương cũng liệt vào danh sách uy hiếp, hắn cũng sẽ không còn có kết cục tốt đẹp gì nữa. "..." Phường Nhân Quân chúng nhân nghe vậy rơi vào trầm mặc, tuy rằng ai cũng rõ ràng lời Ngô Lương nói là đúng, nhưng vừa nghĩ tới Phường Nhân Quân kinh doanh lâu như vậy hốt nhiên phải bối tỉnh ly hương, Ngô Lương cùng chúng nhân cũng sẽ mất đi tất cả hiện tại, trong lòng ít nhiều vẫn có chút không cam.

Ngay lúc này.

Một cái thanh âm lười biếng mang theo vài phần kỳ vọng bỗng nhiên vang lên trong đường: "Không biết Quân tử có từng nghĩ tới việc giết Tào Mạnh Đức, sau đó thủ nhi đại chi không?" Người này không phải ai khác, chính là Chân Mật.

Đón lấy mục quang kinh ngạc của chúng nhân, Chân Mật liệt khai hồng thần uyển nhược ác ma đê ngữ vậy xúi giục chúng nhân: "Tào Mạnh Đức đối với Quân tử bất nhân, Quân tử cũng có thể đối với Tào Mạnh Đức bất nghĩa, hơn nữa theo thiếp thân được biết, Quân tử chỉ cần có thể tiếp cận Tào Mạnh Đức, liền có mấy loại biện pháp trong lúc vô tình đem lão giết chết, giới thời lại chấn tí nhất hô, đem đa số bộ tướng dưới trướng lão thu vào dưới trướng, thuận thế lại đem Hiến Đế khống chế trong tay, liền có thể giống như Tào Mạnh Đức hiệp thiên tử dĩ lệnh bất thần, đến lúc đó, còn có ai có thể động được vào Phường Nhân Quân?" "..." Phường Nhân Quân chúng nhân nghe vậy sắc mặt hơi biến đổi, hiển nhiên ý tưởng đại đảm này của nàng đã đối với chúng nhân sản sinh một ít ảnh hưởng.

Tăng thêm Tào Mạnh Đức hiện nay muốn đối phó Phường Nhân Quân, vậy trong mắt chúng nhân liền là kẻ thù chung của Phường Nhân Quân, bọn họ tự nhiên nhạc ý giết chết cái kẻ muốn đưa bọn họ vào chỗ chết này. "Chuyện này nói thì giản đơn, giết chết Tào Mạnh

Đức cũng không khó, nhưng thực ra thực thi cụ thể hậu tục diện lâm rủi ro còn lớn hơn hiện tại, sảy chân một chút tất cả chúng ta đều sẽ phấn thân toái cốt." Ngô Lương lại lắc đầu, nói, "Thủ tiên, dưới trướng Tào Mạnh Đức ít nhất có một nửa tướng lĩnh cùng quân đội đều là bản gia Tào thị, giết một Tào Mạnh Đức, không thể thuận lợi đem các tướng lĩnh cùng binh mã này thu vào dưới trướng, trái lại còn có khả năng nhận được sự phản kích kịch liệt của các quân đội bản gia này, giới thời ta trong tay ngoại trừ Phường Nhân Quân ra không có đích hệ, binh mã lâm thời thu vào dưới trướng cũng đều là lũ tường đầu thảo, phi đãn không vì ta tử chiến, còn có khả năng kiến thế bất đối phản qua tương hướng, chúng ta rất khó trạm ổn cước cân, đây là cái thứ nhất;" "Kỳ thứ, ta bình nhật cực thiếu lộ diện, không có danh vọng cùng gia thế có thể lệnh cho quân tướng Tào doanh tín phục, Tào Mạnh Đức một khi chết đi, khả năng quân tướng Tào doanh phân băng ly tích lớn hơn nhiều so với khả năng quy thuận ta, cử động này cuối cùng bát thành là làm áo cưới cho người khác, chúng ta vẫn chỉ có thể xuất đào bảo mệnh, đây là cái thứ hai;" "Tái thứ, hiện tại Tào doanh đang cùng Viên quân đối trì, Viên quân vốn dĩ ở các phương diện đều chiếm ưu thế cực lớn, một khi Tào Mạnh Đức chết rồi, Tào doanh quần long vô thủ hãm vào hỗn loạn, Viên Bản Sơ định sẽ suất quân sấn loạn phát động tiến công, giới thời định thành thế như phá trúc, trong Tào doanh ai dám đứng ra người đó sẽ trở thành mục tiêu của Viên Thiệu, chúng ta thế đan lực bạc, càng không nên ở lúc này đứng ra, đây là cái thứ ba." "Cuối cùng, cũng là điểm quan trọng nhất." "Bản thân ta đối với chuyện tranh bá này hào vô hưng thú, cũng vô ý giảo động thiên hạ cục thế, hiện tại những gì ta làm, đều chỉ là đang tận khả năng bảo chứng an toàn cho mỗi một huynh đệ Phường Nhân Quân, mà bất kỳ cử động tiết ngoại sinh chi nào, đều chỉ khiến Phường Nhân Quân hãm vào nguy cơ lớn hơn, không phù hợp với ý nguyện của ta." "..." Phường Nhân Quân nghe vậy lần nữa rơi vào

trầm mặc.

Gia Cát Lượng lại một mặt lo âu nói: "Hữu Tài ca ca, Phường Nhân Quân tuy chỉ có hơn hai trăm người, nhưng nếu tính cả gia quyến, số người huynh muốn dẫn theo xuất đào sợ là ít nhất cũng phải gấp hai gấp ba, quy mô này cũng không tính là nhỏ...

Động tĩnh như vậy cho dù Tào Mạnh Đức phân thân phạp thuật, Tào Phi, Tào Thuần lại không khả năng tọa thị bất lý, còn có Trình Dục cùng quân thủ Trần Lưu dưới trướng, những thứ này khủng phạ đều sẽ trở thành trở ngại của chúng ta."} Ngô Lương tiếp tục nói bằng giọng văn ôn tồn: "Nếu Phường Nhân Quân chỉ là một đội tượng nhân quân tầm thường, e rằng chưa đợi được chúng ta trở về, Tào Phi và Tào Thuần đã sớm động thủ rồi." Ngô Lương trầm ngâm một lát rồi nói tiếp: "Sở dĩ bọn họ chưa từng động thủ mà chỉ không ngừng sử dụng thủ dụ của Tào Mạnh Đức để gây sức ép, chính là vì lo ngại những thứ Phường Nhân Quân đang nắm giữ.

Họ sợ rằng một khi xảy ra xung đột khiến tình thế mất kiểm soát, có thể sẽ ảnh hưởng đến cục diện tiền tuyến...

Đây chắc hẳn cũng là nỗi lo của Tào Mạnh Đức, ta đoán lão căn bản chưa hề cấp quyền động binh cho Tào Phi và Tào Thuần.

Bởi lẽ so với một Phường Nhân Quân nhỏ bé, chiến sự với Viên Bản Sơ mới là trọng yếu nhất, lão tuyệt đối không thể mạo hiểm vào lúc này." "Còn về quân thủ thành Trần Lưu của Trình Dục cũng cùng một đạo lý đó thôi.

Nếu có thể dễ dàng tiêu diệt Phường Nhân Quân, Trình Dục ở vị trí đó tuyệt đối không thể ngồi yên không quản, nhưng nếu làm không được, Trình Dục cũng chẳng dám khinh suất động thủ.

Dẫu sao tội trách để Phường Nhân Quân chạy thoát so với tội trách làm ảnh hưởng chiến sự tiền tuyến, bên nào nặng bên nào nhẹ, lão hồ

ly kia phân biệt rõ ràng hơn bất cứ ai." "Cho nên đây chính là một trò chơi gan lì." "Trong trò chơi này, ai có tín niệm kiên định hơn, ai ít lo ngại hơn, kẻ đó sẽ ép được đối phương thỏa hiệp và trở thành người chiến thắng cuối cùng." Nói đến đây, Ngô Lương hơi dừng lại một chút, nhìn lướt qua gương mặt mọi người, trầm giọng nói tiếp: "Chỉ cần tín niệm rời đi của chúng ta đủ kiên định, dù cho Tào Mạnh Đức có đích thân tới đây, cuối cùng cũng phải để chúng ta yên ổn rời đi.

Bây giờ ta vô cùng xác định, đây là sinh lộ duy nhất của Phường Nhân Quân, thế tại tất hành." "Chỉ tiếc cho tước vị và quan chức của công tử, còn cả sản nghiệp tích lũy bấy lâu ở Ung Khâu nữa..." Vu Cát thở dài, không khỏi tiếc rẻ nói: "Nghĩ lại lúc lão hủ mới theo công tử, ngài vẫn chỉ là một Giáo úy nhỏ nhoi.

Trên đoạn đường này, tuy so với người khác công tử thăng tiến như diều gặp gió, nhưng những gian khổ và hung hiểm trong đó, cũng chỉ có những người như chúng ta mới thấu hiểu được." "Chuyện hôm nay nói là diệt tuyệt Phường Nhân Quân, chi bằng nói là đang khảo nghiệm Ngô Hữu Tài." Bạch Tinh Tinh cũng lên tiếng: "Từ nội dung trong thủ dụ của Tào Mạnh Đức có thể thấy được, lão một mặt thăng quan cho Ngô Lương, một mặt lệnh cho Tào Phi tiếp quản Phường Nhân Quân, hiển nhiên là muốn giữ chân Ngô Hữu Tài lại đồng thời xử lý Phường Nhân Quân.

Trong lòng Tào Mạnh Đức, Ngô Hữu Tài vẫn là hiền tế bảo bối của lão, còn những người như chúng ta mới là ẩn họa phải trừ bỏ." Mọi người trong Phường Nhân Quân một lần nữa rơi vào trầm mặc.

Đạo lý trong lời Bạch Tinh Tinh sao họ lại không hiểu, họ càng hiểu rõ việc Ngô Lương đột nhiên quyết định dẫn dắt Phường Nhân Quân đào tẩu thực chất cũng là vì họ.

Còn đối với Ngô Lương, hắn thực ra chỉ cần ngoan ngoãn chấp

nhận quyết định của Tào lão bản, giao Phường Nhân Quân cho Tào Phi, coi như Phường Nhân Quân chưa từng tồn tại, là có thể tiếp tục làm con rể của Tào lão bản, tiếp tục hưởng thụ đãi ngộ dưới một người trên vạn người, sống cuộc đời cẩm y ngọc thực nhàn hạ.

Không hề khoa trương khi nói rằng, quyết định đào tẩu lần này, người từ bỏ nhiều nhất chính là Ngô Lương.

Trong lòng mọi người Phường Nhân Quân không khỏi có chút bí bách.

Tuy họ hiểu tính cách của Ngô Lương, cũng biết trong tình huống này hắn nhất định sẽ đưa ra quyết định như vậy, nhưng cảm giác này chẳng dễ chịu chút nào, họ cảm thấy mình giống như gánh nặng của Ngô Lương vậy.

Họ muốn làm gì đó, nhưng lại không biết nên làm gì...

Đúng lúc này. "Quân tử, lời của mọi người thiếp đều đã nghe thấy cả rồi..." Không biết từ lúc nào Tào Nỉ đã đứng ở cửa khách đường, gương mặt nhỏ nhắn nhìn mọi người lộ vẻ áy náy và phức tạp.

Thời gian qua tuy ngày đêm kiêm trình trở về Trần Lưu, nhưng mọi người đều không nhắc nhiều đến chuyện này trước mặt Tào Nỉ.

Cho nên ngay cả khi vào thành gặp nhóm Dương Vạn Lý đến đón, nghe thấy việc Phường Nhân Quân sắp do Tào Phi tiếp quản để ra tiền tuyến, nàng cũng chỉ nghĩ đó là một đợt điều động bình thường, chưa nhận thức được việc này liên quan đến sinh tử tồn vong của Phường Nhân Quân.

Thậm chí trước đó nàng còn nghĩ, nếu mọi người Phường Nhân Quân thực sự không muốn bị điều ra tiền tuyến, nàng sẽ đi tìm mẫu thân là Đinh phu nhân cầu tình, xin phụ thân thu hồi mệnh lệnh là được.

Nhưng hiện tại nàng đã hiểu, sự việc không đơn giản như nàng nghĩ.

Vì chuyện này, phụ thân và Ngô Lương đã không thể giữ được mối quan hệ quân thần hòa mục như trước, buộc phải từ bỏ tất cả để dẫn dắt Phường Nhân Quân đào tẩu...

Chương 918

"Nỉ nhi, vào đi.

Chuyện này không nói trước với nàng, chính là không muốn nàng phải kẹt ở giữa mà khó xử..." Ngô Lương quay đầu lại, bất đắc dĩ giải thích. "Thiếp hiểu." Tào Nỉ khẽ gật đầu, nhẹ nhàng bước vào khách đường, ngữ khí lại bình tĩnh hơn nhiều so với tưởng tượng: "Có điều Quân tử không nên giấu thiếp.

Chính sở vị phu xướng phụ tùy, thiếp đã gả cho Quân tử thì chính là người của Quân tử.

Bất luận Quân tử muốn làm gì, muốn đi đâu, thiếp đều sẽ không một lời oán thán mà đi theo.

Đây là phụ đạo mà mẫu thân đã dạy thiếp." Thấy phản ứng của Tào Nỉ như vậy, Ngô Lương có chút bất ngờ, nhưng vẫn mở lời hỏi: "Vậy đối với việc này, nàng có cái nhìn thế nào?" "Phụ thân muốn xử trí Phường Nhân Quân tự có đạo lý của ông, Quân tử muốn đưa Phường Nhân Quân đào tẩu cũng có đạo lý của Quân tử, không phải hạng phụ nữ như thiếp có thể xen vào." Tào Nỉ trầm ngâm giây lát, thản nhiên nói: "Xin Quân tử yên tâm, thiếp sẽ không lén lút chạy đi cầu mẫu thân nói đỡ cho Phường Nhân Quân, cũng sẽ không đem quyết định của Quân tử nói cho bất kỳ ai bên nhà ngoại.

Đây cũng là phụ đạo mẫu thân dạy thiếp, thiếp chỉ hy vọng đến lúc chuyện này hạ màn, Quân tử và phụ thân đều có thể bình an." "Chuyện này..." Ngô Lương và mọi người Phường Nhân Quân nghe vậy càng thêm kinh ngạc.

Nguyên bản trong tiềm thức của mọi người, Tào Nỉ bình thường tính tình hay ngang bướng, lại có quan hệ huyết thống với Tào lão

bản, chính là nhân tố không ổn định nhất của Phường Nhân Quân lúc này.

Ngô Lương thậm chí đã liên tưởng đến cảnh Tào Nỉ sau khi biết chuyện sẽ hùng hổ chạy về Tào gia khóc lóc một trận, thuận tiện làm kế hoạch của hắn bại lộ sớm, vì vậy hắn đã chuẩn bị sẵn sàng, một khi để Tào Nỉ biết chuyện sẽ lập tức quản thúc nàng cho đến khi sự việc kết thúc, đến lúc đó Tào Nỉ muốn về nhà ngoại hay ở lại bên cạnh hắn đều tùy nàng quyết định.

Kết quả không ngờ Tào Nỉ lại có giác ngộ như vậy, thực sự khiến người ta kinh ngạc.

Ngô Lương định thần lại mới nói: "Nỉ nhi, đi chuyến này e rằng nàng sẽ không bao giờ gặp lại phụ thân, không gặp lại Đinh phu nhân và các anh chị em của nàng nữa." "Sự đã chí thử, mạng của Quân tử cũng là mạng của thiếp, Quân tử tốt thiếp mới tốt, Quân tử không tốt thiếp cũng chẳng yên...

Mẫu thân nếu biết quyết định của thiếp, bà chỉ cảm thấy vui mừng mà thôi." Tào Nỉ vừa nói vừa nhìn về hướng Tào phủ, trong ánh mắt thoáng hiện lên một tia không nỡ. ...

Hai ngày tiếp theo, mọi người Phường Nhân Quân vẫn luôn âm thầm chuẩn bị cho cuộc đào thoát.

Vương Khánh và Chu Lỗ đều đã đến bái phỏng Ngô Lương.

Hai người họ giờ đây một người quản lý ngành muối dưới trướng Tào lão bản, một người quản lý việc đồn điền ở vùng Duyện Châu, đều có địa vị quan trọng trong doanh trại Tào, đặc biệt là lúc chiến sự đang cận kề, hậu cần của Tào lão bản dựa dẫm rất nhiều vào hai người này, nên vai trò của họ càng thêm trọng yếu.

Tuy cả hai đều coi Ngô Lương là quý nhân đổi đời, ngày thường

việc gì cũng nghe theo Ngô Lương, nhưng lần này Ngô Lương không hề đề cập với họ chuyện chuẩn bị dẫn Phường Nhân Quân đào tẩu.

Khác với Ngô Lương và đại đa số tướng sĩ Phường Nhân Quân, hai gã này đều đại diện cho một đại gia tộc, nói là trên có già dưới có trẻ cũng không quá.

Một quyết định của họ liên quan đến sinh tử của hàng trăm người.

Nếu kéo họ vào chuyện này, đến lúc Phường Nhân Quân có thể rũ áo ra đi, họ lại phải ở lại chịu cơn lôi đình của Tào lão bản thay cho Phường Nhân Quân, chắc chắn sẽ chịu hại không nhỏ.

Ngô Lương ấn tượng với hai gã này cũng không tệ, thực sự không muốn hại họ.

Tuy nhiên, Ngô Lương vẫn bảo Vương Khánh giúp hắn làm một việc khác.

Hắn yêu cầu Vương Khánh tìm một số người đáng tin cậy xuất phát trước, bí mật đưa Văn Nhân Chiêu và tộc nhân họ Văn Nhân đến Nam Quận thuộc Kinh Châu...

Văn Nhân Chiêu và tộc nhân đã đến Trần Lưu từ vài tháng trước, thời gian qua luôn được Vương Khánh chiếu cố, mà trong thành Trần Lưu tạm thời cũng chưa ai biết mối quan hệ giữa Văn Nhân Chiêu và Ngô Lương, vì thế rủi ro của việc này rất thấp.

Vương Khánh tuy trong lòng khó hiểu nhưng vẫn chọn làm theo.

Mà việc này thực tế đã tiết lộ lộ trình đào tẩu của Ngô Lương, hắn dự định đi về hướng Tây Nam, một mạch tới nơi truyền thuyết gọi là "Đô Quảng Chi Dã", đồng thời coi nơi đó là nơi ẩn cư sau này của Phường Nhân Quân.

Lựa chọn như vậy không phải là nhất thời bốc đồng, mà là sau khi đã suy tính kỹ lưỡng.

Thứ nhất, "Đô Quảng Chi Dã" là nơi truyền thuyết từng tồn tại Kiến Mộc, hắn cách đây không lâu vừa thấy Kiến Mộc bị gãy ở cửa biển Hoàng Hà, tiếc rằng vì nhiều nguyên nhân không thể nghiên cứu sâu hơn, nếu có thể tìm thấy một cây Kiến Mộc khác ở "Đô Quảng Chi Dã", sẽ có cơ hội tiếp tục nghiên cứu; thứ hai, ở "Đô Quảng Chi Dã" tồn tại một khu di chỉ văn hóa Cổ Thục cực kỳ huyền bí, ở hậu thế khu di chỉ này có một cái tên vang dội —— Tam Tinh Đôi.

Ngô Lương không có ý định khai quật Tam Tinh Đôi sớm, mà là dự định đem những phát hiện khảo cổ trước đó của mình chôn vào Tam Tinh Đôi.

Tam Tinh Đôi trong mấy ngàn năm trước đó rất ít khi bị mộ tặc ghé thăm, vậy nên những phát hiện khảo cổ của hắn giấu ở đó, khả năng lưu truyền đến hậu thế tự nhiên cũng lớn hơn, đồng thời có thể đảm bảo được các nhà khảo cổ hậu thế phát hiện; thứ ba, những ai hiểu biết về cục diện cuối thời Hán đều biết, Tào lão bản dù có thắng trận Quan Độ thì trong một thời gian dài sau đó cũng không thể chinh phục Thục địa, Phường Nhân Quân tự nhiên cũng sẽ không còn liên can gì với lão nữa.

Ngoài ra, nếu bánh xe lịch sử không vì sự xuất hiện của Ngô Lương mà chệch đường quá nhiều, ba anh em Lưu Quan Trương nói không chừng vẫn có cơ hội đến Thục địa và lập nên Thục quốc tại đây...

Vấn đề lớn nhất là Gia Cát Lượng hiện giờ đã theo Ngô Lương, ba anh em Lưu Quan Trương e rằng không còn cơ hội "tam cố thảo lư", cũng không có "Long Trung Đối" giúp họ chia ba thiên hạ, bánh xe lịch sử thực tế đã chệch đi không ít.

Nhưng chuyện đó không quan trọng, dù không có ba anh em Lưu Quan Trương thì cũng sẽ có người khác kháng cự Tào lão bản, Đô

Quảng Chi Dã cũng thuộc vùng biên viễn, hiếm có thế lực nào nhòm ngó tới.

Mà nếu theo tiến trình thống nhất lịch sử mà Ngô Lương biết, khi nơi này cuối cùng bị thống nhất thì nhà họ Tào cũng đã bị nhà họ Tư Mã thay thế rồi, lúc đó còn ai nhớ đến việc Tào lão bản từng bí mật lập ra một Phường Nhân Quân nữa? ...

Giờ Ngọ ngày mồng tám.

Tào Phi đúng giờ dẫn theo Tào Thuần và Hổ Báo Kỵ đến trú địa Phường Nhân Quân. "Tả phu, tiếp quản Phường Nhân Quân là mệnh lệnh của phụ thân ta, ta cũng chỉ là phụng mệnh hành sự, liệu có thể cho chút tiện lợi chăng?" Thấy Ngô Lương đã túc trực sẵn ở trú địa Phường Nhân Quân từ sớm, thái độ của Tào Phi cực tốt, ngay cả khi đưa ra thủ dụ của Tào lão bản cũng mang giọng điệu thương lượng. "Nhị công tử, việc này quá đỗi vội vàng, ta ở Phường Nhân Quân vẫn còn một số sự vụ chưa xử lý xong, liệu có thể xin Nhị công tử châm chước thêm vài ngày?" Ngô Lương cười ha hả thi lễ, hiện rõ dáng vẻ của một kẻ lì lợm. "Cần châm chước mấy ngày, xin Tả phu cho một con số cụ thể?" Tào Phi tựa hồ đã liệu trước Ngô Lương sẽ phản ứng như vậy, cũng không hề giận dữ, đáp lễ rồi hỏi. "Chuyện này...

Đợi ta làm xong xuôi sẽ lập tức phái người đến phủ thông báo, thấy thế nào?" Ngô Lương vẫn cười hì hì nói. "Nếu đã như vậy, ta xin về chờ tin của Tả phu." Tào Phi gật đầu, thế mà lại cực kỳ sảng khoái cùng Tào Thuần dẫn Hổ Báo Kỵ rời đi. "?" Nhìn bóng lưng đám người Tào Phi, Tào Thuần rời đi, Ngô Lương và mọi người Phường Nhân Quân trái lại có chút nghi hoặc, vốn dĩ họ còn tưởng hôm nay sẽ nổ ra một trận giằng co gay gắt. "Công tử, phản ứng hôm nay của Nhị công tử có chút khác thường..." Doãn Kiện không hiểu hỏi: "Chẳng lẽ chỉ vì có công tử ở đây, hắn không dám không nể mặt sao?" "Không đúng đâu." Dương Vạn lý nhíu mày nói: "Ta thấy hắn đi không chút

dây dưa, cứ như thể trước khi đến đã nhận được chỉ thị, hôm nay chỉ đến diễn kịch qua loa một chút vậy..." "Chỉ thị..." Nghe mọi người bàn tán, Ngô Lương cũng đang thầm phân tích phản ứng vừa rồi của Tào Phi. "Không xong rồi!" Ngô Lương bỗng nhận ra điều gì đó, lập tức ra lệnh cho Dương Vạn Lý và Doãn Kiện: "Dương Vạn Lý, ngươi lập tức quay về Trần Lưu, lệnh cho toàn bộ người trong phủ cùng với đồ đạc đã thu xếp xong chất lên xe mang đến đây!" "Doãn Kiện, ngươi lập tức tập kết toàn bộ tướng sĩ Phường Nhân Quân, nhất định phải đưa gia quyến muốn đào tẩu cùng chúng ta đến đây trước khi trời tối, đem toàn bộ nhu yếu phẩm và lương thảo đã chuẩn bị chất lên xe, giờ Tý đêm nay chúng ta chuẩn giờ xuất phát!" Ung Khâu nằm ngoài thành Trần Lưu, nơi này không có thành trì cao lớn, tự nhiên cũng không có cổng thành chịu sự quản chế của quân thủ thành Trần Lưu.

Nếu Ngô Lương dẫn Phường Nhân Quân đào tẩu từ đây, tuy không nói là thần không biết quỷ không hay, nhưng cũng không quá dễ bị ngăn cản, đặc biệt là lúc rạng sáng vắng lặng. "Rõ!" Dương Vạn Lý và Doãn Kiện tuy không biết tại sao Ngô Lương bỗng nhiên như vậy, nhưng vẫn lập tức lĩnh mệnh đi làm.

Sau khi hai người rời đi, Điển Vi ở bên cạnh mới hiếm khi hỏi ra thắc mắc trong lòng: "Công tử, 'Hàm Sa Xạ Ảnh' ngài lệnh Phường Nhân Quân chế tạo vẫn còn thiếu sót, ngựa cũng chưa đủ, sao bỗng nhiên lại gấp gáp như vậy?" "Không thể đợi thêm được nữa, Tào Mạnh Đức e rằng sắp đích thân tới rồi." Ngô Lương thở dài nói: "Tào quân hiện đang đóng ở Quan Độ, nơi đó cách Trần Lưu chỉ vài trăm dặm, nếu thúc ngựa chạy nhanh thì tối đa một ngày là tới." "Việc ta trở về chắc chắn Tào Mạnh Đức đã biết.

Nếu đúng như lời Dương Vạn Lý nói, phản ứng vừa rồi của Tào Phi là nhận được chỉ thị của ai đó, thì chắc chắn là chỉ thị của Tào Mạnh Đức.

Lão chỉ thị như vậy, tất nhiên không phải là tạm thời gác lại, mà là định đích thân giải quyết chuyện này, nếu không lão sẽ ăn không ngon ngủ không yên!" ...

Đêm đó giờ Tý, Phường Nhân Quân cùng toàn bộ gia quyến đã tập kết hoàn tất.

Không từ biệt bất kỳ ai, cũng không có ai đến tiễn, đoàn người tổng cộng sáu trăm lẻ ba người đạp lên màn đêm rời khỏi trú địa Phường Nhân Quân, trong im lặng tiến về hướng Tây Nam.

Không ai nghi ngờ quyết định của Ngô Lương, bởi vì tất cả đều hiểu rõ chuyện này liên quan đến tính mạng, chỉ là trong lòng ít nhiều có chút không cam lòng.

Những năm qua họ dưới sự dẫn dắt của Ngô Lương bôn ba vì Tào lão bản, bao nhiêu lần vào thời khắc mấu chốt giúp Tào lão bản xoay chuyển càn khôn, ai ngờ cuối cùng lại nhận lấy kết cục thế này, buộc phải từ bỏ tất cả rời bỏ quê hương.

May mà trong lòng mọi người vẫn còn hy vọng.

Tuy đến tận bây giờ vẫn không biết Ngô Lương định đưa họ đi đâu, nhưng mọi người Phường Nhân Quân không cảm thấy tương lai mờ mịt, họ tin rằng chỉ cần đi theo Ngô Lương, ngày tháng sẽ sớm tốt đẹp trở lại.

Đặc biệt là những binh sĩ Phường Nhân Quân, họ trở thành thuộc hạ của Ngô Lương từ sau nhiệm vụ đầu tiên, cũng từ lúc đó, họ bắt đầu cuộc sống no đủ phú túc, có đôi khi thậm chí quên mất bây giờ vẫn đang là thời loạn thế.

Chỉ tiếc hành động lần này khá đột ngột, ngựa của họ còn thiếu một số.

Chỉ những người già yếu phụ nữ và trẻ em đi lại thực sự khó

khăn mới được ngồi xe ngựa, những người còn lại buộc phải đi bộ, khiến tốc độ di chuyển không thể quá nhanh.

Vì thế cuộc đào vong này vẫn tồn tại nhiều biến số.

Chưa nói đến việc truy binh có thể xuất hiện bất cứ lúc nào phía sau, việc họ di cư quy mô như vậy không thể không kinh động đến ai, sau đó chắc chắn sẽ còn gặp phải sự ngăn cản của các thế lực khác...

Hành quân như vậy suốt một đêm.

Khi trời mờ mờ sáng, mọi người Phường Nhân Quân cuối cùng cũng tới biên cảnh quận Trần Lưu, đi tiếp nữa sẽ vào địa giới quận Dĩnh Xuyên.

Quận Dĩnh Xuyên là khu vực thuộc Dự Châu, Hứa Xương nơi Tào lão bản đóng đô lần đầu chính là ở đây, vì vậy vẫn là phạm vi thế lực của Tào lão bản.

Mà một khi ra khỏi quận Dĩnh Xuyên, sẽ vào quận Nam Dương của Kinh Châu.

Quận Nam Dương vốn là thế lực của Lưu Biểu, sau này Lưu Biểu vì muốn mượn binh lực của Trương Tú để kiềm chế Tào lão bản nên đã giao nơi này cho Trương Tú, mà nửa năm trước Tào lão bản nam chinh đã diệt được Trương Tú, giờ đây đã trở thành đất thuộc quyền Tào lão bản.

Tuy nhiên hiện tại trọng tâm chiến lược của Tào lão bản là ở Quan Độ phía Bắc, cộng thêm Lưu Biểu ở phía Nam đang nhìn chằm chằm, Tào lão bản không đóng quân mã ở đây, vì vậy quận Nam Dương hiện tại thực chất là một vùng đất khá hỗn loạn, danh nghĩa là thuộc địa của Tào lão bản, nhưng thực tế do một số sĩ tộc địa phương quản khống, đồng thời thế lực của Lưu Biểu cũng đã xâm nhập vào, thậm chí định nhân lúc Tào lão bản đại chiến với Viên Thiệu mà kiếm chút

lợi lộc.

Vì thế Phường Nhân Quân chỉ cần có thể trốn vào quận Nam Dương là coi như bước đầu thoát khỏi tầm kiểm soát của Tào lão bản, nếu mượn đường tiến vào vùng Ích Châu do Lưu Chương quản lý, có thể tuyên bố triệt để thoát khỏi phạm vi thế lực của Tào lão bản.

Tào lão bản dẫu có tài giỏi đến đâu cũng tuyệt đối không thể bỏ mặc chiến sự Quan Độ mà truy đuổi vào tận Ích Châu, chỉ có thể trơ mắt nhìn Phường Nhân Quân cao chạy xa bay.

Sau đó, phải dựa vào bản lĩnh của chính Phường Nhân Quân.

Thế lực Lưu Chương, các thế lực bản địa Thục địa, những kẻ xà địa phương chắc chắn sẽ không hoan nghênh Phường Nhân Quân đến.

Đặc biệt là Đô Quảng Chi Dã mà Ngô Lương định đưa Phường Nhân Quân tới, cũng chính là khu vực Quảng Hán nơi có di chỉ Tam Tinh Đôi, thực chất nằm cách Thành Đô thủ phủ Ích Châu khoảng 40km về phía Bắc, lúc này chắc gọi là huyện Lạc.

Việc này chẳng khác nào đóng đinh vào lỗ mũi của Lưu Chương, Lưu Chương dù có mù cũng không thể không có phản ứng gì.

Vì vậy Ngô Lương quyết định thay đổi một chút, thiết lập điểm dừng chân đầu tiên của Phường Nhân Quân tại vùng núi biên viễn phía Tây Bắc Thành Đô.

Khu vực này đất rộng người thưa, cách huyện Lạc cũng không tính là xa, quan trọng nhất là thời đại này khu vực này không nằm trong phạm vi khống chế của Lưu Chương, thậm chí không thuộc lãnh thổ của Đại Hán.

Nơi đây chủ yếu là người Khương không muốn giao thiệp với người Hán sinh sống, những người Khương này hình thành các bộ lạc tự trị, ẩn cư trong núi sâu rừng già, cộng thêm địa thế hiểm trở khó có

thể hành quân quy mô lớn, quân Hán căn bản không làm gì được họ.

Dù trong lịch sử Lưu Hoàng thúc có lập nên Thục Hán cũng chưa bao giờ có năng lực nhúng tay vào khu vực này.

Ngô Lương không có ý định trấn áp những người Khương này.

Hắn chỉ định dẫn Phường Nhân Quân tìm một chỗ dung thân trong núi sâu rừng già, quá trình này có thể nảy sinh xung đột với các bộ lạc người Khương địa phương, nhưng chỉ cần ân uy song hành, xử lý thỏa đáng, lại không có dã tâm khuếch trương, tưởng rằng hòa nhập vào đó sẽ không quá khó khăn.

Nói chung thế nào cũng tốt hơn là xung đột trực diện với Lưu Chương, dẫu sao Lưu Chương có kém cỏi đến đâu cũng là một Châu mục sở hữu hàng vạn chính quy quân, Phường Nhân Quân nếu công khai định cư ở huyện Lạc thì chẳng khác nào tự rửa sạch cổ đặt lên thớt của Lưu Chương.

Chương 919

...

Đáng tiếc sự đời không như ý muốn.

Khi tia nắng đầu tiên của buổi sớm chiếu sáng đại địa, phía sau Phường Nhân Quân vang lên một trận tiếng vó ngựa hỗn loạn.

Đó là một đội trọng kỵ binh vũ trang đầy đủ, tiếng vó ngựa nặng nề nện xuống đất, mỗi bước đi đều kéo theo một lượng lớn bụi đất, tựa như một đám mây đen đang bao phủ lấy Phường Nhân Quân. "Công tử, có truy binh đến!" Binh sĩ Phường Nhân Quân đoạn hậu lập tức chạy lại báo cáo với Ngô Lương.

Ngô Lương sớm đã nghe thấy động tĩnh, quay đầu lại chỉ nhìn vài lần đã nhận ra người tới là Tào Phi và Tào Thuần, cùng với vài trăm Hổ Báo Kỵ dưới trướng Tào Thuần.

Tào lão bản hiện giờ tuy đã có chút thực lực nhưng vẫn chưa thể xây dựng được một đội trọng kỵ binh chính quy, vài trăm Hổ Báo Kỵ này chính là toàn bộ gia sản của lão.

Nhưng sau trận Quan Độ tình hình sẽ khác.

Lúc đó lão sẽ thu được một lượng lớn giáp trụ tinh lương từ đại quân của Viên Thiệu, số lượng Hổ Báo Kỵ cũng sẽ nhanh chóng đạt tới hàng ngàn.

Phải cho đến khi Tào lão bản tiêu diệt hai con trai của Viên Thiệu, Hổ Báo Kỵ mới có quy mô đủ để xung trận, chém Viên Đàm dưới ngựa trong trận Nam Bì. "Dương Vạn Lý, chuẩn bị!" Ngô Lương rảo bước đến phía sau Phường Nhân Quân, cứ như thể đã liệu trước tình huống này sẽ xảy ra, thản nhiên nói với Dương Vạn Lý. "Rõ!" Dương

Vạn Lý lập tức dẫn vài người tung lớp vải bạt trên mấy chiếc xe ngựa phía sau ra.

Giấu dưới lớp vải bạt là mấy cái cơ quan có hình dáng hơi giống máy bắn đá, nhưng thể tích nhỏ hơn máy bắn đá thông thường nhiều, cố định trên xe ngựa rất vừa vặn.

Mà nguyên lý trợ lực của loại máy bắn đá nhỏ này cũng tương tự như nỗ bắn ba cung. "Nhanh!

Lên dây!" Dương Vạn Lý quát khẽ một tiếng.

Vài binh sĩ Phường Nhân Quân bắt đầu quay tời kéo phía sau mấy đài máy bắn đá nhỏ, tời kéo theo đó phát ra tiếng "két két", dây thừng nối trên tời càng lúc càng căng.

Cùng lúc đó, Dương Vạn Lý và những binh sĩ còn lại mỗi người cầm một quả Chấn Thiên Lôi đứng một bên.

Đợi đến khi lên dây xong, cuối cùng họ cũng châm ngòi nổ của Chấn Thiên Lôi.

Sau đó lập tức đặt lên máy bắn đá nhỏ, đạp mạnh vào cơ quan phóng. "Vút ——!" Kèm theo tiếng xé gió, vài quả Chấn Thiên Lôi bay vút lên không trung, xoay tròn lao thẳng về phía đám Hổ Báo Kỵ đang truy đuổi. "Đây là..." Tào Phi và Tào Thuần thấy có vật bay tới đều sững người.

Giây tiếp theo.

Vài quả Chấn Thiên Lôi đã rơi xuống vị trí chỉ cách họ mười mấy trượng. "Oanh ——!" "Oanh —— Oanh ——!" Kèm theo những tiếng nổ chấn động màng nhĩ, lửa quang và khói đen tức thì chắn ngang đường đi của họ. "Hí ——!" "Hí —— Hí ——!" Chiến mã của Hổ Báo Kỵ bị kinh động, hí vang rồi nhảy dựng lên chạy tán loạn.

Trận thế vốn được huấn luyện nghiêm chỉnh trong chốc lát trở nên

hỗn loạn, không ít binh sĩ Hổ Báo Kỵ không khống chế được mà ngã ngựa, nhiều chiến mã thậm chí còn đưa binh sĩ trên lưng quay đầu chạy ngược trở lại. "Chấn Thiên Lôi?!" Tào Thuần đại kinh thất sắc, ngữ khí trở nên hoảng loạn: "Ngô Hữu Tài chẳng phải nói Chấn Thiên Lôi sớm đã hết rồi sao, không ngờ hắn vẫn còn giấu riêng một ít!" "Chấn Thiên Lôi?" Tào Phi vất vả lắm mới khống chế được ngựa, trên mặt cũng là biểu tình kinh hồn bạt vía: "Tử Hòa thúc, thúc nói Chấn Thiên Lôi này chẳng lẽ chính là thứ Ngô Hữu Tài dùng ở An Ấp để đánh tan Hãm Trận Doanh cứu phụ thân ta năm xưa sao?" "Chính là nó!" Tào Thuần nhìn qua lớp khói đen đang bốc lên về phía Phường Nhân Quân, lộ vẻ lo lắng: "Thứ này một khi tung ra liền như sấm nổ giữa trời quang, chấn động thiên địa.

Hãm Trận Doanh của Cao Thuận là bộ binh trọng giáp, giáp trụ dày hơn Hổ Báo Kỵ nhiều, nhưng trước mặt Chấn Thiên Lôi lại chẳng chịu nổi một đòn.

Nếu Ngô Hữu Tài còn giấu Chấn Thiên Lôi thì chuyện này khó giải quyết rồi.

Tuy nhiên Ngô Hữu Tài rốt cuộc vẫn còn nương tay, nếu hắn định hạ thủ với chúng ta, chỉ cần để chúng ta tiến lại gần thêm chút nữa, lúc đó Chấn Thiên Lôi phát nổ giữa trận hình Hổ Báo Kỵ... hậu quả không thể tưởng tượng nổi!" "Hắn dám giấu phụ thân ta tư tàng Chấn Thiên Lôi, e rằng sớm đã có lòng riêng, tâm địa đáng chết!" Tào Phi nghiến răng mắng.

Tào Thuần im lặng.

Thực ra chuyện này ai đúng ai sai, trong lòng mỗi người đều có một bàn cân.

Tào Thuần tuy chưa bao giờ hỏi Tào lão bản tại sao bỗng nhiên muốn xử trí Phường Nhân Quân, nhưng nếu đổi lại là đội Hổ Báo Kỵ

do chính tay lão gầy dựng gặp phải chuyện tương tự...

Tào Thuần cũng không biết mình sẽ làm gì.

Là em họ của Tào lão bản, quyết định của Tào lão bản chính là quyết định của gia tộc họ Tào, vì lợi ích gia tộc, lão lý ra phải vô điều kiện phục tùng.

Nhưng nếu đơn thuần đứng ở góc độ thống lĩnh Hổ Báo Kỵ, lão cũng không thể trơ mắt nhìn Hổ Báo Kỵ bị tàn sát, nếu không cả đời này chắc chắn sẽ sống trong ác mộng không thể thoát ra.

Nhưng tự vấn lòng mình, lão có thể từ bỏ tất cả như Ngô Lương, không chút do dự dẫn quân đào tẩu không?

Tào Thuần nội tâm phức tạp, lão không thể phóng khoáng như Ngô Lương, càng không có quyết tâm như Ngô Lương, cuối cùng, lão có lẽ vẫn phải chọn thỏa hiệp, thậm chí tự tay tiễn Hổ Báo Kỵ vào huyệt mộ...

Phải thừa nhận rằng, trong chuyện này, Tào Thuần tuy là người thực thi, đứng ở vị thế mâu thuẫn tự nhiên với Ngô Lương và Phường Nhân Quân, nhưng lúc mờ sáng đột nhiên nghe tin Ngô Lương dẫn quân đào tẩu, điều đầu tiên hiện lên trong lòng lão không phải là kinh hãi và phẫn nộ, mà là khâm phục và tôn kính.

Ngô Lương đã làm điều mà lão không dám làm, cũng không thể làm, nhưng lại cho rằng nên làm.

Thiên hạ này chẳng có mấy người làm được như vậy... "Tử Hòa thúc, bây giờ chúng ta phải làm sao?" Không nhận được hồi âm của Tào Thuần, Tào Phi sốt sắng hỏi tiếp.

Tào Thuần quay đầu nhìn lại, lúc này phía sau Hổ Báo Kỵ đã miễn cưỡng ổn định lại, những con ngựa chạy tán loạn cũng được khống chế và tập kết trở lại, lúc này mới nói: "Vừa rồi chỉ là lời cảnh cáo

Ngô Hữu Tài dành cho chúng ta, hắn tuy không muốn làm thương tổn chúng ta, nhưng nếu chúng ta từng bước ép sát, thì khó mà nói trước được..." "Chẳng lẽ cứ để mặc họ đi như vậy sao?" Tào Phi lập tức vặn hỏi: "Tử Hòa thúc, thúc cũng biết đấy, đây là việc đầu tiên phụ thân giao cho ta, ta nhất định phải làm cho thật tốt, không được phép có sai sót!" Tào Thuần lại im lặng.

Tào Phi tuy tuổi còn nhỏ nhưng dã tâm không hề nhỏ chút nào, mà đây là gia sự của Tào lão bản, dẫu lão là em họ cũng không nên sớm bày tỏ lập trường trong chuyện này.

Đúng lúc đó. "Nhị công tử, Tướng quân, Trình Thái thú cũng dẫn theo quân thủ thành Trần Lưu tới viện trợ!" Một binh sĩ chạy đến trước mặt hai người, thi lễ báo cáo. "Trình Dục tới rồi sao?" Hai người nghe vậy nhìn ra phía sau, chỉ thấy Trình Dục đang dẫn một đội khinh kỵ thúc ngựa lao tới.

Có điều quân thủ thành Trần Lưu chủ yếu là bộ binh nhẹ, ngựa trong quân rất hạn chế, hiện giờ đi cùng Trình Dục cũng chỉ có hơn trăm kỵ, chiến lực thua xa Hổ Báo Kỵ của Tào Thuần. "Lão mang theo chừng đó người tới thì có tác dụng gì?" Tào Phi thấy vậy hơi nhíu mày. "Không đâu." Tào Thuần lại lắc đầu nói: "Trình Dục và Ngô Hữu Tài ngày thường có nhiều tư giao, Phường Nhân Quân đóng ở Ung Khâu cũng thường xuyên được Trình Dục chiếu cố.

Nay chúng ta và Ngô Hữu Tài đang giằng co, chính là lúc cần một người đứng ra làm hòa sự lão, Trình Dục chính là lựa chọn tốt nhất.

Nếu để lão đứng ra giao thiệp khuyên nhủ, biết đâu vẫn còn chỗ để thương lượng." "Hóa ra là vậy, thế thì mau mời Trình Thái thú qua đây!" Tào Phi thông suốt, vội vàng nói với thân vệ phía sau.

Ở phía bên kia. "Công tử, đám truy binh tạm thời đã dừng lại, nhưng phía sau dường như có thêm nhiều truy binh đến chi viện,

chúng ta bây giờ nên làm thế nào?" Dương Vạn Lý cũng chú ý thấy sự xuất hiện của Trình Dục, liền hỏi ý kiến Ngô Lương. "Không cần để ý, truyền lệnh xuống, tiếp tục lên đường!" Ngô Lương ánh mắt kiên định nói.

Hiệu quả của cơ quan phóng vừa rồi rất tốt, có thể tức thì phóng Chấn Thiên Lôi ra ngoài trăm mét, khoảng cách này xa hơn nhiều so với sức người ném, đã có thể sánh ngang với tầm bắn của cung dài thông thường.

Đây chính là hiệu quả hắn mong muốn, nếu không, nếu truy binh sử dụng ưu thế tầm bắn của cung dài để áp chế, họ dẫu có toàn bộ Chấn Thiên Lôi và Hàm Sa Xạ Ảnh thì vẫn sẽ chịu thiệt. "Rõ!" Dương Vạn Lý vội vàng đi truyền lệnh.

Nhưng ngay lúc này, mọi người Phường Nhân Quân và gia quyến đi cùng đều ít nhiều có chút lo lắng.

Giờ đây ngay cả địa giới Trần Lưu còn chưa ra khỏi mà đã bị truy binh đuổi kịp, hơn nữa truy binh còn không ngừng tăng lên, lần đào tẩu này thực sự có thể thành công không?

Một lát sau.

Phường Nhân Quân lại bắt đầu di chuyển, vẫn duy trì trận hình tiến về hướng Tây Nam.

Chỉ tiếc là với cơ cấu nhân sự và tình trạng ngựa hiện tại, tốc độ di chuyển của họ định sẵn không thể nhanh, tuyệt đối không thể cắt đuôi được đám truy binh chủ yếu là kỵ binh phía sau, trừ phi họ chủ động từ bỏ truy kích.

Đúng lúc này.

Phía sau bỗng vang lên một giọng nói quen thuộc: "Ngô Thái thường!

Ngô Thái thường xin tạm dừng bước, lão Trình có vài lời tâm huyết muốn nói với ngài, nói xong ngài đi cũng chưa muộn!" Chỉ thấy Trình Dục đang cưỡi ngựa một mình đuổi theo Phường Nhân Quân.

Còn Hổ Báo Kỵ và quân thủ thành Trần Lưu thì dừng tại chỗ, không có bất kỳ hành động nào kích động Phường Nhân Quân. "Công tử, ngài xem..." Trình Dục coi như là người quen cũ của Phường Nhân Quân, mọi người Phường Nhân Quân đương nhiên sẽ không dễ dàng hạ thủ với lão, chỉ còn cách nhìn về phía Ngô Lương.

Ngô Lương lại chẳng cần suy nghĩ liền đáp: "Để lão qua đây, khi lão tới gần lập tức bắt lấy làm con tin, cả con ngựa lão cưỡi chúng ta cũng lấy luôn, không cần khách sáo." “Cái này……” Nghe thấy mệnh lệnh trực bạch như thế của Ngô Lương, mọi người trong Phường Nhân Quân lập tức lộ vẻ nghi hoặc.

Gác lại tư giao giữa Ngô Lương và Trình Dục không bàn tới, hiện tại Trình Dục vẫn là đại biểu đàm phán của quân truy đuổi, trực tiếp bắt hắn lại liệu có chút…… “Yên tâm, ta bắt hắn, lát nữa hắn còn phải cảm ơn ta đấy.” Ngô Lương lại cười nói với vẻ chẳng mấy quan tâm.

“……” Chúng nhân Phường Nhân Quân nghe vậy trong lòng càng thêm nghi hoặc, tỏ ra hoàn toàn không hiểu Ngô Lương rốt cuộc đang nói cái gì.

Tuy nhiên mệnh lệnh chính là mệnh lệnh, một khi Ngô Lương đã hạ lệnh, bất kể trong lòng có bao nhiêu nghi hoặc, họ đã chọn đi theo Ngô Lương thì phải tuyệt đối tuân thủ không điều kiện.

“Ngô Thái thường, ngươi lại hà khổ như thế?” Trong lúc nói chuyện, Trình Dục đã thúc ngựa đến gần, kết quả còn chưa kịp xuống ngựa đã bị người của Phường Nhân Quân vây lại, mấy chục chiếc nỏ liên phanh thời Chiến Quốc gần như gí sát vào mặt.

“Ái chà?

Ngô Thái thường, lão phu đâu có mang binh khí, lần này tới chỉ vì muốn nói với ngươi vài câu, vì sao lại đối đãi lão phu như thế?” Trình Dục lộ vẻ kinh hãi, vội vàng để lộ vỏ kiếm trống rỗng bên hông mà nói.

“Bớt nói nhảm, xuống ngựa!” Dương Vạn Lý đã sớm bước lên phía trước, một tay nắm chặt dây cương ngựa của Trình Dục, giọng điệu cứng rắn quát lên.

“Xuống ngựa!” Mười mấy tên binh sĩ Phường Nhân Quân cũng xông lên, vừa lôi vừa kéo lôi hắn xuống ngựa, sau đó hoàn toàn không để ý Trình Dục đã có tuổi, tay chân lanh lẹ dùng dây thừng trói hắn một trận thật chặt, giống như khiêng lợn mà khiêng đến trước mặt Ngô Lương.

“Ngô Thái thường……” Trình Dục lúc này chỉ cảm thấy đầu óc ong ong, vẻ mặt đầy kinh ngạc nhìn Ngô Lương.

“Trình Thái thú, ta đã quyết định dẫn quân đào tẩu, tức là đã từ bỏ tước vị và quan chức.

Chương 920

Chức Thái thường mà Minh công vừa phong không liên quan gì đến ta, chức Thái sử lệnh trước đó cũng đã từ bỏ, sau này không cần dùng quan vị xưng hô nữa, cứ gọi ta một tiếng Hữu Tài là được." Ngô Lương bước lên phủi bụi trên người Trình Dục, vừa tiếp tục bước đi vừa nói: "Giờ đây Trình Thái thú đã thành con chất của ta, có chuyện gì chúng ta vừa đi vừa nói, không gấp." "Con chất?" Trình Dục hơi sững sờ.

"Sao nào, ta bắt Trình Thái thú làm con chất, Trình Thái thú không vui à?" Ngô Lương nhe răng cười, thuận tiện nháy mắt đầy ẩn ý với lão.

Trình Dục lại sững sờ thêm một lát, khoảnh khắc sau bỗng lộ ra thần sắc bừng tỉnh đại ngộ, cũng mỉm cười hiểu ý với Ngô Lương.

Nhìn bộ dạng đó, lão rõ ràng muốn thi lễ, tiếc là bị trói nên không nhấc tay lên được, đành gật đầu ra hiệu: "Cái này…… Đa tạ Ngô Thái thường, không ngờ sự tình đến nước này, Ngô Thái thường vẫn coi lão phu là cố giao." "?" Chúng nhân Phường Nhân Quân thấy cảnh này lại càng thêm nghi hoặc, không nhịn được thầm bàn tán: "Hắc…… Vừa nãy Công tử nói bắt Trình Dục làm con chất, Trình Dục ngược lại còn phải cảm ơn ngài ấy.

Lúc đó ta còn tưởng Công tử chỉ nói đùa, kết quả Trình Dục lại thật sự cảm ơn Công tử, chuyện này là sao?" "Ta làm sao biết được, có lẽ Trình Dục có sở thích đặc thù nào đó mà Công tử biết nhưng chúng ta không biết?" "Sở thích này đặc biệt thật đấy, đúng là nhìn người không thể nhìn mặt, ta cứ luôn tưởng Trình Dục là người đoàng hoàng cơ đấy……" "Im miệng!" Dương Vạn Lý nghe thấy

những lời bàn tán này, kịp thời lên tiếng quát ngăn lại.

Mấy tên binh sĩ vội vàng ngậm miệng, nhưng chỉ lát sau vẫn không nén nổi tò mò, ghé sát vào bên người Dương Vạn Lý hỏi nhỏ: "Dương Giáo úy, huynh đệ bọn ta vẫn nghĩ mãi không ra, ngài có biết vì sao Trình Dục lại phải cảm ơn Công tử không, tiết lộ cho huynh đệ chút đi?" "Chuyện này còn không đơn giản sao?" Dương Vạn Lý liếc mấy người một cái, hừ lạnh một tiếng nói: "Trình Dục vốn có tư giao với Công tử, chuyện này không chỉ chúng ta biết mà Minh công cũng rõ như lòng bàn tay.

Nay Công tử dẫn chúng ta đào tẩu, Trình Dục tới chậm không nói, nếu đến khuyên nhủ Công tử mà không có hiệu quả, Minh công khó tránh khỏi nghi ngờ lão tư lợi thả người, sau này chưa biết chừng sẽ không trọng dụng lão nữa.

Nhưng Công tử trước mặt Nhị công tử và Tào Thuần đã bắt Trình Dục làm con chất, tức là đã tẩy sạch hiềm nghi tư lợi thả người cho lão.

Cho dù là Minh công cũng chẳng nói được gì, sẽ không vì chuyện này mà ảnh hưởng đến sĩ đồ, các ngươi nói xem lão có phải nên cảm ơn Công tử không?" "Thì ra là thế……" Mấy tên lính Phường Nhân Quân lập tức vỡ lẽ, liên tục tặc lưỡi: "Cao, thật sự là cao tay!

Chẳng trách Công tử chỉ dùng mấy năm đã từ một nô dịch thăng lên vị trí Cửu khanh cao cao tại thượng, phong hầu bái tướng không nói, Minh công còn cam tâm tình nguyện gả con gái cho, trong này toàn là học vấn cả đấy.

Học không nổi, đây đúng là đại học vấn mà hạng người như chúng ta mấy đời cũng không học nổi." "Chỗ cao minh của Công tử còn nhiều lắm, chỉ là các ngươi chưa cảm nhận được thôi." Dương Vạn Lý vỗ vỗ vai mấy người, ánh mắt nhìn về phía Ngô Lương đầy

vẻ kính trọng. …… Ở một phía khác.

"Tử Hòa thúc, thúc xem chuyện này……" Từ xa nhìn thấy người của Phường Nhân Quân thô bạo lôi Trình Dục xuống ngựa, còn dùng dây thừng trói lão như đòn bánh tét áp giải đến bên cạnh Ngô Lương, Tào Phi vừa kinh ngạc vừa tức giận, không nhịn được nhìn sang Tào Thuần bên cạnh: "Hai quân giao chiến còn không chém sứ giả, Ngô Hữu Tài lại trực tiếp bắt trói Trình Thái thú, hắn đây rõ ràng là không định quay đầu lại rồi!" "……" Lúc này Tào Thuần cũng có chút ngẩn người.

Nguyên bản hắn tưởng rằng cho dù Trình Dục không khuyên được Ngô Lương, ít ra cũng có thể thông qua thuyết phục mà làm lung lay tâm thần Ngô Lương một chút, sau đó quay lại truyền đạt tin tức cho họ, để họ biết đường mà tính, từ đó giúp họ nghĩ ra đối sách mới.

Kết quả Ngô Lương lại chẳng nói chẳng rằng trực tiếp bắt người, chuyện này có chút ý vị "ân đoạn nghĩa tuyệt" rồi.

Trong tình huống này, hắn có thể làm gì?

Toàn lực truy kích?

Một khi đuổi gấp, Chấn Thiên Lôi của Ngô Lương lượt tới có lẽ sẽ không nhất định rơi ở nơi cách họ mười mấy trượng nữa đâu.

Tổn thất như vậy hắn gánh không nổi, càng không dám khinh suất mạo hiểm.

Nhưng không đuổi cũng không xong…… Chuyện này không chỉ là chuyện của một mình Tào Phi.

Tào Phi chẳng qua chỉ là một đứa trẻ mười mấy tuổi, Tào lão bản lệnh cho y xử lý việc này chủ yếu là để rèn luyện.

Nếu thật sự xảy ra sai sót gì, người chú phụ "hỗ trợ" bên cạnh như hắn mới là người chịu trách nhiệm chính, nói là không thể đùn

đẩy trách nhiệm cũng chẳng sai.

Đúng là tiến thoái lưỡng nan…… "Tử Hòa thúc, Ngô Hữu Tài và Phường Nhân Quân vẫn đang hành tiến, nếu cứ mặc kệ họ thì họ sẽ đi xa mất." Thấy sắc mặt Tào Thuần phức tạp không đáp lời, Tào Phi lại có chút nôn nóng nói.

"Chỉ có thể tạm thời giữ khoảng cách bám theo sau họ thôi, dù thế nào cũng không được để mất dấu." Tào Thuần cuối cùng đành bất lực nói: "Phụ thân cháu sau khi biết Ngô Hữu Tài quay về Trần Lưu đã truyền tin về lệnh chúng ta án binh bất động, chuyện này người muốn đích thân xử lý.

Hai canh giờ trước ta lại sai người dùng phi nô gửi tin tức Ngô Hữu Tài dẫn Phường Nhân Quân đào tẩu đi, hiện tại phụ thân cháu chắc chắn đã nhận được tin, định sẽ sớm đưa ra phản ứng.

Chúng ta tốt nhất vẫn nên án binh bất động chờ tin tức của người, tránh việc tự tiện hành động rồi tổn binh chiết tướng không nói, lại làm hỏng kế hoạch của phụ thân cháu." "Nhưng Tử Hòa thúc, Phường Nhân Quân đi tiếp nữa là sẽ ra khỏi quận Trần Lưu rồi.

Tiếp theo đi thêm vài ngày xuyên qua quận Dĩnh Xuyên sẽ tiến vào Nam Dương thuộc Kinh Châu.

Nơi đó không còn an bình như Trần Lưu và Dĩnh Xuyên nữa, đến lúc đó sẽ càng khó xử lý!" Vẻ lo lắng vẫn tràn ngập trên mặt Tào Phi, giọng điệu nôn nóng nói.

"Đúng là như thế." Tào Thuần trầm ngâm: "Vì vậy chúng ta tối đa chỉ bám theo đến trước khi Phường Nhân Quân vào Nam Dương.

Nếu lúc đó phía phụ thân cháu vẫn chưa có tin tức, mà Ngô Hữu Tài cũng không định quay đầu, chúng ta không thể chỉ bám theo nữa, phải bất chấp mọi giá ra tay ngăn hắn lại!" …… "Trình Thái thú, thời

điểm này đã không cần phải giả bộ nữa, ông có tin tức gì hữu dụng cho ta không?" Ngô Lương đưa Trình Dục vào giữa đám đông, sau khi né tránh tai mắt của Tào Phi và Tào Thuần liền sai người cởi trói cho lão, sóng vai cùng đi mà hỏi.

"Hữu Tài hiền đệ, thật sự không định quay đầu sao?

Kỳ thực đệ nên biết, Minh công không hề có ý định đối phó với đệ, người không nỡ bỏ đệ đâu." Trình Dục vẫn hỏi một câu như thế, rồi lại bổ sung thêm một câu: "Kỳ thực lão phu cũng không nỡ bỏ đệ, đệ là người thú vị nhất lão phu từng gặp trong đời.

Nếu đệ đi rồi, Trần Lưu đối với lão phu mà nói chỉ còn là một tòa thành trì mà thôi." "Ta cũng không nỡ bỏ những huynh đệ dưới trướng này.

Khi Minh công nảy sinh tâm tư đó, ta đã không thể quay đầu được nữa rồi." Ngô Lương cười nói.

"Nếu đã như vậy, lão phu không nói thêm nữa." Trình Dục thở dài một tiếng: "Tin tức đệ đột ngột quay lại Trần Lưu, Nhị công tử và Tào tướng quân ngay hôm đó đã dùng phi nô thông báo cho Minh công…… Lão phu cũng làm việc tương tự, ở vị trí nào thì mưu sự nấy, Hữu Tài hiền đệ chắc hẳn có thể thấu hiểu." "Vậy Minh công có hồi âm không?" Ngô Lương gật đầu rồi hỏi tiếp.

"Minh công có gửi thư cho lão phu, lệnh cho lão phu đồng thời quan tâm đệ và Nhị công tử, lúc cần thiết thì đứng ra điều hòa, đảm bảo không để nảy sinh sự đoan, đặc biệt là tránh xảy ra xung đột." Trình Dục nói: "Còn việc Nhị công tử bên kia có nhận được hồi âm của Minh công hay không, trong thư là nội dung gì, lão phu không được biết." "Minh công có từng tiết lộ ý định đích thân xử lý chuyện này trong thư không?" Ngô Lương lại hỏi.

"Cái đó thì không……" Trình Dục lắc đầu: "Nói chính xác thì

Minh công hẳn là căn bản không lường trước được đệ sẽ quyết tuyệt như vậy, lại có thể từ bỏ sự nghiệp kinh doanh bao năm, chẳng nói chẳng rằng đã dẫn chúng đào tẩu…… Kỳ thực lão phu cũng không ngờ tới, có lẽ đây chính là điểm khác biệt của đệ.

Chuyện này nếu đặt lên người lão phu, lão phu e là phải làm trái lương tâm mà giao Phường Nhân Quân ra rồi.

Đời người chẳng qua chỉ mấy mươi năm, lão phu có được ngày hôm nay thực không dễ dàng, đặc biệt trong thời loạn thế này, có thể khiến bản thân và gia đình sống cảnh cơm no áo ấm đã là cực hạn năng lực của lão phu, thực sự không lo nổi cho nhiều người như thế." "Ân……" Ngô Lương khẽ gật đầu.

"Nhưng chuyện đệ dẫn quân đào tẩu bây giờ Minh công chắc chắn cũng biết rồi.

Trước khi Nhị công tử và Hổ Báo Kỵ ra khỏi thành đã thả phi nô, lão phu cũng đã thả phi nô." Trình Dục tiếp tục nói: "Tuy rằng lão phu chưa nhận được hồi âm của Minh công, nhưng lão phu có thể khẳng định, sau khi Minh công biết chuyện này, chỉ cần đại quân Viên Thiệu không đồng thời phát động tấn công, người nhất định sẽ đích thân tới xử lý…… Đệ có lẽ vẫn chưa biết phân lượng của mình trong lòng Minh công đâu.

Đến bước này lão phu cũng chẳng ngại nói thẳng, cứ thế này đi, sự đi hay ở của Phường Nhân Quân đối với Minh công kỳ thực chỉ là chuyện nhỏ, ngược lại là đệ, Minh công thà rằng nhẫn nhịn đau đớn tự tay giết chết đệ, cũng tuyệt đối không để đệ rời đi trong tình huống này, người không muốn gánh chịu rủi ro như vậy." "Theo lời ông nói……" Ngô Lương như có điều suy nghĩ.

"Sự tình đến nước này, hoặc là đệ có thể chạy đến nơi roi của Minh công không với tới trước khi người đến, hoặc là đừng quản

chuyện của Phường Nhân Quân nữa, ngoan ngoãn theo Minh công về làm chàng rể hiền đi.” Trình Dục nói thẳng thừng hơn.

“Từ đó về sau Minh công sẽ coi ta như vật nuôi mà quản thúc dưới tầm mắt, ăn mặc ở đi lại đều có người chuyên trách, ta thậm chí đến cả tự do ra khỏi cửa cũng bị tước đoạt, có phải không?” Ngô Lương ngước mắt nói.

“Kỳ thực đệ sớm đã nghĩ đến sẽ có ngày này rồi đúng không?” Trình Dục gật đầu.

“Nghĩ đến thì có nghĩ đến, nhưng không ngờ ngày này lại tới nhanh như vậy, trước đây ta cứ luôn cảm thấy ngày này sẽ là sau khi Minh công đại chiến với Viên Thiệu và giành thắng lợi hoàn toàn.” Ngô Lương cười nói.

“Chẳng trách lần này đệ trốn chạy quyết tuyệt như thế.” Trình Dục thở dài: “Nghe lão phu một lời khuyên, nếu lần này đệ có thể trốn thoát, đó đương nhiên là tốt nhất; nếu không trốn thoát được, chi bằng hãy chấp nhận thực tại đi.

Đệ đã tận lực rồi, các tướng sĩ Phường Nhân Quân cũng không trách đệ được.

Đến lúc đó đệ vẫn ở lại Trần Lưu, vẫn sống cảnh cơm no áo ấm an nhàn, lão phu lúc rảnh rỗi đến tìm đệ trò chuyện, đây chưa hẳn không phải là một cách sống.

Đời người chỉ mấy mươi năm, sống thế nào mà chẳng là sống?” “Nếu ta có thể khiến Minh công hiểu rằng người đã không còn giết được ta, dùng vũ lực cũng chỉ khiến người mất đi nhiều hơn thì sao?” Ngô Lương bỗng nhiên hỏi.

“?” Trình Dục run bắn người, đôi mắt kinh nghi nhìn về phía Ngô Lương.

Lát sau lão lại cụp mắt xuống, lắc đầu nói: "Hữu Tài hiền đệ, có lẽ đệ vẫn có chút nhận định sai lầm về Minh công.

Nếu đệ nghĩ chỉ dựa vào Chấn Thiên Lôi và Hàm Sa Xạ Ảnh mà có thể khiến Minh công thỏa hiệp, vậy thì đại sai bét rồi.

Minh công tuy coi đệ như con đẻ, nhưng không có nghĩa là người không phòng bị đệ." "Vạn nhất ông và Minh công cũng có nhận định sai lầm về ta thì sao?" Ngô Lương nhìn ráng chiều nơi chân trời, dùng giọng điệu chỉ mình mình nghe rõ mà nói.

"Đệ nói cái gì?" Trình Dục truy hỏi.

Ngô Lương cười lắc đầu: "Không có gì." …… Phường Nhân Quân bắt giữ Trình Dục, chọn cách phớt lờ quân truy đuổi phía sau tiếp tục hành quân về hướng Tây Nam.

Không lâu sau họ tiến vào địa phận quận Dĩnh Xuyên, đi qua Yên Lăng, huyện Hứa, Dĩnh Âm, Dĩnh Dương, năm ngày sau tới được khu vực Tương Thành.

Tào Phi và Tào Thuần vẫn dẫn Hổ Báo Kỵ bám sát phía sau.

Phường Nhân Quân ăn, họ cũng ăn; Phường Nhân Quân nghỉ ngơi, họ cũng nghỉ ngơi; Phường Nhân Quân xuất phát, họ cũng xuất phát.

Tuy nhiên họ luôn giữ khoảng cách trăm trượng với Phường Nhân Quân, tuyệt đối không khinh suất bước vào tầm bắn của Chấn Thiên Lôi, cũng tuyệt đối không để Phường Nhân Quân thoát khỏi tầm mắt.

Nhưng điều đó không có nghĩa là tâm thái của Tào Phi và Tào Thuần cũng ổn định như những gì họ thể hiện ra bên ngoài.

"Tử Hòa thúc, chỉ cần vượt qua con sông Nhữ Thủy phía trước, tối đa một hai ngày nữa là Ngô Hữu Tài và Phường Nhân Quân sẽ thuận lợi vào địa phận Nam Dương rồi, chúng ta không thể cứ bám theo mãi thế này chứ?" Tào Phi lúc này đã mất sạch kiên nhẫn, giọng

điệu mang theo không ít lệ khí: "Cũng không biết phụ thân rốt cuộc đang nghĩ cái gì, trong mật báo gửi về chỉ bảo chúng ta bám theo, ngay cả thủ quân các thành dọc đường cũng không được kinh động, nếu không Ngô Hữu Tài và Phường Nhân Quân lấy đâu ra cơ hội chạy đến tận đây?" "Phụ thân cháu đã truyền lệnh như thế, tự nhiên có đạo lý của người." Tào Thuần im lặng một lát, cuối cùng nói: "Cháu và ta đốc thúc việc này, đương nhiên chỉ cần để ý đến sự đắc mất của việc này; phụ thân cháu thống lĩnh toàn bộ doanh trại họ Tào, cái người cần quan tâm là sự đắc mất của toàn cục.

Chúng ta chỉ cần tuân theo mệnh lệnh hành sự là được, những chuyện khác không cần bận tâm." "Tử Hòa thúc nói có lý, điệt nhi chỉ thấy tên Ngô Hữu Tài kia những ngày qua không biết tiến thoái, trong lòng có chút phẫn uất nên không kìm được than vãn vài câu thôi." Tào Phi thở ra một hơi dài, gật đầu nói.

"Nhưng ta cũng cảm thấy sắp rồi." Tào Thuần lại nói: "Cháu không muốn thấy Ngô Hữu Tài và Phường Nhân Quân thuận lợi rời khỏi Dĩnh Xuyên vào Nam Dương, phụ thân cháu tự nhiên càng rõ hậu quả của việc để họ vào Nam Dương hơn.

Theo sự hiểu biết của ta về phụ thân cháu, một khi người đã lệnh chúng ta án binh bất động, nhất định là đã có sắp xếp ở phía trước rồi, họ tuyệt đối không ra khỏi Dĩnh Xuyên được đâu." "Mong là như vậy." Tào Phi nhìn về phía Phường Nhân Quân vẫn đang vội vã lên đường ở đằng xa, trong ánh mắt vốn dĩ nên thanh triệt đơn thuần ở lứa tuổi này lại hiện lên một tia hung quang, rồi lại hỏi: "Tử Hòa thúc, Ngô Hữu Tài dám làm ra chuyện này, thúc nói xem sau khi phụ thân bắt được hắn sẽ xử trí hắn thế nào?" "Cháu muốn hắn chết?" Tào Thuần ngước mắt nhìn Tào Phi, ánh mắt có chút phức tạp.

"Kẻ này to gan lớn mật, đặc biệt trong thời điểm này lại làm ra chuyện này, về pháp hay về lý đều là đang làm hỏng đại sự của phụ

thân.

Nếu đổi lại là cháu, tuyệt đối không thể nhẹ tay tha cho hắn." Tào Phi hậm hực nói.

"Người này từng nhiều lần giúp phụ thân cháu xoay chuyển càn khôn, cũng từng nhiều lần cứu phụ thân cháu trong lúc nguy nan, đối với huynh trưởng của cháu và ta cũng có ơn cứu mạng…… Có thể nói trên dưới Tào thị đều nợ hắn nhân tình.

Nay hắn còn là Tả phu của cháu, là con rể của phụ thân cháu, cho dù lần này làm việc quá mức bốc đồng, bản chất cũng không phải là phản bội, mà là muốn bảo vệ các tướng sĩ Phường Nhân Quân từng đồng cam cộng khổ với hắn.

Người như vậy theo ta thấy, tội chưa đáng chết." Tào Thuần chính sắc nói, sau đó bổ sung thêm một câu: "Chỉ cần hắn chịu quay đầu, phụ thân cháu cũng không nỡ giết hắn." "Nếu hắn không chịu quay đầu thì sao?" Tào Phi lại hỏi.

"Người này không giống người thường, không chỉ nắm giữ không ít bí mật chiến lược của quân ta, nói chính xác là những bí mật chiến lược đó đều từ tay hắn mà ra.

Nếu để hắn đi sang phía kẻ khác, ngày sau nhất định sẽ trở thành trở ngại lớn nhất của quân ta……" Tào Thuần tuy không trực tiếp trả lời câu hỏi này, nhưng đã đưa ra một đáp án rõ ràng.

"Tử Hòa thúc, cháu cảm thấy hắn sẽ không quay đầu đâu." Tào Phi trầm tư một lát, bỗng nhiên ngẩng đầu nói. …… Nửa ngày sau, Ngô Lương và Phường Nhân Quân cuối cùng cũng tới bờ sông Nhữ Thủy.

Nhữ Thủy không tính là một con sông lớn, nhưng cũng không phải là sông nhỏ.

Thời đại này thực tế không phải không có năng lực xây dựng đại kiều bắc qua sông.

Sử sách ghi lại từ hơn một trăm năm trước thời Quang Vũ Đế, Công Tôn Thuật từng xây dựng một dải "phù kiều Trường Giang" bắc qua sông Trường Giang, quy mô sông Trường Giang lớn hơn Nhữ Thủy rất nhiều.

Nhưng đến hôm nay, sau hơn một trăm năm, đại kiều bắc sông vẫn cực kỳ hiếm thấy.

Bởi vì phù kiều đa phần là "lấy thuyền làm xà", dựa vào lực nổi của thuyền dưới cầu để duy trì sự ổn định.

Loại cầu này không chỉ chi phí xây dựng cực cao, chi phí bảo trì còn cao đến đáng sợ, nếu gặp phải thiên tai như lũ lụt sẽ lập tức bị cuốn trôi, tính ra là loại cầu đường có hiệu năng thấp, không thể được quảng bá quy mô lớn.

Do đó trong thời đại này, đại kiều bắc sông chưa phổ biến, phần lớn thời gian người ta vẫn chọn dựa vào thuyền bè để qua sông, ngay cả quân đội cũng thế.

Chương 921

Nếu trong quân có hành trang nặng không thể dùng một chiếc thuyền vận chuyển, thậm chí họ còn phải tháo rời ra trước, đợi qua sông rồi mới tiến hành lắp ráp lại.

Từ đó sinh ra nghề đưa đò rất phổ biến.

Gần như bên bờ mỗi con sông lớn đều có vài thôn chài chuyên làm nghề đưa đò, ngày thường những bách tính này sống bằng nghề đánh cá, nếu có người cần qua sông thì kiêm luôn việc đưa đò kiếm sống.

Đương nhiên, không phải lúc nào họ cũng nhận được thù lao.

Một khi có quân đội tới qua sông, họ thường sẽ bị trưng dụng thuyền bè, hơn nữa đều là trưng dụng cưỡng chế không trả công.

Nếu họ tích cực phối hợp thì còn dễ nói, nếu dám không phối hợp, sơ sẩy một chút là sẽ rơi vào cảnh nhà tan cửa nát.

"Công tử, tình hình không ổn lắm." Sau khi tới bờ sông, Dương Vạn lý lập tức dẫn người vào thôn chài tìm thuyền bè, lúc quay lại mặt đầy vẻ lo lắng, nói nhỏ với Ngô Lương: "Trong thôn chài này chỉ còn lại một số người già yếu và phụ nữ trẻ em.

Ta dò hỏi mới biết, hôm qua nơi đây bỗng nhiên có một đội quân mấy ngàn người kéo đến, đàn ông và thuyền bè trong nhà họ đều bị đội quân đó trưng dụng, cả đêm không thấy về, cụ thể đi đâu thì không ai nói rõ được." "Quân đội?" Ngô Lương cũng nhíu mày: "Có hỏi rõ là binh mã của ai không?" "Họ cũng nói không rõ, cũng không thấy đội quân đó trưng ra cờ hiệu." Dương Vạn Lý lắc đầu.

"Nơi này không nên ở lâu, truyền lệnh xuống, bảo người của chúng ta đi tiếp xuôi theo hạ lưu con sông!" Ngô Lương lập tức hạ

lệnh, nhưng đôi mày vẫn không giãn ra.

Hắn thực ra đã nhận thức được điều gì đó.

Dĩnh Xuyên nay là địa bàn của Tào lão bản, hơn nữa vì trong cuộc Nam chinh nửa năm trước đã đánh bại Trương Tú, khiến quyền kiểm soát của Tào lão bản đối với khu vực này càng thêm ổn định.

Do đó nếu không phải Lưu Biểu ở phía Nam và Trương Lỗ ở Hán Trung tới đánh lén, thì người có thể điều động mấy ngàn binh mã ở đây chỉ có thể là Tào lão bản.

Cộng thêm những ngày qua Tào Phi và Tào Thuần chỉ bám theo phía sau, thể hiện sự kiên nhẫn cực kỳ bất thường.

Ngô Lương sớm đã suy đoán họ nhất định nhận được mật lệnh của Tào lão bản, mà Tào lão bản chắc chắn định đích thân tới xử lý chuyện của Phường Nhân Quân…… Và cảm giác này càng lúc càng mãnh liệt khi càng tiến gần biên giới Dĩnh Xuyên.

"Nặc!" Dương Vạn Lý cũng đã nảy sinh dự cảm chẳng lành, vội vàng đáp một tiếng rồi chạy đi truyền lệnh. …… Kết quả Phường Nhân Quân vừa chuyển hướng đi xuôi theo hạ lưu Nhữ Thủy chưa tới nửa dặm, dự cảm của họ đã được kiểm chứng một cách đầy đủ nhất.

Ở phía trước họ, xuất hiện một toán binh mã quy mô ngàn người.

Mà ở phía sau họ, từ lúc nào cũng có một toán binh mã quy mô tương tự vây lên.

Cùng lúc đó, dưới sông vang lên tiếng nước xao động hỗn loạn, hàng trăm chiếc thuyền chài từ thượng lưu và hạ lưu Nhữ Thủy đồng loạt xuất hiện, nhanh chóng phong tỏa toàn bộ mặt sông.

Nhìn lại hướng toán quân truy đuổi của Tào Phi và Tào Thuần, ngoài số kỵ binh ban đầu, đã có thêm nhiều bộ binh trà trộn vào, quy

mô trở nên cực kỳ đáng kể.

"Xong rồi……" Sắc mặt mọi người trong Phường Nhân Quân đại biến.

Đặc biệt là những gia quyến chưa từng tham gia chiến sự, thậm chí cả đại cảnh tượng cũng chưa từng thấy qua, lúc này đều im như ve sầu mùa đông.

Không ít phụ nữ rúc vào đám đông run bần bật, một số trẻ nhỏ thì ngoan ngoãn rúc vào lòng mẹ, đôi mắt thanh triệt tràn đầy vẻ sợ hãi nhưng lại không dám khóc thành tiếng.

Họ đã bị bao vây, đông nam tây bắc đều là binh mã, vây chặt như nêm cối, nội bất xuất ngoại bất nhập.

"Công tử, ngài xem chuyện này…… phải làm sao đây?" Dương Vạn Lý chạy đến bên cạnh Ngô Lương, lúc nói chuyện hơi thở có chút dồn dập, có thể thấy ngay cả hắn cũng đã bắt đầu căng thẳng.

Điển Vi tuy vẫn mặt không cảm xúc, nhưng đã lặng lẽ cầm lấy đôi Tử Mẫu Song Kích sau lưng, ra vẻ như đối mặt với đại địch.

"Truyền lệnh xuống, bảo mọi người không cần kinh hoảng, tất cả cứ giao cho ta.

Ta đã chọn dẫn mọi người đào tẩu thì nhất định sẽ đảm bảo mọi người rời khỏi đây bình an vô sự!" Ngô Lương hít sâu một hơi, một mặt nhìn về hướng Tào Phi và Tào Thuần, một mặt quát bảo Dương Vạn Lý.

Dương Vạn Lý đi xuống truyền lệnh, bên cạnh lại vang lên một tiếng thở dài của Trình Dục.

"Ai……" Chỉ thấy Trình Dục chân thành nhìn Ngô Lương, thi lễ nói: "Hữu Tài hiền đệ, đệ làm ơn làm cho trót, phiền đệ sai người trói lão phu lại đi, trói càng chặt càng tốt, bộ xương già này của lão phu

vẫn chịu được, xin cảm tạ trước." "Dễ nói, hay là ta sai người đánh cho ông một trận nữa, trên người có vết thương mới càng giống con chất." Ngô Lương quay đầu lại nói.

"Cái đó thì không cần đâu…… Hữu Tài hiền đệ, những lời cần nói lão phu đã nói rồi, tiếp theo phải xem lựa chọn của chính đệ thôi.

Lão phu vẫn xin nói thêm một câu dư thừa, đệ giờ đây cũng là người có gia đình có thê thất, đôi khi nghĩ nhiều hơn cho bản thân và gia đình cũng chẳng có gì là hèn mọn, lời đã cạn ý tại đây." Trình Dục lại khổ khẩu bà tâm nói.

"Ân." Ngô Lương khẽ gật đầu, nháy mắt với Điển Vi.

Điển Vi lập tức rút dây thừng bước lên, trong tiếng kêu oai oái vì đau của Trình Dục đã trói lão một trận thật chặt, rõ ràng còn chặt hơn cả mức Trình Dục tưởng tượng.

Cùng lúc đó, các nòng cốt của Phường Nhân Quân cũng lần lượt vây quanh Ngô Lương.

Tuy họ không nói lời thừa thãi nào, nhưng sự kiên định trong ánh mắt và biểu tình không khó để thấy được quyết tâm cùng tiến cùng lui với Ngô Lương.

"Quân tử, những người này chắc đều là binh mã của phụ thân thiếp phải không?" Tào Nỉ bước lên phía trước kéo kéo ống tay áo Ngô Lương, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy vẻ áy náy và bất an.

Ngô Lương sao có thể không nhận ra, những ngày trốn chạy vừa qua người khổ tâm nhất chính là cô nương này.

Vẻ sầu não trên mặt nàng gần như chưa bao giờ biến mất, tính tình cũng không còn hoạt bát hiếu động như trước, đã rất lâu rồi nàng không nói một câu nào, ngay cả lúc ăn cơm nàng cũng một mình lặng lẽ nấp vào một góc, ăn qua loa một chút xíu.

Ngô Lương đặc biệt bảo Bạch Tinh Tinh và Chân Mật nói chuyện nhiều với nàng, bản thân lúc rảnh rỗi cũng qua trò chuyện vài câu.

Nhưng cho dù như thế cũng chẳng khiến cảm xúc của Tào Nỉ thay đổi chút nào, đổi lại chỉ là sự tiều tụy và gầy gò của nàng qua từng ngày.

Ngô Lương hiểu tâm tư của nàng.

Mọi người trong Phường Nhân Quân cũng hiểu tâm tư của nàng.

Kỳ thực mọi người không có ai vì chuyện này mà trách nàng trong lòng, dù sao nàng cũng chỉ là phận nữ nhi, căn bản không có tư cách ảnh hưởng hay xoay chuyển quyết định của Tào lão bản, thậm chí trước khi chuyện này xảy ra, nàng cũng giống như bao người khác chẳng hay biết gì.

Nhưng Tào Nỉ rõ ràng không nghĩ như vậy.

Nàng vẫn cố chấp vơ lấy trách nhiệm về mình, khiến mình rơi vào vòng xoáy lưỡng nan.

Nàng không có cách nào tự cởi bỏ nút thắt tâm lý này, lời khuyên của người khác cũng không có tác dụng quá lớn.

Đặc biệt là hiện tại.

Nhìn thấy mọi người trong Phường Nhân Quân rơi vào khốn cảnh như thế, sự giằng xé trong lòng nàng lập tức trở nên mãnh liệt hơn.

Nếu Phường Nhân Quân vì thế mà chịu tổn thương, mà sự tổn thương này lại đến từ phụ thân nàng, nàng cảm thấy mình sau này sẽ không còn mặt mũi nào đối diện với mọi người trong Phường Nhân Quân, càng không có tư cách tiếp tục ở lại bên cạnh Ngô Lương.

“Không cần bận tâm, càng không cần tự trách, tất cả chúng ta đều biết chuyện này không liên quan đến nàng.

Đây là mâu thuẫn giữa Phường Nhân Quân và phụ thân nàng, ngay từ ngày Phường Nhân Quân thành lập đã chú định là không thể tránh khỏi.” Ngô Lương nắm lấy bàn tay nhỏ của Tào Nỉ, ánh mắt dịu dàng nói.

Tuy rằng trước đây Ngô Lương từng vì những ghi chép liên quan trong sử sách mà bài xích Tào Nỉ, nhưng từ sau khi cưới nàng, hắn đã sớm thay đổi thành kiến.

Mà lúc này đây, hắn chỉ cảm thấy xót xa cho cô gái nhỏ trước mặt.

“Quân tử, nếu thật sự là phụ thân thiếp tới, lát nữa có thể xin quân tử cho phép thiếp nói với phụ thân vài câu trước được không?” Tào Nỉ khẽ gật đầu, đôi mắt lấp lánh nhìn Ngô Lương nói.

“Việc này sợ là……” Ngô Lương cảm thấy không cần thiết.

Nhưng lời chưa dứt, Tào Nỉ bỗng khom người xuống, nắm chặt tay Ngô Lương, lệ nhòa trong mắt khẩn cầu: “Xin quân tử đáp ứng Nỉ nhi, Nỉ nhi biết tính khí của phụ thân, cũng biết lời của Nỉ nhi chưa chắc có thể thay đổi quyết định của người.

Nhưng chúng ta dù sao cũng là cha con một đời, có những lời nếu hiện tại không nói, sau này sợ là chẳng còn cơ hội nào để nói nữa!” “Cái này…… Được, ta đáp ứng nàng.” Ngô Lương do dự một chút, cuối cùng gật đầu đồng ý.

Tào Nỉ dù sao cũng là con gái ruột của Tào lão bản, với sự hiểu biết của Ngô Lương về Tào lão bản, hắn biết rõ bất luận hắn và Tào lão bản náo đến bước nào, Tào lão bản cũng tuyệt đối không ra tay với Tào Nỉ, nên cũng không cần lo lắng cho sự an nguy của nàng.

Ngoài ra, Tào Nỉ nói không sai, sau cuộc đào tẩu này Ngô Lương chắc chắn sẽ không tiếp xúc với Tào lão bản nữa, Tào Nỉ đi theo hắn, đúng là nếu có lời gì hiện tại không nói thì sau này sẽ không còn cơ

hội nào nữa, thực sự nên cho Tào Nỉ một cơ hội từ biệt phụ thân và Tào thị.

Thậm chí có một giây lát, Ngô Lương cảm thấy nên trả Tào Nỉ lại cho Tào lão bản, chứ không phải mang nàng đi cùng…… …… Mọi người trong Phường Nhân Quân bị vây khốn bên bờ sông, tứ diện sở ca.

Toán quân truy đuổi từ hướng Tào Phi và Tào Thuần từ từ áp sát về phía Ngô Lương, nhưng cuối cùng vẫn dừng bước ở nơi cách xa trăm mét.

Lúc này Ngô Lương và mọi người trong Phường Nhân Quân cuối cùng đã nhìn rõ, ở vị trí giữa Tào Phi và Tào Thuần có thêm một con ngựa cao lớn, con ngựa này Ngô Lương thấy rất quen mắt, chính là thần câu Tuyệt Ảnh mà trước đây Tào lão bản từng ban thưởng cho hắn.

Mà người ngồi trên lưng Tuyệt Ảnh, cái gã đen lùn béo có dáng người hơi thấp bé kia, Ngô Lương lại càng quen thuộc hơn, lão không phải ai khác, chính là Tào lão bản đúng như dự liệu.

"Hữu Tài, ngươi bước lên phía trước!" Tào lão bản nhìn chằm chằm vào đám người Phường Nhân Quân đang co cụm lại, lồng ngực phập phồng đồng thời từ trong cổ họng phát ra âm thanh đầy trung khí: "Ngươi và ta sớm đã tình đồng cha con, có chuyện gì không thể mở lòng ra mà nói, hà tất phải náo đến bước này?" Lát sau, binh sĩ Phường Nhân Quân nhường ra một lối đi, Ngô Lương cùng một bóng dáng nhỏ nhắn cùng bước ra từ trong đám đông.

"Minh công, ta đúng là có nhiều lời muốn nói với người, nhưng trước đó, Nỉ nhi muốn nói với người vài câu." Ngô Lương một mặt lớn tiếng đáp lại, một mặt dừng lại ở nơi cách Phường Nhân Quân không xa.

Còn Tào Nỉ thì tiếp tục tiến lên phía trước vài trượng, cuối cùng dừng lại giữa Phường Nhân Quân và Tào lão bản.

Nhìn người cha có khuôn mặt nghiêm nghị trước mắt, Tào Nỉ tựa hồ bỗng nhiên có chút khẩn trương, đôi nắm đấm nhỏ siết chặt lại, ngón tay lại vô thức vân vê, im lặng hồi lâu.

"Phụ thân..." Nghe thấy tiếng của Tào lão bản, Tào Nỉ khẽ run rẩy một chút, rõ ràng trong lòng vẫn có phần sợ hãi, nhưng cuối cùng nàng vẫn gượng ngẩng đầu nhìn thẳng vào ánh mắt của Tào lão bản, chỉ là khi mở miệng, thanh âm lại không tự chủ được mà trở nên yếu ớt: "Phụ thân, xin cha hãy nể tình nữ nhi, tha cho quân tử và Phường Nhân Quân một con đường sống..." "Ngươi nói cái gì?" Tào lão bản và Tào Nỉ cách nhau hàng chục mét, cộng thêm lúc này bên bờ sông tiếng gió rít gào, tiếng của nàng căn bản không thể truyền vào tai Tào lão bản.

Nhưng Ngô Lương lại nghe rõ mồn một.

Lúc này hắn đứng khá gần Tào Nỉ, lại thêm thính lực đã được đề thăng nhờ《Bản Kinh Âm Phù Thất Thuật》, Long Tiên và Kiến Mộc quả thực, cảm tri của hắn sớm đã vượt xa người thường, dù vẫn chưa bằng Bạch Tinh Tinh nhưng cũng không phải hạng xoàng.

Ngô Lương trong lòng không khỏi có chút ái ngại.

Hắn biết Tào Nỉ là có ý tốt, cũng cảm nhận được lúc này nàng thật sự toàn tâm toàn ý vì hắn, nhưng suy nghĩ của nàng lúc này rốt cuộc vẫn còn quá ngây thơ và đơn thuần.

Tào lão bản là hạng người nào?

Cho dù Tào Nỉ là con gái ruột, Tào lão bản cũng tuyệt đối không vì lời cầu xin của nàng mà nhượng bộ trong chuyện này.

Hay nói cách khác, nếu Tào lão bản không phải đã sớm quyết định

trong lòng rằng nhất định phải trừ khử Phường Nhân Quân, ông ta đã không dễ dàng đưa ra quyết định này.

Trước khi hành động, ông ta chắc chắn đã cân nhắc kỹ lưỡng được mất, tính toán cả phản ứng của Ngô Lương, cuối cùng vẫn nhận thấy trừ khử Phường Nhân Quân lợi nhiều hơn hại nên mới ra tay.

Đương nhiên, đúng như Trình Dục đã nói trước đó, Tào lão bản tuy đã cân nhắc phản ứng của Ngô Lương nhưng lại không ngờ hắn sẽ quay về trước khi mọi chuyện đã rồi, càng không ngờ hắn lại từ bỏ tất cả, không chút do dự dẫn Phường Nhân Quân bỏ trốn, vì vậy mới không chuẩn bị trước, ứng đối có phần vội vàng.

"Phịch!" Đúng lúc Ngô Lương đang suy tư, Tào Nỉ đã quỵ xuống trước mặt Tào lão bản, thần sắc dần trở nên kiên nghị, hít một hơi thật sâu rồi dùng thanh âm lớn hơn hét lên: "Phụ thân, xin hãy nể tình nữ nhi, tha cho quân tử và Phường Nhân Quân một ngựa đi, cầu xin cha!" "Haiz..." Ngô Lương thở dài một tiếng, cũng tại Tào Nỉ tâm tư quá nặng không chịu nói trước với hắn, nếu không hắn nhất định sẽ ngăn cản nàng cầu xin Tào lão bản.

Không phải vì chủ nghĩa đại nam nhân không muốn nàng ra mặt giúp mình, nếu Tào Nỉ cầu xin mà xong chuyện thì Ngô Lương mừng còn không kịp, hắn chỉ biết rõ làm vậy chẳng có tác dụng gì.

Quả nhiên.

Chương 922

“Nỉ nhi, chuyện này quan hệ trọng đại, không phải chỗ con có thể xen vào, lui ra ngay!” Tào lão bản thần sắc trở nên nghiêm lệ hơn, không để lại cho Tào Nỉ chút hy vọng nào.

“Phụ thân!

Nữ nhi đã gả cho quân tử, từ nay chỉ có thể cùng quân tử đồng sinh cộng tử...” Tào Nỉ vẫn quỳ trên mặt đất, ngoài dự liệu của mọi người, trong tay nàng không biết từ lúc nào đã xuất hiện một con đoản kiếm sáng loáng, lưỡi kiếm áp sát vào vùng cổ trắng ngần thon dài của nàng: “Phụ thân không chịu tha cho quân tử, chính là muốn bức nữ nhi vào đường chết, nữ nhi chết rồi sẽ không phải trơ mắt nhìn phụ thân và quân tử binh nhung tương hướng nữa!” “!” Nhất thời, hiện trường lập tức trở nên căng thẳng.

Người của Phường Nhân Quân lộ vẻ kinh hãi, không ai ngờ Tào Nỉ nói là muốn nói vài lời cuối với Tào lão bản, kết quả vừa lên đã định dùng cách cực đoan nhất để lấy cái chết ra đe dọa.

Tào lão bản cũng cau mày lại.

Hổ dữ còn không ăn thịt con, huống chi Tào lão bản không phải là kẻ độc ác vô tình đến vậy, ông tự nhiên không muốn thấy Tào Nỉ vì chuyện này mà chết ngay trước mặt mình...

Huống hồ dù Tào lão bản có thể nhẫn tâm, thì Đinh phu nhân cũng tuyệt đối không thể.

Trong lịch sử, Đinh phu nhân có thể vì cái chết của Tào Ngang mà cả đời không nhìn mặt Tào lão bản, nếu biết Tào Nỉ bị ông ép chết, chắc chắn bà cũng sẽ không dễ dàng tha thứ cho ông.

Nhưng hiện tại, ông cũng tuyệt đối không thể thả Ngô Lương và Phường Nhân Quân đi, chuyện này liên quan đến thiên hạ đại nghiệp của ông, làm sao có thể thỏa hiệp?

"Đồ ngốc này..." Nhìn bóng lưng nhỏ bé của Tào Nỉ, Ngô Lương càng thêm xót xa.

Khoảnh khắc này hắn hoàn toàn hiểu được hành động "mưu hại thân phu" của Tào Nỉ trong lịch sử, cô nàng này thuộc kiểu người dám yêu dám hận, rất dễ đâm đầu vào ngõ cụt.

Mà sử sách khi chép về việc này cũng có nhắc đến tiền đề là Hạ Hầu Mậu khi trấn thủ Quan Trung đã nuôi nhiều tì thiếp làm loạn, khiến quan hệ vợ chồng mâu thuẫn.

Tuy nhiên do địa vị xã hội của phụ nữ thời phong kiến và xiềng xích nữ đức sau này càng nặng nề, hành vi của Hạ Hầu Mậu bị phớt lờ, còn Tào Nỉ lại thường bị đem ra làm gương xấu giáo huấn nữ tử, khiến hình tượng "độc phụ" bị phóng đại vô hạn, khiến nàng phải gánh chịu tiếng xấu ngàn năm.

Cùng lúc đó, Ngô Lương đã sải bước nhanh chóng tiến về phía Tào Nỉ, hắn tuyệt đối không để cô ngốc này làm chuyện dại dột.

"Quân tử, chàng đừng qua đây!" Thấy Ngô Lương tiến lại gần, cảm xúc của Tào Nỉ bỗng trở nên kích động, nàng đứng bật dậy, một bên nghiêng mình về phía Tào lão bản, một bên đối diện Ngô Lương, hét lớn: "Phụ thân!

Cầu xin cha đáp ứng thỉnh cầu của nữ nhi, quân tử không có ý định đối địch với cha nên mới dẫn Phường Nhân Quân đào tẩu, cầu xin cha cũng đừng ép người quá đáng nữa!" Trong khi nói, tay cầm đoản kiếm của Tào Nỉ càng thêm dùng sức.

Lưỡi kiếm đã cứa rách da cổ, một dòng máu tươi đỏ rực chảy

xuống, nhuộm hồng cổ áo trắng tinh khôi, loang ra thành một đóa mai hoa đỏ rực.

Tào lão bản cau mày càng chặt, răng nghiến chặt trong miệng, nhưng lúc này ông vẫn cố nhịn không nói lời nào.

Ông không muốn con gái mất mạng, lòng người ai chẳng là thịt.

Nhưng ông cũng vạn lần không thể đáp ứng thỉnh cầu của Tào Nỉ.

Không ai rõ hơn ông những năm qua ông và Tào thị đã phải trải qua những gì, sự tình đến nước này ông không thể đi sai một bước, nếu không sẽ có thêm nhiều người phải trả giá!

"Ngô Hữu Tài, ngươi mau đi nhanh lên cho ta, ngăn nàng lại!" Nhìn thấy Ngô Lương đã đi tới bên cạnh Tào Nỉ, ánh mắt Tào lão bản khóa chặt trên mặt Ngô Lương, trong lòng dùng giọng điệu ra lệnh quát thét.

"Nỉ nhi, đừng làm chuyện dại dột, chuyện này không liên quan đến nàng!" Ngô Lương không thèm nhìn Tào lão bản, chỉ dịu dàng nói với Tào Nỉ.

"Nhưng quân tử, người đang truy sát các người là phụ thân ruột của thiếp, làm sao có thể không liên quan đến thiếp?

Nếu có ai trong Phường Nhân Quân vì chuyện này mà chết, thiếp sau này biết ở lại Phường Nhân Quân thế nào, biết đối mặt với quân tử ra sao, chi bằng chết đi cho rảnh..." Một hàng lệ nóng lăn dài trên má Tào Nỉ, nàng vẫn nắm chặt đoản kiếm, theo mỗi lời nói mà yết hầu lay động, máu lại rỉ thêm ra.

"Ta biết, ta đều hiểu." Ngô Lương khẽ gật đầu, "Vì vậy ta tuyệt đối sẽ không để chuyện đó xảy ra, ta có cách giải quyết chuyện này.

Phường Nhân Quân sẽ không có ai thương vong, binh mã của phụ thân nàng cũng sẽ không có ai mất mạng, nàng tin ta không?" "Thật

sao?" Tào Nỉ hơi ngẩn người, đôi mắt đỏ hoe nhìn Ngô Lương: "Nỉ nhi đương nhiên tin quân tử, nhưng mà..." "Không có nhưng nhị gì cả, quân tử ta hứa với nàng, chuyện này nhất định có thể giải quyết ổn thỏa, tuyệt đối không xảy ra chuyện nàng lo lắng." Ngô Lương lại tiến lên một bước nắm lấy bàn tay nhỏ bé đang cầm đoản kiếm của Tào Nỉ.

Lần này nàng không phản kháng, để mặc Ngô Lương lấy đoản kiếm khỏi tay mình, ngay sau đó như thể đột nhiên bị rút cạn sức lực, thân hình mềm nhũn dựa vào lòng Ngô Lương: "Quân tử, Nỉ nhi tin chàng..." "Ừm." Ngô Lương phát ra một tiếng mũi trầm đục, cúi đầu kiểm tra kỹ lưỡng, xác định vết thương trên cổ Tào Nỉ chỉ là vết thương ngoài da nhẹ thì mới yên tâm.

Sau đó hắn hạ thấp trọng tâm, bế ngang Tào Nỉ lên, xoay người đi về phía trận doanh Phường Nhân Quân.

"Phù——" Thấy cảnh này, Tào lão bản cũng coi như thở phào nhẹ nhõm.

Tuy nhiên trong mắt mọi người, ông vẫn giữ vẻ uy nghiêm như cũ, dường như không hề có chút biến động tâm lý nào vì chuyện này, thậm chí còn mang lại cảm giác máu lạnh. ...

Giao Tào Nỉ cho Bạch Tinh Tinh và Chân Mật chăm sóc, Ngô Lương một lần nữa quay người nhìn về phía Tào lão bản, và Tào lão bản cũng đang nhìn hắn.

Nơi ánh mắt giao nhau, tuy cách nhau hơn trăm mét chỉ có thể nhìn lờ mờ ngũ quan đối phương, nhưng cả hai đều cảm nhận rõ sự phức tạp ẩn sâu trong đáy mắt nhau.

"Giá!" Tào lão bản khẽ thúc vào bụng Tuyệt Ảnh.

Tuyệt Ảnh sải bước không nhanh không chậm tiến về phía trước,

một mình tiến vào tầm bắn của Chấn Thiên Lôi.

Ngô Lương cũng sải bước đi lên phía trước.

Tào Thuần không theo tới, Điển Vi cũng không đi cùng.

Cứ như thế đi đến khi chỉ cách nhau khoảng năm trượng, hai người mới dừng bước, vẫn là bốn mắt nhìn nhau, vẫn là im lặng hồi lâu.

Hàng ngàn quân Tào, hàng trăm người Phường Nhân Quân và gia quyến, Tào Phi, Tào Thuần, Trình Dục, Tả Từ, Hoa Đà... tất cả mọi người lúc này đều nín thở, tĩnh lặng nhìn Ngô Lương và Tào lão bản đang đứng giữa hai quân.

Lúc này tuy bầu trời trong xanh vạn dặm không mây, nhưng ai nấy đều cảm thấy có chút ngột ngạt và u ám, tựa như sơn vũ dục lai (mưa gió sắp đến).

Ngô Lương và Tào lão bản tuy chưa mở lời nói câu nào, nhưng mọi người đều như nghe thấy tiếng nói của hai người, họ đang tranh luận vô cùng kịch liệt, âm thanh như sấm rền.

Hồi lâu.

Mọi người cảm thấy dường như đã trôi qua rất lâu, nhưng thực tế chỉ mới một khắc.

Cuối cùng, Tào lão bản là người lên tiếng trước: "Hữu Tài, ngươi theo ta về đi, ta sẽ coi như chưa có chuyện gì xảy ra." "Ta có thể về, nhưng Phường Nhân Quân còn có thể về sao?" Ngô Lương ngưng thần hỏi.

"..." Tào lão bản im lặng.

"Minh công, trong lòng ngài và ta đều hiểu rõ, đi đến bước này thì chẳng ai có thể quay đầu nữa, hôm nay phải có một lời kết thúc." Ngô

Lương tiếp tục nói, “Ngài có lập trường của ngài, ta cũng có lập trường của ta, thứ chúng ta trân trọng khác nhau, vì vậy lựa chọn đưa ra cũng không thể giống nhau, đạo bất đồng bất tương vi mưu.” “Ngươi đã quyết ý?” Ánh mắt Tào lão bản bỗng trở nên sắc lẹm, hỏi cực kỳ ngắn gọn.

“Minh công, ta cũng thấy rõ sự kiên quyết của ngài, nhưng trước đó, ta muốn cho ngài xem một số thứ, có lẽ xem xong ngài có thể thay đổi ý định.” Ngô Lương giơ tay lên.

“?” Trong ánh mắt nghi hoặc của Tào lão bản, ống tay áo của Ngô Lương lay động.

“Hí——” Tuyệt Ảnh bỗng trở nên bất an, bốn vó không ngừng giậm trên mặt đất, Tào lão bản phải ghì chặt dây cương mới có thể giữ cho nó ổn định.

Khoảnh khắc tiếp theo, Tào lão bản trợn tròn mắt.

Vô số Đằng trùng đen kịt tỏa ra dưới chân Ngô Lương, những con sâu này sau khi chạm đất nhanh chóng tập hợp lại một chỗ, dần dần nâng cơ thể Ngô Lương lên.

Một lúc sau, Ngô Lương đã cưỡi trên một con tuấn mã đen kịt hoàn toàn do Đằng trùng tạo thành.

Tiếng xì xào, nhúc nhích nhớp nháp lọt vào tai Tào lão bản, lúc này dù là ông cũng khó lòng duy trì vẻ uy nghiêm bình lặng được nữa, trong mắt đầy vẻ chấn kinh.

Sống ở thời đại này, Tào lão bản không thể không tin quỷ thần.

Nhưng cảnh tượng trước mắt đã hoàn toàn vượt xa phạm vi hiểu biết của ông, đây tuyệt đối không phải là quỷ thần bình thường có thể giải thích.

“Đằng trùng?” Tào lão bản bỗng nhớ tới Đằng trùng cự nhân trong

mộ Tề Ai Công ở Nhạc An quốc mà Tào Ngang từng kể.

Khi kể lại chuyện này, Tào Ngang vẫn còn vẻ mặt kinh hồn bạt vía, nói rằng Đằng trùng cự nhân đó là không thể chiến thắng, nếu có ai có thể khống chế và đưa vào chiến trường với số lượng lớn, đó sẽ là ác mộng của mọi kẻ thù.

Tào lão bản còn đặc biệt hỏi Tào Ngang liệu Ngô Lương có khả năng khống chế Đằng trùng không.

Tào Ngang đã phủ định, vì lúc đó Ngô Lương cũng suýt chết, nếu không nhờ cái trống nhỏ bí ẩn của hắn vừa vặn khắc chế được Đằng trùng thì tất cả đã phải bỏ mạng ở đó.

Nhưng nhìn tình hình hiện tại, phán đoán của Tào Ngang rõ ràng là sai lầm, Ngô Lương đã triệt để nắm giữ Đằng trùng, hơn nữa còn đạt đến trình độ tùy tâm sở dục.

Thậm chí Tào lão bản cảm thấy, Ngô Lương hiện tại chỉ cần vung tay một cái, đám Đằng trùng này sẽ lập tức nhấn chìm ông...

Cùng lúc đó.

"Cái gì?!" Tất cả mọi người có mặt cũng đều lộ vẻ chấn kinh, đại đa số không biết đến sự tồn tại của Đằng trùng, cũng không hiểu vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng điều đó không ngăn cản được sự kinh hãi trong lòng họ.

Họ muốn gọi cảnh tượng này là thần tích, thiên hạ này e rằng chỉ có thần tiên mới có thể biến ra một con tuấn mã trong nháy mắt...

Chẳng lẽ Ngô Lương đã đắc đạo thăng tiên?!

"Minh công, thực ra ta vẫn luôn đợi ngài." Đón lấy ánh mắt kinh ngạc của Tào lão bản, Ngô Lương tiếp tục nói: "Ta biết, nếu không để ngài tận mắt nhìn thấy, ngài sẽ không tin rằng ngài vốn dĩ không

ngăn được ta, như vậy ngài sẽ không dễ dàng từ bỏ, cho nên bây giờ xin hãy mở to mắt nhìn cho kỹ, ta sẽ chứng minh cho ngài xem." Nói đoạn, Ngô Lương thúc chiến mã Đẳng trùng quay người, nhìn về phía mặt sông Nhữ Thủy đang bị hơn trăm chiến thuyền phong tỏa, từ từ giơ tay lên.

"?" Tào lão bản trong lòng càng thêm nghi hoặc, dù mắt có khô rát cũng không dám chớp một cái.

Khoảnh khắc sau, nước sông bỗng như bị một thanh thiên đao vô hình chém xuống, bằng không xuất hiện một vết nứt dài vắt ngang hai bờ.

Trước mặt mọi người, vết nứt đó bắt đầu dần mở rộng, cắt ngang toàn bộ sông Nhữ Thủy, đáy sông hiện lên vô cùng rõ nét trước mặt mọi người.

Chỉ những ai từng kiến thức qua thuật ngự thủy của Ngô Lương mới biết, lúc này hắn chỉ cần một ý niệm nhỏ, hơn trăm chiến thuyền cùng người trên đó sẽ vạn kiếp bất phục!

Nhưng Ngô Lương không làm vậy, hắn thậm chí còn cố gắng hết sức để giữ nước sông ở trạng thái ổn định tương đối.

Lúc này chấn kinh và hoảng loạn nhất vẫn là binh sĩ trên thuyền và ngư dân bị trưng dụng: "Chuyện gì thế này?" "Nước sông sao tự nhiên rẽ ra?" "Quân gia, tôi cũng không biết nữa, tôi đánh cá ở đây mấy chục năm, chưa từng thấy cảnh tượng này bao giờ!" "Chẳng lẽ đã xúc phạm Hà thần?" "Phải làm sao bây giờ?" Tào lão bản từ khi ở Trần Lưu "tán gia bại sản, hợp nghĩa binh", sau này binh mã thực sự có quy mô là nhờ thu phục Thanh Châu binh khi chinh thảo quân Hoàng Cân, đó chính là vốn liếng thân tín của ông, mà đám binh mã này đa số đều là "vịt cạn", đứng vững trên thuyền đã là tốt lắm rồi, rơi xuống nước chắc chắn chết quá nửa.

Đây cũng chính là nguyên nhân chính khiến Tào lão bản trong trận Xích Bích phải dùng xích sắt liên kết các thuyền lại để luyện binh, cộng thêm lúc đó trong quân Tào xảy ra ôn dịch, mới cho Tôn Quyền và Lưu Bị cơ hội sống sót, hình thành thế chân vạc Tam Quốc.

Giờ đây đám vịt cạn này thấy nước sông bỗng xuất hiện dị tượng như vậy, trong lòng sao không hoảng sợ?

"Các người nhìn bên kia kìa, vừa rồi người đó tự dưng biến ra một con tuấn mã, giờ lại giơ tay về phía Nhữ Thủy, nước sông liền bị chia làm đôi, không lẽ hắn thi triển yêu thuật gì sao?" "Yêu thuật?

Ngươi gọi bản lĩnh này là yêu thuật sao?" "Nếu không thì là gì?" "Thao túng thiên địa sơn thủy, há có thể đánh đồng với mấy loại yêu thuật mê hoặc lòng người?

Đây rõ ràng là tiên thuật mà thần tiên mới có!" "Các người có biết người đó là ai không?" "...

Hắn chính là con rể của Minh công, họ Ngô tên Lương, bình thường hắn sống cực kỳ thấp điệu, vì vậy hiếm khi lộ mặt trong quân, nhưng ta đã nghe không ít sự tích liên quan đến hắn, toàn là bí mật cả...

Chương 923

Các người có biết chuyện Lữ Bố phản bội ở thành An Ấp năm ngoái không?

Khi đó người của Lữ Bố đã khống chế cục diện trong thành, Minh công vốn dĩ chắc chắn phải chết, sau đó chính là hắn dựa vào sức một người xoay chuyển càn khôn, không những cứu được Minh công mà còn khiến Lữ Bố trọng thương, phải lén lút bỏ chạy, chỉ hai tháng sau, hắn lại thi triển bí pháp bắt sống Lữ Bố." "Nói mới nhớ... ta tuy không biết chuyện thành An Ấp, nhưng cũng nghe nói khi Minh công nam chinh Uyển Thành cũng suýt bị Trương Tú vây giết, hình như cũng là người tên Ngô Lương này lật tay làm mây úp tay làm mưa, chỉ trong chốc lát đã bắt sống Trương Tú và Giả Hủ, binh mã dưới trướng Trương Tú cũng bị một mình hắn đánh cho tan tác." "Theo như các người nói, chẳng lẽ người này đã đắc đạo thành tiên thật sao?" "Nếu không phải thần tiên, ai có thể tự nhiên biến ra một con tuấn mã, giơ tay liền khiến nước sông chia làm hai, còn phải hỏi sao?" "Đã là thần tiên, Minh công tại sao còn muốn dẫn chúng ta chặn hắn và Phường Nhân Quân, chẳng lẽ ngài không sợ chọc giận người này rước họa vào thân?" "Cái này... sao ta biết được?

Ta chỉ biết người này đã có thể nhấc tay nhấc chân rẽ nước sông, hắn muốn dìm chết chúng ta cũng chỉ là chuyện trong một ý niệm mà thôi..." Lúc này đám binh sĩ kia đâu còn chút ý chí chiến đấu nào, nếu không phải sợ sau này bị Tào lão bản và đốc quân trách tội, e là họ đã sớm quỳ xuống cầu xin Ngô Lương, cầu xin vị thần tiên này tha thứ cho tội mạo phạm của họ, cho họ một con đường sống.

Ngay lúc này, trên mặt Tào lão bản cũng không còn chút uy nghiêm và trấn định nào như ban nãy.

Không phải ông chưa từng nghĩ Ngô Lương có thể còn giấu bài tẩy khác, giống như thứ Chấn Thiên Lôi mà Ngô Lương nói dối là đã dùng hết, nhưng cảnh tượng xảy ra trước mắt này là thứ ông có nghĩ nát óc cũng không bao giờ ngờ tới.

Đây là thần tích!

Thần tích "lật tay làm mây úp tay làm mưa"!

Tào lão bản mấy ngày trước bí mật chiêu mộ một số "tiên sư" để đề phòng Ngô Lương và Phường Nhân Quân, những "tiên sư" này ai nấy đều tự xưng đã thành tiên, sống mấy trăm tuổi, nhưng bản sự của họ chẳng qua chỉ là hành khí đạo dẫn, tịch cốc, xem tướng, giải mộng các loại, so với bản sự Đằng trùng hóa mã, nước sông đoạn lưu kinh thiên động địa mà Ngô Lương thể hiện lúc này thì căn bản không cùng một đẳng cấp!

Hơn nữa chuyện Ngô Lương và Phường Nhân Quân hạ gục mấy vị "tiên sư" ông cũng đã sớm biết, mấy vị "tiên sư" đó không phải là không có sức chống trả, mà là chưa kịp bắt đầu đã kết thúc rồi...

Nghĩ đến những điều này, sâu trong đáy mắt Tào lão bản cũng không tự chủ được mà hiện lên một tia kính sợ khó nhận ra.

Ông đã tin quỷ tin thần thì không thể không sợ hãi bản sự của Ngô Lương, vì đây là bản sự mà dù có thiên quân vạn mã cũng không thể chống lại được...

Thậm chí Tào lão bản buộc phải tin rằng, chỉ cần Ngô Lương muốn, hắn có thể dễ dàng dẫn nước Nhữ Thủy vào Tương Thành nằm ở hạ lưu, khiến Tương Thành trong phút chốc biến thành một thành phố nước sinh linh đồ thán!

Mà Ngô Lương sở dĩ để ông đuổi kịp, chẳng qua chỉ vì hắn muốn bảo vệ Phường Nhân Quân.

Tào lão bản đã nhận ra rằng, so với "tiên thuật" mà Ngô Lương thể hiện lúc này, chuyện ông lo lắng Phường Nhân Quân bại lộ chỉ là chuyện nhỏ không đáng kể.

Phường Nhân Quân bại lộ tuy sẽ khiến danh tiếng ông bị tổn hại, bị các lộ chư hầu dùng miệng lưỡi bút mực phê phán và chinh phạt.

Nhưng nếu thật sự chọc giận Ngô Lương, thì không chỉ đơn giản là danh tiếng bị tổn hại nữa, ông sẽ tự chuốc lấy một kẻ thù không thể chiến thắng, không thể chống đỡ nổi...

Thần tiên!

Người làm sao đấu nổi với tiên?

"Tử Hòa thúc, cái này, cái này..." Tào Phi lúc này cũng trợn mắt há mồm, trên khuôn mặt còn nét trẻ con đầy vẻ kinh sợ.

Có thể thấy, cảnh tượng trước mắt nhất định sẽ để lại ấn tượng sâu sắc không thể xóa nhòa, đi theo hắn suốt cả đời, dạy hắn biết thế nào là kính sợ!

"Haiz, Ngô Hữu Tài là cơ duyên lớn nhất của Tào thị, vốn dĩ có hắn trợ giúp, Tào thị chắc chắn có thể thành đại nghiệp, nhưng hiện tại, vì một cái... quyết định sơ sài, duyên phận đã tận rồi." Đồng tử của Tào Thuần không ngừng rung động, cuối cùng thở dài một tiếng, lẩm bẩm tự nói.

Vốn dĩ ông muốn dùng từ "sai lầm" để định nghĩa quyết định này của Tào lão bản, nhưng do dự một chút, cuối cùng vẫn đổi thành "sơ sài", vì ông hiểu rõ thân phận của mình, thân là em họ của Tào lão bản, dù dùng từ "sơ sài" để đánh giá quyết định của Tào lão bản thì vẫn có chút vượt lễ và bất kính.

"Ý của Tử Hòa thúc là... phụ thân không nên động vào Phường Nhân Quân?" Tào Phi tiếp lời, vẻ mặt phức tạp nói: "Nếu phụ thân

hiện tại thu hồi lệnh đã ban, liệu còn kịp không?" "Duyên tận rồi, giống như gương vỡ không thể lành." Tào Thuần lắc đầu.

Ông hiểu Tào lão bản, lúc này trong lòng Tào lão bản chắc chắn cũng đang hối hận, hối hận vì không nên đưa ra quyết định sơ sài này, ít nhất là không nên đưa ra quyết định này sớm như vậy.

Nhưng ngày này rốt cuộc vẫn sẽ đến thôi...

Sau khi mọi thứ đã định đoạt, Tào lão bản vẫn sẽ không dung được Ngô Lương và Phường Nhân Quân.

Khi đó người không thể dung nạp nhất lại chính là Ngô Lương.

Cạnh giường ngủ, lẽ nào cho phép kẻ khác ngủ say?

Năng lực của Ngô Lương càng lớn, Tào lão bản càng không thể dung nạp hắn, nếu không Tào lão bản giành được thiên hạ cũng sẽ không chắc chắn rốt cuộc là giành thiên hạ cho ai, trong lòng càng thêm bất an.

Vì vậy Tào lão bản dù có hối hận, cũng chỉ hối hận một điều: Thiên bất tài vạn bất tài, không nên đưa ra quyết định này vào lúc sắp quyết chiến với Viên Thiệu, nếu không có thể lợi dụng năng lực của Ngô Lương để khiến mình ở thế bất bại trong cuộc chiến vốn dĩ đang cực kỳ yếu thế này.

Mà chỉ cần có thể đánh bại Viên Thiệu trong trận chiến này, nhìn khắp thiên hạ quân Tào sẽ không còn đối thủ, đại nghiệp có thể kỳ vọng!

Nói về tình nghĩa với Ngô Lương.

Tào Thuần biết, trong lòng Tào lão bản không phải vô tình vô nghĩa.

Nhưng rốt cuộc ông vẫn không thể dung được Ngô Lương, ngay

từ lúc Tào lão bản khởi binh ở Trần Lưu, ông đại diện cho Tào thị chứ không phải cá nhân, bất kỳ người hay việc nào xung đột với lợi ích của Tào thị đều tuyệt đối không thể đứng trên tình nghĩa, đây cũng chính là mấu chốt để Tào thị có được cơ đồ như ngày hôm nay.

Nếu nói cho cùng, Tào lão bản và Viên Thiệu vốn là bạn từ thuở nhỏ, lúc bé thân thiết như anh em.

Nhưng nếu có cơ hội tiêu diệt Viên Thiệu, Tào lão bản tuyệt đối sẽ không bỏ qua, càng không ngại tự tay chém xuống đầu lâu của Viên Thiệu.

Cùng lúc đó.

"Ha ha ha ha..." Tả Từ trong đội ngũ Phường Nhân Quân bỗng nhiên tự giễu cười rộ lên.

"Ngươi cười cái gì?" Vu Cát không hiểu hỏi.

"Cười ta không tự lượng sức mình." Tả Từ nói, "Tưởng ta khổ khổ truy cầu cả đời, cuối cùng cũng chỉ làm được một cái Thi giải tiên không ra người không ra ngợm, không ngờ Ngô tướng quân tuổi còn trẻ đã đắc đạo thành tiên, uổng cho ta còn một mực đi theo, nghĩ rằng lúc cần thiết sẽ ra tay tương trợ, giờ xem ra là ta tự phụ rồi, thật là hổ thẹn." "Ha ha ha ha..." Vu Cát nghe vậy cũng vuốt râu cười theo.

"Ngươi lại cười cái gì?" Tả Từ nghiêng mắt hỏi.

"Tự nhiên cũng là cười ngươi không tự lượng sức mình." Vu Cát mỉa mai nói.

"..." Tả Từ ngẩn ra một lúc, rồi nói tiếp: "Phường Nhân Quân các người đều biết nói chuyện thế này sao?" "Tất cả là nhờ Công tử dạy dỗ tốt." Vu Cát khẽ gật đầu nói, "Nhưng thế gian này vốn dĩ có nhiều bất công, người so với người chỉ có nước chết, hàng so với hàng chỉ có nước vứt, ngươi nên biết đủ đi, dù sao ngươi cũng đã làm được

Thi giải tiên, lão phu giờ đây ngay cả chữ 'Tiên' cũng chưa chạm tới được." "Nếu ngươi muốn thi giải, ta có thể dạy ngươi." Tả Từ cười nói.

"Không cần đâu, pháp môn thi giải đó Công tử đã sớm cho lão phu xem qua rồi, lão phu ở cái tuổi này, đất vàng đã lấp đến mũi rồi, còn cần gì phải thi giải nữa?" Vu Cát thản nhiên nói, "Lão phu hiện tại chỉ muốn theo sát bên cạnh Công tử, tận mắt xem xem Công tử rốt cuộc có thể đi đến bước nào, những chuyện khác đã không còn quan tâm nữa." "Ta hiện tại cũng có ý đó, hay là cùng đi?" Tả Từ huých vai Vu Cát.

"Thế thì phải xem Công tử có coi trọng ngươi không đã." Vu Cát lấy tư thế của người đi trước, tự đắc nói. ...

Chốc lát sau.

Nhữ Thủy bị Ngô Lương cưỡng ép rẽ ra một lối đi rộng mười trượng, Phường Nhân Quân lúc này nếu muốn qua sông căn bản không cần dùng thuyền bè.

Tào lão bản nhìn cảnh tượng trước mắt, bề ngoài tuy vẫn cố gượng để giữ bình tĩnh, nhưng trong lòng sóng cuộn biển gầm từ lâu đã không thể kìm nén nổi.

Ngay lúc này: "Thần tiên tha mạng, tiểu nhân chỉ là ngư dân bị trưng triệu mà thôi, tuyệt không có nửa điểm ý định nghịch lại thần tiên, xin thần tiên nể tình tiểu nhân trên có mẹ già dưới có con thơ, tha cho tiểu nhân một mạng!" Một ngư phu trên một con thuyền đánh cá bỗng nhiên quỳ rạp xuống thuyền, liên tục dập đầu với Ngô Lương, gào thét cầu xin tha thứ.

Khác với đám binh sĩ kia, ngư phu này không bị quân pháp ràng buộc, không biết làm vậy sẽ dẫn đến hình phạt gì, hắn chỉ biết chuyện vừa rồi có thể đã xâm phạm đến vị đại năng thần tiên này, nếu không

lập tức dập đầu tạ tội thì e là thần tiên chỉ cần một ý niệm là sẽ lấy mạng hắn.

Quan trọng nhất là, trong truyền thuyết thần tiên không chỉ đơn giản là lật tay làm mây úp tay làm mưa, nếu chọc giận thần tiên, e là con cháu đời sau cũng sẽ bị ảnh hưởng cực lớn...

"Thần tiên tha mạng!" "Tiểu nhân không biết thần tiên giáng lâm, xin thần tiên tha cho tiểu nhân!" Nhất thời, hầu như tất cả ngư phu đều phản ứng lại, vội vàng quỳ trên thuyền khổ sở van nài.

Đám binh sĩ quân Tào thấy vậy, ai nấy đều lộ vẻ giằng co.

Trong lòng họ muốn quỳ nhưng lại không dám, nếu không dù không bị đội đốc chiến xử tử ngay lập tức, sau này kẻ cầm đầu cũng sẽ bị quân pháp trừng trị.

"Minh công, ngài và ta duyên phận đã tận, chi bằng cứ thế mà chia tay trong êm đẹp." Thấy Tào lão bản hoàn toàn rơi vào im lặng, hồi lâu không có phản ứng gì, Ngô Lương nhìn thẳng vào mắt ông, lên tiếng trước.

Nghe thấy tiếng Ngô Lương, người Tào lão bản khẽ run một cái, thu hồi ánh mắt nhìn về phía Ngô Lương, lại im lặng một lúc, yết hầu lay động mấy lần, ông mới từ từ hỏi một câu khá đột ngột: "Hữu Tài, ngươi định dẫn Phường Nhân Quân đến đất Thục sao?" "Đúng vậy." Ngô Lương hào phóng gật đầu.

"Đi rồi sẽ không quay lại nữa chứ?" Tào lão bản lại hỏi.

"Sinh thời, ta và Minh công chắc sẽ không gặp lại nhau nữa." Ngô Lương lại gật đầu.

"Tốt, rất tốt." Tào lão bản gật mạnh đầu, như đang khẳng định điều gì, lại như đang tự nói với chính mình, cuối cùng lại vẫy tay với Ngô Lương, nói: "Hữu Tài, ngươi lại đây." Ngô Lương không biết

hành động này của Tào lão bản có ý gì, nhưng thấy trong ánh mắt ông không còn vẻ sắc sảo như trước, mà bản thân hiện tại lại có Đằng trùng hộ thân, không cần lo lắng Tào lão bản bất lợi cho mình, Ngô Lương cuối cùng cũng thúc chiến mã Đằng trùng đi về phía Tào lão bản.

Khi đến gần, Tào lão bản xoay người nhảy xuống ngựa Tuyệt Ảnh.

Ngô Lương cũng dùng ý niệm điều khiển chiến mã Đằng trùng tan ra.

Trước mặt mọi người, hai người cứ thế đứng đối diện nhau, ánh mắt giao nhau cũng không còn chút đối đầu gay gắt nào.

"Hữu Tài." Tào lão bản bỗng nhiên đưa tay vào trong ngực.

Khoảnh khắc này, dù là người của Phường Nhân Quân hay quân Tào đều theo bản năng nắm chặt binh khí trong tay, đặc biệt là Điển Vi, Dương Vạn Lý, Tào Thuần và Tào Nỉ càng thêm căng thẳng, người hơi đổ về phía trước, sẵn sàng lao lên đối phó với tình huống bất ngờ.

Còn Ngô Lương vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh.

Hắn không thấy chút địch ý nào trong mắt Tào lão bản, cũng không thấy ông có tư thế tích lực nào, với khả năng cảm tri hiện tại, hắn chắc chắn không thể nhìn lầm.

Giây tiếp theo, tay Tào lão bản đã rút ra, trong tay cầm một khối kim bài dài hai thốn rộng một thốn.

"Cầm lấy!" Tào lão bản quát nhẹ một tiếng, không đợi giải thích đã ném khối kim bài về phía Ngô Lương, trịnh trọng nói: "Đây là tấm kim bài trị sự quan trọng nhất của tông tộc Tào thị ta, toàn tộc chỉ có ba tấm, ngươi hãy giữ cho kỹ." "Minh công, đây là ý gì?" Ngô Lương

thuận tay đón lấy, vẻ mặt nghi hoặc.

"Ngươi đã muốn đi đất Thục, ta liền phong ngươi làm Thục Vương, từ nay về sau chỉ cần Tào thị ta chưa diệt, Thục Vương này của ngươi vĩnh viễn có hiệu lực, tấm kim bài này chính là tín vật, cũng là lời hứa của ta." Ánh mắt Tào lão bản trở nên sắc sảo trở lại, nhìn chằm chằm vào mắt Ngô Lương mà nói.

"Đỉnh thật..." Ngô Lương lập tức hiểu ra dụng ý của Tào lão bản, thầm cảm thán trong lòng.

Tào lão bản quả không hổ là nhất đại kiêu hùng, cũng là một kẻ chủ nghĩa cơ hội điển hình.

Ai cũng biết hành động này của hắn chẳng qua là mượn hoa dâng Phật, đừng nói đất Thục trước mắt chẳng liên quan gì đến hắn, ngay cả trong chính sử, suốt mấy chục năm sau này đất Thục cũng chẳng có chút hệ lụy nào với họ Tào, cho đến khi Thục Hậu chủ Lưu Thiện đầu hàng thì ngày Tư Mã soán Ngụy cũng chẳng còn xa nữa.

Đồng thời, đây cũng là cách thỏa hiệp của Tào lão bản, chỉ là có chút "ngạo kiều".

Thỏa hiệp, nhưng không hoàn toàn thỏa hiệp.

Lúc này Tào lão bản đã biết mình không ngăn được Ngô Lương, không thể xử trí Phường Nhân Quân, nhưng lại lo sợ với năng lực của Ngô Lương, sau khi đến đất Thục sẽ dần hình thành một thế lực cản trở đại nghiệp của mình.

Như vậy chẳng thà mượn hoa dâng Phật, phong Ngô Lương làm Thục Vương, để dù sau này Ngô Lương có lớn mạnh tại đó thì giữa hai bên vẫn duy trì một sợi dây liên kết vi diệu.

Chương 924

Đất Thục hắn có thể không cần, cũng không muốn đối địch với Ngô Lương, nhưng trên danh nghĩa Ngô Lương vẫn là Thục Vương do hắn sắc phong, vậy thì đất Thục về mặt danh chính ngôn thuận vẫn thuộc về họ Tào.

Trong đó tự nhiên không thiếu tâm tư muốn lợi dụng Ngô Lương chinh phục Thục địa.

Thục Vương mà không có đất Thục thì còn gọi gì là Thục Vương?

Ngoài ra, từ cổ chí kim làm gì có ai đủ tư cách phong Vương cho một vị "thần tiên" chứ?

Tào lão bản lại cứ muốn làm thế.

Bởi vì hắn nhìn ra được, chỉ cần hắn không ép người quá đáng, Ngô Lương cũng không có ý định trở mặt thành thù.

Nếu không, với bản sự hiện tại của Ngô Lương, hắn hoàn toàn có thể dễ dàng đẩy Tào Tháo vào chỗ chết, khiến cả Tào doanh chìm trong tai nạn và khủng hoảng, khiến Tào thị vạn kiếp bất phục.

Nhưng Ngô Lương không làm thế, chỉ đang thị uy với hắn.

Điều này chứng tỏ Ngô Lương vẫn còn chút tình nghĩa, hoặc giả nếu không có, cũng đoạn tuyệt không xem hắn là kẻ thù không đội trời chung.

Vậy nên đối mặt với sự "hào phóng" này, bất luận Ngô Lương đang nghĩ gì cũng không có lý do để từ chối, cho nhau một bậc thang xuống đài là điều tốt cho cả đôi bên.

"Tạ ơn Minh công." Ngô Lương thi lễ, thuận tay cất kim bài vào

lòng.

Quyết định cuối cùng của Tào lão bản tuy người thường khó hiểu, nhưng lại khiến Ngô Lương nảy sinh thêm một tia kính trọng.

Một Tào lão bản như thế, đặt ở bất kỳ thời đại nào cũng chú định sẽ thành tựu sự nghiệp lẫy lừng.

Có điều, đến nước này Ngô Lương vẫn quyết định bồi thêm một liều thuốc mạnh, gieo vào lòng Tào lão bản một hạt giống, khiến bản thân trở thành vị thần tiên mà Tào lão bản vĩnh viễn phải kính sợ.

"Minh công đã hào phóng như vậy, ta cũng nên có chút quà đáp lễ." Ngô Lương mỉm cười nói tiếp: "Nhưng lúc này bên người ta thực chẳng có vật gì ra hồn, đành tặng Minh công hai chữ, hoặc giả không lâu nữa sẽ dùng tới." "Hai chữ gì?" Tào lão bản tò mò hỏi.

"Ô Sào." Ngô Lương thản nhiên đáp.

"Ô Sào?" Tào lão bản không khỏi lộ vẻ nghi hoặc.

Hắn tự nhiên biết Ô Sào là một địa danh, nhưng không hiểu Ngô Lương tặng hai chữ này, còn nói sắp tới sẽ dùng đến là có ý gì.

Nhưng cũng chẳng trách được hắn, làm sao hắn biết được chuyện tương lai.

Người đời sau nghe đến hai chữ này thì đúng là như sấm bên tai, "Trận Ô Sào" chính là bước ngoặt quan trọng nhất của trận Quan Độ.

Trước đó, tuy Tào lão bản cố thủ Quan Độ giằng co với Viên Thiệu một thời gian, và trong những trận đầu Viên Thiệu có chịu chút thiệt thòi, nhưng về binh lực, lương thảo, khí tài, tài lực, Viên Thiệu vẫn chiếm ưu thế tuyệt đối.

Thậm chí Tào lão bản đã nhiều lần nảy sinh ý định từ bỏ Quan Độ, lùi về Hứa Đô, may nhờ Tuân Úc lấy chuyện Sở Hán tranh hùng

ra khuyên can, Tào lão bản mới tiếp tục kiên trì.

Và cũng không lâu sau đó, đoàn quân vận lương của Viên Thiệu mang theo lượng lớn lương thảo nghỉ đêm tại Ô Sào, đúng lúc này mưu sĩ của Viên Thiệu là Hứa Du sang đầu hàng Tào lão bản, hiến kế cho Tào lão bản dẫn khinh binh tập kích Ô Sào, đốt sạch quân nhu.

Tào lão bản biết nếu không dùng kỳ kế thì khó thắng, bèn nghe theo Hứa Du, đêm tập Ô Sào đốt sạch lương thảo.

Từ đó quân Viên Thiệu đại loạn, các đại tướng tiền tuyến phân phân đầu hàng, nội bộ lập tức phân liệt không còn sức chống lại Tào lão bản, cuối cùng Viên Thiệu chỉ còn cách dẫn theo tám trăm kỵ binh chạy về Ký Châu.

Cũng sau trận chiến này, Tào lão bản tại phương Bắc và cả thiên hạ không còn đối thủ, bá nghiệp sơ thành!

"Chính là Ô Sào, Minh công không cần hỏi nhiều, ta cũng sẽ không nói thêm.

Thời cơ đến, Minh công tự khắc sẽ hiểu ý nghĩa của hai chữ này." Ngô Lương phong thái nhẹ nhàng như một thế ngoại cao nhân.

Hắn hiện tại đã có thể tưởng tượng được biểu cảm của Tào lão bản khi trải qua chuyện đó, từ đó về sau Tào Tháo chỉ càng thêm kính sợ hắn, mỗi khi gặp trắc trở sẽ lại nhớ đến người con rể cũ này.

Ngô Hữu Tài chính là vị thần vĩnh cửu trong lòng hắn...

Trong lúc nói chuyện, Ngô Lương đã âm thầm dùng "Đại Diễn Thệ Pháp" để thôi toán một phen.

Nguy cơ của Phường Nhân Quân lúc này đã hoàn toàn được hóa giải, con đường đi đến Đô Quảng Chi Dã cũng sẽ thuận buồm xuôi gió, tức là Tào lão bản không hề giở trò gì, các thế lực dọc đường cũng không gây nguy hiểm cho họ. .....

Trước mặt hàng nghìn quân Tào, Ngô Lương cùng Phường Nhân Quân dần dần rời đi.

Ánh mắt Tào lão bản hồi lâu không thu lại, cho đến khi hình bóng Ngô Lương và Phường Nhân Quân hóa thành một chấm đen nhỏ rồi hoàn toàn biến mất.

"Minh công, chúng ta cũng về thôi." Trình Dục lúc này đã trở lại bên cạnh Tào lão bản, cẩn thận lên tiếng.

"Trọng Đức, trong lòng ngươi có phải đang nghĩ ta đã làm một việc ngu ngốc?" Tào lão bản vẫn nhìn về phương xa, giọng nói không biết từ lúc nào đã trở nên khản đặc, phảng phất như sau chuyện này hắn đã già đi nhiều.

"Lão thần không dám." Trình Dục vội vàng cúi đầu thi lễ.

"Ta muốn nghe lời thật lòng, lúc này bất luận ngươi nói gì, ta đều miễn tội cho ngươi." Tào lão bản lại nói.

"..." Trình Dục cũng là cáo già, sao có thể vì một câu "miễn tội" mà nói hết ruột gan.

Hắn trầm ngâm một lát rồi mới nói: "Lão thần trộm nghĩ, Minh công không sai, Ngô Hữu Tài cũng không sai.

Đây đối với Minh công hay với Ngô Hữu Tài mà nói, có lẽ đều là kết cục tốt nhất...

Những ngày qua Ngô Hữu Tài nói với lão thần nhiều nhất là hai chữ 'cơ duyên', Minh công và Ngô Hữu Tài chỉ là 'cơ duyên' đã tận, không thể cưỡng cầu." "Cơ duyên..." Ánh mắt Tào lão bản cuối cùng cũng có một tia dao động.

Một lúc lâu sau, hắn thu hồi ánh mắt, quay sang nhìn Tào Phi, Tào Thuần và Trình Dục, trịnh trọng nói: "Truyền lệnh xuống, chuyện ngày hôm nay không được truyền ra ngoài.

Trong Tào doanh chưa từng có Phường Nhân Quân, kẻ nào dám lén lút bàn tán, lập trảm không tha!" "Rõ!" Mấy người vội vàng đáp ứng. ....

Hai năm sau.

Thượng nguồn Mạt Thủy (sông Đại Độ đời sau) trong vùng núi sâu, mấy người Khương đang lùa mấy con dê đi dọc theo khe suối.

Bỗng gặp một rừng hoa đào, hai bên bờ rộng hàng trăm bước, không có cây tạp, cỏ thơm tươi mướt, cánh hoa rơi lả tả.

Người Khương tiếp tục đi tới, đi hết nguồn nước thì thấy một hẻm núi, đi vào từ cửa hang, lúc đầu rất hẹp, chỉ vừa một người qua.

Đi thêm vài chục bước, bỗng nhiên rộng thênh thang.

Đất đai bằng phẳng, nhà cửa san sát, có ruộng tốt, ao đẹp, dâu tre tươi tốt.

Đường xá dọc ngang, tiếng gà chó vang lên.

Trong đó người qua kẻ lại làm lụng, trang phục nam nữ đều giống người Khương.

Người già trẻ nhỏ ai nấy đều thong dong tự tại.

"Dương giáo úy, ngài đã về rồi!" "Lần này ra ngoài chắc là thuận lợi chứ?" "Công tử đang đánh cờ với Gia Cát Lượng dưới gốc cây xã..." Thấy mấy người Khương, mọi người trên đồng đều nhiệt tình chào hỏi.

Dương Vạn Lý bỏ nón lá trên đầu xuống, chào hỏi lại từng người, sau đó dẫn mấy người băng qua lối nhỏ trên đồng, rảo bước về phía dãy nhà phía Bắc.

Không lâu sau, quả nhiên thấy Ngô Lương dưới một gốc cây hồng đậu chưa lớn lắm, người đang đánh cờ với Ngô Lương chính là Gia

Cát Lượng.

Còn Tả Từ và Vu Cát mỗi người đứng sau một bên, chỉ trỏ lung tung chẳng chút phong thái, từ xa đã nghe thấy tiếng tranh luận của hai lão, đến gần còn thấy mặt hai người đỏ gay.

"Về rồi à." Thấy Dương Vạn Lý, Ngô Lương không chút lưu luyến nhường lại ghế đá cho Vu Cát, tiến lên hỏi: "Có tin tức gì quan trọng không?" Sơn cốc này chính là Ngô Lương mô phỏng theo miêu tả trong "Đào Hoa Nguyên Ký" mà cải tạo thành.

Tuy vẫn có chút khác biệt, rừng đào bên ngoài hơi gây chú ý, nhưng ở vùng đất không thuộc nhà Hán, hàng trăm năm sau cũng chưa chắc được nạp vào bản đồ thiên triều này thì cũng chẳng có rủi ro gì.

Còn về người Khương địa phương, lúc mới đến Ngô Lương đã tiếp xúc, thi triển ân uy song hành nên sớm đã hòa nhập thuận lợi vào vùng đất vô chủ này.

"Công tử còn nhớ Tào Tử Tu không?" Dương Vạn Lý nói.

"Tào Ngang làm sao?" Ngô Lương hỏi.

"Hắn chiến tử rồi." Dương Vạn Lý đáp: "Sau khi Viên Bản Sơ bệnh chết không lâu, hai người con trai là Viên Thượng và Viên Đàm bất hòa, Tào Mạnh Đức thừa cơ dẫn quân công đánh Nghiệp Thành, lệnh cho Tào Tử Tu đảm nhiệm tiên phong.

Ai ngờ ba anh em Lưu Quan Trương từng có duyên gặp mặt công tử lúc đó đang phụ tá Viên Thượng trấn thủ Nghiệp Thành.

Trong đại chiến, Tào Tử Tu sơ hở bị Quan Vũ bắn trúng yết hầu, mất mạng tại chỗ." "..." Ngô Lương thầm cạn lời, sao lại dính líu đến bộ ba Lưu Quan Trương rồi?

Trong chính sử khi trận Quan Độ xảy ra, Lưu Bị lẽ ra đã đến Nhữ Nam, định liên kết với Lưu Biểu mới đúng.

Hơn nữa lần trước gặp ở Ký Châu, ba anh em họ đã có ý định rời bỏ Viên Thiệu, sao giờ lại đi theo con trai hắn là Viên Thượng?

"Chuyện này đừng nhắc trước mặt Nỉ nhi.

Còn Tào An Dân thì sao?" Ngô Lương lập tức hỏi dồn.

Tào Ngang chết hay sống Ngô Lương thực ra không quá bận tâm, hắn quan tâm hơn đến sự sinh tử của Tào Bẩm.

"Hắn cũng bị trọng thương trong trận đó, sau này e là không thể ra chiến trường được nữa, nhưng dù sao cũng giữ được mạng sống." Dương Vạn Lý đáp.

"Vậy ba người Lưu Quan Trương giờ thế nào?" Ngô Lương hỏi tiếp.

Dương Vạn Lý nói: "Sau khi Tào Tử Tu chết không lâu, Nghiệp Thành bị công phá, Viên Thượng chạy trốn sang Ô Tống ngay trong đêm.

Ba người Lưu Quan Trương không đi theo, dẫn tàn quân chạy đến Kinh Châu phụ tá Lưu Biểu, nghe nói hiện đang đóng quân ở Tân Dã." "Xoay một vòng lớn như vậy, khi không có ảnh hưởng của ta, mọi thứ lại một lần nữa trở về đúng với quỹ đạo chính sử..." Ngô Lương lẩm bẩm một mình.

"Ngoài ra còn một việc." Dương Vạn Lý nói tiếp: "Công tử lệnh cho thuộc hạ đi tìm di tích cổ ở lưu vực phía Tây Bắc thành Quảng Hán, thuộc hạ tuy chưa tìm thấy cổ tích, nhưng lại nghe được một chuyện quái dị.

Tại một khúc sông gọi là 'Tiên Thủy', dân chài địa phương nói trong sông có loài quái vật ăn thịt người gọi là 'Thủy hầu tử', mỗi năm đều có không ít người bị chúng kéo xuống nước, sống không thấy người, chết không thấy xác, không cách nào trị được.

Thuộc hạ đã nghe ngóng kỹ, phát hiện tình hình họ miêu tả cực kỳ giống với những gì chúng ta từng gặp ở cửa sông Hoàng Hà trước đây...”